

ADAMS 210.1

Digitized by the Internet Archive
in 2009

http://www.archive.org/details/lexicongraecolat00scap

John Adams

LEXICON GRÆCOLATINVM,

ſeu,

EPITOME THESAVRI GRÆCÆ linguæ ab HENRICO STEPHANO conſtructi, quæ hactenus ſub nomine IOH. SCAPVLÆ prodiit: Lexicon ſanè vltra præcedentes editiones, innumeris dictionibus, è probatis autoribus petitis, locupletatum:

Duplici Methodo conſtans: vna Naturali, eáq; ditiſſimis Græcæ linguæ theſauris breui facilèque comparandis aptiſſima, qua ex Primitiuorum & Simplicium fontibus Deriuata atque Compoſita dilucidè deducuntur: altera merè Alphabetica adſcriptis numeris, qua, tanquam Indice, minùs exercitatis oſtenditur, vbi in illa Naturali methodo ſingulæ voces inueniantur: vt Epiſtola ad Lectorem declarat.

Acceſſerunt opuſcula perquàm neceſſaria, de dialectis, de inueſtigatione thematum, & alia.

Acceſſit & INDEX earum vocum quibus hæc editio vltra præcedentes locupletata fuit.

COLONIÆ ALLOBROGVM,
APVD PETRVM AVBERTVM.
M DC XVI.

ADAMS 210.1

TYPOGRAPHVS LECTORI LINGVAE GRÆCÆ STVDIOSO, S.

LONGA te oratione ad Græcæ linguæ ſtudiũ hortarer, LECTOR; ſed ſuperuacanea lectione tenere legentem nolo. Pauca tamen & breuiter excerpta virorum doctorum teſtimonia afferre, nec inconſultum nec abs re erit: ſeu, vt iam currentibus, calcar; ſeu, vt tyrunculis animos addam. Latini autores quoties aliquid efferre cogitant quo nil venuſtius, nil elegantius intelligi velint, Atticos lepôres, Atticos ſales, Atticam Venerem, Atticam eloquentiam, aut Atticum demum aliquid id eſſe dicunt. Quamobrem quod de Platone inquit Cicero, Iouem, ſi loqui velit, non aliter locuturum, quàm ſcripſerit Plato: ſi idem, aut ſimile quiddam de Grȩca lingua pronuntiemus, non abſurdè dicturos nos arbitror, Naturam, ſi loqui velit, non aliter quàm Græcè loquuturam. Cæterùm vt eius antiquitatem & nobilitatem, qua nulli (niſi Hebrææ) cedit, omittamus: hæc lingua cæteras omnes in tradenda rerum cognitione antecellit. Non modò enim diſciplinas omnes quotquot vnquam fuerunt, & meliùs & copioſiùs tradit. ſed & ſi alio ſermone hæc exprimere ſtudeas, plurimum neceſſarię lucis ac propè veritatis ipſius abſtuleris. Ideóque veluti mancum meritò credi poteſt quicquid aliis literis ſcriptum legitur, ſi cum eo conferatur quod à Græcis proditum ſit. Quod Latini ſermonis argumento intelligere licet: qui cum elegantiſſimus & ſit & habeatur, à Græco tamen longè ſuperatur. Quintil. quippe, Videtur mihi (inquit) ſermo ipſe Romanus non recipere illam ſolis conceſſam Atticis Venerem. Gellius, Adieci ſæpe animum ad vocabula rerum non pauciſſima, quæ neque ſingulis verbis, vt à Græcis, neque ſi maximè pluribus eas res verbis dicamus, tam dilucidè támque aptè demonſtrari Latina oratione poſſunt, quam Græci ea dicunt tribus vocibus. Lucretius multa ſe Græcè dicere affirmat propter egeſtatem linguæ, & rerum nouitatem. Proinde non tantùm qui honeſtas artes & ſcientias amãt, verùm etiam ſolius Latinæ linguæ ſtudioſi debent mediocrem ſaltem Græcæ cognitionẽ ſibi comparare, quum certũ ſit Latinũ idioma à Græco & incrementũ & ornamentum accepiſſe. De huius linguæ vtilitate (dicet aliquis) nemo dubitat, ſed multis longa, ſalebroſa, & difficilis ad diſcendũ videtur. Certè videtur, ſed reuera non eſt: contrà facillima & cõpendioſiſſima fuerit, ſi quis hoc Lexico vti ſedulò voluerit. Omnes.n. eiuſdẽ originis voces, quæ in aliis Lexicis, merè Alphabetico ordine ſcriptis, ſparſim leguntur, in vnum veluti

faſciculum congeſſimus: primariæ, tãquam baſi & radici cæterarum, primum locum aſſignauimus: huic reliquas inde ortas, primò ſimplices, deinde compoſitas certo ordine digeſtas ſubiũximus. Hoc enim pacto futurũ ſperauimus non ſolùm vt ſingulis (quæ tanquã membra hinc inde diſperſa atque diſſipata cernebantur) ſuo loco collocatis, integrum corpus repræſentaretur, quod vno intuitu cerni poſſet, ſed etiam vt primitiuorũ, in quibus intelligendis omnis aut certè præcipua verſatur difficultas, exiguũ eſſe numerum cuiuis pateret. Primitiuorum enim propria & natiua ſignificatione cognita, deriuatorum (quantocunque fuerint numero) ſignificationes aſſequi quàm non ſit difficile, nemo ignorat: ſiquidem deriuata ſuorum primitiuorũ vim ſequi compoſita ſuorum ſimplicium ſignificationẽ retinere ſolẽt: nõ ſecus ac liberi parentum ex quibus progeniti ſunt ingenium referre, riui fontium ex quibus ſcaturiunt proprietatem reſipere, ſurculi ſtirpium & radicum ex quibus pullulant, naturam ſeruare conſueuerũt.

Etyma autem ex optimis quibuſque ſcriptoribus deſumpta adſcripſimus, non quidem quæcũque inueniri potuerunt (quum ex iis non pauca ſine dubio ſint futilia & ridicula) ſed quæ rationi magis conſentanea viſa ſunt.

Primam ſedem interdum nomini, interdum verbo minus ſcrupuloſè aſſignauimus: ſequuti ordinem qui in quaque claſſe viſus eſt commodior & facilior.

Nonnunquam deriuata in duas pluréſve claſſes pro diuerſa primitiui ſignificatione diſtinximus: vbi tamen obſeruandum eſt vnum idémque deriuatum aliquando in ſingulis claſſibus adſcribi, prout ad diuerſas ſignificationes extenditur: vt videre licet in Ἀγρεά, in Ἄῖος, in Αἰτία, in Ἄλς, in Ἅπτω, in Ἀρχὴ, in Κῆδος, in Κλείω, & aliis nonnullis.

Compoſita à ſuis ſimplicibus ſeiuncta iuxta ſeriẽ alphabeti collocauimus, eáque pro variis formis in varias itidẽ claſſes diſtribuimus.

Inter compoſita ea tantùm adſcribere placuit, in quibus primitiuum, cuius tractatio præceſſit vltimum locum occupat: ne eadem ſæpius iterarentur.

Multa ſuperflua, multa νόθα καὶ κίβδηλα quæ in lexica irrepſerunt, perperámque intruſa ſunt, reſcindimus: peregrina & barbara nõ pauca (qualia ſunt Hebraica aut Syriaca) ἀδὰρ, ἀῤῥαβὼν, γέννα, πάσχα, σίκερα, σίκλος, σάββατον, σάτον: item Latina, vt ἀρτέμων artemo, ἀσσάριον aſſarius, ἄλιξ alica, δήκοκτα decocta, δηνάριον denarium, δικτάτωρ dictator, ἔγεστα egeſta, εἰδοὶ idus, ἰοῦστος iuſtus, κάγκελλος cancellus κεντυρίων centurio, κῆνσος cenſus, κοδράντης quadrans, κολονία colonia, κουστωδία cuſtodia, λεγεὼν legio, λέντιον linteum, λιβερτῖνος libertinus, μάκελλον macellum, μέλκα melca, μεμβράνα mẽbrana, μόδιος modius, μοῦστον muſtũ, νοτάριος notarius, νοῦμμος nummus, ξέστης ξεστὸς ſextarius, vnde ἡμιξέστης ſe-

της, ſemiſextarius, ὀξύγγιον axungia, οὐγκία vncia, πραικόκκια præcocia, πραιτώριον vel πραιτώριον prætorium, πωμήριον pomerium, ῥῆμος remus, ῥέδα, rheda, σαξίφραγον ſaxifragum, σικάριος ſicarius, σιμικίνθιον ſemicinctium σουδάριον ſudarium, σπεκουλάτωρ ſpeculator, σοῦβλα ſubula, ταβελλιὼν tabellio, ταβέρνη ταβερνεῖον taberna, τραβέα trabea, τρακτὸς tractus, τίτλος, titulus, τέσσαρα teſſera, φέκλη fæx, φενεστέλλα feneſtella, φενόλης penula, φόρον forum, φραγγέλλιον ſeu φραγγέλιον flagellum, φραγγελλοῦν flagellare) hæc, inquam, nonniſi à recentioribus Græcis vſurpata, qui ea à Romanis ſumpſerunt, excluſimus, Hebraica enim ab Hebræis, Latina à Latinis dictionariis non à Græcis petenda eſſe duximus. Ex his tamen nonnulla in ſuam ſeriem irrepſiſſe deprehendentur.

Hominum & locorum propria (niſi quum fiunt appellatiua) non adſcripſimus, quòd peculiares de iis eſſent libri.

Verbalia à præteritis paſſiuis formata (quorum quæ à prima ſingulari fiunt, vel in μα, uel in μων, vel in μος deſinunt: quæ à ſecunda, vel in τος, vel in τήριον, vel in τρον finiunt) verbis paſſiuis proximè ſubiunxi, vt formationis ratio meliùs appareret.

Cæterùm vt tyronibus plenè ſatisfieret, Indicem alphabeticum conſtruximus, hoc modo: Dictionibus alphabetica ſerie diſpoſitis, primitiuas maiuſculis literis deſcripſimus: Deriuatas idem literarum initium habentes & primitiuum ſuum proximè vel præcedentes vel ſequ. in ſuo primitiuo quærendas eſſe oſtendimus, adiectis his vocibus *cum deriuatis*, vel *cum d.* Exempli gratia: quum ἀγγαρεία, ἀγγαρεῖον, ἀγγαρευτής, ἀγγαρεύω, ἄγγαρος ſeſe in ſua ſerie proximè ſequantur, eorum primitiuum ἌΓΓΑΡΟΣ ſolum adſcripſimus, addito *cum deriuatis.* reliqua ibidem quærenda eſſe indicantes. Sic φιλοσοφέω, φιλοσοφία, φιλοσοφικός, φιλοσοφικῶς, φιλόσοφος, quæ initiales literas & ſyllabas ſimiles habent, in ſuo primitiuo φιλόσοφος ſimili ratione notato inueniri innuimus. Voces etiam non paucas in eodem Indice explicauimus, quæ fuerant prætermiſſæ. Paſſiuę verborum terminationes ſæpius in actiuis erant quærendæ. Quæ habent duplex σ aut duplex τ alterutro duntaxat modo ſcripta inuenientur. Quæ verò Attico more ξ pro σ ſcripta quærentur,

Hæc ſunt de quibus te, ſtudioſe lector, admonendum eſſe exiſtimauimus: vt & ſcopum nobis propoſitum & methodum hîc ſeruatam intelligeres, quo minore cum moleſtia in hoc opere verſari poſſes. Quum autem in hanc notam * incurres, vocem illam cui nota hæc præfixa eſt, ad præcedentes editiones acceſſiſſe ſcito. Vale, & labores noſtros ad rem literariam propagandam ſuſceptos, æqui boniq; pro humanitate tua conſule.

¶ iij

ENCOMIVM LINGVÆ GRÆCÆ.

Ἑβραΐα γλωσσῶν ἱερωτάτα εὔχεται ἔμμεν,
Ἀξία τοῦ δ' εὔχους, ὅτι ἔπλετο γλῶσσα Θεοῖο.
Ἀνδρῶν δ' εἰναρθρων, φωνάων ἔξοχός ἐστιν
Ἁ τῶν ἙΛΛΗΝΩΝ, μελιγλώττου ἔθνεος, αὐδά·
Αὐδὰ τῶν τε σοφῶν, σοφίης τε διδάσκαλος οἷα.
Ταύτε τί καὶ μακάρων ἔμμεναι φράσιν οὐκέ τις εἴποι;
Ταύδε γὰρ οὐρανίδας, τοὺς ὄλβια δώματ' ἔχοντας,
Νέκταρος ἡδίονα γλῶσσαν φάσκοντι λαλῆσαι.
Ἤρχεο μάρτυς Ἄπολλον (ὃν ἅζονται μέγ' Ἀχαιοί)
Ὃς παρὰ τοῖς μακάρεσσιν ἀείδεις Ἑλλάδας ᾠδάς·
Ὅς τε καλὰς μοίσας λέξιν Δαναῶν ἐδίδαξας,
Αἳ παρὰ πατρὶ θεῶν καὶ ἑῷ γεννήτορι Ζηνὶ
Συμφώνως μέλποντι μέλη Ἑλλήνια πᾶσαι.
Φαίνεο μαρτυρέοισα θεάων εἶπεν ἀρίστα
Παλλὰς Ἀθηναία, γλυκυφώνων καὶ μελιφθόγγων
Εὖ εἰδυῖα λόγων, ἀγορητύος ἁ γενέτειρα·
Ἃ ἐνὶ ἀθανάτων βουλαῖς δεινῶς ἀγορεύεις,
Χρησταμένα χρυσοῖσι λόγοις Ἑλληνίδος ὀμφᾶς.
Ζεὺς ἔτι παμβασιλεύς, τοῖς ἀνδράσιν οὓς ἐπιτέλλει
Ἢ θεοῖς μύθοις, μυθεῖται Ἀχαΐδι φωνᾷ.
Τί πλέον; οὐράνιοι ἑλληνίζουσιν ἅπαντες.
Θειοτάτα γλωσσῶν, ἃν ἀθάνατοι φιλέοντι,
Τίς ποτε τοί κ' ἄλλων καὶ ἀγλαὰ ἀντιφερίζοι;
Οὐκ ἀνθρωπογενὴς ἀλλ' ἐκ Διὸς οὖσα, ποτ' ἄνδρας
Οὐρανόθεν κατέβης. ἡρώων δ' ἐς στόμα πρῶτον
Ἔρρεες ἡμιθέων στέθεν μέλι οἶσι μεμήλει.
Ὦ Νέστορ, Πυλίων ῥῆτορ λιγύς, ἥμισυ θεῖον,
Ὃς κρατεροὺς βασιλεῖς Ἀγαμέμνονα ἠδ' Ἀχιλῆα
Οὐλομένης τ' ἔριδος, χαλεπῶν καὶ ἔπαυσας ὀνειδῶν·
Ὅς τ' ἔπεσιν δεινοῖσι μύθος καὶ θυμὸν Ἀχαιῶν
Ὤτρυνες, πλήθων σθένεος φρένας ἀμφιμελαίνας·
Ὧι τε μεθωμίλησαν κάρτιστοι ποιμένες ἀνδρῶν,

Οἷ

Οἳ γλυκεροῖσι τεοῖς χαῖρον πείθοντό τε μύθοις.
Εἰπὲ τίνος γλώσσης χάριτες τοῖαι δὲ γένοντο.
Τῆς Δαναῶν, ἂν ἔφης, εἰ ὕστερον ὥραις αὐγάν.
Τί χρὴ διογενεῖς ἄνδρας καταριθμέμεν ἄλλους,
Ἢ τὸν Πηλείδαν, Ὀδυσῆά τε καὶ Μενέλαον,
Ἢ μέγαν Ἀλκείδαν, καὶ λοιποὺς (οἳ ἀνάριθμοι)
Οἳ τὰν Ἑλλήνων ζαθέαν ὄπα πάντες ἐφώνευν;
Πρῶτον ἐν ἡμιθέοις, ἐνὶ δ᾽ εἶτα σοφοῖσιν ἐνάσθη
Θνατοῖς ἅδε καλὰ καλοῦ τε διδάσκαλος ὀμφά.
Αἶα γὰρ ἁ Ἕλληνος, ὃς οὔνομα τᾷδε τέθεικε
Σεμνοτάτᾳ γλώσσᾳ, ᾧ δαίμων μυρία πλήθη
Δῶκε σοφῶν μερόπων, οἳ λέξει τᾷδε δίδασκον
Τὰν σοφίαν, καὶ Ἑλλαδικοῖς γραφθεῖσαν ἔλειπον
Γράμμασι, τεχνέων τε γνῶσιν καὶ ἐπιστημάων.
Οὔτε γὰρ ἄλλο Πλάτων, ἢ Ἀριστοτέλης, Θεόφραστος,
Ἱπποκράτης, λοιποί τ᾽ ἀπερείσιοι, ὡμολόγησαν
Ἢ τὸ διδασκέμεναι σοφίαν καὶ γράμμασι καὐδᾷ,
Γράμμασιν Ἑλλαδικοῖς, καὶ ὁμοίως Ἑλλάδι φωνᾷ.
Γλωσσάων ὦ θαῦμα, τίη δέ σε κήρυκα εἷο
Ἔκλεξεν σοφίη, τελεωτάτα οὖσα ἐόντων;
Ὅττι τελειοτάτα γλωσσάων καὶ σὺ πέφυκας.

TH. G. A.

DE VETERI ET RECTA GRAECAE LINGVÆ PRONVNTIATIONE.

GRAECORVM literæ viginti quatuor, Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω Quarum omnium vim Latinos ſentire probéque exprimere teſtatur Plinius natur hiſt. lib. 7. Grammatici autem à literis tanquam à parte ſimpliciſſima exordiuntur. Orationem enim in qua verſantur, primùm omnium in vocabula, eáque rurſus in ſyllabas, niſi quum monoſyllaba ſunt: ſyllabas demum in literas diuidunt, niſi quum & ipſæ ex vna vocali conſtituuntur. Quamobrem etiam literæ à Græcis *ϛοιχεῖα*, id eſt elementa, vocantur, vt docet Plato in Cratylo, & Dionyſius. Eædem verò etiam *γράμματα* appellantur à ſcribendo, ſiue quòd ex lineis conſtent. Sunt enim inuenta ſimpliciſſimis articulatæ vocis ſonis certo linearum ductu exprimendis. Cæterùm diuini huius muneris quis primus inter mortales author fuerit, non liquet: de qua re, ſi libet, videte Plinium lib. 7. cap. 56. Ex Phœnicia quidem conſtat à Cadmo in Græciam illatas. Sed, quod ipſi Græci ignorarunt, Hebræis deberi earum inuentionem, ipſa nomina apertè declarant. Sexdecim autem initio fuiſſe, idem Plinius, Dionyſius & Plutarchus verè ſcribunt. Quum enim inuentæ ſint literæ ſimplicibus ſonis ſignificandis, neceſſe eſt profectò in omni lingua, vt quidem commodè ſcribi poſſit, totidem omnino literas exſtare, quot ſunt eius ſoni ſimplices. Alioquin ſiue plures, ſiue pauciores fuerint, & ſcriptioni & pronuntiationi magnas tenebras offundi neceſſe fuerit. Idque ſollicitè Græcos obſeruaſſe, vel hoc vnum ſatis oſtendit, quòd inter Elenchos Ariſtoteles nullam ex literis fallacem concluſionem numerat: quum nihil poſſit frequentius occurrere, niſi literæ duplicem ſonum, vel contrà vni ſono duas literas tribueris. Simplices igitur Græcæ linguæ ſonos ſexdecim, totidémque neceſſarias literas eſſe, ex eo apparet, quòd ex reliquis octo qui totidem literis ſcribuntur, alij ſint compoſiti, alij ſuapte natura iidem cum compoſitis.

Sexdecim antiquæ Cadmi literæ ex Phœnicia in Græciam illatæ & totidem ſonis ſimplicibus exprimendis repertæ ſunt hæ, *α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ*. Nam aliæ præterea octo illis additæ ſunt partim à Palamede, partim à Simonide, videlicet, *η ω ζ ξ ψ θ φ χ*: quod nulla quidem neceſſitate factum eſt, ſed maximo tamen cum fructu, vt ſcriptio minus eſſet laborioſa, magíſque compendioſa.

His ita ſe habentibus, hoc ſit pro certo poſitum & conſtitutum, quod nemo negare ſanè poteſt, haſce literas *α δ ε θ ι λ μ ν ξ ο π ρ σ τ φ χ ψ* ſonuiſſe olim quemadmodum nunc ſonant, & ab omnibus citra controuerſiam ferè rectè pronuntiari. Itaque breuiores erimus in earum pronuntiatione pertractanda. Illud ſolùm obiter admonendum, corruptam hanc qua vulgò vtimur pronuntiationem id nobis inuexiſſe, vt in earundem quibuſdam nomenclaturis & appellationibus potius quàm ſono turpiter peccetur, dum pro mu mi, pro tau taf dicitur: atque ita in nonnullis aliis. Porro has *β γ ζ η κ υ ω* non ſolùm vulgus, ſed & docti plerique recepto & pertrito vſu vel abuſu potius & peruerſa conſuetudine, ita abſurdè proferunt, vt non ſolùm nomen amiſerint, ſed etiam veræ & genuinæ pronuntiationis nihil planè referant, atque adeò alium prorſus iam ſonum induerint: quemadmodum ordine alphabetico ſuo loco infrà declarabimus.

A. α. a.

A Λ Φ A, Alpha, ex Hebræo nomine Aleph, deinde alepha, & per ſyncopen alpha, nomen habet. Sono reſpõdet A Latino: in id enim vertitur: debétque in imo gutture pronuntiari clarè, & ore prorſus hiante.

Ἀγρὸς, ager.

Ἀργὸς, quaſi *ἀεργὸς*, otioſus, iners.

B, β, b.

B H T A, Bẽta, vulgo laxius quàm b Latinum profertur, ita vt u conſonantem referat: ídque ineptè & contra vſum venerandæ antiquitatis. Nec enim *βίος* pronuntiant *νίος*: quo vitio perpetuò laborat in Hiſpania, Burgenſis diœceſis, enuntians *veſtia, vene*, pro *beſtia, bene*: quin eadem adhuc vitium geminat, quum præpoſterè profert *bita, bacca*: pro *vita, vacca*: & *vonum binum*, pro *bonum vinum*.

Sonanda eſt vt prior ſyllaba Gallicæ dictionis *beſte* ſeu *bête*, quæ beſtiam ſignificat.

Ab Hebræo Beth nomen habet, addita formali litera *α*.

Euſtathius in Homerum, β (inquit) *μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς*, & alio loco, *βῆ, βῆ φωνῆς προβάτων σημαντικόν*. Citátque hunc Cratini verſum qui eſt apud Ælium Dionyſium.

Ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει.

Quod ita proferendum eſt,

Ho d' elithios hoc ſper probaton bee bee legoon badizei.

Hoc eſt. Is autem fatuus tanquam ouis bee bee ſonans badizat, id eſt, incedit, vadit, iuxta illud Plauti in Aſin. Deman hercle iam de hordeo tollutim, ni badizat.

Quid multis? Ipſius literæ B figura, quæ Græcis & Latinis eadem eſt, ſatis indicat eam apud vtroſque eandem habere vim, poteſtatem, & ſonum.

Γ, γ, g, & ʒ ſiue F digamma Aeolicum.

Γ A M M A, ſiue, vt Iones appellant, Gema, de quo docti minus laborant. Sonat vt G Latinum: & ab omnibus ferè rectè pronuntiatur ante pleraſque conſonantes, vt *ὄγδοος, γλῶσσα, ἀγμὸς, γναφεὺς, ἄγγελος*: & ante vocales *ἄγω, γάμος, γονεὺς, ἐγὼ*: ſed ante reliquas vocales vulgò vitioſius & effœminatius profertur: tunc enim nouum huic literæ ſonum quendam tribuunt, cum i conſonante (vt quidem vulgò profertur) communem. Itaque pro *γενεαλογία*, legunt *Ienealoya*, quum vbique deberet maſculum illum, & per omnia ſimilem ſeruare ſonum, medium, inquam, inter tenuem & aſpiratum, quem perpetuò adhibent Germani: nec in coniugatione *λέγω, λέγεις, λέγει*, vel alibi, vllo modo variant, quaſcunque tandem contingat eam præcedere vel ſubſequi literas. Certum enim eſt i conſonantis ſonum à Græcis nunquam fuiſſe vſurpatum, ſicut in *ἰῶτα* dicemus. Deinde vni literæ duplicem ſonum tribuere non potes, quin Græcos fatearis litera-

rum

rum inopia laborare, quod ne veriſimile quidem eſſe poteſt. Eodem igitur ſono tam Græcis quàm Latinis hæc litera pronuntiari debet. quæcunque tandem vocalis ſequatur, eo ſcilicet quem integrum retinuit inter a & o.

Ab Hebræo nomine *Ghimel* longius Gamma receſſit: vnde digamma Æolicum appellatur, quòd duplicis Gamma imaginem referre videatur, de quo plura in φ.

Δ,δ,d.

ΔΕΛΤΑ, Delta, à nomine Hebræo Daleth, ſiue Deleth.

Sonat vt noſtrum d.

Ab eius figura aſtrum δελτωτὸν nuncupatum eſt, quod eſt ſignum in cœlo ſupra arietis caput poſitum, δελτοειδὲς, hoc eſt, triangulari figura, Δ literæ imaginem referens, à quo etiam nomen habet, duobus æquis lateribus, vno breuiori, in vnoquoque angulo ſtellam habens.

Ε,ε,e breue.

ΕΨΙΛΟΝ, id eſt e exile ſeu tenue, peculiare nomen non habet. Nam Hebræis nulla eſt litera quæ huic reſpondeat.

Vna eſt ex iis quatuor quas Plato in Cratylo ſcribit à Græcis pronuntiari, quum reliquæ non enuntientur, ſed tantùm ipſarum nomina, vt Alpha, Beta, & cæteræ omnes literæ, præter ο ω & υ. Ex his autem Platonis verbis liquet, epitheton illud quo pſilon vocatur, id eſt tenue, poſtea adiectum eſſe, quum inter ε & ει diſtingui, & illud quidem inter literas, hoc verò inter diphthongos numerari cœpiſſet. Veteres enim initio hanc literam ει vocabant, ſicut oſtendit Plutarchus in eo libello quem ſubſcripſit περὶ τοῦ εἰ ἐν Δελφοῖς, & poſt eum etiam Euſtathius Iliad. ε. Item Nigidius apud Gellium lib. 19. c. 14. meritò quidem in eo Græcos reprehendens.

Pierius dicit η graui eſſe ſono: ac tum demum exaudiri, quum ſpiritus aliquanto inferius contrahi videtur, & ſuppreſſo quodammodo ſono enuntiatur: ψιλὸν verò acutum habere ſonum, quum ad aperta vſque labra porrigitur, & vocaliore ſono ſe prodit.

Cauendum autem in primis ne η literam vel αι diphthongum pronuntiemus vt ε: neque incidamus in vitium orationis effœminatæ, quod vocant Grammatici πολύψελον: vt inferius in η & αι oſtendemus

Ζ,ζ,z.

ΖΗΤΑ zeta, non zita: id autem oppoſuimus Tſade Hebræorum, non Zain. Neque enim pronuntiari debet ſicut Hodie à Gallis ſ litera effertur, quum eſt inter duas vocales media, neque etiam vt duplex ſſ, ſed vt d ſ, qui ſonus eſt ſuauiſſimus, & à Latinis nunquam ſatis rectè exprimi potuit.

Quintilianus lib. 12. iucundiſſimas eſſe teſtatur apud Græcos ζ & υ: quibus, inquit, nullæ apud eos dulcius ſpirant. & ſubdit, quas mutuari ſolemus quoties illorum nominibus vtimur. Quod cùm contingit, neſcio quomodo hilarior protinus renidet oratio. vt in zephyris zopiriſque: quæ ſi noſtris literis ſcribantur, ſurdum quiddam & barbarum efficient, & velut in locum earum ſuccedent triſtes & horridæ, quibus Græcia caret. Hæc Quintilianus. Contrà Martianus Capella refert Appium Claudium idcirco hanc literam reformidaſſe, quòd dum exprimitur, morientis dentes imitetur: hinc factum vt quidam non omninò malè eam cum ſtridore quodam pronuntiandam cenſeant. Cæterùm quod omnes aſſerunt Græci Grammatici, nimirum non dſ (vt diximus) ſed ſd valere, hoc mihi quidem probari non poteſt. Nam primùm omnium debet inter tres duplices eadem eſſe analogia. Cæteræ autem non valent σπ vel σκ, ſed πσ, vel κσ. Deinde vbi illa eſſet huius literæ ſuauitas, quã Fabius teſtatur nullam dulcius ſpirare?

Romani qui peregrinam ζ inter ſuas adſciuerunt, eam aliquando duplici ſſ reddunt: πατρίζω patriſſo, μάζα, maſſa.

Η,η,ee, ſiue e longum.

ΗΤΑ, Eeta, ab Heth denſiſſima Hebræorum conconſonante nomen traxit, ſuítque olim nota aſpirationis, vt declarat Athenæus lib. 9. his verbis, Οἴομαι δὲ καὶ διὰ τοῦ η στοιχείου τετάχθαι τοὺς παλαιοὺς τὴν δασεῖαν. διόπερ καὶ Ρωμαῖοι περὶ πάντων τῶν δασυνομένων ὀνομάτων τὸ η προγράφουσι, id eſt, veteres arbitror H elemento aſpirationem formaſſe: quamobrem etiam Romani omnibus aſpiratis nominibus η præſcribunt.

Ideóque in notis numerorum antiquitùs apud Græcos H, ἑκατὸν, id eſt centum, deſignabat, quòd prima eſſet eius vocis litera, quam tunc ſic ſcribebant, HΕΚΑΤΟΝ. Quia verò Græci hanc aſpirationem non ſupraponebant, ſed ipſi lineæ inſerebant, hinc ortus eſt magnus error. Quo factum eſt vt cœperint eam ſupraponere, ac tandem illam diſſecuerint, hoc pacto H ita vt anterior pars ſignificaret ſpiritum aſperum, poſterior lenem, quibus adhuc vtimur in literis grandiuſculis. In antiquiſſimis Heracleenſium numiſmatis, legitur ⊢ΗΡΑΚΛΕΩΝ & ⊢ΗΡΑΚΛΗΤΩΝ, præpoſito in ipſo contextu ſpiritu aſpero.

Eam autem notam poſtea pro ε longo Græcia vſurpauit, vt diſertè teſtatur Plato in Cratylo his verbis, οὐ γὰρ η ἐχρώμεθα, ἀλλὰ ε τὸ παλαιόν, id eſt, η enim non vſurpabamus olim, ſed ε. Idipſum Auſonius poeta de literis Græcis & Latinis, hiſce verſibus, qui ſubmutili videntur, confirmat.

Ητα quod Æolicum, quódque valet hoc Latiar E:
Præſto quod E Latinum ſemper breue Dorica vox E.

H igitur nullo modo exiliter pronuntiandum vt ἰῶτα, qui cum nihil commune habet, ſed e, obliquo vaſtóque quodam ſono medio inter α & ε rictu minus diducto quàm α, hiantiore tamen ac minus in ima depreſſo ſono, quàm ε. Hinc fit vt Græci Δημοσθένεα, τείχεα, in Δημοσθένη, τείχη contraxerint: & vbicunque ferè εα incidit, in η contrahunt.

Legatum Iuriſconſulti Græci λῆγατον: quod quàm abſurdè *ligaton* proferretur, quis non videt?

Caius Iuriſc. de verb. ſignif. Telum, inquit, vulgò quidem id appellatur, quod ab arcu mittitur: ſed nunc omne ſignificatur quod mittitur manu. Ita ſequitur vt & lapis & lignum & ferrum hoc nomine contineatur: dictúmque ab eo quòd in longiquum mittitur. Græca voce figuratum ἀπὸ τοῦ τηλοῦ, id eſt ab eo quod eſt longè: quam etiam etymologiam Iuſtinianus in ſuas Inſtitutiones retulit.

Franciſcus Vergara noſtri ſeculi doctiſſimus Grammaticus, de vi & prolatione literarum ſic ſcribit η perinde nunc profertur ac ſi eſſet ι longum, quum ſit e longum: ex H per virgulam tranſuerſam interſecta duæ propemodum EE fiunt, ſic, H, quas geminas continere dicitur H tam figura quàm etiam tempore, nimirum ſemper longa duas ſemper breues. Atque ita transfertur à Latinis per e longum, vt Δημοσθένης Demoſthenes, κρατὴρ crater.

Ex quibus apparet, perperam eos facere qui η cum iota confundunt.

Θ,θ,th.

ΘΗΤΑ, ab Hebræo nomine Theth ideóque vocatur theta, non vt nunc thita, quia in priore ſyllaba eſt η ſiue e longum, quemadmodum etiam ab omnibus veteribus vocantur *beta zeta eta theta.* Perſius ſatyr 4.

Et potis es nigrum vitio præfigere theta.

Et Martial. lib. 7.

Noſtri mortiferum quæſtoris caſtrice ſignum.

Eſt operæpretium diſcere Theta nouum.

Θ enim funeſta illa in capitalibus Iudiciis litera (quòd dictionem Θάνατος inchoet) nota erat condemnationis.

I, ι, i.

ΙΩΤΑ. Iota triſyllabam ab Hebræo Iod, t pro d vſurpato, reſpondet i Latino.

Gæcilius hanc literam vocat pumilionem, quòd omnium & figura & ſono tenuiſſima ſit & minima: & ſi quidem μονόγραμμος Plato indicat accommodam eſſe ad exprimendas res ſubtiles & penetrabiles, quod declarant vt ait ἰέναι, ἱέσθαι, ac ſimilia. Itaq; planè aliter ſunt proferenda η υ ει οι υι, quàm ι: ne inter legendum incidamus in ἰωτακισμὸν & πολυίωτα, quæ orationem faciunt exilem, eneruem, pipientem & confuſam. Neque enim Χριστὸς ſonandum vt Χρηστὸς: neque κιὼν vt κυὼν, μικρὸν longum vt μακρὸν paruum.

K, κ, K, q, q.

ΚΑΠΠΑ, Kappa ſine Cappa, ab Hebræo Cap ſeu Caph, valet c noſtrum, item K ſeu q. Ab omnibus ferè incorruptè & rectè pronuntiatur, ſcilicet vt K non ſolùm ante conſonantes, vt κλέπτω, ἀκμὴ, κνίσσα, κράτος, κραιπάλη, crapula, χαρακτὴρ: ſed etiam ante vocales α ε ω καλὸς, κόμη coma, κώμη vicus, pagus, & in fine dictionis ἐκ ex.

Priſcianus author eſt, K & q, quamuis figura & nomine videantur aliquam habere differentiam, cum c, tamen eandem tam in ſono vocum quàm in metro continere poteſtatem, & K penitus in Latina lingua ſuperuacuum eſſe: quod ante Priſcianum teſtati ſunt etiam Fabius, Terentianus, & Fl. Soſipater Cariſius. Vnde & in antiquiſſimis marmoribus legimus PEQVNIAM pro *pecuniam*.

Certum eſt igitur κ eodem fuiſſe ſono quacunque litera ſequente. & Κικέρων pronuntiandum eſſe kikeroon.

Veteres quoque Græci quod Latini per q efferunt, per κ reddunt.

Quirites Κυιρίται.

Quintus Κοΐντος: alij κύιντος, numiſmata quædam ΚΟΥΙΝΤΟΣ.

Λ, λ, l.

ΛΑΜΒΔΑ, Lambda, non lamſda, ex Hebræo nomine Lamed, & ſyncope interpoſito β λάμβδα. Valet l noſtrum.

Græci aliquando n ſequente l per λ tranſtulerunt: Manlius Μάλλιος ſcribentes. Inuenitur tamen & Μάλιος, apud Plutarchum.

Ab huius literæ forma λαμβδοειδὴς figura dicta eſt.

M μ, m.

ΜΥ my hoc eſt mu per u exile, non mi, longius receſſit ab Hebræo nomine Mem: Iones vocant μῶ: idem valet quod Latinum m. Μάμμη auia: hoc etiam infantuli matrem vel nutricem appellant, ſicut patrem Tatam Mart lib. I.

Mammas atque Tatas habet Afra, ſed ipſa Tatarum
Dici & mammarum maxima mamma poteſt.

Cato, qui cibum ac potionem Buas & Pappas vocant, & patrem Tatam & matrem Mammam.

Græcis nulla dictio in eam terminatur, quod & ait Fabius, à quo etiam *mugiens* vocatur, quia mugitum edere videtur.

N, ν, n.

ΝΥ, Ny, hoc eſt Nu per u exile, ab Hebræo Nun, abiecto vltimo n. Sonat n Latinum, debétque linguæ mucrone intimos dentes & palatum feriente enuntiari, ſiue ſyllabam inchoet ſiue claudat, apud Græcos præſertim.

Ξ, ξ, x.

ΞΙ, ab Hebræo Schin ductum videtur, Latini nomen inuertimus, ix dicentes. Valet cs vel gs, quod ex obliquorum analogia apparet. Dicimus enim φοῖνιξ φοίνικος, & ἄντυξ, ἄντυγος. Interdum tamen κ in obliquis aſpiratur, ſed præter recti naturam. Nam inter κ & σ locus aſpirationi nullus eſſe poteſt. Itaque quanuis dicamus θρὶξ τριχὸς, minimè tamen exiſtimandum eſt ξ in θρὶξ valere χ σ.

O, ο, o, breue.

ΟΜΙΚΡΟΝ, o paruum & ipſum quoque, vt ait Plato, à Græcis pronuntiatur, peculiaréque nomen non habet. Nam Hebræorum nulla litera eſt huic reſpondens.

Latini ο Græcorum ſuo u expreſſerunt, vt ὀδυσσεὺς Vlyſſes. Talis eſt etiam apud Romanos cognatio u cum o, vpilio, opilio. Atque etiamnum hodie magna Galliæ Lugdunenſis pars ſic o pronuntiant vt ou intelligas. Narbonenſis contrà ou mutat in o. Sed rectius omnino fecerunt recentiores qui o ab ου diphthongo & appellatione & ſcriptione diſtinxerunt. Debet enim o intra palatum ore rotundo enuntiari, quod & ipſa figura indicat, vt o breue.

Π, π, p.

ΠΙ, Pi, ab Hebræo Pe nomen habet. ſonat P. Latinum.

Πατὴρ, pater, German. *vatter* ſeu *Fatter*, per digamma Aeolicum.

P, ρ, rh, r.

ΡΩ Rhoo per o longum, ab Hebræo Res longiùs remotum nomen habet Valet r noſtrum.

Apud Græcos perpetuò initio aſpiratur.

ῥυτὴρ defenſor, Belgis *ruiter*, id eſt, eques, miles.

Et in medio dictionis geminatum prius tenue eſt, poſterius aſpiratur, vt Πύῤῥος purrhos.

Σ, σ, ſ.

ΣΙΓΜΑ, Sigma, à Samech Hebræo.

Dores San vocant, ſicut Herodotus, & alij teſtantur Sonat ſ Latinum.

Σίγμα, apud Lucianum actionem inſtituit aduerſus ταῦ conſtitutis iudicibus ſeptem vocalibus, conquerens ſeſe abs ταῦ pluribus dictionibus ſpoliari.

Pindaro κίβδηλον vocatur, hoc eſt, adulterina & non vera litera.

Meſſala Coruinus vocat ſibilum.

Malè autem infracto ſono & ſicut zain Hebræorum pronuntiari ſolet, quoties vel in eadem vel in diuerſis dictionibus reperitur media inter duas vocales. Sic enim Cauſa pronuntiant acſi Cauza ſcriptum eſſet.

Priſcianus: S ſæpe pro aſpiratione ponitur in his dictionibus quas à Græcis ſumſimus, vt ſemis, ſex, ſeptem, ſe, ſal. Nam ἥμισυ, ἕξ, ἑπτὰ, ἓ, ἅλς apud illos aſpirationem habent in principio.

T, τ, t.

ΤΑΥ, non taf, ſed tau, quomodo nautæ litoris Belgici ſonant *tau*, quod denotat funem nauticum. Apud Hebræos idem nomen habet. Valet t Latinum.

Τάνταλος, Tantalos. Ἀντώνιος, Antonios πάντα, panta.

Non (vt habent neotericorum Grammaticorum inuenta) Tandalos, Andonios, panda. quum t ante n, ne Latini quidem reſpuant.

Υ, υ, y, ſiue u tenue.

ΥΨΙΛΟΝ, y, hoc eſt u tenue, gracile, ſiue exile, (Vergilius literam Pythagoræ vocat) ſimplex nomen non habet, nec Hebræis littera eſt quæ huic reſpondeat.

Valet y, quod à Græcis mutuati ſunt Latini.

Cuius ſonus medius eſt inter ι & ου, & tam Græcè quàm Latinè vt u Gallicum enuntiandum eſt, non vt ι.

Q. Terentius Scaurus ait, Υ litteram ſuperuacuam Latino ſermoni putauerunt, quoniam pro illa V cederet: ſed quum quædam in noſtrum ſermonem Græca nomina admiſſa ſint, in quibus euidenter ſonus huius literæ exprimitur vt hyperbaton, vt hymnus, vt hyacinthus, & ſimilia, in eiſdem hac litera neceſſariò vtimur.

Teren-

Terentius dixit, *An in aſtu venit,* pro ἄςυ hoc eſt ciuitatem.

Iuriſconſulti noſtri Senatuſconſultum Tertullianum & Tertyllianum dicunt: quod inde accidiſſe veriſimile eſt, quia quum Romani deſtituerentur voce *υ*, nec haberent literam quæ omni ex parte ei reſponderet, deflexerunt ad vocem proximam, pro *υ* ſonantes u. quod etiamnum hodie euenit Italis & Hiſpanis Belgicè & Gallicè loquentibus. Nam pro *buten*, id eſt foris dicunt, *bouten*, pro *muraille*, *mouraille*: hoc eſt pro βυτ & μυρ, βυτ & μουρ.

Φ, φ, ph, f, u conſonans, digamma Æolicum.

Φ I, Phi, nomen habet ex Hebræo P phe, quod & Pe dicitur: reſpondet f Latino, id eſt τῷ δίγαμμα Æolico, vt nunc quidem effertur.

Priſcianus: F verò τῦ δίγαμμα ſono enuntiabatur, ita ſcilicet vt nunc u conſonans, erátque is ſonus ſolis inter Græcos Æolibus peculiaris. Sed poſtea in eius locum ſucceſſit u conſonans, ipſum verò digamma f in locum p aſpirati: quod tamen in vocabulis Græcis ſeruatum eſt, vt in Philoſophia, Philomela, Sophiſta, & multis eiuſmodi. Pauca tamen excipiuntur, vt fama φήμη, fuga, φυγὴ, fagus φηγὸς, fur Φὼρ, & alia præterea nonnulla quæ vſus obtinuit vt per f ſcriberentur, quamuis Græca ſint. Hæc igitur cauſa eſt cur Cicero pro Fundanio (ſicut annotat Fabius) teſtem irriſerit qui primam eius litteram dicere non poſſet. Quum enim eſſet digamma, Græcus ille teſtis vel eius literæ ſonum ignorabat, à ſolis ſcilicet Æolibus inter Græcos vſurpatum, vel certè pronuntiabat vt etiamnum hodie Germani ſolent per u conſonantem.

Idem ad Atticum lib. ix. fundum ſuum Formianum vocat digamma quod nomen eius ab F litera initium ſumeret, cuius figuram & ſonum repræſentat: eóque Græci vtebantur initio dictionum à vocali aſpirata incipientium, ἑνετοὶ Fενετοὶ, Heneti, Veneti itémque in medio, ſi vocalium concurſus erat, Ω Ο Ν ΩFΟΝ dicentes, vnde noſtrum Ouum: & Ο Ι Σ Ο F Ι Σ, vnde Ouis. Β Ο Ο Σ Β Ο Φ Ο Σ Bouis. Sed præſtat Terentiani Mauri Grammatici antiquiſſimi & grauiſſimi verſus huc adferre.

Nominum multa inchoata litteris vocalibus
Æolicus vſus vertit, & digammon præficit:
Æolica dialectos autem miſta fermè eſt Italæ:
Heſperum quum dico Græcè, Veſperum cognominat.
Ἑςία ſic, Veſta facta, Veſtis ἐσθὴς dicitur,
Ἶνα quem Græci vocamus, Vim iubet me dicere.
Ἔαρ eſt multis in vſu, & magis poeticum eſt,
Ἦρ enim natiua vox eſt: ille Ver hoc dictitat.
Quos Homerus dixit Ἐνετοὺς ille Venetos autumat,
Et viola flos nuncupatur, quem Graij vocant ἴον.
Et Iolaus ille Violeus, credo Marco Tullio.
Quamq́ ἴτλω dicunt Achai, hanc Vitym gens Æoli.
Plura Sappho comprobauit Æoles & cæteri.

X, χ, ch.

X I, Chi, apud Hebræos nihil habet cui reſpondeat. Nomen formatum eſt ad modum πῖ φῖ, &c. valet ch. ſeu c aſpiratum: profertur enim aere è gutture erumpente.

χάλυβες Chalybes: χάος chaos, & huiuſmodi alia.

Ψ, ψ, pſ, bſ.

Ψ I, pſi, ab Hebræo etiam nomen non habet, ſed ad formam ξῖ, πῖ, χῖ, nominatiuum eſt. Sonat vt pſ, & aliquando vt bſ.

αἰθίοψ αἰθίοπος, æthiops, ψαλμὸς, pſalmus, ἄραψ ἄραβος, Arabs.

Ω, ω, o o, ſiue o longum.

Ω μέγα, id eſt o magnum, ita vocatum eſt ex collatione cum altero quod μικρὸν dicitur. Eſt enim re vera magnum, ſiue quantitatem ſpectes, quum ſit natura longum, ſiue figuram, quum ſit veluti ex duobus ο ο, conflatum ex veterum conſuetudine, qui (vt inquit Fabius) ante repertam temporis longi notam vocalis productas in ſcribendo geminabant. Valet autem o longum, proferendúmque vt ο ο duplicatum, non ictu vocis ſed productione, eodémque planè modo pronuntiandum βρῶτος, id eſt, cibus, vt Belgis *broot*, hoc eſt panis, à Græco deductum.

Ex his xxiij. literis, Vocales ſunt ſeptem, id eſt quæ per ſe poſſunt plenam vocem edere: α ε η ι ο υ ω, Breues duæ ε ο: quibus reſpondent totidem longæ η ω contractæ ex duabus breuibus, ſoláque quantitate ab iis differentes: & tres ancipites ſiue communes, id eſt in quibuſdam vocabulis longæ, in quibuſdam breues, in paucis indifferentes. Priſcianus, Vocales, ait, apud Latinos omnes ancipites vel liquidæ, hoc eſt quæ facilè modò produci, modò corripi poſſunt. Sicut etiam apud antiquiſſimos erant Græcorum ante inuentionem η & ω quibus inuentis quæ ancipites erant, remanſerunt perpetuò breues, quum earum productarum loca poſſeſſa ſint à prædictis vocalibus ſemper longis. Hæc Priſcianus. Quod hac ratione factum eſſe aiunt, quia vetuſtiſſimi illi ſi quando ſyllabam vellent producere, debebant eandem vocalem bis pingere, Δ Ε Ε Μ Ο Σ pro Δ Η Μ Ο Σ, Α Ν Θ Ρ Ο Ο Π Ο Σ pro Α Ν Θ Ρ Ω Π Ο Σ. Poſtea Simonides Melicus ex duobus Ε Ε, inuertit alterum, hoc modo Ε Ǝ, deinde ea coniunxit ac effecit vnum H, quam etiam notam adſpirationis fuiſſe oſtendimus. Hinc à Βεὴλ (vnde in Euangelio Βεελζεβοὺλ ὁ ἄρχων δαιμονίων) Belus, Græcis Βῆλος, primus Aſſyriorum rex, Nini pater: cui vita functo templum erexerunt Babilonij, diuiníſque eum honoribus ſunt proſequuti. Sic etiam duplex ω vniuit Simonides, hoc modo ω.

Ancipites autem ferè certam habent quantitatem, quanquam apud Græcos in iiſdem dictionibus interdum varient: iuxta illud Martialis.

Et quos ἆρες, ἄρες decet ſonare.

Et illud Theocriti, ἦ γὰρ ἔρωτι,

πολλάκις ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πέφανται.

Id eſt *O Polypheme,*

Quæ minimè ſunt pulchra ea pulchra videntur amanti.

Sed præſtat hanc rem Terentiani Mauri trochaicis verſibus illuſtriorem reddere.

Ergo Græcis eſſe ſeptem ſcimus è vocalibus
H & Ω, quæ bina pedibus ſubminiſtrant tempora.
E & O breues vocari ſingularis temporis.
Cæteras tres quæ ſuperſunt διχρόνοις cognominant.
Corripi quòd ſæpe eadem, ſæpe produci valent.
Ἄλφα primum eſt, inde ἰῶτα, tertium quod υ vocant.

Et paulò poſt.

Literam namque E videmus eſſe ad H T A proximam
Sicut O & Ω videntur eſſe vicina ſibi.
Temporum momenta diſtant, non ſoni natiuitas.
Inde vertunt hanc in H T A ſæpe diphthongum Graij:
Quando quos ἱππεῖς ſolebant aut ἀχαρνεῖς dicere.
Leuigant, ἱππῆς quæ potius aut ἀχαρνῆς nominant.
Néſque Medeam Latinè ſic in vſum vertimus,
Nomen & Regina geſſit quod furens Amazonum.
Sic & αἰνείαν Achæus, noſter ÆNeam vocat.

Sed & Martianus Capella dicit e Latinarum duarum literarum Græcarum vim poſſidere: quum breuis eſt, τῦ ε, vt hoſte quum longa eſt, τῦ η, vt die: eodémque modo de ω ſtatuendum eſſe. Et in hoc Virgilij *Conticuêre* κοντικυῆρε, dicunt eſſe tum η tum ε. primum namque e, η eſt, alterum verò, ε eſt. In illo autem *rapti Canymedis honores.*

ὀνώρης dicunt prius eſſe ο, poſteriùs verò ω eſſe.

Reliquæ literæ vocem non edunt, ideóque à Platone in Cratilo & Theæteto generali vocabulo ἄφωνα vocantur, id eſt vocis expertes: à Grammaticis verò σύμφωνα, id eſt Conſonantes, quòd cum vocalibus adiunctis ſonos ſuos communicent. Sunt autem numero xvij. β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

Ex quibus ſunt ἡμίφωνα, id eſt Semiuocales octo: ſic dictæ, quod, vt nullas habeant vocales adiunctas, quandam tamen ſtrepitus & ſoni ſpeciem adant, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ.

Ex his ſunt διπλᾶ id eſt duplices tres, quod duarum literarum ſint compendia ζ ξ ψ.

Ὑγρὰ, id eſt liquidæ quatuor, quòd ita ſint lubricæ, vt quaſi liqueſcant in pronuntiando, λ μ ν ρ. Eædem etiam ἀμετάβολα dicuntur, i. immutabiles, quòd in formationibus caſuum vel temporum non mutentur.

Μοναδικὸν, id eſt ſolitarium, vnum σ, quod ab aliis ἄσημον, hoc eſt ſigne ſigno, vel ignobile vocatur.

Cæteræ nouem, appellantur ἄφωνα, id eſt Mutæ, quod per ſe neque vocem vt vocales, neque ſtrepitum edant vt ſemiuocales β γ δ κ π τ θ φ χ.

In aſpiratis autem primùm omnium vetus error ille corrigendus videtur, quo nonnulli iampridem has literas pro aſpiratis aſperas nominant, quum potius denſas & craſſas vocare oporteat. Neque enim à Græcis τραχέα γράμματα, ſed δασέα dicuntur, quòd copioſiorem ſpiritum requirant, vt ſit earum opima & quaſi adipalis pronuntiatio. Quamobrem etiam literas illas appoſitas non lenes, ſed ψιλὰ, id eſt, tenues & exiles appellant. R potius litera eſt aſpera; & l contrà admodum lenis, ſicut Ouidius his verſiculis optimè declarat de Remutiis loquens, quæ poſtea Lemuria dicta ſunt:

Aſpera mutata eſt in lenem tempore longo
Litera, quæ toto nomine prima fuit.

Itaque à Græcis initio dictionum, & ſi quando geminata occurrerit, addito ſpiritui denſo lenitur: tantum abeſt vt rectè faciant qui denſum cum aſpero confundunt.

Hoc loco obiter adnotandum, omnia ferè vocabula in quibus apud Latinos inueniuntur ζ θ υ φ χ, Græca eſſe, aut à Græcis deriuata, ſaltem non Latina, vt gaza, baptizo, thalamus, ocius ab ὠκὺς, lacrymæ, philtrum, Chriſtus. Quocirca vulgò peccatur in ortographia dictionum charus, ſepulchrum, ſimulachrum, & ſimilium: quum ſcribenda ſint ſine aſpiratione, carus, ſepulcrum, & ſimulacrum. fiunt enim duo ſuperiora à ſupinis ſepultum & ſimulatum, vt ab inuolutum inuolucrum, à fultum fulcrum, à lauatum lauacrum, ab ambulatum ambulacrum, mutata t in c, & addita r. Teſtatur Seruius in iii. Gregor. veteres ſcripſiſſe ſepulchrum: pòſt abiectam eſſe aſpirationem: eius verba ſunt hæc. Tria veteres habebant nomina in quibus c literam ſequeretur aſpiratio, ſepulchrum, orchus, pulcher: è quibus pulcher tantum hodie recipit aſpirationem. Quid apertius? Pulcher certè in veteribus inſcriptionibus, & numiſmatis ſæpius inuenitur, quàm pulcer. Et hæc quidem habuimus hoc tempore quæ de literis & germana earum pronunciatione diceremus. Libuit autem quoſdam Euripidis valde artificioſos & feſtiuos verſus ex Athenæo ſubiicere, ex quibus cognoſcere liceat [illegible] quarundam literarum formas. Apud Euripid. [illegible] in Theſeo paſtor quidam literarum imperitus, literas tamen quibus Theſei nomen ſcribitur, ſic depingit.

Ἐγὼ πέφυκα γραμμάτων μὲν οὐκ ἴδρις,
Μορφὰς δὲ λέξω, καὶ σαφῆ τεκμήρια.
Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος, θ
Οὗτος δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές,
Τὸ δεύτερον δὲ πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο, η
Ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία.
Τρίτον δὲ βόστρυχός τις ὡς εἱλιγμένος. σ
Τὸ δ' αὖ τέταρτον ἦν μὲν εἰς ὀρθὸν μία.
Λοξαὶ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι ε
Εἰσίν. τὸ πέμπτον δ' οὐκ ἐν εὐμαρεῖ φράσαι, υ
Γραμμαὶ γὰρ εἰσὶν ἐκ διεστώτων δύο.
Αὗται δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βάσιν.
Τὸ λοίσθιον δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφερές. σ

Quos verſus ita reddidit Natalis Venetus:

Quum literarum non peritus ipſe ſim,
Dicam figuras ſignaq́ue euidentia.
Eſt circulus torno velut factus bene,
Signûmque habens in ventre quod clarè patet.
Binas ſecunda forma lineas tenet:
Diſpeſcit has medio incidens mox altera.
Cincinnus inde tortus ipſa tertia.
Subit figura quarta, recta linea.
Tres incidentes diuidunt hanc lineam.
Quintam minùs promptum ſit ipſam dicere,
Sunt differentes lineæ inter ſe duæ.
Quæ conueniunt ambæ ſimul in vnam baſim.
Extrema differt ni figura tertia.

De literis quidem Latinis acutè admodum & breuiter, his verſibus luſit Quintianus Stoa Martianum Capellam imitatus.

A ſub directo memorabilis oris hiatu eſt.
B ſimul incluſis profertur vtrimque labellis.
C linguam adpulſos compellit ad vſque molares.
D cogit ſuperos linguam contingere dentes.
E paulùm preſſa profertur gutture lingua.
F labrum inferius ſuperis cum dentibus vrget.
G damus, extremum cum tangit lingua palatum.
H oritur tractis quum ventus faucibus halat.
I linguam impellit collidit dentibus imis.
K fauces formant media cum parte palati.
L facit extremum contingens lingua palatum.
M quum fit, preſſum premitur per vtrumque labellum.
N lingua adpulſa collidit littera dentes.
O venit, exoritur quum ſpiritus ore rotundo.
P datur eruptis ter littera quinta labellis.
Q fit, in adpulſu quam ſtringimus ora palati.
R facit vt ſupero criſpetur lingua repulſa.
S quum fit, peragit colliſo ſibila dente.
T linguam impulſu contactis dentibus exit.
V facit os ſtrictum ſit promula labra fatigat.
X reddit quidquid c atque ſ formare videmus.
Y pſilon apprenſis labris procedere iuſtum eſt.
Z eta ſepulcrales imitatur concita dentes.

Hactenus de literis.

De ſyllabis: deinde diphthongis.

Ex literis conſtituuntur ſyllabæ. Syllabam autem vocamus, docendi cauſa, ſpiritus comprehenſionem ad vnam vocem exprimendam. Eſt autem in triplici differentia. Conſtat enim vel ex vna vocali: vel ex duabus vocalibus in mixtam vnam vocem coeuntibus. vel ex conſonante vna vel pluribus cum vna vocali, aut duabus ad ſummum.

Primi generis ſyllabæ quinque ſunt. quot ſcilicet vocalium ſoni: nam η & ω non voce, ſed vocis quantitate differunt ab ε & ο.

Secundi generis diphthongi, id eſt geminiſonæ appellantur, quòd ex duabus vocibus tertiam vnam efficientibus componantur.

Tertij generis ſyllabæ ex conſonantium & vocalium multiplici connexione penè ſunt infinitæ, quas enumerare minimè neceſſe eſt.

Diphthongus autem ita ſolet definiri à Grammaticis, vt ſit ſyllaba ex duabus vocalibus ſonum ſuum retinentibus conflata, ita dicta quòd duos φθόγγους, id eſt ſonos efficiat. Sic Terentianus Maurus,

vnde diphthongos eas
Græciæ dicunt magiſtri: quòd duæ iunctæ ſimul
Syllabam ſonant in vnam, vſque gemina præditæ.

Ego verò malim dicere, In vnam mixtam vocem coeuntibus (nam alioqui quando diſtinctæ ſunt vocalium voces, duæ ſyllabæ naſcantur neceſſe eſt) aut hoc certè addiderim definitioni, Quæ raptim & vno ſpiritu proferri poſſunt.

Diphthongi

Diphthongi ſunt duodecim: nouem propriæ, tres impropriæ: quod pace Grammaticorum dictum velim, qui totidem proprias quot improprias numerant.

Propriæ dicuntur quòd poſtulet eas naturalis prolatio, hoc eſt, quòd duæ vocales, vt integrè ſcribantur, ita integrè pronuntiantur: vel quòd vna eadémque ſyllaba geminæ vocalis ſonum edat αι ai, non e, αυ au non af, ει ei, non i, ευ, eu, non ef, οι, oi, non i ου, ou, υι vel ῃ vi, non i, ηυ vel eeu, non if, ωυ, oou, non of.

Ex quibus hodie vulgo ſola ου rectè pronuntiatur cęteræ omnes deprauatè. Tres verò poſteriores hactenus inter improprias numerantur.

Impropriæ ſiue abuſiuæ diphthongi ſunt, quæ contra veram rationem & definitionem diphthongi & ſcribuntur & proferuntur: hoc eſt, quando prior ſolùm vocalis integrè pingitur & enuntiatur, & i ſubſcriptum non exauditur: ſic vocatæ, quòd naturalis pronuntiatio ipſas non requirat. Nam vt ſimplices vocales efferuntur, nec compoſitam vocem edunt ᾳ α, ῃ ee, non e, ῳ oo, non o.

De diphthongorum propriarum ſono in genere.

Qui duos ſonos in diphthongis non agnoſcunt, quomodo illas diphthongos exiſtimare poſſunt? quomodo, n. à vocalibus ſono diſtant, ſi ſimplicem aliquem ſonum adferunt? diphthongus n. non ſcriptura, ſed voce cernitur: aliàs non diphthongus ſed digraphus eſt. Cur autem quum diphthongi omnes propriæ definitione diphthongorum continentur, quædam duos ſonos, vt αυ ευ ου ηυ ωυ, quædam ſimplicem habent, vt αι ει οι υι, At id ſanè, ſi diphthongus aliquid ſit, & ſi quid diphthongus à vocali diſtet, verum eſſe non poteſt. Et quum vſus in diphthongorum numerum iſtas retulerit, cur abuſus dimidiam & meliorem ſoni partem ab illis auferret? Detur hoc vſui vt diphthongos faciat, vocales faciat, ſyllabas faciat: ſed hoc dare vſui nemo poteſt vt quandiu diphthongum eam faciat, illud ab ea auferat quo diphthongus ſit. Eximantur igitur è numero diphthongorum ſi nihil in ſono cum diphthongis habent commune. At Quintilianus quærendum putauit: quomodo duabus demum vocalibus in ſeipſas coeundi natura ſit, quum conſonantium nulla niſi alteram frangat. Sed hoc eſt pati illas minimè in ſeipſas coire, ſi alteram extra has, & ora torto collo illam à ſonando rapias, ne ſonus è duabus vocalibus in ſeipſas coeuntibus collectus efferatur. Sin in ſonando nihil altera vocalis adiuuet, tum non modò tota frangitur, ſed etiam conſumitur. Igitur vt diphthongus fiat, copulatio non modò literarum, ſed ſonorum fieri debet, ne videlicet quo cæteræ linguæ omnes abundant, eo Græca & Latina lingua deſtituatur.

Diphthongi autem quum minimè ſimplices voces ſed compoſitæ & diuiſibiles ſint, in varios ſonos tribui poſſunt, Quomodo enim διαίρεσις talis diphthongorum eſſet, niſi diphthongus cortionem illorum ſonorum antea habuiſſet: vt παῖς, πάϊς aut quomodo συναίρεσις fieri aliquorum poteſt quæ non antea ſeiuncta ſeparatáque voce erant? vt βασιλέϊ βασιλεῖ, ὄϊς οἶς. Videmus autem vt Iones ſæpe ex αι reiiciant ι, α relinquant: ſæpe ει & οι in εϊ & οϊ diuidant. Sequitur ergo vocalem præpoſitiuam æquè proferendam vt ſubiunctiuam. nam ſi res diuiſas vocéſque diphthongorum ſeparatas pronuntiamus, quidni eaſdem coniunctas? Quid? Itáne illarum natura diſſentiens eſt, vt ad ſocietatem ſoni adduci non poſſint? At quare tantopere in Græca lingua diſſentirent, quum in omnibus iam aliis linguis cum ſuauitate vſurpentur? Non igitur rei natura hoc fit, neque aurium cauſa: quia ſi in re conſiſteret, in nulla lingua hoc fieri poſſet. Sin aures ab eo abhorrent, cur in patriis linguis cum voluptate audiuntur, vbi aures omnium & peritiſſimæ & delicatiſſimæ ſunt? Et quoniam in Græcis diphthongorum ſonis vel ι ſubiungi neceſſe eſt vel υ, vt verè Terentianus dixit, nos quoque elaborabimus, vt iſtarum literarum ſonus ſubiungatur, non dominetur. Non enim ibi quicquam ſubiung mus vbi nihil antecedit: ſed vt ſubiungatur quod ſequitur, neceſſe eſt aliquid conſtituatur, quod præponitur. At ι literæ quatuor vocales præponuntur in propriis diphthongis, & υ quoque quinque vocales quaſi duces ſoni anteeunt, quibus illa vt ſcriptura ſic ſono ſubiungitur: quod quemadmodum in diphthongis quibus υ ſubiicitur eſt perſpicuum, ſic in diphthongis quibus poſtponitur, eſſe quoque debet manifeſtum. Nam in iis quæ ι ſubiectum habent vitium in prioribus literis eſt: in iis quibus υ ſubditur, vitium in ipſo υ eſt. Nam vna tantùm diphthongus ου nobis pura puta in ſono hactenus relicta eſt.

AI.

AI igitur diphthongus nullo modo ſonat vt e, ſed planè Latinorum ai reſpondet, raptim ſcilicet & vno ſpiritu pronuntiato, vt poſt a non reſpires, ne duæ ſyllabæ pro vna audiantur. Hinc Plutarchus in Sympoſiacis α, literam ſemper præeſſe cæteris vocalibus, nunquam ſubiici, & eam in dicendo, quidquid conſequatur, ſonum ſuum retinere dicit, ac cæteris ſimul cum eo ſonantibus vti. Neque enim vel poſt ι vel υ ſi ponatur α cum illis conueniet, aut illorum ſic ductum ſequetur vt ex iis vna fiat ſyllaba, ſed quaſi indignabunda litera & ſeſe admodum efferens dominatum quæret ſemper. Et ſi altera illarum præponatur, tum ſubſequente illa & ſimul ſonante vtitur, & ſyllabas etiam verborum facit, vt in αὔλειον, αὐλεῖν, αἶας αἰδεῖσθαι, & ſexcentis aliis. Hæc ille, Quòd ſi ἀσυμφωνοῦντι καὶ ἀκολουθοῦντι χρῆται, vt Plutarchus dicit, quis negabit α in eo & ι ſimul ſonare? An eæ literæ dominatum non amittunt, quæ in ſono non minuuntur modò & quaſi de gradu deiiciuntur, ſed prorſus extinguuntur, vt ne minimus quidem eius ſenſus in auribus remaneat? At non idem accidit quum α litera τῷ ι nullo modo conſonat, ſi neutra harum ſonum habeat, ſed quoddam peregrinum pro vtroque reponatur? Itaque ſimul iſtæ ſic ſonent, vt conſonare & conſentire poſſint. Nunc autem quaſi neutra digna ſono ſit, tertium aliquid, nempe ε pro vtroque adhibetur.

Perdet igitur α dominatum ſuum, & magiſtratu ſuo abibit, ſi in αἶας, in αἰδεῖσθαι, & ſexcentis aliis, nihil ſonet: ſed hoc eſt impetum facere in magiſtratum, non pati vt munus ſuum vbi debet, opportunè adminiſtret. Ex hoc igitur ſatis probetur α in αι relinquiſque locis vbi ponitur ſonum ſuum retinere, & ι cum illo conſonare.

Quintilianus etiam αι diphthongum Græcos ſemper per ai extuliſſe memorat. Nos ergo nequaquam Græci ſumus, qui diphthongum non efferimus.

Et Terentius Scaurus de Orthographia teſtatur priſcos Latinos diphthongum æ Græcis literis αι ſcribere ſolitos, quam poſtea mutarint in æ, ſed ita pronuntiarint, vt vtraque vocalis exaudiretur: quemadmodum etiam hoc tempore pronuntiari deberet. Hinc in quibuſdam numiſmatis antiquis in auro & argento ſculptis, videre eſt ab altera parte caput Veſtæ, & ab altera baſilicam Aemiliam cum hac inſcriptione, AIMILIA REF. S. C. M. LEPIDVS, Vnde multa diu. iis ſyllabis remanſeſerunt. Perſius Satyra vj. citat hoc carmen Ennij,

Lunai portum (eſt operæ) cognoſcite ciues.

Idem Ennius, *Albai rex longai.*

Lucretius,

Ignoratur enim quæ ſit natura animai.

Idem,

Gelidai ſtridor aquai.

Martialis,

Attonitúſque legis terrai frugiferai.

Vergilius etiam vetuſtatis amantiſſimus,

Aulai in medio libabant pocula Bacchi. Et,
Diues equûm, diues pictai veſtis & auri.

In hoc nempe imitati ſunt Græcos, qui ex παῖς, hoc eſt pais, faciunt πάϊς.

Gellius probat hoc verbum *fenus* non à φαίνεσϑαι Græco, vt quidam arbitrantur, ſed à fetu ideo venire, quia M. Cato & cæteri eius ætatis fenus & feneratorem ſine a ſonabant, vnde exiſtimat à φαίνεσϑαι illud deduci non poſſe. At quis non ex hoc videt, in φαίνεσϑαι illos α literæ ſono vſos eſſe? nunc per nos æquè à φαίνεσϑαι ac à fetu venire poteſt, qui nullam in iſtis verbis differentiam ponimus, & propter ſoni confuſionem verborum etymologiam agnoſcere non poſſumus. Sæpe enim Grammatici ineptas etymologias adferre nobis videntur, qui diſtinctionem ſonorum non aduertimus. Quòd ſi in veris ſonis conquirendis laboraremus, in veris etymologiis conſtituendis minus hæreremus. Exiſtimemus igitur, ſi a ſemper ſonum retineat vbicunque inciderit: ſi ſemper à Græcis αι efferatur, ſi in φαίνεσϑαι cæteriſque pronuntietur α, debere α in αι diphthongo ſemper ſonari. Cum enim non æquè in Græcis hoc fieret, ac in Latinis, vbi Aiax & Achaia dicimus? cur non eodem modo αἴαντα & ἀχαΐαν Græcè ſonamus? ſi Germanicis καῖσαρ rectè *Kaiſer*, vocatur, quid vetat, eodem ſono à Græcis hoc fieri? aut quare apud Græcos vaſtus, apud Latinos & alios ſublimis ſonus eſt? cur in eiſdem verbis tanta ſonorum diſſenſio exiſtit, vt vix cognoſcamus eadem eſſe? Nunc verò quomodo illos verſus apud Sophoclem legemus?

αἰαῖ τίς ἄν ποτ' ᾤεϑ' ὧδ' ἐπώνυμον
τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ,
καὶ τρὶς τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω. Hoc eſt,
Attat, quis vnquam putaſſet ſic concinnum
Meum concurſurum fuiſſe nomen meis malis?
Nunc enim res fert & bis lamentari mihi,
Et ter: in tales quippe miſerias incido.

Quanquam enim Pindarus ſexto Iſthmiorum, nomen αἴαντος, ἀπὸ τοῦ φανέντος αἰετοῦ deducat, de cuius volatu auguratur Hercules exauditas ſuas preces, & futurum eſſe prædicit vt naſcatur Telamoni fortiſſimus filius: non tamen minus fortaſſe rectè Sophocles & alij à crebra voce αἰ αἰ, vel ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, quod Theocrito etiam frequens eſt, deriuant.

Aduerbio αἰ confine eſt αἰβοῖ, id eſt heu, etiam dolentis & indignantis, interdum admirantis & geſtientis præ gaudio. Quod quidem ſi *evi* proferatur quis non videt quàm nullum planè affectum mentis deſignet?

Quid igitur dubitemus hanc diphthongum αι ſic ſonare, quemadmodum Raiam piſcem, Graium, Aio, Aiacem, Maiam, Naiades, & cætera eius generis, confuſo ſono α & ι, nullo autem modo vt ε?

AY.

AY nequaquam af ſed au ſonat, quia litera υ non eſt f vel u conſonans ſed u Gallicum, non enim diphthongus conflatur ex vocali & conſonante. Et quanquam u Latinum ſæpe ſonum τοῦ digamma habet, illum non in fine ſyllabæ, ſed in principio ſemper tenet. Temerè igitur hic vitiatus literæ ſonus nunc in αυ & ευ irrepſit. Si autem hoc natura literæ fieret, cur non hoc in ου quoque vſu veniret? At ου diphthongum bene ſonamus. Itaque vt reliquæ bene ſonentur idem ſonus in reliquis obſeruetur. Si enim vocalis conſonanti iuncta diphthongus eſſe non poteſt, (diphthongus enim duarum vocalium copulatio eſt) iunctus etiam ex vtraque ſonus proficiſcitur. Quòd ſi altera vocali abeat, iam non diphthongus, ſed alia ſyllaba erit.

Hic ergo Demoſthenis exemplo ne pudeat à canibus diligenter diphthongum αυ cognoſcere. Nam Ariſtoph. poeta dum canem latrantem exprimere vellet, αὖ αὖ dixit.

Terentij fabulam ἑαυτὸν τιμωρούμενον dicimus Heauton timoroumenon, non heafton dimorumenon. Cæterum hic poſſet fortaſſis alicui ſcrupulum inijcere locus Ciceronis, qui eſt libr. 2. de diuinat. Quum inquit, M. Craſſus exercitum Brunduſij imponeret, quidam in portu caricas Cauno aduectas vendens, *cauneas* clamitabat. dicamus, ſi placet, monitum ab eo Craſſum, caueret ne iret: non fuiſſe periturum, ſi omini paruiſſet, quas ſi ſuſcipiamus, pedis offenſio nobis, & abruptio corrigiæ, & ſternutamenta erunt obſeruanda. Hactenus Cicero: ex quo colligitur ea tempeſtate vicinitatem quandam ſoni fuiſſe in vocibus *Cauneas & caue ne eas.*

Ex quibus conſtat voces καυνέας, & *caue ne eas* pronuntiatione non admodum diuerſas fuiſſe, præſertim quum Romani non *cafneas* ſonuerint vel *caqneas*, ſed *cauneas: caue* autem *cauvo.*

EI.

EI diphthongum hodie cum ſimplici iota confundunt homines etiam eruditiſſimi, ſed errore non minus manifeſto quàm periculoſo, propter multiplicem vnius ſoni ſignificandi rationem: quum debeat proferri ei, hoc eſt, vtraque vocalis ε & ι coniuncto ſono exaudiri, ſicut in Eia aduerbio adhortantis, Matt. l. 11.

Eia age rumpe moras.

quod Græci dicunt εἶα, ὦ εἶα. Ariſtoph. εἶα κἀκεῖ. Hei interiectio dolentis ſiue ingemiſcentis. vnde apud Terentium, Hei hoi: vbi in poſteriori etiam ſonus diphthongi οι exauditur.

Galli diphthongum hanc referunt, in *ſein* ſinus, *feint* fictus, *plein* plenus.

I longum antiquis Romanis proferebatur vt hæc diphthongus ει, hoc eſt ei, & e incluſum habebat: quod vſitatum fuiſſe tempore Ciceronis ex vocibus βινί & Latina *bini* conſtat. Confirmat hoc Quintilianus dum de ei Latino dicit, Durauit diutius ei iungendis eadem ratione qua Græci ει vteretur. Quomodo autem Latini hoc eadem ratione qua Græci vtebantur? quomodo, niſi quemadmodum tradunt veteres, vbi longum eſſet, Valerium ſemper ei ſcripſiſſe itémque vetuſtiores Latinos, extaréque in vetuſtis inſcriptionibus hanc ſcripturam, *Celeberrimei, veis, preimus,* pro *celeberrimi, vis, primus?* & Soſipater ait Varronem libr. 6. Epiſtolicarum quæſtionum dicere *Eclogas ex Annalei deſcriptas.* Vnde in numiſmatis antiquis LEIBERTAS, SERVILIVS, FIDVS, quod Plutarchus εἶδυς. Plauti comœdia Capteiuei, & paſſim apud authores, queis, omneis, Tralleis, Sardeis, & id genus alia quæ etiam per I longiuſculum & extans ſolent ſcribi: OPEIMIVS OPIMIVS BINEI BINI EIRONEIA IRONIA, eodem tamen ſeruato ſono ei.

Vnde Victorinus de orthographia: Quum verò eadem i, e literæ iuncta eſſet, non ſolùm pro longa ſyllaba accipiebatur, ſed nominatiuum pluralem ita ſcriptum ſignificabat, vt amicei, bonei, doctei, Romanei, & ſimilia. At ſi per ſolum i ſcripta eſſet, eadem genitiuum ſingularem faciebat, vt *huius amici.*

Hermogenes autem in dicendis formis, vbi περὶ σεμνότητος loquitur, diphthongos & vocales longas formam illuſtrare dicit, ſi in finem dictionum cadant præter ei diphthongum. Sin ι ipſum per ſe ponatur, minimè, tum grandem orationem eam facit quæ ea abundat: contrahit enim magis, & ad rictum diducit os, & minimè fauces complet.

Eam

Eam verò in lingua Latina hæc diphthongis ſuauitatem obtinuit, vt quum Sulpitius ex ει diphthongo ι tolleret, & e pleniſſimum relinqueret, à Craſſo apud Ciceronem lib. de Oratore iij. reprehenſus ſit, quòd non antiquos oratores, ſed meſſores videretur imitari. Quòd ſi nos nunc in alteram partem perpetuò peccantes, audiret Craſſus, mirum ni non meſſores nos ſed paſſeres vocaret, qui ſic pipitaremus. Cùm nunc ne accuſatiuos quidem illos plurales omneis, treis, parteis, ſcribamus, ſed expuncto ι, cum Sulpicio dicamus omnes, tres partes. Seruata eſt tamen in paucis quibuſdam, vt in hei & queis, & poeticis illis, *Iam validam Ilionei nauem, & Orphei Calliopeia.*

Vitium huius diphthongi tum pronuntiatio tum ſcriptio non paucos authorum locos corrupit, viróſque alioqui doctiſſimos decepit. Et, vt de multis vnum aut alterum adferamus, elegantiſſimum adagium τηρεῖν τὴν καρδίαν ἐν πείσῃ, id eſt, retinere cor in ancorali fune, hoc eſt in ſua conſtantia atque firmitudine, apud Syneſium in Encomio Caluicij hactenus redditum fuit in Piſa animum præparare. Interpres. n. pro πείσῃ (quæ etiam πεῖσμα & πρυμνήσιον vocatur) legit Πίσῃ. Similis menda fuit in libello Plutarchi περὶ ἀοργησίας. Vbi librariorum incuria quæ ob neglectam pronuntiationem ſolet incidere, vox πείσῃ deprauata eſt in πειθοῖ: ita vt Eraſmo ipſi anſam erroris præbuerit, dum hæc ἐν τῇ ὁμηρικῇ πείσῃ μένοντι τὸν θυμὸν, vertit, in perſuaſione Homerica permanentem.

ΕΥ

In ευ diphthongo hodie peccatur, ſicut in αυ paulò antè peccari oſtendimus. Nam ευ ſonat eu, non ef, εὖρος eurus, εὖγε, euge, πεντάτευχος, pentateuchos, non pendateſchos.

ΟΙ

O I, ſicut in ει tradidimus, integrè quoque proferendum, vt vtriuſque vocalis ſonus poſſit exaudiri, non tanquam ſimplex ἰῶτα quemadmodum vulgo, ſono quippe differunt πότης obeſitas, & ποιότης qualitas. Quod liquet ex dictionibus Gallicis *moi, ſoi, toi*: quas retinuerunt à Græcis μοὶ, σοὶ Doricè τοὶ, & aſpiratione mutata in ſ, quemadmodum ὗς in ſus.

Manſit in extremis ſyllabis integrior hæc diphthongus in iis quidem vocalibus quæ in n deſinunt, vt *ſoin, beſoin, loin.* Et apud Latinos in his vocibus, Τροῖα, non Tria.

Hanc diphthongum etiam retinent antiqui illi datiui, *bonoi, idomnoi,* pro *bono, domino*: & illud Catulli initium, *Quoi dono lepidum nouum libellum?*

Thucydidis locus ex libro hiſtoriarum primo tam planus eſt vt de ſono οι minimè dubitari poſſit. Nam quum patrum aut auorum memoria oraculum quoddam Athenienſibus datum eſſet, propter longitudinem temporis iterum penè è memoria illorum abiit, vt ij qui à patribus illud acceperant, in magna varietate & diſſenſione eſſent, aliis λοιμὸς in carmine, aliis λιμὸς ſonantibus. Quum autem præteriiſſet illud bellum, & magna peſtis ſtragéſque hominum & beſtiarum totam terram inuaſiſſet, tum λοιμὸν fuiſſe in oraculo dicebant. Quòd ſi alio tempore, inquit Thucydides, aliud bellum ingruat quod fames quædam ſequuta ſit, λιμὸς, & non λοιμὸς dicent. Carmen verò apud Thucydidem hoc eſt.

Ἥξει δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ.

Matthæi xxiiij. capite, Καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ λοιμοὶ κατὰ τόπους.

Latini hanc diphthongum per œ reddunt, Φοῖβος Phœbus, Κροῖσος Crœſus.

ΟΥ, u vocalis.

Ο Υ profertur vt u vocalis, id eſt ou.

μοῦσα Muſa, τοὺς λόγους, tous logous.

u enim, licet nonnullis hodie corruptè ſonet y, ſiue u Gallicum, omnino Latinè proferendum vt hæc diphthongus ου, quæ inter proprias ſola rectè ab omnibus pronuntiatur, & pura puta in ſono relinquitur.

Igitur u Latinum ſcriptura ſimplex, ſono coniunctum eſt: quare diphthongus potius quàm vocalis cenſenda videtur.

Niſi enim o in u ſonaremus, à Latino u ad Græcum υ veniremus hoc autem inter ſe diſtant, quòd υ ſimplex eſt, nihil admixtum, nihil alienum adiunctum habet: u verò perpetuum ducem ſoni habet, & iunctus cum illo perpetuò in ore exit.

Tradunt enim nonnulli aliquando pro u longo ſcriptum ab antiquis fuiſſe ου vt lumen, nuntij: & Græci ferè ου diphthongo reddunt vocalem u Latinam idem ſonantem.

Tullius Τούλλιος: Gaza & Planudes τύλλιος, Iunius Ἰούνιος, Brutus Βροῦτος, cuſtodia κουστωδία. Itémque u conſonantem creſcente numero ſyllabarum. Valerius οὐαλέριος, Varro οὐάρρων, Seruius Σερούιος, Helueti, Ἐλουήτιοι, Plutarch. Ἐλβήτιοι.

ΥΙ.

TRES quæ ſequuntur diphthongi licet propriæ, rariores tamen ſunt, & κακόφωνοι vocantur, hoc eſt maleſonantes, quòd difficilioris ſint prolationis, quæ videtur eſſe cauſa cur à Grammaticis inter improprias numeratæ ſint.

υι igitur ſiue υι ſonat ui per u Gallicum vna ſyllaba comprehenſum, non ι longum vt vulgò ſolent efferre: vt ἅρπυια harpuia, non harpia. Quàm diphthongum videre licet in his dictionibus gallicis, *puis*, puteus, *pluie*, pluuia, *huis*, oſtium.

Quæ Græcè ſcriberentur, πυὶς, πλυιε, υις.

ΗΥ.

Η Υ ſonandum eſſe aiunt pleríque vt eeu, non if, quemadmodum vulgò, quòd ſi facta ex ευ, id eſt, eu, ε in η mutato, vt ab εὔχομαι ηὐχόμην euchomeen, non iſchomin.

ΩΥ.

Ω Υ proferendum eodem ferè modo vt ου, ſed vaſtiori ſono, nempe oou non of ſonum propria eſt: illi enim pro αὐτὸς dicunt ὠυτὸς, hoc eſt ouutos, non oftos vt vulgò. Hoc tamen intereſt inter ευ, ου, & ωυ, quòd η υ in iſtis quum longa ſint, pronuntiationem ita retinent vt hiatum vitare non poſſis.

De tribus diphthongis improprijs.

IMPROPRIAE diphthongi dicuntur, quòd licet ex duabus conſtent vocalibus non tamen duos ſonos in vnum coactos exprimant, ſed vnius tantùm vocalis ſonum edant. Ideóque abuſiuè & καταχρηστικῶς diphthongi vocantur.

ᾳ.

ᾳ, Id eſt alpha, ι paruulo ſubſcripto, ſonat à longum: neque enim aliter ᾳ atque α ſimplex vocalis effertur, φιλία, philia.

ᾅδης hadees, id eſt Pluto: ſæpe pro inferis & terra ponitur, quomodo vtitur Polyxena apud Euripidem in Hecuba.

ἐπεὶ δ' ἐν ᾅδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.

ῃ.

ῃ, id eſt ἦτα ſubſcripto ἰῶτα, ſonat vt η, hoc eſt ee, τῇ τιμῇ, tee timee, non ti timi.

λῃστὴς, leeſt ees, κατὰ διαίρεσιν λῃστής.

ῳ.

ῳ, id eſt omega, ἰῶτα ſubſcriptio, ſonat, τῷ λόγῳ too logoo. Pro hac Latini œ vtuntur, κωμῳδία comœdia, τραγῳδία tragœdia.

Olim ἰῶτα ipſum literis adſcribebatur, non ſubſcribebatur, minori tamen forma quàm præcedens litera, quaſi dimidiatum ἰῶτα, hos modo αι ηι ωι

Quæ ſcribendi ad litus conſuetudo remanſit in literis capitalibus. Aι Hι Ωι.

De τ poſt ν: ν ante β: poſt μ: γ ante γ & ſimilibus.

Grammatici nouos quoſdam pronuntiationis canones hîc ſolent ſubiicere.

Illi enim tanquam edicto perpetuo cauerunt, literas τ ν π γ κ alios atque alios ſonos admittere: τ enim poſt ν ſonare vt d, ν ante β μ, π, vt m: π poſt μ, vt b Latinum, itidem poſt ν in diuerſis dictionibus: γ ante γ ξ χ ſonare perinde vt n, ſic ante c, ſed ipſum κ ſonandum vt γ.

εὐφωνίαν prætexunt, ſicut in omnium literarum & diphthongorum ſonis.

τὸν τάνταλον & Ἀντώνιον proferunt *ton dandalon & Andonion.*

Atqui ſi ita ſit, quis diſcernet inter τὸν τρόμον, id eſt tremorem, & τὸν δρόμον curſum: item inter οἴκονδε aduerbium ad locum, id eſt domum, ſiue ad domum, & οἴκοντε domúmque, ſi eadem vtrobique eſt pronuntiatio? Quorſum denique attinebat illa diſputatio περὶ ἐντελεχείας, καὶ ἐνδελεχείας, quæ tot tantorúmque virorum ingenia & labores in vtramque partem torſit, dum hic per τ, ille per δ ſcribendum putat, niſi quia non eadem vtriuſque ſignificatio, nec prolatio.

Harmenopulus ac Theophilus in libris iuris Græcè conſcriptis vtuntur dictione τεσταμέντω, vt veriſimile ſit non aliter ſonuiſſe quàm Latinam vocem *teſtamento,* non autem *teſtamendo.*

Euphonia id ſuadet, quòd omnes literæ ſonent vt ſcribuntur.

Longè verò commodiùs τὸν βίον, ſonamus *ton bion,* quàm *ton vion*, quemadmodum Latinis *nomen bonum,* non *nomen vonum*: item faciliùs τὸν παῦλον *ton Paulon,* quàm *ton Baſlon.* Ad quod etiam facit ſententia Fabij, qui ait apud Græcos nullam dictionem in μ finiri, nempe quia moleſta eius ſit pronuntiatio.

Γ ante alterum γ, vel κ, vel χ, vel ξ, quod docent Grammatici ſicut ν pronuntiari ſolere, vt ἄγγελος, ἀγκίλια, ἀγχίσης, Angelus, Ancilia, Anchiſes, quo modo proferre ſolent Latini, ne hoc quidem controuerſia caret. Nam probabile eſt, Græcos ſi pronuntiationem mutaſſent, ipſam quoque literam fuiſſe mutaturos, ſicut in συμπληγάδες pro συνπληγάδες, κάββαλε, pro κάτβαλε, & ſimilibus quod ν ante π, & τ ante β collocari non poſſit, vt teſtatur Dionyſius. Atqui tantum abeſt vt ſuum γ ſequentibus illis literis mutarint in ν, vt contrà ſi ipſum ν occurrerit, ſonum illius auerſati, & mollitiem illam aſpernati ſoleant conuertere in γ, vſitata illa orthographiæ regula, quòd ſemper ν ante γ κ ξ χ migrat in γ, quam ita tradit Gaza, τὸ ν ὅτε πρὸ τοῦ γ, ἢ χ, ἢ κ ἢ ξ σώζεται συντιθέμενον, ἀλλὰ τρέπεται εἰς τὸ γ. Cedò, qua ratione dici poteſt ν conuerti in g, vt deinde ipſum γ ſicut ν pronuntietur? Nam potius ipſum ν ſeruari, & γ, ſi occurriſſet, in ν conuerti oportuerat. Quòd ſi quis obiiciat Latinam pronuntiationem: reſpondemus non de Latina, ſed de Græca lingua hîc quæri. Γ autem in ν à Latinis, mutari non magis miror, quàm δ in l. vt Ὀδυσσεὺς, Vlyſſes: & in β, vt δὶς bis. Si rurſus quis opponat, id poſtulare pronuntiationis rationem: iterum quæram, cur igitur ν quum eiuſmodi pleriſque locis occurrit in γ conuertitur, ac non potiùs retinetur: deinde quid tandem cauſæ ſit, cur hoc dicamus poſcere pronuntiandi rationem: quum ipſum potius cum illis literis cohærere non poſſe Dionyſ. doceat, & regula orthographiæ id apertè declaret? Certè Priſcianus author eſt vetuſtiſſimos ſcriptores Romanorum euphoniæ cauſa pro n ſcripſiſſe g. vt Agchiſes, agceps, aggelus, aggens: quod oſtendit Varro 1. de origine linguæ Latinæ, his verbis: Aggulus, aggens, agguilla, iggerunt, in eiuſmodi Græci & Actius noſter binam g ſcribunt, alij n & g, quod in hoc veritatem facile videre non eſt ſimiliter agceps & agcora. Victorinus autem cui propter antiquitatem plurimum tribuendum eſt, ait γ ante γ & ante κ ſonandum potius vt n. Idem vult duo g ſcribi quoties duorum g ſonum aures exigent, vt in agger, aggredior, ſuggero, oggannio, & ſimilibus. Cur enim non conſulatur auribus? quarum eſſe iudicium ſuperbiſſimum dixit Cicer. in Oratore. Duplex igitur γγ Græcè efferendum, quemadmodum ipſi Latini pronuntiant in aggrego & aggero: & tanto mollius eſſe videtur quàm duplex κκ, quantò mollius pronuntiatur γ quàm κ: illud autem κκ & Latini & Græci vſurpant, vt ἐκκλησία Eccleſia.

Fatendum quidem eſt ante χ vel κ vel ξ, γ proferri non poſſe, præſertim in vltimis ſyllabis, vt σύριγξ φάλαγξ λύγξ, Syrinx, Phalanx, Lynx quia nimirum g nullam habet coniunctam vocalem cum qua cohæreat.

Sed quid hîc facias, quum disertè dicant Græci ipſum ν iiſdem his literis præponi non poſſe? quod ſi verum eſt, cur Latini tamen id faciunt (ſcribunt enim Ancillæ, Anxur, Anchiſes) & Græci Grammatici cur γ ante has literas vt ν pronuntiandum eſſe docent? Nam ſi pronuntiari poteſt vt debet, certè etiam ſcribi. Reſpond. in huiuſmodi vocabulis literam quidem n & à Latinis ſcribi, & à Græcis pronuntiari, ſed adulterinum, ſicut Gellius ex Nigidio obſeruauit, nam n non eſſe (inquit Nigidius) lingua iudicio eſt: nam ſi ea litera eſſet, lingua palatum tangeret.

Hanc ergo doctiſſimi Grammatici præceptionem ſi ſequamur, dicemus ν ante γ κ χ ξ mutari à Græcis in γ, non vt ipſum γ enuntietur. (nam id fieri non poteſt) ſed vt ſignificetur illud ν peregrino quodam ſono eſſe pronuntiandum, id eſt infracto, ita vt lingua palatum non feriat, quomodo etiamnum hodie à Gallis pronuntiari ſolet m vel n, in mediis præſertim dictionibus quum ſyllabam claudunt, *manger* edere, *encre* atramentum, *Anglois* Anglus, *Anjou* Andegauum, *trembler* tremere, *ſomne* ſomnus, *colomne* columna, *combattre* pugnare.

DICTIO-

Typographus Lectori S.

NE cui videretur frons libelli noſtri aliud promittere quàm quod editio re ipsâ præſtaret: viſum eſt Indicem dare vocularũ ſeu dictionum quæ in hac editione ad præcedẽtes acceſſerunt. Habent autẽ huiuſmodi * pręfixam notã voculæ quas in hac editione recenter datas reperies: ad quam notã te remittimus Lector, ſi quę voces in hoc Indice excidiſſe reperientur (exciderunt enim plereq;) quò habeant vnde dignoſci queant: vt & ſimiliter voculæ quę notam ſuam quandoque præfixam non habebunt, ex hoc noſtro Indice ad præcedentes editiones acceſſiſſe reperientur. Vale Lector, &, quicquid id eſt, pro humanitate tua boni conſule.

INDEX

VOCVM QVÆ HVIC EDITIONI ACCESSERVNT.

Numerus Lectorem ad paginas marginales remittit.

Ἀβασκάνιστος 259
Ἀβλαβέως 268
Ἀβοηθησία 274
Ἀβοσκὴς 283
Ἀβρωεστὴς 3
Ἀγαθόω 4
Ἀγαστὸς 7
Ἀγελαστικὸς 41
Ἀγέληδα ibid.
Ἀγγερμοσύνη 10
Ἀγηνόρειος 158
Ἄγκαθεν 12
Ἀγκίστρειον ib.
Ἀγκιστρώδης 13
Ἀγκυλόδειρος 375
Ἀγκυρωτὸς 13
Ἀγλαόδωρος 431
Ἀγραῖος 23
Ἀγρευτὸς ibid.
Ἀγρόβοτος 283
Ἀγροιῶτις 26
Ἀγρότης ibid.
Ἀγύρτεια 27
Ἀγχιγείτων 311
Ἀγχιστὴρ 28
Ἀδάμετος 352
Ἀδαμαντοπέδιλος 1262
Ἀδελφιδοῦς 50
Ἀδέμνιος 370
Ἀδένδρεος 372
Ἀδιάγλυφος 325
Ἀδικαιοσύνη 402
Ἀδόξημα 415
Ἄδοτος 396
Ἀειβρυὴς 291
Ἀειγλευκὴς 325
Ἀείμαργος 1005
Ἀελλαῖος 59
Ἀεξίγυιος 344
Ἀέρωσις 62
Ἀθεμιτογαμία 299
Ἀθεραΐς 63
Ἀθρεότης ib.
Αἰγιρεῖται 65
Αἰγειροφόρος ibid.
Αἰγειρὼν ibid
Αἰδιμὸς 67
Αἰθρήεις 68
Αἰθυντὴρ 69
Αἱμόδιψος 411
Αἱμυλομήτης 72
Αἰνογένειος 313
Αἰνοπέλωρος 1283
Αἰνοτόκεια 1642
Αἰχμαλωτικὸς 117
Ἀκατάπονος 1320
Ἀκεστὴρ 95
Ἀκλυτὸς 811
Ἀκνίσωτος 817
Ἄκοινος 821
Ἀκροβόλιστος 252
Ἀκρογένειος 313
Ἀκρόλινος 971
Ἀκροπενθὴς 1288
Ἀκοπίατος 842
Ἀκρόσοφος 1567
Ἀλειμμάτιον 112
Ἀλέξιμος 113
Ἀλέτης 114
Ἀληθευτὴς 115
Ἀληθοσύνη ib
Ἀλίβαπτος 256
Ἀλίγδουπος 420
Ἀλιεργὴς 500
Ἀλιερκὴς 456
Ἀλίευμα 130
Ἀλίπορος 1294
Ἀλκὴς 118
Ἀλλογνὼς 321
Ἀλλοειδῶς 447
Ἀλμήεις 131
Ἀλσηΐτις 132
Ἀμαίωτος 993
Ἀμαρτωλὴ 136
Ἀμαυρότης 138
Ἀμβόαμα 273
Ἀμβροσιώδης 270
Ἀμελέτης 1029
Ἀμελξις 141
Ἀμετάγνωστος 320
Ἀμέτεκτος 552
Ἀμητήριον 1·8
Ἀμιστὴς 1058
Ἀμνημονεύω 1065
Ἀμοιβάδιος 140
Ἀμοργὸς 142
Ἀμόχθητος 1074
Ἀμπαυστήριος 1260
Ἀμπειρα 1271
Ἀμπίπλημι 1339
Ἀμπλάκιον 1327
Ἀμπλακίσκω 1327
Ἀμπολέω 1366
Ἀμυδρότης 145
Ἀμύκτηρ 1078
Ἀμυχμὸς 147
Ἀμφέλκω 477
Ἀμφενέπω 494
Ἀμφιάζω 562
Ἀμφιδηριάομαι 392
Ἀμφιετὴς 532
Ἀμφίπεδος 116[illegible]
Ἀμφιπεριστένω 1536
Ἀμφιπεριστρέφομαι 1478
Ἀμφιπερινεύω 110
Ἀμφιστρατάομαι 1552
Ἀμφιστρόγγυλος 1559
Ἀμφίτομος 16·4
Ἀναβατικὸς 212
Ἀναβροντέω 289
Ἀναγκαστῶς 152
Ἀναγνώστιμος 319
Ἀναδέρκω 376
Ἀναδούλωσις 420
Ἀναιμόσαρκος 71
Ἀνακλέπτω 603
Ἀνακλονέω 810
Ἀνακνυζῶ 814
Ἀνακοινώνησις 821
Ἀνακομάω 835
Ἀναλαλάζω 109
Ἀνάλαμψις 919
Ἀνάλκειος 119
Ἀνάλλαγμα 121
Ἀναμαρμαίρω 1006
Ἀναπαυστήριος 1260
Ἀναπόδεκτος 379
Ἀναπολεμέω 1365
Ἀναπολέμισις 1365
Ἀναπομπὸς 1287
Ἀναπλήττω 1344
Ἀναργυρεία 185
Ἀναρπάγδην 194
Ἀνάτα 214
Ἀναύγητος 217
Ἀναϋτέω 225
Ἀνασταχύω 1526
Ἀνάστερος 213

Ἀνάχέτης 229
Ἀνδέκτωρ 379
Ἀνδίδωμι 396
Ἀνδρεχ 156
Ἀνδρειότης 156
Ἀνδρόβουλος 279
Ἀνέγερσις 437
Ἀνείλησις 454
Ἀνέρυσις 540
Ἀνεμπίμπλημι 1339
Ἀνενέργεια 472
Ἀνεπίπλεκτος 1335
Ἀνερβίνητος 514
Ἀνηνεμίω 154
Ἀνθέμων 160
Ἀνθερικώσις 162
Ἀνθρωπογράφος 340
Ἀνθυπάρχω 201
Ἀνθυποστρέφομαι 1558
Ἀνισάριθμος 189
Ἀνοχεύς 548
Ἀνομοιογενής 304
Ἀνταυτέω 88
Ἀνταποστροφή 1556
Ἀντλέω 225
Ἀντεπαφίημι 565
Ἀντεπιτείνω 1601
Ἀντηρίω 521
Ἀντηρέτης 82
Ἀντιάζω 166
Ἀντιβάδιω 233
Ἀντίδουλος 420
Ἀντίδειξις 363
Ἀντικομπάζω 837
Ἀντίλυρος 914
Ἀντιμέτειμι 575
Ἀντινικάω 1106
Ἀντιπαλαιστής 1245
Ἀντιπαραδίδωμι 398
Ἀντιπαράδοσις 398
Ἀντίπλευρος 1340
Ἀντιμωβὸς 141
Ἀντίμορφος 1071
Ἀντιπαρεμπλέω 1341
Ἀντιπορθέω 1299
Ἀντίπασμα 1593
Ἀντιπαράττω 1590
Ἀντιτέμω 614
Ἀντιμνηστορεύω 1435
Ἀντισύγγραφος 340
Ἀντιφιλοσοφέω 1507
Ἀνουσίαστος 572
Ἀντιπέδικες 404
Ἀξιοστράτηγος 1532
Ἀπαιτέλλω 1608
Ἀπαυθαδίζομαι 51
Ἀπεπτέω 1294
Ἀπείγραφος 339
Ἀπειρομάχητος 1013
Ἀπημεῖα 1311
Ἀποβιώσιμος 266
Ἀποδηλέω 388
Ἀπόδρεψις 424
Ἀπομακκωύω 1047
Ἀπομολέω 1067
Ἀποναφκησις 1089
Ἀπολίθωσις 970
Ἀποπυλμὸς 1146
Ἀποπιάζω 1314
Ἀποπίνω 1318
Ἀπόσηψις 1469
Ἀποσκοπίζω 1497
Ἀπορινάω 1442
Ἀπτωτος 1314
Ἀπύλωστος 1245
Ἀπαμέργω 142
Ἀπανουργος 504
Ἀπάρτισις 197
Ἀπάντησις 175
Ἀπάρχω 201
Ἀπαρχος 201
Ἀπαυγασμὸς 217
Ἀπεγκρίνω 880
Ἀπείλημμα 176
Ἀπειρήτη 1271
Ἀπειροτέρμων 1621
Ἀπειρόδακρις 335
Ἀπεργαστικὸς 499
Ἀπέχθημα 543
Ἀπεχθάνω 549
Ἀποδάκρυον 355
Ἀποδάω 353
Ἀποδειλίασις 366
Ἀποδεσμεύω 384
Ἀποχολία 1584
Ἀπόχολος 1584
Ἀποκατατίθημι 1635
Ἀποκερμίζω 878
Ἀποκώλυσις 907
Ἀπλεονέκτητος 556
Ἀπομείωσις 1026
Ἀπονίστερος 1291
Ἀπονόσφι 1114
Ἀποξαίνω 1121
Ἀποπετάω 1303
Ἀποπήδησις 1310
Ἀποπνιγόεις 1353
Ἀποσχετίζομαι 1298
Ἀπρόσδεκτος 381
Ἀπροσθετέω 1637
Ἀποτεκμαίρομαι 1607
Ἀποτελεύτησις 1609
Ἀποσφενδονίζω 1576
Ἀραχνήεις 184
Ἀργίας 185
Ἀργίλιψ 185
Ἀργησις 500
Ἀργυροειδής 185
Ἀργυρορρίζος 1441
Ἀργυρούμαι 185
Ἀρειότερος 188
Ἀρείνως 322
Ἀρηξις 187
Ἀρισμάντις 1003
Ἀριθμημα 189
Ἀριθμητής 189
Ἀρμόστωρ 205
Ἀρπαγμὸς 191
Ἀρπάλαγον 916
Ἀρπακτὶς 193
Ἀρπαστικὸς ib.
Ἀρτιδρόμος 424
Ἀρτιότης 197
Ἀρτιομαθής 13:8
Ἀρτίβλαστος 269
Ἀρτιγραφὴς 340
Ἀρχιγένεθλος 308
Ἀρχιγραμματεὺς 340
Ἀρχικυβερνήτης 888
Ἀρχιτεκτὸς 201
Ἀσκαρος 1480
Ἀσκέπαστος 1487
Ἀσείστως 1461
Ἀσήμων 1468
Ἀσιτὶ 1475
Ἀσπιδόεις 211
Ἀσπίστωρ ibid.
Ἀστερόθεν ibid.
Ἀστερόω ibid.
Ἀστραγαλίσκος 212
Ἀσυζύγμαστος 346
Ἀσυμπάθεια 1256
Ἀσυντέλεστος 1611
Ἀσωμάρθερος 189
Ἀσωμάρμεστος 207
Ἀσωματαθέτως 1635
Ἀσφαλτώδης 213
Ἀσφίζωτος 1577
Ἀσφοδέλινος 213
Ἀσχημοσύνη 87
Ἀταρακτέω 1590
Ἀτερπία 1621
Ἀτμιδώδης 215
Αὐθαίμων 71
Αὔξις 60
Αὐτοδεὴς 386
Αὐτοδέσποτος 377
Αὐτόδετος 385
Αὐτομαθία 1001
Αὐτοσεὶ 532
Αὐτολάλητος 918
Αὐτοπήμων 1311
Αὐτόπλεκτος 1335
Αὐτόπονος 1291
Αὐτοποιὸς 1357
Αὐτοπολὺς 1610
Αὐτότοκος 1642
Ἀφέρητος 456
Ἀφιλόλογος 947
Ἀφιλοπλουτία 1348
Ἀφριύω 227
Ἀφροδισιαστὴς 226
Ἀχαῖος 228
Ἀχυρμιὸς 229
ξ Ἀχέρινος ibid

B

Βάγμα 230
Βαθυδινήεις 406
Βαθυπέδιος 1263
Βαθυπλεκὴς 1315
Βαθυπόλεμος 1365
Βαθύστομος 1547
Βαθυτέρμων 1621
Βαμβακίζω 254
Βαρυαὴς 229
Βαρυβρεμής 286
Βαρύγγος 345
Βαρύδικος 405
Βαρύοζος 1139
Βαρυπάλαμος 1243
Βαρυπαθέω 1255
Βαρύστομος 1547
Βαρύτλητος 1588
Βαρυώδης 1138
Βασκαντικὸς 259
Βασιλείδιον 258
Βεβήλωσις 263
Βιατὴς 264
Βιαιότης ibid.
Βιβλιάριον 265
Βλεπτὸς 270
Βληχὰς 271
Βληχητὸς ibid
Βλωμίδιον 242
Βλωμὸς ibid.
Βοᾶτις 273
Βόμβησις 276
Βορειότατος 277
Βορεὺς 276
Βορραῖος 277
Βουλήεις 278
Βουλιμίωσις 971
Βέλιος 278
Βραβεῖον 284
Βραδυβάμων 236
Βραχυβάμων ibid.
Βραχυγνώμων 322
Βραχυδάκτυλος 356
Βραχυκομέω 835
Βραχυσίδηρος 1472
Βρετέασμα 286
Βρομιῶπις 286
Βρυγμὴ 291
Βρυμὸς 292

Γ

Γαιηγενὴς 304
Γαλακτέω 297
Γαυλὶς 302
Γαύρηξ ibid.
Γαύρωμα ibid.
Γελανὴς 311
Γενέσιος 303
Γεφύριον 315
Γεφυριστὴς ibid.
Γήρυμα ibid.
Γλαυκινὸς 324
Γλαφυρότης 324
Γλυκάδιον 327
Γλυκόδωρος 432
Γλυκύνοος 1110
Γνοφερὸς 310
Γυμνασιώδης 645
Γυμνητικὸς 345
Γόεδνα 449
Γονάτιον 331
Γυναικόποινος 1563
Γυρηλέος 347

Δ

Δαίκτηρ 351
Δακνάζω 323
Δακνάζομαι ibid.
Δακρυσίστακτος 1514
Λαλερὸς 332
Δαμαλίζω 357
Δαπέδιος 352
Δεδυπὼς 420
Δενδρῖτις 872
Δέσκωμα 383. Δευτερεύω 378
Διαβασκαίνω 259
Διαβεβαίωσις 262
Διαβόησις 273
Διαβόρειος 277
Διαβρεχὴς 287
Διάγλυφος 325
Διάδετος 335
Διαδηλόω 388
Διαδρυφὴς 425
Διαθέτησις 1633
Διακαταδαρθέω 359
Διακάτοχος 552
Διακόνισσα 839
Διάκενος 106
Διαλαλία 918
Διαλόγισμα 940
Διαμηνύω 991
Διαμίγνυμι 1037
Διαμμοκήδα 1025
Διαναβάλλω 243
Διανάπτω 721

Διαν-

Διακέω 1103
Διαπεπδίω 1302
Διαπεκεραίνω 1315
Διαπλόκιον 1333
Διαῤῥινίζω 1442
Διαῤῥοιζέω 1446
Διασαίρω 1452
Διασῶ 550
Διάστενος 1536
Διατμίζω 215
Διαφιλονεικέω 1091
Διδακτυλιαῖος 356
Διεκβαίνω 233
Διειλύω 454
Διεκδικητὴς 404
Διεκδιωύω 428
Διεκκύπτω 897
Διεξάγω 86
Διεξελέγχω 473
Διεπτύζω 519
Διερίζω 517
Διετηρὴς 532
Διευτελίζω 1612
Διήνεμος 154
Δικαιότης 402
Δικαιώτης 402
Διογενέτωρ 305
Διοειδὴς 1141
Δίλογία 943
Διμοιραῖος 1025
Δίνευμα 406
Δίπλεθρον 1332
Διπληθὴς 1388
Δίσκημα 408
Δίσταξ 408
Διφθερινὸς 410
Διχάω 408
Διχομήνη 1051
Διχόμηνος 1050
Διχέω 408
Διψαλέω 410
Δόκημα 414
Δοξικὸς 414
Δορπήϊον 418
Δορυτίνακτος 1645
Δέλευσις 419
Δραπετικὸς 423
Δραχμιαῖος 422
Δρόσιμος 414
Δρυβάλανος 242
Δυαδικὸς 430
Δυνάστωρ 427
Δυσαναβλαστέω 269
Δυσέμβατος 257
Δυσανάπλους 1341
Δυσανάπλωτος 1343
Δυσαπόνιπτος 1107
Δύσβρωτος 297
Δύσγαμος 300
Δυσγεύρωτος 315
Δυσδέρκετος 376
Δυσδερκὴς 376
Δυσδιάβατος 233
Δύσδωρος 432
Δυσευκοίμητος 820
Δυσέλεγκτος 472
Δυσείπλοος 1341
Δυσένευσος 1102
Δυσέκπλοος 1341
Δυσεπίμικτος 1057
Δυσκατάβιος 1458
Δύσκηπτρος 1492
Δυσκύμαντος 895
Δυσμόρφωσις 1071
Δυσεξώδετος 1639
Δυσπαράπειστος 1268
Δυσπάρευνος 538
Δυσπαρήγορος 19
Δυσπάροδος 1135
Δυσπάτητος 1257
Δυσπετῶς 1324
Δυσπιστέω 1268
Δυσπορέω 1515
Δύσποτος 1319
Δύσοπτος 1469
Δυσερπὴς 1122
Δυσταλάστευτος 1630
Δυσπλήμων 1588
Δωρητικὸς 431

E

Ἐγρηγόρειος 437
Ἐγκαταβάλλομαι 247
Ἐγκαταβυσσόω 293
Ἐγκαταλέγομαι 951
Ἐγκαταπάλλω 124
Ἐγκαταπίπτω 1322
Ἐγκαταρράπτω 1590
Ἐγκατασκιῤῥόω 1496
Ἐγγυέτης 307
Ἐγκληρόω 805
Ἐγχρωτικὸς 435
Ἐγκλιδὸν 808
Ἐγχέλιον 439
Ἐδριάω 441
Εἰκὰς 449
Εἰληδὰ 452
Εἰναετίζομαι 533
Εἰνέτεος 485
Εἰρόνευμα 460
Εἰσανέχομαι 548
Εἰσαποβαίνω 233
Εἰσειλέω 452
Εἰσέρπω 520
Εἰσκαταδύω 428
Εἰσπληρόω 1138
Ἑκατηβόλος 252
Ἐκβεβαίωσις 262
Ἐκβιβασμὸς 238
Ἐκβολεὺς 288
Ἐκβρυντάομαι 289
Ἐκδύομαι 351
Ἐκδιαβαίνω 233
Ἐκδικούμενον 403
Ἐκδοξίζω 416
Ἐκδόσιμος 399
Ἐκδρακοντόω 421
Ἐκηβολέω 252
Ἐκλήπτωρ 926
Ἐκλόγησις 940
Ἐκλωβάω 989
Ἐκμαργάω 1005
Ἐκμαρτύρειον 1007
Ἐκμαστεύω 1010
Ἐκμελίζω 1031
Ἐκμελῶς 1031
Ἐκμεταλλεύω 1041
Ἐκνεοττεύω 1099
Ἐκνόμιος 1116
Ἐκπέραμα 1297
Ἐκπεριπορεύομαι 1278
Ἐκπερισσόω 1300
Ἐκπιασμὸς 1314
Ἐκπλανάομαι 1318
Ἐκπνευματῶσις 1351
Ἐκποικίλλω 1363
Ἐκπόρθησις 1300
Ἐκπορθέω 1298
Ἐκπρεμαλέω 1067
Ἐκπωμάτιον 1318
Ἔκπωμα 38
Ἐκσιωπάω 1477
Ἐκσκορπισμὸς 1497
Ἐκσφάγευμα 1552
Ἐκσπονδυλίζω
Ἐκταγὴ 1593
Ἐκτειχισμὸς 1605
Ἐκτελευτάω 1609
Ἐλάσιος 468
Ἐλατὴς 467
Ἑλικάμπυξ 144
Ἐλλεγχίζω 973
Ἔλλυπος 98
Ἐλπιστικὸς 481
Ἐμβαρύθω 257
Ἐμβαστάζω 260
Ἐμβατευτικὸς 234
Ἐμβατέω 234
Ἐμβεβηλόω 263
Ἐμβλάπτω 268
Ἐμβρύχω 291
Ἐμμανιος 999
Ἐμμετρίζω 1044
Ἐμπαραγίνομαι 306
Ἐμπαγὴς 1261
Ἐμπερίπειρω 1274
Ἐμφλατιώω 1332
Ἐμπληγὴς 1345
Ἐμπληθὴς 1338
Ἐμπληκτικὸς 1345
Ἐμπλοκὴ 1334
Ἐμπλώω 1343
Ἐμφιλόσοφος 1507
Ἐναγκυλέω 14
Ἐνάε ς 62
Ἐναθλέω 53
Ἔνακος 130
Ἐνακήδως 115
Ἐναλοὺς 132
Ἐναπολαύω 935
Ἐναπομίγω 1353
Ἐναποσφραγίζω 1571
Ἐνάργημα 482
Ἐνάερος 205
Ἐναχημονέω 559
Ἐνατένισις 1603
Ἐνδαίω 353
Ἐνδανείζω 358
Ἐνδεύω 378
Ἐνδιαίτησις 394
Ἐνδοξότης 416
Ἐνδικαστεύω 427
Ἐνεγκωμιάζω 438
Ἐνεδρευτικὸς 442
Ἐνέζομαι 441
Ἐνεορτάζω 487
Ἐνεστιάω 527
Ἐνεψέω 560
Ἐνναίω 1087
Ἐννεκρόω 1091
Ἐννοητικὸς 1111
Ἐνοειδὴς 1141
Ἐξαγορευτικὸς 20
Ἐξαγωγικὸς 34
Ἐξαγώγιμος 34
Ἐξαγώγιον ib.
Ἐξανθερέω 68
Ἐξακολάω 99
Ἐξαμβλωώω 139
Ἐξαμβλώττω 139
Ἐξαμέλγω 141
Ἐξάμοιρον 1024
Ἐξάμορον ibid
Ἐξαναρπάζω 194
Ἐξαναστρέφω 1541
Ἐξαπατητικὸς 175
Ἐξαπλαύνω 462
Ἐξειλέω 454
Ἐξειργασμένως 508
Ἐξεργονητικὸς 514
Ἐξεργέω 514
Ἐξέτεροι 530
Ἐξευπορέω 1277
Ἐξηχέω 541
Ἐξοίδησις 1141
Ἐξίζω 1139
Ἐξουθενητικὸς 463
Ἐξυπνίζω 79
Ἐόρτασμα 487
Ἑορταστὴς 487
Ἐπαγείρομαι 6
Ἐπάγω 47
Ἐπαθρέω 63
Ἐπαθροίζω 64
Ἐπαίσθησις 85
Ἐπαλγὴς 111
Ἐπαλγύνω 110
Ἐπαλινδέομαι 454
Ἐπαμαυρόω 138
Ἐπαμμένω 1036
Ἐπαμοίβιος 141
Ἐπαναιώρησις 1098
Ἐπαναπίπτω 1321
Ἐπανασαλεύω 1453
Ἐπανελκύω 477
Ἐπαντία 167
Ἐπάρδευσις 186
Ἐπαρτύω 193
Ἐπαρχιακὸς 202
Ἐπαρχότης ibid.
Ἐπαρωγὴς 187
Ἐπαυτέω 225
Ἐπάχνυμαι 228
Ἐπέγονος 309
Ἐπέγερσις 437
Ἐπειγομένως 488
Ἐπείκελος 451
Ἐπεμβάτης 234
Ἐπεμβιάω 273
Ἐπητικὸς 402
Ἐπιβατηγὸς 234
Ἐπιβόησις 273
Ἐπιγδύομαι 315
Ἐπιγνωμοσύνη 320
Ἐπιδέησις 386
Ἐπιδιαιρέω 78
Ἐπίδιχα 408
Ἐπιδότης 399
Ἐπιλέδομαι 471
Ἐπίκλυσος 810
Ἐπικούρημα 490
Ἐπικωλύω 893
Ἐπικαδὸν 452
Ἐπιληπτεύεσθαι 922
Ἐπιλωβὴς 989
Ἐπιμάχιμος 1013
Ἐπιμαρτύρησις 1007
Ἐπιμεσίασις 1020

Ἐπιμύω 1051
Ἐπίμοιρος 1025
Ἐπιμοιχεύω 1067
Ἐπινάω 1087
Ἐπινυκτηρεύω 1115
Ἐπιπίδησις 1310
Ἐπιπλάζω 1281
Ἐπιπλατὶς 1332
Ἐπίπνευσις 1351
Ἐπίπλος 1366
Ἐπιποτάω 1304
Ἐπιπρομολέω 1067
Ἐπιπρονδύω 1101
Ἐπιπροσπίπτω 1323
Ἐπιπροσαπλέω 1342
Ἐπίπτωσις 1322
Ἐπιρρήσσω 184
Ἐπιρρήσσω 1439
Ἐπιρρυπαίνω 1448
Ἐπισμύχω 1503
Ἐπισοβέω 1504
Ἐπιστάχυω 1526
Ἐπιστρογγύλλω 1560
Ἐπισυνάγχω 204
Ἐπισύνδεσις 385
Ἐπισυνεργέω 505
Ἐπισφραγιστὴς 1578
Ἐπιχέθω 551
Ἐπιτελεστικὸς 1610
Ἐποχικὸς 551
Ἑπταμήτωρ 1053
Ἑπτάμιτος 1062
Ἑπτάμυχος 1083
Ἐπωδίνω 1137
Ἐρασιπλόκαμος 1335
Ἐργατήσιος 419
Ἐρίγλωσσος 326
Ἐργόπονος 1291.
Ἐρειὸς 458
Ἐρετὸς 517
Ἐρημιὰς 515
Ἐριβόας 273
Ἐριβρεθὴς 288
Ἐρίδηλος 389
Ἐρίδιον 458
Ἐρίδωρος 432
Ἐρίτιμητος 1618
Ἐρικτέαιος 834
Ἐρικτὸς 459
Ἑρμύδιον 539
Ἑρμ[illegible]ία 326
Ἑρπετώδης 519
Ἑρπετόεις 519.
Ἐρυμάτιον 521
Ἐρύσαρος 1535
Ἐρυτὴρ 521
Ἐρωτὶς 497
Ἐρωτύλος 497
Ἐσπαίρω 58
Ἑσπερόθεν 526
Ἐστιῶτις 526
Ἐσχαρώδης 527
Ἐσχάτη ibid.
Ἑτεροεθνὴς 444
Ἑτεροκλιτέω 810
Ἑτερέτιος 1352
Εὐαγγελία 10
Εὐάγκεα 13
Εὐαγκὴς ibid.
Εὐαγωγία 40
Εὐάγκων 49
Εὐάγνητος 73
Εὐάμπελος 144
Εὐανακόμιστος 833
Εὐαρδὴς 185
Εὐάρματος 192
Εὔασμα 538
Εὐάστερος 211
Εὐβοεὺς 282
Εὔβολος 246
Εὔβοτος 278
Εὐβότρυος 278
Εὐβουλεὺς 279
Εὐβρεχὴς 287
Εὐγλώχιν 329
Εὔγομφος 331
Εὐγόμφωτος 331
Εὐγνωμονικὸν 322
Εὐγνωμονικῶς 322
Εὐδαίδαλος 348
Εὐδαιμόνημα 350
Εὐδαιμοσύνη ibid.
Εὐδιάβατος 233
Εὔδροσος 425
Εὐδώρητος 431
Εὔδωρος 432
Εὐείμενος 562
Εὐεκτία 556
Εὐεμπτωσία 1322
Εὐένδοτος 399
Εὐεξάγωγος 34
Εὐεπίβατος 235
Εὔεστος 527
Εὐθύγλωσσος 313
Εὐθυεπὴς 495
Εὐθυμία 5 5
Εὐθυντήριος 536
Εὐθυπλοία 1342
Εὐθυπλοέω 1343
Εὐθύπομπος 1285
Εὐθύτομος 1616
Εὐιὰς 538
Εὐκόρυθος 8.1
Εὐλαμπὴς 929
Εὐλευκαίνω 962
Εὔλειμος 954
Εὐλόκερος 932
Εὔληκτος 963
Εὔλυρος 9 4
Εὐμάσσω 1009
Εὐμενίδης 1020
Εὐμνήμων 1063
Εὔμνηστος 1066
Εὐνατὴρ 537
Εὐνατήριον 537
Εὐνόμημα 1116
Εὐπαράπειστος 1268
Εὐπεριάπλοος 1341
Εὐπερίπατος 1257
Εὐπηγὴς 1108
Εὔπηγος ibid.
Εὐπηξία ibid.
Εὐπινὴς 1317
Εὐπλανὴς 2328
Εὐπληκτὸς 1146
Εὐπλήρωτος 13.8
Εὐπλέμειος 13 5
Εὐρέλω 195
Εὔριμνος 1442
Εὐρυαύχμης 92
Εὐρυδίνης 4.0
Εὐρύεδος 1134
Εὐρύπεδος 1263
Εὐρυπίδιλος 1262
Εὔρησμα 539
Εὐσυναλλάκτως 120
Εὐσταλεια 1534
Εὔστικτος 1543
Εὐστόχημα 1551
Εὔστρωτος 1550
Εὔχυμος 559
Εὐτελεστικὸς 1610
Εὐπελὴς 1610
Εὐπιθάσευτος 1630
Εὐφιλόπαις 1241
Ἐφεδράζω 442
Ἐφεδρεύω 442
Ἐφίννυμι 562
Ἐχέστονος 1556
Ἐχόμψα 546

Η

Ἡδυσπλὴξ 1246
Ἠιοστιβὴς 1258
Ἡμιαρρίω 195
Ἡμιβάρβαρος 256
Ἡμίβρωτος 289
Ἡμιοργὴς 502
Ἡμικυκλιώδης 892
Ἡμιλέπιστος 961
Ἡμιμάρανθος 1004
Ἡμιπληκτικὸς 1345
Ἡμιπλὴξ 1346
Ἡμισυελπὶς 481
Ἡμιστρατιώτης 1552
Ἡμιστρόγγυλος 1559

Θ

Θελοντὴς 444
Θεοβλαβέω 268
Θεομισὴς 1082
Θεσμοθέσιον 1640
Θηκαῖος 1631

Ι

Ἰδιοβυβλέω 270
Ἰδιόγλωσσος 329
Ἰδιογνωμονέω 323
Ἱππαιχμος 91
Ἰσάδελφος 50
Ἰσήγορος 18
Ἰσοβαφὴς 257
Ἰσοβασιλεὺς 25
Ἰσοδαίμων 350
Ἰσόπαλις 1245
Ἰσοτέλεστος 1610
Ἰχανάω 5 7
Ἰχθυονόμος 1116

Κ

Καταβάδιος 25
Καταβασμὸς 255
Κατευτελίζω 1612
Καθεδὼν 441
Κασιφὴς 560
ανδοξία 416
Κακογνωμοσύνη 321
Κακοδαιμονίζω 350
Κακολιμένιστος 971
Κακόσπλαγχνος 1528
Κακοσύνθετος 1640
Κακοχολέω 1584
Κακοτεχνὴς 1626
Κακορυξία 1579
Καλλιβόας 273
Καλλιβότειρις 278
Καλλίδιφρος 410
Καταβεβαίωσις 262
Καταβίωσις 266
Κατάβρωσις 292
Καταδειπνέω 368
Καταδέξιος 374
Καταδέρκω 376
Καταγγελία 9
Καταγισμὸς 86
Καταιθύσσω 69
Καταιγίασις 91
Καταισχυντὴρ 88
Κατακλινὶς 801
Κατακόμιστος 834
Κατακρημνάω 869
Καταλοφάω 978
Καταμύωσις 1051
Καταμυωτὴς ibid.
Καταμνημονεύω 1065
Καταμυρόω 1081
Καταπιλέω 176
Κατάπειρα 1271
Καταπιαίνω 1326
Καταπομπεύω 1287
Καταπρολείπω 957
Κατάρασις 183
Καταταράσσω 1591
Καταρκτικὸς 200
Κατασθμαίνω 208
Κατασπαίρω 1478
Κατασπασμὸς 1512
Κατασπορὰ 1515
Καταστεφὴς 1541
Καταστολίζω 1133
Κατα τόπω 1622
Καταχθὴς 228
Καταχαλάζω 1584
Καταχολέω ibid.
Καταυθαδιάζομαι 51
Κατείλησις 454
Κατεμέω 481
Κατεπεμβαίνω 234
Κατεπινδύω 110
Κατευνασμὸς 537
Κατευναστήριον 537
Κατοχαίνω 551
Καύ[illegible]ας 224
[illegible]αχεταιρεία 529
Κεγχρὶς 223
Κεντοδήλητος 388
Κλονώδης 810
Κλωπήιος 803
Κνισωτὸς 816
Κογχάριον 817
Κογχυλιώδης 818
Κο[illegible]αυσις 819
Κοιλίδιον 818
Κοινώνησις 821
Κονιασία 822
Κολάκευμα 824
Κολοβώδης 830
Κολόβωσις ibid.
Κολυμβητὴρ 831
Κοπανιστὸς 842

Κύπωσι

Κόπωσις 842
Κοπιατὴς ibi.
Κορέσκω 848
Κορυβαντικὸς 850
Κορυβαντώδης ibid.
Κορυφαιότης 852
Κοσκινεύω 853
Κυβεία 889
Κόκλια 891
Κυματόεις 894
Κυπαρισσῶν 896
Κυπρείζω ibid.
Κυπρισμὸς ibid.
Κραταίωσις 861
Κριθοειδὴς 870
Κρασωτὸν 876
Κρεταίνω 877
Κτέρισμα 886
Κυλινδαίνω 893
Κυπρείζω 896
Κυρίευσις 899
Κυτισονόμος. 901

Λ

Λαγώειος 916
Λακάζα 966
Λαμπετὶς 928
Λαμπροφωτικὸς 929
Λαόπορος 1275
Λαοπαθὴς 1255
Λαοσεβὴς 1460
Λαχάνιον 935
Λειεντεριώδης 486
Λιχλώωρ 958
Λεπτόγραμμος 342
Λεπτόδομος 371
Λεπτόκνημος 817
Λεπτόσπερμος 1516
Λεράζω 961
Λευκάμπυξ 144
Λευκανθέας 160
Λιβανόω 968
Λιβανωτίζω ibid.
Λίγυρος 969
Λιθία ib.
Λιψυητικὸς 970
Λιπαρία 972
Λίτανος 973
Λοίδορος 975
Λοχητικὸς 979
Λύπημα 983
Λυσιώωρ 158
Λυσσηδὸν 984

Μ

Μαγνόλις 933
Μακροβάμων 237
Μακρόβιοτος 266
Μακροβίωσις ibi.
Μακροβολία 253
Μακροβόλος ibid.
Μακρόγλυις 313
Μακρήμερος 315
Μακροκομέω 835
Μακροπορία 1275
Μαλακαύγητος 217
Μαλακοσύνη 1012
Μεγαλαυλὴς 214
Μεγαλώωρ 158
Μεγαλόδοξος 416
Μεγαλόκτυπος 831
Μεγαλοκράτωρ 865
Μεγαλόρριζος 144
Μεγαλόσαρκος 1455
Μεγαλόστονος 1537
Μεθέρπω 520
Μεθολκὴ 472
Μελιχόγηρυς 313
Μείωτος 1026
Μελάμβροτος 289
Μελαμπεραγὴς 1310
Μελανδίνης 407
Μελανόστολος 1534
Μελλόνυμφος 1118
Μεσάγροικος 26
Μεσοκνήμιον 816
Μεταβάπτω 255
Μεταβλέπω 270
Μεταβλητὸς 247
Μεταβολία 247
Μεταδαίνυμαι 351
Μεταδονπάδιω 424
Μεταδύω 428
Μεταθερὸς 64
Μεταίχμιος 91
Μετάλλομαι 127
Μεταλοφάω 978
Μεταπέτομαι 1304
Μεταπλώω 1343
Μεταπνέω 1352
Μεταπτωτικὸς 1322
Μετασκευαστικὸς 1490
Μετασκευὴ ibid.
Μετασύρομαι 1462
Μέταυλος 219
Μετεκδέχομαι 381
Μετεπιγράφω 338
Μετιτέον 571
Μηχανιώτης 1055
Μίανσις 1056
Μικρογλύειος 313
Μικρόγλυις ibid.
Μικροσφυξία 1579
Μιώισμα 1051
Μιξοβόας 273
Μιξόλευκος 962
Μιξίμβροτος 289
Μισαλαζὼν 119
Μιτάρχης 203
Μισθωτὴς 1061
Μισόγοος 331
Μοιρὰς 1023
Μονὰς 1069
Μόναρχος 203
Μονόγονος 309
Μονόκλωνος 812
Μονόλυκος 982
Μονόστεγος 1527
Μυθοπλόκος 1335
Μυκήτινος 1078
Μυλώδης ibid.
Μυροβρεχὴς 287
Μύρσινος 108[illegible]
Μύηγμα 1082
Μυχὸν 1083
Μώλυτης 1084

Ν

Ναπαῖος 1088
Ναρθήκιον 1088
Ναυτιπ.βίτης 235
Νεάγγελτος 9
Νεαλὴς 111
Νεάλεστος 114
Νεόσμηκτος 141
Νεκρακαδημία 93
Νεκρότης 1091
Νεοβρεχὴς 289
Νεόδροπος 424
Νεόκτονος 885
Νεοσίγαλος 1471
Νεόσπορος 1513
Νεοτερπὴς 1622
Νεότομος 1617
Νεφρηδὸν 1101
Νεφρωτὸς 1101
Νευρεία 1099
Νεώστικος 1465
Νηπιέος 1104
Νησίζω 1105
Νήστρα ib.
Νίκημι 1106
Νικητὸς ib.
Νομάζω 1094
Νομώδης ib.
Νυκτερικὸς 1118
Νύκτερος ib.
Νυκτίπλοια 1342
Νυκτίσομνος 1465
Νυμφηΐα 1117
Νυμφήϊον 1118
Νωταῖος 1121

Ξ

Ξυνδείπνιον 369
Ξιφοδήλητος 388

Ο

Οδμάομαι 1138
Οδυνοσπάς 1513
Οδόντος 1158
Οιδματόεις 1141
Οικειωτικὸς 1143
Οικηματικὸς ibid.
Οικιστὴρ 1143
Οἴμωγμα 1141
Ολιγάνθρωπος 164
Ολιγόβουλος 279
Ολιγόδουλος 420
Ολιγόσαρκος 1455
Ολιγότεκνος 164
Ολόκηπος 845
Ολοσφύρητος 1579
Ολοσώματος 1585
Ολόλιθος 970
Ομαίμιος 71
Ομευναῖος 537
Ομαιχμάζω 91
Ομόβουλος 279
Ομόγνητος 307
Ομοδύναμος 427
Ομοδδία 447
Ομοέστιος 527
Ομόκλινος 809
Ομοπλωτὴρ 1343
Ομόσπλαγχνος 1521
Ομοταχὴς 1597
Οξυβόας 273
Οξυτένευτος 1610
Οπισθοδάκτυλος 356
Οργυιὰξ 347
Ορείμαργος 1005
Ορθογνώμων 323
Ορθοδίκης 404
Ορθομαντεία 1003
Ορθοπλέω 1342
Ορθόπλοος 1342
Ορίβακχος 240
Ορειπέδιον 1263
Ορόκτιτος 88
Ουρανοῦχος 558
Οχύρωσις 344
Οξύγοος 350
Οψαμάτας 138
Οψίκλωψ 804
Οψοποίημα 1360

Π

Παγκοίρανος 821
Παγκόνιτος 840
Παγάπαστος 1262
Παθοκρατορία 265
Παλάγωμα 1243
Πάλημα 1245
Παλίμψαμος 237
Παλιμβολία 279
Παλίμπλαγκτος 1317
Παλίμβολος 279
Παλιμπλεκὴς 133
Παλίμπορος 1276
Παλίνστροφος 1559
Παλίστρεπτος ibid.
Παλματίαι 1246
Παλμώδης ibid.
Παμβίας 264
Πάμμορος 1024
Πάμβοτος 283
Πάμβωτις 1050
Παμπειθὴς 1268
Παμπήγλω 1306
Πάμπληκτος 1346
Παναπείρετος 1296
Πανδαίδαλος 348
Πανεθνεὶ 444
Πανέξοχος 550
Πανεπίκλοπος 803
Πανέρατος 528
Πάνιζις 1142
Πανλώβητος 989
Πανεργὴς 504
Παντερπὴς 1622
Πάντοχνος 1627
Παντοεπὴς 495
Παντόπωρος 1085
Παντολόγος 946
Παντομισὴς 1062
Παντόμορφος 1071
Παντοφαγὸς 504
Παραβάπτισμα 255
Παραβασιλεύω 259
Παραβιασμὸς 264
Παραβιβάζω 238
Παραγκιστρόω 13
Παραγράψιμος 338
Παράγυμνος 345
Παραδοξία 416
Παρακοντίζω 108
Παραλιπτικὸς 897
Παρακαδύομαι 428
Παρακνίω 1070
Παρακνίσομαι 1103
Παρακνίζω 1141
Παραπομπικὸς 1286
Παραπροσποίησις 1356
Παραρκέω 191
Παρασπασμὸς 1512
Παρασπορὰ 1515
Παρασυνάξις 39
Παρασπιλόω 1576
Παρεγγύησις 436
Παρεγκόπτω 843
Παρεκάθω 453
Παρεισγραφὴ 339
Παρεκπέμπω 1385

Παρεισπορεύομαι 1278
Παρεκβίασος 264
Παρεκλείπω 957
παρεκτελέω 1610
παρεμβαίνω 234
παρεντείνω 1602
παιπαλευτὸς 1252
παλιστερὴς 1538
παχέτες 1261
παχιωνευέρω 1099
πεδιήρης 1263
πεδόεις 1263
πεινατικὸς 1269
πελαργιώδης 1280
πελνίας 1281
πελτάζω 1283
πεμμάτιον 1194
πεντέρειον 1288
πενθήμων ibid.
πενθητὴρ ibid.
πεπασικὸς 1294
πεπτήριος 1294
περαίωσις 1295
περασμὸς 1295
περάτηθεν ibid.
περιαγὴ 37
περιαγνίζω 16
περιαγωγὶς 38
περιάργυρος 186
περιαγκλέω 1584
περιαυγὴ 217
περίβαφις 257
περίβασις 235
περιβιαστέω 269
περιβληχρὸς 272
περιβρυὴς 291
περιβιβρώσκω 292
περιβύω 294
περίγλισχρος 326
περιγλώχιν 329
περίγραμμα 339
περιδαίδαλος 348
περιδαίω 353
περιδηπιέω 368
περιδιπλόω 408
περιεργασία 505
περιέρπω 519
περίεφθος 561
περικαταβάλλω 247
περικνίζω 801
περικνήστις ibid.
περίκλιζος 811
περικλύω 810
περικύκλιος 892
περικεχασμὲς 1315
περιμάχιμος 1013
περιμυκάομαι 1078
περιοδία 1135
περιπηγὴς 1309
περιπόθησις 1310
περιπιαίνω 1326
περιπλανὴς 1328
περιπνέω 1324
περιπηγὴς 1354
περιποίκιλος 1363
περιπολάζω 490
περιπόλησις 1367
περίσαρκος 1455
περισκιασμὸς 1495
περίσκληρος 1482
περισκληρύνω ibid.
περιστερέεις 1300
περίστικτος 1543
περισώμιος 1547
περισκεδάζω 1588
περισύρω 1563
περισφαιρηδὸν 1573
περισφαλὴς 1574
περίσχετος 553
περισχεδὴς 1082
περιχαρισμὸς ib.
περώνις 1301
πετάλειον 1303
πεταυρισμὸς 1302
πίασμα 1326
πιθηκώδης 1314
πιλόεις 1311 πιλωύω ibid.
πιμεσπώη ibid.
πιαστήρης 1324
πλανοστιβὴς 1528
πλαστογραφέω 341
πλαστογραφία ibid.
πλαστογράφημα ib.
πλατύειν 1442
πλατύρρειν ibid.
πλατυσαρκὸς 1495
πλεγνύω 1353
πλεύρωμα 1340
πλινθιακὸς 1346
πνευμάτιος 1349
ποθητικὸς 1363
ποικιλμὸς 1363
ποικιλόγηρυς 315
ποικιλόδινος 407
ποιηματικὸς 1355
ποιμένιον 1364
ποιμενίτης 1364
ποιπνὸς ibid.
πολυάγκιστρος 13
πολυαγκὴς 24
πολύβατος 238
πολυβλαβὲς 268
πολυβόρος 276
πολύβοτρυς 278
πολυβόσκος 283
πολύβωμος 295
πολυγλαγὴς 298
πολυγονέομαι 1310
πολυγονέω ib.
πολύγονος 19
πολυγώνιξ 347
πολυεστενέμος 1095
πολυδημώδης 391
πολύδικες 404
πολυδήριτος 392
πολυδινὴς 407
πολυέλαιος 467
πολυέπαινος 73
πολυκτέανος 884
πολυμήτωρ 1053
πολυμνήστωρ 1066
πολυμεσεγὴς 1102
πολυώσσος 1113
πολυπάθεια 1256
πολυπάτητος 1258
πολύπλευρος 1340
πολύπνοος 1352
πολύρημος 1436
πολύσκεπτος 1485
πολυστένακτος 1537
πολύτιμητος 1618
πολυχείμων 559
πολύσταχυς 1526
πολυστρεφὴς 1559
πολύχαστυ 1082
πομφολύζω 1288
ποντογένεια 305
πονικὸς 1290
πορφυρόπτερος 1265
πορθήτωρ 1299
ποτιτέρπω 1622
προακοντίζω 103
προαλείπω 957
προαναγινώσκω 319
προαναισιμόω 85
προανακόπτω 842
προαναπλάττω 1329
προαίζω 548
προάπειμι 573
προαπολεπίζω 961
προαπηνέω 1605
προβαθὴς 231
προβασανίζω 258
προβουλευμάτιον 280
προγαμιαῖος 300
προγηράω 315
προδιαλύω 315
προδιαγόρευσις 20
προδήλωσις 389
προδιέρχομαι 522
προεκπλέω 1341
προεκπονέω 1291
προεκτελέω 1610
προέλκω 472
προεμβαίνω 234
προενέχομαι 550
προεξαγγέλλω 8
προεπαφίημι 565
προηγορεία 21
προηρόπιος 193
προκαταστροφὴ 1557
προκατάγω 36
προκαταγωγὴ ibid.
προκαταπίπτω 1322
προκατασχέθω 551
προκαταστρέφω 1557
προκαταρτύω 198
προκατέρχομαι 513
προκώμιον 908
προμεθύω 1010
προνέομαι 1103
προνυμφεία 1051
προοδεύω 1135
προπεττεύομαι 1324
πρόπλασμα 1310
προπιστεύω 1269
προπροβιάζομαι 264
προσάγρεος 21
προπάλπιστος 1454
προσαμαρτάνω 137
προσαμείβω 1453
προσαναγράφω 335
προσανάκλισις 808
προσανακρίνω 872
προσανακρύω 879
προσαναλέγομαι 941
προσαναμάσσω 1009
προσαναπίμπλημι 13
προσαναρτάω 196
προσανοίγω 1141
προσαποφράττω 1571
προσταρκτικὸς 192
προσάρκτιος 192
προσαρτίως 197
προσαυαίνομαι 225
προσαυαίνω 225
προσδανείζω 358
προσδιαπορέω 1277
προσδιασαφῶ 1458
προσεικὴς 451
προσεκταράττω 1591
προσεμβριμάομαι 289
προσεννοέω 1110
προσενόω 462
προσεξηγαίνω 468
προσέσχατος 528
προσεξευρίσκω 539
προσερπύζω 519
προσεχόντως 554
προσεσπέριος 526
προσκατασκιρρόω 1496
πρόσκιος 1495
προσκίλιος 1491
προσκοσμέω 854
προσκηπίζω 886
προσλάμπω 910
πρόσλαμψις 930
προσμυθεύω 1077
προσμύησις 1804
πρόσνευσις 1101
προσοδύρομαι 1138
προσπλέκω 1334
προσοδικὸς 1135
προσοχυρόω 544
πρόσρησις 1436
προσέθησις 1637
προστικταίνω 1625
προσσέβω 1460
πρόστερνος 1539
πρόσυφος 1563
πρόστηξις 1628
προσυνεφίημι 566
προσυπεργάζομαι 308
προσυπομνάω 1065
προσπτύω 1513
προσχέθω 554
προτάγγελος 9
προτάγειον 24
προτογλύφειος 305
προτοδαὴς 351
προτόμερος 1024
προτόρριζος 1441
πυκνόπτερος 1278
πυκνόστικτος 1543
πυργοδάικτος 351

P

Ρηκτὸς 1437
Ρίζις ibid.
Ριζας 1439
Ροικαλὸς 1444
Ροφητικὸς 1446

Σ

Σάκτωρ 145
Σιδηρεία 1472
Σιώπησις 1476
Σκληρίασις 1482
Σκληρώδης ib.
Σκορπιώδης 1498
Σέφησις 150
Σπαργανιώτης 1514
Σπερματίζομαι 1514
Σπευστικοὶ ἄρτοι 1519
Σπλαγχνίζω 1521
Σπλαγχνισμὸς ib.
Σπυδαμίτης 1519
Σταφυλίτης 1545
Στενότομος 1548
Στερκτὸς 1537

Στεφανῶ-

INDEX.

Στρατιώτεις 1540
Στηλίτης 1542
Στρέβωσις 1554
Στρέβλωσις ibid.
Στυφίτης 1562
Συγγνωμοσύνη 321
Συγγομφόω 331
Συγγραμμάτιον 339
Συγκαθαιρέω 79
Συγκαθελκύω 472
Συγκατάκλισις 808
Συγκατακόπτω 844
Συγκατακτάομαι 884
Συγκατακοσμέω 854
Συγκατασβεννύω 1458
Συγκατασχηματίζω 559
Συγκατέδω 440
Συγκυβευτής 889
Συλλανθάνω 965
Σύμβλησις 250
Συμβοάω 247
Συμβόσκω 283
Συμβόσκομαι 283
Συμβράζω 285
Συμμαίνομαι 994
Συμμηγάνω 1027
Συμμεταβαίνω 235
Ξυμμιαίνω 1026
Συμμιαρόομαι 1025
Συμπαρεισέρχομαι 522
Συμπεριγράφω 339
Συμπεριέλκω 472
Συμπεριοδεύω 1135
Συμπερινοστέω 1134
Συναγοράζω 22
Συνάγχω 29
Συναγωγία 39
Συναδοξέω 416
Συναθύρω 64
Συνάρνυμαι 74
Συναλαλάζω 109
Συναλγύνω 110
Συναλδής 112
Συναλίσκω 117
Συναλλοιόω 128
Συνάλλομαι 127
Συναλύω 133
Συνάμοιρος 1024
Συναμπέχω 547
Συναναγινώσκω 319
Συνανάγνωσις 319
Συναναμιμνήσκω 1064
Συναναπλάττω 1329
Συναναπλήθω 1338
Συναναπληρόω ibid.
Συναναρρίπτω 1443
Συνανασώζω 1106
Συνανέρχομαι 522
Συνανίημι 563
Συνανύω 171
Συναντιλήπτωρ 927
Συναπειλέω 176
Συναπευθύνω 516
Συναπεχθάνομαι 543
Συναποκλίνω 808
Συναπομειόω 1126
Συναποτίλλω 644
Συναριστεύω 188
Συναρμογή 207
Συναρμοστής ibid.
Συναρμοστία ibid.
Συναρχής ibid.
Συναρπαγή 194
Συναρχία 204
Συνασκέω 208
Συναστραγαλίζω 212
Συνατμίζω 215
Συναυγασμός 217
Συναύξησις 60
Συναφίημι 564
Συνασχολέω 1584
Συνδανείζω 358
Συνδείπνιον 369
Σύνδηλος 389
Συνδιαβάλλω 244
Συνδιαίτησις 394
Συνδιαίτης ibid.
Συνδιαστρέφω 1558
Συνδιατίθημι 1634
Συνδικαστής 405
Συνδιάκω 412
Συνδυάς 431
Συνείκω 451
Συνείργνυμι 456
Συνείσειμι 574
Συνεκβιβάζω 238
Συνεκπεράω 1297
Συνεκπικραίνω 135
Συνεκπολεμέω 1365
Συνεκροφέω 1446
Συνηγευστικός 524
Συνεμβάλλω 246
Συνένδοσις 399
Συνεξάπτω 381
Συνεξαρκέω 191
Συνεξατονέω 1605
Συνεξευπορέω 1277
Συνεπεύχομαι 542
Συνεπιμειδιάω 1020
Συνεπιμετρέω 1043
Συνεπιρρώννυμι 1451
Συνεπισκοτέω 1498
Συνεπισυνάπτω 181
Συνεραστής 497
Συνευδαιμονέω 350
Συνευνάζω 538
Συνευσχημονέω 559
Συνεφέπομαι 492
Συνεχθαίνω 543
Συνιχαίνω 515
Συγκαταθετικός 1635
Συγκατανέμω 1093
Σύνναος 1088
Συνναυβάτης 1090
Συννεωτερίζω 1098
Σύννυμφος 1118
Συνοδικός 1135
Συνοδυνάω 1137
Συνομοπαθέω 1256
Συμπαρέρχομαι 523
Συμπαρθένος 1250
Συμπεριμβρύω 1036
Συμπεδάω 1262
Σύμπειρος 1271
Συμπεριπατέω 1258
Συμπεριπλοκή 1334
Συμπεριπολέω 1366
Συμπέπομαι 1304
Συμπλανάομαι 1328
Συμπνοιά 1357
Σύριγμα 1566
Συρριζόω 1441
Συσσίτησις 1476
Σύσπονδος 1517
Συσφηκόω 1577
Συντελέω 1611
Συντλάω 1588
Συνυποστέλλω 1535
Σιχέθω 555
Σφαγιστήρ 1578
Σφαγιστής ibid.
Σφιγκτός 1577
Σωματότης 1585

T

Τανυέθειρα 443
Τανύπλεκτος 135
Τανύσκιος 1495
Ταράκτωρ 1590
Ταυτοκλινής 809
Ταυτοκράτωρ 864
Ταχυβάδιστος 238
Ταχύπομπος 1286
Τεῦγμα 1624
Τευχηρής ibid.
Τεκμηρίωσις 1607
Τέκνωμα 1642
Τηρείμωνος 1050
Τηρεστικός 1609
Τέμβριος 1613
Τερετίζω 1619
Τερέτισμα ibid.
Τετράγηρις 315
Τηρός 1629
Τιθασεύσις 1630
Τιθωνία 1646
Τινάκτειρα 1645
Τετράγναθος 330
Τετραγωνέω 348
Τετράκλινος 809
Τεττιγώδης 1623
Τεχνητεία 1626
Τεχνίον 1625
Τεχνίτευμα 1626
Τονώδης 1598
Τριβάρβαρος 256
Τρίγαμος 300
Τριημιτόνιον 1604
Τριλοφία 978
Τριμοιρίτης 1026
Τρινακρίς 106
Τριπάλαιστος 1243
Τρίπαλτος 1246
Τρίπλευρος 1340
Τρίπορθος 1299

Υ

Υπάλειξος 10
Υπαγκάλισμα 13
Υπάγροικος 25
Υπαίεριος 62
Υπαίθω 69
Υπαμάω 138
Υπάμπελος 144
Υπαμπέχω 547
Υπαναγινώσκω 319
Υπαργήεις 185
Υπαργυρεύω 186
Υπάρκτιος 192
Υπέκλυμα 988
Υπεκδράω 423
Υπέκδυσις 428
Υπεναντία 74
Υπεναντιότης 167
Υπεναντίωσις ibid.
Υπεξαγωγή 24
Υπεξακρίζω 106
Υπεξαναβαίνω 232
Υπεξάπτω 181
Υπεξερεύγω 513
Υπέραλλος 128
Υπεραναγκάζομαι 152
Υπερανέχω 548
Υπεραπαίζομαι 210
Υπεραυγής 217
Υπεραυχής 224
Υπέραυχος ibid.
Υπεραχθής 228
Υπερβαλλόντως 251
Υπερβαρής 257
Υπερβεβλημένος 251
Υπεργεμίζω 1312
Υπέργομος ibid.
Υπερεμέω 481
Υπερεράω 497
Υπερευδαιμονέω 50
Υπερεξαπατάω 75
Υπερηνόρεος 159
Υπέρημος 116
Υπερκαταβαίνω 235
Ψπερκορέω 550
Υπερκυδής 889
Υπερμαχητικός 1014
Υπερμέγας 1018
Υπερνότιος 1115
Υπεροιδέω 1141
Υπερπετής 1305
Ψπέρπικρος 1315
Υπερπλήθω 1339
Υπερπληρόω 1338
Υπερπλήρωσις ibid.
Υπερπολάζω 490
Υπερτήκω 1628
Υπευνάζ 538
Υπηέριος 62
Υποβήττω 263
Υποβρεμέω 286
Υπογλαυκέω 325
Υπογλώσσιος 329
Υπόγλωσσος ibid.
Υποδειπνέω 369
Υποδέκτης 382
Υποδέρος 375
Υποδηλόω 389
Υποδινέω 407
Υποδοχεῖον 382
Υποεικτός 452
Υποιδέω 1141
Υποιδος ibid.
Υποιμώζω 1140
Υποκατακλείω 801
Υποκλονέω 810
Υποκλόπιος 804
Υποκλύω 811
Υποκνάω 814
Υπόκομψος 8 8
Υπολανθάνω 965
Υπόλεπτως 960
Υπολιμώδης 971
Υπολογισμός 951
Υπομαλακίζομαι 999
Υπομαστίδιος 993
Υπομέμφομαι 1033
Υπόμωρος 1085
Υπονοθεύω 1108
Υποπελιάζω 1283
Υποπέλιος ibid.
Υπόπηλος 1311
Υποπλήθω 1339
Υποπλήσσω 1345

INDEX.

Ὑποπομπὴ 1287
Ὑποπορθοῦμαι 1279
Ὑποπόρθωσις ibid.
Ὑπόῤῥινον 1442
Ὑποσπάω 1471
Ὑποσκιόεις 1495
Ὑπόσκληρος 1482
Ὑποσολίζω 1533
Ὑποσυμβαίνω 235
Ὑποσύμβολος 251
Ὑποστέλλω 1608
Ὑποτετράγωνος 348
Ὑπόχομαι 516
Ὕποχος ibid.
Ὑψηλογνώμων 323
Ὑψιβέρνω 235
Ὑψίδομος 372
Ὑψικόλωνος 831
Ὑψικρεμὴς 858
Ὑψινεφὴς 1101
Ὑψίπεδος 1264

Φ

Φαλανθίας 161
Φιλαγαθὴς 4
Φιλάγλαος 15
Φιλαγρέω 24
Φιλαθλητὴς 53
Φθισίβεστος 290
Φιλάρματος 192
Φιλέγγυος 436
Φιλέκδημος 391
Φιλερήμων 474
Φιλένδοξος 416
Φίλεργος 497
Φιλεχθὴς 543
Φιλιώρ 159
Φιλόβιβλος 265
Φιλόβοτρυς 278
Φιλόγλωσσος 308
Φιλόγονος 310
Φιλογραφέω 342
Φιλοδάκρυος 315
Φιλοδέμνιος 370
Φιλόδυρτος 1538
Φιλοκρινέω 874
Φιλόκωμος 904
Φιλόμυθης 1003
Φιλομειράκιος 1021
Φιλομυθία 1077
Φιλόνεος 1098
Φιλόσιτος 1473
Φιλόστονος 1537
Φιλοτεκνία 1644
Φιλοτέχνης 16 7
Φιλυπόσοφος 1118
Φοινικόπεδος 1264
Φοινικόπεζα 1265
Φοινικοστερόπης 2 3
Φυγαίχμης 91
Φυγόδεμνος 370
Φυξαίωρ 1 9

Χ

Χαλκοφρὴς 183
Χαμαιπετὴς 1324
Χαμαιπιτύϊνος 1326
Χειρέμβλησιν 246
Χειρότμητος 1618
Χρηστομαθὴς 1008
Χρυσάρματος 192
Χρυσολύρας 934
Χρυσόπεπλος 1293

Ω

Ὠκύπονος 1363
Ὠδοποιὸς 55
Ὠκυπορέω 1275
Ὠμοβορὸς 277
Ὠμοβρὸς 283

ΤΕΛΟΣ.

LEXICON

LEXICON GRÆCOLATINVM RECENS AVCTVM.

1 A Primæ Græcorum literæ nota eſt, cui nomen Αλφα, à prima Hebræorum Aleph. Pręfixo articulo neutrius generis, in vtroque numero declinatur, quũ alioqui ſit indeclinabile: idem & de reliquis literis eſt intelligendum. ¶ Interdum eſt nota numeralis, ſignificans primum, ſicut βῆτα ſecundum, & ſic de cæteris. Peculiariter verò primus liber Iliadis ſiue Odyſſeę vocatus fuit ἄλφα, ſecundus βῆτα, & ſic deinceps. ¶ In Apoc. cap. 1. ἐγώ εἰμι τὸ Α, καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, dicitur Chriſtus eſſe A, quòd omnium rerum principio ſit antiquior: dicitur eſſe Ω, quòd ſit omni fine poſterior, vt verè ſua illi conſtet æternitas.

In cõpoſitione verò, multiplicẽ habet vſum. ¶ Aliquãdo eſt στερητικόν, i. priuandi vim obtinet. Vt βέβαιος, ſtabilis, ἀβέβαιος, inſtabilis. Sic & in verbis, ἀδοξῶ, ἀπορῶ, ἀχαριστῶ, &c. Quòd ſi dictio, cui præfixũ eſt α, à vocali incipiat, inter vtrãq; vocalẽ plerũq; interiicitur ν, euphoniæ gratia: vt in ἀνάξιος ἄνισος, ex α & ἄξιος, ἴσος. Aliquando in hac ſignificatione opponitur particulæ εὖ vt εὔμορφος ἄμορφος. ¶ Cõtrà eſt aliquãdo ἐπιτατικόν, *hoc eſt*, vim addit ſignificationi, vt in ἀχανὴς, ἄβιος. Interdũ eſt ἀθροιστικὸν i. collectiuum: vt in ἅπας. In quibuſdã etiam vocibus ὁμοῦ (i. ſimul) ſignificare traditũ eſt: vt in ἀδελφὸς ἀκόλουθος, &c. ¶ Interdũ indicat ſimilitudinẽ vel æqualitatẽ, vt in ἀδελφός. ¶ Interdũ ſignificat μόνωσιν, inquit Euſtat. qui ἀμάζονας dictas eſſe vult: quaſi μονομάζους. ¶ Interdũ ſignificat ὀλίγον vel μικρὸν: vt ἀμαθὴς pro ὀλιγομαθής. ¶ Aliquando idẽ quod δυς: vt ἄβατος pro δύσβατος. ¶ Aliquãdo ſignificat κακὸν: vt in ἄβουλος & ἀβουλία apud Sophoc. ¶ In vna eadémq; voce nonnũquã duplicem accipit interpretationem: vt in ἄκοιτις ἄλοχος. Vbi α accipitur vel priuatiuè, vel pro ὁμοῦ. Vbi verò nullũ ex pręcedẽtibus vsũ habet, pleonaſticum eſſe putatur, vt in ἄσταχυς pro στάχυς. ¶ Interdũ α geminatur, & eſt aut vtrũq; priuatiuũ: vt in ἀάατος, apud Hom. aut eſt prius α ἐπιτατικὸν, & poſterius στερητικὸν, vt in ἀάχετος, inquit Euſtat.

Ἅ, (cum ſpiritu aſpero & accentu) articulus eſt poſtpoſitiuus neut. gen. plur. num. ſignificans quæ: ab Ὅς, de quo vide ſuo loco. ¶ Eſt & pronomen poſſeſſiuum pro ἑά, ſua.

Ἆ (cum aſpero & circumflexo) eſt aduerb. apud Dores ſignificans quò, ὅπου Theocr. ¶ Apud eũdem poetam ᾇ τάχος, Scholiaſtes exp. κατὰ τάχος. ¶ Eſt etiam aduerbium ſimilitudinis apud Hom. Il. ζ. quędam tamen exemplaria habent ὡς pro ᾇ. ¶ Eſt & particula admirantis, inquit Suid.

Ἆ (cũ tenui & circũflexo) vox eſt hominis ſuccẽſentis, quiritantis, aut commiſerantis, vt Lat. ah, hei, heu. Eſt etiam perterriti ac perturbati: vt Lat. ehem, vel eho. ¶ Eſt & admirantis, vt Lat. vah, aut eho: vt ſæpe apud Hom. Ἆ δειλὲ, & Ἆ δειλοὶ &c. Eſt etiam optantis, vtinam: vt teſtantur Heſychius, Suid. & Euſtath.

Ἆ ἆ (geminatũ, tenui & circũflexo notatum) aduerb. hominis perterriti, vel deterrentis, ſeu reprimentis. 2
Ariſtophan. in Veſpis, ἆ ἆ, τί μέλλεις δρᾶν. ¶ Item ἆ ἆ, vel ἇ ἇ, ſępe eſt dolentis, vt Lat. heu heu. Eurip.

Ἇ ἇ. aduerb. ridentis: vt & apud Lat. ha ha ha. Euſt.

*Pleraſque alias huius voculæ ſignificationes minus vſitatas, pro accentuum diuerſitate, pete in Theſauro linguę Græcę.

ἈΆΖΩ, Fut. ἀάσω. Pręt. ᾖκα, exhalo, propriè, calidum halitum efflo. Ariſtot. Fictum à ſono quem inter exhalandum edimus.

Ἀασμὸς οῦ, ὁ, exhalatio, halitus, calidi efflatio.

ἈΒΑ'ΛΕ, vtinam, Heſych. ¶ Item φεῦ, heu. Epigr.
* Quidam & ἀβάλαι ſcribunt. Ab Heſychio etiam exponitur ἀχρεῖον, inutile ac ſi nomen adiectiuum eſſet.

ἌΒΑΞ, ακος, ὁ, abacus. Perſio eſt tabula in qua mathematici numeros, lineas atq; quaſuis figuras ſeu diagrammata ducũt. Accipitur etiam pro quauis tabula calculatoria. ¶ Item abacus Macrobio, tabula aleatoria, ſiue alueus aleatorius. ¶ Item, tabula ſiue menſa cui vaſa quælibet ad vſum quotidianũ comparata imponebantur. Ammon. ¶ Item, caniſtrum & coquinarium quoddã inſtrumentũ. Poll. ¶ Vitruuio abacus ſignificat tabulam quadram, quæ ſupponitur piſtyliis ſiue capitulis columnarum. ¶ Obſeruatum & illud, ſolis latitudinem ſcienter abacum dici. Cæl. Rhod. ¶ Ἄβαξ pro ἄλαλος, vide in Βάζω.

Ἀβάκιον, ου, τὸ, pro ἄβαξ, tabula calculatoria. Polyb. ¶ Item tabula in qua Mathem. &c. vt ſupra in ἄβαξ. Plut. ¶ Item vas ad ferenda opſonia cõmodum. Pol.

Ἀβακίσκος, ου, ὁ, teſſella pauimenti, Athen.

ἌΒΑΡ, αρος, τὸ, placentæ genus, Æſchyl.

ἌΒΡΑ, ſiue ἄβρα, ης, ἡ, ancilla, famula: quales matronę ditiores ad honeſtiora miniſteria domi ſuæ alunt, quibúſque vtuntur pediſſequis. Euſtath. annotat eſſe vocabulum ἐθνικόν.

ἈΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, mollis, effœminatus, delicatus: vt ἁβρότερος γυναικῶν, apud Lucianum. Item, pulcher, cultus, elegans. Herod. Dicitur de perſona & de re. Ἁβρὰ τράπεζα, exponitur πολυτελής. ¶ Item feſtiuus, lepidus. Luc. ¶ Item magnificus, grauitatem prę ſe ferẽs, elatus: vnde ἁβρὰ βαίνειν apud Eurip. In Med. magnificè ſeſe inferre.

Etymologicus deducit ex α priuatiuo & βάρος, vt ſit quaſi ἄβαρος, ὁ κούφως βαίνων.

Ἁβρῶς, molliter, feſtiuè, magnificè, &c.

Ἁβρότης, ητος, ἡ, mollities, luxus. Xen.
Ἁβροσύνη, ἡ, idem. Expon & φαιδρότης.
Ἁβρύνω, f. ῶ, orno, ſplendidum reddo. Æſchil.
Ἁβρύνομαι, ornor, niteſco. Cum datiuo rei, Athen. Item glorior, inſoleſco, Plat.
* Ἁβρυνεστής, ſtudioſus cultus & ornatus. Adamant. in Phyſiogn.
Ἁβρίζομαι, idem quod ἁβρύνομαι, Heſych.

Compoſita.

Ἐναβρύνω, idem quod ἁβρύνω.
Ἐναβρύνομαι, idem quod ἁβρύνομαι.
Πάναβρος, omnino mollis & delicatus.
3 Πόδαβρος, qui mollibus delicatiſque pedibus eſt. Them.

ΑΒΡΟΤΗ, ης, ἡ, nox. Aliquando per ſe ponitur: aliquando cum nomine νὺξ, vt Il. ξ, εἰ σὺ μὲν ἔλθῃ Νὺξ ἀβρότη. Deriuatur à βροτός, i. mortalis, præfixo α priuatiuo, quòd noctu lateant mortales.
Ἀβροτέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, noctu occurro, Heſych. Significat etiam pecco. Ἀβροτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, peccator, peccatrix. Heſych.
Ἀβροτίνη ἡ, peccatum, ἁμαρτωλή, Heſych.
Ἀβροτάζω, f. ξω, P. χα, aberro in via, aut in nocte euagor, Il. κ.
Ἀβρόταξις εως, ἡ, aberratio, deflexio de via, Euſt.
Ἀβρότω, (aſſumpto μ) aberro, vt & ἀβροτάζω. Iliad. π, ἴσχεσθ' αἰ γὰρ Ἤμβροτον ἀλλήλων. Il. ε. Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες. vbi annotat Euſtath. hæc prouerbialiter dici in eos, qui aberrant ab eo, quod ſibi propoſuerant. Ἀμβροτεῖν cum μ, exp. ἁμαρτεῖν, & ἀποτυχεῖν βροτοῦ. Item κρύπτειν, apud Heſych.

ΑΒΡΟΤΟΝΟΝ, ſiue ἀβρότονον, ου, τὸ, abrotonum, herba ſeu planta perpetuò virens. Vide Theoph. hiſt. plant. lib. 6. cap. 7. apud quem annotant legi etiam ἀβρότειον: vide & Dioſc. l. 3. c. 29.
Ἀβροτόνινος & ἀβροτονίτης, ου, ὁ, confectus ex abrotono

ΑΒΡΥΝΑ, τὰ, Heſych. συκάμινα μόρα. Sic & Athen.

ΑΒΥΡΤΑΚΗ, ης, ἡ, barbaricum edulium, ex porris, cardamo, granis mali punici, & eiuſmodi aliis quibus ineſt τὸ δριμύ. Theopomp.

ΑΓΑΘΟΣ, οῦ, ὁ, bonus, probus: vt ἀγαθὸς ἀνὴρ & ἀγαθὴ γυνή, Plat. & Xenoph. Dicitur & de re, vt ἀγαθὸς οἶνος, ἀγαθὴ βουλή. ¶ Item fortis, ſtrenuus. Il. ρ. ¶ Item prudens. Apud Hom. Il. τ. ¶ Ἀγαθὰ πράγματα, res ſecundæ, apud Thuc. lib. 3. In eadem ſignificatione vſurpatur & ἀγαθὰ ſine ſubſtantiuo, Xen. ¶ Ἀγαθὴ δαίς, Il. ψ. lautum & opiparum epulum. ¶ Item præſtans excellens, vt βοὴν ἀγαθὸς, apud Hom. ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον, apud Plut. Et ἀνὴρ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθὸς, apud eundem. ¶ Item peritus, vel aptus: vt ἀγαθὸς στρατιώτης. Et cum infi. ἀγαθὸς ἱππεύεσθαι, Plut. peritus equitandi. ¶ Item vtilis. Cum geni. Theophr. ἀγαθὸς τῆς ἱερᾶς νόσου, vtilis aduerſus comitialem morbum. Et cum præpoſitione πρός: vt ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἕλκη, Theophr.
Ἀγαθὸν οῦ, τὸ, (ſubſtātiuè) bonum: vt ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ αὔξει προσγινόμενος, Cic. interpr. ipſum bonū creſcendi acceſſionem nullam habet. Tradunt quidam ἀγαθὸν non præfixo articulo de quolibet bono vſurpari: at τὸ ἀγαθὸν, vel τἀγαθὸν de ſummo illo bono. ¶ Item commodum, emolumentum, vtilitas: vt ἀγαθῷ τοῦ Κύρου. Xenoph. pæd. 7. i. commodo Cyri. ¶ Ἀγαθὰ (plur.) opes, facultates, & cuiuſuis generis bona. Xen. ¶ Pro beneficiis: vt ἀγαθὰ ποιεῖν vel ἐργάζεσθαί τινα, beneficia conferre in aliquem apud
4 Iſocr. & Luc. ¶ Pro virtutibus, & dotibus. Iſocr.
Ἀγαθῶς, vtiliter. Hippocr.
Ἀγαθότης, ητος, ἡ, bonitas, probitas. Et pro θεότης (de Deo dictum) Greg.
Ἀγαθικός, οῦ, ὁ, probus. Suid.

* Ἀγαθόω, benefacio. 1. Reg. 25.
Ἀγαθύνω, F. υνῶ, bonum efficio, beneficio afficio. Dionyſ. Areop.
Ἀγαθύνομαι, bene affectus ſum. Nehem. cap. 2. & Dan. 6.
Ἀγαθίζομαι, bona dico, Ariſtoph.
Ἀγαθίς, ίδος ἡ, Heſychio faſciculus fili, ſeu ſtaminis colligati glomus. vnde ἀγαθῶν ἀγαθίδες, bonorum glomi apud Poll. prouerbium de opibus extructis & affatim cumulatis. ¶ Significat ἀγαθὶς etiam τὴν σησαμίδα, vt annotat Euſt.

Compoſita.

Ἀνδραγαθία, ἡ, ſtrenuitas, fortitudo. Item actio digna forti viro Xen. & Plut. Item probitas.
Ἀνδραγαθίζομαι, fortiter me gero. Et probum virum me præſto. Thuc. l. 3.
Ἀνδραγαθέω, ῶ, idem, & quidem frequentius. Plut. cum accuſ. καὶ πολλὰ ἐν διαφόροις χώραις ἀνδραγαθηκέναι ἐκόμπαζε. Dicuntur viri ἀνδραγαθεῖν, ipſa autem res ἀνδραγαθεῖσθαι. i. fortiter geri.
Ἀνδραγάθημα, τὸ, facinus viro forti dignum.
Ἀνδραγαθικός, οῦ, ὁ, fortiter ſe gerens.
Αὐτοάγαθος, ipſe per ſe bonus. Gr. Naz. de Deo.
Κἀγαθός, vt καλὸς κἀγαθός: id eſt, καλὸς καὶ ἀγαθός, bonus, ſtrenuus honeſtus.
Καλοκἀγαθός, (id eſt, καλὸς κἀγαθός, vel καλὸς καὶ ἀγαθός) probus, bonus, honeſtus, Ariſtot.
Καλοκἀγαθία, ἡ, probitas, integritas, honeſtas, apud Xen.
Καλοκἀγαθικός, οῦ ὁ, pro καλοκἀγαθός, Plut.
Μισαγαθία, ἡ, odium bonorum, ſeu bonarum rerum.
Πανάγαθος, omnino bonus, optimus, Plat.
Πατραγαθία, ἡ, paterna ſtrenuitas. Plut.
* Φιλαγαθής, amans bonum. Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.
Φιλάγαθος, amans bonorum.
Ἀφιλάγαθος, qui non eſt φιλάγαθος.
Ἐπιχαιράγαθος, qui honeſtis delectatur ſtudiis, & virtutem amplectitur apud Strab.

ΑΓΑΛΛΩ, F. λῶ, P. αλκα, orno, inſignio, decoro. Plat. de leg. lib. 11. οὓς ὅταν ἀγάλλῃ τις τιμαῖς.
Ἀγάλλομαι, ornor, inſignior, decoror: ſed vſurpatur potius vt deponens pro, exorno me: Il. σ. τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. ¶ Item glorior: vt ἀγάλλομαι τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ, glorior hac re, iacto hanc rem, Herod. Thuc. ¶ Item oblecto me re aliqua, gaudeo, exulto. Cum dat. rei. Xen. οἱ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται.
Ἄγαλμα, τὸ, ornamentum, oblectamentum. Hom. ¶ Item ſimulachrum, ſtatua Plat.
Ἀγαλμάτιον, ου, τὸ, ſtatua parua, imaguncula. Luc.
Ἀγαλματόω, ῶ, in ſtatuam verto. Lycoph. in Alex.
Ἀγαλλιάω, ῶ, & ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, frequētia ſunt apud
Eccl. ſcriptores pro exulto. lætitia geſtio. 1. Pet. 4. χαίρετε ἀγαλλιώμενοι. Greg. Naz. δόμεω καὶ χαρᾷ ἀγαλλιᾶσθε. 5
Ἀγαλλίαμα, τὸ, & Ἀγαλλίασις, εως ἡ, exultatio, Luc.
Ἐπαγάλλομαι, (compoſ.) exulto, ſuperbio, Hom.

ΑΓΑΛΛΟΧΟΝ, lignum quoddam eſt, quod ex India atque Arabia deportatur, thuiæ ligno ſimile, odoratum, & guſtu adſtringens. Dioſc.

ΑΓΑΝ, aduerb. nimis, immodicè, ſupramodum. vt ἄγαν λυπεῖσθαι apud Plat. nimis mœrere. ¶ Ponitur & pro valde, vehementer Xen. ¶ Præfixo articulo induit formam nominis adiectiui, vt ὁ ἄγαν, nimius, immodicus, vel vehemens, Sic in fœm. ἡ ἄγαν, & in neutro, τὸ ἄγαν. Ἄγαν in compoſitione aliquando ν amittit, aliquando in aliam literam mutat, vt in ἀγακλεής ἄγρριος.

ΑΓΑΝΑΚΤΕΩ, ῶ, F. τήσω, P. τηκα, doleo, i. doloris

loris ſenſu afficior, Dioſc. lib.5. c.76. ἀγανακτεῖν τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γενύσι. ¶ Item indignor, ſtomachor, ægrè fero. Et conqueror. Iſocr. ἀγανακτεῖν ἐπί τινι, & cum præpoſit ὑπὲρ aut περὶ, in caſu rem ſignificante. In caſu autem ſignificante perſonam, dicitur ἀγανακτεῖν τινι & πρός τινα, & κατά τινος. ¶ Item gemo στένω, apud Plat. inquit Heſych. Sunt qui ex ἄγαν & ἄχθομαι compoſitum dicant.

Ἀγανακτήσασθαι, voce media pro ἀγανακτῆσαι, Luc.

Ἀγανάκτησις, εως ἡ, dolor. ¶ Item indignatio, Thuc.

Ἀγανακτητὸς οὗ, ὁ, indignè, ferendus, Plat.

Ἀγανακτικὸς οὗ, ὁ, querulus, qui facile queritur.

Compoſita.

Διαγανακτέω, ῶ, peræ grè fero, indignor.

Ἐπαγανακτέω, ῶ, indignor ob.

Συναγανακτέω, ῶ, condoleo, Bud.

Συναγανάκτησις, condoleſcentia B. apud Ariſt.

Ὑπεραγανακτῶ, ſupra modum indignor.

ΑΓΑΠΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, amo, diligo. De honeſto & inhoneſto amore vſurpatur. Xen. apomn. 1. τὰς πόρνας ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τοὺς ἑταίρους. Dicitur aliquã do ἀγαπῶ τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου, vel ἀγαπῶ τοῦτο πρὸ ἐκείνου, præfero hoc illi. Et pro eodem ἀγαπῶ τοῦτο περὶ πλείονος τοῦ ἐκείνου: item ἀγαπῶ μᾶλλον δόξαν ἢ χρήματα. Et cum infinit. ἀγαπῶ τοῦτο ποιεῖν. ¶ Item amicè & hilariter accipio, Od. ψ. ¶ Item oſculor, vt ait Euſt. ¶ Item ἀγαπᾶν, contentum eſſe, & ſatis ducere: Plut. in Public. ἀγαπᾶν τὴν δευτέραν τάξιν, ſecundo loco contentum eſſe. Et cum dat. ἀγαπῶ τοῖς δεδικασμένοις, acquieſco arbitrorum ſententiæ. Et cum infin ἀγαπήσας λαβεῖν ταῦτα, apud Herodian. Et cum partic. Luc. ἀγαπῶ σωθεὶς μιᾷ.

Ἀγαπάομαι, ῶμαι, amor, diligor, Ariſtot. Nõnunquam de amore venereo: vnde ἀγαπώμενος & ἀγαπωμένη, amaſius & amaſia, ſeu amica, Luc.

Ἀγάπημα, τὸ, dilectio. Item res ſeu perſona quę diligitur, Crates philoſ. in Epigr.

Ἀγάπησις, ἡ, dilectio, Plut.

Ἀγαπησμὸς, οῦ, ὁ, idem, Suid.

Ἀγαπητὸς, οῦ, ὁ, dilectus, vel amabilis, Ariſt. ¶ Exp. & vnicus: vt apud Hom. ἀγαπητὸς υἱὸς, filius certè, qui vnicus eſt, magis diligitur. ¶ Item ἀγαπητόν ἐστι, cum infin. boni conſulendum eſt, Ariſtot.

Ἀγαπητῶς, gratè, amabiliter, libenter, Dem. Item ſatis, ſufficienter, Herodian.

Ἀγαπητικὸς, vim diligendi habens, Heſych.

Ἀγαπητέος, οῦ ὁ, amandus, Plat de Rep. l 2.

Ἀγαπητέον, ſub. ἐστὶ, acquieſcendum eſt.

6 Ἀγάπη, ἡ amor, dilectio, charitas, Plut. Item ἀγάπαι, cõmunia Chriſtianorum conuiuia, ſic vocata quòd retinendæ mutuę charitatis cauſa eſſent inſtituta, Iud. epiſt. vide Tertull. ¶ Item ἀγάπη, pro φίλημα, Euſt.

Ἀγαπάζω, apud poetas pro ἀγαπῶ, amo, Muſ. Item comiter & blandè atque hilariter aliquem excipio, Od. π. ¶ Eurip. in Phœn. νέκυν τοῦ παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ, &c. cadauer condens ſeu procurans, exequias præbens.

Ἀγαπάζομαι, idem cum ἀγαπάζω, Od. χ.

Compoſita.

Ἀμφαγαπάω, deamo, valde amo, apud poet.

Ἀμφαγαπάζω, & Ἀμφαγαπάζομαι, pro eodem.

Περιαγαπάω, valde amo.

Ὑπεραγαπάω, idem quod ἀμφαγαπάω, Herod.

ΑΓΑΡΙΚΟ'Ν, οῦ, τὸ, agaricum: radicis ſeu potius fungi arboris nomen apud medicos, Dioſc Plin.

ΑΓΑΣΥΛΛΙ'Σ, frutex vnà cum radice, vnde Ammoniacum liquorem eliciunt, Dioſc.

ΑΓΑ'Ω, γῶ, F. ήσω, P. ηκα, & (quod magis eſt in vſu) Ἀγάομαι, ῶμαι, demiror, cum ſtupore miror, ſtupeo, Od. π. ¶ Item inuideo μέμφομαι, teſte Euſtath. Od. ε. Οἵτε θεοῖς ἀγάασθαι παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι. ¶ Idem Euſt. ann. ſignificare etiam odiſſe, apud Hom.

Ἄγη, ἡ, admiratio, ſtupor. ¶ Item veneratio, Heſych.

Ἀγαῖος, οῦ, ὁ, admirabilis, inuidioſus, Suid.

Ἀγητὸς, οῦ, ὁ, admirabilis, ſtuporem excitans, Il. ε.

Ἀγαυὸς, οῦ, ὁ, admirabilis, præclarus, venerandus, ſuperbus, Hom.

Ἀγαύομαι, admiror, Opp. Hal. 4.

Ἀγαυρὸς, vide in Γαῦρος.

Ἀγαίω, admiror, inquit Euſt. Idem exp. obſtupefacio, ſuccenſeo, indignor.

Ἀγαίομαι, vſitatius eſt quàm ἀγαίω, & ſignificat etiam, admiror, inquit Etym. Item ſuccenſeo, indignor, vel inuideo. Cum dat. Heſiod. Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. Et cum accuſ. Plut. οὐδ' ἀγαίομαι θεῶν ἔργα, neque deorum operibus inuideo. ¶ Item inuideor, φθονοῦμαι, Suid.

* Ἐπαγαίομαι, (comp.) lætor, oblector. Apoll. 3 Argon. κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ, gaudeo ex infortunio alieno.

Ἄγαμαι, idem in proſa quod in carmine ἀγάομαι, vel ἀγαίομαι, admiror. Sumit ſua tempora ab ἀγάζομαι. Conſtruitur cum accuſ vel rei vel perſonę. Dicitur enim ἄγαμαί σου τὸ φρόνημα, & ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος, (ſubaudito aduerbio ἕνεκα) i. admiror tuam prudentiam, vel admiror te ob tuam prudentiam. Et cum genit. Plutarc. ἀγάμενος τῆς παρρησίας. ¶ Item laudo, probo, Plat.

Ἀγαμένως, mirificè, Ariſtot. Exp. & libenter.

Ἀγάαμαι, poet. pleonaſmo pro ἄγαμαι, Od. π.

Ἀγάζομαι, eiuſdem cum precedentib. ſignificationis & originis: à quo hęc tẽpora frequentia ſunt apud poëtas (quedã & apud oratores) pręt. imperf ἠγαζόμην, fut, ἀγάσομαι, aor. 1. ἠγάσθην, aor. med ἠγασάμην. Et part. ἀγασόμενος ἀγασθεὶς, ἀγασάμενος, & poëticè ἀγασσάμενος. Significat igitur admiror, ſuſpicio. Variè conſtruitur. Cum accuſ. rei. Iſocr. in Paneg. ἀγασθέντες τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Et cum dat. rei: Xen. Pęd. 6 ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις Iungitur & perſonæ caſibus, vel genitiuo: Xen ἀγασαί τε αὐτοὺς καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτοῖς εἶναι. Vel dat. Xen apud Suid ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τοῦ στρατηγοῦ, pro, θαυμάζω τινά, inquit. Vel accuſ. idq; frequentiſſimè, Il. γ. ὃν ὁ γέρων ἠγάσατο φώνησέν τε. Interdum iungitur caſibus rei & perſonæ ſimul, Xen. ἠγάσθην αὐτὸν τῆς πρᾳότητος. vel ἠγάσθην τὴν πρᾳότητα αὐτοῦ. ¶ Item veneror, Anth. epigr. ¶ Item indignor, ſuccenſeo, Hom. cum genit. vel accuſ. ¶ Item inuideo: Il. ψ ἀγασσάμενοι περὶ νίκης. Et cum accuſ. rei, Od. δ.

Ἄγασμα, τὸ, veneratio, quod veneramur, Suid.

Ἀγαστὸς, οῦ, ὸν, admirabilis, inuidioſus, Xen. Hom. 7

* Ἄγαστος, gratus, Eurip. in Hecuba, οὐκέτι μοὶ βίος ἄγαστος ἐν φάει.

Compoſita ex Ἄγαμαι & ἀγαστὸς.

Ἀξιάγαστος, admiratione dignus, admirabilis, Syn.

Ἐξάγαστος, admirandus, Heſych.

Ἐπάγαμαι, admiror ob.

Ὑπεράγαμαι, demiror, vehementer miror, Suid.

ΑΓΓΑΡΟΙ, οἱ. Perſico vocabulo, à Græcis tamen poſtea recepto, dicebantur regum nuntij ſeu tabellarij, teſte Suid. Idem ſcribit, Ἄγγαροι, οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι tabellarij qui ex ſucceſſione literas perferunt: Perſica cõſuetudine. Solebant enim reges Perſarũ certis ſtationib. diſpoſitos habere tabellarios & nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, vt ita celeriùs perferrentur, Æſchyl. ἄγγαρον πῦρ, adiectiuè dixit pro ignibus ſeu facibus nuntiis, hoc eſt pro ignibus, quibus aliquid nuntiatur, veluti per ἀγγάρους nuntij mitti ſolebant. ¶ Ponitur ἄγγαρος latiùs etiam pro quouis, qui aliquid baiulat: exponitúrque ἀχθοφόρος ἐργάτης ὑπηρέτης. ¶ Neutro autem genere ἄγγαρα dicuntur οἱ σταθμοὶ, hoc eſt manſiones ac diuerſoria in quæ οἱ ἄγγαροι peracto diei penſo diuertebant.

Ἀγγαροφορέω,ῶ,baiulo veluti ἄγγαρος,Suid.Euſt.
Ἀγγάρειος,idem cum ἄγγαρος.
Ἀγγαρεύω, angario, i. cogo ſeu adigo ad miniſterium ἀγγάρων præſtãdũ.Interpres Mat.c.5.annotat ἀγγαρεύειν eſſe cogere ad currendũ,vel ferendum aliquid Mat.c.27.ſimpliciter accepit pro cogo,adigo,cõpello.
Ἀγγαρευτής,οῦ,ὁ,qui aliquid angariat,Heſych.
Ἀγγαρεία ἡ, dicitur officij illius præſtatio, Et ſeruitium quod aliquis vi adactus obit. Legitur in Pand.
Ἀγγαρεῖον,ου,τὸ, dicitur ipſe curſus angarorum, pro quo Ionicè dicitur ἀγγαρήϊον,Herod.l.8.

ἈΓΓΕ'ΛΛΩ, F.λῶ, P.κα, nuntio, nuntium affero, Cum accuſ.rei,& dat.perſonæ,Hom.Thuc.
Ἀγγέλλομαι, nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res,aut perſona,de qua nuntius adfertur,Thuc.Xen.¶In voce media pro ἐπαγγέλλομαι,polliceor,Soph.
Ἄγγελμα,τὸ,nuntium,res quæ nuntiatur,Herod.
Ἄγγελος,ου,ὁ καὶ ἡ, nuntius, nuntia, Xen. ¶ Pro nuntio Dei,κατ' ἐξοχὴν,Phil.Naz.¶Itẽ pro ἀγγελία,Thuc.
Ἀγγελικός,κὴ,κόν, angelicus, ad Angelum pertinens.
¶Ἀγγελική, ſaltatio quædam,quæ inter pocula exercebatur,Athen.
Ἀγγελίας,ου,ὁ,poet.idem quod ἄγγελος.
Ἀγγελιώτης,ου,ὁ, idem,Callim. fœm.gen. ἀγγελιῶτις, ιδος,ἡ,nuntia,Callim. ¶Ἀγγελιώτης τάξις dixit Areth.in Apoc.pro,ἀγγελική.
Ἀγγελίεια,ἡ,itidem poet.pro nuntia,Orph.
Ἀγγελία ἡ, nuntium vel nuntius,i.res quæ nuntiatur, Thuc. ¶Item mandatũ à nuntio perlatũ,Il.ο. ¶Item rumor,fama,Thuc.¶Pro relatione,ſecundùm quoſdam,apud Herodot.l.1. προμαντηΐην καὶ ἀγγελίην,exp. primas partes in conſulendo oraculo & referendo.

Compoſita ac primùm ex ἀγγέλλω,& verbalibus cum præpoſit.

Ἀναγγέλλω,annuntio,nuntio,expono,refero.
Ἀναγγέλλομαι,nuntior,Plut.
Ἀπαγγέλλω,idem quod ἀναγγέλλω,Xen.ἀπαγγείλατε τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ,¶Item renuncio,vt legati faciũt à legatione redeuntes,Plut.¶Pro denuntio,vt ἀπαγγέλλω σοι ἀγῶνα,affertur ex Libanio,pro,denũtio tibi litẽ.¶Item pronũtio,enuntio,i.cœptũ mentis eloquor, inquit Bud. ¶Itẽ memoriter recito,Bud.ex Syneſio.
Ἀπαγγέλλομαι,paſſ. Et voce media pro ἀπαγγέλλω.
Ἀπαγγελία ἡ,enuntiatio,pronuntiatio.
Ἀπαγγελτήρ,ῆρος,ὁ nuntius,index,in Anth.Epigr.
Ἀπαγγελτικός,enuntiatiuus.Affertur ex Seneca.
Διαγγέλλω, nuntio circunquaque, vel per diuerſa loca diuulgo,Plut. ¶Item pro,edico,vel indico,vt ἐπαγγέλλω,Herod.
Διάγγελος,internuntius,Bud.
Εἰσαγγέλλω,renuntio,refero,Xen ¶Item refero,accuſo, in ius voco.Iſocr. Εἰσήγγελλον εἰς τὴν βουλὴν λέγοντες, ὡς ὁ πατήρ μου,&c. Dicitur & εἰσαγγέλλω τινὰ περὶ σοῦ, Plut.
Εἰσαγγέλλομαι,paſſ.Dem.Plut.
Εἰσαγγελία,delatio,accuſatio.
Ἀπεισαγγελίας φεύγων δίκην citatur ex Plut.in Moral.pro,criminis læſæ maieſtatis reus.
Εἰσαγγελεύς,έως,ὁ, qui nuntiat aduentũ alicuius. Peculiariter dicitur de eo qui apud regem aut principem hoc munere fungitur nuntiandi ei alicuius aduentũ,& illũ ad eũ admittẽdi. Bu. admiſſionalẽ vocat,ἄνευ εἰσαγγελέως,apud Her.& Luc.¶Itẽ delator, propriè ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτής,inquit Suid.
Εἰσαγγελτικός,ad εἰσαγγελίαν pertinens,Poll.
Ἐξαγγέλλω, renuntio,certiorem facio. In malã partem interdum,ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπόρρητα,efferre arcana ſeu ſecreta,vel prodere,euulgare,Dem.Phil.1. ¶Itẽ enũtio,indico,idẽ quod ἑρμηνεύω & ἀπαγγέλλω, Hermo.
* *Decomp.* Προεξαγγέλλω, ante indico, ante certiorem facio,Arrian.

Ἐξάγγελτος,ου,ὁ καὶ ἡ, de quo nuntius allatus eſt,detectus,patefactus per nuntium,Thuc.
Ἐξαγγελτικός, nuntiatiuus, Ariſtot. ἐξαγγελτικὸς τῆς διανοίας,qui ad intelligentiam referri poteſt.
Ἐξάγγελος,ου,ὁ καὶ ἡ,nuntius,index,Thuc.propriè qui vel quæ nũtiat iis qui foris ſunt ea,quæ intus fiunt.
Ἐξαγγελία,ἡ,nuntiatio,vel nuntium.Item euulgatio. Item enuntiatio,ἑρμηνεία,Hermog.
Ἐπαγγέλλω,denuntio,indico, vt, ἐπαγγέλλω πόλεμον vel πολεμεῖν.¶Item denũtio & cõdico,hoc eſt conſtituo, Plut.in Demetr. ἐπεὶ δὲ εἰς Λάρισαν ἧκον, αὖθις ἀλλήλοις ἐπήγγελλον ἑστιάσεις.¶Item denuntio & edico,Dem. ¶Item edico,pronuntio,i.promitto in publicum, Herodian. τῷ τε δήμῳ τὰς νομὰς ἐπήγγελλε,i. congiaria pronuntiauit,Bud. ¶Item indico,profiteor,vel ſignifico me velle. ¶Item defero,nomen alicuius defero, vt ἐπαγγέλλειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας.
Ἐπαγγέλλομαι,denuntior,indicor,cõdicor,vt δεῖπνον ἐπηγγελμένον,cœna condicta,Bud. ¶Item promittor, οὐδὲ τὰ ἐπηγγελμένα, promiſſa Bud.ex Greg. ¶Item deponens ſign.poſco, ſignifico quod mihi opus ſit, quod vim habet verecundæ petitionis, Dem. ¶Itidẽ depolliceor.Polyb.5.ἐπηγγείλατο δὲ Πτολεμαῖος αὐτοῖς ἀργυρίου τάλαντα τριακόσια. ¶Item profiteor, vt ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι, Xen.Item ἐπαγγέλλομαι ἐπὶ τούτῳ,vendito me,glorior,Xen.
Ἐπάγγελμα,τὸ,pollicitatio,profeſſio,Plat.
Ἐπαγγελτικός,ad promiſſionem pertinens.
Ἐπαγγελτικῶς,per promiſſionem,B.
Ἐπαγγελία,denuntiatio,Bud.Item promiſsio,Plut. Item genus quoddam accuſationis,Poll.
Decomp. Ἀνεπάγγελτος,non denuntiatus,non indictus, vt πόλεμος ἀνεπάγγελτος,Polyb.
Αὐτεπάγγελτος,ſua ſponte aliquid faciens, Iſoc.αὐτεπάγγελτος, ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς φίλοις βοηθεῖς, vltro ſubuenias,non expectes dum rogeris.
Κατεπαγγέλλομαι, polliceor, vel effuſè promitto, Dẽ.
Καταγγέλλω,nũtio,In Act.Apoſt.ſæpe pro annuntiare. ¶Item indico, vt καταγγέλλειν πόλεμον, Plut. ¶Et pro obnuntio.¶Item defero,accuſo,Herod.
Καταγγέλλομαι,nuntior,indicor,accuſor.
Κατάγγελτος,patefactus per nuntium Thuc.
Καταγγελεύς,annuntiator,obnuntiator.Bud.
Κατάγγελος,obnuntiator,Plut.
*Καταγγελία,denuntiatio,Lucian.in paraſito.
Decomp. Ἀκατάγγελτος,non indictus,vt ἀκατάγγελτος πόλεμος,Plut.
Ἐγκαταγγέλλω,pro καταγγέλλω,Plut.
Προκαταγγέλλω,prænuntio,antè denuntio,Act.c.3.
Μεταγγέλλομαι,promitto.
Μετάγγελος,internuntius,ſeu nuntius,Il.ο.
* Νεάγγελτος,recens annuntiatus,ſeu nũtiatus, Æſch. in Χοηφ.
Παραγγέλλω,denuntio, condico,vt conſtituentes ſolẽt. Plat. in Phæd. παρηγγείλαμεν σὺν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρῳαίτατα εἰς τὸ εἰωθὸς καὶ ἥκομεν, B. ¶Παραγγέλλω ἐπὶ τὸ δεῖπνον, apud Luc.cõdico cœnã,inuito ad cœnam. ¶Itẽ in Pand.Græcis,mulier prægnãs poſt diuortiũ dicitur παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ, quũ marito denuntiat ſe prægnantem eſſe ex eo:& maritus ἀντιπαραγγέλλειν,quum ex ſe prægnantẽ eſſe negat.¶Παραγγέλλειν εἰς δίκην diem dicere in iudiciis publicis.denuntiare iudicium, B. ¶Item iubeo,impero,denuntio hoc eſſe faciendum. παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα,edicere ſuis vt arma capiant,Xen.¶Et pro interdico act. c.5. ¶ Item denuntio,i.accerſo amicos,Lyſ.pro Eratoſth. Ex quo factum (inquit Bud.) vt παραγγέλλειν petere ſignificet,i.ambire magiſtratum, καὶ δεξιοῦσθαι. Denuntiabant enim amicis & eos accerſebant ἐπὶ τῷ συναρχαιρεσιάζειν,Plutarch.οἱ τὰς ἀρχὰς παραγγέλλοντες, ἐκείνῳ χρώμενοι χορηγῷ. Alicubi etiam apud eundem παραγγέλλειν dicitur abſolutè qui ambit, &

eſt candidatus. ¶ Παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, referor in virorum numerum. Lat. virilem togam ſumo, Syn.
Παραγγέλλομαι, vnde τὸ παραγγελλόμενον, mandatum, vt παραγγελλόμενα ποιεῖν, Xen.
Παράγγελμα, τὸ, præceptum. Item interdictum vetitúmque. Et pro hortamento conſilióque, Iſocr.
Παραγγελματικὸς, præceptiuus, denuntiatiuus, Bud. Exp. & adhortatiuus.
Παραγγελματικῶς, præceptiuè, denuntiatiuè, tãquam præcipiendo, Exp. & adhortatiuè.
Παραγγελτικὸς, præceptorius, prohibitorius, Bud.
Παράγγελσις, præceptum, mandatum, vel ipſe præcipiendi actus, Xen. Plat.
Παραγγελία, idem Ariſt. Item ambitus, petitio magiſtratus cum prehenſatione. App. Item preces amicorum pro reis cauſam dicentibus, Bud.

Decomp. Ἀντιπαραγγέλλω, vnde παραγγέλλειν, de muliere dictum. ¶ Item competitor ſum alicui magiſtratum petenti, Appian. ¶ Ἀντιπαραγγελία, ipſe actus τοῦ ἀντιπαραγγέλλειν, ſiue de marito dicatur, ſiue de competitore.
Ἀπαραγγέλτως, ſine mandato, ſine cohortatione.
Συμπαραγγέλλοντες, aff. ex Halic *pro*, competitores.
Περιαγγέλλω, nuntio circumquaque, Thuc.
Περιαγγέλλομαι, paſſiuum.
Προαγγέλλω, prænuntio, Xen. Pæd. 3.
Προάγγελμα & προάγγελσις, prænuntiatio.
Προάγγελος, prænuntius vel prænuntia.
Προσαγγέλλω, nuntio, vt ἀγγέλλω. ¶ Προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, deferre ſe ipſum, apud Luc.
Προσαγγελεὺς emiſſarius, B.
προσαγγελία, nuntium & προσαγωγή, Heſych.
* πρωτάγγελος, primus nuntius, Nonnus.
Συναγγέλλω, ſimul nuntio.
Συνάγγελος, qui vnà mittitur nuntius.
Ὑπαγγέλλω, q. d. clam nuntio, Muſ.
* Ὑπάγγελος, clandeſtinus nuntius, vel qui quaſi nuntius venit, Æſchin. in Χοηφ.
Ὑπάγγελτος, patefactus, manifeſtus, apud Suid.

Alia compoſita ex Ἄγγελος *&* ἀγγελία *ſine præpoſ.*

Ἀνάγγελος, nuntio carens, Suid.
Ἀρχάγγελος, archangelus, qui angelicam functionem primus exequitur.
Αὐτάγγελος, qui ſibi nuntius eſt, qui ſine aliorum opera ſua ipſe nuntiat, vide Suid. & Ammon.
Αὐτάγγελτος, nuntius qui rei interfuit, Arrian.
Εὐάγγελος, lætus & fauſtus nuntius, qui fauſta nuntiat, Eurip. & Plut.
Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, fauſtum felíxque nuntium, lætum nuntium. App. veteres plurali num. ſæpius vſurparunt. ἐπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κήρυξ, Ariſtid. τῶν
10 εὐαγγελίων χάρις, Luc. gratia quæ habetur pro læto nuntio. ¶ Peculiariter autem εὐαγγέλιον κατ' ἐξοχὴν dicitur à Chriſtianis annuntiatio inſignis illius beneficij à Chriſto in humanum genus collati, quum ſua ipſe morte illud à morte æterna liberauit. ¶ Item præmium quod datur lætũ afferenti nuntium, Od. ξ. ¶ Item εὐαγγέλια, plur. num. ſacrificium ob lætum nuntium, Xen. Ἑλλ. ι. ἔθυε τὰ εὐαγγέλια.
* Εὐαγγελία, idem quod εὐαγγέλιον, bonum nuntium, 2. Reg. c. 38.
Εὐαγγελικὸς, euangelicus, ad euangelium pertinens.
Εὐαγγελίζω & εὐαγγελίζομαι, læta nuntio. Vox media vſitatior eſt apud veteres ſcriptores, quã actiua, Ariſtop. Aliquando ſimpliciter exp. nũtio. In qua ſignif. adiunctum habet accuſ. Antiphon. ὥσπερ τῷ πατρὶ ἤδη μεγάλας εὐτυχίας εὐαγγελιζόμενος. ¶ Item εὐαγγελίζομαι, victoriam nuntio, Bud. ex Luc. ¶ In ſacris literis ſignificat annuntiare Chriſti doctrinam quæ εὐαγγέλιον dicitur κατ' ἐξοχήν. Ponitur etiam paſſiuè, vt 1. Pet. 1. Εὐαγγελιστὴς, οῦ, ὁ, Euangeliſta. Sic vocantur in nouo teſtamento qui erant ſecundi ab Apoſtolis, quóſque illi tanquam aſſeclas & collegas habebant in fungẽdo ſuo munere promulgandi Euangelij, ideóq; nulli eccleſiæ erant addicti: vt ad Eph. 4. Poſtea verò ędificatis iam eccleſiis, quum & Apoſtolorum & Euangeliſtarum munus deſiiſſet, tranſlatum eſt nomen ad quatuor illos hiſtoriæ Chriſti ſcriptores, ac peculiariter Ioanni tributum pro cognomine, vt ab altero Ioanne diſtingueretur.
Θεαγγελεὺς, qui promulgat vel denuntiat ſolennitates quę πανηγύρεις dicuntur.
Ἰσάγγελος, angelis par aut ſimilis, Lucę 20. cap.
Ἰσαγγέλως βιοῦντες, non aliter ac angeli.
Κακάγγελος, malus nuntius, mala nuntians.
Κακαγγελία, malus nuntius.
Κακάγγελτα, Soph. dicit τὰ κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα.
Παλινάγγελος, nuntius, qui vt nuntiauit quod iuſſus eſt ad eum redit à quo miſſus eſt.
Ψευδάγγελος, nuntius mendax, falſa nuntians.
Ψευδαγγελία, falſum nuntium, Xenoph.

ἌΓΓΟΣ, εος, τὸ, vas quodlibet: velut dolium, mulctra, &c. Hom. Dioſc. In proſa ſæpius vſurpatur ἀγγεῖον.
Ἀγγεῖον, ου, τὸ, vas, conceptaculum, Plut. Gaza apud Aphrod. Probl. lib. 2. ἀγγεῖα ἰατρικὰ vertit medicinales cucurbitas. ¶ Item ἀγγεῖον pro vena, quę eſt conceptaculum ſiue receptaculum ſanguinis. Vnde ἀγγειολογῶ, Gal. ad Glauc. lib. 2.
Ἀγγειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vaſis formam vel capacitatem habens. Et ſubſt. τὸ ἀγγειῶδες, capacitas tanquam vaſis.
Ἀγγείδιον, ου, τὸ diminut. vaſculum, Suid.
Comp. Ἐξαγγίζω, euacuo è vaſe, Hippocr.
Καταγγίζειν, in vas defundere vel condere, Dioſc.
Κενεαγγία, & Ioan. κενεαγγείη, ἡ, vaſorum vacuitas, & peculiariter vaſorum corporis: pro, inedia, Hippoc.
Κενεαγγικὸς, vt κενεαγγικὰ πάθη, apud Hippocr. idem quod κενεαγγεῖαι.
Κενεαγγικῶς, eorum more quibus vaſa ſunt vacua.
Κενεαγγέειν, aff. ex eodem pro, habere vaſa vacua & inania, exp. & ἀσιτεῖν, à Gal.
Μεταγγίζω, in aliud vas fundo. Latini elutriare dicũt, decapulare, deplere & transfundere.
Μεταγγισμὸς, οῦ, ὁ, elutriatio, decapulatio, Dioſc.

ΑΓΕΙΡΩ, F. ερῶ, P. ἤγερκα, & Att. ἀγήγερκα (ab ἄγω, vt vult Euſt. & Etym.) congrego, collego, Hom. Il. γ. Thuc. ξυμμάχους τε ἀγείροντες: ſed frequentius συναγείρω in proſa dicitur. ¶ Item pro mendicando colligo, vel mendicorũ more colligo, corrogo. Cum accu. rei, & dat. perſonę, Hom. Luc. ¶ Item vagor victorię aut rei talis cauſa: vt refert Euſt. ex Ælio Dionyſ.
Ἀγείρομαι, congregor, colligor, Hom. ¶ Ἀγέρεθη θυμὸς ἐς φρένα, Lat. recolligere ſe, vires, animum, Il. χ.
Ἀγερμὸς οῦ ὁ, & Ἄγερσις, ἡ, collectio, congregatio, Pol.
* Ἀγερμοσύνη, congregatio, cœtus, ἀγερμὸς, ἄγερσις, Opp. lib. 4. de Ven.
Ἀγερέθω, poet. pro ἀγείρω, congrego, cogo.
Ἀγερέθομαι, congregor, Il. α.
Ἠγερέθομαι, ομαι, itidem poet. pro ἀγείρομαι, Il. κ.
Ἀγρόμενος, part. per ſyncopen pro ἀγειρόμενος, congregatus, qui congregatur, Od. θ.

Compoſ. ac primùm ex ἀγείρω *cum præpoſ.* II

Διαγείρω, colligo, congrego.
Εἰσαγείρω, vel ἐσαγείρω, idem.
Εἰσαγείρομαι, colligor, congregor. Item actiuè pro, recolligo: vt, ἐσαγείρετο θυμόν Il. ο. & φ.
Ἐπαγείρω, itidem pro ἀγείρω, Il. α.
Ἐπάγερσις, idem quod ἄγερσις, Herodot.
Περιαγείρω, circumquaque congrego. περιαγείρομαι, à circumfluentium multitudine circundor, Plat.
Συναγείρω, itidem pro ἀγείρω, Luc.
Συναγείρομαι, idem, Od. ξ. Item congregor.

Alia compoſita formata tanquam ab ἀγείρομαι ſyncopen paſſo pro ἀγείρομαι.

Αὐτάγρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem quis pro ſuo arbitrio eligit & capit. Hom. Od. π.

Ζωγρέω, ῶ, vegeto, viuifico, quaſi ζωὴν ἀγείρω, inquit Euſt. vide & in comp. ex Αγρα.

Ἱππαγρέται, in Lacedæmoniorum rep. ab equitatu congregando dicebantur viri tres ætate florentes, qui ab Ephoris eligebantur, vt tradit Xen.

Παλινάγρετον, dicitur quod reuocatur, retractatur, quod reuocari, retractari poteſt, Il. α.

Πάναγρον, ου, τὸ, retis genus: quaſi τὸ πάντοθεν ἀγρόμενον, quòd vndique contrahatur ad comprehendendam prædam. vide & in comp. ab Αγρα.

Συναγρόμενος pro συναγειρόμενος, congregatus.

Aliud genus compoſitorum ab ἠγερέομαι formatorum.

Θυμηγερέω, idem quod θυμὸν ἀγείρω, Od. η.

Ομηγερέες, congregati ſimul, Il. α.

Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, nubes cogens, Iouis epith.

Στεροπηγερέτης, qui fulgur ſuſcitat, Heſych.

Α'ΓΕ'ΛΗ, ἡ, armentum, grex. Propriè boum, apud Hom. apud eundem dicitur etiam de equis, Il. τ. Dixit etiam λύκων ἀγέλην Bianor in Epigr. ¶ Dicitur & de auibus, Soph. Ariſtot. ¶ Dicitur & de hominibus, vt Lat. grex. Sic Pind. παρθένων ἀγέλα. Etym. deducit ab ἄγω, i. duco.

Αγέληθεν ex armento, è grege, Apoll. Rhod.

Αγεληδὸν, gregatim, Il. π. Et metaph. pro turmatim, aceruatim, Phil.

* Αγεληδὰ, idem quod ἀγεληδὸν, Arat.

Αγελήτης, ου, ὁ, armentalis, qui eſt ex grege.

Αγελαῖος, ου, ὁ, idem. vt βοῦς ἀγελαῖα, Od. κ. & ἀγελαῖα ζῶα. quæ Cic. congregata & congregabilia vocat. ¶ Item triuialis, vilis. vt ἀγελαῖοι ἰχθύες. ἀγελαῖοι σοφισταί. Iſo.

Αγελεών, ῶνος, ὁ, locus armenti. locus in quo paſcitur armentum: vel in quo ſtabulatur, Suid.

Αγελαὶς, ίδος, ἡ congregatilis, Athen. lib. 7.

Αγελάζω, F. σω, congrego, Αγελάζομαι paſſ. Ariſt.

* Αγελαστικὸς, congregabilis, ſociabilis, Max. Tyr.

Comp. Ατιμαγέλας, ου, ὁ, qui ſpernit gregem & ab armento ſe abgregat. Affert Suid. ex Epigr.

Ατιμαγελέω, ῶ, gregem ſperno vel armentum. Quidam vertunt, abarmentor, abgregor, Ariſtot.

Συναγελάζω, idem quod ἀγελάζω Exp & conſocio.

Συναγελάζομαι, itidem pro ἀγελάζομαι, Bud. exp. gregatim viuo. apud Aphr. De anima lib. 2.

Συναγελασμὸς, aggregatio. exp. etiam conſecratio.

Συναγελαστικὸς, congregabilis.

Α'ΓΕ'ΡΩΧΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, ſuperbus, inſolens aut valde honoratus, Hom. Plut. Euſtathius. ἀγερώχους exponit ὑπερηφάνους, & ſcribit ita dici quaſi ἀξιοῦντας ἄγαν γέρας ἔχειν. Heſychius verò tradit Rhodios dictos eſſe ab Hom. ἀγερώχους, quòd, quum inſulares eſſent, extrinſecus ex continente ἀγείροντες ὄχλον (i. con-

12 gregantes cibaria) vitam tolerabant. Steph. putat in proſa vertendum, ferox. Apud Etym. eſt, παρὰ τὸ ἄγαν αὐχεῖν, aut παρὰ τὸ ἄγαν γεραίρειν.

Αγερώχως, ſuperbè, ferociter, Polyb.

Αγερωχία, ἡ, ſuperbia. Exp. & ſtrenuitas.

Α'ΓΙΟΣ, ου, ὁ, ſanctus, purus, venerandus, pius, Plut. ¶ Α'γιον, τὸ, (ſubſtantiuè) vt ἅγια ἁγίων, ſancta ſanctorum, locus templi ſanctiſſimus, apud ſeptuaginta interpretes. Pro quo apud Paulum dicitur ſimpliciter ἅγια. Formatur ab ἄγος ſignificante rem ſacram.

Αγίως, ſanctè.

Αγιότης, ητος ἡ, ſanctitas, ſanctimonia. Pro quo & ἁγιοσύνη vel potiùs ἁγιωσύνη dicitur apud D. Paulum.

Αγιόω, ῶ, ſanctifico, ſanctum reddo.

Αγιάζω, F. σω, ſanctifico, conſecro, Exp. & veneror.

Αγιάζομαι, ſanctificor, conſecror.

Αγιασμὸς, οῦ, ὁ, ſanctificatio, purificatio, Greg.

Αγίασμα, τὸ, idem. pro templo, Suid. in Pſal.

Αγιαστία, ἡ, ſanctitas, ſanctimonia, Chryſoſt.

Αγιαστήριον, ου, τὸ, exp. ſanctuarium.

Comp. Καθαγιάζω, conſecro, Suid.

Πανάγιος, omnino ſanctus vel purus.

Τρισάγιος, ter ſanctus, ſanctiſſimus, Damaſc.

Α'ΓΚΑΙ', αἱ, vlnæ, inuſitatus nominatiuus, *ſecundum quoſdam*, à quo eſt accu. ἀγκὰς apud poëtas, vt ἀγκὰς ἑλεῖν, Od. η. in vlnas ſumere, vel vlnis complecti. Et ἀγκὰς ἔχειν, Il. ξ. habere in vlnis, amplecti. Alij tamen ἀγκὰς aduerbium eſſe putarunt, eiuſdem formæ cum ἀνδρακὰς & ἑκάς, Bud. interp. inter vlnas, vel amplexando, Etym. ex ἀγκὼν deducit.

* Αγκαθεν, in vlnis, ἀγκάς. Æſch. in Eum.

Αγκάζω, vel potius ἀγκάζομαι, voce media, vlnis amplector, vlnis attollo, Il. ρ. cum accuſ.

Αγκάλη ἡ, vlna, Luc. Ex ἀγκαὶ factum interiecta ſyllaba αλ, tradit Euſt. Vſitatius eſt plurali numero ἀγκάλαι ſicut & Lat. vlnæ Xen. Luc. dicuntur etiam λιμένων ἀγκάλαι, ſinus portuum.

Αγκαλιδὸν, q. d. vlnatim, vel vlnari quadam complexatione, amplexabundè, Euſt.

Αγκαλίζομαι, vlnis amplector, in vlnis geſto. Αγκάλισμα, τὸ, quod vlnis amplexamur, Luc.

Αγκαλὶς, ίδος, ἡ, idem apud poetas quod ἀγκάλη. itidémque vſitatior eſt plur. num ἀγκαλίδες, ſicut & ἀγκάλαι. ¶ Item manipulus, Plutarcho interprete, faſciculus quem ἐν ἀγκάλαις geſtare poſſis.

Αγκαλος, idem quod ἀγκαλὶς, faſciculus, Hom.

Compoſita ex ἀγκάλη & deriuatis.

Εναγκαλίζομαι, amplexor, accipio in vlnas, Greg.

Εὐάγκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem facilè complecti poſſumus. Item portatu facilis, Æſchil. Ælian.

Παραγκαλίζομαι, idem quod ἀγκαλίζομαι. ¶ Dicuntur baiuli & calones παραγκαλίζεσθαι, quum de onere ſuo aliquid ſubducunt, Poll.

Παραγκάλισμα τὸ, res quam amplexamur, Soph.

Περιαγκαλίζομαι, idem Polluci quod ἀγκαλίζομαι.

Υπαγκάλιος παῖς, puer qui in vlnis geſtatur, Suid.

* Υπαγκάλισμα, quod vlnis amplectimur ἀγκάλισμα, παραγκάλισμα. Eurip. in Troad.

Α'ΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, hamus, Hom. Luc. ¶ Capitur & pro quouis vnco, ſecundum quoſdam, Etymol. ab ἄγω deriuat. Forſan, quia hamo educuntur piſces.

Αγκιστρος pro ἄγκιστρον, apud Baſil. inquit Bud.

* Αγκίστρειον, paruus hamus, Theocr.

Αγκιστρόω, ῶ, F. ώσω, hamo capio. Ηγκιστρωμένος, hamo captus, Syn. Et per metaph. qui ita detinetur vt elabi ſeu effugere non poſſit, velut hamo captus piſcis. 13

Apud Plut. ἠγκιστρωμέναι ἀκίδες τῶν ὀϊστῶν, hamatæ cuſpides ſagittarum, pro, hami formam habentes.

* Παραγκιστρόω, (*comp.*) hamo παραγκιστρωμένα βέλη, tela hamata, Plut.

Αγκιστρωτὸς, οῦ, ὁ, hamatus, hami formam habens.

* Αγκιστρώδης, hamatus Strabo.

Αγκιστρεύω, hamo piſcor. Item cum accu. pro ἀγκιστρόω, adhamo interprete, Bud. ¶ Per metaph. eſt Heſychio θηρεύειν, venari, & δελεάζειν, ineſcare, quia δέλεαρ hamo præfigi ſolet.

Αγκιστρεία, ἡ, piſcatio quę fit hamo, Plat.

Αγκιστρευτὴς, hamiota. Αγκιστρευτική, ars piſcādi hamo.

Πολυάγκιστρον, ου, τὸ, (*comp.*) frequentia hamorum, Ariſt.

* Πολυάγκιστρος, multos hamos habens, Oppian.

Α'ΓΚΟΙ'ΝΗ, ἡ, vlna. Et frequentius ἀγκοῖναι in plur. idem quod ἀγκάλαι, vlnæ. Poeticum eſt, Od. λ.

Αγκοινίζω, vlnis amplector. idem quod ἀγκαλίζομαι.

ἌΓΚΟΣ, εος, τὸ, vallis, conuallis. Hom. Xen. ¶ Item editus locus montis, vt inquit Suid. Dici ἀπὸ τοῦ ἀγκεῖσθαι (quod pro ἀνακεῖσθαι per ſyncopen à poetis vſurpatur) tradit Euſtath. *Etiam accipitur pro vlna, Hom. in hymno Merc.

Ἀγκίον, ου, τὸ, vallis parua, vallicula. Ariſtot.

Compoſita.

Βαθυάγκης, εος, ὁ, καὶ ἡ, profundas valles habens.

*Εὐάγκεια, pulchræ valles. Callim. hymno in Cererem.

* Εὐαγκής, pulchras in valles deuexus.

Μετάγκεια ἡ, exp. vallis.

Μισγάγκεια, locus in valle in quem confluunt & ingurgitantur aquæ. item ipſe aquarum gurges ibi collectus. Hom. Il. δ.

Συνάγκεια, conuallis, id eſt locus in quo duæ valles inter ſe conueniunt. μισγάγκεια, quibuſdam σύνδενδρος τόπος. Suid.

ἈΓΚΥΛΗ, ης, ἡ, iaculi genus. Suid. Heſych. Euſth. ¶ Ἀγκύλην, quidam etiam exponunt amentum, anſam, lorum. ¶ Ἀγκύλη, incuruatio cubiti, inflexio cubiti, inquit Heſychius. In qua ſignif. accipitur in Hippiatria. Suidas ait ἀγκύλην ſignificare opus quoddam tabernaculi Moſis, i. opificium quoddam circa ſtructuram tabernaculi Exod. cap. 26. Ἀγκύλη (inquit in lex. Bud.) pro ſuffragine accipi videtur apud Baſil. vel potius pro poplitis flexu. ¶ Item genus poculi, inquit Athen. lib. 15. Heſych ait eſſe genus poculi cottabis aptum. Item Ariſtophanis ſcholiaſtes ait ἀγκύλην appellari ipſam cottabi proiectionem. ¶ Ἀγκύλαι & ἀγκυλώσεις, præterea dicuntur contracti articuli. Cel. P. Aegin. ¶ Ἀγκύλη ἐν γλώσσῃ, ſiue ἀγκύλιον eſt Aeginetæ (inquit Bud.) vitium linguæ. vide Ἀγκυλόγλωσσον, in Γλῶσσα.

Ἀγκύλιον, ου, τὸ, hamus catenæ. ¶ Ἀγκύλια, ancilia, genus quoddam ſcutorum ſeu peltarum, vt Plut. vult in Numa. ¶ Ἀγκύλιον, vitium quoddam in lingua, quod & ἀγκύλη dicitur, & ἀγκυλόγλωσσον

Ἀγκυλέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, P. ημαι, vnde ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος, apud Athenæum. ἠγκυλημένος Bud manu tenens quaſi iam vibraturus.

Ἀγκυλέομαι, οῦμαι, vnde Ἠγκυλωμένος, qui morbo laborat ἀγκύλη & ἀγκύλωσις dicto.

Ἀγκυλίζομαι, iaculor, ἀγκύλην vibro.

Ἀγκυλιστής, οῦ, ὁ, iaculator, Etym. Euſtath.

Ἀγκυλιδωτὸν anſulam vel annulum habens. Hipp.

*Ἀγκυλωτός, iaculatorius, ab ἀγκύλη, iaculum. Eurip. in Bacchis.

Compoſita.

14 Διαγκυλέω & Διαγκυλίζω, & Διαγκυλόω, idem ſignificant. Dicitur διηγκυλίσθαι, teſte Heſychio, digitos amento iaculi inſeruiſſe: & generaliùs etiam, paratum eſſe, nimirum more iaculatorum qui immiſſis in amentum haſtæ digitis, iaculari parati ſunt. Repeiuntur apud Xen. Herod. &c.

Ἐναγκυλέομαι, idem quod ἀγκυλέομαι, & quidem frequentius, Plutarchus, ἰδὼν τινα τῶν στρατιωτῶν ἀκόντιον ἐναγκυλώμενον, i. amentantem.

Μεσάγκυλον, amentatum iaculum. Arrian.

ἈΓΚΥΛΟΣ ου, ὁ, aduncus, curuus, incuruus, Il. ζ. ¶ Metaphor etiam aliquando vſurpatur, vt Latinè tortuoſus: vt ἀγκύλα ἐρωτήματα τῶν σοφιστῶν, apud Luc.

Ἀγκύλως, aduncè, tortuoſè.

Ἀγκυλόεις, εντος, ὁ, in fœm. g. ἀγκυλόεσσα, in neutro ἀγκυλόεν, poeticè pro ἀγκύλος, η, ον.

Ἀγκυλόω, ῶ, curuo, incuruo, tortuoſum reddo.

Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, recuruor, incuruor. Ariſtoph. Ἠγκυλωμένος ὄνυχας, curuatos ſeu curuos habens vngues. ¶ Item ἠγκυλωμένος in alia ſignificatione vide in Ἀγκύλη.

Ἀγκύλωσις, incuruatio, recuruatio. Item morbus quidam in articulis, apud P. Aegin.

* Ἐναγκυλόω, comp.) incuruo. Xenoph.

Κατηγκυλωμένος, ἠγκυλωμένος. Greg.

ἈΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, ancora. Hinc ἀγκύραν αἴρειν, ancoram ſoluere, vel potius eximere, euellere, tollere: quod fit quum in altum nauis agitur è littore. Plut. ¶ Metaph. vſurpatur pro præſidio, ſeu ſubſidio. Eurip. vt & ancora apud Lat. ¶ Item vncus. Theophraſtus de amputatione loquens, τὰ δὲ χερσὶ, τὰ δ' ἀγκύραις τισὶ κελεύοντες ἀφαιρεῖν. ¶ Item membrum genitale, apud Epicharmum.

Ἀγκυρόω, F. ώσω, ancora ſiue ancoris firmo, aut fundo. Per metaph. ἀγκυρωτὸς λόγος dicta eſt oratio Epiphanij, quæ ancoræ vicem præbet ad fidem Chriſtianam aduerſus eius hoſtes firmandam & fulciendam.

Ἀγκυρίζω, F. ίσω, ſupplanto. verbum palæſtricum.

Ἀγκύρισμα, τὸ, ſupplantatio, ſchol. Ariſtoph.

Ἀγκύριον, ου, τὸ, dimin. ancora parua. Luc.

ἈΓΚΩΝ, ῶνος, ὁ, cubitus ſiue cubitum. Hom. Athen. Tradunt propriè eſſe locum curuaturæ, ſeu flexus brachij, ſed pro toto cubito accipi. ¶ Significat etiam, *vt volunt quidam*, curuaturam manus. Sic accipi putat Steph. Il. λ. Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν. Ponitur & pro quocunque flexu membrorum, vt in lexico ſuo ſcriptū reliquit Bud. In equis genuum flexuræ ſic appellantur in Hippiatria. ¶ Ἀγκῶνας, Vitruuius appellat conflexum qui rectū angulum deſcribit. Tribuitur etiam parietibus, muris, promontoriis, flumini. Transfertur & ad littorū & rupiū ſinus. Item ἀγκῶν flexus ſcorpionum ac catapultarum. Item ἀγκῶνες cornua citharæ exp. ex Heſychio. Item, in foribus pars quæ alio nomine παραθυρὶς appellatur.

Ἀγκωνίσκος, ου ὁ. (*dim.*) paruus cubitus. ¶ Metaphoricè, Exod. 26. δύο ἀγκωνίσκους τῷ στύλῳ τῷ ἑνὶ ἀντιπίπτοντας ἕτερον τῷ ἑτέρῳ. Vbi vetus interpres incaſtraturas vertit: quidam recentiores, denticulos, alij cardines: alij, ex Vitruuio commiſſuras & cateruationes. ¶ Ἀγκωνίσκοι, inquit Suidas, inſtrumenta ad afficiendum ſupplicio, inſtrumenta tortoria.

Ἀγκωνίζομαι, ſinuo me, vel ſinuor, per ſinus quoſdam quaſi flexus me verto. De fluuio dictum.

Compoſita.

Ἀπαγκωνίζομαι, cubitos intendo. Heſych.

Γαλιάγκων, qui eſt breuibus lacertis, ſiue ἀπὸ τῶν γαλῶν, ſiue aliunde ducto nomine, inquit Gal.

Διαγκωνίζομαι, cubito innitor, ſedeo in cubitum reclinatus vel recumbens. apud Suid. 15

Διαγκωνισμός, reclinatio in cubitum.

Ἐναγκωνίζω, cubito incumbo, inclino.

Ἐξαγκωνίζω manus lateribus inſero, vt cubiti emineāt. Ariſtoph. in Concionant.

Ἐπαγκωνίζομαι exp. ἐπανάγομαι.

Παραγκωνίζομαι, cubito repello ſiue ſubmoueo, aut arceo. Capitur & generalius pro, repudio, reiicio. cum accuſ.

Ὑπαγκώνια, τὰ, cubitalia, quæ cubitis ſupponuntur, apud Gal. com. in 2. περὶ ἀγμῶν.

ἈΓΛΑΟΣ, οῦ, ὁ, ſplendidus, clarus, fulgens, illuſtris, inſignis, pulcher. Hom. Heſiod. Ab αἴγλη, i. ſplendor.

Ἀγλαΐα, ἡ, ſplendor, nitor Hom. Heſiod. ¶ Item pulchritudo, κάλλος. Hom. ¶ Item ornatus, decus. Hom. Od. ρ Sic & Xenoph. ἀγλαΐας ἕνεκα. ¶ Exp. etiam à ſch. Soph. ἡδονὴ & δόξα. i. voluptas ſiue lætitia & gloria. ¶ Item vna ex tribus gratiis, apud Heſiod. in Theog.

Ἀγλαΐζω, F. ίσω, illuſtro, illuſtrem & ſplendidum reddo, ſplendeſcere facio: apud Dionyſ. Areop. ¶ Item honeſto, decoro, orno Hom. Od. σ.

Ἀγλαΐζομαι, niteo, illuſtror, ſplēdidus reddor. Exp. & irradior. Item gaudeo. Item ornor, decoror.

Ἀγλάϊσμα, τὸ, ornamentum, honeſtamentum. Æſch.

Ἀγλαϊστὸς, optabilis, pretioſus. Heſ.

Ἄγλαυρος pro ἀγλαὸς, ſplendidus, pulcher. Nicand. in Ther. vbi tamen quidam legunt ἀγλαυρός.

*Φιλάγλαος. (*comp.*) ſplendorem amans. Pind.

Compoſita ab ἀγλαΐζω.

Ἀπαγλαΐζω, dehoneſto. Ex Anth. Epigr.

Ἐπαγλαΐζομαι, exulto ob, me iactito ob. Il. σ.

Ἐπαγλαΐζω, aff. pro oblecto, ex Ariſtoph.

Περιαγλαΐζομαι, aff. pro adornor.

ΑΓΑΙΉ, ἡ, ſubalba cicatrix in oculis. Hip.

ΆΓΛΙΘΕΣ, αἱ, alliorum capita ſeu ſpicæ, ſeu nuclei: Ariſtoph. Vox Dorica, inquit Corinthus.

Εὔαγλις, bonas ſeu pulchras habens ſpicas ſeu nucleos: de capite allij. Nicand. in Alexiph.

ἉΓΝΌΣ, οῦ, ὁ, caſtus, purus, pudicus. vt ἁγνὴ γυνὴ, apud Plut. Et cum genit. vt ἁγνοὶ τῶν ἀφροδισίων puræ à rebus venereis, apud eundem. ¶ Item purus, nullo ſcelere contaminatus, vt ἁγνὸς φόνου, purus à cæde. Plat. de leg. Sic ἁγνὸς Δήμητρος, apud Eurip. purus à Cerere, panis expers. Item qui nullo quouis modo pollutus eſt. ¶ Apud Etym. ſcribitur ἁγνὸς, & dicitur eſſe ab ἀγάζω facto inde ἀγανὸς, à quo per ſyncopen ἁγνός: vt à παίζω fit παιγνός.

Ἁγνὴς, έος, ὁ, ἡ, pro ἁγνὸς, ſiue ἁγνὴ apud poëtas.

Ἁγνῶς, caſtè, purè, pudicè. Heſiod.

Ἁγνότης, ητος, ἡ, caſtitas, caſtimonia.

Ἁγνεύω, caſtus ſum, caſtitatem ſiue caſtimoniam colo. Plut. ¶ Item cum genit. purus ſum, impollutus ſum

16 hac vel illa re, abſtineo hac vel illa re. Plut. Et cum infinit. Herodot. ¶ Item in actiua ſignif. pro ἁγνίζω, purum reddo, expio, luſtro. vt ἁγνεύειν τὴν πόλιν, apud Antiph.

Ἁγνεία, ἡ, puritas, caſtitas, caſtimonia, Iſocr. Soph. Item in actiua ſignif. pro, expiatio, luſtratio.

Ἅγνευμα, pro, ἁγνεία apud Eurip.

Ἁγνευτικὸς, ῆ, ὁ, caſtitatis aliquid habens, caſtitatem aliquatenus ſeruans.

Ἁγνευτήριον, ου, τὸ, locus religioſus in quo animi à cōtagione vitæ ciuilis purgantur. Greg.

Ἁγνίζω, purifico, luſtro, expio, Plut. ¶ Item adoleo. Apoll. Rhod. ἥγνιζεν ἔπομα μήλων. ¶ Item corrumpo, apud Soph. Ἁγνίζομαι, paſſ.

Ἁγνισμὸς, ῦ, ὁ, purificatio, expiatio. Plut. Item abolitio. Pro eodem dicitur ἅγνισμα τό.

Ἁγνιστικὸς, ῦ, ὁ, expiandi ſiue luſtrandi vim habens.

Ἁγνιστήριον, ου, τὸ, locus vbi vel in quo fit expiatio.

Ἁγνίτης, ου, ὁ, expiatus, aut qui expiauit. Heſych.

Compoſita.

Ἄναγνος, non caſtus, impudicus, impurus. Greg.

Ἀφαγνίζω, purifico, expio, Greg.

Δύσαγνος, malè caſtus, hoc eſt impurus, ſpurcus.

Καθαγνίζω, purifico, vel expio. Eurip. Apud Soph. in Antigona, κωκύεις καθηγνισταν, pro μετὰ ἄγους ἐκόμισαν, inquit ſchol.

Πάναγνος, omnino caſtus, puriſſimus.

*Περιαγνίζω, circumquaque luſtro & purgo. Lucian.

Προαγνεύω, prius purifico ſeu luſtro.

ἌΓΝΟΣ, ου, ἡ, frutex quidam in arborem aſſurgens, qui Latinè vitex. ¶ Dicitur quaſi ἁγνὸς, quoniam matronæ Theſmophoriis Athenienſium caſtitatem cuſtodientes, his foliis cubitus ſibi ſternunt. Dioſc. Plin. Apud Theophr. ἄγνος exp. amerina. Aff. & pro viſce, ex Athen.

*Ἄγνιος, ſeu potius ἄγνειος, viticeus. Plut. ſymp.

Ἀγνώδης, q. d. viticeus.

Ἐλαίαγνος, ου, ἡ, oleagnus, agni ſeu viticis ſpeciebus ſimilis planta: cuius deſcriptionem habes apud Theoph. hiſt. pl. l. 4. c. 11.

ἈΓΝΥΘΕΣ, lapides quos ſtamini inter texendum appendunt textores: qui & λεῖαι dicti. Poll.

ΑΓΟΡΆ, ἡ, forum. Locus εἰς ὃν ἀγείρεται ὁ λαὸς (is in quem congregatur populus) inquit Euſt. deriuans ab ἀγείρω, vt & Etym. Od. β. Peculiariter ſic dicitur locus in quo exercentur iudicia, forum iudiciale. Dem. Ἀγορὰ πλήθουσα apud Ariſtot. hora qua refertum eſt hominibus forum. ¶ Ponitur & pro ipſa multitudine congregata, quæ etiam concio appellatur. Il. α. apud Æſchin. ἀγορὰν ποιῆσαι, concionem aduocare. ¶ Item oratio ipſa quæ apud concionem populi habetur, vt & Lat. concio. Od. δ. Item pro ipſa facultate concionandi, quæ & ἀγορητὺς vocatur. Il. β. ¶ Item locus in quo res venales exponuntur, forum rerum venalium. Dem. ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίατο ταῦτα. Et cum genit. Ariſtot. ἀγορὰ τῶν ὠνίων, forum rerum venalium. ¶ Item annona, commeatus. Xen. ἀγορὰ εὔωνος, annona vilis. Item emptio. Poll.

¶ *Deriuata ab ἀγορὰ, i. forum iudiciale.*

Ἀγοραῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, forenſis, ad forum iudiciarium pertinens. Herodian. ¶ Item forenſium rerum peritus, vel forenſibus rebus aptus. Plut. ¶ Vide & alias ſign. in deriuatis ab ἀγορὰ, i. forum rerum venalium.

Ἀγοράζω, F. άσω, conſulto, delibero. Propriè de deliberationibus quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ, i. in foro iudiciali. Heſy. vide & alias ſignif. in deriuatis ab ἀγορὰ, i. forum rerum venalium.

Ἀγοράομαι, ῶμαι vnde ἠγορόωντο primo verſu. Il. δ. videtur eſſe pro, conſultabant, aut conſultabant ſimul & concionabantur. vide Euſt.

Deriuata ab ἀγορὰ, i. oratio qua, &c.

Ἀγοράομαι, ῶμαι, Fut. ήσομαι, Pr. ημαι concionor. Il. α. 17

¶ Item impliciter pro, d co poëticum.

Ἀγορητὴς, ῦ, ὁ, concionator, orator. Il. α. Ἀγορητὺς, ύος, ἡ, concionandi ars ſiue facultas, vel eloquentia. Od. θ. Ἀγορητὸς, ῦ, ὁ, vnde ſuperl. Ἀγορητότατος, pro λογιώτατος, loquentiſſimus, diſertiſſimus. Heſych.

Ἀγορεύω, F. σω, idem quod ἀγοράομαι, ſed potiùs oratorium eſt, verba facio pro concione: ac propriè in conſeſſu hominum verba facio & concionor. Demoſth. Dicitur & λόγον ἀγορεύειν, pro orationem habere: apud Philoſtr. & ἀγορὰν ἀγορεύειν. Il. β. Per catachreſin ponitur & ſimpl. pro dicere, loqui, verba facere, inquit Heſych. Interdū cum accuſ. rei, & dat. perſonæ. Il. ἡ οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. Interdū cum gemino accuſ. rei & perſonæ. vt Od. σ. Δαίμονι, οὔτι τι σὲ ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. Interdum mutatur accuſatiuus rei in aduerbium. Luc. in Dial. ἁλιεὺς inſcripto, ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον. Apud Ariſtoph. autem in Ranis ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασανίζειν. pro, veto ne quis me torqueat.

Ἀγορέω, F. ήσω, eiuſdem cum ἀγορεύω eſt ſignificationis: ſed in compoſitione duntaxat vſitatum.

Compoſita, ac primùm, ex ἀγορὰ & ἀγορέω, ſine præpoſitione.

Ἀλληγορέω, ῶ, aliis verbis ſignifico, vel ſub aliis verbis allegoricè ſignifico. inquit Bud. ex Aretha, in Apo. 15. Vel aliud verbis, aliud ſenſu oſtendo, ex Quint. ſæpe etiam eſt aliter interpretari quàm verba præ ſe ferunt. Sic ἀλληγορεῖν τὸν μῦθον, apud Syneſ.

Ἀλληγορεῖσθαι, dicuntur ea quorum interpretatio affertur diuerſa à verbis quibus ſcribuntur aut dicuntur. Euſt. Eſt etiam allegoricè dici.

Ἀλληγόρημα, τὸ, interpretatio allegorica. Bud.

Ἀλληγορητὴς, ῦ, ὁ, interpres allegoriæ.

Ἀλληγορία, ἡ, figura qua aliud dicitur, aliud ſignif. vide Fab.

Ἀλληγορικὸς, allegoricus, per allegoriam dictus.

Δημηγόρος, ου, ὁ, orator, concionator. Luc. Accipitur & pro adulatore populari. Plat. in Gorg. ¶ Item adiectiuè, q.d. concionarius, concionatorius, oratorius, vt δημηγόρους τιμὰς, apud Eurip.

Δημηγορία, oratio, concio. Item ars oblectandi ſtudioſa potius quàm commodandi, Bud. ex Plat.

Δημηγορικὸς, concionalis, concionarius, concionatorius. Plat. Item concionandi & verba ad populum faciendi peritus. Xen.

Δημηγορέω, ῶ, verba ad populum facio. Dem. Eſt & δημηγορεῖν, ad gratiam populi loqui populariter magis quàm veraciter loqui. Plat. in Gorg.

Ἐτυμηγόρος, veridicus, ὁ ἔτυμα ἀγορεύων.

Εὐηγόρος, q.d. benedicus, exp. facundus.

Εὐηγόρως, benedicè.

Εὐηγορία, benedicentia. Item ſermonis elegantia, facultas ornatè loquendi. Suid. Heſych.

Θεηγόρος, diuina loquens, digna Deo loquens, vates, propheta, vel theologus. Dam.

Ἰσηγορέω, ex æquo loquor, i. æquè liberè loquor, pari libertate loquendi vtor. Ἰσηγορεῖσθαι μετά τινος, ex æquo loqui, in Eccleſiaſtico.

Ἰσηγορία, æqua loquendi libertas ſiue poteſtas. Et generaliter pro iuris æquabilitate, quia illis inter quos ea eſt, licet pari libertate loquendi vti.

* Ἰσήγορος, qui pari iure vtitur, qui pari loquendi libertate vtitur. Max. Tyr.

Κακηγορέω, ῶ, maledico, conuitior. cum accuſ. Plat.

Κακήγορος, maledicus, obtrectator. Athen. Κακηγορίστερος, & κακηγορίστατος, apud Poll.

Κακηγόρως, maledicè, cum maledicentia.

Κακηγορία, maledicentia, obtrectatio, κακηγορίας δίκη apud Dem. actio iniuriarum. Bud.

Κακηγόριον, ου, τὸ, pro eodem, & ibidem.

Κενεηγορία, inanis ſermo, vaniloquentia. Plat.

Κρημνηγορέω, verba ardua & grandia fundito.

Κυλικηγορέω, ῶ, inter calices ſeu ſcyphos loquor. Ath.

Κυλικηγόρος, qui inter ſcyphos verba facit.

18 Λαβραγορέω, procaciter loquor, vel præceps ſum in loquendo, incontinens ſum in loquendo.

Λαβραγόρης, ου, ὁ, procaciter loquax.

Μακρηγορεῖν, prolixè dicere, multa verba facere. Phil.

Μεγαληγορέω, magnificè loquor, magna loquor, exp. etiam magna iacto. Luc. ¶ Interdum μεγαληγορεῖν τι pro, magnificè de re aliqua loqui.

Μεγαληγόρος, magnificè loquens, iactabundus, Xen.

Μεγαληγορία, magniloquentia, magnificentia verborum Plut.

Νυκτηγορέω, noctu aliquid nuntio. Propriè de cuſtodibus. Eurip. φύλακας νυκτηγορεῦσι.

Νυκτηγορία, quum noctu quid nuntiatur. Eurip.

* Πολυήγορος, multiloquus. Plut.

Σεμνηγορέω, magnificè & cum grauitate loquor. Phil.

Σεμνηγόρος, qui grauiter loquitur ſeu magnificè.

Σεμνηγορία, oratio grauitatem præ ſe ferens.

Τοπηγορία, apud rhet. loci alicuius tractatio. D. Long.

Ὑμναγόρας, ου, ὁ, qui carmina dicit ſeu pangit. Epigr.

Ὑψηγόρης, vel ὑψηγόρας, ου, ὁ, & apud poetas ὑψαγόρης aut ὑψαγόρας q.d. altiloquus, qui magnificè & tanquam ex alto loquitur. Hom. Baſil. Pro eodem eſt ὑψηγόρος Suid.

Ὑψηγορία, q.d. altiloquentia. Et pro ſuperbia. Greg.

Χρησμηγορέω, ῶ, vaticinor, oracula edo, ex Luc.

Χρησμηγόρος vel χρησμηγόρης aut χρησμαγόρης, vates, oraculorum editor. Aff. ex Epigr.

Ψευδηγορέω, ῶ, mendacium dico, mentior. Damaſc.

Ψευδηγόρος, qui mendacia dicit, mendax. Heſych.

Ψευδηγορία, ipſa mendacij dictio. Alciphr.

Alia compoſita ex inuſit. ἀγορέω: ſed cum præpoſit.

Ἀπηγορέω, accuſationi reſpondeo. Quod & voce media dicitur ἀπηγορέομαι, Ariſtot. in Problem.

Ἀπηγόρημα, τὸ, reſponſio ad accuſationem. Plat.

Εἰσηγορία, accuſatio, querimonia, apud Suid.

Ἐπηγορῶ, accuſo, incuſo. Item conqueror.

Ἐπηγορία, incuſatio, querela. Aff. ex Dione.

Κατηγορέω, ῶ, accuſo, reprehendo, aduerſus aliquem loquor. In qua ſignif. variè conſtruitur. Interdum cum genit. perſonæ: vt Iſocr. κατηγοροῦσι τινὲς ἡμῶν ὡς οὐκ ὀρθῶς βουλευομένων, vel cū genit. rei: vt Dem. κατηγορῶ τῶν πεπραγμένων. Et cum duplici genit. Phalaris Megarẽſ. κατηγορῶ δ' ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι, &c. Stupiditatẽ meã cõdemno. Sic κατηγορῶ σου κλοπῆς, Gaza lib. 4 gram. Interdũ cũ genit. perſonæ & accuſatiuo rei: Plut. in Lycurgo, τοῦτο κατηγοροῦσιν Ἀγησιλάου. Et cõtrà annotatur dici κατηγορῶ σε φόνου. Iungitur etiam accuſatiuo vel perſonæ: vt Chryſoſt. ad Rom. 4. ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα κατηγορεῖ. vel rei: vt Xen. τῶν ἄλλων μωρίαν κατηγόρει. Nõnunquã cũ præpoſitione. Dicitur enim κατηγορέω κατὰ σου, apud Dem. pro accuſo te. Et κατηγορῶ σου περὶ τούτου, apud Thucyd. Et κατηγορῶ τούτου πρός σε, apud Plut. ¶ Itẽ indico, arguo. Cum accuſ. Luc. ¶ Κατηγορῶ τοῦτο ἐκείνου, vel ἐπ' ἐκείνου, vel περὶ ἐκείνου, prædico hoc de illo, vel dico hoc de illo. Phil. Ariſtot. Plut.

Κατηγορέομαι, οῦμαι, accuſor, reprehendor. Dicitur τοῦτο κατηγορεῖταί σου, de hoc accuſaris, q.d. hoc dicitur aduerſus te. Plat. in Apol. Socr. ¶ Item prædicor de, dicor de, Ariſt. Dicitur etiã κατηγορεῖσθαί τι, pro appellatione ipſa ſignificari & declarari vel nomine ipſo indicari, vt Bud. interpr. apud Gal. Ther. l. 14. Κατηγόρημα, τὸ, crimen, accuſatio. Dem. Plat. ¶ Apud Dial. prædicatum. Ariſt.

Κατήγορος, accuſator. Æſchin. in Cteſiph.

Κατηγορία, accuſatio. Κατηγορίαν ποιεῖσθαι, accuſare. Κατηγορίαν ἔχειν, accuſari. ¶ Apud dialecticos ſunt κατηγορίαι decem, ad quas vox omnis ſimplex refertur, vulgo prædicamenta vocant.

Κατηγορικὸς, accuſatorius, ad accuſationẽ pertinẽs. Apud Plutarchum etiam pro accuſatore, ſiue delatore, vt inquit Budæus. ¶ Κατηγορικὴ πρότασις pro ἀποφαντικὴ, cui opponitur ἀποφαντικὴ, citatur ex Martiano Capella, qui dedicatiuã & abdicatiuã interpr.

Decomp. Ἀκατηγόρητος, nulli obnoxius accuſationi, irreprehenſibilis. Phalar. epiſt.

Ἀντικατηγορῶ, viciſſim accuſo, recriminor. Bud.

¶ Ἀντικατηγορεῖσθαι dicuntur apud Dialecticos quæ viciſſim inter ſe prædicantur. Ariſt.

Ἀντικατηγορία, mutua accuſatio, recriminatio.

Εὐκατηγόρητος, ου, ὁ, καὶ ἡ, qui vel quę facilè accuſari 19 poteſt. Thucyd.

Παρακατηγόρημα, vox dialecticorum propria.

Προκατηγορία, præcedens accuſatio. Thuc.

Προσκατηγορέω, inſuper accuſo, vltrà accuſo. Xen.

Συγκατηγορέω, ſimul accuſo. ¶ Item ſimul prædico, ea ſignificatione, qua vulgus κατηγόρημα prædicamẽtum vocat. Συγκατηγόρημα apud dialecticos, q.d. cõprædicamentum. A quibuſdam redditur vox conſignificatiua, i. Significans aliis adiuncta, non per ſe, vt omnis, nullus, quidam. Συγκατηγορηματικὸς, conſignificatiuus. Συγκατηγορηματικῶς, conſignificatiuè.

* Ψευδοκατηγορέω, falsò accuſo.

Παρηγορέω, hortor παρακαλῶ. Apoll. Rh. ¶ Item, cõſolor. Itẽ, cõſolãdi gratia dico. idẽ Apoll. ¶ Item ſolor: (eo ſenſu quo dicitur aliquis ſucceſſus ſolari priorem calamitatem) Plut. in Publ. χωλότητα μετὰ τιμῆς παρηγορεῖ. Item, lenio, mitigo, quod & Lat. Solor. Plut.

Παρηγόρημα, adhortatio. Item conſolatio.

Παρηγορητὸς, ex Cicerone citatur pro conſolabilis.

Παρήγορος, hortator vel hortatrix. Item conſolator, vel conſolatrix. Apoll. Rhod.

Παρηγορία, adhortatio, conſolatio, mitigatio. Plut.

Παρηγορικὸς, conſolandi, vel leniendi vim habens.

Decomp. Ἀντιπαρηγορέω, viciſſim conſolor.

Ἀπαρηγόρητος, inſolabilis, qui conſolatione flecti nō poteſt. Plutar. in Galba.

Ἀπαρηγορήτως, inſolabiliter.

Δυσπαρηγόρητος, vix conſolabilis, conſolatu difficilis.

Δυσπαρηγορήτως, vt δυσπαρηγορήτως ἔχειν, vix poſſe conſolatione flecti, ſiue leniri.

*Δυσπαρήγορος, qui vel quæ adhortationem, conſolationem non admittit. Æſchyl.

Εὐπαρήγορος, exponitur in epiſt. Phalar. Aequo animo, q. d. facilem ſe prębendo conſolantibus.

Προσηγορέω, exp. compello, ſaluto προσαγορεύω.

Προσηγόρημα, alloquium. Et apud Eurip. ſalutatio.

Προσήγορος, cōpellator, alloquutor, ſalutator. Aeſch. in Prom. Cum genitiuo apud Soph. in Antigona. Ὅπως ἱκοίμην δαιμόνων προσήγορος, i. ſupplex precibus vti ſalutarem deam. ¶ Budęus προσήγορον interpr. familiare apud Themiſt. Phyſ. l. 5. Et citat ex D. Areop. ὅμοια καὶ προσήγορα ἀλλήλους.

προσηγορικὸς, compellatiuus, ſalutatiuus.

προσηγορία, alloquutio ſeu alloquium, vel appellatio, compellatio. Item appellatio quod eſt nomen, vt quum dicitur aliquid προσηγορίαν ἔχειν ἀπό τινος appellationem habere ab aliquo, denominatum eſſe ab aliquo. Apud Hermon. Nomen appellatiuum.

Decomp. Ἀπροσηγόρητος, inſalutatus. Cicero in epiſt. hac voce vtitur.

Ἀπροσήγορος, qui ſe compellari ſiue ſalutari non permittit prę moroſitate. vel actiuè, qui non lubenter compellat ſiue ſalutat.

Ἀπροσηγορία, neglectum ſalutandi officium.

Δυσπροσήγορος, non affabilis, qui ſe difficilem prębet in alloquiis, cui opp. εὐπροσήγορος. Poll.

Δυσπροσηγόρως, ita vt alloqui difficile ſit. Poll.

Εὐπροσήγορος, libenter ſalutans, affabilis. Iſocr.

Εὐπροσηγορία, affabilitas Iſocr. ad Demon.

Φιλοπροσήγορος, ſalutandi ſtudioſus. Iſocr.

Φιλοπροσηγορία, ſalutandi ſtudium. Iſocr.

Συνηγορέω, ῶ, patrocinor, patrocinio meo defendo, cauſam alicuius ago. Dem. & alij, cum dat. Inuenitur etiam συνηγορῶ ὑπὲρ σοῦ, apud Ariſt. in Rh. ¶ Interdum eſt a entior, aſtipulor, apud Dem.

Συνηγοροῦμαι, aff. pro defendor patrocinio.

Συνήγορος, aduocatus, patronus. ¶ Fuit & magiſtra-

20 tus quidam. Meminit Ariſt.

Συνηγορία, patrocinium, defenſio cauſę, Syn.

Συνηγορικὸς, pertinens ad συνηγορίαν. ¶ Τὸ συνηγορικὸν, patrocinij merces, videlicet drachma. Ariſtoph. in Veſp.

Ἀσυνηγόρητος, patrocinio deſtitutus. Baſil.

Compoſ. ex ἀγορεύω.

Ἀναγορεύω, publicè pronuntio, proclamo, per præconem declaro, aut denuntio, vel ſignifico. Dem. Et pro, appello, vel palàm appello, ſeu voco. Plut. in Demet. Δημήτριον σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀναγορεύοντες. Item ſaluto, eo ſenſu quo dicitur ſalutare imperatorem. Et pro declaro vel renuntio, vt declarare conſulem, vel renuntiare. Plutar. in Galba, αὐτοκράτορα Γάλβαν ἀναγορεύσαι.

Ἀναγορεύεσθαι, paſſ. ſequitur act. ſignificationes.

Ἀναγόρευσις, proclamatio, prędicatio. Dem. ¶ Item renuntiatio, declaratio.

Ἀνταγορεύω, contradico ſeu obloquor, Ariſtoph.

Ἀπαγορεύω, veto, interdico. Herodot. ἀπηγόρευον Σκύθησι ἐπιβαίνειν τῆς σφετέρης γῆς. Et cum μὴ (quæ abundat) vt Æſchin. ἀπαγορεύοντας μὴ στεφανοῦν τοὺς ὑπευθύνους. Item cum accuſ. Plut. in Theſeo, ἀπαγορεύω τὸν φόνον. ¶ Item fatiſco, elaſſeſco, defatigor, frangor. Cum datiuo rei, vt ἀπαγορεύω τῷ πολέμῳ. Demoſth. Et cum πρὸς habente accuſat. apud Luc. ἀπαγορεύειν πρὸς κρύος. Et cum participio, vt apud Xenoph. in Cyneg. ὥστε οὔτε λέγων οὔτε ἀκούων περὶ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπαγορεύει. ¶ Item animum deſpondeo, animo concido, ſpem abiicio. Plut.

Ἀπαγορεύομαι, vetor. Plut.

Ἀπαγόρευμα, interdictio. Et peculiariter vetitum & interdictum magiſtratus. Plut.

Ἀπαγόρευσις ἡ, interdictio. ¶ Item defatigatio. Plut.

Διαγορεύω, explicitè dico & diſtinctè. Exp. & tracto, diſſero, diſputo. ¶ Item ſancio, edico. θεσπίζω, διαγγέλλω. Heſych. vel nominatim edico Item præconis voce pronuncio. Et lex dicitur διαγορεύειν, cauere. Et pro iubeo, itémque pro veto. Plut. interdum etiam opponitur τῷ συναγορεύω, vt διαφέρομαι τῷ συμφέρομαι, vt ſcribit idem ex Suida, qui addit apud Iſæū διαγορεύων accipi pro διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. Itē cū accuſatiuo perſonę citatur ex Luc. διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, verba mala iacit in Plat.

* *Decomp.* Προδιαγόρευσις, pręnuntiatio, pronuntiatio antè facta. Hippocr. Aphor.

Ἐξαγορεύω, profiteor in publicum & palam effero, notum reddo. Cum accuſ. Plut. ¶ Eſt etiam eloqui, exprimere. Bud.

Ἐξαγόρευσις, indicatio rei arcanę. Item confeſſio, declaratio mentis noſtrę. Bud.

* Ἐξαγορευτικὸς, enarratiuus, expreſſiuus. Lucian.

Ἐπαγορεύω, inſuper dico facto alicui dictum adiicio.

*Καταγορεύω, defero, indico, arcanum enuntio, prodo: Iſocr. καταγορεύω τ' ἀληθῆ. Et Thuc. καταγορεύω τοῦ φίλου citatur pro ad amicum querelam defero.

Καταγόρευσις, delatio, arcani enuntiatio. Exp. & expoſitio ſiue ſignificatio.

Προαγορεύω, prędico, pręnuntio, item pręmoneo. Xen. Significat etiam denuntio, præcipio, edicto pręcipio aut veto, pręconis voce denūtio. Thuc. Ipſe etiā pręco προαγορεύειν dicitur proclamare, apud Herodot. ¶ Item teſtor, conteſtor. Bud. apud Syneſium. ¶ Et cum accuſat. rei. vt προαγορεύω πόλεμον, indico vel denuntio bellum, apud Thuc. & Dem. ¶ προαγορεύω κρίσιν, diem dico, Plut. Plat.

προαγόρευσις prædictio. προφητεία, Heſych. ¶ Eſt 21

& προαγόρευσις, diei dictio, dicta de reis cędis, quibus interdicebatur ſacris, donec lata eſſet ſententia. Poll.

προαγορευτικὴ, (ſc. ἐπιστήμη) ars prędicendi.

* προηγορία, accuſatio. Lucian.

Προσαγορεύω compello, ſaluto. Thucyd. προσαγορεύειν αὐτοκράτορα, ſalutare imperatorem. Herodian. Cum infinitiuo. Xenoph. προσαγορεύω σοι χαίρειν, te ſaluto, tibi ſaluere dico. ¶ Item, appello, nomino. Naz.

προσαγόρευσις, compellatio, ſalutatio. Luc.

προσαγορευτικὸς, compellatiuus, ſalutatiuus.

* προσήγορος, blandus, beneuolus, concors.

Decomp. Ἀντιπροσαγορεύω reſaluto.

Συναγορεύω, aſtipulor, aſſentior. Thucyd. Xen. Eſt etiam tueor cauſam alicuius, patrocinor. (quod & συνηγορῶ.) Athen. Ὑπερείδης συναγορεύων τῇ Φρύνῃ. ¶ Apud Plut in F bio, ὅτι πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν συνηγόρευον οἱ μάντεις, ἐπράττετο, quæ vates fieri renuntiabant.

Ὑπαγορεύω, verba ſubiicio, viciſſim reſpondeo. Lucian. Item ſubiicio, i. poſt factum verba addo apud Theodor. in hiſt. Eccl ¶ Item, nūcupo, dicto, Plut. Et pro, dicto, i. ſuadeo, hortor, Gal. apud Syneſium, ὡς ἑκάστοτε ἡ δύναμις ὑπηγόρευσε, exp vt facultas ſuppeditauit. ¶ Item pro ἐρμηνεύω, Suid.

Ὑπαγορεύομαι, idem quod ὑπαγορεύω. Baſil.

Ὑπαγόρευσις dictatio, hortatio Ioſeph.

Ὑπεραγορεύω τινὸς, loquor pro aliquo, patrocinor.

Deriuata ab ἀγορὰ, i. forum rerum venalium.

Ἀγορὴνδε, pro εἰς ἀγορὴν (Ionicè pro εἰς ἀγορὰν) in forum, Hom. Ἀγορῆθεν, pro ἐξ ἀγορῆς, è foro. idem.

Αγοραῖος, ὁ καὶ ἡ, in foro verſans, ad forũ rerũ venalium pertinens, circumforaneus. ἀγοραῖος ὄχλος, Xen. Ariſtot. pol. 4. tertiam vrbis partem vocat ἀγοραῖον, quę in vendendo & emendo occupata eſt. Dicitur & ἀγοραῖος Mercurius: qui & ἐμπολαῖος, qui colitur in foro. ¶ Hinc ἀγοραῖος (vt & Lat. circumforaneus) pro vulgari, triuiali, vili, contẽpto: Ariſtop. Αγοραιότερος, ου, ὁ, pro ἀγοραῖος, circumforaneus, in foro verſans, vel qui inter circumforaneos contemptior eſt, Athen.

¶ Αγόραιος, (paroxyt.) dies in qua forum agitur, Sui.

Αγοραίως, ſcurriliter, non grauiter, Plut.

Αγοράζω, in foro verſor, Thuc. Her. ¶ Item emo, mercor, Ariſtid. in Plut. ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον.

Αγόρασμα, emptio, Ariſtot. Et res empta, Plin. ἀγοράσματα dicuntur merces, mercimonia, res venales, Æſch. ¶ Poll. & Heſych. ἀγοράσματα ſunt ὤνια, Suidæ autem αὐτὰ τὰ ἠγορασμένα. Αγορασμὸς, emptio.

Αγόρασις, εως ἡ, emptio, Poll. & Plat.

Αγορασία, καὶ πρᾶσις, emptio & venditio, in Pand.

Αγορασείω, empturio, Bud.

Αγοραστὴς, οῦ, ὁ, emptor, Ariſtot. ¶ Et peculiariter emptor opſoniorum, opſonator, Poll. Athen.

Αγοραστικὸς, ad emptionem pertinens, Plut.

Compoſita ab ἀγοράζω.

22 Αντιαγοράζω, viciſſim emo.

Εξαγοράζω, pro ſimplici, ἀγοράζω. Interdum pro redimo, vt ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς.

Ορθραγορίσκοι γαλαθηνοὶ, porculi, ſubrumi, qui matutinis horis venales circumferuntur. Ath. Laconic. vox.

Παραγοράζειν, opſonia coëmere.

Πολλαγόρασος, multa emens, emax, vide Poll.

Προαγοράζω, q. d. præemo.

Προαγορασία, præemptio.

Προαγοραστὴς, οῦ, ὁ, præemptor.

* Συναγοράζω, ſimul in foro verſor.

ἌΓΟΣ, εος, τὸ, veneratio, res quam veneramur, res ſacra, res veneratione digna. Item puritas, vel purificatio & luſtratio apud Soph. in Phæd. ¶ Item piaculum, ſcelus: per antiphraſim, vel potius per εὐφημισμὸν, vt vult ſcholiaſtes Sophoclis. ¶ Exponitur & piaculare crimen, vt apud Herodot. lib. 6. αὐτὸν ἐν τῷ ἄγει ἐνέχεσθαι, eum peculiari crimine teneri. Ἄγος ἐλαύνειν, apud Thuc. ſcelus expiare, *hoc eſt* ſceleratos ipſos, qui piaculum admiſerunt exterminare. pro quo dicit Sophocl. vno verbo ἀγηλατεῖν. In qua ſignif. ſcriptum inuenitur etiam ἄγος cum tenui. Euſt. deducit ab ἄζω, i. veneror.

Ex deriuatis autem, & compoſitis, quædam alteram tantùm, quædam vtramque retinent ſignificationem.

Αγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (frequentius ἐναγὴς) ſceleſtus, ſacer, deuotus, Hipponax.

Αγίζω ſanctifico, conſecro, adoleo, Ariſtoph.

Αγιστεύω, ſanctifico, item perago quę ad ſacrificium pertinent, Suid. Exponitur etiam veneror. Item pietatem colo, Plat. Item caſtimoniam ſeruo, Demoſth. Scribitur & ἁγιστέω, ῶ, apud Heſych.

Αγιστεία ἡ, ſanctimonia, cultus deorum, ſacrorum vel ceremoniarum peractio. item ſacrum, res diuina, Plut. & ipſæ ceremoniæ ἀγιστεῖαι dicuntur apud Iſoc. in Buſir.

Αγοσέω, immundus ſum & ſordibus inquinatus, Il. ζ. At Αγοστὸς vide ſua ſerie.

Compoſita.

Αναγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impurus, Suidę, purus Heſych.

Εναγὴς, idem quod ἀγὴς, impurus & ſacer, piacularis, Plut. ¶ Item, pro pio & ſancto, vt εὐαγής.

Εναγῶς, piè, ſanctè, Philo de vita Moſ.

Εναγικὸς, piacularis. de re dicitur, vt ἐναγὴς de perſona, Plut. in pol. præc.

Εναγίζω, ſacra mortuis facio, parento, Pauſan. τό τε ὁ Επαμινώνδας Σκεδάσῳ καὶ ταῖς παισὶν ἐνήγιζέ τε καὶ ηὔχετο. Et cum accuſ. rei vt apud Plut. in Solone, ἐναγίζειν βοῦν, immolare bouem pro parentatione, Etym. vult inter cætera ſignificare φονεύειν, i. occidere.

Εναγισμὸς, οῦ, ὁ, parentatio, Plut. Pro eodem dicitur & ἐνάγισμα, vel pro libamine quod parẽtationis gratia offertur. Exponuntur etiam ἐναγίσματα, inferię.

Εξάγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſceleſtiſſimus, impuriſſ. Dem.

Εὐαγὴς, ſanctus, ſacer, purus: vt εὐαγέων Ιεροσολύμων, Nonn. Apud Ariſtot. de mundo, κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος, exp. mundus claritate ſinceriſſima præditus. Interdum εὐαγές ἐστι, exp. fas eſt, Plut. Alias ſignif. vide in comp. ex Αγω.

Εὐαγέως, ſanctè, purè, ritè.

Εὐαγέω, ῶ, ſanctè ago, purus ſum, Theocr.

Εὐάγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, purus, ſplendidus, Ariſtoph. Vide itidem in comp. ex Αγω.

Καθαγίζω, conſecro, Exp. etiam, ſoluo iuſta, offero mortuo ſacrificium aut epulum ſuper ſepulcro, Lucian. Ponitur ſæpe pro adoleo, vro, cremo: vt, καθαγίζειν τὸ σῶμα, Pl. Item vro ad odorem excitandum, Pauſ. ¶ Apud Sophocl. ſignificat polluo, teſte, Heſych.

Καθαγισμὸς, conſecratio, parentatio, Luc. 23

Συγκαθαγίζω (dec.) vnà conſecro, vnà adoleo. Item vnà vro, apud Pauſan.

Παναγὴς, omnino ſanctus vel purus, Heſych.

Παναγὶς ίδος ἡ, exp. dies ſacra.

ΑΓΟΣΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, ſecundum quoſdam eſt interior manuũ pars, aliis manus pars extrema: aliis cubitus, vlna: aliis palma, Hom. Theocr.

ἌΓΡΑ, ας, ἡ, captura, venatio, præda venatu capta, Luc. ¶ Item ipſe venandi actus, Plut. Εὔθηρος ἄγρα, facilis & ſecunda venatio, in Epigr.

* Αγραῖος, ad capturam, ad venationem pertinens, venatorius, Oppian.

Αγρηθὲν, ex venatione, ἀπὸ τῆς ἄγρας, Apollon.

Αγρεύω, F. εύσω, P. ευκα, venor ſiue feras ſiue aues ſiue piſces, venatu capio, Xen. ¶ Item capto, (per metaph. vt apud Lat. venor & aucupor) vt ἀγρεύειν δόξαν, apud Phal in epiſt.

Αγρεύομαι, venatu capior, in Epigr.

Αγρευμα, τὸ, pręda venatu quęſita, Lycophr. Item metaph. res quouis modo capta & ſtudio ac labore parta.

Αγρευσις, εως ἡ, venatio, prędatio, captura.

Αγρευτὴς, οῦ, ὁ, venator, Callim. & Theocr.

Αγρευτὴρ, idem apud poëtas.

Αγρευτικὸς, κὴ, κὸν, venandi peritus, Euſt.

Αγρεὺς, έως ὁ, venationi præfectus Neptuni Epith.

Αγρέμων, venator, Heſychio.

Αγρεμον, ab Æſchylo dicitur ridica, vel lampas aut haſta, ἀπὸ τοῦ ἀγρεύειν καὶ λαμβάνειν.

Αγρέω, ῶ, Fut. ήσω, Pr. ηκα, idem quod ἀγρεύω, in Epigr. Imperat. ἄγρει hortandi vim habet, idémque valet apud poëtas, quod age, agedum, ageſis, Ilia. ε. Od. φ. Et in plur. ἀγρεῖτε, Odyſſ. υ.

Αγρεσία, ἡ, idem quod ἄγρευσις, venatio, in Epigr.

* Αγρευτὸς, prædatus, venatione captus aut quęſitus, Oppian.

Αγρόω, ῶ, F. ώσω P. ωκα, idem quod ἀγρεύω.

Αγρώσσω, idem Od. ε. Ιχθῦς ἀγρώσσων.

Αγρώστης, ου ὁ, venator. Item operarius, Heſych. ¶ Item genus phalangij, Nicand. in Theriac.

Αγρώστωρ, idem quod ἀγρώστης, apud eundem, Nic.

Αγρωστῖνος, ου ὁ, venator. Item ruſticus.

Αγρίζομαι, irritor. Factum eſt ἀπὸ τῶν ἀγρευομένων ζώων, inquit Erotian. qui ἀγριαίνουσιν apud Hippocr. ex ἄγρας χρήζουσιν.

Compoſita.

Αναγρεία ἡ, tempus non venandi, apud Xen.

Ανδράγρια, τὰ, ſpolia quæ quis homini (qui in prælio

occubuit)prædatur,Hom.
Αποιγρος,infelix venator,Heſych.
Απαγρεύω,ſpolio,Heſych.
Βαλανάγρα,ἡ, clauis dicitur: παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον: Xenoph.Hellen.5.
Βοάγρια,τὰ,ſpolia quę ἐκ τῆς βοὸς ἀγρεύεται, i. ex pugna colliguntur, Etym.Βοάγριον,ου,τὸ, clypeus è boum agreſtium pellibus,Euſt.
24 Γαλεάγρα, ἡ, accipitur pro decipula vel pro cauea ferrea & quodam carceris genere,Athen.
Δυσαγρέω,ῶ,malè & infeliciter venor.
Δυσαγρία,mala ſeu infelix captura & venatio.
Εὐαγρέω, ῶ, in captura felix ſum,prædæ copiam habeo, Athen.& Plut.
Εὐαγρία ἡ, felicitas & bonus ſucceſſus in captura. Item pro feritate & ruſticitate,Luc.
Ζαγρεὺς, à poetis dicitur Bacchus, quaſi ὁ πάνυ ἀγρεύων. intelligunt autem τὸν χθόνιον Διόνυσον quem Plutonem eſſe exiſtimant: Pluto enim defunctorum animas venatur & captat.
Ζωγρέω,ῶ,F.ήσω, P.ηκα, viuum capio,à cęde conſeruo, vitę alicuius parco in bello. ζωὸν ἀγρέω, i. ἀγρεύω, Hom.Thuc.&c. ¶ Item viuifico,vegeto,Il.ε.Vide & in comp.ab Αγείρω.
Ζωγρία,ἡ, ipſe actus capiendi viuum aut viuos, Herodot.Scribitur & ζωγρεία,apud Polyb.
Ζωγρεῖον,ου,τὸ, viuarium, peculiariter de piſcibus, Euſt.Dicitur tamen & de aliis animalibus.
Ζωάγριον, ου,τὸ, pręmium pro vita ſeruata, Herod. ¶ Item præmium ob redditum vitalem vigorem ſpiritum vix trahenti,Hom.
Θηράγρα ἡ, venatus,captura.
Θηραγρέτης ου,ὁ,venator.
Κρεάγρα ἡ, inſtrumentum ad eximendas ex aheno carnes,fuſcina & harpago,Ariſtoph.
Κρεαγρὶς,ίδος,ἡ,idem,in Epigr.
Μοιχάγρια, quę perſoluit qui in adulterio eſt deprehenſus,vel quę pro comprehenſione mœchorum ſoluuntur,Od.θ.
Μυάγρος,ου,ὁ,qui mures captat: idem cum μυοθήρας, ſerpentum ſpecies.Eſt & herbę nomen.
Μυάγρα verò,muſcipula,decipulum.
Μυίαγρος,qui capit muſcas,& herbę nomen,Dioſ.
Οδοντάγρα,Inſtrumentum chirurgicum ad euellendos dentes,forfex,forficula,Plut.
Ορνιθαγρεύτης,οῦ ὁ auceps.
Οστάγρα ἡ,volſella qua oſſa eximuntur,Gal.
Πανάγριον,ου, τὸ, retis genus ſic dictum quaſi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον,omne genus prædę capiens,Il.ε.vide & in compoſitis ab Αγείρω.Dicitur & πανάγρα.
Ποδάγρα, pedicula, tendicula, Xen. quaſi ἡ τῶν ποδῶν ἄγρα ¶ Eſt etiam articularis morbus:quum pedum articulos noxius humor infeſtat,Athen.
Ποδαγρὸς & ποδαγρικὸς, qui podagra laborat,podager,podagroſus,Dioſ.Τὰ ποδαγρικὰ ſub.πάθη,podagrici dolores,Theophr.Dioſ.l.5.c.138. ποδαγρικὰς δυνάμεις vocat medicamenta quę podagram lenire poſſunt.
Ποδαγράω, ſiue ποδαγριάω,ῶ,podagra laboro,podagricus ſum,Plat.Dioſc.
* Πολυαγρεὺς, qui multum venatur, valde venationi addictus,Oppian.
Πολύαγρος,qui multam capit prædam,Epigr.
* Πρωτάγριον,prima captura,prima præda,Callim.
Πυράγρα, forceps quo ignita tenemus,Il.ε.in Epig. dicitur πυραγρέτης καρκίνος,pro eodem.
Ριζάγρα, inſtrumentum quo chirurgi ſpicula extrahunt,Paul.Ægin.
Συάγρος, qui ſues vel apros venatur,Soph. Item ſubſtantiuè de apro,Athen.
Συάγρειος,ſiue συάγριος,aprugnus,ex apro,Dioſ.
Συαγρίδες,αἱ,piſcium genus,Athen.l.7.

* Φιλαγρέω,amicos venor,mihi comparo,Laert.
Χειράγρα, articularis morbus qui manus velut captas & irretitas tenet,vt ποδάγρα pedes.

ΑΓΡΟΣ, οῦ,ὁ,ager,Hom.Ariſt.&c.Exponitur etiam, fundus,prędium. ¶ Item ruſticitas,vt ἀγροῦ πλέως, plenus ruſticitate, Heſych.Etym. dicit παρὰ τὸ ἀγρεῦ ἀφορμὴν fieri ἀρὸς καὶ ἀγρός.
Αγρόθι,Αγρόθεν,Αγρόνδε, aduerbia pro quibus in proſa ſæpe dicitur ἐν ἀγρῷ, ἐξ ἀγροῦ, εἰς ἀγρόν, i.in agro vel ruri,ex agro ſeu rure,in agrum ſeu rus. 25
Αγρίδιον,ου,τὸ,agellus,apud Arrianum.
Αγρότερος,ου,τὸ, agreſtis,ruſticus,vt ἀγροτέρα ἐλαία,in Epig.pro ἀγρία,agreſtis olea. Diana cognominatur ἀγροτέρα,Il.φ.vt ſit idem quod ἀγρότις.
Αγρότης,ητος ἡ,ruſticitas.Αγρότης,ου,ὁ,ruſticus vir,Od.π Exp.etiam venator,ab Heſych.
Αγρότις ἡ,ruſtica mulier,i.ruri educata,in Epig. ἀγρότις κούρα pro Diana,Exp.& venatrix.
Αγροιώτης,ου,ὁ,pro ἀγρότης,vir ruſticus,Il.λ.
Αγρεὺς,ου ὁ,ruſticus.idem quod ἀγρότης,Suid.
Αγροικος & ἀγροῖκος, Atticè, ruſticus qui in agro viuit, Ariſtoph. ¶ Item adiectiuè,ruſticus,vt ἄγροικος βίος, apud eundē.Et apud Luc ἄγροικος γυνή. ¶ Itē metaph. imperitus, inſcius,illepidus,inurbanus,Plat. In hac autē ſignif.metaph. ſæpe vſurpatur cōpar ἀγροικότερος, quum innuitur non planè ruſticus,ſed duntaxat aliquantum ruſticus, ſubruſticus & ſubagreſtis,Lat.
Αγροίκως,ruſticè. Item imperitè.
Αγροικία,ἡ,ruſticorum habitatio,ager,rus,villa,Plu. ¶ Item ruſticitas,inurbanitas,Ariſt in Eth.
Αγροικικὸς,οῦ,ὁ,ruſticanus,in can.17 Chalc.conc.
Αγροικίζομαι,F.ίσομαι,ruſticè ago vel loquor,Plat.
Αγροικεύομαι,ſum ruſticis moribus,Heſ.
Αγριος,ου,ὁ, agreſtis,ruſticus,ruralis.De rebus dici ſolet, quas agri producunt,aut quę in agris verſantur, Xen. ¶ Item ἄγριος,Bud.exp.ruſticus,qui vrbanitatē non nouit nec ferre poteſt; qui & ἄγροικος vocatur, Ariſtot. Item ἄγριος Græcis,(ſicut Latinis agreſtis) per metaphoram pro fero ſumitur. Propriè autem ἄγριος dicitur feritatem habens, qualis eſt animalium quæ ferę dicuntur. Nam ἄγρια interdum abſolutè dicuntur ipſæ feræ,ſubaudiendo ζῶα,vt Latinè ferę abſolutè dicitur ſubaudito ſubſt. beſtię, aut belluę aut animantes:Hom.Il.ε. Βάλλειν ἄγρια πάντα τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη. Alioqui dicitur & ἄγρια θηρία. ¶ De homine dictum exp.ferus,immanis,immitis,atrox,barbarus,ferox,Hom.Xen.&c. ¶ De rebus dictum exp.atrox,ferus,Il.ρ. ἄγριος πόλεμος. Αγριον ἕλκος: Theophr. Αγρια, ponitur etiam pro ἀγριότης, feritas,Il.ω.λέων δ᾽ ὡς ἄγρια οἶδεν. Item aduerbialiter pro, ἀγρίως, Heſiodus in Aſp. Αγρια δερκομένω. fœmininum eſt ἀγρία,agreſtis,ſylueſtris fera. Item arboris nomen apud Theophr.
Αγρίως ferè,immaniter.
Αγριὰς,άδος ἡ pro ἀγρία,agreſtis,Nicand.
Αγριόεις εντος ὁ,pro ἄγριος,agreſtis Item pro ἀγριοποιὸς,i.ferum ſiue ferox reddens,Nic.
Αγριότης,ητος ἡ,feritas,immanitas,Plat.
Αγριοσύνη ἡ,idem in Epig.
Αγριώδης εος ὁ καὶ ἡ,ferus,feritatem præ ſe ferens. 26
Αγριόω, F.ώσω, agreſte reddo. Item effero,i.efferatum reddo,vel ſimpl.exaſpero.
Αγριωτὸς οῦ ὁ,efferatus.
Αγριαίνω F.ανῶ, idem quod ἀγριόω, ſed minus vſitatum. ¶ Item,tyrannum facio, Plut. ¶ Item neutraliter, ferocio,Plut.Αγριαίνομαι,ομαι,ferocio,Plat.Plut.
Αγριάζω,ferus ſum,vel potius ferus fio,Heſych.
Αγριμαῖος,ου,ὁ,ferus,ferinus,Euſt.
* Αγροιώτις,ruſtica,Max.Tyr.
Αγρωστις ἡ,herbæ ſpecies de qua Dioſc.l.4.c.30.
Καλαμαγρωστις,arundinaceum gramen,Dioſc.

Ἀγρότης, idem quod ἀγρότης, ruſticus, Theocr.

Compoſita.

Αἴγαγρος, ου, ὁ, vel ἡ caprea capra vel caper ſylueſtris. Dicitur & αἰγάγριος, pro αἶξ ἄγριος.

Ἀπαγριόω, ῶ, agreſte reddo, effero, ex aſpero.

Ἀπαγρίωσις, mutatio in ſylueſtrem naturam. Item efferatio, exaſperatio. Theophr.

Ἀπαγροικίζομαι, ad mores ruſticos redigor. Greg.

Βοάγριον, τὸ, clypeus è boum agreſtium pellibus. Euſt.

Διαγριαίνω, effero vel exaſpero, exacerbor.

Διαγριαίνομαι, efferor, vel exaſperor, exacerbor.

Ἐξαγριόω, ῶ, idem quod ἀπαγριόω.

Ἐξαγρίωσις, idem quod ἀπαγρίωσις.

Ἐξαγριαίνω, idem quod διαγριαίνω, ſed magis vſit.

Ἔπαγρος, pro ἄγριος, agreſtis, ferus.

Ἐπαγριόω, idem quod ἀπαγριόω, ſed minus vſit.

Ἵππαγροι, equi ſylueſtres ſeu feri.

* Μεσάγροικος, ſemiruſticus. Strabo.

Ὄναγρος, ου, ὁ, aſinus ferus.

Ὀνάγριον χρῶμα, color onagri, i. cilicinus.

Πανάγριος, omnino ferus, præferox, Phocyl.

* Ὑπάγροικος, ſubruſticus. Plut.

ΑΓΥΙΑ', ἡ, vicus, via. ea ſignificatione qua dicuntur viæ vrbis pro vicis. Hom. Xen. Heſych. ἀγυιὰ, ait appellari ab ἄγειν & γυῖα, quòd per eam ducamus γυῖα, (membra) i. incedamus. Alij aliunde deducunt.

¶ Ἀγυιὰ, item vicinia, inquit Heſyc. addens exponi etiam ςενωπός. Idem exponit etiam ἄμφοδον: quæ duo tamen ab hoc diuerſa ſunt.

Ἀγυιεύς, έως, ὁ, ara ſtans præ foribus, formam columnæ habens, inquit Heſych. Vel (vt alij) columna ante fores ſtans, in ſumma parte acuta. Vel (vt Euſt.) columna Apollini ſacra ſtans præ foribus. Apollo quoque ſic nominatur, quaſi viis præpoſitus vrbanis, vel quia in viis colitur, q. d. varius. Pherecrates, ὦ δέσποτ' ἀγυιεῦ ταῦτα σὺ μέμνησό μοι. In accuſ. plur. facit ἀγυιέας & ἀγυιᾶς per ſynæreſin, vel per ſynalœphen, vt apud Ariſtoph. & Dem. κνισᾶν ἀγυιάς.

Ἀγυιάτης, Apollo dictus, eadem ſignif. qua ἀγυιεύς.

Ἀγυιάτιες, ιδος, ἡ, vt ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι, aræ præ foribus in gratiam Agylei Apollinis erectæ qui ante portas colebatur vt ἀλεξίκακος, inquit Euſt.

Ἀγυιόω, eo. Non coniugatur vltra præt. imperf.

Εὐρυάγυια, (*comp.*) ου, ὁ καὶ ἡ, latas vias habens Il. β.

ΑΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, cætus, multitudo collecta atque cõgregata, Hom. idem quod ἀγορὰ & ab eadē origine.

Ἀγυρέω, congrego, in vnum cogo & colligo. Heſych.

Ἀγυρίζω, idem. Heſych.

Ἀγυρισμός, οῦ, ὁ congregatio, collectio. Heſych.

Ἀγυρμός, οῦ, ὁ, idem cum ἄγυρις, Heſyc. Euſt. ¶ item circuitio quę fit ad colligendam ſtipem, à verbo ἀγείρειν ſignificante inter alia περιιέναι

27 Ἀγύρτης, ου, ὁ, is qui cõgregat & cogit in vnũ ὁ ἀγείρων. Et peculiariter qui populum congregat. Heſych. & Suid. ¶ Ἀγύρται nominantur etiam circulatores & præſtigiatores circumforanei, qui congregata multitudine pharmaca aliqua oſtentant, eámque prædicantes diuendunt, miſerè ſimplici populo imponentes Euſt. Sic nominantur etiam qui oppida circumeunt & diuinandi peritiam iactant, apud Suidam.

¶ Ἀγύρτης, exponitur etiam ab Heſych. & Suid. mendicus, qui circumit & ſtipem petit. Eſt etiam nomen iactus teſſerarij, teſte Suida Heſ. & Euſt. ¶ Adiectiuè quoque exp. συρφετώδης, confuſaneus, item φιλοκερδής, item ἰδιώτης Heſych. & Suid.

Ἀγυρτικός, & ἀγυρτώδης, pertinẽs ad ἀγύρτην, Plut.

Ἀγυρτώδης, exp. & συρφετώδης à Suid.

Ἀγυρτεία ἡ, circulatio, pręſtigiæ, impoſtura.

Ἀγυρτός, οῦ, ὁ, congregatus, collectus.

Ἀγυρτάζω, cõgrego, cogo & colligo in vnum. Od. τ.

* Ἀγύρτρια, ἡ, circulatrix. Æſchil.

Compoſita.

Μητραγύρτης, ου, ὁ, ὁ μητρὸς ἀγύρτης, qui matri deorum colligit. Μητραγύρται (inquit Bud.) qui ſtipem cogebant matri deorum, tympana geſtantes, Ariſtot. Quo nomine ſignificantur οἱ φιλοκερδεῖς καὶ ἀπατεῶνες.

Μητραγυρτέω, ῶ, matri deûm cogo ſtipem. Athen.

Ὁμήγυρις, εως, ἡ, cœtus, conuentus, Il. υ.

Ὁμηγυρίσασθαι, congregare, Od. π.

Πανήγυρις, εως, ἡ, publicus cœtus ſeu conuentus, publica celebritas. vt quum die feſto, ludis ſolennibus aut celebri mercatu, tota aliqua gens vnum in locum conuenit. velut in Græcia ludis Olympicis. Iſthmiaci, Pythicis, Nemeaſis: feſto item ſacrorum Eleuſinorum, Panathenæorum & ſimilium. Dem. Pompas etiam, ſpectacula aut conuiuia quæ publicè à regibus principibúſve exhibentur πανηγύρεις, nominant. Athen. Dicitur autem διαλύειν πανήγυριν, apud Xen. Et contrà, πανηγύρεις συνάγειν, apud Iſocr. Sic πανηγύρεις συγκροτεῖν, apud Herodian. Et πανήγυριν συντελεῖν. apud Athen. ¶ Heſychio eſt etiam laus encomiúmve alicuius in publico conuentu decantatum: pro πανηγυρικὸς λόγος. Tales ſunt Protagoridę δάφνη πανηγύρεις apud Athen. lib. 4. 28

Πανηγυρικός, οῦ, ὁ, panegyricus, panegyri proprius. ideóque celebris, feſtus, pompaticus, ſplendidus. Sunt etiam λόγοι πανηγυρικοὶ, laudem perſonæ reíve alicuius in cœtu celebri decantantes, Plut. & Iſoc. Dicitur etiam πανηγυρικὸς ὄχλος pro turba promiſcua qualis eſt in panegyricis celebritatibus, Iſocr. Metaph. verò & καταχρηστικῶς, Plut. ſymp. 4. τὸ οὕτως παμμιγὲς σῶμα καὶ πανηγυρικόν: quod ex multis diuerſiſque mixtum & conflatum ſit, vt πανήγυρις ex omnigena hominum colluuie.

Πανηγυρικῶς, panegyricè, pomposè, Greg.

Πανηγυρίζω, feſtum ludóſve panegyricos celebro, ferior, Herodian. Item panegyricas orationes habeo, Poll. Tranſitiuè quoque vſurpauit Greg. pro, panegyrica oratione laudo, in celebri cœtu prædico, vbi ait πανηγυριζέσθω τὸ δῶρον.

Πανηγυρισμός, feſti panegyrici celebratio, Panegyrica pompa vel oſtentatio. Plut.

Πανηγυριστής, οῦ, ὁ, qui panegyricum feſtum ludóſve celebrat, Luc.

Decomp. Ἐμπανηγυρίζω, publicos feſtóſque conuentus celebro.

Συμπανηγυρίζω, vnà feſtum ludóſve panegyricos celebro, Exp. & concelebro.

Παρθεναγύρται, dicuntur qui confratriæ diuæ virginis ſtipem poſcunt.

Συνάγυρτον ὕδωρ, aqua collecta, Plato in legibus.

ΑΓΧΙ, (aduerb.) propè, iuxta. Cum genitiuo: interdum cum datiuo: interdum ſine caſu, Hom. Dicitur etiam de tempore, vt Il. π. καὶ ἐλεύσεται ἤδη ἄγχι μάλα, i. Et venturus eſt valdè propè, i. breui.

Ἄγχιστα, proximè. Iũgitur itidem genitiuo, vel datiuo. Οἱ ἄγχιστα τῷ γένει ὄντες, qui proximo gradu contingunt defunctum. Nonnunquam & ſine caſu ponitur: vt ἄγχιστα ἐοικώς, apud Hom. proximè ſimilis, i. maximè ſimilis. 28

Ἄγχιστος, ου, ὁ, propinquiſſimus, proximus, Eur.

Ἀγχιστεύς, έως, ὁ, cognatus, propinquus, Luc.

Ἀγχιστεύω, genere propinquus ſum, H. ¶ Item propinquitatis iure ad ſucceſſionem venio, Iſæus. ¶ Item cum accuſ. (inquit in lex. Budæus) Ioſue 20. iure cognationis rem venditam redimo: & Ruth cap. vltimo, propinquitatis iure duco vxorem vel retineo. ἐὰν δὲ μὴ βούληται ἀγχιστεύειν σε, ἀγχιστεύσω σε ἐγώ.

Ἀγχιστεία ας, ἡ, propinquitas, vel propinquitatis ius, Bud. in lexico exp. propinquitas generis, cognatio, Et in comm. ius ſucceſsionis legitimæ, ex Iſæo. Idem B. in lex. exp. ius ſuccedendi ab inteſtato. Ab

Heſych. exp. etiam συζυγία. ¶ Α'γχιστεία ἡ περὶ τὸ θεῖον, Plutarchus de flamine dixit qui accedit Deo proximè, inquit Bud. in ſuo lexico.

Α'γχιστεῖον, ου, τὸ, idem Soph. in Antigone, κατ' ἀγχιστεῖα, pro κατ' ἀγχιστείαν, vt notat ſchol.

* Α'γχιστὴρ, idem quod ἀγχιστεὺς, Sophocl. in Trach.

Α'γχιστικὸς, ῦ, ὁ, ad cognationem pertinens. ἀγχιστικὰ δίκαια, iura eorum qui ſunt ἀγχιστεῖς.

Α'γχιστίνδην, ſecundum gradum vel pro gradu propinquitatis, Moſcoph. ¶ Α'γχιστίνδην, iurans, i. Propè aras iurans, apud Solonem, Heſych.

Α'γχιστῖνος, ου, ὁ, vel Α'γχιστῖνος, q. d. Propè ſtans: Euſt. Il. ι. de ouibus, Αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, i. Aliæ propè alias ſtantes, & minimo ſpatio inuicem diſtantes, aliæ aliis contiguę, addenſatę, coaceruatæ & quaſi conglobatę.

Α'γχῦ, idem quod ἄγχι, Herod. Comparat. ἀγχότερο, propinquiùs. Vnde nomen ἀγχότερος, propinquior, Superl. ἀγχοτάτω, proximè. Et οἱ ἀγχοτάτω προσήκοντες, genere proximi.

Α'γχόθι, idem quod ἀγχῦ ſiue ἄγχι, Od ν.

Α'γχόθεν, cominus, è propinquo

Ε'ναγχος, (comp.) paulò antè, modò, Ariſtoph. Dionyſ. H. l. 6. ἔναγχος, ὃ δὴ τῦ χρόνυ, exp. nunc autem.

Α'ΓΧΩ, F. ξω, P. χα, ſtrangulo, ſuffoco, conſtringo fauces, Luc. Cum accuſ. ¶ Accipitur & pro, quouis modo conſtringo ſiue coerceo. pro περισφίγγω ſiue θλίβω, Greg. Luc. Heſychius exp. etiam, fræno.

Α'γχομαι, ſtrangulor, &c. Et mœrore afficior, Liban.

Α'γχόνη, ἡ, ſuffocatio, ſtrangulatio, Dioſc. ¶ Item laqueus, reſtis, Luc. Et pro ſuſpendio, i. ipſa actione quę eſt in ſuſpendendo, Philo. ¶ Item pro re quæ angit & cruciat aliquem. Æſchin.

Α'γχονιμαῖος θάνατος, mors laqueo illata.

Α'γχονάω, ῶ, F. ήσω, ſtrangulo, Suid. & ſuſpendo.

Α'γκτὴρ, ῆρος, ὁ, id quo conſtringimus aliquid. Hinc pro vinculo ponitur. Apud Gal. Meth. 3. exp. fibula, ἀγκτῆρας ἐπιθεῖναι, fibulas imponere. Et ſic alibi. ¶ Item ἀγκτῆρες, loca in collo quibus fit ſuffocatio. Poll. Etym. Heſych.

Α'γκτηριάζω, F. σω, anctere conſtringo.

Α'γκτηριασμὸς, conſtrictio per ancterem.

Α'γκταλιάζω, F. σω, ſuffoco, ſtrangulo, Heſych.

29 Α'γχουσα ἡ, anchuſa herba de qua Dioſ. l. 4. c. 23. Quidam ἀγχοῦσαν vocant ad differentiam participij ἄγχουσα. Dicta παρὰ τὸ ἄγχειν. videtur, quòd habeat vim ſuffocatoriam & ſtrangulatoriam.

Α'γχουσίζω, anchuſa inficio vel fuco & coloro. Ψευδάγχουσα, herba quæ veram anchuſam mentitur ſpeciei ſimilitudine. Vide Plin.

Compo. Α'νδραγχος, ου, ὁ, virorum ſtrangulator, tortor.

Α'νδραγχνος, idem, vt vult Euſt.

Α'ντιάγχη, q. d. præfocatio obluctans & obſiſtens. Sic appellantur inueterati faucium tumores, qui diſcuti non poſſunt, ex Vlp.

Α'πάγχω, ſuffoco, ſuſpendo ſtrangulans. Cum acc. Od. τ.

Α'πάγχομαι, ſuffocor, ſtrangulor, frequenter pro, ſtrāgulare ſeipſum, mortē ſibi laqueo conſciſcere, Thuc.

Α'παγχονίζω, idem quod ἀπάγχω. Α'παγχονίζομαι, ſuſpendor cum ſtrangulatione, Laert.

Α'παγχονάω, ῶ, idem quod ἀπαγχονίζω, Chryſ.

Α'ργυράγχη, fictitia vox. q. d. argentangina. De iis qui muneribus corrupti tacent. Vide Eraſm. in Chil.

Δειράγχης, ου, ὁ καὶ ἡ, collum conſtringens & ſuffocans.

Διάγχω, aff. & exp. offoco, ſuffoco, ſtrangulo.

Καταγχω, offoco, ſuffoco, Baſil.

Κυνάγχη, anginæ ſpecies, quando interni muſculi gutturis inflammantur. Sic dicitur & alia anginæ ſpecies, quam ſcribit Aëtius propriè à veteribus appellatam fuiſſe, quòd lingua à ſua radice mota, factáque difficili reſpiratione, cogantur ægri aperto ſemper ore reſpirare, & canum in morem linguam exerere. Quidam apud Hippocratem ſignificare putant morbum acutum in gutture conſiſtentem, cum anguſtiæ ſenſu & ſpirandi difficultate.

Παρακυνάγχη, anginę ſpecies, quum externi gutturis muſculi laborant inflammatione.

Λιμαγχέω, ῶ, inedia neco. q. d. fame ſtrangulo. Pro eodem dicitur λιμαγχονῶ, Baſil.

Ο'ροβάγχη, dicitur caulicus quidam, quoniam eruo adnaſcens ipſum πνίγει, περιπλεκόμενος καὶ περιλαμβάνων, vt docet Dioſc. & Theophr.

Παρδαλιαγχὲς, aconiti genus pantheras ſuffocans & ſtrangulans, Plin. l. 18. c. 27. Dioſc. l. 4. c. 77.

Περιάγχω, obtorqueo, q. d. circumſtrangulo.

Συνάγχη, anginę ſpecies, quum interni faucium muſculi inflammati ſunt. Vide Paul. Ægin.

Συναγχικὸς, qui laborat ea anginæ ſpecie, Gal.

Παρασυνάγχη, alia anginæ ſpecies quum exteriores faucium muſculi patiuntur inflammationem. Vide eundem P. Æg.

* Συνάγχω, ſimul ſuffoco, ſimul conſtringo, Sap. Solom.

Υ'άγχη, angina porcina ſuibus propria, Plin. l. 8. c. 51.

Α'ΓΩ, F. ξω, P. ηχα & Atticè ἀγήοχα & pleonaſmo literę ο, ἀγήοχα Sic aor. 2. ἦγον, & Atticè ἤγαγον, quod maximè eſt in vſu. Varias habet ſignificationes. De animatis propriè dici tradunt grammatici, & tunc exp. duco, adduco. Dicitur autē ἄγω σοὶ τοῦτον. vel ἄγω τοῦτον πρός σε, adduco tibi hunc. Et ἄγω σε ſimpliciter, & ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν, vel εἰς τὴν ὁδὸν. Ipſa etiam ὁδὸς (i. via) dicitur ἄγειν εἰς τινα τόπον, i. ducere aliquò: quo ſenſu & ferre vſurpatur Lat. Plat. Xen. ¶ Dicitur etiā de inanimatis, vt ἄγειν δῶρά τινι, afferre alicui dona, apud Xen. πόλεμον εἰς τὴν Α'ττικὴν ἄγεις, bellum in Atticam inuehis, apud Dem. Quum naues aut currus dicuntur nos ἄγειν, tunc exp. vehere. ¶ Metaphoricè vſurpatur etiā pro adducere: vt ἄγειν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Xen. adducere ad felicitatem. Item pro abducere. Il. ι. Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας. Et pro educere, extrahere, elicere, ciere, vt apud Dioſc. ἄγειν οὖρα, ἔμμηνα, γάλα, ciere vrinā, menſes, lac. Item pro inducere, impellere, agere, vt Apoll. Arg. 1. Εὖτ' αὖ ἄγῃ χρεῖος, ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι. Α'γειν ἐπὶ τὸ βῆμα, ad tribunal & iudicium trahere, Æſch. Α'γειν 30 καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους, diripere & populari hoſtes, Iſoc. Metaphoricè etiā vſurpatur ἄγειν καὶ φέρειν, ſumpta à bello tranſlatione, pro, quaſi hoſtili more vexare. Dicunt etiam ἄγειν καὶ καίειν, vt Xen. Ε'λλ 3. ἦγον καὶ ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα. ¶ Item prout varia ſignificantibus accuſatiuis iungitur, variè redditur. Interdum exp. ago: vt Gal. ἑβδόμην ἄγων ἐκείνην τὴν νύκτα, ſeptimā agens noctem. Sic ἄγειν ἀργίαν, ferias agere. At ἄδειαν ἄγειν in ſecuritate agere. Aliquādo vtendum eſt verbo ſum. vt ἡσυχίαν ἄγειν, Dem. quietum eſſe, σχολὴν ἄγειν, otioſum eſſe. ἄγειν ἀπαστίαν, ieiunum eſſe, apud Ariſtoph. ἄγειν πένθος, in luctu eſſe, quæ phraſes vno verbo etiam exprimi poſſunt hoc modo, quieſcere, otiari, ieiunare, lugere. ¶ Iungitur & variis præpoſitionib. Cum διὰ poſitum, ſæpe exprimitur per verbū habeo, vt διὰ φροντίδος ἄγειν, curę habere, vel curare. Cum ἐν: vt ἄγειν ἐν ἀδελφῆς, Syn. in ſororum numero habere, ſororis loco habere. ¶ Interdum ponitur pro, ducere, i. æſtimare: vt ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ, duco te ęqualem mihi, Arrian. Sic παρ' οὐδὲν ἄγω, pro nihilo duco. ¶ Item pro, appendo, ἕλκω, vt apud Plut. in vita Demoſth. de Harpali calice, πόσον ἄγει; ¶ Item duco, i. rego, moderor: ἄγειν τὴν ναῦν, gubernare nauem, Hal. 2. ¶ Apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἄγειν τοὺς πυρετοὺς exp. tractare. ¶ Item pro formare, inſtituere, Lucian. Α'μπελουργίαν ἄγειν dixit Theophr. pro, plantas adhuc tenellas formare, inquit Bud. ¶ Item pro delectare, oblectare, ductare, vt ait Bud. ex Plutarc. videtur aliquando

aliquando peculiariter ſumi pro allicere ſeu pellicere, Herodia. l. 3. πάντας ἦγαγε δῶς ἀμνηςίαν. ¶ Item ſine caſu poſitum, ire, agere ſe. Sic vtitur Hom. vt notat Heſych. Sic & Matth c. 26. & Ioannes c. 11.

¶ Item Ἄγω, F. ξω, P. ἦχα. Aor. 1. ἦξα, & Atticè ἔαξα Significat frango, rumpo. vt ὕλην ἄγῃ, apud Hom. 1. κλᾶν, vt exponi poſſe ait Euſt.

Huius poſtremæ ſignificationis deriuata & compoſita ſeparatim apponentur, poſt omnium deriuatorum & compoſitorum ad præcedentes ſignif. pertinentium enumerationem.

¶ *Deriuata ab Ἄγω, i. duco.*

Ἄγε, aduerb. hortantis, factum ex imperatiuo verbi ἄγω, idem quod Lat. age, agedum, ageſis, eia, quando compellatur vnus: cum autem plures, dicitur ἄγετε, agite. Sed nonnunquam ἄγε ſermoni ad plures accommodatur. Sic apud Lat. agedum plurali etiam iungitur. Od. θ. Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες Sæpe additur particula δὴ. vt Xen. ἄγε δὴ ἀκούσατε ἄλλα. In plur. Od ἀλλ' ἄγετε μνηςῆρες.

Ἄγομαι, F. ἄξομαι, P. ἦγμαι, ducor, i. feror, afferor, aduehor. Dicitur nō ſolum de rebus animatis, ſed etiam de inanimatis, vt act ἄγω. Xen. Ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, apud Pauſ. rapi vel trahi ad mortē. vbi ſub. ὁδόν. ¶ Interdū vſurpatur & pro habere, vt & φέρεσθαι. Sic Greg. in epiſt. Baſilij. τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον ἀγέσθω. i. ſic res noſtrę ſeſe habeant, ſic nobiſcū agatur. ¶ Item ἄγεσθαι καὶ φέρεσθαι, diripi, ſpoliari, vexari hoſtili more. Ariſtoph. & Iſocr. ¶ Ἄγεσθαι φόνου apud Plut. homicidij accerſi, ſiue arceſſi. Item regor, guber nor. ¶ Item formor, inſtituor, educor. Ariſto. in Eth. ἤθεσι καλοῖς ἄγεσθαι. Vſurpatur & de canibus à Xen. in Κυνηγ. 4. ¶ Item oblector, ducor delectatione alicuius rei. Plut. ¶ Item ἄγομαι deponens pro ἄγω, duco. vt πόσον δὴ ἄγριτο ςράτευμα, ὁ Κῦρος, apud Xen. ¶ Item pro, mecum duco, inquit Bud. vt conuiua vocatus vmbram ducit. Xenoph. Pęd. 2. κατανοήσας γὰρ τὸν ταξίαρχον σύνδειπνον ἀγόμενος αὐτὸν ὑπέρδασυν. Item, affero Od. ζ. ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι. Εἰς ποταμὸν πλυνέοντα. ¶ Ἄγεσθαι ἐν τιμῇ apud Herodotum idem quod ἄγειν ἐν τιμῇ, honore proſequi. ¶ Item pro, vehere, traiicere, Xen ¶ Item pro, innexum abducere. Vide Bud. Comment. in ἀγώγιμος. ¶ Item pro accipere,
31 admittere, Bud. ex Xen Pęd. 1. ἴσασι γὰρ ἐφ' οἷς ὁ Κυαξάρης αὐτοὺς ἄγεται ξυμμάχους, i. quibus cōditionibus in ſocietatem aſciuit. ¶ Item pro fouere & protegere, vt gallina pullos ſuos, inquit B. ex Ariſto. an. 9. ¶ Item pro accipere mulierem in matrimonium, ducere in vxorem: vt apud Ariſtoph. νύμφην ἄγεσθαι. Et ἄγεσθαι γυναῖκα, vxorem ducere, vnde ἠγμένος γυναῖκα, pro marito, Arrian. Aliquando tamen non additur accuſatiuus γυναῖκα. Interdum vſurpatur ἄγεσθαι de eo qui dat vxorem, id eſt (vt ait Bud.) de patre filio ſuo vxorem ſtipulante, hoc eſt μνηςευομένου. Plut. in Catone, τῷ δ' υἱῷ τὴν Σκιπίωνος ἀδελφὴν ἠγάγετο πρὸς γάμον, ſtipulatus eſt, deſpondit, hoc eſt deſpondendam curauit.

Ἀγωγὴ ἡ, ductus, adductio: & abductio. Item portatio ſiue importatio, vectio, vectura, aduectio. vt ἀγωγὴ σίτου ἢ οἴνου, apud Suid. Significat etiam onus quod vehitur, inquit idem Suid. ¶ Ἀγωγὴ τοῦ νόμου, Ariſt. Rhet. 1. ductus & ſenſus legis. ¶ Item eductio, vt ἀγωγὴ ἐμμηνίων, menſtruorum, ipſe actus ciendi menſtrua, Dioſ. ¶ Item mutatio, apud Ariſt. quum dicit γένεσις ἐστὶν ἀγωγὴ εἰς οὐσίαν. ¶ Item inſtitutio, educatio. vt ἀγωγὴ παίδων. Plut. ¶ Item ratio victus, diæta, vt ἀγωγὴ θεραπευτική, apud Dioſ. ¶ Item pro διαγωγὴ & δίαιτα inquit Bud. ex Ariſtot. ¶ Item cultus in herbis & arboribus, ſiue cultura. Theop. hiſt. pl. 1. ¶ Item contextus ductúſque & ſtructura orationis oratoris, inquit Bud. ex Dion. Hal. ¶ Item via. Et profectio nouę nuptæ ad maritum Rhodiis, inquit Heſych.

Ἀγώγιμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, duci aut vehi facilis, ductilis, Xen. Pæd 6. Et metap. qui facilè duci vel adduci poteſt: Plut. in Alcib. πρὸς ἡδονὰς ἀγώγιμος, procliuis ſiue pronus ad voluptates. ¶ Item quem aduehere licet, aut qui aduehi ſolet, vel qui importari poteſt ex vno loco in alium, Plut. ¶ Item ἀγώγιμον, onus quod vehitur. Apud Baſil. ἀγώγιμα, merces quæ naui vehuntur. Bud. exp. merces, apud Dem. ¶ Item ἀγώγιμοι, inquit B. dicuntur quaſi ductiles οἱ καταδεδικασμένοι, i. iudicati: aliiq; in quos ius eſt prehenſionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliam ob cauſam, ἵνα μὴ ἀγώγιμος γένωμαι, Dem. πρὸς Νικόστρατον id eſt, addicar cui debeo. Vide plura in com.

Ἀγωγός, ὁ, ὁ καὶ ἡ, dux viæ, ὁδηγός, inquit ſchol. Thuc lib. 2. A Suida exponitur προπομπός. ¶ Item valens ad adducendum atque attrahendum aut illiciendum, vt apud Max. Tyr. οὐδὲν πρὸς ἀρετὴν ἀγωγότερον, nihil ad virtutem magis alliciens. ¶ Item educendi vim habens ſiue eliciendi aut ciendi: vt δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγός, facultas homines oratione adducendi quò volumus. Plut. Vocatur etiam homo ἀγωγός, qui habet hāc δύναμιν ἀγωγόν Ab Heſy. exp. etiā ἐπίβουλος. Ἀγωγός, οῦ, ὁ, ſubſt. aquę ductus, vt ἀγωγὸς δημόσιος, aquę ductus publicus.

Ἀγωγεύς, έως, ὁ, dux vię, ſicut ἀγωγός. ¶ Item qui litem intendit, actor, Suid. ¶ Item lorū quo trahitur equus, Xen. Ἀγώγιον, τό, onus quod curru vehitur, Xen.

Ἀγέομαι, οῦμαι, vnde ἀγεόμενος pro ἀγόμενος, ductus vel qui ducitur, apud Herodot.

Ἄγημα, τό, agmen elephantorum, equitum & peditum quod regem anteibat, Heſych. & Suid. Apud Euſt. exp. cohors ex ſelectis equitibus & grauis armaturę militibus Plut. Xen.

Ἀγητήρ, ῆρος, ὁ, vector. Item pars colli quę eſt inter ἀντικνήμιας, & φάρυγγα. Vide Poll.

Ἀγήτωρ, dux. Eur. φοῖβος ἀγήτωρ μάγων.

Ἀγινέω, ῶ, (poe pro ἄγω) affero, apporto, adueho. Od. ξ.

Comp. Ἀπαγινέω, ῶ, idem, vt ἀπαγινεῖν φορτία, Herod. Et ἀπαγινέειν φόρον, pendere tributum apud eundem. Ἐπαγινέειν, adducere, admouere. Herodot.

Καταγινέω, ῶ, deorſum fero, deueho. Od. κ.

Ἄξω, pro ἄγω, formatum è futuro. vt οἴσω pro φέρω, Od. ξ. Ἄξεθ' υἱῶν τὸν ἄριστον.

Comp. Ἀνάξω pro ἀνάγω: vnde ἀναξιδώρα, Ceres, quæ munera ex terra ſubuehit & ſubmittit.

Compoſita, ac primùm cum præpoſit.

Ἀνάγω, ſuſtollo, tollo, ſubueho, erigo, ſurſum veho. q. ἄνω ἄγω. Retinet tamen in quibuſdam ſignific. vim prępoſitionis ἀνά. Iſoc. in Hele. εἰς θεοὺς ἀνήγαγε inter deos retulit. Plut. in Numa, ἀνῆγεν εἰς τιμάς, ad honores euehebat. Ἀνάγω τὴν ναῦν, nauem ſubduco, vel ſubueho, *pro*, è portu in altum educo, è portu ſoluo. ¶ Item reduco, refero Ariſtot. pol. 5 πάντα γὰρ ἀνάγει τις αἰ τὰ τεχνικὰ πρὸς ταύτας τὰς ὑποθέσεις. Exp. etiam, refero eo ſenſu quo dicitur referre ad Senatum: vt, εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀνάγειν. ¶ Ἀνάγειν ἐπὶ πόδα, referre pedem, Xen. Item redhibeo, apud Platon. ¶ Item offero προσάγω, act. 7. ¶ Item pro ἀπάγω, abduco, apud Xen Suid. ¶ Item reiicio, emitto. vt ἀνάγειν αἷμα, Gal. Dioſc. ¶ Item educo, extraho, eiicio ἀνάγει τὰ ἔσω. Dioſc. ¶ Item euado. vt Bud. interpr. apud Ariſtot. ex lib. de part. an. 4. ¶ Item retrocedo ἀναχωρῶ. Xen. ¶ Item inſtituo, educo, doceo, Xen. ¶ Item indico ſceleris autorem & in eum tendo, vt exp. ex Harpocr. ¶ Item pro ἄγω, apud Hom. ſæpe, quod eſt Ionicę linguę, vt ait Euſt.

Ἀνάγομαι, ſuſtollor, tollor, &c. Greg. & Matt. cap. 4. Item reducor, referor. Ariſtot. Item educor, extrahor, elicior apud Alex. Aphr. ἀνάγεται τὸ πτύαλον. Item inſtituor, educor. Xen. καλῶς ἀναχθείσας κύνας. Item abſolutè poſitum ſoluo, è portu ſoluo. Nam qui ſoluit è portu, in altum educitur ſiue ſubducitur

ſur aut ſubuehitur. Xen. Hell.1. ἀνήχθη ἀπὸ Γυθείου.
Interdū cū ἀπὸ, vt ἀνήχθην ἀπὸ Βρενδεσίου, apud Plat.
de leg. ſolui à Brūduſio. Dicitur etiā ἀνάγεσθαι ναυσὶ,
apud Xen. Et apud eūdē ipſę naues dicūtur ἀνάγεσθαι.
Citatur ex Plat. de Leg. ἀνάγομαι ὡς ἐρωτήσων, pro,
paro me ad interrogādū, accingor ad interrog. Item
pro ἄγομαι, vt ἀνάγεσθαι συνοικόν. Her. ducere vxorē.
Ἀναγωγὴ, ἡ, ſubductio, ſubuectio, elatio, apud Greg.
Naz. Peculiariter ſic appellatur à Theologis intelle-
ctus noſtri veluti ſubuectio ad inueſtigandū recōdi-
tiorē alicuius loci ſenſum. Itē ſic dicitur ἔκπλους, ex-
itus è portu, vel q.d. ſolutio è portu. quia tum naues
è portu in altū ſubuehuntur. Dicitur & ἀναγωγὴ τῶν
νεῶν à Dem. Item reductio, relatio. Ariſtot. τῶν μετὰ τὰ
φυσ. lib.4. Item reiectio, emiſſio, vt ἀναγωγὴ αἵματος,
Gal. & Dioſc. Item redhibitio. Plat. Item inſtitutio,
diſciplina. vt ἡ τῶν παίδων ἀναγωγὴ, Plut. Sic & ἀνα-
γωγὴ τῆς φυτῆς apud Theophr.
Ἀναγωγὸς ζωὴ, dicta eſt à Dionyſio theologo vita
quaſi ſublimipeta, inquit Bud. ¶ Δύναμις ἀναγωγὸς,
ab eodē B. exp. ſubductrix facultas ſiue potentia. Sic
apud Athen. lib.1. καὶ τοῦ πτυάλου ἐστὶν ἀναγωγὸς, vim ha-
bet extrahendę ſeu eliciendę ſaliuę. At ἀνάγωγος, vi-
de in cōp. ex ἀγωγὴ ſine præpoſitione. Ἀναγωγικὸς, οῦ,
ὁ, q.d. ſubuectiuus, vel ſubuectitius. Areth. in Apoc.
c.16. Ἀναγωγικὰ inquit Bud.) dicuntur myſtica, &
quæ à ſenſibus nos ἀνάγουσι. (i. ſubuehunt vel ſubdu-
cunt) ad intellectualia. Vnde νοῦς ἀναγωγικὸς, apud
Theologos, quum ſenſus literalis, vt vocant, in ſpiri-
tualē vertitur, & ἀναγωγικὴ interpretatio, quę ſen-
ſus remotiſſimos atque abſtractiſſimos exquirit. Ἀ-
ναγωγικῶς, exp. myſticè apud Greg. Naz.
Ἀναγωγεὺς, έως, ὁ, quod alligatur alicui rei, quaſi ad
eam ſuſtollendam. Euſt.
Decomp. Ἀντανάγω & ἀντανάγομαι, obuiam hoſti
prodeo. Propriè ſoluo ad prodeundum in hoſtem.
Thuc. lib.8. ἐκ τῆς Ἀβύδου ἀντανῆγον καὶ αὐτοί.
Δυσανάγωγος, qui ægrè reiicitur vel excreatur. Dioſ.
Ἐπανάγω, reduco. ἐπανάγειν πρὸς τὸ φῶς, in lucē re-
ducere. Plat. Itē reuoco. vt Plat. epiſt.7. ἐμαυτὸν ἐπα-
νήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, me reuocaui à malis quę
tū erant. Apud Æſchin. in Cteſiph. ἐπανάγω ἐμαυτὸν
ἐπὶ τὴν εἰρήνην, me refero ad pacem, i. orationem re-
fero. Itē reduco, i. retrorſus ago. Bud. ex Xen. Item re-
iicio ad maiorem poteſtatem, vt & ἀνάγω. Ariſt. Pol.
4. Item poſitum ἀμεταβάτως pro redire. Heſyc. Ἐπα-
νάγομαι, idem quod ἀντανάγω. nam exp. è portu erū-
po in hoſtem. Polyb. Ἀντεπανάγω, viciſſim ſeu è con-
trario reduco & reueho, Thuc.
Εὐανάγωγος, qui facilè reiicitur ſiue execratur. Dioſ.
Ὑπεξανάγομαι, clam è littore ſoluo. Bud. ex Thuc.
Ἀπάγω, abduco, auoco. ſæpe oppoſitum habet προσά-
γω. Ariſtot. ¶ Interdum *ſignificat peculiariter*, abduco,
in carcerem, vel ad pœnam abduco. ad ſupplicium
rapio aut ad iudicem. Bud. ex Demoſt. ¶ Item redu-
co. Ariſt. Oecon.2. ἐκείνους πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπῆ-
33 γε. ¶ Ἀπάγειν φόρον, pro, afferre tributum, citatur ex
Ariſtoph. Et ἀπάγειν δασμὸν affert Bud. ex Xen. pro,
pendere tributum.
Ἀπάγομαι, abducor. Item ad ſupplicium rapior. Item
reducor. Itē actiua ſignifi. pro, abduco mecū, inquit
Bud. ex Xenoph. Item pro auerto, depello, vt apud
Lyſiam, ἀρὰς ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι.
Ἄπαγε, apage, apageſis. Aduerbium eſt reiicientis,
ſiue abominantis: vel potius imperatiuus verbi ἀ-
πάγω aduerbialiter poſitus, ſiue vſum aduerbij ha-
bens. Interdum cum accuſat. vt apud Greg. ἄπαγε
τὴν δούλην ὄντως ὑπόνοιαν, i. abſit vt de eo tanquam
Deo quicquam ſeruile intelligas ſignificatū à ſcri-
ptura. Et cum genit. frequenter. vt Syn. ep.3. ἄπαγε
τοῦ γέλωτος. Et cum εἰς, vt ἄπαγ' εἰς μακαρίαν, prouerb.
apud Ariſt. vide Eraſm.
Ἀπαγωγὴ, abductio. Item peculiariter, abductio in
carcerē, coniectio in carcerem apud Poly. & Eſaię 4.
c. Itē ſcriptū quod magiſtratui exhibebatur de con-
iiciendo quopiam in carcerem. Vide Suid. Heſych.
& Poll. Item reductio, vt εἰς τὸ ἀδιώρατον ἀπαγωγή.
Bud. Ἀπαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, abductor, expulſor, expel-
lendi vim habens, Greg. in Encom.
Ἄπακτος, abductus. Ἀπακτόω, ῶ, pro ἀπάγω, abdu-
co, Soph. in Aiace, Καὶ δῶμ' ἀπάκτου.
Decomp. Συναπάγω, ſimul abduco, ſimul abripio.
Vnde συναπάγομαι, paſſ. 2. Pet.3.
Διάγω, traduco, traiicio, tranſmitto. vt διάγειν τὴν
στρατιάν. Item διάγω σε πρὸς τοῦτον, tranſmitto te, vel
abduco, vt Bud. exp. apud Syn. Dicunt etiam διάγειν
τὸν βίον, traiicere vitam. Ponitur abſolutè & pro de-
gere, vitam traducere, viuere. vt διάγειν ἐν εὐδαιμο-
νίᾳ, Ariſtoph. Et generaliter pro verſari, vt Lat. dicūt
agere in aliquo loco. Herodian. ¶ Item rego, vel fa-
cio vt viuas, inquit Bud. ex Iſocr. χρὴ τοὺς βασιλεύον-
τας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν. i. ita re-
gere & ducere vt in concordia viuant. ¶ Item abdu-
co, dirimo, remoror, detineo, Philoſtr. διάγω ἀπὸ τοῦ
λόγου, à ſermone te auoco. ¶ Item diduco, diuarico,
Ezech. cap.17.
Διαγωγὴ, traductio, traiectio, tranſportatio. Item tra-
ductio, *eo ſenſu quo dicimus vitam traducere.* Ariſtot.
Pol.8. πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγήν. ¶ Eſt etiam in-
ſtitutum vitę. Ariſtot. in Polit. Et Plat. itidem in Po-
lit. ¶ Item oblectamentum quo tędium vitatur, vt
ſunt ludicrę actiones & παιδιαί, inquit Bud. ex Ari-
ſtot. & Strab. ¶ Item ſtatio Herodian. lib.4. νύκτωρ
διὰ τοῦ πυρὸς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖ.
Διαγωγικὸν τέλος, vectigal. Bud ex Strab. l.4.
Διάκτωρ, ὁ, internuntius: A Suida & Heſyc. exp. et-
iam διάκονος. Ex huius genitiuo factus nominatiuus
Διάκτορος, exp. ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας, q.d. qui tranſ-
mittit nuntia. Mercurij epith. Il. β Δῶκε διακτόρῳ
ἀργειφόντῃ. Apud Nonn. βίου διάκτορος ὥρη, hora
vitę nuntia, vel adminiſtra. Διακτόρως, ab H. exp. pa-
cificè. Διακτορία, functio perferendi mandata, vt faciūt
internuntij, vel ad miniſterium. Aff. & ex Theophr.
de hiſt. pl. lib.4. c.12.
Decomp. Ἐνδιάγω, ſeu dego in, verſor in.
Εὐδιάγωγος, qui eſt iucundi conuictus. Dioſ.
Προδιαγωγὴ, aff. pro, aquę ductus longior, ex Plut.
Συνδιάγω, ſimul dego, vt συνδιάγω ὑμῖν, vobiſcum
dego ſeu verſor. Dioſ. & Ariſt.
Εἰσάγω, induco, introduco, intromitto. Iſocr. ad Nico.
τοὺς σοι δῶρα εἰσάγοντας. ¶ Item introduco, vt quum
in ſcriptis noſtris perſonas introducimus loquentes,
¶ Item in iudicium ſiſto, Bud. ex Dem. εἰσάγειν εἰς
τὴν ἠλιαίαν. Dicebatur autem εἰσάγειν interdum a-
ctor, interdum iudex, qui & εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστή-
ριον dicitur à Dem. ¶ Item, in vnum adduco, vt expo-
nit Euſt. Il. μ. ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες. Item pro
εἰσιέναι, vel ὑπάγειν accipi ait Il. τ. Λαοδίκην ἐσά-
γουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
Εἰσάγομαι, actiua etiā ſignificatione vſurpatū reperi-
tur apud Ariſtot. Item paſſiuè pro, introducor, &c.
Εἰσαγωγὴ, introductio, intromiſſio, importatio. Syne.
Itē conſtitutio iudicij in aliquem. Item ſcriptio qua
prima artis alicuius elemēta tradimus, & ad eam le-
ctores velut introducimus, i. ad eius cognitionem.
Εἰσαγωγεὺς, qui actionem rei dare poteſt, & lege age-
re iubere. Dem.
Εἰσαγώγιμος, (cui opponitur ἐξαγώγιμος) τροφὴ, apud
Ariſt. in Rhet. qui aliunde importatur & aduehitur.
Εἰσαγώγιμος δίκη, Lis contra ius exordium pręſcri- 34
ptio obiici iure non poteſt, Bud. ex Dem. & Iſoc.

Εἰσαγωγικὸς, q.d. introductorius Sic dicitur liber aliquis ſeu tractatus, quo aliqui adhuc rudes ad aliquā diſciplinam velut introducuntur. Item τὸ εἰσαγωγικὸν, quod datur pro importatione.

Decomp. Ἀντεισάγω, viciſſim vel in alterius locum introduco, ἀντεισάγειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην. Gregor.

Ἀντεισαγωγὴ, introductio quę ſit viciſſim vel in alterius locum. Eſt & figura quædam apud Aq. Rom.

Ἐπεισάγω, ſuperinduco, ſuperintroduco, aliunde inueho, aſciſco, Athen. Φίλιππος τῇ Ὀλυμπιάδι τὴν Κλεοπάτραν ἐπεισάγων. Sic & Chriſoſt. & Baſil.

Ἐπεισαγωγὴ, q.d. ſuperinductio. Dicitur quum aliquid præterea introducimus vel aliunde inuehimus ſiue aſciſcimus, in epiſt. ad Heb. & apud Thuc.

Ἐπεισαγώγιμος, inuectitius, importatus aliunde. q.d. ſuperinductitius, Plat.

Ἐπείσακτος, ὁ καὶ ἡ, idem. Dem. Exp. & aduentitius.

Ἐπείσαγμα, τὸ, id quod ſuperintroductum eſt, incrementum, acceſſio, Soph. in Philoct.

Ἀντεπεισάγω, viciſſim ſeu è contrario introduco.

Παρεισάγω, penitus introduco, inſinuo, Plut

Παρείσακτος, irreptitius, qui ſe clam inſinuauit. ad Gal. cap. 2. Item aduena, aduentitius, Bud. ex Suida. Apud Greg. παρείσακτον peregrinum & inſolitum.

Προεισάγω, prior induco, antè introduco, Ariſt.

Συνεισάγω, ſimul introduco, vel mecum intromitto Chryſoſt. πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισήγαγεν αὐτῇ. Exp. & confero. apud Syneſ. epiſt. 44. δοκεῖ μοι συνεισενέγκαι τινὰ γνώμην. Exp. & confero, *eo ſenſu quo dicitur conferre in commune.*

Συνείσακτος, ſimul introductus, qui vel quæ vnà cum alio introducitur. Citatur ex Canone 3. Concilij Niceni pro aliunde importato & externo.

¶ Peculiari autem ſignificatione dicebatur ſocius ſociáve cœlibatus, ſiue virgo contubernalem habens virum, ſiue monachus fœminam. Vide Bud.

Ἐνάγω, induco, i. impello, incito: Syneſ. ταῦτα ἐνῆγεν αὐτοὺς πρὸς τὰ καταδικάσαι μου. Conſtruitur & cum præpoſ. εἰς. ¶ Interdum ἐνάγω τοῦτο, ſuadeo hoc, apud Thuc. ¶ Item accuſo, defero, Baſil.

Ἐνάγομαι, inducor, impellor, incitor, Greg. Item accuſor, deferor, Baſil.

Ἐναγωγὴ, accuſatio, delatio, apud Suid.

Ἀντεναγωγὴ, vulgò exp. compenſatio: videtur tamen potius eſſe mutua accuſatio.

Ἐξάγω, educo, vt ἐξάγειν στρατὸν, apud Thucyd. lib. 4 Sic Lat. educere copias ſeu exercitum in aciem. Et ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, educere ad venationem. Xen. Item pro educere milites extra vallum. B. Interdum eſt exporto: vt ἐξάγειν σῖτον, apud Dem. Item proueho. vt apud Herodot. lib 3. ἐπὶ πλεῖστον αὐτὸν ἐξαγαγόντος τοῦ ῥεύματος. ¶ Ἐξάγειν ἑαυτὸν, (q. d. educere ſe ipſum, è vita ſcilicet) vim ſibi afferre, mortem ſibi conſciſcere, Syneſ. ad Anaſtaſ. Apud Dioſcor. lib. 4. cap. 76. ἐξάγει τοῦ ζῆν, vitam adimit. Item (vt ἐνάγω) induco, impello, incito, Thuc. lib. 6. οἱ ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον. Sic lib. 3. ἐξάγουσιν ἐς τοὺς κινδύνους. ¶ Item pro, expello, depello, Bud. apud Iſæum. ¶ Item ἀμεταβάτως poſitum pro, exeo, egredior. Apud Hom. & Xenoph.

* Ἐξάγω, effringo, frango, Hom.

Ἐξαγωγὴ, eductio, exportatio. vt ἐξαγωγὴ σίτου, Iſocr. Item mors conſcita. Alexand. Aphr. ἐξαγωγὴ εὔλογος, mortem ſibi conſciſcendi iuſta occaſio. ¶ Expon. etiam ſubductio alui.

Ἐξαγώγιμος, cui opponitur εἰσαγώγιμος. Dicuntur τὰ ἐξαγώγιμα, merces quę exportantur: vt contrà τὰ εἰσαγώγιμα, merces quæ importantur, Ariſtot. Oecon. 2.

* Ἐξαγωγικὸς, ad exportationem pertinens, Strabo.

* Ἐξαγώγιος, idem quod ἐξαγώγιμος, & τὸ ἐξαγώγιον res exportandæ in edictis, Iuſtin.

* Εὐεξάγωγος, qui facilè exportatur, Strabo.

* Ὑπεξαγωγὴ, ſubductio, ſubſtractio. in nouella conſt. Im. Leonis.

Decomp. Ἀντεξάγω, viciſſim vel è contrario educo, ſub. milites. Plutarch. ἀντεξῆγον τοὺς Ῥωμαίους οἱ ὕπατοι.

Διεξάγω, traduco, διάγω, vt διεξάγειν τὸν βίον, apud Syn. vitam traducere: ſed apud Polyb. eſt vitam tolerare, victitare. ¶ Item rego, tranſigo, *eo ferè ſenſu quo dicitur negotium tranſigere.* Et paſſ. διεξάγομαι, tranſigor, Plut. de fato, εἱμαρμένη ἐστὶ νόμος ἀκόλουθος τῇ τοῦ παντὸς φύσει, καθ' ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα, per rerum naturam aguntur & traducuntur, inquit Bud.

Διεξάγω τὴν ἀμφισβήτησιν, Polyb. controuerſiam dirimo.

Διεξαγωγὴ, traductio, vt & διαγωγή. ¶ Item tranſactio, controuerſię diremptio apud Polyb.

Δυσεξάγωγος, qui difficilè educitur vel exportatur, difficilis exportatu.

Ἐπεξάγω. Dicitur ἐπεξάγειν peditatus quum progreditur, vt ἐπελαύνειν equitatus inquit Bud. in comm. Idem in lexico ſcribit de exercitu dici: viam faciente compoſito agmine. Idem apud Plut. exp. educere exercitum. Thuc. lib. 2. ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι στρατηγὸς ὢν οὐκ ἐπεξῆγε.

Ἐπεξαγωγὴ, progreſſio exercitus compoſito agmine, vel eductio exercitus, Bud.

Ἀντεπεξάγω, ex aduerſo progredior, vel in occurſum inuadenti hoſtiliter occurro Thuc. lib. 8. ξ§

Παρεξάγω & ἀντιπαρεξάγω, duco exercitum in hoſtes, infeſto exercitu eo in hoſtes, Dem.

Προεξάγω, prior educo, vt vulgò exponitur.

Συνεξάγω, ſimul educo, ſimul expello.

Ὑπεξάγω, ſubduco, contraho, Chryſoſt.

Ἐπάγω, induco, inueho, infero, Plat. in Timæo, καὶ νόσους γήρας τε ἐπάγοντα φθίνειν ποιεῖν. Item importo, ἔξωθεν ἄγω. Interdum aſciſco, vel accerſo. In qua ſignif. frequentius dicitur ἐπάγομαι. Et pro, cito autorem, & laudo teſtem. ¶ Ἐπάγειν κίνδυνον, periculum afferre, Greg. Sic & ἐπάγειν δίκην τινὶ apud Dem. dicam impingere alicui. Et πληγὰς ἐπάγειν τινὶ, plagas infligere alicui. Item pro, impingo, vel illido, vt Ariſtoph. in Veſp. ἀλλ' ἔπαγε τὴν σὴν γνάθον, impinge dentes tuos molares, vt exedas rete quo cinctus es. ¶ Item, porto, veho, Thuc. ¶ Item adduco vel affero poſt aliud, adiicio, alia atque alia addo, inquit Bud. Plut. in Lycurgo, ἐπάγων τῷ λόγῳ ἔργον, verbis opus ſubiungens. ¶ Item ſtipo, obſtruo: Theophr. καὶ ταῦτα ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ. ¶ Item impello, incito, Thuc. Et pro flecto, perſuadeo, vt Lat. adduco, Odyſſ. ξ. ¶ Ἐπάγω Πέρσαις, apud Herod. lib. 6. duco exercitum aduerſum Perſas. Ἐπάγων, οντος, ὁ, artemo, trochlea in cuiuſdam machinæ radice collocata, Vitr. lib, 12.

Ἐπάγομαι, pro, introduco, ſiue induco, apud Thucyd. Item importo, Thuc. Item pro, accerſo & aſciſco, frequentius dicitur quàm actiua voce, Demoſth. αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, ſponte ſua ſeruitutem ſibi aſciſcunt. Huic ſignificationi vicina eſt quæ ponitur pro, cito autores & laudo teſtem. qui enim citat autorem, eum velut aſciſcit: Ariſt. de part. an. lib. 3. τοῦτο γὰρ λέγουσί τινες, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν Ὅμηρον. Apud Xenoph. à Bud. exp. etiam, adipiſcor. Affertur & ex Herod. in Euterpe, pro interiicere, intercalcare. Item pro, ſuperinduco, ſuperinueho, Plat. de leg. 11. μητρυιὰν μὴ ἐπαγόμενον. Accipitur & pro, mecum duco, Herodot. Et pro flecto, perſuadeo, Philo. Citatur ex Plut. ἐπάγονται τοῖς πολεμίοις, pro congrediuntur cum hoſtibus. Dicitur paſſiua ſignif. τὰ ἐπαγόμενα, quæ ſequuntur.

quę adiiciuntur.
Επαγμβ́ῤ-, Ionica ſyncope pro ἐπαγόμενος.
Επαγωγὴ, importatio, vt Thucyd. lib. 5. ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων. Item inuaſio hoſtilis, apud eundem Thuc. Item pellacia & illecebrę, Plat. lib. 2. de Rep. Item ordinum ſeries & conſequutio deinceps continuata. vt in exercitu compoſito agmine procedente, quum ordines deinceps alij poſt alios procedunt. Ex quo ἐπαγωγὴ dicta eſt argumentatio quę ex conceſſis ſenſim laqueos texit ad irretiendum eum qui ſemel ſe interrogandum prębuit. A Cic. & Fab. inductio appellatur. Ariſt. top. 1. Vide Bud.
Επαγωγός, inductiuus, inducendi vim habens. Item perſuaſorius, blandus, pellax, Bud.
Επαγωγεῖς dicti certas quaſdam lites ἐμμήνους ἐπάγοντες, Poll.
Επαγώγιον, ου, τὸ, præputium, quòd ducatur & reducatur, Dioſc.
Επακτὸς, aduentitius, Her. in Polym. ἀρετὴ ἐπακτὸς, virtus quę aliunde acceſſit Επακτὸς ἀνὴρ, apud Soph. externus vir. Item ἐπακτὸς ὄμβρος, imber impetuoſus & procelloſus, teſte Suida. Επακταὶ ἡμέραι, interiecti dies, qui intercalares appellantur. Lingua vernacula epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur curſus lunaris ab imperitis, vt Bud. teſtatur. Idem ἐπακτὸν ὅρκον apud Iſocr. ad Dem. interpr. iuſiurandum delatum.
Επακτὴρ ῆρος, ὁ, venator, Heſych. ἐπακτῆρες κυνηγοὶ, οἱ τὰς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους.
Επακτρεῖς, venatores, qui & ἐπακτῆρες. Heſych.
Επακτρὶς ίδος, ἡ (& apud Nicand. ἐπάκτριον, τὸ,) nauigiolum, nauigium piſcatorium. Heſych. cenſet ἐπακτρίδας dictas eſſe τὰς ἁλιάδας, quod iis vtantur ἐπακτρεῖς, quorum appellatione comprehenduntur & ἁλιεῖς, i. piſcatores. Xen. Hell. 1. σὺν πέντε τριήρεσι
36 καὶ ἐπακτρίσι.
Επακτικός, κὴ, κὸν, illex, illecebroſus, Dioſc. ¶ Επακτικοὶ λόγοι, habentes ἐπαγωγὴν, i. inductionem.
Επακτικῶς, per inductionem, vtendo inductione. Ariſt. in lexico Budæus exp. ſingula æſtimando percurrendóque.
Decomp. Κατεπάγω, exp. induco, inuito, infero.
Συνεπάγω, exp. colligo, conſtringo, adduco, Συνεπάγομαι, vna mecum duco.
Κατάγω, deduco, deorſum ago ſiue duco, quaſi κάτω ἄγω. Apud Lucian. κρόκην κατάγειν, & ἔρια κατάγειν, deducere filum, lanas. Apud Nicarch. epig. lib. 2. ὡς Ερμῆς κατάγει τοὺς θεραπευομένους, deducit ad inferos. Dicit Bud. in comm. κατάγειν eſt deducere à capite ad finem: vt κατάγειν τὸ στέμμα, ab origine gentis deducere. Idem Bud. ibidem ſcribit, pro, deorſum agere, eſſe theologicum verbum, cui oppon. ἀνάγειν. ¶ Κατάγειν τὴν ναῦν (ſub. εἰς λιμένα) dicitur pro, appellere nauem ſeu applicare. At κατάγειν εἰς θάλασσαν, apud Herod. lib. 3. in mare deducere ſeu deuoluere. Et pro, duco. vt apud Syn. κατάγειν πομπὴν, deducere pompam. Sic κατάγειν θρίαμβον, apud Plut in Fabio, ducere triumphum. Apud eundem in Lycurgo καταγαγὼν ἐκ τοῦ πολέμου χρυσὸν, exp. qui ex bello aurum reportauit. ¶ Itē reduco, Plut. in Camillo, καταγαγὼν τὴν πόλιν αὐτὴν εἰς ἑαυτὴν, qui vrbem in priſtinum ſtatum reduxit. Et peculiariter reduco domum ab exilio reduco in patriam ſæpe apud Thuc. Xen. Pauſ.
Κατάγομαι, deducor, deſcendo. hinc καταγόμενοι ἀπὸ γένους, exp. à genere deſcendentes. Item appello in &c. appello in portum ſiue applico, καταπλέω: cui opp. ἀνάγομαι. ſoluo è portu. Item reducor in patriā. Hinc κατηγμένοι, reduces. Item diuerſor, hoſpitor. Quod à Cicerone dicitur etiam, deducor. Vide B.
* Προκατάγω, ante appello, Lucian.
Καταγωγὴ, appulſus in portū, applicatio, Ariſtid. Eſt etiam reditus exulum in patriam. Item manſio & diuerſorium, ſtatio apud Herodot. Appian. & Herodian. Item ſedes, i. locus ſedendi. Bud. apud Lucian.
* Προκαταγωγὴ, prior ſeu anterior appulſus nauis ſeu nauium, portus præoccupatio. Arr. in expeditione. Alex.
Καταγώγιον, diuerſorium. Καταγωγικός cui opponitur ἀναγωγικός, i. myſticus, apud Areop.
Κάταγμα, τὸ, quod netur, glomus.
Decomp. Επικατάγομαι, poſt alium applico vel appello. Dicitur à Thuc. nauis ἐπικατάγεσθαι quę appellitur poſt aliam, lib. 4.
Συγκατάγω, vnà reduco, adiuuo in reducendo exulem, vel reducentes adiuuo, Iſocr. & Æſchin.
Μετάγω, transfero, traduco. Interdum, dimoueo, Herodian. lib. 3. πᾶσαν τὴν ἀρχὴν Ρωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μεταγαγεῖν. Item ſequor cum exercitu, inquit Bud. ex Xen. Pæd. 7.
Μεταγωγὴ, tranſlatio, traductio. Μεταγωγός, tranſlator. apud Dionyſ. Areop. inquit Bud.
Παράγω, produco, profero, in medium adduco. Lyſias, τοῦτον παράγει εἰς τὸν δῆμον, teſtem producit in medium. ¶ Itē deduco, Plut. Παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, aquam foſſis in planitiem deriuare, apud eundem Plut. Vſurpatur & à grammaticis pro deriuare: vnde παράγωγα deriuata. ¶ Item promoueo, proueho. vt παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπισκοπῆς, Chryſ. ¶ Item diſſerendo & diſputando fallo, Alex. top. 1. Item, verba do, & à propoſito ſubdola oratione abduco. Eſt etiā oratione blanda vel muneribus perducere quò quis velit, hoc eſt perſuaſione ſubdola obrepere. vt παράγειν ἀπειθοῦντας, apud Plat. Aff. & pro deprauare vel potius peruertere, ex Philoſtr. Sic & Bud. apud Antiphontem τὴν διάνοιαν παράγειν interpr. peruertere & tranſuerſum agere. Accipitur & pro peruertere, in propria ſignificatione, vnde παραγωγὴ peruerſio. Eſt etiam verbum militare ſignificans, porrò agere & promouere ordines ab altitudine in longitudinem, i. ἀπὸ τῶν στίχων ἐπὶ τὰ ζυγὰ, atque etiam tranſuerſos agere id quod fit ad porrigendam frontem & circumueniendos hoſtes, Xen. ἐκ τούτου παρῆγον οἱ δεκάδαρχοι εἰς μέτωπον Citatur ex Xenoph. & pro ἀπάγειν. ¶ Item neutrali ſignificatione, tranſeo, pretereo, vt παράγω, prętereo, & προσάγω accedo, vt Matth 9. & 20. cap.
Παράγομαι, in errorem abducor, ſubdola perſuaſione decipior, Thuc. Item pro pretereo. vt παράγω. 1. Ioh. 2. ὅτι ἡ σκοτία παράγεται.
Παράκτης, qui canes ducit venatum, Heſych. 37
Παρακτικὸς, qui vel quę vim habet producendi in lucem ſiue proferendi. Vide Bud. comm.
Παραγωγὴ, productio, *quo ſenſu dicitur producere in medium, vel in rerum naturam.* Item deductio, deriuatio, apud grammaticos. Volunt item nonnulli ab iiſdem ſic appellari, quum aliquid fini vocabuli adiicitur. dicitur & προσχηματισμὸς pro eodem. Item deceptio. Dem. ψευδόμενος καὶ παραγωγὰς λέγων Item productio & traductio ordinum ab altitudine aciei. Vide Bud. Item peruerſio in Hippiatria. οὐκ ἔστιν ἐκβολὴ ἀλλὰ παραγωγή.
Παραγωγος, deriuatiuus. Vox gramm.
Παραγώγιον ου, τὸ, vectigal, portoriū. Polyb. vid Pol.
Παραγωγιάζειν, portorium exigere, vectigal poſcere: Polyb. ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἀποστῆναι τὸ παραγωγιάζειν, deſiſtere eos coegerunt ab exigendo portorio.
Decomp. Αντιπαράγω, hoſtium exercitum captans, cum exercitu ipſe adequito. Polyb. ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις. Hinc ἀντιπαραγωγὴ apud eundem Polyb.
Εὐπαράγωγος, ὁ καὶ ἡ, qui facilè decipitur, Ariſtoph.
* Περιαγωγὴ circumductio, circumactus. Aratus.
Περιάγω, circunduco, circumago, Plat. ¶ Item circumago.

cumago, *id eſt*, verſo. vnde περίακτος. ¶Item circumeo, luſtro. vt Matth. 9. περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας. Et alibi ſæpe. Eſt etiam conuerto. Plato Pol. 2. τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. Cicer. Off. 3. interpr. ibi quum palam eius annuli ad palmam conuerterat. ¶Item perduco, tandem deduco vel adduco, vt inquit Bud. ex Ariſt. Pol. 2. κατὰ μικρὸν περιάγει πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν ¶Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω, attrahere manus poſt terga, vel retorquere, vincire, Plut. ¶Item redigo, afficior tandem. Dioſc. 6. σχεδὸν γὰρ αἱ τῶν πλείστων φαρμάκων δυνάμεις εἰς ὁμοιοτρόπους περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, ad ſimiles affectiones redigunt.

Περιάγομαι, etiam dicitur pro circumago, vel mecũ duco. Xenoph. Item pro adducor, tandem: Herodian. ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν περιήγετο, i. adductus eſt tãdem ad conditiones concordiæ & amicitiæ. Item *pro*, redigor. περιαχθήσῃ εἰς τὸ, &c. redigeris, &c. apud Them. Vide Comm. B.

Περιαγωγή, circumductio, circumactio. Plut.

* Περιαγωγεὺς, circumactor, idem quod περιαγωγός.

* περιαγωγεῖς, in naui inſtrumenta, quibus aliquid circumagitur, ſeu circumuertitur. Lucianus.

περιαγωγὸς, circumductor, circumactor.

περιηγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ (*apud poetas*) rotũdus. q.d. circumactus aut circumactilis, vt περιηγὲς ἄγκιστρον. Significat & curuum, vt apud Apoll. Rhod. περιηγὴς ἀκτή, exp. curuum littus. Citatur ex alio quodam poeta περιηγέας χεῖρας Ἔρωτος, *pro*, adſtrictas, circumuinctas. Aff & *pro*, aſtrictus, circumuinctus, q.d. circumadductus.

περίακτος, ου, ὁ, καὶ ἡ, verſatilis. Athen. καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων δίφρων κατασκευάζονται θέσεις.

Decomp. Ἀντιπεριάγω, in contrarium conuerto. Syn. ad Anaſt.

Ἐμπεριάγω, circundo.

Εὐπεριάγωγος, circumactu facilis.

Συμπεριάγω & συμπεριάγομαι, mecum duco vel mecum quoquo verſum duco. Xen. Συμπεριαγωγὸς, qui vel quæ adiuuat in deducendo aliquo, vel circumquaque ducendo. Plat. Poll 7.

Προάγω, deduco vel perduco, promoueo, proueho. Xen. προαγαγεῖν ἐπ' ἀρετήν, Plut προάγειν εἰς ἀξίωμα, prouehere ad dignitatem vel honores. ¶ Item pro, prouehere vel impellere, incitare, ſtimulare. Iſocr. ad Phil. ἐπὶ τὴν ὁμόνοιαν προαγαγεῖν. Et cum infinit. Thuc προάγει τινὰ κινδυνεύειν. ¶Προάγω εἰς φῶς, Plat. epiſt. 7. in lucem profero vel produco. ¶ Item produco, de lenone dictum: vnde προαγωγός. ¶ Item *pro*, educo, emitto. Eurip. προάγειν δάκρυα ὀμμάτων, emittere ſiue effundere lachrymas. ¶ Item *neutraliter poſitum*, præeo, prægredior, præcedo. Xen. in Cyneget. ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι προάγουσι, temerè procurrunt. Et cum accuſ. frequenter apud Matth. & Marc. ¶ Item, progredior, procedo. Ariſtot Oecon. 2 τοῦτον δὲ τὸν τρόπον προῆγεν, ad hunc modum progreſſum faciebat. Dem. ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ βίᾳ
38 καὶ ὠμότητι, magnopere in violentiam crudelitatémque euadit. ¶Προάγειν etiam dicitur ductor exercitus cum agmine procedens. Polyb. ¶ Item precello, *in qua ſignif. Lat. itidem vſurpant anteeo.* Dioſc. προάγει δὲ πασῶν τῶν ῥητινῶν ἡ τερμινθίνη.

προάγομαι, prouehor, euado. Demoſt. ἐπειδὴ γὰρ εἰς τούτους προήχθην τοὺς λόγους, quando huc vſque ego dicendo prouectus ſum. Vide Bud ¶Et *pro*, delabor. Xenoph ἀπομν. 1. εἰς φιλοσοφίαν προαχθέντας, delapſos, Bud. Item prouehor, vt prouehor ad honores. Plut. Idem Plut. actiua ſignificatione copulauit τιμᾶν καὶ προάγεσθαι. ¶ Item pro, pellicio, adhortor, impello, Ariſt. Pol. 2. προάγεται τοὺς πολίτας ἐπὶ πλείστους ποιῆσαι παῖδας, i. allicit, impellit.

Α Γ

προηγμένα, & ἀποπροηγμένα, Stoicis peculiaria verba, quæ Cic. promota & remota interp. Idem προηγμένα vertit etiam, producta, præpoſita & præcipua. ἀποπροηγμένα reiecta. De finib. l. 3.

προαγωγή, promotio, prouectio. Et peculiariter, prouectio ad honores. Plut. οἱ ἐν προαγωγῇ φίλοι, ad dignitatis gradum promoti. Item pro inſtitutione (quę ἀγωγή appellari ſolet, quaſi ductus) aff. ex Polyb. Item perductio mulierum qualis à lenonibus fit. lenocinium. προαγωγεία.

προαγωγὸς, perductor ſiue productor, leno, proſtitutor. qui alio nomine μαστροπός. Æſchin.

προαγωγικὸς, à Bud. exp. qui vim habet cõciliandi amoris, apud Dionyſ. Areop.

προαγωγεὺς idem.

προαγωγεύω, perduco, perductor ſum, proſtituo. Phocyl. Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον. Metaph. pellicio quibuſdam verborum lenociniis aut aliis artib. Xen.

προαγωγεία, perductio, lenocinium προαγωγή. Cicero introductiones mulierum atque adoleſcentulorum nobilium appellauit προαγωγείας. Epiſt. ad Att. lib. 1. Legitur & προαγωγία, apud Poll & Suid.

προσάγω, adduco, admoueo. cui opponitur ἀπάγω. Luc. προσάγουσι τῷ βωμῷ, aræ admouent. Item offero. Chryſ. τοὺς ὕμνους τῷ δεσπότῃ προσάγειν ¶ Item adhibeo, admitto. Iſæus, οὔτε δούλους προσῆγεν ¶Item iniungo, impono. Apud Herod. προσάγειν ὅρκους, deferre iuſiurandum, iureiurando adigere. ¶ Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, referre ad populum. Bud. ex Ariſtot. ¶Item *neutraliter poſitum*, accedo, propè accedo, appropinquo. Plut. in Galba, προσῆγον ἐσπασμένοις τοῖς ξίφεσιν. Et cum πρὸς: vt apud Hipp. Citatur & pro allicio, concilio, ex Plut. in Publ. ἐμμελῶς προσάγω φοβερὸν ἄνδρα.

προσάγομαι, ad me attraho. Plat. l. 5 de Rep. ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο, &c Item aſciſco προσκτῶμαι. vt apud Plut. in Rom. προσάγεσθαι ἔθνη πολέμῳ. Item allicio, concilio. Iſocr. in Plat. ἀξιώσετε προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας. Itẽ pro accedo, vt προσάγω, apud Gregor. ἵνα μᾶλλον προσάγωνται τῇ ἀληθείᾳ Citatur ex Ariſt. in probl. προσάγομαι τροφήν, *pro*, cibum capio.

προσαγωγή, acceſſus, aditus. Plut Item acceſſus, & aditus ad principes, qui datur per illorum emiſſarios. hinc προσαγωγέας dictos ad Eph. 2. c. & ad Rom. 5. Sũt qui admiſſionem vertant. Item appropinquatio. vnde προσαγωγὴν ποιεῖσθαι dicitur imperator à Polybio, i. appropinquare, vel propius admouere copias ſuas. Item exp. adiunctio, apud Thuc. lib. 1 ex προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur quum acceſſione fit ſenſim creſcente. Luc in Zeuxide. Vide B.

προσαγωγὸς, vim habens alliciendi, pellax Thuc.

προσαγωγεὺς, qui aditum præbet, admiſſionalis. A Bud. exp. etiã, conciliator, interpres ſequeſter, emiſſarius. Plut. in li. περὶ πολυπρ. dixit tyrannos inuiſiſſimos reddi per eos qui aures illorũ & προσαγωγεῖς appellantur. Chriſtum Gregorius noſtrum προσαγωγέα vocat, i. conciliatorem & interpretem.

προσαγωγίδης, idem qui & προσαγωγεὺς. Plut. Eraſmus προσαγωγίδας interpr. exploratores.

προσαγώγιον, τὸ, inſtrumentum fabrile quo ligna curua dirigunt. Suid. eſt etiam διαβήτης Heſych.

Συνάγω, congrego, colligo, vt συνάγειν ἐκκλησίαν, apud Thuc. Sic συνάγει τὸ κεφάλαιον, ſummam colligere, apud Ariſtot. Συνάγειν ἐς ἕν. ex Dem. *pro* in vnum colligere. Συνάγειν φθόνον, apud Dem. conflare inuidiam. ¶Item concludo, ratiocinor, quod & colligere dicitur. Bud. ex Philopono in Proclum: qui etiam affert ex Them. συνάγειν, συμπεραίνεσθαι ¶Item contraho quod apertum eſt, *id eſt*, claudo. Sic συνάγειν ὀφρῦς, Ariſtophan. in Neb. contrahere ſuper-

cilia. ¶ Item intendo, augeo. Greg. ἀεὶ τὸν πόθον ἀλλήλοις συνάγοντες θερμότερόν τε καὶ βεβαιότερον. Bud. ¶ Item coniungo, conſocio. Ariſtot. De mundo, τὸ ἄρρεν συνήγαγεν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ. Hom. συνάγειν
39 ὑσμίνην & συνάγειν ἄρηα (pro,) conſerere pugnam, q. d. conſociare pugnam. Plutarchus autem συνάγειν εἰς χεῖρας pro conſerere manus, dixit in Public. Ponitur & pro concilio. Apud Herodian. συνάγειν τοὺς παῖδας εἰς φιλίαν. ¶ Item compoto, apud Athen.

* Συνάγω, confringo. Iliad. ν.

Συναγωγὴ, collectio, congregatio, ipſe colligendi ſeu congregandi actus. vt apud Thuc. lib. 2. συναγωγὴ τοῦ πολέμου, collectio eorum quæ ad bellum pertinent ¶ Item cœtus, concilium, conuentus. In teſtamento Nouo dicitur *peculiariter* de conuentu Iudæorum, ſeu loco ipſo in quem conuenire ſolebant ad ſcripturam tractandam. Quidam exp. collegium. Matt. 10. ¶ item cumulus, aceruus. Baſil. συναχθῆναι εἰς συναγωγὴν μίαν. Apud Alex. Aphrod. συναγωγὴ τοῦ γάλακτος, exp. copia lactis. ¶ Item contractio. vt σεμνὸς ὢν οὐ ταῖς τοῦ προσώπου συναγωγαῖς, &c. apud Iſocrat. ¶ Et concluſio, i. συμπέρασμα, apud Themiſt.

* Συναγωγία conciliatio.

Συναγωγὸς, collectiuus, aptus ad colligendum vel coniungendum. vt δεσμὸς συναγωγὸς. Plat. in Timæo.

Συναγωγεὺς, collector, coactor. Lyſ. Item congregator & conciliator, apud Plat. in ſymp.

Συναγώγιον, conuiuiū quod ex ſymbolis fit. Athen.

Συναγώγιμος, collectilis, collatitius. vt συναγώγιμα δεῖπνα, apud Athen. quæ & τὰ συναγώγια.

Σύναγμα, τὸ, ſedimentum lotij, quaſi collectio. Gal. Hippocr.

Σύναξις, collectio, congregatio, conuentus. Euſth. Sic peculiariter dictus eſt à quibuſdam theologis conuentus qui fiebat ad celebrandum cœnam Domini: item celebratio ipſius cœnæ.

* Παρασύναξις, illicita, illegitima, adulterina congregatio.

Συνακτὴρ, ῆρος, ὁ, collector vel cōtractor & aſtrictor. Peculiariter ſic vocatur ſubligaculi ſeu femoralium quoddam genus, quod deſcribitur à Ioſepho in Antiq.

Συνακτήριον, ου, τὸ, accumulatio, cumulus. Heſych.

Συνακτικὸς, collectiuus, coactiuus, congregatiuus, aptus ad colligendum ſeu cogendum: vnde συνακτικὴ δύναμις, vis cogendi aut contrahendi.

Decomp. Ἀποσυνάγω, diſgrego, diſpello, 4. Reg. cap. 5.

Ἀποσυνάγωγος, ſynagoga motus, cui interdictum eſt ſynagoga, Ioan. cap. 9.

Ἀρχισυνάγωγος, princeps ſynagogæ vel præfectus ſynagogæ, apud Marcum & Lucam. Ponitur & adiectiuè: vt ἀρχισυνάγωγος εἰρήνη, apud Areop. quæ eſt præcipuè autor congregationum.

Ἀσυνάγωγος, à ſynagoga alienus vel excluſus.

Ἀσύνακτος, qui vel quæ congregari non poteſt, inſociabilis. Actiuè etiam dici putatur pro ὁ μὴ συνάγων, i. συμφραίνων, vt apud Eurip. ἀσύνακτοι λόγοι.

Δυσσύνακτος, qui difficulter cogi ſeu colligi poteſt.

Ἐπισυνάγω, aggrego, poſt alium colligo ſeu congrego, vel inſuper colligo. Interdum ſimpliciter pro συνάγω, Polyb. Et Matth. 23. & Marc. 13. c. Ἐπισυναγωγὴ, aggregatio 2. Theſſ. 2. c.

Εὐσυνάγωγος, qui vel quæ facilè congregari poteſt. Item εὐσυνάγωγος τόπος τοῖς πεμπομένοις, Ariſtot. Pol. 7. Locus in quem facilis eſt importatio.

Ὑπάγω, ſubduco, clàm eximo. Il. λ. Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς ἔκ τε κονίης, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης. Et metaph. ὑπάγειν κοιλίαν, Dioſc. ſubducere aluum, Apud Hom. Iliad. π. ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους dicitur pro ἄγειν ὑπὸ ζυγόν. Pro quo eius poſteri dixerunt (vt annotat Euſt.) ὑπάγειν ζυγῷ, ſub iugum ducere, ſubdere iugo. ¶ Item ſubiicio, ſubdo iugo. Ariſtid. τὰ δῆλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν. ¶ Item clam induco, paulatim compello, perpello, pelliceo. Xen in Hipp. πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάξειν. Et Dem. ὑπάγουσιν ὑμᾶς ἐπὶ ταῦτα. Bud. pro cogere poni annotat. ¶ Item defero, in iudicium adduco, accuſo. Xen ἡμεῖς μὲν οὖν τοῦτον ὑπαγόμεθα ὡς προδιδόντα ὑμᾶς poſtulamus proditionis, vel reum facimus. Pro eodem dicitur & ὑπάγειν εἰς δίκην, apud Thucy. 3. Dicitur & ὑπάγω σε θανάτου, apud Herodot. & Xenoph. pro accuſo te criminis capitalis. Et ὑπάγειν δικαστηρίοις. apud Luc. ſubiicere iudiciis. ¶ Item neutraliter poſitum pro, me ſubduco, retrocedo. vt Ariſtoph. ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, pro, ſubducite vos è via. ¶ Item de animalibus dictum, ſubſido, demittor, & clunem ſubmitto in coitu, vt tradit Bud. ex Ariſtot. lib. 5. an. ¶ Item pro προάγω procedo, progredior. Bud ex Plut. ¶ Et ſimpliciter pro eo. Ariſtoph. in Nub. ὕπαγε, τί μέλλεις; Et ſæpe apud Matth. Marc. & Ioan.

Ὑπάγομαι, ſubducor, iugo ſubdor. vt apud Luc. ὑπαχθησόμεθα τοῦ ζυγοῦ. Item pro, ſubiicio mihi, ſubiugo. apud Luc. Item pro clam induco, &c. vt ὑπάγω. 40
Apud Herodian. αὐτοὺς ἐφ' ἃ ἐβούλετο ὑπηγάγετο. Apud eundem legitur ὑπάγεσθαι ἐς φιλίαν. Demoſth. pro Cor. dixit εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων, impulſis & prouectis inquit Bud. Citatur & cum infinit. ex Demoſth. ὑπαχθῆναι πόλεμον ἐκφέρειν, impelli ad bellum inferendum. Et pro, dolo adduci, decipi. Plut. Apud Dem. ὑπῆκται exponitur à Bud. productus eſt vel adductus, protruſus. Item pro ſuadere aff. ex Xen. ἀναβ lib. 2. Item deferor, accuſor. Xen. ¶ Item pro, inſurgo, vt vult Bud. apud Xen.

Ὑπαγωγὴ, ſubductio. vt ὑπαγωγὴ κοιλίας. Dioſc. Eſt etiam ἀναχώρησις, quod fit quum receptui canitur. cui opponitur ἡ δίωξις, apud Thuc. quæ quia interdum ſub dolo eſt ad pelliciendum hoſtem in inſidias, ideo ὑπαγωγὴ ponitur pro deceptione. Vel ab ὑπάγω ſignificante ἐξαπατῶ & pellicio, inquit Bud. ¶ Item ſubmiſſio & ſuccidua exceptio maris. Vnde ὀχεύει ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Ariſtot. de hiſt. an. lib. 6.

Ὑπαγωγὸς, vim habens ſubducendi. Dioſc.

Ὑπαγωγεὺς, inſtrumentum fabrile, vt volunt Pollux & Ariſtoph. ſchol. ſed de eius vſu non conſentiunt. Sunt qui tomentum eſſe putent aut aliquid huiuſmodi quod calones oneri ſupponunt, vt puluini vſum prȩſtet: quale eſt quod Feſtus ceſticillum appellat Ariſtoph. in Auib.

Decomp. Ἀνθυπάγω, recriminor, viciſſim accuſo. Thuc. 3. ἀνθυπάξει αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους πέντε ἄνδρας

Ὑπεράγω, exupero, excello, apud Suid.

Ὑπεραγόντως, (q. d. exuperanter) ſupra modum.

Alia compoſita formata ex ἀγωγὴ ſeu ἀγωγὸς citra præpoſit.

Ἀγκαλιδαγωγὸς, οῦ, ὁ, ἀγκαλίδας ἄγων, qui manipulos ſeu faſciculos (propriè φρυγάνων) vehit nauigio aut ſuper iumento. Pol.

Ἀγκαλιδαγωγεῖν, manipulos ſeu faſciculos vehere. Euſtath. ex Pauſ.

Ἀνάγωγος, (accentu poſito in antepen.) ὁ, ὁ, καὶ ἡ, q. d. ineducatus, qui inſtitutus nō fuit, qui caruit inſtitutione. Eſt enim compoſitum ex α priuat. & ἀγωγή. Exponitur tamen ab Etym. Suid. & Heſych. cui non contigit inſtitui vt decebat. vt ἀνάγωγοι παῖδες. & ἀνάγωγοι κύνες, apud Xen. ¶ Item contumax, intractabilis

tractabilis,quaſi qui duci nequeat. vt ἀνάγωγος ἵππ☉,equus indomitus,apud Xen. ¶ Item diſſolutus, intemperans, petulans,Plut. ¶ Item indoctus, imperitus, ἀπαίδευτ☉, apud Athen. Exp. etiam ineptus. At ἀνάγωγος,vide in ἀνάγω.

Ἀναγώγως, contumaciter.Item petulanter,iniurioſè, contumelioſè,Athen.13. Item imperitè,indoctè,ineptè apud eundem.Item citra inductionem & certam quandam cohærentiam, quę ſpecies argumentationis dicitur ab Ariſtot.quum quis per plura ſingularia progrediens,vniuerſale aliquod probat: id quod Platoni frequentiſſimum eſt.

Ἀναγωγία, ἡ, defectus diſciplinæ,inquit Bud. Item diſſoluta vita,& animus iuuenis indomitus,Plut.

* Εὐαγωγία, bona tractatio vel facilis, bona inſtitutio,Plutarch.

Γεροντ αγωγός,qui ſenem inſtituit ſeu erudit.

Γεροντ αγωγεῖν, ſenem inſtituere, mores ſeniles formare,Plut.

Δημαγωγός, q. d. plebis ſeu populi ductor qui plebem ſcit ducere quò vult. cuius conſilio & quaſi ductui plebs obſequitur, vtpote qui ſit gratioſus. Vide Ariſt. Pol 4.& Plat.5.Vide & Bud.

δημαγωγία, ἡ, popularitas, gratia & autoritas qua quis valet apud populum: aut etiam artes quibus quis ad conciliandum ſibi populum vtitur,Plut.

δημαγωγέω, ῶ, populum duco & impello quocunque volo. Dicitur & de eo qui fauorem populi aucupatur, per quem ſibi eum obſequentem reddat Plut. Apud Iſoc. exp.populum ſiue remp.moderari in hoc ad Nicocl. loco,καλῶς δημαγωγήσεις ἐὰν μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς μήτε ὑβριζόμεν☉ περιορᾷς. Latius etiam extenditur. Vnde & Bud.affert & pro conciliare ſeu allicere gratiam, aut emereri. Cum accuſ. ex Plut.

Decomp. Ἐκδημαγωγῶ,idem.Καταδημαγωγῶ,idem. Vide Syneſ. apud Bud. affertur & καταδημαγωγούμεν☉ ex Plut.in Pericle,cum accuſ.*pro*,ſuperans populari gratia.

Συνδημαγωγῶ, vnà concilio gratiam, vel ad conciliandam gratiam iuuo.Vide Plut.apud B.

Δουλαγωγῶ, in ſeruitutem redigo,Theophr. cum accuſ.

Δυσάγωγος, ὁ ἡ ἡ, qui difficile ducitur & impellitur quo volumus,intractabilis,indocilis,contumax.

Ἐλεφαντ αγωγός,qui elephantem agit,Pol.

Εὐάγωγος,ductilis,tractabilis,docilis,Ariſt.

Θεαγωγία,deorum ſeu ſuperorum euocatio,Naz.

Ἱππαγωγός,q.d.equorum ductorius. vt ἱππαγωγοὶ νῆες, naues ad traiiciendos equos,Philoſtr.

Κουφαγωγός,leue onus ferens.

Κυναγωγός,canum ductor,Xen.

Λοχαγωγός ductor λόχου,i.turmæ.

41 Λαφυραγωγέω,ſpolio,prædor,diripio,Plut.

Μυσαγωγός,ὁ,ἡ,ὁ,vel ἡ,initiator,ſicut μύστης,qui initiatur ſeu initiatus,ſacris *videlicet*, Greg. Eſt etiam is qui hoſpites ad ea quę viſenda ſunt ducere ſolet,ſi credimus Ciceronis orationi in Verr.4.

Μυσαγωγία, officium eius qui μυσαγωγός vocatur. vel actio illa initiandi ſacris. Vnde exp.& initiatio in ſacris,Greg.

Μυσαγωγέω, ῶ, initio ſacris, myſteria doceo ſeu ſacra.Greg. cum accuſ. Μυσαγωγητός,ad ſacra myſteria iam introductus,initiatus.

Μειαγωγέω ῶ,ſignificat τὸ μεῖον ἄγω,minus pondero.In Apaturiis patres pro filiis offerebant ouem, eam ferunt oportuiſſe aliquanto minus pendere ſolito pondere: ideóque τοὺς φράτορας ἐπὶ τῷ σαθμοῦ τῷ ἱερεῖ ἐπιφωνῆσαι μεῖον.Inde μειαγωγεῖν eſt dicere ἄγειν μεῖον, pendere minus. Ἀμειαγώγητον χρῆμα, res quæ non minus ponderare dicitur: ſeu quę non ponderatur, cuius pondus non examinatur.

Νεκραγωγέω,mortuos duco,Luc.

Νωταγωγός,dorſo vehens,doſſuarius.In Hippiatr.

Ξεναγωγός,ductor hoſpitum,idem cum ξεναγός,de quo intra. A Bud.ξεναγωγοὶ eſſe dicuntur qui hoſpites ad ea quę viſenda ſunt ducere ſolent: quos Bud.perductores vocat.

Ξεναγωγέω, ῶ, duco hoſpitem ea quæ viſenda ſunt. Affert Budæus etiam pro hoſpitem ſuſcipio, vt hoſpitio ſuſcipio.

Ὀδονταγωγὸν, ὁ,τὸ, dentiducum.Cæl.Aurel.

Οἰναγωγός, vinum vehens, ſeu vehendo vino aptus, vt οἰναγωγὸν πλοῖον,Poll.

Ὁπλιταγωγὸς ναῦς,nauis milites armatos vehens.

Ὀχλαγωγός, qui popularem turbam concitat vel congregat, vt faciunt adulatores populi vel circulatores.Ioſeph.contra Appionem lib.2.

Ὀχλαγωγέω, ῶ, populum ſeu popularem turbam concito. Strabo lib. 4. Eſt etiam idem quod δημαγωγῶ. Vnde Bud.vertit etiam plebem ad res nouas ſolicito,factioſæ turbę ducem me præbeo.

Ὀχλαγώγιον,quũ turba popularis concitata in vnum locum confluit.In Pand.

Παιδαγωγός, pædagogus,pueri inſtitutor ſeu puerorũ, & eorum quaſi educator. Quidam exp. pueri morum formator. Alij exponunt pueri ductor ſeu puerorum. Sunt & qui ex Terentio exponant,magiſter. Frequens apud Plut. Luc. & Xenoph. Inuenitur & παιδαγωγὸς παίδων, apud Athen. ¶ Interdum metaph.vt quum Fabius Annibalis παιδαγωγὸς appellabatur,Plut.

παιδαγωγία, ἡ, inſtitutio puerilis quæ proficiſcitur à pædagogo, ipſa actio inſtituendi pueros & mores eorum formandi. Plut. & generalius etiam, inſtitutio. vnde παιδαγωγία πρὸς τὸ θεῖον. Idem Plut.in Numa.Tranſlatum eſt etiam ad plantas,ab eodem Plut. in lib.de pueris educandis: τυχόντα δὲ (δένδρα) ὀρθῆς παιδαγωγίας ἔγκαρπα γίνονται καὶ τελεσφόρα.

παιδαγωγικός, ὁ,ἡ,ὁ, ad pædagogum ſeu pædagogiam pertinens.

παιδαγωγικῶς,pædagogorum more,Naz.

παιδαγωγεῖον, ὁ, τὸ, q.d.locus in quo pædagogus puerum inſtituit.Et pro ludo literario,apud Dem.

παιδαγωγέω, ῶ, Inſtituo pueros, vel inſtituo tanquam pueros aut puerum. Eurip.in Bacchis, Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ. Quidam interpr.erudire apud Luc. A Bud.aff.pro moderor & rego,ex Greg. item pro fræno. Idem affert ex Plat.de Repub.lib.10. *pro*, è veſtigio ſequor ſectórque.

παιδαγωγέομαι,οῦμαι, ego puer inſtituor,vel vt puer. Item generalius pro,inſtituor,erudior,Plut.

Decomp Ἀπαιδαγώγητ☉,ὁ ὁ ἡ ἡ,qui inſtitutus non fuit in pueritia, qui caruit inſtitutione pædagogi. Budæus tamen interpr. qui regi nequit, vel qui rectorem & moderatorem non habet. apud Ariſt.eth. lib.4.cap.1.

διαπαιδαγωγέω,ῶ, idem quod παιδαγωγῶ,pręſertim verò in metaph.ſignificatione: vt διαπαιδαγωγεῖν τὸν καιρόν.Plut.in Sertorio,moderari occaſionibus,dirigere opportunitates, vel accommodare ſe tempori, ſeruire tempori.

Μεταπαιδαγωγέω,ῶ,mutato inſtitutionis genere erudio.Luc.

Παραπαιδαγωγέω,ῶ,in diuerſum inſtituo,Lucian.

Πομπαγωγέω,pompam duco.

Ῥυταγωγεύς, lorum quod fræno inſeritur & quo equus ducitur.Xen.Dicitur & ſimpl ἀγωγεύς.

Σιταγωγός,frumentum vehens, ſeu frumento vehendo aptus. vt σιταγωγοὶ νῆες, Thuc. naues frumentariæ. Sic & Xen.Hell.5.σιταγωγὰ πλοῖα.

Σιταγωγία,frumenti aduectio. 42

Σιταγωγέω,ῶ, frumentum veho. σιταγωγεῖν σιταγω-

γίαν,ex Luc.rem frumentariam aduehere.

Σκευαγωγὸς,vaſa ſeu inſtrumenta vehens : vt σκευαγωγοὶ ἅμαξαι Poll. Dicuntur & σκευαγωγοὶ qui vaſa & vtenſilia caſtrenſia baiulant aut vehunt:Xen.Pæd.8.

Σκευαγωγία, vaſorum, vtenſiliúmque caſtrenſium vectio.

Σκευαγωγέω, ῶ, vaſa & vtenſilia caſtrenſia veho ſeu baiulo,ſarcinas & impedimenta veho,Dem.

Σκληραγωγέω,ῶ,durè educo,Luc.cum accuſ.

Σκληραγωγία ἡ,dura educatio vel tractatio,Chryſ.

Συλαγωγέω,ῶ,prædas ago,deprædor,ſpolio,Heſ.

Ὑδραγωγὸς, aquam educens. vt ὑδραγωγὸν φάρμακον apud Actuar. Exp. etiam aquator, i. cui aquandi ſeu aquæ aduehendę cura commiſſa eſt. Accipitur & ſubſtantiuè pro aquagio ſeu aquę ductu:id eſt ὑδραγωγία & ὑδραγωγεῖον. vt Eccleſiaſtici cap.24. Et 4. Reg cap.18.

Ὑλαγωγὸς, qui ligna vehit, vel materiam comportat, Poll.

Ὑλαγωγία, ipſa lignorum vectura ſeu materiei comportatio.

Ὑλαγωγέω,ῶ,ligna conueho,materiam comporto.B.

Φωταγωγὸς, lucem adducens, lucem afferens. Et ſubſt. in fœm.gen.feneſtra,vt apud Luc. διὰ τ̃ φωταγωγοῦ,

Φωταγωγία lucis ſeu luminis allatio. item illuminatio,vt Bud.vertit apud Greg.

Φωταγωγέω,ῶ,illumino,& pro,inſtituo in diuinis. idem Bud affert ex Areop.

Χαλιναγωγῶ,fræno duco,vt ſeſſor equum.Et pro,fręno, rego ac moderor,Luc.cum accuſ.

Χειραγωγὸς, qui manu ducit, Plut. Et generaliter pro duce,vt apud Areop.

Χειραγωγία, actio illa ducendi manu ſeu deducendi. A Suida exp.auxilium.

Χειραγωγέω, manu duco, vt cæcus duci ſolet. Luc. Græc. Dicitur etiam metaphoricè (inquit Bud.) de fortuna, quę viam patefacit hominibus felicibus quaſique viam præit ad ornamenta magnáque faſtigia aſſequenda.Herodian.l.6 κατ' ὀλίγον αὐτὸν χειραγωγούσης τ̃ τύχης.

Ψυχαγωγὸς, ductor ſeu deductor animarum. ὁ κατάγων τὰς ψυχὰς εἰς ᾅδου, Heſychio. Mercurij epith. Item qui animas ex inferis educit & euocat, reſponſáque ab ipſis de rebus quæſitis poſtulat. ex Plutar. Item qui animos hominum flectit & ducit quò vult. vt Gallicus ille apud Lucianum Hercules. Pro deceptore etiam interdum poni aiunt, vt ſit qui animas captiuas in ſuum ſeruitium abripit.

Ψυχαγωγικὸς, habens vim ducendi & flectendi animum.Ex Plat.aff.pro alliciens,oblectatorius.

Ψυχαγωγία,animarum eductio. ψυχαγωγῶ, Gregor. Naz. Item animi allectatio:nec non animi recreatio & oblectatio,Athen.lib.4.

Ψυχαγωγέω, ῶ, animas duco, ſeu educo, Luc. Item animum flecto & attraho ſeu allicio, animum oblecto. vt apud Athen.lib.13.Interdum cum accuſ.conſtruitur, & exp. animum oblecto, ſeu animum allicio. vt apud Polyb. λαμβάνων εἰς τὰς χεῖρας ἐψυχαγώγει. Et Iſocr.in Euag.encom. ταῖς συμμετρίαις ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀκούοντας.

Χολαγωγὸς,bilem ducens ſeu educens,Gal.

Alia compoſita ex ἄγω, itidem ſine præpoſ. diuerſam ſuperioribus terminationem habentia : quorum tamen quædam retinentia verbi ἄγω,quædam id mutant in η.

Ἀρχηγὸς οῦ,ὁ, præſes,dux,autor:Iſocr. Ἀρχηγικὸς (vt inquit Bud.)principalis,præcipuus,Areop.

Ἀρχηγέτης,ου,ὁ, pręſes,princeps,dux.apud Herodot.& Xen. Doricè ἀρχαγέτης,pro eodem. Ἀρχηγέτις,fœm. gen.vt ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ,Plut.in Alcib.

Ἀρχηγετεύω, principatum obtineo, præſum. Ἀρχηγετεύω idem. Ἀρχηγετέω,ῶ,incipio,auſpicor.

Βυάγωρ,ορος ὁ,armenti ductor. Βυαγετὸν,ῦ,τὸ,ὑπὸ βοῶν ἑλκυσμένον ξύλον, vt tradit Heſychius dicens Laconica eſſe hæc duo vocabula.

Εὐαγὴς,έος, ὁ καὶ ἡ, apud Suid. exp. εὖ φερόμενος. Sic εὐαγέες μέλισσαι. in Anthol. Epig.lib.1.exp.agiles apes,quòd per aërem citò ferantur & facilè.Sic εὐαγὲς πνεῦμα apud Herodot.in Euterpe, ventus ſecundus, & ad optatum portum ducens ſeu ferens.Vide etiam aliam ſignif.in compoſ.ex Αγος. 43

Θερήγανον, ου,τὸ, currus quo meſſis importatur. ἅμαξα ἡ ἄγουσα τὰ θέρη, vt à quibuſdam exp.teſte Heſych.

Ἱππηγὸς,idem quod ἱππαγωγὸς,Diodor.

Κοραγέω,ῶ,puellam ſeu virginem abduco,Heſych.

Κυνηγὸς venator,venatrix:q.d.canum ductor.

Κυνηγία,ἡ,venatio,venatus:Soph.in Aiace.Κυνήγιον, pro eodem.Plut in Alex.

Κυνηγέω,ῶ, venor. Athen. lib.12. τὰς θῆρας ἐκυνήγουν. Et pro veſtigare hominem, apud Plat.in epiſt.

Κυνηγεσία, & κυνηγέσιον, venatio,venatus, Xenoph. Plut.

Κυνηγέτης,venator. Κυνηγέτις,ιδος,ἡ, venatrix,Hom. & Xen.

Κυνηγετικὸς, ad venationem ſeu venatorem pertinens,venatorius. Item venationis ſtudioſus vel venationi deditus & aptus, vt Bud. exp. apud Athen. Item (ſubaudito ſubſt. λόγος) liber de arte venandi, Xen.Κυνηγετικῶς (quaſi dicas venatoriè)venatorum more,vel venatoria arte.

Decomp. Συγκυνηγὸς, ου,ὁ, venationis ſocius,ſimul venans.

Συγκυνηγέω,ῶ,ſimul venor.Inde συγκυνηγέτης,idem quod σύγκυνηγός,

Φιλοκύνηγος,venationis amans,Plut.

Λοχαγὸς, qui ductat cohortem quę λόχος dicitur, ſeu ὁ πρῶτος καὶ ἄριστος τοῦ λόχου,Ariſtot.Xen.

Λοχαγία,præfectura cohortis,ex Ariſtot Pol.6.

Λοχαγέω, ductor ſum λόχου,cohortem duco. Exp. & inſidiis inſtruendis ſum præfectus,ex Xen.

Λοχηγέω, Ionicè pro Λοχαγέω. Λοχηγετέω,ductor ſum λόχου.

Λοχαγέτης,Doricè pro λοχηγέτης,cohortis ductor ſeu λοχαγός.

Μοιραγέτης, parcarum dux, ſeu qui fatum præuius anteit.Alciphr.ὦ μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες.

Μουσηγέτης,Muſarum ductor.Apollinis epith.Plut.

Ναυηγὸς, nauium ductor, claſſis præfectus. Item naufragus.Vide & comp.ab ἄγω frango.

Νεκυηγὸς,mortuorum ſeu manium ductor,qui mortuos traducit.Charontis epith.in Epigr.

Ξεναγὸς,idem quod ξεναγωγὸς,de quo ſuprà. Item ductor ſeu dux exterorum militum, qui præeſt ſeu imperat exteris militibus,Thuc.& Xen. Exponit Bud. & dux,ductor hoſpitum.

Ξεναγέω,ῶ,idem quod ξεναγωγέω, ῶ, duco hoſpitem ad ea quę viſenda ſunt, apud Lucian. cum accuſ. Heſychius & Suidas volunt ſignificare etiam ξενοδοχεῖν, itidémque Bud affert ξεναγεῖσθαι hoſpitio ſuſcipi,ex Greg.& ex Plat. ¶ Item, peregrinos inſtituo moribus patriis,Theod.hiſt.eccleſ.lib.1.

Ξεναγία, munus eius qui eſt dux militum externorum. Ita vocatur etiam certus militum numerus:de quo lege Ælianum.

Ξυληγὸς,qui ligna vehit,lignator. Vel etiam qui ligna baiulat. ξυληγοὶ,naues apud Vlpian.naues lignariæ, quæ ligna conuehunt. Ξυληγέω,ῶ, ligna veho vel porto,ligna conueho vel baiulo,Poll.lib.7.

Ὁδηγὸς,dux vię ſeu itineris.Plutar.Alex. Ὁδηγία,deductio.

Ὁδηγέω,dux itineris ſum,duco.Cum accuſ.Phoc.

Decomp Καθοδηγὸς, idem cum ὁδηγός. Καθοδηγέω, dux viæ ſum,deduco.

Καθοδηγία,

Καθοδηγία,deductio.vt ὁδηγία.
Μεθοδηγέω,aliter deduco & monſtro viam.Epigr.
Περιοδηγός,dux viæ,perductor.
Οὐραγός, in exercitu dicitur is qui extremum agmen ductat,(quod οὐρὰ, nominatur)ſeu extremi agminis dux.Cui opponitur λοχαγός.Xen.& Polyb.
Οὐραγία,extremum agmen.Polyb.& Plut.
Οὐραγέω,extremum agmen duco,apud Suid.
Ἀπουραγέω,(*decomp.*) idem cum οὐραγέω. Bud.ex Polyb.
Ὀχετηγός,qui riuos ducit.Il.φ.Nonn.generalius etiam vſurpauit fœm.gen.*pro* ductrix. vt ἔρχεται ὥρη Εὐσεβίης ὀχετηγός.
Ὀχετηγία,riuorum ſeu aquarum ductus,irrogatio.
Ὀχετηγέω,ῶ,riuos ſeu aquas duco,irrigo per riuos.
Ποδηγός,(pro quo Doricè ποδαγός) q. d. pedum ductor, i. qui pedibus viam monſtrat præeundo. idem cum ὁδηγός,dux.in Epigr.Et pro aſſecla.Ex Soph.in Antig.
Ποδηγέω,ῶ, idem cum ὁδηγέω, viam pedibus monſtro.epiſt 7. αὐτὸν χωρὶς τοῦ δείξαντος ποδηγεῖν, ſe abſque viæ indice dirigere, ſeu greſſum ſuum dirigere abſque duce, vt ij qui norunt quà eundum ſit nec duce egent.
Ποδηγέομαι,οῦμαι, deducor & dirigor,viam faciens.
44 Galen.Συμποδηγῶ(*decomp.*) vnà duco & viam commonſtro.
Ποδηγέτης,ου,ὁ, idem cum ποδηγός. Lycophr.ποδηγέτης σκότου λαμπτήρ,fax deductrix pedum in tenebris.
Ποδηγετέω,ῶ,idem quod ποδηγῶ.Philo.
Πυρακτέω,ῶ,in igne verſo & candefacio.Hom.Pro vro & incendo.Bud.affert ex Baſil.
Πυρακτόω,ῶ,pro eodem. Πυράκτωσις, actio ipſa in igne verſandi.
Σιτηγός,οῦ,ὁ,idem cum σιταγωγός.Σιτηγέω,idem cum σιταγωγέω,apud Dem.
Στρατηγός οῦ,ὁ, dux exercitus, ſeu qui exercitum ductat.ὁ ἄγων τὸν στρατὸν,Imperator. vt ἀγαθὸς στρατηγός.Xen.in Cyn. Et cum genit.vt ὁ Ρωμαίων στρατηγός.Athen.l.10.Sic ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ. Act.4.præfectus templo,qui præeſt cuſtodię templi.
Στρατηγία,ἡ, exercitus præfectura, aut prætura, Plut. Et pro peritia τοῦ στρατηγεῖν.Lucian.
Στρατηγιάω,ῶ,affecto ſeu ambio στρατηγίαν, apud Ioſephum.
Στρατηγικός,οῦ,ὁ, imperatorius. Plut. στρατηγικὸν σόφισμα,ſtratagema. ¶ Item peritus ſcientiæ imperatorię,aptus ad obeundũ munus imperatorium.Plut. Iſocr. Ariſt. ¶ Item qui vel geſſit dignitatem imperatoriam,vel ad eam gerendam deligi ſolet: quomodo apud Latinos prętorij dicuntur & conſulares.Plutarc.& Luc. Item pro,prętorius,(acceptum poſſeſſiuè) vt οἱ στρατηγικοὶ στρατιῶται apud Herodian.milites prętoriani.Item(abſolutè fœm. gener.) dicitur στρατηγική. ſub. ἐπιστήμη ſeu τέχνη, peritia imperatoria, peritia quæ in duce ſeu imperatore bono requiritur.peritia ducendi exercitus: quæ & στρατηγία.Ariſtot.Ethic.1.cap.1. Dicitur & ſubſtantiuè τὰ στρατηγικά, ſicut τὰ πολεμικά. Στρατηγικῶς imperatoriè.
Στρατηγίς,ίδος,ἡ,idem quod στρατηγική,vt στρατηγὶς πύλη, porta imperatoria ſeu prętoria, id eſt per quam imperator aut prętor educere exercitum ſolet,Plutarchus. Et στρατηγὶς ναῦς,nauis qua prętor ſeu imperator vehi ſolet,Thucyd.& Plutarch.
Στρατήγιον,ου,τὸ,domicilium τοῦ στρατηγοῦ, tentorium aut domus imperatoris.Suidas ex Plut.Accipitur & pro prętorio apud eundem. Plut. & Syneſ. Pro caſtris accipitur apud Sophoc. in Aiace. Pro eodem ſcribitur & στρατηγεῖον.
Στρατηγέω,ῶ,exercitũ duco,τὸν στρατὸν ἄγω:ſeu dux ſum exercitus,exercitui pręſum,imperatoris & pręfecti officio fungor. Interdum abſolutè.vt Iſocrat.ad Philipp.οἵτινες ἀμφότερα ἂν δύνωνται καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν. Et apud Athen.l.12. στρατηγεῖν καὶ ἐπιστᾶσθαι. Interdum cum datiuo perſonæ eius cuius nomine bellum geritur. vt apud Plutarchum, στρατηγοῦντες Οὐϊτελλίῳ, pro Vitellio ducentes exercitum.Sępe cum genit. vt apud Plutarchum, τῆς πατρίδος στρατηγεῖν,patrię ducem ſe prębere. Et Thucyd.lib.1. ἐστρατήγει τῶν νεῶν, naualium copiarum dux erat,claſſi pręfectus erat. Interdum cum accuſ. itidem pro,dux ſum. Demoſth. στρατηγεῖ πάντα ὑπὲρ Φιλίππου, omnia gerit pro Philippo. vel omnia molitur.Interdum cum infinitiuo,& ſignif.ſtratagemate molior,militari aſtutia machinor.Plutarch.in Craſſo,λαβεῖν τὸν Κράσσον ἀπατῶντα τοῦ πατρὸς στρατηγοῦντες, arte imperatoria affectantes & molientes.
Στρατηγέομαι,οῦμαι, imperio ducis pareo, imperatori ſubiectus ſum : vt milites & cohortium pręfecti.regor ducis imperio. Demoſth. στρατηγεῖσθε ὑπ' αὐτοῦ.Apud Syneſ.ὑπὸ λιμοῦ στρατηγεῖσθαι. Dicitur & πόλεμος στρατηγεῖσθαι, *pro*, geri, adminiſtrari, apud Plutarch. ¶ Accipitur etiam pro καταστρατηγοῦμαι, ſtratagemate vincor,ſeu(vt Bud.interpr.) vincor arte imperatoria.Greg.
Στρατήγημα,τὸ, res à duce exercitus geſta, facinus ab imperatore editũ, vel facinus in quo imperatoriæ artis ſpecimen editur.Nam peculiariter ita dicitur calidum facinus ſeu ſolers conſilium quo imperator exercitus hoſtem circumuenit.Plut.Iſocr.
Στρατηγηματικά,idem quod στρατηγικά.vt στρατηγηματικῶν libri quos Frontinus conſcripſit. Στρατηγέτης,idem quod στρατηγός.
Decomp. Ἀντιστράτηγος,ου,ὁ,qui eſt loco imperatoris. 45
Vicem gerens imperatoris. Exp. & proprętor,legatus prętoris,legatus conſulis. Pro legato prætoris, apud Dem.vt docet B. ¶ Item contrarię partis imperator,hoſtium imperator,apud Thuc.& Plut.
Ἀντιστρατηγέω,ῶ, imperatoris locum obtineo. Item ſum hoſtium imperator.
Ἀποστράτηγος,cui imperatoria dignitas eſt abrogata. imperatoris loco motus vel ducis. Bud. interp. cui imperium eſt abrogatum. A quibuſdam exp. exauctoratus.Dem.
Ἀρχιστράτηγος, ſummus imperator, qui inter alios duces & imperatores principem obtinet locum. 1. Reg.cap.12.
Ἀστρατηγικός,οῦ,ὁ, imperatoriæ artis ignarus. malus imperator.vnde ſuperl ἀστρατηγικώτατος, imperatoriæ artis imperitiſſimus.aff.ex Cic.epiſt.ad Atticũ.
Ἀστρατηγησία,ἡ, imperatorię artis imperitia ſeu ductandi exercitum imperitia.
Ἀστρατήγητος, artis imperatoriæ imperitus,imperitus ducẽdi exercitũ.Cic.epiſt.ad Attic.13.l.7. Exp.& duce carens,διαστρατηγέω, munus imperatoris obeo.
Εὐστρατηγέω,ῶ,aff pro,bene impero exercitui.
Καταστρατηγέω ῶ,ſtratagemate ſupero.ſolerte & imperatorio aliquo facinore ſubiugo. bellica aſtutia decipio.Plut.cum accuſ.Inde particip.καταστρατηγημένος,ſtratagemate circumuentus,aſtutia imperatoria oppreſſus.
Παραστρατηγέω,ῶ,imperatoris exercitus aſſeſſor ſum & collega.Pręter ſummum imperatorem etiam ipſe dux ſum exercitus. Idem quod συστρατηγῶ. Plu.aff. παραστρατηγοῦντες etiam pro,qui adhærent imperatoribus exercitus.
Συστράτηγος,qui & ipſe στρατηγὸς eſt.qui & ipſe ducis ſeu imperatoris officio fungitur : ſeu collega imperij militaris.aut collega in prętura.Thuc.l.2.
συστρατηγέω,ῶ,vnà στρατηγῶ, ſum etiam ipſe στρατηγός,collega ſum in ductando exercitu, ſeu in præ-

tura præfecturáve collega ſum. ¶ Interdum cum acculſ. vt & ϛρατηγῶ pro, vnà & ego ſtratagemate aliquo molior ſeu machinor. Strabo l. 6. συνεϛρατήγει τῷ πατρὶ τὴν κάθοδον, vnà cum patre ſtratagematis quibuſdam aſtutis moliebatur reditum Syracuſas. Ὑποϛράτηγος, (cui opponitur ἀρχιϛράτηγος) imperator qui ſummo imperatori paret. Alij exp. imperator ſecundarum partium. Poll. l. 1. c. 10. Ὑποϛρατηγέω, ῶ, ſum ὑποϛράτηγος, ſecundum locum ab imperatore obtineo.

Ταριχηγὸς, qui ſalſamenta aduehit. Apud Athen.

Ὑδρηγὸς, ſulcus aquarius, aquagium. Heſych.

Φορτηγὸς, item Φορταγωγὸς ſub. ναῦς, onera vehens nauis, & q. d. onerum vectrix quæ Lat. oneraria.

Φορτηγὸς, de baiulo etiam dictum fuiſſe ab Æſchylo teſtatur Pollux.

Φορτηγέω, aff. pro eo mercaturæ genere quæ exercetur nauibus onerariis: affertur ex Ariſtot. Polit. l. 1.

Φορτηγικὸς, vt φορτηγικὰ πλοῖα apud Xen. onerariæ naues.

Φορτηγέω, ῶ, onera fero.

Χοληγὸς, bilem educens ſeu euacuans. Hippocr. apud quem & χοληγαγὸς pro eodem & χοληγαγικός.

Χορηγὸς, dux & magiſter chori, qui chorum ducit, qui chorũ anteit, choragus. Item is qui ornamenta ſacris choreis neceſſaria ſuis præbet ſumptibus. ſeu qui choros celebrandos agitandóſq; certa mercede ſuſcipit à populo. Vide Demetr. Byzantium lib. 4. περὶ ποιήματος & Athen. lib 14. & Libanij argumentum in orat. Dem. contra Mid. Ab his choragis ſumpta metaphora, generaliter χορηγοὶ vocati fuere qui sũptus aliquos præberet, quiuis ſuppeditatores ſeu ſubminiſtratores. Plut. in Pericle, δαψιλὴς ἦν χορηγὸς τῇ γυναικὶ, largus ſubminiſtrator. Et Chryſoſt. καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἡ προσευχὴ χορηγὸς, omniúmque aliorũ ſuppeditatrix eſt oratio. Dicitur & χοραγὸς pro χορηγὸς qui chorum ducit, ὁ τὸν χορὸν ἄγων. Heſych.

Χορηγία ἡ, munus choragi. Item accipitur pro erogatione ſumptuum in ludos choricos. Hinc generaliter ponitur pro quauis erogatione & largitione ſeu ſuppeditatione, necnon pro ipſo ſumptu ſeu impenſa. Philo de vita Moſ. li. 1. χορηγίας οὐδὲν αἰτιῶν, nullum ſumptum recuſans.

Χορηγεῖον ſiue χορήγιον, & χοραγεῖον, ου, τὸ locus in quo chori ſeu choreæ ducuntur, locus choris deſtinatus. Item locus in quo chorus à chorago ſuis ornamentis inſtruitur & apparatur. Vitruu. libro 5. cap. 9. Vide & Poll. lib. 4. cap. 15. Significat ipſum etiam inſtrumentum chori, hoc eſt ea quæ inſtruendo adornandóque choro neceſſaria ſunt ornamenta, & inſtrumenta chorica quæ choragus ſuppeditat τοῖς ἀγωνιζομένοις. Latinis choragium. Bud. ex Dem. pro cor. Interdum & pro apparatu. vel etiam loco vnde apparatus depromitur, accipi poteſt apud Athen.

46 lib. 12. Et generaliter pro quauis ſchola & ludo, vt χορηγὸς pro quouis magiſtro.

Χορηγέω, ῶ, chori dux ſum, chorum duco, choro præeo ſeu chorum erudio & doceo. Aliquando & generalius pro doceo, erudio, Dorica dialecto, veluti Epicharmus in Vlyſſe transfuga vſurpaſſe comperitur. ¶ Item choragus ſum, choragi munere fungor, hoc eſt choris ſumptus præbeo, choros adorno meis ſumptibus, ludos choricos meis ſumptibus publicè edo ſeu exhibeo. Dem. Iſocr. Plut. Item pro, ſumptus præbeo & magnas pecunias erogo, more choragorum. Cum datiuo perſonæ Ariſtot. Ethic. 4. cap. 2. καὶ κωμῳδοῖς χορηγῶν. Item præbeo, ſuppedito, ſubminiſtro, largior. Polyb. libro tertio, τὸ δὲ τῶν Κελτῶν πλῆθος δαψιλῶς μὲν ἐχορήγει τὸ ϛρατόπεδον τοῖς ἐπιτηδείοις, liberaliter ſuppeditabat exercitui res ad victum neceſſarias.

Χορηγεῖσθαι, dicitur aliquis cui ſumptus præbentur & ſubminiſtrantur ſeu cui ſuppeditantur omnia, ſeu cui ſuppeditant & ſuppetunt omnia. vel qui inſtructus eſt, aut cui affluit copia. Antip. ὅπως ἄριϛα χορηγοῖντο οἱ παῖδες, vt pueris optima ſuppeditentur. Et cum dat. inſtrumentali, Ethic. 10. cap. 9. dicit Solonem beatos cenſere τοὺς μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένους, qui mediocriter externis bonis inſtructi ſunt, vel ſuppeditantur. Item res aliquæ χορηγεῖσθαι dicuntur pro præberi, ſuppeditari Theodoret.

Χορήγημα, τὸ, id ipſum quod χορηγεῖται, id quod ſubminiſtratur, ſeu ſuggeritur. Vel etiam idipſum quo aliquid ſuppeditatur & inſtruitur. ſuppeditatio Plut.

Decomp. Ἀντιχόρηγος, antichoragus, æmulus alterius choragi, qui ἐν τῇ χορηγίᾳ certat cum alio chorago ſplendore & magnificentia choragij. Exp. &, qui contrà ſuppeditat.

Ἀντιχορηγέω, ῶ, ſum antichoragus, & in choragia certo. Dem.

Ἀχορήγητος, cui non χορηγεῖται & ſuppeditatur, cui non ſubminiſtratur, cui non ſuppetit. vt apud Ariſtot. Polit. 4. ἀχορήγητόν τε εἶναι καὶ τῶν ἀναγκαίων, rebúſque etiam neceſſariis non ſuppeditari, id eſt carere ſeu egere rebus neceſſ. Ponitur & ſine caſu, Ethic. lib. 1. Ἀχορηγία, ἡ, aff. pro inopia commeatus, ex Polyb.

Ἐπιχορηγέω, inſuper præbeo, inſuper ſubminiſtro & ſuppedito, inſuper ſufficio & ſuggero. Exp. &, ſuppedito, ſubminiſtro. Ad Coloſſ. cap. 2. ἐπιχορηγεῖσθαι. Paulus tranſitiuè vſurpat pro, ſuppeditari, id eſt rebus ſuppeditatis ſubminiſtratíſque inſtrui.

Ἐπιχορήγημα, τὸ, quod inſuper ſuppeditatur. additamentum ad priorem vel legitimam ſuppeditationem, ſuppeditationis corollarium. Budæus ſignificare ait etiam corollarium legitimi & conſtituti cibi: poſſéque etiam ἐπιχορηγήματα vocari ea quę poſtremo loco prębentur ſodalibus, vt τὰ ἐπεδόσιμα quę vltimo loco eduntur. Athen. lib 4. Ἐπιχορηγία eiuſmodi ſuppeditatio qua aliquis ſuppeditatur inſtruitúrque re aliqua, ad Epheſ. cap. 4.

Καταχορηγέω, abſumo ſuppeditando, abſumo in choragia, conſumo in magnificentia & apparatu ludorum choricorum, item ſuppedito, largior, erogo: vel etiam effundo & largè contribuo, teſte Budęo Plut.

Παραχορηγέω, idem cum χορηγέω, ſuppedito, ſubminiſtro, prębeo. Athen. lib. 4. Παραχορήγημα, Poll. lib. 4. cap. 15. dicit fuiſſe εἰ τέταρτος ὑποκριτής τι παραφθέγξαιτο, vt in Æſchyli Agamemnone.

Συγχορηγέω, ῶ, ſimul prębeo ſeu ſubminiſtro, confero. Vel ſimul choragus ſum. confero & ipſe aliquid in choragium.

Deriuata ab ἄγω, i. frango.

Ἀγνύω, ἄγνυμι, frango, rumpo. Vſurpatur potius quàm ἄγω, ſed tempora ſumit ab ἄγω, F. ἄξω. P. ἦχα Aor. 1 ἦξα, & Atticè ἔαξα. Euſt. th. ait apud Hom. ὕλην ἀγῆν, exponi poſſe κλᾶν, id eſt frangere. Il. ρ Τῆς δ' ἐξαυχέν' ἔαξε.

Ἄγνυμαι, frangor, rūpor. Od κ. Præt med. ἦγα, inuſit. pro quo Atticè ἔαγα in vſu eſt. Il. δὴ πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, pro ἐάγησαν fracti ſunt.

Ἀγὴ, ἡ, fractio, ruptio. fractio fluctus, inquit Suid. ἀγαὶ ἁρμάτων, curruum fractiones, Eurip.

¶ Ἀγὴ, littus, quoniam fluctus ibi infringuntur. ¶ Item vulnus, quaſi fractura cutis, Heſych. Vide & in Ἀγάω.

Ἄγμα τὸ, fractio vel potius fragmentum. Exp. & κάταγμα.

Ἀγμὸς, ὁ, idem quod ἄγμα, fractio, vnde Hippocratis

47 cratis libri, περὶ ἀγμῶν. ¶ Αγμοὶ, loca montoſa & præcipitium habentia ſiue prærupta. Nic. ¶ Apud eundem in Alexiph. Κνώδαλα φυκιόεντας ἀεὶ περιβόσκεται ἀγμούς. exp. αἰγιαλοὺς, littora.

Αγαλέος, ου, ὁ, pro quo dicitur ἠγαλέως, exp. mutilus, fractus, cauus, qui facilè frangi poteſt. Etym.

Αγανος, fractus. Suidæ ξύλον ἄγανον vocatur lignum fractum, vel virgulta quæ facilè franguntur.

Compoſita.

Ααγής, έος, ὁ, καὶ ἡ, infragilis, validiſſimus. Od. λ. Ab Ety. exp. & πολύθραυστον, vt α vim augendi habeat.

* Επάγω, frango, Heſiod.

Επωγαὶ, loca in quibus ſtantes naues à ventorum iniuria tutæ eſſe poſſunt. vbi ἰωὴ, i. πνοὴ ἄγνυται, quòd ventus non poſſit illuc peruenire, inquit Euſtat.

Κατάγω, (pro quo dicitur κατηγνύω, & κατάγνυμι) confringo, perfringo, diffringo: vel ſimpl. frango. Xen. καὶ τὰς ψυχὰς κατηγνύουσι, frangũt animos, metaphoricè pro, eneruãt. Καταγῦ ὀστοῦ & κατεαγῦ ὀστοῦ apud Gal. os fractum.

Κατεαγὼς τὰ ὦτα, apud Philoſtrat. in Heroicis, aures fractus pro, fractas habens aures. Dicitur & κατέαγμαι, vnde κατεαγμένος apud Lucian. in Timone.

Κάταγμα, fractura Dioſc. ὀστῶν κατάγματα.

Κατακτὸς, οῦ ὁ, fragilis. Dioſc.

Decomp. Αμυγδαλοκατάκτης, ου, ὁ, amygdalarum ſeu amygdalorum fractor. Athen. lib. 2.

Καρυοκατάκτης, q. d. nuci frangibulum. inſtrumentum quo franguntur nuces. Athen. lib. 2.

Δυσκάτακτος, difficilis fractu. apud Dioſc.

Επικατάγνυμι, aff. pro inſuper frango. ex Ariſtot.

Περικατάγνυμι, circunquaque frango. vel in circuitu. Et pro κατάγνυμι, aut ἄγνυμι. Theophr.

Ὠοκάταξις, ouorum fractio. Lucian.

Ὠτοκάταξις, εως, ἡ, aurium fractio. Poll. lib. 2. Exponitur & aurium contuſio ex ictu & plaga. Ὠτοκάταξις, ιδος, ὁ, dicitur is cui aures fractæ ſunt, vt ὠτοθλαδίας, Heſych. Suid. Euſt.

Κυματωγὴ, dicitur pro ἀκτὴ, vbi τὰ κύματα ἄγνυνται Herodot.

Ναυαγὸς, οῦ ὁ, naufragus, Xen. Hell. 1.

Ναυαγία, & ναυάγιον, naufragium. Lucian. ναυαγία χρηστὸν ἀμένος, naufragium paſſus. Ponitur & metaph Plut. in lib. περὶ πολυπρ. ναυάγια οἴκων, ἐκπτώσεις ἡγεμόνων. ¶ Sed ναυάγιον frequentius accipitur pro fragmento nauis, aut iis quæ fracto naufragio reperiuntur & colliguntur, vt ſunt tabulæ ex naufragio. Thuc. τά τε ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο. Metaphoricè in hac quoque ſignif. capitur. Plut. in Polit. præc. Δημάδης τὰ ναυάγια λέγων πολιτεύεσθαι.

Ναυαγέω, naufragium facio. Dem. Et metaph. pro, iacturam facio, vel naufragio amitto. Gregor. ἐν ὀλίγῳ ναυαγήσας τὴν σωτηρίαν.

Ναυηγὸς, οῦ ὁ, Ionicè pro ναυαγὸς, naufragus in epig. ναυαγὸς ναῦς, & ναυηγοὶ ἄνεμοι. & ναυηγὸς μόρος. Vide & in compoſ. ex Αγω, i. duco. Ναυηγίη & ναυήγιον naufragium, poeticè pro ναυαγία & ναυάγιον Ναυηγέω pro ναυαγέω. Reperitur & apud Polyb.

Περιάγνυμι, vel περιαγνύω, confringo torquendo, contorqueo. Chion. in epiſt. ad Matridem.

Περιαγὴς, pro circunfracto citatur ex Anth. ep.

ΑΓΩΝ, ῶνος, ὁ, certamen, ſolennes ludi vel certamina ludorum. Exp & ſimpl. ludi. Varia autem ἀγώνων genera diſtinguuntur additis adiectiuis vt apud Xen. ἀγὼν ἱππικὸς καὶ γυμνικὸς, certamen equeſtre & gymnicum. Interdum per ἀγῶνας intelliguntur peculiariter ἀγῶνες, cognominati ἱεροὶ, i. certamina ſacra, quæ quatuor erant, Nemea, Pythia, Iſthmia, Olympia. Apud Lucia. in Anach. metaphoricè ἔξω τοῦ ἀγῶνος, aliena à re & inſtituto: pro quo idem di-

cit ἔξω τοῦ πράγματος. ¶ Significat & ipſam ſpectantium certamen multitudinem: vt Il. ω. Αὐτὸ δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Εσκίδναντ' ἰέναι. ibi annotat Euſt. ἀγῶνα eſſe τὸ πλῆθος. Dicitur & de congregatarum nauium multitudine. Il. π. ¶ Significat & locum in quo certamen ipſum editur, itidem apud Hom. ſæpe. Aff. & ex Thuc. ¶ Ponitur & pro templo. Il. η (vt volunt Etym. & Euſth.) Αἴ τέ μοι ἀγχόμεναι θεῖον δύσοντα ἀγῶνα Aff. ex vet. gramm. & 48
pro κύκλος, & κυκλοτερὴς τόπος. ¶ Item certamen, bellum. Dem. pro cor. ¶ Eſt & generaliter concertatio quæuis ſeu contentio, ſtudium & contentiô vehemens circa rem quampiam. Qua in ſignif. Iſocrates pluralem etiam numerum vſurpat, ſiue pro conatibus qui ſumma contentione fiunt. Apud Plut. εἰς ἀγῶνα καθίστασθαι περί τινος, quod Cic. in contentionem venire de re aliqua. Dicitur & ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι. ¶ Item actio fabulæ in ſcena. videlicet de qua certatur in theatro. Ariſtot. de poetica. ¶ Item actio forenſis. Iſocr. ¶ Item periculum, iudicium, reatus. vt εἰς ἀγῶνα καθιστάναι, periculum creare, in diſcrimen vocare, accuſare. & καταστὰς εἰς ἀγῶνα, poſtulatus, reus, qui in reatu eſt. Demoſth. Interdum coniunguntur ἀγὼν & κρίσις, ab Iſocrat. & Demoſth. ¶ Item periculum, diſcrimen: vt ὁ περὶ ψυχῆς ἀγὼν, vitæ diſcrimen. Xen.

Αγῶνα παρέχειν aff. ex Eſa. cap. 7. pro, moleſtiam exhibere. Grammatici hanc vocem deductam putant ex γωνία & α priuat. vt ſit ὁ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος, & proinde κυκλοτερής. vel à verbo ἄγω, i. φέρω, quòd afferat moleſtiam.

Αγωνίζομαι, F. ίσομαι (& Atticè ἀγωνιοῦμαι) P. ισμαι, κ certo, certamen ineo, dimico. ἀγωνίζομαι μάχην apud Plut. ἀγωνίζομαι τὰ ὀλύμπια. Philoſtr. Dicitur & ἀγωνίζομαι τοῦτο πρὸς σε, apud Xen. Pæd. 1. pro, hac de re tecum certo. Et ἀγωνίζομαι περὶ vel ὑπέρ τινος, de re aliqua Dem. ¶ Item prælior, prælium ineo, πολεμῶ. apud Xen. in Apomn. & Thuc. lib. 1. ¶ Item ago fabulam. Dem. Ariſtot. ¶ Item certo iudicio. Dem. & Plut. Apud Lucianum autem ἀγωνίζεσθαι ἔφεσιν, prouocationis cauſam iudicio perſequi. ¶ Item cauſam dico, periclitor iudicio, vt ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυριῶν, Demoſth. falſi cauſam dicere, reum falſi eſſe. Et generaliter pro, periclitor.

Αγώνισμα, τὸ, certatio, certamen. Plut. ¶ Item palma, id eſt præmium certaminis, vt tradunt Suid. & Heſych. ¶ Item à Suida exp. ſtudium, diligentia, Ariſtid. ¶ Item oſtentatio quæ fit in turba ſiue apud turbam, ab eo videlicet qui ſpecimen ingenij ſui vult edere. Ab Heſych. exp. ὀχλικὴ ἐπίδειξις. ¶ Item actio fabulæ. Apud Ariſtot. ἀγώνισμα ποιεῖν fabulam agere. Item recitatio ab Ariſtot. ita dicitur, vt Bud. ait.

Αγωνισμὸς, οῦ ὁ, certatio, vt ἀγώνισμα. Dion.

Αγώνισις certatio, concertatio. Thuc. l. 5.

Αγωνιστὴς, οῦ, ὁ, certator, qui certat gymnica certamina, athleta, pugil. Apud Plut. ἵπποι ἀγωνισταὶ, equi certatores, id eſt, ad certamina exerciti. Et cum genit. apud eundem, ἀγωνιστὴς ἀληθείας, propugnator veritatis. ¶ Item actor ſcenicus, ludio, hiſtrio. Dem. & Athen.

Αγωνιστήριον, ου, τὸ, locus certaminis, i. in quo certamen committitur Ariſtid. in Panath. Item quod datur certatoribus. Heſych.

Αγωνιστικὸς, οῦ ὁ, certatorius, ad ἀγωνιστὰς pertinens. vel aptus ad certamina. Ariſtot. Αγωνιστικῶς, certatoriè. certatorum more.

Αγωνία, ἡ, certamen, ἀγὼν Iſocr. ¶ Heſychius ait ſignificare palæſtram, item bellum, apud Eurip. in Troadibus. ¶ Item angor, trepidatio, animi æſtuatio. Propriè eſt timor quo corripitur is qui in-

certamen deſcenſurus eſt : ſed per catachreſin ponitur pro quouis tim ore. Ariſtot. in Probl. ait eſſe timorem quendam quo percellimur opus aliquod aggreſſuri. Laertius exponit timorem rei incertæ ac dubiæ. Damaſcenus eſſe dicit φόβον ἀποτυχίας.

Ἀγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad certamen pertinens. Pind. in Iſth. hym. 4. ἀγωνίους ἀέθλους vocat labores qui ſunt circa certamina. Ἀγώνια ἀγαθὰ vocat Gregor. Naz. bona contentione ſumma comparanda, Bud. interpr. ¶ Sic etiam dicitur Mercurius, certaminum præſes, à Pind in Iſth. hymn. 2. Euſtathius autem ἀγωνίους θεοὺς vult eſſe apud Æſchylum τοὺς ἀγοραίους, id eſt fori præſides, aut (vt & Suid.) qui in foro coluntur. ¶ Item trepidationem aut angorem afferens ſeu habens, ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιῶν, Soph. in Aiace. ¶ Item angulo carens. vide in compoſitis ex Γωνία.

Ἀγωνιάω, ῶ, certo ἀγωνίζομαι, apud Iſocr. teſte Suida. ¶ Item anxius ſum, doleo vel angor metu, vt ſcribit Bud Item vereor, timeo. Polyb. ἀγωνιῶν τὴν τῶν ὑπεναντίων ἔφοδον. Dicitur etiam ἀγωνιᾶν

49 is qui alioqui metu vacuus ſit, quum nimirum aut ſperato bono excidit, aut in ipſo periculo quòd metuebat, eſt conſtitutus. Item ab Heſych. exp. periclitor.

Ἀγωνιῶμαι, aff. pro ἀγωνιῶ, ex Ariſt. Rhet. 1.

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ, trepidator, formidator, apud Diog. Laert.

Ἀγωνιάζω pro ἀγωνιῶ, itidem ἀγωνιάζομαι pro ἀγωνίζομαι, aff. ex Philoſtrato.

Προαγών, (comp.) præludium certaminis. Plut. Item præluſio actionis oratoriæ, inquit Bud. Sic δίκης προαγῶνες Plut.

Εὐάγων, pulchri certaminis. ἡ εὐάγων τιμὴ, honor ob certamina bene certata Pind.

Compoſita, ac primùm ex ἀγωνίζομαι & verbalibus.

Ἀναγώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non certat, iners. Xen.

Ἀνταγωνίζομαι, in certamine oppono me alicui. prælio aliquem excipio, Cum dat. Xen. Pæd. 2. idem *pro*, aduerſor, id eſt refragor, apud Thuc.

Ἀνταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, aduerſarius. Plut. exponitur etiam æmulus. vt apud Iſocr. τῶν μειζόνων ἀνταγωνιστής, ſuperiorum æmulus.

Decomp. Ἀνανταγώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui nullus in certamine ſe opponit, vel ſe opponere poteſt. Vnde pro inexpugnabili & inuicto ponitur. Thuc.

Δυσανταγωνιστὴς, exp. moleſtus, aduerſarius.

Δευτεραγωνιστὴς, qui ſecundas fabulæ partes agit. ¶ Et metaph. *pro*, ſecundarius. qui ſecundas partes agit. Dem. & Luc.

Δευτεραγωνιστῶ, ſecundas fabulę partes ago. Item ſecundam orationem habeo in iudicio. δευτερολογῶ. Bud.

Διαγωνίζομαι, decerto, dimico, pręlior, vt διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους apud Xen. Pæd. 1. Dicitur & διαγωνίζομαί σοι τοῦτο, apud eundem. ¶ Item certo ad finem ſiue ad extremam dimicationem. Bud. ex Aeſchine. ¶ Et pro conari, apud Gazam.

Εναγωνίζομαι, vt ἐναγωνίζομαι τούτῳ τῷ τόπῳ, hoc in loco certo. Plut.

Ἐπαγωνίζομαι, poſt alium certo. Greg. Et ἐπαγωνίζεσθαι, ſecundo loco cauſam orare, vel perorare, vt inquit Budæus, ex Libanio in argum. orat. in Andro. apud Plutarchum in Fabio, ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ, expon. certamen cum Annibale repetens.

Καταγωνίζομαι, certamine vinco, expugno, debello. Cum accuſ. apud Plut. & ad Heb. 11. cap.

Καταγωνισμὸς, expugnatio, ſubactio. Thuc.

Decomp. Ακαταγώνιστος, inexpugnabilis. Chryſoſt.

Δυσκαταγώνιστος, expugnatu difficilis. Thuc.

Εὐκαταγώνιστος, expugnatu facilis.

Προαγωνίζομαι, ante alium certo, aut pugno. Item antea pugno. Herodian. & Thucyd. Item certo pro aliquo, ſiue pugno, propugno. Philo, ὢν ὑπερμαχεῖν καὶ προαγωνίζεσθαι, κουφότατος πόνος.

Προαγωνιστὴς, propugnator, defenſor. Luc.

Προαγωνιστικὸν, præiudicialis cauſa, vt vulgò exp.

Πρωταγωνιστὴς, hiſtrio qui primas partes fabulę agit: qui primas partes in ſcena agit. Plut. Interdum additur genitiuus δράματος, vt apud Lucianũ de cal. Exp. & actus princeps & quaſi prę ſultor Item anteſignanus, ab Oecumenio in Acta. Transfertur & ad quemlibet qui primum in quouis certamine atque adeo in quouis negotio locũ tenet, princépſque eſt.

Πρωταγωνιστέω, ῶ, id eſt, πρωταγωνιστής εἰμι, primas partes in ſcena ago. Non ſolum autem de actoribus ſcenicis dicitur, (inquit Bud.) ſed etiam de oratoribus, ἐπὶ τῶν τὴν πρωτολογίαν λαχόντων, primam orationem habeo in iudicio. Liban. apud Dem.

Συναγωνίζομαι, vnà cum alio certo, q. d. concerto, certamen adiuuo, certaminis ſocius ſum. Ponitur *pro*, opem fero, auxilior. apud Thuc. ſępe. Συναγωνίζομαι τούτοις, apud Demoſth. ad hæc conficienda operam meam vnà impendo. ¶ Item pro, patrocinor, inquit Bud. Citatur ex Platone in Epiſt. πολλοῖς συνηγωνισάμην, multos meo patrocinio iuui.

Συναγωνιστὴς, certaminis ſocius, certanti opitulans.

Τριταγωνιστὴς, qui tertias fabulæ partes agit & vltimas. vt in vita Æſchinis legitur vnde hoc ille Demoſthenes pro Cor. probroſè obiicit. Item de vili & contempto dicitur.

Τριταγωνιστῶ, tertias fabulę partes ago Demoſt. pro Cor.

Ὑπεραγωνίζομαι, cum genit. vt ὑπεραγωνίζομαι τῆς πόλεως propugno ſeu defendo vrbem.

Alia compoſita facta ex ἀγωνία & ἀγώνιος.

Διαγωνιάω, ῶ, valde anxius ſum. Citatur ex lib. 2. Macchab. c. 3 ἀγωνιῶντες *pro* trepidantes. Item διαγωνιάω μὴ, vereor ne, apud Suid.

Εναγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad certamina pertinens, certaminibus ſeu ludis aut ſpectaculis conueniens. Plut. Lucianus autẽ ἐναγώνιον νόμον dixit legem athleticã. Sic & ἐναγώνιος appellatur Mercurius ab Ariſtophan. in Pluto tanquam certaminũ prȩfectus & ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας ποιῶν. ¶ Item qui in certamine verſatur. Bud ex Chryſoſt. ¶ Item ad certamen compoſitus & cõparatus, certamini accinctus. Syneſ. A Plut ἐναγώνιος ἐσθὴς appellatur quę in prȩlio geſtabatur. Lat. paludamentum. ¶ Ponitur interdum & pro forenſi. vt à Dionyſ. Halic ¶ Item pauidus, apud Baſil. 50

Ἐξαγώνιος, ου, ὁ, ad certamen non pertinens, qui eſt extra certamẽ, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Metaphoricè, ἐξαγώνια vocantur quę ad cauſam non pertinent, vel ad ipſam quaſi concertationem cauſæ : aut *generalius* quæ ad rem de qua agitur non pertinent. Luc.

Συναγωνιάω, vnà cum alio anxius ſum. Plut.

ΑΔΑΡΚΗΣ, ου, ὁ, adarces. quædam quaſi concreta ſalſilago. Vide Dioſ l. 5. c. 137.

ΑΔΕΛΦΟΣ, οῦ, ὁ, frater, propriè frater vterinus. fit enim à dictione δελφύς (i. vterus) & α ſignificante ὁμοῦ, *pro*, ὁμόδελφος. Quod etymon traditur ab Ariſtot. & aliis. apud Plut. de leg. ὁμοπάτριοι ἀδελφοί, fratres ex eodẽ patre progeniti. Et ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι, fratres ex eodem matre nati. ¶ Item adiect. *pro*, geminus. Xenoph. χεῖρε τε καὶ πόδε καὶ ὀφθαλμὼ καὶ τἄλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις, quęcũque gemina hominibus creauit. ¶ Itidem adiectiuè, ſimilis, congruẽs, germanus. Iſocr. in Buſir. ἀδελφὰ τῶν εἰρημένων. Et cum

Et cum dat. Baſil ἀδελφὰ τύτοις.

Αδελφὴ, ſoror germana ὁμομητεία ἀδελφὴ, ſoror ex eadem matre, Ariſtoph. in Nubibus. ¶ Item ſimilis, congrua. Plato epiſt. 7. προσφάτην ἀδελφὴν τῆς προσθεν.

Αδελφότης, ητος, ἡ, fraternitas. Apud Eccleſiaſt. ſcr.

Αδελφικὸς, fraternus, Chryſoſt.

Αδελφικῶς, fraternè, Ioſeph.

Αδελφίζω, F. ίσω, fratrem meum appello, fratris appellatione voco, Iſocr. ¶ Αδελφίζεσθαι, eſt etiam οἰκειῶσθαι apud Hippocr. vt Gal. & Erot. Exp.

Αδελφιξις, fraterna communio, ſeu fraternitas, germanitas, apud Hippoc.

Αδελφειὸς, οῦ, ὁ, poetis idem quod ἀδελφός. Il. β. κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν. Vtitur & Herodot. Dicitur & Αδελφειὸς ab iiſdem. Αδελφεὰ, ſoror, Soph.

Αδελφίδιον, τὸ diminut. fraterculus, Ariſtoph.

Αδελφιδοῦς, οῦ, ὁ, nepos ex fratre vel ſorore aut ſororis filius, inquit Poll. Exponitur à Suida ἀνεψιός. Plut. fit per contractionem ex ἀδελφιδέως, vt docet Etym. Legitur autem ἀδελφιδέος apud Herodot. l. 6.

* Αδελφιδὸς, Cant. cant.

Αδελφιδῆ, neptis ex fratre vel ſorore.

Compoſita.

Ανάδελφος, ου, ὁ καὶ ἡ, fratre carens ſeu fratribus, Xen.

Ανδράδελφος, leuir, matris frater.

Αντάδελφος, qui eſt loco fratris, vicem pręſtans fratris.

Αὐτάδελφος, frater germanus, ex vtroq; parente, Soph.

Εξάδελφος, patruelis. Pro quo Atticè ἀνεψιὸς dici ſcribit Phrynicus. Εξαδέλφη ἡ θυγάτηρ τοῦ θείου, ἢ τῆς θείας, in Pand.

Δυσεξάδελφος dicti filij τῶν ἐξαδέλφων, Bud.

* Ισάδελφος, fratri æqualis.

Μητράδελφος, matris frater, auunculus.

Μισάδελφος, fratris ſeu fratrum oſor.

Μισαδελφία, fratris aut fratrum odium, Plut.

Πατράδελφος, patris frater, patruus.

Συνάδελφος, qui fratrem ſeu fratres habet. cui opponitur ἀνάδελφος, apud Xen.

Φιλάδελφος, fratris ſeu fratrum amans. Φιλαδελφία, amor erga fratrem, fraterna charitas, animus in fratrem ſeu fratres propenſus. Plut. apud Chriſtianos ſic vocatur amor quo ſeſe proſequuntur ceu fratres, Greg.

Ψευδάδελφος, falſus frater qui fraternitatem Chriſtianam mentitur. 2. Cor. 11. & Gal. 2.

---

51 ΑΔΕΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, placeo. Item gratificor. Iliad. ψ. Ως ὄφελον θάνατός μοι ἀδεῖν κακός. Et apud Hipponact. ἄδηκε βουλὴ, placuit conſilium. Et Herodot. *pro*, aſſentior, *in Calliope*, ἐγὼ δὲ οὐ τούτου ἕνεκα μήτε Αἰγινήτῃσι ἅδοιμι, μήτε τοῖσι ταῦτα ἀρέσκονται. Vbi obſeruandum ἅδοιμι tanquam ab ἅδω barytono. ¶ At ἀδέω cum tenui. vide in Αδω.

Αδος, ου, ὁ, lætitia gaudium, exp. & ἀρέσκεια, Etym.

Αδοσύνη, ἡ, voluptas, Heſych.

Αὐθάδης, (*comp.*) εος, ὁ καὶ ἡ, arrogans ſuperbus. Exp. & peruicax. Sed dicitur quaſi αὐτοάδης, id eſt, ἀπὸ τοῦ ἁδεῖν, ex eo quod ſibi placeat, & quidem ita vt etiam congreſſus aliorum vitet, & cum nemine commercium habeat, vt ſcribit Ariſtot. eth. lib. 1.

Αὐθαδῶς, arroganter, ſuperbè.

Αὐθάδεια, & αὐθαδία, ἡ, arrogantia, ſuperbia, peruicacia, Plat. in Epiſt. ἡ αὐθάδεια ἐρημίᾳ ξύνοικος. ¶ Opponitur comitati à Theophr. inquit Bud.

Αὐθαδιάζομαι, arroganter me gero, ſuperbè me gero. A Bud. exp. pertinaci ſuperbia vtor & contumacia, vt qui ſupplicare iudicibus non ſuſtinet. ex Plat. in Apoll.

Αὐθαδίζομαι, idem Bud. ex Greg. vbi exp. pertinaciter reſiſto.

Αὐθάδισμα, τὸ, arrogantia: vel potius arrogans dictum ſeu factum, Æſchyl. in Prom.

Compoſita.

Απαυθαδιάζομαι, idem quod αὐθαδιάζομαι: Plat.

* Απαυθαδίζομαι, idem quod αὐθαδίζομαι, contumaciter recuſo, Plut.

Επαυθαδίζομαι, idem quod αὐθαδίζομαι.

* Καταυθαδιάζομαι, idem quod αὐθαδιάζομαι.

Περιαυθαδίζομαι, idem apud Suid.

Υπαυθαδίζομαι, q. d. ſubarroganter me gero.

ΑΔΗΜΟΝΕΩ, ῶ, F. ήσω, grauiſſimè angor & præ mœrore concido animo. penè exanimor ac deficio præ dolore. ¶ A Bud. exp. etiam terreor ſeu terreſio, paueſco. Xen. Hell. 4. dixit ἀδημονῆσαι ταῖς ψυχαῖς. Et Matth. 26. cap. de Chriſto dixit: ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν. Sic & Paulus ad Philip. cap. 2. ¶ Quidam exp. ſum externus & extra populi conſortium viuo. tanquam ſit compoſitum ex α & δῆμος.

Αδημονία, ἡ, anxietas animi, mœror ingens, Plut.

Αδημονιάω, ῶ, idem quod ἀδημονέω ſeu ἀδημονίᾳ κατέχομαι, Heſych.

ΑΔΗΝ, & Αδδην, (*aduerb*) affatim, abundè, largiter. Ponitur interdum abſolutè: vt Il. ε. ἀνδρῶν εἰλομένων εἰωθότες ἴδμεναι ἄδδην. Sic & in proſa ſæpe. Interdum cum genit. vt Il. τ. ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο. Et Plato in Charmide τοιούτων ἄδην ἔχομεν, de iis ſatis ſuperque. Sic dicitur & ἄδην ἔχω τοῦ φαγεῖν. Ab Heſych. exp. etiam & ἀθρόως & ἀδεῶς. Euſtathius dicit, fortaſſe ab ἀδέω deriuatum eſſe ἄδην. Idem annotat geminari δ propter metrum. Alio loco idem refert ἄδην eſſe Atticam vocem, pro δαψιλῶς. Reperitur etiam aſpirata prima huius aduerbij litera.

ΑΔΗΝ, ένος, ὁ, glandula: pars corporis ſimplex, ſpongiæ modo mollis, rara & friabilis. Autoris definit. med. eſt. συστροφή τις ἕνεκα καὶ σαρκώδης. vide & Alex. Aphrod. Probl 12. lib. 12. & Poll. l. 12.

Αδενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glanduloſus, Gal.

ΑΔΙΝΟΣ, οῦ, ὁ, confertus, denſus, multus, frequens, Hom. Etym. deriuat ab ἄδην ſignificante ἀδιαλείπτως, i. ſemper, indefinenter. Αδινὸς γόος. Il. ψ. confertim veniens gemitus. Αδινὸν κῆρ. Odyſſ. τ. Heſychius vult eſſe animum qui aſſiduè contriſtatur. Αδινὰ δάκρυα, Apoll. Arg. 3. confertæ & denſæ lacrymæ. Exp. & miſerabiles lacrymę. ¶ Αδινὰ μῆλα Od. α. ab Etym. exp. oues non magnę. A Didymo expon. graciles. Etym. ἀδινὸν vult ſignificare etiam ἁπαλὸν, i. molle.

Αδινῶς, confertim. vnde comparat. ἀδινώτερον. Od. π. ¶ Euſtath. Vult ſignificare etiam ἠρέμα. Il. τ. ἀδινῶς ἀνενείκατο. vbi tamen quidam exp. confertim & miſerabiliter. 52

ΑΔΡΑΧΝΗ, ἡ, adrachne: arbor quædam, de qua Plin. & Theophr.

ΑΔΡΟΣ, οῦ, ὁ, à Suida & Heſychio exp. multus, magnus, abundans, opulentus, craſſus. Apud Herodotū lib. 1. καρπὸς ἁδρὸς exp. fruges adultæ, ἁδρὸν δένδρον, apud Dioſc. lib. 1. craſſa arbor, dura arbor, ſpecioſa & fortis. Et apud Athenæum copulantur μέγας & ἁδρὸς lib. 6. Plutarchus in Solone, πῦρ ἁδρὸν appellat ignem validum. Αδρότερος explicatur etiam habitior, & ἁδρότερον διαιτᾶν, liberalius & largius cibare, apud Gal. ¶ Metaphoricè transfertur ad res ad animum pertinentes. Athen. 6. μέγας καὶ ἁδρὸς τὴν

ψυχῶ. χαρακτὴρ ἁδρὸς, character vber. Gell. interpr.

Αδρότης, ητος, ἡ, magnitudo, robur, proceritas. Exp. & craſſitudo, abundantia, Hom.

Αδροτῆτι, ἡ, idem, *ſed magis poeticum*, Heſiod.

Αδρύνω, Fut. υνῶ, craſſum reddo: Theocr. de cauſis pl. 4. ἁδρύνει τοὺς ὄγκους. exp. craſſiores reddit. Aliquando neutraliter ponitur pro ἁδρύνομαι, apud eundem.

Αδρύνομαι, craſſeſco, craſſus fio, ad iuſtam craſſitudinem peruenio, turgeſco, grandeſco, Herodot.

Εξαδρύνεσθαι (*comp.*) ad perfectam venire granditatem ſeu maturitatem, Hippocr.

Αδρυνσις, εως, ἡ, craſſatio, maturitas, perfectio fructuum, apud Ariſtot. & Theophr.

Αδρόω, ῶ, F. ώσω, ad maturitatem vigorémque perduco: Αδρόομαι, οῦμαι, ad maturitatem peruenio, adoleſco, Plat. Pol. 6.

Αδρέω, ῶ, F. ήσω, idem quod ἁδρόω. Nonnunquam & neutraliter ponitur, ſicut ἁδρύνω, vnde ἡδρηκὼς, adultus, apud Dioſc. lib 2.

Αδρησις, εως, ἡ, maturitas, apud Baſil.

Α Δ Ω, F. άσω, ſatio, expleo. Cum genit. Hom. in paſſ. voce idem ſignificat. Il. τ. Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος Ασασθαι φίλον ἦτορ At ᾄδω cum ᾳ diphthongo impropria, vide in Αείδω.

Αση, ης, ἡ, faſtidium (*quod ſæpe conſequitur ſatietatem*) item nauſea, Dioſc. De animi etiam moleſtia dicitur apud Platonem. λύπας καὶ ἄσας παρέχει.

Ασηρὸς, οῦ, ὁ, faſtidium afferens, moleſtus. Ασηρῶς, moleſtè.

Ασώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, faſtidio & nauſea laborans, ex repletione cibum faſtidiens, Gal. Nauſeoſa etiam res ἀσώδης dicitur, vt κρόμμυον ἀσῶδες, apud Dioſ.

* Ασώδης, etiam pro πηλώδης, limoſus, Æſchyl.

Ασάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, nauſeo, faſtidio, laboro, Hippocr. Dicitur etiam de animi moleſtia. vnde apud Herodot. ἀσηθείη τὴν ψυχὴν.

Αδος, εος, τὸ, (vel Αδος, ἄδου, ὁ, iuxta Etym.) ſatietas, defatigatio (*quæ eſt laboris velut ſatietas*) tædium ſatietatem ſequens, id eſt, faſtidium. Il. λ. Nonnulli deriuant ab ἄδω, quidam & ab ἀδέω. ¶ Ab Heſychio exponitur quoque ὄξος, i. acetum, citante Dinolochum.

Αδαῖος, ου, ὁ, abundans, largus, ſatietatem adducens. Aff. ex Sophrone.

Αδέω (tenuato α, F. ήσω, tædio afficior, *propriè præ defatigatione*. Hom. Quidam ab ἄδω deduxerunt. Nam ἀδηκότες, Heſychio ſunt ἄδω ἔχοντες καὶ πεπληρωμένοι. Dicitur & ἀδδηκότες pro ἀδηκότες. vt Il. κ. καμάτῳ ἀδδηκότες. At Αδέω cum aſpero, vide ſuo loco.

Ατος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſatiabilis: per craſin pro ἄατος, ex α priuat. & ἆσαι. Il. ε. τόσσον ἐέργαχ' Αρης ἆτος πολέμοιο.

53 At ἄατος, vide in Ααάω.

ΑΕΘΛΟΣ, ου, ὁ, certamen, Herodot. Hom. Etym. ait ſignificare etiam locum certaminis. ¶ Item labor, vt ἄεθλοι Vlyſſis, Od. α. Etym. dicit à τλῶ, (*tolero*) factum eſſe τλὸν, & α præfixo ἄτλον: mutato τ in (θ) ἄθλον.

Αεθλον ου, τὸ, præmium certaminis de quo reportata eſt victoria. Hom. Theocr. ¶ Item ἄεθλα, *pro* ἄεθλοι, i. labores. in Anth. Epigr.

Αεθλοσύνη, ης, ἡ, certamen, certatio. Item κακοπάθεια, miſeria. Ab Heſychio exp. ἀγωνία.

Αέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, præmium reportans, ἀθλοφόρος, de homine & de equo dicitur. Callim. Poteſt & ἀέθλιος ἵππος intelligi ſimpliciter ἀγωνιστὴς, certator equus, aptus ad certamen.

Αέθλιον ου, τὸ, idem quod ἄεθλον, certaminis præmium. Il. χ. ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν.

Αεθλεύω, F. σω, certo, dimico, pugno. Il. ψ. ¶ Item, mala perfero, mala tolero, malis exerceor. Il. ω.

Αεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου.

Αεθλευτὴρ, ῆρος, ὁ, certator, ἀθλητὴς in proſa.

Αεθλέω, F. ήσω, P. ηκα, idem quod ἀεθλεύω, Herodot. 1. συνεχέως ἀεὶ νικῶς ἄεθλεον πρὸς τοὺς Τεγεήτας.

Αεθλετὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀεθλευτήρ.

Αθλος, ου, ὁ certamen. idem in oratione ſoluta, quod in carmine ἄεθλος, ex quo etiam fit, craſi literarum, α & ε. Αθλοι Πυθικοὶ, Sophoc. in Electra: certamina Pythica. Αθλοι Ηρακλέους, Herculis labores, apud Iſocr. Dicitur & de quouis labore ſeu laborioſo negotio. vt Pl. in Cam. ἐὰν ὑπέρσχῃ τὸν ἆθλον ἑκουσίως.

Αθλον, ου, τὸ, certaminis præmium, *quod victori datur*. idem quod νικητήριον, apud Xen. Hell. δ. Vſurpatur & pro cuiuſuis egregij facinoris præmio, Thu. lib. 2. οἷς γὰρ ἀγαθοὶ πυνθάνονται τοῖς προσήκουσιν ἆθλοις ἀρετῆς. In malam partem etiam vſurpatur pro mercede alicuius ſceleris, i. pœna, apud Lyſiam. Item pro ἆθλος, i. labor, ærumna. in Epig.

Αθλεύω, certo, certamen ineo: (vt ἀθλεύω) apud Apol. lib. 2. Aliquando ſignificat κακοπαθῶ, i. mala tolero, exerceor malis.

Αθλέω, F. ήσω, P. ηκα, idem in proſa quod ἀεθλέω. In carmine.

Αθλημα, τὸ, certatio, certamen. Aliquando ipſum certamen athleticum quod certatur. Plut. in Symp. Aliquando ipſa certandi actio, i. ἄθλησις.

Αθλησις, ipſa certandi actio, certatio athletarum, ſiue exercitatio athletica. Aliquando & de quauis certatione ſiue exercitatione, *pro* ἄσκησις.

Αθλητὴς, οῦ, ὁ, certator, athleta, propriè certator gymnicus, inquit Poll. ¶ Item qui in quolibet certaminis genere exercitatus eſt. vt ἀθλητὴς πολέμων, apud Suid.

Αθλητὴρ, ῆρος, ὁ, idem. *ſed poeticum eſt.*

Αθλητικὸς, οῦ, ὁ, athleticus, ad athletas pertinens, athletis conueniens. vt ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, apud Plut. ¶ Αθλητικὴ ἕξις, athletica corporis habitudo, infirma, Ariſt. Pol 8.

Αθλητικῶς, athleticè, athletarum more. Plut. in Apophth.

Αθλιος, ου, ὁ, miſer, ærumnoſus, malis exercitus. vt ἄθλιος ὁ Αρχέλαος, apud Plat. Apud Iſoc. ad Nic. copulantur ἀθλιώτατος & δυστυχέστατος. Αθλίως, miſerè, ærumnoſè, vt ἀθλίως διάκειμαι, miſerè me habeo. Dem. Αθλιότης, ητος, ἡ, miſeria, ærumna.

Compoſita.

Αναθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbellis, certaminibus inhabilis.

Αρίσταθλος, præſtantiſſimus in certaminibus, in Epig.

διαθλέω, ῶ, certo ſeu concerto: aut laboro. Suid. Heſyc. cum accuſ.

* Εναθλέω, certo, contendo, Ioſeph.

Επαθλον, ου, τὸ, idem quod ἆθλον præmium certaminis. Et generaliter pro quouis pręmio ſeu mercede, Herodot, lib. 1.

Καταθλέω, ῶ, athleticis certaminib. aut exercitationib. operam do, aut me exerceo, Plutarc. Aff. & pro vincere.

παμπάθλος. omnium certaminum peritus.

πανάθλιος, omnino miſer, miſerrimus. Soph. in Philo. Et in fœm. πανάθλία, Eur.

πεντάεθλον, ſiue πένταθλον, quinquertium, quinque certamina, πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη, Herod. πένταθλον ἐπασκήσας.

πένταθλος, ου, ὁ, quinquertio, qui illis quinque certaminibus victor euaſit, vel victor quinque gymnaſticorum certaminum. Plut. Item qui ſe illis quinque certaminib. exercet. Pauſ. Eliacῶν 2. Metaphoricè apud Laer. Democr. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ πένταθλος, qui omnes philoſophię partes complexus eſt. B 54

πενταθλέω,

Πενταθλέω,ῶ, quinque certaminibus me exerceo, quinque generib. certaminū certo. Pauſ. Eliακῶν 2.

Πολύαθλος, qui multa vicit certamina.

Συνάεθλος, certaminis ſocius, certaminis adiutor.

Συναθλέω,ῶ, ſimul certo, ſum particeps certaminis aut adiutor. Ex Chryſoſt. de ſacerdot.

Φίλαθλος, amans certaminum aut etiam laborum.

* Φιλαθλητὴς, amator certaminum, amans athleticam exercitationem. Plutarch.

ΑΕΙ, *aduerb.* ſemper, perpetuò. Demoſth. ¶ Ponitur aliquando cum articulo præpoſitiuo: vt ὁ ἀεὶ χρόνος, ſub. ὤν, æternum tempus. ¶ Nonnunquam dicitur ἀείποτε, *pro* ἀεὶ, apud Thucyd. Dicitur & ἐς ἀεὶ itidem pro ἀεὶ, & *aliquando pro*, in perpetuum. Scribitur & εἰσαεὶ coniunctim. ¶ Item ἀεὶ *pro* συνεχὲς, ſine vlla intermiſſione. Od. β. δύο δ' αἰὲν ἔχεν πατρώϊα ἔργα. ¶ Dicitur ἀεὶ etiam de breui tempore, vt docet Suid. ex Hom. ἔχων κότον ἐμμενὲς ἀεί. Idem annotat & Euſt. Il. ψ. & alibi. Sic & εἰσαεὶ apud Soph. τὸν εἰσαεὶ λειλατήσει χρόνον. ¶ In compoſitis interdum amittit ι. vt in ἀέναος. quod vide in Νάω.

Αἰεὶ apud poetas pro ἀεὶ dicitur. Il. β. σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί.

Αἰὲν, idem apud poetas quod αἰεί. Il. α.

Αΐδιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ſempiternus, perpetuus, æternus, vt ἀΐδιος πόνος. Heſiod. & ἀΐδιος δόξα, immortalis gloria, Plut. in Pericle. ¶ Τὸ ἀΐδιον ſubſtantiuè ponitur pro, æternitas. Hinc ἐξ ἀϊδίου, ab æterno, ab æuo. ἐς ἀΐδιον, in æternum, in æuum. Ab ἀεὶ deriuat H. Stephanus, ſicut à ſemper fit ſempiternus.

Αϊδίως, ſempiternè, in perpetuum.

Αϊδιότης, ητος ἡ, æternitas, perpetuitas. vt apud Ariſt. 2. de mundo ἀϊδιότης τῆς ψυχῆς, æternitas animę.

Συναΐδιος, (*comp.*) coæternus, vnà æternus: vt Chriſtus à theologis dicitur patri συναΐδιος.

ΑΕΙΔΩ, F. σω, P. κα, cano, canto, carmine celebro apud poetas: Hom. cum accuſ. vt Il. initio. Μῆνιν ἄειδε θεά. Et cum dat. vt ἀείδω σοι, cano tibi, id eſt, in tuam gratiam. Od. χ. Fit ex α epitatico & verbo εἴδω, cognoſco: quòd rerum multarum cognitio poetis tribueretur.

Ἄεισμα, τὸ, idem quod ᾆσμα, τὸ, cantilena ſeu canticum. vt οἰκτρὸν ἄεισμα apud Greg.

Ἀοιδὴ, ἡ, cantio, cantilena, carmen. Hom. ¶ Exp. & fama. Od. γ. καὶ οἱ Ἀχαιοὶ οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδήν.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ, cantor. Homer. & Heſiod. ¶ Item poeta. Apoll. Argon. 1. οἱ πρόσθεν ἀοιδοὶ antiqui poetæ. ¶ Item adiect. οῦ, ὁ καὶ ἡ, canorus. Callim. Μουσέων ὄρνιθες ἀοιδότατοι. Item celeber, magni nominis, idem quod ἀοίδιμος, vt ἀοιδοτάτη πόλις, in Epigr. vrbs decantatiſſima.

Ἀοιδοσύνη, ἡ, idem quod ἀοιδή.

Ἀοίδιμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, decantatus, carminibus celebratus vel celeber. Et generaliter pro eo qui quouis modo celebratur, & cuius clarum eſt nomen. Tam de re quàm de perſona dicitur, vt apud Plut. ἀοιδιμώτατον ἔργον. ¶ Apud Hom. in malam etiam partem vſurpatur, vt & famoſus & nobilis Lat. Il. ζ. Ἀνθρώποισι πελόμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι, i. famoſi.

Ἀοιδιάω, idem quod ἀείδω. Od. κ. Καλὸν ἀοιδιάει.

Ἀΐδω, idem quod ἀείδω ſeu ᾄδω. Annotat Heſych. Atticos peculiariter de gallinaceis dicere.

Ἄδω (cum ᾳ) F. ᾄσω, & ᾄσομαι, P. ᾖκα, idem quod ἀείδω, & ex eo factum, vnde & α habet ι ſubſcriptum: ᾄδω, cano, canto: ᾄδειν πρὸς αὐλὸν, canere ad tibiam, apud Athen. lib. 4. ¶ Item cum accuſ. nonnunquam *pro*, cano: interdum *pro*, decanto, celebro. ᾄδειν τὰ ἐλεγεία, apud Dem. Pro, celebro, in paſſiua pręſertim voce ponitur. vt Luc. in Somn. ὁρᾷς τὸν Σωκράτην ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται. Propriè autem ᾄδεσθαι dicitur quod verſibus decantatur.

Ἆσμα, τὸ, canticum, cantio, cantilena, carmen. vt ᾆσμα ἐρωτικὸν, Luc. Et ᾄδειν ᾆσμα. Plut.

Ἀσμάτιον, ου, τὸ, cantiuncula. Ἀσμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ᾆσμα. Poll. l. 4. c. 9.

Ὠδὴ ἡ, idem quod ᾆσμα. Xen. Pęd. 1.

Ὠδὸς, οῦ, ὁ, cantor. Plat. Sic etiam dicebatur poculum quod pro ſcolio (*id eſt cantilenæ genus*) dabatur. apud Athen.

Ὠδικὸς, οῦ, ὁ, canorus. apud Luc. ¶ Item cantandi peritus, muſices peritus, Athen. 12. Ὠδικῶς, canorè. Ariſtot.

* Ὠδοποιὸς, poeta propriè qui odas facit. In epigr. in Anacreontis ſtatuam.

Ὠδεῖον, ου, τὸ, q. d. cantilenarium. Locus (inquit Heſych.) in quo rapſodorum commiſſiones fiebant: i- 55
tem citharœdorum priuſquam theatrum eſſet conſtructum. Vel locus (vt alij exponunt) formam theatri habens, in quo ſolent poetę ſua poemata recitare antequam in theatro recitent. Vide Suidam & ſchol. Ariſtoph. in Veſp.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

Ἀντᾴδω, contrà cano, occino. Et *pro*, compono carmen aduerſus aliquem, apud Luc. teſte B.

Ἀντῳδὴ, cantus alteri reſpondens. Apud comicos ſic vocatur ἀντιστροφὴ, inquit Suid.

Ἀντῳδὸς, qui cantu mutuò reſpondet, Suid.

Ἀπᾴδω, in cātu diſcrepo, diſſono, ſum abſonus. Ariſt. Plat. ¶ Et metaph. *pro*, diſcrepo, diſſentio. cum dat. apud Dionyſ. Areop. Et cū genit. apud Iuſtin. Mart. Et cum πρὸς, vt Plut. ἀπᾴδουσας πρὸς τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν, ὥσπερ ἁρμονίαν.

Ἀπῳδὸς οῦ, ὁ καὶ ἡ, abſonus, diſſonus. Item abhorrens. Item non placens. Item qui malum ſonum edit.

Ἀπῳδέω, ῶ, idem quod ἀπᾴδω.

Διᾴδω, itidem pro ἀπᾴδω, diſſono. vt Heracl. apud Ariſtot. συνάψειας συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ διᾷδον.

Ἐξᾴδω, excanto, i. incantatione libero. carmine obligatum alio carmine ſoluo. *Cui ſignif. opponitur* ἐπᾴδω. Item incantationibus ſiue cantibus eiicio aut expello. Luc. Item percanto, decanto, vt exp. Bud. ex Plut. in Symp.

Ἐπαείδω poeticè, & ἐπᾴδω in proſa, accingo. Cum dat. Xen. ἃ μὲν αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ὀδυσσεῖ ἤκουσας Ὁμήρου. Et apud eundem, ἐπῳδὰς ἐπᾴδειν τινί. ¶ Item incanto. Chryſoſt. κἂν μυριάκις ἡμεῖς ἐπᾴδωσι τὰς ἀκοάς. ¶ Ἐπᾴδω σοι τοῦτο, *pro*, inculco tibi hoc. Bud. ex Plat. Et *pro* admoneo frequenter & inſto adhortando, *vt vult idem.* Ἐπᾴδομαι, incantor, carmine illicior. Et pro actiuo, vt ἐπᾴσομαι ὑμῖν, apud Luc.

Ἐπᾷσμα *pro*, ἐπῳδὴ, incantamentum. Greg. vocantur item ἐπᾴσματα cantilenę quales pueris nutrices canunt, vt vulgò annotatur.

Ἐπαοιδὴ & ἐπαοιδία apud poetas, & ἐπῳδὴ in proſa, incantatio. Cicer. cantio, & Gell. incentio, incantamentum, carmen ad amoliendum aliquid noxium. vel *ſimpl.* carmen. Od. τ. ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν ἔσχεθον. Polyb. apud Suid. πάσης ἐπῳδῆς καὶ γοητείας καὶ παραδείγματος πεῖραν ἐλάμβανον. ¶ Item verſus intercalaris, qui & ἐπιμελῴδημα, & προάσμα, vt ſcribit ſchol. Theocr.

Ἐπῴδιον, quod odæ accinitur, vulgò verſiculum vocant. Bud. annotat. in epiſt.

Ἐπῳδὸς, incantator. Eurip. in Hippol. Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὅδε: Item Lyrici carminis pars, apud Pind. inquit Bud. Ἐπῳδῶν librum veteres gramma-

tici ab Horatio appellatum putant, quòd ſingulis longioribus verſibus ſinguli breuiores accinantur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis vnum genus eſſe in quo verſus ita inter ſe connexi ſint vt alter ſine altero audiri non poſſit: quorum prior προῳδικός, i. præcinens, poſterior ἐπῳδικός quaſi ſuccinens vocatur: vt in elegiis hexameter eſt προῳδικός: pentameter, ἐπῳδικός.

Decomp. Ἐξεπᾴδειν, excantare, ſeu incantationibus permulcere & delinire. Soph. in OEd. Colon. φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδοντες.

Κατεπᾴδω, incanto, Plat. Item mulceo, vt incantatores ſolent, *ſic tamen vt in bonam partem nonnunquam accipiatur.* vt apud Greg. κατεπᾴδειν λογισμοῖς, rationibus mulcere: tanquam carminibus. Dicitur & κατεπᾴδω σου, pro, cantu te oppugno. vel cantu expello apud eundem. Greg.

Συνεπᾴδω, ſimul incanto, vnà cum alio incanto. Et τούτῳ συνεπᾴδω, hoc ſimul accino.

Καταείδω, poeticè & κατᾴδω in proſa, occino, cantu obſtrepo. Eurip. Et pro, incanto. vt apud Herodot. καταείδειν ἀνέμῳ. Vide Bud.

Παραείδω, vt παραείδω σοι, cano apud te Od. χ.

Παρῳδέω ῶ, canticum vel carmen ad alterius imitationem compono, Parodias ſcribo. Laert. in Bione. ¶ Ab Heſych. exp. etiam χλευάζω.

Παρῳδή, canticum vel carmen ad alterius ſimilitudinem compoſitum. Apud Athen. l. 14. ¶ Abuſiuè etiam in verſificationis ac ſermonum imitatione ſeruatur. Vide Quint. l. 9. c. 2.

Παρῳδός, parodiarum ſcriptor, vt Sopater, apud Ath.

Παρῳδία, idem quod παρῳδή. vnde παρῳδιῶν ποιηταί, Athen. l. 15. Eſt (inquit Camer.) quum alterius poetæ verſus iocosè in aliud argumentum transferuntur. Eſt etiam παρῳδία Hermogeni, quum quis vbi partem aliquam verſus protulit, reliquum à ſe *(id eſt de ſuo)* oratione ſoluta eloquitur.

56 Παρῳδικός, *adiect.* ad parodian pertinens, parodiæ formam habens.

Περιᾴδω circumquaque cano. Plut. κωνώπων χορῷ περιᾳδόμενον, culicum turba perſtrepens.

Περίασις, q. d. circũcentus, vel circumſonantia. Plut.

Περιάοιδος exp. ἐγκύκλιος ᾠδή, ab Heſych. & Suid.

Περιῳδέω, ῶ, incantamentis & magica arte circumuenio & obtundo. Bud. & Lucian.

Προᾴδω, vnde προᾴσμα, τὸ, præcentio, *hoc eſt* cantus præludium, quod in tibiarum inflatione προαύλιον dicitur.

Προῳδικός, vide ſuprà cum ἐπῳδικός, in ἐπῳδός.

Προσᾴδω, accino, vt προσᾴδω ταῖς μούσαις apud Ariſt.

Προσῳδός, qui muſicis inſtrumentis accinit. Προσῳδὰ ὄργανα. Polluci inſtrumenta muſica quæ pulſantur, quia ſolet illis vox accinere. ¶ Item conſonus, congruens, quaſi cantu congruens. Pro quo frequentius dicitur συνῳδός.

Προσῳδία, accentus, apud gramm. Modulatio quæ ſyllabis adhibetur. Vide Gell. ¶ Item cantus ad citharam, apud Critiam teſte Polluce.

Προσῳδιακός, ad accentus pertinens.

Προσόδιον, canticum quod diis canitur. A Suid. exp. ὕμνος. vide & προσόδιον in comp ex Ὁδός.

Συνᾴδω, concino, conſono. Metaph conſentio, aſtipulor. Cum dat. Ariſtot.

Συνῳδός, concinens, conſonus, cantus ſocius. Luc. Apud Ariſt. συνῳδά σοι φρονῶ, *pro*, συνᾴδω σοι, tibi adſtipulor.

Συνῳδία, concentus Luc.

Ὑπᾴδω ſuccino. Luc. ὑπᾴδειν & τερετίζειν copulat.

Alia compoſita ex ᾠδή & ᾠδός facta ſine præpoſit.

Ἀρνῳδοί, dicti rapſodi, vtpote quibus agnus proponeretur præmium recitationis verſuum. Euſt.

Αὐλῳδός, οῦ, ὁ, tibicen. Athen. lib. 12.

Αὐλῳδία, ἡ, tibiarum cantus.

Αὐλῳδικός, ad tibiarum cantum pertinens. vt αὐλῳδικὸς νόμος. Item tibiarum cantus peritus. vt αὐλῳδικὸς ποιητής.

Θεσπιῳδός, & poeticè θεσπιαοιδός, vates, fatidicus. idem quod θέσπις ἀοιδός, apud Hom. Poetarum & vatum epith.

Θεσπιῳδέω, ῶ, vaticinor, oracula cano ſeu fundo. In Axiocho, οἱ ποιήμασι θειοτέροις τὰ περὶ τὸν βίον θεσπιῳδοῦσιν, carminibus vitæ miſerias canunt.

Θεσμῳδῶ, leges & inſtituta ſacra cano ſeu do. Areth.

Θρηνῳδός, qui carmen lugubre ſeu carmina lugubria canit. *Et peculiariter* qui conductus plorat in funere, vt ait Horat. Alij θρηνῳδοὺς propriè dictos putant quos Hom. vocat ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους, qui lugubria carmina aliis præcinunt.

Θρηνῳδία, lugubris cantus, lugubre carmen, lamentum.

Θρηνῳδέω, ῶ, lugubre carmen cano, lugeo, deploro, Areth in Apoc.

Κιθαρῳδός & κιθαραοιδός, οῦ, ὁ, citharœdus, qui cithara canit. vel qui citharam pulſans ſimul etiam voce accinit. Item qui cithara canendi peritus eſt, citharæ pulſandæ eique accinendi peritus. Ariſtophan. in Veſp. & Plut.

Κιθαρῳδία, ἡ, citharœdica modulatio, citharæ cantus. Plut.

Κιθαρῳδικός, οῦ, ὁ, citharœdicus Ariſtoph. in Ran.

Κιθαρῳδέω, ῶ, cithara cano. vel citharam pulſo eique accino. Plut.

Κωμῳδός, q. d. ὁ κατὰ κώμας ᾄδων, qui per pagos cantat carmina, comœdus, comœdiæ actor.

Κωμῳδία ἡ, comœdia. Vide Ariſt. in li. de poet. ſcholiaſten. Ariſtoph. item Euſt. & Etym. necnon Donat. Suidas κωμῳδίας ait dici etiam ὕβρεις & διασυρμοὺς & ἐμπαίγματα, itidémque Euſt. tradit κωμῳδίαν veteres definiſſe ψόγον & διάσυρμα.

Κωμῳδικός *pro*, comicus, ad comœdiam pertinens. Ariſtoph. aut comœdiæ conueniens, Demetr. Phal. Ab Euſt. exp. etiam ψογερός.

Κωμῳδέω, mordacibus dictis inceſſo, mordeo, noto, taxo, ſubſanno, irrideo: *vt videlicet in vetere comœdia fiebat.* idem quod σκώπτω, cum quo etiam copulatur apud Ariſtoph. in Pluto. & apud Athen.

Κωμῴδημα, τὸ, quod dicitur mordendi cauſa ſeu notandi aut ſubſannandi. Dicitur de omni ludicra muſica & ridicula. Bud.

Decomp. Ἀνακωμῳδέω, ῶ, comicè decanto vel dico: vel etiam comicè taxo. Baſil.

Διακωμῳδέω, idem quod κωμῳδέω.

Ἐπικωμῳδῶ, pro eodem. vel etiam, inſuper irrideo. Plat. in Apoll.

Παρακωμῳδεῖν, obiter ſeu aliquo modo taxare & perſtringere, idque comico more.

Ὑποκωμῳδέω, ῶ, ſubrideo more comico, tacitè mordeo dicterio comico ſeu ſcommate. 57

Λυρῳδός & Λυραοιδός, οῦ, ὁ, ἡ, lyricen, qui lyra canit. In Epigr.

Λυρῳδῶς, lyricè, ſeu more eorum qui lyra canunt.

Λυρῳδία, ἡ, lyræ cantus, lyrica modulatio.

Μελῳδός, cantor ſeu modulator carminum quæ mele vocantur. vel *generalius*, modulator Luc. in Alcyone. A Cam exp. etiam modorum artifex.

Μελῳδία, modulatio, item harmonia. apud Athen.

Μελῳδέω, ῶ, modulor, Athen.

Μελῳδητός, qui canitur cum modulatione. Plut.

Dec. Ἐμμελῳδέω, modulando pronuntio, modis muſicis mando. Bud. ex Greg.

Προσμελῳδέω, ῶ, admodulor.

Μυσῳ-

Μονῳδὸς, poeta qui ſub vna tantùm perſona argumentum aliquod exponit. vt Lycophron in ſua Alexandra, vnde μονῳδικὸν ποίημα, poema eo modo compoſitum. Item μονῳδοὶ, qui ſoli cantant aliquid ſine choro, vt Electra Sophoclea in luctu & dolore. Μονῳδεῖν & μονῳδία, eſt quum vnus tantùm in ſcena canticum recitat & non totus ſimul chorus. Id quia in tragicis ſcenis fieri ſolebat ἐν τοῖς θρήνοις, factum inde eſt vt μονῳδεῖν vſurpatum fuerit pro θρηνεῖν, & μονῳδία pro θρῆνος, nænia, carmen funebre.

Παλινῳδέω, ῶ, recanto. Pro quo dicitur *prouerbialiter*, palinodiam cano, retexo orationem. ¶ Item metaph. apud Luc. καὶ παλινῳδῶν πρὸς τὸ χεῖρον, de iis qui à virtutibus ad vitia prolabuntur, velut vitam bene actam retractantes vitiis ſe dedendo. Παλινῳδία, recantatio, vel cantus priori contrarius, inquit Heſ. vel ſententia priori contraria. ᾄδειν παλινῳδίαν, apud Suid. canere palinodiam. Apud Iſocr. in Helenę encomio παλινῳδία vocatur Steſichori recantatio de vituperatione Helenę, vel eius liber qua illa continebatur.

Ποικιλῳδὸς, ὁ καὶ ἡ, vario modulamine canens. cantum variare peritus ποικιλῳδὸς σφίγξ Soph.

Ῥαψῳδὸς, carminum contextor & quaſi conſutor, qui ea poemata quę rhapſodię appellantur componit. Hoc nomine appellatur Heſiodus à Luciano. Sphinx quoque appellata eſt ῥαψῳδὸς à Sophocle. Frequentiùs *pro* rhapſodiarum recitatore. Budæus ῥαψῳδοὺς interpretatur carminis heroici recitatores. apud Plat. de Rep. Vocabantur ῥαψῳδοὶ, etiam Ὁμηρισταὶ, vt ſcribit Athenæus lib. 14.

Ῥαψῳδία, contextura carminum (*hexametrorum præſertim*) & quaſi conſarcinatio. de qua lege in Ῥαψῳδῶ, Ariſtot. Sunt qui ῥαψῳδίαν propriè dictam putent Homeri poeſin, in vnum quaſi corpus conſutam, quum antea eius membra diuulſa à quibuſdam circulatoribus poetis recitarentur, ſed ita inſcribuntur ſinguli etiam libri. ¶ Eſt etiam inanis loquacitas. Vide Suid. & Heſ.

Ῥαψῳδέω, ῶ, carmina contexo, & quaſi conſuo aut conſarcino. παρὰ τὸ ῥάπτειν ᾠδάς. ¶ Accipitur & *pro*, carminibus decanto, ſiue celebro, propriè autem, carminibus heroicis & quidem ita contextis. Ariſtoph. ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοις τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ ¶ Interdum etiam ſignificat, carmine heroico perſcribo, vel trado, vt apud Lucianum, εἰπὲ οὖν μοι εἰ ἀληθῆ ἐστὶν ἃ περὶ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου περὶ εἱμαρμένης ἐῤῥαψῳδήκασιν. ¶ Frequentiſſimè vſurpatur, *pro*, rhapſodias recito, vel carmina recito alicuius poetæ, *ex eorum videlicet numero qui rhapſodi vocantur*. Iſocr. in Panath. ῥαψῳδοῦντας τὰ ἐκείνων, de Homeri & aliorum poeſi loquens. Et apud Luc. Alexander dicitur Ὅμηρον ῥαψῳδεῖν. Ipſimet quoque autores ſua poemata ῥαψῳδεῖν dicuntur, vt apud Platonem Homerus & Heſiodus, Politic. 10. Lucianus autem quendam Homeri verſus ſermoni ſuo accommodantem, ῥαψῳδεῖν itidem dicit. Inuenitur dictum & de recitatione ſcriptorum hiſtoricorum. vt apud Lucianum περὶ τῶν ἐπὶ τὸ μ. &c. ἢν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς ἢ συγγραφικὸς πλέον ἢ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν ποτε, &c. ¶ Item Ῥαψῳδεῖν, loquaciter aliquid recenſere, oratione redundanti, vt inquit Bud. ex Greg. epiſt. Ῥαψῴδημα, mendacium, nugæ, Heſychio & Suidæ.

Decomp. Ἀποῤῥαψῳδῶ, verba fundito: inaniter multa loquor, Xen. Pæd. 3.

Ἐπιῤῥαψῳδῶ, recito more eorum qui ῥαψῳδοὶ appellantur, Luc.

Καταῤῥαψῳδεῖν nugari.

Ῥαβδῳδοὶ pro ῥαψῳδοὶ, & ῥαβδῳδία, pro ῥαψῳδία, quidam ſcribendum putauerunt, quòd in componendis vel recitandis rhapſodiis virgam lauri manu tenerent. Vide Euſt.

Στιχῳδοὶ, iidem qui & ῥαβδῳδοὶ, per στίχον intelligendo ῥάβδον, Euſt.

Τραγῳδὸς, qui cantando caprum meretur. Erat enim tragœdiæ præmium caper, qui τράγος dicitur. Nonnulli ex amurca, *olei fæce*, tragœdiam vocari maluerunt, ideóque primùm vocatam fuiſſe τρυγῳδίαν. Vide Athen. lib. 2. & Euſtath. Porrò τραγῳδοὺς propriè aiunt nominari actores tragœdiarum. Vſurpatū reperitur tam de poet. quàm de actore tragœdię. Τραγῳδία dicitur ἡ ἐπὶ τράγῳ ᾠδή. Paſſim pro fabula ponitur quę à tragœdo conſcripta eſt Plat. Ariſtot. Vt plurimùm circa res graues & atroces verſabatur id fabulę genus, ideóque interdum *pro*, δυσπάθεια, accipitur, teſte Suida ex Ariſtoph.

Τραγῳδάριον, q. d. tragœdiola, i. parua vel leuis tragœdia.

Τραγῳδικὸς, pertinens ad tragœdum, ſeu tragœdorum proprius. Ariſtoph. in Ran. Pro quo dicitur ſæpius τραγικός.

Τραγῳδέω, ῶ, tragœdia decanto. Plut. Exp. & tragicè decanto apud Luc. & Dem.

Decomp. Ἀτραγῴδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tragicè decantatus aut exaggeratus non eſt, Luc.

Ἐκτραγῳδέω, tragicè decanto vel exaggero. vt τραγῳδέω. A Bud. exp. cum ingenti commiſeratione narro, ex Greg. Item interpr. tragicè aliquid narro, apud Theoph. Idem poni ait & *pro*, admirationem cieo, vel ita narro vt in admirationem euadere rem velim, ex Polyb. Idem B exp. tragicè augeo & amplifico apud Polyb. τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἡγεμόνων ἐκτραγῳδῆσαι καὶ συναυξῆσαι.

Ἐπιτραγῳδῶ, idem quod præcedens. Plutarl. Προσεπιτραγῳδεῖν pro eodem.

Παρεκτραγῳδέω, tragicè exaggero vel exclamo. Παρεκτραγῳδὸς exp tragicus.

Προσεκτραγῳδῶ, tragicè exaggerans addo. vt Strabo, προσεκτραγῳδῶν δὲ τούτοις Καλλισθένης. Exp. etiam, tragicè alloquor.

Τρυγῳδὸς, aff. ex Ariſtot. de arte poet. *pro*, tragicus, qui nimirum ob muſti vtrem certat carmine. ſeu qui poemata agit canítque perunctus fęcibus ora, vt loquitur Horat.

Τρυγῳδέω ῶ, exp. κωμῳδῶ. Sunt qui dicant eſſe conuitiis & dicteriis inceſſere perunctum fæcibus ora, quoniam olim plauſtris inſidentes & perúncti fæcibus ora inuehi ſolebant in obuios quoſque. vide & prouerb. ex plauſtro loqui.

Τρυγῳδία, olim dicta fuit quæ poſtea τραγῳδία, διὰ τὸ μὴ ὄντων προσωπείων τὴν ἀρχὴν, τρυγὶ χρίεσθαι τὰς ὄψεις. vel quoniam τρύγα ἔπαθλον ἐλάμβανον id eſt νέον οἶνον. ſunt enim & qui muſti vtrem eis præmij vice datum fuiſſe dicant. Vide Athen. lib. 2.

Ὑμνῳδὸς, hymnorum cantor. Greg. Naz. ὑμνῳδὸς θείας δόξης hymnos de diuina maieſtate canens.

Ὑμνῳδία, hymnorum decantatio, vel etiam hymnus qui decantatur, apud Phalar. in epiſt 53.

Ὑμνῳδέω, ῶ hymnos canto, carmina decanto, Plat. de leg. lib. 3. Interdum *pro*, oracula edo, reſponſa do. vt Euſt. apud Dion. de ſitu orbis annot. Et pro ἀμέτρως ᾄδειν, Euſt.

Φιλῳδὸς, ſtudioſus cantus. Ariſtoph. Max. Tyrius. Φιλαοιδὸς, idem.

Χορῳδία, chori cantus, Plat. de leg.

Χρησμῳδὸς, q. d. oraculorum cantor. ſortilegus, fatidicus, Plat. in Apol. Socr.

Χρησμῳδία, vaticinium, vel vaticinatio, Poll.

Χρησμῳδέω, ῶ, oraculum edo, vaticinor, diuino, Xen.

in Apol.Socr. βύλομαι ϗ ἐγὼ χρησμῳδῆσαί τι. Χρησμῳδεῖσθαι dicitur quod oraculo editur ſeu reſpondetur, Plat. apud Aretham χρησμῳδοῦμαι,Bud. exp. oraculum mihi datur,diuinitus mihi reuelatur.

Χρησμῴδημα,oraculum,vaticinium,Suid.

Ψαλμῳδὸς,qui pſalmos canit,pſaltes.

Ψαλμῳδία pſalmorum cantatio, decantatio carminum ſeu cantilenarum, *earum peculiariter quas Dauid cecinit olim pſallens ſeu lyram pulſans*,Greg.

Ψαλτῳδὸς, videtur eſſe ὁ τὰ ψαλτὰ ᾄδων, & idem cum ψαλμῳδὸς, qui canit carmina ſeu cantilenas quæ fidibus ſeu pſalteriis adhiberi ſolent. Vel etiam qui voce ſimul canit & pſallit,vt ſit ex ψάλτης. Paralip.lib.2.c.5.

Ψαλτῳδέω, ῶ, cano ſimul voce & pſallo, Paral.lib. 2.c.6.

Ψαλτῳδία,idem cum ψαλμῳδία.

ΑΕΙΡΩ, F. ἀερῶ, tollo, attollo, erigo, eueho, κουφίζω,quaſi εἰς ἀέρα αἴρω,inquit Euſtath.Ilia.η.ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι. Θάρσος ἀείρειν. metaphor. dicitur, vt Lat. animos attollere. ¶Item pro afferre,præbere:vt Il.ζ. Μή μοι οἶνον ἄειρε. ¶Item ſimul necto.de qua ſignif.vide in compoſitis ex Εἴρω, i.necto.

59 Ἀείρομαι, in ſignificatione actiua *pro* ἀείρω. vt Iliad.ζ. Τῶν ἕν' ἀειραμένη. Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ. ¶Apud Herodot. lib.7. ἀειράμενοι πόλεμον τῷ βαρβάρῳ, bellum barbaro inferentes. Alij exp. bellum aduerſus barbarum ſuſcipientes. Item paſſ. tollor, attollor,erigor,euehor, apud Hippocrat.Hom. & alios.

Ἀέρδην,*aduerb*.cum portatione,vel portando.

Ἀερέθω, idem quod ἀείρω,& ab eo formatum: vt ἀγερέθω ab ἀγείρω. ¶Interdum etiam *pro* κρεμῶ, i. ſuſpendo,vt vult Euſt.

Ἀερέθομαι *pro* ἀείρομαι vnde ἠερέθοντο. Iliad. β. pro eodem reperitur & ἠερέθομαι, in præſenti, formatum ex præterito imperfecto, ſecundum quoſdam. vt Il. γ. φρένες ἠερέθονται. Exponitur autem interdum, εἰς ἀέρα αἴρομαι, in aërem attollor. vt Il. φ. ἀκρίδες ἠερέθονται. Exp. & κρέμαμαι, *id eſt* pendeo, pendulus vel ſuſpenſus ſum, in propria ſignif. vt Il.β. θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο, à qua pendebant vel ſuſpenſi erant. Accipitur & metaphoricè *pro* inconſtantem eſſe,vel nihil certi & conſtituti habere,animi dubium eſſe. vt Latinè,ſuſpenſo animo eſſe dicitur qui nihil certi de re aliqua ſtatuere apud ſe poteſt. vt Il. γ. Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, iuuenum mentes ſemper ſunt inſtabiles.

Ἀερτάζω,F. σω, tollo,attollo,porto: Apollon.Argon.2. ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν Οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, portabat ſublatum in humeros.

Ἀερτάω,idem quod ἀερτάζω. vnde paſſ. ἀερτάομαι, ῶμαι, cuius præt. ἤρτημαι, ſuſpenſus ſum, in Anth. Epigr.

Compoſita.

Ἀναείρω, tollo in altum,attollo,eleuo.Accipitur etiam *pro* tollo & aufero.Cum accuſ.Hom.

Ἀναερτάζω,idem.

Ἀνταείρω, contrà attollo. Et ἀνταείρομαι pro eodem, Herodot. ἀνταείρεταί σοι χεῖρας.

Ἐξαείρω,extollo,eleuo,Hippocr.

Ἐπαείρω, ſuperattollo, attollendo impono, Herodot. ἐπάειραν ἁμαξέων. Et ſimpl.*pro* attollo,erigo,& excito,ſolicito.

*Ἐσαείρω,Aſſumo,vel ſumo,in ea ſignificatione qua dicimus cibum ſumere,Theogn.

Παραερέθομαι & παρηερέθομαι,attollor,ſuſpendor: vnde Il.π παρηερέθη δὲ κάρη.

Alia compoſita ex ἀείρω,in ήορος deſinontia,ſiue ώορος cum η diphthongo impropria. Utraque enim ſcriptura reperitur.

Ἀπήορος,ου,ὁ ϗ ἡ,ex alto dependens:item altus.

Ἀπήορος,ου,ὁ,idem Epigr. κλῶνες ἀπήοροι.

Ἐπήορος,ſublimis,Apoll.Arg.2.

Μετήορος, ſublimis apud poëtas *pro* μετέωρος. Il. θ. τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιτο. ¶ Capitur etiam *pro* ſuſpenſo animi,dubio. Item μετήορον,quod inſtabile eſt tanquam in aëre ſuſpenſum. vt μετήορα δίνεα αὐτῆς.

ΑΕΛΛΑ, ἡ, procella, turbo. Dicta putatur ἀπὸ τῦ ἄειν, i. ſpirare, & εἱλεῖν, conuoluere,ſeu intorquere. Il λ. ὑπέρᾶει ἴσον ἀέλλῃ, Iliad.β. ὑπὸ ἀελλάων Χειμέριαι εἱλέωσιν.

* Ἀελλαῖος,turbinoſus,procelloſus,velox,Sophocl.

Ἀελλώδης,εος,ὁ ϗ ἡ,procelloſus,& velox,Suid.

Ἀελλής,έος, ὁ ϗ ἡ, procelloſus, turbinis in morem conuolutus.vt Il.γ. κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής.

Ἀελλήεις,εντος,ὁ,idem. Vnde fœm. ἀελλήεσσα,procelloſa,velox,Nonn.

Ἀελλέω,F ήσω conuoluo,vario,Heſych.

Ἀέλλομαι,flo,ſpiro.

Ἀελλώ, nomen viri ex harpyis inditum, quòd pernicitate ſua æquet ἀέλλας & ventos rapidiſſimos, Heſiod.

ΑΕΞΩ, augeo,accumulo. Cum accuſ.Homer. ¶Item proueho,promoueo. Heſiodus Ἔργων initio, Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει ϗ ἄδηλον ἀέξει, i. facilè *(Iupiter)* illuſtrem attenuat,& ignobilem prouehit.

Ἀέξομαι,paſſ.augeor,vel creſco.Il λ.

Αὔξω,F αὐξήσω, & Præteritum ηὔξηκα Aor.1. ηὔξησα tanquam ab αὐξέω. Idem quod ἀέξω. augeo. vnde opponuntur αὔξειν & μειοῦν apud Ariſto. Rheto.2. Αὔξειν ταῖς τιμαῖς, augere honoribus & ornare. vt Bud. apud Xenophontem exponit. ¶Item in paſſ. ſignif. augeor, creſco. vt apud Alexandrum Aphro. αὔξοισι τρίχες,creſcunt capilli.

Αὔξομαι, paſſ.augeor,creſco, incrementum accipio. Dem.Xen.Iſocr. Item vires accipio,inualeſco,roboror,Xen.Pæd.6. 60

Αὔξησις,εως,ἡ,augmentum,incrementum,Athen.

Αὐξητικός,ῦ,ὁ,augendi vim habens,Ariſtot. ¶Accipitur etiam paſſiuè,*pro*,creſcens,excreſcens,vel creſcendi aut excreſcendi vim habens,Theophr.

Αὔξη,ἡ,incrementum,apud Suidam,qui exponit etiam, βλάστησις,i.germinatio.

Αὖξις, vnde αὐξίδες, apud Ariſtot.de animal. lib.6. thunnorum piſcium fœtus, quia paucis diebus adoleſcunt.

*Αὖξις,pro σῶμα,Nicander in Alexiph.

Αὔξιμος,ου,ὁ ϗ ἡ, idem quod αὐξητικός. A Bud. in lex. exp. ad auctum & incrementum accommodatus, ex Xen in Cyneg.

Αὐξάνω,idem quod αὔξω.

Αὐξάνομαι,idem quod αὔξομαι,Ariſtot.

Compoſita ex αὔξω & deriuatis inde.

Ἀμφαυξις,εως,ἡ,dicitur truncus abietis infra quam rami fuere præciſi,Theoph.

Ἀναύξητος,ου,ὁ ϗ ἡ, qui augeri non poteſt, incremento carens,Ariſtot.

Ἀναυξὴς έος ὁ ϗ ἡ, qui non auget,Theophr. ¶Accipitur etiam paſſiuè *pro* qui non augeſcit,qui incremento non augetur. Ariſtot in 1.de cælo. Reperitur & ἄναυξον, neutro genere, idem ſignificans quod ἀναυξής.Plutarch.de anim.ſolert.ἀλλὰ ἀτελὲς μένει ϗ ἄναυξον.

Δυσαύξητος,qui difficulter augeſcit & increſcit,Theo.

Δυσαυξής,idem Theophr.

Ἐξαύξω, hinc ἐξαυξάνω, exaugeo,auctius reddo,ſeu ſupra modum

pra modum augeo.

Ἐξαυξέσθαι, immodicè augeri, Bud. ex Theophr.

Ἐπαυξω, ſiue ἐπαυξάνω, ad augeo, inſuper augeo. Dem.

Ἐπαύξεσθαι, augeri, amplificari, creſcere.

Ἐπαύξησις, incrementum, accretio, augmentum.

Ἐπαυξη, idem, Plat. de leg.

Ἐπαυξής, qui bene ſeu facilè augeſcit, Theophr.

παλιναυξής, recreſcens, renaſcens: Nonn.

παραυξω, ſiue παραυξάνω, augeo vel obiter augeo.

παραύξησις, incrementum, accretio, Dioſc.

* Συναύξησις, augmentum, incrementum.

πολυαυξής, multũ augeſcens, qui eſt multi incrementi.

προαυξω, ſiue προαυξάνω, antè augeo. Et in paſſ. προαύξεται apud Theophr.

Προαυξής, vt προαυξέες, morbi dicuntur ab Hippoc. qui accidunt ætate iam progreſſis, vt Gal. exp.

προσαυξω, ſiue προσαυξάνω, adaugeo, inſuper augeo.

προσαύξησις, accretio, incrementum.

Συναυξω, ſiue συναυξάνω, ſimul augeo. ¶ Item augeo, vberiorem reddo, Ariſtot. in Eth.

Συναυξάνομαι, ſimul creſco ſeu augeor. cum aliquo creſco ſeu accreſco, Herodian lib. 1.

ὑπεραυξω, ſiue ὑπεραυξάνω, ſupra modum augeo.

Ὑπεραυξάνομαι, ſupra modum augeſco. vel (vt Bud. interpr.) nimium creſco, Andoc.

ΑΕΤΟΣ, οῦ, ὁ, aquila. de cuius auis generib. vide Pl. lib 10. c. 3. & Ariſt. hiſt. an. lib. 9. cap. 32. Αετὸς ἐν νεφέλαις, *prouerb.* de quo vide Suid. & ſchol. Ariſtoph. & Ariſt. in Panath. ¶ In ædificiis ἀετὸς vocatur τὸ κῦρ τῆ ὀρόφου, dictum etiam ἀέτωμα, vt Suid. tradit. ¶ Heſychio eſt etiam vniuſcuiuſque radij in rota ferramentum. vt Poll. quoque lib. i. ait.

Ἀετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aquilinus. Item τὸ ἀετῶδες, aquilarum genus. Interdum etiam mos aquilinus.

Ἀέτωμα, τὸ, idem quod ἀετὸς, *peculiariter* dictum de faſtigio ædificiorum aquilæ volantis ſpeciem repræſentante. Euſt. Galeno eſt illud quod triangulari forma ſupra tectum eleuatum eſt. in lex. Hip.

Αετιδεὺς, pullus aquilæ.

Αετίτης λίθος, lapis aetites, Dioſc. & Plin.

Αέτειος, aquilinus; Suid.

Αἰετὸς pro ἀετὸς, *(Atticè vel Ionicè)* aquila. Hom. Hero-

61 dot. ¶ Item aquila, piſcis nomen è genere cartilagineo.

Αἰετόεις, εντος, ὁ, qui ex aquilarum genere eſt, ſeu aquilis ſimilis, Oppian. de venat. lib. 3.

Compoſita.

Ἁλιάετος, ſiue ἁλιαίετος, aquila marina, Ariſtot.

Βυρσαίετος, ab Ariſtoph. dicitur Cleon ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἁρπάζειν, teſte Heſychio q. d. aquila raptrix τῆς βύρσης. per iocum autem βύρσαν vocat Athenarum vrbem.

Γρυπαίετος, exp. adunca aquila apud Ariſtoph.

Γυπαίετος, aquila vulturis ſpeciem referens, Ariſtot.

Ἱππαίετος, grandis aquila, aut monſtroſum animal ex aquila & equo.

Μελαναίετος, aquila nigra aut pulla.

Νυκταίετος, aquila nocturna.

ΑΖΩ, pro vario ſpiritu varia ſignificat. Ἄζω igitur cum tenui, ſignif. ſicco, areſacio: vt tradunt Etym. & Euſt. Heſiodus, χρωματα σείριος ἄζει, i. ξηραίνει.

¶ Significat etiam τὸ ἀθρόως προσαναγεῖν τῷ σώματι θερμὸν, inquit Euſt.

Ἄζω verò cum aſpero, ſignificat veneror, colo, σέβομαι. In hac ſignif. Euſtathius affert ex Soph. οὐδὲν ἅζοντα, exponens σεβόμενον. Sed magis eſt in vſu vox paſſiua.

¶ *Deriuata ex* Ἄζω *cum tenui.*

Ἄζομαι, ſiccor, areſco. Il. δ. de populo *arbore* ſuccîſa, ἡ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας. ¶ Ab Heſych. exp. etiam ἀγανακτῶ ex Eur. Sic & Heſiod. in Theod. νεοκηδέι θυμῷ ἄζηται.

Ἄζα & Ionicè ἄζη, ἡ, fuligo, ſordes ex ignis flammis adhærentes camino aut vaſi. Ab Heſy. exp. ξηρασία, κονιορτὸς, εὐρώς. Od. χ. Exp. etiam, nigror ex putredine ortus aut ſqualor, apud Nicand.

Ἀζαλέος, ου, ὁ, aridus, ſiccus. Il. λ. Et Il. η. βοῶν ἀζαλέων, ſcutum ſicco bouis tergore intectum.

Ἀζαίνω, idem quod ἄζω, Suid.

Ἀζαίνω, idem Ἀζαίνομαι, areſio ſeu areſco, ſiccor, ſicceſco. Hom. hymno in Venerem.

Βακάζω, (comp. ex ῥάκος) veſtimenta deſicco, Heſych.

¶ *Deriuata ex* Ἄζω, *cum aſpero.*

Ἅζομαι, idem quod ἅζω, ſed magis in vſu. Il. ε. Ἀλλ' ὅ γε οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο.

ΑΗΔΩΝ, όνος, ἡ, luſcinia, ab ἀείδω, Æolica mutatione diphthongi ει in η. Heſiodus ad etymologiam alludens videtur ἀηδόνα vocaſſe ἐπιθετικῶς ἀοιδὸν. Odyſſ. τ. χλωρηὶς ἀηδὼν. Lycophron ſirenas appellat ἀηδόνας, ὡς καλὸν ἀειδούσας, inquit Euſt. id eſt, feſtiuè canentes. ¶ Heſych. ait ἀηδόνα eſſe tibiarum lingulam, & λωτίνας ἀηδόνας, tibias.

Ἀηδὼ όος, & οῦς per contractionem, idem quod ἀηδών.

Sophocles in Aiace.

Ἀηδονὶς, luſciniola, vel luſcinia, Theocr.

Ἀηδονιδεὺς, έως ὁ, idem quod ἀηδών. Theocritus, Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων.

Ἀηδόνειος, ὁ καὶ ἡ, ad luſciniam pertinens.

ΑΗΡ, ἀέρος, ὁ, aer. *vnum ex quatuor elementis.* ἀέρος δυσκρασία, apud Athen. lib. 8. aeris vel cœli temperies. ¶ Πρὸς τῷ ἀέρι διάγειν, apud Ariſtoph. ſub dio commorari. ¶ Vſurpatur etiam in plur. num. vt ἀέρων φθοραὶ, aerum corruptiones, peſtilentiæ, ſic ἀέρων δυσκρασίαι, apud Chryſoſt. ¶ In fœminino genere ſig. caligo, aer tenebroſus. vt Iliad. ε. Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀὴρ Exponitur etiam ἀερασία. Sunt qui accipiant pro inferis ſeu infernis tenebris apud Theocr. Idyll. 17. Ἀέρι πᾶ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος. vbi tamen poteſt & pro tenebris accipi. ¶ Iuxta Erotianum in ſuo lex. ἀὴρ eſt etiam noſter ſpiritus, τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα. Soph. ſcho. dicit ἀὴρ ὂν αἰτηπνέομαι. Ibidem ait eſſe graueolentem halitum per ſedem. ¶ Notatur etiam poni pro balnei parte, apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐν τῷ ἀέρι τοῦ βαλανείου χρονίσαι. 62

Plato autem in Cratylo etymon huius vocis inueſtigans dicit, ἢ ὅτι αἴρει τὰ ἀπὸ τῆς γῆς, ἢ ὅτι ἀεὶ ῥεῖ, ἢ ὅτι πνεῦμα ἐξ αὐτοῦ γίνεται ῥέοντος.

Ἀέριος, ου ὁ καὶ ἡ, aerius, qui eſt in aere. ad aerem pertinens, Ariſtot.

Αερία ἡ, *ſubſtant.* caligo, apud Ætolos, Heſych.

Αεροειδὴς, idẽ quod ἀέριος, aerius. Dicitur & ἀεροειδὴς pro eodem, vt Dioſc. 5. ἀεροειδὴς τὴν χροιάν. ¶ Αεροειδὴς, ſignificat etiam, obſcurus, caliginoſus, Heſyc.

Ἀήριος, ου, ὁ καὶ ἡ idem quod ἀεροειδὴς. Item, multus, immenſus, Heſych.

Ἀερόεις, εντος, ὁ, obſcurus, caliginoſus, poeticum eſt.

* Ἀέρωσις, Aeris conceptio. Plato ζύμωσιν. id eſt, fermentationem, dicit eſſe τῆς γεώδους οὐσίας ὁμοῦ κίνησιν καὶ ἀέρωσιν. eſt enim fermentatio motus fermenti vi factus in terreno craſſóque corpore, quo in tumorem leuem attollitur, conceptóque aere diſtenditur, inflatur & quodammodo ebullit. Quam definitionem etiam ζέσει, id eſt, ebullitioni attribuit idem, Plato.

Ἀερίζω, aerius ſum, aut aeria ſum natura præditus. vt ἀερίζων ἀτμὸς apud Dioſc. Item qui purus eſt aeris modo, non craſſus.

Ἀὴρ, έρος, ὁ, vel ἡ, pro ἀὴρ apud poetas pro tenebris, ca-

ligine, ſeu nubilo aere, vt plurimum vſurpatur, idq; fœminino genere potius quàm maſculino & opponitur τῇ αἴθρῃ, Il. ρ.

Ἠερόθεν, *aduerb.* ex aere, in Anth. Epigr.

Ἠερόεις, εντος ὁ, tenebroſus, caliginoſus, Il. θ.

Ἠέριος, ου ὁ, aerius: per aerem gradiens aut potius volans, qui eſt in aere: Il. γ. Ἠέριαι γέρανοι, aeriæ grues.

¶ Eſt etiam matutinus, ab ἦρ, de quo vide in Αἴερο.

Compoſita.

διαέριος, pro ἀέριος à Luciano nouè & iocoſè dictum pro διηέριος, apud Hom.

διηέριος pro ἠέριος, aerius, Apoll. Arg. 2.

δυσάερος ου, ὁ καὶ ἡ, malum habens aerem, Strabo.

δυσαερία ἡ, malus aer, aeris intemperies. Idem Str.

* Ενάερος, aeroſus, aerem habens, aereus, Plut.

Εναέρια, τὰ, quę ſunt in aere, aeria.

Εναερίζειν, in aerem ſubuehere: Heſ. μετεωρίζειν.

Ἐξαεροῦσθαι, in aerem abire, euaneſcere, Hippocr.

Εὐαερία ἡ, tranquillitas cœli, Bud.

*Ὑπαέριος, aerem habens, ſubdialis. In nou. conſt. imp. Leonis.

* Ὑπηέριος, idem vel etiam ſubobſcurus, Apoll. 4. Arg.

ΑΗΣΥΛΟΣ, Orion apud Etymol. pleonaſmum habere τοῦ η ſcribit pro ἄσυλος, ab ἄσαι ſignificante βλάψαι. exponit autem ἡμαρτημένος καὶ ἄτοπος, in quo peccatum eſt, inconueniens. Etymologus rurſum aliud etymon affert, nimirum ἀήσυλα dici τὰ μὴ πρέποντα, facta compoſitione ex α priuatiuo & verbo ἥδω, vt idem ſig. quod ἀηδῆ, moleſta & ingrata. Vtriuſque etymi Euſt. quoque meminit ἀήσυλος exponens βλαπτικὸς & ἀηδὴς, apud Hom. Il. ε. ἦτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν. vbi ſchol. quoque exp. ἄδικα, ἁμαρτωλὰ μὴ πρέποντα.

ΑΗΤΟΣ, exp. inſatiabilis, inexplebilis. Item πολὺς, μέγας, δεινός. Il. φ Θάρσος ἄητον ἔχουσα.

ΑΘΑΡΑ, & Atticè ἀθάρη, Æolicè autem ἀθήρα tranſpoſitis literis (*vt tradit ſchol. Ariſtoph. in Pluto*) pultis ſeu polentę quoddam genus. Galen. ad Glauc. lib. 2. ſcribit multos apud Alexandriam inter alia ἀθάρην edere. Apud Plinium ἀθάρα legitur, qui hanc vocem Ægyptiacam eſſe tradit. Quidam tamen ab ἀθὴρ deriuari putant.

Ἀθήρωμα (quod & ἀθέρωμα) tuberculum in capite naſci ſolitum. cui ſubeſt aliquid pulticulę ſimile, vt ſcribit Celſus libro 7. cap. 6.

ΑΘΕΛΓΩ, ſugo vel mulgeo, ſuctu vel mulctu detraho. Exponitur enim ἀμέλγω, item θηλάζω, ab Heſyc. legitur apud Hippocr. initio libri de humoribus. Vide Gal. & Erotian.

Ἄθελξις, pro attractione poni videtur apud Hip. de artic. χειρονωτέρη μὲν ἡ ἄθελξις, &c.

ΑΘΗΡ, έρος, ariſta, pars ſpicę acuta. A Galeno exp. quod in hordeo acuminatum eſt. Ab Erotiano autē, ἀθέρες illa tenuiſſima quæ ſunt in ſummitate hordei. Sic Dioſcorides quoque ἀθέρας de auena vſurpat.

¶ Generaliter & de frumenti ariſtis (*quæ propriè dicuntur Latinis ariſtæ*) à Xenoph. vſurpatur, quum di-
63 cit, τὸ πτύον τὰς ἀθέρας διαλέγῃ. Vnde & ἀθέρες expoſuerunt quidam veteres grammatici στάχυες ἀγεννεῖς (q. d. ſpicę degeneres) vt ſint ita dicti quaſi οὓς οὐκ ἔστι θερίζειν. Quæ Etymologia ponitur ab Euſt.

¶ Ἀθὴρ (inquit Gal.) ſignificat apud Hippocratem non ſolùm quod in hordeo acutum eſt, vt in lib. 2. de morbis: ſed & eius partis ſummum quę in cuſpide ſagittę πώγων (barba) appellatur, vt τῆς ἐπιδέσ. lib. 5. Citatur ἀθὴρ pro mucrone gladij, apud Plut. in Catone, τὸ ἐγχειρίδιον λαβὼν ἑαυτῷ τύπτω καὶ κατενέγκων. ὡς δὲ εἶδεν ἔσω πεῖ τὸ ἀθέρα, καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσαν. Vbi tamen alij aliquid particularius eſſe putant. Heſychius Æſchylum ait ἀθέρα vocaſſe τὴν ἐπιδορατίδα, lanceæ cuſpidem.

Ἀθερίς, adiect. fœm. gen. ab ἀθήρ. Nicander in Ther. ἀθερίδα ῥίζαν. Vbi Schol. ἀθερίδα ῥίζαν vocari ait à Nicandro ἢ διὰ τὸ θερμὴν εἶναι· ἢ διὰ τὸ ἀθέρας ἔχειν. ἢ διὰ τὸ ψυχρὰν εἶναι.

ἀθερώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ariſtatus. vt ἀθερώδης στάχυς, ariſtata ſpica, Gazæ.

Ἀθερίζω, F. ίσω, paruipendo, contemno: propriè, tanquam ἀθέρας. Iungitur accuſatiuo, vt Il. α. καὶ ὅ ποτέ μ' οὔ γ' ἀθέριζον. Apud Apoll. Rhod. Arg. 2. genit. iungitur, νύμφης ἀθέριξε λιτάων.

Ἀθερίνη ἡ, atherina, piſcis, Ariſt. a Gazę apud Ariſt. lib. 6. de hiſt. anim. cap. 17. Euſt. ab ἀθερίζω deductum videri ait.

Ἀθέριξ, & per pleonaſmum literę ν, ἀνθέριξ, ικος, ὁ, idem quod ἀθὴρ ariſta, Heſych. ἀνθέρικας inter cætera ſignificare ait non ſolùm τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, ſed etiam τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα. Heſiod.

Ἐξαθερίζω (*comp.*) idem quod ἀθερίζω.

ΑΘΡΑΓΕΝΗ, ἡ, nomen arboris, ex qua optima igniaria fiunt, Theoph. hiſt. pl. lib. 5. cap. vlt.

ΑΘΡΕΩ, ῶ, Fut. ήσω, P. ηκα, video, cerno, intueor. Cum accuſ. vt Ariſtoph. Et cum præpoſitione εἰς, vt Iliad. κ, ἤτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσαις.

¶ Item deſpicio, circumſpicio, conſidero, perpendo. Itidem cum accuſ. Interdum ſine caſu, vt cum ὅπως: vel cum πότερον, vel cum μὴ, apud Xen. & Plat. Deductum eſſe putatur à verbo θεωρῶ per ſyncopen, prefixo α epitatico. Etym. & Euſt. Aſpirari autem illud α ſecundùm Atticos tradit idem Euſt.

Ἀθρήματα, videntur eſſe dona quę offerebantur ſponſę quum ſeſe primum retegebat, & dempto velo ſponſo & cognatis præbebat conſpiciendam, & θεώρητρα, eandem ob rem nominabantur. Heſychio ſunt munera quæ à cognatis mittuntur virginibus nubentibus apud Lesbios.

Ἀθρείω, videre cupio, Suid.

Compoſita.

Αναθρέω, ῶ, perſpicio, attentè conſidero, Thuc.

Διαθρέω, ῶ, diſpicio, Ariſtoph. in Neb.

* Επαθρέω, aſpicio, Tryphiod. in Ilij excidio.

Εσαθρέω, ῶ, conſpicio, conſpicor, Il. γ.

Εναθρεῖν, fixis oculis intueri H.

Καταθρέω, ῶ, inſpicio vel perſpicio, Heſych.

Περιαθρέω, ῶ, circumſpicio, attentè conſidero, Heſych.

Περιάθρησις, circumſpectio, diligens conſideratio.

ΑΘΡΟΟΣ, ου, ὁ, confertus, in vnum collectus, coaceruatus, aut denſus, frequens, aut vniuerſus, ſimul totus, ſimul omnis. vt ἀθρόα πόλις, apud Thucyd. Sic ἀθρόος ὁ λαός. Sic δόμος ἀθρόος, in Epigr. ¶ Frequenter in plur. num. vſurpatur. Iliad. τ. Apud Xenoph, ἀθρόοι opponuntur τοῖς διεσκεδασμένοις, id eſt, diſperſis. Apud Gal. ad Glauc. 1. ἀθρόαι κενώσεις, exp. effuſæ euacuationes. ¶ Ἀθρόον aiunt Euſtathius & Etymol. ſignificare etiam ἀφνίδιον, repentinum, οἱονεὶ τὸ δίχα θρόου. In qua ſignif. tradit idem Euſtathius Atticos ſolitos tenuare, ob α priuatiuum: at quum ſignificat ὁμοῦ, tunc aſpirari (vt moris eſt α collectiuum) vt ſit ἀθρόον quaſi ἅμα θρόῳ, i. vnà cum ſtrepitu: vel ἀθρόον dicatur quaſi ἅμα θορὸν, i. πηδῆσαν. Ait præterea Etymologicus hanc vocem pro repentino ἀπροσπαρεξωνεῖσθαι, pro collecto παρεξωνεῖσθαι, ſimul & δασύνεσθαι.

¶ Ἄθροος autem proparoxytonon vide in compoſitis ex Θρέω.

Ἀθρέως,

Αθρόως, confertim, vniuerſè, ſummatim. Exp. & confeſtim. Luc. Pro ἀθρόως dicitur interdum ἄθρόον aduerbialiter. Thucyd.
Αθρότης, ητος, ἡ, vniuerſitas. Alexand. Aphrod.
Αθροότης, idem quod ἀθροότης apud Laërt.
64 Αθρὸς, idem quod ἀθρόος. & eſt factum ex eo per ſynæreſin: ideóque quidam cum circumflexo ſcribendum putarunt: ſed conſuetudo obtinuit vt cum acuta priore proferretur, quemadmodum & vt tenui ſpiritu notaretur, licet Atticè aſpiretur. Ariſtoph. ἐςῶτας ὥςπερ τοὺς ὀρεοκόμους ἀθρούς. Sic ἀθρόον ςρατόπεδον pro exercitu confertim copiis inſtructo. Habet & comparat. ἀθρούςερος, apud Athen. & Gal.* habet & ſuperlatiuum ἀθρούςατος, Plut. in Cęſare.
* Μεταθρόος, Idem quod ἀθρόος. & μεταθρόα adu. vniuerſim, confertim. Arat.
Αθροίζω F. σω, P. κα, congrego, colligo, congero, coaceruo. Plato cum accuſ.
Αθροίζομαι, congregor, colligor. Plut. in Rom. ἀθροιζόμενοι πρὸς αὐτοὺς, confluentes ad illos. Apud Plat. ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν, Bud. exp. contrahi in ſe ipſum, *hoc eſt* apud ſe eſſe.
Αθροισμα, τὸ, congregatio, i. res congregata. cœtus vel aceruus. Exp. & multitudo.
Αθροισμὸς, οῦ, ὁ, & ἄθροισις, εως, ἡ, congregatio, i. ipſa congregandi actio.
Αθροίσιμος, q. d. congregatiuus, vt ἀθροίσιμος ἡμέρα apud Greg. dies quo populus congregatur.
Αθροιςὴς, οῦ, ὁ, congregator, collector.
Αθροιςήριον, ου, τὸ, congregationis locus.
Αθροιςικὸς, congregatiuus, collectiuus, vel vim congregandi habens.
* Επαθροίζω, inſuper congrego. Plut.
Συναθροίζω, (*comp.*) coaceruo, colligo. Sy. apud Plat. in Phædone, συνηθροισμένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὑτὴν, videtur eſſe quod Cic. dicit Tuſc. 1. animus à negotio omni ſeuocatus, & ſecum eſſe coactus.
Συνάθροισις, & συναθροισμὸς, coaceruatio, congeries. Eſt tamen συνάθροισις potius ipſe coaceruandi actus. Et συναθροισμὸς, id quod coaceruatum eſt: *ideoque rectè exponitur*, congeries. Eſt etiam nomen figuræ apud Rhetores. Vide Quintil. lib. 8. c. 4. Vide & apud Rutil. Lup.

ΑΘΥΡΩ, ludo, luſito, vt pueri quiſquilias colligentes hami & conſtruentes, inquit Bud. Idem apud Herodian. παιδίον ἀθῦρον. exp. puer ludibundus. Dicitur de quouis luſus puerilis genere. Philo. ὡς παῖδες παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες, οἱ ψάμμους γεωλόφους ἀνιςῶσι. Generaliter etiam de quouis ludente dicitur, & exp. παίζω. Euſtathius ait à θύω deriuari. i. prorumpo. prorumpo.
Αθυρμα, τὸ, luſus, ludus, ludicrum. Propriè luſus puerilis. Il. ε ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν. ¶ Item oblectamentum. Od σ. δίδυ δ' αὖ ἀθύρματα θυμοῦ. Exp. & ἄγαλμα. i. ornamentum. Suid. ex Epigr.
Αθυρμάτιον ου, τὸ, diminut. Luc. in dialogo Doridis & Galateę de Cyclope loquens, ἔφερε δὲ ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα geſtabat vrſi catulum, oblectamentum ſuum, vel delicias ſuas.　　　　(exultim ludo.
Αθυρεύομαι, ludo, luſito. Exp. & ſaltito, nempe ludendo

Compoſita.　　　　(ludit. Euſt.
Ανάθυρμα, τὸ idē quod ἄθυρμα, ludus. vel id quo quis
Προσαθύρω, ludo cum, ſeu colludo cum. Heſych.
* Συναθύρω, colludo. Theocr.
Σκαλαθύρω, ludibundus fodio ſeu fodico. vel fodiens ſeu fodicans ludo cum aliquo. Fit enim ex σκάλλω ſeu σκαλεύω & ἀθύρω. Alicubi tantū ſig. vel fodico vel ludo, vt exp. ab Heſych. Ariſtoph. in Pace rectè vſurpauit pro inire ſeu coire. Ἢν μειρακίσκῳ ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλαθῦραι, i. συνουσιάσαι, vt exp. ſch. Σκαλάθυρμα, q. d. fodicatio ludicra. Σκαλαθυρμάτιον, ludicra ſeu ludicrę nugę Ariſtoph.

ΑΙ, pro εἰ, ſi. Vtuntur hac particula Dores. Theocr. αἴ τοι πισθύσαιμι. Item αἴκα Doricè, vt apud Thucydidem, eodem libro, αἴκα αὐτοῖς δοκῇ. Apud Homerum frequenter cum particula κε ſiue κεν. Il. ψ & ω, αἴκε πίθηαι, ſi parueris, ſi pareas. Il. θ αἴ κέν ποθι φόως Δαναοῖσι γένηαι. Et αἴ κέν πως apud eundem, ſi quo modo, ſi fortè aliqua ratione, Il. α, & β Apud eundem αἴ κέ ποθι, vacante ποθι. Αἰ μὴ niſi, εἰ μὴ, apud Theocritum, Idyl. 5. Αἰ μὴ, τὸ φλάσαιμι. Vt autem εἰ pro εἴθε interdum ponitur, ſic & αἴ. Ferè autem ſubiungitur γὰρ. vt Odyſſ. υ, Αἰ γὰρ τοῦτο ἔειπε ἔπος τελέσειε Κρονίων. Sic & Herod. Gregorius Naz. iunxit aoriſto indicatiui, Αἰ θανόν γε τί με μήτηρ ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἔθηκας Eſt autem, αἴ, pro αἴθε, per apocopen, vt Suidas tradit. At αἱ, eſt plurale articuli prępoſitiui fœm. g. à ſing. ἡ, vt αἱ γυναῖκες.

ΑΙ, vel ΑΙ, hei, Eheu. Αἴ (inquit Euſtathius) eſt etiam δυσφορικὸν, i. quo vtimur nos aliquid ægrè ferre ſignificantes. Item μεμπτικὸν, i. quo vtimur alicui ſuccenſentes, vt apud Ariſtoph. αἴ τάλαν, hei miſer. Suidas autem ſcribit, αἶ cum tenui & circumflexo eſſe θρηνητικὸν luctus ſignificationem habens, vel luctui aptum. Itidem ſcholiaſtes Euripidis ex Herodiano annotat hac in ſignificatione circumflecti. 65
At Euſtathius αἴ pro εἴθε vtinam: & pro εἰ, ſi: item quum eſt θρηνητικὸν, δυσφορικὸν, μεμπτικὸν, eodem accētu acuto notat. Raro autē ſolum poſitū, frequēter geminatum reperitur. In Adonidis epitaphio inuenitur & ſolum & geminatum. vt Κάτθανε δ' ὁ μορφὰ σὺν Αδώνιδι Κυπρίδος, αἴ αἴ. In verſu ſequenti, Ὤρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες, αἴ τὸν Αδωνιν. Ponitur & abſque caſu, ac tum ferè geminari ſolet. Soph. in Aiace, Αἴ αἴ τίς ἄν ποτ', &c. ¶ Interdum térque quatérque repetitur. vt apud Luc. in dial. Philop. αἴ αἴ αἴ αἴ τῶν κενῶν ἐλπίδων. At αἱ eſt plurale arti. poſtp. fœm. g. à ſing ἥ, quæ. Apud poetas ſignificat interdum etiam, hæ, vel illę.

ΑΙΑΖΩ, F. ξω, lugeo, lamentor. Fit ab αἴ, i. heu, vt docent grammatici. Sophocl. in Aiace, νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοί. Cum accuſ. vt in Epitaphio Adonidis. Αἰάζω τὸν Αδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.
Αἴαγμα, τος, τὸ, gemitus, lamentatio, Euſt.
Αἰακτὸς, οῦ, ὁ, deflendus, gemitu dignus, lamentabilis, luctuoſus, lugubris. Ex Ariſtoph.

Compoſita.

Δυσαίακτος, ου ὁ καὶ ἡ, grauiter aut miſerabiliter defletus. Exponitur & qui non facilè lugetur. & qui vix ſatis lugeri poteſt. Citatur ex Macchabæorum tertio, αὐτὶ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου θανάτου. Redditur & lugubris, *vt ſit pro* αἰακτός. Item qui non facilè luget, ἀσυμπαθής.
Επαιάζω, allamentor, illacrymor. Luc. de hyacintho, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον ἐπαιάζοντα τοῦ νεκροῦ.
Υπαιάζω, q. d. ſublamentor. Ex Epigr.

ΑΙΑΝΟΣ οῦ, ὁ, vel Αἰανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, grauis & acerbus, vel luctuoſus. Nam Pindari ſcholiaſtes vult eſſe ab αἴ αἴ factum. Idem ait λιμὸν αἰανῆ appellari vel famem grauem & moleſtam, ab αἴ αἴ: vel perpetuā, ab αἰὲν At Sophoclis ſcholiaſtes in hæc ex Electra verba, ὡς ἔμολες αἰανῆ τᾷ γᾷ, vult contrà ex hoc nomine factam eſſe illam particulam αἴ & eſſe hîc αἰανὴ pro θρηνητική. Idem in hoc Aiacis hemiſtichiū, νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, ait αἰανῆς κύκλος ſona-

... vel ἀδιάλειπτος, id eſt tenebroſus, vel perpetuus.

Δυσαιανής, idẽ quod δυσαίακτος. Aeſchylus in Perſis.

AIBOI, *aduerb.* indignantis ſeu dolentis, vt οἴμοι, teſte Suida & Heſychio. Ariſtoph. Αἰβοῖ, τί ληρεῖς; Idem αἰβοῖ τάλας, hei miſer. Interdum admirantis, teſte eodem. H. Ariſtoph. in Neb. Αἰβοῖ πονηρὸν γ' οἶδα. &c. i. papæ. Ponitur & ἐπὶ ἡδονῆς, vt annotat Suid. afferens ex Ariſtoph. Αἰβοῖ οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον.

AIΓANEA, (& Ionicè ἡ αἰγανέη,) & Αἰγάνεον, ου, τὸ iaculum vel ſpiculum, tragula. Heſych. ἀπὸ τοῦ αἰγείοις ἱμᾶσιν ἠγκυλῶσθαι. Odyſſ. δ. Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. Apollon. Rhod. Argon. 2. ὀρέξατο Πηλεὺς Αἰγανέη. Suidæ eſt iaculum paruum ex ſolido ferro: Euſtathio genus haſtæ leue & longum, παρὰ τὸ κατὰ αἰγῶν ἵεσθαι, quòd in capras mitteretur.

AIΓEIΡOΣ, ου, ἡ, populus: ſed propriè populus nigra: nã alba λεύκη dicitur, vt videre eſt apud Theophr. Dioſc. & Ariſtot. Homerus hanc arborem vocat μακεδνὴν. Od. η & μακεδνῆς. Od. η Schol. Apollonij deducit παρὰ τὸ ἐκ τῆς ἔρας αἴρεσθαι καὶ κινεῖσθαι, ἢ παρὰ τὸ κατάγνυσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

Ἐξαιγειροῦσθαι, dicitur ἡ λεύκη, (populus alba) i. in nigram mutari Theophr.

* Αἰγειροφόρος, ὁ, ἡ, populifer, qui vel quæ populis abundat. Max. Tyr.

* Αἰγειρών, ῶνος, populetum, locus populis arboribus conſitus. Strabo.

* Αἰγειρῖται, ſpecies fungorum qui in populi nigræ (trunco naſcuntur.

66 AIΓIAΛOΣ, ου, ὁ, litus, ora maritima. Athẽ. ex Theophr ὃ φύεται ἐν αἰγιαλοῖς Videtur deduci παρὰ τὸ ἄγνυν τὴν ἅλα, vt & ſynonymum ἀκτὴ ab eodem ἄγω (i. frango) deducitur.

Αἰγιαλίτης, ου ὁ, litoreus. Dioſc. In fœm. gen. αἰγιαλῖτις, ιδος litorea, in Anth. epigr.

Αἰγιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Αἰγιαλεύς, piſcator, litoreus, quaſi in litore degens, apud Alciphr.

Παραιγιαλίτης, (*com.*) exp. vt αἰγιαλίτης. Athen.

AIΓIΘAΛOΣ, ου, ὁ, parus, auis inimica apibus. Vide Ariſtot. & Plut.

AIΓIΘOΣ, ægithus: auis de qua vide Ariſtot. & Plin. Scribitur & αἴγιοθος, à Gaza vocatur Salus.

AIΓΛH, ἡ, fulgor, ſplendor. vt χαλκοῦ αἴγλη, Iliad. β. apud Aratum ὀλίγη αἴγλη. Cic. exp. tenui cum lumine. Poeticum eſt. Ariſtides tamen eo vtitur in Romę encomio. ¶ Heſychio eſt etiam χιτών, apud Soph. in Tereo: χιτὼν & πέδη, apud Epicharmum in Bacchis. ¶ Αἴγλα ſeu αἴγλα μυσίλη, idem quod μυσίλη Poll. lib. 6. cap. 11.

Αἰγλήεις, εντος, fulgẽs, ſplẽdidus, coruſcus. Il. α. αἰγλήεντος ὀλύμπου. In fœm. gen. αἰγλήεσσα, ſplendida. In obliquis fit etiam craſis. Reperitur enim αἰγλῶντα pro αἰγλήεντα, vt τιμῶντα pro τιμήεντα, apud Hom.

Compoſita.

Παναίγλήεις, omnino lucidus ſplendidúſque. Eurip.

Στρεψαίγλος, ου, ὁ καὶ ἡ, fulgorem auertens. Ariſtoph.

AIΓΥΠIOΣ, ου, ὁ, à veterib. dicebatur qui à recẽtioribus γύψ, vt tradit Suidas, i. vultur: auis prædatrix & rapax, ex aquilarum genere. Hom. Soph. Herodot.

AIΓΩΛIOΣ, nomen auis nocturnæ ſeu noctiuagæ, vlulam Latini appellant. Scribitur & αἰγωλιός, vide Ariſt. hiſt. anim. lib. 9. c. 17.

AIΔHΣ, apud poetas, ου ὁ, Orcus, tartarus, inferi. Od. μ. ὑπήλθετε δῶμ' ἀΐδαο. Et Il. φ. Πέμψειν εἰς ἀΐδαο. vbi ſubauditur δῶμα vel alius eiuſmodi accuſatiuus. ¶ Nõnunquam eſt ipſe deus inferorum Pluto. Il. ο. ¶ Item mors, in Anth. Epigr. ¶ At ἀΐδης vide in comp. ex Εἴδω, i. video. Fit ex α priuat. & ἰδεῖν aor. 2. verbi. Εἴδω, i. video. Eſt enim ἀΐδης locus tenebroſus, & (vt dixit Virg.) ſine luce domus.

Αἰδνὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricoſus. Soph. Vide & alias ſignif. in comp. ex Εἴδω, i. video.

Αἲς ἄϊδος, pro ἀΐδης. Il. α. ψυχὰς ἄϊδι προΐαψε. Et Od. κ. ψυχὴ δ' ἄϊδός δὲ κατῆλθε.

Αἰδόσδε & Αἴδος δόμον, aduerbialiter ponuntur pro εἰς ἄϊδος δόμον.

Αἰδωνεύς, έως, ὁ, Pluto, deus inferorum Heſiod.

Αἰδώνιος, ὁ καὶ ἡ, lethalis. Heſych.

ᾍδης (cum α habente ι ſubſcriptum) ου, ὁ, in proſa idem quod ἀΐδης, ex quo factum eſt per ſynæreſin. Ponitur ſępe ἐλλειπτικῶς. Dicitur enim εἰς ᾅδου, ſub. οἶκον, & ἐν ᾅδου, ſub. οἴκῳ.

AIΔΩΣ, όος, & per craſim οῦς in dat. αἰδοῖ, in accuſ. αἰδόα, vel αἰδῶ *vt quidam.* pudor, verecundia. Interdũ in bonam partem. vt apud Soph. αἰδῶ λαβεῖν, pudore tangi. Sic Il. ο. Quatenus ſit laudabilis αἰδώς, vide Ariſt. Eth. lib. 3. c. 11. & lib. 4. c. 15. Interdũ in malã partem. vt apud Hom. Αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. ¶ Item reuerentia, veneratio, obſeruantia per quam ætate aut ſapientia aut honore aut aliqua dignitate antecedentes reueremur & colimus. Xen. Hom. Apud Pl. in Rom. αἰδὼς τοῦ βασιλέως regis reuerentia, Idem in Solone, αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ τιμὴν παρὰ πᾶσι, i. reuerebãtur & honorabãt eum omnes. ¶ Item membrum genitale, inguen. & Lat. pudenda. Il. ζ. Etym. & Euſt. τὴν αἰδῶ dictam volunt à non videndo ex α priuat. & verbo ἰδεῖν, quod pudor cogat oculos auertere. vnde prouerb. αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς de quo vide Eraſ. in Chil.

Αἶδος, εος, τὸ, idem quod αἰδώς.

Αἰδοῖος, ου, ὁ, venerabilis, veneratione dignus, venerandus, reuerendus. Od. θ. & λ ¶ Item *in actiua ſignif.* verecundus. Od ρ. & Il. ζ.

Αἰδοίως, cum reuerentia, cum obſeruantia. Od τ.

Αἰδοῖον, ου, τὸ *ſubſt.* inguen. In plur. αἰδοῖα, pudenda. 67
quæ tamen quidam dicta putant παρὰ τὸ οἰδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα, quaſi οἰδεῖα, Thucyd. Herodot.

Αἰδοιώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, formam inguinis habens. Athen.

Αἰδοιικός, ου, ὁ, ad inguen pertinens. Æginet.

Αἰδοίϊος, poeticè pro αἰδοῖος, venerabilis.

Αἰδέομαι, οῦμαι. F. έσομαι & ήσομαι, præt. ᾔδεσμαι, aor. 1. ᾐδέσθην idem quod ἐντρέπομαι, veneror, reuereor, veneratione proſequor. Cum accuſ. Xen. Pęd. 1. αἰδούμενος τοὺς πρεσβυτέρους. Sic αἰδεῖσθαι θεούς, apud Hom. ¶ Interdum eſt potius, timeo, vereor. vt Il. γ. Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. ¶ Item, pro pudet me, verecundor, verecundia tangor. vt αἰδοῦμαι τάδε horum me pudet. Plut. Od. ζ. αἰδέομαι γὰρ Γυμνοῦσθαι ¶ Item timeo, non audeo. Od. ξ καὶ οὐ παρέοντ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι. ¶ Item placor, & iniuriam remitto, irã condono, inquit Bud. apud Greg. φιλίαν αἰδεῖσθαι εἰδώς, dicitur is qui ſe amico ſe exorabilem præbet. Significat etiam placo, exoro. Dem. contra Ariſtocr. καὶ φεύγειν ἕως ἂν αἰδέσηταί τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος vide Harpoc. & Heſych. Vſurpatur & in ſignif. paſſ. vtpote cuius inuenitur act. αἰδῶ, & compoſitũ κατῃδῶ. Sic apud Dem. ᾐδεσμένος, exoratus, placatus.

Αἰδήμων,

Αἰδήμων,ονος, ὁ ϗ ἡ, verecundus. Athen. de Iſocr. ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέςατος. Ponitur in virtute apud Ariſt. in eth.lib.2.& 4.

Αἰδημόνως, verecundè, prudenter. cui opponitur θραςέως apud Xen. in ſymp. Αἰδημονέω,ῶ, F.ήσω, verecundus ſum, verecundiam ſeruo.

Αἴδεσις,εως,ἡ, veneratio, reuerentia. Item (vt inquit Bud.) venia & miſericordia, & perſonæ periclitantis reſpectus, & tuitio vltionis animaduerſioniſque remiſſio, Dem.

Αἰδέσιμος,ου,ὁ ϗ ἡ, in oratione ſoluta, pro poetico αἰδοῖος, venerabilis, reuerentia dignus. Apud Greg.eſt, dignus qui exoret. ¶Apud Pauſan. αἰδέσιμον, Bud. interpr. inuiolatum, intactum, ἄσυλον.

Αἰδεσιμότης,ητος,ἡ, exp. veneratio, q.d. venerabilitas. Pro quo elegantius vſurpatur τὸ αἰδέσιμον, vt apud Lucian. in Nigrino, τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, Latini oris dignitatem dicunt.

Αἰδεςὸς,οῦ,ὁ, reuerentia dignus, idem quod αἰδέσιμος, ſed minus vſitatum, Plut.

*Αἴδιμος, venerabilis, veneratione dignus. Iuſt.in cōſt.

Αἴδομαι, etiam dicitur pro αἰδέομαι, Hom. Plut.

Compoſita.

Αναιδὴς,έος,ὁ ϗ ἡ, impudens, inuerecundus Od.ρ. ὅςτις θαρσαλέος ϗ ἀναιδής ἐςι προΐκτης. Apud Dem. ἀναιδὴς ἐς χρήματα. Aff. & pro eo cuius nos nō pudet: vt ἀναιδέςατος τοῖς ἀκολάςοις, minimè pudendus intēperantibus. Metaph. tribuitur etiam rebus ſenſu carentibus, ἀναιδὴς πέτρα. Ili.ν. Τὸ ἀναιδὲς pro ſubſtantiuo ἡ ἀναίδεια, impudentia. Interdum aduerbialiter ponitur: vt ἀναιδὲς βλέπειν, impudente aſpectu eſſe, impudentiam oculis præ ſe ferre.

Αναιδῶς & ἀναιδῶ, impudenter.

Αναίδεια,ἡ, impudentia, inuerecundia, Hom. Demoſth.

Αναιδεύομαι, impudenter me gero. Hinc ὑπεραναιδεύομαι, impudentia vincor, Ariſtoph.

Αναίδητος,ὁ ϗ ἡ, accipitur pro ἀναιδής, impudens.

Αναιδημόνως, abſque vlla reuerentia, & q.d. irreuerenter: ſeu abſque vllo pudore, impudenter, Gal.

Απαιδοιόω,ῶ, q.d. pudenda mutilo, *pro*, præputium ſeco, circumcido, Poll.l.2.

Επαιδέομαι,οῦμαι, pro ſimplici αἰδέομαι, erubeſco, verecundia afficior. vnde ἐπαιδεσθήσομαι, apud Eurip. me pudebit. Επαιδεσθεὶς, reueritus, Plut. de leg.

Καταιδέω,ῶ, (quod & αἰδῶ, ſed rarius) erubeſcere facio, pudore perfundo, & ad venerationem cogo vel impello, flecto animum, inquit Bud. ex Plut.

Καταιδέομαι,οῦμαι, reuereor, vel valde reuereor. Ariſtoph. in Nub. καταιδέσθητι πατρῷον Δία. Item pro perpudet, vt ait Bud. ex Plut.

Κίναιδος, cinædus, pathicus. Latinè quoque cinædum de puero meritorio dicunt: ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν αἰδῶ, i. τὸ αἰδοῖον, vel quaſi κινὸς αἰδῶς, Plut. in Polit. ¶Sic dicitur & gemma quæ Erythræus etiam lapillus appellatur, Arrian.

Κιναιδία, cinædica obſcœnitas ſiue impuritas aut impudicitia, Æſch.

Κιναιδίζομαι, cinędicè me gero, impuritate & obſcœnitate cinędos imitor. Κιναίδισμα, obſcœnitas cinædica apud Euſt. Κιναίδιον auicula quæ & ἴυγξ, teſte Heſych. παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον: vnde & σεισοπυγὶς, dicitur. Lat. motacilla.

Ακίναιδος, (*comp.*) qui cinædus non eſt, ſed caſtus & pu-
68 dicus, Suid.

Κυναιδὸς, impudens: vt canis, Heſych.

ΑΙΖΗΟΣ,οῦ,ὁ, (pro quo & αἰζηὸς,) iuuenis qui iuuenili robore viget: παρὰ τὸ ἄγαν ἢ ἀεὶ αἵματι ζέειν facta cōpoſitione ex α epitat. & verbo ζέω, quod iuuenes ferueant & calidiores ſint atque animoſiores. Ilia.υ. τὶς αἰζηῶν αἰζηῶν, Il.ξ. βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν, Heſiod. in Erg. τεσσαρακοντάετης αἰζηὸς ἕποιτο, iuuenis quadragenarius. Rurſum pro νέος, ſeu ἀκμάζων, adiectiuè. Ilia.π. Ανέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε, iuueni & robuſto ſeu florenti annis & valenti viribus. Dicitur Αἰζήϊος quoque pro αἰζηὸς vt ὁμοίϊος pro ὁμοῖος. Heſiod. αἰζήϊος ἀνήρ.

ΑΙΘΗΡ, έρος,ὁ, æther, vt apud Eurip. Ορᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ᾽ ἄπειρον αἰθέρα, Cicero interpr. Vides ſublimè fuſum immoderatum æthera. ¶Interdum aër. Od.ο. Aliquando apud Hom. exp. ab Euſtat. altiſſimus aer, & luce reſplendēs aer, ſiue ſplendor qui eſt circū aerē, vt Il.θ. οὐρανόθεν δ᾽ ἄρ᾽ ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ. Nonnunquā etiā αἰθρία aer ſerenus & ſudus, ac minimè nubilus: vt Ilia.ρ. Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ᾽ αἰθέρι. Vſurpatur & fœminino genere, vt Ilia.π. Αἰθέρος ἐκ δίης. ¶Capitur etiam pro cœlo, deorum domicilio, *vt & æther Latinè.* Apoll. Arg.1. ἐς αἰθέρα χεῖρας ἀνέσχον, ad cœlum manus tollebant. Et apud Sophoclem, αἰθέρα δῦναι, cœlum ſubire. Idem periphraſticè dixit οὐρανίον αἰθέρα pro οὐρανόν. Heſych. ſcribit etiam ſignificare inflammationem, atque ita vſurpaſſe Euripid. in Troad. Datiuum αἰθέρι, poetæ aduerbialiter interdum vſurpant, pro ἐν αἰθέρι. Sic & accuſ. αἰθέρα pro ἐς αἰθέρα Hom. Anaxagoras à verbo αἴθω deducit, ætheris nomine ignem ſignificans, quòd ſuperiora igne ſint plena. At Ariſtot. lib.1. de mundo ait cæli & ſiderum ſubſtantiam appellari ætherem, non ab αἴθεσθαι, id eſt, ardendo: ſed διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν, ex eo quòd ſemper currat.

Αἰθέριος,ου,ὁ ϗ ἡ, ætherius, vel potius æthereus. ad ætherem pertinens. Interdum eſt epithetum Iouis apud Ariſt. & Luc. Pro αἰθερία ponitur itidem apud Ariſt. in lib. de mūdo, μετὰ δὲ τὴν αἰθέριον ϗ θείαν φύσιν. Αἰθερίως, purè, & mundè, inſtar τῶν αἰθερίων *quæ terrenis ſunt puriora.*

Αἰθεροειδὴς,έος,ὁ ϗ ἡ, ętheris naturam habens, ętherem referens, vt apud Gal. ad Glauc.2. αἰθεροειδὲς πνεῦμα τὴν οὐσίαν, pro ſpiritu tenuiſſimo. Item pro αἰθέριος, apud Iuſt. Martyrem.

Αἰθερώδης, etiam aff. pro αἰθεροειδής.

*Εξαιθερόω, in aerem conuerto, Plut.

ΑΙΘΡΑ, vel Ionicè αἴθρη,ἡ, aeris ſerenitas, aer ſerenus & ſudus, Il.ρ. Fit ab αἰθὴρ, vt tradit Euſt.

Αἶθρος,ου,ὁ, pruina, frigus matutinum. Ody.ξ. A Suida exp. τὸ καῦμα.

Αἰθρὸς,οῦ,ὁ, flans à ſerena parte cœli ventus, Heſych.

Αἰθρινὸς,οῦ,ὁ, matutinus, Heſych.

Αἰθρέω,ῶ, conturbo tempeſtate ſeu procella. Heſych. & Suid.

*Αἰθρήεις, ſerenus, ſudus, Opp. lib.4. de ven.

Αἴθριος,ου,ὁ, ſerenus, ſudus, Dioſc. Theocr. ¶Αἴθριος ἠχὼ apud Nonn. periphraſticè pro tonitru. ¶Item ſubdialis, qui eſt ſub dio, qui eſt ſub aere, vel ſub Ioue frigido, Luc. ¶Item frigidus, Soph.

Αἰθρία,ἡ, aer ſudus & ſerenus, ſerenitas, ſudum. Vide Ariſtot. de mundo. Huic opponitur ὁμίχλη. ¶Exp. & nocturnum ſerenum, apud Herodot. in Euterpe. Apud eundem, ἐν αἰθρίῃ, exponitur etiam ſub dio.

Αἰθριάζω, F.άσω, ſereno, ſerenum reddo, illuſtro. Ariſt. in Probl. αἰθριάζειν τὸν ἀέρα & ἐπινεφῆ ποιεῖν opponit. ¶Item pro, in ſereno cœlo verſor, apud Greg.

Αἰθριάω, nocturno ſereno expono, ſeu ſub dio per noctem expono, Hippocr.

Compoſita.

Αλεξαίθριον, aff. ex Soph. pro, tectum calidum, nempe ad arcendum frigus nocturnum.

Απαιθριάζω, ſereno, Ariſtoph. ὁ Ζεὺς ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας.

Ἀιθριάζω, abſolutè ponitur apud Xen. pro diſſerenare, Exp. & ſub dio agere.
Εναίθριος, ſubdialis, qui eſt ſub dio, Theophr.
Εξαιθριάζω, ſereno cœlo expono. Exp. & ſub dio teneo. Item ad ſolem expono, inſolo.
Συνεξαιθριάζω, (*Decomp.*) ſub dio vnà pono.
69 Μιξαίθριον, vel μιξαιθρία, ſerenitas pluuiis hyemalibus permixta, Hippocr. Theophr.
Υπαιθρος & ὑπαίθριος, idem quod ἐναίθριος: vnde ἐν ὑπαίθροις τόποις, Luc. Item ἐν ὑπαίθρῳ, Xenoph. ſub dio. Υπαιθρα, τὰ, pro caſtris Polybium dixiſſe putat Bud.

ΑΙΘΥΙΑ, & Ionicè Αἰθυίη, ἡ, mergus: auis de qua vide Ariſtot. hiſt. an lib. 5. c. 60.

ΑΙΘΩ, vro, incendo, accendo. Cum accuſatiuo Herodot. ¶ Interdum *eſt neutrum abſolutum*, ardeo, fulgeo pro αἴθομαι, Soph.
Αἴθουσα, ἡ, *particip.* quæ vrit aut vritur. quæ ardet quæ ſplendet. ¶ Interdum tranſit in nomen ſubſtant. & ſignificat porticum domus: dicitúrque αἴθουσα vel quaſi αἰθομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, quę calefit aut illuſtratur à ſole: vel διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐτῇ τῷ χειμῶνι, quòd hyeme calefiant homines in ea: vt Etymol. ait Ody. σ ὄφρ' ἵκετ' αὐλῆς αἰθούσης τε θύρας. Sunt autem (Ili. υ.) αἴθουσαι ξεσταί. vt Euſt. ait ſubdiales porticus ex politis lapidibus factæ. Idem alibi Homerum αἰθούσας appellare ςυλωτὰς ἕδρας ait.
Αἴθομαι, paſſ. ardeo, vror, Hom. Pind.
Αἶθος, εος, τὸ, ardor, æſtus, Heſych. Dicitur etiam πῦρ καὶ ἡ φλὸξ, inquit ſchol. Apoll. Argon. 3.
Αἰθὸς, οῦ, ὁ, ardens, flagrans. Item ambuſtus. Euſtathius ait αἰθὸν apud Ariſtoph. ſignificare ἀπηνθρακωμένον, i. in carbones redactum. Callima. in hymno in Dianam σποδιὴν αἰθὴν appellat cinerem nigrum, vt ait ſchol.
Αἰθήεις εντος, ὁ, ex vſtione niger vel etiam ruber, vt, apud Nicand. in Alexiph. αἰθήεντες ἐχῖνοι.
Αἴθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facilè comburitur: vt αἴθινα ξύλα, apud Etym.
Αἰθόλικες, puſtulę in ſumma cute, ex igni, aut aliunde, dictæ ἀπὸ τοῦ αἴθειν. Vide Erotiani & Galeni lexicon in Hippocr.
Αἴθων, ωνος, ὁ, ardens, flagrans. Item καυστικός, (comburens) comburendi vim habens: vt apud Lycoph. πρηστὴρ αἴθων. ¶ Significat & ſplendidum vt αἴθων σίδηρος, apud Homer. expon. ferrum ſplendidum aut nigrum, vt inquiunt gramm. αἴθωνες λέβητες, lebetes ſplendidi & nitentes, aut qui igni vruntur, vt ait Euſtat. ¶ Item metaphoricè αἴθων dicitur equus, leo, homo à colore, niger ſeu rutilus, aut feruidus, qui cum ardore fertur vel ardente impetu, apud Hom. & Soph.
Αἰθάλη, ἡ, fuligo, λιγνὺς, apud Dioſcor. & Gal. & Luc. Exp. & cinis & nigrum illud quod ex camino colligitur. Vertitur etiam, fauilla, à Gaza, in Alexand Aphrod. probl. lib. 2.
Αἴθαλος, ου, ὁ, ſubſt. idem quod αἰθάλη, apud Athen. ¶ Item adiect. vſtus, toſtus, ardens, apud Pind.
Αἰθαλόεις, εντος, ὁ, fuliginoſus, fuligine oblitus. Item ardens, reſplendens, coruſcus, ſplendidus: vt αἰθαλόεις κεραυνὸς, apud Heſiod. αἰθαλόεν μέγαρον, Od. χ. domus reſplendens igni.
Αἰθαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fuliginoſus, fumeus, obſcurus, Ariſtot.
Αἰθαλέος, ου, ὁ, cineritius. τεφρώδης, inquit ſchol. Nicand. in Ther.
Αἰθαλίων, ωνος, ὁ, ardens, aut ardorem ſeu æſtum ſectans, ardore gaudens, vt τέττιγες αἰθαλίωνες apud Theocr. Idyll. ζ.

Αἰθαλόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, vro, comburo, apud Eurip. & Lycoph. Item nigrefacio, nigrum reddo. Propriè fuliginoſum facio, in cinerem & fauillam redigo, apud Dioſc. (vt Bud. ait) eſt vro ad fuliginem colligendam. Apud eundem αἰθαλοῦν λιγνὺν, exponitur colligo fuliginem, facio fuliginem. Αἰθαλωτὸς, οῦ, ὁ, vſtus, combuſtus, apud Lycophr.
Αἰςὴρ, ῆρος, ὁ, incenſor, qui incendit, Opp.
Αἰθύσσω, ſplendeo: in Anth. Epigr. ¶ Item calefacio, item incendo, apud Suidam. Exp & moueo, item concutio: vt apud Athen. αἰθύσσει φρένας. ¶ Item *in ſignif. neutra*, prorumpo, apud Suid. Expon. & ῥιπίζω. item extendo. Vide Heſ. & Suid.
Αἴθυγμα, τὸ, Suidas ait de igne dici. Exp. & κίνησις, ὅρμημα, ῥίπισμα, & Latinè, ſuſcitabulum, vel fomes & incendium. Metaphoricè pro incitamento ſeu incitabulo, Polyb.
*Αἰθυκτὴρ, Violentus, impetuoſus, Oppian.
Compoſita.
Αναίθω, vro, accendo. Moſchus in Am. fugit.
*Υπαίθω, ſubardeo, αἴθω, Sophocl.
Αναιθύσσω, idem cum αἰθύσσω, Etym.
*Καταιθύσσω, idem quod αἰθύσσω, Pind.
Αποαιθαλόω, comburo, apud Baſil.
Καταίθω, idem quod αἴθω, citatur ex Eurip.
Κατηθαλόω, idem quod αἰθαλόω, apud Luc. dicitur Vulcanus κατηθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου, pro, vſtulatam faciem habens fuligine.
Κόμαιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, cuius coma ignei coloris eſt, Lyc. 70
Παναιθος, totus lucidus ſplendidúſque, Heſych.
Παραιθύσσω, idem cum αἰθύσσω. Exp. Epigr. apud Pind. θόρυβον παραίθυξε μέγαν, tumultum magnum excitauit.
Πυραίθω ignem facio, ignes excito.

ΑΙΚΑΛΛΩ, F. αλῶ, blandior, aſſentor, adulor, palpum obtrudo. Cum accuſatiuo, Philoſtr. Idem Ariſtoph. in Equit. dicit, Ηκαλλ' ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα, vbi ſchol. ait idem his verbis ſignificari: & eſſe αἰκάλλειν propriè canis qui auribus & cauda blandientis ſignum præbet. Α κηλῶ deduci quidam putauerunt, i. demulceo, alij aliunde.
Αικάλος, ου, ὁ, aſſentator, adulator, Heſych.
Υπαικάλλω, (*comp.*) q. d. ſubaſſentor, clam aſſentor.

ΑΙΚΙΑ, ἡ, verbera, verberatio, pulſatio, plaga. Propriè ſignificat indigna verbera, id eſt, quibus aliquis indignè afficitur, aut pulſationem indignam & contumelioſam. Generaliter autem eſt iniuria quæ fit alicui eum cædendo aut pulſando. Dicitur αἰκίας δίκη, (inquit Bud.) actio iniuriarum ob verbera, Iſocr. ¶ Fit αἰκία ex ἀεικία, (i. indignitas, indecentia) inquit Euſt.
Αἴκιον, ου, τὸ, læſio, damnum, apud Herodot.
Αἰκίζω, F. ίσω, verberibus indignè afficio, pulſo, crucio. Budæus ait poni pro, contumelioſè tracto, ſæuio in aliquē. Item contumelioſè mutilo & trunco. Item flagris cędo. Sophocl. Sed vſitatior eſt vox paſſ. αἰκίζομαι actiua ſignificatione, Plut. πᾶσαν αἰκίαν αἰκισάμενος ἀπέκτεινε apud Soph. in Aiace, Καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται, i. μαςίζει. ¶ Itē αἰκίζομαι in *paſſ. ſignif.* pulſor, verberor, crucior, &c. vnde ᾐκισμένοι τὰς ῥῖνας, mutilati naribus Strab.
Αἰκισμὸς, οῦ, ὁ, verbera, pulſatio, plaga, flagellatio, Dem.
Αἴκισμα, τὸ, idem. A Lyſia ponitur pro mutilatione corporis.
Αἰκιςεία, ἡ, quę pulſat &c. Suid.
Αἰκιςικὸς, οῦ, ὁ, ad pulſandum procliuis, contumelioſus.
Καταικίζω, (*comp.*) defœdo, contumelioſè iniuriéque fœdo, Od. τ.

ΑΙΜΑ,τος,τὸ,ſanguis, cruor, γαῖα ῥέυσα αἵματι, Hom. Etym. deducit ἀπὸ τοῦ αἴθειν, fortaſſe propter calorem cuius ſanguis fomes eſt. ¶ Item cædes, homicidium: vnde apud Demoſthenem, ἐφ' αἵματι φεύγειν, ob cædem exulare. Sic vtitur & Sophocles, item Euripid. in Oreſte. ¶ Heſychius ait Sophoclem in Electra αἷμα vocaſſe τὴν μάχαιραν, i. enſem, quod & Suidas annotat. ¶ Item, conſanguinitas. Ariſtoteles Pol.2. Apud Sophoclem οἱ πρὸς αἵματος, conſanguinei. ¶ Item genus, ſemen. Il ζ. & υ. Et pater filium vocat ſanguinem ſuum. Odyſ.π. Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσὶ καὶ αἵματος ἡμετέροιο.

Αἱμάτιον ου τὸ, q.d. ſanguiculus, exiguus ſanguis.

Αἱματικὸς, οῦ, ὁ, ſanguineus, conſtans ſanguine. Alex. Aphr.

Αἱμάτινος, ου ὁ καὶ ἡ, idem, ſed minus vſitatum.

Αἱματηρὸς, ſanguinolentus, cruentus, Soph.

Αἱματόεις, εντος, ὁ, ſanguinolentus, cruentus. Homer.

Αἱματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſanguinolentus, ſanguini permixtus, apud Gal. Nonnunquam idem eſt quod ſanguineus, ſanguine prçditus apud Ariſtot.

Αἱματία, ἡ, ius nigrum, quod vſitatiſſimum Lacedæmoniorum erat edulium: vt ait Poll. Αἱματῖτις χορδὴ apud Athen. inteſtinum fartum ſanguine, apud Athen.

Αἱματίτης, ου, ὁ, hematites: lapis ſic dictus vel quòd ſanguinis colorem referat, vel ab effectu, quòd ſanguinem reprimat. Vide Plin. lib.36 cap.16. & Dioſc. lib.5. ¶ Item pro vena. ¶ Fœm. αἱματῖτις, ſanguinaria: vnde αἱματίτιδες φλέβες apud Hipp.

Αἱμάτη ἡ, enſis, gladius, apud Soph.

71 Αἱματίζω, ſanguinem elicio, Ariſtot.

Αἱματόω, ῶ, F. ώσω, cruento, cruore ſeu ſanguine inficio, ſanguinolentum reddo. Item interficio, vt Heſy. & Etym. tradunt.

Αἱματοῦμαι, cruentor. Item in ſanguinem vertor, Gal.

Αἱμάτωσις & ἐξαιμάτωσις, aff. pro, ſanguificatio, ſanguinis generandi munus, ex Gal.

Αἱμάσσω, & Atticè αἱμάττω, F. ξω, P. χα, idem quod αἱματόω, Sophocl. ἐν τοῖοις δὲ χεῖρας αἱμάξαι βροτοῖς, manus cruentare. ¶ Interdum ſignificat, vellicando ſanguinem elicio, vellico ita vt ſanguinem eliciam.

Αἱμάσσομαι, cruentor, ſanguine inficior apud Soph. & Luc. Exp. & occidor apud eundem Soph.

Αἱμακτὸς οῦ ὁ, ſanguinolentus, vt αἱμακταὶ ῥανίδες, apud Eurip.

Αἱμασία ἡ, ſepes. Propriè (inquit Suid.) ſepes quæ ſpinas habet. Sic dici aiunt quia αἱμάττονται earum ſpinis qui eas ingrediuntur, Theocr. ¶ Item maceria, ſeptum murale exponitur apud Herod. lib.1.

Αἱμασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſepis vel maceriæ formam habens. Aut ex eadem materia factus qua αἱμασιαί. Exp. & maceroſus, apud Plat. de leg.

Αἱμευτὴς, οῦ ὁ, ſalgamarius, apud Dioſcoridem, inquit Bud.

Αἱμηρὸς, idem quod αἱματηρὸς, ſuprà Heſ. Suid.

Αἱμόω ῶ, idem quod αἱματόω ῶ Heſych.

Αἱμαλέος, ſanguineus, cruentus, in Epigr.

Αἶμος ου ὁ, locus arboribus denſus aut fruticibus.

Αἵμων, ονος, ἡ, cruentus. Eurip. At αἵμων, pro δαήμων, i. peritus.

Αἱμώνια σῦκα, ficuum genus in Paro inſula, ita dictum ob ruborem, inquit Athen.

Compoſita, Ex quibus deſinentia in μων poetica ſunt.

Αναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſanguine carens, Ariſtot. Expon. & exanguis.

*Αναιμόσαρκος, cuius caro ſanguinis eſt expers. Anacreon.

Αναιμεὶ, ſine ſanguine.

Αναιμία, ἡ, ſanguinis priuatio, q.d. carentia ſanguinis.

Αναίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ idem quod ἄναιμος, Hom. Ilia. ε.

Αναίματος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Athen.

Αναίμακτος, non cruentus aut cruentatus, non ſanguinolentus. Vnde & ἀναιμακτὶ, aduerb. non cruentè, ſine ſanguine, Heſych.

Αναιμωτεὶ, q.d. incruentatè, i. abſque cruentatione: Latini dicere ſolent, incruenta pugna, vel Marte incruento. Ennius dixit, ſine ſanguine & ſudore. Scribitur & ἀναιμωτί. Hom. & Apollon. item Luc. Herodian. Plut. & alij.

Ανδρόσαιμον, ου, τὸ, vel ἀνδρόσαιμος, ου, ἡ, ruta ſyluestris. Sic dicitur quòd eius flores, ſi digitis terantur, ſanguineo ſucco manent. Vide Dioſc.

Αὔθαιμος, qui eſt eiuſdem ſanguinis. τοῦ αὐτοῦ αἵματος, ὤν: vnde αὔθαιμοι, fratres. Heſychio. Citatur ex Auth. Epigr. Et αὐθόμαιμοι idem apud Lycophr.

*Αὐθαίμων, idem quod αὔθαιμος, frater, Soph.

Αφαιμάσσω, ſanguinem elicio vel detraho, in Hippiatria.

Αφαίμαξις, ſanguinis detractio.

Δίαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſanguinolentus, cruentus, Erotian.

Εναιμος ου, ὁ καὶ ἡ, ſanguine prçditus, Herodot. τοιοῦτοι θεοὶ γίγνονται ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεις. ¶ Item ſanguinolentus, cruentus, ſanguine adhuc ſtillans, vt ἔναιμον ἕλκος, & ἔναιμον τραῦμα, apud Dioſc. ¶ Item ἔναιμον φάρμακον, medicamentum quod adhuc cruento vulneri inijcitur, vt tradit Gal. Ideo exponi ſolet, medicamentum ſiſtendo ſanguini aptum.

Εξαιμος, ſanguine deſtitutus, qui multum ſanguinis effudit, exanguis, Plut.

Εξαιματόω, in ſanguinem verto, apud Aphr. in Probl.

Εξαιμάτωσις, ipſa actio vertendi in ſanguinem, ſanguinis effectio à Bud. exp. ſanguinis generatio, apud Gal. ad Glauc.2.

Εξαιματωτικὸς, vim generandi ſanguinis habens, apud Aphr. in Probl. Συνεξαιματόω τῷ, (*decomp.*) vnà cruento. Et paſſ. συνεξαιματοῦμαι, vnà cruentor. Philo de vita Moſ. lib.1. συνεξαιματοῦνται δ' αὐτοῖς λίμναι.

Εξαιμάσσω, cruento, vel valde cruento: vt apud Syneſ. ἐξαιμάττων τὸν ἵππον.

Ισχαιμος, quaſi ἴσχων αἷμα, ſiſtens ſanguinē, ſiſtendi ſanguinis vim habens Gal. Item herba à ſiſtēdo ſanguine ſic appellata, quæ & ἰσχαίμων, apud Theophr.

Καθαιμος, ſanguinolentus, cruentus: vt κάθαιμα τραύματα apud Euripidem.

Καθαιματόω, cruento.

Καθαιμάσσω, itidem pro, cruento: vel valde cruento.

Καθαιμακτὸς, cruentatus, cruentus.

Λειφαιμος, (ὁ λειπόμενος αἵματος) cui ſanguis deficit. Gal. Exp. etiam, decolor & pallidus.

Λειφαιμέω, ῶ, ſanguine deſtituor, Ariſt.

Ολιγόαιμος, vel potius ὀλίγαιμος, cui parum eſt ſanguinis. Apud Alex. Aphr.

Ολιγαιμία, ſanguinis paucitas.

Ομαιμος, conſanguineus, frater, vel ſoror, apud Soph. Interdum & adiectiuè ponitur: vnde ὅμαιμον σπέρμα apud Soph. in Antig.

* Ομαίμης, idem quod ὅμαιμος Pind.

Ομαίμων, idem. Poetica ſunt.

Ομαιμοσύνη, conſanguinitas in Anthol. Epigr. 72
Eſt item fraternitas.

Decomp. Αὐθόμαιμος, idem quod ὅμαιμος.

Συνομαίμων, frater vel ſoror.

Πολύαιμος, multum ſanguinis habens, ſanguine abundans, Gal. ad Glauc.

Πολυαιμία, ſanguinis abundantia.

Πολυαιμέω, ῶ, abundo ſanguine. Ariſtot.

Πολυαίματος, idem quod πολύαιμος, Plut.

Συνόμαιμος & συναίμων, conſanguineus, frater, vel ſoror. Poetica ſunt ambo.
Υφαιμώσσις, nimia ſanguinis abundantia, Poll.
Υφαιμος, ſubtus ſanguinem habens: cui ſubeſt ſanguis, in Epigr.
Φιλαίμων & φιλαίματος, ſanguinis amans, ſanguinis auidus, ſanguinarius, Heſych.

ΑΙΜΥΛΟΣ, ὁ καὶ ἡ, blandus, feſtiuus, lepidus, affabilis, ab Heſych. exp. ἀστεῖος. Item συνετὸς, & ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν. Vſurpatur nonnunquam de perſona, vt Plutarchus in Eumene, εἰπεῖν μὲν οὐ δεινὸς, αἱμύλος δὲ πιθανός. Sępius de ipſa oratione, Lucianus, αἱμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ τῶν λόγων σου. ¶ Item *in malam partem*, illecebroſus, deceptor, blanditiis decipiens, Heſiod. Et apud Plat. αἱμύλος ἔρως, exp. impoſtor, pellax. Exp. & aſſentator. Euſtathius autem ab αἷμα deducit, quem vide.
Αἱμυλία ἡ f. ſtiuitas, lepor, Plut.
Αἱμύλιος, ὁ καὶ ἡ, idem quod αἱμύλιος, Hom. Heſiod.
Αἱμύλλω, decipio. Vnde χρεμύλος, vir quidam dictus ab Ariſtoph. quaſi αἱμύλλων τοὺς χρεωφειλέτας, i. decipiens creditores.
*Αἱμυλομήτης, conſultus, vafri conſilij, Hom. in hymno in Merc.

ΑΙΝΟΣ, ὁ, apologus, dictū fabuloſum, aut prouerbiale, ſermo ſeu oratio prouerbialis. Exp. & griphus, ænigma. Euſtathius ait veteres tradere quæ ſequuntur, Αἶνος eſt oratio fabuloſa quæ à brutis animantibus, aut à plantis ad hominum admonitionem traducitur, vt ait Lucillius Tarræus in primo de prouerbiis. Archiloch. Heſiod. Theocr. ¶ Item ſimpliciter pro quolibet dicto capitur, vt inquit Euſtathius. Ody ξ. Ω γέρον αἶνος μὲν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. ¶ Item aſſenſio, συγκατάθεσις, vt ait Euſtathius: hinc fieri dicens ἀναίνεσθαι, pro μὴ συγκατατίθεσθαι. Sic & αἰνεῖν pro aſſentiri vſurpatur. ¶ Item laus, encomium, aut oratio laudatoria, Ody. φ. τί με χρὴ μητέρος αἴνου; quid opus habeo laude matris, ſeu laudatione?
Αἰνίσσομαι, (& αἰνίττομαι Atticè) obſcurè ſignifico, obſcurè, vel occultè innuo, inuolucro quodam verborum ſignifico, ænigmaticè ſignifico. Item alludo ad aliquid. Cum accuſ. vt Plato in Apol. τοῦτ' ἂν εἴη ὃ ἐγώ φημί σε αἰνίττεσθαι. Interdum cum præpoſ. εἰς vel πρὸς: vt apud Æſchin. αἰνιττόμενος εἰς ἐμὲ, i. occultè me ſignificans. Et αἰνίττομαι τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα per hoc ſignifico aerem, Plat. aliquando & cum infinit. vt apud Plut. in Themiſt. αἰνίττομαι παρέξειν τὰ ἐγκλήματα. Dicitur & αἰνίττομαί τι τοῦτο ὅτι pro, occultam ſeu obſcuram do huius rei ſignificationem. Ponitur etiam abſolutè. Ariſt. Rhet. 3. μεταφοραὶ γὰρ αἰνίττονται. ¶ Vſurpatur & in paſſiua ſignif. vt χρησμὸς ἠνιγμένος, apud Ariſtoph. oraculum obſcurè editum. Et apud eundem τὰ σοῦ ἠνιγμένα, quæ aptis ænigmatis ſignificata ſunt.
Αἴνιγμος, ὁ, ænigma, Athen. Plat. Plut.
Αἴνιγμα, τὸ, idem. Quidā exp. ſcirpus, ambages verborum, oratio verborum inuolucris tecta, apud Athen. 10. dicitur, δι' αἰνιγμάτων: vt & δι' αἰνιγμῶν. Et ἐν αἰνίγμασι. i. obſcurè, occultè. ¶ Item pro occulta ſignificatione alicuius rei, apud Aret. in Apol. ¶ Thebanis λόχον etiam ſignificabat, vt refert Euſt. quia οἱ λοχῶντες βούλονται κρύπτεσθαι καὶ λανθάνειν ὡς εἰ καὶ ὑπὸ σκότῳ φανῆναι.
Αἰνιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ænigmaticus, ænigmaticè (i. obſcurè) dictus vel ſcriptus, Ariſtot.
Αἰνιγματωδῶς, ænigmaticè, per ænigmata, Athen.
73 Αἰνιγματίζομαι, ænigmaticè loquor, ſermone obſcuro vtor.
Αἰνιγματιστὴς, ſermone ænigmatico vti ſolitus, qui ſermone ęnigmatico vti gaudet, apud Greg.
Αἰνικτὸς, οῦ, ὁ, ænigmaticè & obſcurè dictus, ænigmaticus, obſcurus, Suid. ex Soph.
Αἰνικτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Αἰνικτηρίως, ænigmaticè, obſcurè, cum inuolucris & ambagibus verborum. Æſchyl. in Prometheo.

Compoſita ab αἰνίττομαι.

Παραινίττομαι, obiter declaro & velut per ænigma, tacitè & obſcurè innuo, Baſil. & Plut.
Υπαινίττομαι, ſuboſcurè declaro ſiue innuo, ænigmaticè ſignifico, tacitè & occultè innuo, apud Demoſth. & Plut.
Αἴνη, ἡ, idem quod αἶνος, laus, Herodot. l. 8.
Αἰνέω, ῶ, F. έσω, vel ήσω (ſed ήσω magis antiquū eſt, & à poetis Ionicè vſurpatur, potius quàm in ſoluta oratione.) P. ᾔνηκα, laudo. Exp. & approbo, ſeu cōprobo. Odyſſ. π. Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα. ¶ Item aſſentior. Cum datiuo perſonæ apud Apol. Arg. 2. *Item pro æmulor. Pind. Iſthm. 7. τὸ δὲ Διοδότοιο παῖ, μαχατὰν αἰνέων Μελέαγρον &c. æmulans laudes Meleagri. ¶ Interdum pro παραιτοῦμαι, renuo, recuſo. Sic ſumi dixit Plut apud Heſiod Νῆ ὀλίγην αἰνεῖν μεγάλη δ' ἐν φορτία θέσθαι. ¶ Item ſubigo ordea, madefaciens aqua: vt ait Ælius Dionyſius apud Euſtat. At in hac ſign. Pauſanias ibidem ſcribit αἰνεῖν non αἰνεῖν, dicens αἰνεῖν ſignificare πτισσειν apud Pherecratem & Ariſtoph. in Pace, vnde comp. πτισσοαινεῖν pro αἰνέω, interiecto ι.
Αἰνέομαι οῦμαι pro αἰνῶ, Heſych.
Αἴνημι pro αἰνέω, dicunt Æoles, Hom.
Αἴνεσις, εως, ἡ, laudatio, vel aſſenſio. Αἰνέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, laudabilis, laude dignus, Heſych. Αἰνεσία, quoque reperitur apud Callim. & Apoll. Rhod.
Αἰνετὸς, οῦ, ὁ laudabilis, laude dignus, Heſyc. Αἰνέτης, ου, ὁ, laudator, deprędicator, Hippocr.
Αἰνίζομαι, F. σομαι idem quod αἰνῶ, laudo. Exp. & admiror, ab Heſych. Il. ν. αἰεὶ δ' ὅστε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων. Sic & Il. θ. ¶ Item pro αἰνίσσομαι pro quo & αἰνίζω, obſcurè ſignifico, apud Euſt. & Suid.

Compoſita ab αἶνος & αἰνέω.

Επαινος, ου, ὁ, laus, laudatio: vt apud Plat. ἔπαινον ἔχειν, laudari. ¶ Item pro oratione quæ habetur in laudem alicuius, citatur ex Plut. in Lycurgo. Επαινὴ, Heſych. exp. ἐπαινετὴ ἢ δεινὴ καὶ φοβερά.
Επαινέω, ῶ, F. έσω, & έσομαι (& interdum apud poetas ήσω) laudo, Iſocr. in Panath. προσειπόντες αὐτὸν ἐπῄνουν. Dicitur & ἐπαινῶ σε ταῦτα pro χάριν ταῦτα, in his te laudo, apud Plat. Et ἐπαινῶ σε τῆς τέχνης, ſub. ἕνεκα apud Iulianum imp. in epiſt. ¶ Item approbo, aſſentior: vt exponit Euſt. Ilia. β μῦθον ἐπαινήσαντες. Et cum dat. Ilia. α. Ενθ' ἄλλοι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μνηστῆρι. Επαινοῦμαι, laudor. Interdum cum accuſ. ſolo, interdum & quidam ſæpius cum accuſ. præpoſitione interiecta, vt Philoſthr. ἐπαινοῦμαι τὴν ναυτιλίαν. Apud Lucian ἐπαινεῖται εἰς τὸ κάλλος, laudatur ob pulchritudinem. Επαινούμενος, qui laudatur, laudem meretur. Επαινουμένως, laudabiliter, cum laude. Citatur ex Diodoro.
Επαινετέος, laudandus, vel laudabilis.
Επαινετὸς, τὴ, τὸν, laudabilis, laude dignus, laudatus. Chryſippus, τὸ δ' ἀρεστὸν ἐπαινετόν. Et ἐπαινετὸς τοῦ ἤθους, pro ἕνεκα τοῦ ἤθους.
Επαινετῶς, laudabiliter, ita vt laudem mereatur.
Επαινέτης, ου ὁ, laudator. Επαινετικὸς, laudatorius, vel ad laudandum propenſus.
Εὐαίνητος, benè laudatus, Pind.
D. comp. Αντεπαινέω, ῶ, viciſſim laudo, Xen.
Αξιέπαινος, vel ἀξιεπαίνετος, laude dignus, laudabilis, prædicandus, commendabilis, Xen.
Παρέπαινος & παράψογος, dicuntur eſſe verba Rhetoricorum.

toricorum apud Plat.in Phædro.

*Πολυέπαινος,Multum laudandus,Xen.in Ageſilao.

προεπαινῶ,prius laudo,vel ante alium laudo.

Συνέπαινος, adiect. adſtipulator vel aſtipulatrix, qui vel quæ aſſentitur aut comprobat: vt συνέπαινός εἰμι τῶδε, comprobo hoc.

Συνεπαινέω,ῶ,collaudo. Et *pro*,comprobo,aſtipulor, aſſentior,Plut.

Ὑπερεπαινέω,ῶ,ſupra modum laudo,Æſchin.

Καταινέω,ῶ, comprobo,annuo,aſſentior,acquieſco,Th. l.4. Ἀριστώνυμος δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις κατῄνει. ¶ Item concedo aliquid petenti, annuo petitioni alicuius: vt τὴν παῖδα vel τὴν θυγατέρα κατανεῖ,Eurip.& Plut. Sunt qui interpr.ſpondeo vel deſpondeo.

Κατάινεσις,exp.aſſenſus,approbatio:item ſponſio.

Decomp. Συγκατάινος, adiect. qui vel quę aſſentitur,aſtipulator vel aſtipulatrix,Demoſth. Συγκαταινέω,ῶ, ſimul approbo,vel ſimpl. approbo,aſſentior, aſtipulor,Xen.

Συγκατάινεσις,idem quod κατάινεσις.

74 Παραινέω,ῶ, ſuadeo, hortor. Item admoneo. Dicitur παραινῶ σοι τοῦτο,vel παραινῶ σοι ποιεῖν τοῦτο,Plat.Xen. Thuc.Plut. interdum cum ſolo datiuo perſonæ *pro*, conſilium do alicui. Et παραινῶ σοι ὅπως χρὴ ποιεῖν, conſilium tibi do vel admoneo te quomodo faciendum ſit. ¶ Interdum *pro*,admoneo ſimul & præcipio vel præcepta do, vt Bud.exp.apud Iſoc. ad Philipp. ¶ Interdum etiam videtur eſſe iubentis pro imperio, ſiue imperantis aliquid fieri,inquit Henr. Steph.vt apud Ariſtoph. in Ranis, παραινῶ σοι σιωπᾶν.

παράινεσις, adhortatio, admonitio, conſilium quod datur, Thuc.Xen.Iſocr. Gellius ad caſtigationem & emendationem pertinere vult l.6.c.14.

παραινέτης,ου,ὁ,adhortator,ſuaſor,admonitor.

παραινετικὸς,κὴ,κὸν,adhortatorius,ſuaſorius,monitorius:vt παραινετικὸς λόγος,Iſocr.

παραινετικῶς,exhortatiuè,exhortatoriè, more exhortantis,vel cum exhortatione.

Συμπαραινῶ, (*decomp.*) ſimul exhortor, vnà cum aliis hortor,vel ſimpliciter pro παραινῶ.

Πολύαινος,ου,ὁ καὶ ἡ, multùm laudatus, multa laude dignus:vt Vlyſſes apud Hom.Il.κ. Ex eodem aff.& *pro*, loquax,garrulus,Il λ.

Συναινέω,aſſentio.Item comprobo,approbo.Apud Xen. Pæd.8. βούλομαι δὲ ταῦτά σοι συναινέσαι.

Συναίνεσις,comprobatio,aſſenſus.

Συναινέτης,comprobator,qui aſſentitur.

Σύναινος,pro eodem.Exp.enim,ὁμόδοξος ab Heſ.

*Ὑπεναισία,approbatio,nutus,voluntas,Apollon.

Ὑπεραινετὸς,ſupra modum laudabilis.

ΑΙΝΟΣ, οῦ, ὁ καὶ ἡ, grauis,horrendus, horribilis, χαλεπός,Heſiod. Hom.Il.θ αἰνὸν ἄχος,grauis mœror. In compoſitione grauem ſeu horrendum. item malum & infelicem ſignificat, vt in αἰνόγαμος, αἰνόθρυπτος, &c. Significat etiam vehementiam, vt in αἰνοβίας. ¶ Αἰνὸν ὄνειρον apud Homerum exponit Euſtathius obſcurum & ænigmaticum, ab αἶνος quod pro ænigmate ponitur. ¶ Αἰνὰ aduerb.pro αἰνῶς,vt αἰνὰ χολώθη apud Callimachum hymno in Delum,grauiter ſuccenſuit. H.Steph. ab aduerbio αἲ deducit: aut etiam ex αἰανὸς ab αἲ deriuato per ſyncopen factum eſſe dicit.

Αἰνῶς, grauiter, horrendè. item, valde, vehementer, Hom.

Αἰνόθεν à re graui & horrenda: Il η. Ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς, ex malo malè, *vel*,cum graui malo,à grauibus malis.ſiue poſt grauia mala.

Αἰνότης,ητος,ἡ,grauitas.Exp.& δεινότης.

ΑΙΝΥΜΑΙ, capio:idem quod λαμβάνω & αἱρέω:Od.ξ. ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται.capit me deſiderium Vlyſſis.Affertur & αἴνυμαι καρπὸν χθονὸς,fructus terræ capio,ſeu percipio fructus quos terra dat.

Compoſita.

Ἀπαίνυμαι,aufero,detraho,adimo,ἀφαιρῶ.

Ἀποαίνυμαι,idem: Il ν. Τρώϊα,τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι, quæ interfectis adimo ſeu detraho: arma nimirum. Et Od.ξ. θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον,reditum adimebat,ἀφῃρεῖτο.

Ἐξαίνυμαι,eximo,vel extraho,Heſych.

Παραίνυμαι,aufero,Heſych.

περιαίνυμαι, detraho, demo. idem quod περιαιρέομαι. Exp.& περιλαμβάνω & περιέχω.

* Συναίνυμαι,ſimul capio,colligo,Hom.Il.φ.

ΑΙΞ, αἰγὸς,ἡ, capra.Interdum & ὁ αἴξ,caper: vt apud Herodot. in Euterpe, σέβονται δὲ πάντας τοὺς αἶγας οἱ Μενδήσιοι. Et Ariſtot.de nat.anim.ʒ. αἰγὶ φυσῶντι τὸ πῦρ. Apud eundem de nat.l.8. αἲξ ἄγριος,caper ſylueſtris. Et apud Hom. αἲξ ἀγρία. Lat.caprea. Euſt. vult Attico more in maſculino genere vſurpari. Fieri aiunt à verbo ἀΐσσω:vt ſit primum ἀΐξ deinde per ſynæreſin αἴξ. ¶ Item αἴξ, capra, ſignum cœleſte. Vide Proclum. ¶ Item auis quædam in aquis verſans.Citatur ex Ariſtot.de nat.anim.lib.8.cap.3.

Αἴγειος,ου,ὁ καὶ ἡ, caprinus,hircinus,Hom.Athen. Αἴγεος etiam pro eodem dicitur.vnde fœminum αἰγέη,quod abſolutè nonnunquam ponitur pro, pellis caprina: ſubaudito nomine δορά:Herod.in Melp. Dicitur & αἰγῆ per contractionem, vt λεοντῆ,κυνῆ, pro λεοντέη, κυνέη &c. 75

Αἰγινόεις,εντος,ὁ,(adiect.poet.)capris abundans. Vt αἰγινόεντα ὄρεα,apud Hom.

Αἰγίσκος,ου,ὁ, caper iuuenis,qui Lat. dicitur hœdus,& à Græcis etiam ἔριφος.Αἰγίδιον,ου,τὸ,idem.

Αἰγὶς,ίδος,ἡ, pellis caprina, idem quod αἰγέη. ¶ Item ægis, munimentum pectoris. Quidam ſcutum eſſe volunt,vt docet Euſt.Iliad ο. In qua ſignif.nonnulli volunt αἰγίδα dici ἀπὸ τῆς αἰγὸς; ſed ab ἀΐσσω vocari volunt. ¶ Item rete contextum ἐκ στεμμάτων, inquit Dionyſius apud Euſt. ¶ Item quiddam quod meditullio pini arboris innaſcitur. apud Theophr.

Αἰγώνιος,ὁ,caprile. At Αἰγωνίων, nomen paſtoris, Theocr.

Αἴγιλος,herba quædam capris grata,Theocr.

ΑΙΟΛΟΣ,ου,ὁ, varius, variegatus: Il.η. σάκος αἰόλον. ¶ Aliquando etiam varius,metaph. multiplex,implicitus,ambagioſus,Lycophr. Euſt in Od.κ.ait memoriæ proditum,virum prudentem fuiſſe Æolum: à quo prouerbialiter dicatur etiam qui verſutus ſit. ¶ Porphyrius vult ſignificare velocem, & deduci ab ἄελλα. Euſt.Ilia.τ annotat πόδας αἰόλος ἵππος,idem eſſe ac πόδαργος,id eſt celeripes. Sic & Suid.& Heſych. ¶ Ita etiam dicitur ſcari piſcis altera ſpecies,vt refert Euſt.

Αἰόλλω, vario, variego, Nic.in Ther. ¶ Exp.& verto, voluo: Odyſſ.υ. γαστέρα ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει. Exp.& πλανῶ.

Αἰόλλομαι,variegor,item varius fio,Heſiod.

Αἰολέω, ῶ, idem quod αἰόλλω. Hinc αἰόλητο apud Apollon. metaphoricè *pro*, curis agitatus erat & turbatus.

Αἰολάω ſeu αἰολάομαι, vagor,erro: vt exp.Galen. apud Hippocratem.

Αἰολίζω,exp.ποικίλλω,vario,variego,item verſutè ago.

Item Æolico ſermone vtor: ἀπὸ τῶν αἰολέων.

Αἰολίας, ου, ὁ, piſcis nomen apud Athen.

Compoſita.

Κορυθαίολος, ου, ὁ καὶ ἡ, variam habens galeam, *id eſt* variegatam, vt κορυθαίολος Ἕκτωρ. Il. β. Exp. & ornatam habens galeam. ¶ Vel qui eſt αἰόλος εἰς μάχην μετὰ ὅπλων. (quæ ὅπλα per κόρυθα indicantur, αἰόλος declarante πάχεως) qui armatur, celer eſt ad pugnam, id eſt agilis & expeditus, q.d. expeditè pugnam ciens, bellicoſus. Scribitur & κορυθαίολος. Κορυθαίολα νείκη. Ariſtoph. in Ran. iocosè dixit ad κορυθαίολον Hectorem alludens. i. acres & aſperæ pugnæ, Steph.

Παναίολος, omnino varius, multum variegatus, Heſ.

ΑΙΟΝΑΩ, ῶ, aſpergo, perfundo, καταντλέω, Gal. αἰονῶσιν ἐλαίῳ. Exponitur etiam deſuper irrigo & ſuperfundo.

Αἰόνησις, εως ἡ, perfuſio. κατάντλησις, vt Erot. exp. apud Hippocr.

Καταιονάω ῶ, (*decomp.*) idem. nam Gal. καταιονᾶν ἐλαίῳ, & αἰονᾶν pro eodem dicit.

Καταιόνησις, perfuſio, fotus. καταιόνησις ἡ κατὰ κεφαλῆς, in balneis, Bud. ex Euſt.

ΑΙΠΥΣ, έος, ὁ, (fœm. gen. αἰπεῖα neut. αἰπύ) altus, excelſus, in edito loco poſitus, αἰπεῖα κολώνη. Il. β. ¶ Item grauis, ingens. Item difficilis: vt Lat. arduus, grauis. αἰπὺς ὄλεθρος, graue exitium, Il. ρ.

Αἰπύτης, ου ὁ, idem cum αἰπύς, altus.

Αἶπος, εος, τὸ, altitudo, celſitas ὕψος. ¶ Item cacumen montis. Item κάματος, labor, Heſych.

Αἰπὸς, ὴ, όν, idem quod αἰπύς, εῖα, ύ. Il. ν.

Αἰπήεις, εντος, ὁ, idem Apoll. Arg. 2.

Αἰπεινὸς, οῦ, ὁ, idem quod αἰπύς, Hom.

ΑΙΡΑ, ας, ἡ, malleus. σφῦρα, vt Etym. exp. afferens ex Callimacho, --λάθρη δ' παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις Ἔρρε φον αἴρην ἔχων ἔργα διδασκόμενοι. Heſychio quoque eſt σφῦρα, necnon ἀξίνη, ſecuris: apud quem tamen paroxytonως ſcriptum αἶρα, παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ διαφθείρειν τὰ τυπτόμενα. ¶ Eſt etiam ſemen frumentaceum ex frumenti corruptione proueniens: quod Latini vocant lolium, denominatum etiam à ῥαίω, id eſt φθείρω, vt tradit Etym. Suidæ eſt frumenti corruptio.
76 Heſych. verò αἶρας. exp. ἀγρίας βοτάνας herbas agreſtes ſeu ſylueſtres. vnde & σῖτοι καθαροὶ αἰρῶν, apud Theoph. hiſt. plant. l. 8. c. 5. & αἰρῶν ἄλευρα apud Hippocratem. Eſt & aliud vitium, quod Siculo frumento peculiare eſſe tradit Theophr. in loco citato: verum tamen ἀβλαβὲς καὶ οὐχ ὥσπερ ἡ αἶρα βαρὺ καὶ κεφαλαλγές. At φλοῖον τῆς αἴρας eſſe μονόλοπον, ſcribit idem lib. 1. eiuſdem operis cap. 8.

Αἰρικὸς, οῦ, ὁ, loliaceus.

Αἴρινος, ου ὁ, loliaceus, è lolio confectus: vt αἴρινον ἄλευρον apud Dioſc.

Αἰρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lolio plenus, in quo multum eſt lolij: ſeu permixtus lolio Theop. ¶ Exp. & loliaceus.

Ἐξαιρόομαι, (*comp.*) οῦμαι, in lolium vertor ſeu tranſeo, Theophr.

ΑΙΡΕΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, (aor. 2. εἷλον, & Fut. 2. ἑλῶ ab inuſitato ἕλω, quę tamen tempora grammaticorum iudicio magis recepta ſunt quàm quę ab αἱρῶ deducuntur) capio, prehendo, comprehendo, corripio vel inuado vel occupo: Iliad. α. κόμης ἕλε Πηλείωνα, coma prehendit Pelidem: Xen. Pęd. Κῦρον τινὰς αὐτῶν. apud Plat. αἱρεῖν τὴν ἀρχὴν, occupare imperium. Sæpe ſignificat curſu capere, *id eſt* currendo aſſequi & comprehendere, Xenoph. Heſiod. Per metaph inanimata quoque (velut ἵμερος, δέος, λήθη, &c.) apud poetas præſertim dicuntur nos αἱρεῖν, vt & Lat. capere, occupare. ¶ Item, deturbo, euerto. Et expugno, ſubigo: vt αἱρεῖν πόλιν, apud Herodot. & Thucyd. ¶ Item vinco, obtineo, teneo. Αἱρεῖν τὴν δίκην, apud Dem. Budæus exponit, vincere iudicio, reum peragere. ¶ Item conuinco & damno, inquit Bud. pro quo dicitur & ἁλίσκω: Æſchin. & in Cteſiph. μηδ' αἱρεῖτε παρανοίας ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Et metaph. *pro*, conuinco ſeu euinco: vt ὁ λόγος αἱρεῖ, apud Herodot. & Plut. vel ὁ λογισμὸς αἱρεῖ, apud Æſchin. ratio euincit vel dictat. ¶ Item, pro ἀναιρῶ, interficio Sophocles apud Suid.

Αἱρέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, aor. ἡρέθην aor. 2. εἱλόμην (in actiua ſig.) capio, ſumo: Od. ζ. δόρπον ἕλοντο: Thuc. τοὺς δ' ὕπνον τε καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι, cibum & ſomnum capere. Aliquando exp. capeſſo, αἱρεῖσθαι τὰς πράξεις. Sic & apud Xen. αἱροῦμαι τὴν ὁδὸν. vbi tamen quidam malunt vertere, erigo. ¶ Item (inquit Bud.) antepono & pluris facio, aut etiam malo. In qua ſign. iungitur interdum cum ἀντὶ, vt Ariſt. Eth. 9. ἀντὶ πάντων αἱρούμενος τὸ καλὸν, honeſtatem præferens omnib. rebus. Interdum cum πρός. Plut. ἡσυχίαν πρὸ τιμῆς αἱροῦμαι Interdum cum particula μᾶλλον hoc modo. αἱροῦμαι τόδε μᾶλλον ἢ τόδε. Poni etiam pro Volo annotatur: vt apud Iſocr. in Euag. αἱροῦμαι καταλιπεῖν. Sic οὐχ αἱροῦμαι, nolo apud Laert. ¶ Item eligo, deligo: Dem. αἱρεῖσθαι φίλους. αἱροῦμαι τὴν ὁδὸν, Xen. Sic αἱρεῖσθαι δικαστὴν, apud eundem, eligere iudicem. vel (vt alij) deſignare, creare. ¶ Item, opinor, cenſeo, ſectam aliquam conſector, vt philoſophi faciunt, inquit Bud. ¶ Item in paſſiua ſignif. capior, comprehendor. Item reus peragor, conuincor, manifeſtus ſum, ἁλίσκομαι. Item eligor, deligor, vel deſignor, creor, frequentiſſimè de magiſtratibus.

Αἵρεσις, εως ἡ, expugnatio: vt αἵρεσιν πόλεως Thucyd. ¶ Item electio, vel optio: Iſocr. Αἵρεσιν διδόναι optionem dare. Dicitur etiam αἵρεσις στρατηγοῦ, electio vel creatio imperatoris. ¶ Item, conditio, Bud. ex Pand. καλαῖς αἱρέσεσι, bonis conditionibus. ¶ Idem eſt etiam quod γνώμη, animus, *hoc eſt*, voluntas & propoſitum, vt ait Bud. citans Polybium. ¶ Item ſecta, dogma, inquit Bud. Nonnulli quum de philoſophis dicitur exp. opinio de aliquo dogmate firmata. hæreſis. apud Gal. μεθοδικὴ αἵρεσις, & ἐμπειρικὴ αἵρεσις. ¶ Item apud eccleſ. ſcriptores dogma orthodoxæ fidei non conſonum.

Αἱρεσιώτης, ου ὁ, hæreticus, in Pand. Et αἱρεσιῶτις, fœm. gen. vnde αἱρεσιῶτις πολιτεία, id eſt recepta apud hæreticos.

Αἱρέσιμος, qui capi poteſt, Xen. Pæd. 3.

Αἱρετὸς, οῦ, ὁ, eligendus præ aliis. q. d. eligibilis à Cic. exp. optabilis, item expetendus: vt βίος ἄλυπος αἱρετὸς. Ariſtot. in Rhet. Hinc comparat. αἱρετώτερος, potius eligendus, optabilior. Et in neut. gen. αἱρετώτερόν ἐστι, optabilius eſt, ſatius eſt. ¶ Item electus, delectus, vel creatus: vt ἄνδρες αἱρετοί, αἱρετοὶ δικασταί.

Αἱρέτης, ου ὁ, elector, vnde αἱρέτις ἡ, electrix. Sapient. 77
8. αἱρέτις τῶν ἔργων.

Αἱρετικὸς, οῦ ὁ, qui eligit, vel qui aptus eſt ad eligendum. Exp. & paſſ. qui deligitur. Αἱρετικὸν συνάλλαγμα, ſub conditione factum. Bud. ex Pand. ¶ Apud eccleſ. ſcriptores ſic dicitur qui è recepta ſana doctrina ita aberrat vt contemptio Dei & Eccleſiæ ipſius iudicio in ſententia permaneat, & Eccleſię concordiam violet.

Αἱρετίζω, F. ίσω, P. ικα, eligo, deligo. Item optabile iudico, Matth. 12. ¶ Item, ſectæ hæreticorum adhæreo, Suid.

Αἱρετίζομαι, eligo, potius duco, malo, Areth.

Αἱρετιςὴς, ȣ̃, ὁ, qui ſectam aliquam ſuſcepit. Laert. Item ſectator, qui partes alicuius ſequitur. Polyb.

Ἑλετὸς, τὴ τὸν, qui capi ſeu prehendi poteſt. Hom. Il. ι.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναιρέω, ῶ, aufero, tollo. Plut. Item euerto. vt ἀναιρεῖν πόλεις, Dem. Dicitur & ἀναιρεῖν τοὺς νόμους, abrogare leges, apud Æſchin. ¶ Item, è medio tollo, interficio: vt ἀναιρεῖν ἑαυτὸν, Plut. ¶ Capitur etiam pro condemnare quempiam: propriè quaſi ſententiam pronuntiare de eo tollendo è medio. vnde & ἀναιρȣ̃σαι ψῆφοι, quibus opp. σώζουσαι. ¶ Item capio, in manus ſumo. Propriè tamen eſt, è terra ſublatum accipio, ſeu tollo de terra. Thuc. ἀνελόντες ὅσα ἐξέβαλον. ¶ Ἀναιρεῖν dicitur etiam Apollo, reddens oracula. Plut. in Solone, ἀνεῖλεν ἀμφοτέροις ἡ Πυθία, vtriſque reſponſum dedit. Et cum accuſ. vt Plato de leg. 9. ὃν δ' αὖ ὁ θεὸς ἀνέλῃ.

* Ἀναιρέω, tollo è menſa. Xen. pæd. vlt. καὶ οἰνοχόους καὶ λουτροχόους καὶ παρατιθέντας καὶ ἀναιροῦντας καὶ κ.

Ἀναιρέομαι, οῦμαι, actiua ſignif. pro ἀναιρῶ, aufero, tollo. Plato. Et pro tollere, i. è medio tollere, abolere, abrogare, & pro circumducere, vel expungere. vt ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφὴν, vt vult Bud. Et pro interficere, apud Polyb. ¶ Ponitur & (vt ait Bud.) pro auferre, i. vt ſortem propriam accipere. ex Pauſ. Addit idem Bud. pro verbo ἀναιρεῖσθαι, (quum Vinco, & Reporto præmium ſignificat) Ciceronem ſolere dicere, auferre. Ἀναιρεῖσθαι παῖδας, tollere liberos, dicitur duplici ſign f. pro ſuſcipere. Sic Plut. in Ant. παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμενος. & pro non exponere, ſed educandos curare. Hermog. Eſt præterea ἀναιρεῖσθαι, tollere mortuos ad ſepeliendum, vt ait Bud. apud Dem. Iſocr. ¶ Item capio, ſumo in manus. Et propriè, è terra ſublatum capio, ſiue tollo de terra, vt ἀναιρεῖν ſuprà, Heſiod. Item ſuſcipio, aggredior, vt ἀναιρεῖσθαι πόλεμον, Plat. item, pro excipere, recipere ad ſeſe Bud. ¶ Citatur & pro eligere, ex Chryſoſt. ¶ Item pro demereri ſibi aliquem, conciliare ſibi aliquem. Xen. ¶ Aff. & pro, concipere & grauidam eſſe. ex Herodoto. ¶ Item, in paſſiua ſignif. aufero, tollor. Item, euertor, abrogor, interficior. Dem. Greg. Item tollor, (de puero expoſito dictum) apud Iſocrat. ad Philip. Ἀναιρεῖσθαι etiam dicitur quod oraculo editur, ſiue quod à vate editur. Ἀνῃρημένα χρήματα, receptæ & diſſolutæ pecuniæ apud Dem. Ἀναίρεσις, ἡ, ablatio, ſublatio. Item euerſio, abrogatio. Item, interfectio. Item, ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν ſublatio cadauerum ad ſepeliendum, vel (vt alij) cadauerum collectio. vnde ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν δοῦναι.

Ἀναιρετὴς, ȣ̃, ὁ, ablator, ſublator. Item euerſor, & interfector, interemptor. Ἀναιρετικὸς, exitioſus, lethalis, mortifer. vt ἀναιρετικὸν νόσημα, apud Ariſtot.

Decomp. Ἀνταναιρεῖσθαι, viciſſim ſumere ſeu accipere. Ἐπαναιρέομαι, οῦμαι, ſignif actiua, ſuſcipio, capeſſo, inquit Bud in Com. ex Luc. ¶ Item, de medio tollo & neco apud Polyb. vt docet Bud. ibid. ¶ Item, ſignif. paſſ. pro, vltrà concipior, de fœtu dictum apud Herodot. Ἐπαναίρεσις, occiſio, cædes apud Polyb.

Προσαναιρέω, ῶ, inſuper occido. Herodot. ¶ Item, inſuper reſpondeo, de oraculo dictum. Plut. Προσαναιρέομαι, inſuper ſuſcipio. Thuc. lib. 7.

Συναναιρέω, ῶ, ſimul perimo, ſimul aufero. Bud.

Ἀνθαιρέομαι, οῦμαι, in locum alterius eligo, ſufficio in locum alicuius. Plat. de leg. lib. 6. ἄλλους ἀνθαιρεῖσθαι κατὰ ταὐτά. Et cum genitiuo perſonæ, ἀνθαιροῦμαι τούτου, apud Syn. ¶ Interdum etiam ſignificat, antefero, antepono, q. d. præeligo. cum accuſ. & genit. apud eundem. Syn.

Ἀφαιρέω, ῶ, aufero, adimo. Dicitur ἀφαιρῶ σε τοῦτο, & ἀφαιρῶ σοι τοῦτο, & frequentius ἀφαιρῶ σε τοῦτο. Repetitur & ἀφαιρῶ ἀπό σοῦ, apud Plut. in lib. de Rep.

Ἀφαιρέομαι, οῦμαι (pro quo & ἀπαιροῦμαι apud Hom. & Herodot. itidem pro aufero, adimo, detraho. Dicitur ἀφαιροῦμαί σε τοῦτο & ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο, interdum etiam ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο. apud Iſocrat. Plut. & Xen. ¶ Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν apud Demoſthen. & ἀφαιρεῖσθαι πρὸς ἐλευθερίαν apud Luc. eſt vindicare in libertatem. vel aſſerere in libertatem. ¶ Ἀφαιρεῖσθαί τι τινὸς, apud Dem. exp. eius animo aliquam opinionem eximere. ¶ Item, paſſ. ſignif. ἀφαιροῦμαι τοῦτο, aufertur mihi hæc res. Sic ἀφαιρεθεὶς τὴν ἀρχὴν, apud Plut. in Public. regno ſpoliatus. cui regnum ademptum eſt.

Ἀφαίρεμα, vel ἀφαίρημα, τὸ, ablatio, vel potius quod aufertur. Greg. ¶ Item, quod pro donato eximitur & ſeligitur. Exod. cap. 35. Item alicæ genus ita dictum à cortice ſiue tunicis zeæ ablatis, apud Plin. pro immunitate 1. Macc. 15.

Ἀφαιρεματικὸς & ἀφαιρηματικὸς q. d. ablatiuus. Apud philoſophos pro abſtracto: quaſi dicas, abſtractorius. Vide Bud. Com. Ἀφαιρεματικῶς, vel ἀφαιρηματικῶς, q. d. ablatoriè, vel abſtractoriè, per abſtractionem, apud Phil.

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ, ademptio, ablatio, detractio. cui opponitur πρόσθεσις, apud Plut. & Ariſtot. Apud grammat. eſt figura, quum principio vocabuli aliquid detrahitur. Item, quod ex cæſi animalis interaneis extrahitur. Athen. lib. 8.

Ἀφαίρετος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ auferri poteſt. Item exemptilis, vt cortex arboris exemptilis, cui oppon. ἀναφαίρετος.

Ἀφαιρεθέω, citatur ex Herodoto pro ἀφαιρέθω.

Decomp. Ἀναφαίρετος, qui vel quæ auferri non poteſt, vt virtus dicitur ἀναφαίρετον κτῆμα.

Δυσαφαίρετος, ablatu difficilis, qui ægrè adimi poteſt.

Ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, in libertatem aſſerere. Dem.

Ἐπαφαιρέω, ῶ, inſuper demo ſeu detraho. Gal.

Παραφαίρεσις, ademptio.

Προαφαιρέω, ante adimo ſeu aufero, precerpo.

Προσαφαιρέω, ῶ, inſuper infero. Dem.

Διαιρέω, ῶ, diuido, diſtribuo. Plut. in Pericle, εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος. ¶ Item pro, findo, vel ſeco. Gal. διαιρεῖν τὴν φλέβα. ¶ διαιρῶ τοῦτο, explano hoc. B ex Theophr διαιρέομαι, οῦμαι, act. ſignif. pro, diuido, partior. apud Platonem in Phædro. Et pro, explico, d ſſero: itidem apud Plut. de Rep. Vnde exempla apud Bud. Item paſſ. pro diuidi, diſtribui, vt διαιρεῖσθαι εἰς μέρη, apud Plat. διῃρημένως diuiſim, ſeparatim.

Διαίρεσις, diuiſio, diſtributio. Ariſt. apud gramm. opponitur συναίρεσις. A Bud. exp. & diſcriminatio, differentiarumque adnotatio, earumque rerum quæ ad rem conſtituendam pertinent, ex Theoph. διαιρετὸς, τὴ τὸν, q. d. diuiſibilis, qui diuidi poteſt. Exp. & ſeparabilis. Ariſt. Eth. συνεχὲς & διαιρετὸν inter ſe opponit apud Xen. pæd 4. opponitur σύνθετος, & exp. διαιρετὸς ἱπποκένταυρος, qui diuiſus eſt. ¶ Item, fiſſilis. ¶ διαιρετὸς λόγῳ explicabilis ſermone. Thucy, lib. 1. διαιρετῶς, diuiſim, ſeparatim. διαιρέτης, ȣ, ὁ, diuiſor, diſtributor apud Greg. Naz. διαιρετικὸς, vim aut facultatem diuidendi habens vel ſeparandi, aptus ad diuidendum. Plut. διαιρετικῶς, q d. cum quadam diuidendi facultate exp. & diuiſim. Plut.

Decomp. Ἀδιαίρετος, indiuiduus, inſeparabilis ἀχώριστος. Ariſt. Item pro non diuiſo, citatur ex Ariſt. pol. Ἀντιδιαιρῶ, ex oppoſito diuido, oppono ad diſionem. Bud. ex Ariſtot. top. 6. Ἀντιδιαίρεσις, diuiſio ex oppoſito, apud Gal.

Δυσδιαίρετος, cuius diuiſio difficilis eſt.

* Ἐπιδιαιρέω, diuido. Geneſ. 33.

Εὐδιαίρετος, qui facilè diuidi poteſt vel ſcindi.

Καταδιαιρέω, ῶ, aff. *pro*, diuido.

Προσδιαιρέομαι, inſuper diuido. Ariſtot. in Rhet.

Συνδιαιρέω, ſimul diuido, ſimul diſtinguo. Greg.

Ὑποδιαιρέω, ſubdiuido, particularius diuido. Ὑποδιαίρεσις, ſubdiuiſio. Apud dialecticos vtrumque.

Ἐξαιρέω, ῶ, eximo, eruo, educo, extraho, aufero. Plut. Iſoc. Item, ſecerno, ſeligo, deligo tanquam eximium. Hom. Xen. ¶ Item, diripio, populor. Et Herodian. lib. 3. παντὶ σθένει πειρώμενος τὴν πόλιν ἐξελεῖν. Dicitur & de hominibus pro ſubiugare. apud eundem. Thuc. lib. 8.

Ἐξαιρέομαι, in act. ſignificat. eximo, extraho, apud Hom. & Heſiod. ἐξέλετο φρένας. Sic Iſocr. τοὺς φόβους ἐξαιρεῖσθαι τῆς πολιτείας. Dicitur & ἐξαιρεῖσθαί σε τούτου: vt apud Plut. in Rom. βίας ἐξελέσθαι τοὺς ἀδικουμένους. ¶ Item, ſecerno, ſeligo: vt apud Hom. ſæpe. Sic apud Xen. pæd. 5. ἥνπερ ἐξῃρούμην σοι αὐτήν. ¶ Exp. affero, expono, à Bud. vt Demoſth. in Dion. ἐξαιρεῖται τὸν σῖτον ἐν τῇ Ῥόδῳ κἀκεῖ ἀποδίδοται. ¶ Ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, apud Lyſiam, Iſocr. Dem. exp. vindicare in libertatem. ¶ Item ſeligo, deligo, tanquam eximium. Hom. Xen. ¶ Item in paſſ. ſig eximor, extrahor, item deligor, ſecernor. Plat. Thuc.

79

Ἐξαίρεσις, exemptio, eductio. Herodot. ¶ Item locus in portu in quem merces è nauibus eductæ exponuntur. Poll. lib. 9. ¶ Ἐξαιρέσεως δίκη, actio qua quis experiebatur aduerſus eum qui ſeruum abduxiſſet, & liberum aſſeruiſſet, Suid. ἐξαιρέσιμος ου, ὁ καὶ ἡ, exemptilis, qui eximi poteſt. vt ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, quibus opponuntur ἐμβόλιμοι. Vide Ariſtot. in Oecon. & Cic. in Verrem.

Ἐξαίρετος, ὁ καὶ ἡ, exemptus è numero, ſelectus, eximius, præcipuus. Hom. Thuc. Significat etiam receptum, *id eſt* exceptum, & qui non venit in ſortem. Bud. ¶ Item peculiaris, apud Dem. qui & copulat cum ἴδιος. ¶ Apud Ariſtidem. ἐξαίρετον τοῦ ἡλίου δυσμῶν, exp. exemptum à ſolis occaſu.

Ἐξαιρετός, (*oxytonè*) qui eiicitur. vel potius eiectitius. Suid.

Ἐξαιρέτως, eximiè. Item præcipuè, præſertim, in primis, vel potiſſimùm, peculiariter. Herodot. Plut.

Ἐξαιρετέος, euertendus, dignus qui euertatur. Polyb.

Ἐξαιρετικός, eximendi vim habens, vel exceptiuus.

Decomp. Προσεξαιρέομαι, inſuper eximo ſeu deligo.

Συνεξαιρέω, ῶ, vnà diripio ſiue populor. adiuuo in diripiendo. Dem.

Ὑπεξαιρέω, ῶ, & Ὑπεξαιρέομαι, οῦμαι, clàm aufero, vel auerto, interuerto, ſubduco, ſubtraho. Luc. ¶ Eſt etiam ὑπεξαιρεῖσθαι, excipio ſiue recipio, *id eſt* retineo mihi in re alienanda, vt interpr. Bud. apud Luc. Eſt etiam (vt vult idem) excipio, *id eſt* in pacto contineri nolo. vt apud Athen. lib. 10. Ὑπεξαίρεσις, ſubtractio, detractio. Quintil. vertit exceptionem lib. 3. cap. 8.

Ἐφαιρέομαι, οῦμαι, pòſt eligo, poſt alium eligo, *id eſt* ſubſtituo in locum alius qui fuerat electus. vel paſſ. pòſt eligor. &c. Thuc.

* Ἐξυφαιρέω, aufero, eximo. Merc. Triſmeg.

Καθαιρέω, ῶ, deiicio, deturbo, deduco. Ariſtophan. in Neb. καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην. Ponitur etiam metaphor. vt deiicio. Lat. ¶ Item euerto, diruo. Thuc. 3 καὶ τείχη καθελεῖν, Item euerto, ſubuerto, peſſundo, metaph. ſignif. apud eundem. ¶ Item *pro*, abrogo, reſcindo. Plut. ¶ Item, damno. Bud. ex Baſil. Item *pro*, interimo apud Soph. in Trach. ¶ Itē comprimo, reprimo, cohibeo, deprimo, imminuo, extenuo. Luc. Gal. Plu. Καθαιρεῖν ὀφθαλμούς. Il. λ, & Od. λ, & ω, claudere oculos morientium, comprimere. ¶ Καθαιρεῖν ἀγῶνα, vinco certamen ſuſceptum. Plut. Καθαιροῦμαι, deiicior, euertor. Item imminuor. vt act. Apoſt. c. 19. Καθαίρεσις, deiectio, deturbatio. Item euerſio, ſubuerſio, cædes: vt καθαίρεσις Ἰουλιανοῦ, apud Herodian. lib. 3. Item damnatio apud Baſil. Item depreſſio, cui oppon. ἔπαρσις, apud Greg. & αὔξησις, apud Ariſtot.

Καθαιρέτης, deiector, euerſor, Thuc. Exp. & demolitor, vaſtator, interfector. Καθαιρετικός, euertendi vim habens, vnde καθαιρετικὰ φάρμακα, Gal. quibus reprimuntur & minuuntur quę ſupra modum aucta ſunt.

Decomp. Ἀκαθαίρετος, exp. inexpugnabilis, vel qui peſſundari non poteſt, qui euerti non poteſt: vt, πύργος ἀκαθαίρετος, Suid.

Δυσκαθαίρετος, qui vix euerti poteſt.

Εὐκαθαίρετος, qui facilè euerti poteſt.

Δυσπεριαιρετος, qui difficulter detrahi ſeu demi poteſt, Theophr. lib. 5 hiſt. pl.

Συγκαθαιρέω, vnà euerto, in euertendo adiuuo, Theophr. ¶ Aff. ex Herodoto συγκαθαιρέει ἀγῶνας *pro* συγκαθαιρεῖ exp. certamina obtinet, vel vincit.

* Συγκαθαιρέω, ſimul tollo, Laert. in Pyth.

Παραιρέω, ῶ, diruo aff. ex Thuc. Inuenitur & apud Eur. παρεῖλες *pro*, detraxiſti.

παραιροῦμαι, adimo, aufero. Cum accuſ. apud Dem. & Ariſtot. Interdum cum duobus accuſ. vt Ariſtid. in Panath. καὶ παρείλοντο Ξέρξην τὰς ἐλπίδας τὸ καθ' αὑτούς, Xerxi ſpe. ſuam expectationémque abſtulerunt. Item cum accuſatiuo & genitiuo: Xenophon, βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παραιρεῖσθαι. Dicitur & παραιροῦμαί σε τούτου, priuo te hac re, adimo tibi hanc rem.

παραίρεμα, quod adimitur aut detrahitur. Exp. & reciſio, Thuc.

παραίρεσις, ademptio, detractio, Ariſtot. Exp. & diminutio, apud Thuc.

Περιαιρέω, ῶ, circumaufero vel in circuitu. Item pro circuncido, amputo, detraho, apud Theophraſtum. Et Herodian. lib. 2. τά τε ξιφίδια περιαιροῦσιν αὐτῶν.

Περιαιροῦμαι, idem. vt περιαιρεῖται τοῦ ἀνθρώπου, ab homine aufert. Et cum accuſ. (ſicut ἀφαιροῦμαι) vt Demoſth. in Midian ἐπεὶ περιαιρεθεὶς ἐᾶν τὰ ὄντα, ἴσως μὴ οὐ κἂν ὑβρίζοι. Item paſſ. auferor. item euertor, περιῃρημένη ἄμπελος, vitis putata. περιῃρημένος exponitur etiam euerſus, vel profligatus, apud Thucydidem. Affertur ex Demoſthene & *pro*, excutio, abſtergo. 80

Περιαίρεσις, detractio, circumamputatio, Theoph.

Περιαιρετός, exemptibilis, vt περιαιρετοὶ ὀφθαλμοί, Luc.

Εὐπεριαίρετος, (*decomp*) qui facile detrahitur, Theophr.

Προαιρέω, ῶ, promo, depromo, apud Luc καθάπερ ἐκ ταμείου προαιρῶν.

Προαιρέομαι, οῦμαι, in ſign. actiua, præfero, antepono, præopto, malo, q. d. præeligo, Herodot. lib. 6. τοῦ παρεόντος κινδύνου τὸ μέλλον προελόμενος ἀπεδέξατο τὴν πρώτην. Interdum cum ἀντὶ aut μᾶλλον. ¶ Item, conſtituo, ſtatuo, mihi certum eſt. Exponitur etiam, conſultò ſeu certa deliberatione aliquid facio. Aff. runtur & alię expoſitiones pro loco. Dicitur autem προαιροῦμαι πράττειν τοῦτο, quod exp. mihi propoſui hoc facere. vel mihi propoſitum eſt hoc facere. Et προαιροῦμαι τοῦτο (non ſequente infinitiuo) quod quidam exp. in animum induxi hoc facere, vel in animo habeo. Apud Ariſt. in ethicis προαιρεῖσθαι quidam exp. eligere: alij conſilium capere.

Προαιρετός, ſpontis humanę & arbitrarius, inquit Bud ex Ariſtot. in Eth. προαιρετόν, quidam exp. id de quo conſilium capitur. Steph. exp. id ad quod certo propoſito ferimur, vel id quod cæteris poſthabitis amplectādū nobis proponimus. Τὸ πρὸ ἑτέρων αἱρετόν.

προαιρε-

Προαιρετικὸς, qui certò animi propoſito ad rem aliquã fertur cũ genit. apud Ariſtot. Eth. 5. ὁ γὰρ τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς. vbi quidam exp. qui talibus eligendis atque agendis idoneus ſit. Alij, qui conſilium huiuſmodi cepit vt hæc ſequatur. ¶ Apud Philonem de mundo, προαιρετικαὶ ἐνέργειαι exp. actiones à propoſito proprio manantes. Apud Gal. προαιρετικαὶ κινήσεις, voluntarij motus.

Decomp. Απροαίρετος, exp. inuoluntarius. Dicitur ἀπροαίρετον quod non fit ex certo propoſito & conſultò. Ariſt. Ethic. cap. 8. Απροαιρέτως, inuoluntariè, non ſponte, non conſultò, non de induſtria. Bud. Αὐτοπροαίρετος, libero arbitrio agens. Αυτοπροαιρέτως, ſuo ipſius arbitratu, vel ſua ſponte. Bud.

Προσαιρέομαι, allego, inſuper lego, ſiue deligo, ad numerum antiquum addo & mihi coopto, inquit Bud. Plut. in Camillo, ὑπάρχον αὐτῷ προσελόμενος Κορνήλιον.

Συναιρέω, ῶ, ſimul euerto, ſimul profligo, Thucyd. ¶ Item contraho in vnum. Item ſimul complector quaſi contrahendo. Od. υ. χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα τοῖσιν ἔνευδεν. Dicitur & de ſermone. vt apud Xen. ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν. Sic apud Iſæum, ſine infinit. συνελόντι δὲ, πολὺ τὸ διαφέρον κατὰ γένος, &c. Et per accuſ. Greg. in Iul. lib. 1. καὶ συνελόντα φάναι, τίνι τούτων, &c.

Συναιρέομαι, ſimul euertor. Thucyd. Item contrahor. à Gramm. συναιρεῖσθαι dicitur vox in qua ſynæreſis figura.

Συναίρεσις, contractio, complexio. Greg. apud Gram. eſt figura quum duæ vocales in diphthongum contrahuntur.

Ασυναιρέτως (*decomp.*) q. d. incontractè, *pro*, abſque contractione. Euſt.

Υφαιρέω, ῶ, ſubtraho, Il. ε. ὑπὸ δ᾽ ᾕρεον ἕρματα νηῶν. apud Euſt. *pro*, ſubduco, lib. 3.

Υφαιρέομαι, pro eodem Plut. ¶ Item ſurripio, ſuffuror. Ariſtot. de an. lib. 9. ὑφαιρεῖται τοῦ κόρακος ὁ ἰκτῖνος ὅ, τι ἂν ἔχῃ, ſuffuratur coruo.

Υφαίρεσις, ſubtractio, ſubductio, diminutio. Heſych.

Υφαιρέτεια, ἡ, obſtetrix. Heſych.

Ανθυφαίρεσις, (*decomp.*) ſubtractio, aut ſubductio mutua. quum quid viciſſim aliquid ſubducimus aut ſurripimus. Greg.

Alia comp. ex αἵρεσις ſine præpoſ.

Αρχαιρεσία, ἡ, & in pl. ἀρχαιρεσίαι. item Αρχαιρέσια, τὰ comitia. q. d. electio magiſtratuum. Ariſtot. Plut. & Herodot.

Αρχαιρεσιάζω, comitiis interſum, ad comitia eo. Item creo & deſigno in comitiis magiſtratum. Bud. ex Plut. exp. & magiſtratũ ambio. Pl. in Othone. ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Οθωνος, pro Othone ambientes.

Συναρχαιρεσιάζω, in petitione adiuuo, candidato faueo. Plut.

81 Σιτηρέσιον, ου, τὸ, demenſum, *id eſt* frumentum quod quis ſingulis menſibus à στρατηγῷ aufert, ſtipendium. Dem. Herod. Plut.

Σιτηρεσιάζω, frumentum & ſtipendium præbeo. Ariſtot. Oecon. 2.

Alia comp. ex αἱρετὸς, itidem ſine præpoſ.

Αὐθαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ. voluntarius, ſpontaneus, ſponte inuectus, vt θάνατος αὐθαίρετος. Xen. ¶ Apud Thuc. lib. 1. ἕως ὅτι αὐθαίρετος ἀμφοτέροις ἡ ξυμβουλία, in amborum arbitrio & poteſtate poſita. A ſchol. exp. αὐτεξούσιος.

Αὐθαιρέτως, vltro, ſponte.

Εὐαίρετος, expugnatu facilis. ex Xen. Item, qui facilè eligi poteſt, electu facilis.

Παλιναίρετος, rurſum creatus, qui poſt abrogatum ei magiſtratum, rurſum creatur magiſtratus. Vide Harpocr. & Suid.

Παλιναίρετα οἰκοδομήματα, ædificia quæ fuerunt diruta, deinde inſtaurata. Pind. Plat.

ΑΙΡΩ, F. ἀρῶ, P. ἦρκα, tollo, i. attollo, ſurſum tollo, eueho, ſubueho. Il. κ. ὡς εἴδωλο νέκυν ἀείροντας Αχαιούς. ¶ Item, augeo, amplifico. Demoſth. contra Midiam πρᾶγμα ἐγὼ νῦν αἴρω καὶ φοβερὸν ποιῶ. Nonnunquam dicitur λόγῳ αἴρειν, amplificare oratione, exaggerare dicendo. ¶ Item capio, ſumo, Soph. in Antigon. μύδρους αἴρειν χεροῖν, ſumere in manum. Sic & metaphoricè vt αἴρειν θάρσος, apud Euripid. ſumere fiduciam, ſumere vel tollere animos. Contrà αἴρειν δειλίαν, apud Sophoclem in Aiace, q. d. ſumere timiditatem, concipere timiditatem. ¶ Significat & afferre. vt Ariſtoph. in Pace, Αἶρ᾽ αἶρε μάζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ. ¶ Item tollo, *id eſt* aufero, de medio tollo, inquit Bud. Vertitur etiam, euerto: apud Luc. & Ioan. ¶ Item moueo, *id eſt*, ſoluo, proficiſcor, abeo, vt ait Budæus. In qua ſignificatione interdum abſolutè ponitur, nonnunquam cum datiuo ναυσί. Thucyd. Plut. Dicitur & αἴρειν τὴν ναῦν, vt Latinè ſoluere nauem. & ἀπὸ τῆς γῆς aliquando additur: vt apud Thucydidem li. 1. Item αἴρειν pro, caſtra mouere, item de quauis profectione terreſtri. Plut. in Publicola, ἄραντες μεγάλῳ στρατῷ. ¶ Obſeruandum eſt autem aoriſtum ἆραι & ἄρασθαι interdum habere ι ſubſcriptum, interdum non habere. & ſic in cæteris modis, itidémque in compoſitis.

Αἴρομαι, F. ἀροῦμαι, P. ἦρμαι (in actiua ſignific.) tollo, erigo: vt αἴρεσθαι τὰ ἱστία, erigere vela, Plutarcho. Item, porto, geſto, vel potius geſtandum tollo, inquit Bud. apud Demoſthenem, ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων. Nonnunquam tamen αἴρεσθαι nihil aliud eſt quã φέρειν: vt apud Euripidem in Oreſte, Ης οὐκ ἂν ἄραιτ᾽ ἄχθος ἀνθρώπου φύσις. i. Cicerone interprete, quod non natura humana patiendo ferat. ¶ Item, ſumo, capio, capeſſo. πόνον αἴρεσθαι, laborem ſumere. Soph. in Aiace, δίκας ἀρέσθαι τῶν φονευσάντων πάρα, pœnas de interfectoribus ſumere. ¶ Item, fero, reporto. vt αἴρομαι κλέος apud Hom. & Heſiod. Sic αἴρεσθαι νίκην apud Plut. in Themiſt. Et μισθὸν αἴρεσθαι. Il. μ. Accipitur & in malam partem: vt κακὴν φάτιν ἄρῃ, apud Soph. in Aiace, reportes malum vel ſiniſtrum rumorem, aut potius infamiam. ¶ Item ſuſcipio, i. incepto, aggredior, inquit Bud. vt apud Dem. ἄρασθαι πόλεμον, ſuſcipere bellum aut aggredi, Poſſit etiam exponi, bellum inferre. apud Antiph. κίνδυνον ἄρασθαι, ſuſcipere periculum, quod & adire vel ſubire dicitur. ¶ Item, (*paſſ. ſignif.*) tollor, attollor, euehor. Item erigor. Lucian. in Somnio, ἀρθεὶς δ᾽ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν. Item metaphoricè Dem. de Philippo. Olynth. διὰ τούτων ἤρθη μέγας, per hæc euaſit magnus. Vſurpatur μεταφορικῶς etiam aliter: vt quum dicitur ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι. Interdum & αἴρεσθαι per ſe ponitur, vt apud Plutarchum in Fabio, ὁ δὲ δῆμος ἤρτο, καὶ μετὰ χαρᾶς εἰς ἀγορὰν συνέτρεχε, populus autem erectus erat, & cum gaudio in forum concurrebat. ¶ Item, tollor, auferor: vnde ἀρθεῖσα τράπεζα, ſublata menſa vel remota.

Αἰρομένου ἡλίου, apud Ariſtot. exp. ſole abeunte.

Αρσις, εως ἡ, eleuatio, ſublatio, euectio: vt ἄρσις τῶν κυμάτων, apud Ariſt. ¶ Item ablatio, detractio. Dioſ. lib. 5 cap. 157. πρὸς τειχῶν ἄρσιν.

Αρδην, exp. alté, agiliter apud Soph. in Aiace, Πηδῶντος Αρδην Εκτορος τάφρων ὕπερ. Ab Euſtha. exp. φορηδὴν ab Eurip. in Alceſt. νέκυν ἤδη πρόσπολοι φέρουσιν ἄρδην ἐς τάφον τε καὶ πυράν. ¶ Item penitus, funditus, prorſus, omnino. Aeſch. contra Cteſiphon. τὴν δὲ δὴ τὴν Ελλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀναστραφεῖσαν. 82

Αρτῆρες, arteres: maſſæ lapideæ vel metallicæ, anſa vel

manubrio addito quo commodè leuari poſſint [ab athletis. Artemid. lib. 10. vide ἀλτῆρες in Ἅλλομαι.

Compoſita.

Ἀναίρω, ſuſtollo, ſurſum tollo. Eur.

Dec. Ἀνταναίρω, contrà attollo, ſuſtollo, erigo. Exp. & contrà deſtruo.

Ἀνταίρω, contrà attollo. vt ἀνταίρω τὰς χεῖρας. ¶ Dicitur etiam ſcopulus ἀνταίρειν, *pro*, contrà aſſurgere, apud Strab.

Ἀνταίρομαι, idem cum ἀνταίρω. vt χεῖρας ἀνταιρομένους, Thuc. 3. ¶ Capitur etiam *pro*, reſiſto, reluctor, renitor. Dicitur autem ἀνταίρειν ſeu ἀνταίρεσθαί τινι, vt apud Luc. & πρός τινα apud Plut.

Ἄνταρσις, inſurrectio.

Ἀντάρτης, Heſych. tyrannus qui inſurgit aduerſus regem.

* Ἀντηρέτης, aduerſarius. Aeſc. in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

Ἀπαίρω, proficiſcor naui, ſoluo. Item aliquando ſimpliciter *pro*, diſcedo, abeo, Polyb. ἀπαίρειν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν, proficiſci ad legationem. apud Dem. Dicitur & ἀπαίρειν ἐπ' οἴκου, vel οἴκαδε, ſoluere domū, pro, redire domum. Interdum cum genit. vt apud Herodianum, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἀπάρας τῆς Συρίας, ἦλθεν εἰς τὴν Νικομήδειαν. Interdum ἀπαίρω τὴν ναῦν dicitur, vt Lat. ſoluo nauem. Herodot. ἢν ἀπαίρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος. Item tollo, aufero, detraho. Vnde paſſ.

Ἀπαίρομαι, auferor. vt apud Euangeliſtas, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος.

Ἀπαρσις, profectio, abitio, diſceſſus. Num c. 33.

Ἀπαρτία, ἡ, ſupellex qua ſeſe inſtruunt οἱ ἀπαίροντες ſarcinæ & vaſa quæ ſecum ferunt ij qui alicunde proficiſcuntur: quæ in exercitu vocantur impedimenta. Exod. 37. & Iudith. 2. Itē ſupellex domus. vide Poll. Ἀπαρτικός, ad profectionem paratus. Heſyc.

Συναπαίρω, (*decomp.*) ſimul abeo, ſimul migro.

Διαίρω tollo, attollo, erigo. vt διῆρκε τὸ ῥόπαλον, apud Luc. Interdum dicitur διαίρειν ἄνω, vel εἰς ὕψος. Xen. Greg. ¶ Διαίρειν τὸ στόμα apud Chryſoſt. & Dem. in Midiam, aperire os: hiſcere, aut mutire dicunt Lat. Item traiicio. Polyb. 1. καὶ διάραντες τὸν πόρον ἀσφαλῶς. Διαίρομαι *pro*, tollo. &c. Apud Ariſtot. de mundo, διαιρομένη pro διάρασα. Διηρμένος, eiectus, ſublatus. Item pro διηρκώς, vt apud Luc. & Plut. διηρμένος τοὺς ἄκοντας.

Δίαρμα, elatio. Herm. Item traiectus. Strab.

Δίαρσις, elatio, ſublatio. Peculiariter de ſublatione enſis ad ictum: vnde ἡ ἐκ διάρσεως μάχη. Polyb. lib. 2.

Εἰσαίρω, infero. Εἰσαίρεται ἡ τράπεζα, apponitur menſa. Cam.

Ἐξαίρω, effero, extollo, attollo. vt ἐξαίρειν ἐκ γῆς, Ariſto. de mūdo. Exp. &, in ſublime rapio, apud Luc. ¶ Item effero *pro* exporto. Citatur ex Eurip. ἐξαίρετε θανεῖν, *pro*, efferte ad moriendum: & θῆρας ἐξαίρει χθονὸς, *pro* à terra feras excitat. ¶ Item aufero, eximo. Xenoph. ἐξαίρειν τοῦ ἵππου τὸν χαλινόν. Item moueo caſtra. Polyb. Ἐξαίρομαι, efferor, extollor. πολλὴν τε ἐξήρθη μέγας. Gal. εἰς ὄγκον ἐξαρθεὶς, Plut. ἐξαίρεσθαι ἐλπίσι, erigi ſpe. affertur ex Soph. ¶ Item pro effero, exporto. Od. ι. ¶ Et *pro* è medio tollo, apud Plat. aff. ex Syn. ἐξαίρεσθαι & pro eximere vel promere cum præpoſ. ἀπό. Ἔξαρσις, ſublatio, ipſe extollendi actus. Item ablatio, exemptio.

Ἔξαρμα, ſublatio. & peculiariter, poli ſublatio ſiue elatio. cui opponitur ἔγκλισις, *id eſt* inclinatio. Dicitur πόλου ἔξαρμα. & ἔξαρμα ἡλίου, apud Strab. Exp. & impetus.

Decomp. Ὑπεξαίρω & ὑπεξαίρομαι, eximo, ſummoueo, reiicio. Plat. Item clam de medio tollo. Xen.

Ἐπαίρω, (& apud poetas ἐπαείρω) attollo, erigo, vt ἐπαίρειν τὴν φωνὴν, Dem. pro Cor. ¶ Item metaph. vt Lat. erigo. Item impello, incito, ſtimulo, accendo. Dem. Ἐπαίρομαι, dicitur pro ἐπαίρω, attollo, erigo. Dem. pro Cor. τὰ περὶ τούτων πολλοὺς καὶ θρασεῖς ἐπαιρόμενος τῇ πόλει τοὺς λόγους. Sic præt. ἐπηρμένος pro ἐπηρκώς, apud Plut. Dicitur & ἐπάρασθαι pro ἐπαίρειν vnde ἐπαρξάμενος, Plut. Item met. *pro* impellor, adducor, erigor. Th. lib. 3 ἢ κέρδει ἐπαιρόμενος, quæſtu impulſus, vel adductus. Et cum inf. Iſocr. ad Ph. ἐπάρθην πάλιν συγγράψαι περὶ αὐτῆς. Item pro efferri, inflari: vnde ἐπηρμένος & ἐπαρθεὶς, elatus. Dicitur autem ἐπαίρεσθαί τινι vel ἐπί τινι, & interdum ἔκ τινος. Xen. Thuc. Polyb. Ἔπαρμα & ἔπαρσις, (quod frequentius eſt) elatio, eleuatio, ſublatio in altum. apud medicos ἔπαρσις μαστῶν, extuberatio mammarū. Item ἔπαρσις, elatio animi, inſolētia. Greg. Voluptatis etiam habet ſignif. vt quū Stoici definierunt, ἡδονὴν, ἄλογον ἔπαρσιν ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν.

Decomp. Ἐξεπαίρω, idem ferè quod ἐπαίρω, impello, incito, ſtimulo, apud Ariſtoph. 83

Συνεπαίρω, vnà attollo, & vnà excito. Xen.

Ἐξεπαίρω, attollo, ſubueho in altum. Item effero animo. Plut.

Κατεπαίρομαι, efferor ſeu effero me aduerſum. Greg.

Καταίρω, (de nauigantibus) appello, applico, deferor. Polyb. l. 5. κατῆρε μετὰ τοῦ στόλου παντὸς εἰς Κόρινθον. Et *pro*, defendo, ſæpe apud eundem, vt teſtatur Bud. Exp. etiam aduenio, proficiſcor: & aliis modis quum de iis dicitur qui terra iter faciunt. Vide Bud.

Κάταρσις, appulſus nauium. Bud. ex Plut.

Ἐπικαταίρω, (*decomp.*) decumbo, delabor. q. d. deſilio ſuper. Exp. & deſcendo, & deferor.

Μεταίρω, transfero, inquit Bud. ex Theophr. Eſt etiam muto, tranſmuto, vt ſcribit idem Bud. ex Dem.

Μέταρσις, tranſlatio. vt μέταρσιν δέχεσθαι apud Theophr. Eſt etiam mutatio, tranſmutatio.

Μετάρσιος, ſublimis, altus. Dicuntur peculiariter μετάρσια, quæ à circulo lunæ ad ſitum vſque terrę pertinent, vt ſcribit Plut. lib. 3. de placitis philoſ. ¶ Apud Herodot. in Polym. μετάρσιαι νῆες, quæ altum tenent & in ſalo ſunt.

Μεταρσιόω, ῶ, in altum vel ſublime tollo Herodot.

Ξιφήρης, εος, ὁ, καὶ ἡ, enſifer. A ξίφος & αἴρω. Vide & cōp. ex Ἄρω.

Πεδαίρω, è ſolo in ſublime eueho. Aff. ex Eur.

Πεδάρσιος, qui è ſolo in ſublime euehitur, ſublimis. Ariſtoph. in Auib. & Luc.

Πεδήορος, idem quod apud Nic. in Ther.

Προαίρω, progredior. Plut. in Apophi. Lacon.

Προσαίρω, affero, exhibeo, Pherec. πρόσαιρε τὸ κανοῦν. Item ſumo, vt προσάρασθαι ὄψον, Gal.

Πρόσαρμα, cibus qui exhibetur. Hippocr.

Πρόσαρσις, exhibitio cibi, vel vſus cibi. Hippocr.

Συναίρω, vnà cum alio attollo, adiuuo in attollendo. Item cum alio tollo, *id eſt* aufero, mecum tollo. Ariſtot. ¶ Item, συναίρειν & συνᾶραι λόγον μετὰ τὸν δούλων, Matth. 18. conferre rationes cum ſeruis. ¶ Item adiuuo, opitulor Bud. ex Philop. in Procl. lib. 2.

Συναίρομαι, itidem *pro* opitulor, (& quidem frequētius quàm συναίρω.) Herodian. lib. 7. συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι.

Ὑπαίρω, attollo, eleuo.

Ὑπεραίρω, extollo vel effero ſupra. Interdum ſimpl. extollo ſiue effero. Luc. in dial. ¶ Item, excedo, ſupergredior, antecello, ſupero. Plut. in Lyc. ὑπεραίρει τῇ δόξῃ τοὺς πάντας. Interdum cum genit. apud Pauſ. Dicitur & de nauigantibus, ſicut καταίρω. Polyb. lib. 1. Ἄννων τὸ πέλαγος ὑπεράρας ἐνέβαλε ταῖς τῶν πολεμίων ναυσὶ, *id eſt*, ſuperato pelago.

Ὑπεραίρομαι, exuperor, ſuperor. Greg. Item efferor, extollor, vel me extollo, me effero, 1. Theſſ. 1. c. 2. & 2. Cor. c. 12.

ΑΙΣΑ, ἡ, interdum eſt parca, *id eſt* dea fati præſes, vt Il. υ. ἄσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. Sic & Od. η. Interdum ipſum fatum, vel quod fatale eſt. Cum infinitiuo Od. ξ. ἔτι γὰρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, *id eſt* adhuc mihi fatum eſt viuere, vel potius fatale eſt. ¶ Item ſors: vt κακὴ αἶσα, mala ſors, dura ſors, vel aſpera, Od. ι. & τ. ¶ Item pars, portio. vt Od. ε λαβὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν. ¶ Item officium. vnde κατ' αἶσαν officioſè, decenter, vt ait B. Il. ζ. Ἕκτορ' ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. ¶ Aff. & pro inſania, ex Sop. Αἶσα ſors, dicitur quaſi ἡ ἀεὶ οὖσα, vt docet Ariſt. de mundo. Autor Etym. vult eſſe quaſi ἡ ἀεὶ ἴση, i. par ſemper, & quę nunquam mutatur.

Αἴσιος, ὁ καὶ ἡ, fauſtus, auſpicatus, fortunatus. Xen.

Αἰσίως, fauſtè, auſpicatè. Item decenter.

84 Αἰσιόω, ῶ, F. ώσω auſpicatum reddo ſiue fauſtum. Αἰσιόομαι, οῦμαι, exp. auſpicium accipio. Et cū accuſ. αἰσιούμενοι τὸ χωρίον, loci captantes auſpicium.

Αἴσιμος, ὁ καὶ ἡ, fatalis vt αἴσιμον ἦμαρ. Il. θ. & χ. Nonnunquam dicitur αἴσιμόν ἐστι. pro αἶσά ἐστι, vt Il. φ. ¶ Item, αἴσιμον, decens, quod eſt ex officio. Ab Heſy. exp. δεξιὸν, ἀγαθὸν, συμφέρον. Il. ο. ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Od. θ. Τίσιν αἴσιμα πάντα. ¶ Od. ξ. αἴσιμα ἔργα. exp. pia opera. ¶ Item αἴσιμος, de homine dictum qui colit officium. vel qui facit quod decet. Od. φ. πρὶν δ' φρένας αἰσίμη ἦδει.

Αἰσιμία ἡ diuinatio, μαντεία. Exp. & τὸ καθῆκον, officium, quod decet. Suid.

Compoſita.

Ἀπαίσιος, ὁ καὶ ἡ, infauſtus, mali augurij, inauſpicatus. vt ὄρνιθες ἀπαίσιοι. Euſt.

Ἐναίσιμος, ὁ καὶ ἡ, (diuersè accipitur pro diuerſitate ſignificationum primitiui αἶσα) fatalis, fatale aliquid portendens, vt ἐναίσιμοι ὄρνιθες Od. β. ¶ Itē qui decenter & ex officio aliquid facit aut dicit. Item æquus, æqui amans. Il. ζ. Δαιμόνι' οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης. Et Od. ρ. ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, facere quę ſunt ex officio. Apud Apol. Rhod. ἐναίσιμος μῦθος, decens oratio. ¶ Ἐναίσιμον aduerbialiter poſitum pro ἐναισίμως. Il. ζ.

Ἐναισίμως, decenter, Ἐναισιμία, oſtentum, prodigium, Heſych.

Ἐξαίσιος, quaſi ἔξω ὢν τῆς αἴσης, iniquus, qui fit aut dicitur contrà quàm deceat. vt πρᾶγμα ἐξαίσιον, Od. δ. ¶ Item ingens, immenſus. vt ἐξαίσιον κακὸν, Syn. apud Polyb. ἐξαίσιος πλοῦτος apud Xen. ἐξαίσιοι ὄμβροι.

Παραίσιος (& παραίσιμος) infauſtus, inauſpicatus, dirus. idem quod ἀπαίσιος vt Il. ε. παραίσια σήματα Dicitur παραίσιμον, quod fit contrà quàm decet, ſiue pręter officium. Heſych.

ΑΙΣΑΛΩΝ, æſalo: accipitris ſpecies apud Ariſt. hiſt. anim. l. 9. c. 36. Meminit & Plin. l. 10. c. 8.

ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ, (Fut. αἰσθήσομαι, P. ᾔσθημαι, aor. med. 2 ᾐσθόμην) ſentio, propriè ſenſu corporis. Cum genitiuo; vt αἰσθάνομαι τοῦ ψύχους, ſentio frigus. Interdum de iis quę aurium ſenſu percipiuntur *pro*, audio, vt apud Xenop. αἰσθάνομαι κραυγῆς, audio clamorem. Et cum accuſ. ᾔσθετο τὸν ψόφον. Ariſtot. Thuc. dixit αἰσθάνομαι τῇ ἀκοῇ. q. d. auditione audio. Latinè, fando audio. Refertur & ad alios ſenſus: ſicut & ſentio Latinè. ¶ Frequenter ad animum transfertur (vt ſentio Latinè) *pro*, mente percipio, intelligo, animaduerto, cognoſco. Iungitur cum participio vel nominatiui caſus, vt αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τοῦ χωρίου, ſentio me ferri: vel accuſatiui caſus, vt Ariſtoph. in Plut. εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, ſi mœrentem me animaduertiſſet. Interdum cum participio genitiui caſus. Idem, ᾔσθησαι σοῦ πώποτε μοῦ ἢ ψευδομαρτυρούντος, ἢ, &c. Nonnunquam cum accuſatiuo, abſque participio. Idem Pæd. 1. αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων. Habet & genitiuum in ſimilib. phraſibus, vt αἰσθάνομαι τῆς τῶν λόγων ἡδύτητος. Apud Thucyd. iungitur genitiuo, interiecta præpoſitione περὶ. l. 1. περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῖν γε δοκεῖτε ¶ Vſurpatur etiam *pro* ſcio, apud Areopagitam: vt ait B.

Αἴσθημα, ατος, τὸ, ſenſio, ipſe ſentiendi actus, Ariſt.

Αἴσθησις, εως, ἡ, ſenſus: vt εἰσὶ δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος αἰσθήσεις πέντε. ¶ Item ſenſio, ipſa actio vel paſſio ſentiendi. Thucydides. Apud Galenum ad Glauc. 1. ψύξεώς τινος αἴσθησιν ἔχουσι, exp. frigoris ſenſu afficiuntur, id eſt, frigus ſentiunt, Αἴσθησιν παρέχειν dicitur itidem quod ſentitur: Xen. Hel. 5. Αἴσθησιν λαμβάνειν ſenſu affici alicuius rei, vel rem aliquam ſentire, Iſo. ¶ Αἴσθησιν, reddiderunt quidam & cognitionem, notitiam, intelligentiam, iudicium: *pro loco*. Αἰσθητὸς, οὖ, ὁ, (ſenſibilis, ſenſilis) ſub ſenſum cadens, qui ſenſu percipi poteſt: vt αἰσθητὸς ἀκοῇ, cadens ſub ſenſum aurium. αἰσθητὰ, Cicero interpretatur ſenſus mouentia. Αἰσθητὰ & νοητὰ opponi ſolent.

Αἰσθητῶς, (ſenſibiliter) ita vt ſenſu percipiatur, Plut.

Αἰσθητικὸς, οῦ, ὁ, ſentiendi vim habens, ſenſu præditus. ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, apud Galenum, ſentiendi facultas. ¶ Αἰσθητικὸν, exp. etiam paſſiuè, quòd ſenſu percipi poteſt, quòd ſub ſenſus cadit. Sic apud Gal. ad Glauc. 2 ὀδύνη αἰσθητικὴ explicatur, dolor qui ſentitur. 85

Αἰσθητήριον, ου, τὸ, ſentiendi inſtrumentum. Interdum cum genit. exp. ſimpl. inſtrumentum. vt αἰσθητήριον ἀκοῆς, inſtrumentum audiendi vel auditus, *id eſt* auris. Interdum dicuntur αἰσθητήρια μέρη, partes per quas ipſi ſenſus agunt.

Compoſita.

Ἀναισθησία, ας, ἡ, carentia ſenſuum, defectus ſenſuum, ſtupor. Senſuum ſiue ſenſus vacuitas, Athen. 12. ¶ Item ſtoliditas, dementia, ſtupor, ſtupiditas. Dem.

Ἀναίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens ſenſu ſiue ſenſibus, expers facultatis ſentiendi, non ſentiens. Apud Platonem, ἀναίσθητος τῶν κακῶν, nihil mali experiens, nihil mali ſentiens. Dicitur & in paſſiua ſignificatione *pro*, qui non ſentitur, ſenſum effugiens, qui ſub ſenſum non cadit. Sic ἀναίσθητος θάνατος. apud Thuc. lib. 4. ¶ Item, ſtupidus, ſtolidus, quaſi ſenſu communi carens: Dem. apud Thuc. τὸ ἀναίσθητον ſubſtantiuè pro ἡ ἀναισθησία Ἀναισθήτως, ſine ſenſu, ſine ſentiendi facultate. Metaphoricè, pro ſtupidè, ſtolidè. vnde ἀναισθήτως ἔχειν & ἀναισθήτως διάκεισθαι, ſtupidum eſſe, apud Iſocr.

Ἀναισθητέω, ῶ, ſum ſine ſenſu, interprete Cicerone. apud Baſilium ἀναισθητῶ cum genitiuo, pro οὐκ αἰσθάνομαι, non ſentio. Capitur & metaphoricè. Dem. pro Cor. τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν ὅμως δ' ἐπεπείσμην, ſtupidus, & quaſi communi ſenſu carens.

Ἀναισθητεύομαι, idem quod ἀναισθητῶ, ſed Atticos tradunt grammatici ἀναισθήτως ἔχειν dicere vel ἀναισθητεῖν, non ἀναισθητεύεσθαι.

Διαισθάνομαι, perſentiſco, perſpicuè percipio, vel planè ſenſu percipio, Ariſtot.

Δυσαίσθητος, ſenſu non valens, hebetem ſenſum habens, apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα, exp. cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον (ſubſtantiuè) hebetudo ſenſus.

Δυσαισθησία, vix ſentire, ſenſuum labefactio, Gal.

Ἐπαισθάνομαι, ſentio, pro αἰσθάνομαι. Cum genitiuo, Greg. Et cum accuſatiuo, intelligo, audio, vt Soph. ἢ σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον.

Ἐπαίσθημα, exp. ſenſus, Bud. ex Plut. ſcribit eſſe effectum ſenſus, *id eſt* ſenſum.

* Ἐπαίσθησις, ſenſus. Laert. in Epicuro.

Dec Ἀνεπαίσθητος, qui non ſentitur. Sic vtuntur Luc. & Areopagita, inquit Bud. Ἀνεπαισθήτως, ita vt non

ſentiatur. Συναισθάνομαι, vnà ſenſum & fructum percipio, vt exp. Bud. apud Greg.

Εὐαίσθητος, ſenſu valens, ſenſum acrem habens. Sic dicitur ἄνθρωπος εὐαισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων. Et τὸ εὐαίσθητον (ſubſtantiuè) ſenſus vigor, apud Galenum.

Εὐαισθησία, pro eodem, vt apud Laert. ἰσχὺς, εὐαισθησία, ἀρτιότης, ſenſuum vigor, & integritas.

Παραισθάνομαι, in ſenſu fallor, non ſum ſatis compos exacti ſenſus, inquit Bud. ex Plat. Exponitur etiam percipior, certior fio, cum genit. ex Xen.

Προαισθάνομαι, præſentio, antè ſentio, Plut. cum genit. vel cum accuſ. A Demoſthene accipi & *pro*, prouideo, ſcribit Bud. προαίσθησις, præſenſio.

Συναισθάνομαι, vnà cum alio ſentio, Plut. *id eſt*, ſenſu percipio, Plut. de ciuili charitate loquens, συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν ἀλλήλοις, ſenſu rei alicuius vnà tangi: Dionyſ. theol. ὥσπερ γὰρ καὶ ἡμεῖς ἑαυτῶν συνῃσθήμεθα καὶ ἴσμεν, nobis conſcij noſtri ſumus & ſic nouimus, Bud.

Συναίσθησις, apud medicos, q. d. conſcientia morbi, inquit Bud.

ΑΙΣΙΜΟΩ, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, inſumo, impendo, inquit Suid. vide Αναισιμόω, comp.

Compoſita.

Αναισιμόω, ῶ, pro eodem Euſt. vult ἀισιμοῦν eſſe ſumptus facere in ea quę decet: ἀναισιμοῦν eſſe fortaſſe ſumptus facere in ea quę non decet. Sumitur tamen ἀναισιμοῦσθαι vt plurimum pro αἰσιμοῦσθαι: vt ἀναισιμώθη τοῖς ἐργαζομένοις, in operarios abſumptum eſſe ſiue impenſum. Apud Herod. autem ἀναισιμώθη ἐκ τοῦ τάφου ἡ γῆ, exp. egeſta eſt è foſſa humus.

Αναισιμώματα, Heſ. exp. ἀναλώματα, ſumptus.

Καταναισιμοῦ, vnde apud Hippocr. καταναισιμεῦμαι, Gal. exp. καταναλίσκεται.

* Προαναισιμόω, Prius impendo, prius conſumo, Herodot.

ΑΙΣΣΩ, F. ξω, ruo, cum impetu feror, irruo, ingruo. Item, erumpo, proſilio. In vſu eſt potiſſimum apud poetas in Anth. epig. Euſtathius vult apud Home-

86 rum eſſe, feſtinare, & ῥαδίως ἀπιέναι. Vtitur tamen & in aliis ſignificat. Il. ρ Ιπποις ἀΐσσων apud Soph. κατ' ἴχνος ἀΐσσω, vulgò exp. per veſtigia feror. Hom. φασγάνῳ ἀΐξας, exp. enſe inſurgens. Item, ἀΐξας τοῖς ὅπλοις, concuſſis armis proripiens ſeſe. & ἀΐξαντες δορί, apud Euripidem, Marte perciti. Cicero vagari interpretatus eſt in hoc Homeri loco, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. Eſt in vſu & in ſoluta oratione, licet rarius. Laert. ἀῖξαι ἐπὶ τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, impetu contendere, vt Bud. exp. apud Pl. in Pomp. ἐπὶ δὲ Πομπήϊον εὐθὺς ἀΐξας, interpr. ἀΐξας, inſiliens.

Αἴσσομαι, idem quod ἀΐσσω ruo, proſilio, exilio, Il. γ.

Αἴγδην, *aduerb.* impetuosè, irruendo cum impetu. Apol. Arg. 2. ἤλασε μηρὸν ἀΐγδην.

Αἰγίς, procella. vide καταίσσω vide & in Αἴξ.

Αἴκη, ἡ, violentus motus, impetus, Il. ο.

Αἶκος, idem quod ἄϊκαι ὁρμαί, à nominat. ſing. ἀΐξ.

Αἴσσω, etiam dicitur pro ἀΐσσω, irruo, &c. Vnde & ἀΐξω irruam. & ἦξα, irrui. Citatur ex Eur. μάτην ἦξα. *pro*, fruſtra laboraui. Apud Soph. in Aiace, καὶ πρός τι δυσλόγιστον ὧδ' ἦξεν χέρα, *id eſt*, manum violenter admouit ſeu cum impetu, vt exp. Steph.

Compoſita.

Αναΐσσω, ruo, proſilio, prorumpo. Item, exurgo cum impetu, erumpo, Hom. Xen.

Ανάσσω, etiam pro eodem dici annotatur, & aff. ex Ariſtoph. Plut. ἔφθης ἀνάξας.

Απαΐσσω, proſilio, cum impetu abeo. Ex Soph. citatur *pro*, vi irruo.

Διαΐσσω, cum impetu tranſeo, Æginet. Exponitur & emico, vt διαΐξασα ἀστραπή, emicans fulgur.

* Διαΐγδην, cum impetu tranſeundo, Opp. lib. 1. Hal.

* Διεξαΐσσω, Idem. Theocr. Idyll. 13.

Εσαΐσσω, irruo aliquò, irrumpo. Εἰσαΐσσω pro eodem aff. ex Ariſtoph. in Nub.

Εξαΐσσω, proſilio alicunde, cū impetu prodeo. Εξάσσω, idem.

Προεξαΐσσω, prior proruo.

Επαΐσσω, irruo in aliquem, impetum in aliquem facio, Od. ξ. Citatur ex Apollonio, ἐπαΐσσων ξίφος, *pro* enſem cum impetu mouens in aliquem.

Καταΐσσω, cum impetu delabor, deferor cum impetu. Et ſimp. *pro*, irruo.

Καταῖξ, procella, vt quę cum impetu ingruat.

Καταιγίς, idem quod αἰγίς, ſed vſitatius eſt. Ariſtot. de mundo, πνευμάτων βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μὲν ἐστὶ πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαίφνης. Καταιγίζω, de vento dici ſolet ſeu procella ingruente aut delabente cum impetu. Hom. Il. * Καταιγισμός, procella, tempeſtas, Plut. lib. 1. contra Colotem.

Decomp. Προκαταΐγδην, exp. antrorſum cum impetu, Apoll. Arg. 2.

Κορυθαΐξ, ικος ὁ, galeam quatiens cum impetu vel cuius galea variè agitatur. Vnde pro impetuoſo ſeu violento, pro ſtrenuo denique ac forti accipitur, vt κορυθαίολος.

Μελαναιγίς, atro nimbo ſeu procella horrens, præ turbulentia vi & horrore nigricans ex Plut.

Μεταΐσσω, exp. μεταδιώκω, inſequor, Il. φ.

Μεταΐγδην, inſequendo cum impetu, Apoll. Arg. 2.

Παραΐσσω, prætereo, cum impetu pertranſeo. Exponitur etiam, proripio me, raptim prorumpo, Il. ε.

Πολυάϊξ, exp. impetuoſus, varios impetus ſeu motus habens, πολυόρμητος ὁ πολλὰς ἀΐκας ἔχων. Expon. & valde turbulentus. vt πολυάϊξ πόλεμος, Il. α.

Συναΐσσω ſimul irruo vnde apud Heſiod. Καί τε συναΐσσουσιν ὥστε ζωοί περ ἐόντες, i. ſimul irruebant, vel, in ſe mutuò irruebant.

Συναΐγδην, ſimul, vno impetu. Vide Suid.

Τριχάϊκες, (Od τ. Δωριέες τε τριχάϊκες) volunt eſſe τῶν αἰ τὰς περικεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι. τουτέστι, σείονται κατὰ πόλεμον, i. equorum galeis procedentes ſetę agitantur in prelio. Quidam annotant ita dici, qui aſſiduè verſantur in præliis, veluti aſſiduè concutientes ac motantes criſtas: è quibus plerunque capillorum quadam ſimilitudine propendent equinę ſetę. Exp. &, capillati & quaſſantes crines. Sunt & alię expoſitiones, quas vide apud Euſt.

Υπαΐσσω, clam proſilio. Exponitur & ſubrepo, apud Hom. Il β. Βωμοῦ ὑπαΐξας.

ΑΙΣΥΛΟΣ, ου, ὁ, iniquus, nefarius, flagitioſus: Od. α & ε. Αλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι. Et Il. υ. Fit παρὰ τὸ ἄσαι (quod eſt βλάψαι) pleonaſmo ι. vnde & ſynonymum ἀήσυλος deductum putatur, Pleonaſmo τοῦ η. Etym. Euſt.

ΑΙΣΥΜΝΗΤΗΣ, ου, ὁ, vel Αἰσυμνητήρ, ῆρος, ὁ certa minis præſes & curator. ἀγωνοθέτης, ſiue βραβευτής, apud Hom. Od. θ. quaſi ὁ αἰσίως νεμητικὸς τῶν δικαίων κατὰ τοὺς ἀγῶνας, vt ait Bud. Euſtathius autem dicit οἱ τὸ αἴσιον νέμοντες τοῖς ἀγωνιζομένοις. Fuerunt ita appellati olim reges. Scribit enim Ariſtot. in Polit. tertium genus monarchiæ apud veteres Græcos fuiſſe eorum quos vocant αἰσυμνήτας. 87

Αἰσυμνῆτις, ιδος ἡ, regina: eodem modo quo αἰσυμνήτης, rex certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, regia poteſtas, data cuipiam per electionem. nam Ariſtoteles Pol. 3. c. 11. quatuor βασιλείας genera conſtituens, tertium locum τῇ αἰσυμνητείᾳ tribuit, quæ eſt (vt inquit) αἱρετὴ τυραννίς.

Αἰσυμνάω,

Αἰσυμνάω, ῶ, regno, impero, Eur. vt docet Heſych.

Αἰσυητὴρ, ῆρος, ὁ, ſiue Αἰσυήτης. Secundum quoſdam, idem qui & αἰσυμνητὴρ: vt ſit quaſi ὁ τηρῶν τὰ αἴσια. Secundum alios αἰσυητὴρ dicitur adoleſcens, qui valde eſt robuſtus, ex α epitatico & σύω, i. ruo vel cum impetu feror. Vel αἰσυητὴρ, decens, moderatus: deriuando ab αἶσα. Secundum quoſdam, paſtor. Aut qui facilè huc illuc mouetur, ab ἀΐσσειν. Hæc Euſtathius in illum Iliadis ω verſum, Βῆ δ' ἰέναι κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικώς.

ΑΙΣΧΟΣ, εος, τὸ, turpitudo, fœditas, deformitas, Xen. Pæd. 2. ὡς δ' εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει, vt viderunt faciem hominis ſupra modum fœdam & deformem. ¶ Item probrum, dedecus, infamia, Od. σ. Σοὶ κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.

*Ἀσχημοσύνη, idem quod αἶσχος, infamia, ignominia, Ezech. 16.

Αἰσχέω, F. έσω, dedecoro, infamo. Αἴσχεσις, εως, ἡ, dedecoratio.

Αἰσχρὸς, οῦ, ὁ, turpis, fœdus, deformis: cui opponitur καλὸς, Plut. Hom. ¶ In neut. gen. αἰσχρὸν, (velut ſubſtantiuum) turpitudo, probrum, dedecus, Dem. pro cor. προσόντ' αἰσχρὰ ταῦτα καὶ ὀνείδη. In comparatiuo gradu αἰσχρότερος vel αἰσχίων. In ſuperl. αἰσχρότατος & αἴσχιστος. Ponitur & aduerbialiter αἴσχιστα pro, turpiſſimè, fœdiſſimè: vt αἴσχιστα πενίαν φέρεις.

Αἰσχρῶς, turpiter, Il. ψ τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν.

Αἰσχρότης, ητος, ἡ, turpitudo, fœditas, obſcœnitas.

Αἰσχρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, turpis. In Anth. Epigr.

Αἰσχύνη, pudor. Propriè dicitur quum ob turpia erubeſcimus. Vnde à philoſophis definitur, metus iuſtę reprehenſionis. Vide Gell lib. 19. cap. 16. Interdũ tamen eſt αἰδὼς, *id eſt*, verecundia ſeu honeſtus pudor: vt apud Iſocr. ἡγοῦ μάλιστα σοὶ τῷ πρέπειν κόσμον, αἰσχύνην δικαιοσύνην. ¶ Item dedecus, probrũ, infamia, ignominia, Dem. pro Cor. ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν, dedecore afficere ciuitatem. Quod Plato in Apol. dicit αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Interdum ſignificat ſtuprum alicui illatum, Iſocr. in Paneg. ἔτι δὲ παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας.

Αἰσχύνω, F. υνῶ, pudefacio, erubeſcere facio. Item, dehoneſto, fœdo, deturpo: cui oppon. τὸ καλλύνω, Il. σ. Significat & infamo, dedecoro, Iliad. ζ Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν. Interdum, ſtuprũ offero, ſiue vitium offero, ſtupro, Lyſ. ἐάν τις παῖδα αἰσχύνῃ βίᾳ.

Αἰσχύνομαι, F. οῦμαι, pudeſio, me pudet. Cum infin. Herod. αἰσχύνομαι ἀπονοστεῖν. Sępe cum partic. Xen. Pæd. 3. αἰσχύνομαι παραινῶν. Cum dat. Ariſtoph. in Nub. αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς. Et ſępe cũ accuſ. Greg. τὴν μετάθεσιν αἰσχυνόμενος. Interdum cum prępoſ. ἐπὶ vel ἐν. Æſchin. Thuc. ¶ Item pro αἰδοῦμαι reuereor, Xen. Pæd. 1. αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα.

Αἰσχυντὸς, οῦ, ὁ, pudendus, cuius nos pudere debet, citatur ex Phocyl.

Αἰσχυντηλὸς, οῦ, ὁ, verecundus, pudibundus, Ariſtot. in Eth. pro eodem ponit, νέους ἀδήμονας & αἰσχυντηλούς. Item, αἰσχυντηλὸν, pudorem mouens ſeu afferens, vel pudendum, Ariſt. Rhet. 2.

Αἰσχυντηλία, verecundia, vel potius habitus quidam animi ad verecundiam propenſi, Plut. Αἰσχυντηλῶς, verecundè, pudibundè.

Αἰσχυντηρὸς, idem quod αἰσχυντηλός.

Compoſita.

88 Ἀναίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impudens, inuerecundus. Dicitur & de perſona & de re, Dem. Thucyd. Ἀναισχύντως, impudenter, inuerecundè, Plat. Ἀναισχυντία, ἡ, impudentia, inuerecundia, Plato in Apol.

Ἀναισχυντέω, ῶ, impudenter ago, impudentia vtor, impudenter me gero. Iungitur cum præpoſ. πρὸς & περί: vt ἀναισχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, impudenter reſiſto veritati: apud Iſocr. ἀναισχυντῶ περὶ τούτου, huius rei me non pudet. Ἀναισχυντηλία, idem quod ἀναισχυντία.

Decomp. Ἀπαναισχυντέω, ῶ, impudenter me gero, impudentia vtor, Plat. in Apol.

Ἀπαναισχύνομαι, ex Chryſ. impudenter attento.

Διαισχύνομαι, exp. vereor, erubeſco: vt αἰσχύνομαι.

Ἐπαισχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cum turpidine coniunctus, turpis, Suid.

Ἐπαισχύνομαι, erubeſco, verecundor, me pudet: vel valde erubeſco, ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι, Herodot. Et cum accuſ. vt ad Rom. c. 1. οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον. Sic & Marci 8. Cum particip. apud Soph. οὐδ' ἐπαισχύνῃ λέγων. Cum infinit. vt ἐπαισχύνομαι καλεῖν.

Ἀνεπαίσχυντος, (*decomp.*) inuerecundus, impudens, Baſil. in epiſt. pro ἀναίσχυντος. Ἀνεπαισχύντως, inuerecundè, impudenter pro ἀναισχύντως, Naz.

Καταισχύνω, pudefacio, dedecoro, probro afficio, fœdo. Cum accuſ. Plut. & alij. ¶ Item vitium vel ſtuprum offero, Lyſ.

Καταισχύνομαι, pudeſio, dedecoror, probro afficior. Interdum *pro*, erubeſco, me pudet. Iſocr. καταισχυνθέντες γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν τῶν ἡμετέρων, quum eos virtutis noſtrorum puduiſſet.

*Καταισχυντὴρ, qui dedecore afficit, aut probro, Æſch. in Ag.

Παναισχὴς, omnino fœdus, turpiſſimus. παναίσχιστος, ſuperlat. in Ant. epig.

Ὑπεραισχρὸς, ſupra modum turpis ſeu fœdus, Xen.

Ὑπεραισχύνομαι, ſupra modum verecundor.

ΑΙΤΕΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, peto, poſtulo, poſco. Æſch. in Cteſiph. αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τἀγαθὰ, petere bona à Diis. Sic Xen. & alij. Dicitur etiam αἰτῶ τοῦτο παρὰ σοῦ, peto hoc abs te. Et cum infinit. Iliad. ζ ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι, petebat videre. Sic & αἰτῶ λαβεῖν, apud Iſocr.

Αἰτέομαι, οῦμαι, idem quod αἰτῶ: eandémque ſeruat conſtruct. Xenoph. & alij. Significat etiam vtendum peto, apud Suid. ¶ Item in paſſ. ſignif. petor, &c. apud Thuc. Plut. & alios.

Αἴτημα, τὸ, petitio, poſtulatio, poſtulatum. Vide B. in Annot. in Pand.

Αἴτησις, εως, ἡ, idem, Iſocr.

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ, petitor, poſtulator, apud Suid. Αἰτητὸς, οῦ, ὁ, petendus, qui peti debet vel poteſt. Αἰτητικὸς, οῦ, ὁ, petax, *id eſt* propenſus ad petendum. A Bud. exp. flagitator & procax. apud Ariſtot. in eth. lib. 4.

Αἰτίζω, idem quod αἰτέω (ſed apud poetas duntaxat) *id eſt*, peto, vel etiam mendico. Aliquando abſolutè & neutraliter: vt Odyſſ. ρ. & τ. Aliquando cum accuſ. vt Od. ρ. Αἰτίζων ἀκόλους.

Αἴτης, ου, ὁ, mendicus, ἐπαίτης.

Αἰτωλὸς, οῦ, ὁ, tecto ſcommate ponitur pro αἴτης, vt Euſt. annot. Od. ξ. Alioqui nomen eſt proprium.

Compoſita.

*Ἀνταιτέω. Viciſſim peto, contrà peto, repoſco, Plut.

Ἀπαιτέω, ῶ, repoſco, repeto, exigo. Cum duobus accuſ. Ariſtoph. in Nub. ἀπαιτῶν με τἀργύριον, Luc. ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ. Et ἀπαιτεῖν δίκας, pœnas expetere. Dicitur & ἀπαιτεῖν λόγον, rationem exigere, Luc.

Ἀπαιτοῦμαι, repoſcor, exigor. Cum acc. Dicitur enim ἀπαιτοῦμαι τὸ χρέος.

Ἀπαίτησις, repetitio, exactio. Ἀπαιτητικὸς, promptus ad repoſcendum, vel qui frequenter repoſcit, ſeu qui repoſcere ſolet.

Decomp. Ἀνταπαιτέω, viciſſim repoſco, ſeu exigo, Thuc.3.

Προσαπαιτέω, inſuper repoſco, ſeu exigo.

Ἐξαιτέω, ῶ, poſco, mihi dari peto. Dicitur ἐξαιτῶ τοῦτο, & ἐξαιτῶ σε τοῦτο, ἐξαιτῶ ἐπὶ τιμωρίᾳ, expoſco ad pœnam. Ἐξαιτῶ εἰς βάσανον, expoſco ad quæſtionem. in qua ſignif. ἐξαιτῶ frequentiſſimè vſurpatur ſine adiectione, apud Iſocr. Plut. &c.

Ἐξαιτοῦμαι, expoſcor ad pœnam: vt Demoſth dicit ſe ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου. Dicitur & ſignificatione act. pro ἐξαιτεῖν, *id eſt*, depoſcere ad pœnam, apud Plut. de orac. defectu. ¶ Item (ſignificatione itidem actiua, & quidem præcedenti contraria) pro depoſcere reum, deprecari rei pœnam, noxæ & periculo reum eximere. Æſch ἐξαιτοῦνται γραφὰς τῶν παρανόμων, poſtulabant reorum delationes precibus ſuis condonari, Xen. anab. lib. 1. ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, *id eſt*, deprecata, vel quum deprecatione ſua periculo eum liberaſſet.

89 Et ſimpliciter pro impetrare: vt apud Eurip ἐξαιτούμενος τὰ σφάλματα. Et Plut. ἐξῃτήσατο τὴν Ἀσπασίαν δεηθεὶς τῶν δικαστῶν, à iudicibus exorauit, vel deprecatus eſt. ¶ Sumitur & paſſiuè in hac poſteriori ſignificatione, apud Lyſiam.

Ἐξαίτησις, ipſa actio depoſcendi aliquem, ad ſupplicium videlicet, poſtulatio ad quæſtionem. Item, deprecatio pro reo, Bud. ex Dem.

Ἀντεξαιτέω, ῶ, (*Decomp.*) contra ſeu viciſſim expoſco.

Ἐπαιτέω, ῶ, inſuper peto. vel poſt aliud peto. Affertur ex Iliad. ψ. Item ſtipem peto, mendico, Athen. lib. 8.

Ἐπαίτης, ου, ὁ, qui ſtipem petit ſeu corrogat, mẽdicus. Item circulator & θαυματοποιὸς, inquit Bud. apud Chryſoſt.

Μεταιτέω, ῶ, inter alios peto, vel vnà cum alio vel aliis peto. Vnde etiam ponitur *pro* partem peto: ſicut μεταδίδωμι *pro* partẽ do: inquit Bud. Sic Dem ἢ παρὰ τούτων ἀφ' ὧν εἰλήφασι, μεταιτεῖν. Item ſtipem peto, mendico. Ponitur interdum abſolutè, interdum cum accuſatiuo, vt apud Luc. εἰ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῖη.

Παραιτέομαι, οῦμαι, deprecor. Expon. & recuſo, auerſor, repudio: vt παραιτεῖσθαι κόλασιν. Plut. deprecari & recuſare ſupplicium. Sic παραιτεῖσθαι τὸν φθόνον, Ariſtot. Sic παραιτεῖσθαι δεῖπνον, apud Halic. recuſare prandiũ. Παραιτεῖσθαι γυναῖκα, apud Plut in Apopth. vxorem repudiare. Et cum infinit. citatur ex Porphyrio, παραιτήσομαι λέγειν, *pro*, ſuperſedebo dicere.

¶ Item deprecor, veniam peto, vel veniam impetro, exoro: vt παραιτοῦμαι τὴν ψυχὴν, apud Herodot. in Clione, deprecari vitam, orare vt vitæ parcatur. Sic dicitur παραιτεῖσθαί τινα, apud Plut. Dicitur etiam παραιτοῦμαί σε, à te veniam impetro, te exoro, apud Ariſtoph. Herodot. Plut. &c. Dicitur etiam παραιτεῖσθαι περί τινος, *id eſt*, aliqua de re, apud Ariſtid.

¶ Item, deprecor, i. depello ſeu remoueo quaſi deprecando: vt παραιτοῦμαί σε τῆς μέμψεως, quod exp libero te crimine. Exponitur etiam excuſo: vt apud Lucam cap. 14. Item, pro ſimplici αἰτοῦμαι, precor, rogo, vel deprecor (interdum pro ſimplici precor) vel pro poſtulo aut poſco, vt docet Bud. Sic Ariſtop. in Equit. ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησόμεσθα, vnum hoc eos rogemus. Sic παραιτοῦμαί σε συγγνώμην apud Menand. Dicitur & cum infinit. παραιτοῦμαί σε τοῦτο ποιεῖν & παραιτοῦμαί σε μὴ ποιεῖν.

Παραίτησις, deprecatio, ſæpius pro vehementi precatione, quàm pro recuſatione, Plut. in Gorg. Item, veniæ petitio, apud Thucyd. lib. 1. & Plut. in Numa. Eſt etiam venia, *id eſt*, gratia & indulgens cõceſſio, inquit Bud. ex Plat de legib. lib. 11. Item excuſatio, apud Syneſ. & Baſil.

Παραιτητὴς, deprecator. παραιτητὸς, q. d. deprecabilis, apud quem deprecationes valent, exorabilis, Plat. de legib.

Decomp. Ἀπαραίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, indeprecabilis, inexorabilis, durus, inclemens, Plato apud Plut. in Pericle, ἀπαραίτητος περὶ τὰς εὐθύνας, ſeuerus in exigendis rationibus. Apud Phil. de vita M. ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν, implacabili ira præditus. Dicitur etiam de re: vt ἀπαραίτητος δίκη, & ἀπαραίτητος πορεία, profectio quæ recuſari non poteſt. Apud Dioſc. ἀπαραίτητος κίνδυνος, exp. ineuitabile periculum. Ἀπαραιτήτως, inexorabiliter, cum ſeueritate inexorabili, Thuc. Plut.

Δυσπαραίτητος, exoratu difficilis. Item pro, ἀπαραίτητος, inexorabilis, implacabilis, Æſchyl.

Εὐπαραίτητος, facilè exorabilis, placabilis, non durus deprecantibus.

Προσαιτέω, ῶ, inſuper peto, Xenop. ¶ Item, ſtipem peto, mendico, Iſocr. in Areop. οὐδὲ προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας. προσαίτης, qui ſtipem petit, mendicus, Plut. Chryſoſt.

ΑΙΤΗΣ, ου, ὁ, is qui amatur, amore nimirum venereo. apud Theocritum Idyl. 12. inſcribitur αἴτης vbi annotat ſcholiaſtes τοὺς ἐρωμένους à Theſſalis vocari αἴτας (ſicut Alcman. etiam τὰς ἐπεράστους κόρας appellat αἴτας) παρὰ τὸ τὸν ἐρώμενον εἰσάγειν καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι. Sic & Etym. & Euſt. apud quos plura vide. ¶ Suidę eſt etiam ὁρμητικὸς, impetuoſus.

ΑΙΤΙΑ, ἡ, cauſa, ratio. Plato in Timęo, διὰ δὴ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λογισμὸν ἐπεχείρησε, hanc rationem habuit vt abſolueret. Cicerone interprete. Idem αἰτίαι πρῶται cauſæ primæ. Dicitur etiam apud Iſocr. ταύτης τὴν αἰτίαν ἔχω, vel ταύτης τὴν αἰτίαν σοι ἀνατίθημι, aut ἐπιφέρω, *pro*, hoc mihi acceptum fertur, huius rei cauſa ſum vel dicor eſſe. ¶ Item, culpa, crimen. Plut. in Pericle, αἰτίαν ἔχε τοῦ πολέμου, culpam belli ſuſtinuit, culpatus fuit ob bellum. Dicitur & αἰτίαν ἔχω ἐπὶ τούτῳ, apud Xenoph. Et αἰτίαν ἔχω ψεύδεσθαι, apud Luc. inſimulor mendacij. Apud Demoſth. αἰτίαν ἔχω ταύτην, accuſor hoc nomine, crimen hoc in me confertur. Dicitur & αἰτίαν ἔχειν 90
ὑπό τινος Thucyd accuſari ab aliquo. Δι' αἰτίας ἔχω σε, vel ἐν αἰτίᾳ σε ἔχω, capitur *pro*, accuſo, inſimulo, culpo, apud Thuc. Pro eodem dicitur & ἐν αἰτίᾳ τίθημι, & αἰτίαν σοι ἀνατίθημι, apud Iſocr. His contraria ſunt, αἰτίας ἀπολύειν, αἰτίας ἐξελεῖν, culpa liberare, crimen abſoluere.

Αἰτίαν ἐνδέχεσθαι, inquit Bud.) in ſe crimen recipere. In plurali ſępe dicitur αἰτίας μεγάλας ἔχω, & ἐν μεγάλαις αἰτίαις εἰμὶ, grauia crimina mihi obiiciuntur.

¶ *Deriuata ex* Αἰτία, *i. cauſa.*

Αἴτιον ου, τὸ, ſubſt. cauſa, ratio: vt αἴτια κύρια καὶ αὐτοτελῆ, cauſæ principales & perfectæ, Gregorius Nazianz τὸ πρῶτον αἴτιον vocat Deum.

Αἰτιώδης εος, ὁ καὶ ἡ, cauſalis, apud gramm.

Αἴτιος, ου, ὁ, fœm. αἰτία, neutr. αἴτιον, qui vel quæ vel quod in cauſa eſt, vel cauſa rei alicuius, autor, Ariſtoph. in Pluto. πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. Demoſt. τί ποτ' οὖν αἴτιον ὅτι, &c. quod in cauſa eſt cur &c. Interdum, αἴτιος fœm. gen. ponitur pro αἰτία, Ariſtot. de mundo. Aliam ſignif. vide in Deriuatis ab Αἰτία. i. Culpa. Comparat. αἰτιώτερος, qui magis eſt cauſa vel in cauſa. Superl. αἰτιώτατος, qui maximè eſt in cauſa. Xen. & Thuc.

Αἰτιάομαι ῶμαι, F. άσομαι, cauſam attribuo ſeu aſſigno, cauſam eſſe dico, acceptum fero, imputo, Ariſtoteles de nat. anim. 8. αἰτιῶνται τὰς τροφὰς, cauſam cibis attribuunt.

attribuunt. Plato in Phædro, καὶ ἔγωγε αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεοὺς, hoc acceptum geniis loci refero. Exp. etiam, cauſor: vt apud Demoſth. pro cor. οὗτος ἦν τῆς ἱερᾶς χώρας ᾐτιᾶτο εἶ. Aliam ſignif. vide in Deriuatis ab αἰτία, i. culpa.

Αἰτιατὸς, q. d. cauſatus, *id eſt*, ex alio tanquã ex cauſa procedens: vt ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ οὐκ ἔστιν αἴτιος, ἀλλ' αἰτιατὸς, καὶ τὸ πνεῦμα οὐκ αἴτιον ἀλλ' αἰτιατόν. Dicitur etiam αἰτιατὸν id cuius cauſa ſeu ratio redditur. Exp. & id quod pro cauſa ſiue ratione affertur.

Compoſita.

Ἀναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cauſam non habens, cuius cauſa nulla eſt: vt ἀναίτιος κίνησις, apud Alex. Aphr. Hoc ſenſu dicitur θεὸς ἀναίτιος, apud Damaſc. & Greg. Naz. Item qui in cauſa non eſt cur aliquid fiat. qui nõ eſt autor. qui in cauſa non eſt huius vel illius rei. Cum genit. vt apud Plut. ἀναίτιος τῶν κακῶν. Aliam ſignif. vide in comp. ab αἰτία, culpa.

Ἀναιτίως, abſque cauſa, ſine cauſa, nulla præcedente cauſa: vt Alex. Aphrod. μηδὲν ἀναιτίως γίνεται. Sic à theologis dicitur Deus eſſe ἀναίτιος.

Ἐπαιτιῶμαι, cauſam ſeu cauſas aſſigno, Plato in Phædro. οὐδὲ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενος εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα. Aliam ſignif. vide in deriuatis ab Αἰτία, i. culpa.

Μεταίτιος, qui vnà cum alio in cauſa eſt alicuius rei, particeps, Xen. Hell. 5. οἱ μὲν σφαγεῖς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου. Expon. & ſimp. autor & cauſa alicuius facti, à Bud. & citatur ex Herodoto, ὡς μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόνου ἐόντας.

Συμμεταίτιος, (*decomp.*) vt συναίτιος, adminiculum primæ cauſæ, inquit Bud. ex Plat. in Tim.

*Παναίτιος, qui eſt cauſa & autor alicuius rei, Æſch. in Eumen.

Παραίτιος, qui ex parte in cauſa eſt, vel qui in cauſa eſt, autor. pro αἴτιος Exp. & ὁ αἰτίαν παρέχων.

Προσαιτιάομαι, ῶμαι, cauſam aſſigno propter quam Rom. cap. 3.

Συναίτιος, qui ſimul cũ alio vel aliis in cauſa eſt alicuius rei, autor, Xenoph. Pæd. 1. ἡδονῆς μὲν καὶ ἀγαθοῦ τινος συναίτιος ὤν, κακοῦ δὲ οὐδενί.

Συναίτιον, ου, τὸ, ſubſt. cauſa adiutrix vel adiuuans.

¶ *Deriuata ab αἰτία, i. culpa, crimen.*

Αἴτιος, ου, ὁ, F. αἰτία, neutr. αἴτιον, culpæ affinis, culpandus, accuſandus, qui culpari debet ob rem aliquam, vtpote eius autor, Il. γ. οὔ τι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι, non mihi in culpa es, dij certè culpandi ſunt, Herodot. lib. 1. οὐδὲν ἐόντας αἰτίους ἀναστάτους ἐποίησε. Ab Euſtat. exp. ſons vel reus, & ſupplicio dignus. ¶ apud Dioſc. καταφορᾶς αἴτιοι, exp. veterno obnoxij.

Αἰτιάομαι, ῶμαι, F. άσομαι, accuſo, culpo, criminor, Demoſt. pro Cteſiph. ἐγὼ γὰρ Αἰσχίνην οὐδενὸς αἰτιῶμαι τῶν ἐν πολέμῳ πραχθέντων, apud Chryſoſt. αἰτιῶμαί σε εἰς ὑπερηφανίαν, accuſo te ſuperbiæ. Item, in paſſ. ſignif. accuſor, culpor. Gorgias in Helenę encomio εἰ διὰ τὸ πρῶτον ἄξιος αἰτιᾶσθαι ὁ αἰτιώμενος, i. ſi dignus eſt qui accuſetur vel reprehendatur.

Αἰτίαμα, τὸ, criminatio, accuſatio, Plut. Vſurpatur & pro αἰτία, crimen, Heſych.

Αἰτίασις, εως, ἡ, idem quod αἰτίαμα. A Bud. exp. accuſatio & querela.

91 Αἰτιαλικὸς οῦ ὁ, criminatorius, accuſatorius: vt αἰτιαλικὴ πτῶσις, apud gramm.

Αἰτιάζω, idem quod αἰτιῶμαι.

Αἰτιάζομαι, accuſor, culpor, Bud. ex Xen.

Compoſita.

Ἀναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, culpa vacans, non accuſandus: vt ἀναίτιος ἀφροσύνης, apud Xen. dementiæ non accuſãdus. Item inſons, crimine vacans, nulli culpæ affinis. Il. γ. Ἀναιτίως, inculpatè.

Ἐπαίτιος, qui eſt in culpa, culpandus: vt ἐπαίτιος ἐστι, Thuc.

Ἐπαιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuſo, vel incuſo, inſimulo, culpam in aliquem confero: Dem. in Mid. ἐπαιτιασάμενός με φόνου, criminatus me homicidij. Et Plato in epiſt. ἐπαιτιῶμαι τὸ μῆκος τῆς πορείας, in longitudinem itineris culpam reiicio.

Συνεπαιτιῶμαι, (*decomp.*) ſimul criminor, ſimul vel vnà accuſo, Plut.

Καταιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuſo, inſimulo. Cum accuſ. apud Dem. ¶ Καταιτιαθεὶς, paſſiua ſignificatione, Polyb.

* Καταιτίασις, criminatio, accuſatio, Plut.

Ἀκαταιτίατος, (*decomp.*) ου, ὁ καὶ ἡ, inculpatus, culpa carens. crimine vacans, Heſych. (cauſam.

Μικραίτιος, de paruis rebus expoſtulãs, vel paruam ob

Προαιτιάομαι, ῶμαι, antè criminor, antè accuſo, ad Rom. cap. 3.

Προσαιτιάομαι, ῶμαι, inſuper accuſo vel criminor.

Ὑπαίτιος, obnoxius crimini ſeu facinori, non inſons, nec extra noxam. Philo de vita M. lib. 1. ὑπαίτιος εἶναι δοκεῖ. Dicitur etiam ὑπαίτιός εἰμί σοι, obnoxius ſum tibi, Xen. & ὑπαίτιός εἰμι τοῦδε. Plutarch. Τὸ ὑπαίτιον, (ſubſt.) culpa. Bud. in epiſt 1. Ὑπαιτίως, reddendo ſe crimini obnoxium, reprehenſionem merendo.

Ἀνεπαίτιος (*decomp.*) innoxius, culpæ non affinis: vt ἀνεπαίτιος ὑπηρεσία, Philoni de mundo, innoxia muneris functio.

Φιλαίτιος, querulus, qui leui de cauſa quemuis culpare ſolet, Xen. Exp. etiam, contentioſus, litigioſus, Bud. apud Dem. Τὸ φιλαίτιον, ſubſt. exp. propenſio ad accuſandum, apud Plut.

ΑΙΧΜΗ, ἡ, cuſpis, mucro: vt αἰχμὴ λόγχης. ¶ Sæpe etiam (ponendo partem pro toto) pro haſta ſiue lancea vſurpatur. Exponitur & haſtile, ſpiculum, telum: vt Il. μ. καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς αἰχμὰς ἐκ χειρῶν. ¶ Pro bello etiam ſumitur: vt Plut. in Numa, αἰχμῇ προσεκτήσατο πολλὴν χώραν. ¶ Dicitur ἀπὸ τοῦ αἷμα χέειν, id eſt à fundendo ſanguine: vel ab ἀΐσσω, vt tradit Etym.

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, bellator, bellicoſus. Il. β. Αἰχμῆτις bellatrix, haſtæ perita.

Αἰχμάζω, F. σω, iaculor, vibro, Il. δ. Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι.

Compoſita.

*Ἱππαιχμος, haſta ex equo pugnans, Pind. Nem. 1.

*Εὐρυαίχμης, vel εὐρυαίχμας Doricè, latam & amplam cuſpidem habens, bene armatus, haſtatus, Strabo. Pind.

*Φυγαίχμης, bellum fugiens, ignauus, timidus, Æſchin. in Perſis.

Ὁμαιχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſocius in bello, commilito.

Ὁμαιχμία, ἡ, belli ſocietas. Herodot. Ὁμαιχμὴ, pro eodem, Heſych.

*Ὁμαιχμάζω, ſimul milito, ſimul bellum ineo, ſimul iaculor, Oppian. 5 Hal.

Μεταίχμιον, ου, τὸ, ſpatium inter duas acies, Eurip. quaſi μεσαίχμιον, vt tradit Euſt. Per catachreſin dicitur & de interſtitio quod eſt inter res quaſlibet, Herod. ἐξαίρετόν τι μεταίχμιον τὴν γῆν κεκτημένην.

*Μεταίχμιος, medius, qui in medio eſt, Æſch in Χοηφ.

Πένταιχμος, quinque cuſpides ſeu mucrones habens, Epigram.

Σύναιχμος, idem quod ὅμαιχμος, Suid. & Heſych.

ΑΙΨΑ, (*aduerb. temporis poet*) ſtatim, continuo, vel citò, celeriter. Ilia. β. αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν, &c. Euſt. deducit ab ἅπτω.

Αἰψηρὸς, οῦ, ὁ, celer, citus, Od. δ.

Λαιψηρὸς, etiam dicitur pro αἰψηρὸς, vt docet Heſych.

vnde λαφηρὰ γόνατα, & λαφηροὶ πόδες, & λαφηρὰ βέλη. apud Homer. Schol. Ariſtoph. & Suid. deducunt à ψαίρω.

AIΩ, (*poeticum*) audio. Cum genit. Odyſſ. ξ. οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες Ariſtoph. in Nub. ἄϊε τοῦ πατρὸς, patri tuo auſculta. Cum accuſ. Il. κ. Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε. Ἀΐοντες Heſychius exponit etiam αἰσθανόμενοι. ¶ Item exp. ἀποπνέω: in qua ſignif. deriuatur ab ἄω Ilia. ὁ ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ, Euſt. exp. ἀπέπνεον.

Ἀΐσθω, pro quo dicitur & αἴσθω (idem quod ἀΐω, *id eſt*, ἀκούω, αἰσθάνομαι, & ex eo factum eſſe tradit Euſt. Item, pro ἀποπνέω, vide in Ἄω.

Compoſita.

Εἰσαΐω, audio. Cum genit. item cum accuſ. Nonn.

Ἐπαΐω, audio. Item, intelligo. Exp. & ſentio, Ariſtoph.

92 Luc. Plat. cum genit. item cum accuſatiuo.

Ἐπάϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, is de quo auditum eſt. qui innotuit. Herodot. in Euterpe, ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος, quod vbi reſcitum eſt eum feciſſe. apud eundem ἐπάϊστοι ἐγένοντο, exp. fuerunt deprehenſi.

Ἀνεπάϊστος, (*decomp.*) non inauditus, vel qui inaudiri nequit. Athen. lib. 6 Exp. & ἄγνωστος, ab Euſt.

AIΩN, ῶνος, ὁ, æuum, æternitas. Dicitur quaſi ἀεὶ ὤν: vt docet Ariſtot. 1. de cœlo. Hinc dicitur ἐξ αἰῶνος, ab æuo, ab æterno. & εἰς αἰῶνα, in æternum, pro quo & δι' αἰῶνος. ¶ Item ſeculum, i. 70. annorum ſpatium iuxta Hieron. Πρὸ αἰῶνος, Bud. apud Areop. ante ſecula. ¶ Item, vita, tempus vitæ hominis, vt & Lat. æuum apud Hom. Herodot. & Xenoph. In hac ſignif. ponitur etiam fœminino genere apud poetas, Iliad. χ. αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς ¶ Item, ſpinæ medulla, apud Hippocr. vide Erotianum.

Αἰώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, æternus, ſempiternus, Plat. Plut. & alij. ¶ Item, ſeculares ludos à Romanis dictos Græci vocabant αἰωνίους: vt Herodot. teſtatur lib. 3.

Αἰωνίζω, æternum reddo, æterno. Et in paſſ. ſignific. perenno, in æternum maneo, Suid.

Compoſita.

Δηναίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, longæuus, annoſus, Heſych.

Διαιώνιος, idem quod αἰώνιος, Plat.

Διαιωνίζω, idem quod αἰωνίζω, perpetuò duro, Greg.

Συνδιαιωνίζω, (*decomp.*) vnà ſum æternus, Greg.

Δυσαίων, cui ærumnoſa eſt vita. qui vitam miſeram degit miſer. Soph in Oedip.

Εὐαίων, qui vitam degit beatam, Soph.

Μακραίων, longæuus, annoſus, Soph.

Προαιώνιος, omni æternitate prior, Greg. Naz.

AIΩPEΩ, ῶ, F. ήσω, in ſublime attollo, ſurſum tollo, eleuo, effero, eueho, ſubueho, item ſuſpendo, Dem & alij cum accuſ. Ab αἴρω fieri αἰωρῶ interiecto ω, grammatici tradunt.

Αἰωροῦμαι, ſurſum vel in ſublime attollor, euehor, ſubuehor, voluor; ſpe ſuſpenſus ſum, & rebus nouis immineo, inquit B. ex Plut.

Αἰώρημα, τὸ, elatio, eleuatio, exaltatio, ſubuectio, Item, ſuſpenſio. in Anth. epigr. Et pro geſtatione accipitur & penſili quodam exercitamento, apud Dionem.

Αἰώρησις, εως, ἡ, idem quod αἰώρημα, Gal.

Αἰώρα ἡ κρεμάθρα, *hoc eſt* vas penſile apud Plat. in Phædone. ¶ Item geſtatio, vel penſilis exercitamenti genus, vt ſunt lecti penſiles quibus ægroti vtuntur, Plut. & Plat. leg. 7. ¶ Item ἀγχόνη, i. ſuſpendium, vel ipſe funis quo quis ad ſuſpendium vtitur. Item ὕψωσις, ἔπαρσις, i. elatio, exaltatio. Suid. & Euſt.

Ἐώρα pro αἰώρα ſcribunt Græci lexicographi. Sic ἐωροῦμαι, ἐώρημα, ἐώρησις, ἐωρίζω & ἐωρίζομαι.

Compoſita.

Ἀπαιωρέομαι, οῦμαι, in ſublimi protendor, vel pendeo, Exp. à Bud. etiam, dependeo, ſuſpenſus ſum, Luc. ἄλλοτε δὲ πολὺ τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος, apud Heſiodum, ὄπι δὲ ζώνῃσι δράκοντες δοιὼ ἀπῃωρεῦντο, dependebant. Ἀπήωρος, idem quod ἀπῃωρημένος, Od. μ. ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι.

Ἀπαιώρησις, ſuſpenſio: qua aliquid ſuſpenditur, & dependere nititur.

Ἀναιωρέομαι, οῦμαι, ſuſpenſus agitor, apud Hippocr. ἀναιωρούμενοι ὀφθαλμοὶ, exp. oculi inſtabiles & qui perpetuò mouentur.

Ἐναιώρημα, apud Alex. Aphr. exp. quod in vrina ſublime ſupernatat ſpecie araneæ. In vrina (inquit Bud.) nubecula quæ non ſubſidet. nam vbi ſubſedit, vocatur ὑπόστασις. Inuenitur etiam ἐναιωρούμενα οὖρα, de quo vide Gal.

Ἐπαιωρέομαι, οῦμαι, attollor, efferor, erigor, Herodian. κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπίσι, ſpe inani elatus & geſtiens. ¶ Item impendeo, immineo, ingruo, Herodian. κίνδυνος ἐπαιωρούμενος, periculum impendens. Item (inquit Bud.) immineo *hoc eſt* occaſionem quero, Plutarch. in Timol. ἐπαιωρούμενοι τοῖς πράγμασι

Καταιωρέομαι, οῦμαι, dependeo, Heſiod. θύσανοι δὲ κατῃωρεῦντο φαεινοί.

Μετέωρος, ſublimis. quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Παραιωρέω, ῶ, ſuſpendo, eo ſenſu quo dicitur collo ſuſpendere.

Παραιωρεῖσθαι, ſuſpendi, Herodot. in Polym ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρεύμενα ἐκ τῆς ζώνης. apud Herodian. lib. 3. παρῃώρητό τε αὐτῷ ξίφος, enſe accinctus erat.

Παραιώρημα, id quod ſuſpenditur, id quo aliquis cinctus eſt. Item laqueus ſuſpendio aptus, Bud. ex Poll.

Ὑπεραιωρέω, ῶ, ſuper extendo, ſuperappendo, Dioſc.

AKAΔHMEIA, ſiue Ἀκαδημία, Athenis dictus fuit locus quidam publicus ab Academo quodam qui 93
eum conſecrauit, vel ab Echedemo, vt quidam volunt: vnde & Ἐχεδημία vocata fuit, & Ἐκαδήμεια, ſiue Ἐκαδήμεια, vt Plut. in Theſeo refert. Conſitus hic locus erat arboribus multis pulcherrimis, monumentis etiam fortium virorũ ornatus erat, ibidémque erat gymnaſium in quo ſeſe philoſophi in primis exercebãt, vt & in Lyceo. Vnde Plu. in Sylla dicit, ἐπιλειπούσης δὲ τῆς ὕλης ἐπεχείρησε τοῖς ἱεροῖς ἄλσεσι, καὶ τήν τε Ἀκαδήμειαν ἔκειρε δενδροφορωτάτην προαστείων οὖσαν καὶ τὸ Λύκειον. Et Ariſtoph. in Nub locum fuiſſe indicat etiam exercitiis dicatum. quem vide & Pauſ. in Attic. ¶ Ἀκαδημία νέα dicta fuit noua ſecta philoſophorum qui in Academiæ gymnaſiis docebant, apud Plut. initio Bruti.

*Νεκρακαδημία, Locus ſic à Luciano confictus.

Ἀκαδημαϊκοὶ, nominabantur qui ſeſe in Academia exercebant docendo & diſputando, Athen Luc.

AKAKAΛIΣ, acacalis, ſemen fruticis cuiuſdam naſcentis in Ægypto, Dioſc. l. 1. c. 119.

AKAΛHΦH, ἡ, vrtica: herba quæ & κνίδη appellatur, de qua Dioſc. l. 4. ¶ Eſt & animal marinum, de quo Gel. l. 4. cap 11. Vide & Ariſtot. hiſt. anim. l. 4. & Athen l. 2. Scribitur & ἀκαλύφη.

AKANΘA, ἡ, ſpina, vepris, ſentis, aculeus. ἄκανθα ἀγρία, ſpina ſylueſtris, Dioſcor. In plur. ἄκανθαι, ſpine, quales

næ,quales ſunt in rubis,Dioſc. Dicuntur & ἄκανθαι τῶν ῥόδων, apud Luc.& Theophr. Metaphoricè dicitur etiam de aculeis quorundam animalium, vt hyſtricis,echini,piſcium,&c. apud Athen.& Plutarch. Eſt & ſpina dorſi,Herod. Vide Gal.¶Item *pro* ἀκάνθης τοῦ δράκοντος,inquit ſchol.Nican.in Ther. ¶ Deniq; ἄκανθαι dictæ ſunt per metaph. (vt Lat. ſpinæ) difficultates,moleſtię,ſiue ſalebræ,ſcrupuli: vt apud Athen.ἀκάνθας ἐκ τῶν ζητήσεων ἐκλέγειν. Dicta eſt ἄκανθα παρὰ τὴν ἀκὴν, quia ſpinæ ſunt acutæ ſeu acuminatæ.

Ἀκανθίς, frutex eſt qui (vt ait Dioſcor.) ſpinæ albæ ſimilis eſſe creditur. Dicitur & Arabica ſpina ſeu Ægyptia. ¶ Eſt etiam auis nomen,apud Ariſtot.quam alij luſciniam eſſe volunt,alij carduelē, dicta à ſpinis quibus paſcitur, Theocr Idyll.7.Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες. Eadem dicitur & ἀκανθυλλίς,teſte ſchol. Theocr. ¶ Sunt etiam qui adiectiuum eſſe putent,apud Phaniam in Anthol.Epigr. χαλκίδας ἣν δὲ φέρῃς φίλ᾽ ἀκανθίδας.

Ἀκάνθιον ου,τὸ,q.d.ſpinula.¶ Eſt etiam herba ſimilis albæ ſpinæ,Dioſc.Scribitur & ἀκανθεῖον.

Ἄκανθος,ου,ἡ, acanthus arbor de qua Theophr.l.3.hiſt. pl.c.4 Sic dicta quia ſpinis plena eſt.Sunt qui fruticem,ſunt qui ſpinoſam eſſe herbam tradant. ¶ Item echinus ſeu erinaceus : vel (vt alij) erinacei genus. Habet enim erinaceus aculeatum totum ferècorpus. Idem dicitur & ἀκανθίων,ωνος,ὁ,Gal.

Ἀκανθώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſpinoſus, Theocr.Item dumoſus, ſenticoſus,Herodot. Item,aculeatus,aculeis horrens. ¶ Item metaph.difficultatibus & moleſtiis plenus:vt βίος ἀκανθώδης,apud Suid.

Ἀκανθικὸς,κή,κόν,ſpinoſus,idem quod ἀκανθώδης,apud Theophr.

Ἀκανθική, appellatur & lacryma helxines herbæ, Plin.

Ἀκανθήεις,εντος,ὁ,idem quod ἀκανθώδης : vt ἀκανθῆεν πετάλειον,Nic.in Ther.

Ἀκάνθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſpineus, ex ſpinis factus, ex ſpinis contextus:vt ἀκάνθινος στέφανος, apud Euang. Et ἀκάνθινα ξύλα,Dioſc.

Ἀκανθεών,ῶνος,ὁ,ſpinetum,ſenticetum,Euſt.

Ἀκανθόω,ῶ F.ώσω,ſpinoſum ſeu aculeatum reddo. Ἀκανθοῦμαι, ſpinoſus ſeu aculeatus fio vel ſum,ſpinis ſeu aculeis horreo,Theophr.

Ἀκανθίζω,ſpinoſum reddo.Expon.&,ſpinoſus ſum,ſpinis horreo

Ἀκανθίας,ου,ὁ, cicadæ ſpecies,vt ait Heſych. At Suidas tradit eſſe eius epithetum , ex eo quòd inter ſpinas canat. ¶ Item, ſpinax piſcis apud Ariſtot.de nat.anim.l.6 c.10.Vide Athen.l.7.

Compoſita.

94 Ἀνάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſpinis carens ſeu aculeis, Theophraſt.

Ἐξακανθῶ,idem quod ἀκανθῶ.

Ἐξακανθοῦμαι,aculeis horreo. Sumitur & metaph.vt apud Baſil.in epiſt. ad Libanium, μέμφεσι δέ τισι καὶ ἐγκλήμασι τὰ γράμματά σου ἐξηκάνθωτο.

Ἐξακανθίζω,ſpinis priuo,ſpinas euello.

Ἐπακανθίζων , leuiter aculeatus , ſpinis ſubhorrens, Theophr.

Ἑρπάκανθα,herba quæ & ἄκανθα. Putatur ita vocata quòd foliis ſuis longius ſerpat , hæreat & nitatur, Dioſc.l.3.c.19.

Κυνάκανθα vel κυνακάνθη,ſentis canina,de qua Ariſt. anim.lib.5.

Λευκάκανθα,ſpina alba,ἄκανθα λευκή,Dioſc.

Μονάκανθος,ου,ὁ καὶ ἡ,vnicam ſpinam habens,Ariſt.

Ὀξυάκανθα vel ὀξυάκανθος , acuta ſpina, arbor eſt, de qua Dioſc.l.1.c.123.

Περικαρπάκανθος, ſpinas habens in vitio fructum cingente,Theophr.

Μυάκανθος,myacanthus.A Theophr.hiſt.pl.l.6.cap.4. numeratur inter ſuffrutices qui præter ſpinam folium habent,vt phleos,ononis,tribulus.

Πολυάκανθος,genus ſuffruticis,ſic dictum à multitudine ſpinarum,Theophr.hiſt pl.lib.6.

Πτορθάκανθος, ramos habens ſpinoſos ſeu aculeatos,apud Theophr.

Πυξάκανθα,arbor alio nomine λύκιον dicta.

Πυράκανθα,pyracantha,planta quædam,Dioſc.& Nicand.

Τραγάκανθα,(q.d.hircina ſpina)frutex eſt,de qua Dioſcor.& Theophr.

Φυλλάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, ita dicitur planta quæ foliis eſt ſpinoſis ſeu aculeatis:vt acanus , eryngium , cnecus, Theophr.hiſt.pl.lib.6.cap.6.

Χονδράκανθος, ſpinā habens ex cartilagine,ſeu ſpinam cartilagineam habens, cartilagineus,Gal.

ΑΚΑΡΝΑ,ἡ,acarna:genus ſuffruticis,apudTheoph. hiſt.pl.lib.4.c.3.& 4.pro quo quidam legunt ἄκορνα, Heſychio eſt δάφνη,laurus.

ΑΚΑΤΟΣ,ου,ὁ καὶ ἡ, genus nauigij actuarij.In Anthol. epigramm. apud Herod. eſt nauis oneraria , in Polymnia ſcribente , καὶ τοὺς ἐν τοῖσι ἀκάτοισι σιταγωγοῖσι ἐόντας , i. in acatis frumentariis. ¶ Bayfius de re nauali.Ἄκατος , etiam dicitur à Thucydide & Luciano de veris narrationibus,qui agebatur velis potius quàm remis, καὶ τὴν ναῦν (ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. ¶ Item, genus poculi , metaphoricè ſic dicti à magnitudine vel à concauitate , Euſtathius ſcribit eſſe φιάλην πλοιοειδῆ.Tradit Etymol deduci ab ἄγω,duco,quaſi ἀκτὸς pleonaſmo τοῦ α.

Ἀκάτιον,ου,τὸ, parua acatus, apud Thuc.ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ſchol. annot. eſſe nauigiolum quod vtrinque remis agatur , in quo vnuſquiſque remigum binos remos ducat.Vide Bayſ.

ΑΚΕΟΜΑΙ,οῦμαι, Fut.έσομαι & ήσομαι, ſano, medeor : vt Iliad.π. Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσαι , vlcus hoc ſana , vlceri huic medere. ¶ Item,mederi, metaphoricè, Herodot.in Thalia , οὕτω δὴ ἀκεόμενος τὰ ἐπιφερόμενα. Sic Homer.Iliad.ν. ¶ Capitur & *pro*,expiare apud Platonem Pol. 2. θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι , mederi ſceleribus,id eſt, ſcelera expiare.Item *pro* ſarcire,reſarcire.Lucianus, ἀκεῖσθαι τὰ διερρωγότα. ¶ Item, ſarcire,metaphoricè , Xenoph. ζημίας τῶν φίλων τὰς δι᾽ ἄγνοιαν ἐπεχείρει γνώμῃ ἀκεῖσθαι , id eſt , damna quæ amici in re familiari paſſi erant ex ignorantia , ſarcire conſilio conabatur.

Ἀκέω , etiam inueniri teſtatur Heſychius , qui ἀκέουσι exponit θεραπεύουσι, à quo Ἀκεῖσθαι interdum paſſiuè accipitur *pro* ſanari. Item *pro* ſarciri. νόσου δὲ ἀκεσθείσης,apud Pauſaniam,ſanato autem morbo,& Heſyc. ἀκεόμενα exponit θεραπευόμενα.

Ἄκεσμα,τος,τὸ, & Ἀκεσμὸς,οῦ,ὁ , ſanatio,medicatio,medela.Exponitur & ὑγίασμα,ſanitatis recuperatio,q.d. conualeſcentia.

Ἀκέσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ,ſanabilis:idem quod ἀκέστιμος.

Ἄκημα,ατος, τὸ, idem quod ἄκεσμα ſiue ἀκεσμὸς, ſiue ἄκεσις,aut ἄκος,Il o.

Ἄκεσις,εως,ἡ,idem quod ἄκεσμα. Exp.etiam ἴασις & ὑγίασμα,apud Hippocr.& Plut. 95

Ἀκέσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ ſanabilis,medicabilis,ἀκεστός.Item valens ad ſanandum.

Ἀκέσιος , dicitur Apollo quaſi ἀκέσιμος , à facultate ſanandi qua præditus eſt.

Ἀκεστὸς, οῦ, ὁ, ſanabilis, medicabilis, idem quod ἀκέσιμος. ¶ Iliad ν. Ἀλλ' ἀκειώμεθα θᾶσσον, ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, expon. faciles emendatu ſunt mentes virorum bonorum.

*Ἀκεστὴρ, idem quod ἀκεστής, Soph. in Oedipo Col.

Ἀκεστής, οῦ, ὁ, medicus. Et metaph. ſartor, Xen.

Ἀκεστὶς, ίδος, ἡ, fornacis ferreæ genus, in qua καμινεύεται ὁ χαλκός, vt habet Dioſc. lib. 5. c. 84.

Ἀκεστικὸς, ad medicinam pertinens: vel medicandi peritus. Item, q. d. ſartorius, vel ad ſarciendũ aptus: aut ſarciendi peritus. Ἀκεστικὴ (ſ. τέχνη) ars medicandi, vel ars ſarciendi, Plut.

Ἀκέστρια, ἡ, medicatrix. Item ſartrix.

Ἀκέστρα, ἡ, acus, Luc. in dial. Merc. & Char.

Ἀκέστωρ, ορος, ὁ, idem quod ἀκεστής, medicus. apud Eurip. ἀκέστωρ Φοῖβος. Ἀκεσορία, ἡ, medicina, ars medica, Apol. Arg. 2. Ἀκεσορικὸς, medicinalis, ad medicum vel medicinã pertinens. Ἀκεσορικῶς, q. d. medicinaliter. Ἀκεσορὶς, & per ſync. ἀκεστρὶς, medicatrix, vtrumque apud Hippocr.

Ἀκείομαι, Ionica epentheſi τοῦ ι, dicitur pro ἀκέομαι. Homer. Apoll. Rh.

Ἄκος, εος, τὸ, medela, remedium, Hom. Plat.

Compoſita.

Ἀνήκεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſanabilis, immedicabilis, cui nullum remedium adhiberi poteſt: vt ἀνήκεστον νόσημα. Dicitur & ἀνήκεστον κακὸν, malum grauiſſimum, vel inexpiabile, apud Iſocr.

Ἀνηκέστως, inſanabiliter: vt ἀνηκέστως ἔχω, inſanabili morbo teneor. Item grauiſſimè, exitialiter. Expon. & crudeliſſimè, apud Herod. & Plut.

Βελόακον, ου, τὸ, q. d. telorum remedium. Sic à quibuſdam dicitur ὁ δίκταμνος, vt habetur apud Dioſc.

Ἐξακέομαι, οῦμαι, medeor, ſano vel perſano. Metaph. dicitur χόλον ἐξακέσασθαι, Il. δ & Odyſ. γ. placare iram. Et pro ſarcire, Euſt. Inuenitur eadem ſign. in Pyth. carm. aureis, ἐξακέω, ῶ.

Ἐξάκεσις, ſanatio.

Ἐξακεστήριος, ſanandi vim habens. Exp. & expiatorius.

Νήκεστος pro ἀνήκεστος, apud poetas interdum.

Πανακής, έος, ὁ καὶ ἡ, omnia ſanans, omnibus morbis medens, ex Strab.

Πανάκεια, ἡ, omnium morborum curatio. Item herba quędam ita dicta quaſi omnia ſanans, de qua vide Dioſc. lib. 3. & Theophr. & ſchol. Nicand. Eadẽ herba dicitur & πάνακες & Πάναξ, à Galen. ad Gl. lib. 2. vnde ὀποπάναξ, panacis ſuccus, Dioſc.

Πανακίτης οἶνος, vinum ex panace confectum, Dioſc.

ΑΚΗ, ἡ, mucro, cuſpis, acies ferri. In cõpoſitione præſertim vſurpatur, hinc formantur & deducuntur ſequentia, Etym. deducit ab ἥκω, vt ſit quaſi ἥκη vel ἥκη ἡ διὰ παντὸς ἰοῦσα.

Ἀκάζω, acuo Ἀκάζομαι, acuor: vnde ἠκασμένος, & ſine incremento ἀκασμένος: deinde ἀκαχμένος, mutato σ. in χ acutus, Ody. α Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, id eſt, ἠκονημένον, vel ἐστομωμένον, inquit Heſych. vide Euſt.

Ἀκὶς, ίδος, ἡ, generaliter ponitur pro acumine ſiue acie, Anth. ep. Dioſcor. Quidam volunt peculiariter eſſe ſagittæ cuſpidem.

Ἀκιδώδης, ὁ καὶ ἡ, cuſpidis ſagittæ formam habens.

Ἀκιδωτὸς, οῦ, ὁ, q. d. cuſpidatus: (tanquam ab ἀκιδόω) vt ἀκιδωτὸν βέλος.

Ἀκωκὴ, ἡ, idem quod ἀκή, (& ab ἀκή formatum per reduplicationem: vt tradit Etymol.) mucro, cuſpis, acumen, Hom. Luc.

Ἄκαινα, ἡ, & Ionicè ἀκαίνη, idem quod ἄκανθα, teſte Heſychio, eiuſdémque eſt originis, nimirum παρὰ τὴν ἀκήν. Item virga paſtoralis aculeo præfixa, à Theſſalis primùm inuenta, vt annotat ſchol. Apollonij lib. 3. Ab huius ſimilitudine ſic dicta eſt etiam virga illa decempedalis qua menſores in agris dimetiendis vtuntur: vt idem ſchol. tradit, afferens hunc Callimachi verſum quo ambas illas ſignific. complexus eſt. Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης. Has ἀκαίνας, Euſtath. ſcribit eſſe κάμακας denominatas παρὰ τὸ στερίσκειν τοῦ καίνεσθαι τοὺς ἐρίζοντας περὶ γῆς, οἷς δι' αὐτῆς ἡ ἴση εὑρίσκεται. Quod etymon affert etiam Etymol.

Ἄκανος, ου, ὁ, vel ἡ, idem quod ἄκαινα & ἄκανθα, eiuſdémque originis. Heſychius Euripidem ita nominare ait ſpinas quibus deorſum piſcis horret. addit tamen eſſe etiam κανθάρου εἶδος. ¶ Eſt etiam herba quædam ſeu frutex ſpinoſus & aculeatus, Theophr. hiſt. plant. lib. 6. cap. 1. & lib. 1. cap. 16. ¶ Sic dicitur etiam illud quod veluti malum extuberat in carduorum genere, Theophr. hiſt. pl. lib. 2. cap. 4.

Ἀκανικὸς, acanicus, qui Acani eſt, vel qualis eſt acani, Theophr.

Ἀκανώδης, q. d. acanaceus, ſpeciem acani gerens, ſeu qui ex acani genere eſt: vt quum dicitur planta aliqua eſſe ἀκανώδης.

Ἀκάνιον, diminut. ſpinula, Heſych.

Ἀκανίζω, acanũ imitor, acani ſpeciem gero, Theoph. hiſt. plant. lib. 7. cap. 4.

Compoſita.

Ἀήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, aciem non habens, obtuſus, hebes: vt ἄηκες ξίφος, apud Suid.

Ἀμφήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque acutus, anceps, ex vtraque parte incidens, quaſi ἀμφιακής: vt ἄμφηκες ἔγχος, apud Soph. in Aiace, apud Ariſtoph. in Neb. ἀμφήκης γλῶττα, metaph. lingua anceps, i. ancipitem vſum habens.

Ἀκωχὴ, induciæ, pax ſequeſtra, requies à bello, Herodian. lib. 6. εἶχεν δὲ ἀνακωχὴν καὶ μέλλησιν τῶν βαρβάρων. ¶ Et generaliter, requies, laxamentum: vt ἀνακωχὴ κακῶν, Bud. ex Thucy. Dictum παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν, (i. quòd ſurſum verſus habeantur telorum cuſpides, induciarum tempore) tradunt ſchol. Thucy. Suidas & Etymologus, atque alij quidam grammatici. Vide & ἀνέχω inter compoſita ab Ἔχω.

Εὐήκης, valde acutus, q. d. bene acutus, Apoll.

Νεήκεις, vt νεῆκες ξίφος, enſis quem aliquis nuper ſeu recens exacuit, Heſych.

Περιήκης, acutus, vel admodum acutus.

Προήκης, prẹacutus, Heſych.

Ταναήκης, & τανυήκης, protenſam habens aciem, ſiue longam, τὴν ἀκὴν ἔχων παρατεταμένην, vt ταναήκης χαλκὸς, & τανύηκες ἄορ. apud Hom. ¶ Item protenſus, longus: tanquam per παραγωγὴν duntaxat à τανύω factum, miniméque nomen ἀκή incluſum habens, vt ſcribit Euſt. vt Il. π. τανυήκεας ὄζους, id eſt ἐκτεταμένους.

Τανακιδὲς, protenſam habens aciem, ab ἀκὶς, idem quod ταναῆκες, ſiue τανυῆκες, apud Heſych.

ΑΚΙΝΑΚΗΣ, Etymologo iaculi Perſici genus: παρὰ τὴν ἀκήν, Heſychio eſt non ſolùm haſta Perſica, (vt Suidę quoque) ſed etiam enſis. Et in ea ſignificatione potius accipi liquet ex Herodoto, qui in Polymn. ait: καὶ περσικὸν ξίφος, τὸν ἀκινάκην καλέουσι. Scythis quoque peculiaris fuit hic ἀκινάκης, atque adeò pro deo eum habuerunt & per eum iurarunt, Luc. in Anacharſ. apud Herodotum per ω ſcribi ὠκινάκης annotat Etymol. quaſi nimirum ὠκεῖαν (id eſt) ὀξεῖαν ἔχων τὴν ἀκήν.

ΑΚΙΝΟΣ, acinus: herbæ genus quod & ἄκονος nominatur, Latinè ocimaſtrum, Dioſc. Plin.

ΑΚΚΩ ȣ̃ς,ἡ,Acco,mulier quędam notę ſtultitię,quæ ſolita ſit ad ſpeculum cum imagine ſua, perinde atque cum alia muliere confabulari:vt hinc vulgò, quæ ſtultius aut ineptius aliquid agerent, ἀκκίζειν dicerentur,& Ακκȣ̃ς nomine compellarentur. Illud etiam moribus huius mulieris adfuit, vt recuſaret quæ tamen cupiebat.

Ακκίζομαι, ſimulatè recuſo, fictè aſpernor, fingo me nolle quum maximè velim. Eſt etiam generaliter,ſimulatione vtor, idem quod προσποιȣ̃μαι, Plut. in Symp.1. μικρὰ μὲν οὖν ἀκκισάμενοι παραιτȣ́μενοι. Et Syn.epiſt.121. σὺ δὲ ἀκκιῇ καὶ κατειρωνεύσῃ. Sæpè de mulieribus dicitur & ſcortis, quæ vt pluris ſe addicant,moroſiora ſe præſtant, nec facilè ſe exorari ſinunt. Significat etiam (ſi Suidæ credimus) idem quod γυναικίζομαι & μωραίνω. Vide Eraſm.in prouerb.

97 Ακκισμὸς,ȣ̃,ὁ, ficta recuſatio, ſimulatio qua quis vtitur fingens ſe accipere nolle quod tamen vult, Philoſtr. Eſt etiã ficta recuſatio in alia qualibet re, Luc. πάντα δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, ſublata omni tergiuerſatione,vt exponit Eraſm.

ΑΚΜΗ,ἡ,cuſpis ſiue acies,Iliad.κ. ἐπὶ ξυρȣ̃ ἵσταται ἀκμῆς. ἀκμὴ ὀμμάτων, apud Ælian. ¶ Item vigor ætatis vel flos, firma ætas. Expon.& νεότης à Suida. Medici ἀκμὴν, ætatem conſiſtentiæ & virilem appellant, ab anno 28. ad 42. Interdum dicitur ἀκμὴ τῆς ἡλικίας & ἡλικία τῆς ἀκμῆς,apud Gal. Sic ἀκμὴ τȣ̃ βίȣ,apud Xenop. Et ἀκμὴ τȣ̃ ζῆν,apud Athen. Dicitur etiam abſolutè nonnunquam: vt οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες, qui firma ſunt ætate & vigente. Dicitur & de aliis, vt θέρους ἀκμὴ, æſtatis vigor, i. illud æſtatis tempus quo maximè viget calor. Eſt etiam cuiuſque rei ſummum incrementum, inquit Bud. quem vide. Eſt etiam καιρὸς, inquit idem Bud. i. punctum ſiue articulus temporis quo res aliqua agi debet,momentum: vt apud Heſiod. ἀκμὴ καλεῖ, καιρὸς καλεῖ. Dicitur interdum ἀκμὴ καιρȣ̃: interdum καιρὸς ὢν ἐπ' ἀκμῆς: nonnunquam etiam ſolùm ἀκμὴ cum infinit. Iſocr.ad Nicand. κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν. ¶ Ακμαὶ dicuntur etiam Vari: quia florentis ætatis tempore in facie exoriuntur, vt docet Caſſius Probl.33. Deducitur ab ἀκὴ, pleonaſmo literæ μ. Alij aliunde deducunt pro ſignificatione.

Ακμαῖος,ȣ,ὁ, vigens ætate, florens ætate,integer æui, Plut. Transfertur & ad alia,vt ἀκμαιότατος χειμὼν, maximè vigẽs hyems. Apud Luc. ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν. Et ἀκμαίη πρὸς ἔργα,in Anthol.Epigr. ¶ Item pro, tempeſtiuus,Soph. ¶ Item maturus,vt ἀκμαία παρθένος apud Luc.nubilis virgo.

Ακμάζω, F. σω, vigeo vel floreo ætate, ætate ſum firma. Item ſum vegetus & validus per ætatem, polleo iuuenili robore,Iſoc. Et per metaph.pro florere, vigere, pollere quacunque re: vt ἀκμάζειν πλούτῳ, apud Herodot. Apud Plut. in Fab. ἀκμάζων πρὸς δύναμιν. Dicitur de variis etiam rebus:ſicut & ἀκμὴ: vt ἀκμάζον νόσημα, ἀκμάζων πόλεμος. Ακμαζούσης ἡμέρας,apud Herodian.ipſo meridie. Et apud eundem ἀκμαζούσης νυκτὸς, nocte intempeſta. apud Xenoph. ἀκμάζοντος τȣ̃ σίτȣ, adultis iam frugibus. Apud eundem ἀκμάζει τὰ πράγματα, exp.res ſunt in ipſo articulo, res ſunt in cardine.

Ακμαςὴς,ȣ̃,ὁ. ſtrenuus,validus,robuſtus,Herod.

Ακμηνὸς,ȣ̃,ὁ, adultus vel florens & exuberans,Bud.ex Od.ψ. pro ieiunus,vide in Ικμαί.

Ακμὴν, adhuc etiam nunc, idem quod ἔτι. Videtur hoc aduerbium dici κατ' ἔλλειψιν. quaſi κατ' ἀκμὴν, in ipſo negotij feruore: vt ἀκμὴν φιλοσοφεῖς apud Iſocr. ad Dem.ſedulò, ſtrenuè,aſſiduè,ſummo ſtudio philoſopharis. ¶ Item, etiam eo tempore inquit Bud.ex Polybio, vbi tamen quidam exp.aliquandiu.

Compoſita.

Εvακμὴς & ἔνακμος,vegetus,robuſtus.

Ενακμάζω,vegetus reddor,inualeſco,Suid.

Εξακμάζω,idem quod παρακμάζω,vigere deſino.

Επακμος,ȣ,ὁ καὶ ἡ,idem quod ἔνακμος,Dioſc. Επάκμον, Bud.eſſe dicit, quod eſt acie exacutum,vel quod aciem ſeu cuſpidem habet,ex Dioſc.

Επακμάζω,vigeo,vegeta ſum ætate. Et ἐπακμαςικὸς, vigens,adoleſcens,validus,vegetus.

Επακμαςικὸς,inualeſcens paulatim,vel ſenſim efferueſcens,vt exponit Bud.apud Gal.

Παρακμὴ, vigoris remiſſio,languor,inquit Bud.quum res aliqua inclinat & minuitur: apud Gal. παροξυσμῶν παρακμαὶ,acceſſionum remiſſiones,quas vulgò declinationes medici appellant. ¶ Item ſenilis ætas & flacceſcens, quando iam robur conſeneſcit, Bud.

Παρακμάζω, vigorem languidiorem habeo: vel vigorem amitto,flacceſco. hoc autem quia fit in ſenectute præcipuè,exponitur & conſeneſco, ad effœtam ætatem vergo. Particip. παρηκμακὼς propriè,vigoris tempus egreſſus aut vegetam ætatem. Exp.& emeritus,qui conſenuit. ¶ Transfertur & ad alia,vt & Lat. marceſcere,flacceſcere,Xen.Plut. 98

Παράκμασις,vigoris amiſſio,Theophr.

Παρακμαςικὸς,cuius remiſſus eſt vigor,Gal.

Συνακμάζω,ſimul vigeo & ætate floreo.B. Συνήκμασεν αὐτῷ,exp.temporibus eius floruit ſeu claruit.

Υπέρακμος,ætatis florem egreſſus,1.Cor.c.7.

Υπερακμάζω, ætatis vigorem excedo, vel vegetior ſum quàm &c. Vtitur hoc verbo Myro Prienenſis apud Athen.lib.14. εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ,ȣ,ὁ καὶ ἡ, pediſſequus, vel pediſſequa,comes, aſſectator, Demoſth. Luc. Plat. Dicitur etiam ἀκόλουθον quicquid ſequitur vel conſequitur,conſequens. Cum genitiuo: vt τούτου ἀκόλουθον, apud Xenophontem. ¶ Item ἀκόλουθος, conſentaneus,congruens,conueniens,Demoſth. ἀκόλουθα τούτοις πράττειν, apud Xenoph. in Oecon. cum genitiuo, ἀκόλουθα ἀλλήλων, exponitur coniuncta inter ſe. Ακόλουθον vult Suidas ſignificare ſimile,hoc in loco, ἀκόλȣθον ἀπέζη τὸ τέλος τῆς προτέρας ἐνεργείας. Ακόλȣθον,ſub. ἐστὶ,conſentaneum eſt, vel reliquum eſt.Greg.de diuinitate,εἰδέναι δὲ ἀκόλουθον ἡμᾶς. Componitur ex particula α ſignificante ὁμȣ̃ & κέλευθος.

Ακολȣ́θως, conſequenter, item conuenienter, Dioſcor. Plut.cum datiuo.

Ακολουθία,ας,ἡ,aſſectatio,comitatus,Syneſ. Expon.& ſect.apud Phil.de vita M.lib.2. ¶ Item conſequentia,conſequutio,Phil. Κατ' ἀκολȣθίαν Herodianus dicit pro,per gradus quoſdam. ¶ Item conuenientia, congruentia. κατ' ἀκολουθίαν, congruenter, conuenienter Philo de vita Moſis,lib.3.

Ακολουθέω ῶ,F. ήσω, P. ηκα, ſequor, aſſector, comitor. Dicitur autem ἀκολουθεῖν τινι, & μετά τινος,interdũ & κατόπιν τινὸς,Luc.Dem. ¶ Exponitur etiam famulor,pediſſequus ſum: vel à pedibus ſum, aut ſequor tanquam famulus. ¶ Item ἀκολουθεῖν,conſentaneum eſſe,conuenire,congruere: vt ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις, inter ſe conueniunt & congruunt, ſiue conſentiunt. Et ἀκολουθεῖ imperſonaliter poſitum, pro, conſentaneum eſt, vel potius conſequens eſt. Ariſt.in Præd. δυεῖν μὲν γὰρ ὄντοιν ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶ. ¶ Item ἀκολȣθεῖν, ſequi aliquem vel aliquid,i.formam eius

ſequi,imitari, Luc. Item ἀκολυθεῖν τινι,ſequi aliquē, i.alicuius exemplum. ¶Ἀκολυθεῖν τῷ λόγῳ, aſſequi intelligentiam orationis, intelligentia conſequi orationem,Plato in Phædro.

Ἀκολύθημα, τ☉, τὸ, & Ἀκολύθησις, εως, ἡ, conſequentia,conſequutio. Item,aſſectatio,vel conſectatio,Ariſtot.Naz.

Ἀκολυθητικός,ῦ,ὁ, ſequax, ſequi ſolitus, vel procliuis ad ſequendum aut conſectandum, Ariſtot. Rhet. 2. ἀκολουθητικοὶ ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἐπιθυμίαις.

Compoſita.

Ἀνακόλυθος, υ, ὁ ἡ ἡ, (q. d. inconſequens) non reſpondens præcedentibus. Ἀνακόλυθον (inquit Eraſmus) eſt vitiū orationis,quando non redditur quod ſuperioribus reſpondeat:vt ſi in oratione ponatur μὲν,& non ſequatur δέ. ¶Item,non conſentaneus,ineptus, ἀνάρμοσος, apud Hermog.vt inquit Bud.

99 Ἀνακολυθία, ας, q d.inconſequentia: vt ἀνακολυθία orationis, quum ea quæ dicuntur non reſpondent iis quæ iam dicta ſunt,Demetr.Phal.

Ἀντακολυθέω ῶ,viciſſim ſequor.Cum dat.Laert.

Ἐξακολυθέω ῶ,ſequor, conſequor,vel vſque ſequor.

Ἐπακολυθέω ῶ, ſubſequor, vel ſimpl ſequor,Plato in Apolog οἱ νέοι μοι ἐπακολυθοῦντες. Dicitur & ὄπισθεν ἀκολυθεῖν τινι, apud Ariſtoph Sic & Matth.10. ἀκολυθεῖ ὀπίσω μυ. Et pro aſſectari Budæus tam in bonam quàm in malam partem poni ait, apud Æſchin. ¶Ἐπακολυθεῖν ἔργῳ τινὶ, & apud Plat. de rep 2. ἐπακολυθεῖν τῷ πραττομένῳ, perſequi opus aliquod.Expon.& operi inſtare ſeu rei agendę. Sic & 1.Timoth.5. Et pro aſſectari, inquit Bud.apud Æſchin. Item, perſequor,ſector. ¶Item,animaduerſione & intelligentia conſequor dicentem, apud Plat.in Phædone.

Ἐπακολύθημα, τὸ, quod conſequitur ex alio,appendix.

Ἐπακολύθησις, conſequentia,conſequutio,Plut.

Ἐπακολυθητικός, q.d conſequutiuus, qui conſequitur,qui reſpondet & refertur. Item,τὸ ἐπακολυθητικόν,conſectarium.

Κατακολυθέω ῶ,ſequor,ſector,ſeu aſſector. Itē,ſequor,(*id eſt* aſſentior, accedo opinioni)vel obſecundo,obſequor,Greg.

Παρακολυθέω ῶ, ſequor, aſſector, comitor. Luc.in Alcyone,παρακολυθεῖ τοῖς ἀνθρώποις.¶Item ad animum tranſlatum, animaduerſione & intelligentia aſſequor dicentem, vt inquit Bud ex Æſchine καὶ παρακολυθεῖν ὑμᾶς Sic & Lucæ cap.1.

Παρακολύθησις,ſequela,conſequentia.Vide Gel.lib. 6.cap.1.

Decomp. Δυσπαρακολύθητος, intellectu difficilis, quem intelligentia non facilè conſequi poſſumus, Quintil. lib.4. cap.1. δυσπαρακολύθητον cauſæ genus eſſe dicit quod obſcurum appellatur.

Εὐπαρακολύθητος,quem intelligentia facilè conſequi poſſumus,intellectu facilis, Dionyſ.Hal.Item,acutus ad res intelligentia conſequendas; qui facilè res intellectu percipit,Heſych.

Συμπαρακολυθῶ *pro* παρακολυθῶ, itidem metaph.apud Plat καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρηκολυθήκας.

Συνακόλυθος comes. Quidam exp.correſpondens.

Συνακολυθία,correſpondentia.

Συνακολυθέω, ῶ, ſimul ſequor, comitor, Plat.Iſocr. cum dat ¶Et *pro*,ſequor,imitor, apud Athen.lib.1.

Φιλακόλυθ☉,qui libenter ſequitur,Ariſtoph.

Α Κ Ο Ν Η,ἡ cos, Iſocr. Ξηρὸς εἰς ἀκόνην,ſub ἔπεσι,& ἀκόνην στίζεις,vide Eraſm. ¶Item thya arbor apud Hippocr & Theophraſt.ab ἀκή,(i.cuſpis)deducitur.

Ἀκονάω,ῶ,F ἥσω,P ηκα,acuo,exacuo,Luc. ¶Metaph. etiam *pro*,incito,impello,Herodianus,εἰς ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν τῦ Μαξιμίνυ ψυχήν.

Ἀκονάομαι,ῶμαι, acuor,exacuor. Itē in act.ſig.Xen. Hell.7.πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας.

Ἀκόνημα,τὸ,incitamentum,Metaph.

Ἀκόνιον,υ,τὸ,cos ſeu coticula,apud Dioſcoridem,lib.1. cap.130.

Ἀκόνιτον,υ,τὸ,aconitum herba venenata,de qua Dioſc. lib 4.& 6.Sic nominatam volunt quoniam in cautibus ſeu ἐν ταῖς ἀκόναις prouenit, Plin. lib.27.cap.31. Alij aliunde deducunt. Stephanus ait τὸ ἀκόνιτον eſſe venenum alio nomine dictum κώνειον:διὰ τὸ(inquit)πεφυκέναι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλυμένῳ.

Ἀκονιτικὸς,ex aconito confectus, vel aconiti aliquid mistum habens,Xenoph de venat.

Compoſita ab ἀκονάω.

Διακονάω,acuo,ſiue exacuo.

*Ἐξακονάω,exacuo,ἀκονάω,Ezech.cap.21.

Κατακονάω,ῶ,acuo, corrumpo & attenuo atterendo,vt cos, acuens ferrum,illud atterit & attenuat. Aff.ex Eurip.

*Εὐακόνητος,id eſt,εὐήκης,valde vel bene acutus,ſchol. Nicandri.

Νεακόνητ☉, ου, ὁ καὶ ἡ, recens acutus. Νεηκονής, idem, Heſych.

Παρακονάω,νῶ,exacuo,incito,Xen.Pæd 6.

Προσακονάω,inſuper acuo.

Α Κ Ο Ρ Ν Α, ἡ, nomen plantæ quæ reponitur inter φυλλάκανθα, à Theophr.hiſt.pl.lib.1.cap.16. Vide & lib.6.cap.3 & 4. 100

Α Κ Ο Ρ Ο Ν, herba quædam de qua Dioſc.lib.1.c.1. & Theophr.hiſt.pl.lib.2. & Plin.25.cap.13.

Ἀκορίτης οἶν☉, apud Dioſc lib.5. vinum ex acoro confectum,ſeu acoro condîtum.

Α Κ Ο Σ Τ Η, ῆς, ἡ, hordeum: Item generalius quiuis cibus ſeu quoduis alimentum, vt Euſtath.docet,Ili. ζ. Heſych Cypria dialecto τὴν κριθὴν vocari ἀκοστὴν annotat. Vtitur tamen eo vocabulo Nicander in Alexiph.

Ἀκοστέω, ῶ, multis modis exponitur apud Homerum, Il.ζ ubi ait, Ὡς δ᾽ ὅτε τις στατὸς ἵππ☉ ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κροαίνων, Εἰωθὼς λύεσθαι ἐϋρρεῖ☉ ποταμοῖο. Ibi enim Euſtath.annotat, ἀκοστῆσαι ſecundum veteres eſſe abundare eſu hordei: ἀκοστὰς enim vocari τὰς κριθάς: quod quidem Homeri autoritate non probari,ſed Nicandri tamen & aliorum. Quin veteres tradere, apud Theſſalos quoſuis τροφὰς nominari ἀκοστάς. Alios verò ἀκοστῆσαι interpretari χεῖν ἄχ☉ ἐν τῷ ἵστασθαι: quoſdam λαβεῖν ἄχθ☉ vel potius ἄκ☉ τῇ στάσει καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Alios autem velle,hoc ἀκοστῆσαι per ſyncopen dictum pro ἀκολαστῆσαι, ſeu ἀκολάστως διατεθῆναι, nonnullos interpretari ἡσυχάσαι, nimirum παρὰ τὸ ἀκήν (ἤγουν ἡσύχως) στῆναι. Eſſe alios qui ſcribant ἀγροστήσας, & exponant ῥυπανθεὶς, ſordibus coinquinatus: deriuantes hoc verbum ex α priuatiuo & κόπος ſignificante ſordes, ideóque poetam ſubiunxiſſe, εἰωθὼς λύεσθαι. Eædem propemodum expoſitiones habentur apud Etym.& Heſych.

Α Κ Ο Υ΄ Ω, F. σω, P. κα, Aor. 2. ἤκοον, audio, auribus percipio. Cum genitiuo,tum rei,tum perſonę,Hom. Xen.& alij. Cum accuſatiuo rei, Xen.ἀκύειν τὰ ἀκυστά. Cum genit perſonę & accuſ.rei,Xenoph.τῦτο πολλῶν ἔφη ἀκύειν, hoc ſe ex multis audire dicebat. Sic & Plut.& Dem.& alij.Cum præpoſitione:vt τῦτο ἀκύω παρὰ σοῦ, vel πρὸς σου, hoc audio ex te, apud Herodot.

Herodot.&c. Dicitur & ἀκούω ταῦτα περὶ σοῦ, & ἀκούω ταῦτα περὶ τῶν πραγμάτων. de te vel ſuper te: & de rebus his vel illis. Ponitur etiam interdum abſolutè: Il.ο. Οἶδατ᾽ ἀκούομεν ἐπὶ. ¶ Item audio, i. mihi dicitur: vt Heſiod. in Erg. Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ᾽ αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις, ſi malum verbum alij dixeris, ſtatim ipſe aliud peius audies, id eſt tibi dicetur. ¶ Item audio, i. intelligo, ex auditu ſcio aut reſciſco, vel didici: vt Xen. Pæd.1. ἤκουσεν ἀνδρὸς ἤδη τὰ ἔργα διαπραττόμενον τὸν Κῦρον, Cyrum iam res viro dignas gerere audiit vel intellexit. ¶ Item audio, auditor ſum, diſcipulus ſum: Laert. Αναξιμένης Μιλήσιος ἤκουσε Αναξιμάνδρου, ἔνιοι δὲ καὶ Παρμενίδου φασὶν ἀκοῦσαι. ¶ Item audio, dicto ſum audiens, auſculto, obtempero: Plutar. in Lycurgo, οὐκ ἀκούειν ὑπομένουσι τῶν προςτάττειν μὴ δυναμένων, imperare neſcientibus parere non ſuſtinent. ¶ Item audio, i. intelligo & interpretor, vt docet Bud. Themiſtius in 2. de anima, ἁπλούστερον ἀκουστέον τούτων ἁπάντων τῶν ὀνομάτων, hæc ſimplicius intelligenda. ¶ Item, audio, id eſt vocor, appellor, dicor: vt ἐσθλὸς ἀκούω, apud Theocr. apud Her. τότε γὰρ Αργεῖοι ἤκουον εἶναι μουσικῶν πρῶτοι. Dicitur & κακῶς ἀκούω ἀπὸ τούτου, malè audio, vituperor. & contrà εὖ ἀκούω, bene audio, laudor, & Plut. & Plat.

Ἀκούομαι, paſſ. audior, Hom. & Plut. &c. Item media voce (vnde F. ἀκούσομαι, P. Atticum ἀκήκοα) actiuam habet ſignif. vt ἀκούω: Dem. pro cor. ἅπερ εἰκότως ἀκούσεσθέ μου, quæ meritò ex me audietis.

Ακουσμα, τὸ, res quę auditur. apud Xen. ἐπαινος dicitur eſſe ἥδιστον ἄκουσμα. Exp. & auditio. ¶ Item,
101 auditio diſcipuli, i. quod audit diſcipulus ex præceptore, apud Iſocr. ad Dem. quidam exp. præceptum. ¶ Item, auditio, fama, rumor, Heſych.

Ακουσμάτιον, auditiuncula. Exp. & narratiuncula, ſermunculus, Luc.

Ακουστής, οῦ, ὁ, auditor, Iſocr. Item diſcipulus, D. Hal.

Ακουστὸς, οῦ, ὁ, (q. d. audibilis) ſub auditum cadens, qui audiri poteſt, Xen. & Iſocr.

Ακουστικὸς, οῦ, ὁ, ad auditum pertinens, ſiue ſenſum audiendi. ἀκουστικὴ αἴσθησις, Plut. auditus ſenſus, ſiue audiendi. ¶ Exponitur etiam auditu valens, acri auditu præditus. ¶ Ακουστικοὶ appellabantur Pythagorę diſcipuli illo quinquennio quo taciti auſcultabant.

Ακοὴ, ἡ, auditus, ſenſus audiendi, vel aurium, vel auditus, facultas audiendi. Item, auditus, auditio, *id eſt*, ipſa audiendi actio. Ακοῆς ἄξιος, auditu dignus, ſiue auditione: *id eſt*, qui audiatur. Sic ἀκοῇ οἶδα, auditu noui, vel accepi: Thuc.1. Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Pro eodem dicitur & ἀκοῇ αἰσθάνομαι.

¶ Item, auris. vt plurimum autem in plurali ponitur ἀκοαὶ pro auribus, vt ὄψεις pro oculis: Luc. in Philip. τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μήπως ἔτι ἀκούσαιμι ταῦτα, aures obturo, ne adhuc audiam iſta. ¶ Item, aures, Cicerone interprete. nam quod Plato in Timæo dicit, οὐδ᾽ ἀκοῆς ἐπεδεῖτο, vertit, nec auribus egebat. ¶ Item, auditio, *id eſt*, rumor. ſiue fama, Plut. Thuc. ¶ Item, obedientia citatur ex 1. Reg cap.16.

Ακουὴ, ἡ, apud Hom. idem quod ἀκοὴ, auditus, auditio: Il.π. ἔκαθεν δὲ γίνετ᾽ ἀκουή.

Ακουτίζω, F. ίσω, apud Græcos bibliorum interpretes exp. audire facio, Pſal.50. ¶ Ακουτίζειν τῷ λόγῳ, citatur ex Ariſtot. *pro*, obtemperare rationi

Ακουστικὸς, οῦ, ὁ, obtemperans, obediens, Ariſtot.

Ακουάζομαι, audio, in prima ſignif. Od.ι.

Compoſita ac primum cum præpoſitione.

Ανακούω, inaudio, vel auſculto, Soph.

Αντακούω, viciſſim audio. Sophocles, Σὺ δ᾽ ἀντακούσῃ τοῦτο, ὡς πεπαίσεται, hoc viciſſim audies, i. hoc tibi viciſſim dicetur.

Διακούω, audio, (vt diſcipulus loquentem præceptorem audit.) Plut. in Cicerone, διήκουσεν Αντιόχου τοῦ ῥήτορος, auditor fuit Antiochi, id eſt diſcipulus. Interdum cum genitiuo rei quæ à præceptore docetur: vt διακοῦσαι μαγικῶν λόγων, ibidem. Sed frequentius cum accuſatiuo: apud Plutarc. epiſt.7. Διωνός τι ἄλλα διακηκοότες. exp. qui à Dione nonnulla fuerunt edocti. ¶ Item, ad finem vſque audio, Xenoph. ¶ Item pro ἀκούω. Plat. 1. de Rep. διακοῦσαι τὸν λόγον, ſermonem audire. Et in paſſ. voce διακούεσθαι ἀσύνιον, auditu rarum.

Εἰσακούω, vel Εσακούω, exaudio. (ea ſignificatione qua dicitur à Cicerone, vt idem omnes exaudiant, voce clariſſima dicam,) Thuc. lib. 5. τοῦ Αλκιβιάδου κατασοῶντος ἐσήκουον. Ponitur & *pro* pareo, ab eodem Thucyd. lib. 1. & alibi in teſtamento nouo, & apud lxx. interpretes, *pro* exaudio (illo etiam ſenſu quo dicitur Deus exaudire preces.) Sic & paſſ. Εἰσακούομαι, exaudior, preces meæ exaudiuntur: Matth.6. ¶ Item, ſimpliciter *pro* ἀκούω, apud Soph. τοῦ δ᾽ εἰσάκουε τἀνδρός.

Εναχούω, q. d. inaudio, audio.

Ενήκοος, exp. audiendi facultate præditus, Poll.

Εξακούω, audio, exaudio, Plut.

Εξάκουστος φωνὴ, apud eundem in Numa, vox quæ vel cuius ſonus ad aures peruenire poteſt.

Επακούω, exaudio, vt ἐπακούσας τῆς εὐχῆς ὁ θεὸς, apud 102
Plutarchum. Item, audio, id eſt, ſum dicto audiens: Heſiod. καί τι δίκης ἐπάκουε. ¶ Item, ex præceptore audio & diſco: vt, ἤρετο εἰ γεγεωμετρήκει, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοεν. ¶ Item *pro*, ἀκούω, audio: Hom. Od.ξ. v.328. Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ, idem, cum accuſatiuo itidem, Ηέλιός θ᾽ ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷ καὶ πάντ᾽ ἐπακούει. apud Luc. cum accuſatiuo rei & genitiuo perſonæ, in Caucaſo, ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου apud Herodot. cum rei etiam genitiuo, βουλευμάτων ἐπακούειν.

Επακουσμὸς, exauditio. Affertur ex Aretha.

Επακουὸς, auditor, Heſiodus in Oper.

Επήκοος, idem. Plat. de leg lib.6. apud Xen. autem ἀναβ.2 ἐπὶ δ᾽ ἔστησαν ἐς ἐπήκοον, in locum vnde exaudiri poſſent.

Κατακούω, exaudio, Plato. ¶ Item dicto ſum audiens, obtempero, Dem. Cum genit.

Κατήκοος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, dicto audiens, morigerus: Pl. Pol. l. 7. κατήκοος τῇ πόλει. Viciſſim verò πόλις dicitur κατήκοος τοῦ φρονοῦντος à Plutarcho in Fabio, conſilio prudentis obtemperans. ¶ Item, ſubiectus alicui, qui eſt in ditione ac poteſtate alicuius. Pauſanias in Atticis, ὄντες Αθηναίων κατήκοοι Itidem ex Herodoto citatur, κατήκοός σοι εἰμὶ *pro* ſum tibi ſubiectus.

¶ Item, attentus, vt ἴσθι κατήκοος ex Epigr. citatur, attentus ſis, audi. Sic apud Platonem in Axiocho, κατήκοος λόγων *pro*, ἀκροατὴς, auditor.

Παρακούω, perperam audio, *vel* non rectè audio, fallitur meus auditus, ſeu falluntur aures meæ. Plato in Protagora, ὀρθῶς ἀκούειν & παρακούειν inter ſe opponit. Exponitur etiam, oſcitanter & negligenter audio, apud Polybium παρακούσαντος τῶν λεγομένων, Budæus παρακούω interp. audiens ſic tranſmitto quaſi non audierim, in hoc Syn. loco epiſt 5. ὅς τις ἀστεῖον οὐδὲν ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Vbi verti etiam poteſt, ſe audiſſe diſſimulauit. ¶ Item, audire nolo, apud Polybium, inquit Bud. Hinc & *pro*, dicto audiens non ſum, non obtempero, non pareo, Lucian. in Caucaſo Sic Matth.8. ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν. ¶ Item, clàm & quaſi furtim audio. clàm ſermonem ſublego. Sic Plato in Euth ὁ Κτήσιππος παρ᾽ αὐτῶν ταῦτα παρακηκόει, hæc clanculum audiendo cognouerat. Exp. & ſubauſculto apud Ariſtotelem autem Ethic. 7. cap. 6. ἔοικε γὰρ ὁ θυμὸς ἀκούειν μέν τι τοῦ λόγου. παρακούειν δὲ καθάπερ οἱ ταχεῖς

τῶν διακόνων, οἱ πρὶν ἀκοῦσαι παῖ τὸ λεγόμενον, ἐκδέρουσιν, &c. quidam παρακούειν exp. non plenè audire. Alij negligenter & oſcitanter audire. ¶ Item, pro ἀκούω ex Herodoto citatur, παρακούω ἐκείνου τὴν τέχνην, audio de illius artificio.

παράκουσμα, praua doctrina, quam quis à malo præceptore didicit, vel exitioſum acroama, quum quis malè audiendo, mala opinione imbutus eſt, Plat. Vide Bud.

παρακοὴ, idem quod παράκουσμα, Plat. ¶ Item inobedientia, inobſequentia exp. & contumacia, Syn.

Παρήκοος, idem ait παρακούων & ἀπειθὴς, immoriger, inobediens.

Προακούω, prius ſeu prior audio, antè audio & cognoſco, præſentio.

Προσακούω, inſuper audio, Plut.

Συνακούω, ſimul audio.

Συνήκοος, q. d. coadiutor.

Ὑπακούω, aures præbeo ad audiendum, q. d. ſubauſculto. Simpliciter ponitur *pro* auſculto Sic ianitor dicitur ὑπακούειν, auſcultare ad fores, apud Plat. in Phædone. Sic & Act. cap. 12. ¶ Item, reſpondeo, apud Hom. Od. δ & Theocr. in Hyla. Quæ ſignificatio ſumpta eſt ex conſequente. ¶ Item, ſum dicto audiens, auſculto, pareo. Cum genit. Thucyd. Ἀθηναίων ὑπακούοντες, Athenienſibus ſubiecti, apud Theopr.
103 ὑπακούειν ψύχους, obnoxium eſſe frigori. Sæpius cum dat. Thuc. ἄλλοις ὑπακούσωμεν. Sic Dem. ὑπακούσονται σοι. Dicitur & ὑπακούω τοῦτο, pro κατὰ τοῦτο & ὑπακούω σοι τοῦτο, Thucyd. Metaphoricè dixit Luc. ἐπειδὴ ὑπήκουσέ μοι τὸ πρᾶγμα, poſtquam res ſucceſſit mihi ex animi ſententia. ¶ Ὑπακούειν τοῖς λόγοις, apud Plat. de leg. 10. orationis ſenſum aſſequi & mente comprehendere. Item intelligere quum aliquid extrinſecus cogitatione aſſumitur. Vulgo ſubaudire vocant apud gramm. paſſim. ¶ Item, pro ἀκούω, Il. θ, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον.

Ὑπακοὴ, obedientia. Rom. cap. 5. vbi opponitur τῇ παρακοῇ.

Ὑπήκοος, morigerus, ſubiectus, qui paret, qui imperio ſubeſt: Ariſt. in Pluto, ἅπαντα τοῦ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα. Sæpius cum genit. Herod. ὑπήκοος τοῦ βασιλέως. apud Xen ὑπήκοον ἔχειν habere in poteſtate, & ὑπήκοον ποιεῖσθαι, in poteſtatem redigere.

Decomp. Ἀνυπήκοος, inobſequens, Plat.

Προσυπακούω, præterea ſubaudio, apud gram.

Φιλυπήκοος, qui libenter morem gerit.

Alia comp. formata ex tertia præt. paſſ. ſing. ſine præpoſitione.

Ἀνήκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non exaudibilis, qui audiri non poteſt.

¶ Ἀνήκουστον (ait Bud.) non auſcultandum, & idem ferè quod ἀτέλεστον, non perficiendum, non concedendum, apud Antiph. Citatur ex Epigram. ἀνηκουστία πάθη *pro*, non obedientia.

Ἀνηκουστία, contumacia, contemptus ſeu dedignatio aurem præbendi: citatur ex Plat.

Ἀνηκουστέω ῶ, propriè quidem non audio: ſed capitur *pro*, non obtempero, non ſum dicto audiens, non auſculto, Iliad ο. Pro quo poetæ dicunt etiam νηκουστέω, ῶ, vt Il. υ. οὐδ' ἐνοσίχθων Νηκούστησε θεᾶς.

Ἀξιάκουστος, auditu dignus: Xen. Ἀξιάκουστον, exp. etiam memorabile.

Ὠτακουστὴς, οῦ, ὁ, delator ſeu corycæus principis alicuius, qui quæ paſſim audit, notat & ad dominum ſuum defert. Plut. & Ariſtot.

Ὠτακουστέω, ῶ, intentis auribus ſermones hominum ſublego, vt ad dominum meum deferam: ſicut ὠτακουσταί, Herodot. Xen. Plut.

Alia compoſita formata ex ἀκοὴ ſeu Aor. 2. ἤκοον itidem ſine præpoſit.

Ἀνήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non audit, *vel* qui non audiit, expers auditionis: vt apud Xen. ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ, nullam tui laudem audis. Interdum omittitur genitiuus. Alicubi exponitur etiam ignarus, imperitus, vt apud Syneſ. de inſomniis, τοῦτο φορτικῶς ὡμίλησε τῇ ποιήσει, καὶ ἀνήκοός ἐστι τῆς κατ' αὐτὴν φιλοσοφίας. ¶ Exponitur etiam, qui audire & auſcultare monenti non vult. immorigerus.

Ἀνηκόως, vt ἀνηκόως ἔχειν, pro ἀνήκοον εἶναι, non audiuiſſe. Item ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, ignarus ſum aſtrologiæ.

Ἀνηκοΐα (q. d. auditionis carentia) non audire, Plut.

Ἀριήκοος, valde attentè audiens: poeticum, Nonn.

Αὐτήκοος, qui ipſemet audiuit. Plut. de lib. educ. αὐτοὶ τῶν μαθήσεως οὔτε αὐτόπται γίνονται τὸ παράπαν, οὔτε αὐτήκοοι. ¶ Item, qui eſt ſui iuris, qui nullius eſt ſubiectus imperio, Suid.

Βαρυήκοος, qui graui eſt auditu, cui hebetes ſunt aures. Et βαρυήκοοι νότοι, Hippocrati (ab effectu) obtundentes auditum & hebetantes.

Δυσήκοος, qui difficilè audit, qui acutè non audit. *vel*, qui auribus parum audit. Ponitur & pro immorigero ſeu inobſequente.

Δυσηκοΐα, difficultas auditus. A quibuſdam exp. etiam aurium tarditas. Item inobſequentia.

Δυσηκοεῖν, difficilè audire. Item, immorigerum eſſe.

Εὐήκοος, facilè audiens, auditu valens, vt apud Hippocr. aquilones faciunt σώματα εὐηκοώτερα. ¶ Item qui facilè auditur. Exponitur etiam, exaudibilis, Ariſtot. ¶ Accipitur & pro morigero ſeu obſequente, Ariſtot. Ethic. 1.

Εὐηκοΐα & Εὐηκοεῖν, contrarias habent ſignif. proximè præcedentibus Δυσηκοΐα & δυσηκοεῖν. 104

Ὀξυήκοος, qui acuto eſt auditu, Baſil.

Ὀξυηκοΐα, acumen audiendi cui opp. Βαρυηκοΐα.

Φιλήκοος, audiendi cupidus qui libenter audit. Interdum cum genit. vt φιλήκοος μύθων.

ΑΚΡΕΜΩΝ, ονος, ὁ, ramus maior, grandis ramus, vel prægrandis. Virgultum vertit Hieronymus in Eſaiæ c. 13. Redditur & ſtipes à Gaza, apud Theoph. Bud. in Pand. alicubi ἀκρέμονας ait eſſe ramos prægrandes in quos arbor à caudice ſpargitur. A Suida & Heſychio ἀκρέμονες exponuntur Βλαστοὶ, κλάδοι. Sic & ἀκρέμων, apud poetas interdum generaliter pro quouis ramo. ¶ Dioſcorides ἀκρέμονας dixit μαράθρου, *id eſt*, fœniculi, lib. 3. cap. 8. ¶ Metaphoricè ἀκρέμων σοφίας quidam dixerunt, imitantes Homericum illud ὄζος Ἄρηος, vt tradit Euſtathius. Etym. deducit ab ἄκρος, i. ſummus, quòd ſit in ſummitate arboris.

Ἀκρεμονικὸς, οῦ, ὁ, *adiect.* vt ἀκρεμονικαὶ ἀποφύσεις apud Theoph. lib. 4. ramorum grandium prouentus.

ΑΚΡΙΒΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, diligens, accuratus, exquiſitus, Iſocr. Demoſt. & alij. Tum de re, tum de perſona. Et *pro*, certus, exploratus: vt ἀκριβὲς σημεῖον. ¶ Item, plenus, iuſtus, inquit Bud. vt apud Gal. ἀκριβὴς πυρετὸς & ἀκριβὲς ἐρυσίπελας. Πρὸς τὸ ἀκριβὲς & εἰς τὸ ἀκριβὲς interdum ponuntur pro ἀκριβῶς. Quidam deducunt παρὰ τὸ εἰς ἄκρον βαίνειν, quòd ab imo ad ſupremum aſcendatur. Quod eſt exquiſitæ perfectæque diligentiæ.

Ἀκριβῶς diligenter, exquiſitè, accuratè, Dem. ¶ Item, planè, plenè & perfectè, penitus: Luc. ἀκριβῶς μέλας. ¶ Item certò: vt ἀκριβῶς οἶδα, Dem. ¶ Item ſummo iure, q. d ſupra modum accuratè, nimis accurato ſtudio, apud Iſocr. cui oppon. ἐπιεικῶς.

Ακρίβεια,ἡ, ſumma cura, ſummum ſtudium, accurata diligentia, vt μετ' ἀκριβείας πράττειν, & apud Ariſt. δι' ἀκριβείας λέγειν. Item, rigor iuris, Bud.in Pand. ¶Item,tenacitas,parcitas Plut.

Ακριβόω,ῶ,F.ώσω, planè cognoſco, compertum exploratúmque habeo, probè calleo, accuratè perquiro, diligenter exploro. Herodian. τοῖς τὰ Ρωμαίων ἐκ ἀκριβοῦσιν. ¶Item,ſumma & exquiſita diligentia aliquid facio, omnibus numeris abſolutum reddo. Interdum etiam facio vt quis ſit accuratus, exquiſitus. Sic Dioſ.lib.2. ἀκριβοῦσι τὰς αἰσθήσεις dixit. ¶Iungitur etiam cum περὶ Ariſtot.lib.5. de gener. an.c.1. ἀκριβῶ περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων, accuratè colorum differentias perdiſco, aut pernoſco. Et cum παρὰ apud Matth.c.2.

Ακριβοῦσθαι dicitur res aliqua,i.accuratè fieri,ſumma cura & diligentia elaborari. ¶Item pro, penitus cognoſci,pernoſci. Hinc præt. ἠκριβωμένος,accuratè elaboratus,exquiſitus.

Ηκριβωμένως,accuratè,idem cum ἀκριβῶς.

Ακριβάζω,idem quod ἀκριβόω. Sed Pollux ait eſſe ἀπειρόκαλον. Citatur ex Eccleſiaſt. cap 46. ἠκρίβαζε, quod exp.probatus eſt.

Ακριβασμὸς, exquiſita perpenſio, & examinatio,inquit Bud. Dionyſ.de eccl.hier.Item exacta limitatio. Prouerb.Sal.c.8.

Ακριβαστὴς,οῦ,ὁ, diligens inquiſitor, accuratus explorator.Bud.

Compoſita.

Απακριβόω,ῶ, diligenter aliquid facio, ſummo ſtudio aliquid elaboro,ad amuſſim facio. Apud Luc.exp.etiam ad normam exigo.

Αποκριβοῦσθαι,idem Greg. ἐν ἀρετῆς εἶδος ἐκ πάντων ἀπηκριβώσατο, exquiſitè compoſuit. Sumitur & paſſiuè, vnde part. Απηκριβωμένος, factus ad amuſſim vel ad vnguem,affabrefactus.Apud Plut. ἀπηκριβωμένοι λόγοι exp.dilucidè & planè exornata oratio.

Απηκριβωμένως, abſoluta & perfecta diligentia ad amuſſim.A Bud.in annotat. exp. etiam bona fide. citra vllum figmentum.

Διακριβόω,ῶ,idem quod ἀπακριβόω, Ariſtot in Eth 10. ¶Item, diligenter caueo, & exactè ſtipulor, inquit Bud. Item, exactè reſpondeo, *id eſt*, ſtatis horis euenio.Ariſtot.de hiſt.an.lib.7. apud Plut. διηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας.

Διηκριβωμένος,idem quod ἀπηκριβωμένος. Citatur ex Ariſtot.in Rhet.

105 Εξακριβόω,ῶ,idem quod ἀπακριβόω.

Εξηκριβωμένως idem quod ἀπηκριβωμένως.

Εξακριβάζω, idem quod ἐξακριβῶ.Vtitur Liban.in epiſt.ad Baſ.

Υπερακριβὴς,ſupra modum accuratus.

Φιλακριβέω,ῶ, amo accuratam diligentiam,accuratam diligentiam libenter adhibeo.

ΑΚΡΙΣ,ίδος,ἡ, locuſta. Theocr.Et Matth.cap.3. Dicta παρὰ τὸ ἄκρας τῶν ἀσταχύων καὶ τῶν φυτῶν νέμεσθαι.

Ακρίδιον,ου,τὸ,locuſtula,paruula locuſta.

ΑΚΡΟΑΟΜΑΙ, ῶμαι, F.άσομαι, idem quod ἀκούω, audio. Cum genit. perſonæ. Plato in Apol. ἐμοῦ λέγοντος ἀκροάσονται οἱ νέοι.Cum genitiuo rei: vt apud Iſocr.in Plat. μετ' εὐνοίας ἀκροάσασθαι τῶν λεγομένων Cum rei accuſ.Luc. ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα Interdum ſine caſu ponitur,vt apud Iſocr. Et ἀκροώμενος, auditor Plut. ¶Item, audio diſcendi cauſa.Damaſc. ¶Item, audio,auſculto,pareo.Apud Plut.in Lycurgo,ἀκροᾶσθαι τοῦ προστάττοντος, parere imperanti. Etym.dicit ex ἀκοῶ, fut.2.verbi ἀκούω, fieri ἀκροῶ, pleonaſmo literæ ρ.

Ακρόαμα,τὸ, quod auditur, idem quod ἄκουσμα & in bonam & in malam partem. Sic Xenoph. dicit laudem eſſe ἀκρόαμα ἥδιστον, at conuitium χαλεπώτατον ἀκρόαμα. ¶Item ipſa perſona quæ auditur. ap.d Athen. & Plut. Sic & acroama à Cic. vſurpatur pro Seſtio,& Verr.6.

Ακροαματικὸς, ad auditionem pertinens,vel in auditione conſiſtens.Plut.

Ακρόασις,εως ἡ, auditio, ipſa audiendi actio, vt apud Æſchin.& Iſocr. ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, audire. Item recitatio,vt ἀκρόασις ἐπιδεικτική,apud Luc. Et ἀκρόασιν ποιεῖσθαι,recitare,vt ſuprà ſignificauit audire. Item, pro ipſo loco vbi fit ἀκρόασις, videtur Stephano ſumi à Plut de diſc.am.ab adul. ὅθεν ὁρᾶν ἔστιν αὐτοὺς ἕδρας τε τὰς πρώτας ἐν ἀκροάσεσι καὶ θεάτροις καταλαμβάνοντας.

Ακροατὴς,οῦ,ὁ,auditor,qui audit Iſocr.& Dem. Et pro diſcipulo Iſocr.

Ακροατικὸς, ad audiendum pertinens. vt ἀκροατικὸς μισθὸς, apud Luc.merces quæ pro auditione datur.

Ακροατήριον,ου,τὸ, auditorium,locus in quo audiuntur recitationes,aut in quo auditur præceptor. Plut. de aud.

Compoſita.

Αξιακρόατος,ου,ὁ καὶ ἡ,dignus auditu Xen.

Επακροάομαι, auſculto. Επακρόασις, auſcultatio,auditio.

Παρακροάομαι, ῶμαι, idem quod παρακούω, perperam audio,& non audio,non obedio.

Παρακρόασις,inobedientia,contumacia,Ioſeph.

Παρακροατὴς, ex Cyrillo affertur pro eo qui audita aliter interpretatur quàm dicta ſunt, & falsò defert.

Φιλακροάμων, audiendi cupid. qui acroamatis delectatur.

ΑΚΡΟΣ,ου,ὁ,ſummus,*id eſt* extremus. Ακροις δακτύλοις ἅπτεσθαι,*prouerb.* ſummis digitis attingere. ¶Item ſummus, *id eſt* ſupremus, in ſummo poſitus,altus:vt ἄκραι κορυφαὶ ὄρεος, apud Aratum. apud Sophoclem autem in Aiace ἄκρας νυκτὸς, prima parte noctis.Item metaphoricè, ſummus,ſummum ſiue ſupremũ gradum obtinens,in re aliqua perfectus,præſtantiſſimus,excellētiſſimus,ſingularis: vt τετραγωνιστὴς ἄκρος. Dicitur etiam aliquis ἄκρος τὴν ἰδίαν τέχνην,ſub κατὰ, ſummus in ſua arte,artis ſuæ peritiſſimus. Et ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν Plat.de repub.6. Vſurpant etiam de re:vt ἄκρα σοφὴ, apud Platonem. Et ἄκρα φιλία,apud Baſilium. Ακρον,ου,τὸ,(ſubſtantiuè poſitum)extrema pars,extremitas,& ἄκρα extremitates cuiuſlibet rei. Item, ἄκρα termini,fines,τὰ πέρατα Eſt etiam ἄκρον ſummitas, ſumma pars ſiue ſuprema,vertex,cacumen. vt Hom. ἄκρον Ιδης ὑψηλῆς,cacumen Idæ celſæ. Dicitur autem ἄκρον ὄρους, & ἄκρα τῶν ὀρῶν. Reperitur & per ſe poſitum ἄκρον, vt apud Herodotum. Ponitur ἄκρον & pro ἀκρότης, i.ſummus gradus:vt εἰς ἄκρον σοφίας ἐληλακὼς,qui ad ſummum ſapientiæ gradum peruenit. Item ἄκρα, pro τὰ πρωτεῖα:vt ἄκρα φέρειν. in Antholog. epigr. primas partes obtinere.

Ακρως ſummè,perfectè Gal.

Ακρα ας ἡ, (ſubſtantiuum) ſummitas,culmen,faſtigiũ. Bianor in Anthol. epigr. Ηριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος. Item,ſummitas montis, vertex ſeu cacumen: Greg ¶ Item promontorium.Pauſan. Item ἀκρόπολις,Heſ.arg.Plut in Coriolano ἀναγαγόντας αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἄκραν. εὐθὺς ὦσαν κατὰ τῆς ὑποκειμένης φάραγγος. 106
¶Capitur ἄκρα & pro extremitate.

Ακραῖος ου,ὁ, idem quod ἄκρος, vnde & τὰ ἀκραῖα ſubſtantiuè pro τὰ ἄκρα, extremitates corporis apud Galenũ μετὰ τῆς τῶν ἀκραίων ψύξεως. ¶Venus ἀκραία.

apud Pauſaniam,quæ eſt in arce.& Pol. ἀκραῖοι θεοὶ, inquit,οἱ ἐν ἀκροπόλει οἱ καὶ πολιεῖς. apud Euripidem autem Iuno ἀκραία quæ arcibus præeſt.

Ακρότης,ητος,ἡ,ſummitas,extremitas.Plut.Item,faſtigium,apex,metaphoricè.Philo. Μωσῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας ἐπ' αὐτὴν φθάσας ἀκρότητα.

Ακρις,ιος,ἡ, ſummitas montis, cacumen : & in plurali ἄκριες apud Hom. Hinc dictus eſt Iupiter cognomento ἄκριος,vt tradit Euſt. Item ἀκρία,Minerua, ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη,vt ſcribit Heſych.

* Διάκριος, montanus,qui in cacuminibus habitat. διάκριοι dicti olim pars quædam Atticæ terræ. nam qui habitabant campeſtrem regionem , appellabantur πεδιεῖς,qui maritimam πάραλοι,qui montanam διάκριοι. Plut.in Solone.

Ακρίζω, F. σω , ſumma loca ſeu editiſſima perambulo, vel cacumina perambulo. τὰ ἄκρα ἐπιπορεύομαι ,inquit Euſt. ¶ Item ſummitatem vel extremitatem ſeco,in ſumma parte abſcindo.τὸ ἄκρον κόπτω,vt Euripidis ſchol. exponit in Oreſte. ¶Capitur etiam neutraliter apud eundem in Oeneo,pro , ſummis pedibus ingredior,teſte Heſychio.

Ακρον,ωνος,ὁ,extremitas membri,ἄκρον. In Hippiatria, ἄκρων χοίρειος,exp.truncculus porci.

Ακρωτήριον,ου,τὸ,ſummitas,cacumen.Herodo. ἀκρωτήριον τοῦ ὄρεος. ¶ Item promontorium.Item ἀκρωτήρια , dicuntur extremæ partes ſiue extremitates corporis.Gal. Ariſtoteles ſic vocat (vt ait Bud.) extremam partem digitorum ſub vnguibus latentem , & extremas partes oſſium. ¶ Item ἀκρωτήρια (ait idem)pinnacula & prominentiæ ædificiorum, apud Plut.in Cæſare. ¶Sunt etiam roſtra nauium & ornatus,inquit Bud.¶ Item ἀκρωτήρια, Vitruuius lib. 3.vocat angularia & mediana.

Ακρωτηριάζω,fut.σω, extremitates corporis amputo, corpus mutilo , hominem mutilo aliqua corporis parte mutilo. vt apud Athen. lib. 5. ἀκρωτηριάζειν τὰς ῥῖνας,nares mutilare. Sumitur etiam metaphoricè,Chryſoſt.in epiſt.ad Rom. cap.1. ὅτι τὴν φύσιν ἀκρωτηριάζουσιν , imminuunt naturę vim. ¶Item roſtra adimo Herodot.in Thal.τὰς πρώρας ἠκρωτηρίασαν.

Ακρωτηριάζεσθαι, mutilari,labefactari. Item in act. ſignif.metaph. Herodian.Dem.Xen.

Ακρωτηριασμὸς,οῦ, mutilatio , vel extremę alicuius partis amputatio.

Οκρις,ιος,ἡ,idem quod ἄκρις,ſummum cacumen. Od. ι.v.399 apud Gal.index Hippocr.exp. ἐξοχὴ προμήκης,prominentia oblongior.

Οκριόεις,εντος,ὁ, prominentias oblongas habens. Il. θ. βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι vbi quidam exp.aſpero.

Οκριᾶσθαι , itidem expon.τραχύνεσθαι , exaſperari. Od.σ.

Ακροπις , vocatur ab Hippocrate. Epid lib.7.lingua,ἡ εἰ ἂν ἄκρα ἑαυτῆς μὴ διατυποῦται.Vide Gal. in lex.

Compoſita.

Δείλακρος,ὁ καὶ ἡ,extremè timidus aut miſer.Ariſtoph.

Δειλακρίων, pro eodem apud eundem.

Δείνακρος,pro γεινῶς ἄκρος,ſummoperè acutus.Bud.

Εξακρίζω,idem quod ἀκρίζω,apud Eurip.

Επάκρος,in ſummitate anguſtus,in anguſtum deſinens. Hippocr.

Επάκριος,q.d.cacuminarius. Ita cognominatus fuit Iupiter,quòd in montium cacuminibus dicatę ei eſſent arę Heſyc.& Euſt.

Επακρίζω,dixit quidam pro,ad ſummum perduco & finem impono.vt teſtatur.Heſyc.

* *Decomp.* ὑπεξακρίζω, cacumina,ſeu ſummitates perambulo.Eurip in Bacchis.

Πανακρὶς,apud Callim, dicitur apis eſſe epith. vt quæ omnia florum faſtigia peruolitet.

Τρινακρία, Sicilia, ſic dicta , quòd tres habeat ἄκρας,*id eſt* promontoria,Lilybęum, Pachynum , Pelorum. Vide Steph.Strab.Plin.

* Τρινακρὶς,ἡ , tres habens ἄκρας , id eſt, promontoria. Opp.lib.3.Hal.

Υπεράκρια,montium cacumina.Herodot.

Υπερακρίζω, per ſummū euado,ſupero. Bud.ex Xen. Citatur ex Eurip. ὑπερακρίζει δωμάτων,*pro,* ædibus imminet deſuper.

Α Κ Τ Η,ῆς,ἡ,littus,acte.Il.σ. Vtitur & Strabo & Luc. Grammatici deducunt ab ἄγω frango : quòd vndæ littori alliſę frangantur. ¶Eſt etiam maritimus locus,vt ſcribit Heſych. Apud Herodot. ſępe pro ora, id eſt littorali regione. ¶ Item fructus vel potius fruges,vt Iliad. ν. καὶ ἔδοι Δημητέρος ἀκτήν. Legitur ἀλφίτου ἀκτή,Od.β. & Od.ξ. & Iliad λ. vide Euſt. ¶Item ſambucus,de qua Dioſc.lib.4.c.174. Dicitur & ἀκτὶς ab eodem Dioſc.lib.2 178. Vnde ἄκτινος, ου,ὁ,ſambucinus, vt ἄκτινον ξύλον apud Theophr. Et (*comp.*)χαμαιάκτη , humilis ſambucus, humi ſparſa acte. Dioſc. 107

Ακτιος,ου,ὁ καὶ ἡ, littoralis,ἄκτιος. Pan.apud Theocr. ὁ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς ὑπὸ τῶν ἁλιέων ἱδρυμένος Vel venator, vel qui Athenis colitur. Etym. ¶ Item ἄκτιος & ἐπάκτιος Apollo à loco quodā Magneſię dicto ἀκτή, autor.Steph.

Ακτίτης,ου,ὁ,littoralis,cōmorans in littore.Anth.epig.

Ακταῖος,ου,ὁ,littoralis,maritimus,actæus.Heſych.

Ακτάζω,vnde particip. ἀκτάζων,exp. ἐξανιστάμενος,exurgens,ſeſe eleuans. Apud Plut. ſymp.4. Prob.4. ἀκτάζειν exp.in litore indulgere genio.

Compoſita.

Επάκτιος , ου,ὁ καὶ ἡ, (quaſi ἐπ' ἀκτῇ ὢν) ad littus ſitus, littoreus , littoralis,maritimus.Soph. Apollo autem ἐπάκτιος ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, apud Apol.Rhod. Arg.lib.1.

Παράκτιος,ου,ὁ καὶ ἡ,idem quod ἐπάκτιος,littoreus, littoralis , maritimus.Æſchyl.

Παρακτίδιος,*pro,* παράκτιος , (ſicut παραθαλασσίδιος pro παραθαλάσσιος)vt παρακτίδιον κῦμα in Anthol.epigr.littoreus fluctus,*id eſt* qui ferit littus.

ΑΚΤΙΝ, ῖνος,ἡ , (itidem ab ἄγω frango , ſecundum quoſdam)radius ſolis.Luc.Hom.Il κ.Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο. ¶ Capitur & pro radio fulminis. Luc. in Timone.

Ακτὶς,etiam dicitur *pro,*ἀκτίν in Anth.epigr. Exp.& ſambucus,vide ἀκτή.¶Sic etiam vocatur (teſte Pauſania apud Euſt.)vas in quod coniiciuntur oboli.

* Ακτίν,pro die. Nicander in Alexip. ἐν δὲ μιῇ ῥεῖα Ῥηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα, id eſt, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.ſchol.

Ακτινωτὸς,οῦ,ὁ,radiatus,tanquam à verbo ἀκτινόω.

Ακτινηδὸν,in formam radiorum,vel radij,apud Luc.

Εὐάκτιν,(*comp.*)pulchros habens radios.Moſcoph.

ΑΚΤΛΟΣ,ου,ἡ glans iligna. fructus ilicis.vtTheophr. docet hiſt. plant.lib.3.c.6.

ΑΚΩΝ,& Ακους,οντος,ὁ,iaculum,ſpiculum,miſſile. telum.(Ab ἀκή,ſignificante ὀξύτητα.) Od.ξ. Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. ¶Ακων verò, *id eſt* inuitus,vide in comp.ex Εκών.

Ακόντιον,ου,τὸ, idem,ſed frequentiore in vſu,pręſertim in proſa. Xenoph. Interdum pro teli iactu ſumitur: Xenoph. ¶A Macedonibus dicta fuit & ſpina dorſi, teſte Heſych.

Ακοντίας,ου,ὁ iaculus,ſerpentis genus. Nicand. in Ther. σὺν δ' ὅσοι ἀκοντίαι ἠδ' μύλουροι , vbi ſchol. dicit ἀκοντίας eſſe τοὺς κατὰ ἀκόντια διατρέχοντας. addens eſſe &

eſſe & alia animalia quæ ita vocentur διὰ τὸ ὁρμᾷν ὥσπερ τὰ ἀκόντια. ¶ Item ἀκοντίαι, ſtellæ ſic dictæ quòd iaculi modo ferantur.

Ἀκοντιὰς, herba quę medetur canibus morſis à ſerpentibus, vt inquit Heſychius.

Ἀκοντικὸν, medicamentum quoddam, quod à ſanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur, Heſych.

Ἀκοντιςὸς Heſychio idem ſerpens qui & ἀκοντίας.

Ἀκοντίλη idem ex Nicandro.

Ἀκοντίζω, iaculor, iaculum vibro, vel intorqueo, ſeu, ſpiculum, aut telum: Xenoph. Pæd.1. περὶ δὲ τούτοις μανθάνουσι τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. Interdum cum accuſatiuo rei vel perſonæ: vt Il. ξ ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς Αἰχμάς. Cum perſonę accuſatiuo ſignif. iaculo peto ſeu ferio, vt apud Herodotum, ἀκοντίζων τὸν σῦν τοῦ μὲν ἁμαρτάνει. Dicitur & ἀκοντίζω εἰς τοῦτον: vt Thucyd. lib.7. Interdum cum datiuo rei, vt apud Hom. ἀκοντίζειν ἔγχει, & δουρί. Interdum & cum genitiuo perſonę ſubaudita præpoſ. κατὰ, vt Il. ρ. Ἕκτωρ δ' αὖτ'

108 Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. ¶ De ventis dicitur à Muſæo, ἀκοντίζοντες ἀῆται.

Ἀκοντίζομαι, paſſ. iaculo ſeu telo petor.

Ἀκόντισμα, ατος, τὸ, & ἀκοντισμὸς, οῦ, ὁ, iaculatio, iaculi ſeu teli iactus, Xen. ἀκόντισμα (q.d. iaculamentum) pro vulnere quod eſt iaculatione ſeu iaculando inflictum, Plut.

Ἀκόντισις, iaculatio, Suidas.

Ἀκοντιςὴς, οῦ, ὁ, iaculator. Interdum, iaculandi peritus, Hom. Thuc.

Ἀκοντιςὺς, ύος, ἡ, iaculatio, *vel*, iaculandi ars ſeu peritia, Hom Il. ψ.

Ἀκοντιςικὸς, iaculandi peritus, Xen. pæd. 7.

Compoſita.

Ἀνακοντίζω, eiaculor, Herodot. metaphoricè dicit in Melpomene. ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἁλὸς ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκὺ, aqua erumpit.

Ἀπακοντίζω, pro ἀκοντίζω, exponitur enim iaculor.

Διακοντίζω, iaculor. idem quod ἀκοντίζω, Xenoph. Et ex eodem διακοντιζόμενος ἢ διατοξευόμενος, paſſiuè.

Εἰσακοντίζω, iaculor in aliquem locum.

Ἐξακοντίζω, iaculor, emitto telum, Plut.

Ἐξακόντισμα, & Ἐξακοντισμὸς, iaculatio. Annotatur eſſe etiam fulgoris genus in aëre, Ariſtot. de mundo. Eſſe item ſcatebram, ſanguinis ductum, apud Eur. in Iphig.

Ἐπακοντίζω, itidem pro, iaculor.

Ἐπακοντισμὸς, pro ἀκοντισμὸς, iaculatio. Heſych. eſſe dicit & βέλους ὄνομα.

Καταικοντίζω, iaculis confodio, ſeu telis, Herodot. lib.4.

Κατακοντίζομαι: Greg. οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ Περσῶν αὐτὸν κατηκοντίσθαι φασίν.

* Προσακοντίζω, adiaculor, Luc. in Paraſito.

Πεζακοντιςὴς, q.d. pedes iaculator, Bud. ex Polyb.

Περιακοντίζω iaculis vndique ferio.

* Προακοντίζω, antè iaculor, Luc. in Tim.

Προσεπακοντίζομαι, inſuper iaculis conficior.

Ὑπερακοντίζω, ſupra iaculor, ſeu vltra, aut vlterius. Frequentius eſt in metaph. ſign. antecello, Ariſtoph. in Auibus, Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς.

Ὑπερακοντίζομαι eadem ſignif. metaphorica ex Alex. Aphrod citatur cum genit.

ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, vel ἀλάβαστρος, ου ὁ, vel ἡ, alabaſter: vaſis vnguentarij genus longitudine faſtigiata in pleniorem orbem deſinens, vel forma turbinata ſine anſulis. διὰ τὸ μὴ λαβὰς ἔχειν, quòd anſas non habeat: vt tradit Methodius apud Etym. Vtitur Plut. in Alexandro, & Matth. cap 26. ¶ Apud Herodian. lib. 3. ἀλάβαστρον accipitur pro lapide alabaſtite.

Ἀλαβάστειον, ου, τὸ, paruus alabaſter. Apud Poll.

Ἀλαβαςρίτης, ſub. λίθος, alabaſtrites lapis: marmoris genus ita dicti, quòd ex eo alabaſtra conficerentur. Dioſc. l.5. Et fœm. gen. ἀλαβαςρεῖτις, ſiue ἀλαβαςρῖτις: vt ἀλαβαςρῖτις πέτρα, eadem quę ἀλαβαςρείτης λίθος, Athen. l.5.

Ἀλάβαςος, abſque ρ, apud Heſych. pro ἀλάβαςρος,

ΑΛΑΖΩΝ, όνος, ὁ καὶ ἡ, iactator, oſtentator glorioſus, ventoſus. Exp. & ſuperbus, arrogans. Xenophonti Pæd. 2. videtur nomen hoc inditum fuiſſe iis qui ſe & ditiores eſſe ſimulant, & magis ſtrenuos quàm ſint, & ea quæ præſtare non poſſunt, pollicentur: vt ἀλαζὼν ςρατιώτης ab Euſt. exp. ὁ ἀπὸ τῆς ἄλης ζῶν, vagus, erro, planus, circulator. Errones certè mendaciis inſtructiſſimi eſſe ſolent, & ſeſe vbique iactando falſa plurima veris intermiſcent. Quidam malunt deducere ab α epitat. & λάζομαι (ſumo) vt ſic dicatur qui ſibi multum aſſumit tribuítque.

Ἀλαζονικὸς, οῦ, ὁ, oſtentatorius, iactatorius, ad oſtentationem pertinens. Item oſtentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν oſtentator, Xen.

Ἀλαζονεύομαι, F. εύσομαι, me oſtento, me vendito, iactator ſum, ſiue oſtentator, de me falſa prædico. Exp. & glorior. Iſocr. de ſoph. νῦν δ' οἱ τολμῶντες λίαν ἀπερισκέπτως ἀλαζονεύεσθαι πεποιήκασιν ὥστε &c. apud Ariſtoph. exp ψεύδομαι, apud Gal. à Bud. exp. vaniloquenter dico. apud Ariſtot. in Oecon. 1. τὰ ἤθη ἀλαζονεύεσθαι, exp. mores mentiri & ſibi affingere falsò.

Ἀλαζόνευμα, τὸ, iactatio, oſtentatio, gloriatio, propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore. Item, facinus inſolentiæ, inſolenter factum, Bud. ex Æſch. in Cteſiph.

Ἀλαζονεία ἡ, iactantia, iactatio, oſtentatio, venditatio, 109 gloriatio, hominum eſt plura quàm præſtare poſſint pollicentium: cui contraria eſt εἰρωνεία, quę diſſimulat ea ſe præſtare poſſe quæ poteſt. Vide Ariſtot. in Eth. & Rhet. 2 Exp. etiam vaniloquentia.

Compoſita.

Ἐπαλαζονεύομαι, vt ἐπαλαζονεύομαι τούτῳ, iacto me hac de re.

Καταλαζονεύομαι, iactabundè aliquid dico, vel facio. Item arroganter & vanè commemoro: Iſocr. περὶ ἀντιδόσεως καταλαζονεύεσθαι περὶ πλούτου, iactare ſe & gloriari de diuitiis.

* Μισαλαζὼν, oſtentationis & arrogantiæ oſor, Luc. in Piſc.

Πτωχαλαζὼν q.d. mendicus oſtentator, Athen. 6.

Φιλαλαζὼν, oſtentationis amator, Bud.

ΑΛΑΛΗ ῆς ἡ, alale, vox quædam inarticulata, quæ à militibus ante pugnam editur apud etymol. exponitur ἀλάλη tumultus, & inarticulata vox. Euſtathius citans hunc locum, κλῦθ' ἀλαλὰ πολέμου θύγατερ ἐγχέων προοίμιον, eſſe Doricum ait, verſo η in α. Suidas acclamationem chori eſſe dicit ἀλαλαὶ ἰὴ παιών. Reperitur & apud Plut. ex quodam poeta, μηνίω τ' ἀλαλαί τ' ὀρινόμεναι ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ.

Ἀλαλητὸς, οῦ ὁ, clamor militum dicentium ἀλαλή. Generaliter dicitur fremitus militum in pugna, vociferatio militaris, apud Homerum ſæpe.

Ἀλαλάζω, Fut. ξω clamo alala, fremitum edo inter pugnandum, clamorem lætum tollo in committendo prælio; Xen. Eſt autem propriè clamorem tollo cum animi alacritate, & exultabundè, atque in ſignum victoriæ. Plut. in Publicola, τοῖς μὲν ἀλαλάξαι πάρεστι μέγα καὶ θαρραλέον. Dicuntur autem ἀλαλάζειν generaliter quicunque exultantes clamorem tollunt. Vnde & ἀλαλάξατε Suidas explicat κροτήσατε, id eſt: plaudite. ¶ Interdum *pro*, clamorem triſtem tollo. Vnde & vlulo exponitur, vt Marci cap. 5. item Hie-

rem. c.4. Nonnus, Ταρβαλέοι δ' ἀλάλαζον. ¶ Item tinnio: Paulus 1.ad Cor.cap.13 γέγονα χαλκὸς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Quam ſignif. quidam ex Græcis grammaticis propriam eſſe putauerunt.

Ἀλαλαγμὸς, ῦ, ὁ, vel Ἀλάλαγμα, ατος, τὸ, clamor lætus militum. Veget. & quidam recentiores barritum vocant, alij iubilationem. Cæſar vlulatum lib.5.de bello Gall. ¶ Item victorialis hymnus: vt tradunt Suidas & Heſychius.

Ἀλαλαγὴ, ῆς, ἡ, lætus clamor. Apud Sophoclem autem in Trach. ἀλαλαγαῖς ſchol. exp. ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς.

Compoſita.

* Ἀνταλαλάζω, clamorem lætum tollo, Xen ἀναβ. 4.

Ἀνταλαλάζω, viciſſim vel contrà clamorem attollo. ſc. clamando alala, Æſchyl.

Ἐπαλαλάζω, alala clamo ob. vel lætus acclamo, Æſch.

* Συναλαλάζω, ſimul clamo alala, ſimul clamorem tollo, Plut. in Ant.

ΑΛΑΟΜΑΙ, ῶμαι, vagor, erro, ſum vagus & erro. Il. ζ. Et Vlyſſes ἀλώμενος, Od. ε. ¶ Item metaphoricè: apud Sophoclem πλανῶμαι τῷ νῷ, incertus ſum quid agam, animi pendeo.

Ἄλημα, ατος, τὸ, vagatio, erratio. πλάνημα, vt ait Euſtathius, ita exponens & hunc Sophoclis locum, κακοπινέστατον τ' ἄλημα στρατοῦ.

Ἀλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, erro, vagus: Od. τ. Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν. Exponitur ἀλήμονες etiam πτωχοί: vt in Anth Epigr. l.1. Ἀμφω μὲν πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες. ¶ Apud Nonnum ἀλήμονες tranſlatè ſignif. peccatores: nam qui peccant, errant, & à recta via deflectunt.

Ἀλημοσύνη, ης, ἡ, idem quod ἄλημα, vagatio, erratio. ¶ Apud Apollonium autem ſchol. ait ſignificare peritiam locorum.

Ἀλήτης, ου ὁ, vagus, erro, Od. ρ. Aliquando tanquam adiectiuum ponitur: vt ἀλήτην βίον εἵλες, apud Herodo. vagam vitam maluiſti. Ἀλῆτις, ιδος ἡ, vaga, errabunda, Suid. ¶ Item mendicus apud Baſilium.

Ἀλητεύω, F. εύσω, vagor, erro, Od. ρ.

Ἀλητεία, verbale, erratio, vagatio. Ionicè ἀλητείη.

Ἀλητὺς, ύος ὁ, erratio, vagatio, Od. φ. Item metaphoricè pro anxietate animi, quæ eſt veluti eius vagatio.

Ἀλαίνω, idem quod ἀλάομαι, erro, vagor. Apud Eurip. ἀλαίνων μανίᾳ.

Ἄλημι, idem quod ἀλάομαι, vagor. infinitiuus ἀλῆναι vnde ἀλήμεναι. Il. ε. Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας Heſychius exponit συστραφῆναι, item πλανηθῆναι Magis tamen recepta eſt explicatio pro ἀθροισθῆναι congregari.

Ἀλάλημι, ab ἄλημι, per reduplicationem. vnde paſſiuum.

Ἀλάλημαι, idem quod ἀλῶ, ſiue ἄλημι, vagor, erro.

110 Vnde ἀλάλησαι. Od ο δόμων ἄπο σῶν ἀλάλησαι. & infinit. ἀλαλῆσθαι, Od. ε.

Ἀλαλύκτημι, à quo ἀλαλύκτημαι apud Homerum, vide in Ἀλύσσω pro Ἀλύω.

Compoſita.

Ἀπαλάομαι, deerro, vagor, Heſiod. in clyp. Herc.

Ἐπαλάομαι, peruagor, peragro, Od. ο.

ΑΛΑΟΣ, ῦ, ὁ, cæcus, luſcus, ex α priuatiuo, & λάειν quod eſt videre: Od. θ. Καί κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα Ἀμφαφόων. Hippocr. quoque pro τυφλὸς, vtitur teſte Galeno in lexico Hippocr. Apud Apoll. Argonaut. 2. ἀλαὸν νέφος nubes obſcura, ſeu caliginoſa & atra.

Ἀλάϊος, idem quod ἀλαὸς, cæcus, captus oculis. Galeno enim teſte Hippocr. in l. de locis in homine ἀλαίαν nominauit φθίσιν, quę eſſet veluti cæca & inuiſibilis.

Ἀλαόω, cæcum reddo, excæco, τυφλόω. Homer. ei genitiuum ὀφθαλμοῦ etiam addidit, Odyſſ. ι. ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν: priuauit, orbauit.

Ἀλαωτὺς, ύος, ἡ, cæcitas, oculi ſeu oculorum priuatio ſeu orbatio, Od ι.

Ἐξαλαόω, ῶ, (comp.) excæco, Od ι.

ΑΛΓΟΣ, εος, τὸ, dolor, mœror, triſtitia, moleſtia. Il. ζ. Item ἄλγεα, calamitas, mala: Il. α. ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε'. Fit ex ἀλέγω (curam gero vel ſolicitus ſum) vt vult Etym.

Ἀλγίων, ἄλγιστος, moleſtior, moleſtiſſimus, vel grauior, grauiſſimus, Iſocr. Soph.

Ἀλγινόεις, εντος, ὁ, moleſtus, acerbus, Heſio. & Nic. Scribitur & ἀλγινόεις.

Ἀλγύνω, F. υνῶ, dolore vel mœrore afficio.

Ἀλγύνομαι, mœrore afficior, Xen.

* Ἐπαλγύνω, dolore afficio, affligo, Nicand. in Alex.

* Συναλγύνω, condoleo, ſimul doleo, Opp. lib. 1. Hal.

Ἀλγέω, ῶ, F. ήσω. doleo. ad animum refertur & ad corpus. Cum dat. vt ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων. Cum accuſ. ἀλγῶ θάνατον γυναικός. Iul. in Epiſt. ad Amerium. Sic ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, Gal. Dicitur & ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς, apud Dem. Ponitur etiam ἀλγῶ abſolutè apud eundem Dem. & Il. ζ. & θ.

Ἄλγημα, τὸ, dolor, ægritudo, vt ἄλγημα τῆς κεφαλῆς, Galenus.

Ἄλγησις, idem. Suid.

Ἀλγηδὼν, όνος, ἡ, dolor, cruciatus, Plut & Xen.

Ἀλγηρὸς, οῦ, ὁ, moleſtus, dolorem afferens, Heſych.

Ἀλγεινὸς οῦ, ὁ, moleſtus, aſper, grauis dolorem, ſiue triſtitiam afferens, Xen. & Plut. Et τὸ ἀλγεινὸν, dolor: & τὰ ἀλγεινὰ, dolores, ærumnæ.

Ἀλγεινῶς, moleſtè, cum dolore.

Ἀλεγεινὸς pro ἀλγεινὸς grauis, moleſtus, Il ζ. Item difficilis, vt Il. ρ.

Compoſita.

Ἀναλγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vel ἀνάλγητος, ου ὁ καὶ ἡ, indolentia præditus, doloris expers, carens dolore, dolorem nullum ſentiens. Interdum ei adiungitur accuſat. vt apud Luc. in Timone, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφὺν, niſi eſt is cui lumbi dolere nequeant. Item qui dolore non tangitur, aut tangi non poteſt, Thuc. l.3. vnde capitur pro ſtupido, & torpente. Item pro crudeli, & nullum commiſerationis affectum habente: vt ἀναλγήτων Ἀτρειδῶν, apud Soph. pro ἀσυμπαθῶν. Item ἀναλγὴς ſiue ἀνάλγητος, res quæ dolorem nullum affert, Eurip.

Ἀναλγήτως, citra dolorem, nullo cum ſenſu doloris, ſtupidè. Et pro inhumanè & crudeliter accipitur, apud Soph.

Ἀναλγησία, ἡ, indolentia, vacuitas doloris. Item ſtupiditas, ſtoliditas, Plut. & Dem.

Ἀπαλγέω, ῶ, dedoleo, dolere deſino, Suid. ex Thuc. Sic & ad Epheſ. cap 4 Exp. & ἀπογινώσκω, apud Polyb. id eſt, animum deſpondeo.

Βαρυαλγὴς, graui dolore percitus, qui grauiter dolet.

Βαρυάλγητος, idem. Interdum dicitur Βαρυάλγητον, quod grauem dolorem affert Sop.

Γλωσσαλγία, q.d. linguæ dolor ſiue morbus. Capitur pro linguæ prurigine, ſeu petulantia verborum, & loquaci maledicentia, apud Eurip. in Med. & Phil. de vita Moſis 3 Et pro nugis, Bud. ex Gal. 111

Γλωσσαλγέω, lingua prurio, linguæ venenum promoueo, vt quidam exp. Naz. αἱρετικοὶ γλωσσαλγήσαντες.

Διαλγὴς, qui perdolet & vehementi dolore excruciatur: Plut. in Alex διαλγὴς γενόμενος.

Διαλγέω, ῶ, perdoleo, vehementi dolore diſcrucior, Plut. de diſc. am. ab adul.

Δυσαλγὴς, grauem, & difficilem afferens dolorem, ideóque

que ægrè tolerabilis.Plut.& Philo. vel qui ægrè afficitur dolore alterius.Poll.ex Eupol.

* Επαλγὴς, dolorificus, dolorem faciens. Ioſeph. de Macc.c.14.

Θυμαλγὴς,afferens dolorem in animo.Od.ψ.

Καρδιαλγὴς, cui cor dolet, aut dolorem cordi afferens. Gal ex Hippocr.

Καρδιαλγία, dolor cordis vel potius dolor oris ventriculi & morſus ab humoris acrimonia.

Καρδιαλγέω,dolore cordis afficior.Hippocr.

Καρδιαλγικὸς,ȣ̃,cũ cordis dolore coniunctus.vel cordis dolorem inuehens.

Καταλγύνεσθαι,dolore & moleſtia affici.

Κεφαλαλγὴς,caput dolens,cui caput dolet.Plut. Capitur & actiuè *pro* dolorem capitis afferens, dolorem capitis excitans Philo de vita Moſ. lib.1. ξηρός τε γάρ ἐστι καὶ κεφαλαλγής.Reperitur & κεφαλαλγὸς ȣ̃ ὁ: apud Plut in præc.ſanit. τὸν μὲν γὰρ ἐγκέφαλον τοῦ φοίνικος κεφαλαλγὸν λέγουσιν εἶναι.pro quo.Xenoph. dicit κεφαλαλγῆ.Κεφαλαλγικὸς,idem Gal.

Κεφαλαλγία,capitis dolor.Aret.& Plut.

Κεφαλαλγέω,ῶ,caput mihi dolet,doleo ex capite.

Κεφαλαλγητικὸς,idem quod κεφαλαλγὴς, & κεφαλαλγικὸς Athen.

Οδονταλγία,dentium dolor.Dioſ.

Οδονταλγέω,ῶ,dẽtibus doleo, dentiũ dolore afficior.

Περιαλγὴς,qui valde dolet.Vtitur Plato.

Περιαλγέω ῶ,ægerrimè doleo,vel fero.apud Thuc. περιαλγεῖν τῷ πάθει,caſum ægrè ferre.

Ποδαλγὴς,dolore pedum laborans. quem pedum dolores cruciant,qui ex pedibus dolet.

Ποδαλγὸς & ποδαλγικὸς,idem.Dioſc.

Ποδαλγία,pedum dolor,podagra.Chryſoſt.

Ποδαλγέω,ῶ,pedum dolore,ſeu podagra laboro.

Στομαλγία,oris dolor,oris morbus. Itẽ loquacitas.Pol

Συναλγέω,ῶ, vnà doleo.συναλγῶ σοι, doleo tuam vicẽ. apud Soph τοῖς ξυναλγοῦσι τύχας.

Υπεραλγὴς,qui ſupra quàm dici poteſt dolet.

Υπεραλγῶ, perdoleo, ſupra modum doleo. Ariſtot. Rhet.2.καὶ τὸ ὑπεραλγεῖν ἐπ᾽ ἀλγοῦντι, κόλακος σημεῖον ἐστι.Vel vicem alicuius doleo,vt ὑπεραλγῶ σου, vicem tuam doleo.Appian.

Ωταλγία,aurium dolor.Dioſ.lib.2.

Ωταλγικὸς,aurium dolori obnoxius. Sin de re aliqua dicatur,ſignificat dolorem aurium inferens.

Ωταλγέω, doleo ex auribus, aurium dolore crucior, aures mihi dolent.Dioſ.lib.3.Ωταλγιάω, pro eodem. Dioſc lib 2.

ΑΛΔΕΩ-ῶ,F.ήσω,augeo,do incrementum. Euſtathius ponit ἄλδω vel ἀλδέω.Etymon vide in ἀλδήσκω.

Αλδήσκω,augeor,creſco,incrementum accipio.vt.Il.ψ. Ανίȣ ἀλδήσκοντος.Vbi Euſt.vult propriè dici de augmento quod fit irrigatione ſeu humectatione, tanquam ex ἄρδω deductum mutatione literæ ρ in λ.

Αλδαίνω,augeo,do incrementum.Od.σ.

Αλδαίνομαι,augeor,creſco.Heſych.

Compoſita.

Αναλδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, non creſcens.apud Hippocr.

Αναλτος,exp. ἀναλδὴς & ἀναλθὴς,ἀναυξὴς, vt ἄναλτον ἄλφιτον apud Hippocr. apud Hom. Od σ γαστὴρ ἄναλτος.Euſt.exp. inexplebilis ſeu inſatiabilis venter. vide & in comp.ex ἅλις.

Αναλδήσκω,ſuccreſco,augeor Apoll Rhod.

Αναλδαίνω,idem quod ἀλδαίνω,apud Nonn.

Εναλδέω,q.d.intrinſecus augeo.Nic.

Εὐαλδὴς,bene & feliciter creſcens.Heſych.

Εὐαλδέως,exp.feliciter & cum profectu Hippocr.

Μεταλδήσκω,affertur ex Apoll.*pro*,produco,

Νεοαλδὴς,nuper auctus,vel qui recens excreuit.Heſyc.

* Νεαλδὴς,qui de nouo incrementum capit: qui nouũ incrementum capere incipit.Opp.lib.1.Hal.

* Συναλδὴς, ſimul augeſcens, ſimul incrementum capiens.Nic.in Alex.

ΑΛΕΑ, & Ionicè ἀλέη, ἡ, propriè calor ſiue tepor qui eſt ex ſole,in locis apricis: transfertur & ad quemlibet calorem, vt Od.ρ. Αὐτίκ᾽ ἐπεί κε πυρὸς θερέω,ἀλέη τε γένηται,apud Theoph.li.4.de cauſ.pl.c.3. τὴν ἀλέαν διώκει.At ἀλεὴ vide in ἀλέω,i.fugio. 112

Αλεεινὸς ȣ̃,ὁ,calidus,tepidus.Herod.Xen.

Αλεεινὸς,pro eodem.

Αλεάζω,tepeo,caleo,calore fruor. Ariſtot. Exp.etiam θερμαίνω ab Heſyc.& Gal.

Αλεαίνω,idem quod ἀλεάζω,caleo. Ariſt. Habet & ſignif.act.*pro*,calefacio.Heſych.

Αλεαίνομαι,calefio.Heſych.

Αλεὸς,ȣ̃,ὁ,calidus,tepidus.Heſych. Interdum pro ἠλεὸς, Doricè.

Συναλεαίνω(*comp.*) concalefacio,calorem adiuuo.apud Plut.Exp.&,confoueo,ex Catone.

ΑΛΕΓΩ, F. ξω,curo,rationem habeo alicuius. curam gero. Cum genit.Il θ. Cum accuſ. Il η.Cum præpoſ. ὑπέρ.Apollon.ἧς αὐτῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ.

Αλεγίζω,F.σω,idem quod ἀλέγω Il θ.

Αλεγύνω, accuro,paro,apparo.ἀλεγύνειν δαῖτα,Od ν.

Αλεγεινὸς, curæ plenus, moleſtus. ἀλγεινὸς. Vide & in Αλγος.

Compoſita.

Ανηλεγὴς,& ἀνηλεγέως, aduerb. idem quod ἀπηλεγὴς & ἀπηλεγέως,ſed ſunt rariora.

Νηλεγὴς,etiam dicitur & νηλεγέως, pro iiſdem. apud Heſych.

Απηλεγὴς έος,ὁ καὶ ἡ,atrox,ſæuus. quaſi nullius curam & quaſi reſpectum habens Epith mortis apud Greg.

Απηλεγέως,atrociter,ſæuè: item *pro*, apertè,intrepidè,quia quos nullius cura ſeu reſpectus mouet, non trepidant,ideóque apertè agũnt.Od α. ἵν᾽ ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,apud Apoll.Arg.

Ως φάτ᾽ ἀπηλεγέως,vbi exp.ἁπλῶς καὶ κατ᾽ ἀλήθειαν.

Απηλεγὲς etiam pro ἀπηλεγέως, ponitur apud Nic. in Ther.

Απηλεγέω,non curo,contemno.Apol.Arg 2.

Δυσηλεγὴς, Euſtath. putat poſſe intelligi dictum quaſi δυσπαλεγὴς,ab ἀλέγω. Vide & in comp.à λέγω,id eſt cubo.

ΑΛΕΙΣΟΝ,ȣ,τὸ,poculum, Suidæ. Heſychio poculum torno factum, vel potius cælatum: nominatim dicitur quaſi ὑλεῖον ſeu λειον, non læue. ſed τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι, ſeu ζωωτοῖς δαιδάλμασιν ἐμπεπαισμένον. pocula enim emblematis & cælaturis ornata ſunt aſperiora. Odyſſ.γ. Τοῦνεκά τοι προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλεισον.Dicitur & maſ gen.ἄλεισος, vt Euſt. annotat ex quibuſdam gram. ſicut σύμβολον & σύμβολος. ¶Eſt etiam acetabulum óſque coxendicis,apud Athen.lib.11.

ΑΛΕΙΦΩ, F. ψω,P.att.ἀλήλιφα,vngo,illino,illino. vt ἀλείφειν μύρῳ.vngere vnguento. Sic ἀλείφειν μίλτῳ. ἀλείφειν τοῖχον.Euſt.exp. κονίᾳ χρίειν. Interdum ponitur abſolutè:vt Il.ω. ἀμφί τ᾽ ἀλεῖψαι. ¶Item incito,inſtigo,acuo,excito, exhortor,apud Baſil.Theodor.& Appianum,inquit Bud.

Αλείφομαι,linor,vngor.Xen. In voce med. ἀλειψάμενος.qui ſe vnguento vnxit.vnguento delibutus. Dicitur & de athletis qui ſe vnxerũt oleo ad certamẽ.

Αλειμμα,τὸ,vnctio, ipſa vngendi actio.Plut. ¶Item id quo vngimur apud Ath,lib.10.

* Αλειμμάτιον, diminutiuum, ab ἄλειμμα, vnguentulum.Laert.in Diog.

Ἀλειμματώδης, vnguenti formam habens, Hippocr.

Ἄλειψις, εως, ἡ, vnctio. Plut.

Ἀλείπτης, ου, ὁ, vnctor, qui vngit, peculiare fuit hoc nomen vnctoris athletarum in gymnaſio. Plut. Vſurpatur etiam metaph. vt apud Plut. in Pericle, τῶν πολιτικῶν ἀλείπτης καὶ διδάσκαλος. ¶ Item excitator, cohortator. Bud. ex Greg.

Ἀλειπτήριον, ου, τὸ, Pars quædam balnei, inquit Poll.

Ἀλειπτρον, ου, τὸ, vaſis vnctuarij genus, apud Athen.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, id quo vngimur, vnguentum. Interdum oleum. item adeps. apud Hom. & Heſiod

Ἀλειφατίτης, ου, ὁ, vt panis ἀλειφατίτης, cum adipe commixtus. Euſt.

Ἀλοιμὸς, οῦ ὁ, tectorium parietum. Euſt.

Ἀλοιφὴ, idem quod ἄλειφαρ. Od ζ. ... σ. & Il. ι.

Ἀλοιφεῖον, ου, τὸ, quo vtebantur ἀλείπται. Euſt.

Compoſita.

Ἀνηλιφὴς, έος, οῦ, ὁ καὶ ἡ, non vnctus, non illitus. Νηλιφὴς idem. Dicitur peculiariter de naue.

Ἀνηλειψία ἡ, non vngi, vel non vnctum eſſe, vnctionis intermiſſio aut ſqualor ex diutius intermiſſa vnctione. Polyb. l. 3.

Ἀνήλειπτον, indelebile. & pro eodem ἀναπάλειπτον, apud Euſt.

Ἀπαλείφω, q. d. deungo, *id eſt*, quod vngēdo, ſeu illinēdo adhæſerat, abſtergo, vnde pro deleo, ſeu oblitero ponitur. Interlino. Sumitur & metaph. Phocyl in
113 admon. Μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπάλειψον ἀμυναν. vbi tamen quidam malunt legere ἀπάμειψον, ἀπαληλιμμένον ἔγκλημα, iudicium obliteratum & circumductum. Ἀπαλοιφὴ, litura, deletio.

Διαλείφω, exp. deleo. vt ἐξαλείφω. Alioqui ſignificat etiam perungo, perlino.

Ἐναλείφω, inungo, illino. Amm. vult dici de oculis.

Ἐνάλειμμα, τὸ, id quod illinitur, ſeu id quo illinimur.

Ἐξαλείφω, idem quod ἀπαλείφω. Sed vſitatius eſt. Xen. Interdum & pro ἀλείφω, vngo, lino. Thuc.

Ἐξάλειψις, obliteratio, deletio.

Ἐξάλειπτρον, vnguentarium vas, apud Poll. & Suid.

Ἐξαλείπτης, qui calce vel alio tectorio illinit.

Decomp. Ἀνεξάλειπτος, indelebilis.

Δυσεξάλειπτος, qui difficilè deletur, ſeu obliteratur. Herodot. metaph. τὸ γὰρ λυπηρὸν δυσεξάλειπτον.

Εὐεξάλειπτος, facilè delebilis. Xen. Hell. 2.

Ἐπαλείφω, q. d. ſuperinungo, ſuperlino, aut ſuperillino vel pro ἐναλείφω. Metaph. *pro*, acuo, exhortor, excito. Vide Bud.

Ἐπάλειμμα, τὸ, inunctio. vel potius id quod ad inungendum adhibetur, id quo inungimus.

Ἰατραλείπτης, medicus vnguentis & perfrictionibus corporis morbos curans, medicus reunctor, vel vnguentarius. Plin.

Ἰατραλειπτικὴ, profeſſio illa curandi vnguentis & perfrictionibus.

Καταλείφω, oblino, illino. Gal. Sic κατάλειπτος μύρῳ, illitus vnguento, ſeu inunctus. Ariſtoph.

Μυραλοιφεῖν, vnguentis ſe illinere. apud Poll.

Μυραλοιφία, vnguentorum illitus. Plut.

Νεαλιφεῖς οἰκίαι, domus recens illitæ. Ariſtot.

Ξηραλοιφέω, ῶ, exp. ſiccè vngo, in ſicco vngo, vel vngo abſque balneo, *id eſt* balnei vſu. vel ſub dio, & ad ſolem vngo, vt fiebat in palæſtra. Plut. vide Euſth. & Bud.

Ξηραλοιφία, q. d. ſicca vnctio Suid. & Euſt.

Ξηράλειψις, idem. Heſyc.

Παραλείφω, illino, citatur ex Ariſtophan.

Περιαλείφω, circumlino, circum vngo. Theoph.

Περιαλείφομαι, illinor. Ariſtot.

Πισσαλιφὴς, pice vnctus. peculiariter dicitur de naui, vt & ἀνηλιφὴς apud Euſt.

Προαλείφω, prius vngo, antè inungo.

Προσαλείφω, allino ſeu illino. Od. κ.

Συναλείφω, ſimul vngo, collino. Frequenter metaph. ponitur *pro*, ſimul miſceo, commiſceo, confundo, in vnum contraho. Quę ſignificatio potiſſimum reperitur apud theologos. ¶ Item, pro ἐξαλείφω, metaphoricè ſumpto, citatur ex Ariſtot. Rhet. 2. τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν.

Συναλοιφὴ, commixtio, apud theol. ¶ Apud gramm. duarum vocalium in vnam ſyllabam coaleſcentia.

Ὑπαλείφω, ſublino, ſubterungo. & q. d ſubungo. vt ὑπαλείφειν ὀφθαλμοὺς. Greg. ¶ Item metaph. pro incitare, concitare, apud Aretham.

Ὑπάλειμμα, τὸ, ſublitio, inunctio. Ὑπάλειπτον, quod illinitur. A Gal. exponitur ἔγχριστον φάρμακον. Sunt qui apud Hippocr. περὶ γυναικείων eſſe ſcribant medicamentum quod ſpecillo illinitur.

Ὑπάλειπτρον, ου, τὸ, q. d. ſublitorium id quo ad illinendum vtimur, ſiue ſpecillum, ſiue ſpathe, ſiue διαπύρηνον, vt ſcribit Gal.

Φιλαλειπτέω, ῶ, vnctor eſſe cupio, aliptas amo, vel inter aliptas verſari amo. Exp. & delector pigmentis & vnguine.

Φιλαλοιφεῖν, delectari pigmentis, & vnguine.

ΑΛΕΞΩ, vel ἀλεξέω, ῶ. F ήσω, arceo, depello, propulſo. Il. φ. ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, arceat exitialem diem vel depellat. Interdum opitulor, auxilior, opem fero. vt Il. α. ἀλεξέμεναι μεμαῶτα. Xen. Pæd. 4. τούτοις φασὶν ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλέξειν.

Ἀλέξομαι & ἀλεξέομαι in voce media idem quod ἀλέξω vel ἀλεξέω Il. ο ἀλέξασθαι μενεαίνων. Plut. in Rom. ἀλέξασθαι λῃστάς. Qui infinitiuus reperitur & apud Hippocr. & Herodot. & apud Xen. Itidem ἀλεξησόμεθα apud eundem. Xen. ἀναβ 7.

Ἀλέξημα, τὸ, id quod arcet. q. d. propulſamentum aut defenſaculum. Syn.

Ἀλέξησις, εως ἡ, propulſatio, opitulatio. Heſych.

Ἀλεξητὴρ, ῆρος, ὁ, qui arcet, propulſator, depulſor. Item defenſor auxiliator. Il υ

Ἀλεξήτειρα, ἡ, propulſatrix, vel auxiliatrix. Anth. epig. l. 4. ἀλεξήτειρα δὲ τέχνη.

Ἀλεξητήριος, ου ὁ καὶ ἡ, defenſorius, propulſatorius, depulſorius, remedium præſtans. vt ἀλεξητήριος παροιμία, Athen. lib. 15

Ἀλεξητήριοι ῥίζαι, radices remedia afferentes.

Ἀλεξητήριον, ου, τὸ, (*ſubſt.*) munimen. Quidam exp. amuletum, remedium. Apud Nicand. ἀλεξητήρια νούσων, remedia morborum.

Ἀλεξητικὸς, depellendi arcendíque vim habens.

Ἀλεξίτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, defenſorius. Ex Anth. epigr. 114

Ἀλέξιον, ου, τὸ, idem quod ἀλεξητήριον Nic. in Ther.

Ἀλεκτὴρ & ἀλκτὴρ, idem quod ἀλεξητὴρ poet. Pind.

*Ἀλέξιμος, idem quod ἀλεξητήριος, remedium præſtās, propulſatorius Nic. in Ther.

Compoſita.

Ἀπαλέξω & ἀπαλεξέω, ῶ, propulſo, repello. Il. ω, Ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σου ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι ¶ Item pro opitulari, auxiliari.

Ἀπαλέξομαι, Pro eodem.

Ἐπαλεξέω, opem fero. Il θ.

ΑΛΕΩ, F έσω. P. εκα. molo. Cum accuſatiuo, vt Ariſtoph. in Nubibus, κάχρυς μιμνήσκ' ἀλοῦσαν ¶ Item vito caueo. In qua tamen ſignif. vſurpatur potius ἀλέομαι ¶ Item, congrego. nam ἀλέσαι Gal. apud Hippoc. exp. ἀθροίσαι.

¶ *Deriuata ab ἀλέω, i. molo.*

Ἀλέομαι, οῦμαι, molor. vnde ἀλεσθεὶς molitus, apud Dioſc. apud Ariſtot. probl. ſect. 6. ἀλούμενος λίθος, lapis qui molitur, i. qui mola frangitur.

*Ἀλέτης, molitor, molitorius, ὄνους ἀλέτας, molas aſinarias, Xen. ἀναβ.

Ἀλεστέον, molendum eſt. Ἀλεστέος, στέα, στέον, molendus, da, dum, Dioſc.

Ἀλεστὴ ἡ, exp. lacus, gluma, apud Ioſeph. antiq. Iud.

Ἄλετος ου ὁ, molitio, molitura, ipſa molendi actio, Plut.

Ἀλετὼν, ῶνος, ὁ, piſtrinum, apud Athen.

Ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, molitrix, molitoris vxor, Odyſ. υ. Ἀλετρεύω, idem quod ἀλέω, Od. η.

Ἄλειαρ, ατος, τὸ, farina: propriè frumenti: vt ἄλφιτον hordei, Euſt.

Ἄλευρον, ου, τὸ, propriè idem eſſe volunt quod ἄλειαρ. Herodotus: ἄλευρά τε καὶ ἄλφιτα ἐποίουν. Apud Dioſcoridem 4. ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, farina aut polenta, vt quidam expon. Dicitur tamen de farina etiam hordeacea. reperitur enim & κρίθινον ἄλευρον apud Aphrod. Probl. lib. 2. Generaliter etiam de qualibet farina dicitur: vnde ἄλευρον κυάμου, Dioſc. lib 3. Sic ἄλευρον αἰρῶν, farina lolij. & ἄλευρον ὀρόβων, apud Gal.

Ἀλευρίτης ου ὁ, farinaceus, & farina conſtans, Athen.

Ἀλήθω, F. ήσω, P. ηκα, Atticè ἀλήλεκα, molo, Anth. Ap.

Ἀληλεσμένος σῖτος, molitum frumentum, apud Herod. & Thuc.

Ἄλητον ου, τὸ, pro ἄλευρον, Erotian. Etym.

Ἀλήσιον, quidquid moli poteſt, Heſych.

Compoſita.

Ἐπαλετρεύω, idem quod ἀλετρεύω, Apoll. Rhod.

Καταλέω, commolo, mola frango, Herod. & Hipp.

*Νεάλεστος, recèns molitus, Nicandri ſchol.

Νεήλατος, recèns molitus. Νεήλατα, per ellipſin dicuntur pro νεήλατα ἄλφιτα, hoc eſt τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα, recèns molitę farinę, apud Demoſt. pro Cteſiph. teſte Harpocr. Vide & comp. ex Ἐλαύνω

¶ *Deriuata ab ἀλέω, i. vito, caueo.*

Ἀλέομαι, vito, caueo, Il. ε Διὸς ἀλεώμεθα μῆνιν.

Ἀλεὴ ἡ, vitatio, effugium, Il χ. v. 300.

Ἀλεωρὴ, (Ionicè pro ἀλεωρά) idem quod ἀλεὴ, euitatio, Iliad. ω. Item (vt ait Bud.) ſuffragium, tutamen, munimentum, apud Ariſtot. lib. de part. τὴν περὶ τὸ σῶμα ἀλεωράν.

Ἀλεύω, per epenthesin τοῦ υ, idem quod ἀλέω, inquit Euſtath.

Ἀλεύεσθαι, in voce media itidem *pro*, vitare, cauere: vt Il. τ Μῆνιν ἀλευόμενος.

Ἀλέασθαι, itidem pro ἀλεύασθαι ſæpe vſurpat Hom. vt Il υ. μόρσιμον ἐστὶ οἱ ἐστ' ἀλέασθαι. Et alibi.

Ἀλεείνω, effugio, euito, Od. π.

Ἀλεεινὸς, οῦ, ὁ, vitandus, fugiendus: (& ex conſequenti) malus, pernicioſus, Phocyl.

Ἀλιτηρός, Plutarchus vult dictum, ὃν ἀλεύασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε, *id eſt*, quem vitare ob improbitatem, bonum & vtile erat: vide & comp. à Τηρέω.

Ἀλύσκω, (F. ξω, tanquam ab ἀλύζω) euito, effugio, declino. Odyſſ. χ. ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν. Cum genit. apud Soph. ἀλύξετον μόρου κακίστου. Alicubi non ſignificat vllam fugam, (vt annotat Euſtat.) ſed ſimpliciter declinare, & eſſe extra conſpectum alicuius propter loci interuallum: vt Od μ. ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους.

Ἀλυσκάζω, idem quod ἀλύσκω. Ody. ρ ὕβριν ἀλυσκάζειν. Interdum abſolutè ponitur pro φεύγειν, fugere. Il. ε Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. Exp. & πλανῶμαι, Heſych.

Ἄλυξις εως, ἡ, euitatio, effugium, fuga mali, anxietas apud Hipp.

Compoſita.

Ἀπαλεύομαι, deuito, ſeu euito, effugio, Nic. in Ther.

Δυσάλυκτος, vix euitabilis.

Ἐξαλέομαι, idem quod ἀλέομαι: vnde ἐξαλέοιο, apud Apoll. Rhod.

Ἐξαλεύομαι, pro eodem, Soph.

Ἐξαλέασθαι, idem quod ἀλέασθαι, euadere, effugere, ex Heſiod. Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. Et Ὑπεξαλέασθαι, (*decomp.*) q. d. furtim ſeu clam euitare, aut effugere.

Ἐξαλύξαι, & Ὑπεξαλύξαι, effugere, ſubterfugere, deuitare, apud Heſiodum. Τοῖόν γ' ὑπεξάλυξε βαρὺν χόλον. Pro ἐξαλύξαι dixit etiam ἐξαλύξασθαι voce media Sophocles in Aiace maſtig. 115

Σμερδαλέος, aſpectu horrendus. Euſt. dicit eſſe ὃν οἱ βλέποντες ἀλεείνουσι, quaſi compoſita vox ſit ex σμέρδειν, & ἀλεείνειν: vide & μέρδω.

Ὑπαλεύομαι, fugio, elabor, Heſiod.

Ὑπαλύξαι, ſubterfugere, effugere, Od. ε.

Ὑπάλυξις, effugium, deuitatio. Ἐξυπάλυξις, (*decomp.*) idem apud Orph.

¶ *Deriuata ex ἀλέω, i.* congrego.

Ἀλεότης, ητος, ἡ, collectio, congeries, Gal. in lex Hipp.

Ἀλεῖος, ſiue ἀλέϊος, congregatus & collectus in vnum, conſertus, Gal. in lex. Hipp. Vide & in Ἀλις.

ΑΛΗΘΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, verus, verax: vt ἀληθεῖς λόγοι, Dem. Item certus vt in prouerbio, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρα. apud Ariſtot. περὶ ἑρμην. οὐκ ἐστὶν ἀληθές. exp. non eſt rectum, non conuenit. ¶ Ab Heſych. exp. & μνήμων, memor: κατὰ στέρησιν τῆς μνήμης. Sed de etymo plura vide in ἀλήθεια.

Ἄληθες, (proparoxyt. Atticè) *aduerb.* reuera, verè, profectò. Ariſtoph. ¶ Eſt item nonnunquam aduerbium admirantis, vt apud eundem in Plut. ἐκεῖνο ὀρρωδῶ πάνυ. Ἄληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων.

Ἀληθῶς, (Ionicè ἀληθέως) verè, reuera, haud dubiè, certè. Dem. Ἀληθέστερος, verius. Ἀληθέστατα, veriſſimè, Plut. Dem.

Ἀλήθεια ἡ, (Ionicè ἀληθείη) veritas. cui opponitur ψεῦδος ſeu ψευδολογία. apud Plut & Iſocr. Dicitur πρὸς ἀλήθειαν, & μετ' ἀληθείας. & ἐπ' ἀληθείας, & τῇ ἀληθείᾳ: vel τῆς ἀληθείας pro ἀληθῶς, verè, reuera. Dicta autem traditur ἀλήθεια, ex α priuat. & λήθη, obliuio, vt ſit q. d. carentia obliuionis (nulla enim eſt in veritate obliuio, quæ mendacij comes eſt. Hinc illud, mendacem oportet eſſe memorem) vel quaſi ἀλάθεια, quòd ſemel eruta minimè latere poſſit, aut contra, quòd veritate nihil ſit occultius, vt hîc α ſit epit. illic verò priuat. Platoni autem in Cratylo dicta videtur quaſi θεία ἄλη, diuina quædam animi vagatio & anxietas.

Ἀληθότης, ητος ἡ, pro ἀλήθεια. Dion. Areop.

Ἀληθίζω, vera dico. Plut. Ἀληθίζομαι, idem, Herod.

Ἀληθεύω, verum dico, vera loquor, cui oppon ψεύδομαι. Interdum cum accuſ. vt apud Hom. πάντα δ' ἀλήθευσον. Et Xen λέγειν οὐδὲν ὅ τι ἂν μὴ ἀληθεύω. Item, verus ſum. Ariſtot. eth. 9. ἐφ' ὅσον ἑκάτεροι λόγοι καὶ πῇ ἀληθεύουσι.

Ἀληθεύομαι pro ἀληθεύω. verum dico Xenop. Interdum paſſiuè, verè dicor, verus ſum. Greg.

*Ἀληθευτὴς, verax, qui verum dicit. Max. Tyr.

Ἀληθευτικὸς, οῦ ὁ, verax, ad veritatem dicendam procliuis, Ariſtot.

Ἀληθινὸς, οῦ, ὁ, verus, verax: vt ἀληθινοὶ λόγοι, apud Plut. ¶ Item non fictus, non fucatus, nihil fictitium habēs: vt ἀληθινοὶ φίλοι. Dem. Philipp 3 ¶ Exp etiam, germanus, genuinus vt ἀληθινὴ πόλις, & ἀληθινὴ σοφία. apud Plat. Sic ἀληθινὰ μῆλα, Dioſc. lib. 1. c. 161.

Ἀληθινῶς, verè, veraciter. Iſocr.

*Ἀληθοσύνη, veritas. Theognis.

Compoſita.

Ἀπαληθεύω, verum dico, vera prædico.

Ἐπαληθεύω, verum eſſe declaro, confirmo. Cum accuſ. Thuc. Luc.

Παναληθὴς, omnino verus, Plato de rep. lib. 9.

Συναληθεύω, ſimul ſum verus : vt συναληθεύειν ταῖς προτάσεσι, apud Ariſtot.

Φιλαλήθης, (non φιλαληθὴς) veri ſeu veritatis amator vel amatrix, veritatis ſtudioſus vel ſtudioſa, Laert.

*Εναλήθως, pro veriſimiliter, Luc.

Φιλαλήθως veritatis amore vel ſtudio, Euſeb.

Φιλαλήθεια, amor veritatis, ſtudium veritatis.

ΑΛΘΩ, & ἀλθέω & ἀλθαίνω, ſano, medeor, ab ἄλδω vt tradit Euſt. & Etym. ¶ Eſt etiam augeo.

Ἄλθομαι, & ἀλθέομαι, οῦμαι, ſanor, Il ε.

Ἄλθος, εος, τὸ, ſanatio, medela, medicamentum, Heſyc.

Ἀλθήεις, ſanitati conferens, ſaluber, θεραπευτικὸς, Nic.

Ἀλθηστήριον, idem quod ἄλθος, medela, Nic.

Ἀλθαία ἡ, maluæ ſylueſtris genus. Sic appellata eſt ob eam qua pollet medendi vim. Sunt qui & ἀριςαλθαίαν dictam tradant. Vide Dioſc & Theophr.

Ἀλθήσκω, idem quod ἀλθέω ſiue ἄλθω.

Ἄλθεξις, ſanatio, apud Hyppocr. vt annotat Gal.

Compoſita.

Ἄναλθες, aff. pro, immedicabile, inſanabile, ex Hippocr. & pro non augeſcens, non creſcens, ex eodem.

Ἀπαλθέομαι, idem quod ἀλθέομαι Il. θ.

Γυιαλθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, membra ſanans.

Δυσαλθὴς, ſanatu difficilis, ægrè ſanabilis, Dioſc.

116 Δυσάλθητος, idem, Nonno.

Εὐπαλθέω, curo, ſano.

Εὐαλθὴς, ſanatu facilis, Hippocr.

Πολυαλθὴς, multa vi medendi pollens, varium ad medendum prębens vſum, Dioſc. lib. 3.

ΑΛΙΓΚΙΟΣ, ου, ὁ, ſimilis, ὅμοιος, Il. ζ. Εκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ.

Compoſita.

Εναλίγκιος, idem, Od. α. ἀοιδοῦ Τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.

Παναλίγκιος, omnino ſimilis, Nic.

ΑΛΙΞ, Paulo Æginetæ & recentioribus medicis dicitur quę Latinis alica, Gręcis χόνδρος.

ΑΛΙΣ, aduer. ſatis, abundè. Cum genit. vt in prou. ἅλις δρυός. Sine genit. pro, affatim, magna copia. Od. ρ. Interdū dicitur οὐχ ἅλις ſub. ἐστὶ non ſat eſt. Pro quo dicitur etiam, parum hoc tibi videtur, niſi etiam, &c. vt Il ρ. Η οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεῦχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὕτως; ¶ Item confertim, coaceruatim. Iliad. β. Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα. Fit ἐκ τοῦ ἀλὸς, vtpote ἐν ᾧ ἀθρόον ἐστὶ τὸ ὕδωρ, inquit Etym.

Ἀλία, ας ἡ, congregatio, cœtus, concilium, apud Herod. alias ſignif. vide in Αλς, mare.

Ἀλίζω, congrego, coaceruo. In qua ſign. vſurpatur potius συναλίζω. Vide & inter deriuata ex Αλς, ſal.

Αλης, ſiue ἀλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, condenſus, confertus, coaceruatus, frequens eſt apud Hippo. qui & aliquando dicit ἀλὲς ἀθρόον, & ἀλὲς συχνόν. Sic & apud Hom. Il. ψ. ἀλὲν ὕδωρ, aqua collecta & coaceruata. Frequens eſt & apud Herodot. plur. num. ἀλέες, in vnum congregati, item conferti, frequentes, denſi.

Ἀλέως, Gal. apud Hipp. exp. ἀθρόως, confertim.

Compoſita ex ἀλίζω.

Προαλίζω, antè congrego, & in vnum cogo, Ioſeph.

Συναλίζω, congrego, coaceruo, cogo, Xen. Pæd. 1. καὶ πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσας.

Συναλίζομαι, congregor, Luc.

Aliud genus compoſitorum:

Ἄναλτος, vt Od. σ. ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἄναλτον, Euſt. exp. inexplebilem ſeu inſatiabilem, καὶ μηδέποτε ἅλις ἐχουσαν. Vide & in comp. ex Αλθω ſeu Αλδω.

Ῥιοδάλμιος ἀνὴρ, diuturnæ vitæ vir, Hom. in hym. q. d. βιότου ἅλις ζῶν.

ΑΛΙΣΓΕΩ, ῶ, contamino, polluo. Verbum vſitatum Græcis bibliorum interpretibus. Malach. 1. ἠλίσγησα, contaminaui: & ἠλισγημένος, pollutus.

Ἀλίσγημα, τὸ, contaminatio ex cibo vetito, vt quum aliquis ſeſe idolothytorum eſu polluit, Act. c. 15.

ΑΛΙΣΚΩ, capio, F ἁλώσω, P. ἥλωκα Atticè, ἑάλωκα, tanquam ab ἁλόω, aor. 2. ἥλων, vnde particip. ἁλοὺς, tanquam ab ἅλωμι. Sed hæc duo tempora (pręt. & aor. 2.) habent ſignif. paſſ. Xeno Pæd. 7. ἑαλωκυῖαν τε τὴν πόλιν, καὶ τὸν βασιλέα τεθνηκότα. Et Ilia. β. & δ. πόλις ἁλοῦσά τε περθομένη τε. Cum dat. vt ἁλοὺς ἔρωτι, captus amore apud Luc. Cum genit. vt ἁλῶναι αὐτοῦ λέγεται, apud Philoſt. in Heroicis. Sic ἁλῶναι τῆς κόρης puellę amore captus fuiſſe, quaſi ſubaudiatur datiuus ἔρωτι. Et cum genitiuo rei, vt apud Luc. τοῦ κάλλους ἁλούς. Interdū ἁλῶναι, exp. corripi: vt apud Gal. ἁλῶναι τεταρταίοις, corripi tertianis febribus. Sic ἁλοὺς μανίᾳ, apud Soph. correptus inſania. ¶ Item, deprehendo, conuinco, reum perago, damno: vnde ἡλωκὼς ſiue ἁλοὺς, deprehenſus, conuictus, damnatus, Demoſthenes, ἀσεβῶν τοῦτο ἥλωκε, conuictus eſt, tenetur, damnatus eſt impietatis. Apud Ariſtophanem, ἁλοὺς μοιχός. Demoſthenes, μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ, vnica ſentētia damnari. Dicitur & κλέπτων ἥλωκε Item κλοπῆς ἥλωκε. ſicut apud Plutarchum, ἁλόντες ἀργίας. Interdū huic verbo iūgitur prępoſitio ἐπὶ cum datiuo, vt ἁλόντα ἐπὶ στάσεσι, apud Herodianum, damnatum ſeditionum, vel ob ſeditiones. Sic Plutarch. in Periclè, ἐπὶ κακοῖς ἔργοις ἁλούς. 117

Ἁλίσκομαι, capior, conuincor, &c. Xen. Hell. 3. τοὺς ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἁλισκομένους. Ἁλίσκεσθαι ψευδομαρτυριῶν conuinci falſi teſtimonij. Ariſt. in Rhet. Ἁλίσκομαι ψευδόμενος, conuincor, mendacij, Xen.

Ἅλωσις, q. d. captura, Τροίας ἅλωσις, apud Plat. expon. Troiæ expugnatio vel euerſio aut excidium. ¶ Exp. & deprehenſio apud Plat. de leg. lib. 11.

Ἁλώσιμος ου, ὁ καὶ ἡ, qui poteſt capi ſeu expugnari, expugnabilis: vt ἁλώσιμος πόλις, Plut.

Ἁλωτὸς οῦ, ὁ, idem quod ἁλώσιμος, Philo.

Comp. ac primùm cum præpoſitione.

Αναλίσκω, abſumo, inſumo, impēdo. Cum accuſ. vt ἀναλίσκειν χρήματα, aut ἀργύριον, &c. Xeno. ἀνήλωκα τὰ χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας Dicitur & ἀναλίσκειν ἐπὶ τούτου, apud Plat. ¶ Item, mercedem do, vel impenſas ſuppedito, inquit Bud. ex Dem. καὶ Ισοκράτει ἀργύριον ἀναλίσκειν. ¶ Item, conſumo, extinguo, perdo, Iſocr. κάλλος γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε.

Ἀναλίσκομαι, abſumor, &c. Item in act. ſig. ἀναλίσκω, apud Plat. in Gorg.

Ἀνάλωμα, τὸ, impenſa, expenſa, ſumptus, Dem.

Ἀνάλωσις, inſumptio, conſumptio, Luc.

Αναλωτὴς, οῦ, ὁ, conſumptor, impenſor, Plat.

Αναλωτικὸς, οῦ, ὁ, abſumptiuus, conſumptiuus, Greg.

*Συναλίσκω, ſimul capio, Plut. in Alex.

Decomp. Απαναλίσκω, idem quod *ἀναλίσκω. Thuc.*

Ἐξαναλίσκω, abſumo, item exhaurio, Phi. de mundo.

Δυσεξανάλωτος, qui non facilè conſumitur.

Επαναλίσκω, inſumo.

Καταναλίσκω, conſumo, abſumo, impendo, Iſocr.

Παραναλίσκω, obiter & præter deſtinatum impendo, perperam conſumo, Greg. Παρανάλωμα, ſumptus ſuperuacaneus & inutilis, Plut. Exp. & additamentum ac velut appendix impenſæ deſtinatæ.

Πολυανάλωτον, ου, τὸ, in quod multa inſumuntur.

Προαναλίσκω, prius conſumo vel abſumo, Herod.

Πϱοσαναλίσκω, inſuper conſumo, Dem.

Συναναλίσκω, vnà ſumptum facio, Xen.

Ὑπαναλίσκω, ſenſim vel clam conſumo.

Φιλαναλωτὴς, qui lubenter ſumptus facit, Plat.

Καταλίσκομαι, citatur ex Herodoto *pro*, conuincor.

Πϱοαλίσκω, capio.

Πϱοαλίσκομαι, prius capior, antè capior, Plut.

Πϱοσαλίσκομαι, inſuper capior. Item inſuper condemnor, Ariſtoph.

Compoſita, formata ex ἁλωτὸς, ſine præpoſit.

Αἰχμάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. αἰχμῇ ἁλωτὸς, haſta vel cuſpide haſtæ captus) armis captus, captiuus, Iſocr. Plut. Et αἰχμάλωτα σώματα, mācipia, quæ & αἰχμάλωτα, abſolutè dicuntur, apud Xen. Dem. & Philoſt. in Heroicis.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, idem quod αἰχμάλωτος, in fœm. genere, αἰχμαλωτίδες χεῖρες, captiuæ manus, *id eſt*, eius qui eſt captiuus, vel eius quæ eſt captiua. Sophocles in Aiace. Αἰχμαλωτεύω, & Αἰχμαλωτίζω, captiuum abduco, vel in captiuitatem, bello captum abduco, vel in ſeruitutem abduco, Heſych.

Αἰχμαλωσία, captiuitas, συναιχμάλωτος, (*decomp.*) concaptiuus, captiuitatis ſocius, Paulus ad Rom. 1. v. 7.

*Αἰχμαλωτικὸς, Mancipiarius, ſeruilis, Euripid. in Troad.

Ανάλωτος, ὁ καὶ ἡ, qui capi vel expugnari nequit. Inexpugnabilis, Iſocr. ¶ Interdum etiam non captus, non expugnatus, Thucyd. Et metaphorice ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων, Plut. in Pericle, qui pecuniis expugnari nequit vel corrumpi.

Δηϊάλωτος, bello captus, Eurip.

Δικτυάλωτος, reti captus, irretitus, Syneſ.

Δορυάλωτος, haſta captus, idem quod αἰχμάλωτος, Xen.

Δυσάλωτος, difficilis captu, Plut.

Εὐάλωτος, qui facilè capi poteſt, expugnatu facilis, Naz. apud Gal. ad Glauc. εὐάλωτοι ἀμφημερινοῖς, obnoxij febribus quotidianis.

Θηϱιάλωτος, à bellua captus.

Νεάλωτος, nuper captus, Heſych. Affertur & νεαλὴς pro eodem: vt νεαλὴς piſcis, apud Polyb. & Plut. νεαλὴς miles, recens & integer, & qui nondum depugnauit. Vide & in comp. ex Ἅλς.

ΑΛΙΣΜΑ, ατος, τὸ, aliſma: plantę nomen apud Dioſc. lib. 3. cap. 166. & Plin. lib. 25. cap. 20.

---

118 ΑΛΙΤΕΩ, ῶ, F. ήσω, *vel* Αλείτω, cuius aor. 2. ἤλιτον pecco, delinquo Exp. & ſcelus admitto. Propriè (ſecundum quoſdam) admitto quidpiam in Deum. Exp. etiam violo, item offendo, Iliad. ι. Ἐκ γὰρ δή μ᾽ ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν: vbi Bud. putat poſſe etiam exponi decipere ſeu fallere. ¶ Ἀλιτεῖν eſt etiam aberrare, vt inquit Euſt. inde deriuans plurima. ¶ Item, vagari.

Αλιτέομαι, οῦμαι vel ἀλείτομαι, aut ἀλίτομαι, vnde aor. 2. ἠλιτόμην, idem quod ἀλιτέω, pecco, Iliad. ω. Διὸς δ᾽ ἀλίτωμαι ἐφετμὰς, peccem in Iouis mandata, Odyſ. ε. Ἀθηναίην ἀλίτοντο, offenderunt Mineruam.

Αλιτήμενος (pro ἀλιτούμενος eſſe traditur per metaplaſmum) peccans, peccator, vel nocens, idem quod ἀλιτήμων, Hom.

Αλίτημα, τὸ, peccatum, ſcelus, flagitium.

Αλιτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, peccator, peccatrix, Nonn. Quidam expo. ἀλιτάνευτος, *id eſt*, cui ſupplicari non poteſt, qui ſupplicando exorari non poteſt, inexorabilis. Ili. ω. Οὔτε γὰρ ἔστ᾽ ἄφρων, οὔτ᾽ ἀλιτήμων, ab Euſt. exp. etiam, qui ſponte ab officio aberrat. Bud. vertit qui ſciens prudénſque peccat.

Αλιτηϱὸς, & ἀλιτήριος, ου, ὁ, peccator, ſceleratus, flagitioſus, Euſtath. ex ἤλιτον vult eſſe factum vtrumque. at Plutarchus vult eſſe dictum ὃν ἀλεύασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε, i. quem vitare ob improbitatem bonum & vtile erat.

Αλιτήριος, (inquit Bud.) pernicies, internecio, peſtis: de homine dictum. Æſchines de Demoſthene, ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριε. Sic & Demoſthenes vocauit Æſchinem. Sic dicitur etiam, qui piaculum admiſit in deum: vt ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ, apud Syneſ. & Thuc. ¶ Item, erro, Heſych.

Αλιτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, execrabilis, piacularis: vt οἴστρος ἀλιτηριώδης, apud Plat. de leg. Item, exitialis, peſtifer cum dat. apud eundem.

Αλιτρὸς, οῦ, ὁ, peccator, ſceleratus. Il. θ. αἰὲν ἀλιτρὸς. Heſych. ἀλιτήριος & per ſynæreſin eſſe deductum putat, ſicut Etymol. per ſyncopen.

Αλιτρία, ἡ, peccatum: & pro eodem ἀλιτροσύνη, Heſych. Αλιτρείας, ου, ὁ, peccator, Heſych.

Αλιτραίνω, pecco, ſceleratè ego, Heſiod. ὅς τις ἀλιτραίνει. Αλιτραίνομαι, idem apud eundem.

Αλιτεύω, idem quod ἀλείτω, ſiue ἀλιτέω, pecco, Suid.

Αλιταίνω, idem. Inuenitur & ἀλιταίνομαι pro eodem, Heſiod. in Erg. Ος τέ τευ ἀφραδίης ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα, qui peccat in orphanos.

Αλείτης, ου, ὁ, idem quod ἀλιτρὸς, Od. υ. φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας. Scribitur etiam ἀλίτης. apud Etym. item ἀλοίτης. Αλίτης, exp. etiam ξένος, peregrinus, ab Heſych.

Compoſita.

Μεγάλοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, admodum infortunatus & infelix, Theocr. Id. 2. ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος ἁμάρτευν.

Νηλιτὴς, peccati & culpæ expers. ex νη priuat. & ἀλίτομαι, Heſyc. Exponitur & contrario ſenſu *pro*, nimium delinquens, ſceleſtus, Od. π. & τ. Αἵ τε σ᾽ ἀτιμάζουσι καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσι. i. improbæ, ſceleſtæ.

Πϱοαλιτέω, offendo, pecco, ſeu delinquo in Exp. Apoll. Rhod. Arg. 2. παρήλιτες τοὺς θεοὺς.

ΑΛΙΩ, F. ίσω, voluo, voluto, Plut. idem quod εἰλέω, & fortaſſe ex eo factum.

Αλίστρα, ἡ, volutabrum locus. vbi ſe volutant animalia, Poll.

Αλινδέω, ῶ, idem quod ἀλίω, & ex eo formatum ſicut κυλινδέω ex κυλίω.

Αλινδέομαι, οῦμαι, idem quod εἰλινδοῦμαι, voluor, volutor, Plut. ἵππος οὐ τρέχων ἀλλὰ ἀλινδούμενος ἐφαίνετο.

Αλινδήθρα, ἡ, idem quod ἀλίστρα, Ariſtoph. in Ranis.

Αλίνδησις, volutatio, apud Hippocr.

Compoſita.

Εναλινδέω, inuoluo, Hippocr. ἐναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσι.

Εξαλίω, euoluo, voluendo eiicio, ſeu emoueo. Item è volutabro excito. Ariſtoph. in Nub. Strepſiades filio ſuo in ſomnis dicenti, Απαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, reſpondet, Αλλ᾽ ὦ μέλε, ἐξήλικας ἐμέ γ᾽ ἐκ τῶν ἐμῶν.

Εξαλίστρα, idem quod ἀλίστρα, Poll.

ΑΛΚΗ, ῆς, ἡ, robur, vires, Hom. Iliad. τ. de pane & vino loquens, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. apud Plut. aliquando copulantur ἀλκὴ & δύναμις. Eſt etiam animi robur fortitudo, ſtrenuitas, animi præſtantia. Homer. Thuc. ¶ Item, auxilium, remedium, Odyſſ. χ. οὐδέ τις ἀλκὴ Γίνεται, οὐδὲ φυγή. Heſiod. in Εργοις. κακοῦ δ᾽ οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

Αλξ, inuſitatus nominatiuus, cuius dat. ἀλκῇ frequens: vt Il. υ aper, & Odyſ. ζ. leo dicitur ἀλκὶ πεποιθὼς. alij ἀλκὶ pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ per metaplaſmum deriuant.

Αλκήεις, εντος, ὁ, fortis, ſtrenuus, præditus robore corporis vel animi, Apoll. Argon.

* Αλκής, idem quod ἀλκήεις, Nicand. in Alexiph.

Ἄλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀλκήεις, ſed magis vſita-
119 tum, Hom. Xen.

Ἀλκαρ, ρος, τὸ, auxilium, remedium. Item tutamen, munimentum, præſidium, Il. λ.

Ἀλκῶ, batyr. F. ξω, vel Ἀλκῶ circumf. F. ἀλκήσω, themata inuſitata: vnde formantur ſequentia.

Ἄλξις ἡ, defenſio, apud Polyb. inquit Bud.

Ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, propulſator, depulſor, vindex, propugnator. Cum genit. vt ἀρῆς ἀλκτῆρα, Il. σ. & apud Heſiod. ¶ Ἀλκτῆρες, adminicula ad tranſiliendam foſſam, apud Ariſt. in Probl. & Gal. &, Luc. Ἀλκτηρία, exercitium in quo adhibentur ἀλκτῆρες, apud Artemidorum lib. 1. cap. 59. Ἀλκτήριον, ου, τὸ, remedium, auxilium. q. d. propulſatorium ſeu depulſorium, vt ἀλκτήρια νόσων apud Nic. in Ther.

Ἀλάλκω, & interdum ἀλαλκῶ (factum ex ἄλκω, vel ἀλκῶ per reduplicationem) depello, propulſo, arceo. Il. φ. Τρῶεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.

Ἀλαλκτήριον, ου, τὸ, idem quod ἀλκτήριον.

Ἀλκάζειν, fortiter agere, pugnare.

Ἀλκαία, ἡ, cauda leonis: quoniam eam quatiendo ſibi animos, & robur excitat, vt Homerus quoque docet.

Ἀλκέα, ἡ, alcea: herba ex ſyluestrium maluarum genere, apud Dioſc. lib. 3. cap. 164.

Compoſita.

*Ἀνάλκειος, imbecillis, inualidus, Opp. 4. halieut.

Ἄναλκις ιδος, ὁ καὶ ἡ, inſtrenuus, ignauus, imbellis, Hom.

Ἀνάλκεια, ἡ, ignauia, Il. ζ.

Ἀπαλάλκω, propulſo, repello, abigo. Od. δ.

Γυιαλκὴς παλαισμοσύνη, lucta requirens membrorum robur. Cam. ex Opp. vel (vt mauult Steph.) quæ nititur membrorum robore.

Ἔπαλξις, pinna, propugnaculum muri, Hom. Thuc.

Ἐπαλξίτης λίθος, lapis qui eſt ſupra pinnam, Etym.

Ἑτεραλκὴς έος, ὁ καὶ ἡ, vt ἑτεραλκέα νίκην μάχης, apud Homer. Il. η. victoria ancipitem martem habens, & q. d. anceps robur. Euſt. tradit ἑτεραλκῆ vocatam quæ per vices vni parti, deinde alteri acquirit & comparat ἀλκήν. apud eundem Homer. ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες, exponitur ἑτέρῳ μέρει ἀλκὴν διδόντα. B. interpr. qui nobis victoriam reſtituat, vel nos in priſtinas vires reſtituat. Gregor. (vt teſtatur idem) ἑτεραλκέα νίκην dixit pro, victoriam in alteram partem inclinare. Apud Nicand. in 2. verſu Theriacῶν, λύσιν δ' ἑτεραλκέα κήδευς ſchol. exponit ἀντίπαλον ἀλκὴν τοῦ πόνου, quaſi quæ ex altera parte præſidium afferat. Ex Nonno citatur ἑτεραλκέϊ θεσμῷ pro diuerſo. Ἑτεραλκέος, ancipiti marte. Herodot.

Μεγαλαλκὴς, magni roboris, Heſych.

Παναλκὴς, omnipotens, robuſtus, Heſych.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΙΟΣ, ſiue ἀλκιβίειος, ἡ βοτάνη dicta anchuſæ quædam ſpecies, & τὸ ἔχιον, ab Alcibio ſeu Alcibiade quodam qui quum à ſerpente ictus eſſet, eo commanducato & plagę impoſito ſanatus eſt, vt tradit ſchol. Nicandri ſic canentis in Ther. Ἐσθλὴν δ' Ἀλκιβίου ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν. Meminit & Dioſcor. lib. 4. c. 24. & 27. Plin. lib. 27. c. 5.

ΑΛΛΑ, coniunctio aduerſatiua, ſed, at, verùm, autem. ¶ In principio ſententiæ ſignificat, at, atqui. Dem. ¶ Item, imo verò. Dem. ¶ Interrogationibus etiam adhibetur pro, an, vtrum. Dem. pro corona, Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι, &c. ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον, an ad bellum potius? ¶ Exponitur & quamobrem, Plat. ¶ Item, nempe, quum eſt aſſentientis & approbantis quod dictū eſt. Plato Politicῶν 2. ¶ Exponitur etiam, tamen, vel quanquam, apud Apollon. Argon. 2. ¶ Item adhortantis aduerbium ait eſſe Corinthus apud Atti-
120 cos: vt apud Hom. Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, vbi tamen adhortandi vim habere videtur ἄγε potius quam ἀλλά, ſicut & in multis aliis locis hęc duo coniunguntur apud eundem poetam. ¶ Item pro δὲ, autem, Od. π. ¶ Item pro δὴ ſequente γὰρ paulò poſt Odyſ. κ. ¶ Interdum eſt ſupervacaneum in principio ſententiæ: vt Ilia. ψ. Ἀλλ' ὃς μὲν ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς, Euſt. ¶ ἀλλὰ καὶ, ſed etiam, verum etiam, præcedente οὐ μόνον, vel μὴ μόνον, vel οὐχ ὅτι. Sæpe ἀλλὰ & quum eſt ſolum, exp. ſed etiam, Iſocr. ¶ ἀλλὰ καὶ in principio orationis, quinetiam. ¶ ἀλλὰ δὴ καὶ, atque etiam, quinimo: vt ait Budæus, citans hūc locum Libanii, ἀπιέναι ὅπου ἂν βουλώμεθα, ἀλλὰ καὶ δὴ καὶ πρὸς πολεμίους. ¶ ἀλλὰ καὶ, ſed enim, at enim. Demoſthenes pro corona, ἀλλὰ καὶ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν ἀπάσῃ τ' ἄν τις, ſed enim omiſſis quorum, &c. aut, verumenimvero iis omiſſis. Nonnunquam inter ἀλλὰ & γὰρ, intercedit vocabulum vnum aut duo. Plato in Protagora, ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, at enim nequeo. Ariſtophanes, ἀλλ' οὐκ ἐθέλει μανθάνειν. Nonnunquam in principio anthypophoræ ponitur, vt annotat Budæus. ἀλλὰ γὰρ habet etiam interdum notam interrogationis. Plato politicῶν 12 ἀλλὰ γὰρ, φήσει τις, οὐ ῥᾴδιον λανθάνειν κακὸν ὄντα; οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν, &c. Interdum ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὰρ vſurpatur. Lucianus, ἀλλὰ κακοῦργοί τινες (φῂς) εἰσὶν ἐν αὐτοῖς, atenim improbi quidam ſunt inter eos. ¶ ἀλλὰ δὴ, pro ἀλλὰ γὰρ, atenim, *in interrogatione*. Plat. ¶ ἀλλὰ τοι, ἀλλὰ μὴν, at verò, atqui, enimverò. Plat. ¶ ἀλλὰ μὴν at verò, etiam in conſequentia orationis. Plat. Item, atqui ſiue at verò, *in aſſumptione*. Lucian. Item pro, enimvero, in principio orationis. Nonnunquam etiam interpoſitis inter ἀλλὰ & μὴν duobus tribúſve vocabulis: apud Plat. ¶ ἀλλὰ μέν τοι, atqui: vt exp. apud Plat. ¶ Ἀλλά γε, ἀλλ' οὖν γε, at certè, ſaltem. Item, ſed tamen. Gregorius, Καὶ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γε, at certè exiliter, vel ſaltem exiliter. Et pro ἀλλά γε poſitum nonnunquam ἀλλὰ reperitur, *id eſt*, at certè, ſaltem. Ariſtot. καὶ εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν, ἀλλὰ κατὰ φυλάς. ¶ Ἀλλ' ὅμως, ſed tamen, attamen. Apud Demoſth. identidem pro, at nihilominus, & tamen, nec minus tamen. & pro eodem, ὅμως δ' οὖν. ¶ Ἀλλὰ νὴ Δία, in anthypophora pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, at fortaſſe, at enim fortaſſe, vel, ſed ſcilicet. Demoſth. Pro eodem dicitur νὴ Δί' ἀλλὰ poſita in fine particula ἀλλὰ Demoſth. ¶ Ἀλλ' ἢ, niſi, præterquam. Ariſtot. Ethic. 5. οὐκ ἀδικεῖ ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός, non facit iniuriam niſi per accidens. Item poſt ἄλλος. Xenophon. τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι ἀλλ' ἢ ἄδικοί τε καὶ ἀκρατεῖς; Dicitur pro eodem πλὴν, ἀλλ' ἢ. Suidas ἀλλ' ἢ ait & pro ἢ ſimpliciter ponit: item nonnunquam pro ἀλλ' ἄρα, & interdum pro ἄρα ſimpliciter, vt apud Platonem, ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν. ¶ Ἀλλ' εἰ μὴ, eodem modò quo ἀλλ' ἢ, exponitur niſi. ¶ Ἀλλ' ὅτι, niſi quòd, vel, quàm quòd. Syneſ. Ἀλλὰ μὴν interrogatiuum eſt pro, nunquid igitur? ſed nunquid? idem quod ἄρα μὴ, Xen. in 4. ἀπομν. Ἀλλὰ μὴ ἰατρὸς γενέσθαι βουλόμενος, ἔφη. Ἀλλὰ μὴ (abſque interrogatione poſitum) non autem. Iſocrat. τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων, proborum, non autem improborum. ¶ Ἀλλ' ἄρα, inquit Budæus idem ferè quod ἀλλὰ μὴ. Plato de leg. 10. ἀλλ' ἄρα τισὶ προσφερεῖς τῶν ἀρχόντων, ἢ τινες τούτοις ἂν, &c. vtrum tandem ſimiles ſunt, &c. ¶ Ἀλλ' οὐ & ἀλλ' οὐχὶ, interrogatiuè ponuntur pro nónne, annon. Lucianus, ἀλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτος οὐκ ἂν ἐξάρνος γένοιο; annon tu talis? certè quidem tute ipſe non negabis. Ἀλλ' οὐκ (ſine interrogatione) pro non etiam, vel non item, & pro, non autem, vel non potius, vt ἀλλὰ μὴ. Gregorius, ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος ἐκεῖνος, non etiam ſic fecit beatus ille vir.

ΑΛΛΑΣ, αντος, ὁ, farciminis genus, lucanica (ſecundum quoſdam) ſeu botulus, aut botellus. Tucetū alij vertunt. Bud. ἀλλᾶντας vult eſſe exta & inteſtina bubula & veruecina. ¶ Videtur & pro ἔντερον generaliter accipi, ex Suida.

ΑΛΛΑΣΣΩ, (& frequentius Attico more Ἀλλάττω) F. ξω, P. χα, muto, immuto, Plat. Pol. 2. ἀλλάττειν τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς, ſuam faciem in varias formas mutare. ¶ Item, permuto, vt ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον, permutare auro argentum, Exod. 13. πᾶν διανοῖγον μήτραν ὄνου, ἀλλάξεις αὐτὸ προβάτῳ, omne quod aperit vuluam aſinæ, mutabis oue. ¶ Apud Euripidem reperitur etiam ἀλλάττειν τι ἀντί τινος. Fit ab ἄλλος, inquit Etym.

Ἀλλάττομαι, F. ξομαι, mutor, immutor: paſſ. ¶ Item, muto, immuto, apud Plat. ¶ Item commuto, permuto: οὐκ ἀλλάξαιτο τῆς ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν, apud Plu. Perſarum regnum libertate nō permutarit, vel libertati haud prætulerit. Sæpe etiam cum ἀντί. Ariſtides, ἡδονὰς ἀντὶ τῆς δικαίαν ἠλλάξατο. ¶ Item (inquit Budæus) permuto, vendo, emo, comparo. Plato de Rep. 2. τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, argento emere ab iis qui aliquid vendere opus habent. ¶ Iterdum exp. redimo: vt apud Lucianum dicit tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, redempturus libertatem mea cæde, *id eſt*, cæde à me perpetrata. ¶ Pro inſtauro, citatur ex 3. Regum cap. 21.

Ἄλλαξις, εως ἡ idem.

Ἀλλακτικὸς, οῦ, ὁ, commercialis, ex contractibus manans, vt exponit Bud. apud Ariſtot. Ethic. 5.

Ἀλλακτὸν, οῦ, τὸ, lignum quo geſtabantur onera. Vide Cæl. Rhod. lib. 19. c. 3.

Ἀλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutatio, commutatio, permutatio. ¶ Item, contractus & commercium, inquit Bud. Ariſt. Eth. 5. ¶ Item, κόλλυβος, teſte Polluce. ¶ Apud Gregorium exponitur, viciſſitudo: vt ἀλλαγαὶ ὡρῶν viciſſitudines temporum anni. ¶ Ἀλλαγαὶ apud hiſtoricos interdum appellantur σταθμοὶ, certæ manſiones in quibus quieſcunt qui iter faciunt, vt docet Euſtathius.

Ἄλλαγμα, τος τὸ ἀλλαγὴ, mutatio, commutatio, permutatio. Quidam exp. pretium: vt Matth. 6.

Ἀλλὰξ, *aduerb.* permutatim, viciſſim, Heſych.

∴ Ἀνάλλαγμα, permutatio, 2. Reg. vlt.

Compoſita.

Ανταλλάσσω ſiue Ανταλλάσσομαι, & ſæpius Ανταλλάττω & Ανταλλάττομαι, Atticè, immuto. Item ἄλλο ἀντ' ἄλλου εἰσφέρω, Bud. Demoſthenes pro corona, τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονῆς καὶ χάριτος τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλλαττόμενοι. Ανταλλάσσεσθαι, capitur etiam pro compenſare, ſicut & Αντικαταλλάσσεσθαι,
122 inquit Bud.

Ανταλλαγὴ ῆς, ἡ, permutatio, commutatio. Exponitur etiam conuentio ex Gaza de ſeneƈt.

Αντάλλαγος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro alio permutatus, Suidas.

Αντάλλαγμα, ατος, τὸ, cōmutatio, permutatio, quod pro alio datur in permutationem. Exponitur etiam id quo dato aliquid redimitur. Matth. cap. 16. ¶ Pro reconciliatione, citatur ex Eccleſiaſtici c. 44.

Ανταλλαγματικὸς, permutatorius, commutatorius, ad permutationem pertinens, Gaz.

Ἀπαλλάττω, dimitto, abire iubeo, vel permitto: vt ἀπολύω. Sic Thucydides legatos ἀπαλλάττειν dixit, Demoſthenes, ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, dimiſit creditores, vel liberauit, vel etiam abſoluit creditores. ¶ Interdum eſt dimitto placatum & munere corruptum apud Demoſthenem κατὰ Τιμοκράτους, ¶ Nonnunquam eſt amitto, ſummoueo, expello, remoueo, Thuc. Aliquando cum accuſatiuo perſonæ genitiuum rei habet. Plutarch. in Solone, ἀχολιῶν βαναύσων ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, ciues ab illiberalibus artificiis remouere. Cum iiſdem caſibus eſt frequentiſſimum & *pro*, libero: vt συμφορῶν ἀπαλλάττειν τινὰ, & ἀπαλλάττειν τῶν δεινῶν, & ἀπαλλάττειν φόβου, vel δέους, & ἀπορίας apud Iſocrat. & alios. Inuenitur & cum accuſatiuo rei *pro*, tollo, aufero, aboleo. vnde apud Dioſcoridem, κεφαλαλγίας τὰς χρονίους ἀπαλλάττειν. ¶ Interdum ſumitur & pro tollo, *id eſt*, è medio tollo, interimo. Theophr. Alibi reperitur etiam cū accuſatiuo pariter & genitiuo rei: vt apud Euripidem, Ἐπισολὴν τὴν σὴν ἀπάλλαξον χερῶν. ¶ Item, pro ἀπαλλάττομαι, euado, defungor, liberor, vt apud Demoſthenem, μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασι, quod exponitur, quin potius omnes deterius nobis ſunt defuncti, *id eſt*, maiore incommodo affecti. Ex Ariſtide quoque affertur ἀπαλλάττω κακῶς oppoſitum τῷ εὖ πράττω. Et ex alio quopiam, ἀπήλλαξεν οὐ πονηρῶς, non incommodè rem geſſit. Ex Xenophonte prætereà affertur αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι, *pro*, turpiter & malè incœpto abire. Citatur ἀπαλλάξαι τοῦ καθήκοντος, defungi officio. ¶ Interdum ponitur *pro*, intereo, morior, Theophr. ¶ Item, ἀπαλλάττομαι, diſcedo, abeo, exeo, digredior. Apud Ariſtoph. ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Apud Ariſtot. Oecon. 2. ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, in patriam abire, ſe recipere. Interdum etiam per ſe ponitur *pro*, diſcedere è vita. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου, decedere, mori. Ἀπαλλαγῆναι τῆς ἀβελτηρίας, exp. effugere dementiam apud Plut. in Publicola. Alicubi vertitur defungor, perfungor: vt ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, magiſtratu perfunctus. Sic apud Platonem de republ. lib. 2. λόγου ἀπηλλάχθαι, diſputatione perfunctum eſſe. ¶ Item abhorreo, vt apud Lucianum: ἀπηλλάχθαι τῆς γραφικῆς, καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι. ¶ Item liberor, ſoluor: vt ἀπηλλάγησαν δουλείας, liberati ſunt ſeruitute, Iſocr. ¶ Item actiua ſignif. *pro*, dimitto, citatur ex Xen.

Ἀπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, diſceſſus, migratio, Xenoph. Item libe- 123
ratio, exitus (metaph. ſignif.) Iſocr. in Areop.

Ἀπάλλαξις, idem quod ἀπαλλαγή.

Ἀπαλλακτικὸς, liberandi vim habens, Dioſc.

Ἀπαλλακτικῶς, q. d. liberatoriè, abſolutoriè, Heſych.

Ἀπαλλαξείω, liberari cupio, defungi cupio, Thuc.

Decomp. Δυσαπάλλακτος, quo vix liberari poſſumus, Ariſtot. & Iſocr. Δυσαπαλλακτία, apud Plat. in Philebo, exp. difficultas reiectionis.

Ἐξαπαλλάττομαι, diſcedo, Heſych.

Εὐαπάλλακτος, quo facilè liberari poſſumus. Ariſtot.

Διαλλάττω, muto, permuto. Xen. Hell. 1. Plato de Rep. lib. 2. ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν, pretio permutare & vendere. ¶ Item prætereo, Xen. Hellen. 4. ὁ δὲ Ἀγησίλαος διαλλάξας Μακεδονίαν εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. ¶ Item differo, diſcrepo. Philo de mundo, ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν, animam à natura trib. rebus differentem, Luc. ἐν αἷς διαλλάττομεν, in quibus differimus, vel diſſētimus. Porphyrius, διαλλάττειν πρὸς ἄλλο, ab alio differre. Apud Herodot. διαλλάττω τῆς γνώμης, animo ſum diſcordi. ¶ Apud Xen. in Athen. pol. videtur ſignificare, dirimo pugnantes aut contendentes, inquit Bud. ¶ Item reconcilio, Iſocr. apud Philip. καὶ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Thucyd διαλλάττω σοὶ ἐκεῖνον. Interdum, litem inter amicos dirimo ex compromiſſo apud Demoſth.

Διαλλάττομαι, permuto, Herodot. ¶ Item differo, vt apud Thucydidem, καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα.

¶ Item reconcilior, in gratiam redeo cum aliquo: vt διαλλάτ]εσθαι τοῖς ἀποςᾶσι, Iſocr. in Euagora. Apud eundem in Paneg. διαλλάτ]εσθαι πρός τινα. Dicitur & διαλλάττομαι πρός σε περὶ τούτου.

Διαλλαγὴ, differentia, D. Halic. Item reconciliatio: vt διαλλαγὴ ἐγένετο. Vſurpatur potius plur. nu. vt apud Iſocr. ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινα, & εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, reconciliari, in gratiam redire. Item pro ſententia compromiſſariorum iudicum, Bud. Comment. ex Dem.

Διάλλαξις, differentia, diſcrepantia & diſſidium. Item commutatio, permutatio. Item reconciliatio, conciliatio, Emped. apud Plut.

Διαλλακτὴς, οῦ, ὁ, reconciliator, pacificator. Et arbiter in quem litigare nolentes compromittunt, Demoſt.

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, poeticum pro διαλλακτὴς, Æſch.

Διαλλακτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus ad reconciliandum, vel reconciliandi vim habens. Et διαλλακτήριοι διαιτηταὶ quos compromiſſarios iuriſperiti vocant, Bud. in Comm.

Decomp. Αδιάλλακτος, (q. d. irreconciliabilis) implacabilis, Demoſth. Αδιαλλάκτως, q. d. irreconciliabiliter, implacabiliter, capitali odio.

Αντιδιαλλάκτω, contrà permuto.

Αντιδιαλλάτ]εσθαι, quidā exp. variare in neutr. ſignif.

Δυσδιάλλακτος, difficilis reconciliatu.

Ενδιαλλάτ]ω, immuto, Bud. ex Ariſtot.

Εὐδιάλλακτος, facilis reconciliatu, placabilis.

Συνδιαλλάτ]ω, reconcilio, concilio.

Εναλλάτ]ω, immuto, permuto, Soph. Redditur etiam vario, vices alterno, & vſurpatur neutraliter. Vide Bud. Comm.

124 Εναλλάτ]ομαι, immutor, permutor. Vnde particip. ἐνηλλαγμένος, permutatus, cuius ordo permutatus eſt, inuerſus. Apud Thucyd. l. 1. ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἐνηλλάγησαν, exp. ex nobis quicunque commercium habuerunt cum Athenienſibus.

Ενηλλαγμένως, ordine commutato, ordine inuerſo, Naz.

Ενάλλαγμα, exp. permutatio, & pretium in lib. Reg.

Εναλλαγὴ, immutatio ordinis, permutatio.

Ενάλλαξις pro eodem, Ariſt.

Εναλλὰξ, permutato ordine, ſeu inuerſo, alternatim, variatis vicibus. Item, vice verſa, è contrario, vt interpretatur Bud. apud Ariſtot.

Εναλλάγδην, idem, Suidas exp.

Εξαλλάτ]ω, muto, immuto. Dicitur ἐξαλλάτ]ω τὸ χρῶμα, muto colorem, & ἐξαλλάτ]ει τὸ χρῶμα, (paſſiua ſignif.) mutatur color. Apud Theophraſtum, immutor & degenero, itidem abſolutè. Vide Bud. Comm. ¶ Interdum pro διαφέρω, differo, Ariſtot. ἐξαλλάτ]ειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, à priſtina forma diuerſum eſſe. ¶ ἐξαλλάτ]ειν τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν ex Thucydide affertur, *pro*, nudam ſui partem ab hoſte ſubducere. Ex Philoſtrato autem ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεώς, à naue huc abſcedo. Apud Pal. ἐξαλλάττειν, Bud. exp. trāſire. Εξαλλάττομαι, mutor, immutor, Soph. in Aiace, Κακοῖσιν ὅς τις μηδὲν ἐξαλλάσσεται. Εξήλλαγμαι, immutatus ſum, diuerſus ſum, differo. Dioſcorides, ἐξήλλακται τῷ παντὶ τῆς ἡμέρου. Εξηλλαγμένος, diuerſus, differens. itidem cum genitiuo. Interdum cum πρός: vt apud Theophr. καὶ πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τἆλλα. Interdum abhorrens, alienus. Iſocr. de pace, καὶ πάρα πολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας. Ponitur & ſine adiectione pro peregrino, inuſitato & inaudito apud Diodorum.

Εξαλλαγὴ, immutatio, diuerſitas. A Budæo exp. immutatio & degeneratio apud Theophr.

Εξάλλαξις, idem, apud Strabonem.

Decomp. Δυσεξάλλακτος, ægrè mutabilis.

Επαλλάττω, alterno, varius ſum, non eodem tenore procedo, viciſſim hoc atque illo modo procedo: vt ἐπαλλάσσοντες ὀδόντες apud Ariſtot. dentes ſerrati *hoc eſt*, breuiores alternis & longiores. Επαλλάτ]ειν τῇ φύσει τῶν ἰχθύων apud eundem de hiſt. an. lib. 2. alternantem naturam habere, & quæ in piſcium naturam quodammodo tranſeat. Idem in polit. ἐπαλλάτ]ειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit *pro*, in vicinia eſſe & confinio, ita vt facilis tranſitus ſit ab alteris formis ad alteras. Apud eundē in Probl. ἐπαλλάτ]ουσιν ἀλλήλοις, inter ſe nō cohęreſcunt. Επαλλάτ]ειν etiam dicitur, alterum pro altero accipi, & loco alterius eſſe: vt apud eundem de vitæ breuitate, ἐπαλλάτ]ειν τὰ νοσώδη τὴν φύσιν σώματα τοῖς βραχυβίοις.

Επάλλαξις, alternatio. Item, indiſcretus ab altero in alterum tranſitus, alterius viciſſim & alterius motio, indiſcreta, ita vt oculum fallat. Sic apud Ariſt. δακτύλων ἐπάλλαξις, celeberrimus motus duorū digitorum, quum alternos tollimus & dimittimus. Vide Bud. Exponitur etiam micatio digitorum.

Επαλλὰξ pro ἐναλλὰξ, affertur ex Xen.

Decomp. Ανεπάλλακτος, non alternans, ſeriem continuam habens, Ariſtot.

Καταλλάττω, commuto. Pro qua ſignif. tamen dicitur potius καταλλάττομαι. ¶ Item, reconcilio. Interdum & concilio, Ariſtot. Oecon. 2. κατήλλαξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. Apud Paulum epiſt. 2 ad Cor. cap. 1. ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ. Καταλλάττομαι, reconcilior redeo in gratiam, Soph. ¶ Item, commuto, permuto, Ariſtot. Ethic. 3. τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάτ]ονται. Exponitur & cōparo, concilio, ex Dinarcho. Ponitur & *pro*, addico, vendóque, & à me alieno, Herodian.

Καταλλαγὴ, commutatio, permutatio, Ariſtot. Item, reconciliatio. Rom. 5. Apud Ariſtoph. καταλλαγὴ πολέμου, pacificatio belli. Apud Philonem exponitur redintegratio.

Καταλλάγδην, mutuò, viciſſim, è conuerſo. 125

Καταλλακτικὸς, reconciliatu facilis, placidus, Ariſt.

Decomp. Ακατάλλακτος, qui reconciliari non poteſt, implacabilis. Ακαταλλάκτως, irreconciliabiliter, implacabiliter: vt ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν. Demoſth.

Αντικαταλλάτ]ομαι (itidem: vt καταλλάτ]ομαι, commuto, permuto: vt ἕτερον ἀνθ᾽ ἑτέρου ἀντικαταλλάτ]ονται) apud Ar. in Ethic. Et pro compenſare: vt ἀντικαταλλάσσομαι τοῦτο ἐκείνου. Item mercari, apud Herodian. Paſſiua etiam ſignificatione citatur ex Ariſt. Mag. moral. lib. 2. ἀντικαταλλάττεται τῷ συμφέροντι ἡ ἡδονή, voluptas commodo rependitur, ſeu compenſatur.

Αντικαταλλαγὴ, commutatio. Item commercium, emptio, mercatio.

Αποκαταλλάτ]ω, reconcilio, & amicitiam reduco.

Δυσκατάλλακτος & Εὐκατάλλακτος (oppoſita) placabilis, implacabilis.

Προσκαταλλάτ]ομαι, aſſ. *pro*, reconcilior.

Μεταλλάτ]ω, muto, immuto, Iſocr. ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάτ]ειν. Sic & μεταλλάτ]ειν τὸν βίον, vitam cum morte commutare, mori, apud eundem. Pro eadem ſignific. dicitur & ſine illo accuſ. βίον, qui tamen ſubauditur: vt Polybius lib 2 Αντιγόνου δὲ μεταλλάξαντος. Apud Platonem (inquit Budæus) μεταλλάτ]ειν eſt inuerſo ordine aut immutatis vicibus aliquid facere: & quum alter alterius fungitur officio, & alter alterius pręmia occupat. Quæ enim ſic fiunt, μεταλλατ]όμενα ab eo dicuntur.

Μεταλλαγὴ & Μετάλλαξις, mutatio, immutatio, Xenoph.

Παραλλάτ]ω, alterno, alternatim ſeu permutatim vario, alternis hoc & illo modo facio: vt fabri παραλλάτ]ουσιν

λάτ]ουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας, apud Ariſtot.i.dentes ſerræ alternos variant, vel alternis hinc & illinc prominentes faciunt. Item alterno (neutraliter poſitum) apud Iſocr.in Euagora: τὴν δόξαν παραλλάτ]ειν alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. ¶ Item, prætereo, pertranſeo, Xen. Et pro ſuperare, *id eſt*, vincere, Ariſtot. Meteorol. 1. πολὺ δοκεῖ τῷ τάχει παραλλάτ]ειν, ἄστρα τε καὶ σελήνην καὶ ἥλιον, vincere *celeritate*. Et ex Plutarcho in Themiſt. παραλλάτ]ει τόπον ἐκεῖνον, locum illum declinat. Et ex eodem in Romulo, παρήλλαττεν εἰς μοναρχίαν, degenerabat in monarchiam. ¶ Item, aberro, per errorem in aliud incurro quàm conſtitueram. Hero dot. ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, qui modico ſpatio ab occurſu aberrauerunt. Item (neutr. poſitum) pro διαλλάτ]ω, differo, diſcrepo. Item vario, Theophr. de hiſt. pl. li.6. ἡ δ' ῥίζα τοῦ κυπείρου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάτ]ει εὐωδίᾳ. Et παραλλάτ]ει (ſine caſu) refert, i. differentiam facit, & ad rem pertinet, apud Theophr.

Παραλλάττομαι, à quo particip. παρηλλαγμένος differens, cum genitiuo. Item (ſine caſu) inuſitatus, Diod.

Παραλλαγὴ, & παράλλαξις, differentia, Theoph. Plato pro hallucinatione etiam & aberratione poſuit, vt ſcribit Bud.

Παράλλαγμα, idem. Ex Plutarchi Numa affertur παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας, viciſſitudo inęqualitatis παραλλὰξ, alternis, alternatim. Item alternante, ſeu alternata ſerie. Apud Thucyd. item, νῆσοι παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι, non recta ſerie porrectæ, ſed ſitu alternante.

126 *Decomp.* Ἀπαράλλακτος, non differens, non euariãs, per omnia ſimilis: vt apud Gregorium εἰς γενέθλια Chriſtus dicitur, ἡ ἀπαράλλακτος εἰκών. Ἀπαραλλάκτως, abſque vlla differentia, ſimiliter per omnia, apud Damaſc. Ἀπαραλλαξία, non mutari, immutabilitas, conſtantia.

Συναλλάττω, paciſcor cum aliquo, contraho pactiones, apud Ariſtot. in Ethic. ἀλλ' οἴονται δεῖν στέργειν τοὺς κατὰ πίστιν συναλλάξαντας, qui bona fide in rebus contractis verſantur. ¶ Item congredior cum aliquo, rem habeo: item verba facio, apud Sophoclem in Oedipo, μὴ ξυναλλάξαντά πω. ¶ Item concilio, Euripid. συναλλαχθεῖσα γάμοις. Interdum & *pro*, reconcilior: vt Thucyd. li.1. ἀλλὰ τοὺς τ' φεύγοντας δεόμενοι συναλλάξαι σφίσι.

Συναλλαγὴ, commercium. Item conciliatio, Sophocl.

Συνάλλαγμα, commercium. id propriè quòd permutatione exercetur. Item contractus Vlp. Ariſtoteles Eth. 5. duo συναλλαγμάτων genera facit, ἑκούσια & ἀκούσια. ¶ Item, peculiari ſignificatione, γαμικὸν συμβόλαιον, vt ſcribit Heſychius. Ab eodem Heſychio exponitur & σύναξις.

Συνάλλαξις, idem & pro commutatione, ex Plat.

Συναλλαγματικὸς, ad contractus pertinens.

Συναλλαγματικῶς, per commercia, vel contractus.

Συναλλακτὴς, conciliator. A Baſilio (inquit Budęus) pro conſorte & ſocio negotiationis poni videtur, vel ſimul contrahente, *id eſt*, paciſcente.

Συναλλακτικὸς, cõciliatiuus, ad conciliationem pertinens, vel ad conciliandum aptus ſeu efficax. Item commercialis, vt συναλλακτικὸς νόμος.

Decomp. Ἀσυνάλλακτος, cum quo contrahi vel commercium haberi non poteſt. A quibuſdam redditur inſociabilis. Dicitur etiam cui nihil eſt commercij cum vita ciuili, quales decet eſſe τοὺς μοναχοὺς, vt inquit Budæus, ex Baſilio. Exponitur etiam qui reconciliari non poteſt, implacabilis.

Εὐσυνάλλακτος, apud Plutarchum, cum quo facilè commercium haberi poteſt.

*Εὐσυναλλάκτως, placabiliter, reconciliabiliter, amicè, Solom. prou. 25.

Ὑπαλλάττω, muto, immuto, Gal. Sæpè etiam pro ἀνταλλάττω, vnum loco alterius pono.

Ὑπαλλαγὴ, immutatio. Eſt & ſchema orationis.

Ὑπάλλαγμα, cõmutatio ſubſidiaria, res ſuccedanea, & quę vicem alterius præbet, Ariſtot. eth. 5.

Ὑπαλλακτικὸς, permutatiuus, alternatiuus.

Decomp. Ἀνθυπαλλαγὴ, commutatio mutua: vt apud gramm. ἀνθυπαλλαγὴ πτώσεων.

ΑΛΛΟΜΑΙ, F. οὖμαι, ſalio, ſalto, Xenoph. κἂν εἰς πῦρ ἅλλοιτο, vel in ignem ſaliat, aut inſiliat. Ἆλτο apud Homerum ſæpe *pro*, ſaliit, ex ἅλατο, (pro ἥλατο ex ἡλάμην) factum per ſyncopen. tenuatur autem ob ſequens τ, vt docet Euſtathius. ἆλτο ἐπὶ (cum accuſatiuo) deſiliit, apud Homerum. ἆλτο κατὰ (cum genitiuo) deſiliit apud eundem. & ἆλτο χάμαζε, in terram deſiliit, vel proſiliit, apud eundem.

Ἅλμα, τος, τὸ, ſaltus, Odyſſ. θ. ¶ Item apud Hippocratem, primus motus, vel prima agitatio fœtus in vtero, vt ait Heſychius. ¶ Item, pro ἄλσος, Etym. ¶ Item κλάδος, apud Æoles, vt ait idem Etym. ab ἀλδῶ deducens: vnde & ſcribit ἄλμα.

Ἅλσις, εως, ἡ, ſaltatio, ſaltus. Item palpitatio, Ariſtot. Exp. & αὔξησις.

Ἁλτικὸς, ἡ, ὁ, ſaltatorius, ad ſaltationem ſiue ad ſaltum pertinens: vt ἁλτικὴ ὄρχησις. ¶ Item, homo ad ſaltationem habilis & aptus, Xen. Exp. & ſaltator.

Ἁλτῆρες, οἱ, halteres: ſunt pilæ ſiue maſſulæ plumbeæ, quibus vtraque manu ſe librabant qui certabant halmate, *id eſt*, ſaltu, vt certius aſſilirent, inquit Bud. in Pand. Sed reprehenditur à Cornario in comment. in libros Gal. κατὰ τόπους. Etymologus ἁλτῆρας fuiſſe dicit κατασκεύασμά τι quo vtebantur οἱ σωμασκοῦντες ἐν τοῖς γυμνασίοις, denominatum παρὰ τὸ ἅλλεσθαι, quoniam βαστάζοντες αὐτοὺς καὶ περιφέροντες ἥλλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ. Vide Gal. & Paul. Ægin.

Compoſita. 127

Ἀνάλλομαι, aſſilio vel inſilio, & q.d. ſuperſilio, Xen.

Ἀφάλλομαι, deſilio. Item reſilio, Ariſtoph.

Ἄφαλσις, reſultatio. Ex Ariſtot. probl.

Ἄφαλτος, reſiliens, Heſych.

Διάλλομαι, tranſilio, apud Xenoph.

Εἰσάλλομαι vel ἐσάλλομαι inſilio Anth. epigr.

Ἐνάλλομαι, inſilio. Apud Greg. λὰξ ἐνάλλεσθαι, calcibus infeſtis aliquem impetere & ferire, apud Ariſtoph in Veſp. exp. etiam exilire. ¶ Metaphoricè dixit Syneſ. ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις inſultare legibus.

Ἐξάλλομαι, deſilio, exilio, apud Ioſeph. hinc ἐξάλμενος pro ἐξαλλόμενος, exiliens, erumpens, Il. ο.

Ἔξαλμα, (q.d. exultio ſiue deſultio,) eruptio.

Ἔξαλσις, exultus, ſaltus, Hippocr.

Ἐφάλλομαι, inſilio, ſuperſilio. Item irruo.

Ἐπάλμενος, apud poëtas pro ἐφαλλόμενος inſiliens, irruens. Sic *decom.* κατεπάλμενος, itidem exp. inſiliens. Apollon. Arg. lib. 2.

Ἔφαλσις, inſultus.

Ἐφιάλτης, ſiue ἐπιάλτης, q.d. inſultor ſeu inſultator, incubum nonnulli & incubonem vocant. Malum eſt quo correpti inualidi ſe ab aliquo magno pondere opprimi, atque adeò ſuffocari imaginantur. Vide & Macrob. lib. 1. Somn. Scip.

Ἐφιαλτία, vel ἐφιάλτιον, dicta herba Pæonia, quod aduerſus ἐφιάλτην valeat.

*Μετάλλομαι, poſt inſilio, perſequendo inſilio, Hom. Iliad. ε.

*Συνάλλομαι, inſulto, Plut. lib. de comp. aquar. & terr.

Ἴξαλος, ab aliis exp. qui ſaltu ingreditur, ſaltator, impetuoſus, ab aliis ſalax, & (vt etymologi volunt)

περὶ τὰς τῶν θηλειῶν ἰξύας ἤτοι ὀσφύας ἀλλόμενος, quidam exp. πλεῖος, Xen.

Καθάλλομαι, deſilio. cui oppon. ἀνάλλομαι, Xen.

Μεθάλλομαι, vnde apud poëtas μετάλμενος, ſicut ἐπάλμενος, exp. ἐφαλλόμενος.

Προάλλομαι, proſilio, vel præſilio, apud Suid.

προαλής, adi. ex Hom. pro decliui, Il. φ.

Υπεράλλομαι, ſuperſilio, vltra ſalio, Ariſtot.

Υπεράλμενος, per ſync. poët. pro ὑπεραλλόμενος.

ΑΛΛΟΣ, ἄλλη, ἄλλο, alius, alia, aliud. Il. π. ἄλλος Ἀχαιῶν, alius ex Achiuis. Τὶς ἄλλος, quiſpiam alius εἴ τις ἄλλος, ſi quis alius. Ἄλλος παρ' ἐμὲ, vel ἄλλος ἢ ἐγὼ, vel ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ, alius à me, alius quàm ego. ¶ Item, alter: vt apud Ariſt. in eth. ἔστι δὲ φίλος, ἄλλος αὐτός, eſt amicus alter ipſe. ¶ Item, reliquus: vt ἄλλη κοιλίη apud Hippocr. Et τἆλλα pro τὰ ἄλλα, reliqua, cætera. ¶ Apud Eurip. ἄλλα exp. rationi non conſentanea.

Ἄλλως, aliter, alio modo, alia ratione. Ἄλλως ποιεῖν, Xen. aliter facere. ¶ Item, alioqui Ariſtoph. ¶ Ἄλλως τε καὶ, præſertim, vel. Et præſertim, apud Xen. Luc. Plat. & alios. Interdū ſig. deinde, præterea, adhæc: vt apud Luc. & Areop. ¶ Item, ἄλλως, fruſtrà, incaſſum. Plato in Phæd. ταῦτα μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν. Sic ſępè, οὐκ ἄλλως, non abs re, non temerè.

Ἄλλῃ, aduerb. interdum pro ἄλλως, aliter. Plato de rep 4. οὐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ ἔχειν ἢ ταύτῃ. ¶ Item, aliò, ad aliam partem, ad alium locum. Xen. Hell. 1. ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀγυρολογίαν, aliæ aliò diſceſſerunt. Dicitur & ἄλλῃ ποι, aliò aliquò. Interdum pro, alibi, alio in loco, alia in parte: vt ἄλλῃ τοῦ τείχους, alia in parte muri. Dicitur & ἄλλῃ πῃ, vt, ἄλλῃ πῃ τῆς οἰκίας, alia in parte domus.

Ἄλλυ, accuſatiuus aduerbialiter poſitus reperitur, Plato in Euthyd. ἄλλυ καὶ ἄλλυ ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς exp. hinc atque illinc.

Ἄλλυδις, alibi vel aliò, ſiue aliorſum, vt ἄλλυδις ἄλλος, & ἄλλυδις ἄλλα, apud Hom.

Ἄλλοθι, alibi, alio loco, Dem. Philipp. 3 ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, alibi nuſquam. Reperitur & ἄλλοθι γαίης, alibi terrarum.

Ἄλλοθεν, aliunde. Od. ι ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος.

128 Ἄλλοσε, idem quod ἄλλῃ, aliò. Thucyd. ἄλλοσέ ποι, aliò quopiam.

Ἀλλαχόθι, & ἀλλαχόθεν, & ἀλλαχόσε, idem quod ἄλλοθι, ἄλλοθεν ἄλλοσε.

Ἀλλαχῇ, idem quod ἄλλῃ, alibi, vel aliò, Xen.

Ἀλλαχοῦ, aliò, vt ἄλλοτε ἀλλαχοῦ πλανώμενος.

Ἄλλοτε, aliàs, alio tempore. Luc. in Anach. ἄλλοτε ἢ νῦν, aliàs quàm nunc. Apud Gal. ἄλλοτε ἄλλῳ χρώμεθα.

Ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, ſubinde, identidem.

Ἄλλοκα pro ἄλλοτε, interdum dicunt Dores.

Ἄλλοτι, vtrum, nunquid. Plato in Critone, ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν; nunquid fateri neceſſe eſt? vel quid aliud quàm fateamur?

Ἀλλοῖος, ου, ὁ, alius atque alius, diuerſus, varius Odyſ. π. Plato in apol. εἰ μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοὶ, niſi quid agebas diuerſum à vulgo. Et pro eodem ἀλλοιότερος, apud Thuc.

Ἀλλοιότης, ητος, diuerſitas. Exp. & variatio, à Bud.

Ἀλλοιόω, ῶ, F. ώσω, P ωκα, diuerſum reddo, immuto, vario.

Ἀλλοιοῦμαι, immutor, alius atque alius fio, Plat.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio. Poly. Ἀλλοιωτὸς, οῦ, ὁ, mutabilis, mutationis capax.

Ἀλλοιωτικὸς, οῦ, ὁ, immutatorius, ad immutandum aptus, Al. Alph.

*Συναλλοιόω, ſimul immuto, diuerſum reddo. Ariſt. Phyſ. cap. 4.

Ἀλλότριος, ου, ὁ, alienus, non proprius, qui eſt alterius, Odyſſ. ω. ἢ ἔμποροι εἰλήλυθας νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, in naui aliena. Nonnus, ὕδωρ πίδακος οὐρανίης ἀλλότριον, aqua diuerſam naturam habens à fonte terreſtri, apud Athenæum, lib. 3. Εφθόμενον ἀλλοτρίων, παρορώμενον συγγενῶν. Ex Herodoto citatur ἀλλοτριώτατος, pro, qui remotiſſimo eſt neceſſitudinis gradu.

¶ Apud Homerum ἀλλότριος φὼς, exp. externus vir, à nonnullis hoſtis, Od. π & σ.

Ἀλλοτρίως, alienè. Item alieno animo (cui oppon. οἰκείως) Iſocr.

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, q. d. alienitas. ſumitur ferè pro alienatione animi, Plato. Demoſt. Plut.

Ἀλλοτριόω, ῶ, alieno, abalieno, alienum reddo, Xen.

Ἀλλοτριοῦμαι, alienor, abalienor. Dem. & Thucy. Ἀλλοτρίωσις, alienatio, abalienatio, Thuc.

Ἀλλήλων, λοις, (& fœminino gen. λαις,) λους (& neutr. gen. λα) exponitur Latinè interdum per aduerbia, inuicem aut mutuò, interdum per nomina, alter alterum, vel alij alios. vt φιλοῦσι ἀλλήλους, amant ſe inuicem vel mutuò, apud Iſocr. ταῖς δόξαις ἀλλήλων διαφέρειν, opinionibus inter ſe diſſidere. Ponitur & cum præpoſ. vt σὺν ἀλλήλοις, & μετ' ἀλλήλων, mutuò, inter ſeſe. Dicitur & ἐξ ἀλλήλων, Xen. Τὰ ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα. Quintil. exp. lib. 5. cap. 10. quæ ex rebus mutuam confirmationem præſtantibus ducuntur. Cicero, ſub eandem rationem cadentibus. Interdum exp. vltro citróque: vt δῶρα πέμπουσι πρὸς ἀλλήλους, vltro citróque mittunt munera.

Ἀλληλίζειν, aliud atque aliud dicere, aliter atque aliter loqui, inquit Heſych.

Compoſita, ac primùm ex ἄλλος.

Ἀλλυάλλως, à Suida, exp. ὡς ἔτυχεν.

Ἀλλοπρόσαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab alio ad alium ſe conferens, nunc huic nunc illi adhærens, qui eſt modò harum, modò illarum partium, mutabilis, inſtabilis. Martis epith. apud Hom. Il. ε.

Ἀμίσαλλος, difficilis & moroſus: vtpote qui ἄλλῳ οὐ μίσγεται, vnde ἀμίσαλλοί τι γέροντες, apud Etym.

Ἄπαλλος, ου ὁ καὶ ἡ, exp. alius poſt alium, ex Ariſtot.

Ἔναλλος, inuerſus & contrarius, præpoſterus, Theocr.

Ἔξαλλος, ab aliis diuerſus, inuſitatus, egregius. Item ἔξαλλον, peregrinum, Iudith. cap. 3.

Ἐξάλλως, alio modo & planè inuſitato. Item mirum in modum vel ſupra modum, Suid.

Πανέξαλλον, (decomp.) omnino alienum.

Περίαλλος, aliis præſtans, eximius. Vnde περίαλλα aduerbialiter pro περιάλλως, eximiè, ſupra alios, vel ſupra modum, vehementer, apud Hom. & Soph.

* Υπέραλλος, eximius Pind. Nem. 3.

Compoſita ex ἀλλοῖος.

Ἀναλλοίωτος, immutabilis, inuariabilis.

Δυσαλλοίωτος, qui vix immutari poteſt, apud Al. Aphr.

Ἐξαλλοιόω, ῶ, altero, muto. 129

Εὐαλλοίωτος, qui facilè mutari poteſt.

Προαλλοιόω, ῶ, prius altero, antè immuto.

Συναλλοιόω, ῶ, ſimul immuto.

Compoſita ex ἀλλότριος.

Ἀπαλλοτριόω, ῶ, abalieno.

Ἀπαλλοτριοῦμαι, abalienor. Ἀπαλλοτρίωσις, abalienatio, alienatio.

Ἐξαλλοτριόω, ῶ, abalieno, diuendo alienis, Strabo.

Compoſita ex ἀλλήλων.

Ἐπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. alius ſuper alium, vel poſt alium: aut alter ſuper vel poſt alterum) creber & continuus, vt Budæus expon. Ἐπάλληλοι, item plur. num. crebri, frequentes, alij ſuper alios, vel alij ex aliis: vt apud Herodian. lib. 1. ἐπάλληλοι καὶ ἀκόλαστοι τοῦ σώματος ἡδοναί. Ἐπάλληλα, (inquit Budæus.) alia aliis ſuperpoſita ſine interceſſione aut inteſtitio

τεριτίτιo & intercapedine. Et ita opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις.

Ἐπαλλήλως, ſerie continua & ſine interceſſione, Dioſ. lib. 1. cap. 167.

Ἐπαλληλία, ſeries continua & ſine interceſſione viciſſitudo perpetua, Bud.

Decomp. Ἀλλεπάλληλος, creber, pro ἐπάλληλος. ἀλλεπαλλήλοις κύμασι, Baſil. crebris fluctibus. Interdum ἀλλεπάλληλοι, alterni.

Ἀλλεπαλληλία, ἡ. q. d. alternitas. Item, continuitas, Bud.

Κατάλληλος, ordine conſentaneo compoſitus, apud Ariſtot. Item congruus vel congruens, conſentaneus, ſibi reſpondens: Ariſtot. apud Dioſc. κατάλληλα φάρμακα exp. idonea remedia, congrua medicamenta: apud Polyb. κατάλληλα aduerbialiter ponitur pro καταλλήλως.

Καταλλήλως, congruenter, conuenienter, Naz.

Καταλληλότης, ητος, ἡ, congruentia, ſeries congruens.

Decomp. Ἀκατάλληλος, incongruus, diſſentaneus. Item inconcinnus, Ariſtot.

Ἀκαταλλήλως, incongruenter, inconcinnè.

Μισάλληλοι, mutui oſores. Μισαλληλία, mutuum odium.

Παράλληλος, exp à Bud. æquidiſtans, apud Polyb. Ex παραλλήλου, apud Syne. exp. ex altera parte, vel altrinſecus. Grammatici ἐκ παραλλήλου poni dicunt voces ſynonymas quę velut inter ſe componuntur, vt τυχὸν ἴσως. Παράλληλοι & παράλληλα, inter ſe compoſita, vt quæ ſibi mutuò reſpondeant. ¶ Item, παράλληλοι, circuli, Plin. lib. 6. cap. 33. Vulgò παράλληλοι κύκλοι, expon. circuli æqualem diſtantiam ex omni parte inter ſe habentes. Itidem παράλληλα in ſphæra, lineæ rectà paribúſque inter ſe ſpatiis in altum ſurgentes.

Παραλλήλως, per duorum inter ſe compoſitionem, duo inter ſe componendo. Exponitur etiam compoſitè, comparatè, Ariſtot.

Παραλληλία, apud Gramm. literarum in eadem voce collocatio, aliarum iuxta alias.

Παραλληλίζω, compono inter ſe & comparo, Euſt.

Παραλληλισμός, apud eundem.

Ὑπάλληλος, ſubalternus: vt ὑπάλληλαι ἐπιστῆμαι, Ariſt.

Φιλάλληλοι & φιλαλληλίαι, mutuò ſe amantes, & mutuus amor.

ΑΛΟΑΩ, ῶ, F. ήσω, vel άσω trituro, Xen. ἀλοᾶν τὸν σῖτον. exp. & tero, contero. ¶ Item, comminuo, frango, & quaſi variis ictibus contundo, pulſo, verbero, flagris cædo, Ariſtoph. Deriuatur à nomine ἅλως. vnde exp. ἐπὶ τῆς ἅλω πατῶ καὶ τρίβω τοὺς στάχυας, ideóq; quidam aſpirandum cenſent.

Ἀλοῶμαι, ῶμαι, trituror, teror. Item verberor, flagris cædor, Syneſ.

Ἀλοητόν, οῦ, τὸ, tritura, Xen. Item triturę tempus, Suid.

Ἀλοιάω, ῶ, pro ἀλοάω, per pleonaſ. literæ ι, Il. ι.

Ἀλοιητήρ, ῆρος ὁ, contuſor. Item percuſſor, pulſator, Nonn. Et in Anth. epigr. ἀλοιητῆρες ὀδόντες, molares dentes.

Compoſita.

130 Ἀπαλοάω, ῶ, reperitur pro ἀλοῶ, tero. Item contundo, confringo, apud Hom. Ἀπηλοημένος σῖτος apud Demoſth. dicitur frumentum ex area conuectum poſtquam tritum fuit.

Ἀπαλοιάω, idem cum ἀπαλοάω, Iliad. δ.

Ἐπαλώστης, apud Xen. in Oecon. qui bubus terentibus moderatur, vt ſcribit Bud.

Καταλοάω, ῶ, idem quod ἀπαλοάω, Euſt. Καταλοιάω, ῶ, idem Euſt.

Μητραλοίας, matris percuſſor vel interfector, matricida.

Πατραλοίας, patris percuſſor, ſeu pulſator. Item patricida, vel etiam patriæ perditor, Ariſtot.

Συναλοάω, contero, contundo, contringo, Plut.

Συναλοιάω, idem apud Athen. lib. 8.

ΑΛΟΗ, ἡ, aloe. herba quam deſcribit Dioſc. lib. 4. & 25. Sic etiam dicitur eius ſuccus.

Ἀλοηδάριον, medicina ad ventrem ſoluendum, aloem habens.

Ἀλοΐτης, à quibuſdam dicitur ἀλόη Γαλλική.

Ξυλαλόη (*comp.*) lignum aloes, ἀγάλλοχον appellatum.

ΑΛΣ, ἁλός, mare. In qua ſignif. eſt gen. fœm. vt apud Hom. ſæpe πολιῆς ἁλός. ¶ Item ſal: in qua ſignif. eſt gen. maſc. vt Il. ι. ἁλὸς θείοιο apud Æginetam ἅλς Ἰνδικός, ſal Indicum. Ἁλὸς ἄνθος, flos ſalis. vide Dioſc. Sed ſæpius vſurpatur pluraliter, Hom. Plut. Item ἅλες, ſales, ſermonis lepos & vrbanitas. Plut. in ſymp. 5. Vide Bud. Item ἅλες, conuictus & communio, & ſodalitatis neceſſitudo: apud Æſchin. de falſa leg. apud Chryſoſt. ἁλῶν κοινωνοῦντες, ſodales, conuictores.

Deriuata ab Ἅλς, *mare.*

Ἁλόθεν, ex mari, ἐξ ἁλός, Hom.

Ἅλαδε, ad mare. εἰς ἅλα: vt ἅλαδε προερύσσαι Hom.

Ἅλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, marinus, vt ἅλιος γέρων appellatur Proteus apud Hom. & ἅλιαι θεαὶ marinæ deæ. Il. ω. & σ. ¶ Item vanus, inanis, irritus: (quòd ad potum inutilis ſit aqua marina) vt apud Hom. οὐχ ἅλιον βέλος. Sic οὐχ ἅλιον ἔπος, Il ω.

Ἅλιον, aduerbialiter *pro*, fruſtrà, incaſſum, Il. ν.

Ἁλίως, fruſtra, incaſſum, Soph. in Philoct.

Ἁλιόω, ῶ, vanum reddo. Il. π.

Ἁλιεύς, έως ὁ, piſcator, Hom. Eſt etiam piſcis cuiuſdam nomen, apud Plut.

Ἁλιεύω, F. σω, piſcor, Baſil.

* Ἁλίευμα, piſcatio, Strabo lib. 11.

Ἁλιεία, ἡ, piſcatio, piſcatus, Ariſtot. Pro eodem reperitur & ἁλεία.

Ἁλιευτικός, οῦ, ὁ, piſcatorius, ad piſcationem aut ad piſcatorem pertinens. Ἁλιευτική, ſub. τέχνη, ars piſcatoria. Inuenitur etiam ἁλιευτικόν, & in plur. ἁλιευτικά, pro tractatu ſiue tractatibus de arte piſcatoria, Athen. 7.

Ἁλιάς, άδος, ἡ, nauicula, cymba. Quidam piſcatoriam nauiculam interpretati ſunt, quaſi ab ἁλιεύς deriuatum ſit, apud Ariſtot. lib 4. anim. cap. 34. ἁλιαὶ βάτραχος exp. rana piſcatrix.

Ἁλιάδαι, ῶν, οἱ, propriè piſcatorum filij. Capitur pro ipſis piſcatoribus, Soph. in Aiace.

Ἅλιμος, marinus ſeu maritimus, Heſych. Ἅλιμος ſiue ἅλιμον dicitur etiam quidam θάμνος φραγμίτης, ex eo quòd ἐν παραθαλασσίοις καὶ φραγμοῖς φύεται, vt teſtatur Dioſc. lib. 1. cap. 121. Ἄλιμος autem vide in comp. ex λιμός.

Compoſita.

Ἀγχίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, mari vicinus, ad mare ſitus, maritimus, littoralis δάφνη ἀγχίαλος, Apol.

Ἀμιχθαλόεσσα ἡ, *id eſt*, ἀπρόσορμιστος ἐκ θαλάσσης καὶ δυσόρμιστος. Dicitur ſic Lemnus inſula quoniam eſt ἄμικτος καὶ δυσπρόσιτος τοῖς τὴν ἅλα πλέουσι; ſeu quia οἱ τὴν ἅλα πλέοντες ei nequeunt μιγῆναι.

Ἀμφίαλος, circundatus vel cinctus mari. Epith. inſulæ.

Ἔναλος, idem quod ἐνάλιος, maritimus. Hom. in hymno Apoll.

Ἐνάλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (interdum & εἰναλία fœm. gen.) marinus, Ariſtot. ¶ Item maritimus, Ariſtot. Pro eodem dicitur & εἰνάλιος metri cauſa inſerto ι. vt εἰνάλιοι φῶρες, in Anth. epigr. piratæ.

Ἔξαλος, extans mari, extra mare poſitus, cui epponitur

ὕφαλος,apud Luc. ¶Item è mari exilieus,Oppian. ἔξαλοι ἀίσσουσι.

Εφαλος,& ἐφάλιος,ad mare ſitus,maritimus,Il.β.

131 Πάραλος,maritimus.πάραλος γῆ apud Thuc. ¶Πάραλος, item, nauis apud Athenienſes , quam ad certos tantùm vſus adhibebant , prout varia occurrebant publica negotia. Fuerunt dicti πάραλοι & qui in paralo naue remigabant, ſeu propugnabant, vel etiam Parali nauis vectores. Et pro quibuſuis remigibus, Ariſtoph.in Ranis.

παράλιος , idem quod πάραλος , maritimus,Philo. Dicitur & παραλία,ſub.χώρα,maritima ora. Plut.& metri cauſa παρραλία. παράλιοι ὄρνιθες apud Soph. marinę aues.

Πλησίαλος, maritimus, mari vicinus. Πλησίαλον ſubſt. maritima ora,apud Athen.

Πρωτόαλος , primùm mare expertus. πρωτόπλους , Heſych.

Υπεράλιος,& metri cauſa,ὑπειράλιος,maritimus.q.d qui eſt ſupra mare : mari impoſitus , vel mari imminens:vt ὑπεράλιον πτολίεθρον,Dionyſ.Alex.

Υφαλος,(cui opponitur) ἔξαλος qui eſt ſub mari, ſub mari latens , vel qui eſt intra mare:vt in Epig. ὕφαλος πέτρα. ¶ Per metaph. ſubdolus, verſutus. q.d. ſub pectore latentem habens fraudulentiam: vt ὕφαλον ἦθος,quod & ὕπουλον. ¶ Item aliquantum ſalſus, Dioſc.

Ωκύαλος , velociter per mare currens. Nauis epith. Hom.

¶ *Deriuata ab* ἅλς,*i.ſal.*

Αλιόω, affertur ex Symmacho *pro*, in ſalis modum contero.Vide & in ἅλς,mare.

Αλία, ἡ, vas in quo ſal terebatur , aut in quod reponitur,Heſych.

Αλίαρος ſale condîtus,Euſt.Αλιάδες,vaſa buxina in quibus ſal terebatur,vt ait Iul. Poll.

Αλίζω,F.σω,ſalio,ſale conſpergo,ſale condio.

Αλίζομαι,ſalior.Marci 9.apud Ariſtot.de anim.lib.8. ἁλιζόμενα πρόβατα, oues quę ſalem cum pabulo deuorauerunt. Et ἁλιστὸς ſalitus,in Anth.epigr.Vide & aliam ſignif.in Αλις,ſuprà.

Αλισμὸς,οῦ,ὁ,ſalitura,ipſe actus ſaliendi ſeu ſale condiendi.Item maris iactatio,Bud.ex Dioſc.

Αλινὸς,οῦ,ὁ,qui è ſale eſt,confectus è ſale,Herod.

Αλας,ατος,τὸ,ſal:vt ἅλας ὕει,apud Suid.

Αλυκὸς,οῦ ὁ,ſalus:vt ἁλυκὸν ὕδωρ,apud Ariſtot.

Αλυκότης,ητος,ἡ,ſalſugo,ſalſedo,Theophr.

Αλυκὶς ίδος ἡ,(vt quidam annotant) idem. ἁλυκίδας tamen apud Strabonem ſibi videri appellatas ſalinas ſcribit,Bud.

Αλυκώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,apud Theoph.exp.ſalſus. Scriptum reperitur etiam per λι Item plenus humore ἁλυκῷ,apud Hippocr.

Αλμη,ἡ, ſalſugo,ſalſilago,vel aqua ſalſa. Od. ε. δεύεται ἅλμη, vbi tamen quidam exp.mare. ¶ Item muria, Dioſc. ¶ Item metaph. pro lepôre, venuſtate & vrbanitate. Sic apud Euſt. ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ.

Αλμάδες ἐλαῖαι in muria condîtę oleę.

* Αλμήεις,ſalſuginoſus.ἁλμώδης,Æſch.in ſuppl.

Αλμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſalſuginoſus,Theophr.

Αλμαία,idem quod ἅλμη,muria,apud Dioſc.

Αλμεύω,muria condio,in muria ſeruo. Αλμεύομαι, in muria ſeruor,Dioſc.

Αλμευσις,εως,ἡ, muria,propriè ipſa actio ſeruandi in muria.

Αλμευτὴς οῦ,ὁ,qui in muria ſeruat quæpiam.Exp.& ſalgamarius,apud Dioſc.

Αλμυρὸς,οῦ,ὁ, ſalſus,ſalſuginoſus, ἁλυκός. Homerus,Xenophon. ¶ Item , amarus : vt ἁλμυρὰ δάκρυα.

Αλμυρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſalſuginoſus.

Αλμυρότης,ητος,ἡ,ſalſugo,Alex.Aphrod.

Αλμυρὶς,ίδος,ἡ,idem Theophr.

Αλμυρίζω,ſalis ſaporem refero.

Compoſita.

Αναλος,ſale carens,inſulſus,non ſalitus,Ariſtot.

Αναλτος,vt apud Hippocr.ἄναλτον ἄλφιτον,Galenus exponit τὸ χωρὶς ἁλῶν,καὶ οὐχ ἁλμυρόν, ſalis expers. aliam ſignif.vide & in comp.ex Αλδω,& ἄλθω.

Αναλμος,ου,ὁ καὶ ἡ,non ſalſus:itidem quod ἄναλον.

Εφαλμος,muria condîtus,Plut. 132

Κάθαλος,ſale conſperſus,apud Athen.l.4.

Καθαλμὴς,ſalſus,vel aliquantum ſalſus,Nic.

Μυστάλμης, ου, ὁ, exp.auarus, quaſi victitans è diuiſione ſalſamentorum,à μυστίλλω & ἅλμη.

Νεαλὴς,nuper ſale conſperſus ὁ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένος. Vide & compoſita ab Αλίσκω.

Οξάλμη,acida muria.exp.& acetum ſalſum,Dioſc.

Θυμοξάλμη,(*decomp.*)oxalme cum thymo trito,ſiue confectio ex thymo trito & oxalme,Dioſc.l.5.

Σκοροδάλμη, muria in qua intritum allium,Ariſtoph.

Συναλίζομαι,aff *pro*, κοινωνῶ ἁλῶν καὶ τραπέζης, vt quidam interpr.

Υφαλος,aliquantum ſalſus,Dioſc.

Υφαλμος , ſubſalſus , aliquantum ſalſuginis habens.

Υφαλμύζων ἐπίπαγος, concreta ſalſilago,gelata ſalſugo,apud Dioſc.l.5.

Υφάλμυρος,ſubſalſus,ſalſuginoſus,Dioſc.

Υφαλμυρίζω,aliquantum ſaporem ſalis refero,Plut.

ΑΛΣΟΣ, εος,τὸ, lucus. locus omnis arboribus conſitus,alicui Deo conſecratus:Plut.ἐν ἄλσεσι θεῶν καὶ λειμῶσιν ἱεροῖς. Sunt qui ἄλση exp.ſaltus vel nemorum ſaltus.Euſtathius deducit ex ἅλλομαι,quòd ſtirpes & arbores ibi ſponte ſaliant,*id eſt*,creſcant.

Αλσώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, vt ἀλσώδεις τόποι, apud Athen loca lucorum amœnitatem imitantia. Dicuntur etiam ἀλσώδη quę per lucos meliùs proueniunt,quaſi lucis accommodata.

Αλσηίδες νύμφαι,nemorum nymphæ,Apoll.Rhod.

* Αλσηΐτις, idem quod Αλσήεις, nemorum nympha. Cam.ſuper Soph.Trac.

* Εναλσὴς,pulchros habens ſaltus,Strabo.lib.3.

Αλσίνη,ἡ, alſine, herba ita vocata quòd in lucis naſcatur,Dioſc.l.4.& Theophr.

ΑΛΥΗ,ἡ,lignum cui inſigitur ſtiua,Poll.l.2.

ΑΛΥΩ, F. σω , errabunda mente afficior & incerta, impotentíque conſilio , mœrore confectus & ob id inquietus oberro, vt interpretatur Bud. Lucianus de Tyr. ἡ δὲ περὶ τὰς ὄχθας ἀλύουσα,καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀπολλυμένη. ¶ Item erro , oberro & temerè exſpatior. Plut.Euſtathius inter alia ſignificare ait ἐν ἄλῃ καὶ παρέσει τὴν ψυχὴν ἔχειν. ¶ Item animo concido, & langueo præ conſilij inopia & mœrore , vt apud Plutarch. in Cicerone , αὖθις δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατῄει εἰς θάλασσαν , quaſi ſpe deplorata confectus. ¶ Interdum (inquit Plut.de poet.aud.) ſignificat δάκνεσθαι (morderi , angi , vel ringi animo) καὶ ἀπορεῖσθαι , anxium eſſe : vt apud Hom. Ως ἔφαθ' ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο· τείρετο δ' αἰνῶς. Od. ι. Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων, Bud. exp. ſtomachans. ¶ Item,gaudeo,exulto, ſuperbio. Odyſſ. σ. Η ἀλύεις ὅτι Ιρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην ; an ſuperbis quòd Irum mendicum ſuperaueris ? vel,an te gaudio effers ? Sic & Soph. ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν, permittite me ſic lætari. ¶ Significat etiam , inſanio, ſecundùm veteres , vt tradit Euſtathius. ¶ Item, μηδὲν πράττω. Nihil ago,otioſus ſum , viuo in otio, vt apud

vt apud Plut. in Romulo, ἀλύων ὑπὸ χολῆς, & ἀλύειν χολῆς οὔσης, in Artoxerxe.

* Ἀλύειν, quidam (Euſtathio teſte) aſpirandum contenderunt, quum ſignificat ἐπαίρεσθαι, i. efferri, tenuandum autem pro λυπεῖσθαι, mœrore affici. Suidas quoque tradit pro χαλεπῶς φέρειν aſpirari, ἀπὸ τ ἄλεας: pro ægrè ferre, tenuari. Alibi teſtatur idem Euſtath. ſcribi ſolitum ἀλύειν cum ι.

Ἀλυσμὸς, idem quod ἄλυς, anxietas animi, mœror.

Ἀλυσμώδης, is qui eſt in ἀλυσμῷ, ὁ ἀλύων, Hipp.

* Ἀλυσις, idem quod ἀλυσμός. Gal. in lex. Aliam ſigni. vide in comp. ex λύω.

Ἄλυς, ὁ vel ἡ, oberratio & exſpatiatio quæ temerè fit, vt ab iis qui non habent quod agant. Plut. ¶ Item anxietas mentis, mœror. Plut.

Ἀλύσσω, anxius ſum, vel anxio ſum animo. indignor. Ant. Rabie percitus ſum, inſanio. ¶ Item tremo. Heſych. Vide Euſtathium in hunc verſum 70. Homeri Iliad. χ, Οἵ κ' ἐμὸν ἀμφὶ μάχη πόνεες ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ. Hinc Ἀλαλύκτημαι, præt. paſſ. ab ἀλυκτῶ facto ex ἀλύσσω, interiecta ſyll. λα. niſi malis ab ἀλύκτημι.

Ἀλυσθαίνω, imbecillus ſum, viribus ſum caſſus. Heſych. Euſtath. Scribitur & ἀλισθαίνω, Nic.

Ἀλυστάζω, idem quod ἀλύω. Heſych.

Ἀλύσκω (vnde ἀλυσκάζω) deductum itidem ab ἀλύω quidam tradiderunt, quod negat Etymologicus. vide in Ἀλέω vito.

Ἀλυθμαίνω, Heſychio eſt ἀλύω, ἀπορῶ, animo ſum perplexo & dubio. ¶ Item χαίρω, gaudeo.

Ἀλύζω, idem cum ἀλυθμαίνω & ἀλύω.

Ἀλύζεται, apud Hippocr. ῥιπτάζεται, ἀπορεῖται. Gal.

Ἀλυκτοσύνη, Heſych. exp. ἀκοσμία, Incompoſitus ſtatus, tumultuatio.

Ἀλυκτάζω, exp. metuo, anxius ſum. apud Herodot. Bud. exp. animo concido, conſternatus ſum.

Ἀλυκτέω, Erotianus apud Hippocr. exp. οὐκ ἠρεμῶ, non ſum quietus. vide & in comp. ex Λύω.

* Συναλύω, ſimul vagor, & temerè exſpatior. Plut. in Ant.

ΑΛΦΑ, primæ alphabeti Greci literę nomen. Accipitur & pro eo qui primas teneat aliqua in re, vt initio libri dictum eſt.

Ἀλφω, vel Ἀλφαίνω, inuenio, ab alpha deductum ſecundùm nonnullos, ſecundùm quoſdam contrà, ἄλφα ab ἀλφαίνω. Verbo ἀλφαίνω vtuntur apud Suidam Eupolis & Ariſtophanes & Menander. Habetur & apud Euri. in Medea, φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Ἀλφω autem habetur. Odyſſ. ο, ὁ δ' ὑμῖν μυρίων ὦνον Ἀλφοι, & alibi.

Ἀλφαίνω, pro eodem dicitur, apud Heſych.

Ἀλφαίω, idem quod ἀλφαίνω ſiue ἀλφάνω. Heſyc.

Ἀλφαδέω ῶ, idem apud Heſych.

Ἀλφάζω, excogito, νοῶ, ἐπινοῶ, Varinus.

Ἀλφέω ῶ, inuenio. idem quod ἀλφαίνω, & ſequentia.

Ἀλφὴ, exp. inuentio. item honor.

Ἀλφηστὴς οῦ, ὁ, inuentor, excogitator. Heſiodus, ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν. Dicuntur autem generali epitheto homines ἀλφησταὶ, quod artes & ſcientias inuenerint. Sic item dicuntur (vt ſcribunt Etymol. & Heſychius) honorarij viri. ¶ Item piſces quidam, à quibus homines etiam petulantes & in venerem procliues appellati fuerunt ἀλφησταί. vide Athen. Etymol. & Euſtathium.

Compoſita.

Ἀναλφάβητος, qui ne ἄλφα quidem nouit, illiteratus, apud Athen. lib. 4.

Ἐξάλφω, idem quod ἄλφω. Heſych.

ΑΛΦΙΤΟΝ, οῦ, τὸ, farina hordeacea, propriè: vt ἀλεύρον, triticea. Plat. Hom. Budæus annotat ex Etymologiſte & Dioſcoride ἄλφιτον eſſe pultem, vel farinam hordeaceam, prius toſto hordeo: vt ὠμήλυσιν ex crudo: & Plinium ἄλφιτον polentam identidem vertere. ¶ Ἀλφιτα (plur. num.) victus, ad victum neceſſaria, vt τὰ ἄλφιτα ἐκποϱίζειν, victum ſuppeditare. Reperitur apud Ariſtophan. ἄλφιτα pro οὐσία: vbi dicit, ἐπὶ κήδη τῶν πατρῴων ἀλφίτων.

Ἀλφι, per apocopen pro ἄλφιτον apud poetas interdum reperitur, vide Heſyc. & Suidam.

Ἀλφιτεὺς, έως, ὁ, farinam faciens. Suid.

Ἀλφιτεῖον, ου, τὸ, piſtrinum. Bud. ex Polluce.

Compoſita.

Διαλφιτόω, ῶ, farina conſpergo. Ariſtoph. in nub.

Ἐπαλφιτόω, idem apud Athen. lib. 10.

Πολυάλφιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt πολυάλφιτος κριθή, Theophr. hordeum multam farinam reddens.

ΑΛΦΟΣ, οῦ, ὁ, albæ vitiliginis ſpecies. vide Celſ. li. 5. c. 28. & Dioſ. 3. cap. 52.

ΑΛΩΠΗΞ, εκος, ἡ, vulpes. Ab ἀλῶ (i. decipio) & ὤψ, ὠπὸς, oculus ita nominata, à fallendis oculis. ¶ Metaph. homo aſtutus: aliquando etiam fraudulentus. Lucæ c. 13. ¶ Item vulpecula quædam volucris Ariſt. lib. 2. de animal. ¶ Item piſcis quidam. ¶ Item, genus quoddam ſaltationis, apud Heſych. ¶ Item alopecia. Callim. vide ἀλωπεκία. ¶ Item ἀλώπεκες partes quędam carnium muſculoſæ circa clunes, inquit Bud. Alij exponũt interiores lumborũ muſculos, ex Poll.

Ἀλωπὸς, exp. aſtutus, fraudulentus. Heſyc. ex Soph.

Ἀλωπέκιον, ου, τὸ, vulpecula.

Ἀλωπεκὶς, ίδος, ἡ, catulus vulpis. Item canis è vulpe & cane progenitus, qui & κυναλώπηξ, teſte Xenoph. in Cyneg. ¶ Item, vitis genus, quæ vnde nomen acceperit, indicat Plin. lib. 14. c. 3.

Ἀλωπεκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vulpinus. Item aſtutus & fraudulentus more vulpis. 134

Ἀλωπεκῆ ἡ, vulpina pellis. Ex Ἀλωπεκέη per contract. Et metaphor. pro aſtutia ſeu fraudulentis artibus. Plut.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, q. d. vulpinaris.

Ἀλωπεκίζω, vulpinor, aſtutè ago, fraudulenter ago, dolis vtor. Ariſtoph. in Veſpis.

Ἀλωπεκία ἡ, defluuium capillorum, aut generaliter pilorum. vide Gal. ¶ Item vulpis latibulum ſeu cauernula. Heſyc. & Etym. exp. & galea, à Suida.

Ἀλωπεκίασις, idem quod ἀλωπεκία

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, piſcis quidam ex genere τῶν σελαχίων. Plin. lib. 32. cap. 11. & Athen. l. 8.

Compoſita.

Κυναλώπηξ, q. d. caniuulpis.

Πιθηκαλώπηξ, q. d. vulpiſimia.

Χηναλώπηξ, q. d. vulpanſer.

ΑΛΩΣ, ω, ἡ, area, in qua teritur ſeu trituratur frumẽtum. Xen. Etymologiſtes ſcribi dicit, παρὰ τὴν τῶν ἀσταχύων συνάθροισιν. ¶ Item corona, circulus ſiderum, Ariſtot. de mundo. Exp. etiam circulus apparens circa ſolem & lunã. Secundùm Heſyc. ſolis aut lunæ circunferentia. Item clypei circunferentia & orbis apud Æſchyl. Item circulus in oculis inter σφενδόνην & ἶριδα. vide Iul. Poll.

Ἀλωεινὸς, οῦ, ὁ, arealis, cuius vſus eſt ad areas. Anth. ep.

Ἀλώϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. vt ἀλώϊα ἔργα, apud Nic.

Ἀλῶα, feſtum Athenis in honorem Cereris agi ſolitum: ab agricolis iam comportatis frugibus.

Ἀλωὰς, άδος, ἡ, Cereris epith. q. d. arealis.

Ἅλων, ωνος, ἡ, area. idem quod ἅλως. Matth. 3. & Luc. 3. Reperitur etiam ſcriptum ἀλῶνος.

Ἀλωνίζω, in area verſor ſiue commoror. Heſyc.

Αλωνία,ἡ, idem quod ἅλων, Athe. Exponitur & tanquam fœm. ab ἀλώνιος, quæ area eſt, vel ex area.

Αλωὰ vel ἀλωὴ, area. idem quod ἅλως & ἅλων. vt ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ apud Heſiod. ¶ Item locus vitibus aut arboribus conſitus, vinea, arbuſtum, viridarium. Item campus frumentarius. Vel ſata, ſegetes, vt quidam exponunt, Il. ι. Reperitur etiam cum ſpiritu aſpero, ſicut & ἅλως, ἅλων, ἁλωνία.

Αλωεὺς, έως, ὁ, qui in area frumentum terit. Pro vinitore etiam accipi volunt & generaliter pro agricola. Citatur ex Nonno.

Εὐρύαλως, ωος, & εὐρύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) latam ſeu amplam aream habens, latus, amplus. Nonn.

ΑΜΑ, (*aduerb. temporis*) vnà cum, ſimul cum, eodem tempore. Cum dat. ἅμ' ἠελίῳ, apud Aratum, pariter cum ſole, ſimul cum ſole. ἅμ' ἐμοὶ, apud Ariſtophan. mecum. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, apud Xen. ſimul atque dies illuxit, diluculo, prima luce. ¶ Cum ſubiunctiuo. ἅμα ἂν ἡβήσῃ, apud Plat. ſimulátque ad pubertatem venerit. ¶ Cum participio. Xen. Hell. 4. ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐξέδυεν, dũ hæc diceret, inter loquendum. ¶ Sequente καὶ, variè exp. Dem. ἅμα ἀκηκόαμέν τι καὶ καθέσταμεν, ſimulatque audiuimus aliquid, conſtitimus. ¶ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, ſimul dictum & factum, vel dictum factum.

Αμυδις, Æolicè idem quod ἅμα, ſimul, vnà, pariter. Od. ξ Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. ¶ Quidam etiam exp. ἐξαίφνης.

ΑΜΑΙΜΑΚΕΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, quidam exp. ὁ ἄγαν μαιμάων, qui animo eſt in prælia admodum prono. Alij exp. inexpugnabilis, indomitus, inuictus, deriuantes itidem à μαιμάομαι, impetum facio, & α, particula augmenti. vt Il. ζ. Χίμαιραν ἀμαιμακέτην & He-
135 ſiod. ἀμαιμάκετον πῦρ. Nonnulli exp. immenſus, deriuantes ex μῆκος, vnde fit μάκος, μάκετος, μαιμάκετος, ἀμαιμάκετος. Sic Od. ξ. ἱστὸς ἀμαιμάκετος νηός. vide Euſt. & Etym.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ, ας, ἡ, dicta fuit capra cæleſtis, à qua lactatum fuiſſe Iouem perhibent. Callim. Eius cornu omnium rerum copia abundaſſe fertur: vnde prouerb. Ενθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν Αμαλθείας κέρας ἀγρός. Allegoricè & tranſlatè Cic. ad Attic. lib. 1. epiſt. 12. dicit Cæſis apud Amaltheam tuam victimis. Ab eodem Cic. Αμάλθεια & ἀμαλθεῖον dicitur bibliotheca omnis generis libris referta. vt epiſt. 15. eiuſdem libri.

Αμαλθεύειν ditare, propagare aut nutrire in modum τοῦ τῆς Αμαλθείας κέρατος. Heſych. & Etym.

ΑΜΑΛΛΑ, ἡ, manipulus, faſciculus manipulorum. Citatur ex Sophocle. παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας. ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι, vt ſcribit Euſt. quæ apud Etym. habentur.

Αμαλλεύω, in manipulos colligo, εἰς ἀμάλλας δεσμῶ ab Euſt. exp. δραγματεύω.

Αμάλλιον, ου, τὸ, funis ad ligandas ἀμάλλας. Euſt.

ΑΜΑΛΟΣ, ου, ὁ, mollis, tener. Item debilis, imbecillis. Reperitur & ἁμαλὸς cum ſpiritu aſpero, Il. χ. Αρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν.

Αμαλῶς, molliter, imbecillè. Exp. etiam, μετρίως, εὐκόλως, ἁπλῶς, ab Etym. & Heſych. Quid ſignificet Hippocrati, vide in Gal. lex.

Αμαλόω, ῶ, aboleo, ἀφανίζω Heſych.

Αμαλάπτω, perdo, corrumpo. Propriè, corrumpo velut tenerum quiddam & molle. Lycoph.

Αμαλδύνω, idem quod ἀμαλάπτω, itidẽ ab ἀμαλὸς deductum, vt vult Euſt. ¶ Capitur & , *pro*, demolior euerto, ſolo æquo. vt Il. μ. Τεῖχος ἀμαλδῦναι. Exp. & deleo, oblitero.

Αμαλδύνομαι, corrumpor, euertor, deſtruor, Il. η.

Αμάνδαλον, etiam fit ab ἀμαλδύνω, ex quo fit primùm ἀμάλδανον, euanidum, abolitum: deinde per tranſpoſitionem literarum ἀμάνδαλον: quo vtitur Alcæus.

Αμανδαλόω, ῶ, aboleo, lædo. Heſyc.

Απαμαλδύνω (*comp.*) dicitur itidem *pro*, perdo, corrumpo, aboleo. Greg. in Carm.

ΑΜΑΜΥΞ, vuæ genus quoddam. Quidam exp. vitis arbuſtiua quæ arbores ſcandit. vide Heſych. & Suidam qui dicit hoc vocabulum legi apud Epicharmum & Sapphonem. vide & Etym.

ΑΜΑΝΙΤΑΙ, οἱ, dicuntur fungi quidam, apud Dioſc. Oribaſ. P. Æginet. Nic. Myrepſum.

ΑΜΑΞΑ, ης, ἡ, currus, plauſtrum. Εξ ἁμάξης λαλεῖν, vide Eraſm. reperitur etiam ἄμαξα cum tenui apud Heſiod. δούρατ' ἀμάξης ¶ Item ἅμαξα, ſeptentriones, à figura plauſtri, Il. σ

Αμαξήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, plauſtrarius, plauſtralis. Eurip.

Αμαξία vel potius ἁμαξιά, ἡ, via, qua plauſtrũ agitur.

Αμαξιαῖος, ου, ὁ, plauſtralis, plauſtrum implens, Xen.

Αμαξικὸς οῦ, ὁ, plauſtralis, carpentarius.

Αμαξιτὴς ου ὁ plauſtralis, curulis. in Epig.

Αμαξιτὸς, οῦ, ἡ, via vehicularis, via plauſtraria, via per quam agitur currus vel agi poteſt. apud Herodotum, ſpatij quantum opus eſt ad agendum currus. Vnde & ſic appellata fuit via publica, Il. χ, & Xen. Hell. 2.

Αμάξιον, ου, τὸ, plauſtellum. apud Suid. Heſ. & Euſt.

Αμαξεὺς έως ὁ aurigator, auriga Heſych.

Αμαξεία, ἡ, ſarcina quę vehitur plauſtro. Suid.

Αμαξεύω, plauſtrum duco, aurigor. Plut.

Αμαξεύομαι, plauſtro vehor.

Αμαξεύειν, idem quod ἅμαξα κατὰ παραγωγήν Euſt.

Αμαξὶς, ίδος, ἡ, ploſtellum, paruus currus. Ariſto. ¶ Item placentæ genus. ſchol. Ariſtoph.

Compoſita.

Ανεμάξευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἀνεμάξευτος τόπος, locus per quem agi plauſtra nequeunt. q. d. plauſtris imperuius Herodot. 136

Εξαμάζω, aff. *pro*, conuitior. quaſi de plauſtro conuitia fundo.

Καταμαξεύω, curru tero, currũ agito per. vnde ὁδὸς καθημαξευμένη, via plauſtris trita. Hinc per metaph. καθημαξευμένον dicitur quicquid eſt tritum, triuiale. Scribitur & καταμαξεύω.

ΑΜΑΡΑ, ἡ, & Ionicè ἀμάρη, aquæ ductus, ſulcus in prato vel horto per quem aqua ducitur irrigandæ terrę gratia. Hom. A quibuſdam exponitur etiam, cloaca, meatus ſubterraneus. Exp. etiam meatus: & foſſa. Αμάραι Etymologo ſunt etiam cauitates illæ & meatus in auricula: metaphoricè ἀπὸ τῶν ὀχετῶν δι' ὧν τὸ ἐν τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ: per eas enim, veluti canales & tubulos ſordes & retrimenta capitis deferuntur.

Αμαρία & ἀμαρὶς, idem cum ἀμάρα.

Αμαραῖον ὕδωρ, aqua quę per ἀμάρας ducitur, aqua per aquę ductus influens. Theophraſt.

Αμαρεύω, permeo more aquarum quę per aquarios ſulcos deriuantur. ab Heſych. exp. διοδεύω.

Αμάρευμα, aquę aut ſordes quæ per aquarum ſulcum defluunt. Exp. & cloaca. Heſych.

Αμαρεῖν, idem Heſych. exp. ſequi: more nimirum aquæ quæ per aquarium ſulcum τοῦ ὀχετηγοῦ ductum ſequitur.

ΑΜΑΡΑ-

ΑΜΑΡΑΚΟΣ, ου, ὁ, ſiue Αμάρακον, ου, τὸ, amaracus ſeu amaracum : herbę nomen eſt, quę & σάμψυχος ſeu σάμψυχον dicitur: vt Dioſc. teſtatur l.4.c.47.

Αμαράκινος, ου, ὁ, amaracinus, ex amaraco confectus, aut amaraco condîtus, Dioſc.

Αμαρακόεις, εντος, ὁ, amaraco ſimilis, Nic. in Ther.

ΑΜΑΡΤΑΝΩ, F. ἁμαρτήσω, Aor.2. ἥμαρτον, aberro: vt apud Iſocr. ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, aberrare à via. Item aberro, non attingo ſcopum aut metam. Il.ρ. τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν. Item, ἀποτυγχάνω, fruſtror: vt ἁμαρτὼν τῆς ἐλπίδος, qui fruſtratus eſt ſua ſpe. ¶ Item erro, fallor, hallucinor, erratum committo. Plato Pol. 1. ἁμαρτάνουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τοῦτο, in hoc errant homines. Et cum accuſ. apud Gal. ad Gl. 2. ἄμφω δ' οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν ἁμαρτάνουσι. ¶ Item pecco, delinquo, peccatum admitto: Thuc. ἁμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς, multa in nos peccat. Ponitur etiam abſolutè apud Hom. Iſocr. & alios.

Αμαρτάνομαι, peccor. ἁμαρτάνεσθαι dicitur quod peccatur, quod perperam ſeu improbè fit aut dicitur. ¶ Apud Porphyr. ἡμαρτημέναι γραφαὶ, deprauatæ ſcripturæ. Interdum imperſonaliter ponitur ἁμαρτάνεται, vt Lat. peccatur. ¶ Item ἁμαρτάνομαι, priuor. ι, Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, me priuatum iri oculis.

Αμάρτημα, τὸ, erratum, peccatum, lapſus. Ariſtot. rhet. 1. ait ἁμαρτήματα eſſe quę non committuntur improbitate, & quæ non ſunt παράλογα vide eundem & Eth. 5.

Αμαρτητικὸς, οῦ, ὁ, offenſator, qui ſæpe offendit in re aliqua, errare ſolitus in re quapiam, Ariſtot.

Αμαρτὰς, άδος, ἡ, apud Iones idem quod ἁμαρτία ſiue ἁμάρτημα, vt ἁμαρτάδα ἀζήμιον, apud Dionyſ. Hal.

Αμαρτηρὸς, οῦ, ὁ, erroneus, Bud.

Αμαρτωλὴ, peccatum, Theogn.

Αμαρτωλὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, peccator, vel peccatrix. In nouo Teſt. ponitur *pro*, qui peccatis eſt deditus.

Αμαρτία, ἡ, error, peccatum, delictum, Iſocr. & alij.

Αμαρτέω, ῶ, vide ὁμαρτέω.

Compoſita.

Αναμαρτησία ἡ, non peccare aut peccauiſſe, vel peccare non poſſe.

Αναμάρτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non peccauit, Gal. Item qui peccare nequit, Plat. Dicitur etiam, τὸ ἀναμάρτητον
137 pro ἀναμαρτησία, ſeu ἀναμάρτητον εἶναι. Res etiam aliqua & actio dicitur ἀναμάρτητος, in qua nihil peccatum eſt vel peccatur, Xen. Pæd. 8.

Αναμαρτήτως, ſine peccato, rectè & iuſtè, Xen.

Αφαμαρτάνω, aberro, ἀποτυγχάνω, Antiph.

Διαμαρτάνω, aberro, vt διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Thuc. ¶ Item aberro, aſſequi nequeo vel efficere quod conor, excido, Iſocr. Interdum pro erro, hallucinor. Sic γλῶττα dicitur διαμαρτάνειν apud Iſocr.
διαμαρτία ἡ aberratio. item error, Plat.

Εξαμαρτάνω, erro, pecco. Plato de rep. 1. ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει. Et *pro*, aberro, non aſſequor: eique opponitur κατορθῶ, apud Iſocr. ¶ Item pecco, delinquo, admitto aliquid in quempiam, iniuria afficio. ταῦτα ἐξαμαρτάνω εἰς σε, vel περί σε apud Iſocr. ¶ Item, peccare facio: vt 4 Reg. 10. ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ισραήλ.

Εξαμαρτάνομαι, cuius potius vſurp. præt. ἐξημαρτημένος pro mendoſo & in quo erratum ſit, Ariſt.

Εξημαρτημένως, mendoſè. Item perperam, Plat.

Decomp. Απεξαμαρτάνειν, peccare, delinquere.

Προεξαμαρτάνω, idem quod προσεξαμαρτάνω, vel etiam ἁμαρτάνω.

Προσεξαμαρτάνω, præterea erro, Gal. ad Glauc. l. 1.

Συνεξαμαρτάνω, vnà erro, vnà delinquo, Iſoc.

Νημερτὴς, verus: q.d. in quo dicendo non erratur. Il. α. Ponitur νημερτὲς aduerbialiter etiam pro verè.

Νημερτέως, verè. Od. ε. Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω.

Παραμαρτάνω, aberro.

Συναμαρτάνω, ſimul erro, vnà erro, apud Phal.

ΑΜΑΡΥΣΣΩ, ſplendeo, fulgeo: Heſiod. in Theogn. ἐκ δέ οἱ ὄσσων Θεσπεσίης κεφαλῆσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε, ex oculis fulgebat ſeu micabat.

Αμαρυγὴ, ῆς ἡ. & Αμάρυγμα, ατος, τὸ, ſplendor, fulgor, ſeu micans fulgor, micantes radij. ἀμαρυγαὶ ὀφθαλμῶν (apud Apoll. Rhod. Argon. 2.) ſunt crebræ vibrationes & micationes oculorum, ſeu συνεχεῖς κινήσεις. Et ἡλίου ἀμάρυγμα apud eundem Argon. 4. Sic & Heſiodus, Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα, charitum micantes & vibrantes oculos. Minus propriè ποδῶν etiam ἀμαρύγματα dicuntur & ἀμαρυγαὶ quum aliquis tam celeriter in curſu mutat pedes vt iis micare videatur. ¶ Αμαρυγαὶ, dicuntur etiam frontis caperatæ rugę, apud Pollucem libro 2. alio nomine ῥυτίδες dictæ. ¶ Αμάρυγμα, Suidę eſt etiam εἴδωλον.

ΑΜΑΥΡΟΣ, οῦ, ὁ, obſcurus. qui non bene videtur & apparet: interdum etiam euanidus & ſimilis ei qui extinguitur: vt ἀμαυρὸν λυχνίδιον, apud Luc. lychnus obſcurus & parum lucis prębens. Metaphoricè quoq; vſurpatur. Plut. in Publ. ἀμαυρότερος πρὸς δόξαν, obſcurior & ignobilior. Dicitur & ἐλπὶς ἀμαυρὰ, ſpes obſcura, & non penitus certà, Arrianus.

Αμαυρῶς, obſcurè & ita vt oculis vix percipi queat: metaph. & generalius, ita vt vix ſentiatur, Plut.

Αμαυρόω, ῶ, obſcuro, obfuſco, ſeu infuſco, oblitero, & tantùm non extinguo. Itidémque ἀμαυροῦνται dicuntur ea quę diſparere & deliteſcere incipiunt, paulatímque euaneſcunt obruta tenebris. Item metaphoricè ἀμαυροῦνται quæ euaneſcunt & diſpereunt, paulatímque in nihilum rediguntur. Ariſtot.
Plutarchus in Pericle, ὑπὸ πλήθους ἠμαυρωμένους τὸ 138
ἀξίωμα, à multitudine orbatos ſua dignitate.

Αμαύρωσις ἡ obſcuratio, metaphor. etiam, hebetatio & obtuſio, Dioſc. lib. 7. cap. 17.

* Αμαυρότης, obſcuritas, Polemo in phyſ.

Αμαυρωτικὸς οῦ, ὁ, obſcurandi vim habens: ſeu obſcurans, & hebetans.

Μαυρόω ῶ, per aphæreſin pro ἀμαυρόω, obſcuro: item deleo, extinguo, peſſundo, Heſiod.

Μαυρὸς, pro ἀμαυρὸς, Heſych. & Suid.

Εξαμαυρόω, ῶ, (*comp.*) obſcuro, oblitero.
Εξαμαύρωσις obliteratio, Plut.

* Επαμαυρόω, idem quod ἀμαυρόω, obſcuro.

ΑΜΑΩ, F. ήσω, meto: Ariſtoph. in Eq. ἀλλότριον ἀμῶν θέρος, alienam metens meſſem. ¶ Item colligo, accumulo, Il. ω. ¶ Item abſcindo, demeto, Heſiod.

Αμάομαι, ῶμαι, metor, Theoph. Frequentius vſurpatur in ſignif. actiua pro ἀμᾶν, Heſiod. ¶ Item metaph. fructum & vtilitatem decerpo: vt Plut. ἀντὶ ταύτης (ἔφη) τῆς διαίτης τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα, fructum libertatis decerpimus, fruimur libertate.

Αμητος, ου, ὁ, meſſis, ea quæ metuntur, vel collectio frugum. Item ipſa metendi actio Heſio. Luc. περὶ καιρῶν ἀμήτου, de metendi temporibus. Αμητὸς οῦ, ὁ, meſſis tempus, tempus reconditionis frugum καιρὸς ἀμήτου, Heſych.

Αμητὴρ, ῆρος, ὁ, meſſor: Il. λ. Αμήτειρα, ἡ, mulier quę metit.

* Αμητήριον. Inſtrumentum quo ad meſſem vtimur.

Ἀμὴ, ῆ, exp. falx meſſoria. Item ſarculum, ſeu rutrum, Æſch. Reperitur & aſpiratum ἁμή. Eſt etiam hauſtorium inſtrumentum, apud Plut. in lib. de ſol. animal.

Compoſita.

Ἀπαμάω, ῶ, vel potius ἀπαμάομαι, ῶμαι, demeto, Heſy.
Διαμάω, ῶ, & διαμάομαι, ῶμαι, demeto. Et metaphoricè interdum, pro abſcindo. Il. γ. v. 359. Polyb. autem διαμήσασθαι dixit *pro*, euertere & accumulare, vt Bud. ſcribit.
Ἐξαμάω, ῶ, & ἐξαμάομαι, ῶμαι, demeto, abſcindo, Soph.
Ἐπαμάω, ῶ, vel potius ἐπαμάομαι, ῶμαι, colligo, coaceruo, accumulo metentium more. Xen. ἐπαμήσασθαι γῆν, terram aggerere.
Καταμάομαι, ῶμαι, accumulo, aggero, Il. ω.
Περιαμάω, ῶ, circumcirca meto, ſeu demeto, Heſych.
Προσαμάω, ῶ, vel potius προσαμάομαι, ῶμαι, inſuper aggero vel accumulo.
* Ὑπαμάω, demeto, Nic. in ther.
Ἀντιπροσαμῶμαι, (*decomp.*) è contrario aggero, Xen.
* Ὀψαμάτας, veſpertinus meſſor, pro ὀψαμήτης Theocr.
Πυράμη, ῆ, falx qua triticum demetitur, falx meſſoria.
Πυραμητὸς, meſſis tritici, vel tempus meſſis.

ΑΜΒΗ, ης, ἡ, exp. ſupercilium petrę, ſuperciliosa eminentia petrę. Hippocr. Galen ſcribit τὴν ἄμβην & τὸ σκέπαρνον Hippocrati eſſe εἴδος τῆς περιβολῆς τῶν ὀθονίων. Item comment. in lib. Hippocr. de artic. meminit etiam μηχανικῆς τινος ἄμβης. Cur autem ἄμβης nominetur, illum conſule comment. in librum de articulis.
Ἀμβὼν, ωνος, ὁ, idem quod ἄμβη, Heſychius teſtatur Æſchylum ἄμβωνας vocaſſe accliuitates & faſtigia montium. Dicuntur ἄμβωνες etiam τὰ χείλη τῶν λοπάδων inquit Ælius Diony. παρὰ τὸ ἐν ἀναβάσει εἶναι, quaſi ἀνάβωνες, inquit Etym. vide Euſtat. & Poll. lib. 6. c. 6. & Athen. lib. 11. & Erotianum. ¶ Pro pulpito aff. ex concilio Laodic. can. 14.

ΑΜΒΙΞ, ικος, ὁ, ab Heſychio exp. olla, cadus, à Plin. calix, interpretante verba Dioſcoridis quę ſunt lib. 5. c. 110. Itidem ab Athenęo numeratur in poculorum cenſu, lib. 11.

---

139 ΑΜΒΛΥΣ, εῖα, ὁ, obtuſus, hebes, propriè de ferro cuius acies eſt obtuſa, Plut. transfertur ab acie ferri ad aciem oculorum. vnde ἀμβλὺ ὁρᾷν. ¶ Metaph. languidus, remiſſus: vt ἀμβλὺς πρὸς δρόμον, Eurip. remiſſus ad curſum, non acer.
Ἀμβλύτατα, *aduerb.* obtuſiſſimè, Plat. de leg.
Ἀμβλύτης, ητος, ἡ, obtuſitas, hebetudo. Item, tarditas, remiſſio animi, per metaph.
Ἀμβλύνω, obtundo, retundo, hebeto. Cum accuſ. ¶ Item, tardo, & impetum frango, & retundo, Plut.
Ἀμβλύνομαι, obtundor, hebetor. Item metaphoricè, ſicut & actiuum, Thuc. lib. 2.
Ἀμβλυντικὸς, ἡ, ὁ, hebetandi vim habens, Dioſc.
Ἀμβλυώττω, cæcutio, caligo, allucinor, ſum luſcioſus, non cerno acutum, Luc.
Ἀμβλυωγμὸς, ὁ, hebetudo & obtuſio viſus, oculorum retuſa acies, & veluti cæcutientia, Hippocr.
Ἀμβλυασμὸς, reperitur pro eodem apud eundem.
Ἀμβλώσσω, etiam dicitur pro ἀμβλυώττω, & ex eo factum eſt, ablato per ſyncopen υ Nicand. ¶ Item abortior, abortiuum pario. Vide ἀμβλόω.
Ἀμβλυειδὴς, εος, ὁ, idem quod ἀμβλὺς, Arat.
Ἀμβλόω, ῶ, F. ώσω, hebeto, idem quod ἀμβλύνω.
¶ Item, abortior, abortiuum pario: ſed frequentius vſurpatur comp. ἐξαμβλόω. Dicitur ſecundùm Euſtat. mulier ἀμβλῶσαι, quaſi ἀναβάλλειν ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον.
Ἀμβλόομαι, οῦμαι, hebetor, hebeſco, Theophr.
Ἄμβλωμα, τὸ, vel ἄμβλωσις, εως, ἡ, obtuſio & hebetatio. ¶ Item, abortio, partus abortiuus, partus abortiui infantis. ἀμβλώσεως κινδύνους apud Greg. abortionis pericula.
Ἀμβλωθρίδιον, ου, τὸ, idem quod ἄμβλωμα, fœtus abortiuus. Item medicamentum quod abortum prouocat, vel ad partum abigendum, ſiue elidendum.
Ἀμβλώσκω & ἀμβλίσκω, idem quod ἀμβλόω. Plato, καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξῃ ἀμβλίσκειν ἀμβλίσκουσι, faciunt abortiri. Ἀμβλύσκω etiam legitur apud Heſych. in eadem ſignif.
Ἀμβλυσκάνω, idem apud Poll.

Compoſita.

Ἀπαμβλύνω, hebeto, obtundo: ſeu hebetiorem & obtuſiorem reddo. vnde ἀπαμβλύνεσθαι εἰς τὰ πράγματα dicitur cuius veluti acies ad res gerendas neceſſaria obtunditur, Plut. Item, acuo, id quod obtuſum fuerat, acutum reddo quod fuerat hebetatum, ſeu hebetudinem demo, Suid.
Ἀπαμβλόω, idem quod ἀμβλόω, Plut.
Ἐναμβλύνω, hebeto & obtundo in.
Ἐξαμβλόω, apud Ariſtophan. & Plat. idem quod ἀμβλόω.
Ἐξάμβλωσις & ἐξάμβλωμα, abortus, Hippocr.
* Ἐξαμβλώττω, abortio, abortum pario, Dioſc.
Ἐξαμβλίσκω, & ἐξαμβλώσκω, abortio, abortum facio ſeu pario. illud apud Ælianum, hoc apud Dioſc.
* Ἐξαμβλύνω, contundo, impetu frango, Dioſc. lib. 1.
Ἐπαμβλίσκω τοὺς καρποὺς aff. *pro*, excutio immaturos fructus, reddo præcoces fructus.
Καταμβλύνω, hebeto, obtundo, Soph.
Κοράμβλη, ῆ, braſſica: vtpote ἀμβλύνουσα τὰς κόρας. Pro eodem dicitur per ſyncopen κράμβη. Κραμβίδιον, ου, τὸ, diminut. Κυνοκράμβη, canina braſſica.
Ὑπαμβλύνω, q. d. ſubobtundo.

ΑΜΕΙΒΩ, F. ψω, commuto, permuto, muto, Hom. & alij. Dicitur autem ἀμείβειν τί τινος aut ἀντί τινος, rem aliquam cum alia permutare, Lucian in Anach. ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, ſubinde terram mutans. ¶ Item, alterno: vt Il. Ἐμπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, paulum alternans genua, i. paulatim & ſenſim progrediens. ¶ Item ſuccedo, ἀλλήλους ἀμείβοντες ταχυγράφοι, ſibi inuicem ſuccedentes librarij celeres. ¶ Item prætereo, pertranſeo: vt πολλοὺς τόπους ἀμείβειν, & ἀμείβει τὴν ὁδόν. ¶ Ἀμείβοντες, tigna ædificium ſuſtinentia, vel trabes ædificium ſuſtinentes, quę ſe inuicem fulciunt, Il ψ.
Ἀμείβομαι, (actiua ſignificatione) permuto, commuto, 140
Plut de exilio, ἀμείβομαι γῆν τοῦ οὐρανοῦ, cælum cum terra commuto. Plato in Apologia ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος ciuitatem ſubinde mutans. Sic ἀμείβομαι γυναῖκας, muto vxores, identidem vxorem muto. Eſt etiam, muto more mercatorum, Apoll. ¶ Item (*abſolutè poſitum*) alterno: Il. ι. Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, alternantes agebant vigilias apud Gregor. ταύτην τὴν ἀγρυπνίαν εἰς ὕπνος τῶν ἡδίστων ἀμείβεται, exp. his vigiliis ſuccedit, has vigilias excipit, has ſequitur. ¶ Item, tranſeo, pertranſeo: Il. ι. & κ. & alibi, ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, pertranſierit vallum dentium. Capitur etiam μεταβατικῶς *pro*, traduco, traiicio, quod eſt quaſi dicas tranſire facio: vt in Anth. epigr. τεκύων φόρτον ἀμειψάμενη, exp. quæ traieci, tranſuexi apud Eurip. ἀμείψασθαι πύλας, ingredi ianuas. Alij tranſire hîc quoque interpretari malunt. ¶ Item remuneror, gratiam

gratiam rependo, vices refero, par pari refero. apud Demoſthen. ἀμείβομαι τοῖς ὁμοίοις, par pari refero *vel*, paria facio. Dicitur pro eodem τοῖς ἴσοις ἀμείβομαι, à Baſilio. Dicitur & ἴσοις ἶσα ἀμείψασθαι. Αμείβεσθαι σὺν ἐπικαρπίᾳ, cum fœnore referre beneficium. Αμείβεσθαι τοῖς ἐναντίοις, apud Chryſoſtomum, contraria rependere: vt quum malum beneficio reddimus. Interdum habet accuſat. Herodian. δώροις τοὺς αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβετο, id eſt, donis eos remunerabatur. Αμείψομαί σε τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, apud Luc. remunerabor te ob iſtam æquitatem, vel remunerabor iſtam tuam æquitatem. Interdum cum particip. ponitur, vt ἀμείβεται εὖ δρῶν, vices refert in conferendis beneficiis, beneficia rependit beneficiis, beneficentia reſpondet alteri. ¶ Item, vices ſermonis reddo, id eſt reſpondeo, reſponſum do, apud Homerum ſæpe. vt Od. μ, Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ Sic & apud Plut in Coriolano, εἰρήκασιν αἱ λοιπαὶ γυναῖκες, ἠμείψατο δὲ ἡ Οὐολουμνία. Αμείβεσθαι dicitur apud Luc. is qui ſalutatus reſalutat: προσαγορεύει με ἡ γυνή, καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως, ego illi reſpondeo ſimiliter, viciſſim ſaluto.

¶ Item (paſſiua ſignificatione) vt ἀμείβεται φόνος, apud Euripid. rependitur cædes, viciſſim fit cædes.

Αμειψις, εως, ἡ, mutatio, permutatio. apud Dionyſ. Hal. Item retributio, compenſatio, ἀμοιβή.

Αμοιβή, ῆς, ἡ, mutatio, permutatio. Plut. ¶ Item, viciſſitudo: vt apud Plat. de legibus 2. αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαὶ, feſtorum viciſſitudines. ¶ Item, compenſatio, retributio. In bonam partem, pro gratię relatione, remuneratione, penſatione meritorum. Hom. Luc. Item, retributio (*in malam partem*) pœna, ſupplicium. Hom. Heſiod.

Αμοιβὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vt ἀμοιβὸς χάρις, gratia mutua.

Αμοιβαῖος, ου, ὁ, mutuus, alternus apud Nonnum.

Αμοιβαῖος τοῖχος, exp. paries reſpondens & è regione poſitus.

Αμοιβαίως, *aduerb.* viciſſim, alternis. Bud.

Αμοιβὰς, άδος, ἡ, mutatoria, permutatoria. Od. ξ.

Αμοιβαδὸν, idem quod ἀμοιβαίως, Apoll.

Αμοιβαδὶς, idem quod ἀμοιβαδὸν, ſed magis eſt poeticum. Apol. lib. Arg. 2. ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδίς. Pro iiſdem vſurpant poetæ etiam ἀμοιβηδὸν, & ἀμοιβηδὶς, vt producant penult. Reperitur etiam ἀμοιβηδὴν: vt apud Apoll. Arg. 2. ἀμοιβηδὴν ἐλάασκον, alternis remigabant.

*Αμοιβάδιος, mutuus, alternus, ἀμοιβαῖος Opp. lib. 4 de Ven.

Compoſita.

Αλφιταμοιβὸς, οῦ, ὁ, permutator aut venditor farinæ, Ariſtot.

Ανταμείβομαι gratiam rependo, compenſo. Theocr.

Αντάμειψις, compenſatio. Ανταμοιβὴ, idem.

Απαμείβομαι, F. ψομαι, viciſſim reſpondeo. Poteſt exponi etiam reſpondeo Hom. Xen.

Decomp. Ανταπαμείβομαι, idem.

141 Αργυραμοιβὸς, numularius, argentarius. Suid.

Αργυραμοιβικῶς, numulariorum more.

Διαμείβω, vel potius διαμείβομαι, permuto, vt Plutarc. in Ariſtide, ἐν τούτῳ δ' οἱ Αθηναῖοι προθυμότατα διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν, permutarunt cum illis locum. Idem in Cimone, διημείβετο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια. Alicubi dicit, πάντα διαμείψαι πρὸς ἀργύριον ἡμῖν, permutare pecunia. Et inuerſa conſtructione, διαμείβεσθαι τὸ πλοῦτον τῆς ἀρετῆς, apud eundem Plutarchum, apud Baſilium, & alios; pro διαμείβεσθαι τὴν ἀρετὴν τοῦ πλούτου.

Διάμειψις, permutatio. Plutarchus in Fabio.

Εναμοιβαδὶς, permutatis vicibus, viciſſim, Apol. Rh.

Εξαμείβω, vel ἐξαμείβομαι, immuto, in varias formas muto.

Εξάμειψις, immutatio, item viciſſitudo. Plut.

Εξημοιβὸς, οῦ, ὁ, permutatorius. Hom.

Decomp. Παρεξαμείβω, prætereo, pręteruehor. Apol. Rhod.

Επαμείβω, vel Επαμείβομαι, permuto. Il. ζ, v. 230. Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, arma inter nos (vel inuicem) permutabimus. Item Il. ζ. v. 339. νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, victoria alternat homines.

Επαμοιβὸς, οῦ, ὁ, alternans. Apoll. Arg. 2.

*Επαμοίβιος, idem quod ἐπαμοιβὸς, Hom. in hymno Merc.

Επαμοιβαδὸν & ἐπαμοιβαδὶς, (q. d. permutatoriè) per vices. Od. ε.

Επημοιβος, permutatorius. Od. ξ.

Ιεραμοιβοὶ, ſacri vates. Heſych.

Μεταμείβω, tranſmuto. Heſych.

Μετάμειψις, tranſmutatio.

Παραμείβω, vel παραμείβομαι, permuto. Apol. Arg. 2. ¶ Item, prętereo, prętergredior, pręteruehor, tranſeo: vt Syn παραμεῖψαι τὰς σπιλάδας. Sępe etiam in paſſ. voce παραμείβεσθαι eadem ſignificatione: Plutarchus, παραμειψάμενος τὴν Λαέρισαν. apud Heſiodum, Ηδ' ὥρα παραμείβηται, μινύθη δέ τοι ἔργον. vt dicitur tempus præterire, elabi, & fugere.

Προαμείβομαι, reſponſione pręoccupo.

* Αντημοιβὸς, remuneratorius. Callim.

Χρυσαμοιβὸς, qui aurum alio metallo permutat, menſarius, numularius.

ΑΜΕΛΓΩ, F. ξω, mulgeo. Theoc. in Cyclope, τὴν παρεῦσαν ἄμελγε, mulge eam quę adeſt. Suidas & Euſt. ex ἀμέργω factum eſſe volunt. ¶ Peculiari ſignificatione capitur pro, extra legitimum tempus fructus immaturos auello (quod fures facere ſolent) vt annotant Suidas & Ariſtophanis ſchol. in Equit. ἢ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, i. eos decerpis tanquam fructum.

* Αμελξις, mulſio. Iob. 20.

Αμολγεὺς, έως, mulctra. Theocr. Id. 8.

Αμολγαῖος, *adiect.* vt ἀμολγαῖος μαστὸς in Anth. epig. mamma quę mulgetur.

* Αμόλγιον, mulctra. Theocr.

Αμολγὸς, οῦ, ὁ, tempus quo mulgentur pecora. Quia autem mulgentur veſperi & extrema nocte, ideo pro vtroque tempore ponitur, inquit Euſt. Dicitur interdum per ſe, interdum cum genit. νυκτὸς. vt Il. θ, & χ, & Od. δ, & alibi, νυκτὸς ἀμολγῷ.

Αμολγάζω, ab Heſych. exp. μεσημβρίζω.

Compoſita.

* Εξαμέλγω, emulgeo & mammam ſugo. Æſch. in Χοηφ.

Αναμέλγητος, non emulctus, vel qui mulgeri nequit.

Ανήμελκτος, non mulctus, vel qui non mulgetur. Od. ι.

Βουμολγὸς, bumulgus, qui vaccas mulget. Epigr.

Ιππομολγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, equimulgus vel equimulga.

Νεάμελκτος, vel νεήμελκτος, recèns mulctus. Nic. in Alex.

ΑΜΕΡΓΩ, exugo. Propriè exugo oleas, & amurcam exprimo, vt probari poſſe videtur ex ἀμόργη. Dicitur & μέργω. vt tradit Euſtat. addens vtrum ab altero factum ſit non conſtare. Sunt & qui ἀμέλγω pro ἀμέργω dici velint, ſunt qui contrà. Exponit Euſt. & καρπολογεῖν, i. fructum decerpere.

Αμόργη, ἡ, vel potius ἀμοργὴ, amurca, oliuæ expreſſæ recrementum, fæx olei apud Dioſc. & alios. ¶ Item Αμόργη herba quædam purpurea, vt ſcribit Etymol. apud eundem coloris genus eſſe ſcribit Metho-

dius. Hinc Ἀμοργὶς, ίδος, ἡ, Heſychio teſte eſt καλάμη quædam, ex qua fit ἔνδυμα, ἢ ὕφασμα, ἢ χιτών. Ἀμόργινος, ου, ὁ καὶ ἡ, colorem habens ἀμόργης, purpureus, ruber. vt ἀμόργινος χιτωνίσκος. Ἀμοργίδιον, veſtimẽtum ex amorgide, apud Ariſtoph. in Lyſiſt.

Ἀμοργεὺς, έος, ὁ, qui exugit oleas, qui amurcam exprimit.

Ἀμοργὸς, οῦ ὁ, qui exugit ἀμοργὴν (vt inquit Euſtath.) dicebantur oratores qui ad rempub. pertinentia veluti exugebant. Dicebantur iidem & μοργοί.

* Ἀμορηὸς, frondator, lignator. Opp. lib. 1. de Ven.

* Ἀπαμέργω, decerpo. Nicand. in Alexiph.

Ἀμοργίτης, ου, ὁ, placentæ genus. Heſych. & Athen.

ΑΜΕΥΩ, ſiue ἀμεύομαι, tranſeo, pertranſeo. Quæ ſignificatio datur verbo ἀμείβω, & ἀμείβομαι, vnde & deducitur hoc verbum ſecundùm quoſdam. Etym. exp. πορεύομαι, i. vado.

Ἀμεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pertranſibilis. vt ὅπη καὶ ἀμεύσιμον, apud Apoll. Rhod. quà tranſiri poteſt.

ΑΜΗΣ, ητος, vel ου, ὁ, placentæ genus lacteæ, apud Ariſtoph. in Pluto, vide ſchol. & Athen. l. 14.

Ἀμητίσκος, ου, ὁ, paruus ἀμής apud Athen. l. 14.

ΑΜΙΑ, ας, ἡ, amia: piſcis genus apud Athen. & Ariſt. Dictas ἀμίας Athen. vult, ὅτι οὐ κατὰ μίαν φέρονται ἀλλ' ἀγεληδόν. Laſcatis in epigr. dicitur interpretatus eſſe amentum.

ΑΜΙΛΛΑ, ἡ, certamen, contentio. apud Plat. de leg. ἅμιλλα ἀρετῆς exponitur ſtudium virtutis. Iſocrat. in Panegyr. περὶ τούτου ποιούμενοι τὴν ἅμιλλαν, de hoc contendentes.

Ἀμιλλότερος, contentioſior. Heſych.

Ἀμιλλάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, certo, cõtendo. Plut. in Apophth. ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, certãtes inter ſe de victoria. Idem in Numa, ἁμιλλᾶσθαι τὴν τῆς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος. Interdum dicitur ἁμιλλᾶσθαί τινι pro πρός τινα. Aliquando cum datiuo inſtrumentali, vt ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις, equeſtri certamine contendentes. ¶ Ἀμιλλῶμαι πρὸς τοῦτο, enitor ad hoc, certatim contendo ad hoc. Iſocrat. in Areop. ¶ Pro æmulari, *id eſt*, inuidere, poni videtur apud Greg. cum dat. inquit Bud.

Ἀμίλλημα, τὸ, certatio, contentio.

Ἀμιλλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator. Soph. in Antig. Ἀμιλλητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, quod certatorius, certatiuus. vt ἀμιλλητήριοι ἵπποι, apud Ariſtidem, certatores equi.

Ἀμιλλητήριον, ου, τὸ, locus in quo certatur. Suid.

Compoſita.

Ἀναμίλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo contentio non eſt, non controuerſus. Exp. & non contentioſus.

Ἀνθάμιλλος, qui alicui in contentione, ſeu certamine aduerſarius eſt, æmulus.

Ἀνθαμιλλᾶσθαι, dicitur qui in certamine ſeu contentione alicui ſe opponit, & ἀνταγωνίζεται, apud Xenophontem.

Διαμιλλάομαι, ῶμαι, decerto & contendo cum. Plut. in Themiſtocle Διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δείπνα.

Ἐνάμιλλος, contendens cum, non cedens, par ſeu contendendus, comparandus. Ariſtot.

Ἐναμίλλως, ita vt contendi & comparari in certamine poſſim, pariter. Iſocr. in Panath.

Ἐξαμιλλάομαι, ῶμαι, per contentionem exigo ſeu eiicio: vel in certamine expello. Eurip.

Ἐφάμιλλος, de quo certatur, ob quod contenditur, apud Dem. pro cor. Itẽ par, æqualis in certamine & contentione. Iſocr. ad Dem. ὅπως ἐφάμιλλος γένηται τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι, vt ſis patris ſtudiorũ æmulus.

τὸ ἐφάμιλλον, æqualitas in aliquo certamine. apud Plut. & Iſocr.

Ἰσάμιλλος, in contentione par, æqualis in certamine.

Παράμιλλος, citra certamen victor.

ΑΜΙΣ, ιδος, ἡ, matula, ſeu matella, vas vrinarium. Suid. ex Ariſtoph. Legitur & apud Athenæum lib. 3. Euſtathius ab antiquis Atticis aſpiratum fuiſſe ait. Σκωραμὶς, ίδος, ἡ, vas in quo ventris onus deponitur. Ariſtoph. in Concion.

ΑΜΜΙ, εος, τὸ, nomen ſeminis cuiuſdam cumino minoris: de quo Dioſc. l. 3. c. 7. & Plin. l. 20. c. 15. Ἄμμι etiam & ἄμμιν Æolicè dicitur nobis.

ΑΜΜΙΟΝ, ου, τὸ, minium. Dioſc. lib. 5. c. 110. vbi tamen quidam legunt ἀμμίνιον.

ΑΜΝΙΟΝ, ου, τὸ, membrana fœtui proxima, ipſum totum à vertice ad imos pedes inuoluens. Vide Gal. & Theophilum anatom. lib. 5. cad. 18. & Poll. ¶ Euſt. Od. γ. ἀμνίον dici ſcribit vas quo iugulati animantis ſanguis excipitur: Cretenſes verò ἀμνίον dicere ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων ἐδέχοντο, ἀμνίον τι ὄν, παρὰ τὸ αἷμα.

ΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, agnus. ἀμνὸς κεραστής, apud Nic. in Alex. Atticè aſpirari ſcribit Euſt. Etymol. à μῦος ducit, præfixo α priuatiuo, vt dicatur quaſi ἄμυος.

Ἀμνὰ ἡ, agna. Orph. Argon. ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος ἀμνῆς. ſcribitur & ἀμνη

Ἀμνὶς ίδος, ἡ, & Ἀμνὰς, άδος ἡ, idem quod ἀμνή, i. agna, Theocr.

Ἀμνειὸς οῦ ὁ, idem quod ἀμνὸς, agnus.

Ἀμναμὸς, οῦ, ὁ, nepos: Suidas & Etym. propriè dici volunt de omnibus, vtpotè deriuatum ab ἀμνὸς. Poll. lib. 3. c. 2 poëticum eſſe ait.

ΑΜΟΡΑ, exp. ſimilago cocta cum melle, opus piſtorium ex melle. Athen. l. 14.

Ἀμορίτης ἄρτος, panis ex ſimilagine cocta cum melle, panis mellitus & dulciarius. Paralip. l. 1. c. 14.

ΑΜΟΡΒΟΣ, οῦ, ὁ, pro diuerſa ſignif. diuerſam habet etymologiam. Exponitur enim σκοτεινὸς, tenebricoſus, obſcurus. In qua ſignif. ſcholiaſtes Nicandri eſſe ait παρὰ τὴν ὄρφνην, exempto ν & verſo φ in β vel ex ἄμορφος, mutato accentu, & φ itidem in β conuerſo. ¶ Exponitur & ἀκόλουθος, comes, aſſecla, ſectator. παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι, inquit ſchol. Callim Suidæ ἀμορβὸς eſt ἅμα τινὶ ὁρμῶν, mutatione vnius literæ ex ἀμορμός Callym. hym. in Dian.

Οὐνεκα Ἀντεῖδι θυγατέρας πέμπεν ἀμορβούς.

Deriuata ex ἀμορβὸς, i. σκοτεινός.

Ἀμορβαῖος ου ὁ καὶ ἡ, tenebricoſus, obſcurus. Exponitur & βουλικὸς ſeu ποιμενικὸς Nicander in Theriacis.

Ἀμορβὶς & ἀμορβὲς, ſignificat mediam noctem, teſte Etymologo, quod ex ὄρφνη deriuatum eſt, quaſi ἀμορφνής.

¶ *Deriuata ex ἀμορβὸς, i. ἀκόλουθος.*

Ἀμορβὰς άδος, ἡ, pediſſequa, ſectatrix, comes. Apoll.

Ἀμορβεύω, ſequor, aſſector. Nicand. Βουκαῖοι ζυγέεσιν ἀμορβεύουσιν ὀρήων.

Ἀμορμεύω, etiam dicitur pro eodem in Epigram. itẽ ἀμορμεύομαι, ſequor, comitor, vnà proficiſcor.

Ἀμορβεὺς exp. paſtor. apud Oppian. φῶτες ἀμορβῆες Poteſt tamen etiam exponi ſequaces:

* Ἀμορβὸς, idem quod ἀμορβεὺς, paſtor. Nic. in Ther.

ΑΜΟΣ,

ΑΜΟΣ,ȣ̃,ὁ,vnus,aliquis. Eſſe Ionicę vel Doricę dialecti tradit Euſt.Odyſſ.α. ¶ Et Doricè pro ἡμέτερος apud poëtas.

¶ Ἀμος,autem,i.quando,vide in Ημος.

Ἀμόθεν,alicunde.Od.ι. & Plat.lib.de leg.7.

Ἀμῆ, & ἀμῶς, & ἀμεῖ, quæ compoſita cum aliis particulis vſurpatur:vt ἀμηγέπη, quodammodo,quadantenus, quoquo modo, vel quouis modo,vt Agathias apud Suidam,ἔδεξεν οἱ ἀμηγέπη ἀποπειρᾶσθαι τ̃ φρουρίου.

Ἀμωσγέπως,pro eodem apud Plut.in Pericle.

Ἀμηγέπου, apud Ariſtoph.in Acharn. Υμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπου,ſcholiaſtes exp.vbique,vbiuis.

Ἀμηγέπη, ab Heſych.exp.quemcunque ad locum.

Compoſita.

Μηδαμὸς,tanquam μηδ' ἀμὸς,ne vnus quidem,nullus.

Μηδαμοῦ,nuſquam,nullo in loco,Luc.Herodot.

Μηδαμόσε,nuſquam,nullo in loco.

Μηδαμόθι,idem.

Μηδαμόθεν,nullo ex loco,nulla ex parte.

Μηδαμῆ,nuſquam,nulla in parte.

Μηδαμῶς nullatenus, nullo modo.Interdum μηδαμῆ μηδαμῶς:& tunc vehementia ſignific.additur.

144 Οὐδαμὸς quaſi ȣ̓δ' ἀμὸς,ne vnus quidem,nullus,idem quod μηδαμός. vnde apud Herodot.ȣ̓δαμοί,pro ȣ̓δέ τινες. Et genit.ȣ̓δαμῶν ἀνθρώπων.

Οὐδαμοῦ, idem quod μηδαμοῦ,apud Lucianum.

Dicitur & ȣ̓δαμοῦ γῆς,apud Ariſtidem.

Οὐδαμόσε,idem quod μηδαμόσε.

Οὐδαμόθι,idem quod μηδαμόθι. Dicitur & ȣ̓δαμόθι τῆς γῆς,apud Luc. vt Lat.nuſquam terrarum.

Οὐδαμόθεν,idem quod μηδαμόθεν, vt ἐκ ἄλλοθεν ȣ̓δαμόθεν.Demoſt.ex nullo alio loco.

Οὐδαμῆ, idem quod μηδαμῆ, nuſquam apud Dion. Areop.Hinc ȣ̓δαμῆ ἄλλῃ,nuſquam alibi. Sæpius ſig. nullatenus,nullo modo. Plat. de rep.lib,1. τȣ̃το μὲν ȣ̓δαμῆ συγχωρῶ.Dicitur & ȣ̓δαμῆ ȣ̓δαμῶς.

Οὐδαμῶς,idem quod μηδαμῶς,Xenoph.Sępe etiam dicitur ȣ̓δαμῆ ȣ̓δαμῶς. ¶ Accipitur & *pro*,nequaquam.

Οὐδαμινὸς,ȣ̃,ὁ,qui nullius eſt pretij,cōtemptus,qui nullo habetur loco. Dicitur etiam aliquid ȣ̓δαμινὸν.apud Chryſoſto. & ȣ̓δαμινέστερον apud eundem.

ΑΜΠΕΛΟΣ,ȣ,ἡ, vitis, vinea. Od.ι. ἠδ' ἄμπελοι αἵτε φέρουσιν οἶνον ἐριστάφυλον. apud Dioſc. ἄμπελος οἰνοφόρος. ἄμπελος λευκή,ἄμπελος μέλαινα.

Ἀμπέλινος ȣ,ὁ ἡ ἡ,viteus,vitigineus, vinealis : vt ἀμπέλινα φύλλα,Ariſtot.

Ἀμπέλειος,idem:vt ἀμπέλειος βότρυς.

Ἀμπελόεις,εντος,ὁ,vitifer,vineas habens. Ἀμπελόεσσα γῆ & ἀμπελόεν πεδίον,ſolum vitibus conſitum,vinetum.

Ἀμπελῖτις γῆ,vinealis terra quę & φαρμακῖτις:vt citatur ex Dioſc.l.5.c.173.Sic dicta quòd aduerſus innaſcentes vitibus vermes illini ſoleat.

Ἀμπέλιον,ȣ,τὸ,viticula,apud Ariſtoph.

Ἀμπελιὼν,ῶνος,ὁ,vinetum,vitibus conſitus locus. Pro eodem dicitur & ἀμπελεὼν,Atticè.

Ἀμπελὶς,ίδος,ἡ,auis quædam,cuius meminit Ariſtoph. & Poll.Dicitur & ἀμπελιὼν,ῶνος,ὁ,idem.

Compoſita.

Ἀγριάμπελος,q.d.ἀγρία ἄμπελος,labruſca.

*Εὐάμπελος, pulchrè vitibus conſitus, bonas habens vites,Strab.

*Κατάμπελος,vitibus conſitus,vites producens.

Κισσάμπελος,herba quædam,de qua vide Dioſc.

Ξηραμπέλινος,vt ξηραμπέλινος χιτὼν,colorem habens vitibus arefactis ſimillimum.vide Suid.

Πολυάμπελος,vitibus abundans.

*Ὑπάμπελος,vitibus conſitus.In nouell.conſt.

ΑΜΠΡΟΝ, οῦ, τὸ, propriè dicitur τὸ ἕλκον τὰς βόας σχοινίον,veluti ἀμπερόν τι ὂν καὶ διαμπερὲς τῶν ζυγῶν δεδεμένον,inquit Etym. qui tamen addit,ita etiam dici poſſe lignum quod iumentorum ceruicibus imponitur.Heſychio,Euſtathio & Suidæ funis eſt per iuga tentus,ad quem iugatis bobus magna onera curribus impoſita trahuntur. Helcium vocat Apuleius eiuſmodi funem ſeu rudentem , vnde helciarij , qui funibus veluti boues iugati onera trahunt.

Ἀμπρεύω, traho more boum ſeu iumentorum τοῖς ἀμπροῖς προσδεδεμένων.Sic vſurpauit Callim.teſte Etym. Itidémque Lycophron dixit , Ἀχλαινον ἀμπρεύσουσι ἠλίθιοι βίον, nudam trahent ſtulti vitam. Abuſiuè dicitur etiam pro baiulare & ſuccollare,inquit Suid.

Συναμπρεύω, vnà traho,vt iumenta trahūt plauſtrum, in trahendo adiuuo,Ariſtot.

ΑΜΠΥΞ, υκος, ὁ, vel ἡ, teſte Euſt.dicitur catena ſeu funiculus auratus quo comę in equorum frontibus ſparſę colligantur. Tribuitur etiam mulieribus, vt idem teſtatur.Il.υ.Idem Euſt.rurſum addit,ἄμπυκας dici κατὰ μεταφορὰν in equis fræna. ¶ Metaphoricè etiam ἄμπυξ à Sophocle in Philoctetę dicitur rota. Ariſtoph.ſchol.in Acharn.ἄμπυκα generalius etiam dici ait τὸ περιέχον , & apud ipſum comicum ita dici operculum vaſis, παρὰ τὸ σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τ̃ οἶνον,ſed καταχρηστικῶς.

Ἀμπυκτῆρες idem quod ἄμπυκες, & quidem peculiariter in equis, apud Æſchylum , in tragœdia quę ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inſcribitur. vbi vide ſchol. Ἀμπυκτήρια φάλαρα, apud Soph.in Oedipo Colon.vocātur phalerę,vel ipſi ἄμπυκες ſeu ἀμπυκτῆρες.

Ἀμπυκίσαι,aſſ.pro διαδήματα.

Ἀμπυκάζειν,Euſt exp.religare,frænare,coronare.

Ἀμπυκίζειν, Euſt. annotat dici τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας: idque ipſum ſua ætate vſurpatum fuiſſe pro τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν,hoc eſt antias & capronas(ita enim dicuntur anteriores crines qui in faciem defluunt)religare & adſtrictos tenere.

Compoſita.

Ἀνάμπυξ,non habens ἄμπυκα,Callim.

Κυανάμπυξ,ceruleum habens ἄμπυκα,Theocr.

* Ἑλικάμπυξ Σεμέλη,crines auro nodans,Pind. 145

Εὐανάμπυξ,ceruleum habens ἄμπυκα,Theocr.

* Λευκάμπυξ,albas vittas habens,Opp.lib.4.Hal.

Λιπαράμπυκα Θασίαν, Ariſtoph. in Acharn.vocat lagenam ſeu phialam vini Thaſij.

Μονάμπυκες πῶλοι , vnum tantùm habentes ἄμπυκα ſinguli.Euripides ita vocare dicitur τοὺς κέλητας.

Παραμπύκια , Euſt. annotat vulgarem linguam ſolere dicere ἐπὶ τειχῶν.

Παραμπυκίζειν, idem Euſt.inueniri ait *pro*,crines implicare.

Χρυσάμπυξ , habens vinculum vel reticulum ex auro ad cohibendos & conſtringendos crines ne diffluant & latius ſpargantur. item aureis frænis inſignis (de equo dictum)Vide Euſt.

ΑΜΥΓΔΑΛΕΑ,& Ionicè ἀμυγδαλέη,& per contract. ἀμυγδαλῆ , amygdalus ſeu amygdala arbor , quæ & nux Græca dicitur,Dioſc. Eadem dicitur & ἀμύγδαλος,ȣ,ὁ.apud Luc.

Ἀμυγδάλη , fructus illius arboris , qui & ἀμύγδαλον, à Lat. itidem amygdala & amygdalum nominatus, Dioſc.

Ἀμυγδάλινος,ȣ,ὁ,amygdalinus,Dioſc.l.1.c.39.

Ἀμυγδαλὶς,ίδος,ἡ,idem quod ἀμυγδάλη,amygdalum.

fructus amygdalæ arboris,Plut.

Ἀμυγδαλίτης,ϗ,ὁ,amygdalites,aliquam ſimilitudinem habens cum amygdala, Plin.lib.26.cap.8.

Ἀμύγδαλον,ϗ,τὸ,amydalum, fructus amygdalinę arboris,qui & ἀμυγδάλη apud Athen.lib 2.

Ἀμυγδαλώδης,εος,ὁ ϗ ἡ, amygdalę ſpeciem gerens.

Ἀμυγδαλόεις,εντος,ὁ,idem Nic.

ΑΜΥΔΡΟΣ, ϗ, ὁ, obſcurus, ſubobſcurus, vix apparens, exilis, tenuis. Nicand. Thucyd. & alij ἀμυδρὸν φῶς,lux obſcura & cæca, quæ non multum ab ipſis differt tenebris. Ἐλπὶς ἀμυδρὰ,obſcura & cuius aliquæ adhuc extant reliquiæ. Plutarch. in Alcib. metaphora ſumpta ab iis quorum leuia adhuc cernuntur veſtigia. at ἀμυδροὶ τόποι eidem ſunt,οἱ χάθυγροι ϗ ἄγαν ῥέοντες. παρὰ τὸ μυρεῖν, (inquit) ὅ ἐστι ῥεῖν. Pro quo habetur ἄμυροι apud Etym. & apud Heſych.

Ἀμυδρὸν & Ἀμυδρῶς,obſcurè,exiliter.

Ἀμυδρόω,ῶ,obſcuro,hebeto,Dionyſ.Areop.

*Ἀμυδρότης, languidum & inualidum eſſe,Gal. de pulſ.b.

Ἀμύδρωσις,εως,ἡ obſcuratio,hebetatio,Gal.

Ἀμυδρόεις,εντος,ὁ,idem quod ἀμυδρὸς,Nicand.

ΑΜΥΜΩΝ,ονος,ὁ ϗ ἡ,dictum putatur quaſi ἀμώμων, ſignificat eum in quo nihil culpari reprehendique poteſt,nihil derideri & ſubſannari,Od.ξ.

Apud eundem ſæpè propriis nominibus iunctum legitur.& tunc exponi poteſt etiam laudabilis, aut laudatiſſimus,celeber,prçlatus:vt Il.ζ. ἀμύμων Βελλεροφόντης. Exponi poteſt etiam,egregius,ſtrenuus. Opus quoque aliquod ἄμυμον dicitur pro, elegans, ſcitum. Il.ι. Affertur & ex Dionyſio de ſitu orbis, pro pulchro & præclaro. ¶ apud Hom.Odyſſ.ι. θεῶν ἀμύμονι πομπῇ, exp.fauſtis deorum auſpiciis,bono ductu.

ΑΜΥΝΩ, auxilior, opem fero, ſuppetias eo, ſuccurro, aliquem defendo,vel ab iniuria defendo. Iſocr. ἧκον ὑμῖν ἀμυνοῦντες, venerunt nobis auxiliaturi, venerunt nobis ſuppetias. ¶ Item propello,propulſo, arceo.paſſim apud Hom.cum accuſ & dat.vt Od.θ. Ἄστεϊ ϗ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ,ab vrbe & liberis arcens crudelem diem,vel propulſans. Aliquan-

146 do pro dat.ponitur genitiuus, vt Il δ. ϗ αὐτοῖ κῆρας ἀμύνει,& Il.ο Τρῶας ἀμύνε νεῶν. Interdum additur præpoſitio, vt Od.ρ ἀρὴν ἀπὸ οἴκε ἀμύνω. ¶ Item vlciſcor: vt ἀμύνω περὶ σοῦ τεθνηκότος, vlciſcor te mortuum,vlciſcor mortem tuam, q.d.propugno pro te mortuo.

Ἀμύνομαι,dimico pro,propugno,protueor,defendo apud poëtas aliquando cum genit. vt νηῶν ἀμύνοντο, Il.μ. Aliquando cum præp. περὶ,ὑπὲρ,πρὸ,iuncti genitiuo,Hom Plut.Dem. Et cum accuſ.vt ἀμύνομαι τὴν ἑλλάδα, apud Plat. de leg.pro Græcia dimico vel propugno,Græciam tueor,vel defendo. ¶ Item, iniuriam propulſo, vim arceo, reſiſto, tueor me aduerſus aliquē. Cum accuſ.ἀμύνομαι τοὺς ἐπιτιθέντας tueor me aduerſus eos qui me adoriuntur. ¶ Item vlciſcor. Cum accuſ.Herodianus, τὸ ἐχθρὸν ἠμυνάμην. Dicitur etiam ἀμύνομαί σε τούτε vel ὑπὲρ τούτε, vlciſcor te ob hinc rem. Iſocr. Luc. ¶ Item arceo, propello, propulſo, itidem cum accuſ. Hom. Plut. ¶ In bonam etiam partem ſumitur pro ἀμείβεσθαι: vt ἀμύνεσθαι τοῖς ἴσοις, par pari referre,apud Ariſt.in Probl.

Ἀμυνάθω,Atticè pro ἀμύνω,Ariſtoph.in Nub.

Ἄμυνα,ης ἡ,vltio, vindicta, propulſatio iniurię.Alex. Aphrod. πρὸς ἄμυναν τῶν ἀδικούντων. Item gratiæ relatio, beneficij compēſatio, retributio.Suid.Euſt.

Ἀμυνίας,ϗ,ὁ,pro ἀμυντικὸς,Heſych.& Suid. Hinc ἀμυνίας θυμὸς apud Comicum, inquit Euſt. animus vltionis cupidus,vel vlciſcendi.

Ἀμυντικὸς, ϗ, ὁ, ad iniuriam propulſandam aptus,inſtructus ad defenſionem,Plat.in Epiſt.

Ἀμύντωρ,ορος,ὁ ϗ ἡ,auxiliator,vel vltor.Iliad.ο.¶ Cum genitiuo, propulſator, expulſor: vt Simonides οἶνον dixit eſſe ἀμύντορα δυσφροσυνάων.

Ἀμυντὴρ,ῆρος,ὁ, idem quod ἀμύντωρ, auxiliator,vel vltor, vel,propulſator. ¶ Item pars cornu ceruini,apud Ariſtotelem in 9. de hiſtoria anim. vt in ſuo lexico Budęus ſcribit.

Ἀμυντήριος,ϗ,ὁ ϗ ἡ, q.d. auxiliatorius, propulſatorius.

Ἀμυντήρια ὅπλα, apud Diod arma quib.vis repellitur.

Compoſita.

Ἀνταμύνομαι,viciſſim auxilior.

Ἀπαμύνω,propulſo,propello,arceo. Herodot. ἀπαμύνειν σφι τὰ κακὰ.

Ἀπαμύνομαι,iniuriam propulſo,reſiſto,Od.τ.

Ἐξαμύνομαι,defendo,tueor,Aff.ex Eur.

Ἐπαμύνω,defendo ab iniuria,auxilior. Cum dat.Iſoc. Epigr.τὴν ἡλίῳ ἀπαμύνειν.exp.vlciſcor.

Ἐπαμύντωρ,idem quod ἀμύντωρ. Plut.in Alc.

Περιαμύνω, protego & defendo à circumſtantibus periculis.

Προμύνω,vt περιαμύνω σε,protego te.

Προσαμύνω,vel προσαμύνομαι, inſuper auxilior,Ilia β.

Συναμύνω,vnà opitulor,Eurip.

Χειμάμυνα, hyemis iniuriam arcens. Ita dicitur læna quędam craſſa, quam Homerus ἀλεξάνεμον vocat, inquit Euſt.

ΑΜΥΣΣΩ,vel ἀμύττω, F.ξω,rado vnguibus,vellico, lacero,diſcerpo,carpo. Cum accuſ.Hom. ¶ Exponitur etiam lancino. ¶ Item (inquit Bud.) ſcarifico. ¶ Item metaphoricè, animum exulcero, ſaucio animum alicuius,Baſil.

Ἀμυγμα,ατος,τὸ, laniatus & laceratio cutis, propriè. Soph.verò dixit etiam πελιὰς ἀμύγματα χαίτας,pro, vellicatus ſeu euulſiones canę comæ. 14

Ἀμυξις εως ἡ,vellicatio,laniatio,ſcarificatio.

Ἀμυξ,υχος ἡ,idem quod ἄμυξις.

Ἀμυξ,aduerb.q.d.vellicatim,diſcerptim,Nic.

Ἀμυκτικὸς ϗ ὁ,vim habens dilacerandi. Cæl. Aurel.ἀμυκτικῶς,idem quod ἀμὺξ Nic.

Ἀμυχὴ ῆς ἡ,idem quod ἄμυξις, Plut. ¶ Ἀμυχαὶ Dioſcoridis interpretes parua hulcera ſiue hulcuſcula vertunt,quidam hulcuſcula cutis. Sunt & qui tubera liuentia interpretentur.

Ἀμυχὶ, aduerb. cum vellicatione, ſuperficialiter. apud Etymologiſten.exp ἄκροις δακτύλοις, ſummis digitis.q.d. vellicatoriè, ſeu vellicatim aut diſcerptim.

*Ἀμυγμὸς,idem quod ἄμυγμα,laceratio,laniatio,pro vulnere poſuit.Theocr.

Ἀμυχώδης εως,ὁ ϗ ἡ,ſimilis τῇ ἀμυχῇ,in quo cutis veluti vellicata vnguibus videtur,Hippocr.

Compoſita.

Καταμύσσω,lacero,laniatu ſaucio,perſtringo, Hom.

Περιαμύσσω, ſiue περιαμύττω, circumſcarifico, circumcirca ſaucio. Metamor. in Axiocho,δέρος τι ποικίλως περιαμύττον τὸ νέον,ſaucians,lacerans.

ΑΜΦΙ, præpoſitio quæ variis caſibus iuncta varia ſignificat. Cum genit.ſignificat, de.Luc. in Ariſtot. ἀμφί τι ἀσέβειον ἡ γραφή. Item propter. Apoll.Argo. Item περὶ,pro, Apollon.Arg.2. Φοῖβε τ᾽ ἀμφὶ ϗ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης λίσσομαι,oro atque obteſtor perPhœbum.Item circa ἀμφὶ πόλιος οἰκεῦσι, exp.circa vrbem habitant,apud Herodot.

Cum dat. ſignif. etiam περὶ, de. Herod ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξὸς ἐκφέρεται λόγος, de eius morte duplex vulgatur fama. Od. ξ. κραδίη φρεσὶν ἔνδοθι θυμὸς ἀμφ' ἐμοί, pro περὶ ἐμοῦ. Ponitur etiam pro, circa vel circum, idque frequentiſſima & maximè recepta ſignificatione, preſertim apud poetas. Homerus Od. ξ. ἀμφὶ πόδεσσι ἑοῖς ἀραρίσκε πέδιλα. Sic & apud Theocritum, ἀμφὶ στήθεσσι, circa pectus. Item, propter: ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι, nonnulli exponunt propter Helenam pugnare, vel Helenæ cauſa. Item pro ὑπὲρ, Soph. in Aiace.

Cum accuſ. (apud proſæ ſcriptores potius quàm cum datiuo) ſignificat circa, vt ἀμφὶ τὴν πόλιν, circa vrbem. apud Thucydidem, τὰ ἀμφὶ ἄριστον, quæ ad prandium pertinent. Οἱ ἀμφὶ Πρίαμον: (ſubaudi ὄντες) pro ὁ Πρίαμος, Priamus. Iliad. γ. Aliquando hac phraſi denotatur & homo & comitatus eius: vt apud Thucydidem, οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον, Piſander cum ſociis. Item pro, circiter. Lucianus, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Idem, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη σε ὄντα ἀποθανεῖν.

Ἀμφὶ περὶ, cum accuſ. poſitæ, ἐκ τοῦ περὶ ἀλλήλου, pro alterutra ſola. Ili. β. ἀμφὶ περὶ κρήνην. Interdum περὶ præponitur, poſita poſt ipſam particula τε, itemque poſt ἀμφί: vt Il. ρ. περί τ' ἀμφί τε πέτρη. Suid.
148 ἀμφὶ περὶ exp. ex vtraque parte.

Ἀμφὶ, pro περὶ & ἐν & ὅπη pro δύο, in compoſ. Euſtath.

Ἀμφὶ, aduerb. ſine caſu, vt & circùm Latinè aliquãdo. Exponitur & circumcirca, Apoll. Arg. ἀμφὶ δὲ πάντη. Exponitur & circumcirca, ibidem, ἀμφὶ δὲ Κόλχων Ἔθνεα πεπτήασιν.

Ἀμφὶς, aliud aduerb. ex ἀμφὶ præpoſitione factum, addita litera σ, vtrinque ab vtraque parte. Iliad. ε. Item, circumcirca. Heſiod. & Ilia. ν. ¶ Item ſine, ſeorſum. Cum genit. Homer. interdum cum verbo iunctum idem ſignificat: vt ἀμφὶς φράζεσθαι, ſeorſum deliberare vel conſultare. ¶ Item extra, itidem cum genit. Hom. ¶ Item inter, in medio, Iliad. γ. ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, parum erat terræ inter vtroſque.

Διαμφὶς, (comp.) vtrinque. Item ſeorſim. Dionyſ. de ſitu orbis.

Διαμφίδιος, (q.d. ſeorſim poſitus, ſeparatus) diuerſus, alienus Heſych.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΕΩ, ῶ, F. ήσω, controuerſor, contendo de re aliqua diſcepto. Dicitur ἀμφισβητεῖν τι τινὶ vel περί τινος, Plat. Ariſt. apud Dem. ἀμφισβητῶ μὴ ἀληθῆ λέγειν σε, contendo te non vera dicere. ¶ Item, contendo in iudicio, litigo, ambigo. Ariſtot. Pol. 4. οὐ γάρ πω κρίσις γέγονεν ἀμφισβητούντων περὶ τοῦ ὀνόματος. ¶ Item ἀμφισβητῶ τούτου, vel τοῦτο, aut περὶ τούτου, contendo de hoc tanquam ad me pertinente, hoc mihi vendico. Additur interdum datiuus perſonæ, vt apud Iſocratem, ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, certo tecum de imperio, vel contendo tecum. ¶ Item dubito, ambigo. Ariſtot. Rh. 2 καὶ ἀμφισβητοῦντες προσποιῶνται ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα. videtur deduci παρὰ τὸ ζητεῖν, quaſi ἀμφιζητέω.

Ἀμφισβητοῦμαι ambigor, in controuerſiam venio. Exp. & controuerſia mihi mouetur, apud Dem.

Ἀμφισβήτημα, τὸ, controuerſia. Item quæſtio inter diſputantes agitata.

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, cõtrouerſatio, diſceptatio, contentio, Iſoc. Item, dubitatio. Item actionis quoddam genus apud Poll.

Ἀμφισβητήσιμος, ὁ, ἡ, controuerſus, in controuerſia poſitus, de quo controuerſia eſt, de quo diſceptatur, vel dubius, de quo dubitatur. Xenophon. Demoſth.

Ἀμφισβητητικὸς, ὁ, contentioſus, id eſt contentionibus deditus.

Compoſita.

Ἀναμφισβήτητον, non controuerſum, quod conſtat & conuenit.

Ἀναμφισβητήτως, ſine controuerſia, indubitanter. Demoſthen.

Διαμφισβητέω, ῶ, controuerſor, diſcepto, Dem.

Διαμφισβήτησις, altercatio, vel dubitatio.

ΑΜΦΩ, ambo, vel ambæ, Odyſſ. σ, τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον, apud Heſiod. ἄμφω γε μὴν ἐσθλαί. In duali genit. vel dat. ἀμφοῖν. vt ἀμφοῖν χεροῖν, ambabus manibus: qui datiuus χεροῖν interdum ſubauditur.

Ἀμφότερος, ἀμφοτέρα, ἀμφότερον, vterque, vtraque, vtrumque Homer. In duali: Iſocr. in Panegyr. ἀμφοτέροιν αὐτοῖν ἐκ τῆς Εὐαγόρου ὄντοιν. In plur. ἀμφότεροι vtrique, frequentiſſimum eſt apud vtroſque ſcriptores. ἀμφοτέραις χερσὶ, ambabus manibus, qui tamen dat. χερσὶ, ſępiſſimè ſubauditur & in proſa & in carmine.

Ἀμφοτέρως, vtroque modo, apud Plut. Pro quo interdum ponitur ἀμφότερον, aduerbialiter, Il. γ.

Ἀμφοτεράκις, idem.

Ἀμφοτέρωθι, vtrobique. ἀμφοτέρωθεν, vtrinque.

Ἀμφοτέρωσε, vtroque, in vtramque partem. 149

Ἀμφοτερίζω, in vtramque partem vergo. Item vtrinque cingo vel attingo, Bud. ex Strab.

Compoſita.

Ἐξαμφοτερίζω, vtraque re excido. Item in dubium pono, dubium facio.

Ἐπαμφοτερίζω, cum dat. (inquit Bud.) in vtramque partem vergo, ancipitem me prębeo, & mediam naturam habeo. Ariſtot. de part. anim. lib. 3. Conſtruitur & cum ὅτι vel πρὸς, cum ſignificat anceps & ambiguum eſſe: vt Ariſtot. in Ethic. 7. ¶ Item vtrinque ſufficio, Ariſtot. de gen. lib. 4. inquit idem Bud. Et pro alternare Plutarch. ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, alternantibus in eo ſententiis, inquit idem Bud. ¶ Item, in neutras partes tranſeo, integrum me & medium præbeo, vt exponit idem Bud. in hoc Plutarchi loco, τοὺς δὲ Βοιωτοὺς ὁρῶν ἐπαμφοτερίζοντας.

Συνάμφω, ambo, q. d. ſimul ambo, Polyb. lib. 1.

Συναμφότερον, q. d. ſimul vtrumque. Et pro ἀμφότεροι, vtrumque. Plat. Thuc. Dem.

ΑΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, amomum: nomen fruticis cuiuſdam & aromatis apud Dioſc. & Theophr. Κιννάμωμον, vide ſuo loco infra.

Ἀμωμίτης, ου, ὁ, amomum ſimilitudine referens, Dioſc.

Ἀμωμὶς, ίδος, ἡ, herba quędam ex eo dicta quòd amomo ſimilis ſit. Dioſc. lib. 1. cap. 14.

Καρδάμωμον, aromatica planta à cardamo denominata. vide Plin. Dioſc. Theophr.

ἊΝ, coniunctio interdum potentialis, interdum expletiua, vt Demoſth. ad Aphobum, ἔπειτα δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν ἐζήτησε ἄν με τὸν παῖδα τὸν γράψαντα τὰς μαρτυρίας. Hîc alterutrum ἂν eſt δυνητικὸν, alterum παραπληρωματικὸν, inquit Bud. ¶ Cum Indicatiui pręt. imperfecto, Demoſthen. contra Midiam χρησιμώτατοι γὰρ ἂν ἦσαν ἁπάντων. eſſent enim omnium vtiliſſimi. Vel, eſſe poſſent. Cum præterito perf. Idem, ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, iampridem periiſſetis: vel, iampridem fieri potuiſſet vt periiſſetis. Cum præt. pluſquamperf. Demoſth. τῶν δὲ χρημάτων ἂν ἐμεμέλητο τῶν ἑαυτοῦ εἴτε περὶ ἐμοῦ γέγραφε. Cum aor. 1. μὴ ἂν οἴεσθαι τίμησιν ἐκθλίψαι, non putaſſet. Cum Aor. 1. vt, εἶπεν ἄν

εἰ ἀκηκόειν dixiſſem ſi audiuiſſem. ¶ Cum Optatiuo etiam ponitur, modò hoc, modò illo tempore. Cum præſenti: τί ἂν λεγοίμεθα; cur diceremus? vel cur dicamus? Cum Aoriſto, οὐκ ἂν διακρίνειας εἴτ' ἔφηβός ἐστιν εἴτε καὶ παρθένος, non diiudicaueris, vel diiudicare non poſſis. Iliad. ε. Τυδείδης, ὃς νῦν γε, καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο, qui nunc vel cum ipſo Ioue dimicet, ſiue dimicaret, aut dimicare poſſet, vel poſſit. Ilia. α. & β. Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, alioqui enim nunc poſtremum Atrida conuitiareris, aut potius, conuitiatus eſſes. Sic Plato de Republica lib. 8. οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν τοῦ βίου ἡγεμόνα ἐστήσατο, alioqui enim cæcum vitę ducem non conſtituiſſet. ¶ Cum Subiunctiuo etiam collocatur. Lucianus, ὁποῖος ἂν ᾖ Ποσειδῶνος υἱὸς ἐστι, qualiſcunque ſit filius eſt Neptuni. Dem. ὁ λέγων οὐχ ἑτέρως ὅτι ἂν βούληται. Sic προσαναδέξει πάντα ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς. Habet con iunctiuum ἂν, & quū annectitur aduerbiis temporis, ὅτε, ὁπότε ἐπεί, & apud poetas εὖτε: vnde ὅτ' ἂν, ὁπότ' ἂν, ἐπ' ἂν, & εὖτ' ἂν: vel potius coniunctim ὅταν, ὁπόταν, ἐπάν, εὖταν: vt & ἐπειδάν paſſim cōiunctim ſcriptum reperitur, non diuiſim ἐπειδή ἂν. Cum infin. tria tempora ſignificat, inquit Bud. Demoſth. ἆρ' ἂν γε μικρὰ βοηθῆσαι τοῖς πένησιν ὑμῶν δεῖ… ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι ἄν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν, ἐθέλειν εἰ πλούσιοι; vel diuites modicas pecunias in id impendere vo luiſſe? vel, modica pecunia emptū voluiſſe, ne iuſtā

150 collationem præſtare cogerentur? Iungitur cum futuro plerunque in verbis quę futurum poſcunt: vt νομίζω, ἡγοῦμαι, φημὶ, ἐλπίζω, προσδοκῶ, & ſimilibus, Iſocr. in Buſiride, ἡγούμενος ἐκ τούτου μάλιστ' ἂν εὐδοκιμήσειν. Fit tamen & aliter in iis verbis interdum: vt Lucianus, οἴει ἡμᾶς ἐρέττειν ἄν. Putas nos eſſe nauigaturos? Iungitur etiam ἂν (inquit Budæus) quum vim habet δυνητικὴν, cum pręt. inf. Demoſth. περὶ παραπρ. Ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ὑπὸ τῆς βαρβάρου ἂν ἑαλωκέναι. Ponitur & cum pluſquam perf. vt idem in Oecon. dixit, ὅτι μὲν δεῖ τὰ γράμματα ἐπίστασθαι ἠπιστάκειν ἄν. Cum participio etiam iungitur, idque non rarò: Cum præſenti, vt Demoſth. Olynth. 3 καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ. πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. Iſocr. ad Philippum, οὐχ ὁρῶν ἐνδαιμονῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσα, πλὴν εἰ δόξειε, &c. Nullo pacto videbam poſſe Græciam tranquillitate frui. Cū Aoriſto etiam ſępe. Demoſth. ὑμεῖς δ' οἱ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐκείνοις εἰκότως, &c. Qui ſuccenſere poteratis. ¶ Conuenit etiā interrogationibus cum particula γὰρ, inquit Budæus, ad maiorem vehementiam, Aſchin. ¶ Apud Iſocratem vim etiam habet verbi taciti ac ſubaudiendi (inquit Budęus) in Panegyrico, τοσαύτην ἐποιήσαντο σπουδὴν ὅσην περ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας πορθουμένης, tam enixè contenderunt, tam accuratè præſto fuerunt, quàm facere potuiſſent ſi ſuum agrum populantes vidiſſent. Affert enim particula hęc compendium orationi. Plato in Philebo, δόξαν μὲν ἔγωγ' ἂν συγχωροίην, τὰ δ' ἔτερα ταῦτα οὐκ ἄν, non etiam, non item concederem. ¶ Interdum ponitur ἂν præcedente εἰ. Plato in Apologia, εἰ ἐγώ, πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικά, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, ſi iampridem Rempubl. tractare aggreſſus fuiſſem, iampridem periiſſem. ¶ Quædam ſunt genera in quibus ἂν in priore, εἰ μὴ, in poſteriore collocantur: vt apud Xenophontem lib. ἀπομν. 3. οὐκ ἂν προείλετο εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Interdum verò, πλὴν εἰ: vt apud Iſocratem, οὐχ ὁρῶν ἐνδαιμονῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε, &c. ¶ ἂν pro ἐάν, ſi. vide in Ei. Item pro ἀνά. vide in ἀνά.

ΑΝΑ, (*præpoſitio*) per. Odyſſ. ξ. Χῶρον ἀν' ὑλήεντα, per locum ſyluoſum. Et ἀνὰ δῆμον, Odyſſ. τ. per populum inter ciues, Plut. ἀνὰ τὰ ὄρη σκεδαννύμενοι, palantes per montes. Sic ἀνὰ τὸν βίον, per vitam, in vita, & apud Dioſcoridem, ἀνὰ πᾶν ἔτος, per ſingulos annos, quotannis. Exponitur & apud: vt πολλὰ δ' ἀγείρω χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους, apud Ægyptios multum pecuniarum collegi. ἀνὰ στόμα ἔχειν, in ore habere, pro ἐν στόματι ἔχειν, inquit Euſt. Il. β. Sic & ἀνὰ μέσον, exp. ἐν μέσῳ, & ἀνὰ μέρος, ἐν μέρει Inuenitur ſępe ſcriptum ἀναμέσον, coniunctim & ἀναμέρος.

¶ apud poëtas cum datiuo, ſig. cum: vt Il. α. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, vnà cum aureo ſceptro. Vel (ſecundùm alios) ἀνὰ pro ἄνω. Sūt & qui *pro*, circa, hîc accipiāt. Significat &, ſuper, apud eoſdem, ſæpe quidem cum datiuo: interdum tamen & cum accuſatiuo. Hom. Euſt. in hunc locum. Ili. ι. Ὣς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβαινεν, ait ἀνὰ νηὸς eſſe pro ἐπὶ νηὸς poſita præpoſitione vna pro alia: aut eſſe pro ἀνέβαινεν νηὸς, ſubaudita ἐπί.

¶ ἂν pro ἀνά: interdum ponitur à poëtis, ſequente etiam conſonante. ¶ ἀνὰ ποταμὸν πλέειν, apud Herodot. exp. aduerſus flumen nauigare, vel aduerſo flumine nauigare. ¶ ἀνὰ cum accuſatiuo declarat etiam ęqualem quandam diſtributionem, vt apud Dioſ. ἀνὰ δραχμὰς ιβ, ſingulorum drachmas duodecim. Sic & Mat. cap. 20. ἀνὰ δηνάριον ἔλαβον.

¶ Vacat etiam interdum: vt Apocalypſ. cap. 21. καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου, & duodecim portæ, duodecim margaritæ: vna quæque portarum erat ex vno margarite. ¶ In compoſitione ſæpe ſignificat iterationem: item, retrorſum, ſurſum. Aliquando ſimplicis ſignificationem auget. Sæpe vacat. Mutatur in ἀμ, ſequente β vel π: in ἀγ, ſequente κ aut ψ, & in ἀν ſequente alia vocali. 151

¶ ἄνα verò eſt vocat. nominis ἄναξ. Iliad. γ Od ρ. & alibi Ponitur & per apocopen pro ἀνάστα, ſurge.

Ἄνω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΑΝΑΓΑΛΛΙΣ, ἴδος, ἡ, Anagallis: herbę nomen, de qua Dioſc. lib. 2. cap. 209.

ΑΝΑΓΚΗ, ης, ἡ, neceſſitas. Ariſtoteles de mundo, οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι πλὴν τὸν θεόν, οἱονεὶ ἀκίνητον οὐσίαν ὄντα, i. exiſtimo etiam ἀνάγκην non aliud appellari quàm deum, veluti qui ſit immobilis ſubſtantia, apud Euripidem, εἰς ἀνάγκην κεῖμαι, ad neceſſitatem adducor, imponitur mihi neceſſitas, cogor. ἀνάγκη τοῦτο ποιεῖν, neceſſe eſt mihi hoc facere, cogor hoc facere, apud Demoſth. Xenoph. & alios. Dicitur & πᾶσα ἀνάγκη omnino neceſſe eſt, apud Greg. Pro eodem vſurpantur ἀνάγκῃ, ὑπ' ἀνάγκης, πρὸς ἀνάγκην, ἐξ ἀνάγκης, neceſſitate, neceſſariò, coactè, inuitò. ¶ Exponitur etiam fatum, vel fatalis neceſſitas. Euripides ἀνάγκας θεῶν appellauit calamitates fatali quadam neceſſitate à diis impoſitas. ¶ Item ἀνάγκαι, tormenta, quæſtio, Polyb. Plut.

Ἀναγκαῖος, ου, ὁ, neceſſarius, neceſſariò eueniens, vel coactus. item ἀναγκαῖον, quod ex neceſſitate fit, vitari nequit; Demo. & alij. ¶ Item, neceſſarius, cuius vſus eſt neceſſarius. Iſocrates, ἀναγκαῖα τοῦ βίου dixit res ad vitam neceſſarias, in Panegyr. Item, τὰ ἀναγκαῖα dicuntur quæ præcipuè ad rem faciunt, quę ſunt in aliquo negotio præcipua, & quæ maximè conducunt. Dem. Interdum ἀναγκαῖος exponitur vtilis, fructuoſus. Hom. ¶ Item neceſſarius, neceſſitudine coniunctus, Xenoph. Hel. 5. ἀναγκαίου μοι ὄντος καὶ ἐπιτηδείου. ¶ Item ἀναγκαῖον (ſubſtantiuè) neceſſitudo, affinitas ſeu propinquitas. Herod. ἀναγκαίως, neceſſariò. Cicero, ἀναγκαίως ἔχει, vertit ſic, iubet neceſſitas.

Ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, neceſſitudo, id eſt propinquitas

tas generis, Lyſias.

Ἀναγκάζω, F. σω, cogo, compello, adigo: Iſocr. à Bud. exp. etiam vrgeo, vexo.

Ἀναγκάζομαι, cogor, Plat.

Ἀναγκαστὸς, οῦ, ὁ, coactus, non voluntarius, Thuc.

* Ἀναγκαστῶς, coactè, 1 Petr. 5.

Ἀναγκαστικὸς, οῦ, ὁ, qui cogit, qui neceſſitatem imponit.

Ἀναγκαστήριος, idem.

Compoſita.

Ἀνάγκαστος, voluntarius, minimè coactus, Arrian.

Διαναγκάζω, inuitum cogo.

Εἰσαναγκάζω, idem quod ἀναγκάζω, Plat.

Ἐξαναγκάζω, cogo, compello, vrgeo, inſtigo, Xen.

Ἐπάναγκες, τὸ, neceſſe, neceſſarium: Demoſth ἃ δεῖ ποιεῖν τοὺς προσήκοντας ἐπάναγκες. Item aduerbialiter, neceſſariò apud eundem.

Ἐπαναγκάζω, cogo, compello, Dem. & Andoc.

Καταναγκη, violentior amoris illecebra, Syn. ¶ Item catanance, herba, cuius duæ ſpecies, quæ ambæ feruntur ad amoris illecebras facere, inquit Dioſc. lib. 4. cap. 134.

Καταναγκάζω, idem quod ἀναγκάζω.

Πειθανάγκη, perſuaſio cum neceſſitate coniuncta, i. cui vis adhibetur. Vtitur Cic. ad Atticum.

Προσαναγκάζω, inſuper cogo. Et ſimpl. cogo, ex Plat.

Συναναγκάζω, ſimul cogo, Vel ſimpl. cogo, Xen.

*Ὑπεραναγκάζομαι, vltra quàm neceſſitas poſtulat, aut ſatis eſt, aliquid facio, Æl. var. hiſt.

Χεζανάγκη, Ætio nomen emplaſtri ſeu vnguenti ad mouendam aluum.

ΑΝΑΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, & ἀνάγυρος, ου, ὁ vel ἡ, Anagyris ſiue Anagyrus: nomen fruticis βαρυόσμου apud Dioſc. l. 5. c. 117. & Plin. 27. cap. 4.

ΑΝΑΙΝΟΜΑΙ, abnuo, renuo, recuſo, detrecto. Item inficior. Homer. Xenoph. interdum cum infinit. Sæpe cum accuſatiuo. Cum accuſatiuo perſonę, *pro*, repudio, reſpuo, & (ſecundum quoſdam) aſpernor. Homer. Demoſth. Euſtath. deducit ex αἶνος (id eſt aſſenſio) pręfixo α priuat. & interiecto ν euphoniæ gratia.

Ἀπαναίνομαι (*comp.*) Aor. 2. ἀπηνηνάμην, renuo, reſpuo, recuſo, reiicio. Cum accuſ. Od. κ. Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν.

---

153 ΑΝΑΞ, κτος, ὁ, rex. Il. ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν. Tribuitur diis quoque, Od. μ. θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων. In vocatiuo ἄνα, vt Od. ρ. Ζεῦ ἄνα. Ὤναξ etiam ſæpe dicitur pro ὦ ἄναξ. Scribitur etiam Ὦναξ & Ὤναξ, tanquam coaleſcente α cum ω. Sophoc. οἴκτειρε δ' ὦναξ παῖδα τὸν σόν. ¶ Item herus, dominus, Od. α. οἴκοιο ἄναξ, domus dominus.

Ἄνασσα ης ἡ, regina. Item regis filia. Od. ζ.

Ἀνάσσω, F. ξω, regno, impero, regno potior, ſiue imperio: tam cum genitiuo, quàm cum datiuo, Homer. Heſiod.

Ἀνάκτωρ, ορος, ὁ, rex vel herus. Item Deus, Heſych.

Ἀνακτορία, ας ἡ, regnum imperium, dominium.

Ἀνακτόρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſiue ἀνακτόριος, regius, vel herilis, Odyſſ. ο.

Ἀνάκτορον, ου, τὸ, regia, palatium. Et plurali numero pro eodem, ἀνάκτορα. Eſt etiam ἀνάκτορον, templum. Et peculiariter templum Cereris, ſecundum Heſychium. ¶ ἀνάκτορα (inquit Budæus) Theodoritus Eccleſ. hiſt. lib. 5. pro gradibus altaris magni ponere videtur: vel loco edito, aut pro adyto altaris.

Ἀνακτόρειον, (ſubſtantiuè) idem quod ἀνάκτορον, templum. Citatur ex Herod. ἱερὸν ἀνακτόρειον.

Ἀνακτῶς, regiè, regaliter, Suid. ¶ Item ſedulò, Thuc.

Compoſita.

Ἀμφιάνακτες, dicti dithyrambici poetæ, quòd ſubinde his verbis vterentur ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβος ἄναξ Δάλιε, Suidas.

Ἀμφιανακτίζειν, prooemio vti, προοιμιάζειν, inquiunt Suidas & Ariſtophanis enarrator.

Χειρῶναξ, opifex, operarius, q. d. qui manibus imperat vt hoc vel illud agant, Plut.

Χειρωναξία, ἡ, opus quod manibus fit, Æſchyl.

Χειρωνάξιον, ου, τὸ, aff. ex Ariſtot. Oecon. lib. 2. pro vectigali quod exigebatur viritim à vulgo.

Χειρωνακτικὸς βίος, vita eorum qui manuum labore victum quærunt.

ΑΝΑΡΙΤΗΣ, ου, ὁ, Heſychio, animal è cochlearum genere. & Athen. quoque lib. 3.

ΑΝΔΑΝΩ, placeo. Il. α. ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ. Annotat Euſt. fieri ab ἥδω, eodem modo quo λανθάνω ex λήθω.

Ἀφανδάνω, (*comp.*) diſpliceo.

Ἀφαδος, hoſtis, qui & Ἀνφάδος, Heſych.

Ἀφαδία, eidem eſt ἡ πολεμικὴ ναῦς: διὰ τὸ ἀφανδάνει.

ΑΝΔΗΡΟΝ, ου, τὸ, Heſych. Euſt. & Suidæ eſt ſummitas ſeu acumen: & fluuiorum labra. παρὰ τὸ ἄνω τῶν ἱερῶν εἶναι.

ΑΝΕΔΗΝ, effusè, licenter, impunè & nullo prohibente, ac quaſi dicas, laxatis plenis habenis. velut in hoc apud Suidam Arriani loco, τοῖς φρέασι φύλακας ἐπέστησαν ὡς μὴ ἀνέδην ὅπως τις ἐθέλει ὑδρεύεσθαι. Etym. deriuari ait ab ἀνίημι. ¶ Exponitur etiam promiſcuè, nullo diſcrimine: item largiter, ad ſatietatem vſque. ¶ Item, & pro palàm ſeu apertè, accipiunt in hoc loco Demoſth. πομπείας τῆς ἀνέδην οὕτω σοι γεγενημένης. 154

ΑΝΕΜΟΣ, ου, ὁ, ventus. Ariſtot. de mundo ſcribit, τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους αὔρας δὲ τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς, flatus qui in aere flant, vocamus ἀνέμους: at verò αὔρας, ex humore prodeuntes exſpirationes. πνοίας ἀνέμου ſiue ἀνέμων, poetę dicunt interdum pro ἄνεμον ſiue ἀνέμους ſimpliciter. ab ἄω ſiue ἄημι (id eſt flo, ſpiro, deriuatum putatur quaſi ἄεμος & interiecto ν, ἄνεμος.

Ἀνεμόεις, εντος, ὁ, ventoſus. Poeticum eſt, ſed vſurpatur potius ἠνεμόεις.

Ἀνεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ventoſus, venti naturam habens.

Ἀνεμόω, ῶ, ventilo, vento agitari facio, Luc.

Ἀνέμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, item ἀνεμίδιος, item ἀνεμιαῖος, vento plenus, vanus, euanidus, ſubuentaneus, vt ἀνεμιαῖον ᾠόν. ἀνεμιαῖον κύημα, exp. fœtus euanidus. Metaphoricè ἀνεμιαῖος ἄνθρωπος, homo leuis, inconſtans.

Ἀνεμίζω, vento impello, ſiue agito.

Ἀνεμίζομαι, vento impellor, ſiue agitor, in epiſt. Iac.

Ἀνεμίδιον, q d. ventulus. Plat. in Theæt.

Ἀνεμώνη, ἡ, anemona, herba quędam apud Dioſc. lib. 2. c. 207. Sic dicta quòd vento flante aperiatur. ¶ Item metaphoricè vanitas, Luc.

Ἀνεμώλιος ου ὁ καὶ ἡ, ventoſus, vanus, irritus, inanis, quaſi ἀνεμώνιος, (inquit Etym.) Od. δ. & λ. ἀνεμώλια βάζειν. Vide & in comp. ex Ὄλλω.

Ἠνεμος, poet. pro ἄνεμος.

Ἠνεμόεις εντος ὁ, ventoſus, ventis perſpirabilis: Od. τ. τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας. ¶ Et metaph. altus, quod loca altiora ventis magis peruia ſint: vt ἠνεμόεσσα Ἴλιος. ¶ Item celer, & ventos veloci-

tate aſſequens, apud Oppian. lib.3. τίγριδες ἰσηνεμόεσσαι.

Ηνεμώδης, idem quod ἀνεμώδης.

Compoſita.

Αλεξανέμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventos arcens, Od.ξ.

Ανηνέμος, ventorum expers, tranquillus, Epigr.

Ανηνεμία, ventorum expers, tranquillitas, Ariſtot.

* Ανηνεμέω, ventorum expers ſum, Strab.

Απηνέμος, à vento remotus, Heſych.

* Διηνεμος, velociſſimus, ἰσήνεμος, ventos æquans. Anacr.

Διανεμόω, idem quod ἀνεμόω. Exp. & ventis expono.

Δυσήνεμος, vt δυσήνεμος χθὼν, apud Dionyſium de ſitu orbis. ventis vexata regio. Expon. & grauiter olens & fœtens.

Εξανεμόω, ῶ, vel potius ἐξανεμοῦμαι, paſ. de ſegetibus dictum: quum iam matureſcentes perflatu nimio exinaniuntur, & quaſi euentilantur, apud Theophr.

Επηνέμιος, ventoſus, vanus, euanidus, Suid.

Εὐάνεμος, ſeu εὐήνεμος, bonos & proſperos ventos habens. Et metaph. ſerenus, pulcher, Eurip.

Ισάνεμος, par vento, velociſſimus, apud Eurip.

κωλυσανέμος, ſeu κωλυσανέμας, fuit ita dictus Empedocles, quòd ventos prohiberet, ſeu arceret. Laert.

λαθάνεμος ὥρα, tempus quo ſilent venti, clementia temporis, apud Ariſtot. hiſt. anim. lib.5.

μετηνέμιος πῶλος, pullus equinus, qui pedum pernicitate vel cum ventis contendat, Hom.

νήνεμος, ventos non habens. Item ſerenus, tranquillus. idem quod ἀνήνεμος. Item ὕπνος, Heſych.

νηνεμία, ventos non habens, ſerenitas. Propriè de ſerenitate aëris dicitur. νηνεμεύμενον, quod à ventis non amplius agitatur: tranquillum, Heſych.

παυσανέμος, ventos ſedans ſeu placans, Æſch.

ποδήνεμος, ventos æquans, pedibus celer, Il.ε.

προσήνεμος, vento expoſitus, auræ patens, Xen.

155 πυρήνεμος, ignem ventilans: in Epigr.

ὑπήνεμος, auræ patens, i. vento expoſitus, Ariſtot. Nõnunquam προσηνέμῳ opponitur, apud Xen.

ὑπηνέμιος, ventoſus (q.d. ſubuentaneus) cui ſubeſt ventus. Dicitur de ouis irritis & ex quibus nihil gignitur, quę fœminę mutua inter ſe libidinis imaginatione concipiunt. Ariſtot. ab illis ouis ducta metaphora dicitur ὑπηνέμιον quicquid eſt inane, vanũ & futile vnde ὑπηνέμιος λόγος. Plut. At Gręci poetę ὑπηνέμιον variè vſurpant. vnde apud Nonnum. ὑπηνέμιος πῦς, & ὑπηνέμιον πνεῦμα.

ΑΝΕΥ, (*aduerb.*) abſque, ſine. ἄνευ ἠχῆς, ſine ſono, ſine vllo ſono. Interdum ponitur citra: vt ἄνευ τῆς πρὸς ἄνδρα ὁμιλίας, citra virilem congreſſum. ἄνευ πτερύγων, exceptis alis. Poſtponitur nonnunquam: vt ὧν ἄνευ, & τούτων ἄνευ.

ἄνευθε & ἄνευθεν (apud poetas tantùm) pro eodem. Il χ. Οἶος ἄνευθ' ἄλλων. Il π. Μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο. Interdum ponitur ſine caſu.

ἄνις, poeticè pro ἄνευ, Nic.

Compoſita.

Απάνευθε & ἀπάνευθεν, ſine, vel procul, aut ſeorſum. vt Il.α. ἀπάνευθε θεῶν.

κἄνις, Doricè pro καὶ ἄνευ, etiam ſine, Ariſtophan. apud ſchol. verò ſcriptum κἄννις, duplici ν, exponentem itidem, καὶ χωρίς.

ΑΝΕΨΙΟΣ, οῦ, ὁ, conſobrinus, amitinus, patruelis, fratris vel ſororis filius. Homer Plut. & alij. Dicitur interdum ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιὸς, & ὁ πρὸς μητρὸς ἀνεψιός.

ἀνεψιά, ᾶς ἡ, conſobrina, patruelis, Xen.

ἀνεψιότης, ητος, ἡ, gradus propinquitatis, quam ἀνεψιοὶ faciunt & ἀνεψιαί. apud Demoſthenem, μέχρι ἀνεψιότητος.

ἀνεψιαδοῦς, ὁ, filius conſobrini, ſiue conſobrinę, ſiue patruelis, vel amitini. Demoſthenes fratris & ſororis liberos inuicem ἀνεψιοὺς appellat, & eorum filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione aduerſus Stephanum.

ἀνεψιαδῆ, filia conſobrini, vel conſobrinæ, ſiue patruelis, vel amitini.

ἀνεψιάδης, vide Poll. & Suidam in vita Heſiodi.

Compoſita.

αὐτανεψιὸς, pro ἀνεψιὸς, Bud. ex Plat. in Euthyd.

ἐξανεψιὸς, ex parte conſobrinus, Iul. Poll 3.

ΑΝΗΘΟΝ, ου, τὸ, anethum, herba quę ſic appellatur ſecundùm Etymologiſten, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, quòd citò creſcat. Ariſtoph. in Nub.

ἀνήθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, anethinus, ex anetho confectus, vel ex anetho conſtans: vt ἀνήθινος στέφανος. Theocr.

ΑΝΗΡ, vir (in obliquis caſibus, ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα, dicunt poetæ: in proſa autem vſurpatur ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, ἄνδρα. Vocatiu. eſt ἄνερ.) variè ſumitur, vt & vir apud Latinos. Interdum ſimpliciter pro ἄνθρωπος, homo. vt ἔσχατοι ἀνδρῶν. Vſurpatur itidem pro ἐκεῖνος. apud Gregorium identidem: vt ὃ τε γὰρ ἀνὴρ αἰδέσιμος ἦν, erat enim ille. ¶ Item vir, i. mas, maſculus. Plato de legibus, τῶν ἀνδρῶν ἄπαις, carens 156
liberis maribus, maſcula prole carens. De tauro etiam dicitur in Anth. epigr. vt Virgil. dixit, vir gregis ipſe caper. ¶ Item vir, i. non euiratus, habens ſua virilia, non eunuchus. ¶ Item vir, i. virilem ætatem habens, vir ætate. Plut. Hinc illa loquendi genera, εἰς ἄνδρας τελεῖν, εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, εἰς ἄνδρας δοκιμάζεσθαι, εἰς ἄνδρας παρελθεῖν, ad virilem ętatem peruenire, ætatem virilem attingere. Dicitur etiam εἰς ἄνδρας ἐλθεῖν & περιελθεῖν ab Aphthonio, item εἰς ἄνδρας ἀφικέσθαι. Romani dicebant virilem togam ſumere. Dicitur & ἀνὴρ τέλειος apud Xen. Pęd. 8. ¶ Item vir, i. virili animo prȩditus, ſtrenuus, fortis, magnanimus. Hom. Thucyd. & alij. ¶ Item vir, i. maritus. Plut. Cum genitiuo: vt ἀνὴρ ἐκείνης, maritus illius. Athen. 13. Dicitur item ἀνδρὸς ὡραία, virgo nubilis, tempeſtiua viro. Etym. deducit ab ἄνω ſeu ἀνύω, perficio.

Ανδρόθεν, (adu. poet.) ex viro, à viro, in Anth. epigr.

Ανδροτὴς ῆτος, ἡ. virilitas, fortitudo, Il.π.

Ανδρόμεος, ου, ὁ, humanus. Il.υ, χροὸς ἀνδρομέοιο

Ανδρακὰς, (*aduerbium poeticum*) viritim pro quo in proſa dicitur κατ' ἄνδρα, Od.ν.

* Ανδρὰξ, idem quod ἀνδρακὰς, pro viritim, κατ' ἄνδρα apud Hom. vt refert ſchol.

Ανδρεῖος, ου, ὁ, virilis, i. ad virum pertinens. vt ἱμάτιον ἀνδρεῖον. Xen. Numero plurali, ἀνδρεῖα erant συσσίτια quædam apud Cretenſes: quòd ſoli viri huiuſmodi epulis intereſſent, nec ad eas accederent mulieres, vt quidam tradunt. ¶ Item ἀνδρεῖος virilis, i. ſtrenuus, fortis, virum ſe prębens. Cui opponitur ἄνανδρος. Plat. interdum dicitur ἀνδρεῖος πρός τι. ¶ Ανδρεῖα abſolutè, virilia.

Ανδρείως, viriliter, ſtrenuè, vt virum decet. Ariſtot.

Ανδρεία, ας ἡ, virilitas, i. ſtrenuitas, fortitudo, animi robur, animi præſtantia. Ariſtot. Inuenitur autem ſcriptum modò ἀνδρεία, modò ἀνδρία. Item ἀνδρεία, virilitas, virilis ætas. Harpocration ex Antiphonte. Ionice dicitur ἀνδρήϊος pro ἀνδρεῖος & ἀνδρηΐη pro ἀνδρεία.

* Ανδρειότης, virilitas, fortitudo.

Ανδρικὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀνδρεῖος: virilis, i. ad virum ſeu viros pertinens. Xenoph. ¶ Item virilis, i. ſtrenuus, fortis, ἀνδρεῖος. Platoni μέλανες dicuntur eſſe ἀνδρικοί. Tradit Euſtathius, quamuis ἀνδρεῖος & ἀνδρικὸς, idem valeant, dici tamen ἀνδρικὴ γυνὴ, non

ἀνδρεία

ἀνδρεία γυνή. Dicitur etiam ἀνδρικὸν quicquid eſt viro forti dignum.

Ἀνδρικῶς, viriliter, ſtrenuè, fortiter. aliquando etiam validè, robuſtè. à Budæo exponitur vehementer apud Dioſc.

Ἀνδρίζομαι, virilem ætatem ingredior, ad firmam & robuſtam ætatem peruenio. ¶ Item viriliter ago & fortiter. Plat. Eſt ἀνδρίζομαι, (inquit Budæus) ago more viri: vt ἀνθρωπεύομαι, ago more hominis, vel more humano. ¶ Item, ad fortitudinem me comparo, Ariſtot. Dicuntur ἀνδριζόμεναι mulieres naturam muliebrem fortibus factis ſuperantes, quales à Latinis appellantur viragines.

157 Ἀνδρίζω, inquit Suidas, virile quippiam ago.

Ἀνδρεϊστὶ, viriliter, ſtrenuè, Ariſtoph.

Ἀνδρῷος, ου, ὁ, virilis, ad virum pertinens, Leon. imperator conſtit. 20. τὴν τε γυναικείαν καὶ τὴν ἀνδρῴαν.

Ἀνδρόω, ῶ, virilem reddo, virile robur miniſtro, Bud.

Compoſita.

* Ἀπανδρόω, virilitatem, ſeu annos viriles aſſumo, Luc. in Amor.

Ἀνδρόομαι, οῦμαι, vir fio, virile robur vel ætatem virilem aſſumo. Ariſtot.

Ἀνδρωθεῖσα etiam dicitur quę cum viro conſueuit, cui virginitatem vir eripuit, Heſych.

Ἀνδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, virilis, virum decens, Plut. & Ariſtot. ¶ ἀνδρῶδες, τὸ, virilitas. Et pro ἀνδρεία.

Ἀνδρωδῶς, viriliter, fortiter, vt virum decet, Iſocrat.

Ἀνδρὼν, ῶνος, ὁ, domus pars in quam viri ſeorſum à mulieribus ſe recipiunt, apud Ariſtophan. Græci ἀνδρῶνας appellant οἴκους, vbi conuiuia virilia ſolent eſſe, quòd eò mulieres non accedant, vt ſcribit Vitruu. lib. 6. cap. 9.

Ἀνδρεὼν, etiam dicitur pro eodem apud Herodot. in Thal. vbi tamen Suidas exp. magna domus. Dicitur ἀνδρεῶνα in carmine, per epentheſin literę ε.

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, idem quod ἀνδρὼν, Plutarch.

Ἀνδρίον, ου, τὸ, homuncio, homunculus, Ariſtoph.

Ἀνδράριον (aliud dimin.) homunculus, Syneſ.

Ἀνδρίσκος, homuncio.

Ἀνδριὰς, άντος, ὁ, ſtatua, ſimulacrum. propriè ſtatua viri, Dem. Ariſt. & alij.

Ἀνδριαντίσκος, ου ὁ, parua ſtatua.

Ἠνορέα, ſeu Ionicè ἠνορέη, idem quod ἀνδρεία. ſed eſt poet hinc dat ἠνορέηφι. Pro eodem & ἀνορέα, Theoc.

Ἀνόρεος, virilis, fortis: Soph ἀνόρεος πόλεμος.

Compoſita ac primùm retinentia ἀνδρ.

Ἄνανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſe non prętat virum, ignauus. Item effœminatus, mollis, Iſocr. Et τὸ ἄνανδρον (ſubſtantiuè) ignauia, Thucyd. lib. 3. ¶ Item (ſecundùm quoſdam) dicitur qui eſt euiratus. ¶ ἄνανδρος γυνὴ innupta mulier, viro carens, apud Plat.

Ἀνάνδρως, non viriliter, ignauè, Iſocr.

Ἀνανδρία, ignauia, inſtrenuitas, Demoſth.

Ἀνανδρόομαι, οῦμαι, ignauus reddor. A Gregorio poni videtur pro euirari ſeu virilitatem deponere, de Gallis ſacerdotibus loquente.

Ἀντανδρος, in alius viri locum ſubſtitutus, ſuccidaneus.

Ἀπανδρεῖν, Heſych. deſpicari & faſtidire virum.

Αὔτανδρος, vt nauis capta αὔτανδρος, *id eſt*, cum ipſis hominibus, Polyb. lib. 16.

Αὔτανδρον (inquit Heſych.) σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι.

Αὐτανδρὶ, vnà cum ipſis viris, Polyb.

Ὀλιγανδρία, timiditas. Ὀλιγανδρέω, ῶ, terreor, paucos, Bud. 2. Maccab.

Ἐξανδρόομαι, οῦμαι, vir fio, in virum euado, Ariſtoph.

Εὐανδρέω, ῶ, virili prole habitatum reddo, Apoll.

Ἔπανδρος, virilis, virilitatem prę ſe ferens, Palæph.

Εὔανδρος, vt εὔανδρος πόλις, fortes viros habens.

Εὐανδρία, abundantia fortium virorum, Gorg. Leont. ¶ Item, virilitas.

Εὐανδρέω, ῶ, bonis viris & acribus abundo, Strab.

Εὐανδρεῦμαι, pro eodem, Plut. Item, Εὐανδρῶ, vigeo, & virilis ſum, Suidas: & Plut. in Camillo.

Ἡμίανδρος, ſemiuir (eo ſenſu quo ſacerdotes Cybeles vocantur ſemiuiri) Lucian.

Θεανδρικὸς, dicitur de Chriſto apud Areop. Et θεανδρικὴ ἐνέργεια apud eundem & Damaſc.

Κακανδρία, ας ἡ, idem quod ἀνανδρία, ignauia, Soph.

Κένανδρος, viris vacuus à Suid. exp. vir vanus. 158

Κενανδρία, vacuitas virorum, Æſchyl.

Λειπανδρεῖν, viris defici, virorum penuria laborare.

Λειπανδρία, virorum penuria, Suid.

Λειπανδρεῖον, quidam expon. decretum de virorum penuria emendanda latum. Vide Suid.

Μεγάλανδροι, aff. pro, magni viri & fortes.

Μένανδρος, qui virum in ſe irruentem ſuſtinet, Epigr.

Μονανδρέω, ῶ, vnicum maritum habeo, Suid.

Νομανδρία, aff. pro, cœtus virorum paſtoritius.

Ὀλιγανδρέω, ῶ, virorum paucitate laboro, Plut.

Ὀλιγανδρία, per quod Budæus interpretatur ὀλιγανθρωπία.

Πολύανδρος, multos viros habens. Nonn.

Πολυανδρέω, ῶ, multos viros habeo. Viris abundo.

Πολυανδρέομαι, idem.

Πολυάνδριος τάφος, Heſych. πολυχώρητος, qui multos capit. Et ſubſtantiuè apud Suidam πολυάνδριον, τὸ, τάφος, μνῆμα, cœmiterium, & κενοτάφιον, locus ſepulturæ deſtinatus, quò multorum virorum corpora mortua feruntur, Nazianz.

Σάκανδρος, pudendum muliebre, Ariſtoph.

Ὕπανδρος, qui vel quę ſub viro eſt ſubiectus, vt ὕπανδρος γυνὴ, Paul. Rom. 7.

Φίλανδρος, vt φίλανδρος γυνὴ, quę mariti amore tenetur. In malam quoque partem viroſa & impudica, Plat.

Φιλανδρία, ας ἡ, amor mariti, Plut.

Aliud compoſitorum genus, in ανειρα.

Ἀντιάνειραι, Amazonum epithetum, quòd viris aut pares eſſent & æquiparandę, aut aduerſarię, eorúmque conſuetudinem abnuerent. Latini viragines dicunt.

Βωτιάνειρα ἡ, ὁ, alens & educans viros. vnde Φθίη βωτιάνειρα apud Hom. vbi ſignificare videtur non tam virorum quàm virorum ſtrenuorum & fortium educatricem. Comp. ex βόσκω & ἀνήρ.

Δηϊάνειρα ἡ, nomen proprium vxoris Herculis. Compoſitum ex δηΐος & ἀνήρ, διὰ τὸ κακωτικὴ γεγονέναι τῷ ἀνδρί, Euſtath.

Κυδιάνειρα, gloriam viris afferens, claros viros habens, vt κυδιάνειρα ἀγορὰ, apud Hom.

Aliud compoſitorum genus, in ανωρ.

Ἀγάνωρ, ορος ὁ, Heſych. interpretatur, ἀγαπητικὸς τὴν ἀνδρείαν, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος. Vide Ἀγήνωρ.

Ἡμιάνωρ, ſemiuir, idem quod ἡμίανδρος.

Μεγάνωρ, magnos viros faciens, & (ex conſequenti) ſuperbos. epithetum diuitiarum apud Pindarum. μεγάνορες ἔξοχα πλοῦτοι. Μεγαλήνωρ idem.

*Μεγαλήνωρ, idem quod μεγάνωρ, magnos viros faciens, Opp. de Ven. lib. 1.

Πολυάνωρ, multos viros habens, Eurip.

Στυγάνωρ, odio proſequens viros, Æſchyl.

Aliud compoſitorum genus, in ηνωρ.

Ἀγαπήνωρ, virilitatis & fortitudinis amans.

Ἀγήνωρ, admodum virilis, ſeu ſtrenuus, fortiſſimus, vel ſuperbus, ferox, præfidens, q. d. nimium virilis, modò in laude, modò in vituperio ponitur. ex ἄγαν & ἀνήρ, vt ſit qui viros ducat, qui viris præſit & imperet. Sed in vitio potius ponitur. Sic Il. ὁ δ' ἀγήνωρ.

ἄλλ ἢ ἄλλως. Sic Od. υ proci dicuntur ἀγήνορες, apud eundem θυμὸς ἀγήνωρ in laude potius dicitur. Od. δ. Ἀγηνορία, virilitas, ſtrenuitas. Et interdum, audacia ſeu præſidentia, ſuperbia. Il. χ. Et in plurali numero, ἀγηνορίαι. Il. ι, Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας.

Ἀγηνορέω, ſuperbio.

* Ἀγηνόρειος, ſeu ἀγανόρειος Doricè, idem quod ἀγήνωρ. Æſch. in Perſ.

Ἀλεξήνωρ, Æſculapij epith. apud Ariſtoph. q. d. adiuuans viros.

Ἀνήνωρ, idem quod ἄνανδρος, ignauus. Exp. etiam inualidus, imbellis. Hom. & Heſiod.

Ἀπατήνωρ, virum decipiens. Nonn.

Εὐήνωρ, bene virilis, ſeu bene viriles & ſtrenuos faciens. Epithetum apud Homerum τοῦ οἴνου. Eſt etiam χαλκὸς dictus εὐήνωρ, vt ait Euſtathius, quòd armis quę antiquitus ex ære fiebant, muniti, viriliores & animoſiores ſimus.

Λιπεσήνωρ, maritum deſerens, adultera, ſchol. Euripid.

* Λυσήνωρ, homines ſoluens, frangens. Tryphiod. in excidio Tr.

Ὀλεσήνωρ, hominibus perniciem afferens. Heſiod.

Ῥηξήνωρ, viros frangens. Vel, virilitate & ſtrenuitate

159 frangens & perrumpens hoſtium agmina (ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τοὺς ἄνερας. Vel ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τῇ ἠνορέῃ) fortis, & ſtrenuus, bellicoſus. Sed peculiariter dici putatur de eo qui fortitudine acies hoſtium perrumpat. Sic Homerus Il. υ. Achillem vocat ῥηξήνορα θυμολέοντα. Ῥηξηνορία, fortitudo. Peculiariter tamen illa fortitudo perrumpendi agmina. Od ξ.

Τρυσάνωρ, virum atterens, i. conficiens, excrucians, exhauriens, emacerans. Soph. in Philoct.

Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ, ſupra modum virilis, fortis. Hom. Annotat Euſthat. in malam etiam partem: vt qui ſupra modum & ſupra quàm viros deceat, robore vtatur, ſuperbus, ferox.

* Ὑπερηνόρεος, idem, Theocr.

* Ὑπερηνορέα, ſeu ὑπερηνορέη, ferocitas, ſuperbia. Apoll. 3. Arg.

Ὑπερηνορέω, ſupra modum virilis & fortis ſum, ſupra quàm viro dignum ſit robore vtor, ſuperbio.

Ὑψήνωρ, ορος ὁ, alta ſeu celſa virilitate preditus, celſos viros faciens: vt apud Nonn. ὑψήνορα πυλώ.

Φθισήνωρ, homines perdens. Epith. belli Il β.

* Φθισήνωρ, homines perdens. Epith. belli. Il. β.

* Φυξάνωρ, fugam viris immittens, fugæ occaſionem dans. Æſch. in Ἱκετ.

ΑΝΘΕΡΙΚΟΣ, ου, ὁ, aſphodeli fructus (vel ſecundum alios) aſphodeli caulis. Dioſc. lib 2. cap. 202.

Ἀνθερικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, antherici formam referens.

ΑΝΘΟΣ, εος, τὸ, flos, ſecundum Etymologicum παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῷ αὔξάνεσθαι, quòd ſurſum aſcendat dum creſcit. Od. κ, χάλκεον δέ εἴκελον ἄνθος. In genitiuo plurali dicitur ἀνθέων non ἀνθῶν, ad differentiam τοῦ ἀνθ' ὧν, item participij ἀνθῶν à verbo ἀνθεῖν. Reperitur tamen etiam ἀνθῶν florum, apud Athen. Theophraſt. Xen. ¶ Dicitur & aliarum rerum quàm herbarum & ſtirpium. vt ἄνθος ἁλὸς flos ſalis, Dioſc. lib. 5. ¶ Capitur etiam metaphoricè, vt ἥβης ἄνθος. Il. ν. Item decor corporis, vt Budæus exponit in quodam Platonis loco in Sympoſio. ¶ Item, pro κόσμος, apud Æſchylum.

* Ἄνθος, color. Opp. lib 3. de ven. ὁμοῦ δέ φέρουσι διπλόον μεμορυγμένον ἄνθος, duplicem colorem miſtum ferunt.

* Ἀνθεμος, floridus. Pind. Nem.

Ἀνθηρός, οῦ, ὁ, floridus, florulentus. Ἀνθηρὸν etiam dicitur quicquid amœnum eſt & iucundum aſpectu, & auribus. Plut. Iſocr. Plutarchus hominem quoque ἀνθηρὸν dixit, de adul. diſcer.

Ἀνθηρῶς, floridè. Item, amœnè, iucundè. Iſocr.

Ἀνθινὸς, οῦ, ὁ, vel ἀνθεινὸς, floridus, floreus. vt ἀθεινοὶ στέφανοι apud Plutarchum, floreæ corollæ, i. factę ex floribus. vocatur mel ἀνθινὸν, quod vere factum eſt: ὡραῖον autem, quod æſtate.

Ἀνθινὰ, dicuntur etiam veſtimenta. ἀνθινοὶ χιτῶνες apud Athenæum lib. 12.

Ἀνθώδης, flore plenus, florulentus. Theophr.

Ἀνθοσμύνη, ης, ἡ, (poet.) floriditas. Citatur ex Anth. epigr. pro herbis luxuriantibus.

Ἀνθέω, ῶ, F. ήσω, floreo. Vſurpatur ſæpe metaph. ἀνθοῦσαι παρειαὶ, florentes genę, vel floridę genę. Homer. Item floreo, ſplendeſco, niteo. Xen. item, floreo, i. inclareſco, celebror, & illuſtris ſum, in pretio & honore ſum. Ariſtoph. ¶ Item cum datiuo, ſcateo, exubero. Lucianus. τῆς δὲ ἀρετῆς ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος ἀνθεῖ πολλαῖς τῆς καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις.

Ἄνθημα, ατος, τὸ, vel Ἄνθησις, εως, ἡ, florum emiſſio, florum productio, vel floris, q. d. efflorefcentia, floreſcentia, ipſa florendi actio. at ἀνθήματα potius vſurpatur plurali numero pro ἐξανθήματα. 160

Ἀνθητικὸς, οῦ, ἡ, ad florendum aptus, ſiue idoneus, florendi vim habens. Exp. etiam floribus fœcundus.

Ἀνθήλη, ης, ἡ, eſt flos euadens in lanuginem, πάππον à quibuſdam appellatam, Dioſcor. lib. 3. à quibuſdam panicula exponitur. & dicitur eſſe in frugibus certis (vt in panico & milio) item in plantis quibuſdam lanoſus flos, qualis in ſumma arundine per autumnũ floret. Legitur apud eundem Dioſcoridem ἀνθήλη καλάμων.

Ἀνθήλιον, ου, τὸ, floſculus, Dioſc. lib. 3.

Ἄνθη pro ἄνθησις capitur. Suida teſte. ἄνθη tamen pro ἄνθος, flos, vt docet Nicandri ſcholiaſtes, ex Philoſtrato citatur.

Ἀνθεστήρια, ων, τὰ, (q. d. floralia) ita dicebantur Bacchanalia, Heſyc. Etymol.

Ἀνθεστηριὼν, ῶνος, menſis octauus apud Atticos, quo ἀνθεστήρια celebrabantur, ducta appellatione ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, quòd tunc terra florere incipiat, vt Etymologiſtes ſcribit. Quidam Aprilem, alij Nouembrem interpretantur. Vide Eraſmum in prouerbio, Θύραζε Κᾶρες, οὐκέτ' ἀνθεστήρια.

* Ἀνθήμων, floridus. Nic. in Alex.

Ἀνθίζω, floridum reddo, floribus conſpergo. Halic. in Iſocr. ἀνθίσαι βουλόμενοι τὴν λέξιν, concinnitatem & nitorem orationi addere.

Ἄνθεμον, ου, τὸ flos κατὰ γλῶσσαν, vt vult Euſt vnde fit ἀνθεμόεις, apud Ariſtoph. ἔχων στέφανον ἀνθέμων, Suidas exp. roſarum. ¶ Item, herba quædam, de qua Theophr. de pl. lib. 7. cap. 13. ¶ Ἄνθεμα, ſaltatio quædam apud Athen. lib. 14.

Ἀνθέμιον, ου, τὸ, herba quæ & gith, vt vulgo annotatur.

Ἀνθεμὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἄνθεμον, flos. ¶ Item anthemis, quæ ab aliquibus argemona. Vide Dioſcor.

Ἀνθεμόεις εντος, ὁ, floridus, vernans. Il. ψ. Λέβης ἀνθεμόεις, (ſecundum gramm.) aut variegatus & veluti florum coloribus pictus: aut pro ἀναθηματικὸς, ab ἄνθεμα pro ἀνάθεμα, quod quidem ſit ἀνάθημα. Vide Euſt.

Ἀνθεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, floridus. Heſych.

Ἀνθεμίζομαι, F. ίσομαι, ex Æſchylo citatur pro eo quod Liuius deflorari dicit.

Ἀνθίας, ου, ὁ, piſcis quidam à floriditate dictus. Citatur ex Ariſtot. lib. 6. anim. cap. 17.

Ἀνθρησκα, τὰ, flores. & ἄγρια λάχανα, τὰ παραπλήσια ἀνήθοις, vt quidam annotat. apud Etym. ſcribitur ἄνθρυσκα per υ.

Ἀνθυλλὶς, ίδος, ἡ, herba quam ſalſolam vocat Ruellius. De qua

De qua vide Gal. 6. Simpl. Dioſc. l.3. cap.153. Plin. lib.21. c.29. anthyllion vocat, & anthyllida lib.29. cap.8.

Ἀνθύλλιον, ου, τὸ, idem, Plinio.

Ἀνθερεὼν, ῶνος, ὁ, mentum, ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, quòd in eo barba efflorefcat. Suida teſte ſic dicitur etiam λάρυγξ. Homerus tamen apertè diſcrimen facit inter λάρυγγα ſeu λαιμὸν, qui Latinis eſt gula ſeu guttur. Il. ν. ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, guttur ſeu gulam ſub mento. Nonnus & pro ore poſuit καταχρηστικῶς: dicens, ἐπέτασσε θεηγόρον ἀνθερεῶνα.

Compoſita, ac primùm in ανθής deſinentia.

Ἀνανθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, flore carens. Theophr. Exponitur etiam, floris infœcundus, florem non proferens.

Διανθὴς, duplicem florem habens. vt exponitur apud Theophraſt. αὖθι διανθῆ, hiſt. plant. lib.1 c.1.

Ἐλλεβοανθὴς, florem in ſiliqua edens: in folliculo florens.

Εὐανθὴς, pulchrè floridus, εὐθαλής. Inuenitur & ſuperlat. εὐανθέστατος, Accipitur & pro venuſto.

Κολοβοανθὴς, mutilum florem habens. vulgò exponitur minutulum florem edens Theophr.

Κολοβοανθεῖν, florem ſeſſilem gerere, ex Gazæ expoſitione affertur, apud eundem Theophr.

Λευκανθὴς, florem album habens. Soph.

* Λευκανθέας, idem quod λευκανθής. Pind. Nem. 9.

Λευκανθίζω, albi floris more candeo. Heſych.

Ὀψιανθὴς, ſerò florens, tardè florens. Theophr.

Πολυανθὴς, floribus abundans. Od. ξ.

Πορφυρανθὴς, qui purpureo flore eſt.

Πρωϊανθὴς, maturè florens, vel præmaturè Theophr.

Φυλλανθὲς, herba inter ἐπιχλοόφυλλα, apud Theophr.

Aliud genus comp. in ανθος & ανθη.

161 Ἴανθος, ου, ὁ, Heſyc. dicit eſſe florem & purpureum quendam colorem.

Ἰάνθινον χρῶμα, color purpureus ſeu violaceus. Plin.

Μελάνθιος πόα, ſiue Μελάνθιον, melanthium: herba de qua Theophr. hiſt. pl. lib 1. cap.22.

Μήνανθος, ου, ὁ, menſi flora, apud Theophr. hiſt. pl. lib.4. cap.11. vbi tamen & μίνανθος ſcribitur.

Μηλάνθη, ſiue μηλολάνθη, ſcarabeorum quoddam genus. Euſtach.

Οἰνάνθη, flos vitis: ſeu vua germinans apud Ariſtoph. & Eurip. Plerique dicunt eſſe florem labruſcæ ſeu vitis agreſtis, vel vuas ex labruſca pullulantes. Dioſcor. lib 5 cap 2. & 5. ¶ Eſt etiam herba de qua vide Dioſc. lib.3. cap.135. & Theophr. hiſt. pl. lib.6. cap.7. ¶ Eſt etiam auis nomen apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. cap 49.

Οἰνάνθινος œnanthinus, ex œnanthe factus.

Οἰνανθὲς ίδος, ἡ, flos vitis ſeu vua germinans.

Πίσσανθος, picis flos. Galen. lib.2. de ſimpl. medic. facult.

* Φαλανθίας, caluus Luc. in philoſ.

Φάλανθος, caluus, Suid. φαλακρός.

Χάλκανθος, ου, ὁ, & Χαλκάνθη, ἡ, & Χάλκανθον, ου, τὸ, atramentum ſutorium, vt interpretatur Celſus. eſt & ſuccus concretus, ex chalcitide genitus & efflorefcens. Vide Dioſc. lib 5. cap.114.

Compoſita, ex ἀνθέω, cum prępoſ.

Ἀναθέω, ῶ, refloreſco.

Ἀπανθέω, ῶ, defloreſco, florem ſeu flores amitto. Plato in Sympoſ. metaph. vſus eſt.

Ἀπάνθησις, floris ſeu florum amiſſio. Exponitur etiam florum marcor, Theophr.

Ἐξανθέω, ῶ, effloreſco, ex Num. 17. cap. Interdum contrà *pro*, defloreſco, ἀπανθῶ. In metaph. ſignificatione multò frequentius eſt. Interdum *pro*, ſcateo. vt apud Thucydidem lib.2. φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός, puſtulis paruis & vlceribus ſcatens. Interdum *pro*, pullulo vel emergo. Plut. à Baſilio ponitur etiam (inquit Bud.) *pro*, per ſumma emineo & erumpo. Interdum & accuſ. iungitur pro, emitto, Plutarch. in Alexandro, de naphtha loquens, ἅμα τῷ ἀλεῖψαι καὶ θιγεῖν ἐξήνθησε φλόγα τὸ σῶμα καὶ πυρὶ κατεσχέθη πᾶν.

Ἐξάνθημα, quod effloruit, Laert. Ἐξανθήματα dicuntur puſtulæ ſeu pupulæ, per metaph.

Ἐπανθέω, ῶ, ſuperfloreo. Ariſtoph. in Nub. τοῖς μήλοισιν ἐπηνθεῖ χνοῦς, lanugo malis ſuperfloreſcebat. Metaphoricè frequentius vſurpatur pro enitere, effulgere, exiſtere, conſpicuum eſſe. Lucian. de narratione dilucida loquens, ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει.

Ἐπάνθησις, q. d. ſuperfloreſcentia.

Παρανθέω, ῶ, idem quod ἀπανθῶ, defloreſco. Theophra. apud Plut. ὅταν παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, quum ira deferbuerit.

Προανθέω, præfloreo, ante alia floreo, flore præuenio.

Συνανθέω, ſimul floreo, vnà floreo.

Compoſita ex ἀνθίζω.

Ἀπανθίζω, decerpo flores, defloro. Metaphoricè, decerpo ſeu colligo, (apis more flores legentis) Plutarchus de audiend. poem. ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει, καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων.

Διανθίζω, floridis coloribus pingo, inquit Budæus. Idem interpr. eleganter & variè concinno, item elegantia & varietate diſtinguo, & concinno, apud Herodian.

Ἐξανθίζω, floridis quibuſdam coloribus tingo.

Ἐξανθισμὸς, exp. eruptio puſtularum.

Ἐπανθίζω, floridum reddo, i. colorem hilariorem illino, apud Lucianum, inquit Budæus. Idem Budæus eſſe vult floridis colorib. illuſtro, vel floribus ſpargo. apud Greg.

Ἐπανθισμὸς, exornatio quæ fit adhibendo floridos colores. Citatur ex Dioſc. pro flore. 162

Περιανθίζω, floribus vndique orno, vel floridis quibuſdam coloribus. Greg. item tranſlatè, orno.

Compoſita ex ἄνθεμον.

Βοάνθεμον, herbę nomen idem quod χρυσάνθεμον.

Ἠράνθεμον, ου, τὸ, anthemidis ſpecies. Dioſc. lib.3. c.154. Sic dicta, quòd vere floreat, inquit Plin.

Κηράνθεμον, annotatur Dioſcoridi idem eſſe quod Ariſtot. lib.9 hiſt. cap.40 ἡ κήρινθος. Varroni erithace, Plinio cerinthus & ſandaraca. Gazæ & Marcello cerago.

Κισσάνθεμον, herba quędam de qua Dioſc.

Λευκάνθεμον, anthemidis ſpecies. Dioſc li.3 c.154.

Μελάνθεμον, Plinius anthemidem ſic ab aliquibus vocari ſcribit, lib.22. cap.21.

Χρυσάνθεμον & Χρυσανθέμιον, ου, τὸ, herba eſt quę alio nomine helichryſon dicitur & amaranthus, item buphthalmus & calchas. Latinis caltha dicitur: ab herbariis verò quibuſdam calendula, & cotula non fœtida, vel anthemidis ſpecies coloris lutei eſſe putatur. Vide Dioſcor. lib.4 cap.57. 58. Plin. lib.21. c. 6. & 25.

ΑΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, carbo. Athen. ἄνθρακες ἡμμένοι carbones accenſi, i. prunæ. Interdum tamen ἄνθρακες (ſine adiectione) dicuntur prunæ. ¶ Item carbunculus, gemma quędam, ἄνθρακος σφραγὶς, eccleſ. c. 35. ¶ Item carbunculus, hulcus quoddam, ſiue exulceratio ſimilis iis quę vſta ſunt, vt Paulus Aegin. poſt Galenum docet. ¶ Suidę piſcis genus eſt quod ſuper carbones aſſatur.

Ἀνθρακὶς, ίδος, ἡ, pruna, ignis ex congeſtis carbonibus. Suidas ἀνθρακίδας dicit eſſe piſces minutulos ſuper carbonibus aſſari ſolitos.

Ανθρακιά, ἡ, carbonum ſtrues, carbonum congeries ſeu prunarum. Hom. Athen. ¶ Item, carbonaria fornax. Theophraſt.

Ανθρακίας, ὁ, ater vt carbonarius. Lucian.

Ανθράκινος, ὁ καὶ ἡ, niger vt carbo.

Ανθρακόεις, (poeticum) vt ἀνθρακόεις πυρσὸς apud Nonum, ignis ex carbonibus factus.

Ανθρακώδης, ὁ καὶ ἡ, carbonis more ardens, vel rutilans.

* Ανθρακώσης, ἄνθραξ, carbunculus. Gal.

Ανθρακεὺς, έως, ὁ, carbonarius.

Ανθρακεύω, carbones, vel titiones conficio. Theophr.

Ανθράκιον, τὸ, carbunculus, paruus carbo. Et interdũ gemma. ¶ Item, paruus caminus. Item μικρὸν τετρόδιον. Item χυτρόπόδιον. Heſych.

Ανθρακόω, ῶ, F. ώσω, in carbones redigo, torreo, aſſo.

Ανθρακοῦσθαι, in carbones redigi.

Ανθρακίζω, idem quod ἀνθρακόω apud Ariſtoph.

Ανθρακίζειν, apud Aretham in Apoc. carbonis ſeu carbunculi ſpeciem præ ſe ferens aut colorem habens, τόπαζος ἐρυθρὸς καὶ ἀνθρακίζων.

Compoſita.

Απανθρακόω, ῶ, in carbones verto ſeu redigo.

Απανθρακόομαι, οῦμαι, in carbones redigor. Luc.

Απανθρακίζω, idem quod ἀνθρακίζω, Ariſtoph. apud eundem ἀπανθρακίζωμεν exp. ἄνθρακας ζωπυρώσωμεν, vel ὀπτὰ ἐσθίωμεν. Suidas dicit eſſe comedere ἀνθρακας, piſcium genus quod aſſum editur. Item ὀπτοὺς ἐσθίειν vel ἄνθρακας ζωπυρεῖν.

Απανθράκισμα, τὸ, quidquid toſtum eſt in prunis.

Απανθρακὶς, ίδος, ἡ, piſcis cui conuenit aſſatio. Eſt & placentæ genus ſecundùm Heſych.

Κατανθρακόω, ῶ, idem. vnde κατηνθρακωμένος, quod ex Soph. citat B in ſuo lex. Heſ. addit, κατανθρακῶσαι eſſe κατοπτῆσαι.

ΑΝΘΡΗΝΗ, crabro, veſpa. (Vtroque enim modo exponit Gaza) Ariſtoph. Suidas ait eſſe genus veſpæ, ſed poet. abuti pro ape. Heſ. ait eſſe genus apis.

Ανθρήνιον, τὸ, fauus veſpæ. Suid. & Heſych.

163 ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ὁ καὶ ἡ, homo. Æſchines ἄνθρωπον pro viro dixit, ſcribens, ἄνθρωπος καὶ γυνή. Cicero ἄνθρωπον, hominis naturam aliquando vertit. De muliere etiam dicitur. Demoſt. περὶ τῆς ἀνθρώπου) de materona loquens) ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου. Plut. in in Alcib. Τοιοῦτος ἔρως κατεῖχε τὴν ἄνθρωπον, apud Platonem in Cratylo ἐτυμολογεῖται quaſi ὁ ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε. Ab Etymologiſte dicitur ita nominatus παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν, i. à ſurſum aſpiciendo.

Ανθρωπότης, ητος, ἡ, humana natura, humanæ naturæ conditio.

Ανθρώπειος, ὁ, humanus, ad humanum genus pertinens, vt ἀνθρώπεια πράγματα apud Plat.

Ανθρωπείως, humano more, hominum more. vel vt homines decet, humanitus. Ariſtot.

Ανθρωπήϊος, Ion. pro ἀνθρώπειος, humanus. ἀνθρωπηΐη ſub. δορά, pellis vel corium hominis. Herodot.

Ανθρώπινος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀνθρώπειος vt ἀνθρώπινον γένος, apud Plat. Dicitur etiam interdum ἀνθρωπίνη in fœm. gen. vt ἀνθρωπίνη σοφία, apud Xen. dicitur etiam ἀνθρώπινον humanæ naturæ conueniens. Xen. Et ſubſtantiuè τὸ ἀνθρώπινον pro, conditio humanæ naturæ, vel res humanæ. vt Plato in epiſt. τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον. Ανθρωπινώτατος, ſuperl. gradu vſurpatur pro ἀνθρωπινώτατος, à Strab. lib. 15. Ανθρωπίνως, humanitùs, hominum more. Athen. videtur etiam interdum accipi pro φιλανθρώπως, i. humanè. vt decet humanam naturam Dem.

Ανθρωπικὸς, ὁ, idem quod ἀνθρώπινος. Ariſtot. Plut.

Ανθρωπικῶς, idem quod ἀνθρωπίνως. Luc.

Ανθρωπῆ, ἡ, humana pellis. Et per contractionem ἀνθρωπῆ, ſub. δορά. Herod.

Ανθρώπιον, τὸ, diminut. homuncio, homunculus, homulus, apud Dem. & Xen. Idem ſignificat ἀνθρωπάριον, τὸ, & ἀνθρωπίσκος, ὁ, apud Ariſtophan.

Ανθρωπεύομαι, more hominum ago. ea quæ ſunt hominis vſurpo. Bud ex Ariſtot. ethic. 10.

Ανθρωπίζω, humano more ago, aut humano ingenio præditus ſum. Et pro, humanum me præbeo, apud Archytam in epiſt. ad Dionyſ.

Ανθρωπίζομαι, homo fio. vt apud Gregor. Damaſc. Chriſtus dicitur ἀνθρωπισθείς.

Ανθρωπισμὸς, ὁ, humanitas, i. humani & compoſiti mores, non efferi. Ariſtipp.

Ανθρωποδαίμων, verbum fictitium apud Plut. ad Col.

Ανθρωπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, humanus, vel ad hominem aut humanam naturam proximè accedens.

Compoſita.

Απάνθρωπος, ὁ καὶ ἡ, inhumanus, crudelis, Soph. Item carens hominum frequentia. Luc.

Απανθρώπως, inhumaniter, crudeliter.

Απανθρωπία, ἡ, inhumanitas, crudelitas. Lucian.

Απανθρωπεύομαι, inhumanus ſum. vel à conſortio hominum abhorreo. Hippocr. in ep. ad Philop.

Αὐτοάνθρωπος, ὁ, homo ipſe per ſe. hominis idea. Ari.

Ενανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, & Ενανθρωπίζω F. ίσω, inter homines verſor & ago. Peculiariter hoc verbo vtebantur veteres theologi de Chriſti inter homines conuerſatione loquentes.

Ενανθρώπησις, cõuerſatio vitáque Domini noſtri hominis inter homines. ſeu ærumnoſa Dei inter homines apparitura. Dei incolatus, Deus per ora hominum ærumnoſè traductus ſub integumento & perſona iuſtæ humanitatis, apud Dion. & Greg.

Εξάνθρωπος, vt ἐξάνθρωπος ἡ συμφορά, apud Athen. quæ ex homine ratione prædito inſanam belluam efficiat propemodum. vel quæ ex hominum numero tollat.

Εξανθρωπισθῆναι, ex hominum nu ero eximi, hominem eſſe deſinere.

Εξανθρωπίζω, ῶ, exp. ad humanum cultum traduco. Plutar. de Socr. dæm.

Ημιάνθρωπος, ſemihomo. Luc.

Λυκανθρωπία, ἡ, melancholia quædã, qua qui laborant, luporum more de noctu egrediuntur, & donec illuceſcat circa mortuorum corpora verſantur. 164

Λυκάνθρωπος, fœm. gen. pro eodem morbo. Alij exp. in maſc. gen. qui eo morbo laborat. Idem morbus dicitur & κυνανθρωπία & κυνάνθρωπος.

Μισάνθρωπος, oſor hominum, inhumanus. quo nomine dictus eſt Timon apud Luc.

Μισανθρωπία, odium hominum, inhumanitas.

Μισανθρωπέω, ῶ, odi homines, alieno in homines animo ſum. idem quod ἀπανθρωπεύομαι.

Ολιγανθρωπία, paucitas raritáſque hominum. Thuc.

* Ολιγάνθρωπος paucos homines habens, non frequens hominibus Xen. in Oec.

Πολυάνθρωπος, multos homines habens. Ariſtot.

Πολυανθρωπία multitudo & frequentia hominum.

Συνανθρωπέω ῶ, cum hominibus conuerſor & conſueſco. Plu arch.

Συνανθρωπεύω, & συνανθρωπίζω, idem. Συνανθρωπεύομαι, idem. Theophr. Theologi quoque quum Chriſti hominis aut angelorum cum hominib. conuerſationem declarare volunt, h c verbo vtuntur.

* Τρισάνθρωπος, ter homo, pro τρισάθλιος. Laert. in Diog.

Υπεράνθρωπος qui eſt ſupra hominem.

Φιλάνθρωπος amans hominum, ſtudioſus hominum, humanus, Syn. Herod. Res quoque ea quæ humaniter & beneuolè præſtatur, φιλάνθρωπος dicitur: vt apud

apud Demoſth φιλάνθρωπον ἐ ποιήσας,& φιλάνθρωπα λέγειν apud eundem. ¶ Eſt etiam herbæ nomen inde dictæ quòd hirſuta quũ ſit, veſtibus hominum adhæreſcat,vt tradit Plin.Vide Dioſc.lib.3. c.104.& Plin.lib.27.cap.5.

Φιλανθρωπία,amor hominum,humanitas, dexteritas quædam beneuolentiáque erga omnes homines promiſcua.

Φιλανθρώπως,humaniter,Plut.

Φιλανθρωπέω,ῶ, humanus ſum, humanum me præbeo.Poll.Et pro,humaniter tracto.

Φιλανθρωπεύομαι, idem Dem. περὶ παραπρεσβ φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτοὺς, exp. in comitatem benignitatémque compoſitus.

Φιλανθρώπευμα,liberale facinus,& benignitatis plenum(vt exp.Bud.) Plut.in Dem.

Decomp. Ἀφιλάνθρωπος, humanitati non ſtudens, inhumanus.Ἀφιλανθρωπία,inhumanitas. Ἀφιλανθρώπως,inhumaniter.

ΑΝΙΑ,ας,ἡ,mœror,triſtitia.Od.ι, ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος. Soph. ὅπως ἀνίας μοι καταστείρας φθίνεις. Plato in Cratylo deducit παρὰ τὸ ἐποδίζειν τὸ ἰέναι, quòd impediat ire.

Ἀνιαρὸς,ῦ,ὁ,mœrorem afferens,triſtis, mœſtus, ἀνιαρὸς τοῖς ἐχθροῖς apud Ariſtoph. hoſtibus grauis & moleſtiam afferens,apud Dem.pro Cor. τὰ ἀνιαρὰ,res aduerſæ.apud Herod. & poetas ἀνιηρὸς (pro ἀνιαρὸς) vnde comparat.ἀνιηρέστερος.

Ἀνιαρῶς,moleſtè,acerbè,cum mœrore.Xen.

Ἀνιγρὸς,idem quod ἀνιαρὸς, & ex eo factũ per ſyncopen,deinde per pleonaſ.literę γ,vt vult Etym. Sed pro pernicioſo potius accipitur.Vtitur Nicander.

Ἀνιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,moleſtus,iniucundus.Theophr.

Ἀνιάω,ῶ,moleſtia afficio,mœrore afficio, triſtitiã affero.Xen.Pæd.1.ἐχθροὺς ἀνιᾶν. Item pro lædere & dolorem inferre corpori,apud Gal.vt ait Bud.

Ἀνιάομαι,ῶμαι, paſſ. mœrore afficior,doleo. Xen. Cum dat.Od.β,οὐ γάρ τις τοι ἀνίᾶται παρεόντι.

Ἀνιάζω,idem quod ἀνιῶ, Odyſſ.τ,τοῦτον ἀνιάζει. Capitur & pro paſſ.ἀνιάζεσθαι,vt θυμῷ ἀνιάζων.Il.φ.

Compoſita.

Ἀνάνιος,ſeu ἄνιος, ου,ὁ καὶ ἡ,non habens ἀνίαν,mœrore carẽs.Exp.etiam ἀβλαβὴς,id eſt, innocuus,innoxius. ¶Exp.& ſuperbus ab Heſych. & Etym. ſed tunc ab ἰωία potius deducitur.

Δυσάνιος,qui & δυσανίης, qui mœrorem leui de cauſa concipit.vel(vt inquit Gal.) cui res paruæ triſtitiam afferunt, vel magnæ vehementiorem aut diuturniorem quàm aliis hominibus. Exp. & anxius. Vtitur Hippocr.Antiphon.Ariſt.Gal.

Εὐάνιος,qui moderatè dolores fert,lenis.

Λυσανίας,ου,ὁ,mœrores ſoluens.Ariſtoph.

Συνανιάομαι,ῶμαι,ſimul mœrore afficior.

Ὑπανιάω,dolore facio,dolore afficio.Ὑπανιῶμαι, doleo, indoleo.Ariſtoph.in Neb.

---

165 ΑΝΙΣΟΝ,ου,τὸ, ſeminis cuiuſdam nomen, aniſum. Vide Dioſc.Scribitur etiam ἄννισον.

ΑΝΟΠΑΙΑ, ſiue, ἀνοπαῖα,ἡ, legitur Odyſſ.α,(de Minerua) Ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο. Vbi quidam dicunt nomen & genus eſſe auis ἀετώδους καὶ φωνῇ ἐοικυίας:quidam accipiunt pro ἀόρατος,ἀφανὴς, καὶ πόρρω τῆς ὄψεως. Herodian. properiſpomenως ſcribit ἀνοπαῖα,dicens eſſe neutrum plurale aduerbialiter poſitum pro ἀνοπαίως,hoc eſt ἀοράτως: κατὰ σύγκοπην τοῦ ὀπτάνεσθαι. Alij aliter explicant. Conſule H.ST. Theſaurum.

ΑΝΤΙ, (præpoſitio) pro,vt Il.ν. τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι.tres pro vno interfectos eſſe. Xen. Hell. 7. ἄλλον τινὰ φίλον ἀντὶ βασιλέως ζητεῖν, aliũ quempiam amicum quærere pro rege, vel alium amicum quàm regem. Sic ſæpe exp. loco,vice,inſtar. ¶ Exponitur etiam propter,vel (per ablatiuum)gratia Demoſth. pro corona, εἶτα μ' ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι.Sic ἀνθ' ὅτου expon.cuius rei gratia,quamobrem. Demoſth. ὡς ἐγὼ μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα ἀνθ' ὅτου.Pro ἀνθ' ὅτου. dicitur etiam ἀνθ' ὧν, quod exponit Budæus,pro eo quòd, propterea quòd, idcirco quòd. Lucianus, ἀπόδος ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην.¶Accipitur etiam pro ὑπὲρ,& commodũ ac vtilitatem declarat:vt Matth. 17. ἐκεῖνον λαβὼν δὸς αὐτοῖς ἀντὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ.Et cap.20.δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν. Sic & Marci 10. cap. ¶Interdum finẽ deſignat:vt 1.Corinth 11.ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ.pro velamine,i.vt eſſet velamen.Sic & Heb.12. ¶In compoſitione æqualitatem indicat,vt in ἀντίθεος,ἀντιφέρω,ἀντίχειρ. Sæpe ſignificat viciſsitudinem. vt in ἀνταμείβω, ἀντιδίδωμι,ἀντιπάσχω. Sæpiſſime ſignif. contrà, aduerſus : vt in ἀντιβάλλω, ἀντιλέγω,&c.

Ἀντίος,ου,ὁ, aduerſus, ex aduerſo ſtans, è regione poſitus.Exponitur etiam obuius. Aliquando cum genitiuo,vt Iliad.ε, ὅς τις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι. Inuenitur in proſa ἀντίος Λέσβου,qui eſt è regione Leſbi. Apud Plutarchum cum datiuo,in Camillo,ἔχων ἵππον,ἐξήλασεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ, i. tendens aduerſus magnum virum.

Ἀντιάς,άδος,ἡ, & in plurali ἀντιάδες, tonſillæ, vt Celſus vocat:quę & παρίσθμια dicuntur.Eſſe partem corporis propriè, & non morbum declarat Ruffus Epheſ lib.1. de part. corp.hum. Vnde autem dictæ ſint, teſtatur idem lib. 2. ἀντιάδες δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν διάνοιξιν τοῦ στόματος ἀλλήλαις ἐναντίας φαίνεσθαι, καὶ μάλιστα ὅταν φλεγμαίνουσι.

Ἀντίον,*aduerbium*,ex aduerſo, è regione, αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος Capitur & *pro*,contra,aduerſus. ἀντίον ἐλθεῖν,obuiam venire. ¶Eſt etiam liciatorium, *hoc eſt* lignum teres quo circumacto textores licium intendunt.Poll.Ariſtoph.

Ἀντία,aduerbium aliud ſignificationem eandem habens Herodot.Hom.

Ἀντιάω,ῶ,idem quod ἀντάω, occurro, obuiam eo, vel obuiam venio,obuius fio.Apoll.Arg.2. ἀντιάοιτε ἀνδράσιν ὀθνείοις. ¶Capitur item *pro*,aſſequor, conſequor. vt Iliad. α, ἀργῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων βούλεται ἀντιάσας. ¶ Item, precor ſupplex, ſupplico. Sophoc. in Aiace, Καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διός. 166

Ἀντιάομαι,etiam inuenitur. Apoll.Arg.2. καὶ ὑπίσχεται ἀντιάασθαι, occurrere armatus, contra tendere, tendere aduerſus eum. In altera autem ſignificatione.Il ω Πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου

Ἀντιάζω, (idem quod ἀντιάω) obuiam prodeo. Plut.in Dione, ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀντιαζόντων. Apud Herodotum cum accuſatiuo *pro*, obuiam procedo infeſtus. ἀντιάζουσιν τὸν ἐπιόντα. Apud eundem ἀντιάζει εἰς πέλαγος, exp. in pelagus obuiam contendit.

* Ἀντιάζω,oro,ſupplico.Eur.in Alc.

Ἀντιόω,ῶ, vel potius ἀντιόομαι,οῦμαι, aduerſor. ſto contra,tendo aduerſus,apud Herodotum, ἀντιοῦμαι τὸν βάρβαρον.tendo aduerſus barbarum.

Ἀντικρὺ,(*aduerb.*) contra,aduerſum. Cum genit vt Il.θ,βάλλεν Ἕκτορος ἀντικρύ. Itẽ ex aduerſo è regione: vt ἀντικρὺ Χίου, è regione inſulę quæ dicitur Chios. ¶Item aperte,palàm.Il η.Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημοι. i.φανερῶς.Heſych.Euſtath.Item penitus:vt Il. γ, Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα.

Ἀντικρὺς,pro ἀντικρὺ ponitur aliquando,i. è regione,

ex aduerſo, vt apud Thucydidem in 2. οἰόμθμοι πύλας τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι, καὶ ἄντικρυς δίοδον ἐς τὸ ἔξω, frequentiſſimè pro apertè, palàm, apud Luc. & Plut. Demoſthenes ἄντικρυς & σαφῶς copulat in Ariſtocrate.

Ἄντα (aduerb. poet.) coram, palam, ante oculos, in conſpectu. Item apertè, manifeſtè. ἄντα ἰδὼν, Il. ρ. & χ. Et ἐς ἄντα ἰδὼν, Odyſſ. ο. Sunt tamen & qui ἐσάντα coniunctim ſcribant hîc & alibi, ſicut & ἔναντα, quod Heſych exp. φανερῶς. ¶ Cum genit. antè, vt ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, i. ante genas vel è regione genarum. ¶ Dicitur etiam ἄντα τινὸς εἶναι vel στῆναι, eſſe ex aduerſa parte, ſtare contra, eſſe aduerſus aliquem, aduerſari alicui. Il. ρ.

Ἄντην, etiam pro ἄντα vſurpatur, Od. β.

Ἀντίος, aduerſus. itē aduerſarius, hoſtis, Eurip. ἀντίαι πληγή. Et Apoll. Rhod. ἀντίην ἀίμων.

Ἀντιάω, ῶ, F. ήσω, occurro, obuius fio, obuiam eo. Cum dat. Soph. Μή σοι γένηται δύστηνος ἀντήσας ξένοις tibi obuius factus. Et cum genit. Il. π. Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. ¶ Exp. & conſequor, nanciſcor, itidem cum genit. vt Od. ρ. λώτησας ὀπωπῆς, i. ἔτυχες. Sic & apud Herodot. λώτησας ξεινίων μεγάλων.

Ἀντέω, Ionicè pro ἀντάω. Il. η. οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισι.

Ἄντησις, occurſus. ¶ Item ἀντήσεις, ſupplicationes, ſupplices preces. Heſych. ἀντήδην, ſuppliciter, Heſych.

Ἄντω, idem quod ἀντάω, occurro, obuius fio. Sed magis in vſu eſt ἄντομαι Il. ο. ἀλλήλοισι Ἀντέσθ' ἐν πολέμῳ. ¶ Item ſuppl. co Euripid. in Med. ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος, precor te per iſtud mentum.

Comp. ac primùm ex ἀντίος formata.

Ἀπάντιον, idem quod ἀντίον, vt ἐς τὴν ἀπάντιον, in vlteriorem ſ. continentem. Καταντίον pro eadem ſignif. citatur ex Epigr. καταντίον ὄμμα βαλόντες.

Ἐναντίος, ου, ὁ, pro ἀντίος, aduerſus, qui eſt in conſpectu ſeu coram, qui eſt è regione, oppoſitus. Iliad. ζ. v. 251. Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. Thucydides lib. 1. δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Ἐξ ἐναντίας (aduerbialiter) ex aduerſo, è regione, aduerſa fronte, quod & vna voce ſcriptum inuenitur Ἐξεναντίας, Ariſtot. de mundo, ἡ μὲν ἴρις ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης. Ponitur, Ἐξεναντίας & pro è contrario, contrà. Ἐναντίον (aduerbium) pro, ex aduerſo, aduerſum, coram. Plato in epiſtola, καί με τούτων ἐναντίον διηρώτησας, & coram iſtis interrogaſti. Et ἐναντίον βλέπειν, Demoſthenes. ¶ Ἐναντίος, aduerſarius, hoſtis. Xenoph. οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσι τῆς γῆς. Et ἐναντίον, aduerſus. Il. ο. Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. In proſa dicitur etiam ἐναντία aduerbialiter. Thucyd. ¶ Item, Ἐναντίος, aduerſus, contrarius. Plat. de rep. 1. τὸ δ' ἀδικῶ πάντα τούτων τἀναντία ὑπάρχει. Dicitur & cum datiuo, Ariſt. Interdū

167 ſequentem habet particulam ἢ (vt Latinè contrà habet part. quàm) Demoſthenes, ἐναντία ἢ ἔδει, Ariſtoph. τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκει. Habet & comparatiuum ἐναντιώτερος, & ſuperlatiuum ἐναντιώτατος. Aduerbialiter etiam ponitur τἀναντία vel τοὐναντίον pro, è contrario, contrà. Xen.

Ἐναντίως, contrariè, contrario modo. Cum genit.

Ἐναντιότης, ητος, ἡ, contrarietas, apud philoſophos.

Ἐναντιόομαι, οῦμαι, aduerſor, repugno, obſto. Cum dat. Iſocr. Plat. in Camillo, ἐναντιοῦσθαι πρὸς ἀνθρώπους. Nonnunquam etiam ἐναντιοῦμαι πρὸς ταῦτα eſt contradico his, apud Plat. Idem ἐναντιοῦσθαι dicitur aliquid pro ἐναντίον εἶναι contrarium eſſe.

Ἐναντίωμα, τό, quod aduerſatur ſeu obſiſtit. Thucy.

Ἐναντίωσις, repugnantia, Iſocr.

* Ἀπαντία, idem quod ἀντία aduerb. Hom. in hymno Apoll.

Decomp. Ἀπέναντι & ἀπεναντίον, ex aduerſo, è regione, contrà. Et coram, in conſpectu. Matth. 21. & 24. Item aduerſus, apud Plut. Dicitur & ἀπεναντίας pro eodem apud Chryſoſt.

Κατέναντι & κατεναντίον, & κατεναντία, idem quod præcedentia. ſunt tamen vſitatiora. Cum genit. Luc. Cum dat. ſignificat aduerſus, apud Heſiod.

Ὑπεναντίος pro ἐναντίος, aduerſarius, hoſtis. Heſiod. Polyb. Exp. & ſubcontrarius. Apud Ariſtot. Polit. 2.

* Ὑπεναντιότης, contrarietas, ſubcontrarietas. Laert. in Epic.

* Ὑπεναντίωσις, Contrarietas, Plut. de Stoic.

Ὑπεναντίως, aduerb. vt ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, ſibi mutuò aduerſantur, inter ſe repugnant. ὑπεναντιοῦμαι, itidem pro ἐναντιοῦμαι: vt ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις. Plut.

Καταντίον, pro ἀντίον, citatur ex Epigr.

Συναντιάζω, occurro, Soph.

Ἀπαντιάζω, occurro, obuiam eo. Cum dat. Luc. ¶ Item, hoſtiliter occurro, incurro (ſicut & ἀντιάζω) vt apud Plut. ὑπαντιάζουσι τοὺς πολεμίους, in aduerſos hoſtes incurrunt.

ὑπαντιάω, idem quod in proſa ὑπαντάω, occurro.

Compoſita ex ἄντικρυ.

Ἀπαντικρὺ, è regione, ex aduerſo. Pauſ. in Lac.

Καταντικρὺ, è regione, ex aduerſo, vt καταντικρὺ τῆς ὄψεως. Pro eodem dicitur & ἐκ τοῦ καταντικρύ.

Compoſita ex ἀντάω & ἄντω.

Ἀπαντάω, ῶ, (F. ἀπαντήσω & ἀπαντήσομαι, apud Thuc. & Xenop.) venio obuiam, obuiam procedo, occurro. Dicitur ἀπαντῶ σοι, vel ἀπαντῶ σοι ἐς ἐκεῖνον τὸν τόπον, apud Thuc. ¶ Exponitur etiam, me confero, me offero, præſto ſum, cum εἰς vel πρός. Ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν, vel ἐπὶ τὴν κυρίαν, obire diem vadimonij. Exponitur & adeſſe ad iudicium die vadimonij. Et diſcipuli ad ſcholam ventitantes ἀπαντᾶν à Laertio dicuntur in Theophr. vita. A Budæo ponitur pro conuenire, coire, cogi. ex Ariſtotele. ¶ Itē, ruo, inuado & erumpo. Citatur ex Plat. ἀπαντᾶν εἰς τὸν ἀγῶνα. Et Demoſth. ἀπαντᾶν εἰς τὴν τίμησιν, obuiam ire & deprecari pœnam. Ex Ariſt. Poll. ἀπαντᾶν πρὸς τὸ τέλος, contendere ad finem. ¶ Item, contingo, euenio. Ἀπαντῶντα, apud Xenop. oblata & fortuita, non rogata aut impetrata, vt auguria oblata & auſpicia. Item (de perſona dictum) pro incido. eo ſenſu quo dicitur aliquis incidere in librum aliquem, & eum legere. Sic Ath. ἀπαντᾶν συγγράμμασι, & ἀπαντᾶν τῷ δράματι ¶ Item, reſpondeo. Iſocr. in Buſiride, ἴσως οὖν τοῖς εἰρημένοις ἀπαντήσει ὅτι, &c. Ponitur & pro reſpondeo, id eſt, euentu conuenio & congruo Syn. 168

Ἀπάντημα, & ἀπάντησις, occurſus. Item reſponſio, Plutarch.

Ἀπάντομαι, reſiſto. Citatur ex Eur.

Ἀπαντίζω. vnde & συναπαντίζω, concurro, Them.

Προαπαντάω, obuiam præcurro.

Προαπάντησις, obuiam itio qua præuenitur aliquis. Eſt etiam quum præpoſtero ordine prius ſe offert quod poſterius eſt: vt in lexicis annotatur.

Δυσάντητος, ὁ, ἡ, cuius malus ſeu ſiniſter eſt occurſus. Vel, cui occurrere difficile eſt, Luc.

Δυσάντης (vel δυσαντής) pro eodem apud poet.

Εὐάντητος, contrarium præcedenti.

Καταντάω, ῶ, deuenio, euado, Polyb. κατηντήσαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα, Act. ca. 21. deuenimus. ¶ Καταντᾶν εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀπεργασίαν, retorquere in ſe ipſum. citatur ex Macc. lib. 2. c. 4.

Συναντάω, occurro, obuius fio, incido in aliquem. Cum dat. Heſiod. συναντῶμαι, pro eodem. Herodian. ¶ Item, pro, euenio, Laert.

Συναντέω,

Σιωαντέω,etiam dicitur apud Nonn.
Σιωάντημα,occurſus,euentus,Eccleſ.2.
Σιωάντομαι,occurro. idem quod σιωαντάω in proſa.

Ὑπαντάω,ῶ,vel Ὑπαντάομαι,ῶμαι,obuiam procedo,Herod. Sunt qui exponant,honoris cauſa obuiam procedo.

Ὑπαντέω,pro eodem.Anth.ep.ὑπηλύτειν Ηρακλῆϊ.
Ὑπάντησις,occurſus.
Ὑπάντομαι,occurro,Herodian.

Decomp. Ἀνυπαντάω,occurro.
προσυπαντάω,venio in occurſum,obuiam eo.

Aliud genus compoſitorum in άντης *deſinentium: quæ vel ex* ἄντα *ſeu* ἀντίω, *vel ex* ἀντάω *formata videntur, licèt ab eorum ſignificatione recedant.*

Ἀνάντης,εος,ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ ἄναντες, accliuis,arduus.ſurſum tendens, vt ἀνάντης ὁδὸς, apud Plat.2.de rep.Annotat Suidas,quicquid ſit ἄναντες,id etiam eſſe προσάντες, at non viceuerſa. ἄναντα,τά, poet.pro ἀνάντη,accliuia,ardua,alta:Suid.etiam δυσχερῆ interpr. & Heſych.τὰ μὴ βεβρεγμένα. apud Soph. verò in Inacho, τὰ μὴ κεκολλημένα, παρὰ τὸ ἀνιέναι ὃ ἐστι κατασκόπτοντα πάντα τείνειν.

Ἐπάντης,accliuis,Suid.exp.ὑψηλὸς,apud Thuc.

Κατάντης,decliuis,procliuis,deorſum vergens,cui opp. ἀνάντης & προσάντης, vt Suid. teſtatur. vt κατάντη ὁδὸν, apud Ariſtoph. & κάταντες, è regione. Apud Heſ autem ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Item metaph.pronus, facilis,vel κατὰ κρημνὸν,apud eundem Heſych. Κάταντα τά (poeticè) κατωφερῆ: Suid.& pro κατάντη,à κατάντης. Κάταντα, *aduerb.* ἄναντα κάταντα,ſurſum deorſum.

Παράντης,accliuis pariter & decliuis,obliquus.
πάραντα,τά,poeticè pro παράντη

Προσάντης,arduus,aduerſus,præruptus, Metaph.etiam à locis difficilibus transfertur ad perſonas, res aut verba.Xen.

προσάντως,aſperè,hoſtiliter,infeſtè,Diod.

ΑΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, ſentina, Od.ο. Dicitur & ἀντλία. ¶ Pro mari citatur ex Eur.in Hecuba. ¶ Item,aceruus manipulorum,Heſych.

Ἀντλίον ου,τὸ,vas quo aqua ſentinę exhauritur,quod alio nomine vocatur ἀντλιαντλητήρ,Euſt.

169 Ἀντλία, ας, ἡ, ſecundùm Budæum miniſterium & pœna exhauriendę ſentinę,Artemid.

Ἀντλέω,ῶ, haurio,exhaurio. (Propriè,exhaurio ſentinam,vt vſurpatur à Luciano.)D.Ioannis cap.2.ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. Reperitur ἀντλεῖν poſitum etiam pro infundere, in Anthol.epigr. ¶ Item pro exhaurire laborem,exantlare:Æſch. Ἐγὼ δ' ἤ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην.

Ἄντλημα, ατος,τὸ, hauſtus. Exponitur etiam perfuſio apud Dioſc. ¶ Eſt etiam vas ad hauriendam aquam,hauſtorium,vel hauſtrum.D.Ioan.c.4 ἄντλημα οὐκ ἔχεις,pro ἀντλητήριον.

Ἀντλητὴς,οῦ,ὁ, vel ἀντλητὴρ,ῆρος ὁ,hauſtor. Ἀντλητὴρ exponitur etiam ab Heſychio, cadus nauticus. Secundùm Euſt.autem ἀντλιαντλητὴρ, vas quo aqua ſentinę hauritur. ¶ Eſt & cyathi nomen apud Athen.qui & ἀρυστὴρ dicitur.

Ἀντλητήριον,ου,τὸ,idem vas quod & ἀντλητήρ,Dion.

Compoſita.

Ἀπαντλέω,ῶ,haurio alicunde,exhaurio. Capitur etiam metaphoricè *pro*,hauriendo minuo: Æſch.apud Euripidem,ἀπαντλοίην ἂν βάρος ψυχῆς,i.ἀποκουφίσαιμι, alleuare poſſim,vel lenierim.

Ἀπάντλημα, quod hauſtum eſt, ἀπάντλησις, εως, ἡ, hauſtio,exhauſtio.

Ἐξαντλέω, ῶ, exhaurio, hauſtam aquam aut aliud effundo, Luc. ¶ Item, pro exantlare & perferre, inquit Bud. Sic Eur ἐξαντλεῖν γόους,exantlare luctus.

Decomp. Μετεξαντλέω,ῶ,hauſtum transfundo,Ath.l.5.

Ἐπαντλέω,ῶ, contrarium pręcedenti ἐξαντλῶ: vt ἐπαντλῶ ὕδωρ, hauſtam aquam infundo: Luc. εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Et metaphoricè *pro*, impleo: Philo de vita Moſis lib. 1. ἀναπιμπλαμένοις ὥσπερ τῆς πάσης μωρίας διαβολαῖς ἐπλώτλοιω. ¶ Apud medicos ἐπαντλεῖν,& καταντλεῖν,& ἐπιβρέχειν,& καταιονᾶν, infundere ad fouendum,vel infuſione fouere,Gal. & Dioſ.

Ἐπάντλημα & ἐπάντλησις, infuſio aquæ, vel alius liquoris, fouendi potiſſimùm gratia, vel ipſa actio perfundendi. Potus etiam redditur, & fomentum, Dioſc lib.2.

Ἐπάντλησις, infuſio aquę in hominem qui lauatur, Budæus ex Galeno.

Κάταντλος,idem quod ὑπέραντλος,de quo infra,Poll.

Καταντλέω,ῶ, hauſta aqua perfundo,& propriè cum magna quadam abundantia. Dicitur metaphoricè, vt apud Ariſtophanem in Veſp. ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος ταῦτά σου καταντλῇ, his accuſationibus te aſperget. ¶ Apud medicos,καταντλεῖν ὕδατι θερμῷ,perfundere ſeu fouere aqua calida.

Κατάντλημα & κατάντλησις, idem quod ἐπάντλημα & ἐπάντλησις,Dioſc.lib.1.

περιαντλέω,ῶ,circunfundo:Plut περὶ ἀδολεσχ.Item περιαντλούμενον,pro καταντλούμενον,Dioſc.lib.2.

προσαντλέω,ῶ,haurio. idem quod ἀντλέω. Affertur & pro fouere,ex Alex.Tralliano.

Ὑπέραντλος, vt ὑπέραντλον σκάφος,cuius ſentina exundat, inquit Bud. Transfertur & ad alia *pro*, redundans,exuberans Cum genitiuo interdum ponitur:vt ὑπέραντλος συμφορᾶς apud Euripid.cui calamitas exuberat,& maior eſt quàm vt ei ferendę par ſit.

Ὑπεραντλεῖσθαι,apud Luc.pro ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος.

Φρεάντλης,ου,ὁ,qui aquam ex puteo haurit,Suid.

ΑΝΤΡΟΝ, ου, τὸ, antrum, locus ſubterraneus aut profundus,Luc.de hiſt.ſcr.

Ἀντριὰς ἀδος ἡ,quę libenter in antris verſatur,Suid.

Ἀντρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, antris plenus,cauernoſus, σπηλαώδης,Heſych. 170

Ὕπαντρος,ου,ὁ καὶ ἡ,(*comp.*)qui ſub antro eſt,vel degit.

ΑΝΤΥΞ, υγος, ἡ, apud poetas, ambitus & circumferentia,propriè currus: Il.λ. καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον. Interdùm pro toto curru: vt in Anth.epigr. Transfertur & ad alia.Eſt enim & ἄντυξ ἀσπίδος,orbis clypei, Il.ζ. Dicitur & ἐπὶ ζυγοῦ τῆς κιθάρας, inquit Euſt vnde & ἄντυγα χορδῶν dixit Euripides. Item ἄντυγι μηρῶν in Anthol. epigr. pro circunferentia ſeu ambitu femorum,vel rotunditate. Dicitur etiam οὐρανοῦ ἄντυξ,ſicut & οὐρανοῦ ἄξις,axis cœli. Denique & temporis ἄντυγα dixit Nonnus, quaſi gyrum temporis,ſeu circulum, quod tempus circumagi & circumuolui videatur.

Ἀντυγωτὸς,οῦ,ὁ,colligatus in modum τῶν ἀντύγων.

Compoſita.

Εὐάντυξ,υγος,ὁ καὶ ἡ, pulchram circumferentiam aut orbem habens,εὐάξων,Suid.

Θραυσάντυξ,frangens canthum ſeu orbem currus.apud Ariſtoph.in Nebulis.

Ὑψάντυξ,altè cameratus,altos fornices habens.

ΑΝΥΩ, item ἀνύτω vel ἀνύτῳ, perficio, efficio, conficio, perago,expedio: vt ἀνύειν τὸ ἔργον, ἀνύειν τὴν ὁδὸν. ¶ Cum participio accipitur *pro*,proſum,confero,Thuc. ¶Exponitur etiam impleo,vt λύουσι γέρας, in Epigr. ¶ Item conſumo:vt Od.ω.Αὐτὰρ ἐπειδή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο, Capitur etiam pro perdo, deſtruo,vt docet ſchol.Soph.item pro,occido. ¶ Item

impetro,obtineo,conſequor: vt in Anth.epigr.ἤνυσάμην τοῦτο ἐκ μοιρῶν, hoc à Parcis impetraui. ¶ Item,pro σπεύδω,feſtino,propero: vt Ariſtoph.in Pluto, ἀλλ' οὐ μέλλειν χρή σ', ἀλλ' ἀνύτειν. In qua ſignif. ſcribi cum ſpiritu aſpero docet Suidas. item Euſt.ex Ælio Dionyſio.

Ἀνύομαι,perficior,&c.apud Soph. ἀνυσθείς,exp.occiſus. ¶ Item pro ἀνύω. Od.π. ἀνύσασθαι τάδε ἔργα. vnde ἠνυσάμην pro ἤνυσα.

Ἄνυσις εως,ἡ,perfectio,affectio,ſeu affectus.Il.β.Item profectus,commodum. Odyſſ.δ. modus.Theocr.Id. 26.

Ἀνύσιμος, ου,ὁ καὶ ἡ, efficax, effectum magnum habens. Item,conducibilis,vtilis,Plat.

Ἀνυσίμως,efficaciter,perfectè,Suid.

Ἀνυστὸς,οῦ,ὁ, qui effici poteſt.ἀνυστὸν κατέστηκε, effici poteſt. & ὡς ἀνυστὸν ἐστὶ, quoad fieri poteſt, pro viribus,Plutarch. Item ἀνυστὸν,promptum,facile,Bud.ex Plat.epiſt.

Ἀνυστικὸς οῦ,ὁ,vel ἀνυτικὸς,efficax,Xen.

Ἄνω, poeticè pro ἀνύω: imò,vt Euſtathius vult,prototypum eſt τοῦ ἀνύω,Odyſſ.γ.

Ἄνομαι,idem quod ἀνύομαι: apud Herodot. ἀνόμενον ἔτος,exactus annus.

Ἄνυς,idem quod ἄνυσις,apud Callim.

Ἤνυστρον, ου, τὸ, vnus ex ventribus animalium cornigerorum & ruminantium,ex eo dictus (vt putatur)quoniam in eo διανύεται καὶ πέσσεται ἡ τροφὴ, conficitur & concoquitur cibus,Ariſtoph. Pro eodem dicitur & ἔνυστρον.

Compoſita.

Ἀνανής,έος,ὁ καὶ ἡ,qui perfici nequit,Heſ.

Ἀνήνυστος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui perfici nequit,Od.π.

Ἀνήνυτος, idem Heſych. δύσκολος & ἀκατόρθωτος. Item,inanis, μάταιος. ea enim quę perfici non poſſunt,fruſtra quum fiant,vana ſunt:Philo. ¶ Suidę ſignificat etiam, multus,innumerabilis,infinitus, immenſus,Polyb.

171 Διανύω, ſeu διανύτω,conficio,perficio:Xen. διανύσασθαι ſignificatione actiua citat Bud.

Διάνυσμα,τὸ,iter,itineris confectio.Polyb.quidam exp. progreſſus. διάνυσις idem apud Ptolem.

Δυσήνυτος,effectu difficilis,Suid & Heſych.

Ἐξανύω,perficio,Soph. ¶ Item occido,Il.λ.

Decomp. Δυσεξήνυτος,effectu difficilis. δυσεξήνυτος δεσμὸς,inenodabilis nexus,Eurip.

Συνεξανύω,ſimul perficio.

Ἐπανύω,perficio:Heſiod.νίκη ἐπηνύσθη,i ἐπληρώθη.

Εὐήνυστος,effectu ſeu confectu facilis.

Κατανύω,conficio,perago: vt κατανύειν τὴν πορείαν, & κατανύσαι δρόμον,Plut. Exp.&,conſumo apud Syneſium epiſt. 73. apud Sophoclem, φίλης γὰρ πεπραγμένου κατήνυσαν, dupliciter exp.vel, nacti ſunt, (qui enim aliquid peragit, idipſum adipiſcitur poſtquam perfecit) vel,contra illam peregerunt id quod volebant. Neutraliter quoque & abſolutè reperitur: vt κατανύω εἰς λιμένα, peruenio in portum: vt Budæus annotat.

κατάνομαι,Euſt.exp.abſumo,Od.ρ.

Πανάνυτος,qui omnino effici poteſt,Suid.

Προανύτω,antè vel citius perficio,Xen.

+ Συνανύω,ſimul efficio,ſimul perago,Ariſt.in phyſ.

Ὑπανύω,miniſtro.

ΑΝΩ, (aduerbium loci) ſuprà, vel ſurſum, cui opponitur κάτω, infra. Significat tam in loco quàm ad locum. οἱ ἄνω ὄντες, qui ſunt in ſuperioribus locis. Od. λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. Cũ articulo,ὁ ἄνω, vel ἡ ἄνω, ſuperior:τὸ ἄνω.Habet interdum genit.vt ἄνω τῶν πραγμάτων: apud Aeſc. ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, ſurſum deorſum facere,i.miſcere, turbare,Demoſth. Vide Eraſmum in prouerbio ſurſum ac deorſum. ¶ Eſt etiam ἄνω aduerbium temporis, vnde οἱ ἄνω χρόνοι apud Dem. ſuperiora tempora. apud Philoſtr. οἱ ἄνω περὶ αὐτὸν, eius maiores. ἀνωτέρω (pro quo & ἀνώτερον) comparatiuus gradus, ſuperius,altius. ἀνώτερος,ſuperior.vnde & ἀνωτερικός: vt ἀνωτερικὰ μέρη,ſuperiores partes. Ἀνωτάτω ſuperlatiuus eſt gradus,i. in ſupremo loco, ὁ ἀνωτάτω, ſummus,ſupremus.

Ἄνωθεν, deſuper,ſupernè,è ſuperiore loco. apud Herodot. ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου, è loco qui ſupra exercitum. In nouo teſt. ſæpe ponitur pro οὐρανόθεν. Ὁ ἄνωθεν,ſuperior,qui eſt è ſuperiori loco. ¶ Temporis quoque ſignificationem habet. vnde οἱ ἄνωθεν, maiores,aui. Capitur etiam *pro*, à principio, apud Demoſth.Item *pro*,altius repetendo,vt docet Bud.ex Dem.& Themiſtio.Item *pro*,denuo,de integro,vt apud Iohan.c.3. ¶ Aliquando exp.retro: vt οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες,retro principes,inquit Bud.

Compoſita.

Ἐπάνω, cum genit ſupra. vt apud Ceb. Theb. ἐπάνω πάντων ἐστί. Interdum ſignificat, ſupra quàm, amplius quàm. Marc. 14. ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. Additur etiam aduerbiis temporis, vt 1.Cor.15. ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω, ab eo die & deinceps.

Ἐπάνωθε,cum genit.idem,in Epigr.

Ἐπάνωθεν,deſuper,Bud.ex Thuc.

Ὑπεράνω,cum genit.ſupra.Pauſ.Epheſ.4 ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν. Quum autem abſolutè ponitur, accipitur *pro*,ſurſum in cœlis.

Ὑπεράνωθεν,de loco ſuperiori,deſuper.

ΑΝΩΓΩ, F. ἀνώξω,aor.1. ἤνωξα, præt.medium ἤνωγα ſeu ἄνωγα,iubeo,hortor,ſuadeo,inſtigo. Od.ε.Ἐρρέτω εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. Præteritum 172 med.ſæpe pro præſenti accipi ſolet: vt Od.γ.Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα. In paſſiua quoque ſignificatione reperiri teſtatur Heſychius,qui ἀνῶχθαι exponit κελεύεται.

Ἀνωγέω etiam pro eodem dicitur.Il.β.σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει,populum iubebat ſilere.

Ἀνωγὴ,ῆς,ἡ,iuſſum,adhortatio,Suid.

Ἄνωξις,εως,ἡ,idem.Item Βούλευσις,Heſych.

Ἀνωχμόν,τὸ,παρακελευστικόν.Heſych.

ΑΞΙΝΗ, ης,ἡ,aſcia,dolabra,Hom.Xen. Exponitur etiam ſecuris. Vult Euſtathius ab ἄγω ſignificante κλᾶν,frangere,deriuatum eſſe.

Ἀξινάριον,ου,τὸ, item ἀξινίδιον, parua aſcia, dolabella, ſecuricula,ſecundùm quoſdam.

ΑΞΙΟΣ, ου ὁ, dignus. Xen Pæd.5.ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει.dignum morte cenſebat.Dicitur etiam aliquis πλείστου ἄξιος,& ἄξιος τοῦ παντὸς,apud Ariſtoph.cui opponitur ἄξιος οὐδενός. Aliquando additur dat. vt ἄξιος πλείστου καὶ πλούτῳ καὶ γένει, maximi faciendus ob diuitias &nobilitatem.Cum infinitiuo,vt apud Plat. in Apolog. τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι; ¶ Item pro ἀντάξιος,æquiparandus:vt Il.θ. νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοι ἐσμὲν Ἕκτορος. Sic & Il.ο. ¶ Item æſtimationem habens & pretium æſtimabilis.Xen.Hell.4 Φαρνάβαζος ἧκεν ἔχων στολὴν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. Dem. ἄξια σύμπαντα εἰς μυρίας δραχμάς. ¶ Item pretioſus, magni pretij, Xenoph. ¶ Apud Atticos capitur etiam pro ὤνιος, (vt diſcimus ex Polluce,Suida,Euſtathio,& aliis)i.vtilis,vnde ἀξιώτερον & ἀξιώτατον vtilius, vtiliſſimum. Lyſias, καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεσθε. Ariſtoph.in Equitibus.Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ἀξίως,dignè,pro dignitate.ἀξίως τοῦ ἀδικήματος,apud Æſchin.

Æſchin.pro dignitate ſceleris. ¶ Item, pro εὐώνως, vili pretio: vt ἀξίως πεπρᾶσθαι, apud Poll.

Ἀξία, ἡ, dignitas, meritum, vt κατὰ τὴν ἀξίαν, apud Plat. Iſocr.& alios, pro dignitate, pro meritis. Dicitur & πρὸς ἀξίαν pro eodem. Et ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, vltra quàm merentur, apud Areop. Et παρὰ τὴν ἀξίαν, indignè, immeritò. Dem. ¶ Item dignitas, i. dignatio, inquit Bud. Et οἱ ἐπ' ἀξίας, magiſtratus. Lucian. ¶ Item, æſtimatio Xen. & Plat. Item iuſtum pretium. Xen. ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβών, minus iuſto pretio. Item iuſta merces, digna merces. Ariſt.

Ἀξιότης, ητος, ἡ, pro ἀξία, dignitas, dignatio.

Ἀξιόω, F. ώσω, dignum eſſe cenſeo. Cum genit. Plat. Sæpius cum infinit. *pro*, æquum eſſe cenſeo. Xen. ¶ Exp. etiam peto, poſtulo: vt χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, petebant ſibi dari ſpatium ad reſpõdendum iis quæ obiecta ipſis erant. ¶ Item exiſtimo, puto. Pluto in Apologia Socr. ἀξιώσατε καὶ ὑμεῖς διττούς μου κατηγόρους γεγονέναι. Citatur ex Ariſt. in Probl. & pro δοξάζω καὶ δογματίζω, & quaſi axioma conſtituo.

Ἀξιόομαι, οῦμαι, dignus cenſeor, dignus habeor.
173 Plut. Item ἀξιωθεὶς τῶν δωρεῶν, donatus muneribus. quibus dignus cenſebatur.

Ἀξίωμα, τό, dignitas, authoritas, amplitudo, οἱ ἐν ἀξιώματι, magiſtratus, qui honores gerũt, & εἰς ἀξίωμα προάγειν, ad honores prouehere. Apud Dialecticos, enuntiatio, enuntiatum, effatum, pronuntiatum. Veteres verbum appellarunt, inquit Donat. in Terent. Vide Bud. * ἀξίωμα, poſtulatum. Exod. 21.

Ἀξιωματικός, οῦ, ὁ, habens autoritatem, autoritate præditus, plenus maieſtatis, auguſtus. Dionyſ. Hal. Item, dignatione & maieſtate venerandus, dignitate oris præditus, vt apud Plutarchum de Pompeio loquentem. Ponitur etiam τὸ ἀξιωματικὸν ſubſtantiuè pro amplitudine & dignitate, vt ait Bud. Idem in commentariis ſcribit, autoritas eſt ἀξίωμα, τὸ ἀξιωματικόν, τὸ κῦρος ἡ πίστις, vt autoritas inſtrumenti. Item ἀξιωματικοί, qui in dignitatibus ſunt conſtituti, Bud. ex Pand.

Ἀξιωματικῶς, cum autoritate, cum dignitate. Item apud dialecticos ἀξιωματικῶς τι λέγειν, aliquid vt axioma ponere, quod vulgò dicunt aliquid pro vna maxima ponere.

Ἀξίωσις, εως, ἡ, idem quod ἀξίωμα, vnde οἱ ἐν ἀξιώματι & οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, iidem ſunt. Eſt etiam amplitudo, vt ait Budæus. Et ἀξίωσιν Plut. in Cæſare non ſemel vocat poſtulatum, vt ait idem. Apud Thucydidem ait eſſe exiſtimationem vel præſumptionem & fiduciam ſeſe non ſpernentis.

Compoſita.

Ἀνάξιος, ου, ὁ, indignus. Itidem cum genit. Dem.

Ἀναξίως, indignè, ſecus ac dignitas ac merita poſtulant, immeritò. vt ἀναξίως ὑμῶν, non pro veſtra dignitate.

Ἀντάξιος, æquiparandus, æqualis pretii: vt χρυσὸς οὐκ ἀντάξιος τῆς ἀρετῆς, aurum non eſt æquiparandum cũ virtute. Il. Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

Ἀνταξιόω, ῶ, viciſſim peto. Bud.

Ἀπάξιος, ου, ὁ, indignus, Plato epiſt. 7.

Ἀπαξία, ἡ, indignitas.

Ἀπαξιόω, ῶ, dedignor, non dignor, indignum iudico, contemno. Plut. de defect. or. τῶν μὲν ἀποστρεφόμενον καὶ ἀπαξιοῦντα τὴν κακίαν, τῇ δὲ πάλιν αὖ προσιέμενον, auerſantem & aſpernantem vitia. Interdum cum genitiuo rei & accuſatiuo perſonæ, vt apud Ariſt. de mundo οὐδ' αὐτὴν τῶν καλλίστων ἀπηξίωσε. Ponitur & cum infinitiuo Herodian.

Ἀπαξίωσις, dedignatio, contemptio. Polyb.

Ἐπάξιος, dignus. vt ἐπάξιος γάμος, apud Soph.

Ἐπαξίως, dignè, pro dignitate & merito. Nazianz. τοῦ κολάζοντος ἐπαξίως.

Ἐπαξιόω, ῶ, poſtulo, rogo. vt exp. apud Soph.

Καταξίως, dignè, pro dignitate. Soph.

Καταξιόω, ῶ, digno, dignum iudico. τιμῆς ἀξιῶ. Suid. In paſſ. ſignif. plerunque cum genit. conſtruitur, & ſignificat dignus iudicor, aut ſum qui, &c. Theſſ. 1. εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ.

ΑΞΩΝ, ονος, ὁ, (ab ἄξαι, aor. 1. verbi ἄγω) axis rotæ. Il. ν. & Xen. Pæd. 6. Per metaphoram itidem ἄξων τοῦ κόσμου vocatur axis mundi. apud Ariſtot. & Procl. ¶ Sic vocatur etiam ſpondylorum ſecundus qui eſt immobilis. Poll. ¶ Apud Athenienſes ἄξονες erant axes ligneæ in quibus leges Solonis erant inciſæ. vide Gell. lib. 2. c. 12. & Bud. in comment. ¶ In Solomonis prouerbiis legitur pro tramite & orbita.

Ἀξόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad axem pertinens. in Epigr.

Compoſita.

Ἀκραξόνιον, ου, τό, i. τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, ſumma pars axis, apud interpr. Apollon. 174

Ἀμφαξονεῖν, (inquit Euſt.) prouerbialiter ἀπὸ τῶν ἀξόνων, καὶ τῶν ἐχόντων αὐτὸν εἴτε ἁρμάτων εἴτε ἁμαξῶν, dicitur τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθόν, non rectà incedere ſeu progredi, exorbitare. Secundum Pauſan. vſurpatur de iis quibus genua infirma & fracta ſunt.

Ἀντάξων, ονος, ὁ, axis ſeu polus qui noſtro oppoſitus eſt: qui ἀνταρκτικός quoque dicitur. Budæo ora auſtralis, nobis ignota, ex Cic. Tuſc. quæſtion.

Ἐπαξόνιος δίφρος, currus qui in axem voluitur.

ΑΟΛΛΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, cuius pluralis ἀολλέες, conferti, denſi. Od. ξ, Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. Etym. ἀολλέες exponit συναθροισμένοι, congregati, & fieri dicit παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι.

Ἀολλίζω, F. ίσω, confertos reddo, congrego, Il. ζ.

Ἀολλέω, ῶ, idem Heſych.

Ἀολλίδην (aduerb.) ſimul.

ΑΟΡ, ρος, τό, enſis vel ἄορ. Od. κ, Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. ab ἀείρω deducit Etymologus.

Χρυσάωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) enſem aureum geſtans. Heſiod.

ΑΟΡΤΗ, arteria magna, quæ à ſiniſtro cordis ſinu exoritur, apud Ariſtot. de part. anim. lib. 3. Sic appellata fuit quod ἀορτὴ ſignificet ἀγγεῖον, i. vas. Eſt enim ſanguinis conceptaculum, vt ibidem Ariſtot. ſcribit. Ex Poll. annotatur, œſophagon καὶ τὸν βρόγχον in tenues apophyſes diſparari, quas Græci σύριγγας & βρογχία, & ἀορτὰς appellant. Traditur, Galenum de anatomia arteriarum, & lib. 16. de vſu partium, τὴν ἀορτὴν vocare arteriam omnium maximam, quæ ex ſiniſtro cordis ventriculo exoritur, & ſpiritum vitalem in totum animantis corpus defert, natiuúmque calorem per diaſtolen & ſyſtolem temperat. Ἀορταὶ ſunt etiam veſtium conditoria, & arculæ: χηλοί, κιβωτοί, κίσται. Vide Poll.

ΑΟΡΤΗΡ, ῆρος, ὁ, lorum ſeu funis quo enſis appenditur, vel clypeus, aut pera. Od. λ. Exiſtimatur eſſe à verbo ἀείρω, vt inde primùm factum ſit ἀρτήρ, deinde ἀορτήρ per pleonaſmum literæ ο.

Ἀορτεῖσθαι, vnde ἀορτηθεὶς in Anth. epigr. appenſus loro, affixus.

Ἀορτὴ, appellatur ab Hippocrate pars pulmonis vtrinque ſuſpenſa & ſeparata, quam & ἀορτρὸν dictam fuiſſe diſcimus ex Dioſcoride.

ΑΠΑΛΟΣ, οῦ, ὁ, tener, delicatus, mollis. (A nomine ἀφή, i. tactus, ſecundum Etymologiſten & Euſta-

thium fit ἀφαλὸς, deinde mutata in tenuem aſpirata ἁπαλὸς, quaſi tactui cedens. quæ enim mollia ſunt tactui cedunt: contrà quæ ſunt dura, vocantur ἀντίτυπα.) Dicitur tam de perſona quàm de re. Od.φ. Item ἁπαλὸς οἶνος, vinum molle ſeu tenerum, apud Dioſcoridem. Quidam tamen pro nouo vino accipiunt. Dicunt & σιτία ἁπαλά, cibi delicati.

¶Item mollis, i. non vehemens, lentus. vt ἁπαλὸν πῦρ, apud Athen.

Ἁπαλῶς, molliter.

Ἁπαλότης, ητος, ἡ, teneritudo, mollities. Plat. in ſymp.

Ἁπαλύνω, tenerum reddo, mollio, emollio. Xenoph. Capitur etiam *pro*, delicatè & molliter attingo & tero, vt ait Bud. ex Xen.

Ἁπαλίας, ου, ὁ, hœdus tenellus ſeu delicatus Laert.

Ἁπάλιον θῦμα, Heſychio, porcellus, porcus delicatus.

Πανάπαλος (*comp.*) tenerrimus, molliſſimus. Hom.

ΑΠΑΞ, ſemel: ἅπαξ τῆς ἡμέρας, ſemel in die. apud Herodot. ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ, ſemel in vita. ¶Exp. & omnino prorſus.

Compoſita.

Εἰσάπαξ (quod & diuiſim εἰς ἅπαξ) apud Demoſthen.

175 Olynth 2. ſemel duntaxat.

Ἐφάπαξ, idem.

Καθάπαξ, ſemel omnino, prorſus. Dem.

ΑΠΑΡΓΙΑ, ἡ, apargia: herba inter ἐπιχόφυλλα apud Theophr. hiſt. pl. lib. 7. cap. 9.

ΑΠΑΡΙΝΗ, ἡ, aparine: herba de qua Theophraſt. hiſt. pl. lib. 7. c. 14. & Dioſc. lib. 3. c. 92.

ΑΠΑΤΑΩ, ῶ, F. ήσω, fallo, decipio, impono, ſeduco. ſonat quaſi ἀπάγω τοῦ πάτου. Od. ρ.

Ἀπατάομαι, ῶμαι, decipior, fallor. Thuc.

Ἀπάτημα, τὸ, fallacia, impoſtura, captio.

* Ἀπάτησις, deceptio ἀπάτημα Iudith cap. 10.

Ἀπατητικὸς, fallax, fallendi arte inſtructus.

Ἀπάτη, ἡ deceptio, fallacia, fraus, dolus. Hom. Plat

Ἀπατηλὸς, οῦ, ὁ, fallax, deceptorius Exp. & fraudulẽtus, doloſus, captioſus, Hom. Plat. Luc.

Ἀπατήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Od. ξ.

Ἀπατεὼν, ῶνος, ὁ, deceptor, impoſtor. Xen. Plut.

Ἀπατούρια, τὰ, fallaciarum ſolennitas, inquit Bud. ex Euſeb. chronic. Vide Suid. & ſchol. Ariſtophan.

Compoſita.

Διαπατάω, ῶ, fallo, decipio. Ex Plat. de leg.

Δουλοπάτεια, ἡ, ſeruorum ſeductio.

Δυσαπάτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis deceptu.

Ἐξαπατάω, ῶ, idem cum ἀπατάω, Dem. Olynth. 3. αὑτὸν ἐξαπατῆσαι, ſe ipſum decipere.

Ἐξαπατῶμαι, fallor, decipior. Xen. Actiuè etiam vſurpatur ab Ariſtot. in Probl. ſect. 28.

Ἐξαπάτη, fallacia, deceptio. Greg. Naz.

* Ἐξαπατητικὸς, vim habens fallendi & imponendi, deceptorius, captioſus. Xen. in Hipparch.

Ἐξαπατίσκω, poet. pro ἐξαπατῶ. Heſiod.

Decomp. Ἀνεξαπάτητος, qui falli non põt ſeu decipi. Ex Ariſtot. Pol. 8. pro eo qui non decipitur.

Δυσεξαπάτητος, idem quod δυσαπάτητος.

Εὐεξαπάτητος, facilis deceptu.

Συνεξαπατάω, ſimul decipio. Demoſth.

Εὐαπάτητος, qui facilè decipi poteſt.

* Ὑπερεξαπατάω, maximè decipio, vel inſuper decipio. Plutarch de ſup.

Ξεναπάτη, vel ξεναπατία, deceptio hoſpitis vel hoſpitum. Illud aff. ex Eurip. hoc ex Platonis epiſt.

Ξεναπάτης, ου, ὁ, hoſpitum ſeu peregrinorum deceptor, apud Eur.

Φρεναπάτης, ου, ὁ, mentis deceptor. In epiſt. ad Tit.

Φρεναπατάω, ῶ, mentẽ ſeu mentes decipio. Et ſimpl. decipio. Gal. 6.

ΑΠΑΦΩ, & ἀπαφῶ, idem quod ἀπατῶ, & ab eo deductum, ſed poeticum eſt. Euſt. tamen vult ἀπάφεσθαι propriè eſſe δι' ἀφῆς ἀπατᾶσθαι, & ſcribit Æolicum eſſe verbum.

Ἀπάφομαι, idem. vnde ἀπάφοιτο, apud Hom.

Ἀπαφίσκω, idem quod ἀπάφω, decipio, fallo.

Compoſita.

Ἐξαπάφω, & ἐξαπαφῶ, idem quod ἀπάφω, Apol. lib. 2. Ῥεῖα ὑπεξαπάφων παρελέξατο.

Ἐξαπαφομαι, pro eodem. vnde ἐξαπάφοιτο, apud Homerum.

Παραπάφω, ſiue παραπαφῶ, idem Apoll. apud Hom. per dialyſin, παρ' μ' ἤπαφε δαίμων.

ΑΠΕΙΛΕΩ, ῶ, Fut. ήσω, minor, minitor, interminor, ἀπειλεῖν τινί τι. Hom. Xen ἀπειλέω θάνατον, apud Herodotum, mortem minor. Et cum infinitiuo, vt apud Æſchinem, ἀπειλῶ εἰσαγγέλλειν. Interdum cum præpoſitione κατά: vt apud Plutarchum in Camillo, μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τοῦ μὴ ὑπακούσαντος, ingentes mulctas minitans ei qui non paruiſſet. ¶Item pro αὐχεῖν, ſiue καυχᾶσθαι gloriari. vt Iliad. θ, Ὡς ποτ' ἀπειλήσῃ. 176

Ἀπειλέομαι, οῦμαι, minis terreor. Bud. apud Xen.

Ἀπειλητικὸς, οῦ, ὁ, minax. Plat. de leg.

Ἀπειλητὴρ, ῆρος, ὁ, minator, minax. cuius fœm. ἀπειλήτειρα ¶Item, iactator, vanus. Euſt. Il. η.

Ἀπειλητήριος, idem quod ἀπειλητικὸς. Herodot.

Ἀπειλὴ, ἡ, comminatio, minæ. Homer. Demoſth. Plat. Alexand. Aphr. ἀπειλὴ τοῦ πνιγμοῦ, exp. periculum ſtrangulationis. ¶ Eſt etiam gloriatio, καύχησις, inquit Euſtath.

* Ἀπείλημα, minæ, comminatio. Soph. in Oedipo Col.

Compoſita.

Διαπειλέω, ῶ, interminor, interpoſitis minis territo: vel etiam ſimpliciter, minor. Æſchin.

Ἐπαπειλέω, ῶ, minor, comminor. Il. α. Soph. in Aiace, ἐμοὶ τὰ δεινὰ ἐπηπείλησ' ἔπη, mihi aſperis verbis comminatus eſt.

* Καταπειλέω, interminor, minor. ἀπειλέω. Sophocl. in Oedip. Col.

Προσαπειλέω, inſuper minitor, minas addo.

Προσαπειλὴ, adiecta interminatio, minæ additæ.

* Συναπειλέω, ſimul minor, comminor. Lucianus in Demonacte.

ΑΠΕΛΛΑΙ, Heſychio fana & ſacraria, conciones, cœtus, comitia.

Ἀπελλάζειν, Laconibus, ἐκκλησιάζειν, concionari. Heſyc. apud Plut. in Lycurgo.

Ἀπέλλακες, qui ſacrorum participes ſunt. Heſych.

ΑΠΕΛΟΣ, dicitur hulcus & vulnus: παρὰ τὸ μὴ προσπελάζειν τὴν σάρκα ἀλλὰ διῃρῆσθαι. Vel τὸ ἀφελόμενον, Ionicè φ verſo in π. Vel ita dicitur ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν ἀπέλων ἃ ἐπὶ πολυφάρμακα. vt ſignificet τὸ ἀθεράπευτον, incurabile, Etym. & Euſtath. Vſus eſt Callim.

ΑΠΗΝΗ, ἡ, rheda, vehiculum mulare, Il. ω, πρὸ δὲ μὲν ἡμιόνοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην.

ΑΠΗΝΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, immitis, inclemens, ſæuus, crudelis Hom. Ariſtoph. Od. τ, Dictum τὸ ἀπηνέα volunt quaſi ἀπωθεν ὄντα τοῦ αἰνεῖσθαι, vel quaſi ὡς ἴαις μὴ εἴκοντα, metaphoricè ἀπὸ τῶν δυσηνίων ἵππων.

Ἀπηνείος, inhumanus, durus. idem atque ἀπηνής.

Ἀπήνεια, ας, ἡ, Suidæ ἀπανθρωπία, inhumanitas.

Απλώητον ἀγώνισμα, certamen quod fit τῇ ἀπλώῃ: quū mulis rhedę iunctis certatur, ſeu quum certatur vehiculo mulari. Pol. l. 7.

Απλωεύω, ῶ, vnde ἀπλωεύθη, quod Suidas affert & exp. ὠμὸς ἐγεγόνει, immitis & crudelis factus erat.

ΑΠΙΟΣ, ου, ἡ, pirus arbor, propriè pirus ſatiua. nam ἀχρὰς eſt pirus agreſtis, quæ tamen differentia non ſemper obſeruatur. ¶ Item pirum, fructus, apud Athen. & Dioſc. l. 1. c. 168. Sic dicitur (inquit Euſtath.) quaſi non habens πότητα. alij ab Apia regione deducunt, quod ex ea primùm allata fuerit hęc arbor. Pro fructu legitur ἄπιος etiam maſc. gen. apud Plat. de legibus. vt teſtatur ſchol. Ariſtoph. Απιοι πέπονες, pira matura. Dioſcor. lib. 5. Ex Theophr. affertur pro herba quę & ἰσχὰς dicitur. Et pro fungi ſpecie. ¶ Item, ἄπιος, ου, ὁ, longinquus, remotus. Vide in ἀπό.

Απιον, ου, τὸ, pirum, Suid.

Απίτης οἶνος, vinum ex piris factum.

ΑΠΛΟΟΣ, & per contract. ἁπλοῦς, in genit. ἁπλοῦ, ſimplex, non inuolutus: vt ἁπλοῦς λόγος, apud Iſoc. & ἁπλοῦς μῦθος, apud Eurip. Sæpe etiam dicitur ὡς ἁπλῷ λόγῳ, vt apertè breuitérque dicam. ¶ ἁπλοῦς ἀνήρ, exp. etiam candidus, ingenuus. Et pro ſtulto apud Iſocr. ad Nicocl. ἁπλοῦς δὲ ἡγοῦνται τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας. ¶ Item, ἁπλοῦν, planè verum, & ſine controuerſia, vt ait Bud. ex Plat. in Phædro. ἄπλοος verò vide in comp. ex Πλέω.

Euſt. cenſet dictum ab α particula μόνωσιν ſignificante, & πέλω, ſum, quaſi ἄπελος.

Απλῶς, ſimpliciter, ſimplici via & ratione, non accuratè. vt ἁπλῶς εἰπεῖν, apud Iſocr. cui opponit ἀκριβῶς. ¶ Item leuiter. Eurip. οὐχ ἁπλῶς φέρω. ¶ Item, ſimpliciter, vno modo. Plut. ¶ Item, ſimpliciter, i. per ſe, ſine adiectione, apud gramm. ¶ Item, ſimpliciter i. candidè ſine fuco. Dem. ¶ Item omnino, prorſus. vt

177 ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, vt ſummatim dicam.

Απλόη ἡ, ſimplicitas. Syneſ.

Απλότης, ητος ἡ, idem. vt ἁπλότης τῶν τρόπων.

Απλοϊκὸς, οῦ ὁ, ſimplex, candidus, apertus. vt ἁπλοϊκὸς ἀνὴρ, apud Luc. cui opp. πανοῦργος. Et ἁπλοϊκὸς λόγος, ſicut & ἁπλοῦς.

Απλοϊκῶς, cum ſimplicitate, candidè, ſine fuco.

Απλοΐς, ίδος ἡ, veſtis ſimplex, cui opp. διπλοΐς. Hom.

Απλοΐζομαι, ſimplicitate vtor. Xen. Apomn. 4.

Απλόω ῶ, expando, explico, extendo.

Απλόομαι οῦμαι, expandor. Vnde particip. ἡπλωμένος, expanſus. Capitur etiam à Dionyſio Areop. pro, ſingularis & ſimplex, & ἡνωμένος inquit Bud.

Απλήγιος, ου ὁ, ſimplex, idem cum ἁπλοῦς, ex quo fit. Eupolis οὐτ' ἂρ πολυπραγμων ἐστὶν ἀλλ' ἁπλήγιος,

Απληγὶς, ίδος ἡ, idem cum ἁπλοΐς, ſimplex: nō admodum ampla, ita vt duplicari ſeu corrugari nequeat. vt ἁπληγὶς χλαῖνα. Suid. apud Ariſtoph.

Compoſita.

Αναπλόω, ῶ, explico, expando. Dioſc. l. 2. c. 189.

Απαξαπλῶς, in vniuerſum, omnino. Exponitur etiam ſine delectu à Budæo apud Lucian.

Εξαπλόω ῶ, expando, explico.

Φιλάπλους, ſimplicitatis amans. Φιλαπλοϊκὸς, pro eodem apud Lucianum.

ΑΠΟ, (*præpoſitio ſolum genitiuum regens*) à, abs, ab. Propriè & ſæpius iungitur inanimatis, vt περὶ animatis. vt ἀπὸ νηῶν, à nauibus ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, ab illo tempore. ἀπὸ γλυκείης. Iungitur tamen & animatis: vt Iſocr. de pace, τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῆς γεγενημένας. ¶ Item poſt, qua ſignificatione dicitur etiam à, vt ἀπὸ δείπνου, poſt cœnam, à cœna. ¶ Item è: vt ἀπὸ τείχους μάχεσθαι, vel ἀπὸ τῶν νεῶν, pugnare è muro, vel è nauibus. Xen. ¶ Item, ex ἀπὸ τοῦ ἴσου, apud Thucyd. idem quod ἐκ τοῦ ἴσου, ex æquo, i. æquo iure. ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, Xenop. ex bello viuere. ¶ Item de, vt apud Iſocr. ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκω, abſumo de tuis bonis, vel de tuo. ¶ Item per, vt ἀφ' ἑαυτοῦ, per ſe. Plut. ¶ Item abſque. ἡ ἀπ' ἀνδρὸς οὖσα, quæ caret viro, vidua. ὁ ἀπ' ὀμμάτων, qui eſt ſine oculis, oculis captus. ¶ Item pro ὑπὸ, præ: vt ἀπὸ χαρᾶς, prę gaudio. Sic ὁ ἀπὸ τῆς λύπης κοιμώμενος, prę mœſtitia dormiens. ¶ ἀπὸ cum genit. ſuo, aliquando nomine vno reddendum: vt οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Stoici: & οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου. Peripatetici. Sic οἱ ἀπὸ βήματος, concionatores. ¶ Aliquando redditur per aduerbium, vt ἀπὸ ταὐτομάτου, vel ἀπὸ τύχης, fortuitò. ¶ apud Ariſtophan. in Pluto, ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ ἐθέλω διαπρᾶξαι, i. parua impenſa, paruis ſumptibus. ¶ Interdum abundat. vt ἀπ' οὐρανόθεν, & ἀπὸ νόσφιν, apud Hom. pro οὐρανόθεν & νόσφιν. Sic ἀπὸ μακρόθεν, Matt. 26. ¶ ἄπο, retracto in priorem ſyllabam accentu ſunt qui velint propriè ſonare ἄποθεν, i. procul, vt ἄπο πατρίδος, procul à patria. Exp. etiam longè: vt ἄπο γνώμης, longè à ſententia animi. Sic & pro eodem ἄπο θυμοῦ. Item cum περὶ vacante, vt apud Homer. ἄπο περὶ οἴκων, procul ab ædibus. ¶ In compoſitione interdum ſignificat ex: vt ἀπελπίζω, ſpero ex, apud Lucam cap. 6. Interdum ponitur pro rurſum. vt in ἀπολογίζομαι, & ἀποδίδωμι. Interdum priuat: vt in ἀπόσιτος, ἀποδιδάσκω, ἀπομανθάνω, &c. aut negat, vt in ἀπόφημι, ἀπαγορεύω. Aliquando ſignificat intrò vel intus, ſiue inter: vt in ἀπολαμβάνω, ἀποφράττω, ἀποστέγω, ἀποσώζω, aliquando auget: vt in ἀποθαυμάζω, demiror, aliquando vocat: vt in ἀποθεσπίζω.

Αποθεν, vel ἄπωθεν, è longinquo, eminus, procul. Plut. ἄποθεν τῆς Αλβης, procul ab Alba.

Απώτερος & ἀπώτατος, remotior, remotiſſimus, quibus vſitatiora ſunt aduerbia, ἀπωτέρω, ἀπωτάτω, magis procul, maximè procul. itidem cum genit.

Απιος, longinquus, remotus. vt ἀπίη γῆ. Hom.

Απαι, poeticè, pro ἀπό: vt Il. λ ἀπαὶ νόσφι. 178

ΑΠΟΣ, εος, τὸ, Euſt. ex Eurip. in Phœn. affert pro κάματος, labor. Sed ſemel tantùm apud eum reperiri ait. Schol. quoque ibi exp. κάματον: alios tamen pro ὕψος accipere annotans, addenſque abuſiuè hic dici poſſe pro μῆκος quoque poſitum.

ΑΠΤΩ, necto, annecto, alligo. Plato in Cratylo, τὸ δὲ ἅπτειν, καὶ δεῖν ταὐτόν ἐστι. Sunt qui ſumi putent etiam pro σφίγγω. Sed multo frequentior eſt vſus compoſitorum ¶ Item accendo Ariſtoph. ἅπτε τὸν λύχνον. Sic λύχνον ἅπτειν, Luc. 8. & 11. & 15.

¶ *Pertinentia ad priorem ſignif.*

Απτομαι, nector, innector. Ariſtot. affertur etiam pro συμφύομαι, i. hęreo, conglutinor, ex Theoph. ¶ aliam ſignif. vide poſt huius deriuata.

Αμμα, τὸ, nexus, vinculum, nodus. Item illaqueamētum. Plut. Dionyſ. Alex.

Αμματίζω, nexibus & vinculis inuoluo Heſych.

Αρμα, τὸ, neruus arcus, chorda qua intenditur arcus. Exp. & arcus. item veſtimentum. Callim.

Αψὶς, ῖδος, ἡ, exp. connexio, vinculum, vt ἁψῖδες λίνου, Il. ε. Exp. etiam teſtudo, fornix, arcus. Sic ἁψὶς τροπαιοφόρος, arcus triumphalis Dion. ¶ Item, curuatura rotę. Heſiod. Dicuntur item ἁψῖδες circuli in ſtellis, teſte Plinio.

Αψος, εος, τὸ, membrum. Od. δ. Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα, i. ſoluta ei ſunt omnia membra dormienti. Vult Etym. ἅψεα propriè eſſe iuncturas membrorum.

Απτομαι, tango, attingo. vt ἅπτεσθαι νηὸς. Il. β. Et 1. ad Corint. 7. γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι. ¶ Item metaph taxo,

increpor.Herodot. Exp.etiam inuado Plut. ¶Item attingo & tracto artem aliquam, & illi ſtudeo, inquit Bud.vt ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων,apud Plat.Sæpe exp.capeſſo,vt apud Plut. ἅπτεσθαι πολιτείας,ἅπτεσθαι τῶν ὅπλων.Exp.& aggredior,vt apud Thucyd. ἅπτεσθαι τῶν πραγμάτων, & ἅπτεσθαι τοῦ πολέμου,& ἅπτεσθαι τῶν πρὸς τὸν πόλεμον.¶Item attingo,guſto,eſito.Bud.ex Plut. & Laert.

Ἁψις, εως, ἡ,tactus.Item contrectatio.Ariſtot.

Ἁπτὸς,οῦ,ὁ,qui tangi poteſt,ſub tactum cadens.Pl.

Ἁπτικὸς,ὴ,ὸν,tangendi vim habens.

Ἀφὴ, ῆς, ἡ, tactus, ſenſus qui manuum miniſterio fit. contrectatio. vt ἀφὴν ἐνδίδωσι, tactum ſui præbet, tangi poteſt. Significat etiam manuum functionem apud Platon.in Axiocho.¶Eſt etiam ictus,percuſſio. aliam ſignif.vide in ἅπτω,incendo.

Ἀφάω,ῶ,F. ήσω,contrecto,tracto.Il. ζ.

Ἀφάσσω,idem. Apoll.Arg.2.ἐν χερσὶν ἀφάσσει. Item demulceo.

Compoſita ex ἅπτω,(necto)vide poſt omnia compoſita ex ἅπτομαι,tango.

Compoſita ex ἅπτομαι,tango. ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφαφάω,ῶ,contrecto, & q.d.circumattrecto. Od.θ.Idem quoque in paſſiua voce ſignificat.Od.ο.

Ἀνθάπτομαι,viciſſim aliquid aggredior,viciſſim manus iniicio.Bud.ex Herodot. Expon.& capeſſo,attingo, increpo, reprehendo.Plat.Thuc.Ariſtoph. Dicitur etiam ἀνθάπτεσθαι φρενῶν,res quę triſtitiam nobis affert:apud Eurip.in Med.

Ἐνάπτομαι,tango,attingo.Ariſtot.metaphyſ.1.

Ἐφάπτομαι, tango,attingo,contingo. Et pertineo,attineo,inquit Bud.ex Ariſtot. ¶Item,capeſſo.Bud.ex Plut ¶Et pro,aſſequor,vt ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας,apud Plat. Idem affert & pro vindico,ex Plat.

Ἐπαφὴ,attractus,contrectatio.Plat.

Ἐπαφάω,ῶ,& ἐπαφάομαι,ῶμαι contrecto,tango Naz.

179 *Decomp.*Ἀνέφαπτος, intactus Suid.ἀνέπαφος,idem. Item purus,ſincerus,integer. Idem.

Παρεφάπτομαι, leuiter attingo,ſtringo.Plut.

Συνεφάπτομαι, ſimul capeſſo,ſimul aggredior.συνεφάπτεσθαι τοῦ ἔργου.Plut.Exp.etiam adiuuo.

Καθάπτομαι,tango animum alicuius meis dictis.Ilia.α. ¶Quidam etiam interpr. perſtringo, laceſſo,inceſſo, taxo increpo. Thuc lib 6.ἐπειδὴ μὲν Νικίας καθήψατο.¶καθάπτεσθαι τῶν μαρτύρων(inquit Bud.)teſtari,teſtem laudare & vocare citareque,apud Herodot. ¶καθάψασθαι τυραννίδος, tyrannidem inuaſit,ex Plut. ¶Apud Hippocr.καθαπτόμενοι,Gal.exp. ἀσθενόμενοι σφοδρῶς.

καθαπτὸν ὄργανον,quod tangitur ſeu pulſatur,Athen. καθαπτικοὶ λόγοι,mordacia dicta.

Παράπτομαι, obiter & in tranſcurſu tango Item perperam tango: quum tangendum non ſit, aberrante manu attingo. In Hippiatr. Expon.& demulcendo decipio.

Παραφάω,contrecto.Hippocr.

Προσάπτομαι, leuiter tango, & primoribus digitis.Xen. Προσαφὴ,attractus.Dioſc.l.4.

Compoſita ex ἁπτὸς ſine præpoſit.

Ἄαπτος,ου,ὁ καὶ ἡ, non tangendus, vt ἄαπτοι χεῖρες apud Homerum & Heſiod. quas nemo poſſit attingere, id eſt,inacceſſas. Expon.& quas nemo poſſit lædere:ab ἰάπτω.

Ἄναπτος,intactus Heſych.

Χειραπτάζω,manu contrecto.

Compoſita ex ἀφὴ itidem ſine præpoſit.

Ἀναφὴς,έος, ὁ καὶ ἡ,intactilis,apud Plut.& Naz.

Εὐαφὴς,qui facilè tangi poteſt,facilè contrectabilis. ἐυαφῶς, decenti tactu,apud Luc.

Ψηλαφάω, F. ήσω, tango, contrecto. Euſtath. muſicum eſſe vocabulum dicit compoſitum ex ἀφάω & ψάω, ſeu ψάλλω, cuius aor. 1. eſt ἔψηλα: propriéque de chordarum contactu dici, παρὰ τὸ ψάλλειν ἀφᾶν. Metaphoricè etiam accipitur pro perſcrutari (ſumpta tranſlatione à cæcis, qui palpãdo viam quærunt) apud Polyb. Cum accuſ.Pro eodem ponitur etiam Ψηλαφέω & Ψηλαφίζω.

Ψηλάφημα,ατος,τὸ,contrectatio.Polyb.

Ψηλάφησις,εως,ἡ,contrectatio,palpatio Plut.

Ψηλαφητὸς,οῦ,ὁ,contrectabilis,palpabilis.

Ψηλαφία,ἡ,tactus,contractus.vt ψηλάφησις.Gal.

Ψηλαφώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,qui ſæpius ψηλαφᾷ.Hippocr.

*Decomp.*Ἀψηλάφητος,intactus.

Ἐπιψηλαφάω,leuiter attrecto.Plat.

Compoſita habentia ψ.

Χειραψία, ἡ, manu tangere ſeu attingere. Bud. apud Plut. luctę genus eſſe tradit. annotatur dici etiam de pugna, quum ad manus ventum eſt,& res manu conſerta geritur, ex Polyb. Apud medicos annot. eſſe leuem frictionem quæ fit ſuſpenſa manu & leuiter attingendo:& à Cælio Aurel Chron.lib.1.cap.4. manutigium vocari.

Χορδαψὸς,οῦ,ὁ, ſiue χόρδαψος, tumor tenuis inteſtini vt videatur ad chordæ ſimilitudinem inuolutum, vt ſcribit Gal.l.6.de locis affect.Vide & Aëtium lib.13. Sic autem dicitur quòd qui manum loco dolenti admouerit,is veluti τῆς χορδῆς ἅπτεται.

Sequuntur comp.ex ἅπτω,i.necto.

Ἀνάπτω,adalligo,religo,appendo, ſuſpendo ad Od.γ. Πολλὰ δ᾽ ἀγάλματ᾽ ἀνῆψεν. ¶Item circumpono,appono alicui quaſi ei alligans vt in Epigr lib 1. μέμψιν ἀνάψειν τινί. ¶Item attribuo,tribuo,acceptum fero.Plut.in Lycurgo, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε.Exponitur etiam ἀνάπτειν τινὶ, referre ad aliquem, i. referre rem quampiam ad aliquem tanquam eius autorem. 180

Ἀνάπτομαι adalligor,&c. Odyſſ μ. ἐκ δ᾽ αὐτοῦ πείρατ᾽ ἀνήφθω. Item actiu.ſignif.religo.Euripid. Item circumiicio,induo.vt in Epig lib 6 στέρνοις νεβρίδ᾽ ἀναπτομένη.

Decomp. Διανάπτω, annecto, adalligo, conſtipo. ἀνάπτω.Strab.

Ἐξανάπτω, appendo, aut ſuſpendo ad vel ex.Eurip. in Iphig.Taurica οἱ δ᾽ ἐπωτίδων ἀγκύρας ἐξανῆπτον

Ἀφάπτω,ſuſpendo vnde ἀπαμμένος, ſuſpenſus.Herodoto.Item applico,admoueo.Suid

Ἐνάπτω,illigo, adalligo itē illigo.Baſil.τὸν Παῦλον ἐνάψας ὁ ἔχεις à Bud.exp.etiam innecto,adiungo.

Ἐνάπτομαι,alligor,annector. Item committor,coagmentor.Ariſtoph.eſt ἐνημμένος & indutus.vt apud eundem comicum,διφθέραν ἐνημμένος. Sic & apud Lucian.

Ἔνναμμα nodus,vinculum.Plat.

Ἐξάπτω, adnecto, innecto, alligo. Item,appendo.Luc.

Ἐξάπτομαι, actiui ſignificationem retinet apud Polyb.& Plut. ἐξάπτεσθαι τῶν πολεμίων,exp.hærere veſtigiis.

Ἐφάπτω,alligo.Ἐφάπτομαι,alligor. Item impendeo.Ili. β. Τρώεσσι δὲ κήδε᾽ ἐφῆπται.

Ἔφαμμα τὸ,amictus,indumentum.Polyb.

Ἔφαψις exp.vinctura,apud Gal.

Ἐφαπτὶς,ίδος, ἡ, veſtis militaris genus. Athen.lib.5. A nonnullis exp.ſagus,paludamentum. Mulieribus etiam tribuitur,apud Strab.lib.7.

καθάπτω,annecto,alligo,appendo.Xen. Item induo. Soph.in Trach.

καταπτὸς,οῦ,ὁ,ligatus,vinctus,aſtrictus. Item indutus,amictus,apud Ariſtoph.

κάθαμμα,vinculum,nodus.

Decomp. περικαθάπτω, alligo, vel circumalligo.apud Dioſc.

περιάπτω,

Περιάπτω, circumnecto, circumappendo, adalligo: vt περιάπτων βραχίονι λίθοις. Dioſc. lib. 2. ¶ Item *pro*, amuleto appendo. Vide Bud. ¶ Item, acquiro, concilio, comparo. Xenoph. τῇ πόλει περιάπτειν τὸ ἀγαθόν. Et in malam partem aliquando *pro*, impono, imprimo, iniungo. vt Plat. in Apologia, τῇ πόλει αἰσχύνην περιάπτειν.

Περιάπτομαι, act. ſignif. circumnecto, &c. Luc. Plut.

Περίαμμα, quod circumnectitur & circumalligatur alicui: ſed peculiariter περιάμματα appellantur quęcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti (præſertim autẽ collo) alligantur, vnde amuleta interpr. Budæus. Dioſcor. de hippoglo..o, δοκεῖ δὲ ἡ κόμη περίαμμα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγοῦσι.

Περίαπτος, circumnexus, circumalligatus. Peculiariter dicitur τὸ περίαπτον pro περίαμμα. Dioſc.

Προσάπτω, alligo, appendo, affigo, προσαρτῶ, Luc. apud Sophocl. προσάπτω σοι τιμάς, tibi honores attribuo, te honoro, te colo. In malam partem interdum. Iſocr. Et προσάπτω σοι τοῦτο, hoc tibi attribuo, tanquam autori, aut inuentori.

Συνάπτω, colligo, contexo, coniungo. Plutarchus in Lycurgo, συνάπτειν τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ. συνάπτων Εὐνοία καὶ τὰς νήσους πρὸς ἀλλήλας, in Philoſtrati epiſt. apud Plut. συνάπτειν τὴν μάχην, conſerere prælium, manus conſerere. Sic & συνάπτω σοι πόλεμον vel πρός σε. Euripid. Thucyd. Item συνάπτω σοι εἰς χεῖρας. Plut. in Pericle. ¶ Exp. etiam contraho. vt συνάπτω γάμον. Euripid. & κῆδος σοι συνάψαι, apud eundem. item συνάπτειν κακά τινι, apud Euripid. Item neutraliter, hęreo apud Herodot. συνάπτειν τῷ πεδίῳ, planitiei contiguus eſt. ¶ Item conuenio, congruo. Ariſtot. ¶ Item appropinquo, aduento, Po-
181 lyb lib. 5. συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος. Et συνάπτειν εἰς Σελεύκειαν.

Συνάπτομαι, colligor, connector, coniungor. Syneſ. Item voce media pro contrahere. vt συνάψασθαι κῆδος. Thuc. contrahere affinitatem. Sic συνάψασθαι τῷ θυγατρὸς τὸν γάμον. Luc.

Σύναμμα, τὸ, copula, vinculum. Plut. Ariſt.

Σύναψις, coniunctio, connectio. à Bud. exp. cohęrentia. apud Ariſtot.

Συναπτός, cõtinuus. vt συναπτὸς ἐνιαυτὸς, in Pand. Item pro συνάπτων colligans. Ariſtoph.

Συναπτικός, colligatorius, colligandi vim habens.

Συναφή, ἡ, idem quod σύναψις. Plut. interdum peculiariter dicitur de commiſtione corporum maris & fœminæ. vnde, ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονή, voluptas quę eſt in coitu. (coniugali.

Συνάφεια, idem. Baſilius vſurpauit de coniunctione

Συναφής, έος, ὁ καὶ ἡ, coniunctus, contiguus.

Decomp. Ἀσύναπτος, non coniunctus, non cohęrens, vel qui coniungi nequit.

Ἐπισυνάπτω, inſuper adnecto. Plut.

Παρασυνάπτω, continuo, connecto: apud Hermog. vel connecto præter aliud. Vnde παρασυναπτικὸς σύνδεσμος, ſubcontinuatiua coniunctio.

**Decomp.* Συνεπισυνάπτω. Inſuper adnecto, inſuper coniungo. In nou. conſt. Imp. L.

Τρίχαπτον, ου, τὸ, textum quoddam tenue & bombycinum magni pretij, quod crinibus obducebatur, Ezech. cap. 16.

Comp. ex ἅμμα, ſine præpoſit.

Ἀνάμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, vinculo carens, enodis. Xen.

Δεκάμματος, decem ἅμματα habens. Xen.

Θριακοντάμματος, conſtans triginta ἅμμασι. Idem.

¶ *Deriuata ex ἅπτω accendo.*

Ἅπτομαι, accendor, ἡμμένος σφηνίσκος, palus accenſus vel ignitus Ariſtoph.

Ἁφή, incenſio, accenſio, vt apud Herodot. περὶ λύχνων ἁφάς, aliam ſignif. vide in Ἅπτω, tango.

Compoſita.

Ἀνάπτω, accendo, incendo. Plat. Item incendo (metaphoricè) ſuſcito, exſuſcito. Chryſoſtomus, μηδὲ τὸ κοιμηθὲν ἤδη πένθος ἀνάψαι πάλιν. ¶ Ἀνάπτω τὸ πνεῦμα, ſpiritum traho, citatur ex Ariſtot. in Probl.

Ἀνάπτομαι, incendor. Item metaph. exſuſcitor.

Ἐνάπτω, idem Ariſtoph.

Ἐξάπτω, accendo. Plat.

Ἔξαψις, εως, ἡ, accenſio. Alex. in Probl.

Ἐφάπτω, idem ἐφημμένος, accenſus, ardens. Il. φ.

Λυχνάπτης, ου, ὁ, qui lychnum accendit, ſeu lumen.

Λυχναψία, ἡ, lychni ſeu luminis accenſio.

Ὑφάπτω, ſuccendo. Xen. Pæd. 5.

Decomp. Συνεξάπτω, accendo. Plutarch.

*Ὑπεξάπτω, ſuccendo. ὑφάπτω. Æl. var. hiſt.

ΑΠΥΩ, F ὕσω, ſono, ſonitum reddo: interdum & vociferor, clamo. Heſiod. Κύκνοι ἀρτιπόται μέγαλ' ἤπυον. Interdum accipitur *pro*, ſono, i. loquor, vt apud Herodot. τίνα γλῶσσαν πρῶτον ἀπύουσι, i. φθέγξονται. Significat etiam dico apud Soph. in Aiace. Ex ἔπω deriuatum volunt κατὰ τροπήν, vt ἀργαλέον ex ἔργον.

Ἀπύτης, ου, ὁ, ἐπιθετικῶς, dictus eſt pręco, vtpote cuius proprium ſit clamare. vide Euſt. Il. γ.

Ἠπύω, idem quod ἀπύω, ſono, clamo, voco. Od. α.

Ἠπύτης, vociferator, clamator. Il. η ἠπύτα κῆρυξ.

Βρειήπυος, (*comp.*) dicitur ὁ βριαρῶς ἠπύων, vehementer clamans, Martis epith. Il. ν.

ΑΠΦΥΣ, à pueris dicitur κατ' ὑποκορισμὸν pater: ἀφ' οὗ τις πέφυκεν. Vide Euſt. Il. ε.

Ἀπφά, teſte Suida, eſt ſororis & fratris ὑποκόρισμα.

Ἀπφίον, Euſt. dicit eſſe ὑποκόρισμα ἐρωμένης.

Ἀπφάριον, idem eſſe dicit ἐρωμένοις ὑποκόρισμα, apud Athen. lib. 13.

Ἀπφώ, quoque pro parte accipit Heſych. lib. 4. Reg. cap. 2. quod tamen non eſt Græcum vocabulum, ſed 182
retentum ex textu Hebraico, in cuius verſione exp. etiamnum.

ΑΡΑ, ſępiſſimè vacat, Od. ζ. Ὡς ἄρα τις κατέχευε. alicubi Bud. vult exponi *tandem* apud Xen. Præcedente autem εἰ vel ἄν exp. fortè vt Dem. εἰ ἄρα ἐστὶν ἄξιος. Et ἂν ἄρα ταῦτα λέγωσι. Sic & Xenoph. ἐὰν μὴ ἄρα, niſi fortè. apud eundem Xenop. τίς ἄρα, expon. quiſnam. Interdum ſignificat vtique, nempe, Luc. Ἄρας vel ἄρα οὖν, aut ἄρά γε, igitur, ergo. Plat. apud Xen. οὐδ' ἄρά γε ἡ γῆ, Bud. exp. ita ne terra quidem Pro ἄρα dicitur apud poetas aliquando ἄρ, & ῥα, ablato α in fine vel in pr.

Ἆρα, (interrogatiuum) an, vtrum. Ariſtoph. ἆρα παύσει φενακίζων; deſinéſne imponere? Sed frequentius adiunctam habet aliquam particulam. Idem Ariſtoph. in Neb. ἆρά γε ταῦτ' ἄρ' ἐγὼ ποτ' ὄψομαι. ¶ ἆρά γε & ἆρ' οὖν, vtrum. ἆρά γε, ponitur & *pro*, nunquid. Interdum ἆρ' οὖν, nónne igitur? Ἆρά ποτε, vtrum tandem? Syneſ. vt docet Bud. ¶ ἆρα μή, nunquid & vtrum. quod in conſequentia ſermonis ἀλλὰ μὴ dicitur. Sic & ἆρά γε exp. nunquid. apud Ariſtophan. in Pluto, ἆρά γε ἀποφήνω, &c. Sic in Neb. ἆρά γε καθαίνει, &c. ¶ ἆρ' οὐκ, nonne. Interdum verò ἆρ' οὖν οὐ, pro eodem.

Καδδάρα, ſeu καδδή ἄρα, poetica & Æolica ſyncope *pro* κατὰ δὴ ἄρα.

ΑΡΑ, ἡ, preces vel ſupplices preces. Odyſſ. δ. θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. ¶ Item imprecatio, diræ. Æſchin. ¶ Item noxa, damnum. Od. ρ.

Ἀραῖος, ου, ὁ, imprecationibus diris deuotus, apud Soph. in Antig. actiuè etiam ſumitur pro eo qui imprecatur & diris deuouet, apud eundem in Trach. ¶ Item

noxius, vt exp Heſych. apud eundem Soph.

Αράομαι,ῶμαι,F. ήσομαι,precor,vota facio,Ili.α. Πολλὰ δ' μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο. Et Iliad.ζ. Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας. Cum infinitiuo. Sophocles, ἧστε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν. apud Herodot. cum accuſ. ἀρᾶσθαι ἀγαθά. ¶Item imprecor:vt ἀρᾶσθαι ἀρὰς apud Euripidem,imprecari diras. Et Dem. ἀρώμενος ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ. ¶ἀρημένος læſus,damnum paſſus,Od ι.

Αράσιμος,Suidę deteſtabilis.

Αρητὴρ,ῆρος,ὁ,(q.d.precator)ſacerdos. Il.α. ἀρήτειρα, in fœm.

Αρητὸς,ὁ,precibus expetitus. Item eiuſmodi quem deprecari debeamus.Item diris deuotus.Item pernicioſus.vide Euſtath.

Αρειά,ἡ, minæ, verba minacia & quibus etiam alicui imprecamur.Il.ρ.&υ.

Αρειῶ,pro ἀπειλῶ minor.Etym.

Compoſita.

Αλεξιάρης,ου,ὁ,& fœm. ἀλεξιάρη,depellens imprecationes & diras,vel damna Heſiod.

Αναράομαι,ῶμαι, imprecationem aut votum factum reuoco Suid.ex Calliſt.

Απάρατος,execrabilis,execrandus,vel deprecandus.Ex Plut.apopth. (Herodot.

Δημάρητος, ſeu δημάρατος, ου,ὁ, populi votis expetitus.

Δωσιάραι,mala ſeu dira dantes.Heſych.

Εναρὴς,ου,ὁ καὶ ἡ,diris deuotus.Heſych.

Εξαράσασθαι,vota perſoluere,inquit Suid.

Επαρά,ἡ,imprecatio,execratio.Il ι.

Επαράομαι ῶμαι, imprecor. Æſchin ἐπαρώμενος αὐτῷ τὴν ἐξώλειαν Dicitur & ἐπαρᾶσθαι ἀράς.

Επαράσιμος,execrabilis,Phocyl.

Επάρατος,ὁ καὶ ἡ,execrabilis,diris deuotus.Thuc.

Κατάρα,imprecatio,execratio.Plut.

Καταράομαι,ῶμαι,execror, diris deuoueo,imprecor. Interdum cum datiuo perſonæ : cui nonnunquam additur accuſat. rei in Epigramm. Interdum cum
183 accuſatiuo perſonæ ſolo.Matt.5 εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς. In paſſ.ſignif.reperitur.Matth.25.

Κατάρασις idem quod κατάρα.Iudith.5.

Κατάρατος,diris deuotus,execratione dignus.Dem.

*Χαλκοάρης, ære noxius, ęre pernicioſus. Pind.Iſthm,5

Decomp. Δημοκατάρατος, à populo diris deuotus, populo execrabilis & inuiſus.Naz.

Επικατάρατος,execrabilis Ioh.7.

Παράρητος,qui ſupplicatur,aff.ex Cyrillo.

Πολυάρητος,multis votis exoptatus.Od.ζ

Εχάρα,quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

ΑΡΑΒΟΣ,ου,ὁ,ſtrepitus.κτύπος,ψόφος,θόρυβος. De ſtrepitu armorum dici ſcribit Euſtat.Ilia.ε. Eſt ἄραβος (inquit Camer.) ſtridor dentium,vt in frigore & conſternatione. Quomodo Hom. Il.κ vſus eſt,quum de Dolone dicit, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων χλωρὸς ὑπαὶ δείους.

Αραβικὸς,οῦ,ὁ,vt ἀραβικὴ πνοὴ,Heſych.interpretatur τὸ φοινικὴ vt ſit ventus repentinus & procelloſus.

Αραβίδες,venti puluerem excitantes Heſych.

Αραβέω,ῶ,F. ήσω,ſtrepitum ſeu fragorem edo.Il.ε.

Αμφαραβέω,ῶ,(comp.)circumſtrepo.Il.φ.

Αμφαραβίζω idem.vt apud Heſiod.in ſc.Herc.

ΑΡΑΔΟΣ,ου,ὁ, cordis pulſus poſt vehemen. exercitium,vt Nicandri ſchol.annotat.

Αραδέω,ῶ,turbo,ſeu commoueo,& conturbo Heſych.

ΑΡΑΙΟΣ,ου,ὁ, rarus,tenuis , ſpongioſus: cui opp. πυκνός,Il.π.Dioſc Heſ.in Erg.Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς,leues,agiles. Itē tenuis & anguſtus apud Heſiod.ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν. ¶Item imbecillis.

Il.σ.de Vulcano, χωλεύων ὑπὸ,δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.

¶Αραιά, ᾶς, ἡ, ſignificauit apud veteres. vt ſcribit Ruff.ventrem & vniuerſa inteſtina.Nic.in Ther.Vnde etiam μεσαραῖον appellatur quod idem eſt atque μεσεντέριον. ¶ἀραιὸς autem vide in ἀρά.

Αραιῶς,rarè,raris interuallis,leuiter. Item μὴ ἡρμοσμένως,apud Suid.

Αραιότης,ητος,ἡ,raritas,laxitas ſpongioſa.Bud.

Αραιόω,ῶ,F.ώσω,rarefacio,relaxo.Gal.

Αραίωμα,τὸ,interſtitium,rima,hiatus,raritas.Luc.

Αραίωσις,rarefacio,attenuatio.Ariſtot.de mundo.

Αραιωτικὸς,rarefaciendi vim habens.

ΑΡΑΚΟΣ,ου,ὁ, in leguminum cenſu ponitur à Gal.de aliment.facult.lib.1.cap.17.

Αραχὶς,ίδος,ἡ, ſpecies leguminis,Gal. Dicitur pro eodem & ἀράκιον,& ἀρακίσκος,apud Gal.

ΑΡΑΚΤΟΝ, ου, τὸ, atramenti ſutorij ſpecies quædam, Dioſc.lib 5.c.114

ΑΡΑΣΣΩ, vel ἀράττω, F ἀράξω, Euſtathio propriè eſt τὸ διὰ σιδήρου τέμνειν,παρὰ τὸ ἄρης.amputo,abſcindo, Il.ν. ¶Item pulſo,tundo. Syneſ. (de quodam ſupra modum ſuperbo & elato) ὥστε ἀράττει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. ¶Eſt etiam illidere,συγχέειν,Lucian.

¶Metaphoricè item de verbis probroſis dicitur.vt apud Sophocl. ὀνείδεσιν ἤρασσον , conuitiis impetebant. Dicitur & ῥάσσω pro eodem : quod vide ſuo loco.

Αράσσομαι,amputor. Item pulſor.Greg. Item collidor. Alciphr in epiſt.

Αραγμὸς,οῦ ὁ,colliſio,pulſatio,ſtrepitus.Soph. 184

Compoſita.

Απαράσσω,deiicio,deturbo,depello,Il.ξ.

Διαράσσω,percundo,perrumpo,perfringo.Heſiod.

Εναράσσω illido Pauſan.in Meſſen.

Εξαράττω,exturbo , effringo , apud Suid. Metaph.ἐξαράττειν λόγοις τινὰ. verbis probroſis inceſſere.

Εξάραγμα,ατος,τὸ fractura σύντριμμα,Gal.

Εσαράσσω,repello,vnde ἐσαράξαντες ἐς τὰς νέας.

Επαράσσω,irruo,illidor,impingor,incumbo.Bud.

*Επιρρήσσω,cum impetu & fragore claudo. Hom.Il.ω.

Προσαράσσω,allido,Suid. προσβάλλω, συγχέω.Bud.Alciphr τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετο.

Συναράσσω,collido,συγχεύω,confringo.Luc.

Συναράσσομαι collidor,confringor.Luc.

Υπαράττω,ſuccutio,apud Suid.

ΑΡΑΧΙΔΝΑ, ἡ, planta quædam ex genere τῶν ἀμφικάρπων,de qua Theophr. pl.lib.1.cap.1.& 12.Plinius per κ ſcribit ἀρακίδνα.

ΑΡΑΧΝΗΣ, ου , ὁ, araneus vel aranea.Heſiod.dictum volunt aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν ; aut παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη.

Αράχνη,ης,ἡ,araneę tela propriè,vt volunt gram. Item aranea,vt patet ex Dioſcor.lib.2.cap.68. Pro araneæ tela ponitur in Epigr.

Αραχναῖος,ου,ὁ,ad araneam pertinens,aut ab aranea factus,vt ἀραχναῖος μίτος,in Epigr.

Αράχνειος pro eodem:vt teſtatur Suid. ἀραχνικὸς,quoque idem Suidas ex Callia citat.

*Αραχνήεις,araneoſus, aranei formam habens.Nicand. in ther.

Αραχνώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,araneoſus,araneę ſimilis.Ariſtot.

Αράχνιον,ου,τὸ,araneæ tela.Ody.π.Item araneus & aranea, Ariſtot. Item (vt apud Latinos araneum) vitium eſt oleis & vitibus peculiare. Theophr.hiſt. pl.lib.4.cap.17

Αραχνι-

Ἀραχνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, araneoſus.

Ἀραχνιόω, ῶ, F. ώσω. Et paſſ. ἀραχνιοῦμαι, araneis ſqualeo, araneis vitior, Bud. ex Ariſt.

Ἀναῤῥιχᾶσθαι, vide in ἀῤῥιχᾶσθαι.

ΑΡΒΗΛΟΣ, ου, ὁ, ſcalper ſutorius, ſeu ſcalprum ſutorium: vt exp. ſchol. Nicand. in Ther.

ΑΡΒΥΛΗ, ης, ἡ, calceamenti quoddam genus ita denominatum, Eur. in Oreſte, vbi ſcholiaſtes eſſe dicit calceamenti genus caui & profundi. Quod ipſum Galenus quoque atteſtatur, comm. 4. in lib. Hippoc. de articulis.

Ἀρβυλὶς, ίδος, ἡ, idem apud Theocr. idyll. 7.

ΑΡΓΑΣ, ſerpens, aut genus ſerpentis. quidam draconis epithetum eſſe volunt. Hoc nomine vocauit Demoſthenem Æſchines propter mores ferinos & agreſtes: vide Heſych. Suid. Harpocr. & Plutarch. in vita Demoſth. Pro ἀργᾶς dicitur & ἄργης, apud Gal. in lex. Hippocr.

185 ΑΡΓΙΛΟΣ, (ſeu ἄργιλλος,) ου, ἡ, terra alba & pura ab adiect. ἀργὸς, i. albus, vel ab ἀργὸς pro ἀεργὸς, ignauus: propter ſterilitatem, Ariſtot. in Probl.

Ἀργιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, argilloſus, argillaceus. Exp. & ῥυπαρός. Item ἀργιλώδης γῆ λευκὴ καὶ καθαρὰ, Suid.

Compoſita.

Λευκάργιλλον, vocant Græci candidam argillam qua in Megarico agro vtuntur, ſed tantum in humida, frigidáque terra, Plin. lib 17. cap. 7.

Ὑπάργιλλος, ſubargillus, ſubargillaceus, Theophr.

ΑΡΓΟΣ, οῦ, ὁ, albus, Odyſſ. ο. χῆνα ἀργὴν, Euſt. exp. album, vel pigrum, vel domeſticum, & cicurem, manſuetum. ¶Item otioſus, piger: in qua ſignif. vide inter comp. ex Ἔργον.

Ἀργαῖντες ταῦροι, albicantes tauri, Pind. vt refert Euſt.

Ἀργεννὸς, οῦ, ὁ, albus, candidus, Il. γ. ἀργεινὸς etiam reperitur in eadem ſignif.

Ἀργεστὴς, οῦ, ὁ, albus. Noti epith. Item velox. Item ventus quidam, Hom. Ariſtot. vide Gel. lib. 2.

Ἀργῆς, ῆτος, ὁ, albus, candidus, Il. γ. Item velox, vt ἀργῆτες κεραυνοὶ, apud Ariſtot. de mundo.

Ἀργὲς, έτος, έτι, έτα, per μεταβολὴν & συστολὴν dicitur pro ἀργῆς. Il. λ. ἀργέτι δημῷ, Il. φ. ἀργέτα δημόν.

Ἀργιστὴρ, ῆρος, ὁ, albus, & idem quod ἀργῆς, Heſych.

Ἀργήεις, εντος, ὁ, albus, Luc. ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις κεραυνός.

*Ἄργιλιψ, Idem quod ἀργὸς, candidus. Nicander in Theriacis.

Ἀργινόεις εντος ὁ, albus, ſplendidus, Ilia. β. hinc ἀργινοῦσσαι per contract. pro ἀργινόεσσαι dictæ inſulæ quædam ob terram argillaceam.

Ἄργιος ου ὁ, albus, celer, Heſych.

Ἀργαίνω, F. ανῶ, albico, Euſt. ex Eurip.

Ἄργεμον, ου, τὸ, ſeu ἄργεμος ου, ὁ, ſecundum Poll. ſeu ἄργεμα, τὸ, oculi hulcuſculum quod in iridis circulo naſcitur, partem etiam candidi, partem etiam nigri comprehendens. Eos autem qui vitio illo laborant ἐπαργέμους vocat Poll. lib. 2.

Ἀργεμώνη, argemone herba, ſic dicta quod argema & nubeculas ſanare à Dioſc. dicitur: vide Dioſc. lib. 2. cap. 108. & Plin. lib. 25. cap. 9.

*Ἀργίας, albus, λευκός. Æſch. in Agam.

Compoſita.

Κυνόσαργες, gymnaſium quoddam Athenienſium dictum à cane albo, inquit Euſt.

Λίπαργος ου ὁ καὶ ἡ, albus: παρὰ τὸ λευκαίνειν τὸ λίπας, inquit Euſt.

Νίφαργος, niue cadens, albens ex niue qua obrutus eſt. Exp. & albus inſtar niuis.

Πόδαργος, albos vel celeres pedes habens, Hom.

Πύγαργος, nates albas habens: vnde & pro effœminato accipi queat. Subſtantiuè verò ſic dicitur aquilę genus cauda albicante, quę albicilla Latinè dici poſſe exiſtimatur, apud Euſt. Eſt vna ex tribus ἱεράκων ſpeciebus.

Χήλαργος, qui eſt velocibus ſeu albis chelis vel vngulis. Equi epith.

*Ὑπαργήεις, ſubalbicans, Nicand. in ther.

ΑΡΓΥΡΟΣ, ου, ὁ, argentum, Hom. Xen. & alij. παρὰ τὸ ἀργὸν, τὸ λευκόν.

Ἀργύρεος, ου, ὁ, argenteus: vt ἀργύρεος κρητὴρ, Odyſſ. δ. & ο. Heſychius vult ſignificare etiam ſplendidum & pulcherrimum, item ſplendidum & nitidum. In proſa per contractionem dicitur ἀργυροῦς, οῦ, ὁ, vt ἀργυροῦς ἧλος, Plut.

*Ἀργυρώδης, argentoſus, Xen. in lib. de vectig.

Ἀργυρόω, ῶ, F. ώσω, argento, deargento, Bud. ex Plut.

*Ἀργυρόομαι, argentum recipio, argento donor, Pind. Nem.

Ἀργυρώματα, Bud. eſſe ait vaſa argentea, ſeu ornatum vel ſuppellectilem argenteam. Quidam exp. argentum menſale, Polyb. Athen.

Ἀργυρεύω, (inquit Bud.) argentum effodio, id eſt μεταλλεύω, Strab.

Ἀργυρεῖον, ου, τὸ, argentifodina, inquit Bud. Exp. & argentarij officina, & argentaria, Strab. Xen.

Ἀργυρικὸς, οῦ, ὁ, pecuniarius: vt ἀργυρικὴ ζημία, Plut.

Ἀργυρὶς, ίδος, ἡ, argentea phiala. Ex Athen.

Ἀργυρῖτις ψάμμος, argentea arena, Dioſc.

Ἀργύριον, ου, τὸ argentum, nummi argentei, Matth. cap. 26. generaliter, pecunia ex quocunque ſit metallo, Xen. Plut.

Ἀργυρίζω, flagito vel aufero argentũ. Exp. & concutio.

Ἀργυρίζομαι, capturas facio, nundinor, lucror, Dem.

Ἀργυρισμὸς, capturarum conſectatio.

Ἀργυρίδιον, ου, τὸ, pecuniola, Ariſtoph.

Ἀργυρίτης, qui pecunia abundat.

Compoſita.

*Ἀναργυρία, inopia pecuniæ, cum pecunia numerata non eſt. In Pand. Græcis.

Ἀνάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, argento carens, pecuniis deſtitutus, pecunias non habens, Plato de leg.

Ἀπαργυρόω, ῶ, in argentum verto, *hoc eſt*, argento muto. Bud. ex Artemidoro.

Ἀπαργυρίζω, ære muto, *id eſt*, vendo, Themiſt. in Sophiſta. τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζων. Eſt etiam exigo pecuniam, in Pand.

Ἐξαργυρόω ῶ, adoro, *id eſt*, ære æſtimo, Bud. in Pand. 186

Ἐξαργυρίζω, in argentum redigo, i. pecunia permuto, pecunia vendo, Thuc. lib. 8.

Ἐπάργυρος, inargentatus, Herodot.

Ἐπαργυρόω inargento, argento obduco, Athen.

Κατάργυρος, inargentatus, argentatus, Athen.

Καταργυρόω, argento.

Λαβάργυρος, qui pecuniam accipit, qui nihil niſi accepta pecunia facit Athen. lib. 9.

Λιθάργυρος, ου, ἡ, ſpuma argenti: medicamentum metallicum, non ſponte quidem naſcens, ſed in ſecundis fornacibus emergens, dum plumbum vel eius arena ab argento aut auro ſecernitur: vide Dioſc. li. 5. cap. 102. & lib. 6. c. 27.

Λιθαργύριον, exp. ὁ ποδονιπτὴρ, Athen. lib. 10.

Ὁλάργυρος, totus argenteus, Athen.

Παμάργυρος, ex ſolido argento conſtans, Heſych.

Περιαργυρόω, argento circumobduco, Athen. lib. 11.

*Περιάργυρος, argenteus, argento oblitus, in epiſt. Hierem.

Πολυάργυρος, multum argenti habens.

Ὑδράργυρ☉,argentum viuum,vt exp.apud Dioſc.lib 5. cap.102. & lib 6. cap.29. metallum eſt in argentifodinis naſcens, album,aquę inſtar liquidum & valde mobile. Nomē ex aqua & argento ductum eſt,quòd argenti quidem colorē referat, nec tamen vt argentum vno loco conſiſtat, ſed aquę modo diffluat. Alex.Aphr.vide & Plin.

*Ὑπαργυρεύω, argentum anxiè quęro,& veluti effodiēdo,& ex cuniculis terrę inueſtigo.Plutarch.

Ὑπάργυρος, ſubargenteus:in quo argentum mixtum eſt vt Euripid.ὑπάργυρος χθών,propter metalla.

Φιλάργυρ☉,amans argenti,auarus.Plut.

Φιλαργυρία,argenti amor,auaritia.Plut.

Φιλαργυρέω,ῶ,pecuniæ auidus ſum.2.Maccab.

Decomp. Ἀφιλάργυρ☉,non amans pecuniæ.

Ψευδάργυρ☉,adulterinum argentum.ex Strab.

ΑΡΔΙΣ,ι☉,ἡ,cuſpis teli,apud Herodot. Aff. & plur ἄρδις ex Herodoto *pro*,pharetrę.

ΑΡΔΩ,F. σω,irrigo. ¶Item potum prębeo,adaquo,adaquatum duco,Bud.apud Herodot.

Ἄρδομαι,irrigor:vt Ibycus apud Athen.lib.13.

Ἀρδμὸς,ȣ̃,ὁ,irrigatio,item aquatio.Il.σ.& Od.ν.

Ἀρδηθμὸς,pro eodem Nic.

Ἀρδάνιον,ȣ,τὸ,vas in quo pecudes adaquantur. Vel potius certa pars vaſis,quod κεράμιον appellabatur. Lege Poll.Euſt.Heſych Suidam.

Ἀρδεύω,idem quod ἄρδω,irrigo.Item adaquo,Theoph.

Ἄρδευσις & ἀρδεία,irrigatio vel aquatio.

Ἄρδα,inquinamentum,apud Gal.in lex.Hipp.

Ἄρδαλ☉,idem. Exp.& qui mundè non viuit.Heſyc.

Ἀρδαλόω,ῶ,inquino, conſpurco,apud Erot.& Gal.

Compoſita.

Διάρδω,idem quod ἄρδω.

Ἐπάρδω,idem.Arrian.

*Ἐπάρδευσις,irrigatio, adaquatio, ἄρδευσις.Laert.in Epic.

*Εὐαρδὴς, bene irrigatus, irrigationi aptus & conueniens.Plut.in cauſis natur.

Κατάρδω,idem.Citatur & metaphorica ſignif.*pro*,perfundo laudibus.ex Ariſtot.in Acharnenſ.

Νεοαρδὴς,έ☉,ὁ ϗ ἡ,nuper irrigatus.Il.φ.

Προσάρδω,irrigo,vnde paſſ.προσάρδομαι,irrigor.

ΑΡΕΣΚΩ, F. έσω, P.εκα,placo, ſeu amicum reddo.vt Ilia.ι.& τ.Αψ' ἐθέλω ἀρέσαι. Item ἀρέσκω, (apud Homeri poſteros) placeo. Xeno.τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν; Dicitur & ἀρέσκω σε,apud Thucy.Plat.Syneſ. placeo tibi,probo me tibi.Dicitur & ἀρέσκει μοι παίζειν,placet mihi ludere vel libet,vt apud Herodian. 2.Et τὰ ἀρέσκοντα,placita.Plut.

Ἀρεσκόντως,*aduerb.*gratè.Eurip.ἀρεσκόντως,ex animi tui ſententia.

Ἀρέσκομαι, voce media, idem quod act.ἀρέσκω,placo, ſeu amicum reddo. Xen. dixit ἱεροῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι. ¶Ἀρέσκομαι τȣ́τῳ,(q.d.placetur mihi hac in re)ſatis fit mihi,acquieſco,placet conditio.Luc.

Ἀρεστὸς,ȣ̃,ὁ placitus,gratus. Plut ἀρεστὸν Bud.idem eſſe ait quod Latinis decretum & placidum.

Ἀρεστὴρ,ῆρος,ὁ, libum,genus placentæ diis conſecratum.

187 Etym.Euſt.

Ἀρεστήριον,ȣ,τὸ,exp.ſacrificium.

Ἄρεσκ☉,ȣ,ὁ,blandus, placendi ſtudioſus,qui apud omnes gratioſus eſſe cupit, ab omnibúſque gratiam inire.Ariſtot.

Ἀρεσκεύομαι, F εύσομαι, comiter appello,comiter cum aliquo ago & blandior Plut.

Ἀρέσκευμα,τὸ, blanda appellatio & adulatoria.Plut.

Ἀρέσκεια,ἡ,Bud.interpr. comitas aſſentatrix,facetoſa vrbanitas,lepos in ſermone.Theophr.Laert.

Compoſita. (Cor.6

Ἀνθρωπαρέσκ☉,ȣ,ὁ ϗ ἡ, hominibus placere ſtudens.1.

Ἀνθρωπαρέσκεια,ἡ, ſtudium placendi hominibus.

Ἀπαρέσκω,diſpliceo,non placeo, improbor.Thucy.Dicitur ἀπαρέσκει μοι τȣ̃το, diſplicet mihi iſtud. Item ἀπαρέσκει μοι παίζειν. Et cum accuſ.vt Plato ἐν μέρει μὲ τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει. Cum accuſ.rei,ſignificat improbo, repudio: vt apud Bibliorum interpr. Eccleſ.21.

Ἀπαρέσκομαι,ægrè fero vel implacidè. Item improbo cum dat.Itē placo,demereor,cum accuſ.vt Ilia.τ.

Ἀπάρεστος,ȣ,ὁ ϗ ἡ,ingratus,iniucundus.

Αὐτάρεστος,ſibi ipſi placens.Heſych.

Δυσαρέσκομαι,diſpliceo.

Δυσάρεσκ☉, ineptus gratiæ aucupator.apud Athen.

Δυσάρεστος, cui placere difficulter queas,moroſus. Iſocr.Et neutro gen.δυσάρεστον,moroſitas,offenſio.

Δυσαρέστως,moroſè,offenſo animo.

Δυσαρεστέω,ῶ, non hilariter affectus ſum, Implacidè me habeo,moroſum me præbeo(vt ægroti qui in lecto acquieſcere nequeunt & iactantur.)Syneſ. Item offenſo ſum animo,apud Polyb.

Δυσαρέστησις, diſplicentia ſui & tædium. Plato in Axiocho,& Polyb.

Ἐξαρέσκομαι,placo,Xenop.in OEcon.ϗ τοῖς θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας Ἐξαρεσκεύομαι,idem.

Ἐπαρέσκομαι,placo,reconcilio.

Εὐάρεσκ☉,blandus,placere cuilibet volens. Item placidus, obtemperans. Bud.ex Xen.Εὐαρέσκως,blandè, vt εὐαρέσκως ἔχειν.

Εὐάρεστος,bene placens,gratus,placidus.Baſil.

Εὐαρεστέω,ῶ,libens acquieſco & hilariter comprobo. Plut.Item placeo,apud Baſil.

Εὐαρεστȣ̃μαι,pro εὐαρεστῶ,apud Diodorum. Εὐαρέστησις,placabilitas, animus nō æger,& placidè compoſita mens,Ariſtot.Εὐαρεστήρι☉,placatorius.

Συναρέσκει, (*imperſon.*) complacitum eſt. vt συνήρεσκε ταῦτά μοι Dem.& Xen.

ΑΡΕΤΗ,ἡ,virtus:propriè virtus bellica. Nam vt virtus à nomine vir deriuatur pro forti & ſtrenuo: ſic & ἀρετὴ ab ἄρης deduci exiſtimatur.Iliad ψ. αὐτὸς δ' κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε.Ili.υ. ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνω. Et ἀρετὴ ἵππων.Ilia ψ. ¶Apud proſæ ſcriptores ἀρετὴ interdum eſt virtus generali appellatione, vt & apud Philoſophos oppoſitam habens κακίαν. interdum peculiarius, prout de hac vel illa re agitur. Ἀρετὴ τῆς χώρας,regionis præſtantia & bonitas,i.feracitas apud Plat.de leg.

Ἀρετάω,ῶ, virtutis felicitatē aſſequor, i.qui virtutē comitatur, vt quidem interpretatur H. Stephan.alij exp feliciter procedo. Od.θ.οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα,vulgò exp.non rectè ſuccedunt. alij, non reddunt beatum,vel ad felicitatem non perueniunt.

Ἀρεταίνω,apud Euſt.videtur idem eſſe.

Compoſita.

Αἰναρέτης,ȣ ὁ, cuius grauis eſt virtus & pernicioſa, qui virtute abutitur.Il.π.

Ἐνάρετος,ȣ.ὁ ϗ ἡ,virtutis particeps. vel virtute præditus. Herodian. lib 2. ἐνάρετον ἀρχὴν dixit imperium commendabile virtutis ergô

Φιλάρετος,virtutis ſtudioſus Ariſtot.in eth.

ΑΡΗΓΩ, F.ξω, auxilior,opem fero,propriè in bello: nam ab Ἄρης deducitur. Ilia.α. Xen.Pæd.τοῖς φίλοις ἀρήγειν.apud Eurip.ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις,arcere cędem à filiis vel propulſare.

Ἀρηγὼν,όν☉,ὁ ϗ ἡ auxiliator vel defenſor.Il.δ.

*Ἄρηξις,auxilium.Æſch.in Prom.

Ἀρωγὸς,idem quod ἀρηγών.Hom.

Ἀρωγὴ,ἡ,auxilium.Il.δ.& ψ.

Compoſita.

Compoſita.

Ἀπαρήγω, auxiliando propulſo.

Ἀπάρωγος, opitulator.

Ἐπαρήγω, idem quod ἀρήγω, auxilior. Ili.α. ὅτι Τρώεσσιν ἀρῆξαι, pro ἐπαρῆξαι.

Ἐπαρηγὼν & ἐπαρωγὸς, pro ἀρηγὼν & ἀρωγός. Apoll. Sic ἐπαρωγὴ, pro ἀρωγή. Apoll.

*Ἐπαρωγὴς, idem quod ἐπαρωγὸς, auxiliator. Nicander in Alexiph.

Συναρήγω, ſimul auxilior. συναρωγὸς, auxiliator.

188 ΑΡΗΣ, εος, ὁ, Mars. Iliad.α. Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος. ¶ Item prælium, bellum. Hom. Sophocl. Significat & peculiari ſignificatione τὴν πρὸς πόλεμον ὁρμὴν, inquit Euſtathius. Iliad ρ. Schol. Sophoclis, in quodam Aiacis loco vult accipi pro λύσσα ſiue μανία. ¶ Item vulnus, plaga, mors. Hom. Soph. ¶ Item pro ferro, de qua ſignif. vide Euſt.

Ἀρηιὰς, άδος ἡ, Martia, bellicoſa. Apoll. Arg. 2.

Ἄρειος, ου, ὁ, Martius, ad Martem pertinens. Il. δ. Pro eodem dicitur & ἀρήιος: vt τεύχεα ἀρήια, & ἔπεα ἀρήια, apud Hom. Item bellicoſus, vt Ili π. ἀρήιος Ἀχιλλεύς.

Ἀρείων, ονος, ὁ καὶ ἡ, prǽſtantior. Propriè marte prǽſtantior, armis prǽſtantior. Exp. & melior. Sic & ἄρειον præſtantius, melius. Heſych. in Erg. δικαιότερον καὶ ἄρειον.

*Ἀρειότερος, prǽſtantior. Coluth. in raptu Helen.

Ἄριστος, ου, ὁ, prǽſtantiſſimus, optimus. Propriè, Marte prǽſtantiſſimus ſeu armis. Dicitur tamen à Plut. ἄριστος τὰ πολεμικά, vel ἐν τοῖς πολεμικοῖς. Et ita capitur generaliter. Sic & Ilia τ. Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. Et Ili. γ. εἶδος ἄριστε. Et Iliad. ψ. νείκει ἄριστε. apud Thuc. ἄριστοι ἀπατᾶσθαι. lib. 3. maxime idonei qui fallamini. De re etiam dicitur, vt ἄριστον σῶμα. Xen. apud Hom. ἀρίστη βουλή.

Ἄριστα. *aduerb.* præſtantiſſimè, optimè. Od. ν.

Ἀριστίνδην, præſtantiſſimos vel optimos quoſque deligendo. Ariſtot. Iſocr. Plat.

Ἀριστεύω, prǽſtantiſſimus ſum, fortiſſimè me gero, Xen. cum genit. Item ſtrenuum me præſto, fortiſſimè dimico. Plut. in Solone, ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. apud Theocr. ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, prǽſtantiſſimi arte remigandi.

Ἀριστευτικὸς, οῦ, ὁ, qui quaſi ita comparatus ſit natura vt omnium fortiſſimè ſe gerat.

Ἀριστεὺς, έος, ὁ, qui omnium præſtantiſſimè ſe gerit, omnium fortiſſimus, vt ἀριστῆες Δαναῶν, apud Hom. item ἀριστῆες pro optimatibus ſeu proceribus, & quibuſuis qui primarij ſunt inter alios, vt Odyſ. ζ & ο.

Ἀριστεία, ἡ, exp. fortitudo, ſtrenuitas. Soph. Herod.

Ἀριστεῖον, ου τὸ, fortitudinis prǽmium, prǽmium quod datur fortitudinis ergô. Xenop. Hell. 1. Item pro alio etiam prǽmio, vt σοφίας ἀριστεῖον. Plut. in Themiſt.

Compoſita ex ἄριστος.

Πανάριστος, q. d. omnino prǽſtantiſſimus, longè prǽſtantiſſimus, quàm optimus. Heſiod.

*Συναριστεύω, ſimul ſtrenuus ſum, ſtrenuitatis particeps ſum. Max. Tyr. ſerm. 9.

Τρισαριστεὺς, Hermog. ὁ τρὶς ἀριστεύσας, qui ter palmam ſtrenuitatis obtinuit. Exp. & fortiſſimus.

ΑΡΘΡΟΝ, ου, τὸ, artus, articulus naturalis oſſium cõpages, vt definit Gal. de oſſibus. Sophocl. in Trach. Μάρψας ποδὸς νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, vbi leteſcit vinculum compagis. apud Dioſcor. ἄρθρων ἀλγήματα, ἄρθρα λελυμένα. Herodotus naturam equę ἄρθρα etiam vocauit. in Thalia, τῆς ἵππου ταύτης τὰ ἄρθρα ἐπιψαύσας τῇ χειρί. Metaphoricè dicitur etiam de voce, vt ἄρθρον τῆς φωνῆς ποιεῖν, vocis articulum formare. Ariſtot. lib. 4. anim. ¶ Eſt etiam vox grammaticorum. Etymologiſtes deducit ab ἄρω τὸ ἁρμόζω, παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἀλλήλοις. aut ab ἄρω verſo τ in θ.

Ἀρθρικὸς, οῦ, ὁ, articularis, articulis quadrans & conueniens. Hippocr. Item ex articulis laborans, podagricus vel chiragricus, articularius.

Ἀρθρῖτις, ἡ, artuum ſeu articulorum dolor: articulorum morbus. Herodian. l. 3.

Ἀρθριτικὸς, οῦ, ὁ, articulorum morbo laborans. Dioſc.

Ἀρθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, articuloſus. Xen. Ariſtot.

Ἀρθρόω, F. ώσω, articulo, fingo, formo. Eſt etiam articulatim diſtinctéque formo & explico, explano.

Compoſita.

Ἀναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. inarticulatus, articulis carens, aut malè articulatus. Ariſtot. Item metaph. debilis, artuum beneficio deſtitutus, apud Sophocl. & Eurip. in Oreſte, dicitur etiam de voce, vt ἄναρθρον apud Plut.

Ἀναρθρία, ἡ, articulorum ſeu artuum debilitas.

Διαρθρόω, ῶ, articulis ſuis diſtinguo, apud medicos eſt, iungo, annecto. Eſt etiam effingere & conformare, exprimere: vt apud Plat. in Symp. Item membratim & artuatim abſoluo, compono, exactè fingo. Item explico, Bud. ex 1. Eth. 7. Ponitur & pro explanare, lib. 1. Metaphyſ. 9. & in 1. de generat. anim. 189

Διάρθρωσις, articulatio, artuum commiſſura. Et pro artuum agilitate. Plut. Eſt etiam explanatio. Bud.

Διαρθρωτικὸς, οῦ, ὁ, articulandi & membra committendi vim habens.

Decomp. ἀδιάρθρος, inarticulatus, articulis nodíſque non diſtinctus, vt pedes elephantorum.

Ἀδιαρθρωτος, articulis membríſque ſuis non diſtinctus. Luc.

Ἔναρθρος, articulatus. Athen lib. 8. Ἐνάρθρως, articulatè ſeu articulatim.

Ἐξαρθρος, ex articulis ſuis emotus, luxatus. Suid. Significat etiam eum cui articuli naturaliter extant & prominent. Hipp. & Gal.

Ἐξαρθρέω, ῶ, articulis ſeu artubus emotus ſum. Gal.

Ἐξάρθρημα, τὸ, luxatio, in qua totus articulus à ſua ſede receſſit. Ἐξάρθρησις, idem.

Ἐξαρθρόω, ῶ, artus ſuis locis emoueo. Ariſtot.

Ἐξάρθρωμα ſiue ἐξάρθρωσις dicitur quum os citra fracturam ſuo loco mouetur.

Καταρθρόω, articulo.

Παραρθρέω, ῶ, paulùlum luxatus ſum. Gal.

Παράρθρημα, τὸ, parua luxatio.

Παράρθρησις, idem.

Περισαρθρόω, ῶ, per articulos annecto. Hippocr.

προσάρθρωσις, oſſium motorum commiſſura naturalis, idem quod διάρθρωσις. Hippocr.

Σύναρθρος, articulo copulatus.

Συναρθρόω, ῶ, q. d. coarticulo, compingo. ex Ethic. 1.

Συνάρθρωσις, compages oſſium. Hippocr.

*Decomp. Ἀσυνάρθρως, inarticulatè. Merc. Triſm.

ΑΡΙ, vocula quæ prǽfixa vocabulis apud poetas ſignificationem auget, ſignificans idem quod ἄγαν, valde. vt in ἀρίδηλος, ἀριδάκρυος, &c.

ΑΡΙΘΜΟΣ, οῦ, ὁ, numerus. (Etym. deducit παρὰ τὸ ἄρω, vnde ἀρμὸς mutato ſpiritu, & pleonaſmo τοῦ θ καὶ ι, ἀριθμὸς, quod fiat ἐκ μονάδων ἁρμογῆς.) In quibuſdam loquendi generibus accuſatiuus effertur per ablatiuum. Xenoph. Hell. 3. παρέχομεν τοῖς Ἕλλησιν τὸν ἀριθμόν. Sic δέκα vel δώδεκα εἰσὶ τὸν ἀριθμὸν, numero ſunt decem vel duodecim. Ὁ δέκα ἀριθμὸς, denarius numerus. Sic ὁ δώδεκα ἀριθμὸς, &c. duodenarius numerus, &c. Item numerus, pro hominibus nullius pretij: vt apud Ariſtoph. in Nub. ὄντες λίθοι, ἀριθμὸς, πρόβατα. Sic apud Horat. nos numerus ſumus.

Ἀριθμέω, ῶ, F. ήσω, numero. Cum accuſatiuo. Hom. Xen.

Ἀριθμεῖσθαι, pro eodem ponitur, apud Thucyd. & A-

ριſtot.vt docet.Bud. Item paſſiuè,numeror.Homer. Lucian.

* Αρίθμημα, numeratio, id quod numeratur.Æſch.in Eumen.

Αρίθμησις,εως,ἡ, numeratio,enumeratio.

* Αριθμητὴς, adnumerator,in Anth.epigr.

Αριθμητὸς,numerabilis. Αριθμητικὸς,numerandi peritus. Item ἀριθμητικὴ,ſub.τέχνη, numerandi ars,arithmetica,Interdum ἀριθμητικὸς,κὴ,κὸν,ad arithmeticam pertinens. vt ἀριθμητικὴ ἀναλογία, apud Ariſtot.

Compoſita.

Ανάριθμος,ου,ὁ ϗ ἡ,innumerus.Et pro eodem ἀνήριθμος, apud poetas.accipitur etiam pro homine qui in nullo numero eſt, *id eſt*, pro vili. vt apud Soph.in Aiace.

Αναριθμέω,ῶ, enumero, dinumero. ἀναριθμοῦμαι pro eodem ex Dem.ἀναρίθμητος,innumerabilis Item immenſus.vt Soph.in Aiace,ἀναρίθμητος χρόνος.

Απαριθμέω,ῶ, pernumero, percenſeo.vel ſimpl.numero,enumero,recenſeo.Xen.Iſocr.

Απαριθμοῦμαι,idem apud Xen.Item numeror,enumeror apud Iſocr.

Απαρίθμησις,numeratio,enumeratio, recenſio. Item pro καταβολὴ.

Διαριθμέω,ῶ,& διαριθμοῦμαι, dinumero, diſtinctè numero,enumero,Plat.l.7.de leg.

Διαρίθμησις,dinumeratio,ſupputatio,Vitruu.

Εναρίθμιος, non vulgaris,qui aliquo in numero habetur.Plat.in Philebo.

Εναρίθμιος, qui annumeratur, annumeratus,in numero habitus.Hom.Baſil.

Εναριθμέω,ῶ,annumero.

Εναρίθμητος,idem cum ἀναρίθμιος.

Εξαριθμέω,ῶ,enumero,recenſeo.Iſocr.de pace.

Εξαριθμέομαι,οῦμαι,pro eodem.Greg.

Εξαρίθμησις,enumeratio.

Εὐαρίθμητος,numeratu facilis.Item paucus.Plat.

Ισάριθμος,numero par & æqualis,Herodian.

* Ανισάριθμος, inæqualis,qui non eſt par numero,Xen.

Ισήριθμος,pro eodem.In plur.ἰσήριθμοι,totidem.

Καταριθμέω,ῶ,Enumero,vel ſimpl.numero,Plut.

Καταριθμοῦμαι,etiam dicitur pro eodem,tam in paſſiua voce quàm in media,Iſocr.Æſchin.

*Decomp.*Συγκαταριθμοῦμαι, ſimul enumero.ex Ariſtot.in prędicamentis.

Μεταρίθμιος, annumeratus,connumeratus,ex Apoll.

190 Νήριθμος,idem quod ἀνήριθμος.

Ὁμοάριθμος,qui eiuſdem eſt numeri.

Προαρίθμησις,prænumeratio,Greg.

Συνάριθμος,qui eodem numero continetur & eum auget,ex Phalar.συνήριθμος,idem in Epigr.

Συναριθμέω,connumero,Strabo.

Υπαρίθμησις,q.d.ſubnumeratio.Ex Greg.Naz.

Υπεράριθμος, qui eſt vltra numerum,q.d.ſupernumerarius.

ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΙΟΣ, nomen emplaſtri.de quo vide Gal.l.1.τῶν κατὰ τόπους,& P.Ægin.l.3.c.23.

ΑΡΙΣ,ίδος,ἡ,Suidas dicit eſſe inſtrumentum fabrile. Eſt etiam herba quędam,Gal.

ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ, ᾶ, ὁ, ſiniſter, læuus, ἐπ' ἀριστερὰ,ſiniſtrâ verſus,ſiniſtrorſus, apud Plut.in apoph. Et ἐς ἀριστερὰν,ad ſiniſtram,apud Herodot. ¶ Ἀριστερὰ,Veteres vocabant τὰ μωρὰ, vt contrà δεξιὰ, τὰ συνετὰ, vt annotat ſchol.Soph.in Aiace apud Hom.Odyſſ.υ. ἀριστερὸς ὄρνις, infauſta auis. ἀπὸ τοῦ ἀρίστου κατ' ἀντίφρασιν ἢ κατ' εὐφημισμὸν,inquit Etym.& Euſt.

Compoſita.

Ἀμφαριστερὸς, ᾶ, ὁ, læuus vtraque manu,qui dextra vt ſiniſtra vtitur, q.d.ambiſiniſter,ex Ariſtoph.Expon. etiam ſiniſter & infelix.

Επαριστερὸς,ſiniſter,ineptus. Pro quo Phrynichus vult dici σκαιός.

Επαριστερότης,(q.d.ſiniſteritas) ineptia,inſulſitas,Ariſtot.in lib.de virt.& vitiis.

Επαριστερῶς,ſiniſtrè,ineptè,Plut.

ΑΡΙΣΤΟΝ, ου, τὸ, prandium. (Sic dictum putatur quaſi ἄόριστόν τι ὄν, vtpote ἀόριστον καὶ καιρόν.) apud Thuc.ἄριστον ποιεῖσθαι,prandere,quod frequentius dicitur ἀριστοποιεῖσθαι.

Αριστάω,ῶ, idem quod ἀριστοποιοῦμαι,prandeo,Athen.

Αριστίζω,prandio excipio,prandium præbeo,Ariſt.

Αριστωνὸς,οῦ,ὁ,prandij tempus,Heſych.

Compoſita.

Ανάριστος,ου,ὁ ϗ ἡ, impranſus,non pranſus. Poſſit etiam exponi,prandio carens,Xen.Plut.

Αναριστάω,ῶ,non prandeo:vnde partic. ἀνηριστηκὼς,qui pranſus non eſt,Hippocr.ἀναρίστητος,impranſus. Ariſtophan.

Καταριστᾶν,prandere,Athen.l.10.

Ολιγαριστία,ἡ, prandium præparcum,quum pauculo cibo in prandio contenti ſumus.

Προαριστάω,ῶ,prius prandeo,Laert.

Συνάριστος, compranſor,qui ſimul prandet.ex Xen.

Συναριστάω,ῶ,ſimul prandeo.

ΑΡΚΕΥΘΟΣ,ου,ὁ,iuniperus. Sic appellatur & arbor & eius fructus,vt inquit ſchol.Nic.in Ther.

Αρκευθὶς,bacca ſeu fructus iuniperi. Et pro bacca cedri aff. Dioſcoridi eſt etiam ipſa arbor,l.1.c.104.

Αρκεύθινος,iuniperinus: vt ἀρκεύθινος οἶνος,Dioſc.

ΑΡΚΕΩ,ῶ,propulſo:vt Ili.ο. Ος οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον. ¶ Item auxilior,opitulor,βοηθῶ: vt ἀρκεῖν φίλοις,apud Soph.¶ Item ſufficio,ſatis ſum. item par ſum ſatisfacio : Plato de rep.2. πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν. Cum πρὸς Chryſ. Cum dat. Syn. ἀρκεῖν res etiam dicitur:vt ἀρκεῖ μοι ταῦτα, ſufficiunt mihi iſta. Expon & his ſum contentus , vnde τὰ ἀρκοῦντα , quę ſufficiunt,quæ ſatis ſunt,apud Xen.

Αρκούντως, *aduerb.* ſufficienter,ſatis,abundè,Thuc.

Αρκέομαι,οῦμαι,ſufficio,par ſum.Thuc. Frequentius eſt *pro* , contentus ſum,acquieſco. Nam qui contentus eſt aliquibus rebus & acquieſcit , illæ ei ſufficiunt, hinc ἀρκεσθεὶς τούτοις,apud Plat.

Αρκεσμα,τὸ, auxilium,Heſych ἄρκεσις,εως,ἡ,idem.Item vtilitas,vt exp.apud Soph.

Αρκετὸς,οῦ,ὁ,ſufficiens. ἀρκετὸν,ſufficit,ſatis eſt,Matt. 6.Et aduerb.ἀρκετῶς,ſufficienter,ſatis,Heſych.

Αρκιος,ου,ὁ ϗ ἡ,propulſatorius,vim propulſandi habens, Nic. Item adiuuans, vtilis, apud eundem Nic. item ſufficiens in Anth.epigr.Dicitur de re & de perſona. Exp.& ἕτοιμος, paratus,ab Heſychio.

Compoſita.

Ανταρκέω, ῶ, ſufficiunt mihi vires ad reſiſtendum, par ſum ad reſiſtendum . Et ſimpl.*pro*,reſiſto,apud Suid. 191

Bud. vult ἀνταρκεῖν eſſe ad vltimum vſque obſiſtere, & non cedere,apud Plat.in epiſt.ad Dionyſ.

Απαρκέω,ῶ,ſufficio,ἀπαρκεῖ pro ἀρκεῖ,ſufficit,ſatis eſt. ἀπαρκὴς ,ſufficiens.

Αὐτάρκης,εος,ὁ ϗ ἡ,ſufficiens,(q.d.ſibi ſufficiens,vel per ſe ſufficiens) ſufficientes ad aliquid vires habens. Cũ inf.vt apud Herod.l.8.αὐτάρκεες ἐσομένους ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιβαλοῦσιν. Sæpe ponitur cum præpoſitione πρὸς habente accuſ. apud Thuc.Xen.& alios. Item qui ſufficere ſibi putat quæ habet , qui ſua ſorte cõtentus eſt:vt quum dicitur, μόνος ἐν ἀνθρώποις πλούσιος ὁ αὐτάρκης. Item qui habet quo contentus eſſe poſſit:vnde ei opp ἐνδεὴς,apud Ariſtot.Et.10.

Αὐτάρκως,

Αὐτάρκως, aduerb. ſatis ſufficienter. Herodian.
Αὐτάρκεια, ἡ, animus ſua ſorte contentus. Exp. & frugalitas apud Polyb.
Αὐταρκέω, ῶ, ſufficio, ſatis ſum, duro, *id eſt*, non deficio.
Βιαρκής, ad vitam ſufficiens, vitam ſuppeditans.
Γυιαρκής, membris valens & vegetus.
Διαρκέω, ῶ, ſufficientes vires habeo, par ſum. Luc. διαρκεῖν πρὸς τὸ δίψος. item cum ἐν, item cum dat. ¶ Item, duro, perduro, permaneo. Luc. ¶ Item ſuggero, ſuppedito. Cum dat. Plut.
Διαρκής, ſufficiens, abundè inſtructus, qui ſatisfacere poteſt. Theoph. de cauſ. pl. li. 2. διαρκὴς εἰς ἄμφω ἡ φύσις. Item durans, perdurans. Gal.
Διαρκῶς, ſufficienter, perſeueranter. Xen.
Διάρκεια, exp. perpetuitas, continuatio. Hermog.
Ἐξαρκέω, ῶ, ſufficio, ſum ſatis. Xen. Ἐξαρκέσει μοὶ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τὰς ψυχὰς ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. Itidem cum πρὸς aut εἰς. Et cum infinit.
Decomp. Συνεξαρκέω, ſufficio, ἐξαρκέω. Strabo lib. 14.
Ἐξαρκούντως, ſufficienter, ſatis, quantum ſatis eſt, abundè. Iſocr.
Ἐξαρκής, ſufficiens. Heſych.
Ἐπαρκέω, ῶ, propulſo. Il. β. οὐδέ τι οἱ τό γ᾽ ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Et *pro*, opitulor, opem fero. Eurip. in Hecuba φίλοις ἐπαρκεῖν. At in Oreſte, cum accuſ. loco datiui, εἴ σε μὴ ἐπαρκέσω. ¶ Item ſuppedito, ſuggero. vt Xen. ἐπήρκει μοι ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι. Ariſtot. Ethic. 9. ἐπαρκεῖν τῆς τροφῆς τοῖς γονεῦσι. Interdum cum ſolo datiuo, ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, ſubuenire egenis, vt Ariſtoph. in Pluto, Iſocr. & Dem. ¶ Οὐκ ἐπάρκει πέψαι γαστήρ. Alex. Aphrod. non ſufficit venter ad concoquendum.
Ἐπαρκούντως, ſufficienter, ἐπαρκούντως μοι. Soph.
Ἐπάρκεια, ἡ, auxilium. Eurip. Apud Polyb. ſæpe pro ſuppeditatione.
Ἐπάρκεσος, auxiliator. Ἐπάρκιος, pro ἄρκιος. Epig. l. 1.
Εὐαρκὴς πόλις, vrbs munita, & ad propulſandos hoſtes ſufficiens. Strabo.
Ζωαρκής, vitam adiuuans, vel ad vitam ſuſtentandam ſufficiens: vt ζωαρκὲς πνεῦμα apud Nonn.
Καταρκεῖ, ſufficit.
Ὀλιγαρκής, paucis contentus, modico contentus. Et pro frugali vel homine frugi.
Ὀλιγαρκία, vel ὀλιγάρκεια, animus paucis contentus. Greg. pro eodem dicitur & τὸ ὀλιγαρκὲς ſubſtantiuè. Luc.
Παναρκής, vndequaque ſufficiens, vel ſufficientes vires habens.
Παντάρκης, omnibus ſufficiens, ſeu omnes iuuans. Æſchyl.
* Παραρκέω, ſufficio, iuxta ſufficio. Lucian. in Cyn.
Πολυαρκής, ad multa ſufficiens, vel multum ſufficiens. Item diu durans, pertinacis vſus, inquit Bud. ex Luc.
Ποδάρκης, pedibus ſatis valens, pedibus celer. Poet.
Προσαρκέω, ῶ, auxilio venio, auxilior.

ΑΡΚΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, (vel Ἄρκος, de quo infra) vrſus, vel vrſa. Luc. in Demonact. τὸ δὲ χειμινὸν ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντος. ¶ Eſt etiam nomen piſcis apud Ariſtot. & Oribaſ. quem interpretes vrſam vocant. ¶ Eſt præterea ſignum cæleſte quod Latini Septentrionem, Vrſam, & Græci à ſimilitudine ἅμαξαν etiam, i. currum vocant. Accipitur etiam pro parte orbis ſeptentrionali. Herod. lib. 2. Etym. ab ἀρκῶ, deriuatum vult pleonaſmo τοῦ τ pro ἄρκος: quoniam ἐπαρκεῖ ἑαυτῷ, & hyemem tranſigit ſine congeſto victu.
Ἀρκτεῖος, ου, ὁ, vrſinus. vt ἀρκτεῖον στέαρ.
Ἀρκτή, ſub. δορὰ, vrſina ſcil. pellis.
Ἀρκτικός, οῦ, ὁ, ſeptentrionalis. vt πόλος ἀρκτικὸς cui oppoſitus ἀνταρκτικός.

Ἀρκτῷος, ου, ὁ, arctous, ſeptentrionalis. Herod. lib. 2.
Ἀρκτεύω, in vrſæ occiſæ honorem virgines Dianæ conſecro. vide Harpocr. Suid. & Heſych.
Ἀρκτεία, illa conſecratio virginum Dianæ.
Ἄρκτιον, herba de qua Dioſc. lib. 4. c. 106. & Gal. ſimpl. 6. & Plin. lib. 27. cap. 5.
Ἄρκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſeptentrionalis, vt ἄρκιος πνοή. Euſt.
Ἄρκειος, ου, ὁ, idem quod ἀρκτεῖος. vt λίπος ἄρκειον.
Ἀρκίλοι, οἱ, vrſorum catuli. Euſt.
Ἀπαρκτίας, ſeu ἀπαρκίας, ου, ὁ, (*comp.*) ab vrſa ſeu ſeptentrione flans ventus. Ariſtot. de mundo.
* Προσαρκτικός, Septentrionalis. Strabo.
* Πρόσαρκτος, idem. Strabo.
* Ὑπάρκτιος, Septentrionalis, qui eſt ſub Septentrionibus. Plut.

ΑΡΚΥΣ, υος, ἡ, rete. Xenoph. Pollux vult ἄρκυες magnitudines inferiores eſſe quàm δίκτυα & ἐνόδια, κεκρυφάλῳ aut κατὰ σχῆμα ſimiles. ¶ Heſychius exponit etiam μεσόγκυλον. & in plur. ἄρκυα δίκτυα, λίνα. Idem etiam exp. reticulum ornamentum muliebre.

ΑΡΜΑ, τος, τὸ, currus, quadrigæ. De equis propriè dici annotat Euſtat. Od. ο. Xen. Pæd. 1. Μετὰ δὲ τούτοις ἐξήγετο ἅρμα λευκὸν χρυσόζυγον. Accipitur etiam (vt annotat vulgò) pro pondere & onere. Hierem. c. 24. Ab ἄρω deriuari docet Euſtath. ex Ariſtarcho.
Ἁρμάτειος, ου, ὁ, curulis. Eurip. in Oreſte.
Ἁρμάτιος, ου, ὁ, idem. Xen.
Ἁρματῖται, οἱ, bigales, bigarij.
Ἁρματόεις, εντος, ὁ, curulis. Athen. lib. 1.
Ἁρματεύω, F. εύσω, aurigo. Eurip. in Oreſte.
Ἁρμάτιον, ου, τὸ, curriculum, paruus currus.

Compoſita.

Βρισάρματος, ου, ὁ καὶ ἡ, currum grauans. Heſ. in Aſp.
* Εὐάρματος, pulchrum currum habens, felix curru. Pind. Pyth.
Ἐρυσάρματος, currum trahens. Il. π, ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι, per metaplaſmum pro ἐρυσαρμάτοι, inquit Euſtath.
* Χαλκάρματος, Martis epith. qui æreo curru vehitur. Pind. Pyth. 4.
* Χρυσάρματος, aureo curru inſignis. Pind. Iſthm.
* Φιλάρματος, curruum ſtudioſus. Pind. Iſthm.

ΑΡΝΕΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ήσομαι, recuſo. Dem. Cum accuſ. Item nego, inficior. Od. θ. Οὐκ ἔστ᾽ οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.
Ἄρνησις, εως, ἡ, recuſatio. Item, (frequentius) negatio, inficiatio. Luc.
Ἀρνητικός, κή, κόν, negatiuus. vt ἀρνητικὰ μόρια apud gramm.

Compoſita.

Ἀπαρνέομαι, οῦμαι, pernego. vt apud Plut. φόνον ἀπαρνούμενοι. Ponitur & abſolutè apud Plat. epiſt. 7.
Ἄπαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui prorſus inficiatur, qui pernegat. Suid.
Ἐξαρνέομαι, οῦμαι, idem quod ἀπαρνοῦμαι. Et pro ſimpl. ἀρνοῦμαι. Æſch. οὐκ ἐξαρνοῦμαι πεπραχέναι.
Ἐξάρνησις, negatio, inficiatio.
Ἐξαρνητικός, inficiandi peritus. Ariſtoph. in Nub.
Ἔξαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, poſitum cum verbo εἰμί, pro ἐξαρνοῦμαι, inficior. Dem. ἔξαρνος ἦν μὴ τεθνηκέναι. apud Iſocr. ἔξαρνον εἶναι περὶ τῶν χρημάτων. Dicitur & ἔξαρνός εἰμι τοῦτο, vt apud Dem. Iſocr. &c.

ΑΡΝΥΜΑΙ, capio, recipio, conſequor. Propriè autem volunt eſſe, dando ἄρνα pro eo aliquid viciſſim

acci·ere: per catachreſin verò permutare. ſic & à πῶλος eſſe πωλεῖν, & ab ὄνος ſecundum quoſdam ὠνεῖν, quòd in pecoribus veterum diuitiæ & commercia conſiſterent. Hinc μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedem capere, apud Ariſtot. & Plat. quod & vno verbo μισθαρνεῖν dicitur. Et ἄρνυμαι κλέος apud Eurip. conſequor gloriam. Apud Hom. videtur potius ſignificare, capto & conſequi ſeu adipiſci conor, quàm capio & conſequor. Il. χ. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην. Sic τιμὴν ἄρνυμαι, conor pœnas ſumere. Iliad. α & ε. Item pro ἀρνοῦμαι, apud Plat. de leg. 12. ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος κατὰ τάχος μᾶλλον ἢ μετ᾽ ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον.

Compoſita.

Ἀπάρνυμαι, aufero. ἀφαιρέομαι. Heſ.

193 Μισθαρνεῖν, vna voce dicitur pro, μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedem capere, mercede operam ſuam locare. Æſchin. Dicitur & de meretricio quæſtu, vt apud Philon. de vita Moſ. lib. 1.

Μισθαρνητικὸς, οῦ, ὁ, ad eos pertinens qui mercede operam ſuam locant.

Μισθαρνητικὴ, ſcil. τέχνη, ars mercenaria, ſeu vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνευτικὸν Plato appellat. Dicitur etiam μισθαρνεύω, eadem ſignif. quâ μισθαρνέω. vnde μισθαρνευτικὸς, idem cum μισθαρνητικός.

Μισθάρνης, mercenarius, qui mercede aliquid facit. Et μισθαρνὸς, aff. pro eodem.

Μισθαρνία, ἡ, mercedis acceptio: vel opera mercenaria, aut quæſtuaria. ſiue locatio operæ ſuæ. Ariſtot. Dem.

Μισθαρνικὸς, οῦ, ὁ, ad eos pertinens qui operas ſuas mercede locant. Ariſtot. Polit. 8. cap. 1.

Decomp. ἀναμισθαρνέω, ῶ, mercedem capio.

ΑΡΟΝ, ου, τὸ, arum: herba ex dracunculi generibus apud Theoph. hiſt. plant. lib. 2. c. 20. & Dioſc. lib. 2. c. 197. Plin. lib. 24. c. 16. vnde & Athen. lib. 9. δρακόντιον (inquit) ὅ ἔνιοι ἄρον, ἀρωνία. Heſychio eſt etiam τεύτλιον μέγα.

Ἀρίσαρον, herba puſilla, eiuſdem ferè cum aro generis.

ΑΡΟΩ, F. όσω, aro. vt ἀρόης χθόνα. Heſiod. in Erg. Et Od. ι. Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν οὔτ᾽ ἀρόωσι. Vtuntur & proſæ ſcriptores. Παρὰ τὸ ἄρω ἢ σίδηρος. σιδήρῳ γὰρ τέμνεται ἡ γῆ. Etym.

Ἄροσις, aratio. vt γῆς ἀρόσεις. apud Ariſtot. Exp. & ager frumentarius.

Ἀρόσιμος, arabilis. Ἀρόσιμος γῆ, exponitur etiam aratus ſeu cultus ager.

Ἄροτος pro ἄροσις, aratio. Apol. Argon. 2. βοῶν ἄροτος μέλει, boum aratio. Item annus Soph. ſecundum Euſt.

Ἀροτός, οῦ, ὁ, arandi tempus. apud Theophr. Item ἀροτὸς, τὴ, τὸν, arabilis, qui arari poteſt. Ἀροτὴρ, ῆρος, arator. vt βοῶν ἀροτῆρος. Heſiod.

Ἀρότης, ου, ὁ, idem cum poetis ἀροτήρ.

Ἀροτήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, arabilis in Epigr. ἀροτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad arationem pertinens apud Arat. ἀροτήσιος ὥρη, arationis tempus.

Ἄροτρον, ου, τὸ, aratrum. Hom. Plut.

Ἀροτραῖος, ου, ὁ, ad aratores pertinens, ruſticus, agreſtis.

Ἀροτρεὺς, έως, ὁ, idem quod ἀροτήρ.

Ἀροτρεύω, aro, apud Nonn. ἀροτρευτὴρ, arator. in Epig.

Ἀροτριάω, idem quod ἀροτρεύω, ſed vſitatius.

Ἀροτριάζω, idem. vnde ἀροτρίασις, aratio.

Ἀροτριόω, aro, aratro findo ἀροτρίωσις, aratio.

Ἀρόασιν, apud Greg. pro ἀροῦν, arare.

Ἄρουρα, aruum, arata terra, ager. Exp. & campus. Hom. Soph. Pro ſegete poni ſcribit Bud. apud Ariſtot. Generaliter etiam pro terra. vnde ζείδωρος ἄρουρα, apud Hom. & Heſiod. Item terræ menſura centum cubitorum. Euſt. ex Herodoto, apud quem & Bud. ſcribit idem ferè eſſe quod iugerum.

Ἀρουραῖος, ου, ὁ, ad aruum pertinens, ruralis.

Ἀρούριον, ου, τὸ, ruſculum, agellus. in Anth. Epigr.

Comp. Ἐπάρουρος, qui circa aruum opus facit, agricola. Hom. Exp. etiam, hortulanus mercenarius, ex Heſychio.

Compoſita.

Ἀνήροτος, inaratus. Hom.

Ἀφαρόω, ῶ, idem quod ἀρόω. Suid.

Γεαρότης, ου, ὁ, qui terram arat, agricola. in Epig.

Δυσήροτος, aratu difficilis.

Εὐήροτος, aratu facilis. vel bene aratus. Εὐάροτος etiam dicitur apud Arch. in Epigr.

Καταρόω, ῶ, idem quod ἀρόω, ex Ariſtoph.

Ὀλιγηροσία, ἡ, tenue aruum. Epigr.

Ὀψαρότης, qui ſerò arat, ſerus arator. Heſiod. in Erg.

Περιαρόω, ῶ, circumaro Citatur ex Plut.

Προηρόσια, ſacrificia quæ ante arationem fiebant. Suid.

* Προηρόσιος, arationem præcedens: vnde Προηροσία Δημήτηρ, Ceres quam ante arationem precabantur. Plut. in conu. ſeptem ſ.

Πρωτηρότης, qui primus arauit vel arat. Heſiod. in Erg.

ΑΡΠΑΖΩ, F. σω, (& Doricè ξω, inquit Euſt.) rapio, Ariſtoph. in Pluto, μῶν σὺ κέκλοφας, ἀλλ᾽ ἥρπακας; Item corripio. Luc. ἁρπασάμενος τὰ τόξα καὶ ἐπιτοξεύσας τῷ λοιμῷ τοῖς Ἀχαιοῖς: correpto arcu. & metaphoricè *pro*, citò intelligo & mente percipio, quaſi mente corripio, ex Sophocle citatur. ἁρπάζω σε τοῦ πυρὸς, eripio te ex igne.

Ἅρπασμα, τὸ, rapina. Plat. de leg.

* Ἁρπασμὸς, idem quod ἁρπαγμός. Plut. ſymp. 2.

Ἁρπαστὸς, οῦ, ὁ, q. d. raptitius.

* Ἁρπαστικὸς, rapax. Ariſt. phyſiogn.

Ἅρπαγμα, τὸ, idem quod ἅρπασμα, quod raptum eſt, rapina, præda rapta. Ioſeph. Item furtum concuſſione quæſita pecunia, inquit Bud. apud Æſchin.

Ἁρπαγμὸς, οῦ, ὁ, raptus, ipſa rapiendi actio, direptio, in qua ſignif. vſitatius eſt ἁρπαγή.

Ἁρπακτὸς, οῦ, ὁ, raptus, ereptus, furto ablatus. Heſiod.

Ἁρπακτὴρ, ῆρος, ὁ, raptor: pro quo in proſa ἁρπακτής. Il. χ. Fœm. ἁρπάκτειρα, raptrix. in Epigr.

Ἁρπακτικὸς, rapiendi peritus, rapax. Et aduerbium, Ἁρπακτικῶς, rapaciter, cum rapacitate. Item feſtinanter, raptim. Et pro eodem ἁρπάγδην apud poëtas.

* Ἁρπακτὺς, ύος, raptus. Callim. in Hymno in Apoll.

Ἁρπαγὴ, ἡ, raptus, ipſa rapiendi actio, ἁρπαγμός. vt ἐφ᾽ ἁρπαγὴν τραπέσθαι. Thuc. Xen.

Ἁρπάγιμος, rapto quæſitus. Item abreptus. vt ψυχὴ ἁρπαγίμη, in Epigr.

Ἁρπάγη, harpago, inſtrumentum vncos habens quo vaſa ex puteis retrahuntur, vt inquit Heſych. Exp. & κρεάγρα. vide Poll.

Ἁρπάγια, dicta quædam vaſa, itidem à rapiendo. de quibus Alex. Aphr. Prob. lib.

Ἅρπαξ, αγος, ὁ, rapax. Interdum cum genit. vt ἅρπαξ τῶν 194
δημοσίων, apud Ariſt. in Neb. Reperitur & ἁρπαγίστατος, ſuperl. ¶ Item ſubſt. rapina. Heſiod δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακή. item Harpago. idem quod ἁρπάγη. Poll.

Ἁρπαλέος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἁρπαλέα κέρδη, apud Hom. lucra quæ auidè rapiuntur, *hoc eſt*, quorum cupidiſſimi ſumus.

Ἁρπαλέως, raptim, cum feſtinatione, promptè. Item auidè. Od. ζ.

Ἁρπάλιμος, Heſych. idem cum ἁρπαλέος.

Ἁρπαλίζομαι, lubenter accipio.

Καρπάλιμος, celer. Καρπαλίμως, celeriter, raptim. Heſych.

Ἁρπη,

Αρπη,ἡ,falx.Item enſis falcatus. Heſiod. Δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην,&c. ¶ Item auis quędam aquilæ ſimilis,ſiue ex aquilarum genere.Il.τ. ¶ Item ſtellæ quædam paruæ & crebræ quæ in ſumma Perſei dextra manu notantur(vnde illud, εἰς τὴν ἅρπην καταστερίζονται) nam harpem poetæ Perſeo affinxerunt. ¶ Item apud medicos (vt in lexicis annotat.)humor quidam ex flaua bile totum corpus latè corripiens.
Αρπῶ, aff. pro rapio. Et ἀρπῶμαι, pro, falce vtor, rapio.

Αρπεδὼν,όνος,ὁ,funiculus.apud Suid.
Αρπεδόνη,ἡ,funis,laqueus.Xen. Eſt etiam inſtrumentum quo filum rotundè glomeratur.in Epigr.
Αρπεδονίζω,illaqueo.Heſych.

Αρπυιαι,αἱ, rapaces quædã deæ. Heſiod.in Theog.Euſt. ſcribit fuiſſe dæmonia alata quæ etiam homines vi raperent. vnde ſiquis ex hominum oculis abreptus eſſet,ab Harpyiis dilaniatus dicebatur.Scribit idem eſſe etiam ventos καταιγιδώδεις καὶ ἁρπακτικούς.

Compoſita.

Ανα ρπάζω, abripio, ſurſum rapio Il.ι, ὅτε μιν ἐκ χερῶν ἀνήρπασε Φοῖβος Απόλλων. Interdum ſubitò è medio tollo. ¶ Item ad pœnam rapio. vel de medio tollo. Item ſedibus euello.
Αναρπάζομαι,abripior,ſurſum rapior. Plut. Item ſubitò è medio tollor. Luc. Item ad pœnam rapior, Dem. Phil. 4. οὐκ ἀνηρπασμένος ἂν ἦν ὁ ταῦτα γράψας.Item ſedibus euello, Æſchin. Futurum ἀναρπάσομαι,ponitur interdum pro ἀναρπάσω,vt apud Plutarch.
* Αναρπάγδην, raptim,tranſuerſum rapiendo. Eurip.
Ανάρπαστος,ου, ὁ καὶ ἡ,abreptus,ſurſum raptus. Item repente aut ſubitò raptus.Luc.
Decomp. *Ἐξαναρπάζω, abripio. ἀναρπάζω. Προαναρπάζω,antè ſeu prior ἀναρπάζω.Dem.in Mid.
Συναναρπάζω, ſimul rapio, corripio, trahendo ſurſum.
Αφαρπάζω,abripio,rapio.Ariſtoph.in Pluto.
Αφαρπάζομαι,abripior,rapior.
Διαρπάζω,deripio.Item diſcerpo.Xen.
Διαρπαγὴ,direptio.
*Decomp.*Εὐδιάρπαστος,direptu facilis.
Εξαρπάζω,eripio,cum accuſ.& genit.Plut.
Θυαρπαξ,αγος,ὁ καὶ ἡ,qui ſacra rapit,ſacrilegus.
Καταρπάζω,corripio.Ex Ariſtoph.
Μεσοδιάρπαξ, muris epith.apud Hom.in βατραχ.
Προαρπάζω,præripio Greg.Προαρπαγὴ,præreptio.
Συναρπάζω,corripio.Ariſtoph.in Nub.
* Συναρπαγὴ,pro obreptio.in Can.Apoſt.can.32.
Υφαρπάζω,ſurripio,clàm rapio.Ariſtoph.in Nub.

ΑΡΡΑΒΩΝ,ῶνος,ὁ,Hebræis,à quibus Græci hoc vocabulum ſumpſerunt, ἀρραβὼν dicitur id omne quo dato confirmatur promiſſio. ideo quidam exp. pignus. Non idipſum tamen arrhabo quod pignus ſonat,inquit Hieron. Arrhabo enim futurę emptionis quaſi quoddam teſtimonium & obligamentum datur:pignus verò,(hoc eſt ἐνέχυρον) pro mutua pecunia opponitur. vt quum illa reddita fuerit,reddenti debitum pignus à creditore reddatur.Latini arrhabonem vocant & arrham. Vtuntur Paulus ad Epheſ. 1.& 2.Cor.c.1.& 5.& Plut.in Galba.
Αρραβωνίζω, arrhabone confirmo contractum emptionis.Heſych.

ΑΡΡΗΝ,vel Αρσην,ενος,ὁ καὶ ἡ, mas ſeu maſculus.de ſexu dictum. Ariſtoph. Dicitur etiam de plantis apud Theophraſt.vt quum dicit duo genera γογγυλίδων eſſe ἄρρενα καὶ θῆλυ. metaphoricè ſignificat ſtrenuum,fortem, & qui effœminatus non ſit. Syneſius, ἐγὼ γέ τοι τὰ μὲν ἄλλα ἄρρην εἰμί. Et ἄρσην βοὴ, ἄρσην ῥώμη,ἄρσην ἀκμή. Αρρενα vel ἄρσενα. Heſychio ſignificat etiam τῶν κονδύλων τὰ ἐξέχοντα καὶ τὰ εἰς κοιλότητα ἐμπίπτοντα. Euſtath. ab ἄρδην deriuat, (ſicut ab ὕω υἱὸς)διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα.
Αρρενικὸς vel ἀρσενικὸς,οῦ,ὁ,maſculinus:vt ἀρσενικὸν γένος apud grammaticos.Αρρενικὸν verò ſeu ἀρσενικὸν(quod Euſtath. ἰδιωτικῶς ἀρσενίκιον dici tradit) Latinis auripigmentum vocatur, τὸ τῶν γραφέων φάρμακον, vt tradit idem Euſtath.De hoc Dioſc.l.5.c.121.Plin.l.33.cap.4.
Αρρενικῶς vel ἀρσενικῶς,maſculino genere.Athen.
Αρρενώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, virilis,fortis. Αρρενωδῶς,maſculè, fortiter. 195
Αρρενόω,ῶ,F.ώσω,maſculum reddo.Syn.
Απαρρενόω,ῶ,(comp.)idem cum ἀρρενόω.
Ημιάρρην,ſemimas,eunuchus.ex Perſicis Cteſiæ.

ΑΡΡΙΧΑΣΘΑΙ,in altum ſcandere manibus & pedibus(quod & ἀναρριχᾶσθαι dicitur)Heſych.
Αναρριχᾶσθαι,idem Suidæ.Ariſtoph.ſimpl.pro ſcandere vſurpauit in Pace.vbi ſchol.annotat, deriuatum eſſe ex ἀρραχνη καθ' ὑπερβιβασμὸν quaſi ἀραχνιᾶν. Suida ἀναρριχώμενος exponit etiam δρασσόμενος,arripiens, prehendens.

ΑΡΡΙΧΟΣ,ου,ὁ, vel ἡ, cophinus,ſeu vas vimineum. Etym. Euſt.& Heſychio. Non idem tamen prorſus eſſe quod κόφινος,Ariſtoph. indicat in Auibus. Euſt. & Etym. tradunt Atticos maſculino genere dicere τοὺς ἀρρίχους,Iones autem fœminino τὰς ἀρρίχους. Dicitur etiam ἄρσιχος apud Diod. Siculum,vbi exponitur loculus.Exponitur etiam ciſta lignea & arcula ſeu capſula.

ΑΡΣ,ἀρνὸς,vel ἡ, tenerior agnus,vel agna. Il.α. Euſth. Idem tradit ἄρνες non habere nominatiuum monoſyllabum,ſed Αρὴν,ένος,& per ſyncopen νὸς,eúmque vel ab ἀρᾶ eſſe, quòd in votis faciendis precibúſve agni ſacrificarentur: vel à ῥὴν vt ἀσταφὶς à σταφὶς & ſimilia.
Αρνακὶς,ίδος,ἡ, Suidas exp.agnina pellis vnà cum lana. Ariſtoph.Item calceamenti genus hyberno tempore ex agninis pellibus confecti.Plat.
Αρνεῖον,ου,τὸ, propriè locus vbi agninæ carnes venduntur,macellum agninarum carnium.Heſych.
Αρνειὸς,οῦ,ὁ,agninus,ἄρνεια κρέα.Luc.ἀρνειὸς φόνος,agnina cædes.Soph.
Αρνειὸς,οῦ,ὁ,agnus adultior.Il.β.vide Euſt.
Αρνίον ου,τὸ,agnellus.
Αρνευτὴρ,ῆρος,ὁ,vrinator.vide Etym.& Euſt.Il.π.
Αρνευτήρια,τὰ,exp.vrinatorum exercitia.
Αρνευτὴς,οῦ,ὁ,piſcis qui & ἵπουρος.Euſt.ex Athen.
Αρνυμαι quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Compoſita.

* Εὔρρην,idem quod εὔρρηνος,id eſt, καλλιπρόβατος. Apoll.Arg.
Εὔρρηνος ου,ὁ καὶ ἡ,pulchras habens agnas ſeu oues. Dicitur & εὔρρην,ηνος.
Πολύαρνος,ὁ καὶ ἡ,multos agnos habens. Il.β.Et per cõſequens,diues.Dicitur & πολύρρηνος & πολύρρην.
Υπαρνος,agnum ſub ſe habens.Heſych.
Υπόρρηνος,idem.

ΑΡΤΑΒΗ,ης,ἡ,artaba:menſura Perſica;tribus chœnicibus Atticis capacior quàm Atticus medimnus, teſte Herodoto,lib.1.pag.49. apud Ægyptios autem artabam facere modios viginti,ſcribit Hieron.in c.5. Eſaiæ.

ΑΡΤΑΜΟΣ,ου,ὁ. lanius,coquus, q.d. ὁ εἰς ἄρτια τέμνων.Euſt.apud Lycophr.interfector.

Αρταμέω,ῶ,concido in fruſta,trucido.Eurip.
Διαρταμέω,ῶ,(*comp.*)idem.

ΑΡΤΑΩ,ῶ, Futur. ήσω, appendo,ſuſpendo. à verbo ἄρω.
Αρτάομαι,ῶμαι, appendor, ſuſpendor, pendeo. Greg. Naz. ἐν ἤρτηται τοῦ ἑνὸς, vnum ex altero pendet.Metaph. eſt etiam, pendeo animi & ſpem meam in aliquo collocatam habeo. vt inquit Bud. ex Herodiano lib.4. ἤρτηται νυῦ πᾶσα ἡ Ρωμαίων ἀρχὴ τῆς ἡμετέρας ἀνδρείας τε καὶ πίστεως. Αρτῶμαι ἔκ τινος, adiunctus ſum alicui, ſocius vel comes ſum alicui, & aſſecla, Xenophon.
Αρτημα,τὸ,quod ſuſpenſum eſt vel appenſum. Item appendix. Item peculiari ſignif. lorum ex quo marſupium dependet.vide Heſych.
Αρτάνη,ἡ,laqueus.Item ſuſpendium.Soph. ¶Poll.eſt item σπαρτίον ὃ λαμβάνει ὅς τις ἀνέλκει τὸν ζυγόν.
Compoſita.
Αναρτάω,ῶ,ſuſpẽdo.Αναρτᾷν ἑαυτὸν εἴς τινα, apud Dem.
196 Metaph. dicitur *pro*, ſpem ſuam & præſidium in aliquo locare,& cum eo vitæ ſubſidia ſociare.
Αναρτάομαι,ῶμαι,ſuſpendor.Et metaph.Luc.ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι, è nutu meo pendentes. apud Herodot.ἀνήρτημαι cum inf.ſuſpenſus ſum deliberatione aliquid agendi. ¶Item pro ἀναρτῶ,ſuſpendo. Item concilio mihi & aſciſco, amicitiáque deuincio,inquit Bud.ex Xen.
Ανάρτησις,εως,ἡ,ſuſpenſio. Item metaph.obſtrictio. deuinctio quæ fit bene merendo de aliquo.
Απαρτάω,ῶ,ſuſpendo,appendo. Luc. Item dirimo,diſtraho,diſſocio.Luc.
Απαρτῶμαι,ſuſpendor. Item dirimor,ſeparor,diſto. Item auerto,longius digredior,apud Xen.
Διαρτάω,ῶ,diduco,dirimo, interuallo quodam intercipio.Plut.
Εξαρτάω,ῶ,ſuſpẽdo,alligo,annecto. Herodian. Et metaph.Syneſ.epiſt.109. Τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν, ex tot hominum iudicio pendere nos faciunt. Item deuincio, id eſt amicitiam alicuius concilio quaſi eum ſuſpendendo ex meo nutu. Syneſ. Item eleuo, tollo ſurſum,vt interpr.Bud.
Εξαρτάομαι,ῶμαι, dependeo, pendeo, Ariſtid. Et *pro*, magnopere deditus ſum,vnde præt. ἐξήρτημαι, coniunctus ſum, adhæreo. Plut. in Ant. τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηται, ingens planicies his collibus adhæret, vel ſubiacet. Apud Strab. ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς νότον,aſſurgit, attollitur. Budæus.
Εξάρτημα,appendix.Εξάρτησις,ſuſpenſio.
Επαρτάω,ῶ,ſuſpendo deſuper. vnde ἐπαρτᾶσθαι dicitur quod impendet. ἐπηρτημένος κίνδυνος apud Herodian.periculum impendens.
Παραρτάω,ῶ, ſuſpendo è cingulo, vel ſuccingo vt enſem.Luc.de Herc.καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται.
Παράρτημα,quidquid ita ſuſpenſum geſtatur. quidquid ab alio dependet & annexum eſt vt appendix. quidquid applicatur & admotum ſuſpenditur.Luc.
Περιαρτάω,circum appendo ſeu alligo.
Προσαρτάω,ῶ,appendo.Προσηρτημένος,appenſus. Et metaph.deditus alicui rei & velut ex ea pendens.
Προσάρτησις,q.d.appenſio,additamentum.
Decomp. Προσαναρτάω,appendo,προσαρτάω. Lucian.in Philopſ.
Συναρτάω,ῶ,appendo,annecto.Eurip.in Med.
Συναρτῶμαι,appendor,annector,connector.vt συνήρτηται τῇ φλεβὶ, venæ connectitur. Ariſtot. Item adhæreo.Item ſequor.Bud.ex Plut.
Συνάρτησις,connexio rerum & colligatio,quum vna ab altera dependet.Plut.
Decomp. Ασυνάρτητος, non connexus, non cohærens,non conueniens,ineptus,ex Greg.

ΑΡΤΕΜΗΣ, έος,ὁ καὶ ἡ, columis,integer. Il.ν.à nomine ἄρτιος,vel q.ἀπήμης.
Αρτεμία,incolumitas,ſalus,ſanitas.Epigr.lib.4.
Αρτεμέω,ῶ,incolumis ſum,valeo.Non.

ΑΡΤΕΜΩΝ,ονος,ὁ, artemo: hoc eſt velum nauis maius,vtitur Lucas.Act.cap.27.Item trochlea quædam in illo tractoriæ machinæ genere quod πολύσπαστον nominatur.Vitruu.lib.10. 5.

ΑΡΤΕΟΜΑΙ,οῦμαι, apparo, paro,vt apud Herodotum,ἀρτέεσθαι νέας.ab ἄρω.
Compoſita.
Επαρτής,έος, ὁ καὶ ἡ, paratus, qui eſt in promptu.Od.θ.
Επαρτία,ἡ,apparatus,παρασκευή,Heſych.
Παραρτέομαι,οῦμαι,præparo,ſtruo,apud Herodot.

ΑΡΤΗΡΙΑ, ἡ, arteria,ſpiritus ſemita, ſpiritus conceptaculum. vt apud Soph. πνεύμονος ἀρτηρίας. Et τραχεῖα ἀρτηρία, apud Alex. Aphr. in Probl.aſper canalis quo vox editur, id eſt, fauces. Ruffus Eph. tradit arterias à vetuſtis Græcis venas vocatas fuiſſe. Volunt dictam ἀπὸ τοῦ τὸν ἀέρα τηρεῖν, vt refert etiam Phalar.
Αρτηριακός,οῦ,ὁ, arteriacus, ad arteriam pertinens. vt ἀρτηριακὸν πάθος,raucitas,vt ſcribit Paul.lib.3. cap. 28. De homine verò intellectum, idem eſt quod βραγχώδης,raucus. Eſt enim raucitas proprius arteriæ aſperæ affectus. Αρτηριακὴ (non addito vel τῆς ἀντιδότου vel alio quopiam nomine)dicitur à recentioribus medicis (vt ait Gal.) τὸ τῆς ἀρτηρίας τραχείας φάρμακον. 197
Αρτηριώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, arterioſus, vt anatomici interpr.
Αρτηριάζειν, in Hippiatr.de equo hydrope laborante, ὅταν δὲ ἀπορρυῇ τὸ ὑγρὸν,ἀρτηριαζέσθω καὶ θεραπευέσθω ὡς τραῦμα. Bud.

ΑΡΤΙ,modò,paulò antè,nuper. Ariſtoph. in Nebul. ἀνήρετ᾽ ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης, modò interrogabat.Cùm verbis præſentis temporis verti ſolet,nunc, iam primùm. Xen. in Apol.Socr. ἢ ἄρτι δακρύεις;an nunc fletis? Απ᾽ ἄρτι,ab hoc tempore,in poſterum.vt Ioh 1. & Matth. cap.26. Αχρι τῆς ἄρτι ὥρας,vſque in tempus præſens, 1. Cor.4. Εως ἄρτι,idem.Ioh.5. ¶In multis comp.ſignificat perfectionem,ab ἄρτιος:vt in ἀρτιεπὴς,ἀρτιμελὴς,&c.
Αρτίως,idem cum ἄρτι,modò,nuper.Plat. Aliam ſignif. vide in ἄρτιος.

ΑΡΤΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè dicitur de numero pari, vt ἄρτιος ἀριθμὸς,par numerus,cui opponitur περισσὸς,impar. Plut. Sed & illi quorum par eſt numerus dicuntur ἄρτιοι,i.pares,apud Luc. in Hermot.Αρτιος per metaphoram ſignificat integrum & perfectum. quia pari numero nihil deſit. Lucian.& 2.Tim.cap.3. Exponitur & ἡρμοσμένος. Il. ε, φρεσὶν ἄρτια ᾔδει. Et Od.θ. ἄρτια βάζειν, i.conſentanea loqui,vt interpr. H.Steph.Atque adeo grammatici deducunt ab ἄρω.
* Αρτιότης,integritas.Laert.in Zenone.
Αρτίως, *aduerb.* integrè, perfectè. Item cohærenter & aptè.Item pro ἄρτι.
Αρτιάκις,pariter,i.pari numero.Plut.
Αρτιάζω,ludo par impar.Ariſtoph.in Pluto.
Αρτιασμὸς,luſus eorum qui ludunt par impar.Ari.
Αρτίζω, (cum ſuis compoſitis ἀπαρτίζω,ἐξαρτίζω,καταρτίζω, quæ ſunt vſitatiora) ſignificat non ſolum compingere ſeu componere ac coagmentare: ſed etiam complere, perficere, & abſolutum reddere.
Apud

Apud medicos vſurpatur etiam pro luxata membra in ſuum locum reſtituere. Denique etiam pro ſarcire quod ruptum eſt & diſſolutum.

Ἀρτίζομαι, pro eodem, apud Theocr. in Hyla, νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο.

Compoſita.

Ἀνάρτιος, impar, οὐκ ἄρτιος.

Ἀπαρτίως, exp. ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς, apud Hipp.

Ἀπάρτιον προγράφειν, ex Plutar. auctionem bonorum facere, auctionari. vide Bud.

Ἀπαρτίζω, perfectum & abſolutum reddo, omnib. numeris expleo, ferè abſolutè ponitur, inquit Bud. Ponitur & pro quadrare, vt apud Ariſtot. ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ. Et pro adæquare. vide Bud. Item pro diſpertire, diuidere.

Ἀπαρτιζόντως, *aduerb.* perfectè, expleto numero: ita vt nihil deſit, nihil ſuperſit, inquit Suid.

Ἀπαρτί, ex. ἀπηρτισμένως, i. plenè, omnino, & q. d. explete. vide Suid.

Ἀπαρτίζομαι, *paſſ.* perficior, abſoluor. Baſil. Item diuidor. Ioſeph. ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλάς.

* Ἀπάρτισις, perfectio, conſummatio. in nou. conſt. L. Imp.

Ἀπαρτισμός, perfectio. vt Lucæ 14. cap.

Ἀπαρτιστικός, q. d. abſolutorius, ad perfectionem & conſummationem rei alicuius conducens.

Decomp. Συναπαρτίζω, idem quod ἀπαρτίζω. Bud. ex Themiſt.

* Περιαπαρτίως, idem quod ἀρτίως. nuper. 3. Maccab.

Ἐξαρτίζω, abſoluo, expleo. vt Act. Apoſt. c. 21. Item apparo, vel perfectè inſtruo, 2. Tim. 3.

Καταρτίζω, *pro,* ἀπαρτίζω, perficio, abſoluo, abſolutè compono, vt Lucæ 6. cap. Interdum pro accommodare & concinnè aptare, coagmentare, aptè componere. vt ad Hebr. 10. σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι & 1. ad Cor. cap. 1. & ad Rom. 6. Item ex multis vnum compono. vt Dioſc. in præf. lib. 6. τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων, edulia è multis rebus concinnata & compo-
198 ſita. Hinc ducta metaphora, ad concordiam atque vnanimitatem reduco, perturbatos & ſeditionem agitantes ſedo ac compono. Herodot. in Terpſich. μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατηρτίσαντο, diremptos conſociarunt, diſſidentes conciliarunt. Item reconcinno, reſarcio, inſtauro, vt Matth. 4. & ad Gal. vlt.

Κατάρτισις, εως, ἡ, perfectio, abſolutio. Item inſtauratio. vt 2. ad Cor. c. vlt.

Καταρτισμός, idem. apud Æginetam, reſtitutio luxatorum in naturalem ſitum legitimúmque. Item reconciliatio. Item reconcinnatio, ipſa reſarciendi actio, inſtauratio.

Καταρτιστήρ, reconciliator. Herodot. in Terpſich.

Decomp. Ἀνεκκατάρτιστος, in Hippiat. exp. qui conceptum non perficit.

Προκαταρτίζω, antè abſoluo. 2. ad Cor. cap. 9.

Παραρτίζεσθαι, apparari Heſych.

ΑΡΤΟΣ, ου, ὁ, panis. Videtur etiam ab ἄρω deduci poſſe: vt ſit ἄρτος, cibus corpori congruus.

Ἄρτος ναυτικός, Luc. panis nauticus. ¶ Suidæ eſt etiam ψωμός, panis fruſtum, buccella, Al. Aphr.

Ἀρτίσκος, ου, ὁ, paruus panis, aliis, paſtillus. Athen.

Ἀρτίδιον, paruus panis. Laert.

Compoſita.

Διαρτίζω, ſubigo & panem informo, vt quum maſſa in panes informatur. Bud.

Ἡμίαρτον, Heſych. eſſe dicit ſpeciem panis hemicycli figura, *id eſt,* lunata. Legitur & ἡμιάρτιον.

Μεγάλαρτος, magni panis dator. Μεγαλαρτία, feſtum magnorum panum.

Ὀλιγαρτία, ἡ, penuria panis. Suid.

Τρωξάρτης, ου, ὁ, paniuorus. nomen muris. ex eo quòd panem rodere ſoleat. Hom. in βατραχομυομ.

ΑΡΤΥΩ, & ἀρτύνω, (interiecto ν) apparo, adorno, inſtruo. Od. π. v. 448. τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον. ¶ Item condio. Soph. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. Euſt. ab ἄρω deducit.

Ἀρτύομαι, & ἀρτύνομαι, apparor. Item condor. Item *pro,* apparo. vt Il. β. v. 55.

Ἄρτυμα, τό, condimentum. Plut. de lib. inſt.

Ἀρτυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in condiendis cibis vſum habens, ad condiendos cibos accommodatus.

Ἄρτυσις, ipſa actio condiendi.

Ἀρτυτός, condimentarius ſeu conditaneus. Dioſc.

Ἀρτυτικά, pro fructibus cinaræ (qui vulgò *artichaux*) affertur ex Alex. Trall.

Ἀρτύς, exp. amicitia: item σύνταξις. Ἀρτυνος, exp. ἄρχων. Sed tradunt alij ἀρτύνους fuiſſe ἀρχόντων, Epidauriorum peculiare nomen.

Ἀρτῦναι, ex Herodoto aff. pro quibuſdam Argiuorum magiſtratibus.

Compoſita.

Ἀναρτύω, adorno, ſtruo, molior.

Ἐξαρτύω, adorno, apparo, inſtruo. Polyb. Ἐξαρτύεσθαι ponitur interdum ſignificatione act.

Ἐξάρτυσις, apparatus. Suid.

* Ἐπαρτύνω, idem quod ἐπαρτύω, ἀρτύνω, ſtruo, paro. Opp. lib. 2. de Ven.

Ἐπαρτύω, apto, adopto. Od. θ. v. 446.

Καταρτύω, compono, coagmento, inſtruo. Plat.

* *Decomp.* Προκαταρτύω, antè inſtruo, antè compono. Plut. de aud. poet.

Ὀψαρτύω, opſonia condio vel apparo. Suid.

Ὀψαρτυσία, ἡ, conditio & inſtructio opſoniorum, vel etiam ars condiendi & apparandi opſonia.

Ὀψαρτυτής, οῦ, ὁ, opſoniorum conditor. Poll.

Ὀψαρτυτικός, pertinens ad eum qui opſonia condit vel inſtruit, popinalis, culinarius. Athen.

Ὀψαρτυτική, ars coquinaria, ſeu coquorum artificium.

Παραρτύω, compono, accommodo. Ex Baſil. epiſt.

Συναρτύω, apparo, inſtruo, adapto. Apoll. Arg. 2.

ΑΡΥΩ, & ἀρύτω, Fut. ύσω, haurio, ex profundo traho. Cum accuſ. Item ſimpl. traho. nam grammatici ab ἐρύω deriuant verſo ε in α. Heſiod. Et metaph. apud Apoll. Argon. l. 3. Paſſiua quoque vox actiuam ſignifi-
cationem habet. Plat. Ariſtoph. 199

Ἀρυτήρ, ῆρος, ὁ, cochlear, concha, hauſtrum. Dioſc.

Ἀρυστήρ, & ἄρυσις & ἀρύστιχος, Ariſtoph. ſchol. eſt vaſculum aptum ad hauriendum: vt cyathus, calyx.

Ἀρύταινα, ἡ, eſt εἶδος πλεκτάνιδος, vt Euſt. annot. Numeratur & inter vaſa balneatoria Poll. l. 10.

Ἀρυσάνη, ἡ, idem videtur ſignif. quod ἀρύταινα. Athen.

Compoſita.

Ἀναρύτω, haurio idem quod ἀρύτω.

Ἀναρυστήρ, vas in quod vinum hauritur. Heſych.

Ἀπαρύω vel ἀπαρύτω, haurio ex. Interdum metaphoricè *pro,* detraho velut hauriendo, ſeu minuo. Plut. Pro eodem vſurpatur etiam interdum ἀπαρύομαι.

Ἐξαρύω, exhaurio. Item exprimo.

Ἐξάρυσις, exhauſtio Gal. in lex.

Ἐπαρύω, & ἐπαρύτω haurio. Et pro eodem ἐπαρύομαι ſeu ἐπαρύτομαι.

Ἐπαρυστήρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀρυστήρ ſeu ἀρύταινα, vaſculum quo oleum lychno infunditur. Exod. 25.

Ἐπαρυστρίς, ίδος, ἡ, idem Exod. c. 37 Num. c. 4.

Ἐτνήρυσις, dicitur rudicula ſeu cochlear quo τὸ ἔτνος ἀρύονται ſiue ἀρύτονται, i. quo pultem ex olla haurimus. Ariſtoph. in Acharn.

Ζωμήρυσις, εως, ἡ, vaſculum quo ius hauritur vel deſpumatur: cochleare à quibuſdam appellatur. Athen.

Κοτυλήρυτος,ſiue κοτυλήῤῥυτος,ου ὁ καὶ ἡ, volæ hauſtus, vel quantum vtraque manu haurire potes.Hom.

Κυλικήρυτος,calice hauſtus,vel tam exundans vt calicibus hauriri queat.Heſych.

Οἰνήρυσις,vaſculum quo vinum hauritur.Ariſtoph.

Α Ρ Χ Η.ἡ,principium,initium,exordium. ἀρχὴν ποιήσασθαι,initium facere,incipere.Iſoc. ἀρχὴν λαμβάνειν, initium ſumere,apud Plat. ἀρχὴν, interdum aduerbialiter ponitur ſignificans principio,ante omnia,in primis, primò, vt apud Plat. in Axiocho, & apud Luc.& Ioh.c.8. vbi variæ afferuntur expoſitiones ab interpretibus.apud Thuc.οὐδὲ πειρῶνται ἀρχὴν,exp: ne tantulum quidem conantur. ¶ Item ἀρχὴ, principatus,imperium,dominatus,ditio.Thuc.Item magiſtratus, vt in illo Biantis dicto: ἀρχὴ ἄνδρα δείξει. Ariſtot. in eth.l.5.c.3. In qua ſignif. dicitur & plur. num ἀρχαί.

¶ *Deriuata ab ἀρχὴ,principium.*

Ἀρχῆθεν(*aduerb.poeticum*)ab initio.Herodot.

Ἀρχαῖος, ου,ὁ, priſtinus,antiquus. vt εἰς τὸ ἀρχαῖον, Ariſtoph.in priſtinum ſtatum. Et ἀρχαῖος ἑταῖρος, apud Xen. Item antiquus,vetuſtus,priſcus.vt apud Syneſ. ἔθος ἀρχαῖον καὶ πάτριον.Item ſtultus,ineptus. Plato in Euth καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος.

Ἀρχαῖον,ου,τὸ,ſors vſurarum. Subauditur autem ſubſtantiuum δάνειον ſiue δάνεισμα quod aliquando additur. Dicitur ἀρχαῖον etiam de bonis alicuius pro ſorte & capite: vnde fructus & reditus manat, adeo vt τἀρχαῖα vocet Demoſth.τὰ πατρῷα,auita bona.

Ἀρχαίως, antiquè, antiquo more, antiqua morum ſimplicitate, abſque malitia. Interdum *pro*, ſtultè. Demoſth.

Ἀρχαιότης,ητος,ἡ antiquitas.Pauſan.

Ἀρχαϊκὸς,& Atticè ἀρχαϊκὸς,οῦ,ὁ,antiquitatem ſeu antiquam ſimplicitatem aut ruſticitatem præ ſe ferens, ſiue in moribus ſiue quod artem attinet. Plut.in Public.

Ἀρχαϊκῶς, antiquo more, antiqua ſimplicitate ſeu ruſticitate.Item ſtultè.

Ἀρχαΐζω,antiquitatem ſeu antiquos imitor.

Ἀρχαϊσμὸς, veterum ſeu priſcorum imitatio, in primis autem in ſermone ſeu dictione, vnde figuræ nomen eſt apud gramm.

Ἄρχω,incipio,initium facio. Od.γ.μύθων ἦρχε. Et Il.α, ἦρχ' ἀγορεύειν,verba facere cœpit Item ſum principium ſeu origo, vel autor ſum.Thucyd. ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει. Item priores partes occupo.apud Thuc. ἄρχω τῆς μάχης,prior pugnam capeſſo.Sic ἄρχειν πολέμου apud eundem.Sic apud Dem. dicitur ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων, qui prior laceſſiuit aut rixam aut bellum, & qui prior percuſſit,vt Bud.Interpr.

Ἄρχομαι, incipio, initium facio, vel, initium ſumo. Od.ᾳ.ἤρχετε μύθων. Sic ἄρχομαι συγχύσεως. Et ἄρχομαι ἀπὸ τούτων. Dem.& Luc. Et ἄρχομαι ἐκ τῆς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, apud Xenoph.¶ Item pro ἀπάρχομαι.Od.ξ.Παῖ τόθεν ἀρχόμενος μελέων. ¶ Item *pro*, initium habeo. Greg.de theol.l.ι.οὐκ ἄρχεται γὰρ ὑπὸ χρόνου ὁ χρόνων δεσπότης. Ἄργμα,τὸ,vel potius ἄργματα,τὰ,primitiæ,ἀπάργματα,Od.ξ.

Compoſita.

Ἀγαθαρχία,ἡ,boni principium,vel boni principatus.De Deo dicitur à Dionyſ.Areop.

Αἱρεσιάρχος vel αἱρεσιάρχης, hæreſis autor,i.ſectæ. Et apud Eccleſ. ſcriptores autor dogmatis à religione

200 Chriſtiana alieni.

Αἱρεσιαρχεῖν,eſſe autorem ſectæ.

Ἄναρχος,ου,ὁ καὶ ἡ, principio carens. de Deo ſolo dicitur. Exp.& æternus.Greg. Vide &.aliam ſignif.in ἀρχὴ principatus.

Decomp. Συνάναρχος,coæternus.vt Chriſtus dicitur patri συνάναρχος.

Ἀπαρχαιόω,ῶ,F.ώσω,antiquum reddo,obſoleſcere facio.

Ἀπαρχαιοῦμαι,antiquus fio,obſoleſco.

Ἀπαρχαΐζω, antiquum reddo, antiquo nomine appello.Item antiquitatis formam tribuo.Athen.

Ἀπάρχομαι,primitias ſoluo & decerpo.Cum genit. apud Herodot. item libamenta facio, apud eundem vide Bud. Et cum ἀπὸ,apud Phil.de vita Moſ.lib.1. Et cum accuſ.Il.τ.& Od.ξ. ¶ Item pro ἄρχομαι,primas partes accipio, primitias occupo. Itidem cum genit.apud Greg. Ἀπαρχὴ,ἡ,& frequentius ἀπαρχαὶ, primitiæ.Plur.& Plat.Ἀπαργμα,vel potius ἀπάργματα,primitiæ.Greg.

Γενάρχης,ου,ὁ, generis princeps,gentis & familiæ autor.

Ἐνάρχομαι,incipio,auſpicor.Plut.in Cic.

Decomp. Προενάρχομαι,antè incipio.

Ἐξαρχῆς,pro ἐξ ἀρχῆς,ab initio,à principio.

Ἐξάρχω,incipio,auſpicor.Od.δ,μολπῆς ἐξάρχοντες.& Xen.pæd.7 ταῦτα ἐξάρχω. Ἐξάρχομαι, idem vt Xen. ἐξάρχομαι ταῦτα.Hellen.3.

Ἔξαρχος,inceptor. Item princeps rei alicuius conficiendæ. Baſil.exp.& præcentor.

Ἐξάργματα,τὰ,primitiȩ. Item dicuntur exteriora membra quȩ prima amputantur in truncatione corporis alicuius.

Ἐπάρχομαι,auſpicor,cœpi.Il.α.

Ἠραρχικὸς,à vere incipiens.

Θεαρχία,ἡ,ſuprema diuinitas Deus ſupremus,ad quem omnia referuntur.Apud Areop.

Θεαρχικὸς, qui ſupremæ diuinitatis eſt, qui ſummi Dei eſt,diuinus.vt θεαρχικὸν πνεῦμα.Areop.

Κατάρχω, primus facio vel dico. Xen.lib. ἀπομν.2. κατάρχοιμι τοῦ καλεῖν ἐκεῖνον,prior illum inuitarem.Item autor ſum alicuius rei, exemplum præbeo. Athen. Item pro ἐξάρχειν. Ariſtot vnde ὁ κατάρχων, prȩcentor,præſultor.

Καταρχὴ, initium,exordium. Polyb. Exp.& libatio, primitiæ.

Κατάρχομαι, incipio, inchoo. vt κατάρχεσθαι τῆς μάχης apud Polyb.Eſt etiam victimam ferire.& ad alia transfertur,inquit Bud.ex Luc & Plut. ¶ Item hoſtiam & ſacrificium libo,quod fiebat antequam hoſtiam ferirent. Herodot. ἐπεὶ δὲ αὐτοὶ πρὸς τῷ βωμῷ κατήρχοντο.

* Καταρκτικὸς,Plutarch.

Κατάργματα,primitiæ Eurip.

Decomp. Προκατάρχω, (q.d.præexiſto) anteuerto, antegredior. Gal. ἅπαντά τε τὰ προκατάρχοντα τῆς νόσου.Item præpolleo,antiquiore loco numeróque habeor.Areop.

Προκάταρξις,principium,origo. Sic προκαταρκτικὸς, principalis,originalis,primarius.Baſil.

Προκατάρχομαι,auſpicor.Syneſ.vide Bud.Προκατάρχεσθαι δίκης, in Pand.conteſtari litem. Προκατάργματα.libamina quæ ante hoſtiæ percuſſionem & ſacrificium fiebant.

Οὐσιαρχία, principium ſubſtantiȩ vel ſubſtantiarū,aut dominium ſeu imperium in ſubſtantias.Areop.

Πατριάρχης,ου,ὁ,primus patrum. Dicitur interdum non tam generis quàm præſtantiȩ ratione. Sic enim Dauid patriarcha vocatus putatur.

Πατριαρχικὸς,ad patriarchas pertinens.

Πατριαρχεῖον,patriarchȩ domus.

Πατριαρχία,apud Dionyſ.Areop.paternitatis principium.

Προάρχω τῆς ἀδικίας, prior iniuriam facio.in epiſt.Phalar.

Ὑπάρχω, initium do, primus facio aut dico, aut ſum. vel initium rei do,vt Andoc. οἱ ὑπάρξαντες τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Herodot. ὑπάρχω ἀδικίης

prior infero iniuriam. ¶ Item ſum, exiſto Ariſtot. de part. in l. 1. πολλὰ κοινὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζώων. Exponitur etiam ſuppeto. vt Dem. ὑπάρχει σοὶ τοῦτο παρ' ἐμοῦ. Et apud eundem, τὰ ὑπάρχοντα, vel ὑπάρχοντα οὐσία, quæ ſuppetunt facultates: bona quæ adſunt, vel præſentia bona. Ὑπάρχω σοι, apud Dem. adſum tibi, i. ſto à tuis partibus. Ὑπάρχει eſt etiam (inquit Bud.) licere, contingere, euenire: vt ὑπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν. Item pro neceſſe eſſe: vt ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος, ἢ τεθνάναι, &c. apud Æ-
201 ſchin.

Ὑπαρχή, ἡ, initium, ortus, vnde ἐξ ὑπαρχῆς, denuò, ab integro, Ariſtot. Item beneficium vltro collatum, id eſt prior beneficentia quæ & προϋπαρχή, B.

Ὑπάρχομαι, incipio. Gal.

Ὕπαρξις, εως, ἡ, q. d. exiſtentia à Bud. exp. ſubſtantia, ſubſiſtentia. Aphrod. Item bona, facultates. Polyb. & ad Hebr. 10.

Ὑπαρκτός, exiſtentiam habens.

Ὑπαρκτικός, q. d. ſubſtantiuus.

Decomp. Ἀνυπαρξία, q. d. inexiſtentia. apud Areop. pro interitu. Ἀνύπαρκτος, non exiſtens, vel qui exiſtere non poteſt, ſeu in rerum natura eſſe. Plut. de prud. anim.

* Ἀνθυπάρχω, ex aduerſo exiſto. Plut.

Αὐθυπαρκτον, per ſe ſubſiſtens. Heſych.

Προϋπάρχω, interdum pro ὑπάρχω. vt οἱ προϋπάρχοντες τοῦ ποιεῖν εὖ, qui beneficentia præueniunt. Sic & cum genit. apud Iſocr. προϋπάρχειν τῶν εὐεργεσιῶν. Hinc τὰ προϋπηργμένα apud Dem. beneficia in quempiam antea collata. ¶ Item ſum ante, præcedo tempore. vt προϋπάρχοντες νόμοι. Dicitur & προϋπηργμένα pro προϋπάρξαντα, antecedentia facta. Dem. Προϋπαρχή, antegreſſa beneficentia qua quis præuenit alterum. Ariſtot. Eth. 6. Προΰπαρξις, q. d. præexiſtentia. Propriè Deo tribuitur, vt qui ſit antè τὰ ὑπάρχοντα, Damaſc. vide Bud.

Συνυπάρχω, ſimul ſum, vel vnà ſum. Philo.

Φιλαρχαῖος, antiquitatis amator, antiquarius. Ath.

¶ *Deriuata ab* ἀρχή *i. principatus.*

Ἀρχικός, ἡ, ὁ, (inquit Bud.) imperitandi peritus vel cupidus. vnde ἀρχικώτατα ἔθνη. Iſocr. in Paneg. Item ſimpliciter pro imperatore vel gubernatore: apud Syn. & Ariſtot. in Pol.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, magiſtratuum curia. Bud. ex Pauſ. & pro ipſo magiſtratu, Bud. ex Ariſtot. ¶ Item tabularium, i. armarium & inſtrumentum publicum in quo acta publica aſſeruantur. Plut.

Ἀρχίδιον, ου, τὸ, (q. d. imperiolum) paruum imperium, item paruus magiſtratus, magiſtratus pedaneus, vt Bud. vertit apud Dem.

Ἄρχω, principatum obtineo, impero, imperium teneo, dominor, præſum. Item magiſtratum gero, ſeu magiſtratu fungor. Il. κ, Ἀτρεΐδη σὺ μὲν ἄρχε. Et Il. π. Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι. In proſa cum genit. vt Xen. ἀνθρώπων ἄρχειν τῆς στρατιᾶς, ducem eſſe ſeu imperatorem. Ἄρχων, principatum obtinens ſeu imperium, qui præeſt vel præfectus eſt, magiſtratus. Ariſtot. de mundo, οἷον στρατιᾶς ἄρχοντι, ἢ πόλεως ἢ οἴκου. Et ſine genit. apud Polyb. & alios. Item peculiariter ſic dicebatur Athenis qui ita præerat iudicibus, iudiciorúmque moderator erat, vt Romæ prætor. Vide Bud.

* Ἀρχοντικός, imperioſus ἀρχικός, Merc. Triſm.

Ἄρχομαι, ſum ſub principatu ſeu dominatu, ſum ſub imperio, ſum ſub imperio, mihi imperatur. Sæpe exponitur pareo, obtempero: vt Plutarchus in apopht. ἄρχομαι ὑπὸ τῶν νόμων, obtempero legibus. Et ἄρχομαι ταῦτα, Pla. de leg. in his pareo. Ἀρχόμενοι, qui ſunt ſub imperio vel dominatu ſeu ditione alicuius, ſubditi, qui & ὑπήκοοι. Xen.

Ἀρχμενος, pro ἀρχόμενος. Etym.

Ἀρχός, οῦ, ὁ, princeps, qui imperium obtinet, dux: vox eſt poetica ¶ Item podex. Item inteſtinum rectum, apud Ariſtot. in 4. de gen. animal.

Ὄρχαμος, pro ἀρχός, princeps, quaſi ἄρχαμος. Od. ξ συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.

Ἀρχεύω, idem quod ἄρχω, dominor, impero. Il. ε, Ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

Compoſita.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, certaminum præſes. Sop. in Aiace.

Ἄναρχος, principe ſeu duce vel dominatore carens. Il. β. & Plat. de leg.

Ἀναρχία, ſtatus eorum qui principe ſeu dominatore carent. Phil. de vitâ M. lib. 3. & Xen. Hell. 8.

¶ Item contumacia aduerſus eos qui nobis præeſſe debent, detrectatio imperij. Item ſoluta licentia, qua vnuſquiſque pro libidine omnia agit. Bud. ex Ariſtot.

Ἀναρκτος, ὁ καὶ ἡ, nullius imperio ſubditus. Thuc.

* Ἀπαρχος, idem quod ἀρχός, dux. Æſch. in Perſis.

* Ἀπάρχω, impero.

Ἀριστεαρχέω, ῶ, optimè impero, vel optimè gero magiſtratum. Bud. ex Ariſtot. Pol. 2.

Ἀριστοαρχεῖον, templum Dianæ ſacrum.

Ἀσυλάρχης ου, ὁ, inuiolabilis & ſacer magiſtratus quales erant tribuni: idem quod ἄσυλος ἄρχων, quem ſpoliare aut violare nefas eſt. Dion. Hal. lib 7.

Βίαρχος, victui ſeu commeatui præfectus.

Βουλαρχέω, ῶ, conſilij vel curiæ ſum princeps. Ariſtot.

Γυμνασιάρχης, vel γυμνασίαρχος, gymnaſij præfectus Dem.

Γυμνασιαρχία, gymnaſij præfectura. Iſocr.

Γυμνασιαρχέω ῶ, gymnaſio præfectus ſum.

Δεκάρχης, ſiue δέκαρχος, & δεκαδάρχης ſiue δεκάδαρχος, decem militibus præfectus, decurio, decanus. Item decemuiri. Priore vtitur Herodot. pro decano ſeu decurione.

Δεκαδαρχία, ſeu δεκαρχία, eiuſmodi præfectura. Item decemuiratus, *hoc eſt*, decem virûm collegium & poteſtas Plur.

Δεκαδαρχεῖν, decurionem vel decemuirum eſſe apud Heſych.

Δήμαρχος, populi princeps, *id eſt*, tribunus plebis Plut.

Δήμαρχοι apud Athenienſes erant cuiuſque municipij principes qui agros deſcribebant & album aſſeruabant, & municipes quum opus erat conuocabant, & ſuffragia dabant, & pignora capiebant Suid. 202
vnde apud Ariſtoph. in Neb. δάκνει με δήμαρχός τις. Impropriè dicitur & δήμαρχος στρατιᾶς, tribunus militum.

Δημαρχία, tribunatus plebis. Plut. Item populare imperium.

Δημαρχικός, tribunitius, ad tribunû plebis pertinens.

Δημαρχέω ῶ, tribunus plebis ſum, tribunatum plebis gero Appian.

Δικαιαρχία, iuſtum imperium, Heſychio, vel etiam iuſtorum imperium.

Ἀδικάρχος, (*decomp.*) iniuſtus magiſtratus, vt exp. apud Cic. ad Att. lib. 2.

Διστάρχας βασιλῆς, vocat Sophocles Menelaum & Agamemnonem, quoniam illi duo reges erant & imperatores Græcarum copiarum. Ideò & δικρατεῖς.

Δυσαρχία, difficultas imperandi, quando imperatori milites vix obediunt. Appian. bell. ciuil. lib. 5.

Δύσαρκτος, ὁ καὶ ἡ, imperij habenas difficulter admittens, qui regi ſeſe imperio vix ſinit, contumax.

Δωδεκαδάρχης, qui duodecim viris præfectus eſt, duodenarius præfectus. Xen.

Δωδεκάδαρχος, Heſych exp. dux duodecim virûm.

Ἐθνάρχης gentis præfectus. 2 Cor. c. 11.

Ἐθναρχία, præfectura gentis. In lib. Maccab.

Εἰκοσάρχης, viginti virûm præfectus. Heſyc.

Εἰλάρχαι,idem quod ἰλάρχαι,turmarum præfecti.

Εἰρήναρχης, magiſtratus quidam apud Iuriſconſultos, inquit Bud.

Εἰρηναρχία, idem Bud. affert ex Dionyſio, de Deo dictum,vt θεαρχία.

Εἰρηναρχῶ, fungor irenarchia, corrigendis moribus præſum.

Ἑκατοντάρχης ſiue ἑκατόνταρχος,centurio, ἑκατόνταρχοι τῶν ἱππέων,Xen.

Ἐνωμοτάρχης, quaſi ἐνωμοτιάρχης, qui præeſt certo numero militum,qui ἐνώμοτοι erant.Heſych.Suid.

Ἔξαρχος,dux,princeps.vt ἔξαρχος τῶν ἱερῶν,Plut.

Ἐπάρχω, impero,imperito,dominor,præſum.Xen. χώρας ἐπάρχω πολλῆς.

Ἔπαρχος,præſes,præfectus.Plut.

* Ἐπαρχότης,præfectura,ἐπαρχία,in auth.de dec.

Ἐπαρχία,præfectura,prouincia.Plut.

* Ἐπαρχικός,prouincialis.Modeſtinus.

Ἐπαρχιώτης, prouincialis, qui eſt ex prouincia. Et ἐπαρχιῶτις,ἡ,prouincialis mulier. in Pand.vt ſcribit Bud.

*Decomp.*Νυκτέπαρχος, præfectus vigilum,in Pand. De luna etiam dici poteſt.Bud.

Ἐρανάρχης,qui ſtipibus erogandis præeſt,vel qui eſt caput collectæ.Ex Laertio.

Ἐργαστηριάρχης,manceps officinæ.Bud.

Εὔαρχος,bonus ductor & imperator. Item moriger,imperio parens,regi facilis.

Εὐαρχία,ductus,principatúſque probus.

Ζυγαρχία,duo currus.Ælian.

Ζώαρχος, qui animanti præeſt. qui vni præeſt elephanti.

Θήραρχος,qui præfectus eſt feris ſeu belluis,rector ferarum ſeu belluarum. Sed peculiari ſignif. rector elephantorum,ſeu qui præeſt elephantis.

Θηραρχία,imperium in belluas.

Ἱεράρχης,qui ſacris præeſt, vel qui ſacris præeſt ordinibus.Dion.Areop.

Ἱεραρχία,ſacrum ſeu in rebus ſacris imperium.

Ἱεραρχικός,ad eum qui ſacris præeſt pertinens.

Ἱεραρχικῶς,more eorum qui ſacris præſunt.

Ἱεραρχέω,ῶ, præſum ſacris ordinibus, ſacro imperio fungor ſacróque magiſtratu. Bud. ex Dionyſio. Et ἱεραρχεῖσθαι, huiuſmodi imperio ac præfectura regi.

Ἰλάρχης, præfectus agmini equitum 64.Ἰλαρχία, functio illa.

Ἐπιλαρχία,*Decomp.* duæ turmæ,ſeu agmen militum 128.vt in ord.mil.annotatur.

Ἵππαρχος & ἱππάρχης, equitum magiſter ſeu præfectus. Xen.

Ἱππαρχία, magiſtri equitum dignitas, q.d.magiſterium equitum,præfectura equitum, ſeu præfectura equeſtris.Xen.

Ἱππαρχικός, ad magiſtrum ſeu præfectum equitum pertinens.Xen.Item præfecturę equeſtris peritus.

Ἱππαρχέω,ῶ, præfectus equitus ſum, magiſter equitũ ſum.Xen. Interdum cum genit. pro ἄρχω capitur. vt Dem.ὧν ἱππαρχεῖν παρ' ὑμῖν ἠξίωσεν ἱππέων.

Ἱππαρχεῖσθαι,regi ab Hipparcho.Ariſtot.Poll.3.

Decomp. Ἐφιππαρχία, turma equitum 124.vt traditur in lib.de ordinibus milit.

Κατάρχω,imperito,dominor,præſum.Plat.

Κειμηλιάρχης,qui pretioſę ſuppellectili præeſt, theſaurarius.

Κειμηλιαρχεῖον,ου,τό, locus in quo pretioſa ſuppellex reconditur.

Κώμαρχος,vel κωμάρχης,pagi præfectus.Xen.

Λαγυνάρχος, cui lagenarum ſeu vini diſpenſandi cura

203 commiſſa eſt.Heſych.

Ληξίαρχοι, magiſtratus quidam Athenis qui tum alios tum eos qui iam ſuæ tutelę facti erant & iam poterant ἄρχειν τῶν λήξεων,id eſt, hæreditatis paternę, in album ciuitatis inſcribebant.Vide Poll.

Ληξιαρχικόν, liber in quem puerorum nomina referebantur, qui iam tutelæ ſuæ facti erant. παρὰ τὸ λήξεων ἄρχειν,hoc eſt,τῶν κλήρων τῶν ἰδίων. Bud. ex Iſæo, Dem.& Æſchin.

Λῃστάρχος,& λῃστάρχης,princeps prędonum,princeps latro.Plut.Clem.Alex.

Λιμενάρχης, portus ſeu portuum pręfectus, qui præeſt portui ſeu portubus.

Λιμεναρχία,portus ſeu portuum pręfectura, munus eius qui eſt portus ſeu portuum pręfectus.

Μεραρχία,agmen conſtans è viris bis mille quadraginta octo.Huius agminis dux dicitur μεράρχης. Ælian.

* Μισάρχης,inuiſus princeps.2.Maccab.

Μόναρχος vel μονάρχης, monarcha,qui ſolus dominatur ſeu imperat.Æſch.Thuc. & Ariſtot. Ionicè μουνάρχος,apud Herodot. Μόναρχος,adiect.Pind. Pyth.4. σκᾶπτον μόναρχον, ſceptrum monarchicum.

Μοναρχία,ſolius dominatus,vnius imperium,monarchia.Herodot.

Μοναρχικός,ad monarcham pertinens ſeu ad monarchiam.Et monarchię fauens.Appian.

Μοναρχέω,ῶ, ſolus impero ſeu dominor. Interdum genitiuum habet,vt apud Strab.l.5. ὑπὸ τοῦ Σύλλα μοναρχήσαντος Ῥωμαίων.Et paſſ. μοναρχοῦμαι,ab vno ſolo regor,vnius duntaxat dominatui ſubſum.

Μυριάρχης ſiue μυρίαρχος, qui decem virûm millibus præeſt,decem millium pręfectus.Xen.

Ναύαρχος, nauium pręfectus, nauarchus,claſſis pręfectus.Thuc.Ariſtot.

Ναυαρχία,pręfectura nauium ſeu claſſis.Thuc.

Ναυαρχὶς ἴδος,ἡ, nauis qua claſſis pręfectus vehitur, quidam pręt oriam nauem appellant.

Ναυαρχέω,nauibus pręſum,nauarchum ago.Xen.

Νομάρχης,pręfecturę imperium obtinens, rector pręfecturę.Ariſtot.in Oecon.lib.2.

Νομαρχία, dignitas eius qui pręfecturę imperium obtinet:aut ipſa pręfectura.

Ὀλιγαρχία,ἡ, paucorum dominatus.Thuc. Peculiariter etiam, paucorum eorúmque diuitum dominatus. Plat.de rep.lib.8.

Ὀλιγαρχικός,ad oligarchiam pertinens.Et oligarchię fauens, paucorum dominatu gaudens. *Item,imperioſus.Plut.ſymp.8.

Ὀλιγαρχέω, vnde ὀλιγαρχοῦντες, pauci dominatum obtinentes.Et ὀλιγαρχούμεναι πόλεις,ciuitates dominatui paucorum ſubdicę,apud Plat.& Ariſt.

Οὐσιαρχία,vide in comp.ex ἀρχὴ,i.principium.

Παντάρχας,ου,ὁ, omnibus imperans,omnium dominus, Ariſtoph.

Πανηγυριάρχης, qui pręeſt πανηγύρει, cui commiſſa eſt cura τοῦ συνάγειν καὶ συντελεῖν πανήγυριν τινα. Plut.

Πέζαρχος,peditum pręfectus.Xen.

Πειθαρχέω,ῶ,pareo,obedio. Act. Apoſt.cap.3. propriè eſſe videtur parere pręfecto ſeu principi aut magiſtratui.

Πειθαρχία,obedientia,apud Phil.

Πειθαρχικός, qui facilè paret, qui promptus eſt ad parendum.Ariſtot.& Plut.

Πεντάδαρχος ſiue πενταδάρχης,ου,ὁ, qui quinque viris pręeſt,quincurio.Xen.

Πενταρχία,quinqueuiratus.Ariſtot.Pol.5.

Πεντηκόνταρχος, qui quinquaginta militibus pręeſt. Thuc.

Πεντηκονταρχία, munus & dignitas qua quis militibus quinquaginta pręeſt, vel quinquaginta virorum principatus.

Πεντακοσίαρχος, quingentorum militum pręfectus. Plut.

Plut.in Alex. Idem dicitur πεντακοσιάρχης, Ælian.

Πολέμαρχος, dux belli, penes quem belli adminiſtrandi ſumma poteſtas, Bud. annot. in Pand. ſcribit hodie mareſchallum nominari, tribunum militum Latinè poſſe vocari. vide & Harpocr. item Suidam & Schol. Thuc. Item Ariſtot. Poll. 6.

Πολεμαρχία, munus polemarchi.

Πολεμαρχῷος, ad polemarchum pertinens, Athen.

Πολίαρχος, præfectus vrbis vel vrbium, princeps vrbis vel vrbium, Eur.

Πολιαρχέω, ῶ, vrbis præfectus ſum, vrbi prꝑſum, Syn.

Πτολίαρχος, poeticè pro πολίαρχος. Et πολιάρχης, idem.

Decomp. περιπολάρχης ſiue περιπόλαρχος, præfectus circuitorum, qui prꝑeſt circuitoribus excubiarum, Thuc. lib. 3.

Πολύαρχος, qui multis dominatur. Et τὸ πολύαρχον, ſub. pro πολυαρχία, multorum dominatus, Naz. τὸ πολύαρχον στασιῶδες, vbi multi dominantur, ibi ſeditio eſſe ſolet.

Σίταρχος ſiue σιτάρχης, præfectus annonę, Athen.

Σιταρχία, munus præfecti annonæ.

Σιταρχέω, ῶ, annonę præfectus ſum.

Σιτάρχημα, idem quod σιταρχία, Athen. lib. 6.

Σκοπάρχης ſiue σκόπαρχος, ſpeculatorum ſeu exploratorum præfectus. qui ſpeculatoribus ſeu exploratoribus præeſt, Xen. Pæd 6.

Σπουδάρχης, magiſtratibus gerendis ſtudens, i. qui magiſtratus ambit, Xen. in Symp. σπουδαρχίδης, idem, Ariſtoph. in Acharn.

Σπουδαρχία, ſtudium gerendorum magiſtratuum, ambitio.

Σπουδαρχίας, ου, ὁ, idem quod σπουδάρχης.

Σπουδαρχέω, ſiue σπουδαρχιάω, ῶ, magiſtratibus gerẽdis ſtudeo, magiſtratus ambio, Syn. Ariſtot.

204 Στόλαρχος ſiue στολάρχης, dux claſſis, qui præeſt claſſi, Heſych.

Στρατάρχης, dux exercitus, Philo de vita, M. l. 3.

Στρατάρχέω, ῶ, dux ſum exercitus.

Στρατάρχία, præfectura exercitus, Phil. de vita M. lib. 1.

Στρατοπεδάρχης, præfectus caſtrorum.

Στρατοπεδαρχία, præfectura caſtrorum.

*Συναρχία, magiſtratuum collectio, ſeu collegium, Strabo.

Συνάρχω, vnà impero, ſeu dominor, vnà magiſtratu fungor, collega ſum in magiſtratu, Dem.

Συνάρχων & σύναρχος, collega.

**Decomp.* Ἐπισυνάρχω, idem quod συνάρχω.

Σχολάρχης, ſcholarcha, i. qui ſcholæ præeſt.

Σχολαρχέω, ῶ, ſcholæ præſum, Laert. in Epic.

Ταγματάρχης, qui cohorti præeſt, ſeu turmæ aut legioni.

Decomp. Συνταγματάρχης, qui præeſt illi militum numero, qui dicitur σύνταγμα. vide Suid.

Ταξίαρχος vel ταξιάρχης, ordinum ductor. Quidam expon. centurio. Pro decurione vſum eſſe Polyb. & Plut. teſtatur Budęus.

Ταξιαρχία, cohortis præfectura.

Ταξιαρχέω, ῶ, centuriæ præfectus ſum, ſum centurio, vel cohortis præfectus ſum, aut etiam ordines duco.

Τεκτόναρχος, fabrorum materiariorum præſes, Soph.

Τελετάρχης, tanquam ceremoniarum conditor appellatur Chriſtus à Dionyſio, Areop.

Τελεταρχία, principatus in condendis ceremoniis. Pro ſumma diuinitate, atque adeò pro trinitate poni à Dion trad Bud.

Τελωνάρχης, publicanorum princeps, qui & ἀρχιτελώνης, Cyrill.

Τετράρχης, qui quatuor λόχοις præeſt, tetrarcha, Luc. 9.

Τετραρχία, eiuſmodi munus, apud Ælian.

Τετραρχέω, ſum tetrarcha, Luc. 3.

Τοίχαρχος, qui præeſt nauis parietibus, vel potius, qu prꝑeſt lateribus nauis, ſeu remigibus qui ſunt in latere nauis, Poll. lib. 1.

Τοπάρχης, loci præſes, qui loco alicui præfectus eſt, ſeu prꝑeſt: vt quem rex vel princeps in loco aliquo conſtituit iuris dicendi cauſa. Gen. cap. 41. & Dan. cap. 4.

Τριήραρχος, ſeu τριηράρχης, triremis ſeu triremium prꝑfectus. Item qui in publicam triremem ſeu publicas triremes ſumptum ſuppeditat, Poll.

Τριηραρχία, præfectura triremis ſeu triremium.

Τριηραρχικὸς, ad trierarchiam pertinens: vt τριηραρχικὸς νόμος, Demoſth.

Τριηραρχῶ, fungor trierarchi munere.

Τριηράρχημα, ſumptus qui fit in trierarchiam.

Decomp. Ἐπιτριηραρχῶ, vltra iuſtum tempus obeo munus trierarchiæ, vt Bud. interpr. ex Demoſth.

Τριττυάρχης, qui præeſt tertię parti tribus: vide Harpoc. Poll. Suid.

Ὑπάρχω, impero, imperium gero, præſum, Suid.

Ὕπαρχος, præſes, præfectus, rector prouinciæ, Herodot. Xenoph. Propriè qui ſub rege aut principe imperium obtinet.

Decomp. Συνύπαρχος (q. d. compræfectus) collega eius qui eſt ὕπαρχος.

Φαλαγγάρχης, præfectus pahlangis, qui prꝑeſt phalangi.

Φαλαγγαρχία, imperium quod habet is qui phalangi præeſt.

Decomp. Διφαλαγγάρχης, ſeu διφαλάγγαρχος, præfectus duarum phalangium. Διφαλαγγαρχία, eiuſmodi præfectura.

Φίλαρχος, imperij ſeu imperandi cupidus.

Φιλαρχία, imperij ſeu imperandi cupiditas, aut dominandi.

Φρατρίαρχος, præfectus curię ſeu ſodalitij quod φρατρία vocabatur, Demoſth.

Φρουράρχης ſiue φρούραρχος, qui præſidiariis militibus præeſt, præſidiariæ cohortis præfectus, Xen.

Φρουραρχέω, ῶ, præſidiariis militibus præſum.

Φύλαρχος & φυλάρχης, tribus præfectus, tribunus, Herodot.

Φυλαρχία, prefectura tribus.

Φυλαρχέω, ῶ, ſum tribus prꝑfectus: ſum tribunus, Ariſtot. Poll. 4. & Xen. de arte eq.

Χιλίαρχος ſiue χιλιάρχης, qui mille viris præeſt, mille militum tribunus. ſeu ſimpliciter, tribunus, Plut.

Χιλιαρχία, imperium in mille viros, ſeu tribunatus militum, apud Plut.

Χιλιαρχέω, ῶ, mille viris ſeu militibus prꝑſum. ſum tribunus militaris.

ΑΡΩ, apto, adapto. Vel neutra ſignif. congruo. Thema quidem eſt inuſitatũ, at ab eo formata quędam tẽpora non rarò apud poetas ſunt in vſu. Futurum Æolicũ eſt ἄρσω (pro ἀρῶ) vnde infinit. ἄρσαι, & particip. ἄρσας & ἀρσάμενος: vt Il. α ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, i. animo & deſiderio congruentes. Odyſ. α. Νῆ' ἄρσαι ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν: vbi ἄρσαι νῆα eſt munire & inſtruere, quod qui facit aptam reddit. Sic Apoll. Arg. 2. ἀσπίσιν ἄρσαντε νῆα.

Ἄρομαι, aptor, adaptor. hinc ἄρθεν pro ἄρθησαν id eſt, συνηρμόσθησαν, apud Hom. Il. π. v. 210. Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, &c. Aor. med. ἀρσάμενος, pro ἄρσας, apud Heſiod. ἀρσάμενος παλάμῃσι, id eſt, aptè fabricatus, vt quidam interpr. Prꝑt. med. ἄρηρα, vnde Iliad. γ. ὅ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει. vbi exp. ἥρμοστο, haſtam quæ eius manui quadrabat, hoc eſt, quam facilè vibrabat, apud Apoll. ἄλλος ἄρηρεν ἄλλῳ, expon. cohęret, Odyſ. κ. ἀρηρότα, σκολόπεσσι τεῖχος, i. munita, aff. ex Eurip. ἄρηρε pro, decretum & ſtatutum eſt. In actiua ſignif. Odyſſ. ε. καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρε, compegit. Item ἤραρε pro ἄρηρε: vt Iliad. δ. ἤραρε τέκτων, adoptauit. Et 205

Od.ε. καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, quidam interpr.confirmauit,alij, exhilarauit, alij ſatisfecit animi ſui deſiderio.Item ἄραρε pro ἥρηρε:vt in Epig.ἄραρε πόδα, expon.accommodauit pedem. hinc apud Hom.ἀραρὼς cum dat.pro,compactus,aptatus,innexus:vt Il.γ. & alibi.

Ἀράρω (præſens à præt. med. ἄραρα formatum) idem quod ἄρω,apto,adapto,Il.π.

Ἀραρίσκω,idem,Od.ξ.

Ἄρμενος,congruens,aptus, accommodus.per ſyncopen pro ἀρηρεμένος,Heſiod. ¶ἄρμενος,ου,ὁ,& ἄρμενον,ου, τὸ,velum,carbaſus, Euſt.ex Od ε vnde comp.τετράρμενος ναῦς,trinis velis inſtructa nauis. ¶Hippocrati ἄρμενον,idem quod ὄργανον,vt ἄρμενα μηχανᾶδη

Ἄρος,vtilitas,apud Æſchyl

Ἀρμη,ἡ Hippocrati dicitur πᾶσα σύνοδος τραυμάτων: teſte Erot.Galenus exp.futura in capite.

Ἀρθμὸς,οῦ,ὁ,amicitia. Inde ducti ſignif.quòd per amicitiam apta voluntatum coniunctio & veluti cohærentia quędam eſſe ſoleat. Etymol.affert ex Apoll. ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσιν.

Ἀρθμία,ἡ,amicitia,concordia.

Ἄρθμιος,ου,ὁ,amicus,Herodot.

Ἀρθμέω,ῶ,amicitię vinculo iungor cum alio, Ilia.η.

Ἁρμὸς,οῦ,ὁ,apta commiſſura, compages,Xen.

ἀρμοῖ (aduerb.) congruenter. ἀρμοῖ autem (cum tenui) nuper:apud Æſchyl.in Prom.& Theocr.Idy.4. Euſtat.tamen etiam in hac ſignif.ἁρμοῖ ſcribit,& ait exiſtimari vocem eſſe Syracuſanorum , & dici per ſyſtolen pro ἀρμοῖ, vt ἔξοι pro ἔξω, & ἔνδοι pro ἔνδον, apud Theocr.Vide Etym.

Ἁρμόζω,vel ἁρμόττω, F.σω, quadro,congruo,conuenio, vtpote aptè cohærens. τινὶ vel πρός τι, Xen.Iſocr. ¶Item apto,adapto,aptè coagmento,Odyſſ.ε. Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι. apud Luc. ἁρμόττειν τὴν πόλιν, Bud.interpr.conſtituere & temperare ciuitatem. ¶Item iungo connubio , nuptui do,deſpondeo,Appian.

Ἁρμόζομαι,aptor,adaptor, aptè coagmentor. Item actiua ſignificatione pro ἁρμόζω,apto,Plut.in Solone,τοὺς νόμους ἁρμόζεται τοῖς πολίταις,leges accommodat ciuibus.Dicitur etiam vir ſibi ἁρμόζεσθαι puellam vel vxorem:vt apud Herodot.in Terpſich.

Ἁρμοζόντως,congruenter,conuenienter.

Ἁρμογὴ,apta iunctura,compages,coagmentatio,Luc.

Ἁρμοστὴς,οῦ,ὁ, moderator, quo nomine Lacedęmonij appellabant quos ſuis vrbibus præficiebant, Xen.Dem.Plut.

Ἁρμοστὴρ idem Heſychio.

Ἁρμοστὸς,οῦ,ὁ,conueniens,congruens,Athen.

*Ἁρμόστωρ, idem quod ἁρμοστὴς & ἁρμοστὴρ, Æſch.in Eumen.

Ἁρμόδιος,ου,ὁ,congruus,aptus.

Ἁρμονία,ἡ, idem quod ἁρμὸς, compages,&c. Homer. Ariſtot. ¶apud muſicos exp.concentus. Vide Ariſtot.de mundo , & Plat.de leg.li.2.apud eoſdem dicuntur particularius etiam ἁρμονίαι eſſe quatuor. de quibus Luc.in harm.

Ἁρμονικὸς,ad harmoniam pertinens,harmoniam habens.Interdum muſicus,muſicæ peritus,Plat.

Ἁρμαλιὰ,ἡ,cibus, παρὰ τὸ ἁρμόζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὰ μέλη, Heſych. ἢ παρὰ τὸ αἴρειν τὰ σώματα, ἢ ὅτι δίκην ἅρματος φέρει τὰ σώματα. Etym.Heſiod.

Compoſita.

Ἀνάρσιος,ου,ὁ,hoſtis. cui cùm altero non conuenit,Ilia. ω. Item ἀνάρσια, intolerabilia, item iniqua, Suid.& Heſych.

*Ἐνάρω,inapto,apto.vnde ἐναρηρὼς,Aratus.

Ἐπάρω,idem quod ἄρω,Il ξ.

Ἐπάρμενος,pro ἄρμενος,ex Heſiodo aff.

Ἐπαρηρὼς,Homero ἐνηρμοσμένον.

Ἐρίηρες ἑταῖροι, apud Homerum ſæpe,apti ſocij,ſodales quorum nobis apta eſt ſocietas. Vel ſocij cum quibus bene nobis conuenit. Exponitur etiam,qui amicitia inter ſe aptè iuncti ſunt , vel apto quodam amicitiæ vinculo inter ſe iuncti.

Ἐρίηρος,vt ἐρίηρος ἀοιδὸς,Odyſ.α.cuius cantus harmoniam habet.

Θυμαρὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,animo conueniens, animo placens, gratus,Hom.Pro eodem dicitur & θυμήρης.

Θυμάρμενος,idem Nic.in Alex.

Κλινήρης,έος,ὁ καὶ ἡ,qui lecto affixus eſt. Dicitur plerunque de eo qui aduerſę valetudinis gratia diu lectulo affixus eſt,Plut.

Νεωρὴς, apud Soph.in Electra exp.νεωστὶ ἠρτημένος.

Ξιφήρης ους,ὁ, qui gladio manum aptat, vt is qui vagina enſem educturus eſt,Herodian.

Πανήρης,omnibus placens,Heſych.

Πάραρος ου,ὁ καὶ ἡ , nō bene compoſitum corpus habens, vel non bene compoſitam mentem habens , apud Theocr.vide Euſt.

Ποδήρης εος,ὁ καὶ ἡ,idem cum ποδηνεκὴς, ad ipſos vſque pedes promiſſus , ad ipſos pedes pertingens, ſeu dependens,Xen.Vide & comp.ex Ἐρέσσω

Προσαρέω,apto adapto.Exp.& conuenio,Heſiod.

Πυλάρτης,ου,ὁ.habēs portas validas & bene compactas, Euith.Plutonis.Il.θ.& Od.λ.

Συναράρω,coagmento, compingo,Apoll.lib.2.

Τειχήρης qui ſe continet intra muros,Thuc.

Τοξήρης,arcu & iaculis inſtructus,Eur.

Τυμβήρης,aptatus & conditus monimento.

Φρενήρης εος,ὁ καὶ ἡ,mentis compos,aut cordatus,Luc.

Χαλκήρης,æreus,ære compactus,Hom.

Χοήρης,aptus,ταῖς χοαῖς,Eur.

Χρυσήρης,ex auro aptatus & fabricatus,Eur.

Compoſita ex ἁρμόζω & ἁρμονία.

Ἀναρμόζω,ſeu ἀναρμόττω,adapto,copulo,Halicarn.

Ἀνάρμοστος,ου,ὁ καὶ ἡ, incongruus, inconcinnus, conueniens,non quadrans,non habilis,Xenoph.¶Item incompoſitus,ineptus,Ariſtoph.

Ἀναρμόστως,incongruè,inconcinnè,ineptè.

Ἀναρμοστία,ἡ incongruentia,inconuenientia, Plat.Ineptia,apud Lucianum.

Ἀναρμοστέω,ῶ non congruo,Plat.

Ἀναρμόδιος ου ὁ καὶ ἡ,non idoneus,Theoph. Exp.& incōueniens & incongruens.

Ἀφαρμόζω,vel ἀφαρμόττω, non conuenio, diſſonus ſum, Baſil. Exponitur & accommodo apud Luc.

Βητάρμονες, Heſychio sūt ὀρχησταὶ οἱ διὰ ποδῶν ὀρχούμενοι dicti ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν : quoniam apto , & concinno greſſu incedentes ſaltant, Odyſſ.θ. ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι Παίσατε. Βηταρμὸς dicitur ſaltatio iſta quam οἱ βητάρμονες deſaltant, apto & concinno incedentes greſſu , Apollon.Rhod. Arg.lib.1.

Διαρμόζω,vel διαρμόττω, disiungo,diſgrego,Eur.

Δυσαρμοστία ἠθῶν, Plut.de viro & vxore diſcordibus.

Ἐναρμόζω , vel ἐναρμόττω, concinno, coapto , Halicarn. Item apto,accommodo, Syneſ. Neutraliter quoque vſurpatur , apud Greg. & Plut. pro conuenire,quadrare,cohærere.

Ἐνάρμοσος,concinnus,aptus.

Ἐναρμόνιος,ου ὁ καὶ ἡ,harmoniæ muſicę modulis incluſus,ἐμμελὴς, Suid. Transfertur etiam ad alia,& ſignificat,concinnus,aptè compoſitus,Plut. de def.orac.ἐναρμόνιος ἐστὶ καὶ ἡ τοῦ κόσμου σύνταξις.

Ἐναρμονίως, compoſitè ad muſicæ melodiæ modulos,vt ἐναρμονίως ᾄδων,Euſt.

Ἐναρμονικὸς,οῦ,ὁ, ad harmoniæ muſicæ modulos compoſitus.& ἐναρμονικὸν melodiæ muſicæ quoddam genus,de quo Cel.Rhod.lib.9.cap.3.

Ἐξαρμόζω, vel Ἐξαρμόττω, harmonico concentui non ſum

ſum conſonus.Exp.& auello,diſiungo.
Εὐάρμοστος,aptus,habilis,dexter,quadrans.Baſil.
Εὐαρμόστως,aptè,concinnè Iſocr.
Εὐαρμοστία,aptitudo,dexteritas,lepos.Plut.
Εὐαρμοστέω,ῶ,ſum εὐάρμοστος,& concinnus,Hippocr.
Ἐφαρμόζω,vel Ἐφαρμόττω,adapto,accommodo,Heſiod. apud Syneſium exponitur inſerere vel adiungere, ep.4. ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι περὶ ἃς ἐσπούδακα,τῆς
207 ἐπιστολῆς ἐφαρμόσαις. ¶Item neutraliter , congruo, conuenio , cohæreo , quadro & conſectaneus ſum, cum datiuo vel cum ἐπὶ aut πρὸς habentibus accuſatiuum.
Ἐφαρμογή,conuenientia,quadratio,Plut.
Καθαρμόζω,,adapto,compono.
Decomp. Συγκαθαρμόζω , idem. apud Sophocl. Πεττῷ τ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι , exponitur περιστεῖλαι.
Μεθαρμόζω, vel Μεθαρμόζομαι,transmuto adaptando aliter.Interdum exp.commuto,accommodo:vt apud Baſil. interdum exp. commuto, verto , transfero:vt ſæpe apud Phil.Item apud Luc. emendo & caſtigo, i.meliorem reddo, inquit Bud. Idem B. μεθαρμόζομαι tradit in malam partem poni à Greg.*pro*,in deterius formo,vel in peius digero.
Παναρμόνιος,ου,ὁ καὶ ἡ, omnibus harmoniæ numeris conſtans,admodum concinnus,Suid.
Περιαρμόζω, circumapto, circumadapto,aptè circumpono,Plut.τί τινι.
Πολυαρμόνιος,multas harmonias habens,Plat.
Προσαρμόζω , vel προσαρμόττω, adapto , accommodo. Plut. in Sol. προστάγματα νόμοις προσαρμόζων.
*Συναρμογή,apta compoſitio,concinnitas.
Συναρμόζω , vel συναρμόττω , (q.d.coapto)coagmento, concinno , aptè compono : vt Deus dicitur hominis corpus συναρμόσαι. ¶Item neutraliter , congruo, conuenio,quadro,Xen.
*Συνάρμοσις,coniunctio.In nou.conſt.L.imp.
*Συναρμοστία, congruentia,conuenientia.In nou.con.
*Συναρμοστικὸς , coagmentatiuus, copulatiuus. In nou. conſt.
Συναρμοστής, coagmentator, concinnator. Ex Naz.affertur *pro*,conciliator, ἐγὼ τούτου συναρμοστής,ἐγὼ νυμφοστόλος.Ex Luciano,Anacharſide,πολιτείας συναρμοστὴν reipubl.moderatorem.
**Decomp.* ἀσυνάρμοστος , incongruus , inconcinnus, Plut.Sym.
Εὐσυνάρμοστος,qui facilè aptari poteſt.

ΑΡΩΜΑ, ατος, τὸ, aroma, odoramentum (fortaſſe ab ἂρ ſeu ἀρι particula intenſiua & ὄζω , ſeu ὀδμή, vnde & à Suida exp. εὐωδίασμα μυρεψικὸν) Plut.in Alex. ὀδωδὴ ἦν θεσπέσιον δὴ ὑπὸ ἀρωμάτων καὶ μύρων ὁ οἶκος. ¶apud Ariſtoph pro ἀρτηρίωμα & apud Eupolidem pro ἄλφιτον,ad ἄρω pertinet.
Ἀρωματικὸς,οῦ,ὁ,aromaticus,odoratus.Plut.
Ἀρωματίτης,ου,ὁ,aromatites.Dioſc.l.5.c.64.
Ἀρωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aromata redolens , odoratus. Athen
Ἀρωματίζω,F.ίσω,aromata reſipio.Aphrod. Significat etiam,aromatis ſeu odoramentis imbuo,Dioſc.
Ὑπαρωματίζω,(*comp.*) ſubodoratus ſum,aromata aliquatenus redoleo.Dioſc.

ΑΡΩΝΙΑ, ἡ, à quibuſdam dicitur meſpilus arbor, teſte Dioſc.lib.1.cap.171.

ΑΣΑΜΙΝΘΟΣ , ου,ὁ , ſolium balneatorium,peluis. Od.δ. Euſt. dictum vult παρὰ τὸ ἄσιν ſeu ἄσην μινύθειν,à ſordibus diminuendis,*hoc eſt*,eleuandis. ¶Eſt & poculum,inquit Pollux.

ΑΣΑΡΟΝ,ου,τὸ, aſarum: herba quæ & νάρδος ἀγρία dicitur, quia nardi vim habet,vt poſt Dioſcor.teſtatur Plin. lib.12.cap.13. alii eſſe virgilianum baccar volunt : quia & ipſum appellari nardum ruſticum. Plin. teſtatur. ¶Heſychio eſt etiam ἀσάρωτον, pauimenti genus , ſic dictum quòd ſcopis non verreretur,ſed ſpongiis mundaretur. Vide Plin.lib.36. cap.25.
Ἀσαρίτης οἶνος,vinum aſaro condîtum.Dioſc.

ΑΣΒΟΛΗ,ης,& ἄσβολος,ου,ἡ,fuligo. Quidam exp.λιγνὺς,tradentes ex Galeno eſſe vaporem terreſtrem ex materiis immodicè aſſis vſtíſque. Euſtat. dictam vult quaſi τὴν ἄσιν(ὅ ἐστι ῥύπον)βάλλουσαν μετ' ὄψεως.
Ἀσβολόεις,εντος,ὁ,fuliginoſus,apud poetas.
Ἀσβολώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,idem in proſa.
Ἀσβολόω,F.ώσω,fuligine inficio.Athen.ἀσβολάω etiam reperitur:vnde ἀσβοληθὲν apud Heſych.quod præter μέλαν exponit etiam μέγα, ὑψηλόν.
Ἀπασβολόομαι,οῦμαι,F.ώσομαι,(*comp.*)fuliginem excutio. Dioſc. apud eundem alibi , ἀπασβολωθῇ, exp.in fuliginem euaneſcat ſeu tranſeat.

ΑΣΕΛΓΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, petulans,inſolens,proteruus, improbus:ſeu petulanter & proterue iniurius. idem 208
enim prorſus eſt atque ὑβριστής. Iſocr. Poll. quoque annotat Eupol.ἀσελγῆ ἄνεμον vocaſſe τὸν βίαιον,ventum violentum. Interdũ ſpecialiter pro laſciuo ponitur,& eo qui petulanter indulget libidinibus,ſtupríſque violentis, Luc.denominatum volũt ab vrbe quadam Serge , aiúntque α hîc eſſe στερητικὸν, quòd omnes eius vrbis incolę probi & modeſti eſsẽt , aliis contra epitaticon τὸ α eſſe dicentibus , omnéſque illos ciues fuiſſe improbos & petulantes.
Ἀσελγέως,ſeu ἀσελγῶς,petulanter, improbè,Plu.
Ἀσέλγεια,ἡ,petulantia,proteruia,improbitas. Item pro laſciuia & proterua libidine,Phil.
Ἀσελγέω, ῶ. petulanter & inſolenter & laſciuè ago,ſeu proteruè & improbè ago,Plat.
Ἀσελγαίνω,etiam dicitur pro ἀσελγέω,eadem ſign.apud Dem. Ἀσελγαίνεσθαι paſſ. Bud. affert *pro* , petulantem iniuriam vel contumeliam pati.
Ἐνασελγαίνομαι,(*comp.*)petulanti iniuria afficior.petulanter & laſciuè in me agitur,Ariſtoph.

ΑΣΘΜΑ, τὸ, flatus, anhelatio.Apoll.Arg.2.οὐλοὸν ἆσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασσε Eſt etiam vocabulum medicum : anhelationem & ſuſpirium appellant Scribonius,Plin.Seneca,Celſus lib 4.cap.4.difficultatem ſpirandi vehementiorem nominat , vt ſpirare æger ſine ſono & anhelatione non poſſit. Vide Galen.& Alex. Deriuatur à verbo ἄω, i.flo,ſpiro,vel ab ἄζω, ſignificante τὸ ἀθρόως προσπνοῦν τῷ σώματι θερμόν.
Ἀσθματικὸς,οῦ,ὁ, ad anhelationem ſeu ſuſpirium pertinens:vt ἀσθματικὰ πάθη. Et ἀσθματικοὶ,anhelatores Plinio:ſuſpirioſi,Marcello.
Ἀσθμάζω,anhelo.Suid.
Ἀσθμαίνω,idem.Aret.

Compoſita.

Ἐπασθμαίνω,idem.
Κατασθμαίνω , idem quod ἀσθμαίνω. Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.
Ὑπεράσθμος,admodum anhelans.

ΑΣΙΝΗ, ἡ, aſine:apud Theophr.lib.2.cap.25.de cauſ. pl. herba quæ aliis ſeſe implicat. Quidam vocant clematitidem & conuoluulum.

ΑΣΙΡΑΚΟΣ, apud Dioſc.l.2.c.57.locuſtę genus eſt pinnis carens,& prælonga habens crura.

ΑΣΙΣ,εως,ἡ, limus,cœnum,ἰλύς,Euſt dicit eſſe ſordes ſiccas in aqua,παρὰ τὸ ἄζω,τὸ ξηραίνω,Ili.φ. ¶At ᾆσις (cum ι ſubſcripto)eſt ab ᾄδω,cano.

Ασιος,ου,ὁ,limoſus,ἰλυώδης,Euſt.Il.β.

ΑΣΚΑΛΑΒΟΣ, ſiue ἀσκαλαβώτης,animalculum ſimile lacertę domus parietes perreptans, Plin. ſtellionem vocat.Vide & Ariſtot.hiſt.an.lib 9.

ΑΣΚΑΛΑΦΟΣ, aſcalaphus,auis nomen,apud Ariſtot.hiſt.an.l.2.

ΑΣΚΑΛΩΠΑΣ, gallinago:auis gallinę magnitudine,apud Ariſtot.lib.9.anim.

ΑΣΚΑΝΤΗΣ, grabatus,vilis lectulus,Ariſtoph.Dicitur eſſe & ſpecies δίφρου. In Epigr.pro ſepulchro etiam poni tradunt.

ΑΣΚΑΡΙΣ ἴδος ἡ,genus vermis,Gal.in lex.Hipp.
Ασκαριδώδης,ſcatens aſcaridibus Hippocr.

209 ΑΣΚΕΩ.ῶ,F ήσω, exerceo:Xenoph.Pęd.2.ἀσκεῖν τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν. Interdũ etiam exp.colo:vt ἀσκεῖν τὴν ἀρετὴν,Xenoph. colere virtutem. Nonnunquam exp.operam do, vel vaco, vt λόγους ἀσκεῖν,& ἀσκεῖν τὴν τέχνην. ¶Item doceo, Ariſtoph. ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον. Item ἀσκῶν κρατεῖν ex Ariſtot. vincere docens. ¶Item elaboro, concinno,vt ἀσκήσασα χιτῶνα Odyſſ.α.v.440. Herodian in 4.κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξανθὰς καὶ εἰς κουρὰν τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας, apud eundem ἀσκεῖν γένειον, exp. nutrire barbam.

Ασκέομαι,οῦμαι,exerceor. Item doceor,ſtudeo,παιδεύομαι. Sic apud Greg λόγους ἀσκούμενοι,literis ſtudentes. Item ornor,&c.κόμαι ἠσκημέναι, apud Herodot. in 4.

Ασκημα,τὸ,id in quo nos exercemus,Xen.

Ασκησις εως,ἡ, ipſa actio ſe exercendi, exercitatio, Xen.Plut.& Peculiari ſign.ponitur pro ſtudio quod certæ cuipiam philoſophiæ ſectæ impenditur, apud Luc. Item pro exercitatione mentis in rebus diuinis & earum meditatione,apud Baſil.

Ασκητὴς οῦ,ὁ,q.d.exercitator.Cum genit.apud Xen. Sine adiectione pro athleta,apud Plat.de rep.l.3. Et apud Eccleſiaſticos ſcriptores qui in diuinarum rerum meditatione ſe exercet.

Ασκήτρια,ἡ,puella aut quęuis mulier quę meditationi rerũ diuinarũ ſe dicauit. Moniales quidã vocant.

Ασκητικὸς οῦ,ὁ, ad exercitationem comparatus, exercitationi vacans. Intelligitur autem peculiariter de exercitatione animi in meditãdis rebus diuinis, vnde ἀσκητικὸς οῦ ὁ,apud Theod.

Ασκητήριον,ου,τὸ,(q.d.locus meditationis ſeu exercitationis) receſſus exercitatorius, receſſus quem incolebant οἱ ἀσκηταὶ,cœnobium,monaſterium,Greg.

Ασκητὸς ἡ,τὸν, elaboratus, arte elaboratus, affabrefactus:vt Od.δ.ἀσκητὸν νῆμα.Sic ἀσκητὸν λέχος.Item ornatus,apud Theocrit. Dicitur ἀσκητὸν,quod exercitatione conſequi poſſumus,Ariſt.eth.1.

Compoſita.

Ανασκησία ἡ,q.d.inexercitatio,inertia.

Ανάσκητος,inexercitatus,Xen.

Ανασκήτως,ſine exercitio.

Ανασκέω ῶ,exorno,Athen.

Εξασκέω ῶ,exerceo. Item exorno,como.Item elaboro, affabrefacio,Bud.ex Athen.& Luc.

Εξασκοῦμαι,exerceor,Xenoph.

Επασκέω,ῶ,exerceo,colo,do operam,Herodot.

Επασκητὴς,exercitator athleta.

Κατασκέω,exerceo,erudio.

Προασκέω,ῶ,ante exerceo,Aphthon.

*Συνασκέω,idem quod ἀσκέω,Diog.Laert.

Σωμασκέω,ῶ,corpus exerceo,Athen.

Σωμασκία,corporis exercitatio,Xen.

Φωνασκὸς,οῦ,ὁ,qui vocem exercet,*id eſt*,vocis exercendę magiſter,Alex.Aphrod.& Gal.

Φωνασκία,,ars exercendæ vocis,Theophr.

Φωνασκέω,ῶ,vocem exerceo ſub magiſtro,Dem.

Χειμασκέω,ῶ, hybernis exercitiis incumbo,hyeme exerceor,Polyb.

ΑΣΚΟΣ,οῦ,ὁ,vter,vtris,Iliad.γ.ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ,in vtre caprino.Et alibi ἀσκὸς βοὸς,pellis bouis. De hominis corpore etiam dicitur vel viuo vel mortuo. Vide Euſt. Item de homine obeſo,& vini gurgite, Antyph.apud Athen.

Ασκίτης ὕδερος, hydropis ſpecies in quo humoris aquoſi copia cum pauciſſimo ſpiritu in membrana abdominis interiore inter peritonęum & inteſtina veluti in vtre quodam continetur.

Ασκωμα,τὸ,pellis muniens remos qua patre ſcalmo incumbunt,Heſych.Suid. & ſchol.Ariſtoph.Expon.& lorum quo remus ſcalmo alligatur, apud Ariſtoph. in Acharn.Vide & Poll.

Ασκώλια, τὰ, feſtum Bacchi Athenis in quo ſuper ἀσκοὺς, inflatos & vnctos vnico pede ſaltabant vt delabentes riſum excitarent. Sunt qui deriuent ab ἀσκὸς & ἅλλομαι.

Ασκωλιάζειν,ſuper vtrem ſalire. Item ſaltare vnico innitendo pedi, apud Ariſtoph.in Pluto & Plat. in ſymp.Exp.& claudicare. Vide Poll.& Heſych.& Euſtath.

Ασκωλιασμὸς,ſaltatio illa τῶν ἀσκωλιαζόντων.

Ασκίον,,ου,τὸ, vtriculus, paruus vter, Plut. ἀσκίδιον,idem,apud Ariſtoph.

ΑΣΚΥΡΟΝ, ου, τὸ, ſeu ἀσκυροειδὲς, hyperici genus eſt,de quo vide Dioſc lib.3.cap.172. 210

ΑΣΜΕΝΟΣ,ου,ὁ,gaudens.Item libens,Ilia.υ ὅς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο, Plat.in ſymp.ἀσμένῃ ἤκουσε ab ἥσμαι,pręterito verbi ἥδομαι fit ἡσμένος,ex quo ἀσμένος,inquit Etym. Irregul.comparat.ἀσμενέστερος pro ἀσμενώτερος, itidémque ſuperlat. ἀσμενέστατος pro ἀσμενώτατος.

Ασμένως,cum gaudio, libenter,ἀσμενέστατα,libẽtiſſimè Plat.pro quo & ἀσμεναίτατα.

Ασμενίζω,F.ίσω,libens ſuſcipio & comiter accipio, idẽ quod φιλοφρονοῦμαι: vt apud Æſch.epiſt.5.ἡ πόλις ἠσμένισεν ἡμᾶς. Et pro,acquieſco, vt in eadem epiſt. cum dat.σφόδρα ἀσμενίζω τῇ συμφορᾷ, apud Plut.ἀσμενίζω ἐσθίων,libens comedo.

Compoſita.

Εὐασμενίζω,delector aliqua re,acquieſco cum dat.

Τρισάσμενος,admodum lubens, lubentiſſimus,Xen.

Υπερασμενίζω, lubentiſſimè amplector & ſuſcipio,Plutarch.

ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ, F. ἄσομαι, amplector,amplexor,comiter accipio, amicè excipio, amanter complector. Item ſaluto,Ilia.κ. v.542.τοὶ δὲ χαρέντες δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι: vbi Euſtathius ſcribit eſſe περιπλέκεσθαι,& quaſi εἰς ἑαυτὸν σπᾶσθαι. Scribit etiam pro oſculari, ſolitos veteres addere datiuum φιλήματι. Syneſ.ἄσπασαι κἀκεῖνον παρ' ἐμοῦ,ſaluta illum verbis meis. ἀσπάζεσθαι αὐτοκράτορα, ſalutare imperatorem,ſalutando appellare,Plut.¶Item amplector,amo, cupidè apprehendo:vt ἀσπάζομαι χρήματα,Plat.de reg.lib.1.

Ασπασμὸς.οῦ,ὁ,amplexatio,ſalutatio,Cor.c.16.

Ασπασμα,

Ἀσπασμα, res quam amplexamur, Plut.
Ἀσπαςὸς, ῦ, ὁ, quem quis amplecti velit, amplectendus, optatus, acceptus, Odyſſ. ψ. Herodotus comparatiuo, ἀσπαςότερος vſus eſt pro gratiore, apud Heſiod. ἀσπαςὸν, aduerbialiter etiam.
Ἀσπαςῶς, libenter, Herodian. lib. 2.
Ἀσπαςύς, ύος, ἡ, ſalutatio, apud Callim.
Ἀσπάσιος, ου, ὁ, poetis idem quod ἀσπαςός.
Ἀσπασίως, lubenter, Il. φ.
Ἀντασπάζομαι, (*comp.*) reſaluto, viciſſim amplector, Bud. ex Plut.
*Ὑπερασπάζομαι, vehementer amplector, ſeu ſaluto, Æl. var. hiſt.

ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, aſpalathus, frutex multis ſpinis horrens: vide Dioſc. & Plin. Theocriti ſcholiaſtes eſſe ſpinæ genus ait venenatæ: quippe quo percuſſi cerui emoriantur. Dictum παρὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι.

ΑΣΠΑΡΑΓΟΣ, ſiue ἀσφάραγος (Atticè) ου, ὁ, aſparagus. Ita dicitur quòd primum in lucem prodit oleris germen priuſquam in folia explicetur, ſiue recẽtiſſimus turio qui edendo eſt, Gal. ¶ Item planta quædam, cuius meminit Dioſc. lib. 2. cap. 152. Item ἀσφάραγος, gula, guttur: ſecundum quoſdam παρὰ τὸ σφαραγεῖν, i. ἠχεῖν, quoniam δι᾽ αὐτοῦ ἡ φωνὴ φέρεται, Il. χ. Vide & σφάραγος.
Ἀσπαραγία, aſparagi plantarium, Theophr.
Ἀσπαραγωνία, ramuſculus aut frons ex aſparago ſpinoſo, Plut.

ΑΣΠΙΣ, ίδος, ἡ, clypeus, ἀσπὶς ταυρείη, Ili. π. παρ᾽ ἀσπίδα καθίστασθαι, in clypeum ſe locare, apud Xenoph. idem eſt quod ad ſiniſtram. Ponitur etiam pro ipſo clypeatorum agmine, ſeu ipſis clypeatis, Herodot. ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη. ¶ Item ſerpentis genus, Paul. Ægin. lib. 5. cap. 18. Ariſtoph. ſchol. ab ipſa aſpide deriuari ait, διὰ τὸ εἰς κύκλους πολλοὺς ἑλισσόμενον (τὸ ζῶον τοῦτο) κατεῖσθαι. κυκλικαὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν. ὡς Αἰσχύλος, ἄλλῳ δὲ πολλῶν ἀσπίδος κύκλον λέγω.
Ἀσπιδιώτης, ου, ὁ, clypeatus. item miles, Euſt.
211 Ἀσπιδής, έος, ὁ καὶ ἡ, in clypei modum rotundus, Ody. λ.
Ἀσπιδὸν, q. d. clypeatum, teſtudine facta.
Ἀσπίδιον, ου, τὸ, paruus clypeus. Ἀσπιδίσκος, ου, ὁ, idem. Et ἀσπιδίσκη etiam pro eodem, Heſych.
*Ἀσπιδόεις, in clypei formam factus, ſcutatus, Oppian. lib. 1. de ven.
Ἀσπίζω, F. ίσω, clypeo protego & defendo. (Ilia. δ.
Ἀσπιςὴρ, ῆρος, ὁ, clypeatus, Soph. Ἀσπιςὴς, οῦ, ὁ, idem,
*Ἀσπίςωρ, clypeatus, ἀσπιςήρ, Æſch. in Agam.

Compoſita.

Ἀργυράσπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, argenteum clypeum geſtans, Athen. lib. 12.
Γλωσσάσπις, qui ſe lingua vt clypeo defendit. cui lingua clypeus eſt, qui ſe facundia tuetur, Bud.
Ἐνασπιδόω, ῶ, clypeo armo, apud Phauor.
Θυρεάσπιδες, exp. ſcuta.
Λευκάσπις, album clypeum habens, Il. χ.
Ὁμάσπις, vnà cum alio clypeum geſtans, commilito, Epigramm.
Παρασπίζω, à latere ſtans clypeo munitus pugno, Plut.
Παρασπιςὴς, qui à latere ſtans clypeo munitus pugnat. (dian.
Προασπίζω, clypeo obiecto protego, propugno, Hero-
Προασπιςὴς & προασπιςὴρ, propugnator, qui inter clypeatos primus certamen init.
Ῥίψασπις, clypeum abiiciens & fugiens, ignauus, Plat.
Συνασπίζω, confertis clypeis pugno, teſtudine facta pugno, Luc.
Συνασπισμὸς, quum confertis clypeis pugna initur.
Συνασπιςὴς, qui vnà ſic pugnat.
Συναπασπίζω, (*decomp.*) ſimul dimico, Luc.
Ὑπασπίζω, vnde ὑπασπιςὴς, clypeatus, ſatelles. Eſt etiam adiutor, defenſor, Eurip. in Phœniſſ.
Ὑπασπίδιος, clypeo tectus, Hom. Soph. Eur.
Decomp. Ἀρχυπασπιςὴς, primarius & princeps inter ὑπασπιςὰς, Plut. in Eumen.
Ὑπερασπίζω, clypeo protego, propugno, Polyb. Baſil.
Ὑπερασπισμὸς, defenſio, propugnatio.
Ὑπερασπιςὴς, propugnator.
Φέρασπις, clypeum ferens, clypeatus, bellicoſus, in Ep.
Χάλκασπις, æreum clypeum geſtans, bellicoſus, Eur.
Χρύσασπις, aureum clypeum geſtans, Poll.

ΑΣΣΟΝ, dicitur pro ἐγγὺς ſeu πλησίον, i. propè, ſeu propius. Cum genit. Ilia. χ. Τείχεος ἆσσον ἴσαν. Compar. ἀσσότερος & Superl. ἀσσότατος. Athen. lib. 13. vnde aduerb. ἀσσοτέρω & ἀσσοτάτω. in Epigr. propius & & proximè.
Ἐπασσύτεροι, facere aliquid dicuntur qui id faciunt vnus poſt alium continua ſerie ſequentes. Il. δ. Ὡς τότ᾽ ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες. Et Ili. α. Θνῆσκον ἐπασσύτεροι, è veſtigio vnus ſuper alium: vel etiam conferti, crebri: vt ſchol. exp.

ΑΣΤΑΚΟΣ, οῦ, ὁ, aſtacus, ex genere τῶν καρκίνων apud Ariſtot. anim. lib. 4. cap. 2.

ΑΣΤΑΝΔΗΣ, nuntius, apud Tarentinos, inquit Heſych. Suidas Perſicum eſſe vocabulum ait, vt & ſynonymum ἄγγαρος.

ΑΣΤΗΡ, έρος, ὁ, ſtella, Ilia. ε. ἀςέρ᾽ ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, pro ſydere quod canicula dicitur.
Ἀςερίζων, reperitur pro καταςερίζειν quod eſt vſitatius: in ſtellam vertere: vnde ἠςερισμένας, apud Plut.
Ἀςέρεος, ου, ὁ, ſtellans, ſydereus, Suid.
Ἀςέριος, ου, ὁ, ſtellans. Ἀςέριος λίθος, aſteria gemma: de qua vide Plin. lib. 37. cap. 9.
Ἀςέριον, phalangium apud Nicand. in Ther.
Ἀςερίας, ου, ὁ, ſtellaris, ἀςερίας ἐρῳδιὸς, auis de qua Ariſtot. an. lib. 9 ca. 1.
Ἀςερίσκος, ου, ὁ, ſtellula, aſteriſcus. Erat nota (vt refert Euſt. literę X. ſimilis, quatuor punctis diſtincta, ſingulis in ſingulis angulis, ſolebat addi locis inſignibus, quemadmodum contrà obelus τοῖς ἀθετουμένοις.
¶ Eſt & herbę nomen apud Theophr. lib. 4. cap. 13.
Ἀςερόεις, εντος, ὁ, ſtellatus, Suid.
*Ἀςερόθεν, ex ſtellis, ex aſtris. (guo, Aratus.
*Ἀςερόω, idem quod ἀςερίζω, conſtello, ſtellis diſtin-
Ἄςρον, ου, τὸ aſtrum, ſydus, ſignum ſeu ζώδιον multos habens ἀςέρας. Ponitur & pro ἀςὴρ, vt apud Lat. ſidus pro ſtella, Hom. Ariſtot. ¶ Peculiariter etiam appellatur ἄςρον, canis ſeu canicula, Xen.
Ἀςρικὸς ῦ ὁ, ſideralis.
Ἀςρῷος, ῦ, ὁ, ſidereus ἀςρῷα σώματα, Alex. Aphr.

Compoſita ex ἀςὴρ.

*Ἀνάςερος, obſcurus, Arat.
*Εὐάςερος, lucidus, fulgens, Arat.
Διάςερος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſtellis diſtinctus, ſtellatus, Luc.
Ἑξάςερον, Pleiades, à ſex ſtellis, licet ſeptem videantur, Euſt. ex Arato.
Κατάςερος, ſtellatus, Naz. Or. de cauda pauonis.
Καταςερίζω, ſtellis diſtinguo, Bud. apud Proclum. Exp. etiam in ſtellarum numerum refero.

Compoſita ex ἄςρον. 212

Ἄναςρος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ſtellatus, Dem. Item obſcurus.
Εὔαςρος, aſtris apertus, Theophr. (à κύων.
Κυνάςρον, canicula. Poteſt eſſe etiam diminutiuum

ΑΣΤΡΑΒΗ, ab Heſych. expon. lignea ſella ſeu ephippium ligneũ quod manu tenent ſeſſores, Euſt. etiam interpretatur ſellã & σαγμάριον, apud Athen. lib.3. Dicitur etiam de mulis aut aliis iumentis doſſuariis: vt apud Dem. in Mid.

Ἀστραβεύειν, mulionum proprium eſt qui iumenta agunt doſſuaria, Poll.

ΑΣΤΡΑΓΑΛΟΣ, ου, ὁ, idem quod σπόνδυλος ſeu σφόνδυλος, ſpondylus, vertebra, Iliad. ξ. ¶ Item, oſſiculum propè quadratum intra infimos tibiæ & ſuræ proceſſus comprehenſum, vt neque videri, neque tangi poſſit. Talum Latini appellant, Xen. Pro tormenti genere quæſtionibus peculiari accipiũt apud Diodor. ¶ Item, ἀστράγαλοι quidam luſorij ſunt, quos Latini itidem talos appellant, & taxillos, Plutarch. in Alcibiad. ἔπαιζεν ἀστραγάλοις ἐν τῷ στενωπῷ. ¶ Sunt & apud architectos ἀστράγαλοι quidam, à ſimilitudine τῶν περὶ τὰ σφυρά, & eorum quibus pueri ludunt. Vitr. lib. 3 ca. 3. ¶ Denique ἀστράγαλος dicitur frutex quidam paruus ramo & folio ciceris: Latini talum, glandulam & ficum terræ vocant. Vide Dioſc. lib. 4. cap. 62. & Plin. lib. 26. cap. 8. ¶ Adiectiuè etiam vſurpauit Theocr. Id. 10. πόδες ἀστράγαλοι.

Ἀστραγαλίτης, ου, ὁ, aſtragalo ſimilis aſtragalum ſimilitudine referens, fœm. gen. ἀστραγαλῖτις dicitur à quibuſdam ἡ ἶρις, quam aliqui ἰλλυρικὴν appellant. ex Gal. l. 1. τῶν κατὰ τόπους.

Ἀστραγάλιον, ου, τὸ, taxillus, paruus talus.

Ἀστραγαλίζω, talis ſeu taxillis ludo, Poll. l. 9.

Ἀστραγάλισις, luſus taxillorum, Ariſtot. Rhet. l. 2.

*Ἀστραγαλίσκος, aliud diminut. Pollux.

Ἀστραγαλωτὸς, οῦ, ὁ, talos implicitos habẽs: vt ἀστραγαλωτὴ μάστιξ, flagellum cui oſſicula eiuſmodi implicita ſunt ad duriores incutiendas plagas, Plut.

Ἀστρίαι ſiue ἀστρεῖς taxilli, Euſt. Scribit Etym. ἀστρεῖς ex ἀστράγαλος dictum eſſe vt λάστρεις ex λάστευρος, &c.

Ἀστριχος, idem quod ἀστράγαλος, Heſych.

Ἀστρίζειν, pro ἀστραγαλίζειν, Heſych. Euſt. Poll.

Compoſita.

Ἀναστράγαλος, talo ſeu talis carens.

Ἀναστραγαλίζειν, propriè eſſe videtur τὸ τοὺς ἀστραγάλους ἀναρρίπτειν, ſeu τὸ τοῖς ἀστραγάλοις ἀναρριφθεῖσι παίζειν. Ponitur pro ἀστραγαλίζειν, apud Athen. lib. 6.

Ἡμιαστράγαλον, ſemitalus.

*Συναστραγαλίζω, ſimul talis ludo, Max. Tyr.

ΑΣΤΡΑΠΤΩ, fulguro, ἀστράπτειν (inquit Euſtath.) videtur fieri παρὰ τὸ ἀστέρας ἰάπτειν, i. ἀστεροειδεῖς θέας πέμπειν, Ariſt. Rhet. 2. δεῖ εἰ ἤστραψε καὶ ἐβρόντησε. Item fulgeo, coruſco, mico, Xenoph. in Cyn. ἀστράπτουσαι τοῖς ὄμμασιν.

Ἀστραπὴ, ῆς, ἡ, fulgur, fulgetra, ſeu fulgetrum, Ariſtophan. ¶ Item metaphor. fulgor, ſplendor, vt ὅπλων ἀστραπή.

Ἀστραπαῖος, q. d. fulguralis: vt ἀστραπαῖα ὕδατα, Plut. in Symp. aquæ fulgurales, i. quæ cadunt quum fulgurat. Ἀστραπαῖος ἄνεμος. Ariſt. meteor. 2. (q. d. ventus fulguralis) ventus qui fulgura ciet. ἀστραπαῖος Ζεὺς, fulgurator Iupiter, apud Ariſtot. de mundo.

Ἀστεροπὴ, ἡ, poetis, idem quod ἀστραπή, fulgur: vnde ἀστεροπητὴς, Iupiter, fulgurator, Il. α.

Στεροπὴ, pro eodem, & στέροψ Soph. Item pro, fulgor, ſplendor: vt χαλκοῦ στεροπή, Homer. Sunt qui ἀστεροπὴ factum dicant ex στεροπὴ, non contra: στεροπὴ autem dici velint παρὰ τὸ στερεῖν ὀπωπῆς, ſiue παρὰ τὸ στερεῖν τοὺς ὦπας τοῦ ὁρᾶν.

Compoſita.

Ἀπαστράπτω, fulguro, coruſco, vel circũquaque fulguro. Neutrum. Interdum actiuum pro fulgorem eiaculor, Luc.

Decomp. Ἀνταπαστράπτω, ſiue ἀνταστράπτω, contrà fulguro, è contrario fulguro, Luc.

Διαστράπτω, fulguro, q. d. diffulguro.

Ἐναστράπτω, exp. interno ſplendore radio.

Ἐξαστράπτω, (q. d. effulguro) fulgur emitto.

Καταστράπτω, fulgore vel fulgetro illuſtro, Bud.

Κατήστραψε, impersonaliter poſitum pro, fulgurauit: affertur ex Plut. in Galba.

Περιαστράπτω, ſplendore circundo, illumino, illuſtro: vt Bud. interp. apud Greg. Ponitur etiam tanquam neutrum, act. cap. 22.

Προσαστράπτω, affulgeo, Naz.

Συναστράπτω, pariter coruſco, Naz.

*Φοινικοστερόπης, fulmine rubens, Pind. Olymp.

ΑΣΤΥ, ἄστεος, τὸ, vrbs, aſtu, Il. β. Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι. Et Thucyd. lib. 1. καθ᾽ ἕκαστον ἄστυ. Peculiare fecerunt Athenienſes vrbis ſuæ nomen per antonomaſiam, ſiue per exochen: ſicut πόλις peculiariter vocata eſt Alexandria. Eumolpus deducit παρὰ τὸ ἄνω ἵστασθαι, ὅτι μετέωροι γὰρ κεῖνται αἱ πόλεις, inquit ſchol. Apoll.

Ἀστὸς, οῦ, ὁ, ciuis. Fœm. ἀστή. Xen. Plut. ἀστοὶ & ἀσταὶ, peculiariter vocati ſunt ciues Athenienſes.

Ἀστικὸς, οῦ, ὁ, (& aliquando ἀστυκὸς) qui in vrbe habitat, cui opp. ἀγροικος, apud Luc. Item vrbanus, ſcitus, feſtiuus. Item prudens, circumſpectus.

Ἀστικῶς, feſtiuè & prudenter, apud Suid.

Ἀστιατικὸς, pro ἀστικὸς, aff. ex Soz. ἀστιατικὰς παρθένους.

Ἀστεῖος, ου, ὁ, idem quod ἀστικὸς, vrbanus Euſt. Heſych. Et metaph. feſtiuus, lepidus. Item comis, Iſocr. Xen. Item venuſtus, elegans, honeſtus, Act. Apoſt. 7.

Ἀστείως, vrbanè, feſtiuè, &c. Plut.

Ἀστειότης, ητος, ἡ, feſtiuitas, vrbanitas. Ἀστειοσύνη, idem.

Ἀστεΐζομαι, vrbanitate ſermonis vtor, facetus ſum, Plut.

Ἀστεϊσμὸς, οῦ, ὁ, vrbanitas, feſtiuitas.

Compoſita.

Ἐναστεΐζομαι, exp. inhabito, Heſych.

Προάστειον, ου, τὸ, ſuburbium, ſeu ſuburbanum. Reperitur & προάστιον, metri cauſa.

προαστιοστασιάζομος. Suid. ἀστεῖόν τι προσώπων.

ΑΣΦΑΛΤΟΣ, ου, ἡ, bitumen. Vide Dioſc. l. 1. cap. 100. & Plin. lib. 35. cap. 15. Alex. Aphrod. Probl. l. 2. dicitur ἄσφαλτον, neutr. gen. vſurpaſſe.

Ἀσφαλτίτης, ου, ὁ, cuius fœm. ἀσφαλτῖτις: vt ἀσφαλτῖτις λίμνη, lacus bitumen fundens, Suid.

Ἀσφάλτιον dicitur quoddam τρίφυλλον ſeu ὀξυτρίφυλλον quoniam eius foliorum, vbi adoleuerunt, ἀσφάλτου ὀσμὴ ἐστι teſte Dioſc. lib. 3. cap. 123.

Ἀσφαλτίζω, bitumini ſimilis ſum, Dioſc. lib. 1.

Ἀσφαλτόω, ῶ bitumine illino, Geneſ. cap. 7.

*Ἀσφαλτώδης, bituminoſus, bitumen ferens, Strabo lib. 11.

Ἀσφάλτωσις, bituminis illitus, q. d. bituminatio.

πισσάσφαλτος, (comp.) pix bitumine mixta, bituminis genus picem odore referẽs. Vide Plin. & Dioſc. Marcellus empiric. Latinis dici ſcribit rubricã Scythicã.

ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ, ου, ὁ, aſphodelus: planta ex genere τῶν βολβωδῶν. Vide Theophr. hiſt. pl. lib. 7. cap. 12. & Plin. lib. 21. cap. 17. & Dioſc. l. 2. cap. 199. ¶ At ἀσφοδελὸς oxyton. prati epithetum eſt apud Homer. vt Ody. λ. & ω. κατ᾽ ἀσφοδελὸν λειμῶνα. videlicet vbi aſphodeli proueniunt.

*Ἀσφοδέλινος, ex aſphodelo, Luc. ver. hiſt. lib. 2.

Ἀσφοδελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aſphodelo ſimilis, ſeu qui de aſphodeli genere eſt.

ΑΣΧΑΛΛΩ, mœreo, doleo, triſtitia affectus ſum. Item,

Itẽ indignor,ægrè fero:vt ἀχαλλειν ἐπὶ τῷ διδόναι δίκlw,Dem.Ab ἄχω deducunt Etym.& Euſt. Αχαλάω, ῶ,idem ſignif. ſed eſt magis poet.Il.β.

Συναχάλλω,(comp.)condoleo. συναχαλάω,ῶ,idem Æſch. σοῖσιν ὃ συναχαλᾷ Μόχθοις.

ΑΤΑΛΟΣ, ἦ, ὁ, tener,iuuenilis,apud Heſiod. παῖδ᾽ ἀταλὰ φρονέοντα, exp.puerum puerilia ſapientem.Sic & Il.σ,v.567.

Ατάλλω,(vel ἀτιάλλω) delicatè nutrio,tanquam tenellum puerum,magna cura educo,Sophocl. νέαν ψυχlw ἀτάλλων Exp.& adoleſco,creſco apud Heſyc.in Erg. Eſt etiam σκιρτᾶν,Il.ν ἄταλλε ᾗ κήτε᾽ ὑπ᾽ αὐτῷ,vbi exp. luſitabant. Απτάλλω,idem:vt Od.ο.& ξ. Ατάλματα, pueriles luſus,ſaltus pueriles,Heſych.

ΑΤΑΡ,pro coniunctione ᾗ vult ſumi Euſt. Ili.χ. Εκτορ ἀτάρπε ἔφης,&c. Item pro,ſed,verùm,cæterum,

214 Plat.vide Bud.

Αὐτὰρ,pro eodem:vide ſuo loco.

ΑΤΑΡΜΥΚΤΟΝ, Etymologus propriè eſſe dicit τὸ μὴ μύον ἀτενὲς· παρὰ τὸ ἄτερ καὶ τὸ μύειν,vt apud Eupholionem, ἀτάρμυκτον ζέπον ὄμμα,vel ἢ ἄφοβον,παρὰ τὸ ταρμύσσειν,τὸ φοβεῖν. Idem quod ἀταρβὲς ſeu ἀτάρβητον,intrepidum, imperterritum,impauidum,vt ſchol. quoque Nicandri expon.in hoc Alexiph.loco ὀξὺ μέλος βρύωσιν ἀταρμύκτῳ φρένας οἴςρῳ. Significat etiam ἢ θρασὺ,vt Etym addit.

ΑΤΑΣΘΑΛΟΣ, ἦ, ὁ καὶ ἡ, damnorum magnorum autor,pernicioſus,improbus,ſceleſtus. Item vecors, ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας,Ody θ. παρὰ τὸ ἀτῶ,τὸ βλάπτω,vel παρὰ τὸ τῆς ἄτης θάλλειν,id eſt, πονηρὸς,inquit Etym.

Ατασθαλία, ἡ, improbitas damna inferens, ſeu damna inferre gaudens. Item proteruia,petulantia. Expo.& temeritas,item vecordia,Hom.Heſiod.

Ατασθάλλω,improbè ago,proteruè me gero,Od.σ.

Ατασθαλέω,idem Greg.

ΑΤΑΩ,ῶ,F.ήσω,lædo, noceo,noxam ſeu damnum infero. Dicitur & ἀτέω pro eodem,vt Ilia.υ. Αἰνεία τίς σ᾽ ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει,&c.

Ατάομαι,ῶμαι,lædor,damno afficior,Soph.

Ατω,& per pleonaſmum τοῦ α, ἀάτω, idem quod ἀτάω, Od.Α σέ με δαίμονος αἶσα κακή.

Αάσκω, idem quod ἀάτω, aor.1.ἄασα, med.ἀασάμlw. paſſ.ἀάσθlw, Ionico & poëtico more,ſine augmento, ſæpe apud Hom.

Ατη ἡ noxa,damnum,clades,Iliad.β.Item dea quædam damna & infortunia hominibus immittens,cuius deſcriptio eſt,Il.ι.

* Ανάτα idem quod ἄτη,Pind.Pyth.2.

Ατηρὸς ἦ,ὁ, noxius, damnoſus. Et pleonaſmo ſyllabæ ταρ, ἀταρτηρὸς,pro eodem:vt apud Heſiod. ἀταρτηρᾶο γενέθλης. Et ἀταρτηροῖς ἔπεσι,Il.α. Aff.& ἀταρτᾶται pro,nocet,fatigat,Heſych.

Compoſita.

Ααπτος, ἦ, ὁ καὶ ἡ, innocuus,innoxius, ab α priuat.& ἄτη, vel contrà,valdè noxius,ab α intenſiuo.

Αάατος,innoxius: vel non innocuus,noxius,vel valde noxius. Nam ab ἄτη(inquit Euſt.)per priuationem fit ἄατος, innoxius: & per ſecundam priuationem ἀάατος, non innoxius,ſed noxius: vel multum noxius,ab ἄατος,i.noxius, & per epitaſin ἀάατος,Il.ξ. ἀάατον ςυγὸς ὕδωρ. Et Od.χ ἄεθλος ἀάατος.

Αγατάομαι,damno afficior,lædor,Heſych.

Ακήρατος,immortalis,incorruptus,Euſtat.vult eſſe dictum à κὴρ & ἄτη.

Ακηράσιος,pro eodem,idem deducit à κὴρ & ἄση:vide & in comp.à κήρ.

Ανατος,aff.pro ἄατος, innoxius, damnoſus,ex Soph.in Oed.col.

Ανατεὶ fine damno,impunè. Scribitur & ἀνατὶ,id eſt, ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης,apud Soph.& Plat.

Εξάτης,indemnis(quaſi ἔξω ἄτης)qui incolumis euaſit, qui defunctus eſt malo. Plato in Phædr. ἐξάτlw ἐποίησε ἢ αὐτlw ἔχοντα. Item ſanus apud Hipp.teſte Gal.Item mente motus & furens apud Etymol.

ΑΤΕ, quippe, vtpote, nimirum, vel quando, quia,vt apud Plat in Tim. ἅτε ἐκ ἀπολεῖπον ἑαυτὸ, quia nunquam deſeritur à ſe. Poſſit etiam exponi, quippe quod, vtpote quod. Aliquando exponitur tanquam, vt ἅτε μανικός.

ΑΤΕΜΒΩ,contriſto, triſtitia afficio,Odyſ.β. Εξ ἕ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ ςήθεσσιν Αχαιῶν. Item priuo. Vult Euſt. eſſe dictum, quaſi εἰς ἄτlw ἐμβιβάζειν,ſicut ἀτέμβεσθαι quaſi εἰς ἄτlw ἐμβαίνειν.

Ατέμβομαι pro ὀδύνωμαι. Et pro σέρομαι,Hom.

ΑΤΕΡ,ſine, abſque,citra, Od.μ. ἄτερ κτεμάτοιο τέλεσσαι. Interdum poſtponitur ſuo genitiuo,Apoll.

Ατερθε,ſiue ἄτερθεν,idem quod ἄτερ,abſque,ſine,Soph. in Aiace, ἄτερθε τοῦδε,præter hunc. Interdum ſignif. ſeorſum ab.

Απάτερθε & ἀπάτερθεν,(comp.)ſeorſum ab,Il.ε.

ΑΤΜΕΝΟΣ,ἦ,ὁ, & Ατμlw, ἔνος,ὁ, famulus,ſeruus. Illud apud Heſych.& Euſt.legitur,hoc apud Etym. & Suid. Etym. ſcribit dici ἀτμlw per ſyncopen pro ἀτιμlw, à τιμή: quoniam οἱ δοῦλοι ſunt ἀτίμητοι & inhonorati.

Ατμενία,ἡ, ſeruitus:interdum etiam infortunium,calamitas.Aff.etiam pro,adminiſtratio,ex Epigr. 215

Ατμένιος,ſchol.Nic.exp. πολυδούλευτος,μετὰ κακοπαθείας γενόμενος,Epithetum eſt olei apud Nic.

Ατμεύω,exp. δουλεύω,per ſyncopen pro ἀτμενεύω,Etym.

ΑΤΜΟΣ, οῦ, ὁ, flatus,halitus, vapor,fumus,Plutarc. Dioſc.Factum eſt ab ἄω,flo.

Ατμὴ ἡ,& Ατμὶς,ίδος,ἡ,idem quod ἀτμός,Heſych.

Ατμώδης εος,ὁ καὶ ἡ, vapores emittens,vaporiferus.

Ατμίζω,F.ίσω,vaporo,exhalo,Heſych.

Ατμισμὸς οῦ,ὁ,vaporatio.

Ατμισις,εως ἡ,idem.

Ατμιάω,ῶ,vaporo,vapores emitto,Hippocr.

Ατμιδώδης,vaporoſus,Ariſt. meteorol.

Compoſita.

Απατμίζω,exhalo vaporem emitto in vaporis modum. Capitur & paſſiuè ſeu neutraliter, pro euaporari ſeu expirare,apud Ariſtot.teſte Bud.

* Διατμίζω,in vaporem conuerto,Laert.in Anaxagora.

Εξατμίζω, exp.vulgò,exſorbeo. Eſt tamen potius,vaporem elicio. Bud. exponit, exhalationem ſubduco, ex Ariſtot.Probl.I.

Εξατμίζεσθαι, euaporari, exuctius reddi, areſcere,q.d. ἐξικμάζεσθαι,expirare idem quod ἀναθυμιᾶσθαι,Ariſtot.

Decomp. Συνεξατμίζω, mecum exhalando aufero: vt Bud.ex Ariſtot in meteorol.

* Συνατμίζω,ſimul euaporo,Diog.Laert.

Υπατμίζω,vaporem ſubduco.

Υπατμισμὸς,ſuffitus vaporem eliciendo factus,Dioſ.

ΑΤΡΑΚΤΟΣ, ἦ,ὁ,vel ἡ, fuſus,Plut.Ariſtot.¶ Metaphoricè à fuſi aut colus ſimilitudine ἄτρακτος dicitur iaculum ſeu ſagitta, Soph. ¶ Item mali nautici pars quædam,nimirum quæ ſupra antennam eſt.

Ατρακτυλὶς, ίδος ἡ, dicitur ſpina quædam cnico ſimilis, quoniam antiquæ mulieres fuſis inde aut colos fa-

bricabantur, qua de re vide Theophr. & Dioſcor.& Theocr.ſchol.ac Plinium, Theocr.metri cauſa dicit ἀτρακτυλλίδες, gemino λ. Idyll.4. quomodo & apud Dioſc.ſcriptum eſt.

ΑΤΡΑΦΑΞΙΣ, ſeu ἀτράφαξυς, atriplex,oleris genus,de quo vide Dioſc.l.2.c.145. Legitur & ἀδράφαξις & ἀνδράφαξις,apud Theoph.& Hipp.
Ψευδατράφαξις,ementita atriplex,Ariſtoph.

ΑΤΡΕΚΗΣ,έος,ὁ καὶ ἡ,verus,certus,Euſtathius,ἀτρεκὲς αἷμα exponit τὸ ἀληθὲς καὶ μὴ ψεῦδον τῆς ὄψιν, Il.β. Interdum ἀτρεκὲς aduerbialiter ponitur pro ἀτρεκῶς. Sic apud Theocr.εἰδέναι ἀτρεκές. Ατρέω(timeo)quaſi ἀτρεής,& per pleonaſmum literæ κ,ἀτρεκής,quoniam qui vera loquuntur, non verentur reprehenſionem, ſicut ij qui mentiuntur.
Ατρεκέως verè,certò,Hom.Herodot. Pro eodem dicitur & ἀτρεκῶς.
Ατρέκεια,ἡ,veritas,Herodot.Nonn.Epigr.

Compoſita.

Νητρεκής,idem quod ἀτρεκής. Νητρεκῶς,verè, certò,Lycophr.
Πανατρεκής,omnino verus,certiſſimus,in Epigr.
Πανατρεκῶς,& πανατρεκέως,veriſſimè certiſſimè.

ΑΤΤΑ, Atticum eſt pro ἅσσα, quod quidam ex ἃ & σὰ Megarium lingua ſignificante ἅ τινα compoſitum prodidêre:vtitur Hom. Il.α φράζεαι ἅσσ' ἐθέληϑα. Ἅσσα verò vel ἄττα,ſignificat τινα aliqua,quædam, Od.τ Εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἅσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο. vbi tamen ſuperuacuum eſt: ſiquidem ὁπποῖα ἅσσα, nihil aliud ſignificat quàm qualia, Demoſt.quoque & alij qui lingua Attica ſcripſere,vſurpant. ¶Ἄττα eſt etiam vocabulum quo iuniores compellant ſenes,quaſi pater:vt Achilles,Il.ι.Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ.

ΑΤΤΑΛΙΣ,ſiue Ἀτταγᾶς,auis eſt picto dorſo. Vnde ſeruos ſtigmaticos ſeu Threiciis notis compunctos,Ariſtoph in auibus per iocum ἀτταγᾶς nominat. De hac naui vide apud Athen. l.9. Legitur & ἀτταγὴν,apud Ariſtot.hiſt.an.l.9.c.26.

216 ΑΤΤΑΡΑΓΟΙ, οἱ, puſulę ſeu minuta fragmenta quæ pani nimium cocto deraduntur aut ſponte decidunt Vide Poll.l 7.c.5.

ΑΤΤΑΤΑΙ, interiectio eſt,quæ idem valere dicitur quod atat apud Latinos,& βαβαὶ ſeu φεῦ apud Grecos, ἰατταταιὰξ autem, flentis interiectio ſeu exclamatio eſt.

ΑΤΤΕΛΑΒΟΣ,ſiue ἀττέλεβος, ſpecies paruarum locuſtarum. Vide Hieronym. comment.in Nahum proph.cap.3. Videtur ita dici παρὰ τὸ ἄττειν,i.à ſubſiliendo.

ΑΤΤΩ,proſilio,ſubſilio,ſubſulto,Demoſt.

Compoſita.

Διάττω,proſilio,deſilio huc & illuc,emico,Ariſtot.
Διάττομαι,proſilio, & quaſi raptim elidor,Plat.
Εἰσάττω,exp inſilio.
Ἐξάττω,exilio,ſubſilio.
*Decomp.*Διεξάττω, proſilio,raptim emico,Ariſtot.

ΑΤΥΖΩ, F. ύξω, terreo, ſtupore percello, attono, Theocr Idyll.4. Αἰπολικὸν τὸ θάημα· τέρας γέ τυ θυμὸν ἀτύξαι, animum tibi percellat & obſtupefaciat.
Ατύζομαι, terreor, metu percellor: vel etiam metuo, horreo,Hom.Apoll.Argon.l.2.
Ατυζηλὸς,οῦ,ὁ,terribilis,terrificus,Apoll.Rhod.

ΑΥ,rurſum. Item retro,retrorſum, apud poetas:vnde αὖ ἐρύγ̓ν apud Homer. quod & coniunctim αὐερύειν ſcribitur.Interdum αὖθις αὖ ponuntur ἐκ παραλλήλου, Dem.καὶ ἀπεστείλατ' αὖθις αὐτοὺς πρέσβεις. ¶Ponitur etiam *pro*,viceuerſa:& *pro*,contra,Dem. ¶Item,viciſſim Ariſtid. ¶Αὖ αὖ fictitiæ voculæ ad imitationem latratus canum, ex Ariſtophane,in Veſpis.
Αὖτε,pro αὖ,rurſus, Homer.Apoll.Arg.2. ¶Item *pro*, poſthac, poni cenſet H.Steph.Iliad.ι. Item,pro δὲ, Iliad.γ.
Αὖθις,rurſus,iterum,αὖ Item αὖθι, & αὖτις pro αὖθις apud Homerum frequentiſſimum eſt. Interdum cum πάλιν ponitur. ¶Item, in poſterum, poſthac, poſtea,Od.ξ. Sic ὁ αὖθις χρόνος,poſterum tempus,ſequens tempus apud Philonem. Item οἱ αὖθις poſteri,ex Iſocr Item retro,vt tradit Euſt.Il.γ.¶Item pro αὐτόθι:vide in αὐτός.

Compoſita ex αὖθις.

Εἰσαῦθις,(vt αὖθις)in poſterum,poſthac,Plat.
Ἐξαῦτις pro αὖτις,ſiue αὖθις,rurſus,denuo,Il.γ.

ΑΥΓΗ ῆς,ἡ,ſplendor,lux.Iliad.χ.At αὐγὴν πυρὸς,Euſt. alibi exponit locum qui ab igni ardente illuſtratur: vt Od ζ. ἡδ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ. ¶Αὐγὴ ἡλίου accipitur etiam pro die, vt apud Nicand.in Ther. ¶Item αὐγαὶ,oculi, vt exp.apud Nic.in Alex.poſſit ab αὔω deduci quod affertur pro ſplendeo.
Αὐγήεις εντος, ὁ, ſplendidus:accipitur etiam pro eo qui oculorum acie valet,Nic in Ther. 217
Αὐγάζω,F άσω,illuſtro,Nazian.¶Item,video,aſpicio, Soph.¶Neutraliter etiam reperitur *pro*,ſplendeo,illuceſco,2.Cor 4.
Αὐγάζομαι,illuſtror.Item video,contemplor,Hom.
Αὔγασμα,τὸ,& αὐγασμὸς,οῦ,ὁ,ſplendor.

Compoſita.

*Ἀναύγητος,obſcurus, luce carens,Æſch.in Prom.
Ανταυγὴς,έος, ὁ καὶ ἡ, ſplendoris reflexionem habens.
Ανταυγέω ῶ, lucem reflecto vel ſplendorem.
Ανταύγεια ἡ,lucis ſeu ſplendoris reflexio, Plut.
Απαυγὴ ἡ ſplendor lucis,effulgentia,fulgetra, Bud.
Απαυγάζω, ſplendorem relido vt corpus ſplendidum, vel lucem edo.
Απαύγασμα,effulgentia,relucentia,Greg.
*Απαυγασμὸς, relucentia, ἀπαύγασμα, Plut.in lib de facie in orbe Lunæ.
Απαύγεος,ου,ὁ καὶ ἡ fulgidus,lucidus,apud Heſych.
*Decomp.*Συναπαυγάζομαι,vnà effulgeo,Baſil.
Διαυγὴς,pellucidus, limpidus,in Epigr.
Διαύγεια perlucens ſplendor. Διαυγία pro eodem.
Διαυγάζω,illuſtro,illumino. Item diffulgeo,transpareo,Plut.Item diluceo,diluceſco,Polyb.
Διαυγασμὸς οῦ,ὁ,transſlucens ſplendor,Plut.
Επαυγάζω, luminis radiis illuſtro & ſplendorem affero,idem quod αὐγάζω.In voce paſſ aliquando ſignif. ſplendeſco:aliquando ſplendeo.
Επαύγασμα ſplendor.
Εσαυγάζω,inſpicio, affertur ex Epigr.
Καταυγάζω,inſpicio,illuſtro,Nonn.Et neutraliter *pro*, luceo,reſplendeo.
Καταυγάζομαι,illuminor,illuſtror,Greg. Item video,ſpecto,Epigramm. Ζῶα κατηυγασάμην,Iouem ſpectaui.
Καταυγασμὸς,illuſtratio,illuminatio.
Κυαναυγὴς,cæruleum ſplendens,Eurip.
Λιπαυγὴς,lumine defectus,obſcurus,Orph.
Λυκαυγὴς crepuſculum matutinum,Bud ex Luc.
*Μαλακαύγητος, epithetum ſomnij apud Laertium in Ariſt.

Μαραυγεῖν

Μαρμαυγεῖν,exp.perſtringi lumina,Plut.
Μελαναυγὴς,atrum ſplendens,ater,Eurip.
Πανααυγὴς,omni ex parte ſplendidus.
Παραυγάζω,repræſento,ſeu imaginem repræſento.
* περιαυγὴ lux circumquaque lucens,Plut.
περιαυγὴς,circumquaque ſplendens,perlucidus,Plut.
περίαυγος,ου,ὁ καὶ ἡ,vndiquaque ſplendidus,Ariſtot.
περιαυγάζω, circumquaque illumino, colluſtro, Heſiod.
Πυραυγὴς,qui ignei fulgoris eſt,igne rutilans.
Σκιαυγέω, ῶ, cæcutio more eorum qui ex vmbra prodeuntes ad lucis aſpectum caligant,Gal.
* Συναυγασμὸς,collucentia,colluſtratio,Plut.
Συναυγία corradiantia,Bud.apud Plut.
Τηλαυγὴς,eminus ſplendens.
Τηλαυγῶς,ſplendorem ſuum largè ſpargendo,Heſ.
Τηλαυγέω,ῶ,longè ſplendorem ſpargo,eminus ſplendeo.
Τηλαύγημα & τηλαύγησις, ſplendor eminus apparens.
Ὕπαυγος qui eſt ſub luce.
Ὑπαυγάζω,q.d.ſubſplendeſco
* Ὑπεραυγὴς,valde ſplendens,Luc.var.hiſt.lib.1.
Φραυγὴς,& φερεαυγὴς,lucifer.Item lucidus.Ex Epigr.
Φωταυγὴς ſplendidus.
Φωταυγία ſplendor,Suid.
Χρυσαυγὴς auri in modum ſplendens.
Χρυσαυγέω,ῶ, auri in modum ſplendeo, auro ſplendeo & niteo, Epigr.
Χλοαυγὴς, virore nitens, vel virentium ſplendorem referens.Ex Luc.

ΑΥΔΗ,ῆς,ἡ,vox,oratio,ſermo,Il.α.Quidam deducunt ab αὔω,ſignificante φωνῶ.
Αὐδήεις,εντος,ὁ,voce præditus,vocalis,Il.τ.
Αὐδάω,ῶ,F.ήσω,vocem edo,loquor. Interdum abſolutè,vt Il.α. Interdum cum accuſ.vt Il σ. Aff.& *pro*,alloquor,ex Od ε.
Αὐδάομαι,ῶμαι,pro eodem,apud Soph.

Compoſita.

Αναυδὸς,ου,ὁ καὶ ἡ,voce carens,mutus,Od.ε.Et ἄναυδον ἔργον apud Soph.in Aiace,exp.nefandum factum.
Αναύδως,mutè,tacitè,Hippocr.
Αναυδία ἡ,loqui non poſſe,Gal.
Αναυδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, ineffabilis aut non fandus,nefandus:item actiuè *pro*,non loquens,mutus.
Αναύδητος,ου ὁ καὶ ἡ non dicendus,Soph.in Aiace. Item pro ἄναυδος,Nic.in Alexiph
Ανταυδάω,viciſſim loquor,reſpondeo.
Απαυδάω,ῶ, veto, interdico, prohibeo: vt apud Ariſtoph.ἀπαυδῶ μὴ διδόναι A quibuſdam exp iubeo:
218 contraria prorſus ſignificatione. Item deficio Apud Lucian.ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπαυδηκὼς,triduana fame confectus: vel qui deficit præ fame. ¶ Item loquendi facultate deficior. apud Hippocr. vt vult Herot.
Decomp. Προαπαυδάω, ῶ, prius deficio vel defatigor.Eſt autem apud ſolos poetas,& quidem tragicos præſertim viſitatum.
Ενaυδος,voce præditus,vocalis,Heſyc.Pro quo & αὐαυδὴς Exp.& ἔμπνυς,ſpirans.
Εξαυδάω,ῶ,eloquor:Il.α.Ἐξαύδα,μὴ κεῦθε νόῳ.
Επαυδῆσαι,inſuper dicere.Alij exp.alloqui.
Καταύδησις exp. vociferatio.
Μεταυδάω, q.d. interloquor, cum dat. item alloquor. cum accuſat.Od.γ.& Apoll.
Παραυδάω,ῶ,alloquendo conſolor,Od.ο.
Προσαυδάω,ῶ,alloquor,compello Od.ξ.
Decomp. Απροσαύδητος, non compellatus. Item inſalutatus.Exp.& colloquii expers.
Συναυδάω,ῶ, (q.d. ſimul loquor) conſentio, aſſentior. Item pro confiteor apud Soph.

ΑΥΘΕΝΘΗΣ,ου,ὁ, idem quod αὐθέντης (ex quo & factum eſt) qui ſua manu perimit,qui ſua ipſius manu cædem infert. Apollon.Arg.2. αὐθέντας Ἀμύκοιο, percuſſores Amyci. Etymologus eſt ὁ φονεὺς ὁ ἑαυτὸν κτείνων, ſeu ὁ ἑαυτὸν βάλλων τοῖς ἔντεσι, i. τοῖς βέλεσι. Dicitur adiectiuè & φόνος αὐθέντης de cæde quę propria manu fit,Æſchyl. ¶ Apud recentiores ſignificat dominũ, qui pro arbitrio & autoritate ſua quiduis agendi poteſtatem habet.Exp.etiam autor.
Αὐθεντία,ἡ,poteſtas,autoritas,Baſil.Syneſ.
Αὐθεντικὸς,authenticus.Apud Iuriſconſultos authentica inſtrumenta & ſcripta dicuntur quæ certam & iuſtam habent autoritatem.
Αὐθεντικῶς,cum autoritate.Cic.ad Att.l.9.ep.18.
Αὐθεντέω,ῶ, autoritatem meam accommodo,ſeu autoritate mea probo aut autorem me præbeo,Baſil. Apud Paulum 1.Tim.cap.2.vxor vetatur αὐθεντεῖν ἀνδρὸς,autoritatem ſibi in virum vſurpare.
Εναυθεντέω ῶ,(*comp.*) autoritatem obtineo inter,autoritate valeo in,vel apud,Greg.

ΑΥΛΑΞ,ακος,ἡ,ſulcus,Heſiod.Philo. Pro quo Doricè dicitur & ὦλαξ,ακος ἡ,& ἄλοξ,οκος,ἡ, ſeu per metatheſin ὦλξ.
Αὐλακίζω & ἀλοκίζω,F.ίσω,ſulco,apud Ariſtoph.

Compoſita.

Διαυλακίζω,q.d.perſulco,peraro.
Καταυλακίζω,& καταλοκίζω,ſulco,Eurip.
Ολιγαύλαξ paucos ſulcos habens, & (per conſequens) paucos agros,Suid.
Ομοαύλαξ, qui eodem ſulco comprehenditur. vicinus, & per ſyncopen ὁμῶλαξ, ακος,ὁ καὶ ἡ, idem. Apoll 2.
Ὑδραύλαξ,ſulcus aquarius,Bud.

ΑΥΛΗ,ἡ, aula,atrium.Athenæus lib 5.tradit αὐλὴν,ab ἄω, appellari locum apertum & vacuum ante ipſas ædes expoſitum, qui à ventis perfletur: vnde & de ſubdialibus locis vſurpatur apud Hom. Sic Philo de vita Moſ.l.3. τὸ ὕπαιθρον appellatum dicit αὐλήν. ¶ Quoniam autem in eiuſmodi locis ſubdialibus ſtabulari ſolent animalia,ideo ponitur αὐλὴ pro ſtabulo,Il δ. ¶ Item aula, domus regia, domus principis: ſic dicta quòd ante eiuſmodi domos eſſent ampla loca ſubdialia: vel quòd ſatellites ibi ſolerent προαυλίζεσθαι vt ſcribit Athen.
Αὔλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt αὔλειος θύρα apud Plat. in ſymp. 219
exp. ianua veſtibularis & atrienſis. Dicitur & ἡ αὔλειος ſub.θύρα:vt apud Plut in Pompeio.
Αὐλικὸς,οῦ,ὁ,aulicus,qui eſt ex principis aula,Plut.
Αὐλαία ἡ,auleum.item tentorium,Plut.
Αὔλιον ου τὸ,ſtabulum. Item domicilium,propriè quod eſt ruri.Apoll Arg.1 σταθμούς τε καὶ αὔλια.
Αὖλις ιδος ἡ domicilium,locus vbi pernoctatur. Item tentorium,caſtra,Il ι.
Αὔλιος ἀστὴρ qui ad αὖλιν ducit animalia. veſper. Euſt.
Αὐλείτης ου ὁ,villicus.
Αὐλίζομαι,ſtabulor, pernocto, Hom Thuc.Xen.à Bud. exp & ſtationem habeo,item excubo.
Αὐλισμὸς,pernoctatio,Heſych.

Compoſita.

Αγραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, in agro ſiue in agris ſtabulans, aut pernoctans Hom Heſ.
Αγραυλὴς,έος ὁ καὶ ἡ,idem quod ἄγραυλος,Nic.
Αγραυλία ας ὁ ſtabulatio aut pernoctatio in agro.
Αγραυλέω,ῶ F.ήσω,P.ηκα, ſtabulor in agro,pernocto in agro,apud Lucam Euang.cap.2
Απαυλίζομαι, ſeorſum ſtabulor,ſeorſum ſtationem habeo.Item ſeorſum pernocto.
Απαυλόσυνος,ſeorſum ſtabulans,Ant.Epigr.

Απαυλιϛηρία χλαῖνς, apud Poll. quam ſponſa mittit ad ſponſum eo die qui ἀπαύλια dicitur.

Απαύλια, τὰ, dies quo ſponſus apud ſocerum ſeorſum a ſponſa pernoctat. item dona quæ ſponſæ dantur, teſte Polluce. Acron dicit fuiſſe diem quo nupta ad parentes redire ſolebat.

Βοαύλιον, ου τὸ, boum ſtabulum, bubile, Poll.

Εναυλος, ου ὁ, ſtabulum & ſpelunca, Heſiod. Item domicilium, Heſiod. Item ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Vide Euſt. Vide & in comp. ex αὐλός.

Εναυλίζομαι, ſtationem habeo, caſtra metor, inhabito, Thuc.

Εναύλισμα domicilium, Suid. Εναυλιστήριον ἄντρον, ſtabulare antrum.

Επαυλος, ου ὁ, ſtabulum. item caſa, Il. ψ.

Επαυλις εως ἡ, villa, caſa, Plut.

Επαύλιον, villa, Plut.

Επαυλίζομαι, vt ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, caſtra ad vrbem pono, Plut. in Sylla. Dicitur & ſponſa ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, i. pernoctare apud maritum.

Επαύλια, τὰ, quidam volunt idem eſſe quod ἀπαύλια. Vide Heſych. Suid. Poll. Bud.

Θύραυλος, ου ὁ καὶ ἡ, ante fores iacens, ſeu excubans. Item foris pernoctans, Heſych.

Θυραυλία, ante fores pernoctatio: ſeu ante fores pernoctare, aut iacere, Lucian.

Θυραυλικός, adiect. vt θυραυλικὸν ἔργον, quod foris fit, ſeu ſub dio, Bud. ex Philoſtr. epi. ſt.

Θυραυλέω ῶ, ad fores ſeu ante fores pernocto, aut iaceo. Item foris ago, extra domum verſor: Xen. τῇ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν. Budæus exponit etiam, in caſtris & ſtatiuis permanere, vrbem non ingredi, nec ſub tecto eſſe, apud Ariſtot. & Plut.

Καταυλίζομαι, ſtationem habeo, caſtra metor, Plut.

Μαυλίας vocabant τὰς μαχαίρας, quaſi ὁμαυλίας, διὰ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι, inquit Thuc. ſchol. Nicander verò μαυλίδας appellat, à nomine μαυλίς. Rurſum μαυλίς, Heſychio eſt quę mercede aliquid facit. Vnde μαυλίζειν, mercede proſtituere. Μαυλιστής, Suid. qui mercede alterius corpus proſtituit, vt leno.

Μέσαυλος ου, ὁ, vel Μέσαυλον, ου, τὸ, locus in medio ſtabulo, ſeu in media caula, aut etiam caſa, Bud. Alij propriè volunt eſſe ianuam quę ſit inter duas αὐλάς, ſed pro tota caſa ſeu tugurio accipi. Apud Euripidem legitur & adiectiuè θύρας μεσαύλους.

Μέταυλον, etiam dixerunt Attici pro μέσαυλον.

Μεταύλιον in eadem ſignificatione apud Suidam. Item μεταύλιον vocatur χωρίον τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλώμενον, inquit Euſtath.

* Μέταυλος. Plut. ſymp. 7.

Μόναυλος, qui ſolus ſtabulatur aut habitat.

Μοναυλία, vita ſolitaria, i. cœlibatus, Plat.

Ορείαυλος, in montibus ſtabulans, monticola, Opp.

Ορέσαυλος, idem Nonn.

Παραυλίζομαι, iuxta cubo vel excubo, Athen. lib. 5.

Πρόαυλον, ſeu προαύλιον, ου, τὸ, aulæ veſtibulum, Poll. Suidas. Item προαύλια, plur. num. dies qui nuptias anteit ſicut ἐπαύλια dies qui eas ſequitur.

220 Προσαυλίζω, in aula ſto.

Προσαύλειος, ad aulas pertinens.

Συναυλία, cohabitatio. Item contubernium coniugale, coniugium, Ariſtot. & Greg.

Συναυλίζομαι, vnà commoror, contubernalis ſum. Item congregor, conuenio. Propriè conuenio ad idem habitaculum, Luc. Xen. Vſus eſt & voce actiua idem Xen. Hell. I. συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ.

Υπαυλος, qui in aula eſt. apud Soph. in Aiace exp. qui eſt in tentorio.

Χώραυλος, qui in agro vel regione verſatur, Suid.

ΑΥΛΟΣ, οῦ, ὁ, tibia. Athen. lib. 8. αὐλῶν βόμβος. Deducitur vel ab ἄω, (i. flo) vel ab αὔω, i. clamo. ¶ Item αὐλὸς, quicquid eſt anguſtum & in rectitudinem productum. Od. χ αὐλὸς αἵματος, pro ſanguine quem ex aliqua corporis parte velut eiaculamur. apud Hom. Od. τ Bud. exp. annulus fibulæ.

Αὐλικός, οῦ, ὁ, fiſtularis, tibialis. Et αὐλικοὶ, tibicines, Suid.

Αὐλίσκος, ου, ὁ, parua tibia aut fiſtula. Dicitur generaliter de quauis fiſtula & tubulo. Αὐλισκοὶ, οἱ, inaures, Heſych.

Αὐλέω, ῶ, tibia cano. Plut. in Galba, αὐλεῖν αὐλῷ.

Αὐλέομαι, οῦμαι, tibia canentem audio, tibiæ cantum audio, mihi canitur tibia, Xen.

Αὔλημα, τὸ, carmen ad tibiarum ſonum, Poll.

Αὔλησις, ipſa tibiæ inflandæ actio.

Αὐλητὴρ ῆρος, ὁ, tibicen. Αὐλητήρια, theca tibiarum, Heſych.

Αὐλητρὶς ίδος ἡ, tibicina, quę tibia canit. Αὐλητρίδιον, q. d. tibicinula. Αὐλητής, οῦ, ὁ, tibicen, Dem.

Αὐλητικός, ad tibicinem pertinens. Αὐλητική, (ſub. τέχνη) ars tibia canendi. Item αὐλητικός, tibiarum inflandarum peritus.

Αὐλητικῶς, more tibicinum, more eorum qui tibias inflare norunt, apud Athen. lib. 15.

Αὐλὼν, ῶνος, ὁ, apud poetas ἡ, paronymum eſt τοῦ αὐλοῦ, ſignificans παραμήκη τόπον, vt Euſtathius tradit. Sic ποντίους αὐλῶνας ſchol. Sophoclis, in Trach. eſſe dicit mare longum & arctum: ſeu tractus maris longos & anguſtos, vt freta ſunt: exponens tamen etiam loca maritima anguſta, vt ſunt iſthmi. Heſychius Æſchylum dicit αὐλῶνα vocaſſe foſſam: vt Euſtath. quoque. Sunt enim quoque oblongæ, anguſtæ, cauę in modum τῶν αὐλῶν. Dicuntur αὐλῶνες etiam valles ſeu conualles. referunt enim & ipſę ſua figura αὐλὸν, vtpote quæ ſint arctiores cæteris campis & oblongiores. Theophraſt. hiſt. plantarum lib. 9. cap. 7. Plut. in Fab. & Strab. lib. 5 Exponitur etiam canalis, tractus ſtrictus & longus per quem aqua ducitur.

Αὐλωνίσκος, ου, ὁ, parua vallis.

Αὐλωνίζω, in valle dego, Suid.

Αὐλωτός, οῦ, ὁ, tibiatus, fiſtulatus, inſtructus tibiis ſeu fiſtulis: vt αὐλωτοὶ φιμοὶ, apud Æſchyl.

Compoſita.

Αναυλος, ου ὁ καὶ ἡ, tibiarum expers: Plutarch. θυσίας μὲν γὰρ ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἴσμεν, quæ ſine tibiarum cantu fierent. Αναυλα, (aduerb.) ſine tibiis. Idem Plut. κεφ. Ρωμ. Καί τις ἥπτετο δεισιδαιμονία τῶν ἱερέων ἄναυλα θυόντων. Αναυλος eſt etiam imperitus artis tibicinariæ, Bud. apud Luc.

Βομβαύλιος, tibicen. qui nouit βομβεῖν αὐλὸν, Heſych.

Διαύλιον (pro quo apud Suid. ſcribitur, Διαύλειον,) ου, τὸ, Ariſtoph. ſchol. eſſe dicit, quum in ſcena tacentibus omnibus intus tibicen caneret.

Διαυλωνία, Euſtathio eſt locus anguſtus in quo aues ſylueſtres capiuntur.

Διαυλωνίζειν Suidas eſſe dicit flare per anguſtias. Budæus ex Baſilio affert *pro*, meatus longos tranſire, dicique tradit de aqua marina terras ſubeunte & in fontes percolata. Vide & Athen. lib. 5.

Δίαυλος, ου, ὁ, circumactus curriculi huiuſmodi, vt quum ad metam perueniſſent, flectentes, eò rurſus recurrerent vnde curſum inierant, i. curriculum duplex. Ita Bud. in Pand. vbi addit Vitruuium δίαυλον vocare duorum ſtadiorum ambulationis circuitionem. Metaph. apud Eurip. διαύλοις κυμάτων φερόμενος, reciprocis fluctuum curſibus. ¶ Eſt etiam menſura duorum ſtadiorum, *hoc eſt*, mille & ducentorum pedum.

Διαυ-

Διαυλίσκος, ου, ὁ, exp. canaliculus in dioptris quo viſus dirigitur, apud Polyb.

Decomp. Καμψιδίαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. in diaulo reciprocans.

Δολίχαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, longas tibias habens. Euſt.

Δύσαυλος, infelix ob tibias. vt δύσαυλος ἔρις, in Epigr.

Ἔναυλος, tibiis perſonans. Metaphoricè etiam capitur pro eo quo veluti poſt tibiarum cantũ aures adhuc perſonant. vt ἔναυλοι λόγοι apud Euſt. Et ἔναυλος φωνὴ, apud Luc. Item flumen per anguſtum iens. Et foſ-
221 ſa anguſta. Vide Euſt.

Ἔξαυλος, cui tibia exempta aut effracta eſt, qui tibia ſonum amplius non edit. Poll. lib. 4.

Ἐξαυλέω, ῶ, vnde ἐξηυλημένος, q.d. extibiatus, metaph. de inueteratis rebus dicitur. Etym.

Decomp. Παρεξαυλέω, ῶ, idem. Παρεξηυλημένος, extritam fiſtulæ lingulam habens, extritus. Ariſtoph.

Ἐπαυλέω, ῶ, præcino, accino tibia. Luc. de ſacr.

Ἰαμβαυλεῖν, iambis adhibere tibiam.

Καλαμαύλης, ου, ὁ, qui calamo in tibiam formato canit, Euſtathio. idem quod μόναυλος.

Καταυλέω, ῶ, tibiæ ſono permulceo. Nonnunquam metaphoricè de quibuſuis mollioribus aurium titillationibus dictum reperitur. vt apud Greg. μὴ ἀκοὰς καταυλήσωμεν.

Καταυλοῦμαι, tibiæ cantum audio, aut tibiis perſono. Luc. Strab. Plut. Item exſibilor & derideor.

Κατάυλησις, εως, ἡ, tibiarum inflatus ſeu incentio. Theophr. lib. 4. cap. 12.

Decomp. Προκατάυλησις, quum tibiæ recenter factæ vtiles redduntur ludicra & exercitoria luſione antequam in theatrum afferantur: quum deteruntur & leniuntur: vt Bud. exp. Theophr.

Κεραύλης, qui cornu in tibiam aptato canit. cornicen. Dicitur & κερατaύλης.

Μίμαυλος, videtur dici qui mimos tibia exprimit. Ath.

Μιμαυλεῖν, exp. imitari tibiarum cantum.

Μόναυλος, tibialem quendam cantum vnicũ & ſimplicem edens, vt quidam interpr. μόναυλος κάλαμος apud Euſt. item qui eiuſmodi organo vtebatur, quem Euſt. καλαμαύλην & ῥαπταύλην quoque dictũ fuiſſe tradit. Et τὸ μόναυλον, apud Ath. vnius tibię cõcẽtus.

Μοναύλιον, ου, τὸ, organum quoddam tibiale vnius & ſimplicis cantus. Athen. lib. 4.

Μοναυλέω, ῶ, tibia vnius concentus cano. Plut.

Ὅμαυλος, conſonus. Soph. in Oed. tyr.

Παραυλος, à tibiæ ſono diſcrepans, abſonus. Soph.

Πλαγίαυλος, qui obliquis tibiis canit.

Πλαγιαυλίζω, obliqua tibia cano. Euſt.

Προαύλιον, ου, τὸ, præludium in tibiarum cantu. Ariſtot.

Προαυλέω, ῶ, in tibiarum cantu præludo. Ariſtot.

Προσαυλέω, ῶ, accino tibia, apud Athen.

Πυθαύλης, ου, ὁ, qui Pythium carmen tibia canit, vel qui tibiis quodammodo perſuadet.

Πυραυλικὰ ὄργανα, Bud. vocat bombardas, quòd fiſtulis referant & ignem emittant.

Ῥαπταύλης, qui tibias compingit aut inflat. Euſtathio idem eſt quod μόναυλος.

Στομαυλέω, ῶ, ore tibiam inflo. Plat. in Cratylo.

Σύναυλος, conſonus. vt ξύναυλος βοὰ Ariſtoph.

Συναυλία, vel ξυναυλία, conſonantia, *id eſt* tibiæ cantus cum alio quopiam muſico inſtrumento coniunctus, aut quum vnus vel duo tibicines idem canunt, vel cithara & tibia συμφωνεῖ, Athen. lib. 14. Transfertur etiam ad fletum & lamenta: vt apud Ariſtoph. in equit. & Syneſ. epiſt. ad fratr.

Τυμβαύλης, dicitur ὁ ἐπὶ τύμβια μέλη αὐλῶν. Gal. Hos τυμβαύλας Latini ſiticines vocant.

Ὕδραυλις, εως, ἡ, ſiue ὑδραυλικὸν ὄργανον, hydraula: muſicum inſtrumentum. Vide Athen. lib. 4.

Ὑδραύλης, qui eo hydraulico organo canit.

Ὑπαυλέω, ῶ, ſuccino tibia. Luc. Athen. lib. 6.

Φίλαυλος, amans tibiarum cantus. Ariſtot.

Χοραύλης, qui tibias in choro inflat. Ariſtot.

ΑΥΡΑ, vel αὔρα, ας, ἡ, aura, ventus leuior. expiratio ex humido prodiens. Ariſtot. Xen. Etym. deducit ab ἀήρ. Quidam à verbo ἄω, ſpiro.

Compoſita.

Ἀγλαυρος, aff. *pro*, pulchras oras habens. dicitur & ἄγραυλος, inquit Nic. ſchol.

Ἄγχαυρος, ου, ὁ, diluculum, crepuſculum. παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἤτοι πλησίον ἔχειν τὴν αὔραν, vt Suidas exp.

Ἄναυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, auræ expers. Item ſubſtant. torrens. Apol. Arg. l. 1.

Ἀπαυράω, ῶ, eripio, auſero. vt θυμὸν ἀπηύρα. Il. ζ. & apud Heſiod. Quidam ab αὔρα deducunt, vt ſonet αὐτὰ πνεῖσιν ἀφαιροῦμαι. alij ab ἄγρα.

Ἔναυρος, auris apertus ſeu peruius. Theophr.

Ἐπαυρέω, ῶ, & ἐπαυρίσκω, item ἐπαύρομαι, fruor, vtilitatem & fructum percipio. Cum genit. item cum accuſ. Apollon. Hippocr. Hom. ¶ Accipitur & in malam partem *pro*, damnum accipio, pœnas luo. He- 222
ſiod. in Erg. Πολλάκις καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Et Il. α ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος Item cum accuſ. Od. σ μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃς, ne fortè & maius damnum capias. ¶ Item aſſequor, conſequor, cum genit. item cum accuſ. Hom. Apollon.

Ἐπαύρεσις, fruitio. Thuc. Scribitur & ἐπαύρησις.

Μαψαῦραι αἱ, leues auræ, venti leues. Heſiod.

Πόδαυρος, qui velocitate pedum auras æquat.

ΑΥΡΙΟΝ, cras, craſtino die. Od. α. Dicitur interdum ἡ αὔριον (ſub ἡμέρα) craſtina dies.

Αὐριάζειν, procraſtinare. Item algere. Etym.

Compoſita.

Εἰσαύριον, ſiue ἐσαύριον, quod & diſiunctim εἰς αὔριον, cras, vel in poſterum diem, poſtridie.

Ἐπαύριον, poſtridie. Dicitur & ἡ ἐπαύριον, ſicut ἡ αὔριον.

Μεταύριον, perendie, vt ſcribit Budæus. Dicitur & ἡ μεταύριον, ſub ἡμέρα.

ΑΥΣΤΗΡΟΣ, ου, ὁ, auſterus: vt αὐστηρὸς χυλὸς, auſterus ſapor. Dioſc. De homine exp. ſeuerus, rigidus. Apud Plut. αὐστηρὰ καὶ λιτὴ τράπεζα, exp. frugalis & tenuis menſa. Deducitur ab αὔω, ſicco. Nam αὐστηρὰ ſolent linguam ξηραίνειν καὶ τραχύνειν βαθέως, vt docet Ætius.

Αὐστηρῶς, auſterè, ſeuerè. Item tenuiter. Plut.

Αὐστηρότης, ητος, ἡ, auſteritas: item ſeueritas. Alex. Aphr.

Ὑπαύστηρος, (*comp.*) ſubauſterus apud Dioſc.

ΑΥΤΑΡ, autem, ſed, item cæterum, apud Hom. ſæpe pro eodem & ἀτάρ, ex quo & Euſt. factum eſſe putat interiecto υ.

ΑΥΤΜΗ, ῆς, ἡ, halitus, ſpiritus. (παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, inquit Euſtath. Il. ι. εἰσόκ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ. Item vapor, fumus. Od. π.

Αὐτμὴν, ένος, ὁ, idem quod ἀϋτμή. Il. ψ. Od. γ.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ſe ipſo aliquid faciens, nõ alieno impulſu, ſpontaneus, vltroneus. Hom. Heſiod. & alij. Apud Dem. αὐτόματος θάνατος, exp. mors naturalis quæ nulla extrinſecus vi coacta venit. Interdum αὐτόματον dicitur quod fortuitò euenit. Dicitur & ταὐτόματον pro eodem. Quid ſit αὐτόματον & quomodo à τύχῃ differat, docet Ariſtot. Phyſ. 2. Compoſita dictio videtur ex αὐτὸς & μάτην, in qua ſententia fuit Ariſtot. & Euſt.

Αὐτομάτως, ſpontè, vltrò, ſine alieno impulſu. Item

fortuitò, temerè. Plut. Pro eodem aff. αὐτομάτως & αὐτοματεὶ, ſeu αὐτοματί.

Αὐτοματία ἡ, euentus fortuitus. Plut.

Αὐτοματίζω, ſponte facio. Xen. Ariſtot.

Αὐτοματισμὸς, actio quæ ſponte fit.

Απαυτοματίζω, (*comp.*) ſponte ſubminiſtro. Philo.

---

232 ΑΥΤΟΣ, αὐτὴ, αὐτὸ, ipſe, ipſa, ipſum. Pronomen eſt relatiuum. Xen. ¶ Interdum eſt demonſtratiuum. Luc. Interdum pronomini demonſtratiuo additur: vt, Αθηναῖοι αὐτοὶ ὗτοι. Thuc. Jungitur interdum & cum ἐγὼ. & cum σὺ, quod & Latini imitantur. Inuenitur αὐτότατος apud Ariſtoph. vt ipſiſſimus apud Plautum. ¶ Interdum ponitur cum numeralibus perſonis. Thuc. l. 8. ὧν ἦρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου, τρίτος αὐτός. ¶ Aſſertur & *pro*, ipſemet, ex Il. γ, & Iohan. c. 4. ¶ Item qui ſponte aliquid facit. vt apud Hom. πῇ με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Οτρύνεις; ¶ Ponitur & *pro*, ſolus aliorum ope non adiutus. vt apud Hom. αὐτὸς περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη. ¶ Item *pro*, idem, apud Eurip. & Soph.

Ο αὐτὸς, idem. Neut. τὸ αὐτὸ, pro quo dicitur & ταυτὸ, vel ταυτὸν, idem. Ariſtoph. Plat.

Ταυτότης, ητος ἡ, identitas. Ariſtot. eth. 8.

Ταυτίζω, pro εἰς ἓν τάττω, tanquam vnum & idem cenſeo & pono apud Philop.

Αὐτοῦ, (*aduerb.*) ibi, illic. Interdum *pro*, hic. Hom. Xen.

Αὐτόσε, illuc, huc. Item eodem, vt exp. apud Plat.

Αὐτόθι, ibi, illic, vel iſtic. Αὐτόθεν, illinc, inde, vel iſtinc. Alicubi exp. & ab hoc tempore. Item ex tempore, teſte Bud. Item *pro*, confeſtim, protinus (vt idem Budæus ſcribit) vel iam inde. apud Polyb.

Αὖθι, idem quod αὐτόθι, & ex eo per ſyncopen factum. Hom. Item pro huc. apud Apoll.

Αὔτως ſiue αὔτως, ſic, hoc modo Hom. Soph. Item eodem modo, itidem, pariter. Significat etiam ἁπλῶς, ὡς ἔτυχεν, vtcunque. item, temerè, fruſtra. Hom.

Αὐτίτης οἶνος, apud Hippocr. quidam exp. vinum vernaculum. Vide & in comp. ex Ετος.

Αὐτίκα, ſtatim, illico, vt αὐτόθεν. Item primo quoque tempore, tum apud poetas, tũ apud proſæ ſcriptores. Item in præſens, in præſentia, ſæpe apud Thuc.

Compoſita.

Εαυτοῦ, ſui ipſius: ἑαυτῷ ſibi ipſi: ἑαυτὸν, ſeipſum. Plut. ἑαυτῶν, ſui ipſorum: ἑαυτοῖς, ſibiipſis: ἑαυτοὺς, ſeipſos. Quæ pro fœm. ac neutro genere mutantur ſecundum declinationem ſimplicis pronominis αὐτός. Interdum ponitur αὑτῷ pro ἑαυτῷ, & αὑτῷ pro ἑαυτῷ. pro quibus ſunt qui malint ſcribere αὑτοῦ & αὑτῷ cum ſpiritu aſpero. Ponitur etiam ἑαυτοῦ in ſecunda perſona pro σαυτοῦ, itidémque ἑαυτῷ pro σαυτῷ. &c.

Εμαυτοῦ, meiipſius: ἐμαυτῷ, mihi ipſi: ἐμαυτὸν, meipſum. In dual. & plur. declinatur diuiſim integris videlicet caſibus vtriuſque vt νῶϊ αὐτὼ. νῶϊν αὐτοῖν: & ſic deinceps. Ponitur & αὑτῷ pro ἐμαυτοῦ, itidémque in cæteris caſibus.

Εξαυτῆς, vel diſiunctim ἐξ αὐτῆς, continuò, ſtatim. q. d. ex hac ipſa hora, ſub ὥρας Marci c. 6.

Καθαυτὸν pro καθ' αὐτὸν, per ſe, ſua ſponte vel ſeorſim.

Καὐτὸς, Attica ſynalœphe dicitur pro καὶ αὐτὸς, & ipſe.

Παραυτὰ, (quod & παρ' αὐτὰ) ſimulatque. Et pro παραυτίκα.

Παραυτόθεν, confeſtim, & quæ ex hac ipſa hora. Arrian. Παραυτίκα, idem quod αὐτίκα. apud Dem.

Σεαυτοῦ, tuiipſius: σεαυτῷ, tibiipſi: σεαυτὸν, teipſum. Dicitur pro iiſdem, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. Talis autem eſt huius pronominis vſus in ſecunda perſona, qualis ἐμαυτοῦ in prima.

Φίλαυτος, ſibi charus, ſui diligens, qui ſe diligit, qui nimis ſibi placet. Ariſtot.

Φιλαυτία, ἡ, amor ſuiipſius, nimius ſui amor.

Ωσαύτως, eodem modo.

ΑΥΧΕΩ, ῶ, F. ήσω, glorior, iacto me. Thuc. Et cum accuſ. Ariſtid.

Αὔχη, ἡ, gloriatio, iactatio, animi elatio.

Αὔχημα, τὸ, idem. Thuc. lib. 2. Accipitur & in bonam partem à Damaſceno.

Αὐχητικὸς, ἡ, ὁ, q. d. iactabundus.

Αὐχήεις, εντος, ὁ, idem quod αὐχητικὸς, in Epig. & Nonn. aff. pro alacri. & cui ceruix eſt erecta.

Compoſita.

Δυσαυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, difficilis gloriator: moleſtus ſeſe iactitando. Apoll. Rhod. Arg. lib. 3.

Εξαυχέω, ῶ, glorior. vel valde glorior.

Επαυχέω, ῶ, glorior ob. vt ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις, glorior ob ea quæ dicis. Ariſtoph. 224

* Καύχας, άδος ἡ, iactatrix. Pind. Nem.

Κενεαυχὴς, vanè iactabundus, vana iactans. Il. θ.

* Κεναυχὴς, qui inaniter ſe iactat, & gloriatur. Plut.

Μεγαυχὴς, magna iactans. In Epigr. Μεγάλαυχος idem. vel ſimpl. iactator. Item μεγάλαυχα res magnæ iactantiæ plenæ, apud Luc.

* Μεγαλαυχὴς, idem. Pind. Nem.

Μεγαλαυχία ὁ, iactantia.

Μεγαλαυχέω, ῶ, vel μεγαλαυχέομαι, οῦμαι, magna iacto, ſeu grandia, aut ſimpl. iacto.

Υπεραυχέω, ῶ, valde glorior vel me iacto. Phal.

* Υψαυχὴς, valde glorioſus, valde elatus. Tryph.

* Υπέραυχος, iactabundus, elatus. Æſc. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Υψαυχέω, ῶ, idem quod ὑψαυχενέω, Phocyl.

ΑΥΧΗΝ, ένος, ὁ, ceruix. τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὤμων, inquit Ariſtot. anim. 1. ¶ Item metaph. anguſtia loci, anguſtus locus. vt Lat. fauces. vt apud Herodot. in Melp. αὐχένα βοσπόρου. Et in Erat. αὐχένα χερσονήσου. ¶ Item pars claui & gubernaculi in quam gubernator incumbit, Poll. li. 1. Deducitur ab αὐχμὸς, ob ſiccitatem & duritiem, dicitúrque αὐχὴν quaſi αὐχμὴν. Vide Euſtat.

Αὐχένιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad ceruicem pertinens. Od. γ.

Αὐχένιον, (ſubſt.) Euſtathio eſt πηδάλιον.

Αὐχενίζω, ceruicem incîdo, ceruicem frango. Soph. in Aiace ¶ Eſt etiam (inquit Bud.) loro caput equorum complecti & conſtringere ad hoc vt venæ intumeſcant & ſanguis detrahatur ſcalpro. Et αὐχενιστὴρ, lorum quo id fit.

Compoſita.

Αναύχην, ceruice carens. Ariſt. de an. lib. 3.

Απαυχενίζω, idem quod αὐχενίζω, apud Philoſt. in Heroicis, ἀπαυχενίσαι ταῦρον. quidam exp. frænare taurum. Et *pro*, contumaciter relucrari, apud Phil. de mundo. vt Bud. interpr.

Βυσαύχην, qui humeros adducens ceruicem contrahit, quales in iudicio naturarum Ariſtot. inſidioſos eſſe ait.

Γυλιαύχην, qui collo eſt gracili & prælongo. Ariſtoph.

Διαυχενίζομαι, ceruicem attollo ſeu erigo. quod de equis primum, deinde de ſuperbis dicitur. Poll.

Διαυχένιος μυελὸς, exp. ceruicis medulla. Plat.

Δολιχαύχην, ceruicem prælongam habens. Eurip.

Εναυχένιος, qui in collo eſt vel collo iniectus, collo inſertus vt ἐναυχένιος βρόχος. in Epigr.

Εξαυχενίζομαι vnde Εξαυχενισμὸς, exp. exceruicatio, & contumacia peruicax. ex Hieron. in cap. 3. Nahum. proph.

Επαυχένιος ζυγὸς, iugum quod ceruici imponitur.

Εριαύχην, ceruicem elatam & arduam ſeu proceram habens. Hom.

Κυρταύχην, cui incurua eſt ceruix.

Λασιαύχην, hirtam & villoſam ceruicem habens: apud Hom.

Hom.& Ariſtoph.
Μακραύχην, cui collum eſt prælongum, Eurip.
Μεσαύχενες, exp. media ceruice ligati.
Μεταυχένιον, ου, τὸ, quod poſt ceruicem eſt.
Παραυχένιος, collo impoſitus & aptatus.
Παραυχενίζω, propendeo collo deuexo.
Περιαυχένιος στρεπτὸς, torques quæ ceruici circumponitur.
Σκληραύχην, qui dura eſt ceruice & indomita, Suid.
Στειναύχην, pro στενάυχην, ceruices anguſtæ, Epigr.
Ὑπαυχένιος, qui eſt ſub ceruice. Ὑπαυχένιον, (ſubſt.) ceruical, quod ceruici ſupponitur, Luc.
Ὑψαύχην, elatam ceruicem habens. Et ſuperbus, quòd ſuperbi elata ceruice incedere ſoleant.
Ὑψαυχενέω, ῶ, & Ὑψαυχενίζω, & Ὑψαυχέω, ῶ, ceruicem effero, ceruice erecta incedo. Propriè de equo dicitur: metaphoricè autem de ſuperbis hominibus, Plut.
Ὑψηλαύχην, idem cum ὑψαύχην. vnde Ὑψηλαυχενία, Xen.
Φριξαύχην, habens ceruicem horrentem ſetis.
Χλωραύχην, luſcinia: quia luteus orbis collum eius circundat.

ΑΥΧΜΟΣ, οῦ, ὁ, ſiccitas ex vehementi æſtu. cui opponitur ἐπομβρία apud Ariſtoph. Exp. & ſqualor: vt αὐχμοῦ πλέως, ſqualore obſitus. Fit ab αὔω (ſicco) pleonaſmo literæ χ.
Αὐχμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aridus præ æſtu, ſqualidus, Gal.
Αὐχμήεις, εντος, ὁ, ſqualidus, Hom. in hymn.
Αὐχμηρὸς, οῦ, ὁ, ſqualidus, Luc.
Αὐχμάω, ῶ, areo præ æſtu, Syneſ. Item ſqualeo.
Αὐχμέω, ῶ, idem.
225 Ἐξαυχμέω, ῶ, idem. Ἐξαυχμῶσαι, ſqualeſcere, exareſcere, apud Theophr. lib.5. de cauſ. pl. Ἐξαυχμοῦται exſiccatur, apud Diog. Laert. in Zen.

ΑΥΩ, ſicco, arefacio. item accendo. In qua ſignif. quidam ſcribunt potius αὔω cum aſpero: vt Od. ε. ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. ¶ Item clamo, reſono, boo, vt Il. υ, αὖε δ' Ἀθήνη, & paulò pòſt, αὖε δ' Ἄρης. ¶ Item ſplendeo, λάμπω, vt vult Etym. ¶ Item flo, ſpiro, vt ait idem Etymol. in qua ſignific. itidem eſt inuſit. & dicitur ἄω. ¶ Euſt. αὖσαι, ait ſignificare etiam tãgere: vnde eſſe χαῦσαι, ſignificãs χεὸς αὖσαι. ¶ Item dormio, vt inquit Etym. citans ex Nic. in Ther. ἐν δ' ἁμάδρυσιν Ἡ καὶ ἁμαξήσι κατὰ στίβον ἐνδυχὲς αὔει. In qua ſignif. dicitur ἰαύω.

Deriuata ab αὔω, i. ſicco, accendo.

Αὖος, ου, ὁ, ſiccus, aridus, Hom. Plat.
Αὐότης, ητος, ἡ, ſiccitas, ariditas. Αὐόνη, idem Etym.
Αὐαλέος, ου, ὁ, idem quod αὖος, Heſiod. Αὐσταλέος, idem. Et pro ſqualidus, ſqualens, Apoll.
Αὐαίνω, arefacio. Αὐαίνομαι, areſio.
Αὐασμὸς, exſiccatio. Item ſiccitas.
Αὔανσις, arefactio. Item ſenium & tabes plantarum.
Αὐαντικὴ νόσος, morbus exiccans corpus.

Compoſita.

Ἀναύω, aff. *pro*, accendo.
Ἀφαύω, idem. Et *pro*, exarefacio, apud Ariſtoph.
Ἀφαυαίνω, idem apud Theophr.
* Περισταυαίνω, & περισταυαίνομαι, idem quod αὐαίνω & αὐαίνομαι, Æſch. in Prom.
Decomp. Ἐπαφαυαίνω, exſicco, deſicco, Ariſtoph.
Διαυαίνω, perarefacio, deſicco, Suid.
Ἐναύω, accendo, torreo: vt πῦρ ἐναύειν, Herod.
Ἐναύεσθαι, accendi, Plut.
Ἔναυσμα, τὸ, id quo ignis accenditur, igniarium, item ſuſcitabulum, vt quidam interpr. ex Nonio. Item metaph. fomes, fax, *id eſt*, incitamentum, Herodian.
Ἐξαύω, accendo, ὀπτῶ. Euſt. ex Plat. comico. Ἐξαυαίνω, exarefacio. Συνεξαυαίνω, ſimul areſacio.
Καταύω, torreo. Item ἀφανίζω, Euſt. ex Alcmane.
Καταυαίνω, arefacio. Vide Bud.
Πύραυνον, ου, τὸ, inſtrumentum quo prunę ardentes inferuntur menſę, vel igniarium, materies arida accendendo igni: Poll. παρὰ τὸ πῦρ ἐναύειν ἐν αὐτῷ.
Πυραυστὴς, οῦ, ὁ, beſtiola quæ candelam circunuolans, vt ignem attingat, aduritur.

Deriuata ab αὔω, i. clamo.

Ἀΰω, per diælyſin, idem quod αὔω, clamo, Il. β.
Αὐτέω, ῶ, idem: vt Il. μ. v.160.
Ἀϋτὴ, ἡ, clamor, vox, Od. ρ. v.434. Interdum ex conſequenti pro bello: vt Od. λ. v.382.

Compoſita.

Ἀμφαύω, circumſono.
Ἄναυδος, ου, ὁ καὶ ἡ, vocis expers. Et propriè clamoris expers. Item mutus.
Ἄνεως, idem quod ἄναυδος, ex quo deducitur Atticè pro ἄφωνος, Il. γ, Ἀνέω, aduerb. *pro*, mutè, Od. ψ.
* Ἀναϋτέω, acclamo, alloquor, Coluth.
Αὐαύω, exclamo. vnde αὐαύσων, Theocr.
* Ἀνταΰω, viciſſim clamo, reſono, Pind. Pyth.
Ἐνεὸς, οῦ, ὁ, mutus. Ariſt. in probl. ἐνεοὶ καὶ κωφοὶ γίνονται.
Ἐνεότης, ητος, ἡ, q.d. mutitas. Scribuntur hæc & gemino ν, apud Ariſtot. & Plat.
* Ἐπαϋτέω, acclamo, Theocr.

ΑΦΑΚΗ, ἡ, inter fruges reponitur ac legumina, viciæque ſpecies eſt: de qua Dioſc. lib.1.

ΑΦΑΡ, (aduerb.) ſtatim, continuò: vt in Odyſſ. ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν, exponunt εὐθύ. Sunt qui ab ἅπτομαι deriuent, exponentes ταχέως καὶ ἅμα τῷ ἅψασθαι. Etymologus quatuor ſignificare ait: τὸ τάχεως, vt ἄφαρ δέ σε Παλλὰς ἔχει ἐμοῦ: Item τὸ πρόχειρον καὶ παραχρῆμα, vt, ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν: necnon τὸ αἰφνίδιον, vt, Ὡς δ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλάσαι καὶ τὰ μώνυχας ἵππους: denique τὸ ῥᾳδίως, vt ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθε. Inde compar. ἀφάρτερος, celerior, velocior, pernicior: vt Il. ψ Τῶν δ' ἵπποι μὲ ἔασιν ἀφάρτεροι.
Ἀφαρεὶ, idem. Etym apud Euſt. ſcribitur ἀφαρί.

ΑΦΑΡΚΗ, ἡ, apharca: arbor ſemper virens, apud Theophr. hiſt. pl. l.5. c.15. & l.3. c.4.

ΑΦΑΥΡΟΣ, οῦ, ὁ, imbecillis, debilis. Heſiod. Etym. deducit ab α epit. & παῦρος, quaſi ἡ ἄγαν παῦρος καὶ ὀλίγος κατὰ δύναμιν. 226

ΑΦΕΛΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, ſimplex, tenuis, Lucian. Heſychio eſt illæſus, purus, integer, cui nec ſuperfluum quippiam corpore eſt nec deeſt. Item πεδία ἀφελῆ dici ſcribit τὰ σύνδενδρα, arboribus conſita, apud Ariſtoph. in Equit. vbi vide ſchol.
Ἀφελῶς, ſimpliciter, nudè.
Ἀφέλεια, ἡ, ſimplicitas, Plut.

ΑΦΕΝΟΣ, ὁ, vel τὸ, diuitiæ, opes: ſeu reditus, cenſus, & quidem propriè vnius ἔνου, i. anni, vt volunt grammatic. Hom. Heſiod.
Ἄφνος, εος, τὸ, idem cum ἄφενος, ex eóque per ſyncopen factum, Pind. οἱ δ' ἄφνει πεποίθασιν.
Ἀφνειὸς, ſiue ἀφνεὸς, οῦ, ὁ, diues, opulentus. Modò cum genit. modò cum accuſ. paſſim apud poetas. Superl. ἀφνειότατος & ἀφνειέστατος.
Ἀφνέομαι, diteſco, Cratin. Pro eodem aff. ἀφνέω ſeu ἀφνῶ.
Ἀφνύνω, dito, πλουτίζω.
Ῥυηφενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) affluens opibus, opulentus,

Dionyſ. de ſitu orbis.
Ρυηφένεια, ἡ, opulentia, affluentia opum, Callim.

ΑΦΘΑΙ, αἱ, ſunt in oris ſuperficie & in aliis partibus vlcera maligna & ſerpentia, ignea quadam caliditate prædita, quæ præcipuè infantes vexant. Vide Gal. Poll & Cæl. Rhod. Fortaſſe ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι, (accendi) propter igneam illam caliditatem.
Αφθάω, ῶ, aphthis laboro, Hippocr.
Αφθηφος, idem cum ἀφθῶν, Cæl. Rhod.
Αφθώδης εος, ὁ καὶ ἡ, aphthis laborans, Hippocr.

ΑΦΙΑ, ἡ, planta quędam de qua Theoph. pl. lib. 7. c. 8.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ης, ἡ, Venus. Ariſtot. ita vocatam tradit quòd ſeminis natura ſit ἀφρώδης, id eſt ſpumoſa. ¶ Pro venerea libidine interdum ponitur. ¶ Item lepos, gratia, decor, vt & Lat. venus: Lucian. in Scytha, τοσαύτην ἀφροδίτην ὅτι τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει.
Αφρώ, apud Nicand. pro ἀφροδίτη.
Αφροδίσιος, ου, ὁ, venereus, Soph. Plat. Τὰ ἀφροδίσια, res venereæ, Luc. item feſtum veneris apud Athen. Αφροδίσιον, ου, τὸ, ſing. num. ſtatua ſeu ſignum Veneris, vt ſcribit Bud. Exp. & Veneris ſacrificium apud Athen.
Αφροδισιακὸς λίθος, aphrodiſiaca gemma, Plin. l. 37.
Αφροδισιάς, ab Apuleio vocatur acoron, quam ab Italis veneriam appellari addit.
Αφροδισιάζω & ἀφροδισιάζομαι, venerem exerceo, vtor rebus venereis, Xen. Item ἀφροδισιάζεσθαι paſſ. muliebria pati Apud Athen.
Αφροδισιασμὸς, rerum venerearum vſus, Ariſtot.
* Αφροδισιαστὴς, qui veneri operam dat, & indulget. veneri obnoxius, Polemon in phyſiogn.
Αφροδισιαστικὸς, οῦ, ὁ, ſalax, libidinoſus. Ariſtot. apud medicos eſt etiam, venerem ciens.

Compoſita.

Αναφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, à venere alienus, inuenuſtus, Luc.
Αναφροδισία, ἡ, rerum venerearum nulla cupido. Item inuenuſtas, inelegantia.
Επαφρόδιτος & ἐπαφροδίσιος, venuſtus, iucundus, Xen.
Επαφροδισία ἡ, venuſtas, lepos, elegantia, Appian.
Ερμαφρόδιτος, hermaphroditus. Ita dicitur qui vtriuſque ſexus membrum habet, & virile & muliebre, q. d. mixtum genus è Mercurio & Venere.

227 ΑΦΡΟΣ, οῦ, ὁ, ſpuma, Luc. in pſeud. Ariſtoph. ἀφρὸν vocat etiam ſpumoſum excrementum, teſte Heſych. ¶ Item piſcis qui & ἀφρύη, & ἀφύη.
Αφρόεις, εντος, ὁ, ſpumoſus. ἀφρόεν γλεῦκος, Epigr.
Αφρώδης εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Poll. l. 4.
Αφρέω, ῶ, F. ήσω ſpumo, Heſych.
Αφρίζω F. ίσω, idem. ſpumeſco, ſpumam excito.
* Αφριόω, ſpumo, ἀφρίζω, Opp. lib. 1. de Ven.
Αφλοισμὸς οῦ, ὁ, pro ἀφρισμὸς, mutatione literæ ρ, in λ, & pleonaſmo τοῦ ο, inquit Etym. & Euſt. idem quod ἀφρός.
Αφρύη ſeu ἀφρίτης ſeu Αφρὸς, apua piſcis. ita dictus quod è ſpuma naſcatur. Dicitur & ἀφύη. Vide Athen. & Plin. vnde ἀφυώδες χρῶμα, Hipp. apuæ modo albidum apuam referens. Et ἀφύομαι, apud Hipp. exp. dealbor. Et ἀφύδιον, dimin. apud Athen.

Compoſita.

Αναφρος, non ſpumeus ſeu ſpumoſus, Hippocr.
Αποφρίζω, deſpumo.
Εξαφρίζω, deſpumo. Εξαφρίζεσθαι, in ſpumam redigi.
Επαφρίζω, deſpumo. Επαφρος, ſuper quo ſpuma eſt, apud Gal.
Υπαφρος, ſpuma tectus, non manifeſtus, Eurip.

ΑΦΥΩ, F. ύσω, haurio, hauriendo promo: Od. ι. πολλὸν οἶνον ἠφύσσαμεν. Et Nonn. ἤφυσεν ὕδωρ. ¶ Item (ab ἀφύης, id eſt apuæ piſcis, de quo ſuprà in ἀφρὸς, colore) ſignificat dealbor, ἀπολευκαίνομαι, vt teſtatur Gal. in lex. Hipp.
Αφύομαι, idem quod ἀφύω haurio, Od. δ.
Αφυσμὸς, οῦ, ὁ, hauſtio, exhauſtio, Suid.
Αφύσσω, idem quod ἀφύω. vnde & deriuatum eſt, i. haurio, promo, hauriendo, Il. α. Et metaph. eodem lib. ν. 171. ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, acquiſiturum eſſe.
Αφύξιμος, qui hauritur, Nicand.
Αφυσγετος, hauſtus, apud Nic. Αφυσγετον, Heſychius exp. συρφετὸν, ἀκαθαρσίαν, κόπριον.

Compoſita.

Διαφύσσω, Heſych. exhaurio, expromo, Il. ρ.
Εξαφύω, exhaurio: Od. ξ. οἶνον ἐξαφύοντες.

ΑΧΑΝΗ ἡ, genus menſuræ frumentariæ apud Perſas, teſte Heſychio, Vtitur Ariſtoph.
Αχανὶς, ίδος, diminut. apud Euſt.

ΑΧΑΤΗΣ, achates: ſub. λίθος, gemmæ nomen, teſte Suida: ita dictæ quòd in Sicilia primùm iuxta flumen eiuſdem nominis reperta fuerit. Plin. l. 37. c. 10. dicit eam eſſe numeroſam, varietatibus diuerſis mutantibus cognomina eius. vocatur enim (inquit) φασσαχάτης, κεραχάτης, σαρδαχάτης, αἱμαχάτης, λευκαχάτης, δενδραχάτης, velut arbuſcula inſignis: ἀνταχάτης, quum vritur, myrrham redolens: κοραλλοαχάτης, guttis aureis ſapphiri modo diſtincta, qualis copioſiſſima in Creta, ſacra appellata.

ΑΧΕΡΔΟΣ, ſpina quædam, Heſych. Od. ξ.
Αχερδώσιος, Etym. exp. ληρός.

ΑΧΕΡΩΙΣ, populus alba, Il. ν.

ΑΧΘΟΣ, εος, τὸ, pondus, onus, Il. σ. ¶ Item metaph. dolor grauis, moleſtia. Soph. ab ἄχος factum eſſe docet, Euſt. pleonaſmo τοῦ θ.
Αχθεινὸς, οῦ, ὁ, oneroſus, grauis, moleſtus, Xen.
Αχθηρὴς έος, ὁ καὶ ἡ, idem Heſych.
Αχθηρῶς, grauatè vel grauatim, Poll. l. 3.
Αχθομαι, F. έσομαι, vel ήσομαι, (tanquam ab ἀχθέομαι, οῦμαι,) grauor, pondere premor, ingemo ſub pondere, Od. ο Item eadem metaph qua Lat. grauatè fero, *pro*, moleſtè fero, ægrè fero: Ariſtoph. Xen. ὅτι τοῖς οἰκέταις ἀχθομένους. Nonnunquam cum dat. Interdum cum accuſ. Atticè: vt Il. ε, Αἰνῶ ἄχθομαι ἕλκος. Cum ὑπὲρ. Plat. Apolog. ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος. id eſt vicem poetarum dolens. ¶ Item ſuccenſeo: Plat. in Apol. καί μοι μὴ ἄχθεσθε λέγοντι τἀληθῆ.
Αχθηδὼν, όνος, ἡ, dolor, triſtitia, Plat. Thuc.

Compoſita.

Ανδραχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, viro ponderoſus. virum (i. virile robur) deſiderans, Od. κ. 228
Απαχθὴς, grauis, moleſtus. Απαχθίζω, grauo.
Δειραχθὴς, collo oneroſus, apud Soph.
Δυσαχθὴς, oneroſus, moleſtus, grauis, Heſych.
Επαχθὴς, oneroſus, grauis. Item moleſtus, inuidioſus, Æſchin. Plat. Plut.
Επαχθῶς, moleſtè.
Επαχθεία ἡ moleſtia, offenſa.
Επαχθίζω onero, Philo.
Επάχθομαι, idem quod ἄχθομαι, aut valdè ἄχθομαι.
De comp. Ανεπαχθὴς, non oneroſus, non moleſtus.
Ανεπαχθῶς, non moleſtè, non grauatè: vt ἀνεπαχθῶς φέρω, non grauatè fero, Thuc. Item non inuidioſè: vt apud

apud Hermog.
Χατάχθομαι, pro ἄχθομαι, aut valde ἄχθομαι.
* Καταχθὴς, grauis, oneratus, onuſtus. Arat.
Μολιϐαχθὴς, q.d. plumbi grauis. Ex Epigr.
Νουσαχθὴς, morbo grauatus, æger. Oppian.
Οἰναχθὴς, vino grauatus, ebrius. Heſych.
Σεισάχθεια, ἡ, q.d. onus excuſſum. Plut. in Cæſ.
Σπειραχθὴς, cui ſpira (caudæ) grauis & ponderoſa eſt. Nicand.
Συνάχθομαι, condoleſco, vicem alicuius doleo Iſoc συνάχθομαί σοι τῶν ἀπολωλότων.
* Υπεραχθὴς, oneratus, nimis grauis. Theocr.
Υπεράχθομαι, aff. *pro*, valde doleo.
Ωμαχθὴς, humeris grauis. Epigr.

ΑΧΛΥΣ, ύος, ἡ, caligo, nebuloſa quædam obſcuritas, nebula ſpiſſior, tenuior autem nube, Galenus. à cuius ſimilitudine ἀχλὺν dici ait oculi quoddam πάθος, in quo nimirum διά τινος ἀχλύος οἴονται βλέπειν. Accipitur & generalius *pro*, tenebræ, obſcuritas. Od υ.
Αχλυόεις, εντος, ὁ, caliginoſus. Heſych.
Αχλυώδης εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀχλυόεις. Gal.
Αχλύω, caligo, obtenebror, offuſcor. Od. μ. Actiuè etiam vſurpatur *pro*, obtenebro. Greg. in carm.
Επαχλύω, (*comp.*) idem quod ἀχλύω. Apoll.
Επαχλυόω, obtenebro, apud Arat.

ΑΧΝΑ, ſiue Αχνη, ης, ἡ, gluma, acus: tenue illud ſpicæ inuolucrum, aut tenues paleæ quæ frumento permixtæ dum trituratur, ventilando ab eo ſegregantur. Il. ε. Ως δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς ἀνδρῶν λικμώντων. Αλὸς ἄχνη, ſpuma maris quæ ei fluctuanti innatat. Il δ. & alibi. Et δακρύων ἄχνη apud Soph. in Trachin. qui & pro rore ἄχνην vſurpaſſe dicitur. Et Æſchylus πυρὸς ἄχνην pro fumo. Denique & alta & tenuiſſima ramenta aut fruſtula ἄχνης nomine dicuntur. vt χαλκίτιδος ἄχνη minutiſſimæ particulæ & veluti flos aut etiam fauilla, Plut. ſymp. 3 & pro lanugine, in Epigr. l. 7.
Αχνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis τῇ ἄχνῃ, Heſych.

Compoſita.

Αλοσάχνη, ab Ariſtot. & aliis compoſita voce dicitur quam Hom. ἁλὸς ἄχνην vocat, ſed aridam maris ſpumam intelligunt.
Ανδράχνη portulaca. Dioſc. l. 4. c. 91.

ΑΧΟΣ, εος, τὸ, dolor, mœror, triſtitia. Od δ. Xen. Pæd. 6 ἄχος αὐτὸν ἔλαϐεν.
Αχθηρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dolorificus, moleſtus. Suid.
Αχέω, F. ήσω, doleo, ægrè fero, triſtor. Cum gen. vt Il. β. τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων. Et cum accuſ. vt Heſiod. in clyp. Herc ἣν ἄτην ἀχέων, calamitatem ſuam dolens.
Αχεύω, idem: inde enim & deriuatur interiecto υ. Od. δ. & φ.
Αχνυμαι, idem quod ἀχέω. Od ξ. ἦ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν Αχνυμαι, Αχνὺς ύος, ἡ, mœror.
* *Comp.* Επάχνυμαι, idem quod ἄχνυμαι. Triphyod.
Ακάχω, dolore afficio. Od ο.
Ακάχομαι paſſ. vnde ἀκάχοιτο, apud Hom. ι. λυποῖτο. Et ἀκαχήμενος. Od λ.
Ακαχέω, ῶ F. ήσω Et ἀκάχημι, triſtitia afficio. Vnde paſſ ἀκάχημαι, triſtitia afficior. Od. θ.
Ακαχίζω F. ίσω, idem quod ἀκάχημι. vnde in paſſiuo. Il. ζ μή μοι τὴν λίην ἀκαχίζεο θυμῷ.
Ακήχεμαι, triſtor Il. ε.
Ακηχεδὼν όνος ἡ, triſtitia, mœror.
Αχαία, Cereris epith. apud Ariſtoph. in Acharn. vbi vide ſchol.
* Αχαιὸς, triſtis, mœrens. Nicand. in Ther.

* Αναχίτης, gemma eadem cum adamante, quaſi triſtitiam ferens & dolorem. Plin.

ΑΧΡΑΣ, άδος, ἡ, pyrus ſylueſtris, quam quidam piraſtrum vocant, Dioſc. l. 1. c. 169. Dicitur de fructu quoque piraſtri. Ariſtot.
Αχεράδινον ξύλον, lignum piraſtri. Dioſc. l. 6. c. 24.
Βαλλαχράδες, (*comp.*) qui pyra ſyluatica iactu decutiunt. Sic ſeſe Argiuorum pueri per iocum in quodam feſto vocabant, vt Plut. refert in Hellen. quæſt.

ΑΧΥΡΟΝ, ου, τὸ, palea, acus, feſtuca. Xen. à Budæo exponitur etiam folliculus tritici. idem annotat ἄχυρα à Xenophonte vocari etiam ariſtas cum culmo excuſſas, *id eſt*, ſtramenta. ¶ Apud Hippocratem ἀπὸ τοῦ τοίχου τὰ ἄχυρα ἀποσπάσαι, Celſus exp. in adiuncto pariete ſi qua minuta eminent carpere.
* Αχυρμιὸς, palea abundans. Arat.
* Αχύρεινος, adi. ἀχυρείνη φλὸξ, flamma quæ ex paleis fit, Plut.
Αχυρὼν, ῶνος, ὁ, item ἀχυρμιά, Hom. (quaſi ἀχυρειά) idem quod ἀχυροδόκη, q.d. palearum receptaculum. Exp. & aceruus palearum.
Αχυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aceroſus. Ariſtot.
Αχυρόω, ῶ, paleis ſterno & reſpergo. Ariſtot. in Probl. Item paleas admiſceo. apud Theophraſt.
Αχύρωσις, conſtructio quę fit paleis Exp. & paleata conſtructio apud Ariſtot. de nido hir.
Αχυρτίδες, paleolæ.
Αναχύρωτος (*comp.*) vt ἀναχύρωτος πηλὸς, lutum non aceratum, nec paleatum. Poll.

ΑΧΩΡ, ῶρος, ὁ, manans capitis vlcus Celſo & Plinio. Exp. & furfur, ſordes capitis: quaſi ἀχνώρ, ab ἄχνη, inquit Etym.

ΑΨ, retro, retrorſum, in auerſum. vt ἂψ ἰέναι regredi, reuerti. Od. ο. ¶ Item, rurſus, iterum. Il. α. Et alibi ἂψ δ' αὖθις, rurſus autem ἐκ παραλλήλου poſitis his duabus particulis ſynonimis.

ΑΨΙΝΘΙΟΝ, ου, τὸ, abſinthium: herba ſummæ amaritudinis. Dioſc. lib. 3. cap. 25. 26. 27. Plin. lib. 27. cap. 7. Pro eodem legitur & ἄψινθος, in Apocal. Iohan. cap. 28.
Αψινθίτης, οἶνος, vinum abſinthio conditum. Dioſc.

ΑΩ, F ήσω flo, ſpiro. Apoll ὀξυκραὴς ἄεν οὖρος.
Αημι, idem quod ἄω, ſed multò vſitatius. vnde ἄη, flabat. Od. μ. v. 325. Et partic. ἀεὶς ἄεντος Legitur & ἀῆναι. Od. γ v. 182 183.
Αημαι, pro ἄημι. vnde ἄητο Apoll
Αημα, τὸ, flatus, ſpiritus Soph. Αησις, idem Eurip.
Αήτης ου ὁ, ventus. Od. ι. Interdum dicitur ἀνέμοιο ἀήτης vt Il. ο.
Αήτη, ἡ, idem apud Heſiod. in Erg.
Αητος, flatibus & ventis expoſitus. Suid. Exp. & inſatiabilis, item magnus apud Æſchyl.

Compoſita.

Ακραὴς έος ὁ καὶ ἡ, dicitur ventus flans in ſuperficie, flans per ſumma ὁ ἄκρως ἀείς. Od β. Sunt tamen qui exponant, ὁ ἀκραιτος, & ἀμιγὴς καὶ καθαρὸς, ſeu ἀκραιϐὴς vide Euſt.
Αλιαὴς, in mari flans. vnde ἀλιαέες venti. Od δ.
* Βαρυαὴς, grauiter ſpirans, grauem odorem exhalans. Nic. in ther.
Διάημι, perflo, perſpiro. Heſiod. Διάω, idem. Od. ε.
Δυσαὴς, grauiter ſtrepens in ſpirando Od ν.
Εὐαὴς, vtiliter ſpirans, ſalubriter ſpirans. Herodot.
Ζαὴς, vehementer flans ſeu impetuosè flans. Il. μ.

Υπερρὰς, deſuper flans.

230 ΑΩΤΟΝ, ου, τὸ, flos, ex ἄω, ſignificāte πνέω, nimirum ὅ ἡδύ τι ἀποπνεῖ. Et per metaph. cuiuſque rei præſtantiſſimum, vt λίνου ἄωτον, οἰὸς ἄωτον. Od. α. Item ſimpliciter pro ἔριον. vide Euſtath. Theocritus Herculē vocat ἄωτον ἡρώων. Et Pindarus ἄωτον patriæ ſuæ, athletam quendam. Heſych. maſculino etiam gen. ἄωτον accipi indicat pro ἄνθος & ἔριον. ¶ Αωτος autem, i. auribus carens, vide in comp. ex Οὖς.

Αωτέω, ῶ, flores carpo ſeu decerpo. Heſych. Suid. Euſth. quoque ὕπνον ἀωτεῖν, apud Hom. eſſe ait dormire ſomnum ſuauem, & curis ſolutum ac veluti floridum. vt Il. κ. & Od. κ.

Αωτύω, idem. Heſych. Item pro texere & dormire, affert Euſt. ex quodam veteri lexico.

B

B Nota eſt ſecundæ apud Græcos literæ: quam βῆτα appellant: ex Hebraico ב. Ea Delphos pro π vti, dicentes βατεῖν & βικρὸν pro πατεῖν & πικρὸν: Macedones autem pro φ dicentes Βίλιππον, Βερενίκην & βαλακρὸν, pro Φίλιππον, Φερενίκην & φαλακρὸν, teſtatur Plutarchus in Hellenicis quæſt. ¶ Eſt numeralis etiam nota, ſignificans duo: idque vel ſola, vel iuncta alij, ſignificanti decadem, hecatontadem, chiliadem aut myriadem: at ſi acutum accentum præfixum habeat in ima ſiniſtra lateris parte, διχίλια notat, *id eſt*, duo millia, ſeu bis mille, hoc modo ͵β.

ΒΑ, apud Hermippum eſt vocula riſus ſonum imitans. Eſt etiam eorum qui ſe mutuò inclamant, vide Euſt. Βᾶ autem vide in Βαίνω.

ΒΑΑΡΑΣ, radix quædam apud Ioſeph. de capt. Iud. nomen habens loci in quo naſcitur.

ΒΑΒΑΙ, papę, admirantis aduerbium. Plat. Interdum cum genit. vt βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας. Nonnunquam etiā geminatur vt apud Athen. li 4. Βαβαὶ βαβαιὰξ ſchol. Ariſtoph. ait eſſe σχετλιαστικὸν pro φεῦ φεῦ.

Παπαὶ (ſynonymum τοῦ βαβαὶ) quo & Latini vtuntur. Luc. cum genit. παπαὶ τῆς ἐπηγύναι Ομηρε.

ΒΑΖΩ, (pret.) F. σω & ξω, P. αχα, loquor, dico, verba facio. Interdum cum accuſ. rei. vt Od. θ. ἄρτια βάζειν Et cum gemino accuſ. rei & perſonę. vt Il. ταῦτά μ' ἀχνύμενοι ἐμ' ἐβάζετε.

Βάζομαι. vnde βέβακται. Od. θ. v. 407. quod Euſt. exp. πολυσυνάρτητα, ſagaciter dictum eſt.

Βάξις, εως, ἡ, ſermo, oratio. Soph. in Electra. ¶ Item rumor, fama. Eur. & Soph. in Aiace. ¶ Exp. & vaticinium apud Apol. Arg. 2. Γλαύκοιο ἢ βάξιν.

*Βάγμα, idem quod βάξις. Æſch. in Perſis.

Βαβάζω, inarticulatè loquor. Heſych.

Βάβαξ, & βαβάκτης, loquax, item nugator. Euſt.

Αβακέω, (comp.) F. ήσω, ignoro, taceo, ob ignorantiam quod dicam non habeo. Od. δ.

Αβακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, taciturnus, mutus. Item quietus, placidus, mitis. Sappho, ἀλλ' ἀβακὴν πάμφρενα ἔχω.

Αβακέως, quietè, placidè. Etym.

Αβακήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mutus. Item ſtultus. Heſych.

Αβακίζω, idem quod ἀβακῶ, ἀβακιζόμενος, apud Anacr. quietus, non tumultuoſus. Etym.

ΒΑΘΟΣ, εος, τὸ, profunditas. à Xenoph. τὸ βάθος τῆς φάλαγγος, dicitur quod à fronte introrſus protenditur, vt inquit Bud. Qui etiam tradit βάθος, altitudinem dici quæ refertur ad τὸ μῆκος. Sæpe etiam exp. locus penitior, vel locus penitiſſimus, ſeu intimus. Et apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι, exp. ex imo. Et εἰς βάθος, penitus vel introrſum. Interdum etiam profundè, altè. ¶ Item metaph. vt κακῶν βάθος apud Naz. apud Plut. in lib. de aud. καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός.

Βαθὺς, έος, ὁ, profundus. vt βαθὺς ποταμός. Metaphoricè βαθὺ γῆρας, apud Syn. & Baſ. exp. longa vel extrema ſenectus. ¶ Item craſſus, plenus, vt inquit Bud. ex Theophraſt. Comparat. βαθύτερος & βαθίων, item βάσσων, profundior. Superl. βαθύτατος, & βάθιστος, profundiſſimus.

Βαθέως, aduerb. profundè.

Βαθύτης, ητος, ἡ, profunditas.

Βαθύνω, profundum facio, in profundum fodio. profundè excauo. Il. ψ. v. 421. 231

Βάθυσμα, τὸ profunditas, altitudo. Theophr.

Βένθος, profunditas, fundum. idem quod βάθος, vnde & deriuari ſcribit Etym. vt πένθος, ex πάθος, pleonaſmo τοῦ ν, & τροπῇ τοῦ ε. Od. α.

Compoſita.

Αβαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, profunditate carens. Gal.

Αγχιβαθὴς, vicinus profundo. qui propè fundum eſt. *id eſt* profundus, altus. Od. ε.

Αμετροβαθὴς, immenſa profunditate prędītus.

Εμβαθυνὸς, ſapiens, prudens. ſapientes enim profundas habere ſolent cogitationes, & res quaſi altè introſpicere. Heſych.

Ισοβαθὴς, qui paris & æqualis eſt profunditatis.

Μελαμβαθὴς, niger ex profunditate. Æſchyl.

*Περιβαθὺς, extenſè & longè profundus. βαθὺς, Apoll. 4. Argon.

Υψιβαθὴς, altè profundus ſeu altè prominens. Oppian.

ΒΑΙΝΩ, F. βήσομαι, P. βέβηκα à βάω. Aor. 2. ἔβην à βῆμι gradior, incedo, eo. vnde μεγάλα βαίνειν, de inceſſu ſuperbo. Item abeo. Il. β. ¶ Pręt. βέβηκα, ſitus & fixus ſum. fundatus & firmatus ſum. vt βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν ἀσφαλεῖ ἐδάφει. Xen. Et βεβηκὼς pro firmo & conſtanti. Vide Bud. Et τὸ βεβηκὸς pro firmitate & ſecuritate. ex Plut. ¶ Item βαίνειν & βαίνεσθαι, de animalium coitu dicuntur pro inire apud Ariſtot. de anim lib. 5.

à βάω, autem licèt inuſitato reperiuntur formata quædā tēpora apud poetas. Nam pro βέβηκα dicunt βέβαα. vnde particip. βεβαώς. Reperitur & βέβαμεν pro βεβήκαμεν. Sępe etiam dicitur βῆ pro ἔβη, & βὰν pro ἔβαν ſeu ἔβησαν Et in imperat. βᾶ pro βῆθι.

Βῆμα, τὸ, greſſus, paſſus. Xen. ¶ Item locus dicendi in concione aut iudicio, tribunal. in caſtris verò ſuggeſtum vocant. vnde apud Plutar. οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, concionatores.

Βηματίζω, F. ίσω, exp. τὸ τοῖς ποσὶ μετρεῖν. Budæo eſt, per paſſus metiri, vt quum millia paſſuum Romani diſtinguebant per octona ſtadia, vt inquit Polyb. lib. 3.

Βηματιστὴς οῦ, ὁ, qui per paſſus metitur. Athen. ¶ Item qui ſedet pro tribunali, iudex.

Ακροβηματίζομαι. (comp.) ſto in ſummo ſuggeſto vel tribunali Heſych.

Βάσις, εως, ἡ, greſſus apud Soph. Item pes. vide Bud. Comm. ¶ Eſt etiam vocabulum mathematicorum, vt βάσις κέντρου, baſis centri, punctum medium. ¶ Item

item apud architectos, fulcimentum & quidam veluti pes columnarum, ſtatuarum ſeu fabricarum quæ à fundamento conſurgunt, & ſuperpoſitæ fabricæ ſuſtinent pondus.

Βάσεις etiam vaſorum, dicuntur ea quæ eorum collocandorum cauſa parata ſunt: vt ſunt orbiculi. Huic oppon. ἀντίβασις.

Βάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, peruius, Gal. Item ſtabilis, fixus, conſtans. vt βάσιμος πῆξις, apud Naz.

Βατὴρ, ῆρος, ὁ, qui graditur ſeu incedit, Heſych. ¶ Item limen apud Poll. ¶ Item in πεντάθλῳ ἄλτικος eſt vnde curſores deſiliebant, Heſych. Euſt. ¶ Item Meta, apud Poll. lib. 3. cap. 30. Apud Nic. in Ther. ſchol. exp. βακτηρία.

Βατήριος, ου, ὁ, ſcanſorius, Phocyl.

Βατὸς, οῦ, ὁ, peruius. vt βατὴ γῆ apud Naz.

Βατέω, ῶ, F. ήσω, vado inuſitatum eſt, niſi in compoſ. Item calco pro πατέω, lingua Delphorum, Plutar. in Hell.

Βατεύω, F. εύσω, ineo. Dicitur de coitu animantium, Theocr. Idyll. α.

Βάδην, gradatim, pedetentim, lento gradu, Xen.

Βάδω, F. άσω, vado. Βάδος, ου, ὁ, iter, Ariſtoph.

Βαδίζω, vado, eo, Dem.

Βάδισμα, & βαδισμὸς, & βάδισις, inceſſus, greſſus, Luc.

Βαδιστὴς, curſor: Eur. Βαδιστικὸς, pro eo qui ferendo ambulationis labori eſt idoneus, Ariſtoph.

Βαθμὸς, οῦ, ὁ, gradus, Heſych. Metaph. accipitur etiam pro gradu dignitatis & honoris, Greg. Item limen. Eſt etiam nomen militare, Etym.

Βαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus, vt in ſcala, Soph. Βαθμίδες ſunt etiam baſes quædam ac ſinus in brachij ſiue humeri oſſe, vtrinque ſingulæ, in quas quum extenditur flectitúrque tota manus, vlnę ipſius coronę ſiue proceſſus ingrediuntur.

Βαθμηδὸν, gradatim.

Βάθρον, ου, τὸ, gradus, ſcala, Herodian. ¶ Item ſedes, ſcamnum, ſubſellium, Dem. Luc. Plut. ¶ Item fundamentum, baſis, Plat. Item ſolum. vt Soph. in Aiace, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον.

232 *Comp.* Πρωτόβαθρος, ου, ὁ, qui in primis ſubſelliis ſedet, aut qui in ſubſelliis iudicialibus primus ſedet: Ariſtoph. Πρωτοβαθρέω, ῶ, F. ήσω, in primis ſubſelliis, aut in ſubſelliis primum colloco, in lib. Eſther.

Βάσκω, apud poëtas pro βαίνω. vt Il. α, βάσκ' ἴθι.

Βιβάω, & Βίβημι pro βαίνω, ſunt itidem poëtica. vt Il. γ. μακρὰ βιβάντα.

Βιβάσθω, idem, vt μακρὰ βιβάσθων, Il. ν.

Βιβάζω, F. άσω, admiſſario admoueo, admitto animalia ad coitum, Ariſtot. Budæo eſt etiam ineo.

Βιβάζομαι, admiſſario admoueor, ineor, Ariſtot.

Βίβασις, εως ἡ, erat Laconicæ ſaltationis genus, quaſi admiſſionem dicas. & in hac victoribus præmia propoſita non modò pueris, ſed etiam virginibus. Subſiliendum tamen erat ac pedibus attingendę nates, & numerabantur ſaltus. vide Poll.

Βιβαστὴς, οῦ, ὁ, admiſſarius.

Comp. ac primùm ex βαίνω & deriuatis, cum præpoſitione.

Ἀμφιβαίνω, circumambulo, circumeo, obeo, circumgradior, circumincedo. Euripides, ἀμφιβαίνει μοι θράσος, fiducia me circumit, vel potius circuit, inceſſit me fiducia. Il. ζ, πένθος φρένας ἀμφιβέβηκε, mentem meam inuaſit, vel occupauit. Item metaphoricè, protego, tueor, defendo, (in compoſitione quidem, cum accuſatiuo, vt Iliad. α, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας: at quum fit dialyſis, cum datiuo. vt Il. ε, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε) ſumpta metaphora (inquit Euſtathius) à brutis animantibus quæ ſuos catulos circumire ſolent, pro iis propugnantia.

Ἀμφίβασις, circumitio, Il. ε. Item protectio, defenſio, Euſt. Exponitur etiam diſceptatio, contentio, altercatio, apud Herodot. Dicitur & ἀμφιβασία pro eodem.

Ἀμφιβεβάω, (poëticum thema ex pr. ἀμφιβέβαα) idem quod ἀμφιβαίνω.

Ἀμφίσβαινα, ἡ, ſerpens quædam ita dicta, quaſi vtrinque grada. dicitur enim antrorſum & retrorſum incedere.

Ἀναβαίνω, aſcendo, conſcendo. Il. α, ἀνέβη μέγαν οὐρανόν. Sic ἀναβαίνειν ἅρμα, Od. ο. Et Xen. Pæd. 6. Et ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, conſcendere equum, apud eundem, Pęd. 7. Dicitur & abſolutè pro conſcendere nauem. vt Il. α. ¶ Item ineo, vt τὸν ἵππον ἀναβαίνει. vnde οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵπποι, admiſſarij equi. ¶ Item peruado, perambulo, incedo per. Od. ζ. Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλή. ¶ Apud D. Mat. c. 13. ἀνέβησαν ἄκανθαι, exp. emerſerunt ſpinæ, vel ſuccreuerunt.

Ἀναβαίνομαι, aſcendor, conſcendor. vt ἵππος ἀναβαινόμενος, apud Xen.

Ἀνάβασις, aſcenſus, aſcenſio, Xen.

* Ἀναβατικὸς, aptus ad conſcendendum equum, peritus conſcendendorum equorum, Xen.

Ἀναβατὸς, qui conſcendi poteſt, ſcanſilis.

Ἀναβάτης, ου, ὁ, aſcenſor, conſcenſor. Et peculiariter, qui conſcendit equum, Xen. Ἀναβάτης, equus admiſſarius.

Ἀναβαθμὸς, οῦ, ὁ, aſcenſus, Suid. Item gradus ſcalæ. Interdum & ſedilia vocantur ἀναβαθμοί, Poll.

Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus ſcalæ, Exod. 20.

Ἀναβαθμικὸς, q. d. gradualis, gradatim factus.

Ἀναβασμὸς, idem quod ἀναβαθμὸς, Heſych.

Ἀνάβαθρον, ου, τὸ, pulpitum, ſcala. item ſubſellium.

Ἀναβάθρα, ἡ, ſcala nauis, Luc.

Ἀναβαδὸν, ſcanſim, Ariſtot. Ἀναβάδην, pedibus in altum exporrectis ſiue extenſis, Ariſtoph.

Ἀμβαίνω, etiam dicitur per ſyncopen pro ἀναβαίνω, Il. η. Ἄμβασις pro ἀνάβασις, apud poëtas.

Ἀμβατὸς pro ἀναβατός.

Decomp. Ἀνάμβατος ἵππος, pro ἵππος μὴ ἀμβατὸς, equus qui ſeſſorem non habet, qui caret equite. Aliis, qui conſcendi non poteſt.

Ἀπαναβαίνω, pro ἐπαναβαίνω.

Εἰσαναβαίνω, inſcendo, aſcendo, Hom.

Ἐπαναβαίνω, ſuperaſcendo. Item ſupergredior, Ariſtot. Item de coitu animalium *pro*, poſt alium ineo, Bud. ex Ariſtot. de anim. 6. Ἐπανάβασις, pro ἀνάβασις, Syn. epiſt. 31. & 96.

Ἐπαναβαθμὸς, gradus, Plat. in Symp.

Προαναβαίνω, prius vel prior conſcendo.

* Ὑπεξαναβαίνω, Theocr. Idyll. 23.

Ἀντιβαίνω, contrà eo, in contrariam partem gradior, contrà tendo. Capitur *pro*, aduerſor, refragor, renitor, Plut. τινὶ & πρός τι. Dicitur etiam ἀντιβαίνειν (teſte Bud.) reſiſtere, quum homo impulſus, tamen renititur, Luc. Et res aliqua dicitur nobis ἀντιβαίνειν, i. obſtare, vel malè cedere, vt idem ſcribit, ex Pauſ. in Arcad. 233

Ἀντίβασις, q. d. contrà itio, occurſus. Capitur & pro refragatione.

* Ἀντιβάδην, in contrariam partem gradiendo, aduerſanter, Plut.

Ἀντιβάτης, capitur pro repagulo ianuæ, quod veluti renititur & obſiſtit. Ἀντιβατικὸς vulgo exponitur obuius.

Ἀποβαίνω, deſcendo. Il. γ. Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα. Legitur & cum ἀπό: & ſine ἀπό, vt, ἀποβαίνειν τοῦ ἵππου, apud Luc. ¶ Item diſcedo, abeo. vt Il. ζ. Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη. Interdum & morior, vt exp. Suid. ¶ Item, euenio, contingo, accido. Iſoc. de pace, ὧν μὲν γὰρ ἠλπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκεν, οὐκ ἀπέβη, non

ſucceſſit. ¶ Item euado, Luc. ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσι. Et Theocr. in Hyla. -ἐς ἀλαθινὸν ἀνδρ' ἀποβαίη.
¶ Item erumpo, effundor: Theophr. ὅταν ὁ ποταμὸς ἀποβῇ. ¶ Item certo certamen quod ἀποβάτης appellatur.

Ἀπόβασις, deſcenſus, Thuc. Iſocr. Item euentus, exitus, Plut.

Ἀποβάτης, q.d. deſcenſor. Ita vocatum fuit quoddam certaminis equeſtris genus, quod qui certabat, dicebatur ἀποβῆναι, teſte Suida. Et hinc ἀποβατικοὶ ἀγῶνες dicebantur.

Ἀποβατήριος, Iouis eſt cognomentum, Heſych.

Ἀποβάθρα, ἡ, ſcala qua è naui deſcenditur, Lucian. Thuc. Item olla pedes habens, Suid.

Decomp. Εἰσαποβαίνω, ingredior, deſcendo, Apoll.

Ἐξαποβαίνω, deſcendo ex Od. μ.

Εὐαπόβατος, facilem habens deſcenſum.

Διαβαίνω, tranſeo, traiicio, Herodian. 6. διαβῆναι τοὺς ποταμούς. ¶ Item diuarico, ſto cruribus diuaricatis, inquit Bud. ex Plut. Xen. Ariſtot. & aliis.

Διάβασις, tranſitus, traiectus, traiectio, Xen.

Διαβάτης, traiector.

Διαβατός, qui tranſiri & traiici poteſt.

Διαβατικός, q.d. tranſitiuus, qui tranſeundi & penetrandi vim habet.

Διαβατήρια, τά, ſacrificia pro tranſitu: ſeu ſacra ante expeditionem, Thuc. Plut. Xen.

Διαβάθρα, ἡ, ſcala nautica, pons. ¶ Item ſcala qua ſcanditur in muros, Bud. ex Strab.

Διάβαθρον, ου, τό, calceamenti quoddam genus, Athen. lib. 13. & Poll.

Διάβημα, τό, tranſitus, ſeu tranſitio. Item greſſus, Naz.

Διαβησείω, (q.d. tranſiturio) tranſire cupio, Suid.

Διαβήτης, ου, ὁ, Plutar. in Polit. præc. pro perpendiculo ponere videtur. ¶ Eſt item circinus, à diuaricatis cruribus. vide Ariſtoph. ſchol. in Nub. ¶ Item ſipho, vt Colum. l. 3. c. 10. ſcribit. vide Gal. de loc. affect. l. 6. Paul. Ægin. l. 3. c. 45.

Decomp. Ἀδιάβατος, qui tranſiri & traiici nequit.

Δυσδιάβατος, qui tranſiri difficulter poteſt, Xen.

* Ἐκδιαβαίνω, tranſeo, tranſilio, Hom.

* *Comp.* Εὐδιάβατος, qui facilè tranſiri poteſt, vadoſus, Plut.

Ἐπιδιαβαίνω, poſt alium qui tranſiit, etiam ipſe tranſeo, Xen. Hell. 5.

Προδιαβαίνω, prior, ſeu prius tranſeo.

Εἰσβαίνω vel ἐσβαίνω, ingredior. ἐσβὰς ἐς ποταμόν, Herod. Apud poëtas ἐσβῆσαι actiua etiam ſignificatione *pro*, imponere, vt Il. α. ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ, impoſuit naui.

Εἴσβασις, ingreſſus.

Εἰσβατὸς τόπος, locus quem ingredi poſſumus.

Decomp. Ἐπεισβαίνω, etiam ipſe ingredior. Sæpe etiam pro ἐσβαίνω, Xen. Hell. 3.

Συνεισβαίνω, ſimul ingredior, Eurip.

Ἐκβαίνω, egredior, exeo, Od. ε. Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ, Thuc. μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς. Et cum genit. non addita præpoſitione ſæpe. ¶ Item digredior: Xen. Hell. 7. ἔνθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην, ἐπάνειμι. ¶ Sic & cum aduerbio ad locum, aut præpoſit. εἰς. Euripid. Plut. ¶ Item tranſgredior, vt Plat. Polit. 1. τὸ τοῦτο ἐκβαίνοντα κολάζουσι. ¶ Item exitum habeo, euenio, item euado, Dem. Olynth. 1. πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβαῖν', &c. ¶ Item educo q.d. egredi facio, Odyſſ. ω.

Ἔκβασις, egreſſus, Od. ε. v. 410. Item exitus, euentus, apud Areop. Et euaſio, Apoll. 2. Item figura, apud Quintil. l. 5.

Ἐκβάσιος, Apollo conſecratus ab Argonautis ad Cyzicum, apud Apoll. l. 1.

Decomp. Ἀνέκβατος, ex quo non eſt egreſſus.

* Διεκβαίνω, egredior, Strabo.

Ἐπεκβαίνω, egredior.

Εὐέκβατος, facilis egreſſu, Hippocr.

Μετεκβαίνω, tranſcendo, migro, apud Herod. Bud. exp. è naui in nauem tranſeo, apud Antiph.

Παρεκβαίνω, digredior, abſcedo: Heſiod καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου. ¶ Item excedo, vt παρεκβαίνειν τὸ μέσον apud Ariſtot. Apud Plut. in Numa, παρεκβαίνειν τὰ νενομισμένα, tranſgredi. ¶ Item degenero, Ariſtot.

Παρέκβασις, digreſſio. Item tranſgreſſio, exceſſus. A- 234
riſtot. apud Rhet. digreſſio à propoſito.

Παρεκβατικὸς λόγος, quæ dicuntur per digreſſionem.

Παρεκβατικῶς, per digreſſionem.

Ἐμβαίνω, ingredior, Plut. ¶ Item ingredior, i. gradior, vel gradum facio, vt πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν, apud Luc. ¶ Ἐμβαίνειν τινί, inſultare alicui, Od. κ. ¶ Apud Herodot. lib. 4. ἐνέβησε εἰς φροντίδα, in ſolicitudinem coniecit, cura affecit.

Ἐμβαθμὸς δικαστής, in Pand. ordinarius iudex, Bud.

Ἔμβασις, ingreſſus, introitus. Item ſolium in quo nos lauamus, ex Dioſc. lib. 6. & Alex. Aphr. Ἐμβάσιος, Apollo, in littore conſecratus quum nauem conſcenſuri eſſent.

Ἐμβατή, itidem exp. ſolium. Ἐμβάτης, ſeſſor, Eurip.

Ἐμβάται, calcei quidam vel cothurni, Poll.

Ἐμβατός, qui aſcendi poteſt.

Ἐμβατήρ, pro baliſtæ foramine citatur ex Vitruu.

Ἐμβατήριος, q.d. ingreſſiuus, vt ἐμβατήριος ῥυθμός, ἐμβατήριος παιάν, Plut. ad quos prælium committebatur.

Ἐμβαδόν, pedeſtri itinere, Il. ο. Eſt & nomen ſignificans τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα, Boœtio eſt arena, inquit Bud. Ἐμβάδες, cothurni, Poll.

Ἐμβάδιον, calceus vel ſolea, Ariſtoph.

Ἔμβαθρα, τά, calceamenta quædam.

* Ἐμβατέω, idem quod ἐμβατεύω, Nic. in Ther.

Ἐμβατεύω, pedem infero, pedem pono. Aliquando cum accuſatiuo, aliquando cum datiuo, aliquando cum εἰς.

* Ἐμβατευτικός, poſſeſſorius: vt ius ἐμβατευτικόν, id eſt, ius propria authoritate retinendæ alicuius rei. Vide Alciat. lib. 1. c. 56.

Decomp. Ἀνέμβατος, cui inambulari inſiſtíve nequit. Alij exp. inacceſſus, auius.

Δυσέμβατος, in quo incedi ægrè poteſt. Heſychio, qui teri pedibus nequit. Aliis, inacceſſus, inuius.

Ἐπεμβαίνω, ingredior. vt νηὸς ἐπεμβαίνειν, apud Nonnum, & apud Dem. ἐπεμβαίνειν, dicuntur nautæ & remiges. Item inſulto, premo, Sophocl. Exponitur etiam ἐφάλλομαι, quod & ſignificat interdum inſulto in metaph. ſignif. Ἐπέμβασις ἡ, incurſus. Ἐπεμβαδόν, aſcendendo, in Epigr.

* Ἐπεμβάτης, inſcenſor, ἐπιβάτης Anacr.

* *Decomp.* Κατεπεμβαίνω, incedo, gradior, conſcendo.

Προσεπεμβαίνειν, inſuper inſcendere: vel inſuper inſultare.

Εὐέμβατος, ingreſſu facilis.

Κενεμβατέω, per inane gradior, Plut.

Μετεμβαίνω, tranſcendo, vt qui vno mutato nauigio aliud conſcendit, Plut. μετεμβὰς εἰς μυοπάρωνα.

* Παρεμβαίνω, progredior, ingredior, Plut.

* Προεμβαίνω, ante gradior, præeo, Plut. in Pomp.

Προσεμβαίνω, inſuper inſulto, Soph. Apud Dioſcor. προσεμβαίνω εἰς ὕδωρ, exp. deſcendo in aquam.

Ἐπιβαίνω, conſcendo: vt ἵππων ἐπιβήσομαι, Il. ε. & Luc. ἐπιβὰς τοῦ πλοίου. Apud Thuc. 1. ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπιβάντες. Item cum accuſ. ſine præpoſit. interdum pro ingredi: vt Κολχίδα γῆν ἐπιβάντες, Apoll. 2. Et λειμῶνος ἐπιβάντα, Soph. in Aiace. Item cum dat. vt ἐπιβὰς τοῖς

στρα-

ϛερόμασι,ex plut.apopht. ¶Aliquando exp.inuado: vt ἐπιβαίνειν γαίης,Odyſſ.ξ.Sic ἐπιβαίνειν τῆς Ἀττικῆς, apud Dem. Et cum dat.vt Xen.Pæd.5. ἐπιβῆναι τῷ Ἀσυρίῳ.Et cum accuſ.vt apud Soph. in Aiace,σε δ' ὅταν πληγὴ ἐπιβῇ. ¶Apud Matth.12. ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον, exp. inſidens aſinæ. ¶Item peruenio. vt Xen. ἐπέβησαν ἀφιεμένον βελῶν, ad telorum iactum peruenerunt. Et ἐπιβῆσαι εὐκλείης, Il. θ, facere vt quis ad gloriam perueniat. ¶Item ingredior,id eſt,gradior,incedo. vt Plut. in Lyc. ῥυθμῷ τε πρὸς αὐλὸν ἐπιβαινόντων.

Ἐπιβήματα,ſpecies ſaltationis.Heſych.

Ἐπιβήτωρ,ορος,ὁ, qui inſcendit,inſcēſor. Od.σ.v.262. Item pro ἐπιβάτης ſeu ἀναβάτης. Item pro mobili & agili.Accipitur & pro ὀχευτής,vt Od.ψ.

Ἐπίβασις, ſcanſio Phil.de mundo. Exp. & baſis, fundamentum.

Ἐπιβασία occupatio rei alienæ.Hyper.apud Poll.

Ἐπιβατήριος,ſcanſorius.vt ἐπιβατήριοι μηχαναί, machinæ ſcandendis muris accommodæ, quæ & ἐπιβατήρια dicuntur. Quo vocabulo Syneſ. metaphoricè vſus eſt, pro honoribus & iis rebus quibus ad maius faſtigium aſcenditur,vt Bud.exp.

Ἐπιβάτης, inſcenſor,vector, eques, equo inſidens. Gr. Item qui naue aut ſua aut conducta vtitur, plerunque pro claſſiario milite capitur, & qui non remigandi cauſa, ſed tantùm pugnandi nauem conſcendit,Polyb.l.19.

Ἐπιβατικὸς, ad epibatas pertinens. Et τὸ ἐπιβατικὸν milites claſſiarij,apud Ariſtot.

Ἐπιβατηγὸς, qui,vel quæ vectores ducit,ad homines vehendos aptus,Vlp.

Ἐπιβατὸς, qui conſcendi poteſt.Plut.Ἐπίβατος(proparoxyt.) ſubditus,obnoxius,Bud.ex Areth.

Ἐπίβαθρον, naulum,merces pro conſcenſa naui. Odyſſ.o.

Ἐπιβάθρα,ἡ, pons qui machinis admouetur ad muros vrbium ſcandendos, vt Bud.apud Arrianum interpr. Item metaph. pro gradu & via ad rem aliquam Suid.

Ἐπιβατεύω, ſum epibates aut vector. Item adſcendo, vt apud Luc. cum genit. Item vehor,ſupergredior,innitor,inſiſto,incumbo.Gregor. ¶Item inuado & occupo,mihi vſurpo.vt Plut.in Anth. Συρίας

235 ἐπιβατεύσειν ἔμελλον. ¶Item pro inire,de animalibus dictum. vide ſchol.Ariſtoph.in Ran. ¶Apud Xen.in Symp.ἐμβατεύειν τί,exp.percurrere.

*Decomp.*Ἀνεπίβατος,inacceſſus,ad quem accedere non licet.Plut.in Lyc.

Ἀντεπιβαίνω, viciſſim inſcendo,contra conſcendo.

*Εὐεπίβατος, qui facilè conſcendi poteſt. Strabo.libro 5.

*Ναυτεπιβάτης,qui naui ſeruit, vt ſuum naulum lucretur.

Καταβαίνω, deſcendo, Xen. καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου. ¶Item deſcendo,i.demitto me.Baſil. ¶Item incurro,competo,congruo,apud Ariſtot.Pol.7.

Καταβαθμὸς,οῦ,ὁ,deſcenſus.

Καταβάδην,tanquam deſcendendo.

Καταβάσιος, deſcenſiuus, deſcendens. Sapiens.Solom.cap.10

Κατάβασις,deſcenſus.

*Καταβασμὸς, idem quod καταβαθμὸς, deſcenſus. Æſch.in Pr.

Καταβάτης,q.d.deſcenſor.

Καταίβασις, etiam dicitur apud poetas pro κατάβασις. item καταιβάτης pro καταβάτης, vt καταιβάτης Ζεὺς, καταιβάτης κεραυνὸς, de quibus Euſtath. Et fœm.gener.καταιβάτις κέλευθος apud Apoll. exp.decliuis via. Item καταιβατὸς pro καταβατὸς, vt καταιβαταὶ θύραι αἰθέρι ποιοῖσι, per quas deſcendere poſſunt homines.

*Decomp.*Ἀποκαταβαίνω,exp. deſcendo.

Ἐπικαταβαίνω,exp.itidem,deſcendo.

Προκαταβαίνω,antè deſcendo.

Προσκαταβαίνω, q.d. inſuper deſcendo. Affertur ex Cebete pro,deſcendo.

Συγκαταβαίνω,vnà deſcēdo. A Polybio ponitur pro, deſcendo in locum hoſti æquum. ¶Apud Ariſtot. Pol.7.coëo,conuenio,incurro,i.competo. A Polyb. ponitur pro, demitto me, dedo me, flecto animum meum.Συγκατάβασις,demiſſio,Syn.Greg.

Συγκαταβατικῶς,cum demiſſione,apud Areth.

*Ὑπερκαταβαίνω,tranſcendo,ſupero, vt dicitur, muros ſeu montem ſuperare.Plut.

Ὑποκαταβαίνω,clam deſcendo.Thuc.

Μεταβαίνω,digredior,tranſgredior,tranſeo,Ariſtot.

Μετάβασις,tranſitio.

Μεταβατικὸς,q d. tranſitiuus. vt μεταβατικὴ κίνησις, apud Philonem.

Μεταβατικῶς,vt μεταβατικῶς κινητά, apud Phil. quæ tranſitu moueri & quaſi locali motu vti queunt.

*Decomp.*Ἀμετάβατα ῥήματα, apud gram. verba intranſitiua.

Ἀντιμετάβασις,obluctatio in tranſitu.

Συμμεταβαίνω,ſimul tranſeo, ſimul digredior. Luc. in Nigrino.

Παραβαίνω, tranſgredior, tranſcendo. vt παραβαίνειν τοὺς νόμους, violare leges. ¶Item prætereo.Ariſt.

Παραβαίνομαι, tranſcendor. vnde παραβαθεὶς νόμος, Thuc 3.violata lex.

Παράβασις,tranſgreſſio.vt παράβασις τοῦ νόμου. ¶In comœdiis quid ſignificet vide apud ſchol. Ariſtoph. Hinc παραβατικὰ μελύδρια, verſiculi quibus huiuſmodi παράβασις conſtat.

Παραβασία,poetis idem quod παράβασις,vnde & pro delicto apud Heſiod.in Theog.

Παραβάτης,tranſgreſſor,violator legis. ¶Item qui è curru pugnat. Xen.Pæd.7. Pro eodem dicitur & παραιβάτης apud Hom.

Decomp. Ἀπαράβατος,vt ἀπαράβατος νόμος, apud Epictetum,quem nemo tranſgreditur,vel tranſgredi poteſt. Ἀπαράβατον ἱερωσύνην in epiſt. ad Hebr.c.7. exp. ſacerdotium quod præterire non poteſt: & ex ſequenti ſacerdotium perpetuum.

Ἀπαράβατος δύναμις pro ἀδιάπτωτος apud Gal. ἐπὶ τόπους,& apud Paulum Ægin. compoſitio cuius facultas non fallit.

Περιβαίνω, circumeo. Et apud Homerum circumeo protegendo,vel circumeundo protego.

Περιβάδην, ex Polluce exponitur pedibus alternatim motis.

*Περίβασις, circuitio, circumambulatio, profectio quæ fit circumeundo,ἀμφίβασις Merc.Triſm.

Προβαίνω,prægredior,antegredior, præcedo. Ariſtot. Et metaph. antegredior,anteeo,i.antecello, ſupero. vt Il.ζ. v. 125. ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων Σῷ θάρσει.Ab Heſiodo accipitur & pro, præſum, imperium obtineo. Τρηχῖνος προβέβηκε. Item progredior,prouehor, metaph etiam Polyb.καίπερ εἰς τοῦτο προβαίνων ἀμφοτέρων ἀδικίας καὶ τόλμης ὥστε, &c.Et προβεβηκὼς, qui progreſſus eſt aut progreſſum ad aliquid fecit. De tēpore etiam dicitur. vnde προβαίνοντος χρόνου,progreſſu temporis.Itidem προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ,vel τῷ χρόνῳ qui eſt ætatis prouectæ.Vſitatius tamen προβεβηκὼς ſeu προβεβηκυῖα ſine adiectione. Item progredior,i.prodeo,vt προβαίνειν τῆς οἰκίας,apud Chryſoſt.

Πρόβασις,prægreſſio,vel progreſſio. Exp.& βοσκημάτων κτῆσις ab Heſych.

Προβάδην, inter progrediendum, inter eundum,apud Heſiodum.

Πρόβημα, exp. progreſſus. A Suida exp. ſaltus apud Ariſtoph.

Προσβαίνω, aſcendo, conſcendo, Il. β. Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν ὄλυμπον. Cum dat. in ſoluta or. vt Plut. προσέβη τῷ καπιτωλίῳ, & προσβᾶσαν ἐρινεῷ μεγάλῳ. Eſt etiam accedo. vnde πρόσβασις pro acceſſu, Polyb. At Il. ε. λὰξ προσβὰς, eſt pro λὰξ ἐμβὰς, calcibus inſultans.

Πρόσβασις, aſcenſus, item acceſſus, apud Polyb.

Προσβατὸς, vt χωρίον ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ, ex Xen. locus quem mors conſcendere, vel ad quem accedere nequeat.

236 *Decomp.* Απρόσβατος, inacceſſus, Luc.

Συμβαίνω, congredior, pedem confero, Soph. in Aiace, Ο οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί, vbi ſchol. exp. συνελθεῖν. ¶ Item conuenio, tranſigo, paciſcor, fœdus ineo. Thuc. συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφῆς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ ὅπλα, cum illis pepigerunt, vel fœdus inierunt. Alibi cum πρὸς iungit, ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. Et συνέβησαν εἰς τοῦτο, ex Herodoto in Clione. Et ex Ariſtoph. κοινῇ ξυνέβημεν, inter nos cõuenit. Item in Ranis. Οὔτε γὰρ Αθηναίοις συνέβαινεν Αἰσχύλος, non conueniebat Athenienſibus cum Æſchylo. ¶ Item conſentio, Syneſ. Et συμβαίνει, conuenit, conſentaneum eſt, ſæpe apud Ariſtot. ¶ Item contingo, euenio, Dem. συμβαίνει παρὰ θεῶν τι χρηστόν. Et Thuc. lib. 2. ξυνεβεβήκει Αθηναίοις τοῦτο, hoc Athenienſibus vſu venerat. Et imperſonaliter συμβαίνει, contingit, euenit. Τὸ συμβαῖνον, & τὸ συμβὰν ſeu συμβεβηκὸς, quod contigit. interdum, euentus exp.

Συμβεβηκότως, per accidens.

Σύμβαμα, τὸ, euentus, caſus fortuitus. Item propoſitio ex nomine & verbo perfectam ſententiam reddens, inquit Suid. vide & Ammon.

Σύμβασις, compoſitio, pacificatio, Thuc. lib. 1. πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν. Et ξύμβασιν ποιησάμενοι, lib. 1. Item fœdus, pactum, conuentum, ſæpe apud Ioſeph.

Συμβασείω, compoſitionis deſiderio teneor, apud Theophr.

Συμβατικὸς λόγος, apud Thucyd. & Plut. ſermo de pace componenda. Συμβατικῶς, q. d. pacificatoriè, Plut. Συμβατήριος λόγος, vt συμβατικὸς, apud Thuc.

Decomp. Ασύμβατος, qui compoſitionem non admittit, qui à pacificatione eſt alienus: Plut. τὰ ἀσύμβατα, Greg. quæ diſſident. Item non conueniens, non congruens, incohærens. Ασυμβάτως, alieno à compoſitione animo, Plut.

Δυσσύμβατος, ægrè coiens ſeu conueniens, ægrè ſociabilis, Plut. Symp. 4.

Επισυμβαίνω, q. d. ſuper accido, inſuper accido, Bud. exp. poſtea accido, accedo. vt qualitas ſubſtantiæ, Baſil. vide Themiſtium.

Παρασύμβαμα, idem quod σύμβαμα, Luc.

*Υποσυμβαίνω, inferior ſum, remiſſior, Gal.

Υπερβαίνω, tranſgredior, prætergredior, tranſcendo, Herodot. ὑπερέβησαν τοῦ πύργου, turrim tranſcenderunt. Iungitur tamen potius accuſ. vt Chryſoſt. τοὺς οὐρανοὺς ὑπερβῆναι. Apud Arr. aut lib. 6. cum κατὰ habetur, ὑπερβαίνοντες κατὰ τὰ τείχη, muros tranſcendiſſe, & ita perueniſſe in vrbem. Et peculiariter pro aſcendere ſuggeſtum, ex Ariſtoph. Conc. Eſt etiam excedo, ſupero: vt ὑπερβέβηκε πᾶσαν ἀτοπίαν, Plut. in Numa, omnem abſurditatem exceſſit. Genit. etiam habet pro ſupero, antecello, præſto, vt πίνι τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ἄνθρωπος, Ariſtot. de mund. Υπερβαίνοντες, dies intercalares, Bud. ex Macr. Idem B. Υπερβαίνω, exponit etiam prætereo, ex Æſchine. ¶ Item tranſmitto, non dico, Bud. ex Iſocr.

Υπέρβασις, pro quo Υπερβασία, apud poëtas, tranſgreſſio, & metaph. delictum, Heſiod.

Υπερβατὸς, qui tranſcendi ſeu tranſiri poteſt. Sed ὑπερβατὸν à rhet. dicitur traiectus verborum ordo, quæ quaſi tranſcendant. vide Fab.

Υπερβατῶς, exp. in tranſitu, in tranſcurſu, i. defunctoriè, perfunctoriè, Hippocr.

Υπερβάθμιος, ſupergrediens, Areth. in Apocal. 890. Et alibi pro immodico, Bud. Υπερβάθμιον πόδα πέμπειν, non iuſto paſſu gradatim progredi, ſed tranſultare aliquem locum. Idem Bud. ex Ammonio in Ariſtot. Categ.

Υποβαίνω, (q. d. ſubgredior) deſcendo. vnde ὑποβαίνειν ſubeſſe & inferiorem eſſe, inquit Bud. Idem ὑποβέβηκε affert ex Hermog. *pro*, ſubeſt, ſecundarium eſt. *id eſt*, minus præcipuum eſt: vel, tanquam ſpecies eſt ſub genere. vel, eſt tanquam fundamentum. Et ex Platone, ὑποβεβηκέναι, *pro* deſcendere, i. decreſcere, inferius eſſe. Et ex Suida inferiori conditione eſſe. Item ex Dion. Areopagita, ὑποβεβηκὼς cum genit. inferior. cui opponit ἐπαναβεβηκώς. ¶ Item pro retrogradi affertur ex Gal.

Υπόβασις, ſubucula, ſubligaculum, Heſ. ¶ Pro baſi ponitur apud Areop. in ſchol.

Υπόβαθρον, ου, τὸ, fulcrum. vel potius ſolum, ex Xen. Apomn. 2.

Υποβάθρα, ἡ, idem Cyrill. Exponitur etiam fundamentum & ſcabellum. Exp. etiam ſubſellium.

Υποβάτης, ſcabellum, Heſych.

* Υψιβαίνω, altè gradior, in altum conſcendo, Nonn.

Comp. in βας deſin. 237

Χιονόβας, per niues gradiens.

Alia comp. in βάμων & βάμος deſinentia.

Ακροβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ſummis pedum digitis ingrediens, erectus incedens, Baſil.

* Βραδυβάμων, qui tardè incedit, Ariſt.

* Βραχυβάμων, qui breuibus pedibus incedit, Ariſt.

Δίβαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duobus pedibus incedit, bipes, Eurip.

* Παλίμβαμος, retrogradus, Pind. Pyth. 9.

Ιπποβάμων, qui equum conſcendit, eques: Eur. στρατὸν ἱπποβάμονα, equeſtres copias. Apud Ariſtoph. ἱπποβάμονα ῥήματα, grandia verba & quæ quaſi equo inuehuntur ſublimi & magnifico.

Λοξοβάμων, obliquè incedens, Heſych.

*Μακροβάμων, qui lõgis paſſibus incedit, Ariſt. in phyſ.

Οπισθοβάμων, qui retro cedit, retrogradus, Epigr.

Ουρανοβάμων, qui cœlum ſcandit, vel, qui per cœlum graditur, Suid.

Ταχυβάμων, celerigradus, Suid.

Τετραβάμων, quadruplex: Eur. in Phœniſſ. ἅρμασι τετραβάμοσι, quadrigis.

Τραγοβάμων, hircinos pedes habens. Panis epith. eſt apud Ariſtoph. Latini capripedem vocant.

Υψιβάμων ſiue ὑψίβατος, altigradus, altè gradiens, altè vel in alto incedens, Heſych.

Alia comp. in βατος, βατέω, βάτης deſinentia.

Αβατος, ου ὁ καὶ ἡ, inacceſſus, inuius, imperuius, auius: vt ὁδὸς ἄβατος, via inuia. ¶ Item acceſſu vel aditu difficilis: vt ἄβατος ἐρημία, apud Æſchyl. ¶ Item ſacer, non adeundus. Suid. Hinc & ἄβατον ſubſtantiuè poſitum apud Plut. in Probl. pro adyto, ἐν τῷ ἀβάτῳ τοῦ Διός. ¶ Item deſertus, deſolatus, Suid.

Αβατος ἔλαφος, non inita cerua, Luc. Idem ἵππους ἀβάτους vocat quibus nondum quis inſedit.

Αδροβατικὸν, dicitur à Plat. animal terreſtre, quòd terram (ſolidum elementum) calcet. Alibi ξηροβατικὸν appellat.

Αεροβατέω, ῶ, F. ήσω, incedo per aërem, Ariſtoph.

Αἰθεροβατέω, per ætherem incedo, Luc. Αἰθεριμβατέω, idem in Epigr.

Ακανθοβάτης, ου, ὁ, per ſpinas ſeu ſentes gradiens. in fœm. gen. ἀκανθοβάτις, in Anth. Epigr.

Ἀκροβατέω, ῶ, ſummis pedum digitis gradior, in digitos erigor, Luc. Item ſuperbè incedo, Suid.
Ἀκροβατικὸς, exp. ſcanſorius, ex Vitruuio.
Ἁλίβατος, marigradus, apud Athen.
Βουνοβατέω, ῶ, per colles gradior ſeu incedo.
Δενδροβατέω, arbores ſcando, Epigr.
* Δυσάμβατος, idem quod δύσβατος. Simonid. referente Dionyſio Halic.
Δύσβατος, qui difficulter adiri aut ſcandi poteſt, imperuius, Herodian. lib. 4. Δύσβατον ſubſtantiuè neut. gen. adeundi ſeu tranſeundi difficultas, apud eundem libro 2.
Δυσβατοποιοῦμαι, difficilem aditum facio, Xen.
Ἐγγείβατα, τὰ, hydraulica organa quę aquam habentia tandem mouent ſigilla cæteráque quę delectationibus oculorum & aurium ſenſus eblandiuntur, teſte Vitruu. lib. 10. c. 12.
Ἑλειοβάτης, qui per paludes graditur, Æſchyl.
Εὔβατος, qui facilè adiri poteſt, peruius, Xen.
Ἠλίβατος, tam altus aut profundus vt ab eius acceſſu aberres. παρὰ τὸ ἀλιτεῖν, ὅ ἐστιν ἀποτυχεῖν βάσεως, Euſtath. vel tam altus vt ſoli vni peruius ſit, Il. ο.
Ἱπποβάτης, qui equum conſcendit, apud Herodot.
Ἱπποβήτης, idem.
Decomp. Τεθριπποβάτης, qui quadrigis vehitur.
Κεραβάτης, qui cornuum adminiculo ſcandit, Heſ.
Κερβάτης, idem.
Κρημνοβάτης, qui per præcipitia & loca prærupta ambulat vt illi qui murum aſcendunt. Sed dicitur de funãbulis & petauriſtis, Naz. Dicitur & κρημνηβάτης
Κτηνοβάται, qui ineunt iumenta. in Pand. Bud.
Λειόβατος, q.d. læuigradus. Apud Athen. lib. 7. piſcis nomen eſt.
Λεωβάτος, ὁ καὶ ἡ, via publica & vehicularis: à populi per eam commeantis frequentia, Heſych.
Λοξοβάτης, idem quod λοξοβάμων, Heſych.
Λυκοβατίας, ſylua in qua lupi morantur, H.
Ναυβάτης, qui nauem conſcendit, qui naue vehitur, Soph. in Aiace.
Νευροβάτης, qui neruis ſeu funibus nerueis inambulat. Iul. Firm. funambulus.
Ξηροβατικὸς, qui in ſicco ambulat, Athen.
Ὀνοβάτις, quæ aſinum conſcendit, eóque vehitur. mulier in adulterio apud Cumanos deprehenſa in forum deducebatur, & ſaxo impoſita omnibus proponebatur: indéque aſino impoſita per ciuitatem vehebatur: qua infamia notatam, ὀνοβάτιν appellabant.
238 Eraſm. in Chil. ex Plut.
Ὀνοβατέω, aſinum admitto, i. facio vt aſinus equam ineat, Xen. Pollux autem dicit de ipſis aſinis equas ineuntibus, lib. 5. c. 15.
Ὀρειβάτης, qui montes ſcandit ſeu pererrat. Soph. Pro eodem dicitur & ὀρεσβάτης.
Ὀρειβατέω, montes ſcando, Plut.
Ὀρθοβατέω, rectus ſeu erectus incedo.
Πηλοβάτης, qui per lutum graditur. Nomen ranę, in βατραχομ.
*Πολύβατος, multigradus, valde peruius, frequens hominibus, Dion. Halic.
Σκηνοβατέω, ῶ, in theatrum produco. Budæus exponit, peruulgo, traduco, omnium oculis expono: dicens, tractum eſſe ab antiquæ comœdię licentia, quę flagitia priuata ſic traducebat, Heraclit.
Decomp. Ἐνσκηνοβατέω, ῶ, & paſſ. Ἐνσκηνοβατέομαι, οῦμαι. in proſcenium prodeo.
Σκωλοβάτης, animalculum frumento noxium, teſte Heſych. Vermiculus eſt, ſecundùm quoſdam.
Σκωλοβατίζειν, (tanquam ab alia origine) affertur ex Epicharmo de iis qui ligneo pedi innituntur claudi, vel qui grallatoria pertica incedunt, à Plauto grallatores dicti.

Στυλοβάτης, columnæ baſis ſeu pes, Vitruu.
Σχοινοβάτης, qui funi iunceo inambulat, funambulus.
Σχοινοβατέω, iunceo funi inambulo, ſeu ſimpl. funi inambulo.
Ταχυβάτης, celerigradus, pernix, Eur.
Ὑγροβάτης, per humida ambulans, Plat.
Ὑληβάτης, qui per ſyluas graditur, apud Athen.
Ὑψίβατος, q.d. altigradus altus, Soph.
Χαλκοβατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui æri ſeu æreis fundamentis inſiſtit: vt χαλκοβατὲς δῶ, Il. α.
Χοροβατέω, ῶ, choros agitatum vado, Suid.

Compoſita ex βάδος aut βαδίζω.

Ἀποβαδίζω, abeo, diſcedo.
Διαβαδίζω, tranſeo, Bud.
Ὀρεβάδες, quæ montes pererrant: ferarum epith.
* Ταχυβάδιστος, qui celeriter incedit.

Compoſita ex βάσκω.

Διαβάσκω, pro διαβαίνω, A Suida exp. διέρχομαι.
Ἐπιβάσκω, actiua ſignif. ſumitur. Il. β. κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, inducere in exitium.
Παραβάσκω, apud Hom. pro παραβάτης εἰμί.

Compoſita ex βιβάω.

Προβιβάω, ῶ, progredior, idem quod προβαίνω, Od. ι.
Προσβιβάω, ῶ, accedo. Plato in Phædr. ὡς εἴ τις ἀπιστῶν προσβιβῷ. exp. ſi quis fidem non habeat.
Συμβιβάω, ῶ, vnà eo, comitor, Heſych. Item συμβιβῶ σε, pro συνάπτω σε, διδάσκω σε, apud eundem.

Compoſita ex βιβάζω.

Ἀναβιβάζω, aſcendere facio, impono vt ἀναβιβάζω ἐφ᾽ ἅρμα, apud Xenoph. ἀναβιβάζειν τὸν ἱππέα, inſtruere equo, dare equum. Metaphoricè vſurpauit Plut. ἀναβιβάζειν εἰς τιμὴν, pro, ornare honoribus, promouere ſeu prouehere ad honores. In voce media ἀναβιβάζομαι, aſcenſurum produco, prodire facio, produco: Andocid. ἵνα γε ἀναβιβάζομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ; Item paſſiuè, impono, attollor. Item in equum tollor, apud Xen. Item producor in medium.
Decomp. Ἐπαναβιβάζω, pro ἀναβιβάζω, q.d. ſuper aſcendere facio, Thuc.
Ἀποβιβάζω, deſcendere in terram facio. expono in terram. Thuc. Quidam exp. traiicio.
Διαβιβάζω, traiicio, tranſmitto, Xen.
Decomp. Συνδιαβιβάζω, vnà traduco.
* Συνεκβιβάζω, ſimul educo, Xenoph.
Εἰσβιβάζω, inſcendere facio, Iſocr.
Ἐκβιβάζω, è naui educo & emitto. Ἐκβιβάζειν τὸ πρᾶγμα, Bud. in Pand. exp. exequi.
* Ἐκβιβασμὸς, exactio. In nou. conſt.
Ἐκβιβαστὴς οῦ, ὁ, idem B. exp. exactor rei iudicatæ, exequutor ſententiæ, viator qui in ius vocat.
Decomp. Μετεκβιβάζω, aliò expono, tranſpono, Thuc.
Ἐμβιβάζω, impello, induco, Plat.
Decomp. Ἀντεμβιβάζω, viciſſim ſeu in locum alterius impono ſubſtituo, Dem. 239
Ἐπιβιβάζω, aſcendere facio, induco, adduco, Plut.
Καταβιβάζω, deſcendere cogo, deduco, Plutarch. Apud Dioſc. verò, καταβιβασθὲν ἄχρι τρίτου ἐν τῇ ἑψήσει, exp. redactum ad tertiam partem decoquendo.
Μεταβιβάζω, transfero, auerto, aliò abduco, Ariſtoph. Eſt etiam ab opinione deduco, μεταπείθω, Bud. ex Alex. Aphr.
* Παραβιβάζω, aufero. 2. Reg. 12. καὶ κύριος παρεβίβασε τὸ ἁμάρτημα, abſtulit peccatum.
Προβιβάζω, produco, ob oculos pono, Act. 19. ¶ Item produco, *id eſt*, impello & porro ire facio, promoueo, *hoc eſt* augeo & ad ampliora proueho, vt Bud. interp. apud Greg. item proficere facio & progredi, Xen. Apomn. 1. Cliens itidem & litigator patroni cauſam acturi os faciens atque inſtruens, αὐτὸν προβιβάζειν

dicitur. Apud Ariſtot. neutraliter capitur *pro*, prius ineo, in 5. de hiſt. an. de capro, ὀχεύειν δὲ εἰωθὲ χορταθεὶς καὶ μὴ περιβιβάσας ἄλλην.

Προσβιβάζω, admoueo, adiungo, accedere facio, promoueo, ſiſto, ſtatuo, loco, Plut. Item incito, impello, adduco, verbis videlicet, Luc. Ariſtoph.

Συμβιβάζω, concilio, coire in amicitiam facio, Thuc. Item compingo, coagmento. Fabri enim lignarij ſeu tignarij ligna συμβιβάζουσι, quum illa inter ſe committendo aptandóque coire faciunt. Item accommodo & ad cohærentiam adduco, conuenire facio, confero, Bud. ex Greg. contra Iul. Apud Plat. in Hipp. min. συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, mente recolo quę dicta ſunt, eáque inuicem confero, vt ſi conſentanea ſint intelligam. ¶ Item coniicio, Act. Apoſt. c. 16. ¶ Item doceo, inſtruo, vt Bud. apud Eſaiam 40. exp. & 1. Cor. 2.

Συμβιβάζομαι, concilior, Thuc. Item compingor, coagmentor, &c. vt Col. 2. & Eph 4.

Συμβιβασμὸς, pactum, tranſactio, concordia, in Pand.

Συμβίβασις, exp. πίστις, διδαχὴ πίστις, Heſych.

Συμβιβαστικὸς, pacificatorius, Plut.

Ὑπερβιβάζω, exp. traduco, traiicio, transfero.

Ὑπερβιβασμὸς, οῦ, ὁ, figurę nomen apud grammaticos: vt quum vel accentus vel litera ex vna ſyllaba in aliam traducitur: quemadmodum in ἔγωγε, quod fit ex ἐγώ, in κραδία pro καρδία.

Ὑποβιβάζω, opponitur τῷ ἀναβιβάζω. ¶ Eſt etiam ſubduco, Dioſc. ¶ Item minuo, Heſych.

Ὑποβιβαστικὸς, ſubducendi vim habens.

Decomp. Δυσυποβίβαστος, ſubductu difficilis.

ΒΑΙΟΣ, οῦ, ὁ, paruus. Βαιὸς ἰδεῖν, paruus aſpectu. Item modicus, paucus, ſeu (quod propriè βαιὸς ſignificare Suidas dicit) vnus: vt apud Soph πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων λοχίτας ἄνδρας. Et aduerbialiter apud eundem, Τί βαιὸν οὕτως ἐν τέχνῃ τῆς συμμάχους; Quid tam parum curas?

Ἠβαιὸς, idem quod & βαιός. vnde fit per παράθεσιν τοῦ η, Iliad. β.

ΒΑΙΣ, ſiue βαΐον, ramus palmæ arboris: Ioan. c. 12. ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων.

ΒΑΙΤΑ, ſiue βαίτη, ἡ, læna conſuta ex corio ſeu pellibus. Idem quod Actius σισύρα, Pol.

ΒΑΙΩΝ, όνος, ὁ, piſcis gobio aſſimilis, alio nomine dictus βλέννος, vt refert Etym.

ΒΑΚΑΝΟΝ, apud Alexand. Trall. & P. Ægin. dicitur eſſe raphani, i. braſſicę, ſemen, ſeu ἡ πυγίνη. Apud
240 eundem P. Ægin. eſt medicamentum quoddam hepaticon διὰ βακάνου: quod & à Nicol. Alex. deſcribitur.

ΒΑΚΗΛΟΣ, ου, ὁ, Suidæ & Heſychio, qui magnæ quidem ſtaturę eſt, ſed ſtultus & mulieroſus. Idem exp. eunuchus, exſectus, euiratus, ſpado, caſtratus. Etym, βάκηλον pleonaſmo τοῦ β dici tradit pro ἄκηλον, *id eſt*, ἐπ' ἀφροδίσια τὸ αἰδοῖον μὴ ἔχοντα Nam κήλων, inquit, τὸ αἰδοῖον dicitur. Sic vtitur Antiph. apud Athen. lib. 4.

ΒΑΚΚΑΡΙΣ, ſiue Βάκχαρις, baccar ſeu bacchar, baccaris, ſiue baccharis: herba odorata, de qua Dioſ. lib. 3. c. 51.

Βακκάρειον ſiue βακχάρειον ἔλαιον, oleum ſeu vnguentum ex baccari, Hippocr.

ΒΑΚΤΗΡΙΑ, ας, ἡ, baculus, ſcipio, Plut. Xen. Reperiri tradunt & βακτήριον, neutro genere apud Ariſtoph.

Βακτηρεύειν, baculo inniti, ſcipione ſe fulcire, Naz.

Βάκτρον, ου, τὸ, idem quod βακτηρία ſeu βακτήριον, ex quo & per ſyncopen factum eſt, Eur.

Βακτρεύω, idem quod βακτηρεύω.

Βάκτρευμα, τὸ, nixus ille in baculum. Item baculus ipſe quo nitimur, Eur.

Βακτηριασμὸς, οῦ, ὁ, genus laſciuę ſaltationis, Poll.

ΒΑΚΧΟΣ, ου, ὁ, furore à dæmone quopiam immiſſo percitus. ἐκ τοῦ βάζειν, ſignificante φλυαρεῖν. ¶ Item Bacchus, ipſe Liber pater ſeu Dionyſius. ¶ Item piſcis nomen apud Athen.

Βάκχη, ἡ, furore percita. Item peculiari nomine βάκχαι, quę & Mænades, Bacchi ſacerdotes quæ furore ab illo immiſſo agitabantur. Et βακχίδες pro eodem, Ariſtot. & Plut.

Βακχεῖος, ου, ὁ, furore bacchico afflatus, Bacchicus, ad Bacchum pertinens, vt βακχεία ὄρχησις, Plat. ¶ Item pes quidam ex breui & duabus longis conſtans, vt μεθήμων, eo quòd hymnis in Bacchum & dithyrambis eſſet vſitatiſſimus.

Βακχεῖον, templum Bacchi, Plut. βακχεῖα, ſacrificia Bacchica, Ariſtoph.

Βακχικὸς, κὴ, κὸν, bacchicus.

Βακχεύω, Βακχεύομαι, bacchor, furore bacchico agitor. ¶ Interdum generalius *pro*, furibunda quadam inſolentia feror. vt βακχευθεὶς ὑπὸ ἐξουσίας.

¶ Item βακχεύω, interdum tranſitiuè *pro*, bacchari facio. vnde βακχεύομαι, in furorem bacchicum impellor, Theodor. hiſt. eccl. 3.

Βακχεία ἡ, bacchatio, Plut. Herodian.

Βάκχευμα, τὸ, idem. τὰ βακχεύματα, plur. num. bacchationes. item bacchanalia, Plut.

Βακχευτὼρ, Dionyſij epith. in Epigr.

Βακχευτὴς ῥυθμὸς, bacchicus.

Βακχευτικὸς, (q. d. bacchatiuus.) ad bacchationem ſeu ad bacchantes pertinens.

Compoſita.

Ἀβάκχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, alienus à Baccho. vel bacchici numinis expers. Aut malè bacchans, Eurip. in Oreſte. Exp. & valde bacchans. Nonnus ἀβάκχευτον τραπέζαν, appellat vino carentem.

Βακχέβακχος, acclamatio quę fiebat Dionyſio in ſacrificiis, Ariſtoph. vide Euſtath.

Ἐκβακχεύω, vehementer bacchor, debacchor. vel tranſitiuè, in bacchicum furorem impello.

Ἐκβακχεύομαι, bacchor, debacchor.

* Ὀρίβακχος, Bacchus montanus. Dionyſ. epith. Opp. de Venat.

Παράβακχος, aff. *pro*, furore correptus, debacchans.

Συμβακχεύω, vnà bacchor.

ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ, ου, τὸ, balineum, balneum. Plut. D. Auguſtinus in libris confeſſ. refert βαλανεῖον appellari, quoniam βάλλει τὰς ἀνίας, *id eſt*, anxietates pellit ex animo. Quod etymon habetur & apud Etymol.

Βαλανεὺς, έως, ὁ, balneator, Plat. Pol. 1.

Βαλανεύω, F. εύσω. (propriè, aquam in balneo miniſtro) 241
de quouis miniſterio dicitur. Ariſtoph.

Βαλανειώτης, ου, ὁ, balneator. Suid. Βαλανειώτης pro eodem. Suid.

Βαλανὶς, ίδος, & Βαλανίστρια, ἡ, balneatrix.

ΒΑΛΑΝΟΣ, ου, ἡ, glans: Propriè quercus fructum eſſe volunt: deinde ad ſimiles aliarum quarundam arborum fructus transferri. Marcellus tradit fructus longiores hoc nomine cōtineri. ¶ Eſt etiam glans, i. arbor ipſa glandifera: & ſpecialiter arbor quædam apud

apud Theoph.lib.4.c.2.quam à fructu nomen obtinuiſſe ſcribit. Eſt etiam ex aquatilium animantium genere, ἀπὸ τῆς πρὸς δρῦνας βαλάνους ὁμοιότητος, vt Athen.indicat: quem conſule lib. 3. & Ariſt. lib 4. anim.¶ Eſt præterea medicamentum quod in glandis formam effictum, ſedi imponitur ad eiiciendam aluum. ¶ Eſt item extremi penis carnoſa ſubſtantia in glandis ſimilitudinem facta.

¶ Item obex, peſſulus, μοχλὸς, propriè. Ariſtophanes & Thucyd.ſchol. eſſe vult τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήρεον.

Βαλανηρὰ, τὰ, quæ in glandario genere comprehenduntur. Theophr.

Βαλανώδης, εως, ὁ, καὶ ἡ, glandibus plenus.

Βαλανίζω glandes excutio, Epigr.lib.2. Item glandem ſedi ſubiicio, apud medicos.

Βαλανίτης, balanum ſeu glandem referens.

Βαλάνινος, qui è glande vnguentaria fit.

Βαλανόω, ῶ, obice traiecto obſero, ſchol. Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀντιβάλανος, Heſychio eſt ἡ κηκὶς, galla, quoniam eam fert ἡ δρῦς ἀντὶ βαλάνου, loco glandis.

* Δρυοβάλανος, glans querna. Strabo 26.

Μυροβάλανος, glans vnguentaria. de qua Aet.lib.10 c. 11 Apud Ariſtot.de pl.lib.2.cap.vlt. μυροβάλανοι arbores quædam ſunt, de quibus eum vide.

Φοινικοβάλανος, fructus palmæ Ægyptiæ poſtquam maturuit.

Χρυσοβάλανος, glans aurea. Galen.

ΒΑΛΑΝΤΙΟΝ, ſeu βαλλάντιον, ου, τὸ, crumena, marſupium. Plat. Deducitur à verbo βάλλω.

Βαλαντίδιον, ου, τὸ, crumenula Eupol. apud Poll.

ΒΑΛΑΥΣΤΙΟΝ, flos mali punici ſylueſtris. Dioſcorid.

ΒΑΛΒΙΣ, ίδος, ἡ, eſt locus vnde ij qui curſu certant, emittuntur, vt docet Pollux: carceres Latini vocant. Ariſtoph. ¶ Metaphoricè accipitur pro Initio, apud eundem Ariſtophan. ¶ Apud Soph. in Antig. βαλβίδων ἐπ' ἄκρων ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι. ſchol. exponit κρηπίδων τοῦ τείχους, metaphora ſumpta à curſoribus. ¶ Βαλβίδες Euſtath. ſunt etiam inciſuræ & eminentiæ per quas in puteos deſcenditur. ¶ Apud Hipp. βαλβὶς eſt, concauitas oblonga, autore Gal. & τὸ ἔχον ἑκατέρωθεν ἐπαναστάσεις, vt Heſych. ſcribit. ¶ Eſt etiam βαθμὸς, ἔρεισμα, eidem Heſych. gradus & nixus.

ΒΑΛΛΩ, F. βαλῶ, P. βέβληκα, iacio, iaculor. vt βάλλει λίθον. Sic & metaph. βάλλειν λόγον apud Greg. Et cum
242 datiuo inſtrumenti. vt Xen. βάλλειν βάλῳ. ¶ Interdum pro, attingo, item ferio, figo, ſaucio. Il. ε. ὁ δ' ἔβαλ' αὐτόν Inuenitur & βαλεῖν σκοπὸν, apud Greg. attingere ſcopum, pro quo dicitur & βάλλειν ἐπὶ σκοπὸν, à Xen. ¶ Item iacio, proiicio, ῥίπτω: vt Iliad. α. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, ſceptrum in terram proiecit. ¶ Item emitto, vt βαλεῖν δάκρυ apud Hom. & Eurip. emittere lacrymas & profundere. ¶ Item pono, immitto vt Il. ρ. Παίδων ἐν χείρεσσι βάλω. Et εἰς οἶνον βάλλειν. Od. δ. Sic & metaph. βάλλειν ἐν θυμῷ, vel ἐν φρεσὶ, paſſim apud Hom. pro, verſare in mente, ſeu in animo cogitare. Apud Mat. cap. 25. βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις, tradere vel committere menſariis, aut ponere apud menſarios. Apud Liban. βαλλεῖν δύο ὀβόλους, ſoluere duos obolos pro καταβάλλειν. ¶ Il θ. v.306. ἑτέρωσε κάρη βάλεν, quidam exp. aliò caput vertit, ſeu flexit.

Βάλλομαι, iacior, proiicior, &c. ¶ Item pro actiuo βάλλω. Hom. vt βάλλεσθαι ἐν θυμῷ, quod βάλλεσθαι εἰς νοῦν

apud proſæ ſcriptores, animaduerto, intelligo, item animum appello. Apud Herodot. βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ, apud ſe cogitare, in animo verſare. Item iacio. vt βάλλεσθαι κρηπῖδα ἐλευθερίας apud Plut. iacere fundamenta libertatis. Et Phoc. Μηδέ τις ἣ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάληται, nemo manum iniiciat.

Βλῆμα, τὸ, iactus, vel potius ictus.

Βλητὸς ου, ὁ, ictus. Item attonitus. ex Hipp. Βλητικὸς, ictibus ſeu vulneribus patens.

Βλῆθρον ου τὸ, clauus ferreus, peſſulus, Suid.

Βληστρίζειν, ſunt qui accipi putent pro, iactare, apud Hippocr. Βληστρισμὸς, οῦ, ὁ, iactatio. Hippocr.

Βλήδην, q.d. iactim, iaciendo. Heſych.

* Βλωμὸς, à βάλλω deductum ab Euſtath. Buccella, Offella.

* Βλωμίδιον, diminut. parua buccella, fruſtulum. Euſt.

Βολὴ, ἡ, iactus, coniectus, coniectio: vt βολὴ ἀκοντίου, βέλους, &c. ¶ Item, ictus, plaga. vt Od. ω. v.160. & Od. ρ, v.283. ¶ Itē pro ἀποβολὴ, abiectio, amiſſio, ex Theophr. de cauſ. pl. αὐτῶν ποιεῖ βολήν.

Βόλος, ου, ὁ, iactus. A Bud. exp. retis iactus, rete piſcatorium, i. funda, Plut. & Ariſtot. ¶ Item, βόλος πεττευτικὸς καὶ κυβευτικὸς, pro aleæ iactu, Bud. ¶ Item, βόλος ὀδόντων, dentium amiſſio. Ariſtot. de hiſt. anim. 6.

Βολαῖος ου ὁ, impetuoſus, apud Euſt.

Βολὶς, ίδος, ἡ, iaculum. Suid. βολίδες ἀστραπῶν, Sapient. 5. Item, funis alligato plumbo quo nautæ deprehendunt fundum maris. Βολίζω, bolidem demitto, bolide fundum maris exploro. Act. Ap. 27.

Βολέω, ῶ iacio Il. ι. ἄχει βεβολημένος ἦτορ.

Βολεὼν, ῶνος, ὁ, fimetum, ſterquilinium, ἀπὸ τοῦ βάλλεσθαι, ἤγουν ῥίπτεσθαι Euſt. dicit Atticum eſſe.

Βόλιτον, ου, τὸ (ſecundum Euſt.) ſeu βόλιτος, ου, ὁ, (ſecundum ſchol. Ariſtoph.) ſtercus bubulum. vt Pollux oſtendit. Theophr. l. 5. cap. 7. Βολίτινος, ου, ὁ, ſtercoreus. Ariſtoph.

Βόλβιτον, ου, τὸ, ſeu βόλβιτος, ου, ὁ, idem quod βόλιτον. Dioſc. l. 2. c. 98.

Βολβιτία, polypodum genus Hippocrati, teſte Gal. Idem βολβοτίνη nominatur.

Βαλλέω, ῶ, inuſit. vnde fut. βαλλήσω apud Ariſtoph.

Βαλλητὺς ύος, ἡ, iactus. vt λιθίνη βαλλητὺς, Athen.

Βαλλίζω, tripudio, pedibus plaudo, tripudiantium more ſalto apud Athen.

Βαλλισμὸς tripudiatio, chorea. Athen.

Βαλιὸς, οῦ, ὁ, nomen equi Achillis. apud Hom. Item varius. Exp. & velox, & deriuatur à Βάλλω, quia ταχὺ φέρονται τὰ βαλλόμενα Scribitur & βαλίος. In Epigr. βαλίαι ἔλαφοι, exp. varij cerui, maculoſi. Βαλίοι ἄνεμοι, exp. ταχεῖς & rapidi.

Compoſita ex βάλλω: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιβάλλω, circumiicio, circumpono, circundo. Od. ξ. ¶ Item, comprehendo, amplector, complector. Od. ρ. ¶ Item, dubito, ambigo. Greg.

Ἀμφιβάλλομαι, paſſ. circumiicior, circumponor, circumdor. ¶ Item, accingor, induor, vel accingo me, induo me. cum accuſ. ſignificante (vt plurimum) aliquod armorum genus. vnde Heſych. exponit etiam ὁπλίζομαι. Od. χ. Καὶ κυνέην πάγχαλκον ἐπὶ κροτάφοις ἀμφιβαλέσθαι ἰών.

Ἀμφίβλημα, τὸ, indumentum, veſtimentum. Eurip.

Ἀμφίβληστρον, ου, τὸ, omne inſtrumentum ad circumdandum. Peculiariter autem rete, vel (vt quidam volunt) retis genus. Quidam exp. verticulum, alij funda. Matth. 4. ¶ Item metaph. tunica, apud Soph. in Trach. Ἀμφιβληστρευτικὴ, ars piſcatorū qui vtuntur ἀμφιβλήστρῳ. 243

Ἀμφιβολεὺς, έως, ὁ, piſcator. Eſa. cap. 19.

Ἀμφίβολος, ου, ὁ, καὶ ἡ, qui vndique feritur. Thuc. ¶ Item, metaph. ambiguus, anceps, dubius: vt λόγοι ἀμφίβολοι. Iſocr.

Ἀμφιβόλως, ambiguè. Athen. Ἀμφιβολία, ambiguitas in ſermone. Item incertitudo conſilij.

Ἀναμφίβολος, (*decomp.*) non ambiguus ſeu anceps, indubitatus. Vnde ἀναμφιβόλως ἔχειν, dubiũ & ambiguum non eſſe.

Ἀναβάλλω, quaſi ἄνω βάλλω. ſurſum tollo, attollo, erigo. Xen. Ariſtot. Apud Xenophontem Pæd. 7. ἀναβάλλειν γῆν, egerere terram fodiendo. Apud eũdem dicitur à Callimacho fons aquam ἀναβάλλειν, erumpere aquam quaſi ſubſilientem. ¶ Item, ſterno & excutio, vt equus ſeſſorem, inquit Bud. apud Xen. Item, remoror, protraho. Dem. ¶ Item differo, vt in prouerbio, ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλει.

Ἀναβάλλομαι, ſurſum tollor, attollor, tollor. vt ἀναβάλλομαι εἰς ἵππον. ¶ Item, induor. Ariſtophan. in Veſp. ¶ Item, reſupinor, θρύπτομαι Dionyſ. Halic. ¶ Capitur & *pro*, differo, prorogo, procraſtino Plut. in Them. πᾶν ἀνεβάλλετο εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Et paſſiuè *pro*, differor, Iſocr. ¶ Item, ad iudicium alterius reiicio, arbitrio alterius permitto Luc. ¶ Item, idem quod προοιμιάζομαι, præfationem dico: præludium cantus facio: cum accuſ. apud Iſocr. in Panath. & cum inf. Od. α. ¶ Apud Herodot. ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους, exp. aduerſus Meſſenios prelia ſuſcipere.

Ἀνάβλησις, dilatio, procraſtinatio. Il. β.

Ἀναβληδὸν (adverb.) amictim.

Ἀναβολὴ, egeſtio. Capitur & pro terra egeſta. ¶ In proſa frequentiſſimè, idem quod ἀνάβλησις, in carmine. vnde ἀναβολὴν ποιεῖσθαι, differre. ¶ Item cunctatio, vt vult Euſt. ¶ Item amictus, Syneſ. Item, procemium carminis, ſiue initium. Ariſtoph. in pace.

Ἀναβολεὺς, id in quod impoſito pede conſcendimus equum. Item homo cuius miniſterio vtimur ad hoc ipſum. Plut.

Ἀναβόλαιον, ου, τὸ, amictus, pallium. Ἀναβολάδιον, ου, τὸ, amictorium quo humeri operiuntur.

Ἀμβάλλω, Ionica & poëtica ſyncope pro ἀναβάλλω. Sic Ἀμβλήδην pro ἀναβλήδην ſeu ἀναβολάδην quod exp ἀπὸ προοιμίου Il. χ.

Ἀμβολάδην pro ἀναβολάδην, procraſtinando. Item cunctanter, & ſegniter. Heſiod. Ἀμβολὴ pro ἀναβολὴ dilatio, cunctatio. Luc. Et pro terrę egeſtione. Ἀμβολίη, idem, i. cunctatio & mora, in Epigr. & apud Apollon. Arg. lib. 3. Ἀμβολὰς, άδος, ἡ, terra egeſtitia ſeu foſſitia. Suid.

Decomp. *Διαναβάλλω, Exod. vlt.

Ἐπαναβάλλομαι, de die in diem differo. Item ſuperinduo, vel induo. Suid. Ἐπαναβληδὸν, q. d. ſuperiniectim. Herodotus, ἐπαναβληδὸν εἵματα φορέουσι, Bud. exp. ſuperiecta veſte.

Ἐπαμβλήδην, differendo, tergiuerſando. Heſych.

Προαναβάλλομαι, prẹludo. Iſocr. in Panath.

Προσαναβάλλω, inſuper ſurſum iacio. Ariſtot.

Ὑπαναβάλλομαι, cunctor, ex Phalar. epiſt.

Ἀντιβάλλω, contraiacio, ex aduerſo iacio. Item in alterius locum iacio, vnum pro alio iacio vel iniicio. Item viciſſim iacio. vt ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους Luc. conferre ſermones inter ſe.

Ἀντιβολὴ, collatio. vt ἀντιβολὴ λόγων. Citatur etiam pro ἀντιπροβολὴ, ex Plat.

Ἀντιβολέω, ῶ, occurro. Cum dat. vt Il. π. Τοιοῦτοι δ᾽ εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν. Et alibi ſępe. Iungitur etiam genit. pro μετασχεῖν & ἐπιτυχεῖν, vt Il. δ. μάχης ἀντιβολῆσαι. Et Od. φ. ἐπητύος ἀντιβολήσεις.

¶ Item, ſupplico, oro, obſecro, παρὰ τὸ ἀντὶ τῶν ποδῶν βάλλεσθαι τοὺς ἱκετεύοντας, i. ῥίπτεσθαι, inquit Euſt. Cũ accuſ. vt Ariſtoph in Nub. ἀντιβολῶ σε. Demoſth. in Mid. pro obteſtari & obſecrare, ἀντιβολοῦντος τούτου καὶ λιπαροῦντος οὐκ ἀνέστη. Ἀντιβόλησις, ſupplicatio, deprecatio, Plat. in apol. Ἀντιβολία, idem Euſt. apud Eupol.

Decomp. Καταντιβολέω, ῶ, precor. Προσαντιβολῶ, vltra ſupplico vel obſecro.

Ἀποβάλλω, abiicio, reiicio, repudio apud Plat. ¶ Item amitto: apud Xen.

Ἀποβάλλειν τὴν κεφαλὴν, capite plecti.

Ἀποβάλλομαι, abiicior, reiicior, reſpuor. Item amittor. ¶ Item actiua ſignif. abiicio, &c.

Ἀπόβλημα, τὸ, quod abiicitur ſeu reiicitur.

Ἀπόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, abiiciendus, reiiciendus. Hom.

Ἀποβλητικὸς, exp. qui amittit, vel qui amittere poteſt, aut ſolet cum genit.

Ἀποβολὴ, abiectio. Plat. Item amiſſio.

Ἀποβολεὺς abiector, reiector. Plat.

Ἀποβολιμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro ἀποβολεὺς, apud Ariſtoph. οὐδεὶς ἀποβολιμαιότερος τῶν ὅπλων ἐγίνετο.

Decomp. Ἀναπόβλητος, qui amiſſus non eſt, vel amitti nequit. Laërt.

Ἀσπιδαποβλὴς, ῆτος, ὁ, qui clypeum abiicit, deſertor militiæ. Ariſtoph. in Veſp.

Προσαποβάλλω, inſuper amitto. Ariſtoph. in Nub.

Συναποβάλλω, ſimul abiicio, vel ſimul amitto.

Διαβάλλω, traiicio, tranſmitto, transfero. Cum πρὸς vel ἐς. Item cũ accuſ. ſolo. Plut. διαβαλὼν τὸν Ἰόνιον Ἀπολ- 244
λωνίαν αἱρεῖ. ¶ Itẽ traiicio, i. transfigo, vnde Dioſc. lib. 4. c. 76. καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίνῳ. ¶ Item, calumnior, obtrecto, apud Luc. in lib. περὶ διαβολῆς, item generaliter, criminor, inſimulor. Dicuntur autem, διαβάλλω σε ὡς φαρμακέα, vel ὡς φαρμακέα ὄντα, vel ὡς φαρμακεὺς εἶ, vel φαρμακέα εἶ). Dicitur & διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ. item διαβάλλω σε εἰς τοῦτο, & πρὸς τοῦτο. Dicitur & διαβάλλω αὐτοῦ τὴν μετριότητα, Plut. in Othone. ¶ Exp. & in inuidiam adduco, odioſum reddo. Quin etiam res quæpiam dicitur διαβάλλειν eum qui propter illam malè audit. Herod. lib. 6. hinc & διαβεβλημένος, qui inuidia laborat vel infamia, infamis, ignominioſus. Et ὁ διαβεβλημένος βίος, Herodot. 7. Generalius etiam διαβεβλῆσθαι dicitur res de qua fama ſparſa eſt. vnde apud Herodo. lib. 7. τεθρύλλητο γὰρ παρὰ πᾶσι καὶ διεβέβλητο, exp. tritum iam vulgatúmque apud omnes erat. Itẽ pro συγκρούω (inquit Bud) inimicos reddo Plato de rep lib. 6. μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας. ¶ Item, decipio, fallo. Herodot. in Terpſ.

Διαβολὴ, ἡ, calumnia, criminatio, obtrectatio. Herodot. ¶ Item accuſatio, delatio. Iſocr.

Διάβολος, calumniator, criminator, obtrectator, apud Athen. vnde ſuperl. διαβολώτατος, Ariſtoph. in Equit. ¶ In ſacris literis ita dicitur qui Satan Hebręis, vel quòd Deum apud homines calumnietur, vel quód hominibus Deum infenſúm reddat.

Διαβόλως, calumniatoriè, criminatoriè, Thuc. Διαβολικὸς, ad diabolum pertinens, diabolo conueniens, vel à diabolo prodiens.

Διαβολία, ἡ, exp. pilum, apud Herod. lib. 2.

Decomp. Ἀδιάβλητος, ου, ὁ, καὶ ἡ, in quem calumnia non cadit.

Ἐνδιαβάλλω, calumnior, plus tamen eſt quàm διαβάλλω.

Εὐδιάβλητος, quem facilè calumniari poſſumus.

Προδιαβάλλω, antè calumnior. (Plut.

Προσδιαβάλλω, inſuper calumnior, calumniã augeo,

* Συνδιαβάλλω, in inuidiã adduco. Plut. in Catone.

Εἰσβάλλω, iniicio, immitto, impono. cui opp. ἐκβάλλω, vt εἰσβάλλειν τὸ ῥέεθρον, Herodot. vſitatius in neutra ſignificatione *pro*, ingredior, introeo. Cum εἰς. ¶ Itẽ, ingredior hoſtiliter, irruo, inuado. Thuc.

Ἐσβάλλω. Ionicè vel Atticè pro eodem.

Εἰσβολὴ, ingreſſus, introitus, frequentiſſimè de hoſtili ingreſſu, vnde & exp. incurſus, irruptio, itẽ expeditio. Polyb. & Herod. Eſt etiam aggreſſio, vnde

& εἰσβολὴ

& εἰσβολὴ τοῦ πυρετοῦ. Et locus ad aggrediendum ſeu inuadendum opportunus, apud Herodian. lib. 3. Item ingreſſus fluminis & oſtium. Item ingreſſus & principium, procœmium, vt εἰσβολὴ τοῦ λόγου, & εἰσβολαὶ τῶν λόγων, D. Hal.

Decomp Δυσείσβολος & Atticè δυσέσβολος, in quem irrumpi ægrè poteſt. Plut.

Εὐείσβολος, ingreſſu facilis.

Παρεισβάλλω, latenter inuado, clam aggredior. Bud.

Συνεισβάλλω, ſimul aggredior ſeu inuado. Gal.

Ἐκβάλλω eiicio, expello. Dem. Item, excutio. vt ἐκβαλὼν τὴν θύραν. Dem. excuſſo oſtio. ¶ Item, peculiari ſignificatione, partum eiicio, ſeu fœtum abigo aut expello. Theoph. ¶ Item, reiicio, repudio. Plato. ¶ Item exeo, erumpo. Plato in Phædone, τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει.

Ἐκβλητος, eiiciendus, reiectandus. Heraclit. Item ἔκβλητον maris eiectamentum. Eurip.

Ἐκβολὴ, eiectio, expulſio. Item eiectio mercium in tempeſtate, iactura Bud. ex Dem. Item eruptio, vt ἐκβολὴ σίτου. Thuc. Item exitus, vt ἐκβολὴ ποταμοῦ, exitus fluminis oſtium. Item digreſſio, vt ἐκβολὴ τοῦ λόγου, digreſſio ab inſtituto ſermone. Thuc. l. 1. Item luxatio artuum. Item χάλασμα. Bud.

Ἐκβολὰς, άδος ἡ, pro purgamento argenti, aff. ex Strab.

Ἐκβόλιμος, ὁ καὶ ἡ, eiectitius. Ἐκβόλιμον & ἐκβολιμαῖον βρέφος, expoſitus infans.

Ἐκβόλιον, ου, τὸ, medicamentum eiiciens ſeu abigens ex vtero fœtus enectos. Dioſc. l. 2.

Ἐκβόλιος οἶνος, vinum quo partus eiicitur.

Decomp. Διεκβάλλω, traiicio, per medium emitto &
245 traiicio. Bud. ex Gal. Διεκβολὴ, traiectio. Item eruptio & exitus per locum anguſtum & interceptum. Bud. ex Diodoro,

Προεκβάλλω, antè eiicio, prius emitto.

Πυρεκβόλος, ignem eiiciens, igniuomus. Item ſilex ſcintillas edens. Πυρέκβολος, ignis eliſus. Bud.

Συνεκβάλλω, vnà eiicio.

Ὑπεκβάλλω, pro παρέρχομαι & ἀμείβομαι, affertur ex Ap. Rhod.

Ἐμβάλλω, iaculor in aliquem, iniicio, immitto. Thucyd. Item coniicio, impello, intrudo. vt ἐμβάλλειν τινὰ εἰς τὰ δίκτυα. ¶ Item, inſero, interſero. Item intercalo. Dem. ἐμβαλὼν τὴν δεξιὰν, inſerit dextram. Item inſero, de arboribus dictum. vnde Demoſth. ὅπου ἐκεῖ φυτὰ ἐμβεβλημένα. ¶ Item, irrumpo, impetum facio, incurro. ¶ Apud Hom. ἐμβάλλω κώπαις, exp. incumbo remis.

Ἐμβάλλομαι pro ἐμβάλλω, iniicio, impono. Plutarch. Luc.

Ἔμβλημα, emblema: quod operi cuipiam iniicitur & inſeritur ornatus gratia. Magis autem peculiari ſignificatione ἐμβλήματα fuerunt appellata vaſorum aureorum argenteorúmque ornamenta, quæ his ita inſerebantur, vt quoties libitum eſſet reuelli poſſent. Vide Bud. in Annot. pr. & Cæl.

Ἐμβολὴ, iniectio, & q. d. inſertio. vt ἐμβολὴ τῶν ἄρθρων. ¶ Itē, irruptio, impreſſio. ¶ Quidam etiam interpr. roſtrum nauis. Item oſtium fluminis, vt ἐκβολὴ. Bud.

Ἐμβολὰς, άδος, ἡ, vt ἐμβολάδες ἄπιοι, Ariſtoph. pira inſititia.

Ἐμβολεὺς, q. d. iniector, Epigr. Item aggreſſor, inuaſor.

Ἐμβόλιμος (q. d. iniectitius) intercalaris, inſertus, intercalatus. vnde ἐμβόλιμοι ἡμέραι Plut. Ἐμβολιμαῖος, ου ὁ, idem.

Ἐμβολίσματα, panni diuerſi hinc inde conſuti, q. d. iniectamenta pannorum. Ἐμβολισμὸς, intercalatio.

Ἔμβολον (q. d. iniectorium) inſtrumentum ruſticum ad eiiciendum in terram & depangendum. Exponitur paſtinum vel paxillus quo ſemina depanguntur, apud Theophr. de hiſt. pl. lib. 2. ¶ Item vectis, repagulum.

Ἔμβολον vel ἔμβολος, roſtrum nauis, Polyb. Item ἔμβολος, Æliano, acies cuneata. Item in curru dicitur illud quod axi inſertum rotam continet ne excidat. Poll.

Decomp. Ἀντεμβάλλω, viciſſim iniicio, vel in locum alterius iniicio ſeu repono. Rependo, refundo, viciſſim repono, Bud. ex Theophr. ¶ Item, contrà irruo, contrà facio impetum. vt ἀντεμβάλλειν τῇ ἐμβολῇ, apud Syneſ. impetum ex aduerſo moliri.

Ἀντεμβολὴ, iniectio ſeu repoſitio vnius in locum alterius. Item incurſus ſeu incurſio quæ fit viciſſim, impetus qui fit ex aduerſo. Item ἀντεμβολαὶ, ſummæ cardinis partes quæ in cauum induuntur. vel ieæ partes oſſium quæ in vertebras prominent, inquit Bud.

Δεκέμβολος, denis inſtructus roſtris. Sic Æſchylus vocauit Neſtoris nauem.

Διεμβάλλω, iniicio ſeu iniicio per.

Δυσέμβολος χώρα, in quam non facilè irrumpere hoſtes poſſunt, apud Ariſtot polit. 7.

Ἐπεμβάλλω, q. d. ſuperiniicio. Alium ſuper alium immitto, intercalo, interſero. Plat. Luc. Item ἐμβατεύω, vt ἐμβάλλω. Bud. Item ſuperadiicio ſeu auctarium addo. Luc. Item vrgeo, impello. Xenoph. Item in alium irrumpo, ſuper alium ingredior, vt fluuius in alium fluuium incidens. Ἐπεμβάλλομαι, deuoro. Bud. ex Baſil. Ἐπεμβολὴ, figura oratoria non admodum abſimilis parentheſi, de qua Hermog. & Bud. in comm.

Εὐέμβολος χώρα, in quam facilè irrumpere hoſtes poſſunt.

Κοιλέμβολον, ου, τὸ, vocabulum militare eſt, ἐπειδὰν ἡ ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἐπίουρα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγέμονα διαστήσῃ.

Κυανέμβολος, ου, ὁ, καὶ ἡ, cæruleum roſtrum habens. Ariſtoph. in Equit. & Ran.

Παρεμβάλλω, interiicio latenter, interſero, clam immiſceo. Bud. ex Gal & Theophr. Item intercalo. vnde παρεμβεβλημένον. Cic. in epiſt. exp. inter calarem. Et *pro*, inculco extra rem. vt Dem. in Tim. ἀηδεῖς ὑποψίας παρεμβάλλει. ¶ Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου, in Pand. intercedere, fideiubere. ¶ Item παρεμβάλλειν dicitur imperator quum in acie inſtruenda milites ordine certo locat. Polyb. hiſt. 2. ¶ Item, tentoria colloco ordinibus diſtincta, atque inter ſe paribus ſpatiis congruentiq. poſitu reſpondentia. Bud. ex Polybio. Et generalius *pro*, caſtra loco: apud 70. interpr. Παρεμβολὴ, interiectus, interiectio. Item intercalatio. Interſitio ſubdola, & interiectio rei nihil ad rem pertinentis. Bud. ex Dem. ¶ Item tentoriorum poſitus & metatio ordinatione caſtrenſi conſtans. Item intercalatio ſubſidiariorum inter ordines primæ aciei. Item caſtra. Plut. Παρεμβολικὸς, caſtrenſis. Plut. Παρεμβόλια, τὰ, intercalatio reticulorum. verbum venaticum. ex Poll.

Προεμβάλλω, exp. prius inuado. Προέμβολος, ου ὁ, & 246
προέμβολον, ου, τὸ, & προεμβολὶς, ίδος, ἡ, lignum quoddam eminens ad proram nauis, cui roſtrum affigitur, quo impetum faciunt in hoſtium claſſes. Heſyc. Suid.

Προσεμβάλλω, inſuper adiicio, impello.

* Συνεμβάλλω, ſimul iniicio Plut. lib. de Iſid.

Συριγγοέμβολος, vel συριγγέμβολος, canalis ſubterraneus quo aqua in caſtella obſeſſorum ducitur.

Συρέμβολος, per ſyncopen, idem. vt Euſt. docet.

Τριέμβολον, triplici armatum roſtro. Ariſtoph.

Παρεμβάλλω, intermitto.

Χαλκέμβολος, æreum ſeu æratum roſtrum habens. vt χαλκέμβολοι νῆες, roſtratæ naues. & χαλκεμβολὰς, ά-δος, in fœm. gen. idem apud Eurip.

Χειρέμβολον, immiſſio manus. Vlp.

Ἐπιβάλλω, iniicio, vel potius ſuperiniicio. vt ἐπιβαλεῖν τινὶ τὴν χεῖρα, apud Luc. iniicere manum alicui. ¶ Itẽ, impono. vt ἐπιβάλλειν σφραγῖδα apud Herod, ἐπιβάλλειν φάρμακα apud Gal. Et ἐπιβάλλειν τέλος ſeu φόρον apud Ariſtot. vectigal imponere. ¶ Item, adiicio, addo. de tempore, aut pretio dictum, apud Plut. & Ariſtot. ¶ Item, tendo aliquò, vel aliquò peruenio felici rectóque curſu & quaſi collimando, Od. ο. v. 295 Ἡ δὲ Φεὰς ἐπέβαλλεν. vide Euſt ¶ Item, incumbo, ingruo. Plato in Phædro, πατῶσαι καὶ ἀλλήλαις ἐπιβάλλουσαι. Exponitur & incido. vnde τὰ ἐπιβάλλοντα, quæ incidunt. ¶ Item, aggredior, capeſſo, incœpto. vt τοῖς κοινοῖς ἐπιβάλλειν πράγμασιν. Plut. ¶ Ἐπιβάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, hæc res ad me pertinet Herodot. Sic & Lucæ cap. 15. Dicitur & τὸ ἐπιβάλλόν σοι ſub. μέρος, quantum in te eſt. ¶ Item claudor, operior. Bud. ex Ariſt l. 3. de part. anim. Ἐπιβάλλομαι, ſuperiicior, iniicior: & interdum actiue *pro*, iniicio. Heſiod in Opp. ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο. ¶ Item induor, vel induo. vt apud Gal ἐπιβεβλημένος σινδόνα, indutus ſindone. ¶ Et pro, iacere. ſeu mittere. vt apud Theoph ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλους βλαστούς. ¶ Itẽ, capeſſo, aggredior. Item incito. Et quidem interdum *pro*, manum admoueo, tum in propria, tum in metaph. ſignif. apud Polyb. ¶ Interdum cum genit. *pro*, cupio: vt Il. ζ, Μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος. Affertur & ex Ariſt.

Ἐπίβλημα, quod adiicitur ſeu additur, additamentum & auctarium. Matth. 9. ¶ Item, veſtimentum exterius, amiculum, ſtragulum torale, apud Gal.

Ἐπιβλὴς, ῆτος, ὁ, peſſulus, repagulum, vectis. Sic appellatur ex eo quòd foribus iniiciatur, ſeu obdatur. Iliad. ω. Ἐπιβλήτης. Heſych. idem. Item trabs ſeu tignum.

Ἐπίβλητος adiectitius.

Ἐπιβλητικῶς, dicitur de mente in aliquam cogitationem incumbente. Philop.

Ἐπιβλήδην, q. d. iniectim, vel ſuperiniectim. Apoll

Ἐπιβολὴ, iniectio, impoſitio. vt χειρῶν ἐπιβολὴ, in Pād. Apud Thuc. ἐπιβολαὶ πλίνθων. exp. impoſitiones laterum, vel ſtructuræ. Ἐπιβολὴ τέλους ſeu φόρου, impoſitio. tributi: quā in ſignif. ponitur etiam ſine adiectione vt ἐπιβάλλειν ἐπιβολὴν apud Lyſ. imponere mulctam. Item incubitus, eo ſenſu quo dicitur, mens incumbere in rem quampiam, applicatio intellectus. Et pro notione ac conceptu mentis. Gal. Eſt item infeſtus & hoſtilis acceſſus, impetus & incurſus aciei. Plut. Item aggreſſio, incœptatio, incœptum, propoſitum, inſtitutum. Diodor. Polyb. Item defenſio, propugnaculum. vt exp. apud Theophr. de cauſ. pl. lib 3 c. 22. Exp. & tranſitus, apud Polyb.

Ἐπίβολος, cōpos. Et pro fibula, quæ axi indita ipſum impedit ne rotis excidat. Vide ἐπίβολος, infrà.

Ἐπιβόλαιον, idem quod ἐπίβλημα, ex Ezech. cap. 13.

Ἐπίβολος pro ἐπίβολος (licentia poetica) propriè dicitur qui compos factus eſt rei alicuius, & ad eam veluti collimauit. ſed generaliter apud Hom. capitur pro eo qui aliquid adeptus eſt. Od. β. οὐ γὰρ νηὸς ἐπίβολος, οὐδ' ἐρετάων Γίγνομαι. Ariſtot. in eth. lib. 3. τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἐπίβολοι. Ἐπιβόλως, ab Euſt. exp. ἐπιτυχῶς.

Ἐπιβολὴ, ἡ, fibula, παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι τοῖς ἱματίοις. vnde & ἐνέται dicuntur.

Decomp. Δυσεπίβολος, coniectu difficilis, quem contingere & aſſequi difficile eſt. Suid.

Εὐεπίβολος, idem quod ἐπίβολος, Suid. Εὐεπιβόλως, manifeſtè, rectè. Suid.

Μεγαλεπίβολος, qui magnis rebus manum admouet. ardua capeſſens. Suidæ.

Προεπιβάλλω, q. d. præiniicio. Polyb.

Συνεπιβάλλω, competo, incurro eodem. Συνεπιβάλλομαι, vnà aggredior. Luc. συνεπιβαλέσθαι μοι τοῦ ἔργου, vnà mecum opus aggredi.

* Εὔβολος, felix iactus. Opp. lib. 3. hal.

* Εὐβολέω, felicem aleæ iactum ſortior, feliciter aleam iacio. Luc. in Amor.

Καταβάλλω, deiicio, deturbo, proſterno, euerto. Thucy. l. 3. κατέβαλε κεραμῖδα. Et metaphoricè *pro*, euertere, vt καταβάλλειν τὰ μηδὲν τῆς πόλεως δίκαια, apud Syneſ. Et καταβάλλειν ἀπὸ τοῦ ἵππου, apud Xen. ¶ Item, coniicio. Plat. καταβάλλειν εἰς φθόνον, coniicere in inuidiam. ¶ Item abiicio aut proiicio, vt apud Xen. Pæd. 2 καβάλλει ὃ ἔλαβεν. Apud Plut. καταβάλλειν ἑαυτὸν, abiicere ſe, vel ſe demittere. ¶ Item, telis peto & obruo, ſterno, vel potius telis petitum atque adeo obrutum proſterno. Polyb. in 5. καὶ τῶν μὲν Γαλατῶν οὐκ ὀλίγους κατέβαλον. ¶ Item, ſoluo, perſoluo, pendo. vt καταβάλλειν τὰ πορθμεῖα. Luc. naulum ſoluere. ¶ A- 247
pud Herodian. l. 1. ἐπεὶ δὲ κατέβαλον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, τὸ μὲν ἀμφιθέατρον πεπλήρωτο. quidam exp. poſtquam ſpectaculi dies adfuit. Καταβάλλομαι, deiicior, proſternor. Et metaph. *pro*, deſpectui habeor, negligor. Item *pro*, coniicior, ſeu retrudor. ex Theophr. Item, actiuè *pro*, ordior, præmolior, auſpicórque, præſtruo, & quaſi fundamenta iacio, vt καταβάλλεσθαι θεμέλιον.

Κατάβλημα, quicquid exterius parti ſuperiicitur, ſiue fimbria, ſiue aliud quid ſimile. apud Hippocr.

Καταβλήματα, in theatro dicebantur aulæa aut tabulæ pictæ quæ argumentum fabulæ facerent. Poll. l. 4. c. 19.

Καταβλητικὸς, deiiciendi vim habens. Xen.

Καταβολὴ, iactus qui fit ex alto deorſum. vt ad Eph. c. 1. πρὸ καταβολῆς κόσμου. Καταβολὴ σπέρματος, iactus ſeminis, ſemen is. ¶ Item, penſio. vt καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον. Dem. pendere penſiones. Eſt & vocabulum per metaph. ductum ab eorum ſimilitudine quibus ſtatis diebus in orbem redeuntibus certas ſummas pecuniarum dependere ſolenne eſt, vt ſunt καταβολαὶ τῶν τελωνησάντων, apud Plat. & Ariſt. ¶ Καταβολὴ πυρετοῦ, acceſſio febris. Dem. & Gal ¶ Pro calumnia, citatur ex Cleobuli iambico, ψευδὴς καταβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται.

Κατάβολον, ου, τὸ, quoduis emporiū & maritimū oppidū, quod olim dicebatur ἐπίνειον. inquit ſchol. Thuc.

Καββαλικὸς, aptus ad deiiciendum. pro καταβαλικὸς, ex Plut.

Κάβλημα, pro κατάβλημα. Heſych. vſurpari ait pro περίστρωμα.

Κατηβολέω, ῶ, animam ago, linquor animo. vt exponitur apud Nicand. in Ther. vide ſchol.

Decomp. Ἀκατάβλητος, qui deiici non poteſt. Ariſt.

* Ἐγκαταβάλλομαι. Aphrod. probl.

Ἐπικαταβάλλω, demitto, Xen.

Παρακαταβάλλω, depono aut abiicio aliquid propè ſuum locum. Il. ψ ¶ Παρακαταβάλλειν etiam dicebātur qui de bonorum aliquorum poſſeſſione diſceptantes, certam pecuniam pro litis æſtimatione deponebant, qua is qui iudicio vinceretur, temeritatis pœnam lueret. Vide Bud. in comm. Παρακαταβολὴ, actio hęc, qua qui experiri volebant, pecuniam deponebant. Dem. contra Pant.

* Περικαταβάλλω, circuminiicio, circumdeiicio. Apoll. Arg. 3.

Προκαταβάλλω, q. d. præiacio. Chryſ. ¶ Item, repræ-

ſento,

ſento, ante diem ſoluo. Προκαταβάλλομαι, præſtruo, Greg. in Iul. 1. Προκατάβλημα, quod ſoluitur ante diem. Sic appellabatur Athenis repræſentatio penſionis vectigalium. Προκαταβολὴ, idem. Suid. Προσκατάβλημα, eſt quod ob morã mulctæ nomine dependebant publicani & alij qui altero tanto mulctabantur. B. Item acceſſio, corollarium, acceſſio ſortis. apud Dem. κατ' Ἀριστοκρ.

Μεταβάλλω, inuerto, vel obuerto. vt μεταβάλλειν τὰ νῶτα. Il. θ. v. 94. & apud Greg. Apud Xen. μεταβάλλειν τὴν γῆν. vertere ſolum arando. ¶ Item, muto, Ariſtot. Item mutor. Thuc. Sic & Ariſtot. polit. 5. μετέβαλεν ἡ τάξις, mutatus eſt ordo. Apud Alex. Aphr. μεταβάλλω τὴν τροφὴν, exp. concoquo cibum. ¶ Item, migro, in aliam regionem commeo: vt apud Ariſtot. de hiſt anim. 8.

Μεταβάλλομαι, muto, transfero, Xen. Cum accu. Item mutor, conuertor, Plut. Et pro transferre aff. ex Xen. Item transferor. ¶ Item tranſeo, i. ſum transfuga, Plut. in Ant. ἀπ' Ἀντωνίου μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτόν. Item tranſeo & degenero de vna ſpecie in aliã, Gal. ¶ Item, me pœnitet, muto mentem, Thuc. ¶ Item vendo & permuto, Ariſtot.

Μεταβλητικὸς, mutabilis, Theophr. lib. 6. de cauſ. pl. Et qui mutationem facit, Ariſtot. Μεταβλητικὴ, permutatoria ars apud eundem, Ariſtot.

* Μεταβλητὸς, idem quod μεταβλητικὸς, mutabilis, Plut.

Μεταβολὴ, mutatio, commutatio, Eurip. Thuc. Item paraphraſis. Μεταβολεὺς, qui merces mercibus aut etiam pecunia commutat. Μετάβολος, ου, ὁ, negotiator, propola. Idem quod μεταβολεύς. Μεταβολικὸς, mutabilis, commutabilis.

* Μεταβολία, permutatio, Eccleſ. 37.

Decomp. Ἀμετάβλητος, immutabilis, ſemper idem. Ἀμεταβλησία, immutabilitas. Ἀμετάβολος, idem quod ἀμετάβλητος.

Ἀντιμεταβολὴ, ex aduerſo mutatio.

δυσμετάβλητος, difficilis mutatu, Plut.

Εὐμετάβλητος, facilè mutabilis. Εὐμετάβολος, idem.

Συμμεταβάλλω, vnà mutor. Συμμεταβάλλομαι, exp. deficio, abſcedo ἀφίσταμαι.

Παραβάλλω, obiicio. (eo ſenſu quo dicitur obiicere edendum brutis) Plat. in Phædro. παρέβαλε τοῖς ἵπποις τὴν ἀμβροσίαν. ¶ Item, proiicio, vel coniicio, vt exp. apud Thuc. l. 2. & 6. ¶ Item, flecto, detorqueo. A Platone dicitur παραβάλλειν τὴν κεφαλὴν de eo qui auſcultandi gratia conuertit caput & admouet. Exp. & admoueo, apud Theophr. ¶ Item, committo, Ariſtid. Item depono, i. depoſitum do, & apud ſequeſtrem depono. ¶ Item, accedo & appropinquo, ad

248 aliquem me applico, Plut. in Demet. Κλεωνύμου παραβάλλοντος εἰς τὰς Θήβας. Et παραβάλλειν εἰς τὰς ἡδονὰς, Ariſtot. applicare ſe ad voluptates. ¶ Item, tranſmitto, traiicio, Thuc. ναῦς εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν traiecturas eſſe, vel appulſum iri. ¶ Item, confero, comparo. Dicitur autem παραβάλλω τούτῳ & πρὸς τοῦτο, Luc. Iſocr. Ariſtot. Item laxo, Suid. ex Ariſtophan. Παραβάλλομαι, obiicior, vt παραβληθεὶς ζώοις, apud Athen. obiectus beſtiis. ¶ Item, obiicio & oſtento, apud Dionem. Item proiicior, Thuc. Item depono, i. depoſitum do: apud Herod. Item decipio, Suid. ex Thuc. ¶ Item conferor, comparor, Xen. πρὸς ποῖον κτῆμα τῶν ἄλλων παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθός. Item proiecta audacia periculum adeo, & ῥιψοκινδυνῶ, & Il. ι. Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. Sic Thuc. lib. 3. dixit παραβαλέσθαι τὸν κίνδυνον. Nonnunquam etiam dicitur παραβάλλομαι πρὸς τοῦτο.

Παράβλημα, quod obiicitur amantibus comedendum, pabulum: Hom. Παράβλητος, & παραβλητικὸς, adiectitius, comparabilis.

Παραβλήδην, per comparationem. Item ſimulatè, doloſè, obliquè, Il. δ.

Παραβολὴ, comparatio, collatio. In Euangelio ſignificat ænigmaticam vel allegoricam comparationem, aut etiam allegoriam & ænigma. Item, concurſio. Eſt etiam ſectionis comicæ appellatio. Item apud arithmeticos & geometras, partitio ſeu diuiſio, contraria ratio multiplicationi. Παραβολικὸς. comparatiuus: apud Euſt. & cæteros grammaticos. Παραβολήδην, & per ſyncopen metri cauſa παρβολάδην, idem quod παραβλήδην, vel παραβεβλημένως. Παράβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, audax, confidens, temerarius periclitator ad audendum proiectus. Frequentius de re dicitur, quàm de perſona. παράβολον ἔργον. Polyb. audax facinus. ¶ Item periculoſus, vt παράβολον φάρμακον, Plut. Παραβόλως, temerè, audacter, proiecta audacia, Plut.

Decomp. Ἀντιπαραβάλλω, confero, confero inter ſe. τί τινι vel, πρός τι: Plat. Plut. Ἀντιπαραβάλλομαι, comparor, conferor. Ἀντιπαραβολὴ, comparatio, collatio. Ἀπαράβλητος, qui comparari cum alio non poteſt, diſſimilis, Theophr.

Ἐμπαραβάλλομαι, iniicio, indo, ex Phalar. epiſt.

Προσπαραβάλλομαι, vt apud Thuc. προσπαραβάλλονται σφίσι λίθους, aggerunt in ſuum vſum lapides. Φιλοπαράβολος, qui proiectæ audaciæ facinora amat, Plut. in Phil.

Περιβάλλω, circuniicio, cingo, circundo: Ariſt. περιβάλλειν τεῖχος τῇ πόλει, vrbem mœnib. cingere. Metaph. apud Iſocr. συμφοραῖς περιβάλλειν τινὰ, irretire, implicare, vel inuoluere calamitatibus. ¶ Induo, amicio, Herodian. χλαμύδι περιβάλλουσι. ¶ Item amplector, amplexor, amo. Cum accuſ. Plut. Xen. Syneſ. Item, ſupero, ὑπερβάλλω. Od. περιβάλλει ἅπαντας δώροισι. Περιβάλλομαι, circumiicior, cingor. Item actiuè, circumiicio, cingo. vt ξίφος περιβαλέσθαι ὤμοις. Od. ξ. ¶ Item, induo, vel aſſumo, capeſſo, Plut. ἐκ τούτων περιβαλλόμενος σεμνότητα καὶ ὄγκον. Legitur & περιβαλέσθαι ἐσθῆτα, vel ἱμάτιον, Act. Apoſt. cap. 12. ¶ Item, amplector, i. colligo, comparo, quæro. vt δόξαν περιβάλλεσθαι. Xen. Et πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polyb.

Περίβλημα, quod corpori circumiicitur, indumentum, amictus, & idem quod περιβόλαιον. Anacharſ. Περιβλητικὸς, vox rhetoribus vſitata, vt περιβλητικὸν σχῆμα, quod περιβολὴν τοῦ λόγου facit. cui opp. ἀπερίβλητος λόγος.

Περιβολὴ, amictus, veſtitus. Item cultus, geſtamen. vt à Bud. exp. apud Baſil. Item pro copia ſumi poſſe tradit. ¶ Item, amplexus, fotus, Bud. ex Xenoph. ¶ Item, comprehenſio & ſumma rei. Item ambitus orationis & periodus, Iſocr. & ſchema quoddam orationis & ſententię, Hermog.

Περιβόλαιον, amictus, amiculum, indumentum, Soph.

Περίβολος ου, ὁ, ambitus, ſeptum, Thuc. Syn.

Decomp. Ἀπερίβλητος λόγος, oratio cui περιβολαὶ adhibitę non ſunt, Herm.

Ἐμπερίβολος λόγος, cui opponitur ἀπερίβλητος καὶ καθαρός.

Προσπεριβάλλω, inſuper circundo, circundo, circumplector, circumuallo: Thucyd. προσπεριβάλλω τεῖχος τῇ πόλει. Προσπεριβάλλομαι idem, vt apud Plut. in Them. προσπεριβάλλεται τὸ πεζὸν στρατὸν ταῖς ναυσί. Item vltra modum amplector, Bud. ex Demoſth. Phil. 1.

Προβάλλω, proiicio, Ariſtoph. in Plutarch. τραγάλια τοῖς θεωμένοις προβάλλειν. Item antè iacio, vt vult Euſtath. ¶ Item, emitto, profero, produco. vt ἄνθος προβάλλει, Dioſc. lib. 1 cap. 189. item promo, depromo, profero: vt Matth. 2. ¶ Item propono, obiicio, in quæſtionem adduco. Apud Luc. προβάλλω ἐς μέσον, ſiſto, repræſento.

Προβάλλομαι, profero, item ſiſto, vel præſentem ſi-

ſto,vt προβάλλεσθαι μάρτυρας, apud Iſoc.& Demoſth. proferre vel producere teſtes. ¶Item, deſigno,creo. Vide Bud. ¶Item præfero,vel præ me fero,Demoſt.
249 ¶Item obiicio,obtendo. item protendo ſeu prętendo,Demoſth.pro cor. ταῦτα προὐβαλόμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, hæc propugnacula oppoſui, his propugnaculis agrum Atticum circummuniui. Sic & προβεβλημένος τῆς ἐκκλησίας,apud Naz.defenſor ſeu propugnator eccleſiæ. Alicubi exp.oppono,Xenoph. Item metaph.obtendo, & prætendo, id eſt,prætexo, apud Baſil. ¶ Item, inſimulo,poſtulo,reum defero, diem dico:Demoſth. εἰ μὴ προὐβαλόμην αὐτόν. ¶Item deſpuo, auerſor,execror,Plut.Vide Bud. ¶ Item,pro ὑπερβάλλομαι,ſupero,Odyſſ.τ.v.218. ¶ Item paſſiuè, deſignor,creor,proponor. τὰ προβαλλόμενα,quę proponuntur, & in quæſtionem adducuntur, quæ & προβλήματα. Dicitur etiam προβέβλημαι τοῦτο, hoc mihi obtentum eſt vel prætentum. Item pro obduci: Naz. καὶ παχὺ τοῦτο σαρκίον προβεβλημένοις, craſſa hac obductis caruncula.

Πρόβλημα, obiectaculum,quod obiicimus pro munimento, ſeu tutamine,munimen ſeu munimentum, tutamen,propugnaculum, tegmen. vt πρόβλημα κακῶν, Ariſtoph. & metaph. propugnator & defenſor. vt πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος,apud Luc. ¶ Item,prętextus, apud Sophocl. in Philipp. ¶ Item quod explicandum proponitur, quæſtio, propoſitum, Ariſtot. ¶Item,periculum:Polyb. ἀπέλυσε τοῦ μεγίστου προβλήματος,liberauit maximo diſcrimine.

Προβληματώδης, in quæſtione & diſceptatione poſitus,Plut.

Προβλής,ῆτος,ὁ καὶ ἡ, proiectus,prominens. Il.β.Od.ε.

Πρόβλητος, proiectus. vt dicitur foras proiici,Soph.

Προβλητικός,proiiciendi vi præditus,Greg.

Προβολή, obiectus, id eſt,ipſa velut actio obiiciendi & opponendi aliquid,ſeu prætendendi.Plato.Sępe accipitur pro πρόβλημα. A Budæo exponitur munimentum tutelare, tutela, integumentum, lorica. Item propugnaculum & caſtellum, ambitúſq; mœnium hoſtilem impetum arcens, Xenoph. ¶ Item proiectura & protectum, prominentia, pars prominens vel tecti, vel ſuggrundæ, vel rei cuiuſcunque. Et metaph. prætextus, quod prętenditur & prętexitur. ¶ Item, ſtatus pugilis in procinctu ſtantis, occaſioníque inferendæ plagę imminentis, vt agitatoris in carceribus equos currúmque ſuſtinentis: Plutarch.in Cęſ. ἐν προβολῇ εἶναι, in procinctu eſſe. ¶Item,intentio & obiectio iudicij dictati,quaſi petitio digladiantis,Hermog. Et ibidem pro intentione accuſatoris. Et apud Iſocr. pro actione quæ intenditur κατὰ τῶν συκοφαντησάντων. ¶Fuit etiam actio Athenis aduerſus eos qui aliquam iniuriam, die feſto,& ſolenni intuliſſent, vt annotatur ex Vlpiano in orat. Demoſt. contra Mid. ¶ Item,nominatio & proditio,ex Greg.

Προβόλαιον,tutamen. Προβόλαιος,autem dicitur in oraculo de haſta directa quaſi ad pugnam. apud Herodot.in Polym.

Πρόβολος, ſcopulus eminens qui æſtum maris frangit,Bud. Tropicè verò pro tutore, propugnatore, defenſore,& præſidio.

Πρόβολοι, ſunt etiam in pontis conſtructione trabes pro fulturis, atque pali lignei fiſtuca adacti, quas ſublicas à Cæſare, à Liuio ſublicia vocari ſcribunt, Plut.in Cæſ.

Προβόλιον,venabulum,Xenoph.

Προβολεύς,exp.productor,apud Dionyſ.Areop.

Decomp. Ἀντιπροβάλλομαι, contrà propono & nomino deſignandum, Plat. de leg. 6. Ἀντιπροβολή, comparatio in nominando, quę & ἀντιβολή dicitur,

* Ἀποπροβάλλω,prpiicio, deiicio,abiicio, Apol.3.Arg.

Ἐπιπροβάλλω,ſuperiniicio,ex Plut.in Rom.

Προσβάλλω,adiicio,id eſt figo,applico: vt προσβάλλειν τὴν ὄψιν, Plut.Naz. adiicere oculos,obtutum figere. ¶Item, admoueo, Gal. apud Plutarch. προσβάλλειν ἀτιμίαν τινί,expon.irrogare infamiam,inurere ignominiam. ¶ Item allido, collido,impingo, confligo, Plutarch. ¶Item neutraliter,irruo,adorior,inuado, impetū facio: vt προσβάλλειν τοῖς πολεμίοις, & προσβάλλειν πόλει, vel τείχει, ſeu ἐρύματι,&c. ſæpe apud Thucyd. vel πρὸς τὴν πόλιν, τεῖχος, ἔρυμα,&c. apud eundem. Dicitur & de acceſſu minimè violento & infeſto,Luc.

Προσβάλλομαι, adiicior. Item iniicior, imponor. vt Dioſc. Item προσβαλλόμενον dicitur id in quod quippiam incurrit, vel incidit vel incumbit & appellitur:& id quod oppugnatur.

Προσβλητός,adiectus ſeu adiectitius,Ierem.c.10.

Προσβολή,adiectus ſeu adiectio,coniectus,vt Προσβολὴ τῶν ὀμμάτων,Plat.in Theæt. Item admonitio:vt σκιᾶς προσβολή, Dioſ.lib.7. Apud Plut.ſymp.4.expon.contagio. Item commiſſura. Item inflictio. vt προσβολὴ τῆς ἀτιμίας. Item appulſus. vt προσβολὴ ἡλίου,προσβολὴ τῆς νεώς. Item impreſſio ruentis aciei impetúſque militum cuneatim incurrentium. vnde ἐκ προσβολῆς, apud Philoſtratū,primo ſtatim impe-
tu. Eſt & athletarum, quum inter ſe aggrediuntur. 250
Et petitio gladiatorum ad vulnera infligenda. Exp. & oppugnatio,apud Thucyd. Apud eundem προσβολαὶ exp.alicubi,tumultuariæ pugnę. Item violentia & impreſſio prępotentis aut tyranni, Bud. ex Gregor. apud Gal. πυρετοῦ προσβολή, pro acceſſione febris.Bud. pro εἰσβολή,poni ſcribit. Item noxa,offenſio,Bud.ex Syneſ.

Προτιβάλλομαι,Doricè pro προσβάλλομαι,adorior, aggredior. Item coërceo,caſtigo,vel ſimpliciter,increpo,Il.ε.v.874.

Decomp. Ἀπρόσβλητος,Said.ſtrenuus.Item οὐκ ἔχων λόγον μεθοδικόν.

Συμβάλλω,coniicio,Theoph. Frequentiùs metaph. *pro*, coniicio, i. coniectura conſequor,Plat. Item *pro* intellectu aſſequor. vt apud Cebetem, δι' ἑρμηνείας συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα. ¶ Item coniungo: vt συμβάλλειν τὰς δεξιάς apud Euripid. Item connecto, contexo, ex Philoſt. Item commiſceo,vt cum ab Arriano fluuij quatuor dicuntur συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν Item neutraliter *pro*,coeo:de rebus quæ inter ſe coniunguntur & commiſcentur. vt Ariſtot.de venis loquens,καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλοις. Item *pro*, congredior, & occurro: vt apud Appian. ἔνθα αὐτῷ συμβάλλει. ¶ Item,committo,vt committimus aliquos ad certamen:Xenoph.Interdum & *pro*,committo aliquos,i.ſibi inuicem inimicos reddo:vt συμβαλεῖν ἄνδρας φίλους:Xenop.& *pro*,committo pugnam, pugno,prælior:vt συνέβαλον τοῖς πολεμίοις,apud Polyb.Et apud Iſocr. πρὸς τοὺς προγόνους συμβάλλοντες. ¶Item confero,vt apud Eurip. συμβάλλειν τινὶ λόγους, conferre ſermones cum aliquo. Item comparo,apud Herodot cum dat. Apud Ariſtot.eth.2.cum πρός,vt πρὸς πολλοὺς συμβάλλοντες. ¶ Item, vtendum do, commodo. Et fœneror:vt Ariſtot.in Conc. Item paciſcor,contractus conuentáque ineo,Bud.ex Iſocr.& Dem.

Συμβάλλομαι,coniectura aſſequor,Pauſ.Item *pro*,intellectu aſſequor,Plut. Item computo,vel rationem ſubduco,ſupputo,Herodot.Item occurro:vnde συμβεβλημένος,& pro eodem συμβλημένος,obuius. Item confero,i.contribuo:Xen. Hinc metaph.& *pro*, proſum,adiuuo. Dicitur autem συμβάλλομαι τούτῳ, vel πρὸς τοῦτο,ſiue εἰς τοῦτο:apud Herodot.Xen.Plat.

Σύμβλημα,& σύμβλησις,commiſſura. Illud aſſ.ex Eſaiæ c.42.hoc ex Exod,26.

Σύμ-

* Συμβλητής, coniectura,ſeu ſomniorum interpretatio,ſignorum, prodigiorum & cæterorum eiuſmodi, Arr.in exp.Alex.
Συμβλητός, cōferendus,qui comparari poteſt.Theo.
Συμβλητικός,qui poteſt conferre.
Συμβολή,ipſe actus coniiciendi.Item cōiectura Bud. ex Plut. Item coniunctio,commiſſura,vt συμβολαὶ τῶν ὀςῶν, Plat.in Tim. Item locus vbi confluunt fluuij velut aquas coniungentes, concurſus confluentium, Bud.ex Arr. Item commiſſio ſeu parium comparatio ad pugnam, ex Herodiano. Item commiſſio prælij, conflictus, congreſſus, apud Herodot.& Xen. Item collatio quæ fit à ſingulis in cōmune, collecta, apud Athen.& Plut.
Σύμβολον,ου,τό, nota,ſignum,indicium. De variis rebus dicitur. De ſigno militari: Herodian. τὰ τῶν ςρατοπέδων σύμβολα. Et pro eo quod potius inſigne appellatur, apud eundem Herodian.l.2. Et pro teſſera. ¶ Dicebatur etiam ſignum quoddam vel teſſera quam publicè dabant ciuitates quibuſdam hominibus ſibi amicis,vt hoſpitaliter & amicè acciperētur in oppidis fœderatis,Bud.ex Lyſia.Apud Poll. lib.9.accipi putatur pro ea teſſera, quam numariam Suetonius appellat. Item teſſera theatralis, quæ in congiariis iaciebatur à principe, largitioniſque ſpeciem numerúmque notis oſtendebat, quæ omnia principis liberalitate obtinebat, prolata teſſera, cui fortuitò obtigerat, ex Dione. Item pro omine, quòd rei futuræ ſignum ſit.Exponitur & præſagium, item augurium. Apud Plut.& alios σύμβολα Pythagorica ſigna ſunt occultæ cuiuſpiam rei. vnde & quidam exp. ænigmata. Item ſimilitudo & quædam naturæ communitas, Ariſtot.de gen.& interitu lib. 2. Ducta (vt volunt quidam) ab hoſpitalibus ſymbolis metaphora, vt ſit velut ſocietas quædam & neceſſitudo ex hoſpitio contracta. Item commiſſura,apud Plat.in ſymp. Item quod confertur, collecta, collatio, ſicut & συμβολή. Hinc σύμβολον Apoſtolicum, quia (inquit Auguſt.)collata in vnum totius catholicæ legis fides ſymboli breuitate colligitur. Item pactum,conuentum, ex Ariſtot.Poll.3.
Σύμβολος,ου,ὁ,vel σύμβολον,ου,τό,nomen,apud Syneſ. & Grego.exponitur & augurium,auſpicium,ex Plat. & Xenoph.Σύμβολος exponitur etiam obuius. vnde συμβολεῖν & συμβολῆσαι, obuium fieri, occurrere, apud Heſych.
Συμβολικός, ænigmaticus, allegoricus. Item ſignificatiuus. Συμβολικῶς, ænigmaticè, allegoricè. Item coniecturaliter, i.per comparationem præteritorum & futurorum.
Συμβόλαιον, (frequentius quàm σύμβολον) pactum, conuentum: Dem. καὶ συμβόλαια πολλοῖς συμβάλλοντες. Exp.& commercium,item negotium. apud Syneſ.& Baſil.Συμβόλαιος δίκη,controuerſia vel iudicium de pacto & contractu,Bud.ex Thuc.
συνηβολία, occurſus, pro συμβολία. Item caſus, vel ſucceſſus,vt exp.apud Poll. pro συμβολία. Eſt autem η pleonaſticum.
Decomp. Ἀσύμβλητος, non comparandus, non æquus,impar.Bud.ex Ariſtot.
251 Ἀσύμβολος, qui ſymbolam non confert: Gell.l.6.c. 13. Sic ἀσύμβολον δεῖπνον, in quo conuiuæ ſymbolas non conferunt Metaph. pro inerti & inutili, & qui nihil in medium attulit,Bud.ex Plut.. in Coriol. Ἀσυμβόλως,ſine ſymbola:vt ἀσυμβόλως δειπνεῖν.
Ἀποσυμβολάω,ῶ,occurro,Heſych.
Βραχυσύμβολος, qui paruum ſymbolum ad conuiuium confert.in Epigr.
Δυσξύμβολος, cum quo non facilè pacta ineuntur. Xen.
Εὐξύμβολος, cum quo facilè paciſcimur, facilis in commercio,Xen. Item εὐξύμβολον σημεῖον, ſignum fauſti ominis, ſignum fauſtum. Εὐσύμβλητος, facilis ad coniectandum,Æſchyl.
Σχοινοσύμβολος,qui funem nauticum in ſpiram cōuoluit & complicat,ſchol. Ariſtoph.
* Ὑποσύμβολος, notas ſeu ſigna continens alicuius rei occultę,ænigmaticus,Plut.ſymp.
Ὑπερβάλλω, (q.d.ſuperiicio)exupero,excello. Item ſupero,vinco.Xen. Cum accuſ.perſonæ & datiuo rei. & tam in bonam quàm in malam partem. Item peculiari ſignif.auctione ſupero, pluris liceor, Bud.ex Andoc.¶ Item,excedo,cui opponitur ἐλλείπω,& ἀπολείπω,apud Ariſtot.in eth.
* Ὑπερβαλλόντως,excellenter,ſupra modum,Iob.15.
Ὑπερβάλλομαι, exupero, Xen. Item in aliud tempus reiicio,differo,apud Luc.
Ὑπερβεβλημένως,ſupra modum.
* Ὑπερβεβλημένος,præſtantiſſimus,Eurip.in Alc.
Ὑπέρβλητος,excellens:Demoſth. Ὑπερβλήδην, exuperanter.
Ὑπερβολή, exuperatio, exuperantia, Iſocr. Ariſtot. & alij. Eſt & figura apud Rhetores. ¶ Item,exceſſus ſæpe apud Ariſtot. cui opponitur ἔλλειψις vel ἔνδεια. Interdum exp.quod eſt nimium. Item tranſmiſſio. apud Polyb. ἡ τῶν Ἀλπέων ὑπερβολή. Et apud eundem ὑπερβολαὶ τῶν ὀρῶν & ὑπερβολαὶ (ſine adiectione) cacumina montium, iuga, vt quę exuperantem quandam altitudinem habeant. Item dilatio: Herodot. ὑπερβολὴ κακῶν ἐγένετο Καρυςίοισι, Caryſtiis clades dilata fuit. Item ſectionis comicę appellatio, ex Archim.
Ὑπερβόλαιος,ſuperlatus,Plut.
Ὑπερβολικός, excedens,nimius. Ὑπερβολικῶς,ſupra fidem.Plut.
Ὑπερβολάδην, ſupra modum,in Theogn. Ὑπερβολία, exceſſus,iniuria:Heſ.Ὑπερβολιμαῖος,i.ἐν ὑπερβολῇ ὤν, vel ὑπερβολαῖς χρώμενος. Ὑπέρβολος,(ſ.λίθος) ſaxum quod iniici ſolebat iis qui in mare demergebantur, Ariſtoph.in Equit.
Decomp. Ἀνυπέρβλητος, qui ſuperari non poteſt, quem nihil antecellit. Item nimius, Dem. & Iſocr. Ἀνυπερβλήτως,vltra modum,Ariſtot in Rhet.
Εὐυπέρβλητος,ſuperatu facilis,facilè ſuperabilis.
Ὑποβάλλω, ſubiicio, Athen.Iſocr. ¶ Item,ſuggero *videlicet* commonefaciens, Xen. καὶ ὑποβάλλειν δυνήσεσθαι ὅ τι ἐπιλανθάνηται. Item pro interfari, ſermonem interpellare & præproperè excipere: vt Æſchin. in Cteſ. αὐτοῖς ὑποβαλεῖν. ¶ Item,ſuppono. Vide ὑποβάλλομαι.
Ὑποβάλλομαι, ſupponor vel ſubiaceo: vt ὑποβάλλεσθαι τοῖς τοίχοις ex ſchol.Ariſtoph. Item ſubiicio,ſubſterno: vt ὑποβάλλεσθαι πορφυρίδας, Luc. Item ſuppono: vt mulieres αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι, Baſil. Item falsò quippiam mihi adſcribo: Strabo. τἀλλότρια ὑποβαλλόμενος. Item per interpretem loquor, Budæus. Item pro προβάλλομαι & ὑποτίθεμαι. Vide Budæum.
Ὑπόβλημα,ſubſtramen,Bud.ex Hippiatr.
Ὑπόβλητος, ſuppoſititius, ſubdititius: vt ὑπόβλητα βρέφη. Et metaph.fictus,falſus:vt ὑπόβλητος λόγος,& ὑπόβλητον ςόμα,apud Soph. Et ὑπόβλητον πρόσωπον, homo ſubdititius apud Plat.
Ὑποβλήδην, ſubiiciendo, vel interpellato ſermone, excipiendo verba dicentis nondum finita, obſtreperè, interfando,Il.α.
Ὑποβολή, ſubiectio,& q.d.ſubſtratio, apud Athen. 2. Item ſubiectio rei falſæ pro vera,fraus Baſil. Item admonitio,Xen.Pęd.3. Item ſubiectio, *hoc eſt* ſermonis interpellatio: vnde ἐξ ὑποβολῆς,Diog.Laert.
Ὑποβολιμαῖος,ſuppoſititius,ſubdititius,cui opp.γνήσιος,apud Dem.

Ὑποβολεὺς, monitor,qui admonendo atque hortando ſubiicit & ſuggerit, Plut.& Phil. Item interpres, Euſt.

Ὑπόβολος,ου,ὁ,καὶ,ἡ, pignerationi obnoxius, & obiectus pro pignore. Ὑπόβολον,etiam vocatur in Pand. προγαμιαῖα δωρεά: vt tradit Bud.

Ὑπόβολον,apud Suid. pro ὑπόβολον reperitur in priore ſignific.

Ὑββάλλω,Doricè pro ὑποβάλλω.

Decomp. Ἀνθυποβάλλω,viciſſim ſeu è cõtrario ſubiicio.In ſermone etiam dictis alicuius ἀνθυποβάλλειν aliquid dicimur, i. contra ſeu vice verſa ſubiicere aut obiicere.vt apud Æſch.in Cteſ.

Καθυποβάλλω,ſubiicio.

Προϋποβάλλω, q.d. præſubiicio.ferè idem quod præſtruo,& fundamenti loco pono.Themiſt.

Alia compoſita ſine præpoſitione, ac primùm, in βλὴς aut βλητὸς deſinentia.

Ἀβλὴς ἤτοι ὁ,καὶ ἡ,nondum iactus.Od.δ.

Ἀβλητος, ου ὁ,καὶ ἡ,idē,vt ἄβλητα βέλη, tela nondum miſſa.Item non ictus,vel non ictus ſagitta.

Ἀπολλωνόβλητοι & ἀρτεμιδόβλητοι, vide in σεληνόβλητος.

252 Ἀστροβλὴς,ſidere caniculæ perculſus,ſideratus. Propriè dicitur de plantis nouellis quum ſiccata tellure humorem trahere nequeunt aut ſidere quocunque modo afflantur: vnde homines areſcente corpore ἀστροβλῆτες,i.ſiderati dicuntur, vt Budæus in Pandectis docet.

Ἀστρόβλητος,idem,Theophr.

Διόβλητος,à Ioue ictus,i.fulmine tactus,Euſt.

Κεραυνοβλὴς,fulmine ictus,Theophr.

Λιθόβλητος,lapidibus impetitus.Epigr. At λιθόβλητος εὐστοχία,de iactu lapidum quaſi collimante.

Νιφετοβλὴς,niuoſus,niuibus tectus,Epigr.

Νιφοβλὴς,niuibus obrutus,Epigr.

Ποθόβλητος,deſiderio tactus vel captus.Nonn.Item cupidinis telis ictus,in Epigr.

Σεληνόβλητος,(q.d. à luna percuſſus) lunaticus,lymphaticus,dicitur frequentius σεληνιακός. De mulieribus dicitur σεληνόβλητοι & ἀρτεμιδόβλητοι,vt ἀπολλωνόβλητοι & ἡλιόβλητοι de viris.

Τειχεσιβλήτης,ου,ὁ,murorum ſeu mœnium deiector,Heſych.

Χιονόβλητος,niue obrutus,niuibus tectus,Ariſtoph.

Alia compoſita ex βολὴ,aut βόλος,aut βολέω facta itidem ſine præpoſitione.

Ἄβολος,ου,ὁ, qui nondum amiſit dentes ætatis indices, ob idque adhuc iuuenis eſt,Bud.ex Ariſtot. Ait Suidas ita etiam dici pullum qui nondum habeat dentem γνώμονα.

Ἀβολήτωρ & ἄβολις,idem quod ἄβολος.Suid.

Ἀγκυροβόλιον, ancora, Bud Ait Suid.eſſe ferrum nauigij.Plut.Sunt qui eſſe ſcribant inſtrumentum ad iaciendam vel tenendam ancoram.

Ἀκανθοβόλος,iaciens vel emittens ſpinas,Nicand.

Ἀκοντοβόλος,iaculi vibrator,iaculator.Opp.

Ἀκροβόλος,ου ὁ καὶ ἡ, iaculator, propriè qui è ſummitate loci alicuius iaculatur, vel ſummitatem verſus. Ἀκροβολεὺς,idem,in Anth.Epigr.

Ἀκροβολίζω, & frequentius ἀκροβολίζομαι, iaculor. quaſi ἐξ ἄκρου βάλλω,aut τὸ ἄκρον βάλλω. Item miſſilibus pugno,velitor,velitarem pugnam ineo. Exponitur etiam certaminis præludia facio, ferentariorum dimicatione vtor. Sunt & qui exp. pugnam laceſſo,apud Luc.Xen. Thuc. &c. Metaphoricè etiam capitur ἀκροβολίζομαι (vt & velitor apud Latinos) vt apud Herodian. lib. 8. ἀκροβολισάμενοι τοῖς ἔπεσι.

*Ἀκροβόλισις,iaculatio ἀκροβολισμός.Xen.pæd.6.

Ἀκροβολισμὸς,οῦ,ὁ, iaculatio. Plat.de leg.l.7.Item velitatio,velitaris pugna,præludium pugnę.Luc.Xen. Et metaph.pro velitatione quæ fit verbis. Ἀκροβολιστὴς,οῦ,ὁ,iaculator,veles ferentarius, apud Ælian.

Ἀκροβολιστικά,velitum tela,apud eundem.

Ἀκτινοβόλος, radios eiaculans.Ἀκτινοβολία, radiorum eiaculatio,apud Plut.

Ἀκτινοβολέω, radios iacio,radio. Ἀκτινοβολοῦμαι apud Athen.irradior.

Ἀνθοβόλος,flores iaciens vel emittens.

Ἀνθοβολέω,ῶ,flores iacio,ſpargo flores.

Ἀστροβολία,ἡ, (q.d.ſideris perculſio)ſideratio.Theoph.

Ἀστροβολέομαι,οῦμαι, ſidere (caniculæ) percellor. Theophr.

Ἀστροβλησία,idem quod ἀστροβολία.

Ἀστρόβλητος,ſideratus.Heſych.

Ἀστροβολισμὸς, q d. ſideris perculſio, ſideratio, morbus arborum afflatarum ſidere, quocunque modo id acciderit.Bud.in Pand.

Δεξιοβόλος,qui dextra manu iacit telum.

Δευτεροβολὸς,qui ſecundùm dentes indices iacit. P.

Δίβολος,ου,ὁ καὶ ἡ, vt δίβολος ἄκων, apud Euripid. alij exp. telum anceps. alij tela bina. Δίβολος χλαῖνα, idem quod διπλῆ. Heſych. & Poll. Διβολία, apud Plut. in Erot. idem quod διπλῆ ſeu δίβολος χλαῖνα eſſe videtur.

Δικτυοβόλος, qui rete iacit,piſcator retiarius.Poll.

Διόβολος,à Ioue miſſus. vt exp.apud Euripid. poſſit eſſe etiam idem ac διόβλητος.

Δισκοβόλος,qui diſcum iacit.

Δροσοβόλος,rorem iaciēs.vt δροσοβόλος ἀήρ,Theophr. aer roſcidus, rorulentus. Et δροσοβόλοι χῶραι apud eundem.

Δύσβολος, cui iactus malè cedit,vt cui alea infelici iactu cecidit.Poll.l.9.

Εἰκοβολεῖν. Etymol. Athenienſibus eſſe dicit coniicere ſeu coniectare. παρὰ τὸ εἰκαίως καὶ ὡς ἔτυχε βάλλειν. Metaph. ab iis qui temere & prout caſus fert tela coniiciunt.

*Ἑκατηβόλος,idem quod ἑκηβόλος.Hom.

*Ἑκηβολέω,iaculor è longinquo.Max.Tyr.ſerm.37.

Ἑκηβόλος,eminus iaculans ab ἑκὰς & βολὴ,mutato α in η,metri cauſa.Il.α.Epith.Apollinis,pro quo & ἑκατηβελέτης dicitur.

Ἑκηβολία,iaculatio è longinquo.Il.ε.Ἑκηβόλως,longe ſeu procul iaculando.Syneſ.epiſt.133.

Ἐλαφηβόλος,qui ceruos iaculis figit,vt ἐλαφηβόλος Ἄρτεμις. apud Plut.Generaliter pro quouis ferarum agreſtium venatore capitur,vt Euſt.annot.Il.ε.Ἐλαφηβολία, ceruorum iaculatio,ceruorum venatio. Sophocl.in Aiace.

Ἐλαφηβόλια,τὰ, feſtum apud Phocenſes in honorem Dianæ venatricis.Plut.

Ἐλαφηβολιὼν,ῶνος,ὁ, Februarius menſis,quem à figendis ceruis dictum volunt, qui illo menſe Dianæ ἐλαφηβόλῳ, immolarentur. Dicitur autem poeticè ἐλαφηβ.pro ἐλαφοβ. verſo ο in η metri cauſa, vt annotat Euſt. 253

Ἐπεσβόλος, verba probroſa in aliquem iaciens,verbis probroſis impetens, conuitiator, blatero ἔπεσιν, ὡς βέλεσι,βάλλων.vt Euſt. exp.Il.β.Ἐπεσβολία,ἡ, conuitium,nugæ.Od.δ.

Ἐπεσβολέω,ῶ, verbis probroſis impeto. Ἐπεσβολέων, idem ac ἐπεσβόλος.

Εὐθύβολος,appoſitus:metaphora ſumpta ab arte iaculandi rectà ad ſcopum,ad quem iactus dirigitur,tendens.Phil.de mundo. Εὐθυβόλως,recto & deſtinato iactu,rectè,idem Philo.Et Baſil.Εὐθυβολία,rectus iactus,recta coniectura. Εὐθυβολέω, directè coniicio. Idem Philo.

Ἡλιόβολος,qui ſolis radiis quaſi feritur, ſoli expoſitus. Theophr.

Θηροβο-

Θηρεβολεῖν, feras icere ſeu ferire, vt faciunt venatores, in Epigr.
Ἰθύβολος, qui rectâ iacitur ſeu proiicitur.
Ἰοβόλος, qui ſagittas eiaculatur. Item venenum eiaculans, venenatus, vt ἰοβόλα θηρία, Herodian.
Ἰοβολέω, ῶ, ſagittas iaculor, ſagittas emitto, Epigr. Item venenum iaculor ſeu emitto, veneno inficio.
Ἐνιοβολέω, (decomp.) pro eodem, Hip. ep. 10.
Ἰχθυοβόλος & ἰχθυοβολεὺς, qui tridenti piſces figit, piſcator.
Ἰχθυοβολέω, ῶ, piſcor.
Κερασβόλος, vt κερασβόλον σπέρμα, ſemen quod cornu contigerit, ſeu in cornu inciderit, Theoph. de cauſ. pl. lib. 4. cap. 14. Metaph. ſignificat durum, præfractum, intractabilem, apud Platonem, vt docet Plut. Symp. 7. Probl. 2.
Κεραυνοβόλος, fulminis iaculator: ex Luc. Κεραυνοβολία fulminis iaculatio. Κεραυνοβολέω, ῶ, fulmen iaculor, fulmine peto.
Κορωνοβόλον ὄργανον, ad cornices petendas inſtrumentum, vt eſt funda, Epigr.
Λαγωβόλος, lepores impetens, Epigr.
Λαγωβόλον ου, τὸ, lignum quo lepores fugientes petuntur, vt exp. apud Theocr. Idyll. 4. & 7. Λαγωβολία, venatus leporum, quo videlicet lepores figuntur, apud Callim. Λαγωβολεῖον, ου, τὸ, locus vbi lepores figuntur, Suid.
Λιθοβόλος, lapides iaciens vel iaculans, Thuc.
Λιθοβολέω, ῶ, lapido, lapidibus peto, Mar. 12.
* Μακροβολία, longa iaculatio, quod è longinquo ſeu eminus quis iaculatur, Strabo lib. 3.
* Μακρόβολος, è longinquo feriens, Strabo lib. 8.
Μηλοβολέω, ῶ, malo ſeu malis peto. Et pro, ad rem veneream aliqua illecebra inuito ſeu incito: quòd μῆλον Veneri ſit ſacrum. vide ſchol. Theocriti, & Ariſtoph.
Νιφόβολος idem quod νιφοβολὴς, ſuprà, vt νιφόβολον πεδίον, apud Plut. in Sertorio.
Οἰστροβολέω, ῶ, œſtro exagito, ſtimulo, Epigr.
Ὀξυβολῶ, celeriter iaculor, Heſych.
Ὀρθόβολος, qui rectâ proiicitur, Heſych.
Ὀρμιηβόλος, piſcator, quoniam τὴν ὁρμιὰν, i. lineam piſcatoriam in aquam iacit ad capiendos piſces. in Epigr.
Ὀφθαλμοβολέω, oculos iacto ſeu coniicio.
Παλίμβολος, veteratorius, veterator, Plut. in Themiſt. δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνήρ. Exponitur etiam, inconſtans, mutabilis, qui facilè in diuerſum reſoluitur.
Παλιμβολία, dolus, inconſtantia, fluctuatio animi, Suid.
Πετροβόλος, lapides eiaculans, Xen. Polyb. Πετροβολικὸς, idem. vt πετροβολικὸν ὄργανον, apud Polyb.
Πλειστοβόλος, qui taxillis ludens plurima puncta ſortitur aut facit. Πλειστοβολεῖν, ludere taxillis. Πλειστοβολὶς παιδιὰ, vide Poll. & πλειστοβολίνδα, apud eundem.
Πρωτοβόλος, qui primus iaculatur, Epigr. Πρωτοβόλος ἵππος, equus qui primos dentes emittit, Euſt.
Πρωτοβολέω, primus iaculor, Plut.
Πυροβόλος, ignes iaculans.
Ῥιζοβόλος, qui radices emittit & quaſi iaculatur.
Ῥιζοβολέω, ῶ, radices mitto, radices ago, Epigr.
Ῥινοβόλος, vt ῥινοβόλῳ πατάγῳ, in Epigr. exp. ſono naribus edito & impulſo.
Σιδηροβόλος, ferrum iaculans.
Σιτοβόλιον, ου, τὸ, & σιτοβολὼν, ῶνος, ὁ, horreum in quo frumenta reponuntur, granarium, Poll. Suid. Apud Plut. in Graccho κατασκευάζεσθαι σιτοβόλια, Bud. putat ſignif. teſſeram frumentariam.
Σκέρβολος, conuitiatorius, impoſtorius. Item conuitiator, impoſtor: Callim. Σκερβόλλω, conuitior, cor impeto verbis mordacibus. Eſt enim apocope ex ἐς κέαρ βάλλειν, vt tradit Euſt. Item ποικίλλω, vt Ariſtoph. ſchol. exp. in Equit. καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά. Et σκερβολέω, ῶ, idem Heſych.
Σταφυλοβολεῖον, locus in quem coniectæ vuæ calcantur. Scribitur & σταφυλοβόλιον, pro loco vbi vuæ reconduntur, Poll. lib. 7.
Σταχυοβολέω, ῶ, ſpicas iacio, ſeu ſpicas emitto, protrudo ariſtas, Theophr.
Τηλεβόλος, longè ſeu procul iaculans, eminus feriens. Strabo l. 4. τηλεβολώτερον βέλος.
Τοξοβόλος, qui iaculis ex arcu emiſſis impetit, iaculator, ſeu qui arcu petit. ὁ τόξοις βάλλων.
Τυροβόλιον, ου, τὸ, id in quod coniiciuntur caſei, fiſcella ſchol. Theocr. in Idyll. 11. 254
Φιλοβολίτης, qui ſuper amicum ſe coniicit, officij gratia: vt qui ſui corporis iniectu febricitantis horrorem cohibet. Aff. ex Ariſtot. Probl.
Φυλλοβόλος, folia abiiciens, folia amittens.
Φυλλοβολία, foliorum amiſſio.
Φυλλοβολέω, ῶ, folia amitto, folia mihi decidunt, apud Theoph. Item folia ſpargo: Herodian. Φυλλοβολεῖσθαι, apud Herodian. foliis conſpergere ſeu frondibus. Sumitur & paſſiuè apud eundem.
Χαλαζοβολέω, ῶ, grandine ferio, in Epigr.
Χαλκέμβολος, æreo armatus roſtro: vt χαλκέμβολος τριήρης, apud Poll. item fœm. gen. dicitur χαλκεμβολὶς, ἴδος, pro χαλκέμβολος: Eurip. χαλκεμβολάδων νηῶν.
Χιονοβόλος, qui niues cœlitus iaculatur: vt Iupiter qui ningit. Poteſt dici & de ipſo cœlo ſeu aëre, apud Plut. in Apopht.
Χιονοβολέω, ῶ, niuibus deiectis obruo, Diodor. Sicul.
Ὠκυβόλος, celeriter feriens, pernix, Ariſtot.

Alia comp. remotiora.

Ἀρύβαλλος, aff. ex Ariſtoph. in Equit. pro marſupio ab ἀρύειν & βάλλειν, vide Poll.

ΒΑΛΛΩΤΗ, ῆς, ἡ, marrubium nigrum, Dioſc.

ΒΑΛΣΑΜΟΝ, ου, τὸ, balſamum, Dioſc. l. 1. c. 18. Plin. lib. 12. cap. 25.
Βαλσαμώδης, appellata eſt κασία quædam, ab odore ſimili, teſte Plin. l. 12. c. 19.
Βαλσαμίνη, dicitur à quibuſdam τὸ βούφθαλμον, ex Dioſc.

Compoſita.

Καρποβάλσαμον, balſami fructus, Dioſc. & Gal.
Ξυλοβάλσαμον, lignum balſami, ſeu quod è balſamo ceditur, vt ſarmenta & ſurculi. vel, ipſe etiam frutex integer. Vide Dioſc. l. 1. c. 18. & Plin. l. 12. c. 25.
Ὀποβάλσαμον ſuccus qui ex balſamo manat, Dioſc.

ΒΑΜΒΑΙΝΩ, inarticulatè loquor, confuſum quendam ſonum edo, balbutio. Bion in quodam idyllio. Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκέτ' ἀείδη. à Βάζω quidam deductum putant. ¶ Item dentes quatio præ metu, ſeu crepito dentibus, vt exp. Il. κ. Vide Euſt.
Βαμβακίζω, idem quod βαμβαλίζω, præ frigore dentibus crepo, Plut.
Βαμβαλίζω, præ frigore tremo, Vide Euſt.

ΒΑΝΑΥΣΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, (componitur ex nomine βαῦνος, i. caminus, fornax, & verbo αὔω, i. incendo: quaſi βαύναυσος) q. d. qui caminum accendit ad conficienda ſua opera, qui igne ad conficienda ſua opera vtitur. Generaliter ita vocatur artifex mechanicus, qui quampiam artem mechanicam tractat, ſiue qui manibus ſibi victum quærit. Exp. & artifex illiberalis vel ſordidus. Item ſedentarius artifex: ſeu ſellularius. Lucian. de ſacrif. ἀλλὰ βάναυσον καὶ χαλκέα καὶ πυρίτην. Dicitur & de re: vt βάναυσος τέχνη. Ari-

ſtot. Apud Plat. Βάναυσος φιλότης, exp. triuialis amicitia. ¶ Item pro ineptè magnifico, apud Ariſtot. ethic. 4. inquit Bud.

Βαναύσως, aduerb. vt βαναύσως τραφέντες citat Bud. ex Chryſoſt. quod eſſe ait, q. d. παχυμερῶς.

Βαναυσία, ἡ, ars quæ ad caminum exercetur, vel opus quod ad ignem cõficitur. Exp. & ars illiberalis, Plat. Item pro inepta magnificentia & quæ aliquid prodigalitatis habet, Ariſtot. eth. 4.

Βαναυσικός, ad eos pertinens qui βάναυσοι appellantur, vel ad eorum artem, Xen. in Oec.

Χειροβάναυσος, (*comp.*) idem qui & βάναυσος, Poll.

ΒΑ'ΠΤΩ, ψω, mergo, immergo, Arat. ¶ Item tingo (quod fit immergendo.) Od. ι. Apud Soph. βάπτειν ἔγχος, inficere, imbuere. Apud D. Lucam c. 16. v. 24. ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, vt intingat extremum digitum ſuum in aquam. ¶ Item, lauo, Suid. ex Ariſtoph. ¶ Βάπτειν etiam neutraliter nauis dicitur apud Eurip. in Oreſte, pro ἔφαλος γίνεσθαι. ¶ Βάπτω, ſchol. Nicandri exponit etiam ἀφύομαι & γεμίζω, i. haurio, impleo hauriendo, in Alexiph. ἢ αὐτὴν ἄλα βάπτε. Sic apud Eur. in Hecuba, Βάψασ' ἔνεγκε &c.

255 Βάπτομαι, mergor, item lauor.

Βάμμα, τό, tinctura, ſeu idipſum quod tinctum eſt, Plat. de leg. 12. Eſt etiam idem quod ἔμβαμμα, intinctus, i. liquor in quo panem vel opſonia intingimus, Dioſc. lib. 3. c. 49. Schol. Nicand. annotat ſic vocari omne ὑγρόν: &, ſi ſolum ſine adiectione ponatur, ſignificare *acetum.*

Βαμμάτιον, ου, τό, diminut. Athen. lib. 9.

Βάψις, εως, ἡ, q. d. tinctio, ipſe tangendi aut mergendi actus. βάψις χαλκοῦ καὶ σιδήρου, temperatura æris & ferri, Pol. ex Antiphonte.

Βαπτός, ού, ὁ, tinctus, infectus, ſcil. colore aliquo, Ariſtoph. in Plut. Apud Eur. βαπτὰν κάλπισι πηγάν exp. fontem hauriendum ſitulis. ¶ Eſt etiam lapis, ſeu gemma ſic dicta ex tinctura, Plin. Βάπτεια, ἡ, tinctrix, Poll. ex Eupol.

Βαφή, ἡ, immerſio, Soph. Item tinctura, color, Phil. apud Plut. metaphoricè pro macula. Item color fucatus, apud Philoſtr. & Herodian.

Βαφικός, οῦ, ὁ, tinctorius. vnde βαφική, ſ. τέχνη, tinctoria ars.

Βαφεύς, έως, ὁ, tinctor.

Βαπτίζω, mergo ſeu immergo. Plutarc. Item ſubmergo. Item abluo, lauo, Marci 7. & Luc. Apud Chriſtianos autem βαπτίζειν de ſolenni illo myſterio initiationis dictum qua Chriſto initiamur, nomen ſuum retinet. Nam baptizare dicimus.

Βαπτίζομαι, mergor, ſubmergor. Et metaph. *pro*, obruor, Plat.

Βαπτισμός & βάπτισμα, merſio, lotio, ablutio. i. ipſe immergendi, item lauandi ſeu abluendi actus, Marci 7. Item baptiſma apud Chriſtianos ſcriptores.

Decomp. Παραβάπτισμα, adulterinum ſeu falſum baptiſma. In auth.

Βάπτισις, pro lauacro, ex Luciano.

Βαπτιστήριον, lauacrum. Βαπτιστής, οῦ, ὁ, qui immergit, qui abluit. Item baptizator.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Αναβαπτιστής, q. d. rebaptizator. Sic dicitur diabolicæ cuidam ſectæ deditus.

Αποβάπτω, intingo, immergo leniter, Dioſ. l. 5.

Εμβάπτω, immergo, intingo leniter, Ariſtoph. ἐνέβαψεν εἰς τὸ κνέφον αὐτῆς τὼ πόδε. Ε'μβάπτομαι, pro eodem.

Εμβαμμα, τό, intinctus, embamma, Xen. Pæd. ι.

Εμβάφιον, exp. bibulus. Εμβάφιον, ου, τό, vas in quod intingitur. Galeno apud Hippocratem idem eſt quod ὀξύβαφον.

Εμβαπτίζω, immergo, metaph. apud Syn.

Επιβάπτω, immergo, intingo. Επιβαπτίζω, idem.

Καταβάπτω, demergo, obruo.

Καταβαπτίζω, idem. Καταβαπτιστής, opponitur βαπτιστῇ, apud Greg.

* Μεταβάπτω, denuo tingo, alio colore inficio, Lucian.

Alia comp. ſine præp. facta ex βάφον aut ex βαφεύς.

Αβαφος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tinctus.

Αἱμοβαφής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſanguine tinctus, cruentus, Soph.

Ακροβαφής, ſumma parte tinctus. In Anth. epigr.

Ανθοβάφος, exp. tinctor

Δίβαφος, bis tinctus. vt δίβαφος πορφύρα.

Δρυοβαφής, quercu (i. quercus cortice tinctus.)

Κισσοβαφής, hederaceo colore tinctus.

Κοκκοβαφής & κοκκινοβαφής, cocco tinctus, coccineo colore infectus, Athen.

Κροκοβαφής, croco tinctus, Æſchyl.

Μελαμβαφής, nigro colore imbutus.

Οξύβαφος, ſeu ὀξύβαφον & ὀξυβάφιον, acetabulum, Athen. lib. 2. Propriè dictum fuit vaſculum in quod acetum infundebatur ad intingendos cibos. vide Poll. Hinc ad menſuræ nomen tranſlatum eſt, quæ quartam heminæ partem contineret, quadrantale. Item ſinus profundiores oſſium capita excipientes: anatomici vocant ὀξύβαφον & κοτύλην.

Οψόβαφον, ου, τό, vaſculum in quo opſonia opponuntur, Poll.

Πολυβαφής, multùm tinctus, Æſch. in Perſ.

Πορφυροβάφος, qui purpuræ liquore tingit veſtes aut lanam, Poll. lib 7.

Υδροβαφής, aqua tinctus, Poll.

Υσγινοβαφής, tinctus colore hyſgini herbæ, Suid.

Χολόβαφος, felle ſeu bile tinctus. χολοβαφίνη, felle ſeu bile imbuta: ideóque flauo ſeu aureo colore imbuta. Talis enim fellis & bilis naturalis color eſt. Arquato etiam ſeu ictero & aurugine laborantes χολοβάφους nominari aiunt. videtur enim eorum facies perfuſa eſſe flaua bile & felle.

Χολοίβαφος, poëticè metri cauſa inſerto ι, pro χολόβαφος, apud Nic. in Ther.

Χρυσοβαφής, auro tinctus ſeu imbutus, vel etiam imbutus aureo colore, auratus.

Ψυχροβαφής, frigida tinctus, in frigidam demerſus.

Alia comp. itidem ſine præpoſitione retinentia πτ.

Αβαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἄβαπτος σίδηρος, non temperatum ferrum.

Αβάπτιστος ου, ὁ καὶ ἡ, immerſabilis, qui vel quæ mergi nequit, Pind. hoc epith. ſuberi tribuit. 256

Αβάπτιστον, ου, τό, (ſubſt.) terebella, chirurgorum inſtrumentum, ſic dictum quaſi quod non mergatur. Nam ita confectum fuiſſe aiunt vt altius defigi non poſſet, ne cerebri membranam læderet.

* Αλίβαπτος, mari immerſus, ſubmerſus, Nic. in Alex.

Κροκόβαπτος, idem quod κροκοβαφής.

Πορφυρόβαπτος, purpureo colore tinctus, Athen.

ΒΑ'ΡΑΘΡΟΝ, ου, τό, exp. foſſa, profunditas, fouea in terra excauata. Sed peculiariter dicitur de foſſa aut hiatu terræ profundiore. Athenis peculiariore adhuc nomine ſic dictus fuit locus profundus in quem noxij & capitis damnati deturbabantur, Xen. Ariſtoph. Metaphoricè pro exitio ſeu pernicie vſurpatur à Dem. in Philip. vt annotat Harpocration. Propriè aiunt βάραθρα vocari excauata loca, in quæ demerguntur flumina. ¶ Item pro herba quadam accipi tradunt.

Βαραθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui barathro ſimilis eſt, profundæ nimirum altitudinis & voraginoſus, Plut.

Βέρεθρον, ου, τό, Atticè pro βάραθρον dici tradunt, Il. θ.

Βέϑρον,quoque dicitur per ſyncopen,teſte Etym.

ΒΑΡΒΑΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, barbarus,pronunciatione vitioſa & inſuaui vtens, literáſque malè exprimens, blæſorum balborúmque more. Quum autem Græci (inquit Strabo) hoc vitium in peregrinis linguis animaduerterent, eos per conuitium βαρβάρους appellare cœperunt, quaſi craſſilingues ſeu dirilingues: tandem verò omnes qui diuerſo ab illis ſermone vterentur,hoc nomine appellarunt. Βάρβαροι opponũtur Grecis apud Plut.in Conſul. & apud Philoſtr.in epiſt. Dicitur Βάρβαρος & pro barbaricus.vt βάρβαρος γλῶσσα,Soph. βάρβαρος πόλεμος,Thuc. bellũ barbaricum,i. à barbaris illatum. Affertur & τὸ Βάρβαρον pro barbaris. Apud D.Paulum βάρβαρος, cuius eſt peregrinum & ignotum idioma, vt 1.Cor.c.14.v.11 ¶Item qui barbarè loquitur,qui barbariſmum committit,Luc.in Solœc.¶Item,agreſtis,qui agreſtibus moribus eſt præditus,item inhumanus,ferus,Plut.

Βαρβαρόω,ῶ,barbarum reddo,i.agreſtem & ferum. vel ferocem effero, efferatum reddo. Exponitur etiam barbarorum poteſtati ſubiicio. Βαρβαροῦμαι,efferor, barbarus fio,Eur.

Βαρβαρίζω, barbaris faueo,à barbarorum partibus ſto. Xen.Hell.5. Item barbaros imitor,barbarorum mores vel cultum imitor. Et peculiariter de iis dicitur qui barbaros in ſuo ſermone imitantur, eum videlicet corrumpentes,Plut. περὶ δυσωπίας.

Βαρβαρισμός,barbariſmus,Euſt.

Βαρβαριστὶ, barbaros imitando, barbaricè,barbarico more. Plut.de Al fort.

Βαρβαρικὸς, κὴ, κὸν, barbaricus. Interdum ad barbarorum mores accedens.

Βαρβαρικῶς,barbarico more,barbarè.

Compoſita.

Ἐκβαρβαρόω,ῶ idem quod βαρβαρόω,ῶ,Iſocr.

* Ἡμιβάρβαρος,ſemibarbarus,Strab.lib.13.

Μιξοβάρβαρος,mixtus barbaris,ſemibarbarus.

Μισοβάρβαρος,oſor barbarorum.

* Τριβάρβαρος,ter barbarus,id eſt,valde barbarus.

Φιλοβάρβαρος,barbaros amans. Item barbariem amans, & (ex conſequenti) oſor elegantiæ.

ΒΑΡΒΙΛΟΣ, propriè vocatur arbor ex oſſe mali Perſici nata, vt tradit Florent. Geop. lib.10. Apud Euſt. legitur neutr. gen. τὸ βάρβιλον: quo nomine à quibuſdam dici ſcribit fructum corni arboris, quem ab aliis nominari ait πήλαξιν,ab aliis μάραον.

ΒΑΡΒΙΤΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, & Βάρβιτον, ου, τὸ, barbitus ſeu barbitum : inſtrumentum muſicum multis intentum chordis, Theocr. Etym. ſcribit vocari quaſi βαρύμιτον. μίτους autem dictas fuiſſe τὰς νεῦρας, quoniam ante neruorum vſum vtebantur lineis ſtaminibus.

257 Βαρβιτίζειν,barbitum pulſare,barbito canere,Poll.

ΒΑΡΙΣ, ιος, vel ιδος,ἡ, nauigium,nauis : vox Ionum propria, vt teſtatur Corinthus. Herodotus verò Ægyptiacum quoddam fluuialis nauigij genus ex ſpina, βάριν nominari autor eſt. ¶ Suidę & Heſychio βάρεις ſunt etiam τείχη,στοαί, αὐλαί,πύργοι : item & σφραγῖδες. Hieronymus in Hieremiæ caput 17. βάρις dicit eſſe turritas domos:& in Oſeæ cap.9.magnas & in modum turrium ædificatas domus. vide eundem & in Pſal.44.

Compoſita.

Ἄβαρις, cui non eſt βάρις, ideóque in continente degens,Heſych.

Βούβαρις,Heſych.cui magna eſt baris.Dicitur etiam de homine magno & ſtupido.Vide & in comp.ex Βάρος.

ΒΑΡΟΣ, εος, τὸ,pondus,onus. (παρὰ τὸ βίᾳ αἴρεσθαι, inquit Etym.)Xen. ¶Metaph pro moleſtia,Ariſtot. ¶ Item alia metaph. vt pondus apud Lat. Plut. in Pericle, οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσόρροπον οὐδ᾽ ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην τὴν ἐχέγγυον ἡγεμονίαν ἐφαίνετο. Item,grauitas,metaph. Plut.in Demetrio, τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ χάριν καὶ βάρος καὶ ὥραν εἶχε.

Βαρέω,ῶ,grauo,degrauo pondere,Luc.

Βαρέομαι,οῦμαι,grauor. in Epig. apud Herodian.pro βαρύνεσθαι, i. grauiter ferre,ſeu indignari, cum accuſ. ἐβαρυνοῦτο τὴν αὐτῶν τὴν ἀρχὴν εἶναι.

Βάρημα,τὸ,grauitas pondus.

Βαρύλλιον,ponduſculum,B.ex Syn.4.

Βαρὺς,έος,ὁ,ponderoſus,grauis. Apud Nic. βαρὺς ἀνήρ. exp.robuſtus. ¶ De ſono etiam dicitur, Xen.Plat. ¶Βαρεῖαι χεῖρες.Il.α.ſunt etiam manus violentæ. ¶Item grauis, i. moleſtus,otioſus : de perſona & de re, apud Herodian.lib.7. & 2. * Βαρὺς etiam de colore dicitur:inde βαρύχροος,Dioſc.lib.5.

Βαρέως,grauiter,moleſtè.Xen.Pæd.2.

Βαρύτης,ητος,ἡ,grauitas,Plut. Exp.etiam moroſitas. Iſocr.Eſt etiam ſchema orationis,Hermog.

Βαρύνω,grauo,premo:Od. εἵματα γὰρ ῥ᾽ ἐβάρυνε Apud Athen.2. βαρύνειν τὴν κεφαλὴν, capitis grauedinem afferre.Item metaph.moleſtia afficio.vt βαρύνειν τοὺς δικαστὰς,Xen.

Βαρύνομαι grauor,premor.vt βαρύνομαι τὴν κεφαλὴν, capitis grauedine affligor. Exp. & ingraueſco. Sic Polyb. βαρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἡλικίας. Item moleſtia afficior, graui dolore afficior: Xen. βαρυνόμενοι τοῖς προστιθεμένοις.Sæpe & cum accuſ.pro,grauiter fero.

Βαρύθω pro βαρύνομαι,grauor,premo,Heſiod.

* *Comp.* Ἐμβαρύθω, ingrauo,grauo,Nicand.in Ther.

Βάρινος, barinus: piſcis genus quod nec ouum parit, nec ſemen genitale ſeu fœtificum habet,Ariſtot.

Compoſita.

Ἀβαρὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,non oneroſus,minimè grauis,leuis,Ariſtot. Item metaph.non moleſtus, non grauans.2.ad Cor.c.11.Item ſtultus,Heſych.

Βουβάρας, qui inſtar bouis eſt grauis, i. tardus & ſtupidus.Item μεγαλοναύτης,παρὰ τὸ μεγάλην βάριν ἢ μέγα βάρος ἔχειν,Heſych.

Βυσσοβαρὴς, in profundum delabens prę pondere, Heſych.

Ἐπιβαρέω,ῶ,aggrauo,ingrauo vel degrauo,premo,graui damno afficio,Bud.ex Appiano.

Θυμοβαρὴς, animum grauatum habens,animo dolens, in Epigr.

* Ἰσοβαρὴς,æqualis ponderis,Lucian.

Καρηβαρέω, ῶ, grauedine capitis laboro, vel grauor capite & tentor. Luc. Dicitur καρηβαρεῖν τὴν κεφαλὴν, apud Ariſtot. de part.an. l.2. Pro eodem dicitur & καραβαρέω,ῶ,& καραβαρέω,& καρηβαρείω,apud Euſt.

Καρηβαρία vel καρηβάρεια,grauedo capitis,Gal.

Καρηβαρικὸς,grauedinem capiti inducens,caput grauans,Dioſc.lib.5.

Καρηβαρίτης οἶνος, vinum quod cerebrum pertundit, vel capitis grauedinem afferens.

Καρηβαριάω,idem quod καρηβαρέω,Poll lib.2.

Καταβαρέω, ῶ, degrauo, pondere deprimo. Καταβαρύνω,idem.

Οἰνοβαρὴς,vino grauis,vino grauatus,ebrius,Il.α.

Οἰνοβαρέω vel οἰνοβαρείω,vino grauis ſum,Od.ι.

* Περίβαρυς,valde grauis,Æſch.in Eumenid.

* Ὑπερβαρὴς,ſupra modum grauis,Æſch.in Agam.

Χαλκοβαρὴς,ære grauis,firmus,ſolidus,Il.ο.

Χειροβαρὴς,pondere ſuo manus grauans.

ΒΑΣΑΝΟΣ, ου, ἡ, lapis quo probatur aurum, lapis 258
index, lapis Heraclius, ſeu Lydius, quem coticulam

appellant, inquit Plinius, lib. 33. cap. 8. ¶ Item probatio, exploratio, inquiſitio, examen. Syneſ. Phyl. Xen. ¶ Item peculiariter, inquiſitio quę fit per tormenta, quæſtio. Item tormenta, cruciatus. Iſocr. Demoſth. Matth 4.

Βασανίζω, exploro, probo, examino, periculum facio, Ariſtoph. ¶ Item torqueo ad eruendam veritatem, quæſtionem habeo de aliquo. Plut. de garrul. Βασάνιζε καὶ ϛρέβλε τ̃ ἀλάϛορα. Generalius etiam accipitur *pro* torqueo, afflicto & quocunque modo vexo.

Βασανίζομαι, exploror, probor, torqueor, vexor, &c. Plat. Thuc. & alij.

Βασανισμὸς, οῦ, ὁ, exploratio, quæſtio, ſeu tormenta.

Βασανιϛὴς, explorator, Bud. ex Themiſtio. Eſt etiam tortor, qui tormentis veritatem elicit. Bud. apud Dem. τ̃ βασανιϛὴν Μνησικλέα interpr. quæſtionis habendę moderatorem & arbitrum. Βασανίϛρια, fœm. eadem ſignif. Βασανιϛήριον, (q.d. exploratorium) inſtrumentum ad explorandum, vt βασανιϛήριον χρυσοῦ eſt lapis Lydius. ¶ Item locus in quo habetur quæſtio. item generalius, locus cruciatus, ex Syneſ.

Βασανεύω, idem quod βασανίζω, Heſych.

Ἀβασάνιϛος, (*comp.*) ου, ὁ καὶ ἡ, inquit Suid. examinatus, vel non exercitus, &, non probatus. Apud Antiphontem ἀβασάνιϛον πρᾶγμα, res tormentis non examinata, de qua quæſtio non eſt habita. ¶ Item, expers doloris apud Ælian. in lib. de prouidentia, inquit Suid. apud Heſ. exponitur etiam μὴ κολαζόμενος, i. qui non punitur. Item ἄτρωτος, inuulnerabilis.

Ἀβασανίϛως ſine certa probatione, abſque examine, aut examinatione, Thuc. & Plut.

* Προβασανίζω, antè torqueo. Ioſoph. de Maccab.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ, έως, ὁ, rex. Il. β διοτρεφέος βασιλῆος. Apud eundem Hom. βασιλεῖς & ἄνακτες dicuntur etiam quilibet clari & excellentes viri, vt inquit Euſt. apud quem plura vide. Quidam deduxerunt à βάσις & λεὼς, vt qui ſit βάσις τ̃ λεῶ, quòd in eo fundata ſit populi ſalus. ¶ Item regulus, auis, Ariſtot.

Βασιλεύτερος, qui regiam maieſtatem magis prę ſe fert quàm cæteri, auguſtior. Item pro βασιλικώτερος, i. regno dignior, vel aptior. Il. ι & Od. ο.

Βασιλεύτατος, regno digniſſimus, Il. ι.

Βασίλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, regius, regalis, Herod. l. 3. Et Βασιλήϊος Ionica dialy[?], idem. vnde Βασιληΐς, ίδος, ἡ, regia, adiect. vt βασιληΐς τιμὴ, Il. γ. & Heſ. in Theog. & βασιληΐς ἀρχὴ, apud Eur.

Βασίλειον, ου, τὸ, regia ſc. domus: vt in Gręco quoque δῶμα ſubintelligi videtur, Xen. Pęd. 7. Βασιλήϊον Ionicè pro eodem. * Pro inſigni regio, ſeu diademate. 2. Reg. 1. & 3. Reg. 14. pro regno, Solom. prou. 18.

Βασίλεια ἡ, regina, ſeu (vt apud Antiquos Euſt. vſurpatum fuiſſe tradit) domina, Od η.

Βασιλείδης ου ὁ, regis filius, Suid.

* Βασιλείδιον, itidem diminutiuum à βασιλεὺς, regulus, Plut. in Ageſ.

Βασιλῆ pro βασίλεια, Heſych. citat ex Soph. Iphigenia.

Βασιλικὸς, οῦ, ὁ, regalis, baſilicus, regius, Iſocr. Plut. & alij tam de re quàm de perſona dicitur. Βασιλικὸν, à recentioribus appellatur ocymum. item genus ſatyrij quod palmam Chriſti vocant. & ἄμμι apud Hippocr. vt multi volunt. Eſt & emplaſtri nomen. Βασιλικὴ, ἡ, regia domus. Et baſilica, peculiari ſignif. domus ampla & ſpecioſa cauſarum cognitioni deſtinata, quòd principes eò ad ius dicendum venirent, Plut.

Βασιλικῶς, regiè, regaliter, Iſocr. ad Phil.

Βασιλίνδα, ludi genus eſt in quo qui ſorte rex factus eſt, facienda imperat. Poll.

Βασίλιννα ἡ, regina, apud Menand.

Βασιλὶς ίδος ἡ, ſubſtantiuè reginam ſignificat; vt apud Athen. ἀπέδειξαν βασιλίδα: adiectiuè verò dicuntur βασιλίδες ἰχθύες apud Euſt. καὶ ἐκ τ̃ βασιλείαν σύκων. Item βασιλίδες, calceamenti genus, Poll.

Βασίλισσα, ἡ, regina, Plut. in Apophth.

Βασιλίσκος, ου, ὁ, regulus. Athen. Item ſtella in corde leonis: & auicula quædam, & ſerpens, Plin. l. 8. c. 21.

Βασιλεύω, F. εύσω, regno, dominor, impero. Plerumque 259. cum genit. vt Iſocr. βασιλεύω τ̃ Ἀσίας. Et cum dat. apud Hom. Il β. v. 206. Peculiariter in ſacris literis ſignificat, regem creo. v. 11. Reg. 8. βασίλευσον αὐτοῖς βασιλέα.

Βασιλεύομαι, regor, regio dominio gubernor, ſub regio imperio ſum. Plut. & Syn. βασιλευτὸν γένος ἀνθρώπων, qui ferre regnum apti ſunt natura. apud Ariſtot. Polit. 3.

Βασιλεία ἡ, regnū, regia poteſtas. Plat. Xen. Βασιληΐη, reſolutione Ionica pro eodem, apud Herodot.

Βασιλειάω, F. άσω, q.d. regnaturio, regnum affecto, Euſtath.

Βασιλίζομαι, regis more ago, regiam ſpeciem præfero. Appian. in Mithr. & 3. bell. ciuil.

Compoſita.

Ἀβασίλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, regem non habens, Xen.

Ἀβασιλεύτως, aduerb. ſine rege, ſine regio imperio.

Ἀντιβασιλεὺς, έως, ὁ, (q.d. prorex) qui regis locum obtinet.

διαβασιλίζομαι, idem quod ſimplex, Euſt.

Ἐμβασιλεύω, regno in, regno inter. Cum dat. Od. ο.

* Ἰσοβασιλεὺς, æqualis regi, regi par. Plut. in Alex.

Μεσοβασιλεὺς, interrex. Μεσοβασιλεία ἡ, interregnum, Plut.

Μισοβασιλεὺς, regis aut regum oſor, Plut.

Παμβασιλεὺς, omnium rex, ſummus rex, Ariſtot.

Παμβασιλεία, ἡ, regia poteſtas pleniſſima aut ſumma merum ſeu ſummum imperium, Ariſtot.

Παμβασίλεια, omnium regina, Ariſtoph.

* Παραβασιλεύω, abutor regno, vel facio abuti regno, ſeu rege abutor. 3 Maccab.

Συκοβασίλεια, τὰ, regię ficus. τ̀ βασίλεια σῦκα, Athen.

Συμβασιλεύω, vnà regno, ſimul regno.

Φιλοβασιλεὺς, regis amans. Plut. in Apophth. Φιλοβασίλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, regiæ poteſtatis amans, Plut.

Φυλοβασιλεὺς, q.d. rex tribus ſeu tribuum, Poll.

ΒΑΣΚΑΙΝΩ, F. ανῶ, P. κα, faſcino, quod & à Græco factum quidam putant. Volunt plerique grammatici dici quaſi φασκαίνω (παρὰ τὸ φάεσι καίνειν) oculis occido, i. aſpectu. Cum accuſ. Ariſtot. Plut. ¶ Item inuideo. quoniam qui faſcinant, id faciunt quaſi inuideant, vt colligere eſt ex iis quę leguntur apud Alex. Aphr. lib. 2 Probl 53. Dicitur autem βασκαίνω σοι, apud Dem. & βασκαίνω σοι τοῦτο aut τοῦτε, apud Philoſtrat. & Βασκαίνω τούτῳ, apud Luc. Reperitur & cum genitiuo ſolo, apud eundem. ¶ Item criminor, reprehendo, apud Dem. & Plut. vt teſtatur Bud.

Βασκαίνομαι, faſcinor, Theocr. Id. 6.

Βάσκανος, ου, ὁ καὶ ἡ, faſcinator, faſcinatrix. Plut. ¶ Item inuidus. Plut. exp. & obtrectator, maleuolus, apud Demoſth. vſurpatur in fœm. gen. apud Ariſtoph. in Pluto.

Βασκάνως, inuidè animo inuido.

Βασκανία, ἡ, faſcinatio, Ariſtot. ſect. 20. Probl. 34. Item inuidia ſeu inuidentia, Phil. de vita Moſ. lib. 1. Item obtrectatio, apud Dem. pro cor.

Βασκάνιον, ου, τὸ, faſcinum. Exp. & odium: vide Poll.

* Βασκαντικὸς, faſcinatorius, Plut. Symp 5.

Compoſita.

* Ἀβασκάνιϛος, inuidiæ ſeu reprehenſioni, ſeu etiam faſcinationi non obnoxius, Plut. in Erot.

Ἀβάσκαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, non inuidus. Exp. & ἀφθονής, apud Suid.

Suid.

Ἀβάσκανος, cui nemo inuidet, tutus ab inuidia, inuidiæ non obnoxius. Item pharmacum ἀβάσκαντον dicitur, quod inuidias hominum auertit, ſeu quod faſcinationes ab inuidia profectas auertit. Dioſc.l.3.
Ἀβασκάντως, citra inuidiam. Epig lib.2.
* Διαβασκαίνω, inuideo, in nou.conſt.
Καταβασκαίνω, idem quod βασκαίνω. Plut.
Περιβασκάνιον pro βασκάνιον à nonnullis vſurpatum fuiſſe ex Phrynico annotat.

ΒΑΣΣΑΡΑ, ſiue βασσάρη nomen calceamēti cuiuſdam ita dicti παρὰ τὸ τῇ βάσει ἀρηρέναι, vt Etym. tradit. ¶ Idem annotat propriè ſignificare τὴν βάκχην, & Lycophronis ſchol. eodem modo. Euſtathius verò βασσάρας eſſe dicit Bacchi nutrices, ita nominatas διὰ τὸ βάσιν ἐπ' ἄρα ποιεῖσθαι διὰ τὸ μανιῶδες. ¶ Item pro meretrice poni traditur, quòd veluti furore quodam in libidinem ruat, vt αἱ βάκχαι, quæ βασσάραι dicuntur, Bacchico quodam & lymphato furore perhibentur agitatæ fuiſſe. ¶ Accipitur & pro vulpe: in qua ſignificatione dicitur & Βάσσαρος ſecundum Herodotum, vt refert Etym. Itidémque Suid.
Βασσάρειος, vulpinus. Heſych.
Βασσαρὶς, (diminut.) ſignificat non ſolùm τὴν βασσάραν τὴν βάκχην, ſed etiam τὴν βασσάραν τὴν ἀλώπεκα, vt Etym. teſtatur. Item pro meretrice, ex Epigr.
Βασσαρικὸς, idem quod βακχικὸς, bacchicus. Epigr.

260 ΒΑΣΤΑΖΩ, porto, vt baiuli onera portantes. Cum accuſ. Ariſtot. Suidas exp. etiam δοκιμάζω, dicens βαστάζειν Atticis non eſſe ἆραι, ſed rem aliquam manu contrectando eius pondus explorare. ¶ Pro ſepelire affertur ex Soph in Aiace, κοίλην φάσιν Τεύκρῳ φέροντα ὥς με βαστάσῃ.
Βάσταγμα, τὸ, onus quod portatur.
Βασταγὴ, onus, βάρος. Heſych.

Compoſita.

Ἀβάστακτος, ὁ καὶ ἡ, portatu impoſſibilis.
Ἀβαστάκτως, ita vt portari non poſſit. Heſyc.
Ἀναβαστάζω, porto ſublatum in altum, ſeu tollo in altum ad portandum.
Διαβαστάζω, idem quod βαστάζω.
Δυσβάστακτος, portatu difficilis, vt Matth.23. Δυσβαστάκτως cum difficili portatione. Heſych.
* Ἐμβαστάζω, importo, inueho, βαστάζω, Luc. in poemate quod inſcripſit ὠκύπους.
Εὐβάστακτος, portatu facilis.
Συμβαστάζω, ſimul porto, ſimul fero. Exp. & confero. item comparo, ex Iob.c.28.
Ὑποβαστάζω, ſuſtineo. Aeſch. in Prom.
Φορτοβαστάκτης, ου, ὁ, baiulus, apud Suid.

ΒΑΤΑΛΟΣ, ου, ὁ, exp. mulieroſus, cinædus, effœminatus. Ab Aſchine hoc nomine Demoſthenes vocatur. A Batalo quodam tibicine, qui mollis eſſet & effœminatus, ſignificatio illa tracta eſt. ¶ Item podex, apud Eupol. vt ſcribit idem Harpocration.
Βαταλίζεσθαι, mollem & turpem vitam ducere.

ΒΑΤΟΣ, ου, ἡ, rubus, ſentis. Hom. Dioſc. ¶ Eſt & piſcis nomen, qui & βατίς. Ariſtoph. ſchol. ¶ Eſt & menſuræ genus, Hebrǽis peculiare, vt Luc.c.16.
¶ Ἀββατὸς, οῦ, ὁ, vide in Βαίνω.
Βάτιον, ου, τὸ, per diminutionem pro βάτος dicitur. Ariſtoph. in Pluto. vide ſchol.
Βάτινον, dicitur fructus rubi, teſte Gal. ¶ Item βάτινος adiect. rubeus, i. qui eſt è rubo.
Βατόεις, εντος, ὁ, rubeus, i. qui eſt ex rubo, vel rubo aſſimilis, apud Theocr.
Βατώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, idem apud Athen lib.2.
Βάτεια, ἡ, Il.β. in Bœotica collis quidam circa Troiam, dictus ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὸν βάτων, q.d. rubetum.
Βατὶς, herbę nomen, à rubi ſimilitudine. Plin. ¶ Item piſcis qui & βάτος, apud Athen. ¶ Eſt & auis apud Ariſtot. hiſt. an. lib.8.c.3.

Compoſita.

Κυνόσβατος, ου, ἡ, & κυνόσβατον, ου, τὸ, rubus caninus, q.d. ſentis canis. Theophr.
Πολυβάτειος, rubis abundans. Nic.
Χαμαίβατος, rubus humilis, rubus humi ſerpēs. Them.

ΒΑΤΡΑΧΟΣ, ου, ὁ, rana dicta quaſi βοάτραχος: (quēadmodum & βότραχος pro βάτραχος apud Hip. ſcribi Gal. autor eſt) παρὰ τὸ βοὴν τραχεῖαν ἔχειν, vt Etym. docet. ¶ Eſt etiam piſcis nomen quem plinius modò batrachum modò ranam vocat. Ariſtot. autem inter σελάχη recenſet. ¶ Item tumor ſub lingua maximè pueros infeſtans: de quo Aetius. ¶ Heſychio eſt etiam ſpecies ἐχάρας.
Βατράχειος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. ranalis. Suid.
Βατραχὶς, ίδος, ἡ, veſtis ad ranarum colorem accedens. vide Ariſtoph. ſchol. * Item rana. Nic. in Ther.
Βατράχιον, ου, τὸ, ranunculus, herba de qua D.l.2.c.26.
Βατραχίσκος, ου, ὁ, pars quædam in cithara. Heſych.
Βατραχίτης λίθος, batrachites lapis. Plin.l.37.c.10.
Βατραχίζω, in morem ranæ nato. Apud Hippocr. accipitur pro, in modum natantis ranę extendor, quum de luxatione membrorum agitur.

ΒΑΤΤΟΣ, ου, ὁ, Battus, nomen cuiuſdam Cyrenæorum principis, qui exili voce prędítus & balbus fuit. vide Herodot. lib.4. Hinc Βαττολογέω, loquor vt Battus ille.
Βατταρίζω, idem cum Βαττολογέω, balbutio, in loquendo ſum impeditus inſtar Batti illius. Luc. Ponitur & pro blaterare, garrire, nugas effutire.
Βατταρισμὸς, οῦ, ὁ, titubantia & hęſitantia, linguę impedimentum in loquendo, Theophyl. 261
Βατταριστὴς, οῦ, ὁ, titubator, vel etiam, nugator, blatero.

ΒΑΥΖΩ, latro, ὑλακτῶ. Plut. verbum fictum ex canum voce quam latrando edunt, nimirum βαῦ βαῦ, vt & baubari apud Latinos. Dores βαΰσδειν dicūt, Theocrit. Ab Heſ. exp. & obſcurè ſeu occultè loquor.
Βαυκάλιον, ου, τὸ, baucalium: dicitur vas anguſti oris à ſono quem edit dum aqua ei infunditur. tunc enim veluti βαύζει & baubatur. Alex Aphr.
Βαύκαλις, pro vaſe ad refrigerandum aff. ex Ep.
Δυσβαΰκτος, (*comp.*) quem canes vix minimo latratu ſunt proſequuti.

ΒΑΥΚΟΣ, οῦ, ὁ, iucundus. Heſych. delicatus, Etym.
Βαύκαλος, idem Etym.
Βαυκίζεσθαι, delicior, laſciuio. Heſych. Etym.
Βαυκίσματα, deliciæ.
Βαυκισμὸς, ſpecies ſaltationis. Heſyc. Etym.
Βαυκίδες, calceamenti genus, Poll. lib.7.

ΒΑΥΝΟΣ, ου, ὁ, fornax, caminus. Euſt. & Ariſtophan. ſchol. Quidam Peloponnēſium vocabulum eſſe putarunt. Etymologus ab αὔω ſignificante καίω deduci putat.
Βαύνη, idem. Heſych.

ΒΔΑΛΛΩ, F. αλῶ, mulgeo, ſugo. Plato, εὐδαιμονίζειν βουκόλον πολὺ βδάλλοντα. Ab Ariſtot de muliere etiam dici teſtatur Bud. Affertur & βδέλλω pro eodem.
Βδάλλομαι, mulgeor, βόες βδάλλονται γάλα, apud Ariſto. Idem, βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα, amphoram lacte im-

plet.Item voce media,mulgeo.Nic.in Alex.
Βδάλσις,mulctus.Item ſuccus Gal.
Βδέλλα,ἡ, hirudo,ſanguiſuga.Theocr.Idyll.2. Etym.à βδάλλω fieri ſcribit,mutato α in ε. ¶Eſt etiam bdellium arbor. Heſychio teſte. Sic & apud Arrianum, Dioſc. Gal. vide & Plinium. Dicitur & βδέλλιον, Dioſc.lib.1.c.81.
Νεόβδαλτον γάλα,lac recenter mulctum.

ΒΔΕΩ,F.έσω,& ήσω, flatum ventris emitto,pedo.Ariſthop. Sunt qui accipi etiam pro fœtere putent, ex conſequenti,vt σίλφη βδέουσα,apud Gal.& Aet.
Βδόλος, flatus ventris.exp.& crepitus.Item fœtor extinctæ lucernæ.
Γαλεόβδολον(cōp.)frutex vrticæ ſimilis. de quo Dioſ. lib.4.c.95. Sic dictus quoniam folia eius manu trita γαλέης βδόλον odore ſuo referunt.
Βδέννυσθαι, apud Suidam, & βδέννυσθαι,flatum ventris mittere,vt βδεῖν.
Βδύλλω,idem quod βδέω,Heſyc. ¶Item timeo,tremo. Apud Ariſtoph.in Equit.
*Comp.*Ὑποβδύλλω,clàm pedo.Luc.
Βδελύσσομαι & βδελύττομαι, execror, abominor, deteſtor.Propriè, auerſor ob fœtorem. Ariſtoph. in Pluto,σὲ διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο. Exp.etiam formido, exhorreo. Idem in Nub. Affertur & βδελύττω, ex Can.9.Conc.Antiocheni.
Βδελυγμὸς & βδέλυγμα,execratio,abominatio. Item res execranda ſeu abominanda. Lucæ 16. Eſt etiam fœtor,Etym.
Βδελυγμία ἡ, execratio,abominatio.Chryſoſt. Item pro nauſea apud Xen.Exp.& fœtor.
Βδελυκτὸς,execrabilis,abominabilis.adTit.1.cui opponitur ἀβδέλυκτος apud Æſchyl.
Βδελυρὸς, qui eſt frontis proſtitutæ, proteruus,flagitioſus,impurus.Ariſtoph.in Ran.& Nub & Dem. in Mid. De eo propriè dicitur qui perdita quadam impudentia prǫditus ſit. vt apud Theophr. in Charact.& Plut.de Inſt.lib.Βδελυρῶς,flagitioſè,impurè. vt βδελυρῶς βεβιωκέναι Dem.Βδελυρία,ἡ, ſumma & perdita impudentia, ingens proteruia, Plut. in Demet.Itē flagitioſa & impura vita Æſch.in Timarc.

ΒΕΒΑΙΟΣ,ου ὁ,ſtabilis,firmus.vt βεβαία εἰρήνη. Iſoc. & Xenoph. firma pax.Item(de perſona dictum)is de quo fiducia concipitur, is de quo nobis aliquid cer-
262 tò perſuademus,vnde βέβαιός εἰμι τοῦτο ποιήσειν, certa fides habetur mihi hoc facturum me eſſe. vt apud Thucyd.3.Deducitur à βαίνω: ſed à βέβαα pro βέβηκα formatur.
Βεβαίως,firmè.vnde βεβαίως ἔχειν à Plat. dicitur quod firmum eſt.Exp.& certò,exploratò.
Βεβαιότης ητος ἡ,ſtabilitas, firmitas. Ariſtot.Eth.1.c. 10.Exp.etiam,conſtantia.
Βεβαιόω,F.ώσω,ſtabilio,firmo,firmū reddo,tutum reddo.Item confirmo,vt βεβαιῶσαι τὴν εἰρήνην Herod.4. Sic & νόμους βεβαιῶσαι.Dem ¶Apud Iuriſconſultos, præſto vt habere liceat ei cui ſtipulatione & ſponſione euictionis cautum eſt.vide B.
Βεβαιοῦμαι, fidem facio, pro comperto habeo,affirmo, confirmo.Plat.Item,ſtabilio,&c.Thucyd.
Βεβαίωσις,confirmatio,firmamentum.Thucyd.
Βεβαιωτὴς,οῦ ὁ,confirmator,ſancitor.Plut. Βεβαιωτικὸς,confirmatiuus.Euſt.
Compoſita.
Ἀβέβαιος,ου,ὁ,καὶ ἡ, inſtabilis inconſtans.Exp.etiam minimè firmus,non hærens firmiter.Plut.
Ἀβεβαίως inconſtanter.
Διαβεβαιοῦμαι,affirmo.ex Phal.& Plut.
* Διαβεβαίωσις,confirmatio.In nou.conſt.
* Ἐκβεβαίωσις,idem.Plut.lib.de prof.virt.
Ἐμβεβαιόω,ῶ,conſtabilio,confirmo.Plut.
Ἐπιβεβαιόω,item ἐπιβεβαιοῦμαι, confirmationem addo q.d.poſt confirmo.
Καταβεβαιόομαι,οῦμαι,affirmo.Plut.
* Καταβεβαίωσις,idem.Plut.l.contra Colotem.

ΒΕΒΡΑΔΕΣ, piſces quędam, apud Athen.lib.7.Idem dicuntur & βεμβράδες & μεμβράδες,ibidem.

ΒΕΛΟΣ,εος,τὸ,telum,iaculum,ſagitta,haſta miſſilis. παρὰ τὸ πόρρωθεν βαλλόμενον,vt Euſth.explicat. Alibi tamen ſcribit propriè eſſe τὸ τοῦ οἰστοῦ σιδήρεον: indéque ipſum totum βέλος nominari,frequens apud Hom. Ἐντὸς βελῶν εἶναι exp. intra teli iactum eſſe:cui opponitur ἔξω βελῶν εἶναι apud Herodot. ¶Item quū Deo tribuitur,fulmen:apud Herodot. ¶ Euſtathio eſt etiam ipſe ictus & dolor ex ictu illatus. Iliad. ξ.¶Βέλος ὀξὺ,metaph. extremus dolor parturientis. Il.λ.
Βέλεμνον,ου τὸ,idem quod βέλος.Il.ο. ¶At βέλεννος piſcis quidam,Athen.
Βελενίτης,ου,ὁ, lapis qui ſagittæ effigiem repręſentat,ex ampla radice deſinens in tenuiſſimam aciem.
Βελόνη ἡ,acus.Eupol.apud Poll. ¶Eſt atiam nomen piſcis apud Ariſtot.& Athen.
Βελονὶς ίδος,ἡ,acicula.
Compoſita.
Ἀλεξιβέλεμνος, ου, ὁ,καὶ ἡ, arcens ſiue depellens ſagittas.
Ἀκροβελὶς,ίδος,iaculi genus.Suid.
Ἐμβελὲς διάστημα,intercapedo & interſtitium quod eſt intra teli iactum.Polyb.
Ἑκατηβελέτης ου,ὁ,eminus iaculans.ὁ ἕκαθεν βάλλων, vel ἑκατὸν βέλεσιν ἀνελών,de Apolline.Il.α.
Ὀξυβελὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, acutam habens cuſpidem. Il.δ. Exp.etiam qui celeriter iaculum mittit.Diodor.
Τριβελὴς,tres cuſpides habens.Epigr.
Χρυσοβέλεμνος,aureis inſtructus iaculis,aureis ſagittis iaculans.in Epig.Apollinis epith.
ΒΕΛΤΕΡΟΣ,ου,ὁ,melior,præſtantior.Heſiod.Erg. Οἴκοι βέλτερον εἶναι,domi eſſe,melius eſt Phocyl.
Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ.Ariſtoph. ſchol.in poſitiuo gradu exponit φρόνιμος.
Βελτίων,ονος,ὁ,καὶ ἡ, idem Dem.Thuc.
Βελτιόνως melius.
Βελτιόω,ῶ,meliorem ſeu melius reddo.Philo.
Βελτίωσις ως,ἡ,in melius profectio.Phil.
Βέλτιστος,optimus.Thuc Plut.Βέλτιστα,optimè.
Ἀβέλτερος,ου,ὁ,ſtolidus,amens,ſtultus, vecors,veſanus. Suid.& Heſych. exponunt, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων.
Ἀβελτέρως,ſtolidè,ſtultè.Plut.
Ἀβελτέρειος pro ἀβέλτερος.Euſt.ex Herodiano.
Ἀβελτερία,vel potius ἀβελτηρία, ſtoliditas,ſtultitia, amentia,veſania.Plut. ¶Pro ignorantia quę prudētię opponitur,ſępe apud Demoſth.

ΒΕΜΒΗΞ,ηκος,ἡ, turbo,trochus.inſtrumentū quod pueri ſe exercentes torquent.Scribitur & βέμβιξ per ι.Suid.ex Ariſtoph.
Βεμβηκιάω,ῶ, circumeo, aut in gyrum eo,in modum turbinis,circumuertor & circumagor. Suid.
Βεμβικίζω,circumuertor & circumago in modum βέμβικος, in gyrum ago velut turbinem. apud Suid.ex 263
Ariſtoph.in Veſp.
Βέμβιξ, etiam per ι ſcribitur, & dicitur non ſolùm de trocho & turbine quem verbere rotant pueri,ſed etiam de turbine æreo & de aquarum vortice. Heſyc. ¶Eſt & inſectum quoddam volucre, (quod βεμβὶς nominatur.vnde βεμβίδιον dimin.)Nic.in Ther.

ΒΕΡΒΕΡΙ, Indica lingua dicitur, teſte Euſtathio, concha

concha & oſtreum quod vniones & baccas continet, Athen. lib. 3.

ΒΕΤΙΟΝ, betium herba, de qua Dioſc. l. 3. c. 37.

ΒΕΤΛΟΣ, veſtis genus varium aut purpureum. Etymol. ex Callim. Didymus verò βάλδα, exponit δέρματα. Apud Poll. l. 7. ſcribitur βάλδος, quod inter genera veſtium numerat.

ΒΗ, Suida teſte, eſt imitatio vocis ouiũ apud Atticos: vt apud Cratinum in Dionyſ. Alexandrino, ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον, βῆ βῆ λέγων βαδίζει.
Βήζω, Heſych. exp. φωνῶ.
Βήκη, Heſych. capra. Βῆκα quoque dicta πρόβατα, teſte eodem Heſych. Βληχᾶσθαι, vide ſuo loco.

ΒΗΛΟΣ, ὁ, limen domus. Ilia. α. A βαίνω deriuatum putatur.
Βέβηλος τόπος, quem (q. d. cuius limẽ) ingredi cuilibet fas eſt. Et ex conſequenti exp. profanus. Orph. apud Iuſt. Mart. θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις.
Βεβηλόω, profano, contamino. Heſych. & Suid.
* Βεβήλωσις, profanatio. Leuit. 21.
Ἀβέβηλος, ὁ ἄβατος καὶ ἱερός, Euſt. Et ex conſequenti, non profanus: & interdum etiam ſacroſanctus. Et de re & de perſona, Plut.
* Ἐμβεβηλόω profano, Leuit. 21.

ΒΗΞ, χός, ὁ, tuſſis, Dioſc. Maſculino etiam genere reperitur, apud Thuc.
Βηχικός, ad tuſſim pertinens, tuſſicularis, Dioſc.
Βήχιον, herba tuſſilago dicta, & tuſſicularis. Cœl. Aurel. & Dioſc. 1. in præfat. * Item, parua tuſſis. Tuſſicula, Ætius l. 8.
Βήττω, tuſſio. Xen. Pæd. 2. Βῆγμα, id quod tuſſiendo expuitur. Quidam ſcribunt cum ρ, βρήσσω & βρῆγμα.

Compoſita.

Ἀναβήττω, extuſſio, tuſſiendo expuo ſeu exſcreo, vel ſimpliciter, expuo, exſcreo, Gal.
Ἀναβήττομαι, extuſſior, expuor, apud eundem.
Ἀποβήττω, extuſſio, tuſſiendo eiicio, Hippocr.
Ἐκβήττω, exp. extuſſio, apud Gal.
* Ὑποβήττω, ſubtuſſio, Lucian. in ſomn.

ΒΗΡΥΛΛΟΣ, ὁ, ὁ, vel ἡ, beryllus: gemmæ ſeu lapidis pretioſi nomẽ. Thryphiod. in poematico de excidio Troiæ, Γλαυκῆς βηρύλλοιο καὶ ἀμαλέης ἀμεθύστου. ¶ Eſt & herbę genus, teſte Heſych. apud Dionyſ. de ſitu orbis.
Βηρύλλιος λίθος, idem cum βήρυλλος, Ezech. 24.

ΒΗΣΣΑΙ, αἱ, vt Græci lexicographi & ſchol. tradunt, dicuntur οἱ βάσιμοι τόποι τῶν ὀρέων, loca in montibus per quæ gradi poſſumus: ſeu loca arboribus frutetíſque condenſa: qui Latinis dicuntur ſaltus. Sunt qui interpretentur etiam conualles, valles profluas. Il. γ. Οὔρεος ἐν βήσσῃς.
Βησσήεις, εντος, ὁ, ſaltuoſus: vel flexuoſus: habens multas ſemitas. Heſych. in Erg. ἄγκεα βησσήεντα.

ΒΙΑ, ας, ἡ, vis, robur. Il. η. & λ. & Od. ξ βίη δ' οἱ ἔμπεδος εἴη. vtitur & Xen. Hell. 6. ¶ Item vis, i. violentia, item violentus impetus. Hom. Dem. Thucyd. ¶ Item βίαι, iniuriæ, contumeliæ, quæ per violentiam fiunt. Od. π. βίας ὑπόδέγμενος ἀνδρῶν.
264 Βίαιος, ὁ, ὁ, (& interdum ἡ) violentus, iniurius. De re & perſona. Hom. Plat. & alij. ¶ Item coactus, vt βίαιοι φωναὶ apud Greg.
* Βιαιότης, violentia & iniuria. In nou. conſt.
Βιαίως, vi, violenter. βία.
Βιάω, ῶ, F. ήσω, vim affero, vrgeo, opprimo. Il. π.
Βιάομαι, ῶμαι, idem quod βιάω, Od. λ.
Βιάζω, idem quod βιάω, Od. μ.
Βιάζομαι, pro eodem frequẽtius vſurpatur in proſa, cum accuſ. vel perſonę, vel rei. Redditur interdum etiam violo. Item eluctor. Item exprimo. Item cogo, cum infinit. apud Luc. & Plut. Item conor, nitor, ſumma vi contendo itidem cum inf. vt βιάζομαι ἄρχειν. Plut. Item ſtupro, ſtuprum infero, quod & Lat. dicitur vim infero, cum accuſ. Plut. ¶ Item paſſiuè, opprimor, cogor, &c.
Βιασμός, ὁ, ὁ, violatio, vis adhibita ſeu illata, Dioſc.
Βιαστής, ὁ, ὁ, qui vim infert violator. Naz. Βιαστικός, qui vim afferre poteſt: vt βιαστικὸς νόμος, lex quę cogit, ex Plat.
* Βιατής, idem Pind. Nem. 9.

Compoſita.

Ἄβιος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, valde robuſtus. Ex α augente, & βία, i. robur pro πολύβιος. Vel contrà inualidus, minimè robuſtus, imbellis, ſi α ſit priuatiuum. Item non violentus, violentia non vtens. Item qui violentiam aut vim non nouit, vel cui vis non infertur, vel qui coactus & per vim nihil agit, liber. Aliam ſignif. vide in compoſ. ex βίος.
Ἀβίαστος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, non factus per violentiam, non violentus Item non coactus. ¶ Item inexpugnabilis, inluctabilis, robuſtus.
Ἀβιάστως, non violenter, non coactè.
Ἀνοβίας, ὁ, ὁ, immani robore & vi præditus, ſtrenuus, bellicoſus. In Anthol. Epigr.
Ἀντίβιος, aduerſus, cõtrarius, aduerſarius, quaſi ἐναντίαν βίαν ἔχων. Il. α. & β. ἀντιβίοις ἐπέεσσι μάχεσθαι. Ἀντίβιον & ἀντιβίην, & ἀντιβία (aduerb.) contrà, è contrario, ex oppoſito. Item ex aduerſo, è regione, coràm, in conſpectu. Il. γ. & η, & Il. φ.
Εναντίβιος (decomp.) aduerſarius, q. d. vim & potentiam contrariam habens. Et aduerb. ἐναντίβιον, aduerſus, contrà, apud Hom.
Ἀντιβιάζομαι reluctor vim adhibẽs, vi obſiſto, Phil.
Ἀποβιάζομαι, vim affero, vi cogo, Plut. ¶ Enitor vt mulier in partu, apud Ariſtot. ¶ Paſſiuè etiam capitur, pro vi cogor, apud Plut.
Διαβιάζω, per vim cogo, vi adigo.
Εἰσβιάζομαι, vim infero. Dem. ¶ Itẽ vi ingredior, Plut.
Ἐκβιάζω, vi exturbo, Plut. Symp. 4.
Ἐκβιάζομαι, vi adigo, per vim compello, Plut. Item exprimo, extorqueo, Budæo.
Decomp. Ἀνεκβίαστος, cui vis nulla fieri poteſt, inuiolabilis, Plut. Ἀνεκβιάστως, inuiolabiliter.
Δυσεκβίαστος, cui non facilè vis afferri poteſt, quem non facilè eluctari poſſis, pertinax, Plut.
Εὐρυβίης, cuius vis eſt latè potens, Heſiod.
Καταβιάζω, vi compello, vrgeo. Καταβιάζομαι, idem. Item paſſ. opprimor, vrgeor, Plu.
* Παμβίας, aduerſus omnia violens. epith. τοῦ κεραυνοῦ, apud Pind. Nem. 9.
Παραβιάζομαι, vi detorqueo, Plut. Item vrgeo, cogo, Plut. & act. c. 16.
* Παραβιασμός, violenta expreſſio, violatio. Plut. lib. 1. contra Colotem.
* Παρεκβίαστος, qui opprimi poteſt, violentiæ obnoxius, Plut. in Arato.
Περιβιάζομαι, antè vim infero, Plut. in Camillo.
* προπροβιάζομαι, pro προβιάζομαι, maioris ἐμφάσεως gratia dixit Apoll. Arg.
προσβιάζω, adurgeo, inſtando cogo. Thuc. προσβιάζομαι, idem Plut. Item paſſiuè, cogor, Thuc.
Συμβιάζω, ſeu συμβιάζομαι, ſimul vim infero. vnde συμβεβιασμένα apud Dem. exp. ſimul occupata.
Ὑπερβίη, ἡ, modum excedens, vis, iniuria, Suid.
Ὑπέρβιος, omni vi ſuperior, violentus, Hom.
Ὑπέρβιον, adu. vltra vires, per vim. Ὑπερβίως, idem. Il. α.

Ὑπερβιάζομαι, vi ſupero, vim inferendo præpolleo, Thuc lib.2.
Ὑποβιάζω, exp. violenter depello.

ΒΙΒΛΟΣ, ου, ἡ, liber. Demoſth. pro cor. τὰς βίβλους ἀναγινώσκεις. Euſtath. deducit ἐκ τῆς βύβλου, ex qua olim fieri ſolebant libri.

Βιβλάριον, & βιβλαρίδιον, ου, τὸ, libellus, in Apocal.

Βιβλίον, ου, τὸ, libellus. Sæpe pro βίβλος, liber. Luc. Item idem quod γραμματεῖον. Exponitur & tabellæ. Bud. ex Plut. affert pro libello ſupplice.

Βιβλιακὸς, librorum volutator, in librorum lectione verſatus, Plut.

Βιβλιάριον, paruus liber. Laert. in Antiſthene.

Βιβλίδιον, ου, τὸ, libellus, Demoſth. Βιβλίδριον, idem apud Euſtath. (Etym.

Βιβλὶς, ίδος, ἡ, libellus, aut funiculus è papyro plexus,

Compoſita.

Μονόβιβλος, qui vno libro continetur, vel vnum librũ continet, τὰ μονόβιβλα, libri ſingulares. In conſt. Gr. Iuſtin. imp. (lib. 13.

Φιλόβιβλος, ſtudioſus librorum, qui libros amat. Strab.

ΒΙΚΟΣ, ου, ὁ, ab Heſych. exp. vas aut vrna habens anſas. Ab Hieronymo apud Eſa. cap. 19. exp. doliolum.

Βικίον, ου, τὸ, vrnula, vrceolus, doliolũ: vel lagenula, aut etiam vaſculum. Dioſc. li 1. c. 96 βικίδιον, idem apud Suid. ¶ Item βικίον, vicia, apud Aſianos, vt tradit Gal. de alim. facult. lib. 1. c. penult.

ΒΙΝΕΩ, ῶ, ineo, coeo, idem quod βαίνω, vnde deriuari putatur, Ariſtoph.

Βινητιάω, ῶ, coitus libidine prurio, Luc.

Βείνω, idem quod βινέω, & ab eadem origine deflexũ. Heſych. βείνειν apud Solonem eſſe dicit τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, per vim coire. Aff. & βεινητιᾶν pro βινητιᾶν.

Compoſita.

Ἱπποβινος, ου, ὁ, in modum equarum coiens, i. valdè libidinoſus, Ariſtoph.

Ὑποβινητιῶντα βρώματα, edulia quæ libidinem proritant. ex Menandro.

ΒΙΟΣ, ου, ὁ, vita, Plut. Xenop. ¶ Item vita, i. mortales & humanum genus, Ariſtot. ¶ Item victus, annona. Itẽ, bona, facultates. Et generaliter res ad vitã neceſſariæ. Xen. Sic dicitur βίον πορίζεσθαι & συλλέγεσθαι & κτήσασθαι & ποιεῖσθαι, victum quærere ſeu comparare. apud Æſchin. Demoſt. Herodot. Xen. Dici volunt παρὰ τὸ μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης ζῆν. ¶ At Βιὸς, οῦ, ὁ, quidã exp. arcus. Alij exp. neruus arcus. Il. ο. ὅτε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρὸς Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον.

Βιόω, ῶ. F. ώσω, viue κατ' ἄριστον βιοῦν, Luc. reperitur etiam βιῶναι & βιοὺς & ἐβίων (apud poetas & Herodotum) quorum thema in vſu non eſt.

Βιόομαι, οῦμαι, idem, Plut. ¶ Tranſitiuè apud Hom. pro viuifico, Od. θ. ¶ Item paſſiua ſignificatione, vt καλῶς βεβιωμένος βίος, bene acta vita.

Βιώσκομαι, viuiſco, Ariſtot. in Meteorolog.

Βίωσις, εως, ἡ, vita, i. ipſa viuendi actio, áct. ap. c. 26.

Βιώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitalis, i. qui viuere poteſt, vel viuẽdi ſpem habet, apud Suid. Βιώσιμον βρέφος, vitalis infans, & βιώσιμος βίος. Βιωσίμως, vitaliter, vt βιωσίμως ἔχω, vitalis ſum, apud Naz.

Βιωτὸς, οῦ, ὁ, vitalis. Plato. Aliquando βιωτὸν in neutro genere, viuendum. Luc. καὶ ἔσται βιωτὸν αὐτῷ.

Βιωτικὸς, οῦ, ὁ, ad vitam ſuſtentandam & victum comparandum induſtrius aut intẽtus. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9. Item, ad vitam ſuſtentandam & victum conquirendum pertinens. 1. Cor. 6. Apud theologos pro, ſecularis, itẽ pro eo qui laicus eſt, i. prophanus, non monachus, ſeu pro eo qui huius vitæ ſecularis curis & negotiis addictus eſt, aut eo qui ad huius mundanæ vitæ vſum tantummodo ſpectat, vt annotat Bud. ex Baſil. Βιωτικῶς, vt fit in communi vita. Item populariter.

Βίοτος, ου, ὁ, (apud poetas idem quod βίος) vita. Il. π. βιότοιο τελευτή. Item victus, id vnde viuitur, res ad vitã ſuſtentandam neceſſariæ, bona fortunæ, Od. α.

Βιοτή ἡ, vita, Xen. Pæd. 7.

Βιότης, ητος, ἡ, idem. Theod. in Eccl. hiſt. Βιότιον, victus exiguus, Ariſtoph. in Pluto.

Βιοτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitalis vt βιοτήσιον ὕδωρ, Nonn.

Βιοτεύω, viuo, victum quæro, Xen. Βιοτεία, ἡ, vitæ inſtitutum, vita, apud Xen.

Comp. ac primùm ex βίος.

Ἄβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, inops, cui non ſuppetunt ad victum neceſſaria comp. ex α priuat. & βίος, victus, Luc. ¶ Item diues, apud Antiph. ab α augendi vim habente, & βίος, victus. ¶ Item longæuus, vt quidam expon. Il. ν. ab α epitatico, & βίος, vita. ¶ Item qui caret muliere, Strab. ¶ Vide alias ſign. in cõpoſitis ex Βία.

Ἁβρόβιος, mollem vitam agens, delicatè viuens, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ἀθεσμόβιος, qui exlegem & iniuſtam vitam degit, Nonn. 266

Ἁμαξόβιος, ſeu ἁμαξοβίτης, in plauſtro viuens.

Ἀμαυρόβιος, languide viuens, in Epigr.

Ἀμιμητόβιος, cuius vita inimitabilis eſt.

Ἀμφίβιος, ancipitem vitam habens, i. modò in aqua, modò in terra viuens, anceps: vt ἀμφίβια ζῶα, Cicero vocat beſtias ancipites.

Ἁρπαξίβιος, è rapto viuens, apud Athen.

Βραχύβιος, qui breuis eſt vitæ. Athen. 7. Βραχυβιότης, ητος, ἡ, vitę breuitas.

Δαρόβιος, longæuus, apud Æſchyl.

Ἔμβιος, viuidus, viuax, Theophr.

Ἑξαμηνόβιος, qui ſex menſes viuit. Plin. de lacertis.

Ἐνυδρόβιος, in aquis degens, aquaticus.

Εὔβιος, benè & commodè viuẽs, Ariſtot. in hiſt. an l. 9.

Εὐβίοτος, idem, ibidem.

Ἡμερόβιος, qui in diem viuit, vt ſolent mendici omnes, ſed peculiariter ita dictus Diogenes philoſophus, qui & ipſe victum diurnum quotidie mendicabat.

Dec. Καθημερόβιος, qui in diem viuit, pręſentibus rebus contentus atque ex parato, minimè ſolicitus de futuris.

Κακόβιος, malè, i. duriter viuens, Plut.

Κοινόβιον, q. d. vitæ communicata ſocietas, Gell. 1. ca. 9.

Λιπόβιοι, qui vitam deſeruerunt, mortui, Heſych.

Μακρόβιος, longæuus, Luc. Vnde μακροβιώτερος apud Ariſtot & Luc.

*Μακροβίοτος, idem quod μακρόβιος, Æſchyl. in Perſis.

Μακροβιότης, ητος, ἡ, vitę longitudo.

*Μακροβίωσις, longæuitas, Baruch. cap. 3.

Μελάμβιος, qui nigram, i. obſcuram vitam degit.

Μικρόβιος, qui exiguæ vitæ eſt.

Ναυσίβιος, qui in nauibus ſeu ex nauibus viuit, Alc.

Νυκτίβιος & νυκτερόβιος, noctu viuens, noctu vagans & victum quærens, interdiu verò latitans: vt noctuæ & veſpertiliones, vel (vt Heſych. exponit) ὁ ἐν νυκτὶ τὰς ἐν ἡμέρᾳ διάγων.

Οἰόβιος, qui ſolitariam vitam degit, Suid.

Ὀλιγόβιος, pauco (i. breui) tempore viuens.

Ὁμοιόβιος & ὁμοιοβίοτος, qui ſimili victu vtitur.

Ὀρέσβιος, qui in montibus degit, monticola, Oppian.

Παλίμβιος, rediuiuus.

Πυρίβιος, in igni viuens.

Συκόβιος, qui ficis victitat. Item qui victum ſibi parat ex συκοφαντίᾳ.

Σύμβιος, qui alicui conuiuit, contubernalis, Ariſtot.

Τρυγόβιος, fæce victitans, apludam edens & floces bibens, Gell.

Τρυσίν

Τρυσίβι☉, vitam vexans, vitę moleſtus, vitam excrucians, ὁ τρύων ἤτοι κακοπαθῶν περὶ βίον, inquit Euſt. i. vexans & moleſtans in quærendo victu, Nonn.

Τῃφίβι☉, qui in locis humidis viuit, Nonn.

Φερέσβι☉, ferens vitam, vel ferens quod ad vitam degendam neceſſarium eſt. frugifer. Epith. eſt ſolis aliquando apud poetas, aliquando terrę.

Χειρόβι☉ & χειρόβιωτ☉, manuum labore viuens.

Decomp. Ἀποχειρόβι☉ vel ἀποχειρόβιωτος, idem Suid.

Compoſita ex βιόω, cum præpoſit.

Ἀναβιόω, ῶ, reuiuiſco. apud Suid. & Athen.

Ἀναβιώσκομαι, idem. Plat. Interdum, reuiuiſcere facio, vitę reſtituo, apud eundem.

Ἀνάβίωσις, reditus ad vitam, reſurrectio à morte.

Ἀποβιόω, ῶ, morior, viuendi finem facio, Artem.

* Ἀποβιώσιμος, adi. vt ἀποβιώσιμος διάταξις, ſtatutum ſeu diſpoſitio à moriente facta, teſtamentum. In nou. conſtit.

Διαβιόω, ῶ, vitam tranſigo ſeu traduco, Xen.

Ἐμβιόω, ῶ, q. d. inuiuiſco, Theophr. Et in paſſ. voce, ἐμβιώσομαι τῇ γῇ.

Ἐμβίωσις q. d. inuiuiſcentia.

Ἐπιβιόω, ῶ, ſuperuiuo, vltrà viuo, ſuperſtes ſum, ἐπιζῶ, Plato in epiſt. ἂς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ. Et ἐπιβιώσεται ὃν ἔτη πεντήκοντα. pro ἐπιβιώσῃ.

Καταβιόω, ῶ, vitam tranſigo, vel vitam ad exitum perduco, Herodian. & Plut.

* Καταβίωσις, vitę tranſactio, vitę ad exitum perductio, Cic. ad Att. lib. 13 ep.

Decomp. Ἐγκαταβιῶσαι, vitam conſumere in. Plutarch.

Συγκαταβιόω, ῶ, vnà vitam tranſigo.

267 Περιβιόω, ῶ, incolumis viuo, ſuperſtes ſum, Plut. * Item viuifico, ſeu incolumem ſeruo, Exod. 22.

Προβεβιωμένα, τὰ, vita anteacta, Plut.

Συμβιόω, ῶ, conuiuo: Dem. ἐγὼ μὲν δὴ τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ.

Συμβίωσις, conuictus inter illos qui ſimul viuunt & contubernales ſunt dicitur eſſe συμβίωσις. Redditur etiam contubernium, item vitę conſuetudo, Plut.

Συμβιωτής, conuictor, contubernalis, Plut. Interdum compotor exponi poteſt, veluti quum de paraſito dicitur: vt apud Athenæum.

Alia comp. ex βιωτὸς ſine præpoſit.

Ἀβίωτ☉, ου, ὁ καὶ ἡ, non viuens, non vitalis. vt ἀβίωτ☉ βί☉, apud Dem. Exp. & miſer, iniucundus. Ἀβίωτον ſubſt. abſolutè ponitur pro ἀβίωτ☉ βί☉, apud Æſchin. & Cteſiph.

Ἀβιώτως, cum tædio vitę, Plut.

Ἀξιοβίωτον, dignum vita

Ξηροβιωτικὸς qui in ſicco viuit. terreſtris. Ex Plat.

Χειροβίωτ☉, vide ſuprà in χειρόβι☉.

ΒΛΑΙΣΟΣ, οῦ, ὁ, valgus. cui diſtorta ſunt & praua crura, & cui genua ac tibię conuerſę ſunt. Galen. Xenophonti ſunt equi βλαισοὶ, quod vitium eſt tale vt interius atterantur pedes quando gradiuntur ac procurrunt.

Βλαισότης ητ☉ ἡ, diſtortio. Ariſtot. in Probl.

Βλαισόω, ῶ, diſtorqueo. Ariſtot.

Βλαίπωσις, idem quod βλαισότης, blæſitas.

Βλαῖσα, in apibus Ariſtoteli ſunt eadem quę βλαισά, blæſa. hiſt. an lib. 9. c. 40.

Βλεσὸς, idem cum βλαισός. A pleriſque exp cui membra ſunt reſoluta. Sic dicitur & cui lingua impedita eſt: qui & τραυλός. Vtitur ſæpe Hipp & Gal. ſcribitur & βλεσος apud Poll. lib. 2.

ΒΛΑΞ, ακος, ὁ, piſcis quidam omnino inutilis & qui nulli animāti eſt eſui. Etym. deriuat à μαλακός. Exp. etiam ſocors, hebes, ignauus, iners, ſupinus. Xen. In ſuperl βλακίστατ☉, apud eundem Xen.

Βλακικὸς ὁ, ὁ, ſocors, ignauus, ſtolidus, Xen.

Βλακικῶς, ignauè, Ariſtoph in auib.

Βλακώδης, ε☉, ὁ καὶ ἡ, idem quod βλακικός. Poll βλακωδῶς, idem quod βλακικῶς.

Βλακεύω, ſocordię me dedo & inertię, ſocorditer me gero. Xen. in Laced Polit. Erotianus ait etiam eſſe ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν, metaph. ab illo piſce, quia ἐν τῷ συμνοστάζειν δυσκινήτως ἔχει. ¶ Item per delicias conſumo bona, per nequitiam viuo, inquit Budæus.

Βλακεύεσθαι. Euſt. ait eſſe μωραίνειν, deſipere: apud Xen. autem ... ῥᾳθυμεῖσθαι.

Βλακεία ἡ, ſocordia, inertia, ignauia, Xen.

Βλάκευμα, quod per ſocordiam fit.

Καταβλακεύομαι, (comp.) idem quod βλακεύω, Greg.

Καταβλακευμένως, ſocorditer, ignauè, Ariſtoph.

ΒΛΑΠΤΩ, F. ψω, lædo, damno afficio, noceo: Plat. in Apol. οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Dicuntur & dij βλάπτειν quum cladem ſeu noxam aliquam immittunt. Hom. Xen. Od. α. βλάπτειν κελεύθου, exp. ab itinere quempiam impedire.

Βλάπτομαι, damno afficior. Item pro συμποδίζεσθαι & ἐμποδίζεσθαι, vide Euſt. 268

Βλάμμα, τὸ, detrimentum.

Βλάψις damni illatio, noxa, Plat.

Βλαπτικὸς, nociuus, lædendi vim habens.

Βλάβω, idem quod βλάπτω, Il. τ.

Βλάβη, ἡ, noxa, damnum, detrimentum, Plat.

Βλάβ☉ ε☉ τὸ, idem. Plat. Ariſtoph.

Βλαβερὸς, οῦ, ὁ, noxius, damnoſus, Plat. & Xen.

Βλαβόεις, εντ☉, ὁ, idem. Nicand. in Alexiph.

Compoſita.

Ἀβλαπτ☉, ου, ὁ καὶ ἡ noxę expers, cui non nocetur. Apud Nicand. non nocens, innoxius.

Ἀβλαβὴς, έ☉, ὁ καὶ ἡ, innocuus, innoxius, non nocens: vt ἡδοναὶ ἀβλαβεῖς, Plat. 2. de rep. Item incolumis, illęſus, inoffenſus, noxę expers, Xen.

* Ἀβλαβὲς ὕδωρ, pura aqua, Theocr.

Ἀβλαβῶς, innocuè, innoxiè. Item, inoffenſè, illæſè.

* Ἀβλαβέως, idem quod ἀβλαβῶς Hom. in hymn. Merc.

Ἀβλάβεια ἡ innocentia. Cic. lib. 3. Tuſc. Item incolumitas, indemnitas.

Ἀντιβλάπτω, viciſſim lædo ſeu noceo, læſus lædo.

Ἀποβλάπτω, lædo, oblædo. Ἀποβλάπτομαι, lædor, priuor, iacturam facio, apud Soph in Aiace, Τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου, priuatam tali amico.

* Ἐμβλάπτω, impedio, Hom.

Ἐπιβλάπτω, inſuper noceo, Thuc. lib. 3.

Ἐπιβλαβὴς, noxius, damnoſus, detrimentoſus.

Decomp. Συνεπιβλάπτεσθαι, vna lædi, Ariſtot.

Εὔβλαπτ☉, qui lædi ſeu cui noceri facilè poteſt.

Θεοβλαβὴς, q. d. cui à Deo damna & pœna infliguntur. Item peculiariter, cui Deus abſtulit intelligentiam. Bud. exp. aduerſo numine agens, à Deo reprobatus, Herodot. in Clione.

Θεοβλάβεια ἡ, exp. dira ſtoliditas, apud Æſch.

* Θεοβλαβέω, i. ἐκ τῶν θεῶν βλάβην πάσχω, Æſchin. in Perſis.

Καταβλάπτω, lædo, detrimentis afficio, Naz.

Νεοβλαβὴς, mente læſus, vel captus.

Παραβλάπτω, oblædo, noceo, Chryſoſt.

* Πολυβλαβὴς, qui multis modis nocet, qui multis damnis & noxis obnoxius eſt, Plut. lib. 1. contra Colotem.

Φρενοβλαβὴς, mente læſus, mente captus. φρενοβλαβῶς, dementer, inſanè, Herodot. & Hippocr.

Φρενοβλάβεια, amentia, dementia, Heſych.

ΒΛΑΣΤΑΝΩ, F. βλαστήσω. Aoriſt. 2. ἔβλαστον, germino, fruticor vel frutico. de plantis. Et generaliter pro naſcor, originem duco. vnde apud Soph.

ἐξ ἀεισίοιν δυοῖν βλαστῶν. ¶ Item produco. Alex. Aphr. τὰ κάθυγρα χωρία βοτάνας ἐ βλαστάνει.
Βλάστημα, τὸ, germen. id ipſum quod germinando prodit, Greg. Iſocr.
Βλάστησις, εως, ἡ, germinatio, Theophr. Exp. & fructuum inchoatio.
Βλαστητικὸς, ἦ, ὁ, germinandi vim habens, Theophr.
Βλάστη, ἡ, germen, propago, Theophr.
Βλαστεῖον, ου, τὸ, pro eodem, Nicand.
Βλαστὸς, ἦ, ὁ, germen. Theophr.
Βλαστικὸς, ad germinandum propenſus, Theophr.
Compoſita, ac primùm ex βλαστάνω.
Ἀναβλαστάνω, repullulo, regermino, renaſcor. Interdum pro βλαστάνω, Plat. de leg. l. 8.
Ἀναβλάστημα, quod renaſcitur, Poll.
Decomp. Συναναβλαστάνω, vnà germina protrudo, Theophr. hiſt. plant. lib. 3. cap. 6.
Ἀποβλαστάνω, germino, vel potius, egermino.
Ἀποβλάστημα, germen, proles, metaph. Plat.
Ἀποβλάστησις germinatio.
Διαβλαστάνω, germino, pullulo, Theophr.
Διαβλάστησις, germinatio.
Ἐκβλαστάνω, egermino. Theophr.
Ἐκβλάστημα, τὸ, germen, id quod egerminauit.
Ἐκβλάστησις egerminatio, Dioſc. lib. 1.
Ἐπιβλαστάνω, ſupergermino, inſuper germino, Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. 7. Ἐπιβλαστέω, idem. Ἐπιβλάστησις, ſupergerminatio. Ἐπιβλαστικὸς, ſupergerminandi vim habens Theophr.
Decomp. Προσεπιβλαστάνω, incrementum germinum accipio.
Μεταβλαστάνω, mutato germine pullulo.
Παραβλαστάνω, circumpullulo, & renaſcor, ſeu (vt alij exp.) adnata emitto, Theophr.
Παραβλάστημα, quod ita circumpullulat & renaſcitur, Poll. lib. 7.
269 Παραβλάστησις, circumpullulatio illa, Theoph.
Παραβλάστη, ἡ, exp. ramulus, nepos. Quibuſdam παραβλάσται ſunt adnata, aliis adnaſcentia ſiue appendices, atque ramuli qui iuſto germini adnaſcuntur & ſuccreſcunt, Theoph. hiſt. pl. lib. 1. cap. 4.
Παραβλαστικὸς, ἦ, ὁ, qui ſic adnaſcitur & circumpullulat, Theophr.
Decomp. Ἀπαράβλαστος, nullam ſobolem proferens, non renaſcens, Theophr.
Προβλαστάνω, prægermino, prius germino, Theophr.
Προβλάστημα, quod prægerminauit.
Πρόβλαστος, q. d. prægerminans. Bacchum ita vocatum annotat Cæl. Rhod. quia egerminantibus vitium palmitibus illi fieret diuina res, vel quum eaſdem forent putaturi.
Ὁμοιοβλαστάνειν, ſimpliciter germinare.
Ὑπερβλαστάνω, germinationis modum excedo, Th.
Ὑπερβλαστὴς, germinationis modum excedens, Th.
Ὑποβλαστάνω, ſuppullulo.
Alia compoſ. facta ex βλάστη ſeu βλαστὸς.
Ἀβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non germinans, ſine germine, non pullulans, infœcundus, Theophr.
Ἄβλαστος, idem quod ἀβλαστὴς, Theophr.
Ἀβλαστέω, ῶ, non germino, vel malè germino.
Ἀβλάστητος non germinans, Theophr.
Ἀειβλαστὴς, ſemper germinans.
Ἀειβλαστέω, ῶ, ſemper germino. Ἀειβλάστησις, perpetua germinatio.
Ἀκρόβλαστος, germen in cacumine habens.
Ἀνάβλαστος, vt ἀνάβλαστον ἀφίησι, germen emittit, Th.
* Δυσαναβλαστέω, ῶ, difficulter repullulo. metaphoricè poſuit, Plut. ſympoſ. 6.
Ἀρτιβλαστὴς, recèns germinans, Theophr.
Ἀρτίβλαστος, idem quod ἀρτιβλαστὴς, Dioſc. lib. 3.
Δυσβλαστὴς, difficulter germinans. δυσβλαστέω, ῶ, difficulter germino.
Εὔβλαστος, & εὐβλαστὴς, bene germinans, Theophr. Εὐβλαστία, ἡ, & εὐβλάστεια, ἡ, copioſa germinatio, Theophraſtus.
Εὐβλαστέω ῶ, bene germino. Idem.
Κακοβλαστὴς, & κακόβλαστος, malè germinans.
Κακοβλαστέω, ῶ, malè germino, Theophr.
Λεπτόβλαστος, tenuia germina edens.
* Νεοβλαστὴς, qui nouiſſimè pullulauit, vel in lucem editus eſt, Opp. l. 1. Hal.
Νεόβλαστος, qui nouiſſimè germinauit.
Ὁμοβλαστὴς, ſimul germinans.
Ὀψιβλαστὴς, & ὀψίβλαστος, ſerò germinans. Ὀψιβλαστέω, ῶ, ſerò germino, Theophr.
Παλιμβλαστὴς, & παλίμβλαστος, iterum germinans, Theophr.
* Περιβλαστάνω, circumpullulo, in circuitu pullulo, Plut. l. de non fœn.
Πολυβλαστὴς, multùm germinans. πολυβλαστία, vberrima germinatio.
Πρωϊβλαστὴς, & πρωΐβλαστος, maturè germinans, Th.
Πρωϊβλαστία, matura ſeu præcox germinatio.
Πρωϊβλαστέω, ῶ, maturè germino. Idem.
Πυκνόβλαστος, densè germinans.
Συμβλαστὴς, congerminans. Item germinationem iuuans, Theophr.
Ταχυβλαστία, germinandi celeritas, Theophr.

ΒΛΑΤΤΙΟΝ, Βυζάντιον, apud Actuarium & recentiores medicos Græcos dicitur os anterius narium purpuræ. Cauſam appellationis huius exponit Leon. Fuch. de compoſ. medic. l. 1.

ΒΛΑΥΤΑΙ, αἱ, genus calceamenti, ſicut & Βλαυδὴς Heſych. Plato in Symp.
Βλαυτίον ου, τὸ, crepidula ſeu ſandaliolum, Athen.
Βλαυτοῦν, induere aut verberare ſandalio, Heſych.
Ἄβλαυτος, (comp.) qui nudis pedibus incedit, Heſych.

ΒΛΕΝΝΑ, ης, ἡ, mucus: frigidus humidúſque ſuccus quem omnes φλέγμα vocant, vt ſcribit Gal. lib. 2. de facult. natur. Hippocrates ita nominare conſueuit craſſiorem pituitam, qualis à cerebro per palatum & nares deſcendit
Βλεννώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, muſcoſus. Hippocr. Βλεννὸς, adiect. idem. Peculiariter de homine ignauo & ſtulto, ſeu ſegni & fatuo, teſte Heſych.
Βλενώδης, & Βλένος, vnico ν ſcripta reperiuntur.
Βλῆννα quoque & Βληννώδης reperiuntur pro βλέννα & βλεννώδης, apud Hippocr.
Ἄβλεννης, (comp.) muco carens. Apud Athenæum l. 7. eſt piſcis nomen.

ΒΛΕΠΩ, F. ψω, aſpicio, intueor. (ἀπὸ τοῦ βάλλειν ὦπας, vt tradunt Grammatici) Cum εἰς vt Dem. & Æſch. Βλέπειν εἰς τὰ τούτων πρόσωπα. Et cum πρὸς, vt Xen. Βλέπω φιλοφρόνως πρὸς σε. ¶ Interdum Βλέπω πρὸς τοῦτο, rationem huius rei habeo. Bud. ex Ariſtot. ¶ Dicitur & Βλέπειν πρός τινα vel εἴς τινα, pro, ali-
quid ab eo expectare, aliquid ſibi de eo polliceri. 270
¶ Cum aduerbio, vt ἄνω βλέπειν & κάτω βλέπειν, ſurſum vel deorſum intueri. Res etiam inanima dicitur Βλέπειν κάτω, deorſum vergere, Ariſtot ¶ Item videndi facultate ſum præditus, Ariſtoph. ¶ Interdum pro, viuo, Soph. ¶ Item caueo, vt Βλέπετε ἀπὸ τῆς ζύμης, apud Marcum c. 8.
Βλέμμα, τὸ, aſpectus, intuitus, vultus, Luc.
Βλεμεαίνω, trucibus oculis circumſpicio. vt tradit Euſt. addens leonum eſſe proprium, ſignificaréque terrere vel ſolo aſpectu, aut huc & illuc conuerſis oculis circumſpicere. Vide etiam in Βρέμω & Φλέψ.

Il. θ.

Il. 9. & μιθύνει βλεμιαίνων. Apud Greg. Εἰ δὲ σὺ κάλλει τόσον ἐπιπλάςῳ βλεμεαίνεις, Bud. exp. ſi fucata facie tantum efferris. Hinc comp. Ἀβλεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, eidem Euſtath. eſt ἀόργητος, ἄνορμος, ὁ πεποιθὼς ἄτολμος, ἀσθενής: quibus omnibus Βλεμεαίνειν contrarium eſt. Expo. & νωθρὸς, παρειμένος: Item ἀτερπὴς & κακός. Nicand. Vnde aduerb. ἀβλεμέως, ignaue, remiſſe. Poll. Suid.

Βλέψις, εως, ἡ, intuitus, ipſa intuendi actio.

Βλεψίας, ου, ὁ, piſcis nomen apud Athen.

Βλέπος, εος, τὸ, idem quod βλέμμα. Ariſtoph.

Βλέπησις, idem. Euſt.

Βλεπτὸς, id eſt, ὁρατὸς. Sophocl. in Oedipot.

Compoſita.

Ἀβλεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, exp. vilis, malus, indignus qui videatur.

Ἀβλεψία, ἡ, cæcitas. Theophyl. epiſt. 10. Item inconſiderantis.

Ἀβλεπτέω, ῶ, F. ήσω, non video, non intueor, oculos auerto, apud Suid. ¶ Item cæcutio. Euſeb. Apod. 8. ¶ Item pecco, delinquo. Ἀβλέπτημα, peccatum delictum.

Ἀναβλέπω, ſuſpicio, ſurſum aſpicio, oculos ſurſum attollo. quaſi ἄνω βλέπω Xen. ¶ Item, rurſum cerno vel video, viſum recupero. apud Ariſtophan. Plat. & Matth. 30. Exp. etiam à Bud. poſt cæcitatem oculis reſtituor.

Ἀνάβλεμμα, aſpectus in ſublime. Xen.

Ἀντιβλέπω, obtueor, contrà aſpicio. Apud Syneſ. τίς ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀντιβλέψεται. Bud. exp. nos rectà aſpiciet? vel aſpectum noſtrum ſuſtinebit?

Ἀντίβλεψις, obtutus.

Decomp. Ἀναντίβλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quem deſigendi non ſunt oculi, vel contrà quem non auſit quiſquam oculos attollere.

Δυσαντίβλεπτος, obtutu difficilis, i. terribilis Plut.

Ἀποβλέπω, reſpicio, intueor, oculos conuerto ad. Xen. Conſtruitur cum præp. εἰς vel πρὸς, in omnibus ſignificationibus. ¶ Item ſuſpicio, i. admiror & colo, teſte Bud. Apud Luc. καὶ θαυμάζειν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιῆσαι. ¶ Item rationem habeo. vulgò dicitur reſpectum habeo. Iſocr. ¶ Item ſpecto, i. mihi ante oculos propono. Gal. ad Glauc. ἀποβλέπω εἰς τὰς τῶν νοσημάτων φύσεις ¶ Item ſpecto, proſpicio, proſpectum habeo, Plut. ἀποβλέπει πρὸς θάλασσαν. Item ſpecto, i. pertineo. Gal. τὰ εἰς ὑγείαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα.

Ἀποβλέπομαι, voce paſſ. ſignificatione act. Luc.

Ἀπόβλεμμα, aſpectus Poll. ex Phrynico comico.

Ἀπόβλεπτος, conſpicuus, celeber apud Suidam.

Ἐμβλέπω, intueor, oculos figo. Plato epiſt. 7. ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς.

Ἔμβλεμμα, intuitus, rectus aſpectus. Xen.

Ἐπιβλέπω, intueor cũ accuſ. vt ἐπιβλέπειν τὴν γῆν. Luc.

Καταβλέπω, deorſum aſpicio, deſpicio. Poll.

Κατωβλέπων οντος, ὁ, catoblepon: beſtia tauro ſimilis, terribilis aſpectu, non directè ſed ad terram verſus intuens, vnde & nomen. Ælian. hiſt. an. lib. 7. c. 5 A Plinio catoblepas dicitur, lib. 8 cap. 21

Κατώβλεψ, deorſum reſpiciens. Sic dicitur Mercurius, apud Athen. lib. 9.

Κυνοβλὼψ, ῶπος ὁ, cui eſt caninus aſpectus. Dicitur de impudente.

* Μεταβλέπω, proſpicio. Plut. ſymp.

Ὀξυβλεψία, ἡ, viſus acutus, viſus acumen. Heſych.

Παραβλέπω, limis aſpicio, ſtrabonum more, vel obliquis oculis aſpicio, cui opp. ἀτενίζω, apud Ariſtot.

271 Meteor. 1. ¶ Exp. etiam malè video, negligenter aſpicio. Item pro ὑποβλέπω, toruè aſpicio. ex Ariſtophan.

Παράβλεψις & παράβλεμμα, aſpectus qualis eſt ſtrabonum.

Παραβλὼψ, ῶπος, ὁ, ſtrabus, vel ſtraba, limis aſpiciens. Il. 1. παραβλῶπες τ' ὀφθαλμὼ, ſtrabæ oculis. Et παραβλῶπες ὀφθαλμοὶ, ſtrabi oculi, Luc. de Therſite.

Περιβλέπω, circumſpicio, πάντη περιβλέποισι. Luc.

¶ Item metaph. *pro*, affecto, apud App. bel. ciuil. 3. ἀρχὴν ἔθνους καὶ στρατιᾶς αὐτῷ περιέβλεπε, i. affectabat, circumſpiciebat vnde pararet. Apud eundem, στρατὸν περιβλέπεσθαι, exp. luſtrare, recognoſcere.

¶ Eſt etiam admiror. ¶ A Syneſ. & *pro*, complector, poni ſcribit Bud.

Περίβλεπτος (q. d. qui circumſpicitur) conſpicuus, ſpectabilis, ſpectatiſſimus. Item illuſtris, celeber. Item qui eſt admirationi. Xen. Plut. Iſocr.

Decomp. Ἀπερίβλεπτος, non circumſpectus. Suid.

Προβλέπω, proſpicio. Ad Heb. 11.

Προσβλέπω, obtueor, intueor, aſpicio. Ariſtophan.

Ὑποβλέπω, deiectis oculis aſpicio. A Bud. exp. limis oculis aſpicio, ſicut & παραβλέπω. apud Ariſtot. Item apud Luc. ὑποβλέπειν οὕτως ἐς τὸν πλησίον δήσῃ. Apud eundem exp. &, improbè vel toruè aſpicio. Quoniam autem ſic intuemur eos quos ſuſpectos habemus, & auerſamur, ideo exponitur etiam, ſuſpicor, ſuſpectum habeo, auerſor, contemno. Luc. in conuiu.

Ὑπόβλεψις & ὑπόβλεμμα, aſpectus qualis eſt limis oculis vel toruè intuentium.

Ὑποβλεπτικῶς, limis oculis aſpiciendo vel toruis, pro quo dicit Hom. ὑπόδρα, Bud. ab Oecumenio in acta ſcribit accipi *pro*, oculis inuidis, & maleuolis.

ΒΛΕΦΑΡΟΝ, ου, τὸ, palbebra, i. pellis oculis obducta & hos regens. Marcellus in Dioſc. lib. 1. c. 82. βλέφαρα exp. cilia vtrinque oculum in ſomno & in occurſu noxæ alicuius claudentia. Odyſſ. ψ. βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυα ἧκα.

Βλεφαρὶς, ίδος, ἡ, ſeu βλεφαρίδες, in plurali frequentius, cilia, pili palpebrarum. Ariſtoteli eſt & palbebra.

Βλεφαρίζω, F. ίσω, nicto, i. crebrò conniueo, quod timiditatis indicium putatur, inquit Camer.

Compoſita.

Ἀγανοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, blanda ſupercilia habens. Et blandos oculos habens, apud Athen.

Ἀγανοβλέφαρον ου, τὸ, à Celſo lib. 7. cap. 7. dicitur quum inter ſe palbebræ coaleſcunt, aperirique non poteſt oculus: ſeu quum palpebre cum albo oculi cohereſcunt.

Καλλιβλέφαρον, (ſub φάρμακον) medicamentum ad ornatum & venuſtatem palpebrarum faciens. Gal.

Λιποβλέφαρος κύκλος, orbis cui palpebræ deſunt: apud Nonn, pro eo qui oculo eſt deſtitutus.

Σοβαροβλέφαρος, ſuperciliosus, ſuperbus.

Σοβαροβλέφαρος, qui faſtuoſo & ſuperbo eſt ſupercilio. Nam ſupercilia maximè indicant faſtum. in Epigr.

Χαριτοβλέφαρος, cuius palpebris gratia aliqua ineſt. Scribit Laertius ita vocatum fuiſſe Demetrium. ¶ Item fruticis nomen apud Plin. l. 13. c. vlt.

ΒΛΗΧΑΟΜΑΙ ῶμαι, F. ήσομαι, balo. Tribuitur ouibus & capris. Ariſtoph. Idem Ariſtoph. ad puerorum vagitum tranſtulit.

Βληχὰς ἀδὸς ἡ, ouis epithetũ. balans. Opp, lib. 1. de Ven.

Βλήχημα, ατος, τὸ, & Βληχὴ, balatus. Odyſſ. μ. οἰῶν τε βληχήν. Æſchyl. in trag. quæ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inſcrib. βλαχὰς (Doricè pro βληχὰς) vagitus infantium appellauit.

* Βληχητὸς, balatiuus, qui balat. τὰ βληχητὰ, animalia quæ balant apud Suid.

Βληχώδης έος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. balatiuus vel balatorius) mente ſimilis ouibus. Suidas.

Βληχὼ, & Βλήχων, à Theophraſto & aliis nominatur ἡ γλήχων, dictamus, ſeu pulegium ſylueſtre, de quo vi-

de Plin. l. 20. c. 14. vbi dicit guſtatum à pecore capríſque balatum concitare.
Βληχωνίας κυκεών, potio cui pulegium admiſtum eſt: vt apud Ariſtophan. in Pace.

Compoſita.

Αβληχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, balatus expers in Epigr.
Καταβληχάομαι, ῶμαι, Theocr. pro βληχᾶμαι.

ΒΛΗΧΡΟΣ, ᾶ, ὁ, debilis, imbecillus. Gal. Nicand. ¶ Quidam contrà, βληχρὸν pro valido & robuſto acceperunt, ex quibus fuit Heraclides Mileſius.
Βληχρον, ᾶ, τὸ, filix herba, ſchol. Theocr. pro quo βλῆχον habet Nic. ¶ Βληχρὸν ſeu βλήχιον, leguminis quoddam genus, apud Hippocrat. vt à Galen. exponitur.
Αβληχρὸς, aut (vt alij) Αβληχρὴς, itidem pro, imbecillus, inualidus, infirmus, Il. θ. Αβληχρὸς θάνατος, inualidos reddens mortuos, autore Euſt.
Αβληχρὴ νόσος, morbus non vehemens, morbus lentus, remiſſus & quaſi languidus, apud Plutarch. in Pericle. ¶ Item robuſtus, validus. Etym. ex Pindaro. In hac ſignific. α eſt priuatiuum, in illa autem ſuperperuacaneum.
Αβληχρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem apud Nic.
* Περιβληχρὸς, Apoll. Arg. 4. qui omnino ſeu ex omnibus corporis partibus debilis eſt ac deficit.

272 ΒΛΙΤΟΝ, ᾶ, τὸ, blitum. genus oleris inſipidum & vile, vnde prouerbio dicitur, blito deſpectior. Dioſc. & Theophraſt. apud Suidam ſcribitur βλίτον. Fortaſſe ita dictum quaſi βλητὸν, i. abiiciendum. Feſtus tamen blitum à βλὰξ deducit.
Βλίτας & βλίτωνας, Heſych dici ſcribit ſtultos. Βλιτάδας Suidas à veteribus ait vocatas viles mulierculas.
Βλιτομάμμας, fatuus Ariſtoph. in Nub.

ΒΛΙΤΤΩ, aufero exprimendo, more eorum qui mel aut lac è fauis aut vberibus preſſis auferunt. fieri enim putatur à θλίβω. vt βλίττω τὸ μέλι, apud Ariſtot. lib. 9. anim. mel adimo, caſtro fauos. Ariſtophan. in Equit. ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις. Vide Poll. lib. 2.
Βλίττομαι, vt βλίττεται σμῆνος δύω χόας, caſtrantur faui vnius aluei duobus ſextariis.
Αποβλίττω (comp.) idem quod βλίττω Ariſtoph.

ΒΛΥΖΩ, & Βλύω, F. ύσω, ſcaturio, mano. in Epigr. κύλιξ βλύσειε λυαίῳ, ſcateat & manet multo vino ¶ Item actiuè, fundo, emitto abundanter. Nonn. ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ.
Βλυστηεὶς, ίδος ἡ, q. d. ſcaturitrix. Epigr. Βλυστηίδι χειρὶ, manu ſcaturiente & fluente.

Compoſita.

Αειβλύω, perpetuò ſcaturio. Heſych.
Αναβλύζω, ſurſum erumpo ſcaturiendo. ſcaturio ſurſum. vel ſimpl. ſcaturio. Propriè dicitur de fonte. Athen. ἀνέβλυζον δὲ ἐξ αὐτῆς κρουνοὶ δύο. Ariſtoteles tamen de mundo, dixit φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι, flammæ quæ è terra eruperant.
Ανάβλυσις, ſcaturigo. Ariſtot.
Αναβλύσεις, fontes. Heſych.
Αποβλύζω, ſcaturio, emitto aquas, vt fons dicitur ἀποβλύζειν, ſicut & βλύζειν. ¶ Item euomo, per vomitum effundo. Il. ι οἶνον ἀποβλύζων.
Εκβλύζω, exſcaturio, emano. Bud. ex Plut.
Επιβλὺξ, abundè, affluenter, apud Athen. l. 6.
Ομβροβλύζων, pluuiam fundens.
Παραβλύζω, ſcaturiginis inſtar refundo & reiicio. vomo apud Suid.
Περιβλύζω, vbique ac paſſim ſcateo Ariſtot.
Υπερβλύζω, ſupra modum ſcateo, ſeu redundo, exubero, circumfluo. Areop. Chryſoſt. Greg.
Υπέρβλυσις, exuberantia.

ΒΩΜΟΣ, ᾶ, ὁ, bucella, offella, vel fragmentum. A βάλλω deducit Euſtath.
Βλωμιαῖοι ἄρτοι, panes qui inciſuras habent, à Romanis dicti quadrati. apud Athen. l. 3.
Οκτάβλωμος ἄρτος, panis octo bucellarum, ſeu octo turundarum. apud Heſiod.

ΒΛΩΣΚΩ. F. ώσω, aduenio, vel eo. Nic. ab Etymol. exp. αὐξάνω, qui & deriuatum ex μολέω dicit, ἐκθλίψει & συγκοπῇ.
Βλῶσις, aduentus, παρουσία, Heſychio. Ab Etym. expon. etiam ἕδρα.
Βλωθρὸς, οῦ, ὁ, altus, celſus, procerus. παρὰ τὸ βλώσκω. Il. ν & π. ἤριπεν ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ πίτυς βλωθρή. Apud Nic. in Ther. βλωθροῖο πυρέτιδος, ſchol. exp. non ſolùm μακρᾶς & μεγάλης, ſed etiam χλωρᾶς.

Compoſita.

Αποβλώσκω, diſcedo. Apoll Arg. 2. 273
Καταβλώσκω, percurro ſeu decurro in. Ab Heſyc. exp. κατατρέχω & ὑποφεύγω.
Προβλώσκω, exp. prodeo vel exeo. Od. φ. μή τι θύραζε προβλώσκειν. Exp. & protubero.

ΒΟΑΩ, ῶ, F. ήσω, & ſæpe ήσομαι, boo, clamo, vociferor. Il. ξ. μακρὰ βοῶν. Et Plut. an ſen. admin καὶ μέγα βοᾶν ἐν ἐκκλησίᾳ. ¶ Interdum, clamando ſeu clamans dico, vel cum clamore dico. Thuc. Apud Sophocl. βοᾶν μέλος, clamore ſublato canto. ¶ Item inclamo, clamando voco. vt Luc. in Macrob. τί με βοᾷς. Et apud eundem εὐθὺς πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. ¶ Item celebro. vnde Βεβοημένος, celebratus, celeber redditus. ¶ Ad inanima etiam transfertur, vt κῦμα βοᾷ Il. ξ.
* Βοᾶτις, fœm. gen. clamatoria, vociferatoria. Æſch. in Perſis.
Βόημα, τὸ, (Doricè βόαμα) clamor. Ariſtoph.
Βοητὺς, ύος, ἡ, clamor, vociferatio. Od. α.
Βοὴ ἡ, clamor, vociferatio. Hom. Thuc. Xen. ¶ Item pugna ex conſequenti, quod cum magno clamore confligi ſoleat. vt Βοὴν ἀγαθὸς, apud Homer. bello ſtrenuus. Vide Euſtath. ¶ Item pro auxilio aff. ex Æſch. ſchol.
Βόης, ὁ, clamoſus, vociferator. Luc. in Symp.
Βώσας, quoque reperitur & βώσομαι ac βώσεσθαι apud poëtas & Ionicos ſcriptores pro, βοήσας βοήσομαι & βοήσεσθαι per contractionem facta. Apud Herodot. in Thalia, βεβωμένη, fama celebrata, celebria.
Βοτῶ, quoque idem quod βοῶ. vnde βοητῶ à βοήσω, deinde per contractionem βωτῶ, vnde ἐπιβωτᾷ apud Herodot. inquit Euſt.
Βωστρῶ, eiuſdem ſignificationis eſt, quod ab illo βωτῶ deriuat idem Euſt. & exp. ἀναβοῶμαι, vel ἐπικαλοῦμαι. Vtitur Hom. Od μ. & Theocrit. Idyll. ε.
Βόαξ ακος, ὁ, piſcis qui à Plinio box vocatur. Athen. lib. 7. παρὰ τὴν βοὴν dictum eſſe ſcribit. Pro eodem dicitur & βόηξ, & βῶξ per contractionem.

Compoſita, ac primum cum præpoſitione.

Αμφιβόητος, ᾶ, ὁ καὶ ἡ, circunquaque celebratus. Idem quod περιβόητος, in Anthol. Epigr.
Αμφιβοώτης, reperitur pro eodem. Heſych.
Αναβοάω, ῶ. exclamo, vociferor, magna voce clamo. eſt enim ἀνὰ epitaticum. ¶ Interdum ſignificat, clamando profero, magna voce dico vel elata voce declamo. vt Plat. epiſt 7. πάντα ἀναβοᾷν. Item, clamando voco, inclamo apud Ariſtoph.
Αναβόησις, exclamatio, vociferatio, inclamatio.
* Αμβόαμα, pro ἀναβόημα, exclamatio, inclamatio. Æſchyl.

*Decomp.*Επαναβοάω,acclamo.Ex Ariſtophan.
Αντιβοάω.ῶ,contra clamorem edo,reclamo.
Διαβοάω,diuulgo,rumorem diſſemino.Thuc.
Διαβοάομαι,ῶμαι,frequentiſſimum eſt tam in bonam quàm in malam partem *pro,* celebror, fama percrebreſco.Plato in epiſt ταῦτα διαβεβόηται.
* Διαβόησις,diuulgatio,clamor.Plut.
Διαβόητος,diuulgatus,celebratus,nobilitatus.
Εκβοάω,exclamo. Baſil. Item proclamo. vnde ἐκβεβοημένος,fama celebratus, celeber. Item cum clamore erumpo.Thuc.
Εκβόησις,exclamatio.Syneſ.epiſt.67.
Εμβοάω.ῶ,inclamo,clamorem tollo.Thuc.
* Επεμβοάω,inclamo.Nic.in Alex.
Επιβοάω,inclamo.Thuc.τοῦ Αγιδι ἐπεβόησε.
Επιβοάομαι,ῶμαι,inuoco,imploro auxilium, cū clamore obteſtor.Thucyd.lib 3. θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ελλήνων ἐπιβοώμενοι. Ponitur & *pro,*celebro,in ore habeo,apud Alex.περὶ ἡμαρμ.
Επιβόημα,τὸ,acclamatio.Thuc.lib.5.
* Επιβόησις,inclamatio,clamor.Strab.
Επιβόητος,celeber,diffamatus.Thuc.
* Εριβόας,valde ſtrepens,clamoſus.Pind.
* Καλλιβόας,pulchrè ſonans.apud Ariſtid.ex Simonide.
Καταβοάω,reclamo, clamore obruo, clamoribus inſector. Thuc.κατεβόων αὐτοῦ πολλὰ πρὸς τὸν ὄχλον οἱ δήμαρχοι,inuehebantur in ipſum. ¶Exp.etiam imploro.Plut.
Καταβοάομαι,idem quod καταβοάω, reclamo,&c.apud Ariſtoph.in Equit. Particip. καταβεβοημένος (inquit Bud.) dicitur qui omnium clamore in inuidiam vocatur.Appian.in 5.ciuil.
Καταβόησις,conuitium,incuſatio, vt militum in imperatorem.Plut.
Καταβοή,idem quod καταβόησις, ſeu(vt Bud.exp.)reclamatio,inuectio,querela.Thuc.
* Μιξοβόας,promiſcuè clamans.Plutarch.
* Οξυβόας,acutè vociferans.Lucian.
Παραβοάω,acclamo.
Περιβοάω,celebro,diuulgo,decanto.Greg.
274 Περιβόητος, celebratus,nobilitatus.tam in malam quàm in bonam partem.Plut.
Περιβοήτως,clarè,manifeſtè.ex Demoſth.
Προβοάω,q.d.præclamo,cohortor.
* Συμβοάω,ſimul clamo.Max.Tyr.

Alia compoſita ſine præpoſitione.

Αβόητος,ου,ὁ καὶ ἡ, tacitus,mutus,q d.clamore carens.
Αβοητί,tacitè,ſine clamore.
Ακαιροβόας.ου,ὁ,blatero,q.d.intempeſtiuè clamans.
Αστυβοώτης,in vrbe vel per vrbem clamans.
Αὐτοβοάω,ipſe me mea voce prædico.Et in Chil.
Αὐτοβόητος,qui ipſe ſua voce de ſe teſtatur. Αὐτοβόητος δάκτυλος apud Nonn.exp.vocalis.
Αὐτοβοεί,vrbem capi dicunt, quæ ſtatim capitur & quaſi primo incurſu.Thuc.3.
Εγερσιβόητος,dictus eſt ἀλέκτωρ (gallus gallinaceus)q.d.voce excitans.
Ηδυβόας, iucundum clamitans: vel ſuauem vocem edens,canorus,in Epigr.lib.1.
Καλαμοβόας,q.d.calamoſtrepus. Sic quidam dictus per contemptum,apud Plut.
Καρηβαρέω,ῶ, vertigine laboro,& caput clamoribus oppletum habeo.Ael.Dionyſ.apud Euſt.
Κοκκυβόας ὄρνις, gallinaceus à Sophocle dicitur, teſte Euſt.quaſi ἐν τῷ βοᾶν κοκκύζων, inter vociferandum concurrens.
Ορθροβόας,qui matutino tempore vociferatur, ante lucem vociferans.Epith. gallinacei,qui ab Ouid.dicitur lucis prænuntius ales.Apud Athen.
Χαλκεοβόας,ære canens ſeu clamans.Soph.

ΒΟΗΘΕΩ.ῶ,F.ήσω, (q.d. ἐπὶ βοὴν θέω,ad clamorem accurro) ſuppetias eo, auxilio venio,ſeu ad auxiliādum.Apud Xen.βοηθοῦσιν ἐπὶ τὰ ἄκρα.Bud.exp.ſuppetias eunt vel mittunt. Sic βοηθεῖν ἐπὶ τὰ μέγαρα. Thuc. lib.4. Interdum cum ἐς,vt Xen.in Hellen.1. ἀθρόος ἐς χαλκηδόνα ἐβοήθει Interdū cum datiuo.Thuc. 3.οὗτοι δὲ τοῖς Αθηναίοις ἐβεβοηθήκεσαν Exp.& occurro hoſtibus,vel propugnatum accurro, apud eūdem Thuc.& Xen.& Iſocr.¶ Item(ſine motu)auxilior,opem fero. vt βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις, Iſocrat. apud Xen. additur accuſatiuus rei, τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν δύναται.Dicitur & βοηθῶ σοι ταῦτα, hac re te adiuuo:vt apud Xen.Hell.6.& alibi. ¶Item patrocinor.Æſchin.cum dat.
Βοηθοῦμαι,paſſ.auxilio iuuor.Plat.Dioſc.
Βοήθημα,τὸ,auxilium.Item remedium. Plut.exp.& medicamentum.apud Gal.ad Glauc.
Βοηθηματικός,auxiliatorius,auxiliandi vim habens.
Βοηθητικός, auxiliaris, qui auxiliari poteſt. vel qui lubenter auxiliatur.Aut aptus ad auxiliandum.Ariſtot.Rhet.1 βοηθητικὸν εἶ) τοῖς φίλοις.
Βοηθός,& (apud poetas)βοηθόος,auxiliator.Thuc.
Βοηθεία,ἡ,auxilium,ſubſidium.Demoſth.

Compoſita.

* Αβοηθησία, priuatio, carentia auxilij, in orat. Ieſu filij Sirach.
Αβοήθητος ου,ὁ καὶ ἡ,ope deſtitutus.Epict.¶Item remedio carens,immedicabilis.Polyb.
βοηθητί,citra auxilium.
Αβόηθος,ου, ὁ καὶ ἡ, cui ſuccurri non poteſt.Polyb.
Αντιβοηθέω,viciſſim auxilium fero.Xen.
Δυσβοήθητος,cui vix ſuccurri poteſt,vix medicabilis.
Δυσβόηθος,idem.
Εἰσβοηθέω,ingredior ad ferendum auxilium. (Plutarc.
Εκβοηθέω,ad opitulandum occurro,auxilium fero.
Εκβοήθεια,ἡ,exp.proruptio,apud Thuc.lib.3.
*Decomp.*Επεκβοηθέω,idem quod ἐκβοηθέω,Thuc.
Εμβοηθέω,auxilium fero.
Επιβοηθέω, ad auxilium ferendum ſuperuenio, cum dat.Thuc.Herodian.
Επιβοήθεια,auxilium.
Εὐβοήθητος,cui facilè eſt opitulari,facilè medicabilis.
Παραβοηθέω,ſuppetias fero.Thuc.Polyb.
Παραβοήθεια,ſuppetiæ,auxilia,Polyb.
Προσβοηθέω,ad opitulandum accurro,Thuc.
Συμβοηθέω,ad auxilium ferendum conuenio,Thuc.
Συμβοήθεια,ad auxilium ferendum concurſus.
Συμβοηθός, qui ad ſuppetias ferendas vnà cum aliis conuenit,auxiliaris.

ΒΟΘΡΟΣ, ου, ὁ,fouea, ſcrobs, cauitas profundior in terra aut lapide. Od ζ. ¶Eſt etiam tormenti genus apud Baſil. teſte Bud. Παρὰ τὸ βάθος, quaſi βάθρος, inquit Etym. 275
Βοθρίδιον,tumor dicitur apud Gal. quum preſſus digito in modum ſcrobis relinquit cauum & lacunoſum veſtigium.
Βόθριον,ου,τὸ, parua fouea ſeu ſcrobs,à cuius cauitate, dentis alueolus & cauitas βόθριον nominatur, teſte Galeno. ¶Item in oculo ſic nominatur vlcus corneæ tunicæ cauum,anguſtum,puncturæ rotundæ ſimile.
Βοθρίζω,obruo, Bud.ex Cyrillo. ſonat q.d.in foueam traho.
Βόθυνος,ου ὁ,idem quod βόθρος,ſed Αττικώτερον.Xen.
Βόθυνοι, apud Ariſtot. de mundo numeratur etiam inter figuras quę in elemento ignis apparere ſolent.

Compoſita.

Εμβοθρος,foueam in ſe habens vel qui in fouea eſt.
Εμβοθρεύεσθαι, fieri ἔμβοθρον,incauari in ſcrobem ſeu foueam.Hippoc.

Μεταβοθρεύω,mutato ſcrobe planto tranſplanto.Heſyc.
Περιβοθρεύω,ῶ, ſcrobem ſeu foueam duco circum. circumfodio, ablaqueo.Theophr.

ΒΟΛΒΟΣ,οῦ,ὁ,bulbus. ἄγριόν τι κρόμμυον, vt Euſth. explicat Ariſtoph. verò ſchol.exponit ὕδνον, i.tuber terræ. ¶ Omnes etiã radices rotundæ & tunicatæ,vt lilij,croci,ſquillæ,arundinum & ſimiles aliæ, βολβοὶ dicuntur.Apud Dioſcor. verò lib.1.cap.124. βολβοὺς καλάμου,Marcellus oculos vocat, quo nomine veteres in radice arundinis dixerunt eam partem vnde ſoboles quotannis naſcitur. ¶ βολβὸν etiam ὀφθαλμοῦ Paulus Aegin.dicit lib.6.cap.17.
Βολβίνη,ἡ, bulbine,bulbi quædam ſpecies.Theophr.
Βολβώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, bulboſus,Theophraſt.
Βολβάριον,ου,τὸ,bulbulus.Epict.
Βόλβιον,ου,τὸ,idem.Vide Galen.ex Hippocr.

ΒΟΜΒΟΣ,ου,ὁ, bombus,ſonus quem edũt apes.Vnde βομβήσασα μέλισσα.in Epigr. Transfertur & ad alios ſonos,vt ad ſonum tonitrus. Factum eſt per onomatopœiam,ex ſono βόμ.βόμ.
Βομβέω,ῶ,F.ήσω,bombum edo,vel bombum facio.Ariſtoph. Transfertur & ad alios longè diuerſos ſonos: nam & tonitru dicitur βομβεῖν, item δίσκος, necnon remi,quum pulſant æquor, ſeu ſulcant. Odyſſ.μ. Sappho dixit βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι,Catullus interpret.ſonitu ſuopte tinniunt aures.
Βομβήεις,εντος,ὁ,bombum edens.Epigr. βομβήεσσα μέλισσα.Exp.etiam,ſtridulus.
* Βόμβησις,bombizatio,βόμβος.Baruch.c.2.
Βομβητής,idem quod βομβήεις,in iiſdem Epigr.
Βομβηδὸν,aduerb.cum bombo.Apoll.Arg.2.
Βομβάξ,aliud aduerb.iocoſè ab Ariſtoph fictum ad ſimilitudinem aduerbij βαβαί,inquit Euſt. Βόμβαλοβομβάξ apud eundem.Ariſtoph.
Βομβαίνω, videtur eſſe, ſonum bombo ſimilem edo,apud Baſil βομβαίνοντες τῇ γλώσσῃ.
Βομβύλη,ἡ, apis quoddã genus magis obſtreperę quàm ſint cæteræ, vt quidam tradunt. ¶ Item poculum quoddam anguſti oris.vide ſchol.Apoll.
Βομβύλιος,aut etiam βομβυλιός,idem quod βομβύλη. Sunt qui culicẽ interpr.apud Iſocr.vbi ſcribit quoſdam βομβυλίων laudationem ſcripſiſſe.Vide Athen. & Suidam.Polluci βομβυλιὸς eſt illud etiam poculum anguſti oris, βομβοῦν ἐν τῇ πόσει,vt ille ait. Et βομβύλιος ἄνθρωπος prouerbialiter de inutili.Suid.
Βομβυλιάζω,ventris murmur edo.Ariſtot.
276 Βόμβυξ,υκος,ὁ,bombyx vermis ille qui telas araneorũ modo texit ad veſtem luxúmque fœminarum, quæ bombycina appellantur,inquit Plin.quem vide lib.11.cap.22.item Ariſtot.Poll.& Athenæum.
Βομβύκιον,diminut.idem,ex Ariſtot.de animal.5.Itẽ βομβύκια, quę & Plinio bombycina. Ariſtophan.in Nub. loquens de cicadis & culicibus & iis quæ ἐμπίδες vocantur, ait καὶ τὰ τοιαῦτα ζῷα καλεῖται μὲν διά τι βομβύκια quoniam videlicet bombum aliquem edunt.
Βομβυκίας κάλαμος,bombycia arundo.Theophr.

Compoſita.

Διαβομβῶ,vt διαβομβοῦσαι λέξεις περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοάς,Dionyſ.Areop. ſtridentes,vel ſtridulę,tinnulæ, ſonorę.Bud.
Ἐμβομβέω,ῶ,bombos edo in,reſono in,Syneſ.
Ἐπιβομβῶ,bombo ſeu bombis aſſono.
Περιβομβῶ, bombo circumſono.Item,circumſtrepo apud Suidam.
Περιβομβέομαι,perſono.apud Nazianz.

ΒΟΝΑΣΟΣ,ſiue βόνασσος, animal ſyluaticũ & cornigerum eſt,teſte Ariſtot.hiſt.animalium.lib.2.cap.1.de quo multa idem eiuſdem operis lib.9.cap.45.& ex eo Plin.lib.8.cap.15.Reperiri aiunt & βόννασος & βόνναασος.

ΒΟΡΑ, pabulum,eſca,cibus, ſed propriè brutorum. Ariſtot.Ex Herod.citatur & pro cibo humano.
Βορός,(vel βορὸς,vt alij)edax.Luc.
* Βορεὸς,idem quod βορός,edax.Nic.in ther.

Compoſita.

Αἱμοβόρος,ſanguiuorus.pro αἱματοβόρος.
Ἀνδροβόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,homines vorans.
Ἀνθρωποβόρος,q.d.hominiuorus,homines vorans.
Ἀνθρωποβορέω,homines voro.
Γυιοβόρος, membra depaſcens.in Epig.
Δημοβόρος,qui bona populi abſumit & profligat.vt δημοβόρος βασιλεύς,Il.α.
Δημοβορέω,ῶ,populum voro.
*Decomp.*Καταδημοβορέω,idem.
Διάβορος,pereſus ſeu exeſus. Item,peredens,exedens,
Δωροβόρος,qui dona vorat,doniuorus.Heſiod. (Soph.
Θηρίβορος,à feris adeſus ſeu comeſus. Θηρόβορος, idem. Phocyl.
Θυμοβόρος,animum vorans ſeu rodens,Il.τ.
Θυμοβορέω,ῶ, animum exedo triſtitia,macero me ægritudine animi. Heſiod.in diebus. Καταθυμοβορέω, idem Pythag.
Ἰξιβόρος vel ἰξοβόρος,viſco veſcens,q.d.viſciuorus.
Ἰοβόρος,veneniuorus,venenatus.Oppian.
Κυκλοβόρος, circulator, qui in circo declamitat & inde quæſtum facit.Ariſtoph.
Κυκλοβορέω,circulatorem ago.Ariſtoph.
Λιτοβόρος,exp.vili & tenui aſſuetus victui.
Λυχνοβόρος, lychni vorator: vel ellychnij vorator,vt λυχνοβόρος μῦς in Epigr.
Μολοβρὸς, dici putatur quaſi ὁμολίσκων ἐπὶ τὴν βορὰν, qui cibi cauſa ventitat aliquò, vt ſunt mendici & paraſiti:ideo exponitur etiam guloſus,vorax.
Μυχηβόρος,qui in cauernis ſeu latibulis comedit.
Νεκροβόρος,mortuos deuorans.Greg.
Νεόβορος,recèns adeſus.Heſych.
Νυχηβόρος,noctu vorans.Nicand.
Ξυληβόρος,qui lignum exedit ſeu vorat,vt vermes.
* Πολυβόρος,qui multum comedit, multiuorus. Aelian. var.hiſt.
Σαρκοβόρος,carniuorus.Greg.
Σκοτιβόρος, dolus,ſubdolus:quaſi qui hoſtem in tenebris & clam deuoret.Euſt.
Χολοιβόρος,bilis in modum exedens & erodens.Nic.
Ὠμοβορεὺς,idem quod ὠμοβορός,Nic.in ther.
Ὠμοβόρος,crudiuorus, θυάδες ὠμοβόροι.Apoll.

ΒΟΡΒΟΡΟΣ,ου,ὁ,cœnum,limus.Plat.Luc.
Βορβορώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, cœnoſus,vel cœnum referens, vt πηλοῦ βορβορωδεστέρου.Plat.
Βορβορόω,ῶ, cœno obduco,cœno contamino, in cœnum conuerto. 277
Βορβοροῦμαι,paſſ.Ariſtot.
Βορβορίζω,cœnum refero Dioſc. ¶ Eſt etiam cœno inquino.
Βορβορέη,cœnoſa,lutoſa.

Compoſita.

Ἀναβορβορίζω,exclamo.Ex Ariſtoph.
Καταβορβόρωσις, cœni oblitio:vel deiectio in cœnum. Plut.
Ὑποβόρβορος,ου,ὁ καὶ ἡ,cœnoſus,q.d.cui ſubeſt cœnum.

ΒΟΡΒΟΡΥΖΩ, ſtrepitum edo: ſed peculiariter de inteſtinis murmurantib. ſeu crepitantibus. verbum eſt à ſono fictum.
Βορβορυγμὸς, quidam interpret.inteſtinorum tumultus & ſtrepitus.

& ſtrepitus.Dioſc.lib.6.
Βερυβορυγὴ,idem.Pro eodem dicitur & κορκορυγή.
Κορκορυγὴ,idem quod βορβορυγή. apud Heſych.Accipitur & generalius pro ſtrepitu ex Æſchylo.
Κορκορυγεῖν, de ventre dictum apud Ariſtophan.*pro*, ſtrepere.Vnde κορκορυγμὸς,ſtrepitus ille.
Διακορκορυγέω,ῶ, (*Comp.*) ſtrepitum edere cogo,apud Ariſtoph.in Nub.

ΒΟΡΕΑΣ,ου,ὁ,boreas,aquilo.Ariſtot. ¶ Item pars à qua flat βορέας, pars aquilonaris,i. ſeptentrionalis. Thuc.Dictum volunt ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ ῥεῖν,quoniam vt violenti flatus eſt,ita etiam ſonori. Vide Gell.lib.2. cap.22.
Βορέηθεν,poet.à parte ſeptentrionali,à borea.
Βορεήτιδες ἀκταὶ,aquilonaria littora,ex D.Alex.
Βόρειος,ου,ὁ,καὶ ἡ,borealis,aquilonaris, vt βόρεια πνεύματα,Theophraſt. Τὸ βόρειον,(ſubſtantiuè) aquilonaris pars,ſeptẽtrio.Et plur.τὰ βόρεια, pro eodem.Βορεάδες, idem.in Epigr.
* Βορειότατος, maximè ſeptentrionalis, Dion.de ſitu orbis.
Βορήιος,apud poetas pro βόρειος. Apoll. Arg.1. βορήιοι υἷες. Item βορειας pro eodem.
* Βορραῖος,borealis.Aratus.
Βορρᾶς,idem quod βορέας.Βόρραθεν, à borea,ab Aquilone.Theodor hiſt.Eccl.4
Βορρέιον, apud Xen.in Cyneg. poſitum legitur pro, βόρειος κατάστασις τοῦ ἀέρος, borealis conſtitutio aeris. boreale cœlum,vel potius pro,βόρειον πνεῦμα.
Compoſita.
Αὐτοβορέας,ipſe boreas.
* Διαβόρειος,ſeptentrionalis.Strabo.
Κατάβορρος,ου,ὁ,καὶ ἡ,boreæ expoſitus, boreæ obuerſus. vt κατάβορρος οἰκία.Ariſtot.
Παράβορρος, qui à latere aut in orbem perflatur à borea,apud Theophr.
Πρόσβορειος ſiue πρόσβορρος, qui à borea perflatur. ad boream vergens ex Theophr.
Ὑπερβόρεος,q.d.ſuperborealis,ſuperaquilonaris. Dicti ſunt Hyperborei populi quidam Scythiæ, quia ſupra eos flat boreas,vt Seruius etiam teſtatur. Et pro iis qui ex remotiſſima quapiam regione adueniunt. apud Luc.

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ,ου,ὁ,& Βόστρυξ,χος,ὁ,cincinnus, capilli certo modo pexi. Sunt tamen qui propriè cirrum muliebrem ita dici putent. Ariſtoph. ¶ Item βόστρυχοι,cirri, animalcula pennata, de genere inſectorum.ex Ariſtot.de anim.lib.5.
Βοστρυχώδης εος, ὁ, καὶ ἡ, cincinni ſeu cirri formam habens.Eurip.
Βοστρυχηδὸν, in cincinni modum ſeu cirri, in formam cincinnorum.
Βοστρυχίζω,in cincinnos plecto,capillum compono, calamiſtro,calamiſtris inuro. Etiam metaphoricè. vt Dion. Hal.dicit Platonem ſuos dialogos κτενίζειν & βοστρυχίζειν. ¶Sunt & qui accipi putent *pro*, cirros geſtare.
Βοστρυχοῦμαι, vnde partic. Βεβοστρυχωμένος, cirratus, cincinnatus.
Βοστρύχιον,q.d.cincinnulus.
Compoſita.
Διαβεβοστρυχωμένος,idem quod βεβοστρυχωμένος,Archil.
Εὐβόστρυχος,ου,ὁ καὶ ἡ, pulchros habens cincinnos ſeu cirros.Poll.
Ἰοβόστρυχος, cirros habens fuſci coloris aut nigri.apud Pind.in Olymp.

ΒΟΤΡΥΣ,υος,ὁ,botrus ſeu botrio,vua. Theophraſt ¶Eſt & herbæ nomen, quam botryn Plinius etiam vocat.de qua vide Dioſc.lib.2.cap.130.
Βοτρυηφόρος,ου,ὁ,qui è botrifero genere eſt. Et τὰ βοτρυηφόρα pro ipſis botris.
Βοτρυΐτης,ου,ὁ,& Βοτρυῖτις,ιδος,ἡ,botrytes & botrytis.vt βοτρυΐτης λίθος,botrytes gemma.
Βοτρυόεις,όεντος,ὁ, racematus, racemoſus,racemi in modum collectus & intortus.Athen.
Βοτρυώδης,εος,ὁ,καὶ ἡ,racemoſus.Athen.Dioſc.
Βοτρυὼν,ῶνος,ὁ,botryo.
Βοτρυμὸς,vindemia.Heſych.
Βότρυχος,botri acinorum pediculus,ſeu radix è palmite prodiens,vnde acini ipſi dependent.Gal.
Βοτρύδιον,ου,τὸ,acinus.Dioſc.
Βοτρυδὸν,in modum racemi,inſtar acinorum.Il.β.
Βοτρυόομαι,οῦμαι,exp.racemor.Theophr.
Compoſita.
* Εὔβοτρυος, pulchros racemos habens, pulchrè racematus.Anacreon.
* Εὔβοτρυς,idem quod εὐβότρυος.Sophocl.in Phil.
* Καλλίβοτρυς, pulchros racemos habens. Sophocl. in Oedip.Col.
* Πολύβοτρυς,vitibus abundans,vitifer.Theocr.
* Φιλόβοτρυς, amans vuas, qui vuis ſupra modum gaudet & delectatur.Plut.Symp.

ΒΟΥΒΩΝ,ῶνος,ὁ, inguen. Luc. ¶ Sic etiam dicitur tumor qui oritur circa inguina, aut in aliis partibus.Poll.
Βουβώνιον,ου,τὸ, bubonium, dicitur aſter Atticus; quoniam inguinum præſentaneum eſt remedium.D.
Βουβωνιάω,ῶ, bubone laboro, laboro tumore circa inguina,vel ſimp.tumore laboro.Ariſtoph.

ΒΟΥΛΗ,ῆς,ἡ, conſilium. vt ἐσθλὴ βουλὴ apud Hom. & βουλὴ ἀγαθὴ apud Dem. pro eodem. Exp. & γνώμη, ſententia. Il.α. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. A nonnullis exp.voluntas:ab aliis decretum. vt & Il.β.ὄφρ' ου βουλῆς ἐπακούσαν. ¶Aliquando exp.conſultatio,vel deliberatio. vt apud Plut.in Galba, προὔθηκε βουλὴν τοῖς φίλοις. ¶ Item concilium ſeu conſenſus eorum qui concilium dant, ſenatus. Item, curia, locus in quem ſenatores conueniunt. Hom. Dem. Xen.Quidam deducunt à βούλομαι.
Βουλαῖος,Ζεὺς,conſiliarius Iupiter,vel conſilij præſes.
Βουλεία, functio eorum quæ ad ſenatoria munia pertinent,& quidem quæ fit à ſenatore.Harp.
Βουλῆς,λευτος,ὁ,ſenator Thuc.
Βουλεύω,ε.σω, conſilium ſeu conſilia agito, conſulto, delibero.Il.α. ¶Item cum accuſ.delibero,meditor, cogito,animo agito,molior. Item ſtatuo,delibero, Od.κ. Βουλεύω σοι τὰ ἄριστα.Thuc.4.optimè tibi conſulo,optimè tibi conſultum eſſe volo. ¶Item, ſum ſenator.Dem.
Βουλεύομαι,idem quod βουλεύω,conſilium agito,delibero,&c.Iſocr.βουλεύε βραδέως. Lyſ. in Alcib.καὶ περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν κακῶς βουλευσάμενοι, qui malè de ſuis rebus conſuluerunt.Il.β. Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, dolum improbum commentus eſt. Sic & apud Thucyd.Herod.& alios.Cum infin.vt βουλεύομαι μετοικῆσαι. ¶Item paſſiua ſign.Dem. βουλευθῆναι καλῶς δοκοῦντα. Et τὰ βεβουλευμένα,conſulta,decreta.Demoſth.
Βούλευμα,conſultatio,deliberatio,conſilium.Thuc.
Βουλευμάτιον,q.d conſiliolum,ex Soph.
Βούλευσις,conſultatio,deliberatio.
Βουλευτὸς,οῦ,ὁ,in conſultationem cadens.Ariſtot. * Pro ἐπιβουλευτὸς,inſidiatorius.Æſch in Χοηφ.
Βουλευτὴς,οῦ,ὁ,ſenator vt βουλευταὶ dicuntur Areopagitæ à Luciano
Βουλευτικὸς,exp.conſultus apud Ariſtot.eth.6.
¶Item ſenatorius. Xenoph. Βουλευτικὸν,τὸ, ſena-

torum concilium. Syn. Item ſenatoribus aſſignatus theatri locus. Ariſtoph. Vide eius ſchol. & Poll.

Βουλευτήριον, ου, τὸ, curia Plut.

* Βουλήεις, conſultus, qui conſilio pollet. Plut. in Solone.

* Βούλιος, adiect. à βουλὴ, quo vtitur Æſch. in Χοηφ. εἰδ' ἄλλο πράξαι δεῖ τι βουλιώτερον, vbi ſcholiaſtes exponit βουλευτικώτερον.

Compoſita.

279 Ἄβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconſultus, conſilij expers, imprudens. Item, ſtultus, amens. Significat & κακόβουλον, i. malo conſilio vtentem, vel malo conſilio præditum. Soph.

Ἀβούλως, ſine conſilio, inconſultò, inconſideratè, non circumſpectè, ſtultè, imprudenter, imperitè.

Ἀβουλότερον (comparatiui gradus) inconſultius, imprudentius. Ἀβουλότατα, ſuperl. inconſultiſſimè.

Ἀβούλει, idem quod ἀβούλως, Suid.

Ἀβουλία, ἡ, conſilij inopia, incogitantia, temeritas, imprudentia. Item, amentia, ſtultitia. Iſocrat. Item pro δυσβουλία, ſeu κακοβουλία, vt expon. apud Soph. in Electra.

Ἀνδρόβουλος, virili & generoſo conſilio vtens.

Αἰολόβουλος, varius & verſutus in conſiliis ſuis: qui conſilia ſua variare & vertere nouit prout res exigit, idem cum αἰολομήτης Oppian.

Ἀριστόβουλος, cuius optimum eſt conſilium.

* Ἀνδρόβουλος, virili & generoſo conſilio vtens. Aeſch. in Agamemn.

Αὐτόβουλος, ſua ſponte, ſuo inſtinctu.

Βαθύβουλος, profundi conſilij, prudentiſſimus, Nic. Aeſch. in Perſis.

Διαβούλιον, conſilium, ſæpe apud Polyb. inquit Bud. Itē conſultatio ſeu deliberatio. Item pro temerario conſilio, & pro conſilio ſeu cogitatione. Suid.

Διαβουλία, idem Διάβουλος pro δίβουλος, Heſych.

Διαβουλεύομαι, exp. delibero, decerno, διαγινώσκω.

Δίβουλος, qui duplicis eſt conſilij. Heſych.

Δύσβουλος, cuius malum vel infelix eſt conſilium.

Δυσβουλία, ἡ, malum conſilium, infelicitas conſilij.

Εἰκαιοβουλία, vanum conſilium, temeritas in capiendo conſilio. Heſych.

Ἐπιβουλὴ, (q. d. conſilium aduerſus quempiam initum,) inſidiæ. Ἐξ ἐπιβουλῆς, apud Thuc. ex inſidiis.

Ἐπίβουλος, inſidioſus, Xen. Pæd. 1. Ἐπιβούλως, inſidioſè. Cuius ſuperl. ἐπιβουλότατα apud Syneſ.

Ἐπιβουλεύω, (q. d. conſilium aduerſus quempiam ineo) inſidior, inſidias ſtruo. Item inſidioſè molior: ἐπιβουλεύειν θάνατόν τινι, Herod. Et cum inf. ταῦτ' ἐπιβουλεύειν ποιεῖν, Ariſtoph. Cum datiuo item iunctum ſignificat etiam, molior, capeſſo, immineo. Apud Syneſ. ἐπιβουλεύειν πλούτῳ, exp. inhiare diuitiis. Apud Plat. epiſt. 7. ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, imminere tyrannidi, affectare tyrannidem. Accuſatiuo etiam iungitur pro, inſidiari, vt Dem. ἀλλ' εὐθέως ἐπεβούλευσέ με. ¶ Alicubi exp. etiam ſimpliciter, conſilium ineo ſeu capio, delibero. vt apud Thuc. 3. ἐπιβουλεύουσιν ἐξελθεῖν.

Ἐπιβουλεύομαι, inſidiis petor ſeu appetor. Dem.

Ἐπιβούλευμα, τὸ, molimen, conatus, inſidiæ.

Ἐπιβούλευσις, inſidiatio, inſidiæ. Plat.

Ἐπιβουλευτὴς, inſidiator. Soph.

Ἐπιβουλευτὸς, inſidiatorius, inſidioſus. Luc.

Decomp. Ἀνεπιβούλευτος, inſidiis non obnoxius.

Ἀντεπιβουλεύω, viciſſim inſidior, inſidianti inſidior.

Ἀρτεπίβουλος, pani inſidians. nomen muris. Hom.

Αὐτεπίβουλος, ſuis ipſius captus inſidiis. Heſych.

Δυσεπιβούλευτος, cui non facilè fiunt inſidiæ. Xen.

Εὐεπιβούλευτος, cui facilè ſtrui poſſunt inſidiæ.

Προεπιβουλεύω, inſidiis præuenio, ſeu præuerto, inſidias anticipo. Thucyd.

Προεπιβουλεύομαι, inſidiis præuenior.

Συνεπιβουλεύω, vnà inſidior.

* Εὔβουλεὺς, idem quod εὔβουλος. Plutonis epith. apud Nicand. in Alex. etiam Bacchi epith. apud Plut. Symp. 7.

Εὔβουλος, cuius bonum eſt conſilium ſeu felix, prudēs.

Εὐβούλως, prudenter.

Εὐβουλία, bonum conſilium ſeu prudens.

* Ἰδιοβουλεύω, ſolus delibero, aut conſulto, aut ſententiam dico. Herod. in Polymn.

Ἰδιοβουλέω, ῶ, proprio conſilio nitor.

Κακόβουλος, cuius malum eſt conſilium. exp. & ſtultus.

Κακοβουλία, malum conſilium, conſilij peruerſitas.

Κοινόβουλοι, ſenatores. Heſych.

Κοινοβουλέω, ῶ, communiter conſulto.

Μετάβουλος, qui citò mutat conſilium. Ariſtoph.

Μεταβουλεύομαι, muto conſilium, me pœnitet. Luc.

* Ὀλιγόβουλος, qui parum conſilio pollet, non valde prudens. Polemon in Phyſiogn.

* Ὁμόβουλος, qui in eadem dignitate eſt, qui vnà conſultat & deliberat. Plut. Symp. 1.

* Παλιμβουλία, conſilij mutatio, inconſtantia, Polemon in phyſiogn.

Παλίμβουλος, qui cōſiliū mutat. Polemon in phyſiogn.

Παραβουλεύομαι, perperam conſulo. Philipp. cap. 1.

Ποικιλόβουλος, conſiliis ſuis varius & callidus. ſeu ſimpliciter, aſtutus, verſutus. Heſiod.

Πολύβουλος, cui multum eſt conſilij. valde prudens. vt πολύβουλος Ἀθήνη, Il. ε. & Od. π.

Πρόβουλος, qui pro alio conſultat & in eius commodum. A. Bud. exp. primarius in conſilio. apud Herodot. Quidam exp. Senatus princeps, primarius in vrbe conſul & prouiſor. Plut. Apud Ariſtot. πρόβουλοι ſunt qui conſiliis ſuis populo proſpiciunt, ne quid perperam ab eo decernatur, aut aliàs incommodo afficiatur. 280

Προβουλεύω, conſilio proſpicio vel prouideo, vel ſimpliciter, proſpicio, prouideo. Th. c. 3. προβουλεύσας δὲ ὅπως μηδὲν αὐτῷ δεήσοι. Apud Dem. verò & Plut. in Sol. προβουλεύειν τοῦ δήμου, expon. conſilio ſeu deliberatione populum præuenire, conſultare in curia de re quapiam priuſquam populo conſultatio proponatur. Apud Ariſtot. autem Ethic. lib. 5. cap. 8. generaliore ſign. προβουλεύσας, ſeu προβουλευσάμενος aliquid facit, qui certo conſilio id facit, & præcedente deliberatione.

Προβούλευμα, decretum quod ex conſultatione conſequitur, & q. d. præconſultatione. Dionyſio Halic. ſenatuſconſultum.

* Προβουλευμάτιον, diminutiuum, pro conſultatiuncula. Luc. in paraſito.

Decomp. Ἀπροβούλευτος, vt ἀπροβούλευτος γνώμη, de qua non conſultatum eſt in curia antequam ad populum referretur. Et ἀπροβούλευτον ψήφισμα, Harpocr. ex Dem. in Andro. Ἀπροβούλευτον eſt apud Ariſtot. in Ethic. quod fit non præmeditatè, & non præcedente conſultatione, ſeu deliberatione.

¶ Item ἀπροβούλευτος, act. dicitur (vt Lat. inconſultus) qui res inconſultè agit. vnde & ex Cebete affertur pro temerario. Ἀπροβουλεύτως, non præmeditatè, abſque præmeditatione, vt apud Plat. de leg. l. 9. φόνος ἀπροβουλεύτως πεπραγμένος.

Συμβουλὴ, (& συμβουλία,) ex Xen. conſilium quod alicui datur. A Bud. exp. conſilium, conſultatio, admonitio. Plat. in Protag. καὶ εἰς συμβουλὴν τούς τε φίλους αὖ παρεκάλεις.

Σύμβουλος, qui conſilium dat, conſiliarius, conſultor. Apud Dem. pro cor. σύμβουλον ποιήσασθαι, in conſilium adhibere.

Συμβούλιον, conſilium quod aliqui ſimul ineunt. ſimul initum conſilium: Matth. 12.

Συμβουλεύω, conſilium do, conſulo, ſuadeo, hortor, au-

B OY

tor, author ſum: vt συμβουλεύω σοι ποιεῖν, Dem. item συμβουλεύω σοι περὶ τούτου, Plat. & Xen. conſilium tibi do de hac re. Item pro ἐπιβουλεύω, inſidior.

Συμβουλεύομαι, conſilium peto, in conſilium adhibeo, conſulo: Xen. anab. 2. συμβουλεύομαι σοι τί χρὴ ποιεῖν: Apud Plat. συμβουλεύεσθαι τί τῶν προσφόρων, conſilium haberi de quopiam eorum quæ conducant.

Συμβούλευσις, idem quod συμβουλή.

Συμβούλευμα, conſilium quod datum eſt, Xen.

Συμβουλευτὴς, ſenator,

Συμβουλευτικὸς, vt συμβουλευτικὸς λόγος, oratio quæ conſilium dat. vel oratio ſuaſoria, Ariſtot. Apud Herm. συμβουλευτικὴ ἰδέα, genus deliberatiuum.

Συμβουλευτικῶς, dando conſilium, hortatiuè.

Decomp. Ἀσύμβουλος, conſilio vacans, inconſultus.

Ἀποσυμβουλεύω, dehortor, diſſuadeo. Ex Phalar.

Ταχύβουλος, qui citò & repentè conſilium capit: aut qui citò ex vno conſilio ad aliud tranſit.

Ὑστερόβουλος, qui poſt factum conſultat.

Ὑστεροβουλία, ſerum conſilium, ſera pœnitentia, in prouerb. Solom. 16. & apud Greg.

ΒΟΥΛΟΜΑΙ, in 2. perſona βούλει, F. λήσομαι, P. λημμαι volo. Cum inf. vt βούλομαι δηλῶσαι ὑμῖν, Xen. ¶ Cum accuſ. rei, expon. etiam, cupio, aliiſque item modis, Greg. βούλομαί σοι πᾶν ἀγαθὸν, omnia tua cauſa cupio: Thuc. βούλεσθαι τὰ συρακοσίων, ſtudioſum eſſe Syracuſanorum. Item malo, præopto: Il. α. βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. ¶ Item, volo, cenſeo, Them. Phy. 4. ¶ Item, poſſum, Ariſtot. Pol. 2.

Βούλημα, τὸ, voluntas, Syneſ.

Βούλησις, εως, ἡ, idem. Xen. Exp. & ſententia.

Βουλητὸς, οῦ, ὁ, ſub voluntatem cadens, Ariſtot. eth. 3.

Compoſita.

Ἀβουλέω, ῶ, F. ήσω, volo, Plat. & Dem.

Ἀβούλητος, ὁ καὶ ἡ, qui non vult, vt ait Suidas. Item ἀβούλητον, quod nolumus, quod præter voluntatem accidit, inuoluntarium, cui opponitur βουλητὸν, apud Plat. de leg. 5. Ἀβούλητα πράγματα, aduerſæ res: Dionyſ. Hal. ἀρχ. 11. Ἀβούλητος βίος, vita non placens, non optabilis, ex Alex. Aphr. περὶ ψυχῆς.

Ἀβουλήτως, inuoluntariè, præter voluntatem.

Προβουλέω, inuſ. vnde tamen προβέβουλα apud Hom. malui, vel malo. Il. α.

281 ΒΟΥΝΟΣ, οῦ, ὁ, collis, tumulus, cliuus, Epigr. Exponitur etiam cumulus, aceruus. Heſychio verò βουνοὶ ſunt βωμοὶ, aræ ſeu altaria. Vocem eſſe Aphricam, & à Græcis vſu receptam Euſtathius ait ſub initium Odyſſ. τ.

Βουνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cliuoſus, vel colli ſimilis.

Βούνιον, & βουνιὰς, vtrumque napi genus eſt: Dioſc. & Athen. ψευδοβούνιον (*comp.*) herba quę bunium verum mentitur. Vide Dioſc. & Plin.

Βουνίτης οἶνος, vinum ex bunio, Dioſc.

Βουνὶς γῆ, apud Æſchyl. exp. terra collibus frequens.

Βουνίζω, accumulo, aggrego, Ruth. 2.

ΒΟΥΡΑΣΣΟΣ, ſiue βόρασσος, fructus qui clauditur ſpathe ſiue elate, i. palma ſuo inuolucro incluſa, Dioſc. l. 1. c. 151.

ΒΟΥΣ, οὸς, ὁ & ἡ, & βῶς, Doricè, bos, vacca Il. ψ. Ἀπὸ τοῦ βόω ſeu βόσκω, quòd homines paſcat laboribus ſuis. ¶ Synecdochicè in fœm. gen. capi pro pelle bouina, Euſtath. tradit: indéque apud Hom. βοῦς τυκτὰς & βοῦς αὔας dici clypeos ex bubulo corio. vnde & Heſychio eſt μάστιξ, flagellum, ſub. ex bubulo corio factum. ¶ Metaph. dicitur de homine ſtupido, vt Euſtath. docet. ¶ Eſt & piſcis nomen quem bouem Plin. etiam appellat. De quo Ariſtot. lib. 5. de hiſtor. animal. & lib. 6. cap. 12. ¶ Item, placentæ ſpecies apud Euſtath. vnde ἕβδομος βοῦς. ¶ Olim erat etiam numiſma Atticum, bouis nota percuſſum: vnde ἐννεαβόϊα arma apud Homerum: & βοῦς ἐπὶ γλώττῃ βέβηκεν, prouerbium in eos qui pecunia corrupti, aut metu mulctæ dicenda reticent, de quibus Bud. in lib. de Aſſe, & Pollux lib 9. ¶ Et χυτρόπους apud eundem Pollucem βοῦς dicitur. ¶ Item, in veſtibus futurarum commiſſuras βοῦς vocatas fuiſſe idem autor teſtatur lib. 7.

Βοάριον, ου, τὸ, ad boues pertinens, boarium.

Βόειος, ου, ὁ, & βόεος poeticè, bubulus, bouinus. Odyſſ. ξ. δέρμα βόειον. Sic βόεια κρέα pro quib. abſolutè βόεια etiam, Alex. Aphrod. dixit. Et metaphoricè apud Ariſtoph. βόεια ῥήματα, grandia verba, ſeſquipedalia. Βοεία, ſiue Ionicè βοείη, & (poeticè exempto ι,) βοέη, ſub. δορὰ, bubula pellis: item clypeus è bubulo corio factus. Il. χ. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην.

Βοεικὸς, & βοεικὸς, οῦ, ὁ, è bubula pelle factus: item bubulus, Thuc. lib 4. ζεύγεσι βοεικοῖς, iugis boum. Item βοεικὸν, τὸ τοῦ βοὸς κρέας: vt ὕεικον, bubula, ſuilla, Budæus.

Βοεὺς, έως, ὁ, lorum è bubulo corio factum, Od. β.

Βοικὸς, οῦ, ὁ, bubulus, vt & βοεικός.

Βοΐδιον, & βοϊδάριον, ου, τὸ, bucula, buculus, Athen.

Βούβαλα, bubulæ carnes, κρέα βόεια, Heſych.

Βούβαλος, ου, ὁ, & βούβαλις, ιδος, ἡ, bubalus, Ariſtot. lib. 3. hiſt. anim. ¶ Βουβάλιον, pudendum muliebre: & cucumis ſylueſtris apud Hippocr. teſte Heſych. Apud Gal. verò in lex Hipp. legitur βουβάλιος, σίκυς ἄγριος. Apud Poll. & Etym. numeratur inter brachialia ornamenta.

Βούτης, ου, ὁ, bubulcus, Suid. Adiectiuè verò capitur βούταν φόνον quod tragice dici poſſe pro ἑκατόμβη tradit Euſtath. bubulam cædem, ſeu boum mactationes & immolationes.

Βοῦκος, & βουκαῖος, ου, ὁ, idem Theocrit. Βοῦκος, Doricè dicitur pro eodem, i. bubulcus, meſſor, apud eundem Theocr.

Βωνίτης, ου, ὁ, bubulcus, ruſticus, Heſych.

Βοΐδης, ου, ὁ, παχὺς, ἀναιδὴς, Euſt. ex Menand.

Βου, particula nominum quibus præponitur, ſignificationem augens: à bouis magnitudine (vt & ἵππος) velut in βούβρωσις, βούπαις, &c.

Compoſita.

Ἄβουτης, ου, ὁ, bobus carens, Heſiod. Ab Etym. exp. ἀκτήμων, ἄπορος. Vide & comp. à βοτόν.

Ἀλφεσίβοιαι, αἱ, quę boues inueniunt. Apud Hom. dicuntur παρθένοι, i. virgines ἀλφεσίβοιαι, quę propter formam ſponſos inueniant, à quibus munera accipiant, boues potiſſimum. Boues enim fuerunt præcipuę opes antiquorum.

Δεκάβοιος, ου, ὁ, decem boum, (i. eius nominis nummûm) pretio æſtimabilis, Plut.

Δωδεκάβοιος, duodecim boum (ſeu eius nominis nummûm) pretio æſtimabilis.

Εἰκοσίβοιος, ſiue ἐεικοσάβοιος, (per pleonaſmum τοῦ ε, & ἐπέκτασιν τοῦ ι εἰς α) viginti boum (ſeu eius nominis nummum) pretio æſtimabilis, Od. α.

Ἑκατόμβοιος, centum boum (ſeu eius nominis nummum) pretio ęſtimabilis: Bud. in lib. de Aſſe.

Ἑκατόμβη, ἡ, ſacrificium centum boum ſeu pecorum, per ſynecdochen partem capiendo pro toto. 282
Alij intelligunt ſacrificium ἐξ ἑκατὸν βάσεων, id eſt ποδῶν, in quo immolarentur animalia quadrupeda 25. quorum pedes numero 100. Alij finitum numerum pro infinito acceperunt.

Ἑκατόμβαια, τὰ, feſtum quo hecatombe perage-

batur,Euſtath.
Ἐννεάβοιος,nouem boum (ſeu eius nominis nummûm) pretio æſtimabilis.Il.ζ.
Ἐπίβοιος,ου,ὁ καὶ ἡ,vt ἐπίβοιον θῦμα, ſacrificium poſt,ſeu præter bouis immolationem factum.
Ἑπταβόειος,ex ſeptem bubulis pellibus factus. Il.η. Metaphoricè capitur *pro*,impenetrabilis & infractus. vt θυμοὶ ἑπταβόειοι,apud Ariſtoph.in Ran. Pro eodem reperitur & ἑπτάβοιος apud Soph.
*Εὔβους,bobus abundans,pulchros boues habens,Hom. in hymn.Apoll.
Ἐχέβοιον,ου,τὸ,lorum aratro bouem applicans,Poll.
Ἱστοβόη & ἱστοβοεὺς , lignum aratri longius quod inter vtrumque bouem medium eſt, & cui boues quaſi aſſiſtunt,temo,Heſiod.
Μεσόβοιον & μέσαβον(poeticè)ου,τὸ,medium inter boues iunctos lignum,vt Suid.exponit. Aliis , lorum quo temo iugo alligatur,Heſiod.
Μεσαβόω,ῶ,iungo boues. Abuſiuè verò ad alia quoque animalia transfertur,Vatin.
Πολυβούτης,multas boues ſeu multa pecora habens.Il.ι
Τετράβοιος,quatuor boum(ſeu eius nominis nummûm) pretio æſtimabilis,Call.
Ὠμοβόειος,ſiue ὠμοβόεος, ſiue ὠμόβοιος, ſiue ὠμοβόϊνος,è crudo bouis corio factus.Epigr.Herodot.Ὠμοβοέη.ſ.δορὰ,pro cruda bouis pelle.

ΒΟΩ, ῶ, F βόσω,& ὤσω. (vt tradit Euſt.deducens inde βόσις & βοτὴρ,item βώτωρ) paſco. Thema inuſit. pro quo in vſu eſt Βόσκω,inde deriuatum.
Βόσις,εως ἡ,paſtus cibus,Il.τ.
Βοτὴρ,ῆρος,ὁ,paſtor,hinc fœm.Βότειρα apud Euſt.
Βοτηρικὸς,οῦ,ὁ,paſtoralis.
Βοτεῖρες,caſæ paſtorum,gurguſtia,Plut.
Βοτὸς, exp.τροφὴ ſeu βοσκὴ,Suid.
Βοτὸν,οῦ,τὸ, pecus, idem quod βόσκημα, propriè pecudes quæ paſcuntur,Soph.& Ariſtoph.
Βοτάμια,τὰ,paſcua,Thuc.
Βώτωρ,ορος,ὁ,paſtor,idem quod βοτήρ.Od.ξ.
Βώτης ου,ὁ,paſtor.Cuius fœm βῶτις,Euſt.
Βοτάνη ἡ,herba,gramen,Hom.Theocr.
Βοτανώδης,herbaceus,herboſus,herbidus.
Βοτανικὸς,herbarius,ad herbas pertinens.
Βοτάνιον,ου τὸ,herbula,herba puſilla ſeu parua.
Βοτανίζω, herbas carpo ſeu vello , quod Columella dicit exherbare & runcare. Βοτανισμὸς, euulſio herbarum,runcatio.
Βόσκω, F. Βοσκήσω, paſco. Od ξ. αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν βόσκουσι ξεῖνοι. Item alo *ſub. more pecudum.* Odyſſ.α πολλοὺς βόσκει γαῖα. Paſſiuum quoque frequenter vſurpatur in iiſdem ſignif. Od. φ. ταῦροι βοσκόμενοι λειμῶνι:Ariſtot.de mundo ζῶα τὰ ἐν ἀέρι καὶ ἐπὶ γῆς ἐν ὕδατι βοσκόμενα.
Βοσκὸς,οῦ,ὁ,paſtor.Βοσκὴ,ἡ,paſtus,pabulum,Ath.
Βοσκὰς,άδος ἡ, paſcens, paſtu indulgens. Nicand.in Ther. ¶Eſt & auis marinæ ſeu paluſtris nomen, ſimilis anati, vt ſcribit Ariſtot. hiſt.an.lib.8 cap.3. ¶Eſt etiam picis aridæ ſpecies quædam : de qua Dioſc.lib.1.c.98.
Βοσκάδιος,ου,ὁ,paſcua carpens,altilis.Nicand.
Βόσκημα,τὸ, pecus. animal quod paſcitur,Xenoph. * Etiam ſign.paſcua,pabulum,Eſaiæ 7.
Βοσκηματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,exp.pecuarius.
Βόσκησις,paſtio.
Βοσκητέον,paſcendum.

Compoſita: ac primùm ex βόσις.

Βούβοσις,εως,ἡ, voracitas,Heſych.
Βουβόσιον,ου,τὸ,locus vbi boues paſcuntur,Callim.
Εὐβοσία ἡ,pabuli bonitas ſeu vbertas boum nutrimentum.Theoph.hiſt.pl.l.1.c.18.
Συβόσιον,ου,τὸ,grex ſuum qui paſcuntur.Il.λ. Item Suile,hara,Suid.
Χηνοβοσία,anſerum paſtio.

Compoſita ex βοτὴρ,βοτὸς,&c.

Ἄβοτος,paſcuis carens.in quo pecudes paſci nequeunt: vel etiam qui depaſtus non eſt,Heſych.
Ἀβούτης,ου,ὁ,egenus,non habens vnde paſcatur,vel non habens pecora.Vide & in comp.ex Βοῦς.
Ἀγροβότης,ου,ὁ,qui in agris paſcit,Soph.
*Ἀγρόβοτος,agros habens paſcuis accommodos,Strab. lib.12.
Αἰγίβοτος,ου,ὁ καὶ ἡ,capris paſcendis aptus,Od.ι.
Αἰγιβότης,caprarum paſtor,in Epigr.
Βούβοτος,bobus paſcendis aptus,Od.ν.
Γερανοβοτία,grex gruum paſcentium.
Δαμαλόβοτος ἄκρη,depaſtus à buculis,Epigr.
Εὔβοτος,paſcuus:paſcuis abundans,Plut. ¶Item bene paſtus,Theocr.Id ε 283
Ζάβοτος,admodum abundans paſcuis. Item abundans pecoribus,Heſych.
Θηρόβοτος,à feris depaſtus.in Epigr.Item feris paſcendis aptus.
Ἱπποβότης,ου ὁ, qui equos paſcit, qui equos alit, videlicet ad equeſtria certamina. eques. Eur. Apud Plut. ἱπποβόται, in Chalcidenſium repub. vocantur qui opibus & gloria præcellerent.
Ἱππόβοτος , equos paſcens ſeu alens , equeſtris , Hom. Item equis paſcendis aptus. vt ἱππόβοτος χώρα , Odyſſ.δ.
Λειποβοτανεῖ , deficitur herbis , gramine & pabulo caret,apud Plut in apophth.
Ληϊβότης & ληϊβοτὴρ, qui ſegetem depaſcit. Fœm. ληϊβότειρα ſiue ληϊβοτείρη Ionicè.
Μελισσόβοτος,ab apibus depaſtus,Nonn.
Μελισσοβότανον,herba apiaria,ſchol.Theocr.
Μηλοβότης,vel μηλοβοτὴρ,ouium paſtor,opilio,Hom.
Μηλοβοτέω,ῶ,oues paſco.
Μηλόβοτος , ab ouibus depaſtus,ſeu quem vel quam oues depaſcuntur. Exp.etiam,vaſtus,deſertus,vt μηλόβοτος χώρα,apud Iſocr.& Herodian.
Οἰοβότης,ſolus,ſeorſum ab aliis paſcens,Soph.
* Πάμβοτος,omnes paſcens,Æſch.in Suppl.
Παμβῶτις,ὁ,omnes paſcens,omnium altrix,Soph.
Παμβότανος,totus herbaceus.
Περισσόβοτος,paſtu ſeu cibo ſuperabundans.
* Πολύβοσκος, terræ epith Pind.Olymp.7. πολύβοσκον γαῖαν,multicultricem terram.
Πολύβοτος,multis paſcendis aptus. Πολυβότειρα,multorum altrix,Il.γ.
* Συμβόσκω & συμβόσκομαι,ſimul paſcor,Eſaiæ 11.
Σύμβοτος,compaſcuus.
Συμβώτης,ſuum paſtor,ſubulcus,apud Hom.
Συμβωτικὸς, ad ſubulcos pertinens. Συμβώτεια,ἡ,ſubulcorum propria , vel ſubulca. mulier quæ porcos paſcit.
Ὑοβότης,qui ſues paſcit,ſubulcus.
Χηνοβότια,grex anſerum qui paſcuntur,Plat.

Compoſita ex βόσκω.

* Ἄβοσκης,εος,non paſtus,ieiunus,Nic.in Ther.
Αἰγοβοσκὸς οῦ,ὁ,caprarius,caprarum paſtor.
Ἀποβόσκομαι,depaſco,Ariſtoph.
Γηροβοσκὸς,qui aliquem in ſenectute alit,Xen.
Γηροβοσκία,actio illa nutriendi,Plut.
Γηροβοσκέω,ῶ, in ſenectute alo, Bud. Γηροβοσκοῦμαι, in ſenectute alor,Plut.Scribitur & γηρο.
Ἐκβόσκω, depaſco,abſumo,Alex.Aphr. in paſſ. quoque voce eadem ſignificatione vſurpatur apud eundem ὑγρότητα ἐκβοσκόμενος ἥλιος,exhauriens.
Ἐλαφόβοσκον,ου,τὸ, elaphoboſcon. herba valens contra ſerpentum omniúmque aculeatorum ictus. quippe fama eſt hoc pabulo ceruos reſiſtere ſerpentibus, vt Plin.

vt Plin.tradit.

Ἐπιβόσκω,paſco, ſeu paſco ſuper. Homer. In paſſ. voce capitur etiam *pro* depaſco,abſumo. Herodian lib.1. πάντα ὁπῶν τὸ πῦρ ἐπεβόσκετο. Ἐπιβόσκησις,εως,ἡ, depaſtio,Theophr.

Ἐπιβοσκὶς,ίδος,ἡ,promuſcis,Ariſt.

Ἐπιβώτωρ ορος,ὁ,idem quod βώτωρ & βωτήρ.

Καταβόσκω & καταβόσκομαι,depaſco.

Παιδοβοσκὸς,q.d.puerorum altor.apud Luc.

Πολυβοσκὸς.Terræ epith.Plin.q.d.multialtrix.

Περιβόσκομαι,circumpaſcor.Item circumhabito.

Πορνοβοσκὸς,ῦ,ὁ καὶ ἡ,leno,lena:ſcorta alens.

Πορνοβοσκία,ἡ,lenocinium,Æſchin.

Πορνοβοσκέω,ῶ, ſcorta alo , lenocinor, alieno amori ſeruio,Hermog.Ariſtoph.& Plut.in apoththth.

Πορνοβοσκεῖον,locus in quo ſcorta aluntur,lupanar.

Προβοσκὶς,ίδος,ἡ,promuſcis.Cicero elephantorum manum appellat. Tribuitur & muſcis,item ſepiis,loliginibus,& loliis piſcibus ab Ariſtot.

Ὑοβοσκὸς,ſuum paſtor,ſubulcus,ſuarius.

Χηνοβοσκὸς,qui anſeres alit vel paſcit,apud Athen.

Χηνοβοσκία,anſerum paſtio ſeu paſtura,Poll.

Χηνοβόσκιον,ȣ,τὸ grex anſerum qui paſcuntur.

Χηνοβοσκεῖον, locus in quo aluntur altiles anſeres.

Χοιροβοσκὸς,ſubulcus,porcorum paſtor.

---

284 ΒΡΑΒΕΥΣ, έως,ὁ, qui dat præmium certaminis,iudex certaminis,vel arbiter & moderator.Plat. Trãſfertur ad eum qui aliorum rerum ſit arbiter , atque adeò aliorum etiam factorum det pręmia. Eurip.in Oreſte, δίκης βραβεῖς, q.d. cauſę rectores, i.iudices. Volunt gramm. à ῥάβδος deriuari , *hoc eſt* , à virga quam βραβευταὶ & gymnaſiarchæ geſtare ſolebant. vt apparet ex Plut.in Anth. Quinetiam βραβευτὴν & ῥαβδοῦχον pro eodem poni à Platone in Protag. ſcribit Bud.

Βραβὴς,Idem quod βραβεὺς. vt in epigr. antiquo apud Demoſthenem.

Βραβεύω , pręmium do certaminis. Item certaminis sũ arbiter & moderator βραβεύειν ἅμιλλαν dixit Plut. apud Gregor. βραβεύων δικαίως γάμῳ καὶ ἀγαμίᾳ,Bud. exp.vtriſque ius ſuum tribuens. ¶ Generaliter ponitur *pro*,moderor, diſpenſo, (more eorum qui brabeutę dicuntur) vel moderator ſum & diſpenſator,ſum arbiter ſum pręſes.Syneſ. de amoribus loquens, οἷς δὲ ἐφεστὼς βραβεύει θεὸς , quorum Deus arbiter eſt & moderator diſpenſatórque. Εὖ βραβεύειν τὴν δίκην, Plut.in Pompeio & in Cicer. exp.iudicio præſidere ſeu pręeſſe, cauſę iudicem eſſe.

Βραβεύεσθαι , diſpenſari , regi tanquam à brabeute, Polyb.& Plut.in Camillo.

Βραβευτὴς,ῦ,ὁ,idem quod βραβεὺς,Ariſtot.

Βραβεία , actio ipſa moderandi certamen.Exp.& diiudicatio ſeu diſceptatio,ex Eur.in Phœn.

Βραβεῖον,ȣ,τὸ,victorię pręmium,1.Corinth.9.¶ Item ſceptrum regium.Etym.

* Βραβήϊον, poët.pro βραβεῖον.Opp.lib.4. de ven.

Compoſita ex βραβεύω.

Καταβραβεύω, H.Steph. exp. debito brabio priuo ſeu fraudo.Apud D.Paulum ad Col.2.μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω,vide varias interpretationes in annot.

Καταβραβεύομαι,debito brabio fraudor,Dem.

Παραβραβεύω , idem ſignificare putatur quod καταβραβεύω,Heſych.

ΒΡΑΒΥΛΑ, τὰ , pruna Damaſcena. Suid. & ſchol. Theocr. Clearchus apud Athen.l.2.dicit Rhodios & Siculos βράβυλα nominare τὰ κοκκύμηλα. Vide Gal. l.2.de alim.& l.6 κατὰ τόπους.

ΒΡΑΓΧΟΣ,ȣ,ὁ,vel εος,τὸ,raucedo,raucitas,à nomine βρόγχος, (quod vide in βρέχω)quoniam faucibu accidit.Ariſtot.in Probl.

Βραγχώδης,raucus,Aphrod.

Βραγχαλέος,idem.

Βραγχιάω,ῶ,raucefce,Ariſtot.in Probl. βραγχάω.idem Poll.

Βράγχια , τὰ , branchiæ quibus piſces ſpirant (inquit Bud.) quę & illis ſunt loco pulmonis datę , vt ſcribit Ariſtot.de reſpir. ¶ Item, pro faucibus porci apud Ariſtot. inquit idem B. qui & βραγχίων πνεύμονος στενουμένων, apud Plut.interpr.inteſtinis pulmonis fiſtulis coarctatis.

Ἀμφιβράγχια,(*comp.*)loca circum tonſillas,Gal.

ΒΡΑΔΥΣ,έος ὁ,tardus, cui opponitur celer.Odyſſ.θ. ¶ Item,tardus,i.ſegnis:cui opponitur ὀξύς. Thucyd. ¶ Item,tardus ingenio,Suid ex Ariſtoph. Comparat. βραδύτερος & βράσσων , apud Hom. pro βραδίων vel βραχίων Superl. βραδύτατος & βράδιστος , pro quo & βάρδιστος dicunt poetæ metri cauſa traiectis literis, vt Il.ψ. & alibi. Quidam deduxerunt à βαρὺς metatheſi τȣ͂ ρ, & pleonaſmo τȣ͂ δ.

Βραδέως tardè,ſerò. Item ſegniter,cunctanter.Thucy. & alij βραδύτερον, tardiùs , ſeriùs , ſegniùs. Aff. & βράδιον pro eodem ex Heſiodo. βραδύτατα, tardiſſime,lentiſſimè,apud Ariſtot.

Βραδυτὴς ῆτος ἡ,tarditas.Item ſegnities.Il.τ.

Βράδος,pro eodem,vt dicitur τάχος,Xen.

Βραδύνω,tardo,cunctor,Philoſtr.in epiſt.

Compoſita.

Ἐμβραδύνω,immoror,vt ἐμβραδύνειν τῇ παιδιᾷ.

Ἐπιβραδύνω,immoror,vltrà moror,Luc.

ΒΡΑΖΩ,F.σω, ferueo,bullio.Apud Suid ἔβρασεν,exp. æſtuando expulit, aut vi æſtus & agitationis eiecit. Pro eodem ponitur & βράσσω. Heſych. enim exp. ζέω.Vtitur Nic.in Alexiph.Neut.abſol. 285

Βράζεσθαι,vi æſtus & agitationis expelli.Epigr.

Βράσσεσθαι,idem. Apud Apoll. Argon.2.ὕδωρ βρασσόμενον exp.efferueſcens. A Bud.exp.agitari,iactari, concuti,apud Baſil.& Greg.

Βράσμα,& βρασμὸς,ebullitio,feruor. Item agitatio, velut aquæ bullientis,Bud.ex Greg.

Βρασματώδης γέλως,riſus immodicus quo ita concutimur vt venter doleat, Greg.de Iul.

Βρασματίας,qui fit cum βράσματι,aut βρασματίαι σεισμοὶ qui & βράσται.

Βράσται σεισμοὶ , Ariſtot. de mundo ſunt ſurſum deorſúmque ad angulos rectos iactantes : à ſimilitudine aquę efferueſcentis.

Compoſita.

Ἀναβράζω, & ἀναβράσσω , feruefacio, bullire facio, ſeu feruere facio,Dioſc.l.1.

Ἀνάβρασις,æſtuatio,ebullitio.

Ἀνάβραστος,ȣ,ὁ καὶ ἡ feruefactus.Dioſcorid.Apud Ariſtoph.ἀνάβραστα κρέα,carnes elixæ.

Ἀποβράζω,vel potius ἀποβράσσω ſeu ἀποβράττω,feruendo ſeu ęſtuando expuo ſiue eructo,per ęſtum expuo. A Bud.exp.etiam exęſtuo,ex Iuſtino. ἀποβράζω,etiã pro deferueſco capitur,Budęo teſte.

Ἀποβράσσομαι,per æſtum expuor aut eiicior,Phil.

Ἀπόβρασμα,ſpuma Item furfur tritici,Heſych.

Ἐκβράζω,bullire ſeu feruere facio.

Ἐκβράζομαι,ebullio,efferueſco,Chryſoſt.

Ἐκβρασμὸς, ebullitio. ἔκβρασμα, quod erumpit quaſi bulliendo. vnde ἐκβράσματα , papulę ardentes. ex Gal.ἐκβράσσω,æſtus impetu eiicio ſeu expuo. ἐκβρασμὸς,ipſa eiiciendi actio quæ fit ab ęſtu. ἐκβράσματα θαλάσσης,eiectamenta maris.

* Συμβράζω,expello, eiicio. metaphora ab his quę e-

ſtus impetu eiiciuntur.2.Maccab.

ΒΡΑΘΥ, ſiue Βράθυς, herba quæ Sabina ſiue Sauina dicitur Latinis: Græcis alio nomine βάραθρον, βάρον, βάρυτον, vt eſt apud Dioſcoridem.

ΒΡΑΧΙΟΝ, ονος, ὁ, brachium, lacertus, Eurip. Etym. vult dici quòd ſit βραχίων (i. βραχύτερος) τοῦ λοιποῦ μέρους τῆς χειρός.

Βραχιόνιον & βραχιονιστήρ, ornamentum brachij, armilla, Xen.

Compoſita.

Λευκοβραχίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, candida brachiis, pulchra.
Περιβραχιόνιον, idem cum βραχιόνιον, Xen.
Σκυτοβραχίων, coriaceum brachium habens, Athen.

ΒΡΑΧΥΣ, εος, ὁ, breuis, (cui opponitur μακρός, longus) paruus, exiguus. ἐν βραχεῖ exp. breui tempore, ſubitò, repentè: ſed ſæpius ſignificat quod Latini dicunt, paucis: pro quo dicitur etiam frequenter διὰ βραχέων, apud Dem. & Luc. Κατὰ βραχὺ, exp. ſenſim, paulatim. Βραχὺ, (item βραχύ τι) aliquantum, paulum, interdum & paulisper, vt Act. Apoſt. cap. 5. Exp. & parum: vt βραχὺ φροντίζειν. Dem parum curare. Dicitur denique βραχὺ quod eſt paruum, id eſt parui momenti ſeu pretij. Plat. ¶ Βραχέα, τὰ, breuia [vt Virgil. In breuia & Syrtes.] Et βραχέα, tanquam à βράχος, apud Plut. Bud. ſcribit βράχη à Polluce nominari inter nauigandi offendicula.
Βραχέως, breuiter, paucis. Exp. & modicè, leuiter.
Βραχύτης, ητος ἡ, breuitas, cui opponitur μῆκος, Plat.
Βραχύνω, breue reddo, corripio.
Βραχυντικὸς, breuiandi vim habens.

Compoſita.

Ἀμφίβραχυς, vtrinque breuis. Pes eſt in carmine ſic dictus, quòd primam & vltimam habeat breuem, longam autem mediam.
Ἐμβραχὺ, parum, minimum, vt vno verbo dicam.
Ἐπιβραχὺ, ſeu ἐπὶ βραχὺ, ad breue tempus.
Καταβραχέως, paulatim, ex Plat. Καταβραχὺ, idem. Item haud ita multo pòſt.
Τρίβραχυς, pes in carmine tribus breuibus ſyllabis conſtans.

286 ΒΡΑΧΩ, (verbum ὀνοματοπεποιημένον) ſono, ſonitum ſeu crepitum edo. Hom. Heſiod.

ΒΡΕΜΩ, F. μῶ, fremo, murmuro, Iliad. β. Tranſitiuè apud Nonnum, πολύστονον ἔβρεμεν ἠχώ, q. d. vocem cum fremitu edebant. ¶ Item, fremo, i. fremebundè minor, Greg.
Βρέμομαι, idem: vt Il. δ. βρέμεται, pro βρέμει.
Βρόμος, ου, ὁ, fremitus ingens, ſonitus ingens, fragor. Ariſt.
Βρομέω, idem quod βρέμω, Apoll Arg. 2.
Βρόμιος, Bacchus. Βρομιάζομαι, bacchor, Epigr.
* Βρομιῶτις, ιδος, Baccha, Mænas. Opp. lib. 4. de Ven.

Compoſita.

Ἀβρεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fremitus ſeu ſtrepitus non edens.
Ἄβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, fremitum vel ſtrepitum magnum edens, valde perſtrepens. Item valde vociferans, multum clamans, clamoſus, tumultuoſus: vt ſit à βρόμος, præfixo intentiuo α. Homer. fremitum ſeu ſtrepitum nullum edens. Heſych.
Ἁλίβρομος, marinum quendam fremitum edens.
Βαρύβρομος, grauifremus, horriſonus, Ariſtoph.
* Βαρυβρομὸς, idem quod βαρύβρομος, grauiſonus, grauiſtrepus. Soph. in Phil.
Ἐμβρέμω, & paſſ. voce Ἐμβρέμομαι, infremo.
Ἐπιβρέμω, q. d. adfremo. Sed Il. ρ. Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ τότ' ἐπιβρέμει ἴς ἀνέμοιο, actiuè ſumitur de flamma quam ventus cum fremitu ſufflat.
Ἐπιβρομέω, idem quod ἐπιβρέμω. Oppian.
* Ὑποβρομέω, ſubfremo, ſubmurmuro. Nic in Alex.
Ἐριβρεμέτης, vt Iupiter ἐριβρεμέτης, apud Heſiod. Magno cum ſtrepitu ſeu fragore tonans.
Ἐρίβρομος, idem.
Μελίβρομος, melleum & dulcem ſonitum edens. Epigramm.
Περιβρέμω & περιβρομέω, circumfremo, Apoll.
Πυριβρεμέτης, igni ſtrepens: vel in igne ſtridens, Ilia. ξ.
Ὑψιβρεμέτης, Iupiter ab Heſychio & Hom. dicitur, q. d. altifremus. Exp. & altitonans.

ΒΡΕΝΘΟΣ, auis quædam quam nonnulli κόσσυφον vocant. Sunt qui anatem eſſe putent. Ariſto. ¶ Sic dicitur etiam ὁ τῦφος, faſtus, arrogantia, Athen.
Βρένθειον, dici μύρον τι παρασκευαστὸν tradit Euſt.
Βρενθύομαι, faſtuoſum & arrogantem eſſe, ſuperbire. Ariſtoph. Exponitur etiam, fremere, grauiter ſecum immurmurare: vt apud Luc. Βρενθυόμενός τι, ab Eraſmo exp. magnum quiddam ſecum murmurans.
Παρὰ τὸ μετὰ βάρους θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, inquit Etym.

ΒΡΕΤΑΣ, τὸ, ſimulacrũ, dictum παρὰ τὸ βροτοῖς ἐοικέναι, teſte Heſych. & Ammonio. Ariſtophan. in Equ. Θεῶν ἰόντε πρὸς τί ποι πρὸς βρέτας Aliquoties reperitur apud Athen. l. 15. Poll. tamen reiicit.
* Βρετέεσσα, adi fœm. gen. à βρέτας, quo vtitur Æſchyl. in ſuppl. Βρετέεσσα πρὸς ἄτας μ' ἀλλὰ ἀχή, id eſt, ἡ τῶν βρέτων ἐπικουρία βλάπτει με, inquit ſchol. Cæterùm pro βρετέεσσα, alij legunt βρετίσσα, alij βρέτειος, alij βρότιος.

ΒΡΕΦΟΣ, εος, τὸ, infans, fœtus recens editus, Plut. Ἐκ βρέφους, ab infantia. Greg. Dicitur etiam de fœtu breui edendo: vt Dioſc. lib. 5. c. 74. τοῦτο καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει, fœtus expellit & abortus facit. Sic & Lucæ cap. 1. Dicitur & de animantium ratione carentium fœtu. Herodot. Hom. traditur factum ex φέρβος κατὰ μετάθεσιν.
Βρεφύλλιον, ου, τὸ, infantulus.

ΒΡΕΧΩ, F. ξω, madefacio, intingo, macero, irrigo. ¶ Item, bibo. Athen. ex Antiphr. ¶ Item, pluo, apud Matth. Et in Apoc. ἔβρεξεν ὑετός.
Βρέχομαι, irrigo. Antiph. Et Βεβρεγμένος, madefactus. Exp. & ebrius.
Βροχὴ ἡ, madefactio. Item pluuia, Matth. 7.
Βρεχμὸς, ου, ὁ, & Βρέχμα, ſinciput. Il. ε. Vbi Euſtath. ſcribit hanc partem ita vocari quòd in infantibus ſit nõ ſolùm tenera, ſed & valde humida, vt videri quodammodo poſſit βεβρέχθαι, i. madefacta eſſe. 287
Βρέγμα, pro eodem. Alex. Aphr. Probl.
Βρύχιος, ſubmerſus, Suid. Apud Apollon. Rhod. Βρυχίης ἁλὸς, exp. Βρυχώδους, q. d. ſubmerſorij maris. Vide & in Βρύχω.

Compoſita.

Ἄβρεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non madefactus, ſiccus, Nonn.
Ἄβροχος, idem Luc. ¶ Significat etiam interdum ἄνομβρον, i. imbre ſeu pluuia carentem.
Ἀβροχία ἡ, ſiccitas humoris, aut imbrium penuria.
Ἁλίβρεκτος, mari immerſus, vel aſperſus.
Ἁλίβροχος, mari irriguus, qui mari abluitur.
Ἀμφίβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, omni ex parte madidus.
Ἀναβρέχω, madefacio.
Ἀναβρόχω, F. ξω, ſorbeo vel potius reſorbeo. Inuſitatum eſt thema, vt ait Euſtath. è quo tamen formatum reperitur apud Hom. ἀναβρόξειε, ἀναβρόξασαν, ἀναβροχὲν, & ἀναβέβροχεν. Od. μ & λ.
Ἀποβρέχω, perfundo, madefacio, intingo, Dioſc.
Ἀποβρέχομαι, perfundor, madeſio.
Ἀπόβρεγμα, dilutum, aqua ea qua aliquid perfuſum eſt.

eſt vel prolutum, vel in qua madefactum fuerit aut innatarit, apud Dioſcoridem.
Ἀποβρεχή, perfuſio, madefactio, Gal.
Decomp. Ἐναποβρέχω, macero, ἀποβρέχω ἐν.
προαποβρέχω, prius irrigo & humecto, Gal.
Ἀρτιβρεχής, nuper madefactus, Epigr.
διαβρέχω, idem quod ἀποβρέχω. In Geopon.
* διαβρεχής, idem quod διάβροχος, madidus, Luc.
διαβροχή, idem quod ἀποβροχή. διάβροχος, madidus, vuidus, madefactus.
δίβροχος, bis madefactus, bis intinctus.
Ἐμβρέχω, immergo, inſpergo, Dioſc.
Ἐμβροχή; irrigatio: quę videlicet fit intingendo linum vel xylum in aliquem liquorem. Et ſimpliciter pro irrigatione ſeu perfuſione.
Ἔμβρεγμα, id in quo aliquid tingitur & madefit. vel etiam quod in liquore aliquo madefactum parti affectę applicatur.
Ἐπιβρέχω, perfundo, Dioſc. ¶ Ἐπιβρέχειν ἁμαρτωλοῖς, pluere ſuper peccatores, apud Naz.
Ἐπιβροχή, perfuſio.
* Εὐβρεχής, bene madefactus, dilutus, Nic. in Alexiph.
Ἡμιβρεχής, έος, ὁ καὶ ἡ, dimidia ex parte rigatus, ſemimadidus: Theoph. Ἡμίβροχος, idem.
Καταβρέχω, perfundo. Item mergo: Theophr. προκαταβρέχω (*decomp.*) antè perfundo.
Καταβρόχω, idem quod ἀναβρόχω, Od. δ.
* Μυροβρεχής, vnguento tinctus, delibutus, madefactus, vnguentatus, 3. Maccab.
Πολύβροχος, multum madefactus.
Ποντόβροχος, mari madefactus, in mare immerſus.
Προβρέχω, præmadefacio, prius macero.
προσβρέχω, inſuper irrigo ſeu madefacio.
Ὑποβρέχω, vnde ὑποβεβρεγμένος, imbutus leuiter vino, aliquantulum appotus, Bud. ex Luc.
Ὑποβρύχιος, idem quod Βρύχιος, ſed vſitatius, Apol.

ΒΡΙ, particula eſt epitatica ſignificans ἄγαν. Strabo autem autor eſt Βρῖ pro βριθὺ & βριαρὸν ab Heſiodo dici, ſicut κρῖ pro κρίμνον Homerus dixit.

288 ΒΡΙΑΩ, άσω, robuſtum reddo, robur indo, item robuſtus ſum, robore polleo. Vel potentem reddo, item, potens ſum. Vtranque autem ſignif. habet in hoc Heſiodi verſu initio Ergων. Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Apud Theogn. Ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκεν, exp. ex paucis multiplicat.
Βριαρὸς οῦ, ὁ, robuſtus, validus, Hom.
Βρίμη ης ἡ, robur, potentia, Etym. ex Apoll.
Ὄβριμος, (vel Ὄμβριμος) robuſtus, validus, prævalidus. Item impetuoſus, Iliad. υ in malam partem ſæpe ponitur pro violento, ſeu eo cuius violenti ſunt & furentes impetus, Heſiod. Vide & in Ὄμβρος.

ΒΡΙΖΩ, F. ίσω, vel ίξω, poſt cibum ſomno grauatus dormio aliquantillum. proprie enim eſſe tradunt τὸ μετὰ βορὰν ἀπονυστάζειν (quaſi Βορίζω) generalius autem καθεύδειν: Hom. Heſych. tamen Βρίζει exponit etiam ἐσθίει πιέζει, κνέει.
Βριζώ, ſomniorum vates, Athen. lib. 8.
Compoſita.
Ἄβρικτος, inſomnis. Item ſurdaſter, Heſych.
Ἀποβρίζω, idem cum Βρίζω, Opp.

ΒΡΙΘΩ, F. σω, ſum grauis, ingraueſco, onuſtus ſum. Item deorſum vergo prę pondere, propendeo, Heſio. Ariſtot. Syn. & alij. ¶ Interdũ & cum impetu inclino, ideóque exp. incumbo, ingruo, impreſſionem facio: vt Plut. in Cæſare, οἱ δὲ ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβρισαν. Interdum exp. onuſtus ſum, plenus ſum, abundo: vt Il. σ. Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. Schol. Apollonij factum dicit ex particula βρῖ. H. Steph. à βαρὺς deductum eſſe arbitratur per ſyncopen pro Βαρύθω, mutato υ in ι. ¶ Item metaph. polluo, Soph.
Βρίθομαι, idem quod βρίθω, ſum grauis, &c. pręt. med. Βέβριθα. Il. π. ¶ Item plenus ſum, onuſtus ſum: Dion. Alex. Βεβριθὼς ἀμάλλαις: Heſ. in aſp. πέτηλα βεβριθόμενα σταχύων.
Βεβριθότως, grauatè. Heſych.
Βρῖθος, εος, τό, pondus, grauitas, Ariſtot. Βριθοσύνη, idem apud Hom. Il. ε. & μ.
Βριθύς, έος, ὁ, ponderoſus, grauis, Il. ε.
Compoſita.
Ἀβριθής, έος, ὁ καὶ ἡ, grauitate carens, leuis, Eurip.
Ἀποβρίθω, degrauo, vel prę pondere & grauitate deuergo: vt & βρίθω, actiuè & neutraliter capitur.
διαβρίθω, grauo, onero, Heſych.
* Ἐκβριθής, grauis, ponderoſus, Plut. in quæſt. Plat.
Ἐμβριθής, ponderoſus, grauis, Plut. Perſonę quoque tribuitur, & exp. grauis, item conſtans, apud Plut. in Demetrio. Apud Herodian. lib. 3. ἐμβριθῆ καὶ θρασὺν νεανίαν, exp. ferocem & audacem iuuenem. Apud Phil. ἐμβριθεστέρας ἐπαναστάσεως ἐδέησε, exp. aſperius inſurgendum fuit.
Ἐμβριθῶς, ponderoſè. Item metaph. cum grauitate, conſtanter. Item aſperè.
Ἐμβρίθεια, ἡ, grauitas, ponderoſitas. Item metaph. grauitas, conſtantia.
Ἐπιβρίθω, ingruo magno cum pondere, Il. ε. Item, impreſſionem facio, App. ¶ Item actiuè, degrauo, prægrauo: Chryſoſt. νεωτερικαῖς αὐτὴν ἐπιβρίθων φαντασίαις.
* Ἐριβριθής, valde grauis & ponderoſus: Opp. l. 5. Hal.
Καταβρίθω, ingraueſco, onuſtus ſum, Heſiod.
Περιβρίθω, vndiquaque grauo & onero, Arat.
Σιδηροβριθής, ferro grauis.
Ὑπερβριθής, præponderoſus, grauiſſimus, Soph.

ΒΡΙΜΟΟΜΑΙ, οῦμαι, fremo, ira excandeſco. Xen. Pauſanias dicit βριμοῦσθαι eſſe μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν. Poſſit à βρέμω deductum videri. 289
Βριμάσθαι etiam dici à quibuſdam refert Euſt.
Βριμηδὸν, cum fremitu, apud Nonn.
Βρίμημα, ab Heſych exp. ἐπίπληξις.
Βριμαίνω, & βριμαίνομαι, excandeſco.
Βριμάζω, leonis voce vtor, Heſych.
Ἐμβριμᾶσθαι, (*comp.*) vt ἐμβριμᾶσθαί τινι, (q. d. fremere in aliquem) comminari, grauiter interminari, vt exp. apud Matth. & Marcum. Apud Ioh. 11. ἐνεβριμήσατο exp. infremuit.
* Προσεμβριμάομαι, Eccl. cap. 15.

ΒΡΙΣΣΟΣ, briſſus: echini marini genus eſt, Ariſt.

ΒΡΟΓΧΟΣ, ου, ὁ, guttur. Galenus tradit Hippocrati eſſe vel totam aſperam arteriam, vel guttur duntaxat. Autor geoponic. βρόγχον appellat in Hirco quod Varro gurgulionem. Etymologiſtes ἀπὸ τοῦ βρέχεσθαι deducit.
Βρόγχια, (diminutionis forma) aſperę arterię cartilagines penè circulares in totum pulmonem diuiſę. Exp. & pulmonis concauitates, ex Alex. Aphr. Inuenitur & βρόγχια pro eodem.
Βρογχωτὴρ ῆρος, ὁ, veſtimenti apertura qua collum inſeritur inter induendum, Ioſeph.
Βρόχθος, idem quod βρόγχος, guttur. Theocr. Et pro lagena, ex lib. 2. Epigr. ¶ Significat etiam ὀλίγον πόμα, inquit ſchol. Nicand.
Βροχθώδης λίμνη, caua vel ſicca, aut parum aquę habẽs palus, Nicand. ſchol. & Etym.
Βροχθίζω, ſorbeo, glutio, voro, Bud. ex Ariſtot.

Compoſita ex βρυχθίζω.

Ἀποβρυχθίζω, idem quod βρυχθίζω.
Καταβρυχθίζειν, deglutire, vorare, Lucian.

ΒΡΟΝΤΗ, ῆς, ἡ, tonitrus, vel tonitru: Hom. Xenoph. παρὰ τὸ βρέμειν.
Βροντᾶος Ζεὺς, Iupiter tonitruum autor.
Βροντεῖον, ου, τὸ, tonitrus officina, machina in ſcena tonitrum imitans, Poll.
Βροντία, lapis quidam à tonitru nomen habens.
Βροντάω, ῶ, fut. ήσω, tono, Od ξ Et βροντᾷ imperſon. tonat. Item βεβροντῆσθαι attonitum eſſe.

Compoſita.

Αἰολοβρόντης, ου, ὁ, variè fulminans. Iouis epith. Pind. Olymp. 9.
* Ἀναβροντάω, tono, Tryph. in Ilij excid.
Ἐκβροντάω, ῶ, tonitru emitto.
* Ἐκβροντάομαι, Æſchyl. in Prom.
Ἐλασίβροντος, à tonitru agitatus, impetu quodam agitatus, qualis eſt tonitrus, Ariſtoph.
Ἐμβροντάω, ῶ, attonitum reddo. (in propria ſignific.) Vnde ἐμβεβροντῆσθαι dicitur qui redditus eſt attonitus. Et apud Plut. ἐμβεβροντῆσθαι, attonitum eſſe, i. ſtupidum, quaſi fulmine ſtupefactum.
Ἐμβροντησία, ſtupor qualis eſt attonitorum. Vnde pro veſania ponitur.
Ἐμβρόντητος, attonitus. Item, veſanus, Dem.
Ἐπιβροντάω, ῶ, vnde ἐπιβρόντητος. Soph. idem quod ἐμβρόντητος. Exponitur etiam veſanus.
Καταβροντάω, ῶ, aduerſus aliquem tono, vel tonitru obſtupefacio, ſeu attonitum reddo.

ΒΡΟΤΟΣ, οῦ, ὁ, mortalis, vt βροτὸς ἀνὴρ, Iliad. ε. Sed frequentius βροτοὶ ſine adiectione, vt Latinè mortales pro hominibus. ¶ Βρότος autem vide in Βροτόω.
Βρότειος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Βρότεος, mortalis, Heſiod.
Βροτήσιος, idem apud eundem, Heſiod.
Βροτόω, ῶ, facio βροτόν, reddo hominem mortalem, Greg. ¶ Item inficio βρότῳ & cruore, cruento. vnde βεβροτωμένα τεύχεα, Od. λ. (Nam Βρότος, ου, ὁ, eſt ſanies,
290 puluerulentus ſanguis, i. puluere permixtus, vt Od ω. Οἳ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων. Vnde & βροτόεις, εντος, ὁ, ſanioſus, ſanie reſperſus. vt ἔναρα βροτόεντα paſſim, apud Homer. & Heſiodum. Et comp.
Καταβροτόω, cruore inquino, cruento.

Compoſita.

Ἀκεσίμβροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, mortales ſanans, Orph.
Ἄμβροτος, (inſerta litera μ, διὰ καλλιφωνίαν καὶ ὄγκον ἤχου. vt & in ſequentibus) immortalis. Exp. etiam incorruptus, diuinus, apud Homer. Inuenitur etiam ἄβροτος pro eodem, vt in carm. Pythag. θεὸς ἄβροτος. Item pro, ſine mortali, nullum mortalem (i. nullum hominem) habens. vt ἄβροτος ἐρημία, apud Æſchyl. Item ἄβροτον exponitur à Suida, ἄψυχον ἀναίσθητον, inanimatum ſenſu non præditum. Exponitur & ἀπάνθρωπον, inhumanum.
Ἀμβρόσιος, ου, ὁ, immortalis, diuinus, idem quod ἄμβροτος, eiuſdémque originis. vt κάλλος ἀμβρόσιον, Od. σ. ¶ Interdum pro, dulcis, aut placidus. vt ἀμβρόσιος ὕπνος, Il. α.
Ἀμβροσία, ἡ, immortalis, diuina, apud Hom. ¶ Item, ambroſia, cibus deorum, (vt nectar potus) vt ex Sapphone, ἀμβροσίας κρατὴρ ἐκέκρατο. Quidam exiſtimarunt fuiſſe etiam aliquid liquidum, & de potu dici, vt viciſſim, νέκταρ de cibo alicubi dictum inuenitur. Et pro quodam ſuaueolente oleo ſeu vnguento accipi ab Hom. quidam putarunt. Vide Euſt. ¶ Item, flos quidam: vnde ἀμβρόσιος, floribus. Vide Euſt. item Dioſc. ¶ Eſt etiam nomen malagmatis contra febres efficacis de quo apud Paulum lib. 7, cap. 18. ¶ Eſt & antidoti nomen apud Celſum, l. 5. c. 23. ¶ Eſt & potionis ſpecies, de qua vide Gal.
* Ἀμβροσιώδης, ambroſiam redolens, ſuauiſſimus.
Ἀμφίβροτος, à quo fœm. ἀμφιβρότη, apud Homer. vt ἀσπὶς ἀμφιβρότη, clypeus circundans ſeu circumtegens hominem, vel vndique tegens.
Δαμασίβροτος, Sparte, virorum domitrix Sparte.
Ἐναρίμβροτος, interfector hominum.
* Ἡμίβροτος, ſemihomo, ſemiuir, Opp. lib. 2. de ven.
* Μελάμβροτος, niger homo, & μελάμβροτοι, nigri homines apud Strab. lib. 1.
* Μιξόμβροτος, ſemihomo. ad verbum, homini permixtus, Æſch. in ſuppl.
Πλεισόμβροτος, plurimos homines habens, Euſt.
Τερψίμβροτος, delectans ſeu oblectans homines, Od. ν.
Φαεσίμβροτος, lucem hominibus prębens, Od κ.
* Φθισίμβροτος, hominum interemptor. * Φθισίβροτος etiam dicitur, Plut. de Lyſandro.

ΒΡΟΥΚΟΣ, Ionibus eſt ſpecies locuſtarum, teſte Heſychio, qui etiam addit, Cyprios viridem locuſtam vocare βροῦκαν. Scribitur & βροῦχος, lib. 3. Reg. cap. 8. Deriuatur autem παρὰ τὸ βρύκειν τὸ ἐσθίειν, quaſi βρύκος, vnde & μάσταξ ἀποβόρος à Nicandro vocatur.

ΒΡΟΧΟΣ, ου, ὁ, laqueus. Thuc 2. Propriè eſſe volunt laqueum, i. reſtim ad ſuſpendium, quia circumponitur gutturi, quod βρόγχος dicitur. A Bud. exp. etiam tranſenna, tendicula. Idem ex Polluce interpr. macula retis quatuor modis conſtans: & apud Xen. βρόχους maculas.
Βρόχιος μόρος, q. d. laquearis mors, apud Nonn.
Βροχὶς, ίδος, in Epigr. idem quod βρόχος.

Compoſita.

Ἀποβροχίζω, illaqueo, laqueis implico, ex Epig.
Ἔμβροχοι, illaqueati, laqueis implicati.
Εὔβροχον ἅμμα, nexus multos habens laqueos. Epigr. pro laqueo.

ΒΡΥΚΩ, mordeo, rodo, mando, Ariſtoph. Cum accuſ. Item, deuoro, ſeu deglutio & κατεσθίω: Athen. Euſt. βρύκειν eſſe dicit ταχέως καὶ μετ' ἤχου ποιοῦ ἐσθίειν.
Βρύγμα ατος, τὸ, morſus δῆγμα, Nicand. in Ther.
Βρυκεδανὸς, edax, vorax, Heſych.
Βρῦκος, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀποβρύκω, demordeo, abedo, apud Athen. lib. 13.
Καταβρύκω, commando, comedo, apud Athen. l. 14.

ΒΡΥΝ, vox infantium, ſeu puerorum adhuc balbutientium quum potum petunt, Ariſtoph.
Βρύλλω, potito, ſeu ſubbibo, Ariſtoph.

ΒΡΥΟΝ, ου, τὸ, muſcus. Ariſt. Βρύον θαλάσσιον, muſcus 291
marinus, alga. ¶ Item, herba lupus ſalictarius dicta, officinis autem lupulus. ¶ Item, herba quę & λειχὴν, quę ſuper ſaxa naſcitur & rorulentis petris adhereſcit. ¶ Item, vua, i. fructus populi albę, ex quo populneum vnguentum conficitur. ¶ Βρύον Democrito dicta etiam ἡ χαυκαλις, teſte Dioſc.
Βρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, muſcoſus. Item, mollis, friatilis, fluxus, Galen. Eidem Gal. βρυῶδες, dicitur quod molle nimium eſt, & more algę fragile, vel potius in morem algę cedens.
Βρυόω, ῶ, q. d. muſco oppleo, Ariſtot.
Βρυόεις, εντος, ὁ, idem quod βρυώδης, muſcoſus, Nican. in Ther.
Βρυωνία, ἡ, bryonia, vitis alba, Dioſc. lib. 4. c. 184. Rurſum lib. 3. cap. 140. tradit τὸ φύλλον ſiue ἐλαφόφυλλον à non-

nonnullis βρυωνίαν vocitari: &, quòd in eius genere θηλυγόνον vocatur, φύεθ᾽ ἐν πέτραις ὡσαφεὶ βρύον. vnde & nomen ei impoſitum eſſe videtur. Βρυωνὶς à Nicand. dicitur bryonia, i. vitis alba.

ΒΡΥΤΟΝ, ου, τὸ, ſiue Βρύτος, ου, ὁ, genus potionis ex hordeo, vinum hordeaceum, ceruiſia, Athen.

ΒΡΥΧΩ, F. ξω, frendo, ſtrideo. vt βρύχειν τοὺς ὀδόντας, frendere dentibus, Act. Apoſt. 7. Apud Hom. de fluctuum ſtrepitu: Il. ρ. βέβρυχεν μέγα κῦμα. ¶ Item βρύχειν (aut cum Etym. βρύπτειν) Athenienſes dicebant eos qui febricitabant. Hinc βρυχετὸς, febris.
Βρύχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, frendens, fremens, vt apud Apollon. βρυχίης ἁλὸς Vide & in Βρέχω.
Βρυγμὸς οῦ, ὁ, ſtridor dentium, Suid.
Βρύγδην quidam exp. cum ſtridore dentium. Alij exp. ſtrictim. Aff. ex Epigr.
Βρυχάομαι, ῶμαι, rugio, propriè de leonibus. ſed dicitur & de nonnullis aliis feris.
Βρύχημα & Βρυχηθμὸς, rugitus.
Βρυχὴ, idem apud Apoll. * Item βρυγμὴ, pro eodem: Solom Prou 19. βασιλέως ἀπειλὴ ὁμοία βρυγμῇ λέοντος. Βρυχηδὸν rugitu. Item cum fremitu, in Epigr. Βρυχαλέος, rugiens.
Βρυχανάομαι ῶμαι, apud Nic. ſchol. exp. eiulo.

Compoſita: ac primum ex Βρύχω.

* Ἐμβρύχω, ſtrideo dentibus, Nic. in Ther.
Ἐπιβρύχω exp. infremo: Aff. ex Epig. ἐπιβρύχω ὀδόντας.
Ἐπιβρύχης valde mugiens, Heſiod. Dicitur etiam ἐριβρυχὴς vt ἐρίμυκος Suid.
Καταβρύχω pro βρύχω de leone dictum in Epigr.
Περιβρύχομαι, exp circumfrendo.
Ὑποβρύχιος, idem quod βρύχιος Apoll. Arg. 2.

Compoſita ex βρυχάομαι.

Ἀναβρυχάομαι, infremo. Apud Suidam accipitur pro, cum fremitu & rugitu defleo.
Ἐκβρυχάομαι, ῶμαι, rugio, vel vehementer rugio.
Ὑπερβρυχάομαι, ῶμαι, valde rugio ſeu mugio, Tryph in Ilij excidio.

ΒΡΥΩ, F. σω, ſcateo, ſcaturio, pullulo, Ariſtot. Cum dat. βρύει ἡ πηγὴ νάμασιν. Cum quo caſu ſignificat & circumfluo, diffluo, plenus ſum. πόλει τῆς ἡδοναῖς βρυούσῃ, Liban. Iungitur & acc. vt apud Gr. εἰ λέγοιεν ἔβρυες πῶς τὴν ἄμορφον πονηρίαν. Sic in Iac. epiſt. 3. πηγὴ βρύει τὸ γλυκύ. Abſolutè etiam ponitur: vt βρύουσα ἄμπελος, apud Dioſcor. pubeſcens vitis: item φυτὸν βρύον, planta pullulans. Sic βρύειν propriè dici de florente olea, ex quorundam ſententia tradit Euſt. Vult & Poll. dici μάλιστα ἐπὶ ἐλαιῶν.
Βρύσις, ſcaturitio, apud Euſt.
Βρυάζω, pro βρύω, apud Euſt. Ab Heſych. exp. θάλλω. Affertur & pro γαυριῶ, ἥδομαι.

Compoſita.

Ἀναβρύω, ſcaturio, ſubſilio, Hom.
* Ἀειβρυὴς, ſemper ſcaturiens, ſemper germinans, Nic. in Ther.
Ἔμβρυον, ου, τὸ, (q. d. τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον) infans vtero concluſus, infans qui in vtero geſtatur, Lucian. Dioſc. ¶ Et generalius, fœtus qui eſt in vtero. Dicitur enim & de brutis, vt ἐλεφάντων ἔμβρυα, apud A-
292 riſtot. ¶ Apud Hom. dicitur pro βρέφος, de fœtu qui à paucis diebus ex vtero prodierit. Od ι. Ariſt. de auibus etiam excluſis ἔμβρυον dicit: Phocyl. βρέφος ἔμβρυον pro ſolo ἔμβρυον dixit.
Ἔμβρυος, adiectiuè (vt σκύλακα ἔμβρυον in Hippiat. σκύλακα λαβὼν ἔμβρυον κατάζεσον κτλ πιστακίνης.) Item genitalis, vel prolificus, vt Bud. vertit apud Theophr.
Ἐπιβρύω, pro βρύω, ſcateo, plenus ſum, Alciphr.

* Περιβρυὴς, abundans, effusè germinans, Nic. in Ther.
Πηγόβρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, è fonte ſcaturiens.

ΒΡΩ͂ΜΟΣ, ου, ὁ, graueolentia, fœtor, Dioſc. Videtur factum eſſe per contractionem pro βαρύοδμος, à βαρὺ & ὄζω ſeu ὀδμή.
Βρωμέω, ῶ, fœteo, Cyril.
Βρωμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, graueolens, virus redolens, fœtidus, Dioſc. Βρωματώδης, pro eodem aff. ex Dioſc.

Compoſita.

Ἄβρωμος, vt ἄβρωμοι ἰχθύες, apud Athen qui opponuntur τοῖς βρωμώδεσι. Item mare dicitur apud Dioſc. ἄβρωμον γίνεσθαι, i. virus deponere & ſalſuginem, vt interpr. Bud.
Ὑπόβρωμος, aliquantulum fœtidus.

ΒΡΩΣΚΩ, & Βιβρώθω, & Βιβρώσκω, F. ώσω, comedo, depaſco, Il. δ. ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας. In paſſ. βεβρωμένα, comeſa, adeſa. à βόω fit βόσκω, vnde βρώσκω, & βιβρώσκω.
Βρῶμα, τὸ, cibus, edulium, eſca, Xen. Item quod exeſum & eroſum eſt, Dioſc.
Βρωματίζω, cibum do, Greg.
Βρώμη cibus, τροφή Od. κ. ἐδίετε βρώμην.
* Βρωμὸς, idem quod βρῶμα, βρῶσις, cibus, Aratus.
Βρῶσις, εως, ἡ, cibus, & ipſa comedendi actio, Hom. Xen. Item adeſio, & eroſio, Matth. 6.
Βρώσιμος, ου ὁ καὶ ἡ, edulis, eſculentus, qui edi poteſt.
Βρωσείω, eſurio, edere cupio.
Βρωτὴρ ῆρος ὁ, qui comedit, Nic.
Βρωτὸς, οῦ, ὁ, qui comedi poteſt, veſcus, edulis, eſculentus, apud Athen. Βρωτικὸς οῦ, ὁ, edax, cibi auidus.
Βρωτὺς ύος, ἡ, cibus, eſca. Il. τ. Od. σ. Βρωτίνη, apud Athen. pro pane furfuraceo.
Βρωμάομαι, ῶμαι, eſcam appeto, aut pre fame rudo: de aſinis enim propriè dicitur. Vide Pauſ. apud Euſt. Affertur & pro, fœteo: & dici traditur propriè de leonibus & hircis & ſimilibus malè olentibus.
Βρώμησις, ruditus, Poll.
Βρωμήεις εντος ὁ, q. d. ruditor. Nic. pro eodem & Βρωμήτωρ dicitur & Βρωμηστής, Nic. Etym.

Compoſita, ac primum cum præpoſitione.

Ἀναβρώσκω, (pro quo & ἀναβιβρώσκω) corrodo, exedo.
Ἀναβρώσκομαι vel ἀναβιβρώσκομαι, exedor, corrodor, G.
Ἀνάβρωσις, corroſio, vel exeſio, A. Aphr.
Ἀναβρωτικὸς, corroſiuus, exeſiuus, corrodendi ſeu exedendi vim habens, Al. Aphr.
Ἀποβρώσκω, comedendo abſumo, abedo.
Διαβρώσκω ſeu διαβιβρώσκω, peredo.
Διάβρωσις, pereſio, eroſio, Aet.
Διαβρωτικὸς, erodendi vim habens.
Ἔκβρωμα, edulium, quod editur. A Sophocl. in Trach. ſcobs ſeu ſcobes metaphor. dicitur πρίονος ἔκβρωμα. q. d. edulium vel eſca ſerræ, ſeu quod ſerra comedit.
Ἔμβρωμα, exp. ientaculum. Item eroſio, ſeu id ipſum quod eroſum eſt, Dioſc.
Ἐμβρωματίζω, cibum edo, idem quod βρωματίζω.
Ἐπιβρώσκω, inſuper comedo, Callim. (Hippoc.
Καταβρώσκω, ſeu καταβιβρώσκω, deuoro, deglutio, Κατάβρωμα, eſca, cibus. * Κατάβρωσις, deuoratio, deglutitio, Iudith 6.
* Περιβιβρώσκω circum depaſco, Plut.
Περιβρώσκω, circumcirca adedo, circumrodo.
Περίβρωσις, eroſio in ambitu, circumroſio.
Προβιβρώσκω, antè comedo.
Ὑποβρώσκω, q. d. ſubedo, aliquantulum edo.

Aliud genus compoſitorum, citra præpoſitionem. 293

Ἀβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, non exeſus, non adeſus, In Ant. Ep.
Ἀβρωσία ἡ, cibi penuria, Poll.
Ἄβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non exeſus, vel qui exedi non poteſt, aut non ſolet, cariem & teredinem non ſentiens. Dio-

ſcor. ¶ Item, non eſculentus, non aptus eſui. Plut. ſymp. 8. Aff. & *pro*, ὁ νῆστις, ex Soph.

Ἀθηρόβρωτον ὄργανον, Sophocles vocauit quod Hom. ἀθηρηλοιγὸν, vt inquit Euſt. At Heſych. dicit eſſe cochlear quo agitatur in olla puls quædam ἀθήρη dicta ſiue ἀθηρά.

Ἁλίβρωτος, ſal comedens, ὁ ἅλας ἐσθίων. Item à mari exeſus, pro quo dicitur & ἁλιβρώς.

Ἀνθρωποβρὼς, hominum vorator, Theocr.

Βούβρωστις, εως, ἡ, magna fames. Item triſtitia, Il. ω.

* Δύσβρωτος, non valdè edulis, gratiam in cibis non habens, Plut. ſymp.

Εὔβρωτος, qui comedi poteſt, veſcus, edulis, Athen.

Ἡμιβρὼς, ſemieſus, ſemiadeſus: Epigr. Ἡμίβρωτος, idem. vt ἡμίβρωτοι χιτῶνες, apud Xen.

Θηρόβρωτος, à feris voratus.

Θριπόβρωτος, corroſus & exeſus à vermibus qui θρίπες dicuntur, Theophr.

Ἱππόβρωτος, ab equis deuoratus.

Ἰχθυόβρωτος, à piſcibus depaſtus aut depaſcendus.

Κυνόβρωτος, à canibus exeſus, Laer. in Heracl.

Λυκόβρωτος, à lupo manſus aut roſus, Plut.

Νεοβρὼς, modò paſtus, Hippocr.

Οἰωνόβρωτος, ab auibus deuoratus, Heſych.

Σητόβρωτος, à tinea adeſus vel comeſtus.

Σιδηροβρὼς, ferrum edens, ſeu adedens, Soph.

Σκωληκόβρωτος, à vermibus exeſus, ſeu eroſus.

Τριχοβρῶτες, pilos arrodentes tineæ, Ariſtoph.

* Ὠμοβρὼς, ῶτος, qui crudis veſcitur, crudiuorus, Eur.

Ὠμόβρωτος, qui crudus comeditur, Nic. Alex.

ΒΥΑΣ, ου, ὁ, bubo: Ariſtot. hiſt. an. l. 6. c. 3.

Βύζω ſeu βύαζω eſt τῷ βύα, i. bubonis, quem queri & gemere ferali carmine dicunt Latini poetæ, bubulare. Dion. Aliam ſignif vide in Βύω.

ΒΥΒΛΟΣ, ου, ἡ, papyrus Ægyptia, item herba quædam ſimilis papyro, Vide Euſt. & Suid. Quoniam autem chartæ ex byblo fieri ſolebant, ideo βύβλος pro libro accipitur, ſed ſcribitur & βίβλος: de quo vide ſuo loco.

Βύβλινος, ου, ὁ, papyraceus. Exp. & cannabeus, item ſcirpeus, vt βύβλινα ὅπλα, Herodot.

Βυβλίον, ου, τὸ, papyracea charta in qua nihil ſcriptum eſt. ¶ Item, funiculus nauticus, non tamen ex byblo (i. papyro Ægyptia) confectus, ſed ex herba ei ſimilis.

Βυβλάριον, diminut. chartula ex papyro, In epigr.

ΒΥΘΟΣ, οῦ, ὁ, fundum, ima pars, imus gurges, Soph. Metaph. apud Plut. in Fab. ἐν τῷ βυθῷ καὶ κλύδωνι τῆς φυγῆς ἐκείνης.

Βύθιος, qui eſt in profundo, profundus, Luc. Et τὰ βύθια aquatilia.

Βυθίως, ſub fluctibus.

Βυθίζω, in profundum iacio, demergo, Polyb.

Βυσσὸς, Ionicè idem quod βυθὸς, apud Herodot.

Βυσσόθεν, ex profundo, ex imo.

Βύσσωμα, τὸ, profunditas, ex Epigr.

Compoſita.

Ἄβυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, profundiſſimus, vel fundo carens.

Ἄβυσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem vt λίμνη ἄβυσσος, Ariſtoph. ¶ Itē (*ſubſtantiuè poſitum*) abyſſus, vorago aquarum. Aliquoties extat in nouo Teſtamento.

Decomp. Ἐγκαταβυσσόω, altè & profundè penetro, & ſubeo, Plut. ſymp.

Ἔμβυθος, idem quod βύθιος, in Epigr.

Καταβυθίζω, idem quod βυθίζω.

ΒΥΚΑΝΗ, ἡ, buccina, Suidæ ὄργανον μουσικὸν: qui Moſis dicit βυκάνας ἐξ ἀργύρου ἐλαύνειν.

Βυκανίζω, buccinam inflo, buccino.

Βυκανιστὴς, οῦ, ὁ, buccinator, apud D. Hal. apud Polyb. legitur & Βυκανήτης, lib. 2.

Βυκανιστήριον, idem quod βυκάνη.

ΒΥΝΗ, ης, ἡ, Aetius eſſe dicit hordeum madefactum quod germen emiſit: deinde cum ligulis enatis toſtum eſt. Euphorion verò βυίνην appellat mare.

ΒΥΡΣΑ, ης, ἡ, corium, pellis, Plut. Dioſc.

Βύρσινος, ου, ὁ, coriaceus. Apud Ariſtoph. Βυρσίνην ἔχων, exp. flagellum.

Βυρσεὺς, coriarius, Act. 10.

Βυρσεύω, corium concinno ſeu apparo.

Βυρσόω, ῶ, corio contego.

Βυρσὶς (*dimin.*) corium, pellis, δέρμα, Heſych.

Compoſita.

Ἀβύρσευτος δορὴ, non concinnata pellis.

Καταβυρσόω, ῶ, idem quod βυρσόω, Thucyd.

ΒΥΣΣΟΣ, ου, ἡ, byſſus: lini quoddam genus apud Indos, teſte Poll. ¶ At βυσσὸς vide in Βυθός.

Βύσσινος, byſſinus, qui ex byſſo eſt. Apud Plut. βύσσινα ῥήματα, exp. grauia atque ornata verba.

ΒΥΩ, F. σω, obturo, obſtruo, Bud. ex Athen. ¶ Item, impleo. Eſt etiam tego, vt oſtendit ἀκρόβυστος.

Βύομαι, obturor, &c. Dioſcor. Item impleor: vnde νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον, Od. δ. apud Herodot. ἐβέβυστο τὸ στόμα, exp. os turgidum erat. 294

Βύσμα, τὸ, q. d. obturamentum. Et pro genere marſupij ſeu peræ: Poll. Βύστρα, pro eodem.

Βυστικὸς pro βεβυσμένος, oppletus, refertus, Ariſt.

Βύζω, idem quod βύω (vnde & deriuatum eſt) cōfertim impleo & veluti intrudendo. ¶ Bud. tradit eſſe etiam τὸ βρεφυλλίαν, vagire. Aliam ſignif. vide in Βύας.

Βύζην, confertim, densè: more τῶν βυζομένων ſeu βεβυσμένων. Apud Arrianum & Thuc.

Βύκτας, Homerus appellat ventos qui velum implent & diſtendunt: vt refert Etym. Od. κ.

Βυῶ, quoque dicitur pro βύω, oppleo, obſtruo, Ariſt.

Compoſita.

Ἀκρόβυστος, ου ὁ, (q. d. in extremitate tectus) præputiatus, præputium habens, Chryſ.

Ἀκροβυστία, ἡ, præputium, Rom. 2.

Ἀποβύω, obſtruo, obturo, Suid.

Ἐμβύω, idem quod Βύω.

Παρεμβύω, (*Decomp.*) interfarcio & per media ſpatia inculco, vt Bud. interpr.

Ἐπιβύω, obſtruo, obturo, Ariſtoph.

Ἐπίβυστρα, obturamentum, vel obturatrix.

Κυψελόβυστος, dicitur vel obſtructus ταῖς κυψέλαις, & ſordibus aurium, vel cui αἱ κυψέλαι aurium foramina & auditorij meatus obturati ſunt, Luc. in Lexiph.

Νοβυστικὸς, mente refertus. Νοβυστικῶς, exp. prudenter. Per iocum ficta ab Ariſtoph.

Παραβύω, inculco, infercio, & quidem iuxta ſeu præter alia: Luc. Cum accuſatiuo.

Παράβυσμα, τὸ, id quod aliis infercitur, inculcatur, intruditur.

Παράβυστος κλίνη, Hes. dicitur lectulus, quoniam maiori lecto velut inculcatur. Item παράβυστος, occultus, latens, Syneſ. Propriè verò in conuiuio παράβυστος ſedere vel ἐν παραβύστῳ dicitur is qui alijs conuiuis velut intruditur à cōuiuatore, aut qui ſuperueniens ſe ipſum intrudit, vt οἱ παράσιτοι & οἱ γελωτοποιοὶ, interdum etiam familiares, Plut.

Προβύσαι τὸν λύχνον, emungere lychnum ardentem & ellychnium promouere, Poll. à προβύω.

* Περιβύω, circum obturo, circum infercio & inculco, Luc.

Luc.in ſomnio.

ΒΩΛΟΣ,ου,ἡ,gleba.Geopon.Xen.¶Et βῶλος Ἀρμενία apud medicos gleba Armenia, ſeu bolus Armenia, lapis colore pallidus, friabilis velut calx & aſter Samius. De qua Aët.lib.2.cap.2. Vide & Βωλίτης. ¶Synecdochicè pro agro ſeu fundo capitur. Syneſ. ¶Metaphoricè maſſam ſignificat.vt βῶλος σιδήρου.
295 Eccleſ.c.22.Et βῶλος χρυσέα. Apoll.Rhod.ſchol.ex Euripide citat pro ſole.¶Πρῶτος βῶλος & δεύτερος, & ſic deinceps, in naui quid ſit,tradit Pollux lib.1.

Βωλώδης,εος,ὁ καὶ ἡ glebоſus,ſeu glebaceus.

Βῶλαξ,ακος,gleba.Βωλάκιον,ου,τὸ,glebula.

Βωλάριον,ου,τὸ,glebula.Bud.ex Strab.

Βωλίνας καλιάς, Heſych. dici ſcribit lateritias domos: coquuntur enim lateres è gleba.

Βώλιον ου,τὸ,idem.Ariſtot.

Βωληδὸν,glebæ modo.

Βωλίτης,ου,ὁ,boletus, fungi genus ſic dictum quòd conuolutum ſit & quaſi globoſum: (voluam enim, vt ſcribit Plinius, terra prius gignit, ipſum poſtea in volua,ceu in ouo eſt luteum) vel à colore τοῦ βώλου, hoc eſt rubricæ illius qua pictores aurum operibus ſuis inducunt.

Compoſita.

Ἀδρόβωλος,ου,ὁ καὶ ἡ, qui craſſis vel plenis glebis eſt. Dioſc.

Βραχύβωλος,paruas ſeu paucas glebas habens.Epigr.

Ἐρίβωλος,glebоſus,admodum glebоſus.Il.φ.

Ἐριβῶλαξ,ακος,ὁ καὶ ἡ,idem.Il.α.

Κλασιβῶλαξ,glebas frangens.Epigr.

Μακρόβωλος,qui longis eſt glebis.

Μεγαλόβωλος,qui magnis eſt glebis.

Μελάμβωλος γῆ,terra nigris glebis,ideo fertilis.

Μικρόβωλος,qui paruis eſt glebis.

Ὀλεσίβωλος,glebas perdens,glebis nocens.

ΒΩΜΟΣ,οῦ,ὁ,baſis,ſeu (vt Euſtath.explicat à βαίνω deducens.) Odyſſ.η. Item,ara. Eurip.in Hecuba. ἴθι πρὸς βωμούς. Et Herodot.βωμοὺς ποιεῖσθαι,aras erigere.Synecdochicè capitur & pro ipſo templo, apud Soph.

Βώμιος,ου,ὁ καὶ ἡ,q.d.altareus.Eur.

Βωμὶς,ίδος,ἡ,(*diminut.*) q.d.arula.Herodot.

Βωμιστρία,ἡ,ſacerdos,ſeu ſacerdotiſſa.Nic.

Βώμωσις,εως,ἡ,aræ extructio.Heſych.

Βώμαξ,ακος,ὁ, idem quod βωμολόχος, ſacrilegus. Item pro parua ara capitur.

Βωμάκευμα,τὸ,ſcurrile factum aut dictum.Heſych.

Compoſita.

Ἀμβωμοῖς, Aeolica ſyncope poetæ dicunt pro ἀνὰ βωμοῖς,ad altaria.Il.θ.

Ἀπόβωμος,ου,ὁ καὶ ἡ,ab aris alienus,profanus.Heſ.

Ἐπιβώμιος,ου,ὁ καὶ ἡ,altari impoſitus.Greg.

Ἐπιβωμίζω,ad aras ſacrifico.Heſyc.

Ὁμοβώμιος,ου,ὁ καὶ ἡ,idem quod σύμβωμος. Thuc.lib.3.

Παραβώμιος, qui apud aram eſt.qui à latere aræ eſt. Soph.in Oed.tyrann.

Περιβώμιος,qui circum aram eſt.

Πολύβωμος, multas habens aras,qui in multis aris colitur.Call.hymno in Dian.

Σύμβωμος,eiuſdem aræ particeps,Bud.in lex.

Γ

Γ, TERTIAE apud Græcos literæ nota eſt, ſignum item numeri ternarij: at pręfixam à ſiniſtri lateris ima parte habens acuti accentus notam, ternarium millenarium ſignif.hoc modo, ͵Γ, ſeu ͵γ.

ΓΑΓΑΤΗΣ λίθος, gagates lapis:nomen habet loci & amnis Gangis Lyciæ.Dioſc.Plin.

ΓΑΓΓΑΜΗ, Heſych. ſagena, ſeu rete piſcatorium. Idem & γάγγαμον dicitur & γαγγαμών. Vide Poll.lib. 10.cap.3. & lib.2. Ponitur & pro omento,quoniam neruorum plexus refert piſcatorij γαγγαμῶνος figuram.

γαγγαμεύς, qui rete ipſum in aquam iniectum extrahit, piſces venans.

ΓΑΓΓΙΤΙΣ λίθος,ſeu γαγγίτης, gangitis gemma quæ in Gange fluuio Lyciæ reperitur.

Ἐγγαγγὶς πέτρη,idem Nic.in Ther.

ΓΑΓΓΛΙΟΝ,ου,τὸ, nerui pręter naturam contortio. Vide Gal.Actuar.& Poll.

γαγγλιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, ganglio ſimilis. qui è gangliorum genere eſt.Hippocr.ad artic.

ΓΑΓΓΡΑΙΝΑ,ης,ἡ, gangræna. partis alicuius mortificatio, cui niſi opportunè ſuccurratur, non modò pars ipſa quę laborat, ſed & alię vicinę partes, ipſéque totus homo denique intereat. Vide Gal. E- 296
tymologus eſſe dicit πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν, deriuatum eſſe tradens ex γράω ſignificante ἐσθίω, per diplaſiaſmum.

γαγγραινικὸς,οῦ,ὁ,gangrænicus,gangrænæ ſimilis.

γαγγραινοῦσθαι,gangręna laborare aut corripi.Dioſc.

γαγγραίνωσις,ἡ,dicitur αὐτὸ τὸ γαγγραινοῦσθαι.

ΓΑΖΑ,ης,ἡ, Perſica vox eſt,teſte Heſych. ſignificans apud eos regiam cum ſupellectile & inſtrumento ſuo, ſeu tributa & reditus, aut res pretioſas. Idem exp.etiam,opes,diuitiæ.Diod.Theophr.

ΓΑΙΑ,ſiue γαίη,ἡ,(poet.terra,tellus.Homer.Heſiod. ¶ Item regio,patria.vt Odyſſ.θ.Sępe etiam dicitur πατρὶς γαῖα. ¶ Item, terra,i.ipſum terræ ſolum, & illa quaſi terrę ſuperficies quæ à nobis calcatur quacunque re ſit ſtrata.vt Iliad.α. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. ¶Dicitur & αἶα per aphæreſim pro γαῖα,vt φυσίζοος αἶα,Il.γ.

γαιήϊος,ου,terreſtris,terrenus.γαιήϊος ἀνήρ Nonn.

γαιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,terrenus. γαίηθεν è terra.

γαῖος ὁ ἀπόγαιος ἄνεμος,& γαῖος βοῦς ὁ ἐργαστικός.Euſth.

Deriuata tanquam à γέα quod extra compoſitionem inuſitatum eſt.

γεηρὸς,οῦ,ὁ,terrenus.Suid.

γεώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,terreus,terrenus.Plat.

γῆ,ἡ,in proſa vſurpatur pro γαῖα,terra.

γήϊνος,ου,ὁ καὶ ἡ,& γήϊος,terrenus.

γηΐτης,ου,ὁ, agricola,ruſticus. Heſych. γήτης,per contract.pro eodem,apud Soph.in Trach.

Γήδιον,ου,τὸ.agellus,fundus exiguus.Xen.Pæd.8.
Γῆθεν,è terra.

Compoſita.

Αγχίγειος,ου,ὁ ϗ ἡ, terræ noſtræ vicinus. Affertur ex Dionyſyo *pro*,conterminus.
Αμφίγειος,vicinus, finitimus. quaſi circumterraneus,apud Dion.de ſitu orbis.
Ανώγεως,ω,ὁ ϗ ἡ,qui ſupra terram eſt.Suid.
Ανώγεων,vel *ἀνώγεον,ου, τὸ*, cœnaculum,ὑπερῷον.Mar. 14.& Luc. 22. Dictum ſic volunt tanquam partem domus non infimam, ſed ſupra ſolum eminentem: quòd veteres in ſuperiori ædium parte cibum ſumerent. Quidam verò ſcribunt ſic vocatum quòd ſubductius ſit à ſolo. Pro eodem ſcribitur & *ἀνώγαιον*.
Απόγειος,à terra remotus.Plut. & Ariſtot.Απόγεια,τὰ, retinacula nauium. funes quibus nauis alligatur in littore. vnde ἀπόγεια λύειν,apud Luc.oram ſoluere. ¶Απογεία,ἡ, ventus qui è terra exortus in mare fertur,cui contrarius eſt qui dicitur ἐπογαία. Ariſtot. in Probl.¶Απόγειον,vocabulum mathematicum,vide in ἐπίγειον.
Απόγαιος,idem quod ἀπόγειος.
Απογαιόω,ῶ,F.ώσω,in terram verto.Artem.
Βαθύγεως,cuius ſolum profundum eſt.Βαθύγειος,idem. Phil.
Εγγαιος,ου,ὁ ϗ ἡ, qui in terra eſt.Plut.
Εγγειος,idem.Εγγειον,Suidæ eſt etiam *ἀσφαλές*.
Εννοσίγαιος, quatiens terram, concuſſor terræ, motor terræ.Neptuni epitheton παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν γῆν. Dicitur & *εἰνοσίγαιος* pro eodem.
Επίγαιος,qui ſuper terram eſt,humi repens.
Επίγειος,idem.vt ἐπίγειον φυτὸν apud Philonem.
Επίγειον,ου,τὸ, apud Ptolemæum dici traditur apſis ima planetarum & in circulis qui eccentri vel eccentrici dicuntur, pars terris citima, in cuius curuatura atque margine quum planeta ſtationem fecerit, terrę propinquiſſimus tunc comparet, vt remotiſſimus cùm euagatione in ἀπογείῳ in ſummáque apſide conſtiterit. vulgo autem vocant Επίγεια,τὰ, rudentes & funes quibus nauis littori alligatur.
Επιγῆτις,ιδος,ἡ, à nonnullis dicitur ἡ κλημµατὶς, vt eſt in append.Dioſc.
Εὔγεως,ου,ὁ ϗ ἡ,cuius ſolum bonum eſt,fertilis.
297 Εὔγειος,idem.Dioſc.lib.3.c.53.
Ισόγαιος terrę æqualis.
Κατάγαιος ſiue *κατάγειος*,& *κατώγεως* ſubterraneus: cui opponitur *ἀνώγεως*.
Κατάγαιον, cœnaculum in ima domus parte,vt *ἀνώγεων* in ſuprema. Geneſ. 7. Dicunt *κατάγαιον*.vt ὑπόγαιον vocari ædificium quod non plano pede conſtruitur, ſed vt in ſubſtructionibus ſubterraneiſque operibus. Καταγεῶται,Heſych. qui inhumant mortuos.
Λεπτόγαιος, & Λεπτόγεως, cuius ſolum tenue eſt & non pingue.Λεπτόγειος,idem.Athen.
Λευκόγαιος,cuius terra alba eſt.
Λιπαρόγεως,qui pingui ſolo eſt.
Λυπρόγαιος,gracile & macilentum ſolum habens.
Μαλακόγειος,mollem terram habens.Strabo.
Μελάγγεως, cuius ſolum nigrum eſt. Μελάγγειος, idem. Theophr.
Μεσόγαιος,& *μεσήγαιος*,mediterraneus. Pauſ.& in fœm. *μεσόγαια*,mediterranea regio.Thucyd.
Μεσόγειος,idem quod *μεσόγαιος*. Phil. Μεσόγεια,ἡ, idem quod *μεσόγαια* Thuc.
Περίγειος,qui circum terram eſt.Alex.Aphr. Item,terrę proximus,circum terram hęrens.Philo.
Πρόσγειος terræ propinquus,humilis.Ariſtot.
Σκληρόγεως, durum ſolum habens. ἡ σκληρόγεως,etiam dicitur pro ἡ σκληρὰ γῆ,ſolum durum.Philo.
Υπέργειος,qui ſupra terram eſt.
Υπόγαιος,ſubterraneus. Herodian.lib.1. Υπόγειος,idem. apud Athen.lib.2.Υπόγεων,ου,τὸ, locus ſubterraneus. Suid.
Χρυσόγαιος,aureum habens ſolum.

ΓΑΙΣΟΣ,vel *γαῖσος*.Suid.& Heſyc.eſt genus armaturæ: itidémque Polluci qui Libycum eſſe ait. Latini neutro gen.gæſum ſeu geſum dicunt.

ΓΑΙΩ.glorior,ſuperbio,efferor.Il.α.
Βουγάϊος,ου,ὁ,(*comp.*)magnus iactator.Il ν.

ΓΑΛΑ, κτος,τὸ, (tanquam à *γάλαξ*) Lac. Hom.Dioſc. Dicitur quaſi *γαῖα*.διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ γαίειν, inquit Euſth.
* Γαλακτέω,lac habeo,lacte abundo.Plut.ſymp.2.
Γαλακτώδης,εος,ὁ ϗ ἡ,lacteus.Dioſc.
Γαλακτόομαι,οῦμαι, lacteſco, in lac vertor, in lactis naturam degenero.Theophraſt.
Γαλάκτωσις,εως,ἡ,degeneratio illa.
Γαλακτίζω,candorem lactis imitor.
Γαλακτιάω,ῶ,lacte plenus vel plena ſum.Heſych.
Γαλακτικὸς,lac referens,lacteus.Dioſc.
Γαλάκτινος,ου, ὁ ϗ ἡ. vnde τὰ γαλάκτινα,lacticinia.
Γαλακτίτης, lapis ita dictus, quòd lacteum quendam ſuccum emittat.Dioſc.l.5.c.150.
Γαλαξίας κύκλος, lacteus circulus in cœlo. Item Γαλαξίας, lapis qui & *μόροχθος* dicitur, item λευκογραφίς. Dioſc.lib.5.c.152.
Γαλαθηνὸς,οῦ,ὁ, lacteus.vt νεβροὶ γαλαθηνοί,Od.δ.
Γάλιον,ου,τὸ,galium, herba quędam ſic dicta ἀπὸ τοῦ γάλα πηγνύειν ἀντὶ πιτύας,teſte Dioſc.lib.4.c.96. vbi & γαλάτιον nominari ait & γαλλέριον.
Γλάγος etiam dicunt poetæ pro γάλα.Il.β.
Γλαγόεις & γλαγερὸς,lacteus.
Γλαγέων, lacteſcens & nondum ſatis adultus. Epigr.
Γλάξ,eſt ſpecies herbę lactificę. Etym.dicta per ſyncopen quaſi γάλαξ.Apud Dioſc.lib.4.c.141. nominatur γλαύξ.

Compoſita, ac primùm ex γάλα.

Αγάλακτος,ου,ὁ ϗ ἡ,carens lacte.Hippocr.
Αγάλακτοι νομαὶ, autore Galeno, paſcua quæ lacti inepta ſunt. ¶Item,lacte abundans.vt α hîc epitaticum ſit.
Αγάλακτες, ων,οἱ (ex α ſumpto pro ὁμοῦ) fratres, quaſi qui ſint collactanei: aut qui idem lac ſuxerint.Exp. & conſanguinei,æquales,i.ætate pares.
Αγαλακτοσύνη,conſanguinitas.Heſych. Αγαλακτία,ἡ, lactis penuria.aut etiam lactis abundantia.
Απογαλακτίζω, ablacto,à lacte depello.Απογαλακτισμὸς,ablactatio.
Αφρόγαλα,ακτος,τὸ, ſpuma lactis, ſeu lac ſpumoſum: *hoc eſt*, tantopere agitatum, vt totum in ſpumam verſum ſit.Gal.meth.med.lib.7.& Aetius.
Εγγαλον πρόβατον,lac habens ouis,pro ἐγγάλακτον.Heſychius. 298
Εγγαλακτοῦμαι pro γαλακτοῦμαι Theophr.
Εὐγάλακτες,bene lactati.
Οἰνόγαλα,potionis genus ex vino & lacte miſtis, cuius mentionem Hippocr. fecit, cedrim Creticam ſcribens fœminarum incommodis auxiliari ἐν οἰνογάλακτι.
Ομογάλακτος, collactaneus. Ομογάλακτες, collactanei, apud Ariſtot.lib.1.polit.c.1.
Οξύγαλα,κτος,τὸ,lac acidum.Plut.
Οξυγαλάκτινος,ex oxygalacte factus.Gal.
Πολυγάλακτος,& poeticè,πουλυγάλακτος, lacte abūdans.
Πολύγαλον,autore Dioſcor.lib.4 cap.242. θαμνίον eſt ex eo denominatum quòd γάλα δοκεῖ πλεῖον ποιεῖν. Plinius polygalā vocat, tradēs & ipſe eam potā lactis

ctis]abundantiam facere.
* Πολυγλαγὴς,lacte abundans.Arat.
Πρωτόγαλα, coloſtrum, i.lac primū poſt partum,quod ſponte concreſcit.
Συγγάλακτος,Idem quod ὁμογάλακτος.
Τυρόγαλα,ſerum.Heſych.

Compoſita ex γλάγος.

Εὐγλαγὴς,έος, ὁ καὶ ἡ,lacte abundans.Athen.lib.11.
Περιγλαγὴς,idem.Il.π.
Πολυγλαγὴς,idem.

ΓΑΛΕΗ,(in proſa γαλῆ,)felis, catus. Plutarch. Luc. ¶Exp.& muſtela,apud Dioſc.
Γαλεὸς,muſtellus,piſcis de quo Ariſtot. hiſt.an.6. Idem & γαλέα dicitur Suidæ.
Γαλεώδης,ὁ καὶ ἡ,vt τὰ γαλεώδη τῶν ἰχθύων. Ariſtot.vocat inter piſces muſtellinum genus.
Γαλεώτης,ου,ὁ, ſtellio. Ariſtoph. Dicitur & ἀσκαλαβώτης.Vide Plin.Item pro fele apud Philoſtr. Item Athen.piſcis qui & ξιφίας.
Γαλεὺς,έως,ὁ,catulus,felis.Heſych.ex Cratino.
Μυογάλη,(*comp.*) mus araneus.Dioſc.lib.2.cap.73.Dicitur etiam μυγαλῆ, & μυγαλέη.Dioſcor.Nicand apud Plut.reperitur etiam μυγάλη paroxytonως.

ΓΑΛΗΝΗ,ης,ἡ,ſerenitas,tranquillitas.Hom.Plutarc. Γαλήνην, Euſtath. Odyſſ.η.accipit etiam aduerbialiter pro γαληνῶς,tranquillè.Metaphoricè etiam dicitur de ſerenitate vultus & hilaritate. Plutarch. Euſt.à γελάω deriuat.
Γαλήνιος,ου,ὁ,ſerenus,tranquillus.Luc.
Γαληνήσιος,idem.
Γαληνιάω,ῶ,ſerenus ſum,tranquillus ſum.Greg.
Γαληνίζω,ſerenus fio,tranquillor.
Γαληνισμὸς,οῦ,ὁ,ſerenitas.
Γαληναία,poet.pro γαλήνη Euſtath.
Γαληνὸς,οῦ,ῶ,idem quod γαλήνιος.Luc.Plat.
Γαληνότης,ητος,ἡ,ſerenitas.Luc.
Γαληνόω,ῶ,ſereno,tranquillo.Plut.
Γαληνὴς,item pro γαληνὸς.Bud.ex Ariſt.
Γαλερὸς, idem quod γαληνὸς. Etymol. Γαληρὸς,idem. Heſych.

Compoſita ex γαληνίζω.

Διαγαληνίζω,ſereno,tranquillo.Ariſtoph.
Ἐγγαληνίζω,idem quod γαληνίζω.

ΓΑΛΙΟΨΙΣ, εως, ἡ. frutex vrticę ſimilis,qui & γαλεόβδολον dicitur,teſte Dioſc.l.4.c.95.

ΓΑΛΛΟΣ,ου,ὁ, Heſychio cui amputata ſunt virilia, exectus,euiratus, ſpado. Peculiariter ita dicebatur ὁ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ὀργιαζόμενος.
Γαλλαῖος,ὁ, pertinens ad γάλλους.vt γαλλαίη Κυβέλη apud
299 Naz.quoniam ei οἱ γάλλοι ὀργιάζονται.

ΓΑΛΩΣ,ῶ,vel ωος,ἡ.Et Γαλόως,γαλόω, glos,ſoror mariti,vel vxor fratris,Hom.Vide Euſt.
Γαλαώνη,Suid.pro eodem.

ΓΑΜΒΡΟΣ,οῦ,ὁ, gener.item ſocer.πενθερός. Item frater vxoris: necnon maritus ſororis, ſecundum quoſdam,vt inquit Bud.Item generaliter pro affini, apud Hom.& Herod.Vide Poll.& Euſthat. Quidam gramm. volunt à γαμῆσαι, fieri γαμηρὸς, deinde per ſyncopen & epentheſin literæ β γαμβρός.
Γαμβρεία,dona aut conuiuia generi.Heſyc.
Γαμβρεύω, connubio iungo. Item connubia iungo vel ſocio,vt exp.vulgò Deut.cap.7.

Compoſita.

Ἐπιγαμβρεύειν,ex 70.interpr.affertur *pro*,generum eſſe (qua in ſignif. & ἐπιγαμβρεύεσθαι citatur) item generum facere,dando filiam.Et ἐπιγάμβρευσαι αὐτήν, ex Gen.*pro*,duc eam vxorem. Vide & Math.cap.22.
Ἐπιγαμβρεία,connubiorum iunctio.
Μελλόγαμβρος, ου,ὁ, qui breui futurus eſt gener,i.ducturus eſt vxorem.Heſych.
Ὁμόγαμβροι,qui ſimul generi ſunt,qui duxerunt ſorores.Poll.
Σύγγαμβροι,idem.Poll.

ΓΑΜΕΩ,ῶ,F.ήσω,vxorem duco,vel duco in vxorem. Il.ι,Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος. Sic Thuc.Euſth. annotat γαμῆσαι eſſe mariti qui dicitur γυναῖκα λαβεῖν.γαμέσαι autem parentum eſſe, qui dicuntur γυναῖκα δοῦναι. ¶Γαμεῖσθαι dicitur quæ nubit.Plut.de Herod.ἀγαθοῖς γαμεῖσθαι.Idem vt Lyc.ἑτέρῳ γεγαμημένη.Etymon vide in Γάμος.
Γαμησείω, nupturio,nubere cupio,quū de muliere dicitur.At quū de viro,vxorem ducere cupio. Alciph.
Γαμήλιος,ου,ὁ καὶ ἡ,nuptialis,coniugalis. ¶Γαμηλία,ſportulæ,nuptiales,Bud.apud Dem. ¶Γαμήλια,τὰ,feſta nuptialia ſeu conuiuia,aut ſing.feſtum nuptiale,celebritas nuptialis,vel epulum nuptiale.Greg.
Γαμηλιὼν,ῶνος, à celebratione nuptiarum dictus mēſis October,vel Ianuarius,vt vult Gaza.
Γαμέτης,ου,ὁ,maritus.Xen.Pæd.4.Γαμετὴ,vxor. Dicitur & γαμετὴ γυνὴ,apud Lyſ.Γαμέτις,idem in Epigr.
Γάμος,ου,ὁ,vel γάμοι,οἱ,nuptię.Apud Xen.ὡραία γάμου, puella:cui opp. ἄωρος πρὸς γάμον apud Plut. in Lyc. Item pro celebritate nuptiali & epulo. Od.α. Εἰλαπίνη ἠὲ γάμος. Dictum putant γάμον nonnulli quaſi δάμον παρὰ τὸ δαμάζειν, domare:vnde dicuntur virgines ἀδάμαστοι,& Homero dicta eſt παρθένος ἀδμής, nōdum à marito domita.Euſtathius ait παρὰ τὸ δεδμῆσθαι ἀλλήλοις τοὺς συζύγους, quia ſibi deuincti ſunt coniuges.
Γαμικὸς,nuptialis,ad nuptias pertinens. Plat. τὰ γαμικὰ,nuptię.Thuc.
Γάμιος,poeticè pro γαμικὸς Oppian.
Γαμίζω,nuptui colloco, iungo matrimonio. Greg. οὐδὲ τὰς νέας γαμίζεις χήρας.Dicitur & γαμίσκω pro eodē: vnde γαμίσκεσθαι,Mar.12. quo vſus eſt Ariſtot. in Polit Paſſ.γαμίζομαι,nuptui collocor,nubo.

Compoſita.

* Ἀθεμιτογαμία, illicitę nuptię, illegitimæ. In conſt. Iuſtinian.
* Ἀθεμιτογαμέω,illicitas nuptias contraho. In conſtit. Iuſtinian.Imp.
Ἀγάμητος,ου,ὁ καὶ ἡ, qui vxorem non duxit,vel quę non nupſit.
Ἄγαμος,idem,cœlebs,vel fœmina innupta. Homer. Xen.Ἀγαμία & Ἀγάμιον,cœlibatus.Heſych.
Αἰνόγαμος,ου,ὁ καὶ ἡ, iunctus vel iuncta infelici matrimonio.
Ἀμερσίγαμος,nuptiis priuans.Nonn.
Ἀπειρόγαμος, nuptiarum expers. Sic ab Aretha dicitur virgo Maria.
Ἀρτίγαμος,qui nuper vxorem duxit,vel noua nupta.
Δευτερογαμεῖν,ſecundas nuptias celebrare:in Pand.
Δίγαμον, veteres Latini dici putarunt eum qui prima vxore mortua alteram duxerit aut contrà. Quidam ex recentioribus διγάμους dici viros cenſent qui viuente vxore, eáque vel adhuc legitimè coniuncta, vel iniuſto diuortio ſeparata, alteram ſuperinducunt,mulieres verò διγάμους, quę à viris meritò re- 300
pudiatæ,aliis poſtea nuberent.
Διγαμία,ἡ,ſecundæ ſeu iteratę nuptię.
* Δύσγαμος, qui infeliciter contraxit nuptias. Euripid. in Troad.
Ἐγγαμίζω,idem quod γαμίζω,in Pand.
Ἐκγαμίζω,idem:vnde ἐκγαμίζεσθαι. Matt.22. Ἐκγαμίσκω, idem: vnde ἐκγαμίσκεσθαι apud Lucam, pro γαμίσκε-

ϑαι apud Marcum.

Επιγαμέω,ῶ,inſuper duco vxorem,Andoc.

Επίγαμος,nuptui proximus vel proxima.nubilis.Herodot.& Dem.Επιγαμία,affinitas. Et ius contrahendi affinitatem,apud Xen.Pæd.3.

Εὔγαμος.félix in nuptiis,Etym.

Θεογάμια,τά,feſta Proſerpinę.

Θνητογαμία,nuptiæ à dea cum mortali contractæ.Ita enim dictæ Thetidis & Pelei nuptiæ.

Κακογάμιον ,ου, τό, nuptiæ malæ. nuptiæ malo conſilio contractę,vt exponit H Steph.

Κερδογαμέω,lucri gratiâ vxorem duco.

Κοινογαμία,communes nuptiæ & promiſcuæ,Ath.

Λυσίγαμος,ſoluens,vel qui ſoluit nuptias,Epigr.

Μελλόγαμος,qui vel quæ breui nuptias contrahet.

Μονόγαμος,qui vnicas nuptias contraxit.

Νεόγαμος,idem quod ἀρτίγαμος.

Οἰόγαμος,idem quod μονόγαμος.

Οψίγαμος qui ſerò vxorem ducit,& quę ſerò nubit.

Οψιγάμιον ſeræ nuptiæ,Poll.ὀψιγαμίου δίκη.

Πικρόγαμος,cui acerbæ nuptiæ contigerunt,Od.α.

Πολύγαμος,cui multę ſunt nuptiæ,i.qui multas vxores duxit,vel quę multis viris nupſit.

Πολυγαμία, q.d. nuptiarum multitudo, i.matrimonia cum multis contracta , vel ipſe actus multas nuptias contrahendi.

Πρόγαμος,qui vel quę prior nuptias contraxit.*Item, Quę nondum nupta eſt, deſponſata , Thriph. in Ilij excidio.

Προγάμεια,dona quæ ante nuptias dabantur .Itē, ſacrificium quod ante nuptias celebrabatur,Poll.

* Προγαμιαῖος,antenuptialis.Προγαμιαῖα δωρεά,ante nuptialis donatio.

Σύγγαμος,vxor,q d.nuptiarum ſocia. (Item σύγγαμοι, inter quos eſt affinitas.)Affertur & pro riuali.

Τελεσσίγαμος,nuptias perficiens,Nonn.

*Τρίγαμος,ter vxorem ducens,vel ter nupta,Theoc.

Υστερογαμία,ſeræ nuptiæ,Suid.

Φιλόγαμος,nuptias amans.* Eurip. Iphig.in Aul.

ΓΑΜΜΑ, gamma:nomen tertię apud Grecos,literæ, quæ Latinis ge dicitur.Plut. in Problematis Romanis,Romani ὀψὲ ἐχρήσαντο τῷ γάμμα.

Δίγαμμα,(*comp.*) digamma,duplex gamma.Æolica litera , & figura & vi ſimilis Latinę F. ſic dicta quòd duorum γ ſuperimpoſitorum formam gerat , Priſcian.l.1.cap.3.

ΓΑΝΟΣ, εος,τό, lętitia,gaudium,voluptas,oblectamentum,in Epigr.¶Item,ſplendor,fulgor,Heſych.

γανόω,lætitia afficio, voluptatem affero. ¶Item,ſplendeo,vt γανῶσαι ἀσπίδες in Epigr.ſplendentes clypei.

γάνωμα & γάνωσις,lætitia.Item ſplendor,nitor.

γανώδης ἢ γλισχρὰ γῆ, exponitur plenum & lentum ſolum,apud Theophr.

γανάω,ῶ,luceo, ſplendeo, & niteo, Heſych. Aff. & γανδάω,pro eodem.

γάνυμαι , gaudeo,lætor. Inuenitur & γάννυμαι cum νν. Propriè eſt læto quodam vultu aduenientem proſequor,vt Il.ξ.Ανδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται.

γανύομαι pro eodem.vnde γανύσσομαι. Il.ξ. A quo fit γανύσκομαι,vnde γανύσκονται apud Euſt.

γανυρός hilaris,item iucundus,Heſych.

Compoſita.

Αγανός,οῦ ὁ,comis,mitis,lenis, placidus, manſuetus, ἀγανὰ ἔπεα. Il.β blanda verba dicuntur, quibus quis γαίνυται,inquit Euſt. ¶Item per antiphraſin pro ſæuo,vt eſt in lex.rhet.

Αγανής,έος,ὁ ἢ ἡ,pro eodem.

Επιγάνυμαι,inſulto.Exp.& χαίρω,gaudeo,Apoll.

Περιγανόω,ῶ,lætitia circumfundo,exhilaro.

ΓΑΡ,enim. Frequens particula,quæ in oratione ſemper ſubiungitur,vt Latinè enim. ¶Adhibetur etiam interrogationibus, Plato de Rep.2. οὐ ποι δ' εἰσὶν ἔμποροι. ἢ γδ; ναί,i.nonne?ita.

ΓΑΡΓΑΙΡΕΙΝ,Heſychio eſt ſplendere,moueri ſeu vibrare , palpitare. Item,multiplicare,ſignificat tamen neutraliter potius plenum & refertum eſſe , abundare,Cratin.

Γάργαρα,ponitur pro multitudine, vt in Λίμναις Ανδρῶν ἐπακτῶν πᾶσαν γάργαρ' ἐστία. Et in tragœdia,χρημάτων τὰ γάργαρα. Itidem Ariſtophanes. ψαμμακοσιογάργαρα dixit pro ἀφάτως πολλὰ ἢ ἀναρίθμητα, compoſitis duobus vocabulis quorum vtrumque denotat multitudinem.

ΓΑΡΓΑΛΙΖΩ,F.ίσω,titillo. vide paſſ.Item metaph. titillo,i.lætitia afficio Cebes Theb.

γαργαλίζεσθαι titillari.Alex.Aphr.Item prurire.

γαργαλισμός,οῦ,ὁ,titillatio,Plato.

γάργαλος pro γαργαλισμός, apud Luc.

Δυσγάργαλος , ſiue δυσγάργαλις , & δυσγαργάλιστος, (*comp.*) qui ſeſe titillari & contrectari manibus ægrè ſinit,Xenoph.

ΓΑΡΓΑΡΕΩΝ,ῶνος,ὁ, gurgulio,guttur, fiſtula qua ſpiratur. Fictum à ſono,inquit Alex. Aphr.

γαργαρίζω gargarizo,Dioſc.

γαργαρισμὸς gargarizandi actio,gargarizatus.

Αναγαργαρίζω.(*comp*)gargarizo,fauces colluo. Dicitur,etiam ἀναγαργαρίζεσθαι , id quo fauces colluuntur.Dioſc.l.2.c.67.

ΓΑΡΟΝ, ου, τό, garum:liquamen ſeu ſanies piſcium ſale conditorum & maceratorum , primùm è garo piſce fieri ſolitum,vnde & nomen habet. vide Gal. & Dioſc. Dicitur & γάρος,ου,ὁ, apud Athen.lib.2.& Alex.Aphr.lib.1.

Compoſita.

Οξύγαρον, garum aceto conditum,apud Athen.

Οἰνόγαρον garum vino miſtum.Aët.lib.3.c.85.

Υδρόγαρον,garum quod aqua dilutum eſt.Aët.

ΓΑΣΤΗΡ, έρος έρι,& per ſyncopē γαστρὸς.γαστρί,accuſ.γαστέρα,vocat.γάστερ(fœm gen.)venter.Od δ.& μὴ ἔτειρε δ' γαστέρα λιμός. Dicitur mulier grauida ἐν γαστρὶ ἔχειν vt apud Herodot. & Pauſ. vel ἐν γαστρὶ φέρειν.vt apud Plat.de leg. Et ἐν γαστρὶ λαβεῖν , quæ concepit.in Epigr. ¶Item ventriculus in quem cibi ingeruntur & coquuntur apud Gal.

Γάστρις,guloſus,lurco,ventri deditus.Ariſtoph.in auib. Citatur & cōpar.γαστρίστερος ex Plat.comico.¶Item quem infeſtant vermes dicti ἕλμινθες.Suid.

γαστρίζω, ventrem expleo,ventrem ſaburro. Item opiparè & lautè accipio , Luc.ἐχρῆν ῶ Δέρων γαστρίσαι τὰ Δερμώνα. Item in ventrem cædo. Ariſtophan. in Veſp.

γαστρίζομαι , ventrem meum ſaburro,helluor.Baſil. Item in ventrem cædor.

γαστρισμός,ventris impletio,ingluuies.

γάστρων.ωνος.ὁ. idem quod γάστρις,guloſus,lurco,&c.

γαστρώδης,εος ὁ,ventroſus,ventrioſus.

γαστρίδιον ου τό paruus venter,Ariſtoph.

γάστρη & γάστρα fundum vaſis, vt γάστρη τρίποδος,apud Hom.Dicitur & de naui ; ſignificátque eius fundum, i.carinam vel(vt alij vocare malunt)alueum.

Compoſita.

Αγάστωρ ορος,ὁ,vterinus.quaſi ὁμογάστωρ,Heſych.

γλωσσογάστωρ ſeu γλωττογάστωρ,qui lingua victum quęrit,qui lingue miniſterio ventrem alit.

Εγγλω-

Εγλωττογάστωρ (*decomp*) pro eodem, Ariſtoph.

Επιγάστριον, ου, τὸ, (q.d. ſuperuentrale) quod eſt à pectore ad pubem vſque, vel pars ſupra vmbilicum. Quidam ita vocant totam eam carnem quę ab imis coſtis ad pubem vſque protenditur: quòd ventri incumbat. Exp. & abdomen.

Εριγάστωρ, ventroſus, ventrioſus. * Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Κοιλογάστωρ, qui eſt cauo ventre.

Μεσογάστωρ, medio ventre cinctus, Heſych. Ζωνογάστωρ, pro eodem.

Ολβιογάστωρ, ventre beatus, qui beatitudinem ventris
302 ſui voluptate metitur, Athen.

Ομογάστωρ, & ὁμογάστριος, idem quod ἀγάστωρ, Il. φ.

πλατυγάστωρ, & πλατυγάστηρ, qui eſt lato ventre, Ariſt.

προγάστωρ, cui venter prominet, ventrioſus.

προγαστρίδιον, ventrale, tegumentum ventris, Luc.

Υπογαστρίζομαι, ſaturor, Poll.

Υπογάστριον, imus venter. A quibuſdam exp. pubes. vide Poll.

Χειρογάστωρ & ἐγχειρογάστωρ, cui manuum labor ventri alimentum ſuppeditat.

ΓΑΥΛΟΣ, ου, ὁ, mulctra, quæ & mulctrum, & mulctrale. vas lacti recipiendo, παρὰ τὸ γάλα, Odyſſ. ι.

¶ Γαῦλος autem priore circunfl. nauigij genus, Ariſtoph. ¶ Item ſentina, Euſt.

* Γαυλὶς, propriè σκεῦος ἐπὶ ποιμενικὸν, εἰς τὸ ἀμέλγειν χρήσιμον, καὶ παρὰ τὸ γάλα λέγεται, ſicut & γαυλὸς, ſecundùm Theocr. ſcholiaſten.

Κυθρόγαυλος, (*comp.*) apud Ioſeph. in Antiq. Iud. exp. labrum conchæ ſpecie.

ΓΑΥΡΟΣ, ου, ὁ, ſuperbus, arrogans, ferox, elatus, Luc. Eurip. Et τὸ γαῦρον pro animi elatione, apud Plut. in Ant. Quidam deriuant ab ἀγαυὸς, abſciſſo α.

γαυρόω, ῶ, & γαυρόομαι, οῦμαι, ſuperbio, glorior, Plut.

γαύρης, & γαύρηξ, Heſych. idem quod γαῦρος. * Item γαύρηξ, Laert. in Pittaco.

γαυριάω, ῶ, ſuperbio, glorior, efferor, Dem. Et γαυριᾶσθαι, de equo exultante, apud Xen.

γαυρίαμα, gloriatio, exultatio.

γαυρικός, οῦ, ὁ, elatus, ſuperbus.

γαυρότης, ητος, ἡ, ſuperbia, elatio, gloriatio.

* γαύρωμα, gloriatio, elatio, iactatio, exultatio, Eurip. in Troad.

* γαῦρος, elatus, Laertius in Polemone.

Compoſita.

Αγαυρὸς, οῦ, ὁ, ſuperbus, inſolens: Nic in Ther. ſit à γαυρὸς, præfixo α intenſiuo.

Αγαυριάω, ῶ, valde inſoleſco, Etym. Αγαυρίαμα, τὸ, inſolentia, elatio animi, Heſych.

Αγαύρισμα, genus luctæ eſſe tradit, Euſt.

Εκγαυρόομαι, οῦμαι, inſoleſco, ſuperbio. Item actiuè, effero, iacto, Eurip.

Επιγαυρόομαι, οῦμαι, efferor animo ob. Apud Xen. Pæd. 1. ἐπιγαυρωθεὶς, exp. lætior factus.

ΓΑΥΣΟΝ, Heſychius exp. curuum, tortuoſum, intortum. Vtitur Hippocrates: ſed Galen. annotat vocem hanc non eſſe vſitatam Græcis, ideóque, ambiguum eſſe debeátne ὀξύνεσθαι an περισπᾶσθαι.

γαυσόω, reddo γαυσὸν, incuruo, intorqueo, Heſ.

ΓΕ, ſyllabica adiectio, quidem, certè, vtique. Sæpe vacat pręſertim aliis vocibus adiuncta, articulo autem ὅς frequentiſſimè. ¶ Item ſaltem: Dem. εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, ſi non ſummam, ſaltem partem. Sępius ſine accentu ſcribitur. ¶ Pro γε dicitur Doricè γα. vt apud Ariſtoph. Acharn. ἐγώνγα pro ἔγωγε, ego quidem.

ΓΕΓΩΝΑ, pręt. med. verbi γνώω, metatheſim habens pro γέγνωα. Significat autem illud γνώω, licèt inuſitatum ſit, γνωστῶς βοῶ, ſeu ἐξάκουστον βοῶ, teſte Euſt. i. ita clamo ſeu vocifero vt intelligar, ſeu vt audiatur & intelligatur clamor meus, ideóque clarè vociferor: Od. ε. & ζ. ὅσσόν τε γέγωνε βοήσας.

Γεγώνω, (præterito medio in præſens tranſeunte) idem quod γέγωνα. Affert enim Euſt. ex Soph τί γεγώνω; Pro eodem dicitur etiam γεγωνέω, ῶ, ſæpe apud Hom. vſus eſt & Xen. in Cyneg. ὁ αφ' κύνωρος γεγωνείτω, vociferetur, clamet.

γεγώνησις, vociferatio, altus clamor, Plut.

γεγωνίσκω, idem quod γεγωνέω, Thuc. l. 7.

γεγωνὸς, οῦ, ὁ, pro alto clamore enuntiatus, ſeu clarus, ita pronuntiatus vt audiri poſſit, Phil.

Αντιγεγωνέω, ῶ, (*comp.*) reclamo, in Epigr.

ΓΕΕΝΝΑ, vocabulum Hebraicum, ex duobus compoſitum, vallem Hinnon declarat, in qua olim Iſraelitę ſuperſtitionibus vicinarum gentium addicti, filios ſuos diis adolebant inaudita quadam immanitate. Inde factum vt acciperetur pro loco cruciandis 303
in æternum reprobis deſtinato, atque adeò pro ipſo ſupplicio & cruciatu quo afficiuntur cum Satana & angelis ipſius, ſicut Eraſmus & alij multi annotarũt. Vtuntur noui teſtamenti ſcriptores & theologi hac voce: de qua vide & Ierem. cap. 7.

ΓΕΙΝΟΜΑΙ, gignor, naſcor: Od. θ. τοὺς μὴ γείνεσθαι ὄφελλον. Præt. med. γέγαα (ſolis poetis in vſu) natus ſum: interdum & ſimpliciter *pro*, ſum, vnde γεγονὼς particip. Et in infin. Dorico γεγάμεν. Aor. medius ἐγεινάμην, in frequenti vſu eſt in actiua ſignif *pro*, genui, procreaui, dicitúrque & de viro & de muliere: Iliad. ε, Ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. Sic Xen. & alij,

γίγνομαι & γίνομαι (fut. γενήσομαι, præt. γεγένημαι, Aor. 1. ἐγενήθην, tanquam à γενάομαι, ῶμαι Aor. 2. med. ἐγενόμην, præt. med γέγονα, tanquam à γείνω) naſcor, orior. Plato epiſt. 9. ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνῳ γέγονεν. Apud Xen. γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, natus annos 20. τὰ γιγνόμενα, quæ proueniunt, fructus, prouentus, Thuc. ¶ Item, ſum, fio, vnde γέγονα, fui vel factus ſum: Thuc. ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται. ¶ Pro loco variè vertitur habita ratione præpoſitionis cui adiungitur. vt apud Theophr. de cauſ. pl. 3. γίνεται πῦρ ἐπὶ πῦρ, ignis igni adiicitur, γίνεσθαι ἐφ' ἑτέροις, Thuc. aliis inniti, in aliis ſpem collocare, γίνεσθαι ἀπό τινος, ab aliquo diſiungi. Itidem ſine præpoſitione: vt γέγονε τῇ πόλει ὄνομα, nomen vrbi inditum eſt. Frequenter exp. accidere, euenire, contingere. vt τί γέγονε; quid accidit? Cum inf. apud Iſoc. γίγνεταί μοι τοῦτο ποιεῖν ¶ Γίνομαι πρὸς τούτῳ, vel ἐν τούτῳ, vel περὶ τοῦτο, verſor in hac re, incumbo in hanc rem, occupatus ſum hac in re, Plut. Iſocr. Plat. ¶ Item venio, peruenio, accedo, vt Herodot. ἐπεὶ ἐγένετο ἐπὶ γεώδη ποταμοῦ, vbi venit vel peruenit. Sic Thuc. ἐγένοντο πρὸς τοῦ ἰσθμοῦ. Plut. in Fabio, γίνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, veniunt in poteſtatem, vel rediguntur in pot. ¶ Γίνεταί σοι καλῶς, bene tecum agitur, Dem.

γένεσις, εως, ἡ, origo, ortus: vt γένεσις τοῦ κόσμου πολέμων, &c. apud Plat. Eſt etiam id ipſum quod ortum eſt, apud Plat. in Tim. Item genitura natiuitas, Epig. l. 2.

γενέσια, τὰ γενέθλια, dies natalitius, apud Herodot.

* γενέσιος, genitalis, genitabilis, generare faciens, Plut. de Pythiæ orac.

γενεσιακός, οῦ, ὁ, idem quod γενεθλιακός.

γενετὴρ, ῆρος, ὁ, genitor. Ariſtot. γενέτειρα, ἡ, genitrix.

γενέτης, ου, ὁ, genitor, Plut. Item ἔκγονος, Heſych.

γενετὴ, ἡ, ortus, natiuitas, Ariſtot.

γενετυλλὶς, ίδος, ἡ, generationis antiſtes dea.

γενέτωρ, ορος, ὁ, genitor, Ariſtot.

Γεννητὸς,ῦ,ὁ,qui ortum habet.Plat.
γένος, εος,τὸ, genus, progenies. γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοί. Herodian.lib 1. ἡμεῖς δὲ τὸ σὸν γένος. Exponitur etiam natio.Syneſ.epiſt.61.Σύρος τὸ γένος.Syrus natione. ¶Metaphoricè etiam capitur, vt Latinè genus. ¶Eſt etiam artis vocabulum, cui correſpondet εἶδος, vnde γένει διαφέρειν, genere differre, Ariſtot. ¶Item ſexus.Plat. ¶Item γένη.liberi, Bud. ex Hermog.
γενῆται,οἱ,qui eiuſdem generis & familię ſunt,gentiles,ex Iſæo vide Poll.l.7.
γενικὸς,ῦ,ὁ,generalis. Suid.Item genitiuus.vt γενικὴ πτῶσις apud gramm γενικῶς generaliter.
γενέτης.ῦ,ὁ,idem quod γενήτης συγγενὴς.Suid.
γενεὰ ἡ, genus, progenies, Philo de vita Moſ. κατάλειπε μὲν πατρίδα καὶ γενεὰν καὶ πατρῷον οἶκον. Item generatio,genitura. vt φύλλων γενεὴ,Il.γ. Exp.etiam ætas, ſeculum, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς noſtro ſeculo, noſtra memoria.Dem.
γενέθλη ἡ,genus,ortus,origo. Il.β. Et γενέθλον,progenies, γέννημα,Oppian.
γενέθλιος,ὁ καὶ ἡ,natalis, natalitius, vt γενέθλιος ἡμέρα.Et γενέθλιοι θεοὶ apud Plat.de leg.8.
γενέθλια,τὰ, natalitia, i. conuiuia ſolennia in honorem natalis.Lucian.
γενεθλιακὸς,ad natalem diem pertinens.
304 γενεθλιὰς,άδος,ἡ,idem quod γενέθλιος.Nonn.
γενεθλίδιος,ῦ,ὁ,natalis,natalitius.ex Epigr.
γέννα,ἡ,progenies,genus.Xen.
γεννάδας,ῦ,ὁ,generoſus. Ariſtot.Item ingenuus.Ariſtoph.in Ran.
γενναῖος,ῦ,ὁ, i.εὐγενικὸς, ſeu (ſecundum antiquos) συγγενὴς καὶ ἔμφυτος.Il.ε.Item ingenuus.Plat.2.de rep. Item nobili & generoſa ſtirpe ortus.Thuc.Itē generoſus,i.ſtrenuus,Herodian. Item validus,vehemens. vt γενναία δύη apud Soph.in Aiace.
γενναίως,generoſè,fortiter.Herodian. in lib.3.
γενναιότης,ητος ἡ,generoſitas,Eurip.Polyb.
γεννικὸς,ῦ,ὁ, generoſus. Plato in Phædro. γεννικῶς. generoſè,fortiter.Item ingenuè.
γέννας ῦ,ὁ,auunculus,frater matris,Heſych.
γεννάω,ῶ, F. ήσω,genero,gigno. Xen. De mulieribus etiam dictum reperitur.vt Lucæ 1. Sic & γεννήσασα dicitur genitrix. Metaphoricè quoque capitur, vt pario apud Lat.
γεννῶμαι, *paſſ.* naſcor. vt ἐγεννήθη Τελαμῶνος. Iſocr. Item mediæ vocis,idem quod γεννάω.
γέννημα,τὸ, quod natum ſeu procreatum eſt,progenies. γεννήματα, plur.num dicūtur liberi,apud Plat. de leg.& alibi. Exp.etiam fructus & fœtus terræ ac enaſcentia germina.Polyb.
γέννησις,εως,ἡ,generatio,procreatio,Plat.
γεννητὴς,ῦ,ὁ,generator. Plat. γεννήτωρ,ορος,ὁ,genitor,parens.Plat.de leg. γεννήτειρα ἡ,genitrix. γεννητὸς,ῦ,ὁ,generatus,genitus. Plat.de leg.Item mortalis,apud Luc. γεννητῶς, aduer.q.d. genitè,in modum geniti ſeu generati.Nazia. γεννητικὸς,generandi vim habens,cui vis ineſt genitalis,Alex.Aphr.
γονὴ ἡ,genitura, fœtus ſeu fœtura, proles. vt γονὴ παίδων.Il.ω. ſic γονὴ τέκνων,apud Eurip. Item genitura, fœtus,i.infans editus,inquit Bud.ex Luc.Dicitur & de brutorum fœtura apud Æſch. in Cteſ. Extēditur & ad fructus,apud Plat. Exponitur & genus, apud Athen.& Soph. Exponitur & partus, apud Euripid. in Phœn. πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν.Item ſemen prolificum,genitura.Heſiod. Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος. Γοναὶ ab Hippocr. vocari etiam partes naturales quæ generationi inſeruiunt, tradit Galen.comment.3. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. γονὴ eſt etiam nomen peſſi ad conceptum perutilis. Ægin. l. 6.cap.24.

Γόνος,ῦ,ὁ, (itidem vt γονὴ) exp.generatio,apud Homer.Od λ.& τ. vbi tamen exponi etiam poſſe γένος ſcribit Euſt.apud Homer. γόνος ſæpe ſignif. qui generatur,fœtus, proles. Sic dicitur Achilles θεᾶς γόνος,Il.ω. Item ſemen,quod genitura etiam dicitur. Ariſtot γονὸς autem oxyt. (pro quo γουνὸς Ionica epentheſi apud poetas)fœcūdus,γόνιμος. Eſt & ſubſt. pro fœcundo & fertili loco, vel ſolo, apud Homer. vt quum dicit γουνὸν Ἀθηνάων.
γονόεις,εντος,ὁ,fœcundus,fertilis.
γόνιμος ῦ ὁ καὶ ἡ,genitalis, prolificus, fœtificus. vt γόνιμος θερμότης,apud Plat. ¶Item fœcundus,fertilis.Phil.Interdum cum genit.vt Ariſtot.de mūdo, νέφος ἐπὶ πάχος γόνιμον ὕδατος. γονίμως,fœcundè.
γονεὺς,έως ὁ, genitor pater. γονεῖς, pater & mater, parentes Heſiod.Ariſtophan. Plut. γονεύω,fœtifico, gigno,item concipio. Bud. ex Theophraſt. γονεία,ἡ, fœtificatio.
γνήσιος,ῦ ὁ,minimè ſpurius,legitimus.vt γνήσιοι παῖδες. & γυνὴ γνησία. Exp. & germanus, non adulterinus, non fucatus, genuinus. Dictum videri poteſt quaſi γονήσιος,vel etiam γενήσιος.
γνησιότης,id quod eſt legitimum.Ariſtot.
γνησίως,germanè,legitimè,non adulterinè.
Compoſita, ac primum ex γίνομαι quæ terminatione quidem eadem ſunt cum compoſitis ex γένος, at ſignificatione ſunt diuerſa.
Ἀειγενὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,qui ſemper fuit & erit,Plat.
Αἰθρηγενὴς,idem quod αἰθρηγενέτης.Il.ο.& τ.
Ἁλιγενὴς è mari ortus,mari genitus.
*Ἀνομοιογενὴς, qui non eſt eiuſdem generis. Laert.in Epicuro.
Ἀρτιγενὴς,recens genitus, modò ortus.
Αὐθιγενὴς,indigena. Luc. & Plat.Item perennis,vt αὐθιγενὴς ποταμός.Phil.
Αὐτογενὴς, qui ipſe ex ſe eſt, non ex alio. Epithetum Dei apud Orpheum.
Ἀφρογενὴς,è ſpuma ortus. Veneris epith. Ἀφρογένεια etiam dicitur.
Βουγενὴς,è boue ortus ſeu genitus,apum epith.
*γαιηγενὴς,è terra genitus γηγενής. Apoll.3 Arg.
γηγενὴς è terra ortus,ſeu natus. Soph. γηγενεῖς,peculiariter dicuntur etiam gigantes illi terrę filij. Ariſto- 305
phan.in Neb.
*Διογενέτωρ,idem quod διογενὴς,Eur.in Bacchis.
Διογενὴς,è Ioue ortus,Ioue editus.Soph.
Ἐγγενὴς,innatus, ingenitus. Bud ex Soph. Vide & in comp.ex γένος Ἐγγενῶς,i. γνησίως,apud eundem.
Ἐνδογενὴς,intus genitus,ſeu domi natus.
Ἐπιγενὴς,affertur pro indigena.
Ἡμιγενὴς,ſemigenitus,apud Plat.in Tim.
Ἠεριγενὴς, manè ortus,vel, aere genitus,aere natus. Apoll.Arg.2. de aurora, ἐφαάνθη ἠεριγενής. Ἠεριγένεια, pro eodem,Il.α.
Θεηγενὴς,Deo genitus,Deo natus.Nonn.
Θηλυγενὴς,è fœmina ortus,muliebris.Plat.
Ἰθαγενὴς,rectè,i.legitimè natus. Od.ξ. Et ἰθαγενὴς πολίτης,indigena,ciuis. Ἰθαιγενὴς, etiam ſcribi annotat Euſtath.
Κυπρογενὴς, in Cypro natus. Κυπρογένεια,ἡ, epith.Veneris, quòd ibidem & nata eſſe credatur & religioſè colatur.Heſiod.in Theog.
Μεσογενὴς,qui mediæ eſt ætatis.Heſych.
Μοιρηγενὴς,felici fato natus Il.γ
Μονογενὴς,vnigena, vnigenitus. Plat. Μουνογενὴς, idem poeticè υ metri cauſa inſerto.
Νεογενὴς,nuper natus, recens natus. Plato in Theæt.
Νεηγενὴς,apud poetas pro eodem. Dicitur & νεογιλὴς, pro eodem,& νεογιλὸς,ν in λ mutato. Et Νεογελαῖος, pro eodem.
Νεογνὸς,idem.Factum per ſync.pro νεογόνος.Euſt.
Νεφεληγενὴς,nube genitus,nubigena. Euſt.

Οἰκογενής, domi noſtrę natus, non emptitius ſeu aduentitius, vernaculus. Plut. & Ariſtot. Interdum pro verna ſeu ſeruo vernaculo. Plut. Idem, cognatus, propinquus vel etiam domeſticus, Heſych.

Ὀφιογενής, ſerpentigena, Strab.

Ὀψιγενής, ſerò genitus, tardè natus.

Παλαιγενής q. d. olim genitus: vnde ponitur pro ſene & priſco ſeu vetuſto, Apoll. Arg. 1.

Παλιγγενής r. natus, Nonn.

Πληγενεῖς, ῶν οἱ, è diuerſis parentibus nati.

* Ποντογένεια, ex mari nata. Idem, veneris epith. Opp. l. 1. de Ven.

Πρεσβυγενής: priſcus, q. d. antiquus natus. Πρεσβυγένεια, ἡ, antiquitas, Plut. Symp. 2.

Πρωτογενής: primigenius, primitiuus. Comparat. πρωτογενέστερος, antiquior, ſenior.

* Πρωτογένειος, primigenius. τύχη πρωτογένεια. Fortuna primigenia, Plut. in quæſt.

Πυριγενής, igni ſatus, igni genitus. Apud Eur. πυριγενὴς παλάμη exp. ἀπλῶς, ἀνήμερος. nam quum ignis ſit res ſæua, ſæua itidem ſunt quæ ex eo nata ſunt. Innuit autem per πυριγενῆ παλάμην, enſem, quoniam in igni ferrum molliri & cudi ſolet.

Πυρογενής, ex frumento ortus, Epigr.

Τριτογενής & τριτογένεια, ἡ, Minerue epith. ita dictæ, quod è capite Iouis prognata exiſtimetur. Τριτὼ enim caput eſt Cretenſium lingua. ¶ Τριτογένεια apud Ariſtoph. in Neb. (vt ſchol. tradit) eſt genus ſaltationis.

ὑστερογενής, poſterior natu ſeu ortu, Syneſ.

Χαμαιγενής, humi natus, è terra ortus, Heſiod.

Secundum compoſitorum genus ex verbo γίγνομαι.

Ἀπογίγνομαι, abſum, vt ἀπογιγνόμενος τῆς μάχης, ex Herodoto, qui abeſt à prælio. ¶ Item, decedo. cui opponitur προσγίνομαι, accedo. Apud Greg ἐπιγίνεσθαι & ἀπογίνεσθαι, accedere ſeu aduenire, & abſcedere. ¶ Item *pro*, deſum, Bud. ex Andocide ¶ Item, morior, Thucyd. lib. 2. τὰ μὲν ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων.

Διαγίγνομαι, interſum, (eo ſenſu quo dicitur ſpatium aliquod temporis interfuiſſe) Plutarc. ἐτῶν διακοσίων διαγεγονότων, ducentis annis interlapſis. ¶ Item duro, permaneo, perenno, Plato. Et *pro*, tolero vitam, apud Plat. Et *pro*, euado apud Syneſ. εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ κλύδωνος.

306 Ἐγγίγνομαι, inſum, vel innaſcor, Plat. ¶ Item interſum, interiicior, (de tempore dictum) vt διαγίνομαι, Thuc. 1. χρόνου ἐγγενομένου. ¶ Ἐγγίγνεται cum infinit. licet, facultas eſt, Æſchin.

Ἐκγίγνομαι, enaſcor, oriundus ſum. vt in hoc hemiſtichio, οἳ γῆς ἐξεγένοντο, qui è terra nati ſunt. Ἐκγίνεται cum inf. facultas eſt, licet, &c. vt ἐκγίνεται: Æſch. in Creſ. ὑμῖν γὰρ ἐξεγένετο ἂν πρὶν ἡττᾶσθαι.

Ἐπιγίγνομαι, ſupernaſcor ſeu poſtnaſcor. vnde οἱ ἐπιγινόμενοι dicuntur poſteri, Iſoc. ¶ Item adnaſcor, Theophraſt. ¶ Item, ſuccedo, ſubſequor, ſequor: apud Thucyd. ſæpe. vt τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους, & χειμῶνος, item τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ *pro*, ſuperuenio, apud eundem Thucyd. Ἐπιγίνομαι Budæus reddit etiam exorior, exiſto. Xen. Ἐπιγίνομαι exp. & aduenio, accedo. cui opponitur ἀπογίνομαι.

Ἐπιγέννημα, τό, quod ad aliquam rem quaſi ſuperaccedit. Sic in morbo dicitur affectus ille qui ex primario affectu conſequitur.

Καταγίνομαι, verſor & ſum occupatus. Greg. apud Demoſth. in Midiam, in teſtium quorundam verbis ponitur *pro* moror, i. habito.

Μεταγίνομαι, ſum poſt. Heſych.

Μεταγενής, vnde μεταγενέστερος, poſt natus.

Παραγίνομαι, adſum, interſum. vt ἐκκλησίᾳ παραγίνεσθαι apud Æſchin. Et cum dat. perſonę. Pl. de rep. Bud. apud eundem Plat. παραγίνεσθαι δίκῃ interp. ſiſti iudicio. Dicuntur παραγίνεσθαι & qui adſunt alicui in iudicio, vt aduocati. Plato de rep. 2. παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κακηγορουμένῃ. A Budæo exponitur & præſidio eſſe, apud eundem Plat. de rep 10. ¶ Item ſuperuenio, Xenoph. Apud Syneſ. pro, euenio, in lib. de inſomn. ¶ Item, aduenio, venio, accedo, eo. vt apud Xen. Pæd. 8. ταχὺ μὲν ὅποι ἂν δέῃ παραγιγνόμεθα. ¶ Παραγίνεσθαι præterea dicuntur ſata quæ è terra erumpunt & germinant, vt inquit Bud. ex Theophraſt.

* Ἐμπαραγίνομαι, (*decomp.*) adſum, Solom. Prou. 6.

Συμπαραγίνομαι, ſimul adſum, ſimul aduenio. ex Chryſoſt. in epiſt. ad Philipp.

Περιγίγνομαι, ſuperſum, vt apud Ariſtoph. in Pluto, περιγίγνεσθαι & ἀπολείπειν opponuntur: Demoſth. in Aphobum, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν περιεγένετο, & quę inde ſuperfuiſſent. ¶ Item ſuperſum, i. euado, ſaluus euado, incolumis ſum, ſeruor à morte, Demoſth. ¶ Bud. περιγίνεσθαι, interpr. etiam ſupereſſe, promptum eſſe, integrum eſſe, πλέον εἶναι, vt, Ariſtippus interrogatus τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, i. (inquit) τί πλέον ἐγένετο, & τί ἐπλεονέκτησε τῶν ἄλλων. Exp. &, obuenire, contingere: Thuc. Herodian. Περιγίγνομαι, item, εἰς ἐναντίον συμβαίνω, Bud. ¶ Item περιγίγνομαι, ſum ſuperior, vinco: Thuc. lib. 8. περιγίγνεσθαι τῶν πολεμίων, (& alibi ſæpe, non addito genitiuo.) Interdum additur & datiuus rei: vt Xenoph. περιγίγνομαί σου τάχει. Et cum accuſ. ex Plut. affertur περιγίνεσθαι τὰ ὀλύμπια.

Περιγενητικός, vincendi vim habens, Plut.

Προσπεριγίνεσθαι, (*Decomp.*) ſupereſſe, apud Dem.

Προγίγνομαι, ſum antè, antecedo, præcedo (vnde οἱ προγεγονότες vel οἱ προγεγενημένοι, dicuntur maiores) Thuc. initio lib. 1 Ariſtot. ethic. 3 c. 2. προγίγνεσθαι & παρακολουθεῖν opponit. ¶ Item procedo. vt Il 6. Οἱ δὲ τάχα προγένοντο. 307

Προγενέστερος, qui antè natus eſt, qui ætate antecedit, maior natu. Hom. Et *pro*, antiquior, vt προγενεστέρα ὁμόνοια. Syn. & ſuperl. προγενέστατος antiquiſſimus.

Προσγίγνομαι, adnaſcor, item accedo, Bud. ex Baſil. Ei opponitur ἀπογίγνομαι apud Thuc. Et προσγενόμενοι τῷ βασιλεῖ ex Plut. Themiſt. exp. regis ſocietatem ſequuti.

Συγγίγνομαι, ſimul ſum, conuerſor, Syneſ. θεωρία δὲ καὶ πρᾶξις οὐκ ἀξιοῦσι συγγίνεσθαι. Sæpe dicitur *pro*, conuerſor (eo ſenſu quo dicitur & congredior, vel conſuetudo mihi eſt cum aliquo & venio in colloquiũ) Xen. Pæd. 7. πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ ξυγγενέσθαι. Affertur & συγγίνεσθαι λόγῳ, ex Ariſtot Rhet. Et συγγίνεσθαι ἐς λόγους τινὶ ex Ariſtophan. in Nubib. q. d. venire in colloquium cum aliquo. Et cum dat. rei, vt συγγίνεσθαι τῇ παιδείᾳ, verſari in ſtudio literarum. Et συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ, Plato in Phil. verſari in penuria, paupertate premi. ¶ Item, concumbo, coeo. (in qua ſignif. dicitur & congredior, conſueſco, conſuetudinem habeo) Plato de rep. 1. οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίνεσθαι; ¶ Item, ſimul ſum, adſum, auxilior: Soph. ὦ θεοὶ συγγένεσθε.

Προσυγγίνομαι, (*Decomp.*) antè congredior ſeu colloquor, Thucyd. lib. 8.

Tertium compoſitorum genus ex γένεσις.

Θεογενεσία, ἡ, regeneratio, baptiſmus, apud Dionyſ. Areop. Vocabulum theologicum, quaſi diuinę & priſtinæ originis noſtrę inſtauratio.

παλιγγενεσία ἡ q. d. renaſcentia, ſecundus ortus, inſtauratio, Phil. de mundo. & Plut. περὶ σαρκοφ. Item vniuerſalis reſurrectio, & pro baptiſmo, apud Dionyſ. Areop. ſic λουτρὸν παλιγγενεσίας apud Naz. lauacrum quo antiqua noſtra origo inſtauratur.

Quartum compoſitorum genus ex γενέτης.

Αειγενέτης, ου, ὁ, qui ſemper extitit vel eſt ſempiternus.

Et ἠερηγενέτης pro eodem. Il. β.
Αἰθρηγενέτης, frigus & pruinam vel ſerenitatem inducens. Od. ε.
Γηγενέτης, idem quod γηγενής. Plut. in Apopht.
* Ἐγγενέτης, indigena. ἐγγενής, Apoll 4 Arg.
Ἐκγενέτης ου, ὁ, oriundus, ortus ex. Eurip.
Εὐγενέτης, præſtanti genere ortus, generoſus. Epigr.
Τηλυγέτης, ſiue τηλύγετος, natus procul abſente patre. Item quem parentes in ſenecta genuere, ideóque præ cæteris dilectus, interdum exp. vnicus. Heſych. Suid. Plut. Sæpe vtitur Homerus. Videtur dictum quaſi τηλυγενέτης.
Παγγενέτης, omnium genitor, omnium pater. Nonn.

Quintum compoſitorum genus ex γενητός.

Ἀγένητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ortum non habens, cuius origo nulla eſt. Plat eſt etiam non factus, infectus.
Θεογένητος, à Deo ortus aut genitus. Peculiariter verò apud theol. baptizatus.
Διόγνητος, à Ioue genitus, ideóque nobilis, generoſus. Heſiod. Eſt autem per ſyncopen metri gratia factum ex Διογένητος.
Κασίγνητος, ου, ὁ, frater, idem quod κάσις frater ex vtroque parente, i. germanus, Il. ζ. & τ. Dicuntur etiā κασίγνητοι conſobrini, fratrum vel ſororum filij. Et generalius pro conſanguineis poni teſtatur. Euſtat. Il. ο Fœmininum eſt κασιγνήτη, ſoror, germana. Il. δ & π Et Soph. ¶ Accipitur κασίγνητος etiam adiectiuè pro fraternus, germanus. Soph.
Decomp. Αὐτοκασίγνητος germanus frater. Il. γ.
Αὐτοκασιγνήτη, ſoror germana, ſeu natiua.
Μητροκασίγνητος, matris frater, auunculus.
Μητροκασιγνήτη, matris germana, i. matertera.
Πατροκασίγνητος, patris frater, patruus, Heſiod.
Νοθογένητος, qui genitus eſt nothus ſeu ſpurius.
* Ὁμόγνητος, idē quod ὁμόγνιος, ὁμογενής, cōſanguineus, (Nonn.

Sextum compoſitorum genus ex γένος

Ἀγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, cui γενὴ i. liberi non ſunt, ἄπαις Suid. ex Iſæo. Itē ὁ μηδὲν ὢν τῷ γένει, ἀνδρ, minimè generoſus, degener. cui opp. εὐγενής. Herodot.
Ἀγένεια ἡ, exp δυσγένεια. Suid.
Ἀλλογενής, qui vel quæ eſt alius gentis. aliunde genus habens. cui contr. αὐθιγενής.
Αὐθιγενής, indigena. Vide Paulò antè in compoſitis ex γείνομαι.
308 Γηγενής, cui genus è terra eſt.
Διγενής, qui duplicis eſt ſexus ſeu generis.
Δυσγενής, qui claro genere ortus non eſt. Item degener, minimè generoſus.
Δυσγένεια, ἡ, ignobilitas. Plut. Item animus degener, ignauia. Phil. & Plut.
Ἐγγενής, exp. indigena, inquilinus, conſanguineus. apud Aeſchin. Aliam ſignif. vide in primo genere compoſitorum.
Ἑτερογενής, qui alterius eſt generis. Ariſtot.
Εὐγενής, claro & nobili genere ortus, generoſus. Ariſt. Tribuitur & rebus inanimatis. Gal. Item generoſus: i. ſtrenuus. Ariſtot. Item ingenuus. Ariſtot. & Philo. Εὐηγενής, idem, pleonaſmo τοῦ η. Euſt. Εὐγενῶς, generoſè, Plut. Εὐγένεια, nobilitas. Ariſtid. in Pan. Item ingenuitas. Syneſ. epiſt. 1.
Εὐρυγένειος, latas generationes habens. Nonn.
Ἰδιογενής, proprium genus habens, ſui generis.
Ὁμογενής, qui eiuſdem generis eſt, propinquus genere, cognatus, Eurip. in Phœniſſ. ¶ Apud Philoſophos & logicos eſt, qui eodem genere comprehenditur. A quibuſdam ὁμογενῆ vocantur ὁμοιομερῆ. Sic ὁμογενῆ μόρια apud Gal. dicuntur partes corporis ſimilares. Ὁμογένεια, cognatio. Ὁμογενῶς, eiuſdem generis complexu, eiuſdem generis ratione.
Ὁμόγνιος, per ſyncopen factum videtur pro Ὁμογένιος. Et ὁμόγνιοι θεοὶ, penates dij. apud Plat. de leg. At ὁμόγνιος Ζεὺς, exp. gentilitius Iupiter, ex Syneſio.
Ὁμοιογενής, qui ſimilis & propriè eiuſdem eſt generis.
Ὁμοιογένεια, generis ſimilitudo.
Παγγενής, qui omnium generum eſt. Παγγενῆ, aduerb. per omnia genera, generaliter.
Συγγενής, generis propinquitate coniunctus, cognatus affinis. Plut.
Συγγένεια, ἡ, cognatio, affinitas. Plat. Luc.
Συγγενικός, οῦ, ὁ, idem quod συγγενής. Plut. in Perſ. συγγενικὸν νόσημα, gentilis & hæreditarius morbus, συγγενικαὶ τρίχες, apud Ariſtot. pili congeniti, qui & συγγενεῖς
Συγγενὶς ίδος, ἡ, cognata, Syneſ. epiſt. 153. Pollux barbarum eſſe ſcribit.
Τριγενής, tertia perfectus generatione, vt vermes inſectorum, Bud. ex Gaza.
Τριγένεια, tertius generis gradus, Strabo lib. 12.

Septimum compoſitorum genus ex γενέθλη.

Ἀγενέθλος ου, ὁ καὶ ἡ, cui γενέθλη aut γενέθλον non eſt.
Ἀριστογενέθλος χῶρος, locus qui optimos generat. Epigr.
Ἀρτιγενέθλος, idem quod ἀρτιγενής.
* Ἀρχιγενέθλος, princeps ſeu generis ſeu gentis, vel antiquæ originis, ſeu generationis, priſcus. Nonnus.
Αὐτογενέθλος, cui ipſi ex ſe ipſo genus eſt. Nonn.
Καρπογενέθλος, Apollo, generator fructuum. Epigr.
Προγενέθλος, antè genitus. Nonn.
Ὑψιγενέθλος, in alto natus, apud Nonn.

Octauum compoſitorum genus ex γέννα.

Ἀγεννής, έος ὁ καὶ ἡ, ignobilis, ignobili loco natus. vt ἀγεννὴς ἢ εὐπατρίδης Luc. Item degener, ignauus, minimè generoſus, cui opp. γενναῖος, apud Plat. Accipitur etiam pro, abiectus, vilis, humilis. & interdum copulatur cum ταπεινός. Dicitur de perſona & de re.
Ἀγεννῶς, ignauè, parum viriliter, remiſsè, rem vel abiecto animo. Dem. Iſo
Ἀγέννεια, ignobilitas generis. Ariſtot. Poll. 6. Item ignauia, mollities animi. Exp. & timiditas, à Suida.
Ἀγεννές, (ſubſtantiuè) idem.
Ἀειγεννής, ſempiternus. Plat.
* Φιλογενναῖος, grauis, conſtans. Laert. in Polemone.

Nouum compoſitorum genus ex γεννάω.

Ἀγέννητος, non genitus, non generatus. Naz. ¶ Item non generans Theophr. ¶ Item ignobilis, ignobili loco natus Heſych.
Ἀγεννησία, q. d. ingeneratio, ingenitum, Naz.
Φιλαγέννητος, cui τὸ ἀγέννητον placet. Naz.
Ἀναγεννάω, ῶ, regenero, regigno. 1. Pet. 1. Ἀναγέννησις, regeneratio, i. baptiſmus Greg.
Ἀπογεννάω, genero, produco.
Ἀρτιγέννητος, modò natus. Luc. poſtea.
Ἐπιγεννάω, adgenero, inſuper genero. Ἐπιγεννηματικός, οῦ, ὁ, natus. ἐπιγεγονώς Bud. ex Greg.
Προσεπιγεννάω, inſuper adgenero vel ingenero.
Προγεννάω, ῶ, antè genero. Προγεννήτωρ, ορος, ὁ, progenitor Eurip.
Πρωτογέννημα τὸ, quod primum enatum & editum eſt. Exodi 23.
Συγγεννάω, ῶ, congenero. Συγγεννήτωρ, q. d. congenitor. vt Συγγεννήτωρ τέκνων, qui procreationis liberorum partem ſibi vendicat. Plato de leg.

Vltimum compoſitorum genus ex γονὴ, aut γόνος, aut prat. γέγονα.

Ἄγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, non natus. cui γονὴ vel γόνος non eſt, infœcundus, ſterilis, cui oppon. γόνιμος. Homer. Ariſtot. Luc. Interdum cum genit Ἀγονία, ἡ, ſterilitas, infœcunditas. 309
Ἀγονέω, ῶ, ſterilis & infœcundus ſum.
Ἀμφίγονος υἱός, qui ex priore eſt vxore Heſych.
Ἀμφίγονοι, οἱ, diuerſo ſemine geniti. Heſich.

Ἀνδρο-

Ανδρογόνος, virum generans vel gignens. Heſych.
Ανθρωπογονία, ἡ, hominum generatio. quo nomine fertur inſcripſiſſe quendam ſuum librum Aratus.
Απόγονος, ου, ὁ, ortus, oriundus, ſeu nepos, poſterus. Iſocr. Adiectiuè etiam capitur, & ad res inanimatas trãſfertur. vt ἀπόγονα ταῦτα τῶν δείπνων, hæc è conuiuiis oriuntur. Apud Hippocr. ἀπόγονα, (vt Gal. annotat) quidam exp. γόνιμα alij ἄγονα.
Απογονή, poſteritas. Bud. ex Zand.
Αριστόγονος, (ex Nonno) exp. optimè prolis parens. ita ſcribendum potius videtur ἀριστογόνος.
Αρρενογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, mares generans. Dioſc.
Αρρενογονία, maſculorum procreatio.
Αρτίγονος, idem quod ἀρτιγενής, modò natus. Opp.
Αρχαιόγονος, antiquus. Ariſtot. Αρχαιογονία, antiquitas. Baſil. Dicitur & Αρχέγονος pro ἀρχαιόγονος. Greg.
Αὐτόγονος, ipſe per ſe genitus. Nonn.
Βλαψιγονία, (q. d. fœtus ſeu partus læſio) dici fertur quum apes morbo, ignauia, aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt.
Δεκαγονία, ἡ, generatio ad decimum vſque gradum.
Δίγονος, geminus, ſeu bis genitus. Bacchi epith.
Διγονία, partus geminus, ſeu partus iteratio.
Διττογονέω, ῶ, bina pario, ſeu bis pario.
Εγγονος ου, ὁ, nepos. Plat. Εγγόνη, ἡ, neptis. Εγγονον, ου, τό, fœtus, fœtura. Syneſ.
Decomp.. Απέγγονος, pronepos.
Διστέγγονος, atnepos. Διστεγγόνη, atneptis.
*Επέγγονος, qui eſt poſt nepotẽ. In conſt. Iuſtin. imp.
Τριτέγγονος, trinepos. Τριτεγγόνη, trineptis.
Εκγονος, ου, ὁ, idem quod ἀπόγονος. apud Antiph. & Plat. Adiectiuè etiam capitur. vt apud Plat. de rep. ἔκγονοι χώρας τραχείας, oriundi à regione aſpera. Et ἔκγονος παιδειῶν, diſciplinis imbutus, & literarum quaſi alumnus, apud eundem.
Απέκγονος (*comp.*) abnepos.
Επίγονος ου, ὁ, pòſt natus, Bud. ex Plat. de leg. 5.
Επιγονή ἡ inſtauratio generis, ſubſidium generis.
Ετερόγονον ζῷον, dicitur mulus, quòd ſit è diuerſo ſemine prognatum animal, equino videlicet & aſinino. Item de lupo ceruario dici poteſt, qui Græcis θώς eſt.
Εὔγονος ου, ὁ καὶ ἡ, fœcundus, ad generandum aptus.
Εὐγονία, fœcunditas. Xen Εὐγονέω, ῶ, fœtifico.
Ζωογόνος ου ὁ καὶ ἡ, vitalis, viuum & animale generans. vt ζωογόνον σπέρμα, apud Aretæum, genitale ſemen: cui oppon. ἄγονον. ¶ Item numerus ſeptenarius, quòd infantes ſeptimo menſe nati viuant faciliùs quàm qui ſequenti, qua de re Alex. Aphr. in Probl.
Ζωογονία, animantis procreatio. Item vermiculatio. Bud. ex Theophr. Ζωογονικός, animantis procreandi vim habens. Phil.
Ζωογονέω, ῶ, animal procreo, animale & viuũ gigno, ſeu produco, animo, fœtifico. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 27. Peculiariter verò dicuntur arbores ζωογονεῖν, plantæque & fruges quum vermes procreant, ſeu vermiculantur. Theophraſt. de vitiis frugum. Ζωογονοῦμαι, actiua etiam ſignific. capitur pro ζωογονῶ, vt Bud. ann. ex Theophr.
Θεογονία, deorum generatio, deorum ortus. Heſych.
Θεόγνια, τά, dei natalis, vt exp. apud Dem.
Θηλυγόνος, fœminam procreans. Ariſtot.
Θηλυγόνον, à Dioſcor. dicitur phylli ſpecies quædam, quòd faciat θηλυτοκεῖν.
Θηλυγονία ἡ, fœminarum procreatio. Item cognatio i. propinquitas à matre. Herodian. 2.
Καρπογόνος, fructũ gignens, frugifer. Καρπογονία, fructus editio. Item quum ſtirpes fructum pariunt, ex Poll.
Καρπογονέω ῶ, fructum gigno, ſeu fero. Theophr.
Κεβληγόνος, in capite fœtum habens. Papaueris epith. Nic. Κέβλη autem per ſyncopen factum ex κεφαλή Macedonicè mutato φ in β.

Κηρογονία, ceræ generatio, cerificatio. Ioſeph.
Κοσμογονία, mundi generatio. Laert.
* Μονόγονος ſeu μουνόγονος, idem quod μονογενής. Nonnus, cap. 1. Ioh.
Νεόγονος & νεογνός, recens à partu, recens natus. Herodot. Pro eodem affertur ex Iſæo νεογιλής, & ex Hom. νεογιλός, Od μ.
Ολιγογόνος, paucos generans, infœcundus. Ariſtot.
Ομόγονος, germanus, Plato 8. de leg. At Ομόγονα, τά, quæ eiuſdem ſunt generis, ὁμογενῆ.
Ομόγνιος, idem cum ὁμόγονος.
Ονειρογόνος, in ſomnis genituræ profluuium.
Ορνιθόγονος, ex aue natus. Eurip. 310
Ορνιθογονία, auium generatio ſeu origo. Ita vocatur liber quidam.
Οψίγονος, ſerò genitus. Philo de mundo. Οψίγονοι dicuntur etiam poſteri, qui ſerò, i. longo pòſt tempore naſcuntur. Od. α. vnde & ὀψίγονον, ου, τό, pro poſteritate capitur.
Παιδογόνος, liberos procreans, aut ad liberorum procreationem faciens. Exp. & prolificus. Item fœcundus. apud Theophraſt.
Παιδογονία, liberorum procreatio. ex Plat.
Παλαιόγονος, priſcus, in Epigr. dicitur etiam παλαίγονος, pro eodem.
Πηλόγονος, è luto natus. Πηλόγονοι dicuntur gigantes, quòd è terra creati eſſe putentur. Callim.
* Πολυγονέω & πολυγονέομαι fructifico, fœcundus ſum. Luc. in Nigrino.
Πολύγονος, (vel forſan πολυγόνος) fœcundus. Oppian. l. 3. de ven. Et Herodot. l. 8. Πολύγονον etiam herba eſt, quam Latini ſanguinariam vocant. Sic dicta, (vt Plin. ſcribit lib. 27. cap. 12.) à quibuſdam ob multitudinem ſeminis: vel (vt Scribonius Largus vult) quia multa eſt & vbique naſcitur. Vide Dioſc. lib. 4. cap. 4.
Πολυγονία, fœcunditas. Bud ex Areop.
Πρόγονος, progenitor, idem quod προπάτωρ. Plat.
Πρόγονος παιδὸς auus. Plat. πρόγονος τέταρτος, abauus. Item autor gentis alicuius. vt apud Iſocr. τοῦ δὲ γένους τῶν τευκριδῶν πρόγονος ὁ Αἰακός. πρόγονοι in plur. dicuntur οἱ ἀνώτεροι, maiores prædeceſſores, vt vulgò vocant, Thuc. lib. 2. & Herodian. lib. 2. & metaphoricè pro ἀρχηγοί, vt apud Soph. in Aiace, & apud Ariſtid. ¶ Πρόγονος, adiectiuè etiam accipitur, vt πρόγονον γένος, auitum genus. ¶ Item priuignus. Bud.
Προγόνη, priuigna. Theophr. in inſt. ciuil. προγονικός, auitus. Phil. & Herodot.
Πρωτόγονος, primigenius, primitiuus. Il. ψ.
Πυριγόνος, ignem generans. Plut.
Σιτόγονος, qui in eum vſum naſcitur, vt eſui ſit. Nic.
Σύγγονος, cognatus. Item germanus Eurip.
Τεκνογονέω, ῶ, liberos gigno ſeu procreo. Epigr.
Τεκνογονία, liberorum procreatio.
Τελειογόνος, perfectum pariens. Τελειογονία, perfecta generatio.
Τελειόγονος, perfectè generatus, vitalis. Et τελειόγονα, perfecti fœtus.
Τελεσσίγονος, fœtum perficiens, prolificus.
Τηλέγονος, in longinquo ſolo natus.
Τριγονία, ἡ, tertium genus. vt nepos. Bud. ex Dem.
Τριγονέω, ῶ, tertiò genero vel pario. Theophr.
* Φιλόγονος, amans fœtum, amans liberos. Ioſeph. Maccab. 15.

ΓΕΙΣΟΝ, vel γεῖσσον, ου, τό, ſuggrunda ſeu ſuggrundium, i. pars tecti prominens, qua ſtillicidia à parietibus arcentur: vide Poll. & Etym. Schol. Euripidis, dicit γεῖσα, idem eſſe quod θριγκούς, i. λίθους τοὺς ἐξοχάς τῶν δωμάτων ἐπιλειμμένους. Metaph. capitur

pro eo omni quod ſuggrundarum in modum propendet. Sic in galea γεῖσον vocatur τὸ ὑπὲρ αὐτῆς προβεβλημένον Et γεῖσα ὀφρύων, ille quaſi proiectus frontis cui oculi ſubſunt, quem Plinius ambitum dixit genæ ſuperioris.

Γεισσόομαι, οῦμαι, in ſuggrundæ modum conformor, grundæ imbricor. Ariſtot.

Γείσωμα, τὸ, ſuggrundatio, q.d. ſuggrundamentum, imbricamentum. Ariſtot.

Γείσωσις, imbricatio, ſuggrundatio.

Γείσιον, ου, τὸ, Suid. idē eſt quod γεῖσον. Item γεῖσος pro eodem, apud eundem.

Compoſita.

Αγείσωτος, ſuggrundâ non inſtructus, vel nulla tectus lorica. Etym.

Απογεισόω, ῶ, F. ώσω, imbrico, imbricatim vel ſuggrundiorum modo facio, vel tego Ariſtot.

Υπόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſub ſuggrundiis eſt. vnde ἀείζωον maius Plinius ὑπόγειον, vocari ſcribit, quoniam in ſuggrundiis ferè naſcitur.

ΓΕΙΤΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, vicinus; Heſiod. Plut. Item affinis, ſimilis. Lucian. σκόπει εἰ ἐκ γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, ſpecta num inter ſe affinia ſint & conſentiant.

Γείταινα, ἡ, vicina, vt [illegible] ἔκταινα.

Γειτονία, ἡ, vicinitas, apud [illegible] lat. l. 8. de leg.

Γειτονέω, ῶ, vicinus ſum. Plat. & Phocyl.

Γειτόνημα, τὸ, vicinitas. Plat. Γειτόνησις, idem.

Γειτονεύω, idem quod γειτονέω, apud Alex. Aphr.

Γειτονεύομαι, idem apud Hippocr.

Γειτόσυνος, ου, ὁ, vicinus Epigr.

Γειτνία, ἡ, idem quod γειτονία, vicinitas, vicinia.

311 Γειτνιάω & γειτνιάζω, vicinus ſum, vt Herodot. l. 6. πρὸς τοὺς γειτνιῶντας καὶ ὁμοφύλους βαρβάρους, aduerſus vicinos barbaros. Item metaph. vicinus ſum, quoad ſimilitudinem. Luc.

Γειτνίασις, εως, ἡ, vicinitas Plut. in Pericle.

Compoſita.

Αγείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, vicino carens.

Αγρογείτων, habens vicinum agrum ſeu fundum, aut vicinam villam. Plut.

*Αρχιγείτων, Aeſch. in Perſis.

Αλιγείτων, mari vicinus.

Αστυγείτων, vrbi vicinus. Et generaliter pro finitimo, contermino, propinquo Plut. Αστυγειτονικός, idem.

Κακογείτων, malus vicinus. Soph.

Ποταμογείτων, fluuiis vicinus. Eſt & herba de qua Dioſcor. lib 4. cap. 101.

ΓΕΛΑΩ, ῶ, F. άσω, & άσομαι, rideo. Luc. τί γελᾷς; quid rides? Dicitur & γελῶ ἐπί τινι cum datiuo vel perſonæ, vel rei. Homer. Xen. Apud Sophoc. in Aiace, εἰς ἐχθροὺς γελᾶν, pro ἐπ᾽ ἐχθροῖς, de inimicis, i. de infortuniis inimicorum. Apud eundem γελᾶν κακοῖς, vel ἐπὶ κακοῖς exp. ridere ob mala, inſultare malis. Xen. Pæd. 1. αὐτὸς ἐφ᾽ ἑαυτῷ μάλιστα ἐγέλα. ¶ Item rideo, irrideo. Naz. γελῶ σου καὶ τὰς προσαγγελθμένας. ¶ Apud Ariſtophan. in Nub. ὅστις τούτοισι γελᾷ, his oblectatur, his gaudet. ¶ De inanimatis dicunt etiam poetæ pro ſplendere, nitere, renidere, floridum eſſe. Heſ. & Euſt.

* Γελανής, hilaris. Pind. Pyth. 4.

Γέλασμα, τὸ, riſus Metaph. apud Aeſchin. ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα.

Γελάσιμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, ridiculus, riſu dignus. Luc.

Γελασῖνος, ου, ὁ, riſor, qui velut quandam ridendi artem factitat. In qua ſignif. de Democrito dicitur. ¶ Γελασῖνοι, dicti ſunt & dentes qui in riſu nudantur, quaſi renidentes. Poll. lib. 2. Item rugæ & velut ſulculi qui à ridentibus in ore fiunt.

Γελασείω, ridere cupio.

Γελαστός, οῦ, ὁ, riſu dignus. vt ἔργα γελαστά. Od. θ.

Γελαστής, οῦ, ὁ, riſor vel irriſor. Suid.

Γελαστύς, ύος, ἡ, riſus. Callim. Γελαστικός, ή, όν, ridendi facultate præditus. Sic dicitur homo ζῶον γελαστικόν, apud Sextum Phil. & Porphyrium.

Γέλως, ωτος, ὁ, riſus. (vel Γέλος ου, vnde accuſ. γέλον, & dat. γέλῳ, quem tamen aliqui volunt per apocopen eſſe à γέλωτι) Od. 6. τεύχειν γέλωτα, riſum alicui mouere, quod & γέλωτα παρέχειν dicitur frequentiſſimè. Transfertur etiam ad maris ſerenitatem: de qua metaph. lege Euſt.

Γελοῖος, ου, ὁ, ridiculus, riſu dignus. Dicitur & de re & de perſona. Plat. ¶ Γελοῖα aliquando exp. ludicra, iocoſa, vnde & opponuntur σπουδαίοις, vt apud Iſocrat. περὶ τὰ σπουδαῖα γελοίοις χαίρων. Sic & Xen. Pæd. 2. ¶ Interdum & γελοῖον ſubſtantiuè dicitur pro ioco, vt apud Plut. in Pol. præc. & alibi. & γελοῖος, qui eſt iocoſus, facetus. Dion. Long. ¶ Γελοῖον etiam vocatur quod ad ciendum riſum aptum eſt. vt apud Plut. ἕνεκα τοῦ λεγομένου exp. riſus excitandi gratia. Dicitur & γέλοιος, apud poetas.

Γελοίως, ridiculè. Luc.

Γελοιάζω, ridicula ſeu iocoſa dico, iocor. Plut.

Γελοιασμός, iocatio, apud eundem Plut.

Γελοιαστής, iocator. Item facetus. Baſil. Greg.

Γελωτοποιός, aſſ. pro ſcurra, ex Epigr.

Compoſita.

Αγέλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, riſu minimè dignus, ſed indignatione, Suid. ¶ Item act. ſig. riſus expers. Sic appellati fuerunt Heraclitus, Anaxagoras Clazomenius, Ariſtoxenus, vt qui nunquam riſiſſent.

Αγελαστί, aduerb. ſine riſu, citra riſum. Plat.

Αγελαστία, riſus abſtinentia.

Αγελαστέω, ῶ, non rideo, riſu abſtineo. Heracl.

Αναγελάω, ῶ exp. rideo.

Αχρειόγελως, ωτος, ὁ, à Suida exp. qui ob inutilia & minimè ſeria ridet atque gaudet. Eraſmus hoc prouerbiali nouéque compoſito verbo dictum fuiſſe ait nugatorem; quique rebus ineptis oblectabatur.

Διαγελάω, ῶ, derideo, irrideo, cum accuſ. Lucian. ¶ Item metaph. de tranquillitate, apud Plut.

Εγγελάω, ῶ, irrideo, illudo. cum dat. ἐγγελᾶν τινι, illudere alicui.

Επεγγελῶ (decomp.) vſitatius & ſignificatius eſt pro, illudo, inſulto. Plut. ἐπεγγελῶντες αὐτῷ οἱ ἐχθροί.

Εγερσίγελως, dicitur Bacchus riſum excitans.

Εκγελάω, riſum effundo, in riſum erumpo. Od. σ.

Εκγελως, riſus effuſus.

Επιγελάω, ῶ, arrideo. Xen. Item pro, illudo, inſulto. vt apud Luc. de Vulcano qui Martem & Venerem in adulterio deprehenderat, ὅ γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. Apud eundem, ἐπιγελᾷ τὸ Σαρδώνιον. ¶ Επιγελᾷ τὸ κῦμα, apud Ariſtot. in Probl. exp. fluctus ſuperfringitur. 312

Ηδύγελως, q. d. dulce ridens.

Καταγελάω, ῶ, irrideo, derideo. Cum genit. apud Xen. Cum dat. apud Herodot.

Καταγελῶμαι, irrideor, ridiculus ſum. Plat.

Κατάγελως, irriſio, deriſio. Xen.

Καταγέλασμα, τὸ, deriſus. Po[illegible] l. 6. c. 4.

Καταγέλαστος, ridiculus, qui derideri ſolet, aut etiā deriſione dignus. Plat.

Καταγελάστως, ridiculè. Xen. Καταγελαστικῶς, deridendo vel deriſorum more. Poll.

Decomp. Εὐκαταγέλαστος, qui irridetur, ridiculus. Aeſchin in Ctes.

Εὐκαταγέλαστος, deriſu facilis. Alij exp. ridiculus, contemnendus.

Προσκαταγελάω, ῶ, inſuper irrideo.

Υπερκαταγέλαστος, valdè ridiculus Plut.

Κλαυσίγελως, fletus cum riſu, lacrymæ riſui intermiſtę. Xen.

Xen.Hell.7.

Παγγέλοιος,omnino ridiculus,apud Luc.

Πραΰγελως,ωτος,ὁ,placido vultu ridens.

Προσγελάω,ῶ,arrideo.Cum accuſ.vi prępoſ.Euriſp.

Σπουδογέλοιος,q.d.cuius ſtudium eſt ridiculum.

Φιλόγελως, ωτος, ὁ, riſus amans,qui libenter ridet. Zephyri epith.in Epigr.& Ariſtot.Rhet.1.

Φιλογέλοιος, qui iocos & facetias amat, qui libenter iocis vtitur,Ariſtot.Rhet.1.

Φιλογελοιαστής,apud Poll.qui iocatores amat,vel qui lubenter iocatur.

ΓΕΛΓΗ, ης, ἡ. exp. variæ & omnis generis merces: vel etiam ſarcina variarum mercium. Pollux eſſe κωμικώτερον ait. Pro eodem dicitur ῥῶπος: de quo vide ſuo loco.

ΓΕΛΓΙΣ, ιθος,& Γελγὶς,ίδος,ἡ, allij caput ſeu nucleus aut ſpica,apud Theophr.

Γελγιδοῦσθαι,in γελγίδας euadere ſeu in nucleos diuidi, in ſpicas diſcerni,Theophr ibidem.

ΓΕΜΩ, plenus ſum,onuſtus ſum. Propriè dici putatur de naui oneraria, Xenoph. De aliis etiam multis dicitur: Plato in Apol. Αναξαγόρου βιβλία γέμει τούτων τῶν λόγων. Et apud Iſocr. πολλῶν ἁμαρτημάτων γέμοντες.

Γέμος,plenitudo,Heſych.

Γεμίζω impleo: Ioan. 2. γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος. Item onus impono.

Γέμισμα,τὸ, q.d.impletio vel implementum.

Γόμος, ου, ὁ, onus nauis,merces quę ſunt in naui: Poll.

Γομόω,ῶ,onero.

Compoſita.

Αποχέμω, depleo,demo ei quod plenum eſt.

Απογεμίζω, exp.γεμίζω.

Καταγέμω,idem quod γέμω.

* Υπεργεμίζω, ſupra modum impleo,Xen.in lib.de Vectig.

* Υπέργομος,plus ęquo oneratus,onuſtus vltra modum, Strabo.

ΓΕΝΤΑ, Heſychio ſunt, carnes, viſcera: Nicand. in Alexiphar. Αλθαίνει ἢ γέντα συός. Sic Callim.Γέντα βοὸς μέλδοντες,vbi exp.etiam,artus,μέλη.

ΓΕΝΤΙΑΝΗ, ῆς, ἡ, gentiana: herba inſignis amaritudinis: denominata à Gentide ſeu Gentio inuentore,teſte Dioſcor. lib. 3. cap.3. & Plin. lib. 25. cap.7. Rurſum Dioſcor.lib.2. cap.12. dicit, γεντιανῆς ῥίζης, gentianæ radicis.

ΓΕΝΥΣ, υος, ἡ, mentum: Eurip.in Phœn. ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται. Item mala, maxilla apud Ariſtot.lib.3.de anim. ᾗ συμβάλλουσιν αἱ γένυες, qua maxillę cum faucibus coeunt. Et in Phyſiogn. ἡ ἄνω ἢ κάτω γένυς Tribuitur etiam lepori à Xen ¶ Item acies, vt acies gladij, Epigr. 6. ἢ ξιφέων ἐξεκόλαψε
313 γένυς. Item ſecuris ſeu bipennis & gladius,teſte Heſych.

Γένειον,ου,τὸ, mentum,Xen.in Symp.& Plut.in Camillo. ¶Alicubi exp. & γνάθος,maxilla,mala. ¶ Item herba: Il. θ. ἢ ἔλλαβε χειρὶ γενείου. Dicitur & de brutis,vt de leone apud Luc.Sępe inuenitur γένεια,plur. num.pro γένειον,vt apud Pauſ.Plut.& alibi.

Γενειαστήρ,exp lorum circa mentum equorum,P.

Γενειήτης ου,ὁ,barbatus.Ionicè pro γενειάτης,cuius fœm. eſt γενειάτις Luc.& ſine ι,γενεάτις,Athen.

Γενειάω,ῶ,F.άσω,barbatus ſum,Ariſtot.Theoc.

Γενειάζω,idem,Od.6.

Γενειάσκω,barbam emittere incipio,Xen.

Γενειάς, άδος,ἡ, lanugo prima qua genę veſtiuntur. Interdum & generaliter pro barba,Naz. ¶ Et γενειάδες, pili ipſius barbę, Odyſſ π. ¶ Item γενειάς, exp.mentum.

Compoſita,ac primùm ex γένυς.

* Μακρόγενυς, qui mentum habet longum. Adamantius in phyſiogn. Μικρόγενυς, qui paruum mentum habet,Adamant.in phyſ.

Οξύγενυς, id quod infra labra in maxilla inferiore eminet,Poll.

Χαλκόγενυς ἄγκυρα,ærata anchora,q.d.æreas malas habens,æreis armata maxillis,Pind.

Compoſita ex γένειον.

* Αἰνογένειος,terribiles malas habens,terribilis,ſæuus, Callim.hymno in Delum.

Διγένειος,qui mento eſt bipartito,Bud.ex Gaza.

* Ευθυγένειος, qui rectum mentum habet, vel ipſam barbam rectam,Polemo in phyſ.

Λειογένειος,læue mentum habens,Herodot.

Μακρογένειος,qui longo eſt mento,Bud.

* Μικρογένειος, paruum mentum habens, Polemo in phyſiogn.

Οξυγένειος,qui acuto eſt mento,Bud.

Προγένειος,cui mentum prominet,Theocr.

Υπογενειάζω, mentum prehendo eius quem rogo,& eius mentum demulceo,Syneſ.

Χαλκογένεια ἔμβολα, roſtra æreas maxillas habentia, pro roſtris æratis,ex Epigr.

Compoſita ex γένειον,i barba.

Αγένειος,ου,ὁ,imberbis:vt πυῤῥίχισαι ἀγένειοι:Lyſ.Τὸ ἀγένειον,q d.barbę carentia.

Αγενείως q.d.imberbiter,Philoſtr.

* Ακρογένειος, cui longum eſt barbitium, apud Ariſt. phyſiogn.

Αρτιγένειος, vt ἀρτιγένειος χνόος in Epigr. q.d.lanugo barbę nuper enatę.

Βαθυγένειος, q.d.profundam barbam habens. Et ſimpliciter,barbatus.Item villoſus.

Ηυγένειος,idem quod εὐγένειος, diſſoluta particula εὐ: vt λὶς ἠϋγένειος,Hom.

Ημιγένειος,ſemibarbatus.

Κακογένειος,(q.d.malè barbatus)qui eſt tenui barba.

Λειογένειος,exp.cui tenuis & mollis eſt barba.

Μαδιγένειος,qui eſt fluxa & rara barba,Camer.

Προγένειος,exp promiſſam habens barbam.

Υπογενειάσκειν,exp.τὸ ἄρτι ἐξανθεῖν τὸ γένειον.

ΓΕΡΑΝΟΣ, ου, ἡ, grus: auis vigilans & prudens, de qua Ariſtot. ¶ Eſt etiam genus ſaltationis ſeu choreę,teſte Poll.lib.4. c 14 ſic dictæ à quadam volantium gruum ſimilitudine,Poll.ibidem. ¶ Item ſcenica quędam machina, qua vtebantur in ſcenis ad corpora rapienda è ſublimi. Aliæ quoque machinæ ſubuehendis attollendíſque oneribus comparatę, γέρανοι vocantur,itémque grues apud Latinos.Dicitur eſſe & pila lignea in qua farina pinſitur ſeu funditur,Heſych.

Γεράνιον ου,τὸ, grus,idem quod γέρανος,machina. Item herba quædam ſic dicta à gruini capitis imagine in ſummo eius cacumine viſenda, de qua vide Dioſc. lib 3.cap 131.

Γερανίτης λίθος,geranites lapis,Plin.l.37.c.11.

Ιππογέρανοι qui magnis gruibus ſeu equis inuehuntur, Luc.in vera hiſt.

ΓΕΡΑΣ, ατος, αος, & ως. premium,munus honorarium,honor,Thuc.Plu.Hom Frequens eſt apud eundem poëtam,τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, pro honore quo muneramur mortuos.

Γεράσμιος, ου, ὁ ἢ ἡ, honoratus, honore & præmio dignus,Nic.in Ther. ¶ Item honorificus γεράσμια ἱερὰ.

Orph. ¶ Aff. & pro ſenili, ex Eurip.
Γεραρὸς, honorandus, venerandus, auguſtus. Il. γ.
Γεραίρω, præmio dono aliquem, muneror honoris cauſa, orno, Od. ξ & Xen. Pæd. 8.
Γεραίζω, præmio dono vel honoro.
Γερήνιος, ου, ὁ, Neſtoris eſt epith. apud Homer. Il. β. γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. vide Euſt. Exp. ἔντιμος, γέρων
314 παρὰ τὸ γέρας.

Compoſita.

Αγέραστος, præmio carens. Il. α vide in γέρας.
Επιγεραίρω, inſuper muneror, vel honore afficio.

ΓΕΡΡΟΝ, ου, τὸ, ſcutum Perſicum è vimine textum, Herodot. Xenoph. Sunt qui crates interpretentur. Generalius quidam exp. ἀσπὶς, θυρεὸς, πρόβλημα. Per catachreſin autem γέῤῥον nominatur omne defenſaculum, teſte Harpocratione.
Γεῤῥάδια, Suidę ſunt ſtoreę ex vimine aut iunco.

ΓΕΡΩΝ, οντος, ὁ, ſenex, Plat. & alij. Γέροντες, ſenatores, curia Laced. conſtans ex ſenat. 24 vel ex 28. vide Ariſtot. in Pol. & Plut. in Lyc. & Herodot. in Erat. Dicitur & de rebus inanimis, vt γέρων πέπλος, apud Theocr. Idyll. 7. pro peplo vetuſtate trito. ¶ Item pro colu ex qua ſuſpendi ſolent ſtupę, & fuſo verſato fila trahi. Pollux affert ex Pherecrate. Deducunt παρὰ τὸ εἰς γῆν ὁρᾶν (vt Lat. ſilicernium) quòd ſenes præ curuitate terram inſpiciant.
Γερόντειος, ſenilis, Poll.
Γεροντικὸς, idem: vt γεροντικὴ ἡλικία. Plat. de leg. 6. Γεροντικῶς, ſeniliter.
Γεροντῶδης, ſenilis, poët.
Γεροντίας, patruus, apud Laced. vide Euſt.
Γεροντιάω, ῶ, ſenile delirium reſipio, Laërt.
Γερόντιον, ου, τὸ, ſenecio: diminut. à γέρων Ariſtoph.
Γερούσιος, ad ſenes pertinens, vel qui eſt ſenum. Item qui ſenes decet. Item qui ſenibus pro honorario datur, Hom.
Γερουσία ἡ, ſenatus, Plut. Γερουσιαστὴς, ſenator. Polyb.
Γεραιὸς, ſenex vir. Et γεραιὰ ſenex mulier, anus, apud Hom. ¶ Item ſenilis, vt γεραιὰ χεὶρ Eurip. Compar. γεραίτερος, apud Xen. Et ſuperl. γεραίτατος. Aff & Γεραρὸς pro, ſenex honoratus, ex Epigr.

Compoſita.

Αθηνογέρων, qui in ſenectute literis operam nauare incipit: quia Minerua ſtudiis præeſſe credebatur.
Δημογέρων, qui ex populo præ aliis honoratus eſt ob ſenectutem, Il γ. & Ariſtot. in fine l. 2 eth. Alicubi δημογέροντες, exp. etiam ſenatores.
Ηριγέρων, ſenecio, herba cui nomen hoc datum, quia vere caneſcit, vt docet Plin.
Νυσταλογερόντιον ου, τὸ, ſenex dormitator, Etym.
Νωδογέρων ſenex & edentulus.
Τριγέρων, q. d. triſenex in Epig. dicitur de Neſtore qui tres ætates vixit.
Τυμβογέρων, ſenex capularis, ſilicernium, idem qui ὁ γέρων τύμβος, Euripidi.
Τυφογέρων, faſtuoſus ſenex. Ariſtoph.
Ωμογέρων, cui cruda & viridis ſenectus, Il. ψ.

ΓΕΥΩ, F. σω, guſtare facio, guſtum præbeo, Plato Pol. 7. γεύσειν αἵματος ὥσπερ τοὺς σκύλακας. Et cum accuſ. Eurip. in Cycl. ἔβλεψε σε γεύω πρῶτον ἄκρατον μέθυ, Metaph. apud Plut. in Numa, δούλους ἔγευσε τιμῆς ἐλευθέρας. ¶ Item pro γεύομαι in tranſit. ex Herodoti Polymn affertur γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα.
Γεύομαι, F. σομαι, guſto, deguſto. Cũ genitiuo ſępe iungitur. Apud Soph. γεύεσθαι πανδήμου στρατοῦ, exp. deglutire vniuerſum exercitum. ¶ Item experior, vt γεύεσθαι ἀρχῆς, Herodot. Et γευσόμεθ' ἀλλήλων. Il. υ. experiamur alter alterum. Et cum accuſ. vt ad Hebr. 6. καὶ καλὸν γευσαμένους θεοῦ ῥῆμα.
Γεῦμα, τὸ, guſtus, & q. d. guſtamentum, Eurip.
Γευματίζω, guſto.
Γευθμὸς, οῦ, ὁ, guſtus, apud Nicand.
Γεῦσις, εως ἡ guſtus, guſtatus, Ariſtot. eth. 3.
Γευστὸς, οῦ, ὁ, q. d. guſtabilis, vel guſtu perceptibilis, qui percipi ſeu ſentiri guſtu poteſt. Item quem guſtare, & quo vti pro cibo poſſumus. Γευστικὸς, guſtatorius, vt γευστικὴ δύναμις, Alex. Aphrod. Γευστήριον, guſtandi inſtrumentum. Item poculum quo vinum deguſtatur, apud Athen. 11. vide Poll.

Compoſita.

Αγευστος, qui guſtari non poteſt, vel qui guſtatus non fuit, Plut. Actiua ſignificatione ſæpius ponitur, pro eo qui non guſtauit, vt ἄγευστος θοίνης apud Suidam, 315
pro ἄπαστος. Et metaph. pro, expers ἄπειρος, Xen.
Αγευστία, ieiunium, hoc eſt, nihil guſtaſſe.
Αναγεύω, idem quod γεύω, Ariſtoph. in Nub.
Απογεύομαι, deguſto, Plat. de rep. 1.
* Επιγεύομαι, guſto: Plut. in lib. quòd bruta ratione v- (tantur.
Οἰνογευστέω, vinum guſto, Athen. l. 9.
Παραγεύω, guſtum aliquem præbeo, Plut. in Lycurgo, παρέγευε τοῦ φρονήματος.
Προγεύομαι, prægusto, Anaxilas apud Athen.
Προγεύστης, prægustator, apud eundem Ath.
Προγευματίζω, antè guſto, Ariſtot.
Προτογεύστης, idem cum προγεύστης.

ΓΕΦΥΡΑ, ας, ἡ, pons, Hom. Plut. & alij. ¶ Γέφυραι, apud Homerum ſunt etiam interualla & ſemitæ inter binos aciei inſtructæ ordines, per quos vltrò citróque commeare licet, vt annotatur ex Euſtathio, in Iliad. δ. Deducunt παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς εἰς γῆν μεταφέρειν quaſi γήφερα.
Γεφυρόω ῶ, ponte ſeu pontibus iungo, pontem impono, vt γεφυροῦν ποταμὸν. ponte iungere fluuium, Luc. τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς, cadaueribus tanquam ponte iungere fluuios.
Γεφυρωτὸς, dicitur itidem ποταμὸς, qui ponte iungitur, ſeu cui pons imponitur, Plut.
Γεφύρωμα, τὸ, ipſum opus iungendi fluuium ponte. Vulgo exp tranſitus.
* Γεφύρωσις pontium extructio, Strabo l. 1.
Γεφυρωτὴς, οῦ ὁ, qui pontem ſeu pontes conſtruit.
Γεφυρίζω, propriè è ponte ſcommata in aliquem iacio. Et generaliter pro, ſcommata in aliquem iacio, ſeu probra, derideo, cauillor, ſubſanno, Plut.
* Γεφύριον, ponticulus, Æl. var. hiſt. l. 8.
Γεφυρισμὸς οῦ, ὁ, Actio illa iaciendi ſcommata.
Γεφυριστὴς, οῦ, ὁ, qui ſcommata è ponte iacit in aliquem, Heſych. Item pro irriſore, Plut.

Compoſita.

Απογεφυρόω ῶ, idem quod γεφυρόω
* Δυσγεφύρωτος, qui vix iungi poteſt, qui ægrè pontem ferre poteſt. Strabo l. 1.
Καλλιγέφυρος, vt ποταμὸς καλλιγέφυρος, fluuius pulchrum pontem habens.

ΓΗΘΕΩ, ῶ, F. ήσω, gaudeo, lætor. Interdum cum dat. vt Heſiod. μύθῳ γηθήσαι. Interdum cum accuſat. Il. ι, τίς ἂν τάδε γηθήσειεν. Legitur & præt. γέγηθα, (per ſyncopen ex γεγήθηκα) vnde γεγηθὼς apud Demoſth. Γήθω, etiã barytonè dicitur, vnde eſt γηθόσυνος, vt tradit Euſt. Fortè à γαίω deductũ eſt, ſicut κνήθω à κνάω.
Γεγηθότως, aduerb cum gaudio, læto animo, Bud.
Γῆθος εος τὸ gaudium, Heſych.
Γηθοσύνη ἡ, pro eodem, Il. φ.
Γηθόσυνος, adi. lætus, lætabundus.
Γηθοσύνως aduerb. lætè, lætabundè.

Compoſita.

Αμφιγηθέω, vnde ἀμφιγέγηθα, valdè gauiſus ſum, q. d. circumquaque gauiſus ſum.
Δαφνογηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lauro gaudens, Epigr.

Επιγηθέω,vt ἐπιγηθήσας τοῖσδε,lætatus ſuper his.
Εὐγάθητος,Doricè pro εὐγήθητος.delectabilis.
Αυρογηθὴς,lyra gaudens.Epith.Apollinis,in Ep.
Μελιγηθὴς ſiue μελιγαθὴς, melle gaudēs,melleus.Pind.
Περιγηθὴς,valde lætus,Heſych.
Πολυγηθὴς,multum lætitiæ afferens,Heſiod.

ΓΗΘΥΟΝ,ſiue γήτειον,ου,τὸ,eſt planta quædam ſimilis ampeloproſo, teſte Euſth. Etym. γήτειον eſſe ait χλωρὸν κρόμμυον, dicique quaſi ἐκ γῆς ἔτειον, vtpote αὐτόφυτος ἐκ τῆς γῆς ὄν. vide & Th. hiſt. plan.l.7.c.4.
Γηθυλλὶς,ίδος,ἡ,idem cum γήθυον.Epicharm.

ΓΗΡΑΣ, ατος,τὸ,ſenectus.Hom. Xen. Galeno γῆρας τὸ ἐκ νόσου,eſt (inquit Budæus) quum in tabem æger ex febre hectica incidit,ita vt ſimilis ſit ſeni iam debili & arido.
Γηραιὸς,ſenex.Heſiod.Plat.Xen.Theophr.
Γηραλέος,idem apud poetas.Aff.& ex Philone.
Γηράσκω,ſeneſco.Γηράω,ῶ,F.άσω,idem Hom.Xen.
Γήρασμα,τὸ,q.d.ſeneſcentia.Γήρειον pro eodem.

Compoſita.

Αγήρατος,ου,ὁ κ ἡ,ſenectutis expers.Ariſtot.
Αγήραος,pro eodem apud poetas,Heſiod.
Αγήρως,ω,ὁ,κ ἡ, idem.apud Hom.& Heſiod. Sic & Thuc.2.ἀγήρως ἔπαινος, immortalis laus.Accuſatiuus ἀγήρω ſine ν reperitur interdum maſcul. gen.vt ἀγήρω βίον apud Plut.interdum fœm.gen.vt ἀγήρω ψυχὴν, apud eundem,pro quo legitur & ἀγήρων.In genere neutro dicitur ἀγήρων. Thuc.2. τὸ γδ φιλότιμον ἀγήρων μόνον.
Απογηράσκω,idem quod γηράσκω.
Βαθύγηρως,ὁ,profundæ ſenectutis,decrepitus.
Εγγηράσκω,ſeu ἐγγηράω,ῶ,q. d. inſeneſco.
Εγγήρασμα,id cui inſeneſcimus.Plut.
Ελλήγηρις,ἡ, Cereris epith. διὰ τὸ ὑπὸ τῆς ἡλίου ἕλης γηρᾶν.vide Euſt.
Εννεάγηρως,κ' ἐννεάγηρα, nouem ſenectutes(i.ætates)viuens.Cornicis epith.Apud Arat.
Εσχατόγηρως,extremam ſenectutem agens,decrepitus.
Εὔγηρως,ſenio felix:ſeu cui commoda & beata ſenectus obtingit. Ariſtot. & Plut. Dici putatur & εὔγηρος, vnde fit ſuperl εὐγηρότατος Heſych.& Suid.
Εὐγηρία,ἡ,commoda & beata ſenectus.Ariſtot.
Καταγήρως,aff.pro,conſeneſcens.
Καταγηράσκω,ſeneſco Heſiod.
*Decomp.*Εγκαταγηράσκω,conſeneſco.in Bud.
Συγκαταγηράσκω,conſeneſco,vnà ſeneſco.Laert.
*Μακρόγηρως, qui longam ſenectutem agit,qui diu in ſenectute viuit,Dioſc.l.2.
Παραγηράω,ῶ, deliro præ ſenectute, ſenectute conficior.
Παραγήρασμα,deliramentum.
Περιγηράσκω,conſeneſco,inueteraſco. (ne.
* Προγηράω,antè ſenex fio, antè ſeneſco. Luc.in Timo-
Σύγγηρος,ου,ὁ,affertur ex Epig pro,conſeneſcens.
Συγγηράσκω,conſeneſco.
Ταχύγηρος,citò ſeneſcens.Hippocr.
Υπέργηρως,(q d.ſupra modum ſenex)decrepitus.Luc.in dial.Terpſ.& Ditis.

ΓΗΡΥΣ,εος,ἡ,vox, φωνή. Plut. & Homer.Il.δ΄ Οὐ γδ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος,οὐδ' ἴα γῆρυς.
* Γήρυμα,idem quod γῆρυς.Plut.
Γηρύω,ſono,loquor.dico.Heſych.
Γηρύομαι,idem.Heſiod.in Erg.

Compoſita.

Βροτόγηρυς,ὁ, mortalium vocem habens. Ex Epigr.de pſitaco humanam vocem vſurpante.
Εριγήρυις, Heſych.exp.μεγαλοφώνοις.
Εὔγηρυς ἀοιδὰ,vocalis cantus,apud Ariſtoph.

Μελίγηρυς, melleam vocem edens,ſuauiſonus,Od.μ.
*Μελιχόγηρυς,placidam,& blandam vocem habens. Tyrtæus de virtute bellica.
* Ποικιλόγηρυς,variè ſonans.Pind.Olymp.3.
Τετράγηρυς, quatuor voces edens,quatuor ſonos diuerſos habens.Strabo l.13.

ΓΙΓΑΡΤΟΝ, ου, τὸ, acini vinacei lignū ſeu nucleus, i.quod in acino vinaceo lignoſum,oſſeúmve,aut lapidoſum eſt,vt in ceraſis,prunis,oliuis.Athen. ¶Sic dicitur etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, vt ſchol. quidam Ariſtoph.annotat in Acharn.
Γιγαρτώδης, plenus γιγάρτων, vel proximè accedens ad γίγαρτα. 316

Compoſita.

Αγίγαρτος βότρυς,botrus acinis carens.Geopon.
Εκγιγαρτίζω,nucleum eximo.Dioſc.
Καταγιγαρτίσαι, exp.acinos eximere vel conterere.Expon.etiam,καταθλῖψαι, in modum τῶν γιγάρτων:dicitúrque ex conſequente ſignificare συνουσιάσαι, coire.Ariſtoph.in Acharn.

ΓΙΓΑΣ, αντος, ὁ, gigas:immanis inuſitatæque proceritatis homo, quales olim Terra filios genuiſſe dicitur,vel Iouem ipſum oppugnare auſos.Od η.Euſth.à γίνεσθαι & γῆ deducit,quia è Terra nati ferebantur.
Γιγαντεῖος & γιγάντιος, ου,ὁ, gigantæus ſeu giganteus, qui vel qualis gigantum eſt.Epigr.
Γιγαντώδης,gigantum ſimilis.Phil.
Γιγαντιάω,ῶ, gigantum ſimilis ſum : corporis videlicet immani mole vel feritate.Suid.

ΓΙΓΓΙΔΙΟΝ, ου,τὸ,gingidium : herbula ex olerum genere, ſylueſtri paſtinacæ ſimilis, ſed tenuior, & amariore radice,Dioſc.l.2.c.167.

ΓΙΓΓΛΥΜΟΣ, οῦ,ὁ, Heſychio eſt cardo portæ,qui cum ipſa porta vertitur. vel potius ferramenta illa duo quæ per commiſſuram inter ſe coeuntia, clauo traiecto portam ſuſtinent, & in quibus ipſa ceu cardinibus vertitur. Inde ad διάρθρωσιν transfertur, vide Hippocr.de locis in hom. ¶ Item ſuauij genus Heſych.
Γιγγλυμοῦσθαι, ſtructuram habere ginglymo ſimilem, per ginglymum iungi Hippocr.
Γιγγλυμώδης, figuram habens ginglymi. Reperitur & γιγγλυμοειδὴς,apud Ariſtot. ſimiliter & γίγγλυμος,apud Suidam.

ΓΙΓΓΡΑΣ,ου,ὁ, paruula quædam tibia,lamentabilem flebilémque emittens vocem, teſte Poll.Tryphoni quoque apud Athenæum lib.14.γίγγρας eſt αὐλήσεως ὄνομα.Ab eodem Athen. lib.14. eædem tibiæ vocantur Γίγγροι etiam, itidémque ab Heſych. necnon γίγγραι.
Γιγγραίνω,tibia illa,quæ gingras dicitur,cano.
Γιγγραντὰ μέλη,carmina ad gingras cantata.
Γιγγρασμὸς,ſonus τῦ γίγγρου.Heſych.exponit ſonus.

ΓΙΝΩΣΚΩ, vel γιγνώσκω, P. ἔγνωκα, F. γνώσομαι, tanquam à γνόω,ῶ,Aor 2.ἔγνων (vnde γνῶθι in imperat. γνοίην in optat. & γνῶ in coniunct. tanquam à γνῶμι)noſco, cognoſco, noui. vt γνῶθι σεαυτόν. Xen. Pæd.8.ἐκ πολλῶν τοῦτο σαφῶς γινώσκω.Cum partici. vt γινώσκω σε ἐπιθυμοῦντα,apud Xen.Apud Ariſtophan.in Pluto.γινώσκω ἥττων ὤν, cognoſco me inferiorem eſſe. ¶Aliquando & pro,agnoſco. Cicer.apud Democr οὔτις με ἔγνωκεν,exponit, non me quiſquam agnouit. ¶ Item cenſeo, exiſtimo, iudico, ſtatuo. Xenoph ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶ) , νικᾶν τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιοῦν.i.cenſes,exiſtimas,iudicas. Apud Plut.

ἔγνωσαν τοῦτο μὴ ποιεῖν, ſtatuerunt hoc ſibi faciendum non eſſe. Luc. in Prometheo, ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεὺς, iniqua in me ſtatuit Iupiter. ¶ Item ſentio, Luc. lib. de ſacrif. ἃ γινώσκουσι περὶ αὐτῶν, quæ de ipſis ſentiunt. ¶ Item cognoſco, i. conſuetudinem habeo, coeo. vt apud Mat. & Lucam c. 1. Sic & Plut. in Alexandro, οὐτ᾽ ἄλλην ἔγνω γυναῖκα πρὸ γάμου πλὴν Βαρσίνης.

Γινώσκομαι, & γιγνώσκομαι, præt ἔγνωσμαι noſcor, cognoſcor, Xen. Item res aliqua dicitur ἐγνῶσθαι, quæ conſtituta eſt ſeu decreta. Sic part. ἐγνωσμένος, decretus, ſtatutus, apud Luc. & Iſocr.

Γνῶσις, εως, ἡ, cognitio, Ariſtot. Luc. & alij. ¶ Item ſcientia, doctrina, ſapientia, apud Græcos bibliorum interpretes, itidémque 1. Cor. c. 8.

Γνώστης, ου, ὁ, cognitor, item gnarus. Pro ariolo, in lib. Reg.

318 Γνωστὴρ, ῆρος, ὁ, cognitor, explorator. Xen.

Γνωστὸς, οῦ, ὁ, qui cognoſci poteſt, Xen. Affertur & pro, cognitus, notus, ex Greg.

γνωστικὸς, οῦ, ὁ, cognoſcendi facultate præditus. Gr. Naz. Item γνωστικοὶ, hæretici quidam ſic dicti ob inſignem eruditionem quam ſibi vindicabant. γνωστικῶς, cum cognoſcendi facultate. D. Areop. * Item, diuinationis peritus. Laert. in Epimenide, φασὶ γὰρ καὶ γνωστικώτατον γεγονέναι.

Γνωτὸς, οῦ, ὁ, notus, cognitus. Sophocl. ¶ Capitur interdum & pro conſanguineo, vt Apoll. Arg. 2 γνωτοὶ πατρὸς οἱ ἄμμιν ἐόντες, exp. συζυγεῖς Item pro fratre, Il. γ.

γνώμη, ἡ, ſententia, opinio, vt ἐμὴ γνώμη Interdum exp. propoſitum, voluntas, conſilium, cogitatio: aliiſque modis pro loco, Thucid. lib. 2. γνώμην ἔχοντες οἱ μὲν μὴ ἐκπλεῖν, ſentientes non eſſe nauigandum, vel ſtatuentes non nauigare. Apud eundem ſæpe γνώμην ποιοῦμαι (ſequente infinit.) ſtatuo, delibero, cogito, vel decreui, ſtatui. Apud Dem. γνώμην ἀποφαίνεσθαι, ſententiam pronuntiare. Cum præpoſ. vt ἀπὸ γνώμης τινὸς, ex ſententia & conſilio alicuius, apud eundem Dem. Apud Thucyd. l. 4 ἀφ᾽ ἑαυτοῦ γνώμης, exp. ſuopte conſilio. Ἐκ μιᾶς γνώμης, apud Dem. vno conſenſu. Κατὰ γνώμην, ex animi ſententia. Παρὰ γνώμην, contra animi ſententiam. At κατ᾽ ἐμὴν γνώμην, mea quidem ſententia, meo quidem iudicio. Datiuus γνώμη ponitur interdum aduerbialiter pro, conſultò, de induſtria. ¶ Item decretum, ſenatuſconſultum. Bud. ex Plut. ¶ Item conſilium, prudentia. Demoſt. ¶ Item ingenium, Ariſtoph. ¶ Item mens, animus: Thucyd. lib. 5. γνώμην ἔχειν πρὸς τὴν εἰρήνην, eſſe animo ad pacem propenſo, inclinare ad pacem, & ſpectare ad pacem. Item ſententia, i. dictum aliquod inſigne ad vitæ inſtitutionem pertinens, vt γνῶμαι τῶν ποιητῶν, apud Iſocr. & Aeſchin. Hinc ſunt quæ ſequuntur.

Γνωμικὸς, pertinens ad ſententias, ſententioſus. vt γνωμικὸς λόγος. Damaſcenus γνωμικὸν θέλημα vocat τὸ θελητὸν, quod conſtituimus, propoſitum. γνωμικῶς, ſententioſè, Plut.

γνωματεύω, apud Euſtath. ſententiam eloquor, ſeu loquor, ſententioſum dictum profero. Exp. & dignoſco, iudico. Syn. & Themiſt. γνωμάτευμα, τὸ, dictum ſententioſum. Euſtath.

γνωμίδιον, ου, τὸ, ſententiola, Ariſtophan. Exp. etiam, ratiuncula, apud eundem.

γνωμιδὸν, per ſententias, vt apud Dion. Hal. lib. 8. γνωμιδὸν πυνθάνεσθαι, quum videlicet ſenatores ſingulatim rogantur ſententias.

γνώμων, ονος, ὁ, vel ἡ, cognitor ſeu cognitrix, index. Exponi etiam poteſt, explorator vel exploratrix. Xen. Apomn. 1. τίς δ᾽ ἂν ᾔσθητο τῶν γλυκέων καὶ δριμέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Exp. & prudens, apud Soph. ¶ Item ſtylus horas indicans. ſolis vmbilicus, cuius vmbrâ internoſcuntur horæ: quem Latini etiam gnomonem vocant. Interdum cum genit. ὡρολογίων, vt apud Plut. in Plat. quæſt. Exp. etiam veruculum quod ſtans in medio amuſio collocatur ad vmbras indagendas, vnde & σκιαθήρας, dicitur. vide Vitruu. l. 1. c. 6. Ibi & eſt machinula quæ adhibetur in deſignandis vrbium viis, ad auertendam eis vim ventorum moleſtam. Exp. & norma, quæ eſt pars & geometrici & architectonici inſtrumenti, qua recti anguli deprehenduntur, vulgò quadra vocatur. Luc. ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ καθ᾽ αὑτὴν βίου ¶ Item dens pullinus: ſic dictus, quoniam ex eo pullorum equinorum, item vitulorum, ætas cognoſcitur, vt inquit Etym. Frequentius tamen pl. nu γνώμονες.

Γνωμονικὸς, οῦ, ὁ, peritus, ſciens, doctus. Xen. Apom. l. 4. γνωμονικοῦ γὰρ ἀνδρὸς καὶ τοῦτο δεῖ, B. in ann. ſcribit γνωμονικὴν, eſſe partem aſtrologiæ quæ ſolariorum diſcriminatis vmbris horas gnomone pernotat. Vitruu. autem l. 1. cap. 3. architect. partem facit gnomonicem.

γνωρίζω, noſcito, agnoſco. Plut. ¶ Item cognoſco, noui, Iſocr. πειρῶ γνωρίζειν τοὺς λέγοντας, ὁποῖοι καὶ τίνες εἰσίν ¶ Item nutum facio, notitiam do, ſiue præbeo, notifico, declaro, indico. Gr. ἐκείνῳ γνωρίζεις τὴν ἁμαρτίαν. Sic ſæpe in nouo Teſt. ¶ Ponitur & pro συνίστημι καὶ προξενῶ, vt exp. B. ex Pl. in Fab. καὶ γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ ἡ γυνὴ, conciliat illi & inſinuat.

γνωρίζομαι, agnoſcor. Herodian. Item, cognoſcor. vnde ἐγνωρισμένος cognitus. Item notus fio, innoteſco, pateſio, apud D. Paulum. 319

Γνώρισμα, τὸ, id ex quo aliquem ſiue aliquid agnoſcimus, indicium. Syneſ. Luc. Plut. Xen. Gal. ¶ Item inſigne, ornamentum, decus: id propter quod aut res aut ciuitas viſenda eſt, inquit Bud. ex Gregorij oratione de Baſilio. Sic apud Alexan. Aphrod. in præf. Probl. l. 2. φιλοσοφίας φέρει γνωρίσματα, inſignia geſtat philoſophiæ. Plur. num. γνωρίσματα, ſunt monumenta: accipiendo in peculiari quadam ſignificatione. σπάργανα etiam dicuntur apud Pauſ.

Γνώρισις, εως ἡ, agnitio. Item actio reddendi quempiam notum alij, Plat.

Γνωριστικὸς, notitiam præbens. Poll.

Γνώριμος, ου ὁ, καὶ ἡ, notus, cuius notitiam habemus. Dem. Exp. etiam, cognitu facilis. ¶ Item notus, i. familiaris, ſocius, qui cum cõſueuimus, apud Plat. Dem Xen. Ariſtot. & c. ¶ Peculiari magis ſignif. γνώριμοι, appellabantur οἱ μαθηταὶ apud Suid & Plut.

Γνωρίμως, familiariter, more eorum qui ſunt familiares. Exp. & planè, liquidò.

Composita, ac primùm ex γινώσκω cum præpoſitione.

Αναγινώσκω, agnoſco. Ariſtoph. ¶ Item pro διαγινώσκω, dignoſco, internoſco, Herodian. ¶ Item pro ſimplici γινώσκω, vt Iliad. ν. μάλιστα δέ κ᾽ αὐτὸς ἀνέγνω, pro ἔγνω, inquit Euſt. ¶ Item ſuadeo & perſuadeo. Sæpe apud Herod. vt ἀναγινώσκεις βασιλέα στρατεύεσθαι, i. ſuades. Sed hæc ſignificatio Ionum propria eſſe putatur. ¶ Item lego, ea ſignific. qua dicitur lego librum. Xen.

Αναγινώσκομαι, agnoſcor. Item dignoſcor. Item perſuadeor. Item legor. vt apud Plut. in Public. ἀνεγνώσθη τὰ γράμματα, literæ fuerunt lectæ.

Ανάγνωσμα, τὸ, agnitio. Item lectio, i. quod legitur. Syneſ. A. Bud. exp. etiam recitatio.

*Αναγνώσιμος, qui legi poteſt, vel legi debet, qui aptus & accommodatus eſt ad legendum, legendus. In nou. conſt.

Ανάγνωσις, agnitio. Item lectio, i. ipſa legendi actio. Plut. Item perſuaſio. Suid.

Αναγνώστης, ου, ὁ, lector, cuius munus eſt legere alicui ſcriptum

ſcriptum quodlibet,Plut.in Alexand.

Ἀναγνωστικὸς,exp.ad legendum aptus. Ἀναγνωστήριον,(q.d.lectorium)locus in quo legi ſolet.

Decomp. Ἀνταναγινώσκειν,q.viciſſim legere. Ἀνταναγνώστης, qui viciſſim legit. Exp.& qui relegit, recognitor,ex Bud.priore epiſt.

Ἐξαναγινώσκω,perlego,legendo euoluo,Plut.

Ἐπαναγινώσκω,relego,vel lego,Epict.

Εὐανάγνωστος,lectu facilis,Ariſt.Rhet.3.

Μεταναγινώσκω, de ſententia deduco. Μεταναγινώσκομαι,de ſententia deducor,Soph.

Παραναγινώσκω,q.d.iuxta lego.Aut,ex aduerſo & altrinſecus lego. vt apud Demoſth. quum duæ leges à duobus leguntur,vt fiat contentio legum.

Πολυαναγνωσία,multa lectio.

* Προαναγινώσκω, antè lego,antè recito,Plutar.apud Æſchin.

* Συναναγινώσκω,ſimul lego,Plut.

* Συνανάγνωσις,lectio,Plut.

* Ὑπαναγινώσκω,lego,recito,Æſch.de falſa leg.

Ὑπαναγινώσκω,pro προαναγινώσκω,prȩcognoſco.

Φιλαναγνώστης, cupidus legendi, ſeu ſtudioſus legendi.

Φιλαναγνωστεῖν,cupidum eſſe legendi.

Ἀπογινώσκω, non agnoſco,abnuo,improbo,reiicio:Syneſ. in epiſtola ad Troilum, τούτων οἶμαι εὐθὺς ἀπεγνωκέναι προσήκει τῶν ἐναλλομένων τοῖς νόμοις, iam primum illi ab hac ſorte reiiciendi. ¶Item *pro*, ſtatui vel ſtatuo hoc non eſſe faciendum.vt apud Plut. cum infin. ¶Item abſoluo,*hoc eſt*,iudico crimen non eſſe perpetratum, inquit Bud. cui opponitur καταγινώσκω. In hac autem ſignif.iungitur interdum accuſ. rei:vt ἀπογινώσκειν τὴν ἔνδειξιν,vel τὴν γραφὴν,apud Dem.aut accuſatiuo perſonæ: vt ἀπογινώσκειν τινὰ τοῦ ἐγκλήματος. abſoluere aliquem à crimine.

¶ Item renuntio,valere iubeo, ſalutem vltimam dico. vt in tab.Cebet. ἀπογινώσκειν τῆς ψευδοπαιδείας Eſt autem hæc ſignific. affinis primȩ. nam valedicimus iis quȩ reiicimus. ¶ Item deſpero. qȩ ſignif. fre-

320 quentiſſima eſt. Sȩpe cum genit.vt Dem.ἀπεγνώκατε ἑαυτῶν. Plut. in Alcibiade, φοβούμενος δὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ παντάπασι τῆς πατρίδος ἀπεγνωκώς. Interdum cum inf.vt Plut. ἀπεγίνωσκε ἐκβιάζεσθαι τοὺς πολεμίους. deſperabat fieri poſſe vt,&c. Iungitur etiam accuſ.Ariſtot.eth.lib.3. cap.6. εἰ μὲν γὰρ ἀπεγνώκασι τὴν σωτηρίαν. Apud Demoſth. Ἀπογινώσκω σε,exp.ſpem nullam in te habeo.

Ἀπογινώσκομαι, deſperatur de me,Plut. Ἀπεγνωσμένος, deſperatus,conclamatus,deploratus,apud Luc. & Plut.

Ἀπεγνωκότως,deſperatè,per deſperationem.

Ἀπόγνωσις,deſperatio.

Ἀπογνώστης,exp.ἀνέλπιστος,q.d.deſperator.

Ἀπόγνοια,ἡ,idem quod ἀπόγνωσις,Thuc.lib.3.

Διαγινώσκω, dignoſco,internoſco, diiudico,diſcerno,vt διαγινώσκειν τὸ δίκαιον,Ariſtoph. ¶Item ſtatuo,delibero,decerno,Luc.

Διάγνωσις,dignotio,diiudicatio,Iſocr.Thuc.

Διαγνώστης diiudicator,qui dignoſcit.

Διαγνωστικὸς,qui eſt dignoſcendi peritus,Luc.

Διαγνώμη, ſtatutum,decretum,ſcitum,vel deliberatio, diſceptatio,conſultatio,Thuc.

Διαγνώμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,idem quod διαγνώστης,Suid.

Decomp. Ἐπιδιαγινώσκω,exp.recognoſco.

Προδιαγινώσκω, antè conſidero, ſeu perpendo,Thucydides.

Συνδιαγινώσκω,ex Herodot.aff.*pro*,aſſentior.

Ἐπιγινώσκω,agnoſco,Baſil. Ἐπιγινώσκειν τὸ τεχθὲν, partum agnoſcere. Verbum eſt iuriſperitorum. Et pro ſimplici γινώσκω,Matth.11.

Ἐπίγνωσις,ἡ,agnitio,Herodian.l.7.

Ἐπιγνώμη,Heſych.exp.διάγνωσις,συγγνώμη.

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, cognitor,inſpector, qui ad cognoſcendum,iudicandum, ſeu arbitrandum aliquid accitus eſt. vt inquit Bud.ex Luc. Εὐεπίγνωστος, (*decomp.*)cognitu facilis,Heſych.

* Ἐπιγνωμοσύνη,arbitrium,cognitio,Solom.Prou.16.

* Ἐπίγνωστος,cognitus,Iob.18.

Καταγινώσκω, cognoſco, intelligo, percipio, Xenoph. ¶ Item ſentio de,ſeu iudico & exiſtimo de:vt καταγινώσκω σου τόδε, hoc de te iudico & exiſtimo, ex Dem.Item arbitror, iudico. vt καταγινώσκω σου ἀμαθίαν, vel κακίαν, vel φθόνον, & ſimilia, iudico te imperitum,&c. itidem ex Dem. Apud Syneſ. φυγὴν καὶ δέος ἡμῶν καταγνοῦσι,fugiſſe nos & perterritos fuiſſe arbitrabantur.¶Item arguo,reprehendo,Herodi. καὶ τοσαύτην μου δειλίαν κατεγνωκότες, exp.ita timiditatis me arguere.Exp.& contemptui habeo. vt apud eundem καταγνοὺς τοῦ μὲν ῥᾳθυμίαν, alterum quidem vt deſidem contemptui habuit. ¶ Item damno,condemno: vt καταγινώσκειν ἑαυτοῦ, ſe ipſum damnare, apud Demoſt. Apud eundem,θάνατον καταγινώσκειν τινὸς, capite damnare. exp.& adiudicare morti. Καταγινώσκω σου φόνον, damno te homicidij,vel vt homicidam. Pro quo dicitur etiam inuerſa conſtructione καταγινώσκω σε φόνῳ.apud Lyſiam.Apud Plat. in Apol. πολλήν γέ μου κατέγνωκας ἀτυχίαν,multo me infortunio mulctaſti. ¶ In libro Iudith κατέγνωσαν τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀπάντησίν μου,expon.noluerunt mihi venire obuiam.

Κατάγνωσις,damnatio,ſeu condemnatio,Greg.

Decomp. Ἀκατάγνωστος,qui talis eſt vt damnari non poſſit,aut etiam reprehendi,ad Tit.c.2.

Προκαταγινώσκω, antè damno ſeu condemno. Exp.& præiudico,præiudicio condemno:Demoſth Thucid. Lucia. προκατάγνωσις, damnatio, ſeu condemnatio quæ fit quodam præiudicio, vel ex præſumpta opinione. Exponitur & præiudicatio, item præiudicium.

Μεταγινώσκω,ſententiam muto,conſilium aliud capio. Interdum reddi poteſt, reſipiſco, me pœnitet,Thuc. l.3. μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα. Sic & Eur. in Medea, μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα. Inuenitur etiam μεταγινώσκειν ἐπί τινι,apud Luc. & Herodian. Et μεταγινώσκειν τινὶ,ſine præp.apud Philoſtr.in ep.

Μετάγνωσις, mutatio ſententiæ,vel pœnitentia. Pro quo legitur etiam μετάγνοια.

* Ἀμετάγνωστος,non pœnitendus,pœnitentiæ non obnoxius,Max.Tyr.

Παραγινώσκω,præter ius & æquum ſtatuo:vel perperam ſtatuo & iudico, vt inquit Bud. ex Xen.Apomn.l.1. οὐδὲν θαυμαστὸν ὑπὸ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς. Apud Philoſtr.cum gen. παραγινώσκοντες τοῦ δικαίου,iniquè ſtatuentes:quaſi παρὰ τὴν γνῶσιν τοῦ δικαίου γινώσκοντες.

Προγινώσκω, prænoſco,præcognoſco, vel præſcio,præſciſco.Item præſentio,præſentiſco,Thuc.

Προγινώσκομαι, prænoſcor,Herodian.

Πρόγνωσις,præſcientia,prænotio,præſagium.De huius vocabuli in arte medica. vide Gal. 325

Προγνώστης,præſcius futurorum.

Προγνωστικὸς, adiect. vt προγνωστικὴ δύναμις, prȩſagiendi virtus, vel prȩſciendi vis,Phil.de vita Moſ.l. 3. Interdum qui valet facultate prȩſagiendi ſeu prȩſciendi:apud Gal.προγνωστικὸν,ſubſt.prȩſcitum. Extat & opuſculum Hippocratis ita appellatum.

Συγγινώσκω, q.d.ſimul ſentio,i.eiuſdem ſum ſententiȩ, conſentio.apud Plut.¶Item conſcius ſum,Herodot. συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς, vnde particip.συνεγνωκὼς,pro conſcio: ſed in plur.potius dicitur,prȩfixo articulo. ¶ Item ignoſco,veniam do vel tribuo.Cum ſolo dat.vt σύγγνωθί μοι,Ariſtop.Cũ dat. & accuſ. vt συγγινώσκω σοι τὴν ἁμαρτίαν, Eurip.

apud Philoſtr. συγγινώσκω σοι τῆς ἀπάτης, ignoſco quòd deceptus ſis.

Συγγινώσκομαι pro συγγινώσκω, i. conſcius mihi ſum, Herodot. ἥσσονες συγγινωσκόμενοι εἶναι, καὶ τὸ εἶξαν, ſibi conſcij ſe inferiores eſſe. Item *pro*, ignoſco, Eurip. συγγνώσεταί σοι τὴν ἁμαρτίαν. Item paſſ. *pro*, mihi ignoſcitur, mihi venia datur, aut veniam conſequor, Syneſ. καὶ οὐκ ἀξιῶ συγγινώσκεσθαι, nec volo mihi ignoſci, vel, nec dignum me venia exiſtimo. Dicitur & συγγινώσκεταί μοι, mihi ignoſcitur.

Συγγνωστὸς, q.d. ignoſcibilis, venia dignus, Plut.

Συγγνώμη, q.d. ignoſcentia, venia. συγγνώμην ἔχειν, veniam dare ſeu tribuere, apud Dem. & alios. Pro eodem dicitur & συγγνώμην διδόναι, apud Polybium & alios. Interdum tamen συγγνώμην ἔχειν paſſiuè dicitur is cui venia datur, aut qui venia dignus eſt: Plutar. Συγγνώμης τυγχάνειν ſiue τυχεῖν, veniam conſequi, Iſocr. Dicitur & συγγνώμην λαμβάνειν, apud Dem. ¶ Apud Ariſtot. eth. lib 6. cap. 11. quidam exp. moderatio animi & æquitas, quidã interpr. conſenſus, i. venia quæ datur errato. Exponitur etiam, indulgentia. item conceſſio, permiſſio, 1. Cor. 7. ¶ Item ſubaudito vel addito ἐστὶ frequens eſt *pro*, venia dignus eſt vel dignum eſt. ¶ Item ſtatus vnus ex aſſumptiuis, quum reus crimẽ quod obiicitur, transfert in rem aut perſonam, quę iudicio non eſt obnoxia, vt ſcribit Hermog. conceſſio à Trapez. exp. Latinè dici etiam poteſt venialis ſtatus, & deprecatio. Συγγνώμων, ad veniam dandam propenſus. Exp. etiam indulgens, item clemens, mitis, miſericors. Comp. συγγνωμονέστερος, vt συγγνωμονεστέρα ψυχὴ, apud Syn. Σύγγνωμον, in neut. gen. ponitur paſſiuè pro συγγνώμης ἄξιον, venia dignum, apud Thucid. lib 3. ¶ Item συγγνώμων, conſentiens, qui eſt eiuſdem ſententiæ, Plat.

Συγγνωμονικὸς, idem quod συγγνώμων in prima ſignif. apud Ariſtot. eth. l. 4. c. 5 & Rhet. 2. Vſurpatur etiam pro συγγνωστὸς, venia dignus, cui ignoſci debet: apud Ariſtot. eth. 5. & 7. Συγγνωμονικῶς, animo ad veniam dandam propenſo, clementer.

* Συγγνωμοσύνη, idem quod συγγνώμη, conſenſus. Soph. in Thrac.

Decomp. Ἀσύγγνωστος, indignus venia. Ἀσυγγνώστως, ita vt ignoſci non poſſit vel non debeat.

Ἀσυγγνώμων, qui non eſt ad ignoſcendum propenſus: qui veniam non dat. Exp. etiam immitis.

Alia comp. formata ex ſecunda aut tertia perſona ſing. præt. paſſ. ſine præpoſitione.

Ἀγνωσία, ἡ, ignoratio, vel non cognoſcere, Thuc. Apud Poll. eſt etiam ignobilitas.

Ἄγνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incognitus, ignotus. Od β. & ν. & Act. Apoſt. cap. 17. ¶ Nonnunquam de perſona dicitur *pro*, ignobilis, inceleber, inglorius, apud Poll. ¶ Actiuam quoque ſignificationem habet apud Luc. pro, ignarus. Ἀγνώστως, ignotè, item ignobiliter, ingloriè.

Ἀγνὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄγνωστος, ignotus. Cum dat. apud Hom. Plat & alios. Item ignobilis, inglorius. apud Eurip. Item ignarus, Xen.

Ἀγνῶς, (*aduerb.*) ignoranter, inſcienter, per ignorantiam, per imprudentiam, Phoc.

Ἀγνώσσω ignoro, neſcius ſum: apud Muſæum. Ἀγνωσσείσκω, idem. vnde ἀγνώσασκε, Od ψ.

Ἄγνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incognitus. Soph.

Ἀληθογνωσία, veri cognitio, Dionyſ. Areop.

322 * Ἀλλογνὼς, idem quod ἀλλόγνωτος, alienus, Plut.

Ἀλλόγνωτος, aliis notus, & (ex conſequente) nobis ignotus. vnde ponitur pro extraneo ſiue peregrino. Od. β. ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ: Euſt. eſt etiam, ὁ πολέμιος, vel ὁ ἄλλα γινώσκων ἤπερ ἡμεῖς.

* Ἀειγνὼς, idem quod ἀείγνωτος, Pind. Nem.

Ἀείγνωτος, valde notus vel celeber, Od ρ.

Αὐτόγνωτος, apud Soph. σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά, αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος.

Δύσγνωστος, cognitu difficilis.

Εὔγνωστος, cognitu facilis. Exp. & bene notus.

Θεογνωσία, cognitio Dei, Damaſc. Cyrill. Item religio orthodoxa. Bud. ex Areop.

Θεόγνωστος, deo cognitus, Epigr.

Καρδιογνώστης, ου, ὁ, dicitur Deus cordis cognitor ſeu cor(dium, Act. cap. 1.

Πολύγνωτος, multis notus ſeu cognitus.

Comp. ex γνώμη & γνώμων: itidem ſine præpoſ.

Ἀγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mente carens, conſilio carens, iudicio carens, ſtolidus, amens. Exp. & ſenſu carens, apud Plutar. & alios. Aliquando dicitur imperitus rerũ: cui opponitur πολυγνώμων apud Plat. in ſymp. ¶ Item improbus, iniquus. vt ἀγνώμων κριτὴς apud Xen. ¶ Item pro ἀσύγγνωστος, & ἀσυγγνώμων, qui veniam non dat, & (per conſequens) inclemens, Xen. ¶ Item non agnoſcens debitum, inficians debitum, vel inficiator debiti. Poll. ¶ Item qui eſt eiuſdem ſententiæ pro ὁμογνώμων. vt quidam exp. apud Sophoc. ¶ Item (à nomine γνώμων pręfixo α priuatiuo) ἀγνώμων dicitur equus, quaſi non habens gnomones, carens dentibus qui gnomones dicuntur, annoſus, aut certè non amplius iuuenis, Poll. Pro eodem affertur & ἀπογνώμων.

Ἀγνώμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀγνώμων. Vſurpatur præſertim in genere neut. & ſubſtantiuè *pro*, res iniqua & iniuſta, Luc.

Ἀγνωμόνως, ſine conſilio, ſine iudicio, ſtultè, Xen. Item iniquè, vnde ἀγνωμονέστερον, iniquius. Item non agnoſcendo vel inficiando debitum, Poll.

Ἀγνωμοσύνη, ἡ, q.d. conſilij carentia. A Bud. exp. ſtoliditas, apud Herodo. in Melpom. πρὸς ἀγνωμοσύνην τραπόμενοι ¶ Item pro imperitia, vt vult Poll. ¶ Item improbitas, iniquitas, Dem. pro cor. Item ipſum factum improbum & iniquum, aut factum ſtultum, quod ſtultè, ſine ratione & iudicio fit, Ariſtid. ¶ Item inficiatio debiti, Poll.

Ἀγνωμονέω, ῶ, F. ήσω, ignoranter & imperitè ago, imperitè verſor in re aliqua, Poll. ¶ Item, iniquè & improbè ago, inquit Bud. Significat etiam ἀχαριστεῖν, inquit Bud. ex Plut. in Camillo. ¶ Apud Liban. ἀγνωμονεῖν πρὸς τὴν ἔκτισιν, non agnoſcere debitum, q.d. iniquè agere circa ſolutionem. ¶ Item B. ait etiam eſſe, debitum inficiari.

Ἀγνωμονοῦμαι, iniqua patior, interprete Bud. apud Plut. ¶ Significare dicit & ἀχαριστοῦμαι.

Ἀντιγνώμων, qui contrariæ eſt ſententiæ ſeu opinionis.

Ἀντιγνωμονέω, ῶ, contrariæ ſum ſententiæ, contraria ſentio, diſſentio, refragor, apud Xen.

Ἐναντιογνώμων, idem cum ἀντιγνώμων, Heſych.

Ἀργυρογνώμων, argenti ſpectator, qui argentum ad Lydium lapidem probat, Luc.

Αὐτογνώμων, q.d. qui ſuæ eſt ſententiæ, i. qui ſuam duntaxat ſequitur ſententiam. A Bud. exp. qui ex ſui animi ſententia iudicat, vel ex ſua conſcientia, ex Ariſtot. Polit. 2.

Αὐτογνωμονέω, ῶ, ex mei animi ſenſu & meo arbitratu facio vel iudico & decerno, Bud.

Βαθυγνώμων, qui conſilia ſua alto pectore abſtruſa habet, apud Suid.

* Βραχυγνώμων, qui parum conſilio & intelligentia valet, Xen. in Hipp.

Δίγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duplicis ſeu dubiæ eſt ſententię, anceps. vt δίγνωμος λόγος, vel ἄνθρωπος.

Διχογνώμων, cuius diuerſa eſt ſententia. Exponitur & duplici tractus ſententia.

Διχογνωμονέω, ῶ, diſſentio, diffideo, B. ex Xen. Exp. & duplici ſententia diſtrahor.

Ἑτερογνώμων, diuerſa ſentiens.

Ἑτερο-

Ἑτερογνωμοσύνη, diuerſa ſententia. Ioſeph.

Εὐγνώμων, æquus & bonus vir. vir proba mente præditus, vel bonus rerum æſtimator. Ariſto. ethic. lib. 6. A Bud. exp. etiam, qui fidem bonam agnoſcit, item candidus. Dicitur autem non tantùm de perſona, ſed etiam de re, apud Athen. lib. 12.

* Εὐγνωμονικός, æquus ac bonus. Εὐγνωμονικόν, æquitas & bonitas, ſeu candor. In ed. Iuſtin.

Εὐγνωμόνως, ita vt æquus ſis rerũ æſtimator: ita vt & æquum & bonum virum te prębeas. ita vt ex æquo & bono agas. Exp. & bona fide. Apud Luc. εὐγνωμόνως φέρειν, ſunt qui exponendum putent æquo animo ferre. Εὐγνωμοσύνη, æquitas animi & probitas, bona mens. Item virtus ea quæ beneficium & fidem bonam agnoſcit. Quidam interpr. etiam, æquanimitas & candor. Æſchin. in Cteſiph.

Εὐγνωμονῶ, idem Bud. interpr. fidem bonam agnoſco: apud Plut. in conſol. ad Apul. Idem Bud. interpret. etiam, æquo animo eſſe.

323 Ἡδυγνώμων, exp. conſiliis & reſponſis oblectans, i. prudens, apud Polyb.

Ἰδιογνώμων, qui ſibi propriam & peculiarem ſentẽtiam habet. A Bud. exp. qui ex ſuo arbitratu, priuatóque ſenſu ſtatuit. Ariſtot. eth. c. 7. c. 9.

* Ἰδιογνωμονέω, propriam & peculiarem ſententiam habeo, viuo meo arbitratu & iure. In nou. conſt.

Ἱππογνώμων, qui equas grauidas ab aliis internoſcit. Item ὁ μεγαλογνώμων: ab ἵππος epitatico.

Ἰσχυρογνώμων, Bud. exp. peruicax, tenáxque propoſiti. Ariſtot. eth. 7. c. 9.

Ἰσχυρογνωμοσύνη, B. exp. propoſitum tenax & validum. Ioſeph. Alij exp pertinacia.

* Κακογνωμοσύνη, improbitas, iniquitas. In nou. conſt.

* Κακογνώμων, malignus, improbus. In nou. conſt.

Λεπτογνώμων, cuius ſubtilis eſt ſententia.

Μαλακογνώμων, qui molli eſt mente, i. mitis.

Μεγαλογνώμων, qui magno eſt animo. qui animo ſeu mente res magnas concipit. ¶ Item qui grandibus ſententiis vtitur, vt Bud. exp.

Μεγαλογνωμοσύνη, magnitudo animi, magnus animus, aut animus magna cogitans, ſiue gerendis rebus magnis deditus. Item granditas ſententiarum. In qua ſignif. ponitur & τὸ μεγαλόγνωμον ſubſtantiuè, apud Xenoph.

Μονογνώμονες, qui vnius ſunt ſententiæ.

Νοσογνωμονική, ſ. τέχνη vel ἐπιστήμη, peritia cognoſcendorum morborum. apud Laërt.

Ὀλιγογνώμων, negligens. Heſych.

Ὁμογνώμων, qui eiuſdem eſt ſententiæ.

Ὁμογνωμονέω, ῶ, eiuſdem ſum ſententiæ. idem ſentio, conſentio, aſſentior. ὁμογνωμονῶ σοι περὶ τούτου, apud Ariſtot. eth. lib. 9. Ab eodem dicitur aliquis ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, conſtare ſibi.

* Ὀρθογνώμων, rectè ſentiens.

Οὐρανογνώμων, cæli (i. cæleſtium rerum) peritus.

Παθογνωμικόν, vocatur quod propriè affectionis ſpeciem ſignificat. Propriè quidem de ſigno dicitur, impropriè de ſymptomate, & quatenus tantũ morbi naturam indicare poteſt. Gal. de diff. morb.

Πολυγνώμων, qui eſt multi conſilij peritus.

Πρωτογνώμων, qui eſt primæ ſententiæ, qui primam ſententiam dicit, princeps ſenatus.

* Ὑψηλογνώμων, qui eſt elato & maximo animo, in bonam partem: idem ferè quod μεγαλογνώμων.

Φυσιογνώμων, qui hominum mores naturáſque ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoſcit. Ariſtot.

Φυσιογνωμονία, & φυσιογνωμοσύνη, ſcientia qua naturæ hominum ex aſpectu corporis ac præſertim vultus cognoſcuntur. Ariſtot.

Φυσιογνωμονικός, ad ſcientiam illam pertinens vel conferens. Et τὰ φυσιογνωμονικά, ſcripta in quibus de hac ſcientia agitur. Φυσιογνωμονέω, ῶ, de natura iudicandi peritus ſum. vel de natura iudico ex aſpectu oris videlicet. Frequens eſt apud Ariſtot. in Phyſiog. Eſt etiam, (vt tradit Bud.) diligẽter cognoſco faciẽ alicuius, & adnoto, vt poſtea noſcatur Dem. orat. 1. in Ariſtog. Φυσιογνωμονεῖσθαι dicitur is cuius natura ex oris habitu cognoſcitur, ſeu de cuius natura ex aſpectu aut coniectura iudicatur. Ariſtot. ib.

Compoſita ex γνωρίζω.

Ἀγνώριστος, non agnitus. aut qui talis eſt vt agnoſci non poſſit. Item, qui in notitiam non venit. vel qui talis eſt vt innoteſcere non poſſit. Vulgò expon. incertus, incognitus.

Ἀναγνωρίζω, agnoſco. Plat. in Polit.

Ἀναγνωρίζομαι, agnoſcor.

Ἀναγνωρισμός, οῦ, ὁ, agnitio Syneſ. ep. 100. Ἀναγνώρισμα, τό, idem. Interdum eſt potius ſpecimen & documentum, teſte Bud.

Ἀναγνώρισις, εως, ἡ, idem quod ἀναγνωρισμός

Διαγνωρίζω, dignoſco, internoſco. Apud Lucam. cap. 2. ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος, exp. diuulgauerunt, notum fecerunt.

Δυσγνώριστος, agnitu vel cognitu difficilis.

Εὐγνώριστος, agnitu vel cognitu facilis.

ΓΛΑΝΙΣ, ιδος, piſcis genus, apud Athen. lib. 7. Ab Heſych. ſcribitur γλανίς, expon. etiam ἀργός iners.

Γλανός, ab Heſych. exp. inutilis. Eſt etiam hyæna, teſte Ariſtot. hiſt. an. lib. 8. c. 5.

ΓΛΑΥΚΟΣ, ὁ, glaucus, cæſius. Ariſtot. Dicitur etiã aliquis eſſe γλαυκός, i. oculis eſſe cæſiis, apud eundẽ. 324

Dicitur & γλαυκὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς vel τὰ ὄμματα, vt apud Baſil. ¶ Γλαυκὴ θάλασσα, apud poëtas, cæruleũ mare. Pro quo dicitur & γλαυκή ſine adiectione (ſicut & ὑγρή) ab Heſiodo in Theog.

* Γλαυκινός, idẽ quod γλαυκός, glaucus, cęruleus. Plut.

Γλαυκότης, ητος, ἡ, glaucus color, ſeu cęſius. Ariſtot.

Γλαύκωμα, ατος, τό, ſeu γλαύκωσις, εως, ἡ, glaucedo (vt vulgus vocat) glaucoma Plinio. Vitium in oculo quum pręter naturam glauceſcit. vel (vt alij definiunt) tranſmutatio humoris criſtallini in glauceum vide Galen Ruf. Æginetam, &c.

Γλαύκιος, glaucus, Theophr. l. 2. hiſt. pl. c. 2.

Γλαυκιάω, ῶ glaucis oculis terribiliter intueor. Hom. Ex Dionyſio affertur pro, glauceſco.

Γλαυκίων, auis à glaucis oculis nominata. Euſt. ¶ Item herba quędam & eius ſuccus eodem nomine, qui officinis mentha. ſed pro herba inuenitur potius γλαύκιον. Hinc διαγλαύκιον, collyrium.

Γλαυκίσκος, piſcis quidam apud Athen & Plin.

Γλαῦξ, vlula, noctua, vt in prouerb. γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας. vel ἀθηνάζε, noctuas Athenas. Et genus numiſmatis noctuam impreſſam habentis. Et herba quędã apud Dioſc. Engalathon etiam dicta, quòd lactis copiam prębeat. vide & γλάξ, in γάλα. Item ſaltationis genus quoddam. Heſych.

Γλαυκώδης εος, ὁ ἡ, ἡ, noctuę ſpeciem gerens.

Γλαυκίζω, Etym exp. obtuſè video. Item ad glaucum colorem accedo. ſeu in glaucum vergo.

Compoſita.

Ἀπογλαυκόω, ῶ, cæſium reddo. Plut.

Ἀπογλαύκωσις, idem quod γλαύκωσις.

Διαγλαύκιον, vide in γλαύκιον.

Ἑτερόγλαυκος, altero oculo cęſius.

Ὑπόγλαυκος, ſubglaucus, aliquantum glaucus.

* Ὑπογλαυκίω, Theocr. Idyl. 19. Ὥστε δι' ὑπογλαυκίσσει.

ΓΛΑΦΩ, F. ψω, cauo, excauo, fodio. Item ſculpo. Heſiod. in aſpide, de leone loquens, πλευρὰς δὲ καὶ ὤμους

Οὐρῇ μαςίχόων ποσσὶ γλάφει, vbi exponitur, fodit. Heſych. vult γλάφει eſſe γλύφει.

Γλάφυ, antrum, ſpelunca, cauerna Heſiod.

Γλαφυρὸς, οῦ, ὁ, cauus, profundus. vt γλαφυραὶ νῆες, & γλαφυρὴ πέτρη Hom. ¶ Item ſcitus, elegans venuſtus, q.d. ſcitè & eleganter ſculptus. A Bud. exp. etiã, concinnus & varietate oblectans. apud Plut. Item lautus, apud eundem. vt ἀςεῖος καὶ γλαφυρὸς βίος.

¶ Item aptus & appoſitus. apud Ariſtot. libro 3. de part. an.

* Γλαφυρότης, elegãtia, venuſtas. Luc. in encomio Dem.

Γλαφυρῶς, ſcitè, eleganter, venuſtè. Ariſtot.

Γλαφυρία, ἡ, elegantia, venuſtas, concinnitas.

Γλύφω, ſcalpo, ſculpo. Ariſtoph.

Γλύφομαι, ſcalpor, ſculpor.

Γλύμμα, τὸ, ſculptura, vel quod ſculptum eſt.

Γλύπτης, ου, ὁ, ſiue Γλυπτὴρ ῆρος, ὁ, ſculptor. Epigr.

Γλυπτὸς, qui ſculpi poteſt. item pro ſculpto, apud 70. interpr. quum de dolis dicitur.

Γλυφὴ, ἡ, ſculptura. Item quod inſculpitur. Plut.

Γλυφεὺς, ſculptor, Γλυφεῖον, ſcalprum. Luc.

Γλύφανος, exp. ſculptorius. in Epigr.

Γλυφὶς, apud Homer. & Herodot. crena, ſagittæ inciſura in qua neruus inſeritur. At γλυφίδες καλάμων in Epigr. cultelli calamorum inciſorij & velut ſculptorij.

Γλαφίδες & λεῖαι, apud Sophoclem in Priamo ſunt οἰκοδόμου σκεῦη, teſte Poll. lib. 10. cap. 31. Etymologo quoque γλαφὶς eſt inſtrumeneum quo excauantur lapides, à γλάφω ſignificante κοιλαίνω, per ſyncopen pro γλαφυρὶς, affertúrque ex Callim. καὶ γλαφίδες ςαφυλὴ τῆ καθιεμένη τῆ μολιβδίς. Latini cælum dicunt ſeu ſcalprum. Idem tamen Etym. expon. etiam σμίλη, ῥίνη, ὄρυγμα.

Compoſita ac primùm ex γλάφω.

Ἀγλάφυρος, inelegans, inuenuſtus. Ἀγλαφύρως, ineleganter, inuenuſtè. Athen. lib. 10.

Διαγλάφω, cauo, ſculpo. Hom.

Ἐγγλάφω, inſculpo.

Compoſita ex γλύφω.

325 * Ἀναγλυφὴ, ſculptura. Strabo lib. vlt.

Ἀναγλύφω, ſculpo.

Ἀνάγλυφον ποτήριον, ſculptum poculum.

Ἀνάγλυπτος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ſculptus, cælatus.

Ἀρτιγλυφὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, recens ſculptus. Theocr. in epigr.

Δακτυλιογλύφος, ου, ὁ, qui annulos ſculpit. Laërt.

Δακτυλιογλυφία, annulorum ſculptura. Plat.

Διαγλύφω, vndique ſculpo. vel q.d. perſculpo.

* Διάγλυφος, perſculptus, inſculptus. Polemon in phyſ.

* Ἀδιάγλυφος, *decomp.* nõ inſculptus, Adamant. in phyſiognom.

Δίγλυφος, ου, ὁ, καὶ ἡ, gemina ſculptura inciſus.

Ἐγγλύφω, inſculpo.

* Ἑρμογλυφία ſculptura Plut. in Socratis dæmonio. πορευομένης δὲ αὐτῆς διὰ τῶν ἑρμογλυφιῶν παρὰ τὰ δικαςήρια.

Ἑρμογλυφεὺς ως, ὁ, & ἑρμογλύφος, Mercurij ſculptor, id eſt qui Mercurij ſtatuas ſculpit) ſtatuarius, qui lapideas ſtatuas cõficit. Luc. Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, ſtatuaria ars ſeu ſtatuariorum. Ἑρμογλυφεῖον, ſtatuarij officina.

Εὐγλυφὴς, bene ſculptus. (Plut. in ſymp.

Εὔγλυπτος, idem in Epigr.

Ἱερογλύφος, & ἱερογλύπτης, ου, ὁ, (q.d. ſacra ſculpens) qui ſculpit ſeu peritus eſt ſculpendi ea quæ hieroglyphica vocantur. Dicta autem ἱερογλυφικὰ apud Ægyptios (inquit Bud.) ſacra quædam monumenta non literis vocabula ſed ſculptis rerum animaliúmque figuris ſignificantia. Luc.

Καλαμογλύφος, calamorum ſculptor. Καλαμογλυφεῖν, calamos ſculpere. Etym.

Καρδαμογλύφος, parcus, teſte Heſychio. vt qui ob parſimoniam è naſturtio quoque, herba ſatis vili deſculpat aliquid, aut etiam qui ob parſimoniam ſcalpendo collecto naſturtio vitam toleret.

Decomp. Κυμινοπριςοκαρδαμογλύφους. Ariſtoph. in Veſp. vocat eos, qui ſupra modum reſtricti ſunt & ſordidi, qui non erubeſcant etiam τὸ κύμινον πρίειν, & τὸ κάρδαμον γλύφειν.

Κερατογλύφος, qui cornua ſculpit.

Λιθογλυφὴς, in lapide inſculptus. Λιθογλύφος, qui lapides ſculpit, ſtatuarius.

Ὀδοντόγλυφον, ου, τὸ, & Ὀδοντογλυφὶς, ίδος ἡ, dentiſcalpium, quo ea quæ dentibus inhærent, eximuntur.

Περιγλύφω, circumſculpo.

Ποτηριογλύπτης, poculorum ſculptor ſeu cælator.

Τοκογλύφος, fœnerator, qui fœnori dat, qui fœnus facit. Plut. de aud. poem. videntur τοκογλύφοι, propriè dici qui in tabulas ſuas inſcribunt pecunias fœnori datas. Τοκογλυφεῖν, tabulis inſculpere nomina eorum quibus pecunia fœnori credita eſt. item ſimpliciter, fœnerari, fœnori dare. Poll.

Τρίγλυφος, (q.d. triſculptus) tres ſculpturas habens. Sunt qui in columnis ſculpturam canaliculatam & ſtriatam triplici ſulco, τρίγλυφον dictam putent. Vide Vitr. Dicitur & τὸ τρίγλυφον apud Athen.

Decomp. Μεταξυτριγλυφίον vel μεσοτριγλυφίον, intercolumnium.

Ὠτόγλυφις, ίδος, ἡ, auriſcalpium. Poll.

ΓΛΕΥΚΟΣ, εος, τὸ, muſtum, ſuccus dulcis. Theophyl. epiſt. 44. ἰσχάδες πολλαὶ καὶ γλεῦκος.

Γλεῦξις, muſtum decoctum, defrutum Euſt.

Γλεύκινος, q.d. muſteus. Dioſc.

Compoſita.

Ἀγλευκὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, minimè dulcis. Propriè, muſteam dulcedinem non habens. Luc. Metaphoricè pro inſuaui & iniucundo.

Ἄγλευκος, idem. Nicand. in Alex.

* Ἀειγλευκὴς, ſemper dulcis.

Πολύγλευκος, ου, ὁ, καὶ ἡ, muſto abundans.

ΓΛΗΝΗ, ης, ἡ, pupilla oculi, vt volunt nonnulli. Secundum Pollucem verò lib. 2. eſt ἡ τῆς κόρης αὐγή. Interdum pro toto oculo accipitur. Od. ι. ¶ Sunt qui exponant etiam puppam. Apud Hom. Il. θ. Ἔῤῥε κακὴ γλήνη, ſchol. exp. ἀσθενὴς κόρη. ¶ Præterea ſunt qui γλήνην ſiue κοτύλην ab Hippocr. in lib. de artic. nominari dicant cauitatem illam oſſis quæ aliud os in ſuum ſinum recipit: quæ commiſſura γίγλυμος, etiam vocari ſolet. ¶ Denique γλήνας nominari etiã apum fauos teſtantur. Etym. & Heſych.

Γλήνεα, τὰ, vt Il. ω. ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει. quidam adiectiuè exponunt, ſpectaculo digna. alij ſubſtantiuum eſſe volunt, & ſignificare mundum viſendum, aut imagunculas. Apud Aratum πίσυρα γλήνεα, Cicer. vertit quadruplices ſtellas.

* Γλήνεα pro oculis, apud Nican. αὐτὰρ ἐνωπῆς γλήνεα φοινίσσει πεδωομένος.

Compoſita.

Ἄγληνος, ου, ὁ, καὶ ἡ, pupillas non habens. & ſynecdochicè cęcus. Nonn. 326

Βοόγληνος, bubulas pupillas habens, i. pulchras. bubuli enim oculi pulchri cenſentur. Nonn.

Δίγληνος, binas pupillas habens. Theocr.

* Ἐρίγληνος, magnas pupillas habens, cui oculi micãt, vel qui oculorum acie pollet. Opp. lib. 1. de Ven.

Εὔγληνος, pulchras in oculis pupillas habẽs. Itẽ, bonas in oculis pupillas habens. Acutum cernens. Oppian.

Θεόγληνος, pupillas oculi diuinas ſeu Deo ſimiles habens. aſpectu diuino præditus, vt θεόγληνον πρόσωπον apud Nonn. diuina facies.

Ἰογλήνη, habens nigricantes pupillas in modum violæ quæ

quæ dicitur ἴον.Heſych.
Μελίγγλωνος, melleas pupillas habens. dulcis aſpectu, Heſych.
Μονόγλωνος,monoculus.Heſych.
Νεόγλωνος,nouas habens pupillas, i. qui viſum recens recuperauit.
*Περιγλωνής,Aratus.Κεῖνο περιγλωνὲς ἐσχαλὸν γάλα μιν καλέουσι
Περίγλωνος,vndique circumſpiciens.Arat.
Περιγλωνάομαι,ῶμαι,oculorum pupillis luſtro: circunſpicio apud Theocr.
Πυρίγλωνος,igneas pupillas habens.Oppian.
Τρίγλωνος,vt τρίγλωνα ἕρματα, Il. σ. inaures triplicis pupillæ formam geſtantes.

ΓΛΗΧΩΝ, ωνος,ἡ, pulegium: herba quam nonnulli βλήχωνα appellant à βληχή,i.balatus,quòd pecorib. guſtata dum floret,excitet balatū,teſte Dioſc. lib.3. cap.36.Doricè γλάχων vocatur, vt βλάχων pro βλήχων:vnde Ariſtoph.in Acharn. πάντα τᾶς γλάχωνος. Sic & Theocr.
Γληχωνίτης οἶνος,vinum è pulegio confectum ſeu pulegio conditum.Dioſc.lib.5.

ΓΛΙΝΟΣ,ſeu γλεῖνος, genus aceris campeſtre. Quidam exp.gallica.Vide Theoph.hiſt.pl.3.c.11.

ΓΛΙΣΚΡΟΣ, ε,ὁ,lentus,viſcoſus,tenax, glutinoſus. Dicitur & de ſolidis corporibus & de humoribus. Hipp.Dioſc.& alij. ¶Exponitur & lubricus. ¶Itē, tenax,parcus. De homine & de re ipſa. Apud Luc. γλίσχραι τέχναι, artes parū ſuppeditantes ad victum, artes ieiunæ. Ab Heſych.exponitur etiam valde ſordidus. vt ab Etymol. quoque. ¶Etymologo eſt & ὁ λίχνος καὶ ἐπιθυμῶν ἐφυβρίστως: quaſi ὁ λίαν ἐχόμενος, vel ὁ γλιχόμενος τροφῆς ὑπὲρ τὸ δέον. Exponitur ab eo & ἀτυχής: vt γλίσχρον quoque apud Ariſtophanem à nonnullis accipitur pro ἐπίπονος ærumnoſus. reperitur & γλισχρός.vnde γλισχρῶς.
Γλίσχρως, tenaciter, ſeu more eorum quæ viſcoſa & glutinoſa ſunt.apud Suid. Item lubricè, Heſych. & Suid.Item parcè,tenaciter,tenuiter. vt γλίσχρως ζῆν. Ariſtot. polit.2. Item, vix, difficulter, ægre, apud Plat.
Γλισχρώδης,εος,ὁ,καὶ ἡ.lentus,tenax & viſcoſus in modum eorum quæ γλίσχρα nominantur.Hipp.
Γλισχρότης,ητος,ἡ, viſcoſitas, lentor tenacitáſq; glutinoſa,apud Gal.item lubricitas, apud Athen.l.5. Item tenacitas,parcitas.Plut.
Γλισχραίνω,γλίσχρον,reddo.vnde paſſ.γλισχραίνεσθαι,viſcoſum ſeu glutinoſum fieri. lenteſcere & tenaciorem reddi.Hipp de art.
Γλίσχρασμα,exp γλισχρότης Hippocr.& Gal.
Γλισχρεύομαι, tenax ſum & γλίσχρος. more nimirum τῶν σμικρολογουμένων.Bud.& Euſt.
Γλίσχρων,ονος,ὁ,exp.ἐπιθυμητὴς.cupitor:ἀπὸ τοῦ γλίχεσθαι. Ariſtoph. in pace ὦ γλίσχρων. vbi tamen exp.etiam, infelix,miſer & ærumnoſus.
Γλισχρία,ἡ,exp.miſeria,ἀτυχία.

Compoſita.

Αγλισχρος,ε ὁ,καὶ ἡ,non lentus,non viſcoſus.Hipp.
Εγγλισχρος,viſcoſus,tenax,cui ineſt τὸ γλίσχρον.
*Περίγλισχρος,circumquaq.lentus & viſcoſus.Hippocr.
Υπόγλισχρος,aliquantulum lentus vel viſcoſus.

ΓΛΙΧΟΜΑΙ, cupio,affecto,appeto. ἐπιθυμῶ. Iſocr. ζηλοῦσι τὸν ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένων. Interdum cum accuſatiuo.Plin Aliquando cum genitiuo. Ariſtot. Apud Herodot.γλίχομαι περὶ τῆς ἐλευθερίης, ſum ſtudioſus libe is.Heſ. γλίχεται exp.etiam παίζει.quo

ſignificatu & γλιάσθαι dicitur.

ΓΛΟΙΟΣ,ου,ὁ, interdum eſt adiectiuum & exponitur ab Heſych.inualidus:item ſordidus. Ariſtophanis ſcholiaſtes in Nub. annotat γλοιὸς idem propemodum valere quod μάσθλης, tranſlatúmque eſſe ab oleo quod in balneis effuſum concreuit. Nam vt id τοὺς ἐπιλαμβανομένους διολισθαίνειν πέφυκε,ita & γλοιὸν dici qui tali præditus eſt ingenio, vt διολισθαίνειν elabíque poſſit è creditorum manibus. Ad mores itaque tranſlatum ſignificare, qui mente ſeu ingenio eſt lubrico & mutabili. Exp. & malignus,malis imbutus moribus.item qui ſordidis eſt moribus. ¶Interdum eſt ſubſt.& ſignificat ſordes olei,*hoc eſt*, ſordes quæ in balneis atque etiam palæſtra ab hominum oleo vnctorum cute deradebantur.Latinis ſtrigmenta. Aliæ quoque ſordes oleo permixtæ ac lubricæ hoc nomine dicuntur. Simonides apud Athen. lib.7 ὥσπερ ἔγχελυς κατὰ γλοιοῦ.
Γλοίης,ητος,ὁ,idē quod γλοιὸς adiect.Etym.& Heſyc.Et γλοιὰς à Sophocle dicitur equa maligno ingenio & praua indole,teſte eodem.Heſych.
Γλοιάζω,Gal.in lex. Hippocr. expon. conniuendo oculos obuoluo.
Γλοιώδης,εος,ὁ,καὶ ἡ, ſtrigmentoſus, ſtrigmenti modo craſſus & glutinoſus,Dioſc.Et τὸ γλοιῶδες,ſtrigmentum.Dioſc.
Γλοιωδῶς, ab Heſych. exp. more eorum qui nuunt capite inter dormiendum.item,conniuenter.
Γλοιοῦσθαι, lenteſcere ac viſcoſum reddi in modum ſtrigmenti.Dioſc.l.3.c.92.

ΓΛΟΥΤΟΣ, οῦ,ὁ,nates,clunes: carnes in ſumma femoris parte protuberantes, quæ ſedentibus puluini vicem præſtant.Hom.Herodot.
Γλούτια,naticulæ dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia, ad latera meatus illius ſita. Nam perinde ac nates prominent,ſeſéque contingunt.

Compoſita.

Απόγλουτοι,qui exilibus ſunt clunibus,depyges.
Υπογλουτὶς ίδος,ἡ,quiddam commune clunibus & femori,vt ait Ariſtot.

ΓΛΥΚΥΣ,έος ὁ,dulcis.vt μέλι γλυκύ,Plut. ¶Transfertur ad multa, pro ſuaui ſeu iucundo.vt γλυκὺς ἵμερος, apud Hom.Dicitur & γλυκύτερος in comp. itidémque γλυκύτατος,in ſuperlat.¶Item,γλυκὺ,vini dulcis genus Lat.paſſum. ¶Item.γλυκὺ, fel,per antiph.Plin.&Cæl.Aurel.Chron.lib.3.cap.1.Etym.deducit παρὰ τὸ γλεῦκος.
Γλυκεῖα, ἡ, abſolutè ſubaudito ſubſtantiuo dicitur, ἡ γλυκύῤῥιζος, teſte Heſych. Ab Hippocrate eadem vocatur γλυκὺ μη.
Γλυκύτης ητος ἡ,dulcedo.Item ſchema orationis.
Γλυκερὸς οῦ,ὁ,poëtis idem quod γλυκύς. Hom.
Γλυκόεις εντος,ὁ,dulciculus,vel dulcis.vt γλυκόεντι πόθῳ. Nic.Alex.quod quidam pro paſſo accipiunt.
Γλυκαίνω,dulce reddo,edulco.Xen.
Γλύκανσις,q.d.dulcificatio.
Γλυκάζω,dulceſco,vel ſubdulcis ſum.Athen.
Γλύκασμα,ſiue γλυκασμὸς,dulcedo.Legitur & γλυκισμὸς apud Athen.
* Γλυκάδιον,ſecundum ſchol.Nicandri dicitur τὸ ὄξος, κατ᾽ εὐφημισμόν.
Γλυκυσίδη,ἡ,glycyſide,herba de qua Dioſc.l.3.

Compoſita.

Αγλυκής,expers dulcedinis,amarus.Theoph.
Αναγλυκαίνω,iterum reddo dulce.
Απογλυκαίνω,dulce reddo.
Εγγλυκος,cui aliqua dulcedo ineſt,Dioſc.
Εγγλύκω,indulco,dulcedinem infero.Herod.

Ἐπίγλυκυς,dulcis,vel ſubdulcis.
Ἐπιγλυκαίνω,dulce reddo,condulco ſeu indulco.
Καταγλυκαίνω,dulce ſeu ſuaue reddo. Item mulceo,apud Greg.
Ὀξύγλυκυς,dulciter acris.vt ὀξυγλυκεῖα ῥοά,apud Ariſtophan.Apud medicos ὀξύγλυκυ eſt potius qui paratur dulciſſimis fauis maceratis & decoctis.Reperitur & ὀξυγλυκές apud Gal.comm.3.
Ὑπόγλυκυς,ſubdulcis,aliquantum dulcis.
Ὑπογλυκαίνω,ſubdulcem reddo.
Φιλόγλυκυς,qui dulcia amat.Ariſtot.

ΓΛΩΣΣΑ,& Atticè γλῶττα,ης,ἡ, lingua.Iſoc.ad Demon.πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας.
¶Apud Ariſtoph.in Veſpis,πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε, excute omnem linguam, i. omnem dicendi facultatem. ¶Item , lingua, i. ſermo vnicuique genti peculiaris,vel potius ſermonis forma.ἀγνωςόταται τὴν γλῶσσαν. Thucyd. 3. maximè ignoto ſermone vtentes.¶Item,peregrinum vocabulum.Ariſtot.de poët. Galeno eſt vocabulum obſoletum. Idem interpretationem vocum obſcuriorum. Hippocratis γλωσσῶν ἐξήγησιν inſcribit.¶Γλῶσσα αὐλοῦ, lingua ſeu lingula tibiæ.Theophr & Dioſc. alio nomine γλωσσὶς ſiue γλωττὶς .Γλῶσσαι præterea ab Iſæo Socratico tributæ fuerunt ὑποδήμασι,vt ſcribit Pollux: γλώσσας autem ὑποδημάτων intelligi calceamentorum vincula putat Camer.
Γλωσσηματικόν , vocabulum , peregrinum vocabulum, &c.vt dictum eſt in γλῶσσα.D Halic.
Γλωττικός,ῆ,ὸ,ad linguam pertinens.
Γλωσσώδης,εος,ὁ,ἡ ἡ , lingulatus. Var.linguæ ſpecie & forma.Item linguax.& loquutuleius.Bud.
Γλωσσάριον,ου,τὸ,lingula,ligula,parua lingua.
Γλωσσὶς,ſeu γλωττὶς ἴδος ἡ,lingula ſeu ligula tibię,Luc. Item lingulaca auis dux coturnicum.
Γλωττισμὸς , οῦ ὁ , oſculum quo linguę baſiantium ſe contingunt mutuò.ex Epigr.

Compoſita.

Ἀγκυλόγλωσσον,ου,τὸ,eſt vitium linguę quod infantibus adnaſcitur: filum vulgariter nuncupatur. Dicuntur & ἀγκυλόγλωσσοι , ij qui hoc vitio laborant quaſi ἀγκύλην ſiue ἀγκύλιον ἐν γλώσσῃ ἔχοντες. Vide Æginetam & Aetium.
Ἄγλωσσος,ου,ὁ ἡ ἡ,linguam non habens, elinguis.vt ἄγλωσσος λάλος apud Athen. ¶ Itē,qui loqui nō poteſt,qui obmutuit.apud Suid. ¶Itē,dicendi imperitus,apud Ariſtoph. ¶Item,barbarus , apud Soph. in Trach.Οὐδ᾽ Ἑλλὰς οὔτ᾽ ἄγλωσσος,nec Greca nec barbara.¶Ἄγλωσσος αὐλὸς,tibia lingulam non habens.
Ἀγλωττία,obmuteſcens taciturnitas.
Ἀγλωσσέω,ῶ,Heſych.eſt δυσφημῶ.
Ἀθυρόγλωσσος vel ἀθυρόγλωττος , Atticè, loquax,garrulus.cuius lingua nulla ianua coercetur, nullis foribus cohibetur,effrænem linguam habens Eurip.
Ἀθυρογλωττία , garrulitas , linguę incontinentia. A Suida exp.effrænata lingua.
Ἀλλόγλωσσος,alia lingua vtens,peregrinus.
Ἀμφοτερόγλωσσος in vtramque partem diſputans. Sic vocatur Zeno apud Plut.
Ἀνθρωπόγλωττος qui humana lingua loquitur. Ariſtot. de pſittaco loquens.
Ἀρνόγλωσσον,ου,τὸ,agnina lingua:ſeu plantago.Dioſc.
Βαθύγλωσσος,diſertus.Suid.
Βαρύγλωσσος cuius lingua grauis eſt,maledicus. * Item cuius lingua difficilis eſt & vix intelligibilis.Ez.3.
Βούγλωσσος,boum linguæ ſimilis herba. vt Plinius docet.Dioſc neutro gen.βούγλωσσον vocat.linguam bubulam quidam appellant. Marcellus borraginem. ¶ Item piſcis qui Latinè ſolea ex Plin. & lingulaca ex Plauto & Varr.
Βραδύγλωσσος : cuius lingua tarda eſt,tardiloquus.τὸ βραδύγλωσσον,tarditas loquendi.
Δίγλωσσος,bilinguis,duarum linguarum gnarus,Thuc. ¶Item,interpres.Bud.ex Plut.in Themiſt. ¶ Item, διχόθυμος.Heſyc.
* Διττόγλωττος , duplicis linguæ. Διττογλωττία,ἡ,duplex lingua.
Ἐπιγλωσσὶς ſeu ἐπιγλωττὶς , ίδος, ἡ , lingula ſeu ligula. Plinius minorem linguam interpretatur. Eſt autem Polluci caruncula palato annexa interius iuxta radicem linguæ , cuius acutior pars fauces verſus ſita, iter cibi impedit ne impetu quodam deferatur,& ne ad illud operculum reſultet. Vide & Gal.7. de vſu partium.item Plin.& Macrob.
Ἐπιγλωττίζομαι.exp.conuitium facio.Ariſtoph.
Ἑτερόγλωσσος,qui alterius & diuerſę linguę eſt.
Εὔγλωσσος ſeu εὔγλωττος,diſertus,facundus.Ariſt.
Εὐγλωττία ἡ,rectè loquendi facilitas,facundia,ſuauitas ſermonis.Bud.ex Chryſ.
Εὐγλωττέω,ῶ facundus ſeu diſertus ſum.
Εὐθύγλωσσος,q.d rectilinguis,verax & liber.Pind.
Ἡδύγλωσσος,ſuauem linguam habens. pro quo Doricè ἁδύγλωσσος,apud Pind.
Θεόγλωσσος , qui Dei lingua loquitur. Θεόγλωσσος βίβλος,dicitur ſacra ſcriptura,
Θρασύγλωττος,audax verbis.
Θρασυγλωττία,linguæ audacia.
Ἱερόγλωσσος,ſacram linguam habens.Epigr.
* Ἰδιόγλωσσος , propriam & peculiarem linguam habens.Strabo lib 3. 329
Ἱππόγλωσσος,linguam equinam referens.
Ἱππόγλωσσον,fruticis nomen.
Κακόγλωσσος , vt κακόγλωσσον βοὴν , miſerabiles querelarum clamores dixit Eurip.in Hecuba.
Καταγλωττίζω , ſuauior lingua ori inſerta , vt teſtatur Poll.oſcula iungo columbatim, collabello oſculum. ¶Item,elinguem reddo,obturo os.Ariſtoph.
Καταγλώττισμα,τὸ,eiuſmodi oſculum, apud Ariſtophan.in Nub.Exp & obtundens loquacitas. Καταγλωττισμὸς idem oſculum.
Κυνόγλωσσον,q.d.canina lingua,plantago minor.
Μελίγλωσσος mellitam linguam habens.cuius ſuauis eſt oratio Ariſtoph.in auib.
Ὁμόγλωττος qui eiuſdem linguæ eſt.Xen.
Ὁμογλωττέω,ῶ,eadem lingua vtor.
Παγγλωσσία,ἡ,clamores.Camer.ex Pind.
Παλίγγλωσσος , qui eſt abhorrente lingua , i. ſermone. Pind.in hiſt.ς᾽ οὐδ᾽ ἔςιν οὔτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις.Apud eūdem in Nem.α.ſignificat ἀντιφημον. Ex Polluce exponitur etiam , malè ominans , leuis, maledicus.
Περίγλωσσος,eloquens.Pind.Pyth α.
Περιγλωττὶς,ίδος ἡ,inuolucrum linguæ.Athen.
Πικρόγλωσσος,cuius lingua eſt amara,maledicus.Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.
Πλατύγλωττος,latam linguam habens.Ariſtot.
Πολύγλωσσος qui multarum linguarum eſt. Plut.Item multarum linguarum peritus. Soph. Et πολύγλωσσος βοὴ,in Electra,q.d.multilinguis.Item multiloquus.
Προγλωσσὶς ίδος ἡ linguæ extrema pars acuta.
Τανύγλωσσος,linguam extenſam habens.Hom.
* Ὑπόγλωσσος,loquaculus,qui plus æquo loquitur.Polemo in phyſiogn.
* Ὑπογλώσσιος,q i ſub lingua eſt.Aetius.
Ὑπογλώττιον,ου,τὸ, q. d. ſublinguium.Ariſtot.de ceruorum vermibus,τῷ ὑπογλωττίῳ ὑποκάτω.
Ὑπόγλωττον,laurum Alexandrinam ab aliquibus vocari autor eſt Dioſc.lib 4.cap.132.
Ὑπογλωσσὶς,ίδος ἡ, intima lingua,id eſt, ortus ac radix illius , qua parte ad imam maxillam annectitur. Camer.ex Poll. ¶ Eſt etiam morbi nomen, id eſt,
(vt

(vt Poll.tradit) abſceſſus ſub linguam. ¶ Item, genus arteriaci medicamenti. ¶ Item, coronæ genus, Poll.

Χαριτογλωσσέω, ῶ, ſiue χαριτογλωττέω, ῶ, gratiam lingua aucupor. ad gratiam loquor aſſentatorum more: Athen.lib.4. οὐ γὰρ χαριτογλωσσεῖν ὑμᾶς θέμις. Pro eodem dicitur & γλωσσοχαριτέω.

ΓΛΩΧΙΣ, vel γλωχὶν, ῖνος, ἡ, exp. angulus, acies, cuſpis, Epigr. Heſych. dicit propriè γλωχῖνας nominari τὰς τῶν ἀκίδων ἐξοχὰς, καὶ τὰς τοῦ ζυγοῦ γωνίας.

Γλώχες, ſpicę vel ariſtę, vt exp. ſchol. Heſiod.

Compoſita.

* Εὐγλώχιν, pulchras aut bonas cuſpides habens, Opp. 5.Hal.

* Περιγλώχιν, circum cuſpides habens, vel cuſpidibus munitus, Opp.lib.2.de Ven.

πολυγλώχιν, multos habens angulos, anguloſus, ſeu multas habens cuſpides, Nonn.Dion.de ſitu orbis.

Τανυγλωχὶν, ινος, ὁ καὶ ἡ, aculeos ſeu cuſpides extenſas habens ac promiſſas, Od.θ.

Τετραγλώχιν, quatuor cuſpides ſeu angulos cuſpidatos habens, in Epigr.

Τριγλώχιν, tres cuſpides habens, triſulcus, Il.ε.

Χαλκογλώχιν, æream habens cuſpidem ſeu æreum angulum, Il.χ.

ΓΝΑΘΟΣ, ου, ἡ, mala, maxilla. Apud Hippocr. ἡ κάτω καὶ ἡ ἄνω γνάθος, inferior & ſuperior mala. Ab Herodot. (vt tradit Camer.) ponitur etiam pro inferiore maxilla peculiariter. ¶ Interdum pro ipſis dentibus, Ariſtoph.in Veſp. ¶ Item, bucca. vt γνάθους φυσᾶν, apud Dem. buccas inflare.

Γναθόω, ῶ, cædo in malas ſeu maxillas, Heſych.

Γνάθων, ωνος, ὁ, paraſitus, vt inquit Heſych. Sic à bucca bucco pro ſtolido apud Plautum dicitur.

330 Γναθμός, οῦ, ὁ, idem quod γνάθος, mala, maxilla, & ab eo formatum interiecto μ. Il.π.

Compoſita.

Ετερόγναθος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*de quo dictum*) qui non ſimiles habet γνάθους. Xenophonti (inquit Camer.) eſt equus oris contumacis, is plerunque qui habet μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους. Is ab eodem Xenoph. dicitur ἄδικον τὴν γνάθον ἔχων, vt teſtatur Bud. Item ſic alibi dici ſcribit, qui in latus vnum duntaxat flectitur. Ab Etym.& Heſych exp. ὁ σκληρόστομος. A Suid. ἀπειθής.

πλησίγναθος, maxillas implens ſeu buccas.

* Τετράγναθος, quadrimalus, qui quatuor malas habet, Strabo.

Φυσίγναθος, buccas inflans, ſuperbus. Eſt & nomen ranę, apud Hom.in Batrach.

ΓΝΟΦΟΣ, ου, ὁ, caligo, tenebrę. Ariſtot.de mundo, μυρίων τε γνόφων συμπληγάδες, conflictationes aëriæ caliginis, vel opacitatis. Ἀπὸ τοῦ νέφος (inquit Euſtath.) νόφος, καὶ γνόφος aſſumpto γ ex Æolica dialecto.

* Γνοφερός, idem quod γνοφώδης, Iob.10.

Γνοφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caliginoſus, ater, Eurip.

Γνοφόω, ῶ, caligine tego, obtenebro, obſcuro. Aff. & γνοφέω pro eodem.

ΓΟΑΩ, F. ήσω, gemo, deploro, defleo. Od.λ. σὸν πότμον γοόων. Verbum eſt poeticum. Et à ſono fictum videtur.

Γοάομαι pro γοάω, gemo, &c. Xenoph. Pæd. 4. πολλὰ γοωμένη. Reperitur & γόημαι, Iliad. ξ. tanquam à γόημι, ſeu γοάνω. Affertur & ſignif. paſſ. γοηθεὶς ex Epigr. *pro*, defletus.

Γοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, gemebundus, flebilis, Epigr.

Γόος, ου, ὁ, luctus. vt στυγερὸς γόος, & κρυερὸς γόος, Hom.

Γοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lugubris, flebilis, lamentabilis.

Γοερός, Idem Luc. καὶ γοερόν τι μυκήσασθαι.

Compoſita.

Αβρόγοος, molles gemitus edens, Æſchyl.

Αγοος, luctus expers. * qui non lugetur, Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

* Οξύγοος, acris ſeu vehementis luctus. Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Ορθρογόη, antelucano tempore lamentans & quiritans. hirundinis epith.apud Heſiod. Scribitur & ὀρθογόη, id eſt, ſublata & intenta voce flens.

ΓΟΓΓΡΟΣ, ου, ὁ, congrus ſeu conger: piſcis de quo Ariſtot.hiſt.anim.lib.8. ¶ Sic dicitur etiam vitium quoddam arborū, præcipuè oleę, teſte Theoph.hiſt. pl.lib 1.cap.13. *hoc eſt*, eminentia quędam rotunda in trunco arboris, à cuius ſimilitudine dicitur γογγρώνη ἡ βρογχοκήλη, tumor gutturis, apud Hippocr.epidem. lib.6.vbi vide Gal.

ΓΟΓΓΥΖΩ, murmuro, Matth.Luc.Ioan. Dicuntur & columbę γογγύζειν, teſte Poll.

Γογγυσμός, οῦ, ὁ, murmuratio, Exod.16.

Γογγυστὴς, οῦ, ὁ, murmurator. Γογγυστικός, murmuratorius, ad murmurationem propenſus. Naz.

Compoſita.

διαγογγύζω, idem quod γογγύζω, Lucę cap.15.

Καταγογγύζω, obmurmuro.

ΓΟΗΣ, ητος, ὁ, incantator, præſtigiator, qui præſtigiis, aliiſve malis artibus imponit, Herodot. Plat. & alij. Exp.& ſimpliciter, impoſtor. Euſt. à γόος deriuat: dicens γόητα eſſe τὸν μετὰ γόου ἐπᾴδοντα, vnde apud Sophocl. θρεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

Γοητικός, incantatorius, prẹſtigiatorius, ad incantandum ſeu decipiendum aptus.

Γοητεύω, incanto, faſcino, incantatione ſeu præſtigiis decipio, illiceo, pelliceo. Apud Plat. Bud. exp. ſtupore affectum decipio.

Γοήτευμα, τὸ, præſtigię, fallacię, Plat.

Γοητεία, ἡ, idem vel ipſa actio incantandi & prẹſtigiis decipiendi, Plut.

Compoſita. 331

Αγοήτευτος, qui faſcinari non poteſt.

δυσγοήτευτος, qui non facilè vel illecebris vel ſtupore obligatur, Bud ex Plat.

Εκγοητεύω, præſtigiis illudo, idem quod γοητεύω.

Καταγοητεύω, idem.

* Μισογόης, oſor præſtigiarum & impoſturæ. Lucian. in piſc.

ΓΟΜΦΟΣ, ου, ὁ, cuneus, clauus, Hom. Ariſt. Cic. apud Plat. in Tim. γόμφους cuneolos vertit: vbi tamen (inquit Bud.) clauos potius ſignif. videtur, quum ſic appellet δεσμοὺς τοῦ σώματος.

Γομφόω, ῶ, clauis compingo: Item ſimpl. compingo, coagmento, Ariſtoph. in equit.

Γόμφωμα & γόμφωσις, coagmentum, coagmentatio, Bud. ex Plut. Exponitur & compages, contabulatio. Item γόμφωσις apud medicos, ſpecies, συναρθρώσεως, quum os oſſi claui modo infigitur, vt inquit Gal.

Γομφωτήρ, coagmentator, qui compingit.

Γομφωτὸς coagmentatus, compactus. Γομφωτήριον, ου, τὸ, id quo fit coagmentatio, clauus.

Γομφίος, ου, ὁ, molaris dens, Xen. ideo autem vocantur γομφίοι, quòd clauorum modo genis infigantur.

Γομφίασις, morbus dentium, vel gingiuarum molarium, vel (ſecundùm alios) maxillarum à dentitione dolor. Sunt & qui γομφίασιν, de mobilitate den-

tium interpretentur, apud Dioſcor. Et γομφιασμὸς, confractio dentium, vel ſtupor dentium, Heſych. & Suid. * Γομφιάζω, dentium dolore teneor, ſtupeo dentibus, Eccleſiaſt. 30.

Compoſita.

Αγόμφωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullis compactus clauis: vel etiam generalius qui compactus non eſt.

Εγγόμφωσις, εως, ἡ, compages dentium, Gal.

* Εὔγομφος, bene coagmentatus clauis Opp. l. 1. de piſc.

* Εὐγόμφωτος, bene clauis compactus, Opp. l. 1 de Ven.

* Συγγομφόω, infigo, configo, compungo, Plut. in l. de facie in orbe Lunæ.

* Συγκαταγομφόω, affigo, infigo. συγγομφόω, Plut. de defectu orac. l. 1. (Dion. Halic.

* Χαλκεόγομφος, æreos clauos habens. Simonides apud

ΓΟΝΥ, τὸ, (genit. τοῦ γόνυος, & per metatheſin γουνὸς, pro quo dicitur & γόνατος, tanquam à γόνας, Plur. nominat. γοῦνα pro γόνυα. genit γούνων pro γονύων. dat. γούνεσι pro γονύεσι) genu. Hom. Plutarch. ¶ Γόνυ καλάμου, apud Herodot. in Thalia, internodium arundinis apud Plin. & Colum. Dicitur etiam de vite apud Philoſtratum in Heroicis.

* Γονάτιον, diminut. à γόνυ, geniculum, Luc. in Aſino.

Γουνὶς, ίδος ἡ, idem quod γόνυ ex Arato.

Γουνόομαι, οῦμαι, genua amplectens oro. vel genibus flexis oro, Od. δ. -πολλὰ θεοὺς γουνούμενος.

Γουνάζομαι, idem. Od. γ.

Γονατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus, Theophr.

Γονατίζω, ingeniculo, genicula flecto, apud Poll.

Γονατόομαι, οῦμαι, geniculor, in geniculum nodor, Th.

Γνὺξ, (aduerb.) exp. ἐπὶ γόνυ, ſiue ἐπὶ τὰ γόνατα, i. in genu, ſiue in genua. vt Il. υ. Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας exp. ἐπὶ γόνυ ἔπεσε. Sic & Il ε. & alibi. Exp. & genu flexo. Videtur dictum γνὺξ per ſyncopen quaſi γονύξ.

Compoſita.

Αγόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, genu carens, Ariſtot. ¶ Item, non geniculatus.

Βαρύγουνος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui grauia ſunt genua, ideóq; tarda. Exp. etiam cui genua ſunt infirma. Βαρυγούνατος, idem. Theocr.

Διγόνατος, duplici geniculorum nodo cinctus.

Εγγόνασι, (aut diſiunctim ἐν γόνασι) q. d. in genibus. ita dici annotatur ſtella quam Iul. Firm. ingeniculum vocat. Vide Arat. in Phænom.

Επιγουνὶς, ſiue Επιγονατὶς, aut ἐπιγονατὶς ίδος ἡ, os tori genu ſuperiectum, ſeu os quo tegitur genu, Latinè mola & patella dicitur. item ἐπιγουνὶς, muſculus ipſius genu. Sunt autem intelligendi illi tori qui circa genu in robuſtis corporibus apparent, bonę conſtitutionis indices, inquit Camer. ex Od. σ. Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. Item genu, vt quidam exp. à Cicerone apud Aratum.

Επιγουνίδιος, (adiect.) impoſitus genibus, Pind.

332 Εὐγόνατος, pulchrè ſeu bene geniculatus.

Καμψίγουνος, dicta fuit Erinnys, quòd genua peccantium incuruet.

Μεσογονάτιον, ſiue μεσογόνιον, ου, τὸ, internodium calami ſeu arundinis, Theophr. l. 4. hiſt. pl. c. 12.

Ολιγογόνατος κάλαμος, arundo paucioribus geniculis, & longioribus internodiis, Theophr.

Πολυγόνατος, multa genicula ſeu internodia habens.

Πολυγόνατον, ου, τὸ, ſubſt. polygonaton, herba, à geniculorum frequentia.

Πρόχνυ, exiſtimatur dictum per ſyncopen pro προγόνυ, & hoc quaſi πρόγονυ, aduerb. exp. in genua, ſicut & γνὺξ Il. ι. Accipitur & pro, funditus, radicitus: vt ὀλέσθαι πρόχνυ, interire funditus, Od. ξ. & Il. φ.

Πυκνογόνατος, denſis geniculis conſtans.

Ταχύγουνος, cui velocia ſunt genua, velox, celer.

Υπογονάτιον, ου, τὸ, quod genibus ſubiicitur, Chryſ.

ΓΟΡΓΟΣ, οῦ, ὁ, velox, citus: vel agilis: facilè mobilis, verſatilis. vt apud Hermog. εὐκίνητος, καὶ γοργὸς λόγος. Frequentius rebus animatis tribuitur, exponitúrque etiam, viuidus, acer: item terribilis. vt in Epigr. γοργὸς ἄρης Eurip. γοργὸς ὁπλίτης. Xen. de re eq. ἵππος γοργὸς ἰδεῖν. Et τὸ γοργὸν, motus citatus, agilitas: vel etiam acrimonia & viuacitas.

Γοργῶς, velociter, agiliter.

Γοργότης, ητος, ἡ, celeritas, velocitas, curſus citatus.

Γοργόομαι, fio γοργὸς, ſeu agiliorem & viuaciorem me præbeo. Exp. & ferocio, efferor, Xen.

Γοργεύω, velocius gradior, feſtino, Heſych.

Γοργὼ, οῦς, ἡ, idem quod γοργότης, Heſychio. Eſt & nomen proprium mulieris apud poëtas, vnde Γόργειος & Γοργόνειος.

ΓΡΑΒΙΟΝ, ου, τὸ, dicitur illignum quernúmve lignum, quod fractum fiſſúmve & accenſum iter facientibus lucem præbet, teſte Athenæo lib 15. Γράβια meminit Euſt. quoque Athenæi illa verba referens, dicénſque videri eſſe δᾳδῶν εἶδός τι, ſiquidem πίσσαν καταστάζειν ἔχει, vt patet ex Theodorida Syracuſano, ſic canente, Πίσσα δ' ὑπὸ γραβίων ἔσταζεν.

ΓΡΑΙΑ, ας, ἡ, anus, vetula. Athen. Deducunt grammatici à nomine γεραιὸς: vnde γεραιὰ & per ſyncopen γραῖα. ¶ Item, cutis circa vmbilicum, quòd in ea rugæ ſenectutem indicent, vt Pollux ſcribit, Ariſtot.

Γραῒς, ίδος ἡ, anus. apud ſchol. Hom. Il. γ.

Γραΐδιον, anicula, Ariſtoph. Demoſth. Et pro eodem γρᾴδιον per ſynæreſin, Euſt.

Γραϊκὸς, οῦ, ὁ, anilis.

Γραιόομαι, οῦμαι, anus fio, ſeneſco.

Γραῦς, γραὸς, ἡ, idem quod γραῖα, Athen. l. 11. γραῦς φίλοινος. ¶ Item, crutula rugoſa quę concreuit & innatat polentę, vt inquit Budæus, ex Ariſtot. Dicitur & de lacte, vt apud Athen. 247. νῦν γὰρ ἐφεστηκυῖα γραῦς αὐτῷ. Item de melle, vt ſcribit Euſt. ¶ Eodem nomine dici aiunt & alarum fœtorem.

Γραώδης εος ὁ καὶ ἡ anilis, ſenilis.

Γρηῦς, γρηὸς, γρηῒ, item Γρηῦς, γρηῦος per dialyſin apud Hom. idem quod γραῦς Scribitur & oxytonως γρηύς.

Γρήϊος, anilis, antiquus, Etym. & Heſ

Απογραΐζειν (comp.) vtitur ſcholiaſtes Nicand. exponens quod poeta dixit ἀποαίνυσθαι τὴν γρῆιν, in Alexiph.

ΓΡΑΣΟΣ, ου, ὁ, ſordes quę in ouium lanis colliguntur, quæ οἴσυπος etiam dicuntur, Etym. ¶ Item, alarum fœtor, axillarum grauis odor: itémq; hircorum fœtor, vt docent Poll. l. 2. & Suid. Sic Ariſtot. in Probl. τοῦ κάλλιμβρυ γράσου ὄζουσι, hirci virus olent. Pro eodem dicitur & γράσος & γρᾶσος, Suid. ¶ Etymologo eſt etiam fatuus, demens.

Γράσων ἄνθρωπος, hircoſus, cui fœtent alæ: apud Suid. ab Heſych. exp. & fatuus, demens.

ΓΡΑΦΩ, F. ψω, P. φα, ſcribo, videlicet inſculpendo literas (vel notas literarum loco) in lapidem aut lignum. Latini exarare & perarare de literis etiam dicunt. Il. ζ. ¶ Apud Homeri poſteros generaliter, ſcribere ſignificat. Apud Ariſtot. γράφειν περί τινος, de re aliqua ſcribere, i. de ea tractare. ¶ Aliter etiam expon. pro vario accuſat. γράφειν τὸν πόλεμον, Dem. decernere bellum. γράφειν νόμον, Plut. legem ferre. γράφειν ψήφισμα, Dem. pro cor. rogationem ferre. διαδικασίαν γράφειν, apud Æſchin. iudicium dictare, controuerſiam conſtituere. ¶ Item, pro 333

γράφεσθαι,

γράφεσθαι, accuſare. Bud. ex Syneſio. ¶ Item adſcribo, annumero. Xen. ¶ Item, deſcribo, lineam duco, Ariſtot. ¶ Item, pingo, vt εἰκόνα γράφειν apud Herodian. Dicitur & γραφέω, ῶ, (Attice pro γράφω) vnde γεγραφήκει, apud Syneſ. Et ἐγεγραφήκειν, apud eundem. Etym. deriuat γράφω à γράω ſignificante ξύω.

Γράφομαι, ſcribor, vnde γραφεῖται ἐπιστολὴ, Demoſth. Et pro γράφω, vnde & γέγραμμαι pro γέγραφα apud Dem. & Pind. Et apud Luc. γράμματα γράψασθαι. Et γράψεσθαι τὸν νόμον apud Plut. Dicitur & γράφεσθαι γραφὴν. ¶ Frequentiſſimum eſt *pro*, accuſor, vt γράφομαί σε παρανόμως. Plut. Item *pro*, accuſo. vt ἐγράφη παρανόμων τὸ ψήφισμα, Aeſchin. ¶ Item pingor, vnde γεγραμμένη εἰκών.

Γράμμα, τὸ, ſcriptum, liber. Callim. Plut. ¶ Item, γράμματα, epiſtola ſeu literæ. ¶ Ariſtot. γράμματα leges ſcriptas vocat, & artem ſcriptã, vt docet Bud. ¶ Item, γράμμα alicubi ſcriptionem, i. ipſam ſcribendi actionem ſignificat. Baſil. ¶ Item, γράμμα, litera: vt quum Plut. dicit στέργειν & στέγειν differre ἑνὶ γράμματι. ¶ Item, γράμματα, literæ, i. doctrina quæ literarum monumentis continetur, vt in hoc ſenario, διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα. ¶ Item, γράμματα, literæ & acta publica, ſeu tabulæ publicæ, & tabellæ iudiciales: item rationes argentariorum & ſimilium hominum. item exempla & ἀπογραφαί, i. indices quæ inuentoria & repertoria à Iuriſc. vocantur. inquit Bud. ¶ Item, γράμματα pro δικαστήρια apud Ariſtoph. in Pluto: quòd ſortes per literas ducerentur de loco in quo quenque iudicia exercere oporteret. ¶ Item, γράμμα, pictura, apud Greg. in qua ſignific. vſurpatur potius γραφή. ¶ Item, ſcrupulum. in Hippiatria B.

Γραμματικός, ή, όν, q. d. literarius. γραμματικὸν ποτήριον apud Athen. l. 11. literis inſculptum. Et γραμματική (ſub τέχνη) grammatica literatura Luc. in Alc. γράψαι γραμματικὸν τρόπον, more grammatico. Item γραμματικόν, qui literas docet, literator, grammaticus. Plut.

Γραμματικῶς, grammaticè. Epig. lib. 2.

Γραμματικεύομαι grammaticum ago. Epigr.

Γραμματεύς, έως, ὁ, ſcriba. Dem. pro cor. Γραμματεῖς in nouo teſt. dicuntur legis interpretes, quòd ſicut ſcribæ publicarum tabularum cuſtodes erant, ſic penes iſtos tanquam ſequeſtres, libri legis eſſent velut depoſiti. Apud Phalar. in epiſt. exp. librarius.

Γραμματεῖον, ου, τὸ, tabella, libellus, codicillus, album. Apud Dem. quodcunque volumen, libellus & tabella, inquit Bud. Et teſtamentum & teſtamenti exemplum.

Γραμματεῖα, ſignificant & acta publica & documenta literaria & ſyngrapham, (vnde tabulæ nouæ dictæ) & tabellas iudicum, Bud. Dem. Bud. γραμματεῖον exponit chirographum, cautionem, ex Pand. Item rationes argentarij. ¶ Item γραμματεῖον (inquit Pollux) Atticis dicebatur etiam in quo pecuniæ reponerentur, quod & γραμματεῖον ξυλόπιον appellabant: recentiores autem ἀργυροθήκην. ¶ Apud Suidam eſt etiam ludus literarius.

Γραμματεύω, fut. εύσω, ſcribam ago Xen. Dem.

Γραμματεία, ἡ, literatura, ἐξαριθμήσεις. Suid. Itẽ, pro officio ſeu munere ſcribæ. Plut. in Eumene.

Γραμματίδιον, ου, τὸ, epiſtolium, Antipho. ¶ Item, pro ſchedula teſtificantis, Bud. ¶ Ponitur etiam pro γραμματεῖον, i. tabella, libellus apud Plut. in προοιμίῳ ad Apoll. Γραμματείδιον, etiam pro eodem ſcribitur per ει, apud Suid. i. ludus literarius.

Γραμμάτιον, ου, τὸ, leterula. Suid. Item epiſtolium. B.

Γραμματίζω, vnde γεγραμματισμένος δοῦλος, literatus ſeruus. B. ex Pand. Γραμματιστής, οῦ, ὁ, grammaticæ præceptor, ludi literarij magiſter, Plut. & apud Suid. pro eo qui ſcribere docet, hos literatores Martia, appellat, Bud. apud Plat. in Euthyd. exponit prælectorem & recitatorem. Accipitur etiam pro librario vel ſcriba apud eundem in Philebo.

Γραμματιστικός, ή, ὁ, literatorius, grammaticus, Themiſt. 334

Γραμμάριον, ου, τὸ, ſcrupulum, ſeu ſcrupulus, i. 24. vnciæ pars.

Γραπτὴρ ῆρος, ὁ, ſcriptor. Epigr.

Γραπτός, οῦ, ὁ, ſcriptus: γραπτὸς νόμος, Naz. vnde cõp. Ἄγραπτος, non ſcriptus.

Γραπτής, οῦ, ὁ, rugoſus, Euſt.

Γραπτύς, ύος, ἡ, inſcriptio, (eo ſenſu quo dixit Plautus corpus vulneribus inſcribere) vel laniatio, ſcarificatio, Odyſſ. ω, γραπτῦς ἀλεείνων.

Γραφή, ἡ, ſcriptura, ſcriptio, Luc. Item ſcriptum, Thuc. lib. 1. Peculiariter interdum in nouo Teſt. de certo quopiam ſcripturæ loco dicitur. ¶ Item, accuſatio. vnde ἀποφέρειν γραφὴν, dicam impingere. ¶ Item, pictura, item picta tabula, Luc. de cal. Dicitur & de fucata facie, tanquam & ipſa picta ſit, vt apud Theophyl. epiſt. 2.

Γραφεύς, έως, ὁ, pictor. Iſocrat. Γραφεῖον, ου, τὸ, ſtylus, penicillus, Plut. de prud. an. Γραφείδιον, pro eodem.

Γραφικός, ή, όν, ſcriptorius, γραφικὸν μέλαν, atramentum ſcriptorium, ſeu librarium atramentum cuius ad ſcribendum vſus eſt. Idem & γραφικὸν ῥέεθρον dicitur in Anth. epigr. Γραφικὴ δύναμις, ſcribendi facultas. cui oppon. αὐτοσχεδιαστική. γραφικὸς νόμος, lex ſcripta, Nonn. Herodotus à Plutarcho γραφικὸς vocatur tanquam ſcribendi peritus hiſtoricus. ¶ Item, arte pingendi valens, apud Luc. Et γραφική exp. pictura, apud Ariſtot. in Rhet. pro quo & γραφικὴ τέχνη dicitur.

Γραφικῶς, expreſsè, graphicè. Bud. ex Plut.

Γραφίς, ίδος, ἡ, ſtylus, penicillus, graphium vocat Ouidius, i. inſtrumentum quo in pugillaribus ſcribitur Plat. in Protag. ¶ Item, lineamentorum ductus, & vmbratilis pictura, Bud. in Pand. ¶ Exod. 32. ἔπλασεν αὐτὰ ἐν τῇ γραφίδι, exp. formauit opere fuſorio.

Γραφίον, etiam dicitur in eadem ſignif. qua γραφίς.

Γραφίσκος Διοκλέους, ferramẽti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis accommodatum, à Diocle autore dictum, Vide Celſ. l. 7. c. 5.

Γραμμή, ῆς, ἡ, linea, Plat. Γραμμὴ κυκλοτερής, in oculo dicitur circulus pupillam ambiens, qui alio nomine ἶρις appellatur. ¶ Eſt etiam idem quod βαλβίς, i. carceres, vnde curſores ſtadij curſum incipiebant, quoniam olim initium vnde curſus incipiebatur, ducta linea notabatur, ſicut rurſus extremum linea itidem ſignabatur. vt apud Ariſtophan. in Acharn. προβαίνει νῦν ὦ θυμὲ γραμμὴ δ' αὐτηί, id eſt, iam inſtat certamen & agon. ¶ Γραμμαί etiam in ludo teſſerario quinque erant lineæ ab vtraque parte, quibus totidem imponebantur calculi, quorum media ἱερὰ dicebatur, vnde nonniſi quum res poſceret talus mouebatur. Quò pertinet quod Euſt. ex Theocr. citat. Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, lapidem à ſacra linea mouet, id eſt, extrema experitur. Vide Eraſmi Chil. in prouerb. Mouebo talum à ſacra linea.

¶ Γραμμάς, Poll. & Heſych. idem etiam tradit eſſe quod διαγραμμισμόν

Γραμμώδης, εος, ους, ὁ, καὶ ἡ, lineæ ſimilis, Theophr.

Γραμμικός, ή, ό, linearis vt γραμμικαὶ ἀποδείξεις apud Quint. l. 1. cap. 10. demonſtrationes ſeu probationes geometricæ per lineas. ¶ Item, linearum peritus, ex Plut. de exilio.

Γεαμμισμὸς, (tanquam à γεαμμίζω, quod tamen ab Euſt. ponitur) vſus τῆς γεαμμῆς. Vide Poll. l. 9.

Compoſita, ac primùm cum præpoſit.

Αναγεάφω, conſcribo, ſcribo, perſcribo, literis mando ſiue prodo. ἀναγεάψαι βίβλον, apud Galenum. ¶ Item, proſcribo, vulgò edo. vt in programmate, inquit B. Item perſcribo, in acta refero, vt docet Bud. ¶ Item, inſcribo, vt ἀναγεάφειν εἰς κατάλογον, apud Iſocratem. Αναγεάφειν κληρουχίας, apud Plutarchum in Pericle, exp. educere agri ſortitiones. ¶ Item, adſcribo. vt apud Dionem hiſtoricum, ἀναγεάφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις, adſcribere aliquem amicis, referre in amicorum numerum. ¶ Item, pingo. ἀναγεάψαι τὰ ὑποτυπωθέντα, pingere & affingere ea quæ delineata ſunt, inquit Bud. Idem alibi ἀναγεάφειν exp. colores addere formis vel imaginibus delineatis: ex Ariſtot. Ethic. 1.

Αναγεάφομαι, perſcribor, literis mandor, literis prodor, Luc. Dioſc. Item perſcribor. i. in acta referor. Ariſt. Pol. 6. Et ἀναγεάψαϑαι, aoriſt. 1. medius pro ἀναγεάψαι, in acta referre. Ariſtot. Oecon. 2. κομίζεσϑαι τὴν τιμὴν ἀνεγεάψατο.

335 Ανάγεαπτος, ὁ, ὁ, κὴ ἡ, perſcriptus, literis proditus, memoriæ mandatus. Item præſcriptus, in acta relatus, vt ait Bud. ex Baſilio.

Αναγεαφὴ, ῆς, ἡ, ſcriptio vel perſcriptio. Plutarch. ¶ Item, commentarius, breuiarium, deſcriptio, enumeratio, Laert. Et liber cenſus peracti. Plutarch. τέλος ἡ τοῦ πλήϑους τῆς χρημάτων ἀναγεαφὴν ἔχουσα προσέδωκε Καίσαρι. In præfatione Dioſcoridis (vt ſcribit Bud.) non ſemel pro commemoratione rerum & hiſtorica traditione. ¶ Item, perſcriptio, acta, inquit Budæus, ex Ariſtot. Et ἀναγεαφαὶ δημόσιαι, acta publica.

Αναγεαφεὺς, έως, ὁ, perſcriptor, ſcriba. ἀναγεαφεὺς τῶν νόμων, apud Lyſiam, magiſtratus ad leges Solonis exſcribendas, & in volumen vnum redigendas creatus, vt tradit Bud.

* *Decomp.* Προσαναγεάφω, Inſuper conſcribo, conſcribo. Plut.

Αναγεαμματίζειν, tranſpoſitis literis efferre aut dicere, vnde ipſa vox dicitur, ἀναγεαμματίζεσϑαι, quæ traiectis literis effertur. Αναγεαμματισμὸς, οῦ, ὁ, literarum traiectio & tranſpoſitio: figura apud grammat. quum vocis alicuius literis traiectis & tranſpoſitis fit alia & diuerſum ſignificans vox: vt χόλος ὄχλος, ἀρετὴ ἐρατή.

Αντιγεάφω, reſcribo, viciſſim ſcribo ad eum qui ad me ſcripſit, ſcripto reſpondeo. Plut.

Αντιγεάφομαι, (inquit Budæus ex Polluce) obſeruo, refero in commentarios. Pro eodem dicitur ἀπογεάφομαι. ¶ Αντιγεάφομαί σοι, præſcribo tibi, exceptione te ab accuſatione repello, apud Æſchin. in Timocratem.

Αντίγεαμμα, contrarium ſcriptum, contraria ſcriptio, contraſcriptum.

Αντιγεαφὴ, reſcriptio, ipſe actus reſcribendi, reſpõſum quod datur per ſcriptum. Athen. Exponitur item ἀντιγεαφὴ βασιλικὴ, reſcriptum regium, reſcriptum imperatorium. Item, reſcriptio & quaſi contraſcriptio, refutatio ſcripti. Plut. in Cæſare ſic appellat Anticatonem Cæſaris. ¶ Item, pro ἀντωμοσία apud Platonem in Apologia, κὴ ταῦτα κὴ διωμόσω ἐν τῇ ἀπογεαφῇ. Vide Heſych & Harpocrationẽ. ¶ Αντιγεαφαὶ, plur. num. apud Ariſtophan in Nub. ἀνακοινοῦσϑαι πράγματα κἀντιγεαφάς, ſcholiaſtes tradit ſic appellari ſolitas lites omnes propter oppoſitiones eorum quæ obiiciebantur.

Αντίγεαφος, ὁ, ὁ, κὴ ἡ, exemplum deſcriptum continens. Demoſth. τούτων δ᾽ ἁπάντων ςήλας ἀντιγεάφους ἐςήσασϑε ὑμεῖς τε κἀκεῖνος. Vbi ſignificare videtur (inquit Bud.) cippos eodem exemplo ſculptos.

Αντίγεαφον, ου, τὸ, exemplum libri & deſcriptio. Capitur generaliter pro exemplo ſcripti cuiuſlibet, vt ἀντίγεαφον epiſtolæ apud Plutar. in Alexandro. Dicuntur etiam ἀντίγεαφα pro exemplaribus ſcriptorum alicuius autoris. Apud Athen. lib. 2. & 6. ἐν πολλοῖς ἀντιγεάφοις. ¶ Item cuſtodis commentarius, qui vulgò contrarotulatus.

Αντιγεαφεὺς, obſeruator coactorum, i. eorum qui pecuniam cogunt ad principem aut ad rempublicam pertinentem: Demoſth. qui à Græcis ἀποδέκται, vulgò receptores appellantur, vel receptores particulares, & horum obſeruatores qui à Græcis ἀντιγεαφεῖς, vocare poſſumus cuſtodes cum Cicerone in oratione pro lege agraria contra Rullum, & de reditu ſuo.

Απογεάφω, ab exemplari deſcribo, i. exemplum ſcribo, & ab exemplari tabula depingo. Athen. ¶ Item, in tabulas refero, perſcribo, expenſum fero, vel acceptũ refero. Dem. ἔχειν τῆς προῖκα ἀπογεάψας πρὸς ἐμὲ ἐπιτρόπους. ¶ Item, enumero, indicem facio, Laert. ¶ Item proſcribo. Pollux lib. 8. δημεῦσαι ἐστὶν ἀπογεάψαι δημοσίᾳ ἀπογεαφῇ. ¶ Item, defero & ἀπογεαφὰς ἀπογεάφειν dicũtur homines qui delationes faciũt. Andoc. De myſteriis, πρῶτος μὲν οὗτος ταῦτα ἐμήνυσε κὴ ἀπέγεαψε τούτους. ¶ Item, nomen do & profiteor, inquit Bud. Arrianus, ὡς δὲ ἐξηγγέλϑη ὅτι οὐκ ἀπογεάφουσι σφᾶς οἱ πολλοὶ, ἀλλ᾽ ἐπικρύπτουσι, τὴν ἀπιςίαν τῆς ςρατιωτῶν ἐκάκισεν. Απογεάφομαι vſurpatur ſicut & ἀπογεάφω, pro, nomen do & profiteor. Plut. in Antonio, ἀπεγεάφοντο κὴ οἱ φίλοι συναποϑανουμένους ἑαυτούς. Eſt potiſſimum in vſu aoriſtus medius. Xenoph. Hell. 6. ἀπογεαψάμενοι δ᾽ ἐν ταῖς ὁμωμοκυίαις κὴ οἱ Θηβαῖοι, quum autem Thebani nomen dediſſent inter vrbes fœderatas. vel, quum autem Thebani inter fœderatos populos profeſſi eſſent. Et ἀπογεάφεσϑαι, ad nomina vltro reſpõ 336
dere in delectu militum. Plutarch. Dicebatur etiam de athletis. vnde ἀπογεαψάμενος πύκτης, pugil qui nomen ſuum dedit, inter cæteros videlicet pugiles. vel qui ſe adſcripſit numero reliquorum.

¶ Item, nomen do ſeu profiteor in cenſu, vel cenſum profiteor Ariſtot. ¶ Item, ſcripto denuntio, & quaſi pro ſcriptione (i. programmate) promulgo. Iſocrat. in Areopagitico. ὑπὲρ ἧς ἐγὼ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσϑαι κὴ τὴν πρόσοδον ἀπεγεαψάμην, i. denuntiaui & programmate edito profeſſus ſum concionem me habiturum. Inde ἀπόλειψιν ἀπογεάψαϑαι, repudium marito mittere, apud eundem. ¶ Item, adnoto. Baſil. homil. 6. Item in rationes & calendarium refero. Dem. Eſt etiam in acta referre Baſil. Significat etiam in actis profiteri & promulgare, quod nunc iuriſperiti inſinuare vocant. Ariſtot. ¶ Eſt etiam (inquit Budæus) libello dato peto, vt qui iudicium dictant. Plato de leg 8. τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογεαφόμενος, damnum iniuria datum certa pecunia æſtimans. Απογεάφεσϑαι etiam dicuntur petitores & candidati. Plut. ἐπὶ ςρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγεάψατο, præturam vrbanam petere cœpit.

¶ Item. paſſiua voce & ſignificatione, deſcribor, deferor, annotor, in rationes & calendarium vel in acta referor, &c.

Απόγεαφος, ὁ, ὁ, κὴ ἡ, (*adiect.*) ab exemplari vel ad exemplar effictus. Laert. in Oneſicrito.

Απόγεαφον, ου, τὸ, (*ſubſt.*) exemplum vel libri vel tabulæ. Latinè deſcriptum vel exſcriptum dicitur, Cicero deſcriptionem imaginémve tabularum appellat in actione 5. in Verrem αὐτὸ τὸ ἀπόγεαφον κὴ τὸ ἀντίγεαφον. Item lib. epiſt. ad Att. 12. circa finem libros ſuos philoſophicos ἀπόγεαφα vocat, quaſi Græcorum ſcriptorum imagines & exempla.

Ἀπογραφὴ, actorum tabulæ & perſcriptio, Demoſth. Item ἀπογραφὴ τῶν ἐλλιμενιστῶν dicitur calendarium & ephemeris publicanorum apud eundem. Eſt etiam ἀπογραφὴ commentarius quicunque & index in quo res enumerantur. Significat verò & ipſam rerum enumerationem ſeu recenſionem, ſicut ἀναγραφὴ, apud eundem. Inuentarium & repertorium Iuriſconſulti vocant. ¶ Item, deſcriptio vel conſcriptio verti poteſt apud Lucam Euangeliſtam, initio capitis 2. ¶ Item, pictura Polybio. B.

Decomp. Ἀναπόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, à publicano non cenſus nec ſcriptus, incenſus, inſcriptus quoque hoc ſenſu dicitur à Varr. & Lucill. Poll. lib. 9.

* Ἐναπόγραφος, adſcriptitius, adſcriptitiæ conditionis.

Προσαπογράφω, idem quod ἀπογράφω, defero, Lyſ.

Συναπογράφομαι, exp. mittor ad ſuffragia magiſtratus gratia. ¶ Item, pictura, Polybio.

Διαγράφω, deſcribo, delineo, Plat. ¶ Item conſcribo, deligo, vt διαγράφειν τοὺς στρατιώτας, delectum habere militum. ¶ Item, diſtribuo & diplomatibus publicis largior & diuido: Plut καὶ Λεύκολλος μὲν διέγραψε χώρας τῆς αἰχμαλώτου. ¶ Item, deleo, expungo, induco, Plut. καὶ Θουκυδίδης σοι διαγέγραπται, deletus à te fuerit Thucydides, i. libri Thucydidis. Item pro ἀκυροῦν, abrogare, antiquare, abolere, inducere. vt διαγράφειν τὴν ἀμφισβήτησιν, circumducere actionem & ex actis eximere. Et accuſator dicitur διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν quando non inſtat accuſationi inſtitutæ: quæ metaphora manauit à tabulis actuariorum & ſcribarum in quibus litium & actionum conteſtationes perſcribebantur, vt hodie fit. Vide Bud.

Διάγραμμα, deſcripta forma in ſcientiis demonſtratiuis. A quibuſdam apud geometras exponitur ſimpliciter figura, Plat. ¶ Item, perſcriptio & breuiarium, qualia ſunt quæ ad collationes publicas fiunt, quum ex cenſu εἰσφοραὶ deſcribuntur. B. ex Suida, apud quem & διαγραφεὺς eſt qui hoc deſcribendi officio fungitur. ¶ Item, Διάγραμμα quod

337 Cic. ſcripturam vocat, vide paulo pòſt in Διαγραφή. ¶ Item, edictum, Plut.

Διάγραπτος δίκη, interlita lis & inducta.

Διαγραφεὺς, vide in Διάγραμμα.

Διαγραφὴ ῆς ἡ, deſcriptio, delineatio, B ex Plat. Eſt etiam quod Cic. ſcripturam vocat, *hoc eſt*, publicanorum acta & perſcriptiones. Item, antiquatio & peremptio rei cœptæ vel iam peractæ.

Διαγραφικὴ, pro pictura in buxo, ex Plin. aff.

Ἐγγράφω, inſcribo, i intra ſcribo, Xen ἐγγράψαι εἰς βιβλίον Et apud geometras ἐγγραφόμενον σχῆμα, quod intus ita comprehenſum eſt vt tamen angulis lineam comprehendentem ſtringat. Item inſcribo, quo vtebantur in liberorum profeſſione. Et *pro*, inſcribo, i. in rationes refero, inquit Budæus ex Demoſthene. Apud eundem Dem *pro*, in numeros militares refero, aut inter claſſiarios Et ἐγγράψαι apud eundem in orat. contra Ariſtog. *pro*, inter ærarios referre, vnde exponitur & mulctare: & ἐγγράφεσθαι, mulctari: Demoſth. ἐγγραφῆναι τὸ διπλοῦν τοῦ δημοσίου, altero tanto mulctari. Et ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, in arcem relati, vel quorum nomina Athenis in arcem relata. vide Bud in annotat. ¶ Item pro προσγράφω, adſcribo, addo, vt Demoſth. ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα, Plut. in Publ. τοὺς δ' ἐγγραφέντας ὑπ' αὐτοῦ. Et ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας ſeu ἐγγραφῆναι, Demoſth. in album virorum referri. ¶ Item, inſcribo, ſeu conſcribillo, ſacrifico, B. ex Theophr.

Ἐγγράμματος, ſcriptus, vt ἐγγράμματος φωνή.

Ἐγγραφὴ, inſcriptio.

Ἔγγραφος, ſcriptus, ſcripto conſtans, in literas relatus, cui opp. ἄγραφος, vt ἔγγραφος νόμος, Plut.

Ἐγγράφως, ſcripto, ſeu inſcripto: aut cum ſcriptis.

Ἔγγραπτος, inſcriptus.

Decomp. Μετεγγράφω, tranſcribo, quod vno loco ſcriptum eſt aliò tranſfero, vel profeſſionem muto, Greg. de ſancto baptiſm. εἰ μὲν ἄλλως ἐγγέγραψαι ἢ ὁ ἐμὸς ἀπαιτεῖ λόγος δεῦρο καὶ μετεγγράφηθι.

Παρεγγράφω, falsò inſcribo vel adſcribo, ſubdolè interſero interponóque, Plut. in Antonio, καὶ τούτοις παρενέγραφον οὓς ἐβούλετο. vnde παρεγγεγραμμένος, item παρέγγραπτος & παρέγγραφος, adſcriptitius, non germanus: vt Hercules & Bacchus & Ganymedes à Lucian. dicuntur inter deos παρεγγεγραμμένοι: à Greg. παρέγγραπτοι ἱερεῖς, qui obrepſerunt. Et παρέγγραφος πολίτης, apud Athen fictitius ciuis, & quolibet modo ciuitatem adeptus.

Προσεγγράφω, inſuper adſcribo, B. ex Dem.

Ψευδεγγραφὴ ἡ falſa & ementita inſcriptio ψευδεγγραφῆς δίκη, ſiue ψευδέγγραφος δίκη, lis aduerſus quæſitorem inſtituta qui falsò nomen debiti inſcripſerit apud Suidam. Vide Harpocr. Poll. lib. 8.

Ἐπιγράφω, inſcribo, ſuperſcribo. Luc. de hiſt. ſcrib. ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία. ¶ Item, (inquit Budæus) epigrammata ſcribo. ¶ Item, inſcribo virgis, i. conſcribillo, ſcarifico, perſtringo, leuiter vulnero, Il. δ. v. 139 Ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. ¶ Item, viritim collationem deſcribo & indico, Ariſtot. ¶ Ἐπιγράφω τίμημα, inſcribo pœnam, mulctam irrogo, &c.

Ἐπιγράφομαι, adſcribo mihi, titulum hunc mihi vendico, hoc mihi tribuo, Plut. Item ἐπιγράφομαι τοῦτον, hunc mihi ducem & autorem vendico & adſcribo, Bud. ex Chryſoſt. ¶ Ἐμαυτῷ μὲν ἐπεγραψάμην εἰσφορὰν μεγίστην, mihi ipſe deſcripſi, mihi ſtatui & imperaui. ¶ Item teſtium nomina do quos ſum producturus, Bud. ex Demoſth. καὶ ἐπιγράφεται μάρτυρας. ¶ Item, de ſcripto actionem intendo, libello actionis genus edo. Sic Demoſt. πρὸς Ἄφοβον dixit, τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπετίμησαν, tanti damnauerunt quanti eam litem æſtimaueram.

Ἐπίγραμμα, inſcriptio, ἐπιγραφή, Ariſtot. ¶ Item, peculiari ſignif. idem quod & Lat. epigramma. Ἐπιγραμματίζω, apud Laërt. epigrammate noto vel mordeo. Ἐπιγραμμάτιον, dimin. Plut.

Ἐπιγραφὴ, inſcriptio, titulus, Athen. Item pro titulo metaph. Polyb. 1. τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν. ¶ Item, indictio, Iſocr. ¶ Item deſcriptio tributi & munus ipſum publicum. Ἐπιγραφεὺς, qui hoc munere fungitur deſcribendi tributum. B. Vide & Poll. 8.

Ἐπιγράβδην, ſtrictim, perſtringendo, Hom. 338

Decomp. Ἀνεπίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habens ἐπιγραφὴν ſeu inſcriptionem, titulo carens.

Ἀντεπιγράφω, viciſſim ſeu loco alterius inſcribo.

* Μετεπιγράφω, muto ſcriptum, muto inſcriptionem, ſeu ſuperſcriptionem, Plut in Iſocr.

Παρεπιγραφὴ figuræ nomen eſt, apud ſchol. Ariſt.

Συνεπιγράφω, ſimul inſcribo (i. ſimul autorem eſſe dico) Plutarch. in Polit. præc. ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσιν, conſortem laudis faciunt, laudem impertiunt. Συνεπιγραφεὺς, qui vnà cum alio fungitur munere deſcribendi tributum.

Ψευδεπίγραφος, falsò inſcriptus, fictitium gerens titulum, Plutar. Ψευδεπιγραφεῖν, falſo nomine inſcribere.

Καταγράφω, perſcribo. vt νόμοι κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, Plut. in Solone. Item Καταγράφω στρατιώτας, conſcribo milites. vnde καταγραφέντες στρατιῶται, Polyb. Dicitur & de aliis quorum numerus perſcribitur, vt apud Plut. κατεγράφησαν ἄνδρες οὓς ὑ-

ἢ θνήσκειν, ὑπὲρ διακοσίους. ¶ Item, delineo, Pauſ.

Καταγραφὴ, perſcriptio, conſcriptio, delineatio, Plut. Polyb. Plat.

Καταγεγραπτὸς, perſcriptus. Item, pictus, notis & punctis diſtinctus. Κατάγραφος, idem apud Luc.

Μεταγράφω, muto ſcriptum, Bud. ex Xenoph. Et μεταγράφω τὸν νόμον, abrogo, refigo, idem ex Dinarcho. Item μεταγράφειν interpr. arbitrium inducere & circumducere, *hoc eſt*, ſententiam arbitrorum antiquare: Schol. exponit μεταγράφειν τὴν ὑπογραφὴν τῆς διαιτήσεως, iam probatum arbitrium inducere.

¶ Item, pro ἀπογράφω, exſcribo, deſcribo. Apud Thuc. ſignificat etiam, in aliam linguam transfero: τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν. ¶ Item, tranſcribo, vt μεταγράφω τοῦτο εἰς σέ, Pauſan.

Μεταγραφὴ, deſcriptio libri & exemplum, Iulian.

Μεταγραφεὺς, exſcriptor, qui tranſcribere ſolet.

Παραγράφω, adſcribo, iuxta ſcribo: Syneſ. τὰ παραγεγραμμένα τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ. Eſt etiam, annoto in margine de qua ſignif. vide in παραγραφή. Item appingo, Bud. ¶ Item, præſcribo, exceptione ſummoueo: pro quo dicitur & παραγράφομαι. ¶ Item, perperam ſcribo: Demoſth. pro cor. Item παραγράφω νόμον, legi iam latæ & rogatæ aliam legem obrogo & oppono. ¶ Item pro ἐγγράφω, inſcribo & me eſſe profiteor. Vide Budæum. Exponitur etiam pretexo, apud Polybium.

Παραγράφομαι, præſcribo, excipio, exceptione ſubmoueo petitionem: Demoſth. ad Pantæn. παραγεγραμμένην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. Idem in Mid. Δημοσθένει τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι, accuſationem tranſcribere & transferre, vel, Demoſthenem preterea accuſare, & in eum, preterito alio, accuſationem criménque intendere. ¶ Item, preſcribo finem. vt αὐτοχειρίᾳ παραγράψασθαι τὸν βίον apud Ioſ. ſua manu vite finem ſibi preſcribere, id eſt, ſibi mortem conſciſcere. ¶ Item, ſperno & reiicio, ex Nonno.

Παράγραμμα, quod adſcribitur vltra ſolitum & iuſtum, B. ex Dem. Παράγραμμα, & παραγραμματισμὸς (à παραγραμματίζω) ſubſcripture inuerſio, q.d. alteratio, B. ex Ariſtot. Rhet. 3. Dicitur & τὸ παράγραμμα σκῶμμα: Suid. παραγραμματισμὸν eſſe dicit quum γράμμα loco γράμματος ponitur, vt μυρσίνη pro βυρσίνη, & κεκλοπίδων pro κεκροπιδῶν. Vide & Ariſtoph. ſchol. Docet B ex Euſtathio παραγραμματισμὸν dici & vitium literas peruerſè pronuntiantium, vt ſi quis κόλακος pro κόρακος dicat. Παραγραμματίζω, paragrammate vtor, ſeu alliteratione.

Παραγραφὴ, aſcriptio & annotatio in margine. Item, ſcholium & annotationis ſignum in margine adſcriptum, Iſocr. Inde paragraphi vel paragraphe Iuriſconſultorum. Eſt etiam ſchema quoddam quo finito ſermone vno, ad alium fit tranſitus, Euſtath. ¶ Item, præſcriptio, præſcribendi ius, exceptio. Apud Demoſth. pro cor. Bud. exceptionem & tranſlationem interpr. Παραγραφικὸς ἀγὼν, litis cōteſtatio ſuper exceptione & tranſlatione: quam Cicer. tranſlatiuam cauſe conſtitutionem vocat. Rhet. 2. Huiuſmodi eſt controuerſia apud Demoſt. πρὸς Πανταίνετον & πρὸς Φορμίωνα.

Παράγραφος, figura quedam cuius nota velut in certas quaſdam portiones comœdia diuidebatur, de qua lege Hepheſt. & ſchol. Ariſtoph. Sunt qui contra Budæum paragraphos Iuriſconſult. nomen hinc accepiſſe putent.

Παρεγγράπτους & παρεγγράπτους, vocat Suid. ſpurios, peregrinos, videlicet perperam inſcriptos.

* Παραγραφιμὸς, preſcriptibilis.

Decomp. Ἀντιπαραγράφομαι, exceptione vtenti occurro.

Ἀντιπαραγραφὴ, formula qua quis occurrit ei qui exceptione vtitur. Vulgò replicationem appellari ſcribit Bud. in prior. annot in Pand. 339

Προσπαραγράφω, adſcribo, iam ſcriptis addo.

Παρεγγραφὴ, falſa adſcriptio, ſubdola interſitio, interpoſitióque, Plut. in Erot.

Περιγράφω, circumſcribo, Naz. ¶ Item circumſcribo, i. definio ſeu prefinio, quaſi circumſcribendo prefituo, Ariſt. Metaphyſ. 10. τέλειον δὲ, τὸ τὸ ἔσχατον ἔχειν περιγεγραμμένον τῷ γένει αὐτῷ. Hinc & *pro* coërceo, cohibeo, coarcto: vt Thucyd. ἐκ βραχέος καὶ περιγεγραπτοῦ, ex preſcripto & non liberè, laxéque. Apud Gregorium περιγράφειν τὸν λόγον, i. finire ſeu claudere. ¶ Itē, pro delineare, vel deformare rudius, non exactè deſcribere apud Ariſtot. περιγεγράφθω μὲν οὖν τἀγαθὸν ταύτῃ. ¶ Item, deleo, oblitero, aufero è numero: Æſchin. περιγράψετέ με ἐκ τῆς πολιτείας. Περίγραπτος, circumſcriptus, & quaſi certis finibus incluſus. Item qui circumſcribi poteſt.

Περίγραμμα, id quod circumſcriptum eſt. locus circumſcriptus & definitus, Luc. in Anacharſide.

* Περιγραφὴ, circumſcriptio, Polyb. περίμετρον & περιγραφὴν, pro eodem poſuit, de ambitu maris Pontici loquens, vt ſcribit Bud. Ex eodem affertur & pro καταστροφή. ¶ Item, delineatio, deformatio quædam rudior, deſcriptio minus exacta: Ariſtot. τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, que rectè delineata ſunt. ¶ Item Polluci lib. 4. eſt vitium quoddam in corpore.

Decomp. Ἀπερίγραπτος, cui contr. περίγραπτος: vt, Damaſc. de Deo, ἀκατάληπτος, ἀπερίγραπτος.

* Ἀπερίγραφος, qui circumſcriptus non eſt, Strabo.

Ἐμπεριγράφω, ſcripto comprehendo.

* Συμπεριγράφω, Idem quod περιγράφω. In nou. conſt.

Προγράφω, antè ſcribo, prius ſcribo, Paul. ad Eph. 3. v. 3. καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ. ¶ Item *pro*, cōſcribo: Ariſt. Oec. 2. χορηγοὺς προέγραψε & ex Plut. in Camill. προέγραψε στρατιὰς καταλόγων.

Πρόγραμμα, ſcriptum quod publicè proponitur aliquid indicans aut fieri iubens. ſeu tabella publicè propoſita, vt quod in ea ſcriptum eſt, ab omnibus legatur, Lucian. ¶ Interdum ſignificat διάταγμα & quaſi πρόγραμμα, edictum.

Προγραφὴ, proſcriptio, Bud. apud Strab.

Προσγράφω, inſuperſcribo, ſcriptis addo, adſcribo: vt προσγράφειν τοῦτο πρὸς τὴν εἰρήνην Exp. & adſcribo ſeu allego: apud Plut. in Publ. προσέγραψε τῇ βουλῇ Ὀλιγάρχων.

Συγγράφω, conſcribo, ſcriptis mando, hiſtoriam ſcribo, Thucyd. l. 1. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Et συγγεγραμμένοι πατέρες, Plut. patres conſcripti. ¶ Item, συγγράφειν, & frequentius συγγράφεσθαι. ſcripto cauere, à quo ſyngrapha dicitur, ſtipulari. ex Iſocrat. & Xenoph. ac Theoph.

Σύγγραμμα, opus quod quis conſcripſit, liber.

* Συγγραμμάτιον, opuſculum, libellus, Lucian.

Συγγραφὴ, ſcriptio: Ariſtid. Et peculiariter de ſcriptione hiſtorica, Pauſa. Item ſcriptum, liber. vt idem Pauſan. ἐν τῇ Ἀτθίδι συγγραφῇ. ¶ Item, ſyngrapha, ſtipulatio & cautio, Thuc. vide B.

Συγγραφεὺς, ſcriptor hiſtoricus. Item ſcriba, Th.

Decomp. Παρασυγγραφέω ῶ, contra ſyngraphe conuenta facio, & fidem promiſſam in ſatiſdando fallo, B. ex Dem.

* Ἀντισύγγραφος, per mutuam ſtipulationem ſeu cautionem factus, vel celebratus. In edictis Iuſtin.

Ὑπεργράφω, ſuperpingo.

Ὑπογράφω, ſubſcribo, (tam in propria ſignif. quàm in metaph.

metaph.) aſtipulor, aſſentior probo. Theodoritus, συμφώνοις γράμμασιν ὑπογράψαντες αὐτοχειρί. ¶ Itē q. d. ſub aliquo ſcribo, dictata excipio. Iul. imper. οὐκ ἔχω οὐδὲ τὸν ὑπογράφοντα. Sic & Plutarch. in Cæſ. ¶ Item, delineo, lineamenta duco. Ariſtot. Hinc ſumpta metaph. dixit Iſocr. ὑπογράφειν χαριέντως τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις, prima manu informare, & quaſi primis lineis deformare. Item exp. deſcribo, apud Baſ. in epiſt. ad Max. Sic & apud Plut. pro deſcribere, vel breuiter definire, in lib. de fato. ¶ Item pro προγράφω, præſcribo pueris quos doceo ſcribere. Plato in Protag. ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. Et metaph. idem de leg. lib. 4. αὐτὸν πρῶτον πάντα ὑπογράφοντα τῷ πράττειν, quaſi præſcribentem quæ agere debeant, & prælineantem quæ ſequi eos oporteat.

Ὑπογράφομαι, fucor, fuco vel ceruſſa illinor, aut me illino. Athen. de Sardanapalo, ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὑπόγραμμα, ſubſcriptio. Item, quod ſubſcriptum eſt. Apud Antiph. τῆς ςήλης τὸ ὑπόγραμμα, Bud. interpr. τὸ ἀναγεγραμμένον ἐν τῇ ςήλῃ, addens eſſe fortaſſe idem quod πρόγραμμα.

Ὑπογραμματεὺς ſcribę vicarius vel adminiſter. ὑπογραμματεύω, Bud. exp facio ſcriptum.

Ὑπογραφὴ, ſubſcriptio. Et metaph. approbatio, aſſen-
340 ſio. Baſ. Boſphorio, ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς πίςεως.
¶ Item deſcriptio primæ manus & delineatio, rudis & craſſa adumbratio. Plut. Et ὑπογραφὴ τῶν θεμελίων apud Ariſtot. foſſa ducta & fundamenti circumſcriptio. ¶ Item figuratum dictum & ridiculum, ex Herodiano lib. 4. καὶ λέγειν ἀςόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. ¶ Item, fucus apud Luc. inquit Bud. Sic Chryſoſt. ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ παρειῶν ἐπιγραφαί.

Ὑπογραφεὺς, amanuenſis, qui dictata excipit. B.

Dec. Προσυπογράφω, inſuper: vel vnà ſubſcribo.

Alia compoſita facta ex γράμμα, aut deriuata inde: citra præpoſitionem.

Ἀγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, illiteratus, literarum rudis, aut indoctus, aut qui ne ipſa quidem literarum elementa nouit, Lucia. & Athen. 10. Item literis carens, literis non conſtans: vt ἀγράμματος ῥῆσις, Athen. 10.

Ἀγράμματα ζῶα, animalia quorum vox nullis exprimi literis valet, inquit Cæl. Rhod.

Ἀγραμματία ἡ, literarum imperitia aut penuria, & q. d. carentia literarum, Ælian.

*Ἀρχιγραμματεὺς, ſcribarū princeps, Plut. in Eumene.

Δεκαγράμματος decem literis conſtans, Athen.

Ἑπταγράμματος, qui ſeptem literarum eſt.

Ἱερογραμματεὺς, q. d. ſcriba rerum ſacrarum, i. myſticarum, ſacer ſcriba, Luc.

Πολυγράμματος, qui multarum literarum eſt, admodum literatus, Plut. in Pericle.

Τετραγράμματος, quatuor literis conſtans. Sic apud Iudęos dicebatur Dei nomen יהוה, quod exprimere religio illis erat.

Φιλογράμματος, amans literas, literarum ſtudioſus.

Φιλογραμματέω, ῶ, literas amo, Bud. ex Plut.

Alia compoſita facta ex γραπτὸς itidem ſine præpoſitione.

Ἄγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ſcriptus, Ἄγραπτος δίκη Polluci eſt ἡ ὑπὸ τῆς προγραφῆς ἀναιρεθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα.

Νεόγραπτος, recens ſcriptus ſeu pictus.

Νωτόγραπτος, cuius dorſum notis aliquibus inſcriptum ſeu pictum eſt, Athen. Euſt. Ariſtot.

Σκολιόγραπτος, tortuoſis notis pictus, Ariſtot.

Alia compoſita facta partim à γραφὴ, partim à γράφω, itidem ſine præpoſitione.

Ἁγιόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἁγιόγραφοι πτύχες, apud Dion. Areop. ſacræ ſcripturæ libri. τὰ ἁγιόγραφα, ſancta ſcripta. Sic dicuntur certi quidam bibliorum libri. Vide Hieronym.

Ἄγραφος, idem quod ἄγραπτος, non ſcriptus: vt ἄγραφον δίκαιον, Ariſtot. Ἄγραφα ἀδικήματα, crimina de quibus lex non ſcripta eſt, vt ait Heſych. & Bud.

Ἄγραφα, Iudæi vocabant quædam quæ citra librorum monumenta per manus tradebant viua voce, inquit Eraſm. ex Chryſoſt.

Ἀγράφιον, ου, τὸ, (*ſubſt.*) vnde ἀγραφίου δίκη, vt inquit Harpocr. actio aduerſus eos, qui quum publico debitores eſſent, eóque in tabulas publicas inſcripti eſſent, ante perſolutionem tamen ex iis expuncti. Vide Demoſth. in orat. κατὰ Θεοκρίνου. Etymologus dicit etiam fuiſſe aduerſus eos qui inſcribebant eorum nomina qui nihil deberent.

Ἀνθηρογραφεῖσθαι, floridè ſcribi, Cic. ad Att.

*Ἀνθρωπογράφος, qui homines pingit: ſic cognominatus eſt Dionyſius quidam pictor. Plinius.

*Ἀρτιγραφὴς, recens ſcriptus, Lucian.

Αὐτόγραφον, ου, τὸ, ſcriptum manu propria exaratum, P.

Βιβλιογράφος, librorum ſcriptor, librarius.

Βιβλιογραφία, librorum ſcriptio, Dioſc.

Γεωγράφος, ου, ὁ, qui terram ſeu terrę ſitum deſcribit.

Γεωγραφία ας, ἡ, terræ deſcriptio.

Γεωγραφικὸς, ῦ ὁ, ad terræ deſcriptionem pertinens, terræ deſcriptionis peritus. Et τὰ γεωγραφικὰ apud Ciceronem in Epiſtol. ad Atticum, de terrarum deſcriptione commentarij.

Γεωγραφέω, F. ήσω, terram deſcribo, Ariſtot.

Γλωσσογράφος, qui de γλωσσῶν ſeu gloſſematum interpretatione ſcribit. Athen. lib. 3.

Δασμογράφος, tributi ſcriba.

Δικογράφος, ου, ὁ, cauſarum ſcriptor. Budæo idem eſt quod δικορράπτης.

Δικογραφία ας, ἡ, cauſarum ſcriptio ſeu concinnatio, Iſocr. ἀντιδόσ.

Δολιχογραφία ας, ἡ, ſcriptorum prolixitas, Epigr.

Δουλογράφιον, ου, τὸ, in Pand. videtur eſſe aſſertio in ſeruitutem, Bud.

Εἰκονογραφέω, ῶ, (verbum rhet.) rerum perſonarúmve imaginem oratione deſcribo. D. Long.

Εὐγραφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene ſeu pulchris literis ſcriptus aut pictus. Item bene ſcribens.

Ζωγράφος, ου ὁ, qui animalia depingit, pictor, Luc.

Ζωγραφία, ἡ, pictura, Philo [illegible]

Ζωγραφικὸς, pictorius. Et ζωγραφικὴ (ſ. τέχνη) pictoria ars. Et τὰ ζωγραφικὰ quæ pingi ſolent. ¶ Item, pingendi peritus, B. ex Polyb.

Ζωγραφέω, ῶ, pingo. Plato. ζωγράφημα, τὸ, pictura, i. id ipſum quod pictum eſt, Plat. 341

Ζωγραφεῖον, ου, τὸ officina pictoris.

De comp. Ἀναζωγραφέω, ῶ delineo vel depingo.

Ἀποζωγραφέω, ῶ, depingo ſeu effingo.

Διαζωγραφέω, ῶ, depingo. Philo l. 3. de vita M.

Ἠθογράφος, qui ipſos etiam mores & ingenium hominis pingendo exprimit, Ariſtot.

Ἠθογραφέω, ῶ, mores ſcribendo exprimo.

Ἰδιόγραφον, idem quod αὐτόγραφον, Gel.

Ἱερόγραφα, ſeu ἱερογραφήματα. Dionyſio Areop. diuinarum rerum imagines ſeu adumbrationes.

Ἱερογραφία, rerum diuinarum adumbratio per quædam ſigna.

Ἰχνογραφία, eſt quę vulgo plana forma vocatur. Bud in Pand. Hanc Cælius vocat deſcriptionem operis futuri, à Cicerone dicens vocari formam.

Καλλιγράφος, qui eleganter ſcribit, aut pingit, Gregor.

Καλλιγραφία, elegans ſcriptura, ſcribendi pingendíve elegantia, Plut.

Καλλιγραφέω, ῶ, eleganter ſcribo, καλῶς γράφω, Poll. Item fuco. Apud Laert. κεκαλλιγραφημένη λέξις, exp.

oratio elegans & compta.

Κηρογράφος, qui cera ſeu ceris pingit.

Κηρογραφία, pictura, quæ ceris fit, Athen.

Κηρογραφέω, ῶ, ceris pingo, Athen lib. 5.

Λεπτόγραφος, tenuibus literis deſcriptus, Luc.

Λευκογραφέω, ῶ, albo colore depingo, Ariſtot.

Λευκογραφὶς, ίδος, ἡ, leucographis, Plinio. quem vide & Aetium.

Λογογράφος, qui orationes conſcribit, orator. Plutarch. de def. orac. Interdum dicitur in contemptum: vt Lat. tabula apud Dem. & Dinarch. ¶ Latius etiam accipitur. Nam Hermogenes Platonem quoque vocat λογογράφον, & Thuc. λογογράφους vocat hiſtoricos in ſui operis præfatione.

Λογογραφία, orationum aut hiſtoriæ ſcriptio.

Λογογραφική (ſub. τέχνη) ars ſcribendi orationes.

Λογογραφέω, ῶ, ſcribo orationes forenſes. aut ſcribo hiſtoriam, Plut. de Dem.

Μεγαλογραφία, magnarum rerum deſcriptio ſeu pictura. Vitr. lib. 7. c. 4. & 5.

Μεσόγραφος ſemiſcriptus.

Μιμογράφος, qui mimos ſcribit, Laert.

Μυθογράφος, fabularum ſcriptor, Plut.

Μυθογραφία, fabularum conſcriptio, Strabo.

Νομογράφος, q. d. legis ſeu legum ſcriptor, legiſlator, Suid. ¶ Item qui certos modos certámque modulationem præſcribit, ex Plat. in Phædro.

Νομογραφία, legum ſcriptio, Strab.

Νυκτογραφία, ſcriptio nocturna, lucubratio, compoſitio lucubrata, Bud. ex Plut. de Dem.

Νυκτογραφέω, noctu ſcribo.

Ὁλογραφέω, ῶ, integrum ſcribo, Plut.

Ὀνοματογράφος, nominum ſcriptor ſeu inſcriptor.

Ὀνοματογραφία, nominum ſcriptio ſeu inſcriptio, Exp. & nomenclatura.

Ὀνοματογραφῶ, nomina ſcribo ſeu inſcribo, i. in acta refero.

Ὀξυγράφος, qui celeriter ſcribit.

Ὀπισθόγραφος, à tergo ſcriptus, Luc.

Ὀρθογραφία, recta ſcriptura, ſeu rectè ſcribendi ſcientia. In architectura eſt (vt Vitru. tradit lib. 2. cap. 2.) recta frontis imago, modicéque picta rationibus operis futuri figura. De qua & Bud. in Pand.

Ὀρθογραφέω, ῶ, rectè ſcribo.

Πεζογράφος, q. d. pedeſtris orationis ſcriptor, i. ſolutæ, qui aliquid oratione ſoluta ſcribit.

Πεζογραφέω, ῶ, ſolutam orationem ſcribo.

Πλαστογράφος, qui ſcripturas fingit, ſeu qui ficta ſcribit, falſarius, Artemid.

*Πλαστογραφέω, ſcripturas fingo, ſum farinarius. In no. conſtitut.

*Πλαστογράφημα, falſa ſcriptura, id quod fictè ſcriptum eſt, *ibid.*

*Πλαστογραφία, falſa ſcriptura, falſitas ſcripturę.

Πολιτογραφέω, ῶ, ciuium numero inſcribo, ciuitate dono. B. ex Heracliti epiſt. ad Herm. πολιτογραφοῦμαι, ciuium numero aſcribor, Laert.

Ῥυπογράφος ſordidarum rerum pictor.

Σημειογράφος, exceptor actuarius, notarius, qui notis ſcribit vt verba oratorum aſſequatur, Plut.

Σημειογραφέω, ῶ, notis vtor, ſcribendi compendiis vtor notis verba oratoris ſubſequor.

Σιλλογράφος, ſillorum ſcriptor: i. carminum dicacium ſeu mordacium, Athen.

Σιλλογραφία, ſillorum ſcriptio.

Σκηνογράφος, qui ſcenas pingit.

Σκηνογραφία, ἡ, ſcenæ imaginaria excitatio, ſeu frontis & laterum abſcedentium prominentiúmque adumbratio, & ad circini centrum omnium linearum reſponſus, Plut.

Σκηνογραφικὸς, pertinens ad σκηνογραφίαν, Strab.

Σκιαγράφος, qui vmbram rei alicuius deſcribit, i. qui rem aliquam adumbrat.

Σκιαγραφία, ἡ, adumbrata deſcriptio, Plat.

Σκιαγραφικὸς, ad vmbratilem deſcriptionem pertinens, vmbratilis. 342

Σκιαγραφέω, adumbro. Greg. Ἐσκιαγραφημένη ἡδονὴ, inanis & imaginaria, Plat.

Στηλογραφία, inſcriptio in columnam ſeu cippum.

Στηλογραφέω, ῶ, in columna ſeu cippo inſcribo.

Συμβολαιογράφος, tabularius, qui contractus ſcribit, B. ex Pand.

Ταχυγράφος, exceptor, actuarius, à ſcribendi celeritate dictus, Syn.

Τειχογραφέω, ῶ, muros depingo.

Κατατειχογραφῶ, in muro pingo aut ſcribo. Ex Strabone.

Τερατογραφέω, ῶ, monſtroſa ſcribo, vel monſtra deſcribo. Eratoſth. apud Strab. l. 9.

Τεχνογράφος, ſcriptor artis alicuius, qui artis alicuius præcepta literis mandauit.

Τοπογράφος, locorum ſcriptor ſeu deſcriptor.

Τοπογραφία, loci vel locorum deſcriptio, Strabo.

Τοπογραφέω, ῶ, locum deſcribo, Strab.

Τραγῳδιογράφος, tragœdiarum ſcriptor, Polyb.

Ὑμνογράφος, hymnorum ſcriptor.

*Φιλογραφέω, pingendi ſtudio teneor, Plut. lib. 1. contra Colotem.

Χαλκογράφος, æreis literarum notis ſcribens, vel potius loco ſcripturæ vtens.

Χειρόγραφον, ου, τὸ, chirographum. Quidam interpr. cautio manu alicuius ſcripta.

Χειρογραφέω, ῶ, chirographo caueo, vel promitto, vel aliud chirographo conſcribo, Bud. ex Pand.

Χρηστογραφία, vtilis ſiue bona ſcriptura aut ſcriptio.

Χρονογράφος, temporum ſeu annalium cōſcriptor, qui deſcribit quo tempore quæque res geſta ſit.

Χρονογραφία ἡ, temporum deſcriptio.

Χωρογράφος, loci ſeu locorum deſcriptor, regionis deſcriptor.

Χωρογραφία, regionis deſcriptio.

Χωρογραφέω, ῶ, locos regionis alicuius deſcribo, regionem aliquam deſcribo ſingula loca commemorans. Ptolem.

Ψευδογραφία, ficta deſcriptio & falſa qua geometræ vtuntur. Fab. l. 1. c. 10. Exponitur etiam falſa ſcriptura & falſa delatio.

Ψευδογραφέω, ῶ, falsò & mendosè deſcribo, & apud geometras perperam deſcribo.

Ψευδογράφημα, mendoſum eiuſmodi ſchema in geometria ſeu falſa deſcriptio, Themiſt.

Ψιλογραφέω, ῶ, ſcribo litera ψιλῇ, vox grammaticorum.

Ὡρογράφος, qui res geſtas deſcribit & diſtinguit per quatuor anni ὥρας & tempora, vel etiam annalium ſcriptor, qui deſcribit quid quoque anno euenerit, Plut.

Ὡρογραφία, eiuſmodi deſcriptio ſeu annales.

Compoſita ex γραμμή.

Ἄγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lineis carens.

Αὐτογραμμὴ, linea mathematica, Philopon.

Διαγραμμίζω, diagrammiſmo ludo, Euſt.

Διαγραμμισμὸς οῦ, ὁ, ludi teſſerarij ſpecies, de qua Euſtath. & Poll. l. 9.

Ἐρυθρόγραμμος, rubeis lineis interſtinctus, Athen.

Εὔγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene delineatus, lineamentis bene diſtinctus, Luc.

Εὐγραμμία, ας, ἡ, Athen. lib. 5. ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν, τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσι ζωδίων, i. lineamenta ſcitè ducta, Bud.

Εὐθύγραμμος, rectis lineis diſtinctus, directis conſtans lineis: vt εὐθύγραμμον σχῆμα, Ariſtot.

Καμπυλόγραμμος, curuas lineas habens.

*Λεπτόγραμμος, minutis literis cōſtans, minutis literis con-

conſcriptus,Luc.in conu.
Μελανόγραμμος,nigris lineis interſtinctus,Ariſtot.
Μονόγραμμος,quaſi delineatus tantùm non additis reliquis quę iuſtam picturam abſoluant. Vide Cæl. Rhod.l.8.c.19.
Ὁμόγραμμος.qui earundem linearum eſt.
Πεντάγραμμος ſeu πεντέγραμμος, qui quinque linearum eſt,Luc.
Παραλληλόγραμμον,ου, τὸ, ſpatium quod lineis parallelis continetur,Bud.ex Boetio. παραλληλόγραμμος πίναξ Ptolemæo tabula eſt oblonga forma, vt ſcribit idem B.
Ποικιλόγραμμος, verſicoloribus lineis diſtinctus, varius,pictus,maculoſus,Athen.
Πολύγραμμος,multis lineis interſtinctus.Athen.
Ὑπογραμμὸς, οῦ, ὁ, forma delineata,præſcriptum. Damaſc.de Chriſto incarnato,ὑπογραμμὸς ἡμῖν ὑπακοῆς γενόμενος.

ΓΡΑΩ,F.σω,comedo. ἐσθίω: vt apud Callimach. καὶ γρόνος αἰζηῶν ἔγρασε κηδεμόνα. Sic Heſych.Cyprios ait γρᾶ dicere pro φάγε, comede. Etym. & periſpωmenως γρῶ dici innuit,cuius fu. eſſe γρανήσω. Inde Euſtath. deriuat τὴν γράστιν, i. gramen. vtpote ὑπὸ τῶν ζώων χλωρὰν ἐσθιομένην: deducens inde & τὴν χρόνῳ διεφθαρμένην γραῦν & τὴν γρώνην πέτραν. Etym.vult γράειν ſignificare etiam ξύειν, ſculpere, inde deducens γράφω.

Compoſita.

Πρίγρα,ἡ, inſtrumentum fabrile denominatum παρὰ τὸ πρὶξ γράειν,Euſt.Latini circinum vocant.
Πολυγράω,Hippocr.dixit pro πολυφαγῶ.

ΓΡΙΠΟΣ,ου,ὁ,rete. Ab ἀγρεύω,vt vult Etym.& ſchol. Theocr. ſed Euſtath. ex veterum gramm. ſententia à
343 γρῶ deriuat.quia ἑλκόμενος ξύει τὰ ὑπ' αὐτόν
Γριπεὺς,έως,ὁ, piſcator.in Epigr. Ab Heſych.Etym.& Euſtath.exp.etiam,qui conſuit vel ſarcit retia. Γριπεύω,piſcor.
Γριπηὶς τέχνη,piſcatoria ars,in Epigr.
Γρίπων,idem quod γριπεὺς,piſcator,in Epigr.
Γριπίζω, piſcor,Heſych. Γρίπισμα,τό, lucrum,Etym. Legitur & γρηπίζω, apud Baſil. quod accipitur *pro*, lucrum ſeu quæſtum facio, ſed peculiari quodam modo. δυσγρήπιστος, *(comp.)* è quo non facilè lucrum percipi poteſt.apud eundem Baſil.
Γρῖφος,ου,ὁ,idem quod γρῖπος,rete. Sunt qui ſagenam interpr. ¶ Item conuiuialis quæſtio ænigmatica Poll. Heſ.Euſt.ſchol.Ariſtoph. Ad alios etiam ænigmaticos & ambagioſos ſermones extenditur.Griphos Latini etiam appellarunt.Luc.τὰ αἰνίγματα καὶ γρίφους ἀκούσας. Vide & apud Athen. Inuenitur & τὸ γρῖφος apud Heſych.
Γριφώδης, ambagioſus & obſcurus more griphorū. Exp.& intricatus apud Naz.orat.1.
Γριφεύω,griphos diſſoluo,Bud.ex Athen.

ΓΡΟΝΘΩΝ, Heſychio & Poll. l.4. cap. 10. primum rudimentum tibicinum, modulus quem primùm docentur qui tibias inflare diſcunt.

ΓΡΟΣΦΟΣ,ου,ὁ,apud Polybium & Plutarchum teli genus eſt, quod exp pilum, haſtæ cuſpis quam terræ infigimus Scribitur & κρόσφος.

ΓΡΥ,(vel γρῦ) Heſychio & Suidę,quicquid minimum eſt. Ab Heſych. exp. & ſordes quę ſunt ſub vngue. Suidas exp.etiam genus quoddam parui numiſmatis. Sunt qui ſuillam vocem eſſe dicant, quam edere ſolent ij qui grauantur reſpondere. Hinc οὐδὲ γρῦ ἀποκρίνεσθαι, apud Ariſtoph. in Pluto, ne gry quidem reſpondere,i.ne tantillum quidem.Interdum omittitur verbum, vt apud Dem.de falſa legat. Dicitur etiam de re quauis:vt à Iul. imperatore. ἐμοί τε οὔτε γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς.
Γρύζω,grunnio. Item hiſco.Ariſtophan.in Plut. Apud LXX.interpr. γρύζειν redditur etiam mutire:vt Ioſuæ cap.11.Sed & canis apud eos dicitur γρύζειν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ. Exod.ca.11.Suidas γρύζω exponit θρυλῶ,item φωνῶ.
Γρυσμὸς,grunnitus,Athen.l.9.de ſue.
Γρυκτὸν ἔστιν ὑμῖν,hiſcere audetis,apud Suid.
Γρυλλίζω,grunnio γρυλλίζοντες χοῖροι,Ariſtoph.
Γρυλλισμὸς,grunnitus.Γρύλλη,eadem ſignif.Heſych.
Γρύλλος,ac γρυλλίων,porcus,apud eundem.
Γρύτη ἡ & γρυτάρια,τὰ, ſcruta,friuola. hinc γρυτοπώλης ſcrutorum venditor. vilia ſcruta vendens. Et comp. ἐκγρυτεύω,ſcrutor:Heſych.ἐξερευνῶ.
Γρυμαία,peræ quoddam genus,Poll. Hinc γρυμαιοπώλης apud Luc.qui peras vendit.

Compoſita.

Ἀγρυξία, ἡ, ſilentium, quum ne hiſcere quidem audemus,οὐδὲ γρύζειν Pindarus Plut.
Ἀναγρύζειν,idem quod γρύζειν,Ariſtoph.

ΓΡΥΨ, υπὸς,ὁ, gryps ſeu gryphus, auis genus adunco roſtro in morem aquilæ,Herodot.
Γρυπὸς,οῦ,ὁ,exp.qui naſo vel roſtro eſt adunco & inflexo,qui naſo eſt aquilino,vt apud Xen.Pæd.8. Cyrus dicitur γρυπὸς eſſe. Et Plut.in apophth.dicit Perſas τῶν γρυπῶν ἐρᾶν, quòd Cyrus fuerit γρυπὸς τὸ εἶδος. ¶ Item incuruus,inflexus,vncus,Xen.
Γρυπότης,ητος,ἡ, incuruitas, aduncitas, & peculiariter naſi vel roſtri,Xen.ibidem.
Γρυπόω,ῶ,aduncum & inflexum reddo,Alex.Aphr.
Γρύπωσις,incuruatio,inflexio.
Γρυπαίνω,incuruo.idem quod γρυποῦμαι,Harpocr.
Γρυπάλιον,ſiue γρυπάνιον,ſenecio,Heſych.

Compoſita ex γρυπός.

Ἐπίγρυπος, aduncus, vel naſum habens aliquantulum aduncum,Plat.in initio Euthyphr.
Ὑπόγρυπος,qui eſt ſubadunco naſo.

ΓΡΩΝΗ,ης,ἡ,cauerna,ſaxum exeſum: à γράω,vt vult Euſt.Nicand. in Ther. ἐνὶ γρώνῃσιν ἔδυνεν Μυοδόκοις. Euſt.refert ex Æl. Dionyſ. eſſe locum cauum in curru in quo ſcuticæ reponebantur. 344
Γρῶνος,ου,ὁ, *(adiect.)*cauus profundus capax.Nic. Ab Heſych. γρῶνοι,exp.qui audiunt & non loquuntur.

ΓΥΑ,(ſeu γύη Ionicè)& γύια,ας,ἡ, aruum:vt Ἀθηνᾶς παλαίστης χιὸν ὑγραίνει γύας, Eurip. ¶ Item arui ſpacium ſeu iugerum, Heſych. & Euſt. ¶ Heſychio eſt etiam via,& foſſa.
Γύης,ου,ὁ,pro eodem,vt teſtatur Euſt.Plato in 1.epiſt.ex quodam poeta affert,οὐδὲ γαίας ἀρυπέδου γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρκεις γύαι.Eſt & aratri pars quam dentale quidam interpr. i. lignum in quod vomer inſeritur, Heſiod. ¶ In corpore humano dicitur etiam teretum colli oſſiculorum ſeu vertebrarum cœtus: vt Camer. interpr.apud Poll.
Γύαια,τὰ,funes quibus puppis terræ alligatur,in Epigr. Item vela,antennæ,Heſych.

Compoſita.

Ἀγχίγυος,ου,ὁ καὶ ἡ,aruis noſtris vicinus,vicinus,Ap.
Αὐτόγυον ἄροτρον, cuius γύης clauis affixus non eſt,ſed ἐλύματι naturaliter adnatus,Heſiod.
Δίγυος ſeu δίγυιος,qui duorum iugerum eſt.
Πεντηκοντόγυος,qui quinquaginta iugerum eſt,Il. ι.
Τετράγυος,qui quatuor iugerum eſt ſeu quatuor laterum,i.cuius vnumquodque latus eſt τετράγωνον,Od.
Ὑπέργυος,qui iugeri ſpacium excedit,Heſych.

Ὑψίγυος, alta iugera habens. ὑψίγυον ἄλσος, altum nemus, Pind.

ΓΥΑΛΟΝ, ου, τὸ, cauitas κοίλωμα, Euſt. Propriè vola manus: vt Etym. tradit. Od. ν. Ῥῆξε δ' θώρηκος γύαλον. i. τὸ κατὰ θώρακος κύτος, vt Heſyc. & Euſt. exp. ſeu τὸ μέσον τοῦ θώρακος, vt Pol. Tribuitur & aliis rebus. Mõtibus etiam tribuitur, & tunc valles ſignificat, Heſio.

Γυαλὸς, οῦ, ὁ, qui manu comprehendi poteſt: vt γυαλὸν λίθον ἀγκάσασθαι, apud Euſt. γύαλος verò ab Etym. exp. κύβος, λίθος τετράγωνος. γύαλαι αἱ, Megarenſium lingua pocula dicuntur, vt refert Athen. l. 11. ex Phileta.

Compoſita.

Κραταιγύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, per ſyncopen pro κραταιογύαλος. cuius γύαλον firmum & forte eſt, Il. τ.

Ἐγγυαλίζω, F. ίσω, vel ίξω, q. d. in volam ſeu cauitatem manu do. in manum do. i. ἐγγυῶ· ἐγχειρίζω: vt Etym. tradit. vel (vt exp. Camer.) concilio & tribuo quòd quaſi manu teneatur. Ilia. α. Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι.

Ἀπεγγυαλίζω, (*decomp.*) idem Heſychio etiam eſt ἀποκαθιστῶ.

ΓΥΙΟΝ, ου τὸ, membrum. Sed propriè γυῖα, pedes, vt ſcribit Etymol. ſeu (vt quidam alij) maiora membra vt pedes manúſque: deinde & de reliquis omnibus partibus dicitur Euſtathius in hunc locum Ilia. ν. Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι, annotat, quũ γυῖα vocantur manus aut pedes, ſubaudiri genit. χειρῶν ſeu ποδῶν. Vſus eſt hoc nomine alioqui poetico etiam Plutar. in Ariſtide. Γυῖον dicitur etiam totum corpus, apud Hippoc. l. 6. Epidem: vt Galen comm 4. annotauit. Scribitur & ſine ι, vt & in compoſitis quibuſdam videre eſt.

Γυιόω, F. ώσω membra frango, claudum reddo, Il. θ. Item eneruo & vires exoluo, apud Hipp. vt exponit Gal. Significat etiam γυιοῦσθαι apud eundem. idem quod ἐλάττονα γίνεσθαι, decurtari: vt explicat idem Gal.

Γυιὸς, οῦ, ὁ, claudus, mutilus: vnde apud Lycoph. γυιαὶ μοῖραι. Item νοσώδης, morbidus, Heſych.

Γυιήτης, ου, ὁ, claudus, Heſych.

Compoſita.

Ἀγλαόγυιος, ου ὁ καὶ ἡ, pulchra membra habens, Pind.

Ἄγυιος, membris carens, membris truncus & mutilus. (manibus præcipuè & pedibus) Apud Hipp. ἄγυια, Gal. exp. imbecilla, infirma.

* Ἀεξίγυιος, membra augens. Pind. Nem. 4.

Ἀμφίγυος, vnde ἀμφίγυα ἔγχεα. Od. ω. haſtæ quę poſſunt vtrinque lædere γυῖα, i. membra. Aliqui exp. quæ poſſunt vtrinque γυῶσαι, i. claudos reddere. Quidam exponunt etiam, vtrinque acutę haſtæ. Sunt & qui exponunt titubantes, & trepidę dum vibrantur, & quaſi claudicantes: iuxta ſignificationem epitheti Vulcani ἀμφιγυήεις. Vide apud Euſt. & alias expoſitiones, Il. ν.

Ἀμφιγυήεις εντος, ὁ, vtrinque claudus, vtroque pede claudus. Vulcani epithetum apud Homer. Il. α. quaſi qui ſit vtrinque γυιὸς, i. claudus. Suidas autem exp. vtrinque læſa habens γυῖα. aut qui vtrinque ferire
345 poteſt & γυιῶσαι. Apud Etymologum exponitur tardus in inceſſu, tardigradus, aut ambobus pedibus claudus.

Ἀμφιγυιόω ῶ, vnde ἀμφιγυιῶσαι, quod exp. ἀκρωτηριάσαι i. extremas partes amputare. Ab Heſych. exp. etiam ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι, i. vtrinque terræ infigere, vtrinque depangere.

Ἀπογυιόω ῶ, deartuo, delumbo, eneruo, Il. γ.

* Βαρύγυιος, grauis ſeu grauatus membris, membra habens grauia, membra aggrauans, Opp. 5. Hal.

Ἐγγυιόω, in γυῖα, (i. manus do.) Heſych.

Ἐνίγυιος, vno membro ſeu pede mutilus, Suid.

Θρασύγυιος, audax membris. θρασύγυιον νίκαν, fortis viri victoriam, ex Pind.

Καταγυιόω ῶ, idem quod ἐγγυιῶ, Gal. apud Hipp.

Λιπόγυιος, artubus deſtitutus: & *ſpecialius*, deſtitutus pedibus, mancus, in Epigr.

Λυσίγυιος, membra ſeu artus diſſoluẽs. Λυσιγυΐα, membrorum luxatio & diſſolutio, Hipp.

Νεόγυιος iuuenilia membra habens, iuuenis.

Ὀβριμόγυιος, validos artus habens, Opp.

Ὑπόγυιος, qui iam quaſi in manibus eſt, ſeu inſtans. Item recens. Pro quo & ὑπόγυος, ſcribitur, omiſſo ι. Ariſtot. eth. 3. καὶ ὅτι θάνατον ἐπιφέρειν ὑπόγυια ὄντα. Apud Herodot. lib. ὑπόγυιος μνήμη, recens memoria. Ἐξ ὑπογυίου (ſ. χρόνου) ſubitò, ex tempore.

Ὑπογυίως, nuper, recens: Iſocr. Ὑπογυιότατα, nuperrimè.

ΓΥΛΙΟΣ, ου, ὁ, vaſculum militare quo milites in itineribus vtebantur ad reponenda ſibi neceſſaria, inquit Etym. ex Diogene. Itidem ſchol. Ariſtoph. dicit γύλιον fuiſſe vas vimineum, in quo milites aſſeruabant cibos quum ad bellum proficiſcebantur. Apud Heſych. ſcribitur γύλλιος. Eſt & γύλιος porcus ſpinus, qui & χοιρογρύλλιος, teſte Suida.

ΓΥΜΝΟΣ, οῦ, ὁ, nudus Heſiod. Et cum genit. vt γυμνὸς ἐσθῆτος, & γυμνὸς ὅπλων apud Hrodian. ¶ Item peculiariter, nudus armis, inermis, apud Hom.

Γυμνότης, ητος, ἡ, nuditas, Chryſoſt.

Γυμνόω, ῶ, nudo, denudo: vt γυμνώσας τὸ ξιφίδιον apud Herodian. nudato pugione, i. euaginato. Et cum genit. γυμνῶ σε τῶν ὅπλων apud eundem. ¶ Item, ſpolio, priuo, apud Herodian. Item exhaurio.

Γυμνόομαι, οῦμαι, idem quod γυμνῶ nudo, apud Thuc. Item paſſ. nudor: vt ἐγυμνώθη ῥακέων, exutus pannis. Item ſpolior, priuor. Plat. 2. de rep. γυμνωτέος δὴ πάντων. Affertur & *pro* exhaurior. ex Nonno, ἀμφιφορῆες ἐγυμνώθησαν.

Γύμνωσις nudatio.

Γυμνάζω, exerceo. Iſocr. γυμνάζω σεαυτὸν τοῖς πόνοις. Dicitur & γυμνάζειν περί τι, apud eundem, in Hell. enc. apud Xen. γυμνάζω τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν.

Γυμνάζομαι, propriè exerceo me certamine gymnico, apud Thuc. Dicitur & de qualibet exercitatione. Cum genit. apud Philoſtr & 2. epiſt. Pet. c. 2. Cum πρὸς, apud Ariſtot. Polit. lib. 6. Cum ἐπὶ, apud Iſocr.

Γύμνασμα τὸ, exercitatio, Athen.

Γυμνασία ἡ, idem. Γύμνασις, εως ἡ, idem.

Γυμνάσιον ου, τὸ, idem. Iſocr. Ariſtot. & Luc. Item locus in quo nudi ſe exercebant, Luc.

* Γυμνασιώδης, ad gymnaſium pertinens, vim habẽs ſeu naturam exercitij, Cic. epiſt. 6. ad Att.

Γυμναστὴς, οῦ, ὁ, qui exercet pueros in palæſtra, qui præfectus eſt exercendis pueris, Xen. Γυμναστικὸς, exercitatorius, ad exercitationem pertinens. vel exercitationis palæſtricæ peritus, Plat. in Protag.

Γυμναστικὴ (ſub. τέχνη) ars docens quę ad exercitationem pertinent, Plat. in Gorg.

Γυμναστάς, άδος ἡ, exercitationi dedita, qualis eſt palęſtrica, Luc.

Γυμνικὸς, οῦ ὁ, gymnicus, Thuc. Xen.

Γυμνὴς ῆτος, ὁ, item Γυμνήτης, οῦ, ὁ, miles leuis armaturæ. Et γυμνήτης βίοτος, nuda vita. Ex epigr.

Γυμνητία ἡ, milites leuis armaturę, Thuc. l. 7.

Γυμνητεύω, ſum miles leuis armaturæ. Item nudus ſum, apud Baſil.

Γυμνήσιδες νῆσοι, quę & Baleares & Callarides, ex Dioſc. Γυμνησίαι, eædem, Steph.

* Γυμνητικὸς, leuis armaturæ, qui nudus degit, Strabo.

Γυμνηλὸς, inops, Heſych.

Compoſi-

Compoſita.

Ἀγύμναςος, inexercitatus, qui nondum exercuit corpus. vt equi ἀγύμναςοι, Xen.Pæd.8. vel qui non eſt aſſuetus exercere corpus, Gal.ad Glauc.2. Et cum genit. apud Xen. Pæd.1. ἀγύμναςοι τέτων. ¶ Item pro πολυγύμναςος, valde exercitatus, Heſych.
Ἀγυμνάςως, inexercitatè, imperitè, Xen.
Ἀγυμνασία, cui opponitur γυμνασία. Ariſtophan. in Ran. Item pro inertia & deſidia.
346 Ἀναγυμνόω, ῶ, nudo. Συναναγυμνόω, (*decomp.*) ſimul nudo.
Ἀπογυμνόω, ῶ, idem. vnde ἀπογυμνωθεὶς apud Heſiod.
Ἀπογύμνωσις, idem quod γύμνωσις.
Ἀπογυμνάζομαι, exerceor, me exerceo, Ariſtot.
Διαγυμνάζομαι, exercendo me agito, Gal.
Ἐγγυμνάζω, exerceo. Cum dat. rei, vt ἐγγυμνάζω τέτῳ, exerceo hac in re, Plut.
Ἡμίγυμνος, ſeminudus.
Καταγυμνάζω, exerceo, Luc.
* Παράγυμνος, idem quod γυμνός, nudus. Laertius in Menedemo.
Παραγυμνόω, ῶ, nudo. Metaph. patefacio, reuelo, Naz.
Προγυμνάζω, præexerceo, Luc.
Προγύμνασμα, præexercitatio.
Προγυμναςής, qui præexercendo præparat, Plat.
Πολυγύμναςος, multùm exercitatus, vel in multis.
Συγγυμνάζω, coexerceo, ſimul exerceo.
Συγγυμνασία, coexercitatio.
Συγγυμναςής, ſocius exercitationis, Plut.
* *Decomp.* Ἀσυγγύμναςος, qui ſimul non exercetur, vel qui non exercetur, Lucian. in Paraſito.
Φιλογυμναςία, amor exercitij, cupiditas exercitationis.
Φιλογυμναςέω, ῶ, amo exercitationem, Plut.

ΓΥΝΗ, αικὸς ἡ, (tanquam à γύναιξ) mulier, fœmina, Il. λ. Item vxor vt Il. ζ. ἢ ὅτ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. Plat. in Pol.pr. καὶ διαλλακτὴν ἄμφω πρὸς γυναῖκας αὐτῶν. Sic ἔγημε γυναῖκα, Od. ο. & ἠγαγόμην γυναῖκα, Od. ξ. Paſſiuè autem γυνὴ γαμοῖτο, Heſ. in Erg. Hinc & γαμετὴ γυνή, pro γυνὴ ſimpliciter. Dicta autem γυνὴ quaſi γονή, παρὰ τὸ γείνω, vt tradit Etym. itidémque Plato.
Γυναικεῖος, ὁ, muliebris, Xen. Γυναικεία θεός, bona dea, Plut. in Cæſ. & Cic. ¶ Τὸ γυναικεῖον, (ſubſt.) gynæceum. i. locus interior in ædibus in quo ſolę mulieres verſabantur. Τὰ γυναικεῖα, (ſub. πάθη) muliebria, accipitur pro menſtruis ſeu mulierum purgationibus. Ariſtot. lib.7. de hiſt. anim.
Γυναικήϊος, reſolutione Ionica pro γυναικεῖος.
Γυναικηΐη, ἡ, muliebre conclaue.
Γυναικίας, ὁ, ὁ, muliebris, effœminatus, Luc.
Γυναικικὸς οῦ, ὁ, idem. vnde comp. γυναικικώτερος.
Γυναικώδης ὁ καὶ ἡ, muliebris, effœminatus.
Γυναικὼν, ῶνος, ὁ, mulierum conclaue, mulierum contubernium, Xen. Pæd.5.
Γυναικωνίτης, ου, ὁ, & fœm. γυναικωνῖτις ιδος, ἡ, idem quod γυναικών, Plut. & Dion. Longin. Aliquando pro cœtu ipſo mulierum capitur, Plut.
Γυναικάριον, ου τὸ, muliercula, vxorcula.
Γυναικίζω. F. ίσω, cultu geſtúque fœminam repręſento, in mulierem degenero, Dion.
Γυναικίζομαι, in fœminam degenero, Luc.
Γυναικισμὸς, οῦ, ὁ, ſuperſtitio muliebris, meticulus muliebris, Plut. in Cæſ.
Γυναίκισις, εως, ἡ, actus muliebris, imitatio muliebris, Ariſtoph. in Theſmoph.
Γυναικιςὶ, (*aduerb.*) muliebriter, Athen.
Γύναιον ου, τὸ, muliercula, Dem. Et Od. ϑ.
Γύννις, ιδος, ὁ, ſemimas, ſemiuir, Plut. in Alex.

Compoſita.

Ἄγυνος, & ἀγύνης, ου, ὁ, vxore carens, cœlebs, Poll.
Ἀγύναικος, pro eodem, Poll.
Ἀνδρόγυνος vel ἀνδρόγυνος, ου, ὁ, (q.d. mariſœmina) vir pariter & fœmina. vtrumque habens ſexum, vel vtriuſque naturę. Plat. in ſymp. ¶ Ἀνδρόγυνοι vocantur etiam illi quibus exciſa ſunt virilia. Vide Poll. ¶ Item ἀνδρόγυνος, ab Heſych. exp. debilis & imbecillis, inualidus. ¶ Item, effœminatus, muliebri & molli animo prędit us, Suid. In parabolis Solomonis capitur pro ſocorde & parum ſtrenuo, vt ſcribit B.
Ἀπογυναίκωσις εως ἡ, effœminatio.
Ἡμίγυνος, ſemimulier, Syn.
Καλλιγύναιξ, αικος, ὁ καὶ ἡ, pulchras mulieres habens. Epithetum quibuſdam locis attributum à poetis.
Καταγύναιξ, mulieroſus. Καταγύνης, idem.
Μισογύνης, ου, ὁ, oſor mulierum. oſor vxoris, Athen.
Μισογυνεία, ἡ, odium mulierum.
Μισογύναιος, idem cum μισογύνης, Heſych.
Νεογύνης, qui nuper vxorem duxit. apud Poll.
Ὀργυναίκα. Bacchum poeta quidam dixit *pro*, concitatorem mulierum, apud Plut. ſymp. 4.
* Ὀρειγύναιξ, in montibus cum mulieribus verſans. Plutarch
* Πολυγύναιξ, idem quod πολυγύναιος, qui multas vxores habet, Strabo.
Πολυγύναιος, ου, ὁ, qui multas vxores habuit, Athen.
Πρωτογυναῖκες qui primùm vxores ducunt, Heſych.
Φιλογύνης & φιλόγυνος, ου, ὁ, mulierum amans, mulieroſus, Athen. lib.11. & 13. 347
Φιλογύναιος, pro eodem. Φιλογυνία, mulieroſitas. Scribitur & φιλογυνεία,
Φιλογύναιξ, αικος, idem quod φιλογύνης, Plat.

ΓΥΡΓΑΘΟΣ, ου, ὁ, caniſtrum è vitili, qualus è vimine plexus, Luc. Athen. lib.5. Vide Poll. libro 7. c.30. & l.5. c.35.

ΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, pollen. Ita appellant (inquit Plinius) in tritico quod florem in ſiligine, Dioſc.
Γυρίτης, ου, ὁ, vt γυρίτης ἄρτος, panis è polline, in Geopon. lib.10.

ΓΥΡΟΣ, οῦ, ὁ, curuus, incuruus. Item rotundus. Od. τ. γυρὸς ἐν ὤμοισιν, in Anth. ep. γυρὸν ἐπισκύνιον. exp. incuruum ſupercilium vel inflexũ. ¶ Item, pro ſcrobe, ex Theophr. γύρους προορύττειν. de cauſ. pl. lib.3. cap.5. ¶ Γῦρος autem gyrus, circulus, vel ambitus, vt exp. Bud. apud Plut. τῷ κλήματι γῦρον περὶ αὐτὸν ὁ Ποπίλιος περιέγραψεν. Item placentę quoddam genus, Athen. Scribitur & γῦρος in omnibus ſignif.
* Γυραλέος, idem quod γυρὸς, incuruus, inflexus. Opp. lib.1. de Venat.
Γυρόω, ῶ, incuruo, vt exp apud Opp. de venat. l.3. Αὐχένα δ' ὑψόσ' ἄειρεν ἐς ἠέρα γυρώσαντα. Item, in gyrum colligo, in orbem verto. Γυρῶσαι φυτὰ, apud Aratum, ſtirpes in ſcrobes condere. * Item γυρόω, fodio, Nic. in Alex.
Γυρῶσθαι, apud Greg. exp. volui.
Γύρωμα & Γύρωσις, circumactio in orbem. Exp. & circus apud Theophr.
Γυρεύω, aff. pro γυρόω. Et γυρεία, pro foſſione, Gaz.
Γύριος orbicularis & in gyrum ſe reuoluens, Suid.
Γυρῖνος, ranę rotunda ſpecies, cui videlicet nondum ſunt pedes, inquit Euſt.
Περιγυρείδας, (*comp.*) exp. περιφερείας.

ΓΥΨ, υπὸς, ὁ, vultur: qui & αἰγυπιὸς Hom. Plut.
Γύπινος, ου, ὁ, vulturinus, qui è vulture eſt.
Γυπὶ, ſeu γύπη, ἡ, vulturis nidus, Heſych. γύπαι ſunt etiam tuguria, luſtra, domicilia ſubterranea, ſpeluncę. quas & γυπάρια nominari ait Ariſtoph.
Γυπάριον, vide γυπὶ, pręcedens.

Ἱππόγυπποι, οἱ, (*comp.*) qui magnis vulturibus inuehuntur, Luc.

ΓΥΨΟΣ, ου, ἡ, gypſum, cognata calci res, maximi vſus in albariis, teſte Plinio. Vnde apud Pauſaniam ἄγαλμα ἐκ γύψου: & apud Athenæum ἀλεῖψαι γύψῳ.

Γυψόω, ῶ, gypſo illino, gypſo induco & dealbo.

ΓΩΛΕΑ, τὰ, ſpeluncę & luſtra ferarum, Nic.

ΓΩΝΙΑ, ας, ἡ, angulus, Ariſtoph. Plut. in lib. de frat. char. γωνίαι pro anguſto loco dixit, ὑπὸ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμένουσι μαχόμενοι. ¶ Ponitur etiam pro loco abdito. Act. cap. 26. Contrà verò apud Matt. cap. 6. γωνίαι τῶν πλατειῶν, ſunt loca in quibus deſinunt plateæ in angulos. vnde & quidam exp. angiportus. Quidam grammatici à γόνυ deducunt.

Γωνιόομαι, οῦμαι. vnde γεγωνιωμένος, apud Dioſc. l. 3. c. 9. (q. d. angulatus) exp. anguloſus.

Γωνίδιον, ου, τὸ, paruus angulus, Luc. Sæpe pro loco anguſto & pro abdito ponitur.

Γωνιαῖος, angularis.

Γωνιασμὸς, angulus concurrentium parietum, Suid.

Γωνιώδης, angularis, in angulum exiens.

Γωνιωδῶς, in formam anguli, Euſt.

Compoſita.

Ἀγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, angulo ſeu angulis carens, Theophr.

Ἀκρογωνιαῖος λίθος, in extremo angulo poſitus lapis, ſummus vel imus angularis lapis, ad Epheſ. cap. 2. 1. Pet. c. 1. ſignificat potiùs imum angularem quàm ſummum.

Ἀμβλυγώνιος, obtuſum angulum habens.

Ἀπογωνιοῦσθαι, exp. in angulum ſe colligere, Theophr.

Διαγώνιος γραμμὴ, linea ab angulo ad angulum perducta, Vitruu. lib. 9. c. 1.

348 Ἐγγώνιος, angulos habens.

Ἑξάγωνος, ſexangulus, Greg. Ἑξαγώνιος, idem. At ἑξαγώνιος, vide in comp. ex Ἀγών

Ἑπτάγωνα, quædam organa muſica, q. d. ſeptangula, apud Ariſtot. lib. 4. Polit.

Εὐγώνιος, in quo anguli recti conſtant, B. ex Xen.

Ἰσογώνιος, q. d. æquiangulus, æquos ſeu pares angulos habens. Exp. & rectangulus.

Ὀξυγώνιος, acutum habens angulum, Ariſtot.

Ὀρθογώνιος rectangulus.

Παγγώνιος, ab omni parte angulos habens.

Πεντάγωνος, quinque angulos habens. vt πεντάγωνος λίθος.

Πολύγωνος & πολυγώνιος, multos angulos habens.

Τετράγωνος, quadrangulus, quadratus, Thuc. Ariſtot. Hippocr. τετράγωνος ἀνὴρ, apud Ariſtot. metaphoricè dicitur pro bono viro. Item τετράγωνον, locus quidam in manu, Cam.

* Τετραγωνέω, pro quadrangulariter aut quadrangulo aſpectu intueor, Lucian. in Phil. patride.

Decomp. Ὑποτετράγωνος, ſubquadrangularis, qui quodammodo accedit in quadrangularem formam, Adamant. in phyſ.

Τετραγωνίζω, quadro in quadram formam redigo: vt apud Philip. τετραγωνίζω λίθον. Et τετραγωνίζουσαι γραμμαὶ, neutraliter apud Proclum in Euclidem.

Τετραγωνισμὸς, quadratio.

Τρίγωνος, triangulus, qui eſt triangulari ſeu triquetra forma. Et τρίγωνον pro figura triangulari. Et inſtrumentum quoddam muſicum à triangulari forma ita vocatum, Athen. lib. 4.

Τριγωνίζω, trigonum informo, Plut.

ΓΩΡΙΑΩ, ῶ, verbum eſt Laconicum quod exp. ſubſanno, amarulenter irrideo, apud Plut.

Δ

Quartæ apud Græcos literę ſignum eſt, numeri etiam quaternarij nota: acuti autem accentus apice præfixum à ſiniſtri anguli ima parte, quaternarium millenarium denotat, hoc modo ͵Δ ſeu ͵δ. Dores, & in primis Bœoti ea geminata vtuntur in medio dictionum loco τοῦ ζ, dicentes θερίσδειν pro θερίζειν. Abundat etiam in compoſitis euphoniæ cauſa, vt πολυδίψιον pro πολυίψιον.

ΔΑ, particula eſt quę per ſe nihil ſignificat: ſed in compoſitione auget, vt δαφοινός.

ΔΑΓΥΣ, ῦδος, cryſtallus, vel glacies, Theocr. Idyll. 2. Alij volunt eſſe ornamentum quoddam muliebre quod νύμφη & πλαγγὼν dicitur. Alij corollam caput ambientem ſtringentémque. Alij bracteam in pectus virginum pendulam intelligunt. Scribitur & δαγύς.

ΔΑΔΙΞ, ικος, menſura ſex chœnicum capax, Poll.

ΔΑΗΡ, έρος, ὁ, leuir, mariti frater, Il. γ.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, Dædalus ingenioſus ille artifex Cretenſis à poetis celebratus: ita vocatus à δαίω ſignificante γινώσκω, quaſi δάαλος teſte Gaza. Item pro δαιδαλέος: vt Il. ξ. πὶ θῆ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά. Et δαίδαλον ſubſtantiuè pro δαίδαλμα & ποίκιλμα, Od. τ, πάρειθε δ' ὁ δαίδαλον ἦεν.

δαιδαλέος vel δαιδάλεος, ου, ὁ, artificioſus, varius, elegans, affabre factus, Il. δ.

δαιδάλλω, artificiosè facio. Item vario artificio diſtinguo, variego, Il. σ.

δαίδαλμα, τὸ, artificioſum opus, opus ſumma arte elaboratum.

δαιδαλόω, à Pindaro dicitur pro δαιδάλλω.

Compoſita.

Ἀδαίδαλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, artificio carens, non variegatus.

* Εὐδαίδαλος, affabrefactus, artificiosè factus, Bacchylides apud Dion Halic. & Athen. lib. 14

Λογοδαίδαλος, ου, ὁ, orationum ingenioſus & artificioſus concinnator, orationum peritus artifex, Plat.

Ὀψοδαίδαλος, opſoniorum apparandorum peritus artifex, Epitheton Archeſtrati apud Athen.

* πανδαίδαλος, totus artificioſus, Dionyſ. Halic.

περιδαίδαλος, circumpictus ſeu variegatus, Oppian. lib. 4. de Ven.

Πολυδαίδαλος, multo artificio elaboratus, Hom.

Χρυσοδαίδαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, auro variegatus Suidę eſt pretioſus. Aliis, ex auro fabricatus.

ΔΑΙΜΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, deus. (quaſi δαήμων, vt & Plato in Cratylo) Sæpe autem generaliter δαίμων vocatur (à poetis præſertim) quiuis deus vel dea, 349
Plat. vniuerſi moderatorem deum μέγιστον δαίμονα appellat. Interdum δαίμονες & θεοὶ tanquam diuerſa ponuntur: vnde apud Ariſtoph. in Pluto, καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες, Æſch. in Cteſ. ὦ γῆ καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες καὶ ἄνθρωποι ὅσοι βούλεσθε ἀκούειν τἀληθῆ. Philo exiſtimauit ἥρωας & δαίμονας à Gręcis appellatos fuiſſe, quos Moſes angelos vocauerit. Heſiodus in Erg. δαίμονας

itidem

Itidem vocat aurei ſeculi viros poſtquã vita functi ſunt, qui & φύλακας θνητῶν ἀνθρώπων ab eo appellabantur. Vide & Plut. de rep. l. 3. ¶ Sæpe exp. genius. Interdũ pro genio bono dicitur ἀγαθὸς δαίμων, pro malo, κακὸς, (vt Od. κ.) βαρὺς, στυγερὸς δαίμων, apud Soph. ¶ Et pro fortuna ſæpe accipitur. vnde κατὰ δαίμονα, apud Luc. fortè fortuna. Apud Hippocr. in epiſt. ad Damag. ἐπεὶ κατὰ δαίμονα τῷ ὄντι ἱστιοδρόμηκεν ἡ ναῦς; Bud. expon. quando omnino proſperè nauis velificata eſt. Eſt etiam ſors vitæ. vt idem Bud. interpr. apud Plat. l. 10. de republ. ¶ In ſacra autem ſcriptura ſemper de ſpiritibus noxiis & impuris dicitur, qui & diaboli. itidémque δαιμόνιον & δαιμόνια.

Δαιμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, diuinus, ad dæmonem pertinẽs. Plat. Dicitur & τὰ δαιμόνια (ſine adiunctione) res diuinæ, à Xen. Apomn. l. 1. ¶ Item diuinus, qui diuinum aliquid habet. A Demoſth. pro auguſto & venerando poni ſcribit Bud. Tribuitur autem & rei & perſonæ. Exponitur etiam, beatus, Iliad. β. Item admirandus, mirus, vt in Epigr. lib. 2. δαιμόνιος βραδυτής. ¶ In malam etiam partem ponitur *pro*, miſerandus, miſer: vt δαιμονία τύχη, pro dira & miſeranda fortuna, apud Plat.

Δαιμόνιον, neut. gen. (ſicut & τὸ θεῖον) numen ſupremum, Deus ſupremus & diuinitas mundi moderatrix. Iſocr. τίμα τὸ δαιμόνιον. ¶ Item pro ſpiritu impuro ſiue diabolo, in nou. teſt.

Δαιμονίως, mirabiliter, mirum in modum. Ariſtoph

Δαιμονιώδης, ad dæmonia pertinens.

Δαιμονιακὸς, dæmoniacus, i. qui à dæmone ſeu dæmonibus poſſidetur, à dæmone inſpiratus ſeu afflatus. vt δαιμονιακὸς φθόνος, apud Plat. in Pericle.

Δαιμονικὸς, dæmonicus, qui eſt dæmonis. Chryſ.

Δαιμονίζω, pro dæmone habeo, i. pro deo. Heſych.

Δαιμονίζομαι, à dæmonio teneor ſeu poſſideor. apud Euangeliſtas.

Δαιμονάω, ῶ, ſum dæmoniacus, à dæmonio teneor. Luc. Item furore correptus ſum. Plut.

Compoſita.

Ἀγαθοδαιμονισταὶ, qui parcè bibunt. vide Eraſm. in hac voce.

Ἀναδαιμονίζειν, Heſych. iterum ſortiri.

Ἀνθρωποδαίμων, Deus ex homine factus. Suidas ſcribit ἀνθρωποδαίμονας fuiſſe dæmones qui humano induti corpore, atque ſic & dæmones & homines exiſtentes, totum orbem concuſſerint.

Ἀποδαιμονίζω, ab Heſych. exp. furo.

Βαρυδαίμων, cui grauis & inimica eſt fortuna, infelix, vt ψυχὴ βαρυδαίμων in Epigr.

Βαρυδαιμονία, graue infortunium. apud Lyſ.

Βαρυδαιμονέω, ῶ, graui fortuna premor, miſerrimus ſum, ex Ariſtoph.

Βλεπεδαίμων, vulgò expon. retortis oculis horrificóque aſpectu intuens. A Cam. expon. ſtrabus, quaſi attonitus.

Δεισιδαίμων, qui dæmones ſeu deos eſſe metu adactus credit. Plut. Item qui meticuloſè dæmones ſeu deos colit, ſuperſtitioſus. Naz.

Δεισιδαιμονία, dæmonum deorúmve metus ſuperſtitioſus. Plut. in Alex. Eſt etiam religio. Budæus enim apud Athen. δεισιδαιμονίᾳ συνέχεσθαι interpret. religione retineri.

350 Δεισιδαιμονέω, ῶ, deorum metu ſuperſtitioſo teneor, apud Suid.

Δυσδαίμων, infortunatus. Plat.

Δυσδαιμονία, infortunium. Andocid.

Εὐδαίμων, fortunatus, felix, beatus. Heſiod. Plat. Ariſtot. Item diues, opulentus. Herodot. Xen.

Εὐδαιμόνως, fortunatè, feliciter. Plat. Iſocr.

Εὐδαιμονέστερον, felicius. Εὐδαιμονέστατα, feliciſſimè.

* Εὐδαιμόνημα, res beata & felix. Luc. in imaginibus.

Εὐδαιμονία, felicitas, beatitudo, beatitas. Plat.

Εὐδαιμονέω, ῶ, beatus ſum, beatè viuo. Xen.

Εὐδαιμονικὸς, ad felicitatem idoneus, vel ad felicitatem pertinens. Item *pro*, beatus. Ariſtot.

Εὐδαιμονικῶς, beatè, ex Ariſtoph.

Εὐδαιμονίζω, beatum iudico, beatum prædico. εὐδαιμονίζω σε τοῦδε, Luc. in ſomn. Εὐδαιμονισμὸς, opinio beatitudinis quæ de aliquo concipitur, vel prędicatio beatitudinis. Ariſtot. eth. 4. Εὐδαιμόνισμα, quod pro beatitudine habetur, ſiue id in quo felicitas collocatur. Plat. epiſt. 8. * Εὐδαιμοσύνη, felicitas.

Decomp. Εὐδαιμονέω, ῶ, feliciter viuo, felicem vitam dego. in Thuc. l. 2.

* Συνευδαιμονέω, ῶ, ſimul beatus ſum. Xenoph.

* Ὑπερευδαιμονέω, ſummè beatus ſum. Luc. in ſomno.

Κατευδαιμονίζω, fortunatum dico, beatum prędico.

Πανευδαίμων, omni ex parte beatus. Luc.

Τρισευδαίμων, ter fortunatus, i. fortunatiſſimus.

Ἐχθροδαίμων, inuiſus diis. Item infelix. Soph.

* Ἰσοδαίμων, æqualis ſorte, eiuſdem ſortis. Pind. Nem. 4. Ἰσοδαίμων, eſt etiam ἰσόθεος. Æſch. in Perſis.

Κακοδαίμων, infelix, miſer. Luc. Exp. etiam malus dæmon ſeu genius.

* Κακοδαιμονέστερος, infelicior. Laert. in Ariſtippo.

Κακοδαιμονία, infelicitas, apud Syneſ.

Κακοδαιμονέω, ῶ, infelix ſum. Phil. Laert.

Κακοδαιμονάω, ῶ, à malo genio agitor, temperie agor. vt accipi dicit Bud. à Din.

* Κακοδαιμονίζω, infelicem iudico, infelicem exiſtimo. Strabo lib. 11.

Decomp. Τρισκακοδαίμων, ter infelix. Ariſtophan.

Κοιλιοδαίμων, quorum venter Deus eſt. Athen.

Ὀλβιοδαίμων, fortunatus. Il. γ.

Σοροδαίμων, capularis dęmon, buſtuaria larua ſeu ſepulchralis. nam σορὸς capulum, i. ſarcophagum ſignificat. Plut. de inſt. puer. ſcribit ſenes vulgato conuitio ſic appellari ſolitos fuiſſe, ſicut & κρονολήρους.

Τρυγοδαίμονες, dæmones peruncti fæcibus ora. Sic vocantur poetæ qui fęcibus ora peruncti né cognoſcerentur, plauſtriſque inuecti ſua poemata canebant. Ariſtoph. in Nub.

Φιλοδαίμων, dęmonum amans, dęmonum cultor, apud Greg.

ΔΑΙΩ, diſco, doceor. In hac quidem ſignif. inuſitatum eſt δάω, ſed vſitata ſunt formata ab eo tempora: ac primùm δέδαα (pro δέδηα) i. noui vel docui. Hom. Et particip. δεδαώς. Item δεδάηκα, quod quidam pro δέδαχα dictũ putant. alij à δαέω inuſit. formant. Od. θ. εἴ τιν' ἄεθλον οἶδέ τε καὶ δεδάηκε. Sic & paſſiuũ δεδάημαι, vnde δεδαημένος cum genit. pro perito. vt δεδαημένος ἵππων. Apoll. Arg. 2. Et cum accuſ. vt παλαισμοσύνην δεδαημένος. Epigr. lib. 1. Reperitur & fut. δαήσομαι Od. γ. Vſitatus eſt & Aoriſt. 2. paſſ. ἐδάην, vnde δαῆναι & δαήμεναι: vt δαήμεναι πολέμοιο, pro γνῶναι περὶ πολέμου. ¶ Item epulum prębeo. vt δαίειν τινὰ, epulum pręberе alicui. Herodot. Δαίειν γάμον, epulum nuptiale celebrare. Iliad. τ. ¶ Item diuido, partior, (vt volunt gramm.) propriè de eo partiendi modo qui in conuiuiis vſitatus erat. In hac ſignif. vſitatior eſt vox paſſ. ¶ Item comburo, incendo. Il. α.

¶ *Deriuata ex δάω, i. diſco, &c.*

Δάομαι, vide in δάω.

Δαέω, apud Homer. pro δάω. Il. φ.

Δαήμων, doctus, i. gnarus, peritus. vt Od. θ. δαήμονες ἄθλων. Superlat. δαημονέστατος. Xenoph.

Δαημοσύνη, ἡ, peritia, ſcientia. Apoll. Arg. 2.

Δάϊος, peritus, ἔμπειρος, in epigr. δάϊε τεχνῖτα. Item hoſtilis. vide in δάω, i. vro. 351

Compoſita.

Ἀδαής,έως,ὁ καὶ ἡ, ignarus,imperitus.Herodot.Xen.

Ἀδαϊςὶ,imperitè.

Ἀδάητος,incognitus,Heſiod.

Ἀδαήμων,imperitus.Il ε

Ἀδαημονία,imperitia apud Heſych.

Ἀρτιδαής, qui nuper didicit. qui nuper cognouit. vel qui nuper cognitus eſt.Suid.

Αὐτοδαής, qui ex ſe ipſo & ſine magiſtro didicit. Et paſſ. αὐτοδαῆ ὀρχήματα, apud Sophoc.in Aiace,quorum ſcientia ſine magiſtro percepta eſt.

* Ἐκδαήομαι,inuſ.diſco.vnde Aor.2. ἐξεδάην. Apoll.4. Argonaut.

Ἐπιδαήομαι,cognoſco.Hom.

Παντοδαής,(q.d.omniſcius)qui omnia didicit.

Προδαῆναι, prænoſcere, præſcire,vnde particip. προδαείς apud Hom.

* Πρωτοδαής, qui primus ſcit,qui primus didicit.Opp. 4.Hal.

Deriuata à δαίω.i epulum præbeo.

Δαίομαι,epulor. Od σ. Ponitur & ſimpliciter pro edere Phocyl.

Δαίσιμον,ου,τὸ,edule,quod eſui eſt.Heſych.

Δαίνυμι,epulas do ſeu tribuo.Il.ι

Δαίνυμαι,epulor,comedo,depaſcor.Od.κ.

Δαίς,δαιτὸς ἡ,epulum,epulæ.Od.θ.

Δαίτη ἡ,idem quod δαίς Il κ.

Δαίτηθεν,è conuiuio,ex epulo.Od.κ.

Δαιταλεύς,έως ὁ,conuiua,epulo.Athen.

Δαιταλέω ῶ,epulor,conuiuor Lycophr.

Δαιτύς,ύος,ἡ,idem quod δαίς Il χ.v.496.

Δαιτυμὼν,όνος,ὁ, epulo,i qui epulas inſtituit. Od.δ Item epulo, i.qui epulatur. Od.χ.Euſt.apud Homeri poſteros accipi ſcribitur pro amicis qui ad epulum ſeu conuiuium vocantur. Plat. Δαιτυμονεύς pro eodem,Nonn σὺν υἱεῖ δαιτυμονῆϊ.

Δαιτύω,voro,helluor.Heſych.

Compoſita.

Ἁβροδαίς, mollibus dapibus ſeu cibis delicatis inſtructus,apud Athen.l.1.

Εὐδαιτέομαι,οῦμαι, F.ήσομαι, (depon.) epulor, conuiuor.

Ἐπιδαιτέομαι,οῦμαι,pro eodem. Heſych.

Ἡμιδαής,ῆος,ὁ καὶ ἡ, ſemeſus,in Anth.epigr.Item ſemiuſtus,à δαίω,i.vro.

Καταδαίνυμαι,epulor,comedo.Nonn.

* Μεταδαίνυμαι,idem quod μεταδαίομαι Hom.Il.χ.

Μεταδαίομαι,quidam interpr.inter alios epulor. particeps ſum epuli.

Πανδαισία ἡ, epulum, quum vnuſquiſque ſua opſonia ſecum portans in medium conferebat: aut quū multis propoſitis edulibus,caperet quiſque quod vellet, vt tradit Ariſtophan.ſchol.in pace. Apud Herod.in Terpſich. pro conuiuio opiparo & veluti ſaliari, Budæus poni ſcribit.

Deriuata à δαίω.i.diuido.

Δαίομαι,diuido,partior. Odyſſ.ο. v.240. κρέα δαίετο καὶ νέμε μοίρας.Item diuidor,Herodot.

Δαιτρός, ῦ ὁ, coquus. nam coqui eſt diuidere eſcas fruſtulatim, & ſedentibus in menſa diſtribuere. Plut. in ſymp.& Odyſſ.ρ. Itē δαιτρὸν exp.μεμερισμένον ἐκ μεταφορᾶς τῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτροῦ, vt Euſth. tradit.Il δ.

Δαιτροσύνη ἡ, ſcientia miniſtrandi more δαιτρῦ.Odyſſ π.

Δαιτρεύω, more δαιτρῦ carnes diſtribuentis diuido. Item δαιτρὸν ago. Il. λ. τὰ δ' ἀλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν δαιτρεῦσαι.Apud Apoll. Arg.2. ἀλλ' ἵππους δαιτρεῦον exp.mactabant.

Δαΐζω,diuido,partior Od.ξ. ¶Item diſcerpo, lanio vt Il.σ.v.27.φίλησι δὲ χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων. ¶Item occido. videtur propriè ſignificare, occido diſcerpendo,vel tanquam membratim concidendo, apud eundem.

Δαΐζομαι,diuidor.Il ι.v.8.Item occidor.

* Δαϊκτήρ,id eſt,διακόπτων,Æſch.in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Δάζομαι,diuido,partior.vt δαΐζω,ex quo fieri videtur. Od.γ.Apud Heſiod. σπέρματα δάσασθαι diſpertiri ſemina,ſeu diſpergere. Exp.etiam aſſigno, quia videlicet qui partitur, ſuam cuique portionem aſſignat apud Heſiodum. Expon. & dilanio, diſcerpo. Iliad ψ.

Δασμός, ῦ,ὁ, diuiſio, partitio. Il α.ἐπεί ποτε δασμὸς ἵκηται.¶Item tributum,vectigal.hinc apud Xen.δασμὸν ἀποφέρειν,vel ἀποδιδόναι,tributum pendere. 352

Δάσμα τὸ,partitio.Δάσμευσις,idem.Heſych.

Δατέομαι ῦμαι,idem quod δάζομαι (ex quo etiam formari videtur)diuido,partior.Il.ι.

* Δατήριος diſtributor,diuiſor.* Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Δάτησις,Heſyc.diuiſio,partitio. (idem.

Δατητής,ῦ,ὁ,diuiſor,diſtributor.ex Ariſtot. Δατήριος,

Compoſita ac primùm ex δαίω.

* Ἀδαίετος,non diuiſus.Apoll 3.Arg.

Ἀμφιδαής,vtrinque ſecans Suid.

Ἀναδαίομαι vt ἀναδαιομένη γῆ,ager qui diuiditur.

Γεωδαισία,ἡ,terræ partitio ſeu diuiſio.Ariſtot.

Ἐπιδαίσιος οἶκος Suid ὁ ἐπίκοινος καὶ ὁ μεριστὸς, ὁ ἐξ ἴσου καταληφθεὶς δύο τισίν.Aliis eſt μεμερισμένος.

Ἡμιδαής,ſemidiuiſus.

Κρεωδαισία, carniū diſtributio,carnium in fruſta conciſarum diſtributio,viſceratio,apud Athen. lib. 10. & Plutarch.ſymp.2. Probl.10.Apud Syneſ.κρεωδαισίας ἀποχὴ,abſtinentia carnium.Κρεωδαίτης ῦ ὁ,carnium in fruſta conciſarum diſtributor. Plut. loco paulò antè citato.

Μεταδαίομαι,idem quod δαίομαι.

Χρηματοδαίτης, pecuniæ diuiſor, * bonorum diuiſor Æſch.in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Compoſita ex δαιτρός.

Ἀδαιτρον,non diſtributum,non diuiſum.Heſyc.

Ἀδαίτρευτος,ου,ὁ,καὶ ἡ,q.d.δαιτρεύσεως expers:vt μετὰ δεῖπνον ἀδαιτρεύτοιο τραπέζης,Nonn.

Ἐπιδαιτρον,ου,τὸ,opſonium.Heſych.

Compoſita ex δαΐζω.

Ἀδάϊκτος,non dilaceratus,purus.Heſych.

Αὐτοδάϊκτος,à ſeipſo interfectus.

Ἡμιδάϊκτος,ſemioccifus.

* Πυργοδάϊκτος,id eſt τοὺς πύργους μετακόπτων καὶ κατερείπων.Æſch.in Perſis.

Συνδαΐζω,ſimul occido.Soph. ἀλλά με συνδάϊξον.

Χειροδάϊκτος,manu cæſus,i.interfectus.Soph.

Ψυχοδαΐκτης,Bacchus dicitur,animorum diremptor.ex Epigr.

Ὠμοδάϊκτος,crudeliter laniatus:vel qui crudus laniatus eſt.Heſych.

Compoſita, ex δάζομαι.

Ἄδαστος,non diuiſus Soph.

Ἀδάσμευτος,non ſoluens tributum.Heſych.

Ἀναδάζομαι,iterum diuido, rurſus partior.Thu. ¶Item pro δάζομαι,partior,diuido,diſtribuo.Plut.

Ἀναδασμός diuiſio ſeu partitio quæ fit de integro. Item diuiſio,partitio,diſtributio.Dem.

Ἀνάδαστος,diuiſus,diſtributus.ἀνάδαστον χώραν ποιεῖν vel γῆν,apud Ariſtot.Polit.5.exp.diuidere, vel viritim diuidere.vel æqua portione diuidere. Sic & apud Plat.¶Item reſciſſus.Dion.

Ἀποδάζομαι,diuido,partior,impertior.Il.ρ.(apud Sui.)

Ἀποδασμὸς,diuiſio,partitio.Item pars ſeu portio.

Ἀποδάσμιος, portionalis,ſeu partialis, *hoc eſt* pro parte ſeu portione cedens alicui. vel in diuiſionem cadens. cuius fit aut fieri debet diuiſio, aut iam facta eſt.

Διαδα-

Διαδαίζομαι, diſpertior, diuido, diſtribuo.

Compoſita ex δατέομαι.

Διαδατέομαι, diſpertior. Heſ. in Theog.

Ενδατέομαι, idem.

Compoſita ex δαίω, i. vro.

Δαίομαι, incendor, vror, ardeo. Soph.

δαηθμός, incendium, Heſych.

δαηρός, Heſychio eſt θερμός. Item λαμπρός, περιφανής. Et καματηρός.

δαΐτις, ιδος, ἡ, fax magna & ardens. Item καταχρηστικῶς allij caput. Gal. in gloſſ. Hipp.

δαΐς, ίδος ἡ, fax accenſa ſeu ardens. Heſiod. ¶ Item pugna, pugna ardens aut feruens. Il. ν. Αρχέται δὲ τάχιστα μιγῆναι ἐν δαῒ λυγρῇ. vbi apocopen eſſe pro δαΐδι tradunt grammatici.

δᾴς, ᾳδὸς, ex δαΐς, per contractionem factum, tæda, fax. Xen. Ariſtoph.

δαδώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, tædaceus, tædæ ſimilis. Item tæda abundans. Theophr.

Δαδόω, ῶ, F. ώσω, in tædam conuertor. Item actiuè, in tędam conuerto, Theophr.

δάδωσις, εως ἡ, in tædam mutatio. Theophr.

δαδίον, ου, τό, facula. Pro tædaria item materia apud Dioſc. accipi tradunt.

δαδιώδης, idem quod δαδώδης Theophr.

353 δάϊος, ου, ὁ, hoſtilis Eurip. δάϊοι plur. numero (vt πολέμιοι, abſolutè & ſubſtantiuè capiendo) ſignificat hoſtes. Soph. ¶ Atticè (vt tradit ſchol Sophoclis) capitur pro δύστηνος vt in Aiace, Ω δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος. vbi tamen ſunt qui pro αἰχμάλωτος, i. bello capta, accipiant. ¶ Aliam ſignif. vide in δαίω, i. diſco.

δάϊον, ου τό, ſignum bellicum, item τέρας. Heſych.

δηΐς, ίδος, ἡ Ionicè pro δαΐς, pugna.

δήϊος, ου ὁ, hoſtilis, infeſtus. idem quod δάϊος. Il. δ. Et plur δήϊοι (vt δάϊοι) hoſtes. Il. γ. & σ.

δηϊότης, ῆτος, ἡ pugna, bellum. Il. ε.

δηϊόω, ῶ, igni & ferro vaſto, hoſtiliter depopulor aut occido. Il. ψ. Τρώων υἷας χαλκῷ δηϊόων.

δῃόω, ῶ, per ſyncopen dicitur pro eodem, etiam in proſa. Thuc. Media etiam voce ponitur. vt δῃώσασθαι τὴν νῆσον, inſulam populari. apud Herodot. Et in paſſ. apud Thuc. lib. 1. καὶ γῆς ἔξω δῃουμένοις. Et καταχρηστικῶς apud Luc. δεδῃωμένος τὸν πώγωνα, detonſo mento.

δηϊάω, ſeu δηϊάσκω, pro eodem. Apoll. δηΐζω, idem.

δαλὸς, ου, ὁ, titio, torris. Homer. Athen. Ponitur & pro titione extincto. vt Bud. ex Luc. annotat. δαλοὶ in cælo, οἱ διαθέοντες ἀστέρες. Bud. ex Ariſtot. Meteorol. Heſychius μελάνουρον piſcem hoc quoque nomine vocari ſcribit.

* δαλερός, torridus, calidus. apud Plut. Symp. 4. quæſt. 1.

δαυλὸς, etiam dicitur, Euſtathio teſte, pro δαλὸς. pleonaſmo Æolico τοῦ υ. Ab Etymol. exponitur etiam ὁ κεκαυμένος καὶ δασύς. ¶ Δαῦλον verò, exp. δασύ: item ἡμίφλεκτον ξύλον, ab Heſych. Ab Etym quoque dicitur eſſe hirſutum & hiſpidum, ex Aeſchylo.

Αποδαυλίζειν, (comp.) titione dedolare, vel contundere. Euripides dicit etiam ἀποδαυλίζω ξύλῳ, fuſte contundo.

δαΐς, τό, lumen, ignis, lampas. Etym.

δαῦος, ου, ὁ aridus, ſiccus. Etym. & Heſych. At δαῦος vide ſuo loco.

δαναοὶ οἱ, defuncti. παρὰ τὸ δανὰ καὶ ξηρά, vtpote ξηροί Etym. Alioqui δαναοὶ ſunt Græci.

δανάκη ἡ, nomen barbarici numiſmatis paulò plus obolo valētis: quod defūcti in os ponebatur, & Charonti perſoluebatur pro Stygiæ paludis tranſmiſſione. Sic dictum quaſi τοῖς δαναοῖς ἐμβαλλόμενον.

Compoſita, ac primùm ex δαίω.

Αμφιδαίω, circumaccendo. Il. ζ.

* Αποδαίω, comburo, δαίω. Opp. lib. 4. de ven.

* Ενδαίω, idem quod δαίω, incendo. Pind. Pyth.

Θεσπιδαής, diuinitus ardens aut immiſſus. Hom.

Ημιδαής ſemiuſtus. Vide & alias ſignif. ſupra.

* Περιδαίω, circum comburo, accendo. Apoll. 4. Arg.

Πυρδαίσιον, ου, τό, locus vbi ignem accendunt. focus, culina. Heſych.

Πύρδαλον, ſiue πύρδανον, igniarium, titio ignitus qui cineribus obruitur ad conſeruandum ignem. Et pro πυρδαίσιον. Heſych.

Compoſita ex δᾴς.

Αδαδος ου, ὁ καὶ ἡ, tædam non habens. Theophraſt.

Ενδαδος, qui tędam in ſe habet. Theophr

Ενδαδόω, ῶ idem propriè quod δαδόω, ſeu ἔνδαδον reddo apud Theophr.

Compoſita ex δάϊος, δήϊος &c.

Αδάϊον, ab Heſych. exp. quod deuaſtatum & bello infeſtatum non eſt. vel etiam quod deuaſtari & bello infeſtari nequit, nec βλάπτεσθαι τῇ δαῒ λυγρῇ. Ab eodem exp. etiam, iniucundum, ignauum.

Αδήιον, idem H. affert pro ἀδάιον.

Αδῄωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vaſtatus. Xen.

Καταδηϊόω, & καταδῃόω, vaſto, exſcindo. Heſych.

Μενεδήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, bellicoſus, belli patiens. Apoll.

ΔΑΚΑΡ, genus quoddam caſſiæ ab Arabibus ſic dictę. Dioſc. lib. 1. cap. 12.

ΔΑΚΝΩ, (F. δήξω, vel δήξομαι potius, ab inuſitato δήκω) mordeo. Apud Aeſchylum στόμιον δάκνειν, Ciceroni eſt mordere frēnum. Metaphoricè etiam, 354 (vt & mordeo apud Latinos) rebus inanimatis tribuitur corpus aut animam quaſi pungentibus aut vrentibus. Dioſc. ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. pro quo Plinius, radix guſtu acri mordet. Il. ε. δάκε δὲ φρένας Εκτορι μῦθος. Perſonę etiam tribuitur. vt Ariſtoph. in Veſpis, δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον.

δάκνομαι, mordeor Xen. Pæd. 7.

* Δακνάζω & δακνάζομαι, idem quod δάκνω. Aeſch. in Perſis.

δαγκώδης εος, ὁ καὶ ἡ, mordax. Gal.

δάκος, εος τὸ, (propriè) animal morſu aut ictu homini nocens, Nic. Eurip.

δάκετον, ου, τὸ, pro eodem. Theophr.

δῆγμα, τὸ, morſus. Plut. in Lyc.

δηγμὸς ου ὁ, pro eodem. Plut.

δῆξις εως, ἡ, morſus, i. ipſa mordendi actio. Metaph. etiam capitur, vt & morſus apud Lat.

δήξ, κὸς ἡ, vermis lignum corrodens.

δηκτήριος, ου ὁ καὶ ἡ, mordendi vim habens. mordax.

δήκτης ου, ὁ, mordens, mordax Plut.

δηκτικὸς, mordax, mordendi vim habens. Athen.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

Αναδάκνω, remordeo, ſeu mordeo.

Ανάδηξις, remorſus, remorſio.

Αντιδάκνω, viciſſim mordeo, emordeo.

Αποδάκνω, demordeo, præmordeo.

Ενδάκνω, morſus infero. Plat.

Επιδάκνω, mordeo.

Ανεπίδηκτος (comp.) mordacitatis expers, non mordens ſ. n erodens. Dioſc.

Καταδάκνω, mordeo. Hom.

Συνδάκνω, commordeo. Part. συνδακὼν corrodens.

Υποδάκνω, ſubmordeo, leuiter mordeo.

Alia compoſita citra præpoſitionem.

Κυνοδακνιά, Heſych. φθειρία.

Λαθροδάκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, clàm mordens, in Epig.

Ορσοδάκνη, beſtiola quædam, quam Gaza mordellam nominari poſſe ſcribit. Ariſtot.

Τελέδακν@,ex morſus aut mordendus.Plin.

Compoſita formata ex δάκος.

Θυμοδακής,έος,ό,καὶ ἡ, animarum mordens.Od.θ.

Λαιμοδακής,gulam mordens.Epigr.

Πανδακέτης,ὁ,ὁ,omnia mordicans,mordax.Plut.

Compoſ.formata ex præterito paſſ.ſine præpoſitione.

Αδηκτος,ὁ,ὁ,καὶ ἡ, non morſus,ſeu morſibus & roſionibus non obnoxius. Plut. de Herod.οὐδὲ τοῦτο ἄδηκτον παρῆκεν,ne hoc quidem prçterire potuit quin morſibus inſequeretur. Item non mordax,cui nulla ineſt mordacitas vt ἄδηκτον ἔλαιον Dioſc.l.1.c.30.

Αδήκτως,ſine morſu.

Ανθρωπόδηκτος,ab homine morſus.Dioſc.

Ασπιδόδηκτος,ab aſpide morſus ſeu ictus.

Ερπετόδηκτ@,à reptilibus ſeu ſerpentibus morſus.

Εχιόδηκτ@,morſus ſeu ictus à vipera.Dioſc.

Θηριόδηγμα τὸ,morſus à fera illatus: peculiariter verò morſus ſerpentis apud Dioſc.

Θηριόδηκτος, à fera ſeu bellua morſus: peculiariter verò à ſerpente.Dioſc.

Κυνόδηκτος,à carne morſus.Κυνόδηκτα,canum morſus.

Λαθροδήκτης,latenter & clanculum mordicans.

Λυσσόδηκτ@,à rabido cane morſus.Dioſc.

Οφιόδηκτ@,à ſerpente morſus.Dioſc.

Φαλαγγιόδηκτος,morſus à phalangio.Dioſc.

Ωκυδήκτωρ,celer morſu.epith.in Epigramm.

ΔΑΚΡΥ,υος,τὸ,lacryma. Od. δ. δάκρυ δ᾽ ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε.Il.ι.δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. & apud Thuc δάκρυσι πλησθὲν. A δάκνω deriuatum volunt,ὅτι δακνομένης τῆς ψυχῆς περιέρχεται.

Δάκρυον ὁ,τὸ,idem quod δάκρυ, ſed apud proſę ſcriptores vſitatius eſt.Xen.

Δακρυόφι,paragoge poetica pro δακρύοις. ¶ Tribuitur etiam plantis (vt & lacryma apud Lat.) ſignificans humorem illum qui interdum ex eis erumpit. item ſuccum qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur. Theophr.

Δακρυόεις,εντ@,ὁ,lacrymabundus,lacrymoſus.Hom.

355 Δακρυώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, lacrymoſus, luctuoſus. Luc. Item in lacrymę modum formatus.ex Theophraſt.hiſt.pl. l.6. δακρυῶδες autem ἕλκος ab Hippocr.per metaph. vlcus dicitur ex quo ſanies quędam tenuis & cruda emanat.

Δακρυώτατον,lacrymis & fletu digniſſimum.Heſych.

Δακρύδιον,ὁ,τὸ, lacrymula. Peculiariter apud medicos dicitur lacryma ſcammonij.

Δακρύω,F.ύσω, lacrymor. Dem. δακρύω τὴν τύχην. Dicitur & δακρύω τὸν ἀποθανόντα, & δακρύω ἐπὶ νεκρῷ apud Luc.Δεδακρυμένος,lacrymis ſtillans,plorabundus.Æſchin.

Δάκρυμα,τὸ,lacryma.

Compoſita.

Αδακρυς,υος,ὁ καὶ ἡ,non lacrymans. Plut. ¶Item lachrymarum expers,qui ſine lacrymis fit.Athen.

Αδάκρυτ@,ὁ,ὁ,καὶ ἡ,lacrymans.Soph.¶Item multis dignus lacrymis,ſeu multum lacrymans,Soph.

Αδακρυτὶ,aduerb.ſine lacrymis.Iſocr.

* Απειρόδακρυς, qui lacrymari non didicit,qui fletum & lacrymas non eſt expertus.Æſch.in Ικετ.

* Αποδάκρυον pro δάκρυον.Nic.in Alex.

Αποδακρύω,lacrymis prodo.Ariſtoph. Εγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν γνώμην ἐμήν. Exp.& illacrymo.

Αποδακρυτικὰ,τὰ, medicamenta lacrymas mouentia,& poſtea expreſſo vacuatóque oculorum humore ſuperfluo, ipſas etiam ſupprimentia & oculos exſiccantia.

Αείδακρυς,admodum lacrymans.Ariſtot.

Αειδάκρυ@,ὁ,ὁ καὶ ἡ,idem.

Αειδάκρυτ@,multum lacrymabilis aut lacrymans. Heſych.

Αρτιδάκρυς,qui recens lacrymauit.Eurip.

Ατακτιδακρύω,inordinatè aut immodicè lacrymor.

Ατακτιδακρύει,exp.affatim lacrymatur.

Βαρύδακρυς & βαρυδάκρυ@,grauiter lacrymans.

Γλυκύδακρυς, dulce lacrymans,dulces fundens lacrymas.Epith.Amoris in Epigr.

Εκδάκρυον ὁ,τὸ,lacryma ſtillans.

Εκδακρύω,illacrymor.

Ενδακρυς,cui lacrimę oboriuntur.

Επιδακρύω,defleo.

Ευδάκρυτ@,pulchrè lacrymans.Philoſtr.

Καταδακρύω,deploro,defleo.Xen Pæd.5.

Πανδάκρυτ@,omnino lacrymabilis,ſeu(*act.*)ad omnia lacrymans.Soph.πανδάκρυτον βιοτὰν,vitam,quæ tota in lacrymis degitur.

Παραδακρύω,adfleo,παραδακρύω σοι.Luc.

Πολύδακρυς, multùm lacrymans. Item lacrymoſus,ſeu multarum lacrymarum autor.Il γ

Πολυδάκρυτος,multis lacrymis proſequendus.Il.ω.

Πολυδάκρυ@,idem quod πολύδακρυς.Apoll.

Συνδακρύω,collacrymor,vnà lacrymor.Plut.

Ταχύδακρυς,citò lacrymans.Luc.

Υποδακρύω,q.d ſublacrymor.

* Φιλοδάκρυος, idem quod φιλόδακρυς, qui libenter lacrymatur.Nonn.

Φιλόδακρυς qui libenter lacrymatur.

ΔΑΚΤΥΛΟΣ,ὁ,ὁ, digitus.Plut. ¶ Item dactylus, pes metricus,vnde ὁλοδάκτυλ@, verſus totus ex dactylis.Euſt.Item rhythmus dactylicus. Ariſtophan. in Nub.& Plut. de Muſica. ¶ Item graminis aculeati nomen,quod & κορωνόπους appellatur: Dictum à quinis aculeis quos vt plurimum in cacumine habet,& quia digitis medetur : teſte Plin.lib 24. c.19. ¶Item dactylus, conchę genus,ab humanorum vnguium ſimilitudine appellatum. Plin.lib.9.cap.61. ¶Δάκτυλοι,dactyli,palmę fructus. Dioſc.lib.1.c.67. ¶Δάκτυλοι Ιδαῖοι, dactyli Idæi, aſſeſſores matris Ideæ, dicti quòd numerum digitorum manus æquarent,Euſt. vel quòd ſedulum Rheæ miniſterium exhiberent: quia digiti manus ſunt rerum omnium artifices.Poll. Reperitur etiam δάκτυλα plur.num. pro δάκτυλοι, per metaplaſmum poeticum. Deriuari autem dicitur δάκτυλ@ à verbo δείκνυμι,quaſi δείκτυλ@.

Δακτυλήθρα,ἡ,digitale, digitorum inuolucrū. Camer. ex Xen.Pęd.8. ¶ Item tormentum quæſtionibus adhiberi ſolitum:forſan quòd digitis pedum manuúmve iniiceretur. Syneſ. ep.58. ¶ Item & annuli pala, Cam.i.σφενδόνη.

Δακτυλικός,digitalis.Athen.lib.14. 356

Δακτυλιαῖος ὁ,ὁ,digitalis,Theophr.

Δακτυλὶς ίδ@,ἡ (adiect.f.g.)digitalis.vnde δακτυλίδες vuę digitali gracilitate.

Δακτυλίδιον,ὁ,τὸ,annellus.Cam.

Δακτυλῖτις,ιτιδ@,appellatur ariſtolochia longa, teſte Dioſc.lib.3.

Δακτυλωτὸς,ὁ,τὸ,digitatus.Athen.

Δακτύλι@,ὁ,ὁ, annulus,annellus, propriè qui digito ornatus gratiâ inſeritur.Plat.Xen.de ven.retibus etiam δακτυλίους tribuit,i.annulos. Sic δακτύλιος dicitur orbis ſeu annulus ferreus quo teres lignum axem ambiens in extrema ſui parte vincitur. ¶ Item anus ſeu podex. vnde comp.καταδακτυλικὸς,ὁ συγκαταστικὸς κατὰ τοῦ πρωκτοῦ.Ariſtop.in Equis.

Δακτυλιώτης ὁ ὁ,digitus annularis.

Compoſita.

* Βραχυδάκτυλ@, qui digitos habet tenues. Polemo in Phyſ.

Διδάκτυλος,ὁ καὶ ἡ,qui duorum digitorum eſt.Th.

* Διδακτυλιαῖος, idem quod διδάκτυλος, qui eſt duorum

rum digitorum,Dioſc.
Δωδεκαδάκτυλος,qui eſt duodecim digitorum.
Εξαδάκτυλος,qui ſex digitorum eſt.
Καταδακτυλικὸς,vide in δάκτυλος.
Μακροδάκτυλοι,quibus prælongi ſunt digiti,Ariſtot.
Ολοδάκτυλος,vide in δάκτυλος.
* Οπισθοδάκτυλος,qui digitos habet retro inuerſos.
* Παχυδάκτυλος, craſſos digitos habens, ex Polem.in phyſ.
Πεντοδάκτυλος, qui quinque digitorum eſt. ¶ Eſt & herba huius nominis,Dioſc.
Περιττοδάκτυλος, cui digitus vnus ſupereſt,aut qui digitos numero impares habet,Geopon.
Πολυδάκτυλος,qui multos digitos habet,qui multiplici pedum fiſſura digitatur,Ariſtot.
Ροδοδάκτυλος,roſeos digitos habens.Auroræ epith.
Σιδηροδάκτυλος, ferreos digitos habens,fuſcinæ epith.
Τετραδάκτυλος,quatuor digitos habens,Ariſtot.
Τετραδακτυλιαῖος, quatuor digitorum ſpatium explens,ſeu ſemidodrantalis,Dioſc.
Τριδάκτυλος,tres digitos habens. Item qui ternum digitorum eſt,tripollicaris,Gaza.
Φοινικοδάκτυλος, Phœniceos digitos habens, i.coloris Phœnicei,Ariſtot.
Χρυσοδακτύλιος,aureum geſtans annulum,Iac.c.2.

ΔΑΜΑΣΩΝΙΟΝ, ου,τὸ, dicitur à quibuſdam herba, illa,quę ab aliis ἄλισμα,teſte Dioſc.

ΔΑΜΑΩ, ῶ, domo,ſubigo. Item affligo,conficio,profligo. Item occido: Il.α. Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ, καὶ λοιμὸς Αχαιούς.
δαμάζω, idem. Sæpe apud Hom. dicitur δαμάζειν τινὰ ὑπό τινι,vel ὑπὸ χερσί τινος,i.imperio eius ſubiicere.ei ſubiectum reddere.
δαμάζομαι,domor.vnde δεδαμασμένος ἵππος ſeu πῶλος. cui opponitur ἀδάμαστος. Et apud Iſocr. in Arch. δεδαμασμένοι συμφοραῖς. ¶Item voce media pro,domo. vt ἐπεί μ' ἐδαμάσσαο οἴνῳ.
δάμασις,domitio,domitura.
δαμαστήριον ου,τὸ, tormentum quo quis ſubigitur fateri aut facere quod nolit,Aff.ex Ecc.hiſt.
δαμνάω,ῶ,idem.Iliad.ε.χαλεπὸς δ' ὁ δεσμὸς ἐδάμνα. Et δαμνῶμαι,pro eodem.
δάμνημι, pro eodem. Il.ε. Et δάμναμαι, pro eodem. Od.ξ. Et paſſiua ſignif.Il.λ.
δέμω & δέμομαι,(inuſ.) vnde Aor.poſt.ἐδάμην & δαμῆναι infinit. & δαμήμεναι, & δαμῶ, pro ἐδάμησαν. Et part. δαμείς,frequenti in vſu apud Hom. Hinc & præt. δέδμηκα per ſyncopen pro δεδάμηκα,& paſſ. δέδμημαι apud eundem,vnde partic. δεδμημένος,vt Od.ξ. Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον, domitum ſeu enectum.Vide δέμω etiam ſua ſerie.
δμῆσις ἡ,domitio,domitura,Il.ρ.
δμητὴρ ῆρος,ὁ,domitor δμήτειρα,ἡ,domitrix. Cereris epith. δμητὸς,domitus.
δάμαρ,& inuſit. δάμαρς vnde δάμαρτος,vxor. Il.γ. & Eurip.huic oppon.παρθένος ἀδμής.
δαμάλη vel δάμαλις,iuuenca,bucula,ad Heb.9.¶Item vitulus.Et pro vacca,Theocr.
* δαμαλίζω,idem quod δαμάζω,Pind.Pyth.
* δαμαλίζομαι, pro iuuencę more laſciuio:Pind.Pyth. ἢ ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομένην, an alieno in cubili laſciuientem iuuencę more.
δμὼς,ωὸς, item δμωὸς,οῦ,ὁ, ſeruus,Od.π. Item δμωὸς,
357 (adiect.)ſeruilis,vernaculus,ex Epigr.
δμωὴ & δμωὶς,ſerua,ancilla,Od.ο.
δμώϊος,ſeruilis,Epigr.lib.1.

Compoſita.

Αδάμαστος,indomitus, qui domari nequit. Interdum verò, qui domitus non eſt; Il.ι, ἀίδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος. Et ἀδάμαστος πῶλος,Xen.Metaphoricè autem ἀδάμαστος, quę nondum nupſit,quaſi quæ nondum ſubacta ſit ad ferendum mariti iugum. vnde ἀδάμαστος θεὰ, Minerua,Soph. Poteſt etiam exponi, non compreſſa, ſicut & ἀδμής. Sic & ἵπποι ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄβατοι, Luc. in Zeuxide.
Αδαμνὴς,Heſych.validus,durus.
Αδμητὸς & ἀδμὴς,indomitus. Et metaph. παρθένος ἀδμὴς,nondum à marito domita nondum maritale iugum paſſa.vel nondum compreſſa: vt & ἀδάμαστος.Αδμήτης,Suid.pro ἀδάμαστος. Αδμῆτις ιδος,ἡ, indomita,ſeu nondum domita & ſubacta. apud eundem Suid.
Αδάμας,αντος,ὁ, adamas.ita dictus lapis à duritie quaſi indomita. Qua de re lege Plin.lib.37.cap 4. Apud Heſiod. in Clyp. κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε δαιδαλέην ἀδάμαντος,admonet interpres dici de ferro. Sic in Theog. πολιοῦ ἀδάμαντος τεῦξε μέγα δρέπανον.
Αδαμάντινος, adamantinus,Æſchyl.in Prom. ἀδαμαντίναις πέδησιν, Metaph. ponitur pro validiſſimo, Æſchin.
Ανδροδάμας,αντος,ὁ, gemma quędam, ſic dicta quòd hominum impetus domet,Plin.
Ημιδαμὸς,ſemidomitus.
Ιπποδάμος,ου,ὁ,equorum domitor,equorum domandorum peritus.Hom.Il.β.γ.& alibi.
Καταδαμάζω,domo:vel potius edomo,perdomo.
Καταδάμναμαι,idem in Epigr.
Κεκραξιδάμας, qui clamore & vociferatione aliquem domat,clamoſus à κράζω,Ariſtoph.
Λαοδάμας,populorum domitor,Martis epith. * Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.
Νεόδμητος κόρη,recens domita,& ſubacta à ſponſo puella,noua nupta.
Νεοδμῆτες γάμοι, nuper celebratę nuptię. ἐπειδὴ τὸ νεωστὶ ἐν αὐτοῖς δεδμῆσθαι τὴν νύμφην,ex Eurip.
Νεοδμὴς πῶλος,nuper domitus pullus,Hom.
πανδαμάτωρ, omnia domans. Epithetum ſomni apud Hom. & fulminis,Luc.in Tim.
πολύδαμος,multos domans,Heſych.
πωλοδαμνέω ῶ, pullos domo. Cum accuſ.ſignificat, vt pullum domo & erudio,Soph.
πωλοδάμνης,ου,ὁ, equuleorum domitor, pullorum domitor,equorum domitor,Xen.
Τοξοδάμας,qui arcu domat & ſagittis,ſagittarius.
Τοξόδαμνος,arcu iaculíſve ſubactus,ex Th.
Υποδάμναμαι,ſubigor,ſubiectus ſum,Od.γ.
Υποδμηθῆναι,domari,ſubigi,in Epigr.

Compoſita ex δμώς.

Ενδοδμῶες,genuini & veri ſerui,qui ita vt veros ſeruos decet ſeruiunt.
Υποδμὼς,idem quod δμὼς,apud Hom.

ΔΑΝΑΗ, ἡ, danae, herba quæ à quibuſdam laurus Alexandrina,teſte,Dioſc.Eſt & nomen proprium.

ΔΑΝΟΣ,εος,τὸ, donum, munus. Euphorion,τό ῥά οἱ δάνος ὤπασεν Εκτωρ. ¶Item mutuum,δάνειον.Eccleſiaſtici cap.29. Sic & ἐν δάνει λαμβάνειν, Bud.exp. mutuò accipere. ¶δανὸν ſcribit Plutarchus in lib. de poet. aud. Macedones vocare mortem, vnde eſſe ait ῥιγεδανὸς,& ſignificare κακοθάνατος.
δάνειον ου,τὸ,fœnus,mutuum,æs alienum,Ariſtot.
δανειακὸς,(adiect.) vnde δανειακὸν γραμμάτιον, cautio mutui,Bud.
δανείζω fœnero,mutuo do ad vſuram:Plut.τοῖς γὰρ ἀπόροις οὐ δανείζουσι.Epig.lib.2.πάντα δανείζεις.Eſt etiam mutuo do citra vſuram,vt quidam annotant, vt apud Plat.de leg.5.& Ariſtot.in OEcon. Affertur & δανίζω pro eodem,ex Epigr.
δανείζομαι,fœneror,fœnore accipio: vt χρήματα δα-

δανείζεσθαι, apud Ariſtoph. & ἀργύριον δανείζεσθαι. Xen. Et δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ vel ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, Demoſth. Interdum ponitur ſine adiectione. Item metaph. apud Plat. de rep. l. 10. ἀλλ' ὅσων ἀποδώσετέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ, &c.

δάνεισμα, τὸ, fœneratitia pecunia. Item ipſa fœneratio. vnde δάνεισμα ποιήσασθαι pro δανείζεσθαι, Thuc. 1.
δανεισμὸς, οῦ, ὁ, fœneratio, mutuatio, Plat.
δανειστὴς, οῦ, ὁ, fœnerator. cuius correlatiuum eſt ὁ δανειζόμενος. Annotatur tamen accipi & pro eo qui fœneratur, & mutuò accipit.
358 δανειστικὸς, fœneratorius ſeu fœneratitius, Bud.

Compoſita.

Ἀνησίδανος γῆ. Etym. eadem quę & ἀνησιδώρα. διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι.
Ἐκδανείζω, idem quod δανείζω. vt τῇ πόλει ἐκδανείσαι χρήματα, Ariſtot. Oecon. 2.
* Ἐνδανείζω, fœnero.
Ἐπιδανείζω, vltra fœnero, Ariſtot. Oecon. 2.
Καταδάνειος, obæratus, E. ex Diod. Et καταδάνειος οὐσία, bona oppignerata creditoribus.
Προδανείζω, antè fœnero. Metaph. Luc. προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν.
* Προσδανείζω, mutuo do: & προσδανείζομαι mutuo accipio, Xen.
* Συνδανείζω, ſimul fœnero, ſeu mutuo accipio, Plut.

ΔΑΠΑΝΑΩ, ῶ, F. ήσω, conſumo, impendo, ſumptus facio, exhaurio (metaph.) Xen. Dem. Cum accuſ. à verbo δάπτω deducitur apud Athen. lib. 11.
δαπανάομαι, ῶμαι, conſumor, impendor. Habet & actiuam ſignif. apud Lyſ.
δαπάνημα, τὸ, ſumptus, impenſa, Xen.
δαπανητικὸς, conſumendi vim habens, Greg.
δάπανος, ου, ὁ καὶ ἡ, conſumptor, conſumendi vim habens: vt apud Athen. καὶ δάπανος ὑγρῶν. Exp. & ſumptuoſus, profuſus, Thuc.
δαπάνη, ſumptus, impendium, Plut. Thuc.
δαπανηρὸς, ſumptuoſus, profuſus, Ariſtot.
δαπανηρῶς, ſumptuoſè, magnis ſumptibus, Xen.

Compoſita.

Ἀδαπάνητος, inconſumptus, inexhauſtus: ſeu qui conſumi & exhauriri nequit.
Ἀδάπανος, non impendioſus, vel ſumptum non faciens. Sed frequentius dicitur de re in quam ſumptus non fit. Item qui conſumi non poteſt.
Ἀδαπάνως, ſine ſumptu, ſine impenſa.
Ἐκδαπανάω, idem quod δαπανῶ.
Εὐδάπανος, largus & liberalis in faciendis ſumptibus. ſumptuoſus, Plut.
Καταδαπανάω, ῶ, idem quod ſimplex.
Καταδαπάνη, ſumptus, Alex. Aphrod.
Πολυδάπανος, ſumptuoſus.
Προσδαπανάω, ῶ, inſuper abſumo ſeu inſumo.
Σπληνοδάπανος, ſplenem conſumens & minuens. Nicand.
Συνδαπανάω, ῶ, vnà conſumo.

ΔΑΠΕΔΟΝ, ου, τὸ, pauimentum. Homer. Xenoph. ¶ Interdum eſt potius, ſolum. in Anth. Epigr. Euſtat. deriuat ex vocula δᾶ (quæ Doricè terram ſignificat pro γᾶ vel γῆ) & nomine πέδον. vt dicatur quaſi δᾶς πέδον, terræ ſolum. Inuenitur etiam apud tragicos γῆς πέδον & χθονὸς πέδον. At Camerarius putat eſſe potius à δάπτω ſignificante κόπτω: ſicut pauimentum eſt à pauio, i. ferio.

Compoſita, (De quibus vide etiam in compoſitis ex Ἔδαφος)

Ἀλλοδαπὸς, ή, ὁ, (tanquam ἀλλοδάπεδος. nam à quibuſdam exp. ὁ ὢν ἐξ ἄλλου δαπέδου) qui eſt ex alio ſolo non ex noſtro, qui eſt ex ſolo peregrino. peregrinus, alienigena, extraneus, exterus, externus. Homer. Xenoph. Ἀλλοδαπὸν interdum vocatur quod eſt inuſitatum & inſolens, ſeu formę inuſitatę, vt apud Herodian. lib. 1. ζῶά τε παντοῖα, σχήμασί τε ἀλλοδαποῖς.
Ἔνδαπος, indigena, Poll. lib. 3. poeticum eſſe dicit, cui ſynonymum ἐγχώριος, ἐπιχώριος, ἔντοπος. 359
Ἡμεδαπὸς, qui eſt è noſtro (i. noſtrate) ſolo, noſtras. ὁ τῆς ἡμετέρας δαπέδου, q. d. ἡμεδάπεδος. Sępe exp. & noſter, apud Ariſtoph.
παντοδαπὸς, (q. d. qui eſt ex omni ſolo) exp. omnifarius, omnigenus, omnis generis. Ariſt. interdum varius, multiplex, vt χίμαιρα, & ſimilia apud Plat. de rep. Sic παντοδαπώτατος valde multiplex, apud Theophraſt. Affertur & παντοδαπὴς ex Dionyſ. Areop. & Herodiano.
παντοδαπῶς, omnifariam, omnibus modis, vel omni modo, omnimodè, Ariſtot.
Ποδαπὸς, (q. d. ποίου δαπέδου) ex quo ſolo, cuias. Plat.
ποταπὸς, etiam inuenitur *pro* qualis. Exp. & cuiuſmodi. Atque adeò quidam annot. ποταπὸς dici ἐπὶ τρόπου, ſicut ποδαπὸς ἐπὶ γένους, Hermog. Luc.
Τηλεδαπὸς, qui ex longinquo ſolo aduenit, ideóque peregrinus, Od ξ.
Ὑμεδαπὸς, veſtras, qui eſt è veſtro ſolo.

ΔΑΠΤΩ, ψω, voro, dilanio, dilaniando voro. Iliad. π. (de lupis) Οἵ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες, δάπτουσι Et Il. λ. (de leone) αὐτὰρ ὁ δάπτει. Propriè ſignificat ſe ingurgitare ferarum ritu. vt legimus apud Athen. lib. 8. Et Il. ψ. δαπτέμεν tribuitur igni. At Il. υ. de haſta dicitur. ὅ τοι χρόα λειριόεντα δάψει, i. diſcerpet. Alia metaphor. vſus eſt Gregor. in carm. δυσπαθέϊ θυμὸν αἰὲν δάπτω.
δαπτὴς, vorax apud Lycophr. δάπται μυῖαι, exp. mordaces muſcæ.
δάπτριος lacerator, edax Ex Epigr.
Δαρδάπτω, idem quod δάπτω, per reduplicationem factum. Et metaph. κτήματα δαρδάπτουσιν, Od ξ.

Compoſita.

Ἄδαπτος, qui dilaniatus non eſt. vel qui dilaniari nequit, Heſych. exp. γυμνὸς ἄδερμος.
Διαδάπτω, idem ferè quod δάπτω. Expon. &, vulnero, Iliad. φ.
Καταδάπτω, idem. vt Iliad. γ. κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν.
Καταδαρδάπτω, idem.
Περιδαρδάπτειν, deuorare, laniando abſumere.

ΔΑΡΔΑΝΩ, dormio. Aor. 2. ἔδαρθον, Fut. δαρθήσομαι à δαρθῶ inuſit. δραθεῖν, etiam dicitur pro δαρθεῖν dormire per metatheſin. vt Iliad. ψ. Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοὸς καὶ κώεσιν οἷον ἔδραθεν ἐν προδόμῳ. Etymologus & ſchol. Ariſtophan. à δέρμα deriuant δαρθεῖν ſiue δραθεῖν. Dicit enim & hic καταδαρθεῖν eſſe propriè ἐν δέρμασι κοιμηθῆναι, i. in pellibus cubare.

Compoſita.

Ἀποδαρθεῖν, idem quod δαρθεῖν.
* Διακαταδαρθάνω, obdormio, Plut. Symp. 6.
* Ἐγκαταδαρθάνω, indormio, Plut.
Καταδαρθεῖν & καταδραθεῖν, idem Ariſtoph.
Decomp. Ἐπικαταδαρθεῖν, indormire.
Συγκαταδαρθεῖν, condormire, item concumbere.
Παραδαρθεῖν & παραδραθεῖν, iuxta dormire, Hom.

ΔΑΣΚΙΛΛΟΣ, ου, ὁ, Daſcillus piſcis apud Ariſtot. hiſt. anim. lib. 8. cap. 2.

ΔΑΣΠΛΗΣ, ῆτος, ὁ, à nonnullis expon. magnorum

rum malorum plenus, deriuantibus à πλέω ſeu πιμπλάω, ab aliis expon. δυσαρεστήλαστος, à πλάω per ſyncopen poſito pro πελάω. Latinè expon. difficilis, grauis, atrox Epigr. lib. 7. Latinè expon. difficilis, grauis, atrox Epigr. lib. 7. quidam mortem vocat δυσπλῆτα διάστασιν, grauem diſiunctionem animæ à corpore. δυσπλῆτις quoque dicitur in fœm. genere. Od. ο.

ΔΑΣΥΣ, έος, ὁ, denſus, conſitus. vt δασέα ὄρη, Xen Pæd. 2. denſi montes, aut conſiti: vel potius arboribus denſi, conſiti arboribus. ¶ Item piloſus-
360 loſus, hirſutus, &c. cui opponitur λεῖος. Ariſtot. Δασὺ πνεῦμα, apud grammaticos ſpiritus denſus, qui & aſper dicitur: cui opponitur ψιλὸν, tenuis. Legitur & δασεῖα προσῳδία apud illos: & δασὺ σύμφωνον, vt χ.

δασέως, denſè vel aſpiratè: apud grammaticos.

δάσος, εος, τὸ, locus arboribus denſus, ſyluoſus locus. Exp & fruticetum.

δασύτης, ητος ἡ, denſitas. Item piloſitas, hirſutia. Apud gramm. aſpiratio vocum, quibus aſpirationis nota præfigitur, apud Athen. lib 9.

δασύνω, denſo, denſum reddo. Item pilosum reddo ſeu hirſutum. exglabro, piloſum reddo. Dioſcor. Item ſpiritu aſpero vocabulum noto, apud grammaticos.

δασύνομαι, idem quod τειχοῦμαι, Ariſtot. Item ſpiritu aſpero notor. apud gramm.

δασυσμὸς οῦ ὁ, denſatio, denſitas. Apud Dioſcor. δασυσμὸς φωνῆς, exp. vocis denſitas & raucedo.

Compoſita.

Αμφίδασυς, εος, ὁ, vtrinque aſper, vtrinque hirſutus, vtrinque villoſus. Il ο.

Ενδασυς, piloſus, hirſutus. Dioſc

Επίδασυς, aliquantulum denſus vel hirtus.

Ιππόδασυς, denſus inſtar equi. hirſutus ex ſetis equinis. Il. γ & Od. χ.

Υπέρδασυς, valde hirſutus.

Υπόδασυς, aliquantum hirſutus.

ΔΑΤΙΣΜΟΣ, οῦ, ὁ, Datidis imitatio: de dictione pluribus verbis idem repetente, & quidem ſolœcως. prouerbio ſumpto à Datide quodā Perſa, qui quum ſatrapa eſſet in Græcia, Græcéque loqui affectaret, dicebat ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι: pluribus ſuper eadem re coaceruatis ſynonymis, & barbarè poſito χαίρομαι pro χαίρω, ingrato ſimul ſono τῶν ὁμοιοκαταλήκτων Ariſtoph.

ΔΑΥΚΟΣ, ου, ὁ, Heſychio, audax Item herba quædam Cretica, quam Theophraſt. hiſt. plantarum lib. 9. cap. 15. neut. gen. δαῦκον appellat, P. Æginetā maſculino, vt Dioſc. lib. 3. cap. 83. δαῦκος (inquit) ὃν καὶ δίρκαιον καλοῦσι. Itidem Galen. ſimpl. medic. libro 6. tradit τὸν δαῦκον à quibuſdam vocari σταφυλῖνον

δαυκίτης οἶνος, apud Dioſ. lib. 5. cap. 70. vinum è dauci radice contuſa & in muſtum iniecta. vinum dauco condītum: quod etiam δαύκειον οἶνον nominari tradunt à Nicandro: qui alioqui δαύκειον appellat τὸν δαῦκον. in Ther. δαύκειον ῥίζας τε βρυωνίδος: vocans tamen & δαῦκον, καρπὸν νεοθηλέα δαύκου, vbi ſchol. annotat ſcribi etiam δαῦχον, referens ex Antigono, δαῦχον ὁμοίως δάφνη πικρὸν ἐστί.

ΔΑΦΝΗ, ης, ἡ, laurus. Hom. & alij. δάφνη Αλεξανδρεία, laurus Alexandrina, dicta fuit herba quædam lauro ſimilis, quoniam Alexander ex ea coronas geſtare ſolebat. de qua Dioſc. lib. 4. c. 147.

δαφναῖος, ου, ὁ, Apollinis eſt epitheton, quoniam laurum peramat.

δαφνήεις, (pro quo & δαφνῆς dicitur per contractionem) laureus vel laurinus.

δαφνιακὸς, itidem pro, laureus. ex Epigr.

δαφνικὸς, οῦ, ὁ, laureus.

δάφνινος, laureus, laurinus, è lauro confectus. Dioſc.

δαφνὶς, ίδος, ἡ, laurina ſeu laurea: & peculiariter laurea ſeu laurina bacca. Theophr.

δαφνίτης, ου, ὁ, Apollinis apud Syracuſios cognomentum, teſte Heſych. de quo ſuprà in δαφναῖος. Sic dicitur & qui laurum ſimilitudine aliqua refert. Et fœm. gen. δαφνῖτις vocatur planta quæ alio nomine δάφνη Αλεξανδρεία, teſte Plin. lib. 15. cap. vlt. quoniam videlicet figuram aliquam laurinæ arboris præ ſe fert. Et Dioſc. lib. 1. cap. 12. ſcribit caſiam quandā ab Alexandrinis mercatoribus nominari δαφνῖτιν: quippe δηκτικὴν ἐκ τῇ γεύσει καὶ σύμφωνον μετὰ πολλῆς πυρώσεως, vt folium & bacca lauri. quamobrem & daphnoidem eam appellari à mangonibus teſtatur Plin. 361

δαφνὼν, ῶνος, ὁ, lauretum, locus conſitus lauris.

ΔΑΨΙΛΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, dapſilis, largus, copioſus, abundans, vber. Plut. Gal. & alij.

δαψιλῶς (vel δαψιλέως, vt apud Theocr.) largè, copioſè. Item lautè, opiparè. vt ζῆν δαψιλῶς, Xen.

δαψίλεια, ἡ, copia, abundantia. Herodot. lib. 1.

δαψιλεύομαι, copioſè ſubminiſtro. *Item, ſum ſollicitus. 1. Reg. 10. καὶ ἐδαψιλεύσατο δι' ὑμᾶς, ſollicitus fuit propter vos.

Compoſita.

Ενδαψιλεύομαι, dapſilis & largus ſum in. Ex Pand. ἐὰν ἔτι ἐνδαψιλεύηται ὁ χρόνος τῆς διετίας, ſi adhuc ſuppetit tempus biennij.

Επιδαψιλεύομαι, exp. addo auctarium apud Syneſ.

ΔΕ, autem, verò. Sæpe ſubiungitur particulæ μὲν, vim aduerſatiuam habens. vt σὺ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δὲ διψῶ, es tu quidem ebrius, ego autem ſitio. Interdum vim habet velut diſtributiuam, ſicut & μὲν, vt Pæd. 2. ἱππεῖς μὲν τετρακισχίλιοι, πεζοὶ δὲ δισμύριοι. Frequēs eſt autem hic vſus cum articulo, vt ὁ μὲν, ὁ δὲ, vel οἱ μὲν, οἱ δὲ. Alicubi verò & reperitur δὲ: vt Pæd 7. τῶν δὲ ἀπαντώντων οἱ μὲν ἀπέθνησκον παιόμενοι· οἱ δ' ἔφευγον πάλιν εἴσω, οἱ δ' ἐβόων, οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Γαδρύαν συνεβόων αὐτοῖς. Sæpe ponitur non præcedente μὲν, ac tum exp. verùm, cæterùm, porrò: vt apud Xen. Pæd. 4. Μείνας δὲ ὁ Κῦρος μέχρι τοῦ χρόνου ἐν ᾧ συνῆ τοῦ στρατεύματι. Item, γὰρ, ſed, verùm. Plat. ¶ Item pro δὴ apud eundem Plat. ¶ Item pro γὰρ, Il. ζ. ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη. Sic Il. ϖ. ¶ Aliis particulis præfigitur aut ſubiungitur, vt καὶ δὲ & verò, apud Xen. Hell 4. Dicitur & δέ γε, item δέ τοι & δέ που. ¶ Item δὲ, interrogantibus repetitis ſeruit, vt annotat Bud. ex Demoſthene. εἶτα λέγεις ὡς οὐδὲν ὅμοιός εἰμι ἐκείνοις ἐγώ; σὺ δ' ὅμοιος Αἰσχίνη; ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σὸς; ἄλλος δέ τις τῶν ῥητόρων; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδένα φημί. ¶ Δὲ apud poetas accuſatiuo ſubiungitur pro ἐπὶ vel εἰς, vt ἀγρόνδε, i. εἰς ἀγρόν.

δαὶ pro δὲ, in interrogatione repetita, annotat Bud. ex Gregorio.

ΔΕΙΔΩ (F. είσω, & δείσομαι poet Pr. δέδοικα ex quo fit δέδια item poet. δείδια, vnde particip. δεδιώς. Pluſquamperf. ἐδεδοίκειν & ἐδεδίειν) timeo, metuo. Il χ. Sæpe & præt. δέδοικα ſiue δέδια (& δείδοικα ac δείδια apud poetas) præſentis ſignif. obtinet. vt δέδοικα μὴ, vel δέδοικα μὴ οὐ, timeo ne. Et cum accuſ. autem. vt Dem Philip. 1. μισεῖ τις ἐκεῖνον καὶ δέδιεν. Dicitur etiam δέδοικα περὶ σοῦ & δέδοικα περὶ σοὶ, vel ἀμφὶ σοὶ. Lat. metuo tibi Xen. Iſocr. Hom

δεῖμα, τὸ, metus, terror. Plat. ¶ Item terriculamentum,

Heſych. ¶Exp. & periculum. metus enim non niſi periculi eſt. Apoll.

δειμὸς ȣ̃, ὁ, idem, metus, terror. Hom. Heſiod.

δειμαλέ@ ȣ ὁ, timidus. Item terribilis. Epigr.

δειματόεις, εντος ὁ, timidus, pauidus. Epigr.

δειματώδης, ε@, ὁ κ) ἡ, terribilis, terrificus.

δειμώδης, idem. Erotian.

δειμαίνω timeo, terreor. Plat. Herodot. δειμαίνω περὶ τῷ Ξέρξῃ, Xerxi metuo.
362 δειματόω, ῶ, terrifico, perterrefacio, Herodot. δειματόομαι, ȣ̃μαι, metuo, timeo. Plat.

δειμάομαι, ῶμαι, metuo. Heſych.

δειδήμων, ον@, ὁ κ) ἡ, timidus, meticuloſus. Il. γ.

δειδίζω & δειδίζομαι, timeo. vnde ὑποδείδισαν. Il. α.

δείδια, ἡ, nox quæ obſcuritate ſua terrorem facilè incutit. Suid. & Euſt.

δειδίσκομαι, metuo. Euſt. pro quo & δεδίσκομαι. ¶Item humaniter excipio. vt Od. σ. Καὶ δέ πα χρυσέω δειδίσκετο φώνησέν τε, Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. Aliquando ſignificat etiam humaniter præbere, beneuolo animo porrigere. Od υ.

δειδίττω, ſeu δεδίττομαι, ȣ̃ ίξομαι, terreo, terrefacio. κ) τῷ χάσματι δεδιττόμενος ¶Item metuo. vnde δεδιξάμενοι, quod exp. φοβηθέντες.

δειδίσσομαι ſeu δειδίττομαι Atticè, (poeticè per epentheſin literę ι) terreo, terrefacio, metuere facio. Il. δ ¶Item metuo. Il. β ȣ̓δέ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι.

δεδίττομαι terreo, ſeu territo Heſych. & Euſt.

δίω, timeo. vnde δίε, Il. ι. Hinc & δεδιέναι deducit Euſt. per anadiplaſiaſmum.

δέος, εος, τὸ, metus. Thuc. Apud Dem. Olynt. 1. δέος μὴ, exp. periculum eſt ne.

δεῖος, εος, τὸ, (poeticè inſerto ι propter metrum) pro eodem. vt Il κ. Χλωρὸς ὑπαὶ δείȣς.

δεῖσαι etiam reperitur apud Plat. in apophth. δεῖσαι περὶ βίȣ, ȣ̓ φοβεῖσθαι, exp. de vita vereri, non metuere. Et alibi apud eundem.

Compoſita, ac primùm ex δείδω & δεῖμα.

Αδείμαντ@, ȣ, ὁ κ) ἡ, impauidus. Item terriculamentorum expers. Eurip.

Αδειμὸς, ȣ, ὁ κ) ἡ, idem Heſych.

Εκδειματόω, ῶ, exterreo, terreo. Plat.

Καταδείδω, vnde καταδεῖσαι formidare. Dem.

Περιδείδω, pertimeſco, vndiquaque metuo.

Προδείδω, prior metuo, metum pręſumo: vnde προδείσας, apud Soph exp. ἔμφοβ@.

Προδειμαίνω, idem.

Υπερδείδω, ſupra modum metuo. *Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Υπερδειμαίνω, idem.

Υποδείδω ſubuereor, ſubtimeo, vel, metuo. Il. α.

Υποδει[illegible]νω, idem.

Υποδειδίζω, idem Il ε.

Alia compoſita, facta ex δέος.

Αδεὴς, εος ὁ κ) ἡ, metu carens, metus expers, liber omni metu. Luc. Αδεὴς βίος paſſiuè. vita extra metum poſita, periculo carens. Alciphr. Αδεὲς δέος δεδιέναι, Plato in Sympoſio timere de nihilo, omnia tuta timere. ¶Item intrepidus, audax. Nonnunquam, impudens, vt κύον ἀδδεὲς. Od τ. vbi quidam exp. etiam contumax, temeraria aut temerariè.

Αδεέστερ@, (*comp*) metu liberior, ſecurior.

Αδειὴς pro ἀδεὴς, inſerto ι, poeticè. Il. η

Αδεῶς, (*aduerb.*) abſque metu, ſecurè, tutò. Dem. Item impunè apud Ariſtot.

Αδεια, ας, ἡ, metus vacuitas, ſecuritas, fiducia. Dem. Nonnunquam cũ genitiuo, vt ἄδειαν ἔχει τῶν πληγῶν, à plagis eſt tutus, vel, à plagis non timet. ¶Item libertas, immunitas, licentia, vt παρέχειν ἄδειαν, apud Plut. Sic δοῦναι ἄδειαν, libertatem dare aliquid faciendi, poteſtatem facere. Exp. & impunitas. apud Herodianum. ¶Exp. etiam ἀργία, i. vacatio. vt ἄδεια τῶν ἔργων, vacatio ab operibus.

Περιδεὴς, meticuloſus, pauidus. Iſocrat. Et cum genit. Plat epiſt. 7. οὗ δὴ περιδεὴς ὁ Διονύσιος γενόμενος, quod pertimeſcens Dionyſ. ¶Item formidoloſus, i. qui ti- 363
morem adfert aliis. Iſocr. ad Nic. μὴ βούλου περιδεὴς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι.

Περιδεῶς, meticuloſè, pauidè. Thuc. & Iſocr.

Περιδεία, nimius timor. apud Suidam.

Υπερδεὴς, metu ſuperior, qui nullo metu ſuperatur aut frangitur. Il. ρ. κ) ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας. vbi Euſt. ait eſſe ſyncopen pro ὑπερδεία.

Υποδεὴς, ſubtimidus. Heſyc.

Ψοφοδεὴς, ad quoſuis ſonos (aut ſtrepitus) expaueſcens. id eſt, admodum meticuloſus. Luc.

Ψοφοδεῶς, meticuloſè, timidè.

ΔΕΙΚΗΛΟΝ, vel Δείκελον ȣ, τὸ, ſimulachrum, imago, in Epigr. Ρεῖα πυργοφόρου δείκελον εἰσορόων. Item perſona, vnde perſonatus. Laconicum eſt vocabulum. Fit tanquam à δείκω pro δείκνυμι.

Δεικηλισταὶ, vel δεικελισταὶ (Laconica lingua) qui velut imaginem quotidianæ vitæ in ſcena repræſentat, mimus, vt quidam interpr. Pro eodem aff. & δεικηλίκτας, ex Plut. in Apophth. Scribitur & δίκηλον & δικηλιστὴς, ſine diphthongo.

ΔΕΙΚΝΥΜΙ ſeu δεικνύω, F. δείξω, Pr. εῖχα (tanquam à δείκω) oſtendo, monſtro. Od μ. Eſt etiam oſtendo, i declaro manifeſtum facio. Xen δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ἦν. Thuc. l. 4. ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἕτοιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι.

δείκνυμαι, oſtendor, monſtror. Item manifeſtus fio. Apud Iſocr. Apud Hom δεικνύμεν@ pro δεξιούμεν@, vide in δέχομαι

Δεῖγμα, indicium, documentum, ſpecimen. A. Bud. exp. nota & ſpecimen Iſocr. ¶In Athenienſi foro ſic vocabatur locus quidam in quo mercium ſpecimina proponebantur. vide Etym.

δειγματίζω, oſtendo in exemplum: vel traduco aut θεατρίζω, ad Coloſſ. c. 2. Idem παραδειγματίζειν dicitur.

δεῖξις, εως ἡ, oſtenſio, vel potius oſtentatio. Herodian. Eſt etiam indicium, argumentum apud eundem lib 2. Δοῦναι δεῖξιν κατά τινος, inſtituere accuſationem contra aliquem & eum deferre, inquit Bud.

δείκτης, ȣ, ὁ, oſtenſor, demonſtrator.

δεικτικὸς, oſtenſiuus, demonſtratiuus, δεικτικὸς δάκτυλος. Lat index. δεικτικῶς, demonſtratiuè.

Compoſita, ac primùm cum præpoſit.

Αναδείκνυμι, vel Αναδεικνύω, demonſtro, oſtendo, pro ſimplici δείκνυμι. ¶Item, deſigno, creo. Plutarch. in Cæſare, ὕπατον ἀναδείξας ἑαυτὸν κ) Ισαυρικόν. ¶Item, edo. vt ἀποδεικνύω. vnde ἀνεδείχθη, editus eſt. ¶Item, dico, conſecro. Strabo ἱερὸν ἀναδειχθὲν Καίσαρι τῷ Σεβαστῷ, templum dicatum Cæſari Auguſto. ¶Item inſtituo, conſtituo. ¶Αναδεικνῦναι πύλας ex Soph. citatur pro, pandere portas.

Αναδείκνυμαι, demonſtror, oſtendor, pro δείκνυμαι. ¶Item deſignor, creor Greg. ¶Item edor. Greg. εἰς τὴν καινὴν κυριακήν, Εἰ δὲ τελευταῖος ὁ ἄνθρωπος ἀνεδείχθη, editus eſt. ¶Item, inſtituor, vel conſtituor. Gaza.

Αναδείγματα. Heſych. ſigilla ſeu imagunculæ quæ in tragicis ſcenis oſtenduntur. Item lora ſeu habenæ circa equorum colla.

Ανάδειξις, demonſtratio. Item deſignatio, creatio. Item dedicatio, conſecratio.

* Αντίδειξις, contraria demonſtratio, aduerſa ratio.

Αποδείκνυμι, demonſtro, oſtendo, rationibus ſeu argumentis

mentis demonſtro ſeu probo. Ariſtoph. ¶Item repræſento ſeu exprimo. Plat.epiſt.4. παρασκευάζου τὸν Λυκοῦργον ἀποδείξων, ita te compara vt alter Lycurgus eſſe videaris. Item efficio,reddo,facio, vt apud Xen.Pæd.2. βελτίστους ἀποδεικνύναι, pro quo alibi dicit βελτίστους παρέχειν. Plato epiſt.4. ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀπέδειξαν τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. ¶ Item creo,& deſigno ἀποδεικνύναι στρατηγὸν, creare ducem,
364 Herod. ¶Item deſigno, conſtituo ſtatum & fixum facio. Dem.contra Timocr. ἀλλὰ τὴν τρίτην ἀπέδειξαν ἐκκλησίαν, ſed tertiam concionem conſtituerunt, & pręfinierũt. ¶Item edo,pario,vt ἀποδείκνυμι παῖδα. Iſocr.

Ἀποδείκνυμαι, ſæpe pro ἀποδείκνυμι, vſurpatur. vt apud Herodot. ἀποδείκνυμαι γνώμην. Et pro, facio, efficio apud Pauſ. οὐδὲν ἀποδειξάμενον λαμπρόν.

¶Item paſſ.ſignif. oſtendor, demonſtror rationibus. Item deſignor,i.creor.item conſtituor,pręfinior, vnde ἀποδεδειγμένος, deſignatus,creatus,item conſtitutus,pręfinitus.

Ἀπόδειξις, demonſtratio, declaratio, probatio. vnde ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι, demonſtrare, declarare, planum facere,probare.apud Æſchin. in Cteſiphon. ſed apud Areop. exp. argumentum ſumere, coniecturam capere. Eſt etiam in hac ſignif. vocabulum dialecticorum,item mathematicorum. ¶Item ſpecimen. vt ἀπόδειξιν δοῦναι ſpecimen dare vel edere, apud Plut. ¶ Item deſignatio ſeu creatio magiſtratus.

ἀποδεικτός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui demonſtrari poteſt, vel demonſtrationibus probari.

Ἀποδεικτὸς, demonſtratiuus, demonſtrandi ſeu probandi vim habens. Ariſtot.

Decomp. Ἀναπόδεικτος, qui demonſtratus non eſt. Item qui demonſtrari nequit. Plut.

Ἀναποδείκτως, ſine demonſtratione & probatione.

Ἀνταποδείκνυμι, viciſſim demonſtro, contrà demonſtro.

Εὐαπόδεικτος, demonſtratu facilis.

Προαποδείκνυμι, prius demonſtro.

Προσαποδείκνυμι, idem quod ἀποδείκνυμι.

Διαδείκνυμι, oſtendo, do documentum & ſpecimen. Bud.

Ἐκδείκνυμι, oſtendo. Dicitur potius ἐνδείκνυμι.

Ἐνδείκνυμι & ἐνδείκνυμαι, oſtendo, indico, & demonſtro. Item, prę me fero Sępe cum accuſ. vt Iſocrat. in Areop. πολλὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην ἐν τῷ βίῳ ἐνδεδειγμένοις. Item oſtento me, vendito, plauſum capto. Plut. τοῖς συνωμόταις ἐνδεικνύμενος, coniuratis ſe venditans, plauſum à coniuratis captans. ¶Item ἐνδείκνυμι, defero, accuſo, poſtulo in iudicio. Et ἐνδείκνυμαι, deferor, cauſam dico quòd circa publica ſecus aliquid admiſerim. Plat.

Ἔνδειγμα, indicium, documentum. Demoſth.

Ἔνδειξις, oſtenſio, indicatio. Item oſtentatio, venditatio. Syn. Item delatio.

Ἐνδείκτης, delator, quadruplator. Syneſ.

Ἐνδεικτικός, q.d. oſtentatorius. Et aduerb. Ἐνδεικτικῶς, oſtentatoriè, cum oſtentatione. Apud Gal. exp. per indicationem.

Decomp. Ἀνεπίδεικτος, qui ſine oſtentatione eſt. non oſtentator. Bud. ex Greg.

Ἀντενδείκνυμαι, contrà indico, contrariam indicationem habeo, apud medicos. Ἀντένδειξις, obnuntiatio, i. rei apparatę diſcuſſio, conſilij capti & agitati diremptio: vt comitia olim dirimebantur obnuntiatione augurum, & auſpicia occentu ſoricum.

Παρενδείκνυμαι, oſtentabundè in medium prodeo. B.

Συνενδείκνυμαι, coniunctam indicationem habeo, indicationi confero, q.d. ſimul indico. Gal. Therap. 9.

Φιλενδεικτέω, ῶ, lubenter me vendico, ſeu oſtento. Euſtath.

Ἐπιδείκνυμι vel ἐπιδείκνυμαι, item ἐπιδεικνέω, oſtendo, monſtro. Item demonſtro, probo, manifeſtum reddo, Iſocr. Item oſtento, ſpecimen aut documentum præbeo. Iſocr. τὴν ἑαυτῶν εὐσέβειαν ἐπιδεδειγμένους.

Ἐπιδείκνυσθαι θεάματα, Luc. edere ſpectacula.

¶Ἐπιδείκνυμαι vel ἐπιδείκνυμι λόγον, recito orationem ad dandum ſpecimen doctrinæ meæ. Bud. ex Plut. Dicitur & ἐπιδείκνυμαι περὶ τούτου.

Ἐπίδειγμα, indicium, documentum. Dem. Item quod ad oſtentandam artem fit. Xen.

Ἐπίδειξις, oſtentatio, ſpecimen. Ariſtot. Item ſophiſtica recitatio, & oratio ad oſtentationem comparata. Plato.

Ἐπιδεικτικὸς, demonſtratiuus. Item ad oſtentationem comparatus, & q.d. oſtentatorius. Ἐπιδεικτικῶς, cum oſtentatione, oſtentatoriè.

Ἐπιδεικτιάω, ῶ, oſtendere vel oſtentare me cupio.

Decomp. Ἀνεπίδεικτος, qui ſine oſtentatione eſt, 365
non oſtentator. Greg.

Ἀντεπιδείκνυμι, viciſſim oſtendo.

Παρεπιδείκνυμαι oſtentabundè profero. Plut.

Προσεπιδεικνύω, inſuper oſtendo ſeu demonſtro.

Καταδείκνυμι, oſtendo. Item inſtituo. Syneſ.

Παραδείκνυμι, q.d. iuxta oſtendo: vt id quod cum alio conferre volumus, oſtendimus iuxta illud, i. illi admotum, vnde & confero exponitur. Iſocr. ¶ Item pro, aſſignare ſeu attribuere apud Xenoph. Hell. 2. ὁ δὲ Κῦρος παρέδειξεν αὐτῷ πάντας τοὺς φόρους ἐκ τῶν πόλεων.

Παράδειγμα, exemplar, exemplum. vt παράδειγμα πονηρίας apud Iſocr. Exp. & documentum. Thu. ¶ Item exemplum quod adhibetur ad probandum vel illuſtrandum quod dicimus. Plut.

Παραδειγματικός, exemplis conſtans. Herm.

Παραδειγματώδης, exemplaris.

Παραδειγματίζω, exemplo aliis eſſe facio, puniendo vel aliter infamando, exemplum ignominioſum in aliquem edo. Exponitur & traduco, vel traduco palàm ignominiæ expono, infamo, infamem reddo. vt Mat. c. 1. & apud Plut. in lib. περὶ πολυπραγμ. vbi dicit Archilochum poetam obſcœnis verſibus ſeipſum παραδειγματίζειν.

Παραδειγματισμὸς, traductio, qua quis exemplo ſtatuitur cæteris.

Προδείκνυμι, premonſtro. Apud Luc. in Herc. καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ ἀριστερὰ προδείκνυσι, exp. protendit. Exponitur denuntio, apud Thuc. lib 3. προδεικνύντων ὑμῶν τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι.

Προσδείκνυμι, inſuper monſtro.

Ὑποδείκνυμι, ſuggero, ſubiicio, ſubmoueo, prę monſtro. Iſocr. in orat. ad Philip. ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγνομένοις μεθ' ἂν χρὴ καὶ πρὸς οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν. Item ſimpl. pro, monſtro ſeu oſtendo, doceo tanquam preceptor. apud Iſocr. & Xen. & Act Ap. c. 9.

Ὑπόδειγμα, documentum. Xen. Item exemplum. Polyb. Item pro exemplari. Laert.

Alia facta ex prima, aut tertia præt. paſſ. ſine præpoſitione.

Ἀριδείκετος, (q. d. qui multum oſtenditur) inclytus. Heſiod. ἀριδείκετα τέκνα.

Ἀρτόδειγμα, ſiue ἀρτοδεῖγμα, ſpecimen frumenti in pane confecto ex eo, ex Poll.

Δακτυλοδείκτης, qui digito monſtrat. Poll.

Δακτυλόδεικτος, qui digito indicatur. Heſych.

Δακτυλοδεικτέω, ῶ, digito monſtro. Dem.

Χειρόδεικτος, quaſi manu oſtenſus, manifeſtus. Soph.

Χειροδεικτέω, ῶ, manu oſtendo.

ΔΕΙΛΗ, ης, ἡ, pomeridianum tempus, quando iam ſol

vergit ad occaſum: quoniã tunc ἡ εἵλη τοῦ ἡλίου ἐνδέει. vt Euſt. & Etym. tradunt. in Ariſtot. Probl. διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δείλην πνεῖ, πρωὶ δὲ οὔ, exp. horis pomeridianis, vel circa veſperam. Plerumque verò δείλης quum oppoſitum habet πρωὶ, exp. veſperi. Complures etiam Δείλη (per ſe poſitum) exp. veſpertinum tempus. Illud enim Ariſtotelis πρὸς τὴν δείλην interpr. veſpertinis tẽporibus. Sic & illud Plut. in Themiſt μέχρι δείλης ἀντίσχοντες, ad veſperam vſque. περὶ δείλην, circa veſperam: eodémque modo ὑπὸ τὴν δείλην, & ἀμφὶ τὴν δείλην & δείλης γηρῶντα, veſperi ſeneſcentia. capitur enim illud δείλης ad uerbialiter, ſicut veſperi apud Latinos. Interdum additur ἑῴας, πρωΐας, ὀψίας, accommodatúrque omnibus diei partibus. vt δείλης ἑῴας ſub auroram, πρὸ δείλης ἑῴας, ante crepuſculum. At δείλη πρωΐα (inquit Euſt.) eſt tempus pomeridianum. Sunt tamen qui δείλην πρωΐαν velint eſſe tempus matutinum. Δείλη ὀψία, tempus veſpertinum ſub occaſum ſolis. Demoſth. Reperitur & δείλη μεσημβρία pro meridie, necnon δείλη ἑσπέρα pro veſpere. Herodian. Dici & λείλης nominatiuo caſu, (vt ſit ὁ δείλης) exi-
366 ſtimat Bud. afferens ex Homer. Il. φ. Ἔσσεται ἢ ἠὼς, ἢ δείλης ἢ μέσον ἦμαρ, Ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται.

Δειλινὸς οῦ, ὁ, Pomeridianus. Plut. Τὸ δειλινὸν, aduerbialiter dicitur pro δείλης veſperi. Exod. 29.

Δείλετο (quaſi à δείλομαι in pomeridianum ſeu veſpertinum tempus vergo.) Od. η Εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ. Δείλετό τ' ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Δείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, pomeridianus, veſpertinus. Od. ο. Item veſper. Il. φ. ¶ Δείελον ου, τὸ, merenda. Callim. Δείελον αἰτίζουσι, petunt merendam. vide δειλιῆσαι. Item crepuſculum, in Epigr. tempus pomeridianum.

δειελινὸς, οῦ, ὁ, veſpertinus Apoll.

δειελιῆσαι, expon. meridiari, merendam ſumere. Apud Hom. ρ. σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας. quidam exp. cœnans, cœnam ſumens. Vide Euſt.

Compoſita.

Ἐπιδείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, pomeridianus. Ἐπιδείελα, (aduerb.) poſt meridiem, pomeridiano tempore. Heſiod.

Εὐδείελος, bene ad ſolis occaſum ſitus. δείλην κείμενος, ad δειλινὸν clima ſitus, vt Euſt. exponit Od. ι Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον Vel εὖ τῆς εἵλης ἔχων, i. εὔκρατος, & εὐειλος: vt factum ſit ex εὐειλος interiecto δ. Vel εὖ δῆλος ſiue εὐπερίοριστος καὶ εὐόρατος, factum ex δέελον (quod pro δῆλον per dialyſin dicitur) interiecto ι. vnde λόφος εὐδείελος apud Pindarum, quoniam colles & inſulæ διὰ τὸ λοφῶδες, conſpicui ſunt & viſu facilè terminantur.

Προδείελος, exp. antemeridianus. Theocr. Idyl. 25. Quidam interp. ante veſperam.

Ὑποδείελος, ſubueſpertinus. Aratus.

ΔΕΙΛΟΣ, οῦ, ὁ, timidus, ignauus: à δείδω, i. timeo. Ariſtot. ¶ Item miſer. Sic Homer. omnes mortales δειλοὺς βροτοὺς vocare ſolet. idem cum genit. pro ſuperlatiuo ponit, vt δειλὲ ξείνων, Od. ξ pro δειλότατε. ¶ Exp. etiam debilis, infirmus. vt δειλὸν γῆρας apud Heſiod ¶ Item malus, improbus. vt Odyſſ. θ. v. 350. Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Sic ſæpe apud Theogn. Dicitur & de rebus. vt Pythag. carm. λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί. Cuius ſignif. occaſio inde ſumpta videtur, quòd ignaui pro hominibus nequam haberi ſoleant.

Δείλαιος, ου, idem quod δειλός. Expon. & δειλοποιὸς, apud Sophocl. in Trach. Item miſer, infortunatus, vt Ariſtophan. ſchol. exponit in Nub. οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν.

Δειλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, timidus.

Δειλαίνω & δειλαίνομαι, timidus ſum.

Δειλόομαι, οῦμαι, timeo. vnde δειλωθεὶς, territus.

Δειλία, ἡ, timiditas. Dem. in Mid.

Δειλότης, ητος, ἡ, idem.

Δειλιάω, ῶ, F. άσω, ob ignauiam & timiditatem refugio detrectóque periculum, timido animo ſum.

Δειλιάζω, idem.

Δειλίασις, pauor, formido. Plut. in Fab.

Δειλιαίνω, terrefacio, timorem incutio. Deut. 20.

Compoſita.

Ἀποδειλιάω, ῶ, præ timore refugio, reformido. Luc.

Ἀποδεδειλιακότως, more eorum qui conciderunt animo & viribus, i. timidè, meticuloſè, apud Poll.

* Ἀποδειλίασις, ignauia. Plut.

Θρασύδειλος, audaciæ oſtentator, idem & timidus. Ariſtot. Eth. 3.

Καταδειλιάω, ῶ, timidè & ignauè ſuccumbo, extimeſco. Herodian. lib. 2.

Πανδειλος, omnium timidiſſimus vel miſerrimus.

ΔΕΙΝΑ, ὁ, vel ἡ, vel τὸ, gen. δεῖνος, dat. δεῖνι accuſ. δεῖνα vocabulum eſt quo vtuntur (præfixo articulo) loco nominis eius de quo loquuntur. Dem. de falſa leg. οὐ τ' εἰπεῖν ὅτι ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, i. at hic & ille iam habent. Sed vbi non ita geminatur ibi exp. quiſpiam, aliquis: item quidam, neſcio quis. Dem. pro cor. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσήγγειλε. Et ſic ſæpe quum neminem certum nominare volunt. Greg ἐγὼ τοῦ δεῖνος, καὶ ἡ δεῖνά μοι μήτηρ.

ΔΕΙΝΟΣ, οῦ, ὁ, terribilis, formidabilis, horribilis. Item grauis. vt δεινὰ πάσχειν, graui iniuria affici. quod exp. etiam, indigna pati. Sæpe etiam dicunt δεινὸν ἐστὶ res eſt indigna, indignum eſt. Sic πάντων δὲ δεινότατον, Thuc. 3. In plurali autem τὰ δεινὰ ſæpe pro, mala, res aduerſæ, calamitates, ærumnæ. interdum & pro, pericula, apud Thuc. Et in ſing. οὐδὲν δεινὸν μὴ nihil periculi eſt, minimè timendum eſt ne: apud Thucy. & Plat. Idem Plato in Protagora δεινὸν ſcribit eſſe κακὸν, quòd dicatur δεινὴ νόσος, item δεινὸς πόλεμος, & δεινὴ πενία, ſic grauem morbum, & graue bellum, & grauem paupertatem dicunt Latini. Sic & δειναὶ συμφοραὶ, apud Iſocr. graues calamitates. Etym. ſcribit à δέος (pro quo & δεῖος apud Homer.) fieri δεῖνος & per craſin δεινός. ¶ Item acri ingenio præditus, ſolers, vafer, callidus. Plat. in Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνήρ Dem δεινοὺς opponit ἰδιώταις. Apud Xen. δεινὸν πάλαισμα, exp. vafrum commentum. Ab Heſych. exp. ἐσφαλμένος πανοῦργος, inuente factum, παρὰ τὸ δεινεῖν, vt στρόφις παρὰ τὸ στρέφειν. Interdum pro, prudens: vt δεινὸς στρατηγὸς apud Iſocr. ¶ Item peritus gnarus. vt ῥήτωρ δεινὸς, peritus orator. Dicitur & δεινὸς τοῦτο, vel περὶ τοῦτο, & εἰς τοῦτο. Et cum infin. vt δεινὸς γράφειν, Plat. in Protag. peritus ſcribendi. Sic δεινὸς λέγειν, qui arte dicendi valet. Soph. & Plato. ¶ Ponitur etiam pro miro, item pro magno, i. eo quod magnam vim & efficaciam habeat. Soph. in Aiace. δεινόν γ' εἶπας εἰ καὶ ζῆς θανών, rem dixiſti miram. Eurip. in Med. δεινὸν τὸ τίκτειν. ¶ Δεῖνος &c. vide in δίνη.
367

Δεινῶς, terribiliter, horrendè, horrendum in modum. Item, mirum in modum, mirè. Plut. Quidam autem δεινῶς pro vehementer dixit apud Athen. lib 9. νῦν γὰρ πεινῶν δεινῶς πως εἰμ' ἐπιλήσμων. Sic & Homer. pro λίαν. Apud Euripidem δεινῶς ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, arduum eſt me hæc audere efficere. Et δεινῶς ἔχω pro δεινοπαθῶ.

Δεινότης ητος ἡ, atrocitas. Thuc. Et δεινότης νόμων ibidem exp. acerbitas legum. ¶ Item (inquit Bud.) acrimonia mẽtis, perſpicacitas & ſolertia. Ariſtot. Dem. in orat. pro cor. δεινότητα & ἐμπειρίαν pro eodem ponit

in orat. pro cor. δεινότητα & ἐμπειρίαν pro eodem ponit. Rurſum Ariſtot. ſcribit πανουργίαν eſſe δεινότητα ἐκ ἐπαινετὴν. Quò pertinet & illa ſignificatio qua pro calliditate & vafritie capitur, vt quidam exponunt in hoc Dem. loco pro cor. καὶ ὅση δεινότης ἦν ἐν τῷ φιλίππῳ θεάσασθε. δεινότης, appellatur etiam facultas dicendi, eloquentia, Thucyd. Interdum verò dicitur ἡ περὶ λόγους δεινότης, vel δεινότης ἡ ἐν τοῖς λόγοις, apud Iſocr. δεινότητα etiam habere dicitur oratio quæ aſſurgit.

δεινόω, ῶ, (ſicut δεινοποιῶ) q. d. graue ſeu atrox reddo, exaſpero, exaggero, amplifico, Thuc.

δείνωσις, (quę & δεινολογία) exaggeratio huiuſmodi. Sic peculiariter appellatur oratio quę (vt ſcribit Fab.) rebus aſperis, indignis, inuidioſis vim addit.

δεινωτικῶς, exaggeratoriè, cum exaggeratione.

δεινάζω, ægrè fero, indignor, B. ex Maccab. lib. 2. c. 13.

Compoſita.

Ἐνδεινος. grauis.

Πάνδεινος, omnino grauis, grauiſſimus.

Ὑπέρδεινος, ſupra modum grauis, ſeu atrox.

ΔΕΙΠΝΟΝ, ου, τὸ, cœna, vt tradit Plutar. ſic dictum ſcribens vel ὅτι τῶν πόνων διαναπαύει. vel quaſi διαπεπονημένον, quod non tam facilè vt ἄριστον paretur. Accipitur etiam pro cœna conuiuali aut epulo vnde δεῖπνα ποιεῖν apud Luc. & πρὸς δεῖπνον καλεῖν. Apud Homerum grammatici nunc πρωϊνὸν ἔμβρωμα eſſe volunt quaſi μεθ' ὃ πονεῖν δεῖ nunc τὸ μεσημβρινὸν βρῶμα. Athen certè lib. 7. νυκτερινὰ δεῖπνα, ad differentiam aliorum dixiſſe videtur. At Odyſſ. ω. δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε, Euſtath. exponit διὰ δεῖπνον σφάζετε. ¶ Item καταχρηστικῶς ponitur & pro ipſo cibo. vnde apud Heſiodum δεῖπνον ποιεῖν pro ἐσθίειν, i. comedere: item & pro pabulo iumentorum, Iliad. β. Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν, i. χόρτον. At δεῖπνα θαλάσσης à Nonno dicuntur piſces.

δειπνοσύνη, ἡ, cœna, Athen. lib. 4.

δειπνάριον, ου, τὸ, cœnula. Epigr. & Athen lib. 4.

δειπνίδιον, ου, τὸ, idem.

δειπνέω, ῶ, cœno, Xen. Interdum cum accuſ. vt δειπνεῖν

368 ἀλλότρια, apud Xen. Interdum ſimpliciter pro comedere ponitur,

δείπνυμι, idem apud Athen. lib. 10.

δειπνητικὸς, ή, ὸν, cœnandi deſiderio captus, Athen. Item ad cœnam pertinens, vt apud eundem.

δειπνητὸς, ῦ, ὁ, idem quod δεῖπνον. At δείπνητος (cum accentu in antepenult.) cœnę tempus. ſicut ἀμητὸς & ἄμητος, Euſt.

δειπνηστὸς, ῦ, ὁ, idem quod δείπνητος, cœnę tempus, Od. ρ. Et Nic. in Ther.

δειπνίζω, F. ίσω, cœna excipio, cœnam præbeo, Od. δ. καὶ κατέπεφνε δειπνίσσας, Vtitur & Xen & Plut.

Compoſita.

Ἄδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, incœnatus.

Ἀναδείπνια, τὰ, poſtcœnia: ſeu menſa ſecunda & veluti iterata cœna: quum ſublatis carnibus aut piſcibus apponuntur menſę ſecundę ſeu bellaria, quę ἐπιδορπίδες etiam nominantur & ἐπιτραπεζώματα, necnon ἐπαίκλια ſeu ἐπαίκνια, vt teſtatur Euſt.

Ἀντίδειπνος, pro alio cœnans: loco alterius ſumens cœnam. Ita dicitur à Luciano conuiua qui ſufficitur in locum alterius qui inuitatus non venit.

Ἀπόδειπνος, qui cœnam finiit, qui iam cœnatus eſt quaſi ὁ τῶν ἀπὸ δείπνου. ¶ Item incœnatus, vt ἀπὸ ſit pro α priuatiuo, Heſych.

Ἀποδειπνέω, ῶ, cœnam finio, Athen. l. 14.

Ἀρισόδειπνον, prandium cœnę coniunctum.

Αὐτόδειπνος, qui vocatus ſecum ipſe affert quę cœnet. Heſych.

Ἐπίδειπνον, ου, τὸ, & ἐπιδειπνὶς, ίδος, ἡ, q. d. poſtcœnium ſeu ſecundaria cœna, Athen. l. 14.

Ἐπιδείπνιος ἦλθε, cœna iam peracta venit, Luc.

Ἐπιδειπνέω, ῶ, ſecundariam cœnam pergo, Athen.

Ἐπιθυμόδειπνος, cœnarum appetens ſeu cupidus. quo nomine vocabatur qui licèt occupatus negotiis eſſet, cœnitandi tamen amore vocationes non retinebat, ſed tardius adueniebat.

Εὔδειπνοι δαῖτες, apud Eurip. lauta & bonis epulis inſtructa conuiuia.

Θυμβρεπιδειπνος, non niſi thymbra cœnitans. ideóque frugalis, reſtrictus & parcus, Ariſtoph.

* Καταδειπνέω, cœnando abſumo, cœnando deuoro, Plut. l. de Iſide.

Κωλυσιδειπνος, cœnam impediens. Sic quondam dictus fuit, qui ſerius ad cœnam veniret, quòd ſua mora impedimento eſſet quo minus cœnaretur, Plutarch.

Λογόδειπνον, q. d. cœna ſermocinatrix, Athen.

Παραδειπνέω, ῶ, immodicè cœno, vel miſerè cœno, aut viuo more pauperum, Athen.

* Περιδειπνέω, epulum funebre celebro, 2. Reg 3.

Περίδειπνον, ου, τὸ, cœna parentalis, polluctum ſeu funebre epulum, Luc. & Athen.

Προδειπνέω, ῶ, antè cœno.

* Συνδειπνέω, concœno, Xen. Pæd. 8.

* Συνδείπνιον & ξυνδείπνιον, idem quod σύνδειπνον. Callim.

Σύνδειπνον, concœnatio, conuiuium, Plut.

Σύνδειπνος, ου, ὁ, concœnator, conuiua, Xen. Pæd. 8.

Τρεχέδειπνος, propriè qui ad cœnam feſtinanter accurrit, Plut. Symp. 8 ſect. 5.

Ὑπερδειπνέω, vltra modum cœno, aut cœnam inſtruo, ſeu (vt exp Heſych.) ὑπερτρυφῶ.

* Ὑποδειπνέω, ſubconuiua ſum alicuius, vt cùm quis non rogatus, ad cœnam proficiſcitur, cum eo qui rogatus eſt, Lucian. in ſomno.

Φερέδειπνος, prandium afferens, Nonn.

Φιλόδειπνος, cœnarum ſeu conuiuiorum amans, Athen. lib. 14. Item (vt Bud. interpr.) qui libens conuiuatur, i. ἑστιᾷ. Et τὸ φιλόδειπνον, cœnarum ſeu conuiuiorum amor, Plut. in ſymp.

Φιλοδειπνιστὴς, οῦ, ὁ, qui lubenter cœna alios excipit.

ΔΕΙΣΑ, ης, ἡ, Suidę, humor & ſtercus. Apud Euſtat. ſcribitur δεῖσα, qui itidem exponit, humor, deriuans à δεύω. Etymologo eſt etiam humidus & herboſus locus, item fœtor: deriuátque non ſolùm à δεύω, ſed etiam à δίω: quaſi δίσα. vt ſit ἡ δυσωδία quam fugimus.

δεισαλέος, ου, ὁ, ſtercoreus, Suid.

ΔΕΚΑ, decem, Thucyd. & alij. Οἱ δέκα, decemuiri, ex Iſocrate.

δεκάκις, decies: Il. ι. δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα. 399

δεκὰς, άδος, ἡ, decas, denarius numerus. Aff. & pro decuria, ex Hom.

δεκαδεὺς, decurialis, ex Xen.

δεκαδικὸς ἀριθμὸς denarius numerus, Greg.

δέκατος, decimus. ¶ δεκάτη, decima pars, Xenophon Hell 3 ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτη, quę Apollini decimæ nomine offeruntur.

δεκαταῖος, qui eſt decem dierum. Luc.

δεκατεύω, decimo, decimam partem excerpo. δεκατεύειν τὴν οὐσίαν, Plut. in Probl. ſuorum bonorum excerptam decimam offerre apud eundem in Cam. τὰ τῶν πολεμίων δεκατεύειν, ex bonis ſeu ſpoliis hoſtium decimas dare. Affertur à Bud. ex Herodoto pro, decimum quenque interficio.

δεκάτευσις, decimatio.

δεκατευτὴς, decimator, qui decimas exigit. Quidam exp. decumanus, δεκατευτήριον, locus in quo decimæ

perſoluitur, Xen.
δεκατόω, ῶ, decimo, i. decimas accipio, ad Heb. 7.
δεκαπλοῦς & δεκαπλάσιος, decuplus. Item ſubſt. δεκαπλασία, decuplum, ſeu decuplatio.

Compoſita.

Αδεκάτευτος, non decimatus, de quo decima dempta non eſt ſeu perſoluta, Ariſtoph.
Αποδεκατόω, idem quod δεκατόω, decimas accipio, vt ἀποδεκατοῦν τὸν λαὸν, in epiſt. ad Hebr. cap. 7. ¶ Item decimas do: vt Lucę 18. ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.
Αποδεκάτωσις, decimatio, decimarum exactio.
δευτεροδεκάτη, ſecunda ſeu ſecundaria decima, Hiero. in Ezech. c. 45.
δυοκαίδεκα vel δώδεκα, item δυώδεκα, duodecim.
δυοκαιδεκὰς, άδος ἡ, duodenarius numerus, Areop.
δυοδεκὰς, numerus duodenarius.
δυωδέκατος, duodecimus, Hom.
δυωδεκάκις, duodecies, δυωδέκατος, duodecimus.
δωδεκαταῖος, vt δωδεκαταῖος θάπτεται, die ab interitu duodecimo ſepelitur.
δωδεκαΐδες θυσίαι, ſacrificia ex duodecim animalibus, quę δωδεκηΐδες quoque dicuntur Ionicè, & δωδεκηΐδες, per ſyncopen. Item δωδεκηΐδες θυσίαι, ſacrificia duodecim ἱερείων, apud Euſt. ex Pauſ.
Εκκαίδεκα, ſexdecim ſeu ſedecim, apud Athen.
Ενδεκα, vndecim: Athenis οἱ ἕνδεκα, vndecimuiri, erat magiſtratus quidam rerum capitalium, Dem.
Ενδεκάκις, vndecies. Ενδεκὰς, numerus vndenarius.
Ενδέκατος, vndecimus, Hom. Heſiod. Plut.
Ενδεκαταῖος, qui vndecima die aliquid facit. Interdum, qui vndecimum diem agit.
Επιδέκατος, decimus, vel qui ἐπὶ δέκα penditur, Xen.
Επτακαίδεκα, ſeptemdecim.
Τεσσαρεσκαίδεκα, quatuordecim.
Τρισκαίδεκα, tredecim, Herodot.
Τρισκαιδέκατος, decimuſtertius, Plut. Heſiod.

ΔΕΛΕΑΡ, ατος, τὸ, eſca qua animalia capiuntur, Ariſtot. Et metaph. Eur. in Androm. Τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ. Dictum volunt quaſi δόλεαρ, à δόλος.
δελεάζω, F. άσω, ineſco, eſca capio, Athen. Item eſcam impono, Lucian. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, caricam hamo imponens eſcę loco. Frequentius metaphoricè ſumitur. Philo de vita Moſis lib. 1. δελεάσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, multitudinis ſpe libertatis illectę. Et γαστρὶ δελεάζομαι, apud Xe. illecebris ventris capior.
δελέασμα, ατος, τὸ (q. d. ineſcamentum) quod eſcę loco imponitur hamo aut laqueis illectamentū. Plu.
δελεασμάτιον, ου, ὁ, diminut. apud Athen.
δελεασμὸς, illicium, illectamentum.
δελεάστρα ἡ, decipula, tranſenna in quam eſca imponitur, Poll. l. 10.
δελεαστρεὺς, εως, ὁ, & per ſyncopen δελαστρεὺς, q. d. ineſcator, qui eſca decipit. Piſcatoris epith.
δελήτιον, ου, τὸ, idem quod δέλεαρ. δελητήριον, idem, Suid.

ΔΕΛΕΤΡΟΝ, ου, τὸ, laterna, fax, apud Athen.

ΔΕΛΤΑ, elementi quarti nomen, in ordine alphabetico.
370 δέλτα τὸ κατ' Αἴγυπτον, vel τὸ Αἰγύπτιον δέλτα, dicta fuit & quędam pars Ægypti à triangulari forma, vel potius diuerſę eius partes hoc nomen ſibi vendicarunt. de quibus lege Euſt. in Dionyſ. de ſitu orbis. ¶ Item apud comicos, pudendum muliebre, vt tradit Euſt.
δελτωτὸς, formam literę Δ habens. Peculiariter δελτωτὸν dictum fuit ſignum quoddam cœleſte ab hac figura. Item δελτωτοὶ, libri qui in formam literæ Δ complicabantur. vide Euſt.
δέλτος, ου ἡ, pugillares qui forma literæ Δ plicabantur, ſeu tabellę: ſed poſtea δέλτος, dictus fuit quiuis liber quacunque forma eſſet, Plut. Ab eodem δέλτοι vocantur tabellę iudicum Romę. Et δέκα δέλτοι decem illę tabulę. Item δέλτος, teſtamentum, i. tabulę & cerę teſtatoris, Bud. ex Luc. Aff. & gen. maſc. ex Plat. Item pro tabella pictoria, ex Epigr.
δελτίον, parui pugillares, tabellulę, libellus, Poll.
δελτάριον, tabellula, Plut. in Ant.

Compoſita.

δεκάδελτος νόμος, lex decem tabularum, D. Halic.
δωδεκάδελτος νόμος, leges duodecim tabularum, apud Theophilum.

ΔΕΛΦΑΞ, ακος, ὁ, vel ἡ, porcellus. propriè tamen δέλφακες ſunt porcellę ſeu ſuculę potius quàm porcelli, quaſi αἱ δελφύας ἔχουσαι, i. habentes vuluas, inquit Athen. l. 9. Sic τὰς δέλφακας dixit Ariſtot. de an. l. 6. Et Herodot. δέλφακα ζωὴν ἔχων.
δελφακοῦσθαι, ex p. τελειοῦσθαι τὰς ὗς.
δελφάκιον, diminut. porcellus lactens. Item pudendum muliebre.

ΔΕΛΦΙΝ, ſiue δελφὶς, ῖνος, ὁ, delphin ſeu delphinus, piſcis de quo Athen. & Ariſtot.
δελφινίσκος ου ὁ, delphinulus, paruulus delphin.
δελφίνιον, dicta herba quędam, quòd habeat folia δελφινοειδῆ, teſte Dioſcor. Sic dictum fuit etiam fanum quoddam Apollinis Athenis,

---

ΔΕΛΦΥΣ, ύος, ἡ, vulua, vterus, Poll. Euſt.
Ομόδελφος, q. d. couterinus, vterinus.

ΔΕΜΑΣ, (indeclinabile) corpus: tam de inanimatis quàm animatis rebus apud poëtas. Dictum (teſte Euſt.) quaſi δῶμα ψυχῆς, domicilium animę, Il. ω. δέμας καὶ εἶδος ἀγητός. ¶ Similitudinis quoque particula eſt, vt Il. λ. Ως οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, inſtar flammę ardebat prælium. ¶ Quidam στενῶς de membro etiam pudendo dixerunt.
δεμάτιον, ου, τὸ, pro faſciculo. In Hippiatria.
Αδέματος ου, ὁ καὶ ἡ (comp.) corpore carens, Theocr.

ΔΕΜΝΙΟΝ, ου, τὸ, ſtratum, lectus, Il. ω. Etym. deducit ἀπὸ τοῦ τὸ δέμας ἐπ' αὐτὸ μένειν.
* Αδέμνιος, expers cubilis, qui cubile non habet. Opp. l. 3. de ven.

Compoſita.

Επιδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in aut ſuper ſtrato eſt, Eurip.
Ομοδέμνιος, eiuſdem ſtrati particeps, coniunx.
Ορεσιδεμνιάδες, quę ſtrata ſua in montibus habent. Sic dicuntur νύμφαι & αἱ μέλισσαι teſte Heſych.
Στυγοδέμνιος, qui ſtrata (coniugalia) odit, Epigr.
* Φιλοδέμνιος, amans cubilis, Opp. l. 1. de ven.
Φυγοδέμνιος, qui ſtratum maritale fugit. Dicitur de virgine Maria apud Nonn.
* Φυγόδεμνος, idem quod φυγοδέμνιος, apud Nonnum in Euang.

ΔΕΜΩ, extruo, ædifico, inuſitatum eſt, præter præteritum perfectum & aoriſtum primum. Vnde δέδμηκα ædificauit, Apoll. Rhod. Et δείμας, qui extruxit, Eur. & in paſſ. Il. ζ. Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο Πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι. Vox etiam media act. ſignif. habens, vſitata eſt. vnde δείματο, ædificauit, in Epigr. Et apud Theod. in 1. Eccl. hiſt. ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ μὲν εἰς ὁμόζυγα γεγενημένον θαῦμα ἀφῆκεν, τὸ δὲ νεὼν οὐκ ἤθελε δείμασθαι Χριστῷ. Vide & in

& in Δαμάω.

Δομή,ῆς,ἡ, ædificium, murus, forma,aſpectus,Heſych. Item corpus ab egregia ſtructura. Apoll. Rhod. Arg. 3. Καὶ πῆ ευρεῖς κήπεσι δομὴν ἀτάλαντοι ἰδέσθαι, ſtructura corporis, aut mole corporis. nam & de ædificiis vſurpatur. Nican. in Ther. ἄλλῳ δὴ αὖ κό χλοισι δομὴν ἰνδάλλεται αἴης.

Δομαῖος,ὁ,ὁ,ad ſtructuram pertinens.

Δομέω,ſtruo,ædifico.apud Theod.Bud.teſte.

371 Δόμησις,ſtructura.Δειμάω,ædifico,extruo.

Δόμος,ου,ὁ,domus.Hom.Item ordo ſtructuræ & corium, vt Bud.apud Herodot. interpr. διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθους,quod alij per triceſimum quemque laterum ordinem,per ſtructuram laterum.

* Δόμος,pro armario ſeu arca.Eurip.in Alceſt.

Δῦμος,metri cauſa inſerto υ,pro eodem in Epig..

Δῶμα,τὸ,(factum ex δόμημα exempto μ,& η cum ω per craſin concreto)domus,Od. δ. Δῶ etiam per apocopen metri gratiâ pro eodem. Od.ο.

Δωμάτιον ου τὸ, domuncula.Suid. Item cubiculum, thalamus.Plut.exp.& tectum & culmen.

Δωμάω ῶ,F.ήσω,extruo,ædifico.Epigr. Et in voce media,eadem ſignif.νηὸν περικαλλέα δωμήσασθαι.

Δώμησις εως ἡ,ſtructura,ædificatio.Heſych.

Δωμήτωρ,ορος ὁ,ædificator,conditor.

Δωμητὺς,ύος,ἡ,apparatus ſtructuræ.Heſych.

Compoſita ac primum ex δέμω cum præpoſitione.

Αμφιδέμω,circum ædifico.Ioſeph.lib.6.

Αναδέμω,ædificium inſtauro.Et ἀναδέμεσθαι,voce media pro eodem.

Ενδέμω,obturo,ædificiis munio aut muris.Her.

Ενδόμησις,(quaſi ἐνδομέω)moles iacta ad reddendum nauale portuoſum.Latinè,pila.Ioſeph.

Compoſita ex præterito ſyncopen paſſo.

Αιπύδμητος ου ὁ, καὶ ἡ,altè extructus.

Εὔδμητος, ſiue ἐΰδμητος, bene ſeu pulchrè extructus, ſcitè ædificatus.Heſiod.

Θεόδμητος,à Deo vel diis ædificatus.Il.θ.

*Λεπτόδομος λεπτῶς κατεσκευασμένος,tenuiter ædificatus,ex tenui materia ſtructus,paratus,Æſch.in Per.

Νεόδμητος,recèns extructus.

Compoſita ex δόμη ſeu δομέω formata,ſine præpoſit.

Αρτίδομος ου,ὁ καὶ ἡ recèns extructus.Nonn.

Βυσσοδομεύω,profundè cogito, vel in animo verſo,q.d. profundè ſtruo & molior. Eſt enim metaphora à fundamentis ædificiorum quæ profundè iaciuntur. Od.ρ κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον.Et Luc.de calumnia καὶ βυσσοδομεύει τὴν ὀργὴν

Ισόδομος,æqualiter ſtructus.Vide Vitru.l 2.c.8.

Ψευδισόδομον, quum impares & inæquales ordines coriorum diriguntur.Plin.l.36.c.21.

Κηροδομέω ῶ, ex cera ædifico, cereas ædes ſtruo, cereum domicilium fabricor.Phocyl.

Λιθοδόμος,faber ſeu architectus lapidarius. qui ex lapidibus ædificia ſtruere nouit.Xen.Pæd 3.

Μεσόδμη ἡ,(quaſi μεσοδόμη) magna trabs quæ per mediam domum traiecta eſt per tranſuerſum,ſuſtinens alias trabes minores aut pauimentum eis impoſitũ. Hippocr.& Hom Od.τ. ¶ Idem poeta μεσόδμην vocat foramen in media naui cui malus inducitur:niſi potius ſit trabs tranſuerſa pertuſa per quam demittitur & à qua retinetur. Od. β.

Οἰκοδόμος ου ὁ ædificator.Xen.Plut.

Οἰκοδομικὸς,ad ædificationem pertinens. Item ſtruẽdarum ædium peritus artifex,Plato Polit.1.

Οἰκοδομική, ſ. τέχνη, ars fabricandarum & ſtruendarum domuum peritia ædificandi.

Οἰκοδομία ἡ ædificatio,ſtructura.Thuc.l.1.

Οἰκοδομικῶς more ædificatorum.

Οἰκοδομέω,ῶ, ædifico, domum ſtruo ſeu fabricor. Dem.in Mid. εἴ τις οἰκοδομεῖ λαμπρῶς. Οἰκοδομοῦμαι, ædificandum mihi curo,ædificandũ loco: Luc. ὁ τὴν οἰκίαν οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων. Interdum ponitur καταχρηστικῶς cum accuſ. eius rei quæ ſtruitur. vt νεὼν οἰκοδομεῖν, apud Thucyd l.3. Sic οἰκοδομεῖν θριγκὸν αἱμασιῶν, &c. Apud Xenoph. Pæd.8. ἐπὶ ταῦτα εὐθὺς οἰκοδομεῖτε ἄλλα φιλικὰ ἔργα, his ſuperſtruite veluti fundamento, alia amicitiæ opera.

Οἰκοδόμημα,τὸ, ædificium,ſtructura.Dem.Ariſtot.

Οἰκοδομή,idem in nouo teſt.

Οἰκοδόμησις,ædificatio,ſtructura.Thuc.l.3. Οἰκοδομητικὸς,ad ædificatorem pertinens.Plat.

Οἰκοδομητικὴ τέχνη, ars ſeu peritia ædificandarum domuum,architectonice.

Decomp. Ανοικοδομέω,reædifico,reſtituo Act.c.15.

Αποικοδομέω,obſtruo. vt ἀποικοδομῆσαι τὰς ὁδοὺς,apud Thuc Exp.etiam,demolior,diruo.

Διοικοδομέω, inter ædificandum ſeparo & diſcrimino,ſeu diuido,Plato in Tim. 372

Ενοικοδομέω,ædifico in,ſeu inædifico.Thuc.

Ενοικοδομοῦμαι,ædificandum mihi curo,in Luc.

Εξοικοδομέω, exædifico, inceptum ædificium perficio.Exp.& deſtruo.

Εποικοδομέω, ædifico ſuper,ſuperſtruo,in epiſt.Iude & apud Chryſoſt. Εποικοδομοῦμαι, ędificor ſuper,ſuperſtruor. Eph c 2. Εποικοδόμησις ædificatio ſuper, ſuperſtructio. Apud rhetores exaggerationem ſignificat.

Κατοικοδομέω, ædifico,inędifico. vnde Εγκατοικοδομέω,ædifico in,vel ędificio includo.Plut.

Μετοικοδομέω, ædificatum muto, quod ædificatum fuerat demolior & alio modo ædifico.Plut.

Παροικοδομέω,iuxta ædifico.Thucyd.Παροικοδόμημα, ædificium alij ædificio aſtructum.Ariſtot.

Περιοικοδομέω,circum ædifico.Item ædificiis excitatis circumuallo ſeu circumcludo.Thuc.

Προοικοδομέω,ædifico ſeu ſtruo antè,præſtruo.Poll.

Προσοικοδομέω,aſtruo,ædificatis addo.

Συνοικοδομέω,vnà ædifico.Epheſ.c.2.

Υπεροικοδομέω,ædifico ſuper,ſuperſtruo.

Φιλοικόδομος,qui ædificare amat.Xen.

Πηλόδομος, è luto ſeu limo ſtructus,in Epig. Πηλοδόμος qui è luto ſtruit.

Πηλοδομέω ῶ,è luto ſtruo,è luto fingo.Epigr.

Τειχοδόμος,ædificator ſeu ſtructor murorum.

Τειχοδομέω,ῶ,murum ædifico ſeu extruo.Pol.

Τειχοδομία,ædificatio ſeu extructio muri.

Compoſita ex nomine δόμος

Πρόδομος ου ὁ,anterior domus pars,veſtibulum. Suid. Heſych Apud Hom.Il ι. Euſt.vult πρόδομον eſſe interiorem partem porticus. Alibi vult eſſe idem cum αἴθουσα, vt Od δ. ¶ Accipitur & adiectiuè pro eo qui ante domum eſt:vt πρόδομος πυρὴ.in Epigr.

Οπισθόδομος,poſticum,cui opponitur πρόδομος. Luc. Item templi poſtica pars.Poll.

Compoſita ex δῶμα & δωμάω.

Αδώμητος ου,ὁ,καὶ ἡ, qui ſtructus non eſt. vt ἀδώμητος πέτρη,apud Nonn lapis rudis & quo ad ſtruendum ædificium nemo vſus eſt.

Προδωμάτιον q.d.cubiculi ſeu thalami veſtibulum. H.

ΔΕΝΔΑΛΙΔΑΣ,apud Eratoſthenem in cõmentariis, primi lib.Argon.Apollonij ſic canentem. Η χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος δενδαλίδας τεύχουσα καλὰς ᾔειδεν ἰούλους.exp.panes ſeu mazas.vide Heſych.

ΔΕΝΔΡΟΝ,ου,τὸ,arbor. Xen. Aliquando poſt ſe gen. habet, & exponitur ſtirps,vt apud Phil.de mundo, τὰ ἀέρος καὶ πυρὸς δένδρα,aeris & ignis ſtirpes.

Δένδρεον,ου,τὸ,pleonaſmo τοῦ ε,idem.Od δ.

Δένδρος,εος,τὸ,idem.Thuc.

Δενδρήεις, εντος, ὁ, arboribus abundans. Od. ι.
Δενδρόεις, pro eodem. Nonn.
Δενδρικὸς, οῦ, ὁ, arboreus. Theophr.
Δενδρίτης λίθος, dendritis gemma. Plin. l.36.c.11.
* Δενδρῖτις, adi. fœm. gen. arborea, vt δενδρῖτις ἄμπελος. Strabo l.5.
Δενδρότης, ητος, ἡ, arborum incrementum. Suid.
Δενδρώδης, εως ὁ, καὶ ἡ, arboreus, arborarius. vt δενδρώδεσι νύμφαις, in Epigr. Item arboroſus, arboreus, i. ad arboris naturam aut magnitudinem accedens. vt δενδρώδης τιθύμαλος, apud Dioſc. l.4.c.155.
Δενδρὼν, ῶνος, ὁ, arbuſtum, arboretum, i. locus arboribus conſitus.
Δένδριον, ου, τὸ, arbuſcula, parua arbos. Athen.
Δενδρύφιον, ου, τὸ, idem Dioſc. Δενδρύδιον, idem.
Δενδρίζω, arboreſco, arboris figura ſum.
Δενδριάζω, inter arbores me abſcondo. Heſych.
Δενδρόομαι, οῦμαι, arboreſco. Nonn.
Δένδροσις q.d. arboreſcentia.

Compoſita.

Αγλαόδενδρος χώρα, regio abundans pulchris arbibus.
* Αδένδρεος ὁ, καὶ ἡ, arboribus carens, ἄδενδρος.
Αδενδρος, ου, ὁ, καὶ ἡ, arboribus carens.
Αδενδρον, τὸ, mali corium, ſeu punici mali cortex.
Αναδενδρὰς, άδος, ἡ, vitis arbuſtiua, vitis quæ eſt ſuper arbores, vitis arborem conſcendens, ſiue arbores, vt ait Etym. Dicitur autem abſolutè ſubaudito ſubſtātiuo ἄμπελος. apud Theophr. ¶ De loco vitibus conſito, citatur ex Epigr. ¶ Αναδενδράδες pro arbu-
373 ſtis, citatur ex Pſal.
Αναδενδρίτης οἶνος, vinum ex vite arbuſtiua. Ath.
Αποδενδροῦσθαι, arboreſcere. Theophr.
Εὔδενδρος, arboribus bene conſitus. Nonn.
Ισόδενδρος, arborem æquans.
Κατάδενδρος, plenus & conſitus arboribus.
Λιθόδενδρον, dicitur à quibuſdam corallium. Dioſc.
Πολύδενδρος, multas habens arbores.
Πολυδένδρεος, idem. Od. δ.
Ροδόδενδρον, ου, τὸ, rhododendron, herba roſæ ſimilitudine. Vide Dioſc. l.4.c.82.
Υποδενδρόομαι, paululum in arborem abeo.
Υποδενδρυάζω, ex improuiſo appareo. Heſych.

ΔΕΝΝΟΣ, ου, ὁ, probrum, contumelia. Herodot.
Δεννὸν, autem, Heſych. exponit, κακολόγον, maledicum. Etym. vide in δεννάζω.
Δεννάζω, maledico, probris & contumeliis inceſſo. Sophocles in Antigone, ἀλλ᾽ οὐ χαίρων ἐπὶ φόγοισι δεννάσεις ἐμέ. à δεινὸς deriuari δεννάζειν ſchol. ait, & dici quaſi δεινάζειν, vt ex φαεινὸς fit φαεννός.
Δενναστὸς, conuitiis & maledictis obnoxius.

ΔΕΞΙΑ, ᾶς, ἡ, (ſub. χεὶρ) dextera, ſub. manus. vt τὴν δεξιὰν προτείνειν. Dem. & Plut. dextram porrigere & τὴν δεξιὰν ἀνατείνειν, Xen. Pæd. 4 Εκ δεξιᾶς, Ariſtoph. à dextra Εν δεξιᾷ, Ariſtot. dextram verſus, dextrorſus. Interdum dicitur χεὶρ δεξιὰ, apud Ariſtot. A verbo δέχομαι, ὅτι δέχεται δι᾽ αὐτῆς τὰ διδόμενα, inquit Etymol. ¶ Item δεξιὰ, fides quæ per dextram data eſt, fides cuius teſtis fuit dextra. Hinc δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, fidem dare & accipere. Et in plur. Xen. ἀναβ 2 καὶ δεξιὰς ἔδοσαν τοῖς τῶν Ελλήνων στρατηγοῖς καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν Ελλήνων. Rex Perſarum apud eundem [inquit Cam.] πέμπει δεξιὰν, i. fide ſua accerſit. Apud Homer. δεξιαὶ exponitur etiam pacta, conuenta. Il. β. Σπονδαί τ᾽ ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν.
Δεξιάδην, à dextra. Heſych.
Δεξιὸς, οῦ, ὁ, dexter. Athen. ¶ Item, fauſtus, proſper Homer. Xen. ¶ Item, dexteritate ingenij præditus, acutus, ſolers. Thucid. Item pro ſcito, vrbano, & lepido. apud Ariſtoph. & Plat.
Δεξιῶς, proſperè, feliciter. Heſ. 3. Item cum dexteritate ingenij, ſcitè, ſolerter. Luc. Item aptè: vt & δεξιώτατα, aptiſſimè, apud Ariſtoph.
Δεξιότης, ητος, ἡ, dexteritas ingenij, ſolertia. Thuc.
Δεξιόομαι, οῦμαι, dextram iungo, dextram porrigo, dextram prehendo. Ariſtoph. A. Bud. exp. feſtiuè ſuſcipio, benignè & comiter alloquor & appello. vt Pauſ. καὶ λόγοις τε χρηστοῖς καὶ ἔργοις δεξιώσασθαι. Et δεξιοῦσθαι δώροις. exp. donis inuitare, vel donis perſequi, donis accipere, apud Ariſtot. Sic δεξιοῦσθαι τραπέζῃ, menſa accipere. Eſt item prehenſare, ambire more candidatorum.
Δεξίωμα, id quod comiter accipimus. Eurip.
Δεξίωσις, dextrarum iunctio, quæ fit ab iis qui ſe mutuo accipere comiter volunt, prehenſatio. Apud App. Budæus interpr. gratulationem.
Δεξιάομαι, idem quod δεξιόομαι, dextra prehenſo, ſeu dextra prehenſum excipio comiter. Apoll.
Δεξιτερὰ, idem apud poet. quod δεξιά. Et δεξιτερὸς, idem quod δεξιός. Il. α.

Compoſita.

Αδέξιος, cui contrarium eſt δεξιὸς, ſolers & lepidus.
Αδεξιώτως, Bud. ſine dexterarum apprehenſione, ſeu ſine prehenſatione.
Αμφιδέξιος, ambidexter, *hoc eſt*, qui ſiniſtra perinde vtitur ac dextra, cui ſiniſtra nō minus agilis eſt quàm dextra. idem cum περιδέξιος. Item qui eſt fauſti auſpicij Hippoc. aphor. 7. γυνὴ ἀμφιδέξιος οὐ γίνεται.
Αμφιδέξιος σίδηρος, apud Eur. ferrum anceps: & ἀμφιδέξιον ἔπος, Luc. anceps verbum.
Αμφιδεξίως, admodum dextrè & aptè, Athen.
Αμφοτεροδέξιος, ambidexter, Euſt.
Αντιδεξιόομαι, viciſſim dexteram porrigo. Apud Xen. (teſte B) ſignificat viciſſim dextras porrigere, vt ſolent inter ſe feſtiuè ſalutantes.
Διαδέξιος, exp. dexter, ſtrenuus, induſtrius, ex Her.
Δοκησιδέξιος, qui ſibi acutus videtur, ex Athen. 374
Ενδέξιος, qui eſt ad dextram. Item fauſtus.
Ενδεξιόομαι, οῦμαι, dextra manu teneo. Eur.
Επιδέξιος, dexter, qui eſt ad dextram, Ariſtot. in Probl. ſect. 26. οἱ ἐπιδέξια & οἱ ἐπιδέξιοι pro eodem. Item ſcitus, elegans, commodus, conſentaneus, item vrbanus, lepidus. Ariſtot.
Επιδεξίως, ſcitè, conuenienter, lepidè.
Επιδεξιότης, dexteritas, Plut.
*Καταδέξιος, dexter. Aratus.
Πανδέξιος, omnibus modis ſeu in omnibus dexter.
Περιδέξιος ambidexter. Il. φ. Apud Ariſtot. περιδέξιοι λόγοι, qui à ſumma ingenij dexteritate proficiſcuntur.
Περιδέξια, dextralia, armillæ. Exod. cap. 35. & Num. cap. 31. & Eſaiæ 3.
Υπερδέξιος, in quo dextra ſuperiorem locum habet, in quo dextra poteſt attolli ſupra aliquē. vt ὑπερδέξιος τόπος. Item ſuperior, i. cuius ſuperiores ſunt vires. Dicitur & de re & de perſona. Plut. in Numa. ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετὴ, virtus vitio ſuperior.

ΔΕΠΑΣ, αος, τὸ, poculum: vel etiam patera. παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ πόμα. Hom. Athen.
Δεπάζω, bibo, Etymol.
Δέπαστρον, ου, τὸ, poculum. Silenus enim & Clitarchus in γλώσσαις tradunt τὰ ποτήρια nominari δέπαστρα, & quidem peculiariter à Clitoriis, teſte Athen.
Δεπάστρεον, potus è poculo hauſtus. Euſt. Od. φ.

ΔΕΡΑΣ, ατος, τὸ, pellis, corium. Quidam generale eſſe volunt, alij de pelle ouina propriè dici putant. vnde χρυσόμαλλον δέρας, vellus aureum apud poetas.
Δέρος, εος τὸ, idem Ionicè, vt vult Etym.
Δερβιστὴρ, Suidæ per pleonaſmum τοῦ β pro δεριστὴρ, i.

δέρμα,

δέρμα.

δέῤῥις,εως,ἡ,idem,Thuc.2. ¶ Item veſtimentum denſum ex pilis. cilicium,ex bibliorum interpretibus.

δεῤῥισὴρ. Heſych. περιδέραιον ἵππου. δεῤῥισὶς, eidem κωδάριον περιαυχένιον. δέῤῥιον, cilicium. δεῤῥίδιον, apud Suid.vmbraculum coriaceum.

δέρω, excorio, pellem detraho, apud Hom. ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν. Metaph. pro,nudo,reuelo,aperte dico. Bud. ex Luc. ¶ Item,cædo,verbero, Act. cap.5. δείραντες παρήγγειλαν,&c. ſed hac in ſignif. vſitatius eſt δαίρω, vnde δῆρις quidam deducunt.

δέρμα,τὸ,idem quod δέρας. Od.ξ. Τάμνον δέρμα βόειον εὔχροον.Item cutis.

δερματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,coriaceus.Item cuteus.

δερμάτινος,ου,ὁ, coriaceus, cutis ſpeciem præ ſe ferens.

δερματικὸν ἀργύριον, Lyc. quod ex pellium venditione prouenit.

δερμάτιον,diminut pellicula.

δερμύλλω, excorio. Item pudendi glandem detego, ex ſchol.Ariſtoph.Exp.etiam,ſanguinem poto.

δερμηστὴς, animalculum quoddam à conſumendis pellibus ait dictum,Suid.Etym Heſych.

δάρσις, excoriatio,Gal.

δαρτὸς,ὁ,ἡ, excoriatus,pelle nudatus. Item qui excoriari ſolet,vel qui poteſt pelle exui. Apud Athen. l.7. δαρτὰ ſunt genera quædam piſcium. Apud medicos ſunt etiam δαρτοὶ χιτῶνες ſiue ὑμένες teſtium. Item carnoſa teſtium tunica. Pro eodem dicitur & δρατός.vide Heſych.

δέρτρον,ου,τὸ, membrana, vel potius ἐπίπλους inteſtinis incumbens. Antimachus. χολάδας δέρτροισι καλύψας. Quidam etiam eſſe putant illam duriorem roſtri partem qua cibum capiunt aues, alij pro toto roſtro accipiunt.apud Hom.Od λ.

δορὰ,ἡ,excoriatio.Item pellis. vt λέοντος δορά.

δορὶς,ίδος,ἡ,culter coqui ad excoriandum, qui & κρεωδόρα,dicitur Poll.

δορὸς,οῦ,ὁ, ſaccus,culeus: nimirum è pelle ſeu corio factus.Od β. ¶ Eſt etiam apud poëtas genitiuus per ſyncopen factus pro δόρατος,à nominat δόρυ.

δόρυλλος, ab Ariſtoph. in Ran. vocatur pudendum muliebre.Suid.& Heſych.

Compoſita ac primum ex δέρω, cum præpoſitione.

Ἀμφίδορος,vtrinque excoriatus,ſeu cui circumquaque detracta pellis eſt,in Erg.

Ἀναδέρω, idem quod δέρω,excorio. Item metaph nudo,reuelo,aperte dico,Luc.

Ἀντίδερον, expon.cuticula tergori ſeu pelli oppoſita & ſubiecta,Suid.ex Epigr.

Ἀποδέρω,excorio.

375 Ἀπόδερμα,cutis ſeu pellis detracta,ſpolium.

Ἀποδερματόω,ῶ,excorio.

*Αὐτόδορος,ſimul cum ipſa pelle,Plut.

Ἐκδέρω,excorio.

Ἐκδορὰ excoriatio,euulſio,apud Dioſc.

Ἐκδόρια, τὰ, medicamenta quæ vrendi vi prædita cutem abradunt & exulcerant,Dioſc.

Ἐπίδερις, caruncula illa quę in media muliebris pudendi fiſſura ſubſultat,Poll.lib.2.

Ἐπιδερμὶς, quæ & ἐπιδερματὶς, cuticula ſenſu deſtituta, & toti veræ cuti ſuperténſa. Expon. & pellis quæ eſt inter digitos anſerum & huiuſmodi auium, ex Ariſtot

*Ὑποδέρω,ſubexcorio,pelle aliquatenus denudo,Gal.

Compoſita ex δέρμα, ſine præpoſitione.

Αἰολόδερμος,ου ὁ καὶ ἡ,habens cutem variegatam.

Λειπόδερμος, appell. cui deficit cutis cooperiens glandem genitalis membri Λιπόδερμος,idem.

Λεπτοδέρματος, & per ſyncopen λεπτόδερμος, tenuem pellem ſeu cutem habens.

Λιθόδερμος, pelle lapidea tectus,corio munitus, cuius duritiès propemodum lapidea. Dicitur & de hominibus. Ariſtot. in principio Rhet. πολλοὶ γὰρ στερροὶ καὶ λιθόδερμοι,&c.

Μαλακόδερμος, mollem cutem habens,ſeu putamen. vt μαλακόδερμα ᾠά.

Παχύδερμος,craſſam pellem ſeu cutem habens.

Ποικιλοδέρμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,idem cum αἰολόδερμος.

Σκληρόδερμος,duram habens pellem ſeu cutem,ſeu putamen durum.

Τραχυδέρμων,cutem ſeu pellem habens aſperam.

Compoſita ex δορὰ,itidem ſine præpoſ.

Ἄδορος, ὁ καὶ ἡ, non excoriatus, vel pelle carens. Heſychio eſt etiam vter,ſaccus,pera. Ἀδορεὶ,ſine excoriatione.

Βουδόρος,boues excorians.Euſtath. βουδόρα ἤματα apud Heſiod. in op. & di.exp. dies in quibus boues & (ex parte totum intelligendo) quæuis animalia excoriantur. Heſych. verò βουδόρῳ exponit μοχλῷ ᾧ βόες δέρονται,vel ſecundum alios,ἀσκῷ. At βουδόρῳ νόμῳ apud Suidam, de iis qui vt in modum boum excorientur digni ſunt.

Νεόδορος,recens excoriatus.Sed νεόδορος βύρσα exTheophr.pro corio bouis recens detracto.

Παλινδόρια, τὰ, vocantur quæ veteribus calceis ſuppinguntur,Poll.

Compoſita ex δαρτὸς,itidem ſine præpoſ.

Ἄδαρτος,ου,ὁ καὶ ἡ, non excoriatus. Item qui flagris cæſus,ſeu examinatus non eſt.

Νεόδαρτος,recens excoriatus,Hom.Ariſtot.

ΔΕΡΗ, & δειρὴ, (alio accentu) ης,ἡ, ceruix. Item,collum.Eurip.,4.Hom.Orph ¶ Δέρα Heſych eſt & iugum montis: qua ſignificatione δειρὰς dicitur. Et δειρὴ ὄρους Euſtath. quoque ἐξοχὴ eſt, deducenti inde πολυδειράς 376

δέρις,Heſych.eſt idem quod δέρη,collum.

δέραιον,ου,τὸ,collarium,Bud.ex Xen.

δειρὸς,οῦ,ὁ,collis,Heſych.

δειρὰς,άδος,ἡ,iugum montis. Apoll.Arg.2. * Item pro collo,Opp.l.1.de ven.

Compoſita.

*Ἀγκυλόδειρος,collum habens incuruum & repandum, Opp.4.Hal.

Αἰολόδειρος,ου,ὁ καὶ ἡ,verſicolorem ceruicem habens.

δολιχόδειρος, ſeu δουλιχόδειρος, (metri cauſa inſerto υ) ceruicem ſeu collum longum habens.Il.β.

Περιδέραιον, totus ceruicis flexus atque circumductio, Poll.

Περιδέραιος,ου,ὁ καὶ ἡ, q.d.circumcollaris. vt τὸν περιδέραιον κόσμον, apud Plut.in Galba, de muliebri ornatu. Subſtantiuè etiam capitur περιδέραιον pro ſimplici δέραιον,i.collare,millum. Frequentius tamen pro ornatu collari,ſeu monili. Herodia.Scribitur etiam interdum gemino ρ Περιδεῤῥὶς,ίδος ἡ,pro eodem.

Ποικιλόδειρος,habens collum varium,i.verſicolor.

Πολυδειρὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, montium iuga ſeu cacumina multa habens.Il.α.

Ταναόδειρος, extenſum ſeu propenſum collum habens, cui procera ceruix eſt,Ariſtoph.

Ὑποδέραιον,ου,τὸ,q d.ſuccollare,ornamentum colli.

Ὑποδερὶς, idem, torques,monile. Bud.ex Ariſtot. in fine 5. de hiſt. anim. Eſt etiam extremi colli pars prior. Camer. vel vltima colli anterioris pars, cui proximè ſubeſt iugulum.Scribitur & ὑποδειρίς.

ΔΕΡΚΩ, video, aſpicio. Hinc & futurum ſecundum δρακῶ, & aoriſt.2 ἔδρακον,& δρακεῖν in infinit.

δέρκομαι,videor,aſpicior. Sed in actiua ſignif.potius vſurpatur.Plut in Sol. δέρκονται εἰς ἥλιον Et δερχθεὶς, έντος, cōſpicatus,aſpiciens, (ab ἐδέρχθην ſeu δέρχθην. aoriſt.1. poetico, vidi,) apud Soph. in Aiace. Pind.

apud Athen. lib. 13. τὰς ϑ Θεοξένε ἀκτῖνας προσώπε μαρμαίζοισας δερκεὶς, ἃς μὴ ποθοῖ κυμαίνεται. Et in præterito med δέδορκα, vt δεδόρκασι, apud Luc. de cal. Vnde particip. δεδορκὼς, intetis oculis aſpiciens, rigido aſpectu obruens, Ariſtot.

δέργμα, τὸ, aſpectus, Eur. δεργμὸς, οῦ, ὁ, idem Heſ.

δέρξις εως, ἡ, viſio, actio ipſa videndi, Plut.

δερκέσκω ſeu δερκέσκομαι, idem quod δέρκω & δέρκομαι, apud Hom.

δερκιάομαι, ῶμαι, idem Heſiod.

δράκος, εος, τὸ, oculus, viſus, Nic. in Alexiph.

Compoſita.

Αδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non videns. Heſych. Item obſcurus, qui videri nequit, ἀφανής.

Αδερκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, non videns. Αδέρκτως, aduerb. Soph. παραμειβόμεσθα ἀδέρκτως.

Αδρακὴς, ὁ καὶ ἡ, qui viſus beneficio deſtituitur.

* Αναδέρκω, ſurſum aſpicio, δέρκω, Hom.

Γλυκυδερκὴς, dulce aſpiciens, ſeu dulcis aſpectu.

Γυμνοδέρκομαι & γυμνοδερκιόομαι, nudus conſpicior.

διαδέρκω, proſpicio, tranſpicio, Od. ξ.

διαδέρκομαι, idem.

* δυσδερκὴς, qui videri difficulter poteſt, Opp. lib. 1. de (vent.

* δυσδέρκητος, idem quod δυσδερκὴς, apud Opp. pro eo qui oculis ſeu aſpectu ingratus eſt, fœdus aſpectu.

Εἰσδέρκω, intueor, inſpicio.

* Εκδέρκω, aſpicio ex Hom. Il. ψ.

Επιδέρκω, inſpicio, intueor: Heſiod. Επιδερκτὸς, οῦ, ὁ, viſus, ſub aſpectum cadens, videndus, quem intueri & videre fas eſt, Plut.

Εὐδερκὴς, bene videns, oculatus, Heſych.

* Καταδέρκω, aſpicio, Soph. in Thrac.

Λιθοδερκὴς γοργὼ, in Epigr. quaſi lapideo aſpectu.

Οξυδερκὴς, acutum cernens, perſpicax. Vnde ὀξυδερκέστατος, Herod.

Οξυδέρκεια, ἡ, acumen viſus, acies oculorum, apud Suid. Οξυδερκικὸς, οῦ, ὁ, viſus acumini conferens. Οξυδερκέω, ῶ, acutum cerno. Dicitur & ὀξυδορκὴς, pro ὀξυδερκής. Vnde ὀξυδορκὴ & ὀξυδορκικὰ φάρμακα, medicamenta quę oculos malè ſuo munere fungentes corrigunt. Sic & ὀξυδορκία, acumen viſus, Luc.

Οξυδορκέω, ῶ, acutum cerno, Plut.

πανδερκὴς, omnia videns, ſeu intuens.

περιδέρκομαι, circumſpicio, vnde περιδερκέω, in Epigr.

πολυδερκὴς, multos intuens. Heſiod.

προσδέρκομαι, aſpicio, Soph.

ΔΕΣΙΟΣ, ου, ὁ, apud Macedonas dicitur Iunius menſis, vt Suidas tradit. Legitur in titulo Concilij Niceni, ἐν μηνὶ δεσίῳ ἐννεακαιδεκάτη πρὸ δεκατεσσάρων Καλανδῶν Ιουλίων, menſe Deſio decimanona die ante XIII. Kalend. Iulias.

ΔΕΣΠΟΖΩ, F. όσω, dominor, dominium obtineo: Dem. πρὸς Φιλ. δεσπόζειν, ἀλλ' οὐχ' ἡγεῖσθαι, τῶν συμμάχων προαιρούμενος.

δεσπόζεσθαι, dominio alterius parere. ¶ Eſt etiam acquiri, Bud.

δεσπόσυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, herilis, Xen. ¶ Item, ſubſt. filius herilis apud Athen. l. 4. Et in fœm. gen. δεσποσυνὴ, ῆς, filia herilis, Plut. in Lyc.

δεσπόσυνοι, οἱ, idem quod δεσπόσυνοι, Euſt.

δεσποτὸς, οῦ, ὁ, dominabilis, Bud. ex Ariſtot.

δεσπότης, ου, ὁ, dominus, herus, propriè ſerui reſpectu dictus, Luc. & alij. ¶ Item, cuius dominio homines aliqui, aut populus, aut regio parent. vt δεσπότης Ασίας apud Luc. Item rei poſſeſſę dominus, pro κεκτημένος, vt τοῦ δακτυλίου δεσπότης, apud Luc. fœm. eſt δεσπότειρα apud Soph. Et δεσπότις, ιδος, apud Eur. & Plat. 3. de leg. δεσπότις αἰδὼς. Et δέσποινα, ἡ, domina, Hera. Plato de leg. 7.

δεσποτικὸς, herilis. Ariſtot. Item qui dominari nouit. Sic δεσποτικὸς τῶν ἀνθρώπων apud Xen. Item imperioſus, dominandi cupidus, Ariſtot.

δεσποτικῶς, heriliter, dominorum more, Iſocr.

δεσποτέω, ῶ, F. ήσω, dominor. Cum genitiuo, Plat.

δεσποτεία, ἡ, dominium, dominatus, Iſocr. Luc.

Compoſita.

Αδέσποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, dominium non habens, nullius dominio mancipatus, Plut. Αδέσποτα ſunt etiam quæ ad fiſcum deuoluuntur, quia dominum nullum nec aſſertorem habent, Strab. Interdum opponitur αὐθεντικοῖς, vt apud Plut. in Oth. ἀδέσποτος φήμη, fama incerto autore manans.

Αδεσπότως, ſine domino, item ſine certo autore.

* Αὐτοδέσποτος, per ſe dominus. Ioſeph. de Macc. c. 1.

Επιδεσπόζω, idem quod δεσπόζω, Æſch. in Perſis.

Οἰκοδεσπότης, ου, ὁ, dominus domus, herus, paterfamiliâs apud Plut. & ſæpe in nouo Teſt. ¶ Item apud genethliacos genitur̨ dominus, quem præſidem domicilij vocant.

Οἰκοδεσποτικὸς, ad patremfamiliâs pertinens, rei familiari conueniens, homini frugi congruens, vel patremfamiliâs decens. Cic. ad Att.

Οἰκοδεσποτέω, ſum paterfamiliâs, domui præſum, familiam rego, rem familiarem adminiſtro, 1. Tim. 5. Planetę etiam οἰκοδεσποτεῖν, dicuntur quaſi domini eſſe domicilij, Plut. de placit. philoſ. lib. 5. c. 18.

Οἰκοδέσποινα, ἡ, hera, materfamiliâs, Plut.

Συνδεσποτεία, ἡ, dominij ſocietas.

Φιλοδέσποτος, domini ſeu dominij amans, i. qui alterius in ſe dominium libens patitur, Herod. Τὸ φιλοδέσποτον, domini amor, ſeu domicilij aliorum in ſe amor. Φιλοδεσποτεύομαι, dominum amo, ſeu dominatum amo aut affecto, apud Etym.

ΔΕΥΚΟΣ, εος, τὸ, apud Ætolos, inquit Etym. eſt τὸ γλυκὺ, i. dulce, dulcedo.

Compoſita.

Αδευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, exp. iniucundus, amarus, acerbus, vt ἀδευκὴς θάλασσα, Apollon. i. amara & ſalſa. Sic ἀδευκὴς ὄλεθρος, amarum exitium. Euſt. qui tamen exp. etiam ἀδόκητος, deriuans ἀδευκὴς ex α priu. & Ionico verbo δέκω pro δέχομαι. Affertur & *pro*, nulla re indigens, ex α priu. & δεύομαι, indigeo.

πολυδευκὴς, valde dulcis. Nic. in Ther.

ΔΕΥΡΟ, & Atticè δευρί, huc, in hunc locum Iliad. γ. δεῦρ' ἴθι, huc ades. Dem. δεῦρο ἤδη τὸ στράτευμα ἄγων ἐβάδιζε. Ariſtoph. in Nub. βλέπε νῦν δευρί, huc reſpice. ¶ Dicitur etiam μέχρι δεῦρο, vſque huc, hucuſque. tam de loco quàm de tempore. Plat. Æſch. ¶ Aliquando ei prę mittitur & articulus τὸ. Eur. in Phœniſſ. ὄμμα πανταχῆ διοισέον, Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, & illuc & huc. ¶ Abſolutè etiam nonnunquam ponitur, omiſſo imperatiuo ἴθι, ἐλθὲ, (aut ſimili) *pro*, adeſdũ. Ariſtoph. Hinc factum eſt aduerbium adhortandi, idem ſignificans quod φέρε, ἄγε, age, agedum. Plato in Apoll. καί μοι δεῦρο εἰπὲ, agedum, dic mihi. Itidem & δευρί. Nonn. pro ἄγε poſuit. Vſurpatur interdum & *pro*, hîc. Apoll. Arg. l. 2. δεῦρο δαήμονες ἄνδρες ἔασι, hîc adſunt.

δεύρω, quoque pro δεῦρο dici tradit, Heſych.

δεῦτε, huc agite: aduerbium hortantis ſimul & accerſentis. Il. χ. δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον. Rurſum Homerus ἐκ παραλλήλου dici δεῦτ' ἄγετε vacante altero illorum: Il. γ.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, ſecundus. Thuc. lib. 6. ἐνίκησε δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγένομην. Aliquando aliquis δεύτερος dicitur præſtantia & virtute: vt ſecundus quoque & alter apud Lat. Epigr. lib. 6. ἔχει δεύτερον

Ηρα-

Ἡρακλέα. Dignitate etiam & honore aliquis dicitur eſſe δεύτερός τινος, i. ſecundus, inferior, apud Plut. Sic & res aliqua δευτέρα ἄλλης eſſe dicitur quæ ei poſtponitur. itémque aliquis aliquem vel aliquid δεύτερον ἄγει ποιεῖ vel τίθησι, i. poſthabet & poſtpo-
378 nit: apud Plut. Luc. & alios. ¶ Quum verò dicitur temporis ratione, exponitur etiam poſterior vel etiam iteratus. vt δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι. Dicitur verò venire δεύτερος χρόνου, qui venit poſt tempus ſtatutum: & δεύτερος ἄλλων, poſt alios, aliorum omnium poſtremus & vltimus. Dicitur & τῇ δευτέρᾳ apud Ariſtot. in Oecon. poſtero die, poſtridie. Apud medicos τὸ δεύτερον & τὰ δεύτερα dicuntur ſecundæ, id eſt fœtus inuolucrum & veluti ſecundus partus. Dioſc. Alij δευτέρια vocant. ¶ Item, δεύτερα ſeu τὰ δεύτερα, ſecundæ partes, ſecundi gradus præmia. Xen. ¶ Dicitur etiam δεύτερον aduerbialiter pro, ſecundò, iterum. Heſiod. in Erg. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται ὧδ' ἔρδειν. Et Il. α. καὶ ἤρετο δεύτερον αὖτις. Aduerbialiter itidem δεύτερα dicitur pro ſecundo loco, pòſt. Xen. Hell. ἐτιμᾶτο δεύτερα μετὰ τὸν Πελοπίδαν.

Δευτέρως, ſecundo loco, ſecundo ordine, ſeu ſecundò.

Δευτερόω, ῶ, ſecundò facio, itero repeto. vt lib. 3. Reg. cap. 18. Item *pro*, ſecundum ictum ingero. vt lib. 1. Reg. cap. 26 καὶ οὐ δευτερώσω αὐτῷ item *pro*, traditiones doceo, vt teſtatur Hieronymus in epiſtola ad Algaſiam.

Δευτέρωμα, τὸ, ſecundus actus.

Δευτέρωσις, idem quod δευτέρωμα, ſecundæ partes vel vires: vel etiam ſecundus ordo lib. 4. Reg. c. 23.

Δευτερώσεις dicuntur etiam traditiones hominum & veluti ſecundariæ leges, vt teſtatur Hieronymus.

Δευτεραῖος, ου, ὁ, ſecundarius, vel ſecundanus, ſecunda die aliquid faciens. Xen.

Δευτερεύω, ſecundus ſum, ſecundas fero, ſecundum obtineo locum. Plut. in Eumene, cum dat. δευτερεύειν αὐτῷ ἀπαξιοῦντες, ſecundi ab eo eſſe, primas ei concedere.

* Δευτερεύω, diſſimilis ſum, differo. Laertius in Oneſicrito.

Δευτερεῖα, τὰ, ſecundæ, *hoc eſt* ſecundæ partes, ſecunda palma, vel ſecundum præmium. Plut.

Δευτεριάζω, Bud interp. ſecundas partes ago, q. d. lampada tibi trado vt mihi in actu ſuccedas.

Δευτερίας οἶνος, lora: quum expreſſi acinorum folliculi in dolia coniiciuntur, eóque aqua additur, vt tradit Varr. Vide Poll. lib. 14. c. 10.

Δευτέριον, ου, τὸ, ſecundæ, i. partus inuolucrum & veluti ſecundarius partus. apud Paul. Ægin. lib. 6. cap. 75. in qua ſignif. dicitur potius τὰ δεύτερα. Aff. & δευτέριος (*pro*) ſecundarius.

Δεύτατος, vltimus, poſtremus. Superl. eſt ex δεύτερος vt ὕστατος ab ὕστερος Od α.

Ἀμφιδεύτατος, (*cōp.*) poſtremus: ὕστατος, καὶ ἀκρότατος. Apud Pind. in Olymp. ἀμφιδεύτατα κρεῶν interpr. minutiſſimæ carnium particulæ, quoniam (inquiunt) in diuiſione & diſſectione victimarum quod minutiſſimum eſt, poſtremum eſt.

ΔΕΥΩ, F. δεύσω, rigo, madefacio, imbuo, tingo. Il. ϐ Item miſceo, ſubigo, mollio. Heſy. apud Soph. ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα exp atrum fudi ſanguinem.

Δεύομαι, rigor, madeſio, imbuor. Il. ι. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Et metaph. apud Luc. δευόμενος τοῦ ποτοῦ Item pro δέομαι, egeo, (poeticè interpoſito υ) vide in δέω, i. egeo.

Δεῦμα, τὸ, irrigatio.

Compoſita.

Ἀναδεύω, irrigo, imbuo, ſubigo. Plut. Ἀναδεύω τοῖς ἤθεσι παίδων νόμους, exp. infundo puerorum ingeniis mores.

Ἐλαιόδευτος, oleo imbutus, oleo rigatus. Epigr.

* Ἐνδεύω, irrigo, madefacio. Nic. in Alex.

Καταδεύω, madefacio. Heſiod. Erg. 2.

Προδεύω, antè imbuo, antè madefacio ſeu irrigo.

ΔΕΦΩ, F. ψω, excorio, pelle nudo. Item emollio, ſubigo, vt cùm cera ſubigitur. Od. μ. v. 48.

Δέφεσθαι, dicitur is qui ſibi pelle nudat penem. Ariſt.

Δεψέω, ῶ, F. ήσω, ſubigo & emollio coctariorum more.

Compoſita ex δεψέω.

Ἀδέψητος, inelaboratus & rudis, nondum curatus à coriario ſeu pellione. Od. υ.

Βουδέψιον, ου, τὸ, bouinum corium.

Βυρσοδέψης, ου, ὁ, coriarius, qui coria concinnat. Ariſt.

Βυρσοδεψικός, οῦ, ὁ, quo vtuntur coriarij, vel ad coriariorum concinnationem pertinens. vt βυρσοδεψικὴ ῥοῦς, à Plinio coriarius frutex, à Colum. rhus ſutorius. Apud Theophr. βυρσοδεψικὴ κόπρος, ſpurcitiæ 379
pellium dum concinnantur.

Βυρσοδεψέω, ῶ, Ariſtoph. coria concinno.

Γλωττοδεψέω, ῶ, tello, lingua morigeror.

Εὐδέψητος, ſubactu facilis & emollitu. Hippocr. de artic. τὰ δέρματα τὰ εὐδεψητότατα, optimè ſubacta & curata. τὰ κάλλιστα μεμαλαγμένα, inquit Galen. in Comment.

Ῥινοδέψης, coriarius. idem cum βυρσοδέψης. Heſych.

Σκυτοδεψέω, ῶ, pelles ſubigo, vt coriarij ſolent.

Σκυτοδέψης, coriarius, qui pelles ſubigit & parat.

Σκυτοδεψικός, οῦ, ὁ, ad coriarium pertinens. Apud Theophr. de cauſ. pl. lib. 3. c. 23. σκυτοδεψικὴ κόπρος, ſordes quæ in coriariorum officinis reperiuntur, à pellibus nimirum quas parant, abraſæ. Quidam exp. fœces pellium.

ΔΕΧΟΜΑΙ. F. ξομαι, P. γμαι, capio accipio. Cum accuſ. Hom. Plut. ¶ Item, excipio, ſuſcipio. vt δέχεσθαι ξένους, Xen Item, admitto, recipio. Xen. Pæd. 4. δέχομαί σε ἱκέτην, admitto te ſupplicem. Item *pro*, recipio in amicitiam, & ſocietatem. Thuc. 3. Item *pro* admitto: eo ſenſu quo dicimus nos admittere quæ approbamus. Thuc. 1 ἐδέξαντό τε τοὺς λόγους.

¶ Δέχομαι, cum infin. exp. volo, ſicut & οὐ δέχομαι, nolo. Iſocrat. οὔτε ταῦτα τούτῳ δημηγορήσας, ἐδεξάμην ἂν ζῆν. Aliquando exp. potius, non recuſo. vt apud Gr. καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι. Item patior. vt apud eundem Greg. οὐ φέρει τὸν διωγμόν, οὐ δέχεται ἄοικον εἶναι καὶ ἀνέστιον. Item ſuſtineo (eo ſenſu quo dicitur ſuſtineo hoc facere) Plato de rep. 10. πολλὰ δὲ ποιήσαι ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν δρῶντα. Et Greg. δέχεται υἱὸς ἀνθρώπου γενέσθαι. Dicitur pro eodem & καταδέχομαι. Item *pro*, ſuſtineo irruentē. Lucian. δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν, ſuſtinere impetū. ¶ Item, expecto, (pro quo in proſa dicitur potius προσδέχομαι,) Od. ι. Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι. ¶ Δέχεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ, in ſe recipere, præſtaturum ſe promittere: in qua ſignif. dicitur potius ἀναδέχεσθαι. ¶ Item δέχεσθαι, interpretari (eo ſenſu quo dicitur interpretari aliquid in bonam vel in malam partem, i. accipere) Plato Dionyſio, σὺ δὲ ἀναγνοὺς αὐτά, ὅπῃ βούλῃ δέξασθαι ταῦτα δέχου. ¶ Eſt & verbum gramm. *pro*, intelligo. vt vulgò dicitur hoc vel illo modo accipi aliquod verbum.

Δέχμενος, per ſyncopen pro δεχόμενος. Scribitur & δέγμενος.

Δέχνυμαι, idem quod δέχομαι, accipio. Epigr.

Δεξαμενή ἡ, receptaculū, conceptaculū. Plato (vt inquit Bud. materiam ſic vocat, quam etiam ὑποδοχὴν formarum dicit. Interdum peculiari ſignif. ſic dicitur à-

quarum receptaculum. hinc fit vt exp. etiam, lacus, & ciſterna Strab.

Δεκτὸς, q. d. acceptabilis. vnde & pro grato (Lat. accepto ponitur aliquoties in nouo Teſt.

Δεκτικὸς, capax, qui excipere poteſt.

Δέκτης, mendicus, quòd vndique accipiat.

Δέκτωρ, ſuſceptor. Fœm δέκτειρα, acceptrix, exceptrix, receptrix, i. quæ accipere ſeu excipere & recipere ſolet. in Epigr. & apud Athen. lib. 13.

Δεκτέος, accipiendus, excipiendus, recipiendus.

Δοχὸς, ὁ, ὁ ἡ, capax. Theophraſt. Δοχαῖος, idem. Nic. in Ther.

Δοχὴ, ἡ, conuiuium: ab excipiendis conuiuis dictum.

Δοχεῖον ου, τὸ, receptaculū, conceptaculū. Alex. Aphr.

Δοχήϊον, reſolutione Ionica pro eodem. in Ep.

Δέκομαι, Ionicè dicitur pro δέχομαι, accipio, recipio, frequens apud Herodot. qui & pro expecto vſurpauit. hinc deriuata quæ ſequuntur habentia κ pro χ. Δεικανάασθαι pro δεξιοῦσθαι apud Hom. ab hoc Ionico δέκω ſeu δέκομαι deriuat Euſt.

Δεκάζω, corrumpo largitione vel munere quod accipitur. Plut. in Galba, τὴν σπεῖραν ἐδέκαζε χρυσὸν ἑκάστῳ διανέμων. Hinc δεδεκασμένοι μάρτυρες. Luc. Item generalius, corrumpo, peruerto: vt apud Syn. αἱ γὰρ εὔνοιαι δειναὶ δεκάζειν τὰς ψήφους, peruertere ſententias. Exp. etiam, do decimam, à δέκα.

Δεκασμός, corruptio quæ fit largitione, corruptela iudicij. Plut. hinc comp. Αδέκαστος κρίτης, Philoni, iudex qui non eſt corruptus accipiendis mune-

380 ribus. ὁ μὴ δεδεκασμένος. Et generalius pro eo qui in qualibet re integrum ſe & ſyncerum exhibet, iudicis incorrupti more. Αδεκάστως, incorruptè, ſyncerè. Luc.

Δόκανα τὰ, in agro Laced. dicti ſunt τάφοι quidam παρὰ τὸ δέξασθαι τοὺς Τυνδαρίδας, teſte Suid.

Δοχμὴ ῆς ἡ, Heſychio & Suidæ, ſpithama, palmus. Ariſtoph. in Equit. μεῖζον ἦν δοχμαῖν δυοῖν, duobus palmis maius erat. Poll. quoque δοχμὴν & δακτυλοδόχμην vocari tradit quatuor digitos iunctos veluti concluſos ſeu coarctatos, idque & παλαιστὴν nominari. Euſth. cum Pauſan. δοχμὴν eſſe ait τὸν παλαιστὴν, ἤγουν τὸν τετραδάκτυλον τῆς χειρός. deriuari autem παρὰ τὸ δέχεσθαι & paraxytonως etiam efferri.

Compoſita ac primùm cum præpoſit.

Αναδέχομαι, ſuſcipio, recipio, excipio, tollo. Appion apud A. Gell. Item ſuſcipio apud me, recipio, receptum do alicui. vt ὁ δὲ ἀνεδέξατο ὅσους ἠδύνατο πλείστους τῶν ἐκ μάχης ἀνασωζομένων. Quo in loco ἀναδέχεσθαι Bud. vult ſignificare recipere, i. ſeruare & colligere diſperſos. ¶ Αναδέχομαι τὸν παῖδα, penes me aſciſco puerum. Demoſth. aduerſus Neæram. ¶ Item recipio, ad me recipio, vel in me recipio, polliceor. Cum infinit. fut. Xen. item cum acc. Dem. Αναδέχεσθαι δίκην, iudiciū promittere quod faciunt ſponſores atq; interceſſores vadimoniorū, & qui iudicatum iri promittunt. Vide B. in pr. ann. in Pand. ¶ Αναδέχεσθαι τὸν ἔγκλημα, vel τὰ ἐγκεκλημένα, apud Dem. in ſe crimē recipere, crimini ſe offerre, agnoſcere rē perpetratā & ſe mandatorē profiteri. ¶ Αναδέχεσθαι τὴν τιμωρίαν, pœnas dare. Herodian. ¶ Exp. etiam expecto.

Αναδοχὴ, receptio. Itē, ſponſio. Polyb. (apud Suid.

Ανάδοχος ου, ὁ καὶ ἡ, vel Αναδοχεύς, έως, ὁ, receptor, receptum dans alicui. Item repromiſſor, ſponſor, Plat. in Dione. Apud Dion. Areop. ſic dicitur qui vulgò parrinus.

* Ανδέκτωρ, qui ſuſcipit vel qui recipit. Plut. in l. de ſolertia anim.

Αντιδέχομαι, viciſſim accipio.

Αποδέχομαι, recipio, admitto. Luc. ¶ Item (ad res inanimas tranſlatum) acceptum habeo, probo, approbo, aſſentior. Alicubi etiam commendo, laudo. Cum accuſ. rei. Plat. Et cum genitiuo perſonę, vt idem Plato de republica lib. 2. οἶμαί σου τοὺς πολλοὺς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, οὐκ ἀποδέχεσθαι, i. tibi non aſſentiri, non aſtipulari. Cum accuſ. etiam perſonę (ſed rariùs) conſtruitur. Iſocr. gramm dicit ἀποδέχομαί σε τῆς σπουδῆς, & ἀποδέχομαί σου τὴν σπουδήν.

Αποδεκτέος ου ὁ, recipiendus, admittendus.

Αποδοχὴ, ἡ, receptio, admiſſio. Approbatio, commendatio. Laert. πολλῆς ἀποδοχῆς ἄξιος, probatiſſimus, ſpectatiſſimus.

Αποδοχεῖον ου τὸ, receptaculum, receptorium.

Αποδεκτὸς, οῦ, ὁ, dignus admitti & recipi. Apud Baſilium, gratus & acceptus, probatus.

Αποδέκτης, ου, ὁ, vel Αποδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. receptor.

Αποδέκται & ἀποδεκτῆρες (inquit B.) ſunt coactores, tributorum & vectigalium. Ariſtot.

* *Decomp.* Αναπόδεκτος, non admiſſibilis, non recipiendus, aſpernandus. In nou. conſt.

Εὐαπόδεκτος, idem quod δεκτός.

Διαδέχομαι, excipio, ſuccedo. Propriè q. d. accipio per alium ſeu alios. vt τὴν βασιλείαν διαδέχεσθαι. Herodian. 4. Iungitur & accuſatiuo perſonæ, vt apud Laertium, διεδέξατο Σπεύσιππον, & Αρκεσίλαον διαδεξάμενος. Dicitur & res vna aliam διαδέχεσθαι. Baſilius de vita ſolit. εὐχαὶ πάλιν τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμεναι

Διαδοχὴ, ſucceſſio. vt διαδοχαὶ κλήρων, ſucceſſiones in hæreditatibus. Item διαδοχῆς & κατὰ διαδοχὰς per ſucceſſionem, alij ſuccedente alio, ſeu per vices, viciſſim, per manus. Ariſtot.

Διάδοχος, ſucceſſor. Iſocr. γενέσθαι διαδόχους αὐτῷ τῆς κληρονομίας. Thuc. διάδοχοι νῆες, naues ſuccedentes.

Εργα διάδοχα, opera quæ per vices fiunt.

Decomp. Αδιάδοχος, carens ſucceſſoribus, iugis, 381 perpetuus. Greg.

Εκδιαδοχὴ, ſucceſſio.

Εἰσδέχομαι, admitto intrò. Εἰσδοχὴ, admiſſio.

Decomp. Επεισδέχομαι, inſuper admitto intrò.

Παρεισδέχομαι præter alios intrò admitto.

Εκδέχομαι, excipio, ſuccedo. Herodot. ¶ Item, expecto. Baſil.

Εκδοχὴ, exceptio, ſuſceptio. Item expectatio.

Εκδοχεῖον, receptaculum Et peculiariter de receptaculo aquæ ſiue ciſterna. Ioſeph.

Εκδεξις, exceptio, ſucceſſio, Herodot. Apud Hippoc. exp. ἀποδοχή

Εκδεκτικὸς, ex Vlpiano exp. exceptorius.

Decomp. Απεκδέχομαι, expecto. Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα, Paulus Philipp. 2. & alibi. Απεκδοχὴ, expectatio. Damaſ.

* Μετεκδέχομαι, idem quod ἐκδέχομαι, excipio, ſuſcipio. Dionyſ. de ſitu orb.

Συνεκδέχομαι, vnà excipio ſeu recipio. Συνεκδοχὴ, ſynecdoche, figura gramm. de qua vide Fab. l. 8. c. 6.

Συνεκδοχικὸς, ſynecdochen habens. Συνεκδοχικῶς, per ſynecdochen.

Απεκδέχομαι, expecto, in Epigr.

Ενδέχομαι, admitto, recipio. Et ἐνδέχεσθαι τὴν αἰτίαν. Dem. crimen in ſe recipere. Et Phil. de mundo, τὰ φθορὰν ἐνδεχόμενα, quæ corruptionem admittunt. Apud Thuc. lib. 3. ὁ δὲ οὐδὲ ταῦτα ἐνεδέχετο, probabat. ¶ Ενδέχεται (imperſonaliter poſitum) fieri poteſt, facultatis eſt noſtræ. Ariſtot. Itē vſu venit, vel vſu venire ſolet. Thucyd. Apud Iſocr. τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν, exp. licet & conceſſum eſt. Et in partic. κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, quatenus fieri licuit. Syn. Et ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, quo ad eius fieri poteſt.

Ενδεχομένως, quàm fieri potuit maximè. Pol.

Decomp. Ανένδεκτος, non contingens ſeu accidens, vel nunquam contingens: ideóque ἀδύνατος.

Επιδέχομαι, accipio, admitto. Exp. etiam expecto.

Επιδοχὴ

Ἐπιδοχὴ, receptio. Exp. & ſuſceptio. item ſucceſſio.

Decomp Ἀνεπίδεκτος, qui capere ſeu percipere non poteſt, vel admittere non capax. Bud. Idem etiam ſignificat quod ἀνένδεκτος & ἀνεγχώρητος, qui non accidit ſeu accidere poteſt.

Καταδέχομαι, recipio, admitto. cui opponitur ἐκβάλλω, Bud. ex Demoſthene. Et ex Pand. καταδέξασθαι τὸ λεγάτον. Idem interpr. probo, ex Baſil. Et ſuſcipio, (i. poſſum & non recuſo) ex eodem.

Καταδοχὴ, receptio. ex Plat. de leg.

Παραδέχομαι, excipio, admitto. Plat. ¶ Item, accipio à maioribus, fama referente accipio. Plato de leg. 4. φήμην τοίνυν παραδεδέγμεθα τῆς τότε μακαρίας ζωῆς. ¶ Item ſuſcipio, incepto B. ex Dem.

¶ Παραδεχθῇ, (paſſ. ſignif.) ex Greg ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, vt medicina recipiatur.

Decomp. Ἀπαράδεκτος, non receptus, vel qui recipi nequit. Interdum actiuè, non recipiens.

Δυσπαράδεκτος, difficilis admiſſu ſeu perceptu.

Εὐπαράδεκτος, acceptu (ſeu q. d. acceptatu) facilis, ex Baſilij epiſt. ad Greg.

Προσδέχομαι, præterea accipio. ¶ Item, admitto & probo. Polyb. οὐ προσεδέξατο τὰς συνθήκας ὁ δῆμος. Item expecto, Xen. & Hom. qui ποτιδέγμενος dicere ſolet pro προσδεχόμενος, ſicut ὑποδέγμενος pro ὑποδεχό-

Πρόσδεγμα, apud Soph. in Trachin. ſuſceptio. (μενος.

Προσδεκτὸς, acceptus, gratus.

* *Decomp.* Ἀπρόσδεκτος, qui admittendus non eſt, qui admiſſibilis non eſt. In nou. conſt.

Δυσπρόσδεκτος, qui ægrè admittitur ſeu recipitur, ideóque ingratus, moleſtus. Plut.

Εὐπρόσδεκτος, acceptu ſeu receptu facilis. Item acceptus. 2. Cor. 2. c ad Rom. 15.

Ὑποδέχομαι, ſuſcipio, excipio, recipio Herodian. Hom. Item ὑποδέχεσθαι, excipere familiariter. Item *pro*, excipere hoſpitio. Demoſth. ad Timoth. Et Plat. l. 12. Leg. Et pro excipere ſeu accipere epulis. Antipho, ὁ μὲν θύων, Δι' κτησίῳ κἀκεῖνον ὑποδεχόμενος. Et Plut. in Alexand. ¶ Ὑποδέχομαι (de muliere dictum) concipio, ex X. ¶ Dicitur & πῆμα (i. calamitas) ὑποδέχεσθαι aliquem Odyſſ. ξ. v. 275. i. excipere ſeu adoriri vel inuadere, vt quidam interpr. ¶ Item, excipio ſeu

382 ſuſtineo irruentem, reſiſto, ἀνθίστασθαι, apud Hom. & Xen. ¶ Item, in me recipio, me facturum recipio, polliceor. Hom. Herodot. & Thuc. cum accuſ. item cum fut. infin.

* Ὑποδέκτης, exceptor, ſuſceptor.

Ὑποδέξιος λιμὴν, B. ex Herodot. pro portu nauium capace. At Ὑποδεξίη. Il. ι. pro apparatu quo quis excip.

* Ὑποδοχεῖον, locus vbi quis excipitur, hoſpitium. Strabo.

Ὑποδοχὴ, exceptio, receptio, ipſe excipiendi actus. Herodian. Interdum & conuiuium quo quis excipitur. Plut. ¶ Item, receptatio. vt Thuc. 1 καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων, ſeruorum fugitiuorum receptationem. ¶ Item receptaculum. vt κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὀμβρίοις ὕδασιν Ariſtot. Pol 7 c. 11. ¶ Item, fauor, ſubſcriptio in cauſa & approbatio. apud Æſ ἵν' ἐξ ὑποδοχῆς ἅπαντα ποιῇ Φιλοκράτει.

Ὑποδοχεὺς, exceptor, ſuſceptor. Et peculiari ſignif. qui excipit conuiuio ἑστιάτωρ.

Decomp. Φιλυπόδοχος, qui ſolet excipere conuiuio. Laert. in Menedemo.

Compoſita, ex prima perſ. præt. ſine præpoſ.

Θεοδέγμων, Dei ſeu rerum diuinarum ſuſceptor. Nonn.

Κυμοδέγμων ἀκτὴ, fluctus excipiens littus. Eurip.

Νεκροδέγμων, mortuos recipiens. Epith.

Compoſita ex tertia perſ. præt. itidem ſine præpoſ.

Ἄδεκτος, exp. non acceptus ſeu admiſſus: item act. qui non accepit, expers. vt ἄδεκτος κακοῦ.

Δωροδέκτης, qui dona accipit.

Θεοδέκτωρ, ορος, ὁ, καὶ ἡ, idem quod θεοδέγμων. Heſych.

Κακοδεκτεύω, malè excipio. Heſych.

Πανδέκται, omnia continentes. libri, omne rerum atque doctrinarum genus continentes libri. Gell.

Πανδεχὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, omnes ſeu omnia accipiens vel recipiens. vt πανδεχὴς φύσις apud Plat.

Χοροδέκτης, ου, ὁ, qui in chorum admittit ſaltantes. qui choreis præeſt, apud Suid.

Alia compoſita habentia in penultima o ſequente χ vel κ prout vel a δέχομαι vel ab Ionico δέκομαι formata ſunt.

Αἱμοδόχον, vas ſanguinem recipiens. Suid.

Δωροδόκος, ου, ὁ, καὶ ἡ, qui munera capit, qui muneribus acceptis corrumpi ſe patitur. Ariſtoph.

Δωροδοκία, ας, ἡ, munerũ acceptio, ſordes. Æſchin. ¶ Eſt etiam crimen & iudicium contra iudices nummarios & ſordidos. apud Lyſiam. ¶ Ammonio eſt etiam munerum datio, ſeu donatio.

Δωροδοκέω, ῶ, F. ήσω, munera capio, accipio munera corrumpentia & ſordida. Dem. Æſchin. Herodotus verò d xit, ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολὺ, multum pecuniæ per corruptelam accepit. ¶ Item, muneribus corrumpo. Laert. in Xenocr.

Δωροδοκοῦμαι, accipio munera corrumpentia & ſordida. Dem. Et τὰ δωροδοκηθέντα σοι, quæ muneribus corruptus feciſti. Æſchin.

Δωροδόκημα, munus quod ſordidè accipitur. Dem.

Decomp. Ἀδωροδόκητος, qui munera ſordida non accepit, qui largitionibus & muneribus ſe corrumpi paſſus non eſt, incorruptus. Æſchin. contra Cteſiph.

Ἀδωροδοκήτως, ſine munerum ſordidorum acceptione, incorruptè, integrè. Dem. pro cor.

Καταδωροδοκέω, ῶ, corrumpo ſordidis muneribus. ¶ Item, ſordida munera accipio. Ariſtophan. Et in paſſiuo pro eodem apud eundem in Ranis.

Ἐλαιοδόχος & ἐλαιοδόκος, oleum capiens.

Ἐμβρυοδόχος, receptor τοῦ ἐμβρύου Luc.

Ἐτνοδόκος τορύνη, cochlear quo τὸ ἔτνος δεχόμεθα & ex olla depromimus pultem Epigr.

Θεοδόχος, idem quod θεοδέγμων ſuprà, Nonn. dicitur & pro eodem θεηδόχος, vel θεηδόκος.

Θεσμοδοκέω, legem accepto & admitto.

Θυοδόκος, ſuffimentorum receptor. Heſych.

Θυοδόκον, ſub. ἀγγεῖον ſuffimentum, receptaculum.

Ἰοδόκος, ſagittarum receptor vel receptrix. Od. φ. ἡ δὲ φαρέτρη ἰοδόκος. Dicitur ſubſtantiuè etiam ἰοδόκη, ἡ, pro ἰοδόκος φαρέτρα, pharetra ſagittarum receptaculum. Apoll.

Ἱστοδόκη ἡ, mali nautici receptaculum. Il. α.

Καπνοδόχη, & καπνοδόχον, item καπνοδοχεῖον, q. d. fumi receptaculum, caminus. Apud Herodot. legitur καπνοδόκη.

Κρεωδόχος, ad recipiendas & aſſeruandas carnes factus. vt κρεωδόχον ἀγγεῖον.

Κρεηδόκος, pro eodem in Epigr.

Κριοδόχη, ſiue κριοδόκη, arietaria machina, ipſum arietem ſuſtinens. Athen.

Μελανοδοχεῖον, atramenti receptaculum, atramentariũ.

Μελανοδόκος κίστη, arcula recipiendo atramẽto, atramentarium. In Epigr. 383

Μητροδόκος, à matre receptus. Pind.

Μοιροδοκέω, partem capio, particeps ſum. Suid.

Μυοδόχος, mures recipiens.

Μυστοδόκος, dicitur οἶκος, domus quæ myſtas recipit, apud Ariſtoph. in Nub.

Νεκροδόκος, idem quod νεκροδέγμων, de quo ſuprà.

Ξενοδόχος, vel ξενοδόκος, & poeticè ξεινοδόκος, hoſpes. Exp. & caupo. Hom. Plut.

Ξενοδοχία hoſpitum exceptio ſeu ſuſceptio. Xen.

Ξενοδοχεῖον, vel ξενοδοκεῖον, locus in quem hoſpites re-

cipiuntur.Exp.& hoſpitium, caupona.

Ξενοδοχέω,ῶ,hoſpites excipio,hoſpitio excipio.

Ὁδιδόκος,qui in via excipit viatores.Vide & in comp. ex δοκάζω.

Οὐροδόχος,qui vrinam recipit. Οὐροδόχος, pro eodem: in Probl.l.1.

Οὐροδόχη, vrinæ receptaculum, matula ſeu matella. Sic poteſt dici etiam veſica.

πανδόχος,ου,ὁ,& πανδόκος,Ionicè, qui quemlibet hoſpitio excipit ſeu(adiectiuè)omnes capiens.

πανδοχὶς,ίδος, ἡ, luna à Platone dicitur, quòd totius generationis ſuſceptrix ſit.

πάνδεξ,εκος,ὁ,qui publico hoſpitio excipit.Heſych.

πανδοχεὺς & πανδοκεὺς,έως.ὁ,qui quemlibet hoſpitio excipit,hoſpes meritorius.Plut.περὶ ἀοργ. Metaphoricè etiam capitur.Plat.l.9. de rep.(de tyranno) πάσης κακίας πανδοχεῖ τε καὶ τροφεῖ.

πανδοκεύτρια,ἡ , quæ promiſcuè quoſlibet hoſpitio excipit.Ariſtoph.Item caupona.ibid.

πανδοχεῖον ſeu πανδοκεῖον & πανδοχίον,ου,τὸ , taberna diuerſoria,publicum diuerſorium.Plut.

πανδοκία ἡ,promiſcua omnium exceptio.

πανδοκεύω,promiſcuè hoſpitio excipio.Plat.

πανδόκευσις,promiſcua hoſpitum exceptio.Plat.

πολεμηδόκος, & Doricè πολεμαδόκος , bella ſuſcipiens. In Epigr.epithetum eſt Mineruæ.

Σιτοδόχος,capiens ſeu ſuſcipiens frumentum.

Σιτοδόχη,receptaculum frumenti aut ciborum.Poll.

Σιμβλοδόχος qui excipit apum examina.Epigr.

Στομοδόχος,loquax,loquuteleius.. Heſyc.& Poll.

Τρυτοδόκη per ſyncopen pro τρυτανοδόκη,theca trutinę. Suid.ex Epigr.

Ὑδροδόκος , aquam excipiens ſeu recipiens vt lacunæ, ciſternæ , vaſa aquaria & queuis alia aquę receptacula.Adiectiuè ὑδροδόκος κόλπος.Poll.

Χοληδόχος,fel ſeu bilem recipiens.Gal.

ΔΕΩ,F.ήσω,ηκα,& εκα, ligo,alligo,vincio, Il.φ.δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας εὐτμήτοισιν ἱμᾶσι.Thuc. 3. ἀλύσει δήσας πρὸς τῷ ξύλον. Dicitur in ſecunda perſona δέεις, in tertia δέει , potius quàm δεῖς & δεῖ. Inuenitur tamen δεῖν in infinit. apud Plat. in Crat. τὸ δ' ἄπτειν καὶ δεῖν ταὐτόν ἐστι. Item vincio , in vincula coniicio. vt apud Demoſth. δησαίτων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα. Δῆσαι cum genit. apud Homer. pro κωλῦσαι. Vide Euſtath. ¶ Item, abſum. Cum genit.& infinit. vt ὀλίγου δέω δακρῦσαι , parum abeſt quin fleam. Inuenitur etiam apud Iſocrat. παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος pro μικροῦ ἐδέησα. Imperſonaliter dicitur itidem cum genit. & infinit. Plato in Apoll. πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν. ¶Interdum δεῖ (imperſonaliter vſurpatum) ſignificat opus eſt. Cum genit. vt Plat. de rep. 2. πλειόνων δεῖ πελτιστῶν ἐπὶ τὰς παρασκευάς. Apud Eur.cum dat perſonæ & accuſatiuo rei , οὐ πολλοῦ πόνου με δεῖ. Idem alia conſtructione dixit, ἓν δεῖ μόνον μοι , vna re eſt mihi opus. Reperitur etiam δέω pro opus habeo,indigeo.Plato παραδείγματος ὦ μακάριε αὖ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκε. Item δεῖ oportet, par eſt,neceſſe eſt Iſocr. ἃ δεῖ πράττειν.Dem.δεῖ τοίνυν ὑμᾶς μὴ βοηθείας πολεμεῖν.Idem,δεήσειν ᾠήθη,neceſſe futurum putauit.

¶ Deriuata ex δέω,i.ligo.

Δέομαι(& interdum δοῦμαι)ligor. Item vincior. vnde δεδήσεται,vincietur,in vinculis coniicietur. Plat. & Xen. ¶ Item media voce idem quod δέω ligo.vt Il. β Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Aliam ſignif.vide in δέω,opus habeo.

Δεσμὸς,οῦ,ὁ (& in plur. δεσμοὶ vel δεσμά,)vinculum.Hom.Plut. Item nexus. vt apud Dem. Ponitur & pro faſciculo,apud Poll.& Euſt.dicentes φρυγανῶν δεσμόν. Dicitur & τὸ δέσμα , vnde δέσματα. apud Hom.Il.χ.& Od.α.& θ.

* Δέσμωμα,idem quod δεσμὸς,Æſch.in Perſis.

Δεσμόω,ῶ,ligo,vincio.Item colligo,connecto. Aphr. in Probl. Interdum *pro*, in vincula ſeu in carcerem coniicio.

Δεσμώτης,ου,ὁ,vinctus,qui in vinculis ſeu carcere habetur,captiuus.Soph. Et δεσμῶτις (fœm. gen.) vincta,captiua.Soph.

Δεσμωτήριον,locus in quo vinciuntur homines, carcer.Dem.Item vinculum,compes,q.d.ligamentum.

Δεσμέω,ῶ,etiam dicitur,vt δεσμόω,Lucæ cap.8.

Δεσμεύω,idem.Δεσμευτικὸς,aptus ad ligandum.

Δέσμιος (pro δεσμώτης , quod vſitatius eſt) vinctus. qui eſt in carcere.In nouo Teſt.

Δεσμὴ,ἡ, faſciculus.Ath. Δεσμὶς diminut.faſciculus. Ponitur & pro δέσμη.

Δέμα ατος,τὸ,pro δεσμὸς,vinculum,faſciculus.

Δεμάτιον,ου,τὸ,paruus faſciculus.in Hippiat.

Δέσις,ligatio,connexio,iunctura.

Δετὸς , ligatus,vinctus. Δετή,pro facibus in faſciculum colligatis.Il.λ.

Δίδημι,idem quod δέω,ligo,Euſt.

Compoſita, ac primum præfixam habentia præpoſitionem.

Ἀμφιδέω,circumligo.Apoll.Rhod.Arg.2.

Ἀμφίδετος,vtrinque ligatus,circumligatus.

Ἀμφιδέες , Heſych. armillæ , annuli. Dicuntur & ἀμφιδέαι & in neutro genere ἀμφίδεα. Et metaph. ἀμφίδεον,Hippocrat.dicitur oſculi matricis circumferentia & labrum, quod cucurbita labris ſimile eſſe ait.

Ἀναδέω,ῶ,religo,vincio.Plut.in Pericle,ἀναδῆσαι ταινίας πρὸς ἕκαστον κέρας.Item redimio,corono.Thucy. Item regem facio vel imperatorem,vt inquit Bud.ex Greg.

Ἀναδέομαι οῦμαι,vincior,coronor.

Ἀνάδημα,τὸ, anadema, id quo caput redimitur,corona.Eur.

Ἀναδεσμεύω,religo,idem quod ἀναδέω.

Ἀναδέσμη ἡ, redimiculum:*hoc eſt* ornamentum capitis quo mulieres vtuntur in religandis capillis ne ſparſi fluant.

Ἀνάδεσις,religatio.Luc.ἀνάδεσις τῆς κόμης.

Ἀνάδετος,religatus,reuinctus.Euripides in Hecuba, μίτρας ἀναδέτους dicit vel quæ ſupra caput ligantur, vel quibus religantur crines,vt τῇ ἀναδέσμῃ.

Ἀποδέω,ῶ,religo,illigo,præligo.Dioſc.& paſſ. ἀποδοῦμαι apud Ariſtot.

Ἀπόδεσις,religatio.

* Ἀποδεσμεύω,idem cum δεσμεύω Solom.prou.26.

Ἀποδεσμὸς , faſciculus:quod ſimul colligatum eſt. Apud Dioſc.lib.3 exp.linteum. Item faſcia quędam circa caput mulierum.Apud Luc.Budæus ait eſſe amiculum mammas continens,q.d.mammillare.

Ἀποδεσμόω,ῶ,vel ἀποδεσμέω colligo,religo.ἀποδεσμεύομαι λίνῳ.Dioſc.Ἀποδεσμεύω,idem.

Διαδέω,ῶ,reuincio,redimio,obligo,cingo.Gal.

Διάδημα τὸ redimiculum. Peculiariter dictum fuit de regio redimiculo capitis , faſcia videlicet quædam,diadema,corona.Vide Plut.in Lucullo.

διαδεσμέω,ῶ,pro διαδέω,ex Gal.

Ἐκδέω ῶ,religo.Luc Item appendo.Bud.

Ἐκδεσμεύω,religo(ſequente abl.)

Ἐκδεσμεῖν,irretire,apud Greg.

Ἐνδέω ῶ,illigo,aſtringo,implico,irretio. Il β. ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ.Plato de leg ἐνδέω εἰς νόμον. Ἐνδεδέσθαι ὁρκίοις,iureiurando obſtrictum eſſe. Apud Ariſtot. de cœlo lib.2 ἐνδεδεμένοι ἀστέρες,fixæ ſtellæ.

Ἔνδεσμα,τὸ,vinculũ quo aliquid illigatur,vel etiam id ipſum quod illigatur.

Ἐνδε-

Ενδεσμέω, ῶ, illigo: item implico, inuoluo.

Ενδεσμος illigatio, iunctura. Item illigamen, *hoc eſt* id quo aliquid illigatur, vel illud ipſum quod illigatur. Exp. vinculum, faſciculus. Dioſc lib. 3. c. 97. ἐνδεσμον vocat linteum cui aliquid illigatum eſt.

Ενδεσμα, τὸ, id quod illigatur, geſtamen collo appenſum, Dioſc.

Decomp. Χρυσένδετος, auro illigatus vel incluſus.

Επιδέω, ῶ, obligo. vt apud Gal. ἐπιδῆσαι τὸ ἡλκωμένον μόριον.

Επίδεσμος, ligamen id quo vulnus obligatur, Ariſtoph. A B. exp. faſcia, apud Dioſc.

385 Επιδεσμέω, ῶ, & ἐπιδεσμεύω, obligo.

Επίδεσις, obligatio, Gal.

Decomp. Ανεπίδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non obligatus, Gal.

Καταδέω, ῶ, deligo deuincio, aſtringo, obſtringo. Od. ξ. Ενθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν. ¶ Item prohibeo, impedio. apud eundem. Ex Herodoto aff. *pro*, conuinco: quia quem conuincimus, velut obſtrictum tenemus. Item *pro*, incanto, Bud. ex Dion. Areop.

Καταδεῖσθαι, dicitur *pro*, deuincior, aſtringor.

Κατάδεσμος, vinculum quo quis aſtringitur, ſeu irretitur. Accipi etiam à Plat. lib. 11. de leg. & de rep. pro incantatione ſcribit Bud. Καταδεσμεύω, idem quod καταδέω.

Κατάδεσις, aſtrictio. Et pro incantatione, Plat.

Decomp. Εγκαταδέω, illigo, Plat.

Περιδέω, circumligo, obligo, Xen.

Προσδέω, ῶ, alligo, adſtringo, Plut. πρόσδετος, alligatus in Epigr.

Συνδέω, ῶ, colligo, ſimul ligo, connecto. Ariſtot. Et *pro*, coniungo, conſocio, item cõcilio: Greg. ἀλλήλοις συνδεῖ τοὺς τῷ αὐτῷ ἐρασάς.

Σύνδεσμος, colligatio, coniunctio, vinculum, copula. Eth. 4. cap. ¶ Item, pars neruoſa artus cõmittens

Συνδεσμότης, ου, ὁ, qui vnà vinctus eſt. Συνδεσμεύω, colligo, connecto, Polyb.

Σύνδεσις, colligatio.

Σύνδετος, colligatus, Soph.

Συνδετικός, colligandi vim habens.

Decomp. Ασύνδετος, non colligatus, diſſolutus, vnde ἀσυνδέτως, aduerb. Ασύνδετον & πολυσύνδετον apud gramm. figuræ inter ſe contrariæ.

Επισυνδέω, inſuper colligo ſeu connecto.

* Επισύνδεσις, ductus vinculi, ductus reſtis, Plut.

Υποδέω, ſuperligo.

Υποδέω, ſubligo, ſubtus ligo. Vnde accipitur *pro* calceo.

Υποδεῖσθαι, dicitur pro calceare, ſeu calceari. (cui opponitur ὑπολύεσθαι apud Xen. diſcalceari) vt ἐμποδὼν ὑποδυόμενοι, qui præpoſterè ſe calceant. Item pro ὑποδέω, vt κοθόρνους ὑποδέεσθαι: Herodot. Et ὑποδήματα ὑποδεῖσθαι Xen.

Υπόδημα, calceamentum, ſolea Herodot. Xen.

Υπόδησις, vel potius ὑπόδεσις, calceatio, calceatus, Xen. apomn. lib 1.

Υπόδεσμοι, Hippocr. faſciæ quę fracturis poſt iniectos pannos ſuperdantur. Υποδεσμίδες quę ante iniectos pannos adhibentur, ex Gal Υπόδεσμα, pignus.

Decomp. Ανυπόδητος, non calceatus: qui eſt nudis pedibus, Xen. Ανυποδητέω, ῶ, calceis careo, ſine calceis incedo Ανυποδησία, pedum nuditas, Plut.

Alia compoſita formata ex δεσμὸς *ſine præpoſ.*

Αδεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vinculis carens. ἄδεσμος φυλακή, libera cuſtodia. Αδέσμιος, idem.

Βαρύδεσμος, graui vinculo ligatus, Nonn.

Εννεάδεσμος, qui nouem vinculis ſeu iuncturis continetur. Exp. etiam πολύδεσμος, Nic.

Ζυγόδεσμος, & in plur. ζυγόδεσμα, lorum quo temo alligatur iugo. Collare quidam interpr. Plut.

Ιππόδεσμα, vincula ſeu lora equorum, Eur.

Κεφαλόδεσμος, & κεφαλοδέσμιον, capitis ligamentum, frontale.

Κυνοδέσμιον, (q. d. caninum vinculum.) vinculum quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur, quod & κυνία vocant. Vide Poll.

Λινόδεσμος, lineum vinculum habens.

Λυγόδεσμος, vitice vinctus. Dianæ cogn.

Πολύδεσμος, multis ligatus vinculis.

Σιδηρόδεσμος, ferreum vinculum habens.

Στηθόδεσμον, ου, τὸ, faſcia pectoralis. vide Poll. lib. 7.

Στηθοδεσμὶς, ίδος, ἡ, idem. Ieremiæ 2.

Alia compoſita ex tertia perſ. præt. paſſ. itidem ſine præpoſ.

Αδαμαντόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, adamante ligatus.

Αδετος, non ligatus, liber & ſolutus, Hippocr.

Αἰχμόδετος, idem quod αἰχμάλωτος, q. d. haſta vinctus, qua captiui vinciri ſolent, Soph.

Ακρόδετος, in ſummo ligatus ſeu nexus, Epigr.

Αλυσίδετος, catena ligatus, Heſych.

Αμαλλοδετήρ, ῆρος, ὁ, manipulorum colligator. Il. σ.

* Αὐτόδετος, ſponte vinctus, qui ſponte vinciri ſe permittit, Opp. 386

* διάδετος, reuinctus, redimitus. Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Ελεφαντόδετος, ebore reuinctus.

Ζυγοδέτης, idem quod ζυγόδεσμος.

Ιπποδέτης, ου, ὁ, qui equum ligat, Soph.

Κηρόδετος, cera vinctus, cera iunctus. Athen lib. 4. Dicitur κηρόδετον μέλι, quòd in cereis fauorum cellulis quaſi illigatum contineatur.

Λινόδετος, lino vinctus, apud Ariſtoph.

Μελάνδετον ἄορ, enſis nigro illigatus capulo, nigrum habens manubrium. Heſiod.

Οὐλοδέτης, merges, (ab οὖλος, i. faſciculus manipulorum hordei collectorum.) Euſt.

Οὐλόδετον, funiculus ex culmis contortus quo οὖλοι colligantur, Euſt.

Πλημνόδετον, ferrum illud quo radij colligantur modiolo rotæ Poll. lib. 1.

Σιδηρόδετος, ferro vinctus, Herodot.

Χαλκόδετος, æreis vinculis ligatus, Æſchyl.

Χρυσόδετος, auro ligatus, Soph.

¶ *Deriuata ex* Δέω, *vnde imperſonale* δεῖ *(i. abeſt.) opus eſt: item oportet.*

Δέον, οντος, τὸ, participium quod frequenter vſurpatur in numerando: vt Demoſth. ἔτη δυοῖν δέοντα εἴκοσι, i. anni duodeuiginti, vel viginti duobus demptis, aut duobus minus. Et Thuc. δέοντος ἑνὸς τριακοστῷ ἔτει, q. d. trigeſimo anno, vno deficiente. ¶ Item, quum oporteat vel oportuerit, ſiue quum deceat vel decuerit, item quum oporteret. Ariſtot. eth. 4. Et μὴ δέον quum non oporteret, exp. & quum minimè expediret, commodúmve eſſet. Bud. ex Xen. & Luc. Interdum (nominis ſubſtantiui naturam accipiens) quod fieri oportet ſeu decet, vel quod facto opus eſt, vt Bud. interpr. apud Xenoph. τὸ δέον ποιεῖν & τὸ δέον ὑπηρετεῖν. Et τοῦ δέοντος μᾶλλον magis quàm deceat vel par ſit. Dicitur etiam τὸ δέον vel τὰ δέοντα ποιεῖν, officio ſuo fungi. Item τὰ δέοντα, neceſſaria, commoda, opportuna. Dicitur & εἰς δέον, commodè, opportunè, vtiliter. Et ἐν δέοντι pro eodem. Et παρὰ τὸ δέον, ſecus ac deceat, præter officium, Plat. in Apologia.

δεόντως, decenter, commodè.

δέομαι, etiam dicitur *pro*, opus habeo, indigeo: Iſocr. οἱ βίου δεόμενοι. Dicitur & δεόμενος (ſine adiectione) pro indigo ſeu egeno. Interdum cum inf. οὐδὲν δέομαι λέγειν, Æſchin. Rurſum cum genit. exp quæro, vt Luc. ἀφορμῆς δεόμενος, occaſionẽ quærens, itidémque cum inf. apud Xen. ¶ Itẽ, rogo, precor, vt δέομαί σου πέμψαι, apud Thuc. & δέομαι σοῦ τοῦτο apud Dem.

in Midiam.Exponitur etiam imploro,vt apud Thuc. Ἀθηναίων δεομένῳ. Athenienſes imploranti, i. Athenienſium opem.

δέημα,τὸ,precatio,apud Suid.

δέησις εως,ἡ,indigentia,egeſtas,apud Antiph. ¶ Item, precatio. vt δέομαι δέησιν,apud Dem.

δεητικὸς,precatorius,Plut.Item ſupplex.

δεύομαι,poet. pro δέομαι,egeo.Odyſſ.ξ Exp.& priuor, apud eundem : vt quum mortuos eſſe dicit θυμοῦ δευομένους. Item inferior ſum, vt Iliad. ψ. ἀλλά τε πάντα δεύεαι Ἀργείων. ¶ Item,irrigor. de qua ſignif. vide in δεύω.

Compoſita ab eodem δέω,aut δέομαι,i.egeo.

Ἀδεὴς τ@-,ου,ὁ καὶ ἡ, non indigus,Antiph.

* Αὐτοδεὴς, ſuapte natura indigus, qui per ſe indiget. Merc.triſm.

Ἀποδέω,abſum,inferior ſum,æquare non poſſum.Cum genit.Plutarch.in Camillo, πόλις ὅπλων ἀριθμῷ τῆς Ῥώμης οὐκ ἀποδέουσα. Vſurpatur ſæpe in recenſendo numero:vt apud Ariſtot. καὶ ἔτι οὐ πολὺ ἀποδέοντα ἑκατὸν, paulò minus centum,vel qui non multum abſint à centum.

Ἀποδεῖ,deeſt,deficit,abeſt.

Ἀποδεὴς,εέ@-,εοῦς,ὁ καὶ ἡ, inferior,cui deeſt. Plut. ἀποδεὴς πίθος,dolium quod vacuum eſſe incipit.

Ἐκδεὴς,εέ@- οῦς,ὁ καὶ ἡ, cui aliqui deeſt, imperfectus.

Ἔκδεια,penuria.

Ἐνδέω,deficior,opus habeo,mihi deeſt Eurip.Ἐνδέομαι vſitatius pro eodem.Xen.Pæd.6. σιτωμάτων ἐνδεηθέντες.Et ſic alibi ſæpe.

Ἐνδεῖν,defici viribus ad aliquid,Theophr.

Ἐνδεῖ (imperſ.) deeſt,deficit,opus eſt, Herodian. οὐδὲν ὑμῖν τῶν κατ' ἀξίαν ἐνδεήσει.

Ἐνδεὴς, indigus. Iſocrat. ad Nicocl. ὧν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς εἰσι, ὑμεῖς δὲ πλουτεῖτε. Res quoque dicitur

387 ἐνδεὴς, quæ non ſufficit, vel cui aliquid deeſt quominus plena ſit & perfecta. ¶ Item,inferior,minor, impar.Thucyd. Τὸ ἐνδεὲς ſubſt.pro ἔνδεια, ſæpe apud Thuc.

Ἐνδεῶς, indigenter, non ſufficienter. Item, minus quàm par ſit vel opus ſit,Thuc.

Ἔνδεια,ἡ,indigentia,penuria,inopia,Dem.

Decomp. Ἀνενδεὴς,non indigus,ſufficiens.

Ἀνενδεῶς,citra indigentiam,*hoc eſt*,affatim.

Κατενδεὴς,indigus,Bud.

Ἐπιδέομαι,inſuper egeo:vel egeo,Plat.

Ἐπιδεὴς,indigus.Herodot.ἐπιδεέες τῶν πάντων.

* Ἐπιδέησις,ſupplicatio. In nou.conſt.

Ἐπιδεῶς,non ſatis,nec ſufficienter,Plat.

Ἐπιδεύομαι,idem quod ἐπιδέομαι.Il.β.

Ἐπιδευὴς,idem quod ἐπιδεὴς.Od.Ϛ.

Decomp. Ἀνεπιδεὴς,minimè indigus,Luc.

Ἡμιδεὴς,cui dimidium deeſt,ſemiuacuus,Poll.

Καταδεῖ,(imperſ.)opus eſt,Herodot.

Καταδεὴς,cui aliquid deeſt. non expletus omnibus numeris. Apud Iſocr. πολὺ καταδεεστέραν τὴν δόξαν τῆς ἐλπίδ@- ἔλαβεν.gloriam minorem ſpe.

Καταδεῶς,ita vt aliquid deſit.

Λειποδεὴς,egenus,inops,pauper.

Ὀλιγοδεὴς,qui paucis eget.Et paucis contentus,

Ὀλιγοδεΐα & ὀλιγοδεία, paucarum rerum indigentia, Suid.

* Πολυδεὴς,qui multis eget,Max.Tyr ſerm 5.

Προσδέομαι,inſuper egeo,Xen.

Προσδεῖ,inſuper opus eſt,Thuc.

Προσδεὴς,qui inſuper eget.Plat.in Tim.

Decomp. Ἀπροσδεὴς,non inſuper indigus.

Σιτοδέομαι,οῦμαι,annona ſeu commeatu deficior.

Σιτοδεία, penuria rei frumentariæ, annonę caritas, apud Iſocr.de pace.

Ὑποδεὴς, multis indigens. Item metu ſuperior à δέος.

Ἀποδέομαι, B. ait ſignificare vel egeo, vel rogo humiliter,apud Greg.

Ὑποδεὴς,inferior.Sed vſitatior eſt comparat.ὑποδεέστερος,apud Thuc.

Compoſita ex δέομαι,i.precor.

Καταδέομαι,rogo,precor,obſecro,Plat.

Προσδέομαι,inſuper rogo.

Συνδέομαι,ſimul precor. vnà oro.Plato in epiſt.

Ὑποδέομαι,rogo humiliter.Item egeo B.ex Greg.

ΔΗ, ſanè,profectò, equidem. In carmine modò poſtponitur, modò præponitur : at in ſoluta oratione poſtponitur duntaxat.Demoſth.Olyn.1. δεῖ δὴ χρημάτων, opus certè eſt pecuniis. Pro eodem dicitur & δήπου, & δήπουθεν: in carmine verò, δή ῥα, & ἦ δή. ¶Item:porrò:vel verò:præſertim vbi δὴ eſt μεταβατικὸν, velut in δὲ δὴ, & poſt quædam verba imperatiui modi,vt, φέρε δὴ,ἴθι δή. Itidem εἶεν δὴ,δεῦρο δή. vt Lat.age porrò,vel age verò,aut age iam,aut cedo dum. ¶Item,igitur,proinde,Iſocrat. ¶Item,pro δηλαδὴ videlicet vel ſcilicet,Plat. ¶Item *pro*,demum, duntaxat.vt in λέγω δή.vbi eſt παραγραφικόν.Xenoph. ἐνταῦθα δὴ, tum demum.Item,etiam quoque. vt Ariſtot.eth.10. Interdum καὶ δὴ ponitur *pro*, continuò, & protinus,i.ideò:interdum & *pro*,iamiam,vt docet Bud. ¶ Interrogationi etiam ſeruit, vt Dem. τί δή ποτε; quid tandem? cur tandem? Et ποῖον δὴ, quale tandem? Plat.in Polit. ¶Apud Thuc. interdum eſt ironicum,pro δῆθεν,ſcilicet. ¶Eſt etiam ſæpe expletiua particula : vt quum poſtponitur articulo ſubiunctiuo dicitur enim ὃς δὴ pro ὃς, qui. Greg. Item cum οἷ@- & aduerbium ὡς. dicitur enim οἷ@- δὴ & ὡς δὴ pro οἷ@- & ὡς Iungitur & aliis aduerbiis, vt ὅθεν δὴ, καθάπερ δὴ,ὥσπερ δὴ, νυῦ δὴ γὲ δὴ, pro quo poetæ δὴ γὲ dicunt, ſicut δὴ τότε pro τότε δή. Dicitur & αὐτίκα δὴ μάλα,apud Dem.*pro*,quamprimum vel mox. δὴ pro οὖν,vt ὅπως δὴ & ſimilia.Sic ὅθεν δὴ pro vndecunque,Plat.in Phædro.

δῆθεν,videlicet,ſcilicet,Thucyd.

δῆτα,igitur,Themiſt. Interdum verò vt expletiuum 388

exp.tandem:vt τί δῆθ' ὁρᾷς; quid tandem vides? Ariſtop. ¶Interdum & pro,nempe,in ironia,ſcilicet.

δηλαδὴ (factum ex δῆλα δὴ) videlicet. Item,haud dubiè,profectò,Ariſtoph.

ΔΗΚΟΚΤΑ, decocta, ſub aqua. Vox eſt Latina à Græcis vſurpata,Gal.

ΔΗΛΕΩ, ῶ, F.ήσω,lædo. βλάπτω,φθείρω.Cum accuſ. Vox media vſitatior eſt quàm actiua.Iliad.γ ¶Εὐφήμως ἐπὶ κλοπῆς etiam accipitur,vt tradit Euſt.Od. θ. ¶Eſt etiam deludo,decipio,Xen.

δήλημα,τὸ,nocumentum,pernicies,Od.μ.

δηλήμων ον@-,ὁ καὶ ἡ, nociuus,pernicioſus,Od ε.

δήλησις,εως ἡ,læſio,maleficium.

δηλητὴρ ῆρος ὁ,qui lædit,Epigr.

δηλητήριον ου,τὸ,nociuum(pharmacum,)Plut.

δηλητηριώδης,εσ@-,ὁ καὶ ἡ,idem quod δηλήμων.

δηλαίνω,Heſychio idem quod δηλέω.

Compoſita.

Ἀδήλητ@-,ου,ὁ καὶ ἡ,illęſus,ab omni noxa integer.

διαδηλέω,ῶ, idem quod δηλέω, niſi quòd præpoſitio ſignificationem auget.Od.ξ.

Θεοδήλητ@-,à Deo læſus:in Epig.

* Κεντροδήλητ@-,ſeu κεντροδάλητ@-,ὁ καὶ ἡ,qui pungendo noxam adfert,Æſch.in ſuppl.

* Ξιφοδήλητ@-, enſe perniciem adferens, Æſchyl. in Χοηφ

ΔΗΛΟΣ, ου ὁ, manifeſtus, perſpicuus, Lucian. δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα. Luc.οὐδέπω γὰρ δῆλον εἰ παράνοια

ποῖα τούτων ἕκαςον ἐπιτελεῖται, nondum conſtat an, &c. δῆλον ποιοῦμαι. Demoſth. patefacio, declaro. δῆλος ἦν τοῦτο ποιῶν, vel, ποιήσας, vel ποιήσων, aut cum ὅτι δῆλος ἦν ὅτι ποιήσει, manifeſtus erat hoc faciens, &c. pro, manifeſtum erat eum hoc facere, vel palàm erat eum hoc facere, vel, palàm ſeu apertè hoc faciebat, vt quidam interpr. Plutarch. in Amat. narr. δῆλος ἦν βαρέως φέρων τὴν ἀθυμίαν.

δήλως, manifeſtè, apertè.

δηλόω, ῶ, F. ώσω, manifeſto, declaro, Iſocrat. in orat. contra Soph. τὴν ἑμαυτοῦ δηλῶσαι διάνοιαν. Et ἐδήλουν οὐδὲν ὅτι ἴσασι pro, diſſimulabant ſe ſcire. Iungitur & cum εἴτε etiam, apud Xen. Apomn. lib. 2. δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε, &c. i. prę ſe ferunt vtram viam inituri ſint. Et cũ participio: vt ἐδήλου πονηρῶς ἔχων, prę ſe ferebat ſe malè habere.

δήλωμα, quod declarat, quod indicat, quod indicio eſt ſeu argumento, indicium. Plut.

δήλωσις, declaratio.

δηλωτικός, declaratiuus, declarandi vim habens.

Compoſita.

Ἄδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, non manifeſtus, occultus, obſcurus. Athen. Dicitur & οὐκ ἀδηλός εἰμι τοῦτο ποιήσων pro δῆλός εἰμι. Sic & pro incerto ac non cõperto ponitur. Thucyd. 1. ἄδηλον ὂν ὁπότε τις ἀπελθὼν ἀφαιρήσεται, pro ἀδήλου ὄντος, quum incertum eſſet. Ἄδηλος τόπος, obſcurus locus, i. tenebroſus ſeu tenebricoſus, in Axiocho Plat. Apud Heſiod. vir ἄδηλος, vir obſcurus.

Ἀδήλως, non manifeſtè, obſcurè, incertò.

Ἀδηλότης, vel Ἀδηλία (quod rarius) incertitudo.

*Ἀποδηλόω, manifeſtum reddo, declaro, Strabo.

Ἀρίδηλος, valde manifeſtus. Ἀριδήλως, manifeſtè.

Αὐτόδηλος, per ſe manifeſtus. *Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Ἀσυνδηλος, non manifeſtus nec cognitus. Plut.

διάδηλος manifeſtus, euidens, perſpicuus.

*διαδηλόω, idem quod δηλόω, declaro, manifeſto. Laert. in Bione.

Ἔκδηλος, idem. Item conſpicuus, illuſtris. Epigr.

Ἐκδηλόω, ῶ, idem quod δηλόω, ῶ.

Ἔνδηλος, manifeſtus, euidens, Heſych.

Ἐπίδηλος, manifeſtus. Ariſtoph. in Plut.

Ἐπιδηλότερος, manifeſtius, clarius, Ariſtot.

* Ἐρίδηλος, valde manifeſtus. Nonnus euang. Ioh. c. 18.

Εὔδηλος, idem Alex. Aphr.

Κατάδηλος, idem. Plat.

Πάνδηλος, omnibus manifeſtus, manifeſtiſſimus.

Παραδηλόω, exp. ſubindico, repræſento.

Περίδηλος, conſpicuus, item perſpicuus. Heſych.

Πρόδηλος, manifeſtus. πρόδηλος ἡ κακία. Naz.

Προδήλως, manifeſtè. Apud Soph. θανεῖν προδήλως exp. mori inſigniter.

Προδηλόω, ῶ, antè declaro, præſignifico.

* Προδήλωσις, præſignificatio, præmanifeſtatio. Plut. in quæſt.

* Σύνδηλος, cognitus, manifeſtus. Plut. in Pyrrho.

*Ὑποδηλόω, ſubmanifeſto, ſubdeclaro Plut. περὶ τύχης.

ΔΗΜΟΣ, ου, ὁ, populus, plebs. Propriè volunt ſignificare hominum multorum cœtum, à verbo δέειν, i. colligare: vt ſit δῆμος quaſi δεσμός. Il. β. Sæpe apud Demoſth. & alios, diuiduntur Athenienſes εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, ſicut & Romani in ſenatum populúmque Romanum. Apud Thuc. ὁ δῆμος & οἱ ὀλίγοι opponũtur. ſonátque δῆμος interdum idem quod ſtatus popularis, ſeu δημοκρατία. Exponitur & tribus, ab aliis verò curia. Plut. ¶ Item (adiectiuè Homer.) qui eſt ex plebe, plebeius. Item δῆμος γυνὴ (q. d. πάνδημος) Archilocho, proſtibulum. Alij δημὸς hac in ſignif. ſcribunt. ¶ δημὸς ſignificat etiam pingues, pinguedo, adeps. Il. θ. Τρώων κορέει κυνὰς ἠδ'

οἰωνοὺς δημῷ καὶ σάρκεσσι.

δημόθεν, è populo, ex plebe. Od. τ.

δημόομαι, οῦμαι, Suid. δημοκοπέομαι. Heſych. ὑφεξίνομαι, ὑθυμοῦμαι, δημοσίᾳ παίζω, θωπεύω.

δημώματα, eidem. Heſych. παίγνια. Pro qua Doricè δαμώματα, apud Ariſtoph. in Pace, vbi exp. vulgaria carmina, ſeu publicè cani ſolita.

δημώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, plebeius, popularis. Herodian. lib. 1. Item παιδιώδης, Heſychio.

δημόσιος, ου, ὁ, publicus (cui opponitur ἴδιος & interdum ἰδιωτικός.) Thuc. δημόσιος πλοῦτος publicę opes, εἰς τὸ δημόσιον προϊέναι vel προελθεῖν, in publicum prodire, ἐκ δημοσίου, publico ſumptu. τὰ δημόσια πράττειν, publica negotia adminiſtrare, vel rẽpub. δημόσιον, ſubſtantiuè interdum vocabatur ipſum ærarium, fiſcus: vt εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν δύο δραχμάς. Sæpe apud eundem, & apud Æſchinem δημόσιον vocatur reſpub. δημόσιον & pro carcere ex Thucyd. affertur lib. 2. Epigr. δημόσιοι à nonnullis exp. præfecti carceris: ab aliis, miniſtri publici. A Dem. autem δημόσιον vocari τὸν ἀντιγραφέα ſcribit Bud.

Δημοσίᾳ, aduerb. publicè. Thuc. & Dem.

δημωσίως, itidem publicè.

δημοσιακός, ου, ὁ, publicus. Herodian.

δημοσιόω, F. ώσω, publico. Thuc. lib. 3. τὴν δὲ γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, agrum publicatum mercede elocarunt. ¶ Item, diuulgo. Plut.

δημοσιεύω, actiuè pro eodem. Syneſ. Item publicè edo. vt οἱ τὰ παλαίσματα δημοσιεύοντες apud Naz. Dicitur etiam δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν. remp. componere, & ad meliorem ſtatum redigere. ¶ Item, neutraliter, publica ciuitatis negotia gero. idem ferè quod πολιτεύομαι: cui opponitur ἰδιωτεύειν apud Platonem in Apolog. Apud Phil. de vita Moſ. l. 1. τοὺς οὖν περιχαλεστάτους ἐπὶ ἐπιτρέψης μισθαρνεῖν καὶ δημοσιεύειν, exp. quæſtum facere præſtaréque.

δημότης, ου, ὁ, homo plebeius, popularis. Item municeps, tribulis. Xen. Iſocr. Ariſtoph.

δημοτικός, οῦ, ὁ, plebeius, popularis. Demoſth. Item, 390
popularis ſtatus amans: ſeu ad popularẽ ſtatum pertinens. Iſocr. Item popularis, i. popularium amans, plebicola Xen. Neutro genere τὸ δημοτικόν, popularitas. vt τὸ δημοτικὸν αὐτοῦ popularitas eius, vel populare eius ingenium Et τοῦ δημοτικοῦ ἐξίσατο, apud Plutarch. in Rom.

δημοτικῶς, populariter, more popularium ſeu plebeiorum Exp. etiam, humaniter.

δημότεροι, plebeij, populares, apud Apoll.

δημοτεύομαι, fut. εύσομαι, popularis ſum, municeps ſum, apud Heſych. & Suid.

δήμιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, publicus. Odyſſ. γ. Apud Nonn. δήμιος ὁμιλος, plebeia multitudo. ¶ Item ſubſtantiuè capitur pro carnifice ſeu tortore. Herodian. lib. 3. φονεὺς καὶ δήμιος. Et δημίη, ης, ἡ, ſcortum apud Cyprios. Heſych.

δημεύω, F. εύσω, publico. Thuc. lib. 5. τὰ μὲν τοι χρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ.

δήμευσις, εως, ἡ, publicatio. Plut. δημευσία pro eodem.

δημίζω, F. ίσω, populum decipio. Ariſtoph. in Veſp.

δημίδιον, ου, τὸ, popellus, plebecula. Ariſtoph.

δημακίδιον, pro eodem, apud eundem.

Compoſita.

Ἄδημος, ου, ὁ, καὶ ἡ, abſens à populo ſeu patria ſua, & peregrinans. Heſych. ex Soph.

Ἀπόδημος, peregrè agens ſeu foris, qui peregrè abeſt domo, & quaſi à populo. Vſurpatur etiam de re: vt ἀπόδημος πόλεμος, bellum externum.

Ἀποδημία, ἡ, abſentia alicuius qui degit peregrè. Accipitur etiã pro ipſo actu proficiſcendi peregrè. Ex. & peregrinatio, in externas regiones profectio.

Αποδημέω,ῶ,F.ήσω,abſum domo ſeu patria.Xen. Pæd. 7.εἴτ' ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνει εἴτε καὶ ἀποδημῶν. Interdum cum ἀπό: vt ἀποδημῶ ἀπὸ τῆς πατρίδος, peregrinor à patria, dego peregrè. Item pro, peregrè abeo vel proficiſcor. Ariſtoph. in Ranis,ποῖ γῆς ἀποδημεῖς;

Αποδημητής,οῦ ὁ, peregrinator, cui moris eſt peregrinari,vel peregrè abeſſe.Thuc.

Αποδημητικός,peregrinari ſolitus.

Decomp. Συναπόδημος,qui ſimul peregrinatur.

Συναποδημέω,ῶ,ſimul peregrinor.

Εκδημος,qui extra populi alicuius fines eſt. Dicitúrq; de re & de perſona.vt ἔκδημος πόλεμος, externũ & longinquum bellum. Plut. Interdum cum genit ſignificat,abſens,foris agens,longinquus.vt apud Eurip ἔκδημος τῆς δὲ χθονός,abſens ab hoc ſolo.

Εκδημία, diſceſſus ſeu abitus è populo, peregrinatio, ſeu *ſimpliciter* diſceſſus. Greg. Peculiariter etiam dicitur de diſceſſu ex hac vita apud eundem. Greg.

Εκδημέω,ῶ, è gente mea peregrè abeo, peregrinor. Sic ἐξεδήμησεν ἐς τὴν ἑλλάδα.

*Decomp.*Ανεκδήμητος ἡμέρα,dies qua peregrinari conſuetudo aut fas non eſt.Plut.

Συνέκδημος, peregrinationis ſeu diſceſſus è populo ſuo ſocius.Item comes.Act.19.Item metaph *pro*,è vita excedens,apud Greg.

Ενδημος, qui in populo ſeu intra populi fines eſt, qui peregrè non it.Heſiod. Apud Ariſtot. ἔνδημοι πράξεις,ciuiles & domeſticę adminiſtrationes.

Ενδημία,quum quis non peregrè abeſt,pręſentia.

Ενδημέω,ῶ,domi ſeu apud populum meum dego.cui opp.ἐκδημέω & ἀποδημέω.Theodor.

Ενδήμιος νόσος, morbus alicui regioni familiaris, & quodammodo vernaculus,apud med.

Επίδημος,ſeu ἐπιδήμιος, verſans in populo & domi:cui opponitur is qui peregrè abeſt. Apud Soph. ἐπίδαμος φάτις(Doricè pro ἐπίδημος) rumor qui vagatur per populum:Iliad ι.ἐπιδήμιος πόλεμος,bellum ciuile,quod & domeſticum & inteſtinum bellum appellatur. Apud Apoll. Arg. 2. Οὐδ' εὐνῆς αἰδῶς ἐπιδή-

391 μιος non verentur publicè concumbere.Apud medicos dicitur νόσος ἐπιδήμιος, aut ἐπίδημος,vel ἐπιδημικὴ.i. morbus communis quidem & à communi cauſa natus,non tamen patrius & familiaris,ſed potius externus & aduentitius.

Επιδημία,ἡ,aduentus Greg.

Επιδημέω,ῶ, idem quod ἐνδημῶ,ſum in vrbe, domi in vrbe ſum, domi ſum. Xen. Et ſimpliciter pręſens ſum,vt apud Syneſ.ep. 149.ἡμῖν δεῖ καὶ ἀπὼν ἐπιδημεῖς τῇ μνήμῃ Sic apud Callim. in hymno Apollinis dicitur Apollo in reddendis oraculis ἐπιδημεῖν, i.pręſens eſſe. ſi quidẽ ea oracula certiora habebantur in quibus manifeſta erat ipſius numinis pręſentia. ¶Itē,in populo graſſor,ſeu populatim graſſor.vt ἐπιδημοῦν νόσημα.Gal.ad Glauc. ¶Itē,publico me committo, in publicum prodeo, in medium prodeo.Cuius contrarium eſt οἰκουρῶ,vt apud Dem. contra Mid.¶Item,peregrè domum aduenio.Dem. ἐπεδήμησεν ἐκ τῆς ἀποδημίας, peregrè rediit, Æſch. ἐπιδημῶ εἰς τὴν πόλιν Item aduenio. Plat.Strab.¶Item,peregrè ago in aliquo loco. Bud. ex Athen. & Xen.¶ item,accedo,vt Bud.interpr apud Luc. ἔοικας ἐπιδεδημηκέναι τῇ Λεβαδείᾳ.

Επιδήμησις,aduentus peregrè.Plat.epiſt 7.

Επιδημητικός, domi & quaſi intra populi ſui fines manere ſolitus; vel lubenter manens. vt ἐπιδημητικοὶ ὄρνιθες καὶ ἐγχώριοι,apud Baſil.

Επιδημεύω,apud poetas,pro ἐπιδημέω.Od.π.

Decomp. Εἰσεπιδημέω,ῶ, peregrè veniens aliquò diuerto.Plat.de leg.12.

Ενεπιδημέω,ῶ, peregrinor in, ſeu vt peregrinus commoror in.Cum dat. apud Athen.

παρεπίδημος,qui peregrè aduenit,peregrinus. Greg.

παρεπιδημέω,ῶ, peregrè aduenio,hoſpes & aduena ſum, Plutarch. in ſymp.παρεπιδημία,peregrinatio. Plat.

προσεπιδημέω,idem quod εἰσεπιδημέω.

Κοινοδήμιον ου,τὸ,publicum Κοινοδημεί, vulgò,publicè.

Κρουσιδημῶ,populo aures obtundo, Populum falſa bilance circunſcribo, malitioſè in alteram partem impellendo.Suid.

Κρουσίδημος, qui eiuſmodi fallaciis populum circumſcribit.Heſych.Suid.

Μεταδήμιος,idem quod ἐνδήμιος, qui in populo eſt aut verſatur.Od ν ¶Item,qui pręſens in populo eſt: cui opp.ἀπόδημος & ἔκδημος Od θ.

Μισόδημος,oſor populi.Iſocr. Xen.Item qui populi ſuę ciuitatis oſor eſt. Plut.

Νεοδαμώδης,qui recèns in popularium numerum aſcitus eſt.Thuc.l.7.

Ομόδημος, qui eiuſdem pop. & gentis eſt.Item qui ad populi mores ſe componit,popularis.

Ομοδημέω,ῶ, in ordinem cogo, ciuilem me gero, Bud.ex Plut in Polit.

πάνδημος, ad vniuerſum pop. pertinens,publicus. vt πάνδημος ἀγὼν, Eurip. πάνδημοι νόσοι apud Aegin. ¶Eſt etiam vniuerſus,vt apud Soph. πάνδημος στρατός.Item vulgaris,plebeius, vt πάνδημος ῥητορική,apud Syneſ.

πανδημεὶ, aduerb. cum vniuerſi populi multitudine, cum totius pop. frequentia. Plut. in apopht. πανδημεὶ κρατηθέντες,vniuerſi ſuperati Item in vniuerſum:vt apud Thucyd.lib. 6. ὁπλίτας ὄντας πανδημεὶ Συρακουσίων. Pro eodem dicitur & πάνδημον.apud Iſocr.

πανδημία,vniuerſa populi multitudo.

πανδήμιος, publicus. Non. Item qui per totum pop. verſatur.Il.σ.In Epigr.l.1.πανδήμιος ἄγρη, exp. vniuerſalis piſcatio.

* πολυδημώδης, idem quod δημώδης, popularis, vel valde popularis.Laert.in Th.

* Φιλέκδημος,qui peregrinandi ſtudio & cupiditate tenetur.Strabo.

Φιλόδημος,amans populi.Ariſtoph.

Φιλοδημητικός, popularium ſeu popularis ſtatus amans

Φιλοδημώδης,idem quod φιλόδημος.

ΔΗΝ, (aduerb. poet.)diu. Od.ξ Ηδη δὴν ἀπεὼν,qui iam diu abeſt.item dudum,pridem.Od ρ.

Δηναιός οῦ,ὁ diuturnus,longęuus,vetus:Il ε.Apollon.

Δηναιόν, aduerbialiter poſuiſſe dicitur pro δὴν,diu.

Δηναιὸς, dicitur etiam qui iam pridem vel iam olim fuit,vetus,antiquus.Callim.

Δηθά, diu. idem quod δὴν, & ex eo factum,vt vult Etym.Od η Ab Heſychio exponitur etiam,continuo temporis ſpatio,perpetuò

Δηθάκι,ſiue δηθάκις,idem quod δηθά.Ab Heſych.& 392
Suid.& ſępe,crebrò.

Δηθύνω,tempus duco,moror ſeu tardo.Il α.

Δηρός,οῦ,ὁ,idem cum δηναιός,diuturnus, diutinus, longęuus.Soph Doricè δαρὸν pro δηρόν. Aduerbialiter quoque vſurpatur δηρὸν pro δὴν ſeu δηθά,diu,longum tempus. Od τ.οὐδέ τι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης Δηρὸν ἀπέσσεται. Apollon. dicit etiam ἐπὶ δηρὸν,ſub. χρόνον.pro ἐπὶ πολὺν χρόνον.

ΔΗΝΑΡΙΟΝ, ου τὸ, denarius:genus numiſmatis Romani,valens tres obolos & ſemiſſem, vt in Pand.tradit B.Vide & In Ασσάριον.

ΔΗΝΟΣ, εος, τὸ, conſilium (Etymol. ex δὴν deriuatum ait, eò quòd diu ſit conſultandum) Il. δ. ὡς τοι θυμὸς ἐνὶ ςήθεσσι φίλοισι ἤπια δήνεα οἶδε. Apud Suid. legitur etiam δήνεον, τὸ βέλευμα.
Αδηνὴς, (comp.) improuiſum, Etym.
Αδηνέως, citra conſilium, Gal. ab Heſych. exp. etiam, ſine dolo & fraude, ſimpliciter.
Πολυδηνὴς, conſultus, prudens, Heſych.

ΔΗΡΙΣ, contentio, rixa. Item pugna, Hom. Quidam à δαίρω, i. cædo, verbero.
δῆρη, pugna, contentio, Heſych.
δηριάω, & δηριάομαι, rixor, contendo. Item pugno, prælior, Hom. & Apoll. Apud eundem reperitur δηρίσασθαι & δηρινθῆναι, eadem ſignif.

Compoſita.

Αδηρις, non contentioſus, contentione carens, non controuerſus, in Epig.
Αδήριτος, idem apud Nonn.
Αδηρίτως, abſque contentione, ſine controuerſia.
Αμφιδήριτος, victoria, Thuc. anceps victoria.
* Αμφιδηριάομαι, circum pugno, vel etiam pugno. Simonides apud Stob.
Καταδηριάομαι ῶμαι, certo, concerto, contendo.
Λογοδηρία ἡ, verborum contentio ſeu pugna, altercatio inanis, apud Athanaſ.
Πολύδηρις, contentioſus, controuerſus, Laert. in Parm.
* Πολυδήριτος, valde contentioſus, Opp. 5 Hal.

ΔΗΩ, inuenio, Etym. Sed crebrius futuri habet ſignificationem. Il. ι. Οὐκέτι δ' ἀποπλείειν ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου αἰπεινῆς, vbi Euſtath. δήετε exponit εὑρήσετε, inuenietis, & dicit inde deriu. Δηὼ, de qua in fabulis. Sic δήουσιν apud Apoll. exp. εὑρήσουσιν: apud quem & δήομεν pro εὕρομεν.
Δηὼ, έος ἡ, dicta putatur Ceres, παρὰ τὸ δήω, quoniam filiam Proſerpinam diu quæſiuit, Soph.

ΔΙΑ, prępoſitio, pro varia conſtructione varia ſignificat. ¶ Cum genitiuo interdum ſignificat, per Xen. in ſymp. διὰ πυρὸς ἰέναι. In hac ſignifi. nonnunquam à poëtis omittitur, vt Iliad. β Ερχονται πεδίοιο μαχησόμενοι περὶ ἄςυ, pro διὰ πεδίοιο. Hanc quoque ſignif. habet quum de eo dicitur quod vicem inſtrumenti præbet. vt Iſocr. in Archid. διὰ τούτων οἶμαι πᾶσιν εἶναι φανερόν. Interdum ſubaudiendus relinquitur genitiuus ὅλου ſeu ὅλης, vel παντὸς, ſeu πάσης, vt διὰ βίου pro δι' ὅλου τοῦ βίου, διὰ νυκτὸς pro δι' ὅλης τῆς νυκτός. Interdum tamen διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας accipitur ſimpliciter pro νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte & die. interdum ſignificat, in: vt Xenoph. Pęd. 4. διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, in luctu ſenectutem tranſigens. Itidem de tempore dictum: vt δι' αἰῶνος, in æuum vel in æternum. Sic διὰ παντὸς in perpetuum, in omne tempus, perpetuò, ſemper. Sic & his phraſibus, διὰ χειρὸς ἔχω, Lucian. in manu habeo. διὰ τιμῆς ἔχω apud Herodianum, in honore habeo. διὰ ςόματος εἶναι, in ore eſſe, celebrari. Sic & cum verbis motum ſignificantibus: Thucyd. διὰ μάχης ἰέναι, in prælium exire. Et apud Plutarch. διὰ λόγων ἐλθεῖν, venire ad colloquium. Sic & apud Plat. de leg. 7. διὰ φόβων γίγνεσθαι, in metu verſari. Aliquando omittitur prępoſitio *in*: vt διὰ πλειόνων, pluribus, δι' ὀλίγων, paucis,
393 διὰ βραχέων, breuibus. ¶ Interdum expon. inter. διὰ πάντων ἄξιος θέας, inter omnia ſpectatu dignus, Herodot. Sic διὰ νήσων, inter inſulas. ¶ Item, pro ἐκ, vt apud Ath. βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γινόμενα. Itidem verò apud muſicos in harmoniarum appellationibus, ſunt qui διὰ accipiant pro ἐκ. vt διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε. Sic διὰ πασῶν, harmonia ex omnibus. Sic & apud Ariſtot. διὰ ποταμῶν αἱ ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται, ex fluuiis ſubuehuntur exhalationes. ¶ Adhibetur etiam ſignificando interuallo loci vel temporis. vt διὰ πολλοῦ φυτεύειν longis interuallis, ſeu longis interſtitiis plantare. διὰ χρόνου ἑώρακα αὐτόν. (ſub. μακροῦ vel πολλοῦ) longo interuallo eum vidi. διὰ τρίτης (ſub ἡμέρας.) tertio quoque die. διὰ πέντε ἐτῶν poſt quinque annos, exactis quinque annis. ¶ Nonnunquam redditur per ablatiuum. vt διὰ μέλανος γράφειν τοὺς νόμους, atramento ſcribere, apud Plutarchum in Solone. ¶ Nonnunquam redditur per aduerb. vt δι' ἀκριβείας λέγειν, pro ἀκριβῶς, accuratè, exquiſitè. Sic διὰ τάχους, & διὰ ταχέων, celerrimè. ¶ Cum accuſ. apud poëtas pro κατὰ, itidem vt διὰ cum genit. Od. ο νύκτα δι' ἀμβροσίην, per almam noctem, i. κατά. Sic Odyſſ. η. βῆ διὰ δῶμα, pro ἔβη κατὰ δῶμα. ¶ In ſoluta oratione ponitur *pro*, propter, ob, vt διὰ τοῦτο & διὰ ταῦτα, δι' ὃ, & δι' ἃ. Sic & δι' ἀρετὴν, propter virtutem, virtutis ergô, apud Plat. ¶ Sæpe apud Atticos accuſatiuum pro genitiuo habet, ideóque exp. aut per ablatiuum ſine prępoſ. vt Demoſth. διὰ τοὺς θεοὺς ἐσώθην, pro διὰ τῶν θεῶν. ¶ In compoſitione interdum reſpondet particulæ Latinę dis. vt διαφωνεῖν, diſſonare. διασκεδάζειν, diſpergere. In quibuſdam verbis ſonat, q. d. per medium, vt διεκπλεῖν per mediam claſſem hoſtium erumpere. Interdum vehementiam duntaxat addit. Interdum ſignificat continuum quid: vt διαβιόω, διαμένω. Interdum auget. vt διαισθάνομαι, perſentiſco. διορῶ, perſpicio. ¶ διὰ πρὸ vel διαπρὸ penitus: Il. ο. διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε, i. ita vt traiecerit. ¶ Δία, Iouem, vide in Ζεὺς, Iupiter. δῖα fœm. ex δῖος, vide in δῖος.

ΔΙΑΔΕΣΜΑ, ατος, τὸ, dictum eſt à Zoroaſtre, malua hortenſis, vt eſt apud Dioſc.

ΔΙΑΖΟΜΑΙ, Pollux ſuo tempore dictum fuiſſe tradit quod Attici ſuo tempore dixerunt ςῆσαι τὸν ςήμονα καὶ προφορεῖσθαι. Legitur Iudicum c. 16.
δίασμα, τὸ, exp. licium. Iudicum cap. 16.

ΔΙΑΙΝΩ, ανῶ, humecto, madefacio, irrogo. Il. χ. Χείλεα μέν τ' ἐδίην' ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε. Deducitur παρὰ τὸ Δία, i. à Dio ſeu Ioue, vnde Etymol. dicit propriè ſignificare ἐκ τοῦ Διὸς βρέχεσθαι.
δίημι, perfundo, madefacio, diluo, Dioſc.
δίεμαι, idem. Item perfundor, madefio, Dioſc.
δίεσις, perfuſio, madefactio, percolatio, Dioſc. Item tranſmiſſio. Vide in comp. ex ἵημι
διερὸς, humidus, madidus, cui humiditas ineſt: Theophraſt. apud Hom. διερὸς βροτὸς, cui vitalis quędam humiditas ineſt.
δίερα, margines fluminum, & ἄνδηρα, Suid.

Compoſita.

Αδίαντον, herba perpetuò virens, alio nomine capillus Veneris. Ideo autem ſic vocatur, quòd eius folium perfuſum aqua non madeſcat, ſed ſicco ſemper ſimile ſit, teſte Plinio & Theophr.
Αμφιδιαίνω, circum irrigo & perfundo, Epigr.

ΔΙΑΙΤΑ, ας, ἡ, vitę ſeu viuendi inſtitutum, viuendi mos, vitę genus, Thuc. Item victus. Interdum & pro certa quadam vitā inſtituendi ratione quod ad victum corporis attinet, Luc. Plut. & alij. Item victus ratio à medicis præſcripta. Sub hac autem comprehenduntur non tantùm cibus & potio, verumetiam exercitatio, ſomnus, vigilia, & cętera quorū moderatus vſus ad valetudinem confert. vnde δίαιτα λεπτὴ, ἀκριβὴς, θεραπευτικὴ ἀναληπτική, &c. apud Gal. Deriuari dicitur à nomine δαὶς, δαιτός. ¶ Item, habitatio, domicilium, Herodot. Thucyd. Plutarch. ἔχειν

διαιταν, habitare, vel vitam degere. Dicuntur & bruta ſuam habere δίαιταν, apud Ariſtot. de mundo. Affertur pro immoratione, ex Strab. lib. I. ¶ Item arbi-
394 trium, vt δίαιταν ἐπιτρέψαι, Demoſth. Item ἀποδίδωμι
τὴν δίαιταν apud eundem in Dearum iudicio, i. non accipio delatum arbitrium, arbiter eſſe nolo.

Deriuata à δίαιτα, i. vitæ genus, &c.

διαιτάω, ῶ, alo, nutrio, (ſed certo victu & à medicis preſcripto) vt διαιτᾶν νοσοῦντα, apud Gal.

διαιτάομαι, ῶμαι, vitam dego, agito, dego, Thuc. Dicitur & de brutis: vnde τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα, apud Lucian. Aliquando peculiarius ad victum refertur: vt μετρίως διαιτώμενοι, Xen. qui frugi victu vtuntur. Item cum accuſ. pro edere, apud Baſ. πάντες τὰ κύκνων διῃτῶντο. ¶ Item paſſ. certa illa victus ratione alor, apud Gal. Item pro τρέφεσθαι, ali, de auibus. Baſil. dixit, γυψὶ δὲ συνήθεις ἀπὸ νεκρῶν διαιτᾶσθαι. Affertur & pro πολιτεύομαι, ex Thuc.

διαιτέομαι, Ionicè pro διαιτάομαι, apud Luc. δίαιταν ἐδιαιτέοντο, vitam agebant.

δίαιτημα, τὸ, vitę inſtitutio, vitę genus quod quiſque ſequitur. Et διαιτήματα plur. vitę inſtituta, Thucid. Pro victus ratione affertur ex Xen.

διαιτητικὴ τέχνη, in medicina eſt ars ordinandi victus. de qua lege Gal.

Compoſita.

Ἁβροδίαιτα, ἡ, vita mollis, vitę mollities ſeu lautitia, delicata ſeu lauta victus ratio, Suid.

Ἁβροδίαιτος, ὁ, ἡ, vitam mollem agens, Æſch.

Ἁβροδιαιτάομαι, ῶμαι, vitam delicatam ago.

Ἀγροδίαιτος (ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος) in agro vel agreſtem vitam agens. A Gellio l. I. c. 5. ponitur pro, ruſticus, i. inſcitus, illepidus.

Ἐκδιαιτῶμαι, licentioſè viuo. Item in luxum effuſus ſum, luxurioſè viuo: vt Bud. interpr. apud Appian. Apud Thucyd. lib. II. ἐπεί τις ἐξεδεδίῃτο τῶν καθεστώτων νομίμων, i. deſciuiſſet ſeu defeciſſet à patria diſciplina.

Ἐκδιαίτησις, q. d. diſceſſio à diæta, mutatio inſtituti vitæ in peius. Apud Phil. ἐκδιαίτησις τῶν πατρίων, defectio à diſciplina patria. Item vita in luxum effuſa.

* Ἐνδιαίτησις, victus licentioſus, luxurioſę vitæ ratio, Plut.

Ἐπιδιαίτησις, pro ordinatione victus, Dioſc.

Εὐδίαιτος, qui victu parabili eſt contentus, Xen.

Ἰσοδίαιτα, æqualitas victus, ſeu ſimilitudo in victu.

Ἰσοδίαιτος, æquali ſeu pari cum alio vel aliis victu vtens, aut ſimili vitæ genere vtens.

Λιτοδίαιτος, vili & tenui aſſuetus victui. Τὸ λιτοδίαιτον, victus tenuis, frugalitas.

Μεταδιαιτῶ, vitę genus commuto, apud Luc.

Ὀλιγοδίαιτος, modico contentus circa victum.

Ὁμοδίαιτος, qui eodem victu ſeu eodem vitę genere vtitur, Luc. Exp. & conuictor. item contubernalis. Exp & ſodalis, apud Greg.

Παραδιαιτᾶσθαι, conuiuere alicui, verſari apud aliquem, Suid.

Προδιαίτησις, pręparatio per diętam.

Προσδιαιτάω, ῶ, victito apud.

Προσδιαίτησις, victus & conuerſatio cum aliquo.

Σκληροδίαιτος, qui duram vitam viuit. Dicitur etiam σκληροδίαιτος βίος, victus durus ſeu vita dura. Philo de vita Moſ.

Deriuata ex δίαιτα, i. habitatio.

διαιτῶμαι, habito, dego, commoror, Thuc.

διαιτητήριον, τό, pars domus vbi habitamus.

Compoſita.

Ἀδιαίτητος, à Suida exp. alienus, inſuetus.

Ἐνδιαιτῶμαι, inhabito.

Ἐνδιαίτημα, locus inhabitatus, habitatio, Baſil.

Ὁμοδίαιτος, contubernalis.

Παραδιαιτᾶσθαι, verſari apud aliquem, Suid.

Συνδιαιτῶμαι, cohabito, contubernalis ſum, Plut.

* Συνδιαίτης, conuictor, is cum quo viuimus, Lucian.

* Συνδιαίτησις, cohabitatio, eadem viuendi ratio, Plut.

Συνδιαιτητής, contubernalis.

Deriuata ex δίαιτα, i. arbitrium.

διαιτάω, ῶ, arbitror, ſum arbiter, Demoſth. διαιτητὴς ἡμῖν ὁ
Στράτων, qui nobis arbiter erat controuerſię. Inter- 395
dum pro conciliare & componere diſcordiam. itidem cum datiuo, apud Appianum.

διαιτήσιμος, arbitrarius, ex Iſæo.

διαιτητής, arbiter, Ariſtot & Dem.

διαιτητήριον, locus in quo iudicant arbitri.

Compoſita.

Ἀποδιαιτᾶν, dicitur arbiter, id eſt, abſoluere, Demoſth. ὅτε ἀπεδιῄτησέ μου ὁ διαιτητής.

Δυσδιαίτητος, de quo arbitrari difficile eſt.

Εὐδιαίτητος, de quo arbitrari facilè eſt, Strab.

Καταδιαιτᾶν, dicitur arbiter, i. condemnare, Dem. Καταδιαιτᾶσθαι, pro obtinere & vincere arbitrium. Idem Dem.

ΔΙΑΜΠΑΞ, Heſych. & Suid. in totum, καθόλου, διὰ παντός. Exponitur etiam, vtrinque, Luc. idem quod διαμπερὲς & διαμπερέως.

ΔΙΑΤΤΑΩ, ῶ, exp. διασήθω, percribro, Gal. Etym. dicit Atticum eſſe.

Προδιαττάω, ῶ, (*comp.*) priùs cribro, Gal.

ΔΙΔΑΣΚΩ, F. άξω, P. αχα, doceo, Xenoph. τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας. Interdum dicitur διδάσκω σε περὶ τούτου, Ariſtoph. Interdum etiam dicitur πόσου διδάσκει, quanti docet. Sic διδάσκω μισθοῦ, mercede doceo, Luc. διδάσκειν δρᾶμα, fabulam edere in theatro, aut aliàs publicè fabulam docere, Bud. ex Athen.

διδάσκομαι, doceor, diſco, Ariſtoph. Interdum eſt, docendum loco, vel mando, quo ſenſu dicitur pater διδάσκεσθαι filium, Plat. Item certior fio, edoceor, Pauſ. Item in media voce pro διδάσκω, apud Ariſtoph. Et Luc. διδάξομαί σε θρηνεῖν.

δίδαγμα, τό, documentum, Ariſtoph.

δίδαξις, doctrina, i. ipſa docendi actio, Greg.

διδακτός, ῶ, ὁ, doctus, Ioh. 6. διδακτόν, τό, quod doceri poteſt. Item quod diſci poteſt, Plut. Item quod docere licet, docendum, Soph. Plut.

διδακτικός, aptus ad docendum, docendi artifex.

δίδακτρον, ου, τό, præmium quod magiſtro doctrinæ nomine redditur, Mineruał. Latinè.

διδακτήριον, ου, τό, documentum, Hippocr.

διδαχή, ἡ, doctrina, inſtructio, admonitio, Thuc.

διδάσκαλος, magiſter, propriè literarum aut morum, Lucian. Item pro quolibet qui rem aliquam docet, Iſocr.

διδασκαλία, ἡ, doctrina, diſciplina, inſtructio, Xen.

διδασκαλικός, q. d. magiſtralis aut doctorius, vt διδασκαλικοὶ λόγοι apud Xenoph. Item qui docendi artifex eſt & peritus, Plat. in Gorg. διδάσκαλος ῥήτωρ. Τὸ διδασκαλικόν, docendi modus ſeu ratio. διδασκαλικῶς, modo doctorio, more eorum qui docent in ſcholis, Polyb. in fragm.

διδασκάλιον, ου, τό, idem quod δίδακτρον, Plut.

διδασκαλεῖον, ου, τό, locus vbi docetur, ſchol. Thuc.

διδασκέω, ῶ, idem quod διδάσκω, Heſiod.

Compoſita ac primùm cum præpoſit.

Ἀναδιδάσκω, iterum doceo, aut perdoceo, Philo.

Ἀποδιδάσκω, dedoceo.

Ἐκδιδάσκω, edoceo, Bud. ex Antiph.

Ἐκδιδάσκομαι, edoceor ſeu diſco. Item edocendum loco

396 loco vel curo,Eurip.in Med.

Επεκδιδάσκω,amplius doceo & demonſtro.Plut.

Ενδιδάσκω,doctrina imbuo.

Μεταδιδάσκω, dedocens priora noua doceo,Plut.

Προδιδάσκω,priùs doceo,Thuc. Media etiam vox pro actiua vſurpatur,Ariſtoph.

Compoſita ex διδακτός.

Αδίδακτος,ου,ὁ καὶ ἡ,indoctus, Phocyl. Αδίδακτον etiam dicitur quod aliquis ab alio doctus non eſt, vt ἀδίδακτον τῆς φύσεως δῶρον,apud Luc.

Αρτιδίδακτος,non ita pridem edoctus,Appian.

Αὐτοδίδακτος, qui ſua ipſius induſtria rem aliquam didicit quaſi à ſe ipſo doctus,Xen.Hom.

Αὐτοδιδάκτως, Bud.exp.naturę inſtinctu.

Θεοδίδακτος,à Deo doctus,diuinitus inſtitutus.

Μητροδίδακτος, à matre edoctus ſeu eruditus,Suid.

Νομοδιδάκτης,ου,ὁ legis doctor.

Compoſita ex διδάσκαλος.

Ασωτοδιδάσκαλος, luxurioſorum magiſter,Athen.

γεροντοδιδάσκαλος,qui docet ſenes diſcipulos, Plat.

γραμματοδιδάσκαλος, qui literas docet,ludimagiſter. γραμματοδιδασκαλίδης,idem. γραμματοδιδασκαλεῖον, ludus literarius.Plut & Luc.

Δημοδιδάσκαλος,populi doctor. Item peculiari ſignif. concionator Eccleſiaſticus,Syn.

Ερωτοδιδάσκαλος,artem amandi tradens.

Ετεροδιδασκαλέω,ῶ, f. ήσω, diuerſa ab illis quæ antè tradita ſunt,doceo,noua doceo,Baſil.

Ιεροδιδάσκαλος,qui ſacra docet,qui ad ſacra initiat.

Κακοδιδασκαλέω ῶ,mala doceo.

Καλοδιδάσκαλος,qui honeſta docet.

Κυκλιοδιδάσκαλος,magiſter carminum quæ κύκλια dicuntur.

Κωμῳδοδιδάσκαλος,comœdiæ ſcriptor.

Κωμῳδιδασκαλία,doctrina de comœdia.

Λογοδιδάσκαλος,artis dicendi magiſter.

Νομοδιδάσκαλος,legis doctor,Luc.cap.5.

Ορχηστοδιδάσκαλος,qui ſaltatoriam artem docet.

Τραγῳδοδιδάσκαλος, qui tragœdias docet. τραγῳδιοδιδάσκαλος,pro eodem,apud Luc.

ὑποδιδάσκαλος, qui pręceptori ſubeſt in docendi officio.

χοροδιδάσκαλος,chori magiſter,qui docet eos quos in chorum recepit, quomodo canere debeant & quomodo ſaltare,Ariſtot.Plat.

χοροδιδασκαλία,munus illud chorodidaſcali. Et pro peritia chori,aff.ex Xenoph.

Ψευδοδιδάσκαλος, falſus doctor vel qui mendacia & falſa docet.2.epiſt.Petri cap.1.

ΔΙΔΥΜΟΣ, ὁ καὶ ἡ, geminus, duplex (παρὰ τὸ δύω inquit Etym.)Hom. Gregor. Item δίδυμοι dicuntur duo qui vno partu editi ſunt.Il.ψ. Et οἱ ὄρχεις,teſtes, honeſtiore (vt ait Gal.) vocabulo δίδυμοι appellantur, quia gemini ſunt. Dicitur & neutro genere δίδυμα,de gemino partu, ſeu gemina prole vno partu edita.Plut. Fœminino gen. διδύμη dicitur radix eius herbę quæ & ὄρχις nominatur, vt teſtatur Gal. in Lex. Hippocr. Traditur enim herba illa habere radicem βολβοειδῆ,διπλῆν,ὀρχιδίοις ὁμοίαν. Vnde & διδύμιος,ſeu διδύμιον nominatur.

Διδυμότης,ητος ἡ,duplicitas,gemina natura,ſeu geminitas.Exp.& geminatio.

397 διδυμάονες, dicuntur iidē qui δίδυμοι, gemini ſeu gemelli,gemina proles vno partu edita.Il.π. Et ſimpliciter pro δύο,apud Nonn.

διδυμεύω, geminos ſeu gemellos habeo, geminam habeo prolem.in Cant cantic.c.4.

διδύμιος,vide in δίδυμος.

Compoſita.

Επιδιδυμὶς, eſt propria & intima teſtium tunica. vide Gal.in lex.Hippocr.

τετράδυμος, quadrigeminus. Strabo(de mulieribus Ægyptiis) τετράδυμα τίκτει, quadrigeminos fœtus edunt.

τρίδυμοι, tergemini, vt τριδύμους τίκτειν dicitur quæ triplicem edit partum.

ΔΙΔΩΜΙ,(Fut.δώσω) dono do,τί τινι.Hom.Plutarc. & alij. Exponitur etiam concedo, permitto,Syneſ. καὶ εἴ μοι δίδως εἰπεῖν πάτερ σεβασμιώτατε. ¶Item(de fœmina dictum) do nuptum ſeu nuptui do in matrimonium,vt Iliad λ δίδου δ᾽ ὅγε θυγατέρα ἥν. Apud Herodot. ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων,vltro citróq. matrimonia contrahebant. ¶Item do,id eſt,trado, vel offero, porrigo. Plato in Prot. οὕτω τὸ γραμματεῖον διδόασι,i.tabellam porrigunt. Et διδόναι εἰς χεῖρας. Ariſtoph.tradere in manus. Eſt etiam dedo:vt Thucyd.2. διδόασιν ἑαυτοὺς Ακαρνᾶσι. ¶Dicitur etiam πληγὰς δίδωμι, plagas infligo,Plat.de Leg. Sic Il α.ἄλγε᾽ ἔδωκεν. Et(inuerſa conſtructione)Od.ρ.ὀδύνῃσιν ἔδωκεν,tradidit doloribus.

δίδομαι,donor,trador,&c.Herodian.8.ἐδίδοντο τῷ ῥεύματι,proiiciebantur in flumen.

δόμα,τὸ,donum,apud Plut.& Matth.

δόσις,εως ἡ, donatio, largitio, donum, munus Homer. Plat.Iſocr.Item pro congiario,apud Herodian. ¶Item pro eo quod vulgò quoque dicimus *doſe*, Galeno & Ægin.

δοτὴρ,ῆρος ὁ, & δότης,ου,ὁ,dator,donator,Xen.

δότειρα ἡ,datrix,donatrix,Heſiod.

δοτὸς,οῦ,ὁ, qui dari poteſt. δοτικὸς, ad dandum propenſus. A Bud. exp. largitor, profuſus,Ariſtot. Apud Grammaticos δοτικὴ πτῶσις, datiuus vel dandi caſus.

διδόω,ῶ,idem quod δίδωμι vnde διδώσομεν,Od.ν.

δώς,ἡ (poet.indecl.)idem quod δόσις,Heſiod.

δώτης donator,qui donat,vel donare ſolet,H.

δωτὴρ ac δώτωρ, pro donatore à poetis itidem, & frequentius quidem quàm δώτης. vnde paſſim legitur,θεοὶ δωτῆρες ἐάων,Hom.

δωτίνη ἡ donum,vt Od.ι δοίης δωτίνην. δωτινάζω,dona recipio,ex Herodoto.

Δώσων,qui quum ſemper polliceatur ſe donaturum, dicens,δώσω, numquam donat:atque ita cognominatum fuiſſe Antigonum regem tradit Plut. vide Eraſm.in prou.doſones.

Compoſ.ac primùm cum præpoſ.

* Αδοτος,qui indotatus eſt,cui nil datum eſt. Hom.in hymno in Merc.

* Ανδίδωμι pro ἀναδίδωμι,Pind.

Αναδίδωμι,emitto, reddo,produco.propriè, quaſi ſurſum do, Plut.in Com.καρπὸν ἀναδίδωσι. Idem in Themiſt.ἀναδίδωσιν ὀσμήν. Apud Baſilium in Hexaem. ἀναδίδωσιν ἡ πηγὴ τὸ ὕδωρ, exp. fons ſcatet aqua. Dicitur & abſolutè ἀναδιδοῦσι πηγαὶ apud Herodot. erumpunt fontes vel ſcatent. ¶Item pro diſtribuere interdum capitur. ¶Item pro reddere,i. reſtituere:in Pand.ſæpè, inquit Bud. ¶ Αναδιδόναι ψῆφον, inquit Bud.permittere vt ſententiam dicant. Pertinet etiam ad ferculorum miſſus,(*pro*) conuiuis apponere,inquit Bud.ex Athen.

Αναδίδομαι, paſſ. idem quod ἀναδίδωμι quum eſt neutrum, vt apud Luc. ἀναδοθῆναι πηγὴν ἐάσω, pro ἀναδοῦναι, i.erumpere vel ſcatere. Dicitur etiam de igne. vt ἀναδοθεῖσα φλὸξ, flamma quæ erupit, vel flamma excitata. ¶Item diſtribuor. Alc. Aphrod. Probl. l.1. ἡ ξανθὴ χολὴ εἰς ὅλον ἀνεδόθη τὸ σῶμα.

Ανάδοσις,productio.Itē eruptio quę ſurſum verſus fit.Ariſtot. de mundo. A quibuſdam exp.etiam, ſcaturigo,pullulatio,apud Greg.¶Item diſtributio.

apud Dionyſ. Areop. apud medicos, diſtributio quę fit per membra, digeſtio, Alex. Aphr. Probl. l. 1. Sic & *ἀνάδοσις σιτίων*. Item (vt inquit Bud.) diſtributio quę fit in conuiuio, diſtributio ferculorum in conuiuiis, ferculorum ſtructura. Athen. li. 5. *ἀναδόσεις ἐποιήσατο κατ' ἄνδρα ὁλομελῶν θρεμμάτων*.

Ἀνάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, redditus, Thuc.

398 Ἀναδοτικὸς, οῦ, ὁ, diſtributiuus, Greg.

Decomp. δυσανάδοτος, cui cõtra εὐανάδοτος, Athen. Εὐανάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facilè digeritur, & in membra diſtribuitur. Dioſc. & Athen.

συναναδίδομαι, quaſi vnà diſtribuor. A. Aphr.

Ἀντιδίδωμι, do viciſſim, rependo. Xen. apud Greg. dicitur Chriſtus *λύτρον ἑαυτὸν ἀντιδιδοὺς ἡμῶν*, qui ſe redemptionis pretium dat pro nobis.

Ἀντίδοσις, retributio, remuneratio. Capitur in bonam & in malam partem.

Ἀντίδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, viciſſim datus, contrà datus, repenſus pro alio, apud Nonn. Item qui remedij gratiâ contra malum quodpiam datur aut adhibetur. Epigr. li. 2. *Τοῦτο γάρ ἐστι κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον*.

Ἀντίδοτος, ἡ, (ſubſtan.) antidotum, medicamentum quod datur aduerſus malum aliquod corporis, vt certam vim ad illud propulſandum habẽt. Præcipuè autem *ἀντίδοτοι* ſunt quæ dantur aduerſus venena. Alex. Aphr.

* Ἀντιπαραδίδωμι, viciſſim trado ſeu reddo.

* Ἀντιπαράδοσις, redditio.

Ἀποδίδωμι, reddo, retribuo, perſoluo, Ariſtop. in Neb. *εἰ μὴ ἀποδώσεις τἀργύριον*. *ἀποδιδόναι χάριν*, apud Iſocr. in Archid. referre gratiam. ¶ Aliquando ſimpl. exp. do, apud Hom. teſte Euſtath. Sic & *ἀποδοῦναι ὅρκους*, apud Dem. pro Cor. dare iuſiurandum.

¶ Capitur & *pro*, attribuo, aſſigno & tribuo, vt tradit Bud. ex Plat. & Ariſtot. Sic & Plutarch. in Themiſt. *ἀπέδοσαν αὐτῷ πρωτεῖον*, primas partes ei tribuerunt. Item pro, defero vel refero. Plat. *ἀποδίδωμι εἰς τὸν δῆμον*, defero ad populum. Item *pro*, tribuo, id eſt, permitto ſeu concedo. Cum inf. Xen. ¶ Item edo, promo, Ariſtot. ¶ Item enarro, explico, de re propoſita diſſero, apud Plat. Eſt etiam exprimo, ſignificãtius dico, apud Themiſt. Et *pro*, definio ſeu deſcribo.

Ἀποδίδομαι, reddor, retribuor, referor. vt *ἀποδίδοται χάρις*, gratia refertur. ¶ Item vendor, Heſych. Item actiuè, vendo. Herodian. l. 2. *οἱ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ χρημάτων ἀπέδοντο*, qui imperium illi pecuniis vendiderunt.

Ἀπόδοσις, redditio, retributio, perſolutio, vt *χρέους ἀπόδοσις*, vel *ἀργυρίου*, vel *χάριτος*. ¶ Apud Hermog. reſpondet *προτάσει*, eſtque propoſitio propoſitioni reſpondens, & quę illi quaſi redditur. ¶ Item venditio, Poll. ¶ Item enarratio explicatio, vel definitio, apud Themiſt. de anima, lib. 1.

Ἀποδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui reddi aut reſtitui debet.

Decomp. Ἀνταποδίδωμι, contrà reddo, viciſſim reddo, Dionyſ. Item rependo, retribuo: tam in bonam quàm in malam partem. Ariſtot. eth. 9. Ἀνταποδίδομαι, contrà reddor, viciſſim reddor, item retribuor.

Ἀνταπόδομα, & frequentius *ἀνταπόδοσις*, rebributio, Luc. 4. & ad Colo. 3. Ἀνταποδοτικὸς, retributorius vel retributiuus.

Ἀνανταπόδοτον, ου, τὸ, redditionem non habens: ſchema eſt in oratione quum non redditur in fine prioris membri quod principio reſpondeat. Bud. in annot. in Pand.

Εὐαπόδοτος, redditu facilis. Item qui facilè egeritur ſeu excernitur. Athen. l. 8.

Μισθαποδοσία, mercedis ſeu præmij perſolutio. Et pro ipſa mercede ſeu pręmio ad Hebr. cap. 2. & 10.

Μισθαποδότης, qui mercedem dat ſeu perſoluit. Gregor.

Προσαποδίδωμι, inſuper do, addo. Itẽ reddo. *προσαπόδοσις*, redditio, figura quædam oratoria.

Διαδίδωμι, trado per manus. Plat. ¶ Item diſtribuo, diuido. Demoſt. *διαδιδόναι φήμην*, ſpargere rumorem, Plut. ¶ Item neutr. *pro*, ſerpo per membra, Bud. ex Ariſtot.

Διάδοσις, traditio quæ fit per manus. Item diſtributio. Demoſth.

Διαδόσιμος, qui per manus traditur, qui propagatur, vt *διαδόσιμος φήμη*.

Ἐκδίδωμι, (q. d. extra do) edo: vt Dioſcor. 5. *ἐκδίδωσι τὸν καρπὸν*, edit fructum ſeu profert. ¶ Item dedo. Plut. in Theſeo, *ἐκδιδόναι Δαίδαλον αὐτῷ κελεύων*. ¶ Item *pro*, loco docendum, vt Bud. interpr. apud Xen *ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ*. Et *pro*, loco faciendum, apud Dem. Item, loco, i. do nuptui: vt *ἐκδιδόναι τὴν ἐπίκληρον*, in quadam lege apud Demoſth. Interdum & ſine adiectione, vt Thuc. 8. *οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων*. ¶ Item neutraliter *pro*, influo, illabor, me exonero, erumpo, de fluuio dictũ. vt *ἐκδιδοῖ ἐς ἕτερον ποταμὸν* Herodot. ¶ Item pro *ἀποδίδωμι*, reddo. Il. γ in fine. 399

Ἔκδοσις, deditio. ¶ *ἔκδοσις βιβλίου*, editio, diuulgatio libri. ¶ Item locatio, vt *ἔκδοσις οἰκοδομήματος*. Dicitur & *ἔκδοσιν θυγατέρων ποιεῖσθαι*. à Plat. *pro*, virgines nuptum dare. Sic *εἰς θυγατρὸς ἔκδοσιν*. Dem. ¶ Item nauticum fœnus, eidem Demoſt.

* Ἐκδόσιμος, qui edi poteſt vel debet, qui ad edendum aptus eſt, edendus.

Ἔκδοτος, deditus, dedititius. *ἐκδότους ποιεῖσθαι βαρβάροις*, pro *ἐκδοῦναι*, dedere, Iſocr.

Ἐκδότως, aduerb. vt *ἐκδότως ἑαυτὸν πιστεῦσαι* vel *ἐπιτρέψαι* In fidem ſe permittere, B. in Comm.

Decomp. Ἀνέκδοτος, non editus, non vulgatus. vt liber *ἀνέκδοτος*. Item *ἀνέκδοτος θυγάτηρ* Demoſt. filia nondum elocata.

Δυσέκδοτος, vt *δυσέκδοτος θυγάτηρ*, q. d. non facilè locabilis.

Ἐπεκδοῦναι, inſuper elargiri.

Μετεκδίδωμι, pòſt edo, vel pòſt eloco.

Προεκδίδωμι, priùs dedo aut edo, &c. in Pand.

συνεκδίδωμι, (de puella dictum) ſimul colloco, i. adiuuo ad collocandum puellam, Demoſth.

ἐνδίδωμι, (q. d. intra do) in manus trado, porrigo. Eurip. Item dedo, præbeo & affero. Thucydides, *ἐνδιδόναι πόλιν*, & *ἐνδοῦναι τὰ πράγματα*. Cum his accuſ. *ἀρχὴν*, *ἀφορμὴν*, *πρόφασιν*, *λαβὴν* & ſimilibus, exp. præbeo. Apud Plat. *ἐνδιδόναι ὑποψίαν*, afferre ſuſpicionem. Apud Demoſt. *ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς*, ſi tempus dederit ſeu permiſerit. ¶ Item neutr. cedo, non renitor ſeu obnitor, remiſſior fio, remiſſius ago, q. d. me trado, Thu. 2 *ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας οὐκέτι ὑπέμειναν*. Apud Ariſtot. *ἐνδιδόναι πρὸς τὴν ἡδονὴν*, & *ἐνδιδόναι τῇ ἡδονῇ*, cedere voluptati, ſuccumbere vol. deditum voluptati. Dicuntur *ἐνδιδόναι* & eæ res quæ molles ſunt aut flexibiles Ariſtot. ¶ Item *ἐνδιδόναι*, indulgẽtem ſe præbere vel exorabilem, flecti precibus & quaſi cedere: Chryſipp. *ἀδιάφορον εἶναι καὶ μηδαμῶς ἐνδιδόναι τοῖς κακούργοις*, &c. ¶ Item remitto, laxo, apud Greg. ¶ Item pro ordiri & auſpicari, apud Ariſtot. Rhet. 1. vt docet Bud.

Ἐνδεδωκότως, remiſsè, laxatis habenis.

Ἔνδομα, emiſſio, laxatio, vel q. d. laxamentum.

Ἔνδοσις, remiſſio, laxatio, in ep. Hippoc. 134. vt inquit Bud. Eſt etiam inclinatio cedentis oneri, apud Ariſtot. Capitur & pro *ἐνδόσιμον* ibidem.

Ἐνδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. gratuitus, ex Ariſtoph.

Ἐνδόσιμον, ου, τὸ, carminis vel orationis vel cantionis exordium, auſpicatus rhythmi vel melodiæ, & præſcriptum quod dabatur ab ipſo chorodidaſcalo, cui accinere chorum oportebat. Quo edito quoniam chorus.

chorus incitabatur ad cantum, ideo factum eſt vt ἐνδόσιμον, pro inuitamento & occaſione data ponatur, inquit Bud. Apud Ariſtot. Polit. 8. ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γίνηται τοῖς λόγοις, exp. vt vel exordium & præludium ſit & prouocatio diſputationis. ¶Exponitur etiam συγχωρητικὸν apud Greg.

Decomp. Ἀνένδοτος, non remiſſus nec languidus, vel in quo non eſt remiſſio nec languor. Item rigidus, non exorabilis. ἀνενδότως, non remiſſè, non perfunctoriè, bona fide.

* Εὐένδοτος, qui facilè cedit. Strabo.

Συνενδίδωμι, vnà cedo.

* Συνένδοσις, ceſſio, cùm aliquid cedit, id eſt, non obnititur. Plut.

Ὑπενδίδωμι, paulatim cedo, vel clam cedo. Ex Thuc. affertur & *pro*, terga verto.

Ἐπιδίδωμι, do inſuper, preterea do ſeu dono. Heſ. Bud. à Dem. poni tradit *pro*, dare liberaliter. ¶Ἐπιδίδωμι ἐμαυτὸν (addito vel ſubaudito datiuo) me trado ſeu dedo alicui, apud Luc. Apud Athen. ἐπιδόντας εἰς τρυφὴν, deditos deliciis, effuſos in delicias. ¶Item proficio, creſco, incrementum capio, augeor. Iſocr. ἐπιδιδόναι πρὸς εὐδαιμονίαν.

Ἐπίδομα, additamentum. Athen. l. 8.

Ἐπίδοσις, quod inſuper datur, acceſſio, additamentum, apud Xenoph. Interdum exp. largitio. Eſt etiam erogatio publicè facta. ¶Item incrementum, Xenoph.

Ἐπιδόσιμος, addititius, & qui ex additamento vel accremento eſt, Athen.

Ἐπιδοτικὸς, ad ſuperaddendum propenſus.

*Ἐπιδότης, munificus.

Decomp. Ἀνεπίδοτος, non proficiens, incrementum non capiens, Theophr.

Προσεπιδίδωμι, inſuper addo ſeu adiicio.

Καταδίδωμι, indo. Accipitur *pro*, influo, Herodot.

Decomp. Ἐγκαταδίδωμι, exp. dimittere.

400 Μεταδίδωμι, dono partem, impertior, participo, communico, vt apud Herodot. μεταδιδοῖ Εὐρυβιάδῃ πέντε τάλαντα Eurybiadi quinque talenta impertit. Et cum genitiuo rei. Xenoph. χρὴ τῶν βαρέων μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, moleſtia cum amicis communicanda eſt. * Accipitur & μεταδίδωμι, pro communico per contagium. Alex. Aphrod.

Μετάδοσις, communicatio, & q. d. impertitio. Ariſtid. Item erogatio, apud Plut.

Μεταδοτικὸς, qui libenter communicat ſeu impertitur. Item qui libenter erogat.

Decomp. Ἀμετάδοτος, qui nihil impertitur, immunificus, auarus.

Ἀμεταδότως, nemini quicquam impertiendo.

Δυσμετάδοτος, qui non libenter impertitur.

Εὐμετάδοτος, qui facilè impertitur & libenter.

Παραδίδωμι, trado, dedo, expono. Herodo. in Terpſ. Παρέδοσαν σφέας ἑαυτοὺς τοῖσι. Luc. πέρονσι λήθη παραδιδόναι, obliuioni tradere. Sic γραφῇ παραδιδοῦναι, Greg. vt Lat. tradere literis. ¶Item per ſucceſſionem ſeu per manus poſteris trado. Plat. Sic apud Ariſtot. Phyſ. 4. παραδεδομένον, à maioribus traditum. ¶ Item prodo, apud Euangeliſtas de Iuda proditore.

Παράδοσις, deditio, traditio. vt παράδοσις τῆς πόλεως, Thuc. l. 3. Item traditio, *hoc eſt*, doctrina quæ ore traditur. Quidam exp. inſtitutum, alij conſtitutio, præceptio. Sæpè in nouo Teſt.

Παραδόσιμος, qui veluti per manus tradi poteſt.

Παραδοσείω, tradere ſeu dedere cupio, Thuc.

Decomp. Θεοπαράδοτος, diuinitus traditus.

Πατροπαράδοτος, à patre traditus. A patre acceptus. vt πατροπαράδοτος ἡγεμονία, à patre acceptum imperium. Item pro, à patribus traditus, i. à maioribus.

Sic πατροπαράδοτος διδαχὴ, apud Euſebium.

Παραδίδομαι, idem quod παρακατατίθεμαι, depono, ſeu depoſito pignore certo, ex pignore certo, ſeu paciſcor. Il. ψ. δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, i. paciſcamur. (pacto. Heſych.

Περίδοσις, pactum, depoſitio pignoris & certatio ex

Προδίδωμι, prodo, vt προδιδόναι πόλιν, Xen. Sæpe dicitur & pro deſerere, deſtituere ſuo auxilio, Thuc. 3. καὶ προδοῦναι αὐτοὺς οὐκέτ' ἦν καλόν. Item προδιδόναι τὰς ἐλπίδας. Ariſtoph. fruſtrari ſpem. & προδιδόναι τὰ καθήκοντα, Luc. officium deſerere, officio deeſſe. ¶Affertur & pro perdere ex Dem. & Plut. in Pericle. ¶Item neutraliter pro, deficere, apud Herodot. in Polymn. προδιδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν οὐκ ἱκανά. ¶Item prius do, vel prior do, Rom. c 11.

Πρόδοσις, q. d. antedatio, aut elargitio. Dem.

Προδοσία, proditio, Thuc. Plut. Luc.

Προδότης, proditor, Thuc. Iſocr. Plut. Et fœm. προδότις, proditrix. Eurip.

Προδοτικὸς, proditorius. Luc. & Plut. προδοτικῶς, aduerb. proditoriè, proditorum more, Luc.

Πρόδοτος, proditus.

Decomp. Καταπροδίδωμι, idem propè quod προδίδωμι Luc.

Παλιμπροδότης, Appian. de Metrodoro qui rurſus ad Pompeium ab Octauio tranſiit, ὢν φύσει παλιμπροδότης.

Προσδίδωμι, inſuper do, participo, Xen.

Συνδίδωμι, q. d. ſimul do, do vnum in locum: vnde pro congregor accipitur: vt & συνδιδόναι paſſ. pro congregari, apud Baſil in Hexaem. ¶Item pro ἐνδίδωμι, i. langueo, vel pro ſubſido, confido, apud Ariſtot. Probl. ſect. 4.

Ἐπισυνδίδωμι, (*comp.*) exp. inualeſco, accreſco.

Ὑποδίδωμι, cedo.

Compoſita ex δόσις ſine præpoſitione.

Ἀδωροδόκητος, exp. muneribus non corruptus, Heſych.

Δικοδοσία ἡ, cauſę dictio.

Δικαιοδοσία, (q. d. iuris datio) iuriſdictio, Polyb.

Θεόδοτος, diuinitus datus, Heſych.

Ἱκανοδοσία, ſatiſdatio, Theophr. in Inſtitut. ciuil.

Κληροδοσία, diſtributio quæ ſorte fit. Item partium diuiſio hereditas, Naz.

Κρεωδοσία, carnium datio ſeu diſtributio. Plut.

Μικροδοσία, exigua donatio, paruum munus. Polyb.

Μισθοδοσία, mercedis ſeu ſtipendij ſolutio.

Σιτοδοσία, diſtributio frumenti, frumentatio.

Compoſita ex δότης, itidem ſine præpoſit.

Ἀγαθοδότης ὁ, bonorum dator vel boni Ἀγαθοδότις, fœm. gen. bonorum datrix, Areop.

Ἀγροδότης ὁ, agrorum dator. Et pro, venationis dator, ab ἄγρα. 401

Ἀδότης, non donans, à donando alienus. Heſiod.

Ἀρτοδοτέω, ῶ, panem do, i. panem diſtribuo.

Βιοδότης, & βιοδώτωρ, vitæ dator. in Epigr. Reperitur & βιοδότις, apud Plat.

Γαιοδότης, terrę dator, Suid.

Γνωμοδοτέω, ῶ, conſilium do, ſententiam do.

Δικαιοδότης, iuris dator, iura reddens. Strab.

Δικαιοδοτέω, ῶ, iura reddo, Strab. Plut.

Ἐργοδότης qui operas diſtribuit, qui penſum dat.

Ἐργοδοτεῖν, opus locare, Bud.

Ζωοδότης, vitæ largitor. Dei epith. Ζωοδότειρα, fœm.

Θεόδοτος, à Deo datus. Heſiod. & Ariſtot.

Θερμοδότης qui calidum præbet.

Θερμοδότις, quæ calidam in balneis porrigit, Epig.

Καρποδότης, fructuum ſeu frugum dator, Naz.

Κληροδότης, teſtator, Bud. ex Pand.

Κληροδοτέω, ῶ, ſorte diſtribuo, Naz.

Κρεωδότης ὁ, carnium dator ſeu diſtributor, Suid.

Μισθοδότης, qui mercedem dat, Æſchin.

Μισθοδοτέω,mercedem perſoluo. Demoſt.Dicitur autem μισθοδοτῶ σε,pro μισθόν σοι δίδωμι.
Μισθοδοτοῦμαι,mereo,mercedem fero,Syn.
Καταμισθοδοτέω,exp.largitione emo.
Ὀλβοδότης,diuitiarum dator. Dicitur & ὀλβοδοτήρ.
Ὀλβοδότειρα ἡ,diuitiarum datrix in Epigr.
Πλουτοδότης & πλουτοδοτήρ, qui diuitias miniſtrat.
Πλουτοδότειρα,diuitiarum datrix.
Σιτοδότης,frumenti largitor ſeu diſtributor,Syn.
Σιτοδοτέω,ῶ,frumẽtum do , frumentum diſtribuo & dimetior. Polyb. σιτοδοτήσας τὴν δύναμιν. Et paſſ. σιτοδοτοῦμαι,frumentum mihi datur, annonam accipio,vel etiam cibum capio.
σταθμοδότης, qui σταθμοὺς, i. manſiones diſtribuit & ſuam cuique aſſignat. vel qui hoſpitia diſtribuit in comitatu principum,Plat.
ὑπνοδότις,ιδος,ἡ,ſomnifera. Sic ὑπνοδότειρα νύξ. Euripid.
φωτοδότης, lucis dator,φωτοδοσία, q.d.luminis præbitio,illuminatio,Bud.ex Areop.
χαρμοδότης lętititię dator,Bacchi epith.Plut.
χειρόδοτος,q d manu datus,Poll.
χρησμοδοτέω ῶ,oraculum edo,Poll χρησμοδότημα,oraculum editum.
ψυχοδοτήρ,animarum dator, qui animam & vitam largitur,Apollinis epith.in Epigr.
ὡρεσιδώτης Ἀπόλλων, temporum ſeu horarum dator.

ΔΙΖΩ,idem quod ζητέω, ῶ, quęro. Apud Hom.accipitur pro,quæro ſeu diſquiro mecum. animum agito & diſcepto męcum. Il.π. Heſych. δίζειν exp.etiam φροντίζειν.
δίζομαι,idem quod δίζω, quęro , Nonn. τιμὴν δ' ἡμετέρην οὐ δίζομαι,non quæro honorem meum.
δίζομαι. Cum accuſ.(fut δίζήσομαι , tanquam à διζέομαι)idem.quæro,inueſtigo,Hom.
διζήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,quæſitor,veſtigator,Nonn.

Compoſita.

Ἀναποδίζω, diligenter perpendo ſeu expendo,Heſych. Vide & in compoſitis ex πούς.
Decomp. Ἐπαναποδίζειν,idem,Ariſtot.
Ἐπιδίζημαι,inſuper quæro,Theocr.

ΔΙΚΕΛΛΑ ης, ἡ, ligo bifidus, ſeu bidens,aut etiam bidens,ſine adiectione,Phoc.
δικελλίτης ου,ὁ,qui ligone vtitur,foſſor,Luc.

ΔΙΚΗ ἡ,ius,iuſtitia,fas, Idem quod θέμις Homero,vt docet Euſtath. Hinc aduerbialiter poſita δίκῃ , ἐν δίκῃ,σὺν δίκῃ,κατὰ δίκην, iure,meritò,quibus oppon.
402 παρὰ δίκην , contra ius & æquum. ¶Fuit etiam habita pro dea iuſtitiæ præſide. Act.28. & Ariſto.de mundo. ¶Apud Hom. exp. etiam,ritus, mos, conſuetudo , vt Odyſſ ξ. ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶ &c. Hinc δίκην aduerbialiter ponitur (ſub.κατὰ) pro, more, inſtar. Ariſtot. de mundo καὶ ῥέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην. ¶Item,dica,iudicium, cauſa,actio,lis,vt λαγχάνω δίκην,litem intẽdo, vel edo iudicium & actionem.Ἐπάγω δίκην,litem vel crimen impingo.Apud Xen.δίκην εἰπεῖν,cauſam dicere. Vide plura apud Bud.in Comm. ¶ Item ſupplicium,pœna:(quæ nimirum ex iudicio prouenit)vt Ariſtoph.in Nub. δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον , hodie dabo pœnas cimicibus.Idem δώσεις δίκην τούτων. Dicitur & δίκην τίνειν & ἀποτίνειν.Etymon vide in δίκαιος.
δικαιός,οῦ,ὁ,cauſidicus,Heſych.
δικανικὸς,οῦ,ὁ, iudicialis. δικανικοὶ λόγοι,orationes iudiciales & forenſes , Iſocr. Item cauſarum agendarum peritus,cauſidicus, leguleius,iuriſperitus.Xen.
δικάω ῶ f.άσω,iudico,ius dico,Herodot.
δικάζω,f.άσω,ius dico,iudico,iudex ſum,diſcepto cõtrouerſiam. Plut. Hom. Apud Apoll. Arg.2.δίκας λαοῖσι δικάζει , populorum diſceptat controuerſias.
δικάζομαι,in ius voco , iudicio contendo ſeu diſcepto,litigo.Hom.Luc.Dicitur & δίκην δικάζεσθαι τινί.Item paſſ iudicor,Thuc.
δικάσιμος , ου,ὁ καὶ ἡ, vt δικάσιμος ἡμέρα , in qua iudicatur aut iudicare licet,faſtus dies,Poll.
δικαστής,οῦ,ὁ,iudex.Dem.Thuc.Et fœm.δικάστειρα,quę eſt iudex,Luc.
δικαστικὸς,iudicialis ſeu iudiciarius,Ariſtoph. Item, iudicandi peritus,Xen.
δικαστικὸν, τὸ, merces iudicum , ſportulæ iudiciales, ſportularia pecunia,Bud.
δικαστικῶς,iudicum more,vt fit in iudiciis,Luc.
δικαστήριον , iudiciale forum , iudicum conſeſſus,tribunal.Exp.& iudicium apud Demoſth.
δίκαιος,iuſtus,æquus. Dicitur tam de re quàm de perſona,vt δίκαιος ἀνὴρ,& δικαία ἀρχὴ, apud Iſoc.Τὸ δίκαιον(ſubit.) æquitas,ius. Heſiod. Et in Plur.τὰ δίκαια,iura. ¶ δίκαιος (cum verbo ſubſtantiuo) exp. dignus,vt apud Dem. in Mid. δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι, dignus morte. ¶Apud Demoſt. δικαίαν & γιγνομένην χάριν. Bud.interpr.iuſtam & legitimam gratiam. Et apud Herodot. ὀργυιαὶ δίκαιαι, iuſtæ orguiæ, i.plenę. Ariſtot. eth.5 cap.7. τὸ δίκαιον deducit ἀπὸ τοῦ δίχα. quaſi δίχαιον , quòd in duas æquales partes rem ſcindat , neutri parti plus minúſve rata portione tribuens.
δικαίως,iuſtè.Item meritò.
δικαιοσύνη,ἡ,iuſtitia, Ariſtot.eth.5. c.5. δικαιόσυνος Ζεὺς,adiectiuè apud Euſt.
**Decomp.* Ἀδικαιοσύνη, iniuſtitia,2.cap.ſap. Solom.
δικαιότης,iuſtitia. Apud Theagem Pythagoreum in lib. περὶ ἀρετῆς Arrianus lib.rerum Indic.
δικαιόω ῶ, f. ώσω , iuſtum & æquum cenſeo. Aliquando cum inf.Herodot. δικαιοῦσι Αἰγύπτιοι θύειν, æquum cenſent ſacra facere. Item ſimpliciter cenſeo,iudico. Thuc. lib. 4. εἶχε δὲ ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς ἀποστάσεως μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν,ac certè magis verum erat quod de defectione dicebatur quàm Athenienſes cenſerent. ¶ Item purgo & excuſo, Bud ex Areop. ¶Item condemno.Suidę.¶Item punio,Heſych & Poll.
δικαιοῦσθαι , ius pati , quod ſuum eſt auferre, cui opponitur ἀδικεῖσθαι. Bud ex Ariſtot. Item iuſtificari. ¶Item condemnare,Thuc.lib.3.ἡμᾶς δ' αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε , vos autem ipſos magis condemnaueritis.
δικαίωμα , τὸ, iuſtè factum. Ariſtot.in ethic. Idem etiam quod δικαιολόγημα , allegatum. Apud Ariſtot in 1. de cælo τὰ τῶν ἀμφισβητούντων δικαιώματα, cauſę pręſidia , & firmamenta quibus cauſa nititur. Eſt etiam quæſtio iuris. Bud Et conflictio. Item inſtrumentum litis,cautio,cauſificatio,in pand.
δικαίωσις,idem quod δικαιολογία,vtSuidas apud Lyſiam exponit. Harpocratio docet Thucydidi ſæpè eſſe ſupplicium.
δικαιωτήριον,ου,τὸ, idem quod δικαστήριον & κολαστήριον, vt Suidas exponit.
* δικαιώτης, qui iuſtum facit, iudex. Plut. de ſera numinis vindicta.
δικόω,ῶ,f ώσω,exp.ſupplicio afficio.
δικίδιον,ου,τὸ,controuerſiola,Ariſtoph.

Compoſita,ac primùm ex δίκη.

Ἀγνόδικος,Heſych.ignorans ius & fas.
Ἄδικος,ου ὁ καὶ ἡ,iniuſtus , iniquus , improbus, iniurius. Dicitur tã de re quàm de perſona , vt ἄδικος ἄνθρωπος apud Dem.& ἄδικος πλοῦτος , apud Iſocr. Ἀδικὸν, τὸ, (ſub.) iniuſtitia,iniuria Xen.Ἀδίκως,iniuſtè,iniquè.item immeritò,abs re,iniuria,Dem. 403

Ἀδικία,

Αδικία,ἡ,iniuſtitia,iniquitas,ſcelus,Plat.

Αδικέω,ῶ, F. ήσω, P. ηκα, iniuſtè ſeu iniquè ago, perperam ago,contra ius fáſque ago, ſcelus admitto, Ariſtot.Item ethic.c.5.accipit pro ἄδικος εἰμί.¶ Item cum accuſ. exp.iniuria afficio, iniuriam infero,contumelia afficio:Dem. πάνθ᾽ ὅσα ἠδίκησέ με, quaſcúque mihi intulit iniurias. Dicitur etiam ἀδικῶ σε εἰς τοῦτο,Ariſtot.Pol.5. Et ἀδικῶ τοῦτο περὶ σε,apud Plat. de leg. Αδικέομαι,οῦμαι,F.ήσομαι,P.ημαι,afficior iniuria,iniuriam accipio vel patior,lædor,Plut.

Αδίκημα,τὸ,iuſta actio,iniuriç illatio,maleficium,ſcelus,crimen,Xen.Plat.& alij.

Αδικητικὸς, exp. procliuis ad iniuriam inferendam, iniurioſus,Plut.

Decomp. Ανταδικέω,ῶ, iniuriam illatam vlciſcor, ſeu viciſſim iniuria afficio,ex Dem.

διαδικέω,ῶ, iniuria afficio. διαδικηθεὶς, iniuria affectus,apud Plat.

Εὐαδίκητος, qui facilè iniuria affici poteſt, iniuriæ obnoxius,Luc.

Μεγάδικος,cui in magnis fit iniuria. Μεγαλαδικητικὸς, οῦ,ὁ,Bud.interpr.vehementer iniurius,apud Ariſtot. in Rhet.2.

Μικραδικητικὸς, cui opponitur μεγαλαδικητικὸς, ibidem.

Προαδικέω,prior iniuria afficio,iniuria laceſſo.

Συναδικέω,iniuriæ inferendç ſocius ſum,Dem.

Ανάδικος, qui iudicatus quidem iam eſt,ſed iudicio irrito facto iterum iudicandus,Dem.

Αναδικία ἡ,lis ſeu iudicium de re quç iudicata quidem fuit,ſed irrita facta eſt,ex Lyſia.

Αντίδικος,aduerſarius in lite,Æſchin.

Αντιδικέω,ῶ, contrà litigo, aduerſus aliquem litigo, cauſam meam aduerſus alium tueor in iudicio. A Bud. exp. ad cauſam occurro,iudicio me ſiſto,liti me offero,è contrario reſpondeo in iudicio vt aduerſarius.Apud Plat.de leg.lib.12.ἀντιδικοῦντες ἑκάτεροι dicuntur actor & reus. Apud Ariſtoph in Nub. ἀντιδικεῖν δίκην,exp.defendere cauſam. Apud Dem. ἀντιδικεῖν διαβολῆς, dicitur aduerſarius,reſpondens ad calumnias.

Αντιδικία,oppoſitio mutua inter ſe litigantium.

Απoδικέω,ῶ,cauſam meam defendo,Xen.

Αρχίδικος,qui præeſt cauſis & iudiciis,Poll.

Αὐτόδικος, qui ſe ipſo iudice vtitur: vt populus aliquis aut ciuitas quç ipſa de controuerſia aliqua decernit, nec alius populi,ciuitatis aut principis iudicio ſtare cogitur,Thuc.

Αὐτοδικεῖν, apud Suid. ex Dinarcho pro ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν.

*Βαρύδικος, grauem pœnam inferens. Æſch. in Χοηφ.

διάδικος ὁ,ὁ,litigator,in Pand.

διαδικέω,ῶ,iudicio contendo ſeu diſcepto,Plut.Item iniuria afficio.

δωσίδικος, qui dat pœnas,vel potius qui iudicio ſe permittit:apud Herodot.

Εκδικος,iniuſtus,Soph. ¶ Item (ſubſt.) vltor,defenſor, vindex,aſſertor.Herodian.

Εκδίκως,iniuſtè,Soph.in Antig.

Εκδικία,vltio. Item iuris ceſſio,remiſſio debiti.

Εκδικέω,ῶ,vlciſcor,vindico. Dicitúrque ἐκδικῶ σε,vlciſcor te & ſcelus:& ἐκδικῶ ἐμαυτὸν,vlciſcor illatam mihi iniuriam, tueor me. Et ἐκδικῶ σε ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου,Luc.c.18.vindico te ab aduerſario tuo.

¶ Item ἐκδικεῖν, vindicare,actione in iudicium deducta petere. vt ἐκδικεῖν τὸ πρᾶγμα,& ἡ τὰ ἴδια ἐκδικοῦσα ἀγωγὴ,rei vindicatio,Bud.ex Pand.

Εκδικοῦμαι,pœnam luo,Greg.

Εκδίκησις,vltio,Act.cap.7.

Εκδικητὴς, vltor,Greg. item perſequutor,cuius munus eſt iudicio experiri contra eos qui aurum vel argentum vel pecuniam reip.debent.

* Εκδικούμενον,vindicta,Geneſ.4.

Decomp. Ανεκδίκητος,inultus.

διεκδικέω, ῶ, tueor,defendo: ſiue iudicio, ſiue armis, Bud.ex Pand. Αδιεκδίκητος,indefenſus.

* διεκδικητὴς defenſor.

Ελλανοδίκαι οἱ, (q.d.iudices Græciæ) ſic vocati iudices ſacrorum certaminum, vt tradit Bud. Præfecti in Olympiaco certamine,Pauſ.4.

Ελλανοδικῶ,iudex ſum ſacrorum certaminum.

Ενδικος,iuſtus,Soph. Ενδικος ἡμέρα,faſtus dies,Pol.

Ενδικος κόλασις,Greg.quç à iudice ſtatuitur.

Ενδίκως,iuſtè,iure,meritò,Plat.

Επίδικος, controuerſus,de quo ambigitur inter partes. ἐπίδικος κλῆρος Iſæo. Metaphoricè Plut. ἐπίδικον νίκην vocat,καὶ ἀμφίδοξον,ancipiti Marte diremptam.

Decomp. Ανεπίδικος purus & controuerſia vacuus, de quo nulla eſt controuerſia,Dem.

Ερημοδίκιον,vadimonium deſertum.

Εὐδικία bonum ius,ſeu iudicium ſyncerum.

Εὐθυδικία, recta intentionis depulſio,iuſta & plena recuſatio,Dem. Ponitur & pro iudicio recto & incorrupto,apud Poll.

Εὐθυδικέω, ῶ, collatis cauſç firmamentis, quaſi ſignis,ambigo & litigo,rectà caput cauſæ peto,vulgò ad principem cauſam aggredi dicimus,Bud.

Ιθυδίκης ου,ὁ,qui rectè & iuſtè fert iudicium,Heſiod.

Κακοδικία, corruptum iudicium,iudicium peruerſum, crimen iudicis corrupti,Plat.

Καταδίκη, condemnatio, iudicatum, ſeu res iudicata, mulcta,Plut.

Κατάδικος,obnoxius è re iudicata,qui dicitur & ὑπόδικος,Dem.

Λυσίδικος,qui lites dirimit:vel qui iura diſſoluit.

Μεσίδικοι,dicuntur à quibuſdam οἱ δικασταὶ,vt qui medij in lite iudicanda eſſe debeant, & iuſtiſſimi, Ariſtot.eth.lib.5.

Μισόδικος, qui iure agere odit, oſor litigiorum, oſor controuerſiarum iudicialium.

Ναυτοδίκαι, propriè ſunt iudices nauticis litigiis cognoſcendis deputati,Poll.

* Ορθοδίκης,recta conſilia dans,Pind.Pyth.11.

Παλίνδικος,ὁ πάλιν περὶ τῆς αὐτῆς δικαζόμενος,Bud.ὁ πολλάκις δικαζόμενος,Poll.

Παλινδικία,actio reſtituta,Herodian.

Παλινδικέω,ῶ,controuerſiam iudicatam refero,B.

πάνδικος,iuſtiſſimus,ſeu omnino iuſtus.

πανδίκως, omnino iuſtè, Eurip.Apud Soph. in Trach. πανδίκως Στέλεῖν χιτῶνι τῷδε, ſchol. exp. ἀνενδοιάστως.

πολυδικέω, ῶ, crebrò multúmque iudicio contendo, multa litigia moueo,Plat.

* πολύδικος, litigioſus, qui crebro iudicio contendit, Strabo lib.15.

πραξιδίκη, dea quç actionibus ſeu factis noſtris finem imponit, & eum quem merentur exitum, Heſych.& Suid.

πρόδικος, patronus,qui cauſam defendit. Item tutor, curator, Xenoph. Suidæ eſt etiam arbiter, Ariſtophan.

προδικία.exp.quoduis curationis munus,Plut.

προδικέω,ῶ,curo,procuro,Heſych.

Στρεψοδικέω, ῶ, cauſas de quibus in iudicio agitur inuerto,Ariſtoph in Nub.

Συνδίκη, commune cauſç patrocinium, quum aliquis cum aliquo eandem cauſam ſuſtinet.

Σύνδικος,ου,ὁ καὶ ἡ,(adiectiuè)qui in cauſa patrocinatur,Iſocr. Item ſubſt.qui eandem cauſam defendit, Bud. Σύνδικοι (inquit B.) dicuntur,qui in ſecundis actionibus cauſam defendunt, Dem. Item qui à ſingulis vrbibus mittuntur patroni ad cauſam vnius

prouinciæ tuendam, σύνδικοι dicuntur. Inde factum vt ſyndici ciuitatum appellati ſint.

Συνδικία, cauſę patrocinium. Plat.

Συνδικέω, ῶ, cauſam alterius defendo, patrocinor, vt συνδικεῖν ἄλλῳ. Plat. de leg. 11. Συνδικεῖν dicuntur quoque defenſores ciuitatum qui ad certam cauſam agendam vel defendendam eliguntur. Demoſt. πρὸς Λεπτ.

Τειρεσοδίκαι, οἱ, dicebantur qui criminum reos in iudicium protrahere nollent, Heſych.

Ὑπέρδικος, ſummè iuſtus, Soph. apud Poll. ὑπέρδικος ἀγών, exp. ὑπὲρ τοῦ δέοντος.

Ὑπερδικέω, ῶ, defendo in iudicio, patrocinor, Plat.

Ὑπόδικος, Budęo, idem quod κατάδικος, i. obnoxius è re iudicata. Exp. & reus, Plat.

*Decomp. Ἀνυπόδικος, qui iuri obnoxius non eſt, qui iuri non congruit, Plut. in Carmin.

Φιλοδικέω, ῶ, libenter in litibus verſor, vt litigioſi.

405 Φιλόδικος, litium amans, litigioſus. Ariſtot.

Φυγοδικέω, ῶ, detrecto certamen & iudicium, ambagibus & ſtrophis tergiuerſationum vtor, Bud.

Χειροδίκης, q. d. cui ius eſt in manibus, i. in manuū robore, qui manu ius diſceptat, qui ius robore ſuo ſeu potentia ſua metitur. Heſiod.

Compoſita ex δικάζω.

Ἀδίκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non iudicatus, indemnatus, Nonn.

Ἀναδικάζω, iterum iudico, de iis nimirum quę antè quidem iudicata fuerunt, ſed irrita & nulla facta ſunt: Pollux ex Iſęo.

Ἀντιδικάζομαι, contrà iudicio contendo, Poll.

Ἀποδικάζω, abſoluo in iudicio, ſententia mea abſoluo, cui opponitur καταδικάζω, ab Ariſtot.

Ἀρχιδικαστής, οῦ, ὁ, iudicum prędectus, magiſtratus Alexandrię qui iudicibus prę erat. Strab.

Διαδικάζω, diiudico. Plat. Pollux. ex Critia exponit etiam δι' ὅλου τοῦ ἔτους δικάζειν.

Διαδικάζομαι, iudicio contendo, ſeu diſcepto, &c. vt δικάζομαι. Demoſt. Item διαδικάζεσθαι. Plat. cauſam dicere. Apud Dinarch. διαδικασάμενος τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν περὶ ἀληθείας, in diſcrimen iudicium que vocaturus vera nécne renuntiarit.

Διαδίκασμα, actio, petitio. Lyſ.

Διαδικασμός, οῦ, ὁ, exp. lis, diſceptatio, iurgium.

Διαδικασία, idem. A Bud. exponitur etiam altercatio, item controuerſioſa duorum diſceptatio. Et διαδικασίαν γράφειν, iudicium dictare, dicam ſcribere. διαδικασίαν ἀναιρεῖν, actionem negare, agentem ſummouere. Item (peculiari ſignif.) contentio inter duos pro functione munerum.

Ἐκδικάζω, exp. iudicia exerceo, vlciſcor.

Ἐκδικάζομαι, ex Iſocr. reum perago. iniuſtum eſſe oſtendo. Et ἐκδικασθεισῶν τῶν δικῶν, peractis iudiciis.

Ἐνδικάζομαι, iudicio contendo ſeu diſcepto, Poll.

Ἐπιδικάζω, ſententia mea adiudico Apud Ariſtot. Eth. 2. ἐπιδικάζοντα τῆς μέσης χώρας, exp. decertantem de medio loco.

Ἐπιδικάζομαι, Bud. exp. ſecundùm me ſententiam fero. Idem ſcribit ἐπιδεδικασμένον à Dem. vocari, qui hæreditatē iure obtinet vt iudicio euictam & quęſitam. ¶ Eſt etiam peto hęreditatem. Cum genit. apud Dem. ἐὰν δὲ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τοῦ κλήρου.

Ἐπιδικασία, actio legis ab eo qui hęreditatem petit.

Ἐπιδικάσιμος, exp. qui auxiliatur in iudiciis.

Καταδικάζω, ſententiam fero aduerſus aliquem, condemno, Syneſ. epiſt. 154. εἶπε δὲ αὐτοὺς εἰς τὸ καταδικάσαι μου. Et καταδικάζω σου ζημίαν. Item καταδικάζειν τὴν δίκην. Ariſtot. Et cum accuſ. perſ. Syneſ. οὐ καταδικάζω τῶν ἐπισκόπων τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν. Et cum accuſ. & genit. (ſicut καταγινώσκω) vt apud Luc. ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. Sic καταδικάζω σου ἀδικίαν, vel ἀμαθίαν. Et καταδικάζεις σύνεσιν ἐμοῦ, ex Phalar. accuſas prudentiam meam.

Καταδικάζομαι, condemnor, vt κατεδικάσθησαν θανάτῳ, morte mulctati ſunt, Plut. in apophth.

Καταδικαστάμενος & καταδεδικασμένος, apud Iſæum dicitur etiam is ſecundùm quem iudicatū eſt. Dem. δίκην ἐμπορικὴν καταδικασάμενος τοῦ Μενίππου.

Dec. Προκαταδικάζω, prædamno, vnde προκαταδικάζεσθαι, apud Poll. ex Din.

Προδικάζω, præiudico. Προδικασία, ας, ἡ, præiudicatio, ſeu prȩiudicium. Pollux ex Antiphonte. Προδικασία (inquit Suidas) dicebatur quum ij qui cædis rei fiebant, in Prytaneo tres menſes agebant ante iudicium, quibus vtrinque argumenta proferebantur.

Συνδικάζω, vnà iudico, Plato de leg.

* Συνδικαστής, qui ſimul iudicat.

Ὑποδικάζω, q. d. ſubiudico, vnde ὑποδικάζων apud Pollucem ex Lyſia.

Χαμαιδικασταί, pedanei iudices. Bud. ex Pand.

Compoſita ex δίκαιος & δικαιόω.

Ἀκριβοδίκαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſummo iure vtens, ſummo iure agens. cui opp. ἐπιεικής. Ariſtot. lib. 5. ethic. cap. 10.

Ἀκριβοδίκαιον, ου, τὸ, (ſubſt.) ius ſummum. iuriſconſulti ſtrictum ius appellant. Ariſtot. ibidem.

Διαδικαιόω, ῶ, iuſtum cenſeo, vt iuſtum defendo, Thuy.

Φιλοδίκαιος, iuſti amans, Philo de vita M. l. 2.

ΔΙΚΤΑΜΟΝ, ου, τὸ, dictamum: herba quam extrahendis ſagittis cerui monſtrauere, percuſſi eo telo, paſtúque eius herbæ eiecto, vt tradit Theoph. Plin. & Dioſc. apud quem ſcribitur & δίκταμνος fœ. gen. vt δίκταμνον neutro gen. apud Aphrod. 406

Δικταμνίτης οἶνος, vinum dictamo condîtum, Dioſc.

Ψευδοδίκταμνον, ου, τὸ, (comp.) pſeudodictamum herba quæ veri dictami ſpeciem mentitur, Theophr.

ΔΙΚΤΥΟΝ, ου, τὸ, rete. Xen. Plat. δίκτυα ſunt maiores plagę quę in locis planis & ἰσοπέδοις tenduntur, ſicut ἐνόδια quę in viis, vt tradit Pol. Dicitur etiam de reti piſcatorum, Odyſſ. χ. ¶ Heſychio eſt etiam media cribri pars, in qua tenuia ſunt foramina. Deriuat Euſt. à δίκω, i. βάλλω.

Δικτυόω, ῶ, vnde δεδικτυωμένον ἔργον, opus reticulatum. Bud. ex lib Reg.

Δικτυωτός, οῦ, ὁ, ad retis formam factus, reticulatus, Ezech. 41. Suidę eſt etiam πολύπλοκος.

Δικτυεύς, έος, ὁ, piſcator, retiarius. Poll.

Δικτύδιον, ου, τὸ, reticulum, Poll. lib. 7.

Δίκτυννα, vel δικτύννα, Diana, dicta ἀπὸ τῶν δικτύων, Orp. hymno in Artem.

Δίκτυες, ſunt feræ quędam Lybicę, Herodot.

ΔΙΚΩ, iacio, deiicio Eur. in Phœniſſ.

Ἀνδίκω, (Comp.) Æolica ſyncope pro ἀναδίκω, ſurſum iacio, Heſych.

Ἀνδίκτης ου, ὁ, pro ἀναδίκτης, ſpecies laquei ſeu pedicę, Suid. Etym & Heſych.

ΔΙΝΗ, ης, ἡ, vortex, gurges, Heſiod. Plut. Item aeris turbo. Empedocles apud Plut. οὐδ' αἰθέρος ἔμβαλε δίναις.

Δινήεις εντος, ὁ, vorticoſus Il. ε. *Item rotundus. Theocr. Idyll. 19. Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο, Sub corona calathi rotundi.

Δινέω, ῶ, f. ήσω, inſtar vorticis circumago, gyro, verſo, circumago. Heſio. Item neutraliter ſeu abſolutè pro, δινέομαι ſeu στρέφομαι, Il. σ.

Δινέομαι, οῦμαι, paſſ. verſor, circumagor, in orbem moueor. Hom. Ariſtot.

* δίνδυμα, idem quod δίνησις. Xenoph.
δίνησις, εως, ἡ, in vorticem ſeu gyrum circumactio.
δινηθμὸς, οῦ, ὁ, idem.
δινεύω, idem quod δινέω: Hom. Apollon. δινεύομαι, idem quod δινέομαι.
δῖνος, ου, ὁ, idem quod δίνη, turbo, gyrus, Plut. Item pro turbine æthereo, apud Ariſtoph. in Nub. Item vertigo, i. affectus quo caput circumagi videtur. Item ſaltationis quędam ſpecies. Euſtathio idem etiam eſt quod τόρνος, i. inſtrumentum quo ligna, ebur, & alia huiuſmodi tornantur. item quidquid turbinatum eſt. A cuius ſimilitudine apud antiquos dicebatur vaſculum fictile baſi carens, & ab inferiore parte rotundum Athen. lib. 1. & Pol. lib. 6. & Ariſt. in Veſp.
δινὸς, οῦ, ὁ, vorticoſus, Il. φ. (plenus.
δινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbineus, aut turbineis vorticibus
δινόω, ῶ, inſtar turbinis circumago, torno, Euſt.
δινωτὸς, οῦ, ὁ, turbinatus, tornatus, Il. γ.
δίνω, idem quod δινέω, Heſiod. in Erg.
δεῖνος, ου, ὁ, idem quod δῖνος, poculi cuiuſdam nomen apud Athen. lib. 11. Item, ſaltationis genus quoddam, ibidem. Dicitur & δεῖνος pro δείνη, vt δῖνος pro δίνη: Heſych. δεινὸς verò vide ſuo loco.
δεινόω, in orbem circumago. δεινέω, idem.
δείνωσις & δείνησις, exp. conuerſio, Heſych. & Suid.
δεινωτὸς, οῦ, ὁ, tornatus, Heſych.
δεινεύω, idem quod δινεύω.

Compoſita.

ἀειδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſemper in vorticem ſeu gyrum actus, ἀειδίνητος ἀνάγκη, in Epigr.
Ἀλιδινὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, qui in mari verſatur, qui per mare circumagitur: vt ἐμπορίης ἀλιδινέος, apud Dion. de ſitu orbis. vbi tamen alij legunt ἀλιμηδέος.
Ἀναδινέω, ῶ, in vorticem ſeu gyrum reuoluo, Heſych.
Ἀποδινέω, ῶ, deuoluo.
Ἀργυροδίνης, εος, ὁ καὶ ἡ, argenteos vortices habens. Il. β.
Βαθυδίνης, ου, ὁ, profundos vortices habens.
* Βαθυδινήεις, idem quod βαθυδίνης, Hom. Il. φ.
Βραδυδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui tardo vortice circumagitur. item tardus ad motum, ex Nonno.
407 Ἐνδινέω, ῶ, inſtar vorticis aut turbinis circumago.
Ἐπιδινέω, ῶ, gyro, in orbem ago, Hom. Ariſtot.
Ἐριδινὴς, valde vorticoſus, Tryphiodorus in Troię excidio.
Εὐδίνητος, facili verſatus turbine, verſatilis, Epigr.
Εὐρυδίνης, ου, ὁ, latos vortices habens.
* Εὐρυοδίνης, idem quod εὐρυδίνης, Strabo in quodam oraculo, lib. 1.
Ἠεροδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aerem agitans. Poteſt exponi & paſſiuè, qui in aere agitatur, in Anth. Epigr.
Θεοδινὴς, qui à Deo circumagitur, à Deo agitatus vel impulſus. vt θεοδινὴς ῥιπὴ, apud Nonn.
Μελαδίνης, nigros habens vortices.
* Μελανδίνης, nigros habens vortices, atriuortex, Dionyſ. de ſitu orbis.
Οἰστροδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui œſtro agitante quaſi rotatur, apud Æſchyl.
παλινδίνητος, qui reciproco vortice reuoluitur. παλινδίνητος θάλασσα, mare reciprocum, in Anth. Ep.
παλινδινία, ἡ, vortex reciprocus, Heſych.
περιδινὴς, qui vortice circumagitur, in Epigr. περιδινὴς κύρτος, exp. verſatilis naſſa. περίδινος, ου, ὁ, idem: vt περίδινοι λεγόμενοι: Plato de legibus 1. περιφοραί.
περιδινέω, ῶ, inſtar vorticis aut turbinis circumago, Æſchin. contra Cteſiph.
περιδίνησις, in gyrum aut vorticem circumactio. Exponitur & vertigo.
περιδίνητος, verſatilis, Dion. de ſitu orbis.
* Ποικιλόδινος, qui variè circumagitur, ſeu verſatur, aut in orbem agitur, Opp. lib. 1. hal.
* Πολυδινὴς, idem quod πολυδίνητος, qui multùm verſatur, Opp. lib. 4. halieut.
πολυδίνητος, multos vortices habēs, Dion. de ſitu orbis.
Ῥαδινὸς, οῦ, ὁ, (ἀπὸ τοῦ ῥᾷον δινεῖσθαι) gracilis, tenuis, vt ῥαδινὰ σώματα, apud Xenoph. ¶ Item agilis, celer, mobilis, Anacr. ¶ Item mollis, vt πόδας ῥαδινοὺς appellat Heſiodus pedes Veneris. Ponitur & pro imbecilli ſeu debili: vnde apud Suidam ῥαδινὴ & καρτερὰ inter ſe opponuntur. ¶ Ῥαδινοὺς ἄκοντας. Steſich. appellaſſe fertur ſtridula iacula (ſicut ῥαδινὴ μάστιξ, apud Hom. exp. à quibuſdam λιγυρὰ) Ibycus autem ῥαδινὰς κίονας, excelſas columnas.
Σκοτόδινος, ου, ὁ, tenebricoſa vertigo: quum omnia circumagi, & in orbem verti videntur, accedentibus etiam tenebris, adeo vt æger viſu priuetur. apud Hippocr.
Σκοτοδινέω, ῶ, vertigine tenebricoſa laboro. Σκοτοδινία, idem quod σκοτόδινος, Plat.
Σκοτοδινιάω, ῶ, idem quod σκοτοδινέω. Et metaph. apud Athen. lib. 5.
Στροφοδινέω, in gyrum flecto, circumago. Oculi alicui dicuntur στροφοδινεῖσθαι, quum vertigine corripiuntur ſeu circumaguntur.
Σφονδυλοδίνητος, verticillo tortus, fuſo tortus.
Ταχυδινὴς, qui celeri vortice circumagitur, celeriter verſatilis, Nonno.
Τροχοδινέω, in orbem circumago, Æſch. in Prom.
* Ὑποδινέω, ſubuerſo, ſubagito. Callim. in hymno in Delum.
Φρενοδινὴς, mentem verſans, ex Nonno.
Χρυσοδίνης, ου, ὁ, habens vortices aureos.
Ὠκυδίνητος, qui celeriter voluitur, volubilis, Pind. Iſth.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ου, ὁ, Dionyſius, Bacchus: à poetis etiam dicitur διώνυσος ſeu διώνυσος, metri gratiâ producto o: Il. ζ. διονύσοιο δ᾽ ἔργον.
διονύσιος, ου, ὁ, Bacchicus, Dioſc.
διονύσιον, ου, τὸ, (ſubaudito ſubſt. ἱερὸν) Dionyſij fanum, Bacchi templum. Pauſ. in Atticis. In plur. τὰ διονύσια, (ſub. ἱερὰ) Bacchica ſacra, feſtum in honorem Bacchi, Bacchanalia, Athen. lib. 4. & Plut. ſæpe.
διονυσιάζειν, bacchanalia agitare, bacchicum feſtum celebrare, Athen.
διονυσιακὸς, οῦ, ὁ, Bacchicus vel Bacchanalis.
διονυσιὰς, άδος, ἡ, idem quod διονυσιακή. Item herba quędam, de qua Dioſc. l. 3. c. 174.
διονυσίσκος, quaſi dicas Bacchulus. Autor definit. med. διονυσίσκους, vocari dicit oſſeas eminentias quę propè tempora naſcuntur.
Ἀπροσδιόνυσος, (comp.) qui nihil ad rem facit, qui non eſt ad rem. Prouerbialiter enim dicebant οὐδὲν πρὸς διόνυσον, quum aliquid ad rem propoſitam non quadraret.

ΔΙΠΛΟΟΣ, & contractè διπλοῦς, ὁ, duplus, 1. Tim. 5. Euſtath. tradit διπλοῦν κατὰ μέγεθος dici, διπλάσιον autem κατ᾽ ἀριθμόν. ¶ διπλοῦς cum genit. duplo maior quàm: Matth. cap. 23. ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν. ¶ διπλοῦς Marcello interdum ſignificat latus & grandis, vt apud Dioſcoridem l. 1. cap. 213. quemadmodum etiam duplex apud Virg. in Georg. duplici aptentur dentalia dorſo. ¶ διπλοῖ in plurali numero accipitur etiam pro duo: vt διπλοῖ βασιλῆες, Apoll. ¶ διπλοῦς duplicem etiam & verſipellem ſignificat: vt contrà ἁπλοῦς hominem ſimplicem. διπλοῦς ἀνὴρ, Euripides. ¶ διπλῆ nota eſt in comœdiis atque tragœdiis figura trianguli obliqui ſine baſi. Vide Hephæſtionem περὶ μέτρων & ſchol. Ariſtoph. in Pluto. παρὰ τὸ δύο πέλειν fit δυοπλόος καὶ διπλόος, vel fit ſimpliciter à δὶς per adiectionem paragogicam, inquit Etym. 408

διπλόη,ἡ, duplicitas. Themiſt.de anima lib. 2. ¶ Item, vafritia verſutiáque, ac fraus hominis aliud in ore aliud in corde habentis, cui opponitur ἁπλότης, apud Greg.

διπλῆ, aduerb. duplic.ter. Syn.epiſt.68. διπλῆ τιμώμενοι. Plat.lib.1. de rep. διπλῆ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτά, duplo amplius quàm cæteri.

διπλοΐς, ίδος, ἡ, læna duplicata.

διπλοΐζω, f. ίσω, duplico. Heſych.

διπλόω, ῶ, f. ώσω, idem Plut. in Camillo.

δίπλωμα, τό, vas duplex. Gal. lib.7 τῶν κατὰ τόπους. Sũt etiam διπλώματα (vt annotat Bud.) quas literas patentes nunc appellamus, cuiuſmodi ſunt edicta & mandata principũ regio ſigno ſancta, & quas bullas pontificias vocant. Vide annot. poſt in Pand.

διπλάσιος, ου, ὁ, & διπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, duplo maior. Cum genitiuo. vt apud Polyb. διπλάσιος ἑαυτοῦ φαίνεται, duplo maior apparet quàm ſit. Ariſtoteles de mundo, ἐν διπλασίονι τούτων χρόνῳ. Interdum cum ἤ. Iſocr. Plato. ¶ Item duplex διπλοῦς. Thucyd. Plat. διπλάσιον ἔσθος, in Antholog. Epigr. lib.2. duplicata veſtis.

διπλασίως, aduerbium. vt διπλασίως ἐλάττω, Platoni de leg. duplo minora.

διπλασιάζω, duplico, duplo maiorem facio. Plu. Philo.

διπλασιασμός, duplicatio. Plut.

διπλάζω, duplex ſeu geminus ſum. Soph. exponitur etiam, duplico, gemino, vt διπλασιάζω, apud Athen.

Δίπλαξ, ακος, ἡ duplicata veſtis. Il. γ. Legitur & δίπλακι δημῷ Il. ψ. Vide & in compoſ. ex Πλάξ.

διπληγίδες (ſub. χλαῖναι) duplices lænæ. Poll.

Compoſita.

Αναδιπλόω, ῶ, reduplico Αναδίπλωσις, q. d. reduplicatio figura apud gramm.

Αναδιπλασιάζω, idem quod ἀναδιπλόω. Αναδιπλασιασμός, idem quod ἀναδίπλωσις.

Dec. Επαναδιπλόω, ῶ, reduplico. Επαναδίπλωμα, id quod reduplicatum eſt, ſeu replicatum. Ariſtot. hiſt. an. lib 2 Επαναδίπλωσις, reduplicatio, geminatio, vel replicatio. Figuræ nomen eſt apud rhetores, & gram. Επαναδιπλάζω, duplico. Æſchyl.

Διάδιπλος, ὁ, duplex. vt ἀσπίδισκια διάδιπλα, exp. duplicia ſcuta, duplices clypeoli, apud Dioſc.

Επιδιπλόω, & ἐπιδιπλασιάζω, duplico, ingemino.

Ημιδιπλοΐδιον, ου, τό dimidiata diplois. Alij exp. ſemicinctum. Ariſtoph. in conc.

* Περιδιπλόω, inuoluo, hoc eſt, *enuelopper, empaequeter*. Iudith 10. cap. καὶ περιεδίπλωσεν πάντα τὰ ἀγγεῖα ἑαυτῆς καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ.

ΔΙΡΚΑΙΑ, ἡ, herba quæ ab aliis κιρκαία dicitur, teſte Dioſc. δίρκαιον verò idem teſtatur vocari à non nullis τὸ δαῦκον.

ΔΙΣ (*aduerb.*) bis. Plato in epiſt. δὶς τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῆν, bis die impleri. ¶ In compoſitione retinet σ ſequente vocali aut diphthongo; ſequente autem conſonante, interdum retinet, interdum amittit vt διστεφανος, διςμύριος, δίπους.

Δισσός, & Atticè διττός οῦ, ὁ, duplex, geminus. In Epigr. δισσοὶ θεοί, duo dij. Διξός Ionicè pro δισσός. Δισσάκις bis.

* Δίσσαξ, duplex. Aratus.

Δισσεύω, f. εύσω, duplex ſum. Euſt.

409 Δίχα, dupliciter, bipertitò. Od. σ. Thuc. δίχα τραπέντες, geminas in partes quum ſerrauiſſent. Ariſtot. Poli. ὁ ἐὰν δίχα γένηται δικαστήριον, ſi iudicium æqualiter in duo diuidatur. ¶ Item diuiſim, ſeparatim, ſeorſim. Il. υ. θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες, diuiſis animis. Item, ſine, q. d. ſeparatim ab, ſeu ſeorſim ab, &c. Cum genit. Soph. in Aiace, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα κείνων πέπεισ-θαι τοῦτ' ἐπαρκέσειν κλέος. Διχάς, idem quod δίχα.

Διχάζω, f. άσω, in duo diuido, ſeparo. (Plat.

διχαστῆρες ὀδόντες, qui & τομεῖς dentes molares, quatuor illi anteriores qui inter κυνόδοντας ſunt interiecti, quoniam cibum diuidunt comminuúntque. Poll.

* Διχάω, & διχόω, idem quod διχάζω. Aratus.

διχῆ, dupliciter, bifariam. Demoſthen. διχῶς, pro eodem.

διχόθεν, à duabus partibus.

διχθά, dupliciter, poëticum vocab. Od. α.

διχθὰς άδος, ἡ, duplex. Muſæus διχθάδι χείρεσ.

διχθάδιος, ου, ὁ, idem quod δισσός. Il. ι.

Compoſita, ex δίχα.

Ανδίχα, in duas partes, diuiſim. Item ſine: cum genitiuo, Epigr. l.3.

Διαδίχα, itidem pro δίχα, dupliciter. Il α.

* Επίδιχα, ſeorſim. Pind. Pyth. 5.

ΔΙΣΚΟΣ, ου, ὁ, diſcus, orbis ex ferro, ære, lapide, aut ligno, qui exercendi corporis causâ in auras proiiciebatur, vnde & à δίκω dictum volunt. Il. β. Numeratur etiam inter vaſa in quibus cibaria apponuntur, vt & apud Latinos. Poll. ¶ Dicitur etiam orbis ſolis. Alex. Aphr.

δισκέω, f ήσω, diſco ludo, diſcum iaculor. Od. θ. Eſt etiam in modum diſci iacio.

* δίσκημα, id quod diſci inſtar proiectum eſt, id quod deiicitur, diſcus. Eurip. in Troad.

δισκεύω, f. εύσω, pro eodem Philoſtr. epiſt. 43.

Compoſita.

Αποδισκεύω, diſcum deiicio, ſeu in modum diſci deiicio, apud Euſt.

Συνδισκεύω, colludo diſco, ludo diſco cum aliis.

ΔΙΣΤΑΖΩ, F. άσω, vel άξω, dubito. Syneſ. epiſt. 43. τοῦτο ἐκείνῳ μηδὲ ἐπανέρῃ μηδὲ διστάσῃς, nec dubites. Paſſiuè τὸ διςαζόμενον, de quo dubitatur, dubium.

διςαγμὸς οῦ, ὁ, dubitatio. Plut.

δίςασις pro eodem. Dem.

διςακτικός, dubitatiuus, apud grammaticos. Item diſcretiuus. Gaz. 1.

Αδίςακτος, (*comp.*) indubitatus, certus, apud Ptol.

ΔΙΦΑΩ, ῶ, F. ήσω, quæro. Propriè quaſi palpando quęro. Cum accuſ. Il. π.

διφήτωρ, ορος, ὁ, quęſitor, indagator.

Compoſita.

Ερεβοδιφῶ, orci tenebris abſcondita ſcrutor. Exp. & ſubterranea ſcrutor. Ariſtoph.

Πραγματοδίφης, qui litem ſcrutatur ſeu lites. Vnde exp. aduocatus. Suid.

Τοιχοδιφήτωρ, dicitur, ὁ τοίχους διφῶν, qui parietes perſcrutatur: nimirum qua parte poſſint aperiri vt ita ad ædes via facta furari poſſit. Heſych.

Τρυγοδίφησις, εως, ἡ, fæcis perſcrutatio. Luſus quidam iuuentus ad riſum excitandum: quippe quo oportebat aliquid poſt tergum reuinctis manibus in fæcis catinum demerſum ore extrahere, vt tradit Poll. lib. 9. A verbo τρυγοδιφάω, ῶ, fæcem perſcrutor & quod demerſum in ea eſt, perquiro.

ΔΙΦΘΕΡΑ, ας, ἡ, pellis ſeu exuuium. vt διφθέρα λέοντος. ¶ Membranæ etiam in quibus ſcribitur, διφθέραι, appellantur: ſunt enim & ipſæ ex animantium pellibus confectæ. ¶ Herodot. lib.5. τὰς βίβλους ab Ionibus priſca conſuetudine διφθέρας nominari tradit, quia aliquando in penuria papyri vtebantur membranis, ſeu pellibus caprinis & ouinis. ¶ Adhęc διφθέρας nominant pelles tentorias, ſeu pelles quæ in caſtris σκηνῶν loco ſunt. vt apud 410

apud Athenæum l. 12. ¶ Bulga etiam διφθέρα dicitur, i. ſaccus coriaceus ſeu pelliceus. Plut. ¶ Deniq; διφθέρα dicitur coriacea veſtis, tunica è pellibus, quales ſunt paſtoricij rhenones, ſeu ſaga pellicea. Ariſtophan.

Διφθερίας, ου, ὁ, qui geſtat huiuſmodi pelliceam ſeu coriaceam tunicam. Luc.

* Διφθερινὸς, pelliceus. Strabo.

Διφθερίτης, ου, ὁ, idem. fœm. Διφθερῖτις, Poll.

Διφθέριον, dicitur vlcus quoddam in Hippiatr.

Διφθερόω, ῶ, pelle obtego, corio intego.

Compoſita.

Καταδιφθερόω, ῶ, idem quod διφθερόω, Plut.

Λευκοδίφθεροι, albis pellibus amicti. Heſych.

Ὑποδίφθερος, exp. pelle veſtitus. Luc. in Timone.

ΔΙΦΡΟΣ, ου, ὁ, locus in curru in quo parabates & auriga ſedebant: à duobus illis, quos ferret, dictus, quaſi διφόρος vt tradit Euſt. Il. χ. Synecd. pro toto curru. Il. κ. Et Xen. Pæd. 6. κατὰ τὰς θύρας τοῦ ἁρματείου δίφρου, ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Sunt qui bigam interpretari malint, i. currum biiugem. ¶ Eſt etiam ſella. Il. ζ. καὶ ἕζεο τῷ δ' ἐπὶ δίφρῳ. Apud Plut. δίφρος ἡγεμονικὸς, exp. ſella curulis. Item ſcamnum quo geſtantur infirmi, Bud. In plur. poetæ in primis dicunt δίφρα metaplaſmo generis pro δίφροι.

Διφρεύω, f. εύσω, curru aut bigis vehor. Eur.

Διφρευτὸς, οῦ, ὁ, auriga. Soph.

Διφρεία, ἡ, aurigatio. Xen. Pæd. 6.

Δίφραξ, ſella lecticaria. Heſych.

Διφρίας, (q. d. ſellularius) qui ita effœminatus eſt vt lecticaria ſella geſtari ſemper velit. Heſych.

Διφρίσκος, ου, ὁ, curriculum. Ariſtoph.

Compoſita.

Ἐκδιφρεύω, è curru aut ſe la excutio aut deturbo.

Ἐνδίφριος, qui in curru eſt, ſeſſor.

Ἐπιδίφριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſuper curru eſt aut ſedet, aut ponitur. Od. ο. Item pro effœminato. Etym.

Ἐπιδιφριὰς, άδος, ἡ, pars (vt Euſtath. tradit) vel δίφρου, vel τῆς τοῦ ἅρματος, ἄντυγος, περὶ ἣν περατοῦται ὁ δίφρος. Etym. exp. currus circumferentia, quæ & ἄντυξ dicitur. Il. λ.

* Καλλίδιφρος, pulchrum currum habens. Euripid. in Hecuba.

ΔΙΨΑ, ης, ἡ, ſitis. Hom. Plut. & alij.

δίψος, εος, τὸ, pro eodem. Xen.

δίψιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſiticuloſus. δίψιος σήψ apud Nic. Et δίψιος ὥρη apud Nonn. reperitur & in fœm. gen. διψία. Atticè, vt διψία κόνις apud Soph. puluis ſiticuloſus & aridus.

διψαλέος, ου, ὁ, ſitibundus, ſiticuloſus.

διψὰς, άδος, ἡ, ſiticuloſa, bibula, arida. vt διψὰς ἔχιδνα, vipera ſiticuloſa, Epigr. lib. 3. ¶ Item ſubſtantiuè plerunque dicitur pro διψὰς ἐχίδνη, de viperæ quadam ſpecie, inde dictæ, quòd qui ea morſus eſt ſiti inardeſcat. Nicand. in Ther. ¶ Item ſpinæ quoddam genus apud Theophr. lib. 4. hiſt. pl.

διψηρὸς, οῦ, ὁ, ſiticuloſus, aridus. Syneſ.

διψώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſiticuloſus. Dioſc.

διψήρης, idem. Nicand. in theriacis.

διψάω, ῶ, f. ήσω, ſitio. Luc. Et cum genit. Herodot. διψῆν ὕδατος μάλιστα. ¶ Item metaph. pro, cupio, deſidero, appeto. πόλις ἐλευθερίας διψήσασα. apud Platonem. Reperitur & διψέω, apud Athenæum libro 2.

* διψαλέω, idem quod διψάω. Nonnus.

διψητικὸς, οῦ, ὁ, ſitim prouocans, ſiticuloſus. Dioſc. Item ſitibundus, ſitiens. Naz.

Διψακὸς, οῦ, ὁ, à quibuſdam dictus eſt morbus renum διαβήτης appellatus, quem comitatur maxima ſitis, vt tradit Aret. ¶ Eſt & nomen herbæ quæ alio nomine labrum Veneris appellatur, inde dictæ quòd ſit concauo alarum ſinu in quo ſubſiſtit ros ſalſus, vt Plin. lib. 27. cap. 9. tradit. Vide & Dioſcor. lib. 3. cap. 12.

Compoſita.

Ἄδιψος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non ſitit. Athen. lib. 8. ¶ Item ſitim ſedans, & prohibens.

* Αἱμοδίψος, ſanguinem ſitiens, ſanguinem appetens. Lucian.

Ἐπιδίψιος, ſiticuloſus. Nicander in theriacis.

Καταδιψάω, ῶ, intensè ſitio. Xen.

Πολυδίψιος, multùm ſeu valdè ſiticuloſus. Il. δ. Exp. & diu multúmque ſititus, i. deſideratus.

Φοβόδιψος, q. d. cum timore ſitiens, de eo qui eſt à cane rabido morſus, qui & ὑδρόφοβος appellatur.

ΔΙΩ, expello, abigo. vide δίομαι. ¶ Item timeo, vide δίε, Il. ι. & ε. time. Et δεδιέναι. vnde deducit Euſtath. per anadiplaſiaſmum. vide & in δείδω. ¶ Apud Hom. Il. χ. v. 251. τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον. Euſtat. vult δίον eſſe à δίω, ſignificante curro celeriter, & tanquam παρὰ τὸν δία, i. ἀέρον.

Δίομαι, expello, abigo, perſequor, expello perſequendo, ſummoueo. Iliad. ρ.

Ἀποδίομαι, (comp.) exp. ἀποδιώκω.

Decomp. Ἐξαποδίω, ſeu Ἐξαποδίομαι, fugo ex, inſequendo, exigo & ſummoueo ex. Il. ε.

διώκω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΔΙΩΚΩ, F. ξω, (& interdum ξομαι,) Pr. ῳχα, idem quod δίω, ex quo & factum eſt per paragogen, vt inquit Etymolog. vel quaſi δίω ὠκέως, vt vult Euſtath. expello, abigo. Luc. διώκω σε τῆς οἰκίας, expello te domo. Item pro, in exilium mitto, apud Herodot. ¶ Item perſequor, inſequor: ac propriè, curſu inſequor fugientem. Il. ρ. Et metaph. pro aſſequi conor, conſector. Thucid. 2 τὰς τιμὰς διώκειν. A Budæo exp. etiam, affecto, & expeto. Item perſequor iudicio, accuſo, reum ago. Dicitur autem διώκω σε ταύτην τὴν δίκην ſeu γραφὴν, reum te huius criminis facio. Demoſth. vel διώκω σε φόνου, reum te cædis ago. ¶ Item perſequor oratione, deſcribo. Xenophon.

Διώκομαι, idem quod διώκων, expello, &c. Od. σ. Item perſequor. Il. φ. Item paſſ. expellor, &c. Item, accuſor. Et διωκόμενος, qui accuſatur, reus.

διωγμὸς, perſequutio, item exagitatio, vexatio, in nouo Teſt. & apud Eccl. ſcript. χριστιανῶν διωγμὸς ſeu διωγμοί. Eſt etiam expulſio & eiectio. Greg.

δίωγμα, id quod perſequimur. A Xenoph. ita vocatur præda quam canis inſequitur. ¶ Item myſticum quoddam ſacrum quod ſolæ mulieres in Theſmophoriis celebrabant. Sunt qui ex eo dictum putent quod viros inde arcerent. Heſych.

δίωξις, idem quod διωγμὸς, perſequutio, vt apud Thucydid. δίωξιν ποιεῖσθαι dicuntur qui perſequuntur hoſtes. Sic etiam apud Ariſtotelem ethicorum 6. δίωξις & φυγὴ oppon. Item accuſatio, actio. vt δίωξις κλοπῆς, accuſatio furti, actio furti. Plutarch. in Pericle.

διώκτης, ου, ὁ, perſequutor, inſectator. Et conſectator, vt inquit Bud.

διωκτὸς, οῦ, ὁ, quem perſequi debemus. Item quem conſectari oportet, expetendus. Soph.

διωκτὺς, pro δίωξις, perſequutio. ex Laſc.

διωκάθω, Atticè idem quod διώκω, vt ἀμυνάθω pro ἀμύνω, Apud Ariſtoph. & Plat. de eo dicitur qui iudicio perſequitur.

Ιωκὴ, per aphæreſin dictum ponitur pro διωκὴ ſeu δίωξις, perſequutio, impetus. Il. ε.

Ιωξις,Heſych.& Suidæ eſt διωξις.

Ιωχμὸς,οῦ,ὁ, idem quod ἰωκὴ & ἴωξις, perſequutio hoſtilis,infeſta inſectatio.Il.θ.

Compoſita.

Αποδιώκω,expello ex aliquo loco.Ariſtoph.

Απεδίωξις,εως,ἡ, expulſio. Eſſe etiam volunt genus figuræ quæ & ἀποπλάνησις dicatur.

Εκδιώκω,idem.Et *pro*,mitto in exilium.

Εκδίωξις,expulſio.

Επιδιώκω, perſequor,inſequor.Xen.

Εργοδιώκτης,ου,ὁ,qui vrget opus.Εργοδιωκτέω, ῶ, vrgeo opus.Ex Græcis Bibl.interpret.

Ιπποδιώκτης,qui equos agitat.

Καταδιώκω,perſequor.Plut.

Κνισοδιώκτης,qui nitorem ſectatur. muris epith.apud Hom.in βατραχομυομ.

Κυκλοδίωκτος,in orbem actus. Epigr.

Κολλοποδιώκτης, qui pueris exoletis & durioribus inhiat,ἀγωγὸς περὶ τοὺς κόλλοπας.Euſt.

Καλωποδιώκτης,qui conſectatur pulchros.

Μεταδιώκω,proſequor,inquiro.Greg.

Μεταδιώκτως,perſequendo captus.

Παλίωξις, pro παλιδίωξις, (q d. pòſt inſequutio)apud Homer.Vide & περίωξις,quod ſequitur.

Περδίωξις,& περίωξις, q.d.præinſequutio. eſt eorum qui priores inſequuntur. Heſiod. in Aſpide. Εν δὲ περίωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο. vbi περίωξις eorū eſt qui priores inſequuntur, at παλίωξις eorum qui quum fugarentur, vice verſa poſtea inſequuntur eos à quibus fugabantur.

* Συνδιώκω,ſimul perſequor.Lucian.

ΔΙΟΛΥΓΙΟΣ, ου,ὁ καὶ ἡ, exponitur magnus & vehemens, longè latéque ſe extendens. vt διολύγιον κακὸν apud Suid.& διολύγια πράγματα.Etym.res arduæ.

ΔΝΟΠΑΛΙΖΕΙΝ,(apud Homer.exp. δονεῖν ταῖς παλάμαις. Item δονεῖν καὶ πάλλειν: agitare & excutere manibus, ex δονεῖν & παλάμη, vel ex δονεῖν & πάλλειν.

Δνοπάλιξις,ἡ,exponitur excuſſio quæ manibus fit.Suid.

ΔΝΟΦΟΣ,ου,ὁ,tenebrę,caligo.Etym.Heſych.

Δνοφερὸς,tenebroſus,caliginoſus.Hom.

Δνόφεος,idem.Heſych.

Δνοφόεις,εντος,ὁ,pro eodem.

ΔΟΔΡΑ,ας,ἡ, potio ſeu iuſculum:ex eo dictum quòd ex nouem ſpeciebus fieret. Dicitur igitur à dodrante,dodrans enim dicuntur nouem vnciç.

ΔΟΘΙΗΝ,ῆνος,furunculus,tumor ἀποςηματώδης, ex craſſis humoribus in carnoſis plerunque partibus conſiſtens.Dioſc. Gal.

ΔΟΙΔΥΞ, υκος,ὁ, piſtillum, ſeu radius quo aliquid in mortario tunditur,aut miſcetur. ¶ Item cochlear quo ea quæ in mortario tuſa ſunt,colliguntur. Ariſtoph.

Compoſita.

Αναδοιδυκίζω,commiſceo, confundo. Propriè,piſtillo in mortario commiſceo.Heſyc.

Διαδοικίζειν,Heſychio eſt indecenter ſaltare.

ΔΟΚΑΖΩ, F. άσω, obſeruo: item expecto. vt apud Demet. Phal.πλόον δοκάζων,nauigandi tempus obſeruans vel expectans. ¶ Item puto, arbitror,vnde δοκασεῖς apud Theocr. in fine Idyllij primi,Doricè pro δοκάσῃς,putabis.

Δοκάζομαι, videor. vnde δοάσσατο (per ſyncopen) viſum eſt.Il.ν. Apud Apoll.ἑζομένη δ' ἤπειτα δοάσσατο exp.ſtatuit,decreuit.

Δοκεύω,f.εύσω,obſeruo,expecto.Item inſidior.Il.π.

Δοκάω,ῶ,idem quod δοκάζω, obſeruo, expecto. vnde particip. δεδοκημένος, qui obſeruat,qui ſtat in inſidiis,vel qui excipit.Il.ο circa finem. Ενθ' ἀφ' ὅγ' εἰςήκει δεδοκημένος.vbi Euſtath.venatorum eſſe verbum tradit feram expectantium.

Compoſita.

Ακοντοδόκος, ου,ὁ καὶ ἡ, qui iacula obſeruat,i. iaculorum ictus vt eos vitet.Etym.

Καραδοκέω, (quaſi τῷ κάρα δοκέω, inquit Suid.) ſolicitè & cupidè expecto (tanquam exerendo caput ad proſpiciendum eminus eum qui expectatur.) Plut. ἐφεδρεύειν καὶ καραδοκεῖν τὸ μέλλον. Apud Euripid. in Troad. καραδοκεῖ Οταν ςράτευμ' Αργείων ἐξίῃ καλῶς exp.obſeruat. Exponitur etiam ἀποβλέπειν apud Ariſtoph.in Equit.

Καραδοκία,ἡ,ſolicita expectatio.

*Decomp.*Αποκαραδοκέω,ῶ,expecto ſolicitè.Suid.

Αποκαραδοκία,expectatio ſolicita.Rom.cap.8.Heſych. eſt προσδοκία,ἀποδοχή.

Οδοιδόκος, ου,ὁ, qui vias inſidet & viatores intercipit. Euſt.annotat inſeri ι euphoniæ gratiâ.

Οδοιδοκέω,ῶ,in via viatores excipio,vias inſideo.

Περδοκάζω,idem cum δοκάζω,obſeruo.Heſych.

Προδοκὴ,ἡ,anguſtus locus inſidiantibus aptus.

Προσδοκάω,ῶ, exſpecto vel ſpero. Ariſtoph. in Veſpis, Μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα. Cum inf. Æſchin.προσδοκῶ ἀποδείξειν,exp.confido. ¶ Item *pro* arbitror:de re præterita apud Plat.inquit Bud.

Προσδοκῶμαι,expector, ſperor. tā de perſona quàm de re. Τὰ προσδοκώμενα,quæ exſpectantur, quę ſperantur:& τὰ προσδοκηθέντα,ſperata,expectata.

Προσδόκημα,τὸ,expectatio.Plat.

* Προσδόκητος, qui expectat, præuiſus. Æſchin. in Prom.

Προσδοκία,ἡ,idem.Dem.¶Item metus.Thuc.2.

Προσδόκιμος,qui expectatur.Thuc.

*Decomp.*Ανεπιδόκητος,idem quod ἀπροσδόκητος ex Simonidis ſententiis.

Απροσδόκητος,inexpectatus,inopinus.Dicitur & de re & de perſona. Thuc. Exponitur & actiuè qui non expectat,apud eundem.Thuc.Απροσδοκήτως,præter expectationem,ex improuiſo,inopinatò. vt ἐπιθεμένων ἀπροσδοκήτως.Thuc.2.

ΔΟΚΕΩ, ῶ,F.ήσω,P.ηκα, (ſed frequentius ξω & ξα) videor,cenſeor. Iſoc. ἐμοὶ δοκοῦσιν ἅπαντες ἐπιθυμεῖν. Dicitur etiam δοκῶ μοι ποιῆσαι τοῦτο *pro*, certum mihi eſt hoc facere.Interdum imperſonaliter δοκεῖ μοι, videtur mihi. Ariſtophan. δοκεῖ μοι ταῦτα μὴ δρᾶν. hæc non mihi videntur facienda. ταῦτα ἔδοξε Κικέρωνι, Plutarch. hæc Ciceroni probabantur. Apud Thucyd. παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν ſupra noſtram opinionem. Exponitur & conuenit. vt Xenoph. Hellen.2. οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκοι,κάλαμον φέρειν ἐδόκει, conuenerat inter eos,conſtitutum erat inter eos vt geſtarent calamum. Sic part. δόξαν, (abſolutè)quum conueniſſet,vel quum viſum eſſet.Thucyd. καὶ δόξαν αὐτοῖς ἐχώρουν ἐς τὸ τεῖχος. Dicitur & δόξαν δὲ ταῦτα à Plat. & Xenoph. *pro*,quum de his conueniſſet. ¶Ponitur etiam δοκῶ *pro*, in aliqua exiſtimatione ſum. Eurip. ¶ Item exiſtimo,puto.Xen.

Δοκεῖσθαι,interdum videri & cenſeri. Bud. ex Plat.Sic δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, apud Dem. decretum vel ſtatutum eſſe à ſenatu & à pop. vnde τὰ δεδογμένα,decreta,placita,quæ & δόγματα.

δέδοκται,exp.& conuenit,vt δέδοκται ἡμῖν, conuenit inter nos.¶Item pro exiſtimari,putari, vnde δοκούμενον, quod exiſtimatur.Bud.ex Plat. Idem affert ex Antiph.*pro*,exiſtimari & ſuſpectum eſſe.

* δόκημα, idem quod δόκησις, opinio, Eurip. in Troad.

δόκησις, opinio, Plut.

δόγμα, τὸ, quod faciendum videtur, Thuc. Item placitum, decretum, dogma, Plut.

δογματικός, qui certa dogmata in aliqua ſcientia ſequitur. Strabo, Sext. Phil. Laert. & alij. Item δογματικοὶ ἰατροὶ, Gal. ad Glauc. qui diſtinguuntur ἀπὸ τῶν ἐμπειρικῶν. Item ad præcipiendum compoſitus.

δογματίζω, dogma aliquod introduco ſeu inueho. dogmatis alicuius ſum autor. dico aliquid quod pro certo dogmate habeo: Greg. οὐδὲ τοῦτο ἐστὶν ὃ δογματίζομεν. A Bud. exp. & decerno, apud eundem. Idem Areop. poni ſcribit *pro*, tueor dogma.

δογματιστὴς, dogmatis alicuius autor vel defenſor, Greg.

Λαοδογματικῶς (*comp.*) ex vulgi opinione.

δόκος, in carmine idem quod δόκησις, opinio. Vtitur quidam poeta apud Sext. philoſ.

δόκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, probus, probatus, ſpectatus, ἀργύριον δόκιμον, Dem. proba pecunia. Dicitur & de perſona cuius ſpectata eſt fides & integritas, vt 1. Cor. 19. cap. Sic δοκιμώτατοι ποιηταὶ, Plut. probatiſſimi vel ſpectatiſſimi. Alicubi exp. & acceptus.

δοκιμὴ, ἡ, probatio, experientia, experimẽtum, Rom. 5. 2. Corint. 2. & alibi ſæpe.

δοκίμιον, pro eodem. Exponitur enim à Bud. probatio, exploratio, experimentum.

δοκιμάζω, probo, exploro, experior, examino Iſocrat. δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας. Item æſtimo, poſt examinationem agnoſco aliquid ſeu perſpicio. Item probo, i. approbo, comprobo, laudo. item in pretio habeo. Propriè autem approbo, vtpote perſpectum, Plutar. Interdum ex conſequente ſignif. eligo. ¶ Nonnunquam *pro*, conſultum eſſe iudico, vel vtile eſſe cenſeo: Xen. ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε.

δοκιμάζομαι, probor, approbor, Plat. Iſocr. ¶ Item ad magiſtratum admittor moribus & meritis probatus, Demoſth. in Neæram. Eſt etiam tutelę meę permittor, togam virilem ſumo, Demoſth. in Mid.

δοκιμασία, ἡ, probatio, exploratio, experimentum, Plut. Item peculiari ſignif. exploratio & inquiſitio in eos qui proponebantur admittendi ad magiſtratum, cẽſura. Vnde δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, Æſchin. in Timarc. cenſuram denuntiare.

δοκιμαστὴς, οῦ, ὁ, explorator, æſtimator, Chryſ.

δοκιμαστικὴ, exploratoria ſeu examinatoria ars.

δόξα, ἡ, ſententia, opinio, Thucyd. Ariſtot. Iſocr. & alij. παρὰ δόξαν, apud Thucyd. & Plutarch. ¶ Nonnunquam apud Philoſophos eſt idem quod dogma, ſeu axioma (inquit Bud.) aut propoſitio adeò fixa vt axiomatis inſtar ſit. vt apud Ariſtot. in metaph. 3. Inde & κυρίαι δόξαι Epicuri apud Cic. ¶ Item fama, rumor, & in bonam & in malam partem: vt ἀγαθὴ δόξα apud Sophoclem. Et χρηστὴ δόξα, ex Plat. ¶ Item, gloria, honor, Iſocr.

δοξάριον, ου, τὸ, gloriola, Luc.

δοξάζω, opinor, ſentio, exiſtimo. δοξάζω περὶ ψυχῆς οὕτω, Plat. de leg. Item *pro*, ſentire de ſe magnificè, Bud. ex Thuc. ¶ Item celebro, glorioſa celebratione colo. vt δοξάζειν τὸν θεὸν, ſæpe in nouo teſt.

δοξάζομαι, exiſtimor. Item celebror, prædicor, Matth. cap. 6.

δόξασμα, τὸ, quod faciendum videtur, Plat.

δοξασία, ἡ, opinatio, opinio, Suid.

δοξαστὴς, opinator. δοξαστὸς, opinabilis, Plat.

δοξαστὸν, opinabile.

δοξαστικὸς, qui vi opinandi prẹditus eſt, Ariſtot.

* δοξικὸς, glorioſus, opinabilis, 2. Maccab. 8.

Compoſita, ac primùm ex δοκέω.

Ἀδόκητος, inopinatus, improuiſus: Thucy. 4. Ἀδοκήτως ex improuiſo, ex inopinato, Greg. pro eodem dicitur ἀδόκητα aduerbialiter poſitum, & ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου, Thuc. l. 6.

Ἀντιδοκέω, ῶ, contrà cenſeo, in contraria ſum ſententia & opinione, Xen.

Ἀντιδογματίζω, contraria dogmata introduco vel tueor, apud Lucian.

Ἀποδοκεῖν, res dicitur ἀποδοκεῖν quæ cenſetur non facienda, Herodot. Xen.

Εὐδοκέω, ῶ, probor, exiſtimatione clara ſum, celebror. Plut. ¶ Item εὐδοκεῖν, bene affici erga aliquem, bene alicui cupere & eo oblectari. Diod. εὐδοκήσας τῷ ξένῳ. Apud Polyb. placidè acquieſcere, contentum eſſe.

Εὐδοκία, affectus beneuolus, beneuolẽtia gratuita. Vox eſt peculiaris diuinis literis.

Decomp. Συνευδοκῶ, cum dat. aſſentior, conſentio, apud Athen. Sic & act. c. 8.

Ὑπερευδοκῶ, maximè celebror, Bud. ex Lyſ.

Καταδοκέω, ῶ, exiſtimo, καταδοκοῦμαι, exiſtimor, ſuſpicione opprimor, B. ex Antiph.

Μεταδοκεῖ μοι, mutata ſententia (ſeu mutato conſilio) cenſeo vel mihi videtur, Demoſth.

Προδοκεῖται, prius decernitur.

Συνδοκεῖ μοι ταῦτα ποιεῖν, mihi quoque videtur oportere hęc fieri, cenſeo hæc facienda, Thucy. συνδοκεῖν (inquit Bud.) dicitur quod inter multos conuenit & communiter placet. Τὰ συνδόξαντα, conuenta & pacta, in Pand.

Ὑπερδοκεῖν, ſupra modum placere, perplacere.

Compoſita ex δόκιμος, &c.

Ἀδόκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, minimè probus, non probandus. Item adulterinus, Ariſtot.

Ἀδοκίμαστος, non probatus, non exploratus. Item qui nondum tutelæ ſuæ eſt permiſſus.

Ἀδοκιμάστως, citra cenſuram, vt exp. Bud.

Ἀποδόκιμος, idem quod ἀδόκιμος.

Ἀποδοκιμάζω, improbo, non approbo, reiicio. Cũ accuſ. Iſocr. Xen. &c. Item peculiariter ſignif. in cenſura noto vel prętereo, apud Lyſiam, vt inquit Bud. in comm.

Ἀποδοκιμάζομαι, improbor, reiicior, Xen.

Ἀποδοκιμασία, improbatio, reiectio.

Διαδοκιμάζω, internoſco, diiudico, Xen.

Διαδοκιμαστικὸς, cui internoſcendi & diiudicandi vis ineſt. Alij exp. probandi vi præditus.

Εὐδόκιμος, probatus & laudatus ab hominibus. Bud. ex Iſocr. interdum & celeber, inſignis, ſpectatus: dicitúrque εὐδόκιμος εἰς τοῦτο vel πρὸς τοῦτο, aut ἐπὶ τούτῳ, interdum & ſine adiectione.

Εὐδοκιμέω, ῶ, vel εὐδοκιμέομαι, οῦμαι, ſermone hominum celebror, bene audio, in exiſtimatione ſum. εὐδοκιμεῖν παρὰ τῷ βασιλεῖ, Herodot.

Εὐδοκίμησις, celebratio, glorię adeptio, Plat.

Decomp. Παρευδοκιμῶ, fama & celebritate præſto alicui, Ariſtoph.

Παρευδοκιμοῦμαι, celebritate vincor ab alio.

Ὑπερευδοκιμεῖν, eſt celeberrimum eſſe, Lyſiæ.

Συνδοκιμάζω, ſimul exploro, ſimul probo, Iſocr.

Compoſita ex δόξα.

Ἄδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, inopinabilis, vt ἄδοξοι περιπάθειαι. Item ignobilis, inglorius. Iſocr. Item ignominia notatus, cui opponitur ἔνδοξος. Lucian.

Ἀδοξία, ας, ἡ, infamia, dedecus, ignominia, Plat.

* Ἀδόξημα, factum aut dictum aliquod quod dedecus vel ignominiam adfert. Plut.

Ἀδόξως, ingloriè, ignominioſè, probroſè.

Ἀδοξέω, ῶ, F. ήσω, inglorius ſum, ignobilis ſum, inhonoratus ſum, Euripid. ¶ Item malè ſum famæ, malè audio, κακοδοξῶ, Plutarch. exp. etiam, non honeſtum puto, apud Ioſeph. lib. 9. Ἀδοξέομαι, οῦμαι, idem

quod ἀδοξέω,inglorius & abiectus ſum,apud Xen.in OEcon.

Αδόξαςος,nihil opinans,Alex.in Top.

Αλλοδοξέω,ῶ,aliud opinor quàm ſit reuera,Plat.

Αλλοδοξία,opinatio falſa de re aliqua.

Αμφίδοξος, de quo duplex eſt ſententia ſiue opinio. anceps,dubius.vt ἀμφίδοξος ἀγών apud Suid.Τὸ ἀμφίδοξον ſubſt.apud Theoph.de cauſ.plant.l.1.in controuerſia poſitum. ¶ Item ἀμφίδοξον,quod eſt inter ἔνδοξον & ἄδοξον.

415 Αμφιδοξέω,ῶ,ambigo,dubito,Plut.

Αμφιδοξέομαι,οῦμαι,in controuerſiam venio,Suid.

Decomp. Αναμφίδοξος,minimè dubius. Αναμφιδόξως,indubiè,indubitatè, omnium conſenſu.

Αντίδοξος,contrarius in ſententia ſeu opinione. Apud Gregorium αντίδοξοι opponuntur bene ſentientibus de fide Chriſtiana.

Αντιδοξέω,ῶ,contrarium cenſeo,refragor,Polyb.

Αντιδοξάζω, opinionis contrariȩ ſum, contrarium dogma habeo: vt quum philoſophi dicuntur ἀντιδοξάζειν ἀλλήλοις, Laert. ¶ Exp.& viciſſim glorifico,

* Εκδοξάζω,gloria afficio,Aggæi cap.1.

Βαθύδοξος,celeberrimus,apud Pind.

Εὔδοξος,opinabilis,Bud.ex Ariſtot.in Top.¶Item glorioſus,honorificus,itē celeber,illuſtris,ἔνδοξος ἀνήρ, vir celebris,Athen Apud Xen.ἔνδοξος εἰς τὰ πολεμικά.

Ενδόξως,glorioſè,honorificè. (κά.

* Ενδοξότης,celebritas,gloria,excellentia. (rioſus.

Decomp. Υπερένδοξος, ſupra quàm dici poſſit glo-

* Φιλένδοξος, ambitioſus, φιλόδοξος. Cicero ad Atticum.

Επίδοξος, de quo eſt opinio, qui exiſtimatur futurus. Cum infinit.Iſoc.ἐπίδοξος γενήσεσθαι πονηρός. Idem, ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν τῆς τιμῆς. ¶ Item celeber,clarus,illuſtris,Plut.

Επιδοξότης ητος,celebritas,magnificentia.

Επιδοξάζω, vt apud Theophr. de cauſ.plant. lib.1. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρήσθω, exp.id loco opinionis cuiuſdam adiectitiȩ dictum putetis.

Decomp. Προσεπιδοξάζω, q.d. approbo mea opinatione.Quidam exp.coopinor,Gell.l.19.c.1.

Ετερόδοξος,qui eſt alterius opinionis ſeu diuerſæ.Exp. & qui eſt alterius ſectȩ,Luc.

Ετεροδοξία,opinio diuerſa,opinionis diuerſitas.

Ετεροδοξέω,ῶ,alterius vel diuerſȩ ſum opinionis.Peculiariter autem ἑτεροδοξεῖν dicuntur qui orthodoxiȩ non aſſentiuntur,hiſt.eccl.4.

Εὔδοξος,idem quod ἔνδοξος.

Εὐδοξία,celebritas,claritas nominis,Iſocr.Plato.

Εὐδοξέω,ῶ,celebror,ſum clarus,apud Æſchin.

* Καινοδοξία, Studium & amor circa res nouas, Lucianus.

Κακόδοξος,qui malè ſentit aliqua de re. Item ignobilis,Theognis.

Κακοδοξία, mala opinio, malum dogma. Et apud Eccleſiaſt. ſcriptores, vt Baſil. & Theodoritum,pro hæretico dogmate. Vnde & τῇ ὀρθοδοξίᾳ ab ipſo Baſilio opponitur.¶ Item infamia,ignominia,vt τυγχάνειν κακοδοξίας,Xen.

Κακοδοξῶ,ſum prauȩ opinionis. ¶ Item malè audio, infamia laboro,Xen.

Καταδοξάζω, (q.d.contrà opinor) Bud.ſimpl. exp.opinor,exiſtimo.apud Xen.

Κενόδοξος,inanis gloriȩ cupidus,ſeu amans.

Κενοδοξία,inanis gloriȩ cupiditas,ſeu amor.

Κενοδοξέω,ῶ,inanis gloriȩ ſum cupidus,Naz.

Μεγαλόδοξος,glorioſus,magnȩ gloriȩ,3.Maccab.

Μεταδοξάζω, opinionem mutuo, & μεταπείθομαι, vt Bud.exp.apud Plat.

Ομόδοξος, qui eiuſdem eſt opinionis. ¶Item pari gloria præditus,Greg.

Ομοδοξία, eadem opinio aliquorum,conſenſus in opinione,Ariſtot.ethic.9. ¶ Item par gloria.

Ομοδοξῶ,eiuſdem ſum opinionis,idem ſentio.

Ορθόδοξος,cuius recta eſt opinio.

Ορθοδοξία,recta opinio,Baſil.Syneſ.

Ορθοδοξῶ,ſum rectȩ opinionis,rectè ſentio,Baſil.

Πανδοξία,ſumma gloria.

* Παραδοξία,Admiratio,nouitas rei aut facti alicuius, Strabo.

Παράδοξος,qui eſt prȩter(ſeu contra)omnium opinionem,inopinatus,vnde (ex conſequente)exp.& admirabilis, item incredibilis. vt παράδοξα ἀκούσματα, Luc.de cal.

Παραδόξως,prȩter omnium opinionē,incredibiliter.

Παραδοξάζω,inhonoro,dehoneſto,infamo.Ex Deut. c.28.& Eccl.c.10. ¶ Item valde honoro,illuſtro,mirabile reddo.Ex c.3.l 2.Macc.

Πολύδοξος,clarus,illuſtris.

* Συναδοξέω, ſimul ignominia afficior,ſimul malè audio,Plut.

Συνδοξάζω,q d.conglorifico,ſimul glorifico,ſimul honoro.Vnde συνδοξαζόμενος ὁμότιμος, Gregor.qui pari honore afficitur.

Φιλόδοξος, qui opinionem ſeu opiniones ſectatur, qui bona opinabilia ſectatur, vt Bud. exp. apud Plat.in 5.de rep. ¶ Item gloriæ cupidus,ambitioſus,Herodian.3.

Φιλοδοξία,gloriȩ cupiditas.

Φιλοδόξως,cum gloriȩ cupiditate,ambitioſè.

Φιλοδοξῶ,gloriȩ ſum cupidus.Item gloriȩ ſeruio.

Decomp. Αφιλόδοξος,minimè gloriȩ cupidus.

Αντιφιλοδοξῶ,gloriæ cupiditate certo cum aliquo.

Συμφιλοδοξῶ σοι,gloriæ tuæ ſeruio.

Ψευδόδοξος, cuius falſa eſt opinio. Ψευδοδοξία, falſa opinio.

ΔΟΚΟΣ, οῦ, ἡ, trabs ſeu trabes, tignum. (dicta παρὰ τὸ δέχεσθαι,vtpote δεχομένη τὰ ἐπιτιθέμενα βάρη)Ilia. ρ. Η δοκὸν ἢ δόρυ μέγα νήϊον. Ariſtoph. δοκὸν vocat etiam trabem qua portȩ obfirmantur in Veſp. ¶Sunt 416
& in meteoris δοκοὶ à trabis figura dictæ. Plin.lib.2. c.26.meminit & Heſych. ¶ δοκὸν, idem Heſych.exp. τὴν ἀσχόλην. ¶ Eidem δοκός,eſt ſuſpicatio:expectatio, pro quo alij paroxytonως δόκος. de quo vide in δοκέω.

δοκίς, ίδος,ἡ, trabecula, parua trabs, ſeu paruȩ trabes: interdum etiam ſimpliciter, trabs ſeu trabes. Hippocr.de fract. ¶ δοκίδες Suidȩ ſunt etiam ſtellarum genus. ¶Heſychio ſunt etiam numeri quidam.

δοκίδιον,ου,τὸ,idem.

δόκωσις,tectum,contignatio,Heſych.

Compoſita.

διαδοκίς, lignum tranſuerſarium quod cæteras trabes ſuſtinet,Heſych.

δορυδόχος,Suidȩ idem quod δοκός,trabes.

ΔΟΛΙΧΟΣ, οῦ, ὁ, longus, prolixus. δολιχὸν δόρυ, Il.ν. longa haſta. Dicitur & de longitudine temporis. Item δολιχαὶ ἐλπίδες. ¶Item δολιχὸς vel δόλιχος (retracto accentu)certum curriculi ſpatium,duodecim aut (ſecundùm alios) vigintiquatuor ſtadiorum. Metaphoricè laus ab Epicrate comico dicitur δολιχὸν τοῖς ἔπεσι τρέχειν, vt & Latini dicunt, etiam decurrere, & decurſum vitæ ſpatium. ¶Item legumen quoddam,phaſelus,aut piſum, ſecundum quoſdam. Quidam δολίχους cicerculas ſeu phaſeolos ex Galeno interpr.

δολιχεύω, F. εύσω, dolichum curro ſeu decurro,Epigr. lib.2. Apud Philonem de mundo, δολιχεύειν τὸν τῆς φύσεως δρόμον,Bud.interpr.naturȩ curriculum quaſi Circēſe peragit.Apud eundē in vitaMoſis,δολιχεύειν,

καὶ κάτω, ſurſum deorſum curſitare.
Δολιχήρης, idem quod δολιχός, Nicander in Ther.

ΔΟΛΟΣ, ου, ὁ, dolus fraus: Hom. Ariſtoph in Pluto δόλος contrarius eſt ἁπλοῖς τρόποις.
δολόεις, εντος, ὁ, doloſus, ſubdoloſus. Apoll. Item doloſè factus, Od. θ.
δολόω, ῶ, f. ώσω, dolo ago cum quopiam. decipio, Ariſtoph. in Eq. Eſt etiam adultero. vt δολώσαντες τὸν οἶνον, Luc. Dicuntur & δολοιοὶ qui lanas tingunt, teſte Poll.
δόλωσις, deceptio, Xen. Pęd. 1.
δόλιος, doloſus, Hom. Heſiod Soph.
δολιότης, fraudulentia.
δολιόω, dolo vtor: apud Græcos Bibl. interpr.
δολίζω, adultero: Dioſ. δολιεύομαι, fraudulenter ago.
δολερὸς idem quod δολόεις & δόλιος, Xen.
δολερῶς, doloſè.
δόλων, ωνος, ὁ, ſica, gladiolus, ſeu pugio occultus: quo nimirum doloſè aliquem petimus: Plut. in Tib. Heſychio δόλωνες ſunt etiam parua vela in nauibus.
Αδολος ου ὁ καὶ ἡ (comp.) dolo carens, candidus, ſyncerus. Item non adulteratus, Ariſtid.
Αδόλως, citra dolum, candidè, Thuc.

ΔΟΝΑΞ, ακος, ὁ, arundo Cypria, concaua & craſſa, apud amnem naſcens: vt tradit Dioſcor. lib. 1. c. 15. Gaza cannam exponit. ¶ In Epigr. pro calamo ſcriptorio accipitur. Et δόναξ πτερόεις pro ſagitta in iiſdem Epigr. & Iliad. λ. ¶ Pollux inter partes organorum muſicorum quę pulſantur, δόνακα quoque ὑπολύριον à comicis dictum tradit, lib. 4. ¶ Sic etiam piſcis quidam nominatur, quòd arundinis inſtar anguſtus & oblongus ſit, vt tradit Euſt. & Athen. lib. 3.
δονακεὺς, έως, ὁ, arundinoſus, Il. σ.
δονακεῖον, ου, τὸ, arundinetum.
δονακώδης εος, ὁ καὶ ἡ arundinoſus, Apoll. Arg. 2.

ΔΟΝΕΩ, ῶ, F. ήσω, agito. Iliad. χ. de bobus, τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν.
δονέομαι, οῦμαι, agitor, concutior, Theocr.
δόνημα τὸ, agitatio, motus, (paſſ. ſig.) Luc.
418 δόνησις εως ἡ agitatio, ipſa actio agitandi.
δονεύω f. εύσω, idem quod δονέω.

Compoſita.

Αδόνητος ου ὁ καὶ ἡ. immotus, inconcuſſus, Epigr.
Αδόνευτος. idem.
Αμφιδονέω ῶ, vtrinque commoueo ſeu agito, Epigr.
διαδονέω, ῶ, concutio, diſturbo, Bud. ex Areop.
Εκδονέω, emoueo, in Epigr.
Πτεροδόνητος, pennis agitatus, celer, Ariſtoph.
Πολύδονος, multę agitationis.

ΔΟΡΞ, κὸς ἡ, caprea, capra ſylueſtris, dama quę & ζόρξ: Alex. Aphr. παρὰ τὸ δέρκω, τὸ βλέπω, quia hæc animantia ſunt ὀξυδερκῆ, i. acuto viſu prædita.
δέρκος ου ὁ idem. Dioſc. lib. 2. c. 85.
δόρκων ωνος ὁ, idem. in Cantico cantic. c. 2.
δορκὰς, άδος ἡ, idem in eodem cant. & apud Dioſc.
δορκάδειος ου ὁ qui dorcadis eſt, ſeu è dorcade.
δορκάδιον, ου, τὸ, damula, parua caprea, Eſa. 13.
δορκαδίζω, vnde δορκαδίζων σφυγμὸς, ſpecies pulſus, apud Gal. in Iſagoge pulſuum, ſic dictus à dorcadum ſimilitudine, vt teſtatur idem Gal. de diff. pulſ. lib. 1. cap. 29. quoniam nimirum dorcadum ſaltum imitatur.
δορκαλίδες, flagra ex loris è pelle dorcadis, Suid. Meminit huius tortorij inſtrumenti Greg. Naz. Inuect. 2. in Iulianum.
δορκὶς, herba eadem cum dictamo, apud Aët. vt tradunt nonnulli.

ΔΟΡΠΟΝ, ου, τὸ, & (apud Euſt.) δόρπος, ου ὁ, cœna: Il. τ. De appetitu cœnandi apud eundem Hom. dicitur. Per catachreſin ſimpliciter pro paſtu ponitur apud Opp. de venat.
δορπὴ, ἡ, apud Erotian. tempus veſpertinum.
δορπία, ἡ, prima dies Apaturiorum (quod feſtum erat publicum Athenis trium dierum ſpatio durans) dicta (vt Suidas tradit) quòd qui ex eadem tribu eſſent, ad cœnam conuenirent. Apud Suid. ſcribitur δόρπεια.
* δορπήϊον, idem quod δόρπον. Nicander in Alexiph.
δορπέω, ῶ, f ήσω, cœno, Il. ψ.
δορπηστος, ου, ὁ, hora cœnæ. Xen anab. 1. Scribitur etiam δόρπιστος.

Compoſita.

Επιδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad cœnam vtilis Theoc. ¶ Item q. d. poſtcœnius: vt ἐπιδόρπιος ὥρη.
Επιδορπὶς, ίδος, ἡ, cœna ſecundaria, Euſt.
Επιδορπίζομαι, ſecundariam cœnam ſumo. idem quod ἐντραγέω, vt docet Athen. lib. 14.
Επιδόρπισμα, τὸ, quod in ſecundis menſis apponitur, Athen. lib. 14.
Επιδορπισμὸς, οῦ ὁ, cœnę ſecundarię ſumptio, Athen.
Επιδορπέω, ῶ, ſecundariam cœnam ſumo, Poll.
Ζοφοδορπίας (q. d. tenebricoſa cœna) Quidam interpr. ex Plauto, veſperna. i ſerotina cœna.
Ζοφοδόρπιδες, apud Plut. lib. 8. ſymp. ſect. 5. pro eodem quidam accipiunt.
Μεταδόρπιος, cœnatus, quum de perſona dicitur, at quum de re, idem quod ἐπιδόρπιος, q. d. poſtcœnius. Od. δ. Μεταδόρπια, τὰ, plur. nu. ſecundæ cœnæ, poſtcœnia τραγήματα Athen. lib. 14.
Ομοδόρπιος, cœnæ ſocius aut particeps, Nonn.
Προσδόρπιος, & Dor. ποτιδόρπιος, ad cœnam vtilis.
Συνδορπος, concœnator, conuiua, Nonn.

ΔΟΡΥ, genit. δόρατος & δουρὸς per metatheſin pro δόρυος, item, δορὸς apud Eurip. in Iphig. Dat. δόρατι & poeticè δορὶ lignum, vt vult Euſt. tam de ligno ex arbore executo, quàm de eo quod in arbore adhuc eſt, & aliquando pro tota arbore. Odyſſ. ζ Ελκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἄκαρπον Η δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον. ¶ Peculiariter verò accipitur pro haſta, Hom. Thuc. & alij 419
δορύσσω F. ύξω, haſta pugno.
δοράτιον ου τὸ haſtile ſpiculum, iaculum, Thuc.
δορατιαῖος (q. d. haſtilis) haſtę magnitudinem ęquans: vt δορατιαῖον μέγεθος.
δορατίζομαι, F. ίσομαι, haſtis pugno.
δορατισμὸς οῦ, ὁ, pugna quę haſtis fit, Heſych.
δούρατα, ligna à δόρυ, per epentheſin τοῦ υ, metri gratiâ, apud Hom. Item haſtę pro δόρατα.
δουράτεος, ligneus, Od. τ.
δοῦρα, τὰ, plur. num. pro δόρατα ſeu δούρατα, genit. δούρων, dat. δούρεσι. Et in duali δοῦρε. Sic in ſing. nu. δουρὸς dicitur & δουρὶ Euſtathius vult eſſe ſyncopen. Accipitur ſicut δόρυ pro lignis (vt Odyſſ. αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα. Item pro haſtis, ſeu haſtilibus ſpiculis vt Od. α καὶ δύω δοῦρε ταίη ἔχων.
δούρειος, ligneus, idem quod δουράτεος, Athen.
δούριος, pro eodem, apud Heſych.

Compoſita.

Αδορατία, ἡ, quum non geſtantur haſtę; vt quum in pace ſequeſtra ceſſatur ab armis. Inde fit vt pro otioſa & ignaua vita accipiatur. Suidæ eſt etiam ἀδορατία.
διαδορατίζομαι, haſta dimico, Polyb.
Επιδορατὶς, ίδος, ἡ, cuſpis haſtę Plut.

ΔΟΥΛΟΣ, ου, ὁ, ſeruus: (cuius correlatiuum δεσπό-

της) Xenoph. & alij. Metaphoricè capitur tam in bonam quàm in malam partem. vt δοῦλος καιρῷ, qui ſeruit tempori, apud Greg. Adiectiuè quoque vſurpatum reperitur. Thuc. lib. 8. τὰ ἀνδράποδα πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα. Apud Syneſ. epiſt. 57 πολλὰ δοῦλα τοῦ λόγου, multa parent rationi. δούλη, ης, ἡ, ſerua, Plut.

δουλόσυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſeruilis, Eurip. in Hecuba.

δουλοσύνη, ἡ, ſeruitus, Od. ξ.

δούλειος, ου ὁ καὶ ἡ, ſeruilis. vt δούλειος ζυγός. apud Plat. Et Ionica dialyſi δουλήϊος pro eodem.

δουλικός, οῦ ὁ, ſeruilis, Plut. δουλικῶς, ſeruiliter, Luc.

δούλιος, idem vt δούλιον ἦμαρ, Il. γ.

δουλίς ίδος ἡ, ſerua, Poll. ex Hyperide.

δουλάριον ου, τὸ, ſeruulus: Luc. in Lexiph.

δουλόω, ῶ, in ſeruitutem redigo, ſubiugo. Cum accuſ. apud Thuc. Plat. Xen. & alios.

δουλόομαι, οῦμαι, voce media pro eodem, apud Plat. Et metaph δουλώσασθαι τὴν γνώμην. Bud. ex Arriano, *pro*, frangere animum. Item paſſ δουλοῦσθαι τὴν γνώμην, frangi animo, ex Thuc.

δούλωσις, ſubiugatio, in ſeruitutem redactio.

δουλεύω, ſeruio, inſeruio, Xen.

δούλευμα, (poeticè) ſeruitium, ſeruitus, Eurip.

* δούλευσις, ſeruitus. In nou. conſt.

δουλεία, ἡ, ſeruitus. ¶ Item ſeruitia, ſerui, Bud. ex Thuc. Et δουληΐη. Ionicè pro eodem. * Item δουλεία. Serua. Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Compoſita.

Αδουλος, ου ὁ καὶ ἡ, ſeruos non habens, Plut.

Αδουλία ἡ, quum quis ſeruum non habet, Ariſtot.

Αδούλευτος, ſeruus qui vni domino ſeruiuit, nec alij venditus fuit, Heſych.

Αδούλωτος, non redactus in ſeruitutem.

Αειδουλία, perpetua ſeruitus.

420 Απόδουλος, ex ſeruo genitus, Bud.

Αμφίδουλος, ex vtroque parente ſeruus, Heſych.

* Αναδούλωσις, reuocatio in ſeruitutem.

* Αντίδουλος, qui loco ſerui eſt. Plut. in lib. de ſolertia (anim.

Εθελόδουλος, voluntarius ſeruus. Εθελοδουλία, voluntaria ſeruitus, Plato in ſymp.

Εὔδουλος, ſeruis benignus aut beneuolus, Athen.

Ημίδουλος, ſemiſeruus, Eurip.

Ιερόδουλος, ſacris inſeruiens, æditnus. Apud Strab. ἱερόδουλοι γυναῖκες, mulieres Deo ſacratę. Et peculiariter ἱερόδουλοι, ancillę templi Delphici. Vſi ſunt hac voce Græci Bibliorum interpr. in lib. Eſdrę cap. 2. & 7. & 8. de Nathinnæis.

Κακόδουλος, malus ſeruus, apud Poll. ex Crat.

Καταδουλόω, ῶ, idem quod δουλόω. Item metaph καταδουλοῦσθαι τὴν γνώμην, Iſocr. frangere ſpiritus.

Καταδούλωσις, pro δούλωσις, apud Thuc.

Decomp. Συγκαταδουλόω, ῶ, vnà vel ſimul ſubiugo, aut in ſeruitutem redigo, Poll. ex Hyp.

Κοιλιόδουλος, ventris ſeruus, ventri deditus.

* Ολιγόδουλος, paucos ſeruos habens, apud quem pauci ſeruiunt, Strabo.

Ομόδουλος, conſeruus, Plut.

Οφθαλμοδουλεία, ἡ, ſeruitium gnauum & diligens præſente hero, quaſi ſeruitus ad oculum. Solet enim ſeruos oculus domini ad labores ſubeundos acrius excitare. Epheſ. 6. cap. & Coloſſ 3.

Παίδουλος, omnium ſeruus, Epigr.

Πολύδουλος, qui multos ſeruos habet. Πολυδουλία, ſeruorum multitudo, Poll.

Σύνδουλος, conſeruus. Vſitatum eſt in nouo Teſt.

Συνδουλεύω, vnà ſeruio, Eurip.

Τρίδουλος, ter ſeruus, Athen. lib. 13.

Φιλόδουλος, ſeruorum amans.

ΔΟΥΠΟΣ, ου, ὁ, ſonitus, propriè qui ex corpore aliquo ad terram alliſo redditur. Od. π. A ſono fictum eſt vocabulum.

δουπέω, ῶ, F ήσω, ſonitum aut fragorem edo, Il. ε.

* δεδουπώς, mortuus: Hom. Il. ψ. δεδουπότος Οἰδιπόδαο, mortui Oedipi.

Compoſita.

Αδούπητος, ſtrepitus expers, ſtrepitum non edens.

* Αλίγδουπος, interpoſito γ metri cauſa, vt in ἐρίγδουπος, vndiſonus, in mari ſtrepens, Opp. 5. hal.

Αντίδουπος, ex aduerſo ſonans.

Βαρύδουπος & βαρύγδουπος, (per epentheſin τοῦ γ metri gratiâ) grauiſonus, Nonn.

Γομφιόδουπα χαλινά, in Epigr. circa molares dentes ſtrepentia fræna.

Ενδουπέω, ῶ, inſono, Od. ο.

Επιδουπέω, ῶ, ſonitum edo, Plut. in Eun.

Ερίδουπος & ἐρίγδουπος, (interpoſito γ metri gratiâ) valde ſonans, Hom

Κατάδουπος, ου, ὁ, ſonitus, videlicet è corpore aliquo in terram ex alto decidente. Item cataracta, vt Suid. exp.

Καταδουπέω, ῶ, cũ ſonitu decido aut collabor, in Epigr.

Μελίδουπος, meliſtrepus.

Μετάδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, intercidens, i. inter alios medius cadens. In qua expoſitione antecedens pro conſequente ponitur, i. caſus pro ſonitu qui caſum ſequitur, apud Heſiod. de dieb.

Περιδουπέω, ῶ, circumſono.

ΔΟΧΜΟ'Σ, & δόχμιος, ου ὁ, obliquus: Nicand Theoc. Nonnus autem δόχμιον ὀμφὴν, perplexam & ambiguam. ¶ Item δόχμιος, dochmius: pes in quinque ſyllabas excurrens: vt eſt apud Quintil. lib. 9. c. 4 Vide & ſchol. Hephæſtionis.

δοχμόω, ῶ, obliquo, incuruo. Nonn. αὐχένα δοχμώσαντες

δοχμαϊκόν, metrum quod dochmio pede conſtat, apud Hephæſt. 421

Αποδοχμόω, ῶ, (*comp.*) obliquo, incuruo, Od ι.

ΔΡΑΒΗ, ης, ἡ, draba: herba de qua Dioſc. lib. 2.

ΔΡΑΚΩΝ, οντος, ὁ, draco: quem dictum volunt παρὰ τὸ δέρκειν, quaſi ὀξὺ βλέποντα, aut ὀξὺ καταπλήττοντα. vnde & γλαυκώπιδι Mineruæ ſacrum eſſe ferunt, Hom. Nic. & alij. ¶ Δράκοντες, ex Polybio dicuntur quoque catellę, armillę, ſpintheres, brachialia, murænulę, ſpathalia: à quo dracontariũ quoque inter capitis ornamenta recenſetur, Lucian. Δράκων laquei quoque nomen ab Oribaſio deſcripti, ad talum ſuo loco motum. Dicuntur eodem autore & dracones in machinamentis qui in vicem manubrioli ductarij fabricantur. ¶ Item, draconem vocat Plin. palmitem emeritum pluribúſque induratum annis.

Δρακόντειος ου ὁ anguinus.

Δρακόντιον, herba de qua Plin. lib. 24. cap. 16. ¶ Eſt quoque nomen vitis apud Colum. ¶ Item, morbi genus, de quo Aëtius.

Δρακοντίας, ου, ὁ, anguinus. δρακοντίας πυρὸς, apud Theophr. lib. 3. cap. 26. triticum quod dracontias dicitur. Δρακοντίας σίκυος apud Athen. lib. 3. dictus (vt Marcellus apud Dioſcoridem ſuſpicatur) à dracunculi forma: quum & Hippocrates ſcribat, ſi in fiſtulam demittatur cucumeris flos, mira longitudine quaſi anguina ſpecie prouenire. Et δρακοντίας λίθος, draconites Plinio, gemma quæ fit è cerebro draconum. De qua plura apud eundem libro 37. cap. 10.

Δρακοντώδης, εος ὁ καὶ ἡ draconibus plenus, Eurip.

Δράκαινα, ἡ, dracæna.

δράκαι

δρακαινίδες, dracunculi piſces.

Compoſita.

* Εκδρακοντόω, efferor more draconis. Æſch. in Χοηφόροις.

ΔΡΑΣΣΩ, ſeu δράττω, f. ξω, prehendo, apprehendo, manu corripio, arripio. Il. ν. Et voce media. Naz. δράσσεσθαι τῆς χειρὸς παιδείας, apprehendere ſeu ampleсti. δραξάμενος τῆς προφάσεως, arrepta occaſione. Bud. ex Libanio.

δράγμα, τὸ, manipulus. Il. λ. ¶ Abuſiuè pro ipſa ſegete accipi videtur in Epigr. l. 1. ¶ Δράγματα Suidæ ſunt etiam ἀπαρχαὶ, primitiæ frugum ſeu fructuum quæ decerpuntur.

δραγματεύω ſeu δραγμεύω, manipulos colligo. Il. σ. δραγμὴ, ἡ, Etym. eſt multitudo ſtipis & paruę pecuniæ.

δράξ, ακὸς, ὁ, pugillus, i. quantum pugno comprehendi poteſt. Chryſoſtomus.

Compoſita.

Αποδράττω, ſeu ἀποδράττομαι, decerpo.

Απόδραγμα, quod alicundè manu carpitur. Heſych.

Επιδράττομαι, prehendo, arripio. Plut.

Περιδράττομαι, apprehendo. Bud. ex Aretha.

Περίδραξις, comprehenſio quæ fit manu in pugnum contracta. Idem Bud. ex Plut. & Greg.

ΔΡΑΧΜΗ, ῆς, ἡ, drachma, (à δράττομαι dicta, i. quæ tantum κερμάτων continet quantum aliquis manu in pugnum contracta capere poſſit, vt Theocriti ſcho. & alij grammatici tradunt.) Eſt autem ſex obolorum, videlicet drachma Attica. Thuc. Plut.

422 ¶ Eſt etiam ponderis nomen.

δραχμιαῖος, ου, ὁ, qui drachmę pretium, pondus, aut menſuram æquat. Plato in Crat.

* δαρχμιαῖος, idem quod δραχμιαῖος. Nic. in ther.

* δραχμήϊος, idem. Nic. in ther.

δραχμίδιος, drachmæ pretium æquans. Poll.

Compoſita.

δίδραχμος ου, ὁ καὶ ἡ, qui duarum drachmarum pretij eſt. Thuc. lib. 33. & Ariſtot. OEcon. 2. In neutro gen. δίδραχμον, nummus duas drachmas continens, Mat. 17. Pollux eſſe dicit quod olim vocabatur βοῦς, Theſei numiſma.

Εκδραχμος, qui ſex drachmarum eſt. Et neut. gen. ἔκδραχμον, ſex drachmæ.

Εξάδραχμος, pro eodem vſitatius eſt. Ariſtot. Et Εξάδραχμον, neutro gen. ſex drachmæ.

Πεντάδραχμος, qui quinque drachmarum pretij eſt. Herodot. Et neutro gener. πεντάδραχμον, numiſma quinque drachmarum apud Cyrenæos. Pollux.

Πενταδραχμία ſeu Πεντεδραχμία, ας, ἡ, quinque drachmæ, Xen. in Hellen.

Πεντηκοντάδραχμος, qui quinquaginta drachmarum pretio æſtimatur. Plato in Crat. Et neutro gen. πεντηκοντάδραχμον, numiſma quinquaginta drachmarum apud Cyrenæos. Pollux.

Τετράδραχμος, qui quatuor drachmarum pretij eſt. Neutro genere. τετράδραχμον, nummus valens quatuor drachmis. Τέτραχμον, pro eodem, per ſyncopen, vt tradit Euſtath.

Τρίδραχμος, qui trium drachmarum pretij, ponderis, aut menſurę eſt. Et τρίδραχμον, tres drachmæ, ſeu nummus tribus drachmis valens. Poll.

ΔΡΑΩ ῶ, facio, ago, Ariſtot. Dem. & alij. Cum accuſ. Conſtructionem habet verbi ποιῶ, dicitúrque δρῶ σε εὖ vel κακῶς: aut cũ duobus accuſ. δρῶ σε ἀγαθὸν ſeu κακόν, i. beneficio vel detrimento afficio. δρᾶν etiam pro ſacrificare dicebant veteres: vt eſt apud Athen. ¶ Item, famulor, miniſtro, apud Hom. ¶ Item, fugio, in qua ſignif. inuſitatũ eſt δρέω, à quo tamen vſitata tempora formantur, i. idémque deriuata & compoſita nonnulla. Affertur etiam δρῆμι itidem inuſit. cuius hęc compoſita tempora ſunt in vſu, ἀποδράσω & διαδράσω, & partic. ἀποδράς, διαδράς, ἐκδράς. Aff. & aor. 1. ἀπέδραν & διέδραν, vnde ἀποδρᾶναι & διαδρᾶναι.

¶ *Deriuata ex δράω, i. facio.*

δρᾶσθαι, fieri, vnde δεδρασμένος. Apud Thuc. τὰ εὖ δεδρασμένα, benefacta, beneficia.

δρᾶμα, τὸ, fabula, vt Lat. tragœdias & comœdias fabulas appellant, Luc. Interdum generaliter, narratio, rei repræſentatio apud Plat. de rep. l. 5. Exp. etiã à Bud. actus ſeu facinus, apud Greg. Apud Theodoritum in Eccl. hiſt. ſæpè in malam partem pro facinore. δραματικός, adiect. vt δραματικὸν διήγημα. Aphth. narratio dramatica, i. qualis eſt dramatum, videlicet tragœdiæ vel comœdiæ. δραματικὸς μῦθος, exp. poetica fabula. Item τὸ δραματικὸν opus vel poema, in quo ſolę perſonę agunt abſque poetæ interloqutione.

δραματίζω & διαδραματίζω, ago fabulam. Bud.

δρᾶσις, actio, δράσματα, Heſychio ſunt πανουργήματα.

δρασείω, facere ſeu patrare cupio. Soph. δράσιμος idem quod δραστικός. Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

δραστήρ, ῆρος, ὁ, acer ad res agendas, ſtrenuè & acriter res agens. Etym. δράστης aff. pro eodem, apud Heſych.

δραστήριος, idem ſignific. eſtque vſitatius. Thucydid. ἀνὴρ δραστήριος, exponitur etiam induſtrius. Et aliquid dicitur eſſe δραστήριον, i. efficax, apud Syneſ. Significat etiam promptum ad quiduis audendum. Interdum ſubſtantiuè ponitur τὸ δραστήριον pro promptitudine & ſtrenuitate, apud Plut.

δραστικός, ἡ, όν, efficax, apud Ægin.

δραίνω, F. ανῶ, idem quod δράω facio. Il. κ.

Compoſita, ac primùm ex δράω.

Αδραον, Heſych. ἀπράκτον. Item inefficax. 423

Αδρησις, aff. pro ἀπραξία, vita otioſa.

Αναδρᾶσαι, Heſych. pro ἀναπρᾶξαι.

Αντιδράω, viciſſim facio. Pauſ.

Εὐδρᾶν pro εὖ ποιεῖν, benefacere. Ariſtot.

Συνδράω, exp. adiuuo, ex Eurip.

Compoſita ex δραίνω.

Αδρανής, έος, ὁ καὶ ἡ, vim non habens faciendi, infirmus, imbecillus. Epigr.

Αδρανῶς, imbecilliter.

Αδρανία, vel ἀδράνεια, imbecillitas. vt γῆρας ἀδρανίη in Epigr.

Αδρανέω, ῶ, imbecillus ſum, debilis ſum, vel debilitatus ſum. Item langueo, Greg.

Ενδρανής, efficax, i. habilis ad faciendum, Suid.

Εὐδρανής, efficax.

Εὐδράνεια, vires, robur ſeu habilitas ad res agendas. Heſych.

Λειποδρανεῖν, viribus ad agendum neceſſariis defici, imbecillum eſſe.

Ολιγοδρανής & ὀλιγοδρανία, idem quod ἀδρανής & ἀδρανία.

Ολιγοδρανέω, langueo, ſępe de ſpiritum vix trahentibus, atque adeò animam agentibus. Sic ὀλιγοδρανέων de Patroclo Il. π. itidem de Hectore. Il. χ.

Deriuata ex δράω, i. famulor.

δρηστήρ, Ionicè pro δραστήρ (vel à δρήσσω poſito pro δράω) miniſter, famulus.

δρήστειρα, ἡ, famula. Od. κ.

δρηστήριον ἔργον, ſeruile opus. δρηστοσύνη, ἡ, miniſterium. Hom.

δρησμοσύνη, ἡ, pro δρασμοσύνη, miniſterium, vel potiùs ſtrenuitas & ſedulitas in miniſtrando, vt δρηστοσύνη. Heſyc. & Etym.

Compoſita.

Παραδράω, adminiſtro. vnde παραδρώωσι, apud Hom.

Ὑποδράω, famulor.

Ὑποδρήσσω, idem, apud Apoll. Rhod.

Ὑποδρηστήρ, idem quod δρηστήρ, apud Hom.

Deriuata ex δράω, i. fugio.

δρασμὸς, fuga. Luc. in Herc. δρησμὸς Ionicè pro eodem.

διδράσκω, fugio: cuius compoſita potius vſurpantur.

δρασκάζω, idem, ſed antiquum putatur.

δραπέτης, ου, ὁ, fugitiuus. Propriè ſeruus fugitiuus. Extenditur & ad alia. vt Lat. fugitiuus & fugax. Sic δραπέτης κλῆρος Soph. in Aiace. Et δραπέτις pro fugitiua ancilla.

δραπετίδης, idem. pro quo δραπετίδας, apud Moſchum Doricè poſito α pro η.

* δραπετικὸς, ad fugitiuum pertinens. Plut. in Pompeio.

δραπετίσκος, ſeruulus fugitiuus.

δραπετίνδα, Heſych. exponit δραπετικῶς, i. fugitiuè, ſeu fugaciter. Suid genus quoddã ludi fuiſſe ſcribit. Sunt qui tradant in eo moris fuiſſe vt vnus ex pueris oculis clauſis clamaret, τηρεῦ φυλάττου, reliqui autem fugientes ne caperentur cauerent.

δραπετεύω, fugio, propriè de ſeruo fugitiuo, aut de transfuga. Xen. Item fugio ſerui fugitiui more: item generaliter *pro*, fugio. Interdum cum accuſ. rei: vt Syneſ. ἵνα δραπετεύσω τοῦ δυναστείου τὴν λειτουργίαν.

Compoſita.

Αδραστος, minimè fugitiuus. Αδρηστος, Ionicè pro eodem. Herod. in Melp.

Αδράστεια, deæ nomẽ eſt, quæ & Nemeſis & Rhamnuſia. Sicque dicta putatur, quòd eam effugere nemo poſſit. cui etymo aſſentitur Ariſtot. in lib. de mundo. Interdum exp. inuidia: vt quum inuidioſum verbum dicturi ſumus, & deprecamur inuidiam: vt ἀπείη δὲ ἡ Αδράστεια, exp. abſit dicto inuidia. Apud Eurip. in Rheſo, σὺν δ᾽ Αδραστείᾳ λέγω, exp. cum bona deorum venia dixerim, vel dico.

Αποδράω, fugio, effugio, aufugio. Xen. ἄν τίς σοι τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ. In vſu ſunt etiam quædam tempora ab inuſit. ἀποδρῆμι: vt particip. ἀποδρὰς & ἀποδρᾶσα apud Luc. & infinit. ἀποδρᾶναι, item aor. 2. ἀπέδραν, & ἀποδραίην, apud Soph.

Απόδρασις fuga. Exp. & vitatio. Luc & Plut. Apud Dem. ἀπόδρασις στρατείας, exp. deſertio aciei, & detrectatio militiæ.

Αποδιδράσκω, idem quod διδράσκω ſeu ἀποδράω, Æſchin. ἀλλ᾽ ἐγκαλύπτομαι, καὶ ἀποδιδράσκω. Αποδιδρασκίνδα nomen luſus puerilis, ab aufugiendo ei impoſitum. Poll.

Decomp. Αναπόδραστος, ineuitabilis, qui vel quæ effugi non poteſt. Ariſtot.

Συναποδρᾶναι tanquam à συναποδρῆμι, vnà aufugere. Ariſtoph.

Διαδράω & διαδιδράσκω, idem quod præcedentia, Greg. διαδιδράσκοντες τὸ αἶσχος τοῦ λόγου.

*Ὑπεκδράω, ſuffugio, effugio. Plut.

Decomp. Αδιάδραστος, idem quod ἀναπόδραστος. Et τὸ ἀδιάδραστον, ipſa ineuitabilitas, apud Suid.

ἐκδιδράσκω & Ionicè ἐκδιδρήσκω, aufugio.

Decomp. Ὑπεκδιδράσκω, ſubterfugio. Ὑπεκδραμεῖν, effugere.

ΔΡΕΠΩ, F. ψω, & δρέπομαι, decerpo, carpo, colligo. Exp. & vindemio. δρέπεσθαι τὰ ἄνθη. Dicitur & δρέπεσθαι τῶν ἀνθέων, genitiuo Attico. ¶ Transfertur & ad alia. Baſil σοφίας δρέπῃ καρπὸν ἥδιστον, fructum decerpis, vel percipis. Ab Heſych. δρεπόμενοι exponitur etiam ἀπολαύοντες, item λαμβάνοντες. Idem δρέψαι ait inter alia eſſe ἀφελεῖν & ἀποκόψαι. Euſtath. ait δρέπειν, vetuſtorum, at δρέπεσθαι, recentiorum ſcriptorum eſſe.

δρεπτὸς, οῦ, ὁ, exp. qui percipi poteſt, quo quis frui poteſt, vindemialis Heſyc.

δρεπτεῖς, eidẽ Heſych ſunt vindemiatores, τρυγηταί.

δροπά, Heſych. ex Æſchyli Palamede pro δρεπτά.

δρόπις eidem H. vindemia.

δρέπανον, ου, τὸ, falx. Heſiod. πέλει μέγα δρέπανον. Item falx bellica. Xen. Pæd. 6. & alibi. Eſt etiam enſis falcatus, vt quo vſus eſt Perſeus, alio nomine ἅρπη.

δρεπάνη, idem quod δρέπανον, falx. Il. σ.

δρεπανὶς, ίδος ἡ, drepanis, auis apud Ariſtot.

Compoſita, ac primùm ex δρέπω.

Αδρεπτος, non carptus. quem decerpere non licet.

Αποδρέπω & ἀποδρέπομαι, idem quod ſimpl. Heſiod.

* Απόδρεψις, decerptio, collectio fructuum.

* Αρτιδρεπος, recenter decerptus.

Βατοδρόπος, rubos decerpens. Hom.

Εκδρέπω & ἐκδρέπομαι, excerpo.

Καταδρέπω, decerpo, ſtringo. Theocr.

* Μεταδρεπτάδην, poſtea decerpendo aut colligendo. Opp. 4. Hal.

* Νεόδρεπτος, recenter decerptus. Æſch. in Suppl.

Νεόδρεπτος, ſeu nuper admodum decerptus.

Χειροδρόπος ου, ὁ, qui manu decerpit, vel qui manu, non falce, metit Nicand.

Χεδροπὰ, τὰ, legumina, ὄσπρια, Theophr. de hiſt. pl. l. 8. Apud Heſ. & Suid. Leg etiã χέδροψ. ex Thuc.

Χεδροπώδης εος ὁ καὶ ἡ, leguminis ſimilis. Athen. lib. 9.

Compoſita ex δρέπανον.

Αδρέπανος, ου, ὁ καὶ ἡ, falce carens. vt ἀδρέπανον θέρος, ex ſcholiaſte Heſiodi.

δρυδρέπανον, falx præacuta, inſerta infixáque lõgurio, nõ abſimili forma muralium falciũ, harpago. Epigr.

Μυοδρέπανον εἶδος λίθου ἀτελοῦς Heſych

Ξιφοδρέπανον, enſis ſeu gladius falcatus. Heſych.

ΔΡΙΛΟΣ, ου, ὁ, ex Epigr. affertur *pro*, lumbricus.

δρίλακες, Eleis ſunt βδέλλαι hirudines, teſte Heſych.

ΔΡΙΜΥΣ, έος, ἡ, acri guſtu, acrem habens ſaporem ſeu mordacem aut pungentem. Xen. Dioſcor. ¶ Ad multa etiã transfertur, pro acri & vehementi, vt δριμὺς πυρετὸς, vehemens febris. Aliquis etiam dicitur eſſe δριμὺς, i. aſper. At δριμὺ βλέμμα apud Herodianum exp. acerbum ſeu grauem vultum, alij truculentum. Apud Ariſtophanem δριμὺ βλέπων, toruè intuens: poſito δριμὺ aduerbialiter pro δριμέως. ¶ Interdum eſt aſtutus. Syneſ. δριμύτατον μὲν ἀνθρώπων ἔοικας εἶναι. Apud Eurip. ſumitur etiam pro prudente & acuto.

δριμέως, acriter, vehementer. Ariſtoph.

δριμύτης, ητος ἡ, acrimonia. Pro quo & acritudo, & acritas, item acor. Aphrod. Probl. l. 2. Item aſperitas, acerbitas, vehementia. vt δριμύτης πυρετοῦ Gal. ¶ Itẽ metaph. acumen, acrimonia. Plato de rep. 7.

δριμύσσω, acri ac mordaci humore afficio. Greg.

δριμύλος, aliquantum acris ſeu acerbus.

Compoſita.

Αδριμυς, minimè acris, minimè acerbus.

Ὑπόδριμυς, ſubacris, ſubacerbus.

ΔΡΟΣΟΣ, ου ἡ, ros Ariſt. ¶ δρόσοι, lacrymæ. (vt & Lat. poetæ, rorem vſurpant.) Sophoc ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας λυγρᾶς.

δροσόεις, εντος ὁ roſcidus rorulentus. Apollon.

δροσερὸς, ά, ὸν, idem. in Epigr.

* δρόσιμος idem quod δροσώδης. Plut.

δροσώδης εος ὁ καὶ ἡ, idem, & eſt magis receptum in proſa.

δροσίζω, rore aſpergo, irroro.

Compoſita.

Compoſita.

*Ἐνδρόσος,rorem habens,roſcidus.
*Εὔδροσος,pulchrè roſcidus,Opp.l.2.de Ven.
Πολύδροσος,multum rorem habens,valdè roſcidus.
Ὑπόδροσος,ſubroſcidus.

ΔΡΥΠΤΩ, F. ψω, lacero, lanio. Sæpe dicitur de iis qui vnguibus vultũ lacerant præ dolore. Apoll. Argon.2. δρύψε δέ οἱ βλέφαρον. Volunt grammatici propriè eſſe, excortico arborem quę δρῦς dicitur.
Δρυφὰς,άδος ἡ,vnguis,vel laniatus,Heſych.
δρυφὴ ἡ,Heſych. carptio & laceratio quæ vnguibus fit.
Δρύψελα, Etym. eſſe dicit λέμματα,φλοιοὺς,ſeu τοὺς ἀποδρυπτομένους φλοιοὺς, παρὰ τὸ δρύψαι, quod eſt λεπίσαι.
δρυπὶς,à Theophr.hiſt. pl l.1. cap.16. numeratur inter frutices qui pro foliis ſpinas habent: vt ἄκορνα & ἄκανθος.

Compoſita.

Ἀμφίδρυπος, vndique laceratus in Epigr. Ἀμφιδρυφὴς,pro eodem,Il.β.
Ἀποδρύπτω,dilacero,dilanio,diſcerpo.
Ἀποδρύφω,Il.ψ.& ω.A Suida exp.& excorio.
*Διαδρυφὴς,conciſus,laceratus,Nic.in ther.
Καταδρύπτω,idem in Epigr.
Καταδρύμματα χειρῶν, ex Euripide aff. pro lacerationibus manuum,i.quæ factæ ſunt à manibus.
Περιδρύπτομαι,circumcirca laceror,ac ſaucior,Il.ψ

ΔΡΥ͂Σ,υὸς,ἡ,quercus,Hom.Heſiod.& alij
Δρῦς, redditur etiam robur,quod ſpecies eſt quercus. Multi tradunt δρυὸς nomine Græcos omne arboris & ligni genus complexos eſſe:vnde & vitem δρυῶν οἰνοχίτωνα quidam poeta appellauit.
Δρύϊνος,ου,ὁ,quernus,roboreus.¶Eſt etiam ſerpens quidam,de quo Dioſc.lib.7.cap.12.
Δρυμὸς,ου,ὁ, ſylua querna, vel glandifera. Budæus ex Polybij lib.2. Et generaliter pro ſylua ſeu nemore. & Δρυμὸν neutro genere: vt κεραύνια δρυμά. Dionyſius Alex.
Δρυμὼν,ῶνος,ὁ, pro δρυμὸς affertur. A Budæo exp.dumus & dumetum.
Δρυμώδης,εως,ὁ καὶ ἡ,ſyluoſus.
Δρυάδες,vide comp.ἁμαδρυάδες.
Δρυώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,roboreus,quernus.
Δρυίτης λίθος, dryites lapis ſeu gemma, eſt è truncis arborum ligni modo ardens,Plin.
Δρύοψ,nomen auis apud Ariſtoph.in Auibus.
Δρύος(& δρίος)ſylua,ſaltus,nemus,Heſiod.A Bud.exp. ſenticetum,fruticetum,Od.ξ.
Δρυάω,ῶ,arboribus & herbis vireo,Heſych.
Δρυάεις,εντος,ὁ,arboroſus,virens,Heſych.
Δρύτη, Euſtathio πύελος ξυλίνη, ὡς ἀπὸ δρυὸς,apud Æſchyl.in Agomemn. Scribitur & per οι diphthõgum teſte eodẽ,& tunc per ſyncopen, dicitur veluti δρυοίτη, ac propriè eſt πύελος ſiue λάρναξ ἐπὶ τεθνεῶσι. Vide in comp.ex Οἶτος.

Compoſita.

Ἄδρυς,arboribus carens ſeu vacuus.Ἄδρυα, nauigia ex vnico ligno,Cypriis,Heſych.
Ἀκρόδρυα, quæ in ambitu lignoſum putamen habent. Interdum de omni fructu dicitur, quod & Caius iuriſcõſultus annotauit.De arboribus etiam ex Theophraſto & ex Xenophõte affertur in OEcõ.Ex Plu-
426 tarcho autem in Alexandro, τῶν ἀπὸ θαλάττης αὐτῷ κομιζομένων ἀκροδρύων,pro oſtreis,vel teſtaceis.
Ἁμαδρυάδες, (quæ & δρυάδες) nymphæ dictæ quòd cũ quercubus naſci & cum iiſdem interire crederẽtur, Plut. in Erot. In epigr. legitur ἀδρυάδες pro ἁμαδρυάδες.
Γεραιάδρυον,arbor annoſa,Plut.
Ἔνδρυον,ου,τὸ,medium arboris,ſeu matrix,Heſych.

Ἔνδρυον, ſeu Ἔνδρυος,temo. Et pro aratro, ex Heſiodo.
Ἐτυμόδρυς,q.d.veriquercus, apud Theophraſtum hiſt. plant.lib.3.Sic dictum voluntMacedonibusquercum eam quæ dulcem glandem produceret.
Ἡμερόδρυς, arbor quædam glandifera, quæ & ἡμερὶς, Theophr.
Καταδρυμος τόπος,Straboni pro ſyluoſo,Bud.
Λινόδρυς, quibuſdam dicta quæ alio nomine χαμαίδρυς,teſte Dioſc.
Μέλανδρυς, thynni genus grãdiſſimũ ſecundũ quoſdã.
Μελάνδρυοι(q.d.nigrum quercus)medulla quercus,ſeu roboris, Theophr. Eſt Plinio & herba in ſegete ac pratis naſcens,flore albo odorato. Eſt item ſalſamẽtum quod cæteras thynnorum partes præter ceruicem & ventrem, ſale condîtas habet: ſic dictum (vt ſcribit Oribaſius) quòd ſint nigrantibus quercus radicibus ſimiles. Vide & de melandryis piſcibus Plinium.
Χαμαίδρυς, ſiue Χαμαίδρωψ, quercus humilis. Herba ex eo ſic nominata, quòd folia habeat quæ ſunt τῇ χάσῃ δρυῒ ὅμοια: quibuſdam & τεύκριον nuncupata, teſte Dioſc.lib.3.cap.112.& Plin.lib.24. cap.15.

ΔΡΩΠΑΣ,ακος,ὁ, dropax, medicamenti ſpecies,apud medicos,quæ & πίττωσις. Vide Aët.lib.3.cap.190.& Paul.Ægin.lib.7.
Δρωπακίζειν,idem quod πιττοῦν, i. agglutinatione picis calidæ euellere pilos & deglabrare cutem.
Δρωπακισμὸς,ου,ὁ,dropacis applicatio,Dioſc.

ΔΥΗ,ης,ἡ,exp.infortunium, inopia,labores,ærumnæ, Hom.ab Heſychio exp.ἔνδεια.
Δυάω, in miſerias & calamitates coniicio, infortuniis & ærumnis implico.Odyſ υ.Item nugor,ineptio,Heſych.& Suid.
Δυερὸς,ærumnoſus,calamitoſus,Suid.

ΔΥΝΑΜΑΙ, f.ήσομαι, p.ημαι, aor.1 ἐδυνάσθην(tanquam à δυνάζομαι, poſſum. Cum inf.Iliad α. οὔτε δυνήσομαι χραισμεῖν.Cũ ſuperl.Vt ὡς ἐδύνατο τάχιστα,Xen.quàm poterat celerrimè. Interdum imperſonaliter ponitur δύναται:vt apud Plut.de virt.moralis, δύναται ἀρετὴν γεγονέναι καὶ μένειν ἄυλον, fieri poteſt vt virtus ſit, &c.δύναμαι, interdum iungitur datiuo, vt δύνασθαι χρήμασι apud Lyſ.Interdũ cum accuſ.Odyſſ.ξ de Deo,δύναται γὰρ ἅπαντα.
¶Item δύνασθαι,valere, æſtimari:vt Xen.anab.1.ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον. Apud Ariſtoph in Pluto,τὸ τελώνιον δὲ τί δύναται,exp.quid ſibi vult?
Δύναμις,εως,ἡ,potentia,vis,vires,facultas. Xenoph.εἰς δύναμιν (Thuc.& aliis)pro viribus Pro quo dicitur κατὰ δύναμιν,vnde καδδύναμιν,apud Heſiod.¶Item pro ditione apud Thuc.¶Item,ſcientia atque ars omnis inquit Bud,¶Item medicamentum(ita dictum à viribus quibus pollet) medicamenti compoſitio & ſtructura,Gal. Item exercitus,copiæ,Demo.Item(q. d.valor)pretium, Plut.in Lycurgo, δύναμιν ὀλίγην τῷ νομίσματι ἔδωκε.
Δυναμικὸς,ου,ὁ,valens,efficax. Et δυναμικώτερος,valentior,efficacior,apud Plut.
Δυναμόω,ῶ,validum reddo,confirmo.
Δυνάσις,idem quod δύναμις,Heſych.
Δυνηρὸς,ου,ὁ,potens,pollens,Bud.ex Baſil.
Δυνατὸς,ου,ὁ,qui poteſt,*ſequente infinitiuo*.Thucy.interdum exp.potens,idoneus:vt λέγειν καὶ πράσσειν δυνα- 427
τώτατος,Thuc.l.1.Aliquando δυνατοί dicuntur proceres,primores:vt οἱ δυνατοὶ Περσῶν. Thucyd.1.Item δυνατὸς,qui corpore valet,validus,Bud.ex Lyſ.

¶ Item, q.d. poſſibilis, qui fieri vel eſſe poteſt, ὡς γίνέσθαι δυνατὴ ἀρχὴ, Iſocr. Item δυνατὸν ἐστι cum infin. vt Iſocr. ἃ καὶ τοῖς κακοῖς διαπράξασθαι δυνατόν ἐστι, quæ mali quoque efficere queunt. Dicitur etiam ὡς δυνατὸν βέλτιστος, apud Xen. & ὡς δυνατὸν σώζειν apud Plut. Dicitur etiam εἰς τὸ δυνατὸν & κατὰ τὸ δυνατὸν, pro virib.

Δυνατῶς, potenter, validè.

Δυνατέω, ῶ, potens ſum. 2. Cor. 13.

Δυνάστης, ου, ὁ, optimas, primas, procer: quæ tamen in plur. vſitatiora ſunt, Xen.

Δυνάστις, mulier potentatum obtinens. Demet. Phal.

Δυναστικός, ad obtinendum potentatum aptus, vel potentatum referens, Ariſtot.

*Δυνάστωρ, princeps, Eurip. in Iphig. Aul.

Δυναστεύω, f. εύσω, potentatum obtineo, ſum princeps, Plat. τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονίᾳ. Apud Athen. δυναστεύουσιν αὐτοῖς. ¶ Item polleo opibus & potentia apud Iſocr.

Decomp. Ἐνδυναστεύω, Idem Æſch. in Perſis.

Δυναστεύομαι, ſubiectus ſum potentatui alicuius, vel imperio.

Δυναστεία, ἡ, potentatus, imperium, ditio, Thuc.

Δυνάστευμα, quod ſubeſt potentatui alicuius ſeu imperio, ditio. Exp. & præfectura.

Δυναστευτικός, conueniens ei qui potentatum obtinet ſeu principatum, Demetr. Phaler.

Compoſita.

Ἀδυνάμαι, aff. pro ἀδυνατῶ.

Ἀδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbecillus, viribus defectus, εἴτε ἀδύναμος, Dioſc.

Ἀδυναμία, ἡ, imbecillitas. Item virium defectus ad aliquid agendum, q.d. impotentia, i. non poſſe: vt ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, Antiph.

Ἀδυνασία, ἡ, idem quod ἀδυναμία, Thuc.

Ἀδύνατος, ου ὁ καὶ ἡ, (in actiua ſign.) non potens, non valens, inualidus ad aliquid, cui vires non ſuppetũt ad aliquid. Cum inf. vt apud Gorgiam, ὅτι ἀδύνατός εἰμι ταῦτα πράττειν, quia non poſſum hæc facere. A Suida exponitur etiam mutilus, qui mutilatum corpus habet. ¶ Item (in paſſ. ſignif.) q.d. impoſſibilis: vt ἀδύνατος βαστάζεσθαι, qui ferri non poteſt Apud Xen. ἀδύνατον τοσούτους τρέφειν, impoſſibile eſt tot alere. Interdum cum datiuo perſonæ: vt Plato de rep. 2. ἀδύνατον ἄρα καὶ θεῷ ἐθέλειν αὐτὸν ἀλλοιοῦν, Deus non poteſt.

Ἀδυνάτως, q.d. impoſſibiliter, item inualidè, abſque viribus. Ἀδυναστί, idem, Heſych.

Ἀδυνατέω, ῶ, non poſſum, Plat. de re. 2.

Decomp. Ἐξαδυνατέω, ῶ, idem.

Αὐτοδύναμος, per ſe potens, vt Deus, Greg.

Ἐνδυναμόω, idem quod δυναμόω. Ἐνδυναμοῦμαι, exp. etiam conualeſco.

Ἐνδυναστεύω, idem quod δυναστεύω.

Ἐπιδυναστεύω, poſt alium obtineo potentatum ſeu imperium, aut regnum, Syneſ.

Ἰσοδύναμος, æquè potens, Aphrod. Ἰσοδυναμέω, ῶ, æquè ſum potens.

Καδδύναμιν, aduerbialiter pro κατὰ δύναμιν pro virib. apud Heſiod.

Καταδυναστεύω, potentia mea opprimo, tyrannidem exerceo in aliquem. Cum genit. Greg.

Καταδυναστεύομαι, potentia alicuius opprimor. Aut, ſum ſub potentia alicuius: vt Act. cap. 10.

Μεγαλοδύναμος, multum potens. Μεγαλοδυναμοῦμαι, potentia præſto, ex Epiſt. (conſt.

*Ὁμοδύναμος, æquè potens, æquè pollens. In Nouell.

Παντοδύναμος, omnipotens, Greg.

Παραδυναστεύω, ſimul regno: vt B. interpr. apud Syneſ. ὁ Νάρσης τῷ Πέρσῃ, παραδυναστεύσας τε καὶ ἐπιδυναστεύσας, qui ſimul & poſt eum regnauit. Item παραδυναστεύοντες, proceres, quaſi imperij participes, Bud. ex Thuc.

ΔΥΝΩ, & δύω, (ſeu paſſ. δύομαι) δῦμι, ſubeo, ingredior. Ilia. 6. de Neptuno, δῦνε δὲ πόντων ἰών, Il. ζ. χθόνα δύμεναι. Sic & ſol occidens dicitur à poetis δῦναι ὑπὸ γῆν. Item qui occidunt (i. moriuntur) dicuntur δῦναι γῆν, vel γαῖαν, ſeu χθόνα. & δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. Il. γ. Dicitur etiã enſis δῦναι eum in cuius corpus penetrat, vt Il. π. πᾶν δ᾽ εἴσω ἔδυ ξίφος. Mars verò dicitur δῦναι eum quem furore ſuo percitum reddit: vt Il. ρ. τὸν δὲ δῦ μιν Ἄρης δεινὸς ἐνυάλιος. Dicitur etiam res aliqua ſubire animum: vt Il. τ. ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. Dicitur etiam ſol δύειν (i. occidere) ὑπὸ γῆν ſeu γαῖαν, quod & in ſoluta oratione eſt vſitatum, vt docet Bud. qui & δύειν à Theophr. pro mergere ſeu immergere, ac δύεσθαι pro mergi & ſidere poni ſcribit. Sic & Philo de mundo, αὐταρκῶς τῆς θαλάττης ἐκδύεται. Item, δύνω ſeu δύω, induo: vnde δῦναι τεύχεα & δῦναι ἐν τεύχεσι, apud Hom. & metaph δύεσθαι ἀλκήν, apud eundem. 428

¶ Δύω, i. duo: vide in δύο.

Δυσμή, ῆς, ἡ, occaſus, propriè de ſolis occaſu: Xenoph. Metaphoricè verò apud Heſ. & Suid. δυσμαῖς βίου, pro fine vitæ.

Δυσμικός, οῦ, ὁ, occidentalis, apud Ptolem.

Δύσις, εως, ἡ, occaſus ſolis, Arat. & Ariſtot.

Δύτης, ου, ὁ, vrinator, Bud. ex Herodoto. Item occidentalis, Strab.

Δυτικός, qui ſolet ſeu amat ſubire aquas: vt δυτικὰ ζῶα, apud Ariſtot. Animantia quæ ſeſe demergunt in aquas, veluti mergi, anates. Item occidentalis: vt ὁ δυτικὸς ὁρίζων, apud Alex. Aphr.

Δύσσομαι, (poeticè geminato σ metri cauſâ dicitur pro δύσομαι, quod ex futuro tranſiit in præſens) idem quod δῦμι ſeu δύω, i. ſubeo aquas, mergor: vt ſol dicitur mergi Oceano quum occidit, Od. ο. δύσετό τ᾽ ἠέλιος. ¶ Item induo. Heſiod. Ἀλλ᾽ ἄγε δύσεο τεύχε᾽ ἀρήϊα, age indue arma Martia.

Δύπτω, f. ψω, aquas ſubeo, mergo, Apoll. Rhod.

Δύπτης, ου, ὁ, vrinator, qui aquat ſubit, Callim.

Compoſita ac primum ex δύνω, ſeu δύω, i. ſubeo, ingredior.

Ἄδυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad quem non patet ingreſſus: Vnde τὸ ἄδυτον, ſubſt locus templi ſecretior, ad quem ſoli ſacerdoti aditus patet. ¶ Item non occidens.

Ἁλιδύω, ſubmergo in mari, pro ἁλὶ δύω. Dicitur & ἁλιβδύω, per Æolicum literæ β pleonaſmum. Heſych.

Ἀμμοδύτης, q. d. arenam ſubiens: Serpens quidam Ætio. ἀμμοδυάτης, idem, in Anthol. epigr. Vide & ψαμμοδύτης.

Ἀμφίδυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vtrinq; ſubiri poteſt, ſeu geminos aditus & ingreſſus habens. Callim.

Ἀναδύω, vel ἀνάδυμι, exiſto, emergo, prodeo ſurſum, erumpo ſurſum. Il. α. ἀνέδυ πολιῆς ἁλός, emerſit è mari. Item orior, ἀνατέλλω, inquit B. ¶ Item, retrocedo, recedo, Od. ι. μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ.

Ἀναδύομαι, pro ἀναδύω, emergo, exiſto. Hom. Cum genit. Item cum accuſ. ¶ Item, reſpuo, recuſo, fugio, detrecto. Plut. Πομπήϊος δὲ τὰς πολλὰς ἀνεδύετο συνηγορίας. ¶ Item retracto & muto quod pactum eſt, Bud ex Luc.

Ἀνάδυσις, emerſio. Item retroceſſio. Exponitur etiam fuga, apud Theophr. Item perfugium, apud Diod. Siculum lib. 5. Item tractatio & mutatio eius quod pactum eſt.

Decomp. Ἐξαναδύομαι pro ἀναδύομαι, emergo, exiſto. Apud Plut. in Sert. ἐξαναδύεσθαι μάχης, detrectare pugnam.

*Παρεξαναδύομαι, obiter emergo, erumpo. Plut.

Ὑπαναδύω, ſeorſim vel clam emergo.

Υπεξαναδύομαι,& ὑπεξαναδῦμι,exp.clam vel ſenſim emergo,apud Hom.

Διαδύω vel διαδύω,ſubeo per medium. A Bud.apud Plut.exp. per mediam turbam elabor & euado:apud Ariſtot.(de atomis)permeo,perlabor.

διαδύομαι,idem quod διαδύω,Xen. Item elabor,effugio,Plat. Item ſubterfugio,detrecto.

διάδυσις,permeatio. Item detrectatio,fugitatio fruſtratoria certamen detrectantis,Plut.in Dem.

Εἰσδύω,vel εἰσδύω,ingredior:Aphrod.εἰσδύοντα τὰς πόρους. Apud Herodot. εἰσέδυε σφίσι δεινόν τι, exp. conſiderarunt rem eſſe indignam.

Εἴσδυσις,ingreſſus,introitus,Ariſtot.

Decomp. Διεισδύω,idem quod εἰσδύω,Aphrod.

* Διεκδύω, extrico, euado , aut euadere facio, Lucian.

* Εἰσκαταδύω,ingredior,Laertius in Arceſilao.

Μετεισδύω,tranſeo:vt μετεισδύω εἰς ἄλλο.

Παρεισδύω & παρεισδύομαι,idem quod εἰσδύω. Item irrepo , fallo introeundo & me inſinuando. ex Herodiano.Παρείσδυσις,ingreſſus,introitus.

Εκδύω vel ἐκδύω, elabor,emergo : vt ἐκδῦναι κακῶν, Eurip. Et ἐκδῦναι ὄλεθρον , effugere mortem. Item exuo. de qua ſignif. vide ſequentem compoſitorum claſſem.

Εκδυσις,emerſio.

* Μετεκδύω,pòſt occido,Aratus.

Decomp. Διέκδυσις,ambages,fugæ & ſtrophę tergiuerſationum, vt apud Plut.interpr. Bud. Αδιεκδύτως,ſine tergiuerſatione.

Παρεκδύω,exp.excutio,item elabor.

Υπεκδύω,clam elabor.

* Υπέκδυσις,clandeſtinum effugium,Oppian.hal.

Ελεοδύτης, ου, ὁ, menſę miniſter. ſic dictus διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι,διακονῶν ἐν ταῖς θοίναις, inquit Athen. lib.4.

Ενδύω,& Ενδύομαι, ingredior,ſubeo. Et dicitur ἐνδύομαι τοῦτο,vel ἐς τοῦτο,Xen.Ariſtot.& Plutarc. Sic & ἐνδὺς εἰς γαστέρας,apud Ariſtoph. Et cum dat.ἐνδύεταί τι τούτῳ καὶ προσφύεται, quod quidam interp.infunditur. Sic paſſ.apud Plat. πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος.

429 Item induo. vide in ſequenti claſſe comp.

Ενδυσις,ingreſſus,introitus,Heſych.

Επιδύω,vel ἐπιδύω,ſuperoccido: vt ἥλιος dicitur ἐπιδύειν τῇ ὀργῇ , i. occidere ſuper ira alicuius , quum poſt ſolis occaſum iram retinet.Sic & Eph.4.

Καπηλοδύτης , qui cauponam ſubinde ingreditur , qui tabernam frequentat,Heſych.

Καταδύω , vel Καταδύω , penitus ingredior,ſeu in penitiorem locum , ingredior in profundum. καταδεδύκασιν εἰς γῆν. Ponitur etiam *pro*,abdo me,vt apud Luc.ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς,i.latitans,abſtruſus. Item ſubeo quaſi in ſuffugium , apud Plut. inquit B. Item verecundor, erubeſco : Chryſoſt. καταδύομαι μετὰ παρρησίας ἐς τὴν διατροφὴν ἀτενίσαι. ¶ Item,demergo , ſubmergo : Thuc.3. καταδύουσι μίαν ναῦν. Item ſubmergor,vt κατέδυ ἡ ναῦς. Et καταδεδυκέναι κατὰ τῆς θαλάσσης,Herodot. Apud Luc.καταδὺς ſig.demerſus vrinatorum more,ſeu vrinans. Accipitur etiam *pro*, in profundum defigo : Plut. in Rom. καταδύσας αἰχμὴν εἰς βάθος. Dicitur & ſol δύειν ſeu δῦναι,occidere,ſe condere.

Κατάδυσις,receſſus,latibulum. Item immerſio,apud Areop.

Decomp. Εγκαταδύω, vt ἐγκατέδυ ὕδασι,in Epig. ſubij aquas.

Προκαταδύω ſeu προκαταδύω,antè demergo.

Συγκαταδύομαι,vnà demergor.

Νήδυμος , profundus , quem ſubire nequeas, aut vnde vix emergere poſſis : vt νήδυμον ὕδωρ,apud Nonnum. Sic νήδυμος ὕπνος,Ilia.π.& ψ. profundus & altus ſopor.Sunt enim qui compoſitum velint ex τῷ & δύω, alij factum dicunt ex ἡδύς: vnde ἥδυμος.

Πανδυσία, ἡ, (q.d.vniuerſalis occaſus, quo videlicet ſidus aliquod prorſus occidit & occulitur) affertur ex Epigr.pro occaſu.

Παρεκδύω, & παρεκδύομαι , idem quod παρεισδύομαι,irrepo ſeu obrepo , introeo me inſinuando , Plat. & Dem.

Παρέκδυσις,irreptio ſeu obreptio.

Τρωγλοδύω,cauernam ſubeo,in cauernam me ſubduco,ſeu ingredior in cauernam.in Batrachom.

Τρωγλοδύτης & τρωγλόδυτος, qui cauernas ſubit, Ariſtot.de animal.

Τρωγλοδυτικὸς , cauernas ſubiens : vt τρωγλοδυτικὰ ζῶα.Item pertinens ad troglodytas:vt τρωγλοδυτικὴ Αραβία, apud Dioſc.l.2.c.193. Arabia quę à Trogloditis incolitur. Et apud eundem τρωγλοδυτικὴ σμύρνα,myrrha quę in Troglodytarum regione naſcitur.

Τρωγλοδυτέω,ῶ,idem quod τρωγλοδύω,Ariſtot.

Υποδύω , ſubeo , ſubingredior : vt τάφον ὑπέδυ. Item ſubeo vel ſuſcipio:vt πόλεμον ὑπέδυ.Apud Luc.ὑποδὺς, de vrinante dicitur. Pro eodem dicitur ὑποδῦμι & ὑποδύω , vt apud Alex. Aphr. ὑποδύει ἐν τῷ βάθει. Ex Herodoto affertur & *pro* occulo & *pro* induo ſub.

Υποδύομαι,ſubeo,ſubingredior : vt ὑποδυόμενος τὰς κεραμίδας,apud Ariſtoph. ſubiens tegulas. Item in alia verbi Subire ſignificatione: vt πόνον ὑποδύεσθαι apud Xen. Et ὑποδύεσθαι τὸν Δία,ſubire perſonam Iouis,agere perſonam Iouis. Item ὑποδύεσθαι σχῆμα,apud Ariſtot. Interdum *pro*,ſubrepo,clam ingredior, ὑπεισέρχομαι. Nonnunquam ὑποδύεσθαι dicitur & de eo qui ſe inſinuat in amicitiam alicuius.Bud.exp. colo & obſeruo,obſequiosè.

ὑποδύσομαι,dicitur pro ὑποδύομαι,fut.pro pręſenti, Od.ζ.

Υπόδυσις,exp.refugium.

Χηραμοδύτης , qui ſubit ferarum latibula : vt vrinatores piſcium latebras , & venatores ſylueſtrium ferarum luſtra. Vel qui antra & cauernoſas ſpeluncas ſubiens , ibi vitam degit,vt τρωγλοδύτης : à nomine χηραμός.

Ψαμμοδύτης,piſcis ſic dictus quòd arenam ſubeat & in ea ſe occultet. Nonnulli arenarium vocarunt. Dicitur & ἀμμοδύτης Et ἀμμοδυώτης,in carmine.

Compoſita ex δύω,i.induo.

Αμφιδύω,induo,Heſych.

Αποδύω,exuo:vt ἀπόδυσον τοῦτον exue hunc.Aliquando cum duplici accuſ. vt ἀποδύσω σε τὸ ἱμάτιον , exuam tibi veſtem,Il.β. ¶ Item metaph.*pro*, libero Cum accuſ & genit.vt ἀποδύω σε ἁμαρτιῶν.

Αποδύομαι , exuo : vt ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας ſerpentes dicuntur,i.exuere ſenectutem.Item exuo me vel veſtimenta mea,vt faciũt luctaturi.Xen.in ſymp.¶Itẽ, exuo,i.depono,excutio à me, non ſuſcipio : Polyb.l. 5 φόβον ἀπεδέδυντο. Et *pro*,excutio,vel non ſuſcipio, Plat. ¶ Item ſuſcipio,aggredior,inſtituo agere,accingor, ſumpta metaph. à luctaturis iam ſe exuentibus & certamini accingentibus : vt apud Plutarc de præc. Polit. οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι τὴν πολιτικὴν πρᾶξιν,qui omnes partes reip.ſuſcipiũt. Apud Ælia. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ τῇ φιλοσοφίᾳ,ſtudio philoſophiæ ſe dedidit. Et cum infinit. vt apud Xen. in OEcon. τὴν δικαιοσύνην σὺ ἀποδύῃ διδάσκειν , aggrederis & inſtituis docere? Vide Eraſm.in prouerbio,aut abi aut exuere. ¶ Item exuor,apud Ariſtoph.

Απόδυσις,ipſa actio exuendi,veſtimentorum depoſi- 430
tio,Plut.

Αποδυτήριον,ου,τὸ,locus vbi veſtimẽta exuuntur.Peculiariter ſic appellatur locus ante balnea vbi ſe exuunt loturi. Vtitur Cic.lib.3.epiſt.ad Q.fratrem.

Decomp. Ἀντιποδύομαι τοῖς πόνοις, viciſſim me accingo ad ſuſcipiendos labores. vel viciſſim labores ſuſcipio.ex can.Epheſ.conc.

Ἐξαποδύω,exuo:Od.ε.Εἵματα δ᾽ ἐξαπέδυνε.

Ἐπαποδύομαι, idem quod ἀποδύομαι, aggredior,accingor,adorior:Ariſtoph. ἀλλ᾽ ἐπαποδυώμεθα τουτωὶ τῷ πράγματι, hanc rem aggrediamur.

Προσαποδύομαι,præterea exuo,inſuper exuo,Bud.

Συναποδύονται,ſimul exuuntur,ſimul ſe exuunt.

Ἐκδύω,exuo:Xen pæd.1 ἐκδύσας αὐτόν.

Ἔκδυμα,exuuium ſeu exuuiæ,quod quis exuit.

Ἔκδυσις,exutio vel emerſio.

Decomp. Μετεκδύω & μετεκδύομαι, vt μετεκδύεσθαι τὴν ἑαυτοῦ φύσιν,Plut.

Παρεκδύω,excutio.

Προσεκδύομαι,præterea exuo,Greg.

Συνεκδύομαι,vnà exuo,ſimul depono,Plut.

Ὑπεκδύω,clàm exuo ſeu excutio.

Ἐνδύω & ἐνδύνω,& ἐνδύομαι,induo(de veſte dictum)vt Il.β. μαλακὸν δ᾽ ἔνδυνε χιτῶνα. Item ἐνδύειν vel ἐνδύεσθαι ἑαυτὸν.Xen.induere ſe laqueis. Apud Dioſc. ἐνδύσας εἰς δέρμα pelle includens. Item ἐνδεδυκυίας ῥινὸς σιμότης, ex Plut. in Public. naſi depreſſi ac demiſſi ſimitas.

Ἔνδυμα,indumentum,Matth 22.

Ἐνδυματία,(q d.indumentula)genus quoddam modulorum muſicorum (vel etiam ſaltationis) Argis introductum,vt autor eſt Plut.in lib.de muſica.

Ἐνδυμενία ας ἡ,veſtitus,amictus,ex Polyb.

Ἔνδυσις,veſtiarium,veſtitus,Athen.12.

Ἐνδυτὰ pro ἐνδύματα,indumenta,ex Epigr. Ἐνδυτὴρ πέπλος,peplus quo quis indui poteſt,ex Soph.

Decomp. Ἐπενδύω & Ἐπενδύομαι,ſuperinduo.Item, ſuperinduor:Plut.Ἐπένδυμα,q.d ſuperindumentum. Ἐπενδύτης, pro eodem cap.vlt. Ioannis, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο. vbi quidam amiculum,alij tunicam interp.Sunt & qui induſium reddant.

Ῥακενδύτος,lacerata veſte indutus.

Συνενδύω,ſimul induo.

Ἀποδυσία ἡ,veſtium expoliatio. Ἀποδύσιον,ου,τό.

Ἀποδυσίου δίκη apud Herm. actio de expoliatione veſtimentorum, qua quis reus agitur de crimine exutorum veſtimentorum.

Ἀποδύτης, qui veſtimentis exuit & ſpoliat ſeu nudat,graſſator.Dem.in Epigr. ἀλλοτρίων λωποδύται ἐπέων compilatores & fures alienorum verſuum.

Λωποδυτέω, veſte exuo,veſtimenta furor, Ariſtoph. Ariſtot.& Plut. Apud Dem. Phil.3. καθ᾽ ἕνα ἕκαστον οὕτωσὶ περικόπτειν, καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων. rapinis infeſtare & compilare.

Περιδύω,circumueſtio,induo. ¶ Περίδυσα,Heſyc.exp. ἀπέδυσε. Itidem & Poll. tradit Hyperidem περιδύσαι dixiſſe quod alij ἀποδύσαι.

Ῥακόδυτος,pannis laceris obſitus.

Ῥακοδυτέω,ῶ,pannis laceris obſitus ſum,Chryſ.

Σισυρνοδῦται, ſiſyrna induti, i. tegmine ſeu operculo ſpiſſo de nautis dictum à Lycophr. (Herodot.

Ὑποδύνω,induo ſub, vt ὑποδύνειν χιτῶνας τοῖσι εἵμασι,

Ὑποδύτης,veſtis interior ſeu ſubucula,Euſt.

Decomp. Μεθυποδύομαι,pòſt induo,ſeu calceo.

ΔΥΟ, duo, δυοῖν,duorum,& fœm.δυεῖν,duarum,δυσὶ, duobus vel duabus. Xen Interdum δύο ponitur vt indeclinabile *pro*, duorum ac duarum, & duobus ac duabus:vt ἀπὸ κεραιῶν δύο apud Thucyd.

Δύω,apud poetas dicitur pro δύο.Heſiod.& Hom.

¶ Δύω(verbum)vide in δύω.

Δύοστον,ου,τό, eiuſdem eſt formæ cum πολλοστὸν, ὀλιγοστὸν, μυριοστὸν,&c. Vtitur ſchol. Euripidis,& reſponderi ad ποστημόριον,annotat: vt interroganti ποστημόριον, reſpondeatur, τὸ δύοστον, τὸ τρίτον,&c. vel τὸ δύοστον, τὸ τριτημόριον,&c.

Δυϊκὸς,οῦ,ὁ,dualis:vt δυϊκὸς ἀριθμὸς,apud Gramm.

δυϊκῶς,dualiter,numero duali.

δυὰς άδος,ἡ,numerus binarius.

* δυαδικὸς, ad binarium pertinens numerum, dualis, Plutarch.

Δοιὼ,& plur.δοιοὶ,poeticè pro δύο,i.duo,Il.ω.

δοιὴ ῆς,ἡ, dubium, dubitatio,quum duabus menti propoſitis viis,neſcit vtram ſequi debeat,Iliad.ο. Ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι Νῆας.

δοιάζω,dubito,διστάζω,Heſych. Item conſulto,delibero,Heſych.

Compoſita.

Ἐνδυάζω, dubito,ambigo,hæſito,Heſych. Ἐνδυασμὸς, dubitatio,hæſitatio.eidem.

Ἐνδοιάζω,dubito,Phil Plut.Thuc.

Ἐνδοιασμὸς, οῦ,ὁ, dubitatio. Ἐνδοίασις,addubitatio, Hermog.

Ἐνδοιάσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ, qui in dubitationem venire poteſt. anceps,dubius,Luc.Ἐνδοιασίμως,dubiè,Ioſeph.

Ἐνδοιαστὸς,idem quod ἐνδοιάσιμος. Ἐνδοιαστῶς,dubiè, non conſtanter,Thuc.l.8.

Decomp. Ἀνενδοίαστος,ου,ὁ καὶ ἡ,indubitatus,indubitabilis,Philo lib.1.de vita Moſis. Ἀνενδοιάστως,indubitanter,haud dubiè. Item eodem libro, ὡς ἀνενδοιάστως συναινεῖν καὶ ἑτοίμως ἕπεσθαι, vt ſine detrectatione rem comprobarent.

Σύνδυο,duo ſimul,bini,Dem.contra Mid.

Συνδυάζω,q.d.combino,copulo,Ariſtot. Neutraliter quoque capitur pro paſſiuo in propria ſignif. ſeu metaphoricè *pro*, coniunctionis vinculo copulor, conuerſor, conſuetudinem & commercium habeo,vt in Pſalmo 140.οὐ συνδυάζω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

* Συνδυὰς,compar.Eurip.in Alceſt.

Συνδυασμὸς,combinatio,copulatio,coniunctio. Dicitur etiam de coniugali coniunctione, Ariſtot pol. 7.c.16.Sic dicitur & ipſe coitus venereus,Athen.l.7.

Συνδυαστικὸς,ad copulationem aptus. Item copulatione & coniunctione gaudens,Ariſtot.

Decomp. Ἀσυνδύαστος,ου,ὁ καὶ ἡ,nulla copula aut coniunctione quaſi combinatus,aut qui copulari & coniungi cum alio nequit.

ΔΥΣ, particula in compoſitione tantùm vſitata ſignificat ægrè,difficulter,vel infeliciter,malè. Interdum per IN Latinorum redditur, cui reſpondet α priuatiuum.Aliquando ſignificationem intendit. ¶ Eſt etiam participium aoriſt.2.ἔδυν,à themate δύμι.

ΔΩΡΟΝ,ου,τὸ, donum munus. (In qua ſignif. grammatici à δίδωμι deriuant, vt & donum à do, apud Latinos) Plato Polit.3. δῶρα θεοὺς πείθων καὶ αἰδοίους βασιλῆας.Item palmus,minor qui quaternûm digitorum erat. idem quod παλαιστὴ,ſeu tertia pars ſpithamæ,vt tradit Euſt.

Δωρίτης,ου,ὁ,munerarius,muneralis,Plut.

Δωρεὰ,ἡ, donum, munus. Iſocr. δωρεὰν (aduerbialiter) dono gratis.

Δωρέω,ῶ,f.ήσω,dono,Heſiod.in Erg.

δωρέομαι,οῦμαι,pro eodem.Xenoph.Pæd.8 τοῦ δὲ Ὑρκανίου ἵππον καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ ἐδωρήσατο. ¶ Item paſſiuè,donor,Soph.

δώρημα,τὸ,quod donatum eſt,munus,Ariſtot.

δωρηματικὸς,munificus.

* δωρητικὸς,munificus,liberalis,Plut.in Erot.

δωρητὸς,οῦ,ὁ,muneribus placabilis,Il.ι. Item donatus,dono datus,Plut.

Εὐδώρητος,qui vel quæ muneribus facilè demulceri poteſt,Oppian.

δωρύττομαι,Doricè pro δωροῦμαι.

Compoſita, ac primum ex δῶρον, i. donum.

*Ἀγλαόδωρος, ſplendidum munus donans, ſplendidè munificus, Opp. lib. 1. de Ven.

Ἄδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, donorum expers, qui munera non accepit. Plutarch. Et cum gen. Thucy. χρημάτων δὲ διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος, pecunia planè incorruptiſſimus. ¶ Item qui non dat. Bud ex Plat. in ſymp. φιλόδωρος εὐμενείας, ἄδωρος δυσμενείας, qui dat beneuolentiam & non maleuolentiam. ¶ Apud Soph. in Aiace, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα. exp. κακόδωρα, quaſi dona ab hoſtibus accepta, dona non ſint, aut ſint inauſpicata & exitioſa.

432 Ἀδώρως, ſine munerum acceptione, incorruptè.

Ἀδωρία, ἡ, quum quis donis corrumpi ſe non ſinit, apud Poll.

Ἀδώρητος, indonatus, Theoc. Idyl. 16. Αἱμόδωρον, herba, de qua Theoph.

Αἰολόδωρος, varia donans.

Ἀναξιδώρα, dicitur Ceres, ἡ ἀνάγουσα τὰ δῶρα ἐκ γῆς, quæ munera ex terra ſubuehit & ſubmittit, i. fruges. Dicta eſt & ἀνησιδώρα ab emittendis ex viſceribus ſuis donis διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι, Heſych.

Ἀντίδωρον, ου, τὸ, donum dono relatum.

Ἀντιδωρεὰ, ἡ, remuneratio, Ariſtot. eth. 4.

Ἀντιδωρέομαι, οῦμαι, viciſſim dono, aliud pro alio dono, Ariſtot. eth. 8.

Βιοδώρος, victum largiens, almus, Plat. 2. de rep. Terra etiam βιοδώρα dicitur.

Βοτρυοδώρος, botrorum largitor, Ariſtoph.

* Γλυκύδωρος, dulcedinem adferens, Oppian.

Δεξίδωροι, qui munera accipiunt, Suid.

*Δύσδωρος pro κακόδωρος, vt δῶρα δύσδωρα, inauſpicata & exitioſa, Oppian. lib. 3. Hal.

*Ἐρίδωρος, munificus, Oppian.

*Εὔδωρος, bona largiens, munificus, Oppian.

Ζείδωρος, vocatur ab Hom. terra, quaſi δωρουμένη τὸ ζῆν, verſo η in ει, vt tradit Euſt. quod vitam & ad vitam neceſſaria donet mortalibus. Vult tamen Plin. ἀπὸ τῆς ζειᾶς, i. ſpelta eſſe nominatam. Apud Nonn ζείδωρον ὕδωρ, aqua viuifica.

Ζωόδωρος, vitam donans Epithetum Dei. Item, τὸ ζωόδωρον apud Aretham, facultas donandæ vitæ.

Ἠπιόδωρος, mitia donans, Il. ζ.

Μεγαλόδωρος, qui magna donat, valde munificus, Plut. in ſymp.

Μεγάδωρος (poet.) idem, Opp.

Μεγαλοδωρία, munificentia ſeu donorum magnorum erogatio, Herodian.

Μεγαλοδωρεὰ, donatio magnifica, munificentia, largitio, Luc. & Herodian.

Ὀνησίδωρος, dans quæ iuuent & proſint. Ὀνησιδώρα dicitur terra.

Πανδώρα, virginis nomen quam dij cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, vt Promethei fratris dolos vlciſcerentur, miſerunt: dicta (vt tradit Heſiod.) ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες δῶρον ἐδώρησαν. ¶ Accipitur & pro terra, quòd omnia ad vitam neceſſaria nobis ſuppeditet. Ariſtoph. in Auib. πρῶτον πανδώρᾳ θῦσαι, i. τῇ γῇ, vide ſchol.

Πλουτοδώρος, locupletibus opulentíſque muneribus ornans, Heſych.

Ποικιλόδωρος, variis & multiplicibus muneribus ornans, varia donans: vt βασιλεὺς ποικιλόδωρος, apud Nonn.

Πολύδωρος, multa donans, Iliad. ζ. πολυδωρία, multorum donatio, munificentia, Xen.

Σαινίδωρος, donis adblandiens, vt canes cauda, apud Diogen. Laert.

Φιλόδωρος, qui donare amat, munificus, Plat.

Φιλοδωρία, donandi amor, muuificentia.

¶ *Compoſita ex δῶρον, i. palmus, &c.*

Δεκάδωρος, qui decem palmorum eſt, Heſiod.

Decomp. Ἑκκαιδεκάδωρος, qui ſedecim palmorum eſt, Iliad δ.

Δωδεκάδωρος, duodecim palmorum.

Δίδωρος, qui duorum palmorum eſt, Plin.

Ὀρθόδωρον, palma porrecta. Item interſtitium illud quod in palma porrecta atq; explicata eſt inter καρπὸν & extremitatem digiti medij, quod etiam δῶρον dicitur, i. palmus, Poll. lib. 2 Ab aliis exp. ſpithama, teſte Heſychio.

Πεντάδωρος, qui quinque palmorum eſt, Plin.

Τετράδωρος, qui quatuor palmorum eſt, Plin.

E

E NOTA quintæ apud Græcos literæ, quam ἐψιλὸν vocant, ſignũ etiam numeri quinarij: cui ſi à ſiniſtro imo angulo præfigatur acuti accẽtus nota quinquies mille denotat, hoc modo, ͵ε, Euſtat. ab antiquis hoc ἐψιλὸν tradit vocatum fuiſſe etiam ει, ſed in verſu metri gratiâ adiecto ι, vt in argumento libri quinti Iliados Homericæ. Vide Plutarch. libellum de ει apud Delphos, & Gel. lib. 19.

Ἒ, he, dolentis eſt particula, quæ geminari ſolet, interdum & quater repeti, Æſchyl. ¶ Item ἓ, ſe, pronomen eſt accuſ. caſus. Plat. Polit. 1. ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναι ἓ κελεῦσαι, ſe expectare, Odyſſ. χ. Εἰς ἓ καλεσσάμενος, ad ſe vocans. Genit. eſt οὗ, ſui, & ἕο pro eodem reſolutione poetica: & εὖ per ſynæreſin ſeu ſynalœphen: & εἷο per epentheſin τοῦ ι (quod tamen & pro ἐμοῦ ſeu ἐμαυτοῦ accipitur apud Apoll. Arg 1. Εἷο μὲν οὐ δή ἠβαιὸν ἀτύζομαι, id eſt, de me minimè ſolicitus ſum) & ἕθεν, per paragogen apud Homer. Dat οἷ, ſibi, Xenoph. Pæd. 7. ὑπερεφοβεῖτο μὴ οἱ ὁ πάππος ἀποθάνοι, ne ſibi auus moreretur. Nonnunquam pro αὐτῷ ponitur: vt Iliad. α. ὤν οἱ πόρε, Φοῖβος Ἀπόλλων, & ἑοῖ pro eodem apud Homer. Ab Apellonio ἑοῖ ponitur etiam cum ver- 433
bis primæ & ſecundæ perſonæ, pro ἐμοὶ & σοὶ libro 3. In duali accuſ. σφωὲ & σφώ, ſeipſos. Iliad α. Iungitur item cum verbo ſecundæ perſonæ *pro* vos duo, ibidem. Genit. & Dat. σφωΐν & per contract. σφῷν, ſui ipſorum, vel ſibi ipſis. Iliad α. καὶ σφωΐν δὸς ἄγειν, ipſis duobus. Coniunctum autem cum verbo ſecundæ perſonæ ſignificat vobis duobus, vt Iliad δ. In plur. nominat. σφέες & σφεῖς contractim, ipſi, Herodot. in Polymn. Genit. σφέων, ſui ipſorum. In Epigr. σφέων ἀδελφήν, ſuam ſororem. Et contractim σφῶν, pro eodem apud Thucydid. item ipſorum. Et σφείων per epentheſin τοῦ ι, itidem *pro*, ſui ipſorum. Dat. σφίσι, ſibi, inter ſe Thucydides, Plat. Quum additur verbis aut aliis pronominibus primæ perſonæ ſignificat nobis: vt apud Apoll. ὥρη δ' ἡμῖν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι, inter nos ipſos. Item ipſis. Et σφὶ pro eodem, vſitatius apud poetas & Iones. Herodot. Item ipſis, (tam duobus quàm pluribus,) Odyſ. δ. καί σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν. Accuſ. σφέας ſe. Item ipſos, ipſas, ipſa, tã de duobus quàm pluribus, apud Herodot. Et σφᾶς pro eodem, i. ſe. Thuc. item ipſos, Soph. Copulatũ verbo primæ perſonæ ſignificat, nos.

πρὸς σφᾶς αὐτοὺς διαλεχθῶμεν λόγους, inter nos ipſos. σφὶ per apocopen pro σφέας, i. ſe. item ipſos, ipſas, ipſa Apoll. Arg 3. Item in ſing. num. *pro*, ipſum, ipſam, Soph. in Aiace, ἐγὼ σφ᾽ ἀπείργω, ego eum prohibeo.

¶ Deriuata à pronomine ἕ & cæteris eiuſdem caſibus formata.

Ἑὸς, οῦ, ὁ, ſuus, propriè de vno, vt docet Bud. εἰς ἑὸν νέεσθαι, domum ſuam ſe recipere. Apoll. ἑὸς δόμος, domus eius, Odyſ. σ ¶ Adiunctum verbis primæ & ſecundæ perſonæ ſignificat meus, tuus. Apoll. Arg. 2. ἑοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισιν, meis ædibus. Et lib. 3. εἴ μιν ἑῇς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο, manibus tuis. ¶ Pluralibus adiunctum ſig. σφέτερος, vt apud eundem. Apol. καὶ πᾶσαι πραπίδι Θρηϊκίης ἐνὶ χερσὶν ἑῇς περιφαίνετ᾽ ἰδέσθαι, i. ſuis. ¶ Coniunctum cum verbo ſecundæ perſonæ ſignificat, veſter: vt apud eundem lib. 3. Μητέρ᾽ ἑὴν ἀχέουσαι ἀποπρολιπόντες ἵκοισθε, i. matrem veſtram. Ὅς dicitur pro eod. vt σφὸς pro σφέος, apud eundem lib. 1. Αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι θεὰ ποιήσατο νύμφη ὃν πόσιν, ſuum maritum. ¶ In Plur. ἑὰ, ſua, dicuntur quæ quiſque poſſidet veluti ſibi propria, *hoc eſt* bona. Hinc gen ἑάων, bonorum quod ea quæ bona ſunt quilibet ſua facere ſeu ſibi aſciſcere conetur: vt apud Hom. θεοὶ δωτῆρες ἑάων. Euſtat. tradit in hoc genit. pleonaſmum eſſe τοῦ α. Vide Ὅς etiam ſuo loco.

Σφωΐτερος, ου, ὁ, ſuus. Apoll. Arg. lib. 3. ¶ Cum verbo ſecundę perſonę ſig. tuus. Apoll. ibid. Item veſter, Il. α.

Σφέος, ου, ὁ, ſuus, Apoll Arg. 1.

Σφὸς, idem quod σφέος, & ex eo factum, Hom.

Σφέτερος, ου, ὁ, ſuus, propriè qui plurium eſt, vt ἑὸς, qui vnius, Thuc. πρὸς τοὺς σφετέρους συμμάχους. ¶ Cum verbis primæ & ſecundæ perſonæ ſig. noſter, veſter, meus, tuus, prout nomina cum quibus copulatur, vel pluralis vel ſingularis numeri ſunt, Heſiod. in Erg. Δεῦτε Δί᾽ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ᾽ ὑμνείουσαι.

Σφετερίζω, f ίσω, meum facio, in meum commodum conuerto, mihi aſſumo, mihi vſurpo Plat de leg. 8 ἐὰν ἑσμοὺς ἀλλοτρίους σφετερίζῃ τις. Media quoque vox in actiua ſignif. vſitata eſt.

σφετεριστὴς, οῦ, ὁ, interuerſor, qui aliena vel ea quæ communia ſunt, in ſuam ſolius rem vertit. Bud. ex Ariſtot. Pol.

Διασφετερίσασθαι, (*comp.*) ſibi vindicare ſeu retinere, Phil. in vita Moſ. lib. 1.

E A, quidam gramm. tradunt eſſe ἐκπλήξεως aduerbium ex Imperatiuo ἔα pro ἔαε factum. Lat. expon. hem. Apud Æſchylum quoque ἆ ἆ, & ἔα ἔα. ſchol. eſſe ἐκπλήξεως aduerbia ſcribit, & quidam hau hau interpr. Aliquando exp. ab Ariſtoph. in Nub ἔα. τίς οὑτοσί ποτ᾽ ἔσθ᾽ ὁ θρηνῶν.

E A N, ſi, idem quod εἰ. Cum ſubiunct. Plato in ſymp. ἐὰν εἴπω οὑτοσί. Reperitur & cum optat apud Hermogenem, ἐὰν μὲν τὸ πρᾶγμα παρ᾽ ὑμῶν εἴη γεγονός. Interdum ἐὰν ſequente τε geminatur *pro*, ſiue, ſicut εἴτε. Plato de leg. 9. τάτε πηγαῖα ὕδατα ἐάν τε τις ποταμὸς, ἐάν τε καὶ κρήνη ᾖ. Ἐάνπερ, ſi. item licet, cum ſubiunct. apud Plat. ¶ Ἐὰν pro ἂν particula potentiali ſæpe in teſtamento nouo: vt Math. 8. ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ.

Ἂν & ἦν, idem quod ἐὰν, ſi. Dem. in Mid. In Epigr. ἦν καὶ, quanquam.

Κἂν (*comp.*) pro καὶ ἐὰν, & ſi: vt Ariſtoph. in Pluto. κἂν μὲν ἀποφήνω, &c. ¶ Sumitur & *pro*, quamuis, etiamſi: vt Dem. in Mid. πρῶτον μὲν ἀφαιρεθήσομαι τὴν νίκην κἂν ἄμεινον ἀγωνίσωμαί τινος. ¶ Item *pro*, ſiue: vt Syneſ. κἂν βούληται, κἂν μὴ βούληται. ¶ Dicitur & κἂν εἰ. Itidem *pro*, etſi, etiamſi. Demoſth. cum Indic. Item cum Opt. Reperitur & εἰ traiectũ per tmeſin. poſt κἂν Demoſth. ibidem κἂν ἀσεβεῖν εἰ καταγινώσκοι τις τῶν πατρ. &c. Apud Ariſtot. ſæpe κἂν εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον, & ſi quid ſimile. ſub. ἐστι. Item κἂν pro καὶ & ἂν potentiali particula, atque adeo, etiam, apud Ariſtoph. Demo. & Xen ¶ Item κἂν ſaltem. Luc. Dicitur & κῆν pro κἂν, vel καὶ ἂν, vel καὶ ἦν, ac ſæpe *pro*, quamuis. ¶ Κἀν (ſine accentu) pro καὶ ἐν, vide in Ἐν.

E A P, ρος, τὸ, ver, Iliad ζ. ἔαρος ἐπιγίγνεται ὥρη. Metaph. Demades apud Athen. lib. 13. τοὺς ἐφήβους dicit eſſe ἔαρ τῆς πόλεως. ¶ Item ſanguis, quòd verno tempore ſanguis abundet, inquit Suid. Affert Euſt. ex Oppiano. ¶ Item, pinguedo, apud Nic. in Alexiph. πρημαδίης ἢ ὀρχάδος εἶαρ ἐλαίας.

Ἐαρινὸς, οῦ, ὁ, vernus: vt ἐαρινὰ μῆλα apud Dioſc.

Ἐαρτερος, ου ὁ, vernus, Nic. in Ther.

Ἐαρίζω, f. ίσω, vernum tempus dego, Athen. ¶ Item, verno, i. vernam temperiem ſeu amœnitatem refero, Plat.

Εἶαρ, ρος, τὸ, ver, factum ex ἔαρ epentheſi literæ ι, metri cauſa, Heſiod. ¶ Item, ſanguis, apud Euſt.

Εἰαρινὸς, vernus, Hom. Heſiod.

Εἰαρίτης λίθος, idẽ qui αἱματίτης, vt Nic. ſchol. docet,

Ἦρ ἦρος, ver, (fictum ex ἔαρ contractione ε & α in η) Ariſtoph. Thucydid. ¶ Item, tempus matutinum ſeu diluculum: Od. υ. Ἀλλὰ μάλ᾽ ἦρι νέονται, ſummo mane venient.

Ἠέριος, ου, ὁ, matutinus, per pleonaſmũ τοῦ ε, vt tradit Euſt. Ili α Exponitur etiã aerius, ab ἠὴρ pro ἀὴρ: vt ἠέριαι γέρανοι, aëriæ grues. ¶ Exp. & matutinus: Odyſ. ι.

Compoſita.

Ἐνεαρίζω, vernum tempus dego in, &c. Plut.

Συνεαρίζω, ſimul vernum tempus dego.

E A Ω, F άσω, aor. 1. εἴασα, ſino, permitto, Iſocr. μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς μήτε ὑβριζόμενος περιορᾷς. ¶ Item, prætermitto, omitto: cum infin. vt ἐῶ λέγειν. Interdum ſignif. ſino liberum abire, nõ attingo, Dem. οὐδ᾽ ὅτ᾽ Εὐέργῳ προσῆκε λαγχάνειν, εἴας ἂν με, i. reliquiſſes me quietum, ſed etiam interpellaſſes, vt Bud. interpr. ¶ Item deſino, ceſſo, Bud. ex Hom.

Ἐάομαι, paſſ. ſinor, permittor, relinquor, Thuc.

Εἰάω, poetica epentheſi τοῦ ι, metri cauſa dicitur pro ἐάω, ſino, συγχωρῶ.

Compoſita.

Παρεάω, tranſmitto.

Προσεάω, inſuper ſino. Alij exp. ſimpl. ſino, permitto.

E B E Λ O Σ ſiue ἔβενος, ου ἡ, ebenus ſiue ebenum: lignum ex omni materie ſpiſſiſſimum & grauiſſimum, cariem non ſentiens, de quo vide Dioſc. lib. 1. c. 130.

Ἐβένινος, ου ὁ, ebeninus, ex ebenino factus.

E B I Σ K O Σ, ſecũdùm medicos herba quæ & ἀλθαία, inquit Suidas. Galenus ſimpl. medic. lib. 6. ἰβίσκον ſiue ἀλθαίαν eſſe dicit maluam ſylueſtrem. Dioſc. ἰβίσκον appellat, per ι, Plin. & Virg. hibiſcum, præfixa aſpiratione.

E Γ Γ Y H, ης ἡ, ſponſio, expromiſſio, fideiuſſio, Homer. 435
παρὰ τὸ γυῖον, quaſi quæ ἐν γυίοις, i. manib. rem fideiuſſam deponat. Ἐγγύην ὁμολογεῖν, vadimonium promittere. ¶ Ἐγγύας παρέχειν ſatiſdare, offerre ſatiſdationem, Theophr. in inſtitut. ¶ Ἐγγύη eſt ἡ γάμου ἀπογραφὴ, vt tradit Euſt. ex Rhet. lex ſeu deſponſio, Poll. Heſychio. item σημεῖον ἐν θυτικῇ.

Ἔγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, præs, i. vt Aſcon. exp. ſatiſdationibus obnoxius. Lyſ. Ἔγγυος οὐσία, & ἔγγυα κτήματα ἢ χωρία, bona prædia, i. oppignerata, ſeu ſatiſdationibus obnoxia. ¶ Ἔγγυος, ου, ὁ, (ſubſtantiuè) ſponſor, fideiuſſor, præs. Ariſtot.

Εγγυάω,ῶ, f.ήσω, propriè eſſe volunt,in γύια ſeu manus trado, ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω. Budæo eſt,ſub fide ſponſionis trado: Antiphon. ἐχρῆν γὰρ τὸν ἄνδρα δεδεμένον αὐτοὺς φυλάττειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι. Eſt etiam deſpondeo & vxorem do,vel etiam deſponſam trado:Herod.ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι. Item ſpondeo,promitto,fidem do:Ariſtoph.

Εγγυάομαι,ῶμαι,f.ήσομαι, voce media,ſpondeo. Dicitur & ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι, apud Plut. in ſymp.& Od. θ.Εγγυῶμαι τὸ μέλλον,apud Dem.recipio in me euentum rei,præſto euentum. Εγγυᾶσθαι γυναῖκα,Dem.vxorem deſponſam accipere.

* Εγγύησις,εως,ἡ,fideiuſſio,vadimonium.

* Εγγυήσεις συγκείμεναι.Vadimonia conſtituta.

Εγγυητὴς οῦ,ὁ,fideiuſſor,vas,ſponſor,Plat.

Εγγυητὸς, οῦ, ὁ, ſponſionis interceſſione promiſſus,aut ſponſione traditus:vnde ἐγγυητή,mulier deſponſa ſeu deſponſata,coniugata.Demoſth.

* Εγγυητικὸς,ad fideiuſſionem pertinens,fideiuſſorius.

Compoſita.

Αλληλέγγυοι,duo rei promittendi:Bud. Αλληλέγγυον,ου,τὸ,(ſubſt.)mutua fideiuſſio.

Αλληλεγγύως,cum mutua fideiuſſione.

Ανέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla ſponſionis interceſſione factus. Item non deſponſus,Plut.

Ανεγγυάω ῶ,fideiubeo.

Διεγγυά.ἡ,fideiuſſio.

Διεγγυάω, ῶ, ſponſione facta recipio & libero, quod fit in aſſertione,Thuc. Exp.& repignero,Dion.Hal. l.7.Item oppignero l.2.Eſdr.

Διεγγυῶμαι.(voce media) ſpondeo,promitto,i.facturum me recipio,Syneſ.

Διεγγύησις,fideiuſſoris interceſſio,Dem. Interdum eſt ſimpliciter, quum quis ſe rem præſtaturam promittit,& effectum iri ſuo periculo recipit,inquit Bu.

Ενεγγυῶμαι,idem quod ἐγγυῶμαι.

Εξεγγυάω, ῶ, fideiuſſione aliquem inter cuſtodias exiſtentem,vel futurum libero,Dem.

Εξεγγυῶμαι,voce media,expromitto.

Εξεγγύησις,vadimonium,fideiuſſio,ſponſio.

Επέγγυος,ſponſionis interceſſione factus.

Εχέγγυος, cuius tanta eſt autoritas vt fidem eius ſequi debeamus quaſi idonei ſponſoris alicuius verbi. vel quo,aut cuius fide, vt idoneo & locuplete fideiuſſore, niti poſſis, Plut. Nonnunquam ita vſurpatur vt par & idoneus apud Lat. i. de cuius fide ad aliquam rem perficiendam dubitare non poſſis: Plut.in Per. οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσόρροπον οὐδ᾽ ἀξίωμα πρὸς ταύτην ἐχέγγυον ἡγεμονίαν,tanto par imperio. Τὸ ἐχέγγυον, ſubſtantiuè etiam capitur pro ἀσφαλὲς, ſeu ἀσφάλεια,Herodian.

436 *Decomp.* Ανεχέγγυος,contrarium τοῦ ἐχεγγύου,Thuc.

Κατεγγυάω,ῶ,vadimonio vel ſponſione vel ſatiſdatione obſtringo: Dem. contra Neær. κατηγγύησα αὐτὸν πρὸς τὸν πολέμαρχον, ſatiſdatione eum obligaui apud magiſtratus.Et cum duobus accuſ.apud Plat.ταύτην δὲ τὴν ἐγγύην τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι, hac ſponſorum fide eos qui manu cædem fecerint obligati. ¶ Dicitur etiam κατεγγύω τὴν κόρην, deſpondeo, vel deſponſam trado:vt ἐγγυῶ.

Κατεγγυᾶσθαι, etiam eſt διεγγυᾶσθαι & ἐγγυᾶσθαι: vt πρὸς Πολέμαρχον,Κατεγγυῶντο τοὺς ξένους.

Μεσέγγυος, ου ὁ, qui vt ſponſor interuenit. B. eſt interuentor,ſequeſter,interceſſor.

Μεσεγγυάομαι, ῶμαι, apud ſequeſtrem pecuniam deponendam ſtipulor vel contendo, de iis dictum redemptoribus qui ſequeſtratione pecuniæ ſibi cauent, Dem. Μεσεγγυησάμενος, interceſſor, ſequeſter apud Antiph.

Μεσεγγύημα, τὸ, id ipſum quod apud ſequeſtrem deponitur, ſequeſtrum, ſequeſtratio, Xen. Item pro ſponſione mercedis & pretio δωροδοκίας, pro pacta mercede occulta,Æſchin.

Παρεγγυή,ἡ,adhortatio,allegatio,inſinuatio.

Παρεγγυάω, ῶ, Suidę eſt παρακαταθέμενα. eſt item παρέχω. AB. exp. per manus trado, Plut. ¶ Eſt etiam cohortor & adhortor, vt imperator milites adhortatur ad prælium: Plut. in Cam. παρεγγυῶντες ἀλλήλους μὴ ἀπολείπεσθαι τοῦ στρατοῦ. Item iubeo: Xen. Pæd 4. ἐπειδὴ δ᾽ ἐγὼ παρηγγύησα ἐπανάγειν,poſtquam ego referre pedem & milites ſe recipere iuſſi. Item mando,nuntio & indico,Syn.Ponitur & pro denuntio, certiorem facio, Syn. Item occurro,ex Polyb. frag.

Παρεγγυῶμαι,mando iubeo,Plut.

* Παρεγγύησις,denuntiatio,Xenoph.

Decomp. Προπαρεγγυάω, ῶ, antè ſpondeo ſeu promitto,apud Suid.

Προσεγγυάομαι,ῶμαι, inſuper ſponſor fio,inſuper ſpondeo. Conſtruitur cum gen.& accuſ.eum ſignificante pro quo fideiubetur,Dem.contra Onet.

Υπέγγυος, data fideiuſſione aliquid faciens, vt datis vadibus liberatus. ὑπέγγυα δανείσματα, quæ ſatiſaccepto credita ſunt. Apud Dem. ὑπέγγυα χρήματα, quaſi bona prædia. ¶ Item, obnoxius & ſponſione quaſi addictus: apud Eur.in Hecuba,cum dat.

Υπεγγύως, ſatiſdato. ὑπεγγύως ὑποσχέσθαι, ſatiſdato promittere.

Φερέγγυος,idem quod ἐχέγγυος,vt Bud.tradit. Capitur frequenter *pro*, par & idoneus ſeu ſufficiens alicui rei vt fideiuſſor locuples vadimonio,Herodot.

* φιλέγγυος, qui ſponſionibus ſeu fideiuſſionibus gaudet,Strabo.

ΕΓΓΥΣ, propè, idem quod ἀγχοῦ,σχεδὸν. Aliquando cum dat.Il.χ. ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν. Ariſtot.in Probl.ἐγγὺς ἐστι τῇ κοιλίᾳ. Aliquando cum genit.vt ἐγγὺς καταρας ἐστι,confinis eſt imprecationi ſeu proximus. Οὐδ᾽ ἐγγὺς poſt ſententiam negatiuam eleganter ponitur *pro*,longè abeſt,nequaquam: Dem.contra Mid. ἔχει καὶ οὐχ οὕτω,ταῦτα οὐδ᾽ ἐγγύς. Sine caſu capitur etiam vt propè apud Lat i. ferè, fermè,circiter:Xenoph. δαπανῶσι ἐγγὺς τετταράκοντα τάλαντα.

Comparat.gradus eſt Εγγύτερος, propior,propinquior,ſimilior Dem. ἐγγύτερος λόγου,qui pluſculum rationis habere videtur:Xen.Pæd.8. ἐγγύτερον μὲν τοῦ ἀνθρωπίνου θανάτου οὐδέν ἐστιν ὕπνου. Cic.de ſenect.nihil morti eſt tam ſimile quàm ſomnus.

Εγγυτέρω,propius:Thuc.ἐγγυτέρω τῆς πόλεως.Superl. Εγγύτατος,proximus Thuc.& aduerb. Εγγυτάτω & Εγγύτατα,proximè:Thucyd ἐγγύτατα τούτων ἐγγύετο μάχη proximè ipſos Xen.ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου, proximè id quod optimum eſt.Sic dicuntur οἱ ἐγγύτατα aut ἐγγυτάτω γένει ὄντες, qui proximo gradu contingunt aliquem. Pro his reperitur & comparat.ἔγγυον propius,& ſuperl ἔγγυστα proximè.

Εγγύτης ητος,ἡ,propinquitas,vicinitas,Alex.Aphr. 437

Εγγύθεν,è propinquo,cominus.Item propè,Il σ.

Εγγύθι poeticè pro ἐγγὺς,prope.Cum genit.

Εγγίζω,f ίσω, appropinquo.Cum dat.Iac.4.Aliquando cum εἰς,vel πρὸς ſequente accuſ.

Εγγίσωμα, ατος, τὸ, dicitur cranij fiſſura in qua os affectum loco naturali dimouetur & deſidet, atque ad inferiorem cerebri membranam pertingit, quam etiam vrget premítque. Sic dicitur ἀπὸ τοῦ ἐγγὺς,i. quòd os fractum ad ſubiectam membranam appropinquet.Meminit Gal.Ther.l.6.& in defin.med.

Compoſita.

Ενεγγυς,prope.

Πάρεγγυς, propiuſculè. nam παρὰ hîc ἐλάττωσιν ſign. vt in multis, Ariſtot. Polit. 2. Aliquando plenam habet ſignificationem.

Παρεγγίζω, propiuſculè accedo, aliquantulum appropinquo, Theoph. hiſt. pl lib. 3.

Προσεγγίζω, appropinquo, accedo, Marci 2.

Σύνεγγυς, prope: Ariſtot. 2. Pol. σύνεγγυς ἀλλήλων εἰσί, inter ſe proximę ſunt.

Συνεγγίζω, appropinquo, coëo, συνάπτω, Dioſc.

ΕΓΕΙΡΩ, F. ερῶ, P. ῆγερκα, Aor. 1. ηγειρα, expergefacio: vt ὑπνώοντας ἐγείρει, Od. ε. Item ἐγείρω, vel ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, excito à mortuis. item ἐγείρω νεκρούς, excito mortuos, ſæpe in nouo Teſt. ¶ Item, metaph. vt Il. λ. ἔγειρε δ' φυλόπιν αἰνὴν, Apud Herodian. ἐγείρειν ὀργὴν, excitare iram, accendere iram. Interdum exp. infligo. ¶ Item, excito, i. extruo. Apud Herod. ἐγείρειν τρόπαιον, excitare, vel ſtatuere trophæum.

Εγείρομαι, expergeſio, excitor: vt ἔγειραι ὁ καθεύδων, Epheſ. cap. 5. Item, excitor à mortuis.

Εγερσις εως ἡ, (q. d. expergefactio) excitatio. Item reſurrectio, Matt. 27. Apud Herod. ἔγερσις τῶν τειχῶν, extructio, in altum ædificatio.

Εγέρσιμος, vt ἐγέρσιμος ὕπνος, ſomnus à quo aliquis excitari poteſt, Nonn.

* Εγερτήριος, idem quod ἐγερτικός, excitatiuus, Ælian. var. hiſt.

Εγερτικός, excitatiuus, excitandi vim habens ſeu prouocandi: vt ἐγερτικὸς μανίας.

Εγερτί, vigilanter, Eurip.

Εγρομαι, per ſyncopen, pro ἐγείρομαι, Il. β.

Εγρήσσω, vigilo: Il. λ. Παννύχιοι ἐγρήσσοντες.

Compoſita.

Ανεγείρω, expergefacio, excito, pro ἐγείρω, Hom. Od. κ. Demoſth. Philip. 4. Apud Phil. de mundo, ἀνεγείρειν τὰς ὄψεις πρὸς οὐρανὸν, exp. attollere ſeu erigere oculos in cœlum.

* Ανέγερσις, expergefactio, excitatio, Plutarch.

Ανέγερτος, inexpergiſcibilis, inexperrectus.

Decomp. Επανεγείρω, excito, exſuſcito. Επανέγερσις idem ac ἀνάστασις, ſic dicitur.

Διεγείρω, idem quod ἐγείρω. Et paſſ. διεγερθεὶς, expergefactus.

διέγερσις, excitatio. διεγερτικὸς, excitandi vim habens.

Decomp. δυσδιέγερτος, excitatu ſeu expergefactu difficilis, Gal. apud Hippocr.

Εἰσεγείρω, incitando compello intrò.

Εξεγείρω idem quod ἐγείρω, Ariſtoph.

Εξέγερσις, excitatio, idem quod ἔγερσις.

Εξεγείρω idem quod ἐγείρω, Ariſtoph.

* Επέγερσις, excitatio, Max Tyrius.

Κεφαληγερέτης, dictus eſt Pericles, quòd capite eſſet ob longiore, vt docet Plut.

Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, nubes excitans, Hom.

Νυκτεγερσία ἡ, excitatio nocturna, qua videlicet aliquis noctu excitatus ſurgit, Plutarch. in vita Hom. Et Strab. li 8. Νυκτηγερσία pro eodem, q. d. noctiſurgium.

Νυκτεγερτέω noctu excitor & ſurgo, vel excubias nocturnas ago, Plut. in Cæſ. Νυκτηγερτέω, de nocte ſurgo ad obeundum aliquod negotium, Them.

438 Προεγείρω, prę excito, antè excito. Προεγείρονται οἱ νεκροί, Naz.

Συνεγείρω, ſimul excito, ſimul leuo.

Compoſita ab ἔγρομαι facta.

Ανέγρομαι, pro ἀνεγείρομαι, apud poetas. Et ἀνεγρόμενος apud Luc.

Εξέγρομαι, apud poetas pro ἐξεγείρομαι.

Ζωγρέω, ῶ, in vitam reuoco, exſuſcito, inſtauro. Epigr. lib 3. Vide & in comp. ex Αγρα.

Νήγρετος, q. d. inexcitabilis. Apud Hom. ſic dicitur ſomnus ex quo excitari nequeas.

Ανήγερτος, pro eodem, apud Nonn.

ΕΓΚΑΤΑ, τὰ, inteſtina, interanea, viſcera, Hom. Luc. Reperitur & datiuus ἔγκασι, quem Etym. vult συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἐγκάτοισι.

ΕΓΚΙΣΣΑΩ, ῶ, coitum appeto, vel concipio: Gen. 30. ἐγκισσήσωσι τὰ πρόβατα εἰς τὰς ῥάβδους.

Εγκίσσησις Suidæ eſt initus, ὄχευσις.

ΕΓΚΡΙΣ, ίδος, ἡ, fuit opus piſtorium & dulciarium è ſimila, quod oleo incoquebatur, & melle indulcabatur, Exod. cap. 16. & Num. cap. 11.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ, ου, τὸ, præconium, laudatio, laus: Ariſtoph. Iſocr. & alij. ¶ Interdum eſt oratio ſcripta de laudibus alicuius: vt ἐγκώμιον Ηρακλέους, Plut. Diſcrimen inter ἐγκώμιον & ἔπαινον vide apud Ariſt. eth. lib. 1. c. 13. & Rhet. 1. Dictum putant ἐγκώμιον, ἀπὸ τῆς κώμης, quòd olim ſoleret ἐν κώμαις, i. in triuiis ſeu compitis cani.

Εγκώμιος λόγος, idem quod ἐγκώμιον, vt tradit Euſt.

Εγκωμιάζω, laudo, laudibus afficio, Æſchin.

Εγκωμιαστής, οῦ, ὁ, laudator.

Εγκωμιαστικὸς, (q. d. laudatiuus, ſeu laudatorius) ad laudationem pertinens, ἐγκωμιαστικὴ ἰδέα. Herm. pro genere demonſtratiuo. Item ἐγκωμιαστικοὶ apud Dion. Long qui libenter laudant, ad laudandum propenſi.

Εγκωμιαστικῶς, q. d. laudatiuè aut laudatoriè, eorum more qui laudationem aliquam ſcribunt.

Compoſita.

Ανεγκωμίαστος, ου, ὁ, illaudatus, nulla laude affectus.

* Ενεγκωμιάζω, laudibus effero, ἐγκωμιάζω, Plut. in Pyrrho.

Φιλεγκώμιος, eſt ὁ φιλῶν ἐγκώμια, qui laudibus delectatur, qui laudari cupit.

ΕΓΡΗΓΟΡΕΩ, ῶ, vigilo: Ariſtot. τὰ ἔναιμα καὶ πεζὰ πάντα καὶ καθεύδει καὶ ἐγρηγορεῖ. Euſtath. formari dicit ab ἐγείρω, cuius præt. ἤγερκα, med. ἤγορα, & Atticè ἐγήγορα, & cum pleonaſmo literæ ρ ἐγρήγορα. vnde ἐγρηγορῶ, ſeruato ε primitiui. Illud autem prę. med. ſæpe ſumitur pro pręſenti: vnde part. ἐγρηγορώς, apud Plat. & Xen vigilans. Pro eodem legitur & ἐγρήγορθαι: vt Il. κ. οἱ δ' ἐγρηγόρθασι. Et imperat. ἐγρήγορθε, vigilate, excubias agite.

Εγρηγορότως, vigilanter, vigilando.

Εγρήγορσις, (q. d. vigilatio) vigilia. Apud Ariſtot. & Pl. de lib. inſtit. opponitur ὕπνῳ, i. ſomno. Exp. etiam excubiæ. Item vigilantia. Εγρηγορτί, vigilanter.

Εγρηγόρτος, vigilias afferens, & ſomnum arcens.

Εγρήγορος, vigil. Thren 4. Εγρηγορικὸς dicitur ποιμὴν à Baſil. vigil. ſeu peruigil. Apud Ariſtot. ἐγρηγορικαὶ πράξεις dicuntur quę fiunt à dormientibus tanquam vigilantibus.

Γρηγορῶ etiam dicitur, pro ἐγρηγορῶ, vt Luc. 12.

Γρηγόρησις, vigilantia. Γρηγορικὸς apud Ariſtot. legi teſtatur Bud. vt ἐγρηγορικός.

Εγρήσσω, apud poetas, idem quod ἐγρηγορῶ, vigilo.

Εγρησις, Gal. in lex. Hippocr. exp. ἐγρήγορσις vigilia.

Διεγρηγορῶ, (comp.) vigilo, expergiſcor, B. ex Herodian. διαγρηγορῶ, aff. pro eodem.

ΕΓΧΕΛΥΣ, υος, ἡ, anguilla, Hom. Ariſtot. & alij. Reperitur & maſc. gen. ἐγχέλυες apud Luc. ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες.

Εγχελις, εως ἡ idem. vnde ἐγχέλεις, in plur. Ariſtoph.

Εγχέλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. anguillarius, vt ἐγχέλειον κρέας, anguillæ caro, Ariſtoph.

Εγχελεών, ῶνος, ὁ, viuarium anguillatium, Ariſto.

* Εγχέλιον, diminut. parua anguilla. Plut. de gloria Athen.

ΕΓΧΟΣ, εος, τὸ, haſta. Od ο. ¶ Item, enſis. ξίφος Soph. ἀμφήκες λαβὼν ἐμάσσετ᾽ ἔγχος. Apud eundem φροντίδος ἔγχος. metaph. pro βοήθεια.
436 Εγχεία tiue ἐγχείη, ἡ idem quod ἔγχος haſta. Etymol. vero eſſe vult cuſpidem ſeu ferrum haſtæ, Il. γ. Item pro peritia certandi haſta. Il. β.

Compoſita.

Κελαινέγχης, atram geſtans haſtam. Pind.
Χαλκέγχης, έος, ὁ καὶ ἡ, ærea haſta vtens, vel ferrea. Aut etiam bellicoſus. Χαλκεγχέων Τρώων. Eur.

ΕΓΩ, & ἔγωγε Atticè, ego, equidem: pronomen primæ perſonę, tum in carmine tum in ſoluta oratione. Apud poetas dicitur & ἐγὼν Doricè: vt Il. α τοι γὰρ ἐγὼν ἐρέω. Item ἐγώνη Itidem Doricè, vt τυνὴ pro σὺ itidem Dores dicunt. Euſtathius pleonaſmum eſſe ſcribit ſyllabæ νη. In genit. ἐμοῦ, & per aphæreſin μοῦ in dat. ἐμοὶ & μοὶ. in acc. ἐμὲ & μέ. in duali nomin. & accuſ. νῶϊ, nos duo, & nos duos. Et νὼ (vel νῶ) per apocopen τοῦ ι genit. & dat νῶϊν & per contract. νῷν, noſtrûm duorũ, vel nobis duobus. In plur. nom. ἡμεῖς nos. genit. ἡμῶν, noſtrûm. dat. ἡμῖν, nobis. Accuſ. ἡμᾶς nos. & Ionicè ἡμέας, Æolicè ἄμμας, & interdum ἄμμι.
Εμὸς, οῦ, ὁ, meus. Hom. Xe. & alij. Τὸ ἐμὸν, res meæ, Soph. in El. Dicitur & plur. num. τὰ ἐμά interdum τὸ ἐμὸν & τὰ ἐμὰ dicitur pro ἐγὼ apud Hom. Eur. & Plat. Τὸ μὲν ἐμόν. quod quidem ad me pertinet, Plat. in Tim. Οὑμὸς & τοὐμὸν & τἀμὰ per ſynæreſin dicuntur pro ὁ ἐμὸς & τὸ ἐμὸν, & τὰ ἐμά. Plat.
Νωΐτερος, noſter, qui noſtrum duorum eſt. Il. ο.
Ημέτερος, noſter, Xen. Apud poetas ἡμέτερόνδε, ſub. οἶκον pro, εἰς ἡμέτερον οἶκον, domum noſtram, Od ι. Et ἡ ἡμετέρα (ſub. χώρα) patria noſtra, Thuc. lib. 6. ¶ Itẽ, qui nobiſcum facit, qui à partibus noſtris ſtat. Thuc. lib. 4. Τὸ ἡμέτερον dicitur etiam pro ἡμεῖς Gal.
Ημὸς pro ἡμέτερος apud poetas, pro quo ſcribitur ἀμὸς ſeu ἁμὸς Doricè. Theocr.

ΕΔΝΑ, ſeu potiùs ἔδνα, τὰ, dos, munera quæ ſponſus ſponſę dat, ſeu ij qui ſponſi nomine eam ambiunt. Il. π Actorides Echeclis filiam ἠγάγετο πρὸς δώματ᾽ ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
Εδνας, epulum quod acceptis muneribus ſponſalibus paratur. Heſych.
Εδνιος χιτὼν, tunica quam primam ſponſa ſponſo dat, tunica ſponſalis, vel nuptialis.
Εδνοῦσθαι, eſſe dicitur dotem dare vxorem tradendo, in Epig. τίς ἐδνώσαιτο γυναῖκα: videtur tamen potius eſſe datis iugalibus donis ducere.
Εδνωτὴς οῦ, ὁ, ſocer, qui filiam elocat addita dote. Ety. Εδνωτὴ, Heſych. quæ ſponſo iam nupta eſt, vel deſponſata: nimirum donata ab illo τοῖς ἔδνοις & donis iugalibus.
Εἔδνα, ſiue ἔεδνα, pleonaſmo τοῦ ε dicitur pro ἔδνα ſeu ἔδνα, Od ζ. θ ο. π. & alibi. Item dos quam pater dat filię nubenti. Od α.
Εεδνοῦσθαι pro ἐδνοῦσθαι, dote data elocare. Od. β.
Εεδνωταὶ pro ἐδνωταὶ Il. ν.

Compoſita.

Αεδνος, Heſychius exp. ἄφερνος, item πολύφερνος, i. dotis expers, & multa dote beatus. Nam α in compoſitione & ϛερητικὸν eſt & ἐπιτατικόν
Ανέδνωτος, indotatus: propriè de ſponſa aut vxore quę à ſponſo ſeu marito nihil accepit. Exp. etiam, innuptus: quia nimirum ſponſi & mariti ſolebant ἐδνώσασθαι ſuas γυναῖκας.
Ανάεδνος, idem quod ἄεδνος, dote carens, indotata. Sic dicitur ſponſa, & reſpectu ſponſi à quo ſponſalium munerum nihil accepit: & parentum à quibus nihil dotis accepit, ratione, vt ἄφερνος & ἀπροίκος. Il ι.
* Γόεδνα, apud AEſch. in Perſis. item in ἱκετ. γόεδνα δ᾽ αἰθεμίζομαι, i. τῶν γόων τὸ αἶθος ἀποδρέπομαι. Schol.

ΕΔΩ, (pręt ἐδήδοκα, cętera tempora non ſunt in vſu) edo, comedo. Il μ. ἔδουσί τε πίονα μῆλα. ¶ Impropriè de vermibus dicitur ligna aut aliam materiam corrodentibus, Od. φ Et metaph. edi dicuntur κάματος, θυμὸς & huiuſmodi. Od ξ. Αλλοι δ᾽ ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσι.
Εδομαι, edor, comedor. Od χ. ¶ Item in voce media, edo. Plat. Item pro ἔδομαι, edam. vt φάγομαι, πίομαι, Atticè, Ariſtoph. οὐκ ἄρα τῶν γ᾽ ἐμῶν ἔδει, non de meis comedes. Pr med. ἔδηδα, vnde partic. ἐδηδώς.
Εδεσμα, τὸ, edulium, cibus. Iſocr. (crudis veſcentes.)
Εδεϛὴς οῦ, ὁ, comeſtor. ἐδεϛαὶ κρεῶν ὠμῶν, carnibus
Εδεϛὸς, οῦ, ὁ, edulis, eſculentus. Bud. ex Ariſtot. Et ἐδεϛά, plur. num. edulia, eſculenta.
Εδαρ, ατος, τὸ, idem quod ἔδεσμα. Et ſæpius εἶδαρ, per epentheſin τοῦ ι apud Hom. ſępe.
Εδέατρος, ου, ὁ, apud Perſas, eſt προγεύϛης, pręguſtator. poſtmodum verò ſic vocatus fuit ἐπιϛάτης τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς, vt Euſt. & Suid. tradunt: ſeu ἐπιμελητὴς δείπνου. vt Heſych. vide & Ammon.
Εδηδὼν, όνος, ὁ, phagedęna, ſerpigo ab exedenda carne.
Εδητὺς, ύος, ἡ, cibus, quod comeditur. Od δ.
Εδίπα, τὰ, conuiuia publica. Plut. in Lycurgo.
Εδωδὴ, ἡ, cibus, quod comeditur, eſus. Plat.
Εδώδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui eſui eſt, edulis. Thuc.
Εδωδὸς, edax Hippoc. de vuln. in cap.

Compoſita.

Ανθηδὼν όνος, ἡ, apis: ſic dicta παρὰ τὸ ἄνθη ἔδειν.
Απέδω, abedo, vnde in paſſ. ἐν τρισὶ πληγαῖς ἀπηδέσθη τὸ ῥάμφος. Euſt. ex Plat. Sophiſta.
Εξέδω, exedo.
Θριπήδεϛος, ου, ὁ καὶ ἡ, corroſus & exeſus à tineis. apud Theophr. Dicitur pro eodem & θριπηδέϛατος apud Theophraſt. Luc. Syn.
Decomp. Αθριπήδεϛος, à vermiculis non arroſus ſeu exeſus. Theophr. hiſt. pl. l. 5.
Κατέδω, comedo. Il ξ. θυμὸν κατέδων.
Decomp Προκατέδω, antè comedo.
Προσκατέδω inſuper comedo, apud Athen. l. 12.
Περιέδω, corrodo, circumquaque adedo.
Προέδω, antè edo, vnde προεδεσθεὶς, q. d. præeſitatus.
* Συγκατέδω ſimul comedo. Plut.
Ωμεϛὴς, οῦ, ὁ, crudiuorus, qui crudis veſcitur. Dictum παρὰ τὸ ὠμὰ ἔδειν. Il. λ. Item ſæuus & immitis. Il. ω.

ΕΖΟΜΑΙ, F. ἐδοῦμαι, ſedeo. Il β Εζετο δ᾽ ὀρθωθείς. Εζω, autem ſig. ſedere facio, ſeu colloco, pono. Hom. εἶσαν λόχον Herodot. εἷσε ἄγων ἐς θρόνον, perductum in ſolium poſuit.
Εδρα, ἡ, ſella, ſedes. Xen. Pæd. 6. ¶ Item ſella ſeu ſedes quæ honoris gratiâ alicui collocatur. Xen. Pæd. 8. ¶ Item ſedes, i. οἰκεῖος τόπος Hipp. ἐν τῷ μοχλικῷ. ¶ Item, ſedes, i. domicilium. apud Soph. in Trach. Et apud eundem ἕδραι ναύλοχοι nauales ſtationes. ¶ Item, baſis & ſedimentum. Plutarc. in Demetr. ¶ Item, apud medicos (vt & ſedes apud Lat.) dicitur meatus ventris inferior continendis tranſmittendiſque excrementis deſtinatus Bud. ex Dioſcor ¶ Apud Hippocr. lib. de vuln. cap. eſt oſſis fracturę ſpecies eiuſmodi vt in eo teli veſtigium remaneat atque appareat, quà telum impactum fuit. ¶ Item conſeſſus. Odyſſ. γ. Ιξον δ᾽ ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας, i. συνέδρια. ¶ Item, ſeſſio, ſeſſitatio. Athen. lib. 14.

Ἑδραῖος, ου, ὁ, ſedentarius, ſellularius, ſeſſilis. Xen. Item ſtabilis. vt apud Eurip. κάθησ' ἑδραία, ſtabilis ſedeto, & ἑδραῖα ζῶα dicuntur animalia ſtabilem vitam agentia: quibus opponuntur νομαδικά.

Ἑδραίως, q.d. ſeſſim, apud Hippoc. Item ſtabiliter, firmiter. Herodian. l. 7.

Ἑδραιόω, ῶ, ſtabilio, firmo. Bud. ex Luc. Ἑδραίωμα, baſis, fundamentum, fulcimentum.

Ἑδράζω, f. άσω, ſtabilio, firmo, fundo. Dem.

Ἑδρασμα, firmamentum, fundamentum.

441 Ἑδρανον ου, τὸ, ſedes. Soph. Item ἕδρασμα, baſis. Ex Ep.

Ἑδρανὸς, οῦ, ὁ, ſtabilis. Ἑδρανῶς, ſtabiliter. Euſt.

Ἑδρήεις, έντος, ὁ, ſeſſilis, ſtabilis Heſych.

Ἑδρικὸς, οῦ, ὁ, ad ſedem pertinens. vt ἑδρικὰ φάρμακα apud medicos, pharmaca ſedi accommoda.

Ἑδριάομαι, ῶμαι, ſedeo, ſedem habeo Heſiod.

* Ἑδριάω, ῶ, idem. Theocr. Id. 17.

Ἑδριον, ου, τὸ, conſeſſus Heſych.

Ἕδος, εος, τὸ, ſedes, ſella. vt ἀσφαλὲς ἕδος, Od. ζ. & Plut. in Peric. Item, ſolum, ἔδαφος. Euſt. ¶ Item ἕδρασμα, Suid. i. baſis, firmamentum. vt πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Γαῖα, apud Heſiod. in Theog. ¶ Item, delubrum, ædes ſeu ædicula, locus in quo deorum ſimulacra collocantur. apud Iſoc. τὰ τῶν θεῶν ἕδη. ¶ Item, ipſum ſimulacrum. Plut. in Solone, ἐξάψαντες τοῦ ἕδους κρόκην. ¶ Item (ſicut & ἕδρα & καθέδρα) mora. Interdum ponitur etiam *pro*, cunctatio, & q. d. ceſſitatio aut deſidia Soph. in Aiace, Χωροῦμεν, εἴκομεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή.

Ἑδώλιον, ου, τὸ, idem quod ἕδρασμα. item ἔδαφος.

Ἑδώλιον, ου, τὸ pro eodem.

Ἑδώλιον ου τὸ, ſedes. καθέδρα. ἕδρασμα. Suid. Ex Sophocl. ¶ Ἑδώλια, peculiariter in naui dicuntur fori, i. tabulata in quibus remiges ſedent. tranſtra & iuga à Lat. appellantur. Sophoc. in theatro etiam ἑδώλια vocantur ſubſellia è quibus ſpectatur. Poll.

Ἑδωλιάζω, f. άσω, ſedeo Suid. Poll. l. 4.

Ἔδαφος, εος, τὸ, ſolum, Æſch. ¶ In domo ſignificat pauimentum, apud Athen. l. 12. ¶ Quandoque pro fundo capitur. Ariſtot. l. 4 an.

Ἐδαφίζω, f. ίσω, ſolo æquo. Item ſolo allido ſeu ſimpl. allido. Syn. ep. 57. Item pauio, pauimento. Theophr.

Ἐδάφιον, ου, τὸ, diminut. ab ἔδαφος. Euſt.

Compoſita, ac primùm ex ἕζομαι.

Ἀνέζω, ſublatum ſedere facio Il. κ. Ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον ϖρετὶ Ἴλιον ἱρήν.

* Ἐνέζομαι, inſideo. Æſch. in Perſis.

Ἐφέζομαι, inſideo. Il. γ. Item incubo. Bud.

Ἐφεδὲς, τὸ, humile. Heſych.

Καθέζομαι, ſedeo. idem quod ἕζομαι. Plat. Item, de exercitu dicitur *pro* ſedes ſuas locare, caſtrametari. Thuc. l. 2.

Καθεσμὸς, οῦ, ὁ, conſeſſus, ſedes. Ariſtoph. in Veſp.

Κάθεσις, ſedes & domicilium. Heſych.

Καθέδρα, &c. vide in comp. ex ἕδρα.

* Καθεδῶν, ſedens. 1. Reg. 19. καὶ αὐτὸς ἐν οἴκῳ αὐτοῦ καθεδῶν, & ipſe in domo ſua ſedens.

Decomp. Ἀντικαθέζομαι, ex aduerſo ſedeo. Item ex aduerſo caſtra habeo. Exp. etiam, ex aduerſo aciem inſtruo, apud Thuc.

Ἐγκαθέζομαι, inſideo. Thuc. l. 3.

Ἐπικαθέζομαι, conſido Ariſtoph. in Pluto.

Παρακαθέζομαι, aſſideo, à latere conſideo. Plat.

Περικαθέζομαι, circumſideo, obſideo.

Προκαθέζομαι, pręſideo. Cum genit. apud Greg. vnde οἱ προκαθεζόμενοι τοῦ λαοῦ, epiſcopi qui populo pręſident apud eundem.

Προσκαθέζομαι, aſſideo. Metaph. apud Dem. in Olynth. de Philippo dicitur προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι, aſſiduè incumbet aut inſtabit. Item obſideo, hoſtiliter conſido, Thuc. l. 1.

Συγκαθέζομαι, conſideo.

Παρέζομαι, aſſideo, iuxta ſeu à latere ſedeo, Il. α.

Compoſita ex ἕδρα.

Ἄφεδρος, ἡ, purgatio menſtrua mulierum, Dioſc.

Ἀφεδρὼν, ῶνος, ὁ, latrina, Matth. 15. Dictum vocabulum à ſeorſim ſedendo.

Ἀφεδρεύω, f. εύσω, in ſella ſedeo, Heſych.

Ἀφεδρεία, ἡ, idem quod ἄφεδρος, apud Suid.

Δίεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, diſſidens. cui contrarium σύνεδρος. Erat autem verbum augurale. apud Ariſtot. hiſt. anim. l. 9. Exp. etiam ſubſtantiuè, διαφανὴς ἢ λαμπρὰ καθέδρα, apud Heſ. Citat Bud. ex Athen. l. 5.

Διεδρία, diſſidium, Ariſtot. hiſt. anim. l. 9.

Δίεδρον, ου, τὸ, biſellium, ſellæ genus. διέδριον, ου, τὸ, ſellula, Suid.

Δωδεκάεδρος, duodenos in ſitus ſeſſilis, Plut.

Εἰκοσάεδρος, qui vicenorum ſeſſuum eſt, Plut.

Ἐνέδρα, ἡ, inſidiæ: Thuc. l. 23. dicit ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι, inſidias tendere, ſtruere, collocare, ponere. Ἐνεδρον, ου, τὸ, idem Act. c. 23. item inſidioſum.

Ἔνεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, incola, inquilinus, Soph. 442

Ἐνεδρεύω, inſidior. Cum accuſatiuo, Plut. & paſſiuè apud Xenoph.

* Ἐνεδρευτικὸς, qui inſidiatur, inſidioſus, Strabo.

Decomp. Ἀντενέδρα, mutuæ inſidiæ, Polyb.

Ἐξέδρα, ἡ, exhedra. propriè (vt ſcribit Camer.) in ædificiis ædes addita porticibus. Bud. annotat exhedram hodie dici poſſe loca quæ in periſtyliis ſodalium canonicorum aut monachorum, i. clauſtris, vulgo capitula dicuntur. Exhedram enim à ſedium frequenti & ſeſſitandi commoditate nomen accepiſſe. Apud Ciceronem autem pro ſella ſtudiaria accipi videri, in qua grabbatulus ad meridiandum accommodatus eſſe ſoleat. Plut in Bruto, τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν προεισελθούσης. (Gall.

Ἐξέδριον, diminut. apud Cic. in epiſt. ad M. Fabium,

Ἔξεδρος, ου ὁ καὶ ἡ, cui opponitur ἔνεδρος, qui in ſede & domicilio ſuo non eſt, à ſede & domicilio ſuo abſens, remotus aut expulſus. Eurip. ἔξεδροι χθονὸς, extorres. Apud eundem metaph. ἔξεδροι φρενῶν λόγοι. Apud Ariſtoph. ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων, eſt vocabulum augurale, vt δίεδρος & σύνεδρος.

Προεξέδρη, aſſ. *pro*, prætorium.

Εὔεδρος, cui facilè inſidetur: vt εὔεδρος ἵππος, Xen.

Ἐφέδρα, ἡ, q. d. inſeſſio, Plat. Polit. 1. ¶ Item herba & Caucum appellant, ſic dicta quòd arboribus inſideat.

Ἐφέδρανα, τὰ, natium prominentię ſuper quibus ſedetur, Cæl. Rhod. l. 2 c. 46.

* Ἐφεδράζω, aſſideo, Coluth in raptu Helenę.

Ἐφεδρίζω, inſideo. Peculiariter verò, inſideo tergo alicuius. quod fiebat in ludo qui & ἐφεδρισμὸς hinc dictus eſt. & ἐφεδρισμός Vide Poll. & Heſ.

Ἐφεδρισταὶ, qui in illo ludo deuicti manibus à tergo iunctis inſiſtentes portabantur.

Ἔφεδρος, inſidens, Soph. De exercitu in terram expoſito apud Eurid. ἔφεδρος γῆς στρατός. Et ἔφεδρος τοῦ ἵππου pro ἔποχος. ¶ Heſychio eſt etiam χειροτέχνης. ¶ Item, ſubſeſſor, inſidiator. item qui euentum aucupatur quaſi ex inſidiis, inquit Camer. Ariſtop. in Ranis. ἔφεδρος καθίζεσθαι. Item ex Polyb. captator & obſeruator occaſionis. Item pro ſubſidiario & ſuccenturiato ſubſeſſore apud Syneſ. ¶ Item aduerſarius apud Eurip. in Phœniſſ. ἔφεδροι Ἀργείου δορὸς, aduerſantes Argiuo exercitui. ¶ Item. ſucceſſor, Herodot. in Terpſ. Interdum & ſubſtitutum ſignificat.

Ἐφεδρεύω, inſideo. Item ſubſideo, ſubſidens inſidior, & generaliter *pro* inſidior: Plut. Ἀνίκητος πᾶσιν ἐφεδρεύοντος. Itē victori immineo, vt cum eo quamprimum congrediar. Bud. ex Iſocr. Item immineo in cala-

in calamitatem alterius. Et ἐφεδρεύειν τοῖς τόποις καὶ καιροῖς. B. ex Polyb. captare occaſiones ex locis & temporibus. ¶ Item, ſubſidio ſum. vnde ἐφεδρεύοντες dicuntur etiam triarij in poſtrema acie collocati, ex B. in Annot.

Ἐφεδρεία, ſeſſio, ipſe ſedendi ſeu inſidendi actus. Eſt etiam ſubſidium, præſidium, Polyb.

✝ Ἐφεδριάω, inſideo. Coluth. in raptu Helen.

Dec. Παρεφεδρεύω σοι, ſum in ſtatione ad te protegendum. Plut.

Καθέδρα, ἡ, ſedes, ſella, ſedile. Xen. Accipitur etiam (vt ἕδρα) pro mora. Thuc. Dicitur etiam καθέδραι, dies luctus. Heſyc.

Decomp. Πρωτοκαθεδρία, ἡ, primus locus in conſeſſu, prima ſedes.

Συγκάθεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, aſſeſſor.

Ὀκτάεδρος, qui octenorum ſeſſuum eſt. Plut.

Πάρεδρος, aſſeſſor. Item πάρεδροι peculiari ſignif. aſſeſſores qui dabantur ἄρχοντι. Bud ex Dem. in Mid. Vide Poll. Iidem poſtea συγκάθεδροι dicti fuerunt. Exp. & conſiliarius, item auxiliarius, & aſſecla. Πάρεδρον, virtutem dæmoniorum dici qualis in Simone Mago fuit, ex Euſeb. annotat. Cæl. Rhodig.

Παρεδρεία, aſſeſſio. Item dignitas eorum qui πάρεδροι vocabantur.

Παρεδρεύω, aſſideo. Item aſſiduus ſum aliqua in re.

Παρεδριάομαι, ῶμαι, aſſideo. Item voce actiua παρεδριάω, Apoll. Arg. 2.

Decomp. Εὐπάρεδρος, qui conſtanter aſſidet. Item qui aſſiduus eſt aliquo in negotio. Heſych. Suid.

Συμπαρεδρεύω, idem quod παρεδρεύω.

Πλανητόεδρος, incertis ſedibus errans. Ariſtot.

Πολύεδρος multas ſedes habens.

Πρόεδρα, prima ſedes, primum ſubſellium. Poll.

Πρόεδρος, qui ſedet in prima ſede, præſes, præſul. Et πρόεδροι, magiſtratus.

Προεδρία, (q. d. præſidentia) ſedis vel loci prærogatiua. Herodian. l. 1. apud Æſchin. εἰς προεδρίαν καλεῖν & εἰς προεδρίαν τιθέναι, ſedibus primis vel honori-

443 bus primis dignari.

Προεδρεύω, præſideo, ſum præſes. Cum genit. vt οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς apud Dem. præſides ſenatus.

Προεδρεία, ipſe actus præſidendi.

Πρόσεδρος, aſſeſſor. Item aſſiduus in aliqua re, ſeu aſſiduè occupatus. Heſych.

Προσεδρία, perſeuerantia, qualis eſt eius qui alicui ſemper aſſidet. Apud Syneſ. de inſomn. & in epiſt. exp aſſiduitas. Apud Thuc. lib. 1. eſt aſſidua obſidio, vel ſimpl. obſidio.

Προσεδρεύω, aſſideo. Chryſoſt. Item aſſiduus ſum, aſſiduè incumbo. Ariſtot. Item obſideo, ex Polybio. Item inſidior ex Chryſoſt. de ſacerd.

Decomp. Εὐπρόσεδρος, conſtanter aſſidens, & quaſi à latere alicuius nunquam diſcedens. Item aſſiduus in aliquo negotio. vt εὐπάρεδρος, 1. Cor. 7.

Συνέδρα, exp. ſtatio, στάσις. Xen.

Σύνεδρος, conſeſſor. Herodian. lib. σύνεδρος θεῶν, conſeſſor eſt deorum Exp. & aſſeſſor apud Philoſtr. Apud Æſchin. σύνεδροι exp. qui concilium celebrant. Apud Herodian. exp. etiam conſiliarius. Apud Soph. in Aiace συνέδρος κύκλος, exp. corona cōſidentium principum. Eſt & verbum augurale, vt δίεδρος & διεδρία. Συνεδρία, conſeſſus.

Συνέδριον, conſeſſus, concilium. Præcipuè autem ita vocatur conſeſſus iudicum. Vnde Æſchines ſic appellat Areopagum. Exp. & collegium, apud eundem. Exp. & curia. ¶ Item, locus in quem conueniunt ſenatores Herodian.

Συνεδρεύω, conſideo. A Bud. exp. etiam aſſideo in conſeſſu. Item ſum eiuſdem curiæ, ſum collega, ſum eiuſmodi ordinis. Item conſilia agito, conſulto, apud Polyb.

Συνεδριάζω, conſilium agito, vel ſum in eodem conuenticulo, ex Salomonis parabolis affertur.

Συνεδριάομαι, ῶμαι, conſideo. Apoll. Rhod.

Ὑφεδρεία, ἡ, inferior in ſubſelliis locus. Greg.

Ὑφεδρεύω, inferior ſedeo, ſub alio ſedeo.

Compoſita ex ἔδαφος.

Ἀνεδάφιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pauitus non eſt, qui ſolo æquatus aut alliſus non eſt.

Ἐξεδαφίζω, è fundamentis eruo & euerto. in Orac. Sibyll.

Κατεδαφίζω, idem quod ἐδαφίζω.

Προσεδαφίζω, idem ferè quod ἐδαφίζω.

Alius formæ compoſitæ, ex eodem ἔδαφος.

Ἀλλοδαπός, οῦ, ὁ, (tanquam ἀλλοδαφός. Nam Euſth. exponit, ὁ ὢν ἐξ ἄλλου ἐδάφους, vel ὁ τοῦ ἄλλοθεν ἐδάφους) qui eſt ex alio ſolo non ex noſtro, qui eſt ex ſolo peregrino, peregrinus, alienigena, extraneus, exterus, externus. Idem de cæteris compoſitis ſimiliter cadentibus dicendum, ἡμεδαπός, ὑμεδαπός, παντοδαπός, ποδαπός, τηλεδαπός, &c. i. τοῦ ἡμετέρου, ὑμετέρου παντός, ποίου, τῆλε τοῦ ἐδάφους. Vide & in comp. ex δάπεδον.

ΕΘΕΙΡΑ, ας, ἡ, coma, cæſaries, cur videlicet φιλόκομοι de more curam impendunt. Il. π. Dicitur & de iuba equorum. Il. θ.

Ἐθειράδες, pro ἔθειραι. Od. π.

Ἐθειράζω, comam colo, vel comam comptam habeo, aut comam nutrio & como. Theocr.

Ἐθείρομαι, idem Heſych.

Compoſita.

Ἀγλαέθειρος, ſplendidam comam habens.

Καλλιέθειρα, pulchricoma.

Λυσιέθειρα, capillos ſolutos habens, ſeu paſſos.

Ὀξυέθειρος, acutos capillos habens. Nonn.

Τανυέθειρα, paſſis crinibus. Pindar.

ΕΘΕΛΩ, F. ήσω, volo. Od. γ. τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. Xen. Hel. 6. οὐδεὶς ἠθέλησε μάχεσθαι. ¶ Item, volo, i. ſtatuo, cenſeo, Herodian. ¶ Item Atticè poſſum: plerunque de rebus inanimatis. Il. φ. ζέε δ' ὕδωρ, οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. Plato, τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. ¶ Apud Pauſ. in Lacon. ἐμοὶ δ' ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ οὐκ ἀξίων ἀφηγήσεων ἀποκρίναι τὰ ἀξιολογώτατα, ſic ab initio tulit ratio mea ſcribendi, vt Bud. iuterpr.

Ἐθελημός, οῦ, ὁ, voluntarius, lubens, Apoll.

Ἐθελημῶς, voluntariè, vltrò, libenter. Scribitur & ἐθελήμως ſicut & ἐθελήμως.

Ἐθελήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐθελημός. Plat. in Crat.

Ἐθελοντής, οῦ, ὁ, voluntarius, lubens. Thuc. Dem. pro cor.

Ἐθελοντίς, ίδος, ἡ, voluntaria, lubens, vltronea. Syneſ. 444
de inſomn.

Ἐθελόντιος, idem quod ἐθελοντής, apud Suid.

Ἐθελοντήρ, ῆρος, ὁ, idem apud poetas. Od. β.

Ἐθελοντήν, ſponte, lubenter. Herodot.

Ἐθελοντηδόν, pro eodem. Thuc. & Polyb.

Ἐθελοντί, pro eodem apud Plut.

Ἐθελούσιος, ου, ὁ, idem quod ἐθελοντής. Xen.

Ἐθελουσίως, vltrò, ſponte.

Θέλω, f. ήσω, volo. idem quod ἐθέλω. Xen. θέλει κεχρῆσθαι. Dem. θέλω λαμβάνειν Ponitur & Atticè pro, poſſum, vt ἐθέλω: attributum videlicet rebus animatis apud Plat. in Phædone. Sic etiam apud Eur. ponitur pro, ſolet ſeu aſſolet.

Θέλημα, τὸ, voluntas, id quod volumus. Matth. 7.

Θέλημος, ου, ὁ, idem quod ἐθέλημος.

Θελήμων, idem quod ἐθελήμων, volens, voluntarius, ſpontaneus. Apoll. Arg. 2.

θέλησις, εως, ἡ, voluntas, i. ipſa volendi actio. Heb. 2.

θελητὸς, οῦ ὁ, cupidus, à voluntate noſtra expetitus, 1. Reg. 15.

θελητὴς, οῦ, ὁ, qui vult. Heſyc.

* θελοντὴς, idem quod ἐθελοντὴς, Soph. in Aiace.

Compoſita, ac primùm ex ἐθέλω.

Ἀνεθέλητος, inuoluntarius, inuitus. Exp. paſſiuè etiam, improuiſus, inexpectatus: vtpote quem nolumus, vel noluimus. apud Herodot. pro eo quod nobis triſte & aduerſum accidit. vt ἀνεθέλητος συμφορά.

Συνεθέλω, ſimul volo. Xen.

Compoſita ex θέλω.

Αὐτοθελὴς, quem ipſe quis vult, voluntarius. Epigr.

Ἑτεροθελὴς, aliud volens. Damaſc.

Κακοθελὴς, maleuolus. Theophil. in inſtitut.

Συνθέλω, ſimul volo. Ariſtot. eth. 9.

ΕΘΝΟΣ, εος, τὸ, gens, natio. Thucyd. Item metaph. (vt Lat. genus & natio) pro ordine & ſocietate ac genere hominum. vt τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, Ariſtot. Ἔθνεα de brutis etiam dicitur. vt & Lat. gens & gentes. vt apud Hom. ἔθνεα χηνῶν, & γεράνων & κύκνων, & μελισσῶν. ¶ Item, ἔθνος pro γένος, i. ſexus. Xenoph. in OEcon.

Ἐθνικὸς, ad gentem aliquam ſeu gentes pertinens, vel genti alicui ſeu nationi peculiaris. vt apud Herm. ἐθνικὴ λέξις. A grammaticis vocatur etiam nomen ἐθνικὸν, à gentis vel vrbis appellatione deductum. ¶ Apud Eccleſ. ſcriptores ſignif. à Chriſtiana religione alienus, profanus.

Ἐθνικῶς, more gentilium, more gentico.

Compoſita.

Ἀλλεθνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, alienigena, peregrinus.

* Ἑτερεθνὴς, diuerſi generis, diuerſæ gentis. Strabo.

Ὁμοεθνὴς, eiuſdem gentis ſeu nationis.

* Πανεθνεὶ, aduerb. ſimul cum tota gente. Strabo.

ΕΘΟΣ, εος, τὸ, mos, conſuetudo, Thuc. ἐν ἔθει εἶναι, in more eſſe.

Ἐθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, aſſuetus, conſuetus. Plut. Thuc.

Ἐθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, aſſuetus, conſuetus, ſolitus.

Ἐθημοσύνη, ἡ, conſuetudo, aſſuetudo. Suid.

Ἔθημος, ου, ὁ, conſuetus, aſſuetus. Suid.

Ἔθω, ex conſuetudine facio. Il. π. Præt. med. εἴωθα, conſueui, ſoleo. vt εἴωθα τοῦτο ποιεῖν. A quo partic. εἰωθὼς, conſuetus, ſolitus. apud Plat. Et κατὰ τὸ εἰωθὸς, ex more, παρὰ τὸ εἰωθὸς, prӕter morem. Εἰωθότως, conſuetè, more ſolito.

Ἐθίζω, aſſuefacio. Luc. in Anach. πρὸς τοὺς πόνους τὰ σώματα ἐθίζοντες. Item neut. aſſueſco, ſoleo. apud Alex. Aphr.

Ἐθίζομαι, aſſuefio. Cum infinit. apud Xen. Et ἐθίζομαι τοῦτο, apud Plat.

Ἐθισμὸς, οῦ, ὁ, aſſuefactio. item conſuetudo. Et pro inſtituto. apud Plut. Ἔθισμα, idem. Xen.

Ἐθιστὸς, qui conſuetudine acquiri poteſt. Ariſtot.

Ἐθίζω, de more aliquid facio, aliquid facere ſoleo.

Compoſita.

Ἀπεθίζω, deſuefacio, à conſuetudine deterreo, conſuetudinem tollo. Æſchin.

Ἐνεθίζω, inſuefacio, aſſuefacio, Herodian.

Καπεθίζω, conſuefacio, ex more facio. Polyb.

Προεθίζω, priùs aſſuefacio.

Προσεθίζω, aſſuefacio. Xen.

445 Συνεθίζω, conſuefacio. Iſoc. συνεθισθῶμαι φρονεῖν ὅμοια, conſueſcere, eadem ſentire.

Συνεθισμὸς, conſuefactio, aſſuefactio. Bud.

ΕΙ, ſi. Cum indicatiuo, Xenoph. εἰ καλὴ ἔδοξας, ſi pulchra viſa es. Cum optat. εἴ τινα λάβοιεν ἀπέκτεινον, ſi quem nanciſcerentur occiderunt. Thuc. Cum Subiunct. εἴ τις ἐπ' αὐτὸν ἴῃ βοηθήσων, Æſchin. Sequente ἂν, iungitur interdum prӕterito imperfecto. vt Plut. in Alex. vita & in Apophth. ἐγὼ μὲν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα, ſi Alexander eſſem, iſta accepiſſem. Interdum Aoriſto iungitur, vt apud Plat. in Apoll. εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, ſi iampridem remp. adminiſtraſſem, iampridem periiſſem. Interdum vtraque particula (εἰ & ἂν) ponitur cum Optat. vt Dem. Olynth. 2. εἴ τις αἵρεσιν ποι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην. Iungitur variis particulis. Dicitur enim εἰ μὲν, εἰ δὲ, ſi, ſin. item εἴγε, εἴπερ, εἰ δὴ, ſi quidem, ſi modò. εἴ πως, ſi forte, vel ſi quo pacto. εἰ καὶ, etſi, etiam ſi. εἰ μὴ, niſi, εἰ δὲ μὴ, ſin minus, alioqui. Aliquando tamen εἰ μὴ exp. ſi, non interiecto verbo inter εἰ & μή. Interdum εἰ verti debet, an. vt Luc. πειρᾷ μου εἰ μέμνημαι. Et Xen. ἐπήρετο εἰ ἔλεξε. ¶ Item pro ὅτι, quòd: Dem. ἔχαιρεν εἰ προσέχει. ¶ Item pro εἴθε, vtinam. Od. γ. Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν. Luc. in Caucaſo, εἰ γὰρ γένοιτο ταῦτα.

Εἴτε, ſiue. Ariſtoph. Plat. & alij.

Εἴθε, vtinam. Homerus. Odyſſ. ξ. Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, vtinam ita ætate vigerem. Sic Plato in Phædro. εἴθε γράφειν, vtinam ſcriberet. Iungitur & indicatiuo. vt Xenophon, εἴθε σοι τότε συνεγενόμην ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα. Et infinitiuo. vt in Epig. εἴθε με πλάζεσθαι. Interdum inſeritur in hac conſtructione verbum ὄφελε. vt εἴθ' ὄφελ' ἡ προμνήστρια ἀπολέσθαι κακῶς, Ariſtoph. Dicitur & Αἴθε pro εἴθε.

ΕΙΑ, (aduerb. hort.) eia. Ariſtop. ¶ Εἴα verò Suidæ & Heſych. eſt χόρτος, gramen.

ΕΙΑΜΕΝΗ, ῆς, ἡ, locus humectus & vliginoſus, locus irriguus & herboſus, viretum ſeu pratum, Il. δ. Videtur deduci ab εἴα ſignificante gramen. Scribitur & ἰαμενὴ, apud Heſyc. A Nicandro autem αἱ εἰαμεναὶ ſiue ἰαμεναὶ dicuntur ἰαμνοὶ, in Ther. ver. 29. & 200. & alibi.

ΕΙΔΩ, video. vnde ἀΐς, inquit Euſtath. Huius tamen actiuæ vocis exemplũ in hac ſignif. non affertur. At Aoriſtus 2. εἶδον & apud poetas ἴδον (vidi, intuitus ſum) frequentiſſimus eſt. Luc. Hom. & alij. Transfertur ἰδεῖν & ad mentis oculos, vt & videre, *pro* intelligere, animaduertere. Dem. ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὁ τιθεὶς τὸν νόμον εἶδε. ¶ Item ſcio, vnde quidam formant optat. εἴδοιμι, εἴδοις, & imperat. εἴδετε, apud Hom.

¶ Deriuata ab εἴδω, i. video.

Εἴδομαι, paſſ. vnde εἴδεται, videtur, eo ſenſu, quo dicimus aliquid nobis tale vel tale videri, aut videri aliquid faciendum. Il. ω. τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι. Interdum εἰδόμενος cum dat. dicitur, qui apparet ſimilis, qui aſſimilatur. vt Il. β εἰδομένη κήρυκι. ¶ Item actiua ſignificatione, video, intueor. vt Il. ω. ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο. Aor. 1. εἰσάμην, exp. ἐφάνην, item προσεποιησάμην.

Ἴδε & ἰδοὺ ecce, aduerbia ex imperat. fact. Ioh. 1. ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ.

Εἶδος, εος, τὸ, facies, forma, ſpecies. Il. γ. ¶ Item pro ſtatura. apud Heſiod. ¶ Item apud philoſophos pro forma rei, inquit Bud. ¶ Item modus. vt apud Herodian. εἰς εἶδος τιάρας, ad tiaræ modum. ¶ Item ge- 446
nus, pro quo exp. & ſpecies: vt τρίτον οὐσίας εἶδος apud Plat. Εἴδη, Pindari ſunt qui dicta putent tanquam diuerſa odarum genera. Sic etiam εἰδύλλια Theocriti, quòd varia ſint poematiorum genera.

¶ Εἶδος, ſignificaſſe etiam acetum ſcribit Poll. lib. 6. c. 1. ¶ Heſych. teſtatur accipi etiam pro, ardor, æſtus.

¶ Pro εἴδησις, vide in deriuatis ab εἴδω, id eſt ſcio.

Εἰδικὸς & ἰδικὸς,ſpecialis:cui opp.γενικός,i.generalis. Gell.Εἰδικῶς,& ἰδικῶς,ſpecialiter,ſpeciatim.

Εἰδαίνομαι, formam rei alicuius accipio , ſimilis fio.apud Nic.

Εἰδάλλομαι,ſimilis videor vel appareo.

Ινδάλλομαι, pro eodem frequētius.Il.γ.Alicubi ſimpliciter *pro*,videor,cernor. Ariſtophan.Ινδαλμα,ſimulacrum,ſpecies.Syn.de inſomn.

Εἰδάλιμος,formoſus.Od.ω.Exp.& ἐπιςήμων.

Εἴδωλον,ου,τὸ , ſimulacrum,imago,effigies. Apud Eccleſiaſticos ſcriptores εἴδωλα (Latinè etiam idola) peculiari ſignificatione vocantur ſimulacra numen aliquod repræſentantia , quod honore & cultu afficitur.

Εἰδωλεῖον,ου,τὸ,idoli ſeu idolorum templum.1.Cor.c.8 Κατείδωλος πόλις,vrbs idolis dedita.act.cap.17.

Εἴσκω,aſſimilo,comparo. Dicitur & ἴσκω pro eodem.

Ἰδέα(alicubi & εἰδέα)ſpecies. vt ἰδέα τοῦ ἀρίςου, apud Plat.ſpecies optimi. Sæpe etiam exp. genus,ſicut εἶδος.vt apud Theophraſt ἑπτὰ ἰδέαι τῶν χυλῶν,ſeptem genera ſaporum.Item ἰδέαι,formæ.vt Cic.interpret. apud Plat. De his lege Ariſtot. in metaphyſ. Item ſpecies, i.pulchritudo , vt ἰδέα τοῦ σώματος , apud Plut.in Pericle.

¶ *Compoſita ex εἴδω,i. video.*

Ἀειδὴς,εος,ὁ καὶ ἡ , inſpectabilis,qui cerni non poteſt. Item obſcurus,tenebroſus,vt ἀειδὴς αὔρη.Lucil.Item pro δυσειδὴς,deformis.

Ἀείδελος,(poëticum) pro eodem. Item *pro* , valde conſpicuus:vt α ſit epitaticum Nic.

Αἰδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ , idem quod ἀειδὴς , obſcurus, &c.

Αἴδης,autem vide ſuo loco.

Αἰδνὸς,quoque *pro*,tenebricoſus.Heſiod.

Αἴδηλος, ου,ὁ καὶ ἡ , tenebricoſus & obſcurus παρὰ τὸ μὴ εἰδέσθαι καὶ ὁρᾶσθαι. ¶ Item improuiſus ſeu inexpectatus,inopinatus.Nic. ¶ Habet actiuam etiam ſignif.*pro*,reddens αἴδηλον,& è conſpectu tollens. ideóque noxius , exitioſus , peſtifer vel etiam dignus qui pereat & ex conſpectu hominum tollatur. vt Il. ε ἐγείνατο παῖδ' αἴδηλον, filiam nocentem. ¶ Exp.etiam lucidus & qui præ cæteris conſpicuus eſt, vt ſit compoſitum ex α epitatico & verbo ἰδέσθαι , vt Il.β. πῦρ αἴδηλον.Rurſus αἴδηλα dicuntur quæ non videre licet , quæ non omnibus conſpicienda dantur arcana.Heſiod.

Αἰδήλως,obſcurè.item ὀλεθρίως Il. φ.

Ἀπείδω inuſit.vnde Aor. 2. ἀπεῖδον. vide ἀφοράω, in Ὁράω.

Διειδὴς,perſpicuus,limpidus,clarus.Theophr.

Διειδόμενος,idem quod διειδὴς.Apoll.

Ἐνείδω,inuſit.vnde Aor.2 ἐνεῖδον, intuitus ſum. & infinit.ἐνιδεῖν,intueri,videre in.Plat.

Παρενείδω,(compo.) idem quod ἐνείδω.Vnde παρενιδὼν apud Ariſtophan.in Lyſiſtrat.

Ἐπεῖδον(ab inuſit.ἐπείδω)vide ἐφοράω,in Ὁράω.

Κατείδω,(inuſit.) video , conſpicio , perſpicio. vnde Aor 2.κατεῖδον. Et partic. præt.med. κατειδὼς,apud Plat.de leg.

Παρεῖδον (Aor.2. ab inuſit. παρείδω)viſu pręterij,neglexi.

Παριδεῖν , oculo non attento prætermittere,negligere,vnde apud Ariſtot.in Rhet.παριδὼν τὰ αὑτοῦ. Vide παροράω,in Ὁράω.

Περιείδω, inuſit. vnde Aor.2. περιϊδεῖν,circumſpicere. Iſocr.in Euag.περιϊδεῖν εἴ τινες αὐτῷ βοηθήσουσι. Item negligere,ſinere,pati.Herod.Il.4.ἀλλὰ περιεῖδε χήρασθαι Idem(ſequente accuſ. cum part.)ἢν μὴ περιΐδητε διαδράντας αὐτοὺς,niſi eos diffugere ſiueritis.

Περιΐδμεναι,poëticè pro περιϊδεῖν,facta ſyncope.

Προείδω ſiue προειδέω,præuideo,prior video.Odyſſ.δ. Μήπως με προϊδὼν ἢ καὶ προδαεὶς ἀλέηται. Item præuideo,i.prouideo , proſpicio, video & cognoſco antequam fiat. vnde προειδῆτε apud Æſchin. præuideatis,proſpiciatis.Præt.med. προῄδειν, præuideram Plut.Sic προειδέναι,præuidiſſe,præcognouiſſe, præſenſiſſe.Partic. προϊδὼν & προειδὼς,qui præuidit & præcognouit,præſcius ſeu præſciens.Et προειδόμενος pro eodem,apud Thuc.

Decomp. Ἀπροϊδὴς , improuiſus, non præuiſus.Epigram. Item actiuè *pro*,imprudens,non proſpiciens quod euenturum eſt,in Epigr.

Προσείδω,vnde προσεῖδον,aſpexi.vidi.Soph.

Συνείδω,inuſit.vnde Aor.2.συνιδεῖν, perſpicere,conſiderare.Vide & συνοράω,in Ὁράω.

Compoſita ex εἶδος.

Ἀλλοειδὴς, έος,ὁ καὶ ἡ , formam aliam habens.Od η.

* Ἀλλοειδῶς, aduerb.alia forma.

Ἀνείδεος,ου,ὁ καὶ ἡ,forma carens,informis.

Δυσειδὴς,deformis,turpis. Chryſoſt. Δυσείδεια,deformitas.

Ἑτεροειδὴς,qui vel quæ eſt alius ſpeciei,i.diuerſæ.

Εὐειδὴς,formoſus,pulcher.Plat.

Θεοειδὴς,Deo ſimilis,diuina forma pręditus.Hom.

Θεοειδῶς, ſimiliter Deo.Suid.

Θευδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, per contract.pro θεοειδὴς.Od.ζ.

Θεουδεια, pietas : quippe qua Dei ſimiles eſſe ſtudemus. Ex Nonno.Sunt tamen qui ab ἀδέω, i. placeo, deducant.

Μονοειδὴς , vniformis, vniuſmodi. Τὸ μονοειδὲς apud Plat. Cicero vertit,nihil habens admixtum, diſpar ſui atque diſſimile.

Ὁμοειδὴς & ὁμοιοειδὴς,eiuſdem ſpeciei ſeu generis.

* Ὁμοειδία,ſimilitudo ſpeciei.Laert.in Epicuro.

*Decomp.*Ἀνομοειδὴς,diuerſæ ſpeciei.

Πολυειδὴς,diuerſas ſpecies habens,multifarius.

Πολυειδῶς,multifariam.

Sunt & alia ferè innumera huius generis compoſita. vt ἀργυροειδὴς, βανσειδὴς , γαςροειδὴς, δενδροειδὴς, ἐπιςολοειδὴς , ἡλιοειδὴς, θυμοειδὴς , κηροειδὴς, νεφοειδὴς , &c. in quibus εἶδος variis modis redditur, quæ breuitatis cauſa ſine detrimento hîc omittuntur.

¶ *Deriuata ex εἴδω,i.ſcio.*

Εἴδομαι , idem quod εἴδω, ſcio. Xen. εἴδομαί σοι χάριν. Præt.med οἶδα,noui,ſcio.

Εἰδέω,ῶ,ſcio,fut. ήσω,præt. ηκα. Εἰδέναι infinit. ex εἰδηκέναι, itidémque particip. εἰδὼς ex εἰδηκὼς per ſyncopen factum eſſe putarunt quidam grammatici. Il. υ.ὄφρ' εὖ εἰδῇς.Et Il.ξ.ἐγὼ δέ κε τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα.Particip.εἰδὼς cum genit.ſciens,peritus,vt Il. β.τόξων εὖ εἰδώς. Et Il.ρ.οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο,non antè experta partum.

Εἰδήμων,ſciens,gnarus,peritus,poeticum Εἰδημόνως, ſcienter,peritè.poet.Εἴδησις,ſcientia,peritia.

Εἰδότως,ſcienter.

Εἶδος pro εἴδησις &pro μαντική.Euſt.At *pro*,ſpecies,&c. vide Εἴδω in priori ſignif.

Ισκω,ſcio,pro εἴσκω , ab εἴσω futuro verbi εἴδω. Sunt qui ab ἴσημι deriuare malint. Apud Hom.ἴσκεν quidam exp.etiam ἔλεγεν,vel ὑπενόει, aut εἴκαζε.

Αἴςος,ου,ὁ καὶ ἡ , (comp.) de quo ſciri nihil poteſt,de quo, quid factum ſit,nec videndo,nec ex aliis ſciſcitando cognoſcere queas.Od α.οἴχετ' ἄιςος.

Αἰςόω,ῶ,ώσω,memoriam alicuius aboleo, facio vt de aliquo nec ſciri quippiam nec cognoſci queat, deleo,extinguo.ἀφανίζω.Soph.

*Decomp.*διαϊςόω,ῶ,idem Soph.

Ἐξαϊςόω,idem quod αἰςόω.

Compoſita.

Διαείδω,dignoſco,cognoſco,perſpicio. Διαείδομαι, cognoſcor & perſpicior.Il.ν.

Ἐξειδέναι,pernoſſe,probè cognitum habere.
Ἔξοιδα,pro οἶδα,niſi ἐξ ſignif.augeat.Soph.
Κάτοιδα,itidem pro οἶδα Soph.
Περιΐδειν,& poeticè facta ſyncope περιΐδμεναι,ſcire ſupra,ſcire plus quàm. Il. ν. Τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιΐδμεναι ἄλλων. Item pro negligere: de quo vide & comp.ab εἴδω,in priore ſignificatione.
448 Περίοιδα,probè noui.Item ſupra alios noui. Hom.in Od.ἄλλων περίοιδε δίκας.
Προειδῶ & προειδέω,præcognoſco.Plut.
Προειδὼς,qui præcognouit,præſcius.
Προσειδέναι χάριν,inſuper gratiam habere.Plut.
Σύνοιδα,mihi conſcius ſum , Plat.in Apoll. οὐ σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Inuenitur etiam σύνοιδα ἐμαυτῷ δεινὰ εἰργασμένῳ. Dicitur & per dat σύνοιδά σοι δεινὰ εἰργασμένῳ. Et cum particip.præſ.Iſocr.in Areop. σύνοιδα αὐτοῖς ἥκιστα χαίρουσι. Interdum ſine part. σύνοιδά σοι τοῦτο. Xenoph. Dicitur & συνειδέω,ac συνειδῶ,item συνειδέναι & συνειδώς. Hinc ὁ συνειδὼς,conſcius,& τὸ συνειδὸς,conſcientia.Plutarch.in Publ.ἐλαυνόμενος τῷ συνειδότι τοῦ πράγματος.Et συνείδησις pro eodem.
Decomp. Ἀσυνειδήτως τοῖς ἄλλοις , aliis inconſciis. Plut.in Apophth.
Εὐσυνείδητος ου,ὁ καὶ ἡ, qui bene ſibi eſt conſcius.
Φιλειδήμων,ſciendi ſeu cognoſcendi cupidus,cognitionis ſeu ſcientiæ cupidus. Strabo homini vt proprium tribuit.

ΕΙΘΑΡ,(aduerb.poet.) ſtatim,confeſtim.Iliad ε.εἶθαρ δὲ δόρυ χειρὸς ἀπεστόρησε. Ab Heſychio exponitur etiam,heri.

ΕΙΚΗ, temerè, caſu fortuito & ſine conſilio. Iſocr.in Panathen.Ceb. Theb. πλανῶνται εἰκῇ,temerè & fortuito caſu vagantur huc illuc.
Εἰκαῖος,ου,ὁ , temerarius,qui temerè aliquid facit. apud Athenæum libro 11.Vnde τὸ εἰκαῖον,temeritas.Dicitur εἰκαῖον etiam id quod εἰκῇ & temerè factum eſt, vel fit: vt,εἰκαῖα κόμης σκύλματα in Epigramm.comæ temerè diſcerptæ. ¶Item, qui temerè & fortuitò ſe offert.εἰκαῖος ἀναγνώστης , exp. lector vulgaris & triuialis doctrinæ.Exponitur etiam leuis,vanus,futilis. Heſych.& Suid.
Εἰκαιοσύνη,ης,ἡ,temeritas:vel futilitas,vanitas.
Εἰκαιότης ητος ἡ,idem.Suid.
Ἀνεικαιότης,(comp.)cui contr.εἰκαιότης.

ΕΙΚΟΣΙ,viginti. Od π. εἴκοσι κοῦροι. Et pro eodem εἴκατι Doricè,& poeticè ἐείκοσι.
Εἰκὰς,άδος,ἡ,vicenarius numerus,viginti. Item vigeſima menſis dies,Ariſtoph.
Εἰκαδισταὶ dicebantur Epicurei, quoniam τὴν εἰκάδα cuiuſque menſis celebant , qua Epicurus eſſe natus credebatur.Athen.
Εἰκοσάκις,vicies.
Εἰκοσαπλάσιος,vigecuplus,vicies auctus.Plat.
Ἑπτακαιεικοσαπλάσιος , ſeptem & viginti partibus maior.Plat.in Tim.
Εἰκοστὸς,οῦ,ὁ,vigeſimus. Εἰκοσταῖος,vigeſimanus,qui vigeſima die aliquid facit.
Ἐείκοσι,poetico pleonaſmo τοῦ ε,pro εἴκοσι, viginti. Sic ἐεικοστὸς,pro εἰκοστός.

ΕΙΚΩ,Ἔξω,ſimilis ſum. Ariſtoph. in Nub. τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις,ſimilis eris. Exponitur tamen ὁμοιῶ. ab Etym.& Euſt. ¶Item cedo,non repugno. Iſocr. Thuc. & alij cum dat.Exp.& non reſiſto,vincor,morem gero, indulgeo. Εἴκων θυμῷ vel ὀργῇ, apud Hom.exp.impotens animi,impatiens iræ.

Deriuata ex εἴκω,i.ſimilis ſum.
Εἴκομαι,idem quod εἴκω.Il.α.Præt.med. ἔοικα , itidem pro,ſimilis ſum. Hom.Xen.Dem. Item videor. Ariſt. ὡς ἔοικας,vt videris. Et cum infinit. vt Plat.de leg. ἔοικα τυχεῖν,videor mihi conſequuturus.
Ἔοικε,(imperſonaliter ſumptum)videtur.vt ὡς ἔοικε,vt videtur,Plat.Plutarch. Item conſentaneum eſt , par eſt,æquum eſt. Odyſſ.θ. οὐδ' ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.Item decet.Cum dat.Plat.de leg.9. ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι , ῥᾳθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν.
Ἐοικὼς,ότος,ὁ,ſimilis.Plat.Xen.Plut. Item conſentaneus,conueniens,meritus.Od.α.
Ἐοικότως,aduerb.ſimiliter,conuenienter.
Εἶγμα τὸ,ſimilitudo,imago.
Εἰκὼς,ότος,ὁ,ſimilis.Il ψ Et in fœm.gen:εἰκυῖα.Iliad.τ. γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι.Item veriſimilis,probabilis. vt εἰκότες λόγοι,apud Plat.Exp.alicubi & decens.
Εἰκὸς,veriſimile,probabile. Item conſentaneum,aut rationi conſentaneū. Thuc.3.& 6. Sæpe in narrationibus,ὡς εἰκὸς,vel ὥσπερ εἰκὸς, (veluti per parentheſin interiectum) exp. vt veriſimile eſt, vt credibile eſt,vel vt æquum eſt,vt par eſt,apud Xen.Interdum etiam,vt decet,ſeu vt decuit. Pro eodem dicitur etiam κατὰ τὸ εἰκὸς,i& ἐκ τοῦ εἰκότος:cui oppon. παρὰ τὸ εἰκός.Interdum verò additur genit. vt à Greg.in Enc. Macc.παρὰ τὸ εἰκὸς τῆς φύσεως,quod quidam exp.vltra quàm naturę conſentaneum ſit Alicubi verti debet,probabilitas. & quæ Plato εἰκότα dixit, Cicero argumenta appellauit. 449
Εἰκότως , vt rationi conſentaneum eſt, vt par eſt, vel meritò,iure.Thuc.Plut.Interdum ponitur in fine orationis pro,& meritò quidem.
* Εἰκὼς,idem quod εἰκὼν,imago.Laert.in Menippo.
Εἰκάζω , aſſimilo, effingo ad imitationem exemplaris, Bud.ex Ariſtot. Item comparo. Ariſtophan.in Neb. κενταύροις εἴκασαν αὐτάς. ¶ Item figuratè loquor, dico εἰκόνα , quæ ſimilis eſt metaphoræ. Bud.ex Ariſtot.in Rhet. ¶Item coniicio,coniecto, Thucyd. Dicitur εἰκάζω τούτῳ vel ἐκ τούτου. Plutarch.& Thuc.Nonnunquam etiam ὡς εἰκάσαι, vel ὅσον εἰκάσαι pro,vt coniicere licet aut licebat vel licuit.apud Syneſ.
Εἰκάζομαι,aſſimilor,comparor,&c.Part εἰκασμένος, aſſimilatus , effictus. item expreſſam imaginem habens.
Εἴκασμα,τὸ,ſimulacrum,imago. Plut. Item coniectura.pro quo & εἰκασμὸς apud eundem.
Εἰκασία,aſſimilatio, repręſentatio imaginis. Item comparatio.Item coniectura. Luc. Exp.&,imaginatio,apud Plat.Polit.6.A Bud.exp.ſimulatio & ſimulacri effictio.
Εἰκαστὴς,coniector. Thuc.1. Εἰκαστοὶ λόγοι,veriſimiles atque opinabiles. Εἰκαστικὸς,(q.d.aſſimilatorius) vt τέχνη εἰκαστικὴ,Plat.in Soph. Item coniecturalis. Item εἰκαστικὰ aduerbia , quę dubitatiua ſeu dubitandi vocantur,vt ἴσως.
Εἴκελος,ου,ſimilis poet Il.χ.
Ἴκελος,ου,ὁ idem.Hom.Heſiod.Apoll.Ἰκελόω,ῶ,aſſimilo,in Epigr.
Εἰκὼν,όνος,ἡ,ſimulacrum,imago,effigies. propriè hominis aut animalis,aliúſve rei corporeæ Æſchin.Iſocr. Plut.& alij.Metaphoricè quoque accipitur. vt apud Herodian. lib.7. Eſt etiam figura orationis qua exprimitur rerum aut perſonarum imago , vt docet Quintil.lib.5.cap.11.
Εἰκὼ,οῦς,dicitur pro eodem.Ariſtoph.
Εἰκονικὸς,οῦ,ὁ, iconicus,omnibus lineamētis ad exemplar expreſſus.in Epigr.lib.2.
Εἰκόνιον,ου,τὸ,imaguncula.Plut.

Εἰκονίζω, effingo, iconicè exprimo, imaginem repræſento. Aphthon. λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν.

Εἰκονισμὸς, οῦ, ὁ, effictio, iconica repræſentatio. Eſt & figura orationis quam autor ad Herenn. effictionem vocat, quum exprimitur & effingitur verbis corporis cuiuſdam forma, quoad ſatis ſit ad intelligendum.

Εἰκῶ, idem quod εἴκω. vnde in paſſ. ἔικται, ſimilis eſt.

Εἴσκω, aſſimilo, comparo. vt Il. γ.

Compoſita, ac primùm ex εἴκω, i. ſimilis ſum.

Ἀεικὴς, έ☉, ὁ ϗ ἡ, non conſentaneus, indecens, indecorus. Item fœdus. vt Iliad. β. ἀεικέσι πληγῆσιν, fœdis verberibus. Sic ἀεικὲς ἔργον appellatur adulterium. Exponitur & indigenus. vt Iliad. α. ἀεικέα λοιγόν.

¶ Item durus & aſper. de qua ſignif. vide in comp. ab εἴκω, i. cedo.

Ἀείκεια, ἡ, ſiue αἰκία, propriè indecentia. ſed accipitur pro contumelia, pro turpi & contumelioſo facto in aliquem: ideo exp. indignitas, indignum facinus. Il. ω. Ab Heſych. ἀεικία exp. etiam punitio, peccatum, infortunium. item κάκωσις, λύμη.

Ἀεικῶς, indecenter, turpiter, fœdè, indignè, contumelioſè. Soph. Legitur & αἰκῶς cum ſimplici ι propter verſum. Il. χ.

Ἀεικίζω, f. σω, indecenter vel indignè aliquem tracto. Exp etiam, contumelia afficio, fœdo. Iliad. π. cum accuſat.

Ἀεικέλιος, ου, ὁ, idem quod ἀεικής. Od. ε. Item vilis, contemptus, vt ἀεικέλιος ςρατός. Il. ξ. Ἀεικελίως, indecenter, indignè. Od. θ.

Ἀεικήλια, Suidas accipit pro ἀεικέλια, *hoc eſt*, ἀπεοικότα, indecentia, indigna, & minimè conuenientia, ideóque δεινά. vt Il. 6. παθέειν ἀεικήλια ἔργα. Alias ex-
450 poſitiones vide in Εικηλός.

Ἀπέοικα, abſimilis ſeu diſſimilis ſum, Aphth.

Ἀπέοικε, (imperſonaliter) diſſentaneum eſt, ab re eſt, non decet, non par eſt. Plut.

Ἀπεοικὼς, abſimilis, diſſentaneus, abſurdus, incongruus. Bud. ex Areop.

Ἀπεοικότως, abſimili modo. Item non veriſimiliter, ab re, immeritò.

Ἀπεικὼς, idem quod ἀπεοικώς. Plutarch. de def. orat. οὐ γὰρ ἀπεικὼς ἐστι, exp. quum incredibile non ſit. Ἀπεικότως, idem quod ἀπεοικότως, abſimili modo. Item non veriſimiliter, abſurdè. Iſocr. Item immeritò. Thuc. lib 1.

Ἐπέοικα, videor. idem quod ἔοικα. Od. ι. Ἐπέοικε imperſonaliter, decet, par & æquum eſt. Od ω. ἐρέω δέ τοι ὡς ἐπέοικε. In qua ſignif. interdum cum dat. conſtruitur. vt Il. δ. Σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας Εςάμεν. Ἐπεοικὼς (particip.) decens, conueniens. Arrian. lib. 6.

Ἐπιεικὴς, decens, conſentaneus, ἐπιεικές ſub ἐστι conſentaneum eſt, decet, par eſt, æquum eſt, apud Hom. Item τὸ ἐπιεικές, æquum & bonum. exp. &, honeſtum. Ariſtot. Eth. 6.

¶ Item Ἐπιεικὴς, qui æquum & bonum amat, qui æquitatem ſtricto iuri prçfert. Ariſtot. eth. 5. cap. 10. Exp. etiam, lenis, mitis: item modeſtus. ex Plat. de leg. ἐπιεικὴς ἤθεσι, prçditus bonis moribus. Apud Iſocr. in Areop. ἐπιεικὴς οἰκέτης, exp. frugis bonæ ſeruus.

Ἐπιείκεια, ἡ, æquitas, æquum, bonum, ſummi iuris moderatio, Iſocr. Dem. Item clementia, lenitas: quum quis demiſſè cum ciue agit. Plut.

Ἐπιεικῶς, non abſurdè. Plut. in Sympoſ. Item moderatè. Plut. Luc. Item clementer, ex æquo & bono, benignè Herodian. Item, valde. Plat. Luc. Eſt etiam παραδόξως ϗ παρ' ἐλπίδα. Item ἱκανῶς. Suidæ.

Ἐπιεικεύω, f. εύσω, ex æquo & bono ago, mitis ſum.

Ἐπιεικίζω, ex fide bona ſtatuo, apud antiquos. Bud. in Pand.

Decomp. Ἀνεπιεικὴς, æquum bonum non colens. Item inclemens, immitis. Thuc. lib. 3. Ἀνεπιείκεια, iniquitas, inclementia, duritas. Ἀνεπιεικῶς, inclementer, iniquè.

Φιλεπιείκεια, amor τῆς ἐπιεικείας.

Κατεικὴς, idem quod ἐπιεικής. Heſych.

Μενοεικὴς, animo gratus, animum permulcens, μένει εἴκων, vt Il. μενοεικέα δῶρα.

Παρέοικα, aliqua ex parte ſeu aliquantulũ ſimilis ſum. Item videor. Παρέοικε imperſonaliter ſumptum, aliqua ex parte conſentaneum & conueniens eſt.

Παρεοικὼς, aliqua ex parte ſimilis, vel aliqua ex parte conſentaneus ſeu conueniens.

Προσέοικα, aſſimilis ſum. Plat. epiſt. 7. Item videor. τοιούτοις δέ τισι προσέοικεν ὁ γράφων τὸν νόμον χρῆσθαι, i. videtur.

Προσέοικε, imperſ. conſentaneum & conueniens eſt. Greg. προσέοικε τῷ παρόντι. Προσεοικὼς, aſſimilis. Ariſtot. Plut. Item conſentaneus, conueniens, decens. Soph. in El.

Προσείσκω, ſum ſimilis. Eurip.

Compoſita ab εἰκάζω.

Ἀνείκαςος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nulla imagine adũbrari poteſt. Item, quem nulla coniectura aſſequi poſſis. Suid.

Ἀπεικάζω, aſſimilo, effingo, exprimo. Iſocr. Item comparo. Demoſth.

Ἀπείκασμα, τὸ, ſimulacrum, imago.

Ἀπεικασία, aſſimilata & expreſſa figura. Plat.

Δυσείκαςος, infeliciter expreſſus. coniectu difficilis. Suid.

Ἐξεικάζω, effingo, effigiem alicuius exprimo. Ariſtoph. Item aſſimilo. apud Suid.

Ἐξεικάζομαι, pro, ſimilis ſum. Xen. Pæd. 1.

Ἐπεικάζω, conicio, coniectura aſſequor. Soph.

Εὐείκαςος, coniectu facilis. Heſyc.

Κατεικάζω, ſuſpicor.

Παρεικάζω, aſſimilo, comparo. Cum Accuſ. & dat.

Προεικάζω, coniectura præſentio. Ariſtot.

Προσεικάζω, aſſimilo, comparo. Plut. in Numa.

* Προσεικὴς, aſſimilis, idem quod προσείκελος. Nicand. in ther.

Compoſita ab εἴκελος.

Ἀνδρείκελος, viro ſimilis.

Ἀνδρείκελον, ſubſtant. ſimulacrum, ſtatua. Anth. epig. li. 4. Item coloris genus. Quidam exp. purpuriſſum. Xen. in OEcon.

Ἀεικέλιος, ου, ὁ, idem quod ἀεικής. Ἀεικελίως, indecenter, indignè. Vide & ſuprà in ἀεικής.

Δείκελον, vel δείκηλον, ſimulacrum, imago, in epig. Ῥεῖας πυργοφόρου δείκελον εἰσορόων. Item perſona, vnde dicitur perſonatus Heſ. Putant quidam de Iouis ſtatua 451
propriè dici, q. d. Διὸς εἴκελον, & per abuſum de aliis. Vide & deriuata à Δείκνυμι.

Δεικηλιςὰς, vel δεικελιςὰς, (Lat. lingua) qui velut imaginem quotidianæ vitæ in ſcena repræſentat Mimus vt quidam interp. Vide Heſ. & Euſt. & δεικηλίκτας pro eodem ex Plut. in Apopht.

* Ἐπίκελος, idem quod ἐπείκελος, aſſimilis. Oppian.

Ἐπείκελος, aſſimilis. Heſiod. in Aſp.

Θεοείκελος, Deo ſimilis, Il. α. Dicitur de viris eximiis, & qui diis æquiparandi videntur.

Θέσκελος, idem ex eóque factum per ſyncopen & epentheſin τοῦ σ, vt tradunt grammatici. Θέσκελος ὀμφὴ, diuina vox Nonno. Vide & comp. à κέλομαι pro κελεύομαι. Θέσκελα aduerbialiter etiam capitur pro θαυμαςικῶς, i. mirum in modum. Il. ψ. ἔικτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

Πανείκελος, ου, ὁ ϗ ἡ, omni ex parte ſimilis, in Epigr.

Προσείκελος, aſſimilis.

Compoſita ab εἰκονίζω.

Ἀπεικονίζω,effingo ad imaginē ſeu ad exemplar.Philo de mundo.Ἀπεικόνισμα,τὸ, adumbratio, imago,effi-ctio ad imaginem ſeu exemplar. Item effigies. ex Areopag.

Ἐνεικονίζω,ſpecto vel cōparo in imagine.Plut.de audit.

Ἐξεικονίζω , omnibus lineamentis ad exemplar effingo. apud Suid.

Deriuata ex εἴκω,i.cedo.

Εἰκτικός,ad cedendum aptus,facilè cedens.

Εἰκάθω,Atticè idem quod εἴκω.

Compoſita.

Ἀεικής,Etym.ait ſignificare σκληρός, i.durus & aſper. ὁ μὴ εἴκων,non cedens Hom.

Ἐπείκω,concedo.Heſych.

Ἐπεικτὸς,cedens,procliuis ad cedendum.Item tolerabilis.Bud.ex Hom.& Greg.

Εὔεικτος ὁ,ὁ κὴ ἡ , facilè cedens, obſequens,morigerus.

Εὐείκτως,cum prompto obſequio,promptè.

Κατεικὴς,έος,ὁ κὴ ἡ, cedens,obſequens,morigerus.

Κεντρηνεκής,ſtimulo ſeu calcari obediens,quaſi εἴκων κὴ πειθόμενος τοῖς κέντροις.

Παρείκω,cedo.exp.& concedo,permitto.

* Παρεικάθω,Att.pro παρείκω.Soph.in OEd.

* Συνείκω,ſimul cedo,ſimul obſequor. Ioſeph.Maccab.cap.8.

Ὑπείκω,cedo. Thuc. ἐναντιοῦτο πάντα τοῖς Λακεδαιμονίοις,κὴ οὐκ εἴα ὑπείκειν.Expon & obſequor. apud Apoll.Xen.& alios.Ὑπείκω σοι τῆς ἕδρας,cedo tibi ſede, ex Plut.in Apoph.

Ὑποείκω , dicitur interdum à poetis, eadem ſignif.vt Il.δ ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι.

* Ὑποεικτὸς,facilis ad audiendum,cedens.Oppian.

Ὕπειξις,ceſſio.Item obſequium.ex Plat de leg.

Ὑπεικάθω,Atticè pro ὑπείκω.Soph.in Elect.

*Decomp.*Ἀνθυπείκω, viciſſim cedo.Ἀνθύπειξις,ipſa τοῦ ἀνθυπείκειν actio.Exp.& ſubmiſſio,obſequium. Item moleſtia.

Ἀνύπεικτος,non cedens,immorigerus.

ΕΙΛΑΠΙΝΗ,ης,ἡ , epulum , conuiuium opiparum, compotatio: (à λάπτω ſiue λαπάζω , διὰ τὴν ἐν αὐτῇ παρασκευὴν γινομένην κὴ δαπάνην. λαφύττειν. γδ κὴ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν κὴ ἀναλίσκειν,vt Athen. tradit lib. 8.)Illiad.κ Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι κὴ εἰλαπίνῃσι παρέσται. Et alibi.

Εἰλαπινάζω,epulor,conuiuor.Od.β & ρ.

Εἰλαπιναστὴς,οῦ,ὁ,conuiua.Il ρ.Athen.l.8.

ΕΙΛΕΙ'ΘΥΙΑ,ας,ἡ , Lucina, dea quæ parturientibus opitulatur. Ariſtoph.in conc.ὦ πότνι Εἰλείθυια μή με περιίδῃς.Et pro ipſo partu ponitur ab Heſiodo.Eadē dea vocatur etiam ἐλευθώ. vnde in Epigr. μόχθον Ἐλευθοῦς ἐκφυγεῖς.Ab ἐλεύθω,venio:quòd inuocetur vt fœtus veniat in lucem.

Εἰλειθυιεῖον,templum Lucinę.Euſt.

ΕΙΛΕΩ,ῶ, F. ήσω , pro diuerſo ſpiritu diuerſa ſignificat. ¶ Cum tenui ſignificat coarcto,cogo, concludo,
452 in anguſtum redigo , in arctum cogo, congrego. Il. β. Cum aſpero, ſignif. verſo , circumago. Apol. Arg. Νῆα δ' ἔπειτα πέριξ εἵλει ῥόος. Item inuoluo, circumuoluo.Athen. In qua tamen ſignif. ſcribitur etiam εἰλέω cum tenui ſpiritu qui & in deriuatis quibuſdam retinetur.Item inſolo:de qua ſignif.vide in Εἵλη.

¶ *Deriuata ab εἰλέω,coarcto,&c.*

Εἰλέομαι,οῦμαι,concludo,&c.Il.φ.

Εἴλω,ſeu εἴλλω,idem quod εἰλέω,i.in anguſtum cogo.Il. θ. ¶Item στρέφω,verſo.Ariſtoph.in Neb Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν φροντίδ' ἀεὶ, ne tecum verſes ſeu agites. ¶Item arceo,prohibeo.Heſyc.

Εἴλη,ἡ,agmen,grex.vt κατ' εἴλας,gregatim apud Herodot.Et εἶλαι ἱππέων,agmina equitum. Eſt etiam ὀπὴ, i.foramen,Suidæ.

Ἴλη pro εἴλη,agmen.Plut.Peculiariter verò eſt vocabulum militare, i.agmen ſexaginta quatuor equitum.Alam alij interpr.alij turmam.

Ἰλαδὸν,turmatim,caterũatim,confertim, magno agmine.Il β.& Heſiod in Erg.Εἰλαδὸν pro eodem.

Ἔλλω,exp.ἴλλω,κατέχω,Heſych. Ἐλλεδανὸς,οῦ,ὁ,vinculum , reſtis , funiculus tortilis è vimine aut alia re quo ſtringuntur mergites & manipuli.Il.σ.

Εἶλαρ,ατος,τὸ , propugnaculum intra quod nos concluſos continemus ad vim extrinſecus arcendam. Il.η.& ξ.& alibi.Apud Suidam ſcribitur εἶλαρ.

Compoſita.

* Εἰσειλέω,concludo,cogo in anguſtum, redigo in. Xenoph.in Cyneg

* Ἐπιλαδὸν,idem quod ἰλαδὸν.Dion.de ſitu orbis.

Ἐξείλλω,exp.eiicio poſſeſſione,ex Dem.

Κατειλέω,colligo in arctum, in orbem conglobo. Bud. ex Plut.in Camillo.

Κατείλλω , coarctatum & quaſi concluſum teneo, in anguſtum cogo. vnde φωναὶ κατείλλουσαι apud Erotianum ex Hippocr.quod exp.κατεχόμεναι.

Συνειλέω,coarcto,cogo. Theophr.

Deriuata ex εἰλέω,i.verſo,&c.

Εἴλεμαι, circumplicatus ſum & inuolutus, vt terra circum axem mundi.Plat. Itē verſor, Herodot.in Eut.

Εἴλημα,τὸ,inuolucrum,integumentum.Athen.

Εἴλησις,εως,ἡ,idem quod περιστροφὴ.Apoll.ſchol.

Εἰληδὸν,Suidę idem quod συνεστραμμένως.

* Εἰληδὰ, idem quod εἰληδὸν,Aratus.

Εἰλητὸς,οῦ,ὁ,conuolutus,vel conuolubilis.

Εἰλητικὸς,qui ſeſe εἰλεῖ,vt εἰλητικὰ ζῶα, animantia quæ tractim ambulant.

Εἰλεὸς,οῦ,ὁ,ileus,voluulus ſeu conuoluulus, vt quidam interpr. Morbus eſt inteſtinorum , de quo vide Aretæum & Actuarium.Pro eodem dicitur & ἰλεός.¶Eſt & vitis ſpecies,apud Athen. l. 1. Item vuæ ſpecies. Heſych.

Εἰλεώδης,εος,ὁ κὴ ἡ,ileoſus,qui ileo laborat.Aret.

Εἴλω,verſo,στρέφω.Ariſtot.in Neb. Vide alias ſignif.in der.ab εἰλέω,i.coarcto.

Εἰλινδέομαι,οῦμαι,verſo.Bud.ex Alciphr.

Εἰλύω,ſeu εἴλυμι,F.ύσω, verſo, voluo. vt εἴλυε βίβλον,in Epigr.Reperitur etiam tenui notatum ſpiritu.

Εἰλύομαι , voluor, repto de homine qui quum incedere nequit,repit.Sophocl.Item intego, induo. Il.ε. νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους. Item inuoluo,occulto. Hom. Il π Od.ξ.& Apoll.Arg 3.

Εἴλυμα,τὸ,inuolucrum,integumentum.Od ζ.

Εἴλυσις,εως,ἡ,idem quod πορεία,Soph.ſchol.

Εἰλυθμὸς,οῦ,ὁ,latibulum. ex Nic. Εἰλυὸς,οῦ,ὁ, idem.Apoll.l.1.

Εἰλύσσω,intego,inuoluo.

Εἰλυφάω,verſo,torqueo.Il.λ.

Εἰλυφάζω,pro eodem. Il. υ. Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει. Neutraliter quoque ponitur pro paſſiuo,verſo,torqueor.Heſiod.

Εἰλαμίδες,Polluci dicuntur μήνιγγες,i. membranę duæ cerebrum ambientes , inde vocatæ quòd περὶ μυελὸν εἰλοῦνται

Εἰλίσσω,vel εἰλίττω, voluo,verſo. vt εἰλέω,à quo deducitur , Aratus , Μεσσόθι πηδαλίου καὶ κήτεος εἰλίσσονται. Apud Ariſtot. lib.5. an. cap. 22. εἰλίττεται δὲ τὰ σμῆνη ὅταν ἐρινεὸν σῦκον φάγῃ,exp vindemiantur initio caprifici ſluei. Pro eodem dicitur ἑλίσσω Dionyſ.Alexand. Ἐξείης δ' ἐπὶ σύρτις ἀγάρροον ὁλκὸν ἑλίσσει.Metaph.apud Syn τούτοις ἑλίττον τοὺς λογισμούς. Apud Hom.ἑλίσσειν περὶ τέρμα.Euſth.exp.κάμπτειν. 453

Εἴλιγμα,

Ἕλιγμα,& ἕλιγμα,τὸ,volutatio,inuolutio,Bud.

Ἑλιγματώδης,εος,ὁ ϗ ἡ,tortuoſus,flexuoſus,intortus. Dicitur & ἑλιγματώδης.

Ἑλιγμὸς,οῦ,ὁ,vertex ſeu vortex,gyrus, Xenop.Pæd.1.

Ἑλικτὸς,οῦ,ὁ,tortilis,tortuoſus,Athen.lib.10.

Ἑλικτὴρ,ῆρος,ὁ, armilla. Polluci ἑλικτῆρες ſunt inaures.

Ἑλίγδην,volutim,volubiliter,Æſchyl.

Ἕλιξ & ἕλιξ ικος,ἡ,volumen,inuolucrum,Bud.ex Ariſtot.Item vortex,gyrus,Plut.& Ariſtot.

¶ Item,extrema auriculæ ora.vnde ἀνθέλιξ appellatur oppoſita illi pars in cuius medio cauitas eſt quã κόγχην vocant. Ἕλικες dicuntur & cirri ſiue cincinni intorti,Poll.lib.2. ¶ Item ἕλιξ clauicula,capreolus, i. colliculus vitreus intortus vt cincinnus: qui vites vt teneat,ſerpit ad locum capiẽdũ, vt Varro lib.1.cap.31.explicat,Dioſc.lib.4. ¶ Vnde ἕλικες in architectura ſunt in columnarum capitulis & abacis ornamẽta quæ volutę dicuntur, à ſimilitudine clauicularum & capreolorum denominatæ. Vitruu. lib 4.cap.1. ¶ Ἕλικες etiam geometris ſunt ſpirę ſiue lineæ,ſiue circuli tortilis pampini modo circumducti, nec in ſe redeuntes. ¶ Ἕλιξ etiam vocatur tertia hederæ ſpecies, quam Latini quoque Helicen vocant,quaſi clauiculam.Plin.lib 16. Sic dicitur & machinæ cuiuſdam ſpecies qua Archimedes nauim ingentem in mare deduxit,apud Athen lib.5 ¶ Item ἕλικες,armillæ ſiue inaures,q d.voluulæ,Il.σ. ¶ Ἕλιξ eſt etiam pala annuli apud Ioſeph de antiq. ¶ Item annulus,δακτύλιος,Heſych ¶ Ἕλιξ dicitùr etiam capitur pro intorto & implicito, Epigr.lib.1. πλόκαμος γὰρ ἕλιξ ὀπισθίδιος ῥέμβεται, capillus retortus. Et pro volubili: vt ἕλιξ χρόνος,apud Nonn. Ἕλικες βόες apud poetas dicuntur, vt grammatici exp. vel nigri,vel flexiles, vel à retortis cornibus,vel à crurum flexu.Il. Od α. Soph in Aiace.

Ἑλικίαι κεραυνοὶ, apud Ariſtot. de mundo,οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι, vt ipſe declarat. Vbi Bud.heliciæ dicuntur ſi lineari ſpecie fulmina ſunt conformata.

Ἑλικηδὸν,volutatim,in orbem ſeu gyrum,Nonn.

Ἑλικὸς,οῦ,ὁ,volubilis, tortilis, tortuoſus, vorticoſus.Vnde ſuperl. ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου,apud Callim.i.vorticoſiſſima aqua, quæ plurimis vorticibus circumagitur.Item niger.Euſt.

Ἑλική,ἡ,ab Arcadibus ſalix dicitur:παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι eſt enim tortilis,Theophr.

Ἑλική,autem dicitur Septentrio ſeu Vrſa maior. Arat. itidem παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι ϗ στρέφεσθαι περὶ τὸν πόλον ἤτοι ἄξονα.

Ἑλικόεις & ἑλικόεις,εντος,ὁ, tortuoſus, voluminibus tortus,Nic.

Ἑλίκων,ωνος,ὁ, Heſychio eſt filum quod manu è colo ducitur fuſóque tortum & circumactum in terram defertur. At ἑλικὼν,ῶνος,ὁ, fuit inſtrumentum muſicum ἐννεάχορδον,vt in Muſicis tradit Ptolemęus, & Proclus apud Heſiodum : vnde Muſas dici ἑλικωνιάδας putant nonnulli, quòd hoc inſtrumento muſico gaudeant. Alij tamen ab Helicône monte denominatas tradunt.

Ἕλιγγες ſeu ἕλιγγες dicuntur à poëtis lineæ illæ & quaſi rugæ palpebrarum Poll.

Ἕλιγγος,ου,ὁ,vertex gyrus. Apoll.Arg.4. ¶ Item tormen inteſtinorum,στρόφος,Nic.in Alexiph. ¶ Itẽ vertigo capitis.Suid.Scribitur & εἴλιγγος cum tenui: vnde Εἰλιγγιάω,ῶ, in verticem ſeu gyrum agor. στρέφομαι. Item torminibus ventris laboro. Item vertigine capitis tentor ſeu conflictor, Heſych.

Ἴλιγξ,γγος,ἡ, vertex ſeu vortex. Diod ἴλιγγες πολλαὶ ϗ φοβεραὶ συνίσταντο. ¶ Item dubitatio,hęſitatio hominis deprehenſi, ſententiis alternantibus,aut mente prorſus hærente : vt Lat.æſtus, Luc. πολὺς μὲν ὁ ἰδρὼς,ἀθρόος ἦν ὁ ἴλιγξ.

Ἴλιγγος,ου,ὁ, vertigo oculorũ ſeu (vt Ariſtoph.ſchol. annot.) σκότος ἐκ τοῦ περὶ τὴν καρδίαν στρόφου. Plut. Item æſtus & hæſitatio hominis qui quò ſe vertere debeat,quaſi oculorum vertigine correptus,non videt,Plut.

Ἰλιγγιάω,ῶ. f.άσω, vertigine laboro. Alexand. Aphrod.Plut. Item ęſtuo,dubitatione hæſito,& quaſi oculorum vertigine correptus non video quò me vertam,Plat.

Ἐλελίζω,f.ξω, rapido volumine torqueo ſeu commoueo,ſeu conuoluo,vel circumago. Ab ἑλίσσω deriuatur reduplicatione primę ſyllabæ. Ili.ρ.μάλα γὰρ σφέας οὐκ ἐλέλιξεν, admodum enim ſubitò eos perculit & tremefecit.

Ἐλελίζω torqueo, Nonn.ἐλελίζεται αἴθοπι νύσσῃ.

Ἐλελίχθημα,ατος,τὸ, rapidus motus & concuſſio ſeu conquaſſatio. 454

Ἐλύω,ſiue ἐλύω,inuoluo,implico,Il.ω.Item intego,καλύπτω,apud gramm.

Ἔλυμα,ſiue ἔλυμα,τὸ, dicitur pars aratri vbi clauus craſſior dentale connectit cum temone:vt annotat Proclus apud Heſiodum, deriuans παρὰ τὸ ἐλύειν quod eſt καλύπτειν. Poll. lib. 2. eſſe dicit ἐφ᾽ ὁ ζυγὸς ἀνήρμοσται. Vtitur hac voce Heſiod. in Erg.2. Sunt qui exiſtiment eſſe burim ſeu buram.Exp.& integumentum, operimentum, & indumentum, Heſych. & Suid.

Ἔλυμος,ου,ὁ, tibię genus è buxo, Poll.lib 4. cap. decimo, & Athen. libro quarto. Heſychio eſt etiam theca citharæ & arcus. Eodem teſte eſt etiam σπῶδες σπέρμα, quod Suidas à Laconibus coqui & comedi ait. Eius meminit Dioſcor.lib.2. cap.120. panicum dicunt Latini. meminit & Hippoc.γυναικ. libro 2.

Ἔλυτρον,ſiue Ἔλυτρον,τὸ,inuolucrum, integumentum. Sic pellicula illa qua oculus integitur, ἔλυτρον dicitur. Itidem in inſectis volatilibus ἔλυτρον icitur cruſta illa,quę pennis ſuperuenit, eáſque veluti vagina claudit,Ariſtot.Nec non ſeminum folliculi ſeu vtriculi vocantur ἔλυτρα, quoniam hiſce inuolucris integuntur,Dioſc. Sunt qui ἔλυτρα propriè eſſe velint τὰ τῶν κυκλοτερῶν σκεπάσματα,vt nucum. Ἐλυτρῶσαι,obuoluere,obtegere,Bud.

Compoſita,ac primùm ex εἰλέω,εἴλω,εἰλύω, εἱλινδέω.

Ἀνειλέω ῶ,euoluo, i. inuolutum explico:vt ἀνειλήσαντα γραμματίδιον, Plutarch.in Conſul.pro εἰλέω voluo, voluto.

Ἀνείλω,pro eodem apud Suid

Ἀνειλέομαι,paſſ.euoluor vel volutor,Heſych.

Ἀνείλημα, τὸ, euolutio, vel inuolutio aut inuolucrum:vnde ἀνειλήματα dicuntur στρόφοι,i.tormina ab Hippocr.

*Ἀνείλησις,euolutio Epicurus in epiſt.ad Pythoclẽ.

Διείλησις (tanquam à διειλέω)turbo,vt exp.apud Platonem lib 5 de leg b

*Διειλύω,λάθρα διεξέρχομαι. Apoll. 4. Arg διειλυθεῖσα δόμοιο,quę ſe ſubducit,&c.

Ἐνειλέω implico,inuoluo ἐνειλοῦμαι,paſſ.Plut.

Ἐνείλημα,τὸ volumen,inuolucrum,Ioſeph.

Ἐνείλλω idem quod ἐνειλέω,Thuc.lib.2.

Ἐνειλινδέω,voluo,voluto Syneſ.

Ἐξειλέω,explico,euoluo

Ἐξειλῆσαι Alexandrini dicunt ἐπὶ τοῦ ἐκφυγεῖν,vt tradit Etym. fortaſſ.(ait)ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς παλαίστραις ἀναλυόντων ἑαυτούς.

Ἐξείλησις,exp.motus.

*Ἐξειλύω,idem quod εἰλύω,Theocr.idyl.25.

*Ἐπαλινδέομαι,aduoluor,inuoluor.Nic.in Ther.

Κατειλέω,pro inuoluo.aff.ex Luciano.vide & in comp.

ab Εἰλέω, in priori ſignif. Εγκατειλέω, (*decomp.*) inuoluo, implico.

*Κατείλησις, in orbem conglobatio, conuolutio, volubilitas. Epicurus in epiſt. ad Pythoclem.

Κατειλύω, intego, occulto, Il. φ.

Περιειλέω, circumplico, circumuoluo.

Περιείλημα, inuolucrum.

Περιείλησις, circuitus, q. d. circumuolutio.

Προπειλέω, idem quod συστρέφω, Suidæ. Pro quo in proſa dicitur προστέλλω.

Compoſita ex εἰλίσσω ſeu ἑλίσσω, ac deriuatis.

Αμφιελίσσω, circumuoluo, circumplico, Dionyſ. de ſitu orb. Αμφιελίττω idem, Eurip.

Αμφιέλικτος, circumuolubilis.

Αμφιέλισσος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vtrinque voluitur, qui vtrinque agitatur ſiue pellitur.

Ανειλίσσω, reuoluo, Nicand. in Alexiph.

Ανελίττω, idem quod ἀνειλέω, euoluo quod eſt inuolutum explico: vt τὰ βιβλία ἀνελίττειν, Xen. Luc. capitur & pro voluo, voluto, reuoluo, verſo.

Ανελίττομαι, euoluor, vel voluor.

Ανέλιξις, euolutio, explicatio. Item, volutatio, reuolutio, verſatio, Plat.

Αντελιγμὸς, Ionicè pro ἀνθελιγμὸς οῦ, ὁ, contraria volu-

455 tatio ſeu conuolutio. contrarius vortex. Αντελὶξ, vide in ſimplici ἕλιξ.

Αὐτοέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui per ſe conuoluitur aut contorquetur, Nonn.

Αυσέλικτος, q. d. difficilè euolubilis, Naz.

Εξελίττω, euoluo, explico, Xen. Hell. 4. & Pæd. 8.

Εξελιγμὸς, euolutio, explicatio. Vocabulum eſt militare, de aciei explicatione. Scribunt & ἐξελισμὸς pro eodem.

Εξέλιξις, idem quod ἐξελιγμός. Dicitur (inquit Bud.) de acie explicata in orbem. Dicitur & de equis (vt Bud. annot.) orbem explicantibus.

Decomp. Δυσεξέλικτος, difficilis explicatu & euolutu, Halicarn.

Ιμαντελιγμὸς, οῦ, ὁ, duplicis lori tortuoſa implicatio, vt ex veteribus tradit Euſt. ludi ſpeciem eſſe ſcribens, de quo vide Poll.

Ιμαντελικτῆρες, Democrito dicuntur qui veluti funes loreos tortuoſis nodis implicant, *hoc eſt*, qui nodos texunt, perplexi.

Κατειλίσσω, Ion. pro κατελίσσω, obuoluo, Herod.

Μυριέλικτος, mille voluminibus tortus, Suid.

Περιειλίσσω, implico, implico in orbem. Περιελίσσω, idem. Plut. Exp. etiam, circumuoluo, roto.

Περιελίττεσθαι, circumplicari, Cum dat. Ariſtot.

Περιέλιξις, circumuolutio, ſeu vertigo.

Πολυέλικτος, & πολιέλικτος, multis voluminibus tortus, multis modis volubilis & tortuoſus. Apud Non.

πολυέλικτος αἰὼν, æuum multis vicibus reuolutum.

Συνειλίσσω, vel συνελίττω, conuoluo, Bud. ex Areop.

Συνέλιξις, glomeratio, Bud. ex Areop.

Τετραέλικτος, quater circumuolutus, tortuoſus: vt τετραέλικτος ὄφις, in Epigr.

Τετραέλιξ, ικος, aff. pro eodem.

Τριέλικτος, triplici volumine ſinuatus, Herodot.

Compoſita ex ἔλυτρον.

Ανέλυτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuolucro nullo tectus, non habens ἔλυτρον, vt ἀνέλυτρα inſecta apud Ariſtot. inter pennas nulla cruſta tectas habentia.

Προσπερελυτρόω, ῶ, inſuper circumpoſito inuolucro munio & intego, apud Athen. lib. 1.

ΕΙΛΩΣ, ωτος, ὁ, ſiue Εἰλώτης, ου, ὁ, Helos ſiue Helota. Ita apud Lacedæmonios dicebatur ſeruus, miniſter & mancipium: in contumeliam Helotarum quibuſcum ſemper eis bella erant & diſſidia, Plutarch. Thucyd.

Εἰλωτικὸς, οῦ, ὁ, Heloticus, Plut.

Εἰλωτὶς, ίδος, ἡ, interdum pro εἰλωτική. Interdum pro ſerua, ancilla.

Εἰλωτεύω, ſum εἵλως heloticum miniſterium præſto. ſeruio, Iſocr. in Paneg.

Εἰλωτεία, ας, ἡ, helotici miniſterij præſtatio, ſeruitus, δουλεία. Ex Plat. autem de leg. affertur εἰλωτεία ἡ Λακεδαιμονίων, ſeruilis turba, ſeruitia, mancipia.

ΕΙΝΑ'ΤΕΙΡ, vel (vt apud Suidam) εἰνάτηρ, ερος, ἡ, fratria. i. vxor fratris. Apud Euſtat. exp. σύνυμφος, & deriuatur παρὰ τὸ ὁυνάζειν, Poll. lib. 3. εἰνάτερας vocari tradit τὰς ἀδελφοὺς δύο συνοικούσας, Ilia. ζ.

ΕΙΡΓΩ, F. ξω, pro diuerſo ſpiritu diuerſa ſignificat. Εἵργω igitur cum aſpero eſt, includo, item includo carcere. coniicio in carcerem, Demoſth. Εἴργω, 456

cum tenui, arceo, prohibeo, veto, excludo, Xenoph. Τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες εἴργουσιν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, arcent liberos ab improborum contubernio. Et ſine præpoſit. εἴργειν οἴνου. Gal. Ariſtoph. εἴργω σε τούτων, talibus te arceo.

¶ *Deriuata ab εἵργω, cum denſo.*

Εἵργνυμαι, includor, in carcerem coniicior, Dem.

Εἱργμὸς, οῦ, ὁ, incluſio Item in carcerem coniectio. Et adulteri deprehenſi detentio.

Εἱρκτὴ, ἡ, carcer, Plutarch. Ponitur & pro gynæceo & conclaui, apud Xenoph. οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτάς.

Ερχω, idem quod εἵργω, Od. ξ.

Ερυμα, τὸ, ſeptum, clauſtrum, Soph. in Antig. Aliam ſignif. vide in Ρέζω.

Ερξεὺς, ου ὁ, coercitor, ex Herodoto.

Ερκτὴ, idem quod εἱρκτὴ, carcer, Herodot.

Ερκος, εος, τὸ, ſeptum, vallum, clauſtrum: vt ἕρκος κήπου καὶ οἴκου καὶ ἑτέρου, inquit Euſt. ith. Sic Odyſſ. η. & Il. ε. Dicitur & metaph. ἕρκος ὀδόντων, id eſt, labia, Il. ξ. Sic ἕρκος ἀκόντων, Ilia. ο. ſeptum & murus contra vim telorum. Item murus Ilia. ο. Item murus aulam ambiens, vt tradit Euſt. vnde ἑρκεῖος Iupiter. Ex Sop. in Ath. anante citatur ἕρκεσι pro retibus. item ἕρκη in Troilo pro ὅπλα, arma.

Ερκεῖος, dicitur Iupiter, præſes eorum qui eiuſdem aulæ & ſepti participes eſſent. A Bud. exp. ſeptitius & cortalis apud Ariſtot. de mundo.

Ερκίτης, ου ὁ, cuſtos, Suid.

Ερκίον vel ἑρκίον, ου, τὸ, ſeptum ſeu murus: propriè circa aulam vel circa domum, Hom.

Ερκάνη, ἡ ſepes, ſeptum Euſt. ex AEl. Dionyſ. Apud eundem Euſt. reperitur & ἑρκάνη.

Ερχατος, ου, ὁ, ſepes, ſeptum, murus, Heſych. apud quem eſt & ἕρχατος. Ερχατόω, ῶ, obſepio, concludo, concluſum teneo, Od. ξ.

Εἵργω, idem quod ἕργω, includo. Item contineo, complector: vnde ἐντὸς ἐνέργειν, Hom. & Heſiod. Vide & in Εἴργω cum tenui.

Εέργνυμαι, includor, ſepior: vnde ἐεργμένος, incluſus, ſeptus, Apoll. Arg. 2.

Αἐργνυμι, etiam dicitur pro ἐέργω, Od. κ.

Compoſita, ac primùm ex εἵργω, ſeu ἕργω.

Αερκτος, ου, ὁ, non ſeptus, nullo ſepto cinctus, Lyſ.

*Αλιερκὴς, mari cinctus, Pind.

*Αφερκτος, incluſus, concluſus velut in carcere. Æſch. in Χοηφ.

Διείργω, dirimo, interſepio, Thuc. Plut.

Ενείργω, ſiue ἐνεργνύω, & ἐνείργνυμι, includo.

Ενεργμὸς & ἔνερξις, pulſus citharæ, Etym. aut clauis in medio citharæ vnde chorda alligatur, Euphron.

Καθείργω ſeu Καθειργνύω, ſeu Καθείργνυμι, concludo, tanqaam in carcere cohibeo, Pauſan.

Κάθειρξις,concluſio,& coercitio.

Decomp. Εἰσκαθείργω,& Εἰσκαθειργνύω,ſiue Εἰσκαθείργνυμι,includo,Plut.

Συγκαθείργω, ſiue Συγκαθείργνυμι,vnà cum alio concludo tanquam in carcerem,Luc.

Περιείργω,circumſepio,circumcludo,Thuc.

Συνείργω concludo,coerceo,in cuſtodia teneo.

* Συνείργνυμι,ſimul includo,ſimul coerceo,Plut.

συνέργω,idem.Apud Plat.exp. copulo.

σύνερξις,copulatio.Plat.in Tim.de copulatione viri & vxoris in nuptiis.

συνεέργω,poeticè,idem quod συνέργω.Od.ι.

Compoſita ex ἕρκος.

Εὔερκης, έος, ὁ καὶ ἡ, pulchrè ſeptus.Od.ι. Item bene ſeptus ſeu munitus,Plat.

Εὐερκῶς,munitè,bono ſepto,Plut.

457 Εὐερκεία,ſiue εὐερκία,bona munitio,Plat.

Ὁμοερκές,contubernium,Poll.

Πολιορκέω, ῶ, obſidione cingo, circunſedeo, obſideo. Propriè obſidione vrbem cingo, vt locus aliquis ſepto cingitur. Interdum ſine caſu, Iſocr. Demoſth. Plut Interdum cum accuſ.Plut.in Pericle,πολιορκήσας τὴν ἱερὰν Ἐπίδαυρον.Sic & Herodian.lib.3.

πολιορκοῦμαι,paſſ.obſideor,obſidione cingor,&c.

πολιορκητὴς οῦ,ὁ,vrbium obſeſſor,Athen.lib.3.

πολιορκητικός,obſidionalis.

πολιορκία ἡ,obſeſſio,obſidium ſiue obſidio,Th.

Decomp. Ἀντιπολιορκέω ῶ,viciſſim obſideo,obſeſſorem obſidione cingo premóque.

Διαπολιορκέω,ῶ,obſideo,ſeu conſtanter obſideo.

Δυσπολιόρκητος,obſeſſu difficilis.

Ἐκπολιορκέω,ῶ,obſidione capio & expugno,Thuc.

Ἐκπολιορκοῦμαι,obſidione capior & expugnor. Interdum cum ἐκ, & tunc exp. obſidione captum expugnatúmque eiicio,Thuc.

Εὐπολιόρκητος,obſeſſu facilis.

¶ *Deriuata ex εἴργω,cum tenui.*

Εἴργνυμι,idem quod εἴργω,arceo,veto.

Εἰργάθω,idem.

Ἔργω,idem quod εἴργω,Euſt.Ἐργάθω,idem.

Ἐέργω,idem quod ἔργω. Il.δ. ἐέργειν μυῖαν παιδὸς,arcere, prohibere.

Ἐέργνυμι,idem.

Compoſita.

Ἀνείργω arceo,propello,repello,inhibeo. apud Suid.

Ἀνεέργω,idem.Il.ρ.

Ἄνειρξις,inhibitio.Plut.de Socr.

Decomp. Συνανείργω,vnà inhibeo.

Ἀπείργω,arceo,excludo,prohibeo. Cum accuſ.& gen. vt ἀπείργω σε τῶν ποιημάτων, apud Plutarch.de poet. apud Iſocr.in Archid. cum ἀπὸ,ἅπαντας ἀπείργειν ἀπὸ τοῦ συμβάλλειν. Item inhibeo,prohibeo,i.impedio ne quid fiat. ¶ Item dirimo, apud Arrianum, & ἀποτέμνομαι, pro eodem. Exp.& diuido apud Herodotum.

Ἀπέργω,idem quod ἀπείργω,abarceo,excludo,Hipp. Apud Herodot. ἀπέργων ἐξ εὐωνύμου χερὸς, ſiniſtrorſum relinquens. Ibidem, ἀπέργει Καππαδόκας, perſtringit Cappadocas.

Ἀποέργω & ἀποεργάθω,apud poetas pro ἀπέργω.

Ἀπεργάθω & ἀπειργάθω,idem quod ἀπείργω,ſeu ἀπέργω.Il.φ.pro διαχωρίζω,i.dirimo,Il.ε.

Ἑκάεργος,ου ὁ. procul arcens,ſeu expellens,aut abigens, Apollinis epithetum,Il α.

Ἐξείργω,arceo,excludo,Æſch.

Κατείργω,veto,arceo,Pauſan. ἐκ τῆς θαλάσσης κατεῖργεν, liberum commeatum adimebat. Item ſubigo,compello,Thuc.

Κατέργω,repello.item vaſto,ex Herodoto.

Περιείργω, circumquaque arceo & prohibeo, videlicet ab ingreſſu aut egreſſu,Thuc.

Προείργω,prior arceo vel prohibeo,abarceo.

Decomp. Συνεξείργω, prohibeo dirimendo,ſeu interponendo.Impedio,Apoll.4.Arg.

ΕΙΡΗΝΗ, ης,ἡ,pax,Xen.& alij.apud Plat.de rep.lib. 1. εἰρήνη τῶν τοιούτων, exp.quies ab huiuſmodi rebus. παρὰ τὸ εἰς ἓν εἴρειν.

Εἰρηναῖος,ου ὁ,pacificus,pacatus,Thuc.

Εἰρηναίως,pacificè,placidè.

Εἰρηνικὸς,pacificus,pacatus,ad pacem pertinens.

Εἰρηνικὸς λόγος,Iſocr.oratio de pace. Item pacis ſtudioſus,Iſocr.Εἰρηνικῶς pacificè,Iſocr. 458

Εἰρηνεύω, in pace ago ſeu viuo,pace fruor.ad Rom.12. & apud Dionem.Item paco,Bud.

Εἰρηνοδομοῦν χώρα,apud Polyb.lib.5.exp.quæ à bello tranquillitatem habet.

ΕΙΡΟΣ, εος,τὸ,lana.Od.δ.Etym.fieri ex ἔρος tradit, per pleonaſmum literæ ι.

Εἰρίον,idem quod εἶρος,lana:Il.γ.Εἰρίνεος,ου,laneus.

Εἰρεσιώνη ἡ, ramus oleaginus lana obuolutus:quem circumpendentibus arborum fructibus ante ianuas ædium ſuſpendere ſolebant ad famem arcendam, ex oraculi præcepto,vt fuſius tradit Ariſtoph.ſchol.

Ἔριον,ου,τὸ,idem quod εἶρος ſiue εἰρίον,Hom.Plat. Exp. & lanugo apud Theophr.

* Ἐρίδιον diminutiuum ad ἔριον.Lucian.in poem.quod inſcripſit,ὠκύπους.

Ἐριώδης,εος,ὁ καὶ ἡ cui lana ineſt.lanatus.

Ἐριόω,ῶ,laboro circa lanificium.

Ἔριθος, qui vel quę lanificium exercet.lanificus. ἐριουργός Quidam tamē ἔριθοι exp.γεωργοὶ,i.agricolæ,παρὰ τὸ τὴν ἔραν ἐργάζεσθαι,i τὴν γῆν Il.σ.ἔριθοι appellantur ij qui metunt. Apud Heſiod.in Epigr ἔριθος poni ur pro famula Item ἔριθος,contentio,vide in Ἔρις.

Ἐριθεύω, vel potius ἐριθεύομαι, lanificium exerceo. Exp.& laboro ἐργάζομαι.Item ſeruio,in lib.Tob ἠριθεύετο ἐν τοῖς γυναικείοις exp ibat ad opus textrinum. Legitur & apud Ariſtot. Pol.l 5.c.3. Item contendo.

Ἐριθεία,exp.μισθαρνία. item contentio.apud Ariſtot. citato loco,& Iacob.c.3.& 2.Corinth.c.12.

Ἐρέα ἡ,etiam dicitur pro ἔριον,Athen.lib.5.

* Ἐρεοῦς,laneus,Leuit.13.

Ἐρεοῦς.(*adiect.*)laneus,Dioſc.

Compoſita.

Ἐξεριθεύεσθαι Suidas exp.redimere,autorare. Quidam exp.quaſi mercede allicere.

Εὔειρος,ου ὁ καὶ ἡ bonam habens lanam,Hippocr.

Εὔερος & εὔερος,bene lanatus,bona ſeu pulchra veſtitus lana,Ariſtoph.in Auib.

Συνέριθος,ου,ὁ καὶ ἡ qui vel quæ lanificium ſimul exercet, ſocius vel ſocia in lanificio. Interdum generaliùs,ſocius in aliquo opere,Od ζ.

Φιλέριθος exp.lanificij ſtudioſus.Ex Epigr.

ΕΙΡΩ, necto. in qua ſignif. Etym. vult aſpirari εἵρω, ſed id non obſeruatur. Hinc εἴρας apud Herodian. exercens,extrahens,Bud. Apud Ariſt in Rhet τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην καὶ τῷ συνδέσμῳ μίαν dictionem neceſſe eſt aut tractam eſſe & coniunctione vnam:Euſt.εἴρω eſt τὸ εἰς μάκρην συμπλέκω,deriuanti inde ἐρέθω. ¶ Item dico.Item interrogo:vt tradit Euſt.in qua tamen ſignif. præſens εἴρω eſt inuſit. ſed fut.eius ἐρῶ eſt frequentiſſimum. in Epigr. σὲ κακῶς ἐρεῖ, malè tibi dicet. Pro quo ἐρῶ poetæ per dialyſin ſæpe vſurpant ἐρέω.id eſt dicam,vt Od.ξ. ἔπος ἐρέω Ponitur ἐρέω & pro,interrogo.Iliad η Πείσων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε Item nuntio. vnde aurora.(Il β.& alibi,)dicitur Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,i ἀπαγγέλλουσα,inquit Euſt.Præt.εἴρηκα,dixi,paſſ.εἴρημαι, dictus ſum. tanquam ab ἐρέω, quod & in compoſitis obſeruatur.

Deriuata ab εἴρω,i.necto.

Εἱρμὸς,ȣ̃,ὁ,nexus,ſeries,Philo de vita Moſ.lib.3.

Ἔρσις,εως ἡ,nexus,plexus,religatio. Scribitur & ἔερσις apud Suid.

Ἐείρω,idem quod εἴρω,poetica reduplicatione literæ initialis,vt in ἐείκω & ſimilibus. Vnde in paſſ.Od.σ.

Ὅρμον ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς.

Compoſita.

Ἀείρω, dicitur q.ὁμοῦ εἴρω & συμπλέκω, inquit Euſt.id eſt,ſimul necto & copulo: Il.κ. Σὺν δ᾽ ἤειρεν ἱμᾶσι. ¶ At ἀείρω,i.tollo,vide ſua ſerie.

Decomp. Παρήορος, equus ad iugum deuinctus, qui & παράσειρος, ex ἀείρω (inquit Euſtath.) ſignificante συζυγῶ. ¶ Item prominens vbique.Iliad.ϖ. - ἐπὶ δὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι. Ab Euſt.autem Iliad η.exp. παρηρτημένος,ὃ ἐστι κεχυμένος, item ἔκλυτος, χαῦνος. aitque ſumptam eſſe metaph. ab equo qui παρήορος appellatur. ¶ Item ſtolidus,q.d.qui menti non fortiter adhæret, ſed ab ea velut excurrit longius & euagatur:ducta ἀπὸ τῶν ἵππων παρηόρων metaphora.Il.ψ. Vide & in comp.in Αἴρω & Ἀείρω.

459 Παρηορία,ἡ, habena ſeu lorum equi qui παρήορος appellatur,vt Il.β.v.87.

Συνήορος,(itidem ab ἀείρω ſignificante συζυγνύω. inquit Euſt.) congruens & velut apto quodam vinculo connexus,Od.θ.Exp.& conſors compar,ſocius, Hom.Nonn.

Συνωρὶς,ίδος,ἡ, vel ξυνωρὶς Atticè,biiuges equi,par equorum aut mulorum currum trahentium: quos & coniuges quidam vocari poſſe exiſtimant. Qua in ſignif.exp.etiam iugum:vt dicitur iugum boum. Dicitur autem à verbo συναείρω. Euſtathio etiam teſte,quaſi συναορίς. Significat etiam bigas,i.currum quem biiuges equi trahunt. Quidam interpr.& carpentum. Interdum dicitur συνωρὶς πώλων, vt apud Pauſ. Eliacῶn lib.1. Dicitur etiam metaphoricè de hominibus amicitiæ vinculo coniunctis apud Plat. in Phæd. Sic & Syneſ. τὴν συνωρίδα τῶν ἀδελφῶν vocauit concordiam fratrum. Συνωριαστὴς,bigarum auriga,ſeu agitator: ſiue auriga in prælio qui συνωρίδα regit,teſte Bud. Quidam bigarium interpr. apud Luc. Συνωρικεύομαι, bigis vehor. Ariſtoph. in Nub. Συνάορος,comes. Propriè de vxore dici exiſtimatur. Dicitur tamen etiam de marito.Vide Heſyc. & Euſt.

Συναορέω,ῶ,comitor,ſum comes, Pind.

Τετράορος, & τέτρωρος, quadriiugus: vt τέτρωρος ὄχος apud Eur.quadriiugus currus,i.in quo quatuor equi iuncti ſunt. Ab ἀείρω ſignificante συζυγνύω, inquit Euſt. Vide & comp.ab ὀχέω.In neutro genere dicitur τέτρωρον, pro τέτρωρον ἅρμα, currus quadriiugus, quadrigæ. Item τέτρωρος ab Oribaſio & Ruſo dicitur pars aſtragali ſeu tali ſuperior & ſurſum vergens:attamen & ipſe aſtragalus totus τέτρωρος dici poteſt à quatuor ipſius lateribus, dextro, ſiniſtro,interiore & poſteriore.

Ἀνείρω,annecto,necto:vt ἀνείρω τοὺς στεφάνους. Ariſtoph. Item transfigo,ἀναπείρω Heſych.

Διείρω,traiicio,inſero,Bud.ex Luc.A Bud.exp.& tranſadigo,tranſſuo,inſuo,inſubulo.

Περιδιείρω,(dec.)circumquaque traiicio & inſuo.

Ἐνείρω,innecto,inſero, in fibulo,implico,Dioſc.lib.5.c. 81.Item conſero,apto.

Ἔνερσις,innexio,Thuc.

Decomp. παρενείρω, infibulo.Item traiicio & penetro,intromitto,Plut. Item inſero, interſero,interiicio,Athen.

Ἐξείρω,exero,extraho,eximo,Ariſtoph.

Decomp. προεξείρω,antè extraho ſeu exero.

Περιείρω,circum annecto ſeu appendo.

Προσείρω,annecto,Suid.

Συνείρω,connecto,cohærenti ſerie continuo: vt συνείρω λόγους, Dem. pro cor. interdum ſine caſu ponitur pro,continua orationis ſerie diſſero,Luc. Item neutraliter pro,cohæreo,Ariſtot.

Συνείρομαι,connector.item continuor,Ariſtot.

Συνειρμὸς,continuata ſeries,cohærentia,Demetr.

Deriuata ex εἴρω,i.dico,&c.

Εἴρομαι,interrogo,ſciſcitor: Il.α. - οὔτ᾽ εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ. Et in Od.εἴρεο Νέστορα.

Ἔρομαι, in proſa pro eodem: quo tamen vtuntur & poetæ. Aor.2. ἠρόμην vnde ἐρέσθαι. Xen. ἤρετο ἡ ὅτι πολέμιοί εἰσι,Fut.ἐρήσομαι, tanquam à contracto themate:Ariſtoph.ἐρήσομαί γε τουτί.

Εἰρέα,exp.concio,cœtus,apud Heſiod.

Εἰρέω,poet.dico, vnde partic. Ionicum εἰρεῦσαι,i.λέγουσαι,apud Heſiod.Item interrogo,Heſych.

Εἴρην ένος,ὁ,puer qui iam fari poteſt. Dicti ſunt εἰρένες à Lacedæmoniis (teſte Plut.in Lyc.) qui iam ſecundum poſt pueritiam annum attigerant.Et μελλείρενες (comp.)grandiſſimi pueri.

Ἐρέω, interdum exp. per præſens,dico,interrogo.nuntio:interdum per fut.dicam,interrogabo,nuntiabo: vt Od.η.Τοῦτο δέ τοι ἐρέω. Et Il.ζ Ὥς ποτέ τις ἐρέει. Vide plura in Εἴρω,i.dico.

Ἐρέομαι,idem ἐρέω,interrogo,Il.α.

Ἐρεείνω,interrogo:Od.α.ἐπεὶ σύ με τοῦτ᾽ ἐρεείνεις.

Ἐρεείνομαι,interrogor.Itē pro actiuo,interrogo,Od.ρ.

Εἴρερος,captiuitas,ſeruitus:Od.θ.v.528. Εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ᾽ ἐχέμεν, Euſt. ab εἴρειν deriuat,quoniam 460
οἱ ἐν δουλείᾳ καὶ τὸ εἴρειν,i.λέγειν,στέργονται,μὴ παρρησιαζόμενοι.

* Ἐρκτὸς, qui dici poteſt, dicibilis. Laertius ex Empedocle, ἐπεὶ οὐδ᾽ ἐρκτὰ τάδ᾽ ἀνδράσιν οὐδ᾽ ἐπακουστά. Id eſt,neque dici poſſunt,neque audiri.

Compoſita.

Ἀειρὸς vel ἀειρος,exp. ἄπειρος, imperitus. Pro eodem aff.& ἀνειρος Heſych.Videtur comp.ex α priuatiuo, & εἴρω ſeu εἴρομαι ſignificante interrogo. Interrogando enim doctiores ſimus. Rurſum oxytonως ἀειρὸς exp.δυστυχὴς difficili vtens fortuna,infelix. Aff. & pro ἄρρητος ἀπαραίτητος, item pro ἀδώπευτος, Suid.Heſych.Etym.

Ἀνερέω ῶ,idem quod ἀνείρομαι,ſeu ἀνερωτάω. Idem etiam quod ἀναγορεύω.

Ἀνέρομαι, interrogo,rogo. Plato in Minoe, ὥσπερ εἰ ἀνηρόμην τί ἐστι χρυσός. Interdum cum duplici accuſ. & perſonæ & rei.

Ἀνείρω, Ionica & poetica epentheſi τοῦ ι, dicitur pro ἀνέρω, interrogo. Sed frequentior eſt paſſiua vox ἀνείρομαι in hac ſignificatione:vt Od. ὃ γαῖαν ἀνείρεαι. de regione interrogas.

Decomp. Ἐπανέρομαι, & (Ionica ſeu poetica epentheſi τοῦ ι)ἐπανείρομαι, rurſus interrogo,vel ſimpliciter,interrogo,Ariſtoph.

Ἀντερέω, ῶ, aliquando futurum eſt Ionicum habens reſolutionem vocalis circumflexæ pro ἀντερῶ,viciſſim dicam,contradicam, reſpondebo contradicens: aliquando præſens, ſed inuſitatum, ex quo præt.perf. ἀντείρηκα, contradixi: Ariſtoph.in Nub. τὰ δ᾽ ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν.

Ἀντέρομαι & ἀντείρομαι,viciſſim interrogo,Greg.

Ἀπερέω, ῶ, thema eſt in præſenti inuſitatum, vſitatiſſimum in præt. perfecto act. & paſſ. ἀπείρηκα & ἀπείρημαι, & in fut.2.act.quod eſt ἀπερῶ, & Ionicè ἀπερέω,reſoluta vocali circumflexa in έω. Significat interdum,denuntio,renuntio, indico τί τινι,Herodot. Item dico non eſſe faciendum, interdico. vnde τὰ ἀπειρημένα,prohibita. Item dico me non facturum, ſeu nego,renuo,recuſo, detrecto. aut etiam contradico. Cum accuſ. Herod. Dicitur præterea aliquis ἀπειρηκέναι,i.animo concidiſſe,animum deſpondiſſe.

vel

vel etiam viribus concidiſſe, & fatigatus eſſe: vt apud Xen. λαγωὸς ἀπειρηκώς, lepus fatigatus & curſu examinatus. Et Plut. ἐκομίζοντο ἐν φορείοις, ἀπειρηκότες ὑπὸ λύπης, animo præ triſtitia collapſi. Apud Plat. de leg. ἀπειρηκότες γήρᾳ, confecti ſeu fracti ſenio. Infinitiuus ſæpe exponitur per præſens, ἀπειρεῖν interdicere, deficere. Sic κατερεῖν, prodere: προερεῖν, prędicere, &c.

Διερῶ, diſſeram: ſed magis eſt vſitatum præt. διείρηκα (tanquam à διερέω) diſſerui. item enarraui, diſtinctè commemoraui, Plat.

Διείρομαι, idem quod εἴρομαι, Il. α.

Ἐξερέω & ἐξερῶ, eloquar, dicam, Iliad. α. Ὧδε γὰρ ἐξερέω. Itē pro inueſtigare, perquirere. Ody. τ. In hac ſignif. vſurpatur & vox paſſ. Od. τ. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, volo ex eo quærere ſeu ſciſcitari.

Ἐξερεείνω, idem quod ἐξερέω. Od. μ.

Ἐξέρομαι, interrogo idem quod ἔρομαι. Ili. υ. Ἐξείρομαι, Ionicè pro eodem.

Διεξερέεσθαι (*decomp.*) interrogare. Heſych.

Ἐπέρομαι pro quo & ἐπειρέομαι & ἐπείρομαι, Ionicè, interrogo. ſciſcitor.

Κατερέω, ῶ, dicam ſeu loquar contrà, obloquar, accuſabo, deferam, τινά τινι vel πρός τινα Xenop. Herodot. Accipitur interdum etiam *pro*, dicam, ſeu indicabo: aut ediſſeram, proloquar. Ariſtoph.

Προερέω, ῶ, prædicam, prænuntiabo. Ariſtoph. προείρηται, antè dictum eſt.

Προσερέω, ῶ, alloquar, vel appellabo. Apud Herodot. προσερέων, expon. conſultus. προσερεῖν τὴν πόλιν, laudare, ex Ariſtide.

Προσείρομαι, inſuper interrogo.

Συνερέω, ῶ, patrocinabor, defendam, Demoſth.

Συνείρομαι, interrogo.

ΕΙΡΩΝ, ωνος, ὁ, diſſimulator in oratione, diſſimulatè loquens, qui aliter loquitur ac ſentit. Ariſtot. εἴρωνα opponit ἀλαζόνι, medium eſſe dicens τὸν ἀληθῆ.

Εἰρωνικὸς, qui diſſimulatione in loquendo gaudet.

Εἰρωνικῶς, fictè, diſſimulatè, ironicè.

Εἰρωνεύομαι, vtor diſſimulatione in loquendo. Plat.

*Εἰρώνευμα, diſſimulatio. Max. Tyrius.

Εἰρωνευτὴς, idem qui εἴρων.

Εἰρωνεία, ἡ, diſſimulatio in oratione. vide Quint.

Compoſita.

461 Ἐπειρωνεύω, ironicè loquor ſuper aliqua re. Appian.

Κατειρωνεύομαι, per diſſimulationem deludo. Item cauillor. Apud Syneſ. σὺ δὲ ἀκκιῇ καὶ κατειρωνεύσῃ, exp. ſimulabis te eam nihili facere. Et apud Æſchin. in epiſt. κατειρωνευόμενοι τῆς συμφορᾶς, cauillari ſuum exilium & parui pendere.

ΕΙΣ, vel ἐς, ad. Cum verbis ſignificantibus motum. Ariſtoph. εἰς Βοιωτίαν ἔρχομαι. & εἰς ἐμὲ ἥκει. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Xen. Interdum iungitur genitiuo, cum quo ſubauditur accuſ. vt εἰς ᾅδου ſub. οἶκον vel τόπον. Interdum denotat vſum ſeu finem: vt λόγος ὠφελήσιμος εἰς ἀνδραγαθίαν.

Εἰς vel ἐς in. Itidem cum verbis ſignificantibus motum: vt ἀφίκετο ἐς τὴν Φρυγίαν. Xenoph. ¶ Ponitur & pro ἐν: vt εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθέζομαι, Æſchin. in concione ſedeo. Et εἰς στήλην γράφειν. Dem. Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά. Xen. Hell. 7. contemni in rebus bellicis. ¶ Iungitur & quibuſdam aduerbiis temporis vbi ferè vacat: vt εἰς ἔπειτα ſiue εἰσέπειτα, pro ἔπειτα, & ſimilibus. ¶ Interdum exp. in, *id eſt*, pro: vt εἰς πόλεμον παρέχειν χρήματα, Iſocr. ſuppeditare pecunias in bellum. Sic Act. 4. ἐκεῖνοις ἔσομαι εἰς θεόν. Et δύναμιν, & ἐς τὸ δυνατὸν, pro viribus. ¶ Item in. i. aduerſus, contra. εἰς τὸν δῆμον, aduerſus populum, ex Æſchin. ¶ Interdum etiam in laudem ponitur, εἰς Βασίλειον λέγειν, in laudem Baſilij dicere. Sic εἰς Εὐαγόραν apud Iſocr. i. de Euagora.

Εἰς vel ἐς, interdum exp. ob, propter: vt εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, ob iuſtitiam laudatur, Ariſtot.

Εἰς, circiter, Thucyd. εἰς ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα.

Εἰς, apud Plut. λεκτέον εἰς ἅπαντας, apud omnes, vel coram omnibus.

Εἰς, vſque ad, vt εἰς τόνδε χρόνον ad hoc vſque tempus. Et εἰς τοῦτο, hactenus. Εἰς ἐμὲ, vſque ad ætatem meam, Pauſ.

Εἰς, poſitum cum nomine ſæpe per aduerbium exponitur: vt εἰς ὑπερβολὴν, ſummè, Æſchin. Sic εἰς τὸ ἀκριβέστατον pro ἀκριβέστατα. Luc. Sic εἰς βάθος, profundè. εἰς καιρὸν, opportunè. εἰς τάχος, celeriter. εἰς τέλος, omnino. Sic cum nominibus tēporis ſignificationē habentibus: vt ἐς ἑσπέραν, vt veſperi. ἐς τὴν ὑστεραίαν, poſtridie. ἐς τρίτην ἡμέραν, perendie.

Εἰς, intra: vt apud Polyb. καὶ μόλις ἀπεσώθησαν εἰς στρατόπεδον. Sic & εἰς τριακοστὸν ἔτος. Xen. Pęd. 8. intra triceſimum diem. εἰς ἕκτην ἡμέραν προαχθήσεται, intra ſextum diem, Æſchin.

Εἰς, per. Xen. εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, manipulum per binos ducere. Sic ἐς τέσσαρας ἔρχεται ὁ λόχος, per quaternos. Apud eundem εἰς ἕνα πορεύεται ἡ τάξις, exp. ſigillatim. Odyſ. ξ. μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, manſi per totum annum.

Εἴσω, in, intra. Cum accuſ. vt Il. α Ἴλιον εἴσω. In proſa autem cum genit. vt εἴσω τοῦ χάρακος, Plutarch. apud Hermog. εἴσω τριάκοντα ἡμέρων, intra 30. dies. Apud eundem εἴσω πέντε ταλάντων, exp. infra quinque talenta. Interdum ſine caſu, intro, intus. Ariſtoph. εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθι. Cum articulo, ὁ εἴσω, interior, penitior. Pro eodem dicitur & ἔσω.

Ἔσωθεν, intrinſecus, item intus, vt Matth. 7.

Ἐσώτατος, intimus, penitiſſimus.

Ἐς τε, donec, quandiu. Soph. ἔς τ' ἀπέψυξεν βίον. Xen. ἐς τ' ἂν ᾖ πολεμίους διεῖσωσι κελευόμενα πάντα ποιοῦσι. Pro eodem dicitur & ἔστ' ἄν, apud Apoll. Arg. 2.

Ἐς τ' ἐπὶ, vſque ad, Arrian. ἐστ' ἐπὶ κνέφας, vſque ad diluculum.

ΕΙΣ, ἑνὸς, vnus, Fœm. μία, vna. Neutr. ἓν, vnum. Dem. εἷς τῶν πολλῶν, vnus è vulgo. Interdum ſupprimitur: vt Xenoph. τῶν τριάκοντα ὤν, vnus ex triginta. Interdum exp. alter: vt Dioſcor. libro tertio, εἷς καθ' ἑνὸς ποιῶν, alter alterius loco cedens. Marci capite 14. εἷς καθ' εἷς, exp. ſingulatim. Sic & Iohan. cap. 8. Apud Plutarch. καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν, ſingulos ſeruos. ¶ Apud eundem Plutarch. ἓν παρ' ἓν, exp. viciſſim. ¶ Ὑφ' ἓν apud Dioſc. exp. ſigillatim. A grammaticis verò dicuntur ὑφ' ἓν ἀναγινώσκεσθαι, quæ velut vniuntur in pronuntiatione, quum alioqui diuiſa ſint. ¶ In nouo teſt. interdum ponitur εἷς pro τὶς, vt Matth. 25. συκῆν μίαν. Et Marci 14. εἷς δέ τις τῶν παρεστηκότων. Cum fœminino μία, interdum varia ſubſtantiua ſubaudiuntur, vt Il. β Εἰ δέ ποτ' εἴς γε μίαν βουλεύσομεν ſub. βουλὴν, q. d. in vnum conſilium conſultabimus, apud Ariſtoph. μίαν δικάσαντες, ſub. δίκην.

Ἑνικὸς, ad vnum pertinens ſingularis: vt ἑνικὸς ἀριθμὸς, 462
apud gramm.

Ἑνικῶς, ſingulariter, Naz.

Ἑνίζω, vnum ſeu vnitatem pono, Bud. ex Plut.

Ἑνόω, ῶ, vnio, aduno ſeu coaduno. Particip. paſſ. ἡνωμένος, vnitus. Ἕνωσις vnitio, adunatio. Ἑνωτικὸς, q. d. vnitiuus, adunatiuus. vim vniendi ſeu adunandi habens.

Ἐνόω, autem affertur ex Cyrillo *pro*, quatio, concutio. Vnde ἔνωσις, εως, ἡ, exp. κίνησις, motio, agitatio, Heſiod. in Theogn. ἔνωσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Pro eo-

dem ſcribitur & ἔννοσις: vnde comp. ἐννοσίγαιος & ἐνοσίχθων, Neptuni epith. i. motor & quaſſator terræ: quę & duplici ν ſcripta reperiuntur.

Ενότης, ητος, ἡ, vnitas, Apoll. Tyan. in epiſt.

Ενὰς, άδος, ἡ, vnitas, μονάς. Ενὰς autem nouenarius numerus, pro ἐννεάς.

Εεἷς, poetico pleonaſmo τοῦ ε, pro εἷς, vnus, Heſiod.

Εὖνις (maſc. & fœm. gen.) priuatus, orbus, vel priuata, orba, vidua, Il. χ. Ος μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε. Euripides in fœm. gen. vſus eſt, Etymol. παρὰ τὸ εἷς, ἑνὸς dicit fieri ἕνις καὶ εὖνις. aliam ſignificat. vide in Εὐνή.

Compoſita.

Καθεῖς, reperitur pro καθ' εἷς, vnuſquiſque, ſingulatim, vnus poſt alium. Marci 14. & Ioh. & 8.

Μηδεὶς pro μηδὲ εἷς, nullus, Soph. vocauit μηδένας, nullius pretij homines. In fœm. μηδεμία, nulla. In neutr. μηδὲν, nullum. item nihil: vt μηδὲν λέγειν, apud Xen. & Ariſtot. i. nihil dicere quod alicuius ſit momenti. Apud Sophocl. Μηδὲν εἶναι, mortuum eſſe, item perditum eſſe: Μηδὲν ἧττον, Iſocr. nihilominus, vel non minus. Sæpe accipitur pro οὐ, non: vt & Lat. nihil.

Οὐδεὶς, pro οὐδὲ εἷς, nullus. In fœm. οὐδεμία, nulla. In neutr. οὐδὲν, nullum, nihil, non, ſicut μηδέν.

Οὐδενεία, q. d. nihilitas, Plat. in Phædro.

Οὐδενόω, ῶ, f. ώσω, ad nihilum redigo.

Ἐξουδενόω, ῶ, nihili facio: vnde ἐξουδένωσις, contemptus.

Ἐξουδενέω, ῶ, idem quod ἐξουδενόω, Eccleſ. ca. 54. vnde ἐξουδένησις, contemptus. Et Ἐξουδενητὴς, οῦ, ὁ, cõtemptor, qui aliquid nihili facit.

Οὐθεὶς, ενὸς, nemo, nullus, ex οὔτε & εἷς, Ariſtot.

Οὐθένεια, ἡ, idem quod οὐδένεια, Plut.

Ἐξουθενέω, ῶ, nihili facio, pro nihilo duco, aſpernor, Luc. cap. 23. Rom. 14. & 1. Corint. 1. Ἐξουθένημα, τὸ, quod nihili ducitur.

*Ἐξουθενητικὸς, qui nihili facit, Laert. in Zenone.

Ἐξουθενίζω, pro nihilo duco, in nihilum redigo.

Ἐξουθενιςμὸς, οῦ, ὁ, extenuatio, Iul. Firm.

*Προσενόω, vnio, ἑνόω, Merc. Triſm.

Συνενόω, idem quod ἑνόω, Naz.

EITA, poſtea, deinde, tum, Demoſth. Olynth. α. εἶτα Θετταλίας ἐπέβη. Greg. εἶτα τί; quid tum poſtea? ¶ Interdum eſt dubitantis, anne, nunquid. Luc. in Phal. εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι περὶ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή; ¶ Interdum in interrogationibus indignantis eſt, pro, itáne verò. Demoſt. εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα; & non erubeſcimus? ¶ Interdum vacat, Euſtathio teſte, vt εἴ σοι μηδὲν μετὸν, εἶτ' ἀπεχθάνῃ. ¶ Εἶτεν & ἔπειτεν Ionica eſſe, ab Herodoto vſurpari pro εἶτα & ἔπειτα, ex Ælio Dionyſio annotat Euſt.

Compoſita.

Ἔπειτα, deinde, poſtea, tum. Iliad. ψ. Οἱ ἔπειτα, ſ. ἐσσόμενοι, poſteri, Thucyd. libro primo. Et ὁ ἔπειτα χρόνος, poſterum tempus. Et τὸ ἔπειτα, poſteritas. Ἔπειθ' οὕτω, tum demum, deinde. inquit Bud. ¶ Ἔπειτα, interrogantis eſt cum indignatione, vt εἶτα, itáne verò? vel ſine interrogatione, ſed increpatiuè, Xenoph. ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων; Tu igitur non credis? ¶ Eſt nonnunquam παραπληρωματικὸν & ἀργὸν, vt Euſt. teſtatur: (quemadmodum & εἶτα. Ilia. κ. Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Dicitur & Ἤπειτα pro ἔπειτα, metri cauſa, ε in η verſo, Il. υ.

Decomp. Εἰσέπειτα ſeu Ἐσέπειτα, ſunt qui vna voce ſcribant pro εἰς ἔπειτα & ἐς ἔπειτα.

Μετέπειτα, poſtea, deinde Hom. Plat. Dicitur & ἐς τὸ μετέπειτα, ſicut ἐς τὸ ἔπειτα, in poſterum.

Κᾆτα, per craſin pro καὶ εἶτα, quod dubitantis quoque eſſe Chryſoloras annotat.

EK, vel ἐξ, ex, è, à. Sed ἐκ adhibetur ſequente conſonante, ἐξ ſequente vocali. Iliad. α. ἐκ Πύλου ἐλθὼν τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. ¶ Sæpe ponitur pro ὑπό: vt ἐκ φύσεως δοθεὶς, à natura datus. Interdum ad originẽ refertur. vt οἱ ἐξ ἐκείνου Demoſt. nepotes illius. ¶ Adhibetur etiam in temporis ſignificatione: vt ἐξ αἰῶνος, ab æuo, ἐκ νεότητος, à iuuentute. Sic ἐκ πολλοῦ χρόνου, à longo tempore: ſed ſæpius omittitur χρόνου. Sic & ἐκ παλαιοῦ, iam olim. interdum ſignif. de: vt ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω, Demoſth. de meis pecuniis. Et ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, noſſe de nomine. ¶ Interdum non exprimitur niſi ſolo ablatiuo: vt Ariſtoph. ἐκ χειρὸς ἀπώλετο, manu interiit: ἐκ τούτου τοῦ λόγου, hac ratione, apud Demoſth. ¶ Accipitur & pro διά, i. per: vt Luc. ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι, per caudam prehendere. Item pro διά, i. propter: vt apud Xenoph. ἐκ δὲ τούτου εἰς τὴν Κρίτωνος φίλαν ἦν, exp. hac de cauſa. ¶ Item pro κατὰ vt apud Æſchin. ἐκ τῶν νόμων, iuxta leges, ex præſcripto legum. ¶ Item, poſt. Xen. Hellen. 6. ἐξ ἀρίστου, poſt prandium, à prandio. In qua ſignif. vſitatiſſimum eſt ἐκ τούτου, poſtea, deinde, deinceps. ¶ Item pro ἐκτὸς, extra, vt ἐκ καπνοῦ καταθεῖναι, apud Hom. vide Euſt. ¶ Cum variis genit. exp. per aduerb. vt ἐξ ἑτοίμου, promptè, alacriter; ἐκ ῥιζῶν, radicitus, ἐκ θεοῦ, diuinitus. ¶ Aliquando expon. in: vt ἐκ περιόδου & περιοδῆς, in orbem. Et ἐξ ἐπιπολῆς, in ſuperficie. ¶ Interdum apud poetas abundat: vt ἐξ οὐρανόθεν pro οὐρανόθεν.

¶ In compoſitione interdum vacat vt in ἐξεφίεμαι, ἐξαπατάω. Aliquando ornatum & vehementiam addit: vt in ἐκθαῤῥέω. Sępè ſignificat ἔξω, extra: vt in ἔκδικος, ἐκκαλέω.

Ἐκτὸς, extra. Cum genit. vt ἐκτός τινος εἶναι dicitur qui extra aliquid cõſtitutus eſt, ſeu qui ſine eo eſt Plut. in vita Hom. Dicuntur & οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες, homines illiterati. Et ὁ ἐκτὸς αἰτίας, qui extra culpam poſitus eſt. ¶ Item extra, i. foras: vt apud Eurip. χώρει ἐκτὸς, prodi foras. ¶ Item extra, exterius, extrinſecus, foris ſeu forinſecus, Odyſſ. ξ. Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε. Τὰ ἐκτὸς, exteriora, quæ foris ſunt, apud Athen. lib. 2. Et οἱ ἐκτὸς, exteri. ¶ Rurſum cum genit. ſig. citra, præter, ſine, abſque: vt apud Dioſcor. libro quinto ἐκτὸς ὠδίνων τέξεται. Apud Luc. ἐκτὸς εἰ μὴ, niſi fortè.

Ἔκτοσε, extra vel è. Idem quod ἐκτός, Od. ξ.

Ἔκτοσθε ſiue ἔκτοσθεν, idem extra, citra, ſine, Heſiod. in Erg. Pro eodem dicitur & ἔκτοθεν, metri gratia eiecto σ vt in ὄπιθεν, Apol. Rhod. Arg. libro ſecundo. Et *pro* deinde, ex eo tempore, ibidem.

Ἔκτοθι & ἔκτοθι, extra, Nonn.

Παρεκτὸς, (*comp.*) extra, præter, Matth. 5. Item foris, forinſecus, extrinſecus.

Ἔξω, extra. Cum genit. vt apud Greg. ἔξω λόγου, extra propoſitum. Sic & Xenoph. Pęd. 4 ἔξω βελῶν, extra teli iactum. Dicitur etiam aliquis eſſe ἔξω αὑτοῦ, extra ſe, i. non eſſe apud ſe, non eſſe mentis compos, Dem. ¶ Item extra i. foras ſeu foris: vt ἔξω ποιῆσαι, foras emittere: ἔξω διατρίβειν, foris agere, Ariſtoph. Et ὁ ἔξω, qui foris ſeu forinſecus eſt, exterior, externus: vt τὰ ἔξω ἀγαθὰ externa bona. Et οἱ ἔξω apud Athen. exteri. Et οἱ ἔξω σοφοὶ apud Damaſc. de profanis & ethnicis. ¶ Rurſum cum genit. ſignificat vltra, apud Xen. in Cyneg. Item præter, citra, abſque: ſine: vt Thuc. lib. 3. ἔξω τῶν ἄλλων. Et libro 5 ἔξω τούτων, i. αὐτοῦ.

Ἐξώτερος, exterior; qui magis extra eſt Matth. 8. Inde aduerb. ἐξωτέρω, exterius, vel etiam extra, vltra, citra: cum genit. vt ἔξω.

Ἐξωτε-

Ἐξωτερικὸς, οῦ, ὁ, externus: vt ἐξωτερικαὶ πράξεις externa negotia & forenſia, Ariſtot. Polit. 7. Idem Ariſtot. commentationes quaſdam ſuas vocabat ἐξωτερικάς, quoniam in his tradebat quæ ad res externas & ciuiles ſpectabant, triuialia & peruulgata. Vide Gel. lib. 20. cap. 4.

Ἐξώτατος, ου, ὁ, extimus, qui maximè extra eſt, vnde aduerb. ἐξωτάτω, extimè.

Ἔξωθεν, idem quod ἔξω, extra, exterius, foris, forinſecus, extrinſecus. vel etiam ab exteriore parte, vt apud Xen. τὰ ἔξωθεν ἔργα, negotia forenſia. quæ foris & extra domum ſunt obeunda. Et apud Philoſophos, ὁ ἔξωθεν λόγος, ſermo foras prolatus. Apud Theologos οἱ ἔξωθεν λόγοι dicuntur ſtudia externa & profana, quæ vulgò ſeculares diſciplinas appellant. Item ab externo vel externis, Plat.

Ἐξωτικὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἐξωτερικὸς, externus: vt ἐξωτικαὶ δίκαι, i. ξενικαί, Heſych.

464 Παρὲκ ſeu παρὲξ, (*comp.*) pro quo & πάρεξ ſcriptum reperitur, extrà, foris. Interdum ſine caſu. Interdum cum genit. vt Iliad. κ. παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι. Interdum cum accuſ. Odyſſ. θ. Μή με πάρεξ ἄγε νῆα, extra nauem. Aliquando ſignificat παρὰ: vt apud Apollon. παρὲκ βουλήν, pro παρὰ βουλήν, præter. Ab Heſychio παρὲξ expon. χωρὶς, ſeorſum, ſine: vt Iliad. ω.

ΕΚΑΣ, (*aduerb.*) procul, eminus, è longinquo. Cum genit. Od. σ. νηῶν ἑκὰς ἠλθόμεν. Apud Thuc. ἑκὰς ὄντες, longinqui.

Comparat. ἑκαστέρω, magis procul, longius aut vlterius: vt ἑκαστέρω τῶν Περσῶν, longius à Perſis. Superl. ἑκαστάτω, maximè procul, longiſſimè. ex Herodoto, ἑκαστάτω τῆς Λιβύης, in Africam longiſſimè.

Ἕκαθεν, idem quod ἑκὰς, eminus, è longinquo, Il. β.

Ἕκατος, Apollinis cognomentum, ita dicti à iaciendo procul. Il. α. vbi & ἑκάεργος appellatur.

Compoſita.

Ἀνεκὰς, exp. ἄνω, ſurſum, Ariſtoph. in Veſp.

Ἀνέκαθεν, idem quod ἄνωθεν, deſuper, è loco alto & ſuperior, Plutarch. Ponitur etiam *pro*, ab origine generis, & iuxta ſeriem priſcorum, ex quibus quis ortus eſt, vt τὰ ἀνέκαθεν ἀπὸ Μελάμποδος γεγονὼς, originem ſeu genus ducens ducens à Melampode.

ΕΚΑΣΤΟΣ, ου, ὁ, quiſque, ſinguli, Hom. Xen. & alij. Οἱ καθ' ἕκαστον vel ὁ καθ' ἕκαστον, ſinguli: & τὰ καθ' ἕκαστον vel τὸ καθ' ἕκαστον, ſingula, ex Ariſtot. Dicitur & καθ' ἕκαστον, ſigillatim: Iſocr. Καθ' ἑκάστην ſub. ἡμέραν, quotidie. Dicitur etiam εἷς ἕκαστος (vt Lat. vnuſquiſque) & πᾶς ἕκαστος, & αὐτὸς ἕκαστος. item ἕκαστός τις, apud Thucyd. l. 3. & 4.

Ἑκασταχῆ, vbique, vbilibet, apud Suid. Ἑκασταχόθι, paſſim, vbique gentium, Dion.

Ἑκασταχόθεν, vndique, vndelibet. Ἑκασταχόσε, quocunque, quoquouerſum, in quencunque locum.

Ἑκασταχοῦ vbilibet, vbique.

Ἑκάστοτε, ſemper & vbique. Athen. lib. 4. Apud Herodo. ἐπιτάσσων τῇσι πόλεσι, ἵνα ἑκάστοτε ἐλαύνων τρέφειν, exp. iniungens ciuitatibus, vt in quanque veniebat, vti paſcerent.

Compoſita.

Αὐθέκαστος, à Bud. exp. ſeuerus natura, rigidus, exactè rectum verúmque perſequens, Ariſtot. eth. 4. Plato paſſim, præſertim in lib. de rep. αὐτοέκαστον vocat cuiúſque rei rationem & formam quam ideam appellat.

Αὐθεκάστως, rigidè, ſeuerè, Plut. in Lyſ.

Καθεκάστην, pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν, quotidie.

ΕΚΑΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, alteruter, alter ex duobus. Thucyd. ¶ Item vtercunque, vterlibet, vteruis, Luc. in Harm. ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν δύω ἔφερον. ¶ Item vterque, Plut. Plat.

Ἑκατεράκις, alterutra ſeu vtraque vice, Xen.

Ἑκατέρω, in vtramque partem, Gal.

Ἑκατέρωθεν, ab alterutra parte, vtrinque, Herodian. Et ἑκάτερθεν, metri cauſa, pro eodem, Il. γ.

Ἑκατέρωθι, in alterutra parte, vtrobique.

Ἑκατέρως, alterutro modo, vtroque modo.

Ἑκατέρωσε, in alterutram partem, in vtramque partem.

Ἑκατερὶς, ίδος, ἡ, genus ſaltationis in qua manus alternatim mouere aſſueſcebant, Poll. l. 4. c. 14. 465

ΕΚΑΤΟΝ, centum: Thucyd. lib. 6. ὀκτὼ καὶ ἑκατόν. Capitur interdum pro infinito πολλοὶ (ſicut & μύριοι) teſte Euſtath. Il. β.

Ἑκατομπλασίων, ον, ονος, ὁ καὶ ἡ, centuplus. Et ἑκατοντυπλασίων ſeu ἑκατονταπλάσιος pro eodem, Luc. 8.

Ἑκατοντὰς, άδος, ἡ, centuria, centenarius numerus.

Ἑκατοντάκις, centies.

Ἑκατοστὸς, οῦ, ὁ, centeſimus, Herodot. Plut.

Ἑκατοστὺς, ύος, ἡ, centuria, Plut. Xen.

Ἑκατοστεύουσα κριθὴ, centuplicatum hordeum, Gen. cap. 26.

Διακόσιοι, οἱ, ducenti, duceni. Sic τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, & ſic deinceps.

Et in ſing num. apud Thuc. διακοσία ἵππος, ducenti equites. Διακοσιοστὸς, ducenteſimus. Sic τριακοσιοστὸς, τετρακοσιοστὸς, πεντακοσιοστὸς, ἑξακοσιοστὸς, & quæ deinceps vſque ad denarium numerum ſuperſunt.

ΕΚΕΙΝΟΣ, ου, ὁ, ille, Luc. ¶ Accipitur pro reciproco apud Thucyd. ὑπὲρ ἐκείνων ἄλλως κινδυνεύειν ἀξιοῦσιν, i. pro ſe. Nonnunquam amittitur ε initiale ſequente vocali etiam apud proſæ ſcriptores: Iſocr. in Pan. ἄτερ ἐγὼ φανεῖν εἰρηκὼς ἢ κεῖνοι πράξαντες. Dicitur & ἐκεινοσὶ Atticè pro ἐκεῖνος, Ariſtoph.

Ἐκείνῃ aduerbialiter ſumitur *pro*, illa via, illa ratione, Bud. ex Plat. Item pro ἐκεῖ, illic. apud Thuc. lib. 3. & Capitur & *pro*, illuc, ſeu ἐκεῖσε, vt annotat Euſt. Od. ν.

Ἐκείνως, illo modo, Syneſ.

Ἐκείνιος, qui ex illo eſt, Ariſtot. 8. metaphyſ.

Ἐκεῖ, illic, Plat. Et *pro*, illuc, eò: Chryſ. ἐκεῖ ἡμᾶς ἕψεσθαι, illuc nos ſequuturos. Ἐκεῖθι illic.

Ἐκεῖθεν, illinc, Thucyd. lib. 8. Ponitur & *pro*, illic, apud Greg. in Epitaph. fr.

Ἐκεῖσε, illuc, eò Sophoc. Interdum cum genit. vt apud Herodot. ἐκεῖσε λόγου ἄνειμι τῇ μοι πρότερον ἐξέλιπε, redeo ad illam orationem. Ponitur interdum *pro*, illic, apud Naz. Baſil. & Greg.

Κεῖνος dicitur pro ἐκεῖνος, vt plurimum apud poetas & Iones, interdum & apud proſæ ſcriptores præcedente dictione in vocalem deſinente: Iſoc ad Phil. ταπεινοτέροις ὀνόμασιν ἢ κεῖνοι προσαγορευομένους. Vnde Κείνῃ illa ratione, illa via, Eurip.

Κείνως, illo modo, Plat. Κεῖθεν, illinc, Il. ν.

Κεῖθι, illic. Κεῖσε illuc, eò Od. ο. Item illic Apoll.

Τῆνος, Doricè pro ἐκεῖνος, ille, Plutarch in Apophth. & Theocr. Id. α. Τηνεῖ, illic, Theocr. Id. ε. Τηνῶθε, illinc, Theocr. Id. γ.

Compoſita.

Κἀκεῖνος, per craſin factum eſt, ex καὶ & ἐκεῖνος.

Κἀκεῖ pro καὶ ἐκεῖ, & illic. Κἀκεῖθεν pro καὶ ἐκεῖθεν, & illinc, ſeu & inde, Act. 7.

Ἐπέκεινα, pro ἐπὶ ἐκεῖνα, aduerb. loci. Interdum, illic: Herod. Interdum vltrà. In qua ſignif. nonnunquam caſus additur, & præpoſ. vim obtinet, cui oppon. ἐπὶ τάδε, citra. Idem Herodian. libro ſecundo, οἵ τε ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου σατράπαι, ſatrapæ trans Euphratem Tigrímque habitantes. Arrian. in 6. κατὰ τὰ ἐπέκεινα τοῦ κόλπου ἐς τοὺς Σκύθας Apud Ariſt.

ἐν τοῖς ἐπέκεινα πάσης δημοκρατίας ταῦτα, exp. hęc ſunt ſupra omnem democratiam. Eſt etiam aduer. temporis *pro*, ante: Iſocr. ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, ante illud tempus retroactis temporibus.

Ὑπερέκεινα, idem quod ἐπέκεινα, vt annotat Bud.

ΕΚΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, quietus, nihil turbarum mouens, mitis, lenis, pacificus, Od. ν.

Εκήλως, quietè.

Εκηλία, ἡ, quies. Ab Heſych. exp. εἰρήνη φιλοτησία.

Εὔκηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æolico pleonaſmo dicitur pro ἔκηλος, vt αὐτὰρ pro ἀτὰρ, teſte Plut.

Εὐκηλία, idem quod ἐκηλία.

Εὐκηλήτειρα, exp. quietis conciliatrix, Heſiod.

Compoſita.

Αεικήλια, τὰ, inquieta, irrequieta. Quidam exp. grauia &
466 difficilia, Il σ.

Πανεύκηλος, omni ex parte quietus, Apoll.

ΕΚΥΡΟΣ, ου, ὁ, ſocer, i. mariti pater: & fœm. gen. ἑκυρὰ, ſeu Ionicè ἑκυρὴ, ſocrus, i. mariti mater: Il. ω. Η ἑκυρὴ, ἑκυρὸς δὲ, πατὴρ ὡς, ἤπιος αἰεί. Pro iiſdem dicitur πενθερὸς & πενθερά.

ΕΚΩΝ, όντος, ὁ, voluntarius, ſpontaneus. Fœminin. eſt ἑκοῦσα. Hom. Dem. & alij. Soph. in Aiace ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος, me non volente, me inuito. Plat. in ep. ἑκούσης τῆς πόλεως, non inuita ciuitate. Sunt qui dictum putent ἑκὼν quaſi εἴκων ab εἴκω, i. cedo, non repugno.

Εκόντι, aduerb. vltro, ſponte, voluntariè, Phocyl. Et Εκοντὶ pro eodem ex Arriano.

Εκητι, datiuus qui à poetis aduerbialiter ponitur cum genit. Heſiod. in Erg. Διὸς μεγάλοιο ἕκητι, Iouis voluntate, ita volente Ioue. Exp. & ἕνεκα apud Hom. Item Εκατι itidem pro ἕνεκα apud Eur. in Medea.

Εκούσιος, ſpontaneus, voluntarius, conſultò factus, non per imprudentiam. Exp. & ſponte ſuſceptus aut ſponte factus. Ariſt. eth. 5. Item τὸ ἑκούσιον ſubſtantiuè pro libero arbitrio apud Philon. Τὰ ἑκούσια, quæ ſponte fiunt. οὐχ ἑκούσια, quę non ſponte fiunt.

Εκουσίως, ſponte, vltro.

Εκουσιάζομαι, ſponte affero. Εκουσιασμὸς, ſpontanea oblatio, ex Bibl. interpr.

Αέκων, & (in proſa) ἄκων (comp.) inuitus. fœm. ἀέκουσα & ἄκουσα. Iliad. α. τὴν ἀέκοντος ἐμεῖο, me inuito. Dicitur etiam aliquis facere quidpiam ἄκων, i. imprudens, per imprudentiam, Dem.

Ακοντὶ, inuitò. Αέκητι cum genit. pro eodem: vt ἀέκητι θεῶν. Od. γ. inuitis diis.

Αεκάζω, poet. cogo. Αεκάζομαι, cogor, Od. σ.

Αεκούσιος & ἀκούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, non voluntarius, non vltroneus, ex voluntate noſtra nō proficiſcens. Apud Luc. μετὰ τὸ ἀκούσιον, per imprudentiam, non conſultò.

Ακουσίως, inuitò, præter voluntatem, per imprudentiam, non cōſultò. Ακουσιάζω, cogo & adigo aliquem ad faciendum aliquid οὐκ ἑκόντα, Num. 15.

Αεικήλια, τὰ, Heſych. & Etym. exp. ἀκούσια, χαλεπὰ, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι. Vide & in Εκηλος.

ΕΛΑΙΑ, ας, ἡ, olea, oliua (arbor) Odyſſ. ν. τανύφυλλος ἐλαίη. ¶ Item olea, i. fructus oliuæ, Dem. ¶ Ελαιος, ου, ἡ, maſcula & agreſtis oliua, apud Iones, vt annotat Euſt. Item auis quædam, apud Athen. lib. 1.

Ελαιὼν, ῶνος, ὁ, oliuetum, oletum, locus oleis conſitus. Item cella olearia, Bud. ex Theod.

Ελαιόω, ῶ, f. ώσω, oliuo, oliuas colligo, Poll. Ελαιωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui oliuas colligit.

Ελάϊνος, oleaginus, ex olea arbore factus, Il. ν. Ελαΐνεος, idem, per epentheſin τοῦ ε, Od. ι.

Ελαιΐς, ίδος, ἡ, oliua, olea arbor, Suid. Item αἰγίλωψ, H.

Ελαΐζω, f. ίσω, oleas colo, ex Ariſtoph. in γεωργ. Item neutraliter, oleagino colore ſum.

Ελαιστὴς, οῦ, ὁ, qui oleas legit.

Ελαιὼν, oliuetum, oletum, idem quod ἐλαιών.

Ελαιον, ου, τὸ, oleum, oliuum, Xenoph. in ſymp. Euſt. annotat Homerum ἔλαια vocare vnguenta, vt Odyſſ. β. εὐώδης ἔλαιον. Eodem Euſtathio teſte ἔλαιον recentioribus Atticis dicebatur locus quoque in quo oleum vendebatur, ſicut ἰχθύες locus vbi piſces. Apud Hip. ἔλαιον ὗος dicitur pro ὕειον στέαρ, adeps ſuillus, vt ann. Erotian.

Ελαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oleoſus, pinguis, Theophr.

Ελαιόω, ῶ, f. ώσω, oleo perungo, Soph. Ελαιωτὸς, oleo perunctus, oleo imbutus. 467

Ελαιηρὸς, οῦ, ὁ, olearis, olearius: vt ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις.

Ελαιήεις, εντος, ὁ, oleoſus, oleaceus, Nic. in Ther. Ελαιάεις, idem, Soph.

Ελάδιον, ου, τὸ, pauxillum olei, apud Athen.

Ελάα, ἡ, oliuæ fructus, olea. Atticum eſſe Euſt. docet. Ariſtoph. in Ran. & Athen. lib. 2. & 4.

Compoſita.

Αγριέλαιος, ου, ἡ, agreſtis oliua, oleaſter, apud Theophr. Ponitur etiam adiectiuè *pro*, ex oliua agreſti confectus, q. d. oleaſtrinus.

Αγριελαία, ſubſtantiuè itidem pro oliua agreſti ſeu oleaſtro dicitur, Dioſc. l. 1. c. 138.

Ανέλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, olei expers.

Εξελαιόω, ῶ, oleo perungo & imbuo. Item in oleum verto, Theophr. de cauſ. pl. lib. 6.

* Εὐέλαιος, olei ferax, Strabo.

Θυμελαία, Thymelæa, herba quam nonnulli χαμελαίαν & κνέωρον appellant, folia habens oleæ foliis aſſimilia, Dioſc. lib. 4. c. 173.

Θυμελαΐτης οἶνος, vinum à thymelæa. ſeu vinum thymelæa conditum, Dioſc.

Καλλιέλαιος, ου, ὁ, frugifera olea.

Καλλιέλαια, oliua ſatiua: vt ἀγριέλαια ſylueſtris.

Κεδρέλαιον, oleum cedrinum.

Κηρέλαιον, medicamentum ex cera & oleo, cui affunditur & ſuccus refrigerans. Apud Orib.

Κνηκέλαιον, oleum è cneco, Dioſc. l. 1. c. 45.

Κνιδέλαιον, oleum è cnidio grano, Dioſc.

Μυρσινέλαιον, ου, τὸ, oleum myrtinum, Dioſc.

Οἰνέλαιον, ου, τὸ, vinum oleo mixtum, Gal.

Ολιγελαιέω, parum olei fero, parcè oleum fundo. Quo vitio laborant oleæ cùm parcus oleæ prouentus eſt, nec larga oliuitas, apud Theoph. de cauſ. pl. l. 6. cap. 11.

Πετρέλαιον, petroleum: dicitur à quibuſdam bitumen liquidum, quòd effluat è ſaxis.

Πισσέλαιον, ου, τὸ, oleum picinum. Vide Plin. & Dioſc.

* Πολυέλαιος, abundans oleo, Xen. in lib. de veſt.

Ραφανέλαιον, raphanium oleum, Dioſc.

Σχινέλαιον, oleum lentiſcinum, è lentiſco factum oleum. σχίνινον ἔλαιον apud Dioſc. Vide & Plin.

Ὑδρέλαιον, aqua oleo miſta, Dioſc.

Ὑπέλαιον, olei fæx ſeu ſordes.

Φιλέλαιος, olei ſeu olearum amans.

Χαμελαία, ἡ, olea pumila. oleago vel oleaſtellum. vide Dioſc. & Plin.

ΕΛΑΤΗ, ης, ἡ, abies (dicta παρὰ τὸ ἐλᾶν, ὅ ἐστιν ἐς ὕψος ἀναπετάσθαι. vnde & Odyſſ. ε dicitur ἐλάτη οὐρανομήκης.) Plut. Dioſcor. Plin. ¶ Ελάτη Galeno eſt tenerum palmæ germen, Dioſc. lib. 1. cap. 151. eſt inuolucrum fructus è palma naſcentis ſeu (vt Marcellus tradit) corticoſum palmę adhuc florentis operimentum, quem palmæ corticem Columella vocat. Nonnulli exp. corticoſum illud quod in ſumma palmula naſcitur. Item palmula, *hoc eſt* extrema remi pars: ſeu remus, κώπη, Odyſſ. η. Apud Eurip. ἐλάτη δίκωπος, exp. cymba, ſynecdochicῶς.

¶ Item

¶Item haſta,ſeu haſtile ex abiete,ſicut μελία Heſyc. in Aſp.

*Ἐλατηΐς,ίδος,ἡ,adi. fœm.gen. Nic. in Alex. μὴ μὴν δὴ σμῖλον σὺ χαχλὼ ἐλατηΐδα μάρψαις Οἰταίην, ſmilam noxiam,abieti ſimilem OEtæam.

Ἐλάτινος,ου,ὁ, abiegnus. ¶Ἐλατίνη, herbæ nomen eſt, de qua Dioſcorid. libro 4. cap. 40. & Plin. lib.27. cap.9.

Εἰλάτινος pro ἐλάτινος poetæ dicunt.

ΕΛΑΥΝΩ, F. άσω, P. κα, ab ἐλάω,agito.Il.ε. Dicitur & ἐλαύνειν νῆα,Od.ο.agere nauem.Et ſine accuſ. interdum exp. remigo. Xen. Accipitur & pro equitare,vt apud Xen.ἀναβὰς τὸν ἵππον ἤλασε. itē pro, expeditionem ago,vt ἐλάσαι εἰς Αἴγυπτον. Herodot. Ἐλαύνεσθαι,paſſ.agitari,agi. Sic dicitur ἐλαύνεσθαι nauis.Ponitur actiua etiam ſignificatione. vt Il.λ. ῥόας ἐλαυνόμενος. ¶Item ſtimulo,incito. Et paſſ.ἐλαύνεσθαι,ſtimulari. Herodian. Item pro, exerceo,exagito, Pauſan. Item pro fatigo accipitur:& pro inſequor,vexo,inſector,apud Dem. ſæpe vt tradit Bud.

468 Inuenitur & pro perſequi iudicio, ſeu accerſere. vt ἐλαύνεται ἀσεβείας, impietatis accerſitur. Item verbero,pulſo,ferio. Et pro,excutio,ac propriè excutio, feriendo.vt apud Apoll. χαμάδις δὲ οἱ ἤλασ' ὀδόντας. Item pro,excito,cieo,moueo. vt Iliad.α. ἐν δὲ θεοῖσι κελωὸν ἐλαύνετον. ¶Item abigo, expello quod potius ἀπελαύνω dicitur in proſa,ſeu ἐξελαύνω. vt apud Chryſ. δαίμονας ἐλαύνων. ¶Item duco, i. ductile opus facio. vt apud Homer. ἀσπίδα χαλκεὺς ἤλασεν. Et Dioſcor.libro 5. ἐλαύνεται πέταλα χρυσᾶ. Dicitur & ἐλαύνειν τεῖχος, ducere murum. & ἐλαύνειν τάφρον,ducere foſſam. Iliad. μ. Item traduco, tranſigo.vt in Axiocho ἀλλ' ἡ πολυτίμητος πολιτεία διὰ πόσων ἐλαύνεται δεινῶν; ¶Interdum etiam neutrum eſt pro,promoueo,progredior,euado. εἰς ἄκρον τῆς παιδείας ἐληλακώς, Plutarch.qui eruditiſſimus euaſit.

Ἐλάω,inuenitur apud poetas pro ἐλαύνω. Ponitur ἐλᾶν & pro ἐλάσειν ab Ariſtoph.vt docet Bud.

Ἔλασμα,τὸ,lamina ductilis.Dioſc.lib.5.

Ἐλασμὸς,οῦ,ὁ,idem apud Suid.

Ἔλασις,εως,ἡ,agitatio videlicet equorum ſeu currus,aurigatio.Item equitatio. Xenophon. Item expeditio. Arr.Apud Herodotum τὴν ἔλασιν ἐξηγέεται, exponit. quæ ad tranſmittendum pertinent. Item remigatio. Item expulſio,abactio. vt ἔλασις βοσκημάτων, Thuc. lib.1.

Ἐλασία,idem quod ἔλασις,equitatio Xen.

Ἐλασείω,expeditionem affecto & apparo.Luc.

* Ἐλάσιμος,expulſorius,abactorius.Plut.

Ἐλατὴρ ῆρος,ὁ, agitator, auriga. Item remex. apud Luc Item impulſor,vibrator. Pind. Item expulſor, abactor.

Ἐλάτειρα,expultrix. Areop. Item placentæ latæ genus apud Ariſtoph.in Acharn.& equit.

Ἐλατήριον,τὸ, quicquid deorſum ventrem purgat. apud Hippoc. teſte Gal. Item ſuccus ex fructu cucumeris agreſtis expreſſus & in orbiculos coactus. Theophraſt. Et ipſum cucumerem ita dictum tradit Dioſc.

Ἐλατὸς,ductilis.Ex Epigr.

Ἐλαστὴς,οῦ,ὁ, impulſor,agitator. Etym. Ἔλαστρον,id quod impellit, ſeu quo impellitur aliquid. Ἐλαστρέω, ῶ,agito,impello. idem quod ἐλαύνω ſeu ἐλάω, vnde & factum eſt,ſed eſt ἰωνικώτερον.Il.σ. & apud Herodot.ſæpe.

Compoſita, ac primùm cum præpoſit.

Ἀπελαύνω, equitando reuertor,ſeu equitans. Xenoph. in ſymp. Apud eundem exp. redeo, refero pedem. Apud Herodian. ἀπελαύνειν λείας, abigere prædas, agere prædas. Item cum genit.pro, abigo,expello,item repello,arceo.vt ἀπελαύνειν τοῦ βωμοῦ, Luc.Item pro abigo.item expello, repello,arceo. Item abduco, auoco.

Ἀπελασία,abactio,profligatio Heſychius.

* Decomp.Ἐξαπελαύνω,expello.Plut.in Alex.

Συναπελαύνω,vnà expello.

Διελαύνω,perequito,i.equitando iter perago.Xen. ἤρετο πόσην ὁδὸν διήλασεν. Item decurro in armis. Item transfigo,traiicio.Luc.ὃν σὺ δορατίῳ διελάσας.

Διέλασις & διελασία,decurſio militaris.Xen.

Εἰσελαύνω,inuehor,ingredior equo vel curru. Plut. & Herodot. Generalius etiam pro, ingredior. Apoll. Rhod.Arg.2 & Plut.in Themiſt.Eſt etiam irrumpo, irruo,quocũq; modo quis inuehatur. Plut.in Phoc.

Εἰσελαστικὸς ἀγὼν, quo die athletæ olympionicæ aut hieronicæ patriam ſolenni pompa ingrediebantur. apud Plin.ad Traian.

Ἐξελαύνω,expello,abigo. Odyſſ.ο. Item erumpo equo. Bud.ex Xen.

Ἐξελάω, idem.Iliad θ. Ἐξελῶ Atticè pro ἐξελάσω, Ariſtoph.in Nub.ἐξελῶσ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἐξελήλακα,Atticè pro ἐξήλακα,expuli, exegi. Ariſtoph.in Nub. Apud Herodot. ἐξεληλαμένα ποιήματα,exp.ductilia opera.

Ἐξέλασις, expulſio. Item eruptio vel profectio quæ equo fit.Xen.Pæd.8.

Ἐξελατέος,expellendus,abigendus.

*Decomp.*Ἀντεξελαύνω,ex aduerſo vel viciſſim erumpo equo.

Διεξελαύνω, trano, vt διεξελάσαι τὸν πόρον ἵππῳ, ex Plut.in Probl.Item pro,tranſmitto per fluuium.B.ex Greg. Item cum copiis perrumpo. Item victis & fugientibus inſto.

Ἐπεξελαύνω, progredior ſeu prouehor equo. Exp.& immitto,erumpere iubeo,apud Xen.Hel.5. Ἀντεπεξελαύνω,ex aduerſo progredior. Exp. etiam, in occurſum progredior.

Παρεξελαύνω,vltra progredior.

* Προεξελαύνω,prouehor,de equitibus.Plut.lib.de gloria Athen.

Συνεξελαύνω,ſimul abigo,ſimul expello.

Ὑπεξελαύνω,clàm progredior longius.Herodot.

Ἐπελαύνω, infeſto incurſu in aliquem feror. Xen. χρὴ τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνειν. Apud Herodot. ἐπελαύνω τὴν στρατιὰν, exp. admoueo copias ſeu promoueo. 469

Ἐπέλασις,expeditio aduerſum aliquem, inuaſio,impetus.Luc.

Κατελαύνω,depello. Exodi 31. cap. κατήλασε μόσχον λεπτὸν,exp.vitulum duxit in minuta.

Παρελαύνω, præteruehor, curſu alium ſupero. propriè currus eſt:ſed de naui etiam dicitur. Od.μ. Item obequito,inuehor,irruo in hoſtes.Xen. Item equo prouehor ante alios.Xenoph. Dicitur & cum accuſ.pro, porrò ago,prodire facio.Xen. Item progredior,euado.Chryſ.ad Cor.1 εἰς τοῦτο παρήλασαν μανίας. Item, ſupero,vinco.Baſil.

Περιελαύνω,circumequito. Xen. Item abigo, cogo,Polyb.lib.5.item vexo,violenter tracto.Baſil.

Προελαύνω,ante ſigna euehor.Baſil.

Προσελαύνω, aduehor. Xen. cum dat.item cum πρός. Dicitur & προσελαυνούσης ἡμέρας à Luc. aduentante die.

Συνελαύνω,adſtringo,compello,cogo,in anguſtum redigo. Plut. Neutraliter etiam capitur pro, infeſto animo concurro, congredior infeſto Marte. Hom. Item actiuè,committo.Hom.

Compoſita ex ſecunda aut tertia perſona præt. paſſ. citra præpoſitionem ac primùm quæ agitandi ſeu ſtimulandi &c. ſignificationem habent.

Αγήλατος,ὁ, ὁ ϰ ἡ,valida manu impulſus.Lycoph.Apud Suidam ἀγήλατοι,exp.fulmina.

Αἰγελάτης,ου,ὁ,caprarius.in Anth. Epigr. qui caprarum gregem agit.

Αϛραβηλάται,dicuntur οἱ τὰς ἀϛράβας ἐλαύνοντες, agaſones,muliones,apud Luc.

Ἁμαξήλατος,ου,ὁ ϰ ἡ,plauſtraria via,ſub.ὁδὸς.

Ανήλατος ἄκμων,indomita incus,ex libro Iob.

Αρματηλασία,ἡ,currus agitatio,aurigatio,curule certamen.Xen Pæd 6.

Αρματηλάτης,ου,ὁ,auriga.Xen.in ſymp. Et per ſyncopen ἀρμηλάτης pro eodem.

Αρματηλατέω,ῶ,f.ήσω,aurigor, certo aurigatione in curruli certamine.Xen.in ſymp.Αρμαλατέω,idem.

Αρματήλατος, per quem currus agi poteſt aut actus eſt.vt ὁδὸς ἀρματήλατος, via vehicularis & curulis, plauſtraria via,militaris via.Et ἀρμήλατος,idem.

Βοηλασία ἡ,boum abactio.Il.γ.

Βοηλάτης,qui boues abigit,boum abactor.epitheton Mercurij,in Epigr.lib.2.Item qui boues agitat.

Βοηλάτις ιδος ἡ,boum abactrix vel agitatrix, in Epigr.

Βοηλατική,ars agitandi boues.Βοηλατέω,ῶ,bouesagito ſeu impello.Poll.ex Ariſtoph.

Βουπελάται οἱ,bubulci,quaſi βοελάται, pleonaſmo literæ π.Vide & in comp ex πέλας.

Διφρηλασία,ἡ,aurigatio.Pind.Διφρηλάτης,auriga.

Διφρηλατέω,ῶ,aurigor.Soph.

Δυσήλατος,locus equitatu difficilis.

Ενήλατα,τὰ, Eurip. ſchol. eſſe dicit τὰ ὀρθὰ ξύλα,ἔνθα πήγνυται ϰ ἐλαύνεται τὰ βάθρα τῆς κλίμακος.ligna recta in quæ defiguntur & adiguntur gradus ſcalæ. Euſtathius verò ἐνήλατα appellat ipſa βάθρα ſiue ipſas βαθμίδας quæ ἐνελήλανται τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις.

Εὐήλατον χωρίον,equitabilis locus.Xen.

Ζευγηλάτης ſeu ζευγηλάτης,qui boues agit iugarius.

Ζευγηλατέω,ῶ,iugum boum ago.

Θεήλατος,à Deo impulſus,à Deo immiſſus.Eur.

Ιππηλασία,agitatio equorum,paſſ.ſignif. Ιππηλάσιος, idem quod ἱππήλατος. Il η.

Ιππηλάτης,ου,ὁ,equorum agitator,eques.

Ιππηλατέω,ῶ,equos agito,equos impello,equito.

Ιππήλατος,per quem equi agitantur,aut etiam agitari poſſunt.equitabilis.Od.δ & ν.

Ιχνηλασία,veſtigatio,indagatio.Poll.

Ιχνηλάτης,qui veſtigia luſtrat ſeu ſcrutatur. veſtigator, ſeu qui veſtigiis aliquem aut aliquid conſequitur.Epigr.Dicitur & ἰχνηλάτης, pro eodem Ιχνηλατέω,ῶ,veſtigiis aliquid conſequor, veſtigo. Philo de mundo.

Καμηληλάτης,camelorum agitator & dux.

Καμηληλασία,ἡ, camelorum agitatio. Et καμηλίτης pro καμηληλάτης. Ariſtot.

470 Κυνηλασία,canũ incitatio,Callim. Κυνηλατέω ῶ, canes agito,ſeu venor.Nicand.

Κωπηλασία,remigatio.Κωπηλάτης,qui remum impellit.

Κωπηλατέω,ῶ,remigo.Luc.de ver.nar.

Νεηλάτης, remex,ὁ ἐλαύνων τὴν ναῦν Heſych.

Οἰϛρηλασία, quum quis œſtro agitatur. ſtimuli œſtri quibus aliquis agitatur.Et metaph. pro ſtimulo ſeu aculeo, quo quis ad aliquid impellitur, ſeu pellicitur.apud Ioſeph.in Maccab.

Οἰϛρηλατέω,ῶ,œſtro agito. Οἰϛρηλατέομαι, œſtro agitor,œſtro exerceor. Item furore & inſania agitor, velut œſtro. vnde οἱ οἰϛρηλατούμενοι Heſychio πυρώμενοι.

Ονηλάτης,agaſo,agitator aſelli.Plut.

Ονηλατέω,ῶ,aſinum agito.apud Ariſtoph.

Ποινηλασία,quum quis in pœnam cogitur.quum pœna infligitur, ſeu imponitur. Ποινηλασία τοῦ νόμου,ex OEcumenio, ſanctio quæ pœnã ſtatuit tráſgreſſorib.

Ποινήλατος,à furiis agitatus, ſeu quem αἱ ποιναὶ exagitant,& in pœnas cogunt.

Ποινηλατέω,ῶ, furiis pœnalibus exagito. Et in paſſ. ποινηλατούμενος apud Suidam.

Ρινηλάτης, q.d. qui naribus (i. narium olfactu) perſequitur ſeu olfaciendo,ſagax.

Ρινήλατος,adiect.odoratu deprehenſus.

Ρινηλατέω,ῶ,naribus(i.narium olfactu)perſequor:vt canes ῥινηλατοῦντες, qui & ῥινηλάται, qui odores naribus velut attrahunt.Item metaph.perſequor indagando ſagaciter,vel indago ſagaciter,Syneſ.

Τροχήλατος,rota,ſeu rotis agitatus,Soph.

Τροχηλάτης,qui rotam agitat & impellit,auriga.

Τροχηλατέω,ῶ, rotam impello & ad curſum incito. Item in modum rotæ agito,Eurip.

Alia eiuſdem formæ compoſita,abigendi & expellendi ſignificationem habentia.

Αγηλατίζειν,perſequi,in exilium pellere,Etym.

Αγηλατέω,ῶ, i. ἄγος ἐλαύνω, q.d.piaculum expello, ſcelus expio, i. ſceleratos ipſos qui piaculum admiſerunt extermino,Soph.in OEd.tyr.

Ανδρηλατέω,ῶ,(q.d.virum ſeu viros expello)in exilium pello,in exilium emitto,Plat.Pol.8.

Ξενηλασία,peregrinorum expulſio ſeu eiectio.Thucyd. Dicitur & de rebus quę non ſecus expelluntur & reiiciũtur ac peregrini expelli ſubmoueriq; ſolẽt,Plut.

Ξενηλατέω, ῶ, peregrinos expello ſeu peregrinum, hoſpites expello,aut expello, tanquam peregrinum abigo ceu ſolent abigi peregrini. A Bud.exp.externos eiicio,vt alienos abigo,ex Plut.ſymp.8.

Alia eiuſdem formationis compoſita, quæ ducendi ſignificationem habent.

Νεήλατος, recẽs malleo ductus,recẽs cuſus,Heſych. Apud Demoſth. in orat.pro Cteſiph. νεήλατα dicuntur recẽs molitæ farinæ ab ἀλέω.

Στρατηλασία,exercitus eductio,expeditio,Plut.

Στρατηλατέω,ῶ, exercitum educo, ſeu educo exercitum in expeditionem,aut bellum infero.

Στρατηλάτης,qui exercitum educit in expeditionem. dux agminis militaris,Eurip.

Σφυρήλατος, malleo ductus ſeu fabricatus, ὁ τῇ σφύρᾳ ἐληλαμένος, ideóque ſolidus,non conflatus.Metaph. apud Plut.de orac.Pyth. ὡς πυκνὸν ϰ σφυρήλατον νῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκον. Apud Diodor. Siculum σφυρήλατον accipitur pro loculo ſeu cõditorio quod malleo ductum fabricatúmque eſt,non conflatum.

Ολοσφυρήλατος,qui totus malleo ductus eſt ſeu fabricatus,ſolidus,Ioſeph de antiq.Iud.

Υπήλατα φάρμακα, medicamenta quæ aluum ſubducunt,Greg.

Χαλκήλατος,ex ære ductus.Et pro eodem χαλκίλατος, in Epigr.

Χρυσήλατος,ex auro ductus malleo,ſeu ex auro ductili confectus.

Ψυχήλατος, qui poſtquam malleo ductus eſt,in frigidam merſus eſt,Plut.in Bruto.

ΕΛΑΦΟΣ, ου ὁ vel ἡ, ceruus,cerua, Hom.Xen.& alij. ¶ Item placenta quædam, quæ in ἐλαφηβολία, feſto Dianę,parabatur,Athen.l.12. Euſt. deducit ab ἐλεῖν τοὺς ὄφεις. quoniam οἱ ὄφεις ῥαδίως ἀγρεύονται ὑπ' αὐτῶν inquit,Plut.

Ελάφειος,ου,ὁ,ceruinus. Et neutro gen.ἐλάφειον ſub.κέρας vel κρέας ceruinum cornu aut caro,Suid.

Ελάφειος ἀνὴρ,metaphora à ceruis ſumpta ab Etym. exp.δειλὸς,meticuloſus.Ελάφειον Heſychio eſt κώνειον, & Ελάφειαι apud eundem οἱ τῶν ἐλάφων ἀϛράγαλοι, ceruini tali.

Ελαφίνης,ου,ὁ,hinnulus ceruinus.νεβρός,Heſych. 471

Ελαφάω,fugito & pauito more cerui.

Compoſita.

Ιππέλαφος,ου,ὁ,equiceruus, animal ita dictum à forma equi & cerui quam habet,Ariſtot.

Τραγέλαφος, ου, ὁ, hirqui-ceruus. animal hirci & cerui figuram mixtam habens. Τραγέλαφοι, erant etiam pocula quædam, vt teſtatur Athen.l.11.

ΕΛΑΦΡΟΣ, οῦ, ὁ, leuis & celer inſtar cerui. (Dictum enim volunt quaſi ἐλαφηρὸς, ab ἔλαφος.) Hom. Plut. & alij. ¶ Item, leuis: cui opponitur grauis & ponderoſus. vt ἐλαφρὰ ἐσθής. Xenoph. ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι, leue ducere, non magni æſtimare, apud Dioſc. l. 2. ¶ Item, leuis, i. non moleſtus, nec difficilis, cui opp. φορτικὸς καὶ ἐπαχθής. Iſocr. Apud Dioſc. ἐλαφρὸν πῦρ, leuis ignis, i. non vehemens. Apud Plat. ἐλαφρὰ δὲ ἡ δέησις, facilis & leuis petitio.

Ελαφρῶς, leuiter, celeriter. vt πλεῖν ἐλαφρῶς. Od. ε.

Ελαφρία, ἡ, leuitas, Heſych. Item paucitas, Suid.

Ελαφρύνω, alleuo.

Ελαφρίζω, f ίσω, eleuo Cũ accuſ. Plut. Itẽ alleuo. Syneſ.

Compoſita.

Απελαφρύνω, ſubleuo.

Επελαφρίζω, ſubleuo, tollo. Philo de mundo.

Επελαφρύνω, idem. Vnde συνεπελαφρύνω, apud Herodotum, ſimul alleuo.

Υπερέλαφρος, perleuis, valde leuis.

ΕΛΑΧΥΣ, paruus, μικρός. vt ἐλαχὺ σκάφος in epigr. exiguum & vile nauigium. Et Od. ι. νῆσος ἐλάχεια. Comparat. eſt Ελάσσον, ſiue ἐλάττον Atticè. minor. Dem. Item inferior vt ἔλασσον ἔχειν, inferiorem eſſe, vinci & ſuperari aliqua re, deteriori eſſe conditione. Demoſth. pro cor. Item paucior: Plat. in ep. οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἐτῶν ἀνήκοοι, non pauciores quàm triginta Ελαττον aduerbialiter quoque capitur *pro*, minus, vt ἔλασσον ἄπωθεν apud Thucyd. minus procul, i. propius. Dicitur & ἐλαχίων, pro ἐλάσσων.

Superl. Ελάχιστος ου, minimus. Thuc. Ariſtot. &c. Item pauciſſimus. Iſo Plut. &c. Exp. & breuiſſimus. vt δι᾽ ἐλαχίστου καιροῦ γινησόμενον, Ελαχιστότερος, minor, minimus. Epheſ. 3.

Ελάχιστα, minimè, οὐκ ἐλάχιστα, in primis.

Ελαττονάκις, minùs, rariùs. Bud. ex 2. Cor. 3. Ελαττόνως, minus. Plut.

Ελαττονέω, ῶ, minus fero. Item imminuo, minus reddo. vnde apud Baſil ἐλαττονούμενον σῶμα.

Ελασσόω, ſeu ἐλαττόω, ῶ, diminuo, imminuo Thuc.

Ελαττοῦμαι, diminuor, imminuor, auferor. Thuc. Item inferior ſum, ſuperor. Thuc. l. 1. ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, bello inferiores. Exp. etiam detrimentum accipio, pauperior fio.

Ελάσσωμα ſeu ἐλάττωμα, cui opponitur πλεονέκτημα, inferiores partes & deterior cõditio, diminutio. Item vitium, quo aliquis aliquo inferior eſt. Chryſ. in pand. ſic appellatur vitium rei quæ perſcribi non poteſt propter malam fidem. Ponitur & pro victoria, paſſiuè apud Polyb.

Ελάττωσις, imminutio, diminutio.

Ελαττωτικὸς οῦ, ὁ, qui diminuit non rigidus.

ΕΛΔΟΜΑΙ, cupio, deſidero, appeto. Il. ε, Καδ᾽ δὲ κτήματα πολλά, τά τ᾽ ἔλδεται ὅς κ᾽ ἐπιδευής.

Ελδωρ τὸ, deſiderium, cupido. ἐπιθυμία. Heſych.

Εέλδομαι, poetico pleonaſmo τοῦ ε dicitur pro ἔλδομαι frequentiſſimum eſt apud Hom. Interdum cum genit. vt Od ξ. Interdum cum accuſ. vt Od. α. Reperitur vſurpatum & in paſſ. ſig. Il. π.

Εέλδωρ, res cupita, deſiderium. Il. α.

Cõp. Επιέλδομαι, deſidero, ἔλδομαι. Apoll. 4 Argon.

ΕΛΕΑΣ, auis nomen apud Ariſtoph. in auibus. Eadem
472 forſan auis eſt quæ à Callimacho ἐλείας dicitur, vt annotat ſcholiaſtes.

ΕΛΕΓΟΣ, ου, ὁ, lamentatio, vox lugubris, luctus. Ariſtoph. ¶ Item carmen elegiacum quo lamentatio continetur. Apoll. Qua in ſignif. Diomedes deducit παρὰ τὸ εὐλογεῖν τοὺς τεθνειῶτας. Nam defunctorum laudes hoc carmine comprehendebantur.

Ελεγεῖον, ου, τὸ, idem cum ἔλεγος, i. elegi verſus. Luc. Sic vocatur à Thuc. Pauſ. Strab. Athen. aliiſque, quod δίστιχον poſtea nominatum fuit.

Ηρωελεγεῖον, ου, τὸ, (*comp.*) metrum ex heroicis & elegiacis verſib. conſtans, vt apud Theoc. Idyl. octauum.

ΕΛΕΓΧΩ, F ξω, arguo, i. argumentis demonſtro ſeu probo. vt ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει, i. opera arguunt manus, ex Suida. Interdum exp. redarguo, reprehendo. Plut. Exp. & refello, refuto. ¶ Item, conuinco. Syneſ. ¶ Exp. etiam reprimo & coerceo, apud Chryſ. προσευχὴ τοῦ πυρὸς δύναμιν ἤλεγξε, deprecatio vim ignis repreſſit. ¶ Aff. & *pro*, aſpernor, ex Il. ι. τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς. ¶ Itẽ, ſciſcitor, percontor. Xen. ἤλεγχες αὐτοὺς εἴ τινα λόγον ποιήσαιτο περὶ τοῦ πείθεσθαι τὴν στρατιάν.

Ελέγχομαι, arguor, deprehendor, comperior. Xen οὗτος ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν. Item arguor, reprehendor. apud eundem. Item conuincor, vincor. Plat. Item *pro*, reiicior & contemnor ex Luc. in Nigrino.

Ελεγμὸς, redargutio, reprehenſio. Item refutatio.

Ελεγξις, redargutio, reprehenſio 2. Pet. 2.

Ελεγκτὸς, reprehenſione dignus.

Ελεγκτικὸς, redargutorius, reprehenſorius. ἐλεγκτικοὶ λόγοι. Plat. cõpoſiti ad coarguẽdos qui contra diſputãt. Item argumentãdi peritus, qui conuincere argumentis poteſt. ex Luc. Item reprehendendi cupidus.

Ελεγκτικῶς, vt ἐλεγκτικῶς ἀποδεῖξαι. ex Ariſtot. refutantis more demonſtrare. Item cum quadam reprehendendi cupiditate, reprehendendi ſtudio. Plut.

Ελεγχος ου, ὁ, argumentum, indicium, probatio. Bud. documentum aut ſpecimen verti poſſe ait. Luc. ἔλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας, argumentum eſt inſcitiæ, inſcitiam arguit. Apud Plat. in apol. διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου dicuntur in quorum vitam inquiritur. Apud Iſocratem, εἰς ἔλεγχον καθιστάναι, exponitur rem ad probationẽ adducere, rẽ in probationib. conſtituere & teſtimoniis. ¶ Exp. etiam, criminatio, accuſatio, indicium criminis, vt Syneſ. de inſomn. κατὰ γὰρ τῶν χρωμένων οὐκ ἔχουσιν ἔλεγχον. ¶ Item, dedecus, probrum, turpitudo. Bud. ex Greg. In qua ſignificatione dicitur potius ἔλεγχος, εος, τὸ, genere neutro. Hom.

Ελεγχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ignominioſus, i. ignominia & probro dignus. Il. γ. Et ſuperl. ἐλέγχιστος, extrema ignominia dignus, aut etiam notatus. Il. β & Od. κ.

Ελεγχείη, ἡ, probrum. Od. ξ.

Compoſita.

Ανέλεγκτος, q. d. irreprehenſibilis. Item certior quàm qui redargui poſſit, ex Plat. Exp. etiam inconuictus, ex eodem. Plat.

Ανελέγκτως, ſine reprehenſione. Itẽ ſine probatione.

* Ανελεγξία, Stoicis eſt ἰσχὺς ἐν λόγῳ ὥς τε μὴ ἀπάγεσθαι ἀπ᾽ αὐτοῦ εἰς τὸ ἀντικείμενον, i. ἀνελεγξίαν eſſe vim orationis, ne ab ipſa in cõtrariũ abducamur. Dio. in Zẽ.

Απελέγχω, redarguo, refuto, confuto, repello. Apud Antiph. ſæpe *pro* cõuinco reũ, inquit Bud. Et cũ participio, Chry. de ſacerd. ἀπελέγξαι ἡμᾶς ψευδομένους, conuincere nos mendacij. Eſt etiã probo (inquit Bud.) ſicut ἐλέγχω. Itẽ ἀφίημι τὸν γραφέντα: cui oppon. ἐξελέγχω. Απελεγμὸς, redargutio, refutatio act. Apoſt. c. 19. εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν Απέλεγξις idem.

Διελέγχω redarguo, refuto, argumentis refello & improbo aliorum dicta. Luc Item diſcepto, quæſtionem habeo & exerceo, apud Greg.

* Δυσέλεγκτος, qui difficulter reprehendi poteſt, irreprehenſibilis.

Εξελέγχω. redarguo, i. falſum eſſe doceo. Item refello, conuinco non eſſe eum quem ſe dicit eſſe. Plat. 473
Item *pro*, conuinco tam diſputatione quàm opere,

ex Iſocr. Et ex Plut. vinco diſputando. Et *pro* deprehendo, comperio. Item *pro*, periclitor, periculum facio ex Polybio.

Decomp. Ἀνεξέλεγκτος, nullo argumento probatus ſeu compertus. Thuc. Itē irreprehenſibilis, qui nullo argumento in fraude deprehenditur. Bud. ex Xen. Item qui refelli non poteſt. Plat.

* Διεξελέγχω, redarguo. Plut. in lib. de facie in orbe Lunæ.

Εὐεξέλεγκτος, qui facilè argumentis probari poteſt. Plat. Item qui facilè refelli poteſt. Bud.

Ἐπέλεγχος, ſequens ἔλεγχος, ſeu ἔλεγχος ἐλέγχῳ additus vel ſuperadditus. Plat.

Εὐέλεγκτος, qui facilè reprehendi poteſt. Item qui facilè refelli & deprehendi poteſt. Item actiua ſignificatione ex Ammonio, οἱ δὲ ἰωνικοὶ οὕτως ἐκαλοῦντο διὰ τὸ παῤῥησιαστικὸν καὶ εὐέλεγκτον, i. propter procliuitatem ad reprehendendum.

Κατελέγχω, redarguo, conuinco. Heſiod.

Κλεπτέλεγχος, ὁ, fures arguens ſeu deprehendens.

Παρελέγχω, arguo.

ΕΛΕΔΩΝΗ, ης, ἡ, eledona: ſpecies eſt polypi, vnam habens κοτυληδόνα, & ſeptem pedes, vt Suidas ex Æliano tradit.

ΕΛΕΛΕΥ, Suid. & Schol. Ariſtoph. tradunt eſſe ac clamationem bellicam qua in properatione ac bellicis pæanibus vti ſolent. Vnde coniicere quis poſſit hoc ἐπίφθεγμα factum eſſe παρὰ τὴν ἐπίπνευσιν τῆς ἐλεύσεως. Æſchylus in Prometh. vincto ponit ἐπὶ σχετλιασμοῦ (teſte Heſychio) vbi Ino dicit, Ἐλελελελελεῦ, Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς Μανίαι θάλπουσι. Quo in loco & ſchol. annotat eſſe θρηνῶδες ἐπίφθεγμα.

Ἐλελίζω, clamo, ἐλελεῦ, vt ἀλαλάζω, clamo alala. Xen. teſte Demet. Phalereo. ¶ Item pro ἑλελίσσω, torqueo, de qua ſignif. vide in Εἰλέω, voluo.

Ἐλελίζεσθαι, deflere cum acclamatione τοῦ ἐλελεῦ, Ariſtoph. Au.

ΕΛΕΝΗ, ης, ἡ, Lacæna illa Helena. ¶ Item, vas, de quo Poll. l. 2.

Ἑλένιον, ου, τὸ, helenium, herba quædam, quæ è lacrymis Helenæ dicitur nata. Dioſc. Τὰ Ἑλένια, teſte Heſych. dicebatur feſtum in honorem Helenæ.

ΕΛΕΟΣ, ου, ὁ, miſericordia, commiſeratio. Hom. Dem. Dicitur & ἔλεος, έος, τὸ, neutro genere pro eodem, cùm alibi tum in Teſtamenti noui ſcriptis, & apud Grecos Bibl. interp. ¶ Ἔλεος, pro ſtipe ex Phoc. ἔλεον χρήζοντι παρέχου.

Ἐλεόν, aduerbialiter ponitur ab Heſiodo in Erg. *pro*, miſerabiliter, ἐλεὸν μύρετο.

Ἐλεεινὸς, miſerabilis, ἐλεεινὰ δράματα. Plato in Apoll.

Ἐλεεινῶς, miſerabiliter.

Ἐλεέω, ῶ, ήσω, ηκα, miſereor, commiſeror. Od. ξ. καὶ μ' ἐλεήσῃ. Syn. ep. 57. ἔλεον αὐτοὺς ἀνόνητον ἐλεῶ, inutili miſericordia eos proſequor. Et paſſ. ἐλεοῦμαι ὑπὸ σοῦ, Luc. moueo tibi miſerationem, ſeu commiſerationem.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, miſericors. Od. ε.

Ἐλεημοσύνη, miſericordia apud Call. in Teſt. noui ſcriptis cæteríſque quæ eccleſiaſtica vocantur, ἐλεημοσύνη, appellatur ſtips, quæ erogatur pauperibus quòd ea proficiſcatur à commiſeratione, & ſit veluti cōmiſerationis noſtrę opus. Dicitur & de omni beneficij genere quo calamitoſos proſequimur. Matthęus 6.

Ἐλεητὺς, ύος, ἡ, commiſeratio. poet. Od. ξ.

Ἐλεαίρω, (poet. idem quod ἐλεῶ. Il. ω.

Compoſita.

Ἀνελεήμων, immiſericors, immitis. Ἀνελεημόνως, immiſericorditer.

Κατελεέω, ῶ, miſereor, commiſeror.

Νηλεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, immiſericors, crudelis, vnde νηλεὲς ἦτορ apud Hom. & Heſiod. Vocatur & νηλὴς θυμὸς ab Homero ὁ ἀπαθὴς vel δυσπαθής. à Cicer. firmus animus.

Νηλεῶς, crudeliter.

Ἀνηλεὴς pro νηλεὴς, præfixo α pleonaſtico. Ἀνηλεῶς, immiſericorditer, crudeliter. ex Plat. de Leg. 3. ἐχθροὺς καὶ ἀνηλεῶς μισοῦντες. Dicitur & Νηλειὴς, pro νηλεὴς, metri cauſa. Νηλειῶς, crudeliter.

Ἀνηλέητος, miſericordia indignus. Æſchin.

Πολυέλεος, multum miſericors, apud Ioelem.

* Φιλελεήμων, qui amat ſeu colit miſericordiam, miſericors.

ΕΛΕΟΣ, οῦ, ὁ, ſiue ἐλεὸν, οῦ, τὸ, menſa coquinaria. Od. ξ. Ariſtoph. Euſt. Poll. lib. 6. & Athen. lib. 4. ¶ Suidæ eſt etiam auis ſpecies.

Ἐλεατροὶ, οἱ, Heſych. qui adcœnam inuitant conuiuas principum. Apud Athen. lib. 4. ſcribitur ἐλέατροι. idémque tradit ſuo tempore ἐλέατρον vocari totius epuli adminiſtrandi ſeu apparandi præfectum. Etymol. ἐλέατρον dici ait coquum παρὰ τοὺς ἐλεούς.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ, ου, ὁ, liber (cui opponitur δοῦλος, ſeruus) Thuc. Item adiect. ἐλεύθερον ἦμαρ apud Hom. liber dies, libertatis dies (i. libertas) cui opponitur δούλιον ἦμαρ. ¶ Item, ἐλευθέρα φωνή. Nonn. libera vox. Et ἐλευθέρα διώκειν ἤδη ex Plat. ep. 8. viuendi libertatem ſectari. ¶ Ἐλευθέρα παιδεία, ex eiuſdem Pl. ep. 7. liberalis doctrina. Ἐλεύθεροι παῖδες. Plut. ingenui liberi. ¶ Ἐλεύθερος, liber, immunis, liberatus. vt ἐλεύθερος τυράννων, à tyrannis liber, ſeu liberatus. Sic ἐλεύθερον ποιεῖν τῶν βαρβάρων, à barbaris liberum reddere, ſeu liberare. Dicitur & ἐλεύθερος φόβου, liber metu.

Ἐλευθέρως, liberè, vt liberum hominem decet & ingenuum. Thuc. 2.

Ἐλευθερόω, ῶ, libero. τούτου vel ἀπὸ τούτου. Plat. Eurip. Item libero, in libertatem vendico. Thuc.

Ἐλευθέρωσις, liberatio. Thuc. lib. 3.

Ἐλευθερωτὴς, οῦ, ὁ, liberator Luc.

Ἐλευθερία, ἡ, libertas, qualis eſt eorum qui ſerui non ſunt. Dem. Plut.

Ἐλευθεριάζω, dicitur de fugitiuis qui liberè vagantur. Item libertatem vſurpo liberè ago. Ἐλευθεριαστικὸς, qui amat liberè agere.

Ἐλευθερικὸς, liber. Plat. de leg. & Plut.

Ἐλευθέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, liberali ingenio præditus. Ingenuus. Xen. Item liberalis, libero homine dignus, liberum hominem decens. vt Plat. ep. 7. ἐλευθέριον σχῆμα τῆς πολιτείας. Et ἐλευθέριοι παιδεῖαι, liberales doctrinę, Luc. Exp. & lepidus, venuſtus. Plu. in Lyc. ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. Apud Thuc. ἐλευθέριος Ζεὺς, ſeruator Iupiter.

Ἐλευθερίως, liberaliter, ingenuè. Xen.

Ἐλευθεριότης, ητος, ἡ, Ingenuitas. Item liberalitas, cui oppon. ab Ariſtot ἀνελευθερία.

Compoſita.

Ἀνελεύθερος, ου, ὁ καὶ ἡ, illiberalis, nihil liberale & ingenuū habens. Item inhoneſtus & indecens. Polyb. Item ſordidus, auarus, apud Ariſtoph.

Ἀνελευθέρως, illiberaliter, ſordidè.

Ἀνελευθερία, illiberalitas, item auaritia. Ariſtot.

Ἀνελευθεριότης, idem. Ariſtot.

Ἀνελεύθερος, libertus, ἀπελεύθερος τοῦ Νέρωνος, Arrian. in Epict. Ex Æſchine. ἀφίεσαν ἀπελευθέρους, manumittebant.

Ἀπελευθερόω, ῶ, liberum facio, libertate dono, manumitto. vt ἀπελευθερῶ τὸν ἑαυτοῦ οἰκέτην, Bud. ex Æſchine. Vnde ἀπελευθερωτὴς, patronus: ἀπελευθερωθεὶς, libertus. Idem ex Plat. Ἀπελευθέρωσις, manumiſſio. Plut. Ἀπελευθερωτὴς, manumiſſor.

Ἀπελευθερικὸς, libertinus: vt ἐξελευθερικὸς. Plut.

475 Ἀπελευθεριώτης, libertinus. Bud. ex Strab.

Ἐξελεύθερος, libertus: vt & ἀπελεύθερος. Quidam exp. libertinus.

Ἐξελευθερικὸς, libertinus, liberti filius. Plut. vt ἀπελευθερικός.

Ἐξελευθερόω, ῶ, idem quod ἀπελευθερόω.

Ἐπιδεξιελεύθερος, q.d. dextrè & ingenuè. Suid.

Πανελεύθερος, prorſus liber, liberrimus.

Συνελευθερόω, vnà in libertatem aſſero.

Φιλελεύθερος, libertatis amans, libertatis amator.

ΕΛΕΦΑΙΡΩ, decipio, noceo, lædo. Heſych.

Ἐλεφαίρομαι, idem. Od. τ.

ΕΛΕΦΑΣ, αντος, ὁ, elephas, elephantus. Legitur & fœm. gen. apud Ariſtot. lib. 5. anim. ¶ Item, elephas ebur. Od. σ. Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος. ¶ Item poculi genus. Athen. Il. α. Item elephas, morbi genus, lepra ſecundùm quoſdam. Dioſc. lib. 2.

Ἐλεφάντινος, elephantinus, eburneus. Herodian. Ariſtop.

Ἐλεφαντεῖος, pro eodem.

Ἐλεφάντινος, Aetio emplaſtri nomen cuius compoſitio quòd ſit præcandida, ita vocatur.

Ἐλεφαντιστὴς, elephantorum magiſter aut domitor.

Ἐλεφαντιάω, ῶ, elephante (i. morbo ita dicto) laboro. Item ἐλεφαντιῶντα ἕλκη. apud Dioſc. vlcera quæ ad elephantem accedunt.

Ἐλεφαντίασις, morbus qui & ἐλέφας. Exiſtimatur hoc nomine vocata lepra, cùm ob alia quæ cum elephāte ſimilia habet, tum quòd cutem reddat elephantis corio ſimilem. Vide Aretæum. Appellatur & ἐλεφαντιασμός.

ΕΛΗ & εἵλη, ης ἡ, (vtrumque enim apud veteres in vſu fuiſſe tradit Euſt. ex lex. rhet.) calor ex ſole prodiēs, calor ſolaris. Item ſolis ſplendor. Ariſtoph.

Εἱλέω, ῶ, f. ήσω, inſolo. Euſt. Item verſo. de qua ſignif. vide in Εἰλέω.

Εἵλησις, εως, ἡ, æſtus. Plat. Aliam ſignif. vide itidem in Εἰλέω.

Εἰλήιον, Heſyc. in ſole calefactum.

Ἑλάνη, ἡ, fax, apud Athen. lib. 15.

Compoſita.

Ἄειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſolis ſplendore ſeu calore carens, vt ἄειλα πεδία. Euſt. Heſych.

Εὔειλος, apricus, ad apricandum aptus. vt εὔειλον χωρίον apud Euſt. idem quod εὐήλιον.

Περίειλος, ſolis calori expoſitus. Euſt.

ΕΛΙΝΝΥΩ, Galenus apud Hippocr. tradit Ionibus ſignificare quieſco, otior: cui Hippoc. opp. γυμνάζομαι. vſi ſunt Plut. & Theocr. A Suida exponitur quieſcere, tardare, morari, cunctari ex Herodoto & Arriano. Accipitur etiam tranſitiuè pro, ſedo, ceſſare facio. apud Suid. καὶ πότμον ἐλιννύσειν. Reperitur ſcriptum & ἐλινύω vno ν.

Ἀνελιννύω, (*comp.*) tempus tero, otior. Apoll.

ΕΛΙΝΟΣ, ramus. Nic. Ἔλινος autem (teſte Athen. lib. 4.) ἡ ᾠδὴ τῶν ἱστουργούντων.

ΕΛΚΟΣ, εος, τὸ, vlcus ſeu hulcus. Item vulnus. Hom. Plat. Euſth. deduci ait ab ἕλκω, vtpote quòd ſit λύσις συνεχείας.

Ἑλκόω, ῶ, vlcero, exulcero. Xen.

Ἕλκωμα, τὸ, quod vlceratum eſt. Ἑλκωματικὸς, exulcerandi vim habens.

Ἕλκωσις, exulceratio.

Ἑλκωτικὸς, exulceratorius, exulcerandi vim habens, Dioſc. 476

Ἑλκύδριον, ου, τὸ, vlcuſculum, paruum vlcus. Exp. & ab Etym. ὁ κάδος, ὅτι ἀνέλκει τὸ ὕδωρ. Reperitur & ἑλκύδιον, ſine ρ, vt apud Plut. in quæſt. Græc.

Ἑλκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vlceroſus.

Compoſita.

Ἀνέλκωτος, q.d. inulceratus, i. non vlceratus.

Ἀφελκόω, ῶ, exulcero. Ἀφέλκωσις, exulceratio. Item exemptio corticis ſeu libri, & quadantenus abroſio. Bud. ex Theophr.

Δυσελκὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, laborans vlceribus curatu difficilibus. Item δυσελκὲς ἕλκος dicitur vlcus malignum & curatu difficile. Hippocr.

Δυσελκία, difficilis curatio vlceris, Hippocr.

Ἐξελκόω & Ἐξέλκωσις, idem quod ἀφελκόω & ἀφέλκωσις.

Εὐελκὴς, facile ſanatu vlcus habens. Gal.

Ἐφελκὶς, ίδος, ἡ, cruſta vlceris. Gal.

ΕΛΚΩ, f. ξω, traho. Il. β. Ἀπτεσθαι νηῶν ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν, trahere in mare. Luc. εἷλκεν ἡμᾶς τῆς ῥινός.

Ἕλκειν dicuntur etiam ij, qui odorem naribus attrahunt. quod καταχρηστικῶς de rebus inanimatis dicitur. apud Theophraſt. Dicitur etiam de ponderibus quæ bilancem in alteram partem ſua grauitate trahunt: quod Budæus interpretatur, pendere: vnde & ἕλκει pondus Plato, τὰ πλεῖον ἕλκοντα βαρύτερα νομίζεται.

Ἕλκομαι, trahor. Ab Arato, ἕλκεσθαι dicitur Argo ſydus cœleſte: quod Cicero interpr. verti, item prælabi. Apud Luc. ἕλκεσθαι ἔκ τινος, exp. ductitari ab aliquo. Ἕλκεσθαι πανταχόσε, dicuntur ij qui vt expiorentur, modò huc modò illuc traducuntur. Plat. lib. 11. de rep. Theophr. de hiſt. pl. lib. 5. cap. 7. ait buxum & abietem lignorum omnium minimè ἕλκεσθαι, vbi videtur ſignificare torqueri. ¶ Item actiua ſignif. pro ἕλκω vt Il. λ. αὐτίκα τόξον ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, arcum trahebat & tendebat aduerſus Eurypylum. Item *pro*, traho.

Ἕλξις, εως, ἡ, tractio, tractus, attractio, attractus. Alex. Aphr. lib. 2. Probl.

Ἑλκτὸς, οῦ, ὁ, tractus, ſeu qui trahi poteſt, ductilis. Ἑλκτικὸς, οῦ, ὁ, trahendi vim habens, tractorius, vt ἑλκτικὰ ὄργανα, machinæ tractoriæ. Vitruu. Item attrahendi vim habens, cui attrahendi vis ineſt. vt ἑλκτικὰ φάρμακα.

Ὁλκὴ, ἡ, tractio, tractus. vt ὁλκὴ τοῦ ἀρότρου, aratri tractio. apud Sextum philoſ. Item attractio ἡ ὁλκὴ τῆς νοτίδος, attractio humoris, ex Theophraſt lib. 5. cap. 15. de cauſis pl. ¶ Item, inclinatio, ῥοπή. quum aliquid aliquam in partem vergit & quaſi trahitur. Plut. de loquac. ¶ Exp. & ſequacitas: quum aliquid ſequitur quaſi tractum ab alio. Phil. de mundo, τὴν πρὸς τὸ ὂν διανοίας ὁλκὴν ἀμήχανόν ἐστιν ἰδεῖν, mentis ſequacitatem erga id quod eſt videre non datur. ¶ Exp. etiam ab Heſychio, δύναμις ἰσχύς, item τόνος. vt apud Theophr. lib. 5. de cauſis pl. τίς ἡ φύσεως ὁλκὴ καὶ πρὸς ἄλληλα σχέσις; quæ illa naturæ vis & mutua rerum cognatio. ¶ Item pondus, quoniam eius grauitas bilancem in alteram partem trahit. Luc. τὴν ὁλκὴν διτάλαντα, ponderis duorum talentorum. Peculiariter verò idem eſt quod drachma. Galenus, κελεύει δίδοσθαι μίαν ὁλκὴν μεθ' ὕδατος ψυχροῦ κυάθων δ. ¶ Heſychio eſt etiam ῥυτὴρ & Nicand. ſchol. τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν σῦρμα.

Ὁλκαῖος, οῦ, ὁ, qui trahitur. Nic. in Ther. Ὁλκαία, ἡ, cauda. Nic. in Ther. Sic dictam ſchol. Nic. anno-

tat. παρὰ τὸ ἑλκυσθῆναι ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος.

Ὀλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, glutinoſus, lentus atque mollis, qui dum extenditur, trahi non etiam rumpi poſſit. Gal. Dioſc. Plut.

Ὀλκήεις εντος, ὁ, ponderoſus. Nic. in Ther.

Ὀλκὸς οῦ, ὁ, tractus. Greg ὥσπερ ἐν ὁλκῷ ποταμοῦ μὴ ἑστῶτος, in tractu & defluxu. Item ſulcus, veſtigium ex aratri tractu remanens. Apoll. Arg. Vnde ὁλκὸς dicitur etiam tractus ille & veluti ſulcus quem ſerpẽtes, naues, aethereæ ſagittæ & ſimilia, quaſi veſtigium ſui greſſus relinquunt. Nic. in Ther. Apoll. Arg. 3. Sic & Xen. & Herodot. Fructibus etiam ὁλκοὶ tribuuntur, eò quòd quidam veluti ſulci in mari à ventis agitato videantur. Apoll. Argon. 1. Item aquæ ductus, quòd & ipſe aliquid cum ſulci tractu ſimile habeat. Suidas ὁλκὸν propriè eſſe vult τὸ τῶν δρακόντων σύρμα. Sic etiam dicitur longitudo tracta ſeu producta & extenta. Nic. in Alexiph. Item lorum quo aliquid trahitur. Soph. in Electra. Ὀλκοὶ dicuntur & machinæ ſeu inſtrumenta quibus naues ſubducuntur. Thuc. lib. 3. Ὀλκὸς Suidæ eſt etiam ἰχνευτής τόνος ἢ ἑλκυστικὸς, item ὅρμος & ναύσταθμος. Item οὐρὰ cauda. ¶ Eſt etiam araneus ſiue aranea, inſecti genus: vel potius aranei ſpecies quædam. Dioſc. lib. 2. c. 68 ¶ Herbæ quoque nomen eſt, quam deſcribit Plin. lib. 27. c. 10. ¶ Sic etiam nominatur ab aliquibus ὁ θώραξ hoc eſt, ea tota corporis pars quę à collo ad crura vſque pertendit. Item corpus, apud Nic. in Ther. vt ſchol. exp. ¶ Ὀλκὸς (adiect.) attractorius. Bud. ex Platone libro 7. de rep. & Theophr. in 4. de cauſ.

Ὀλκήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud Nic. in Ther. ſerpentum epith. qui longo volumine caudam trahunt.

Ὀλκήϊον, ου τό, lignum infima nauis parte prope carinam quo nauis trahitur, vt Apollonij ſchol. exponit. Argon. lib. 4.

477 Ὀλκίον ου τό, gubernaculum ſeu clauus nauis. Poll. lib 10. Item magnus crater: necnon labrum Heſych. At ὁλκίον, ου τὸ eſt Polluci ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν. ex Menandro & ex Philemone.

Ὀλκεῖον ου, τὸ, vas in quo pocula abluuntur. Poll.

Ὀλκέω, ῶ, traho nauem onerariam.

Ὀλκεὺς, έως, ὁ, qui retia trahit. Heſych.

Ὀλκάζω, traho. Heſych.

Ὀλκὰς άδος ἡ, oneraria nauis, vt Bayſ. exp. App. lib 5. bell. ciuil. & Thuc. lib. 2. Aliquando ei additur adiect. & tunc exp. nauis. Thuc. lib. 6. ὁλκάδες σιταγωγοὶ, naues frumentariæ.

Ὀλκάδιον, ου, τὸ, nauicula oneraria.

Ἑλκέω ῶ, f. ήσω, traho, idem quod ἕλκω. Iliad. ρ. Item diſcerpo, dilacero, ſcilicet in diuerſas partes trahendo Il. χ Item, violo, attento, per vim traho ad concubitum. Od λ.

Ἑλκηθμὸς οῦ, ὁ, violenta tractio. vis. Il. ζ. Ἑλκηθρον ου, τὸ, quidã interpretãtur traha, alij buris, apud Theop.

Ἑλκηδὸν, tractim, trahendo Heſyc in Aſp.

Ἑλκύω, f. ύσω, traho, idem quod ἕλκω. Epigr. lib. 2. Dicitur etiam ἑλκύειν πνεῦμα, vt Lat. trahere ſeu ducere ſpiritum: item ἑλκύειν ἑαυτοὺς in bonam partem apud Syneſ. epiſt. 57. Apud Herodot ἑλκύσαι πλίνθους, exp. lateres ducere. Item diſtraho, diſcerpo, lanio. Il. ρ. & apud Herodot.

Ἑλκυσμὸς, tractio. Ἑλκυσμα, τὸ, ſcoria ſiue recrementum argenti. Dioſc.

Ἑλκυσις, εως ἡ, tractio. Item attractio, ſeu attractus.

Ἑλκυστικὸς οῦ, ὁ, tractorius, trahẽdi vim habens. Dioſc. lib. 2. cap. 106. Ἑλκυστὴρ ῆρος ὁ, tractor, hauſtorius, capiſtrum. Eſt inſtrumentum quo fœtus ex vtero trahitur. Ἑλκυστίνδα, ludi genus, cui pars erat τὸ σκαπέρδαν ἕλκειν. Vide Euſt.

Ἑλκυστάζω, traho ſeu potius trahendo rapto. Il. ψ.

Ἑλξίνη ἡ, helxine, herba ita dicta quòd prętereuntium veſtes attrahat. Dioſc.

Compoſita, ac primùm cum præpoſit.

* Ἀμφέλκω, idem quod περιέλκω. Dionyſius de ſitu orbis.

Ἀνέλκω, ſurſum traho, attollo attrahendo, vt ἀνέλκειν ἰχθὺν ἀγκίστρῳ. Dicitur & ἀνέλκειν τὰς ναῦς, ſubducere naues. Interdum exp. retraho. quaſi retrò traho. Nonnunquam etiam pro ſimplici ἕλκω ponitur. vt apud Hom. Ἀνελκύω, idem quod ἀνέλκω. Xen. Hell. 1. Ἀνέλκομαι, ſurſum trahor. item retrahor, item trahor, pro ἕλκομαι. habet etiam nonnunquam ſignificat. actiuam: vt apud Aratum ἀνέλκεσθαι τόξον, trahere arcum, interprete Cic.

* *Decomp* Ἐπανελκύω, attraho. Arrian. in exped. Alex. Συνανέλκω, ſimul in altum traho.

Ἀνθέλκω, contrà traho, in diuerſum traho, ad me viciſſim traho Herodot. lib. 8. ἴχασος περὶ αὐτὸν τὴν δύναμιν ἀνθέλκειν. Dicuntur ἀνθέλκειν (inquit Bud.) qui certatim in diuerſum trahunt. Addit etiam ſignificare, manum diſtineo, apud Plut. item capi generaliter pro diſtinere, ſeu remorari vel reuocari, metaphorica ſignificatione. vt apud Gregor. μηδὲν ἀνθελκέτω τὴν προθυμίαν. Neutraliter etiam ponitur cum datiuo pro reſiſtere, quaſi contra trahendo, vt apud Plat. de leg. lib. 1. ἀνθέλκειν τοῖς ἄλλοις νεύροις ἕκαστον.

Ἀνθέλκομαι, paſſ. contrà trahor, in diuerſum trahor. Item diſtineor, reuocor.

Ἀνθελκόντως, aduerb. vt ἀνθελκόντως ἔχειν τινί, aduerſari aliis, vel repugnare aliis, quaſi in contrariam partem trahendo. Bud.

Ἀνθολκή, ῆς, tractio in contrariam partem, ipſe actus trahendi in diuerſum vel in contrarium. Item ipſe actus diſtinendi & remorandi. Sæpe de eo dicitur qui hoſtem diſtinet. Plut. Item contralibramentum, libramentum, pondus quaſi contra trahens alterum.

Ἀφέλκω, abſtraho, retraho, auoco, abduco. Xen.

Ἀφελκύω, idem, Xen. Pæd. 2. & Thuc. lib. 2.

Διελκύω, vt διελκύω διὰ δακτύλου, traho per annulum, Ariſtoph.

Διελκυστίνδα, puerorum ludus in quo vna pars ſingulos alterius partis ad ſe traducere conatur. Pollux libro 9.

Διολκή, ῆς, diſtractio, vel tractio per. Δίολκος, ου, ὁ, tractus per ſpatium inter duo litora, vt in Iſthmo. ex Strab. lib. 8.

Ἐξέλκω, extraho, educo. Ariſtophanes in Nub. Ἐξελκύω, idem.

Ἐξολκή, extractio. Ἐξελκυσμὸς, idem.

Ἐσελκύω, Atticè & Ionicè pro εἰσελκύω, pertraho in.

Ἐφέλκω, attraho. Ariſtot in Probl. Ἐφέλκεσθαι pro eodem actiuè, ex Aphr. & Them. Item *pro*, ægrè ſeſe trahere, ex Plat.

Ἐφολκὶς, ίδος, ἡ, Ἐφόλκιον, nauis parua quæ à magna trahitur. Plutarchus in Pompeio. Et ſimpliciter pro nauicula ſeu ſcapha, aut lumbo, apud Philoſtratum. Quin etiam πηδάλιον, id eſt gubernaculum ita vocari tradit Heſychius. Quod & ἐφόλκαιον dicitur. Odyſſ. ξ. Item generalius, quicquid ex alio velut dependet, eiúſque eſt tanquam acceſſio, aut appendix. Plutarchus de domo Pompeij loquens, ὥσπερ ἐφόλκιόν τι παρεπεκτήνατο, velut appendicem theatri aſtruxit Affertur & pro ſarcina ex Ariſtide.

Ἐφολκὸς, attractorius, attrahendi vim habens ſeu alliciendi. Vnde exp. etiam illex. Thuc. lib. 4. Ἐφολκαῖος, idem.

Ἐφελκύω, idem quod ἐφέλκω.

Decomp. Συνεφέλκω, ſimul attraho. Plat. Et συνεφέλκομαι, 478

κωμῳ pro eodem.Chryſoſt.
Καθέλκω,traho deorſum, cui opponitur ἀνέλκω,vt καθέλκειν τὰς ναῦς,in mare deducere.Iſocr.
Καθελκύω, idem,vt καθελκύειν τὰς ναῦς.Thuc.
Συγκαθέλκω,ſimul deorſum traho.
* Συγκαθελκύω, ſimul deorſum traho.Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.
Μεθέλκω,retraho,trahendo traduco. Exp. & retrorſus traho,ex Greg.Interdum cum πρὸς vel ἐς.
* Μεθολκὴ, retractio, contractio. Plutarch. περὶ πολυφρ.
Αντιμεθέλκω,in contrariam partem traho.
Παρέλκω,extraho.ex Plut. Item protraho, longius traho,protraho,& prolato diem. Neutraliter frequentius ponitur pro ſuperuacaneum eſſe, abundare,vacare.Dioſc.6.
Παρελκόντως, ſuperuacaneè. Exp. etiam protrahendo tempus.
Παρολκὴ,prorogatio,dilatio, mora,apud Alciphr. Item redundantia apud Etym.
Πάρολκος, funis nauticus quo trahitur nauis ad terram quum nullus eſt amplius remorum vſus. Vide ſchol.Thuc.
Παρελκύω,protraho,prorogo. Παρέλκυσις, protractio,prorogatio. Παρελκυστὴς, prorogator,procraſtinator.
Περιέλκω,circumquaque traho,q.d.circumtraho.Apud Plat κύκλῳ περιέλκειν, arte circumagere quempiam. Apud Ariſtot. eth.7. Budæus interpr.diſtraho,violenter rapio,diſtringo.Idem B.aff & pro,diſtineo ſeu occupo,ex Chryſoſt.
* Συμπεριέλκω,ſimul circumtraho,ſimul traho. Plut.de plac.phil.
* Προέλκω,extraho,extra traho,eiicio trahendo.Ælian. var hiſt.
Προσελκύω,attraho.
Συνέλκω,contraho.Συνολκὴ,contractio, vt συνολκὴ χειλέων,contractio labiorum ex Dioſc.
Συνελκύω,idem quod συνέλκω. Ariſtoph.ὁ δ' ἥλιος τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸ εὐθέως συνελκύσας.
Υφέλκω,ſubtraho.Ariſtoph.in equit.
Υφέλκομαι,ſubtus traho. Ariſtoph.

Compoſita ex ὁλκὴ ſeu ὁλκὸς ſine præpoſitione.

Βελουλκὸς,οῦ,ὁ, tela miſſilia extrahens. Βελουλκὸν,ferramentum chirurgi.Ægin.lib.6.cap.88.
Βελουλκία,ἡ, teli infixi extractio : cuius tres ſpecies ex Hom. tradit Euſt. Il δ. Βελουλκικὸς,οῦ,ὁ,ad telorum extractionem pertinens,Ægin.lib.6.cap.88.
Βελουλκέω,ῶ,tela extraho,ibidem.
Δικτυουλκὸς,qui rete trahit,piſcator retiarius Poll.
Διφρηλκέω,ῶ,currum traho.Epigr.ἄντυγα διφρηλκεῖ.
Ιχθυουλκὸς,qui piſces reti è mari aut flumine trahit.piſcator Suid.Scribitur & ἰχθυολκὸς,apud Heſych.
Καρδιουλκέω,ῶ,cor extraho,cor reuello.Luc.de ſacrif.
Κερουλκὸς, cornibus trahens, ſeu cornibus trahens aratrum. Heſych. Item κερουλκὸς κάλως, qui & κεραῖος, funis quo antenna trahitur, apud eundem.
Κερουλκὶς,ίδος,ἡ, quæ cornibus trahitur. Theocrt. ſchol.
Κηρουλκὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ,ad fatum lethiferum trahens. ad funeſtum fatum rapiens.ἡ εἰς θάνατον ἕλκουσα.Etym.
Λιθουλκοὶ, qui lapides trahunt ſeu extrahunt è lapidicinis. Plinius exemptores vocat lib 36.cap.15. Λιθουλκέω, lapides traho ſeu extraho & eximo. Item ægrè traho,veluti ponderoſum ſaxum.Heſyc.
Μενολκιον,vas balneatorium,apud Plut.in Alex.
Νεωλκία,ἡ,nauis tractio. Quidam interpr. ſubductio. Theophraſt.lib.1.
Νεολκέω,nauem traho ſeu attraho.nauem ſubduco. Polyb.Pro his ſcribitur etiam νεωλκία & νεωλκέω.
Νεώλκιον,nauale, locus in quem naues ſubducuntur.
Νεωλκὸς,οῦ,ὁ, qui naues in ſtationem ſeu portum attrahit vel potius qui è portu nauem extrahit & ſuper phalangibus ſtatuit. Poll. Helciarij à Martiale appellantur qui naues in portum attrahunt & è portu in aridam, puluinos ſupponentes,rurſùmque ab terra in mare moliuntur.
Ξιφουλκὸς,qui enſem vagina eduxit.
Ξιφουλκία,gladij ſeu enſis è vagina eductio,enſis euaginatio.Plut.in Cam.& Ariſtide.
Πυουλκὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ,pus extrahens ſeu educens. Inſtrumentum chirurgicum quo pus trahitur.
Ρυμουλκέω,ῶ, eſt ῥύματι ἕλκω, loris funibúſque traho. Latini dicunt remulco trahere ſeu educere, remulcando trahere.Polyb.l.1.Strab.lib.5.
Τιμουλκέω,ſiue τιμηουλκέω,ῶ,pretium augeo.Heſych.
Φολκὸς,οῦ,ὁ, ſtrabus ſeu ſtrabo Il β.Dictus putatur quaſi φαολκὸς,i.τὰ φάη ἕλκων.
Χαμουλκοὶ,αἱ, dicuntur machinæ quibus naues ſubducuntur,i.e mari in terram pertrahuntur,vt trochleæ ſunt cum funibus tractoriis.Sunt qui interpretentur puluinos,Poll.7.
Χρονουλκέω,tempus extraho,procraſtino.

ΕΛΛΕΒΟΡΟΣ, ſiue ἐλλέβορος, ου, ὁ, elleborus vel helleborus: veratrum. Herba eſt de qua vide Dioſcor.lib.4 cap.150.& 151. Theophr. hiſt. pl. lib. 9. cap.11.& Plin.lib.25.cap.5.Etym.dici ſcribit παρὰ τὸ ἑλεῖν τῇ βορᾷ, quod eſu perimat : vtpote θανάσιμον φάρμακον.
Ελλεβορίτης οἶνος,vinum helleboro conditum.Dioſc.
Ελλεβορίνη,ἡ, dicitur à quibuſdam frutex quidam paruulus foliis minutiſſimis, vtilis potu contra venena lethalia.Dioſc.lib.4 cap.109. 479
Ελλεβοριάω,ῶ,helleborum deſidero.ſeu helleboro mihi opus eſt.apud Suid.& Etym.
Ελλεβορίζω, helleboro purgo. Solebant enim helleboro purgari qui ſanæ mentis non eſſent.Dem.
Ελλεβορισμὸς,οῦ,ὁ,purgatio quæ fit veratro.

ΕΛΛΗΝ,ηνος,ὁ, Hellen filius Deucalionis:à quo ceu generis autore Ελλην dicitur Græcus, vt teſtatur Plin.lib.4 cap.7.Vide & Herodot. lib.1. & Pauſ.In ſacris literis Ελληνες paſſim opponuntur Iudæis, & vocantur ethnici,à Chriſto alieni.
Ελλήνιος,ου,ὁ,Grecanicus,Grecus. Nonn. Apud Suid. ſcribitur & Ελλήνειος per diphthongum.
Ελληνικὸς,οῦ,ὁ, idem quod Ελλήνιος. vt Ελληνικὴ παιδεία apud Luc. Grecanicę literę. τὸ Ελληνικὸν(ſub. ἔθνος) Græca gens,Greci.Item τὸ ἑλληνικὸν, quod Grecos decet.quod Grecis peculiare eſt, veluti hominibus cultioribus vt apud Plut.de aud.poem.Interdum. Ελληνικοὶ dicuntur qui imbuti ſunt literis vel moribus Grecis,vel ſunt eorum ſtudioſi. Apud Plut.in Numa. Ελληνικώτερος Νομᾶς exp. prudentior & humanior.
Ελληνικῶς, Græcanicè, Græcè,more Græcorum vel, vt Grecos decet.
Ελληνὶς ίδος,ἡ,idem quod Ελληνικὴ,vt Ελληνίδες πόλεις, Thuc Grecæ ſeu Græcanicæ vrbes.
Ελληνίζω, Græcos ſequor ſeu imitor, Græcum refero, Græcus ſum.Æſchin.in Cteſiph. Ελληνίζων τῇ φωνῇ, voce tantùm Grecus,i.lingua. Item cum Grecis facio,Græcis fauco.Socrat.in hiſt ecc. Dicuntur etiam Ελληνίζειν qui Græcè loquuntur, item qui propriè loquuntur Græcè.Athen lib 6.
Ελληνισμὸς,οῦ,ὁ,imitatio Græcorum. item literę Grecæ,ſeu lepos Grecus. Syneſ. A grammaticis ſic dicitur ſermo Grecanicus, ſeu proprietas verborum Grecorum.
Ελληνιστὴς οῦ,ὁ,ſectator ſeu imitator Græcorum.
Ελληνιστὶ, ad imitationem Græcorum, ritu & more

Græcanico,Græcè.Luc.Plut.

Ελλας άδος,ἡ, adiectiuè interdum ponitur pro ἑλληνικὴ ſeu ἑλλανικὴ, Græcanica. Græca. vt Ἑλλὰς φωνὴ, γυνὴ, χώρα, apud Herodot. lib.1. Interdum ſubſtantiuè: pro Ἑλλὰς γῆ ſeu χώρα, Græcia. vt ἐν τῇ Ἑλλάδι, in Grecia.

Ἑλλαδικὸς,Græcanicus.apud Steph.

Compoſita.

Ἀνελλήνιςος,hellenismũ non reſipiens,alienus à Græca conſuetudine.vt ἀνελλήνιςος σύνταξις apud Aretham de barbara & incongruente conſtructione.

Ἐξελληνίζω, Græcum facio,vel etiam à Grecis deriuo, è Græco deduco.Plut.in Numa.Apud Greg.Budeus interpr. ad Grecorum ritum formámque inſtituo & exigo limóque, ad Græcam facundiam exactè e nuntio.

Πανέλληνες,omnes Greci,vniuerſi Greci.Il.β.

Φιλέλλην,ſtudioſus Græcorum.

ΕΛΛΟΣ,οῦ,ὁ,hinnulus.Od.τ. Exp. & mutus, apud Soph.in Aiace.

ΕΛΜΙΝΣ,ινθος,ἡ, lumbricus:interaneorum animal Hippocr. de morb.l.4. Apud Hippocr. reperitur & ἕλμιγγες,vt Epidem.lib.1. & 4.

Ἑλμινθώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, lumbrico ſimilis.

Ἑλμίνθιον,ου,τὸ,lumbriculus,tineola.Hippocr.

Ἑλμινθιάω,ῶ,lumbricos patior,verminor.Ariſtot.

ΕΛΟΣ,εος,τὸ,palus.Theophr hiſt pl.lib 4.

Ἕλειος,ὁ καὶ ἡ, paluſtris. Sic ἕλειος βάτραχος,apud Ariſtot. Accipitur & pro ἑλώδης Suid. ¶Ἐλειὸς autem glis,vt exp.apud Ariſtot.hiſt.anim.l.8.c.17. Alij pro ſciuro accipiunt.

Ἑλώδης εος,ὁ καὶ ἡ,paluſtris,paludi ſimilis,paludinoſus, paludum modo vliginoſus.Dioſc.

Περιελώδης (*comp.*)ad paludes ſitus.vel paluſtris.

ΕΛΠΙΣ,ίδος,ἡ,ſpes. Plat.in Apol.Socr. ὡς πολλὴ ἐλπίς ἐστιν ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι, Cic. interpr. magna me ſpes
480 tenet bene mihi euenire. Iſocr. καὶ οὐδεμίαν εἶχεν ἐλπίδα τοῦ βίου. Dicitur & ἐλπίδα ſeu ἐλπίδας ἐμποιεῖν, & ἐλπίδα παρέχειν & ἐλπίδα ὑποτιθέναι, vel παρασχεῖν vel ὑποφαίνειν,vt Latini dicunt ſpem facere,prębere ſeu afferre,dare, proponere. ¶Ἐλπὶς, interdum in malam partem ſumitur: vnde κακὴ ἐλπὶς, Plat. Pol.1. Et πονηραὶ ἐλπίδες Luc.in Zeuxide. Pro metu aff ex Thuc Sic accipitur & in hoc dicto, ἀπειλὴ καὶ πυρκαϊᾶς ἐλπὶς οὐ περιάγαγε τῷ δικαίῳ τὸν ἄνθρωπον.

Ἐλπίζω,ſpero ἐλπίζω δόξειν. Æſchin. Et cum accuſ.vt ἐλπίζειν κάνδυν πορφυροῦν, Luc. de hiſt. ſcrib. Et cum dat.vt ἐλπίσας τῇ τύχῃ. Thucyd.lib.3.qui ſpem collocauit in fortuna, vel fortuna fretus.Aliquando exponitur potius,confido vel exiſtimo.vt ἐλπίζει τὸν δῆμον ἀμνημονεῖν, Æſchin. Item in malam partem ſæpe *pro*,timeo,ſuſpicor. Herodian.8. ἀντιπάλους γὰρ ἥξειν ἤλπιζον.Et Soph ἐλπίζει φέρειν,timet ne ferat & accipiat.

Ἐλπίζομαι,ſperor, vnde τὰ ἐλπιζόμενα, quę ſperantur Thuc.

Ἔλπισμα,τὸ,id quod ſperatur,ſpes.

Ἐλπιστὸν,ſperabile,quod ſperare licet.

* Ἐλπιστικὸς,adi. ἐλπιστικοὶ φιλόσοφοι, qui vitam maximè ex ſpe conſiſtere, omniáque ad ſpem illam referebant.Plut.ſymp 4.

Ἔλπομαι,apud poetas,pro ἐλπίζω,ſpero. Il.γ. Item *pro* exiſtimo,puto,per parentheſin,apud eundem.

Ἔλπω,autem,ſperare facio,in ſpem adduco.Od.β. Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει. Pręt.med. ἔολπα Atticè ſeu Ionicè pro ἤλπα,ſæpe pro pręſenti ponitur.

Ἐλπωρὴ,apud poetas,ſpes,ἐλπίς.Od.ψ.

Ἐέλπομαι,idem quod ἔλπομαι.Hom.

Compoſita.

Ἀελπὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,& Ἀελπέος,inſperatus.Od ε.

Ἀέλπω,deſpero,non ſpero.Il.η.

Ἄελπτος,ου,ὁ καὶ ἡ, inſperatus, inſperabilis. Soph. ἐξ ἀέλπτου,ex inſperato. Herodot Ἀέλπτως, inſperatò, prçter ſpem.vt πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοὶ,Eurip.

Ἀνελπίζω,deſpero.

Ἀνέλπιστος,ου,ὁ καὶ ἡ, non ſperatus,inſperatus,præter ſpem,ſiue inſperatò accidens, vel deſperatus,de quo nulla ſpes eſt. Iſocr. Comparat.eſt ἀνελπιστότερος apud Thuc.lib.7. ¶Item in actiua ſignificatione pro ἀπελπίζων, deſperans, nullam ſpem habens, de ſpe deiectus. Thuc. ἀνέλπιστοι εἰς ἡμᾶς ἐγένοντο, deſperarunt de nobis debellandis. Ἀνέλπιστον (ſubſt.) pro ἀνελπιστία,deſperatio.Thuc l 4.

Ἀνελπίστως,inſperatò,præter ſpem.

Ἀνελπιστία,ας,ἡ, deſperatio, ſtatus mentis ſpem omnem abiicientis,ſpei vacuitas:ſchol.Thuc.

Ἀντελπίζω,viciſſim ſpero,vel contrà ſpero.

Ἀπελπίζω,f.ίσω.deſpero. Cum genitiuo, vt ἀπελπίζω τοῦ τυγχάνειν τῆς ἐρωμένης, deſpero me potiturum amica. Et cum accuſatiuo,vt ἀπελπίζειν τὸν νοσοῦντα, omnem de ægroto ſpem abiicere, ταῦτα ἀπελπίζειν de his deſperare,vel hæc deſperare. ¶Interdum ſig. deſperare facio,in deſperationem adduco. Cum accuſ.vt ἀπελπίζων τοῖς γονεῦσι τὴν ἐπάνοδον.Item ſpero ex aliquo,vel ſpero aliunde, vt Luc.6. καὶ δανείζετε οὐδὲν ἀπελπίζοντες,nihil inde ſperantes.

Ἀπελπισμὸς οῦ ὁ,deſperatio.

Δύσελπις,ιδος,ὁ καὶ ἡ, qui vix ſperat,qui eſt abiectæ fidei.Ariſtot.eth.3.& Rhet.l.3.

Δυσέλπιστος,idem,cui opp.εὐέλπιστος. Δυσελπιστία, mala ſpes.

Δυσελπιστέω ῶ,non bene ſpero,propè deſpero.Polyb. lib.2.& 5.

Ἐπέλπομαι,idem quod ἔλπομαι,ſpero:Il.α.

Εὔελπις,qui bene ſperat, bona ſpe fretus. Thuc. Cum genit.apud Arethã in apoc. τῆς μελλούσης τυχεῖν δόξης εὐέλπιδες. Cum πρὸς, apud Plat. in Apol. ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον. Ab eodem pro confidente ſeu prefidente poni teſtatur. Bud. τὸ εὔελπι.ſubſt bona ſpes,apud Herodian. & alios.

Εὐέλπιστος,qui bene ſperat,idem quod εὔελπις.

Εὐελπιστία,ſpes bona.Ariſtot.eth.3.Εὐελπιστὶ,cum bona ſpe. Theophil.in inſtit.ciuil.

* Ἡμιευέλπις, ſemibene ſperans, qui inter metum ſpémque fluctuat.Lucian.

Κατελπίζω,ſpero,ſpem concipio. Κατελπισμὸς, ſpes, ex 481
Polyb.

Προελπίζω,antè ſpero.

ΕΛΩΡ,ωρος,τὸ,à nonnullis exponitur ἄγρα, ἄγρευμα captura. (Ab ἕλω ſignificante αἱρέω ſeu λαμβάνω) ab aliis σπάραγμα ἕλκυσμα.Il ρ μή μιν Ἀχαιοὶ ἕλωρ δηΐοισι λίπωσιν Sæpe reperitur ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι vt Il. ε ρ.& Od.γ.& ε. Idem poeta ἕλωρα vocat pœnas captionis ſeu interfectionis.

Ἑλώριον,ου,τὸ idem quod ἕλωρ.Il.α.

ΕΜΕΩ,ῶ,Fut έσω, vomo. Luc οὐδέπω τὸ ἧπαρ ἐμήμεκας.

Ἐμεσία,ἡ,vomitus.Hippocr.de morb.l 2.

Ἐμετὸς adiect. cum vomitu eiectus. Ἔμετος ſubſt. vomitus, vomitio. Ἐμετωδέως, in modum τῶν ἐμετῶν. Hippocr.

Ἐμετήρια,vomitoria.Dioſc.

Ἐμετικὸς,vomitorius,prouocans vomitum. Item ad vomendum propenſus.

Ἐμετιάω,ῶ,vomiturio,nauſeo.Ariſtot.

Compoſita.

Compoſita.

Ἀνεμέω,euomo.Ἀπεμέω,idem,Luc.

Δυσεμὴς,ægrè vomens,Gal.ad Glauc.& Dioſc.l.4.

Δυσέμετος,idem,Syneſ.epiſt.120.Δυσεμετεῖν,ægrè vomere,Areth.in Apocal.

Δυσημὴς & δυσημέω,idem quod δυσεμὴς & δυσεμετῶ, apud Hipp.

Ἐνεμέω, euomo in.

Ἐξεμέω,euomo.

Εὐεμὴς, facilè vomens,propenſus ad vomendum.

Εὐέμετος,facilem vomitum præbens ſeu ciens.

Εὐεμέω,facilè vomo.

*Κατεμέω,vomitu conſpergo, Cteſ.in reb.Ind.

*Ὑπερεμέω, ad nauſeam vſque plenus & refertus ſum, valde plenus & grauatus ſum,Xen.de re equeſtri.

*Ὑπερέμετος, morbi genus eſt,de quo Hippocr.de morbis,lib.2.

Χολημεσία, ἡ, fellis ſeu bilis vomitio.Item faſtidium, nauſea,Plut.

ΕΜΠΑΖΟΜΑΙ, F. άσομαι, Heſych. curo,rationem habeo,reuereor,Od.α.Cum genit.

Ἐμπαξ,curator Soph.

Ἔμπαιος,Suid.ἔμπειρος, peritus,expertus,Etymol.deducit παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι τὸ φροντίζειν.

ΕΜΠΑΣ, tamen, Soph. Eiuſdem Soph. ſchol. tradit Iones dicere ἔμπης, Atticos ἔμπας & ἔμπα. ¶Aliquando ei præmittitur περ, aut ſubiungitur καίπερ,& tunc exponitur quanquam, quantumuis:poſitum ἐκ παραλλήλου,Odyſſ.ο ἀχεύουσά περ ἔμπης,quanquam mœrens. ¶Ab Heſych. expon.etiam πάντως, omnino, prorſus:vt Odyſſ.ξ. οὐκ ἐθέλω ῥιγώσειεν ἔμπης. Interdum eſt nota ſimilitudinis,Od.τ.

ΕΜΠΙΣ,ίδος,ἡ,culex:vel potius culicis quoddam genus,Ariſtoph.in Nub.

ΕΜΠΟΥΣΑ,ης,ἡ, empuſa, ſpectrum ſeu phantaſma dæmonicum quod Hecate infortunatis viſendum offerre ſolebat, in omnes ſe transformans figuras,alterum pedem æreum habens, alterum aſininum,vnde & ὀνοκώλη dicitur,& ὀνοσκελίς. Quæ verè ad verbum,Ariſtoph.in Ranis teſtatur.

ΕΝ,in.Iliad.χ θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι, Thucyd.8.ὁπόση δ᾽ αὖ στρατιὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῇ βασιλέως ἦ. Quum reperitur ἐν ᾅδου vel ἐν διδασκάλου, ſub.οἴκῳ. ¶Interdum pro εἰς,vt ἐν χερσὶ πεσεῖν pro εἰς χεῖρας,in manus cadere,Homer. ¶Item,in,id eſt, inter:vt ἐν οἷς ἦν,inter quos erat. Ἐν δὲ apud poetas, & apud Herodot. inter alios, vel inter alia autem: vt καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγένετο,ἐν δὲ καὶ Ἀλκαῖος. ¶Item apud. Sic Plat.in ſymp. ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ τρισμυρίοις,id eſt,apud teſtes, vel coram teſtibus. Apud Luc.ἐν ἑαυτοῦ εἶναι,apud ſe eſſe, i. mentis compotem eſſe.Soph.in Aiace, ὁ ἐν πορφύρᾳ, i. purpuratus, purpura amictus. ¶Ἐν ἐμοί ἐστι,in me eſt,i.in mea poteſtate.apud Dem. ¶Interdum temporis ſignificationem habet: vt ἐν σπονδαῖς,apud Thucyd. Sic ἐν τούτῳ,vel ἐν τούτοις,interea, apud Xenoph. & alios. Ἐν δυσὶν vel τρισὶν ἡμέραις,ſpatio duorum dierum,vel intra duos aut tres
482 dies. Xenoph. ¶Item, ex: vt ἐν οἴνῳ γλυκεῖ διδόασι, ex vino dulci dant. ¶Ἐν φαρμάκῳ ἐστι, vice medicamenti eſt. ¶Item, per, vt Heb.1.ἐν υἱῷ ἡμῖν ἐλάλησε. ¶Ἐν cum variis datiuis,locum aduerbij obtinet:vt ἐν δίκῃ, meritò ἐνδίκως. Et ἐν καιρῷ,vel ἐν καλῷ, opportunè,commodè: ἐν τάχει celeriter, vel primo quoque tempore ἐν σπουδῇ, ſeriò. ¶Ἐν cum dat.ſequente verbo εἰμὶ, ſæpe exp.vnico verbo:vt ἐν φόβῳ εἰμὶ, metuo. ἐν ἡδονῇ εἶναι placere. Dicitur & ἐν τῷ νῷ ἔχειν, recordari. ¶Interdum ἐν vacat:vt ἐν βέλει πληγείς.Eur.telo percuſſus.Sic ἐν γάλακτι χαίρων, in Epigr.lacte gaudens. ¶Ἓν(cum aſpero & graui) vide in Εἷς.

Ἐνὶ & εἰν dicunt poetæ pro ἐν. Il.π ¶At ἔνι pro ἔνεστι, ab ἔνειμι,de quo vide in comp.ex.Εἰμί.

Κἀν(ſine accentu)pro καὶ ἐν,vt κἀν τούτῳ,& in hoc,etiam in hoc.Κὴν etiam inuenitur pro καὶ ἐν, in anthol.epig. lib.1.κὴν χέρσῳ λοίγια κὴν πελάγει.At κἂν(cum accentu)vide ſuo loco.

ΕΝΑΙΡΩ,F.αρῶ,occido, interficio,Iliad.φ. Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ᾽ οὔρεα θῆρας ἐναίρειν. Expo.etiam,ſpolio. ¶Item corrumpo,perdo.

Ἐναίρομαι, idem quod ἀναίρω, occido, Heſiod. Item corrumpo, perdo, Odyſſ.τ. Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο.

Ἔναρα,τά,ſpolia,exuuiæ.Ili.α.θ.ζ.ξ.& ρ ἔναρα βροτόεντα. Ab Heſych.exp.etiam ὅπλα,arma.

Ἐναρίζω,idem quod ἐναίρω, interficio Item ſpolio.Vel interficio & interfectum ſpolio.Il.ρ.καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον. Ponitur etiam pro συκοφαντεῖν,teſte Heſych.

Compoſita.

Ἐξεναίρω,interficio,Heſiod.Κύκνον τ᾽ ἐξεναρεῖν.

Ἐξεναρίζω,idem quod ἐναρίζω,Il.δ.

Κατεναίρω idem quod ἐναίρω,in Epigr.

Κατεναρίζω,idem quod ἐναρίζω,Soph.

ΕΝΑΡΓΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, clarus, euidens. de perſona quæ oculis cernitur.Odyſſ.π.De re item dicitur aut verbo. Demoſth. contra Mid. τῷ πάσχοντι καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται, id eſt,eſt iniuria re ipſa conſpicua omnibus numeris euidentiæ. Et ἐναργεῖς λέξεις apud Hermogenem, αἱ σημαντικώτεραι καὶ πληκτικαί,Heſychio eſt quoque βέβαιος, ἀσφαλής.Fit ab ἀργὸς,i.albus.

Ἐνάργεια,ας,ἡ,euidentia,illuſtratio,Demetr.

Ἐναργέως,& ἐναργῶς,euidenter,perſpicuè,Plut.

*Ἐνάργημα, res euidens, res manifeſta, Laert.in Epicuro.

ΕΝΔΙΟΣ,ου,ὁ,meridianus,Odyſ.δ.Ἔνδιον,ſubſtantiuè ponitur pro διατριβὴ, teſte Euſt. ex Oppiano. Sic & in Epig. ἔνδιον εἰδώλων & ἔνδιον εὐφροσύνης,ſedes,domicilium,habitaculum.

Ἐνδιάω ſeu ἐνδιάομαι, meridior, Heſych. item,inſum, dego in,apud Suid.

ΕΝΔΟΝ, intus. Hom.Xenoph.OEconom.ἔνδον τὰ ἔργα & τὰ ἔξω inter ſe oppoſuit, pro iis quæ domi & iis quæ foris aguntur.Item οἱ ἔνδον domeſtici.

Ἐνδοτέρω, (comparat.)interius.Ἐνδοτάτω,(ſuperl.) q.d.intimè,maximè intus. Vnde Ἐνδότερος,interior, & Ἐνδότατος,intimus,penitiſſimus.Factum ex præpoſit.ἐν.

Ἐνδοῖ vel Ἔνδοι,intus,Syracuſana lingua. Ex indice in Euſtathium.

Ἔνδοθι,intus,ἔνδον,Hom οἱ ἔνδοθι,domeſtici,Ariſtoph.

Ἔνδοθεν,ex interiori loco. Cum genitiuo ἔνδοθεν στέγης pro ἐκ τῆς στέγης, ex Sophocle. Interdum ἔνδοθεν 483
pro ἔνδοθι: vt Odyſſ.δ. Οὐδ᾽ εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν.

Ἔνδινα,τά,inteſtina Ili.ψ.

ΕΝΔΥΚΕΩΣ, exp.prompto animo, humaniter accuratè & diligenter,fideliter,Hom.

ΕΝΔΥΟ, celeriter, ocyus,citò. Suid.ex Menandro in Epheſio,παρέσομαι γὰρ ἔνδυο,i.ταχέως.

ΕΝΕΚΑ, propter,cauſâ, gratiâ, Demoſth. ¶Ἕνεκα

S. j.

τούτου interdum ſignificat, ad vitandum hoc: vt ἕνεκα τῶν θηρίων. Ariſtot. de animal. lib. 9. ne beſtiæ ſubeāt. ¶Τὸ δ' ἕνεκα apud Ariſtot. finē ſignificat. ¶Aliquādo ſubauditur, vt τῆς ἀρετῆς pro ἕνεκα τῆς ἀρετῆς. ¶Apud Xenoph. Pæd. ſ. 3. ἀλλ' ἐξέσται ἡμῖν ἐκείνου ἕνεκα πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον ταῦτα τίθεσθαι, expon. ſed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia è re noſtra conſtituere.

Εἵνεκα dicunt poetæ pro ἕνεκα, Hom.

Ἕνεκεν pro ἕνεκα, Dem. pro cor.

Compoſita.

Οὕνεκα (factum ex οὗ ἕνεκα) quoniam, quia, ideo quòd, Odyſſ. ι.

Οὕνεκα μ' αὐτῇ θρέψε, Ariſtophanes genitiuo iunxit, γνώμης οὕνεκα pro ἕνεκα. Inuenitur & οὕνεκεν pro οὕνεκα.

Τοὔνεκα, (factum ex τοῦ ἕνεκα, pro τούτου ἕνεκα) qua propter, idcirco, vel hanc ob rem, quamobrem, huius rei cauſa, Il. α. Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος. Inuenitur & τοὔνεκεν pro τοὔνεκα.

ΕΝΘΑ, hîc, ibi, illic, Odyſſ. ξ. ἔνθα δέ τ' αἰπόλια. Interdum & vbi, Odyſſ. ξ. ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε. Et ἔνθα περ pro ἔνθα, vbi, ex Iliad. β. Item ἔνθα cum αὐτόθι, ἐκ τοῦ παραλλήλου, ex Odyſſ. ξ. Ἔνθα μὲν ἐπλάετ' ἐμὸν αὐτόθι. Apud Heſiod. ἔνθα, in principiis duorum membrorum. Ἐνθάκε γυμνωθέντα σάκεος ὑπὸ δαιδαλέοιο Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃ, ἔνθ' οὐ τάμεν ὀξεῖ χαλκῷ, vbi nudatum videris, ibi ferito. Apud Plat. de leg. ἔνθα καὶ ἔνθα μεταπιθέμενα, hoc eſt illo modo commutata. Ἔνθα ἢ ἔνθα, exp. etiam, hinc aut illinc. ¶Interdum & motus ſignificationem habet: vt Ilia. β. Αἱ μέν τ' ἔνθα ἄλις ποτέονται, αἱ δέ τε ἔνθα, aliæ huc, aliæ illuc. ¶Item tum. Il. α. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί, &c. Apud Greg. ἔνθα δή, quo tempore, quo facto.

Ἐνθάδε, hîc, huc, Odyſſ. α. ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον, hîc, Odyſſ. ι. ἐνθάδ' ἱκάνω, huc venio. Annotatur & ἐνθάδε pro ἐνθάδε ex Homero: item ἐνθάδε αὖθι vacante αὖθι. Ἐνθαδί quoque Atticè pro eodem: vt Ariſtoph. ἦλθε μετὰ νῶν ἐνθαδί. Et ἐνθαδὶ δέ, hîc autem, apud eundem.

Ἐνθάδιος, q. d. qui hinc eſt, ſeu qui eſt de hoc loco. Vnde ab Heſychio exponitur ἐντόπιος.

Ἔνθεν & ἐνθένδε, hinc illinc, Demoſth. καὶ παραστάς ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν, vnus hinc, alter illinc. Et cum genitiuo *pro* ab vna parte, ab altera parte. Ariſtides, τὰ μὲν ἔνθεν αὐτῆς τῆς πόλεως ἄρκτον εἶναι, τὰ δὲ ἔνθεν, ἤδη μεσημβρίαν. Ex Ariſtotele quoque ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀκάνθης, in ſpinæ latus vtrumq;. Apud Plat. in Sympoſio, ἐνθένδε ποθὲν ἀρξάμενος, Bud. interpr. hinc ferè.

Ἐνταῦθα, idem quod ἔνθα, hîc & huc Plato in Apoll. ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἦα. Item *pro*, iſtuc. Plato in Epiſt. ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα. Et cum genitiuo ſæpe, vt apud Plat. de rep. li. 1. ἐνταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας, in hac es ætate Et apud eūdem, ὅποι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας, qui ad hanc peruenerunt ætatem.

Ἐνταυθοῖ, hic: vt κατάκειμαι ἐνταυθοῖ, Plato. Item huc, Ariſt.

Ἐντεῦθεν, hinc, ἔνθεν. Item inde, vt τὸ ἐντεῦθεν ἂν καταδήλοι τις. Ariſtot. quid hinc cōſequatur. Item hinc, i. ex hoc tempore ſeu ex hac hora, poſthac, apud Demoſth. qua tamen in ſignificatione dicitur frequentius cum articulo Τοὐντεῦθεν. Item hic, Bud. ex Gregorio, τῇ ἐντεῦθεν ῥᾳστώνῃ μεθυσθέντες τὸ εὐδαιμονεῖν, id eſt præſentis vitæ proſperitate. Item, οἱ μὲν γὰρ τὰς ἐντεῦθεν βασάνους ἀδύρονται, &c. Sic ἐκεῖ & ἐκεῖθεν alicubi pro eodem, ficut τῇδε & ἐντεῦθεν. Et ἐντευθενί, Ariſtophan pro eodem. Apud Herodot. dicitur ἐνθεῦτεν pro ἐντεῦθεν, & expon. hinc, item dehinc, deinceps, item præterea.

Ἐνθάδε, idem quod ἔνθα, vbi.

ΕΝΙΑΥΤΟΣ, οῦ, ὁ, annus, Xenop. in Hell. ὁ ἐνιαυτὸς ἔληγεν. Apud Plat. ἐνιαυτῶν περίοδοι, annorum conuerſiones. Κατ' ἐνιαυτόν, quotannis. ¶Item genus poculi, ſic dictū διὰ τὸ μεγαλεῖον εἶναι καὶ ἐπιπλεισικόν, inquit Euſt. Il. ν. Etym. dictum ait ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ἰέναι, quòd in ſeſe recurrat & redeat. 48

Ἐνιαυτίζω, annum ago, ſeu tranſigo alicubi.

Ἐνιαύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, annuus, anniuerſarius, annuatim rediens: vt ἐνιαυσίη ἑορτή, Herodot. Item annuus, id eſt in annum durans, vel qui eſt vnius anni, Thucyd. Ἐνιαύσια, neutro gen. plur. num. aduerbialiter ponitur *pro* quotannis, in ſingulos annos, apud Heſiod. in dieb. Ἐνιαυσιαῖος, ου ὁ, idem quod ἐνιαύσιος, Plat.

Compoſita.

Ἀπενιαυτίζω, annum totum abſum, Bud. ex Xen. Item ceſſo ab aliqua re per annum, Poll. lib. 1.

Ἀπενιαυτισμός, οῦ, ὁ, abſentia aut exilium vnius anni, Plat. de leg.

Ἀπενιαυτέω, dicitur & pro ἀπενιαυτίζω, Plat.

Ἀπενιαύτησις, idem quod ἀπενιαυτισμός, Plat.

Διενιαυτίζω, peranno, per totum annum duro. Item per totum annum alicui rei incumbo, Poll.

Ὑπερενιαυτίζω, vltra annum duro ſeu permaneo, Iul.

ΕΝΙΟΙ, οἱ, aliqui, quidam, nonnulli, Ariſt. hiſt. an. li. 5 ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι.

Ἐνίοτε, interdum, aliquando, aliquoties, Plut.

Ἐνιαχοῦ, alicubi. Exp. & aliquo, Heſych.

ΕΝΝΕΑ, nouem: vt ἐννέα κήρυκες, Il. β.

Ἔννατος & ἔνατος, nonus, Iliad. β. μήτηρ ἐνάτη λῦ. Sic & Heſiod. ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε. Τὰ ἔννατα, vel τὰ ἔνατα, vnico ν, nouendiale ſacrum, inferiæ, Bud. ex Iſæo & ex Æſchin.

Ἐνναταῖος, ſeu ἐναταῖος, q. d. nouannus. ἐναταῖος πυρετός, cuius iam eſt dies nonus, Gal.

Εἴνατος, idem quod ἔννατος, Il. β.

Εἰνάς, pro ἐννάς, nonarius numerus, Heſiodo autem εἰνάς nona menſis dies: vt τρισεινάς, tertia nona, Tzetzi, & aliis Εἰνάκις pro ἐνάκις, nouies.

*Εἰνέτης. Nouennis, Callim. hymn. in Dianam. Πάσας εἰνέτεας πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.

Ἐννεάς, nonarius numerus. Ἐννεαδικός, item *pro* nonarius.

Ἐννεάκις, nouies.

Ἐνενήκοντα, nonaginta, Ἐνενηκοστός, nonageſimus. Scribitur & ἐννενήκοντα per vnum ν.

Ἐνακόσιοι, nongenti.

Ἐννεαπλάσιος, nouenario numero auctus, nouies tantus: apud Athen. lib. 2.

ΕΝΟΣ, ſeu ἔνος, vel (cum duplici ν) ἔννος, ſiue ἔννος, ου, ὁ, annus, ἐνιαυτός: vnde, ἄφενος, δίενος, τρίενος, &c. ¶Interdum adiectiuè *pro*, annuus, anniculus, annotinus, Theophr. Item apud Atticos, vetus παλαιός, Plat. in Cratylo, νέον δέ πη καὶ ἕνον ἀεὶ ὂν περὶ τὴν Σελήνην τοῦτο τὸ φῶς. Fœm. gen. ἕνη, ſeu ἕνη, vel ἔννη ſeu ἔννη, vetus: vt ἕνη καὶ νέα (ſub. ἡμέρα.) Apud Demoſth. pro cor. & Ariſtoph. in Nub. & Plut. in Sol. dicitur triceſima & vltima menſis ſeu lunæ decreſcentis dies, & prima menſis ineuntis ſeu nouę lunæ, q. d. vetus & noua. Vide ſchol. Ariſtoph. Apud Heſiod. in Erg. lib. 2. ἐς ἔννηφι, quidam exp. in perendinum. Apud Ariſtoph. in Acharn. παρέσται δ' εἰς ἔνην, ſchol. exp. εἰς τρίτην.

Ἤνις, ιος ἡ, annicula, vt βοῦς ἦνις, Il. ζ. v. 94. & Il. κ. Per epectaſin pro ἔνις, inquit Etym.

Compoſita.

Ἐνάετος,

Ἐνάενος, ου, ὁ καὶ ἡ, anniculus, qui vnius eſt anni, Theophr.
Δίενος, idem ac διετής, biennis, bimus, Theophr.
Τρίενος, idem ac τριετής, trimus, Theophr.
Τετραετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, quadrimus, qui quatuor eſt annorum. Τετράενος, pro eodem, apud Heſych.

485 ENTEA, poeticè, & per contract. ἔντη, τὰ, arma: & quidem ea quæ corporis aliquam partem tegunt, velut clypeus, galea & ſimilia, vt tradit Suid. & Athen. lib. 5. Od. φ. ἔντε' ἀρήϊα. Et Il. σ. ἔντεα καλά. ¶ Item, vaſa conuiualia, Od. η. Vide Athen. lib. 5.
Ἐντύω, inſtruo, apparo, Il. ι.
Ἐντύομαι, pro eodem. Od. ο. δεῖπνον δ' ἐντύοντο. Item paſſiuè apud Apollon. Arg. 1.

Compoſita.

Ἐπεντύω, idem quod ἐντύω, Soph.
Χαλκεντὴς, æreis armis vtens.

ENTOΣ, intus, intra. cui oppon. ἐκτός. Hom. & alij. Τὰ ἐντὸς, inteſtina, quæ & ἐντόσθια. Sæpe cum genit. vt ἐντὸς ἄστεος, Apollonius. Et ἐντὸς βολῶν, intra teli iactum. Et ἐντὸς ἑαυτοῦ εἶναι, compotem mentis eſſe, intra ſe eſſe, Demoſthenes πρὸς Φορμίωνα. Aliquando ſignificat cis vel citra: vt ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, cis fluuium. De tempore autem: vt Thuc. 4. ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, intra viginti dies. Factum eſt hoc aduerbium ex præpoſitione ἐν.
Ἐντοσθι, pro eodem: vt δόμων ἔντοσθι Heſiod.
Ἐντοσθε, pro eodem apud Hom. Il. χ.
Ἐντόσθια, τὰ, inteſtina, interanea, interiora ſiue exta, viſcera, tam de brutis, quàm de hominibus, Luc. (ſcribi & Ἐνδόσθια per δ, tradit autor Etymologici) item ἐντοσθίδια pro eodem, Budæus.
Ἔντερον, ου, τὸ, inteſtinum. In plur. Il. ρ. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ'. Apud Dioſc. & Athen. ἔντερα γῆς, terreſtres vermes, lumbrici.
Ἐντερεύω, exentero, apud Athen. lib. 7.
Ἐντερικὸς, exp. inteſtinalis.
Ἐντεριώνη, ἡ, interna pars cuiuſlibet rei, vt medulla, nucleus, & ſimilia, Gal. & Dioſcor. Item nauium intima pars quæ & ἐντεριωνὶς & ἐντερόνεια, Heſych. & Poll.

Compoſita ex ἔντερον.

Διεντέρευμα, τὸ, commentatio quædam περὶ τοῦ ἐντέρου, aut quæſtio ſeu ſolutio, Ariſtoph.
Δυσεντερία, ἡ, inteſtinorum tormina. Δυσεντερικός, adiect. vt δυσεντερικὰ πάθη, quæ Cicero viſcerum morbos vocat. Item ſubſtantiuè dyſentericus, qui dyſenteria laborat. qui & δυσέντερος, dicitur à Nicandro.
486 Ἐξεντερίζω, exentero, eximo inteſtina. Item medullam eximo, Dioſc.
Εὐθυέντερος, cui recta ſunt inteſtina: vt Εὐθυέντερα ζῶα, apud Ariſtot. de piſcibus.
Λειεντερία, læuitas inteſtinorum, continua & æquabilis inteſtinorum ſuperficies, cibos incoctos elabi ſinens.
* Λειεντεριώδης, inteſtinorum læuitate laborans, Hippocr. Aph. 4.
Λειεντερέω, laboro læuore ſeu flexu inteſtinorum.
Μεσεντέριον, ου, τὸ, in medio inteſtinorum ſitum corpus membranoſum, venæ portæ ramos connectens. Gaza interpr. lactes paſſim apud Ariſtot.

ENYΩ, ἡ, Enyo, Bellona, dea bellica: Il. ε ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ.
Ἐνυάλιος, ου, ὁ, Mars ſeu Martis filius, deus bellicus. Euſt. eſſe epitheton Martis tradit, Hom. Xen. & alij. Apud Soph. in Aiace: ἢ χαλκοθώραξ ἢ ἐνυάλιος, ſchol. tradit diſtingui Martem ab Enyalio. ſignificari enim

τοῦ χαλκοθώρακος nomine Martem. Et Plut. in Rom. ex quibuſdam refert Quirinum dictum fuiſſe τὸν Ἐνυάλιον. ¶ Accipitur adiect. etiam pro, Martius, Mauortius, bellicus. Dionyſ. Afer de ſitu orbis, ἐνυάλιοι ἄνδρες. Idem ἐνυάλιος Θερμώδων.
Ἐνυεῖον, τὸ, templum Bellonę vel etiam Martis qui Enyalius cognominatur: apud Dionem Cocceium.

EΞ, ſex. ¶ At ἐξ, præpoſitio, vide in Ἐκ.
Ἑξάκις, ſexies, Arat.
Ἑξὰς, άδος, ἡ, ſenarius numerus.
Ἑξακόσιοι, ſexcenti. Ἑξακοσιοστὸς, ſexcenteſimus.
Ἑξαχῆ, ſex modis, ſeu in ſex partes, Plat.
Ἑξήκοντα, ſexaginta. Ἑξηκοστὸς, ſexageſimus, Thuc.
Ἑξαπλόος, & per contract. ἑξαπλοῦς, ſextuplex. Vnde & ἑξαπλῆ aduerb. apud Areop.
Ἑξαπλάσιος, ſeſcuplo maior. vel ſeſcuplex. Exp. & ſexies tantus: vt ἑξαπλάσιος τοῦ κρητῆρος, ſexies tantus quàm crater, ex Herod.
Ἕκτος, ου, ὁ, ſextus. Ἑκταῖος, ſextanus, qui ſexta die aliquid facit.
Ἑκτεὺς, έος, ὁ, ſextarius medimni, ſeu triens ſemimedimni. Vide Bud. & Georg. Agric.
Ἑξάγιον, hexagium: ponderis nomen apud Actuarium & recentiores medicos, pendens quatuor ſcrupula. Sextulam Latinè appellant.

Compoſita.

Δεκαὲξ, ſexdecim ſeu ſedecim.
Δίσεκτος, biſſextus. Ita dicitur intercalatus dies qui ſingulis quadrienniis intercalatur poſt ſextum cal. Martij. bis enim tunc numeratur iſte dies vj. Kalen. Martij, & duo illi pro vno habentur.
Ἐφεκτος τόκος, vſura ad ſextam vſque ſortis partem, Suid. ex Dem. orat. pro Chryſippo.
Ἡμιεκτέον, ſiue ἡμίεκτον, dimidiatus ſextarius, dimidium ſextarij, Ariſtoph. Theophr.

EΞAΣTIAΣ, Galenus in ſuo lex. tradit quoſdam eſſe velle apud Hippoc. τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἄκρων τῶν ὑφασμένων ὀθονίων λίνα, καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς κρόκας: ſibi verò ita videri nominari etiam τὰ περὶ ὑφάσματα περιέχοντα τὸν αὐτὸν τρόπον. Apud Erotianum ſcribitur ἐξάστις, quem vide. Apud Gal. legitur etiam ἐξιστίας, in libro qui κατ' ἰητρεῖον inſcribitur.

EΞHΣ, deinceps, ordine, ſerie perpetua. Interdum & gradatim, Thuc. Nonnunquam ὁ ἑξῆς, qui ordine ſequitur, qui ordine proximus eſt, ſequens, proximus: vt Plut. τῷ ἑξῆς ἔτει, ſequente anno: & τῇ ἑξῆς (ſub. ἡμέρᾳ) ex cap. 2. act. Apoſt. die ſequenti. Τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ pro ἡ ἑξῆς ὁδὸς, ex Naz. quod reliquum eſt viæ. Et in ſignif. temporis τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς, tres perpetuos dies. ¶ Interdum cum genit. vt ἑξῆς τοῦ Πλούτωνος θρόνον λαμβάνειν ex Ariſtoph. proximum à Plutone locum. ¶ Et cum datiuo. Philo de mundo, ὁ μὲν ἑξῆς τῷ καικίᾳ καλεῖται βορέας, qui proximè ſequitur cæciam. Pro eodem poetæ pleonaſmo τοῦ ε dicunt ἑξείης, i. ordine: vt Iliad. φ. Ἑξείης δ' ἵζοντο. Dicitur παρὰ τὸ ἔχω, ἕξω, inquit Euſt.

Compoſita.

Ἐφεξῆς, idem quod ἑξῆς iungitúrque itidem genitiuo vel datiuo ἐφεξῆς δ' αὐτῶν, Gal. Et ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις, Ariſtot. A Budæo exponitur deinceps, item conſequenter. 487
Καθεξῆς, idem.
Παρεξῆς, idem Pauſan. in Eliac. lib. 2.

EOPTH, ῆς, ἡ, feſtum, feſtus dies, ſolennis dies. item celebritas, i. dies celebris, Hom. Demoſth. Plut. & alij. ¶ Interdum feriæ, vt quum dicit Theocritus pigris ſemper eſſe ἑορτήν. Sic Thuc. lib. 1. καὶ μήτε ἑορ-

τὴν ἄλλό τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πράξαι. Sic à Plut. ἀργοὶ πράξεις & ἑορτὴ opponuntur. Pro eodem dicitur & ὀρτὴ Ionicè.

Ἑόρτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad feſtum pertinens: ſolennis, Naz.

Ἑορτάζω, feſtum celebro: Plutarch. τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἑορτάζει.

Ὀρτάζω. Ionicè pro eodem.

* Ἑόρτασμα, feſtiuitas. Sapientiæ Salom. cap. 19.

Ἑορτασμὸς, οῦ, ὁ, feriæ.

Ἑορτάσιμος ἡμέρα, dies quo feriæ ſolennes celebrantur ſeu celebrari debent. Item τὰ ἑορτάσιμα, res ad feſtum inſtructæ.

* Ἑορταστὴς, feſtorum celebrator, Max. Tyrius.

Ἑορταστικὸς, ad feſti celebrationem pertinens, ſolennis, Plat.

Composita.

Ἀνέορτος, ου ὁ καὶ ἡ, non feſtus: vt ἀνέορτος ἡμέρα. Et ἀνέορτος στεφανισμὸς θεῶν, feſti celebritatem non habens, ex Naz.

Διεορτάζω, idem quod ἑορτάζω.

* Ἐνεορτάζω, feſtum celebro in, Strabo.

Μεθέορτος ἡμέρα, dies ſequens feſtum.

Προεόρτιος, feſtum præcedens, Naz.

Συνεορτάζω, vnà feſtum celebro. συνεορταστὴς, qui feſtum vnà celebrat, ex Plat.

Φιλέορτος, qui amat feſta ſeu dies feſtos.

ΕΠΕΙ, poſtquam, ex quo: Odyſſ. α. ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, ex quo tempore Troiam euertit. Et cum ἂν pro, poſtquam, quum, (vt ἐπειδὰν) Il. ζ. ἐπεί ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς. Interdum cum τάχιστα: vt Xen. ἐπεὶ τάχιστα ὑπέλαβον, vbi primùm. Et cum δῆλον, apud Ariſtot. in Polit. Et cum infinit. ex Herodoto. ἐπεὶ δὲ σφέας περιλαμβάνειν τοὺς Ἕλληνας. Dicitur etiam ἐπεὶ οὖν, vacante οὖν, vt Ilia δ. Αἴτ' ἐπεὶ οὖν ἵκοντο, &c. ¶ Item ἐπεὶ quoniam, quandoquidem, Iliad β ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν: Plat. in Apol. ἐπεὶ καὶ τοῦτο γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι. Interdum pro εἰ δὲ μὴ, quòd ſi non, alioqui, ſin minus. Plato in Hippia minore, οὐχ εὑρήσεις, ὦ ἑταῖρε, οὐ γάρ ἐστιν ἐπεὶ σὺ εἰπὲ, alioqui tu dicito.

Ἐπὰν ſæpe dicitur pro ἐπεὶ ἂν. Dioſcor. ἐπὰν πίῃ ἀποθνήσκει, poſtquam biberit, moritur. Pro eodem dicitur ἐπὴν. Ionicè, Od ξ. & apud Herodot.

Ἐπειδὴ, idem quod ἐπεὶ, vt Iliad. α. ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν: Xenoph. Hell. 3 ἐπειδὴ εὐθέως ᾔσθοντο. Sic & ἐπειδὴ τάχιστα, apud eundem & Demoſth. 1. quum primùm, ſimulátque, quàm citiſſimè. Iungitur & infinitiuo, vt ἐπειδὴ ἀκοῦσαι, pro ἐπειδὴ ἤκουσεν.

Ἐπειδὰν pro ἐπειδὴ ἂν, cum coniunctiuo. Demoſth. ἐπειδὰν δὲ θῆσθε τοὺς νόμους φυλάττειν χρὴ, poſtquam poſueritis. Dicitur & ἐπειδὰν ἴδωσι, quum vidiſſent.

Ἐπείτοι, & ἐπείτε, poſtquam, apud Pauſan.

Ἐπειὴ, poeticè pro ἐπειδὴ ſeu ἐπεὶ, poſtquam, poſtea quàm. Il. δ. v. 308. Ἔχει ὀρεξάσθω, ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτω, quando, quandoquidem, quoniam.

Ἐποίκεν ſeu Ἐπείκεν, quando, poſtquam, Odyſſ. ξ. Interdum, quoniam, ſiquidem.

ΕΠΕΙΓΩ, Fut. ξω, vrgeo, impello: Odyſſ. λ. ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε. ¶ Ἐπείγειν dicitur etiam qui fugientem vrget & perſequitur, qui fugientis ceruicibus incumbit Iliad. κ. de duobus canibus in venationibus exercitatis, Ἠ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ Χῶρον ἀν' ὑλήεντα. ¶ Item feſtino, propero, maturo: Herodian. lib 4. τὴν ὁδοιπορίαν ἐπὶ μᾶλλον ἤπειγεν. Item Herodian. lib. 3. τὸν θάνατον ἐπεῖξαι τοῦ γέροντος.

Ἐπείγομαι, vrgeor, impellor, Hom. Herodian. Item feſtino, propero, feſtino gradu contendo, Hom. Thuc. Dicitur etiam ἐπείγομαι τοῦτο ποιεῖν, & ἐπείγομαι πρὸς τοῦτο, & ἐπὶ τοῦτο & εἰς τοῦτο. Aliquando cum genit. vt Od. α. ἐπειγόμενος περ ὁδοῖο. & Iliad. τ. ἐπειγόμενός περ ἀρηος, vbi tamen Euſt. ſubintelligit ἐπὶ. Il. ψ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, feſtino & citato curſu de victoria contendens. Item pro ἐπείγω, vrgeo, incumbo: vt Il. ε. ἐπειγομένων ἀνέμων.

* Ἐπειγομένως, feſtinanter, properanter, magna cum vi, Oppian. lib. 1. Hal.

Ἔπειξις, εως, ἡ, feſtinatio, properatio, Herodian. lib. 8.

Ἐπείκτης, ου, ὁ, inſtigator, qui ad rem aliquam properandum aliam ſolicitat & inhortatur. qui & ipſe feſtinat, & alium ſeduló vrget, apud Suidam.

Ἐπειγεὺς, έως, ὁ, qui ſummo ſtudio rem aliquam properat & vrget.

Ἐπειγωλὴ, ἡ, ſtudium, aſſidua, velut properantis rei alicuius maturatio. σπουδὴ, Etym.

Ἐπειγμένως, feſtinanter, citò, Heſych.

Composita.

Ἐργεπείκτης ου, ὁ, q. d. ἔργου ἐπείκτης, ſeu ἔργων, i. ἔργον ſeu ἔργα ἐπείγων, qui vrget opus, Euſt.

Κατεπείγω, vrgeo, adurgeo, Demoſth. contra Apatur. οἱ δὲ χρῆσται κατήπειγον αὐτὸν ἀδικοῦντες, creditores hominem iniquè vrgebant. Iſocr. ἢν κατεπείγῃ, ſi res vrgeat. vnde τὰ κατεπείγοντα, negotia vrgentia, Luc. Iſocr. Plutarch. Exponitur etiam inſtigo, incito, ſtimulo, Plat. Item feſtino, propero, maturo, accelero: Plut. κατήπειξε τὴν μάχην.

Κατεπείγομαι, feſtino, propero, neutr. Greg. κατεπειγόμεναι ἀλλήλων, certatim feſtinantes, inuicem ſe trudentes ob feſtinationem. ¶ Item, ſtudioſus ſum: Bud. ex Polyb. 5. τούτων γὰρ νυνὶ βασιλεὺς κατεπείγεται.

ΕΠΕΙΣΙΟΝ, ου, τὸ, aqualiculus, ima ventris pars in pudendum deſinens, Lycophr. Scribitur & ἐπίσιον apud Poll. & ἐπίσιον apud Etym.

ΕΠΗΡΕΑΖΩ, F. άσω, damno afficio, incommodo alicui, moleſtiam exhibeo, negotium faceſſo, vexo, ſæpe apud Dem. Exp. etiam offendo, apud Lucianū. Apud Dem. in Midian, ἢ πράξεσιν ἐχούσαις φιλοτιμίαν ἐπηρεάζων, exp. aut eius actiones à munificentia manantes obtrectans. Redditur etiam, iniuria afficio, iniuriam infero. Apud Plutarchum in Fabio, αὐτὸν ἐπηρεάζειν ἑαυτῷ, καὶ καταπεισθήσεσθαι περὶ τὸν πόλεμον, ipſum ſibimet detrimento fore. Vide etymon in ἐπήρεια.

Ἐπηρεάζομαι, damno afficior, calumnia & negotia faceſſita patior: vt Budæus vertit. apud Demoſth. in Midian. ἐπηρεαζόμενος μοι καὶ ὑβριζόμενος.

Ἐπηρεασμὸς, οῦ, ὁ, vexatio, moleſtiæ exhibitio, aut etiam obtrectatio.

Ἐπηρεαστικός, οῦ, ὁ, qui ad exhibendam moleſtiam ſeu ad faceſſendum negotium propenſus eſt. vexator. Exp etiam iniurioſus: item calumniator. Ἐπηρεαστικῶς, iniurioſè, per calumniam.

Ἐπήρεια, ἡ, damnum quod per vim ſeu violentiam alicui infertur, iniuria, contumelia. Thuc. Suidas ſcribit propriè de bello dici, & eſſe πολεμικὴν καταδρομήν: vtpote à nomine ἄρης deriuatum. Vnde quidam inſultum bellicum interpret. Dem. pro cor. ἐχθρὸς μὲν ἐπήρειαν ἔχει καὶ ὕβριν καὶ λοιδορίαν καὶ προπηλακισμὸν ὁμοῦ. Alibi apud eundem exp. calumnia.

Composita.

Ἀνεπηρέαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullis affectus iniuriis ſeu contumeliis, nullis iniuriis obnoxius.

Εὐεπηρέαστος, damnis ſeu iniuriis obnoxius. cui facilè noceri poteſt, Gal.

ΕΠΙ, pro diuerſa conſtructione diuerſam habet ſignificationem. Cum genitiuo, ſuper. Ariſtoph. in Pluto, τὰς χύτρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε. Xenop. Pæd. 4. ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, equis inſidentes. ¶ Interdum officium ſignificat: vt ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, expon. à ſecretis. Sic οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ab epiſtolis. Interdum
489 ſonat, de: vt ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγων παιδὸς, apud Plat. in Charmide. ¶ Item coram, apud: vt ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, Luc. coram tot teſtibus. Et ἐφ' ἑαυτοῦ λογίζεσθαι, apud ſe conſiderare. Sic γελᾶν ἐφ' ἑαυτοῦ, Xen. Pæd. 1. ¶ Item in, ἐν, vt ἐπὶ ξένης εἶναι, in peregrina regione eſſe. ¶ Habet & motus ſignificationem, & tunc expon. in vel ad cenſetúrque poſitus genit. pro accuſ. vt Ili. γ. Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων, pro ὠκεανοῖο ῥοάς. Sic ſæpe ἐπ' οἴκου ἀπιέναι, vel ἐλαύνειν, Herodot. & ἐπ' οἴκου ἀπεκομίσθησαν. Thucyd. ¶ Item ſub, quum tempus ſignificatur, vt ἐπ' Ἀλεξάνδρου, ſub Alexandro, i. tempore Alexandri. ¶ Ἐφ' ἑαυτοῦ, per ſe, Thuc. vt dicitur aliquis per ſe, vel per ſe ſolus aliquid facere. ¶ Τὰ ἐπὶ μέρους, exp. particularia. Interdum cum ſuo genit. non præfixo articulo, exp. per aduerb. vt ἐπ' εὐθείας εἶναι, Ariſtot. directè ſtare. Sic ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι, exp. ſigillatim. Ἐπ' ὀνόματος, nominatim. ¶ Cum dat. ſuper: Ili. α. Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, ſuper terram. Xen. Pæd. 5. Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππῳ, vbi exponitur potius, in. ¶ Habet & alias præpoſitionis in ſignificationes: vt Xen. Pæd. 7. ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου καὶ Περσῶν, in bonum, in commodum Cyri. Sic ἐπ' ὠφελείᾳ, apud Iſocratem. cui opponitur apud eundem ἐπὶ κακῷ & ἐπὶ βλάβῃ, in perniciem. Item quum poteſtas denotatur Demoſth. ἐφ' ὑμῖν ἐστὶ, in vobis eſt, in veſtra eſt poteſtate. ¶ Item vltra vel præter, Plut. in Probl. νεκροὶ τριακόσιοι ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις. Xenoph. Pæd. 1. ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, præter panem. Quidam expo. cum pane. ¶ Habet & motus ſignificationem: vt Iliad. β. Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, prouolant ad flores, vel volant ſupra flores. Sic & apud Iſocr. & Luc. ἐπὶ θανάτῳ συλλαβεῖν, Bud. expo. ad necem rapere, apud Plutarch. ἐπὶ θανάτῳ φρουρούμενοι, idem Bud. exp. rei pœnæ capitalis. ¶ Item pro κατὰ, aduerſus, vt ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, pro κατὰ Τρώων. Sic & apud Thucyd. ἐπὶ φίλοις, pro κατὰ φίλων. & ἐφ' ἡμῖν, pro καθ' ἡμῶν. ¶ Interdum ponitur pro παρὰ, i. apud, vel iuxta, ſeu ad. vt quum dicitur ἐπὶ ποταμῷ & ἐπὶ θαλάσσῃ apud Thucy. ¶ Item propter, ob vt Xen. ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, lucri cauſa, vel propter lucrū. Dicitur ἐφ' ᾧ, pro ἐπὶ ᾧ, ob quod, propter quod. Item ἐφ' ᾧτε, & ἐφ' ὅτῳ, pro eodem. ¶ Aliquando conditionem ſeu pactum declarat, Xen. Pæd. 3. καὶ ἐπὶ τούτοις ἔδοσαν καὶ ἔλαβον πάντες τὰ πιστὰ, his conditionibus. Aliquando dicitur ἐπὶ τούτῳ ſequente ἐφ' ᾧ, vel ἐφ' ᾧτε, cum verbo infinitiui modi vel etiam indicatiui, apud Plat. in apol. & apud Herodot. Interdum etiam ἐφ' ᾧτε eandem ſignif. habet (non præcedente ἐπὶ τούτῳ) itidem cum infinit. vel futuro indicatiui. Alioqui ἐφ' ᾧτε ſequente infin ſignificat, vt: Ariſtoph. ἐφ' ᾧτε πωλεῖν, vt vendant. Conditionis itidem ſeu pacti ſignificationem habent hę phraſes, ἐπὶ μισθῷ, & ἐπὶ δώροις ſeu δωρεαῖς. ¶ Item pro μετὰ, poſt: vt vt apud Xeno. ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτῳ. ¶ Item cum Thuc. lib. 6. πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι, cùm tanto exercitu, Herodian. lib. 3 ἐφ' ἑτέραις εἰσελθὼν ἐλπίσι. ¶ Habet & temporis ſignificationem: vt Iliad. τ. ἐπ' ἤματι δακρύσαντες, vno die, vel per vnum diem. ¶ In quibuſdam locis ſuperuacaneum exiſtimatur: vt apud Athen. ἐπὶ γογγυλίσι διεζω πάντα τὸν χρόνον, raptis viuebat. ¶ Cum accuſ. ad, in motus ſignif. Ariſtoph. in Pluto, ἐπὶ τὴν θύραν βαδίζειν. ¶ Item, contra, aduerſus: vt ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν, Iſocr. ¶ Item ſuper, ſupra, vel per Odyſſ. ο. ἦμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. Vbi verò non eſt motus, exponitur etiam inter vel apud: vt Odyſ. ξ. Οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους. Apud Dionem, τολμήσαντα δὲ ἐπὶ θάνατον, exp. vſque ad. Apud Arat. ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἰξύν, Cic. interpr. lumborum tenus à palma. ¶ Item, in ſignificatione temporis: vt ἐπὶ τοσοῦτον & ἐφ' ὅσον (ſub. χρόνον) tandiu & quandiu. Apud Thucy ἐπὶ τὴν ἕω, exp. ſub auroram. Ἐπὶ τρεῖς, vacante ἐπὶ, ter. act. Apoſt. cap. 10.

Ἐπὶ ſine caſu, deſuper, ſupernè, Apoll. Arg. 2. ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο.

Ἔπι pro ἐπὶ, in anaſtrophe: vt Iliad. α. ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, pro ἐπὶ ᾧ ſeu ἐφ' ᾧ. Item ἔπεστι, ab ἔπειμι.

Ἐπὶ, in compoſitione interdum minuit, vt in ἐπίλευκος, ἐπιμέλας. Interdum ſignificat κατὰ, vt in ἐπανίσταμαι, idem quod κατεξανίσταμαι. Interdum ſigni. ſuper: vt in ἐφίστημι & ἐφίσταμαι. Interdum vacat: vt ἐπερωτάω, idem quod ἐρωτῶ.

Κἀπὶ, Attica ſynalœphe pro καὶ ἐπὶ, vt κἀπὶ Νέμειον Ζῆνα, & ad Nemeum Iouem: in Epigr.

ΕΠΙΒΔΑ, dicitur dies quarta & vltima feſti cuiuſdam apud Athenienſes quod ἀπατούρια vocabant: cuius prima dicta eſt δόρπεια, ſecunda, ἀνάρρυσις tertia κουρεῶτις. Affertur ex Pindaro pro poſtridiana feriarum die. 590

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, adiutor, opitulator, qui auxilio venit, Iliad. ζ. Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλυτοί τ' ἐπίκουροι. Apud Xenoph. ἐπίκουρον ψύχους, ferens auxilium aduerſus frigus. ¶ Apud Heſych. ἐπίκουροι ſunt etiam claui lignei.

Ἐπικουρία, ἡ, auxilium, ἐπικουρίαν ποιήσασθαι, apud Thuc. l. 1. auxilium ferre.

Ἐπικούριος, ου, ὁ, auxiliaris, Apollinis epith.

Ἐπικουρικὸς, auxiliaris, Thuc. Et ἐπικουρικόν, neutr. gen. auxilia, auxiliares copiæ, apud eundem.

Ἐπικουρέω, ῶ, auxilior, ſuppetias fero, opitulor, opem fero, Xen. Pæd. 7. ἐγὼ δ' ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρήσων.

*Ἐπικούρημα, auxilium, ἐπικούρησις. Xen. in Cyri anab.

Ἐπικούρησις, opitulatio, auxilium, Eurip.

Compoſita.

Ἀντεπικουρέω, ῶ, viciſſim auxilior, contrà opem fero, Xen. Hell. 6. εἰ μὴ αὐτοῖς ἀντεπικουρήσωσι.

Δυσεπικούρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui difficulter auxilium ferri poteſt, cui auxilio venire difficile eſt, Alcidam.

Συνεπικουρέω, ῶ, vnà ſuccurro, vnà opitulor, Xen.

ΕΠΙΠΟΛΗΣ, in ſuperficie, in ſummitate, Gal. ad Glauc. ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος, in ſumma cute. Τὸ ἐπιπολῆς, quod in ſuperficie eſt, ipſa ſuperficies corporis alicuius, Alexan. Aphrod. Apud Ariſtot. lib. 6. de hiſt. anim. ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσιν ἐστὶν ἐπιπολῆς εἶναι, exp. conſpicua eſt omnibus & manifeſta. Expon. etiam, ſuprà, ἄνω, ἐπάνω, Ariſtoph. τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι, ſuper vetulam ſunt. Tractum eſt hoc genus loquendi ab iis quæ innatant: παρὰ τὸ ἐπιπλεῖν.

Ἐπιπόλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſuperficiarius, qui in ſuperficie tātùm corporis alicuius extat: non autem in ipſius corporis profundum penetrat: vt ἐπιπόλαιος ὑγρότης, Alex. Aphr. Item metaph. leuis non profundus, non penetrans: vt ἔννοια ἐπιπόλαιος, apud Hermog. Sic ἐπιπόλαιος ὕπνος, apud Dioſc. cui opp. βαθὺς, altus. Exp. & triuialis. Item extans, non intus latens, apud Xen. in ſimp. vnde metaph. capit pro, euidens, non obſcurus, perſpicuus, apud Ariſtoph.

Ἐπιπολαίως, in ſuperficie, idem quod ἐπιπολῆς. Item

leuiter,non vehementer,Ariſtot.

Ἐπιπολάζω,in ſuperficie ſum,per ſumma feror,exto, exiſto,innato,fluito: idem quod ἐπικυματίζω,cui op pon.ὑφίσαμαι, i. ſubſido,Ariſtot.l.2.meteorol.dicit ignem ἐπιπολάζειν πᾶσι τοῖς στοιχείοις , i. in ſummo ferri. Item apud Hippocr. idem quod πλεονάζω,redundo , annotatúrque dici de cibo crudo , videlicet redundante in ventriculo. Item multus ſum & frequens,i.abundans, Luc.& Ariſtot. Item emergo, exiſto , emineo,inclareſco, Dem.Phil.3.& Iſocr.ad Philip. Vnde metaph.ſicut & emergo Lat.capitur. In malam partem quoque interdum capitur pro emergere & inualeſcere,apud Phil lib.1.& 3.de vita Moſis. Capitur & pro efferri ac ferocire, apud Dionyſ Halicarn.li.11. Item appareo,euidens ſum,Bud.

Ἐπιπολασμὸς,ȣ̃ ὁ,innatatio cibi in ventriculo.

Ἐπιπολαστικὸς ȣ̃,ὁ, fluitans,innatans , redundans:ſeu qui fluitare,innatare & redundare ſuapte natura ſolet,Ariſt.In Probl.

Ἐπιπολαστικῶς,redundanter,ſupra modum,Suid.

*Περιεπιπολάζω,in circuitu feror & vagor , ſum in circuitu, Plut.

Ὑπερεπιπολάζω,redundo,Strabo lib.1.

ΕΠΙΤΗΔΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ,idoneus, aptus, Iliad α. νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν , i. idoneos & habiles. Euſtathius enim vult dici ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδεὲς,exempto ι,vt ἀκλεὲς pro ἀκλεεῖς At ἐπίτηδες , aduerbium eſt(ſicut ἀληθὲς ab ἀληθὴς) ſignificans, ſtudio,data opera, conſulto, de induſtria,Thuc

Ἐπιτήδειος,ȣ,ὁ,idoneus, aptus,commodus,opportunus,
491 Demoſth.Ariſtot.& alij. Dicitur ἐπιτήδειός τινι,vel ἐπί τινι vel εἴς τι. Et cum inf Syneſ.epiſt.130. ἐπιτήδειος ἀτυχεῖν ἄνθρωπος,exp.idoneus ad tolerandum infelicitatem. ¶ Item amicus , beneuolus , ſtudioſus,fautor,Thucyd.lib 2.καὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτήδειος. Plut. in amat. narr. χρηστὸς καὶ τοῖς ξένοις ἐπιτήδειος. Exp.& neceſſarius, amicitia coniunctus,apud Baſil. In plur. ἐπιτήδειοι, neceſſarij, amici,familiares apud Dem. Τὰ ἐπιτήδεια dicuntur quæ ad victum neceſſaria ſunt & commoda,victus, commeatus,Xenoph. Pæd.5. ἐπιτήδεια πολλῶν ἡμερῶν λαβόντες. Dicitur & τῶν ἐπιτηδείων ἔνδεια , apud eundem:cui opp.τῶν ἐπιτηδείων δαψίλεια , apud Herodian. Τὰ καθ' ἡμέραν ἐπιτήδεια Lyſ.victus diurnus & quotidianus. Comparat. gradus eſt ἐπιτηδειότερος, & ſuperl. ἐπιτηδειότατος , pro quibus dicitur & ἐπιτηδειέστερος & ἐπιτηδειέστατος. Reperitur & ἐπιτήδεος, exempto ι,apud Herodot.

Ἐπιτηδείως,commodè,vtiliter, Thuc.lib 2. Ἐπιτηδέως, idem,Herod.

Ἐπιτηδειότης , ητος , ἡ, (q d.idoneitas) opportunitas & habilitas. Apud Dioſc.in præf.l.6.ἐπιτηδειότητες τῶν σωμάτων,propriæ corporum qualitates.

Ἐπιτηδεύω , f.εύσω , ſtudio & data opera aliquid facio, Luc.interdum exp. ſtudeo , operam do, ſtudiosè ſector & colo. Cum accuſ. Xen. Pæd.7. τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας; Thucy lib.3.τὸ δ' ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπιτηδεύσαν , atqui iſtud inſtituerunt ſceleris & maleficij ſtudio.

Ἐπιτηδεύομαι,exerceor, habilis reddor, inſtituor, Xenoph. Pæd.1.κυνὰς ἐπιτηδευομένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας θηρεῖν.

Ἐπιτήδευμα,τὸ,ſtudium,inſtitutum,quod ſtudiosè ſectamur,Thuc.Dem.

Ἐπιτήδευσις,εως,ἡ,ſtudium accuratũ,induſtria.Interdum capitur pro ἐπιτήδευμα.

Ἐπιτηδευτὸς, ȣ̃ ὁ,nimis accurato ſtudio factus , vt ἐπιτηδευτὴ κόμη,affectata coma.

Compoſita.

Ἀνεπιτήδειος,ȣ,ὁ καὶ ἡ,non idoneus,incommodus. Item diſſentaneus,apud Plut. Item exp.ἐχθρός

Ἀνεπιτηδείως,aduerb non aptè.

Ἀνεπιτηδειότης ητος ἡ,inhabilitas Syneſ.

Ἀνεπιτήδευτος,ȣ ὁ καὶ ἡ,non affectatus,Luc.

Ἀνεπιτηδεύτως,ſine vlla affectatione,non [illegible] ratè.

Ἐξεπίτηδες , idem quod ἐπίτηδες , aduerbialiter ſumptum,Demoſth.Philipp.3.

ΕΠΤΑ, ſeptem , ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς , numerus ſeptenarius.

Ἑπτὰς άδος ἡ,numerus ſeptenarius,Ariſtot.

Ἑπτάκις,ſepties.Ἑπτακόσιοι,ſeptingenti.

Ἕπταχα vel ἑπταχῆ , ſeptempliciter , in ſeptem partes, Odyſſ ξ.

Ἑπταπλόος,ȣ̃ς,ſextuplex.

Ἑπταπλάσιος & ἑπταπλασίων, ſeptuplo maior , vel ſeptuplex.Exp.& ſepties tantus.

Ἑπταπλασίως, ſeptulo,ſepties,Plat.

Ἕβδομος, ȣ ὁ, ſeptimus.pro quo poetæ dicunt , ἑβδόματος.vt ἕβδομος μὲν , Plut.ἑβδόμη & poeticè ἑβδομάτη ἡμέρα,ſeptimus dies,Od ξ

Ἑβδομαῖος,ȣ,ὁ , qui ſeptima die aliquid facit, ſeptimanus:vt ἑβδομαῖος πυρετὸς,apud Alex.Aphr.febris ſeptima quaque die recurrens , ſeptimanam medici vocant ἑβδομαῖος ἥκει ſeptimo die venit.

Ἑβδομάκις,ſepties,Callim.

Ἑβδομὰς άδος,ἡ,numerus ſeptenarius. Item ſpatium ſeptem dierum , ſeu ſeptem dies, ſeptimana,Gal.Itẽ ſeptima dies,ſeu ſeptima quæque dies:vt Macchab. lib.2 Ἑβδομαδικὸς, ſeptenarius,ſeptimanus,ex Greg. Nazianz.

Ἑβδομήκοντα, ſeptuaginta. Ἑβδομηκοντάκις,ſeptuagies Ἑβδομηκοστὸς,ſeptuageſimus.

ΕΠΩ,pro diuerſo ſpiritu diuerſa ſignificat. Ἕπω,enim cum aſpero, ſignificat operor,ago,tracto, Ilia.ζ Τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα, (inquit Euſt.) ἀμφέποντα & περὶ αὐτὰ πονούμενον, Iliad. περὶ τεύχε' ἕπουσιν. Sed hæc ſignif in compoſitis eſt magis vſitata.Item ſequor ἀκολουθῶ,in qua tamen ſign. vſurpatur potius ἕπομαι. ¶ Ἔπω verò cum tenui, dico In qua ſign. vſitatiſſimus eſt aor. poſt.εἶπον qui & per cæteros modos inflectitur , Dem. pro cor. ἵνα μηδὲν ἄλλο εἴπω. Xen. εἶπόν σε κακὸν οὐδὲν,nihil mali tibi dixi. Idem καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτὸν,Herodian.εἰ δέ τι δεῖ καὶ περὶ αἱρέσεως εἰπεῖν.Eſt etiam in vſu aor.1.εἶπα: vnde & imperat.εἰπόν. Poetæ autem metri cauſa dicunt etiam ἔειπα & ἔειπον

Compoſita ex ἕπω i.operor, 492

Ἀμπέπω & ἀμφιέπω,circumtracto,circumſiſto contrectans , aut aliter manus admouens , circa quidpiam verſor & occupatus ſum. Vnde πεδίλ' ἀμφιέπεσκε, i.tractabat, Apol.Arg 1.Il. τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.Interdum etiam eſt,foueo. Exp.& perſequor, vt Iliad.λ.

Διέπω,adminiſtro,rego, Ariſto. de mundo,ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεός. Il.λ. ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν. Vide & in comp.ex Ἔπω dico.

Δίοπος ȣ ὁ,rector,adminiſtrator,diſpenſator,præfectus,Plut.Vide & in διόπομαι & in Ὀπή.

Ἀδίοπος, adminiſtratore & rectore carens vel etiam cuſtode, Heſych.ex Æſchili Phrygibus.

Μεθέπω,tracto,exerceo,vt Phocyl γεωπονίην μεθέπειν, agriculturam exercere.

¶*Deriuata ex ἕπω,i.ſequor.*

Ἕπομαι,ſequor.Interdum potius,comitor,Ody ω ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι. Et ἕπομαι ἅμα τινὶ apud eundem. Apud Ariſtoph.in Pluto ἕπεσθαι μετά τινος Item adiunctus ſum , contingo alicui & inſum. ſæpe apud Theogn. vt Ἀνδράσιν τοῖς ἀγαθοῖσιν ἕπομαι γνώμη τε καὶ αἰδώς.

ἐφ᾽ ἀυῖς. Xen. τὰ ἑπόμενα τούτοις, quæ ad hos pertinent. Item de defect. orac. τῷ λόγῳ μᾶλλον ἕπεται, magis conſentaneum eſt rationi.

*Επητικός, qui ſequitur, qui paret ſeu obſequitur. apud Theagem Pythagoreum in lib. περὶ ἀρετῆς.

Επομένως, conſequenter, conſentaneè.

Επέτης ὁ, ὁ, pediſſequus, famulus. Επέτις, ἡ, pediſſequa, famula. Apoll.

Εσπόμενοι poet. pro ἑπόμενοι. Hom. μετ᾽ κτίλον ἔσπετο μῆλα.

Επω, vide in ἕπω, i. dico.

Compoſita.

Αμφέπω, exp. perſequor. Il. λ. Vide & in comp. ab ἕπω, i. operor.

Ασπετος, quem aſſequi nequeas, multus, immenſus, ingens, vt Il. π. ἄσπετος ἀλκή. Il. υ. ἄσπετος ὄμβρος.

Ενέπω, ſequor, inſequor.

Εφέπω, perſequor, ſector. Il. υ. Κτεινομένους ἐφέπων, i. διώκων. Euſt. apud eundem Hom. ἐφέπειν τινὶ ἵππους, agitare aduerſus quempiam. Et ἐφέπειν ἵππον μάστιγι pro, πλήσσειν. Frequens eſt & *pro*, has vel illas ſedes velut conſector, incolo. Heſiod. in Theog. βῆσσα λίμνης Πειθοῖ ὁμῶς ἐφέπουσι. Apoll. Arg. 2. ἐφέπουσι νῆσον ἐρημαίην.

Εφέπομαι & poet. ἐφέσπομαι, inſequor, perſequor, in Epig. infinit. ἐπισπεῖν cum accuſ. θάνατον vel πότμον, mortem attingere vel ſponte mortem ſequi, non reluctando rei, Il. ζ Sic Il. φ. ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ.

Μεθέπω, ſequens velut per veſtigia quæro, inueſtigo. Il. θ ὁ δ᾽ ἡνίοχον μέθεπε θρασύν.

Μεθέπομαι, aſſequor.

Μετέσπον vnde partic. μετασπών, exp. aſſequutus. Il. ρ.

Παρέπομαι, pro ἕπομαι, de re quæ aliam ſequitur, & velut comes ei adiuncta eſt. Aphrod. in Probl.

Συμπαρέπομαι, (*decomp.*) q. d. concomitor. Item prætereà obtingo vel accedo. Bud. ex Xen.

Περιέπω, proſequor & obeo, i. proſequendo & obeundo ſeu affectando tueor & protego, curo, foueo. Plu. Xen. Cũ accuſ. Exp. etiam colo, obſeruo, obſeruantia proſequor vt Phil. de mundo, τὸ ἐλεύθερον ἐρῶντα οὐ περιέπει, aſſertorem ſuum non colit & conſeruat. Dicitur etiã τιμαῖς περιέπειν, apud Xen. in ſymp. vt Lat. perſequi honoribus. Interdum cum aduerbio iunctũ reperitur *pro*, tracto. μεταχειρίζομαι. Herodotus εὖ περιεῖπε. Idem paſſ. voce & ſignif. περιέφθησαν τρηχύτατα, aſperrimè tractati ſunt & acerbiſſimè mulctati. Media voce idem in act. ſignif. περιέψεσθαι ὡς πολεμίους tractaturos vt inimicos, & rurſum, ἅτε πολεμίους περιέψεσθαι. Vbi quidam interpr. etiam perſequuturos eſſe.

Περιέπομαι, circumcirca ſequor ſeu perſequor: Herodian. lib. 5. αὐτὸν δὲ περιέποντο ὡς ἡνιοχοῦντι τοῦ θεοῦ, ipſum circumfuſi ſequebantur.

Συνέπομαι & συνέσπομαι ſum comes & aſſecla, Plat.

Decomp. Συνεφέπομαι, ſimul ſequor. Εφέπομαι, Xen. Pæd. 6.

Deriuata ex ἕπω, dico.

Επος, εος, τὸ, verbum, vocabulum: Od. ξ. εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω, verbum dicam: Thuc. l. 3. λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες, orationes verbis ornatæ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, pro loco exp. vt vno verbo dicam. vel, vt ita dicam, item propè dixerim. ¶ Item carmen heroicum (vnde epici poetæ dicti ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι τὰς φάσεις ἀλλήλαις, vt Græci docent: *hoc eſt* quòd in hoc carminis genere aptius

493 cohærent ſyllabæ & pedes ſuauius decurrant, quàm in aliis: per quandam antonomaſiam aut exochem, Xen. Plut. Hinc eſt οὐδὲν πρὸς ἔπος, quod Lat. nihil ad rem. Vide Eraſm. Dicitur & τί πρὸς ἔπος à Plat.

Επύλλιον ου, τὸ, verſiculus, Ariſtoph. in Acharn. ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια. Item verbulum.

Επητὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, facundus, λόγιος, vt exp. apud Hom. vide Euſt.

Επητύς, ύος, ἡ, facundia, aut etiam ἐπιείκεια apud Hom. Odyſſ. φ

Εσπω, poeticè pro ἕπω dico. vt ἔσπομαι pro ἕπομαι. Il. ζ. Εσπετε νῦν μοι μοῦσαι, dicite nunc mihi muſæ ſeu pandite. De quo loco vide Gellium libro 18. capite 9.

Εψίω, dico ἀπὸ τοῦ ἕπω. ἑψίω Sunt qui ἑψείω ſcribant. Etym.

Εψία ἡ, Suid. eſt ὁμιλία, colloquium. Item luſus & iocus apud Nic. in Thecr. v. 880. Εψια, τὰ, ioci, luſus, dicta ludicra & iocoſa Etym.

Εψιάομαι, ῶμαι, colloquor, confabulor, vel ludo, iocis me oblecto, luſu me exhilaro: Odyſſ. ρ. Οὔτοι δ᾽ ἦε θύρησι καθήμενοι ἑψιάασθων, vſus eſt & Callimachus pro, ludere, hymn. in Dianam & in Cererem. In hac autem ludendi ſignif. interdum reperitur aſpiratum: vt patet ex compoſitis ἐφεψιῶμαι & καθεψιῶμαι.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ανειπεῖν, edicere, proclamare, publicè pronuntiare: vt ἀνεῖπεν ὁ κήρυξ. at ἀνειπὼν κήρυγμα, exp. edictum per præconem denuntians Interdum exp. renuntiare, referre: Plut. apud Xen. Pæd. 4. τῷ δὲ ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπεν, i. indixit. Apud Th. ἀνειπεῖν γνώμην, exp. refellere ſententiam. Apud Luc. in Pſeud. τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἐνδοθεν, ἐς κόρακας, exp. reſpondit. Et θεοὺς ἀνειπόντας, apud Plut. in Romulo, exp. Deos decantes.

Decomp. Επανειπεῖν, polliceri publico præconio, ſeu præconis voce, Thuc.

Αντειπεῖν, contradicere, reſpondere, reſponſare, opponere reſpondendo. Plato in Apologia, ἐγὼ δὲ τούτῳ αὖ δίκαιον λόγον ἀντείποιμι Conſtruitur etiam cum πρὸς. Iſocr. ἀντειπεῖν πρὸς τοὺς λόγους. Aliquando ponitur ſine caſu *pro*, refragor, renuo: Ariſtoph. ἐγὼ δὲ γ᾽ ἀντείποιμ᾽ ἄν.

Απειπεῖν & ἀπειπεῖν, (poet.) interdicere, vetare, Dem. ἀπεῖπε τῷ Αριστοκλεῖ μὴ ἀποφαίνεσθαι, &c. Apud Hom. interdum pro denegare, abnuere, vt Il. α. Sic ex Herodoto, ἀπειπάμενος τὴν συμμαχίην, qui ſocietatem abnuit. Alicubi ſignificat retractare quod dictum eſt, pollicitationem renunciare. Plut. Sic apud Homerũ, μῆνιν ἀπειπών, iram renuncians & finiens. &c. Et ἀπειπεῖν τὸν υἱὸν, Plat. abdicare filium. quod & ἀπείπασθαι dicit Ariſtoteles. Item ἀπειπεῖν τὴν ἀρχὴν Ariſtot. Polit. 2. abdicare ſe magiſtratu. Item ἀπειπεῖν, fatiſcere, deſpondere animum, ſuccumbere malis: vt τάλαιν᾽ ἀπεῖπον ἄλγεσι. Et Xen. Hell. 6 ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπειπὼν. H. Steph. ait propriè ἀπειπεῖν (ſicut & ἀπαγορεύειν) eſſe ita fatiſcere & frangi animo, vt ne fari quidem poſſis. Item pro ſimplici εἰπεῖν, vt vult Euſt. Il. ψ

Decomp. Προαπειπεῖν, quod & προαπείπασθαι, vnde apud Pauſ. in Meſſ. ἔτι προαπειπάμενοι τὴν φιλίαν, neque prius renuntiata amicitia.

Διειπεῖν, enuntiare, exponere: vt apud Hom. δίειπέ μοι expone & enarra mihi. Item adminiſtrare, in qua ſignif. vide διέπω in Επω.

Ενέπω, (ſeu ἐννέπω, metri cauſa) dico, cano, more poetarum: Odyſſ. α. Ανδρα μοι ἔννεπε μοῦσα. Item ſimpliciter, dico, Odyſſ. ρ. Item calumnior κακολογῶ, Heſiodus.

Ενοπή ῆς ἡ, vox φωνή. Apoll. Argonauticῶn. 1. Il. γ. Exp. & clamor, inclamatio.

Ενίσπω, idem quod ἐνέπω, dico: Od. ξ. ἔπος νημερτὲς ἐνίσπες. Dicitur & Ενισπῶ περισπωμένως vnde Odyſſ. ε. αὐτὰρ ἐγώ τοι Νημερτῶς τὸν μῦθον ἐνισπήσω. Ab hoc per reduplicationem initialis ſyllaba fit Ενίνιπε ſicut ἐνήνοχα ab ἐνέγκω.

Ενίπτω & ἐνίσσω, idem quod ἐνέπω & ἐνίσπω: Od. λ. ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει. Item dico, dico minitabun-

dus:vt Euſtathius exponit: Od.β. ὡς ἂν τοῦτον ἐγώποτε μῦθον ἐνίψω. Item verbis aſperis inceſſo, obiurgo. Iliad. ω. Ἀλλ' εἴ τις με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
494 Δαέρων ἢ γαλόων, verbis aſperis inceſſat. Ab ἐνίπτω eſt & Ηνίπαπε, à præt.med. ἤνιπα, interiecto πα. Hom. χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ.

Ενιπή, ῆς, ἡ, increpatio, obiurgatio, plerunque quę verbis fit aſperis aut minacibus, Il.δ.

Decomp. Αμφιενέπω, paſſim dico, Nic.in ther.

Απενέπω, ſeu Απεννέπω, interdico. Eurip.in Phœniſſ. Εγὼ σφε θάψω κἂν ἀπεννέπη πόλις. Apud eundem, ἀπενέπω νιν θαλάμων. exp. ipſum meis deprecor auerſórque thalamis.

Εξενέπω, eloquor, dico ex Apoll.Arg.8.

Προεννέπω, prædico, Heſych. Et pro eodem προὐννέπω. Attica ſynalœphe apud Eurip.

Προσενέπω, ſeu Προσεννέπω, alloquor, compello: Soph. ἥλιον προσεννέπω

Εξειπεῖν, eloqui, proloqui. Item renuntiare, efferre, euulgare, Hom. Plut.

Decomp. Παρεξειπεῖν, præter propoſitum & rei veritatem dicere, ſeu loqui, Od.ρ.

Επεξειπεῖν, (q.d. ſuperdicere) inſuper dicere, Greg. Exponitur etiam poſtea dicere, item dictum addere alicui facto. Et pro appellare accipi poſſe ſcribit Bud. apud Syn.

Decomp. Προσεπειπεῖν, iterum ac tertio dixiſſe ſeu dicere.

Κατειπεῖν, deferre, accuſare: Luc. de cal. κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον. Alicubi etiam ſimpliciter pro, dicere de aliquo, ſeu narrare: vt ἐάσεις με κατειπεῖν σου πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἀγαπᾷ τε αὐτὸν, &c. Interdum cum acc. rei, detegere, patefacere: Ariſtoph. κάτειπέ μοι, patefacito, aperi.

Μετέειπε, q.d. interloquutus eſt, ſeu interfatus eſt, vt Od.ξ. Τοῖς δ' Οδυσσεὺς μετέειπε, inter eos loquutus eſt, ſeu verba fecit. Et ſic alibi ſæpe.

Παρειπεῖν, monere. Interdum cum rei etiam accuſ. vt αἴσιμα παρειπὼν, Il.ζ. Sic & Lat. moneo te hanc rem. Nonnunquam, hortor, ſuadeo, perſuadeo, Æſchyl. Exp. & decipio: vt Il.α Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μήσε παρείπη Αργυρόπεζα Θέτις.

Προειπεῖν, prædicere, prænuntiare προεῖπεν ἡμέραν, pręfiniuit diem, ex Plut.in Publ. προειπεῖν ἀγῶνας, edicere ludos, ex Xen. Et προειπεῖν τινι πόλεμον, indicere bellum cuipiam, ex eodem.

Προσειπεῖν, alloqui, affari, compellare. Cum accuſ. Plut. Exp.&, ſalutare. Apud Hom. Προσέειπεν ἄνακτα, pro προσεῖπεν, affatus eſt.

Συνειπεῖν, cum aliquo dicere, i. alicui aſſentiri, vel alicui patrocinari. Cum dat. Dem. Plut.

Συνέπεια, contextus verborum, apud Gramm.

Υπειπεῖν, ſubiicere, exponere. Demoſth. pro corona, καὶ τούτων ὑφέξω λόγον, τοσοῦτον ὑπειπών, hoc interfatus, ſeu vbi hoc monuero. Item ὑπειπὼν, pro προειπὼν, apud Ariſtoph.

Compoſita ex ἔπος.

Αἰσχροεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui turpia loquitur. Αἰσχροεπέω, ῶ, f ήσω, turpia loquor apud Athen.

Αμαρτοεπὴς, errans verbis, mendax. Il ν. Αφαμαρτοεπὴς, idem. Il.γ.

Αμετροεπὴς, immodicus in verbis, immoderatus verborum funditator. de Therſite. Il.β.

Αμειψιεπὴς, mutuos ſermones reddens, mutuò compellans, Etym.& Heſych.

Αταρβοεπὴς, qui in dicendo eſt intrepidus, ὁ ἐν τῷ εἰπεῖν οὐ πλεῖον ὢν: ideóque liberior. Il. θ. Ηρη ἀπτοεπὲς, vbi quidam ἀαπτοεπὲς ſcribunt ἀπτοεπὲς, vt ſit καταπληκτικὴ λόγοις, mordacior in dicendo.

Αρτιεπὴς verborum concinnator. Bud.ex Il.χ. Item veridicus, ex Pind. Olym.6. Dicitur & fœm. gen. ἀρτιέπεια pro ἀρτιεπὴς, vt apud Heſiod. in Theog. Muſæ dicuntur κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι.

Εμμαπέως, dicto citius, dictum factum. Putatur enim dictum pro ἅμ' ἐπέως, i. ἅμα τῷ ἔπει, celeriter, properanter, promptè, Il ε.

Εμμαπεῖν, dicto citius aliquid facere, Nic.

Εὐεπὴς, facundus, diſertus, Xenoph. Herodotus in Terpſich εὐεπέα λόγον, appellauit τὸν εὔλογον.

Εὐέπεια & εὐεπία, facundia, apta verborum compoſitio, nitor verborum & elegantia, inquit Bud. ex Halic. de Iſocrate. Apud Soph. in Oedip. ſunt qui tradant eſſe orationem gratam, vel εὐφημίαν, i. bona verba

Εὐθυεπία, rectum minimèque obliquum dicendi genus, Heſych.

* Εὐθυεπὴς, qui rectè & non obliquè loquitur. Adamantius in phyſiogn. 495

Εὑρεσιεπὴς, nouos ſubinde ſermones excogitans, verboſus, loquax: idem quod εὑρεσιλόγος.

Εὑρεσιέπεια, verboſitas. Item facundia.

Ηδυεπὴς ſuauiloquus, vt Neſtor ἡδυεπὴς Il.α. Et ἡδυέπειαι, muſæ ſuauiloquę, Heſych.

Θεσπιέπεια, ἡ, fatidica, diuino ore loquens, Soph.

Κακοέπεια, ſermo vitioſus, cui oppon. εὐέπεια.

Καλλιέπεια, q.d. pulchriloquentia, elegantia & ornatus ſermonis ſeu verborum, ornatus ſermo.

Καλλιεπέω, ῶ, eleganter loquor, vnde κεκαλλιεπημένοι λόγοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι, Plat. in Apol. dicta elegantibus vocabulis contexta. Καλλιεπημένως, eleganti ſermone, diſertè, cum ornatu verborum.

Ορθοέπεια, recta loquutio. Item emendata cum ſuauitate vocum explanatio.

Ορθοεπῶ, rectè & propriè loquor.

* Παντοεπὴς, loquax, garrulus. Adamantius in phyſiog.

Παυροεπὴς, pauciloquus. Erinnæ epith. in Epigr.

Περιττοεπὴς, ſuperuacaneo ſermone vtens.

Περισσοεπῆσαι, ſuperuacaneo ſermone vti.

Ταυτοέπεια, repetitio eiuſdem rei aliis verbis.

Ψευδεπέω, ῶ, falſa & mendacia loquor, Heſych.

Ωκυεπὴς, celeriter loquens, in Epigr.

Compoſita ex ἑψία.

Εφεψιάομαι, ῶμαι, ſcommatis inceſſo, illudo: Od.τ. καὶ τὸν τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες,

Καθεψιάομαι, ῶμαι, idem.

Προσεψία, ἡ, alloquium, Heſych.

Φιλέψιος, ου, ὁ, iocorum amator.

Ε Ρ Α, ας, ἡ terra.

Εραζε, (aduerb.) in terram, ad terram, Heſiod.

Εράω, vnde ἐράσαι, inanire, deplere. & in compoſita ἐξεράσαι, μετεράσαι, &c. vide in fine huius claſſis.

Ενεροι, mortui, manes, ſeu inferi: οἱ νεκροὶ, οἱ καταχθόνιοι, ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔρα (i. γῇ) κεῖσθαι, Heſiod.

Ενερθε, infrà, inferius: Iliad. ν Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε. Dicitur & Ενερθεν ſequente vocali, Od.λ.

Ενέρτερος, inferior: per ſyncopen pro ἐνερώτερος, apud Hom. Il.ε.

Νέρθε & νέρθεν per aphæreſin dicuntur pro ἔνερθε & ἔνερθεν, Od.ν. Vnde νερθέριος, ου, ὁ, infernus: vt νερθέριος κευθμὼν, in Epigr. inde & comparat. νέρτερος, inferior: pro ἐνέρτερος, Suid. mortuus, & ſub terra iacens, Heſych. Sic Eur. νέρτεροι θεοὶ infernales dij, dij qui apud inferos eſtis. Et ſuperl. Νέρτατος, imus, infimus.

Compoſita ab ἐράω vnde ἐράσαι i. deplere.

Εξεράω, ῶ, euacuo, educo, exprome, exhaurio, Ariſtoph. Et Syn. ep.130. ἐκ θῖν ἀπὸ κιβωτίων ἐξεράσαι βιβλία, educere & expromere libros. Sic vtitur & Laert. & Dioſc. Ariſt.

Εξέραμα, τὸ, id quod euacuatum ſeu eductum eſt.

Item

Item vomitus, i. cibus qui vomitu reiectus & euacuatus eſt. 2 Pet. 2.

Κατερᾶσαι, defundere ſeu deplere. Latini decapulare dicunt & elutriare. item tranſuaſare ſiue transfundere. Dioſc. κατερᾶσαι αὐτὸ εἰς ὕδωρ καὶ ψύξας ἐκ δευτέρου τίθει.

Επικατερᾶσαι, decapulatum & elutriatum ſuperponere & indere compoſitioni. Gal.

Μετερᾶω, f. άσω, idem quod μεταγγίζω, in vas transfundo, elutrio, decapulo. Dioſc. Gal.

ΕΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, collecta, collatitia cœna, conuiuium in quod quiſque ſuam ſymbolam confert, ſiue ſuam partem. Od. λ. Η γάμος, ἠὲ ἔρανος ἠ εἰλαπίνη τεθαλυῖα. Euſt. ex Athen. lib. 8. ſcribit dici ἀπὸ τοῦ συνερᾶσθαι καὶ

496 συμφέρειν ἕκαστον. ¶ Item generalius, collatio, contributio, quod quis pro virili parte confert. Exp. etiam ſymbola. Apud Antip. ponitur pro eo quod ſodales ſeu amici conferunt ad leuandam ſodalis inopiam, Dem. ad Nicoſtr. Χιλίας τε δραχμὰς ἔρανον αὐτῷ εἰς τὰ λύτρα εἰσοίσω, collationem, donum munúſque conferam pro virili parte amici, ad λύτρα conficienda. A Bud. exp. etiam, beneficium, beneficentia, munificentia, item gratia, Dem. Apud Iſoc. in Buſir. εἰσφέρειν τὸν ἔρανον, conferre munificentiam. Exponitur etiam præmium, merces. apud Iſoc. in Helenes encomio.

Ερανικὸς, ή, ὸ, pertinens ad ἐράνους. Dicitur etiam aliquid ἐρανικὸν cuius nomine conferuntur & contribuuntur ἔρανοι, ſiue quod fit ad corrogandam ſtipem. Athen. lib. 5.

Ερανίον, ου, τὸ, q. d. parua ſymbola, aut exigua ſtips. Heſy. Suid.

Ερανίζω, fut. ίσω, collationem obtineo ſeu impetro, facio vt amici aliquid in me conferant. vel peto ab amicis vt aliquid in me conferant. vt apud Diog. Laert. ἔρανον αἰτούμενος, πρὸς τὸν ἐρανάρχην ἔφη τοὺς ἄλλους ἐράνιζε. Item corrogo, emendico, colligo. Bud. ex Æſchin. Eſt etiam ἔρανον δίδωμι. quam ſignif. affert Harpocr. Exponitur etiam confero ſymbolam. aut generalius, confero, contribuo.

Ερανίζεσθαι, interdum ſignificatione actiua inuenitur pro ἔρανον αἰτεῖν Luc. Aff. & pro quæſtum facere, capturas factitare. ex Laert. in Protag.

Ερανιστὴς, οῦ, ὁ, qui eſt ex eorum numero qui ἔρανον in cœnam ſeu conuiuium dederunt. vnus ex iis quibus ſtructa eſt cœna collatitia. Ariſtot.

Compoſita.

Αντερανίζω, viciſſim corrogo, viciſſim emendico.

Αντερανίζομαι, viciſſim ἔρανον confero, ſeu ſymbolam. Aut etiam, beneficium in me collatum alio beneficio compenſo. Exp. &, retribuo. Item partic. ἀντερανιζόμενος repenſus, relatus. paſſiua ſignif.

Συνερανίζω (ſicut ἐρανίζω) colligo: item cogo, cōgero. Cum accuſ. Iſocr. Ariſtot. & alij. Item confero, contribuo ex Diog. Laert. Exp. & opitulor ad aliquid conficiendum, ex Appiano. Exponitur etiam, mutua conuiuia agito.

Συνερανίζομαι, congeror, colligor. Item conferor, apud Phil. de mundo.

ΕΡΑΩ ῶ, f. άσω, amo, amore proſequor. Cum genit. Xen. Pæd. 5. ὡς ἐρᾷ ἀδελφὴς ὁ δὲ πατὴρ θυγατρός. Et cum accuſ. apud Plat. in ſymp. ἐρᾷν ἔρωτα καλόν. Interdum dicitur abſolutè, vt Lat. amo, i. amore captus ſum ſeu teneor. Hinc part. ἐρῶν, amans. ¶ Item amo, i. cupio, appeto, vt ἐρῶ λογογραφίας Plat. Et cum infinit. Ariſtoph. in Pluto τῆς φωνῆς μόνον ἐρῶν ἀκοῦσαι cupiens audire. ¶ Item ἐράω, vnde ἐρῶν & cōp. κατερᾶσαι, μετερᾶσαι, &c. pro deplere, vide in Εραι. terra.

Εράομαι, ῶμαι, amor. Item amore captus ſum. Luc. ἐρασθῆναι & Ιάσονας Μήδειαν, Medeam Iaſonis amore captam. Hinc ἐρασθεὶς cum genit. amore captus.

Ερώμενος, qui amatur, amicus, amaſius. Et in bonam & in malam partem. Dicitur & ἐρώμενος τούτου. Et fœm. ἐρωμένη, quæ amatur, amica, amaſia. Interdum meretrix, ἑταίρα. vt Λάμια ἡ ἐρωμένη τοῦ Δημητρίου, apud Athen.

Εραμαι, amo, poeticum eſt Iliad. ξ. Ως σέο νῦν ἔραμαι. Pro eodem aff. ἐράζω & ἐράζομαι. Vnde ἠρασσάμην & poeticè ἐρασσάμην, abſque incremento. Heſiod. in Theogon. μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο.

Εράσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, amabilis. Luc. Plut.

Εραστὸς & ἐρατὸς, amiſſo σ, amabilis, poet. Il. γ.

Εραστεύω, idem quod ἐράω, amo, affecto. Æſchyl. in Prometheo.

Ερατεινὸς, idem. Iliad. β. Ερατίζω, amo, cupio. Homer. cum accuſ. Εραστὴς, οῦ, ὁ, amator. vt ἐρώμενος, amaſius. Plut. Item amicus. Cum genit. ἐραστὴς αὐτῆς vel αὐτοῦ. Item generaliter pro amatore & ſtudioſo rei cuiuſlibet. vt ἐραστὴς ἐπαίνου, Xen. ἐραστὴς δόξης καὶ τιμῆς. Plut.

Εράστρια, amatrix. 497

Εραστεύω, cupio, deſidero. Æſchyl.

Ερανὸς, amabilis, iucundus. Hom.

Ερως, ωτος, ὁ, amor, quo proſequimur aliquem. Luc. ὁ τῶν καλῶν ἔρως, amor quo proſequimur pulchras. Item Amor, Cupido, deus qui amorem immittere fingitur. Item pluraliter amores, cupidines Xen. ἴσως δὲ καὶ Ερωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται. Item generaliter pro quouis amore ſeu deſiderio alicuius rei. Pla. ἔρωτα ἔχω τούτου. Et ὁ περὶ τοὺς λόγους ἔρως Luc. ad Nig.

Ερωτικὸς, ad amorem pertinens, amatorius, ab amatore proficiſcens, amatori conueniens. Luc. Plut. Item in amorem valde propenſus. Item, rerum ad amorem pertinentium. Xen. Apomn. 2.

Ερωτικῶς, amatoriè. Xen. ἐρωτικῶς ἔχω τῶν ἡδονῶν, voluptatum deſiderio teneor.

Ερώτιον, paruus Cupido, imaguncula Cupidinis. Item nomen propriū meretricis. in Epig. Ερωτάριον, idem.

Ερωτὶς ίδος ἡ, ſcortillum. Theocr. Id. 4.

* Ερωτύλος, amatorius. Bion. eidyll. 3. Item paruus amator, amatorculus. Theocr. Id. 3.

Ερος ου ὁ, Æolicè pro ἔρως dici fertur, amor, deſiderium. Il. ν ξ & alibi & apud Heſiod.

Ερόεις εντος, ὁ, amabilis, gratioſus, venuſtus. Heſiod.

Ηρα τὰ, exp. κεχαρισμένα, grata (deriuatum ex ἐράω.) Il. ξ θυμοῦ ἦρα φέροντες ¶ Interdum eſt præt. ab Αρω.

Ηρανος, exp. rex, præfectus, opitulator. Argon. 2.

Compoſita ac primum ex ἐράω cum præpoſitione.

Αντεράω ῶ, viciſſim amo, redamo. Cum genit. Luc ἀντερῶσης αὐτοῦ Cum dat. ἀντερᾶν τινί, riualem eſſe.

Αντερῶμαι, redamor. vt ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ. Item pro ἀντερῶ riualis ſum. Luc.

Αντεραστὴς, οῦ, ὁ riualis, æmulus in amore. Xen.

Συνεράω ῶ, ſimul amo, aut in amore iuuo.

*Υπεράω, vehementer & ſupra modum amo. Æl. var. hiſt.

Compoſita ex ἐραστὴς, ἐραστὸς & ἐρατὸς, ſine præp.

Ανέραστος, inamabilis, inuiſus.

Ανδρεράστρια ἡ, virorum amatrix. Poll. ex Ariſtoph.

Αξιέραστος, amari dignus. Xen. πάνυ ἀξιέραστα.

Δημεραστὴς, populi amator, populi amans, popularis.

Δημεραστία ἡ, populi amor, popularitas.

Επήρατος, (verſo ε in η) amabilis, optabilis, iucundus, apud Hom.

Επήρανος, dictum videri poteſt quaſi ἐπήρατος, mutato τ in ν. Ex hoc autem quidam putarunt ἐπήρανα eſſe factum: quaſi ἐπήρανα. Il. α.

Εὐήρατος, amabilis.

Ιμέρατος, pulcher, ὁ ἐρατεινὸς τὴν ἰδέαν.

Ἱπποβαςής,οῦ ὁ,equorum amator,equorum ſtudioſus. In malam partem capitur pro ἱππομανής.

Μεγήρατος,admodum amabilis,peramabilis.Heſyc.

παιδεραςής ου ὁ, amator puerorum. Apud Athen. quidam delphin vocatur παιδεραςής. Accipitur ferè in malam partem pro pædicone, cuius turpis eſt amor. Luc.

παιδεραςία ἡ,amor in pueros. Et peculiariter,amor qualis eſt pædiconum. Plat.in ſymp.

παιδεραςέω ῶ, ſum puerorum amator more pædiconum,Athen.lib.13 Apud Luc.Rhea παιδεραςοῦσα,a more pueri capta.

πολυήρατος,periucundus,peroptabilis.Od ο.

* Συνεραςής,corriualis,qui ſimul amat.Max.Tyrius.

Φίλερως amoris ſtudioſus, qui amorem colit,eique dat operam,Lucian.in Amoribu s .

Φιλεραςής,qui diligit amatorem ſeu amatores.Plat.

Φιλεραςία,amor quo amaſius ſuum amatorem complectitur.ibidem.

Φιλεραςῶ,diligo amatorem ſeu amatores.

Χρυσεραςής auri amator,auarus.

Compoſita ex nomine ἔρως

Ανακάμψερως,ωτος ἡ, herba à redeunte amore ſic dicta ἀπὸ τῦ ἀνακάμψαι τὸν ἔρωτα. Quod Plin.declarat,quum eam magicis herbis annumerans, eius tactu redire amores vel cum odio depoſitos teſtatur.

Αντέρως,Cupido Cupidini contrarius.de quo Cic.Item Deus vltor eorum qui amantes ſpernunt, ex Pauſania.

Δυσέρως,qui infelici aut etiam periculoſo amore tenetur.Item perditè amans.Theoc.Apud Xen. δυσέρως

498 τῶν ἀφροδισίων, amore perdito rei venereæ captus. Hinc δυσερώτως διακεῖσθαι, perdito amore captum eſſe aut infelici.

Ιδέρως, exp. ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐρῶν, qui primo ſtatim in tuitu in amorem rapitur.Heſych & Suid.

Ιππερως, equorum amor,equorum ſtudium. In malam partem accipitur pro ἱππομανία, nimius ſeu inſanus equorum amor.Ariſtoph.in Neb.

Παιδέρως,idē quod παιδεραςής,de pædicone. vt παιδέρως Ζεύς, Pol. Sic etiā à quibuſdā dicitur ἡ ἄκανθα, ſiue ὁ ἄκανθος,vt Dioſc.& Plin.teſtātur.Genus etiam vnguenti παιδέρωτα veteres nominarūt, quo mulieres nimium cutis candorem occulebant, & vernaculum faciei colorem mentiebantur.apud Athen.l 13.

ΕΡΓΟΝ,ου,τὸ,opus,factum,res, ἔργον ἐποίχεσθαι Od ρ opus facere ¶Peculiariter interdū de bello. Thuc. ἐν τῷ ἔργῳ in re gerenda,in ipſo conflictu ¶ Item de opere quod fit ruri, vt exponitur. Od. ξ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν.In plur.num ἔργα, vtrique ſcriptores vocant terram in qua opus factū eſt. Latini culta vocant & arua. ¶Εργον ποιοῦμαι, ſequente infinitiuo,contendo,laboro,B.ex Plat.& Xen. ¶Αλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην. Soph in Aiace. nihil opus eſt.Item cum genit.ex Ariſtophan. in Pluto,οὐκ ἔργον ἐς' οὐδὲν στροφῶν. nihil opus eſt ſtrophis. ¶Σὸν ἔργον μηδένα τούτων ἀφιέναι, tuum officium eſt, tuæ ſunt partes,tui eſt muneris. Apud Ariſtoph.ὁ ὑχ ἡμῖν ἔργον ἑςάναι, non ſtandum eſt nobis. ¶Εργον τούτων τῶν χρημάτων, Dem.in Aphobum.quæſtus & vſura. ¶Εργον ἐςί,difficile eſt,operoſum eſt. aut etiam hoc opus eſt Xen.

Εργώδης,εος,ὁ κὴ ἡ, operoſus,difficilis, laborioſus,moleſtus:Plato τ' ἐπιμελείας ἐργῶδες τοῦτ' ἐςί.

Εργωδῶς difficulter.Theophr.

Εργωδία,difficultas,moleſtia,negotium.Greg.

Εργάζομαι,ἐργάσομαι,εἴργασμαι,operor,opus facio.Ariſtot. loquens de apibus. συνεχῶς ἐργάζονται. Et ἐργάζεσθαι ἔργα apud Hom.& Heſiod.Cum accuſ. ἐργάζεσθαι γῆν Xen.terram colere. ἐργάζεσθαι τέχνας, Plat.de rep.2. exercere artes. Apud Heſiod. ἐργάζεσθαι γλαυκὴν δυσπέμφελον,exp.ſecare mare ſeu ſulcare. Apud Andocidem ἐργάζεσθαι τὸν βίον, victum quærere. Herodot.lib.1.ἐργασάμενον χρήματα μεγάλα,quum magnas pecunias ſibi conquiſiuiſſet. Affertur & *pro*,merere capturas,& quæſtum corpore facere,ex Dem. Item pro φιλοκερδεῖν,ſordidis lucris indulgere.Aff.& *pro*, vendere,ex Ariſtot.OEcon. Item fabricor,facio,efficio,vt ὅπλα ἐργάζεσθαι,Herodian.apud Xen. ἐργάζεσθαι εὐεξίαν σώματι, efficere vel præſtare corpori bonam valetudinem. Item aſtruo & efficio. B ex Hermog.Item paſſ. vt ἀγάλματα εἰργασμένα, fabrefacta. Lyſ τοιαῦτα εἴργασται,talia perpetrata ſūt.Et εἰργασμένη γῆ,item ἐργαζομένη. apud Theophr.terra culta.Et εἰργασμένη τροφὴ,cibus confectus.

Εργασία,ἡ,operatio, opus. Ariſtot. Dicitur etiam de metallis & fundo aliquo. Thuc.lib 4. κτῆσιν ἔχειν τῶν χρυσείων μετάλλων ἐργασίας, poſſidere aurifodinas eaſque exercere.Iſocr.in Areopag. περὶ τὴν ἐργασίαν τ' χώρας. Et metaph. apud eundem ad Nicocl. ἐργασίαι νόμων,legum cultus Item factura,elaboratio.Syneſ.epiſt.12 τὰς τῆς καλλιόνος ἐργασίας,elegantioris operis ſtolas. Dicitur etiam in lignis & quouis opere fabrili. Theophr. In inſtrumento etiam oratorio enumeratur ἐργασία : qua videlicet aſtruitur & efficitur quod ἐπιχείρημα conatur & aggreditur. Bud.ex Hermog. Item ἐργασία τροφῆς dicitur concoctio.Ariſtot.lib.3.de parte animalium.

Εργασία τέχνης,artis factitatio & exercitium. Syneſ. epiſt.3. Item, quæſtus,lucrum. Ariſtot eth.4. οἱ τὰς ἀνελευθέρους ἐργασίας ἐργαζόμενοι, qui ingenuo homine indignos quæſtus faciunt.Sic & apud Dem.ſæpe. Apud eundem aduerſus Apatur. ἐπὶ τῆς ἐργασίας ὤν,exp.negotiatione viuens.Apud Ariſtot.eth.8. ἐργασία τῶν χρημάτων, quidam exp. pecuniarum acquiſitio Apud Lucam cap.12.δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ,da operam vt ab eo libereris.

Εργάσιμος,ου,ὁ κὴ ἡ, qui elaborari poteſt. vt,ἐργάσιμα ξύλα. Vt plurimum verò ἐργάσιμα plur.num.dicuntur,culta,ſeu loca culta.Dioſcor.& Theophraſt.Libro 1 Reg cap.20. ἐργασίμη ἡμέρα, dies qua operari licet.Item ἐργασίμη, myrrhæ quædam ſpecies omniū peſſima.De qua Dioſc.lib.1.c.78.

Εργαστίων,ωνος ὁ,exp.γεωργὸς,agricola.Ariſtoph.

Εργασείω,q.d facturio,i.facere cupio.Soph.

Εργαςήρ ῆρος ὁ,operarius.Xen Εργαςήριον,ου,τὸ, officina.Plat.Xen.Dem. 499

Εργαςικός οῦ ὁ,operoſus,i.efficax. vnde ſuperlat. ἐργαςικώτατος.Dicitur & ἐργατικός.

* Απεργαςικός,effectiuus.Epic.in Laert.

Εργῶμαι,idem quod ἐργάζομαι,ſeu potius ἐργάσομαι, vt ἐλῶ pro ἐλάσω dicitur.Exod.20.& 2.Reg.9.

Εργάτης,ου,ὁ,operarius.qui opus aliquod facit. Matt.10. Interdum cum genit.vt ἐργάτης τῆς γῆς,agricola. Sic Xen. ἐργάτης τῶν πολεμικῶν, in rebus bellicis operoſus. optimus rerum bellicarum artifex. Sic ἐργάτης τ' τέχνης,artifex,idem Xen in OEcon. Ergata apud Vitruu. eſt ſucculæ genus.lib.10. c.4. Vide Bud.in Pand.Εργάτις ιδος,ἡ,operoſa.vt ἐργάτις μέλισσα. Ariſtot.Dicitur etiam de muliere meritoria.Euſt.

*Εργατήσιος,idem quod ἐργάσιμος,qui coli & elaborari poteſt.Plut.in Catone.

Εργατικός οῦ ὁ,operarius,operoſus.in actiua ſignif. vt ζῶον ἐργατικὸν ὁ ταῦρος, animal operoſum. Εργατικῶς aduerb operosè Plut in Cam.

Εργατίνης ου ὁ,operarius.Theocr Apud Apoll.lib.3. ponitur ſubſtantiuè pro operario ſeu agricola.

Εργάτωνες & ἐργάωνες, loci in agris vbi ſerui cubant. Heſych Apud Cretenſes ἐργάτωνες ſunt ij quibus ſepulturæ mortuorum cura demandata eſt.

Εργάνη ἡ,Mineruæ cognomentum,vt ſcribit Pauſ.

Εργά-

Ἐργάλειον,τὸ, inſtrumentum, quo videlicet ad opus faciendum vtimur.Pol.

Ἀργαλέος,ου,ὁ,difficilis,moleſtus, qui alicui quaſi operoſus eſt.(Nam ab ἔργον quidam deriuant)vt ἔρις ἀργαλέη,Il.λ,Et ἀργαλέος χόλος καὶ μῆνις.Il.ο Et Il α ἀργαλέος γὰρ ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι. Eurip.ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πολλ' ἀγορεύειν,difficile eſt.

Ἀργαλέως,difficulter.

Compoſita,ac primùm ex nomine ἔργον.

Ἀγαθουργὸς,ſiue ἀγαθοεργὸς,ου,ὁ καὶ ἡ,beneficus,benignus. Areop.

Ἀγαθοεργοὶ, qui ex equitibus exeunt quinque quotannis,vt Herodot. narrat. At Suidas ait eſſe qui ex ephoris deliguntur ſtrenuitatis ergô Vide Herodo. l.1.Ἀγαθοεργὴς,idem quod ἀγαθουργὸς Areop.Item ἀγαθουργικὸς,pro eodem]de Deo,apud eundem.

Ἀγαθουργία,ſiue ἀγαθοεργία,beneficentia.

Ἀγαθουργέω,ῶ,f.ήσω,benefacio,bene operor,bonum, ſiue bona facio.

Ἀεργὸς,qui feriatur ab omni opere,nullum opus agens. Il.ι.& Od.τ. ¶ Item iners,piger,deſes. Heſiod. in Erg.¶Item non cultus,non aratus,inaratus, vt ἀεργὸς γῆ vel χώρα,cui opp.ἡ εἰργασμένη.

Ἀεργὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, pro eodem dici annot.ſed rarius.

Ἀεργία,ἡ,ceſſatio ab opere.Alciph. Apud Hom.Od. ω.Euſtat. vult ſignificare etiã inertiam, i.artis ignorationem.¶ Item inertia,deſidia,pigritia. Heſiod. in Erg. ¶ Item ceſſatio ab aratione, q. d. terræ inaratio. Æſchin.in Cteſiph.

Ἀεργέω,ῶ,f.ήσω, ceſſo ab omni opere, otior,otioſus ſum.Item ſum deſes,ſum piger.

Ἀεργηλὸς,pro ἀεργὸς,iners.Nonn.

Ἀεργηλὸς pro ἄεργος,vide in ſequenti col.

Decomp. παναεργὴς, omnino non confectus, adhuc prorſus incoctus & crudus Nic.

Ἀθεμιστουργία,ἡ,facinus,nefarium ſcelus.

Αἰσχρουργὸς,idem quod αἰσχροποιὸς fellator.

Αἰσχρουργία,idem quod αἰσχροποιΐα. Ariſtoph General.pro quouis turpi facto, apud Xenoph. in Laced. politia.

Αἰσχρουργεῖν, pro αἰσχροποιεῖν Τὰ αἰσχρουργούμενα, obſcœnè facta.Laert.

* Ἁλιεργὴς,in mari operans.Opp.lib 4.hal.

Ἁλουργὸς,οῦ,ὁ,purpureus,purpuriſſeus. Exp.& violaceus. Secundum Etymol. ἁλουργὸν dicitur quaſi ἁλὸς ἔργον, i.maris opus, quòd ex marina concha fiat. Quid ſit color ἁλουργὸς, docet Ariſtot. in lib. de coloribus. Plato in Timæo ait ἁλουργοῦν (pro ἁλουργὸν)eſſe rubrum cum albo nigróque permixtum. Interdum reperitur ἁλουργὸν pro ἁλουργὸν χρῶμα vel ἱμάτιον, & ἁλουργοὶ,ſub.ἐσθῆτες.

Ἁλουργὴς, idem quod ἁλουργός. vt ἁλουργῆ ἱμάτια veſtes purpuriſſeæ. Interdũ ponitur ἁλουργῆ ſine ſubſt. ἁλουργῆ ἀμπεχόμενος.

Ἁλουργὶς, ίδος, ἡ, veſtis genus coloris purpurei ſeu violacei Exp.& purpura,trabea. Plut.in Rom. Item phaleris purpureis & pro ſtragulo purpureo, apud Lucianum.

Ἁλουργυρίδες,exp.πορφυρίδες Heſych.

Decomp παραλουργὴς, attextam habens purpuram. Pollux.

παραλουργὴς, muliebris veſtis, ſicut ἁλουργὶς,virilis, apud eundem.

παραλουργεῖς, minus honorati, qui minore ſunt in pretio.Heſych.

περιαλουργὴς,q.d.circumpurpuratus.Metaph.apud Ariſtoph.in Lyſiſt. περιαλουργὴς κακοῖς, tinctus ma-
500 lis,vel profundus malis,i. qui profunda mala mente excogitat. Ducta metaphora à concha qua vtuntur ad tingendam purpuram, illa enim è profundo mari eruitur.

Ἁμαξουργὸς plauſtri fabricator.

Ἁμαξουργία plauſtri fabricatio.

Ἀμβολιεργὸς, dilator operis, qui opus de die in diem reiicit & procraſtinat, ὁ ἀναβαλλόμενος τὸ ἔργον ſeu τὰ ἔργα Heſiod.Plut.

Ἀμφίεργος γῆ, ſolum quod dimidia ex parte irrigatur aquis cœleſtibus & dimidia ex parte ſolaribus incaleſcit radiis,velut vtrumque naturæ opus expertum. Theophr de cauſ.pl.l.3.c.28.

Ἀργὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀεργὸς, & ex eo factum per craſin,qui ceſſat ab opere, ab opere immunis, otioſus:item ignauus,iners, piger,ſegnis. Interdum ſine caſu. Interdum cum genit. vt ἀργοὶ πόνων,apud Plat. de leg 7.vacui laboribus, expertes laborum. Apud Eurip.ἀργὸς τῶν οἴκοθεν, rerum domeſticarum negligens. ¶ Item incultus (cui opponitur εἰργασμένος vel κάτεργος)vt ἀργὸς γῆ,vel χώρα, inculta terra ſeu regio. ¶ Item pro,ἀνέργαστος,vt ἀργὸς ἄργυρος,argentum infectum. Pauſan. Item pro μὴ ἐργαζόμενος,vt ἀργὰ χρήματα,quibus opponuntur ἐνεργά ¶ Exponitur etiam,celer, velox, contraria ſignificatione primæ: vnde compoſ.Γλαύκαργος,Αἴθαργος,&c. quæ vide in ſecundo ordine horum compoſitorum.¶Item albus: in qua ſignif.vide Ἀργὸς ſuo loco & ordine iuxta ſeriem alphabeti.

Ἀργῶς,otioſè.Item ſegniter.Dem.Plut.Xen.Item temerè,ſine cauſa,fruſtra,nulla nota ratione.

Ἀργία ἡ otium,otioſitas.Dem.& Plut. Apud Plat. ἀργία τῶν ἔργων,ceſſatio ab operibus. Item ſegnities, inertia.Plut.in Apoph.

Ἀργέω,ῶ,f.ήσω, idem quod ἀεργέω, ceſſo, ab opere ceſſo,ferior,otior Dem.Ἀργοῦμαι,negligor per inertiam.Xen.Pæd 2 & in Hierone.

Ἀργεύομαι otioſam vitam ago.Xen.

* Ἄργησις ceſſatio ab opere,otium.In nouell.conſt.

Decomp Ἐξαργέω ῶ otioſus ſum,obtorpeſco.Arrian. Καταργέω,ῶ,reddo ἀεργὸν & inefficacem, facio ceſſare ab opere,tollo, aboleo,ſæpe apud Paulum,vt ad Rom.cap.3.& 1.ad Cor.cap.1.& alibi.Item inutilem reddo ſeu inutiliter occupo.Luc.c.13. Καταργέομαι, οῦμαι,tollor,aboleor.Rom.c.6.& 1 Cor.13 &15.Item pro liberari & ſeparari ad Rom.c.7. Apud Dioſ.in præfat.l.6 τοῖς καταργουμένοις φαρμάκοις: exp. medicamentis purgatoriis.

Ἀρρητουργία,nefandum facinus.

Αὐλακεργάτης ου,ὁ,ſulcos efficiens,ſulcator.

Αὐτουργὸς,qui per ſe facit ſeu operatur, nõ aliena opera vtens. Vnde exp.etiam, qui manu victũ ſibi quæritat.Item opifex.Plut.Ariſt.Xen. Item qui ſua manu cædit,vel pulſat vel pugnat.ex Herodian.

Αὐτουργία, operatio eius qui per ſe facit.Bud.

Αὐτουργέω,ῶ,per me facio,&c.Luc.& Ariſtot.

Αὐτούργητος extemporalis,inelaboratus.Epigr.

Αὐτοματουργοὶ,artifices operũ quæ αὐτόματα vocantur.

Βαναυσουργὸς,qui opus ad caminum conficit,qui artem exercet ſed mariam & illiberalem.

Βαναυσουργία, opus quod ad caminum conficitur, opus mechanicum.Poll.

Γαλακτουργὸς, lacticiniorum confector,vel(vt alij)dulciariorum,apud Athen.lib 13.

Γεωργὸς οῦ,ὁ agricola.Ariſtot. Xen.

Γεωργικὸς,οῦ,ὁ, qui ad agricolam ſeu ad rem ruſticam pertinet,ruſticus.Plat. & alij. Et γεωργικὴ ſ.τέχνη,rei ruſticæ ſciẽtia.Item rei ruſticæ peritus:vnde ſuperl. γεωργικώτατος,rei ruſticæ ſcientiſſimus. Apud Plut. dicitur γεωργικὸς Ianus, i.ruſticis fauens,ſeu qui rure delectatur,ruris ſtudioſus.

Γεωργία,ἡ,terra,ſeu agricultura. Plat. Iſocr.& alij. Interdum prp cultura qualibet pon. vt γεωργία τοῦ νοῦ apud Greg.Exp.etiam,ager, vt apud Plat.de leg.5.ἐν γεωργίαις,in agris.

Γεώργιον, ου, τὸ, veruactũ, aruũ, ſeges. Gr. Exp. & fructus.

Γεωργώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad agricolam pertinens. Plut.

Γεωργέω, ῶ, ήσω, agrum colo. agricolor. Demoſth. ¶ Item colo. Cum accuſ. Herodian. lib. 7. πολλοὺς εἶχε τοὺς τὴν γῆν γεωργοῦντας Idem lib. 6. χώραν γεωργεῖν. Et generaliter *pro*, colo. Item *pro*, excolo, meſſem facio, fructum capio. Baſil. τὴν ἀσέβειαν φιλοπόνως
501 γεωργησάντων, qui ſtudioſè coluerunt & amplificarunt: Greg. Naz. γεωργεῖν τὰς συμφορὰς, ex calamitatibus publicis meſſem facere.

Γεώργημα, τὸ, terræ ſeu agri cultura. Plut.

Γεωργήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui coli poteſt.

Decomp. Ἀγεώργητος, minimè cultus, incultus. Plut. in Cor. Ἀγεωργησία, culturæ neglectus, agricolationis intermiſſio Theophr.

Φιλογέωργος, agricolarum ſeu agriculturæ ſtudioſus & amans. Xen. in OEcon. Φιλογεωργέω, agricolas ſeu agriculturam amo.

Συγγεωργὸς, ſocius in agro colendo. Ariſtoph.

Δᾳδουργὸς, οῦ, ὁ, qui tædas conficit. Theophraſt.

Δᾳδουργέω, ῶ, tædas conficio, apud eundem.

Δαιταλουργία, ἡ, coquendi ars.

Δευτερουργὸς, ſecundum in agẽdo locum obtinens. Plat. de leg. lib. 10. Idem δευτερουργοὺς τέχνας vocat artes manuarias vt tradit Poll.

Δημιουργὸς, & δημιοεργὸς, poeticè q. d. qui publicè operatur, vel opifex publicus, is cuius opificia publicè proſtant. Od. ρ. Generaliter de quouis artifice dicitur. Sæpe cum genit. vt de Deo δημιουργὸς τοῦ κόσμου. Apud Ariſtot. Poll. 2. δημιουργοὶ τῶν νόμων, conditores legum. ¶ Item δημιουργὸς mulier, proſtibulum publicum, quæ & δήμιος. ¶ Item quæ in nuptiis dulciaria cæteráque bellaria conficit. Item nuptiarum conciliatrix, pronuba. Vide Athen. Poll. & Euſtath. ¶ δημιουργοὶ apud Peloponnenſes (vel Dores, vt alij) dicebantur qui populo præerant, & res eius adminiſtrabant, Dem. Heſych. Euſt.

Δημιουργία, functio huius magiſtratus. Plat.

Δημιουργεῖον, officina. Heſych.

Δημιουργικὸς, ad opificem ſeu opifices pertinens, fabrilis, δημιουργικὰ τεχνήματα Plut. artificia illiberalia & ſordida δημιουργικῶς, opificum more, fabriliter.

Δημιουργέω, ῶ, ſum opifex, opificium aliquod exerceo. Item generalius fabricor, compingo, condo. Item efficio, ſeu conficio, vt κόσμος δεδημιουργῆσθαι dicitur à Platone, i. factus vel effectus. Δημιούργημα, opificium, fabricatio.

Decomp. Ἐπιδημιουργὸς & συνδημιουργὸς, nomina magiſtratus. Plat & Thuc.

Διφρουργία, bigarum ſeu ſellarum fabricatio.

Δραματουργὸς, dramatum ſeu dramatis ſcriptor.

Δραματουργία, dramatum ſcriptio. Greg.

Δραματουργέω, ῶ, opus dramaticum ſcribo, in vita Ariſtoph. item in modum dramatis conſcribo & compono. vt in arg. libri Dipnoſoph. δραματούργημα, opus dramaticè ſcriptum, opus dramaticum.

Δραστουργοὶ, dicuntur οἱ ἐργαζόμενοι δρᾶσιν, qui faciunt byſſum ſeu byſſinum linum. Heſyc.

Δρεπανουργὸς, falcium artifex. Athen. 6.

Δύσεργος & δυσεργὴς, operoſus, difficilis. Plut. *Item ſegnis. Plut. in Alex.

Δυσεργία, difficultas.

Ἐθελουργὸς, qui ſponte opus ſubit, promptus & impiger factor operis. Xen. de re eq.

Ἑκάεργος, procul arcens ſeu expellens aut abigens. Apollinis epith. qui ſic dictus putatur παρὰ τὸ ἑκὰς ſeu ἕκαθεν ἐργάζεσθαι. Il. α. Vide & in comp. ab Εἴργω.

Ἐλαιουργία, olei confectio. Ἐλαιουργεῖον, locus vbi oliuum conficitur. Diog. Laert. lib. 1.

Ἐνεργὸς, qui in opere eſt, quaſi ἐν ἔργῳ ὢν, qui aliquid agit. Luc. Item actuoſus, ſtrenuus, acer. vt Polyb. l. 3. Ἀννίβας ἐνεργὸς περὶ τὴν πολιορκίαν. Apud eundem πορεία ἐνεργὸς, iter quod acriter & magna virium cõtentione conficitur, contentum iter. Dicitur & res quæpiam ἐνεργὸς, i. efficax, apud Theoph. Apud Xen. ἐνεργὸς γῆ, terra culta, quæ colitur: cui opponitur ἀργίς. Et ἐνεργὰ χρήματα. Plut. Pecunia fœnore occupata.

Ἐνεργὴς, efficax, vt λόγος ἐνεργὴς, Heb. 4. Apud Plut. ἐνεργεστέρα χώρα, cultior regio.

Ἐνεργῶς, actuoſè, ſtrennè, acriter. Polyb.

Ἐνέργεια, actio, actus, operatio. Ariſtot. 1. cap. ethic. Ibidem exp. etiam muneris functio. Item efficacia. Chryſoſt. Eſt etiam figura orationis. Fab.

Ἐνεργέω, ῶ, in opere ſum, operor, efficio. Philipp. c. 2. Apud Ariſtot. quidam exp. in actu ſum. Apud eundem in ethicis quidam interpr. munere fungor. vt, κατ' ἀρετὴν ἐνεργεῖν, virtutis munere fungi. Item *pro* afficere, permouere. ex Chryſoſt. item *pro*, miracula facere ex eodem.

Ἐνεργεῖσθαι, ſignificatione actiua pro ἐνεργεῖν. vt 1. Theſ. 2. Et ἐνεργουμένη πίστις, Gal. 5. ¶ Item paſſiuè *pro*, effici, agi, apud Ariſtot. ¶ Itẽ *pro*, à dæmonibus vexari, dæmonio corripi. ex Areop. Item ſimpl. *pro* cieor, moueor. ex Aretha in Apocal. Item in bonam partem *pro*, agi ſpiritu & afflatum eſſe, ex eodẽ, & ex Greg.

Ἐνέργημα, τὸ, effectus. quod ex vi quapiam & efficacia prodit. Item vexatio dæmonum. Aut in bonam partem afflatio ſpiritus. Ἐνεργητικὸς, agendi vim habens, efficacia præditus.

Decomp. Ἀνενέργητος, inefficax, inutilis. Greg.

Ἀντενεργέω, ῶ, efficaciam ſeu vim efficacem habeo ad- 502
uerſus aliquid. vt ἀντενεργεῖν θανασίμοις, Dioſc. efficaciter reſiſtere.

Αὐτοενεργητικὸν, verbum, quod paſſiuam vocem & actiuam ſignif. habet, vt μάχομαι. Αὐτενέργητος, ipſe per ſe operans ſeu efficiens. Dionyſ. Areop.

Ἐντεσιουργὸς, armorum opifex.

Ἐριουργὸς, qui vel quæ lanificium exercet.

Ἐριουργέω, ῶ, lanificium exerceo. Xen.

Ἐτωσιεργὸς, qui incaſſum laborat: ſuis ceſſationibus reddens τὸ ἔργον ἐτώσιον. Heſiod. Erg. 2.

Εὔεργος, facilis. Theophr. εὔεργον ξύλον τῆς πεύκης, circa quod nõ multũ eſt laboris. Apud Hom. Od. ο. καὶ εἴ κ' εὐεργὸς ἔῃσι, exp. probè & honeſtè caſtéque ſe gerens.

Εὐεργὴς, nauis aut domus apud Hom. bene fabricata, affabrè facta, bene compacta. item εὐεργὴς, beneficus bene meritus de aliquo. Od. δ.

Εὐεργεσία, beneficentia. Od. χ. & Iſocr. ad Dem. Frequentius capitur *pro*, beneficium. Thuc.

Εὐεργέτης, ου, ὁ, qui beneficium confert, qui benefacit. Dem. pro cor. Interdum cum genit. vt εὐεργέτης ἡμῶν beneficus in nos. Thuc. Iſocr.

Εὐεργέτις, ιδος, ἡ, quę benefacit, quę bene meretur de aliquo. Plat. de leg.

Εὐεργετικὸς, ad benefaciendum procliuis, beneficus.

Τὸ εὐεργετικὸν, beneficentia, ad benefaciendum procliuitas. Herodian. l. 6. ¶ Dicitur & εὐεργητητικὸς pro εὐεργετικός.

Εὐεργετέω, ῶ, benefacio, bene mereor. Xen. Pæd. 8. interdum cum accuſ. Ariſtot. Poli. 5. εὐεργετεῖ τὴν πόλιν. Interdum cum duplici accuſ. Dem. aduerſus Lept. ὅσα εὐεργέτηκεν ὑμᾶς οὗτος ἀνήρ. Sic Plut. Polit. 1.

Εὐεργετοῦμαι, beneficio afficior. Xen. μείζονα εὐεργετημένος maioribus beneficiis affectus.

Εὐεργέτημα, benefactum, benemeritum, beneficium in aliquem collatum. Xen.

Decomp. Ἀντευεργετικὸς, ad beneficium reddendum pronus, qui viciſſim promptus eſt ad benefaciendũ. Ariſtot. eth. 4. Ἀντευεργετέω, ῶ, beneficium reddo, ſeu compenſo, viciſſim benefacio. Xen.

Ἠλιθιουργὸς, ſtultè agens, ſtolida facta admittens.

Ἡμίεργος,(q.d.ſemifactus)imperfectus.Ariſtot.
* Ἡμιεργής,idem.Lucian.de Aſtrologia.
Θαλασσουργὸς, vel θαλαττουργὸς (q.d. in mari opus faciens)rei nauticæ dans operam.Xen.
Θαλασσουργέω,ῶ, q.d. in mari opus facio. Bud.exp. maritimis actionibus & negotiationibus vt plurimùm vtor.ex Polyb.Sic & apud Strab.
Θαυματουργὸς,qui miracula edit.Athen.
Θαυματουργέω,ῶ, miracula edo. Damaſc.de Chriſto. Item præſtigiis vtor.
Θαυματουργεῖσθαι,dicitur etiam res aliqua quę cum miraculo fit.Θαυματουργία,pręſtigiatio,præſtigiatoria ars.
Θεουργὸς,qui in ſacris operatur.
Θεουργία,opus diuinum.Dion.¶Pro magię ſpecie ab Auguſtino accipitur ex Porphyrio Platonico, lib 10.de Ciu. Dei.
Θεουργικὸς,cui Deos faciendi vis ineſt.vt θεουργικὴ ἐπιστήμη. Dionyſ.& θεουργικὸν μύρον apud eundem, exp. ſanctificum,diuinum.
Θερμουργὸς, qui calido conſilio aliquid ſuſcipit, acer, confidens,ferox.Luc.ex Xen.
Θερμουργία,audax & temerarium facinus.
Ἱερουργέω,ῶ, operor ſacris, ſacra perago,ſacris operam do, ſacrifico. Phil. Accipitur etiam tranſitiuè: vt Rom.c.15.& apud Naz. ¶ Item confecro.apud eundem Naz.
Ἱερουργοῦμαι,ſacrificor.vnde τὰ ἱερουργηθέντα, apud Herodian. victimæ cæſæ,hoſtiæ. Item actiuè pro,ſacrifico,ſacra facio.apud Plut in Alex.
Ἱερουργία, rei diuinæ peractio,operatio,ſacrificium. Phil.de vita Moſ.
Ἱματουργὸς,qui veſtes conficit.veſtiarius.
Ἱματουργικὸς, ad veſtes conficiendas pertinens. Ἱματουργικὴ ſ.τέχνη,ars veſtiaria,ex Platone.
Ἱστουργικὸς,qui telas conficit,textor.
Ἱστουργία,textura:vel telæ contextio.Theophyl.
Ἱστουργικὸς,textorius,telæ texendæ aptus.
Ἱστουργικὴ,ſub.τέχνη, ars textoria, telæ texendæ ſcientia,apud Naz.
Ἱστουργέω,ῶ,telam tracto,telas texo.Athen.
503 Καινουργέω,ῶ,deſigno,res nouas edo.Bud.ex Luc.
Καινουργεῖσθαι,deſignari.Philo de vita Moſ.
Καινούργημα,innouatio.
Καινουργὸς,innouator. Τὸ καινουργὸν Bud.à Luc. accipi ait pro καινουργούμενον.
Καινουργίζω,idem quod καινουργῶ.Καινουργισμὸς,idemquod καινούργημα. Eſt etiam renouatio & inſtauratio. Suid.
Κακοῦργος,maleficus,improbus.Od σ.
Κακοεργέω,ῶ,maleficus ſum.Ariſtoph.in Nub.
Κακοεργία,maleficium,improbitas.Od χ.v.374.
Κακοῦργος,contractè dicitur pro κακόεργος,maleficus.item improbus, facinoroſus, ſceleſtus. Dem. Thuc.& alij.Item noxius.Cum genit.vt Xen.κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων,ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος, cùm aliis tum ſibi magis nocens.
Κακουργία,maleficium,improbitas,ſcelus.Plerumq; dicitur de tecto & occulto maleficio,ideóque exp.aſtus,dolus.Xen.Pæd.1.
Κακουργέω,ῶ,maleficus ſum, improbus ſum & ſceleratus.Item,malitioſè ago, malitioſus ſum & fraudulentus. Plat. Item malo afficio, incommodo,noceo. Thuc.2.Xen.Interdum cum accuſ. vt Thuc. l.2. κακουργεῖν τὴν Εὔβοιαν, damno afficere vaſtaréque Eubœam. Plutarch.in ſymp.7.ſap. κακουργοῦσι περὶ τὴν ἄγραν,nocent prędæ & capturę piſcium.
Κακούργως,maleficè,improbè,ſceleratè.
Κακούργημα τὸ,maleficium, facinus maleficum,ſcelus.in Axiocho. Exp. & dolus malus, fraus, quum quis doloſè in ſuo munere verſatur.

Κακοεργέτης,idem quod κακοεργός. Suid.Et fœm.gen. κακοεργέτις πληθὺς,apud Dion.Areop.
Decomp. Ἀκακούργητος,à malefica manu intactus. in quod nihil maleficij admiſſum eſt. Greg.
Συγκακουργέω,ῶ, ſimul cum alio malitioſè aliquid facio.Dicitur peculiariter de iis qui colludunt. Libanius.
Συγκακούργημα, res per colluſionem actoris & rei tranſacta.
Συγκακουργία,colluſio.
Καλλίεργος, pulchrè fabricatus, affabrè factus, vt καλλίεργος κόσμος, Plat. καλλιεργέω,ῶ,pulchrè fabricor, affabrè facio.Dion.Areop.
Κάτεργος,laborando excultus,cultus. vt χώρα κάτεργος. Theophr. Τὸ κάτεργον τῆς σκηνῆς, Exod.cap.30.exp. opus tabernaculi.
Κατεργὸν ab Heſych.exp.antiquatum,inueteratum.
Κερατουργὸς,qui cornu elaborat. qui aliquid ex cornu conficit.
Κοσμουργὸς,mundi opifex. κοσμουργία, mundi opificiū. Dion.Areop.in epiſt.
Κρεουργὸς, lanius qui in carnibus animalium mactatorum concidendis & vendendis occupatur.
Κρεουργία,carnium eiuſmodi conciſio. Exponitur etiam,laniatus,ex Naz. Item viſceratio.
Κρεουργέω,ῶ, lanius ſum, carnes laniorum modo concîdo.Item concîdo in fruſta,vt lanij carnes fruſtulalatim ſolent concîdere Apud Laert κρεουργεῖν τὸν πατέρα,excarnificare,dilaniare.
Κρεουργηδὸν, more eorum quę à laniis conciduntur. Herodot.
Decomp. Κατακρεουργέω, ῶ, carnes lanij more concîdo. Item concîdo vt lanius carnes.Herodot.
Λειουργῶ,reddo λεῖον,expolio,complano,læuigo.
Ληΐτουργὸς qui munus aliquod publicum obit.miniſter publicus.
Ληϊτουργέω,ῶ,opus aliquod publicum facio. Heſyc.
Λειτουργὸς,pro ληϊτουργὸς,& eiuſdē ſignif.Item munifex in caſtris,apud Polyb. Dicitur etiam λειτουργὸς θεοῦ, apud Plut & Phil. Apud Dion.de eccleſ. Hierarch. λειτουργοὶ ſunt diaconi. Item ſubminiſtrator.Philipp.cap 2.λειτουργὸν τῆς χρείας μου.
Λειτουργία,miniſterium publicum, munus publicū. Apud Polyb. ſępe de muneribus ſeu miniſteriis caſtrenſibus. Item generalius pro quouis miniſterio. apud Luc.& apud Ariſtot.OEcon.1. ¶Item publicum Eccleſię munus, ſeu functio muneris alicuius eccleſiaſtici. Item miniſterium quod obitur circa cultum Dei.Theodorit.lib.4.hiſt.eccl Item peculiariter cœna Domini,ſicut & ἱερουργία, apud quoſdam theologos. Dicitur & de beneficentia in pauperes 2.Cor 9.
Λειτουργικὸς,(q.d.miniſtralis)miniſtratorius, miniſtrator.Hebr.cap 1.
Λειτουργέω,ῶ,publicum munus obeo. Xen. τῇ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν. Et λειτουργίας λειτουργεῖν, apud Iſoc. Item fungor aliquo munere eccleſiaſtico,obeo aliquod miniſterium circa cultum Dei,apud eccleſiaſt. ſcriptores vt act.cap 13. Ad alia etiam munera ſeu miniſteria extenditur. vt λειτουργεῖν τῷ σώματι apud Lyſ.apud Ariſtot λειτουργεῖν περὶ τεκνοποιΐαν, operam dare procreandis liberis. Apud eundem ἐργασίαν λειτουργεῖν, munus obire. λειτούργημα,idem quod λειτουργία.
Decomp. Ἀλειτουργησία, immunitas ab obeundis muneribus publicis,apud Strab.li.13. Ἀλειτούργητος, immunis à muneribus publicis. qui non cogitur obire munera publica.apud Dem.pro cor. 504
Ἀπολειτουργέω,ſubminiſtro.Laert.
Συλλειτουργὸς,ſocius ſeu collega in obeundo munere quopiam publico.

Συλλειτουργῶ, ſocius ſum in obeundo munere publico.

Λεπτουργὸς, ſubtilium operum artifex. Diod.

Λεπτουργία, confectio operis ſubtilis.

Λεπτουργέω, ῶ, ſubtilia opera cōficio artificio exquiſito. Plut. item pro ſubtiliter partiri & diſtinguere, metaphora à ſubtilibus artificibus: apud Plat. ἀλλ᾽ οὐ λεπτουργεῖν οὐκ ἀσφαλές.

Λεπτούργημα, idem quod λεπτουργία.

Λεπτουργὴς, ſubtili artificio præfectus. Hom.

Λεωργὸς, apud Æſchyl. initio Promethei vincti variè exponitur. videlicet ὁ ἔχων ἔργον τοῖς λαοῖς ἀπαγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν ἔργα καὶ βουλεύματα, vel ὁ τοὺς λαοὺς ἐργασάμενος. nam finxiſſe homines creditur Prometheus: vel ὁ τοῖς λαοῖς ἔργα παρέχων διὰ τοῦ πυρὸς, quoniam ignis quem diis ſurripuerat, vſum hominibus oſtendit. vel ὁ ἄξιος γενέσθαι ἔργον καὶ παρανάλωμα λάων, i. lapidum. A Suida exp. ὁ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀποθνήσκων item πάντολμος. Bud q oque pro audaci, temerario, præcipiti & confidenti accipi tradit. Xen lib. 1. A omn. νῦν τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατόν τε εἶναι καὶ λεωργότατον, confidentiſſimum & audaciſſimum. Ab Heſych. exp. κακοῦργος πανοῦργος ἀνδροφόνος.

Λιθουργὸς, qui lapides elaborat, faber qui lapides ſcalpit & operi aptat. Thuc lib 4. Plut. in Pericle. Λιθουργικὴ, peritia eximendorum lapidum. Lyſ.

Λιθουργέω, lapides elaboro. Exp. & in lapides verto.

Λιμνουργὸς, qui circa paludes opus facit, vt qui ea purgat.

Λινουργὸς, qui linum elaborat ſeu apparat. Λινουργία, lini confectio ſeu elaboratio. apud Strab.

Λινεργὴς ἱστὸς, ex lino facta tela. Dion de ſitu orb.

Λιωργὸς. Heſyc. κακοῦργος, qui ſuprà λεωργός.

Λυροῤῥὸς, qui lyras conficit.

Μεγαλουργὸς, magnificus. Μεγαλουργία, magnificentia. Plut. in Fab.

Μεγαλουργὲς τὸ grandium rerum conatus.

Μεγεθουργία, operis magnitudo. Philo de mundo.

Μελιτουργὸς, meliturgus, mellarius. Μελιτουργεῖον. locus vbi mel fit.

Μελιτουργία, mellificatio, opus mellarij. Item melli ficium. Ariſtot. in Pol.

Μεταλλουργὸς, metallicus qui in terræ viſceribus metalla ſcrutatur & ea elaborat.

Μεταλλουργέω, metalla effodio. Dioſc.

Μουσουργὸς, cantor, cantrix. qui muſica ratione temperat cantica & modulatur. Xen

Μουσουργέω, muſica ratione tēpero & modulor. Greg.

Μουσουργία, modulatio Lucian.

Νεοεργὴς recens elaboratus ſeu factus.

Νυκτουργὸς qui noctu operatur Æſchyl.

Ξιφουργὸς enſium fabricator.

Ξυλουργὸς faber lignarius, materiarius. Ξυλουργικὸς, ad fabrum lignarium pertinens. Ξυλουργικὰ, opera lignaria, ſeu opera à lignario confecta. Eur. Plut.

Ξυλουργέω, materiariam factito.

Ὀλβιοεργὸς, beatæ vitæ effector. vel beatum & diuitem efficiens. vt ὀλβιοεργὸς Ἀπόλλων. in Epigr.

Ὀλοεργὸς, maleficus. Heſych.

Ὀμβριμοεργὸς, magna & ardua facinora edens. Suid.

Ὀνοματουργὸς, nominis ſeu nominum artifex, i. vocabulorum. Plat. in Cratylo.

Παιδουργὸς, liberorū procreator. Παιδουργία, liberorum procreatio. ex Plat. de leg.

* Πανουργὴς aſtutus, callidus. πανοῦργος.

Πανοῦργος. q. d. ad quodlibet opus promptus. vel qui dexteritate ingenij valet ad quidlibet agendum, callidus, vafer, verſipellis, veteratorius. Ariſtot. Eth. 6. & Dem. pro cor. Item in bonam partem pro ſolerti, ex prouerbiis Solomonis.

Πανούργως, callidè, vafrè.

Πανουργία, calliditas, vafrities. Herodian. Item πανουργία laudabilis, apud Baſil.

Πανουργέω, ῶ, callidè ſeu vafrè ſcelus aliquod admitto. Ariſtoph. in Pluto. Πανούργημα, vafrum aliquod factum, ſcelus aliquod vafrè admiſſum.

Πανουργεύομαι ac Πανουργεύομαι pro πανουργῶ & πανούργημα.

* Παντουργὸς, idem quod πανοῦργος. Soph. in Aiace.

Decomp. Ἀπανοῦργος, qui aſtutus vel ſolers non eſt. Plut. in lib. de ſolertia anim.

Βωμολοχοπανοῦργοι, exp. glorioſi veteratores: apud Ariſtot. eth. 4. cap. 7.

Καταπανουργεύομαι, malitioſè ago contra, dolis vtor aduerſum. Suid. cum genit.

Στρεψοδικοπανουργία, verſutia in peruertendis cauſis ſeu litibus. Ariſtoph. in Auibus. Στρεψοδικοπανουργία, idem.

Συμπανουργῶ, colludo & contechnor.

Πάρεργος, qui eſt præter ſuſceptum opus, ad ſuſceptum opus accedens. Plat. 505

Πάρεργον, appendix, acceſſio.

Παρέργως, obiter, perfunctoriè, non accuratè. Syn.

Περίεργος, curioſus. anxiam diligentiam aliqua in re adhibens. Xen. Iſocr. ¶ Item de re dictum, curioſè accuratus, nimis exquiſitus: item ſuperuacaneus. Ariſtot. Plut.

Περιέργως, curioſè, nimis accuratè.

Περιεργία, curioſitas, nimis accurata diligentia.

Περιεργάζομαι, curioſitate vtor, curioſè ago. Plat. Item, curioſè nimium & inaniter laboro vel inquiro. Dem.

* Περιεργασία, curioſitas. περιεργία.

Decomp. Ἀπερίεργος, non exquiſitus vel non ſuperfluus & ſuperuacaneus. Athen. li 6. & alibi. Ἀπεριέργως, non exquiſitè, non ſuperfluè. vt apud Ceb. Theb ἀπεριέργως κεκοσμημένος.

Πηλουργὸς, qui è luto fictilia vaſa conficit, figulus.

Πιθανουργικὸς, effector eorum quæ ſunt perſuaſoria, ſeu perſuadendi vim habentia. Πιθανουργικὴ τέχνη, ars lenocinio verborum vtens ad perſuadendum accommodato apud Plat.

Πλαστουργὸς, fictor, idem qui πλάστης.

Πλαστουργέω, ῶ, idem quod πλάττω, fingo, effingo, imitor. Bud. ex Theophyl. Exp. & formo. vnde πλαστουργηθεὶς Chriſtus, apud Damaſc.

Πλαστούργημα, effictio. Damaſc.

Πλινθουργὸς qui lateres conficit, vel conſtruit. Poll.

Πλινθουργία, laterum confectio, laterum coctio.

Πλινθουργέω, lateres conficio, lateres coquo. Ariſt.

Προὔργου, dicitur pro πρὸ ἔργου, i. quod operæprecium eſt & præuertendum. προὔργου τι καὶ ἀναγκαῖον, Luc. Dicitur etiam aliquid προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο vel πρὸς τοῦτο, apud Plat. de rep. Hinc προὐργιαίτερον, potius, antiquius. Polyb οὐδὲν ἐποιήσαντο προὐργιαίτερον.

Πρωτουργὸς, primas in opere aliquo partes obtinens, primariò efficiens. Plat.

Ῥᾳδιουργὸς, qui facilè ad ſcelus patrandum impellitur, facinoroſus, ſceleratus. Plut. de exilio, τοὺς ῥᾳδιουργοὺς φυγαδεύουσι. Interdum exp. veterator, verſipellis. Dicitúrque generaliter etiam de eo qui mala fide in re aliqua verſatur. vnde & pro adulteratore teſtamenti quem Cic. teſtamentarium appellat.

Ῥᾳδιουργία, ſcelus ad quod patrandū facilè quis prorūpit. ſcelus à proiecta quadam audacia profectum. ſcelus, flagitium, facinus. Item facinus eius qui mala fide in re aliqua verſatur. Vnde & pro teſtamenti ſuppoſitione ſeu adulteratione ponitur à Plut. Exp. & fallacia, item maleficentia. vt act. c. 13. Item temeritas. Plut. Dicitur & ῥᾳδιουργία, quum quid facilè fit & ſine negotio. Xen.

Ῥᾳδιουρ-

Ῥᾳδιουργέω,ῶ, facilè ad ſcelus aliquod patrandum prorumpo,&c.Plut. Item mala fide in re aliqua verſor,mala fide ago. Vnde & pro teſtamentum ſupponere apud Plat. teſte Bud. Item negligo, ceſſo, ſine intentione & cura viuo,ſegniter negotia obeo. vt operarij qui operis conſummationem ad ſe pertinere non magnopere putant,vt Xen. in OE. ῥᾳδιουργεῖν ὅλης τῆς ἡμέρας,& ἐώμβοι ῥᾳδιουργεῖν.

Ῥᾳδιουργεῖσθαι,etiam *pro*,ceſſare ſupino otio, & prorſus remiſſum eſſe,ex eodem Xen.

Ῥᾳδιούργημα,facinus,ſcelus,flagitium. A B.exp.etiam veteratorium facinus.Luc.

*Decomp.*Ἀῤῥᾳδιούργητος,non temeratus. Συῤῥᾳδιουργεῖν,vna facinus patrare vel moliri.

Σιδηρουργὸς,faber ferrarius.

Σιδηρουργία,ferraria officina,ferraria fabrica.

Σμηνουργεῖσθαι, dicuntur apes quum fœticant & ſua examina ponunt.Strab.

Στηλουργὸς τάφος, ſepulchrum in quo extructa erat columna,ex Epigr.

Στιχουργέω,ῶ,verſificor,verſus facio ſeu ſcribo.

Στοματουργὸς,ore opus ſuum conficiens.Eurip.

Συνεργὸς,(q.d.cooperator)adiutor.Plut.

Συνεργέω,ῶ,adiuuo,proſum,confero.Theophr.

* Ἐπισυνεργέω, *decomp.* adiuuo,συνεργέω. Euryphanius Pythag.

Συνεργάτης,operis ſocius,adiutor.

Ταλαεργὸς, patienter laborem ſubiens ac perferens. Muli epith.Il.ψ.& Heſiod.in Erg.

Ταλασιουργὸς,lanifex, qui vel quæ lanas tractat. Athen.

Ταλασιουργία,lanificium.

Ταλασιουργικὸς, pertinens ad lanificas, qui ad lanificium requiritur.Xen.

506 Ταλασιουργέω,ῶ,lanas tracto,lanariam factito.Xen.

Ταχυεργὸς,celer in opere aliquo ſeu acer.Bud.

Ταχυεργία,celeritas rei conficiendæ.Xen.

Τελεσιουργὸς,(q.d. perfector vel effector operis) perfector ſeu effector. Apud Plut. τελεσιουργὸς τῶν ὑποσχέσεων,effector promiſſorum.Item efficax.

Τελεσιουργία,perfectio operis ſeu effectio. vel perfectio,ſeu effectio,aut etiam efficacia.

Τελεσιουργέω,ῶ,(q.d.perficio opus) perficio, conficio,Luc.Item pro initiare apud Dionyſ.Areop.

Τελεσιούργημα,operis confectio ſeu abſolutio. Polyb.

Τελετουργὸς δύναμις,à D.Areop.appellatur vis diuina operans in ſacramentis eccleſiaſticis.

Τελετουργία pro conſecratione ſeu initiatione.

Τελετουργῶ,conſecro,initio,dedico,apud eundem.

Τερατουργὸς,q.d.monſtrificus,vt dicuntur artes & gemmæ monſtrificæ, i. quæ monſtroſos & inuſitatos inſolenteſque effectus edunt. Dicitur & de homine monſtrifico,i.qui monſtroſa quædam efficit & nuſquam viſa,veluti præſtigiatores.

Τερατουργέω ῶ,monſtroſa & prodigioſa efficio, monſtra & portenta edo.

Τερατούργημα,eiuſmodi monſtroſum effectum.

Τερατουργία, ipſa actio edẽdi opus aliquod monſtroſum.Sæpe & pro τερατούργημα accipitur.Theodorit. in hiſt.Eccleſiaſt.

Τεχνουργέω, artificioſè conficio,arte facio. Τεχνούργημα, factum artificioſum,ſeu techna.

Ὑαλουργὸς,& ὑελουργὸς,qui vitra cõficit,vitrarius. Dioſc.

Ὑαλουργεῖον,& ὑελουργεῖον,officina vitraria.

Ὑλουργὸς,lignarius faber.Apoll.Rhod.

Ὑλουργὸς,idem. Poll. Ὑλουργία,ἡ, opus materiarium, vel ars lignaria.Poll.lib.7.cap.24.

Ὑπουργὸς,adiutor,qui operam nauat. Item miniſter apud Luc.

Ὑποεργὸς,poeticè,idem.

Ὑπουργία,adiumentum,miniſterium.Plut.

Ὑπουργέω,ῶ, operam nauo, adiuuo, inſeruio,obſequor.Thuc φίλον τι γῦ ἤγριῶ τῆ τὸν ὑπουργήσοντα.

Ὑπούργημα & ὑπούργησις,miniſterium,obſequium.

*Decomp.*Ἀνθυπουργέω,ῶ, viciſſim operam nauo, viciſſim inſeruio.

Ἀνθυπούργημα,& ἀνθυπούργησις,officium quod viciſſim præſtatur,mutuum officium.

Προσυπουργεῖσθαι,ab Heſychio exp.ὑπηρετεῖσθαι.

Συνυπουργέω,ῶ,vnà ſubſeruio 2.Cor.c 1.

Φαυλουργὸς, malus artifex. Φλαυρουργὸς,idem. Apud Soph.exp qui parua mala patrauit & leuia.

Φιλεργὸς,operis amans,operi deditus,ſedulus. vt φιλεργὸς μέλισσα,Naz.apis laborioſa. Φιλεργία,ſedulitas. Xen.in OEcon.

Φιλεργῶ,ſedulus ſum,ſedulitate vtor.

Φυγεργὸς,fugitans laboris,iners,ſocors.

Φυτοεργὸς vel φυτουργὸς, qui laborem impendit plantis ſeu plantarum culturæ.Plato lib.10.de rep. Deũ φυτουργὸν appellat quaſi formarum ſeu idearum conditorem.

Φυτουργέω,ῶ,plantas colo,& ſero curóq;.Apud Phil. de mundo.Τούτων οὐδὲν οὐδεὶς ἱκανὸς αὐτὸς φυτουργῆσαι, Bud.interp.inſtar plantæ pangere.

Φυτούργημα, ipſa actio plantas colendi. exp. etiam, plantatio,conſitio:item locus conſitus.

Φυτουργία,idem,Phil.de mundo.

Φυτουργικὸς, ad φυτουργίαν pertinens. Φυτουργικὸς πόνος, labor qui impenditur culturæ plantarum. Item peritus culturæ plantarum.

Χαλκουργὸς,qui æs tractat & elaborat: qui æra fabricatur,faber ærarius Ariſtot.

Χαλκουργικὴ,ſub.τέχνη,ars æraria.

Χαλκουργέω,ῶ,æs præparo,vt metallarius. Χαλκούργημα,opus à chalcurgo confectum. Quidam exp.ſignum æneum.

Χαλκουργεῖον officina æraria.

Χειρουργὸς, qui manu operatur. qui manu opus facit. Exp.etiam,opifex,operarius. In qua ſignif dicitur & χειρέργης ¶Item peculiari ſignificatione, chirurgus. is qui medicas manus alicui admouet, vt vrat, ſecet,aliáque ſimilia peragat.

Χειρουργία,actio,vel operatio quæ fit manibus.Dicitur de omni arte quę actionem habet manuum cum cognitione coniunctam Plat.in Polit. ¶Item curatio quam adhibet chirurgus.Gal.Dioſc. 507

Χειρουργικὸς,vt χειρουργικὴ τέχνη vel ἐπιστήμη, apud Ariſtot. Pol. lib. 8. ſcientia quę in manuum operatione verſatur, i. quę manibus exercetur, ſeu quæ manus opera indiget. Item χειρουργικὸς,chirurgicus, ad chirurgiam pertinens. Et χειρουργικὴ τέχνη vel ἐπιστήμη, ea pars medicinę quæ ſectione & vſtione aliiſque quę dicta ſunt,vti docet.

Χειρουργέω,ῶ,manibus operor ſeu opus facio.item ſimpl.operor. vt τὰ ἱερὰ χειρουργεῖν, ſacris operari, apud Iſæum. Apud Ariſtot pol. lib. 8. χειρουργεῖν dicitur qui manu inſtrumento muſica pulſat.

¶Item fabricor, ædifico. vt apud Plat. in Atlantico,καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐκεχειρούργητο, multa gymnaſia ædificata erant. ¶ Item manu perpetro facinus apud Ariſtot. & Æſchin. in orat περὶ παραπρ. ¶ Item medicam manum admoueo,&c. Item curo per chirurgiam,ſeu vtendo arte chirurgiæ.Hippocr. Gal.

Χειρούργημα,τὸ,manu factum opificium.Plat.

*Decomp.*Ἐγχειρουργέω,idem quod χειρουργέω,Greg.

Συγχειρουργέω,vnà operor,apud Iſæum.

Χλαμυδουργὸς,qui cõficit chlamydes.Χλαμυδουργία, ars conficiendi chlamydes.Xen.

Χλαμυδουργικὸς qui ad χλαμυδουργὸν pertinet.

Χρηστουργία,boni operis actio vel bonum opus.Suid.

Χρυσουργὸς aurifex ex libro Sap.

Χρυσουργέω,ῶ,aurum tracto & elaboro.

Ωμέργος,(q d. ὠμεσεργός) qui crudelia patrat facinora. idcóque crudelis,sæuus, vel etiam qui crudelia patrauit,ὁ ὠμὰ ἐργαζόμενος,Heſych.

Compoſita ex ἀργὸς,i.velox.

Γλωσσαργὸς,ὁ,ὁ καὶ ἡ, garrulus, loquuleius, blatero, linguax,nugo.ταχύγλωσσος Heſych.

Γλωσσαργία,garrulitas.Athen.

Λήθαργος, qui citò obliuiſcitur alicuius rei, ὁ τῇ λήθῃ ταχύς. Dicuntur & equi λήθαργοι qui natura ſua ignaui & torpidi ſunt,ac calcarium citò obliuiſcuntur.¶Item λήθαργος ſiue ληθαργία,morbus eſt quem Latini veternum appellant: marcor & inexpugnabilis penè dormiendi neceſſitas.Celſ.lib.3.cap.20.

Ληθαργικὸς,qui eo morbo laborat,veternoſus.

Ληθαργίζω,lethargo laboro, inexcitabili ſomno oppreſſus ſum.

Εὐληθάργητος,qui facilè labitur in lethargum.

Λίθαργος,velox,celer.ἀργὸς Suid.

Λιθαργίζειν, feſtinare,celeri gradu proficiſci. Ariſtoph in Pace vbi ſchol deriuat. παρὰ τὸ λίαν ἀργόν.

Λιταργισμὸς,οῦ,ὁ,rapidus curſus aut fuga. Item ſaltus laſciui,vt ſcribit idem ſchol Ariſtoph.

Ἀπολιταργίζειν, celeri gradu à foribus ſe proripere.Ariſtoph.in Nub. vbi ſchol. λίτλω, dici ianuam ſcribit.exponit etiam ἀποσκιρτᾶν.

Πόδαργος,celeres pedes habens, πόδας ἀργὸς ſeu πόδας ὠκύς,Euſt.Vide & in Ἀργὸς,i albus.

Compoſita ab ἐργάζομαι.

Ἀνέργαστος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,incultus,inelaboratus,rudis.Luc γλῶτ ἄλλας ἔσαν ἀνέργαστον. Item qui factus ſeu fabrefactus non fuit.Herodian.

Ἀπεργάζομαι, efficio. Plat. Interdum etiam facio ſeu conficio,fingo.vt οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα.Xen. ¶Interdum paſſ.ſigni.vt ἀπείργαστο τελέως. Plut. effectus erat,omnino abſolutus erat.

Ἀπεργασία,effectus.Plat.

Ἀπεργαστικὸς,idem quod ἐργαστικός.

Decomp. Ἐναπεργάζομαι, facio ſeu efficio in,Iſocrat. Exponitur etiam fabricor,conficio.

Συναπεργάζομαι, conficio, ſimul efficio, in re aliqua efficienda iuuo. vt fabularum actores ſcriptoréſve συναπεργάζεσθαι dicuntur,quum geſtu,habitu,totáq; actione, rem quæ geritur, ita referunt & imitatione repræſentant, vt hæc ſubiecta oculis appareat, nec narrari,ſed fieri videatur. Ariſtot. in poetica. δεῖ δὲ τοὺς μύθους συνιστάναι καὶ τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι, ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον.vbi tamen interpr. eloquutione conſtruere.

508 Διεργάζομαι, elaboro, excolo. Et διεργάζομαι γλῶ colo terram,ſubigo.Theophr.& διειργασμένη γῆ,culta terra. Item,corrumpo,vitio Bud ex Pauſania. Et paſſ. διέργαστο ἂν τὰ Περσέων πρήγματα,ex Herodot. actum fuiſſet de rebus Perſarum.¶Item interficio. Plutarchus de Lucretia,ἑαυτὴν διεργασαμένη.

Decomp. Ἀδιέργαστος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,inelaboratus.Iſoc.

Προδιεργάζομαι,antè elaboro. Ariſtot.

Δυσέργαστος,factu difficilis.

Ἐνεργάζομαι,facio in. Sæpe exp.ingenero. Plut. τοῦτο δὲ ψευδεῖς ἐνεργάζεται καὶ παντας φαντασίας, ingenerat, efficit.

Ἐξεργάζομαι, perficio, abſoluo, effectum reddo Xen. Exp.perpetro apud Pauſan. Item euerto, deſtruo, occido.Bud.ex Herodoto. Paſſiuè etiam ſæpe ſumitur.vt ἐξειργάσθη ὑπὸ Αἰμυλίου. Plutarchus in Numa. Sic τοὐξειργασμένον. Soph.in Aiace.Item ἐξειργάσμεθα,actum eſt de nobis,periimus ex Euripide.

Ἐξειργασμένως,perfectè,ad amuſſim.

Ἐξεργασία,abſolutio. Fab.lib.8.cap.3. de ornatu loquens. ἐξεργασία eſt in efficiendo opere propoſito: cui adiicitur ἐπεργασία, repetitio probationis eiuſdem,& cumulus ex abundanti. Ἐξεργαστικὸς,ad perficiendum idoneus. Et τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας ex Macc.2.effectio rei.

Ἐξειργασμένως,perfectè,ad amuſſim.Plut.in Alex.

Decomp. Ἐπεξεργάζομαι(q.d. ſuperefficio) effectum opus expolio. Item abſoluo. Bud.ex Baſilio. Item efficio, ex Dem. Ἐπεξεργασία, operis conſummatio & expolitio. De qua voce vide & in ἐξεργασία.Ἐπεξεργαστικῶς, cum quadam operis expolitione. vnde ἐπεξεργαστικώτερον exp.apud Baſilium, exactius, perfectius. Προσεπεξεργάζομαι, ad expolitionem operis aliam addo. inſuper expolio, exactiſſimè tracto.Προσεπεξεργασία,apud rhetores, expolitio ſecunda.

Ἐπεργάζομαι,colo,aro,ſubigo.Luc. τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος. Ab Æſchine autem poni ait Budæus pro colere,vel iterum colere. Idem ſcribit ſibi videri Platonem vti verbo ἐπεργάζεσθαι,pro,plus æquo arare pro ſuo, plus agro ſuo arare, & eius terminos egredi. Affert præterea ex Pauſania pro ſculpere,ſeu in ſummo ſculpere. & ἐπειργασμένον pro affabrefacto. Apud Naz. ἐπεργασθὲν τὸ τάλαντον,exp. exerceat talentum.

Ἐπεργασία,ius arandi inter ſe,communio culturæ inter duos populos. Item aratio quæ fit vltra terminos. vide Platonem apud Bud Et ſimpliciter pro aratione ſeu cultura(ſicut ἐπεργάζομαι pro aro, colo) apud Thucyd. Idem lib. 2. ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς,obiicientes Megarenſibus culturam agri ſacri.

Κατεργάζομαι, conficio, effectum reddo, perficio, perago.Xen. Apud Platonem accipitur & pro,ſubiicio mihi.item ſupero: vnde & Thuc. κατεργάζεσθαι & κρατῆσαι alicubi pro eodem dixit. Item conficio, i. concoquo.Bud.ex Theophr. Item conficio,i.conſumo,profligo & interficio.Herodian. Item pro ſimplici ἐργάζομαι, vt Andocides 21. ὅσοι στρατηγοὶ γενόμενοι καλόν τι τὴν πόλιν κατεργάζονται.Et κατεργαζομένη γῆ Theophr. terra culta.

Κατεργασία,confectio.Item opificium,Bud. Et κατεργασία γῆς Theophr.aratio,ſubactio.

Decomp. Ἀκατέργαστος,inelaboratus, impolitus,rudis.Dionyſ.Longin.

Δυσκατέργαστος,qui non facilè confici poteſt.Xen.

Εὐκατέργαστος, qui facilè confici ſeu effici poteſt, effectu facilis Interdum,ſuperatu facilis.At γῆ dicitur εὐκατέργαστος, terra quæ facilè ſubigitur.Item concoctu facilis

Συγκατεργάζομαι,vnà conficio, adiuuo in conficiendo ſeu efficiendo, vt συγκατεργάζομαί σοι τὴν ἀρχήν, ex Herodoto te adiuuo ad regnum occupandum.

Περιεργάζομαι,vide ſuprà in περίεργος.

Προεργάζομαι,prius ſeu antè conficio.Thuc.

Προσεργάζομαι,præterea facio ſeu efficio.

Συνεργάζομαι,conficio,ſubigo,B.ex Theoph.

Ὑπεργάζομαι,clàm facio ſeu efficio Plut. & pro περιεργάζομαι,vt Xen.τῷ σπόρῳ νεὸν ὑπεργάζεσθαι: quod alibi περιεργάζεσθαι. Et pro ſubigere, (de terra dictum) ex Philone de mundo,τὴν σκληρόγεων ὑπεργάζεσθαι.

* Προσυπεργάζομαι,(decomp.)ſubminiſtro, ὑπηρετέομαι. Plut.in Solone

Προϋπεργάζομαι,antè efficio,clam.

Προϋπεργασία, apud rhetores exp.præmunitio, qua antè vtimur vt confirmetur id quod ſubiecturi ſumus, vt ſi teſtem producturi, antè ei fidem habendam eſſe doceamus.

ΕΡΕΒΙΝΘΟΣ,ὁ,ὁ, cicer, leguminis genus de quo Dioſc.& Gal. ¶Item,pudendum virile,vt teſtatur Ariſtoph.ſchol. 509

Ἐρεβίνθινος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,cicerinus,è cicere factus.

Ἐρεβινθῶδος, idem quod ἐρεβίνθινος.

Ἐρεβινθώδ(η)ς, pro eodem, Dioſc.
Ἐρεβινθώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedentibus.

ΕΡΕΒΟΣ, εος, τὸ, erebus, orcus, inferi, orci tenebræ ſeu caligo, Odyſſ. κ. εἰς ἔρεβος στρέψας. Quidam ab ἔρα, i. terra: alij ab ἐρέφω, (tego, deduci putant, quòd à terra tegatur.
Ἐρεβόθεν, ex orci tenebris, aut ſimpl. è tenebris.
Ἐρεβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tenebroſus, profundus.
Ἐρεβεννὸς, οῦ, ὁ, tenebroſus, caliginoſus, Il. χ.
Ἐρεμνὸς, dici exiſtimatur quaſi ἐρεβεννὸς, tenebroſus, caliginoſus, niger. Iliad. δ. Exponitur etiam terribilis, horrendus.

ΕΡΕΘΩ, irrito, prorito, laceſſo. Ilia. α ὅταν μ' ἐρέθησιν ὀνειδείοις ἐπέεσσι pro ἐρεθίζῃ. Euſt. dicit ἐρέθειν eſſe εἰς ἔρειν θυμικὴν παρακινεῖν.
Ἐρεθίζω, f. ίσω, idem quod ἐρέθω. Il. α.
Ἐρέθισμα, τὸ, irritamen, irritamentum. apud Athen. lib. 13. & Appian. Ἐρεθισμὸς, οῦ, ὁ, irritatio, proritatio, prouocatio. Apud Dioſc. ἐρεθισμοὶ ἐντέρων, exp. inteſtinorum roſiones.
Ἐρεθιστὴς, οῦ, ὁ, irritator, prouocator. Ἐρεθιστικὸς, irritatorius, proritandi vim habens.

Compoſita.

Ἀνερεθίζω, irrito, inſtigo, ad iram prouoco.
Ἀνερεθίζομαι, irritor, inſtigor, ad iram prouocor ſeu incitor, Thucyd.
Διερεθίζω, irrito. Appian. Διερέθισμα, irritamentum.
Ἐξερεθίζω, irrito, prorito.
Ἐπερεθίζω, idem. Ἐπερεθισμὸς, οῦ, ὁ, irritatio.
Εὐερέθιστος, facilè irritabilis, iracundus, ex Strab.
Κατερεθίζω, irrito ſeu incito. Gaza de ſeneƈt.
Ὑπερεθίζω, q. d. ſubirrito. aliquantum irrito.

ΕΡΕΙΔΩ, f. είσω, figo, firmo, fulcio. Euripid. εἰς γῆν δ' ἐρείσασ' ὄμμα. ¶ Interdum accipitur neutraliter pro incumbere ſeu decumbere, itémque pro ingruere. Plut. in Num. νέφους ἐπὶ τὴν γῆν ἐρείσαντος ἅμα ζάλῃ. ¶ Apud Ariſtoph. in equit. ἐρείδειν κρημνούς, exp. eiaculari. ¶ Apud eundem in Concion. ζητοῦσιν ἐρείδειν. exp. ὀχεύειν coire. ¶ Ex eodem in Ran. aff. & pro συντόμως τι ποιεῖν, vide ſchol.
Ἐρείδομαι, interdum pro pedem figere, firmari, ſiſtere ſe, vt inquit Bud. ex Greg. Particip. ἐρεισάμενος, innixus, nixus: vt Il. β. Τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, cui ſeptro innixus, Apoll. Arg. 1. ἐρειδομένη βάκτρῳ. Apud Hom. Il. η. ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη, exp. ſtratus eſt.
Ἔρεισμα, τὸ, fulcimentum, fultura. Exp. & columen apud Luc. τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων.

Compoſita.

Ἀντερείδω, contrà fulcio, vel ex aduerſo fulcio. Item obnitor: vt Bud. exp. apud Luc. Eſt etiam renitor, non cedo: vt quę prę duritie non cedunt taƈtui. Apud Plut. ἀντερείδει τοῖς βαρβάροις, exp. barbaris reſiſtit.
Ἀντέρεισμα & ἀντέρεισις, renixus, obnixa firmitas.
Ἀντηρὶς, ίδος, ἡ, lignũ vel pila ſtruƈturam inclinatam fulciens, tibicem. Item ἀντηρίδες, ſtruƈturæ lapideæ ædificia editiora vtrinque fulcientes. Thuc. Habetur & ἀντηρὶς ac ἀντήρεις, ειδος, apud Euſt. Et ἀντήρης πληγὴ, plaga quę alicui infligitur firmata manu aduerſus eum. Vide & comp. ab Ἐρέσσω.
510 Ἀπερείδω vel ἀπερείδομαι, firmiter figo: vt ἀπερείδω τὴν βάσιν. Item firmiter adigo, infligo, impingo, incutio. Plut. Itẽ ἀπερείδομαι, incumbo, innitor. Syneſ. Metaph. Polyb. ἀπερείδοντο ἐπὶ τὰς τελευταίας συνθήκας, incumbebant in fœdera, in fœderibus præcipuè defenſionis vim ponebant. In epiſt. Phal. ἀπερείσασθαι τὸν βίον, effundere vitam & proiicere.
Ἀπέρεισις, innixus ſeu aƈtio ipſa innitendi.

Decomp. Ἐναπερείδομαι, idem ferè quod ἐναποσκήπτω.
Ἐπαπερείδω, ſic dicitur vt ἀπερείδω. Ἐπαπερείδομαι, innitor, fulcio me.
Προσαπερείδομαι, aff. pro, annitor.
Συναπερείδω, impingo, infligo: vt συναπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν, ex Plut. in Cic. Συνεπαπερείδω, vnà & ſimul impingo.
Διερείδω, infigo. Διερείδομαι, innitor, Eurip.
Ἐνερείδω, impingo, illido, Apoll. Apud Dioſc. l. 3. c. 26. ἐνερεικότα στομάχῳ, quę ſtomacho inhęſerunt.
Ἐξερείδω, fulcio. Exp. & roboro.
Ἐπερείδω, infigo, validè firmo & impingo. Il. η.
Ἐπερείδομαι, incumbo, nitor.
Ἐπερεισμὸς, infixio, Gal.
Ἐπέρεισις, illiſus: vt ὀδόντων ἐπέρεισις. Dioſcor. dentium illiſus. Item pro applicatione intelleƈtus & incubitu in rem intelligibilem, & quaſi impreſſione, apud Themiſt.

Decomp. Συνεπερείδω, ſimul infigo, &c.
Κατερείδω, exp. ſuperimpono.
Προσερείδω, affigo, allido, vt telum vibratum, inquit Bud. Vel paſſ. allidor, affigor.
Συνερείδω, defigo. Item impingo, incumbo. B.
Συνερείδομαι, infigor, Eurip.
Συνερειστικὸς, ſuo nixu ſe continens, Plut.
Ὑπερείδω, fulcio, ſuffulcio, ſuſtineo, Plut.
Ὑπέρεισμα, fulcimentum, fultura, ſuſtentaculum.
Ὑπέρεισις, idem.
Ὑπερειστικὸς, ad fulciendum ſeu ſuſtentandum aptus: vt ὑπερειστικὴ βακτηρία, ex Greg.

ΕΡΕΙΚΩ, F. ξω, frango, confringo, contundo: idem quod ῥήσσω, inquit Euſt. Heſiod. οἱ δ' ἀροτῆρες Ἤρεικον χθόνα δῖαν. ¶ Item neutraliter, frangor, confringor Il. ρ. Pro eodem legitur & ἐρίκω, apud Hippocr. γυναικ. lib. 2.
Ἐρείκομαι, frangor, confringor, findor. Il. ν. Pro eodem ſcribitur & ἐρίκομαι.
Ἔρειξις, εως, ἡ, fraƈtio, vel fiſſio.
Ἐρεικτὸς, exp. confraƈtus, freſus, vel fiſſus. Pro eodem legitur & ἐρικτὸς, vt Leui cap. 2. & apud Hippocr. γυναικ. l. 2. Inuenitur & ἐρηκτός.
Ἐρεγμὸς, οῦ, ὁ, faba freſa fraƈtáque, molam tamen nondum experta, nec in farinam redaƈta, ſed cruda adhuc & incoƈta. De aliis etiam leguminibus itémque radicibus eodem modo fraƈtis dicitur, nomine ipſorũ appoſito: vt κριθῆς ἐρεγμὸς, & ἴρεως, aut πτισάνης aut ὀρόβου. Inuenitur ſcriptum & ἐριγμός. Apud Erotianum dicitur ἐρεγμὸς propriè ſignificare, in duas partes diuiſam fabam.
Ἔρεγμα, τὸ, idem quod ἐρεγμός. Pro quo inuenitur & ἔριγμα.
Ἐρίκη, pro pulmento quodam ex leguminibus confraƈtis apud Ariſtoph.
Ἐρέγμινος, (adieƈt.) vt ἐρέγμινον ἄλευρον. Dioſc. farina ex fabis freſis. Quidam interpr. fabę lomentum.
Ἐρείκη, ἡ, erice: arbor fruticoſa, de qua Dioſc. l. 1. cap. 18. Scribitur & ἐρίκη, Euſt. ab ἐρείκω deducit.
Ἐρεικαῖον μέλι, mel ſylueſtre, ex arboris illius floribus colleƈtum.
Ἐρεικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, erica abundans.
Ἐρείκιδες, Hippocrati ſunt ordea craſſius diuiſa, vt Gal. exp. Scribitur & ἐρικίδες. Ἐρείκιον, Gal. ait eſſe diƈtum τὸ ἴτριον, quod ſit εὔθραυστον, i. facilè frangibile, ſiue facile friabile.
Ἐρικώδης, Suidæ eſt locus diruptus ac ſciſſus.

Compoſita.

Ἀνέρεικτος ſiue ἀνέρικτος, qui freſus fraƈtúſque nõ eſt, mola nimirum aut piſtillo. Et ex conſequente pro, non cribratus perpurgatúſque in cerniculo, quia cri-

T. j.

brari nequit quod freſũ fractũque mola aut piſtillo non eſt. Apud Hippoc. περὶ παθῶν, ἀνέρεικτος ἄρτος, qui eſt ex tritico ἀνερείκτῳ, cui opponitur panis qui
511 eſt è pura farina. Ἀνήρεικτος, idem.

Κατερείκω, frango, contundo, Ariſtoph.

ΕΡΕΙΠΩ, F. ψω, euerto, diſturbo, proſterno, demolior. Cum accuſ. Xen. Plut. ¶ Ἤριπον interdum neutraliter exp. cecidi, lapſus ſum, Il. γ.

Ἐρείπομαι, euertor, proſternor, Soph.

Ἐρείψιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cadiuus, ruinoſus, Eurip.

Ἐρείπιον, ου, τὸ, collapſi ædificij (aut ex parte collapſi) reliquiæ, rudera, Pauſan.

Ἐρειπόω, ῶ, euerto, diſturbo, idem quod ἐρείπω.

Ἐρίπνη, ης, cacumen vel rupes. Secundum quoſdam ἐρίπναι dicuntur præruptæ rupes, & fragmenta montium παρὰ τὸ ἐρειπνεῖν τὸ πεσεῖν. Vide & in comp. ex Πρίω. Vtitur Nic. in Ther. & Apoll. Arg. l. 2.

Compoſita.

Ἐξερείπω, idem quod ἐρείπω, Heſiod.

Κατερείπω, eiicio, diruo, Plut. & Herodian. * Item decido. Hom. Iliad. ξ. τεῖχος μὲν γὰρ γῆ κατερήριπεν, murus decidit.

Συνερειπῶ, euerto. Συνερειποῦμαι, euerto, Greg.

* Ὑπερείπω, ſubuerto, expugno, Plut. in Antonio.

ΕΡΕΠΤΩ, & ἐρέπτομαι, edo, veſcor, comedo, Nonn. ἄρτον ἐρέπτων, pane veſcens. Iliad. β λωτὸν ἐρεπτόμενοι.

Ἀνερείπτω vel ἀνερείπτομαι, (comp. pro ἀνερέπτω & ἀνερέπτομαι, pleonaſmo τοῦ ι, vt ait Euſt.) rapio. Od. α. & Il. υ. Item ἀνερείπτομαι paſſ. ſignif. rapior.

ΕΡΕΣΣΩ, vel ἐρέττω, remigo. Odyſſ. ι. & μ. οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον. ¶ Metaphoricè ἐρέσσων πόδα, apud Eurip. impellens pedem, ſeu mouens. Et ἐρέσσειν ἀπειλάς, minas iactare. * Item, percutio, ferio, Æſch. in Perſis.

Ἐρεσία, ἡ, remigatio, κωπηλασία. Dicitur tamen potiùs εἰρεσία: vt apud Hom. & Polyb.

Ἐρέτης, ου, ὁ, remex. Od. α. & Plut.

Ἐρετικός, ad remos pertinens. Ἐρετική, ſub τέχνη, ars remigatoria, ars remigandi, Plat.

Ἐρετμός, οῦ, ὁ, & ἐρετμόν, οῦ, τὸ, remus, Hom.

Ἐρετμόω, ῶ, remis inſtruo. item, remigo, Nonn.

Comp. ac primùm ex ἐρέσσω.

Διερέσσω, à quo irregulariter διήρεσα. Od. ξ. χερσὶ διήρεσα, manibus remigaui. manibus tanquam remis vſus ſum.

Περιερέττω, remigo, Heſych & Suid.

Προερέσσω, remigando promoueo, ſeu ſubduco: Hom.

Συνερέσσω, ſimul remigo.

Compoſita ex εἰρεσία.

Δυσειρεσία ἡ, difficilis vel mala remigatio, Suid.

Παρεξειρεσία, pars nauis in qua non remigatur, quaſi παρὲξ τῆς εἰρεσίας, Thuc.

Περιεξειρεσία, nauis pars in qua remigatur, Suid.

Ὑπηρέσιον, ου, τὸ, pellis aut aliud quidpiam quod remiges ſibi ſubſternebant, Poll. Heſych.

Ὑπηρεσίαι, Thucydidi ſunt naues adminiſtræ earum quę armatos portant: aut etiam ſeruitia earum, inquit Bud. addens Arrianum videri accipere pro remigibus. quod & ſing. num. ὑπηρεσίαν ſignificare apud Demoſthenem ait. Sed ὑπηρεσία frequenter ponitur pro quolibet miniſterio, & pro opera quę nauatur quapiam in re. Syneſ. epiſt. 145. ὑπάρχει δὲ τὴν ὑπηρεσίαν αὐθαίρετος.

Compoſita ab ἐρέτης.

Αὐτερέτης, ου, ὁ, miles qui ipſemet remigat, Thuc.

Ὑπηρέτης, ου, ὁ, miniſter, famulus. Et fœm. ὑπηρέτις, ιδος, ἡ, miniſtra. Xenoph. Pæd. 2. Ariſtot. Pol. 1. Interdum ὑπηρέτης eſt miniſter publicus, apparitor. Xen. Hel. 2.

Ὑπηρετικός, famularis, ſeruilis. Xenop. Pæd. 2. Ὑπηρετικὰ 512
πλοῖα dicta fuerunt actuaria quædam nauigia quæ maioribus inſeruiebant.

Ὑπηρετέω, ῶ, miniſtro, inſeruio, operam nauo alicui. Dem. pro cor. ὑπηρετεῖν τοῖς ἐπιτασσομένοις. Item cum dat. & accuſ. Xen. Pæd. 4. σὺ ἡμῖν τί ἀντὶ τούτων ὑπηρετήσεις. Exp & obſequor. Item ſuppedito, ſubminiſtro. Ariſtot. Thuc.

Ὑπηρετοῦμαι, mihi miniſtratur. Actiuè quoque interdum, apud Xen.

Ὑπηρέτημα, miniſterium. Plat. Budæus apud Antiph. ait eſſe miniſterium, i. functionem. Item obſequium.

Ὑπηρέτησις, miniſterium, Ariſtot. Rhet. 2.

Ὑπηρετητικός, q. d. miniſtratorius, i. ad miniſtrandum aptus. ſeu ad obeunda miniſteria.

Decomp. Ἀνθυπηρετέω, ῶ, miniſterium vel officium ſeu obſequium viciſſim præſto, Ariſtot.

Ἐξυπηρετέω, ῶ, & ἐξυπηρετοῦμαι, in act. ſignif. pro ſimplici: vt Baſil. ἐξυπηρετουμένη τῷ κτίσαντι.

Ἀνυπηρέτητος, miniſtris carens.

Compoſita ab ἐρετμός.

Δολιχήρετμοι, naues Homero, longos habentes remos: aut diuturnę remigationi ſufficientes.

Εἰκοσήρετμος ναῦς, nauis habens viginti remos.

Ἐπήρετμοι, naues remis inſtructæ. Ἐπήρετμοι ἑταῖροι, ad remigandum parati, vtpote qui iam ipſis remis velut incumbunt, aut eis aſtant.

Εὐήρετμος, bonis remis inſtructus.

Ἰσήρετμος, totidem ſeu æquales remos habens, Eurip.

Λευκήρετμος, nauis (Euripidi) albos habens remos.

Συνηρετμεῖν, vnà remigare. Item metaph. concorditer aliquid facere, concordare, conuenire.

Φιλήρετμος, ſtudioſus remorum, i. rei nauticæ, Hom.

Alia compoſita in ηρης deſinentia.

Ἁλιήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt apud Eurip. ἁλιήρης κώπη, qua remigant in mari.

Ἀμφήρης, vtrinque inſtructus remis. Metaph. ἀμφῆρες στόμα, vtrinque comedens: vel vtrinque inſtructum dentibus.

Ἀμφηρικὸν ἀκάτιον, ambireme acatium, in quo vnuſquiſque remex remis binis remigat, Thuc.

Ἀντήρεις πληγαί, apud Soph. in Electra, ſunt qui dictas putent ſumpta metaphora à remigibus ęquali connixu nauem impellentibus. Vide & comp. ab Ἐρείδω. Ἀντήρης, exp. etiam, qui iuxta alium remigem ſedet & remigat, contendens remigando.

Διήρης, ους, ἡ, ſubaudi ναῦς, (vel διῆρες πλοῖον) biremis, nauis quę binis remis agitur.

Sic τριήρης, triremis. Τριηρικός, ad triremẽ pertinẽs. Et τριηρίτης, remex triremis. Plut. in Themiſt. Apud Thuc. autem τριηρίται, triremibus aduecti. Et τὸ τριηρικὸν ex Ariſtot. pro multitudine nauali. Sic dicitur τετρήρης, quadriremis.

πεντήρης, quinqueremis.

Ἑξήρης, nauis ſex ordinum. Sic ἑπτήρης, ὀκτήρης, ἐννήρης, δεκήρης, ἑνδεκήρης, δωδεκήρης, τρισκαιδεκήρης, πεντεκαιδεκήρης, ἑκκαιδεκήρης, εἰκοσήρης, τριακοντήρης, τεσσαρακοντήρης, nauis ſeptem ordinum, octo, nouem, decem, &c. de quibus vide Bayf.

Ἐνήρης, nauis, nauis remigio inſtructa. Plut. in Bruto.

Ἑνήρης, vniremis, Pachym.

Ἐπήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, paratus & inſtructus propriè ad remigationem, vnde nauigium dicitur ἐπῆρες, apud Suid. itidem ἐπῆρες κελήτιον, apud Arrianum.

Εὐήρης, remigationi aptus & accommodus, Luc.

Κρατήρης pro εὐήρης: vt κρατῆρες πλοῖον. Herodot. in Vrania, nauis inſtructa & parata.

Κωπήρης, vt κωπῆρες πλοῖον, Thuc. l. 4. nauis quæ remis agitatur, nauigium actuarium. Item nauta remũ tenens.

nens κωπήρης dicitur Alciphr.
Μονήρες πλοῖον, nauigium quod vnicum habebat per tranſtra & ſedilia remum, non binos aut ternos: licèt alioqui pluribus remis ageretur. Bayf. Item μονήρης, ſolitarius, ſoliuagus, vide in Μόνος.
Ποδήρης ναῦς dicitur ἡ ἐρεσσομένη ποσὶν, i. κώπαις. Euſt. & Heſych. Vide in com. ex Ἀρω.
Alia compoſita in ορης deſinentia.
Εἰκόσορος ναῦς, nauis quę viginti remis agitur. Sic πεντηκόντορος, quę triginta, vide Bayf.

ΕΡΕΣΧΕΛΕΩ, ῶ, f. ήσω, cauillor, ſcommate illudo, aut etiam ſcommate irrito. vel ludificor, mendacio illudo. Plato in Phædro. Et Luc. ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν καὶ διηματιῶ. ¶ Item contendo & rixor, apud
513 Hermog. vt teſtator idem Bud.
Ἐρεσχελοῦμαι, cauillis & verbis ludificatoriis ac territantibus impetor, Greg.
Ἐρεσχελία ἡ, ludificatio, contentioſa, diſputatio, Greg.

ΕΡΕΥΓΩ, F. ύξω, Aor. 2. ἤρυγον, ructo. Sic paſſiuum interdum, vt δυσωδῶς ἐρεύγεσθαι, Alexand. Aphrod. fœtidum ructum emittere. Item ἐρεύγεσθαι φωνὴν (q. d. ructare vocem) emittere vocem. Fluuij quoque dicuntur in mare ἐρεύγεσθαι, vndas ſuas in mare deuoluere, quaſi eructando & euomendo. ¶ Euſtathius indicat ἐρεύγειν eſſe etiam τὸ μετὰ βίας ἀναπαυστεῖ πεδίμα. Il. σ.
Ἐρευγμὸς ῦ, ὁ, ructatio, eructatio, ructus.
Ἐρευγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ructus mouens.
Ἐρευκτικὸς, idem. Dioſc.
Ἐρευγμὸς, ructatio, Ariſtot.
Ἐρυγματώδης, ructus mouens, Hippocr.
Ἐρυγὴ, idem quod ἐρυγμός.
Ἐρύγμηλος, pro ἐρύγηλος, per pleonaſmum τῦ μ. vnde Il. σ ταῦρον ἐρύγμηλον, grauiter boantem.
Ἐρυγγάνω, idem quod ἐρεύγω, ſeu ἐρεύγομαι, ructo, hiſque vſitatius in proſa.
Ἐρυγμαίνω, eructo, Heſych.
Compoſita.
Ἀνερεύγω, vel ἀνερεύγομαι, eructo, propriè ſurſum eructo. De fluuiis interdum dicitur, metaphoricè *pro* emitto quaſi eructando: Apoll. Arg. 2. ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων.
Ἀπερεύγω & ἀπερεύγομαι, idem.
Ἐνερεύγω, eructo in, irructo, Ariſtoph. in Veſp.
Ἐξερεύγω, eructo, ructu effundo.
Ἐξέρευγμα, τὸ, id quod ructu eiectum eſt.
Κατερεύγω, eructo in Ariſtoph.
Ὀξυρεγμία, ἡ, acidus ructus, Hippocr.
Ὀξυρεγμιώδης, qui acidum ructum emittit.
Ὀξυρεγμιάω, ῶ, acidum ructo, Dioſc.
Decomp. Κρομμυοξυρεγμία, fœtidus ructus, qualis eorum qui cepas ederint, Ariſtoph.
Προσερεύγω, adructo: vel cum ructu afflo, Il. ο.
* Ὑπεξερεύγω, ſubeuomo, euomo, Nic. in Alexiph.

ΕΡΕΥΘΟΣ, εος, τὸ, rubor. Propriè ita dici putatur rubor eorum qui erubeſcunt.
Ἐρευθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ruber, Arat.
Ἐρευθήεις, poet. rubicundus, ruber.
Ἐρευθέδανον, herba quæ Lat. rubia; de qua vide Dioſc.
Ἐρευθέδανον, alia herba & diuerſa à ſuperiore: de qua vide Theophr. hiſt. pl. lib. 9. cap. 14.
Ἐρεύθω rubefacio: vt Il. λ. αἵματι γαῖαν ἐρεύθων. Ἐρεύθομαι, rubefio, rubeſco.
Ἐρευθιάω, ῶ, rubefio, rubeſco. Item rubeo, ſum ruber. Nonn. Item erubeſco, Heſych.
Ἐρύθημα, ατος, τὸ, (amiſſo ε) rubor: Thucyd. lib. 2. τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα. Item verecundia. Item radix quę ἐρευθέδανον etiam & ἐρυθρόδανον.
Ἐρυθαίνω, idem quod ἐρεύθω, rubefacio. Ἐρυθαίνομαι, rubefio: Il. φ. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.
Ἐρυθρὸς, (amiſſo itidem ε, & aſſumpto ρ) ruber. vt οἶνος ἐρυθρὸς, & νέκταρ ἐρυθρόν. Homer. & ἐρυθρὰ θάλασσα. Dem. Item frutex qui & ῥοῦς, vulgò ſumach
Ἐρυθρόδανον, herba quę & ἐρευθέδανον. Vnde ἠρυθροδανωμένος, rubefactus, & quaſi rubia tinctus.
Ἐρυθρίας, rubicundus, ruber, Ariſtot in præd.
Ἐρυθραίνω, rubefacio. Ἐρυθραίνομαι, rubefio, Herodia. 5. καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνων.
Ἐρυθριάω, erubeſco, rubore ſuffundor, Plat.
Ἐρυθραῖος, interdum pro ἐρυθρός: vt ἐρυθραῖον οἶδμα θαλάσσης, Dionyſ. Alex. Et ἐρυθραῖος κάλαμος, ab eodem appellari creditur calamus odoratus, vel quòd iuxta rubrum mare naſcatur, vel quòd ruber ſit. Ἐρυθραῖος λίθος, in Erythræo legitur quę littore cōcha.
Ἐρύθριον, malagmatis nomen, apud Æginet.
Ἐρυθροὶς, vel ἐρυθροειδὴς, tunica teſtium & vaſorum ſpermaticorum, vbi extra ventrem proceſsêre: quia rubet.
Ἐρυθρινὸς ῦ, ὁ, (alij ἐρυθρῖνος) rubellio, Ariſtot.
Ἐρυθρόνιον ſiue ἐρυθραϊκὸν, dicitur alterum ſatyrij 514
genus habens radicis corticem rubrum, Dioſc.
Ἐρυσίβη, ἡ, rubigo, morbus è cœlo ſuperueniens plantis, & ſegetibus, Theophr.
Ἐρυσιβώδης, rubiginoſus, rubigini ſimilis, vel rubigini obnoxius. qui rubigine infeſtatur.
Ἐρυσιβόω, ῶ, rubigini obnoxius ſum, vel rubigine laboro, Theophr.
Ἐρυσιβόομαι, infeſtor ſeu vitior rubigine, Th. l. 3. c. 17.
Compoſita.
Ἀπερυθριάω, pudorem depono, erubeſcere deſino, vel me non pudet: Ariſtoph. Ἀπηρυθριασμένον, quod impudenter factum dictúmve eſt, & pudore depoſito.
Ἀπηρυθριασμένως, impudenter, depoſito pudore.
Ἀπερυσιβόω, ῶ, rubiginem ingenero, vel rubigine conſumo.
Διέρυθρος, rubro colore diſtinctus.
Ἐνερευθὴς, ruber. Ἐνερεύθω, rubeo.
Ἐξέρυθρος, valde ruber, Gal.
Κατερυθραίνω, idem quod ἐρυθραίνω.
Λευκέρυθρος, alborem rubori admixtum habens, Bud.
Ποικιλέρυθρος μέλας, rubeis nigríſque diſtinctus maculis, vel niger rubeis maculis pictus, Athen lib. 7.
Ὑπέρυθρος, ſubruber, aliquantulum ruber. Ὑπερευθὴς, idem.
Ὑπερυθριάω, ſubrubeſco, Ariſtoph.

ΕΡΕΥΝΑΩ, ῶ, F. ήσω, indago, veſtigo, Plat. Item ſcrutor, perſcrutor, inquiro. Il. σ. Xen. Pæd. 1 κηκήρυγος ἐρευνῆσαι.
Ἐρευνητὴς, ῦ, ὁ, & Ἐρευνητὴρ, ῆρος, ὁ, ſcrutator, Nonn.
Ἐρευνα, ἡ, indagatio, ſcrutatio, Ariſtot.
Compoſita.
Ἀνερευνάω, ῶ, perueſtigo, perſcrutor. Ἀνερευνῶμαι, pro eodem.
* Ἀνερεύνητος, imperſcrutatus, qui perſcrutatus & inueſtigatus non eſt. In auth.
Διερευνάω, ῶ, idem. Appian. Dicitur & διερευνῶμαι actiua ſignif. vt τὸ θεῖον πάντα διερευνᾶται, Greg.
Διερευνητὴς, perſcrutator, indagator.
Decomp. Ἀδιερεύνητος, imperueſtigatus, non perueſtigatus. A Bud. exp. non exploratus, non excuſſus, apud Plut. in Dione. Interdum imperueſtigabilis, inſcrutabilis.
Ἀδιερευνὴς, pro eodem.
Δυσδιερεύνητος, inueſtigatu difficilis.
Προδιερευνάω, ῶ, ante perſcrutor & perueſtigo.
Δυσερεύνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cuius difficilis eſt ſcrutatio.
Ἐξερευνάω, ῶ, idem quod διερευνάω.

Ἐξερδύνησις, perſcrutatio, indagatio.
Ἐξερδυνητὴς, perſcrutator, indagator, Eurip.
* Ἐξερδυνητικὸς, indagator, perſcrutator, Strabo.
Decomp. Ἀνεξερδύνητος, inſcrutabilis.
Διεξερδυνάω & διεξερδυνάομαι, ῶμαι, diligenter perueſtigo, accuratiſſimè indago ſeu rimor, Plat.
Δυσερδύνητος, inueſtigatu difficilis.
Προερδυνάω, ῶ, prius indago ſeu veſtigo.
Προερδυνῶμαι, pro eodem, Xen.

ΕΡΕΦΩ, F. ψω, tego, contego, tectum impono: Dem. ἤρεψε τ̃ οἰκίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας ξύλοις.
Ἔρεψις, εως, ἡ, q. d. tectura, i. ipſe tegendi actus. vt τεῶν ἐρέψιος. Interdum & tectum, Plut.
Ἐρέψιμος, vt ἐρέψιμος ὕλη, materies tectis conficiendis idonea. Ἐρέψιμον, herba quædam, Suid.
Ὀροφὴ, contignatio qualis eſt tectorum, tectum, Ariſtot. & Thuc. lib. 4.
Ὄροφος, ου, ὁ, tectum, camera, Thuc. Eſt etiam aquatilis calami genus quo domus tegi ſolebant. Iliad. ω. Ariſtot.
Ὀροφίας, ου, ὁ, vt ὀροφίαι μύες καὶ ὄφεις, qui in camera ſeu tecto latibula habent.
Ὀροφόω, f. ώσω, concamero, contigno, Plut.
Ὀρόφωμα, τὸ, tectum, concameratio, cõtignatio, Ath.
Ὀρόφωσις, idem.
Compoſita, ac primùm ex ἐρέφω.
Ἀμφηρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circumquaque tectus, Il. α.
Ἀνηρεφὴς, tecto carens: apud Apollon. ἀνηρεφέος νηοῦ. Exp. etiam altè tectus.
Ἐπηρέφω, tego, tectum impono, Il. α.
515 Ἐπηρεφὴς, tectus, coopertus, opacus, Apoll.
Κατερέφω, idem quod ἐρέφω.
Κατερέφομαι, tegor, Apoll. Arg 2. Ariſtoph.
Κατηρεφὴς, idem quod ἐπηρεφής. Od. ν. σπέος κατηρεφές. Dicitur verò κατηρεφὲς κῦμα, vnda que ſe attollendo, velut alto quodam tecto operit.
Πετρηρεφὴς, petris contectus, petroſus.
Συνηρεφὴς, tectus vmbra ſpiſſa tanquam tecto, vmbroſus, opacus, Luc. in Anach.
Συνηρεφέω, ῶ, opaco, inumbro, Theophr.
Ὑψηρεφὴς, altè tectus, altum tectum habens. Et ex conſequenti, altus, celſus. Poeticè ὑψερεφὴς, Hom.
Compoſita ex ὀροφὴ ſeu ὄροφος.
Αὐτόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſe ipſum contegens.
Διόροφος, duplici tecto inſtructus, duplicem concamerationem vel contignationem habens.
Ὁμωρόφιος, ου ὁ καὶ ἡ, qui ſub eadem camera vel tecto eſt, Poll.
Παρωροφὶς, ίδος, ὁ, quod eſt inter ὄροφον καὶ ςέγος, vt tradit Poll. libro primo.
Πετρόροφος, habens cameram ſeu tectum ex lapidibus.
Πολυόροφος, multas concamerationes habens.
Συνορόφόω, ῶ, contego, concamero, Luc.
Τετρόροφος, quatuor habens concamerationes ſeu contignationes.
Ὑπερορόφιος, qui ſupra tectum ſeu cameram eſt.
Ὑπορόφιος, qui ſub tecto ſeu camera eſt.
Ὑψόροφος, altam concamerationem habens, Od. β.
Χρυσόροφος, tectum ſeu contignationem habens auratam, vel qui aureis eſt laquearibus, Luc.

ΕΡΗΜΟΣ, ου, ὁ, deſertus, ſolus, ſolitarius, inhabitatus. Item incultus: vt νῆσος ἐρήμη Od. γ. Interdum cum genit. vt Xen. Pæd. 4. χώρα ἐρήμη ἀνθρώπων ἐστι. ¶ Frequenter ἔρημος dicitur & homo deſertus, qui præſidio deſtitutus eſt, cui nemo fert opem, apud Thucyd. Herod. & Plut. Item deſtitutus, orbatus, carens. itidem cum genit. vt Plat. in ep. ἔρημον εἶ ἀνδρῶν φίλων. Et ἔρημος θεραπείας, Plut. in Cam. ἔρημος συμμάχων, Xen. Item incuſtoditus, Thuc. ἐρήμους πύλας, ſchol. exp. ἀφυλάκτους. ¶ Ἐρήμη, ſub. δίκη, vadimonium deſertum. ἐρήμην ἑλεῖν, Dem. indicta cauſa damnare. ¶ Ἔρημος pro vnico & ſingulari, apud Plat. in Tim. οὐρανὸν ἕνα μόνον ἔρημον κατέστησε.
Ἐρημόω, ῶ, f. ώσω, deſertum reddo, deſolo, vaſto, Thuc. Item cum genit. deſtituo, priuo, Plut.
Ἐρημοῦμαι, deſolor, vaſtor, priuor.
Ἐρήμωσις, deſolatio, vaſtatio, deſtitutio.
Ἐρημωτὴς, vaſtator. Item qui deſtituit.
Ἐρημία, ας, ἡ, deſertus locus, ſolitudo. Æſchyl. Item de eo qui deſtitutus eſt auxilio: Thuc. 1. οὐχ οἱ δι᾽ ἐρημίαν ἄλλοις προσιόντες, i. quod à ſuis deſtituantur ſeu deſerantur. Item generaliter, penuria, vt ἐρημία φίλων, Xen.
* Ἐρημιὰς, άδος, orbata, ſolitaria, Theocr. Id. 28.
Ἐρημικὸς, ſolitarius, ſolitariam vitam agens, in ſolitudine habitans, Greg.
Ἐρημίτης, idem. Peculiariter dicti ſunt ἐρημῖται qui ſanctitatem quandam in vita ſolitaria ponebant, eámq; ideo agebant.
Ἐρημαῖος, poet. idem quod ἔρημος. vt νῆσος ἐρημαίη. Apoll. Et cum genit. priuatus, orbatus.
Ἐρημὰς άδος ἡ, (poet.) orbata, Epigr.
Ἐρημάζω, deſerta loca frequento, in ſolitudine ago.
Compoſita.
Ἀπερημόω, ῶ, idem quod ἐρημῶ. 516
Ἀπερημοῦμαι, deſolor. Item deſtituor, Plat.
Δυσέρημος, deſertus, vel difficilis ob ſolitudinem.
Ἐξερημόω, ῶ, deſolo, vaſto, Plato.
Πανέρημος, omnino deſertus, Syneſ. epiſt. 4.
* Ὑπέρημος, quaſi deſertus, non valde habitatus, Plut. in Pompeio.
Φιλέρημος, amans ſolitudinis, in Epigr.

ΕΡΗΤΥΩ, F. ύσω, inhibeo, cohibeo, reprimo: Il. α. ἢ χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν.
Ἐρητύομαι, inhibeor, prohibeor, Apollon.
Compoſita.
Ἀπερητύω, reprimo, cohibeo, Apollon. Rhod.
Κατερητύω, detineo, Od. κ.

ΕΡΙ, particula in compoſitione tantùm vſitata, intendens & augens ſignificationem eorum quibuſcum componitur, vt & ζα: vt in ἐριδουπος, ἐρικυδὴς, &c. ¶ Eſt & vocatiuus à nominatiuo ἔρις.

ΕΡΙΘΑΚΗ, ης, ἡ, erithace, eadem cum κήρινθος de qua Ariſtot. hiſt. anim. lib. 3. cap. 22.
Ἐρίθακος, ου, ὁ, erithacus, auis de qua Ariſtot. de anim. lib. 9. cap. 49.

ΕΡΙΝΕΟΣ, ſiue ἐρινὸς, οῦ, ὁ, caprificus arbor, *ficus ſylueſtris*, Athen. Theophr. & alij. Item caprificus fructus, Soph. In hac tamen ſignificatione vſurpatur potius neutro genere ἐρινεὸν ſiue ἐρινόν. ¶ Ἐρινὸς eſt etiam herbę nomen apud Dioſc. lib. 4. c. 16.
Ἐρινεὸν ſiue ἐρινὸν, οῦ, τὸ, caprificus fructus, ficus ſylueſtris, Ariſtot. Theophr.
Ἐρινὰς άδος, dicitur & ipſum eſſe caprificus vel ὄλυνθος, apud Nic. in Ther. v. 854.
Ἐρινάζω ſiue Ἐρινεάζω, caprificos admoueo, Theophr. de cauſ. plant lib. 2. cap. 2. cap. 13.
Ἐρινασμὸς, οῦ, ὁ, caprificatio, Theophr.
Ἐρινόω, ῶ, idem quod ἐρινάζω, Theophr.
Compoſita.
Ἀνερίναςος συκῆ, cui caprifici adhibitę non fuerunt, Suid. Dicuntur & σῦκα ἀνερίναςα, incaprificatę fici, Theophr. Prouerbialiter autem ἀνερίναςος dicitur de eo qui non retinet quę habet, ſed amittit. Ab Heſych.

ſych.expōn.mollis & ſterilis ſeu infœcundus, metaphora à ficubus quę non caprificatę non retinent, nec maturant fructus. Pro eodem dicitur & ἀνήρινα-ς☉.

Ἐξερινάζω,metaph.apud Athen.lib.3.ἄλλως ἐξερινάζεις λόγῳ.

Λευκέρινεός,q.d.caprificus alba:ficus ſpecies eſt.

ΕΡΙΝΝΥΣ,ύ☉,ἡ,Erinnys,furia:dea infernalis peccatorum vltrix & pœnarum irrogatrix. Odyſſ.ο.θεὰ δασπλῆτις Ἐρινύς.Aliquando Ἐρινὺς dicitur qui vel quę iniuriam alicui illatam perſequitur: vt Odyſſ. ρ. Ἀλλ' εἴ πȣ πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐρινύες εἰσί. Interdum etiam qui fecit:vt Odyſſ.λ.v.278.Heſychius verò Ἐριννύας,expon.ἁμαρτίας, reſpiciens fortaſſe ad locum Heſiodi qui eſt in Theog.v.471.

Ἐριννύειν,indignari,apud Soph.in Aiace.

517 ΕΡΙΣ,ιδος ἡ,contentio, concertatio,Xenop.Interdum additur genitiuus:vt ἔρις πολέμοιο,Ilia.ρ.ὁρμᾶσθαι εἰς ἔριν ταύτης τῆς μάχης.Xenoph.Pæd.2.¶ Fingitur ἔρις etiam dea contentionis autor, quam ab εἴρω dictam volunt nonnulli grammatici, παρὰ τὸ εἰς μάχην εἴρειν,ἤ συμπλέκειν

Ἐρίζω, f.ίσω.contendo, concerto, τινὶ,cum aliquo, Hom. Plut.& alij.In libro autem 3.Reg.12.ἐρίζητε τῷ ςόματι Κυρίου,exp exaſperaueritis os Domini.

Ἐρίζομαι,dicitur pro ἐρίζω,Ilia.ε.

Ἐρισμα,τὸ,contentio,certamen,Ili δ.

Ἐριςής,ȣ̃,ὁ,litigator. Ἐριςικός ȣ̃.ὁ,contentioſus,qui verbis lubenter contendit, Luc. Apud Ariſtot.in Sophocl elench.ἐριςικοὶ λόγοι, qui ex rationibus,quæ probabiles eſſe videntur,aliquid inferunt. Ἐριςός,ȣ̃, ὁ,de quo contenditur aut concertatur, ſeu de quo contendere & concertare licet,Soph.in Electra.

*Ἐρει☉,contentioſus,Theocr.

Ἐριςὸς f.ήσω,factum ex fut.1.verbi ἐρίζω,idémque ſignificans quod ἐρίζω,Il ψ

Ἐριδαίνω,idem,Iliad.α. Hinc & ἐρίδηνα apud Apoll. concertaui,contendi.

Ἐριδμαίνω, irrito, ad contentionem & certamen prouoco,Il.π (de veſpis)ὡς παῖδες ἐριδμαίνωσιν.

Ἔριθος & ἐριθεία, contentio. Poſterius legitur 1.ad Corinth. cap.12. & Iacobi 3. Alias ſignif. vide & in Εἴρος.

Ἐριθεύω, vel potius ἐριθεύομαι,contendo,apud Ariſtot.

Compoſita,ac primùm ex ἔρις.

Ἀντερις ιδος ἡ,obluctatio.

*Διερίζω,contendo,ἐρίζω,Plut.in M Cat.

Δύσερις ιδος ὁ καὶ ἡ,contentioſus,moroſus,Ariſtot.

Φίλερις,ιδος ὁ καὶ ἡ,contentionum amans.

Compoſita ab ἐρίζω,& deriuatis.

Ἀμφήριςος,ȣ,ὁ καὶ ἡ, de quo eſt controuerſia. Propriè, de quo vtrinque eſt contentio. Item anceps,Polyb. lib.5.

*Decomp.*Ἀναμφήριςος,de quo contentio non eſt,de quo vtrinque non contenditur.

Ἀνέριςος & ἀνήριςος,de quo non contenditur.

Ἀντερίζω,certo cum aliquo per æmulationem.

Ἀντεριδαίνω, contra contendo.

Δυσέριςος, de quo contendere difficile eſt, in infelici contentione poſitus,Soph.in Electra.

Εἰκοσινήριτος,de quo viginti inter ſe contendunt,Ilia.χ.

Ἐπήριτος,(pro ἐπήριςος) exp.de quo contenditur,ſeu ob quem contenditur. Item æmulatione dignus. Eſt & nomen proprium,apud Hom.

Νήριςος,de quo non contenditur.

Νήριτος,(exempto σ) idem. Exp.multus, innumerus, immenſus,Herod.

συνερίζω,contendo,φιλονεικῶ.

ΕΡΙΦΟΣ,ȣ,ὁ, hœdus:partus capræ recens adhuc & tener,vt agnus,Ilia ω.Inuenitur ἔριφ☉ etiam fœminino genere apud Theocr. idyll.8. Ἔριφοι,hœdi,ſunt etiam conſtellatio quædam apud Aratum & Proclum,cæteróſque aſtronomos.

Ἐρίφιον,ȣ,τὸ, paruus,ſeu tenellus hœdus,Athen.

Ἐρίφει☉,ȣ,ὁ,hœdinus,qui ex hœdo eſt.

ΕΡΜΑ, ατος,τὸ, fulcrum, ſtabilimentum,ὑπέρεισμα. (Ab εἴρω,necto,) Il.β (de claſſe ſoluēte) ὑπὸ δ' ἥρεον ἕρματα νηῶν,Il.α.ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν.Latini phalangas ſeu palangas vocant. Apud Hipp.de articulis, ἕρματα, autore Galeno, ſunt fulcimenta,& idem quod ἐρμάσματα. Metaphoricè etiam capitur, vt Od.ψ & Il.π.ἕρμα πόληος columē ciuitatis. ¶ Apud Theogn. pro confidentia & incœpto & propoſito poni videtur, vt Bud.annotat:χαλεπὸς δ' ὅτι πᾶσιν ἄρις☉ ἕρμασιν ἀνθρώπων. Apud Plut.in Solone, ἕρμασι γὰρ ἐν μεγάλοις ἁδεῖν χαλεπὸν, exp.in rebus 518
magnis adminiſtrandis difficile omnibus placere. ¶ Eſt etiā ſaburra, i. ſabulum craſſius quo naues ad certam vſque menſuram|onerari ſolent vt ſtabiliores ſint,Ariſt.de apibus,ὅταν δ' ἄνεμος ᾖ μέγας φέρȣσι λίθον ἐφ' ἑαυτῆς ἕρμα πρὸς τὸ πνεῦμα. ¶ Item, ſcopulus,ſaxum in mari.Anacreon, ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φερόμεσθα, Plato lib.8.de rep.ὅταν αὐτὸν ἴδῃ πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἕρματι πρὸς τῇ πόλει. Nonnulli ſaxeas pilas ex Virgilio interpretantur, & crepidines atque obices in portus oſtiis. ¶ Item,inauris,Il.ξ.ἕρματ' ἔηκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι,i.τὰ τοῖς ὠτίοις ἐνδεδεμένα κόσμια, vt Euſtath. exponit.etymologiam ibi exponens huius vocabuli, quòd inaures ornatus causâ auribus innecti ſolerent.

Ἑρμαὶ quoque dicitur ſaxum in mari,ab Ariſtoph.

Ἑρμάζω,f.άσω, fulcio,ſtabilio. Vnde in paſſ.apud Gal. in exegeſ. γλωσσῶν, Hippocr. ἡρμάσθη.eſt ἐρηρείσθη. Ab eodem ἑρμάζειν exponitur ἑδράζειν & ςηρίζειν Item ſaburro,i.ſaburra onero & ſtabilio. Ἑρμάζει,Heſychio eſt etiam μαλάσσει.

Ἕρμασμα ατος,τὸ, idem eſſe videtur quod ἕρμα, ſaburra Dicitur etiam ab Hippocrate partis ægræ fulcimentum chirurgi induſtria adhibitum, iniecta faſcia & vinculo.

Ἕρμασις εως ἡ,idem quod ἕρμα & ἕρμασμα,Erot.

Ἑρματίζω,f.ίσω, ſaburro, idem quod ἑρμάζω,Plut.

Ἑρμὶν ſeu ἑρμὶς,ῖν☉,ὁ, fulcrū tori,pes lecti,Od.θ.& ψ. Tradit Euſt. deductum eſſe vel ab ἕρμα,quoniam ſit fulcrum & ſtabilimentum tori ſeu lecti,vel ab εἴρω, παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τρήμασι κλίνης, quod tori foraminibus inferatur:vel ab Ἑρμῆς,qui ſit ſtator ſomni,& cuius eam ob rem imago in ipſis ἑρμῖσιν affingi ſoleret.

Compoſita.

Ἀνερμάτιςος,ȣ,ὁ καὶ ἡ, non ſaburratus,ſaburra non ſtabilitus:vt ἀνερμάτιςον πλοῖον,apud Baſil. Et metaph.apud Plut.de homine animi fluctibus agitato.

Περίερμα,τὸ,lignum quod nauibus ſupponitur,Thucy.

ΕΡΜΗΝΕΥΣ,έ☉, vel έως Atticè.ὁ.interpres. Παρὰ τὸ Ἑρμῆς, Xen.Pæd.1. ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἑρμηνέων τὰς τῶν θεῶν συμβουλὰς συνίῃς.

Ἑρμηνεύω,interpretor,Syn.Sępe etiā ponitur *pro* explicare ſeu explanare.Affertur & pro eloqui ex Thucy.

Ἑρμηνεία,interpretatio,expoſitio,enarratio. Exp.& eloquutio,apud Halicarn.

Ἑρμήνευμα,interpretamentum,interpretatio.

Ἑρμηνευτής,interpres,Plato.

Ἑρμηνευτικός,ad interpretationem pertinens. Et ἑρμηνευτικὸς σύνδεσμος, apud grammaticos, ἤτοι,ſicut ἤγȣν.

Compoſita ex ἑρμηνεύω.

Ἀνερμήνευτος,ου,ὁ κ ἡ, qui dicendo explicari nequit,ineffabilis,Heſych.

Ἀφερμηνεύω,enarro,explico,expono,ex Plat.

Διερμηνεύω,interpretor,explano.

Δυσερμήνευτος,explicatu difficilis,ad Heb 5.

Ἐξερμηνεύω,interpretor.

Μεθερμηνεύω,idem quod ἑρμηνεύω.Polyb.

Παρερμηνεύω, perperam & malè interpretor.

Παρερμηνεία,mala ſeu peruerſa interpretatio.

ΕΡΜΗΣ ου,ὁ,Mercurius,nuntius deorum. (Ab εἴρω,i. nuntio, quaſi εἰρέας, & per pleonaſmum τοῦ μ,ἑρμέας, deinde per ſynęreſin ἑρμῆς.) A poetis dicitur etiam Ἑρμείας & Ἑρμείας,Od.ο Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου. ¶Ἑρμοῦ κλῆρος pro prima carnium portione , ex Polluce. Vide aliam expoſ.apud Euſtath. ¶Ἑρμῆς,ex eodē Poll. pro vltimo portu quòd Mercurio vt ſomni præſidi libarent à cœna ſurgentes. Ἑρμῆς,pars quædam Delphinij.i.templi quod Athenis dicatum fuit Apollini , ex Plut. in Theſeo. ¶Ἑρμῆς κοινός, prouerbialiter dicitur ab eo qui participem ſe fieri poſtulat lucri quod fauēteMercurio(qui πλουτοδότης

519 etiam creditus fuit) ſeſe nobis obiecerit. ¶Ἑρμαῖ, lapideę ſtatuę Mercurij , quas mutilatas fuiſſe cùm alij multi ſcribunt,tum Thuc lib.6 Sunt qui capita & membra virilia eis abſciſſa fuiſſe tradunt, Heſyc. ſunt etiam inutiles arborum fruticationes,ſtolones. Vide Pauſ.& Plut.in Alcibiade.

Ἑρμαῖος,ſeu Ἑρμαῖος & Ἑρμαϊκός , (vt Ἑρμαϊκὴ κύλιξ, Euſtath.)Mercurialis.Ἑρμαῖος ſeu Ἑρμαῖος λόφος apud Homerum , variè exp. apud Euſtath Et Ἑρμαῖα, Mercurij feſta apud Plat.

Ἑρμαῖον, frequētiſſimo in vſu eſt pro lucro inſperato & aduentitio.Budæus poni ait pro bono inexpectato , ac pro ſorte exoptanda quę forte fortuna nobis oblata ſit:item pro re opportuna &exoptanda. Plat. in ſimp.ἕρμαιον & τύχημα copulat. Plut. in Symp. ſept.ſap.ἕρμαιον τὸ συμπόσιον ἡμῖν γέγονεν.

Ἑρμάδιον,Mercuriale,Suid.

Ἑρμακας,apud Nic.in Ther.v.150. ſchol.ann. dici poſſe lapides congeſtos in honorem Mercurij.

*Ἑρμήδιον,diminut.ab Ἑρμῆς,Mercurioſus,Lucian.

Compoſita.

Δυσερμής,ἑος,ὁ κ ἡ,infelix , vtpote cui non fauet Mercurius mercatorum & furum deus.

Δυσερμία,infelicitas, infortunium,Heſych.& Suid.

Εὐερμής,fortunatus, idem H.& S Εὐερμία, felicitas,bona fortuna,proſper ſucceſſus,Suid.

ΕΡΝΟΣ,εος,τὸ, planta,germen,interdum & ramus, Il.ρ.Theophr.hiſt.plant.lib.2 ἔρνη φυτεύεται,rami feruntur.

Ἐρνώδης,εος,ὁ κ ἡ,ſimilis ἔρνει,ramoſus.

Compoſita.

Εὐερνής,εος, ὁ κ ἡ, exp.εὐθαλής,virens,lætus germinib. Exp.& pulchros habens truncos.

Εὐερνώδης,εος,ὁ κ ἡ,fruticoſus,ramoſus.

Λιπερνής,Heſych.qui ex diuite factus eſt pauper,ſeu qui ex agro in vrbem confugit : vt ſit ὁ λιπὼν τὰ ἔρνη,qui plantas deſtituit.

Λιπερνῆτις fœm.gen.exp.πτωχή, mendica.παρὰ τὸ λείπεσθαι ἐρνέων. Inuenitur & λιπερνήτης maſc.gen.& λιπερνῖτις fœm.gen.

ΕΡΠΩ , F. ψω , ſerpo, repo, repto. Item metaph.pro, paulatim gradiendo accedo,Soph.in Aiace. πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ὁ φθόνος ἕρπει. Plerunque ſimpliciter ponitur pro βαδίζω,incedo,vado,vt Theocr.idyll.1.

Ἕρψις εος,ἡ,reptatio,ſeu reptatus.

Ἑρπετός,οῦ,ὁ , reptilis. Vnde ἑρπετά,reptilia,ſerpentes, animalia quę ſerpunt. Ἑρπετὸν pro ἑρπετῶν apud Ariſtot.

*Ἑρπετόεις,qui eſt naturę reptilis,Oppian.

*Ἑρπετώδης , qui eſt naturę reptilis , reptilis, Merc. Triſm.

Ἕρπης ητος,ὁ,hulcus ſerpens vel manans, Dioſc.& Gal. l.14.therap.Ἑρπηδών,idem.Nic.

Ἑρπηστής οῦ ὁ,qui ſerpere ſolet ſeu repere,reptator.

Ἑρπηστικός,idem quod ἑρπετός.

Ἑρπηνώδης,εος,ὁ κ ἡ, ſerpendi vim habens,Philo.

Ἑρπύζω,idem quod ἕρπω,vt ἑρπύζων βρέφος,in Epigr.

Ἑρπυσμός οῦ,ὁ,reptatio.

Ἑρπυστής,οῦ,ὁ,reptator,reptilis Ἑρπυστήρ pro eodem.

Ἑρπυστικός,idem,ſeu rependi vim habens.

Ἕρπυλλος, ſeu ἕρπυλλον, ſerpyllum. herba de qua vide Dioſc.l.3.c.46. Dicta ἀπὸ τοῦ ἕρπειν,vnde comp.ἀφερπυλλοῦσθαι,mutari in ſerpyllum.

Ἕρπις,vinum. Dicitur eſſe vox Ægyptiaca, qua tamen vſus eſt Lycophron.& ante eum Sappho.

Compoſita.

Ἀνέρπω,ſurſum repo,irrepo. Interdum, vado:propriè quaſi rependo ſurſum.

Ἀνερπύζω,idem Ariſtoph.

Decomp. προσανέρπω , vt προσανέρπει τῷ τραχήλῳ apud Plut. exp.ſerpit ſeu perrepit in ceruicem.

Ἀφέρπω,abeo,quaſi reptando Item ſimp abeo Soph.

Ἀφερπύζω,pro eodem.

Διέρπω,penetro reptando.

*Διερπύζω,idem quod διέρπω.Nonnus.

Ἐξέρπω,repo,prorepo,Ariſtoph.Ἐξερπύζω,idem.

Decomp. Διεξέρπω & διεξερπύζω,idem Ariſtot.

Ἐσερπύζω,pro εἰσερπύζω,irrepo.

*Εἰσέρπω,irrepo. Æl var.hiſt.

Ἐφέρπω,adredo, in aliquem locum reptandò eo. Ἐφερπύζω,idem.Ariſtoph.

Καθερπύζω,irrepo,Ioſeph.

*Μεθέρπω,adrepo,vel poſt repo,Oppian.

Παρέρπω,obrepo,clam irrepo.παρερπύζω,idem.

*Περιέρπω,circum repo,Ælian var hiſt.

*Προσερπύζω,idem quod προσέρπω,Lucian.in Amot.

Προσέρπω,adrepo,aduenio velut reptando,Soph.

Σιγέρπης , tacitus repens , vt ſerpentium genus. Heſych.

Ὑφέρπω,ſubrepo.Exp.& ſubſerpo,i.clam ſerpo. 520

Ὑφερπύζω,idem.

Χαμαιρεπής ſiue χαμαιρρεπής,έος , ὁ κ ἡ, in terram vergens.χάμαι ῥέπων,Suid.Χαμαιρεπῶς ſeu χαμαιρρεπῶς, in terram vergendo,Heſych.

Χαμερπής ,humi repens ſeu ſerpens à terra ſeſe non attollens,vt herbę quędam Χαμερπῶς,humi ſerpendo,nec à terra ſeſe attollendo:ſeu humiliter,abiectè, craſsè,Greg de ſacro paſch.

ΕΡΡΩ , F. σω , ægrè eo,dolens & afflictus eo. Iliad.σ. (de Vulcano claudo)αὐτὰρ ὁ ἔρρων πλησίον ἔνθα Θέτις περ ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ. ¶Item , inauſpicato & cum pernicie accedo,Odyſſ.ι. Ariſtoph.in Pluto, ἔρρ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν. ¶Item ἔρρειν eæ res dicuntur quæ pereunt intereunt , peſſum eunt:vt apud Xen.in Sympoſ.ſcurra dicit ἐπεὶ γὰρ ὁ γέλως ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀπόλωλεν ἔρρει τὰ ἐμὰ πράγματα , peſſum eunt res meę, perij,actum de me eſt. ¶Apud Euripidem in Hecuba , ἔρρει χοάς , fundebat libamina:à ῥέω vſurpato pro χέω.

Ἔρρομαι,vnde imperatiuus ἔρρε,ex Eurip.abi,peri.

Compoſita.

Ἀπέρρω,abeo,ſeu faceſſo in malam rem,Ariſtoph.

Ὑθλεῖς,ἀπόρρε, nugaris,abi in malam rem.

Ἐξέρρω,exeo in malam rem,Eurip.ἔξερρε γαίας.

ΕΡΡΩΟΣ , οῦ , ὁ , Callimacho eſſe dicitur aper. Lyco-

Lycophroni aries, παρὰ τὸ ὀρύειν.

ΕΡΣΗ, ſiue Ερση,ης,ἡ, ros. Homer. ἕρση τεθαλυῖα, virens ros:i.faciens vireſcere & vigeſcere plantas. ¶Heſychio eſt etiam ὁμίχλη. ¶ In plur.ἕρσαι eidem ſunt hœdi recèns nati & tenellæ adhuc agnę. vt Od. ι.v.220. παρὰ τὸ ἄρδω,ἄρσω,quaſi ἄρση,inquit Etym.

Ερσήεις,εντος,ὁ,rorulentus,roſcidus.Il.ω.v.757.

Ερσαῖος,ου,ὁ,idem.Heſych.Ερσώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,idem.

Ερσωμένη,apud Nic.ſchol.exp.δροσιζομένη.

Εέρση,pleonaſmo poetico τοῦ ε pro ἕρση,ros.Hom.

Εερσήεις,pro ἑρσήεις,roſcidus,rore conſperſus.Il.ω.

ΕΡΥΚΩ,F.ξω,inhibeo,contineo,κατέχω,κρατέω.Il.γ. Καί ῥ' ὅπποις μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, i. retro inhibebant ſeu continebant in ordinibus. Item impedio & quaſi curſum alicuius inhibeo.Il.θ. ¶ Item detineo.Od. η. ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει. Item arceo,depello.Od. α. ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι.

Ερύκομαι,inhibeor,impedior.Il.ψ.

Ερυκάκω & ἐρυκακέω, idem quod ἐρύκω, inhibeo, detineo,remoror.Il ζ.Item arceo,depello.Il.ε. Et ἐρυκάνω & ἐρυκανέω.

Compoſita.

Απερύκω,arceo,repello,propulſo,abigo.Hom.Xen.

Διερύκω, inhibeo,impedio,q.d.medium me interponendo inhibeo,dirimo.Plut.

Κατερύκω,detineo,inhibeo,remoror.Κατερυκάκω,idem. Il.ω.Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκακε. legitur ibi & κατερύκανε.

ΕΡΥΩ,F.ύσω,traho.Od.θ.Αλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. ¶ Item,cuſtodio,ſaluum & incolumem præſto,conſeruo,tueor,defendo. In qua ſignif. vſurpatur potius vox paſſiua.

¶ *Deriuata ex* ἐρύω,*i.traho.*

Ερύομαι,in actiua quoque ſignif.capitur.Il.φ.

Ερυστὸς,οῦ,ὁ,tractus,vt ἐρυστὰ ξίφη,diſtricti enſes.

Ερύσιμον, ου, τὸ, herbæ & ſeminis genus, de quo vide

521 Theophr.de cauſ.pl.l.2.c.17.

Εἰρύω, pro ἐρύω, dicitur interpoſito ι, vnde εἰρύμεναι νῆα apud Heſiod. Et Il φ. Ιλιον εἰρυσόμεσθα, conſeruabimus,ſeu protegemus,tuebimur. Dicitur etiam animo aliquid εἰρύσασθαι, id eſt, ſeruare & cuſtodire,ſcilicet reconditum,i.non effutire. Od π. Dicitur etiam βουλὰς vel ἔπος alicuius εἰρύσασθαι, qui ipſum obſeruat & non tranſgreditur.vt Il.φ.v.235.& Il.α.

Compoſita.

Ανερύω,idem quod ἀνέλκω,ſurſum traho.Apoll. ¶Item retraho,quaſi retro traho,abſtraho in Anthol.epig. ἀνείρυε δεσμά. Accipitur etiam *pro* reflecto trahendo retrorſum.vt apud Homerum αὐέρυσαν exponitur εἰς τοὐπίσω ἔκλασαν. Quidam ex veteribus αὐερύειν, voluerunt etiam ſignificare iugulare, quòd in iugulatione ſolerent retrorſum flecti pecudum iugula, & ſurſum verſus conuerti. Hinc & ἀναρρύειν pro θύειν dictum volunt,& Ανάρρυσις,pro θυσία.

Απερύω,abſtraho,detraho.Od φ.

Εξερύω,extraho,Il π. Pro eodem dicitur etiam Εξειρύω inſerto ι,ſicut εἰρύω pro ἐρύω.

* *Decomp.* Υπεξερύω,ſubtraho,eximo,Apoll.

Εφερύω,attraho.Od.α. Επειρύω,pro eodem,interiecto ι. vt in εἰρύω.

Κατερύω,detraho,idem quod καθελκύω.Od.ξ.

Παρερύω, ſeu παρειρύω. Vnde παρείρυσαν φραγμὸν, ex Herodoto,prætenderunt ſepem.

Προερύω,protraho. Od.ο. τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσαν ἐρετμοῖς,Latini dicunt remis propellere nauem.

¶ *Deriuata ex* ἐρύω,*i.cuſtodio,conſeruo.*

Ερύομαι, idem quod ἐρύω, cuſtodio,conſeruo,tueor,defendo. Il. κ.ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει Αιγείοις καὶ νῆας. Item, ſeruo,obſeruo,τηρέω.Il.α. ¶Item libero,redimo.Item arceo,depello.κωλύω.Od.ω. ¶ Item,caueo, effugio: φυλάττομαι,ἐκφεύγω.Il.β.de Ennomo augure,Αλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν.

Ερυμα, τὸ, tutamen, tutamentum, munimentum: quo videlicet nos tutamur & inimicos arcemus.Xen. Pæd.4. θώρακας μὲν ἐρύματα σωμάτων.Item munimentum,vallum,murus,præſidium,munitio.Xen.Hell.2. ἔρυμα τειχίζοντες.

* Ερυμάτιον, caſtellum, præſidium aliquod non magni momenti.Lucian.

Ερυμνὸς,οῦ,ὁ,munitus,tutus.Thuc. Ερυμνότης,ητος,ἡ, munitio : qua videlicet aliquid eſt munitum. Xen. Pæd.6.Ερυμνόω,ῶ,munio.

Ερυμαι, per ſyncopen pro ἐρύομαι, apud poetas, cuſtodio,ſeruo,tueor. Od.ξ.καὶ νῆας ἔρυσθαι. Item paſſ.aſſeruor.Heſiod.in Theog v.304.

Εἰρύομαι,idem quod ἐρύομαι poetica epentheſi.

* Ερυτὴρ,qui ſaluum & incolumem reddit. Nic.

* *Comp.* Αντερύω, viciſſim redimo,pro aliquo redimo.Theognis.

ΕΡΧΟΜΑΙ, venio,eo. Hom.Dem.& alij. Item ἐρχόμενος,futurus,inſtans.vt Act.c.18 ἐρχομένη ἑορτή.Thucyd.ἐρχομένου ἔτους,inſequenti anno. Format hoc verbum & tempora & deriuata ab inuſi. themate ἐλεύθω, quod & in compoſitis obſeruatur. Nam fut. eſt ἐλεύσομαι,aor.2 ἤλυθον apud poetas,& ἦλθον per ſyncopen vnde imperat. ἐλθὲ,& infinit. ἐλθεῖν,quod pro præſenti ſumitur.Præt.med.ἐλήλυθα Atticè pro ἐλεύθα,apud poetas autem & εἰλήλουθα.Ariſtop.ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς,ὧνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα.Od.ο.ἐκ Πύλου εἰλήλουθας. Od ξ. ἐναντίον ἤλυθον ἵππων. habent autem hæc tempora eandem cum ἔρχομαι conſtructionem.

Ελευσις,εως,ἡ,aduentus,itio.

Ηλυσις,idem.Eurip.in Hec.

Compoſita ab ἔρχομαι *ſimulque ab* ἐλεύθω *inuſitato,aut potius ab eius deriuatis:ac primum cum præpoſitione.*

Ανέρχομαι,aſcendo,q.d.ſurſum vado.Herodian.ἀνελευσόμενος εἰς τὸν αἰθέρα.Cicero apud Aratum ἀνέρχεσθαι exponit emergere, exiſtere. ¶ Eſt etiam interdum idem quod ἐπανέρχομαι,redeo.Heſych. 522

Ανήλυσις,aſcenſus.Heſych.

Decomp. Επανέρχομαι,redeo.Dem. Item rurſus diſſero.Item explico.B.ex Plat.

* Συνανέρχομαι,ſimul aſcendo.Apoll.

Απέρχομαι,abeo,exeo,diſcedo, ἀπελθὼν τῆς οἰκίας,egreſſus domo ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν,apud Iſocr Dicitur & ἀπῆλθεν ἐς τὴν πόλιν,& ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Interdum cum accuſ.ὁδὸν; vt ταύτην ἀπῆλθε τὴν ὁδὸν,abiit hac via. Dicitur etiam de rebus inanimis, vt Marc.1.λέπρα ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ. Matth 4. ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν, abiit rumor per totam Syriam. ¶ Item morior,apud Greg. Sic & apud Laert.in vita Plat.ἀπελθόντες dicuntur mortui. ¶Item redeo,apud Suid.ex Thuc.¶Item,pro ἀποδρᾶναι, aufugere.Dem.

Decomp. Επαπέρχομαι,decedo poſt,ſubſequor Greg.

Προαπέρχομαι,prior abeo ſeu diſcedo.Item prior decedo,prior morior.Greg.in Maccab.

Προσαπέρχομαι,inſuper diſcedo.Xen.

Διέρχομαι, tranſeo, pertranſeo, prætereo. vt Il.γ. v.198. πῶυ διέρχεται. Sic Μακεδονίαν διέρχομαι,1.Cor.16. Apud Plat.de rep.2. διέρχεσθαι τὸν βίον,vitam traducere. Idem in epiſt. περὶ ἐμοῦ διῆλθε λόγος,fama exorta eſt, vel rumor peruaſit. ¶ Item diſſero,enarro,commemoro, vel præcurro,ſeu percurro oratione. Plut.de rep.2.ἅπερ περὶ τῶν δικαίων διῆλθε.Apud Iſoc.κατὰ Λοχίτου,διελθεῖν πρὸς ἑαυτὸν,exp.ſecum reputare. Exp.etiam,enumero,percenſeo.vt act.cap.27.

Προδιέρχομαι, *decomp.* antè percurro, antè commemoro, Strabo.

Διήλυσις, tranſitus, excurſus, Apoll.

Dec. Προσδιέρχομαι, inſuper percurro, ſeu enarro.

Εἰσέρχομαι, vel ἐσέρχομαι, ingredior. Item eo ad, accedo, Il. γ. Apud Dem. εἰσέρχεσθαι περὶ γραφῆς, poſtulare & cauſam dicere. pro eodem dicitur & ἀγῶνα vel γραφὴν εἰσελθεῖν. vel etiam εἰσελθεῖν ſine adiectione. Item εἰσέρχεσθαι τὸν Δία, ſubire perſonam Iouis. Apud Plat. εἰσέρχεται αὐτῷ δέος, inceſſit eum metus. Apud Eur. ὅ μ' εἰσέρχεται, i. quod mihi in mentem venit. Εἰσέλευσις, ingreſſus, introitus. Εἰσηλύσιον, vectigal quod penditur pro introitu, Heſych. Εἰσηλυσίη, idem quod εἰσέλευσις, in Epigr.

Decomp. Ἀντεισέρχομαι, viciſſim ingredior, in prioris locum ſubeo, ſuccedo, Naz.

Ἐπεισέρχομαι, ſuperintro vel ſuperintroduco. Alij exp. ingredior, introduco, Plut.

Παρεισέρχομαι, ſubingredior, irrepo.

* Συμπαρεισέρχομαι, ſimul ſubingredior, ſimul irrepo, Lucian. in Tim.

Προεισέρχομαι, prior ingredior. vnde προεισελθών.

Συνεισέρχομαι, vnà ingredior.

Ὑπεισέρχομαι, ſubingredior, irrepo. Interdum etiam, ſubeo animum, occurro.

Ἐξέρχομαι, egredior, exeo: Syneſ. ἐξελθὼν τοῦ σώματος: Xen. ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν. Idem Pæd. 1. ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἐφήβους, tranſeunt in ephebórum numerum. Apud Dem. & Æſchin. ἐξέρχεσθαι, exp. obuiam exire hoſtibus. item ſuppetias ire. De tempore etiam dicitur: vt ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτός, Dem. exactus eſt annus. Apud Ariſtot. in Pol. dicuntur οἱ ἐξεληλυθότες, qui exierunt & perfuncti ſunt magiſtratu.

Ἔξέλευσις, exitus. Ἐξήλυσις, idem Herodot.

Decomp. Διεξέρχομαι, pertranſeo, peruado, percurro: Ariſtot. de mundo. μέχρις ἂν διὰ τοῦ παντὸς διεξέλθῃ. Apud Iſocr. διεξελθεῖν τοῖς λόγοις, oratione perſequi, enarrare, explicare. Item διεξελθεῖν λόγον, Plat. Item lego, apud Herodian. lib. 1. διεξελθεῖν τὴν γραφήν.

Ἐπεξέρχομαι, incurſo, inuado, ſiue excurro & per curſo populabundè, apud Thuc. ἐπεξῆλθον τὰ πολλὰ τέμνοντες. Exp. & erumpo infeſto exercitu, apud Iſocr. ¶ Item *pro*, percurro, commemoro, diſſero, perſequor oratione, ex Iſocr. & Plat. ¶ Item, perlego, Baſil. ¶ Item, vlciſcor, Thucyd. cum dat. & Antiph. cum accuſ. Item ἐπεξέρχεσθαί τινι, in ius rapere, iudicium dictare. Ἐπεξέλευσις, vindicta, vltio, Heſych.

Ἀντεπεξέρχομαι, in pugnam aduerſus inuadentem prodeo, aduerſus τὸν ἐπεξερχόμενον prodeo.

Παρεξέρχομαι, prætergredior, prætereo. Item egredior, Hom. Et Od. ε. παρεξελθεῖν Διὸς νόον. tranſgredi.

Προδιεξέρχομαι, prior pertranſeo. Συνεξέρχομαι, ſimul exeo.

Ὑπεξέρχομαι, (q. d. ſubingredior) clàm egredior.

Ὑπεξέλευσις, ſupplicium, Suid.

Ἐπέρχομαι, aduenio, accedo, venio ad, Od. ε. Cum accuſ. in proſa ſignificat peragrare: vt ἐπέρχεσθαι τὴν Λιβύην, Plut. Item ſuperuenio ex inopinato venio: Od. ξ. νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε. Interdum & *pro*, aduenio, appeto: Bud. ex Pauſ. ἐπερχομένῃ νυκτὶ nocte ſequente. ¶ Dicitur etiam ἐπέρχεταί μοι τοῦτο ποιεῖν, vel ἐπέρχεταί με τοῦτο, cupido inceſſit, in mentem venit, Ariſtot. & Luc.

523 ¶ Interdum violentiæ ſignificationem incluſam habet, & ſumitur *pro*, hoſtiliter ingredior, inuado, incurſo, Apud Thuc. & Plut. & Cic. Apud eundem in Numa τὴν παρανομίαν ἐπερχόμενον, vlciſcentem admiſſum ſcelus. ¶ Item, percurro, recenſeo. Item diſſero, diſputo, Bud. ex Ariſtot. & Dem. Accipitur & *pro* lego, apud Syn. ἐμοὶ χαρίσαι τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν.

Ἐπέλευσις, aduentus repentinus, vt eius qui ſuperuenit. Item acceſſus ſeu ingreſſus cum impetu, qua lis eſt hoſtium, Luc. Item pro ἔλευσις, aduentus, apud Areth.

Ἐπελευστικός, ſubitò ſuperueniens.

Ἔπηλυς, υδος, ὁ καὶ ἡ, aduena, extraneus, peregrinus.

Ἐπηλυσία & ἐπηλυσίη, Ionicè, aduentus. Item aditus, Nonn. Eſt etiam incantatio quæ fit veneficiis, Heſyc.

Ἐπήλυσις, aduentus. Exp. etiam, impetus, inſultus in Epigr.

Ἐπηλύτης, & ἐπήλυτος, idem quod ἔπηλυς, aduena.

Κατέρχομαι, deſcendo, Herodian. ¶ Item, redeo vt exul, poſtliminio redeo, Bud. ex Dem.

* Προκατέρχομαι, (*decomp.*) præcedo, priùs eo, Merc. Triſm.

Κάτηλυς, decliuis, vt κατήλυσιν πέζαν, Nonn. Κατήλυσις & κατηλυσίη, deſcenſus, Epigr.

Μετέρχομαι, adeo, vt Iliad ζ. ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι. Dicitur etiam de vlciſcente, item de eo qui aliquid tractat, vt notat Euſt. Idem cum dat. pro συνελθεῖν ab Hom. poni teſtatur. Item *pro*, accerſo, cum accuſ. Luc. ἐγὼ δὲ ἄλλους ἤδη νεκροὺς μετελεύσομαι. Interdum etiam, quæro & inueſtigo vt apud Syneſ. μετέλθετε τοὺς φῶρας ῥινηλατοῦντες. Item, cùm accuſ. perſonæ, exp. obſecro: Herodot. μετέρχομαί σε πρὸς θεῶν τἀληθὲς εἰπεῖν. Item compello, appello, alloquor: vt apud eundem. ἡ Πυθίη μετέρχεται τοῖσδε τοῖς ἔπεσι. Sic & in Phal. ep. μέτελθε ταύτην αὐτός, compella eam, & hoc ab ea contende. ¶ Item, vlciſcor. Cum accuſ. perſonæ, apud Antiphon. μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ πατρός. Et cum accuſ. rei, apud Eurip. μετελθεῖν γάμους Ἑλένης ὑβρισθέντας, ſumere vindictam de nuptiis. Item punio Syneſ. πληγαῖς μέτελθε τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. ¶ Exp. etiam conſector, perſequor, ambio: Thuc. 2. τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, fortitudinem conſectantur: Plut. in Pol. præc. τὴν ἀγορανομίαν μετερχόμενον, ambientem. A Luc. Bud. accipi tradit & pro exercere, meditari. item, tranſeo: vt μετεληλυθὼς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, apud Luc.

Μέτηλυς, migrator, aduena, Dion. de ſitu orbis.

Decomp. Ἀντιμετέρχομαι, viciſſim ſeu contrà ambio.

Συμμετέρχομαι, concomitor, ex Baſil.

Παρέρχομαι, prætereo. Ep. lib. 2. Δεικνὺς τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις. Iſocr. ad Archid. χρόνος παρελθών, tempus elapſum. Interdum cum accuſatiuo, vt dicitur aliquis alium curſu præterire, Odyſſ. θ. Item metaph. pro anteire, vincere, ſuperare, (vt qui præterit in curſu, vincit) Plut. in Camillo, παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον οὐ δυνάμενος. Item prætereo, i. prætermitto, omitto Ariſtoph. ¶ Item, prodeo, in medium prodeo, ſeu procedo, aut progredior, Thuc. 2. Interdum, in medium prodeo & me iacto, vel in medium prodeo ad edendum mei ſpecimen, vt exponit Bud. apud Athen. αὐλῳδὸς δὲ παρῆλθον. Item ingredior, eo: ex Plut. in Ant. Apud eundem in Theſeo, εἰς τὸν Κνωσσὸν παρελθών, exp. inuadens.

Decomp. Ἀντιπαρέρχομαι, contrà prodeo.

* Συμπαρέρχομαι, ſimul progredior, ſimul prodeo, Max. Tyr.

Περιέρχομαι, circumeo, circumuenio: Æſchin. in Cteſ. περιέρχονται τὴν ἀγοράν. Apud Plat. in Tim. ſol dicitur κύκλον περιέρχεσθαι, ſuum conficere & peragrare orbem. Frequenter etiam ſine caſu ponitur *pro*, oberro, Luc. Interdum tamen minus eſt quàm oberro. Plat. in Apol. οὐδὲν γὰρ ἄλλο πράττων ἐγὼ περιέρχομαι. Item circumuenio, i. decipio, Herodot. & Luc. ¶ Item deuenio, tandem venio: Plut. in Ant. ἤδη γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν.

Περιέλευσις, circumitio, Plut. Περιήλυσις, circuitus.

Decomp. Ἐκπεριέρχομαι, vſquequaque circumdo.

Προέρχομαι, progredior, procedo. Iſocr. εἰς τοσοῦτον προῆλθον, eò vſque progreſſi ſunt. Dicitur & de tempore: vt προελθόντος πολλοῦ χρόνου. Thuc. lib. 1. longo tempo-

temporis progreſſu. Et οἱ προεληλυθότες ταῖς ἡλικίαις. Xen Hell.6. ... progredior, antecerto.vt Marc 6. προῆλθον αὐτοὺς. Apud Xe.de rep.1. προέρχεσθαι ὁδὸν ex.viam cõficere, vel vi.m prius cõficere,i.ante alium. ¶ Item,egredior,prodeo.vt προέρχεσθαι τ᾽ οἰκίας,Gal.ad Glau.domo prodire.

προέλευσις,progreſſus.Item profectus.Luc.4.

542 προσέρχομαι accedo. προσέρχομαί σοι Xen. προσέρχομαι τοῖς κοινοῖς vel πρὸς τὰ κοινὰ (illud apud Dem hoc apud Plat.) accedo ad remp. προσέρχομαι ἐγγὺς,Xen.accedo prope,i.appropinquo. Item pro aduento,immineo Demoſt. Peculiariter autem προσέρχεσθαι dicuntur qui ſupplices accedunt. Syneſ. ἐν πολλοῖς καιροῖς τε καὶ τόποις προσῆλθε τῷ θεῷ. ¶ προσέρχομαι γυναικὶ, congredior cum muliere. ¶ Item accedo,i.adiungor Herodian. l.3. Item accedo ad aliquem propinquitate,ſum propinquus,ſeu affinis.

προσέλευσις,acceſſus. προσήλυσις pro eodem.ex Iuſt. Martyre.

προσήλυτος,aduena. Peculiari ſignif. apud Eccleſ. ſcriptores dicti ſunt proſelyti qui ex paganiſmo ad Iudaiſmum conuerſi erant.vt Act.c.2.

Decomp. Ἀπροσέλευστος, inacceſſus, ad quem veniri nequit.Heſych.& Suid.

Συνέρχομαι, conuenio,in vnum & eundem locum venio.Xen. Συνέρχεσθαι dicitur etiam vterque exercitus ab Herodiano lib.3. Ab eodem res aliquæ dicuntur συνέρχεσθαι quæ ad eundem effectum conueniunt & velut concurrunt. Interdum etiam dicitur de vnico homine:vt συνέρχομαι ἐς βουλὴν,Plat. Apud Plut.in Cam. συνῆλθον ἐς λόγους,in colloquium venerunt.

Συνέλευσις,conuentus,concurſus.

* Συνελευστικὸς,qui facilè congreditur, qui ad coitionem aut congreſſum facilis eſt, coitionis particeps. Plut.

Συνήλυδες,conuenæ. Συνηλυσίη,conuentus, cœtus. Epigr.

Ὑπέρχομαι,ſubeo. Soph. θαῦμά μ᾽ ὑπέρχεται, ſubit me admiratio. ¶ Item, ſubeo vel induco,aut ſimulo.B. ex Baſil.Idem B.hoc verbũ aſſentationem ſignificare ait & obreptionem ſeſe alteri captioſè ſubmittentis.vt Luc. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ἀπελθοῦσα ἡ Ἥρα, &c.Eurip ὑπέρχεσθαι δόλῳ.Item obſequioſè colo,alicui me vẽdito & eum obſeruo. vt ὑπέρχεσθαι καὶ θεραπεύειν apud Dem.Apud Plat.in Crit. ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώπους βιώσῃ καὶ δουλεύων,omnibus mortalib. obnoxius & ſubiectus vitam deges.

Alia compoſita in ηλυς *citra præpoſitionem.*

Νέηλυς,qui nuper admodum aduenit: qui recèns aduenit,ὁ νεωστὶ ἐληλυθὼς Etym.Ab Heſych.exp.ὁ νεωστὶ τετελευτηκὼς,qui nuper deceſſit.

Ὅμηλυς,veniens ſimul,comes viæ.Nonn.

Ὁμηλυσία,eſt quando plures ſimul eunt.

ΕΡΩΔΙΟΣ,& ἐρῳδιὸς, auis ſpecies, Latini ardea ſeu ardeola.Vide Ariſtot. hiſt.an.l.9.

Λευκερῳδιὸς alba ardea Ariſtot

ΕΡΩΕΩ,ῶ.eo,fluo:interdum & impetu feror.Il ψ (de equabus Antilochi acrius concitatis.) (αἱ δ᾽ ἠρώησαν ὀπίσω Ἀτρεΐδεω, i. deflexerunt. Item recedo,regredior,retrocedo,retrogredior, vel etiã ceſſo, deſiſto. Il χ.¶ Item,inhibeo,auerto,repello Il.v. Τῶ κε καὶ ὅσσον μᾶλλον ἀπ᾽ ἐρωήσαιτ᾽ ἀπὸ νηῶν.¶ Θηρὸς ἐρωήσας ὀλοὸν κέρας, Suid. ex Callim. affert pro μειώσας,καταίξας. Etym pro εἰς τὴν ἔραν καταγαγών.

Ἐρωὴ ῆς ἡ,impetus.Hom.Significat etiam κατάπαυσις.vt Etym.accipit. Il π. πολέμου δ᾽ οὐ γίνετ᾽ ἐρωή. Item receſſio.ὑποχώρησις,Heſych. Dionyſ quoque de ſitu orbis dicitur vſurpaſſe,pro fuga,ἐκφυγή.

Compoſita.

Ἀπερωέω,ῶ,diſcedo.vt Il.θ Τῷ κε τάχα ξύμπασσα συνεργῷς πολέμου ἀπερωήσας, diſceſſeris, vel etiam deſtiteris & amiſeris τὴν ἐρωὴν.

Ἀπερωεὺς,qui impetum alicuius inhibet quíque aliquem iam ἐρωῶντα ἀποστρέφει.Il.θ.

* Ἐξερωέω,deflecto.Theocr.Id.26.ὡς εἶπων μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου,ex media deflexit via.

Ὑπερωέω,ῶ,retrocedo.

ΕΡΩΤΑΩ,ῶ,F.ήσω, rogo. i. interrogo,ſciſcitor,percontor. Dicitur autem ἐρωτῶ σε & ἐρωτῶ σε τοῦτο & frequentius ἐρωτῶ τοῦτο,apud Thuc.Luc.Plat & alios. Interdum & uno caſu. interdum cum ſolo accuſ.rei ſig.interrogo de.vt apud Ariſtoph ἐρωτᾶν πόλιν,interrogare de ciuitate, ſeu percontari aut ſciſcitari. ¶H.Steph.ex Sexto philoſopho annot. apud Dialecticos peculiariter ſignificare,propono argumentum vel quęſtionẽ,aut etiam ratiocinor: adeóque in hac ſignificat. vſurpari à Cic.de fato verbum interrogo, quum ſcribit, *ſic enim interrogant, ſi fatum tibi eſt ex hoc morbo conualeſcere,conualeſces,&c.* ¶Item,rogo.i. oro,precor, quæ ſignif. frequentiſſima eſt apud Euãgeliſtas,idque varia conſtructione. vt Mat.15.Luc.7. 8.14.Iohan.4.12.& 16.Act 23. 525

Ἐρωτάομαι,ῶμαι, interrogor. itidem cum accuſ.rei,vt Xen.Pæd lib.11 καὶ ὅτι αὐτὸς ὑπ᾽ ἄλλων ἐρωτῷτο. Sic ἐρωτῶμαι λόγον,apud Plat.de leg Habet & ſignificationem illam Dialecticis peculiarem.vnde apud eũdem Sext. Phil. οἱ κατὰ τ᾽ ἀποδείξεως ἠρωτημένοι λόγοι, argumenta aduerſus demonſtrationem allata.

Ἐρώτημα,τὸ interrogatio,quæſtio.Plut.

Ἐρωτηματικὸς,ῆ,ὸ, interrogatorius ſeu interrogatiuus. vt ἐρωτηματικὸς λόγος, oratio quæ per interrogationem effertur Item ad interrogationem pertinens. Ἐρωτηματικῶς, interrogatiuè, per interrogationem.

Ἐρωτηματίζω,interrogo Th.Gaza.lib.4.gramm.

Ἐρωτημάτιον,ου,τὸ,interrogatiuncula.

Ἐρώτησις,εως ἡ, interrogatio,i ipſa interrogandi actio. Sæpe verò eſt idem quod ἐρώτημα,id de quo interrogamus.Exp.etiam quæſtio,item propoſitio.

Εἰρωτάω,poeticè, aut etiam Ionicè, pro ἐρωτάω,ad producendam primam ſyllabam.Hom.

Compoſita.

Ἀνερωτάω,ῶ,interrogo.percontor.Ariſtoph.

Ἀνειρωτάω, idem apud poetas & Iones. Ἀνερωτίζω,idem apud Suid.

Ἀντερωτάω,ῶ,viciſſim interrogo.Pauſ.

Ἀντερώτησις,mutua interrogatio.

Διερωτάω,ῶ,interrogo Plat.

Ἐπερωτάω,ῶ, idem quod ἐρωτῶ, interrogo,apud Dem. Apud Thuc ἐρωτᾶν τὸν θεὸν, conſulere Deum lib.1. Reg.c.30. ἐπηρώτησε διὰ τῦ Κυρίου, conſuluit Dominum.

Ἐπερώτημα & ἐπερώτησις, idem quod ἐρώτημα & ἐρώτησις 1 Pet.cap.3 * Item pro ſtipulatione. In Nouell.Conſt Leonis Imp.

Decomp. προσεπερωτάω,ῶ,preterea interrogo.

προερωτάω,ῶ,prius interrogo,antè interrogo.

Συνερωτάω,ῶ q d.ſimul interrogo Habet & eam ſignif. dialecticis peculiarem, (de qua ſuprà in ἐρωτάω) annot.idem Steph.ex eodem Sexto philoſopho.

Ὑπερωτάω,ῶ,q.d. ſubinterrogo. Exponitur &,clam interrogo.ex Dem.

ΕΣΘΛΟΣ,ὀν,ὁ, bonus: interdum & probus frugi de perſona, Odyſſ χ De re,bonus, vtilis. Iliad ι. Sic dicitur aliquis ἐσθλὰ νοεῖν apud Heſiod. ¶ Rurſum ἐσθλὸς de perſona bonus,ſtrenuus fortis. Il.π. πολλῶν καὶ ἐσθλῶν γενέσθαι ἐλυσεν. Odyſſ.σ. ἐσθλῷ ἐπιμύξ-

τορι. Iliad θ. Ἐσθλὸς δ' ἐν σαδίῃ, quidam interpr. peritus.
Ἐσθλωμα, ατος, τὸ, facinus præclarum. Eur. κηρυσσόμενα ἐσθλώματα, præclara & decantata facinora.
Ἐσθλότης, ητος, ἡ, bonitas, ſtrenuitas.

ΕΣΘΩ, edo, comedo. Od. ε. Apud Heſiodum, ἔσθειν ἀλλήλους.
Ἐσθίω, f. ίσω, idem quod ἔσθω. Hom. Xen. & alij. Dicitur etiam ignis ἐσθίειν, vt Il. ψ. τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει. Curę etiam & mœrori tribuitur, vt in ſymbolis Pythag. ἐσθίειν τὴν καρδίαν, Lat. rodere cor.
Ἐσθίομαι, edor. item abſumor, conſumor. Od δ. Ἐσθίεταί μοι οἶκος. Apud Medicos ἐσθιόμενος ἕρπης eſt vlcus ita dictum quoniam celeriter ſerpendo penetrandóque vſque ad oſſa, corpus vorat.

Compoſita.

Ἀνεσθίω, exedo, erodo. Hippocr. lib. 4 epidem.
Ἀπεσθίω, abedo, exedo, abrodo, erodo. Gręci dicunt ἀπεσθίειν pro ἀπό τινος ἐσθίειν, inquit Athen. lib. 14. ¶ Eſt etiam eſu alicuius rei abſtineo (vt præpoſitio ἀπὸ priuandi vim obtineat) apud Athen. ex Theopompo comico. in eodem lib. 14.
Διεσθίω, exedo, erodo, corrodo.
Ἐξεσθίω, exedo, erodo.
Ἐπεσθίω, ſuperedo, poſt aliud edo, aut etiam inſuper edo. Xen. Τὰ ἐπεσθιόμενα, quæ vltimo loco eduntur, quæ & ἐπιδορπίσματα & ἐπίδειπνα dicuntur.
526 Κατεσθίω, edo vel peredo, prorſus edo, voro, deuoro. Il. β. & φ. & Plut.
Παρεσθίω, adedo, adrodo. Ariſtoph.
Περιεσθίω, (q. d. præedo) antè edo.
Συνεσθίω, vnà comedo, vnà cibum capio.
Ὑπερεσθίω, vltra modum edo, nimium edo.

ΕΣΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, veſperus, heſperus, ſtella Veneris, quum ſubſequitur ſolem, at quum antegreditur, φωσφόρος dicitur. Il. χ. Sic dici putatur quaſi ἕω πέρας, quòd ſit finis & terminus lucis diurnæ. ¶ Item, veſpera, ex Ariſtot. lib. 9. anim. ἄχρις ἑσπέρου καὶ περὶ ὄρθρον Apud poetas ponitur adiectiuè interdum pro ἑσπέριος, i. veſpertinus. Sic αἰετὸς ἕσπερος ex Apoll. aquila veſpertina, i. veſpere volans.
Ἑσπέριος, ου, ὁ, veſpertinus. Od ι Item occidentalis. vnde τὰ ἑσπέρια μέρη, pro occaſu.
Ἑσπερινὸς idem.
Ἑσπερὶς, ίδος, ἡ, occidua, occidentalis. vt ἑσπερὶς νῆσος, Dion. Alex. ¶ Item, herba generis violarum quæ noctu fragrantius quàm interdiu ſpirare dicitur. vnde illi nomen eſſe heſperidum putatur. Vide Theophr. & Plin. Item Ἑσπερίδες, noctis filiæ cuſtodientes aurea mala Heſiod.
Ἑσπέρισμα, τὸ, veſpertinus eſus, cibus qui veſpere ſumitur Ath. lib. 1.
Ἑσπέρα, ἡ, veſpera. Xen. ἑσπέρας γιγνομένης, orta veſpera. Et πρὸς ἑσπέραν, veſperi, idem. Interdum ἑσπέρας ad uerbialiter ponitur pro, veſperi. vt Ariſtoph. ἐκ τῆς ἑσπέρας ¶ Item, adiectiuè, veſpertina, vt ἑσπέρα δείλη, veſpertinum crepuſculum. Item occidens, occidentalis pars mundi. Ariſtot. de mundo, ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν.
* Ἑσπερόθεν, à veſpera, ab occaſu.

Compoſita.

Ἀκρέσπερον, aduerbialiter, ſumma veſpera, i. prima & incipiente apud Hippocr. & Nic.
Ἀνέσπερος, ου, ὁ καὶ ἡ, veſpera carens. vt ἀνέσπερος ἡμέρα, dies carens nocte. Bud ex Baſil. & Damaſc.
Ἀρχέσπερος, veſperę principium habens Hom.
Ἐφέσπερος, veſpertinus. Ἐφεσπερεία, apud Suid. ἡ τῆς ἑσπέρας.
Ἐφεσπερεύσαι & ἐφεσπερεύσασθαι, Poll. lib. 1. veſperi aduigilare.
Προσεσπέριος, occidentalis. Strabo.
Τριέσπερος, q. d. triueſperus, i. tres veſperas habens. vt τριέσπερος νὺξ fuit quum Iupiter cum Alcmena cōcubuit: quòd tres noctes in vnam tum coaluiſſe fabulentur poetæ.

ΕΣΤΙΑ, ας, ἡ, focus, lar. Herodian. 3. ὡς μή τε δύνης, μήτε ἑστίας κοινωνεῖν. Interdum pro tota domo, (vt Lat. dicunt larem ſeu lares & penates) ita volunt accipi quidam Odyſſ. ξ. (alij verò pro ara quæ iuxta focum extructa erat.) Xen. in Laced. pol. γυναικὸς δὲ καὶ τὴν ἑστίαν οὐ περιοπτέον. ¶ Item, pro ara & aſylo poni ſcribit B. ex Ariſtot. in OEcon. ¶ Item, Veſta dea. vt X. Pæd. 8. πρῶτον μὲν Ἑστίᾳ ἔθυσε. Dicitur & ἱστία Doricè, & ἱστίη Ionicè pro ἑστία.
Ἑστιὰς, άδος, ἡ, Veſtalis. Pl ἑστιάδων παρθένων παρουσῶν.
Ἑστιάω, ῶ, lare excipio, i. domo: vel potius conuiuio te accipio apud larem. Plutarch in Cor. καὶ τότε μὲν ἑστία φιλοφρόνως αὐτὸς τὸν Μάρκιον. Interdum cum accuſ. rei, celebro agitando conuiuia, & q. d conuiuialiter celebro. vt ἑστιᾶν γάμους. Athen. Sic ἑστιᾶν γενέθλια. Luc. natalitia celebrare. ¶ Item metaph. vt Lat. paſcere animum pro oblectare. Bud. ex Plat. Pro eodem dicitur ἱστιάω. Doricè vt ἱστία pro ἑστία.
Ἑστιάομαι, ῶμαι, excipior conuiuio, epulor, veſcor. Ariſtid. Ariſtoph.
Ἑστίαμα, τὸ, epulum. Eur. in Iphig.
Ἑστίασις, epulatio, conuiuatio. Item epulum, conuiuium. Plat. 1. de rep. & Thuc. 6.
Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, conuiuator, qui conuiuium ſeu epulum præbet. Plat. in Tim. Ἑστιατόριον, ου, τὸ, q. d. conuiuatorium, i. locus in quo celebrantur conuiuia. Plut. in ſymp. 7. ſap. Ἑστιατορία, pro epulatione, ex lib. 4. Reg. 24.
* Ἑστιοῦχος, ἡ, domeſtica. ἐφέστιος, κατοικίδιος. Sophocl.

Compoſita ac primùm ab ἑστία.

Ἀνέστιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſine lare, domo carens, qui incertis vagatur ſedibus Luc. Exponitur etiā exul. Apud Hom. Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος Ὃς πολέμου ἔραται. Bud. exp. nec in deos, nec in ciues, nec in familiam ſuam pius eſt. 527
Ἀφέστιος, qui à domo abeſt.
* Ἐνεστιάω, conuiuio excipio in. conuiuia celebro in. Lucian. in Amor.
Ἐνέστιος, qui intra lares eſt, domeſticus.
* Εὐέστιος, bonam domum habens, vel bonum focum. Callim.
Ἐφέστιος (& Ionicè ἐπίστιος) qui eſt apud focum ſeu larem. Et ἑζόμεθα ἐφέστιοι pro ἐπὶ τὴν ἑστίαν. Interdum, qui habet larem, i. domum atque adeò apud Hom. qui larem habet vbi degit, oppidanus, ciuis ſeu incola. Il. β. Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι. Item, qui in eadem eſt domo, domeſticus, Syneſ. ὅταν τις αὐτῷ ἐφέστιος ἡμῶν γένηται. Et ἐφέστιος Iupiter apud Sophoclem (Καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διός) exp. domeſticus Iupiter, qui colitur apud larem, & contubernium noſtrum obſeruat. Apud Apoll. ἐφέστιος πηγῇσι, accola fontium.
Ὁμέστιος, eundem larem habens, contubernalis.
* Ὁμοέστιος, idem quod ὁμέστιος, Plut.
Πανέστιος. vt πανέστιος Ἀθήναζε μετοικιζόμενος, cum tota domo (i. familia) Athenas commigrans.
Παρέστιος idem quod ἐφέστιος, qui ad focum ſtat vel ſit.
Συνέστιος, domeſticus, contubernalis. Opp.

Compoſita ex ἑστιάω.

Ἀνθεστιάω, ῶ, viciſſim conuiuio accipio. Plut. Ἀντεφεστιῶ, pro eodem, ex Plat.
Συνεστιάω, ῶ, vnà excipio conuiuio ſeu epulo. Συνεστιῶμαι, vnà epulor.

ΕΣΧΑΡΑ,ἡ, focus, vt Odyſſ. ξ. ἑϛήσατ' ἐπ' ἐσχάρῃ. Apud eundem poetam. Il.κ.verſ.419.vocantur ἐσχάραι πυρὸς,ipſæ domus,ſeu qui habitant in domibus. ¶ Euſtath.à Soph.& Eur. pro altari accipi docet. ¶ Item, ἐσχάρα in plauſtris, quod Hom. πείρινθα,& ὑπερτερίαν vocat. de quo lege Euſt. ¶ Annotatur & pro vagina terebri, ex Theophraſto. Item pro baſi ex arrectariis & tranſuerſariis compacta, ex Vitruu. lib.20. c.17. Item in Epigr. pro craticula à cuius ſi militudine quidam baſin illam nomen hoc ſortitam exiſtimant.¶ Item pars balnei,Poll. ¶ Item puden dum muliebre.Euſt.¶ Eſt etiã ῥύπος,Etym.& Euſt. ¶ Apud medicos ἐσχάρα eſt cruſta, propriè quæ ab ardente ferro aut medicamento cauſtico inducta eſt. Sic appellatur & ea quæ ſponte ſua vlceribus cauis accreſcit craſſa nigráque.Cæl.l.16.c.48.

Ἐσχαρόω,ῶ,cruſtas obduco.Dioſc.

* Ἐσχαρώδης,cruſtoſus,cruſtaceus.Gal.

Ἐσχάρωσις,q.d.incruſtatio.

Ἐσχαρωτικὸν, medicamentum, q.d. incruſtatiuum,i. cruſtas inducens.Gal.lib.6 κτ τόπους.

Ἀπεσχαροῦσθαι,(comp.) de vlceribus dicitur quibus cruſtæ detrahuntur.

Ἐσχαρεὺς,έως,ὁ,qui foco præeſt in naui.Poll.

Ἐσχαρίτης. q. d. focalis, ἐσχαρίτης ἄρτος, coctus in foco, Heſych.vide Athen.& Poll.

Ἐσχάρειος,ου,ὁ ϗ ἡ,ad focum pertinens.q.d.focalis.

Ἐσχαρεών,ῶνος,ὁ,focus.

Ἐσχαρὶς ίδος,ἡ,& ἐσχάριον ου,τὸ, q. d.foculus, i paruus focus.Plut.in Probl. Item craticula, aut aliud coquinarium vas. Ἐσχάριον eſt etiam acerra, thuribulum, θυμιατήριον,vel potius κοῖλον θυμιατήριον. Euſt.Item machina apud Athenæum, qua naues in mare trahuntur, vt idem annotat. Bud. autem exp. baſis & fulcimentum nauis,quum eam fabricantur, vel ſtat in nauali. Vitruuius apud Athen.in lib. de machinis bellicis exp. baſis, item compactio, item tranſtrorum planities.

ΕΣΧΑΤΟΣ,ου,ὁ,vltimus, poſtremus. Hom. Plat. & alij. Interdum eſt qui vltimum gradum tenet, infimus. vt Ariſt. ἔσχατος δῆμος,infima plebs. Nonnunquam contrà exp.ſummus. vt Plat. 2. de rep. vocat ἐσχάτην ἀδικίαν, ſummam iniuſtitiam. Sic & ἐσχάτη τιμωρία. Interdum ἔσχατον ſubſtantiuè ponitur addi to genitiuo. vt Plat.de rep.2. εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες,ὁ μὲν δικαιοσύνης,ὁ δὲ ἀδικίας, i.ad ſummum vſque gradum. Reperitur & ἐσχατώτατα ſuperl. apud Xen Hell.2.

* Ἐσχάτη, finis Eccleſ. 7. ἀγαθὴ ἐσχάτη λόγων ὑπὲρ ἀρχὴν αὐτοῦ. Melior finis quam principium ſermonum & cap.10.

528 Ἐσχάτως,extremè,ſummè, ita vt nihil ſuprà,apud Plut. de educ.li. ἐκεῖνο δὲ ἐσχάτως ἄτοπον. Apud Marc.c.5. ἐσχάτως ἔχει,in extremũ vitæ periculum adducta eſt.

Ἐσχατιὰ ἡ,extremitas rei alicuius,ora. vt ἐσχατιαὶ τῶν μερῶν Phil. Item ἐσχατιαὶ prædia ab vrbibus ſummotiora,quaſi in finibus ſita cu uſque ditionis aut territorij,ex Ariſtot. Item extremus ordo & remotior à principatu,apud Areop.

Ἐσχάτιος vltimus,vnde ἐσχατίης μοίρης,in Epigr.

Ἐσχατόεις,εντος,ὁ,poet.vltimus, extremus,in vltimis finitus. Fœm. ἐσχατόεσσα & ἐσχατόωσα pro eodem.

Ἐσχατεύω,extremus ſum vel in extrema parte. Polyb.

Ἐσχατίζω,extremus ſeu poſtremus ſum, tardo.Macc.li. 1.ca.5.

Κακέσχατος(decomp.)extremè malus ſeu improbus.

* Πανέσχατος,omnino poſtremus.Apoll.

* Περιέσχατος, pro contiguus, conterminus. Strabo.

ΕΤΑΖΩ,F.σω,examino, inquiro, ſcrutor. Suid.dicit iungi accuſatiuo.

Ἐτάζεσθαι Heſych.exp.βασανίζεσθαι,κρίνεσθαι,item ἀριθμίζεσθαι.

Ἐτασμὸς,examen,inquiſitio.Heſych. ἐξέτασις. Item numerus,apud Pythag.Ἔτασις,idem.

Compoſita.

Ἀνετάζω,idem quod ἐτάζω,examino.

Ἐξετάζω,examino,inquiro,ſcrutor,perſcrutor,diligenter examino ſeu inquiro. A Bud.exp.etiam diſcutio. Iſocrat.in Buſ enc.τὸ ἐμὸν λόγον ἐξετάζειν.¶ Item,exploro,probo,i.experimentum facio, & ſpecimen do ſeu documentum.Bud.ex Dem.Apud Plat. in Apol. Socr.ἐξετάσαι τὸ Ὀδυσσέα.Cicero interpr. tentare Vlyſſis prudentiam.¶ Item æſtimo. ¶ Item,comparo, contendo.vt apud Iſocrat. παρ' ἀλλήλους ἐξετάζειν,& apud Dem.pro Cor.παρ' ἄλληλα ἐξετάζειν. ¶ Item recenſeo,annumero.Thuc 2.Ἀθηναῖοι δὲ τὴν ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν ἐξήταζον.

Ἐξετάζομαι,examinor,inquiror,&c. Item actiuè pro ἐξετάζω.

Ἐξετασμὸς, inquiſitio. Item pro diſcuſſione & diſceptatione,ex Dem.

Ἐξέτασις,examen,inquiſitio, diſquiſitio,ſcrutatio. Luc.Item quæſtio, i.criminis inquiſitio. B. ex Herodiano Item comparatio. Luc.in Caucaſo. Item exploratio Item receſſio. vnde ἐξέτασις ὅπλων, Thuc.& ἐξέτασιν ποιεῖσθαι Xen.recenſere,luſtrare Exp.& delectum habere. Item pro ſpecimine & documento induſtriæ.

Ἐξεταστὴς,οῦ,ὁ,examinator,inquiſitor.Ariſtot.

Ἐξεταστικὸς,οῦ ὁ,qui multus eſt in indagatione veritatis,vel cuiuſcunque rei quam perquirere vult. Ariſt. Item inquirendi peritus,ex Xen. Ἐξεταστικῶς, more τῶν ἐξεταστῶν,accuratè,exquiſitè.

Decom. Ἀνεξέταστος,nõ examinatus,non exploratus. Plat.Ἀνεξετάστως ſine examine,exploratò.

Ἀντεξετάζω, contrà vel ex aduerſo examino, viciſſim examino. Item,contendo,aliquem vel aliquid cum alio comparo. Dicitur etiam ἀντεξετάζειν ἑαυτὸν ἀμφισβητοῦντι,& (paſſiua voce)ἀντεξετάζεσθαι, offerre ſe liti, negotio alieno ſe offerre, quod vulgò dicunt partem ſe gerere,quaſi agere aduerſarium.

Ἀντεξετάζομαι,contrà vel ex aduerſo examinor.Item conferor, comparor. Eſt & forenſe verbum, pro,ad cauſam occurro, iudicio me ſiſto,ad iudiciũ adſum, quod vulgò dicitur,partem me gero. Item generalius *pro*,aduerſor.vnde ἀντεξεταζόμενος τῷ νόσῳ, aduerſans morbo.cum morbo luctans.

Ἀντεξέτασις collatio.comparatio.

Διεξετάζω.perquiro.diligenter inquiro Ἀδιεξέταστος,qui perquiri nequit Eccleſ. c 21. ἀδιεξέταστος λόγος,inenarrabile verbum. 529

Κατεξετάζω recognoſco in Pand.Græcis.

Παρεξετάζω,comparo. Chryſoſt. ἀντιπαρεξετάζω, viciſſim comparo,vel ex aduerſo comparo. Exp. etiam,contrà diſquiro.

Προεξετάζω,antè examino,vel priùs perpendo.

Συνεξετάζομαι,annumeror.B.ex Luc.Apud Dem. κ τοὺς συνεξεταζομένους μετ' τούτου, exp aſſectatores huius.Apud eundem.συνεξετάζεσθαί τινι,ſtare ab aliquo.

ΕΤΑΙΡΟΣ,ου,ὁ,ſodalis. Il. σ Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος. Tribuuntur & regibus ἑταῖροι vt Xen. initio Pæd I. 5.Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀράσπαν Μῆδον, ὃς ἦν αὐτῷ ἐκ παιδὸς ἑταῖρος,&c.Sic & Dem.in Orat ad Phil.τοὺς δ' περὶ αὐτὸν ὄντας ἑταίρους,&c. Quibus in locis vertendum,familiares potius quàm ſodales. ¶ Item ſocius, vt apud Hom.ἑταῖροι Ὀδυσσῆος,ſocij Vlyſſis.

ET

Ἑταῖρε, interdum eſt etiam quædam compellatio quum vel parum notum, vel prorſus etiam ignotum alloquimur, vt Matth. 29. ἑταῖρε οὐκ ἀδικῶ σε. Sic apud Hippoc. in epiſt. ad Damagetum dicitur, τὸ δέ σε χρέος δεῦρ' ἦλθεν ἑταῖρε; Cum genit. rei, apud Syn. epiſt. 82 τὸν παιδείας ἑταῖρον, q. d. doctrinæ familiarem, i. cui intercedit familiaritas cum doctrina. ¶ Ἑταῖρος ab Hom. vocatur etiam adminiſter & adiutor, à quo & ventus dicitur nauigantibus eſſe ἑταῖρος, ἐσθλός.

Ἑταίρα, & Ionicè ἑταίρη, ἡ, ſodalis, amica. Sappho, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι. ¶ Item meretrix, ſpecioſo nomine rem odioſam denotante apud Plat. Plut. & Athen. Sic & Lat. amica meretricem apud poetas ſignificat. Interdũ dicitur ἡ ἑταίρα αὐτοῦ, & αἱ ἑταῖραι αὐτοῦ.

Ἑταιρία, ἡ, ſodalitas, ſodalitium. Iſocr. Ariſt. Plut. Ponitur etiam pro amicitia. Thuc.

Ἑταιρικός, ῆ, ὁ, ſodalitius, ſodalem decens. Ariſtot. Item meretricius, amatorius Suid.

Ἑταιρεῖος, ου, ὁ, ſodalitius, ἑταιρεῖος Ζεύς, Iupiter ſodalitij præſes.

Ἑταίρειος, ου, ὁ, idem quod ἑταιρικός. Luc.

Ἑταιρίς, ίδος, ἡ, idem quod ἑταίρα, meretrix. Athen.

Ἑταιρίδιον, ου, τὸ, meretricula. Plut.

Ἑταιρίδεια, τὰ, feſtum in honorem Iouis ſodalitij Magneſiæ celebrari ſolitum. Vide Athen. l. 13.

Ἑταιρεύω, in ſocietate verſor.

Ἑταιρεία, ἡ, ſodalitas, ſodalitium. Iſocr. Item factio, q. d. ſodalitium factioſum. Plut. Item pro ἑταίρησις apud Andocid. teſte Suida.

Ἑταιρέω, ῶ, f. ήσω, mereor, proſtituo me. Athen. l. 13. Reperitur tam de mare quàm de fœmina vſurpatum, apud Æſchin. & Plut.

Ἑταίρησις, vita meritoria ſeu meretricia. Æſch.

Ἑταιρίζω, f. ίσω, ſodalis fio, ſodalitatem ineo. Exp. etiam opitulor & operis faciendi ſocius ſum. Il. ω. σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι Item meritriciam factito, apud Luc.

Ἑταιρίζομαι, aſſocio mihi, ſocium & adiutorem mihi aſſumo. Il. ν Item meretricor. Poll.

Ἑταιρισμός, ῦ, ὁ, vita meritoria, ſcortatio. Athen.

Ἑταιριστής, ῦ, ὁ, qui meretricari ſolet, ſcortator. Poll.

Ἑταιρίστρια, ἡ, meretrix, Luc. & Plat. in ſymp.

Ἕταρος, etiam dicunt poetæ metri cauſa pro ἑταῖρος. Hom. Sic & ἑταρίζομαι pro ἑταιρίζομαι.

Compoſita.

Ἀνέταιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens ſodalibus.

Ἀρχιέταιρος, ſodalium princeps. 2. Reg. c. 16.

Διεταιρίστριαι vel διεταιρίστριαι, Heſychio ſunt mulieres fricatrices, quæ prurientibus aliis, hominis vicem ſupplent.

* Κακεταιρία, malum conſortium. Theogn.

Παραβαλλέταιρος, qui ſodali ſeu ſodalibus imponit. Legitur apud Euſt. à παραβαλλέσθαι ſignificante decipere.

Πεζέταιροι, milites quidam apud Macedonum reges qui fortitudinis ergò præcipuo in honore erant. Sic dicti tanquam ἐν πεζοῖς ἑταῖροι ὄντες τῷ ἄρχοντι. videlicet διὰ τὸ ἐν μάχῃ ἀπόλεκτον κατ' ἀνδρείαν. Dem. Olynth. 3. Vide & in comp. ex Ἕτερος.

530 Προσεταιρίζω, mihi ſodalem ſeu ſocium adſciſco.

Προσεταιρίζομαι, idem. Luc. item paſſ. aſſocior.

Προσεταιριστός, in ſocietatem aſcitus. Thuc.

Συνεταιρεύομαι ſodalitatem ineo cum aliquo Bud.

Φιλέταιρος, ſodalium ſeu amicorum ſtudioſus.

Φιλεταίρως, eorum more qui ſodalium ſtudioſi ſunt. ſocialiter & concorditer. Æſchin.

Φιλεταιρία, amor quo ſodales proſequimur.

Φιλεταίρειον ſeu φιλεταίρειος & φιλέταιρις dicta eſt herba aparine, quòd veſtibus ac præſertim laciniis commeantium, tanquam ſodalium ſeu amicorum tenaciſſimè adhæreat. Qua de cauſa & φιλάνθρωπος nominata fuit. Nic. in Ther.

Decomp. Ἀφιλέταιρος, cui oppon. φιλέταιρος.

Χαμεταιρίς ίδος, ἡ, ſcortum vile, & abiecta meretrix: vtpote quæ humi & in triuio ſeſe cuiuis proſtituat. Heſych. Dicitur & χαμεταίρα. Plin. l. 36. c. 5.

ΕΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, alter, propriè de duobus. Hom. Xen. & alij. Ἕτεροι apud Thucy. præcedente οὐδὲ vel μηδὲ aliquoties ponitur pro οὐδέτεροι, μηδέτεροι. De pluribus etiam vſurpatur Thucyd. ἕτερος ἑτέρου προφέρει, alter alteri præſtat. ¶ Interdum ponitur pro ἄλλος, alius. Ariſtot. eth. 3 ἕτερα γὰρ ἑτέροις ἐστὶν ἡδέα, alia aliis. ἑτέραν τρέπεσθαι ſub. ὁδὸν, exp. aliò ſe conuertere, apud Luc. ¶ Capitur etiam pro, diuerſus, alius, cui oppon. ὁ αὐτὸς, idem. Ariſtot ethic. 10. τὰ γὰρ ἕτερα τῷ εἴδει, ὑφ' ἑτέρων οἰόμεθα τελειοῦσθαι, i. διαφέροντα, quæ ſpecie alia ſeu diuerſa ſunt. Interdum cum genit. & exp. alius ab, diuerſus ab: vt Ariſtot. de mundo στοιχεῖον ἕτερον τῶν τεσσάρων, elementum aliud à quatuor illis.

Ἑτερότης, ητος, ἡ, diuerſitas. Plut. Quomodo à διαφορᾷ differat docet Ariſtot. metaph. l. 9.

Ἑτεροῖος, ου, ὁ, alterius modi, non huiuſmodi, diuerſus, Ariſtot. Dicitur, & ἑτερόϊος pro eodem.

Ἑτεροίως, alio & diuerſo modo, Heſych.

Ἑτεροιόω, ῶ, f. ώσω, alium atque alium facio. altero. Philo de vita Moſis.

Ἑτεροίωσις, alteratio, i. (vt B. exp.) quum rerum qualitates, alteræ atque alteræ fiunt. Ariſtot.

Ἑτέρῃ, alia ratione. alio modo. Et pro eodem ἑτέρηφι: paragoge poetica: ſeu ἑτέρως. Euſt. ex Heſiod.

Ἑτεράκις, altera vice.

Ἑτέρωθεν, altera ex parte, ex aduerſa parte. Il. α.

Ἑτέρωθι, alibi, alio loco. Plut. Interdum cum genit. vt ἑτέρωθι γῆς, apud Ariſtidem, alibi terrarum.

Ἑτέρως, alio modo, aliter, ſecus. Hom. Ariſtoph.

Ἑτέρωσε, alteram in partem, aliò. Hom. Thuc.

Ἑτερόω, ῶ, altero Ἑτέρωσις, alteratio.

Ἅτερος, Doricè pro ἕτερος, vel ſynæreſi facta ex ὁ ἕτερος teſte Euſtathio, fœmininum eſt. Ἡτέρα & θητέρα. Neutrũ eſt θἄτερον à quo θατέρου, & θατέρῳ in ſing. θἄτερα, in plur. ſunt in vſu apud Plat. Ariſtot. Plut. & alios. Quinetiam θἄτερα plur. num. ſæpe vſurpatur pro ſingulari. Inde ἐπὶ θάτερα, in diuerſum, in alteram partem, ab altero latere, ab altera parte. Xen. Hel. 3. τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ, ab altera parte fluuij.

Compoſita.

Ἀνετεροίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui alteratus non eſt, qui alterari nequit. Ariſtot.

* Ἐξέτεροι, id eſt, ἕτεροι, alij. Nic. in ther.

Μετεξέτεροι, quidam, nonnulli. idem quod ἔνιοι. Herodot. μετεξέτεροι τῶν θεῶν, certi quidam dij.

Μηδέτερος, neuter, pro quo & μηδὲ ἕτερος. Plat.

Μηδετέρως, neutro modo. Μηδετέρωσε, neutram in partem Thuc. lib. 4.

Οὐδέτερος, ſeu Οὐθέτερος (pro οὐδὲ ἕτερος) neuter. Plat. & Ariſtoph. Apud gramm. οὐδέτερα ὀνόματα ῥήματα dicuntur neutrius generis.

Οὐδετέρως, neutro modo. item neutro genere apud grammaticos.

Οὐδετέρωσε neutrò, neutram in partem. Il. ξ. Οὐδετέρωθεν neutra ex parte. Gal.

Αὐτοουδέτερον, per ſe neutrum, abſolutè neutrum. vocabulum gramm.

Πεζέτεροι, milites quidam apud Macedonum reges, qui fortitudinis ergò præcipuo in honore erant. Dem. Olynth. 3. Sic dictos quidam volunt quòd vnam πτέρυγα armatam haberent, alteram nudam. Vide & in comp. ex Ἑταῖρος.

Θάτερον, pro τὸ ἕτερον, vide Ἄτερος in fine deriuatorum ab Ἕτερος.

ΕΤΗΣ, ου, ὁ, ſocius, amicus: idem ferè quod ἑταῖρος, ἑταῖρος tamen eſt familiarior alicui, quàm ἔτης: Il. η. Σὺς τε μάλιςα ἔτας ϗ ἑταίρους Etymolog. ab ἔτος deriuat, vt ſit ὁμοέτης æqualis, coætaneus. Hinc ὦ τὰν pro ὦ ἐτὰν, facta ecthlipſi, ſicut in μὴ 'ςι pro μὴ ἔςι. Cuius vocatiui idem vſus eſt qui ſupra τοῦ ἑταῖρε. Ariſtop. in Neb. Μὴ σκῶπτε μ' ὦ τὰν, ἀλλὰ, &c. Interdum vſurpatur pro, bone vir, Plat. in Apol. ὦ τὰν ἀποκεῖναι, pro quo paulò pòſt, ἀποκεῖναι ὦ 'γαθέ. In obiectione aut etiam in reſponſione ad obiectionem ſæpe adhibetur apud Demoſth. in Olynth. Iungitur etiam duali & plur. num. interdum. vt Ariſtoph. in Pluto, Ὦ τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Cratin. ἄρα γε ὦ τὰν ἐθελήσετε.

ΕΤΙ, adhuc, etiamnum, Thuc. Plat. & alij. Ἐπὶ ἔτι, vſque adhuc, ad hunc vſque diem, apud Plat. ¶ Item amplius, præterea: Dem. Philip. 2. τί πρὸς τούτοις ἔτι. Apud Lucam. cap. 1. ϗ πνεύματος ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ. Eraſm. exp. iam inde ab vtero matris ſuæ. ¶ Ἔτι aliquando exponi poteſt, etiam, ſeu quinetiam, vel inſuper, vt Iliad. α. v. 96. ἠδ' ἔτι δώσει, atque etiam dabit. Apud Dem. ἔτι τοίνυν, atque etiam. vel, iam verò. ἔτι δὲ, quinetiam, inſuper, præterea, apud Plat. in Phædra. ¶ Ἔτι, poſthac, in poſterum. Od. α. & ε. Μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς ϗ ἤπιος ἔςω Σκηπτοῦχος βασιλεύς. ¶ Interdum vacat: vt Od. ω. εἰ μ' ἔτι γνοίη.

Compoſita.

Εἰσέτι (pro quo & εἰς ἔτι ſcribitur) interdum præpoſit. otioſam habere videtur. vt apud Lucia. εἰσέτι ϗ νῦν ſeu εἰς ἔτι νῦν. Interdum dicitur pro, adhuc in poſterum, vel in poſterum quoque. Plutarchus in Apoph. εἰ γὰρ τήμερον, ἔφη, τέθνηκε, ϗ αὔριον ἔςαι ϗ εἰσέτι τεθνηκώς. Vbi tamen vulgò exp. vlterius.

Ἐξέτι, iam inde, ex eo tempore, Il. ι.

Κἄτι, Attica ſynalœphe pro ϗ ἔτι, & adhuc, amplius. Et κἄτι μάλιςα, atque adeò.

Μηκέτι, idem quod οὐκ ἔτι, non amplius, non iam, Hom. Demoſth.

Οὐκέτι, idem quod diuiſim οὐκ ἔτι.

Προσέτι, adhuc, inſuper, præterea. Ex Herodot. πρὸς ἔτι τούτοισι, præter.

ΕΤΝΟΣ, εος, τὸ, puls ex leguminibus. Pulmentarium ex leguminibus confectum freſis elixiſque, Galen. At ſchol. Ariſtoph. dicit eſſe ſpeciem ἀθάρας ex faſeolis. & alibi dicit eſſe ἀθάραν, & decoctum ex piſis. quod tamen quidam negant. frequenter vtitur hac voce Ariſtoph.

Ἐτνηρὸν ἕψημα dicitur pro ἔτνος, ſeu ſimile τῷ ἔτνει, aut quod eſt ἐξ ἔτνους, Athen.

ΕΤΟΙΜΟΣ, ου, ſiue ἕτοιμος (antiquo Attic. more, vt ἔρημος ὅμοιος, & ſimilia.) promptus, paratus, qui in promptu & ad manum eſt, Hom. Thuc. Apud Iſocr. ad Phil ἐξ ἑτοίμου λαμβάνειν, tanquam à penu ſumere aut depromere. ἐξ ἑτοίμου εἶναι: Xen. idem quod ἕτοιμον εἶναι. Ἕτοιμον ποιεῖσθαι, parare & facere vt in promptu & ad manum ſit. Cum infinit. Xen. Pæd. 4. ἕτοιμοί εἰσι μάχεσθαι.

Ἑτοίμως, promptè, expeditè, alacriter, Iſocr. Plat.

Ἑτοιμότης ητος, ἡ, promptitudo, alacritas, Plut.

Ἑτοιμάζω, idem quod ἕτοιμον ποιῶ, paro, expedio, facio vt in promptu & ad manum ſit, Hom. Polyb.

Ἑτοιμάζομαι, idem: Il. κ. Appian. lib. 2. bell ciu. χεῖρα πολλὴν ἀφανῶς ἡτοιμάζετο, magnam militum manum comparabat clanculum.

Ἑτοιμασία, ἡ, promptitudo, alacritas, Baſil.

Compoſita.

Ἀνέτοιμος, imparatus, qui expeditus non eſt.

Προετοιμάζω, præparo.

ΕΤΟΣ, εος, τὸ, annus, Thuc. Dem. & alij. ¶ Dicitur & de ætatis annis. vt ὢν τριάκοντα ἐτῶν, qui eſt 30. annorum. γεγονὼς ἔτη τρία, Iſocr. ἔτη βιοὺς ἐνενήκοντα ϗ πέντε, Æſch. in Cteſ. περὶ ἔτη ὢν ἐνενήκοντα, Luc. in Macr. Ἀνὰ πᾶν ἔτος, vel καθ' ἕκαςον ἔτος, quotannis Ariſtidi. αἱ δι' ἔτους θυσίαι, ſacrificia annua. παρ' ἔτος, alternis annis. ¶ Ἐτὸς autem vide in Ἔω, vnde εἰμὶ, ſum. ¶ Ἑτὸς, verò, vide in Ἔω, vnde ἵημι, mitto.

Ἐτήσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, annuus, anniuerſarius, Thuc.

Ἐτησίαι verò dicuntur venti quidam anniuerſarij, qui circa decimum vel duodecimum diem à caniculę ortu flare incipiunt vſque ad arcturi exortum. De quibus vide Ariſtot. Gell. Plin.

Ἐτειος, idem quod ἐτήσιος, annuus, Heſych.

Compoſita.

Annotat Suidas compoſita ab ἔτος (quæ in της deſinant) quum de ætate dicuntur ὀξύνεσθαι, vt homo ἐννεαετής: at quum de tempore βαρύνεσθαι ἐννεάετης. Sunt qui dicant hæc compoſita in της communi lingua acui. ab Atticis autem accentum in penultimam retrahi, adeóque ſecundùm normam nominum primæ declinationis ſimplicium inflecti, dicíq; δωδεκαέτης, ου. A quibus fœminina in ις, ιδος, formantur. idem tamen dicit Atticè accentum in penultima collocari.

Αἔτεια, τὰ, quę eodem anno proueniunt, ſeu horna. Ex α ſignificante ὁμοῦ & ἔτος.

Ἀμφίετες vel ἀμφιετεὶ, aduerb. quotannis.

Ἀμφιετέω, quotannis ſacrifico. vel per totum annum ſacrifico, Etym.

* Ἀμφιετὴς, annuus, anniuerſarius, Callim.

Ἀμφιετίζεσθαι, quotannis recurrere, & quaſi in orbem redire, Euſt.

Ἀμφιετάζεσθαι, idem Heſych. & Etym.

Ἀμφιετηρὶς, ίδος, ἡ, feſtum anniuerſarium, feſtum quod celebratur quotannis, Suid.

Αὐτοετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vt αὐτοετὴς αὐαίνεται, eodem anno marceſcit, Theophr.

* Αὐτοετεὶ, eodem anno, Theocr.

Αὐτόετες, eodem anno. Od. γ. ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ Αὐτόετες οἰχνεῦσιν. ab Euſt. exp. per totum annum.

Αὐτίτης οἶνος, pro αὐτοετίτης. Gal. apud Hippoc. vinum hornum à Poll. exp. vinum vernaculum.

Δεκαετὴς, decennis, decennalis: vt δεκαετὴς πόλεμος. Dicitur & δεκέτης, pro eodem.

δεκαετία, decennium.

δεκαέτηρος, decennalis: vt δεκαέτηρος χρόνος, decennium, Plat. de leg. 6. Pro eodem dicitur & δεκέτηρος: vt δεκέτηρος μάχη, Epigr.

Decomp. Αὐτοδεκαετῶν apud Thuc. exp. ὁλοκλήροις δέκα ἐτῶν, ſolidis decem annis.

δωδεκαετὴς, qui duodecim annorum eſt.

Ἑκκαιδεκαέτης & ἑκκαιδεκέτης, qui ſexdecim annorũ eſt.

Ἑνδεκαετὴς, qui vndecim annorum eſt, Poll.

Ἑπτακαιδεκέτης, qui ſeptemdecim annorum eſt.

Πεντεκαιδεκαέτης, ου, ὁ, qui quindecim annorum eſt. Pro quo legitur πενταδεκαέτης.

Τρισκαιδεκαέτης, qui tredecim annorum eſt.

Διετὴς, bimus, duorum annorum: Ariſtot. διετὲς, τὸ, bimatus, ſpatium duorum annorum: Æſchin. διετία, biennium.

* διετηρὶς, ίδος, biennium, 2. Reg.

διετήσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, per totum annum durans, Thuc.

διετίζω, totum annum duro, annum compleo, Ariſtot. Item bimatum compleo, Athen.

Decomp. Ἐπιδιετὴς, qui biennium exceſſit, qui ſupra biennium eſt. Dicitur ἐπιδιετὲς ἡβᾶν, apud Dem.

pro corona, qui iã ſupra duos annos puber eſt, i. qui decimum ſextum ætatis annum vel agit vel exegit.

Δυσετηρία, ἡ, malus annus, ſeu ſterilitas anni.

Ἑβδομηκονταέτης & ἑβδομηκοντούτης, ſeptuagenarius.

Εἰκοσαετής & εἰκοσέτης, qui viginti annorum eſt. Fœm.
533 εἰκοσέτις, Plat. l. 5. de rep.

* Εἰναετίζουσα nouennis ſum, Callim.

Ἑκατονταέτης, ου, ὁ, qui eſt centum annorum.

Ἐνναετής, nouennis. Ἐννάετες per nouem annos: pro quo εἰνάετες etiam dicitur. Od. ξ. Et fœ. gen. Ἐνναέτις, ιδος, ἡ, nouennis, quæ nouem annorum eſt. Epigr.

Ἐνναέτηρος, nouennis ſeu nouennalis: Heſiod. Ἐνναετηρὶς ίδος, ἡ, nouem anni, nouennium. Item feſtum quod nono quoque anno celebratur, Plut.

Ἐννενηκονταέτης & ἐννενηκοντούτης, qui nonaginta annorum eſt, nonagenarius.

Ἑξαετής, qui ſex annorum eſt. Ἑξάετες, (aduerb.) ſexennio, ex Hom. Ἑξαετία, ἡ, ſexennium. Dicitur & ἑξέτης pro ἑξαέτης, ſexennis. Et fœm. ἑξέτις, ιδος, ſex annos nata, Plat. de leg. 7.

Ἑξηκονταέτης, ſexagenarius, qui ſexaginta annorum eſt.

Ἐπέτειος, ου, ὁ καὶ ἡ, anniuerſarius, annalis, annum durans, Theophr.

Ἐπετήσιος, per totum annum durans: vel annuus, qui ſingulis annis prouenit, Od. η.

Ἐπηετανὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. Od. δ. Item copioſus, abundans, largus: vt Od. θ κομιδὴ ἐπηετανὸς, i. πολλή, teſte Euſt. Apud Heſiod. in Erg. ἐπηετανὰ τρίχες, pili denſi & continui, non autem rari.

Ἑπταέτης, qui ſeptem annorum eſt, ſeptennis. Ἑπτάετες (aduerb.) ſeptennio ſeu ſeptennium, Od. ξ. Ἑπταετία, ἡ, ſeptennium. Dicitur & ἑπτέτης pro ἑπταέτης, vnde fœm. ἑπτέτις quæ ſeptem annorum eſt.

Εὐετηρία, ἡ, annuorum prouentuum felicitas, fertilitas, Xen. Hel. 5. εὐετηρίας γιγνομένης τῷ προτέρῳ ἔτει. Item felix anni ſucceſſus, Ariſtot.

Ἡμίετες, dimidium anni, annus dimidiatus.

Ἰσοέτες, teſte Plinio lib. 25. cap. 13. dicitur à quibuſdam ſemperuiuum minus: quod per totum annum ſemper ſit ſui ſimile, hoc eſt virens.

Κατέτος, quod & diuiſim κατ' ἔτος, quotannis.

Μακρέτειος, qui in longos annos perdurat, annoſus.

Μυριέτης, qui decies mille (ſeu infinitorum) annorum eſt, annoſus.

Ὀγδοηκονταέτης, ſeu ὀγδοηκοντούτης, qui octoginta annorum eſt, octogenarius.

Οἰέτης, æqualis, eiuſdem ætatis: ex ὁμοῦ & ἔτος, exempto μοῦ & inſerto ι metri cauſa, Il. β.

Ὀκταέτης, qui octo annorum eſt. fœm. ὀκταέτις.

Ὀκταετηρὶς ίδος ἡ, octennium, Laert.

Ὀλιγοέτης, qui paucorum annorum eſt. Ὀλιγοετία, paucitas annorum.

Ὁσέτειος, annuus, factum ex ὅσα ἔτη, i. quotannis.

Πενταέτης, ſiue πενταετής, qui quinque annorum eſt. πεντάετες, aduerb. quinquennio ſeu quinquennium. πενταετία, quinquennium.

πενταέτηρος, quinquennis, quinquennalis: Od. ξ. ὓς πενταέτηρος. πενταετηρὶς ίδος, ἡ, quinquennium. πενταετηρικὸς ἀγὼν, quinquennale certamen, Macc. 2. cap. 4.

πεντετηρὶς, itidem dicitur pro πενταετηρίς. Thuc.

πεντετηρικὸς, itidem pro πενταετηρικός.

πεντηκονταέτης & πεντηκοντούτης, quinquagenarius, qui quinquaginta annorum eſt, Plat. Fœm. πεντηκονταέτις: vt πεντηκονταετίδων σπονδῶν.

πεντηκονταετία quinquaginta anni, Thuc.

Πολυετής, qui multorum annorum eſt, annoſus. πολυετία, multitudo annorum, annoſitas. πολυετέω, multorum annorum ſum, in multos annos duro.

Περέτειος, annum præuertens ſeu præueniens.

Τεσσαρακονταέτης, & τεσσαρακοντούτης, qui quadraginta annorum eſt, quadragenarius.

Τετραετής, qui quatuor annorum eſt, quadrimus.

Τετραετία, ας, ἡ, quadriennium.

Τετραέτηρος, idem quod τετραετής: Heſych. Τετραετηρὶς, quadriennium. Τετραετηρικὸς, qui quadriennio recurrit: vt Τετραετηρικὸς ἀγών.

Τῆτες & τῆτα, hoc anno. Ariſtoph. in Veſp. ὅσοις δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι. Vtitur crebrò & Syn. Pro eodem Dores dicunt σᾶτες & τᾶδες teſte Suida, hoc eſt τῷ ἐν ἔτει τούτῳ. Inde adiect. τητινὸς, qui eſt vnius anni, hornus.

Τριακονταέτης & τριακοντούτης, qui triginta annorum eſt. τριακοντούτεις σπονδαὶ, fœdera in triginta annos icta, fœdera tricennalia. Fœm. Τριακονταέτις & τριακοντοῦτις, quæ triginta annorum eſt. Plut. in Numa. τριακονταέτης ἁγνεία, caſtitas annorum triginta. Annotatur τριακοντουτίδας ab Ariſtophane vocari ſcorta: indéque eſſe Κατατριακοντουτίσαι, cum ſcortis rem
habere. 534

Τριέτης, qui trium annorum eſt, triennis: Herodotus, τριετὴς χρόνος. Et τριετὲς παιδίον apud Ammon. puer trimus, ſeu tres annos natus. Τρίετες aduerbialiter. triennio, triennium, per ſpatium trium annorum.

τριετία, ας ἡ, triennium.

τριετίζω, triennis ſum, triennium ago.

τριετηρὶς, ſpatium trium annorũ, triennium. * Item baccharum epith. id eſt, trieterica, ſeu triennalia celebrans, quæ erant Bacchi feſta, Opp. l. 4. de Ven. Dicitur etiam feſtum trietericorum, Herod. lib. 4.

τριετηρικὸς, trietericus, triennalis.

Χιλιέτης, ſiue χιλιετής, millenus, mille annorum, Athen.

Χιλιετία, ſpatium mille annorũ, mille anni, apud Ar.

ΕΤΥΜΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, verus. ἐτεὸς, ἀληθής. Od. δ. ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; mentiárne an verum dicam? Et in Axiocho, σὺ δ' οὐκ ἔτυμά μοι μαρτυρεῖς, non vera de me prædicas. Ἔτυμον neutro genere aduerbialiter etiam capitur pro, verè, re vera, Od. ψ. Ab εἰμὶ fit ἐτὸς (vt θεὸς à τίθημι) vnde ἔτυμος, ſicut ἔλυμος ab ἔλος. Nam ἔτυμα ea eſſe dicunt quæ verè ſunt talia qualia eſſe dicuntur. Ἔτυμον, ου, τὸ, etymum, vera origo alicuius vocabuli, eiúſque originis vera aut veriſimilis ratio, Plut.

Ἐτύμως, verè. Quidam exp. ab origine vocis, ſeu ſecundùm Etymon. Ariſtot.

Ἐτυμότης τῶν ὀνομάτων, idem quod ἐτυμολογία, Them.

Ἐτυμώνιος, ου, ὁ, idem quod ἔτυμος ſeu ἀληθής, Euſt.

Ἐπήτυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἔτυμος, ex eóque factum per epentheſin ſyllabæ τη, metri cauſa. vt Od. ψ. ἐπήτυμος μῦθος. Il. ψ. ἐπήτυμος ἄγγελος. Ἐπήτυμον neut. gen. aduerbialiter etiam vſurpatur, vt & ἔτυμον. Od. Ἐπητύμως, verè, Eurip. (α. & ζ.

Ἐπητυμία ἡ, veritas, Epigr. & Nonn.

Πανεπήτυμος, (comp.) omni ex parte verus, Nonn.

ΕΥΔΙΑ, ας, ἡ, q. d. aeris bonitas ſeu bona conſtitutio, idem quod εὐαερία, ſerenitas, ſerenum cœlum. Fit enim παρὰ τὸ δία, cuius nominatiuus eſt Ζεὺς, ſignificans interdum aerem, ſicut & Iupiter apud Latinos. ¶ Apud philoſophos medicóſque frequenter idem eſt quod εὐημερία, pulchra dies ſeu ſerena, Theophr. Exp. & ſerenitas. ¶ Item pro νηνεμία, tranquillitas, cui opponitur χειμὼν, hyems atque tempeſtas, Matth. 16. ¶ Item pro γαλήνη, i. tranquillitas maris, Luc. in Alc. θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο. Plutarc. ſymp. 4. εὐδίαν & γαλήνην copulauit. Item pro ἀλέα, tepor. apud Hippocr. & Ariſtot.

Εὔδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſerenus, tranquillus. vt εὔδιος ἡμέρα. in Geopon. Apud Luc. εὔδιος λιμήν, tranquillus portus, tranquillitatem præbens. Apud eundem in Scytha,

εὔδια

εὔδια πάντα καὶ πλέες ἔερος. Item tepidus apud Hippocr. Comparat. εὐδιώτερος, pro quo apud Xen. Hell. 1. εὐδιαίτερος.

Εὐδιεινὸς, idem quod εὔδιος, Ariſtot. Plat.

Εὐδιεινῶς, cum ſerenitate, tranquillè, Hippocr.

Εὐδιάω, ῶ, tranquillus ſum vel tranquillitate fruor. Apoll. Arg. 2.

Εὐδιάζομαι, tranquillitate ſeu ſerenitate fruor. in Axiocho.

Εὔδιαιος, paxillus ſeu clauus ligneus ſub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in ſentina collecta, idem quod χείμαρος, vt Heſiodi ſcholiaſtæ annotant. Suidæ eſt feneſtra in naui, è qua egeritur ſentina. Plutarch. ſymp. 7. probl. 1. Heſych εὐδίαιον à nonnullis vocari dicit mulieris pudendum.

Compoſita.

Ενευδιόων, tranquillus, quietus, Apoll. Arg. 2.

παρευδιάζομαι, idem quod εὐδιάζομαι, Polyb.

Υπεύδιος, exp. ſerenus, tranquillus. Plut.

---

535 ΕΥΔΩ, F. ἥσω, dormio. Iliad β. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Ariſtoph. in Nub. ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν. In proſa vſurpatur potius comp. καθεύδω.

Compoſita.

Ενεύδω, indormio.

Καθεύδω, dormio. Ariſtophan. Σὺ δ' οὖν κάθευδε. Sic Hom. Plat. & alij. In imperfecto facit ἐκάθευδεν vel καθηῦδεν.

Decomp. Αντικαθεύδω, viciſſim dormio. vel redormio, in Epigr.

Αποκαθεύδω, ſecubo, ſeorſum cubo. item obdormio. vel dormito, ſum ſomniculoſus.

Εγκαθεύδω, indormio, incubo. Plut.

Εγκαθεύδω, indormio. Cum dat. apud Luc. Exp. etiam incubo.

προκαθεύδω, prędormio, prius dormio. Ariſtoph.

Συγκαθεύδω, condormio, ſimul dormio.

Συνεύδω, vnà dormio, vnà cubo. Euripid.

ΕΥΘΥΣ, έος, ὁ, (fœm. εὐθεῖα, neut. εὐθὺ) rectus, id eſt, non obliquus ſeu tortuoſus, cui opp πλάγιος Thuc. Apud Euripid. εὐθὺς λόγος, ſermo rectus, vel apertus nulláque circuitione tectus. εὐθεῖα γραμμή, recta linea. εὐθεῖα ὁδὸς, recta via: pro quibus interdum dicitur εὐθεῖα, relicto ſubſtantiuo γραμμὴ, aut ὁδὸς. Vt ἐξ εὐθείας, & δι' εὐθείας, directè, rectè Neut. εὐθὺ, interdum ponitur ſubſtantiuè: vt apud Thucyd. τὰ ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα, ſine circuitione, ſine vllis verborum inuolucris & integumentis. Apud Arrian. ἐκ τοῦ εὐθέος ἀπιλέγειν, non diſſimulanter, apertè, palàm Ponitur εὐθὺς, etiam aduerbialiter *pro*, rectà. Thuc. ¶ Inuenitur & accuſ. εὐθῆ tanquam ab εὐθής, in Eccleſiaſte & apud Damaſcen. item εὐθὺς apud Gregor. ¶ Item εὐθὺς (*aduerb.*) protinus, confeſtim, ſtatim. Xenoph. Interdum cum præpoſitione: vt idem Xen. εὐθὺς ἐκ παιδίου, iam inde à puero ſeu à pueritia. Cum participio, vt εὐθὺς νέοι ὄντες, Thucyd. 1. q. d. ſtatim quum iuuenes ſunt, i. ſtatim ab ineunte ætate. Cum genit. vt Ariſtoph. εὐθὺς τοῦ δράματος, ſtatim ab initio fabulæ. εὐθὺς ἡμέρας, prima ſtatim luce. Interdum præfigitur articulus, vt ἡ τῶν Ιταλιωτῶν εὐθὺς φυγή, Herodian. repentina fuga. Item inconſultè, inconſideratè, ex Thucy. lib. 2. ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς. Vide ſchol. Affertur & εὐθέως pro εὐθὺς, ſtatim. Hinc compoſ παρευθὺς, ſtatim, confeſtim, in fabulis Æſopi.

Εὐθὺ, (*aduerb.*) rectà: Xen. Pæd. 5. εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἡμᾶς ἄγε, iduc nos rectà Babylonem. Cum genit. vt Syn. πλέων μὲν εὐθὺ Πενταπόλεως, rectà nauigans Pentapolin. ¶ Interdum pro εὐθὺς, ſtatim, apud Alex. Aphrod.

Κατευθὺ, (*comp.*) rectà vnde ἡ κατευθὺ ὁδὸς, recta via. item *pro*, è regione. Scribitur & κατ' εὐθύ.

Εὐθύτης, ητος, ἡ, q. d. rectitudo. Item recta forma. Exp. etiam metaph. æquitas, iuſtitia.

Εὐθύνω, dirigo, corrigo, rectum facio quod prauũ ſeu obliquum erat, aut etiam, in rectum formo. Sumitur & pro dirigere, eo modo quo dicitur dirigere nauem aliquò, & dirigere curſum ad litora. Eurip. in Hec. Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας εἰναλίαν πλάτην. Capitur & pro regere. vt εὐθύνειν ἡνίας, Ariſtophan. regere habenas. Item metaph. *pro*, reprehendo, redarguo. Gregor. μή τι ἡμᾶς εὐθύνητε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, nolite redarguere nos & incuſare hoc verbum altius elatum. Alicubi exp. inquiro in. (quod facere ſolent ij qui reprehendere & redarguere ſtudent.) vt Plut. in ſymp. ſeptem ſap. ἀλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν εὐθύνειν τὰς τῶν ἑτέρων ἰδίας ἀποφάσεις. Budæus εὐθύνειν eſſe dicit, in alicuius geſta inquirere, & quæſtionem de eius adminiſtratione exercere. Item rationem repoſcere vitæ anteactæ. Nonnunquam eſt etiam reum facere, poſtulare, vt Plutarc. in Cic. εὐθύνων κλοπῆς. Item damno & mulcto. Thuc. de Pauſania accuſato. τῶν μὲν οὖν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων εὐθύνθη, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν. Item εὐθύνειν, eum magiſtratum gerere qui εὐθυνος dicitur.

Εὐθύνομαι, dirigor, &c. Item magiſtratus qui finito imperio rationem repoſcuntur adminiſtrati & geſti honoris, εὐθύνεσθαι dicuntur: quod vulgus ſyndicari appellat, quaſi in diſquiſitionem vocari, apud Plat. in Prot.

* Εὐθυνία, idem quod εὔθυνσις, directio,

Εὔθυνσις, εως, ἡ, directio, correctio. cui opponitur ab Ariſtot. κάμψις, i. curuatio.

Εὐθυντὸς, directus: cui opponitur καμπτὸς, curuatus, idem Ariſtot. 536

Εὐθυντὴς & εὔθυνος, director, corrector. Εὐθυνταὶ ſeu εὔθυνοι dicti ſunt quidam magiſtratus qui aliorum magiſtratuum cenſores erant, & rationem adminiſtrationis ab iis exigebant.

Εὐθυντικὸς, qui repoſcendæ rationis peritus eſt.

Εὐθυντήρ, idem quod εὐθυντὴς apud Theogn.

* Εὐθυντήριος, idem quod εὐθυντήρ, Æſchylus in Perſis.

Εὐθύνη, ἡ, inquiſitio quę fit in eos à quibus vitæ & magiſtratus geſti, ſeu curationis actæ ratio repoſcitur. Seu ipſa actio repoſcendi rationem, &c. Exponitur etiam accuſatio. Dicitur tamen potius plur. εὐθύναι. Hinc εὐθύνας διδόναι, in diſquiſitionem vocari, rationem repoſci adminiſtratæ reip. & (ex conſequenti) *pro*, pœnam dare. item *pro*, damnari repetundarum apud Demoſt. & Æſchin. Apud Ariſtot. Pol. 3. ἰατρὸν δεῖ διδόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰατροῖς. medicum oportet reddere rationem medelæ inter medicos. ¶ Exp. & crimen, apud Ariſtoph. in Veſp.

Εὐθυωρία, ἡ, idem quod εὐθύτης. Exponitur etiam, proceritas, vt eſt arboris. Item directio. Et rectus trames. item rectus proceſſus, rectæ lineæ porrectio. apud Plat. in Timæo.

Εὐθυωρεῖν, recta linea progredi. Ariſtot.

Εὐθυωρὸν, recto tramite. Hermogen. Antiph. & Xen. Item pro αὐτῇ τῇ ὥρᾳ vt εὐθυωρὸν ἀπεβίω.

Compoſita, ac primùm ex εὐθύνω.

Απευθύνω, corrigo quod prauum eſt, & rectũ efficio. Item metaph. corrigo. Greg. Item guberno, rego. Soph. in OEdypo tyranno, πρίν σε τὴν δ' ἀπευθύνειν πόλιν. Item dirigo (eo ſenſu quo dicimus dirigere telum vel iaculum, vel haſtam) Baſil. πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνων τὸ βέλος. Exp. etiam κανονίζω, i. examino,

tanquam ad regulam dirigo,apud Greg. ¶Aliquãdo vſurpatur metaph. *pro*, punio, vt tradit ſchol.in Aiace.

Ἀπευθύνομαι, corrigor,rectus efficior, dirigor,&c. Apud Alex.Aphr. probl.lib.1. ἀπευθυμμένον ἔντερον, inteſtinum rectum quaſi tendens in rectum.

* Συναπευθύνω, ſimul dirigo,ſimul rego & guberno.Plut.

Διευθύνω,dirigo. Item corrigo, emendo,apud Luc. Exp.etiam examino,diſcepto. Item refuto. Item inquiro,diſputo , percontor : ſeu inquiro diſputando. apud Greg.

Διευθυντής,director,gubernator.

Ἐπευθύνω,dirigo,Item rego.Æſchin.

Decomp. Συνεπευθύνω, vnà dirigo, vnà rego vel moderor,Vel adiuuo in dirigendo.

Κατευθύνω,dirigo.Item rego,moderor, compono,conſtituo,apud Plut.I tem mulcto,ſicut & εὐθύνω. Plat. de leg.

Κατευθυντηρία, ἡ, amuſſis , ſeu regula fabrilis , ſchol. Hom.

Παρευθύνειν, à recto curſu ſeu recta via auertere vel depellere.Soph.in Aiace,χρὴ παρευθύνοντας.

Compoſita ab εὐθύνη.

Ἀνεύθυνος, ου,ὁ καὶ ἡ, non obnoxius reddendæ rationi rerum à ſe geſtarum. Et generaliùs quicunque non tenetur rationem reddere rei alicuius, Luc. ¶ Item crimine vacans.Syneſ. ¶ Item ἀνεύθυνον,quod impunè fit & ſine reprehenſione.vt ἀνεύθυνα καὶ ἀνέλεγκτα ψεύδεσθαι , impunè & ſine reprehenſione mentiri. ¶Item ἀνεύθυνος, non diſcuſſus,non examinatus,apud Greg.

Ἀνευθύνως,ita vt non cogaris rationem reddere. Itẽ ſic vt crimine vaces.Item impunè,ex Hermog.

Ἀνευθυνία,immunitas à reddenda ratione.

Ὑπεύθυνος , obnoxius reddendę rationi, qui liberam non habet rerum adminiſtrationem. Dicitur & de perſona & de re. Dem. ὑπεύθυνος ὢν οὐδενί. Item reus,obnoxius crimini.Luc.

Ὑπευθύνως, ita vt rationem reddere tenearis, vel ita vt crimini ſis obnoxius.

Ἀνυπεύθυνος (*decomp.*) idem quod ἀνεύθυνος , rationi reddendæ vel cauſę dicendę non obnoxius, Plat. Interdum generaliter, ſolutus legibus. vt tyrannus ἀνυπεύθυνος eſſe dicitur ab Ariſtot. Pol. 4.

Ἀνυπευθύνως , ita vt cauſę dicendę obnoxius non ſis.Item cum libertate qualis eſt eorum qui legibus ſoluti ſunt.

ΕΥΛΑΙ,αἱ , vermes : & peculiariter qui in corpore, vulnerève aut vlcere naſcuntur ex putredine. Hom. Herodot.& Plut.

---

537 ΕΥΛΑΚΑ,ης,ἡ,vomer:vel bidens,ligo.Thuc.

ΕΥΛΗΡΑ,τὰ,lora,habenæ. vt Il. ψ v.481. ἐν δ᾽ αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε.

ΕΥΝΗ,ῆς,ἡ , cubile, vt εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ , apud Hom. Xen. Pæd. 8. νῦν δὲ στρώματα πλείω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. Dicitur & de brutis,vt Lat.cubile,pro luſtro.vt apud eundem. Xen. de leporis cubili dic tur. Et Hom. εὐνὰς συῶν,porcorum aras appellat.¶Interdum pro concubitu.Il.σ. ¶ Item pro tentorio,apud Thuc. ¶ Item ſepulchrum , Euſtath. ¶Et generaliter pro omni loco in quo aliquis commoratur.¶ Item anchora,vt Il.α. Ἐκ δ᾽ εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι᾽ ἔδησαν.

Εὐναία,pro eodem ſicut σεληναία pro σελήνη.

Εὐνῆθεν è lecto Hom.Et Εὐνῆφι pro eodem.Il.ο.

...,ὁ,ὁ, εὐναῖος λαγωὸς, lepus qui in cubili ſuo eſt.In epigr.εὐναίων ὀάρων, colloquiorum quę in cubili ſeu lecto fiunt.Apud Xen.in Cyneg.εὐναία veſtigia quędam leporum dicuntur quibus δρομαῖα correſpondent.

Εὐναία,autem dicitur pro ἡ εὐνή.

Εὔνια,τὰ,exp.στρώματα,ſtrata,apud Suid.

Εὐνάω,ῶ,f.ήσω,ſopio.Od.δ. τῆς εὔνησε γόων χέε δ᾽ ὕπνε γόοιο.

Εὐνηθῆναι , in paſſ.cubare,ſopiri. Od.θ. Item concumbere. Il.β. θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα,dea cum mortali concumbens.

Εὐνήτρια,ἡ,q.d.cubitrix. Soph. in Trach. Εὐνήτης, concubitor,maritus.Heſych.

Εὐνάτειρα,ἡ,concubitrix.

Εὐνάζω,f.άσω,ſopio,idem quod εὐνῶ. Od.δ. Capitur & metaph.vt ſopio apud Lat. Soph. Item in cubili colloco. Xen. Neutraliter etiam capitur pro εὐνάζεσθαι, i.dormire, quieſcere. Soph. in Trach. ἐᾶτέ με δύστανον εὐνάσαι. Et pro concumbere. apud Ariſtot.

Εὐνάζεσθαι,paſſ.ſopiri,dormire,cubare. Od.υ.Item concumbere.Od.ε.

Εὐνάσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ, ad cubandum ſeu cubile ſtatuendum opportunus.Xen.in Cyneg.

Εὐναστήριον,ου,τὸ , cubiculum , cubile ſeu dormitorium,cubilaris lectus.

* Εὐνατήριον,idem Æſch.in perſis.

Εὐνάστωρ,ορος,ὁ,maritus,concubitor.Euripid.Εὐναστήρ,idem.

*Εὐνατήρ,idem quod εὐνάστωρ.Æſch in Perſis. Εὐνάτειρα etiã in fœ.reperitur,concubitrix.Aeſch.in Prom.

Εὐνέτης ου,ὁ,maritus,Εὐνέτις,ιδος,ἡ,vxor.

Εὖνις(maſc.& fœm.ge.)maritus,vel vxor, Etym.Item priuatus,orbus,vel priuata,orbata,vidua, Il.χ.& apud Eurip. In qua ſignif. Etym. deriuat ab εἷς,ἑνὸς, vbi vide.

Compoſita.

Ἀπευνάζω,ſopio.Soph.in Trach.

Δίσευνος,duarum vxorum maritus.

Δυσευνήτωρ , infeliciter cubans.*qui infelix cubile ſortitus eſt,Aeſch.

Ἔνευνος,ου,ὁ καὶ ἡ, qui eſt in lecto,in lecto poſitus.

Ἐνεύναιον δέρμα,pellis quę cubili ſubſternitur.Od.ξ. Et π χήτει ἐνευναίων,exp.incubantium.

Κατευνάω,ſopio.Od.δ.

Κατευνάζω,idem.Item ſedo,paco.Epigr.

Κατευνάζομαι,cubo,dormio,Il.γ.

* Κατευνασμὸς,ſopitio,dormitio.Plut.

Κατευναστὴς οῦ ὁ , cubicularius , qui ſponſam ducit dormitum Plut.

* Κατευναστήριον,cubile,cubiculum.εὐναστήριον. Non.

*Decomp.*Ἀκατεύναστος,qui ſopitus non eſt,aut ſopiri nequit,irrequietus,inſomnis.Heſych.

Μαλθακευνία,ἡ,cubilis ſeu lecti mollities.

* Ὁμευναῖος,eodem vtens cubili.Opp.lib.4.hal.

Ὁμευνος,& ὁμευνέτης , qui eodem cubili vtitur,maritus.Ὁμευνέτις,vxor.Soph.

Παρευνάζω,iuxta me ſopio. Παρευνάζομαι, iuxta ſeu à latere alicui cubo.Od.δ.

* Δυσπαρευνος,infelicis accubitus,infelicis concubitus. Sophocl.

Σύνευνος & συνευνέτης, idem quod ὅμευνος & ὁμευνέτης,Συνεύνιος,pro eodem.

* Συνευνάζω , ſimul dormio, concumbo. Sophocl.in OEd.

Συνευνάω,vnà ſopio,Συνευνηθεὶς,qui concubuit.

* Ὑπευνάω,concumbo. Nic.in Alexiph.

Χαμεύνη,ſeu χαμεύνιον, ſtibadium humi ſtratum,humilis & vilis lectus.Ariſtoph. & Plut.

Χαμεύνιον,(diminut.) idem. Plut.in ſymp.Χαμευνία, ipſa actio cubandi humi, q. d. humi cubatio. Item ſtorea quæ pro lecto ſubſternitur.

Χαμευνίς.

Χαμεύνης, qui humi cubat. Greg. Χαμεύνειν, humi cubare. Heſych.

Χαμευνὰς ἀδὸς, ἡ, pro ſtibadio humi ſtrato. Χαμευνὶς, ίδος, ἡ, lectus humilis, ſtorea.

Χαμαιεύνης pro χαμεύνης, apud Hom.

Χαμαιεύνη ſeu χαμαιεύνα, pro χαμεύνη.

Χαμαιευνάς pro χαμευνάς. Et adiectiuè χαμαιευνάδες σύες humi cubantes.

Χλούνης, per contractionem ſiue per craſin factum ex χλοεύνης: vt ſit qui in virenti gramine cubat. ὁ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενος, καὶ ἀγέτος, ideóque ἄγριος. Aphri epith. eſt apud Hom. & Heſiod. in primis autem volunt ſignificare τὸν ἐκτομίαν καὶ ἀπόκοπον, inter quos eſt Ariſtot. Suidę & Heſychio χλοῦναι ſunt etiam λωποδύται.

Χλούνειος, aprugnus vel etiam ſuillus, Suid.

Χλουνάζεσθαι, exp. quiritari, lamentari in modum χλούνων dolentium Heſych.

ΕΥΟΙ, (quaſi εὖ οἱ, bene ſit illi) euœ, euohe. vox eſt quæ Baccho acclamabatur à bacchãtibus mulieribus: vt apud Dionyſ. Alex εὐοῖ Βάκχε, euohe Bacche. Apud Dem. pro cor. καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ.

Εὐὰν, alia vox earundem mulierum bacchãtium, quam Baccho acclamabant Apud Latinos poetas, Euan eſt & Bacchi cognomen.

Εὐάζω, euan clamo, euo. in Epigr. εὐάζειν Βάκχῳ, orgia Bacchi celebro. Item generalius celebro: vnde εὐάζειν πάσχα. Nonn. celebrare paſcha.

*Εὔασμα, idem quod εὐασμὸς, bacchantium vociferatio Eurip.

Εὐασμὸς, οῦ, ὁ, euatio, vociferatio bacchantium. Interdum & ad aliam vociferationem transfertur. Plut. in Ant. βοὴ ὄχλου κατ' εὐασμὸν καὶ πηδήσεων σατυρικῶν.

Εὐαστὴς & εὐαστὴρ, euator, celebrator bacchantium in Epigr. εὐασταὶ pro ſacerdotibus Bacchi. Et ipſe Bacchus εὐαστὴρ in iiſdem appellatur.

Ανευάζω, (comp.) idem quod εὐάζω. Nonn.

Εὔϊος, Euius, Bacchi cognomen, itidem ab illa acclamatione εὐοῖ ductum. Epigr.

Εὐϊὰς, baccha.

Φιλεύϊος (comp.) qui Euium. i. Bacchum amat. in Epigr dicitur ipſe Bacchus φιλεύϊος βασιλεὺς, euandi cupidus, euationis ſtudioſus.

ΕΥΠΑΤΟΡΙΟΝ, ου, τὸ, eupatorium. herba de qua Dioſc. lib. 4. c. 41.

ΕΥΡΙΠΟΣ, ου, ὁ, euripus, fretum reciprocum. velut eſt inter Eubœam & Atticam ſepties in die vndas abſorbens & toties reuomens. Inde & prouerbialiter εὔριπος ἄνθρωπος, & εὔριπος τύχη, ob mutabilitatem & inconſtantiam. Et εὔριπος διάνοια, cogitatio quę huc & illuc fertur. Etymol. deducit παρὰ τὸ ῥιπίζω, οἱονεὶ ὁ εὐχερῶς ῥιπιζόμενος. ¶ Item ſimpliciter, fretum, i. mare anguſtum. Suid. Poll. Ariſtot. ¶ Quin & aquę ductus & alia aquarum receptacula εὔριποι nominantur ab illorum euriporum ſimilitudine qui in mari ſunt terra vtrinque ſepti. Ioſeph. in antiq. Iud περιήγαγεν εὔριπον μέγαν καὶ βαθύν. Apud eundem exp. ciſterna. Apud Dionyſ. Halicar. lacuna & ſtagnum.

Εὐριπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, euripo ſimilis, reciprocos ęſtus habens in modum euripi.

Εὐριπίζειν & Διευριπίζειν, euripi modo huc illuc agitari & reciprocare. Ariſtot.

Εὐρίπιστος, inſtabilis vt euripus.

ΕΥΡΙΣΚΩ, (F. ήσω, aor. 2. εὗρον ab εὕρω) inuenio. Propriè ſignificat inuenire inueſtigando & quęrendo. A canibus ſumptũ qui εὔρινες dicuntur, quòd olfacta inueſtigent & inueniant) Plat. Ariſt. & alij. Interdum tamen ſignificat, caſu reperire: vt apud Ioh. 1. εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ. ¶ Item adipiſcor, nanciſcor, pro labore meo aliquid conſequor: vt exp. Vlp. in orat. Dem. contra Timocr. Sic apud Matth cap. 16. ¶ Item comperio, reperio. Dem. contra Philipp. πολλάκις εὑρίσκω λογιζόμενος.

Εὑρίσκομαι, inuenior. Item comperior. Demoſth ¶ Capitur & actiuè pro εὑρίσκω, Greg. Item conſequor, nanciſcor, adipiſcor, impetro. Dem. Accipitur interdum in malam partem pro incidere & impingere, apud Pauſ. τέλος τοῦ βίου φασὶν εὑρέσθαι τοιοῦτο. Apud eundem Pauſ. οἱ δὲ συμμαχίας εὕραντο οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς Φωκέων ζημίας, exp. pœnas luerunt & perpenderunt ob fœdus cum Phocenſibus ictum.

Εὕρημα, τὸ, inuentum. Plat. Item lucrum aduentitium ſeu inſperatum. Xen.

Εὕρεμα, idem, Phil. & Greg Εὑρήτωρ, ορος, ὁ, inuentor, in Epigr.

Εὕρεσις, εως, ἡ, inuentio. Plut.

Εὑρετὸς, οῦ, ὁ, inuentor. item qui inueniri poteſt.

Εὑρετὴς, οῦ, ὁ, inuentor. Iſocr. Εὑρετὶς, ίδος, ἡ, inuentrix.

Εὑρετικὸς, inueniendi facultate præditus.

Εὕρετρον, ου, τὸ, præmium quod inuentori pro rei amiſſæ reſtitutione datur. Vlp dig. l. 46.

Compoſita.

Ανευρίσκω, reperio, inuenio, comperio. Plat. Item excogito, adinuenio. Athen.

Ανεύρεσις, inuentio, adinuentio.

Decomp. Εξανευρίσκω, deprehendo, inuenio.

Ανεύρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non inuentus, incompertus.

Δυσεύρετος, inuentu difficilis.

Εξευρίσκω, inuenio, excogito, comminiſcor, Lyſ. & Eurip. Item comperio, Soph.

Εξεύρημα, inuentum, ſeu ſolers inuentum. Plut.

Εξεύρεσις, inuentio, adinuentio.

Decomp. Ανεξεύρητος, indeprehenſibilis, Ariſt. Pro eodem dicitur & ἀνεξεύρετος. Thuc.

Δυσεξεύρετος, inuentu ſeu adinuentu difficilis.

Επεξευρίσκω, vltra adinuenio.

Παρεξευρίσκω, obiter inuenio.

*Προσεξευρίσκω, Idem quod προσευρίσκω, Laert. in Epicuro.

Συνεξευρίσκω, ſimul adinuenio, vnà excogito. Plat.

Εὐέρετος, promptus, expeditus, Xen.

Εφευρίσκω, adinuenio. Item ſimpl. inuenio ſeu deprehendo. Il β. Od κ. & τ.

Εφευρετὴς, οῦ, ὁ, inuentor, excogitator.

Decomp. προσεφευρίσκω, inſuper adinuenio.

παρευρίσκω, obiter inuenio. παρεύρεσις, commentum, apud Dem.

παρεύρημα, idem.

προσευρίσκω, vltra inuenio. Hermog.

Συνευρίσκω, vnà inuenio.

ΕΥΡΥΣ, έος, ὁ, latus, amplus. Hom. Plut. & alij.

Εὐρὺ, aduerb. latè. Il β. εὐρὺ ῥέων, latè fluens.

Εὐρύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo Gal.

Εὖρος, εος, τὸ, idem. Alex. Aphr ¶ Εὖρος, ου, ὁ, Eurus, ventus ab oriente ſpirans. Ariſtot. de mundo.

Εὐρύνω, dilato, amplio, diduco. Od θ.

*Εὔρυσμα, dilatio, vnde εὐρυσματώδης, apud Æginetam.

Εὐραὶ, autore Poll. lib. 1. dicuntur ferramenta axi in id affixa, vt ne à rota atteratur.

Compoſita.

Ανευρύνω, dilato, latius reddo, laxo.

Ανευρυσμὸς, dilatatio, laxatio. Ανεύρυσμα, τὸ, arterię ſiue vaſorum dilatatio. Gall. 543

*Ανεύρυσις, laxitas, dilatatio. Gal. in Aph. Hipp.

Αἰνυφιώω,& Καπνυρμιώω,dilato.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ, Eurycles,qui fuit quidam ἐγγαστρίμυθος,à quo dictus eſt alius etiam quilibet ἐγγαστρίμυθος,teſte Heſych.& Suida.

ΕΥΡΩΣ,ῶτος,ὁ,ſitus, mucor, humor putrefactus, putredo,caries.Theocr.Plut.

Εὐρώεις ἐντος ὁ,putris ſitu & mucore obſitus.Heſiod.in Erg lib 2.& Soph.in Aiace.¶Exp etiam tenebroſus, obſcurus.Suid.& Heſych. ¶Item πλατύς,latus,amplus,ſpatioſus.Suid.& Heſych.

Εὐρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,idem cum εὐρώεις,putris Soph.

Εὐρωτιάω,ῶ,ſitu obſitus ſum,mucidus ſum,putreo,marceo: vel etiam ſitum contraho, mucore vitior,marceſco.Theoph.de cauſ.pl.l.1.

ΕΥΡΩΤΑΣ,ου,ὁ, Eurotas:fluuius Laconię. ¶Ita dicitur & pudendum virile.Suid & Epigr.

ΕΥΣ, (& poetico pleonaſmo ἐϋς,)ἑος,ὁ,bonus: vt Heſiod.in Erg.ἐῢς παῖς Ἰαπετοῖο. Pro eodem dicitur etiam ἠΰς,vt Ili.β. ἠΰς τε μέγας τε, cuius putatur eſſe & genit.ἑῆος, per metatheſin pro ἠέος,vt Od.ξ.φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος. Et Odyſſ.ο.Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος, filium viri boni.Genit.plur.ἑάων, i.bonorum.vt δῶτορ ἑάων,Od θ.& alibi.Sunt tamē qui hos genit.(ἑῆος & ἑάων)ab ἑὸς(ſuus)potius deriuent.

Εὖ,bene,rectè.Paſſim apud omnes ſcriptores.Interdum exp.facilè,feliciter, cōmodè, ritè,præclarè,pulchrè, aptè,aliiſque multis aduerbiis,pro loco. ¶In compoſitione plerunque ſignif. facilè. vt in εὐαπάτητος εὐμαθής.Interdum feliciter.vt in εὔγαμος,εὔγηρος.

Εὖγε,euge,rectè,ſanè. aduerb.laudantis & approbantis ſeu aſſentientis.Phil.de vita Moſ.lib.3. εὖγε ὦ πάνσοφε. Luc. εὖγε, οὕτω ποιεῖτε. apud Plut. in ſymp. ſept.ſap. εὖγε Χερσίας ἐποίησε μνησθεὶς τοῦ οἴνου, bene fecit Cherſias quòd meminerit. Interdum cum genit. vt apud Luc.εὖγε τῆς προαιρέσεως. ¶Interdum eſt inſultantis,vt annotat Hieron.Ezech.6.

Compoſita.

Ἐϋηνής,έος,ὁ καὶ ἡ,bonus, benignus, placidus, mitis.Apoll. Euſt. dicit compoſitum eſſe ex ἐν & ἠΰς ſignificante ἀγαθός.

Προσηνής, Euſt.autore ab ἠΰς deriuatum ſignificat bonum,benignum. Ab Heſych. exp.etiam,lenis,mitis, placidus.Item iucundus,ſuauis,ἡδύς.Plat.

προσηνῶς,benignè,leniter,placidè,ſuauiter.

προσήνεια,benignitas,lenitas.

ΕΥΤΕ,aliquando eſt aduerbium temporis ſignificans ὅτε καὶ ὁπηνίκα quando, quū,teſte Euſt.Sic Hom.Heſiod. & Herodot.Item εὖτε pro ἐπειδή, quandoquidem,Apoll.Arg 2.¶Εὖτε,eſt etiam aduerbium ſimilitudinis,cui reſpondet Ὡς ἄρα.vt Il.γ.Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην. Pro eodem verò & ἠΰτε dicūt poetę & facta dialyſi ἠΰτε ſicut, velut,ceu Ἠΰτε, Ionica & poetica dialyſi pro εὖτε.vt,ſicut,velut ὡς,ὥσπερ,καθάπερ. Od.ξ.χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη.

ΕΥΧΟΜΑΙ,F εὔξομαι,P.εὖγμαι,precor,preces fundo, vota facio ſeu nuncupo.vt εὔχομαι τοῖς θεοῖς.Thucy. & πρὸς τοὺς θεούς. Xenoph. aliquando eſt precando polliceor.Il.δ.v.101.Et pro voueo.Plut.in Pl.εὔξατο τὸν νεὼν ἀναθήσειν. Sic εὔχομαι θυσίαν. Dicebant & κατὰ χιλίων εὔξασθαι, vouere χίλια, vt docet Euſtath. Quinetiam cum quolibet accuſ.pro, precibus expoſco,precor aut opto à diis: vel etiam ſimpliciter, opto Xen.Hell 5. εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά.Dem. Phil.4 οὐδὲν ἂν ἄλλο εὔξαισθαι ποιεῖν τὴν πόλιν.¶Εὔχομαι εἶναι,glorior eſſe,iacto me eſſe,Ili.ψ, ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος,& ſic ſæpe. Cum accuſatiuo etiam:vt Odyſſ.ϖ. Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται εὐρειάων. Sic Lat.,iactare genus à Ioue.Interdum ſine adiectione: vt εὔχεαι αὔτως,apud Homerum ſępe,temerè gloriaris,vel temerè te iactas.Sic εὐξάμενος τι ἔπος ἐρέω. At verò apud eundem Hom. Od ε. Ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ· ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι, profiteor me tibi ſupplicē eſſe. Euſtath.autem Od.α.Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι υἱός, vult eſſe λέγομαι,dicor. Itidémque Il.ζ.ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι.Item pro εἰπεῖν.(i.dicere) apud Pind in Olym. τοὶ δ' οὔτ' ἂν ἀκοῦσαι οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο.

Εὖγμα,ατος,τὸ,votum,precatio,gloriatio.Heſych.

Εὐκτός,optabilis,optandus.Xen.

Εὐκτῶς,optabiliter,votis expetitus.

Εὐκταῖος,idem quod εὐκτός,in Epigr.

Εὐκταίως,optabiliter.apud Areop.

Εὐκτικός,q d. optatiuus. vnde εὐκτικὴ ἔγκλισις,apud gramm.optatiuus modus Εὐκτικοί,hymni,quibus aliquid precamur.

Εὐκτήριος, ad preces pertinens,aut accommodatus.

Εὐκτήριον, neutro gen.inter loca ſacra & veneranda numeratur in Pand. Item ſacrarium,lararium.

Εὐχή,ῆς,ἡ,precatio,votum.Heſiod. Apud Thucy.εὐχὰς ποιεῖσθαι τὰς νομιζομένας, vota legitima nuncupare. Apud Plut.in Camillo,εὐχὰς ἐποιήσατο,μεγάλας θέας ἄξειν expon. vouit ſe magna ſpectacula editurū. Apud Xenop.εὐχὰς ἀποδιδόναι.vota perſoluere,ſeu implere. Dicitur etiam δι' εὐχῆς ἐστί μοι τοῦτο.precor,vel opto hoc,hoc mihi eſt in votis, apud Herodianū & Hermog. Item δι' εὐχῆς ἄγω τοῦτο,in eadem ſignificatione apud Syneſ.Apud Plat.de leg.μετ' εὐχῆς,optādo. Κατ' εὐχὴν,vel πρὸς εὐχὴν ad votum, pro voto, ex animi ſententia.

Εὖχος,εος τὸ,gloriatio,velpotius gloria,honor.vt εὖχος δοῦναί τινι,& εὖχος ἀρέσθαι,apud Hom.

Εὐχετάομαι ῶμαι, precor,preces fudo,ſupplex,ſupplico.Odyſ.θ.Item glorior,iacto me,Od.ξ.οἵτινες ἔμμεναι εὐχετόωντο,quos ſe eſſe iactabant,aut prædicabāt ſeu profitebantur.Apud Hom.Od χ.Οὐχ' ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, fas non eſt mortuis viris inſultare.

Εὐχωλή,ἡ, poet. idem quod εὐχή, precatio, preces; votum.Il α.Item pro deuotione. Apud Ath.Alibi verò pro εὖχος.pro gloriatione, item pro gloria.

Εὐχωλιμαῖοι, qui vota faciunt, qui votis faciendis conſtituti ſunt.Herodot.Item deuoti,i. ſoldurij,Cæſari.Athen.85.Εὐχωλιμαῖα,optabilia.Poll.

Compoſita.

Ἄευκτος,non optabilis, ſeu non optandus.Item,non optans,in Epigr.

Ἀπεύχομαι deprecor,precor ſeu opto non euenire. Item abominor, execror, Dem.Phil.4 τὴν δὲ τῶν φίλων(ἀνάγκην) ἀπεύχεσθαι δεῖ καὶ μὴ γένοιτο δεῖ. Interdum cum accuſ. vt Syneſ Θεμιστοκλῆς ἀπηύξατο τὴν πᾶσαν ἀρχὴν ἐν ᾗ τῶν ξένων οὐδὲν πλέον ἔμελλον ἕξειν οἱ γνώριμοι.Syneſ.ὅγε ἀπεύχομαι τοῖς ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς, quod inimicis meis deprecor, quod deprecor ne inimicis meis eueniat.

Ἀπευκτός abominandus,execrandus.Item vitandus, auerſandus,in Phalar.epiſt.Item ἀπευκτὸν,quod deprecamur. Et ἀπευκτὴ ἡμέρα, Luc. quæ & ἀποφρὰς dicitur. Item pro ἀπαίσιος, eidem Luc.Ἀπευκτῶς, abominandè.

Ἀπευκταῖος,idem quod ἀπευκτός Baſil.

Ἀπευκτικοί,hymni quibus aliquid deprecamur.

Ἐνεύχομαι precor in ſeu inter.Syneſ. 543

*Ἐξεύχω, xopto,precor,Eurip.in Med.

Ἐπεύχομαι, idem quod εὔχομαι, precor, vota facio,apud Homerum & Plutarchum,cum dat. Et cum accuſ.rei ac datiuo perſ.in Galba, τὴν εὐτυχίαν ἐπευχομένων

χομένων τῷ αὐτοκράτορι. Apud Eurip. παῖς δ' ἐπιδέξατο / στρατὸς, Neoptolemi vota ſuis ſubſequutus eſt. Apud Hom etiam *pro*, glorior vel iacto me. Eurip. ἐπεύχομαι μέγα θράσος, iacto me valde audacem.

* Συνεπεύχομαι, ſimul vota facio, ſimul precor. Plut.

Ἐπευχὴ, precatio, preces, votum. ex Plat.

542 Ἐπευκτὸς, exoptandus, expetendus.

Κατεύχομαι, imprecor, diras precor, deuoueo. Plut. κατευξάμενοι πολλὰ καὶ δεινὰ κατ' αὐτῶν. Item diras mihi imprecor, deuoueo. Plutarch. εἶτα ὁ μὲν ἀπῄει κατευξάμενος. Item magnopere precor, apud eundem in παραμυθ. Aliquando ſimpliciter etiam *pro*, precor poni exiſtimatur. Item cum infinit. votum facio, apud Athen. Et *pro*, opto, apud Plutarch. rurſum κατεύξασθαι τὸ κράτιστον αὐτῆς παρὰ τῶν θεῶν δοθῆναι. Sic & apud Eurip. κατεύχομαι σοι τἀγαθὸν exp. opto.

Κάτευγμα, imprecatio diræ Heſych. & Suid. Apud Soph. pro re vota, ſeu dono votiuo.

Κατευχὴ, precatio, obſecratio, votum. Plut.

Decomp. Προσκατεύχομαι, inſuper imprecor. cui oppon ἐπεύχομαι. Theophr.

Συγκατεύχομαι, vnà precor. Plut. Συγκάτευγμα, votum vnà cum alio conceptum.

Μετεύχομαι, opto. Eurip.

Πολύευκτος, multis votis expetitus.

Περιεύχομαι τοῦ λαοῦ, pro populo oro. Greg. Naz.

Προσεύχομαι, precor, preces fundo, vota facio. Plat. προσευξάμενος τῷ θεῷ, Ariſtoph. in Pluto cum accuſ. προσεύξῃ τὸν Θεόν; Lucian. cum vtroque caſu vſus eſt. Item vota nuncupo, apud Xen. προσευξάμενος Διὶ πατρῴῳ ὡρμᾶτο ἐπὶ τὴν στρατείαν. Et apud eundem προσεύχεσθαι νίκην πολέμου, vota facere ſi vinceret.

Προσευκτήριον, ου, τὸ, locus in quo precamur: vt apud Philon. quidam interpr.

Προσευχὴ, precatio. In plur. προσευχαὶ, preces, in Teſt. nouo.

Συνεύχομαι, vnà cum alio precor, ſimul vota facio. Item bene precor alicui. Plut.

Ὑπερεύχομαι, vt ὑπερεύχομαί σου, precor pro te.

Φιλευκτικὸς, optatiuo gaudens. vox gramm.

ΕΥΩ, ſiue Εὕω, Fut. σω, vro, vſtulo, (admota videlicet flamma) Od. β & ι. Et apud Heſiodum in Erg. lib. 2. mala vxor τὸν ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα Εὕει ἄτερ δαλοῦ, ſine titione vrit, ſeu torret.

Εὕστανα, τὰ, dicuntur inuſtiones. Poll.

Εὕστρα, ἡ, foſſa in qua mactabantur ſues & exurebantur, vt refert Euſt. & Poll. Vide & ſchol. Ariſtoph. in equit. Sic etiam vocata fuit ſpica hordei toſta. Euſtat. ex Pauſ. Reperitur &, εὕστρα, cum ſpiritu tenui, vt & εὕω.

Compoſita.

Ἀφεύω, accendo, inflammo. Ariſtoph.

Σταθεύω vel σταθεύω, foueo, calefacio, torreo, aſſo, propriè lento igni. Ariſtoph.

ΕΥΩΧΙΑ, ας, ἡ, conuiuium, epulum, epulæ. Ariſtot. & Plat. Pollux vult eſſe conuiuium publicum. Sunt qui ab ὀχὴ, (i. cibus) deriuari putent: ſunt qui malint dici παρὰ τὸ εὖ ἔχειν.

Εὐωχέω, ῶ, conuiuio accipio ſeu epulis, epulum præbeo, lautè accipio. Herodot. εὐωχέει τοὺς ἐπιουρίους. Item, ſatio, ſaturo. Ariſtot. Sæpe etiam metaphoricè ponitur *pro* oblecto. vt Lat. paſco. Plat.

Εὐωχοῦμαι, conuiuio accipior, conuiuor, epulor. Ariſtoph. in Pluto, ἐθέλω πλατὺς εὐωχεῖσθαι. Et cum accuſ. apud Xen. pæd. 1. ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ.

Compoſita.

Ἐνευωχεῖσθαι, conuiuari, conuiuiis indulgere. Syneſ.

Κατευωχέομαι, οῦμαι, epulor.

Συνευωχοῦμαι, vnà epulor.

ΕΦΙΕΛΙΣ, calyculus, vel ſimile quid in corona. Ioſephus in antiquit. Iudaic. ἡ μὲν ἐφιελὶς οὐκ ἐπεισελεγέσθω γὰρ οὕτως ὁ κάλυξ.

ΕΧΘΟΣ, εος, τὸ, odium, inimicitiæ, ſimultas. Hom. Thucyd. & alij. Deduci poſſe videtur ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι, i. hærere. vt ſit odium quod animo infixum hæret. Nam & odium à Cic. definitur ira inueterata.

Ἔχθω, odio proſequor, odi. Soph.

Ἔχθομαι, ſum odio. Od. ξ. ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι. 543

Ἔχθημα (tanquam ab ἐχθέω) odium.

Ἐχθαίρω, odio proſequor, odi. Plut. in Rom. ἐχθαίρουσι τὴν κακίαν.

Ἐχθαίρομαι, odio ſum Soph.

Ἔχθρα, ἡ, idem quod ἔχθος. Dicitur autem ἔχθρα εἴς τινα apud Thucyd 2. & ἔχθρα πρός τινα, apud Dem. in Mid. Apud Plat. in epiſt. εἰς ἔχθραν ἡμᾶς ἐλθεῖν, nos ſubire inimicitias, ἔχθραν συλλαμβάνειν τινὶ, Eurip. contrahere inimicitias. & ἔχθραν αἴρεσθαι, apud Dem. quibus oppon. ἔχθραν διαλύεσθαι apud Iſocr. & ἔχθραν ἀποτίθεσθαι, apud Plut.

Ἐχθραίνω, odio proſequor, odio habeo, pro inimico habeo. Plut. in Numa, ἐχθραίνειν βίαν καὶ πόλεμον. Item inuiſum reddo. Euſt.

Ἐχθραντέος, odio proſequendus, odio habendus, pro inimico habendus. Apud Soph. in Aiace. Ὅτ' ἐχθρὸς ἦμιν, ἐς τόσον δ' ἐχθραντέος Ὡς καὶ φιλήσων αὖθις, quum inimicus eſſem, eò vſque gerendæ inimicitiæ vt rurſum amaturus eſſem.

Ἐχθρεύω, inimicus ſum, inimicitias gero, ſimultatem exerceo, ex Maccab. 2. c. 10.

Ἐχθρὸς, οῦ, ὁ, inuiſus, quem odimus. vt θεοῖς ἐχθρὸς Ariſtoph. Dem. Xenoph. De re quoque dicitur, vt ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα. Il. ι. Item qui odit, infenſus, infeſtus. Dem. Denique generaliter, inimicus, cui opponitur φίλος. Xen. Comparat. ἐχθίων. vnde aduerb. ἐχθιόνως. vt apud eundem Xenoph. in ſymp. ἐχθιόνως ἔχουσιν, magis infenſi ſunt. Superl.

Ἔχθιστος, inuiſiſſimus, inimiciſſimus.

Ἐχθρωδῶς, infenſè, infeſtè, infenſo animo.

Compoſita.

Ἀπεχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inuiſus, odioſus Iſocr.

¶ Ἀπέχθημα, res inuiſa, res odioſa. Eurip. in Tr.

Ἀπεχθῶς, inuiſè, odioſè.

Ἀπέχθεια ἡ, odium. Dem. Plat. Iſocr.

Ἀπέχθομαι vel ἀπεχθάνομαι, inuiſus ſum, ſum odio, in odium & offenſionem incurro. Lyſ. φανερῶς ἀπέχθεσθαι τοῖς θεοῖς. Iſocr. ἀπηχθάνοντο τοῖς Ἕλλησι. Apud Plut. in Galba, ἀπηχθάνοντο πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, exp. infenſi erant imperio.

* Συναπεχθάνομαι, *decomp.* ſimul inimicitias exerceo. Plut.

Ἀπεχθητικὸς, qui in hominum odia incurrere ſolet.

Ἀπεχθαίρω, odio proſequor. Cum accuſ. Hom. Themiſt. Item inuiſum reddo. Od. δ.

Decomp. Φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui ſe ſimultatibus & odiis oblectat. Item malignus. apud Luc.

Φιλαπεχθημόνως, eorum more qui ſunt φιλαπεχθήμονες. Luc.

Φιλαπεχθημοσύνη, improbitas in omnium odia incurrens. Φιλαπεχθὴς, idem quod φιλαπεχθήμων. Polyb. lib. 5.

Διεχθρεύω, inimicus ſum. Cum dat. Athen.

Ἐθελέχθρος, ου ὁ καὶ ἡ, qui lubenter inimicitias exercet. Crat. Ἐθελέχθρως, aduerb. vt ἐθελέχθρως ἔχειν πρός τινα, libenter cum aliquo inimicitias exercere. Demoſth.

Εἰδεχθὴς, q.d. otioſam ſeu inuiſam faciem habens, aſpectu deformis.
Θεοσεχθρία,ἡ,Dei odium,impietas.Ariſtoph.
Κατεχθραίνω,odio proſequor inimicos.
Συνεχθαίρω,ſimul odio proſequor.in Epigr.
* Συνεχθραίνω, ſimul odio proſequor.Plut.
* Φιλεχθὴς, odioſus.Theocr.
* Φιλεχθρέω,exerceo inimicitias.Salom.Prou.3.
Φίλεχθρος,inimicitiarum amans. Φιλέχθρως,aduerb φιλέχθρως ἔχειν πρός τινα, occaſionem inimicitiarum quærere cum alio.Laert.in Plat.

EXINOΣ,ου,ὁ,echinus,erinaceus.anim al ſui adſimile, ſpinis horrens. Plutarch. ἐχῖνον χερσαῖον nominat,ad differentiam τῶν πελαγίων, de quibus Ariſtot.hiſt.an. l.4.c.5.& Plin.l.9.c.31.Hipp.in lib.περὶ ἀφόρων,ἐχῖνον vocat etiam teſtam ſeu concham echini marini. eſt enim ex oſtreorum genere, teſte Athen lib.3. ¶Ab horum echinorum aſperitate, multa ἐχῖνοι nomen ſortita ſunt.Ita enim dictus eſt venter bouis,Ariſtot. de part.an.lib 3.c.14.Item,fræni pars quædam.Poll. l.2 item ſpecies ollæ.Poll. vas culinarium. Heſych. Fuit etiam vas quoddam,in quod teſtium dicta,acta litis,omniáque à partibus prolata coniiciebantur,apúdque ſequeſtrem deponebantur, donec palam in iudicium proferrentur ad ſententiam ferendam.Demoſth in Olymp. Item herba quædam, apud Gal. ſimpl medicam.lib.6.
Ἐχινίσκος,ου,ὁ,echinulus,paruus echinus.
Ἐχινώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,echinatus,aſper vt echinus.
Ἐχῖνες, echines: murium quoddam genus in Aphrica. Herodot.lib.4.

EXIΣ,ιος,vel εως,ὁ, vipera:mas:fœmina enim dicitur, ἔχιδνα. Plat.Gal.Soph.& alij. Etym. deducit ἔχιδναν παρὰ τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῇ τὴν γονὴν ἄχρι θανάτου,quòd ad interitum vſque fœtum intus contineat.
Ἐχιδναῖος,viperinus,in Epigr.Ἐχιδνήεις,εντος,ὁ,idem.
544 Ἐχίδνιον,ου,τὸ,viperula,ſeu catulus viperæ.
Ἐχείδιον,viperula,parua vipera,apud Suid.
Ἔχιον,ου,τὸ, echion: herba alio nomine dicta Alcibiadium,teſte Dioſc.l.4.c.27. Ita verò nominatum παρὰ τοὺς ἔχεις arbitrantur, quòd eorum morſibus medeatur, aut ſemina habeat viperinis capitibus ſimilia Nicand.ἐχίειον nominat in Ther.
Ἐχίτης,lapis quidam ſeu gemma.Plin l.37.c.11.

EXYPOΣ,ά,ὸ, munitus, firmus,tutus. ἐχυρὸν χωρίον, locus naturâ munitus Xen.pæd 2.& 3. Sæpe omittitur ſubſtantiuum:vt Thuc.1. ἀπὸ ἐχυροῦ πόθεν, ὥσπερ νῦν ἐκ τῶν Θηβῶν,ὁρμᾶσθαι, ex quopiam loco munito ac tuto. Et Xenoph.rurſus, ἐν ἐχυρῷ εἶ) : vt & Lat.in tuto eſſe Apud Plut.in Sol. ἐχυρὸς ἦν πρὸς τοὺς καλοὺς,à formoſis tutus erat. Quidam volunt ab ἔχεσθαι deduci, vt dicatur ἐχυρὸς quaſi hærens ſeu firmiter hærens.
Ἐχυρῶς,tutò,firmè.
Ἐχυρότης,ητος,ἡ,munitio,munimen,firmitudo.Phil.
Ἐχυρόω,ῶ,munio,firmo,firmum reddo.Item vallo munio.Iſocr cum accuſ.
Ὀχυρὸς, idem quod ἐχυρός. Thuc. & Xen. Ὀχυρὸν ſubſtantiuè etiam, ſicut & ἐχυρὸν, locus munitus. Xen. pæd.6.
Ὀχυρῶς, & ὀχυρότης & ὀχυρόω, idem ſignif. quod ἐχυρῶς,ἐχυρότης, & ἐχυρόω. Sed ὀχυροῦσθαι actiua etiam ſignif pro munire.apud Polyb. Ὀχύρωμα,τὸ, & Ἐχύρωμα, munitio,munimentum. A Bud.exp.etiam caſtellum, arx, præſidium. 2.Cor.c.10. Exp.& firmamentum.
* Ὀχύρωσις,munitio,ὀχύρωμα.1.Maccab.10.

Compoſita.

Ἀντεχυρόω,ῶ,ex aduerſo munio.
Ἀνώχυρος,ου,ὁ καὶ ἡ,immunitus,intutus.Xen.
Ἀπεχυρόω & ἀποχυρόω,munio.Plut.
Διοχυρόω,ῶ,idem quod ὀχυρόω.Poll.
Ἐνέχυρον,ου,τὸ,pignus.quo videlicet aliquid ἐχυρὸν,i.tutum redditur. Ariſtoph. Item metaph. apud Chryſ. εἰ μὴ ἐνέχυρα τῆς ἀναςάσεως ἔλαβον.
Ἐνεχυράζω, pigneror, pignora capio, vel pignori capio i.in pignus.vt in Axiocho, ἐὰν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει. Apud Græcos Bibliorum interpr. frequens eſt pro accipere ſeu auferre loco pignoris. item ἐνεχυράζειν ἐνέχυρον, apud eoſdem auferre pignus. item ἐνεχυράζειν ἐνεχυρασμὸν, retinere pignus. Et cum accuſ.perſonæ, ἠνεχύρασας τοὺς ἀδελφούς σου,abſtuliſti pignus à fratribus. Accipitur ἐνεχυράζω etiam pro, pignero ſeu oppignero, i. pignori oppono.
Ἐνεχυράζομαι,oppigneror.vt apud Ariſtoph. τὰ χρήματα ἐνεχυράζομαι, bona mea capiuntur pignori,vel in pignus. hinc ἠνεχυρασμένος, captus pignori vel oppigneratus. Item in voce media pro ἐνεχυράζω. Ἐνεχυρασμὸς,pigneratio,oppigneratio.
Ἐνεχυριάζω, idem quod ἐνεχυράζω. Æſch.
Ἐνεχυριασμὸς,idem quod ἐνεχυρασμός.
Decomp. Ἐξενεχυριάζω,pignora capio.Laert.
Κατενεχυράζω.Poll.pigneror.
Προσενεχυράζω,vnde Dem. προσενεχύραζε φαινοππίαν,pignora eius cepit pro collatione.
Ἐξεχυρόω,ῶ,idem quod ὀχυρῶ,munio Plut.
* Προσοχυρόω,munio,ὀχυρόω.1.Maccab.13.

EXΩ, F. ἕξω cum aſpero : item(ab inuſitato σχέω) σχήσω, præt. ἔσχηκα. aor.2. ἔσχον. habeo, poſſideo, teneo, obtineo. vt apud Xen.pæd.3. ἔχειν τὰ χρήματα. & 7.ἔχειν γυναῖκα. Apud Thuc. ἔχειν πόλιν τινὰ, vel χώραν, tenere ſeu obtinere. Apud Lucianum in Hercule, ἔχειν τὸ τόξον,manu tenere arcum. Alias etiam accipit interpr.cum ſuo accuſ.vt τιμὴν ἔχω παρὰ πᾶσι.Plut. in Sol.honoror ab omnibus. Idem in Themiſt. ἔχειν φθόνον παρὰ τοῖς δυνατοῖς, inuideri à potentibus. Interdum cum ſuo accuſ.exp.vno verbo, vt ἔχω ἐπιμέλειαν.Xen curo.ſic ἔχω δέος.Plut metuo ἔχω δρόμον. apud Eur.curro. Interdum exp.potius, adhibeo. vt Heſ. θυμὸν ἔχειν ἐπὶ ἔργῳ, animum operi adhibere. ¶Cum variis aduerbiis,variè exp. Interdũ exp.ſum. vt Xen.ἔχω εὐνοϊκῶς πρός σε,ſum tibi beneuolus. Interdum exp. affectus ſum. vt Iſocr. ἔσχεν οὕτως πρὸς Εὐαγόραν, ſic in Euagoram fuit affectus. Apud Xen. ἀκολάστως ἔχειν πρὸς τὰ τοιαῦτα, intemperanter ſe gerere,vel intemperantem eſſe. Apud Herodian.οὕτως 545
ἔχω φύσεως,tali ſum natura præditus. Apud Plat & Xen εὖ vel κακῶς ἔχω τὸ σῶμα, ſum bona aut mala valetudine.bene aut malè valeo.Res quoque aliqua dicitur εὖ ἔχειν vel κακῶς ἔχειν quæ bene ſe habet vel malè. Item τὰ εὖ ἔχοντα, quæ decent vel expediunt. Dicitur & οὕτως ἔχει, apud Ariſtoph. & Dem. ita ſe res habet. Apud Herodot. ἔχει μοι ἀναγκαίως ποιεῖν ταῦτα,neceſſe habeo hęc facere.¶Cum variis prępoſitionibus variè quoque exponitur. Cum διὰ,vt ἔχω διὰ χειρὸς.apud Thuc.in manu habeo: Sic ἔχω διὰ στόματος.Plut.in ore habeo. Apud Herodian.ἔχω δι᾽ ἐλπίδος,ſpero. Sic ἔχω διὰ σπουδῆς.operam do. Cum ἐν. vt ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, in animo habeo diſcedere. Plat. apud Eurip.ἐν αἰσχύνῃ ἔχειν pro αἰσχύνεσθαι.Sic ἐν ὀργῇ ἔχειν pro ὀργίζεσθαι. Ἐν γαστρὶ ἔχειν, grauidam eſſe. Cum ἀμφὶ & περὶ ſignificat occupatum eſſe,vacare.vt ἀμφὶ ταῦτα εἶχον,Xen.Pæd.4.in his occupati erant,hęc agebant.¶Cum participij aoriſto.Heſiod.initio Erg.

Κρύψαν-

Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι, pro ἔκρυψαν, interdum abũdat particip. vt ληρεῖς ἔχων & παίζεις ἔχων, ſic & τὸ νῦν ἔχον, nunc. ¶Ἔχω, ſæpe etiam ſuorum compoſitorum ſignificationem accipit. vt pro ἀνέχω, ſuſtineo, Odyſſ. τ. κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. Sic Heſych. Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει. Item pro ἀνέχομαι, tolero, apud Hom. Item pro ἀντέχω, i. reſiſto, obſiſto. Il. ε. Et cum accuſat. Il. υ. circa principium. Et pro κατέχω, κωλύω, cohibeo, inhibeo, reprimo, retineo, vt ἔχειν ἔχος. Iliad. φ. pro κρατεῖν, κωλύειν τῆς βολῆς. Sic Od. χ. σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους. Et cum genit. Iliad. β. Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. Iungitur & infinitiuo. Herodotus, ἔχω μὴ ποιῆσαι. Ponitur & pro περιέχω, cingo, circundo. vt apud Heſiodum, Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι. Ἑπτὰ πύλαι. vbi tamen alij interpr. cuſtodiebant vel tuebantur. Denique & pro προσέχω, appello, apud Thucyd. A ſchol. annotatur & pro παρέχειν. item ἐπέχειν. ¶Ἔχω alias etiam ſignificationes quàm ſuorum compoſ. accipit: vt verbi ἐλαύνω apud Homer. qui ἔχειν ἵππον ἐπί τινι dicit pro ἐλαύνειν κατά τινος, item ἔχειν ἵπποις φόβονδε pro εἰς φυγὴν ἐλαύνειν. Item ἔχειν πρός τινα τόπον, pro ἀπευθύνειν τὸν δρόμον. Vide Euſtath. Item *pro*, pertingo, item tendo & attingo, vt annotat. apud Herod. ἔχει πρὸς ἑσπέρην. Et τὰ ἔχοντα πρὸς πόλεμον, quæ ad bellum attinent. ἔχειν δακτύλιον, vel ἱμάτιον, eſt φορεῖν, geſtare, vt Euſtathius annotat. & καναχὴν ἔχειν apud Homerum eſt καναχίζειν. Et apud eundem, ἔχειν δμῆσιν ἵππων exp. εἰδέναι. Sic & Dem. οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω, neſcio quo pacto laudem. ¶Item, ἔχω, habito, incolo, vt dij ὄλυμπον ἔχουσι. Xenop. τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντας, vocauit Aſiaticos. ¶Apud Iſocr. in Panath. τίνας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς δυνάμεις ἀποδοκιμάζω; quos habeo pro doctis, vel quos in doctorum numero habeo? ¶Denique ἔχω, frequentiſſimè ſignificat, poſſum. Interdum cum infinit. vt Athen. 85. de ſolduriis loquens καὶ οὐδεὶς εἰπεῖν ἔχει τινὰ ἀποδειλιάσαντα θάνατον. Interdum cum ſubiunctiuo, præcedente ὅπως aut alia particula, vt οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ.

Ἔχομαι, habeor, teneor, poſſideor, vt in illo Ariſtippi dicto. apud Plut. ἔχω Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι, habeo Laidem, at non habeor, i. teneor. Apud Ariſtoph. in Ran. ἔχῃ μέσος, teneris medius. dicitur de eo qui, ſic tenetur vt extricare ſeſe nulla ratione poſſit. Exponitur etiam, captus ſum, apud Thuc. lib. 2. Interdum cum datiuo, vt Odyſſ. θ. ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, teneor ærũna & mœroribus, quaſi obſtrictus. Sic apud Plat. epiſt. 7. ἔχεσθαι νόσῳ παραφροσύνης, laborare morbo inſaniæ. Apud Luc. λιμῷ ἐχόμενοι, fame correpti, vel fame laborantes. Interdum cum ἐν. vt Plat. de leg. ἔχομαι ἐν συμφοραῖς. Ili. η. Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, victoriæ termini poſiti ſunt in diis, in deorum arbitrio. Cum genit. ſignificat interdum, prehendo. Luc. in Timone, καί μοι ὅπως ἐχόμενος τῆς χλαμύδος. ¶Interdum verò, hæreo alicui, ſeu adhæreo, coniunctus ſum alicui, proximus ſum, proximè ſequor. Philo de vita Moſ. lib. 2. ἐμπλεκόμεναι γὰρ καὶ ἀλλήλων ἐχόμεναι συγχορεύουσι. Sic τὰ ἑπόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεσθαι, dicuntur conſequentia præcedentibus hærere. Apud Baſil. ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν. exp. inſiſtere veſtigiis. Apud Thuc. lib. 2. τῆς μὲν γνώμης ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, in eadem perſto ſententia. Interdum exp. habeo. vt apud Dioſc. lib. 1. ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Interdum exp. pendeo, vt apud Ariſtidem, ὥσπερ τῆς ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐχόμενοι, exp. ac velut è ſacra anchora ex illius voce pendentes. Particip. ἐχόμενος, proximus, contiguus. Interdum & coniunctus, item pendens ab aliquo. Item capeſſo, aggredior. vt ἔργου ἔχεσθαι & ἔχεσθαι τοῦ πολέμου, apud Thucyd. Sic ἔχεσθαι τῶν ἐπειγόντων. Herodian. & ἔχεσθαι τῶν προκειμένων, vrgere inceptum. Et apud eundem ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ, & τῆς ὁδοιπορίας, exp. capeſſere viam. ¶Item, deſiſto, abſtineo. Ilia. γ. σχέσθαι μάχης. Plut. quoque in Craſſo dixit, ἔσχοντο μάχης, pro ἀπέσχοντο.

Cum accuſ. ſuſtineo, vt apud Heſiod. in Theog. Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρύν. Apud Hom. exp. teneo, item teneo. Il. μ. τὴν ἄρ' ὅγε προπάροιθε σχόμενος. Et Odyſſ. α. Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.

Ἐχομένως, proximè, item contiguè. Interdum deinceps. Interdum & cum gen. vt Laert. in Crat. περὶ οὗ λέξομεν ἐχομένως Ἀρκεσιλάου, proximè poſt Arceſilaũ; vel ſtatim poſt Arceſilauum. Apud Ariſtot. in rhet. ἐχομένως τούτῳ, exp. conſentaneo his modo.

*Ἐχόμενα. Idem. Iudic. 19. & 2. Reg. 14.

Ἔχμα, τὸ, retinaculum, vel potius iunctura, id quo res duæ cohærent quaſi vinculo & nexu. Ili. ν. de torrente. Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης. Exp. & ſtabilimentum, fulcimentum. Item obſtaculum. Iliad. φ.

Ἐχμάζω, inhibeo, impedio, detineo. Euſt. ex rhet. lex. Item firmo. Heſych. Item neutraliter ἡσυχάζω.

Ὄχμα, τὸ, idem quod ἔχμα. Heſ. eſt fibulamentum.

Ὀχμάζω, idem quod ἐχμάζω. Euripid. Apud Apoll. Arg. 1. Ἄρεος ὀχμάζουσα θεὸν στίχος, ſchol. exp. tenens ſeu geſtans.

Ἀνοχμάζω, *(comp.)* geſto tollens in altum, ſublatum geſto, aut in altum tollo. Epigr. Μετοχμάζω, tollo, in tergum ſuſtollo.

Ἕξις, εως, ἡ, habitus, i. affectio in animo vel corpore ſtabilis, & à ſubiecto ægre mobilis, ſiue bona ea ſit ſiue mala. Ariſt. ethic. 1. cap. 5. ἕξεις δὲ λέγω καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἔχομεν εὖ ἢ κακῶς. Quum de corpore dicitur, habitudinẽ corporis Latini dicunt, vt apud Gal. & Hippocr. A Philone de mundo, tribuitur etiam lapidibus, qua videlicet, vt firmiſſimo vinculo contineantur. Item facultas, vt νομοθετικὴ ἕξις. Phil. de vita Moſ. lib. 3. Ἑξείδιον ſiue ἑξίδιον, ου, τὸ, diminut. q. d. habitulus. Etym.

Ἑκτικὸς, ἡ, ὁ, in habitu poſitus, habitu comparatus. Ἑκτικὸς πυρετὸς, febris hectica: inde dicta quòd non tam corporis habitũ occupet, quàm quòd ἐν τῇ ἕξει ſit, vt aliæ febres ἐν σχέσει. Ἑκτικὸς dicitur etiam qui hectica febri laborat Gal. Ἑκτικῶς, q. d. habitualiter. Plut. in polit. præc. & Baſil. in epiſt.

*Ἑκτὸς, qui habetur, qui haberi poteſt.

Ἐχέτης, ου, ὁ, diues, opulentus. Pind. Ἔχης, idem. παρὰ τὸ ἔχειν, vt τοὺς πένητας è contrario vocant ἀχήνας κατὰ στέρησιν τοῦ ἔχειν, inquit Etym.

Ἐχέτλη, ἡ, ſtiua, ea aratri pars quam arator manibus tenet: aratri velut capulum: παρὰ τὸ ἔχειν, τὸ κρατεῖν, Heſiod. in Erg. lib. 1. Heſychio eſt etiam ſulcus.

Ἐχετλεύω, aro. Heſych.

Ἐχέτλιον, ου, τὸ, locus in naui vbi res reconduntur.

Σχῆμα, τὸ, habitus. (diuerſa tamen ſignific. quam in 546
ἕξις) vt Herodian. lib. 1. ἀνὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα, philoſophi habitu. Et lib. 5. σχῆμα ἐσθῆτος, veſtis habitus. Item quod Latinè habitus oris & geſtus appellatur. Eurip. in Med. καὶ σχῆμα πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων. Demoſth. in Mid. τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ. Dicitur etiam σχῆμα σεμνὸν & σχῆμα ὀγκῶδες. Exp. & perſona & ſpecies oris. Item exp. ſpecies, de aliis etiam rebus dictum, vt apud Herodian. ἐν σχήματι νοσοῦντος, ſpecies ægrotantis: & ἐν σχήματι πολιορκίας, in ſpeciem obſidionis. item σχῆμα παρέχειν λυπουμένου, ſpeciem præbere hominis mœſti. Interdum exp. color & ſpecies, item ſpecies & prætextus, vt apud Plutarch. in Galba, αἰνήσεως σχῆμα τὴν ἀναβολὴν εἶναι φάσκοντες. Atque adeo etiam exp. dignitas, vt apud Baſil. in epiſt. ad Candi-

dianum, ὅς γε οὐδ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπιστέλλεις. Item forma, figura. vt Cic. interpr. in Plat. Tim. Item σχήματα geometrica: de quibus Gel. 1. cap. 20. Sunt & rhetorum σχήματα. Ariſtot. rhet. 3. Sunt & ſaltantium σχήματα. Lat. ſtaticuli, apud Herodot. ὀρχήσασθαι Λακωνικὰ σχήματα, expon. ſaltare Laconicis modulis.

Σχημάτιον, ου, τὸ, idem quod ὑπόρχημα, ſtaticulus. Herodot.

Σχηματίζω, f. ίσω, effingo, aſſimilo, apud Athen.

Σχηματίζομαι, idem quod πλάττομαι & ὑποκρίνομαι, in certam quandam corporis affectionem cõponor. Exp. etiam, ſimulo, prætexo, fingo, apud Plut. in Numa. & Lyſ. contra Tim. Item ornor, componor, color. apud Plat. in Gorg. σχηματισμὸς, οῦ, ὁ, cultus corporis & comptura. apud Plat. lib. 4. de rep. Item in certam quandam affectionem corporis compoſitio. Plut. de adu. Ponitur & pro faſtu: vt apud Plat. de reg. 6 Item figura ſeu figuratio. Plut. de primo frig. Eſt etiam vocabulum gramm. quo ſignificatur formatio ſeu modus formandi vocabulum vnum ab altero, & quaſi certam formam illi dandi. vt apud Athen. lib. 11.

σχῆσις, εως, ἡ, habitus, idem quod ἕξις, Heſych. item ὁρμή, eidem.

σχητηρία, ἡ, anchora: qua videlicet nauis retinetur. Heſych.

Σχέσις, εως, ἡ, habitudo ſeu conſtitutio corporis, ſecundùm quam aliquis carnoſus vel gracilis, duro vel molli, raro vel denſo corpore dicitur. vt Gal. annotat. ¶ Item, affectio dubia, i. quæ facilè & inducitur & depellitur. hanc Ariſtot διάθεσιν appellauit. τῇ ἕξει oppoſitam. vnde febres ἐν σχέσει dicuntur, quæ facilè diſcutiuntur. Exponitur etiam conuenientia naturalis rei vnius cum altera. Naz. in orat. Item affectio qua aduerſariorum affectum quemlibet fingimus, cui reſpondeamus. vt annotatur ex Rufiniano.

σχετικὸς, qui cum aliquo conuenientiam quampiam habet. Item retinendi & cohibendi vim ha-
547 bens. Plut. de primo frig. τὸ δ' ὕδωρ κολλητικὸν καὶ σχετικὸν, expo. aqua glutinat & copulat. febres σχετικαὶ, dicuntur quę & ἐν σχέσει. σχετικῶς, expon. οἰκειωτικῶς, Heſych.

Σχέθω habeo, idem quod ἔχω. Od. ο. ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τὸν δ' ἐνὶ θυμῷ, hanc in animo cogitationem habebat, i. hoc in animo verſabat. Item teneo. Ody ξ. καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, & ſupra cubitum caput tenuit. Item inhibeo, cohibeo, reprimo, detineo, vt Od. τ. αἷμα ἔσχεθον. Et Od. σ. σχέθε πένθος. Et Odyſſ. δ. σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, oculos à fletu inhibebat.

Ἴσχω habeo, idem quod ἔχω, Iſocr. Cum aduerb. vt ἀσθενῶς ἴσχοντες τὸ σῶμα, infirmi debileſque corpore, apud Plat. de leg. Idem in polit. ἀπολέμως ἴσχειν, imbellem eſſe. Cum præpoſ. Plat. de leg. ἴσχω περὶ σπουδῆς, ſtudeo, ſtudio teneor. Ibidem ἴσχω ἐπὶ βέλτιον, progredior in melius. Thucyd. lib. 7. ἴσχοντες πρὸς ταῖς πόλεσι, appellendo ad ciuitates. ¶ Item, teneo, Soph. ¶ Item, inhibeo, reprimo, ſiſto. Ariſtoph. in veſp. μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω, nihil nos inhibeat aut retineat. Plato in Cratylo, ἐμποδίζον καὶ ἴσχον τῆς ῥοῆς τὰ ὄντα. Item ἴσχειν dicuntur flumina quum decreſcunt & quum veluti inhibentur. Arrianus de Indiæ fluminibus, χειμῶνος ἴσχουσι, ὀλίγοι τε γίγνονται, hyeme decreſcunt. ¶ Item ἴσχω, ſcatere facio, & emitto, vt fons aquam, Ariſtid. ¶ Item valeo, (ea ſignif. qua de pretio dicitur,) vt apud Polyb. καὶ παραυτίκα τάλαντον ἴσχουσι, mox talento valent.

Ἴσχομαι idem quod ἔχομαι, habeor, teneor. Item hæreo, Gal. Item ſiſto gradum, impetum meum reprimo, deſino, Il. β. & Od. ω.

Ἰσχάνω, & ἰσχανάω, idem quod ἴσχω, teneo, retineo, inhibeo, reprimo. Ili. ξ. Item ἰσχανάω cupio, deſidero, ſeu ἐπιθυμητικῶς ἀντέχομαι, vt Euſt. exponit Ili υ. de equa, μέγα δ' ἔρμου ἰσχανόωσιν. Et Od. θ. Ἰσχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου Κυθερείης. captus deſiderio.

*Ἰσχανόω, idem quod ἰσχανάω, cupio, deſidero. Dion. de ſitu orb.

Ὄχα, præ cæteris, pręcipuè, pro quo frequentius vſurpatur ἔξοχα. vt Il. α. Οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, in augurali diſciplina eminentiſſimus.

Ὄχανον, ου, τὸ, anſa clypei, inde dicta quòd ea teneatur. Ab aliis exp. amẽtum, item habena, item lorum clypei, τὸ τῆς ἀσπίδος κράτημα, vt Euſt. tradit. Ὀχάνη, ἡ, idem. Plutarch.

Ὀχεὺς, έως, τὸ, retinaculum. Hom. itidem ab ἔχω dictum.

Ὀχεὺς πυλῶν dicitur vectis, ſeu peſſulus, aut repagulum, quo fores cohibentur & clauſæ continentur. Il. μ. & ω. ¶ Ὀχεὺς à quibuſdam vocatur ſcrotum.

Ὀχὸς, οῦ, ὁ, capax, qui continere poteſt. Od. ε. ¶ At ὄχος, vide ſua ſerie.

Ὀχὴ, ἡ, cibus, ab ἔχω, quòd corpus eo cõtineatur, & conſeruetur. Heſiod. Athen.

Compoſita: ac primùm ex ἔχω, σχέθω, ἴσχω & verbalibus, cum præpoſitione.

Ἀμπέχω, (pro ἀμφιέχω) fut. ἀμφέξω, circundo, circumplector, occupo. Apoll. Arg. 2. οὐρανὸν ἀχλὺς ἄμπεχε. ¶ Item, induo, amicio, apud Ariſtot. Ἀμπέχομαι, induor, amicior, i. pro indumento ſiue amictu mihi circundo. Ariſtoph in Pluto, τοιοῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον, huiuſmodi pallio induitur, huiuſmodi pallium geſtat. Ariſtot. in Probl. γυμνοῖς opponit τοῖς ἀμπεχομένοις.

Decomp. Συναμπέχω, vel ξυναμπέχω, occulto, cooperio. Æſch. in Prom

*Ὑπαμπέχω ſubinduo. ſubamicio. Plut.

Ἀμπεχόνη ἡ, cultus corporis, veſtitus. Plat. de rep. 4. Item veſtimentum, indumentum, Luc. Ἀμπέχονον, ου, τὸ, idem. i. indumentum. Theocr.

Ἀμπεχόνιον, τὸ, palliolum.

Ἀμπίσχω, idem quod ἀμπέχω, apud Ariſtot. Ἀμπίσχομαι, idem quod ἀμπέχομαι, apud Plat.

Ἀμπισχνοῦμαι, etiam legitur pro ἀμπίσχομαι, apud Ariſtoph

Ἄμπυξ, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Decomp. Ἀναμπέχονος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habens ἀμπεχόνην, non togatus ſeu lęnatus. Athen. l. 13.

Ἐπαμπέχω ſuperinduo.

Καταμπέχω. cooperio.

Μεταμπίσχομαι, veſtem muto.

Περιαμπέχω, obtego velamentis, circumueſtio, obtego, inuoluo περιαμπίσχω, idem.

Συναμπέχω, occulto, cooperio. Æſchyl.

Ἀνέχω, ſuſtollo, ſurſum attollo, tollo, erigo in altum. vt
Il η. χεῖρας ἀνέχον, manus ſuſtulerunt. Eſt item ſuſti- 548
neo Pauſ. Interdũ pro, in pretio habeo, honoro. Od. τ: εὐδικίας ἀνέχοντα, pro τιμῶντα. ¶ Item, retineo, inhibeo. Hom. Plut. Item neutraliter pro, ceſſo, deſino. Appian. in Lib. μὴ ἀνασχεῖν τοῦ πολέμου. Apud Xen. Hell. οὕτως ἀνεῖχον, ita continebant ſe. Apud eundem Hell. 2. ἀνέχουσι περὶ τῶν τειχῶν, vrgent demolitionem murorum. ¶ Apud Suid. ex Theopompo, ἀνεχέ μοι τὴν χεῖρα, præbe mihi manum ¶ Item, promineo, item emineo, apud Pauſ. Exponitur etiam, exiſto, attollor, apud Baſil. Item pro, erũpo, ſeu orior poni ſcribunt, apud eundem Pauſ. A Xenoph. dicitur & ſol ἀνέχων. Apud Thucyd lib. 7. ἀνέχουσαι ἄκραι, exp. promontoria excelſa. Exp. etiam, exto, i. extra appareo, apud Plut. in Cæſare; ὡς καὶ τὸ ξίφος ὑπὸ τὸ ἰνίον ἀνασχεῖν.

Ἀνέχομαι, à quo ἀνασχέσθαι, apud Homer. pro actiuo ἀνασχεῖν, i. attollere, vt ἀνασχέσθαι χεῖρας, & ἀνασχέσθαι

δόρυ

δᾶρυ. Item pro ἀνέχειν ſignificante πυκᾶν, ab eodem alicubi accipi exiſtimatur. Vide Euſt. Item ſuſtineo, tolero, patior, fero. vt Ariſtoph. in Nub. κακὰ πολλὰ ἀνέχεσθαι. Et cum genit. vt ὁμβρόν τε καὶ ἡλίου ὑπείχοντος, apud Herodianum. Iungitur & participio aut infinitiuo. vt Dem. Philipp. 3. ταῦθ᾽ ὁρῶντες οἱ Ἕλληνες ἀνέχονται. ¶ Item tolero, i. duro, apud Ariſtot. lib. 8. de hiſt. an. ¶ Item, ſuſtineo, i. faueo & tueor. vt exp. act. c. 18. v. 14.

✱ *Decomp.* Εἰσανέχομαι, perfero, tolero, ἀνέχομαι. Oppian.

✱ Ὑπερανέχω, ſuperattollo, apud Strab.

Ανεξία, ἡ, tolerantia. Ανεκτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀνασχετὸς, tolerabilis. Hom. Dem.

Ανεκτῶς, tolerabiliter. Hom. Iſocr.

✱ Ανοχεὺς, qui ſuſtinet, fulcrum. Aretæus.

Ανοχὴ, toleratio. Item tolerantia, patientia. vt ἀνοχὴ θεοῦ. Rom. 3. Item intermiſſio, ceſſatio, aut q. d. deſiſtentia. Herodian. Hinc ἀνοχαὶ induciæ. Æſchin. de fal. leg. ¶ Item ἀνοχὴ, ortus. ἀνατολή. Heſych. Pollux quoque ἀνοχὴν καὶ δύσιν inter ſe opponit.

Ανακωχὴ, ἡ, dicitur pro ἀνοχὴ (ſicut κατακωχὴ, pro κατοχὴ) induciæ. Item ἀνοκωχὴ, pro iiſdem. Heſych. Ammonius tamen hæc diſtinguit, quem vide. Vide & in comp. ab Ακή.

Ανακωχεύω & ἀνακωχέω, ῶ, retineo nauem in alto. nauem in ancoris ſtare facio ſubductis velis propter tempeſtatem, vt exp. apud Suid. & Heſych. Herodot. in Eratone, ὑπὸ τούτου ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας. Ipſæ etiam naues dicuntur ἀνακωχεύειν, apud Arrianum. Metaphoricè etiam ἀνακωχεύειν ἅρμα, currum retrahere & inhibere.

Ανάσχεσις, emerſio, exortus, vt ἀνάσχεσις ἡλίου, ortus ſolis. Plut. in Probl. Item toleratio, vel tolerantia. vt ἀνάσχεσις τῆς ὀδύνης. Plutarc. in Numa. Ανασχετὸς, οῦ, ὁ, tolerabilis. Thuc. Et ἀσχετὸς, poeticè pro eodem. Od. β.

Ανασχέω, ῶ, itidem pro ἀνέχω, emergo, orior, exiſto. Herodot. in Polymn. & Erat. Citatur ex Herodoto. ἀνασχήσω λυπηρόν τι σοι, pro, moleſtiæ quippiam tibi afferam. Et ex Eurip. ἀνασχήσει φλόγα, pro, exoriri faciet.

Ανασχέθω, idem quod ἀνέχω, ſuſtollo, erigo. apud Apoll. Rhod. & Il. κ.

Ανίσχω, pro ἀνέχω, ſuſtollo, erigo, &c. vt Ilia. θ πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες. Item emitto, ſubduco, produco. vt apud Herodot. ἀνίσχει ἡ γῆ βοτάνας. Quæ ſignif. præcedenti eſt affinis, quia terra quod producit, veluti in altum erigit. Item emergo, & exiſto, orior. apud Phil. Sic dicitur ἀνίσχειν ἥλιος & βοτάνη. Dicitur & tranſitiuè ἥλιος ἀνίσχειν τὸ ὁρίζοντα pro ὑπερβάλλειν.

✱ Περανίσχω, *decomp.* antè emergo, primus emergo. Plut. de defectu oracul.

Ανίσχομαι, paſſ. pro ἀνέχομαι. Ilia. η. ἀνὰ δ᾽ ἴσχεο, vbi tamen quidam exp. te cohibe, te contine.

Decomp. Δυσανέκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, toleratu difficilis. Xen. Δυσανάσχετος, idem. Item intolerans. Vnde δυσανασχέτως, ægro animo, intoleranter. Δυσανασχετέω, ῶ, ægrè fero, ægro animo tolero, grauor. Sæpe cum accuſ. vt Thuc. 7. δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα, ægrè ferentes. Interdum cum præpoſ. vt Plut. in Ant. οἱ δὲ Αντωνίου δυσανασχετοῦντες πρὸς τὴν διατριβὴν, quum moram ferre non poſſent. ¶ Item in Camillo, δυσανασχετοῦντες ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις, moleſtè ferentes quæ acciderant. Phal. in epiſt. περὶ θανάτω δυσανασχετῶ. Interdum cum dat. vt apud Suid. δυσανασχετοῦσι δὲ τῇ συμφορᾷ.

549 Εἰσανέχω, inſurgo, exurgo.

Επανέχω, ſuſcipio, ἀναιρεῖσθαι, ὑψοῦ, apud Suid. Item incumbo, innitor, confido. Artem. Oniroc. 1. μὴ μόνοις τοῖς βιβλίοις ἐπανέχειν, ſola præceptorum artis traditione niti & acquieſcere. Sic & Dem. de fal. leg. Item poſthabeo, poſtpono. Plut. in Dem. καὶ τὰ οἰκεῖα πάθη καὶ πράγματα τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντα, τηρεῖν ἀξίωμα, res caſúſque domeſticos publicis negotiis poſtponere.

Εξανέχω, exto ſuper, emineo. Apoll. Εξανέχομαι, perfero, tolero, ſuſtineo. Eurip.

Παρανέχω, altrinſecus attollo ſeu eleuo. Exp. etiam, emineo.

Παρανίσχω, idem. apud Thuc.

Προανέχω, prior attollo ſeu eleuo Suid. Exp. & neutraliter, promineo.

Προσανέχω, nitor, confido. vt ἐπανέχω. vnde προσανέχων, fretus & fidens, apud Polyb. Item deditus ſum, incumbo, commentor. Chryſoſt. ad Theſſ. 19. τούτοις προσανέχωμεν, ταῦτα μεριμνῶμεν. Aliquando *pro* expecto. vt apud Polyb. lib. 5. Apud Suid. προσανέχοντι, exp. ἐξέχοντι.

Αντέχω, retineo. vt Luc. ἀντέχει αὐτὸ τὴν χεῖρα, manum eius cohibet. ¶ Item ſuſtineo. Cum dat. vt Xen. ἀντέχειν τῷ πόνῳ, ſuſtinere laborem. Exp. etiam reſiſto. vt ἀντέχειν τοῖς χειμῶσι, apud Theophr. Herodian. lib. 1. καὶ πρὸς τὸ τοῦ ἀέρος φθορὰν ἀντέχειν ἐλέγετο. Aliquando οὐκ ἀντέχω, exp. cedo, ſuccumbo. Thucyd. Suid. ¶ Item poſſum. Cum infinit. vt apud Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. οὐκ ἀντέχουσιν ὁμοίως βαστάζειν. Item duro, διαμένω. Demoſth. ἐὰν γὰρ ἀντέχῃ τὰ τῶν Ολυνθίων, ſi res Olynthiorum durent. i. incolumes maneant.

Αντέχομαι, retineo, quaſi contrà teneo. vt apud Eurip. ἀντέχου θυγατρὸς, filiam tuam retine retinendo. Exp. etiam adhæreo, & deditus ſum. Thuc. Xen. itidem cum genit. Item vendico. Item amplector, capeſſo, ſuſcipio tuendum, aſſero, inquit Bud. Interdum cum genit. vt ἀντέχομαι τοῦ σχολάζειν, otium amplector, otio deditus ſum. Item pro ἀντέχειν ſufficere. vt οὐκ ἀντέχετο τὸ ὕδωρ παρέχων στρατῷ, non ſuffecit ſuppeditandæ aquæ exercitui. Item pro obſiſtere. Bud. ex Poll.

Ανθεξις, retentio. Item complexus mutuus. Plat.

Αντοχὴ, retentio. item cohærentia & comprehenſio, apud Paulum Æginetam.

Αντίσχω, à quo ἀντίσχομαι, apud Hom. teneo antè, oppono.

Απέχω, abſtineo. Cum genit. Il. α. Exp. & auerto. Od. ο. Apud Plut. de defect. orac. οὐδὲν ἀπέχει. (ſequente infin.) nihil prohibet quin. ¶ Item, diſto, i. abſum. vt Xen. pæd. lib. 1. ἀπέχειν πολλῶν ἡμερῶν καὶ μηνῶν ὁδόν. Ariſtot. ἀπέχουσαν δὲ πλειόνων ἡμερῶν, ſub. ὁδόν. Item diſto, i. differo. Herodian. lib. 1. ἡ οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικὸς, quæ nihil ab vxore differebat. ¶ Item recipio, reporto, vt apud Plut. τὸ καρπὸν ἀπέχειν, & τὰ διδασκαλεῖα, & τὸ μισθόν. item τὴν χάριν ἀπέχειν apud Syneſ. Απέχει imperſon. ſatis eſt, ſufficit. apud Anacr. & Marci cap. 14.

Απέχομαι, abſtineo. vt κακῶν ἀπέχεσθαι χεῖρας. Od. χ. Sæpe omittitur accuſ. vt Iſocr. in Panath. ἀπέχεσθαι τῆς Ελληνίδων πόλεων. Apud Xen. pæd. lib. 1. οὐκ ἀπείχοντο οὐδ᾽ ἀπὸ τῶν φίλων. Idem Apomn. lib. 1. ἀπέχομαι τοῦ λέγειν, ſuperſedeo. Apud Thucyd. ἀπέχομαι μὴ στρατεῦσαι.

Απόσχεσις, abſtinentia.

Αποχὴ, ἡ, diſtantia. διάστασις. Ptol. l. 2. Apud iuriſconſultos ſignificat ſcriptum quo pecuniam debitam creditor ſe accepiſſe teſtatur, debitorémque liberat.

Ανταποχὴ, eſt ſcriptum quo debitor fatetur debitum creditori, aut quo quis ſe obligat.

Απίσχω, idem quod ἀπέχω, abſtineo, Ioſeph. Item auerſum teneo ſeu amoueo, & q. d. adhibeo. Od. ι.

*Ἀπισχαίνω, extenuo. Plut. ſymp. 3.

Διέχω, perrumpo, penetro. Il. λ. Ἀντικρὺ δ' διέχε φαεινοῦ θυρεὸς ἀκωκή. Sic & apud Greg. διέχον τὴν νεφέλην, penetraui mediam nubem, vel perrupi. Exp. & traiicio & transfigo. vt apud Ariſtot. de anim. lib. 1. διὰ γὰρ τοῦ ἥπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ. Apud Arrian. διαχεῖν

550 τὴν φάλαγγα, exp. aperire phalangem. ¶ Item, aperior, dirimor, vt acies rupta, apud Arrian. Item dirimo vel ſummoueo. cum accuſ. apud Greg. Apud Plut. in Ant. διαχοῦσα τὰς χεῖρας, exp. brachia expandens. Apud Arrian. l. 6. ὡς δ' εἰς πλάτος ἤδη ὁ ποταμὸς διέχεν, ἐνταῦθα δὴ ὁ ῥοῦς οὐκέτι χαλεπὸς ἦν. exp. quum euaſit anguſtias & ſe diffudit. ¶ Item, diſto. Thuc. διεῖχον δ' πολὺ ἀπ' ἀλλήλων. Idem, διέχει τῆς ἠπείρου, diſtat ab Epiro.

Διεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, diſiunctus, diſcretus, interruptus. cui opponitur συνεχής. Plat. & Plut.

Διακωχὴ, Suidæ eſt διάλειψις, intermiſſio. aliis ceſſatio, induciæ, vt ἀνακωχή.

Διΐσχω, idem quod διέχω.

* Διαχῶ, idem quod διέχω. Xenophon. Anab. 3 ὅταν δ' ἂν διαχῇ τὰ κέρατα. id eſt, quum cornua aperirentur, dirimerentur, diſcederent. & paulò pòſt.

Εἰσέχω vel ἐσέχω, pertineo, pertingo, peruado. Item euado, exeo, erumpo. Herodot.

Ἐνέχω, inſto, vrgeo, vt Luc. c. 11. vbi tamen alij exp. imminere, ſicut & Marci c. 6. Heſychius ἐνέχειν inter alia vult eſſe ἐγκεῖσθαι & μνησικακεῖν. Euſtathius ait ſignificare τὸ κατά τινος ἔχειν. qua in ſignif. ponitur ἐπέχω. ab Hom.

Ἐνέχομαι, teneor. vel teneor vinctus, obſtringor. vt ἐνέχεσθαι ταῖς πέδαις. Pauſ. Metaph. ſæpe ponitur. vt ἀποινῇσι ἐνέχεσθαι. Herodot. Exp. & obnoxius ſum. vt ἐνέχεσθαι κατάρᾳ. Plut. ſymp. 4. obnoxium eſſe execrationi. Item adhæreo, vel inhæreo, vel illidor. apud Syneſ.

* Προσενέχομαι, decomp. obſtringor, obnoxius ſum, ἐνέχομαι. 2. Maccab. 5.

Ἐνοχὴ, ἡ, obligatio, nexus, noxa. Ἐνόχιον, ου, τὸ, pretium penſionis.

Ἔνοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tenetur quaſi vinctus & obſtrictus. In epigram. ἐπ' ἀγκύρας ἔνοχον βάρος, ad anchoram pondus detentum. Item qui tenetur obnoxius, obſtrictus, reus, vt ἔνοχος τοῖς νόμοις, obnoxius legibus. Dem. Et cum genit. vt Plat. de leg. τῶν βιαίων ἔνοχος ἔστω, iniuriæ vi illatæ crimine teneatur. Sic Heb. 2. ἔνοχοι δουλείας, obnoxij ſeruituti.

Ἐνίσχω, detineo, retineo. Ἐνίσχομαι, detineor, comprehenſus ſum. Item inhæreo. Apoll. Item metaph. ἐνίσχεσθαι dicitur qui inter loquendum hæret. Plut.

Ἐξέχω, emineo, promineo. Ariſt. Item exto, id eſt, extra appareo. Plutarch. Item emico, orior, exorior. Dem. πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, priuſquam ſol oriretur.

Ἐξοχὴ, eminentia, prominentia. Herodian. lib. 4. & Athen. lib. 11. in corpore ἐξοχαὶ dicuntur extuberationes, excreſcentiæ. Dioſc. & Gal. Item ἐξοχὴ excellentia vnde κατ' ἐξοχὴν, per excellentiam.

Ἐξοχὰς, άδος, ἡ, in ano genitum tuberculum, quod callum nondum contraxit. Dicitur & ἐξοχή.

Ἔξοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, eminens, extans. Il. γ. ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους. Item metaph. excellens, præſtans. Il. ξ. ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν. Ἔξοχον neutro genere aduerbialiter capitur pro ἐξόχως. Od. ε. v. 118. Pro quo ἔξοχα frequentius vſurpatur, vt Il. ξ. & Od. θ. λ. ο.

* Πανέξοχος, decomp. qui omnino excellit, valde præſtans. Oppian.

Ἐξίσχω, idem quod ἐξέχω. Pauſ.

Ἐπέχω, inhibeo, reprimo, moror, retro ago. Soph. ἐπέχω χεῖρα, reprimo manum. Plut. in Sol ἐφέξειν γράμματα τὰς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων. Dicitur & ἐπέχω σε τούτου, obſto ne hoc facias, apud Plutarch. Ἐπέχω περὶ τούτου, exp. retineo & inhibeo aſſenſionem. Interdum neutraliter pro, ſubſiſto, vel ſubſedeo. vt ὅπως ἂν ἐπίσχωσι τῆς πορείας, Xen. Item expecto, cunctor, vel differo, intermitto, apud Dem. & Ariſtoph. ¶ Item adhibeo, applico, attendo. vt ἐπέχω τὸν νοῦν, vel, τὴν γνώμην, cum dat. Luc. & Plut. pro προσέχω. Interdum dicitur ἐπέχειν (per ſe) pro, attendere animum. quod itidem apud Lat. nonnunquam ſine caſu ponitur. vt 1. Tim. c. 4. ἔπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ. Apud Hom. & Pauſan. μαζὸν ἐπέχειν, applicare ſeu admouere mammam. Apud Lucian. ἐπέχειν τοὺς ὀφθαλμοὺς τινι, admouere vel intendere aut adiicere oculos alicui. Apud Pind. ἐπέχειν σκοπῷ τόξον, intendere ſeu dirigere in ſcopum. Sic & apud Herodot. ἐπεῖχον τοῖς Τεγεήταις, tendebant contra Tegeatas. Ibidem, ἐπεῖχέ τε ἐπὶ Λακεδαιμονίοις, tendebat in Laced. ſeu vrgebat Laced. ¶ Item, præbeo, do. vt Od. π. ἐπίσχετε οἶνον ἐρυθρόν. Sic ἐπέχω ποιεῖν, Ariſtoph. in Neb. ¶ Item obtineo pro poteſtate, rego imperio. vt ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων. Ariſtot. de mundo. Et Thuc. 1. ἐπέχειν ἐπὶ πολὺ θαλάσσης, latè mare occupare, vel multum maris occupare. ¶ Ἐπέχω σοι, apud Hom. exagito te, faceſſo tibi negotium. ¶ Item, ἐπέχειν πόδας ὑποποδίῳ. pro ἔχειν πόδας ἐπὶ ὑποποδίῳ, habere pedes ſuper ſcabello. ¶ Item, ὡς ἐπέχεν ἡμέρα, vt dies illuxit. apud Pauſ.

Ἐπέχομαι, paſſ. inhibeor, reprimor. Item retineor, &c. Apud Heſ. in Th. ἀμφὶ δ' γαίῃ ἱμείρων φιλότητος ἐπέχετο, terræ inhæſit.

Ἐφεξις, εως, ἡ, inhibitio, idem quod ἐποχή. 551

Ἐφεκτικὸς, inhibendi & reprimendi vim habens. Athen τέχνη ἐφεκτικὴ τῆς κοιλίας. Ἐφεκτικοὶ dicebantur etiam quidam philoſophi παρὰ τὸ ἐπέχειν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ δογματίζειν αὐτὰ ἀκατάληπτα, vt Suid. annotat. Vide & Gell. l. 11. c. 5. Budæus cunctatores & hæſitatores dici poſſe exiſtimat.

Ἐφεκτικῶς, dubitanter, hæſitanter, affirmationem inhibendo & ſuſpendendo.

Ἐποχὴ, inhibitio, retentio, repreſſio. vt ἐποχὴ τῶν ἐμμηνίων, ſuppreſſio menſium. Item remora, impetus & ruentis impedimentum atque inhibitio. Baſil. πρὸς ἐποχὴν ἁμαρτίας. Item retentio aſſenſus: de qua Cicer. in Acad. & in Off. lib. 1. Eſt etiam gradus planetarum in zodiaco, ſeu ſtatus cœli poſitúſque ſiderum in Hermol. in Plin. & Cæl. lib. 1. cap. 15.

* Ἐποχικὸς, adiect. ab ἐποχή. In nou. conſt.

Ἐπίσχω, cohibeo, reprimo, inhibeo. idem quod ἐπέχω. Odyſſ. υ. ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς. Item expecto. Geneſ. 8.

* Ἐπισχέθω, idem quod σχέθω, κρατῶ. Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Ἐπίσχεσις, retentio, inhibitio, repreſſio, remora. idem quod ἐποχή. Ariſt. Item pro mora.

Ἐπισχεσία, ἡ, prætextus. Od. φ.

Ἐπισχετικὸς, idem quod ἐφεκτικός. Athen.

Decomp. Ἀνεπίσχετος, qui inhibitus aut repreſſus non eſt. qui inhiberi nequit.

Δυσεπίσχετος, qui difficulter inhiberi poteſt.

Κατέχω, detineo, retineo. Iliad. γ. τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα. Item teneo, occupo. Herod. καὶ φόβος πάντας κατεῖχε. Et apud eundem, κατέχει με εὐμοιρία, conſtitutus ſum in felicitate. Aliquando exp. inuado, vt apud Plat. τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν. Item, pro retineo, cui opponitur amitto. vt Xen. Pæd. 7. Item obtineo. Iſocr. Item contineo, cohibeo, vt Thuc. lib. 1. κατέχειν τὴν διάνοιαν. Sic κατέχειν τὴν ὀργήν. Ariſtot. Apud Polyb. κατέχειν τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν, exp. ſuſtinere impreſſionem hoſtium. Apud Cebet. Theb. κατέχειν τὰ γράμματα, callere literas. ¶ Item, neutraliter,

traliter, applico, appellor. Dicitur autem vel ipſa nauis κατέχειν, vel is qui ea vehitur. Plut. in ſymp. ſept. ſap. ἠρόμην αὐτὸν ὅπου τὴν ναῦν οἴεται καταχήσειν. Plut. in Theſ. κατέσχεν εἰς τὴν Δῆλον. Dicitur & κατέχειν εἰς τὸν αἰγιαλὸν, apud Herodot. & Act. cap. 26. Lat. applicare ad littus. Apud Thuc. lib. 1. ὁ λόγος κατέχει, ſermo inualuit, aut etiam fama obtinuit. Itē pro, incumbo & decumbo apud Theophraſt. ὅταν ἐπομβρίαι κατάσχωσιν.

κατέχομαι, detineor, retineor, &c. apud Thucyd. & Plat. Item peculiariter pro, afflatus ſum numine. apud Plat. in Pand. κατέχομαί τινι, teneor, id eſt obligatus ſum.

κάθεξις, retentio, conſeruatio. Thuc. l. 3. Item detentio ſeu retentio. Ariſtot. pol. 7.

καθεκτὸς, qui contineri aut retineri, aut detineri poteſt. Plut. & Dem. καθεκτῶς, aduerb. ita vt contineri ſeu retineri poſſit.

καθεκτικῶς, continens ſeu retinens. vt καθεκτικὴ δύναμις. Alex. Aphrod.

κατοχὴ ἡ, detentio, retentio. idem quod κάθεξις. Alex. Aphr. & Gal. Item poſſeſſio, apud Iuriſc. Accipitur etiam pro afflatu inſtinctúque numinis, quo occupati dicimus facimúſque aliquid. Dionyſ. Areop. & Plut. in Alex. κατοχὴ & κάτοχος, dicitur etiam affectus quidam cerebri poſteriora vt plurimum occupans. Gall. 13 therap. & in definit. κατόχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fanaticus, numine afflatus. qui & κατάσχετος dicitur.

κάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tenetur ſeu captus tenetur. apud Suid. Item tenaciter hęrens. Plut. de fort. Rom. In vita Iſocr. κάτοχος κτῆσις καὶ βέβαιος, poſſeſſio firmata vſu. κάτοχοι, peculiariter dicuntur afflati & inſtincti numine: vt προφῆται ἐνθουσιῶντες καὶ ἔνθεοι. Plut. de def. orac. Pauſ. in Phoc. & Arrian. l. 4. Apud medicos κάτοχοι vocantur qui morbo illo, qui κατοχὴ & κάτοχος nominatur, correpti ſunt & quaſi detinentur. Gal. de cauſ. pulſ. l. 4 c. 16. Dicuntur etiā κάτοχοι, prominentes pinnæ quę vertebris infiguntur Poll. Item monumentum lapides. Heſych. κάτοχα in terebro dicitur manubrium, pars illa quæ manibus continetur. Heſych. κάτοχος dicitur etiam faſcia longior quę in orbem faciei & capiti circundatur, vt περισκέπαστρον comprehendat contineátque. Gal.

κατακωχὴ, idem quod κατοχή. Plat. κατακώχιμος, qui detineri & capi poteſt, ἁλωτός. Ariſtot.

κατάσχεσις, retentio. Item poſſeſſio. Act. 7. κατάσχετος, idem quod κάτοχος, & κατόχιμος. Pauſ.

καταχέθω, detineo, inhibeo. Heſiod.

* Προκαταχέθω, decomp. idem quod προκατέχω. Laert. in Epicuro.

κατίσχω, idem quod κατέχω. vt νῆα κατισχέμεναι, appellere nauem. Hom.

* κατισχναίνω, detineo. κατισχναίνομαι, paſſ. Æſch. in Prometh.

Decomp. Ακάθεκτος, qui contineri & cohiberi nequit. vt ἀκάθεκτος ἔρως, apud Phocyl. Ακατάσχετος,

552 idem. vt ἀκατάσχετον κακόν, Iac. cap. 3. Ακατασχέτως, more eorum qui contineri nequeunt, Plut. in Camillo.

Αντικατάσχεσις, retentio. Ariſtot. in Probl.

Διακατέχω, moror. Polyb. 2. Item poſſideo, detineo, in Pand.

Διακατοχὴ, poſſeſſio, ſeu detentio, itidem in Pand.

* Διακάτοχος, poſſeſſor, detentor. In nouell. conſt.

Δυσκάθεκτος, qui difficulter contineri & cohiberi poteſt. Luc. in Tim. & Plut. in Numa.

Εγκατέχω, inſiſto.

Εὐκάθεκτος, qui facilè contineri & cohiberi poteſt, qui facilè in ordinem cogi poteſt. Xen.

Παρακατέχω, retineo, complector. Baſil. ad Diodorum παρακατέχειν τῇ μνήμῃ. Item fruſtror, moror, apud Suid. Vnde παρακαθεκτικὸς, tenax. Παρακατάσχεσις, retentio. in Pand.

Προκατέχω, recoerceo, preoccupo.

Προκατέχομαι, detineor apud, vel retineo. Baſil.

Μετέχω, habeo cum alio, partem habeo, particeps ſum. Xenoph. Hellenic. 4. ἀγαθῶν μὲν γιγνομένων ἡδέως μετέχειν. Dicitur & μετέχω σοι τούτου, vt in epiſt. Philippi, apud Demoſth. & Plat. in epiſt. Dicitur etiam μετέχω τοῦτο. Ariſtophanes in Pluto, οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί. Xenoph. Pæd. 7. τῶν ἀγαθῶν ἐμοὶ τὸ ἴσον μετεῖχε. Cum accuſat. μέρος aut μοῖραν, ſignificat ſimpliciter ἔχω. vt Iſocr. in Archid. οἷσπερ καὶ τῶν κινδύνων πλεῖστον μέρος μεθέξουσιν. Herodotus μετέχοντες μοῖραν τιμέων. Apud Plat. in Tim. μετέχουσα λογισμοῦ καὶ ἁρμονίας ψυχή, Cic. interpr. cōpos & particeps. Exp. etiam, conſcius ſum. vt apud Thuc. lib. 3. ὃς οὔτε μετέχε τῆς ἀποστάσεως. Sic Herodot. μετέχειν φόνου.

Μέθεξις, participatio, communio. Ariſtot.

Μεθεκτὸς, οῦ, ὁ, qui participatur. Plutarchus ad Colot. Μεθεκτικὸς, quaſi dicat, participatiuus. Ariſtot. phyſ. 4.

Μετοχὴ, ἡ, idem quod μέθεξις. Plut. de primo frig. Item pars orationis apud gramm. quam Latini appellant participium. Vnde Μετοχικὸς participialis.

Μέτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, particeps. Plat. Polit. 7.

Μετίσχω, idem quod μετέχω. Laert. πολλῶν ἀγαθῶν ἐν ᾄδου μετίσχοισι.

Decomp. Αμέθεκτος, qui non participatur, cuius quis particeps non eſt. In nouell. conſt.

Αμέτοχος, non particeps, expers. Thucyd.

Συμμετέχω, vnà cum aliis particeps ſum.

Συμμέτοχος, qui vnà cum aliis eſt particeps.

Παρέχω, iuxta habeo ſeu teneo. pro παρ' ἔχω, id eſt, ἐγγὺς ἔχω, inquit Euſtath. Odyſſ. σ. verſ. 317 Αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω. Item prębeo, exhibeo. Hom. Iſocrates & alij. τί τινι Exponitur, & excito. vt apud eundem Xenoph. ἱδρῶτα παρέχειν, ſudorem excitare. Sic & παρέχειν δεινοὺς ἔρωτας apud Plat. Cicero interpr. excitare ardentes & mirabiles amores. Apud Iſocratem, παρέχειν μαρτυρίαν, proferre teſtimonium. Item efficio, preſto, reddo. vt παρέχειν βελτίους, apud Xen. Et σῶον παρέχειν apud eundem, incolume pręſtare.

Παρέχει, (imperſon.) licet, facultas eſt, occaſio eſt, vt παρέχει ποιεῖν ταῦτα. Herodot. Aliquando exponitur etiam, facile eſt, promptum eſt. hinc παρασχὸν, vt apud Thucydidem, ὅτι μὴ τὰ ἐν Πύλῳ καλῶς παρασχὸν οὐ ξυνέβησαν, i. quum ampla occaſio obtigiſſet.

Παρέχομαι, etiam ſepe dicitur ſignif. actiua pro παρέχω. vt παρέχεσθαι εὔνοιαν. Herodian. exhibere beneuolentiam, &c. Παρέχεσθαι νόμον, legem laudare, i. legis authoritatem proferre, & excitare. Sic apud Iſæum, πρατῆρα παρέχεσθαι, laudare & proferre eius nomen à quo emimus.

Παροχὴ q. d. prębitio. Item largitio. item paroch. munus apud Baſil. in epiſt. Et αἱ παροχαὶ quę Gellius, prębenda, l. 15. 4.

Πάροχος, ου, ὁ, q. d. prębitor. Sed peculiariter πάροχοι dicti ſunt & ξενοπάροχοι, qui peregrinis ſalem & ligna prębebant. Vide & aliam ſignificationem in Οχος.

Παρακωχὴ, pro παροχὴ, apud Thuc.

Παρίσχω, idem quod παρέχω. Hom.

Παρασχέθω, pro eodem. Heſiod.

Decomp. Αντιπαρέχω, viciſſim prębeo, retribuo.

Εμπαρέχω, prębeo quaſi imponendo manibus. Item expono. Plutarch. de Sibyll. or. ἀκούσαι ἐσομένου

ἐμπαρέχειν ἑαυτὴν ἀπαιτοῦσι καὶ γνῶσιν αἰθερίοις. Apud Thucyd. ἐμπαρέχοντες περικινδυνεύσαι τὴν πόλιν, exp. vrbem periculo exponentes. Item accommodo, permitto. Plut. in Galba, καὶ τῇ Οὐίνδικος ἐμπαρέχων ὄνομα τόλμῃ.

Εὐπάρεχος, facilem ſe prębens in Hippiatr.

Προσπαρέχω, inſuper prębeo vel exhibeo.

Συμπαρέχω, vnà prębeo. Xen.

553 Περιέχω, contineo, comprehendo, Artemid. Apud Ariſtot Rhet. 3. περιέχοντα ὀνόματα, nomina quibus res continentur pluribus verbis circumſcripta. Item complector retinendo. Plut. in Anth. ¶ Item circundo, cingo, ambio. vnde ὁ περιέχων ἀήρ, & τὸ περιέχον, ambiens nos aer, aer nobis circumiectus vel circumfuſus. Plutarch. & alij. Apud Plut. in Publ. βασιλικὴν ἔπαυλιν περιέχειν, exp. circunſidere, obſidere. ¶ Item, pro ὑπερέχω, ſuperior ſum. Thuc. περιέχοντες πολὺ τῷ ἔργῳ.

Περιέχομαι, contineor, &c. Item circundor, cingor. Syneſ. apud Athen. περιέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ, teneri religione. ¶ Item actiue retineo. Syneſ. περιεχόμενος ὅπου καὶ λάβοιτο. Item confertis manibus retineo. apud Luc. Item complector: & quidem metaphoricè ſæpe. vnde exp. foueo, exoſculor, deamo, apud Greg. cum genit. apud Plut. in Themiſt. περιεχόμενοι τῆς Πελοποννήσου, animum adiicientes ad Peloponneſum. Apud Herodot. in Polymnia, κακολογίης περιέχεσθαι, exp. abſtinere, continere ſe à maledicentia.

Περιεκτικός, comprehenſiuus. Item comprehendens, cōplectens. vnde τὸ περιεκτικὸν τῶν εἰδῶν, formarum cōplexio. Apud Gram. περιεκτικὸν ὄνομα, nomen quod locum aliqua continentem ſignificat: vt δαφνών, lauretum, ἀμπελών, &c. Item comprehendendi ſeu continendi vim habens. Item generalis, γενικός, Heſych.

Περιεκτικῶς, complexiuè, item generaliter.

Περιοχή, complexio, comprehenſio, ambitus. Theophr. lib. 1 de cauſ. pl. cap. 21. Exponitur etiam, munitio, pręſidium, ſeptum 1. Reg 22. & 4. Reg. 24. Apud Rhetores idem eſt quod περίοδος. vtitur etiam Cicero lib 3. epiſt. 25. ad Atticum. Vocatur etiam argumentum libri alicuius, i. ſumma eorum quæ in aliquo libro deſcripta ſunt, paucis comprehenſa, alio nomine ὑπόθεσις In Act Apoſt. cap. 8. ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν ἦν αὕτη, vetus interpres exp. locus autem ſcripturæ: (barbari paſſum vocant) *hoc eſt*, pars quędam certis terminis comprehenſa & à reliquis diſtincta.

Περιίσχω, idem quod περιέχω.

Decomp. Ἐμπεριέχω, contineo in, complector & comprehendo in, cohibeo in. Ariſtot. de mundo.

Ἐμπεριεκτικός, capax, qui ambitu & complexu ſuo multa in ſe continere & comprehendere poteſt. Nazian.

* Περίσχετος, contentus, qui retinetur. Oppian.

Προέχω, ante me teneo ſeu habeo, obtendo, obiicio, prætendo, prætexo. Xen. Ariſtoph. ¶ Item promineo, vt πύργος προέχων, apud Hom. ¶ Hinc per metaph. προέχειν dicuntur quicunque præſtant aut primas tenent aliqua in re. Cum dat. vt Thucyd. 1. πλήθει προύχοντας καὶ ἐμπειρίᾳ πολεμικῇ. Sic Iſocr τῇ οὐσίᾳ προέχοντας. Item pro προελαύνειν, ſiue ἔμπροσθεν ἐλαύνειν, apud Hom. Iliad. ψ vt exponit Euſt.

Προέχομαι ſeu προύχομαι, pro προέχω, ante me habeo vt Od γ. καὶ προύχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους. Item, prætendo, prętexo. Ariſtoph. & Thuc. Et pro inferiorem eſſe alio, & q. d. antecelli, ex Greg.

Προοχή, prominens, ſubſtantiuè, vt apud Tacit. in litoris prominenti.

Πρόσχημα, τό, prætextus, quod prætexitur ſeu prętenditur, color, velamentum, ſpecies. Herodot. Thuc. Soph. Laert. & alij cum genitiuo. Πρόσχημα ποιεῖσθαι. Ariſtid. prætexere. Item ſpecies magnifica, auguſta ſpecies rei alicuius & viſenda, inſigne decus, ornamentum. Herodot. Soph. Ariſtot.

Προΐσχω, idem quod προέχω, antè teneo. Plut. ἀποστρεφόμενοι καὶ προϊσχόμενοι τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας, manus ante oculos tenentes, ſeu pro velamento opponentes, vt qui nolunt, aut quos pudet videre. Item protendo & porrigo. Thuc. Item prætendo, obtendo. Plut. Item metaph. prętendo, obtendo, prætexto, iura mea allego, allego, cauſificor, cauſor, & profero. Herodian. ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, ipſe autem ſenectutem excuſans, repudiauit.

Decomp. Ἀντιπροΐσχειν, Heſych. exp. ἀντιδοῦναι, viciſſim dare, retribuere.

Προσέχω, adhibeo. vt προσέχω τὸν νοῦν vel τὴν γνώμην, adhibeo animum ſeu mentem, aduerto animum, attendo. Exp. etiam, incumbo in rem aliquam, rei alicui deditus ſum, apud Ariſtoph. Iſocr. & alios. Effertur in hac ſignif. etiam ſine accuſ. vt Thucyd. 1. οἱ προσέχοντες τοῖς ναυτικοῖς. Itē caueo. vt apud Epicte. πρόσεχε μὴ γένῃ Sic ſæpe apud Euang. προσέχειν ἀπό τινος, & προσέχειν ἑαυτοῖς ἀπό τινος, cauere ab aliquo & cauere ſibi ab aliquo. ¶ Item auſculto, obtempero, aſſentior. itidem cum dat. Æſchin. apud Themiſt. προσέχειν τινί, exp. applicare ſe ad aliquem, ſectatorem alicuius ſe exhibere, auditorē eſſe. ¶ Itē, applico, appellor. Thuc. 3. πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ προσέσχον. Dicuntur etiam naues προσέχειν τῷ λιμένι, vt Lat. tenere portum. ¶ Item permaneo. vt Gal. ex. apud Hippocr. προσέχει ἡ νόσος. 554

* Προσεχόντως, attentè. Solom. prouerb. vlt.

Προσέχομαι, adhæreo, inhæreo. Ariſtoph. in Veſp. ὡς τις λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι. Apud Thucyd. li. 1. προσεχόμενον τῷ ἄγει, obnoxium ſceleri ſeu piaculo.

Πρόσεξις, attentio.

Προσεκτικός, attentus, accuratus, anxiè munus ſuum obiens. Xen. Apomn. 3. Item attentum faciens, vt προσεκτικὸς λόγος apud Hermog. oratio qua auditorem attentum facimus.

Προσεκτικῶς, attentè. apud Suid.

Προσεχής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod προσεκτικός, attentus. item ſectator, qui ſectatorem alicui ſe exhibet. Herodot. προσεχέας σφι εἵλοντο, ſibi applicarunt. Item continent, contiguus, cohęrens, proximus, finitimus. Herodot. in Calliope, Ἀθηναίων καὶ τῶν προσεχέων στρατός. Apud philoſophos quoque προσεχῆ dicuntur proxima & coniuncta cum re, vt cauſa immediata: vnde προσεχέστερα opponuntur τοῖς πορρωτέροις, apud Themiſt. Sic προσεχὲς αἴτιον, dicitur cauſa proxima & continens Gal.

Προσεχῶς, attentè. πρόσεξις attentio Suid.

Προσοχή, attentio. Luc. & Plut.

Προσίσχω, idem quod προσέχω, adhibeo, aduerto. Item neutraliter, attendo, attendo animū, auſculto. Item appello, applico, i. appropinquo ac peruenio. vt apud Thuc. προσίσχοντες τοῖς ἐσχάτοις, extremis appropinquantes. Et apud Herodot. προσίσχον ἐς τὰς νήσους, appulſi ſunt, peruenerunt. προσίσχομαι, adhæreo. Theophr.

* Προσχέθω prætendo antè teneo Theocr.

Decomp. Ἀπροσεξία, negligentia, ſegnities. Gregories.

Συμπροσέχω, ſimul adhæreo Plut.

Συνέχω, cohibeo, contineo. Apud rhetores τὸ συνέχον cauſę dicitur, quaſi ſumma rei & id in quo res tota vertitur. Nonnulli firmamentum, alij firmiſſimam argumentationem appellarunt, vt docet Fab. lib. 3. cap. 11. Item contineo, i. conſeruo, foueo. Cum accuſ. Xen.

cuſ. Xen. Phil. ¶ Item conſtringo, colligo. Interdum exp. comprimo & conſtringo, vel conſtrictum teneo. Ariſtoph. Et metaph. 2. ad Cor. c. 5. ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, i. conſtringit, conſtrictos tenet. ¶ Item pro ſimplici ἔχω, habeo, teneo. Od. κ. Οἴκαδε νισόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες. Item neutraliter pro, coeo, conuenio. Il. υ. ἵνα πεξ συνέχουσι τένοντες. Sic & apud Ariſtot. συνέχουσι δὲ πάντες οἱ κόλποι αὐτῆς, εἰς ἓν πρὸς τὴν ἔξοδον. Item teneo & calleo. Thuc. συνέχοντες εἰρεσίαν, remigationis periti artiſque nauticæ.

Συνέχομαι, contineor. Itē colligor, conſtringor, &c. Συνέχεσθαι κακοῖς. Iſocr. premi malis.

Συνεκτικός, cohibendi (i. continendi) vim habens. vt αἴτια συνεκτικά, cauſæ cohibentes in ſe efficientiam naturalem, vt Cic. interpr. Item continens & in ſtatu ſuo conſeruans, ſeu vim habens continendi & tuendi. Greg. Συνεκτικὸν εἰς αὐτό, ſe ipſum colligens & contrahens. Ariſtoteles in probl. Item conſtans, i. compactus. vt apud Theophraſt. lib. 4. de cauſ. pl. συνεκτικώτερα σπέρματα καὶ πυκνότερα, conſtantiora ſpiſſioráque ſemina. Συνεκτικὴ αἰτία, dicitur etiam cauſa continens apud medicos, *hoc eſt*, cauſa coniuncta cum morbo: vt grumus in meatu vrinali, in veſica calculus. Συνεκτικῶς, ſummatim.

Συνεχής, έος, ὁ καὶ ἡ, continuus, continens, cohærens, perpetuus. Ariſtot. phyſ. lib. 6. συνεχῆ μὲν ὧν τὰ ἔσχατα ἕν, continua ea ſunt quorum extremitates vnum ſunt. apud Dem. pro cor. πόλεμον συνεχῆ καὶ μακρόν, bellum continuum & diuturnum. Συνεχὴς πυρετός, febris continua ſeu perpetua. ¶ Item, creber, frequens aſſiduus. Aphrod. & Herodian.

Συνεχῶς, continenter, ſine intermiſſione. Thuc. Æſchin. Ariſtot. Xen. & alij. Item crebrò, frequenter.
555 Dicitur & συνεχὲς & συνεχέως pro eodem apud poetas. Et συνεχέστατα frequentiſſimè, ſæpiſſimè, aſſiduè, ex Xen.

Συνέχεια, ἡ, continuitas, perpetuitas, aſſiduitas. Syn. Item crebritas, denſitas. Her.

Συνεχίζω, continuo, coniungo. Philop.

* Συνιχάνω, ſimul deſidero. Eurip. in Iphig. Aul.

Συνοχή, ſiue ξυνοχή, continuatio, vel continua cohærentia ſeu commiſſura, qua duæ res in vnum coeunt vel iunguntur, Ariſtot. Item coarctatio, in anguſtum contractio. Il. ψ. Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. & 2. Item pro animi anguſtia & anxietate ponitur. vt Luc. 21. & 2. Cor. 2. In bello dicitur congreſſus ſeu conflictus hoſtilis. Apoll. Συνοχωκή, pro συνοχή, vt apud Hippocr. de oſſibus, τοῦ στήθεος συνοχωκή, pectoris commiſſura & compages. Heſychio, eſt νόσος, λοιδορία, μάχη.

Συνοχαδόν, ſtrictè, arctè, tenaciter. Συνωχαδόν, idem quod συνεχῶς, continenter, continuò Heſiod.

Συνοχωκώς, ότος, ὁ, coarctatus, in anguſtum contractus, à συνοχέω, Il. β. & apud Hippocr. Συνοχμός, & συνεοχμός, pleonaſmo Attico τοῦ ε, idem quod συνοχή, i. iunctura, commiſſura, qua duo inter ſe coeunt & continua quadam cohærentia copulantur. Il. ξ. Apud Euſt. συνοχμὸς ὁδοῦ, idem quod στενωπός.

Σύνοχος, ου, ὁ, febris continuę ſpecies, nullis diſtincta acceſſionibus vel reduplicationibus. Gal. lib. 3. de crit. diebus.

* Συχέθω, idem quod συνέχω. Laert. in Chryſippo.

Decomp. Ἐπισυνέχω, contineo, apto. Apud Eſdram l. 1. ἐπισυνέχοντες γυναῖκας ἀλλογενεῖς, exp. ducentes vxores alienigenas.

Ὑπερέχω, teneor ſuper aut ſupra, q. d. ſuperteneo. vt Il. β v. 426. Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, tenebant ſuper igni, igni admota tenebant, i. aſſabant ad ignem. Item ſupra aliquid attollo. vt exp. apud Ariſtot. Apud Plut. de Alex. fort. l. 1. εἰ δὲ μὴ Πτολεμαῖος ὑπερέσχε τὴν πέλτην, exp. quòd niſi Ptolemæus cetram mihi ſedulus prætendiſſet. Apud Hom. (vt Il. δ v. 249. & Ilia. ε. v. 428.) ὑπερέχειν χεῖρα τινός, metaphoricè dicitur, *pro*, protegere. Apud Plut. in Publ. ὑπερέχων τὴν δεξιὰν χεῖρα εἰ ἥκει, exp. ſuperiecta manu ſtabat. ¶ Item, emineo, ſupereminео. Il. γ. Item exto. vt τοῦ ὕδατος ὑπερέχων. Herodot. ¶ Item præſto, i. præſtantior ſum, antecello, exupero, ſupero. Xen. Παλαμήδης πολὺ τοῦ ἐφ' ἑαυτοῦ ὑπερέσχε σοφίᾳ. Et cum accuſ. Greg. ἔστι δὲ οὓς καὶ ὑπερέχει. Apud Ariſtophanem in pace, οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας, exp. non poſſum hanc tetri odoris ſentinam perpeti ſeu perferre.

Ὑπερέχομαι, ſuperor, vincor, ὑπερέχομαι κατ' ἀρετήν, virtute ſuperor. Ariſtid.

Ὑπεροχή, eminentia, ſummitas. idem quod ἐξοχή. Athen. l. 9. Item (vt ἐξοχή) excreſcentia, & extuberantia in corpore humano: aut ſpecialius in vlceribus pars excreſcens, & quę magis extat ac eminet. Dioſc. lib. 1. c. 152. Item excellentia, eminentia, qua aliis ſuperiores ſumus. Ariſt.

Ὑπέροχος (& poeticè, ὑπείροχος inſerto ι metri cauſa) eminens, excellens, ſuperior. Il. ζ.

Ὑπερίσχω, idem quod ὑπερέχω, emineo, exto. Polyb. lib. 3. Item ſuperior ſum, ſupero, vinco.

Ὑπερέσθω, idem quod ὑπερέχω, emineo, emico, exiſto. Il. ι. ὑπερέσχεθε γαίης, e terra emicuit.

Decomp. Καθυπερέχω, ſupero, vinco. Polyb.

Πανυπείροχος, omnes excellens, in omnib. eminens.

Ὑπέχω, ſuppono, q. d. habeo ſub, vel teneo ſub. vt ὑπέσχε χεῖρα vel κεφαλήν, vel ἀγκάλην. Euſt. exp. ὑπέθετο. Exp. & ſummitto. Iliad. ε. ὑποσχὼν θηλείας ἵππους. Sic & apud Plut. in Rom. ὑπέσχε θηλὴν νηπίοις, infantibus mammam ſummiſit vel præbuit. Interdum exp. ſuſtineo, vel ſubeo. vt ὑπέχειν αἰτίαν, cauſam ſuſtinere, vel culpam ſuſtinere. ὑπέχειν δίκην, ſuſtinere pœnam vel ſubire. Dicitur autem ὑπέχω δίκην, vel ὑπέχω σοι δίκην, vel ὑπέχω τούτου δίκην, aut cum vtroque caſu, ὑπέχω σοι δίκην τούτου, vt Lat. do pœnas. do tibi pœnas. do tibi huius rei pœnas. Interdum tamen ὑπέχειν δίκην eſt ſubire iudicium, item cauſam dicere.

Ὑπίσχομαι, polliceor, promitto. Vnde autem iſtam ſignif. acceperit hoc verbum, multis docet Euſtath. Od. β. ὑπέσχετο δῶρα ἑκάστῳ. Item cum accuſ. apud 556
Herodot. ὑπίσχεσθαι δῶρα. Aor. ὑπεσχόμην promiſi, pollicitus ſum. Il. β. πρίν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. Et ὑποσχέσθαι, promiſiſſe, apud Dem.

* Ὑπόσχομαι, idem. Hom. in hymno Mercurij, Καὶ τότε μυθεῖδες υἱὸς ὑποσχόμενος κατένευσε. promittēs annuit.

Ὑπόσχεσις, pollicitatio, promiſſum. Il. β. & Xen. Ὑποσχεσίη, pro eodem, apud poet. Il. ν.

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι, in proſa idem quod ὑπίσχομαι verſo. Xen. Interdum cum accuſ.

Comp. Καθυπισχνοῦμαι, idem. Item voueo, vt καθυπέσχετο τῷ θεῷ. Gregor. Προϋπισχνοῦμαι, antè promitto.

Ὑποσχέθω, idem quod ὑπέχω, ſubtus teneo. Il. η.

* Ὕποχος, ſubditus. Æſch. in Perſis.

Compoſita ab ἕξις & ἑκτικός, ſine præpoſitione.

Εὐεξία, ἡ, bonus habitus, bona corporis habitudo. Ariſtot. eth. 5. c. 1. Εὐεξος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui bona corporis habitudine præditus eſt. Heſych.

Εὐέκτης, ου, ὁ, qui bene habito corpore eſt, qui bona corporis habitudine eſt. Laert. de Socr. Εὐεκτός, ού, ὁ, idem, ex Plat.

* Εὐεκτία, idem quod εὐεξία.

Εὐεκτικός, ού, ὁ, qui bona habitudine eſt. Ariſtot. Item bonæ habitudinis in corpore efficiens. ſeu (vt alij interpr.) bonæ valetudinis efficiens, Ariſtoteles in Ethic.

Εὐεκτικῶς, corpore bene habito, firmo corporis habitu, Suid. Εὐεκτέω, ῶ, ſum corpore bene habito, bona corporis habitudine ſum. cui opponitur καταμαραίνομαι. Ceb. Theb.

Καχεξία, ἡ, malus habitus, mala corporis habitudo. Plutarch. Metaphoricè ad animum quoque transfertur, mala mens, mala mentis habitudo. Apud Athen. lib. 16.

Καχέκτης, ου, ὁ, & κάχεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, malè habitus. Gal. & Dioſc. Item metaph. pro homine malæ mentis, ſeu turbulento & ſeditioſo. Apud Polyb. 1. & 2. Καχεκτικός, mala habitudine laborans, malo habitu obnoxius. Gal. l. 4. τῶν κατὰ τόπους. Καχεκτέω, malo corporis habitu laboro, mala ſum corporis habitudine. Polyb.

Μειονεξία, deterior conditio. Xen. Pæd. 2.

Μειονεκτέω, ῶ, minus habeo, minorem partem ſeu portionem habeo. Xen. in Hierone, μεγάλου ἀγαθοῦ μειονεκτεῖ, magni boni minorem partem habet. Interdum pro, deteriore ſum conditione. Xenophon & Syneſ.

Μειονέκτημα, τὸ, idem quod μειονεξία.

Πλεονεξία, idem quod πλεονέκτημα, de quo infra. Iſocr. Plut. Item plus habendi auiditas inexhauſta. Thuc. lib. 3. & Xen. Sæpe exp. auaritia.

Πλεονεκτέω, ῶ, plus habeo, ampliorem partem ſeu portionem habeo: aut maiorem. Thuc. l. 6. Sic πλεονεκτῶ τῆς τιμῆς. Ariſtot. Dicitur etiam πλεονεκτῶ τι σοῦ ἔν τινι. Plat. de rep. 1. Inuenitur & πλεονεκτῶ τοῦτό σου, in hoc ſum te ſuperior. vel in hoc mea conditio eſt melior tua, apud Philoſt. Et cum ſolo rei datiuo. vt Xen Pæd. 2. τιμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτεῖν, honorum plus aut munerum conſequi, vel honoribus & muneribus ſuperiorem eſſe. Interdum cum ſolo genitiuo perſonæ, pro, ſuperiorem eſſe, vel ſuperiora omnia habere. Apud Ariſtot. πλεονεκτεῖν ἀξιῶ, primas partes in rep. mihi vendico. Item vinco, id eſt, antecello, anteeo, præſto. Iſocrates in Euag. τοσοῦτον πλεονεκτούσης τῆς ποιήσεως. Sic πλεονεκτεῖ τῆς Ἑλένης, apud Philoſtratum. In malam etiam partem dicitur. Xenophon. Pæd. 1. πλεονεκτεῖν τοῦ ψύχους καὶ τῶν πόνων, plus frigoris & plus laborum habere, i. tolerare. ¶Item fraudo, vt videlicet ſolent qui plus habendi quàm alij cupidi ſunt. apud Plat. Sic. 2. ad Cor. 7. & 12. Πλεονέκτημα, commoditas quam quis præ aliis conſequitur, vel adiumentum quod habet aliquis præ aliis. Item ſuperiores partes, melior conditio. Dem. πλεονέκτημα μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ. Exp aliquādo prerogatiua. Item fraudatio, vel potiùs, quod fit ad fraudandum aliquem, ſeu circumueniendum, aut id in quo fraudatur aliquis. Dem. in epiſt. ad Heraclit.

Πλεονέκτης, fraudator & circumſcriptor, alieni auidus, auarus, ad Epheſ. 5. & apud Xen.

* Ἀπλεονέκτικος, *comp.* inexplebilis. Mercur. Triſm.

Πλεονεκτικός, idem. item violentus & tyrannicus. Ariſtot. πλεονεκτικῶς, more eorum qui fraudant & circumueniunt. Luc.

Compoſita ex ἔχω, in ουχος vel οχος deſinentia.

Ἀγκυρουχία, ἡ, anchoræ retentio. Æſchyl.

Ἀλληλοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, mutuam connexionem habens.

Ἀλληλουχία, ἡ, cohærentia mutua, ſeries rerum inter ſe connexarum. Dioſc.

Ἀλληλουχέω, ῶ, connecto, coaduno. OEcum.

Ἀσπιδοῦχος, clypeum tenens, clypeatus. Eur.

Ἀστύοχος, ὁ καὶ ἡ, vrbem tuens ſeu protegens. Epigr.

Γαιήοχος, terram continens, qui terram ſuo ambitu complectitur Od. α. Dicitur & pro eodem contractè γαιοῦχος & γηοῦχος, & γεοῦχος.

Γαλακτοῦχος, lac habens, & ex conſeq. lactatus.

Γαλακτουχέω, ῶ, lacto. Poll. Et pro eodem γαλουχέω, ῶ, per ſyncopen. Vnde metaph. in Eccleſ. hiſt. τοῖς τῆς εὐσεβείας γαλουχηθέντες δόγμασι, quaſi cum lacte illis imbuti.

Γαλουχία ἡ, lactatio Alciphr.

Δᾳδοῦχος, ου, ὁ, facem ſeu tædam habens.

Δᾳδουχία, ἡ, cùm faces accenſæ manibus tenentur. Her.

Δᾳδουχέω, ῶ, facem teneo, facem pręfero. Athen.

Decomp. Ἀδᾳδούχητος, cui fax pręlata non eſt.

Δεκαδοῦχος, decemuir apud Lyſiam.

Δρύοχος, ου, carina, alueus nauis: ita dictus παρὰ τὸ τὴν δρῦν ἔχειν. vide Bayf. de re nauali. Item δρύοχοι, ſecures ὧν τὸ ἔχμα δρύϊνον. vide Euſth. Accipitur & pro δρυμός, de quo in δρῦς.

Εὐνοῦχος, ου, ὁ, eunuchus, ſpado. Xen. Transfertur & ad plantas. Ariſtot. Eſt & lactuca quædam, quam à Pythagoreis εὐνοῦχον vocari ex Athen. tradit. Euſt. Eadem dicitur etiam εὐνούχιον, q. d. ſpadonium. Euſth. dictum vult εὐνοῦχον quaſi εὖνιν (i. ἐστερημένον) ὀχείας.

Εὐνουχίας ου, ὁ, idem quod εὐνοῦχος ſeu ſpado, aut ſpadonius. Ariſtot. Capitur & metaphoricè vt εὐνοῦχος Theophr.

Εὐνουχώδης, effœminatus, vt eunuchus. Hippocr.

Εὐνουχίζω, eunuchizo, caſtro, euiro. Athen.

Decomp. Ἀρχιευνοῦχος, eunuchorum præfectus.

Ἐξευνουχίζω, eunuchum facio, caſtro. Plut.

Ἡνίοχος, ου, ὁ, qui habenas tenet, auriga. Xen. pæd. 6. Impropriè verò apud poetas transfertur etiam ad alia, vt in Epigr. ἡνίοχος παλαιμοσύνης.

Ἡνιοχέω, ῶ, habenas teneo, aurigor. Herodian. ¶Item, moderor ſiue rego. Cum accuſ. apud Ariſtophanem & Phil.

Ἡνιόχησις, aurigatio. Philo de vita Moſ. l. 3.

Ἡνιοχεύω, idem quod ἡνιοχέω, apud Athen. lib. 13. τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. Et Epigr. l. 4. πόλιν ἡνιοχεύειν. Ἡνιοχεύς, έως, ὁ, auriga, qui habenas tenet, idem quod ἡνίοχος. Il. ε. Ἡνιοχεία, ἡ, aurigatio. Item agitatio, gubernatio, moderatio. Herodian.

Decomp. Δυσηνιόχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui habenis retineri difficulter poteſt, quem moderari difficulter quis poteſt. Luc.

Ὑφηνίοχος, adminiſter aurigæ, vel auriga. Xen. pęd. 6.

Ὑφηνιοχέω, aurigæ adminiſter ſum: vel ſimpliciter, aurigor. Suid.

Κακουχέω, ῶ, malè tracto, malè habeo aliquem. Damaſc. Item pro κακοπαθῶ ſiue κακῶς πάσχω. Thuc.

Κακουχοῦμαι, ægritudine animi morior & enectus ſum, deſpondeo animum. Plut.

Κακουχία, ἡ, mala tractatio, Polyb. & cultus corporis neglectus. Heſych.

Decomp. Συγκακουχοῦμαι, vnà conflictor malis. Vnà affligor. Baſil. in Hexaem.

κερουχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cornua habens, cornutus. Item antennam ſeu antennæ cornua tenens.

κερουχὶς, ίδος, cornua habens, cornuta: vel quę cornibus tenetur. Theocr. Idyll. 5.

κλειδοῦχος, clauem habens, claviger Plut.

κληροῦχος ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſorte aliquid ſibi attributum tenet. Sophoc. in Aiace ἄδαστα δὲ μητέρα πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, quę ſorte multos annos poſſidet, id eſt, annoſam. Peculiariter verò, qui certam aliquam agri partē ſorte aſſignatam poſſidet, colonus. Thuc. Pauſ. in Att. Herodot. in Terpſ. Idem actiuè pro eo ipſo, qui ſorte agros poſſidendos aſſignat. vt κληροῦχος θεὸς, apud Phil. de vita Moſ. l. 1.

κληρουχικός, ad κληρούχους, pertinens, vel qui κληρούχοις ſorte diſtribuendus & poſſidendus aſſignatur. Ariſtoph. in Nub.

κληρουχία, aſſignatio illa, qua agri colonis ſorte diſtribuuntur & poſſidendi dantur. Item portio ipſa quæ ſortitò poſſidenda aſſignatur. Ariſtot.

κληρουχέω

κληρουχέω,ῶ,ſorte aſſignatum poſſideo.Herodot.

Decomp. Κατακληρουχέω, ſorte aſſignatum obtineo, in ſorte accipio,idem quod κληρουχέω.Polyb.Tranſitiuè etiã accipitur *pro*,veteranis militib.colonias diſtribuo & agros,in colonias deſcribo & partior.Pl.

κυνοῦχος,ου,ὁ , lorum quo canis tenetur apud Suid. Item ſaccus,marſupium.Euſt.Heſych.

Λαμπαδοῦχος,facem tenens.Eurip.

Λαμπαδουχέω,ῶ,facem manu teneo.Item manu lampadem tenens curſu contendo.ſchol.Ariſtoph.

Λιμενόχος,qui à portu continetur. Λιμενόχος,qui portum continet.Apoll.Argon.2.

Λυχνοῦχος,ου,ὁ , qui lychnum tenet , qui lumen ſuſtinet. Accipitur pro face.Item pro lucerna,aut laterna inclusum lychnum habente.Athen.

Ξυλολυχνοῦχος,candelabrum ligneum.Athen.

Νεοῦχος,nauis tutator & cuſtos.Heſych.

Οἰστοῦχος,ſagittas continens vel in ſe habens.

* Οὐρανοῦχος,cœlum inhabitans.Æſch.in Χοηφ.

Πατροῦχος,ου,ὁ ϗ ἡ, patris bona habens.Herodot.

Πηδαλιοῦχος,qui clauum tenet,gubernator.

Πηδαλιουχεῖν gubernaculum tenere.Suid.

Πολιοῦχος , patronus & præſes vrbis.vt πολιοῦχος Ζεὺς, apud Plut. Pro eodem dicitur & πολιασοῦχος, & πολιήοχος apud poetas.

Πυργοῦχος,turrim ſuſtinens.Polyb.

Ῥαβδοῦχος,qui virgam ſeu virgas geſtat , aut faſces,ſeu bacillũ,aut baculũ. lictor. vt exponit Plut.in Rom. Sic apud Herodian.lib.7.Apud Luc.act.cap.16. ἀπέστειλαν ῥαβδούχους, quidam exp.lictores,alij viatores. Pro moderatione & arbitro diſputationis ponitur à Platone in Protagora.vt βραβεύτης.

Ῥαβδουχία,ἡ,munus geſtandi virgas ſeu faſces.

Ῥαβδουχῶ, virgas geſto ſeu faſces aut anteeo geſtans faſces.A Bud.expon.anteeo,anteambulonis officium præ[...]o.Plut.in Numa.

Σταθμοῦχος,qui habet σταθμοὺς, hoſpes apud quem diuerſari aliquis poteſt. Sic appellari per iocum poſſe patrem quoque familias tradit.Poll.

Στερνοῦχος,ου,ὁ ϗ ἡ, in pectore ſuo continens. Epith.eſt terræ apud Soph. quia caua eſt, eiúſque cauitates & ſinus obtinent rationem τοῦ στέρνου, i. pectoris. vt quidam volunt.

Ταμιοῦχος pro ταμιεῦχος,cuſtos τοῦ ταμιείου.Heſych.

Τροπαιοῦχος , trophæum tenens vel in cuius poteſtate ſunt trophæa,trophæalis.Dionyſ.Hal.

Τροπαιουχέω, trophæum teneo, vel trophæũ ſtatuo.

Compoſita ex ἔχω habentia η in vltima.

Αζηχὴς,aridus , ideóque durus,quaſi ἄζω hoc eſt ξηρασίαν ἔχων.vt ἀζηχὴς θυμὸς apud Homer. ¶ Item, continuus,ὁ μὴ διεχὴς,συνεχής: quaſi ἀδιεχής. Nam & inde quidam factum volunt.Sic Euſt.exp. Iliad. ο. ἐμὲ δ' αἰεὶ ὡς θυμὸς αἰεὶ ἀζηχὴς ὀδύνη Ηρακλῆος θείοιο.Vide & comp.ab Ηχος.

Αζηχὲς continenter, ſine intermiſſione. Od.σ. Ab Euſth.exp.etiam δεινὸν,μέγα.ab Heſych.ἰσχυρόν.

Αχήν pauper,nihil habens,q.d. ἀέχων,apud Suid.Inuenitur & ἀχὴς pro ἀχήν.

Αχηνία,ἡ,inopia,penuria.Suid.ex Soph.

Εντελεχὴς,έος,ὁ ϗ ἡ,perfectus.Item,aſſiduus.

Εντελέχεια,ἡ,exp. actus & perfectio. Cicero Tuſcul.1. vult ſignificare continuatam quandam motionem & perennem.Ariſtot.l.2.de anima.

Εντελεχῶς,perfectè.Themiſt. Item aſſiduè,continenter,ſine intermiſſione,apud Plat.

Ενδελεχὴς, etiam inuenitur pro ἐντελεχὴς,pro aſſiduo & continuo.Plut.

Ενδελεχῶς idem quod ἐντελεχῶς, i.aſſiduè,continenter.Xen. & Ariſtot.de mundo.

Ενδελέχεια,aſſiduitas.

Ενδελεχίζω,aſſiduus ſum,continuus ſum. Item actiuè *pro*,continuò.ex Eccleſ.c.30.Ενδελεχισμὸς,aſſiduitas,continuatio.apud Dan.

Νουνεχὴς,prudens,qui ſapit,cordatus. vnde νουνεχέστατος. apud Pol.

Νουνεχῶς,prudenter,cordatè,conſideratè.

Νουνεχόντως,pro eodem.Iſocr.in Panath.

Compoſita ab ἔχω,formata à nomine σχῆμα.

Αλλοιοσχήμων,diuerſam formam ſeu figuram habens.

Ασχήμων,ονος,ὁ ϗ ἡ,figura ſeu forma carens Heſych. Item indecens.Herodian.

Ασχημόνως,incompoſitè,indecenter,turpiter.

Ασχημονέω,ῶ,non decenter compoſitus ſum,indecenter & indecorè me gero.Plut.Dem.

Ασχημοσύνη,ἡ deformitas, turpitudo,indecens actio.

* *Decomp*.Εναχημονέω,turpiter & indecorè aliquid ago.Lucian.

Κατασχημονέω,indecorè ago.

Υπερασχημονεῖν,admodum indecenter ſe gerere.

Ασχημάτιστος,ου,ὁ ϗ ἡ,figura carens. Plut.Apud Damaſc. ἀσχημάτιστος θεὸς formam non recipiens. Item qui figuras nullas in oratione,ſiue in verbis adhibet. Demetrius Phaler. Ασχήματος,ου,ὁ ϗ ἡ , figuras ſeu ſchemata non habens.

Διασχηματίζω,figuro.Luc.in Cauc.

Δυσχημάτιστος,figuratu ſeu effictu difficilis.

Επισχηματίζω,effingo,compono.

Ετεροσχήμων,figura diuerſus.Theophraſt.

Εὐσχήμων,decorus, ſpecioſus, cõpoſitus:tam de perſona quàm de re ſiue animata ſiue inanimata.Luc.& Pl.

Εὐσχημόνως,decorè,decenter,compoſitè.Dem.

Εὐσχημονέω,ῶ, honeſtè me contineo,decenti corporis habitu affectúque ſum.Plat.lib.5.de leg.

* Εὔσχημος,modeſtus.Plut.

Εὐσχημοσύνη,ſpecioſitas,decor.Xen.

Decomp.Ενευσχημονέω,ῶ,decenter me gero in.

* Συνευσχημονέω, vnà honeſtè me gero,vnà honeſtè me conformo.Plut.

Κακοσχήμων,indecens,indecorus. Κακοσχημόνως, indecenter,indecorè,turpiter.Plut.

Κατασχηματίζω,effingo,formo.Apud Plut.in Rom. κατεσχημάτισεν ἑαυτὴν,exp.veſtitum ſibi apparauit.

* Συγκατασχηματίζω, idem quod συσχηματίζω, conformo.Plut.

Μεγαλοσχήμων,magna figura conſtans,Theophr. *Item, magnificus.Æſchyl.

Μετασχηματίζω,transfiguro,transformo,in alium habitum traduco.Plut.

Μετασχηματισμὸς,transfiguratio.Plut.Eſt etiam figura grammatica.

Ομοιοσχήμων,qui eiuſdem eſt figuræ Ariſtot.

Ομοιοσχημονέω,eiuſdem figuræ ſum, eundem poſitum ſeruo,eundem habitum ſeruo.Ariſtot.

Παρασχηματίζω,formo,figuro.

* Πολυσχήμων,multas formas habens.Strabo.

Προσχηματισμὸς,figuræ nomen apud grammaticos, quæ & paragoge dicitur: quum litera vel ſyllaba in fine dictionis adiicitur,vt in λόγοισι pro λόγοις.

Συσχηματίζω,configuro,conformo.Plut.

Compoſita,in σχετος deſinentia,ſine præpoſ.

Ασχετος,ου,ὁ ϗ ἡ, qui retineri nõ poteſt, ſeu coerceri,cuius irreuocabilis eſt impetus. Vel,nemini cedens.Itẽ intolerãdus. Od.β.μένος ἄσχετε.Item μένος ἄσχετον apud Heſiod. vis inſuperabilis. ¶Apud Philop. in Proclũ ἄσχετος σώματος ψυχὴ , anima à corpore abſtracta.Apud Dion.Areop ἄσχετος ἔκστασις,mentis tẽporaria abſtractio , non modò ab omnibus concretis,ſed etiam à ſe ipſa & ab homine.Item ἄσχετος,habitu vacans:ὁ μὴ ἐν σχέσει θεωρούμενος : apud Damaſc.

Αάσχετος,idem quod ἄσχετος vt μένος ἀάσχετον.At πένθος ἀάσχετον,luctus intolerabilis, aut valde intolerabilis:vt prius α fit ἐπιτατικόν.

Αχεϑής, έος, ὁ κὶ ἡ, illæſus, incolumis, ἀζλαζής. Od. ξ. Dicitur & ἀσκηϑής. Il. χ.

Decomp. Δυσάχετος, idem quod ἄχετος, intolerabilis. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2.

Δευτεράχετος, ſecundo loco ſequens, ſecundarius: & quaſi τὸ δευτέρου ἐχόμϑρ.

Compoſita remotiora.

Ἐπισχερὼ, deinceps ordine. Il. λ. Ηʹ μένει εἰσόκε δὴ νῆες ϑοαὶ ἄχι ϑαλάσσης, Αργείων ἀέκητι, πυρὸς δηίοιο ϑέρωνται, Αὐτοὶ τε κτεινώμεϑ' ἐπισχερὼ, vbi Euſt. ait ἐπισχερὼ: ſic κτ̓ τάξιν, κὶ ὡς εἰ πεῖν ἐχομένας, κὶ ἐφεξῆς, κὶ συνεχῶς.

560 Ο'μαχέτης ϑεοὶ. Heſych. earundem libationum participes, qui eodem templo eadémque ara honorantur. Thuc. l. 4. vide ſchol.

ΕΨ Ω, ἑψήσω, tanquam ab ἑψέω, coquo, elixo. Ath. lib. 2. τὰ μὲν ἕψειν, τὰ δὲ φρύγειν.

Εψομαι, coquor, elixor. Epigr. Exponitur etiam, ferueo, ex Ariſtot. anim. lib. 6. ¶ Εψήσασϑαι ſignif. act capitur etiam pro ἑψῆσαι. Εψήσασϑαι τὴν κόμην, inficere & fucare comam ſeu colorare, inquit Pol. lib. 2.

Εψημα, τὸ, coctile, quicquid ad coquendum aut elixandum idoneum eſt. Athen lib. 4. & Plat. Polit. 2. Item peculiariter, ſapa vel defrutum. Dioſ. lib. 6. cap. 10 Εψηματώδης, εος, ὁ κὶ ἡ, ſapam redolens, ſapam referens. Dioſc.

Εψησις, εως, ἡ, coctio, elixatio. Plut. Dicitur etiam de coctione quæ in ventriculo fit.

Εψητής, ȣ̃, ὁ, coctor. Baſil. Εψητήριον, ȣ, τὸ, olla, id in quo coquitur aut elixatur aliquid.

Εψητὸς, ȣ̃, ὁ, coctus, elixatus. Nicand. in Alexiph. Item piſciculus quidam, quo de Ariſtot. de anim. Eſt & edulium ex piſciculis minutis ſeu tenuibus, vt arpa, atherina, mullulo (ſecundum antiquos) aut ſepiolis, aut cancris paruulis Euſt.

Εψανὸς, ȣ̃, ὁ, coctiuus, coctilis, ſeu qui facilè coquitur iurulentus, elixus. Ariſto. Εψανὴ, idē quod ἑψητήριον. Heſ.

Εψαλέος, ȣ, ὁ, coctus, elixus, coctilis, coctiuus. Nic.

Εφϑὸς, ȣ̃, ὁ, coctus, elixus. Xen. Apud Dioſc. lib. 6. c. 114. ἑφϑὸν eſt atramenti ſutorij ſpecies quod in Hiſpania coqui ſolet.

Εφϑόω, ῶ, elixo, coquo. Εφϑαλέος, ȣ, ὁ, coctus.

Compoſita ac primùm ex ἕψω.

Ανέψανος, ȣ, ὁ κὶ ἡ, incoctilis, *hoc eſt*, qui coqui nequit præ duritie. Hippoc.

Ανέψητος, ȣ, ὁ κὶ ἡ, non coctus, non elixatus.

Αφέψω, vel ἀφεψέω, decoquo, coquo. Dioſc. Pro eodem dicitur etiam ἀπέψω, Suid.

Αφέψημα, τὸ, decoctum, ius ex decoctione. Dioſc.

Αφεψις, decoctio, coctio. Theophr. lib. 9.

Decomp. Εναφέψω, ſiue ἐναφεψέω, incoquo. D.

Προσαφέψω, ſiue προσαφεψέω, in decoquendo adhibeo, vnà decoquo.

* Ενεψέω, incoquo, coquo. Nic. in Alexiph.

Εξέψω, excoquo, coquo, elixo.

Εφέψω, recoquo, inſuper coquo. Athen.

Εὐέψητος, bene coctus: vel coctu ſiue concoctu facilis. Theophraſt de cauſ. pl. l. 4 c. 14.

Καϑέψω, ſiue καϑεψέω, decoquo. Dioſc.

* Καϑεψής, έος, ὁ ἡ, decoctus, elixus, Nic. in Alex.

Decomp. Εγκαϑεψόμϑρος, incoctus, qui incoquitur.

Συγκαϑέψω & συγκαϑεψέω, ſimul decoquo. Dioſc.

Μυρεψὸς, ȣ̃, ὁ, vnguentorum coctor, qui vnguenta coquit ſeu conficit, vnguentarius. Athen.

Μυρεψικὸς, pertinens ad vnguentarios. Phil.

Προέψω, antè coquo, ſeu præcoquo. Athen.

Προσέψω, q. d. adcoquo, aliis additum coquo.

Πυανέψιος, ȣ, ὁ, in quo legumina ſeu fabæ coquuntur, vt πυανεψία ἑορτὴ, Athen lib. 9. Pro quo dicitur & πυανεψία abſolutè, ſubaudiendo ἑορτὴ. item in plur. num.

πυανέψια, apud Poll. & Euſt. Πυανεψιών, menſis in quo pyanepſia ſacra Apollini fiebant, coctis leguminibus, quæ πύανα appellantur: cui menſi reſpondere putatur October. Plut.

Συνέψω, ſimul coquo. Gal. ad Glauc. & alibi.

Τελέψης, ȣ, ὁ, qui vltra coquit. Heſych.

Υπερέψω, valde coquo.

Χορδεψὸς, ȣ̃, ὁ, ſiue χόρδαψος, tumor tenuis inteſtini, vt videatur inteſtinum ad chordæ ſimilitudinem conuolutum. Aretæus lib. 2. περὶ ὀξέων παϑῶν, ca. 6. deriuat ab ἕψησις, i. μάλϑαξις & χορδὴ, quod eſt ἔντερον. Vide & in comp. ex Απτω, tango.

Χρυσεψητεῖον, ȣ, τὸ, fornax in quo aurum coquitur, ſeu conflatur, ac funditur aurifuſorium. Suid.

Χυτρεψὸς, qui in ollis coquit cibos. Athen.

Compoſita, ab ἑφϑὸς.

Απεφϑος χρυσὸς, aurum ſæpe excoctum ita vt obrizum fiat, vt annotat ſchol. Thuc. lib. 2.

Δίεφϑος, ȣ, ὁ κὶ ἡ, diſcoctus. Athen. Δίσεφϑος, bis coctus, recoctus.

Ημίεφϑος, ſemicoctus, ſemielixus. Poll.

Πάνεφϑος, omni ex parte coctus, probè coctus.

Πολύεφϑος, multum diúque coctus. 561

* Περίεφϑος, circumcirca elixus, ſemielixus. Lucian.

Πυρίεφϑος, igni coctus Πυρίεφϑον, nonnulli vocant primum matrum lac: quod & πυριέφϑης & πυριάτης dicitur. Gal. Athen.

Ε Ω, pro diuerſo ſpiritu diuerſa habet ſignificata.

Εω, igitur cum aſpero ſignificat, induo. Poeticum eſt, & pauca ex ſe format tempora. Futurum ἕσω, vel ἕσσω metri gratiâ. Odyſſ. ο. εἵματα ἕσσει κεῖνός σε, ſe induet. Aoriſtus 1. med. ἑσσάμην Odyſſ. ξ. Εσσαί με χλαῖναν, indue me læna. vnde particip. ἑσσάμϑρος, indutus. Dicitur & ἕσσατο. Præt. paſſ. εἷμαι, indutus ſum. Od τ. καλὰ δὲ χροὶ εἵματα εἷμαι. vnde partic. εἱμένος, indutus. Odyſſ. ο. νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι ¶ Item, colloco, ſtatuo, idem quod ἵζω ſeu καϑίζω. Odyſſ. ο. πρῶρ δέ οἱ αὐτῷ Εἷσε Θεοκλύμϑρον, ſedere iuſſit, collocauit. Herodot εἷσε ἀγὼν ἐς ϑρόνον, perductum in ſoliũ poſuit. Hinc particip. ἕσας & metri gratiâ ἕσσας, qui collocauit, qui ſedere iuſſit vel fecit. Fut. med. εἵσομαι ſtatuam, collocabo. vnde aor. 1. ἑσσάμην. Apoll. εἵσομαι ἱερὸν αὐτῷ, ſtatuam erigam, aut dedicabo. Plut. in Themiſt. εἱσάμϑρος ἱερὸν τ̃ Αρτέμιδος. Præt. paſſ. εἷμαι. colloquor, ſtatuor, collocatus ſum. Luc. εἵαται τὰ ἕδη, ſtatutæ & erectę ſunt ædiculę ſeu delubra, Ionicè pro εἷνται. ¶ Item, mitto. In qua ſignif. ἕω eſt inuſit. ex quo factum eſt ἱέω, vnde ἵημι, per reduplicationem improprium. At præt. ἧκα ac poeticè ἕηκα eſt in vſu, præſertim in com. ἀφέηκα, ξυνέηκα, προέηκα. &c.

Εω (cum tenui,) ſum. In qua tamen ſignificatione ἕω non eſt in vſu, ſed pro eo dicitur εἰμί. ¶ Item, eo & ſæpe ibo Eſt etiam venio. In hac autem ſignif. ἕω non eſt in vſu, ſed pro eo dicitur εἶμι, quod ab ἕω & deriuatum eſt & tēpora quædam mutuatur. Fut. εἴσομαι, ibo vel veniam. Præt. med. εἶα & Ionica dialyſi ac mutatione ε in η, ἤια. Odyſſ. δ. αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἤϊα. Herodot. ἤϊε ἐς λόγȣς ἐκείνῳ, cũ illo conuenit Plat. in apol. Socr. ἐντεῦϑεν ἐπὶ ἄλλον ἤϊα. Cætera pete ex grammaticis. ¶ Εῶ circumflexum vide in Εάω.

¶ *Deriuata ab ἕω (cum aſpero) i. induo.*

Εἷμα, ατος, τὸ, (poet.) indumentum, veſtimentum ſeu veſtis. Hom. Εμμα Æolicè pro eodem Heſych.

Ιμάτιον, ȣ, τὸ, veſtis. Plut. Item pallium quòd ſupra tunicam induitur. apud Demoſth. Et pro toga Romana, apud Plut. Accipitur & pro ſtragulo, ſeu veſte ſtragula. Matth. cap. 9. & apud Athen. lib. 1. Ponitur & pro

& pro tegmine capitis,apud Plu. Metaphoricè ἱμάτια πόλεως dicuntur muri ſeu mœnia.Euſt.

Θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον,Atticè.Ariſtoph.

Ἱματίζω,fut.ίσω,veſtio. Marci 5. Ἱματισμὸς,ου,ὁ,veſtitus & cultus,veſtiarium.Luc.cap.7.

Ἱματίδιον,ου,τὸ, q.d. veſticula,palliolum.Poll. Pro eodem dicitur θοιμάτιον.Atticè.

Αφιματόω,ῶ,(comp.)veſte exuo ſeu ſpolio.Suid.

Εσθὴς,ῆτος,ἡ,veſtis.idem quod ἱμάτιον.Xen.

Εσθος,εος,τὸ,pro eodem,apud poetas.vt Il.ω.

Ησθημένος, (partic.tanquam ab ἐσθέομαι,) veſtitus. Herodot.ἐσθημένος ἐσθῆτα Μηδικὴν,veſte Medica indutus. Εσθημα,τὸ,veſtimentum.Soph. Εσθησις,εως,ἡ, veſtitus.

Εανὸς,οῦ,ὁ, indutu pulcher. Il ε. & θ. Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Ponitur & ſubſtantiuè pro ἑανὸς πέπλος, ſeu pro εἷμα, & ἱμάτιον, quum ei epithetum aliquod adiungitur. vt Il. φ. Αμφὶ δ' ἄρ ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε Rurſum ἑανὸς adiect.de caſſitero etiam ſeu ſtanno dicitur,eſtque fuſilis,vt annotat Euſt.quaſi ῥεανὸς, ſignificans εὔρυτος καὶ ῥαδίως χυτός. Apud Dioſcoridem verò ἑανὸς,legi dicitur,pro, mollis & delicatus. Pro eodem dicitur & εἱανὸς, per epentheſin τοῦ ι.

Εἵνω & εἱνύω, idem quod ἕω,i.καλύπτω. vnde compoſ. καταείνυον apud Hom.Il.ψ.

Εννυμι,idem quod ἕω,induo:& ab eo formatum, vt ἀμφιέννυμι,idémque poet.ſed vſitatior eſt vox paſſ.vt Od.ξ ἐνθάδ' ἕννυσθαι.

Compoſita ex ἕω ſeu ἕννυμι & deriuatis:ac primùm cum præpoſitione.

Αμφιέννυμι,ſiue ἀμφιεννύω, circuminduo,induo, Plutarch.

Αμφιέννυμαι,induor.Præt.ἠμφίεσμαι. vnde particip. ἠμφιεσμένος,indutus:pro quo dicitur & ἀμφιειμένος, cum accuſ.Sumitur etiam in voce media pro ἀμφιέννυμι,induo. Xen. Naz. ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν,in corruptam naturam induens.

562 Αμφίεσμα,τὸ,indumentum.Plat.de rep.2 Αμφιεστρὶς, ίδος,ἡ, penula, amiculum dormitorium vel ſtragulum.Pol.lib.7.

Αμφιέυμαι, dicitur etiam pro ἀμφιέννυμαι, vnde ἀμφιέσθαι,apud Poll.lib.1.

Αμφιάζομαι,pro eodem.Αμφίασμα,τὸ,idem quod ἀμφίεσμα.

* Αμφιάζω,circumueſtio.Alex.Aphrod.

Αμφίασις,εως,ἡ,amictus,apud Areop.

Αμφίσκω,etiam dicitur pro ἀμφιέννυμαι.

Decomp. Απαμφιέννυμι,ἀπαμφιάζω,& ἀπαμφίσκω, idem quod ἀφιματόω, veſtimenta detraho, exuo, nudo,ſpolio.Suid.& Heſych.

Επαμφιέννυμι,ſuperinduo. Επαμφίσκω,idem. Επαμφιάζομαι, ſuperinduor.

Μεταμφιέννυμαι, veſtibus exutum aliis induo.vel veſtem muto, permuto. Luc.Μεταμφιάζομαι, idem. Athen.Μεταμφίσκω,idem quod μεταμφιέννυμι.

Περιαμφιέννυμι ſiue περιαμφιεννύω,circumueſtio.

Προσαμφιάομαι,inſuper induo me.Suid.

Εξέννυμι,exuo.

Επιέννυμι,induo.Od.ψ. Χλαῖναν δ' ἐπιέσαμεν ἡμεῖς, nos ei lænam induimus.Επειμένος,indutus.quod metaphoricè quoque capitur: vt Il.α.ἀναιδείην ἐπιειμένε, impudentiam indute.

* Εφέννυμι,induo ἐπιέννυμι.Opp.4.Hal.

Εφεστρὶς,ίδος,ἡ,exp.ſagum,amiculum,chlamys.Plut. Quidam dicunt thoraci ſuperindui. Suidæ eſt veſtimentum Romanum.Exp.& cilicium. Ponitur & pro quouis veſtimento,apud Herodian.l.4. Ab Athenæo actiuè vſurpatur lib.5. χλαμύδα δὲ ἐφεστρίδα περιβεβλημένος πολυτελῆ.

Καταέννυμι,ſiue καταεννύω,induo,conueſtio.Il.ψ. Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον. Καταειμένος ſiue καταειμένος,indutus,veſtitus.Od.ν.ὄρος καταειμένον ὕλῃ. Dicitur & καταεινύω pro eodem.

Περιέννυμι,circuminduo,circumueſtio.Il.σ.Περιειμένος, & περιεσμένος,circumindutus.

Compoſita ex εἷμα.

Αβρεσίμων,ονος,ὁ καὶ ἡ qui delicatis ac mollibus,nec non ſplendidis induitur veſtimentis.Etym.

Ανείμων,inueſtis,nudus.Il.γ.Item pro,κακχείμων ſeu κακοείμων,malè veſtitus.

Δυσείμων,pannoſus,ſordidè veſtitus.Greg.

Δυσειμονία,ἡ,malus & ſordidus veſtitus.

Δυσειματόω,ῶ,malo ſeu ſordido veſtitu vtor.

Εὐείμων,bene & eleganter veſtitus.Themiſt.

* Εὐείμονος, bene veſtitus,ſplendidè veſtitus. εὐείμων. Εὐείματος,ου,ὁ καὶ ἡ, idem. Εὐειματέω,ῶ,bene & eleganter ſum indutus.Ariſtot.

Κακοείμων, malè indutus, pannoſus. idem quod δυσείμων.Dicitur & κακχείμων pro eodem.

Κακοειμονία,malus veſtitus,veſtitus ſordidus.

Κροκοείμων,indutus croceis.

Λαμπρείμων,ſplendidè indutus & cultus.Hippocr.Pro eodem dicitur & λαμπροείμων.

Λευχείμων,qui albis veſtimentis indutus eſt.

Λευχειμονέω,ῶ,albis induor.Herodian.lib.8.

Μελανείμων, qui atris indutus eſt veſtimentis,pullatus: qualis lugentium eſt veſtitus.Luc.

Μελανειμονέω, ῶ, pullis ſeu atris veſtibus indutus ſum.

Μελανονεκυοείμων, atris & funebribus indutus veſtibus.

Μονοείμων,qui vna & ſimplici indutus eſt veſte.

Ποικιλείμων,multicolor,vario amictu.

Compoſita ex ἑανός.

Εὐέανος,pulchrè veſtitus.

Οἰέανος,vnam ſolùm veſtem habens.Apoll.

¶ *Deriuata ex ἕω,i.ſtatuo,colloco.*

Εσσὴν, rex.Etymol. ex Callimacho, Οὐ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλιν θέσαν. Idem annotat Epheſiorum dialecto ita dici τὸν βασιλέα,metaphora ab apum rege, qui propriè ἐσσὴν dictus ſit. παρὰ τὸ ἕσαι καὶ ἱδρύσαι,vnde & ἑσμὸς,ſeu ἑσμός,de quo tamen vide in ἕω,mitto.

Εφέσαι,(comp.)ſtatuere,locare.Od.ν.

Deriuata ex ἕω,mitto.

Ἱέω,ῶ,mitto,immitto,emitto.Il.α.

Ἵημι,idem quod ἱέω,& ab eo factum.vt ἵημι φωνὴν apud Plat.emitto vocem.

Ἱεμαι,(relicta ſignif.act.vocis)cupio, deſidero. Interdum cum genit. vt νίκης ἱέσθαι & νίκης ἱεμένων. Il. ψ.Sæpius cum infinit.vt Il θ. βαλέειν δ' ἵετο θυμός. In hac ſignif. frequentiſſimum eſt in proſa compoſitum ἐφίεμαι de quo vide in comp. ¶ At Ἱεμαι cum 563
tenui,vide in ἕω,i.eo.

Εσις,εως ἡ,cupiditas,deſiderium.apud Plat.

Ιότης,ητος ἡ,voluntas,conſilium.Il.τ.

Ημα,τὸ,telum,miſſile,iaculum.Il.ψ.

Ημων,νος ὁ καὶ ἡ,iaculator,iaculandi peritus.Il.ψ.

Ημοσύνη,ἡ,iaculatio,ſeu iaculandi peritia.Heſych.

Εὐημονία,(comp.)peritia iaculandi.

Εσμὸς, vel ἑσμὸς, οῦ, ὁ, examen,i.apum congregatio,apum agmen. Xen. Ariſtot. Capitur & pro quauis multitudine cõgregata. vnde apud Areop. de equorum grege dicitur. item μαρτυριῶν ἑσμὸς,i.copia,apud Greg.Et apud Syneſ. ἑσμὸς ἀγαθῶν. Dictum autem volunt παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἵεσθαι, vel παρὰ τὸ ἕσαι καὶ ἱδρύσαι.

Αφεσμὸς,οῦ,ὁ,(comp.)idem quod ἑσμός. Ariſtot. Item ἄφεσις pro eodem.

Εστωρ,ορος,ὁ, clauus temonis, i. clauus ille,ſeu paxillus qui per iugum in temonem defigitur, & circa quem ſubiugia lora voluuntur. Il. ω. Etymologus deducit

παρὰ τὸ ἐπιέσω, ὁ ἐνιέμενος.

Ηἱέος, modò eſt Apollinis epith. quoniam iaculorum mittendorum peritus eſt (παρὰ τὸ ἱέναι) modò Bacchi epith qui & ἐύιος, παρὰ τὸ ἱέσθαι.

Compoſita. Vide annotationem huc pertinentem in præcedente ἱέω.

Ανίημι, emitto, ſubmitto. Ariſtot. Heſiod. ¶ Item, dimitto. Exp. & manu emitto. vt ἀνίημι τὸν κύβον. Item libero, liberum reddo: vt ἀνίημι τὸ ἐνεχόμενον, libero, i. acceptum fero debitum. Item relinquo. Plut in Publ. ἀνιέντες ἀργὸν τὸ χωρίον τῷ θεῷ. ¶ Item, remitto, relaxo. vt ἀνιέναι τὴν ψυχὴν & ἀνιέναι τὸ πρόσωπον. Item remitto, condono. Dem. Item remitto, i. remiſſum & languidum reddo, ſoluo. Xen. Exponitur etiam, licentiam permitto, vt herus nimium ſeruis indulgens. Ariſt. Ponitur & neutraliter pro ῥαθυμῶ, vt vult ſchol. Thuc. Item remitto impetum, vt canes in veſtigiis non hærentes, ſed laſſeſcentes & veſtigationem deſerentes. Xen. Vſurpatur & *pro*, deſiſto, intermitto. Thuc. ἀνεῖσαν τῆς φιλονεικίας. Sic ἀνιέναι τῷ προσεύχεσθαι, deſiſtere à precatione. ¶ Item relaxo, relaxando reſero, aperio. Il. φ. ἀνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας. Item laxando mollius reddo. Dioſc. Item ſoluo, diſſoluo vinctum. Thucyd. Item ſoluo, i liquefacio, eo modo quo nix dicitur ſolui, id eſt liquefieri. Gal. ad Glauc. 2. ἀνιέναι χρὴ γλυκεῖ τὸ φάρμακον. ¶ Interdum contrà ſignif. παρορμῶ, ſtimulo, vrgeo & acuo. Il. ε. Αφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔ τινα οἶδε θέμιστα, metaph. à venatoribus, qui è vinculis canes ducunt, & quum occaſio adeſt, emittunt & in feras incitant.

Ανιέναι, pro act. ἀνίημι. Ariſtot. Item paſſ. ſoluor, liqueſio. Gal. & Dioſc. Budæus ait ἀνειμένον dici etiam diſſolutum, & nullis finibus terminatum, vt apud Eurip. in Oreſtè, ὁ νόμος ἀνεῖται. Item permittor, concedor. Ariſtot. Item dicor, conſecror. Pauſ. ἐκεῖ δὲ βωμὸς ἀνεῖται Απόλλωνι. Item ἀνεῖσθαι dicitur, quod omnibus expoſitum eſt & obuium, nulli priuatim mancipatum. Baſil. πᾶσιν ὁμοίως ἀνεῖται τὸ ὠφέλιμον τῆς σοφίας. Item neutraliter diſſolutè viuo, vel diſſolutè me gero, licenter ago, deliciis & luxu ſoluor, luxu diffluo. Ariſtot. pol. 2. ἀνίενται γὰρ ὑβρίζουσι. Item immittor. Iſocr. in Helene, τόν τε ταῦρον τὸν ἀνεθέντα ὑπὸ Ποσειδῶνος.

* Συνανίημι, *decomp.* ſimul ſoluo, ſimul reſoluo. Dioſc. lib. 5.

Ανειμένος, partic. relaxatus, ſolutus, dimiſſus. vt ἀνειμένος τῆς λειτουργίας, ſolutus functione. Item relictus, omnibus expoſitus & obuius, nulli priuatim mancipatus. vnde ἀνειμένη γῆ, terra inculta, vel alicui deo conſecrata, vt & ἀνειμένον ἄλσος. Item laxatus, reſeratus, apertus. Item ſolutus, effuſus. vt τὸ εἰς ἀδικίαν ἀνειμένον, apud Plut. Item remiſſus, languidus, minimè acris, vel minimè vehemens. vt ἀνειμένος βίος. Item licenter viuens, ſolutè ac liberè quidlibet dicens & faciens. Soph.

Ανειμένως, remiſsè, languidè, ignauè, ſolutè, diſſolutè, effuſè, licenter. Xen. Et in bonam partem liberè ingenuè. Iſocr.

564 Ανεσις, εως, ἡ, liquefactio, Dioſc. lib. 4. Item remiſſio, relaxatio. cui in propria ſignif. opponitur ἐπίτασις, apud Plat. de rep. lib. 1. metaphorica autem σπουδή, apud eundem de legibus. Accipitur & pro quauis intermiſſione, per quam datur quies, & remiſſione ab aliqua actione. Itē pro quiete ipſa & feriatione à rebus ſeriis. Item mollities, quæ eſt animi velut infractio remiſſióque & diſſolutio. Item voluptas, voluptarium vitæ genus, Chryſoſt. Item remiſſio, condonatio. vt apud Plut. in Pub. ἄνεσις τῶν χρεῶν, æris alieni remiſſio. Sic ἄνεσις τῶν ἁμαρτημάτων. Item licentia & immodica libertas. Plat. & Ariſtot.

Ανετος, ου, ὁ καὶ ἡ, laxus, Greg. Item patens, omnibus apertus & expoſitus. Item remiſſus, diſſolutus & licentiùs habitus, ſolutus omni imperio. Item ἄνετος γῆ, terra cuipiam deo dicata.

Ανέτως, aduerb. ſolutè, laxè, remiſsè, licenter.

Ανετικός, οῦ, ὁ, remiſſiuus, remiſſionem indicans. vt ἀνετικὰ ἐπιρρήματα, apud gramm.

Ανέδην, licenter, impunè & nullo prohibente, ac q. d. laxatis plenis habenis. Arrian. Exp. etiam promiſcuè, nullo diſcrimine: item largiter, ad ſatietatem vſque. palam ſeu apertè, apud Dem. πομπείας τ' ἀνέδην οὕτωσὶ γεγενημένης.

Decom. Αναίετος, ου, ὁ καὶ ἡ, remiſſionis expers.

Εξανίημι, emitto, remitto, libero. Hippocr.

Επανίημι, remitto, laxo. Luc. Item remitto & condono. Hermog.

Εὐανετος, remiſſu facilis. Item diſſolutu & dilutu facilis, facilè liqueſcens. Dioſ.

Υπανίημι, remitto ſeu intermitto. Υπανειμένως, remiſsè.

Αὐθέντης, idem quod αὐθέντης, (de quo vide ſuo loco) qui ſua manu perimit, qui ſua ipſius manu cædem infert, i. interfector, percuſſor, ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπί τινος φόνον ἱέμενος. Item qui ipſe ſibi manus infert, ὁ δι' αὐτοῦ ἱεὶς τὸ ξίφος. Soph.

Αὐτοεντεί, aduerb. ſuis ipſius manibus, propria manu ſeu ſibi illatis manibus.

Αφίημι, dimitto. Il. ζ. Apud Plut. ἀφίημι τὴν γυναῖκα, dimitto vxorem, i. repudio. Interdum exp. abſoluo, libero, vt ἀφεῖναί τινα τοῦ ἐγκλήματος, vel τῆς αἰτίας. apud Plut. in Ant. Dicitur item ἀφίημι σε τοῦ χρέους, à Phal. libero te debito, vel remitto tibi debitum. Interdum ἀφίημι eſt, libero debitorem, per acceptilationem, acceptum fero, vt docet Bud. ex Libanio. ¶ Item emitto, miſſum facio. Dem. ¶ Item, permitto, ſino. Xen. Exp. etiam, concredo. Dem. ¶ Item, emitto, Ariſtoph. ¶ Item tranſmitto vt Plin. vertit apud Ariſtot. Exp. etiam manumitto, apud Æſch. ἀφίεσαν τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας ¶ Item, proiicio, iacio. Plut. ἀφεὶς ἑαυτὸν εἰς ποταμόν.

* Συναφίημι, ſimul emitto, vel etiam, emitto. Plut.

Αφίεμαι, dimittor. Item abſoluor, liberor: vt ἀφεθεὶς τῶν ἐγκλημάτων. Plut. Item omittor, miſſus fio. Ariſtot. Item actiua ſignif. omitto. cum genit. vt apud Thuc. lib. 2 τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀφίεσθαι, omittere ſalutem reip. i. curam de ſalute reip. Item ἀφεῖταί μοι, permiſſum eſt mihi, apud Platonem.

Αφεμα, τό, id ipſum quod dimittitur.

Αφεσις, dimiſſio. Dem. pro cor. Item peculiariter pro dimiſſione equorum in curſu ſtadij. Item dimiſſio ſeu miſſio in colonias. Item dimiſſio debiti vel offenſæ. Item dimiſſio vxoris, & repudium. Plut.

Αφέσιος Ζεύς, Iup. dimiſſor ſeu liberator. Etym.

Αφετος, ου, ὁ καὶ ἡ, dimiſſus, liber. Item ſacer. Item 565
expoſitus, pro derelicto habitus, apud Chryſoſt. Item reiectaneus. apud Dioſc. Item abſolutus. apud Greg.

Αφετήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mittere ſeu demittere poteſt, miſſorius ſeu emiſſorius. Suid. Αφετηρία, ἡ, (ſub. γραμμή aut θύρα aut tale aliquid) carceres vnde equi curſu certaturi dimittuntur. Ariſtoph. Ponitur etiam generaliter pro quouis principio. Syn. epiſt. 4.

Αφέτης, ου, ὁ, emiſſor. vide Cæl. Rhod. Item manumiſſus, libertus. Athen.

Αφετικός, οῦ, ὁ, miſſorius, Cæl. loco citato.

Αφήτωρ, ορος, ὁ, emiſſor. Sic dicebatur Apollo ab edendis oraculis, teſte Cælio Rhodigino. Il. ι. Αφητόρος,

τήριος,qui Apollinis ἀφήτορες eſt,vt aphetorię apes.
Αφητορεία,ἡ,vaticinatio.Heſych.

Decomp. Ανταφίημι,viciſſim dimitto.Eurip.
Διαφίημι,dimitto.Xen.
Διαφειμένος,dimiſſus.apud Phil.in vita M.
Εἰσαφίημι,iacio intrò ſeu proiicio.
Εναφίημι,immitto ex me in alium.Ariſtot.
Εξαφίημι,demitto,vel omitto.
Επαφίημι, demitto ſuper vel in.Plut.Item immitto. Syneſ. ἐντεῦθεν ἀποστρέψας τὴν ναῦν, ἐπαφίησι τῷ πελάγει, immittit pelago,ſeu verſus altum mare. Item immitto ad irritandum aliquem, ſeu irrito & incito, vt emiſſis inferam canibus,apud Greg. Item immitto & ſuborno,ſubmittóque,vt ἀνίημι.Pauſ. Item admitto.Theophr.

*Αντεπαφίημι, viciſſim vel contra immitto. Lucian. in Antiocho.

*Προσεπαφίημι,*decomp.* præmitto ad incitandum ſeu irritandum.Lucian.

Ιαφέτης,ου,ὁ,qui ſagittas emittit,ſagittarius.

Ιπποαφέσεις, carceres vnde dimittuntur equi ad currendum ſtadium,idem quod ἀφετηρία.Polyb.

Παραφίημι,tranſmitto, vel dimitto Ariſtot.

Διΐημι,tranſmitto.Xen. Item traiicio,tranſadigo.Apud Plut.ξυστὸν διῆκε τῶν πλευρῶν,conto traiecit coſtas.Item dimitto,vnde διειμένος, dimiſſus. Διεὶς,dimittens:item perfundens,à διΐημι,perfundo.

Δίεσις·εως,ἡ,tranſmiſſio. Item diuiſio,ſeparatio.Suid. Eſt etiam apud muſicos tonus qui primùm ſenſu percipi poteſt:apud Ariſtot. Item perfuſio,vide διΐημι in διαίνω.

Εἰσίημι,intromitto Xen.

Ενίημι,iniicio,immitto. Xen.Exp.etiam infigo,infero, item infundo. ¶Item remitto.Plut de def.orac.τὰ μὲν ἀνιέντας ἐν καιρῷ τὰ δ' ἐπιτείνοντας.¶Item ſubmitto,i.clam mitto,apud Thuc.

Ενεμα,τὸ, id quod immittitur ſeu infuſum, quod per inferna in aluum infunditur Gal.

Ενεσις,immiſſio. Paul. Ægin Εννεσία,ἡ, pro ἐνεσία, (duplicato ν metri cauſa)conſilium monitus,inſtinctus , & quidem propriè immiſſus alicui ab aliquo, παρὰ τὸ ἐνιέναι Ilia.ε.& Heſiod.in Theog.

Ενετή,ἡ,fibula.ἀπὸ τοῦ ἐνιέσθαι τοῖς ἱματίοις καὶ ἐμβάλλεσθαι πρὸς τὸν πέπλον,inquit Etym.Il.ζ.

Ενετὴρ, ῆρος,ὁ, inſtrumētum medicidale quo ἔνεμα (i.infuſus)perficitur,quod & κλυστήρ. Item τὸ ἔγκλυσμα καὶ ἔνεμα.Alexand.Trall.

Εξίημι,emitto.Ariſtot.Dicitur etiam de fluminibus,ſicut ἐκβάλλω, vt πάντες ποταμοὶ τὰ ῥεύματα ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιᾶσι. Item eximo aut depono,ſæpe apud Hom. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,poſtquam cupiditatem potus & cibi exemerunt.

Εξεσις,emiſſio,amandatio ſeu ablegatio.Item dimiſſę vxoris repudium.Herodot.

Εξεσία,ἡ,ablegatio,publica legatio qua quis emittitur ad publica negotia tractanda.Il.ω.

Decomp. Διεξίημι , dimitto, vel emitto,aut emitto per particip. διεξιεὶς,exp. perrumpens,irrumpens,apud Thuc.καὶ εἰς θάλασσαν διεξιείς.

Παρεξίημι, prętermitto ſeu dimitto , pręterire ſino. Herodot παρεξῆκε ἡμέρας τέσσαρας.

Εφίημι,iniicio,immitto.Il.α. ¶Item remitto,relaxo.vt ὅλην ἐφιεῖσα τὴν ἡνίαν. Greg. item pro indulgere:vt ἐφιέναι τῷ θυμῷ, & ἐφιέναι ταῖς ἡδοναῖς,apud eundem Greg.item permitto.Thuc. ¶Item admitto.vt ἐφίημι τὸν ἵππον,admitto equum , quod & βιβάζω, apud Ariſtot. ¶Item impello,incito.Od ψ.Item:appello, prouoco ad iudicem maiorem.vt expon.apud Dem.
566 οὔτε ἐφῆκεν ἐς τὸ δικαστήριον.

Εφίεμαι peto.Plut. Item appeto,cupio. Xen.in apol. τῆς ἀρετῆς ἐφίεσθαι,virtutis ſtudioſum eſſe. Item permitto.Plut.in Lycurgo, οὐκ ἐφίετο αὐτοῖς τέχνης ἅπτεσθαι βαναύσου , non permittebat eis. Et paſſiuè Ariſt metaph.1. ἐκεῖ γὰρ ἐφείθη σχολάζειν τὸ τῶν ἱερέων γένος, permiſſum fuit.Item mando,pręcipio,iubeo.

Εφεσις, prouocatio de iudicio ad iudicium, tranſlatio cauſę de foro ad forum. Luc. apud Naz. ἔφεσις ἀσωφρόνιστος exp.dimiſſio abſque caſtigatione. Item appetitus,deſiderium.Ariſtot.

Εφέσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ,vt ἐφέσιμος δίκη,cauſa quę poſt appellationem agitur.Gal.

Εφέται iudices,apud Athen.quibus cauſę cognitio ab vtraque parte permittebatur.Plut.

Εφετικὸς, deſideratiuus. vt ἐφετικὰ ῥήματα,apud grāmaticos. Εφετμὴ,mandatum,iuſſum.Ilia α.& Φετμὴ, pro eodem. apud Heſych.

Εφημοσύνη,idem.Od μ.& Apoll.Rhod.Arg.1.

Εφετίνδα,ludi genus eſt,Heſych.

Decomp. Εἰσεφίημι,intrò admitto.

Εξεφίημι , idem ferè quod ἐφίημι.Et ἐξεφίεμαι,idem quod ἐφίεμαι,mando,pręcipio.Soph.

*Προεξεφίημι, priùs mando ſeu pręcipio, Sophocl. in Trachin.

Καθίημι,demitto,ſubmitto. Il.ω.καὶ αὖθις τὰ οἶνον Λυκαονίης καθῆκα, per guttur demiſi. Apud Ariſtoph.in Veſp.οἷαν πρόφασιν καθῆκε,metaphora ſumpta à piſcatoribus lineam demittentibus.Ponitur & pro demittere ſeſe deſiliendo, & deorſum librare.Xen. Et pro demittere & ſubmittere : vt καθιέναι τὴν φωνὴν, ſubmittere vocem. καθιέναι σφαγέα, ſubmittere ſicariū,vel percuſſorem. καθιέναι λόχον ,inſidias collocare.πεῖραν καθιέναι,tentare,probare. ¶Item immitto: vt Iliad φ. Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους. Apud Ariſtoph. in equit.καθιεὶς ſchol.expon. παρεσκευασμένος.Καθίεμαι,paſſ.demittor,ſubmittor:vnde καθειμένον.apud Thucyd.demiſſum,ſubmiſſum.Item actiuè, ſubmitto:καθεῖτο τὴν ὑπήνην,vel τὸν πώγωνα.Luc.Καθειμένως,demiſſe.

Κάθεμα,τὸ,monile ex variis gemmis in pectus mulierum deſcendens,ornamentum collare.Ezech. κάθημα,pro eodem.

Κάθεσις,demiſſio.Gal.

Καθετὴρ,ῆρος ὁ, q.d. demiſſor,aut immiſſor.Sic dicitur Hippocrati lineamentum tortū quod intra vlcera inditur.Item inſtrumētum chirurgicum cauum & altera parte recuruum , quo vrina retenta elicitur,& veſicæ vitia probantur. Gal.eſt etiam monile ſicut κάθημα.Pol.l.5.c.16.

Καθετηρισμὸς, οῦ,ὁ , adminiſtrationis chirurgicæ ratio qua iniicimus per catheterem in veſicā id quod ad eius curationem conuenit,vel eximimus id quod impedit ne vrina reddatur , recto ſiphone immiſſo: quem καθετῆρα Græci vocant. Ægin.

Κάθετος,ου ἡ, perpendiculum. κατὰ κάθετον,apud Luc. ad perpendiculum,ad lineam. Itē linea perpendicularis.Procl.apud Euclid. Item altitudo rectis lineis ſubuecta,altitudo perpēdiculariter ardua, apud Str. Accipitur quoque pro linea piſcatoria , quę velut perpendiculum in aquam demittitur. Et pro reti,in Epigr. κάθετος, ου,ὁ, dicebatur agnus qui in mare demittebatur,apud Suid.ex Lyſia & Melitone.

Decomp. Εγκαθίημι,immitto,demitto. Εγκάθετος, ſubdolus.Baſil.

Παρακαθίημι,vtrinque demitto.Ariſtot.

Συγκαθίημι,vnà demitto. Item ſummitto me apud Ariſtot. in probl.ſect.2. Συγκάθεσις, ſummiſſio, qua quis alicui ſe ſubmittit & cedit. Item cōtentio duorum inter ſe,comparatio.

Μεθίημι,dimitto , miſſum facio Iliad.α. μεθιέναι χόλον, deponere iram. Soph. in Aiace.χεροῖ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας,ė manibus dimiſi.Exp.& negligo,item detrecto: apud Homer.cum genit. vt μεθιέναι πολέμοιο,

detrectare bellum. Item remiſsè ago, ignauè me gero. Iliad. ν. ¶ Apud Xen. μεθίημι τὰ δέοντα πράττειν, exp. omitto agere quę decet. ¶ Item permitto: vt ἐρεσίας καὶ μεθεῖναι, ex Soph. in Aiace, remigia naui permittere. Et in Epigr. οὐ μεθῆκά σε θανεῖν, non ſiui te mori. ¶ Item emitto: vt μεθίησι βλαστὸν ex Theophr.
Μεθίεμαι, dimitto, miſſum facio cum gen. Ariſtoph. in Pluto, μέθεσθε νῦν μου πρῶτον.

Μεθήμων ονος, ὁ καὶ ἡ, remiſſus, negligens. Il. α.

Μεθημοσύνη, remiſſio animi, negligentia. Il. ν.

Παρίημι, prætermitto, omitto. Plat. de rep. 2. ἐάν τις τι νὸς παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται. Et cum infinit. Plutarch. ὀνομάσαι παρῆκεν. ¶ Item admitto, intromitto. Plat. Apud Plat. παριέναι εἰς τὴν ψυχήν. inducere in animum, perſuadere. ¶ Item dimitto, relinquo, vt παρίημι ἑτέροις Hermog. ¶ Item permitto, ſino. Cum infinit. Herodot. παριέναι σφι βουλεύεσθαι. ¶ Item remitto, laxo, ſoluo. Ariſtoph. in Eq. τοῖς τε θρίοις παρίει. Item remiſſum elanguidum reddo, vires frango. Dioſc. (de cicuta) παρίησι δὲ τὰ αἰσθητικὰ καταπλαδαρεῖ, tabefacit.

Παρίεμαι, remiſſus & languidus reddor. Particip. præt. παρειμένος, qui remiſſus factus eſt ſeu languidus, cuius vires fractę ſunt. παρειμένος γήρᾳ apud Plat. exp. confectus ſenio.

παρειμένως, remiſsè, languidè, contemptim. Heſych.

πάρεσις, remiſſio, laxatio, vt πάρεσις ἀφῆς καὶ κινήσιος, apud Aretęum. Eſt & morbi nomen qui & παράλυσις dicitur, quum nerui remiſſi ac laxati motu tactúque aut dimidium corpus aut partem eius aliquam deſtituunt. Aret.

πάρετος, ου, ὁ, remiſſus, laxatus. Item παρετὸς, *hoc eſt* neruorum reſolutioni obnoxius.

Decomp. Ἐμπαρίημι, remitto, laxo. Ἐμπαρίεμαι, remiſſus ac languidus reddor. Naz.

Προΐημι, præmitto. Odyſſ. ω. προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, pro προέπεμπε. Aliquando ſimpl. exp. mitto. Il. γ. Item dimitto ſeu concedo. Iliad. α. Item immitto, porrò ago, in primam aciem promoueo: apud Xen. προΐεις καινίσεις. ¶ Item proiicio: vt apud Xenoph. ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προΐεναι αὐτοὺς, ad voluptatem pręſentem ſe proiicere.

προΐεμαι, proiicio: vt & προΐημι, vt προΐεσθαι τὸν ἑαυτοῦ βίον. Plutarch. ſicut Virg. dixit proiicere animas. Aliquãdo exponi poteſt, profundo. Putatur ſumi & *pro*, permitto arbitrio alicuius vel poteſtati, aut etiam libidini, vel trado poteſtati aut in poteſtatem, vel obiicio poteſtati. Thucyd. lib. 1. καὶ τὴν Κέρκυραν ἐβούλοντο μὴ προέσθαι τοῖς Κορινθίοις. Apud Demoſth. προέσθαι εἰς δουλείαν, deſerendo coniicere in ſeruitutem, vel deſertos. Quidam interpr. obiicere ſeruituti.

προΐεσθαι τι, (non adiecto dat.) ſæpe dicitur *pro*, amittere è manibus, ſinere ſibi elabi, vel pro derelicto habere. Interdũ ſimpl. *pro*, dimittere, relinquere, miſſum facere, aut etiã abiicere. vt Demoſth. in Mid. θοιμάτιον προΐεσθαι. Sic & προΐεσθαι τινὰ, curam de quopiam abiicere, vel deſerere quempiam, vt Thuc. 3. καὶ μὴ προῆσθε ἡμᾶς. ¶ Item largior, erogo, effundo. ex Ariſtot. καὶ χρήματα προΐοιντ' ἄν, &c. Item cedo & condono amico. Apud Ariſtot. καὶ τὸ αἰδοῖον προΐεται σπέρμα, effundit vel emittit. Reperitur etiam paſſiuè, vnde προειμένος, apud Demoſth.

πρόεσις, dimiſſio, qua deſtituimus & proiicimus rem aliquam. Item profuſa erogatio quæ fit quaſi proiiciendo, largitio profuſa: cui oppon. λῆψις apud Ariſtot. vt πρόεσις τῶν σιτίων.

προετικὸς, ad largiendum propenſus ſeu profundendum, qui lubenter largitur, profuſus. Ariſtot.

προετικῶς, largè effuſéque, cum quadam profuſione. Ariſtot.

Decomp. Ἀποπροΐημι, omitto Od. χ.

Ἐπιπροΐημι, emitto aduerſus, emitto in. Iliad. δ. Item tranſmitto, vel emitto ad. Il. ρ.

Καταπροΐημι, proiicio, è manibus dimitto, aut elabi ſino, vel etiam cum neglectu abiicio. Polyb. Dicitur etiam καταπροΐεναι τὴν δίκην, ſiue κατηγορίαν, i. prodere, deſtituere, ſeu præuaricari.

Προσίημι, admitto: vt Xenoph. κύρ. 4. οὐ προσίεται πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας. Sic & lib. 7.

Προσίεμαι, idem. Dicitur & equus προσίεσθαι τὸν ἀναβάτην, i. admittere aſcenſorem. Item, admitto, id eſt, non repudio conditionem. Apud Xenoph. ἧτταν προσίεται, exp. vinci ſe patitur. Item admitto, id eſt, comprobo, vel non improbo. Gal. Et apud Xen. προσιέμεθα χείρονες ἢ πρόσθεν γίνεσθαι, expon. hoc committemus, vt deteriores quàm priùs eſſemus. Apud eundem οὐ προσιέμην δανείσασθαι, expon. non inducebam in animum ęs alienum conflare. Itidémque apud Herodotum, οὐ προσίεντο τὴν προδοσίην, non inducebant in animum proditionem facere. Rurſum apud Xen. τὰ αἰσχρὰ ἥκιστα προσίεσθαι, à turpibus abhorrere. 568

Συνίημι, committo, vt ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Iliad. α. commiſit ad pugnam, vel commiſit inter ſe. ¶ Item, audio, intelligo. Ody. ζ Ξεῖνε σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος. Herodianus lib. 4. μήτε τῆς ἀλλήλων φωνῆς συνιεῖσιν. Item intelligo, animaduerto, ſentio. Ariſtoph. in Pluto, Εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ. Et cum genit. Luc. ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, ſimulatque intellexit quod erat melius. Interdum cum partic. vt συνίημι δ' πάσχων, & συνίημι καταγελώμενος. Item, ſcio, Plat. cum accuſatiuo. Et σύνοιδα conſcius ſum. Luc. οὐδὲ συνοῖδα διά σε ἡδὺς γυναικὶ γεγενημένος, neque mihi conſcius ſum ab aliqua me amatum eſſe. Accipitur etiam pro μανθάνω, apud Ariſtot. in ethic. ¶ Συνιεῖν pro συνιέναι dictum fuiſſe tradit Euſtath. Reperitur συνιεῖ, i. intelligit Sap. 9. Sic συνιοῦσι in nouo Teſtamento. Sic ὁ συνιῶν & οἱ συνιοῦντες, apud bibl. interpr. In Ceb. tabula ἐὰν συνιῇς, ſi intelligas, & ξυνιῶσι, apud Xenoph. putantur eſſe: vt τιθῇς & τιθῶσι. Συνίεσθαι paciſci, tranſigere. Iliad. ν.

Σύνεσις ſiue ξύνεσις, coitio, qua duę res in vnam coeunt & quaſi committuntur. Odyſſ. κ. ¶ Item intelligentia, perſpicax animi facultas qua committere res inter ſe poteſt & diſcernere, ſeu perſpicacia & prudentia in iudicando. Ariſtot. ethic. lib. 6. cap. 11. Plato tamen in Crat. deriuat, non ab hoc συνίημι, ſed à ξυνίεμι ſignificante συμπορεύεσθαι, vt ξύνεσις ſit facultas animi quę ξυνίεσι τοῖς πράγμασι, perſpiciens & diſcernens quid faciendum ſit, quid non. Sic Demoſth. pro cor. ſcribit τῇ συνέσει καὶ παιδείᾳ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγινώσκεσθαι. Accipitur & pro conſcientia, apud Herod. lib. 4. & Euripid. in Oreſte.

Συνετὴς οῦ, ὁ, intelligens, idem quod συνετός.

Σύνετος, οῦ, ὁ, qui commiſſus eſt, aut committi ſeu coire in vnum poteſt. vt συνετὸς χιτὼν, Heſych. Item qui intelligi poteſt. Syn. Frequentius actiuè capitur *pro*, intelligens, perſpicax. Thuc. Item ſciens. Euripid. in Iphig. Aul. Ἐγὼ τά τ' οἰκτρὰ συνετός εἰμι καὶ τὰ μή, ego & vbi miſeratione opus ſit ſcio, & vbi non.

Συνετῶς, intelligenter, prudenter.

Συνετίζω, intelligentem reddo, facio intelligere. Areopag. & Greg.

Συνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ſocius, amicus: παρὰ τὴν ἴσιν, inquit Suidas. Apoll.

Συνημοσύνη, ſocietatis aut fœderis ſanctio, pactum. Iliad. χ.

Decomp. Ἀσυνεσία & ἀξυνεσία, inſipientia, mentis in iudicando nulla vis & perſpicacia, inſcitia, Thucyd.

Thuc. Ἀσυνετος, inſipiens, qui perſpicax & in iudicando prudens non eſt. Thuc. Ἀσυνετέω, ῶ, deſipio. Item non intelligo, non calleo. Heracl. epiſt. 4.

Δυσξυνετος, Heſych. ἀσύνετος, imprudens. Item paſſiue, difficilis intellectu. Xen.

Εὐσυνεσία ſiue εὐξυνεσία, idem quod σύνεσις. Ariſtot.

Εὐσύνετος, intellectu facilis. Item, idem ferè quod συνετος. Ariſtot. ibidem.

Κακοσύνετος, prudentia abutens ad malum, vafer.

Παρασύνεσις, apud Hippocr. error qui vero proximus eſt, & ea de cauſa probabilis.

Ὑφίημι, ſubmitto. Plut. Apud eundem in apophth. ὑφιέναι τοῦ φρονήματος, de animoſitate remittere. Et ὑφεὶς τῆς ὀργῆς, apud Herodot. qui de indignatione remiſit.

Ὑφίεμαι pro ὑφίημι remitto. vt apud Plut. ὑφίεσθαι τοῦ φρονήματος τῆς τόλμης, τῆς ὀργῆς. Item pro, remittere vires conſultò, ſeu de viribus, non agere totis viribus ex Ariſtoph. in Ranis ὑφίεσθαι μοι δοκεῖς. ¶ Item decedo, concedo, cedo. Item, τῶν ἐμαυτοῦ δικαίων ὑφιέμενος, de meo iure decedens. Item cedo, i. non obnitor, non contendo, repugnare non audeo. Greg. Et

569 paſſiuè, ſubmittor, &c. Particip. ὑφειμένος, ſubmiſſus. vt ὑφειμένη φωνὴ, ſubmiſſa vox. Item remiſſus, remiſsè & parcè factus. Item diminutus, apud Areopag. Item inferior bonitate, deterior, apud Procl. Item permiſſus, cui permiſſum eſt. vt ὑφειμένη κατθανεῖν ἀντὶ σοῦ. Euripid. permiſſa pro te mori ſeu conceſſa.

Ὑφειμένως, remiſsè, parcè, ceſſim. Procl.

Ὕφεσις, remiſſio contentionis. Plut. in Ant. A Suida exponitur etiam ἐλάττωσις.

Decomp. Καθυφίημι, ſubmitto, remitto. Baſil. Item cedo. Item pro do, condono, idem quod καταπροΐεμαι & προδίδωμι. Dem. In hac ſignif. exp. etiam præuaricor, apud Dem. Apud Luc. μὴ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρὸς, de nullo patris iure, quod tueri poſſis, decedas. Interdum καθυφεῖναι ita vſurpatur vt προέσθαι & ἐνδιδόναι. Dem. καθυφεῖναι Λακεδαιμονίοις τινὰς Ἀρκάδων. Sic dicitur etiam καθυφεῖναι ἑαυτὸν, dedere ſe, ſeu ſubmittere ſe, aut animum demittere, ſuccumbere. Polyb. 1. Exp. etiam ſubtraho, apud Ioſeph. lib. 2. οὐδὲν ἡμῖν καθυφήκαμεν.

Καθύφεσις, præuaricatio, ſeu eiuſmodi præuaricatoris affectus, vt ſe ſubmittere velit aduerſario. Poll.

¶ *Deriuata ab* ἔω *(cum tenui) ſum.*

Εἰμὶ, ſum. Ab ἔω & deriuatur & tempora quædam mutuatur. Præt. imperf. ἦν, eram, fut. ἔσομαι, ero. Cætera pete ex grammaticis. Dicitur πλούσιός εἰμι vel πένης εἰμί. ¶ Interdum cum genitiuo. vt Baſil. εἶναι ἑαυτοῦ, ſui iuris eſſe, vel mentis ſuę poteſtatem habere. Apud Ariſtoph. εἶ γὰρ τῶν φίλων ſub. εἷς, es enim amicorum, ſub. vnus, vel es de numero amicorum. Apud Plat. εἰμὶ τῆς πόλεως τῆσδε, ſum ex hac vrbe. Apud Xen. τοῦ γένους εἰμὶ, agnatus ſum. Apud Luc. πόσου ἐστὶ τοῦτο; quanti eſt pretij? quanti æſtimatur? Sic & Xen. μηδαμοῦ εἶναι, nullo eſſe in pretio & numero. ¶ Cum dat. Ariſtoph. ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιτα, non erat quod ederent. At ἦν μοι βουλομένῳ, pro ἐβουλόμην, volebam. ¶ Accuſatiuum etiam addunt poetæ: vt Apoll. 2 γνωτὴν ἔσαν Ἄρεος, filiæ Martis erant. ¶ Cum præpoſ. varias interpr. accipit. Cum ἐν vt Xenoph. ἐν πολλῇ γε εἰμὶ ἀπορίᾳ. Iſocr. εἰμὶ ἐν τοῖς κακοῖς, verſor in malis, conſtitutus ſum in malis. ἐν διανοίᾳ εἶναι, Thuc. pro διανοεῖσθαι. Cum ἐπὶ, vt εἶναι ἐπὶ τούτῳ huic præeſſe Xenoph. Cum περὶ & accuſ. vt εἰμὶ περὶ τὴν φιλοσοφίαν. Iſocr. verſor in philoſophia. Cum πρὸς vt ταῦτα ἐστὶν ἅπαντα πρὸς ἐμοῦ. Demoſth. ad Pantæn. Sic εἶναι πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς, Luc. cauſis forenſibus vacare. Plato in leg. πρὸς πόλεμόν ἐστι ταῦτα, hæc ad bellum conducunt. Cum ὑπό. Vt εἰμὶ ὑπό σοι, tibi ſubiicior. Thuc. ¶ Ἔστι licet, & ἦν, licebat. vt Od. ο. ἔστι μὲν οὐδ᾽ ἧν.

Εἶεν, age verò, iam verò. ſæpe apud Dem. vt εἶεν εἰ δέ τις ἔροιτό τις: Item pro, præterea, apud eundem Dem. & Plat. Exp. etiam, ſit ita, ſic fiat. dicitúrque aduerbium concedentis & permittentis, apud Plat. de rep. 1. & apud Ariſtoph. Dicitur & εἶεν δὴ à Plat. in ſymp.

Ὢν (& ἐὼν poeticè) particip. qui eſt. Οὐκ ὄντες νόμοι leges nullæ & irritæ. ἡ οὖσα πόλις, ſalua & incolumis apud Dem. ἡ οὖσα ἀρχὴ, vera, apud Plat. ἡ οὐκ οὖσα, falſa, apud Soph. In neut. τὸ ὂν, verum, veritas, apud Plat. Hinc ὄντι, & τῷ ὄντι pro ὄντως, verò, verùm, apud Plat. Τὰ ὄντα, bona, facultates. Plut. in Ant. idem quod οὐσίαι.

Οὐσία, ἡ, eſſentia. Exp. & ſubſtantia. Pro ente & vno accipitur apud Plat. de rep. lib. 7. Apud Phil. de mundo, οὐσία ἄτακτος, exp. mundi materia incondita & rudis, indigeſtáque moles. Interdum exp. natura. Quot modis dicatur οὐσία docet Ariſtot. metaph. lib. 4. ¶ Item ſubſtantia, facultates, bona, τὰ ὄντα, Demoſth. ad Phæn. Dicitur & plur. num. οὐσίαι apud eundem. ¶ Item pro συνουσία κοίτη, vt exp. ſchol. Sophocl. in Trach.

Οὐσίδιον, q. d. ſubſtantiola, bona, facultates. Ath.

Οὐσιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, eſſentialis, ſubſtantialis. Sæpe apud Ariſtot. & eius interpr. Græc. Οὐσιωδῶς, eſſentialiter, ſubſtantialiter.

Οὐσιόω, ῶ, eſſentiam do, eſſentiam facio. Paſſ. οὐσιοῦσθαι q. d. ſubſtantiari, ſubſtantiam fieri. Greg.

Οὐσίωσις, q. d. eſſentiatio, vel ſubſtantiatio, aut ſubſtantificatio.

Ἐτὸς, οῦ, ὁ, verus. Ἐτά, ab Heſych. exp. vera, bona. Fit autem ab εἰμὶ, ſicut θετὸς à τίθημι, δοτὸς à δίδωμι, ἐτὸς 570 ab ἵημι. ¶ Ἐτὸς aduerbialiter etiam exponitur, temerè, abs re, fruſtra, vt apud Ariſtoph. Οὐκ ἐτὸς ἄρ᾽ ὡς ἐμ᾽ ἦλθεν οὐδεπώποτε.

Ἐτεὸς, εοῦ, ὁ, idem quod ἐτὸς, & ab eo deriuatum interpoſito ε. In neutro genere ἐτεὸν, verum, aut verè frequens apud poetas.

Compoſ. ac primùm ex εἰμί. Notandum autem ἄπειμι, δίειμι, ἔπειμι, μέτειμι, πάρειμι, πρόσειμι, σύνειμι, & ὕπειμι, eſſe compoſita etiam ex εἶμι ſignificante eo: atque ideo illic quoque tractari in diuerſa nimirum ſignificatione.

Ἄπειμι, & poeticè ἀπόειμι, abſum. Ariſtoph. in neb. ὕπνος δ᾽ ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων. Cum ἀπὸ, Ariſtot. in œcon. 2. ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀπεῖναι. vnde particip. Ἀπὼν, όντος, ὁ, abſens. Fœm. eſt ἀποῦσα. Dici τὴν ἀποῦσαν, aiunt etiam terram peregrinam, quia videlicet à noſtra diſſita eſt & remota, ab éaque longè abeſt.

Ἀπουσία, abſentia. Item defectus, ἀπόλειψις. Heſyc. in foro ſeu iudicio dicebatur actio quædam intentata à litigatorum parte aduerſaria iis qui ſuos ἀντιδίκους per cauſam inualetudinis vel abſentiæ excuſarent. aut aliquam ſonticam cauſam habere cauſarentur Poll. * Signif. etiam ſeminis amiſſionem Plut. in lib. de Iſide, καὶ γὰρ Ἕλληνες τὴν τοῦ σώματος προέσιν, ἀπουσίαν καλοῦσι.

Ἀπουσιάζω, vide in comp. ex οὐσία.

Ἀπεστὼ, όος, οῦς, ἡ, abſentia. Herodo.

Δίειμι, vnde διέσομαι, vſque ero, pergam eſſe, conſtanter ero. Xen. apomn. lib. 2.

Ἔνειμι, inſum. Xenophon, οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ. At ἐνέσται χρόνος, intererit tempus, id eſt, interiicietur. Et ἔνι pro ἔνεστι. Ariſtoph. in Plut. ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Partic. Ἐνὼν, qui ineſt. Xenop. ¶ Item ἔνεστι, licet. Luc. ἔνεστί σοι πρίασθαι. Et ἔνι pro ἔνεστι, vt ὡς ἔνι μάλιστα πειρᾶσθαι. Luc. Ab huius par-

Sic pl. τὰ ἐνόντα, quæ facere licet, quæ in noſtra poteſtate ſunt, vel quæ ſunt noſtrarum virium. vnde ἐκ τῶν ἐνόντων. Syneſ. totis viribus, quantum fieri poteſt. Dicitur pro eodem τὸν ἐνόντα τρόπον, ab eodem Syneſio. At verò ἐνὸν imperſon. quum liceat, vel liceret, quum fieri poſſit. vt Luc. ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως ὑπομένειν.

Ενούσιος, vide in comp. ex οὐσία.

Εξεστι, licet. Cum infinit. vt Demoſth. ἔξεστιν οὐδαμόθεν ζητεῖσθαι. Iſocr. in Euag. τοῖς περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων, nihil tale licet, vel nihil tale conceditur. Et ἐξέστω liceat, apud Demoſthenem. Et infinit. Ἐξεῖναι, licere. Particip. ἐξὸν, quum liceat, vel quum liceret. Pro quo ἐξεὸν apud Herodot.

Ἐξουσία, licentia, poteſtas, autoritas, ius. Plut. & alij. Ἐξουσιάζω, poteſtatem habeo, cum genit in nouo Teſt. Exponitur & poteſtatem do, ex Eccleſiaſte. Ἐξουσιαστὸς, dominus, apud Eſaiam. Ἐξουσιαστικὸς ex poteſtate ſeu autoritate procedens, autoritatem præ ſe ferens, vt ἐξουσιαστικὸς λόγος. Ἐξουσιαστικῶς, cum poteſtate, imperioſè. Item licenter: vnde ἐξουσιαστικώτερον, licentius, vel maiore cum licentia, ex Polybio.

Decomp. Αὐτεξούσιος, qui ſui iuris eſt & ſuæ poteſtatis. Et τὸ αὐτεξούσιον Latini theologi liberum arbitrium appellarunt.

Αὐτεξουσιότης, ητος ἡ, libera poteſtas, poteſtas quæ ſui iuris eſt, ſuique arbitrij. Ioſeph.

Κατεξούσιος, idem. Κατεξουσιάζω, poteſtatem exerceo. Matth. 20. κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.

571 Ὑπεξούσιος, alterius poteſtati ſubiectus. Ὑπεξουσιότης ſubiectio. Theophilus in Inſtit.

Ἔπειμι ſum ſuper, ſuperſto. Ariſtoph. Apud Herodot. ἐφ' ᾧ πύλαι ἔπεισι, cui imminent portæ. Apud Demoſth ἔπεστιν ἀγὼν καὶ κίνδυνος pro ἔνεστιν, diſcrimen ineſt. Sic & Heſych. ἔπι (quod ita dicitur pro ἔπεστι, vt ἔνι pro ἔνεστι) exponit ἔνεστιν. vt Iliad. α. ἔτι ἔπι δέος. ¶ Item *pro*, ſum poſt. vnde ἐπεσσόμενοι, qui futuri ſunt poſt, poſteri.

Μέτειμι, interſum, ſum inter, verſor inter, Iliad. δ. πού ἐστέρεσσι μετεῖναι. Et Odyſſ ξ. οὔπω ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι. At Iliad. β. οὐ γὰρ πανσυδίῃ μετεσσεῖται, exp. n tercedet. ¶ Μέτεστί μοι τούτου, ſum particeps huius rei. Ariſtoph in Pluto, ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου. Apud Ariſtot. Polit. 2. μετὸν αὐτοῖς ἀρχῆς οὐδεμιᾶς exp. nullum ius aſſequendi magiſtratus erat. Et in participio μετὸν (pro quo μετεὸν Ionicè apud Herodor.) Thuc. 1. ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου, tanquam nullum ius haberent in Epidamnum. Dicitur etiam μέτεστί μοι τοῦτο. Plato in Apolog. Socra. τῶν τοιούτων οὐδὲν μοι μέτεστι. Et cum μέρος. Iſocrates, ἀφ' ὧν τοῖς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι. Μέτα apud poetas & Herodor. pro μέτεστι. vt Eurip. τί δὲ Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα; quid rei eſt tuæ virgini cum Helena? Apud Herodot. τούτοισι δὲ οὐ μέτα, exp. his non eſt communis.

* Μετιτέον, tranſeundum. Laert. in Menedemo.

* Ἀντιμέτειμι, contra ambio magiſtratum.

Μετουσία, participatio, communicatio, conſortium. Xen. Pæd. 8.

Μετουσιαστικὰ, nomina apud grammaticos, quæ participationis ſignificationem incluſam habent: à nonnullis materialia dicta: vt λίθινος, ξύλινος, σίδηρινος.

Πάρειμι, adſum, præſens ſum, præſto ſum. Item interſum. Demoſth. παρέσται τοῖς πράγμασι. Apud Xenoph. cum præpoſ. παρεῖναι ἐπὶ πᾶσι. Apud Demoſth. πάρεστι πρὸς τοῦτον καιρὸν τὰ πράγματα, exp. res in ea ſunt temporis conditione. Item adſum, id eſt, patrocinor. Demoſth. in Phorm. τοῖς νῦν παροῦσιν αὐτῷ. Partic. παρὼν, præſens, qui adeſt. vt Ariſtoph. ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα. Et παρὼν χρόνος, præſens tempus. Sæpe (omiſſo ſubſtantiuo) dicitur ἐν τῷ παρόντι & ἐπὶ τοῦ παρόντος, in præſenti, ſeu in præſentia. Τὰ παρόντα & ſingul. interdum τὸ παρὸν præſens rerum ſtatus. ¶ Habet etiam motus ſignif. (vt adſum) interdum cum εἰς vel πρὸς, aut ἐπὶ, vel certè aduerbio ad locum: vt Xenoph. παρεῖναι εἰς τὴν συντεταγμένην χώραν. Et παρεῖναι πρὸς τὰ ἱερὰ, exp. intereſſe ſacrificio. Hinc παρὼν aduenıens, ſeu veniens. vt Φίλιππον ἐκ Θρᾴκης παρόντα, Æſchin. venientem. ¶ Πάρεστι, licet, datur, facultas eſt. Ariſtoph. in Pluto, πάρεστι χαίρειν. Apud Eurip. πάρεστι στένειν, flendi occaſio adeſt, vel præbetur. Pro eodem πάρα ſæpe dicitur. vt Sophocl. in Aiace, αἰάζειν πάρα. Ponitur tamen πάρα & pro πάρεισι, vt Il. α. πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι. & pro πάρει apud Ariſtoph. Particip. παρὸν (vt ἐξὸν) quum liceret, ſeu facultas adeſſet: aut quum liceat Demoſth. παρὸν αὐτοῖς συμμαχεῖν.

Παρουσία, præſentia. Item pro aduentu. Thucyd. 1.

Decomp. Ἐπιπάρειμι, adſum, item ſuperuenio.

Συμπάρειμι, ſimul adſum, vnà adſum.

Περίειμι, ſuperior ſum, ſupero, antecello, vt Il. α. Οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Sic Thuc. lib. 8. ¶ Item ſuperſum, abundo. Plutarch. Hinc ἐκ τοῦ περιόντος, ex abundante, facultate ſuperiore. ¶ Item ſuperſum, i. reliquus ſum, reſto, οὐ περιῆν τὰ χρήματα. Demoſth. Sic Thucyd τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ, reliquiæ exercitus. Apud Demoſthenem, οἷοις περίεστι ſequente infinit. exp. ſupereſt facultas, vel ſaluum eſt & integrum, abundè licet. ¶ Item ſuperſum, ſuperſtes ſum: vnde περιὼν, ſuperſtes. Herodian.

Περιουσία, abundantia, copia, exuperantia, præſtantia, περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες. Et περιουσία ῥώμης καὶ τόλμης, Philo. Quum verò ſine adiectione ponitur, de abundantia opum dicitur, vt apud Herodianum & Ariſtoph. Apud Xenoph. περιουσίαν ποιεῖν, rem facere, augere rem familiarem. Interdum ſignificat & luxum. vt Polyb. οὐ τρυφῆς καὶ περιουσίας χάριν. Ex περιουσίας ex abundanti, abundè. Demoſth. pro cor. ¶ Item incolumitas, vt ἡ ταύτης 572 περιουσία. Demoſth. hanc incolumem eſſe, hanc ſupereſſe.

Περιούσιος λαὸς, apud Græcos Bibliorum interpretes, peculiaris populus. Sic exp. & epiſt. ad Titum c. 2. Hæc autem huius ſignif. ratio eſſe putatur quòd περιουσίαν vocent Græci ea quæ quum ſuperſint à nobis reconduntur, & pro maximè propriis ac gratis facultatibus habentur.

Περιουσιάζω, ſuppetunt mihi opes & copiæ.

Περιουσιασμὸς, poſſeſſio opum & copiarum. Heſych.

Περιουσιαστικὸς, exp. affluens. ex Hermog.

Decomp. Καθυπερίειμι, longè ſupero, longè excedo & ſuperior ſum. Polyb.

Προϊόντα, quæ antè ſunt, vel facta fuerunt, exp. enim προγεγενότα, apud Hom. Il. α.

Πρόσειμι, inſum. Xenoph. τῇ μὲν βίᾳ πρόσεισιν ἔχθραι. ¶ Πρόσεστι, etiam eſt, σὺν τούτοις ἐστὶ, vt ἐκεῖνο δὲ μὴ προσῆν, non etiam illud erat. Sic πρόσεστιν ἡ ὕβρις, inſuper accedit iniuria. Item ſupereſt, vt διανέμω τοῖς πτωχοῖς τὰ προσόντα Demoſth. Item τὸ προσὸν pro excurrente ſumma, vt τὰς δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσόν.

Decomp. Συμπρόσεστι, ſimul etiam eſt. Pſal 94.

Σύνειμι, vnà ſum. Herod. lib. 6. ἦν δὲ καὶ αὐτῷ δέος τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τοῖς συνοῦσι φίλοις, & amicis qui cum eo erant. ¶ Item conuerſor, conſuetudinem habeo. Eurip. σύνει τοῖς θεοῖς. Copulatur interdum cum rebus inanimatis. vt Naz. συνεῖναι τοῖς ὀνόμασι, circa nomina verſari, συνεῖναι τοῖς βίβλοις, verſari inter libros.

libros,ſeu legere libros. Apud Ariſtoph. in Pluto, συνεῖναι κόπῳ, labores edere. Luc. συνὼν μνείαις ἀνίαις dicitur & ὀνείρῳ συνὼν,ſomnians,& λιμῷ συνὼν, eſuriens,& νόσῳ συνὼν,ægrotans.¶ Item,diſſero,ſermocinor,in conuentu,aut conuiuio diſcepto,diſputo, commentor, vt philoſophi inter ſe faciunt. Plat. in Prot. ¶Item, (de mare & fœmina dictum) rem ſeu conſuetudinem habeo, conſueſco. Xenoph. Pæd.3. ταῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ συνόντας ἄνδρας ἀλλοτρίοις ¶Item cum aliquo facio, à partibus alicuius ſto.Thucydid. ¶Συνεῖναι, eſt etiam idem ferè quod παρεῖναι,præterea ſeu inſuper eſſe.Soph.

Συνήμων,ον,ὁ καὶ ἡ, ſocius,amicus,ſchol. Apoll. deriuat. à συνεῖναι. Vide &in συνίημι ex ἵημι mitto.

Συνουσία, conuerſatio, conſuetudo familiaris. Iſocr. Item congreſſus, colloquium, cœtus,conuentus.Plat. Ariſtot. Item diſputatio,Plat.in Protag.Item conuiuium,ex Plat. Item conſuetudo venerea,coitus.Xenoph.Plut. Item pro οὐσία. ex Theophraſt. de hiſt. plant.

Συνουσιάζω,in eundem cœtum conuenio. Item coeo, Athen.lib.12.συνουσιασμὸς,coitus.Suid.

Συνουσιαστὴς,qui familiariter aliquo vtitur. Item diſcipulus. Plut.de lib.educ. συνουσιαστικὸς,facilis ad congreſſus familiares.Ariſtoph.

Συνουσιοῦσθαι,vide in comp.ex οὐσία.

Decomp. Ἀσυνουσίαστος,cum nemine verſans aut conſuetudinem habens.Chryſoſt.

Φιλοσυνουσιάζω,frequenti congreſſu gaudeo.

Ὕπειμι,ſubſum.Heſiod.in aſp.

Compoſita ex οὐσία.

Ἀνούσιος,eſſentia carens,de Deo dicitur à Damaſc.

*Ἀνουσίαστος, ſubſtantia carens, qui eſt ſupra omnem ſubſtantiam, Merc.Triſm.

Ἀπουσιάζω,partem ſubſtantiæ meæ do.

Ἐνούσιος,ſubſtantiæ inhærens vel coniunctus. Quidam exp.innatus. Exp.à Bud. ἐνυπόστατος,eſſentia ſubſiſtens vel ſubſtantialis.cui oppon.ἀνούσιος.Item opulentus,Heſych.

Ἐπιούσιος ἄρτος. Matth. 6. à quibuſdam exp. panis ſubſtantiuus: ab aliis ſuperſubſtantialis ſeu ſupereſſentialis. Nonnulli interpr. ὁ ἐπὶ τὴν ἡμῶν οὐσίαν καὶ τροφὴν ἐπαρκῶν, vel (cum Suida) ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων, panis ſuſtentandis nobis idoneus. Quidam exp. ſuperueniens, ab ἔπειμι quod eſt ab εἶμι, eo.

573 Ἑτερούσιος,alterius ſeu diuerſæ eſſentiæ.

Μονούσιος, ſolus in ſuo genere & nihil ſuæ ſubſtantiæ ſimile habens:vt ſol,luna,cœlum.

Ὁμοούσιος,q.d. coeſſentialis,ſubſtantialis.Greg.

Ὁμοιούσιος,pro eodem. Sunt tamen qui diſtinguenda putent.

Ὁμοουσιότης,q.d.conſubſtantialitas.

Πλούσιος vide in Πλοῦτος.

Συνουσιοῦσθαι,q.d.conſubſtantiari,cohærere ſubſtantiali ratione.Bud.ex Aphrod.

Deriuata ex ἔω,i.eo.

Εἶμι, (idem quod ἔω à quo factum eſt & tempora quædam mutuatur, ſicut in primitiuo ἔω dictum eſt)eo. item ibo.Il.α. Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,ibo. Item venio,vnde fut.εἴσομαι,ibo,vel veniam,apud Homer.Infinit. ἰέναι, ire, vt ἰέναι εἰς λόγους, ἰέναι εἰς φιλίαν, &c. Cætera tempora pete ex grammaticis.

Ἴθι (imperat.)i. vade:metaplaſmo pro ἴε.Il.β. Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Aliquando aduerbialiter ponitur pro εἶα. Xenoph. ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα,agedum igitur conſideremus. Idem Xenop. ἴθι εἰπὲ, age dic. Pro eodem dicitur etiam ἴτε,& ἴτε δὴ,agite.

Ἴθαρ,celeriter,citò. Heſ.Ἰθαρὸς,celer,velox.Heſy.

Ἵεμαι,eo,aut etiam eo cum impetu,cum impetu feror,apud Homer.

At ἵεμαι,vide in ἵημι.

Ἰθμα,τὸ,greſſus Heſych.& Suid.

Ἰτέον,eundum.Plat.lib.2.de rep.

Ἰτητέον,pro eodem,apud Ariſtoph.

Compoſita ex εἶμι,i.eo. Hac autem terminatione eadem eſſe cum compoſitis ex εἰμὶ,(ſum)de quibus antè dictum eſt, ſed ſignificatione & coniugatione differre obſeruandum eſt.

Ἄνειμι,rurſum eo,redeo.Ariſtoph.Hom.¶Item ſurſum eo,aſcendo:vt apud Naz. ἄνεισιν εἰς οὐρανοὺς,aſcendit in cœlos.¶Item ſcateo,ſcaturio.apud Pauſ.

*Decomp.*Ἀντάνειμι,ex aduerſo inſurgo ſeu ſurgo:vt ἀντανῄει αὐτῷ.Thucyd.

Ἐξάνειμι,egredior,exeo.Apoll.Rhod.

Ἐπάνειμι,redeo, reuertor. Plut.in Lycurgo,οὐδὲν μεταχινεῖν ἕως ἐπάνεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, quoad Delphis ipſe redierit.Xen.Hell.7. ἐγὼ δ' ἔνθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην ἐπάνειμι. Significat etiam, rurſum diſputo, denuò diſputo, vel ad differendum redeo. Galen.περὶ μὲν τούτων αὖθις ἐπάνειμι. Sic Plato de leg.ἐπανιὼν περὶ φύσεως. Alibi idem Plato.ἐπανιὼν τοὺς λόγους,i.repetens,recenſens. Xen.Pęd.1.ἵνα δὲ σαφέστερον δηλωθῇ πᾶσα ἡ Περσῶν πολιτεία, μικρὸν ἐπάνειμι,aliquantum aſcendo & rem altius repeto.

Ἄπειμι,abeo,proficiſcor,vel abibo,&c.Et interdum redeo.Plut.Et ἀπιὼν,abiens,proficiſcens,vel etiam profectus,apud Dem.

*Decomp.*Προάπειμι,antè abeo,prior diſcedo.Luc.in dial.Plut.& Merc.

Ὑπαπιέναι,paulatim abire.

Δίειμι,tranſeo,permeo, vel tranſibo,&c.Thucyd.3 ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῄεσαν. Et δίεισιν ἔξω,ex Theophr erumpit:& δίεισιν εἰς βάθος,,altè deſcendit. ¶Item percurro oratione, narro, ὅπως ἤσκηθαι χρὴ ἤδη σοι δίειμι.

Εἴσειμι,introeo, intro,ingredior, vel introibo,&c.vnde εἴσιθι.Xen.ingredere. Et εἰσιέναι εἴς τινα,ingredi ad aliquem, i. ingredi domum eius,conuenire domi,apud Lyſiam.Apud Demoſt.εἰσιέναι περὶ γραφῆς,i.poſtulari & cauſam dicere, ſub.δικαστήριον. Dicitur & γραφὴν εἰσιέναι,vel ἀγῶνα,item εὐθυδικίαν εἰσιέναι,vel εὐθυδικίᾳ. Dicitur & res quæpiam aliquem εἰσιέναι, i.eum ſubire,ei occurrere. Et δεινὸν εἰσῄει.Demoſth. metus vehemens inceſſit. Item τὸ εἰσιὸν λέγειν,quicquid in mentem venit. Item τὰ εἰσιόντα,cibus & potus. Ariſtot.de gen.anim.lib.4

Εἰσιτητὸς, ad quem ingreſſus patet, acceſſibilis, Nazianz.

Εἰσιτήριος λόγος, oratio quæ habetur in alicuius ingreſſu,& qua ille velut excipitur ſeu ſalutatur. Εἰσιτήρια,dies eius feſti in quo magiſtratus omnes accedunt,vt ſcribit Suidas. Alij ſacra fuiſſe tradunt quæ Ioui βουλαίῳ fierent quum ſenatores iudicium ingreſſuri eſſent. Item ſacra quæ initio anni fiebant vt felix totius anni auſpicium foret. Dem de fal.legat. 574

*Decomp.*Ἐπείσειμι,(q d.ſuperingredior)inuado,pro ἐπεισέρχομαι.

Παρείσειμι,ſubeo,ſubingredior,irrepo.

*Συνείσειμι,vnà ſubeo,ſimul ingredior.Plut.

Ὑπείσειμι,idem quod παρείσειμι. Item ὑπεισιέναι,in mentem venire.

Ἔξειμι,exeo,aut exibo.Luc.Demoſth.Hinc ἐξιτὸν apud Heſiodum τοῖς οὐκ ἐξιτὸν ἐστι, quibus exeundi facultas non eſt. Ἐξιτητέον,exeundum,prodeundum.Xenoph.

Ἐξίτητος,Heſych.egrediens.

Ἐξιτήριος vt ἐξιτήριος λόγος,Baſil.oratio quę habetur in digreſſu alicuius.

Ἐξίτηλος,ου,ὁ καὶ ἡ,euanidus ſeu euaneſcens,exoleſcẽs, fugiens:vel etiam qui euanuit.Xen.

Decomp. Ανεξίτητος, exitum non habens. Heſych.

Διέξειμι, idem quod διίημι, tranſeo. Pauſ. Frequentius ponitur *pro*, percurro oratione, narro. Exp. & ediſſero & mente reuoluo, interdum & recito.

Αδιεξίτητος, qui percurſus non eſt, ſeu qui percurri nequit oratione aut cogitatione, cui opponitur διεξίτητος. Philopon. in Procl. & Themiſt. in Phyſ. lib. 1.

Δυσδιεξίτητος, qui difficulter tranſiri vel percurri poteſt. Item qui percurrendo vix exponi poteſt & explicari. Syneſ.

Δυσεξίτητος, difficilis exitu. Heſych. Δυσεξίτηλος, qui difficulter dilabitur ſeu euaneſcit. Dioſc.

Επέξειμι, egredior aduerſus aliquem, vel erumpo, erumpo infeſto exercitu. Thucyd. ἐπεξιέναι εἰς μάχην. Exponitur apud eundem etiam, occurro, item in certamen prodeo. Item ἐπεξιέναι τινὶ, reum peragere & conuincere. vnde ἐπέξει τοῦ μιαροῦ τούτου. apud Demoſth. Et pro vlciſci, cum datiuo rei apud Herodianum. Et *pro*, excurro & percurſo populabundè. Item perſequor ſtylo, commemoro, ediſſero. Item, perlego. Item cum dat. *pro*, operam nauo, vel exequor, apud eundem Thuc. lib. 1. τὰς τῶν πολεμίων παρασκευὰς λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι.

Αντεπέξειμι, inuadenti hoſtiliter occurro. Pauſ.

Αντιπαρέξειμι, hoſtium exercitum captans, cum exercitu adequito. Plut. Item. Αντιπαρεξιέναι, inuicem decedere via. apud eundem.

Παρέξειμι, prętereo, pręcurro. vnde παρεξῄει, pręteriit & particip. παρεξιών, præteriens. Plut.

Επιπαρέξειμι, ſenſim exeo.

Επειμι, inuado, ingredior hoſtiliter. Herodian. ἐπίοιεν αὐτοῖς, inuaderent eos, irruerent in eos. Et metaph. Iliad. α. πρίν μιν γῆρας ἔπεισιν, priuſquam ſenectus eam inuadat. ¶ Item poſt venio, ſuccedo, ſequor. vnde τοῦ ἐπιόντος χρόνου, Plato, ſequente tempore, id eſt futuro. & ἐπιὼν μὴν apud Demoſth. menſis inſtans. Apud Plutarch. in Sol. ἔπεισι γὰρ ἑκάστῳ ποικίλον ἐξ ἀδήλου τὸ μέλλον, exp. imminet. Item ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. apud Luc. percurrens, vel repetens.

Αντέπειμι, inuadenti hoſtiliter occurro. Pauſ.

Κάτειμι, deſcendo. Luc. Hinc & κατιέναι dicitur nauis pro κατάγεσθαι. vt annotant ſchol. apud Hom. Ventus quoque dicitur κατιέναι à Thucyd. l. 2. ¶ Item reuertor: vt κατιὼν οἴκαδε. apud Plat.

Μέτειμι, eo poſt: vel eo poſtea, perſequor, vt dicitur venator, feras μετιέναι. Item metaphoricè perſequor: vt μετιέναι τὴν σοφίαν dicitur Socrates à Xenophonte, id eſt perſequi. Itidem qui ambigit magiſtratum, dicitur μετιέναι Plutarch. Interdum ſignificat conari & moliri. vt apud Syneſ. Exp. etiam tractare apud Herodian. Μέτειμί σε, perſequor iniuriam à te mihi illatam, vlciſcor te: vt apud Plat. & Syneſ. ¶ Item ſolicito: apud Thucyd. & Ariſtoph. ¶ Item tranſeo. Luc. in Caucaſo, ἤδη δὲ ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, ad ignem tranſeo, id eſt ad crimen de igne. Apud Herodianum, μετιόντες πρὸς Αντωνῖνον, expon. transfugientes. Item redeo, apud Ariſtoph. in Nub. ἐκεῖσε δ' ὅθεν ἀπέχθαι με τοῦ λόγου μέτειμι.

Αντιμέτειμι, *decomp.* contra ambio magiſtratum, competitor ſum.

Πάρειμι, prodeo, procedo, progredior. Demoſth. Exponitur etiam, aduenio, apud Luc. ¶ Item tranſeo. Ariſtoph. πάρειμ' ἐντεῦθεν εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Sic παριόντες. Luc. tranſeuntes, prætereuntes. Hinc παριτητέον & παριτητέα, prodeundum eſt. Thucydid.

Decomp. Επιπάρειμι, ſuperuenio. Item ſubſequi à latere, apud Xen.

Δυσπάριτος, prætergreſſu vel tranſitu difficilis: vt δυσπάριτον χωρίον, apud Suid. ex Xen.

Περίειμι, circumeo, peragro, luſtro: vt περιϊέναι τὴν Ιταλίαν. Plut. Hinc particip. περιϊών, circumiens, oberrans: apud Plat. de rep. lib. 1. παρ' ἄλλων περιϊὼν μανθάνει. ¶ Sequente εἰς, ſign. peruenio ſeu deuenio. Herodot.

Decomp. Εκπερίειμι, circumeo, ambio. Xen.

Πρόειμι, prodeo, procedo. Herodianus, πρόεισι τοῦ οἴκου. At εἰς τὸ εἶναι προϊέναι, in naturam rerum prodire. Item progredior, proficiſcor: vt προϊέναι τοῦ πρόσω, progredi vlterius. Et metaph. apud Plut. in Numa, πλούτῳ προϊέναι μέχρι παντὸς, ad ſummum diuitiarum progredi. ¶ Item orior, prouenio. Aphth. in fine, ἐκ δὲ γῆς τε καὶ ὕδατος, ἅπαν ὃ γίνεται πρόεισι, id eſt naſcitur. Hinc particip. προϊών, prodiens. Herodianus, προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν. Et οἱ προϊόντες αὐτοῦ, ibidem, anteambulones. Item progrediens. Thuc. lib. 1. κατὰ βραχὺ προϊὸν καὶ κεῖρον ἅμα τὴν γῆν, paulatim cōtendēs. Dicitur & προϊόντος τοῦ χρόνου, progreſſu temporis. Et προϊόντος τοῦ λόγου, progreſſu orationis. Ariſtot. in rhet. ad Alex. προϊὼν dicitur etiam tandem vt πλέον τῶν. Ariſtot. in Probl. 102.

Decomp. Αντιπρόειμι, ex aduerſo prodeo. vnde ἀντιπροσήεσαν, obuiam prodierunt.

Συμπρόειμι, ſimul procedo, ſimul progredior. Syneſ.

Πρόσειμι, adeo, accedo. Xenoph. Σωκράτει οὐκ ἔτι προσῄεσαν, non amplius Socratem adibant. ¶ Item accedo, id eſt partes, à quibus ſtabam deſerendo, ad alios accedo: idem quod προσχωρῶ Thucyd. ¶ προσιέναι ſignificat etiam quotannis redire, & obuenire: vt apud Herodot. προσῄει φόρος, tributum obuenit: vnde τὰ προσιόντα, redditus ſeu reditus, obuentiones.

Πρόσιτος, ὁ, ἡ, acceſſu facilis. Greg.

Decomp. Απρόσιτος, ὁ, ἡ, inacceſſus. Phil.

Δυσπρόσιτος, qui difficile adiri poteſt, qui affabilis non eſt. Poll. Δυσπροσίτως, aduerb. apud eundem.

Εὐπρόσιτος, acceſſu facilis. Item, affabilis, facilis.

Εὐπροσίτως, idem quod εὐπροσηγόρως, εὐπροσόδως: humaniter, affabiliter. Poll.

Σύνειμι, coeo, ad arma coeo, congredior, infeſto marte congredior ſeu concurro. Il. ζ. Ες μέσον ἀμφοτέρους συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. Et συνῄεσαν εἰς λόγους, in colloquium ventitabant. vnde particip. Συνιών, concurrens, in vnum conueniens: vt συνιόντος ὄχλου. Item congrediens & concurrens infeſto animo, apud Hom. Et συνιόντες μάχονται, pugnam inter ſe conferunt. Συνιόντα χρήματα, prouentæ pecuniæ.

Επισύνειμι, inſuper conuenio in vnum.

Υπειμι, ſubeo.

ΕΩΛΟΣ, ου, ὁ, heſternus, pridianus. Propriè dicitur de cibis qui in ſequentem diem relicti ſaporem ac vim ſuam amittunt fiuntque inutiles. Nam Suidas ἕωλον eſſe tradit τὸ εἰς τὴν ἕω λειπόμενον, id eſt quod in auroram (ſequentis videlicet diei) relinquitur. Atque adeò interdū opponitur τῷ προσφάτῳ καὶ νεαρῷ, id eſt recenti, apud Gal. & Demoſth. ¶ Per metaphoram interdum accipitur *pro*, marcidus ſeu rancidus, & pro, vetus, obſoletus. Gregor. Lucianus.

Εωλίζειν, dicuntur cibi qui putreſcunt repoſiti. Gal.

Προεωλίζειν, (*comp.*) idem Gal.

Z

576 Z NOTA ſextæ apud Græcos literæ quam ζῆτα appellant, Plato in Cratylo eam eſſe dicit πνευματώδη, vt σ, ψ, ω: & antiquos pro ea vſos eſſe τῷ δέλτα: vnde etiam in deriuatione tranſit in δ, veluti quum ex ἕζω fit ἕδος. Ideóque & Dores eam ac Bœoti in medio dictionum in geminum δ vertunt, θερίδδειν dicentes pro θερίζειν: Dores tamen pro eodem etiam θερίσδειν dicere, mutato ζ in σδ. ex Theocrito colligi poteſt. Alioqui & β ac γ, in eam verti comperiuntur: ζέρεθρον enim pro βέρεθρον vſurpatur κατὰ γλῶσσαν, & ὀλίζον ab Ionibus dicitur pro ὀλίγον, itidémque φύζη pro φυγή. ¶ Eſt & numeri ſeptenarij nota. nam ſenarium ſignificant τῷ ς'. Ab imo autem angulo ſiniſtro præfixum acuti accentus nota, ſeptenarium millenarium denotat, hoc modo, ,Z. ,ζ. ,ζ. ¶ At ZZ, ſiue ζζ, apud veteres τὴν σμύρναν, i. myrrham deſignabat, vt annotauit Hermol. Barb. coroll. lib. 1. propterea quòd ζμύρνη perinde, atque σμύρνη diceretur: nunc tamen per duplex ζζ, zingiber à pleriſque intelligitur, magno & periculoſo errore. Gorr.

ZA, particula eſt extra compoſitionem inuſitata, in compoſitione autem ἐπίτασιν ſignificat (ſicut ἄγαν & ἔρι) vt in ζάθεος, ζάκοτος, ζαμενής, ζάπλουτος, &c. Interdum Æolico more ponitur pro διά. vt in ζαβάλλειν pro διαβάλλειν, vnde ζάβολος pro διάβολος, vt quidam exiſtimant.

ZAΓΚΛΗ, ης, ἡ, à Siculis dicitur falx: & inde dicta eſt vrbs quædam Siciliȩ cuius incolȩ dicuntur Ζαγκλαῖοι, vt tradit Stephanus. Pro falce vtitur Nicand. Dicitur & ζάγκλον neutro genere pro falce, teſte Etymologo ex Callim.

ZAKEΛΤΙΔΕΣ, ſiue ζεκελτίδες, rapa vel cucurbitæ, apud Ath. lib. 6. & Heſych.

ZAΛΕΙΑ, ἡ, zalea: ita à nonnullis dicitur laurus Alexandrina, teſte Dioſc. l. 4 c. 146.

ZAΦΕΛΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, à Suida exp. ὁ πάνυ ἀφελής, admodum ſimplex. ¶ Ab Heſych. exp. valde durus, agreſtis, ruſticus, iracundus: item valde auctus, vehemens, quam ſecundam expoſitionem ſequitur Etymologus. ¶ Rurſus ab Heſych. exp. πολύφλογος.

Ζαφελῶς, valde ſimpliciter: item valde iracundè.

Ἐπιζάφελος, (comp.) vehemens, ardens. Il. ι. ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκει.

Ἐπιζαφελῶς, vehementer, ardenter. Od. ζ.

ZAΩ, ῶ, F. ζήσομαι, viuo. Infinit. ζῆν pro ζᾶν viuere. Demoſt. in epitaph. τοὺς καρποὺς οἷς ζῶσιν ἄνθρωποι, fruges quibus viuunt homines, i. quibus vita hominum ſuſtentatur. Iſocr. in Helen. enc. ζῆν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς. Theg. ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, viuere exiguo. Apud Iſocr. de pace, ζῆν ἀπὸ τῶν δικαστηρίων, viuere è foro iudiciali i. victum comparare. Apud Herodot. ζῆν ἐξ ὕλης ἀγρίης.

Ζώζω, poeticè pro ζάω. Odyſſ. ξ. Item ζωῶσαι, viuificare, animare. vnde ἐζώωται, viuificatum eſt, animatum eſt. Areop. & ἐζωωμένος, animatus, viuificatus.

Ζώωσις, viuificatio, animatio. Ζώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitalis, qui vel quæ viuere poteſt. Aphrod.

Ζωτικὸς, viuificus. vt ζωτικὸς ἄρτος, & ζωτικὴ ζύμη, Naz. ζωτικὴ δύναμις, Gal. ad Glauc. Exp. & vitalis, vegetabilis, vitam producens, viuax, animalis. Sic Theophr. lib. 1. de cauſis, appellat ver ὥραν ζωτικωτάτην. Et ζωτικὴ ψυχὴ quæ & θυμοειδής. Gal. ζωτικὸν σῶμα, Greg. corpus animale. Ζωτικῶς aduerb. vt ζωτικῶς ἔχων, viuere volens, i. nolens ſibi mortem conſciſcere. Pol.

Ζωὸς, οῦ, ὁ, viuus. Xen. Fœm. ζωὴ, viua. vt δέλφαξ ζωή. Herodot. Ζώς, pro eodem. Il. ε.

Ζωὴ, ἡ, vita. Plat. Plut. & alij. Item facultates, quibus videlicet vita noſtra opus habet. Hom.

Ζόη, Ionicè pro eodem. apud Herodot.

Ζωηρὸς, οῦ, ἡ, viuax.

Ζῶον, ου, τὸ, animal. Plut. Item ζῶα, ſæpe exp. bruta animantia, beſtiæ, quȩ & ἄλογα ζῶα, apud Plut.

Ζωϊκὸς, οῦ, ὁ, animalis. Ariſtot.

Ζωίδιος κύκλος, ſignifer orbis, apud Aratum.

Ζωώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, animalis. Syneſ.

Ζωόω, ῶ, F. ώσω, Ζωοῦσθαι dicuntur quæ animalia, *hoc eſt*, vermiculos procreant. Theophr. 577

Ζωωτὸς, οῦ, ὁ, animalibus pictis diſtinctus. Athen.

Ζωηδὸν, animantium ritu ſeu more. Polyb.

Ζώδιον, ου, τὸ, animalculum. Peculiariter verò ζώδια dicuntur duodecim ſigna cœleſtia quæ in Zodiaco circulo viſuntur. Ariſtot.

Ζωδιακὸς κύκλος, circulus ille in cœlo qui duodecim illorum animalium ſigna gerit. Latini ſigniferum appellant. Ζωδιωτὸς, idem quod ζωωτός.

Ζωδάριον, ου, τὸ, animalculum. Ariſtot. Ζωύφιον, ου, τὸ, idem. Athen. lib. 5.

Ζωότης, ητος, ἡ, (q. d. animalitas,) animalis natura, animalis facultas. Plut.

Compoſita, ac primùm ex ζάω, cum præpoſitione.

Ἀναζάω, ῶ, reuiuiſco, ad vitam redeo. Nonn.

Ἀναζωῶσαι, refocillare, recreare.

Ἀναζωτικὸς, q. d. refocillatiuus. Areop.

Ἀποζάω, ῶ, vitam quoquomodo ago & per inopiam traduco ac prorogo: parcè ac tenuiter viuo: vix vel ægrè me tolero. Thuc. l. 1.

Διαζάω, ῶ, ad extremum viuo, vt διαβιόω. Xen. Apud Eurip. διαζῆν τὸν βίον ὀρθῶς, tranſigere vitam. Item, vitam tolero. Ariſtoph.

Διαζώω, idem quod διαζῶ. ex Herodot.

Ἐπιζάω, ῶ, vltra viuo, ſuperſtes ſum. Plut.

Καταζάω, ῶ, longum vitæ tempus traduco. Plat.

Συγκαταζῶ, vnà longum vitȩ tempus traduco. Plutarch

Παραζάω, ῶ, viuo ſecus quàm decet. Athen.

Συζάω, ῶ, conuiuo, vnà viuo. Ariſtot. Συζῆν πενίᾳ, in paupertate vitam degere. ¶ Apud Dem. συζῆν φιλοπραγμοσύνῃ, exp. addictum eſſe.

Compoſita ex adiect. ζωὸς ſeu ex ſubſt. ζωὴ, id eſt vita.

Ἀείζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. ſemperuiuus, immortalis. Plat.

Ἀείζωον, (q. d. ſemperuiuum) ſedum. Sunt qui dictum velint peculiariter ſedum maius, quòd eius folia perpetuò viuant, i. vireant. Dioſc.

Ἀειζωΐα, vitæ ſempiternitas, æterna vita. Naz.

Ἀρτίζωος, qui eſt breuis vitæ. Gal. Apud Hippoc.

Ἀρχίζωος, vitȩ initium prȩbens, vitæ autor. Greg.

Αὐτόζωος, per ſe viuens. Αὐτόζωος, idem, ex Demoſth. Areop.

Αὐτοζωή, ipſa vita. Ita Deus nominatur à D. Ar.
Δίζωος, duplicis vitæ.
Δύσζωος, cuius miſera eſt vita. Epigr.
Εἴζωος, viuax. Heſych.
Εὔζωος, cuius beata eſt vita. Item viuax. Theophr.
Εὐζωΐα, ἡ, beata vita. Item viuacitas. Ariſtot.
Κακοζωΐα, ἡ, malus tenuiſque victus: vel miſera vita.
Παλίνζωος, rediuiuus. Nonn.
Ὑπέρζωος ſeu ὑπέρζωος, ſupra vitam exiſtens. Areop.
Φερέζωος, vitam ferens, ſalutaris. Nonn.
Φιλόζωος, amans vitę, cupidus vitę. Apud Theophr. φιλόζωον δένδρον, arbor viuaci quodam vigore prædita. Aliam ſignif. vide in comp. ex ζῶον.
Φιλοζωΐα, amor vitę. Laer. Φιλοζωέω, vitæ cupidus ſum, vitæ parco ob mortis metum. Diodor.
Φυσίζωος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, producens quę ad vitam degendam ſunt neceſſaria: epith. terrę. Il. γ.

Compoſita ex ζῶον, i. animal.

578 Ἄζωος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, animal non procreans. Theoph.
Ἐκζωοῦσθαι, idem quod ζωοῦσθαι, animari. Theoph.
Φιλόζωος, animantium amans vel ſtudioſus. Xen. Aliam ſign. vide in comp. ex ζωή.

ZEA, ſiue ζειά, ἡ, zea, ſecundùm quoſdam frumenti ſpecies eſt, ſecundùm alios idem quod ὄλυρα, de qua vide Galen. Dioſcor. & Plin. Quidam viciam interpretantur & intelligunt: alij gentili Italiæ Pannoniæque ſermone ſpicam ſpeltámque dicunt. Dionyſ. Halicarn. Latinè dici fabilam exiſtimauit. Vtitur Hom. Od. δ. Πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. ¶ Apud Hieroclem in Hippiatricis ζέα dicitur ſtriata pars oris equi.
Ζώντειον ſiue ζώνπον, piſtrinum, veluti ζειώντειον, ὅπου τὰς ζειὰς ἔκοπτον, inquit Heſych.

ZEIPA, ας, ἡ, nonnulli eſſe aiunt genus veſtis laxum & ſinuoſum: alij autem genus amiculi & ſagulum. Xen. anab. lib. 6. Apud Herodotum pro μίτρα accipi tradit Suidas, qui & nonnullis dictum videri pro σειρὰ teſtatur.
Ζειραφόρος, Heſych. ἱμάτιόν τι σύρον.

ZEΥΓΝΥΩ, vel Ζεύγνυμι, ζεύξω (tanquam à Ζεύγω) iungo, copulo. Hom. Xen. & alij. ¶ Item iungo ponte. vt Xerxes ab Iſocrate & aliis dicitur ζεῦξαι τὸν Ἑλλήσποντον, iunxiſſe Helleſpontum. Sic ζεύγνυμι ποταμὸν, & ζευγνύειν γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, apud Herodot. ¶ Item, iungo matrimonio, ſeu connubio. Appian. de Cæſare, Πομπηΐῳ μὲ ἐζεύγνυ τὴν θυγατέρα.
Ζεῦγμα, ατος, τὸ, iunctura, coniunctio, qualis rerum quæ coniugatæ ſunt. Item pro coniunctione nauium pontis inſtar præbente, apud Arrianum lib. 6. Quidam & ζεῦγμα ποταμοῦ pro fluuij ponte dixerunt. Apud Thucyd. ζεῦγμα τοῦ λιμένος ſunt fauces portus obſeptę.
Ζεῦγμα, figura eſt grammaticis: Latinè colligatio, vel connexio, ſeu (vt alij) adnexio, quum plura vno connectuntur verbo. lege Iulium Firm. & cæteros. Et compoſ. μεσόζευγμα apud eoſdem grammaticos, quum in medio clauſulę poſitum verbum præcedentia ſequentiáque connectit.
Ζεῦξις, εως, ἡ, iunctio, colligatio, connexio.
Ζευκτός, ὁ, ὁ καὶ ἡ, iunctus, vel qui iungi poteſt.
Ζευκτηρία, ας, ἡ, ligamen, vinculum, vt exponitur Act. c. 27. Exponitur & iunctura.
Ζεῦγος, εος, τὸ, iugum. Iliad. σ. Apud Lucam cap. 14. ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε. Alicubi & pro ipſis bobus, ac generalius etiam pro iumentis. ¶ Ζεῦγος, bigę, ſeu bigę, propriè. Item pro trigis ac quadrigis, adeóque quouis vehiculo, ſeu rheda, qua de re lege Pollucem.
¶ Ζεῦγος, par. ζεῦγος περιστερῶν. Lucæ c. 2. ζεύγεα ἵππων ἑπτὰ, Herodot. Item αἱ κατὰ ζεῦγος φιλίαι τρεῖς, tria amicorum paria.
Ζευγίτης, ου, ἡ, iugalis. Exponitur & iugo aſtrictus. Item ζευγῖται ſecundi cenſus ciues apud Athenienſes dicti. Et apud Plut. in Pelop. ζευγίτης in prælio, idem eſt qui ἐπιστάτης. Item ζευγίτης calamus, aptus ad ζευγοποιΐαν. Theophr.
Ζευγάριον, ου, τὸ, q. d. paruum iugum. Apud Philoſtr. ζευγάρια, exp. iugales.
Ζεύγλη, ης, ἡ, lignum propendens à iugo, hinc inde boum colla amplexans: ſeu pars iugi in quam iumenta collum immittunt. Il. τ.
Ζυγός, iugum. vt Odyſſ. γ. Ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. Et metaphoricè, Plato epiſtola 8. φεύγειν τὸ δούλειον ζυγὸν ὡς ὂν κακόν. Item αἱ ὑπὸ ζυγὸν, quę nupſerunt, Gregor. ¶ Item iugum citharæ, quod manu ſiniſtra tenent citharœdi, Ariſtot. ¶ Item iugum in acie, ſeries porrecta τῶν παραστατῶν. Polyb. Apud Ælianum ζυγὰ etiam ſunt ab vno cornu ad alterum inſtructi ordines: hinc ζυγεῖν, dicuntur qui hæc iuga efficiunt. ¶ Item ζυγὰ, iuga, tranſtra, ſedes remigum. Odyſſ. ν. ¶ Item ζυγὸς, ſtatera, trutina. Plutarchus in Pericle, ὥσπερ ἐπὶ ζυγοῦ ῥοπὴν ἐποίησε. Ammonius in hac ſignificatione fœmininum duntaxat eſſe putat. Exponitur & libella. Demoſthenes, ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων. Item iugum, i. libra ſignum cœleſte. ¶ Item calceamenti corrigia, ex Ariſtoph. 579
Ζυγόω, ῶ, iugo ſubmitto. Item iungo, committo, συναρμόζω. Apud Luc. ζυγῶσαι τὴν κιθάραν, exp. iuga citharę aptare & coniungere. Item ζυγῶσαι pro κλεῖσαι, claudere. Heſych.
Ζύγωμα, τὸ, exp. iugumentum apud Polyb. Item ζυγώματα, iuga in vitibus quę pedamentis quibus recta ſtat vinea, tranſuerſa iugantur. vnde & iugatæ vineæ. Item ζύγωμα, apud medicos, os iugale, iugumentum. Ζυγωτός, iunctus. Soph.
Ζύγωθρον, vectis valuas ſeu ambas fores iungens.
Ζυγωθρίζω, claudo, quaſi obdendo vectem. vide Poll. Item examino, libro, perpendo. Ariſtoph.
Ζυγεῖν, q. d. iugare, in iugum porrigi: vt aſtites in acie. vide Ælian. vide & ζυγὸς, paulò antè.
Ζύγιος, ου, ὁ καὶ ἡ, iugalis, ſeu iugatorius, vt ζύγιος ἵππος. Ariſtoph. Item ζυγία, Heſychio eſt quoddam remi genus. Item ζύγια, τὰ, iuga, tranſtra, apud Athen.
Ζύγιμος, idem quod ζύγιος, iugalis. Athen.
Ζυγίτης, ου, ὁ, qui eſt remex in medio nauis ſupra arborem. Bayf. vide ſchol. Ariſtoph. Item ζυγῖται, qui & ζευγῖται, de quibus ſuprà.
Ζυγώδης & ζύγωμα, os eſſe dicitur in corpore humano medulla carens. Galen. ζυγοειδὲς appellat.
Ζυγιανός, natus ſub libra ſigno cœleſti.
Ζυγάδην, iunctim, coniunctim. Suid.
Ζύγαστρον, ου, τὸ, arca, capſa. Ζύγαστρος, idem quod ζύγαστρον. Xen.
Ζύγαινα, libella piſcis. Ariſtot. de an. l. 2.
Ζυγίς, zygis, ſic dicitur ſerpyllum ſylueſtre. Dioſc.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφίζευκτος, vtrinque iunctus.
Ἀναζευγνύω, vel ἀναζεύγνυμι, reuertor. Propriè ſignificare putatur, equos iterum iungo currui ad reditū. Pertinet ad bellum, & dicitur ἀναζευγνύειν, qui redit cum exercitu. Xen. pæd. 8. γήμας δὲ ὁ Κῦρος εὐθὺς ἔχων ἀναζευγνύειν. Exp. & moueo, vel caſtra moueo, ſoluo. Plut. Ariſtot. & alij. Dicitur etiam ἀναζεύγνυμι ἐπ' οἴκου, aut ἐπ' οἶκον, redeo domum cum exercitu, copias reduco domum. ¶ Apud Herodot. ἀναζεύξης πρὸς ἰσθμὸν τὰς νῆας, i. claſſem ad Iſthmum reducas.

Ἀνάζευ-

Ἀνάζευξις, caſtrorum motio, reditio domum cum exercitu. Greg.

Ἀναζυγή, idem. Eſt inquit Budæus, quum caſtra mouentur & vaſa colliguntur, cui opponitur κατασκευή. Plut Apud Polyb. ἀναζυγὴν ποιήσασθαι, idem quod ἀναζευγνύειν. Dicitur & ἀναζυγὴν σημαίνειν, Lat. vaſa conclamare.

Ἀναζυγόω, ῶ, iugo exoluo, cui oppon. ἐπιζυγόω. Apud comicos verò ἀναζυγοῦν idem ſignificat quod ἀνοίγειν, ἀνακλίνειν, ἀναπεταννύειν: vt viciſſim ἐπιζυγῶσαι idem vſurpant ἐπὶ τοῦ κλεῖσαι, inquit Pollux lib. 10. cap 4.

Ἀντίζυγος, oppoſitus, aduerſus. Ariſtot.

Ἀποζευγνύω vel ἀποζεύγνυμι, abiungo, diſiungo.

Διαζεύγνυμι, vel διαζευγνύω, diſiungo. Æſchin.

Διάζευγμα, ſeptum tranſuerſum, quo duæ res diſiunguntur à ſe inuicem. Euſt.

Διάζευξις, diſiunctio. Apud Gregorium ſæpe ponitur pro morte, id eſt diſiunctione corporis & animi.

580 Διαζευκτικός, οῦ, ὁ, diſiunctiuus, vt Διαζευκτικὸς σύνδεσμος, apud gramm. coniunctio diſiunctiua.

Διαζυγία, ἡ, diſiunctio, ſeparatio. Epigr.

Διαζύγιον, ου, τὸ, diuortium, diſiunctio iugi matrimonialis ſeu coniugij. Euſt.

Decomp. Παραδιαζευγνύω, vitioſè & perperam diſiungo vnde παραδιεζευγμένον προσ́βλημα, Gellius l. 16. cap. 8. παραδιαζευκτικὸς σύνδεσμος dicitur ὁ μὴ τῶν δύο τὸ ἓν δεχόμενος, quod διαζευκτικοῦ proprium eſt: qualem eſſe vult particulam ἢ Porphyrius in hoc verſu Il. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, accipiendo pro καὶ ἐμὲ ἀπολέσθαι.

Ενιζευγνύω ſiue ἐνιζεύγνυμι, iniungo, adiungo. Apoll.

Επιζευγνύω ſiue ἐπιζεύγνυμι, coniungo, deſuper innecto. Ariſtot. de mundo, καλοῦνται δὲ οὗτοι πόλοι δι' ὧν εἴ νοήσαιμεν ἐπεζευγμένην εὐθεῖαν, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου, id eſt, lineam continuatam ſeu protentam, duo extrema iungentem.

Ἐπίζευξις, coniunctio. Apud Naz. autem, ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξις, exp. iteratio nominum. Apud grammaticos dicitur figura qua dictio in verſu non interiectis aliis geminatur. Παρεπίζευξις dicitur quando inter duo nomina verbum ponitur quod ad finem adiici debebat.

Επιζευκτήρ, ῆρος, ὁ, apud Heſych. ſeries, catena.

Επιζυγῶσαι, idem quod ζυγῶσαι, claudere. Artem.

Καταζευγνύω, vel Καταζεύγνυμι, coniungo, copulo. Item caſtrametor.

Κατάζευξις, pro caſtrametatione ſeu caſtrorum metatione. Plut. Hinc opponitur ἀνάζευξις.

Καταζυγόω, ῶ, vnde καταζύγωσις, libramentum, Bayf.

Decomp. Εγκαταζεύγνυμι, adiungo, adapto, accommodo. Soph.

Συγκαταζεύγνυμι, coniungo. Metaph. apud Soph. ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, conflictatur graui incommodo.

Μεταζευγνύω, vel μεταζεύγνυμι, tranſiungo.

Μετάζευγμα, vide in ζεῦγμα, ſuprà.

Παραζευγνύω, vel παραζεύγνυμι, q. d. iuxta iungo, adiungo, coniungo. Bud. ex Plat.

Παράζυγες, apud Ariſtotelem Polit. 2. exp. adiuncti, qui adiunguntur multitudini ciuitatis, ignobiles & proletarij, ac velut ſupernumerarij, adiectitij.

Συζευγνύω, vel συζεύγνυμι, coniungo, copulo, συζεῦξαι ἅρμα, iungere currum. Et συνεζευγμένον apud Quintil. lib. 9. cap. 3. dicitur figura in qua vnum ad verbum plures ſententiæ referuntur: quarum vnaquæque deſideraret illud ſi ſola poneretur. Item connubio iungo. Xen.

Σύζευξις, coniunctio, copulatio, idem quod συνδυασμός, Ariſtot. l. 2. de gen. & corr. Et συζυγία pro eodem. Dicitur etiam coniugium, itidem vt συνδυασμός. Plato de leg. σύζευξιν ποιεῖσθαι, coniugium inire.

Σύζυξ, υγος, ὁ, idem quod ὁμόζυξ, coniugatus. Sic dicitur à Platone alter equus in iugo.

Σύζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, coniunctus, copulatus. Naz. Item compar, & ſocius. Ariſtoph. Et σύζυγα dicuntur coniugata, apud Dialecticos, quæ & συζυγοῦντα.

Συζυγία, ἡ, coniunctio. σύζευξις. Ariſtid. Peculiariter verò ſic dicitur coniunctio & copulatio, qua bina & bina copulantur: vt συζυγίη πτερύγων, par alarum, in Epigr. Item & pro coniunctione matrimoniali ſeu coniugio, vt Greg. κατὰ συζυγίαν τε καὶ συναυλίαν. Eſt etiam vocabulum dialecticum. Cic. in Topic. Apud grammaticos συζυγίαι verborum dicuntur coniugationes. συζυγία τροχαϊκή, idem eſt quod Trochæus, & συζυγίαι ἰαμβικαί, idem quod διίαμβοι. Ariſtoph. ſchol.

Συζυγής, έος, ὁ καὶ ἡ, copulatus & coniunctus, ſeu qui copulari & comparari cum alio poteſt. Et συζυγεῖς, coniuges. Macchab. lib. 3.

Συζυγεῖν & συστοιχεῖν, verba ſunt ſignificantia aciem in verſum iugumque directam & compoſitam. Po- 581 lyb. ἐφόσον συζυγοῦντας καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν. i. ordines ſuos ſeruarent. συζυγοῦντα & σύζυγα dicuntur & apud dialecticos coniugata.

Ὑποζευγνύω vel Ὑποζεύγνυμι, q. d. ſubiugo. Od. ο. ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους, iungam tibi equos ad currum ſeu iugo ſubmittam. Ponitur & *pro* ſubiugo, i. ſubiicio. Greg. apud Soph. in Aiace, τῶν δ' ὑπεζύγην πόνῳ, hunc laborem ſubij, veluti iumenta iugum.

Ὑπόζευξις, ſubiunctio, ſubinſertio, ſubnexio: genus figuræ. Iul. Fir.

Ὑποζύγιος, ου, ὁ, ſubiugis. Et neutro gen. ὑποζύγιον, iumentum ſubiuge: qualia plerunque ſunt quæ ad currus trahendos iunguntur, vt boues, equi, muli. Thuc. Plut. Xen. Herodot. & alij. Et metaph. apud Plut. de virt. morali, οἷον ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει περὶ τὰ τῆς ψυχῆς ὑποζύγια, &c.

Ὑποζυγιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, inſtar iumenti ſubditus. vt ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος, apud Etym.

Compoſita ex ζυγὸς, ſine præpoſitione.

Ἄζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ qui vel quæ non eſt ſub iugo, q. d. iniugis. Metaph. ſæpe ponitur vt apud Eurip. ἄζυγες κοῦραι puellæ nondum nuptiale iugum expertæ. Ἄζευκτος, idem.

Ἀζυγής, pro eodem. Apud Greg. ἀζυγῆ & συζυγῆ opponuntur, q. d. non coniugata & coniugata. Ἄζυγος, pro eodem. Exp. & cœlebs.

Ἀζυγία, ἡ, cœlibatus.

Ἀκροζύγια, dicuntur τοῦ βοεικοῦ τὰ μέσα ἤγουν ζεύγλη. Heſych.

Ἀρτιζυγία, nuper facta coniunctio.

Βούζυγον, ου, τὸ, boum iugum.

Δευτερόζυγος, qui eſt ſecundæ coniugationis, vox gramm.

Δίζυξ, q. d. biiugis, vt δίζυγες ἵπποι. Il. ε. Item duplex, vt δίζυξ εὐεπίη Greg. duplex eloquium.

Δίζυγος, idem. vt καὶ μετὰ δίζυγον ἦμαρ, apud Greg. poſt biduum.

Εκατόνζυγος, nauis quæ eſt centum tranſtrorum & (ex conſequenti) q. d. centiremis.

Ετερόζυγος, q. d. alteriiugis. vt σταθμὸς ἑτερόζυγος, Phocyl. trutina in alteram partem propendens.

Ετεροζυγεῖν, eodem iugo alligatum eſſe cum altero, in altera parte iugi eſſe, 2. Cor. 6.

Εὔζυγος ναῦς vel εὔζυγος, nauis bona tranſtra habens, & (intellig. ex parte totum) bene compacta.

Iσόζυξ q d.æquiiugis,i. par, æqualis. Nonn. ἰσοζυγὴς, idem in Epigr.

Λιπόζυγος,qui ſocietatis iugum deſeruit.Heſych.

Μονόζυξ, vel μονοζυγὴς, q. d. vniiugis. Item vnicus. Epigr.

Νεόζυξ,recens nupta.Apoll. Νεόζυγος,idem. Et pro eodem νεοζυγής.

Ὁμόζυξ,q d.pariugis,alter equus in iugo.Apud Nonn. ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες,amphorę binę.

Οζυγες pro ὁμόζυγες,apud poetas metri cauſa.

Περίζυξ , exponitur ὁμόζυγος , eidem ſubditus iugo. Heſych.

Περίζυγα,τὰ,lora ſubiugalia,lora iugalia. Xe.pęd.6.

Πολύζυγος,habens multa tranſtra.Il β.

Πρωτόζυξ,primis nuptiis iunctus,vel qui tunc primùm matrimonio iunctus eſt.Epigr.

Τετράζυξ, q.d.quadriiugis. Item quadruplex. vt τετράζυγι δεσμῷ Nonn.quadruplici vinculo.Et τετράζυγι κόσμῳ , orbi qui eſt quadruplex. propter qua tuor eius limites , ortum, occaſum,meridiem & ſeptentrionem.

Τριακοντάζυγος , triginta tranſtra ſeu remos habens, Theocr.idyll.11.

Τρίζυξ,triiugis:vt τρίζυγες μόσσαι,q.d.quarum tria ſunt iuga ſeu paria,i.quę ſunt nouem. Item triplex. vt τρίζυγες συνόμαιμοι,in Epigr.tres fratres.

Ὑψίζυγος , Iupiter apud Hom. qui in ſublimi ſedili ſedet,vnde facta hominum ponderat.

Χρυσόζυγος,aureum habens iugum.Xen.

ΖΕΥΣ(cuius.genit.Διός datiuus Διΐ, accuſ.Δία,vocatiuus Ζεῦ)Iupiter.Item κατ' ἐξοχὴν,pro θεὸς deus. Apus poetas pro Ζεὺς dicitur Ζὴν, Ζηνὸς, Ζηνὶ,Ζῆνα(& Doricè Ζὰν,Ζανὸς,Ζανὶ,Ζᾶνα) Hom. Heſiod., Dicitur autem Ζεὺς,vel à verbo ζῶ,quòd omnia faciat ζῆν, i.viuere vel quaſi Δεὺς à δεύω,i.rigo.¶Ponitur etiam pro aëre:ſicut Latini dicunt , ſub dio, & Horat. ſub Ioue frigido.Plat.

Διόθεν,à Ioue.Hom.Ἐκ Διόθεν pro eodem. Heſiod.

582 Διάσια,& Πανδία,& Διιπόλια,Iouialia, feſtum in honorem Iouis.

Διΐος,α,ον,Iouialis.vt δίιος ὀργὴ,apud Suid.

Δῖος,α ὁ,pro δίιος per contract.(q.d Iouialis)Ioue progenitus,à Ioue oriundus. Hom. Item diuinus, i.habens diuinum aliquid quo excellit, pręſtantiſſimus, diuus.Hom.

ΖΕΦΥΡΟΣ,ου,ὁ, zephyrus, fauonius. Ariſtot. Etym. ζέφυρον dictum exiſtimat quaſi ζωηφόρον , vtpote τὸ ζῆν πᾶσι φέροντα : quoniam τοῦ θέρει πνέοντος αὐτοῦ οἱ καρποὶ αὔξονται.

ζεφύρειος , zephyrius. vt ζεφύρεια πνεύματα, pro quo & ζεφύρεια,(ſubaudito ſubſt.)Zephyrij flatus.Dicuntur & κυήματα quędam ac ᾠὰ ζεφύρεια , quę videlicet fœminę concipiunt è fauonij afflatu abſque maris congreſſu.Ariſtot. Apud Hom.Od η. ponitur ζεφυρίη,ſubſtantiuè pro ζεφυρία αὔρα ſeu πνοή.

ζεφυρικὸς,idem cum ζεφύρειος,Theophr.

ΖΕΩ F. ήσω,ferueo,bullio. Il φ item metaphoricè ſæpe. Gregorius in Baſil. παντὶ δὲ ζέων θυμῷ καὶ φρονήματι. ¶ Item ſcateo , vt σκωλήκων ζέσας, vermibus ſcatens Luc.

ζώννυμι & ζεννύω,feruefacio.

ζέννυμαι,feruefio,&c.Alex.Aphrod.

ζέμα,ατος τὸ,decoctum decoctio.Dioſc.

ζεμὸν,calidum,τὸ θερμὸν.Etym.

ζέσις,feruor.Et metaph ζέσις τοῦ πνεύματος,Greg.

ζεστὸς,feruefactus,feruidus,feruens.Dioſ.

Compoſita.

Ακρόζεστος , leuiter feruefactus , & quaſi in ſuperficie duntaxat.Item leuiter coctus.apud Dioſ.

Αναζέω,(& poet. ἀναζείω)referueo, vel efferueo,efferueſco,ebullio,Dioſ.Item actiua ſignificatione,feruefacio.Gal.

Αναζέομαι, feruefio.Dioſc. ¶Exp.& ſcatunio & effundo in Epigr.

*Decomp.*Ἐξαναζέω,ebullio,Æſchyl.

Συναναζέω,feruefacio,vel feruere facio.Dioſc.

Αποζέω,ferue facio. Αποζέομαι,feruefio. vnde ἀποζεσθεὶς,feruefactus.

Απόζεμα,τὸ,decoctum.

Decomp. Ἐναποζέω,idem quod ἀποζέω.Gal.

Ἐκζέω,efferueo,efferueſco.Item,ſcateo.Herodot.

Ἔκζεμα,quod cum feruore erupit. Ἐκζέματα apud Dioſc. puſtulę ardentes & feruidę dolorem cientes citra ſaniem.

Ἔκζεσις,feruida eruptio:vt ἐκζέσεις ἑλκῶν.

Ἐπιζέω,q.d.inferueſco.Item attollor,augeor.Etym.

Ἐπίζεμα,inferuefactio.

Περιζέω,circumferueo Item περιζείω pro eodem.

Ὑπερζέω,ſupramodum ferueo,vehementer ferueo.Luc. vſus eſt de ſole vehementer ardente. Et metapho.apud Pauſ.ἅτε ὑπερζέων εἰς αὐτοὺς τῇ ὀργῇ. Interdum, circumferueſco,circumfundor feruendo,circumfluo. Ariſtot.

Ὑπέρζεσις,vehemens efferueſcentia,&c.

Ὑπέρζεστος,vehementer efferuefactus,&c.

ΖΗΛΟΣ,ου,ὁ, æmulatio , ζῆλος (aiunt Stoici) λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, καὶ οὐκ ἔχει Cicero exp.æmulatio, ægritudo , ſi eo quod concupierit,alius potiatur,ipſe careat. Pro inuidia ſumitur, adeóque cum φθόνος tanquam ſynonymo copulatur.apud Plut.Heſiodus ζῆλον appellauit in Erg συγερωπὸν, i.cuius triſtis eſt vultus. Seneca inuidiam triſtem vocauit. Accipitur & generalius pro quodam velut æmulationis ſtudio quo quis impulſus aliquem imitatur,aut aliquid affectat,ſummóque eius aſſequendi deſiderio tenetur. Luc. ζήλῳ τῶν ἀρίστων καὶ φυγῇ τῶν φαύλων. Plut. in Coriol. αὐτὸς αὐτοῦ ζῆλον ἀνδραγαθίας προὔθηκε. ¶ Ζῆλος Ἀσιανὸς, apud Plut.pro Aſiatico dicendi genere. ¶Ζῆλος,zelotypia,ex Euripide. ¶Ζῆλος, impetus mentis ad cultum diuinum , & religionis amplectendæ vegeta cupido, apud Gregorium , εἰ καί τινας ἄλλην ὁ ζῆλος πείθει ὑπὲρ δυνάμιν. Dicitur etiam peculiarius de eo cuius animus æſtuat indignatione concepta ex iis quę cultui diuino ac reuerentiæ quæ ei debetur repugnare videt.¶Apud Soph.in Aiace,Οἵας λατρείας αἱ δ' ὅσου ζήλου τρέφει,exp.felicitas.Sunt & qui potentia ac opes interpr. Apud Dem.pro Cteſiphonte, ὅτι τοῦ μὲν στεφανουμένου τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στέφανος ὅπη ἂν ἀναῤῥηθῇ, exp.eandem honorificentiam & gloriam affert.vel,perinde illum beat. Et in alio eiuſdem orationis loco coniungit ζήλου & τιμῆς.Deriuat à ζέω,i. à feruore & vehementia. 583

ζηλόω,ῶ f.ώσω,æmulor,imi or,ſeu potius imitandi ſtudio ducor,affecto.Heſiod.in Erg.ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων,vicinum vicinus æmulatur. Sic Iſocr.& alij. Exponitur etiã ſector:vt apud Dem. ζηλοῦν τὰς δωρεάς. Philo, θεοσέβειαν ἐζηλωκότων religionis ſtudioſorum. ¶ Item laudo,probo. Soph. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, laudo tuum animum Xen. Hellen. 6. πρόσθεν μὲν ἀκούων,ἐζήλουν τήνδε τὴν πόλιν ὅτι,&c. ¶ Item beatum prędico. Iſoc.in Euag. ζηλῶ σε τῆς ἀρχῆς,te felicem imperio arbitror , Ariſtot. ζηλοῦσι τῶν πολλῶν δεσπόζειν,latè dominari,i.beatũ cẽſent. ¶Item ζηλῶ,idem quod ζηλοτυπῶ, zelotypus ſum , zelotypię affectu depereo.Num c.5.Et metaph. Gal.c.4. ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς , depereunt vos non bene Dicitur etiam ζηλοῦν ζῆλον,zelo duci.ζηλοῖ τὸν ζῆλόν μου, zelo meo commo-

commotus eſt. Num.25. Lib. Reg.3. c.9. ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ, exp. zelatus ſum pro Domino. Et Num. c.11. τί ζηλοῖς σύ μοι; quid æmularis pro me? ¶ Item inuideo alicui, & ægrè fero quòd ea re potiatur quam concupiſco. vt Act. Apoſt. c.7. οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσήφ.

Ζήλωμα, τό, æmulationis facinus, contentio.

Ζήλωσις, εως, ἡ, æmulatio. Thuc. item zelotypia.

Ζηλωτής, οῦ, ὁ, æmulator, æmulus, ſectator, vt ζηλωτὰς ἀρετῆς πατρῴας. Iſocr. Act. c.1. ζηλωτὴς ὑπάρχων θεοῦ. quidam exp. zelo Dei accenſus. Item qui zelo ſeu zelotypia ducitur.

Ζηλωτικός, q.d. æmulatiuus.

Ζηλωτός, οῦ, ὁ, q.d. æmulatione dignus: vel quē ęmulari ſtudemus, Iſocr. Dicitur etiam de re quæ omnium ſtudio expetitur, quam omnes ſectantur. Plut. Item beatus quem beatum omnes prędicant. Ariſtoph.

Ζηλήμων, ον, ὁ, ὁ καὶ ἡ, inuidus. Od. ε. Idem eſt etiam quod ζηλότυπος, vt ζηλήμονες ἦρες, in Epigr.

Ζηλεύω, f. εύσω, idem quod ζηλόω. Apud Aretham.

Ζηλευτής, οῦ, ὁ, æmulator, inuidus.

Ζηλαῖος, οῦ, ὁ, inuidus, Bacchi epith. in Epigr.

Ζηλοσύνη, idem quod ζῆλος, inuidia.

Compoſita. (Etym.

Αγαζήλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui valde æmulatur. Item inuidus.

584 Αζηλος, neglectus, non expetitus. Plut. Item qui zelo non ducitur. Athen.

Αντίζηλος, æmulus, zelotypus.

Αξιόζηλος, dignus quem ęmulemur. Αξιοζήλως, ita vt æmulari dignum ſit, laudabiliter.

Αξιοζήλωτος, idem quod ἀξιόζηλος.

Αείζηλος, valde æmulandus. Sunt tamen qui malint pro ἀείδηλος, accipere verſo δ in ζ, vt ſit clarus, pręclarus, illuſtris. Il. χ.

Αειζήλως, magna cum ęmulatione. Item clarè. Od. μ.

Αειζήλωτος, multo ſtudio æmulandus. Ariſtoph.

Βαρύζηλος, æmulus, inuidus, vel inuidioſus.

Δύσζηλος, æmulus, inuidus, in malam partem æmulator, Od. μ. Plut. in Alex.

Δυσζηλία, idem quod zelotypia. Athen. lib.13.

Επίζηλος, æmulandus, inuidendus.

Εείζηλος, idem cum ἀείζηλος.

Ετερόζηλος, qui alio zelo ducitur. Lucill lib.2. epigr.

Ετεροζήλως, alieno animo, animo erga alteram partem magis affecto. Heſiod. in Theog.

Εὔζηλος, qui bono zelo ducitur. Item bonus & felix æmulator ſeu imitator.

Εὐζήλως, bono zelo. Item feliciter.

Εὐζηλία, bona ęmulatio.

Κακόζηλος, malus & infelix ęmulator, malus affectator. In neutro gen. τὸ κακόζηλον, apud rhetores dicitur mala affectatio. Quintil.

Κακοζήλως, cum mala & infelici affectatione.

Κακοζηλία, mala & infelix ęmulatio. Luc.

Ξηροκακοζηλία, (*decomp.*) arida & ieiuna affectatio.

Ομόζηλος, qui vnius eiuſdémque zeli eſt. Nonn. ὁμοζήλῳ μνημοσύνῃ, concordi & vnanimi ſtudio.

Παραζηλόω, ῶ, æmulatione afficio & excito, ad ęmulationem prouoco, zelo afficio, inuidentia quadam & zelotypia extimulo, vt in riualitate fit, propoſito ęmulo & riuali. 3. Reg. c.14. & Rom. 10.

Πολύζηλος, quem æmulari & imitari multa animi contentione ſolemus. Exp. & inuidioſus, apud Soph. πολύζηλος βίος.

Πολυζήλωτος, multo ſtudio ęmulandus, multo ſtudio expetendus Eur.

Χαμαίζηλος, humilis, humi depreſſus, abiectus, q.d. humilia ęmulans. Suid. Χαμαίζηλον eſt etiam herbę nomen. Plin. lib.25. c.9.

ΖΗΜΙ Α, ας, ἡ, damnum, detrimentum, iactura. Xen. ἐμοὶ καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστιν. Et ζημίαν ποιῶ, afficio detrimento, damnum do. Ariſtoph. item iacturam facio, Syneſ. ¶ Item mulcta. Iſocr. ad Demon. ζημίαν μεγάλην ἐκτίσαι. Dem. πρὸς Αεπτ. dicit ὀφλισκάνειν ζημίαν οὐ μικράν, condemnari mulctę non contemnendę. ¶ Item pœna, ſupplicium. Thuc.

Ζημιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, damnoſus.

Ζημιόω, ῶ, damnum affero, detrimento afficio. Plato de leg. μηδὲν μηδένα ζημιοῦν, neminem vllo damno afficio. Item mulcto. Plut. Ariſtot. & alij.

Ζημιοῦμαι, damno afficior. vt ζημιοῦμαι μεγάλα, magnis damnis afficior. Thuc. & Xen. Dicitur etiam ζημιωθῆναι εἴς τι vel ἔν τινι, apud Greg. & 2. Cor.7.

Εζημιωμένοι, in ęrarium relati, qui ignominia interim notati erant quo adiudicatum facerēt, *hoc eſt*, omnia ex ſententia perſoluerent.

Ζημίωμα, τό, mulcta, damnum, Plat. de leg & Lu.

Ζημίωσις, mulctatio.

Compoſita.

Αζήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, indemnis, damnī expers. Item impunitus. Ariſtoph. Iſocr. Item τὸ ἀζήμιον, indemnitas.

Αζημίως, ſine damno. Item impunè.

Επιζήμιος, damnoſus, noxius. Xen. Item cui mulcta eſt irrogata.

Επιζημίως, damnosè.

Προσζημιόω, ῶ, inſuper afficio damno.

ΖΗΤΕ Ω, ῶ, F. ήσω, quęro: Ariſtoph. εὑρήσεις ζητῶν, inuenies quęrendo. Interdum quęro, i. quæſtionem habeo, ſeu exerceo. Dinarch. in Demoſth. Hinc τὸ ζητούμενον, quod eſt in quęſtione, id de quo diſputatur. ¶ Item quęro, ſeu requiro, i. deſiderio rei amiſſę teneor. vt Plut. in Galba, μὴ ταχὺ τὸν Νέρωνα ζητήσωσι. ¶ Item ſtudeo, conor. Exp. & volo. Cum infinit. Iſocr. in Euag ζητεῖ λαθεῖν, Ariſtoph. in Pluto. ζητεῖς μεταλαβεῖν. 585

Ζήτημα, ατος, τό, quęſtio, id de quo quęritur. vide Quintilianum l.3. c.11. Ζητημάτιον, ου, τό, quęſtiuncula.

Ζήτησις, εως, ἡ, ipſa quęrendi actio. Thuc. l.8. Item apud philoſophos, quęſtio. vt ζήτησις τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, quęſtio totius naturę, apud Platonem.

Ζητητήρια, τά, quęſtiones, vel potius loca vbi adhibitis tormentis rei veritas quęritur. Suid.

Ζητητής, οῦ, ὁ, quęſtor, quęſitor, quęſtor criminum, apud Lyſiam.

Ζητητικός, οῦ, ὁ, qui quęrere & inueſtigare ſolet, in Axiocho.

Ζητητικοί, philoſophi dicuntur οἱ ἐφεκτικοὶ καὶ σκεπτικοί apud Laert. qui nihil aſſeuerabant, ſed ſemper quærebant & inueſtigabant rei veritatem. Itē ζητητικός, ad quęſtiones mouendas promptus, aut qui libenter quęſtiones mouet. Laert.

Ζητεύω, poeticè pro ζητέω, quęro, conquiro. Heſiod.

Ζητρεῖον, ου, τό, locus in quo ſerui puniuntur. Heſych.

Ζατρεύω, in piſtrino torqueo. Suid. & Etym.

Compoſita.

Αζήτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo quęſitum non eſt vel quęritur, indiſcuſſus. Æſch.

Αναζητέω, ῶ, perueſtigo, perquiro, diligenter inquiro, indago. Iſoc. Thuc.

Δυσζήτητος, quæſitu vel perueſtigatu difficilis.

Εκζητέω, ῶ, exquiro, inquiro. Nazian.

Επιζητέω, ῶ, requiro, deſiderio rei amiſſę teneor, vel pręteritę vel abſentis: vel eam poſco. idem quod ἐπιποθῶ. Diod. Baſil. Ariſtot.

Επιζήτησις, requiſitio, deſiderium. Apoll. in epiſt.

Επιζητήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui requiri poteſt aut ſolet.

Decomp. Προσεπιζητέω, inſuper requiro.

Συζητέω, ῶ, vnà cū alio de re aliqua quęro ſeu diſputo, vnà rationes confero ad rei alicuius indagationē.

diſputo Plat. Sic act. Apoſt. 6. συζητοῦντες Στεφάνῳ, diſputantes cum Stephano. Et c. 9. συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς. Nonnunquam exp. altercor.

Συζήτησις, diſceptatio, diſputatio.

Συζητητής, curioſus ſcrutator. 1. Cor. 1.

ΖΙΓΓΙΒΕΡΙΣ, zingiberis: planta in Troglodytica Arabia naſcens, de quo vide Dioſ. Quidam appellant gingiber.

ΖΙΖΑΝΙΟΝ, ου, τὸ, zizanium, lolium. Greg. τὰ ζιζάνια σπείρειν, & Matt. 13.

ΖΟΦΟΣ, ου, ὁ, caligo, tenebræ. Hom. Heſi. Plut. Apud Hom. ζόφος eſt etiam occaſus, ſeu pars occidentalis. vt Od. κ. οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠώς. Factum
586 à νέφος, ſicut & eius ſynonyma γνόφος & δνόφος.

Ζοφόεις, εντος, ὁ, tenebroſus, obſcurus, poeticum eſt.

Ζοφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, & ζόφεος, ου, ὁ, idem Herodian.

Ζοφερός, οῦ, ὁ, idem apud Lucian. in Nigro.

Ζοφόω, ῶ, obtenebro, tenebras offundo, tenebroſum reddo vel obſcurum. Damaſc.

Ζόφωσις, obtenebratio, aut tenebræ, obſcuritas.

Συζοφόω, ῶ, (*comp.*) vnà obſcuro. Epigr.

ΖΥΘΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, zythus: vinum hordeaceum, ſeu potus ex hordeo: Latinis nonnullis ceruiſia, Græcis etiam βρῦτος, βρῦτον, βρύτιον, βυνὴ, βυνεὺς πῶμα ſeu πῶμα & periphraſticως κρίθινος οἶνος, Dioſc. li. 2. ca. 109 ζῦθος σκευάζεται ἐκ τῆς κριθῆς. Vide Hieronym. in Eſaiæ cap. 19. Sunt & qui ζῦτος ſcribant circumflexo υ. Apud Theophraſtum reperitur ſcriptum ζῆθος per η.

ΖΥΜΗ, ης, ἡ, fermentum, farina ſubacta quæ acorem contraxit. Plut. in probl. Rom. Etym. à ζέω deriuat. Sic & Latinè fermentum à feruendo dictum volunt, quod feruendo creſcat.

Ζυμίτης, ου, ὁ, fermentatus. vt ζυμίτης ἄρτος. Poll.

Ζυμίζω, f. ίσω, fermentum refero. Dioſ.

Ζυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fermentaceus. Exponitur etiam, non mucidus.

Ζυμόω, ῶ, f. ώσω, fermento. 1. Cor. 5. μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ. Metaph. etiam capitur. Theoph. ἀγαθὸν δ' ἡ χιὼν ὅταν ζυμοῖ καὶ μανοῖ τὴν γῆν, quum terram fermentat & rarefacit.

Ζύμωμα, τὸ, fermentum, idem quod ζύμη, ζύμωμα τῆς γῆς, terræ velut fermentatæ extuberatio: quo nomine intelliguntur fungi extuberantes, apud Nicãd. in Alexiph. quoniam ſunt quaſi ζύμωμα telluris vt ſchol. annotat.

Ζύμωσις, εως, ἡ, fermentatio, i. (vt Plato & ζύμωσιν & ζέσιν definit.) τῆς γεώδους οὐσίας ὁμοῦ κίνησις καὶ ἀέρωσις, eſt enim motus fermenti vi factus in terreno craſſóque corpore, quo in tumorem leuem attollitur, conceptóque aëre diſtenditur, inflatur & quodammodo ebullit. Plut. in Probl. Rom. ἔοικε σῆψις ἡ ζύμωσις εἶ(ναι). Et ζύμωσις ἥπατος, iecinoris tumor, apud Hippocr.

Ζυμωτός, οῦ, ὁ, fermentatus.

Ζυμήεις ἄρτος, Athenis ὁ ζυμίτης Heſych.

Compoſita.

Ἄζυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fermenti expers, non fermentatus, vt ἄζυμος ἄρτος, apud Athen. lib. 3. Et metaph. Cor. 1. καθώς ἐστε ἄζυμοι, expertes veteris fermenti. Ἄζυμα, plurali numero dicebatur apud Iudæos feſtum paſcha præcedens, quo à fermẽtatis abſtinebant. Luc. 22. act. Apoſt. 12. Et metaph. 1. Cor. c. 5.

Ἀναζυμόω, ῶ, fermento. Theophr.

ΖΩΜΟΣ, οῦ, ὁ, ius, ius eſculentum: liquor eorum quæ cocta ſunt adiectis condimentis. vt μέλας ζωμὸς apud Plut. in Lyc. Et ζωμὸς ἰχθύων, muria piſcium περιεχυμένων, vel aqua & ius in quo cocti piſces. Poll. Per deriſionem ζωμὸς appellatus fuit etiã qui pinguior eſſet, vt ſcribit Eust. ¶ Exp. etiam buccella, apud Ariſtot. in probl. μείζω ζωμὸν καταπιών, qui grandiorem buccellam deuorauit.

Ζωμεύω, condio. Exp. & elixo, decoquo. Dioſ.

Ζώμευμα, τὸ, condimentum, ſalgamum. Dioſ. 587

Ζωμίδιον, ου, τὸ, iuſculum, vel offella. Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀφαρέζωμος, iuſculum ex tempore factum, Euſtathius.

Εὔζωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in iure ſeu condiendis opſoniis gratiam habens.

Εὔζωμον, vocatur etiam eruca herba, de qua Dioſ. li. 2. cap. 70.

ΖΩΝΝΥΩ, vel ζώννυμι & ζωννύσκω. F. ζώσω, cingo. Odyſſ. σ. ζώσαντες ἀνάγκῃ. Ioh. 21. ἐζώννυες σεαυτόν.

Ζώννυμαι & ζωννύομαι, & ζωννύσκομαι, præt. ἔζωμαι & ἔζωσμαι, cingor. Il. κ. Aliquando apud Hom. accipitur pro armari, vel accingi ad bellum ſeu pugnam: vt Od. ἀποφθιμένου βασιλῆος ζώννυνταί τε νέοι, καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα.

Ζῶμα, τὸ, veſtimentum quo cingimur ſeu præcingimur, veſtis ad præcinctum idonea. Il. δ. ξ. & ψ. Apud Soph. in Elect. ſchol. annot. eſſe idem quod ζώνη. Euſtathius quoque refert idem eſſe quod ζωστήρ.

Ζῶσμα, τὸ, idem, apud Baſil. in epiſt.

Ζῶσις, εως, ἡ, ipſa cingendi actio.

Ζωστήρ, ῆρος, ὁ, cingulum, balteus. Il. κ. & δ. & Od. ξ. Herodot. l. 5. ¶ Item ignis ſacer, herpetis ſpecies de quo Plin. lib. 26. c. 11. Apud eundem Plin. l. 13. c. 25. eſt fruticis genus, quem alio nomine praſon dicunt.

Ζῶστρον, ου, τὸ, veſtis ad præcingendum idonea, Od. ξ.

Ζωστός, οῦ, ὁ, qui cinctus eſt.

Ζώνη, ἡ, zona, cinctus, cingulum, idem quod ζῶμα, & ζωστήρ, faſcia. Poll. Vtũtur Hom. Ælian. Plut. in ſym. & alij λῦσαι ζώνην, aliquando de virginibus dicitur aut mulieribus pudicitiam deponentibus, vt in Epigr. aliquando de illo qui cum illis rem habet. vt Od. λ. Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην. Dicitur & φέρειν ὑπὸ ζώνης, mulier quæ grauida eſt, apud Eur. in Hec. ¶ Item pars illa corporis quam cingulum ambit ὀσφύες. Erot. ¶ Item ſynecdochicè ſiue metaph. tota corporis armatura. Il. β. ¶ Apud Herodot. exp. purpurea veſtis. ¶ Tropicè dicitur vis, facultas: quoniam is qui veſtes ſuas præcinxit, ad res gerendas expeditior eſt, Suid. ¶ Ζῶναι dicuntur etiam circuli quidam lati cælum terrámque veluti cingula quædam ambientes. Cic. quoque inſomn. Scip. appellat cingula. ζώνη ἔμπυρος, apud Poll. ¶ Eſt & ζώνη ignis ſacer, ſiue herpetis ſpecies, ſic dicti quòd medium quodammodo cingat & complectatur hominem, vt autor eſt Scribonius Larg. c. 62.

Ζώνιον, ου, τὸ, cingulum, cinctulus. Poll. 7.

Ζωνίτης, ου, ὁ, zonarius, adiect. Et fœm. ζωνῖτις καδμεία, cadmia zonitis, Dioſ.

Compoſita, ac primùm ex ζώννυμι, & ζωστός.

Ἄζωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, diſcinctus, qui cinctus non eſt, qui cinctum depoſuit aut ſoluit, aut non gerit vt expeditior ſit, Heſiod. Plut. Ἄζωτος, idem Etym.

Ἀναζώννυμι, vel ἀναζωννύω, idem quod ζωννύω, cingo, præcingo, ſuccingo. D. Pet. epiſt. 1. c. 1. ¶ Item reuoco emeritum, apud Themiſtium.

Ἀποζωννύω, vel ἀποζώννυμι, diſcingo, zonam aufero. Aliquando autem idem valet quod exautoro: ob hanc rationem quòd imperatores diſcingi iuberent eos quos exautorare volebant: & exautoratos dimittere ignomi-

ignominioſè.Herodian.lib.2.

Διαζωννύω, vel διαζώννυμι, cingo,præcingo,accingo. Luc.διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον.

Διάζωμα,ſiue διάζωσμα,τὸ, cingulum,cinctus,cinctus intermedius.Plut. Itē pro diaphragmate,ſeu ſepto tranſuerſo pectoris,apud Ariſtot.de hiſt.anim.l. 1.ſub finē.Vitr.lib.5.διαζώματα & alibi pręcinctiones in extructionibus theatricis vocat,quem vide. Item ſubligaculum,bracha,apud Thuc.Item,temo.

Διαζωστὴρ,ῆρος,ὁ, à quibuſdam peculiari nomine vocatur duodecima dorſi vertebra.Poll.

Ἐπιζώστρα,balteus,ex Soph.vide Poll.

Καταζώννυμι,pręcingo,circumcingo.

Καταζῶσθαι,lora quibus ephippia equis alligantur.

Παραζώννυμι,accingo.Plato lib 8.de rep.

Παραζωστρὶς ίδος,ἡ,paruus gladius,pugio.Heſych.

Παραζώνη, pro baltheo, ex 2.Reg.18. Παραζώνιον, cingulum cum enſe, in vita Traiani, vel enſis quo pręcingimur. Alij dicunt gladij genus eſſe quod ad zonam accingebatur. Παραζωνίδιον,ου,τὸ, idem cum Παραζώνιον videtur Athen.l.4.

Περιζώννυμι, circumcingo,pręcingo Naz. Περιεζῶσθαι dicitur etiam de athletis qui nudi ſubligaculo pręcincti certabant. Pauſ.in Att. Dicitur etiam de coquis qui linteo ſe quopiam pręcingere ſolent ne veſtes maculent.Athen.lib 4.& 8.

Περίζωμα, quo circumcingimus aliquid. Poll.faſcia circa vētrem,ventrale vocant Plin.& Vlp. Suidę eſt,tegumentum verendorum, ſeu ſubligar, ſeu ſubligaculum, quo in ſcenis & balneis vtebantur. Plu.Coquis etiam tribuitur.Athen.l.7. Apud Bibl. interpretes vertitur aliquando lumbare,vt c.13.Hierem.aliquando pallium,vt 3.Ruth.

Περιζωμάτιον,dimin.paruum ſubligaculum.

Περιζώστρα,ας ἡ, cingulum. Romanis id faſciam eſſe ſcribit Pollux vide & διάζωμα ac περίζωμα.

Ὑποζώννυμι,ſuccingo.Plut. Ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς vel ὑμὴν vel χιτὼν,eſt ὑπόζωμα, membrana coſtas ſuccingens. Gal.ad Glauc. Pro ſepto tranſuerſo poſuit Alex.Aphr.probl.lib.1.

Ὑπόζωμα, idem quod διάζωμα, ſeptum tranſuerſum. pręcordia vertit Gaza apud Ariſtot. lib.4. de part. anim. Itidémque ὑποζώματα, nauium firmas trabes continentes molem illam, vocauit Plato in 10.de rep. Ὑπόζωμα, pars media gubernaculi ſiue claui,quæ & φθεὶρ & ῥίζα.Poll.

Compoſita ex ζώνη ſine præpoſitione.

Ἄζωνος,ου,ὁ καὶ ἡ, qui ſine zona eſt, qui zonā non habet. Seruius illa verba Æneid. 12. *& diis communibus aras* explicans, deos communes eſſe ſcribit qui ἄζωνοι dicantur,i.qui certi certas non habeant parte, ſed generaliter ab omnibus colantur: & ex numero eorum eſſe matrem deûm cuius poteſtas in omnibus ſit zonis.vide & Μονόζωνος.

Ἁλίζωνος,mari cinctus in Anth.epigr.

Βαθύζωνος,altè ſeu profundè ſuccinctus.Il.ι.

Εὔζωνος,benè cinctus,elegāter cinctus. vt ἐυζώνοιο γυναικὸς,apud Hom.At vir εὔζωνος expeditus ex Thuc. & Xen. Εὔζωνος alicubi abſolutè ponitur pro εὔζωνος ἀνὴρ,expeditus miles.Plut.in Demetr.

Ἰόζωνος,& πορφυρόζωνος, violaceo ſeu purpureo cingulo circumdatus.Heſych.

Λιπαρόζωνος,nitidam & ſplendidam(ac veluti vnctam) zonam habens.Eur.

Λυσίζωνος, zonam ſoluens. Ἄρτεμις autem eſt cognomento Λυσιζώνη, cui conſecrabant cingula mulieres de primo puerperio,de qua Apoll. Arg.1. ᾧ ἐπιμνῶν Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον.

Μονόζωνος,vnicam zonam habens.Μονόζωνοι apud Suidam dicūtur οἱ τίμιοι τῶν στρατιωτῶν, οἱ μὴ ταυτὸν τοῖς ἄλλοις ζωστῆρα φοροῦντες, vel ἀπαιτηταὶ καὶ ἀδυνεῖ λησταί. Apud eundem μονόζωνοι ſunt οἱ ἔφοδοι βαρβάροι ἢ ἀπελάται μάχιμοι. Apud Heſyc. verò dicuntur ſpeculatores hoſtium aut μάχιμοι qui & μονομάχοι dicuntur. Vocabulum eſt apud Gręcos bibl. interpretes vſitatum. Lat. verterunt latrunculos 4.Reg.13 & Iob.29.

Οἰόζωνος,Soph.ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον,vnum abſque comitatu virum.quidam exiſtimarunt hoc verbo ſignificari eum quem μονόζωνον vocarunt,i.latronem.

ΖΩΡΟΣ,ου,ὁ,merus,meracus.vt ζωρὸς οἶνος. ζωρὸν μέθυ,vinum meracum ſeu merum,apud Apolion. Frequentius,vtuntur compar.ζωρότερος Dioſc οἴνου ἀκράτου ζωροτέρου πόσις,vini meracioris potus.Dicitur & ζωρότερον πίνειν,item κεράσαι.(ſubintelligendo οἶνον ſiue ποτὸν aut πόμα) bibere meracius.Il.ι. Et Luc in Tim.τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα, Superl. Ζωρότατος.vt ζωροτάτη μανίη in Epigr. ¶ Ζωρὸς quidam expoſuerunt etiam εὔκρατος, contraria ſignificatione. Athen.lib.10.ex Theophr.

Compoſita.

Ἄζωρος,Heſychio eſt vinum bene temperatum.

Εὔζωρος,ου,ὁ καὶ ἡ, bene merus,bene meracus. idem quod ζωρός.Eurip.εὔζωρον μέθυ,vinum meracum. Irregularis compar.eſt εὐζωρέστερος,apud Athen.

Μελίζωρον,ου,τὸ,melicratum,aqua mulſa.Μελίζωρος,ου,ὁ καὶ ἡ,meri mellis guſtu pręditus.Nic.

H

H NOTA eſt ſeptimę apud Gręcos literæ,quām appellāt ἦτα.Eſt & numerali nota ſignificans octo:ab ima autē ſiniſtri lateris parte acuti accentus apice notata: declarat octo millia:hoc modo,H,ſeu ͵η

¶ Pro ſpirituum etiam & accentuum variatione ſignificatum variat,hoc modo.

Ἤ (cum tenui oxyt.) & poeticè ἠέ,aut,vel,ſiue. Il.α.Ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς. Ἤε σὺ Πηλείδη. Xen Pæd.1.ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ἔχοντες μάχαιραν ἢ κοπίδα. ¶ Item alioqui.Xen. ἔργον γε οὐδαμοῦ λυπηρὸν,ἢ εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν. In hac ſignif. reperitur & ἦ circunfl.apud Hom. ¶ Sępe ſignificat an, tum in interrogatione,tum extra interrogationem.in interrogat.vt apud Plat. polit.1. βλαπτόμενοι δὲ ἵπποι, βελτίους ἢ χείρους γίνονται Extra interr. vt apud Laert. in Arceſ. εἰπόντος ἢ οὐ δοκεῖ αὐτῷ σοφὸς ἐραστὴς εἶναι, quum dixiſſet an non videretur. ¶ Item quam, in comparatione apud Thuc. Interdum & pro ἀλλά, item pro καὶ poni exiſtimatur, apud eundem itidemque apud Hom. Aliquando ἢ pro μᾶλλον ἢ, potius quàm:vt Il.α. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι.Ariſtoph.in Neb. εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας,ἢ τοὺς νέους τι κλάειν, par eſt pueros potiùs, quàm ſenes flere.¶ Item, niſi: vel quàm quòd:vt Plat. in Hipp. τί οἴει ὦ Σώκρατες ἄλλο γε ἢ ἀδύνατοι ἦσαν,&c. quod aliud cauſę fuiſſe putas, niſi quòd hoc pręſtare nequiuerint. Et Ioh.13. ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει,ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι. ¶ H ἦ,vox eſt reprimentis & deſiſtere aliquem iubentis: Ariſtoph. in Nub. ἢ ἢ σιώπα. μηδὲν εἴπῃς νήπιον,à à tace,vel ha ha ſile.

Ητε pro ἢ aut,ſiue.Il.τ. Δῶρα μὲν αὖ κ' ἐθέλησθα παρα-σχέμεν ὡς ἐπιεικὲς,Ἤτ' ἐχέμεν παρὰ σοί.

Ηκεν,pro ἤ,a t. vt Od δ. v.80. Item,an.Odyſſ.α. diſiunctiuè etiam inuenitur ἢ κεν.

Ηπε an.Od.γ.Pro,nunquid.apud Ariſtoph.

Ηὲ,poeticè pro ἢ aut,ſiue. Il ο. Item,an,ſæpe,itidem apud Hom & cum interrogatione & ſine interrogatione.vt Il π.Odyſſ.λ.

Ηέπερ,idem quod ἤπερ,quàm.Il α.

Ητοι,aut,ſiue.cui ſubiungitur ἤ. vt Thuc.2. καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Sæpe etiam ἢ præponitur. Apud poetas pro μὲν, quidem.vt Il β.& γ. Interdum dicitur ἤ τοι μὲν,cui ſubiungitur δὲ,aut ἀλλὰ δὴ,aut αὐτάρ Aliquando ἤτοι ponitur pro,certè,ſanè,profectò, vel equidem,item videlicet.

Ηγουν,idem quod ἤτοι ſiue,Heſych.Item videlicet, i.vt apud gramm.κηδεμονεῖ ἤγουν φροντίζω.

Ηπου,idem quod ἤ(vacāte που) aut, vel Plat.Ponitur & pro ἦ,i.quàm.Plato.l.4. de leg. πολὺ μᾶλλον ἤπου τις ἄνθρωπος,multò magis quā quiſquā homo.

590 Ἦ(cum tenui & circumflexo)certè,profectò. Il α.Iungitur & cum his particulis,δὴ,που,μὴν,τε, atque aliis multis apud poetas, quarum alterutram vacare quidā exiſtimarunt. ¶Ἦ,interrog. vtrum,an Soph ἦ σὺ φὴς ἄγειν Iungitur etiam particulæ ἄρα, idque ex παραλλήλου. vt Il.σ. Ἦ φαῖς' ἢ ἄρα δή τις ἔοικε θεαὶ εἰσ' ἐν γ' ὑμμι &c. interdum ῥα ei ſubiungitur: vt Il ε.v. 421.Interdum καὶ Soph. ¶Interdum ἦ,pro ἔφη ponitur,vt ἦν & ἦς pro ἔφην & ἔφης,à φημί.¶Item Atticè pro ἤμην & ἦν,ab εἰμί apud Ariſtoph.

Ἦ που,itidem pro ἦ ponitur, i.certe, profectò equidem,vtique,nimirum,nempe.Il.γ.v.44. ¶Interdum ſeruit comparationibus præcedente εἰ vel ὅπου, ac tum exp multò magis,apud Dem.& alios Significat & multominus,nedum, nullatenus, apud Plut. Athen. ¶Interrogationi etiam ſeruit. vt apud Lat. pro,vtrum,an,annc.Dem.in Tim.εἰ τοίνυν ἱκετεύειν ἐκ ἔξεστιν,ἦ που νόμον γε ὅπιταγμα ἔχοντα εἰσφέρειν; an licebit, anne,vtrum. Alioqui ἦ που ἐ ſignificat vtrum non,annon,nónne.Iſocr.

Ητε,pro ἦ dicunt poetæ,vacante τε, i. profectò,vtique,nimirum,ſcilicet,nempe.Il ε.

Ἡ, (cum aſpero)fœminini generis articulus præpoſitiuus,cuius maſc.ὁ neutr τό Vide Ο.

Ἥ (aſpiratum & oxyt.) articulus eſt ſubiunctiuus fœminini generis,cuius maſc. eſt ὅς,de quo vide ſuo loco ¶Interdum eſt pron. poſſeſſ. tertiæ perſonæ apud poetas pro ἑή,ſua,ex maſc.ὅς pro ἑὸς ſuus.¶Eſt & relatiuum pronomen pro αὐτή vt ὅς pro αὐτός: interdum demonſtratiuum pro αὕτη , hæc,ab οὗτος vt Od. ξ v. 59 ἣ γὰρ δμώων δίκη ἐστί

Ἧ ſiue ᾗ (cum ι ſubſcripto. cum aſpero & circumflexo) qua ratione,quo pacto.vide in Ος Interdum eſt tertia perſona præſ.coniunct ab ἵημι ſeu ἵω.

ΗΒΗ,ης,ἡ, pubes,i.pili qui pudendis ſuccreſcunt, itidemque locus in quo ſuccreſcunt: Itē ætas qua ſuccreſcere incipiunt,pubertas. Xen.apomn.2. ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο , quum primùm pubeſceret. Iumentis etiam tribui ab Heſiodo, teſtatur Euſt.itidemque plantis , quòd ἡβῆσαι dicuntur ἡμερίδες ab Hom.¶Eſt & Dea pubertatis. Il ο. & Heſiod.in Th. Euſt ab ἥδω deducit:vnde ab Hom.dicitur χαριεστάτη ἥβη.Od κ

Ἡβηδὸν , aduerb. iuueniliter,puberum more,petulanter,apud Herodot. Accipitur etiam pro καθ' ἡβῶντας, per totam pubem,complectendo totam pubem. Luc.

Ἡβάω & ἡβάσκω,ſ άσω,& ἡβάω,poeticè,pubeſco,adoleſco. Hom. Xen. Item metaphoricè apud Eurip. ἡβᾷ σοι κακὸν,malum tibi adoleſcit,i.inualeſcit,creſcit.

Ἡβητὴρ,ῆρος,ὁ,qui pubeſcit,puber.in Epig.

Ἡβητήριον,ου,τὸ, exp. ludus literarius,locus exercitij adoleſcētium. Exp.etiam,locus amœnus comparatus ad conuiuia agitanda (quales ferè villæ apud Rom. aut gymnaſia,vt quidā volunt.)Pl.in Pōp. Ath.l.10.

Ἡβήτης ου,ὁ,adoleſcens,qui pubeſcit,puber.Ἡβητικὸς, οῦ,ὁ,iuuenilis.Xen.Hell.5.

Ἡβήτειον,per ſyncopen pro ἡβητήριον,Heſych.A Suida exp.diuerſorium.At ἥβητρον, eidem Suidæ eſt delubrum,ſimulacrum è ligno lapidéve.

Ἡβυλλιάω,ῶ,pubeſco,adoleſco, idem quod ἡβάω. ſed comicorum ferè proprium eſt.Ariſtoph.

Compoſita.

Ακρηβος,ου,ὁ καὶ ἡ,& ἀκρήβης ου,ὁ,qui eſt in ſummo pubertatis,vel qui primam pubem habet.Th.Idyll.8.

Ανηβος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui pubertatem nondum attigit.Th.

Ανηβάω,ῶ,repubeſco,reiuueneſco.Xen. pæd 4. καὶ ἀνηβῆσαι πάλιν δοκῶ μοι. Per metaphoram, recreor,renouor,reuigeſco.Plut.

Ανηβητήριος,ου,ὁ,repubeſcens,reuigeſcens.Eurip.

Decomp. Συνανηβάω , ſimul reiuueneſco, ſeu renouor & reuigeſco Th miſt.

Αφηβος,qui pubertatem exceſſit.

Αφηβάω,q.d.depubeſco,ex pubertate egredior.vnde ἀφηβηκὼς,apud Suidam,τὴν ἥβην ὑπερβεβηκὼς,γεγηρακὼς Et Ionicè ἀπηβηκὼς,pro eodem.

Ενηβος,qui in pubertate eſt,puber,qui decimum quintum annum egreſſus eſt.

Ενηβητήριον,ου,τὸ,locus amœnus in quo conuiuia agitantur,ſeu ad conuiuia agitanda & genio indulgendum comparatus , quales erant villæ apud Rom. idem quod ἡβητήριον Herodot.in Eut.

Εξηβος,qui pubertatem exceſſit.Æſchyl.

Εφηβος,qui ad pubertatem peruenit,puber,adoleſcens vſque ad virilem ætatem Xen. ¶ Dicebatur etiam poculum quodd m.Athe.l.10 & 11.

Εφηβότης,ητος ,pubertas.Theophil.inſt. ciuil. Εφηβία,ἡ idem.Artemid Onirocr 30.

Εφηβικὸς,ad ephebos ſeu puberes pertinens. vt ἐφηβικὴ παιδεία,apud Poll. Item ἐφηβικὸς in theatro locus qui ephebis attributus erat ad ſpectandum. ſchol. Ariſtoph & Pollux.

Εφηβικὸν,neut.gen.ipſi puberes,ipſa pubes.Luc.

Εφηβεῖον,ου,τὸ,ephebeum.Vitr.l.5.c.11.

Εφηβεύω,pubertatē ago,pubeſco,ſeu puber ſum. Artemid.Onirocr.1. Εφηβεία,ἡ, q.d.pubeſcentia,ipſe actus pubeſcendi ſeu pubertas , adoleſcentia. idem quod ἐφηβία Epigr.

Εφήβαιον ου,τὸ, pubes,pecten. id totum quod eſt ab hypogaſtrio vſque ad pudenda. Dioſc. l.1.c.3. Ex alio nomine ventrale,velamentum pudendorum.

Εφηβάω,pubeſco,adoleſco, q d. ſuper pubeſco.Xen.

Decomp Εξέφηβος,qui pubertatem exceſſit.

Μελλέφηβος,qui pubertatem ingreſſurus eſt,pubertati proximus.apud Euſt.

Συνέφηβος,qui vnà pubeſcit, pubertatis & adoleſcētiæ ſocius,æqualis. Συνεφηβεύω, vnà pubeſco ſeu adoleſco.Plut.in polit.præc.

Καθηβάω pubeſco

Decomp. Εγκαθηβάω, idem, vel pubeſco in,iuueneſco in,pubertatem conſumo in.Eurip.

Αληθήβης,ου,ὁ,iuuentæ oblitus ſeu immemor.Heſych.

Πάρηβος,qui pubertatem exceſſit.Epig.

Παρηβάω, pubertatem tranſeo: florentes annos egredior , vigorem ætatis exuo. idem quod παρακμάζω. Laert. Item pro conſeneſcere & è flore ætatis egreſſum in ſenectutem vergere. Thucyd. ὅσοι δὲ παρηβήκατε conſenuiſtis.

Πρόσηβος,puber,qui pubertatem iam attigit.

Πρωθήβης,ου,ὁ,& πρώθηβος, ου,ὁ καὶ ἡ, qui primos pubertatis

tatis annos agit,puber,adoleſcens.Il ϑ.

ΗΓΕΟΜΑΙ, οῦμαι, Fut. ἥσομαι, Pręt. ἡμαι, duco, dux ſum viæ,ſeu pręſto me ducem viæ,præeo. Cum accuſ.Od.ο. ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι. Herodotus dixit ἡγοῦμαι σοι τὴν ὁδὸν.Cum præpoſ.vt Il.χ v.101. Τρωσὶ ποτὶ πόλιν ἡγήσασθαι. Cum dat. vt apud Ariſtoph.in Pluto, Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. Οὗτος δ' ἀκολουθεῖ. Sine caſu.vt Thuc.3.ὁ μὲν ἡγούμενος, ἡ δ' ἑπομένη. Item dux ſum,i.imperator,
591 duco,pręſum. Cum genit. vt Iliad.β. Παφλαγόνων ἡγεῖτο.Thucyd.lib.3 Λακεδαιμονίων ἡγήσαντο. Interdum cum dat.vt ἡγεῖσθαι Μήσσι, apud Homerum. Et Iſocr.ἡγεῖσθαι στρατείαις Item generaliter pręſum. Iſocr.in Euag. ἡγούμενος τῶν ἡδονῶν, imperans voluptatibus. Res etiam aliqua dicitur ἡγεῖσθαι,i.pręcipua eſſe,vt exp apud Dem. τὸ ἡγούμενον καὶ τὸ μέγιστον. ¶ Item duco,exiſtimo. Plato de leg.4. ἀλλ' ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον εἶναι περὶ τοῦτο σωτηρίαν τῇ πόλει.Dicitur & περὶ οὐδενὸς ἡγεῖσθαι Lyſ.nihili facere.Ab ἄγω deductum eſſe videtur.

Ἥγημα,ατος,τὸ,ductus,conſilium.Suid.

Ἥγησις,εως,ἡ,ductus,principatus.

Ἡγήτωρ,& Ἡγητὴρ,ῆρος,ὁ,ductor.Il β.

Ἡγήτειρα,fœm.gen.ductrix in Epigr. Ἡγήτειρα,idem. Item (vt ſcribit Euſtat.) παλάδη τις ἡ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς.

Ἡγητορία,ἡ,principatus.Suid.Itē apud eundem Pſello eſt τῶν σύκων ἡ παλάθη, pro quo apud Heſych. & Athen.ſcribitur ἡγητηρία.

Ἡγηλάζω, duco,præeo. Od.ρ. Euſtathius ſcribit apud antiquos pręter ἄγειν eſſe διώκειν, φυγαδεύειν, πορθοῦν.deriuari autem ab ἄγειν & ἐλᾶν, facto inde ἀγηλᾶν,& ex eo ἡγηλάζειν.

Ἡγεμὼν,όνος, ὁ καὶ ἡ, dux. Interdum cum genit.vt apud Xen.ὁδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα. Item metaph pro eo qui præeſt.vt Lat.dux & autor. vt τῆς ἀποικίας ἡγεμὼν, apud Plut. Item dux exercitus, ductor, imperator. Thuc.Item princeps. Plat. Interdum pręſes ſeu pręfectus,cum variis genit. Interdum & ſine adiectione magiſtratus apud Plut.qui etiam ſcribit in Romulo Romanos appellaſſe patres conſcriptos quos Græci ἡγεμόνας ſuo etiam tempore vocarent.

Ἡγεμονὴ,ἡ,principatus,imperium ex Plat in Tim.

Ἡγεμονὶς,ίδος,ἡ, imperatrix, quę principatum obtinet.vt ἡγεμονὶς πόλις,Roma,Appiano.

Ἡγεμόνιος.Mercurius cognomento dictus, quòd viæ ſit dux Ariſtoph in Plut.

Ἡγεμονία,ἡ,imperium, quod obtinent qui imperatores ſeu duces vocantur.Thuc 4.& 7.& Plut.in Cam. Alicubi eſt potius ipſum imperatoris munus, ſeu ars imperatoria vt apud Phil.ἀρεταῖς δὲ ταῖς ἐν ἡγεμονίᾳ πάντων ἄριστος. Item generaliter, pro imperio ſeu principatu.apud Thuc.Iſocr.Æſchin.& alios. Apud Herodianum exponitur & pręfectura. Item magiſtratus.

Ἡγεμονικὸς,οῦ,ὁ,imperatorius ad imperatorem pertinens, imperatori conueniens. Philo de vita Moſis lib 1.apud Plutarchum (teſte Budæo) eſt prætorius vir,item ordinum ductor. Syneſio autem,qui imperare nouit. Item principatum obtinens aliqua in re, princeps Phil. Et ſubſtantiuè τὸ ἡγεμονικὸν principatus animi,Laert.in Zenone Et Cic.2 de nat.deor.Itē τὸ ἡγεμονικὸν πνεῦμα. Greg pro ſpiritu principali.

Ἡγεμονικῶς,imperatoriè, vt imperatorem decet. Itē, vt decet virum principem.Plut.

Ἡγεμονεύω, ſum dux(viæ.) Il ο. Τῇ ἴμεν ᾗχεν δὴ σὺ κελαινεφὲς ἡγεμονεύεις. Et cum accuſ Od ζ.ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.Et cum genitiuo,apud Apoll. στόλου ἡγεμονεύει,ductor eſt claſſis. Et cum datiuo perſonæ pro, ductorem eſſe, ſeu ducem,i.imperatorem. Il.ζ. Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε. Thuc. l. 3. ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ἡμῶν,imperio noſtro parere,regi à nobis. Ἡγεμονεία, ας, ἡ, præitio,principatus.

Ἡγεμονέω,ῶ,principatum teneo,apud Plat.

Ἡγεμόσυνον,ου,τὸ,pręmium ducendi.

Ἡγεσία,ας,ἡ,pręitio,principatus.

Ἡγέτης ου,ὁ,ductor.dux.Idem quod ἡγεμὼν,Suid.

Compoſita.

Ἀφηγοῦμαι pro ἡγοῦμαι,duco,ſum dux,pręeo.Xenoph. Item dux ſum,in re militari. vt ἀφηγεῖτο ἑκάστης ἑκατοστείας ἀνὴρ,ex Maccab.Item,pro,ducem eſſe,i.principem:& pro,regnare.Cum genit. Item pro adducere ſummum magiſtratum in ædes vbi delireſcit qui in carcerem adducendus eſt. Vide Pollucem l. 8. ¶ Item, narro, commemoro(qua in ſignif.vſitatius eſt διηγέομαι)Herodotus in Clione,ἀπηγέεσθαι πᾶν τὸ γεγονὸς,rem ſicuti acciderat,narrauiſſe.

Ἀφηγήμων,ὁ καὶ ἡ,dux vię Heſych.

Ἀφήγημα,narratio διήγημα Greg. Ἀφηγηματικὸς, narratiuus.apud Gazam. Ἀφήγησις, idem quod ἀφήγημα.

Ἀφηγητὴς,narrator,aut etiam dux viæ.

Decomp. Ἀξιαφήγητος,ου,ὁ καὶ ἡ,(pro quo apud Herodotum ἀξιαπήγητος) narrari dignus,i. memoratu dignus,memorabilis.

Προαφηγέομαι,antè enarro,priùs expono.Syn.

Διηγοῦμαι,narro,commemoro. Luc. Cum accuſ.Iſocr. dixit etiam διηγοῦμαι περὶ τούτων,diſſero de his.

Διήγημα,τὸ,narratio,quod narratur. Apud Greg. ſæpe eſt rei expoſitio,commemoratio.

Διηγηματικὸς,q.d narratiuus, ad narrationem pertinens. Item qui narrationibus delectatur. vel (vno verbo)fabulator,ſermocinator, vt apud Ariſt. Eth. 3.Διηγηματικῶς, q.d.narratiuè. Διηγημάτιον,narratiuncula.

Διήγησις,narratio,commemoratio. Sed longior eſt quàm διήγημα.

*Decomp.*Ἀδιήγητος,inenarrabilis.Xen.Pæd.8.

Αὐτοδιηγούμενος.ipſe ex ſua perſona narrans & commemorans *hoc eſt*, αὐτὸ προσώπως διηγούμενος, vt in μονοπροσώπῳ ποιήσει fit. Diog.Laert.in Tim. Αὐτοδιήγητος, ab ipſo per ſe narratus, ab ipſo autore commemoratus,nullis aliis interloquentibus. Diog. Laert.

Δυσδιήγητος,enarratu difficilis.

Ἐκδιηγέομαι,οῦμαι,enarro,pernarro,totum narro.

Ἀνεκδιήγητος, inenarrabilis,qui enarrari nō poteſt. 592

Ἀνεκδιηγήτως,inenarrabiliter.Ἐπεκδιηγέομαι,οῦμαι,inſuper commemoro vel enarro. inſuper explico ampliuſque ediſſero Plat.in Phęd.

Ἐπεκδιήγησις,geminata narratio.Baſil.

Ἐπιδιήγησις,repetita narratio.Vide Quintil.

Εὐδιήγητος,narratu ſeu pernarratu facilis.Iſocr.

Παραδιηγέομαι,οῦμαι, obiter narro exponóque. Plutarch.

Παραδιήγησις, narratio quę fit obiter atque in tranſcurſu.Quint.lib.9.c.2.

Προδιηγέομαι οῦμαι antè enarro & expono,pręenarro. Προδιήγησις, pręparatio ad narrationem, apud Herm.

Εἰσηγοῦμαι,conſilio meo alicui velut pręeo, conſilium do aliqua de re, ſuadeo. Dicitur autem εἰσηγοῦμαι τοῦτο, vel εἰσηγοῦμαί σοι τοῦτο : item εἰσηγοῦμαι περὶ τούτου : interdum & cum infinitiuo, nec non cum ὅπως.Dem.Xen.Thuc.Iſocr. Plut.& alij Εἰσηγοῦμαι τοῦτο exponitur etiam, autor ſum huius rei, principium & originem do huius rei. Exponitur etiam inſtituo: vt apud Plutarchum in Apophthegmatis de Lycurgo καὶ τῶν χειρῶν ἀποκόπτας εἰσηγησάμενος.

Εἰσηγεῖσθαι, ſicut & ὑπάρχειν, exp.etiam exemplum prębere, item pręire, pręmonſtrare. Apud Athe-

næum θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον, quidam exp. introduxit Alexandrum eſſe deum. Apud Pla. in ſympoſio, ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ θεοῦ, ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε, exp. explicare.

Εἰσήγησις, ſuaſio, admonitio. Theodorit. in Eccleſ. hiſt. Item διδασκαλία, Heſych.

Εἰσηγητὴς, ſuaſor, monitor, Item autor, introductor. vt εἰσηγητὴς ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων Luc.

Εἰσηγητήριον, tempus quo quis ad magiſtratum gerendum aut ad fungendum ſacerdotio velut introducitur. Heſych.

Decomp. Ἐπεισηγοῦμαι, inſuper introduco.

Ἐξηγοῦμαι, dux ſum, preſum. Hom. & Thuc. Cum genit. Il. β. Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω οἷσί περ ἄρχει, Τῶν δ' ἐξηγείσθω. Exp. & adminiſtrare apud Thuc. vbi iungitur accuſatiuo. Et ἐξηγουμένη præſes & arbitra, apud Gal. ¶ Ἐξηγοῦμαι τὸν νόμον, præeo legem, i. præeo legis verba, Demoſth de falſa legatione.

¶ Ἐξηγοῦμαι, autor ſum, cenſeo. vt apud Xenoph. pæd. 7. & 8. οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο, item interpretor quid ius fáſque ſit, apud eundem Xen. Item interpretor res ad cultum deorum pertinentes, vel reſpondeo de legibus, apud Lyſiam. Apud Demoſth. contra Euerg. τὰ νόμιμα σοι ἐξηγησόμεθα, iura tibi interpretabimur. Et apud Ariſtot. Plat. & Gal. pro enarrare, explicare.

Ἐξήγημα, & Ἐξήγησις, enarratio, explicatio. Polyb.

Ἐξηγητὴς, οῦ, ὁ, qui in re aliqua ſe veluti ducem præbet. Herodot. apud Demoſthenem πρὸς Λακρ. οὑτοσὶ δ' Λάκριτος ἁπάντων ἦν τούτων ὁ ἐξηγητὴς, exp. conciliator, ſequeſter, & tranſactor alicuius rei. ¶ Item enarrator, explicator, explanator. Sed ἐξηγηταὶ peculiari ſignificatione dicti fuerunt ſacrorum interpretes, prudentes iuris pontificij vel pontifices. Cicero apud Platonem vertit interpretes religionum. Vide Platonem de leg & Pauſan.

Ἐξηγητικά, libri pontificiales, vel iura pontificia.

Decomp. Ἀνεξήγητος, non enarratus. Gal.

Δυσεξήγητος, qui vix ſeſe explicare poteſt.

Ἐπεξήγησις, narratio.

Παρεξηγοῦμαι, ſiniſtrè & perperā interpretor. Greg.

Παρεξήγησις, praua interpretatio.

Εὐηγεσία bonus ductus, bonum imperium. Od. τ.

Ἐφηγοῦμαι, præſum ex Thucydide.

Ἐφήγησις, actio aduerſus eos à quibus receptus eſt is cui lex regione aliqua interdixit, ſiue exuli, ſiue homicidæ, ſiue alij: aut actio aduerſus eum qui publicum aliquid clanculum poſſidere exiſtimatur. Suid.

Καθηγοῦμαι, dux ſum viæ, præeo Plut. Plat. Apud Plu-
tarchum in Theſeo. καθηγεῖσθαι τοῦ πολιτεύματος, exp.
594 ducem eſſe regendæ reipublicæ. Item καθηγεῖσθαι τοῦ
λόγου, diſputationis initium præbere, vel diſputatio-
nem inſtituere.

Καθηγεῖσθαι, item pro præceptorem eſſe: Strabo καθηγήσατο δ' Καὶ ... ὁ Ἀθηνόδωρος.

Καθηγεμὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, dux viæ Plut. Interdum additur genitiuus ὁδοῦ. Exponitur & autor, ſuaſor, impulſor. Item qui inſtruit, monitor, præceptor. Syneſ.

Καθηγητὴς, idem. Greg.

Decomp. Προκαθηγοῦμαι, præeo, ducem viæ me præbeo.

Περιηγοῦμαι, circūduco, duco circum. Luc. Baſil. & alij. Apud Luc. περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου ἅπαντα, ſingula expone, tanquam per ſingula ducendo.

Περιηγηματικὸς λόγος, oratio qua res ita deſcribuntur vt quaſi in rem preſentem lectores perducantur. Aphthon.

Περιήγησις, q.d. circumductio, i. ipſa actio circumducendi, ſeu ducendi per ſingula. Item, expoſitio, & commemoratio rei alicuius quæ fit ſigillatim, & quaſi per ſingula ducendo. Pauſan.

Περιηγητὴς, q.d. circumductor, i. qui circumducit, ſeu ducit per ſingula, productor. Iuſtin.

Περιηγητικὰ βιβλία, apud Plut. libri quibus huiuſmodi deſcriptiones continentur. Item περιηγητικὸς, peruagator & peruagatus. vt περιηγητικὴ δόξα, Plut. Peruulgata opinio.

Decomp. Ἀπεριήγητος, inenarrabilis, inexplicabilis.

Προηγοῦμαι, præeo, præcedo, antegredior. Ariſtoph. in Plut. προηγοῦ τὸν θεὸν σύ. Et metaph. προηγουμένη αἰτία ſeu προηγητευμένη, ſeu προηγούμενον αἴτιον, cauſa antegreſſa, cauſa antecedens. Celſo eſt cauſa abdita & in occulto poſita quæ morbos continet. Plutarchus de fato, τὸ μηδὲν ἀναιτίως γίγνεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰς προηγουμένας αἰτίας. Item προηγούμενον, apud Ariſtot. pro exemplari propoſito vnde effigies ducitur. Apud Hermog. προηγουμένη ἀντίθεσις, obiectio prima, cui opponitur ἡ ἐξ ὑπερβολῆς. item προηγούμενον τῶν βλαστῶν ἁπαλῶν, ſumma pars germinis. ¶ Item præcipuus ſum, præcipuum locum teneo in re aliqua. Apud Dioſc. προηγούμεναι σημασίαι, præualentes. ¶ Item præcedo. Pauſ. προηγουμένου ἐς ἄκρον ἀμφοτέροις τοῦ μίσους, procedente odio. Rom. cap. 12. τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, honore alij aliis præeuntes.

Προηγουμένως, q.d. antecedenter, & antecedente vel antegreſſa cauſa. Interdum etiam pro, primaria ex cauſa, primariè, præcipuè, apud Plutarch. Item ex profeſſo, vt exp. apud Dioſc. lib. 4.

Προηγητὴς & Προηγητὴρ, qui præit, dux viæ Sed peculiariter ita vocatur qui præit cæco, éſtque ei dux viæ. Heſych. Προηγητικὸς, ad præeundum aptus, προηγεμὼν, pro ἔξαρχος, Dem.

Ὑφηγοῦμαι, præeo. Plato in Epin. εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο, niſi deo præeunte & autore doctrinæ. Exp. & incipio, exordior. apud Plat. in Euthyd. Item hortor, ſuadeo, dicto, doceo. Ariſtot. τοῦ θ' ὑφηγεῖται καὶ ὁ κοινὸς νόμος. Apud Gal. ad Glauc. ὑφηγήσασθαι χρῆσιν. exp. tradere, vel docere. Item *pro*, præeſſe. vt Gal. τῷ μέλλοντι τῶν γυμνασίων ὑφηγεῖσθαι.

Ὑφήγησις, q.d. preitio. Plat. in Prot. Item doctrina, quam quis alij velut præiens tradidit. Et in plur. ὑφηγήσεις pro preceptis apud Phil. Exp. & enarratio, item ductus, ex Ariſtot. in Rhet. itē παραίνεσις, ſuaſio.

Ὑφηγητὴς, qui preit alij in re quapiā, ſuaſor. Soph. in OEd. tyr. ὑφηγητὰς appellare videtur eos qui ſuo conſilio velut præeunt. Ὑφηγητὴρ, dux. in Epigr.

Ὑφηγητικὸς, ad doctrinam ſeu inſtitutionē pertinens.

ΗΔΈ, apud poetas, idem quod καὶ, &. Interdúmque hæ due particulę ἐκ παραλλήλου coniunguntur. vt Il. α. Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, atque etiam. Apud Hippocr. verò & ἠδὲ pro ἔτι δὲ poni annotat Gal. in Lex. Hippocr. Aliquando precedit ἠμὲν, vt Odyſſ. ξ. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Τίεες ἐν μεγάροις ἠμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. ¶ At ἥδε hęc, pro αὕτη.

ΗΔΗ, iam, Plat. in apol. Socr. ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι,
ſed tempus eſt iam hinc abire cum fut. interdum ex- 595
ponitur, mox, confeſtim. Dem. Phil. 2. ταῦτ' ἤδη λέ-
ξω ¶ Item pro νῦν, nunc. vt Euſt. exp. Il. α. Αὐτὰρ ἐ-
γὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη ¶ Item, continuò,
protinus, apud Greg. & Chryſoſt. ¶ Cum aliis part.
vt ἤδη δὲ, iam verò, vel atque adeo apud Syneſ. Ἀλλ'
ἤδη, ſed etiam, Greg. Τότ' ἤδη, tum demum apud
Dem. pro ... Ἤδη ποτὲ (vacāte ἤδη) aliquando, item
olim, Il. α. Ἤδη ἐκ πολλοῦ, iamdiu.

ΗΔΥΣ,

ΗΔΥΣ, έος, ὁ, suauis, iucundi ſaporis, iucundus: vt ἡδὺς οἶνος, Od.ι. Eurip. Ἡδύ τι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων, ſuauis eſt laborum præteritorũ memoria. Dicitur ἡδὺ ἐστιν ἀκούειν, iucundum eſt audire, & τοῦτ' ἐστιν ἀκούειν ἡδύ. ¶ Item, lætus, vt apud Gregor. εἰς Καισάριον, & apud Plut. in Fab. & in Camillo. ¶ Item, fatuus, ſtolidus, apud Strab. l. 1. Sic apud Plat. l. 1. ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη, Comp. eſt ἡδίων. Superl. ἥδιστος. Reperitur tamen etiam ἡδύτερος, apud Phocyl. & Greg.

Ἡδέως, ſuauiter, iucunde, Plut. Iſocr. Dem. Item lubenter, Iſocr. in Nicocle. Ἥδιον, ſuauius, iucundius. Item lubentius. Ἥδιστα, ſuauiſſimè, iucundiſſimè. Item lubentiſſimè.

Ἡδύνω, ſuaue reddo, condio. Exp. & lætitia afficio.

Ἡδύνεσθαι, condiri. Item lætitia affici, Athen.

Ἡδυντός, condîtus, Hippocr.

Ἡδυντῆρες dicti ἅλες, quòd ſal condiendi vim habeat.

Ἡδυντικός, ad condiendum aptus. Item ad condiendi ſcientiam pertinens.

Ἡδυντικά, τά, condimenta.

Ἥδυσμα, τό, quod ſuauitatem & gratiam aliquam conciliat, quod rem aliquam iucundiorem gratioremque reddit. Item ſuauitas, dulcedo, Ariſtot. de arte poetica. Item condimentum quod ſuauitatis & dulcedinis gratiâ adhibetur cibo, ad gratiam ei cõciliandam, Plat. Gal. In qua ſig. metaphoricè quoque accipitur: vt Plut. in Lyc. παιδιὰ τοῦ πόνου ἥδυσμα, luſus laboris condimentum. Ἡδύσματα dicuntur etiã vnguenta ipſa quibus ad ſuauitatem odoris aromata adiuncta ſunt, vel aromata quibus odor vnguentis conciliatur.

Ἡδυσμός, οῦ, ὁ, idem quod ἥδυσμα, Exod. 30.

Ἥδυμος, ſuauis, dulcis, iucundus, idẽ quod ἡδύς. Apol. Arg. 2. ἥδυμος ὕπνος. Pro eodem dicitur & νήδυμος, per pleonaſmum literæ ν Iliad. β. Vide & in comp. à ἡδύνω.

Ἡδυλίζω, adulor, grata & iucunda loquor, Euſt.

Ἡδυλισμός, οῦ, ὁ, adulatio, vel adulationis ſpecies quędam: vt tradit idem Euſt.

Ἦδος, εος, τό, ſuauitas, iucunditas, Iliad. α. & σ. Annotat Euſt. Æolicè tenuari, & indeclinabile eſſe. At ἧδος, aſpiratum, acetum ſignificat.

Ἥδω, fut. ἥσω, iucunditate afficio, delecto ſeu oblecto, Syn. epiſt. 154. τοὺς μὲν γὰρ ἥσω, τοὺς δὲ ὀνήσω.

Ἥδομαι, ſuauitate & iucũditate afficior, delector: interdum & gaudeo. Cum dat. vt Xenoph. pæd. 3. ἡδόμενοι τῇ εἰρήνῃ. Cum ἐπί. apud eundem Xenoph: Cum πρός, Al. Aphrod. πρὸς τὴν δὲ πλέον ἥδεται τὴν τροφήν, magis delectatur hoc cibo. Dicitur & ἥδεσθαι ἡδονήν Atticè, Plat.

Ἡδομένως, aduerb. idem quod ἡδέως, lubenter, Xeno.

Ἧσις, εως, ἡ, delectatio, voluptas.

Ἡστός, οῦ, ὁ, iucunditate affectus, exhilaratus, vel qui iucunditate affici poteſt, Suid.

Ἡδονή, ἡ, iucunditas, ſuauitas, Theophr. A Cic. exponitur interdum voluptas: lætitia, lætitia geſtiens vel nimia, ſine ratione animi elatio, Plat. Xen. & alij. Apud Thucyd ἡδονὴ λόγων pro verborum illecebris.

Ἡδονικός, οῦ, ὁ, voluptuarius, Ceb Theb.

Ἑδανός οῦ, ὁ, iucundus, ſuauis, Il. ξ. ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ.

Compoſita, ac primùm formata ex ἡδύς, vel potiùs ab ἦδος.

Ἀηδής, & Doricè ἀαδής, έος, ὁ καὶ ἡ, inſuauis, iniucundus, odioſus, Athen. Et ἀηδές ſubſtantiuè, apud Iſocr. pro offenſione.

Ἀηδῶς, inſuauiter, iniucunde, Xen. Item grauatè, illibenter, Iſocr.

596 Ἀηδία, ἡ, inſuauitas, iniucunditas, moleſtia. Item tædium. Æſch. in Cteſ. Dem. Iſocr. Capitur & pro cibi faſtidio, quod ἀνορεξία propriè vocatur. Apud Epicureos idem eſt quod ἀηδονία.

Ἀηδίζομαι, tædio afficior, faſtidior, Exp. & abhorreo, vt apud Aphr. ἀηδίζομαι τῷ ξένῳ, à rei nouitate abhorreo. Ἀηδέω, idem.

Θυμηδής, animo gratus & iucundus, Od. π.

Θυμηδία, animi iucunditas, & delectatio, quum animus gaudio & lætitia perfunditur, Plut.

Μελιηδής, mellis dulcedine præditus, dulcis inſtar mellis, Od. ι. Athen. lib. 11. Ab Hippocrate vocatur οἶνος μελιηδής, vinum quod cum melle miſtum eſt. Dicitur & μελιαδής, Doricè, apud Athen lib. 2.

Φιληδής, ſuauitatis ſeu voluptatis amans, voluptatis conſectator, Ariſtot. eth. 8.

Φιληδία, amor rerum ſuauium, ſtudium voluptatis. Item ſuauitas, voluptas, Ariſtoph.

Φιληδέω, ῶ, delector, φιληδῶ τούτῳ, delector hac re, Ariſtoph.

Ὑπερηδέως, perlubenter, Xenoph. pęd. 1. Ὑπερήδιστα, quàm lubentiſſimè. ὑπερήδιστος, quàm ſuauiſſimus.

Compoſita ex ἡδύνω.

Ἀνήδυντος, incondîtus, non condîtus, inſulſus, Ariſtot.

Ἀνήδυστος, idem.

Ἀφηδύνω, iucundum reddo. Interdũ (vt annotat Bud.) ex triſti iucundum reddo.

Ἐνηδύνω, exhilaro in, illætifico, Naz.

Ἐφηδύνω, exhilaro ſuper aliqua re.

Παρηδύνω, condio, Athen.

Συνηδύνω, vnà exhilaro & oblecto, Ariſtot.

Συνηδυσμένος, condîtus, delicatus, Plut.

Compoſita ex ἥδω.

Ἐνήδομαι, delector, idem quod ἐνηδυπαθέω.

Ἐφήδομαι, delector ſeu gaudeo ſuper aliqua re, Iſocr.

Προήδομαι, antè lętor.

Προσήδομαι, delector ad rei alicuius ſenſum & perceptionem.

Συνήδομαι, vnà cum alio voluptate & gaudio afficior, gratulor, Syneſ. Ἀντωνίῳ συνήσθην τῆς καλοκαγαθίας, gratulatus ſum de. Interdum capitur pro ἐφήδομαι, Iſocr. συνήδομαι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς.

Ὑπερήδω, ſupra modum exhilaro, Baſil.

Ὑπερήδομαι, ſupra modum exhilaror & delector: ſeu gaudio & lætitia afficior.

Compoſita ex ἡδονή.

Ἀηδονία, ἡ, voluptatis priuatio, iniucũditas, idem quod ἀηδία & ἀπονία, affectio animi vel corporis qua nullam quidem percipimus voluptatem, ſed nec moleſtiam aliquam, Laert. in Ariſtippo.

Ἀνήδονος, iucunditatis & voluptatis expers, iniucundus, illætabilis, moleſtus, Ioſeph.

Ἐνήδονος, ὁ καὶ ἡ, qui in voluptate eſt, voluptuarius, vel cum voluptate coniunctus.

Φιλήδονος, voluptuarius, voluptati deditus, Plut.

Φιληδονία, amor voluptatis, Plut.

ΗΘΟΣ, εος, τό, à quo plur. ἤθεα ἤθη, domicilium, manſio. Propriè, conſuetæ ſedes, locus conſuetus. Heſiod. in Erg. Ἡ δ' ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν. Dicitur etiam de brutis: vt Il. ζ Ody. ξ. & Ariſtot. de mundo. ¶ Item, Ἦθος, indoles, ingenium, morum quædam proprietas. Quintil. lib. 6. cap. 2. ſcribit ἦθος Latinè reddi vno verbo non poſſe, quòd eo omnes mentis habitus contineantur. In plur. τὰ ἤθη mores, apud Iſocr. Ariſtot. Plut. & alios. Apud Gal. τὸ ἦθος τοῦ πυρετοῦ, natura febris. Apud Rhet. τὰ ἤθη dicuntur mitiores & tenuiores affectus. Vide Quintil. lib. 6. cap. 2. Ariſtot. in principio libri 2. ethic. deducit ἀπὸ τοῦ ἔθους, quoniam mores ex more & conſuetudine comparantur. 697

Ἠθάς, άδος, ὁ καὶ ἡ, conſuetus, ſolitus, Soph.

Ηθικὸς, ῦ, ὁ, moralis ἠθικὸς λόγος, morata oratio, Ariſtot. Ηθικῶς, moraliter.

Compoſita.

Αήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, inſuetus, inſolens. Cum genit. apud Demoſt. contra Mid. & apud Gal. Item qui non format & inſtituit mores: vt ἀήθης γραφὴ, & ἀήθης τραγῳδία, Ariſtot.

Αήθεια, ἡ, inſolentia, inſueta nouitas, Luc.

Αήθως, præter morem, Thuc. lib. 4.

Αηθέω, inſuetus ſum, non aſſuetus ſum. Αηθέσσω pro eodem: Iliad. κ. ἀήθεσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν, inſueti eorum erant ſeu inexperti.

Εὐήθης, (q. d. bonis moribus præditus) homo minimè malus, ἄκακος, ſimplex, qui videlicet ex ſuo animo alienum æſtimat. Exp. etiam fatuus, ſtultus. Demoſthenes, ὅσῳ κρεῖττον εὐήθη δοκεῖν ἢ πονηρὸν εἶ). Et εὐήθης λόγος apud eundem Demoſthenem Philipp. 3. Item τὸ εὔηθες ſubſtantiuè, ſimplicitas.

Εὐήθεια, bonitas ſeu probitas morum, innocentia, apud Platonem. Ponitur etiam pro fatuitate atque ſtultitia, apud eundem.

Εὐήθως, cum quadam morum probitate, ſeu ſimplicitate, bona fide: vt eum decet qui probis eſt moribus. Exp. etiam ſimpliciter & incautè.

Εὐηθίζομαι, ſimpliciter ago. Item inſulsè ago, vel loquor, Plat. ibidem.

Εὐηθικὸς, ſtultus, abſurdus, ineptus, Plat. Εὐηθικῶς, ſimpliciter, fatuè.

Κακοήθης, q. d. qui eſt malis moribus, qui eſt prauo malignóque ingenio, malignus, Dem. Τὸ κακόηθες, mala conſuetudo eáque inueterata. Κακόηθες, apud medicos, quod à ſimplicium morborum conſuetudine alienum, non facilè curationem admittit.

Κακοήθεια, morum prauitas, vel ingenij prauitas & malignitas: aut ſimpliciter malignitas, Iſocr. Exponitur etiam, mala conſuetudo.

Κακοήθως, malignè, Plut. in Per.

Κακοήθευμα, quod malignè fit: tanquam à κακοηθεύομαι.

Ομοήθης, qui eorundem morum eſt, qui ſimilibus moribus eſt, Ariſtot. Eth. 8.

Ομήθης, pro eodem, ex Apoll. Arg. 2.

Συνήθης, conſuetus, Plutarch. Τὰ συνήθη ποιεῖν, pro conſuetudine agere, τὰ συνήθη ποιεῖν τ. δ. τελευτήσαντι, iuſta facere. ¶ Item, familiaris, Ariſtot. οἱ συνήθεις ἑταῖροι.

Συνήθεια, conſuetudo Syneſ. Luc. Plut. Herodian.

Συνήθειαι, in plurali menſes dicuntur.

Συνήθως, pro more, pro conſuetudine, Plut.

Decomp. Ασυνήθης, inſuetus, inſolens, D. Phal.

Ασυνήθεια, ἡ, inſolentia, nouitas inſueta & inſolens.

Φιλοσυνήθης, exp. comis, affabilis.

Χειροήθης, tractabilis, manſuetus, cicur, qui iis eſt moribus vt vel manu tractari ſe ſinet. Dicitur propriè de manſueto animali & cicure, non amplius fero. Athen. lib. 8 κεστρεῖς χειροήθεις. Metaphoricè de hominibus quoque dicitur, Dem.

Χρηστοήθης, qui probis eſt moribus. Χρηστοήθεια, morum probitas, boni mores.

ΗΘΩ, Fut. ἤσω, colo, i. per colum mitto, ſaccello: idem quod διυλίζω. Vnde part. ἠσας apud Hippoc. i. ἠθήσας, vt Gal. exponit.

Ηθμὸς, ῦ, ὁ, colum, qualus, inſtrumentum ad percolandum aliquid aptum. Exp. etiam cribrum. Dioſ. lib. 1. cap. 18 δι' ἠθμῦ εὐρυτρήτε ἐκθλίβοντι. Dicitur etiam pars naſi ſuperior quæ ſuperciliis proximè ſubiacet, quòd ibi ſpiritus veluti percolando attenuetur, Pol.

Ηθμάριον, ου, τὸ, paruum colum, ſaccellus, Athen.

Ηθάνιον, ου, τὸ, colum quo vina aut ſimilia excolantur.

Ηθικὸς οἶνος, quidam intelligunt vinum colatum ſeu ſaccis ſparteis percolatum & caſtratum, ſaccatum, Plin. Apud Theophr. de cauſ. pl. lib. 6. cap. 24.

Ηθέω, idem quod ἤθω, eóque vſitatius, Plat. Et οἶνος ἠθημένος apud Athen. vinum colatum.

Ηθητὴς, ῦ, ὁ, colator ſeu ſaccellator.

Ηθίζω, idem quod ἤθω.

Ηθισμὸς, colatio, per colum tranſmiſſio. Ηθισις, ἡ, Idem Ariſtot. 598

Compoſita.

Απηθέω, ῶ, percolo, excolo, per colum traiicio, vel trāſfundo traiiciens per colum, Dioſc.

Απήθημα, τὸ, cremor, percolatus, quicquid percolatum eſt, in Hippiatria.

Διηθέω, & διήθω, percolo, per colum tranſmitto, Athen.

Διήθησις, percolatio, per colū transfuſio ſeu traiectio.

Decomp. Συνδιηθέω, ſimul percolo.

Εἰσηθέω, vel ἐσηθέω, colo ſeu decolo in.

Εἰσηθίζω, vel ἐσηθίζω, colando infundo.

Οἰνοηθέω, vinum percolo. Οἰνοηθητὴς, qui vinum per colum transfundens purgat, Athen.

Παρηθέω, tranſmitto, ſeu transfundo per colum, percolo, vnde paſſ. παρηθούμενον, apud Gal.

Περιηθέω, colando circumfundo, ſeu percolo.

Περιήθημα, τὸ, quod quaſi per colum circumquaque di[illegible]ll[illegible]t, excolamentum, percolamentum, Gal.

ΗΙΘΕΟΣ, ου, ὁ, adoleſcens, iuuenis, ineptus, Hom. Plutarc. (παρὰ τὸ αἴθω, quaſi αἴθεος, quoniam διὰ πυρὸς ἡ νεότης, vt vult Etym.) Cœlibem etiam ſic vocari aiunt & qui illibatam ſeruat virginitatem. Dicitur etiam ἤϊθεος, triſyllabωs, ſuſcripto ι, vt ex Ælio Dionyſio refert Euſtat. qui Atticum eſſe ait, & de virgine etiam dici: vt in hoc iambo, Εἰ μὴ κόρη δίδωσι τῷ σαῷ ἠϊθέῳ.

ΗΙΩΝ, ονος, ἡ, litus Iliad. μ. ὅθι κῦμα θ' ἐπ' ἠϊόνος κελάδεσκον. Sic & Xenop. Item ripa ὄχθη, Apollon. Heſychio ἠϊόνες ſunt etiam ὀφθαλμῶν τὰ ὑποκάτω· διὰ τὸ φέρεσθαι κατ' αὐτῶν τὰ δάκρυα, ὡς καὶ τῶν τῆς θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύματα.

Ηϊόεις, εντος, ὁ, licoroſus, ripoſus, Ilia. ε. ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ, i. ἠϊόνας ἔχοντι. Per ſyncopen pro ἠϊονόεντι.

Ηὼν, pro ἠϊὼν, littus, item ripa, in Epigr.

Ηόνιος, pro ἠϊόνιος, litoralis, Epigr.

ΗΚΑ, (aduerb.) leniter, quietè, ſenſim, paululum, Iliad. ω. Dicitur etiam ἦκα loqui, qui ſubmiſsè loquitur. Ilia. γ. Ηκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντα προσηύδων. Sunt qui ſcribant ἧκα cum aſpero.

Ηκαλὸς, quietus quod & ἀκαλός.

Ηκαλόεν γελόωσα, Heſych. leniter & blandè ridens.

Ηκιστος, ου, ὁ, exp. minimus, item tardiſſimus. Il. ψ. vbi dicit Euſt. eſſe ab ἦκα. Neutr. plur. ἥκιστα, aduerbialiter ponitur pro, minimè, nequaquam. Thucy. lib. 1. Xen. Plut. & alij.

ΗΚΩ, Fut. ξω, venio, accedo. Cum datiuo perſonæ, vt ἥκουσί μοι ἄγγελοι, Xenoph. Dicitur & ὄλεθρος à Demoſth. & κακὸν ab Ariſtoph. ἥκειν τινί. Sæpe cum præpoſitionibus, εἰς, ἐπὶ, πρὸς, ſequente accuſatiuo. Demoſth. Xen. & alij. Cum διὰ, vt ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς τοῦ θεοῦ, Syneſ. ep. 44. qui peruadit omnia, qui omnia penetrat. Iungitur & cum ἀπὸ, παρὰ, ἐκ vel ἐξ, ſequente genit. Demoſth. Luc. Apud Xenoph. ὁδὸν ἥκειν μακρὰν, longam ire viam, longum iter cōficere. Cum εὖ vel πόρρω ſequente genitiuo, vt εὖ ἥκω παιδείας, ſum bene doctus. εὖ ἥκω χρημάτων, Herodot. ſum bene nummatus. Apud Plat. in Euthyd. πόρρω σοφίας ἥκεις. Itē, attineo, pertineo, Demoſth. ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε, quatenus ea legatio ad Phocēſium ſalutem pertinebat.

Τέχν

Τόγε εἰς ἐμὲ ἧκον, vel τόγε εἰς ἐμὲ ἧκον μέρος, quantum in me eſt.

Compoſita.

599 Ἀνήκω, aſcendo, euado, peruenio: Demoſth. τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, non attingentes eum eloquentię gradum. Interdum capitur pro, pertingo & porrigo, inquit Bud. Item attineo, referor & ſpecto: Dem. τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, ad virtutem ſpectantia. Item ἀνήκει imperſonaliter pro προσήκει, decet, apud Herodot. Vnde τὸ ἀνῆκον, quod decet, quod eſt noſtri officij.

Decomp. Ἐπανήκω, idem quod ἐπανέρχομαι, redeo.

Ἀφήκω, peruenio, Plat. de rep. lib. 7.

Διήκω, peruado, pertranſeo, pertineo: Themiſth. καὶ διὰ παντὸς διήκεις τοῦ κόσμου. Interdum cum genit. vt ἡδονὴ διήκει σφῶν, apud Philoſtr. percipitur ex eis voluptas. Apud Eur. δίηξε φήμη, fama peruenit huc.

Εἰσήκω, venio intrò, ingredior.

Ἐξήκω, prætereo, vel præterij: vt Herodot. ἐξήκει ὁ χρόνος ζημίης, tempus calamitatis exactum eſt. Apud Xen. ἐξῆκεν ἐπὶ τοὺς Πέρσας, egreſſus eſt in Perſas.

Ἐφήκω peruenio. Item aduenio, aut ſimpl. venio: Sop. καιρὸν ἐφήκεις, opportunè aduenis.

Καθήκω, pertineo, porrigor, protendor, deuenio: vt καθήκει ἰσθμὸς ἐς τὴν θάλασσαν. Pauſ. Et cum πρός. Thuc. lib. 3. Et τὸ καθῆκον ἐκ θεοῦ, quod diuinitùs accidit: Apud Æſchin καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, vices loquendi ad nos deuenerunt. ¶ Καθήκει μοι conuenit mihi, conſentaneum mihi eſt, Syneſ. Interdum exp. officij mei eſt, muneris mei eſt: vt apud Lyſ. hinc τὸ καθῆκον, officium, Greg. Et in plur. τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν, Xen. officio perfungi.

Καθηκόντως, ita vt officium poſtulat, decenter, ritè, conuenienter, Heſych. & Suid.

Μεθήκω pro μετέρχομαι, ex Ariſtoph.

Παρήκω, pertineo pertranſeo, pertingo, Pauſ. Xen. Apud Soph. in Aiace ἔξω παρήκειν, foras prodire.

Decomp. Ἀντιπαρήκω, ex aduerſo porrigor, ſeu protendor, Ariſt.

Περιήκω, deuenio ſeu peruenio mutatis in orbem vicibus, vt περιῆκεν εἰς Ἀντίπατρον ἡ φυλακή.

Προήκω, procedo, progredior: vt προήκων πυρετός, Gal. Sæpe de ætate dicitur, vt ab Ariſtoph. προήκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας, multum prouectus ætate. Apud Thuc. προήκειν ἀξιώματι, anteire dignitate ſeu pręſtare dignitate.

Προσήκω, pertineo, attineo: vt προσήκει μοι ταῦτα, pertinent hæc ad me. Dem. Herodian. Plut. Pro eodem dicitur & προσήκει μοι τούτων. Hinc τὰ μὴ προσήκοντα apud Thuc. exp. aliena. Et contrà, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, Plat. vnicuiq; tribuere quod ſuum eſt. Interdũ προσήκων exp. debitus, meritus, vt προσήκουσα τιμή, δόξα, τιμωρία, &c. ¶ Item, pro, pertinere, i. conuenire, vel conſentaneum eſſe, vel coniunctum & quaſi cognatum: vt Plato, τὸ προσῆκον τοῦ πράγματος, pertinens ad cauſam, & quaſi affine & coniunctũ cum cauſa. Propriam etiam ſignif. affinitatis ſeu propinquitatis habet: Thuc. 2. Τηρεῖ δὲ προσῆκεν ὁ Τήρης οὐδέν, cum Tereo nulla propinquitate coniunctus erat. hinc προσήκων, propinquus, affinis, neceſſarius, neceſſitudine coniunctus, Plat. Dicitur & προσήκων γένει vel κατὰ γένος. ¶ Προσήκει μοι ταῦτα ποιεῖν, decet me hæc facere, vel conſentaneum mihi eſt. aut officij mei eſt, Ariſtoph. Plut. Dem. Herodian. Dicitur & προσήκει με ταῦτα ποιεῖν. hinc etiam τὸ προσῆκον ποιεῖν, Xen. facere quod noſtri eſt officij. Et κατὰ τὸ προσῆκον, vt decet, vt par eſt, pro dignitate: cui oppon. παρὰ τὸ προσῆκον.

Προσηκόντως, conuenienter, decenter, Thuc.

Συνήκω, deſino. ταῦτα δὲ διαφυὰς ἔχει χονδρώδεις εἰς ὀξὺ συνηκούσας, in acutum deſinentes.

ΗΛΑΚΑΤΗ, ης, ἡ, colus: mulierum nentium inſtrumentum circa quod lanam & linum voluunt. (παρὰ τὸ ἠλάσκω) Hom. Theophr. Plato de rep. lib. 10. τοῦ ἀτράκτου τὴν ἠλακάτην dicit, quaſi ſcapum fuſi. ¶ Eſt & pars quędam mali nautici ſupra τὸ θωράκιον, vt ſcribit Euſt. Vide & Poll. lib. 1. Apud Hom. Καδ δ' ἄρ' ἀμφὶ λίνα χεῦον ἐπ' ἠλακάτῃ τανύσαντες, ſchol. exp. 600
ὑπεριστίῳ. ¶ Heſychio eſt etiam δόναξ, i. arundo. ¶ Item ſagitta, iaculum. Neutr. plur. ἠλάκατα, Heſych. exp. fuſum: Euſt. lanas colui circumuolutas. Suid. fila, ſtamina, quæ nimirum è colu ducuntur circumacto fuſo: Od. ζ. & ρ. Ab eodem Heſychio dicitur ἠλεκάτη pro ἠλακάτη. At ſchol. Thuc. lib. 7. ἠλεκάτην à piſcatoribus vocari ait machinam quandam alio nomine dictam ὄνον.

Ἠλακατῆνες, ſunt piſces cetacei, ad ſalgama idonei, Athen. & Euſt.

Compoſita.

Ἀνηλάκατος, deſtituta colu, vel etiam colum non tractans, apud Athen. lib. 4.

Εὐηλάκατος, pulcram colum habens, vel colus tractandæ perita, aut pulchras habens ſagittas, ſeu ſagittariæ artis perita, Heſych.

Πολυηλάκατα, Heſychius dici ait τὰ τῶν ποταμῶν χείλη, quia multas ferunt arundines.

Χρυσηλάκατος, auream habens colum. Il. υ. vel aureas habens ſagittas. Heſych. Pindarus verò χρυσηλάκατον μελίαν vocat haſtam auratum haſtile habentem.

ΗΛΑΣΚΩ, & Ἠλασκάζω, vagor, errabundus circumeo: Homer. Il. β. (de muſcis) Αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσι. Heſych. ἠλασκάζειν & ἠλάσκειν eſſe dicit περὶ τὸν αὐτὸν εἰλεῖσθαι τόπον, πλανᾶσθαι. ¶ Cum accuſatiuo ſignificant ἐκκλίνειν, declinare, deuitare, fugere, vel etiam vagabundum declinare, errabundum fugitare: vt Od. ι. Εἰπεῖν ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει. Etym. deducit παρὰ τὸ εἰλέω.

ΗΛΕΟΣ, ου, ὁ, ſtolidus, ſtultus, inſipiens: Odyſſ. β. Μέντωρ ἀταρτηρὲ φρένας ἠλεέ. Interdum actiuè, ſtultum reddens & inſipientem: Odyſſ. ξ. Etymol. vult eſſe παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην, vt ſit ὁ πεπλανημένος τοῦ νοῦ.

Ἠλός, per ſyncopen dicitur pro ἠλεός vnde vocat. ἠλὲ pro ἠλεέ. vt Od. θ. Μαινόμενε φρένας ἠλέ, mente capte. ¶ At ἧλος vide ſuo loco.

Ἠλαίνω, exp. μωραίνω, ſtulteſco, inſanio, apud Callim. hymno in Dianam. Legitur & paſſ. ἠλαίνονται, quod exp. vagantur, vagabundè ſe gerunt, apud Theocr.

Ἠλόματος, idem quod ἠλεός. Vide & in comp. ex Μάτην.

ΗΛΙΘΙΟΣ, ου, ὁ, ſtultus, ſtolidus, inſipiens, vecors, idem quod ἠλεός, eiuſdémque originis (volunt enim eſſe παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην, vt ſit ὁ πεπλανημένος τοῦ νοῦ) Xen. pæd. 1. δέδοικα μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἠλίθιος γένωμαι.

Ἠλιθιότης, ητος, ἡ, ſtoliditas, ſtultitia, dementia, Heſych.

Ἠλιθιάζω, ſtultè ago, vel ſtultitiam factis pręme fero, Ariſtoph. ſchol.

Ἤλιθα, fruſtrà, incaſſum, Apoll. Arg. 2. Ab Heſych. exp. etiam profuſè, confertim, largè, copioſè: vt Od. ξ. τὸ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή.

Ἠλιθόω, ſtultum reddo, Æſchyl in Prometh.

Ἀπηλιθιόω, ῶ, ad fatuitatem redigo, Dioſc.

ΗΛΙΚΙΑ, ας, ἡ, ſtatura: Luc. c. 2. Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ. Et cap. 19. ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Sic & ad Epheſ. cap. 4. Sic etiam accipi videtur apud Plut. in lib. de inſt. puer. vbi τοὺς παῖδας ait ἡ-

λικίαν λαϐεῖν.id eſt, αὐξάνεσθαι. Deducitur à nomine ἡλίκος,quantus.ſtatura enim eſt corporis velut quantitas ac magnitudo. ¶ Item,ætas,Xen.pæd.1.ἐπεὶ δ' ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν ἣν περ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη.
¶ Item, adoleſcentia , iuuentus, florens ætas, ætatis vigor,adulta ætas:vnde οἱ ἐν ἡλικίᾳ, apud Æſchin.ętate florentes,adoleſcentes. Et εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν,Ariſtot.in Rhet. Sæpe dicitur peculiariter de ea ætate quę bello apta eſt,apud Dem.Philipp.1. Item iuuenum multitudo, ſicut Lat. iuuentus apud Thuc.3.8. & alibi. Videtur etiam de ætate ſenili dici:vt apud Luc.ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας. ¶ Item ætas,i.ſeculum,Dem. & Plut.

601 Ἧλιξ,ικος,ὁ καὶ ἡ , qui eiuſdem ætatis eſt, coætaneus, æqualis.idem quod ἡλικιώτης,Xen.

Ἡλικιώτης,ου,ὁ, coæuus, coætaneus, ęqualis. idem quod ἧλιξ, Ariſtoph. in Neb. Ariſtot pol.7. Ab eodem in eth. fratres quoque dicuntur ἡλικιῶται , quòd eiuſdem ferè ętatis ſint.fœm.gen.ἡλικιῶτις,coęua,quę eiuſdem ętatis eſt,Luc.

Compoſita.

Ἀμφῆλιξ,ικος,ὁ καὶ ἡ, exp.adoleſcens, ad iuſtam ętatem accedens. Pollux autem Phrynichum iuuenes mulieres appellaſſe ἀμφήλικας teſtatur : & Pherecratem eam quę prouectioris eſſet ętatis ἀμφηλικιώτιν.

Ἀφῆλιξ,qui florentes annos exegit,ἔφηϐος. Item impuber,Arrian.

Decomp. Παραφῆλιξ,qui caret ęqualibus,Il.χ.

Ἐνήλικος,ου,ὁ καὶ ἡ,puber,adoleſcens,adultus,Plut.

Ἐφῆλιξ,qui adoleſcentiam attigit.

Ἰσῆλιξ,par ętate,coętaneus,ęquęuus.

Μεθηλικιοῦμαι,ab vna ętate in aliam tranſeo.

Μεθηλικίωσις,tranſitio ab ętate in ętatem.

Μεσῆλιξ,quę medię ætatis eſt.

Ὁμῆλιξ,coætaneus,ęquæuus,Od.ο.& π.

Ὁμηλικία,ętatis ęqualitas,eadem ętas,Il.γ.

Παρῆλιξ , qui pręcipiti ſeu vergente ętate eſt:qui è florente ætate egreſſus ſeneſcit,vetulus,Plut.

Παρηλικία,ętas ſeneſcens,aut deflorens.

Συνῆλιξ,coæuus,coætaneus,ęqualis,Poll.

Ὑπερῆλιξ,qui ętatem exceſſit,Greg.

ΗΛΙΚΟΣ, quantus,(de magnitudine corporis.)Plato in Charmide, αὐτίκα εἴσῃ καὶ ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε, ſtatim ſcies quantus ille & qualis euaſerit. Dicitur & de aliis rebus:vt ἡλίκος πόνος,Plat.ἡλίκαι εὐεργεσίαι, Demoſth. & ἡλίκα ἀγαθά,Luc. Item,quantus,id eſt quàm potens,Dem. ¶ Item,quantulus apud Luc.in Herm. ¶ Item,qui eſt eiuſdem ętatis:apud Antiph. ¶ Interdum idem valet quod τηλίκος,tantus:vt apud Theocr. idyll.21. καὶ ἡλίκα τραύματα ποιεῖ, & tanta vulnera faceret.

Πηλίκος,ου,ὁ,quantus? interrogatiua particula de quantitate continua,vt πόσος de quantitate diſcreta,Ariſtot. ¶ Item, quantę ętatis, quot annorum,Athen. ¶ Interdum dicitur etiam pro ποῖος,qualis.

Πηλικότης , ητος, ἡ, quantitas,quanta ſeu aliquanta magnitudo aut multitudo.

Ὁπηλικοσοῦν,quantuſcunque,Theophr.

Τηλίκος, ου, ὁ, tantus, (correlatiuum duorum pręcedentium)de corporea magnitudine.Dicitur de ętate etiam pro,tantę ętatis,vel eius ętatis,Hom Plat. Pro eodem dicitur & τηλικόσδε. item τηλικοῦτος , cuius fœm.eſt τηλικαύτη.neut.τηλικοῦτο, & de magnitudine,& de ætate tam minore quàm maiore,apud Plat. Dem.Xen & alios.

ΗΛΙΟΣ,ου,ὁ, ſol. Xen.Hell.7. μικρὸν πρὸ δυσμῶν ἡλίου, paulò ante ſolis occaſum. Deriuant antiqui ab ἅλς, mare, quia ἐκ τῆς ἁλὸς ortum habere videtur, quaſi ἅλιος.

Ἡλιακὸς,οῦ,ὁ,ſolaris,Laert.

Ἡλιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſolem referens,ſoli ſimilis.

Ἡλιόω,ῶ,fut. ώσω,inſolo.

Ἡλιοῦσθαι,ſole illuſtrari vel vri,Ariſtot.Plat.

Ἡλίωσις,inſolatio,i.corporis in ſole apricatio.

Ἡλιάω,ῶ,ſolis inſtar candico,Philoſtr.

Ἡλιάζω,f.άσω,ad ſolem expando,ſoli expono,Dioſc.

Ἡλιάζεσθαι,apricari,Ariſtot.

Ἡλίασις,inſolatio,idem quod ἡλίωσις.

Ἡλιαστήριον,ου,τὸ,locus ad apricandum. 602

Ἡλιεῖον,ου,τὸ,fanum ſolis.

Ἡλιὰς κούρη,ſolis filia,Apol.Arg.4.

Ἡλιαία, ἡ, forum Athenis in quo iudicia in aprico, ſeu ſub ſole exercebantur,Dem.

Ἡλιάζω,in heliæa iudico. Ἡλιάζομαι,idem,& quidem frequentius,Ariſtoph.

Ἡλίασις,iudicandi munus,Dem.

Ἡλιαστὴς,οῦ,ὁ, iudex in heliæa , qui in heliæa iudicat. Ariſtoph.in equit.Ἡλιαστικὸς,iudicialis,Ariſtoph.

Ἠέλιος,(inſerto ε per epentheſin & mutato ſpiritu) dicitur apud poetas pro ἥλιος,Hom.

Compoſita.

Ἀνήλιος,ου,ὁ καὶ ἡ, ſolis expers,opacus,Soph.Ἀνήλιον φῶς, lumen non productum à ſole,Naz.

Ἀνηλιάζω,inſolo,ſoli expono,Athen.

Ἀνθήλιος,& Ionicè ἀντήλιος,ſoli oppoſitus,Soph.

Ἀπηλιώτης,ου,ὁ,ſubſolanus,venti nomen,Ariſt.

Ἀπηλιαστὴς,alienus à iudiciis & litibus quę in heliæa agitantur,Ariſtoph.

Διηλιόω,inſolo,ſole peruro,Theophr.

Δυσήλιος,ad quem ægrè ſol peruenit.

Ἐξηλιάζω,in ſole aſſicco,ſole aduro,Heſych. Item crucifigo,ex 2.Reg.21.

Εὐήλιος,ſoli bene expoſitus:apricus,Xen.

Ἐφηλος,ſoli expoſitus.Vide & in comp.ab ἧλος.Ἐφηλις, ιδος,& ιος,ἡ, vitium faciei aſperę, proueniens ex inflammatione aut ardore ſolis, Heſych. Vide & in comp.ex Ηλος.

Ἡμιήλιος,partim ſoli expoſitus,dimidia tantùm ex parte ſoli expoſitus,Theophr.

Πανήλιος ἡμέρα,dies quam totam ſerenat ſol,Ælian.

Παρήλιος,ου,ὁ, ſol geminatus,gemini ſoles.Ariſt.Probl. 58.& meteorol. lib.3.cap.3. Apud Suidam adiectiuè παρήλιος dicitur nebula ſupra modum condenſata quæ à ſole illuſtratur , Theon. apud Aratum ex Poſidonio tradit παρήλια eſſe nubes rotundas quę circa ſolem effulgeſcentem irradientur , nec proprio lumine vtantur , ſed ſolari , quemadmodum etiam luna. Vide ibi plura & apud Senec quęſt.nat.lib.1. cap.11.

Προηλιάζω,antè inſolo.

Προσήλιος,ſoli expoſitus,ſolem ſpectans. Πρόσηλος,ου, ὁ καὶ ἡ,idem Æſch Apud Theophr. δρόσος ἡ πρόσηλος exp.ros qui fit à ſole.

Φιληλιαστὴς, qui iudicio in heliæa contendere amat, litigioſus,Ariſtoph.in Veſp.

Φυξήλιος,fugiens ſolem,vmbram amans,Nicand.

ΗΛΙΨ, ιπος,calceus,ſchol.Theocr.

Ἀνήλιπος,& Doricè ἀνάλιπος(comp.)exp.ἀνυπόδητος, diſcalceatus.

ΗΛΟΣ,ου,ὁ, clauus : vt χρύσειοι ἧλοι.Il.α. ἧλοι σιδήρεοι καὶ ξύλινοι, Xen.in Cyneg. ¶ Item , clauus,i.calloſum tuberculum, album, rotundum,capiti clauorum ſimile,Dioſc.Aët. ¶ In olea etiam ἧλος dicitur ſeu quędam ſolis inuſtio qua infeſtatur,Theoph.

Ἡλόω,ῶ,clauo figo.

Ἡλίσκος,ου,ὁ,clauiculus,paruus clauus.

Ἡλίτης,ου,ὁ,clauaris,vt quidam interp. Et ἡλῖτις λεπὶς fœm.

fœm.gen.ſquama æris quæ è clauis decutitur,de qua Dioſc.l.5.c.89.

Compoſita.

Αργυρόηλος,ου,ὁ καὶ ἡ,argenteos clauos habens,Il. β.

Εφηλος,clauis affixus,Suid.Itē qui laborat vitio quod ἔφηλις dicitur,idem,Suid & Heſych.

Εφηλις ſiue ἐφηλὶς,ἡ,fibula qua aliquid cōſtringitur, ſicut clauo ligna aut alia huiuſmodi compinguntur.Item vitium faciei aſperæ, Heſych. Vide & in compoſ.ab Ηλιος.

Εφηλόω,clauo affigo.

Καθηλόω,ῶ,claui defigo,vel configo.

Καθήλωσις, confixio quæ fit clauis.

603 Καθηλοτὴς,οῦ,ὁ,qui clauis defigit aut configit.

Decomp. Αποκαθηλόω,refigo Αποκαθήλωσις,refixio. vt ἀποκαθήλωσις τοῦ Χριστοῦ, refixio Chriſti,qua videlicet è cruce fuit exemptus.

Προσηλόω,clauis affigo,Lucian.

Προσηλοῦσθαι alicui rei dicimur metaphoricè etiam cui ita velut adhæreſcimus vt ab ea non diſcedamus:vt apud Chryſoſt. τοῖς βιβλίοις προσηλωμένῳ. Peculiariter verò capitur *pro*, cruci affigo, apud Dem. & Greg.

Χρυσόηλος,aureis confixus clauis.

ΗΜΑΙ,ſedeo,Ilia.π. ἧστ' ἐν ἔργων ἧστο ἀλεὶς Luc.in Solœc. Ησο ξεῖν᾽ ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην. Ab ἕω (colloco) fit ἕεμαι,& craſi ἧμαι.

Compoſita.

Αφήμενος Heſych.ſedens procul ab, vel ſeorſum ab.

Ενῆμαι,inſideo.

Κάθημαι,ſedeo, idem quod ἧμαι, propriè deorſum ſedeo,vel ſedendi cauſa me demitto. Iliad.β Xenoph. καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων, ſedentes in equis.Ariſtoph. in Veſpis,πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος. In perat. eſt κάθου pro κάθησο. In imperf.dicitur etiam ἐκάθητο. Spectator quoque aut iudex dicitur καθῆσθαι apud Plut. in Coriol.& Plat.in apol. Et καθημένης τῆς βουλῆς apud Demoſthenem, conſidente ſenatu. Significat etiam maneo : vt κάθημαι περιορώμενος. Aliquando pro deſidere ponitur, *hoc eſt* otioſum ſedere & rebus gerendis manum non admouere. Demoſth.Olynt.2 καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες. ¶Eſt etiam vocabulum militare ſignificans inſidere & obſidere, caſtra metari. Thucyd.lib.2. καθημένου δ᾽ αὐτοῦ περὶ τοὺς χώρους τούτους,inſidente autem ſeu obſidente eo loca iſta.

¶Καθήμενον πεδίον,ſolum æquale & planum,ὁμαλὸν, Suid.& Heſych.

Decomp. Ανακάθημαι, ſedeo erectus,recumbo,reſideo,Alex.Aphrod.probl.lib.1.

Αντικάθημαι, in conſpectu hoſtium caſtrametor, idem quod ἀντικαθέζομαι,Xen.

Αποκάθημαι,ſum deſes,deſidero,ſum languidus & ignauus.Poll.& Ariſtot. Item ſeorſum ſedeo. Αποκαθημένη γυνὴ , vocatur mulier quæ patitur menſtrua,Leuitici cap.15.& 20.

Εγκάθημαι, inſideo. Item obſeruo, inſidior. Æſchin. A Suida quoque ἐγκάθηται exponitur ἐγκεκρυμμένος ἐστί: quoniam (inquit) οἱ κρυπτόμενοι ὑποκάθηνται. Παρεγκάθημαι , aſſideo , inter alios ſedeo.

Επικάθημαι,inſideo,aut etiam ſedeo,Demoſth.ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Παρακάθημαι, aſſideo, Plato.ὑπὸ τῶν παρακαθημένων ἐκωλύετο,ab aſſeſſoribus.

Περικάθημαι,ſedeo circum.Herodot. Eſt & vocabulum militare ſignificans circumſideo, obſideo, Pauſan.περικαθημένου τὰς Αθήνας.

Προκάθημαι, præſideo.Philo. Item, ſum præſidio,ad cuſtodiam relictus ſum alicuius regionis & præſidium,Polyb.

Προσκάθημαι , aſſideo, frequenter capitur pro obſideo:vt προσκαθέζομαι.Thucyd προσεκάθητο τῇ πόλει, vrbem obſidebat. Herodot. ἐπολιόρκεε προσκατήμενος,obſidione circumdedit. At προσκάθημαι ἐν τῇ Σάμῳ,Samum inſideo,inSamo ſedem & caſtra loco. 604

Συγκάθημαι,ſimul ſedeo.Exp.& conſideo.

Υποκάθημαι, ſubſideo , in ſubſeſſis alicui immineo, Philoſtr.in heroic. ὑποκαθήμενος τοὺς ἀνθρώπους, hominibus inſidians.

Πάρημαι,aſſideo,iuxta ſeu à latere aſſideo. Odyſ.ξ. ἄλλα τοι παρήμενοι ἐξερέουσι.

Πρόσημαι,aſſideo vel etiam aſſiſto.Exp.& obſideo.

ΗΜΕΚΤΕΩ,ῶ,apud Herodot.exp.δυσφορῶ,ægrè fero,item indignor,offendor.

περιημεκτεῖν,(*comp.*)idem apud eundem Herodot.

ΗΜΕΝ, & : coniunctio copulatiua apud poetas cui reſpondet ἠδὲ , quod vide ſuo loco ¶At ἦ μὴν apud eoſdem poetas pro ἦ μὴν , in ſponſionibus & iureiurando, ſanè,equidem. Apoll. Arg.lib. 2.ἐπώμοσαν ἦ μὴν ἀρήξειν ἀλλήλοις. ¶Ημεν,verò interdum ſig.eramus , interdum pro ἦμεν poetica ἐκτάσει pro εἶναι ab εἰμί. ἦμεν autem Atticè pro ᾔειμεν ibamus ab εἶμι.

ΗΜΕΡΑ,ας,ἡ,dies, lux diei. Apud Thuc.ἅμα ἡμέρᾳ , prima luce. ¶Item dies , i. certarum horarum tempus.Demoſt.ἑκάστης ἡμέρας,vel καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν,& interdum etiam καθ᾽ ἑκάστην (ſine ſubſt.)ſingulis diebus,quotidie. ¶Item, dies, i. tempus, vel tempus vitæ. Ariſtot.rhet.2. τῇ γὰρ πρώτῃ ἡμέρᾳ μεμνῆσθαι μὲν οὐδὲν οἴονται , πάντα δὲ ἐλπίζειν , primo tempore iuuentutis. Etymol. deducit ab ἥμερος, ad differentiam noctis quæ immitis & horrida eſt.

Σήμερον & Atticè τήμερον,aduerb.hodie. Ili θ.& Plut.

Ημέριος,ου,ὁ καὶ ἡ,diurnus : vt ἡμέριος πλοῦς,diurna nauigatio,Xen. item vnicum diem durans, temporarius. Sic putantur homines appellari ἡμέριοι , vt qui ſint breuis æui,Epigr.lib.3.

Ημερινὸς οῦ,ὁ,diurnus:vt ἄγγελος ἡμερινός, Xen.pæd.8.

Ημερήσιος,vnius diei,vt ἡμερησία ὁδὸς,iter vnius diei.

Τὸ ἡμερήσιον,merces diurna,diarium,Suid.

Ημερεύω,diem traduco ſeu tranſigo, Xen.ἡμερεύσαντες ἔν τινι τόπῳ ἐρήμῳ. Poll. ſcribit eſſe , in opere aliquo verſor totum diem.

Ημερίδιον ου,τὸ diecula.

Ημαρ,ατος,τὸ,dies,poeticè pro ἡμέρα,apud Homer.ſæpe & alios poetas. Ponitur & aduerbialiter,vt apud Heſiod.ἦμαρ καὶ νύκτωρ.

Ημάτιος ου,ὁ,diurnus, idem quod ἡμερινὸς , in proſa: vt φέγγει ἡματίῳ , in Epigr. diurno lumine , i. ſole. Dicitur aliquis vel res aliqua facere aliquid ἠμάτιος , i. ἐπ᾽ ἤματι, vel ἐπ᾽ ἦμαρ,toto die,aut in dies,Iliad.ι.

Compoſita ac primum ex ἡμέρα.

Αμφήμερος,ου,ὁ καὶ ἡ, quotidianus:vt ἀμφήμερος πυρετὸς, febris quotidiana.

Αμφημερινὸς οῦ,ὁ,idem.

Αὐθήμερος, qui eſt eiuſdem diei, eo ipſo die factus vel dictus,aut vno die factus,Æſch.

Αὐθήμερον ſeu αὐθημερὸν aduerb. eodem die , eo ipſo die,apud Thuc.& Ariſtot.

Αὐθημερίζω, eodem die eo ac redeo,Poll. Απαυθημερίζω (*decomp.*)idem,apud Xen.

Αφημερεύω,die abſum,vel interdiu abſum,Dem.

Δεχήμερος,decem dies durans,Thuc.& Plat.

Διημερεύω,idem quod ἡμερεύω,diem tranſigo vel totum diem duro,Xen.

Decomp. Συνδιημερεύω , vnà diem totum vel to-

tos dies tranſigo, vtor conſuetudine alicuius. Ari-
605 ſtot. συνδιημέρευσις, conſuetudo quotidiana quæ eſt inter aliquos, conuerſatio, Plut. in Demetrio.

Δυσημερέω, aduerſa fortuna vtor, Athen.

Δυσημερία, infauſtus dies, infortunium, fortuna aduerſa, Syneſ. epiſt. 8.

Ἑξαήμερος, ſex dies durans. Τὸ ἑξαήμερον, ſpatium illud ſex dierum quo conditus fuit mundus, Baſil.

Ἑπταήμερος, qui eſt ſeptem dierum, aut etiam factus ſpatio ſeptem dierum.

Ἑφθήμερος, pro eodem.

Ἑτερήμερος, alternis diebus durans: vt ζώειν ἑτερήμεροι dicuntur Tyndaridę ab Hom. Odyſ. λ. viuere alternis diebus.

Εὐήμερος, vt εὐάμερον φάος, apud Soph. lux felicem diem aduehens, dies felix.

Εὐημερία, ἡ, q. d. diei felicitas, ſerenitas diei, ſerenus dies, Xen. Item cœli temperies, ſtatus temporis ſalubriter & commodè hominibus cedens. Item ſucceſſus, ſecunda fama ſeu gloria. Apud Athen. l. 14.

Εὐημερέω, ῶ, q. d. diem ſeu dies feliciter tranſigo, i. vitam felicem dego, commodè & ex animi ſententia viuo, quo ſenſu εὐημερεῖν dicuntur φίλοι ab Ariſtot. ethic. 5. Item bona ſum habitudine, gliſco, vigeo, Ariſtot. Item ſecunda fortuna vtor, res mihi ex animi ſententia cedunt. item gratia & auctoritate valeo, apud Æſchin. & Plut.

Εὐημέρημα, res quæ proſperè ſucceſſit, ſucceſſus qualis eſt eorum qui victoria potiuntur, Polyb.

Decomp. Ἐνευημέρηκε τοῖς ὕδνοις, excelluit in reddenda tuberum cauſa, Plut. ſymp. 4.

Καπευημερέω, proſperè ago, gratia & autoritate polleo Æſch. de falſa leg. Item cum gen. vt καπευημερῶ σου, autoritate & gratia ſupero te.

Παρευημερῶ, ſupero ſucceſſu & rebus ſecundis, vinco alium gratia & autoritate. παρευημερεῖσθαι, dicitur qui ita vincitur, Chryſoſt.

Ἐφήμερος, diarius, vnicum diem durans: vt ἐφήμερος πυρετός, diaria febris, Gal. Et animalcula quædam ἐφήμερα vocantur, quòd vnicum diem viuunt, vt docet Euſt. Dicitur à Plut. & ἐφήμερον φάρμακον, præſens venenum, quòd vno die perimat. Item diurnus, ad breue tempus durans, temporarius, fluxus, caducus, Thucyd. 2. Ἐφήμερον, herba de qua vide Dioſc. & Gal. ac Plin. Sic dicta etiam fuit cicuta, ab interitus celeritate, vt Phocion tradidit.

Ἐφημερία, ſeu plur. ἐφημερίαι, vices: vt lib. 1. paral. c. 9. φυλάσσειν εἰς ἐφημερίας, per vices, certis vicibus. Sic & Luc. cap. 1. Ex Suid. & Heſych. expon. munus diurnum, i. quod obimus interdiu.

Ἐφημερὶς, ίδος, ἡ, diarium, ſcriptum quod acta vniuſcuiuſque ſigillatim complectitur, Plut. de non fœn. Item hiſtoria, in qua non per annos, ſed per dies ſingulos res geſtæ ſcribuntur, diarium. Vide Gel. lib. 5. cap. 18. Apud Plut. in Alex. pro libro actuū quotidianorum à quibuſdam annotatur. Item pro ἐφημερία, apud Ioſephum.

Ἐφημέριος, idem quod ἐφήμερος. In Epigr. μισθὸς ἐφημέριος, diurna merces. Interdum ἐφημέριοι dicuntur homines, à breuitate æui, ſecundum quoſdam quaſi temporarij, Greg. in poem.

Θερμημερία, dies calidi, ęſtatis tempus, Theophr.

Ἰσήμερος πυρός, quod æquinoctio verno ſeritur.

Ἰσημερία, ἡ, q. d. æquidiarium. Latini dicunt æquinoctium: vt ἰσημερία μετοπωρινὴ, æquinoctium autumnale. ἰσημερία ἐαρινὴ, æquinoctium vernum, Plut.

Ἰσημερινὸς, æquinoctialis, q. d. æquidialis: vt ἰσημερινὸς κύκλος. Apud Theophr. lib. 4. de cauſ. pl. cap. 12: ἰσημερινὸς πυρὸς, triticum quod verno ſeritur ęquinoctio ibi ſcribitur & ἰσήμερος.

Καθημέριος, quotidianus. Exp. & diurnus. Καθημερινός, quotidianus, Act. cap. 6.

Καθημέραν, pro καθ' ἡμέραν, in dies, quotidie.

Καλήμερος, cui felix eſt dies, in anth. Epigr. lib. 1.

Κακήμερος, cui infelix eſt dies, ibid.

Λιπήμερος, (Ionicum) qui ſtatum diem deſeruit, qui ſtatuto die præſto non fuit.

Μεθημερινὸς, diurnus, qui interdiu fit, Plut.

Μεσημβρία, ἡ, meridies, factum ex μεσημερία, per ſyncopen, adiecto β per pleonaſmum, Thuc. 6. Item meridies reſpondens ſeptentrioni, Herodian. Item metaph. μεσημβρία τοῦ βίου, pro ætate ingraueſcente.

Μεσημβρινὸς, pro μεσημερινὸς, meridianus: vt μεσημβρινοὶ κύκλοι, apud Proclum. Pro eo Dores dicunt μεσαμβρινὸς, vt Theocr. idyll. 1. Inuenitur & μεσαμέριος. Doricum pro μεσημέριος, apud eundem idyl. 7.

Μεσημβριάζω, meridior, i. meridie dormio, Plat. Dicitur & ipſe ſol μεσημβριάζειν, pro quo & μεσουρανεῖν, vt Poll. docet. Μεσημβριάω pro eodem, Apoll. 606

Μονήμερος, diarius, qui eſt vnius diei, apud Gal. Μονοήμερος, pro eodem.

Μονημέριος, idem, ex Epigr.

Νυχθήμερον, nox & dies, i. dies vigintiquatuor horarum, iuſtus dies 2. Cor. 11.

Ὀκταήμερος, octo dies durans. Item qui fit octauo die: vt περιτομὴ ὀκταήμερος, ad Philip. cap. 3.

Ὁσημέραι, pro ὅσαι ἡμέραι, quotidie Ariſtoph.

Πανημέριος, perdius, Ilia. τ. πανημέριος πολεμίζει, per totum diem. Vtitur & Herodot. lib. 1.

Παρημερεύω, diem ſeu dies tranſigo iuxta quempiam & velut ei adhærens ex Eurip.

Πενθήμερος, quinque dies durans, ſeu à quinque diebus.

Πολυήμερος, qui eſt multorum dierum, Naz.

Συνημερεύω, idē quod συνδιημερεύω, Ariſtot. (aliquo.

Συνημέρευσις, conuerſatio, cōſuetudo quotidiana cū

Συνημερευτὴς, is quo cum eſt nobis conſuetudo quotidiana, is quo familiariter vtimur, Ariſtot.

Τετραήμερος, q. d. quatriduanus) quatuor dies durans: vt τετραήμερος νεκρὸς, Greg.

Τετρήμερος, qui quatuor dierum eſt, Ariſtot.

Τριήμερος, (q. d. triduanus) tres dies durans ſeu à tribus diebus durans, Greg.

Τριακονθήμερος, triginta dies durans.

Τριβημερέω, diem tero, diem extraho, Ariſtoph.

Ὑπερήμερος, q. d. ſupergrediens diem, præſtitutum videlicet ſeu condictum, qui intra diem non perſoluit debitum vel implet quod promiſit. Propriè dicitur qui iudicatum non facit intra diem rei iudicatę à iudice præſtitutum, vt inquit Bud. Interdum cum genit. vt ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, cui vltimus προθεσμίας dies elabitur antequam præſtet quod ſpopondit, Luc. Latiùs etiam extenditur: vt puella ὑπερήμερος γάμου, apud Ariſtot. in Rhet. 3. cui nubendi tempus elabitur, quæ nubilem ætatem prætergreditur. Item res cuius iuſtum tempus elapſum eſt, Philo de vita M. lib. 3.

Ὑπερημερία, delatio eius qui præſtitutum diem prætergreditur, quo videlicet diſſoluere debitum debuit, aut aliud præſtare quod promiſit, Demoſth. ad Apat.

Compoſita, ex ἦμαρ.

Αὐτῆμαρ, eodē die, idem quod αὐθημερὸν in proſa. Il. ω.

Ἐννῆμαρ, nouem dies ſeu per nouem dies, Il. α. & ζ. Exp. & nono die

Ἑξῆμαρ, per ſex dies, Od. ξ. ἑξῆμαρ φαρίωντο.

Κατῆμαρ, in dies, quotidie, ſingulis diebus.

Παντῆμαρ, per totum diem, Apoll. Arg. 2. πανῆμαρ, pro eodem, apud Hom. teſte Euſtat.

Ποσσῆμαρ, quot dies, quot diebus, Ili. ω. Exiſtimatur etiam poni pro quoto die.

ΗΜΕΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, mansuetus, cicur, mitis, cui oppon.

oppon. ἄγριος, Hom. Plat. Dicitur etiam de plātis & frugibus, & tunc Latinè exp. ſatiuus: vt ἥμερα φυτὰ & ἥμερα δένδρα, plantæ & arbores ſatiuæ, Xenoph. Metaphoricè de hominibus etiam dicitur, quorum emolliti eſſe videntur mores, quique ex agreſtibus cicures, mites, ac placidi facti ſunt. Demoſth. contra Midian. ἄνθρωποι οὕτως ἥμεροι καὶ φιλάνθρωποι τοὺς τρόπους. Deducunt ἥμερος ab ἡμέρα, quod ἡμέρα ſit quippiam πρᾶον & εὐπρόσωπον.

Ἡμερότης, ητος ἡ, manſuetudo, placiditas, Naz.

Ἡμερόω, ῶ, manſuefacio, cicuro, Plut.

Ἡμέρωμα, τὸ, mitigatio, cicuratio, Theophr. Ἡμέρωσις, idem.

Ἡμερώδης ου ὁ, mitis, Plut. ſymp. 4.

Ἡμερὶς, ίδος ἡ, manſueta, cicur, Od. ε. Item ſpecies roboris, hemeris, Plinio lib. 16. cap. 6. Item pro vite, apud Oppian.

Compoſita.

Ἀνήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, immitis, agreſtis, ferus, Naz.

Ἀνημερία, ἡ, immitis & immanſueta animi affectio. Item moleſtia animi.

Ἀνημερόω, idem quod ἡμερόω.

Διημερόω, mitigo, emollio.

Ἐξημερόω, idem quod ἡμερόω. Plut.

* Ἐξημέρωσις, cicuratio.

Decomp. Δυσεξήμερος, qui difficulter cicurari poteſt, difficilis cicuratu ſeu manſuefactu.

Μελιτήμερον, ſuaue, mellea dulcedine prēditum, Heſyc.

Συνημερούμενος, qui commanſuefit, qui vnà manſuefit.

ΗΜΙΣΥΣ, εος, υς, ὁ, fœm. gen. ἡμίσεια, n. ἥμισυ, dimidius, Thucyd. ἥμισυ τεῖχος, dimidius murus, Ariſtot. ἥμισυ μέρος, dimidia pars. Ἡμισέες, dimidia pars. Odyſſ. γ. Et Thucyd. ἡμίσεις ἡγησάμενοι, dimidia pars exiſtimans. Τὸ ἥμισυ, dimidium vel dimidia pars. Interdum cum genit. vt Plat. de leg. τοὺς ἡμίσεις τούτων, Thuc. lib. 18. ἥμισυ τοῦ χρόνου, dimidia pars temporis, Apud Xenoph. τῶν ἄρτων τοὺς ἡμίσεις, dimidiatos panes. Dicitur & θἤμισυ Attica ſynalœphe pro τὸ ἥμισυ. Item ἥμισυ aduerbialiter pro, dimidia ex parte, apud Heſiod. in Theog. Ἡμίσεια, accipitur interdum pro ἡμίσεια μοῖρα, ſicut ἥμισυ pro ἥμισυ μέρος. Plat. in Epiſt. ¶ Item, ἥμισυ ſemis. Athen. 97. ὀψωνεῖν δὲ πλεῖονος δυεῖν δραχμαῖν καὶ ἡμίσους. Sic & Plut. in Cat.

Ἡμισεύω, dimidius ſum, dimidia ex parte ęquo. Item ad dimidiam partem redigo: in Hippiatr.

Ἡμίσευμα, τὸ, dimidium, dimidia pars, Greg.

Ἡμίνα, ἡ, hemina, dimidium ſextarij. Athen. l. 11. teſtatur τὴν κοτύλην vocari etiam ἡμίναν.

ΗΜΟΣ, quum, quando (extra interrogationem) Poeticum aduerbium, cui interdum reſpondet τῆμος, vel τότε, tum. Homerus, Odyſſ. μ. ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, &c. Τῆμος δὴ τάγε δοῦρα χαρύβδιος ἐξεφαάνθη. Sic Heſiod. in Erg. ¶ Ἡμὸς, vide in Ἐγώ.

Ὁπῆμος, quando.

Τῆμος, tum. Subiicitur præcedenti aduerbio ἦμος, vbi & vide exemplum. Ponitur aliquando præcedente etiam alia particula: vt Od. ν.

Τῆμοσδε, interdum pro τῆμος, vel pro τῆμος δή.

Τημοῦτος, interdum pro τῆμος, Heſiod.

Ὁππήμος pro ἦμος, apud Aratum in Pæd.

ΗΜΥΩ. F. ύσω, inclino, cado, Ilia. β. Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις πριάμοιο ἄνακτος.

Ἠμύοεις, εντος ὁ, qui ſolet ἠμύειν vel etiam μύειν: apud Nicand. in Theriacis, v. 626.

ΗΝ, ſi. Interdum cum indicatiuo, Homer. ἤν τινα προκαλέσεται, ſi quem prouocauerit. Frequentius cum ſubiunctiuo: vt Ili. ρ & alibi Item ἢν μὴ, ſi non, niſi, Ariſtoph. in Veſpis, ἢν μή τι λέγῃς, niſi quid dicas. Item ἢν καὶ, etſi, tametſi. ¶ Ην, quam, vide in Ος. item pro ἑὴν, ſuam, vide in Ἑός. ¶ Ην, erat, ab εἰμὶ, ſum. Interdum ponitur pro ἔσται: item pro ἐξῆν, licebat. Item pro ἦσαν, apud Heſiod. in Theogon. Ponitur etiam pro ἔφην, à φημί.

ΗΝΕΚΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, porrectus & protentus in longitudinem, rectà in lōgitudinem tendens: interdum & perpetuus, continuus. Nicand. in Alexiph. dicit ægrum ſe debere exercere ἠνεκέεσσι πέδοις πανάπαστον ἐόντας. Idem vſurpauit ἠνεκὲς pro ἠνεκέως, in eodem opere.

Ἠνεκέως, diu multámque, longo tempore, continua ſerie, apud Ariſtot. Rhet. l. 1.

Compoſita.

Διηνεκὴς, idem quod ἠνεκὴς, cōtinuus, perpetuus, Hom. Εἰς τὸ διηνεκὲς & διηνεκὲς, in perpetuum, perpetuò, iugiter. Apud Greg. πρὸς τὸ διηνεκὲς τῆς πηγῆς, ad perpetuam ſeu perennem fontis ſcaturiginem. 608

Διηνεκέως, continua & perpetua ſerie, iugi & continuo tenore, ſeu continuò, perpetuò, Hom. Heſiod. In proſa dicitur διηνεκῶς.

Δουρηνεκὴς, tantum interuallum continens quantum haſtæ iactus, Il. κ.

Ποδηνεκὴς, ad ipſos vſque pedes dependens, Il. ο.

ΗΝΙ, ecce, Ariſtoph. in Neb. ἠνὶ μεθίεμεν, ecce te mittimus, Theocrit. idyll. 3 Ηνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω: vbi ſchol. aſpirari ſcribit. Pro eodem dici ἠνίδε annotarunt quidam: vt Epigr l. 3. Anthol. Ηνίδε κεῖνος σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος. Alij malunt dici ἐκ τοῦ συναλήλου pro ἠνὶ ἰδέ, adeóque ſcribendum putant ἦν' ἴδε, eliſo ι per notam apoſtrophi, & ſic quoque ἦν' ἰδοὺ apud Luc pro ἠνὶ ἰδού.

ΗΝΙΑ, ας, ἡ, habena, lorum fræni quo reguntur equi, Xenoph. Plut. Et metaph. apud Plut. in Pericle, τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀνεὶς, populo laxans ſeu permittens habenas. Euſt. ab ἑνόω, deriuari ſcribit. eſſe enim ἡνίας δεσμοὺς ἑνωτικοὺς τῶν ἵππων.

Ἡνίον, ου, τὸ, idem quod ἡνία, Odyſſ. γ. Poll. ſcribit ἡνίον eſſe τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ.

Ἡνιάζω, f. σω, fræno.

Compoſita.

Ἀπηνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, immitis, inclemens, ſæuus, crudelis, quaſi ἡνίαις μὴ εἴκων, metaphoricè ἀπὸ τῶν δυσηνίων ἵππων. Vide ſuo loco, & in comp. ab Αἰνέω, Il. α βασιλῆος ἀπηνέος.

Ἀφηνιάζω, habenas detrecto ſeu excutio, vel frænos reſpuo vel emordeo, Luc. Et metaph. vt Philo de vita M. lib. 2. ἀρετῆς δ' ἀφηνιάσαντας, virtutem aſpernantes. Et cum πρὸς, vt Syneſ. de inſomn. κατὰ τῶν ἀφηνιασάντων πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς, contra eos qui excuſſis habenis, contumaciter in leges ipſius peccarant. Reperitur & ἀφηνιάω pro eodem, itidem cum genit. Canone 8. conc Epheſ.

Ἀφηνιασμὸς, οῦ, ὁ, habenarum excuſſio, ferocia habenas non admittens, Plut. de virt. mor. Item contumacia velut excuſſis habenis, rebellio.

Ἀφηνιαστὴς, οῦ, ὁ, ferox & habenas non admittens, Philo de vita Moſ. l. 1.

Δυσήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui habenis contineri difficulter poteſt, refrænatu difficilis. Item moroſus, Gal. Exp. etiam, doloris impatiens, ab ἀνία.

Δυσηνίως, ita vt habenis retineri difficulter poſſit, effrænatè.

Ἐξήνιος, effrænis, Plut. de loquacitate.

Εὐήνιος, qui habenis regi facilè poteſt, frēno ſeu habenis

fluctilis,Plat. de rep.
Πειθήνιος, moriger,obſequens. ἀπὸ τοῦ πείθεσθαι ἡνίαις, Plut.
Τὸ πειθήνιον,ſubſtantiuè,obedientia,Herodian.
Πειθηνίως,morigerè,obſequenter.
Ποικιλήνιος,variegatas habens habenas.
Φιλήνιος,amans fræni.
Χρυσήνιος,aureas habenas habens,Suid.

ΗΝΙΚΑ, quum, quando (extra interrogationem) Dem.ἡνίκα δίκην ἔλαχον, quum iudicium dictaſſem. ἡνίκα συνεσκότασε, quum aduesperaſceret. Doricè ἁνίκα.
Πηνίκα,quando. πότε,(interrog.)Ariſtoph.in auib. πηνίκ' ἀπώλετο; quandonam periit?
Ὁπηνίκα,idem. Apollonides Anth.epigr.l.1. Interdum
609 & pro quando,i.quandoquidem apud Demoſth.
Τηνίκα, (pro quo Doricè τανίκα,apud Theoc.idyll.7.) & τηνικάδε & τηνικαῦτα, tum. Reſpondent enim præcedentibus ἡνίκα & ὁπηνίκα. Eſt autem in τηνικάδε particula δὲ adiectiua, ſicut in ἐνθάδε aliiſque nonnullis.Vſitatius eſt Τηνικαῦτα,Dem.

ΗΠΑΡ,ατος,τὸ,hepar,iecur:Od.λ.ἧπαρ ἔκειρον δέρτρον ἔσω δύνοντες.
Ηπατηρὸς,οῦ,ὁ,hepaticus,hepatarius Ηπατηρὰ dicuntur medicamenta hepatis affectibus accommoda,Alex.Trall.
Ηπατίας,ου,ὁ,hepatarius:vt λοβοὶ ἡπατίαι,apud Poll.l.2. fibræ hepatis.
Ηπατικὸς,οῦ,ὁ,hepaticus,hepatarius:vt ἡπατικὸν πάθος, morbus hepaticus. Ηπατικοὶ dicuntur etiam qui hepatico morbo laborant,hepatici,iecinoroſi,iecoritici,Gal.
Ηπατίτης,ου,ὁ,hepaticus,hepatarius. Fœm.gen.ἡπατῖτις,hepatica,iecoraria: vt ἡπατῖτις δυσεντερία, & ἡπατῖτις φλέψ. ¶ Item herba quę & ἡπατήριον vocatur à quibuſdam,eupatorium,vt Orib.in Collectan. annotat.
Ηπατίζω,fut.ίσω,hepati ſimilis ſum,Dioſc.
Ηπάτιον,ου,τὸ,iecuſculum,Ariſtoph.
Ηπατος,ου,ὁ, piſcis nomen, apud Ariſtot.l.2 hiſt.anim. alio nomine λεβίας appellatur.
Λευχηπατίας(comp.)vel λευκηπατίας ου,ὁ,olim dicebatur timidus.Aiunt quorundam hepati vitium quoddam accidere quod eos timidos reddat:eius autem vitiati indicium pallor eſt qui timidos arguit. Vide Eraſm. Chil.

ΗΠΕΙΡΟΣ,ου,ὁ,terra continens ac mediterranea:pars terrę quæ continuo tractu iuncta à reliqua terra mari non diuellitur: cui opponitur inſula,Ariſt.Thuc. & alij. ¶ Quum verò ei opponitur θάλασσα,ſimpliciter terram ſignificat: Od.γ.de Vlyſſe, Εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου γαίῃ,&c. Εἴτε καὶ ἐν πελάγει,ſiue terra,ſiue mari. Eurip.Ηπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβαλὼν πόδα.in terræ ſpatium immenſum. ¶ Peculiariter verò ἤπειρος,apud Homerum dicitur pars illa quæ eſt vltra Ithacam & Cephalleniam,vt Euſtath.docet.Il.β.In prima ſignificatione, ſunt qui dictam ἤπειρον velint quaſi ἄπειρον,ſiue ἀπείρονα γαῖαν vt vocat Homerus.
Ηπειρόω,ῶ,fut.ώσω,continentem facio,Ariſt.
Ηπειροῦσθαι, continenti adiungi ſeu accedere,continentem fieri,Thuc.
Ηπειρώτης,ου,ὁ,qui in continenti habitat. Et ἠπειρῶται ἅλες,apud Syneſ.ſal terreſtris, ſal qui in continenti effoditur.in fœm.ἠπειρῶτις,vt ἠπειρώτιδες πόλεις,apud Herodot.vrbes in continenti ſitæ. Et ἠπειρῶτις ξυμμαχία,apud Thuc.lib.1. ſocietas terreſtris ſeu pedeſtris. ¶ Item, Ηπειρώτης & Ηπειρῶτις, qui vel quę ex Epiro eſt,Epirota.Pauſan.in Atticis l.7.
Ηπειρωτικὸς,ή,ὸν,ad continentem ſpectans,Xen. Item Epiroticus,apud Dioſc.

Compoſita.

Διηπειρόω,ῶ,in continentem redigo,Epigr.
Μεσήπειρος,mediterraneus,Dionyſ.de ſitu orbis.

ΗΠΗΣΑΣΘΑΙ, Phrynichus exp. ἀκέσασθαι,ſarcire, 610
apud Ariſtoph.in Δαιταλεῦσιν, vbi Heſiodi præcepta deridens ait, καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι. Ælius Dionyſ. ſcribit barbarum eſſe,vt refert,Euſt.
Ηπητὴς,οῦ,ὁ, ſartor,ſarcinator,apud Hom.in Batrachomyom.Fœm.ἠπήτρια,ſartrix,Heſych.
Ηπητήριον ſiue ἠπήτειον per ſyncopen, ſubula, acus, Heſych.Euſt.

ΗΠΙΑΛΟΣ,ου,ὁ,epialus:febris quotidianę continuæ ſpecies quędam, quę alio nomine ῥιγοπύρετος appellatur. Vide Gal.& Aët. Dicitur autem παρὰ τὸ ἠπίως καὶ πράως ἀλεαίνειν, i. θερμαίνειν, à calefaciendo leuiter & placidè: quoniam non vehementem febrem accendit.
Ηπιαλώδης πυρετὸς,ὁ μετὰ φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενος, apud Hippocratem.
Ηπιαλέω,ῶ,epiala febri laboro,Ariſt.
Ηπιόλης,ου,ὁ,& ἠπιάλης,ητος,ὁ,idem quod ἠπίαλος.
Ηπιόλιον,ου,τὸ,leuis epialæ febris acceſſus,Heſych.
Ηπίολος,etiam dicitur idem eſſe quod ἠπίαλος. Eſt & beſtiola quædam de qua Ariſtot. hiſt.anim. lib.5. cap.5.

ΗΠΙΟΣ,ου,ὁ καὶ ἡ,clemens,mitis,lenis,benignus,Hom. Herodian. Deriuant quidam ab ἥδω, ideóque aſpirant,vt ſcribit Euſtath.
Ηπίως,leniter,benignè,clementer.
Ηπιότης,ητος,ἡ,lenitas,placiditas,clementia.
Ηπιάω,ῶ,f.άσω vel ήσω mitigo,lenio,placo.
Ηπίαμα,τὸ,lenimentum,Herodot.in Thal.
Κατηπιάω,ῶ,(comp.)mitigo,delinio,Il.ε.

ΗΡΑ, ας, & Ionicè Ηρη,ης,ἡ, Iuno:& ſoror & coniunx Iouis. Plato in Cratylo ſic nominatam exiſtimat ὡς ἐρατήν τινα. ¶ Allegoricè autem eſſe dicitur ὁ ἀὴρ, aër:à quo & dicta creditur tranſpoſitis literis.
Ηραῖος,ου,ὁ,Iunonius.
Ηραῖον,ου,τὸ,pro Ηραῖον ἱερὸν,Iunonis templum.Et τὰ Ηραια,pro τὰ Ηραῖα ἱερὰ,Iunonia ſacra.

ΗΡΕΜΟΣ,ου,ὁ, quietus,mitis,placidus, exponitur enim ab Heſych.ἥσυχος,πρᾶος ἥμερος.
Ηρέμα,(aduerb.)quietè,Plat.in Crat. Item paulatim, ſenſim,cui opponitur σφόδρα, Herodian. Item paululum,leuiter,aut leniter,Luc.& Ariſt.
Ηρεμέστερος,ου,ὁ,quietior,placidior,quaſi à poſitiuo ἠρεμής.Xen.pæd.7.
Ηρεμεστέρως,quietius,tranquillius,Xen.
Ηρεμία,ἡ,quies,Ariſt.
Ηρεμαῖος,ου,ὁ,quietus.Item remiſſus,ſubmiſſus,Luc.
Ηρεμαίως,idem quod ἠρέμα,Herodian.
Ηρεμέω,ῶ,f.ήσω,quieſco,quietus ſum,Philo.
Ηρέμησις,ipſa quieſcendi ſeu miteſcendi actio.
Ηρεμίζω,f.ίσω,ſedo,quieſcere facio.
Ηρεμίζομαι,idem,apud Themiſt.
Ηρεμάζων ἐκαθήμην,ſedebam mœrens,Eſdrę lib.2.

Compoſita.

Ενηρεμέω,ῶ,quieſco in,Phil.de vita M.lib.2.
Κατηρεμέω,ῶ, quieſcere facio,ſedo, Xenoph. Κατηρεμίζω,Idem.

ΗΡΙΟΝ,ου,τὸ,monumentum,ſepulcrum,in epigram. Legitur & apud Hom.Il.ψ.v.126. 611
Κενήριον(comp.)vacuum ſepulchrum,Nonn.

ΗΡΥΓΓΙΟΝ, ου, τὸ, eryngium, herba ex genere aculeatorum, de qua vide Theophr. Dioſc.& Plin. Ab Ariſtotele autem hiſt.an.lib.9.cap.3. ἤρυγγος dicitur villus dependens è mento hircorum, & caprarum, de quo & Plin.lib.8.cap.50. A Plut. in ſymp.lib.7. probl.2.appellatur ἠρύγκιον:& in libro de ſera numinis vindicta ἠρυγγίτης.

ΗΡΩΣ, ωος, ὁ, heros, ſemideus, qui ex deo & homine natus credebatur, aut reliquos homines virtute ſua ita ſuperabat vt ad deos proximè accedere videretur, ob eámque poſt mortem in diuorum numerum referretur Hom.Luc.& alij. Zenon apud Laer.lib.7. heroas vocat ſolutas corporibus animas ſapientum. Sic & Philo de mundo.Apud Homerum tribuitur etiam ignobilioribus:vt Odyſſ.6. Μούλιος ἥρως,Κήρυξ Δουλιχιεύς, θεράπων δ᾽ ἦν Ἀμφινόμοιο.Contrahuntur verò quidam obliqui. nam ἥρως pro ἥρωος dicitur. Odyſſ.θ.& ἥρῳ vel ἥρω,per apocopen pro ἥρωϊ,teſte Euſt.Item ἥρω pro ἥρωα,apud Apollon.Arg.1. Dicitur & ἥρως pro ἥρωες & ἥρωας. Appellati autem fuerunt ἥρωες ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, à virtute,qua ceteris hominibus antecellunt.

Ἡρωϊκὸς,ἡ,ὁ, heroicus:vt ἡρωϊκὴ μορφὴ, Plut.

Ἡρῷος, ſiue Ἡρώϊος,ου,ὁ,idem quod ἡρωϊκός.Ariſtot.
Ἡρῷον, ου,τὸ, ſubſtant. monumentum ſiue fanum heroi conſtructum, Thucyd. Ἡρῷα dicuntur etiam epulæ ſolennes in heroum honorem Plut.polit.præc. Et θηρῷον pro τὸ ἡρῷον: Atticè,vt θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον,Ariſtoph.
Ἡρώειον,ου,τὸ herois monumentum,Heſych.

Ἡρωίνη ἡ,heroina,ſemidea. Diony.de ſitu orb.Pro quo & ἡρωίνη,Ariſtoph.in Neb.

Ἡρωὶς,ίδος,ἡ,herois,Athen. Eſt etiam nomen feſti nouennalis quod Delphis celebrabatur,Plut.

Ἡρωΐασα,ἡ,heroina. Pro quo ἡρώασα citatur ex Laſcaris epigr.

ΗΣΣΩΝ,& ἥττων, ονος,ὁ καὶ ἡ,minor:vt Thucyd ἥσσων ἐλπὶς,minor ſpes. Sed vſitatius eſt neut.ἧττον,minus, quod aduerbialiter etiam ponitur, Ariſtot. Ponitur ἧσσον ſeu ἧττον pro οὐδ᾽ ὅλως ſeu οὐδαμῶς, apud Thuc. ¶ Item,inferior,Il π. Cum genit.vſurpatur in variis loquendi generib. vt ἥττων οἴνου apud Xen.pæd.8.qui vincitur à vino,i.vino deditus. Sic ἥσσων ἡδονῶν,ἔρωτος ὀργῆς,&c. qui neſcit frænare libidines,iram,&c. ſeu qui ſeruit libidinibus,&c. ¶ Apud Diog.Laert. ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν ἥττονα δὲ λέγωμεν, vt plura quidem audimus,pauciora autem loquamur.

Ἡσσάομαι,ῶμαι,vel ἡττάομαι,ῶμαι,inferior euado,vincor,ſuperor:Thuc.lib 2.ὑφ᾽ ἁπάντων ἡσσῆσθαι. Apud Dem.dicitur & de eo qui in iudicio vincitur. Sæpe cum dat.vt ἡττᾶσθαι μάχῃ πολέμῳ,&c. Cum accuſ.vt apud Iſocr πολλὰς μάχας ἡττῶνται. Cum accuſ.rei & genit.perſonæ,apud Dem.in Epit.οὐχὶ τὴν ψυχὴν ἡττηνται τῶν ἐναντίων. Et cum particip.genitiui caſus, vt apud Xen.pæd.5. εἰ ἡττώμεθα αὐτοὶ εὖ ποιοῦντος. Item ſuccumbo,cedo,frangor,Iſocr.in Panath ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν. Apud Xen.ἡττᾶσθαι τῶν ἡδονῶν,ſeruire voluptatibus.Apud Plut.in amat.narr.τῆς παρθένου ἡττημένος,virginis amore incenſus.
Ἥττημα,τὸ,clades.

Ἧσσα ſeu ἧττα,inferiores partes,clades,Xen.

612 Ἡσσόομαι,οῦμαι,Herodot.pro ἡσσῶμαι,vincor.

Compoſita.

Ἀήττητος,ὁ καὶ ἡ,inuictus,inſuperabilis,Dem.Pro eodem dicitur & ἀνήττητος vel ἀνήσσητος, & Doricè ἀνάσσατος,Theocr.idyll.6.

Ἀνθηττῶμαι,viciſſim vincor,viciſſim ſuccumbo.
Ἐξηττῶμαι,idem cum ἡττῶμαι.

ΗΣΥΧΟΣ,ου,ὁ καὶ ἡ,quietus,quiete fruens. Item ſedatus,placidus,interdum & tranquillus. Exponitur & tacitus. Apud Plutarchũ itidem νὺξ ἥσυχος,exp.nox placida.Apud Ariſtophanem ἔχε ἥσυχος,vel μένε ἥσυχος,quieſce,mane quietus,aut etiam tace.ApudThucyd.τὸ ἥσυχον ſubſtantiuè pro ἡσυχία,quies.Comparat.ἡσυχαίτερος,& ſuperl. ἡσυχαίτατος,pro ἡσυχώτερος & ἡσυχώτατος,quietior,quietiſſimus,apudThuc. & Xenoph.

Ἡσυχῆ,aduerb.quietè,placidè. Item tranquillè. Exponitur & ſenſim,leniter,interdum & paulùlum: Herodian. lib. 1. ἡσυχῆ τοῦ σκίμποδος κουφίσας ἑαυτὸν, paulùlum ſe è grabato ſubleuans.Exp.& clam,apud Thucyd.

Ἡσύχως, aduerb.quietè,tranquillè. Ἡσυχᾶ pro eodem Ariſtoph.

Ἡσυχάζω,quieſco. Apud Thuc.& cæteros hiſtoricos ἡσυχάζειν dicuntur qui tumultuari deſinunt,qui bellum non mouent vel qui à bello moto deſiſtunt, qui nihil moliuntur. Dicuntur & naues ἡσυχάζειν,quibus nauale prælium non committitur. Apud Thuc. ¶ Item taceo,ſileo,Laert.

Ἡσυχαῖος,ου,ὁ καὶ ἡ,quietus,tranquillus. Item lentus,remiſſus,qui ſenſim fit,Xen.

Ἡσύχιος,ου,ὁ καὶ ἡ,idem quod ἥσυχος,Ilia.φ. Apud Dem. Phil. 4. ἡσύχιος & ἀπράγμων βίος, vita quieta & tranquilla, qualis eſt hominum priuatorum prę vita eorum qui ſe reip.negotiis implicant.
Ἡσυχία,ἡ, quies, tranquillitas: cui opponitur πολυπραγμοσύνη, apud Iſocr.in orat.de pace. & πόλεμος apudThuc.Item peculiariter,quies quam pax affert: vnde & pro pace ſeu induciis accipitur, apud Thuc. Item quies, in ſignificatione ſomni,Herodian. Item otium. vnde καθ᾽ ἡσυχίαν,per otium,Xen.Item ſilentium: vt πενταετὴς ἡσυχία Πυθαγορείων, Laert. Item ſolitudo:vt Cic.interpr.apud Xen.apomn.2.

Compoſita.

Ἐφησυχάζω,acquieſco.

Φιλήσυχος,ου,ὁ καὶ ἡ,quietis amans.
Φιλησύχως, aduerb. φιλησύχως διάκειμαι, quietis amore teneor.

ΗΤΟΡ,τὸ,cor,animus:Il.ε.Ω φίλοι,ἀνέρες ἔστε καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε. Euſt. ait eſſe indeclinabile. Sunt tamen qui declinent ἤτορος ἤτορι.

Compoſita.

Δυσήτωρ, ορος,ὁ, triſtis, qui eſt animo moleſtiis affecto, Heſych.

Εὐητόρειον,ου,τὸ,animum oblectans.

Μεγαλήτωρ,magnanimus,Od.π.

ΗΤΡΙΟΝ, ου,τὸ,ſtamen:vt Suid. exp.in Epigr.τόν τε περίστεργον ἄτρακτον, καὶ τὰν ἄτρια κεινόμενον κερκίδα. Doricè pro ἤτρια. ¶ Item ipſum textum & ὕφασμα, Plat. Peculiariter tamen τὸ λεπτὸν ὕφασμα,hoc nomine appellari volunt. Suidas eſſe tradit indumentum membranę inſtar ſubtile. Nicandri ſchol. dici tradit etiam τὸ ἧπαρ,iecur:vt ἤτρια ἱππείοιο.

Compoſita. 613

Ἐξητριασμένον. Gal. apud Hippocr. exp. pertenue linteum percolatum & tranſmiſſum.

Ἐπήτριμος,ου,ὁ καὶ ἡ,denſus,confertus. Iliad.τ. vide Euſtath.

Decomp. Παρεπήτριμος,denſiſſimus,Oppian.

Εὐήτριος χιτὼν,bene eleganterque texta veſtis,Poll.

ΗΤΡΟΝ, ου,τὸ, Suidæ & ſcholiaſtæ Nic. eſt pars vmbilico ſubiecta idem quod ὑπογάστριον, vt ſcribit Poll.lib.2. imus venter, pars ab vmbilico ad pubem vſque.Xen. Metaphor. apud Ariſtoph. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς

χύτρας ἐλάκτισεν, exp. ventrem ollæ, in qua nimirum expoſitus erat puer. Apud Nicand. in Ther. Καὶ χλοερὸν ναρθηκος ἀπαὶ μέσου ἦτρον ὀλόψας, ſchol. exponit medullam, vmbilicum, geniculum, Suid. ἦτρον eſſe dicit etiam integumentum & inuolucrum matris. Scribitur & ἦτρον.

Ητραῖα & Ητραῖα, quæ ad τὸ ἦτρον pertinent, Luc.

Ητρίδια πευχή, comici dicunt ὑπὸ τοῦ ἦτρου, teſte Poll. Quidam hæc volunt eſſe abdomen.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ου, ὁ, Vulcanus: filius Iouis & Iunonis, vt ſcribit Hom. Iliad. α. Dicitur fabrorum metallicorum deus, & inuentor τῆς χαλκευτικῆς. ¶ Item ignis, flamma, vt Αρης pro bello, Od. β.

Ηφαίστειος, ου, ὁ, Vulcanus. Τὸ Ηφαίστειον, i. ἱερὸν, Vulcania ædes: templum ſeu fanum Vulcani. Ηφαίστεια, τὰ, ſ. ἱερὰ, Vulcania ſacra.

ΗΧΟΣ, ου, ὁ, ſonus, ſonitus, Theocr. Plutarch. & alij.

Ηχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſonorus, ſonans, Dem. Phaler.

Ηχὴ, ῆς, ſonus. idem quod ἦχος, Plat.

Ηχήεις, εντος, ὁ, ſonorus, ſonitum edens, Il. α.

Ηχέω, ῶ, f. ήσω, ſono: Plut. οἱ πίθοι κρουσθέντες ἠχοῦσι, pulſata dolia ſonant. Item actiuè apud Dem. Phal.

Ηχητὴς, οῦ, ὁ, q. d. ſonator, qui ſonat, ſonans, Heſych.

Ηχέτης, ου, ὁ, idem Heſiod. in dieb.

Ηχετικὸς, ſonorus, canorus.

Ηχεῖον, ου, τὸ, vas ſeu machina qua ſonus editur, Plut. in Craſſo. Item pro ipſo ſono ſeu ſonituum diſcrimine, Vitruu. l. 1. cap. 1.

Ηχὼ, οῦς, ἡ, echo, ſonus reciprocus, vox repercuſſa quæ ab imitatione vocis humanę imago etiam dicitur à Val. Flacco, Heſiod in aſp. περὶ δ' ἄγνυτο ἠχώ. Cauas etiam rupes aut valles argutas Græci ἠχοὺς vocant, vt docet Colum l. 9. c. 5. Item pro loquendi more, apud Philoſtr ep. 12.

Αχέω, ῶ, Doricè pro ἠχέω. Aliam ſignificationem vide in Αχος.

Αχέτης, idem quod ἠχέτης. Æſchin. Αχέται dicuntur etiam cicadæ canorę, Ariſtot.

Compoſita.

Αζηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, magnum ſonum ſeu aridum edens. Hom. Apoll. Alij dictum volunt quaſi ἄζαν *hoc eſt*, ξηρασίαν ἔχων, aridus atque ideò durus, σκληρὸς. vnde & ἀζηχὴς θυμὸς, ab Homero dicatur animus qui emolliri & flecti non poſſit. Item continuus, ὁ μὴ διεχὴς, συνεχὴς, quaſi ἀδιεχής. Et ἀζηχὲς aduerbialiter, continenter, ſine intermiſſione, Od. σ.

Αζαχὴς, idem quod ἀζηχὴς, Heſych.

614 Ανηχέω, ῶ, reſono: vt ἀνήχει μολπὴν, in Epigr.

Αλιηχὴς, mariſonus.

Αντηχέω, contrà ſono, ex aduerſo ſono vel reſono.

Απηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, abſonus, ſonum malum & ingratum habens, Luc. Capitur etiam pro ἀηδὴς, i. inuiſus, ingratus, odioſus: quia quę ſunt abſona, ſunt auribus ingrata, Suid.

Απηχέω, ῶ, diſſono, abſono. Item ἀπηχεῖν dicimur quum ad ſoni finem tendimus. Et ἀπηχοῦσα φωνὴ, vox deſinens, vox extremos ſonos ſeu extremum ſonum edens. Apud Aret. in apocal. ἀπηχημένη φωνὴ, reſonans vox.

Απήχημα, τὸ, diſſonantia, vel quòd diſſonat. Item ſoni ſeu vocis velut deſinentia. Tribuitur, & inſtrumentis muſicis. Exp. etiam reſonantia. Εσχατον ἀπήχημα ſignificatione propria volunt eſſe extremum vel ſoni vel vocis pulſum: & quo longiſſimè tenor ſoni permeare poteſt, illic eſſe ἀπήχημα velut extrema reſonantia. Vnde metaphoricè ſumi traditur, apud Dion. Areop. ἔσχατον ἀπήχημα, pro vltima conditione: & apud Baſil. ac Greg. pro veſtigio & reliquiis, Medicis autem ἀπήχημα eſt à contraria ictus parte facta caluæ fractura ſeu fiſſio.

Απήχησις, idem quod ἀπήχημα, diſſonantia. Item ſoni diſſonantia. Item reſonantia.

Αχήν, pauper, ὅτι τὰ κατὰ ἠχεῖ. vide & in compoſ. ab Εχω.

Βαρυηχὴς, grauiſonus, grauem ſonum edens.

Βαρυαχὴς, Doricè pro eodem, in Epigr.

Γλυκυηχὴς, dulciſonus.

Διηχέω, perſono. Διηχὴ ἡ, facultas illa qua ceu vehiculo ſonitus ad auditum tranſmittitur. Vſitatum apud Ariſtotelis interpretes.

Δύσηχος, ου, ὁ καὶ ἡ, diſſonus, malè ſonans, Hermog.

Δυσηχὴς, malum & ingratum ſonum edens, Il. β.

Ενηχος, in quo ſonus eſt, ſonans, ſonorus. Item ſonans in Greg.

Ενηχῶ, inſono, Greg. Item actiuè *pro*, inculco auribus, doceo, Chryſoſt. in 1. Cor. 12.

Ενηχοῦμαι, doceor, Chryſoſt. 2. ad Cor.

Εξηχέω, per ſonum effero, enuntio, Greg.

Επηχέω, aſſono. Item inſono, Luc. in Ioue trag.

Decomp. Αντεπηχέω, ῶ, obſtrepo, obturbo, Luc.

Συνεπηχέω, vno ſonitu ſeu vna voce acclamo vel accino, Ariſtot. Apud Themiſt. exp. admurmuro, applaudo.

Εριηχὴς, valde ſonans.

Εὔηχος, bene ſonans, ſonorus, canorus, Dioſc.

Εὐηχὴς, idem. Plut. Εὐήχητος, idem.

Καναχέω, ῶ, reſono, ſtrepitum edo, Od. τ. παρὰ τὸ κενὸν ἀχεῖν pro ἠχεῖν, Etym.

Καναχὴ, ſonitus, ſtrepitus, crepitus, Od. ζ.

Καναχηδὸν (*aduerb.*) cum ſtrepitu, cum ſonitu. Καναχηδὰ, idem. Heſiod.

Καναχὴς, reſonans, ſtrepens, ſtreperus, Nic.

Καναχίζω, idem quod καναχέω, reſono, ſonitum reddo: & ſtrepito, crepito, Heſiod.

Decomp. Εγκαναχέω, cum ſonitu infundo, Ariſtoph.

Διακαναχέω, cum murmure deſcendere, Eurip.

Κατηχὴς, ſonorus, ſtreperus, Theocr. idyll. 1.

Κατηχέω, ῶ, ſono, inſono. vnde κατηχοῦντες τόποι, diſſonantes. Vitruu. lib. 5. c. 8. ¶ Item actiuè κατηχεῖν peculiariter dicitur is qui rem quampiam inſonat eius auribus quem docere vult, q. d. viua voce docere ſeu erudire, Luc. ¶ Item κατηχῶ peculiari ſignif. dictum fuit, doceo prima artis ſeu ſcientiæ alicuius rudimenta, ſeu elementa. Præceptis alicuius ſcientiæ velut initio. Et peculiarius etiam doceo prima rudimenta religionis Chriſt. vt 1. Cor. 14. ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους κατηχήσω. Κατηχεῖσθαι περί τινος dicitur is cuius auribus aliquid inſonatur, ſeu ad quem aliquid defertur, qui aliqua de re docetur, apud Plut. Item doceri, edoceri, cum accuſ. Act. c. 18. Item diſco prima rud. &c Gal. c. 6. 615

Κατήχημα, ſonitus.

Κατήχησις, inſtitutio, qua prima ſcientiæ alicuius rudimenta traduntur, Porph.

Κατηχητὴς, qui prima elementa tradit, qui initiat.

Κατήχητοι, qui initiantur, ex Dion. Areop.

Κατηχίζω, idem quod κατηχῶ, ac præſertim in poſteriore ſignificatione.

Κατηχιστὴς, idem quod κατηχητής. Κατηχιστικὸς, ad inſtitutionem illam pertinens, qua prima rudimenta traduntur.

Decomp. Ακατήχητος, qui prima religionis Chriſtianæ rudimenta non percepit.

Προκατηχέω, ῶ, q. d. prius inſono, &c. Apud Phalar. in ep. ad Abaridem. εἰ μὴ σου προκατήχησαν ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς, ſi iam antè perſonuerunt aures cum calumniis quæ in me congeruntur.

Λιγυηχὴς, ſtridulum ſeu canorum reſonans, Epigr. 4.

Οξύηχος, acutum ſonum edens, Alex. Aphr.

Παρηχέω,ſono refero,ſono aſſimilis ſum.

Παρήχημα & παρήχησις, adnominatio,figura quum plures literæ aut ſyllabę eundem ſonum reddunt. Hermog.

Περιηχέω,ῶ,circumſono.Baſil.

Πολυηχὴς,multos ſonitus edens.Oppian.

Πολυάχητος,idem.Eurip.πολυάχητος κῶμος.

Περιηχὴς,reſonans.

Συνηχέω,ῶ,conſono.Phil.

Ὑπερηχέω,ſupra modum reſono. Item actiuè, ſono pleniore vinco.Baſil.

Ὑπηχέω,reſono,ſono.Heſiod.ſuccino.Phil.

Ὑψηχὴς,altiſonus,clarum ſonum edens.Il.ε.

ΗΩΣ,όος,& per contractionem οῦς,ἡ,aurora. Hom.Pro diluculo vſurpatur,& in proſa, vnde ἅμα ἠοῖ,apud Herodotum diluculo, ſimulátque illuxit. Item pro die toto, per ſynecdochen, vt Il. α. Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς. Item oriens.Od.κ. Sic & in ſoluta oratione, τὰ πρὸς ἠῶ, vel potius ἕω dicuntur partes orientales.Ety. deriuat ab αὔω,i. ſplendeo.

Ηοῖος,vel ἠῷος,matutinus.Od δ. Item orientalis:vt ἠοίη θάλασσα.Herodot.

Ηῶθι,in aurora,diluculo,manè.Et ἠῶθι πρὸ,apud Homerum,ante auroram,πρὸ ἠοῦς

Ηῶθεν,q.d ab aurora,pro ἕωθεν.Od.6.

Εως,in ſoluta orat.pro ἠώς.vnde ἅμα ἕῳ. Thucyd.prima luce. Et τὰ πρὸς ἕω μέρη, Ariſtot. partes quæ orientem ſpectant,partes orientales. ¶Εως,donec,vide in Ως.

Εῷος,matutinus. Et ἑῷος Apollo,Eous Apollo qui in Thyniade inſula colebatur, quòd ſub diluculum in eam Argonautæ appuliſſent. Apoll.Arg.2. vocat ἑώϊον Ἀπόλλωνα.Item orientalis.Et ἑῴα(ſine adiect.) orientalis tractus.Greg.Et μετὰ τὰς ἑῴας,apud Ariſtot. de mundo,in partibus orientis.

Εῴα,pro diluculo etiam ponitur.Syneſ.

Εωθεν,diluculo,manè ἕωθεν εὐθὺς. Ariſtoph.ſtatim ab aurora,ſummo mane.

Εωθινὸς,matutinus.Polyb.

Compoſita.

Προσηῷος,ad auroram ſpectans,orientalis.Plut.

Ὑπηοῖος,matutinus,quaſi ὑπὸ τὴν ἠῶ.Hom.

Θ NOTA octauę apud Græcos literę,quam θῆτα appellāt, Latini quoque theta per th ſcribentes: ſonum enim habet τοῦ τ,addita aſpiratione. vnde ſæpe ipſum τ per ſynalœphen in eam vertitur. veluti quum πάνθ' ὁρᾷ dicitur pro πάντα ὁρᾷ & καθαιρεομαι pro καταιρεομαι.Contrà Iones hanc cum illa commutant, dicentes πάντ' ὁρᾷ pro πάνθ' ὁρᾷ & ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, Æolicè δ etiam in θ mutatur. Euſtat.Idem σ quoque in eam verti ſcribit: κλαυθμὸς enim dici pro κλαυσμὸς & κνηθμὸς pro κνησμὸς,& ſimilia. Eodem Euſt teſte ipſum θ in φ vertitur:nam φλᾶν pro θλᾶν & φλίβειν pro θλίβειν dicitur.¶Interdum pleonaſtica eſt litera, idque aut in principio dictionis ab aſpera incipientis, vt in θαμὰ pro ἅμα: aut in medio, ad aſperiorem ſonum efficiendum: vt quum poetæ τείχεα dicunt pro τεῖχα, vt vult idem Euſt.¶In iudiciis qui morti adiudicabant reum calculo ſuo inſcribebant Θ, indicantes eum eſſe θανάτιον. Denique Θ ſeu θ eſt numeralis nota ſignificans nouem: ima autem ſui parte ſiniſtra præfixum acuti accentus apice,nouies mille denotat, hoc modo,Θ, θ,.

ΘΑΙΡΟΣ,οῦ,ὁ, cardo,στροφεὺς Polluci. Il. μ. ¶Item axis,apud Soph.in Triptoll.Poll.l.1. de currus partibus loquens θαιροὺς nominari ait, vbi concurrunt obliqui lateres. 616

ΘΑΛΑΜΟΣ,ου,ὁ, thalamus, cubiculum: propriè cubiculum vxoris & mariti: vel gynæconitis, vt alij tradunt. Hom. Plut. & alij. ¶Accipitur etiam pro ταμεῖον,vt Euſth.tradit. Od β. ¶Synecdochicè pro domo ipſa poni volunt. Il.γ. de Helena, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα.¶Item pro nuptiis,in Epigr. ¶In naui autem θάλαμος dici poteſt vbi θαλάμιοι remigant. Poll. Item impropriè de piſcium ſtabulo dicitur apud Ariſtot.lib.4.anim.quo ſenſu θαλάμη, potiùs accipitur. Apibus tribuitur thalamus à Virg. in Georg.Euſt.à θάλος deducit.

θαλαμήϊα δοῦρα, ligna thalamo,vel ædibus ſtruendis apta.Heſiod in dieb.

θαλαμεύομαι,intra thalami parietes me contineo,domi maneo.Chryſoſt.

θαλάμευμα,τὸ,contubernium.Eur.

θαλαμεύτρια ἡ, mulier quæ curat ea quæ ad thalamum & nuptias pertinent,pronuba.Poll.

θαλάμιος,ου,ὁ,remex infimi ordinis.Thuc.

θαλαμία ὀπὴ, foramen per quod exeritur remus, ſchol.Ariſtoph.

θαλαμίτης,ου,ὁ,item,θαλάμαξ,ακος,ὁ,idem quod θαλάμιος.Ariſtophan.in Ran.

θαλαμίδιοι κῶπαι,Suid.remi lentè nauigantes.

θαλάμη ἡ, cubile. Dicitur plerunque de piſcium latibulis.Od.ε.Sic & Ariſtot.

θαλάμαι,dicuntur nares,i.foramina & quaſi canales naſi,quæ & μύξαι,Soph.in Poll.

Compoſita.

Ἀμφιθάλαμος,amphitalamus.Vitruu.

Ἐπιθαλάμιος,ου,ὁ καὶ ἡ,vt ἐπιθαλάμιος λόγος,oratio ſuper nuptiis alicuius. Ἐπιθαλάμιος ἐπιβουλὴ, inſidiæ quæ thalamo ſtruuntur.Luc.

Ὁμοθάλαμος,eundem thalamum habens.

ΘΑΛΑΣΣΑ,ſiue θάλαττα,ης,ἡ,mare.Hom.Th.& alij. Et in pl.nu.θάλασσαι, maria. ¶Item marina aqua, 617
aqua ſalſa,apud Dioſc. ¶Lib.3.Reg.c.18.pro aquæ ductu ſeu foſſa aquæ ductus.Quidam exp.ſulcus.

θαλάσσιος,ſeu θαλάττιος,ου,ὁ καὶ ἡ, marinus, vel ad mare pertinens.Hom.Item nauticus,rei naualis peritus,apud Thuc.

θαλάσσιος οἶνος,& θαλασσίτης, vel θαλασσίας & τεθαλασσωμένος, itémque ὁ διὰ θαλάσσης οἶνος, vinum cui aqua marina admixta eſt, cui opponitur ἀθάλασσος οἶνος.De quo vide Celſ.

θαλασσεὺς,έως,ὁ,piſcator.Heſyc.

θαλασσεύω, ſeu θαλαττεύω,in mari verſor, vel in mari vt plurimum verſor: mare frequento. Exp. & in mari nauigo,apud Baſilium.

θαλασσόω,ῶ,vel θαλαττόω, mari ſubmergo. Ariſtot.ἠπείρους ἐθαλάττωσαν. Τεθαλασσωμένος οἶνος, vide in θαλάσσιος.

θαλάττωσις,ſubmerſio,quæ fit à mari,ſeu inundatio, vel proluuies maris.Phil.

θαλασσίδιος,marinus,vel maritimus.

Compoſita.

Ἀγχιθάλασσος ſeu ἀγχιθάλαττος, maritimus, mari vicinus.Poll.

Ἀθάλασσος ſeu ἀθάλαττος,ου,ὁ καὶ ἡ, maris expers.vt οἶνος ἀθάλασσος, apud Gal.lib.12. meth. vinum cui aqua marina non admixta eſt ſeu infuſa.

Ἀθαλάσσωτος ſeu ἀθαλάττωτος, maris inexpertus, rei

nauticæ rudis:ſeu inſolens nauigandi.apud Ariſt.

Ἀμφιθάλασσος,ſeu ἀμφιθάλαττος, vtrinque mari cinctus vel circumquaque.Poll.

Ἀπειροθάλασσος ſeu ἀπειροθάλαττος, maris experientiam non habens,i.nauigandi.Baſil.

Διθάλασσος vel διθάλαττος,bimaris,qui vtrinque mari alluitur.In act.c.27.dicitur de Iſthmo.

Δυσθάλασσος,vel δυσθάλαττος, mare ſubiens ſeu ingrediens.vt δίκτυα δυσθάλασσα.Suid.

Διαθαλασσεύομαι vnde partic. διαπεθαλασσευμένος,interuallo maris diſiunctus.Alciphr.

Ἐνθαλαττεύω,idem quod θαλαττεύω.

Ἐπιθαλάσσιος, item ἐπιθαλασσίδιος,maritimus.vt ἐπιθαλαττιδίοις πολέμοις.Xen.

Λιμνοθάλαττα ἡ,ſtagnum maritimum,vel lacus maritimus.Apud Ariſtot.

Παραθαλάσσιος & παραθαλασσίδιος,maritimus.Παραθαλάσσιον τὸ,ſubſt.maritima ora.Thuc.l.2.Et pro eodem παραθαλασσίδιον,apud eundem.l.6.

ΘΑΛΛΩ, Fαλῶ, vireo,pullulo. Propriè dicitur de plantis quum germina & frondes emittunt, ſicut ἀνθεῖν de floribus:cui oppon.μαραίνεσθαι & φθίνειν. Frequentius accipitur metaphoricè, vt & Lat. vireo ac floreo.Heſiod.Xen.& alij. In malam quoque partem accipitur *pro*,pullulo ſeu ſcateo. vt θάλλοντα πήματα,apud Soph. Pro eodem dicitur & θαλλέω, apud Plut.in Conſol.ad Apoll.

θάλλομαι, vnde pręt.med. τέθηλα, quod pro præſenti ſæpe vſurpatur.vt apud Pauſ.in Arcad.ὁπόσα δένδρα τεθηλότα λείπεται. Od. ν. τεθαλυῖα ἔρση,ros virens,i. viréſcere faciens ſtirpes. Et metaph.Hom.Od.λ. εἰλαπίνη τεθαλυῖα, conuiuium opiparum,in quo conuiuarum animi quaſi virent.

θαλερός,οῦ,ὁ,virens,floridus. Metaph. ſæpius capitur: vt Il.γ. θαλεροὶ αἰζηοὶ, iuuenes virentis ac florentis ætatis. Item viréſcere faciens, viuificus. vt θαλερὸς γάμος,apud Hom.Apud eundem θαλερὸν δάκρυ, exp. lacrymæ humidæ.

θαλλός,οῦ,ὁ, ramus virens, frons, germen, ſeu primus germinatus arboris. idem quod & θαλλία. Soph. in El.Plat.Ariſtot.& alij. Peculiariter verò apud Atticos dicitur frons ſeu ramus oliuæ, oleaginum germen quo victores aut qui feſtos dies agerent coronari ſolebant.Æſch.

θαλλία ſiue θαλία,idem quod θαλλός.Dioſc. Reperi-
618 tur & θάλεια pro eodem,apud Theophr.

θάλος,εος,τὸ,idem quod ἔρνος vel θαλλός.Theoph.Hom. Reperitur & θαλὸς,οῦ ὁ,pro θάλλος, apud Poll.li.7. & apud Plat.in Solone. θάλεα τὰ,omnia bona quæ quaſi virere & florere hominem faciunt.Euſt.Il.γ.

θάλειος,ου ὁ,idem quod θαλερὸς, virens,floridus. Exp. etiam feſtiuus.Hom.Heſiod.

θάλεια, etiam ſubſtantiuè ponitur pro δαὶς θάλεια, pro quo frequētius θαλία, dicitur ſine diphthongo. Heſiod. Athenæus per θαλείας intelligere videtur feſtiuas celebritates quibus in deorum honorem ſolenniter conueniebāt & epulabantur, apud Herodot. Non tantùm pro epulo, ſed etiam pro die feſto & pro feria vſurpari traditur apud Plut. & Athen. ¶Item θαλία, florens vitę ſtatus, ſeu omnium rerum affluentia,vt accipitur.Il.ι. ¶θαλεία, nomen etiam eſt vnius ex nouem muſis,apud Heſiod.& alios.

θαλιάζω, conuiuia florida agito. ſertis virentibus redimitus feſtiuiter epulor.Plut.

θαλέθω,idem quod θάλλω ſeu θαλέω Od.ζ.

θαλέω,ῶ,idem,i.vireo,germino.Od.ε.

Τηλεθάω ῶ,vireo,germino,pullulo.Hom. Pro eodem dicitur & τηλέθω.

θαλύσια,τὰ, primitię frugum : vel quę poſt fruges collectas diis offerebantur, & in primis Cereri quòd ipſorum beneficio omnia bene viruiſſent,& vt in poſterum itidem omnia proſperè reuireſcerent. Theocriti ſchol.dicit eſſe feſtū quod poſt fruges comportatas in honorē Cereris agitabatur:vnde & Cerealia quidam interpretantur Il.ι.& Theocr.idyll.7.

Τᾶ δή οἱ γὰρ ἔπευχε θαλύσια.

θαλυσιάς,ἁ Th. ly a Theocr.idyll.7.

θαλύσιος ἄρτος,panis ex nouis & primùm comportatis frugibus factus.Athen.

θάλικτρον,thalictrum,herba de qua Dioſc.l.4.c.98.

Compoſita.

Ἀειθαλής,έος,ὁ καὶ ἡ,ſemper virens.Dioſc.

Ἀειθαλέθω,ſemper vireo.Nonn.

Ἀθαλής,non virens,ideóque aridus.Plut.

Ἀμφιθάλλω,circumuireo,circumfloreo,in Anth.Ep.

Ἀμφιθαλής,circumuiridis,circumfloridus,vel circūflorens.Item patrimus & matrimus, cui pater & mater adhuc viuunt. Il.χ. Apud Plat.lib.11. de legibus opponitur orphano.

Ἀναθάλλω,repullulo,regermino. Et metaph. vegetor, vigeſco,vires reparo.ex Dion.Areop. Apud Ezech. ca.17.ἀναθάλλω ξύλον ξηρὸν,germinare facio lignum aridum,vel regerminare. Dicitur & ἀναθαλέω,fut. ήσω. Item ἀναθηλέω,apud poetas, pro eodem. Il.α. Οὐδ᾽ ἀναθηλήσει.

Ἀποθάλλω,q.d.deuireſco,defloreſco,defloreo.

Ἀρτιθαλής,qui recens vireſcit aut viruit.

Βιοθάλμιος,diuturnæ vitæ vir.Hom.in hymn.

Δίθαλος,qui gemini victus eſt.Ariſtot.

Δυσθαλής,difficulter aut malè vireſcens.

Ἐριθαλής & ἐριθαλλής valde vireſcens & pullulans.

Ἐριθαλὶς,ίδος,ἡ,herbę nomen,teſte Heſychio. Eſt & ἐριθαλὴς,herba,apud Plin.l.25.c.13.

Ἐριθηλής,idem quod ἐριθαλής.Il.κ.

Ἑτεροθαλής, qui altera tantùm ex parte viret : vel qui altero tantùm ramo viret.Metaphoricè ita poteſt dici cuius pater tantùm aut mater tantùm viuit. Euſtathius vult ἑτεροθαλεῖς παῖδας dici qui alterius tantùm parentis θάλος ſunt.

Εὐθαλής,bene virens ſeu pullulans,florens.

Εὐθαλέω,ῶ,bene vireo ſeu pullulo.

Εὐθάλεια,vigor.

Ἡμεροθαλής, placidè & benignè virens ſeu pullulans, vel placidè vireſcere ac pullulare faciens. vt ἡμεροθαλὲς ἔαρ.in Epigr.

Κουροθάλεια δάφνη, laurus virentibus ramis decora. in Epigr. A κόρος ſiue κοῦρος,ſignificante nouellum germen:vel quoniam Apollini,i.ſoli, ſacra eſt, qui κουροτρόφος dicitur,ob vim ſuam cuncta vegetantem.

Νεοθαλής & νεοθηλής, nuper virens,qui nouiter viruit aut pullulauit. Il.ξ. Item metaph.recens ortus ſeu genitus.Eur.

Τριθαλής,ter virens ſeu florens,ter pullulans.Τριθαλὲς nomen herbę,apud Plin.lib.25.c.13.

ΘΑΛΠΩ,F.ψω, foueo,item calefacio,concalefacio. 619
Sunt qui propriè dici putent de gallina fouente oua,quum illis incubat. Sic.in Geop.ἐν πάσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις κυΐσκει,καὶ τίκτει καὶ θάλπει καὶ ἐκτρέφει.¶Item foueo,metaph.Syn.ep.19. καὶ τὸν ἐπιδόντα τὴν ἐπιστολὴν θάλψατε τὸν ἐνόντα τρόπον, fouete, humanitate proſequimini.

θάλπομαι foueor,calefio.in Geopon. Apud Heſiod in Theog.ὑπὸ ὄρχησιν χαίνειο θαλφθεὶς κασσίτερος, feruefactus. Legitur & θάλπεσθαι ἔρωτι, incendi amore apud Ariſtoph. αἰκὶ μὴ θαλφθῇ λόγοις. exp. ἐξαπατηθῇ τῇ τῶν λόγων περιδρομῇ,item θέλεσθῇ,ineſcetur.

θάλψις,εως,ἡ, fotus, ipſa fouendi actio. Exp. & fomentum.Alex.Aphrod.θάλψεως χάριν,fotus gratiâ, fouendi gratiâ.

Θαλπτήριον, ου, ὁ καὶ ἡ, fouendi vim habens, ad fotum aptus.
Θάλπος, εος, τὸ, calor, feruor, æſtus.
Θαλπνὸς, calidus, feruidus. Item ſplendidus, Pind.
Θάλπις, iris, dicta à calefaciendo & fouendo.
Θαλπωρὴ, fotus, vel potiùs fomentum. Exp. Item calor, tepor, Heſych. Quidam exp. fiducia & ſpes, apud Hom. Il. ζ.
Θαλπιάω, ῶ, caleſco, calefio, Od. τ.
Θαλπίω, pro θάλπω, per παραγωγήν.
Θαλύω, calefacio, vro, incendo. Θαλύομαι, vror, Heſych.
Θαλυμόω, exp. θάλπειν ποιῶ, Heſych.
Θαλυκρὸς, calidus, feruidus, in Epigr.

Compoſita.

Αθαλπέως, (Ionicè pro ἀθάλπως) ſine calore, Hipp.
Αναθάλπω, refoueo: vel foueo: refocillo, Baſil.
Διαθάλπω, foueo, calefacio. Item expaſſis alis apricor, vt apud Baſilium.
Δυσθαλπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, calefactu difficilis.
Επιθαλπὴς, calidus. Item delectabilis, Heſych.
Καταθάλπω, idem quod θάλπω.
Παραθάλπω, idem quod θάλπω.
Περιθάλπω, circumfoueo.
Περιθαλπὴς, ignis calorem expertus, ab igni calens.
Προσθάλπω, inſuper foueo vel applicatum foueo.
Συνθάλπω, q.d. confoueo, concalefacio, Æſch.
Υποθάλπω, q.d. ſubfoueo, id eſt, aliquantum & leniter foueo, vel clàm foueo. Item foueo, concalefacio, vt ὄρνις ἐπωάζουσα dicitur à Baſilio ὑποθάλπειν, ſicut & συνθάλπειν. Metaphoricè etiam dicitur ὑποθάλπεσθαι ἐλπίσι, fouere ſpe inani, vel decipi ſpe.

ΘΑΜΑ, crebrò, frequenter: Xen. θαμὰ ἑαυτὴν κατασκοπεῖται, ſæpius ſe ipſam intuetur.
Θαμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, creber, frequens: hinc nominat. & accuſ. plur. θαμέες & θαμέας apud poetas legitur: vt Il. κ. & ρ. & Od. ξ. vbi πυκινὰς & θαμέας copulantur. itidémque dat. θαμέσι Od. ε.
Θαμειὸς, eiuſdem ſignif. itidémque poet. Il. α.
Θαμινὸς, creber, frequens. In proſa & in carm.
Θαμινὰ, crebrò, frequenter, ſubinde, Xen. & Iſoc.
Θαμινῶς, pro eodem.
Θαμίζω, frequento, frequens ſum, frequenter accedo, ventito, ito: Plat. de rep. 1. οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν: Xen. pæd. 7. θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς.
Θάμυρις, apud Heſychium, concilium, frequentia hominum.
Θαμυρίζω, congrego, cogo in vnum.

ΘΑΜΒΟΣ, εος, τὸ, ſtupor, attonita admiratio, Hom. Thuc. Interdum exponi poteſt, pauor ſtupidus, pauor quo attoniti percellimur: vt θάμβος ſit animi affectio mixta ex admiratione & ſtupore: Plut. in Pericle, δεισιδαιμονία πρὸς τὰ μετέωρα, θάμβος ἐργάζεται.
Θάμβος, ου, ὁ, attonitus, Euſt.
620 Θαμβαλέος, ου, ὁ, ſtupendus, formidabilis, Nonn. Item ſtupens, admirabundus: vt θαμβαλέοι τρέχοντες, Nonn.
Θαμβέω, ῶ, f. ήσω, admiratione attonita ſtupeo, ſtupore attonito paueo, Il. α. Interdum cum accuſ: vt Od. ρ. καὶ ἐθάμβεον αὐτὸν, ſtupebant ipſum. Item actiuè ſtupore attonito percello, pauefacio: 2. Reg 22. καὶ χείμαρροι ἀνομίας ἐθάμβησάν με.
Θαμβοῦμαι, obſtupeſco, perculſus ſum, Plut.

Compoſita.

Αθαμβος, ου, & ἀθαμβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ſtupore non percellitur, Plut. in Luc.
Αθαμβεὶ, ſine ſtupore attonito, impauidè.
Αθαμβίη, ἡ, ſtupor, apud Democr.
Εκθαμβος, qui attonita admiratione ſtupet, attonitus, Euſt. & Suid.
Εκθαμβέω, ſtupore & pauore attonito percellor.
Εκθαμβοῦμαι, idem: ſeu expaueſco, Baſil.
Επιθαμβέω, cum ſtupore attonito admiror, Nonn.
Καταθαμβέω, cum ſtupore demiror. Et in paſſ. voce, pro eodem. Cum accuſ. apud Plut.
Περιθαμβὴς, valde ſtupefactus ſeu pauefactus, Apoll. Exp. & valde trepidus, ex Plut.
Πολυθαμβὴς, vehementer ſtupefactus, Nonn.

ΘΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, denſus fruticibus locus, fruticetum, frutetum, arbuſtum. Exp. etiam, denſitas minutarum arborum. Interdum exp. frutex. Il. χ. dicitur hinnulus quem canis perſequitur καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. Apud Dioſc. θάμνος φρυγανοειδὴς, exp. frutex ſurculoſus ſeu ſurculaceus. Ab Hom. θάμνοι vocantur etiam ramuli denſi arbori adnaſcentes, ſeu adfruticantes. Sic Od. ψ. θάμνος ἐλαίης. Euſt. deducit à θαμὰ, vt dicatur θαμινὸς, quaſi θαμινός.
Θαμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fruticoſus, Theophr.
Θαμνίον & θαμνίσκος, frutetum paruum, frutex paruus.
Θαμνίσκιον, idem, apud Dioſc.
Εκθαμνοῦσθαι. (comp.) in fruticem verti, quod Cic. dicit fruticari, Plut. fruticeſcere.
Εκθαμνίζω, extirpo, apud Æſchyl.

ΘΑΠΤΩ, F. ψω, aor. 2. ἔταφον, ſepelio, humo, inhumo, Xen. Hom. & alij. Cum accuſ. Habet & ſignificationem obſcœnam apud Ariſtoph. Apud Antiph. & Iſæum, exp. funero. ¶ Item ſtupeo, admiror cum ſtupore. In qua ſignif. vſitata ſunt aor. 2. ἔταφον, & præt. med. τέθηπα, quod & pro præſenti ſæpe vſurpatur, Hom. Luc.

Deriuata à θάπτω, i. ſepelio.

Θάπτομαι, ſepelior, &c. Od. λ. Habet ſignif. obſcœnam apud Theocr. idyll. 5.
Ταφὴ ἡ, ſepultura, funus, exequiæ, Thucyd lib. 2. Herodian. lib. 7. Item quod numeratur pro ſepultura, Demoſt. Accipitur & in obſcœna ſignif. apud Ariſtoph. vt & τάφος.
Ταφήϊος, poet. ad ſepulturam pertinens, ſepulchralis, funereus, Od. τ.
Ταφεὺς, έως, ὁ, q.d. ſepultor, qui Latinè pollinctor, & ſandapilarius, & veſpillo, & libitinarius, Heſych.
Τάφος, ου, ὁ, ſepulchrum, tumulus: Thuc. l. 2. ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος. Pro ταφὴ etiam poni à quibuſdam ſcribit Euſt. ſicut χόλος pro χολή. vt Il. ψ. & apud Iſocr. in Euag. Item funebre epulum: vt Il. ψ. τάφον μενοεικέα δαίνυ. Item pro podice, inquit ſcholiaſtes Theocr. Aliam ſignificationem vide in θάπτω, i. ſtupeo.
Τάφιος, ſepulchralis, in Epigr.
Τάφρος ου ἡ, foſſa, fouea, ſcrobes, Thuc. Eſt etiam foſſa quæ fit ad munitionem. vnde & vallum exp. item agger, Herodian.
Τάφρη pro τάφρος, ex Herodoto.
Ταφρεύω, fodio vel foſſam duco.
Ταφρεία, foſſio, ipſe actus ducendi foſſam. Exp. & valli extructio, apud Diodorum.

Compoſita à θάπτω, i. ſepelio.

Αθαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſepultus, Soph. Item non ſepeliendus, indignus qui ſepeliatur, Anth. epigr.
Αταφος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſepulchro carens, inſepultus, inhumatus, Thuc. 621
Αταφία ἡ, q.d. carentia ſepulchri. Exp. & iactura ſepulchri, Luc. de ſaltat.
Απόταφος, ſepulchro maiorum ſuorum priuatus, apud Suidam.
Βιβλιοτάφος, qui libros in tenebris tanquam ſepultos

relinquit,lucem videlicet illis inuidens.
Δίσταφέες,bis ſepulti.à nominat.δίσταφής.
Ενθάπτω, q.d. inſepelio : vt ἐνθάπτειν τῇ ἐσθῆτι,ſepelire intra veſtem.
Εντάφιος, ſepulchralis, funebris, ad funus ſeu ſepulturam pertinens,Syneſ. Εντάφιον(ſubſtantiuè)ſepultorium linteum : vt apud Iſocr.& Plut.καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννίς. Apud Plut.in ſymp 7. ſap.exp.veſtimentum funebre. Item exequię,inferiæ,Greg. in Maccab.enc.
Ενταφιάζω,q.d.condo intra ἐντάφια. Item ſepelio,funero,Plut.ex Greg.
Ενταφιασμὸς,ſepultura.
Ενταφιαστὴς, q.d.ſepultor,i.veſpillo,pollinctor. Epi. lib.2.& Gen c.50.
Επιτάφιος,ου,ὁ καὶ ἡ, ſepulchralis,funebris.ἐπιτάφιον δεῖπνον,Syn.funebre epulum.
Καταθάπτω,idem quod θάπτω,ſepelio,Il.τ.
Decomp. Συγκαταθάπτω,vnà ſepelio,in Epigr.
Κενοτάφιον,ου,τὸ,ſepulchrum inane.Exp.& ſimulachrum ſeu imago,1.Reg.c.19.
Νεκρόταφος,mortuorum ſepultor,Heſych.
Συνθάπτω,conſepelio,vnà ſepelio.
Συνθάπτομαι,conſepelior,vnà ſepelior,Greg.
Σύνταφος,ſepulchrum commune habens,contumulatus,apud Plat.de leg.
Compoſita ex ταφρεύω.
Αποταφρεύω, foſſa ſeu vallo munio.Exp.etiam,murum duco,muro circumuallo.
Αποτάφρευσις,munitio quę fit ducendo foſſam.
Διαταφρεύω,foſſa dirimo ſeu ſeparo.
Περιταφρεύω,idem quod ἀποταφρεύω.Plut.
Deriuata ex θάπτω,i.ſtupeo.
Θάπος,ſtupor,attonita admiratio. Pro quo,facta mutatione literarum Ionica,dici τάφος docet Euſt.Od. ω.τάφος δ᾽ ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον. At τάφος,ſepulchrum (quod & ipſum Euſt. dictum vult διὰ τὸ ἐκπλήττειν τοὺς μετ᾽ οἴκτου βλέποντας) vide ſuprà in θάπτω,i.ſepelio.
Κατατέθηπα,exp.κατεπλάγμασα apud Suidam.

ΘΑΡΓΗΛΙΑ,ἡ,ſub ἑορτή, & Θαργήλια,τὰ (ſub.ἱερά.) feſtum & ſacra in honorem Apollinis & Dianæ. Archiloch.
Θαργηλιὼν,menſis in quo celebrantur θαργήλια,ſacer & & ipſe iiſdem diis.Etym.dicit,eſſe vndecimum menſem,denominatum παρὰ τὸ θέρειν τὴν γῆν,quippe in quo ſol ardentior ſit & flores terrę ſieceſcant. quidam Latinorum Aprili reſpondere dicunt.

ΘΑΡΣΟΣ, εος,τὸ, fiducia,confidentia,audacia,animi pręſentia : Xen.pæd.4. θάρσος πρὸς τοὺς πολεμίους. Dicitur & θάρσος λαμβάνειν τινα. Thuc lib.2. & viciſſim dicitur aliquis λαμβάνειν θάρσος,act.cap.vlt.
Θαρσὺς,έος,ὁ,fiducia præditus.Item audax,Thuc.
Θαρσαλέος,ου,ὁ, idem apud Hom. Accipitur in bonam & in malam partem.
Θαρσαλέως,fidenter,audacter,intrepidè,Thuc.
Θαρσέω,ῶ,fiducia præditus ſum,fiduciam habeo,confido,bono ſum animo,ſecurus ſum,Theocr. Frequens
622 etiam eſt in nouo Teſt. vt Matth. 9. θάρσει τέκνον, & alibi. ¶ Item fiduciam capio,ad fiduciam erigor ſeu excitor aut etiam ad audaciam : Il.α. θαρσήσας μάλα εἰπέ: Plut.in Themiſtocle, ἐθάρσησε παρακαλεῖν. Interdum cum dat.vt Thuc.2.θαρσήσαντες τοῖς τε προσγιγνομένοις. Interdum cum accuſ.Apollon. θάρσει γέροντος χεῖρας,noli metuere.
Θαρσήεις,εντος,ὁ,qui eſt fidenti animo,fidens,Nonn.
Θαρσύνω,fiduciam affero,animum addo,Il.γ.
Θάρσυνος,confidens,in ſpem erectus,Suid.
Θάρρος,εος,τὸ,idem quod θάρσος,fiducia,&c. Ariſtot. Exp.etiam audacia.
Θαρραλέος, idem quod θαρσαλέος, Xen. dicitur & θαρραλέον ſubſtantiuè,fiducia,animi magnitudo. Apud Herodian.exp.audacia.
Θαρραλέως,idem quod θαρσαλέως,Plat.
Θαρραλεότης,fiducia,firma animi confiſio.
Θαρρέω,ῶ,idem quod θαρσέω,Iſocr.in Archid.
Θαρρεῖν περὶ τῶν μελλόντων.Dicitur & θαρρεῖν περί τι. Et cum πρὸς, vt ἐθάρρησαν πρὸς μάχην. Item cum dat. itidémque cum accuſ. & cum infinit.ſicut θαρσῶ. Apud Chryſoſt. θαρρῶ σοι τὸ ἀπόρρητον,exp. committo arcanum,vel audeo committere.
Θαρρητικὸς,ἡ,ὁ,ad fiduciam ſeu fidentiam propenſus.
Θαρρύνω,idem cum θαρσύνω,Xen.
Θράσος,εος,τὸ,audacia, temeritas. (ex θάρσος per metatheſin literę ρ) Plut. in Lyc. μία γὰρ ἐμπειρία καὶ θράσος γυναῖ καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται: Thuc.τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Greg.in Iul. dicit θάρσος & θράσος,licèt appellationibus vicina, multùm ſignificatione differre.Pro θάρσος poni quidam putant,Il ξ.
Θρασὺς,έος,ὁ, audax, temerarius. Moſchus in epitaph. Bion. & Ariſtot. ethic. 2. Item magnanimus, fortis,ſtrenuus : vt quum Apoll. Herculem appellat θρασύν.
Θρασέως, cum audacia , temerariè. Item in bonam partem,audacter,fidenter,Iſocr.
Θρασύτης,ητος,ἡ,audacia,temeritas,Thuc.
Θρασύνω , audacem ſeu confidentem reddo , audaciam affero,Thuc.l.1.
Θρασύνομαι,audax fio,animos tollo,efferor,ferocio, Æſchin.Dem.Plut. Item audacter ſeu liberè loquor, apud Iſocr.Item confido,confidentia præditus ſum, Baſil.
Compoſita.
Αθαρσὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,fiduciæ expers qui ſibi timet,Euſt.
Αναθαρσέω & ἀναθαρρέω , fiduciam reſumo , ad ſpem bonam redeo,animum recipio,Thuc.
Αναθαρσύνω & ἀναθαρρύνω, fiduciam alicui reddo, in ſpem repono,ſpem reddo,animum reddo,rurſum erigo:Xen.pæd.5.ἀναθαρρύνωμεν τοὺς ἄνδρας.
Αποθαρσέω & ἀποθαρρέω,confido,vel potiùs valdè confido,præfidente animo ſum:Xen.apud Pauſ. ἀποθαρσῶ τοῦτο audeo aggredi.
ἀποθρασύνομαι , idem quod θρασύνομαι, vt ἀποθρασύνεσθαι πρός τινα,audacia vti aduerſus aliquem.
Δορυθαρσὴς,poet.haſta audax,bellicoſus,Epigr.
Εκθαρσέω & ἐκθαρρέω,ῶ,confido,vel potiùs valde confido. Item fiduciam capio,in ſpem bonam erigor:vt ἐκτεθαρρηκότες τοῖς πράγμασι,Plut.
Επιθαρσύνω,audacem reddo,vel animum addo.
Επιθαρσέω,confido.
Εὐθαρσὴς,fiducia præditus,qui fidenti eſt animo.
Εὐθάρσεια,ἡ,fiducia,animi pręſentia.
Εὐθαρσῶς,cum fiducia,audacter,Ariſtot.
Καταθαρσέω & καταθαρρέω,ῶ,fidenti animo ſum,ſeu fiduciam ſumo aduerſus aliquem , fidenter ſeu audacter me gero aduerſus aliquem , Herodian. Apud eundem, τῶν ἡμετέρων ὅπλων καταθαρρήσας, exp.noſtra arma laceſſere aggreditur.
Κατατεθαρρηκότως,confidenter,audacter,Plut.
Καταθρασύνομαι,audax ſum,audacter loquor.
Κυνοθαρσὴς canina præditus audacia,Heſych.
Λυκοθαρσὴς, lupi more audax,lupina quadam audacia 623
præditus.Pro magnanimo,in Epigr.
Μεγαθαρσὴς,magna fiducia præditus. Exp.& magnanimus,animoſus,Heſiod.
Παραθαρρύνω & παραθαρσύνω, fiduciam addo, confirmo,apud Thuc.Herodian.& Plut.
Περιθαρσὴς,valde fidens,præfidens,Apollon.
Πολυθαρσὴς, multa fiducia præditus, Hom. Exp.etiam audax

audax, apud Apollon.

Πολυθαρσὴς, ſubſt. magna animi fiducia.

ΘΑΣΟΣ, Thaſus, inſula Thraciæ adiacens. vnde Θάσιος, vnde θασία σαφυλὴ, Thaſia vua. Dioſc.

ΘΑΥΜΑΖΩ, F. άσω, & άσομαι, miror, admiror, admirationi habeo Il. ω θαύμαζ' Ἀχιλῆα. Cum accuſ. perſonæ & genitiuo rei: Plu. in Cam. τῆς εὐλαβείας καὶ καλοκἀγαθίας τὸν Κάμιλλον ἐθαύμασαν, Camilli pietatem & probitatem ſunt admirati. Cum ſolo genitiuo perſonæ. Xen. ὑμῶν μὲν τοι θαυμάζω εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς. ¶ Item obſeruantia proſequor, vel cultu & obſeruantia proſequor, ſuſpicio, magnifacio, in pretio habeo. Iſocr. Xen. Cum accuſ.

θαυμασμὸς, ȣ, ὁ, admiratio. Plut.

θαυμάσιος, ȣ, ὁ, admirabilis, mirabilis, admiratione dignus, mirificus, mirus. Plat. Xen. & alij. Item qui admirationi eſt & in pretio habetur. Luc.

θαυμασιότης, admirabilitas.

θαυμασίως, admirabiliter, mirum in modum.

θαυμαστὴς, οῦ, ὁ, admirator, vel laudator. Plut.

θαυμαστικὸς, ad mirandum propenſus Ariſtot.

θαυμαστικῶς, aduerb. vt θαυμαστικῶς ἔχειν, apud Phil. admiratione teneri.

θαυμαστὸς, paſſ. accipitur pro θαυμάσιος, admirabilis, &c. Iſoc. Xen. Dem. Ponitur etiam aduerbialiter, θαυμαστὰ pro θαυμαστῶς, mirabiliter. Plat. θαυμαστῶς, idem quod θαυμασίως. Plat.

θαυμαστόω, ῶ, admirabilem reddo. Plut.

θαῦμα, τὸ, admiratio. vt ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, apud Plut. & θαῦμα μ' ἔχει, apud Luc. Item miraculum, res mira. Hom. θαῦμα ἰδέσθαι, mirum viſu. Sic apud Plat. θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirum. Item θαύματα, portenta, item præſtigiæ. Xen.

θαυμαλέος, ȣ, ὁ, admirandus. Heſyc.

θαυμαίνω, poeticè, pro θαυμάζω. Od. θ.

θαυματίζομαι, rei admirabilitate obſtupeſco. Heſyc.

θῶυμα, Ionicè pro θαῦμα, miraculum. Herodot.

θωϋμάζω, pro θαυμάζω, admiror.

θωϋμαστὸν, quoque aff. ab Euſt. & θωϋμάσιον pro θαυμάσιον.

θωϋτὸς, Ionicè pro θαυμαστὸς, Heſiod. in aſp.

Compoſita.

Ἀθαυμαστὶ, aduerb. citra admirationem.

Ἀξιοθαύμαστος, admiratione dignus. Xen.

Ἀποθαυμάζω, demiror. Æſchin.

Ἐπιθαυμάζω, donis honoro. Suid. ex Ariſtoph.

Ὑπερθαυμάζω, demiror, ſupra modum admiror.

ΘΑΨΟΣ, ȣ, ἡ, Thapſus: lignum Scythicum buxei ſeu aurei coloris, quod nonnulli gaiacum Indicum eſſe putant. Nic. Aſclepiades verò eſſe dicit herbam quã dam qua tin ũtur τὰ κροκοειδῆ. Paul. Æg. l. 3. c. 2. tradit à Romanis vocari herbam rubiam.

θάψινος, ȣ, ὁ, thapſinus, thapſo ſimilis, pallido ſeu aureo colore. Ariſtoph.

θαψία, ἡ, thapſia, herba ferulacea, ex eo dicta, quòd in Thapſo inſula primũ reperta fuerit. Dioſ. l. 4. c. 157.

ΘΕΑΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, ſpecto, contemplor. Ariſtot. Pol. 8. εἴ τις χαίρει τὴν εἰκόνα τινὸς θεώμενος: Dem. θεάσονταί σε τί ποιήσῃς, obſeruabunt, ſtudiosè ſpectabunt. Interdum abſolutè, ſpecto ludos, ſeu certamẽ. Luc. Ponitur & ſimpliciter *pro* video. Soph in Trach. Ἰδοὺ, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας, videte cũcti. Et paſſ. ex Apoll. Epiſt. citatur θεαθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, videri à me. Reperitur etiam θᾶσαι pro θέασαι, aſpice, apud Theocr. idyll. 3. & 4. & θασάμεναι, pro θασάμεναι apud eundem idyll. 25. item θαέω pro θεῶ, lib. 4. Epigr. quæ Dorica ſunt.

θέαμα, τὸ, ſpectaculum, res quam ſpectamus. Soph.

θεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ſpectator, contemplator. Suid.

θεατὴς, οῦ, ὁ, ſpectator. Thuc. l. 3. θεατὸς, οῦ, ὁ, ſpectabilis, ſpectandus, viſendus. Iſocr.

θεάτρια, ἡ, ſpectatrix. Poll. l. 4.

θέατρον, ȣ, τὸ, theatrum: locus in quo diebus feſtis ludi ſpectantur, interdum etiam orationes audiuntur. Dem. Iſocr. Plut. Ponitur interdum & pro ipſo ſpectaculo. 1. Cor. 4. v. 9.

θεατρικὸς, οῦ, ὁ, theatricus, theatralis. Ariſtot. Item oſtentatorius, ad oſtentationem compoſitus. vt θεατρικὴ καὶ παρατραγῳδὸς λέξις, apud Plutarc. in inſtit. puer. dictio quæ theatricam pompam magis decet & tragicum aliquid redolet. θεατρικῶς, theatraliter, ita vt in theatris fieri ſolet. Item oſtentatoriè, compoſitè ad oſtentationem. Greg.

θεατρεῖον, ȣ, τὸ, theatrum, idem quod θέατρον. Suid.

θεατρίζω, f. ίσω, in theatro recito vel ago comœdiam aut fabulam. apud Suidam. Item edo in theatro, oſtento. Greg in Maccab. 89. Item in epitaph. fr. de fucatis mulieribus, κοσμίως θεατριζόμεναι, in theatro ſpecimen ſui præbentes: vel in theatrum traductæ. Item in malam partem traduco, ſeu in theatrum omnibus ſpectandum produco, ignominiæ cauſa, oſtentui ſum. in epiſt. ad Hebr. cap. 10.

θεατρίδιον, ȣ, τὸ, paruum theatrum. Vitr. l. 7. c. 5.

θέα, ἡ, ſpectatio. Xen. Hel. 6. ἀξία ἐγένετο θέας σπουδῆς, viſu digna. Et actiua ſign. apud Xen. τῇ θέᾳ τῇ ἑαυτῆς ἀγαλλομένη, ſpectatione ſui, ſeu ſpectando ſeſe. Interdum pro ſpectatione ludorum. Herod. ἐπὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, dies ſpectationis ludorum. Item idipſum quod ſpectatur ſeu videtur: idem quod θέαμα. Epict. πᾶσαν θέαν ἣν ἴδῃς, μιμῇ, quicquid vides, imitaris. In plur. θέαι ſæpe pro ludis qui ſpectantur, i. pro ſpectaculis. Herod. 1. δημοσίᾳ θέας ἐπετέλεσεν, publica ſpectacula edidit. ¶ At θεὰ vide in Θεός.

θέω & θεάω, cum admiratione ſpecto. Ionicum eſt.

θέημα, τὸ, miraculum, quod cum admiratione ſpectamus. Ionicè pro θαῦμα, ſeu θάημα, Doricè. Sic θεήμων Ionicum eſt pro θεάμων, ſpectator. Epigr.

θεημοσύνη, ſpeculatio, cõtemplatio, ſpectatio. Epigr.

θεητὴς, οῦ, ὁ, pro θεατὴς ſpectator. θεητὸς, idem quod θεατός. Dicitur & θεαητὸς, poetica epentheſi τοῦ ι, pro θεητὸς Heſiod. in Theog.

θάημα, (Doricum) ſpectaculum, miraculum, Th.

θαητὸς, ȣ, ὁ, ſpectabilis, mirandus.

θηέομαι, admiror ſpectando: cum admiratione ſpecto. Vocabulum eſt Ionicum. Od. τ.

θηητὸς, οῦ, ὁ, ſpectabilis, admirabilis. Heſiod.

θηητὴρ, ῆρος, ὁ, qui cum admiratione ſpectat. Od. φ.

θηήτωρ, ορος, ὁ, pro eodem. Nonn.

Compoſita.

Ἀθεάμων, ον, ὁ καὶ ἡ, qui non ſpectat, Syn.

Ἀθέατος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, inuiſus, i. non viſus: vel qui videri ſpectaríve nequit Luc. & Plut. de educ. puer. Item non viſendus, non inſpectãdus. Plut. in Numa, ἀθέατα τοῖς ἄλλοις ἱερὰ, ſacra quæ aliis videre non licet. Item actiuè qui non vidit ſeu ſpectauit. Xen.

Ἀξιοθέατος, ſpectatu dignus. Herodian.

Ἀξιοθέητος, idem, apud Herodot.

Ἀποθεάομαι, deſpecto, ex alto ſpecto, vel attentè ſeu intentis oculis inſpecto.

Διαθεάομαι, diſpicio, conſidero.

Δυσθέατος, inuiſus, infelix aſpectu. Soph.

Ἐπαναθεάομαι, (decomp.) ſpecto.

Καταθεάομαι, reſpicio. Phil.

Παραθεάομαι, altrinſecus ſpectando confero. Plat.

Πολυθεάμων, qui multa ſpectauit. Plat.

Προθεάομαι, prouideo ſeu præuideo Heſych.

Συνθεάομαι, conſpicor. Polyb.

Συνθεατὴς, qui ſimul ſpectat, ſpectationis ſocius.

Συνθεάτρια, quæ ſimul ſpectat. Poll.

Φιλοθεάμων,ονος ὁ καὶ ἡ, ſpectaculorum amans, ſpectandi cupidus, Greg. vel viſendarum rerum cupidus, inſpector. Plut.

Compoſita ex θέατρον.

Αμφιθέατρον,ου,τὸ, amphitheatrum, theatrum non hemicycli forma conſtructum, ſed rotundum, ita vt vndiquaque ſpectari poſſit.

Εκθεατρίζω, per theatrum traduco, apud Polyb. lib. 3. Apud eundem exp. etiam arguo ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν, arguunt & velut omnibus in theatro ſpectandum exhibent. Exp. etiam, explodo, exigo, apud Athen. lib. 11.

ΘΕΙΝΩ, ferio, percutio, poet. Il. ρ. Πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων.

θείνομαι, percutior, ferior, vapulo. Eur.

ΘΕΛΓΩ, F. ξω, mulceo, demulceo, delinio. Od. σ. θέλγε δὲ θυμὸν Μειλιχίοις ἐπέεσσι. Heſych. dicit eſſe εἰς τὸ θέλειν ἄγειν, impellere quocunque velis.

θέλγομαι, mulceor, delinior, pellicior. Syn.

θέλγμα, τὸ, delinimentum.

θελκτὴρ, delinitor.

θελκτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, delinitiuus, deliniendi ſeu demulcendi vim habens. Plut.

θελκτήριον, (ſubſtantiuè) illecebra, oblectamentum, Hom. Pro θελκτήριον inuenitur & θέλκτρον in Theophil. epiſt.

θέλγητρον & θέλκτρον, delinimentum, illecebra. Eur.

θελγῖνες, Heſych. præſtigiatores, venefici, verſipelles. παρὰ τὸ θέλγειν, quod exp. ἀπατᾶν.

Compoſita.

Καταθέλγω, demulceo: vehementer demulceo.

Λυροθελγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lyrę ſono permulſus. Epigr.

Πανθελγὴς, omnes demulcens ſeu oblectans.

Πανθελκτείρα ἡμερίς, vitis omnium oblectatrix.

Φρενοθελγὴς, mentem mulcens ſeu oblectans.

ΘΕΜΗΛΟΝ, ου, τὸ, fundamentum. Heſyc. παρὰ τὸ τίθεσθαι, quia poni primo loco ſolet.

θέμεθλον, ου, τὸ, Idem Il. ρ, v. 47. χρὶ στομάχοιο θέμεθλα Νύξε, in fundo gutturis, in imo gutture.

θεμέλιον, ου, τὸ, ſiue θεμέλιος, ου, ὁ, idem quod θέμεθλον, Herod. in Thuc.

θεμέλιος, adiectiuè etiã accipitur pro eo qui in fundamento ſeu fundamenti loco ponitur. Poll. lib. 7. Poeticè verò pro θεμέλιον dicitur θεμείλιον metri causâ. Il. ψ.

θεμελιόω, ῶ, fundo, ſeu fundamentum iacio, loco, pono, ſubſtruo, in epiſt. ad Hebr. ca. 1. ex Pſalm. 102. τὴν γῆν ἐθεμελίωσας.

θεμελίωσις, fundatio, fundamenti ſubſtructio.

θεμελιωτὴς, οῦ, ὁ, fundator.

θέλυμνον, ου, τὸ, fundamentum.

Compoſita.

Αθέμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, fundamento carens. Heſyc.

Αθεμέλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Heſych.

Αποθεμελιόω, ῶ, fundamenta deſtruo: vel fundamentis
626 eruo.

Αὐτοθέμεθλον, per ſe habens fundamentum. Nonn.

... θέλυμνος ἑλκάσθαι, dicitur qui radicitus euellitur & funditus extirpatur. Il. κ. Et Ariſtoph. in pace, προθέ... μ' ὦ τρυγαῖ ἀπολέσαις, i. funditus, penitus. Apud Homer. φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ accipitur pro denſo.

... μνος, quatuor habens fundamenta. Il. α.

... θεμεθλα habens fundamenta. Nonn.

... vel ..., ὁ, lex, inſtitutum: vel ius, fas. ... Heſiod. Plat. Interdum cum genit. ἣ θέμις ἐστὶ ..., vt mulierem decet. θέμιστες dicuntur etiam tributa & vectigalia quæ principi populum perſoluere ius imperat. Il. ι. καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας. Euſtathio θέμιστες ſunt etiã conſilia, conſultáque. item oracula, vaticinia. ¶ Item θέμις θεὰ putabatur eſſe, quę præciperet hominibus id petere quod fas eſſet, atque adeò id eſſe exiſtimabatur quod & fas eſt. Alij verò θέμιν ſeu θέμιστα, ius & iuſtitiam, eandémque conſiliorum & oraculorũ præſidem eſſe putant. Heſiod. in Theo. & Hom. Od. β & Il. υ. Eiuſdem eſt & originis & ſignificationis cum θεσμὸς, de quo infrà.

θεμιστὸς, οῦ, ὁ, legibus conſentaneus, iuſtus. Heſych.

θεμίστωρ, quoque exp iuſtus. Heſych.

θεμιστεύω, f. σω, iura reddo, ius dico, impero. Od. ι, θεμιστεύει δὲ ἕκαστος Παίδων ἠδ' ἀλόχων. ¶ Item μαντεύομαι, reſponſa & oracula do conſulentibus, vaticinor. Plut.

θεμιτὸς, οῦ, ὁ, idem quod θεμιστὸς, legibus conſentaneus aut permiſſus, licitus, iuſtus. Suid. Dicitur etiam οὐ θεμιτόν ἐστι, nefas eſt, fas & æquum non eſt. Plat. in Apol.

θεμιτῶς, iuſtè, licitè, legitimè. Suid.

Αθέμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) nefarius. Tam de perſona quàm de re Il. ι. Αφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος. Ος πολέμου ἔραται ἐπιδημίου nefarius & impius. Quum de re dicitur, exp. nefarius, nefandus, nefaſtus: vel etiam legibus vetitus, illicitus, vt ἄνομος & παράνομος. Xen.

Αθεμιστέω, ῶ, nefaria & legibus vetita admitto facinora. Heſych.

Αθέμιτος, idem quod ἀθέμιστος Herodot.

ΘΕΝΑΡ, αρος, τὸ, vola, cauitas manus & pedis: Hom. Iliad ε. Πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος, ſupra volam. Etym. dictum vult παρὰ τὸ θείνειν, quod eſt τύπτειν, quoniam δι' αὐτοῦ πληγὴ γίνεται.

Compoſita.

Οπισθέναρ, poſterior pars manus, & quaſi auerſa, cui opponitur θέναρ Vide Poll.

Υποθέναρ, ſpatium quod eſt à digito qui λιχανὸς vocatur vſque ad minimum. Poll.

ΘΕΟΣ, οῦ, ὁ, Deus. Dicitur σὺν θεῷ, Il. ι. apud Herodot. Ariſtophan. Plat. Xenoph. & alios, i. deo duce, deo fauente, dei inſtinctu, ope diuina. cui opponitur ἀνευ θεοῦ, Odyſſ. ο. Inuenitur θεὸς etiã gen. fœm. pro θεὰ, dea. Hom. Plat. Dem. Dictum volunt θεὸν, alij ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι, quòd omnia intueatur & cernat. alij aliunde. Vide Plat. & Macrob.

θεόθεν, à Deo, diuinitus, Od. π. & Syn. ep. 137. Pro eodem dicitur & θεόφιν & ἐκ θεόφιν apud Hom. ſed θεόφιν interdum & pro datiuo θεοῖς.

θεότης, ητος ἡ, deitas, diuinitas. Greg.

θεόω, ῶ, f. ώσω. Deum facio. Naz. Et paſſ. θεούμενος, qui Deus fit, qui ex humana natura in diuinam abit. apud eundem. 627

θέωσις, q. d. deificatio.

θεά, ᾶς, Dea. Il. α. Μῆνιν ἄειδε θεά. θέαινα, ἡ, idem. ¶ At θεά, vide in θεάομαι.

θεάζω, f. άσω, diuinus ſum, proximè ad Deum accedo. Dion in vita Hom. ex Democr.

θεαστικὸς, οῦ, ὁ, diuinus, vel qui diuino ſpiritu agitur. Areth. in apocal.

θεῖος, ὁ, diuinus, ad Deum pertinens: contractum ex θέειος ſeu θέϊος, vt volunt nonnulli. Apud Hom. θεῖος ὄνειρος, ſomnium diuinitùs immiſſum. Apud Plat. θειότατα δῶρα, diuiniſſima dona. ¶ Θεῖος dicitur etiam, patris vel matris frater, teſte Euſt. & Poll. in qua ſignificatione interdum abſolutè ponitur. Interdum cum adiectione ad tollendum ambiguitatem, vt ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος, patruus, ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος,

θεῖος, auunculus, Phil. Sic fœm. θεία, amita, matertera: itidem vel abſolutè vel cum adiectione.

Θεῖον, ου, τὸ, (ſubſtant.) numē diuinum, & q.d. diuinitas, θειότης. Sæpe etiam exp. Deus: item diuina prouidentia, Herodot. Thucyd. Plat. ¶ Item ſulphur: de qua ſignif. paulò pòſt.

Θείως, diuinè, diuinitus: item diuina quadam ſorte, Xen. pæd. 4. & Hellen. 7.

Θειότης, ητος, ἡ, diuinitas, Luc. & Plut.

Θειόω, ῶ, Deo ſeu diis conſecro, Plat. de leg.

Θειάζω, diuininum quendam inſtinctum immitto, Thuc. Apud Arrianum ἐθείασε, exp. diuino inſtinctu dictum.

Θειασμός, afflatio numinis: vel potius curioſum & propemodum ſuperſtitioſum diuinum numen colendi ſtudium, Thuc. lib. 7.

Θειαστικῶς, afflatu vel inſtinctu numinis, Poll.

Θεῖον, ου, τὸ, dicitur etiam ſulphur, veluti θεῖον, ſic nominatum διὰ τὸ θεόθεν εἶναι, vt quidā volunt. Dioſc. lib. 5. cap. 24. Pro eodem dicitur poeticè & Ionicè θέειον & θήϊον, Odyſſ. χ.

Θειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſulphureus vel ſulphuroſus.

Θειόω, ῶ, (& Ionicè pro eodem θεειόω & θηϊόω,) ſulphure perfumo vel expio. Et comp. διαθειόω, apud Euſt. & περιθειόω, pro eodem: vnde & περιθείωσις, luſtratio quæ fit ſulphure. Plato in Cratylo.

Θεϊκός, οῦ, ὁ, diuinus θεϊκῶς, diuinè vel deum reſpiciendo, deum ſpectando, Greg Naz.

Ηθεῖος, venerandus, colendus, obſeruandus, Ilia. ζ. χ. & Odyſſ. ξ. Dicitur & ἠθείη κεφαλή, venerandum caput, Iliad. ψ. Sunt qui pleonaſmo τοῦ η, poſitum velint pro θεῖος: vt ἠβαιός pro βαιός.

Σιός, οῦ, ὁ, Æolum lingua vel Dorum dicitur pro θεός. In duali σιώ, dij. Sic Lacedæmonij Geminos vocabāt Caſtorem & Poll. vnde νὴ τὼ σιώ, per Geminos, Plut.

Compoſitā.

Αγχίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, propinquus Deo, Hom.

Αθεος, qui ſine Deo eſt, impius: qui vel Deum eſſe non credit: vel credens, non colit Soph. Plut. & alij. Res etiam aliqua dicitur eſſe ἄθεος, i. ſine Deo, vel impia, vt γῆ ἄθεος, apud Plut.

Αθεότης, ητος, ἡ, &, ἀθεΐα, ἡ, impietas, Plat.

Αθεεί, ſine Deo, ſine numine diuûm, Odyſſ. σ. Αθέως, idem.

Αθείαστος, numine diuino non afflatus.

Ακουσίθεος, vnde φέγγος ἀκουσίθεον, in Anth. Epigr. exp. quod à Deo auditur.

Αντίθεος, contrarius Deo, aduerſarius Deo, Hom. Item par Deo, æquiparandus Deo, diuinus, auguſtus: vt ἀντίθεος σαρπηδών, Il ζ.

Απόθεος, qui ſine Deo eſt, impius, Soph.

Αποθεόω, ῶ, ex homine Deum facio, in deos ſeu diuos refero, Plutarch. Αποθεωθῆναι, inter deos referri.

Αποθέωσις, ἡ, inter Deos relatio, diuinorum honorum attributio, conſecratio, Herodian.

Αποθειάζω, numine diuino afflor, Philo.

Αρνησίθεος, vel ἀρνησίθεος, negans Deum, Chryſoſt.

628 Διθεΐα, ἡ, duo dij, duplex numen, Naz.

Διθεῖται, qui duos Deos ſtatuunt aut colunt.

Δύσθεος, exp. ἀσεβής, impius, Soph.

Δωδεκάθεοι, dicitur medicamentum quoddam compoſitum ex duodecim rebus, apud Paulum Ægin. lib. 7. Apud Aëtium autem & alios δωδεκάθεος ἅλς, de ſale quodam è multis ſpeciebus compoſito. Eſt & herbæ nomen: ſic appellatæ quòd omnium deorum maieſtatem commendet Plin. lib. 25. c. 4.

Εκθεόω, ῶ, deifico, deum efficio. Εκθεοῦσθαι, deum fieri, Areop.

Εκθεωτικὴ δύναμις, deifica vis. Idem.

Εκθειάζω, Deo dedico, conſecro. Item in numerum deorum refero, vt Deum colo. Luc. Item diuinū exiſtimo, in diuinitatis iudiciū traho, Herodian. Item in religionem verto, Plut. & Herodian.

Εκθειασμός, conſecratio, &c.

Εκθειόω, ῶ, Deo conſecro. Exponitur etiam conſecro, colo vt Deum, Phil.

Ενθεος, in quo Deus eſt, ſeu afflatus aut inſtinctus Dei: diuinus, Plat. Luc. Τὸ ἔνθεον, fanaticus furor, impetus di numine afflatorum, Luc.

Ενθεάζω, numine agor. Luc. & Plut. Ενθεαστικός, qui fanatico furore agitur, numine afflatus: vel qui fanatico furore agi ſolet, Plat.

Ενθους, per contractionem pro ἔνθεος, Phil.

Ενθουσιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fanaticus, numine afflatus. Et τὸ ἐνθουσιῶδες, ipſe furor fanaticus ſeu diuinus, Phil.

Ενθουσιάζω, ſiue ἐνθουσιάω, f. άσω, fanatico ſeu diuino furore agor, numine afflor, Plat. Dicitur paſſiuè quoque ἐνθουσιασμένος pro ἐνθουσιάζων, Herodian. lib. 1.

Ενθουσιασμός, οῦ, ὁ, & ἐνθουσίασις, εως, ἡ, furoris fanatici ſeu diuini afflatus, Plat. Plut.

Ενθουσιαστός, οῦ, ὁ, numine afflatus. Ενθουσιασταὶ ſunt etiam hęretici quidam, Theod. in 4. hiſt. Eccl.

Ενθουσιαστικός, qui numine afflari ſolet, fanaticus, Plat. Actiuè interdum accipitur *pro*, animos corripiens furore illo diuino: vnde apud Ariſtot. poll. 8. ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία, harmonia quæ corripit animos.

Ενθουσιαστικῶς, more eorum qui furoris fanatici inſtinctu aguntur, Plut.

Decomp. Ανενθουσίαστος, non afflatus diuino numine, non fanaticus Plut.

Επιθεάζω, deorum opem contra aliquem imploro, deorum iram alicui imprecor, Plat. Euſt.

Επιθειάζω, numine diuino afflor, inſtinctu diuino corripior, apud Philon. Item vaticinor, apud Ioſeph. de antiq. Apud Thucyd. lib. 2. τοσαῦτα ἐπιθειάσας, exp. his deos precatus, vel his deos obteſtatus.

Επιτεθειασμένως, afflatu numinis.

Επιθείασις, obteſtatio quæ fit per Deum, ſeu deos. Thucyd. lib. 7. Item, precatio qua Dei opem imploramus.

Επιθειασμός, idem.

Ζάθεος, prædiuinus, ſacroſanctus, Iliad. α.

Ηγάθεος, admodum diuinus: pro ἀγάθεος, ex ἄγαν & θεός, & Ionicè α in η mutato, Od. ζ.

Ημίθεος, ſemideus: Heroum epith. Heſiod. Item heros.

Ημιθέαινα, ἡ, ſemidea, Opp.

Ισόθεος, Deo par, Deo æquiparandus, Plat.

Λευκοθέα, ἡ, Leucothea, Matuta dea, vt Plut. in Camp. interpr. vide & Etym.

Μισόθεος, Dei vel deorum oſor, Luc.

Μνησίθεος, pius.

Ομόθεος, qui pariter Deus eſt, qui vnà Deus eſt, eiuſdem diuinitatis conſors, Greg.

Πάνθεον pantheum. Romę templum fuit omnibus diis commune. Dion. lib. 53. ſcribit ſic nominatum videri quod in ſimulachris Martis & Veneris multas deûm imagines acciperet: vel quòd forma conuexa faſtigiatum, cœli ſimilitudinem repręſentaret.

Πολύθεος, qui multos deos eſſe ſtatuit, Damaſc.

Πολυθεότης, & πολυθεΐα, deorum multitudo.

Σεμνόθεοι, diuini humaníque iuris peritiſſimi, ac religioni dediti, quales appellati ſunt philoſophi & gymnoſophiſtæ apud Diogenem.

Συνθεΐα, ἡ, diuinitatis communio.

Τριθεΐα, ἡ, deitatis ternio, qua dij tres ſtatuuntur.

Τριθεῖται, qui tres deos eſſe aſſerunt, Naz.

Υπέρθεον, quod eſt ſuper numen diuinum, vel numinis voluntatem. 629

Φιλόθεος, Dei amans, Phil. de vita Moſ. lib. 3. φιλόθεος

τε κ̀ θεοφιλὴς ἐγένετο, & Dei diligens & Deo dilectus fuit. Exp. & Deo charus, Deo placens & gratus, vt κελεύσματα φιλόθεα, apud Naz.
Φιλοθεΐα, amor Dei.

ΘΕΡΑΠΩΝ, οντος, ὁ, miniſter, famulus, ſeruus. Odyſſ. δ. Ο τρηρὸς θεράπων Μενελάου. Interdum exp. cultor: vt θεράποντες μουσῶν. Gal.
Θέραψ dicitur pro θεράπων inquit Heſych.
Θεράπαινα, & θεραπαινὶς, ίδος, ἡ, miniſtra, ſerua, Xeno. Θεράπνη, ἡ, idem Apoll.
Θεραπαινίδιον, ου, τὸ, ancillula. Θεραπὶς, exp. θεραπεύουσα, Heſych.
Θεραπεύω, famulor, ſeruio. Laert. Item obſequium præſto, officioſus ſum erga aliquem, officiis demereri conor, Thucyd. apud Herodian. θεραπεύειν τινὰ, exp. ſtudioſum eſſe alicuius. Dicitur & θεραπεύειν τοὺς θεοὺς, colere deos. ¶ Item colo, curo, procuro, curam & ſtudium alicui rei impendo: vt θεραπεύειν τὴν γῆν, apud Xen. colere terram. Apud Thucyd τὸ ξυμφέρον θεραπεύειν, curare ſuum commodum, ſuis commodis ſeruire, ſeu inſeruire. Apud eundem θεραπεύειν τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, aucupari facultatem aperiendarum portarum. Apud Plut θεραπεύειν τὰ Φιλίππου, exp. fauere & adhærere Philippo. Apud Thucyd & Plut. in Lyc. θεραπεύουσι κόμην φαινομένην λιπαράν, ſtudent, operam dant. Item curo, i. remedia morbo adhibeo: Ariſtot. ethic. 1. Τὸν ὀφθαλμοὺς θεραπεύοντα. Item curo, i. ſano, medeor, Athen. lib. 12 θεραπεύσας Αντίπατρον. Item metaphoricè, reficio. Diod Sicul. Apud Plut. θεραπεύειν ὑποψίαν. exp. ſuſpicionem obſequiis tollere.
Θεραπεία, ἡ, famulatus, miniſterium: item famuli, ſeu miniſtri: Xenoph. pæd 4 σὺν ἱππικῇ θεραπείᾳ. Item cultus, cultura, obſeruantia, obſequium. Xeno. Dicitur & de cultu qui exhibetur Deo. Iſocr. Dicitur & de cultu ſeu curatione corporis, apud Plat. & Gal. Item cultus, de arboribus & herbis dictum, pro omni cura quæ illis impenditur, apud Theophr. Item, curatio, ſanatio, medela, remedium, Herodian
Θεράπευμα, τὸ, cultus, vel cultus quo demeremur & conciliamus, Xen. Item id quod ſanandum proponitur, Plut.
Θεραπευσία, curatio: item ſupplicatio, Heſych.
Θεραπεύσιμος, medicabilis, ſanabilis.
Θεραπευτὴς, οῦ, & θεραπευτὴρ ῆρος ὁ, miniſter, Xenoph. in pæd Item cultor: Greg & Phil. Item curator, ſanator, medicus. Item peculiariter pro eo qui & μοναχὸς, vulgò religioſus, apud quoſdam eccleſ. ſcriptores. Sic θεραπευτίδες, apud Phil. quidam exp. religioſæ.
Θεραπευτικὸς, colendis hominibus deditus, obſequioſus, officioſus: vel peritus demerendi homines cultu. Plat. Item peculiariter, colendis potentibus deditus: ſeu obſeruantiæ potentium deditus. Plut Item pro θεραπευτὴς, cultor, apud Phil. Item pro ἐπιμελητικὸς, apud Plat. Item medendi vim habens ſeu ſanandi θεραπευτικὸς μώμων, Naz.: maculas eluendi vim habens.
Θεραπευτικῶς, q. d. officioſè, obſequioſè, Plut.
Θεραπευτρὶς ίδος, ἡ, cultrix, vel curatrix.

Compoſita.

Αθεραπευσία, ἡ, q. d. cultus carentia, neglectus, Plat.
Αθεράπευτος, incultus, qui eſt corpore inculto & horrido. Plut. Itē neglectus, cuius cura non geritur, Xen. Item immedicabilis, inſanabilis, Greg.
Αντιθεραπεύω, viciſſim loco & obſeruo, Xen.
Αποθεραπεύω, medeor, curo, Plut. & Gal. Item colo, vt ἀποθεραπεύειν τοὺς θεοὺς.
Αποθεραπεία, ἡ, curatio, medicatio, medela, ipſe actus medendi. Item quod θεραπεία. Peculiariter interdum dicitur à medicis, omnis exercitationis probè peractæ poſtrema pars, quæ & excrementa purgat, & corpus à laſſitudine tutum reddit. Gal. Item cultus, vt Ariſtot. in pol. περὶ τὴν τῶν θεῶν ἀποθεραπείαν.
Αποθεραπευτικὴ, ratio curandi corpora poſt exercitationem.
Δυσθεράπευτος, vix ſanabilis, cui vix mederi poſſumus, apud Soph.
Εκθεραπεύω, cultu ſeu obſeruantia concilio vel demereor, Plut. Item, ſano, perſano, Gal.
Επιθεραπεύω, obſequium præſto, Thuc.
Εὐθεράπευτος, facilè ſanabilis, curatu facilis, Theoph.
Προθεραπεύω, priùs curo vel excolo. Exp. & præparo.
Προθεραπεία, præparatio, Hermog.

ΘΕΡΟΣ, εος, τὸ, æſtas, Heſiod. Hom. Xen. & alij. ¶ Accipitur etiam pro meſſe. Epigr. Εσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι, meſſem tibi bonam vaticinor. Sic & apud Plut. A θέρω deriuatur, quòd eo tempore maximus calor vigeat.
Θέρειος, ου, ὁ, æſtiuus. Orph. θέρεια, ἡ, æſtiuum tempus, æſtas. Scribitur & θερεία, vt ſubaudiatur ὥρα. Polyb. l. 5 Pro eodem habetur θέρος, apud Dioſc. l. 5. θερεία αἰθρία, æſtiua ſerenitas.
Θερινὸς οῦ ὁ, æſtiuus, vt θερινὰ λάχανα, Athen.
Θερέτρον ου, τὸ, locus habitationi æſtiuæ accommodus.
Θερίζω, f. ίσω, æſtiuo, i. æſtatem alicubi tranſigo: vt Suid. annotat. Item meto, Xenoph. Hell. 7. Et metaph. colligo, & meto apud Latinos. Plutarch in apopht. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐθέριζε τὴν Ασίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι.
Θερισμὸς οῦ, ὁ, meſſis, Aſchin.
Θεριστὴς, οῦ ὁ, meſſor, Dem. pro cor. Et fœm. θερίστρια ἡ, quæ metit, Ariſtot.
Θεριστήριον ου τὸ, falx meſſoria. 1. Reg 13.
Θεριστὸς, οῦ, ὁ, meſſus, aut qui meti poteſt, vel ſolet, q. d. meſſilis. Dioſc. l. 1. c 18.
Θέριστρον ου, τὸ, veſtis tenuis & æſtiua, ſeu veſtis meſſoria, Gen. c. 24. & Cant. c. 5. Nonnullis eſt etiam falx meſſoria.
Θερίζω, meto, incido, rodo, per ſync. pro θερίζω.
Θερείτατος, ου, ὁ, æſtuoſiſſimus, Arat. & Nic.

Compoſita.

Αθέριστος, ου ὁ κ̀ ἡ, non demeſſus, qui eſt adhuc in ſpica, ab Heſychio exp. neglectus.
Αποθερίζω, demeto. Interdum abſcindo, amputo.
Αποθερίζω, idem, Epig ἀπέθερισε σὴν κεφαλὴν αἴλουρος, felis tuum caput abſcidit.
Βουθερὴς έος, ὁ κ̀ ἡ, qui à bobus depaſcitur, Soph.
Εκθερίζω, meto, Demoſth.
Ενθερίζω, æſtatem in aliquo dego.
Εὐθέριστον, ſic balſami genus nominatur à Plinio.
Ιθερις, ſpado, exectus, eunuchus. cui ἰς τέθερισται, i. de meſſa virilitas, Heſych.
Παραθερίζω, demeto, amputo. περιθερίζω, idem Apol. Arg. 2.
Συνθερίζω, vnà meto, vnà meſſem facio Ariſtoph.

ΘΕΡΩ, f. θερῶ, (& Αο. 1 ἔθερσα, vn θερσόμενος, apud Hom) calefacio, Naz. θέροντος, ἀλλ' οὐ φλέγοντος. ¶ Item medeor, ſano, curo, Nic.
Θέρομαι, calefio, caleſco, aut etiam me calefacio, Odyſ. τ. Apud Plut. de primo frig. θερομένην, æſtuantem, ¶ Item vror, incendor, Il. λ.
Θερμὸς οῦ, ὁ, vel ἡ, calidus, vel calida: vt θερμὰ λουτρά, apud Hom. lauacra calida, termæ. Neutr. gen. τὸ θερμὸν, ſub. ὕδωρ calida, ſub aqua, Gal. Et pro θερμότης, calor Theophr. ¶ Item θερμὸς, metaphoricè ardens, feruens, de animi affectu: vt δάκρυα θερμὰ, apud Hom. Et θερμὸν ἔργον, audax facinus, apud Ariſtoph. in Plu-

in Pluto. Exp. & acer, vehemens, apud Greg. & in Hippiatr. θερμὸν φάρμακον, validum & acre. ¶ At θέρμος, ου, ὁ, lupinus: leguminis genus de quo Theophraſt.hiſt.pl.lib.8.cap.7.
θερμῶς, calidè, Plut.
θερμότης ητος, ἡ, caliditas, calor, Plut.
θερμωλὴ, ἡ, idem quod θερμότης, calor. ¶ Iones ſic etiam vocant febrim, Corinth.
θέρμη, ης, ἡ, calor, æſtus, Thuc. Item febris, ſicut θερμωλὴ, Heſych.
θέρμω, calefacio: Il. σ. θέρμετο δ' ὕδωρ.
θερμαίνω, f. ανῶ, calefacio. idem quod θέρμω, Ilia. ξ. & Plut. Metaphoricè etiam accipitur: Soph. apud Suidam, Ὅστις κενοῖσιν ἐλπίσι θερμαίνεται. Apud Hippocr.lib 1.epidem. θερμανθῆναι, febricitare. ¶ Pro θερμαίνω dici videtur etiam θερμάω ſiue θερμάζω, vnde apud Nic.in Alexiph. θερμάσαιο, calefacias, foueas.
θέρμανσις, εως, ἡ, calefactio, calefactus, Ariſt.
θερμαντὸς, οῦ, ὁ, calefactus vel qui calefieri poteſt, Ariſt.metaph 4. θερμαντικὸς, qui calefacere poteſt, ex calefactorius, Dioſc.
θερμαντὴρ ῆρος, ὁ, caldarium, Poll. θερμαντήριον, ου, τὸ, idem.
θερμασία, ἡ, calefactus, calor, Ariſt.
θερμαστὶς, ίδος, ἡ, caldarium, Poll.
θέρμαστρα, ἡ, caminus, Heſychio. Pro quo etiam ſcriptum reperitur θέρμαυστρα, ſiue θερμαῦστρα, apud Callim.hymno in Delum.
θερμαστρῆθεν, è caminis, Heſych.
θερμαστρὶς, ίδος, ἡ, caldarium: Item genus ſaltationis, ſic dictę à vehementia & concitatione. Pro eodem dicitur & θερμαυστρὶς & θερμαυστρὶς apud Athen.lib. 14.& Poll. vnde θερμαυστρίζω, quod videtur eſſe, in altum exilio, & antequam in terram deferar, pedes ſæpius alternans geſticulor, Luc.de ſalt.
θερμερεύεσθαι, delicatè viuere. Inde forſan quòd qui calidis vterentur, delicatiores eſſe putarentur. Pollux lib.10.ait comicum eſſe nec ſibi probari, vt & κιχλιδιᾶν.
Θρέω, idem quod θέρω, Od. ρ.

Compoſita: ac primum ex θέρω.

Δυσθερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, calefactu difficilis.
Εἱληθερὴς, à ſole calefactus, inſolatus, Euſt. Pro eodem Doricè dicitur ἑλαθερής.
Εἱληθερέω, ῶ, ad ſolem caleſco, inſolor, apricor. Pro eodem inuenitur & ἑληθερέω, apud Gal.
Ζαθερὴς, admodum calidus, feruidus, ardens, Suid.

Compoſita à θερμὸς & θερμαίνω.

Ἀθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, non calefactus, qui non caleſcit.
Ἀναθερμαίνω, recalfacio. Ἀναθερμαίνομαι, recalfio.
Ἀντιθερμαίνω, contra calefacio, Alex.Aphr.
Διάθερμος, feruidus, præcalidus, Ariſt.
διαθερμαίνω, incalfacio, Dem.de falſ.legat.
διαθερμασία, calefactus, calor: vel potius calor diffuſus, Ariſt.probl.
Ἐκθερμαίνω, excalefacio, Ariſt. probl.
Decomp. Ἀνεκθέρμαντος, qui excalfactus non eſt, vel qui excalfieri non poteſt.
Συνεκθερμαίνω, concalfacio, Plut.
δυσεκθέρμαντος, qui ægrè poteſt excalefieri ſeu incaleſcere, vt δυσεκθέρμαντος πυρετὸς, apud Gal. de febri in qua calor cum difficultate accenditur.
Ἔνθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, calidus, æſtuoſus, Plut.
Εὐθέρμαντος, bene calefactus, bene caleſcens, Theoph.
Ὀλιγόθερμος, cui modicus calor ineſt.
Παράθερμος, qui vbi non opus eſt, calido animo rem aggreditur, præceps.
Παραθερμαίνω, calefacio, Athen.
Περίθερμος, admodum calens, vndique calens.
Πολύθερμος, multùm calidus, præcalidus.

Προθερμαίνω, præcalefacio, priùs calefacio, Al.Aphr.
Συνθερμαίνω, concalefacio. Συνθερμαντικὴ δύναμις, vis 632
concalefactoria, Gal.
Ὑπερθερμαίνομαι, ſupra modum calefio, ſeu caleſco.
Ὑπόθερμος, ſubcalidus, aliquantum calidus.
Ὑποθερμαίνω, calore ſuccendo, Il. π.
Φιλόθερμος, calidorum ſeu caloris amans.

ΘΕΣΜΟΣ, οῦ, ὁ, lex, idem quod νόμος, vt oſtendit Athen.lib.12. (ſunt enim θεσμοὶ iidem qui νόμοι τεθέντες, poſitæ & conſtitutæ leges, ſiue in tabulis, ſiue in animis hominum, ſiue etiam conſuetudine diuturna confirmatæ.) Plut.in hom.ait, θέμιστες γὰρ καὶ θεσμοὶ οἱ νόμοι. Apud Platonem tamen epiſt. 8. diſcrimen fit inter θεσμὸν & νόμον, ὁ πᾶσι τὰ ἀπεργαζόμενος θεσμὸς, νόμος ἂν ὀρθῶς ὑμῖν εἴη κείμενος.
¶ Item θεσμὸς, lignorum compoſitorum ſtrues, Heſych.
Θέσμιος, ου, ὁ, legitimus, legi cōſentaneus, vel etiam, lege præſcriptus aut iuſſus. Et neut. gen θέσμιον, aut adiectiuè, aut etiam ſubſtantiuè, pro θεσμός, Apol.Rhod.

Compoſita.

Ἄθεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lege carens, exlex, de quo lex poſita non eſt. Exp. & legibus vetitus, Plut.
Ἀθέσμως, contra leges, iniquè, nefariè, Heſych.
Ἀθεσμία, ἡ, iniquitas, ſcelus. Ἀθέσμιος, idem quod ἄθεσμος, Nonn.
Decomp. Πανάθεσμος, omnino iniuſtus, Oppian.
Ἔκθεσμος, exlex, vel, lege vetitus, iniquus, nefandus, nefarius. Philo de mundo.
Ἐκθέσμως, illegitimè, iniquè, Syneſ.ep.67.
Ἔνθεσμος, (cui oppon. ἄθεσμος & ἔκθεσμος) q.d. qui eſt intra legem ſeu leges, i. qui manet intra pręſcriptum legis, & ex eo non egreditur. Exp. legitimus, licitus, legi conſentaneus.
Ἐνθέσμως, legitimè, iure, vt fas eſt, Syneſ.ep.67.
Περιθέσμιος, vice περιστίθημι, in Τίθημι.

ΘΕΣΠΙΣ, ιος, ὁ καὶ ἡ, vaticinus, diuinus, ex Deo loquens: vel à Deo dictatus: vt θέσπις ἀοιδὸς, diuinus cantor, Od. ρ. Euſt. tradit compoſitum eſſe ex θεὸς & ἔπω, adiectione τοῦ σ. Vel ex ὀπάζω, & θεὸς, vt θέσπις ſit diuinitùs datus.
Θεσπίζω, fut. ίσω, vaticinor, reſpondeo vt vates vel antiſtes, Philo. Item ſancio & ſtatuo. Idem θεοφορηθεὶς ἐθέσπιζε τὴν ἑβδόμην, Dei inſtinctu ſanxit ſeptimum dem.
Θέσπισμα, τὸ, reſponſum vatis vel antiſtitis oraculum, Heſych. Apud Theophil. in inſtit. ciuil. τῆς συγκλήτου τὸ θέσπισμα, ſenatuſconſultum.
Θεσπέσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, diainus (ἐκ θεοῦ πεσὼν) diuinitus datus vel miſſus: vt θεσπέσιος πλοῦτος, Hom. Et Il. ζ. θεσπεσίῃ, ſub. γνώμῃ, diuino conſilio.
Θεσπεσίως, diuinè, diuinitus, Il. ο.

Compoſita.

Ἀποθεσπίζω, quaſi oraculum profero, vel verè prædico, quaſi ab oraculo, Plut.
Ἐπιθεσπίζω, oraculum reddo: vt θεσπίζω. Exp. & autor rei ſum, approbo.
Ἐπιθεσπισμὸς, oraculum, oraculi redditio.
Προθεσπίζω, prædico, vaticinor, prædiuino, Plut.

ΘΕΩ, F. θεύσομαι, (ſiue θεύσσομαι, apud Thuc.) curro, curſu feror. Od. ξ. Thuc. ἔθει δρόμῳ, curſu contendebat, curriculo ibat: vel citato curſu currebat. Apud Herodot. θέω περί τινος, curro pro aliquo, i. dimico, pugno, periclitor.
Θείω, poeticè metri gratiâ inſerto ι pro θέω, Il. κ.
Θὼς, θωὸς, ὁ, animal lupo ſimile, dictum ἀπὸ τοῦ θέειν, Theocr.idyll.1. Ariſt. Oppian.

Compoſita.

Ἀμφιθέω, circumcurro, in orbem curro, Athen.

Ἀναθέω, ſurſum curro, ſubeo.

Ἀντιθέω, contra currentem curro, occurro.

633 Ἀποθέω, abeo currens, Xen.

Διαθέω, diſcurro, percurro, Xen. Plut.

διαθέω πρός σε, tecum curſu contendo.

Ἐκθέω, excurro.

Decomp. Διεκθέω, diſcurro, excurro, Ariſtot.

Ἀπεκθέω, aduerſus aliquem excurro, Philo.

Προεκθέω, prior excurro.

Ἐπιθέω, accurro, incurro, irruo, Ariſtid.

Καταθέω, decurro, Xen. Hell. 1. Item hoſtiliter percurro ſeu incurro Cum accuſ.

Μεταθέω, curro poſt, i. curru perſequor, Xen. Item tranſcurro, curſu vſquequaque perſequor, curſu permetior, Xen. in Cyneg.

Παραθέω, accurro, & q.d. iuxta curro: aſſequor, *hoc eſt*, cominus ſequor, non longè relinquor, Greg. & Herodian. lib. 8. Apud Ælian. παραθέουσι τὴν ὄχθην, exp. curſim litus vel ripam legant. Item prætercurro. Plat. in Theæteto, apud Luc. de hiſt. ſcrib. παραθεῖ τὸ Ταὔγετον, exp. leuiter attingit quaſi prætercurrendo, vel in tranſcurſu attingit.

Decomp. Συμπαραθέω, curſitando aſſector, Dem.

Περιθέω, circumcurro, in orbem curro, Herodian.

Προθέω, præcurro, Il. χ.

Decomp. Ὑπεκπροθέω, longè præcurro, Hom. Il. ι.

Συνθέω, concurro, Plut. ſymp. 4.

ΘΕΩΡΟΣ, οῦ, ὁ, ſpectator, contemplator, Plato. Item ſpecialiter, ſpectator ludorum ſeu certaminum ſolemnium in celebritatibus panegyricis, Ariſt. Rhet. l. 1. & Dion. Halicarn. θεωροὶ à Platone dicuntur etiam qui peregrinantur ad cuiuſque vrbis mores & ritus contemplandos. In hac ſigni. deducitur à θεάομαι. ¶ Item θεωρὸς, qui ad deum accedit conſulturus eum, & cum eo aliqua de re publico nomine acturus: vel cui rerum ad Deum pertinentium cura delegatur, Heſ. & Harpocr. Et οἱ θεωροὶ, qui ad conſulendum oraculum mittuntur, Arrian. l. 6. Item qui donaria ad ſolennia ſacrificia perferebant, Dionyſ. Halic. in vita Lyſiæ. In hac ſignif. Pollux θεωρὸν deriuat ἀπὸ τοῦ πρὸς θεὸν ὀρούειν, vel ὁρμᾶν, vel ὁδεύειν: alij ex θεὸς & ὤρα compoſitum volunt: vt θεωρὸς ſit, qui Dei, i. rerum ſacrarum & diuinarũ curam gerit.

¶ *Deriuata ex θεωρὸς in priori ſignif.*

Θεωρέω, ῶ, f. ήσω, ſpecto, contemplor, inſpicio. Sæpe de animi contemplatione dicitur: Ariſtot. in Pol. θεωρεῖν περὶ τούτου. Item perſpicio, perpendo, Dem. Interdum & æſtimo, vt apud Æſchin. ¶ Item peculiariter, ludos ſpecto vel celebro, Plat. Interdum ſignif. ludos ſpectatum venio, Thuc. Plat.

Θεωροῦμαι, ſpector, inſpicior, Ariſt.

Θεώρημα, τὸ, ſpectaculum, apud Athen. Item quod contemplamur ſeu ſpeculamur: quod commentamur. Exp. & præceptum: vt apud Hermog. θεώρημα τεχνικὸν, præceptum artis. Apud Euclidem θεωρήματα, vulgò propoſitiones dicuntur.

Θεωρηματικὸς vt θεωρηματικοὶ, philoſophi theorematis vtentes.

Θεώρησις, contemplatio, ſpeculatio.

Θεωρητὸς, οῦ, ὁ, ſpectabilis, aſpectabilis. Item metaphoricè, qui ſub animi contemplationem cadit, in contemplatione poſitus ſeu verſans. Exp. & perceptibilis & comprehenſibilis.

Θεωρητῶς, q.d. ſpectabiliter, viſibiliter.

Θεωρητικὸς contemplatiuus, i. contemplationi deditus ſeu addictus, Ariſt. Item θεωρητικὸς λόγος, Plut. theoretica diſputatio, continens theoremata: quæ ſunt veritatis inueſtigationes.

Θεωρητήριον, ου, τὸ, locus ſpectandis ludis, Plut.

Θεώρητρα, τὰ, dicta fuiſſe tradunt munera quę ſponſus ſponſę dabat ante nuptias quum ſe ſpectandam pręberet depoſito flammeo: quę & ἀνακαλυπτήρια, ὀπτήρια, & ἄθρήματα.

Θεωρία, ἡ, contemplatio, commentatio, meditatio, inſpectio. Propriè putatur eſſe rerum diuinarum inſpectio & ſpectaculum. Et ſpiritalis ſenſus contemplatio, apud Areop. ¶ Item peculiari ſigni. ſpectatio ludorum ſeu certaminum in panegyricis conuentibus: vt apud Thuc. lib 6. Inuenitur & pro ipſis ſpectaculis quę eduntur apud Iſocr. in Panegyr. Item inſpectio illa morum cuiuſque ciuitatis, Iſoc. in Trap.

Θεωρικὸς, ad ſpectationem ludorum ſeu ad ſpecta- 634
cula pertinens: vt θεωρικὰ χρήματα, pecunia quæ pauperibus è publico ad emendam in theatro ſedem dabatur. Sic dicta eſt etiam quęuis pecunia quę ex ærario deprompta ad ſpectaculorum vſum conuertebatur, Dem. Et τὸ θεωρικὸν, idem quod θεωρικὰ χρήματα, Dem. Luc.

Compoſita.

Ἀγαθεωρεῖν, valde & intentis oculis ſpectare & conſiderare, vel cum admiratione contemplari.

Ἀθεώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ſpectabilis, Ariſt.

Ἀθεωρήτως, inuiſibiliter, apud Greg.

Ἀθεωρητὶ ſine contemplatione.

Ἀναθεωρέω, ῶ, attentè contemplor & conſidero, Diod.

Ἀναθεώρησις, diligens conſideratio, Suid.

Ἀποθεωρέω, ῶ, contemplor, vt in ſpeculo faciem, Plut.

Ἀρχιθέωρος, quidam exp. præfectus ludorum & ſpectaculorum. Vide & in compoſitis ex θεωρὸς in altera ſignificatione.

Δυσθεώρητος, cuius difficilis eſt contemplatio.

Ἐπιθεωρέω, ῶ, proſpicio, aſpicio.

Εὐθεώρητος, ſpectatu facilis.

Παραθεωρέω, ῶ, (q.d. iuxta ſpecto, ſeu contemplor) vnum alteri admotum contemplor & inſpicio. vnde & *pro*, comparo ponitur: Xen. καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτὸν, me comparans aliis. Luc. παραθεωροῦσι Μίλωνι. Item obiter commentor, apud Greg. Item deſpicio, aſpernor, vt initio Act. c. 6.

Προθεωρέω, ῶ, q.d. præcontemplor, vel priùs commentor.

Προθεωρία, q d. præcommentatio ſeu præmeditatio. Ita vocatur in declamationibus quod vnicuique tanquam argumentum præfigitur.

Συνθεωρέω, ſimul aſpicio.

Ὑποθεωρεῖν, conſpicere, Plut.

Φιλοθέωρος, ſpectaculorum amans.

Deriuata ex θεωρὸς in poſteriori ſignif.

Θεωρία, ἡ, ſolennitas ſeu pompa quę eſt in mittendis theoris, Iſocr. in Ægin. Sic etiam appellabatur quod theori aduehebant offerendum Deo, Plat. Plut.

Θεωρικὸς, ad theoros pertinens, ſeu ad theoriam: vt θεωρικὴ ὁδὸς, apud Poll. via per quam theori ad offerenda Deo ſacrificia eunt.

Θεωρὶς ναῦς, nauis qua vehebantur theori. Et θεωρὶς ὁδὸς, idem quod θεωρικὴ ὁδὸς, Heſych.

Θεωρέω, ῶ, oraculum conſulo, Plat. Thuc.

Ἀρχιθέωρος, (*comp.*) præfectus eorum qui theori dicebantur. *hoc eſt*, iis qui ſciſcitatum oracula mittebantur. Exp etiam præfectus ſacrorum, Demoſth.

Ἀρχιθεωρία, munus ſeu dignitas architheorica.

Ἀρχιθεωρέω, ῶ, ſum ἀρχιθέωρος, Dem.

Ἀρχιθεώρησις munus illud architheoricum, Poll.

ΘΗΓΩ, F. ξω, acuo, Il. ψ. (de apro) αὐτὰρ ὀδόντας θήγει. ¶ Item metaph. (vt & acuo Lat.) incito, inſtigo, animo, Xen.

Θήγομαι, acuor, incitor, inſtigor, &c. Xen.

Θῆξις, Heſych. punctum, momentum, celeritas. Apud

pud medicos κατὰ θῆξιν θεραπεία, curatio in vulneribus per ſuturæ commiſſionem,Gal.

Θηκτός, acutus:vt θηκτὸν ξίφος,in Epigr.

Θηγαλέος,acutus in Epigr.

Θηγάνη, & θήγανον,cos ab acuendo ita dicta,Soph.

Θηγάνω, acuo,Heſych. θηγαλέος,acutus.

Compoſita.

Δίθηκτος,vtrinque acutus.Æſchyl.in Prometh.

Ἐπιθήγω,acuo vel exacuo.

Εὐθηγής & εὔθηκτος,bene acutus:vt εὔθηκτον ξίφος.

Καταθήγω,acuo exacuo,Heſych.

Περικαταθήγεσθαι (*decomp.*)antè exacui,Heſych.

Νεοθηγής,recens acutus:vt νεοθηγὲς ξίφος.

Ὀξύθηκτος,valde acutus,Epigr.

Παραθήγω,acuo,exacuo Metaph.incito,infligo.

Ὑποθήγω,metaphoricè itidem,ſubinſtigo,Suid.

ΘΗΛΗ, ῆς,ἡ,papilla, mammæ ſeu vberis apex. Ari-
635 ſtot.Dicitur nutrix θηλὴν ἐπέχειν, quum infanti papillam ſugendam præbet.Et ipſe infans contrà ἐπιλαμβάνειν & σπᾶν τῆς θηλῆς, quum eam arripit & lac ſuctu trahit. Plato in Cratylo, τὴν θηλὴν,denominatam videri ait ἀπὸ τὸ θάλλειν, quod faciat τεθηλέναι.

Θηλάζω, papillam ſugendam præbeo, lacto. Lyſ.ἡ μήτηρ αὐτὸ (παιδίον) ἐθήλαζεν. Fœtus quoque matrem ſeu nutricem θηλάζει,i.ſugit præbita papilla. Plut θηλάζομαι, ſugor, lac mihi ſuctu ex vberibus hauritur,apud Ariſtot. & Dioſc. τὸ θηλαζόμενον γάλα,lac quod ſugitur. Item vbera ſeu papillam præbeo ſugendam. Plut.in Rom. θηλάζεται τοῖς βρέφεσι. Ipſe etiam partus θηλάζεται,lactatur,Poll.

θηλασμός,ὁ,lactatio, vel lactis hauſtus,Plut.

θηλάστρια,ἡ,nutrix,lactatrix,Poll.

Θηλάγω, idem quod θηλάζω,Heſych.

Θηλαμὼν,nutritor,nutritius:vel nutrix,Euſt.

θηλαμινός,lactens,ideóque recens à partu,Heſych.

Θηλωτὶς,nutrix, Plut.in probl.Rom. θηλονή, idem,ibidem.

Compoſita.

Ἄθηλος,ὁ & ἡ,vberũ inſuetus,qui non ſuxit lac. Exp. &,vberum appetens,& cupiens ſugere.Item ablactatus, qui non amplius ſugit vbera.

Αἰγοθήλης,ὁ, caprimulgus:auis quædam à capræ vberibus ſic dicta.

Ἀποθηλασμός,ὁ,exactio,ſeu ſuctus.

Ἐκθηλάζω,exugo.

Εὔθηλος, mammoſus, vel bene diſtentas mammas habens,vt εὔθηλοι βόες,apud Eurip.

Ἱπποθῆλαι,equimulgi,i. pulli equarum lactantes,pulli equarum vberibus ſuppoſiti,Ariſtot.

ΘΗΛΥΣ,εος,ὁ, vel ἡ,fœmineus : vel qui eſt ſexus fœminei. Hom. Plut. & alij. Apud Ariſtot. ὁ θῆλυς ἐλέφας,elephas fœmina. Apud Nonn. ἠμείβετο θήλεϊ φωνῇ,fœminea voce. Pro eodem,θήλεια,quoque dicitur in fœm.gen.Hom.Iliad.θ. Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τό γε μήτε τις ἄρσην. Item ἡ θήλεια, fœmina: de cuiuſuis generis animantibus. Plut.in probl.Rom. χρῶνται δὲ δυσὶ μὲν ὀνόμασιν αἱ θήλειαι,τρισὶ δὲ οἱ ἄρρενες. Ionicè θήλεια,& θηλέη dicitur pro θήλεια,fœminea, quę fœminei ſexus eſt:vt θηλέη μορφή,fœminea forma:& θήλεα ἵππος,apud Herodot. Neutr. θῆλυ, fœmineum, quod fœminei ſexus ſeu generis eſt, Ariſtoph.& apud Herodotum, θήλεα τέκνα,fœminei ſexus liberi,i.filię. Et apud Ariſtot. θήλεα ᾠά,fœminei ſexus oua,i.oua quę fœminã procreant. Dicitur etiam τὸ θῆλυ,ſub γένος Apud Galenum ad Glauconem τὸ θῆλυ, exp.ingenium muliebre.¶ Item θῆλυς fœmineus, muliebris, mollis,tener: vel effœminatus. Soph,apud Homerum & Heſiodum θῆλυς ἐέρση, non ſolùm, exp. mollis & tener ros,ſed etiam vireſcere & germinare plantas faciens. Plato in Cratylo,τὸ θῆλυ,denominatum videri ait ἀπὸ τῆς θηλῆς.

Compar. θηλύτεραι, paſſim apud Homerum pro poſitiuo θήλειαι fœmineæ,fœminei ſexus:vt Ody.θ. Il.θ. Dicitur & θηλυτέρη,vt θήλεια,pro γυνή,fœmina.Epigr.l.1.titulo,εἰς γυναῖκας. Quidam θηλύτερος interpr.effœminatior,in venerem pronior.

Θηλύτης,ητος,ἡ,fœminea natura,fœmineum ingenium: ſeu fœminea mollities,Plut.

Θηλυδρίας,ὁ,mollis & effœminatus,qui natura & ingenio eſt fœmineo,Luc.& Syneſ.

θηλυδριώδης, εος, ὁ & ἡ, mollis & effœminatus, ſeu qualis eſt effœminatorum,Greg.Naz.

θηλυκός,ὁ, fœmininus, fœminei ſexus proprius & peculiaris.Vox grammat.

θηλυκῶς,fœminino genere, Athen.lib.11.

Θηλύνω,effœmino,mollio,Hippocr.

Compoſita.

Ἄθηλυς,non fœmineus,ſeu non effœminatus,virilis.

Ἀθήλυντος,non effœminatus,Suid.

Ἀποθηλύνω,effœmino.

Ἀρρενόθηλυς, & Atticè ἀρσενόθηλυς, promiſcui generis, fœminei nimirum & maſculi. Sic vocantur animalia quæ ipſa ſe ineunt.

Διαθηλύνω,effœmino ſeu prorſus effœmino. 636

Ἐκθηλύνω,effœmino,Phil.

Συνεκθηλύνω,(*decomp.*)vnà effœmino.

ΘΗΡ,ηρός,ὁ,fera,bellua.Ody.ε.Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Dicitur etiam peculiariter leo κατ' ἐξοχὴν:vt Il.o.v.586. Item centaurus,apud Soph.in Trach.

Θήρειος,ὁ & ἡ,ferinus,belluinus,Soph.

Θηρίον τό,fera,bellua idem quod θήρ. Odyſſ.κ. μέγα θηρίον, Xenoph.pæd.1.ἄλιμα θηρία. Interdum θηρία de elephantis dici Suid. annotat. Latiùs etiam patet. Nam Ælian ἀράχνην etiam,i.araneum,θηρίον appellat. Apud medicos verò peculiariter θηρία,dicuntur beſtiæ venenatæ, quæ ictu morſúve venenum relinquunt, Dioſc. Hippocrati eſt etiam vlcus ἄγριον,teſte Gal.

θηριακός,ὁ, vt θηριακὸς λόγος, apud Dioſc. ſermo ſeu tractatus de feris. peculiariter verò de iis quæ venenum ictu aut morſu relinquunt. θηριακὰ φάρμακα, medicamenta quæ venenatorum animalium morſus depellunt. Et θηριακή,ſub.ἀντίδοτος, antidotus aduerſus venena omnia efficax. Sic κατ' ἐξοχὴν, vocatur medicamentum quoddam ex ſimplicibus plurimis & viperarum carne compoſitum, reſiſtens venenis omnis generis.

θηριώδης,εος,ὁ & ἡ,ferinus, belluinus,Ariſtot. Item belluoſus, belluis refertus, vt θηριώδης θάλασσα,Theophr.

θηριωδῶς,ferino more,more belluarum,Iſocr.

θηριωδία,ἡ,feritas,idem quod θηριότης,Ariſtot.

Θηριόω,ῶ,effero,in ferinam naturam verto.

θηριοῦμαι, efferor, in belluinam naturam abeo. Apud medicos τεθηριωμένα ἕλκη, vlcera quæ ad feritatem tranſierunt ſeu ab habitu mitiore ad aſperiorem. Dioſcorid.lib.3. cap.11. ¶ θηριοῦσθαι apud rei ruſticæ ſcriptores ſignif. beſtiolis infeſtari, vermiculari, quod & σκωληκιᾶσθαι dicitur. Theophr.de cauſ.pl.lib.5.

Θηρίωμα,τό,vlceris genus teterrimi,Gal.

θηρίωσις, εως,ἡ, efferatio, in feram ſeu belluam mutatio,Luc.

Θηρίδιον,τό,beſtiola,Theophr.

Θήρα, ἡ, venatio, venatus, indagatio quæ fit à venatore.Xenoph.ἐξιέναι ἐπὶ θήραν. Metaph. apud Soph.in Aiace, δυσμενῶν θήραν ἔχων, hoſtes venans, ſeu ve-

ſtigans aut perſequens. Item præda venatu capta.

Θηρευτικὴ, ἡ, venenatio, Heſych.

Θηράω, ῶ, venor. Xeno. Cum accuſ. Metaph. ſector, conſector, capto, Luc.

Θηρῶμαι, interdum idem ſignificat quod θηράω. Iſocr. Interdum paſſiuè ſumitur: vt apud Xen. apom. l. 1. Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος, captatus, illectus.

Θήραμα, τό, captura, quod venando capitur, Plut.

Θηράσιμος, qui venatu capi poteſt.

Θηρατής, venator. Item metaph. indagator, ſectator. Laert. in Pyth. Et θηρατικός, venatorius, ad venationem pertinens: vt θηρατικὰ σημεῖα, apud Plut. Exp. & venationis ſtudioſus. Item τὰ θηρατικά, venandi ars, Xen.

Θήρατρον, id quo capimus quæ venamur. Lat. laqueus, pedica, plaga, rete. Xen. & metaph. apud eundem, Xen.

Θηρητὴρ ῆρος, ὁ, (poet.) & θηρήτωρ, ορος, ὁ, venator, Iliad. ι. & ι.

Θηρεύω, feras venor. Plut. Item metaphor. ſector, conſector, capto: vt θηρεύειν ἡδονάς. Iſocr. Sic θηρεύειν αὐτήν, Eurip.

Θηρεύομαι, à venatore indagor ſeu capior. Item actiuè, apud Ariſtot. pro θηρεύω.

Θήρευμα, τό, quod venando capitur, captura. Item pro venatu, ex Plat. de leg.

Θήρευσις, venatio, ipſa venandi actio. θηρεύσιμος, qui venatu capi poteſt. Exponi tamen ſolet ad venandum aptus. θηρευτός, idem.

Θηρευτής ac θηρευτήρ, venator. Heſiod in aſp θηρευτικός, venaticus, venatorius. Xen. Item θηρευτική ſub. τέχνη, venandi ſcientia, apud Ariſtot. polit. 1. Exp. & venatio, venatus.

Φὴρ, Æolicè pro θήρ, fera. Apud Hom. Ilia. α. φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, i. centauris.

Compoſita, ac primum ex θὴρ & θηρίον.

Ἄθηρος, carens feris ſeu belluis: vt ἄθηρος χώρα, Plut. Item neutr. gen. & ſubſtantiuè τὸ ἄθηρον pro ἡ ἀθηρία, feris & belluis carere, belluis non infeſtari. Plut. Aliam ſignif vide in compoſitis ex θήρα.

Ἀθηρία, idem quod τὸ ἄθηρον, Theophil.

Ἀποθηριόω, ῶ, effero, efferatum reddo. Cratin. Item ad feritatem & crudelitatem incito, apud Polyb.

Ἀποθηριοῦμαι, efferor, vnde ἀποθηριωμένα ἕλκη.

Ἀποθηρίωσις, efferatio, feritas.

Διαθηριόω, ῶ, effero: ſeu prorſus effero aut exacerbo.

Ἐκθηριόω, effero mitem naturam in belluinam muto.

Ἔνθηρος, feras habens: vt ἔνθηρος δρυμός, ſaltus in quo ſunt feræ, apud Eurip.

Μιξόθηρ, ſemiferus, q. d fere permixtus, Epigr.

Ὀλεσίθηρος, feras perdens & perimens, Eurip.

Πάνθηρ ηρος, ὁ, panthera, Xen. in Cyneg.

Λυκοπάνθηρ, (decomp.) animal quod ex parte eſt lupus, ex parte autem panthera: vide Euſt.

Πάνθηρον δίκτυον, rete ad capiendas omnis generis feras. Sic πάνθηρον δάπεδον, apud Ariſtoph. ſolum omnium ferarum capax: ſeu in quo omnis generis animalia verſantur.

Πολύθηρος, habens multas feras, Eurip.

Compoſita ex θήρα & deriuatis.

Ἄθηρος, expers venationis, Syneſ. Item carens feris.

Ἀθήρευτος, à venatore ſeu venatoribus non indagatus, vel à venatore non captus, Xen.

Ἀκριδοθήρα ἡ instrumentum ad venandas ſeu capiendas locuſtas, Theocr. idyll. 1.

Διαθηράω, ῶ, venor: aut etiam venando indago.

Δουριθήρατος, haſta captus.

Δύσθηρος ὁ, ὁ καὶ ἡ, infelix in venatu ſeu in venando.

Δυσθήρατος, qui venando ſeu venatione difficulter capi poteſt. Et generaliter difficilis captu ſeu indagatu. Item metaph. cuius difficilis eſt indagatio aut inquiſitio, Plut. Item difficilis intellectu, apud Baſil.

Ἐκθηρεύω, idem quod θηρεύω, venor.

Εὔθηρος, felix in venatu. In Epigr εὔθηρος ἄγρη, præda ex felici venatu proueniens.

Εὐθήρατος, qui facilè capi poteſt venando.

Θηροθῆραι, venatores, Heſych.

Θυννοθήρας ὁ, ὁ, thynnorum venator, Athen.

Θυννοθηρατικός, thynnorum venationi idoneus, Ath.

Ἰχθυόθηρος, dicitur prima cyclaminus, autore Dioſc. vt autem ſcribit Plin. tertia. A piſcium venatu dicta.

Κωνωποθήρας, auis quæ culices venatur, Heſych.

Λαγοθήρας, ὁ, ὁ, leporis venator, Heſych.

Λογοθήρας, verborum captator, Philo.

Μενθῆραι, curæ, quaſi μενεθῆραι, pro αἱ θηρώμεναι τὸ μένος, i. τὴν ψυχήν, Heſych. & Etym.

Μενθηρίζω, curo, Heſych.

Μετεωροθῆραι, auium genus ita dictum quòd prædam in ſublimi petant Ariſtot.

Μυόθηρ ὄφις, ſerpens qui mures venatur.

Μυοθήρας, itidem murium venator, Ariſtot.

Μυοθηράω, mures venor, Strabo.

Μυιοθήρας, ὁ, ὁ, muſcarum venator, qui capit muſcas.

Νυκτοθῆραι, venatores nocturni, Xen.

Οἰνοθήρας, ὁ, ὁ, œnothera: q. d. vini venator: plantæ nomen, de qua Theophr. Plin. Dioſc. Gal.

Ὀνοματοθήρας, ὁ, ὁ, q. d. nominum auceps, i. vocabulorum: captator verborum, Athen. lib. 14. Item qui nomina noua fingit. qui & ὀνοματοποιός, apud eundē. 638

Ὀρνιθοθήρας, auceps, Plut. in pol. præc. Ὀρνιθοθήρα, aucupium.

Ὀρνιθοθηράω, aues capio, aucupor, Poll.

Ὀρνιθοθηρευτική, ars aucupij, ſcientia capiendarum auium apud Platonem.

Πανθήρα, vniuerſa ſeu tota captura πᾶσα ἡ θήρα, Vlpian. de act. vendit. & empt.

Σκιόθηρον, ὁ, τό, inſtrumentum mathematicum ad vmbram indagandam, quod & σκιαθήρας appellatur. Alij interpr. horologium, ſeu inſtrumentum quo ex ratione vmbrarum horas, aut etiam alia inueſtigamus, Plut.

Σκιόθηρος, vmbræ indagandæ idoneus, Ptolem.

Σπογγοθήρας ὁ, ὁ, qui ſpongias venatur, Plut.

Σύνθηρος venationis ſocius, Xen. συνθηρευτής, idem.

Σωληνοθήρας, qui piſcatur piſces, qui σωλῆνες vocãtur.

Ἐνυγροθηρευτής, dicitur piſcator apud Plat. de legibus: quoniam θηρεύει τὰ ἔνυγρα. Legitur & pro eodem, ἐνυδροθηρευτής, ab ἔνυδρος.

Φιλόθηρος, venationis amator, apud Poll.

Φιλοθηρία, amor venationis, venandi ſtudium.

Φυγαδοθήρας, q. d. exulum venator. Sic dictus fuit quidam Archias, vt teſtatur Plut.

ΘΗΣ, ητός, ὁ, operarius ſeu ſeruus mercenarius, qui mercede alicui ſeruit. Hom. Heſiod. Vide Ariſtot. polit. l. 3 c. 3.

Θητικός, ἡ, ὁ, pertinens ad τοὺς θῆτας, mercenariorum proprius & peculiaris: vel etiã mercenarius. adiect. Ariſtot. Item qui conſtat ex eiuſmodi mercenariis famulíſque operariis, Plut. Ariſtot. Dicitur etiam τὸ θητικόν, abſolutè & ſubſtantiuè pro τὸ θητικὸν πλῆθος, apud Suidam.

Θητεύω, mercede ſeruio ſeu operam meam loco. Ody. σ.

Θητεύς έος ὁ, idem qui θής, Suid.

Θητεία, ἡ, ſeruitus ſeu famulatus mercedis cauſa, Iſocr.

Θῆσσα, & Atticè θῆττα, ἡ, ancilla mercenaria, famula quæ mercede alicui ſeruit, Plut. in Coriol. Vſurpatur & pro θητική. vt apud Eurip. initio Alceſtidis θῆσσα τράπεζα, cibus qui apponitur iis qui mercede

operam

operam ſuam locant,& ſeruiunt.

Αθήτευτος,(*comp.*)qui nulli mercede ſeruit,Heſych.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ, οῦ, ὁ, theſaurus, aceruus rerum repoſitarum in craſtinum, i. in ſequentes dies & annos.ſ. παρὰ τὸ εἰς αὔριον τίθεσθαι) Ariſt.Plut.Item ipſę opes repoſitę theſauri vocantur,Luc.in Hermot.

Θησαυρὸς αἰορύττειν.Item Metaph.Xen. τοὺς θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν ἀνελίττων. Sic & apud Heſiod. in Erg. & apud Iſocr. ¶ Vſitatius ſic dicitur quod in noſtra ſupellectile pretioſius eſt, ideóque magna cura reponi & cuſtodiri ſolet.

Θησαυρίζω, fut ίσω, theſauros extruo, Herodian. lib.6. ἴδια ἐθησαύριζε,proprios theſauros extruebat. Itẽ in theſauro repono, vel in theſauro conditum aſſeruo, Xen. Item reconditum velut in theſauro aſſeruo & retineo:vel ſimpl.retineo, aſſeruo,Theophr. Θησαυρίζομαι,idem quod θησαυρίζω,Philo. Item paſſ.recondor & reponor in theſauro,Theophr.

Θησαύρισμα,τὸ,quod in theſauro conditum & repoſitum eſt, theſaurus. Exp. etiam, repoſitorum,aſſeruatio.

Θησαυρισμὸς οῦ,ὁ,ipſa actio recondendi & reponendi in theſauro,Ariſt.

Θησαυριστὴς, οῦ, ὁ, qui theſaurum congerit, vel in theſauros opes aſſeruat.

Θησαυριστικὸς,ή,ὸ,idem. vt θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ζῶα, animalia quæ ingenioſè & ſolerter cibos recondunt in ſuis theſauris & cellis.

Compoſita.

Αθησαύριστος,ου,ὁ καὶ ἡ, non repoſitus in theſauro:vel qui in theſauris recondi non poteſt vel ſolet. Item qui

639 nihil recondit in craſtinum,prodigus.

Αποθησαυρίζω, recondo & aſſeruo in theſauro. Item ſimpliciter,recondo,aſſeruo,Athen.

Δυσθησαύριστος καρπὸς, fructus reconditu aſſeruatúque difficilis,quales ſunt qui fugaces dicuntur.

Εκθησαυρίζω, è theſauro promo. Alij exp.theſaurum exhaurio:apud Phalar.in epiſt.ad Agl.

Προθησαυρίζω, ante vſum repono in theſaurum. Metaph.apud Ariſtot.de part.an.lib.3. ἐν ᾧ προθησαυρίζουσι τὴν ἀκατέργαστον τροφήν.

ΘΙΑΣΟΣ, ου, ὁ, cœtus & multitudo tripudiantium: propriè turba Bacchicos choros agitans. vt tradit Athen.lib.8. ¶ Item examen ſeu caterua mulierum, Theocr. Et generaliter conuentus,collecta multitudo,apud Dem.& Xen. Item conuiuantium cœtus,item conuiuium. Athen.lib.8.& 5. & Plut in Hellen. Etymol.deducit παρὰ τὸ τὰ θεῖα ᾄσαι vel ἀδῆν.

Θιασώδεις ὧραι, apud Nonnum tempora thiaſis celebria,ſeu tempora feſta & ouantia.

Θιασὼν, ῶνος,ὁ, locus in quo thiaſi & feſta conuiuia agitantur aut choreæ exercentur,Heſych.

Θιασῶται,qui in vnum locum conuenire ſolent choreas agitatum aut celebratum cõuiuia,ſodales qui ſimul choreas exercent aut epulantur,ex Iſęo.Frequentius dicitur de iis qui ſacrificiorum & cultus diuini prętextu veluti ſodales coibant feſtis diebus, epuliſque & vino indulgebant. Xen.Ariſt. Exp.& ſimpl.ſectatores,ſocij:apud Theodorit.

Θιασωτικὸς,οῦ,ὁ,ad eiuſmodi ſodalitia pertinens.

Θιασεύω, pompaticè & thiaſi more progredior aut egredior,Greg.

Συνθιασώτης,(*comp.*)conſors τοῦ θιάσου. Et in plur.συνθιασῶται, qui & θιασῶται. Apud Ariſtoph.in Plut. συνθιασῶται τοῦ ληρεῖν,conſortes delirij.

ΘΙΒΗ,ης ἡ, fiſcella è vimine plexa in modum arculę: vt Exodi cap.2. θίβη παπυρίνη,fiſcella ſcirpea. Apud Athen. ὑελοῦς πίναξ ἐν θίβῃ κατακείμενος ἀργυρᾷ,quidam ſignificari aiunt vas quod amplexabatur diſcum vitreum ne frangeretur in ferculis ferendis: à Plinio dictum,repoſitorium.

ΘΙΒΡΟΣ, toſtus.vt apud Nic.in Alexiph. ὑπὸ θιβρὰ χελώνης,ſchol.interp.toſta ſub carbonibus. ¶ Item, tener,mollis,pulcher,Heſych.

ΘΙΓΩ, F. ίξω, tango, attingo. Moſchus idyll.1. Μήτι θίγῃς,ne quicquam attingas: Xen.pæd.6.καὶ θίγων αὐτῆς τῆς κεφαλῆς: Plutarc. in Publ. τῶν σπλάγχνων θιγόντες. Apud eundem ſignificat & attingo,i.breuiter perſtringo.item tango aliquem,i.taxo.

Θίγμα,τὸ,quod tangitur.

Θίξις,tactus,Plut.

Θιγγάνω,tango,idem quod θίγω.Item contrecto.

Θιγγάνομαι,tangor,Ariſt.

Compoſita.

Αθικτος,intactus.Item integer,illibatus,Plut.

Αθίκτωρ,idem,Heſych.

Ακροθιγῶς,leuiter,ſtrictim,ſummam partem attingendo & quaſi ſuperficiem. Ακροθιγῶς σκοπεῖν in Pand. ſummam rei cognoſcere.

Ακροθιγγάνω,leuiter attingo,Heſych.

Επιθίγω,attingo.Item pro θίγω,tango,Xen.

Επιθιγγάνω,idem,Suid.

Εὔθικτος,tactu facilis,qui facilè tangi poteſt.Item metaph.qui ſcitè tangit & cauillis vtitur taxantibus:apud Athen.Item facetus,dicax:Polyb. Εὐθίκτως,dicaciter.

Παραθίγω,attingo.

Προσθιγγάνω,attingo,prehendo,apprehendo.

ΘΙΝ,aut θὶς ινὸς,ὁ,ſiue ἡ,aceruus,cumulus,agger.Od. μ.v.45 πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς ἀνδρῶν. Sic θῖνες τῆς ψάμμου,Herodot.cumuli arenæ. Interdum(etiam ſine adiectione)pro cumulo arenę,apud Pauſ.in Eliacis. Quidam volunt propriè frumenti aceruum ſignificare. ¶ Item litus:vt Il.α. Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα 640

θαλάσσης.

Θινοῦσθαι,aggere obſtrui.

Θινώδης, litoreus: ſeu θῖνας referens, leuiter elatus in modum cumulorum arenarum,Strabo.

Θὴν,idem quod θὶν,in prima ſignif.apud Heſych.

¶ Θὴν eſt etiam particula expletiua, apud Hom. & alios poetas.Interdum tamen exp.quidam.Il.ε.

Compoſita: ac primùm ex θὶν

Αποθινόω,ῶ,aggere obſtruo,exaggero,Polyb.

Ακροθίνιον, ου, τὸ, & frequentius in plur. ἀκροθίνια, τὰ, primitiæ,quaſi τὰ ἄκρα θινὸς, ſũmitates acerui:quòd primitię ex ſummo aceruo ſiue ſummitate acerui excerpi ſoleant. Propriè autem primitię frugum,ſecundùm quoſdam. Item pro primitiis manubiarum, quę diis offeruntur, Herodot.Xen. In epiſt. verò ad Hebr.c.7.pro ipſis manubiis ponitur.

Ακροθινιάζω, ſummam partem attingo, primitias offero,vel aliquid pro primitiis offero,Heſych.

Compoſita tanquam ex θηλέω,à θὴν formata.

Εὐθηνέω ,ῶ, proſpera fortuna & proſperis ſucceſſibus vtor,Ariſt. Sic Ioſeph. lib 6. εὐθηνεῖ αὐτοῖς ὁ γόνος, felix eſt illis partus. Item bona habitudine vtor,bene habitus ſum,vigeo,Ariſt.pol.1.

Εὐθηνέομαι, exubero, vber ſum & abundans: vt εὐθηνούμενος τόπος,Baſil.

Εὐθηνία ἡ,proſper ſucceſſus:item bona habitudo. Item abundantia,vbertas,copia,Philo.

Εὐθενέω, reperitur pro εὐθηνέω, Dem.pro cor. & Ariſt.Et εὐθενέομαι,pro εὐθενέω,Syneſ.ep.95 Et εὐθενία pro εὐθηνία,Ariſt. hiſt.an.lib.8.

Decomp. Ενευθηνεῖσθαι φυτοῖς,abundare plantis,Ari-

ſtot.ſchol.

Κακοθηνέω,ῶ. infelix ſum vel malè habitus, cui opponitur εὐθηνέω. Et κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα dicuntur quum malè proueniunt agni,ipſæque partu ſunt infelices, *hoc eſt*,quum parua agnorum eſt copia,Ariſt. hiſt.an.lib.6.

ΘΛΑΩ, ῶ,contundo,collido,conquaſſo:Od.σ ὀςέα δ' εἴσω Εθλασεν.

Θλάομαι,ῶμαι,contundor,&c.Dicitur etiam θλαδιῶσαι peculiari ſignif. is cui teſticuli ſunt contuſi ſeu eliſi, Alex.Aphrod.

Θλάσμα,τὸ,contuſio,colliſio,Dioſc.

Θλάσις,contuſio:vt θλάσις τῶν ὤτων,Dioſc.

Θλαςὸς, contuſus,Athen.& Poll. Θλαςικὸς, contundendi ſeu collidendi vim habens.

Θλαδίας,ου,ὁ, cui contuſi ſeu eliſi ſunt teſticuli. Scribitur etiam θλασίας.

Θλάσπι,εως,τὸ, thlaſpi : nomen herbulę ſic dictę quoniam ſemen habet veluti ἐνθεθλασμένον, teſte Dioſc.

Compoſita.

Αποθλασμὸς,οῦ,ὁ,exp.fractio,fractura.

Ενθλάω,ῶ,exp infringo. Ενθλασις,exp.cauitas in capite facta ex contuſione,Gal.

Εμβρυοθλάςης , vncus ſeu ſpiculum ad educendos fœtus.Sic dictum à confringendo ſeu contundendo.

Καταθλάω,ῶ,contundo,vel confringo.

Κεφαλόθλασος,contuſum caput habens. Τὰ κεφαλόθλαςα contuſiones capitis,Theoph.

Λιθοθλάω,lapidem aut lapides frango.

Σαρκοθλάσματα,carnis contuſiones.

Συνθλάω,contundo,confringo.

Ωτοθλαδίας,ου,ὁ, cui aures contuſę ſunt vt in palæſtra accidit aliquando.apud Suidam Camerarius in probro ſic dici ſcribit eum,cui aures fractę ſint.

ΘΛΙΒΩ, F.ψω, promo. vt calceus à Philoſtrato dicitur θλίβειν pedem. Et Theocr.θλίβειν χείλεα,premere labra oſculando. Item comprimo & conſtringo, ſtringo. Item elido : vnde θλιβίας. Item metaph. vt

641 Lat.premo. Item affligo, afflicto , ſæpe in nouo teſt. A θλάω deducitur.

Θλίβομαι,premor. vt vuæ dicuntur θλίβεσθαι apud Heſ. Item ſtringor : vnde τεθλιμμένη ὁδὸς, Matth.7. Item metaph premor.Et affligor.

Θλίμμα,τὸ,idem quod ἀπόθλιμμα.

Θλίψις , εως,ἡ, compreſſio. Item afflictio, i.anguſtię in quas redigitur is qui affligitur, ſeu anxietas illa qua premitur aut denique generalius malum id quod patitur.Sępe in nouo Teſt.

Θλιβίας,eunuchus,cui eliſi ſunt teſticuli:qui & θλαδίας dicitur.

Βλιμάζειν,& βλημάζειν,Heſych.exp.ἀποθλίβειν τοὺς μαςούς.Sunt qui annotent propriè de auibus dici,quum illas empturi tractarent:Ariſtoph.in Auib. Οἱ δ' ὠνούμενοι βλιμάζοντες.

Βλίμασις exp.ἡ τῶν πτηνῶν ἄλειψις.

Χειροβλιμάσθαι,(*comp.*) manibus leuiter premere & contrectare mammas. Vnum eſt ex iis verbis quę à Luc.in Pſeudol.reprehenduntur.

Compoſita.

Αναθλίβω,exprimo.Item elido,Epigr.

Decomp. Υπαναθλίβω,premo aliquantum,Plut.

Αντιθλίβω,viciſſim premo,vel contrà premo.

Αποθλίβω,exprimo.Item elido,Luc. Interdum ſignificat affligo vehementer.

Απόθλιμμα,ſuccus expreſſus.

Απόθλιψις,eliſio,expreſſio,Luc.Item afflictio.

Εκθλίβω,exprimo,extundo. Item elido. vnde ἐκτεθλιμμένος,qui eliſis eſt teſticulis.

Εκθλιψις, eliſio. Item figura, qua eliditur litera aliqua:vt βύλομ' ἐγὼ pro βύλομαι ἐγώ.

Decomp. Προσεκθλίβω,inſuper exprimo.

Ενθλίβω,infringo:item imprimo,Nic.

Επιθλίβω,idem quod θλίβω,premo,Arat.

Νεοθλιβὴς ἐ(ος),ὁ καὶ ἡ,recens expreſſus,Heraclid.

Παραθλίβω,premo,adprimo.

Περιθλίβω,inſuper premo,vel affligo,attero.

Συνθλίβω,comprimo,Plut.de primo frig.

Υποθλίβω , premor aliquantum , vel leuiter premendo exprimo.

ΘΝΗΣΚΩ, (F.θανοῦμαι, & τεθνήξομαι,aor.2.ἔθανον, p.τέθνηκα , ex quo apud poetas Ionicè τέθναα , vnde τεθνᾶσιν,& inf.τεθνάναι)morior,Hom.Xenoph.& alij. ¶ Plat. in epiſt. τεθνεὼς ὑπὸ Διονυσίου , interfectus à Dionyſio.

Θνῆσις(tanquam à fut.θνήσω)mors.

θνησιμαῖον κρέας,morticina caro,Ariſtop.Item θνησιμαῖον,ſubſtant.)cadauer.3.Reg.c.13.

θνησείδιον,materia morticina,apud Philoſtr.

θνητὸς,οῦ,ὁ,mortalis,Hom.Xen.& alij.

Θάνατ(ος),ου,ὁ,mors,Hom.Plat.Luc.& alij. ¶ Item pro capite ſeu re capitali:vt Thuc.θάνατον καταγνῶναί τινος.rei capitalis damnare aliquem.

Θανατώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,lethalis,mortiferus,Hippocr.

θανατήεις,εντος,ὁ,idem Soph.

θανατικὸς,lethalis,mortiferus,capitalis,Plut.

θανατάω, ſiue θανατιάω,ῶ, mori cupio,mortem mihi opto,in Axioch.

θανατόω,ῶ, fut. ώσω, mortem infero,morte afficio, Plut. Item morti adiudico , capitis ſeu rei capitàlis damno,Plut.in Themiſt. ὃν κρίνας , ἐθανάτωσε, quem in iudicium accerſitum capitis damnauit. ¶ Item in nouo teſtamento aliquando exp. mortifico , vt Rom.8

θανάτωσις,occiſio,internecio,Thuc.l.5.

θανατούσια, τὰ, feſtum atque agon apud inferos , cuius meminit Luc.in lib de veris narr.

θανάσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ, lethiferus,lethalis,Soph. Item 642

mortalis,Plat.

Compoſita, ac primùm ex θνήσκω, cum præpoſ.

Αποθνήσκω,morior,Xen.pæd.8.Iſocr.& alij. ¶ Item interimor,interficior intereo, vt apud Plat.in epiſt. ὑπό τινος ἀποθνήσκειν,ab aliquo interfici.

Decomp. Εναποθνήσκω,immorior,morior in.

Επαποθνήσκω, ſupermorior:vel morior poſt aliquē, aut poſt rem aliquam peractam,Plut.

Προαποθνήσκω,præmorior,ante morior,Xen.

Συναποθνήσκω,commorior,Xen.

Υπεραποθνήσκω,morior pro aliquo,Xen. Item ὑπεραποθνήσκοντες,peculiari ſignif.qui pro patria aut pro amicis mortem ſponte obeunt,Ariſt.

Εκθνήσκω,emorior,Hom.

Ενθνήσκω, immorior. pro quo vſitatius eſt ἐναποθνήσκω,

Καταθνήσκω,idem quod θνήσκω,morior,Il.ο.

Παρακαταθνήσκω,(*decomp.*)iuxta morior,Epigr.

Προθνήσκω,morior pro. Cum genit.in Epigr. Αἐδὴ ἔργων προθανόντα Item præmorior.

Συνθνήσκω,commorior,Soph.

Υπερθνήσκω,morior pro aliquo.

Compoſita,in θνὴς,aut θνητὸς,deſinentia.

Ημίθνητ(ος),q.d.ſemimortalis:&(ex conſequente)ſemideus. vel qui alternis viuit & moritur. quo ſenſu διόσκουροι,vocantur ἡμίθνητοι.

Ημιθνὴς,ῆτ(ος), vel Ημίθνης,ητ(ος),ὁ, ſemimortuus,Ariſt.

Καταθνητὸς,idem quod θνητὸς,Il.ζ.& alibi.

Χειμοθνὴς,hyemali frigore enectus,Luc.

Compoſita in θανὴς deſinentia.

Αγχιτανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,propè mortuus,moribundus,Non.
Αρτιθανὴς,modò mortuus,recèns mortuus,Nonn.
Διθανὴς,cui bis contingit mori,Od.μ.
Δυσθανὴς,qui miſerabili morte periit,Eurip. Pro eodem & δυσθανὼν apud eundem.
Επιθανὴς,morti propinquus.
Νεοθανὴς,recèns mortuus,nuper mortuus.

Compoſita ex θάνατος.&c

Αθάνατος,ου,ὁ καὶ ἡ,mortalis.Il.ω. ἀθάνατος θεός. Dicitur etiam de rebus inanimatis, & exp. ſempiternus, æternus,perpetuus:Iſocr.ἀθάνατος δόξα.Item ἀθάνατος (abſolutè) à poetis dicuntur ipſi dij pro ἀθάνατοι θεοὶ,dij immortales, Od.π. ¶ In exercitu autem Perſarum decem millia militum ſelecta, ἀθάνατοι dicebantur : quòd numerus nece aut morbo militis alicuius imminutus ſemper alio ſubſtituto adimpleretur : ita vt nunquam plures nec pauciores decem millibus eſſent præcipuè ante reliquos omnes cultu decori, & virtute præſtantiſſimi, Herodot.lib.7.
Αθανατίζω, f.ίσω,immortalem reddo,immortalitati conſe[illegible],Philo.Herodot.
Απαθανατίζω,(decomp.)idem,Ariſtot.
Αθανασία,ἡ,immortalitas,Iſocr.
Αὐτοθάνατος,qui ipſe ſibi mortem infert,Plut.
Δυσθάνατος, difficulter moriens, vel difficilem (aut infelicem)mortem inferens,Theophr.
Δυσθανατέω,ῶ,ægrè ſeu miſerè morior,Plat.
Επιθάνατος, mortem afferens,lethifer,Theophr. Item morti vicinus,qui in ipſo mortis limine iam eſt. De. Επιθανάτως,vt ἐπιθανάτως ἔχειν,apud Poll.in limine mortis eſſe. Επιθανάτιος,morti obnoxius.
Εὐθάνατος,bene & honeſtè moriens,vel bonam honeſtámque mortem afferens. Εὐθάνατος θάνατος,bona beatáque mors,apud Athen.
Εὐθανάτως,bona & felici & facili morte,Poll.
Εὐθανατέω,ῶ,felici vel honeſta morte morior.
Εὐθανασία,bona mors & facilis,Suet.in Aug.
643 Εὐθυθάνατος,ſtatim mortem inferens,Plut.
Μελλοθάνατος,breui moriturus,decrepitus.
Ταχυθάνατος,ſubitò moriens,Hippoc. Interdum actiuè,ſubitam mortem afferens.

ΘΟΙΝΗ, ης, ἡ, epulum, conuiuium,cœna, apud Athen. ὅσσα πρέπει παρὰ θοίναν ὀλβιόπλουτον. ¶ Item, ſimpl. cibus ſeu dapes. Heſiod. Athenæus θοίνην dictam tradit ὅτι διὰ θεοὺς οἰνοῦσθαι δεῖν ὑπολάμβανον.
Θοινάω,ῶ,fut.ήσω,epulor : conuiuor,cœno. Interdum cum accuſ.comedo,deuoro,Heſiod.
Θοινῶμαι, idem quod θοινάω, epulor,abſumo edendo,depaſcor,Eurip.Epigr.
Θοινητὸς ου,ὁ,ad comedendum aptus.
Θοινητικὸς, ad epulationem pertinens aut idoneus : vt θοινητικὰ ὄργανα, inſtrumenta quę ad epulationem pertinent,apud Xen.in OEcon.
Θοινήτωρ,epulo,comeſtor,deuorator,Suid.
Θοινητήριον,ου,τὸ, epulę,dapes,id ipſum quod epulamur. Pro quo θοινατήριον dicit Eurip.
Θοίναμα,epulum,conuiuium.

Compoſita.

Βουθοίνης,ſeu βουθοίνας,ου,ὁ,boum vorator,Epigr.
Δημοθοινία,ἡ,epulum publicum,Ariſtot.& Luc. Et pro die feſto,apud Theodorit.
Εκθοινάω,epulor,depaſcor.
Εὔθοινος,ου,ὁ καὶ ἡ,ſplendido epulo inſtructus,lautus.
Καταθοινάω,abſumo epulando,abſumo in cœna,depaſcor,vel ſimpl.comedo.Heſych.
Πάνθοινος,qui totius cœnę eſt apud Suid.
Πανθοινία, ſolenne epulum, cœna ad quam omnes conueniunt,apud eundem Suid.
Πανθοινεὶ, per vniuerſum epulum,vel ſolenni epulo ad quod omnes conueniunt.
Πανθοινέω,ῶ,ſolenne conuiuium agito,epulor.
Πρωτοθοινία,prima conuiuij portio,Poll.
Σύνθοινος,conuiua,concœnator.apud Ath.lib.6. Συνθοίνιος,idem.

ΘΟΛΟΣ, ου, ὁ, ſordes turbidę, turbamentum ſordidum quale cœnum eſt aut fęx,Athen. Item peculiariter fuſcus & turbidus humor quem ſepiæ, vel polypi emittunt,atramentum ſepię. Plut adiectiuè etiam ab Heſych.exp.turbatus,turbidus.¶ Θόλος,(paroxyt.) ου,ὁ,tholus, camera ædificij, quæ altius creſcens rotunda forma in faſtigiatum acumen deſinit. ſeu (vt alij declarant)teſtudo in orbem circumacta. Heſychio θόλος, domus eſt tectum habens in acutū faſtigium deſinens.θόλος fœm.gen.dicebatur Athenis locus in quo πρυτάνεις & ſenatores cœnare ſolebant : Plato in Apoll. πέμπουσιν αὐτὸν εἰς τὴν θόλον προσέταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος. Apud Homerum verò θόλος eſt ædificium rotūdum in quo vaſa quotidiano vſui neceſſaria reponebantur,vt diſci,crateres,pocula : vt exponit Euſt.Od.χ. In balneis verò θόλος,maſc.gen.appellatur locus orbiculari ambitu in ſe recuruus, in quo ſudor elicitur ſicco calore,Alex.Aphr.l.1.probl. Item θόλος vinculi genus quoddam quod caluariæ adhibetur vbi ſummum caput & quod inter ipſum frontémque eſt, vincitur:cuius inijciendi rationem Gal.explicat lib.de faſciis.
Θολώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,turbido cœno ſimiles,turbido cœno plenus,fœculentus.
Θολόω,ῶ,turbo cœno fæculento excitato, Athen. Item metaph.turbo.Eur.in Alceſt θολοῖ δὲ καρδίαν, perturbat mihi cor ſeu animum meum. Item infuſco, inquino,Antiph.apud Athen.
Θολόομαι,οῦμαι,turbor,turbidus fio,Gal.
Θόλωσις εως,ἡ, turbatio, infuſcatio, inquinatio quæ fit ſordibus turbatis. 644
Θολερὸς,οῦ,ὁ, turbidus,cui opp. καθαρὸς, limpidus,purus:propriè de aqua & rebus liquidis dicitur, Thu. Item ſordidus, immundus. Exp. & cœnoſus,lutoſus. θολερῶς,turbidè. Apud Suid.& Heſyc.θολερῶς προβαίνειν,titubanter incedere.
θολερέω,ῶ,turbo,vel turbatus ſum,Heſych.
Ολος,per aph.pro θόλος,atramentum ſepię,Suid.
Ολώδης, ater inſtar atramenti ſepiarum. vel turbidus:apud Gal.apud Hippoc.
Θολία,ἡ,pileus in acutum deſinens vel(vt alij exp.)vmbraculum, pileus faſtigiatus vel cameratus ad formam tholi, petaſus,vmbella,Theocr.idyll.15. Item, ciſta operculum habens connexæ cameræ inſtar rotundum,Poll.

Compoſita.

Αθολος,ου ὁ καὶ ἡ,non turbidus,purus,limpidus.
Αθόλωτος,non turbatus,limpidus,Heſych.
Αναθολόω,ῶ,idem quod θολόω,turbo,Ariſtot.
Αναθόλωσις,turbatio,Damaſc.
Διαθολόω,ῶ,perturbo infuſco,ſcil.θολῷ,Plut.
Επιθολόω,ῶ,infuſco,obfuſco,perturbo,Luc.
Καταθολόω,ῶ,turbo,turbidum reddo.
Συνθολῶ,idem quod θολῶ.

ΘΟΟΣ, ου,ὁ,celer,velox,(à θέω,curro)Il.α. Aliquando exp.fortis, ſtrenuus:vt Il.π. ¶ Item acutus, vt θοοὶ γόμφοι, Apoll. Arg.3. acuti claui Et θοαὶ νῆσοι, Hom. ob promontoria quę habent in cuſpidis morem acuminata.
Θοῶς,celeriter,velociter,item raptim,Od.ξ.
Θοόω,ῶ,acuo. vnde ἐθόωσα,Od.ι.v.323.

Θοάζω, celeriter moueor. A ſchol. Apoll. exp. ταχύνω, Eur. ¶ Item, ſedeo. Propriè celeriter in ſedile inſilio, Soph.

Θαάσσω, ſedeo. idem quod θοάζω, & ab eo deriuatum (vt tradit Etym.) mutato ο in α, & ζ in σσ. Il. ι. λιπὼν ἕδος ἔνθα θαάσσειν. Pro eodem dicitur & θεάσσω, apud Ariſtoph. in θεσμοφ.

Θάκος, ου, ὁ, ſedes, ſedile. Xen. Ariſtoph.

Θακέω, ῶ, ſedeo, Soph.

Θάκημα, τὸ, ſeſſio, ipſa ſedendi actio, Suid.

Θακεύω, idem quod θακέω, ſedeo, Artemid.

Θῶκος, ſedile, ſolium: Od. ζ. Ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ. Item conſeſſus, Od. ε.

Θωκέω, ſedeo, Herodot. θωκέοντα ἐν θρόνῳ.

Θόωκος, idem quod θῶκος, eodem pleonaſmo quo φόως pro φῶς, Il. β.

Compoſita, ac primùm ex θοός.

Ἀρηΐθοος, ου, ὁ, bellicoſus, egregius bellator, q. d. celer ſeu agilis in prælio: Il. ἀρηϊθόων αἰζηῶν.

Βοηθόος, vide in Βοηθέω.

Ἐπιθοάζω, inſideo, vel ſedeo, apud Eur.

Ἱππόθοος, equo velox, equo celer, Heſych.

Ὠκυθόος, curſu celer, velox & pernix in currendo.

Compoſita ex θᾶκος, & θῶκος.

Ἐνθακέω, ῶ, inſidio. Ἐνθάκησις, q. d. inſeſſio, Soph.

Ἐρημοθῶκος, qui ſolus cauſam ſuam agit, Heſych.

Συνθάκος, conſeſſor, Heſych. & Suid.

Φιλόθακος, qui lubenter ſedet. vnde exp. ſedentarius: deſes, iners.

ΘΟΡΥΒΟΣ, ου, ὁ, tumultus, turbamentum, turbæ, Thuc. Interdum in bonam partem, ſtrepitus acclamantium & applaudentium. Dem. in Mid. θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τι καὶ συνησθέντες, ἐποιήσατε. Euſt. ex θρόος & βοὴ compoſitum eſſe cenſet.

645 Θορυβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tumultuoſus, turbulentus. Item ſtrepens, obſtrepens, Plut.

Θορυβωδῶς, tumultuoſè, turbulenter, raptim.

Θορυβέω, ῶ, tumultuor, tumultum excito, Xen. Apud Thuc. θορυβεῖν πρός τινα, tumultuari aduerſus aliquem & rixari. Item obſtrepo, reclamo, vel tumultuoſè excipio clamoribus. apud Antiph. Interdum ſignif. acclamo, acclamando aſſentior dicenti, applaudo, Iſocr. Item turbo, conturbo: Plut. in Galba ταῦτα Γάλβαν ἐθορύβει.

Θορυβοῦμαι, idem quod θορυβῶ, tumultuor, Thucyd. Exp. etiam conſternor, exæſtuo, fluctuo animo: vt apud Plat. ep. 7. φέρεσθαι δέ τινα μοι τεθορυβημένῳ. Apud Plut. in Cam. θορυβηθεὶς πρὸς ταῦτα, exp. his trepidus. Interdum ſignif. conturbor, aduerſus me turbę ſeu tumultus excitantur: Soph. in Aiace, ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβῇ. Item feſtiuo ſtrepitu excipior, ſeu ſtrepitu applaudentium vel acclamatione audientium approbor, apud Iſocr.

Τεθορυβημένως, tumultuoſè, turbulentè, Xen.

Θορυβητικὸς, q. d. tumultuatorius, i. qui tumultuari ſolet, aut qui libenter tumultuatur & turbas excitat. Item obſtreperus, ex Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀθόρυβος, ου, ὁ καὶ ἡ, tumultus expers, non turbulentus, quietatus, ſedatus, Plut.

Ἀθορύβως, ſine tumultu: quietè & tranquillè.

Ἀθορύβητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non perturbatus, qui non perturbatur, nec tumultuatur.

Ἀντιθορυβέω, ῶ, tumultuor, aut valde tumultuor.

Διαθορυβέω, ῶ, idem. Item, tumultuari facio, in turbas coniicio, cum accuſ. apud Thuc.

Ἐπιθορυβέω, ῶ, adſtrepo, ſecundo rumore adſtrepo, admurmuro, Xen.

Εὐθορύβητος, qui facilè perturbatur, & tumultuans de gradu deiicitur.

Κροτοθόρυβος, plauſus vnà cum tumultu, Plut.

Ὑπερθορυβέω, ῶ, ſupramodum tumultuor.

Ὑποθορυβέω, ſubtumultuor.

ΘΟΡΩ, ſiue θορέω, ſalio: Il. θ. Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον. ¶ Θορέω, ab Heſychio exp. etiam ὀχεύω.

Θορνύω, ſiue θόρνυμι, inſilio, ineo. vocab. obſcœnum.

Θόρνυμαι ſeu θορνύομαι, actiuè pro eodem: Herodot. (de viperis) ἐπεὰν θορνύωνται κατὰ ζεύγεα.

Θορὴ, ἡ, ſemen genitale: quod mas fœminam iniens effundit, idem quod γονή. Herodot.

Θορὸς, οῦ, ὁ, Ariſtot. de piſcium ſemine dixit. Sic apud Theodor. exp. virus genitale quo piſces oua ſpargunt. Ab Oppiano etiam pro σπέρμα accipi teſtatur ſchol. Nicand.

Θόρος, autem ab Heſychio exp. initor, admiſſarius.

Θορικὸς, οῦ, ὁ, ſeminalis: vt θορικὸς πόρος, Ariſtot.

Θοραῖος, idem quod θορικὸς, Nic.

Θοῦρος, impetuoſus: qui cum impetu aſſultat. Il. ε. Fœm. eſt θοῦρις: frequens apud Hom. Et pro eodem θουρὰς, apud Nicand.

Θυραῖος & θυρικὸς, & θύρος, ου, ὁ, idem quod θοῦρος. Heſych. & Suid.

Θύρνης, idem quod θόρος, qui init. Heſych. Θυρῆθραι, initus, Heſych.

Compoſita.

Ἀναθορέω, reſilio, Syneſ. Item proſilio, Herodian. lib. 2. ἀναθορεῖν τοῦ σκίμποδος, proſilire è lecto.

Ἀποθορέω, ῶ, deſilio, exilio, Herodian.

Εἰσθορέω ſiue ἐσθορέω, inſilio.

Ἐκθορέω, exilio: Luc. ἀποθορεῖν ἀπὸ τοῦ ὕπνου.

Decomp. Προεκθορέω, antè proſilio, Syneſ.

Ἐνθορέω, inſilio, Hom. Soph.

Decomp. Ἐπενθορέω, idem. Soph. in Trachin.

Ἐπιθορέω, aſſilio. Ἐπιθόρνυμαι, ineo, ea ſigni. qua mas inire fœminam dicitur, Luc.

Ἱππόθορος, ου, ὁ, in equas inſiliens, equas inſcendens ſeu iniens, admiſſarius: vt ἱππόθορος ὄνος, Heſych. Apud Plut. ſymp. 7. ἱππόθορος νόμος, cantio quę equabus coëuntibus accinebatur ad eas magis ſtimulandas. 646

Καταθορέω, deſilio: Luc. καταθόρντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

Πολύθουρος, multo ſeu vehemente inuadens impetu, Oppian.

Προθορὼν, proſiliens, Il. ρ & Apoll. Arg. 2.

Ὑπερθορέω, ſuperſilio, tranſilio, Il. θ.

ΘΡΑΞ, ακὸς, & apud poet. Θρῆξ, ηκὸς, ὁ, Thrax. In plur. Θρῇκες apud Hom. & Ionicè Θρήϊκες, apud Herod. Et Θράκιος, Ionicè Θρηΐκιος, Thracius, apud Heſiod. in Erg. Item Θρᾷσσα, Atticè Θρᾶττα, ſeu Θρῇσσα & Ionicè Θρήϊσσα, fœmina ex Thracia, Threſſa. Item Θρᾶττα, piſciculus marinus, de quo Ariſtot. de gen. an. l. 5. Sic Θρᾴκη & Θρήκη Thracia, & Θρᾴκηθεν ſeu Θρήκηθεν, ex Thracia.

Θρᾳκίας λίθος, lapis Thracius, de quo Dioſ. l. 5. Schol. Nic. Θρήϊσσαν λᾶαν vocat.

Θρασκίας, Thraſcias ventus, Ariſtot. de mundo. Dictus quaſi Θρᾳκίας, vult Etym.

ΘΡΑΥΩ, σω, frango. Item frio. Metaph. apud Plut. in Alcibiade, θραῦσαι τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, frangere potentiam.

Θραύομαι, frangor, Polyb. & Plut.

Θραῦσμα, τὸ, fragmentum, fruſtum, Luc. de hiſt. ſcrib. Exp. & fractura apud Dioſc. ¶ Item, ammoniaci ſpecies vna, quod in minutas glebas, veluti in fruſta, fractum ſit, vel diuiſum, aut quia facilè friatur.

Θραῦσις, fractio.

Θραυστὸς, fragilis. Item friabilis, Ariſtot.

Θραυλὸς, ruptu facilis, apud Suid.

Θρανύσσω, confringo, comminuo, Lycophr.

Compoſita.

Αθραυςος, ου, ὁ καὶ ἡ, infractus, i. qui fractus non eſt vel frangi nequit, integer, firmus. Suid.

Αποθραύω, confringo, effringo, perfringo, diſrumpo. Apud Ariſtophan. in Nub. μή ποτε τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς, exp. ne à gloria excutiaris, ſeu excidas.

Απόθραυσις, εως, ἡ, fractura, perfractio. Item friatura & comminutio. Ariſtot.

Διαθραύω, confringo, lacero.

Δύσθραυςος, qui ægrè frangitur, fractu peruicax.

Εὔθραυςος, fractu facilis. Apud Plut. εὔθραυςος ἧλος, exp. aptus ad vulnera imprimenda clauus.

Καταθραύω, effringo, diffringo, vel frango. Plut.

Περιθραύω, confringo, frangendo comminuo. Heſyc.

Συνθραύω, confringo.

ΘΡΑΩ, F. ήσω, ſedeo, καθέζομαι. Verbum inuſitatum præter aoriſtum primum medium ἐθρησάμην. vnde apud Athen. l. 5. Θρήσασθαι πλατάνῳ γαίῃ ὕπο.

Θρῆνυς, υος, ὁ, ſcabellum. Il. σ.

Θρᾶνος, ου, ὁ, ſella δίφρος. ¶ Apud Hippocr. ſedes vtrinque peruia. Item ſella familiaris. Gal. exp. & ὑποπόδιον, ſcabellum. Ariſtoph. ¶ Item ſcabellum vbi coria ſeu pelles extenduntur. Poll. ¶ In naue verò θρᾶνος dicitur vbi ſedent θρανῖται. ¶ Θράνους vocabant etiam (vt Poll. ſcribit) ligna quibus lateritios parietes includebant.

Θρανίον, ου, τὸ, idem quod θρᾶνος, ſella. Heſych. & Poll. Item ſella familiaris, comparata ad aluum exonerandam. Item ſcabellum. Ariſtoph. in Ran. Item pars nauis, idem quod θρᾶνος. Item paxillus. Heſyc. & Poll.

Θρανίδιον, ου, τὸ, ſellula vel paruum ſcabellum. Poll.

Θρανίτης, ου, ὁ, ſcilicet ἐρέτης, ſeu κωπηλάτης, remex qui in puppi remigat. Thuc. l. 6. Fœm. eſt θρανῖτις. vt κῶπαι θρανίτιδες, apud Euſt. remi thranitarum.

Θρανιτικὸς, οῦ, ὁ, qui thranitæ eſt. Athen.

Θρανεύω, ſupra ſcabellum vbi pelles extendi ſolent, extendo. Ariſtoph. in equit.

Θρόνος ου, ὁ, thronus, ſolium, ſella auguſta. vt θρόνος βασίλειος. Et Διὸς θρόνος apud Theocr. Idyll. ζ. pro ipſo cœlo, quod Iouis ſedes eſt. Sic Matth. 5. cœlum θρόνος τοῦ θεοῦ dicitur. ¶ θρόνοι, accipitur pro ipſis poteſtatibus ſublimioribus quæ in cœlo ſunt, vt ad Col. cap. 1. & ſæpe apud Areop. Θρόνος dicitur etiam

647 ipſa dignitas cui honoratior thronus tribuitur. ¶ Eſt etiam panis cuiuſdam nomen, apud Athen. lib. 3.

Θρονίζω, f. ίσω, in throno colloco.

Θρονισμὸς, οῦ, ὁ, collocatio in throno. Syneſ.

Θρονιςὴς οῦ, ὁ, qui in throno collocat. Syneſ.

Compoſita, ac primùm ex θρᾶνος.

Ἐπιθράνιον, nauis pars, Heſych.

Παράθρανος, dicitur ἡ παρὰ τοὺς θρανίτας. Poll.

Compoſita, ex θρόνος.

Αγχίθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſedem propinquam habens, aut ſolium propinquum. Nonn. cum genit.

Αντίθρονος, oppoſitum thronum habens, in oppoſito throno, vel ex aduerſo ſedens.

Απόθρονος, à throno veniens. Nonn.

Ενθρονίζω, in throno loco. Ενθρονίζομαι, in throno ſedeo vel thronum habeo. Eſther c. 1.

Εὔθρονος, pulchrum thronum habens. Od. ρ.

Πρωτόθρονος, qui primo throno ſedet.

Σύνθρονος, qui eodem in throno ſedet.

Χρυσόθρονος, aureum thronum habens. Il. α.

ΘΡΕΤΤΕ, barbaricum eſſe pro θαῤῥεῖν ſeu θαρσαλέον dici ſchol. Ariſtoph. in equit. Αλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε

ΘΡΕΩ, vel potius θρέομαι, tumultuando clamo ſeu loquor. vnde παθέα θρεομένης & θρεομένη σαυτῆς κακά, apud Euſt. Heſych. θρέειν exp. θρηνεῖν, idemque θρεομένη, exp. θρηνοῦσα, & θρεόμενον ὀλοφυρόμενον.

Θρόος, ου, ὁ, tumultuantis ſeu tumultuantium clamor. item generaliter, clamor, ſonus. Il. δ.

Θροέω, ῶ, tumultuando clamo ſeu loquor. Frequentius ſimpliciter ſignificat loquor, vel dico, apud Soph. & Euripidem. ¶ Item tumultuari facio, perturbo, tremefacio. vnde θροοῦμαι, tumultuor, perturbor, tremefio. Matth. 24.

Θροῦς, (per contract. in proſa) tumultus. apud Syneſ. Item, murmur, ſuſurrus, vel fama ſuſurrans. Thucy. lib. 4. & 8. τὸν θροῦν αἰσθόμενοι. Item fama, rumor, Xen. pæd. 6.

Compoſita.

Αθροος, ου ὁ, nullum edens ſtrepitum. Suid. Αθρόος autem, confertus, vide ſuo loco.

Αλλόθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, alia voce ſeu alio ſono vtens, & ex conſequenti, externus. Od. α.

Αντίθροος, viciſſim ſonans. Apud Nonn. ἀντίθροος ἠχὼ exp. vox ſoni contrarij, contradictio.

Αὐτόθροος μαρτυρίη, ex ſua ipſius voce profectum teſtimonium, teſtimonium quod quis de ſe dicit. Non.

Διαθροῶ, idem quod θροῶ. Exp. etiam tumultuanter denuntio, diuulgo.

Διδυμόθροος ἠχὼ, apud Nonn. duplex ſententia: vtpote duplici voce reſonans.

Ετερόθροος, qui eſt alterius ſeu diuerſæ linguæ.

Ετυμόθροος, verum ſonans, veriloquus.

Εὔθροος, pulchrè ſonans, ſonorus. In Epigr.

Κακόθροος, & per contract. κακόθρους, maledicus.

Λιγύθροος, & λιγυρόθροος, q. d. argutiſonus, canorus.

Μελίθρους ου ὁ καὶ ἡ, mel leum ſonum edens. Epigr.

Ομόθροος αὐδὴ, vox vnum loquens, concors vox.

Οθροος, pro eodem dicitur.

Πάνθρους, omnia ſuſurrando diuulgans. Heſych.

Πολύθροος, (q. d. multiſonus) ſtreperus.

Προσθροέω ῶ, alloquor. Æſchyl. in Prometheo.

Πρωτόθροος, (q. d. primiſonus.) Exp. & primo ſono editus. Item primo loquutus, ex Nonno.

Σύνθροος, conſonus. vt σύνθροος ἠχὼ, quæ ſonantib. ſonum ſimilem aſſonat.

ΘΡΗΝΟΣ, ου ὁ, luctus, planctus, lamentatio. Euripid. Επὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο. Etym. dictum tradit παρὰ τὸ θραύειν τὸν νοῦν.

Θρηνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad lamentandum propenſus, luctui deditus. Poll. apud Herodian. μέλος θρηνῶδες, exp. carmen lamentabile. 648

Θρηνέω ῶ, lugeo, lamẽtor. Luc. μητέρα θανοῦσαν θρηνεῖν.

Θρηνητικὸς idem quod θρηνώδης, ad lamentandum propenſus. Ariſt. eth. lib. 9.

Θρηνητικῶς lugubriter, lamentabiliter. Poll.

Θρηνήτρια, præfica Theophyl. epiſt. 21.

Compoſita.

Αθρηνὶ, abſque luctu, q. d. illugubriter. Suid.

Αξιόθρηνος, luctu ſeu lamentatione dignus.

Αποθρηνέω, ῶ, vehementer lugeo ſeu lamentor.

Επιθρηνέω & συνεπιθρηνέω, ῶ, q. d. allamentor, & collamentor.

Περιθρηνοῦμαι, lamentis ſono. Plut.

Πολύθρηνος, luctuoſus, valde lamẽtabilis. Eur. Item qui multo luctu afficitur, qui multum luget. Luc.

Σύνθρηνος, luctus ſeu lamentorum ſocius. Ariſtot.

Φιλόθρηνος, luctus amans. Poll. Item flebilis. Nonn.

ΘΡΗΣΚΕΥΩ, F. σω, ſuperſtitioſis quibuſdam ceremoniis Deum ſeu deos colo vel nimis ſuperſtitioſè ceremonias ad cultum deorum adhibeo. Scribit Plutarch. in vita Alexandri videri hoc verbũ fa-

ctum & deductum à Thracibus, apud quos Orpheus deorum cultum inueneriт, quo poſtea vſi ſunt Græcorum plerique. ¶ Item ſimpliciter, colo, veneror. Herodian. li. 1. θρησκεύουσι γὰρ μάλιστα τὴν θεὸν τὴν δὲ Ρωμαῖοι. ¶ Apud Herodot. ſignificat etiam religioſè inſtituo & obſeruo.

Θρησκεύομαι, color. Herodian. l. 4.

θρησκευτὴς, religioſus. Syn. Item, ſuperſtitioſus.

θρησκεία, ἡ, cultus deorũ multis ſuperſtitioſis ceremoniis conſtans ad Col. cap. 2. Item ſimpl. cultus dei, religio. vt Iac. c. 1. Aliquando exp. veneratio, cultus, obſeruantia, vt apud Herodian. lib. 3.

θρῆσκος, religioſus. vt Iac. c. 1. Aliquando etiam exp. ſuperſtitioſus.

Ἐθελοθρησκεία, ἡ, (*comp.*) cultus diuinus ſeu religio, & certi ritus cultus diuini, quos ſua ſponte & ſuo arbitratu quis elegit & amplectitur. Exp. & ſuperſtitio. in ep. ad Col. cap. 2.

Ἐθελοθρησκῶ, voluntarium cultũ ſeu religionem aliquam arbitratu meo ſequor & amplector. Suid.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ, ὁ, triumphus. Plut in Fab. τὸν δεύτερον εἰσήλασε θρίαμβον. Quomodo à θρίον deriuatum ſit, lege Etym. Suid. & ſchol. Nicandri.

θριαμβικὸς, triumphalis. Apud Plut. θριαμβικὸς ἀνὴρ, exp. triumpho potitus.

Θριαμβὶς στολὴ, apud Suid. veſtis triumphalis.

θριαμβεύω, triumpho. Plut. in Rom. ἐθριάμβευσε βασιλεῖς, triumphauit de regib. Sic ad Coloſſ. cap. 2. At 2. Cor. dicitur deus θριαμβεύειν ἡμᾶς ἐν τῷ χριστῷ, i. facere vt triumphemus, vt quidam exp.

θριαμβεύομαι, ducor in triumpho, de me triumphatur. Plut. in Coriol.

θριαμβευτὴς, triumphator.

ΘΡΙΓΚΟΣ, ὁ, pinna ſeu corona murorum, & quaſi capillus: (quaſi θριγχὸς, à θρίξ, per epentheſin literæ γ.) Quidam exponunt loricam muri. Odyſ. ό. περὶ δὲ θριγχὸς κυάνοιο. Et metaph. Apud Platonem in 7. de rep. θριγκὸς, etiam id eſſe dicitur quod lorica teſtacea Vitruuio lib. 2. c. 9. & Curtio lib. 8. i. tutela parietum ab aqua pluuiali: id quod vulgo vocatur capitiũ. Schol. Eur. tradit θριγκοὺς eſſe lapides qui ſummitatibus ędium ſuperimponuntur. ¶ Item θριγκὸς, exp. ſeptum, vallum. Od ρ. & apud Pauſ. in Att. Scriptum reperitur etiam θριγγὸς & θριγχός.

θριγκόω, ῶ, fut. ώσω, lorico, lorica teſtacea munio, coronam ſeu faſtigium ædificio impono. Item vallo ſeu ſepto munio. Od. ξ v. 10.

θρίγκωμα, τὸ, quod loricæ loco ponitur, ſepimentum. idem fere quod θριγκός. Plut.

θρίγκωσις, loricatio, circumſeptio.

θριγκίον, ου, τὸ, diminutiuum à θριγκός.

Compoſita.

649 Περιθριγκίζω, lorica obſepio. Theophr.

Περιθριγκόω, ῶ, circummunio θριγκῷ, i. lorica aut ſepto. Item circumſeptio. Plut. in Mario.

ΘΡΙΔΑΞ, ακος, ἡ, lactuca, olus de quo Dioſcorid. lib. 2.

θριδακίσκη, idem. vt teſtatur Athen. lib. 2.

θριδακίνη, idem ibidem. Galenus ſic propriè nominari tradit ſylueſtrem lactucam, θρίδακα autem ſatiuam.

θριδακινὶς, lactucula, apud Athen.

θριδακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lactucæ ſimilis, qui è lactucarum genere eſt.

ΘΡΙΞ, τριχὸς, ἡ, pilus, capillus. Il. ψ. Apud Plut in apophth. quidam barbam & caput tingens, vocatur ἔμπειρος ἐν θριξί. Exp. & ſetæ: vt apud Heſiod. in aſp. Interdum etiam villi. Plut. Nonnunquam & capillamenta apud Philonem. In obliquis vbi ſequitur χ, mutatur θ in τ. idem & in deriuatis ac compoſitis obſeruatur. Etym. à θρίζω deriuat.

Τρίχινος, ου, ὁ, qui ex pilis eſt. Apoc. cap. 6.

Τριχίνιον, ου, τὸ, veſtis ex pilis confecta.

Τριχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, piloſus. Itẽ capillaceus, pilis ſimilis.

Τριχώδη, τὰ, Heſych. ſunt inſtrumenta ad oppugnandas vrbes comparata.

τριχόω, ῶ, piloſum reddo, pilos induco. Dioſc.

Τρίχωμα, τὸ, capillamentum piloſum villoſúmque tegmen. Dicitur de omni animante apud Ariſtot. lib. 5. de gen. an. item de capillamento ſeu capillitio humano, ſeu quouis pilo corporis humani, apud eundem. Ariſtot.

Τριχωμάτιον, diminut. pro eodem. Ariſtot.

Τρίχωσις, pilorum emiſſio. Poll. Item pilorum inuerſio, ſeu pilare malum. Actuar.

Τριχωτὸς, οῦ, ὁ, piloſus, pilis intectus, crinitus, capillatus Ariſtot. & neut. gen. τριχωτὸν, pars ea corporis quæ capillis tegitur, apud eundem.

Τριχίτης, ου, ὁ, pilaris fœm. gen. τριχῖτις, vt τριχῖτις στυπτηρία, apud Dioſc. lib. 5. cap 124.

Τριχίον, ου, τὸ, idem quod θρίξ. Ariſtot.

Τριχιάω, ῶ, piloſus ſum, crinitus ſum. Item laboro trichiaſi. vnde apud Gal. lib. 4. de locis aff. τριχιῶντες, quibus pili pungentes in palpebris oriuntur.

Τριχίασις, εως, ἡ, oculorum à pilis offenſio. Vide aut. def. med. Item ſymptoma renum ex quo per vrinam prodeunt veluti capilli albi. Galli. comm. in Aphor. 76. lib. 4. Item pilare malum, i. mammarum dolor. ortus aliquando ex pilo in poculo forte hauſto. Eſt etiam Erotiano abſceſſus circa mammas. Item ſpecies fracturæ tenuiſſima & ſenſum latens. Paulus Ægin. l. 6. c. 9. Pro eodem dicitur & τριχισμός.

Τριχίας, ου, ὁ, piſcis quidam, qui & τριχὶς, ίδος, ἡ, ſic dictus, quòd oſſa habeat pilis ſimilia. Ariſt.

Τριχίδιον ου, τὸ, paruus trichias Athen lib. 7.

Θρίσσα, item piſcis genus. Athen. lib. 7.

Τριχία ἡ, pilaris morbus apud Ariſtot. lib. 7. anim. c. 11. idem qui & τριχίασις.

Compoſita.

Ἀελλόθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, exp. denſos habens capillos, aut variè retortos & criſpatos. Soph.

Ἄθριξ, pilis carens.

Ἁπλόθριξ, promiſſum & porrectum habens capillum. Ariſtot. Quidam exp. qui mediocri eſt capillo.

Ἀπότριχες, ων, οἱ, impuberes. Callim. teſte Euſt.

Βαθύτριχος, villoſus.

Δασύθριξ, qui denſo pilo eſt, piloſus. vt δασύτριχος τράγου, piloſi ſeu hiſpidi hirci. Theoc. idyll. 7. Δασύτριχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Epigr.

Εντριχος, ου ὁ καὶ ἡ, qui ob capillorum penuriam, ad ſupplendam comam, galericum, i. τὴν πηνίκην ſeu περιkόμιον aſſumit Poll. 650

Εντρίχωμα, pars ſub oculis ſeu extima palpebra qua velut fimbriola enaſcũtur pili longiuſculi. Poll.

Εντριχώσεις, palpebræ. Heſyc.

Εὔθριξ, bene capillatus, bene comatus. Theocr. idyll. 18. εὔτριχος, idem.

Εὐθύθριξ, qui crinibus eſt rectis: pro quo & ἰθύθριξ, apud Herodot. in Palymn.

Καλλίθριξ, pulchros pilos habens. Hom. Καλλίτριχος, idem. Item pulchros pilos faciens. Dioſc. lib. 1. c. 179. ¶ Callitrichon à quibuſdam vocatur etiam adianton ſeu frutex topiarius: quòd tingat capillum, & ad hoc decoquatur vt criſpum denſúmque faciat. Plinius.

Κατατρίχινος, tenuis inſtar pili. Heſyc.

Λεπτόθριξ, qui tenui pilo eſt.

Λεπτότριχος, idem. Comparat. λεπτοτριχώτερος, qui pilo

pilo eſt tenuiori.
Λευκόθριξ,qui candido eſt capillo,Callim.
Λιποτριχὴς,depilis,quem pili deſtituerunt,Epigr.
Μαλακότριχες,Scythę quibus molles capilli,Ariſt.
Μελανόθριξ,cui capilli nigri ſunt.
Μικρότριχος,qui exiguis ſeu breuibus eſt pilis.
Μιξόθριξ,qui mixtis eſt pilis,ſemicanus.
Ξανθόθριξ,cui flaui crines ſunt,Theocr.
Οθριξ,ſimiles pilos habens, qui eiuſdem comę eſt. Per ſyncopen pro ὁμοιόθριξ,Il.β.
Ολιγότριχες,qui paucos habet pilos,Ariſtot.
Ορθόθριξ,qui erectos habet crines.
Ορθοτριχία,affectio qua quis erectos habet crines.
Οὐλόθριξ, qui criſpos habet crines,criſpus,Ariſtot.
Παχύθριξ,qui craſſo pilo eſt.παχύτριχος,idem.
Παιδόθριξ, cincinnus à prima vſque iuuentute nondum raſus,Suid.
Ποικιλόθριξ,varios habens capillos.
Πολύθριξ,multos pilos habens. ¶ Item,herba quę polytrichon. Item gemma,quę in viridi capillatur,ſed defluuia comarum facere dicitur,Plin.
Πολύτριχος,multos pilos habens. Polythrichon dicitur etiam adiantum maius,apud Plin.
Πυρρότριχος,rufos habens pilos,Theocr.
Σκληρόθριξ,qui duros habet pilos.Σκληρότριχος,idem.
Σκοτοδασυπυκνόθριξ, nigrum, hirtum ſpiſsúmque capillitium habens,apud Ariſtoph.
Τανύθριξ, & τετανόθριξ, qui laxo capillo eſt, item qui protentos & promiſſos crines habet, Heſiod.in erg. τανύτριχα αἶγα dixit capram rectis pilis. Exponitur etiam,qui horridos & ſetarum inſtar arrectos habet pilos.
Υστριξ,ſiue ὕστριξ, ſuis pilos habens, porcinas ſetas habens. Eſt animal ex erinaceorum genere, Plin. Ariſtot.Ælian.apud Oppia.legitur & ὕστριγξ Eſt & flagrum ex corio adhuc ſetis ſuis munito,Suid.
Υστριχὶς,ἰδος,ἡ,idem,ſchol.Ariſtoph.in pace.
Φριξόθριξ,horrens pilis ſeu ſetis,Suid.
Ψαφαρότριχος,ſqualidos pilos habens,Hom.

ΘΡΟΜΒΟΣ,ου,ὁ, grumus, propriè rei in vnam maſſam concretæ fruſtum: Dioſc.lib.3.cap.44. θρόμβους αἵματος διαλύει,diſſoluit ſanguinis concreti grumos. ſeu ſanguinem concretum diſcutit.Sanguinis etiam concreti partes θρόμβοι appellantur. Dicitur & de aliarum rerum concretarum grumis: vt Suid.θρόμβους ἁλῶν dici ſcribi ſalem craſſum, ſeu ſalis grumum.Heſychius θρόμβον eſſe dicit locum editum,itidémque ſchol.Soph.dicit eſſe ὄγκον.
Θρομβώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,grumo ſimilis,grumi ſpeciem gerens,grumoſus,Ariſtot.
Θρομβίον,ου,τὸ,grumulus,paruus grumus,Dioſc.
Θρομβεῖον,ου,τὸ,idem.pro quo reſolutione Ionica dicitur θρομβήϊον,Nic.in Alexiph.
Θρομβόω,ῶ,f,ώσω,in grumos cogo.
651 Θρομβόομαι,οῦμαι,in grumos concreſco,Nic.
Θρόμβωσις,concretio: qua nimirum aliquid glaciatur & in grumos coit,Gal.& Dioſc.

Compoſita.

Εκθρομβόω,ῶ,in grumos cogo.
Εκθρόμβωσις,concretio:apud Dioſc.lib.1. ἐκθρόμβωσις αἵματος, ſanguinis in grumos concretio,i.grumi ſanguinis concreti.
Επιθρομβόω,ῶ,idem, ſeu in grumos cogo, ſeu coagulo in vel intra aut ſuper,Nicand.
Περιθρομβόω,ῶ,circumcirca in grumos cogo,Gal.

ΘΡΟΝΟΝ,ου,τὸ,flos, pigmentum Iliad.χ ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.Theocr.ſchol.annotat. θρόνα à Theſſalis vocari animalia variegata: à Cypris,floridas veſtes:ab Ætolis, medicamenta,venena,teſte Clitarcho ad Homero verò roſas.
Πολύθρονος, *comp.*multa habens θρόνα ſeu φάρμακα. Item multa mulcendi vi præditus,Nic.

ΘΡΥΑΛΛΙΣ, ἰδος,ἡ, ellychnium: vt apud Ariſtop. τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων.Item herba cuius folia ſunt ad ellychnia apta,Dioſc.

ΘΡΥΓΑΝΑΩ,ῶ,frico,ſcabo,ſcalpo,Ariſtoph.

ΘΡΥΛΛΟΣ,ου,ὁ, ſuſurrus,murmur,rumor.Item tumultus,Heſych.Suid.& Etym.
Θρυλλέω,vel θρυλέω,ſuſurro. Item famigero,diſſemino, iacto,Iſocr.in Panath.& Dem.in Mid. Et θρυλλεῖσθαι dicitur res, i.vulgò iactari, rumore vulgi celebrari, diuulgari,Herodian.5.& Plut.in Sol. ¶ Apud Dem. ex Areop.exp.etiam inculco.
Θρυλέω,autem cum vnico λ ſcriptum inuenitur apud Theocr.idyll.2.
Θρύλλημα,τὸ, quod vulgi rumoribus iactatur, fabula vulgi apud 70.interp.
Θρυλλίζω,vel θρυλίζω, ſuſurro, murmuro,Etym. Item frango,in qua ſignif.Etym. deducit à θραύω,vnde fit θραυλίζω,ex quo θρυλίζω. At Euſt. habet θρυλλίσσω, dicens deriuari fortaſſe à θρυλλῶ.
Θρυλλίσσομαι, vnde Il. ψ. θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι,vbi exp.ab Heſych contraria eſt frons & velut comminuta,vel contuſa,confracta.
Θρύλλιγμα,apud Lycoph. quidam interpr.quod confringitur,alij,quod diſcerpitur.

Compoſita.

Διαθρυλλέω,idem quod θρυλλέω. vnde apud Xen. διετεθρύλλητο, rumor ſparſus erat,vulgi ſermonibus ferebatur.Dicitur etiam aliquis διατεθρυλλεῖσθαι, cui ſæpius eadem res inculcata fuerit, eum veluti obtundendo:Xen. οἶμαι γὰρ αὐτὰς ἤδη καταπεπλῆχθαι διατεθρυλλημένας ὑπὸ σοῦ. Apud Plat.de rep.2. διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα, dicitur de eo cui aliquis aures ſermonibus ſæpius inculcatis obtuderit.
Ενθρυλλίζω,idem quod θρυλλίζω,Ariſtoph.in θεσμοφ.
Πανθρύλλοον,omnia vulgans. Πανθρύλλιον,Heſychius τὸ πάντα θρυλλοῦν.
Περιθρυλλέομαι,οῦμαι,idem ferè quod διαθρυλλέομαι.
Πολυθρύλλητος, ου,ὁ καὶ ἡ, multùm celebratus,vel multorum aut vulgi ſermonibus,Syn. Apud Plat. exp.famatus,famigeratus.

ΘΡΥΟΝ ου,τὸ, iuncus,vel vlua,herba paluſtris. Vide Dioſc.l.4. ¶ Item vrbs Arcadię quam Homer. Il.λ. Θρυόεσσαν appellat.Vide Steph.
Θρύϊνος,iunceus,apud Suid.
Θρύορος, veſicariæ herbæ ſpecies eſſe dicitur apud Theophr.hiſt.pl.lib.9.

ΘΡΥΠΤΩ, F. ψω. frango,confringo:propriè putatur eſſe in minutas partes frango. vnde & exp. comminuo,contero. ¶ Item frio,frango in micas. ¶ Item frango deliciis,frango luxu: Greg.in lib.qui περὶ φιλοπτωχίας inſcribitur, ἡμεῖς δὲ θρύψομεν ἡμᾶς αὐτὰς ἐσθῆτι μαλακῇ καὶ περιρρέσει, i. frangemus nos deliciis veſtis mollis. 652
Θρύπτομαι, frangor,comminuor, Ariſtoph. & Philo de mundo. Item metaph.frangor deliciis,eneruor: Aut diſſolutus reddor,corrumpor:Xen.in ſymp.μαλακίᾳ θρυπτομένους. Nonnulli idem fermè eſſe dicunt quod ἀκκίζομαι, ioculari quadam ſimulatione vtor, impenſius me rogari volo,apud Luc.in ſymp. Item peculiariter dicitur de meretrice, aut etiam περὶ τῶν παιδικῶν,ſeu generalius περὶ τοῦ ἐρωμένου,Xen.
Τεθρυμμένως,delicatè & molliter,diſſolutè,Plut.

Θρύμμα,τὸ,fragmentum. Item peculiariter ſignif. fruſtum panis,cruſtum,Heſ.Suid.Poll.

Θρυμματὶς, placentę genus. Sunt qui reddi poſſe exiſtiment intritum,apud Athen.& Luc.

Θρύψις, effœminatio,eneruatio. Item deliciæ,mollities,Xen.pæd.8.Item fractio,comminutio,friatio.

Θρυπτικὸς,ῦ,ὁ, q.d. propenſus ad delicatam vitam, delicatus, Xen. Item frangendi ſeu comminuendi vim habens,Gal.

Θρυπτικῶς,delicatè,molliter,apud Poll.l.6.

Τρύφος, fragmentum. idem quod θρύμμα, vnde comp. apud Heſiod. in Erg. Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, panem qui in quatuor fruſta diuidi poſſit.

Τρυφὴ,ἡ, delicię,mollities,luxus,delicata vita,Ariſtot. ethic.7.c.7. Herodian. lib.1. & 3. Item ipſæ deliciæ quę ad vitam illam delicatam pertinent. Interdum reſtringitur ad γαστριμαργίαν ſeu πολυφαγίαν,Luc.

Τρυφηλὸς,delicatus,voluptarius,Suid.

Τρυφερὸς, idem Ariſtot.Rhet.2. ſcribit diuites ſolere eſſe τρυφερούς.Dicitur & de re,ponitúrque interdum τὸ τρυφερὸν ſubſtant.pro delicata vita.

Τρυφερῶς,delicatè,molliter.

Τρυφερaίνομαι,à quo particip.τρυφερανθεὶς,deliciis & mollitie perditus,apud Ariſtoph.

Τρυφάω,ῶ, delicatè viuo, deliciis ſeu luxui indulgeo, luxurioſè viuo, Greg. Naz. apud Plat. de leg. τρυφῶσα παιδεία, mollis educatio. ¶ Item niteſco, efferor & exulto licentia,Æſchin.

Τρύφημα,τὸ, id ex quo deliciæ percipiuntur, vel deliciæ.

Τρυφητὴς, deliciarum conſectator, delicatæ vitæ amator.Item heluo,vorax,Suid.

Compoſita,ac primùm ex θρύπτω,cum præpoſitione.

Ἀποθρύπτω,frango deliciis & luxu.Ἀποθρύπτομαι,frangor deliciis,luxu corrumpor,Plat.

Διαθρύπτω,diffringo,diſrumpo,comminuo ſeu contero, Luc.item deliciis frango,ſicut θρύπτω,vel effœmino, Xen.

διαθρύπτομαι,in delicias agor,corrumpor,Xen.

διατεθρυμμένως,delicatè,diſſolutè,Plat.

διάθρυψις, eneruatio, effœminatio, ipſa actio frangendi deliciis. Aut etiam deliciæ. Apud Chryſoſt. διαθρύψεις κινημάτων,geſtus molles.

Ενδιαθρύπτω.(decomp.) delicias facio. Item delicatè viuo,apud Theocr.

Ενθρύπτω,comminuo intrà,intero,Dan.cap.vlt.

Ενθρυπτον, intritum,placenta. Ενθρυμματὶς, idem. Heſychius.

Συνθρύπτω,deliciis frango,mollem reddo. Item frango,comminuo,Act.cap.21.

Υποθρύπτομαι,deliciis aliquantum indulgeo,Plut.

Alia compoſita ſine præpoſitione.

Ἄθρυπτος ου ὁ καὶ ἡ, infragilis, qui frangi non poteſt. cui oppon. εὔθρυπτος. Item non fractus deliciis,non fractus luxu. Vel minimè mollis,vtilis,Plut.in Erotico. Sæpius de re dicitur quàm de perſona: vt ἄθρυπτος δίαιτα,apud Pythagoram in carm.aur.

Ἀθρύπτως,non delicatè,viriliter,Plut.

Ἀθρυψία,vita minimè delicata ſeu mollis.

Αἰνόθρυπτος valde mollis,luxu diffluens,Theocr.

Εὔθρυπτος, fragilis,qui facilè frangi poteſt, Luc. Item
653 fractus deliciis ſeu ſolutus,mollis.

Εὐθρυβὴς,fragilis.Item friabilis,Dioſc.

Compoſita facta ex τρυφὴ aut τρυφάω.

Ἀτρύφερος,minimè mollis,non delicatus,Suid.

Ἀτρύφητος,à deliciis alienus.

Διατρυφάω,ῶ,idem quod τρυφάω. Exp.etiam,luxu diffluo apud Plat.de leg.

Εντρυφάω,ῶ vt ἐντρυφᾶν μάστιξι,apud Chryſoſt.verberibus tanquam deliciis delectari. Et ἐντρυφᾶν τούτῳ, luxurioſè & inſolenter ac redundanter hac re vtor, apud Greg. ¶ Item per delicias & laſciuiam illudo, ludificor,Luc.

Εντρυφᾶσθαι,ludibrio haberi & contemptui,Plut.

Εντρύφημα,id cui ἐντρυφῶμεν,deliciæ.

Decomp. Επεντρυφάω,ῶ,idem quod ἐντρυφάω,apud Suid.

Υπερεντρυφάω,ῶ, per delicias & laſciuiam ſupra modum ludificor,Alciphr.

Κατατρυφάω,ῶ, vt κατατρυφᾶν τοῦ λόγου, apud Greg.luxuriari in ſtylo, vel luxuriante ſtylo vti. Item cum genit.perſonę,idem quod ἐντρυφῶ.

ΘΡΩΣΚΩ, ſalio, inſilio idem quod θορῶ. Il. ο. ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ Θρώσκων. ¶ Θρώσκω,ineo,ſicut mas fœminam inire dicitur. Heſychius ex Æſchylo. Θρώσκει Heſychio eſt etiam πίπτει,κολυμβᾷ. ¶Θρώσκω γνώμα. Calliſtratus apud Heſychium pro αἰσθάνομαι poni ſcribit.

Θρωσμὸς,ῦ,ὁ,tumulus,locus eminulus, collis qui è terra quaſi ſubſiliit: vel locus eminentior ex quo ſpectare poſſumus,à θορεῖν pro θεάσασθαι, vt Suidas tradit: Iliad.κ. ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο Εἵαται.Apud Apoll. Arg.2. ἠλύεντος αἰπὰ θρωσμοὺς πεδίοιο, exp.per ſalebras. Apud eundem Argon.lib.3.ſchol.dicit eſſe locum ſupra flumen eminentem in quem ex naui ſalitur.

Compoſita.

Αναθρώσκω,ſurſum ſalio,inſilio. Capitur interdum & pro inſilio.

Αποθρώσκω,reſilio,exilio,Il β.

Εκθρώσκω,exilio,idem quod ἐκθορέω,

Επενθρώσκω,inſilio,irruo,apud Soph.

Επιθρώσκω,inſilio,Il. δ. Item ſubſulto,ſubſultum progredior,Iliad.ε.

Καταθρώσκω.deſilio,Herodot.

Υπερθρώσκω,ſuperſilio,idem quod ὑπερθορέω.

ΘΥΓΑΤΗΡ, ἡ, filia,gnata,Hom Xen & alij.In obliquis caſibus accentum in penultimam transfert, vt μήτηρ.Plut. in Artox.μίαν τῶν θυγατέρων.Iidem obliqui ſyncopen etiam admittunt:Xenoph.pæd.8. πολὺ μᾶλλόν με τῆς θυγατρὸς μνηστῆρα λήψεται. Sic Il.ι. Τρεῖς δέ μοί εἰσι θύγατρες. Sic & in accuſ.θύγατρα & θύγατρας in dat. θυγατρὶ & θυγατράσι: in genit.θυγατρὸς & θυγατρῶν:in vocat.θύγατερ & θύγατρες. Dicitur de brutis quoque apud Ariſtot hiſt.an.l.9.

Θυγάτριον ου τὸ,filiola.Athen.

Θυγατριδοῦς,filiæ filius,nepos:& Θυγατριδῆ, filia filiæ, neptis,Poll.l.3.

ΘΥΕΛΛΑ, ης ἡ, ventorum complicatorum vis impetuoſa,procella. (à θύειν & εἰλεῖν, vt Porphyrius tradit) Hom. Ariſtot. & alij Interdum additur genit. ἀνέμου vel ἀνέμων.Od. κ. Metaphoricè dicitur etiam πυρὸς θύελλα.Odyſſ.α. Repetitur etiam Προθύελλα coniunctim ſcriptum apud Heſiodum in Theogon. verſ.742 ἔνθα καὶ ἔνθα φέρει προθύελλα θυέλλῃ,Αργαλέη nifi forſan diuidenda ſit vox, & πρὸ referendum ad 654
φέρει,ſicut apud Homerum.Odyſſ.υ.ἢ.ἔπειτα μ' ἀναρπάξασα θύελλα Οἴχοιτο προφέρουσα.

Θυελλήεις,εντος,ὁ,procelloſus.

ΘΥΛΑΚΟΣ, ου, ὁ, ſaccus,Ariſtoph. Pro eodem dicitur & θύλαξ ακος apud Pollucem & Suidam,Heſyc. verò θύλαξ eſt puluinar,ceruical.

Θυλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ,ſacci formam gerens: ſacco ſeu folliculo ſimilis,Dioſc.l 1.Θυλακώης,idem.

Θυλακίτης ου ὁ,idem.in fœm. θυλακῖτις μήκων à quibuſdam dicitur papauer ſatiuum,Dioſc.

Θυλάκιον, θυλακίσκος, θυλακίσκη, θυλακίσκιον, ſacculus,

lus,culeolus.Interdum & folliculus.Ariſtoph.

θυλακὶς,ίδος,ἡ,à Nicand.dicitur genus papaueris quod fert parua θυλάκια.

θυλακίζειν, Heſych. Tarentinos vſurpare ait pro ἀπαιτεῖν τι ἑπόμενον μετὰ θυλάκου

ΘΥΜΒΡΑ,ας,ἡ, thymbra, herba odorata, de qua Dioſc.lib.3.c.45. Eadem dicitur etiam θυμβράγα ab Hippoc.teſte Gal.& θύμβρον à Theophr. hiſt. pl.lib. 7.cap.1.

θυμβρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,thymbræ ſimilis, qui è thymbræ genere eſt.apud Theophr.

θυμβρίτης οἶνος,thymbrites vinum,i.thymbra factum, ſeu thymbra condîtum.Dioſc.

ΘΥΜΙΑΩ, ῶ, F. άσω, ſuffio, odores incendo, adoleo. θυμιῶσι τὸ λήδανον Ἄραβες,apud Herodot.Interdum cum genit. vt Luc. in Cauc. ὅπως ἔχοιεν κνισᾶν ἀγυιὰς καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν. ¶ Item ſuffitu afflo, vel ſuffitu inficio, apud Ariſtotelem παρὰ τὸ θύω.

θυμιάομαι,ῶμαι, ſuffior, adoleor, ſuffitu afflor vel inficior. Ariſtot. loquens de apibus, θυμιώμεναι γὰρ καὶ σφόδρα πονοῦσι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. Et θυμιώμενον διώκει, nidore fugat. Item pro ἀναθυμιᾶσθαι, vaporari,ſeu exhalare,apud Ariſtotelem libro 2.meteorol. Interdum exp.vror,accendor.vt apud Dioſcoridem libro 2.ca.63.(de cornu ceruino) ὠμὸν δὲ θυμιαθὲν ἑρπετὰ διώκει.

θυμίαμα,τὸ, ſuffimentum,ſuffitus aut ſuffitio ex aromatibus,ſeu odoribus.Herodianus lib.2. Plat. polit.2.

θυμίασις,εως,ἡ,ſuffitus ſeu ſuffitio.Dioſc.

θυμιατήριον,ου,τὸ, acerra,thuribulum. Philo de vita Moſ.lib 5. Eſt etiam ſidus cœleſte quod θυτήριον appellat Aratus,i.ara.

θυμιατικὸς,οῦ,ὁ,ad ſuffiendum aptus,vaporiferus.

Compoſita.

Ἀναθυμιάω,ῶ,vel ἀναθυμιάζω,vaporo,ſuffio.

Ἀναθυμιῶμαι, quoque interdum actiuam ſignif. habet.Ariſtot. Significat etiam vaporem reddo,euaporor,exhalo,ſuffitum emitto. Plut.ſymp.7.ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιῶνται.

Ἀναθυμίαμα,τὸ, vapor,ſuffitus, ſuffimen,vel euaporatio,ſuffitio,pro ἀναθυμίασις.

Ἀναθυμίασις,vapor,exhalatio, halitus, ſuffitus. Exp. & reſpiratio.Ariſtot.

Ἀποθυμιάω,ῶ,euaporo,exhalo:vel odorem cieo.

Ἀποθυμίασις,euaporatio,exhalatio.Plut.

Ἐκθυμιάω,ῶ,ſuffio.Ariſtot.

Ἐκθυμιῶμαι,adoleor, accendo: vel ad bonos odores ciendos accendor aut vror. Dioſc.

Ἐνθυμιάω,ῶ,ſuffio intus.Syneſ.epiſt.121.

Ἐπιθυμιάω,ſuffio,odoramenta adoleo.Plut.

Ἐπιθυμίαμα,ſuffimentum Soph.

Ἐπιθυμὶς,vide ſequens ὑποθυμιάω.

Ὑποθυμιάω,ῶ,ſuffio,ſuffumigo.Dioſc.

Ὑποθυμίασις,ſuffitus,vel ſuffitio,ſuffumigatio.

Ὑποθυμίδες, ſunt ſerta florida quæ collo appendebantur. Sic dicta quoniam cerebrum fragrantia

655 ſua quaſi ſuffiunt & refocillant. vt tradit Plut. ſym. 3 c.1. ¶ Ὑποθυμὶς, eſt etiam auis nomen apud Ariſtoph.in auibus. Ἐπιθυμίδες etiam dictæ ſunt eædem coronæ. Heſych. vide & in compoſitis ex θυμὸς, i.animus.

Ὑποθύμιος,adiectiuè dicitur.vt ὑποθύμιος στέφανος. idem qui ὑποθυμὶς,corona collaris.Heſyc.

ΘΥΜΟΣ, οῦ, ὁ, animus, mens. Il. α. ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν, quoniam eius cor & animū peruaſerat dolor. Sæpe pro cupiditate ponitur apud poetam. Plut. Xen. Item animi præſentia. Xenoph. Expon. etiam animi præſtantia, animi vehementia ſeu præſidentia, apud Plat.de rep. ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός,&c. A Galeno quoque apud Hippocratem exp.προθυμία. Item animalis ſpiritus & viuificus,vt Euſtath. exp. apud Hom. ἐσαγείρατο θυμόν. Item anima,vita,vt θυμὸν ἀπηύρα apud eundem, & ἐξαίνυτο θυμὸν,animam abſtulit,i.interfecit.

¶ Item ira,excandeſcentia, idem quod ὀργή. Hom. Ariſtot. & alij Stoici θυμὸν, definierunt ὀργὴν ἀρχομένην, iram naſcentem & modò exiſtentem. Apud Herodian. lib. 4. ponitur pro iracundia ſeu pro iracunda mente. Apud Xen. tribuitur etiam equo. Vſurpatur & in plur. vt Ariſtot. de melancholicis loquens,οἱ κίνητοι πρὸς τοὺς θυμοὺς καὶ τὰς ἐπιθυμίας. Plato in Cratylo deducit ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς.Etym.ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ ὁρμᾶν τὸ αἷμα.Medici enim dicunt iram eſſe ſanguinis ebullitionem circa præcordia.¶ At θύμος, vide in deriuatis ex θυμὸς animus.

¶ *Deriuata ex θυμὸς,i.animus.*

θυμικὸς,οῦ,ὁ,animoſus,Ariſtot. & Athen.lib.12. vide & in deriu.ex θυμὸς,ira.

θυμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,idem.Ariſtot.Rhet.2.

θυμίδιον,ου,τὸ,animulus.Ariſtoph.in Veſp.

θύμος,ου,ὁ,siue θύμον,ου,τὸ, thymus ſiue thymum,herba de qua Dioſc.lib.4.cap.44.dicta ἀπὸ τοῦ θυμοῦ, quia adhibetur iis qui patiuntur animi deliquium. Alij à θύω ob fragrantiam deducunt. ¶ Item θύμος à nōnullis dicitur τὸ ἄρσεν ex Dioſc. ¶ Item θύμος, bulbus,cœpa agreſtis. Ariſtoph. ¶ Item θύμος,dicitur glanduloſa illa ſubſtantia quæ in iugulo ad os ſummum pectoris conſiſtit. In qua ſignif. ſcribitur & θυμός. Vide Ruff.Epheſ.& Poll. ¶ θυμὸς eſt etiam tuberculum carnoſum quod ſuper corpus quaſi verrucula eminet, ſummum colorem floris thymi repræſentans. vnde ei nomen eſt. Vide Corn. Celſ. lib.5.

θύμινος,ου,ὁ,thyminus,qui ex thymo factus eſt.

θυμώδης,εος ὁ καὶ ἡ,thymoſus,thymum referens.

θυμίτης,ου,ὁ, thymites θυμίτης οἶνος, vinum thymo conditum.Dioſc.

θύμιον,ου,τὸ, à quibuſdam dicitur, σμίλαξ, taxus ex Aëtio lib.13.cap.64.A Gaza exp.cunila,apud Theophraſt.lib.1. de cauſ.pl. ¶ Item quod ſuper corpus quaſi verrucula eminet.vt dictum eſt in θύμος.

Compoſita.

Ἀγριόθυμος,ου,ὁ καὶ ἡ,agreſti animo præditus.Heſyc.

Ἄθυμος,qui animum deſpondet, qui deiecto eſt animo q.d. carens animo. Exp. etiam anxius, triſtis. Xen. Plat. ¶ Item non animoſus, puſillanimis apud Ariſtotelem pol 7.

Ἀθύμως,animo deiecto,anxiè.Xen.

Ἀθυμία ἡ,animi deiectio,triſtitia,anxietas.Xen.

Ἀθυμέω, ῶ, animum deſpondeo, animo ſum deiecto, animi alacritate deiectus ſum. item animo concido,animum abiicio. Dem.Phil.1. οὐκ ἀθυμητέον τοῖς παροῦσι πράγμασι, non oportet animum deſpondere ob præſentem rerum ſtatum. Et cum accuſ.Thuc.lib.6. Apud eundem lib.7. ἀθυμῶ ἐπιχειρῆσαι,exp.timeo.ſic apud Soph δεινῶς ἀθυμῶ μή, &c. timeo ne,vel angor metu ne, &c. Et cum præpoſiti.ἐπὶ.vt Iſocrates in Panath. ἐμὴν ἐπὶ τούτοις ἀθυμήσας. 656

Ἀθυμέομαι,οῦμαι,idem quod ἀθυμῶ.Heſyc.

Ἀθυμήτης,ου,ὁ,anxius,mœrore affectus.Suid.

Decomp. Ἐξαθυμεῖν,exanimari.

Καταθυμέω,animo concido & labaſco.Xen.

Ἀποθυμέω,ῶ,idem quod ἀθυμέω.Bud.in epiſt.

Ἀποθύμιος,inuiſus,moleſtus.Heſiod.

Βαρύθυμος, grauiter animo affectus. Syneſ.

Βαρυθυμία, animus grauiter affectus. Plut.

Βαρυθυμῶ, grauato animo fero, indignor. Plut.

Γλυκύθυμος, dulcedine animum afficiens, vt γλυκύθυμος ὕπνος, ſomnus animo gratus. Item delicatus: in malam partem. Luc. ¶ Item placido & miti animo præditus. Il υ.

Γλυκυθυμία animi ſuauitas, animi dulcedo. Syneſ. ep. 57. & 79. Et in malam partem pro deliciis ſeu voluptatibus animi, idem Syneſ. ep. 105. Item ignauia & inertia quæ laborẽ reſpuit. apud Plut. & Plat. de leg. Item animi placiditas & q. d. dulcedo, clemẽtia. Plu.

Γυναικόθυμος, qui muliebri animo eſt.

Γυναικοθύμως, muliebri animo, muliebriter. Polyb.

Δακέθυμος, animum mordens ſeu remordens. vt δακέθυμος ἄτα. Idem quod θυμοδακής. Δηξίθυμος, idem. vt δηξίθυμος ἄλμη. apud Athen. lib. 3.

Διθυμία, ἡ, animorum diſſenſio, diſcordia. Heſych.

Διχόθυμος, dubius animi, qui animum in duas quaſi partes ſciſſum habet. Heſyc.

Δύσθυμος, grauiter animo affectus. Soph.

Δυσθύμως, ægro animo, cum animi mœrore. Plut.

Δυσθυμία, animi mœror. Ariſtot.

Δυσθυμέω, ῶ, animum deſpondeo. Plut. Δυσθυμοῦμαι, ſum ægro animo, ex Eur.

Ἔκθυμος, qui animo prompto eſt, alacer. vel ex animi affectu proficiſcens.

Ἐκθύμως, ex animo, promptè, alacriter. Phil. Herodian. Item irato & infenſo animo. Herodian.

Ἐκθυμία, animi promptitudo.

Ἔνθυμος, in quo animus eſt, animoſus. Ariſtot.

Ἐνθυμέομαι, οῦμαι, in animo verſo ſeu voluto. Item, conſidero, expendo, reputo. Cum genit. Xen. apom. 1. θαυμάζω δ' εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν. Cum accuſ. Thuc. lib. 2. ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα.

Ἐνθύμημα, τὸ, animi conceptus, ſenſum vel ſenſus, vt apud Alcid. Iſocr. & Halicarn. ¶ Item ſpecies argumentationis de qua Ariſtot. pr. an. lib. 2. cap. 20. Item ſententia oratoria. Vide Ariſtot. in Rhet. 1. & Hermog. lib. 3. item Cic. in top. & Quintil. ¶ Exp. etiam commentum: item inuentum ſeu memorabile inuentum. apud Xen. ἐνθύμημα πολλοῦ ἄξιον.

Ἐνθυμηματικός, conſtans enthymemate ſeu enthymematis. Ariſtot. ¶ Item acer in argumentationibus & argutus orator. apud Ariſtot.

Ἐνθυμάτιον, commentatiuncula, argutulum dictum. Gel. lib. 15. Ἐνθυμηματώδης, cõmentationibus plenus.

Ἐνθύμησις, cogitatio, conſideratio. Item commentatio. Thuc. lib. 1. & Naz.

Ἐνθυμητικός, promptus, ad excogitandum ſolers.

Ἐνθύμιος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, qui in animo eſt, qui animo noſtro obuerſatur, & de quo cogitamus. Od. υ. Soph. in Trachin. ¶ Item animo religionem ciens. Antiph. in Apol. Sic ἐνθύμιον ποιούμενοι apud Thuc. rem in religionem vertentes ſeu trahentes. Quidam exp. rem pro ominoſa habentes.

Ἐνθυμία, cogitatio Thuc.

Ἐνθυμίζομαι pro ἐνθυμοῦμαι, apud Poll. & Suid. Ἐνθύμιστος, ſuſpectus.

Ἐπενθύμημα (decomp.) enthymema enthymemati additum. Hermog. Et ἐπενθυμεῖσθαι ac ἐπενθύμησις de enthymematis vnius ad alterum adiectione.

Ἐπιθυμίδες, ſunt coronæ: quæ quoniam ſub collo ſupra pectus ſeu cor, quam animi ſedem eſſe volunt, appendebantur, à θυμὸς deriuatæ putantur. Vide & in comp. ex Θυμιάω.

Ἐπιθυμία, ἡ, cupiditas, deſiderium, auiditas. Plat. Xen. Exp. & cupiditas effrænata, libido.

Ἐπιθυμέω, cupio, concupiſco, deſidero. Cum genit. vt ἐπιθυμῶ τούτου. Et cum infinit. vt ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι, ἰδεῖν, μαθεῖν, &c. Interdum peculiariter dicitur de amatoria cupidine: vt apud Athenæum ἐπιθυμεῖν κόρης.

Ἐπιθύμημα, cupiditas, deſiderium Plat. & Plut. Ἐπιθύμησις, idem, apud Ariſtot.

Ἐπιθυμητός, deſiderabilis, Ariſtot.

Ἐπιθυμητής, cupidus, ſtudioſus. Xen.

Ἐπιθυμητικός, (q. d. deſideratiuus) ad deſiderandum ſeu concupiſcendum propenſus. Apud Ariſtot. in fine lib. 1. ethic. impellens ad concupiſcendum.

Ἐπιθυμητικῶς ἔχω, pro ἐπιθυμῶ, cupio. Poll.

Decomp. Ἀντεπιθυμέω, ῶ, viciſſim cupio vel opto. Item opto aduerſus aliquem. i. aduerſor alicui optãdo idem quod ipſe optat. vnde ἀντεπιθυμητής, exp. æmulus. item, riualis, apud Andocid. Dicitur etiam ἀντεπιθυμῶ σοι τούτου, hac in re ſum tibi competitor.

Κατεπίθυμος, concupiſcens.

Συνεπιθυμέω, ῶ, vnà cupio. Συνεπιθυμητής, corriualis, apud Platonem.

Ὑπερεπιθυμέω, ῶ, ſupra modum cupio.

Εὔθυμος, qui bono, hilari & ſecuro animo eſt, cui opp. δύσθυμος, Ariſtot. Item qui beneuolo ac benigno animo eſt, Od ξ.

Εὐθύμως, bono ac hilari animo, alacriter. Xen.

Εὐθυμία, bonus & hilaris animus, ſeu animi hilaritas, ſecuritas, animi tranquillitas.

Εὐθυμέω, ῶ, bono & læto animo ſum. Item in mentis tranquillitate ſum. Plut

Εὐθυμεῖσθαι, bono ac hilari eſſe animo. Xen.

Decomp. Διευθυμοῦμαι, q d. pergaudeo, perquam læto ac hilari animo ſum. Baſil.

Ἐπευθυμέω, ῶ, bono animo ſum in, vel ob.

Ἐχέθυμος, mente præditus, vel qui animi cupiditates coërcet. Od. θ.

Ἠπιόθυμος, benigno animo prẹditus. Epigr.

Κακόθυμος, qui malo ſeu maleuolo animo eſt.

Κακοθυμία, maleuolentia, animus malè affectus.

Καρτερόθυμος, qui toleranti animo eſt. Odyſſ. φ. Apud Heſiod. in Theog. ἐξ ἧς καρτερόθυμος, exp. pertinax.

Καταθύμιος, qui eſt in animo, animo obuerſans. Il. κ. ¶ Item qui eſt ex animi ſententia, animo gratus: apud Theogn. & Syn. Huic oppon. ἀποθύμιος.

Καταθυμίως, ex animi ſententia. Item libenter.

Decomp Ἀκαταθύμιος, ὁ, ὁ, qui non eſt κατὰ ψυχὴν καὶ θυμόν. Ponitur pro ἀποθύμιος. Euſt.

Λειπόθυμος, animo deficiens, animo defectus.

Λειποθυμία, animi defectio, animi deliquium. Plutarc:

Λειποθυμέω, ῶ, animo deficio ſeu deficior. Dioſ.

Μακρόθυμος, (q. d longanimis) lenis, clemens, cui opp. ὀξύθυμος. Item patiens. Epigr.

Μακροθύμως, patienter, æquo animo. Act. cap. 26.

Μακροθυμία, tolerantia, animi lenitas. Eph 4.

Μακροθυμέω ῶ, patienter fero. Matth. 18.

Μεγαλόθυμος, magnanimus, magno & celſo animo præditus. Plato 2. de rep. Μεγάθυμος, pro eodem dicunt poetæ metri gratiâ. Il. ε ρ. & alibi.

Μικρόθυμος, qui puſillo eſt animo. μικρόψυχος.

Μικροθυμία, animus puſillus, puſillanimitas.

Μικροθυμέω, animo puſillo ſum.

Ὁμόθυμος, vnanimis, concors. Heſych. Exp. etiam ſocia: in ouo. Sim. Rhod.

Ὁμοθυμία, vnanimitas.

Ὁμοθυμαδόν, aduerb. vnanimiter. Xen.

Οὐλόθυμος, exitiali & noxio animo præditus.

Πανθυμαδόν, toto animo, toto pectore. Od. σ.

Πρόθυμος, animum alacrem habens ad aliquid, qui prompto & erecto eſt animo, promptus. Thucy. Item πρόθυμος, cum genit. cupidus.

Προθύμως, alacri animo, alacriter, promptè. Item impigrè. Item libenter. Xen.

Προθυμία, animi alacritas, animi prẹſentia, vel ſimpliciter

pliciter alacritas. Item ſtudiū, ei opponitur ἀϑυμία, apud Xen. Item cupiditas, deſiderium: vt apud Syn.
658 κατέβαλε τὴν προθυμίαν τῆς σὺν ἡμῖν ἀποδημίας.
¶ Exp. etiam χαρὰ, lætitia, gaudium, Heſych.

Προθυμέομαι, οῦμαι, alacri ſum animo: cui oppo. ἀθυμῶ, apud Xen. pæd. 6. Dicitur προθυμοῦμαι ποιεῖν τοῦτο, Demoſth. promptus ſum ad hoc faciendum, vel ſtudeo hoc agere. Et cum accuſ. προθυμοῦμαι τοῦτο, apud Plat. & Ariſtot.

Decomp. Απρόθυμος, minimè alacrem animum ad aliquid habens, minimè alacris, Plut. Απροθύμως, non alacriter non libenter.

Συμπροθυμοῦμαι, contendo ad idem efficiendum, adiuuo, in eandem cauſam incumbo, Xen.

Ῥάθυμος (ex ῥᾶ, facto ex ῥᾴδιος, & θυμὸς, propriè cuius mens occupatur in iis quæ veniunt ex facili miniméque intento labore. Sed latiùs dicitur is qui labore omni vitato quietem atque otium amat, deſes, negligens, aut ſupinus: cui opponitur φιλόπονος, apud Plat. Symp. 1. ¶ Item de re quæ nullam animi contentionem poſtulat, ideóque pigro ac deſidi conuenit, Ariſtot. Rhet. 1.

Ῥαθύμως, animo remiſſo, ſegniter, oſcitanter, ſupinè. Item languidè, Herodian. & alij.

Ῥαθυμία, animi remiſſio, deſidia, ſegnities, ignauia, Dem. & alij. Item quies, apud Hippocr.

Ῥαθυμέω, ῶ, remiſſo ſum animo, deſes ſum, ſegniter ago, Xen. Iſocr. Plut. A Polybio ponitur etiam ſimpliciter *pro*, quieſco, quieti me trado, quietè & otio fruor. Ab eodem dicitur quoque ῥαθυμεῖν περί τινος, conquieſcere, ſecurum eſſe de aliqua re.

Ῥαθυμίζω, ſocordiam propulſo.

Dec. Απορραθυμέω, ῶ, pigreſco, ignauia negotium aliquod transmitto, Dem. Xen.

Καταρραθυμέω, ῶ, per deſidiam aut inertiam ago, vel per negligentiam derelinquo, Xen.

Συνθυμέω, ῶ, vnanimis & concors ſum.

Τλάθυμος, & τλήθυμος, cui eſt animus patiens, patiens laborum ſeu tolerans, Heſych.

Υπέρθυμος, ſupra modum animoſus, Hom. Xen.

Υποθύμιος, vnde ὑποθύμιος ςέφανος, apud Heſy. corona quæ collo appenſa ſupra cor, animi ſedem putatam, geſtatur.

Υποθυμὶς, idem quod ὑποθύμιος ςέφανος. Vide & in comp. ex θυμιάω.

Ωλεσίθυμος, animo perniciem afferens.

Ωμόθυμος, crudelis, crudeli animo præditus, Soph.

¶ *Deriuata ex* θυμὸς, *i. ira.*

Θυμικὸς, οῦ, ὁ, iracundus, Ariſtot. Plut.

Θυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem apud eundem, Ariſtot.

Θυμαίνω, iraſcor, excandeſco, ſuccenſeo, Ariſtoph. Apud Heſiodum, Ομμασι θυμήνασαι, vultu iram monſtrantes.

Θυμέω, ῶ, ad iram concito, iratum reddo, ad iracundiam prouoco, Oſeę cap. 1.

Θυμοῦμαι, ad iram concitor, vel etiam neutraliter, iraſcor, excandeſco, ſuccenſeo, Euripid. in Medea, σὲ τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην.

Θύμωσις, excandeſcentia, i. ira naſcens & modò exiſtens: vt Cic. interpr. Tuſc. q. lib. 4.

Compoſita.

Μακρόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui iram differre, & cohibere nouit, lenis. Vide & in comp. à θυμὸς, animus.

Μακροθύμως, iram differendo, ſeu patienter.

Μακροθυμία, ας, ἡ, iræ dilatio, tolerantia.

Μακροθυμέω, ῶ, iram differo, patienter fero, Matt. 18.

Οξύθυμος, qui ſubita & acri ira excandeſcit, ad iram præceps, ſeu præceps animi: qui leuiſſima cauſa ad iram prouocatur, Ariſtot.

Οξυθυμία, ἡ, excandeſcentia, iracundia, vitium animi quū leuiſſima de cauſa iraſcitur. Expo. & ſordes, purgamentum, Poll. l. 2.

Οξυθύμια, τὰ, exp. cruces vel ligna è quibus ſuſpenditur & ſtrangulatur aliquis: vel purgamenta ædium quæ noctu in triuiis exponebantur, Heſych. & Suid.

Οξυθυμέω, ῶ, iræ impotens ſum, præcipiti ira excandeſco, Ariſtoph in Veſp.

Οξυθυμίας, ου, ὁ, idem quod ὀξύθυμος, Poll.

Περίθυμος, ira valde accenſus, Plut.

Περιθύμως, accenſo animo. 659

Συνθυμέω, ſimul iraſcor, Suid. συνθυμόω, ſimul ad iram concito.

ΘΥΝΝΟΣ, ου, ὁ, thunnus, ſiue thynnus: nomen piſcis prægrandis, Plut. F. gen. eſt θυννη & θυννὶς, Athen.

Θυννίδας, Heſychius eſſe tradit fruſta thynnorum in partes conciſorum. Et θυννάδες pro eodem.

Θυννώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, thynnum referens, Luc.

Θυνναῖος, ου, ὁ, qui ex thynno eſt. Et θυνναῖον, neutr. gen. ſacrificium ex thynnis, Athen. lib. 7.

Θυννεῖον, apud Suid. fruſtum thynni, vt putant nonnulli.

Θυννάζω, pungo, vt piſcator thunnum tridente, Ariſt.

Θυννίζω, ſtimulo pungóque. metaphora itidē à thynnis ſumpta: vt Eraſm. tradit in prouerbio Thunniſſare. Suidæ verò eſt ἀποπέμπομαι καὶ παραλογίζομαι.

Θύννας, ακος, ὁ, paruus thynnus, Euſt. ex Athen.

Θυννίον, ου, τὸ, idem, itidem apud Athen. Apud eundem lib. 3. accipitur pro θυνναῖον τάριχος.

Αποθυννίζω, (*comp.*) expungo, Luc.

ΘΥΡΑ, ας, ἡ, ianua, oſtium. Ariſtoph. in Ranis, τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; quis ianuam pulſauit? Sæpe etiam θύραι, plur. numero dicuntur: vt Lat. fores, Xenoph. pæd. 7. φοινικὸς μὲν αἱ θύραι πεποιημέναι, apud eundem αἱ θύραι τοῦ βασιλέως: atque adeò nonnunquam θύραι pro ipſa aula regis. ¶ Metaph. θύρας Euſt. appellari tradit ſenſus: quia per ſenſus tanquam per ianuas ad animum ingrediuntur ſenſilia.

Θύραζε, aduerb. foras, extra domum. Item generaliter extra. Hom. Heſiod. Item *pro*, foris, Apoll.

Θύραθεν, (aliud aduerb.) foris, q. d. è foris: vnde ὁ θύραθεν, externus. Sic τὰ θύραθεν, Syneſio, externa bona. Interdum eſt, forinſecus, extrinſecus, Ariſtot.

Θύρηφι, aduerb. aut datiuus aduerbialiter poſitus cum adiectione particulæ φι, poeticum eſt, ſignificans, foris, extra domum: & generaliter extra. Heſiod. in Erg. & Hom. hymno in Mercur. βλαβερὸν τὸ θύρηφι.

Θυραῖος, q. d. foris veniens vel foris allatus, Soph. θυραῖός ἐστι, foris eſt, i. extra domum, domo abeſt. Item generaliter, externus: vt θυραῖοι ἄνδρες, Eurip.

Θυρόω, ῶ, ianua claudo ſeu obſtruo, foribus munio, Xen. ὄψιν βλεφάροις θυρῶσαι, palpebrarum foribus obſepiſſe. Apud Plut. in Artox. θυρῶσαι τοῖχον, ianuam in muro facere.

Θύρωμα, τὸ, obſtructio quæ fit per ianuam, ſeu apponendo ianuam. Item ipſa ianua, apud Lyſiam. Item tabulamētum ad ianuas faciendas, apud Dem. apud Athen. θυρώματα, exponitur poſtes.

Θυρὼν, ῶνος, ὁ, veſtibulum, Soph. in El.

Θύριον, ου, τὸ, oſtiolum, Ariſtoph. θυρίδιον, idem.

Θυρὶς, ίδος, ἡ, idem. Et ſæpe pro feneſtra, Plut. in probl. Rom. Apud Ariſt. hiſt. an li. 9. θυρίδες τοῦ μέλιτος, Gaza exp. cellæ mellitariæ. Apud Plat. pol. 2. θυρίδες, exp. fores.

Θύρετρον, ου, τὸ, idem quod θύρα, ianua, fores, Il. β.

Θυρεὸς, οῦ, ὁ, ianua. Homerus ſaxum claudens ſpeluncæ ingreſſum θυρεὸν vocat, Odyſſ. ι v. 240. Item ſcuti genus, à magnitudine, quòd forium ſimilitudi-

nem referat quæ longiores quàm latiores eſſe ſolent,apud Athen.4.& 6. Vide Turneb.Aduerſ.lib.9. cap.27.

Compoſita.

Ἀγχίθυρος, ὁ, καὶ ἡ, foribus propinquus,vicinus,Theocr.
660 Dicitur etiam ἀγχίθυρον quod in promptu eſt & ad manum, & velut in foribus noſtris. Item quicquid prope eſt & inſtat.

Ἄθυρος, ianua carens,ianua non clauſus, Athen.Herodian.Plut.apud Nic.ἄθυροι ῥῆτραι,exp.ludicra verba,vel ludicri ſermones.

Ἀθυρόστομος,idem. Metaph. apud Ariſtoph. in Ran.ἀθυρόστομον στόμα,os effræne.

Ἀμφίθυρος, vtrinque ianuam habens:vt ἀμφίθυρος οἰκία,Lyſ.& Poll.quæ poſticum habet.

Ἀντίθυρος,ianuę oppoſitus, ianuę obuerſus,Luc.
Ἀντιθυρετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicem ianuæ præſtans, Nonn.

Ἀποθυρόω ῶ,excludo,foras eiicio Heſych.

Διάθυρον,obex tranſuerſatiuus ductilis aut verſatilis,i. pagulum è materia compactum,quod in vehicula & equos à veſtibulo ædium arcet.

Δίθυρος,biforis, duas ianuas habens: vt δίθυρος νεώς. Apud Poll & Heſychium, δίθυρον γραμματίδιον appellatur τὸ δίπτυχον. Apud Ariſtot. de gen.an lib. 3. τὸ δίθυρον τῶν κυάμων, exp. biualuis fabarum ſtrues. Et δίθυρον,quoddam concharum genus apud eundem.

Διθύραμβος,cognominatus eſt Bacchus,quia (ſecundùm quoſdam) in quodam antro διθύρῳ, nutritus fuit; vel quòd ebrij arcana non contineant, ſed vinum os faciat δίθυρον. qua de re lege Phutnutum. Alij ſic dictum arbitrantur παρὰ τὸ δὶς εἰς θύραν, ſeu δύο θύρας ἐμβαίνειν, aut δὶς θύραζε βαίνειν, quòd bis natus crederetur ex matre Semele & mox ex patris fæmore. ¶Sic dictus eſt etiam hymnus qui in Bacchum ſcribebatur, Xen. & Plut.in Alex. Latini quoque dithyrambos appellant.

Διθυραμβικός,ad dithyrambos pertinens, ſeu ad dithyramborum poetas. Διθυραμβικῶς, dithyrambicorum poetarum more, aut dithyrambica audacia ſeu licentia,apud Demetr.Phaler.

Διθυραμβώδης,εος, ὁ καὶ ἡ, dithyrambicam audaciam præ ſe ferens, ſeu dithyrambicum tumorem: vt διθυραμβώδες ὄνομα,apud Plat.

Εἰρεθύρη,cardo ianuæ.Ab Heſych.στροφεύς.

Ἐνθύριον,pars quædam nauis,Heſych.

Ζύγωθρον, vectis qui valuas ſeu ambas fores iungit, ὁ τὰς δύο θύρας συνέχων μοχλὸς,Euſt.
Ζυγωθρίζω,claudo,quaſi obdendo vectem,Poll.Item examino,libro,perpendo,Ariſtoph.

Μιλτοθυρὴς,quo foribus inducitur minium,Epigr.

Μονόθυρος,q d.vniforis,vniualuis,Ariſtot.

Ὀρθοθύρη, ianua erecta & in altum tendens,Etym.

Ὀρσοθύρα,& Ionicè ὀρσοθύρη,magna & alta ianua,qua ſi d[ί]ης ὁδὸν ὀρούσαι καταβαίνοντα,Hom.

Παρακλαυσίθυρον,flebile carmen quod amaſij ad amaſiarum fores cantabant,Plut.

Περιθυρεῖν, circa ianuam verſari, ad ianuam ſtare,Heſych.

Πολύθυρος, multas habens fores ſeu ianuas,Plut.

Πρόθυρον, quod eſt ante ianuam,veſtibulum. Pro eodem legitur & plur.num.πρόθυρα,vt Od.α. & ξ.& apud Plat. Inuenitur & πρόθυρις pro eodem,vt quidam tradunt.

Τετράθυρος,quadriforis,Ariſtot.

Ὑπέρθυρον,exp.limen ſuperius, ſuperliminare, Hom.& Plut.ὑπερθύριον idem,Hom.

Ὑπόθυρον,limen inferius.ὑπόθυρις,idem.

Ψευδόθυρον,ου,τὸ,poſticum,q.d.fictitia porta.

ΘΥΣΑΝΟΙ,οἱ,fimbriæ,ſeu nodi,aut villi quales dependent à crumenis. Heſychio & aliis κροσσοὶ, κόρυμβοι,Hom.Heſiod. ¶Ab Oppiano θύσανοι,vocantur pennæ vel alę.

Θυσανόεις, ſiue θυσσανόεις (geminato σ metri gratiâ) fimbriatus,Il.ε.ο.ρ.

Θυσανώδης,εος,ὁ καὶ ἡ idem,Theoph.

Θυσανωτὸς,οῦ,ὁ,fimbriatus.

ΘΥΩ, F.θύσω, macto, ſacrifico, ſacra facio, Ariſtot. Ethic.5.ἢ τὸ ἄγα θύειν,ἀλλὰ μὴ δύο πρόβατα. Item θύειν θεοῖς vel θεῷ. Sic Κρόνῳ θύειν, & τῷ Ἀπόλλωνι & ταῖς χάρισι,apud Plut. Apud eundem Plutarchũ θύειν γάμους,nuptias feſtas ſacrificiis agere pro θύειν διὰ τοὺς γάμους. Apud eundem θύειν διαβατήρια, exp. pro tranſitu ſacrificare. ¶Apud Hom. θύειν ex veterum opinione accipi ſemper pro θυμιᾶσαι (de quo vide ſuo loco) annotat Euſtath. Odyſſ.ξ. 661
¶Item θύω, impetu quodam feror quaſi furibundo, aut impetu præpropero & feſtino feror, ὁρμῶ, Heſiod.Nic.& alij. Interdum exp furo,Iliad λ & π. περὶ γὰρ ὅγε θυεῖ θῦεν. Sic apud Heſiod. in Erg.ἀνέμων θύουσιν ἀῆται,ſchol.exp.μαίνονται. Nonnunquam exp.ferueo,æſtuo.Iliad.φ. de Scamandro fluuio,ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων.

¶*Deriuata ex θύω macto,ſacrifico,item ſuffio.*

Θύομαι,mactor,ſacrificor,Xen.Hel.3. Interdum actiuè pro θύω,ibidem.Aliquando dicitur & de ſacrificantibus vt aruſpices conſulant, apud Arrianum.

Θῦμα,τὸ,victima, hoſtia,ſacrificium,illud ipſum quod ſacrificatur ſeu immolatur, apud Athen.li.9. Phil. de vita Moſ.lib.3. Iſocr. ad Nic. Θύματα dicebatur etiam piſtorium opus quod ad animalium formam effictum diis offerebatur: vt exponit ſchol. apud Thuc.lib.1. Apud Soph. in Electra,ſunt etiam θύματα πάγκαρπα, fruges omnis generis quæ diis offerebantur. ¶Apud Hippocratem θύματα Gal. exp.θυμιάματα,ſuffimenta.

Θυμάτιον ου,τὸ, hoſtiola, parua hoſtia, victima exigua, pro quo θυμήτιον,apud Suid.

Θυσία ἡ,ſacrificatio,ipſa actio ſacrificandi,ſeu ſolennitas quæ eſt in re diuina facienda Et feriæ,quibus ſacra fiunt,Luc. Item pro θῦμα,victima,Plut.

Θυσιάζω,ſacrifico.immolo,Athen.lib.9.

Θυσίασμα,τὸ,hoſtia, victima: id quod ſacrificatur.

Θυσιαστήριον,ου,τὸ,altare,locus vbi ſacrificatur Deo, aut ſacrificanda aſſeruantur,Philo.

Θύσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ, qui ſacrificari poteſt aut ſolet,qui hoſtię loco offerri diis poteſt,Plut.

Θύτης,ου,ὁ,ſacrificus,victimator, popa. Item aruſpex,Herodian.lib.4.

Θυτικὸς, οῦ, ὁ, ſacrificus, ad ſacrificia pertinens, vel ad aruſpices pertinens, aruſpicinus. Θυτικὴ, ſub. τέχνη,aruſpicina, ſub art. aruſpicum diſciplina,Herodian. lib.8. Item ſcientia faciendi rem diuinam, Athen.lib.4.

Θυτὴρ ῆρος,ſacrificus,idem quod θύτης,Soph.

Θυτήριος,ου ὁ,aptus ad ſacrificandum.

Θυτήριον,ου,τὸ,ſubſt.ara,apud Aratum.

Θυστὰς άδος,ἡ,ſacrificalis,Soph.

Θύσθλα,τὰ,liba, aut virgæ ſiue thyrſi quales geſtabant Bacchi ſacerdotes:vt Euſt exp.Il.ζ.

Θύος,εος,τὸ,victima,hoſtia vel ſacrificium,Od.ο. Item ſuffimentum,Il.ζ.

Θυήεις εντος,ὁ,vt θυήεις βωμὸς, ara in qua ſacra fiũt, vel ſuffimentis redolent,Il θ.

Θύεστος,exp.potus ex aromatis confectus,Her.

Θύημα,τὸ,ſuffimentum,odoramentum,Hipp.

Θυηλὴ ἡ,aruſpicium, extiſpicium,Euſt. apud Heſych.& Etym.exp.etiam θυσία. Θυηλὰς dicit Suidas propriè

propriè eſſe ſaccos in quos ſuffimenta coniiciuntur. Idem primitias ſacrorum ſeu libamenta, Il. ι.

Θυηλάσασθαι, ſacrificare.

Θυηλίσιον, ου, τὸ, inter vaſa menſaria ponitur à Poll.

Θυλήματα, τὰ, farra melle imbuta, vel ſuffimenta quæ in aris adolebantur. vel farina vino & oleo aſperſa in ſacrificium, Ariſtoph.

Θύκος, vas in quod coniiciuntur ſuffimenta.

Θύσκη ἡ, ſcapha ad recipienda ea quæ diis offeruntur, Etym.

Θυσκάριον, (diminut.) idem quod θύσκη.

Θυΐσκη ἡ, videtur eſſe thuribulum: ex Hieronymo. vel mortariolum lib. 1. Maccab c. 1.

Θυΐσκος, exp. acerra, thuribulum, ex Ioſepho.

Θύον, ου, τὸ, quod deabus ſacrificabatur, Heſych. Apud Eupoli dem idem. Heſych. θύα, exp πέμματα, liba ſeu placentulæ quę diis offerebantur. Apud Callim. θύα accipi pro aromatis, idem Heſych annotat. Item θύον, thya, arbor, quædam odora. Odyſſ. ε. vide Theophr. de hiſt. pl. & Plin. l. 13. c. 16. Eadem arbor vocatur etiam fœm. gen. θύα, ſiue θυΐα, aut θύεια, apud Theophr. (hinc θύϊνος, qui ex thya eſt. Dioſc.
662 lib. 1. Et θυΐνος, thyam ſimilitudine referens. Theophr. de hiſt. pl. l. 5. c. 3.) Reperitur etiam θύϊον pro θύον, apud Athen. l. 5. pro thya arbore ſeu materia odorata.

Θυόεις, εντος, ὁ, odorus, Od. ε.

Θυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Hom. Theophr.

Θυόω, ῶ, f. ώσω, rebus odoratis ſuffio, Il ξ.

Θύωμα, τὸ, ſuffimentum, odoratum, Herodot.

Θυάζω, idem quod θύω, ſacrifico, conſecro.

Θυάματα, ſuffimenta, Heſych.

Θύλλιον, placentula quæ bouis loco diis offerebatur, Heſych.

Θυας ἑορτή, apud Nonn putatur eſſe feſtum quo ſolemnia fiunt ſacrificia. θυας apud Dan. Symmachus interpr. quos Græci ſolent ἡπατοσκόπους appellare: vt ſcribit Hieron. in 2. cap. Dan. Vide & alias ſignif. in θύω. i. ὁρμῶ.

Θυμέλη ἡ, altare: à θύω, quoniam ſuper eo ſacra fiunt. apud Eurip. ¶ Item farina quæ ſacrificiis adhibebatur, Heſych. ¶ Item pulpitum altum pedes quinque, in quo chorus tragœdiarum & comœdiarum cæteríque perſonam non habentes, fabulę ſubſeruiebant, hiſtrionibúſq; in ſcenam abditis, populum geſticulatione retinebant. Suid. Etymologiſtes verò θυμέλην menſę formam habere tradit, ſupra quam ſtantes in agris cantarent, quum nondum in ordinem ſuum tragœdia diſtributa eſſet, Plut. Luc. ¶ Apud Eurip. θυμέλας κυκλώπων, quidam interpr. mœnia Argiuorum à Cyclopibus facta. ¶ Apud eundem. θυμέλην exp. κῶμον.

Θυμελικός, ὁ, thymelicus, ad thymelen pertinens, thymelen decens, Plut. in Fab. Item θυμελικοὶ, qui in thymela ludunt. Vitruu. l. 5. c. 8.

Θύρσος ου, ὁ, thyrſus, haſtula frondibus veſtita quę in honorem Bacchi geſtabatur. Plut. in Alex. & Athen. lib. 14 Heſychio eſt baculus Bacchicus. Poetę metaplaſmo generis dicunt θύρσα pro θύρσοι, vt δεσμά, ζυγά, &c.

Compoſita, ac primùm cùm præpoſit.

Ἀποθύω, polluceo, in ſacrificia abſumo, Xen. Plut. Item dico, conſecro.

Ἐνθύω, ſacrifico in. Ἐνθυσιάζω, idem.

Ἐκθύω, perdo & quaſi macto, Eurip. in Or.

Ἐκθύομαι, placo, expio. Ἐκθύσασθαι, vaticinari quaſi inſpectis extis.

Ἐκθύσιμος, expiandus.

Δυσέκθυτα σημεῖα, exp. triſtia exta. ἄθυτα, apud Plutarch.

Ἐπιθύω, ſuper ſeu poſt alium ſacrifico. Item ſimpl. ſacrifico: immolo, Epigr. lib 6.

Ἐπιθύομαι, (voce media) idem, apud Plut.

Καταθύω, ſacrifico, immolo, macto, Herodian.

Καταθύομαι, faſcino, incanto, Theocr. in Pharmac. Exp. & vaticinor, Heſych.

Προθύω, antè ſacrifico.

Προθύομαι, pro eodem, Plut. Item ſacrifico pro Greg. in enc. Macchab.

Πρόθυμα, τὸ, q. d. ſacrificij pręludium, quod ſacrificio pręmittitur vel libum, Ariſtoph.

Συνθύω, vnà ſacrifico, vnà ſacra facio, Dem.

Alia comp. ex ſecunda aut tertia perſona præt. paſſ. verbi θύομαι, ſine præpoſitione.

Ἄθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ſacrificatus, non immolatus. apud Athen. l. 4 & apud Suid. Apud Phil. de vita Moſ. l. 3. θυσία ἄθυτος, contra receptum morem & ritum ſacrorum factum ſacrificium. quod pro ſacrificio haberi non debet. Item qui rem diuinam non fecit, qui non ſacrificauit, Xen.

Ἀνθρωποθυσία, hominum immolatio, Plut.

Ἀστροθύτης, ου, ὁ, qui aſtris ſacrificat, aſtrorum cultor.

Βουθύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad boum mactationem pertinens.

Βουθυσία, boum immolatio ſeu mactatio, Athen. lib. 4.

Βουθύτης, ου, ὁ, qui boues mactat, Athen. lib. 14.

Βούθυτος, idem quod βουθύσιος, apud Eurip. Βουθυτέω, ῶ, boues macto & immolo, Æſchin. Item abuſiuè, pro, ſacrifico, Ariſtoph. Apud Phalar. βουθυτῶ ἐπινίκια, victimas ob partam victoriam immolo.

Βοοθύτης, idem quod βουθύτης

Εἰδωλόθυτον ου τὸ, idolis immolatum, Act. 15 & 21. 663

Ζωοθυτέω, ῶ, animal ſacrifico.

Θεόθυτος, Deo immolatus, diis ſacrificatus, Heſych.

Ἱερόθυτος, ſacrorum ritu mactatus ſeu immolatus, apud Ariſt. œcon. 2. Apud Plut. quidam ἱερόθυτον θάνατον appellat eius qui ſe pro patria deuouet. τὰ ἱερόθυτα, ſubſt. exp. ſacræ hoſtiæ, apud Athen.

Καλλίθυτος, auſpicatus, bonis auſpiciis aut ritè ſacrificatus. Apud Eurip. καλλιθύτων βωμῶν, altarium victimis ſplendidorum.

Νεόθυτος, nuper ſacrificatus, recèns immolatus.

Ὁλοθυσία, ſacrificium perfectum: Heſych. ab ὅλος pro ὅλος.

Οὐλοθυτέω, ῶ, immolo, mola inſperſa ſacrifico. Exp. & molas inſpergo victimis, Suid.

Πάνθυτος, ſacratiſſimus, omni veneratione proſequendus, Soph. in Aiace.

Πολύθυτος, victimis aut ſuffitionibus abundans.

Φιλοθύτης, rei diuinæ faciendæ ſtudioſus. qui ſtudioſè ſacrificat, Plut.

Deriuata ex θύω, i. ὁρμῶ.

Θυίω, idem quod θύω, ex eóque deriuatum, pleonaſmo literę ι: vt ἀρτυίω ab ἀρτύω, Il. ε.

Θυιέω, ῶ, idem quod θυίω ſeu θύω, Heſiod.

Θυας, ſiue θυάς, aut etiam θυϊάς, άδος, ἡ, quæ furore percita fertur. In Epigr. θυὰς λύσσα, furens rabies. Item Baccha. quoniam Bacchæ illæ Bacchico ſeu fanatico furoris inſtinctu agebantur, Apollon. Arg. 1. & Plut. Vide & in deriu. ex θύω, i ſacrifico.

Θυστάς, άδος, ἡ, idem quod θυάς. Et θυστάδες, idem quod ἔνθεοι. Item mulieres quæ Proſerpinæ ſacræ ſunt.

Θυάζω, bacchica orgia celebro entheo furore inſtinctus.

Θυάω, idem eſt quod κηπριάω, ſiue καπρίζω, ſubo. quod de ſuibus dicitur venereæ libidinis quaſi furore percitis, Ariſt. Hinc comp. ἀναθυάω, rurſum ſubo, Ariſt. Item ἀνασκιρτῶ quod aliquando pro laſciuire accipi etiam quidam tradunt.

Θυιάσθαι, furoris inſtinctu percitum agi. vnde θυιαθεὶς apud Heſych. μανεὶς, ὁρμήσας.

Θυεία, ſiue θυΐα, ἡ, mortarium, pila in qua tunduntur aut miſcentur res in cibos aut pharmaca aſſumēdæ, Ariſtoph. Apud Dioſc.ſcribitur paſſim θυΐα ſine diphthongo.Item thya arbor, vide Θύον.

Θυείδιον ſiue θυΐδιον, mortariolum, Ariſtoph.

Θυΐτης λίθος, thyites lapis. de quo Dioſc.l.5. c.154. à Plinio lapis mortariorum vocatur.

Θύσσω, quatio, concutio, Heſych.

Compoſita.

Αναθύω, ad opus intermiſſum iterum quaſi impetu feror: vt Suid.exp.apud Pherecr.Ab Heſych.exp.exultim ludo, laſciuio.

Αναθυάω, ῶ, vide cum θυάω, paulò antè.

Βρενθύεσθαι, faſtuoſum & arrogantem eſſe, ſuperbire. Ariſtoph. Exp.etiam, fremere, grauiter immurmurare, indignari, παρὰ τὸ μετὰ βρόμου θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, inquit Etymologus.

Εκθύω, cum impetu erumpo, Hippocr.

Εκθυμα, quod per cutem quaſi erumpit aut efferueſcit, puſtula, papula, apud Hippocr.

Εκθύζω, efferueſco, euomo, Heſych.

Επιθύω vel ἐπιθυίω, impetu feror in aliquem, Il. σ.

Ορθιωίω concito. Euſt.ex ὄρω vel θύω vel θυίω compoſitum dicit. Vide & in der.ab Ορω.

Θ Ω, inuſitatum thema contractum vel ex θέω vel ex θάω. ¶ Contractum ex θέω ſignificat, pono, colloco: vnde τίθημι, quod vide ſuo loco. Item curro: in qua ſignific. vſitatum eſt θέω. ¶ Contractum ex θάω, ſignif. nutrio, lacto: vnde voce media θήσασθαι lac ſugere: vt Iliad. ω. Εκτωρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. & pro θάσασθαι, teſte Heſychio. Legitur & θῆσθαι pro mulgere, Odyſſ. δ. Hinc deriuari θηλὴ & τίθη dicit Euſtath. de quibus vide ſuis locis. Item θῶ ex θάω, cœno, epulor. vnde θῶμαι pro eodem, apud Heſych. & Etymol. Ab Etymologo θῶ, exponitur etiam ἀπολαύω, item ζημιῶ. vnde θωὴ, quod ſequitur.

Θ Ω Η, ῆς, ἡ, mulcta, damnum alicui impoſitum. Od. β.

664 Σοὶ δὲ γέρον θωὴν ἐπιθήσομεν, Euſt. deriuat à θῶ, vt φωνὴ à φῶ, ζωὴ à ζῶ.

Αθῶος, ου, ὁ vel ἡ, (*comp.*) impunis, mulctam nullam paſſus, qui ſine mulcta euaſit. Cum genitiuo, indemnis, damni expers: Ariſtoph. in Nub. σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῶον εἶναι, intactum à plagis. ¶ Item innocens, inſons Heſychius & Suidas ex bibliis Græcis.

¶ Αθωος (proparoxytonum) adiectiuum ab Αθως, quod eſt nomen montis, item vrbis in hoc monte ſitæ.

Αθώως, (*aduerb.*) citra mulctam, citra damnum. Item innocenter, Heſych.

Αθωόω, f. ώσω, P. ωκα, abſoluo, mulcta ſiue pœna libero, ἀθωῶ σε τοῦ ἐγκλήματος, apud Areopag. crimine te abſoluo.

Αθωοῦμαι, iuſtificor, impunè fero: vnde ἀθωωθεὶς iuſtificatus, impunè ferens: apud Græcos Bibliorum interpretes. Et in Solomonis prouerbiis, χειρὶ δὲ χεῖρας ἐμβαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀθωωθήσεται.

Αθώωσις, εως, ἡ, impunitas, abſolutio rei. In Pandectis non ſolùm ſignificat abſolutionem rei, ſed & liberationem per acceptilationem.

Αθώντος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui mulcta impoſita non eſt.

Θ Ω Μ Ι Ζ Ω, vel θωμίσσω, funiculis ligo ſeu vincio, funiculis coerceo, Suid. Exp. & fodico, pungo, vellico, item flagello flagris cædo, Anacr.

Θώμιγξ, tenuis & ſubtilis funiculus, Suid.

Θ Ω Π Τ Ω, aſſentor, colo, θεραπεύω, Heſych. ¶ Item cauillor, irrideo, vt exponit idem Heſych.

Θώψ, ωπός, ὁ, aſſentator, adulator, qui quaſi admirabūdus aliquem laudat & prædicat, diſſimulator, Suid. Item adiect. adulatorius, aſſentatorius. apud eundem Suid.

Θωπικὸς, οῦ, ὁ, aſſentatorius, Suid.

Θωπικῶς, aſſentatorum more, adulatoriè. Idem.

Θωπεύω, f. εύσω, aſſentor, adulor, blanditiis capto. Philo de vita Moſ. lib. 1. θωπεύει τινὰς, ἑτέροις ἀπειλεῖ. Dicitur & καιρὸν θωπεύειν, inſeruire tempori apud Phocyl. In bonam quoque partem *pro*, colo.

Θώπευμα, τὸ, blandimentum, Ariſtop. Θωπευμάτιον, aſſentatiuncula.

Θωπευτικὸς, aſſentatorius. Item aſſentator, Plat.

Θωπευτικῶς, idem quod θωπικῶς.

Θωπεία, ἡ, aſſentatio, adulatio. Item blanditiæ: vt θωπείαι λόγων, apud Plat. de leg. blanditię ſeu lenocinia verborum. Item emollitio quæ fit blanditiis ſeu blanda tractatione, Xenoph. de re eq.

Compoſita.

Αθώπευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui blanditiis vinci & emolliri non poteſt, immitis. Suid. ex Epigr. Scribitur & ἀθώπευτος, apud Heſych.

Εναποθωπεύω, (*Decomp.*) blanditiis delinio in.

Υποθωπεύω, ſubblandior, Herodot.

Θ Ω Ρ Α Ξ, ακος, ὁ, thorax, pectus. Sic veteres appellabant partem corporis inter collum & pudenda interiacentem, vt tradit Ariſt. A recentioribus autem medicis & Galeno θώραξ ea pars dicitur quę collo ſubiecta vtrinque coſtis clauditur. Vide Gal. ad Glauc. ¶ Capitur etiam pro veſte & armatura quæ eam corporis partem ambit, vt lorica, Ariſtoph. Xen. Hom. ¶ Eſt etiam vinculi nomen, quod pectori adhibetur, vbi medium pectus, vel dorſum, vel latera, ſeu thoracem volumus deligare: cuius iniiciendi rationem Galen. explicat libro de faſciis. ¶ Suidæ eſt etiam πύργος, ſicut θωράκιον, eidem murum ſignificat. idem eſt & apud Heſych. ¶ Θώραξ vocatur etiam ὁ χοῦς, poculi genus, quo quaſi thorace ſeu lorica potor contra potorem armatur apud Ariſtoph. Quidam deducunt à θορέω, (ſalio) propter continuum cordis motum.

Θωρακίτης, ου, ὁ, miles thoracatus, lorica armatus. Apud Polyb. exp. leuis armaturę miles. 665

Θωρακίζω, f. ίσω, thorace munio, lorico: Xeno. Pæd. 8. θωρακίσαι δὲ αὑτοὺς καὶ ἵππους. Item general. armo. Ariſt. Xen.

Θωρακίζομαι, loricor, thorace munior, Thuc.

Θωρακισμὸς, loricatio.

Θωράκιον, ου, τὸ, lorica. Item lorica teſtacea, quæ dicitur Vitruuio pluteum id quod parietes ab aqua pluuiali tuetur, quod & Latini etiam loriculam appellant. Athen. in lib. de machinis. ¶ Item quadrangulum quiddam in carcheſio ſummo. Euſt. Athen. l. 11. Poll. l. 1. ¶ Item propugnaculum, apud Diodor in hiſt. Alex. Et generaliter quoduis munimentum. Apud Athen. lib. 15 λόγου θωράκιον, ſepes.

Θωρήσσω, f. ξω, thorace munio, lorico. Et generaliter armo, ſicut θωρακίζω. Il. β. ¶ Θωρῆξαι eſt etiam potare: vt apud Hippocr. exponit Erotianus.

Θωρήσσομαι, loricor, armor. Il. α. Item poto, Ariſtoph. in Acharn. Sic & apud Theogn. Θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος, potus eris multò lætior ac leuior. Actiuè quoque θωρήξασθαι capitur pro inebriare, apud Nicand. in Alexiph.

Θώρηξις, ἡ, loricatio. Item potatio vini, quòd eo pectus incaleſcere & quaſi armari putetur. apud Hippoc. & Gal. Item peculiariter ἀκρατοποσία, vini meracioris potio: apud Hippocr. aphor 21. lib. 2.

Θωρηκτὴς, οῦ, ὁ, loricatus, vel armatus, Il. ε.

Sunt

Sunt qui θρίασω ſcribendum putent, deriuantes à θρέω, vt ſignificet τὸ θοῦρον καὶ ὁρμητικὸν τῶν μεθυόντων. Sic & θρέμξις.

Compoſita.

Αθωρακιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, thorace loricáve non indutus. Item inermis, Xen. pæd. 4.

Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ καὶ ἡ, varium ſeu variegatum thoracem habens, Il. δ. & π.

Ακροθώρηξ, vel ἀκροθώραξ, leuiter appotus, Ariſtot.

Επιθωρακίζω, lorico, vel inſuper lorico, Xenoph. Exp. etiam ſuper thoracem aliquid induo.

Επιθωρακίδιον, ου, τὸ, veſtis quæ thoraci ſuperinduitur.

Επιθωρήσσω, thorace ſiue lorica munio aduerſus aliquem, Apoll.

Εὐθώρηκος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene thoracatus ſeu loricatus, i. bene armatus, in Epigr.

Ημιθωράκιον, ου, τὸ, dimidiatus thorax, Poll. l. 1.

Λινοθώρηξ, lineo thorace indutus, Ilia β.

Περιθωρακίδιον, idem quod ἐπιθωρακίδιον.

Στενοθώραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, qui anguſto pectore eſt, quales στηθώδης, à medicis dicuntur. Στενοθώρακας eſſe etiã eos qui tabi obnoxij ſunt, teſtatur Gal. lib. 6 Epid.

Χαλκοθώραξ, æreo thorace indutus ſeu armatus, Soph. Χαλκεοθώρηξ, idem, Il. θ.

ΘΩΥΣΣΩ, F. ξω, clamo, vociferor, cano, prædico. Itẽ belluino impetu feror, ſeu feræ in modum inuado. Homer. de canibus loquens, βαρύβρομα θωΰσσοντες. Apud Eurip. in Hippol. κυσὶ θωΰξαι, exp. clamore incitare & inhortari canes.

Θωϋκτὴρ, ῆρος, ὁ, latrator, de cane. At κάπρος θωϋκτὴρ, in Epigr. exp. aper impetuoſus.

Compoſita.

Αναθωΰσσω, exclamo, vociferor, Heſych.

Επιθωΰσσω, inclamo, aut vociferando incito, Eurip.

I

666 Nonæ apud Græcos literæ nota eſt, quæ ἰῶτα appellatur. Interdum eſt pleonaſtica in medio dictionum πολυβενχέων ad explẽdum metrum inſerta: vt κεινὸς pro κενός. Aliquando Attica ἐκτάσει quibuſdam vocibus in fine apponitur, vt quum οὑτοσί, νυνί, & ſimilia dicuntur, pro οὗτος, νῦν. ¶ Eſt & numeralis nota, ſignificans decem, hoc modo, ι: ab ima autem parte ſiniſtra præfixum acuti accentus apice, denotat decem millia, hoc modo ͵Ι, ͵ι, pro qua nota frequentius ponitur M ſignificans μύρια. ¶ Ἰῶτα ſignificat etiam apicem, teſte Heſychio: vt Matth. 5. Ἰῶτα ἓν οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, &c.

Ιωτακισμὸς, eſt vitium (inquit Diomedes) quum ι litera ſupra iuſtum decorum extẽditur. Capellæ l. 5. eſt im modica repetitio literæ i: vt ſi dicas, Iunoni iuſtus Iupiter iure iraſcitur.

ΙΑΙΝΩ, F. ανῶ, calefacio, tepefacio, Odyſſ. θ. Αμφὶ δ' οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ. Euſt. exp θερμήνατε, calefacite. ¶ Item liquefacio, diſſoluo, vel emollio vide. paſſ. ¶ Item perfundo, perfundo lætitia, exhilaro, Iliad. ω.

Ιαίνομαι, calefio, tepefio, Odyſſ. κ. Item liquefio, diſſoluo, Odyſſ. μ. Item perfundor, exhilaror. Il. ω. καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη. Metaphoram eſſe volunt ab herbis quę imbre aut rore perfuſæ exhilarantur & lætiores redduntur.

ΙΑΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, Ialemus: fertur Calliopes fuiſſe filius, in carmine ineptus ac frigidus. ¶ Item lamentum ſeu cantilena lugubris & lamentabilis: ab eodem Ialemo, Apoll. Arg. lib. 4. ¶ Exp. & flebilis, miſer. item orbus, Heſych. & Suid.

Ιαλεμώδη, τὰ, frigida & nullius pretij, Suid.

Ιηλεμίζειν, exp. θρηνεῖν, flere, lugere, Heſych.

Ιήλεμος, Ionicè & poeticè pro ἰάλεμος. Sic ἰηλεμίζειν, à quo verbale ἰηλεμίστρια, ploratrix, vel quæ lugubria in defunctos canit, præfica, Heſych.

ΙΑΛΛΩ, F. αλῶ, mitto, emitto (idem quod ἵημι, & ab eadem origine deriuatum.) Iliad. θ. ὁ δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν Εκτορος ἀντικρύ. Item ἰάλλω ὑλακὴν, in Epigr. edo latratum. Item alia ſignificatione, emitto ſeu extendo aut protendo: vt ἰάλλειν χεῖρας ἐπί τινι, manum extendere ad capiendum aliquid. ¶ Item peto, appeto. Cum accuſ. perſ. Odyſſ. ν χαλεπὸν δέ κεν εἴη πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, ignominiis afficere ſeu appetere. ¶ Apud Heſiodum in Theogonia μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον, de Harpiis, exp. currebant, volabant. Euſtathio vocabulum hoc aſpirandum videtur, ídque probari dicit ex ἐφιάλλω & ἐφιάλτης hinc deriuatis: vbique tamen tenui notatum reperitur.

Ιαλλος, ου, ὁ, ſcomma, dicterium, Suid.

Compoſita.

Εἰσιάλλω & Doricè ἐσιάλλω, immitto.

Εξιάλλω, Suid. pro ἐκβάλλω, emitto, eiicio.

Επιάλλω, immitto, Ariſtoph. & Thuc.

Εφιάλλω, idem, Apoll. Arg. 2.

Εφιάλτης, vide in comp. ex Αλλομαι.

Περιϊάλλω, foras emitto, Ody ο. Item promo.

Επιπροϊάλλω, (decomp.) idem, Euſtath. Item protendo, propono. Il. λ.

ΙΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, Iambus: pes quidam metricus conſtans duabus ſyllabis, priore breui poſteriore longa, Athen. ¶ Iambi dicuntur etiam carmina ſeu cantica quæ ex pede iſto metrico conſtant: quorum alia δίμετρα nominantur, alia τρίμετρα, alia τετράμετρα, paſſim apud Athen. ¶ Præterea ἰάμβους dictos fuiſſe τοὺς μίμους ſiue δεικηλιστὰς à recentioribus, necnon τὰ ποιήματα αὐτῶν, teſtatur Athenæus, lib. 14.

Ιαμβικὸν μέτρον, metrum iambis conſtans. 667

Ιαμβεῖον, ου, τὸ, iambicus verſus, Plut. Dicitur & ἰάμβειος, adiect. iambeus, iambicus, Suid.

Ιαμβίζω, maledictis & conuitiis inſector. Apud Athen. lib. 11. Nam iambico plurimùm metro vtebantur comici & mimi quum aliquem taxare & traducere volebant. Quidam tamen iambum dictum volunt à Iambe quadam puella, quæ αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα, ſuſpendio vitam finiit: atque eam ob rem nonnullos putare iambum ex breui & longa eſſe compoſitum, quòd ἡ ὕβρις è paruo orta principio in magnũ malum deſinat. vide & Nicandri ſchol. in Alexiph.

Ιαμβισταὶ, dicuntur qui iambico metro taxant & ſectantur, apud Athen. lib. 14.

Ιαμβιάζω, pro ἰαμβίζω, conuitior & maledictis proſcindo, ex Epigr.

Ιάμβηλος, conuitiator, maledicus, Heſych.

Compoſita.

Κλεψίαμβοι, Heſychio teſte ſunt μέλη quædam apud Alcmanem.

Μεξιάμβος, conuitiator, Heſych. λοίδορος.

Παριαμβίδες, αἱ, genus modulationis ad citharam à

pari ambo,i.pyrrichio pede dictum. Apollodorus apud Heſych. παριαμβίδας dicit ποιῆσαι περὶ τοὺς ἰάμβους,& ſolitas cani à citharœdis.

ΙΑΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, P. αμαι, medeor,ſano. Dicitur autem ἰᾶσθαι τινά, & ἰᾶσθαι τὴν νόσον τινός, item ἰᾶσθαι τινὰ τῆς νόσου, & ἰᾶσθαι rem, quæ morbum aut etiam mortem afferre ſolet: paſſim apud Hom.Luc.Eurip.Plut.& alios. Accipitur & paſſiua ſignif. vt apud Marcum Euang. cap.5. ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος,ſanata eſt ab eo flagello.Sic accipitur & aor. ἰάθην. ¶Metaphoricè etiam ſumitur, Polyb.ἰᾶσθαι ῥᾳδιον ἐπὶ παντὸς τὰς πρώτας ἐπιβολὰς καὶ διαλήψεις,exp. primis conatibus inceptiſque obuiam ire.

Ἴαμα,τὸ,medicamentum,medela,remedium,Plat.Luc. Plut.Item pro ἴασις,ſanatio: vt 1.ad Corinth.cap.12. χαρίσματα ἰαμάτων. Pro ἴαμα Ionicè dicitur ἴημα.

Ἴασις εως ἡ,ſanatio,Luc.

Ἰάσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ,ſanabilis, Plat.de leg.12. At φάρμακα, actiuè dicuntur ἰάσιμα, quaſi dicas ſanatoria.

Ἰήσιμος,Ionicè pro ἰάσιμος.

Ἰατὸς οῦ,ὁ,ſanabilis. Pro eo dicitur potius ἰάσιμος.

Ἰατικὸς,ſanandi vim habens.

Ἰατὴρ,vel Ionicè ἰητὴρ,ῆρος,ὁ,medicus,Il.δ.

Ἰατρείη, ars medica, medicina, Heſych. Ἰατήριον φάρμακον, ſanatorium, ſanandi vim habens. Ἰατορεία (tanquam ab ἰάτωρ) curatio, ſanatio, ex Soph.in Trach.

Ἰατρὸς οῦ,ὁ,medicus,Iſocr. Xen.Plut.Dicitur & fœminino genere pro ἰάτρεια, teſte Ælio Dionyſio apud Euſt. Ἰητρὸς Ionicè dicitur pro eodem,apud Homer. & Hippocr. Apud Homer.ſignificat eum qui poſtea magis peculiari nomine chirurgus dictus fuit, vt Podalirius & Machaon.Il.λ.

Ἰάτρεια, medica mulier, medicinæ perita,ſeu quæ medicinam profitetur: apud Alexidem comicum. Eadem dicitur & ἰατρίνη, apud Alex.Aphr.In pand. ἰατρίνη eſt etiam obſtetrix.

Ἰατρικὸς, οῦ, ὁ, ad medicos aut medicinam pertinens.Item medicinę peritus, medendi peritus,Ariſtot.& Plat. Ἰατρικὴ,ſub τέχνη, medicorum ars,medicina,Ariſtot.

Ἰατρικῶς medicorum more,Greg.

Ἰατρεύω,medeor,curo. Item ſano,Ariſtot. Et cum accuſ. apud Plut. Item medicinam profiteor,Dioſc.

Ἰατρεύομαι,curor,ſanor,Plat.

Ἰατρεία,ἡ,curatio ipſa actio medendi,Plut.

Ἰατρεῖον,ου,τὸ, medici vel potius chirurgi officina(quæ & medicina vocatur à Plauto)Plat.Item ἰατρεῖα,τὰ, merces quæ datur medico,Poll lib 6. Eadem etiam ἴατρα vocantur,teſte Heſych. Ἰητρεῖον,Ionicè pro ἰατρεῖον,Hippocr.

Ἰάτρευσις,medicatio,ſanatio,Plat.

Compoſita ac primùm ex ἰάομαι.

Ἀνίατος,inſanabilis,immedicabilis,Plat.

Ἀνιάτως,inſanabiliter,Dem.

Δυσίατος,ſanatu difficilis,Gal.ad Glauc.

Ἐξιῶμαι,idem quod ἰῶμαι,ſano,Herodot.Item ſarcio, apud Plat.

Εὐίατος,ſanatu facilis,Dioſc.

Compoſita ex ἰατρός.

668 Ἀνιάτρευτος,non curatus,vel non ſanatus. Exp.& inſanabilis,immedicabilis.

Ἀρχίατρος, princeps medicorum, vel qui primarius eſt inter medicos.

Ἱππίατρος,medicus equarius,veterinarius.

Ἱππιατρεία,medicina equaria.

Κτηνίατρος,iumentorum medicus,in Pand.

Λογίατρος,verbis tenus medicus.

Φιλίατρος, ſtudioſus medicinæ. Φιλιατρεῖν,ſtudioſum eſſe medicinæ,Dioſc.& Plut.

ΙΑΠΤΩ, F. ψω, mitto, vt ἰάλλω, (cum quo eiuſdem eſſe originis cenſetur.) Apud Soph. in Aiace, λόγοις ἰάπτων, ignominiis appetens: vel verbis probroſis appetens, verbis inceſſens. ¶Item noceo, in qua ſignificatione ſunt qui ab ἴπτω, (itidem pro βλάπτω) deducunt. ¶Rurſus apud Sophocl. in Aiace, ὅπως μοι Νύσια Κνώσια ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς,ſchol.exp. συνάψῃς,i.vt mihi Nyſſias Cnoſſias ſaltationes te magiſtro perceptas præſens iungas. Euſtat. verò ἰάπτειν ὄρχησιν eſſe tradit vel τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι, deriuando ab ἔπω: vel ἐπιπέμψαι, ab ἰῶ,i. πέμπω.

Compoſita.

Καταιάπτω,lædo,corrumpo,Od.β.

Προϊάπτω,procul mitto, procul ablego,Il.α.

ΙΑΠΥΞ ἄνεμος, nominatur ventus qui ex Ἰαπυγίας i. Apulia ſpirat:vide Gell.l.2.c.22.

ΙΑΣΙΩΝΗ, iaſione:olus ſylueſtre,de quo Theophr. hiſt.pl.l.1.c.21.& Plin.l.21.c.17.

ΙΑΣΠΙΣ ἴδος ἡ, iaſpis: gemma quędam pretioſa,de qua Dioſc.lib.5.c.160.

Ἰασπίζειν,iaſpidem imitari,iaſpidis colore eſſe,D.

ΙΑΤΤΑΤΑΙ, heu,aduerb.eſt σχετλιαστικὸν,apud Ariſtoph.in Nub.& in Equit.

ΙΑΥ,aduerb.ſeu interiectio indignantis,Suidæ. Apud Euripid.eſſe dicitur vox lugubris, ſicut ἰὼ & ἰαί.

Ἰαυοῖ, exclamatio qua vtuntur aduentante gaudio, qualis apud vulgus eſt ἰή. Apud Ariſtoph.in Ran.vox eſt audientis vocantem & reſpondentis.

ΙΑΥΩ,F.σω,commoror,tempus tero, diuerſor,Ili.ι.v. 325. ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, inſomnes noctes tranſigebam.¶Item dormio,Ody ξ. Pro eodem dicitur & αὔω,dempto ι.

Ἰαυθμὸς,locus in quo quis commoratur ſeu diuerſatur. Dicitur & de brutis pro ſtabulo ſeu luſtro, Lycoph. Eſt etiam cubile,ſomnus.Suid.

Compoſita.

Ἐνιαύω,immoror vel indormio.

Ἐπιαύω,incubo,dormio in,Od.ο.

Μηλιαυθμὸς οῦ ὁ,ouium ſtabulum,Lycophr.

Παριαύω,iuxta moror,vel iuxta dormio,Hom.

Περιαύω,pernocto,dormio.

ΙΑΧΩ,vociferor,clamo,vel cum clamore ſeu vociferatione loquor,Odyſſ.δ. Tranſitiuè apud Nonn ἴαχε φωνὴν, vocem cum clamore edidit. Rebus inanimis etiam tribuitur ἰάχειν pro reſonare, ſonum & ſtrepitum edere,crepitare,Il.α.

Ἰαχέω ῶ,idem,Epigr.lib.3.

Ἰάχημα,τὸ vociferatio,clamor,Epigr. 669

Ἰαχὴ ἡ,idem,Hom.Heſiod.Hippocr.

Ἰακχῶ, idem quod ἰάχω,Suid.

Ἴακχος,ου,ὁ, Bacchus:item Bacchi ſimulacrum. Item hymnus bacchantium, quòd in eo Iacchi nomen ſæpius decantaretur:apud Ariſtoph. & Plut. Exp.& tumultus.¶Item porcus,Athen.l.3.

Ἰακχάζω, clamo & vociferor bacchantium more, Herodot. ἰακχάζουσι φωνὴν, vocem tollunt, bacchantur.

Compoſita.

Ἀμφιάχω,& ἀμφιαχέω,circumſono Particip.pręt.med. ἀμφιαχυῖα,ponitur pro ἰαχυῖα.Il.β.

Ἀνιάχω,ſeu ἀνιαχέω, exclamo, clamorem tollo, Apoll.

Ἐξ

Exp. etiam reſpondeo, Nonn. Accipitur & pro reſono.

Ανίαχος, clamoſus, ſtreperus, Il. ν. v. 40.

Αντιαχέω, ῶ, reclamo, contradico, Nonn.

Επιάχω ſeu ἐπιαχέω, acclamo, Il. ι.

Υπεριάχω, ſonum edo, qui ſonos alios ſuperat.

Υποιάχω, ſubſono.

ΙΒΔΗΣ, ου, ὁ, clauus qui eſt in fundo nauis, quo educto aqua effluit, ne putreſcat nauis, Euſt.

ΙΒΗΡΙΣ, iberis: herba de qua Dioſc. l. 1. c. vlt.

ΙΒΙΣ ἴβος, ſiue ιος, ἡ, ibis, auis ſerpentes deuorans, ob id coli ſolita ab Ægyptiis. vide Herodot.

ΙΒΙΣΚΟΣ, à nonnullis dicitur ἡ ἀλθαία, quæ eſt ſpecies maluę ſylueſtris, inquit Dioſc. l. 3. c. 163. Suid. cum Galeno ἐβίσκον vocat. Plin. cum Dioſcor. hibiſcum, præfixa aſpirationis nota.

ΙΔΑ, ης, ἡ, Ida, nomen montis in Phrygia & Creta.

Ιδηθεν, ab Ida, Herodot.

Ιδαῖος, ου, ὁ, Idæus. Ιδαῖα πεύκη, Theophr.

ΙΔΙΟΣ, ου, ὁ, peculiaris, ſpecialis, proprius, vel ſui generis. Ariſtot. ὁ δὲ βάτραχος ἰδίαν ἔχει τὴν γλῶτταν, Plinius exp. ranis ſonus ſui generis. Dicitur etiam aliquis ἴδιον ἔχειν τι, i. habere aliquid proprium & ſibi peculiare. Sic Ariſt. ἴδιον τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις. ¶ Item proprius, ſuus. item priuatus, Ariſt. In qua ſignif. ei opponitur aut κοινὸς aut δημόσιος: vt ſæpe apud Thuc. & Iſocr. In plur. τὰ ἴδια, priuatæ opes, apud Thuc. & Iſocr. Κατ' ἰδίαν, ſeorſum. vnde κατ' ἰδίαν ζῆν. Plut. in Lyc.

Comparat. ἰδιαίτερον, peculiarius, Dioſc. item ſecretius, Herodian.

Superl. ἰδιαίτατος, maximè peculiaris vel prorſus, Theophr. vnde aduerb. ἰδιαίτατα, maximè propriè, Porphyr.

Ιδίᾳ, priuatim, cui opponitur κοινῇ vel δημοσίᾳ, Thuc. Apud Eurip. ἰδίᾳ πράττων, priuata autoritate. Item ſeorſum, Herodian.

Ιδιάζω, ſum ſeorſum ab aliis, Herodian. Item, ſeorſum & in ſeceſſu dego, apud Hipp. in epiſt. Item mihi viuo & ſeorſum vel meo more viuo, Greg. Et τὰ ἰδιάζοντα, priuata, ſingula, ab aliis ſecreta, apud eundem.

Ιδιαζόντως priuatim, apud Greg. Item peculiariter, peculiari modo, ex Diod. Sic.

Ιδιαστὴς, οῦ, ὁ, qui vitam priuatam agit, Laer.

Ιδίως peculiariter, Ariſtot. Item priuatim.

Ιδιότης, ητος, ἡ, proprietas, propria cuiuſque rei natura, Plut. de orac. def.

Ιδίωμα, τὸ, idem quod ἰδιότης, apud Dioſc. Damaſc. & Athen. Sic vocatur etiam certum dicendi genus quod cuique autori proprium eſt. Halicarn.

Ιδιοῦμαι, mihi vendico, occupo, ex Plat. de leg.

670 Ιδίωσις, ipſe actus vendicandi ſibi aliquid, Plat.

Ιδιώτης, ου, ὁ, priuatus, priuatam vitam agens, qui non fungitur magiſtratu cui oppon. ὁ πολιτευόμενος, à Demoſth. Philip. 4 & ἄρχων ab Herodiano lib. 3. Dicitur & βίος ἰδιώτης vita priuata, apud Phil. Interdum ἰδιώτης, vnus è vulgo, plebeius, Herodian. ¶ Interdum ἰδιῶται opponuntur τοῖς πεπαιδευμένοις: vt apud Luc. in Lexiph. Peculiariter etiam ἰδιώτης dicitur qui rei alicuius eſt imperitus: vt ἰδιῶται τῆς ἰατρικῆς, Gal. ¶ Apud Ariſtoph. in Ran. ἰδιῶται opponuntur peregrinis.

Ιδιῶτις, ἡ, priuata, Syneſ.

Ιδιωτικὸς, οῦ, ὁ, ad priuatos homines pertinens ſeu ad vulgus, priuatus, Herodian.

Ιδιωτικῶς, priuatorum hominum more, vulgi more, Luc. in Hermot.

Ιδιωτισμὸς, οῦ, ὁ, loquendi genus è vulgo ſumptum, apud Dionyſ. Long.

Ιδιωτεύω, priuatus ſum, priuatam ago vitam, non fungor magiſtratu. Item rudis ſum ſeu imperitus, Plat. Cum genit.

Ιδιωτεία, ἡ, priuata vita, cui opponitur ἀρχὴ à Xen. inſcitia, imperitia, Luc.

Compoſita.

Ανίδιος, qui nihil proprium habet, Baſil.

Εξιδιοῦμαι, idem quod ἰδιοῦμαι, occupo, Xen.

Εξιδιάζομαι, proprium mihi facio & peculiare, mihi vſurpo & vendico, occupo.

Εξιδιασμὸς, actio illa τοῦ ἐξιδιάζεσθαι, Strab.

ΙΔΝΟΩ, ῶ, incuruo, inflecto, intorqueo.

Ιδνόομαι, οῦμαι, Euſt. exp. συστρέφομαι, & veluti ἀνελκέσθαι τὸ ἰνίον, incuruor, inflector, intorqueor. Ab Heſych. etiam, κάμπτομαι, item τανύομαι: Il. ν Ιδνώθη δὲ πεσών.

ΙΔΟΣ, εος, τὸ, ſudor. Significat etiam æſtiuam aeris conſtitutionem, vt tradit idem Euſt. Suid. ex Heſiod.

Ιδάλιμος, ου, ὁ, æſtuoſus, ſudorificus, Heſiod. ¶ Item ſudor, Suid.

Ιδίω, ſudo, apud Hippocr. & Ariſt.

Ιδισις, εως, ἡ, ſudatio. Item ſudor, Ariſt.

Ιδρὼς, ῶτος, ὁ, idem quod ἴδος, ſudor, Il. ψ. Peculiariter de ſudore dicitur ex labore & fatigatione orto, Heſiod. Tropicè dicitur etiam de quouis liquore. Sic γῆς ἱδρῶτες, i. fontes, δρυὸς ἱδρὼς, viſcum apud Euſta. Ceterùm per apocopen dicitur apud poetas ἱδρῶ pro ἱδρῶτι & ἱδρῶτα, reſectis vltimis ſyllabis, vt tradunt grammatici: vt Il. κ. λ. ρ. χ.

Ιδρῶα, τὰ Hippocrati dicuntur puſtulæ quædam genitalium partium, ortæ ab eorum ſudore.

Ιδρώω, f. ώσω, (poet.) ſudo, ſudorem emitto, ſudore diffluo, Hom. Ιδρόω, ῶ, idem, Xen.

Ιδρωσις, εως, ἡ, ſudatio. Exp. etiam ſudoris euocatio.

Ιδρωτικὸς, οῦ, ὁ, ſudator, ſudare ſolitus, crebrò ſudans. Item, ſudorem mouens, Hippocr.

Ιδρωτικῶς, propenſè in ſudorem, Ariſt.

Compoſita, ac primùm ex ἰδίω.

Ανιδιτὶ, citra ſudorem, ſine ſudore, ſine labore & negotio, apud Plat. l. 7. de leg.

Εξιδίω, exudo. Apud Ariſtoph. in auib. ἐξίδισεν ἐς θοἰμάτιον, iocosè dicitur pro ἐξεπίλησεν ἀπεπάτησε, liquidum emiſit ſtercus veluti ſudorem. 671

Επιδίω, vnde ἀνεπιδίω, reſudo, ſudorem refundo. Exp. & emano in modum ſudoris, Plut.

Compoſita ex ἱδρὼς & ἱδρόω.

Ανιδρωτὶ, idem quod ἀνιδιτὶ Il. ο. & Xen.

Ανιδρόω, ῶ, reſudo, denuò ſudorem emitto.

Αφιδρόω, ῶ, deſudo, exudo, ſudorem emitto. Ariſt. probl. lib. 2. quæſt. 22. Paſſ. etiam aliquid ἀφιδροῦσθαι dicitur quod nimirum veluti ſudor emittitur, ſeu quod defluit alicunde vt ſudor: vt apud Dioſc. l. 5. c. 2. ἀφιδρούμενος ἰχὼρ, exp. exudans ſanies.

Αφίδρωσις, deſudatio, ſeu ſudatio. Exp. & ſudoris euocatio.

Διίδρος, perſudans. Διιδρόω, perſudo, Hippocr.

Δύσιδρος, ægrè ſudans, cui difficulter elicitur ſudor.

Ενιδρόω, inſudo.

Εξιδρόω, exudo. Item exudo, i. veluti ſudorem emitto: vt apud Alex. Aphrod. ὕδωρ ἐξιδροῖ.

Εφιδρόω, ῶ, inſudo. Exp. & ſudore langueo, ſudo.

Εφίδρωσις ſudor.

Κάθιδρος, Suid. laſſus, defeſſus, fatigatus. Legitur & κάθιδρος, apud Heſych.

Καψιδρώπιον, teſte Poll.l.7. cap.16. à mediæ comœdiæ ſcriptoribus dictum fuit quod poſtea σουδάριον, ſudarium, παρὰ τὸ κάψαι τὸν ἱδρῶτα, quoniam ſudorem imbibit & velut deuorat.

Περιϊδρόω, ῶ, circumſudo, ſudore diffluo.

Περιΐδρωσις, copioſa eiuſmodi ſudoris effuſio.

Συνιδρόω, ῶ, conſudo, vnà ſudo.

ΙΔΡΥΩ & ἵδρυμι, F. ύσω, ſedere facio aut iubeo. (idem quod ἕζω & ἵζω, vnde & deriuatur ab Euſt.) Il.β. ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. ¶ Item colloco. Plut. de piratis, ἵδρυσε πολλοὺς ἐν αὐτῇ. Herodian. l.4. ἐπὶ τοῦ Βυζαντίου ἱδρῦσαι στρατόπεδον, caſtra collocare. ¶ Item ſtatuo, Herodian.

Ἱδρύομαι & ἵδρυμαι, ſedere iubeor, collocor, Herodian. ¶ Item ſtatuor: Herod. l.7. ὡς τὸν ἱδρυμένον βωμὸν τῆς νίκης ὑπερβαλεῖν. ¶ Item firmor, & quaſi in firma ſede collocor: Herodian. l.3. ¶ Item ſitus ſum: Herodian. lib.8. καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει ἡ τῆς βασιλείας ἵδρυται τύχη, ſita eſt. ¶ Item ſedeo, Thuc. ¶ Interdum actiuè ſignif. colloco, ſedem do: Plutarch. de Pompeio & Tigrane, ἱδρύσασθαι πλησίον αὐτοῦ: Ariſtoph. in Pluto παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθέ με. Item ſtatuo: Herodot. ἐλευθερίας εἰκόνα ἱδρύσατο: Ariſtot. de mundo, πόλεις τὸ σοφὸν ζῶον ἄνθρωπος ἱδρύσατο.

Ἱδρυόω, idem quod ἱδρύω vnde ἱδρυθῆναι, niti, apud Iulianum, de arbore quæ radices egerit.

Ἱδριώομαι, vt ἱδρύομαι, ſedeo, Il.γ.

Ἵδρυμα, ατος, τὸ, opus ab aliquo conſtructum: Strabo lib.6 Ἰάσονος ἵδρυμα. Item firmamentum, fundamentum. Sic Eurip. ciues vocauit ἵδρυμα πόλεως. Item fanum, delubrum, locus in quo deorum ſimulacra collocantur ſeu ſtatuuntur. Plut. & ſimpliciter, ſedes.

Ἵδρυσις, εως, ἡ, conſtitutio, fundatio, apud Plat. Areop. exp. crepido, quaſi locus editus & collocationis ſedes. Item ſedes, apud Plut.

Ἱδρυτὸς, οῦ, ὁ, fundatus, ſtabilitus, Epigr.

Compoſita.

Ἀνίδρυτος, qui nullo fundamento nititur, inſtabilis, Philo de vita Moſis lib.1. ¶ Apud Demoſthenem contra Ariſtog. pro ἀνεξίλαστος etiam capi, annotat Hippocr. & Suid.

Ἀφιδρύω vel ἀφιδριώω, ſtatuo, colloco, firmo.

Ἀφίδρυμα, τὸ, ſtatua, ſimulachrum, Plutarch.

Ἀφίδρυσις, collocatio, Plut.

672 Ἐνιδρύω, & ἐνιδριώω, colloco in, &c. Plut. Item fundo, firmo, Areopag.

Ἐνίδρυμαι, ſeu ἐνιδριώομαι, inſideo, Alciphr.

Ἐσιδρύομαι, fundor in, &c. collocor in, &c.

Καθιδρύω, colloco, Ariſt. Item fundo, inſtituo ſeu conſtituo, erigo. 2. Maccab. 4. καθίδρυσε γυμνάσιον. Item dedico, conſecro, Syneſ. epiſt. 37

Καθίδρυμαι, ſedem & domicilium habeo: Thuc. καθιδρυμένοι ἐν ὄρει, montem inſidentes.

Καθίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio, Syneſ.

Decomp. Ἐγκαθιδρύω, colloco in, &c. Ἐγκαθίδρυμαι, ſitus ſum in, ſedem habeo in, &c. Ariſt.

Συγκαθιδρύω, ſimul colloco.

Παριδρύω, iuxta colloco ſeu ſtatuo. Et παρίδρυμαι, pro eodem, in Epigram.

ΙΕΡΑΞ, ακος, ὁ, accipiter. vide Ariſt. hiſt. an. l.9. c.36. & Plin l.10. cap.8. ¶ Eſt & piſcis nomen apud Athen. lib.8.

Ἱερακίσκος, ου, ὁ, paruulus accipiter, Ariſtoph.

Ἱεράκιον, ου, τὸ, hieracium herba de qua Dioſc. l.3. c.72. & 73 & Plin. l.20. c.7.

Ἱερακίτης, dicitur lapis quidam, de quo Plin.

Ἴρηξ, Ionicè dicitur pro ἱέραξ, Heſiod.

ΙΕΡΟΣ, οῦ, ὁ, ſacer, ſanctus, ſacroſanctus, Plut. Interdum cum genit. vt κύκνος ἱερός ἐστι τοῦ Ἀπόλλωνος, cygnus ſacer eſt Apollini. Tribuitur & rebus inanimatis: vt ἱερὸς δόμος, Il.ν, ἱερὰ χρήματα, apud Xen. Apud medicos, ἱερὰ νόσος, ſacer morbus: Plut. Gal. & alij. ¶ Tribuitur etiam hominibus: vt apud Luc. in fine Macrob. ἱερώτατε Κυίντιλλε, i. θειότατε, diuiniſſime, aut εὐσεβέστατε, Suid. Interdum dicuntur aliqui, ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι, ſacri & inuiolabiles, vt apud Plut. de def. orac. Sic ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι φύλακες, apud Phil.

¶ Interdum ἱερὸς exp. μέγας, magnus & in ſuo genere cæteris præſtans. ſic ἱερὸν κνέφας, apud Hom. quidam τὸ μέγα καὶ βαθὺ eſſe volunt: apud eundem ἱερὸς βοῦς, ſecundùm quoſdam eſt itidem μέγας, aut certè ὁ ἄνετος. ſic ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο & ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο apud eundem. Sic & apud medicos quidam ἱερὰν νόσον & ἱερὸν ὀστοῦν dici volunt propter magnitudinem. Interdum ἱερὸν vocat Hom. quod generi humano aliquam vtilitatem affert.

Ἱερὰ, ἡ, medicamenti cuiuſdam compoſitio, ſic appellati κατ' ἐξοχήν. ¶ Eſt etiam ſerpentis nomen, Ariſt. de hiſt. an. l.9. c.29.

Ἱερὸν, οῦ, τὸ, (ſubſtant.) ſacrum, ſacrificium. Item hoſtia, victima, quibus in ſignif. vſitatius eſt in pl. num. Od. ο οἵ τε θεοῖσιν ἱερά τε ῥέζουσι. Sic θύειν ἱερὰ, Thuc. l.2. Et ἱερὰ τέλεια apud eundem & ἄρρητα ἱερὰ apud Demoſt & Xen. Pro victimis ponitur apud Xen. Hell. 4. ἐφαίνη αὐτῷ τὰ ἱερὰ ἄλοβα. Apud eundem, anabaſ. l.4. ἱερὰ καλὰ, exp. læta exta. Idem, ſacellum, vel fanum, templum, delubrum, apud Thuc. & Xen.

Ἱερῶς ſanctè, Plut. Exp etiam μεγάλως.

Ἱερόω, ῶ, ſacro, dedico, initio, inauguro.

Ἱερόομαι, οῦμαι, ſacror, dedicor, initior, inauguror: Herodian. l.5 ἱερῶντο δὲ αὐτοὶ θεῷ ἡλίῳ. Apud eundem ἱερωμένος, exp. etiam ſacerdos.

Ἱέρωμα, τὸ, quod conſecratum eſt, ſacrum, Heſych.

Ἱερωσύνη, ἡ, ſacerdotium, Plut. & Dem.

Ἱερώσυνα, τὰ, quæ conſecrantur, ſacra, Heſych.

Ἱεράομαι, ῶμαι, ſacerdos ſum, ſacerdotio fungor, Thuc. 673
Phil. Conſtruitur & aliquando cum genit. aliquando cum dat. apud Pauſ. Exp. & ſacris operor, ſacrifico. ¶ Item ſacerdos fio, Syn.

Ἱερατικὸς, ſacerdotalis, Ariſt. Item ſacris vſibus deſtinatus, Plin. l.13. c.11.

Ἱερατεύω, f. εύσω, ſacerdotio fungor, Herodian.

Ἱερατεύομαι, pro eodem, Pauſ. Apud Eſaiam cap.61. ἱερατευμένος στεφάνῳ, exp. ſacerdotij portans coronam.

Ἱεράτευμα, τὸ, ſacerdotium, Ariſt.

Ἱερατεία, ἡ, ſacerdotium, Ariſt. Ἱερατεῖον, ου, τὸ, ſacrarium: Theodorit. in Eccleſ. hiſt.

Ἱρεύω, ſacrifico, macto, idem quod θύω. Od. θ. Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα ἱέρευσεν. Et ἱερεύειν δεῖπνον, ſacrificare ſeu mactare ad parandum prandium, Od. ω. ¶ Item dico, conſecro, Pauſ.

Ἱρεὺς, έως, ὁ, ſacerdos. Et fœm ἱέρεια, ſacerdos, Plut. Herodian. Athen.

Ἱρεῖον, ου, τὸ, victima, hoſtia, Luc. Plat. Plut. Pro quo facta dialyſi Ionica dicitur ἱρήϊον, Il. φ.

Ἱρείτης, ου, ὁ, ſacerdos, Plat. 2. de rep.

Ἱερὶς, ίδος, ἡ, ſacerdos, antiſtita, Plut. Item cognomen Iridis apud veteres Græcos.

Ἱέρη, ἡ, idem quod ἱερὶς, ſacerdos, Plut.

Ἱρὸς, οῦ, ὁ, Ionicè pro ἱερὸς, ſacer, Herodot.

Ἱρὸν, neut. gen. ſubſt. pro ἱερὸν, templum, &c. item victima, idem quod ἱρεῖον, Il. ψ.

Ἱρὰ, concio, i. locus vbi fiunt conciones, forum. Il. σ. ἱρῶν προπάροιθε καθήμενοι.

Ἱράομαι, ἱρεύω, ἱρεὺς, ἱρεῖον, apud poetas, idem quod ἱεράομαι, &c.

Ἱρήτειρα,

Ἱρήτεια, ſacerdos, antiſtita.

Compoſita.

Ἀνθιερόω, ῶ, viciſſim conſecro.
Ἀνίερος, ου, ὁ καὶ ἡ, profanus, qui ſacer non eſt, Phil. Item qui ſacrorum particeps non eſt, Suid.
Ἀνίερειος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui non ſacrificatur, Suid.
Ἀνιερόω, ῶ, conſecro, dedico, ſacrum repono. Et in paſſ. ἀνιέρωται, dedicatus eſt, ſacratus eſt.
Ἀνιέρωσις, conſecratio, dedicatio.
Ἀρχιεράομαι, ſummus ſacerdos ſum.
Ἀρχιερατικός, οῦ, ὁ, qui pontificis maximi eſt, vel epiſcopalis, Syneſ.
Ἀρχιερατεύω, ſummo ſacerdotio fungor.
Ἀρχιερεύς, έως, ὁ, pontifex maximus, ſummus ſacerdos, Plut. Ἀρχιρεύς, pro eodem, Herodot.
Ἀρχιερωσύνη, ἡ, ſummum ſacerdotium, Philo.
Ἀφιερόω, ῶ, conſecro, dedico.
Ἀφιέρωμα, donarium. Ἀφιέρωσις, conſecratio.
Ἀφιερίζω, ſacrum reddo, purifico, Heſych.
Βουϊερεύω, boues ſacrifico, Heſych.
Δυσιερέω, infelicibus ſacris vtor, ſeu litare nequeo: cui oppon. καλλιερέω, Plut. in Cæſ.
Ἐξιερόω, conſecro, dedico,
Ἐφιέρεια, τά, donaria, Heſych.
Καθιερόω, ῶ, conſecro, dedico, deuoueo, Plut.
Καθιέρωσις, dedicatio, deuotio.
Καθιερεύω, ſacrifico, idem quod ἱερεύω.
Decomp. Συγκαθιερόω, ῶ, vnà conſecro.
Καλλιερέω, ῶ, ſecunda ſacra facio, proſpera ſacra facio, lito, vulgo reddi ſolet, læta exta habeo, Xenoph. ὅπως καλλιερήσῃ τοῖς θεοῖς ὑπὲρ ἱππικοῦ: Plut. in Alex ἐκαλλιέρησεν ἑαυτόν, ſe ipſum litauit.
Καλλιερεῖσθαι, interdum dicitur pro καλλιερεῖν, interdum paſſiua ſignif. pro litari, apud Xenoph. interdum ipſa ἱερὰ καλλιερεῖται, id eſt ſacra litantur, apud Xenoph.
Καλλιέρημα, ſacra litata, Greg.
Decomp. Ἀκαλλιέρητος, non litatus, Æſchin.
Μελλιέρη & παριέρη, quę ſacerdos futura eſt, & quæ alias ſacerdotij myſteriis initiat, Plut.

ΙΕΥ, apud Ariſtoph. eſſe dicitur χλευαστικὸν ἐπίρρημα, ſicut apud Terent. hui.

ΙΖΩ, F. ἵσω, ſedere facio, in ſede colloco (deductum ab ἕζω, verſo ε in ι κατὰ γλῶσσαν, vt Euſtat. tradit.) Apoll. Arg. 2. ἷζον ἑοὺς ἑτάρους. Item conſidere facio, Il. β. Item neutraliter, ſedeo, Hom. Plat.
674 Ἵζομαι, idem quod ἕζομαι, ſedeo: Il. γ. δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα φίλον τέκος ἵζευ ἐμεῖο, pro ἵζου, Doricè. Herodot. ἵζομαι ἐπὶ φηγόν, fago inſideo. Idem, ἵζοντο ἐς τὸ Ταΰγετον, apud Taygetum conſederunt. Idem, ἱζόμενοι ἐν τῷ Ταϋγέτῳ. ¶ Item ſido, ſubſido, peſſum eo, Plut.
Ἱζέω, ῶ, f. ήσω, non niſi in temporibus à futuro formatis vſitatum.
Ἵζημα, ατος, τό, ſedimentum, Plut.
Ἱζάνω, f. ήσω, ab ἱζέω, inuſit. idem quod ἵζω, ſedere facio. Item inſtituo. Iliad ψ. καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα. ¶ Item neutraliter, ſedeo, Od. ω. Item ſido, peſſum eo, Thuc. lib 2.
Ἰζίνη, ἡ, veſtis è caprinis pellibus, Poll.

Compoſita.

Ἀνίζω: vnde decomp. ὑφανίζω, ſubſido. Alexand. Aphr.
Ἀφίζω, à ſede ſurgo aut deſcendo, ἀποκαθίζω, Heſych.
Ἀφιζάνω, idem Suid.
Ἐνίζω, inſideo, Plat. in ſymp. Ἐνιζάνω, idem.
Ἐφιζάνω, inſideo, ſedeo in, ſeu ſuper, &c. Il. υ.
Καθίζω, ſedere facio ſeu iubeo, colloco: Iliad γ. Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς. Xenoph. εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν, collocaturos eſſe. Apud Thucydidem, καθίσας τὸ στρατόν, collocatis copiis: Plut. in Publi καθίσαντες ἐνέδραν αὐτοῖς, quum inſidias eis collocaſſent. Item conſtituo: Gal. therap. 1. πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστάς, omnes homines iudices conſtituit. Apud Hom. Odyſſ. β ἀγορὰς καθίζει, conuocat, cogit. Sic apud Plut. in Oth. τὴν σύγκλητον καθίζειν, cogere Senatum. ¶ Neutraliter etiam accipitur pro ſedeo: Il. σ. Ἐλθόντες δ' κάθισαν ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι: Iſocr. καθίζων ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις, ſedens in officinis. Item diſcumbo, ſedentibus conuiuis aſſideo: Xenoph. pæd. 8. οὐδ' ἐκάθιζε Γαδάτας. Iudices etiam καθίζειν dicuntur, id eſt ad iudicandum conſidere, Demoſth. Item ſido, Plato in Phæd. De copiis militaribus dictum ſignificat inſideo, obſideo, circumſideo, Thuc.
Καθίζομαι, ſedeo, Thuc.
Κάθισμα, ατος, τό, ſeſſio, vocabulum medicum quod ἐγκάθισμα etiam dicitur, Dioſc.
Κάθισις, εως, ἡ, ſeſſio, Plut.
Καθιζάνω, ſedeo, inſideo, Iſocr.
Decomp. Ἀνακαθίζω, ſubſideo, quieſco, recumbo, Xenoph.
Ἀνακαθίζομαι, reſideo, Plat.
Ἀντικαθίζω, ex aduerſo ſedere facio & colloco, vel ex aduerſo ſedeo. Pro quo dicitur & ἀντικαθίζομαι: quod apud Herodotum etiam exp. ſtatuor ad obſiſtendum.
Ἀποκαθίζομαι, ſeorſum ſedeo. Exponitur etiam repeto ſedem, quaſi ſedeo rurſum.
Διακαθίζω, in conſilium mitto, calculum porrigo, ſententiam rogo, Xenoph.
Ἐγκαθίζω, colloco in, &c. Plat. Item exponitur inſideo.
Ἐγκαθίζομαι, inſideo: vt ἐγκαθιζόμενος ἐς θρόνον. Apud Eurip ἐγκαθίσατο exp. inſtituit, poſuit, fundauit. Apud Dioſc. l. 3 ἐγκαθιζόμεναι ῥίζαι καταμήνια ἄγουσι, exp. radices eius ad inſidendum decoctæ menſes cient.
Ἐγκάθισμα, ατος, τό, ſeſſio in aqua medicata, ab imis pedibus, vel feminibus vſque ad vmbilicum, ita vt ſupernæ partes non madeſcant, Dioſc.
Μετακαθίζω, tranſpono, mutata ſede loco.
Παρακαθίζω, iuxta me colloco, aſſidere iubeo. Item neutraliter iuxta aſſideo. Vnde παρακαθίσαι, aſſidere conſolandi amici gratia, apud Syneſium παρακαθίζομαι voce media, iuxta me colloco, Antiph. Item arbitrium ex compromiſſo eligo, Demoſt. Item neutraliter, iuxta aſſideo, Plato. παρεκαθίζετο ἐν δεξιᾷ.
Συμπαρακαθίζω & συμπαρακαθίζομαι, ſignif. act. vnà (cum aliis) iuxta me colloco, vnà (cum aliis) aſſidere mihi iubeo, Demoſth.
Περικαθίζω, hoſtiliter circumſideo, obſideo: Deut. 20. καὶ περικαθιεῖς αὐτήν. 675
Προκαθίζω, antè conſideo: Il. β. Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων. Item præfero: apud Luc. προκαθίζομαι antè conſideo.
Προσκαθίζω & προσκαθίζομαι, aſſideo. Item incubo: Plato πανταχοῦ προσκαθίζω.
Συγκαθίζω, ſimul ſedeo, aut ſimul ſedere facio.
Μεταΐζω, conſideo, vnà ſedeo, Od. π.
Παρίζω iuxta colloco, aſſidere facio, Herod. Item neutr. aſſideo, iuxta ſedeo, Od. δ.
Παρίζομαι, aſſideo iuxta aſſideo, Herod.
Περιΐζομαι, circumſideo, aſſideo.
Προσίζω, aſſideo, reſideo, inſideo, Plat. Theophr.
Προσιζάνω, aſſideo. Didym. in Geop. Item metaphoricè adhæreo, hæreo, Dioſc.
Συνίζω, conſido, Ariſtot. Probl. ſect. 2. artic. 12.
Συνιζάνω, idem. Plut. in Public.
Συνίζησις, ſedimentum, conſidentia terræ, quæ &

labes à Cicerone dicitur, Ariſtot. Apud gramm. συνίζησις, dicitur quum duæ vocales aut vocalis & diphthongus in vnam ſyllabam quaſi conſidunt: vt δενδρέῳ ἐφεζόμενοι.

Ὑφίζω, ſubſido. Ὑφιζαίω, idem.

Ὑφίζησις, ſedimentum, ſubſidentia, apud Suid.

IH, aduerb. ſeu interiectio lætis acclamationibus adhiberi ſolita, vt hymnis in Apollinem decantatis, læto clamore accini ſolebat ἰὴ παιὰν, ſeu ἰὴ παιών, vel ἰὴ παιήων. Sunt qui (vt Ariſtophanis ſchol. & Suidas tradunt) ipſum ψιλοῦσι quum extra hymnum vſurpatur: in hymnum autem aſſumptum volunt δασύνεσθαι: cauſa eſt quòd παρὰ τὸ ἵεναι factum arbitrentur, Callim. Ariſtoph vide ſcholiaſtem & Macrob & Athen. ¶ Ιη pro ἴα, ſola. vide in Ἴος.

Ἰήϊος, dictus eſt Apollo ex eo quòd ei accini in hymnis ſoleret ἰὴ παιὰν, vt indicat Apollon. Arg. lib. 2. Alij ſic dictum volunt ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, à ſecando. Athenæus verò lib. 8. Bacchum ſic nominatum innuit ἀπὸ τοῦ ἵεναι, ab immittendo, quòd gaudia compotantibus immittat, eorúmque mentes curis & mœroribus ſoluat. Apud Sophocl. in OEd tyran. ἰήϊοι κάματοι dicuntur in quibus exclamatur ἰὴ παιών: affer opem Apollo medice & dolorum ſedator, ſeu in quibus Apollini ἰηΐῳ vota fiunt. Ac ſunt qui hoc ἐπίφθεγμα dicant eſſe commune Dianę cum Apolline, quam Dianam mulieres in doloribus inuocant. Quidam etiam exponunt θρηνητικοί.

ΙΘΥΜΒΟΙ, οἱ, genus carminis & ſaltationis ridiculæ in honorem Liberi patris, Poll. l. 3. Item ipſi ſaltatores, Dionyſ.

ΙΘΥΣ, έος, ὁ, rectus (i. non obliquus ſeu tortuoſus) directus, in rectum tendens. Fœm. eſt ἰθεῖα, recta ¶ Item metaph. rectus: vt ἰθεῖα δίκη apud Homer & Heſiod. rectum iudicium Apud Herodotum ἐκ τῆς ἰθείης, apertè, aperto marte, abſque diſſimulatione. Superl. ἰθύτατος, rectiſſimus. ¶ Item ἰθὺς ſubſt. vide cum ἰθύω, infrà. ¶ Ἰθὺς, aduerb. vide cum ἰθὺ quod ſequitur.

676 Ἰθὺ & ἰθὺς (aduerb) rectà, vel rectà in, aut rectà ad, aut etiam rectà, aduerſus. Exp. etiam, obuiam & ex aduerſo: Odyſſ. ο. Ἠ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο, rectà ad matrem tuam eam & domum tuam. Interdum ſine caſu: vt ἰθὺς μαχέσασθαι, apud Hom. & ἰθὺς τετράφθαι & ἰθὺς φρονεῖν, apud eundem. Superlat. ἰθύντατα, rectiſſimè, Il. σ.

Ἰθέως, idem quod ἰθὺς Heſych. & Suid. rectè. Item pro εὐθέως, confeſtim, ſtatim, Herodot.

Ἰθύω (poet.) rectà feror, ſeu rectà pergo. Item impetu feror, prorumpo: Iliad. μ Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. Iliad. ζ ἴθυσε μάχη quidam exponunt progreſſum eſt prælium. alij, cum impetu commiſſum fuit prælium. Iungitur etiam infinitiuo: vt ἰθύει ποιεῖν τοῦτο, quaſi dicas, impetu feror ad hoc faciendum, vel animus eſt hoc facere, Odyſſ. χ. ¶ Item deſiderio alicuius rei feror ſeu agor, incendor deſiderio: Apoll. Arg. lib. 2. νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ Δασσεύεσθαι ὅκεν ᾖσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσῃσι.

Ἰθύομαι, idem, ex Herodoto ἰθύοντο στρατεύεσθαι.

Ἰθὺς, ἰθύος, ἡ, impetus eius qui rectà fertur ad aliquid, Od. δ Eſt etiam impetus animi, Od. π.

Ἰθύνω, idem quod εὐθύνω, dirigo, rego: Il. ψ. Νῆα θοὴν ἰθύνει ὀρεχθομένην ἀνέμοισι. Apud Heſiodum in Erg. δίκῃ δ' ἰθύνε θέμιστας. ¶ Item metaph. corrigo. Heſiodus initio Erg. (de Ioue) Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιόν, facilè corrigit tortuoſum. ¶ Item mulcto, apud Herodotum. ¶ Interdum idem ſignificat quod ἰθύω adeóque loco huius ſcriptum inuenitur.

Ἰθύνομαι, regor, dirigor. Item corrigor. Item mulctor: Herodot. ἰθύνεσθαι θανάτῳ. Item pro ἰθύνω act. vt Il. ζ Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα.

Ἰθύνσις εως ἡ, directio. Ἰθυνή, idem.

Ἰθυντής, οῦ, ὁ, director, rector.

Ἰθυντὴρ ῆρος ὁ, idem. Item dux viæ. Dicitur & de gubernatore & gubernaculo quoque. Interdum & de freno, quia eo ἰθύνομεν equum, vt gubernaculo nauim.

Ἰθύντειρα ἡ, rectrix.

Ἰθύντωρ itidem pro rectore & moderatore.

Ἰθυντήριον, ου τό, ſceptrum è lauro quod vates geſtabant, Heſych.

Ἰθὺρ, ferrum axis quod teritur à rota currente, Heſych.

Compoſita.

Διιθύνω, idem quod ἰθύνω, dirigo, rego.

Διιθύνομαι, dirigor, regor, Heſych.

Διιθυντής, οῦ, ὁ, rector, Heſych.

Ἐξιθύνω, idem quod ἰθύνω, dirigo, Od. ε.

Ἐπιθύνω, Suid. exp. ἐπανορθοῦμαι, corrigo.

Κατιθύνω, dirigo, rego, moderor. Item modulor, ex anthol. epigramm.

ΙΚΑΝΟΣ, οῦ, ὁ, idoneus. Interdum ſufficiens, aptus: vt Xen. ἱκανὸς διδάσκειν, ſatis inſtructus ad docendum. In nouo autem teſt. ſæpe exp. dignus. Dicitur etiam ἱκανὸς πρός τι, & ἐπί τι. Et cum ſolo accuſ. Xen. Pæd. 1. ἱκανὸς τὴν ἰατρικὴν quaſi dicas, ſufficiens in arte medica. Sic Gal. ad Glauc. l. 1. ἱκανὸς τὰ μὲν πάντα τῆς τέχνης, ſatis inſtructus cognitione omnium, &c. Apud Iſocratem ἱκανὸς κριτής, idoneus iudex. ¶ Item ſatis magnus vel ſatis multus: Plut. in Lyc. ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ἀπερύκειν, ſatis multi ad arcendos malos. Interdum magnus, multus: vt apud Antiphontem ἱκανὸν μέρος τῶν ὄντων ἀποβέβληκε, magnam portionem. Et ἐξ ἱκανοῦ (ſub χρόνου) iam à multo tempore ſeu longo. Sic Plat. ἱκανὴ ὁδὸς, longa via, multa via. Apud Laert. ἱκανὸν ποιεῖν exp. ſatisfacere, præſtare quod poſcitur.

Ἱκανότης ητος ἡ, ſufficientia, ex Plat. & 2. Cor. 13.

Ἱκανόω ῶ, ſufficientem & idoneum reddo, 2. Cor. 3.

Ἱκανῶς, ſufficienter, ſic vt ſatis ſit. Item abundè, affatim. Iſocr. Exp. etiam valde, admodum, vt ἱκανῶς μέλας. Interdum ſignificat, aptè, ritè. 677

Ὑπερίκανος (comp.) pluſquam ſufficiens.

ΙΚΕΤΗΣ, ου, ὁ, ſupplex, Hom. Thucyd. & alij. Item paſſiuè. is cui ſupplicatur, ſeu is qui ſupplicem recipit: vt Od π v. 423. οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι οἷσιν ἄρα Ζεὺς Μάρτυρος vide Euſt. Deriuatum eſt ab ἱκέσθαι, quod pro ſupplicare interdum accipitur, ſicut & præſens ἱκνεῖσθαι

Ἱκέτις ιδος ἡ quæ eſt ſupplex, Syn.

Ἱκετήσιος Ζεὺς, ſupplicum præſes Iupiter, ſeu ſupplicum curam gerens, Hom.

Ἱκέσιος, per ſyncopen, idem. Apoll. Arg. 2. & Luc. Accipitur & pro ἱκέτης ſeu ἱκετικός, ſupplex. Eur. in Med. ἱκεσία γίγνομαι. Item ἱκεσία ſubſtant. ſupplicatio. Epigr. lib. 7. θυμὸν ὀλισθηρῆς ἔμπλεον ἱκεσίης.

Ἱκετήριος, & per ſyncopen ἱκτήριος, ad ſupplices pertinens, ſupplicibus conueniens: vt apud Soph. in Aiace, ἐν χερσὶν ἔχων ἱκτήριον θησαυρόν. Et ἱκτῆρες mulieres pro ἱκέτιδες, ibidem.

Ἱκετηρία ἡ (ſubſt.) ramus oleæ lana obuolutus, quē ſupplices geſtabant & prætendebant, Ariſtoph. Interdum accipitur generaliter pro ſupplicatione, ſeu pro ſuppliciis. vnde Herodian lib 7 ἱκετηρίας θαλλοί, ſupplicationis rami, i. qui ſupplicationi adhiberi ſolent: Iſocr. de pace, ἱκετηρίας πολλὰς καὶ δεήσεις ποιούμενοι. Apud Dem. exp. libellus ſupplex.

Ἱκετικὸς, ſupplicibus cōueniens, vel quo vtūtur ſupplices, vt

ces.vt ἱκετικὸς λόγος,ſchol.Thuc.

Ικετεύσιμα,ſupplicationes,vel ſupplicia.

Ικετεύω,ſupplico,ſupplex oro. Hom.Xen. Dem. Apud Eur. ἱκετεύω σε τῶν δὲ γονάτων ſub.πρὸς. Apud Chryſoſtomum ὑπὲρ Παύλου θεὸν ἱκετεύειν, ſupplices preces fundere pro Paulo.

Ικέτευμα,τὸ,q.d.ſupplicamentum. Exp.& ſupplicatio.Thuc.lib.1.

Ικετεία,ἡ,ſupplicatio.Thuc.Plat.

Compoſita.

Ανικέτευτος,cui ſupplicatum non eſt, vel cui non ſupplicatur, vel cui ſupplicari non poteſt. Item non ſupplex.ex Euripide.

Εξικετεύω,idem quod ἱκετεύω,apud Soph.

Καθικετεύω,idem Herodot.

ΙΚΜΑΣ,άδος,ἡ, humor,vapor.Hom. Ariſtoph. Gal. Etym.ab ἵκω deducit,fortaſſe quòd ex humore omnia proueniant.

Ικμαλέος,humidus:apud poetas.

Ικμαῖος,Iupiter,Iupiter humoris dator.Apoll.

Ικμάζω,humecto,humefacio,humidum reddo.

Ικμάζομαι,humector.Item mollior.Heſych.

Ικμασία,ἡ,humor,humiditas.Heſych.

Ικμαίνω,idem quod ἱκμάζω,humecto,item mollio.

Ικμενος,exp.humectus,humidus.Od.ζ.

Ικμὴ,ἡ, planta, quam in Orchomenio lacu naſci tradit Theophraſt.hiſt.pl.lib.4.cap.11.

Compoſita.

Ανικμος,humoris expers,ſiccus,aridus.Plut.

678 Ανικμάζω,humecto.Item exicco.Dioſc.

Διικμάζω,humecto.Theophr.

Ενικμος,cui humor ineſt,humidus.

Εξικμάζω,exicco,exugo.Dioſ.& Ariſtot.

Ανεξίκμαστον,(decomp.) qui exiccari non poteſt.Item non exuccus,ex Ariſtot.

Συνικμάζω, idem quod ἱκμάζω, humecto. Συνικμάζεσθαι,humectari.apud Theophr.

ΙΚΝΕΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ἵξομαι, P. ἷγμαι, & Aor. 2. ἱκόμην ab inuſitato ἵκομαι, venio, peruenio. Hom. Interdum exp.ſubeo,inuado. Iliad.α. Αχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Αχαιῶν, deſiderium ſubibit ſeu inuadet Achiuos ¶ In proſa aliam quandam habet ſignif vt εἰς τὴν ἱκνουμένην ὥραν, apud Ariſtot. conſtituto tempore,ſuo tẽpore vel tempeſtiuè. Et ἱκνούμενον μέγεθος. apud eundem,iuſta magnitudo. Apud Theophraſt. ἱκνούμενοι καιροὶ congruentia tempora. Rurſum apud Ariſtot.ἱκνουμένη ἐπιστήμη τῆς περὶ τὴν ἀγωνίαν,exp.exacta circa certamina ſcientia. ¶ Item ſupplico,obſecro.Soph καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς φύγῃς,quæſo te nos deſeras. Apud Eur. ταύτης ἱκνοῦμαί σε pro πρὸς ταύτης per hanc te obſecro.Exp.& πρὸς ταύτης ὁρκῶ σε.

Ικνουμένως,congruè,conuenienter,ritè.Herodo.

Ιξις ἡ,aduentus,ἄφιξις παρουσία A Gal. in lex. Hippocr.exp.etiam ἀδυναμία.Ab Heſych. exp. etiam ἱκετεία,ſupplicatio.

Ικμενος,(inquit.Heſych.) ſignificat τὸ ἱκτικὸν καὶ πορευτικὸν,hoc eſt,τὸν ἱκνεῖσθαι καὶ πορεύεσθαι ποιούμενον, ſecundum impellentem & venire facientem. itidem Euſt. ait exponi poſſe etiam φορὸν καὶ εἰς τὸ ἱκέσθαι ἐπιτήδειον ὡς οἱ ὀνεὶ ἱκόμενον.vt Od.β.ἴκμενον οὖρον ἵει.Ικμενος autem(cum tenui)vide in Ικμάς.

Ιγνύα ας,ἡ, poples, poſterior genu pars.Plut. Dicitur etiam ἰγνὺς & in plur. ἰγνύες,teſte Suida. Ariſt.hiſt. an lib 1.πρὸς τὴν ἰγνύν,ad poplitem. Euſt fieri dicit παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι quaſi ἱκνύκτης οὖσα, quia flexo & incuruato poplite ἱκνούμεθα,i.incedimus.

Ικταρ,propè ἐγγὺς, παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι καὶ ἐφικνεῖσθαι Heſychio & Suidæ.Atticum eſſe teſtatur Galenus. Plat. de rep.lib.9. καὶ τὸ λεγόμενον οὐδ᾽ ἴκταρ βάλλει,longè à ſcopo iaculatur.Ab Heſych.exponitur etiam recens, nuper,modò,item crebrò,citò, repentè. vt apud Heſiod. in Theog. οἱ δὲ κεραυνοὶ ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο. ¶ Apud Hippocratem γυναικείων lib.2.Ita vocatur τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον,inquit Galenus.

Compoſita.

Αικτος,exponitur ἀπρόσιτος,inacceſſus.

Αφικνέομαι,οῦμαι,peruenio,deuenio. Cum accuſ.ſine præpoſ.Od.θ τοῦτον νῶϊ ἀφίκεσθε νέοι Interdum cum præpoſ.ὑπὸ: vt Od.υ. καὶ γαῖαν ὑπὸ σχερίην ἀφικοίμην. In proſa autem cum εἰς, ἐπὶ, πρὸς, & παρὰ, ſequente accuſ.Thuc.Plut.Xen.& alij. Item cum dat. vt ἀφίξομαι ὑμῖν,apud Ælia.apud Dem.ἀφικνούμενος σῖτος,frumentum huc importatum.

Αφιξις,aduentus. Plat. Item incurſus, ſeu inuaſio. Dem.Item diſceſſus.Act.apoſt.c.20.

Αφίκτωρ,ſupplex Euſt.

*Decomp.*Εἰσαφικνέομαι,οῦμαι.Hom.

Προαφικνέομαι,antè peruenio.Thuc.

Διικνέομαι,οῦμαι,perſuado,permeo. Ariſtot. de mundo, ἐπὶ πᾶν διικνεῖσθαι,Il.ι.καὶ πάντα διίξομαι, percurram 679 oratione,edifferam.

Διϊκτικὸς,permeabilis Ariſtot.

Εφικνέομαι,venio in,intro,penetro.

Εξικνέομαι,οῦμαι, peruenio, permeo, pertingo,attingo,ἐπί τι vel πρός τι vel εἴς τι. Xen. Gregor. & alij.Item cum genitiuo,vt apud Xen. Hellen.7. ὅπλα ἐξικνεῖσθαι ἀλλήλων Interdum cum datiuo vt apud Herodotum, ἐξικέσθαι ἀκοῇ, exponitur aſſequi audiendo. ¶ Item ſufficio,poſſum, pro quo & ἐξαρκεῖν dicitur apud Baſil in Hexaem. ¶Item aduenio,venio. Heſiod. Αθλῶν Εξίκετ᾽ Ολυμπον. Item aduenio vel accedo ſupplex. Odyſſ.ν. ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων Εξικόμην. ¶Item perſequor oratione, ſeu verbis. apud Soph. in Aiace, ἃ δὲ κακοῦργος ἐξίκοιτ᾽ ἀνήρ.

Εφικνέομαι,οῦμαι,attingo pertingo,pertineo. Item aſſequor,conſequor.cum genit.vel Iſocr. τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι,virtutem conſequi. Apud Demoſth. ἐφικνεῖσθαι τῷ λόγῳ Significat etiam aſpiro,apud Demoſt.Cum accuſ.exp. permeo apud Theophr ἐφικνεῖται πολὺν τόπον.Apud Xenoph. pæd 1. ἐφικέσθαι μὲν ἐπὶ ποσὸν τὴν γῆν perſuaſiſſe.Cum infinit. apud Luc.in Alcyone, τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις, iis qui contemplatione aſſequi hæc poſſunt.

Εφικτὸς οὐ,ὁ, quem attingere, vel ad quem vſque pertingere poſſumus, quem aſſequi poſſumus. vt ἐφικτὸν ἔργον,Plutarch.in Themiſt. quod par eſt viribus noſtris. Apud eundem & alios, ὅσον ἐφικτὸν,vel ὡς ἐφικτὸν aut ὅσον ἡμῖν ἐφικτὸν,pro viribus. Pro eodem dicitur & καθ᾽ ὅσον ἐφικτὸν,κατὰ τὸ ἐφικτὸν,vel κατὰ τὸ ἡμῖν ἐφικτόν.

*Decomp.*Ανέφικτος,ad quem pertingere non poſſumus,i.viribus noſtris maior Luc.

Δυσέφικτος, ad quem vix pertingere, ſeu quem vix aſſequi poſſumus : aut cui vix pares ſunt vires noſtræ:vnde δυσεφικτότερος,apud Greg.

Καθικνέομαι,οῦμαι,contingo,tango. Item ferio, percutio,Plutarch.in Alcib.κονδύλῳ καθικόμενος αὐτοῦ. Itẽ metaph. vt καθικόμενος αὐτοῦ λοιδορίας,apud Philoſtr, proſecutus eum conuitiis. Sic & cum accuſ. apud Homer. vt Il.ξ. v.104 μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Αργαλέῃ, vehementer tetigiſti vel pupugiſti animum obiurgatione. ¶ Apud Pauſ. in Achaicis, σταθμώμενοι μὴ πρόσω καθικέσθαι τῆς πηγῆς, exponitur, ita librantes ne vltra aquæ ſuperficiem demittant.¶Itẽ aſſequor Poly ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, ſtatim aſſequuta eſt quod faciendum ſuſceperat.

Περιϊκνέομαι,aduenio,accedo.

Περικτὴς, mendicus : vt qui nos accedat petitum ſtipem, Il. ρ. Odyſſ. ρ.

Περιίκτωρ, qui ſupplex alicui ad genua accidit. Heſyc.

ΙΚΡΙΟΝ, ου, τὸ, tabula, tabulatum. Il. ο. & λ. λῖπε δ' ἰκρία νηὸς ἐΐσης. Dicitur & de tabulato theatri, Ariſtoph. in Theſmoph. Heſychio eſt etiam tabulatum ſeu lignū ſuper quo ſontes cruciantur. Apud Suid. ἰκρία dicuntur etiam erecta ligna, quales ſunt arrectariæ tabulæ apud architectos : vnde apud eundem ἰκρίῳ Ιουδαῖοι τὸν σωτῆρα προσηλώσαν : tabulæ erectæ ſeruatorem affixerunt. Item ἰςὸν quoque vocari ἴκριον, teſtatur Euſtathius, veterum grammaticorum autoritatem allegans, vnde ἴκρια interpretantur etiam ſublicas, palos, perticas.

Επίκριον ου, τὸ, antenna nauis. Od. ε. Apud Apoll. ſcholiaſtes ἐπίκρια eſſe ait nauis tabulata.

ΙΚΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, icterus, morbus regius ſeu arquatus. Hippocr. Dioſc. ¶ Item auis quædam ſic dicta à colore: quia ſi ſpectetur ſanari id malum traditur, & ipſa mori. Oppian. & Plin.

Ικτερώδης, εος, ὁ κ ἡ, ictero ſimilis, item icterum ſeu morbum regiū denotans. Hippocrat. Item qui ictero ſeu arquato laborat. idem Hippocr.

Ικτεριώδης, ictericus, ictero laborans. Hippocr.

Ικτερικὸς, οῦ, ὁ, ictericus. Gal.

Ικτεριάω, ῶ, ictero laboro, aurigine laboro, felle ſuffuſus ſum. Dioſc. Gal. Ικτεριάζω, idem.

680 Ικτερόομαι, οῦμαι, tentor aurigine, arquato infeſtor, felle uffundor, Hippocr. & Gal.

Ικτερίας λίθος, icterias lapis, colore ἴκτερον auem referens. Plin. lib 37. cap. 10.

ΙΚΤΙΝ, ῖνος, ὁ, & Ικτῖνος, ου, ὁ, miluus: auis de qua Ariſtot. & Ariſtoph. in auibus Luc. in Tim. ¶ Item lupi ſpecies. Oppian.

ΙΚΤΙΣ, & per aphæreſin, κτὶς, ἴδος, ἡ, muſtela ſylueſtris & domeſtica maior, vt Plin. teſtatur lib. 29. cap 4. Apud Luc. ἰκτίδες ὑμενόπτεροι, ex membrana alas habentes, vt veſpertiliones. Sunt qui viuerram interpr.

Ικτίδεος, & per aphæreſin κτίδεος, ου, ὁ, è muſtela ſylueſtri ſeu viuerra confectus. Il κ.

ΙΚΩ, F. ξω, Aoriſt. 1. ἶξα, venio. Hom Heſiod. & præteritum imperfectum ἶκον. Iliad. α. Κνίση δ' οὐρανὸν ἶκεν At ἶξον apud eundem poetam Odyſſ. γ. initio: οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον Ἶξον. Itidémque. Il. κ. Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες, eſt præt. imperf. tanquam à themate ἴξω, facto ex futuro.

Ικάνω, venio, idem quod ἵκω & ex eo factum : vt Odyſſ. φ. Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, vobis cupientibus aduenio. Frequentius cum accuſatiuo. vt Iliad. ω. Ικάνω νῆας Ἀχαιῶν. Dicitur etiam res quæpiam ἱκάνειν aliquem, i. inuadere vel inceſſere. Iliad. α. Ικάνομαι, pro ἱκάνω. Iliados σ. & Odyſſeæ γ.

Compoſita.

Αφικάνω aduenio, peruenio. Odyſſ. ξ.

Εἰσαφικάνω (*decomp.*) idem, Odyſſ. χ.

Εξίκω, euenio: apud Sophoclem in Oed. tyr.

Καταπροΐξομαι, progredior longius : impunè inuado. In futuro frequentiſſimum, & quidem in comminationibus. Archiloch. οὐδ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται, Ariſtophanes in Nub. οὐ τοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς ἐμοῦ καταπροΐξει, haudquaquam per deos ita iniurius in me eſſe perges Et in Veſpis, οὐ τοι μὰ τὼ θεὼ καταπροΐξει οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία, non per deos impunè progrediaris longius qui meas ſarcinas ita corruperis. Herodotus in Thalia, οὐ γάρ δὴ ἐμέ γε ὧδε λωβησάμενος καταπροΐξεται, non impunè euadet qui me tam fœdè mutilarit.

ΙΛΑΩ, & ἵλημι, F. ήσω, P. ηκα, propitius ſum. Imperat ἵλαθι & per epectaſin ἵληθι, in vſu eſt apud poetas *pro* propitiare, placare, propitius fias vel ſis. vt Epigr. lib. 2. ἵλαθι μοῦσα. In vſu & optat. ἱλήκοις propitius ſis, in Anthologia Epigram. Ιλήκοις πολιοῦχε. Item ἱλήκῃς in ſubiunct. Il. φ. εἴκε Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλήκῃσι.

Ιλάομαι, f. άσομαι & poeticè ἱλάσσομαι, actiuè plerunque capitur *pro*, propitium facio, propitio, placo. Iliad β.

Ιλάσκομαι, idem quod ἱλάομαι, propitium reddo ſeu facio, placo. vt Iliad. γ. θεὸν ἱλάσκεσθαι. Sic Plut. in Hell. Reperitur etiam ἱλάξομαι, in fut. apud Apollon. Arg. lib. 2. ¶ Paſſiuè quoque vſurpatur : vnde imperat. ἱλάσθητι, propitius eſto. Pro quo ἵλαθι dicunt poetæ. Luc 18. cap. ¶ Item ἱλάσκομαι, expio. ex epiſt. ad Hebræos cap. 2. ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, expiare peccata populi. ¶ Num. 5 ἱλασμένος κριὸς, aries qui offertur pro expiatione, ſeu pro propitiando Deo. 681

Ιλασμὸς, οῦ ὁ, placatio, propitiatio. Plut.

Ιλαστήριος, ου, ὁ, cui placandi & propitiandi vis ineſt. q. d. propitiatorius.

Ιλαστήριον, ου, τὸ, propitiatorium, quo nomine dicebatur tabula quædam qua cooperiebatur arca fœderis, Exodi cap. 25. & Hebr. 9.

Ιλαος, ου, ὁ κ ἡ, propitius. Homer. de diis. Tribuitur etiam hominibus & exp. benignus, clemens, facilis. Il ι. Exp. etiam hilaris.

Ιλεως ω, ὁ κ ἡ, Atticè, idem quod ἵλαος. Xen. Plut. Reperitur & ἵλεος apud poetas.

Ιλέως, aduerb. animo propitio. Item hilariter.

Ιλεόω, ῶ, propitium reddo, propitio.

Ιλετήριον, ου, τὸ, idem quod ἱλαστήριον.

Ιλαρὸς, οῦ ὁ, hilarus ſiue hilaris, lętus. Xenoph. Τὸ ἱλαρὸν. ſubſtant. hilaritas. apud Suid. Item facilis, humanus. Suid.

Ιλαρότης, ητος ἡ, hilaritas.

Ιλαρόω & Ιλαρύνω, hilaro, exhilaro.

Ιλάρια, τὰ, hilaria: feſtum quoddam, de quo Macrob. Satur. lib. 1. cap 21.

Compoſita.

Αξίλεος, qui propitius non eſt, inclemens, Iac. c. 2.

Εξιλάομαι, & ἐξιλάσκομαι, idem quod ſimplex. Xen. Pæd. 7 ἐξιλασάμην ποτὲ αὐτὸν. Item expio, Leu. c. 16.

Εξιλάσκομαί τι, propitius reddor ad condonandum aliquid Eccleſiaſtici cap 32.

Εξίλασμα, placamen ſeu placamentum, id quod inſtituitur ad placandum Deum. Εξιλασμὸς, οῦ, ὁ, placatio, ipſa actio propitiandi, expiatio. Εξίλασις, idem quod ἐξιλασμός.

Εξιλεόω ῶ, idem quod ἐξιλάομαι propitio, placo.

Εξιλεοῦμαι, pro eodem.

Ανεξίλαστος (*decomp.*) implacabilis. ſchol. Apoll.

Εὐίλατος, ου, ὁ κ ἡ, propitius. Suid. Εὐϊλατεύω, propitius ſum.

Παρίλαος, admodum propitius & clemens. Item valde hilaris: apud Nonn.

ΙΛΙΑΣ, άδος, ἡ, Ilias turdi ſpecies, apud Ariſtot. hiſt. anim libro 9. cap. 20. & apud Athen. lib. 2. ¶ Eſt & gentile nomen idem ſignificans quod ἰλιακή. ¶ Item liber ſeu poema de rebus Iliacis, ſeu ad Ilium geſtis. Ιλιὰς κακῶν, ilias malorum. prouerbio dicitur de magnis & infinitis malis qualibus vexati fuerunt Ilienses.

ΙΛΛΟΣ, ου, ὁ, oculus. Pollux lib. 2. Ionicum eſſe tradit.

Ιλλος

Ἴλλος autem eſt ſtrabo, vt ſcribit Euſtat. Huius fœm. eſt ἰλλὶς, apud Heſychium.

Ἴλλω, oculis connitueo. ¶ Item voluo, conuoluo. εἴλω, ſeu συςρέφω. Euſtath. vt apud Nicand. in Theriacis, Φεῦγε δ' ἀεὶ σκολιὴν τ' ἐκ ἰθεῖαν ἀτραπὸν ἴλλων. ¶ Item vincio, conſtringo. Item contineo, vt ſchol. Ariſtoph. exp. ¶ Item pro συγκλείω poni apud Hippocr. tradit, Gal.

Ἴλλομαι, voluor ſeu moueor, Ariſt. Item vincior, conſtringor, contineor: vt apud Apoll. Arg. lib. 1. δεσμοῖς ἰλλόμενον. Apud Plat. in Timæo, ἴλλεσθαι τὰς τρίχας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐρριζωμένας, exponitur pilos actis radicibus in capite firmari & contineri. Item includor, concludor, vt exp. Euſt.

Ἰλλίζω, apud Suid. exp. διανεύω.

Ἴλλας, άδος, ἡ, vinculum contortum ſeu contorquendo factum, Il. ν. Item genus turdi, Euſt.

682 Ἰλλώπτω, ſtrabis oculis ſeu contortis intueor, Euſt.

Ἰλλωπέω, ῶ, & ἰλλωπίζω, apud ſchol. Ariſtoph. exp. nicto. Exp. & ex Poll. conniueo, hallucinor.

Ἰλλαίνω, oculos contorqueo, ſeu diſtorqueo, Gal.

Compoſita.

Ἀνίλλωμα, (tanquam ab ἀνιλλόω, ῶ,) Poll. exp. ἀνάβλεμμα, quo videtur ſignificare voluiſſe intuitum eius qui oculos cœlum verſus attollit.

Ἀπιλλέω, ῶ, exp. κλείω, claudo, vnde apud Hippocr. ἀπιλλήθη, Gal. exp. συνεκλείσθη.

Δενδίλλω, Ionicum eſt, vt annotat Euſt. & ſignificat oculos huc illuc vertens circumſpecto: vt Il. ι. Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, oculos in vnumquemque vertens ſeu flectens. Apud Apoll. Arg. lib. 3. ὀξέα δενδίλλων, Camer. exp. conniuens: vt ſagittarij ſolent quò certius colliment, vide ſchol. Polluc. δενδίλλειν exp. Τοῖς ὀφθαλμοῖς παραβάλλειν, i. limis oculis toruiſque aſpicere, oculos intorquere.

Ἐνίλλω, Euſt. exp. oculis irrideo.

Ἐνιλλώπτω, idem quod ἰλλώπτω, ſum ſtrabo, Euſt. Ab Heſychio exp. etiam, derideo.

Ἐνιλλωπέω, ῶ, apud Suid. exp. oculos contorqueo, ſeu diſtorqueo.

Ἐξίλλω (vocabulum antiquum teſte Etymol.) exp. ἐξείργω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω, κωλύω, ἀπελαύνω. Inuenitur etiam ἐξείλλειν, & exp. poſſeſſione eiicere: apud Dem. in orat. quæ inſcripta eſt παραγραφὴ πρὸς Παντænετον. Ἐξούλης δίκη, eſt apud Atticos ὅτε τις ἐκκλείεται καὶ ἀπείργεται ὧν νέμεται, vt tradit Euſt. ab ἐξίλλω deducens. Harpocrationi quoque (itidem ab ἐξίλλω deducenti) eſt actio quam intendunt ij qui dicunt ſe prohiberi ſuis (i. poſſeſſione rerum ſuarum) aduerſus eos qui prohibent. Exponitur à quibuſdam, interdictum vnde vi & iudicium de vi, apud Demoſth. orat. in Mid. Metaph. apud Ariſtid. in Paneg. ἐξούλης λαχεῖν τινι, alicui intendere iudicium vnde vi, cum aliquo agere vnde vi.

Ἐπιλλίζω, oculis innuo: vt Od. σ. Οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες: quidam exp. poſſe putant, nutu inſtigant, aut etiam ſibilis inſtigant. Apud Heſyc. & Suid. ἐπιλλίζουσα exp. καταμωκωμένη, & ἐπεγγελῶσα, & dicitur proprium eſſe noctuarum, quòd interdiu non cernant. Euſtathius annotat poſteros Homeri verbo ἐπιλλίζειν vſos eſſe ἐπὶ βασκανίας.

Ἐπιλλος, exp. παράστραβος. Ἐπιλλοῦν, apud Euſt. exp. μυκτηρίζειν.

Κατίλλω, in lex. Pauſ. exp. καθείργω.

Κατειλάς, άδος, ἡ, vt κατειλὰς νὺξ, apud Apoll. Rhod. Arg. l. 4. exp. σκοτεινὴ, quaſi κατίλλουσα καὶ καθείργουσα, vt ſcribit Pauſanias. Vide & in comp. ex ὄλοις.

Κατιλλώπτω, à Pauſania exp. καταμυκτηρίζω. Ponitur & pro ἰλλώπτω, ſeu σιλλώπτω.

Κατιλλωπεῖν, exp. deiectis oculis irridere.

Κατιλλαίνω, idem.

Σίλλοι, ſeu σίλλοι genus quoddam poeſis comicæ. Euſtathius. Item ſcomma, & irriſorium poema: παρὰ τὸ διαστρέφειν τοὺς ἴλλους, Etym. ¶ Σίλλος, Suidæ eſt etiam maledicentia & irriſio, item μῖμος & μῶμος. Σιλλαίνω, ludo genus poeſis comicæ quod σίλλοι appellatur. Euſtathius. ¶ Item per ludibrium oculos agito ſeu moto. Poll. & generaliter, dicteriis & conuitiis aliquem proſcindo, Diog. Laert. Cum accuſ. ¶ Heſych. σιλλαίνειν & σιλλοῦν exp. διασύρειν & μωκᾶσθαι, atque dici ait ἀπὸ τοῦ τοῖς ἴλλοις σίνεσθαι. Διασιλλαίνω (decomp.) idem quod σιλλαίνω, irrideo, Luc.

Σιλλόω, ῶ, & διασιλλόω, ῶ, (decomp.) idem cum σιλλαίνω & διασιλλαίνω, apud Poll. & Heſych.

Ὑπίλλω, claudo, Soph. in Antig.

ΙΛΥΣ, ύος, ἡ, limus. Dicitur de paludibus. Il. φ. Dicitur & de fluuiis: apud Cteſiam & Plut. Apud Herodian. lib. 3. exp. cœnum. Item fæx vini, Ariſtot.

Ἰλυόεις, εντος, limoſus. Exp. & fœculentus.

Ἰλυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Gal.

Ἰλύω, oblinio, limo obuoluo. Exp. & abſcondo. Pro eodem ſcribitur & εἰλύω, Il. φ.

Καπιλύω, (comp.) vnde part. paſſ. καπιλυθεὶς, limo obductus, Xen. in OEcon.

ΙΜΑΣ, άντος, ὁ, lorum, loreus funis, corrigia, funiculus ex loris bubulis tortus. Iliad. γ. ἱμὰς βοὸς, & ἱμάντες βόειοι, Il. χ. & ἱμὰς κύνειος, Ariſtoph. Vtitur & Xenoph. pæd. 6. & Plutarch. in Hell. item Ariſtot. & alij. ¶ Eſt etiam affectus curculionis, quum longior, gracilior, ſicciórque euaſerit, ſic dictus à corrigiarum ſimilitudine. Aëtius l. 8. c. 43. dicitur & ἱμάντωσις. 683

Ἱμαντίδιον, ου, τὸ, lorum vel corrigiola.

Ἱμαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lori vicem præbens, lori vice flexilis, apud Dioſc.

Ἱμάντωσις, εως, ἡ, corrigiarum in calceamentis conſtrictio, Heſych. Item lignum quod ad continendos parietes in medio ſtructuræ ponitur. Eccleſiaſtici 22. Item affectus ille curculionis, de quo in Ἱμάς.

Ἱμάντινος, ου ὁ, loreus, qui ex loro eſt.

Ἱμαντίον, ου, τὸ, columbæ in ore extenſio, Heſych.

Ἱμαντέλιον, ου, τὸ, exp. ſitula nautica. Heſych. ἱμαντέλια nautica eſſe inſtrumenta dicit.

Ἱμάσσω, f. άσω, loris cædo, loris verbero, lorea ſcutica ferio: Od. ε. ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους. Item ſimpl. cædo, verbero, Il. α.

Ἀνίμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (decomp.) loro non cæſus, Nonn.

Ἱμάσθλη, ἡ, ſcutica, flagellum loreum, Il. ψ.

Ἱμάω, ῶ, f. ήσω, loreo fune extraho: ſiue haurio, vnde ἱμῆσαι, haurire. ἀντλῆσαι, Heſych.

Ἱμητὸς, οῦ, ὁ, loreo fune extractus, hauſtus, Heſych.

Ἱμονιὰ, ἡ, funis loreus (ſeu ex loris bubulis tortus) quo aqua è puteo extrahitur: funis quo aqua hauritur. idem quod ἱμὰς, teſte Heſych. Apud Ariſtoph. in concionant. ἱμονιὰν ἀποπατεῖν, diu immorari deponendo ventris oneri.

Ἱμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἱμαῖα μέλη, carmina ſeu cantiones quæ in haurienda è puteis aqua cantari ſolent. Callim. Sunt tamen qui ἱμαῖα ᾄσματα exponant, quæ canuntur ab iis qui molas verſant: apud Athen. lib. 14. ac cum deriuatur ab ἱμαλὶς quod Doricè ſignif. genium qui molendinis præerat. Heſychio autem ἱμαλὶς eſt ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή. idem quod ἱμαῖος ᾠδή. item vuæ quædam ſpecies. item νόστος, δύναμις, ἐπικαρπία. apud eundem ἱμάλιος, exp. abundans, multus, copioſus.

Compoſita ex ἱμάω.

Ἀνιμάω, ῶ, loreo fune ſurſum traho, extraho, haurio.

Cum accuſ. Xenoph. ¶ Item eleuo, erigo, eueho, ſuſtollo, Xen. de re eq.

Ἀνιμᾶσθαι, pro eodem (in voce media) apud Plat. Item paſſiuè, extrahor, haurior, Luc.

Ἀνίμησις, extractio quæ fit fune loreo aut hauſtro. extractio in altum.

Καθιμάω ῶ, fune loreo demitto, Ariſtoph. Item ſimpl. demitto, καθίημι, apud eundem.

Καθίμησις, demiſſio per funem loreum, Plut.

ΙΜΕΙΡΩ, deſidero, cupio, poeticum eſt. Cum genit. vt Od. κ. ψύχεος ἱμείρων. Cum accuſ. Soph. in OEdipo tyr.

Ἱμείρομαι, idem Od. α. θανέειν ἱμείρεται.

Ἵμερος ου ὁ, deſiderium, cupiditas, cupido, Il. λ. & apud Heſiod. in Erg. dicitur με τούτου ἵμερος αἱρεῖ, me huius rei deſiderium capit: vel huius rei cupiditate teneor. Hoc nomine vtitur & Philo de mundo. Exp. & libido. ¶ Eſt etiam peculiariter, deſiderium amatorium, cupiditas amatoria, cupido. idem quod πόθος Il. ξ. Sic Eurip. in Med. νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος. Hanc ſignif. propriam eſſe vult Euſt. ideóque videri dicit ineſſe huic nomini Æolicam vocem ἔρος: vt ἵμερος dictus ſit quaſi ἔρος ἐξ ἱμάντος ἀφροδισίου. Vide & Plat. in Cratylo. ¶ Item Ἵμερος, Cupido deus. Sic Venus apud Luc. in dearum iudicio. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύο καλώ, Ἵμερος καὶ Ἔρως. Sic & apud Pauſ. in Att. ¶ Eſt etiam id in oculis quo intuentium amor
684 conciliatur. Poll. l. 2. Quidam exp. amoris illicium in oculis, oculorum philtrum. Item ἵμερος tanquam venenum quoddam Veneris fingitur ab Euripide: vt inquit Euſt. ¶ Eſt etiam nomen certæ cuiuſdam cantilenæ, apud Poll. lib. 4. c. 7. ¶ Item adiect. ἵμερος, deſiderabilis, deſiderium excitans, dignus qui deſideretur, amabilis, ſuauis. In anth. epigr. ἱμερόεντα πνεῖ κάλλος.

Ἱμερόεις εντος ὁ, deſiderabilis, optabilis. Item amabilis, ſuauis, gratus, Il. ε. Exponitur etiam ἐπιθυμητικός, apud Suid.

Ἱμερτὸς οῦ ὁ, idem quod ἱμερόεις, Euſtath. Suid. Heſych. Apud Apoll. Ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσι, exp. liquidis aquis.

Ἱμερῶσθαι, de puella dictum ſignificat rem habere cum viro, coire cum viro, Hippocr.

Ἵμερα, flores & coronamenta quæ ad expiationes luſtrationéſque adhibebantur, Heſych.

Compoſita.

Δυσίμερος, ægrè amabilis, vel ægrè cupitus. Item improbus & proteruus amator, ex Nonn.

Ἐφίμερος, amabilis, deſiderabilis, Heſiod.

Πανίμερος, gratiſſimus, ex Epigr.

ΙΝ, menſuræ nomen, teſte Euſt. qui dicit hinc fortaſſe factum eſſe ἡμίνα: vt ἔλαιον πλέον ἡμίσυ ἴν. ¶ Item fibra, vide Ἴς. ¶ Cyprij ἰν dicunt pro αὐτὸν & αὐτήν, ipſum, ipſam, teſte Heſychio quod & μιν dicunt poetæ.

ΙΝΑ, ὅπως, ὄφρα. Cum ſubiunct. Dem. Olynth. 1. ἵνα γνῶτε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ αἴσθησθε ἀμφότερα. Et ἵνα μὴ λέγω, ne dicam. Cum optat. Plat. in Tim. ἵνα δ' εἴη μέτρον ἐναργές τι, vt eſſet menſura quædam euidens. Cum præterito ſeu aor. indicatiui: Xen. Pæd. 1. ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ, pro ἵνα ἐνδύσαιτο, vt ſeſe in retia indueceret: Lucian. ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς, pro ἀνασπᾷεν. ¶ Item ἵνα, vt, i. quamuis: Luc. ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεχαρίσθαι, i. vt autem tibi dem, quamuis tibi dem & concedam. Apud Homerum ἵνα μὴ ponitur pro ἐὰν μὴ, niſi: Iliad. κ. ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε. ¶ Ἵνα τί vel ἱνατί quamobrem, quare: Plat. in Apol. ἵνα τί ταῦτα λέγεις; apud Greg. ἵνα τί μάθωμεν καὶ τί παιδευθῶμεν; ad quam rem diſcendam? vel cuius rei diſcendæ gratiâ? ¶ Item ἵνα (aduerb. loci) vbi Ariſtoph. ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἵν' εἰσὶ μεγάλοι. Apoll. Arg. 2 ἵνα τε σπέος. Et cum genit. apud Soph. οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ; Sic apud Herodot. ἐμάθε ἵνα ἦν κακοῦ Item, quò, vt Soph. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις. Item illic, apud Hom. Item, vbicunque Ariſtop. in Pluto, πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ', ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ in qua quis ſit felix.

ΙΝΔΙΚΟΝ, οῦ, τό Indicum: à Perſis vocatur piper, teſte Hippocr. γυναικείων lib. 2. Dioſc. verò iunior (inquit Gal. in lex. Hipp.) eſſe dicit plantam in India aſſimilem piperi. Alij & τὸ ζιγγίβερι appellant Indicum. ¶ Eſt etiam coloris & medicamenti genus, de quo Dioſc. l. 5. c. 107.

ΙΝΕΩ, ῶ, vacuo, euacuo, inanio, expurgo. frequens apud Hippocr. pro κενῶ.

Ἰνησμός, οῦ, ὁ, purgatio, euacuatio, Hippocr.

Compoſita.

Ἐξινέω ῶ, euacuo, ſeu purgationibus euacuo, Poll.

Ὑπέρινος, nimium purgatus, nimiùm euacuatus purgante pharmaco, Gal. apud Hippocr. Qui ait ὑπέρινον dici etiam αὐτὴν ὑπερίνησιν.

Ὑπερίνησις, immodica purgatio, Gal.

Ὑπινέω, ſubeuacuo, quodammodo expurgo.

ΙΞ, ικός, vermiculus vites adedens. Alcman. καὶ ποικίλον ἶκα τὸν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

ΙΞΟΣ, οῦ, ὁ, viſcum, Plut. in Coriolano, θήρας ὄργανον φέρουσα τὸν ἰξόν. Metaphoricè vſurpatur à Lucian. in lib. de ſcribenda hiſt. ¶ Item planta quædam, Heſych. ¶ Exponitur etiam arundo aucupatoria. ¶ Item pro varice ſicut ἰξία. ¶ Item pedica paſſerum, inquit Etym. ¶ Item metaph. pro tenace & parco, Heſych.

Ἰξώδης εος ὁ καὶ ἡ, viſcoſus, tenax.

Ἰξόεις, εντος, ὁ, viſcoſus. Exponitur etiam Lethalis, vt 685
ἰξόεν πῶμα, apud Nic. in Alexiph.

Ἰξεύω, viſco aues capio. Item generalius, capto aues, aucupor.

Ἰξευτής οῦ, ὁ, viſcator, qui viſco aues capit, auceps. Bion. Smyrn. idyll. 2. Item pro ἰξευτικός: vt in Anth. epigr. ἰξευταῖς καλάμοις, & ἰξευτᾶ δόνακι.

Ἰξεύτρια, viſcatrix, Plut. in lib. de fort. Rom. Ἰξευτήριον, exp. aucupium.

Ἰξευτικός, οῦ, ὁ, ad aucupes ſeu ad aucupum artem pertinens, q. d. viſcatorius. Capitur etiam pro ἰξευτής, i. auceps, Suid.

Ἰξία ἡ, idem quod ἰξός, viſcum, Theophr. ¶ Item planta quædam quæ alio nomine chamæleon albus: ſic dicta, quia viſcum quibuſdam in locis circa radicem eius inuenitur, pro quo maſtiche vtuntur mulieres, Dioſc. l. 3. c. 10. Interdum varix, ſicut & ἰξός. Poll. onomaſt. lib. 4.

Ἰξίας, inter lethales radices numeratur à Dioſc. l. 6. c. 21 & Aet. lib. 13. c 71. Sic dicitur ἀπὸ τοῦ ἰξοῦ, q. d. viſcaria planta nam viſco redundat tam tenaci & pernicioſo, vt nonniſi interaneorum conglutinatu interitum afferre videatur.

Ἰξίνη, ſiue ἄκανθα ἰξίνη, alia planta, quæ etiam fert maſtichen, Theophr.

ΙΞΥΣ ύος, ἡ, lumbus. Vide Galen. in lex. Hippocr. Vtitur & Hom. Od. ε. Oppian. cyneg. l. 2.

ΙΟΝ, ου, τό, viola, apud Athen. ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα; Propriè verò ἴα, appellantur purpureæ nigrantéſque violæ. Theocr. Theophr. Idem tamen &

ἴον μέλαν dicit hiſt.plantarum lib.1.& ἴον λευκὸν, l.6. ¶Item ſolum,neut. gen. ab ἴος, quod vide ſuo loco. ¶Eſt & verbum primæ perſ.ao 2. indicat.à themate εἴω ſeu εἶμι.

Ἰώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, violaceus, violæ ſimilis,violam referens.Dioſc.¶Aliam ſignif.vide in Ἰός.

Ἰωνιά,ἡ,violetum,locus violis conſitus. Ariſtoph. At ἰωνία,Ionia,vide in Ἰων.

Ἰασμη,& Ἰάσμινον μύρον, dictum vnguentum quoddam in Perſide,confieri ſolitum ex violæ albæ floribus in ſeſuminum oleum coniectis.Dioſc.

Compoſita.

Λευκόϊον,alba viola,λευκὸν ἴον,apud Plut.

Μελάνιον,nigra viola.Theoph.

ΙΟΝΘΟΣ,ου,ὁ, Suidæ eſt primus pilorum exortus, primi qui efflorеſcunt pili,lanugo. (ἀπὸ τοῦ ἰέναι καὶ ἀνθεῖν.) Alij ἴονθους eſſe volunt, radices enaſcentium pilorum. ¶Ἴονθοι,dicuntur etiam,vt tradit Pollux lib 4.quos Latini varos appellant.

Ἰονθὰς,άδος,ἡ, lanuginoſa, villoſa, vel varis laborans. Od.ξ. δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός. vbi Appian.exp. τῆς ἰούσης θοῶς, celeriter euntis,velocis: Item ἴονθους ἐχούσης, ὅ ἐστιν ἐκφύματα σκληρὰ inquit Heſych.

ΙΟΡΚΟΙ, οἱ, iorci : caprearum genus apud Oppianum de venat.lib.3.

ΙΟΣ, οῦ,ὁ,miſſile,iaculum,ſagitta,(ab ἵημι,iaculor ſeu ſagittas mitto.) Il.α. ἰὸν ἧκε, miſit ſagittam,i.emiſit, eiaculatus eſt. ¶Item venenum, quod ſerpentes & cætera animalia venenata quaſi eiaculantur. Soph. ¶Item φάρμακον, vt Tzetzes tradit,ab ἰάομαι deriuans. ¶item rubigo cuiuſque metalli,vt apud Dioſ. ἰὸς σιδήρου, rubigo ferri,ferrugo. Peculiariter verò ἰὸς dicitur rubigo æris,*hoc eſt*,ærugo,ſiue eruca,ſuccus concretus ex liquore cum æris metallo miſto. ¶Ἰος,ἴα,ἴον, (adiect.) ſolus,a,um:item vnus,a,um.Il φ.ἴα ψυχὴ,vnica anima. Alibi ἰῷ ἤματι,pro ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, vno die, Ariſtarchus ſcribit genitiuos & dat. huius nominis circumflecti.

Ἰόεις,εντος,ὁ,rubigini obnoxius.Il ψ. Ab Euſt.exponitur etiam, accommodus ad ſagittas conficiendas:item niger ab ἴον,vt idem ſit quod ἰοειδής.

Ἰώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, rubiginoſus,æruginoſus, ferrugineus.
686 Exp.etiam venenoſus.

Ἰόω ῶ,rubigine obduco,rubigine conſumo.

Ἰόομαι,οῦμαι,rubiginor,rubiginem contraho. Ariſtot. item ærugine abſumor.Dioſc.

Ἰΐζω,æruginem refero,ærugini ſimilis ſum.Dioſc.

Compoſita.

Ανίωτος, ου,ὁ καὶ ἡ, rubiginem non ſentiens,qui rubigine non vitiatur aut abſumitur.

Κατιόω,ῶ,idem quod ἰόω.Κατιόομαι,rubiginor,ærugine conſumor.

ΙΟΥ,(aduerb.dolentis)hei,heu, eheu, Ariſtop.Luc & alij.Apud Luc.cum genit.ἰοὺ,ἰοὺ,ἰοὺ ἰοὺ,δεινῶν βουλευμάτων,ô iniqua conſilia. ¶Interdum contrà eſt exultãtis. Sed hac in ſignif. quidam ſcribi ἰοῦ cum circumflexo tradunt.Plat.

Ἰύζω,clamo ἰού.Grammatici dicunt eſſe vocem talem edo qualis eſt ſibilantis.Odyſſ ο. Exponitur etiam,fiſtula cano, item agreſti voce profero. item clamo vt mulieres. Item generaliter, clamo. Scholiaſtes Theocriti ait eſſe τὸ λιγυφωνεῖν,& propriè de mulieribus dici.

Ἰυγμὸς,οῦ,ὁ,vox ſibilo ſimilis:ſibilus.item clamor. Il σ. Exp.etiam,fiſtulæ cantus.

Ἰυκτὴς,οῦ ὁ, ſibilator, qui ſibilat.aut qui vocem edit ſibilo ſimilem.Theocr.

Ἰυγὴ,ῆς,ἡ,idem quod ἰυγμός.Soph.

Ἴυγξ,nomen eſt auiculæ, quam torquillam & verticillam quidam appellant. Eam deſcribit Ariſtot. hiſt.anim.l.2.c.12. A Galeno lib.4. κατὰ τόπους fertur dicta κίναιδος. ¶Ponitur & pro illecebris amoris. Xen. Itidémque ἴυγξ generaliter pro quauis illecebra interdum ponitur, & eo quod nos ad aliquid pellicit.Apud Xen.in apomn.ἴυγγα ἔχειν, habere illecebram & pelliciendi artificium tenere. Apud Pindarum in Nem. ode 4. ἴυγγι ἕλκομαι ἦτορ ſcholiaſtes exponit ἐπιθυμίᾳ. ¶Ἴυγξ fertur dictus & ipſe magorum turbo ſeu rhombus.vide Suidam &ſchol.Theocriti in Pharmac.

ΙΠΠΟΣ,ου,ὁ καὶ ἡ, equus,equa.Hom.Xen.& alij. ¶Ἵππος, fœm.gen. accipitur etiam aliquando pro ipſo equitatu,ſeu equitibus. Thuc. ἵππος διακοσία, ducenti equites. ¶Eſt etiam piſcis nomen, de quo Athen.l 7. ¶Dicitur etiam de pudendo hominis, Heſych. ¶Eſt etiam oculorum affectio, per quam nunquam illi quieſcunt, ſed tremulè ſubinde nictant. Ἵππος, in compoſitione interdum intendit ſignificatum,ſicut etiam βοῦς : vt ἱπποπόρνη,magnum ſcortum. Et κρόνιππος,apud Ariſtophanem,ſenex & delirus.

Ἱππόσυνος,ου,ὁ,equeſter.Eurip.in Oreſte.

Ἱπποσύνη,ἡ,ars ſeu virtus equeſtris.Il.δ.

Ἱππότης,ου,ὁ, eques Od. γ. Capitur interdum pro φυγὰς (vt tradit Euſt.)Il.β.

Ἱππώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,equinus,vel equo ſimilis.Xen.

Ἱππὼν,ῶνος,ὁ,equile,ſtabulum equorum.Xen.

Ἱππόομαι,equus fio,aut ſum.Plut.

Ἱππὶς,ίδος ἡ,equeſtris.Dion.

Ἵππειος,ου,ὁ καὶ ἡ, equeſtris. vt ἵππειος δίφρος, equeſtris currus,qui trahitur ab equis. Heſy.Inuenitur & ἵππιος vnico ι,vt ἵππια ἄεθλα,ex Eurip.equeſtria certamina. Apud Ariſtoph.in Nub. ἵππιος cognomento vocatur Neptunus, quòd primus equum produxerit.Sunt qui ἵππιον Mineruam quoque cognominari velint quòd prima currum inſtruxerit.

Ἱππικὸς, equeſtris. Dem. & alij. apud Xenophontem ſunt & ἱππικοὶ λόγοι, ad artem equeſtrem pertinentes. Dicitur etiam τὸ ἱππικὸν ſine adiectione à Xe
nophonte & Demoſthene pro equitatu. Ἱππικὴ vel 687
ἱππικὴ τέχνη,ars equeſtris.Xenoph. Ἱππικὸς, dicitur etiam artis equeſtris peritus, equitandi peritus. eidem Xenophonti Ἱππικὴ,herbæ nomen. Plin.lib.25. cap.8.

Ἱππεὺς,έως,ὁ,eques. Xenoph πεζοὶ καὶ ἱππεῖς,pedites & equites. Item ἱππεῖς,in Athen. rep.ordo equeſter,item ἱππεῖς cancrorum genus, de quibus Plinius lib. 9.cap.31. & Ariſtot. de hiſtoria anim. lib.4. cap. 2. ¶Ἱππεὺς eſt etiam cometæ ſpecies apud Plin. lib.2. cap.22.

Ἱππεύω,ſum eques,equito Iſocr. Dicitur etiam de equo,apud Xen.

Ἱππευμα,equitatio,iter quod ab equite conficitur. Ex Ariſtoph.

Ἱππευσις ἱππεία,equitatio Xen.Pæd.8.

Ἱππὰς,άδος ἡ,equeſtris.Herodianus, ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως, ex ordine equeſtri. In Athenienſium repub. ἱππὰς, pars vna erat ex quatuor illis in quas à Solone populus erat diſtributus. Et ἱππάδες θυσίαι,ſacrificia quæ pro equeſtri illo ordine peragebantur, vt Heſych. tradit. Bos quoque ipſa quæ ſacrificio illi deſtinabatur, & cenſus quem conferebat equeſter ille ordo ἱππὰς appellabatur,vt idem annotat.vnde ἱππάδα τελοῦντες,apud Plut.in Solone, qui cenſum equeſtrem ſoluunt.

Ἱππάζω,equito.

Ἱππάζομαι, equo vehor, ~~equo feror~~,equito.Plut.in

Camillo, τὴν χώραν ἱππασάμενοι, qui regionem perequitarunt. Dicitur aliquando & ipſe equus ἱππάζεσθαι, agitari. Xen.

Ἱππασία, ας, ἡ, equitatio, equitatus, ipſa actio equitandi. Xen. de re equeſt.

Ἱππάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, equitabilis. Xen. Metaphoricè dicitur ἱππάσιμον ἀνεικῶς ἑαυτὸν τινι, qui quaſi patitur aliquem ſeſſorem in modum equi. Plat.

Ἱππαστής, οῦ, ὁ, equitator, eques. Dicitur interdum etiam de ipſo equo. Xen.

Ἱππαστὶ, aduerb. equitantium modo.

Ἱππάριον, ου, τὸ, equulus ſiue equuleus, i. paruus equus. Xen. pæd. 1. Item auis nomen ſimilis vulpanſeri, vt tradit Heſych.

Ἱππίδιον, idem quod ἱππάριον, equulus. Item piſcis quidam apud Athen. lib. 7.

Ἱππίσκος, equulus. Cenſetur etiam in mundo muliebri, apud Heſyc.

Ἱππόθεν, ex equo. Hom. Ἱππηδὸν, more equorum.

Ἱππάκη ἡ, caſeus equinus: item equi coagulum, vt tradit Dioſc. lib. 2. c. 80. Reperitur & ἱππάκης, ου, ὁ, in eadem ſignif. apud Euſt.

Ἱππάρδιον, ου, ὁ, hippardium, animal ita nominatum ab equi ſimilitudine. Ariſtot.

Ἱππάδας, genus luſus puerilis apud Poll.

Ἱππαπαὶ, vox quædam ab Ariſtoph. in eq. per iocum & luſum facta.

Compoſita.

Ἅμιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſimul cum equis eſt, equis adiunctus. vt ἅμιπποι βορέας, apud Soph. Item ἅμιπποι vocantur apud Thuc. lib. 5. pedites equitibus adiuncti. Dicuntur etiam ἅμιπποι ipſi equi copulati ſine rheda, equi deſultorij dicuntur & equites deſultores, vt ex Pauſania tradit Euſt.

Ἀμφιπποι, οἱ, deſultores qui duos equos abſque ephippiis agitantes, ex altero in alterum ſubinde mira pernicitate deſiliebant. Ælian.

Ἀναγχιππεῖν, neceſſitate equitare, i. neceſſariò, neceſſitatem equitandi habere. Suid.

Ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις, dicuntur à Xen. duo equites inter ſeſe contendentes.

Ἀνθιππάζομαι, equitans occurro contra aliquem, equo inuehor. Ἀνθιππασία, decurſio equeſtris. A Suida exp. equeſtre certamen.

Ἄνιππος, equo carens, vel equo non inſidens, apud Herodot. l. 1. Item equitandi imperitus. Ariſtoph. Exp. & inequitabilis. Inuenitur & pro ἅμιππος. Poll. l. 1.

Ἀφιππος, equitandi imperitus, artis equeſtris rudis & imperitus. Luc. ¶ Item equo carens vel equis apud Suid. Item (de loco dictum) non aptum equis vel potius equitatui. Plut.

Ἀφιππία, equitandi imperitia. Xen.

Ἀφιππεύω, equitans recedo, vel fugio, vel equo me proripio, equo aufugio. Plut.

688 Διϊππασία, idem quod ἀνθιππασία.

Δύσιππος, equitatui minus idoneus. Xen.

Ἐνιππάζομαι, equo inuehor, ſeu equito in. Ἐνιππεύω, idem.

Ἑξίππον, currus in quo ſex ſunt equi.

Ἐξιππάζομαι, equo vehor, ſeu equo exeo. Plut.

Εὔιππος, bonos equos habens. Xen. Item equitandi peritus, vel equitatu præſtans.

Ἔφιππος, qui equo inſidet, qui equo vehitur. & peculiariter ſic dicitur eques miles, à Xenoph. Dicitur & ἀνδριὰς ἔφιππος, à Plutarch. in Public. ſtatua equeſtris.

Ἐφίππιος, equeſtris. vt ἐφίππιος δρόμος, ex Plat. equeſtris curſus. Scribitur & ἐφίππειος. Ἐφίππειον ſubſtant. certamen equeſtre. Suidæ. Item ſtratum equi, ſella equi, ephippium. Xen. de arte eq. Scribitur & ἐφίππιον.

Ἐφιππάζομαι, equo inuehor, aut equito ſuper, vel adverſus.

Καθιππεύω, perequito, equitando decurro. Herodian. l. 6. Καθιππεύομαι, perequitor, ibidem. Καθίππευσις, inuaſio & incurſio quæ equo fit. Exp. & adequitatio.

Καθιππάζομαι, equo decurro in, equo incurſo. καθιππάσατο χώραν, incurſauit regionem. Metaphoricè apud Laert. dicitur καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας, circa philoſophiam ſe exercere.

Κτήσιππος, poſſeſſor equorum. Luc.

Μόνιππος, qui vnico equo vtitur, qui vnico equo curſu contendit. Plato. Item μόνιπποι oppoſiti τοῖς ἁμίπποις, equi qui iuncti non ſunt. Xen.

Πάριππος, aſſectans equum, aſſectator equi. vt canis qui velocitate equum aſſequitur. Poll.

Παριππεύω, ab Heſych. & Suid. exp. obequito, perequito. Item prætercurro. Et abeo aliò illis relictis. Apud Nonn. παριππεύσας ἐν νούσῳ τρεῖς δεκάδας, per catachreſin dicitur pro, qui tranſmiſerat vel traduxerat.

Παριππάζομαι, à latere equito, adequito. Item prætereequito, equo præteruehor.

Περιϊππεύω, circumequito, obequito. Polyb.

Πλήξιππος, agitator & domitor equorum, eques. Et generaliter bellator. Il. β.

Πολύϊππος, equis abundans Dem.

Προϊππεύω, equo præcedo, ſeu præeo. Plut.

Προσιππεύω, adequito, iuxta equito.

Τέθριππος, quatuor equos habens. vt τέθριππον ἅρμα, currus quadriiugis. Apud Ariſtoph. in Nub. ἵππος τέθριππος, pro quatuor equis vno iugo copulatis. Τέθριππον (ſubſtantiuè) quadriga, currus quadriiugis, currus in quo ſunt quatuor equi. Athen.

Τρύσιππον, ſiue τρυσίππειον, ſignum ſeu nota quæ equo τετρυμμένῳ inuritur: ſtigma quo equus diuturnis laboribus veluti detritus & confectus notatur. Scribitur & τρυσίππιον, apud Euſt.

Φίλιππος, equorum amans. Item bellicoſus. vt φίλιππος λαὸς, apud Eur.

ΙΠΤΑΜΑΙ, F. πτήσομαι, Aoriſt. 2. ἐπτάμην, vnde infinit. πτάσθαι, volo: in Epigr. Sæpe dicitur metaphoricè de iis quæ cito curſu aut impetu, auium more ferūtur. Plut. Apud Homerum ἐκ χειρῶν ἔπτατο, ex manibus ſubitò excidebat, quaſi auolando. Odyſ. μ. & ω.

Πτῆμα, τὸ, volatus.

Πτῆσις, εως, ἡ, idem apud Ariſtot. & Luc.

Πτητικὸς, οῦ, ὁ, volatilis, cui volandi vis ineſt.

Πτηνὸς, οῦ, ὁ, volucris, πτηνὰ ζῶα animalia volucria ſeu volatilia, apud Ariſtot.

Compoſita.

Ἀμφιπτάμενος, circumuolitans.

Ἀνίπτημαι, ſurſum volo. Luc. Ἀνίπταμαι, idem. Plat.

Decomp. προανίπτημι, antè in altum euolo.

Συναναπίπτημι ſimul in altum euolo. Greg.

Ἄπτην, ῆνος, ὁ καὶ ἡ, inuolucris, implumis. Plut.

Ἀφίπταμαι, auolo, euolo. Parti. ἀφιπτάμενος apud Luc. vnde & ἀποπτάμενος. Il. π. Et Od. λ. Inuenitur & Aor. 2. ἀπέπτην ab ἀφίπτημι.

Διΐπτημι, peruolo, volando pertranſeo. cum accuſ. Luc. 689

Διΐπταμαι, pro eodem. Eur.

Εἰσίπτημι, ſiue εἰσίπταμαι, inuolo. Ariſtoph.

Ἐφίπτημι ſiue ἐφίπταμαι, aduolo. Od. ω.

Καθίπτημι ſiue καθίπταμαι, deuolo. Luc.

Μεταπτάμενος, tranſuolans, à μεθίπτημι.

Παρίπτημι, ſiue παρίπταμαι, à latere volo. Item præteruolo.

Συμπαρίπτημι (*decomp.*) ſiue συμπαρίπταμαι, ſimul præteruolo, vel ſimul volo.

Περιίπτημι, circumuolo.
Προσίπτημι, aduolo. Ariſtoph.
Ὑπερίπτημι, ſuperuoluo, ſupernè volo.
Χθαμαλοπτήτης, ου, ὁ, humiuola, i. non multum à terra ſe attollens volatu.

ΙΠΤΩ, ſiue ἴπω, & ἴπτομαι, med. noceo, lædo. Ili. β. τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.
Ἴψ, ἰπός, vermis ſpecies qui cornua corrodit. Odyſſ. φ. Accipitur etiam pro vermiculis qui vites ſeu vitium oculos infeſtant. vide Ammonium.
Ἰπνός, ſiue ἶπνος, ου, ὁ, furnus, teſtus ſiue teſtum, Ariſtoph. ¶ Item caminus, apud Ariſtoph. & Hippocr. ¶ Item culina. Ariſtoph. ¶ Item lampas, lychnus. Ariſtoph. ¶ Apud eundem in pace, Κόλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν ἐς ἰπνόν, ſchol. exp. ἀγρόν. Item ſterquilinium. apud Ariſtoph. in Cocalo, teſte Poll. & Heſychio. In qua ſignif. ſcribitur apud Heſyc. ἰπός, & apud Poll. ἶπος. ¶ Eſt etiam pars nauis. Heſych. Euſtathius ab ἴπτω deriuat.
Ἰπνόω, ῶ, in furno ſeu camino vro, aut in furnum ſeu caminum coniicio. Æſchil.
Ἰπνίτης, ου, ὁ, furnaceus, teſtaceus. Athen.
Ἴπνιος, ου, ὁ, qui ex furno eſt, qui furni eſt, Callim.
Ἶπος, ου, ὁ, muſcipula. Euſtath. & Poll. ab ἴπτω, quod muribus noceat, & eos opprimat. ¶ Itē officina fullonis, fullonica. Poll. ex Archilocho. Exponitur etiam pœna, ſuppliciū: item prætorium. ¶ Item potus, πόσις. vt Gal. exp. apud Hipp in μοχλικῷ. ¶ Scribitur & ἶπος cum circumfl. quod exp. πιεσμός preſſus ſiue preſſura. Pind. in Olymp. Ode 4. Apud Poll. ſcribitur aſpero ſpiritu ἵπος & ἱπόω.
Ἰπόω, ῶ, premo more fullonum. Suid.

Compoſita.

Ἐξιπόω, ῶ, exprimo. Dioſc. lib. 5. Medicamenta autem aliqua dicuntur ἐξιποῦν, quæ malos humores extrahunt & purgant.
Ἐξιπόομαι οῦμαι, exprimor. Dioſc. Item expurgor. vnde & ἐξιπούμενος, ab Heſych exp. καθαιρόμενος.
Ἐξιπωτικός, οῦ, ὁ, cui exprimendi vis ineſt. Item extrahendi & expurgandi vi præditus. Gal.
Τρύγοιπος, inſtrumentum quo vtuntur οἱ ἰποῦντες καὶ θλίβοντες οἶνον. Ariſtoph. in Pluto.
Τρυγοιπῶ, apud Suid. ſignificat τὸ ζύγα ἰπῶ.

ΙΡΙΓΓΕΣ, arteriæ. Hippocr.

690 ΙΡΙΣ, ἴριδος, & ἴρεος & ἴρεως, ἡ, arcus cœleſtis. Ariſtoteles de mundo. Euſt. deductum eſſe ſcribit ab εἴρω, nuntio: nimirum quòd pluuias denuntiet. ¶ A poetis fingitur dea quę à diis nuntia mitti ſolet. Heſiodus in Theogn. Hinc etiam fama ita vocatur.
¶ Sic dicitur etiam circulus ille in oculo qui circa pupillam eſt, inter eam & album oculi medius: nomine indito ab arcus ſimilitudine: ambæ enim hæ irides ſunt verſicolores. ¶ Eſt & placentę genus. Etym. ¶ Item & herba quædam aromatica, de qua Dioſc. l. 1. c. 1. Inde autem nomen ſortita eſt hæc iris, quoniam floret diuerſi coloris ſpecie ſicut arcus cœleſtis, teſte Plin. lib. 21. c. 7. ¶ Eſt & gemmę nomen. Etym. & Plin. lib. 7. c. 9. ¶ Dicitur eſſe & auis ſpecies.
¶ Apud Apollonium Rhod. in Arg. eſt & fluuij nomen.
Ἴρινος, vt ἴρινον μύρον, vnguentum irinum, *id eſt*, ex iri herba confectum. Dioſc.

ΙΡΟΣ, ου ὁ, nomen proprium cuiuſdam mendici apud Homerum, ab εἴρω, nuntio, quaſi ἐπαγγελεύς.
¶ Appellatiuè ponitur pro quouis medico vide Euſt.
¶ Ἱερός, autem vide in Ἱερός.
Αἶρος, ου, ὁ, *(comp.)* cui perperam, vel inauſpicatò nomē Iri inditum eſt. Od. Ἶρος ἄϊρος.

ΙΣ, ἰνός, ἡ, fibra. Ody. λ. Et Ariſtot. hiſt. anim. libro 3. ἶνας ἔχουσι, fibras habent. Transfertur & ad inanimata, vt herbas: diuiſiones enim eas & interſectiones, quę in earum foliis à tergo eminent, Gręci ἶνας vocant. Plin. aliquando fibras, aliquando neruos, aliquando dorſum, aliquando venas appellauit. ¶ Galenus initio comment. in epidem. lib. 6. ἶνα vocat etiam lineolam illam quæ literam θ per tranſuerſum ſecat. ¶ Item ἴς, vis, robur, apud poetas: quoniam virium corporis bona pars conſiſtit in fibris, ſeu iis partibus quæ fibras multas habent & neruoſæ ſunt. Il. ε. ἶν ἀπολέθρον ἔχοντες. Et ἴς ποταμοῖο. Il. φ.
Ἰνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fibrę ſimilis, neruoſus. Ariſtot.
Ἰνίον, ου, τό, poſterior colli neruus, occiput, occipitium, vnde nerui, i. ἶνες enaſcuntur. Il. ε.
Ἶνις, exp. υἱός & βρέφος, infans. hinc originem traxiſſe putatur, quoniam filij ſunt vis robúrque parentum. Eur. pro filia vſurpaſſe fertur.
Ἶφι, validè, fortiter, magno animo, vel magna cum potentia, apud Hom. Il. α.
Ἴφιος, ου, & ἶφις, ιος, ὁ, robuſtus, fortis. Item apud Hom. ἴφια μῆλα, pingues & vegetæ oues. ¶ Item celer, velox. Heſych.
Ἰφθιμος, viribus potens, robuſtus. Ili. ψ. Item fortis, generoſus, animoſus. Il. α. Quidam tamen dici volunt per ſyncopen & ἔκθλιψιν τοῦ υ quaſi ἰφίθυμος.

Compoſita.

Ἔνδινα, τά, inteſtina. Il. χ. Euſtathius tradit quoſdam ita denominata velle ab ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν, vide & in comp. à Δίνη.
Εὔϊνος, bene fibratus, neruoſus.
Λεπτόϊνος, tenues neruos ſeu exiles fibras habens.
Πολύϊνος, multas habens fibras ſeu venas.

ΙΣΑΛΗ, ης, ἡ, diphthera, theno, veſtis è pelle caprina, Gal. & ſchol. Ariſtoph. Pro eodem dicitur etiam ἰξάλη, ſeu ἰξαλή.

ΙΣΑΤΙΣ, ιδος, ἡ, herbę nomen de qua Dioſcorides lib. 2. cap. 215. & 216. Quidam exponunt glaſtum, ex Cæſare.
Ἰσατώδης χολή, bilis quæ iſatin ſeu glaſtum colore cæſio refert, i. fuſca. Gal. 691

ΙΣΗΜΙ, ſcio, Doricè, ἴσαμι apud Theocr. In plur. ἴσαμεν, ſcimus, & per ſyncopen ἴσμεν, ac Doricè & Æolicè ἴδμεν. Eſt autem ἴσμεν & in proſa vſitatum. In ſecunda perſona ἴσατε pro quo potiùs ἴστε in vſu eſt. Tertia, ἴσασι, ſciunt. Iliad. υ. πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι. In pręt. imperf. ἴσην, ſciebam, & in tertia plur. ἴσασιν. ex qua fit per ſyncopen ἴσαν. Imperatiuus modus in omnibus numeris & perſonis ſyncopen patitur. Dicitur enim ἴσαθι & per ſyncopen ἴσθι ſic ἰσάτω & ἴστω. In duali ἴσατον & ἴστον, ἰσάτων & ἴστων. Plur. ἴσατε & ἴστε, ἰσάτωσαν & ἴστωσαν, necnon ἴστων. In infin. quoque ἴδμεν dicitur, ſicut & ἴδμεναι, ſcire.
Συνίσημι (comp. inuſit.) conſcius ſum, idem quod σύνοιδα. vnde συνίσασι & συνίσμεν, necnon σύνιστε: aliáque nonnulla tempora inueniuntur.
Ἴδμων peritus. Ἰδμοσύνη, peritia. Heſiod.
Comp Ἐπίδμων pro ἴδμων, in Epigr.
Ἀδμολία, ἡ, ignorantia, imperitia. ἄγνοια. vt expon. Etym. deducens ab ἴδμων præfixo α priuatiuo, & facta ſyncope, atque ν in λ verſo. Scribitur & ἀδμωλία, apud Suidam.
Ἀδμολεῖν, apud Etym. ἀγνοεῖν, ignorare.
Ἴδρις, εως, ὁ καὶ ἡ, ſciens, peritus, gnarus. Heſiod.
Ἰδρεία, ἡ, ſcientia, peritia. Iliad. π.
Comp. Ἄϊδρις, εως ὁ καὶ ἡ, imperitus, inſcius. Il. γ.
Ἀϊδρεία, ἡ, inſcitia, imperitia, imprudentia, Homer.

Ἀιδρῶς,imperitè. Item perſpicuè. Ἀιδρήεις,εντος,ὁ,inſcius,imprudens.Nic.in Alex.

Πολυΐδρεις,qui multa ſcit,multa callens:ſeu multa expertus.Ody.ο. & ψ.Πολυιδρεία & πολυϊδρεία,multa ſcientia,multarum rerum cognitio.Od.β.

Ἰσμήνιος, vocabatur Apollo,eo quòd omnia ſciret, teſte Plut.in lib de ει apud Delphos.

Ἐπίσαμαι, f. ἐπιστήσομαι,(comp.ex ἐπὶ & ἴσαμαι, interiecto τ)ſcio, peritus ſum. Cum genit.vt Iliad β.ἐπιστάμενοι πολέμοιο.Cum dat.vt Iliad ο.ἐπιστάμενος μετ' ἄκοντι.Cum accuſ.vt Iſocr.τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ, eorum mores cognoſces. Interdum cum participio. vt Plut. in Themiſt. ἐπίσαμαι ἔχων , ſcio me habere. Abſolutè dicitur ab Ariſtoph. ἐπιστάμενος ἀνὴρ,vir prudens ſeu intelligens.

Ἐπισταμένως,aduerb.ſcienter,peritè.Item prudenter. Od υ.Apud Heſiod.εὖ καὶ ἐπισταμένως.

Ἐπιστήμη ἡ,ſcientia,peritia.Item,ars:vt ἐπιστήμη ναυτική.Plat ars nautica.

Ἐπιστήμων , ſciens,peritus. Xen. Superl.ἐπιστημονέστατος,ſcientiſſimus.ἐπιστημόνως,ſcienter,ſcitè,peritè. Ariſtid.Et ſuperl.ἐπιστημονέστατα,doctiſſimè.Plato.

Ἐπιστημοσύνη,ſcientia,peritia.

Ἐπιστημονικὸς,ſcientia præditus. Gal. Apud Ariſtotelem in poſter.anal. dicitur ſcientiæ cuiuſque proprius & ſcientiæ efficiens. Ἐπιστημονικῶς,peritè,cui opponitur ἀμαθῶς.Greg.

Ἐπιστητὸς,cadens ſub ἐπιστήμην. Τὸ ἐπιστητὸν,exp.etiam quod ſcitur.Ariſtot.in Categoriis.

Decomp. Ἀνεπιστήμων, ſciens, ignarus,non ſciens:vt apud Thucyd. lib.3. ἄπειροι καὶ ἀνεπιστημόνων ὅποι τράπωνται,neſciis quò ſe verterent. Item inſcius,indoctus, imperitus , i.nulla imbutus ſcientia.vt apud Plat.ἀνεπιστήμον οὐδὲν ἐᾶν. Apud Thucyd.ἀνεπιστήμονες νῆες exponitur naues ab imperitis inſeſſæ.

Ἀνεπιστημόνως,per inſcitiam,inſcitè,inſcienter,imperitè. Ἀνεπιστημοσύνη, inſcientia ſeu inſcitia,imperitia.Xen & alij.

Ἐξεπίσαμαι , probè noui,calleo , teneo,ſcio,ad vnguem teneo. Apud Ariſtoph.Demoſthenes dixit ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος.

Προεξεπίσαμαι , & per contractionem, προὐξεπίσαμαι,q.d.antè probè noui. Æſchyl.

Προεπίσαμαι , prȩſcio , iam antè ſcio & exploratum habeo Xen.προεπιστάμεθα γὰρ τοῦτο.

Συνεπίσαμαι, ſum conſcius,ſcio , apud Luc.συνεπίσαμαί σοι πάντα ἐξ ἀρχῆς δράσαντι.

Ἴσκω,ſcio.vide in Εἴδω,i.ſcio.

ΙΣΘΜΟΣ,οῦ,ὁ,iſthmus,terra bimaris,*hoc eſt*,terra anguſta duplici intercluſa mari.Ariſtot. Peculiariter autem & κατ' ἐξοχὴν de Corinthiaco ſeu Pelopon-
692 neſiaco iſthmo dici ſolet.¶ Dicitur & in homine ἰσθμὸς,fauces,pars illa quæ inter os & gulam ſeu guttur in modum iſthmi eſt interiecta,vt quum Gal.cõment.3. in aphor.Hippocr. παρίσθμια eſſe dicit φλέγμονας τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων.

¶ Apud Ariſtot.hiſt.an.lib 4. cap.8. ἰσθμὸν quidam eſſe putant quoddam πλέγμα quo orificium vaſis teſtacei obſtruitur, & id quidem in anguſtas fauces deſinens. Apud eundem Ariſtot. in probl.ἰσθμὸς κλεψύδρας , exp.collum clepſydrȩ, i. inferiora foramina. Sumitur & pro incerniculo.apud Dioſcorid. l.2.in qua ſignific. ſunt qui potius ſcribendum cenſeant ἰσθμός.

Ἴσθμιος & ἰσθμιώτης,ου,ὁ, iſthmi incola. Et Neptunus ἴσθμιος quoniam in iſthmo fanum habebat. Τὰ ἴσθμια ſ. ἱερὰ,ſacra iſthmia,in honorem Neptuni,ſeu ludi iſthmij. De his ludis plura vide apud Plut.in Theſeo & Pauſ.in Corinth.

Ἴσθμιον,ου,τὸ,(Euſt.authore) dicitur τὸ περὶ τὸν ἰσθμόν. quòd circum collum eſt, collum cingens:& quidem peculiariter collare ornamentum , torques collum ſeu fauces cingens. Ab Heſych.exponitur etiam περιστόμιον.

Ἰσθμίακος ἀγὼν,ludi Iſthmiaci,apud Strab.

Ἰσθμικος , idem apud Suid. ἰσθμικὴ πίτυς , iſthmia pinus:qua coronari ſolebant, qui iſthmicis ludis viciſſent.

Ἰσθμιὰς νίκη, apud Steph. iſthmiaca victoria, palma iſthmiacis ludis reportata. Et ἰσθμιάδες σπονδαὶ,iſthmiacæ induciæ, i. induciæ quæ tantiſper durabãt dum iſthmiaci ludi celebrati eſſent.

Ἰσθμιάζω , iſthmiacum feſtum agito, iſthmiacos ludos celebro. Tranſlatè autem & prouerbialiter eſt malè habeo , parum commodè ſalubritérque viuo: quòd ludi iſti iſthmiaci morbis eſſent obnoxij ob frequentem populorum hinc inde confluentium colluuiem.

Ἰσθμοῖ,in Iſthmo,apud Plut.in Themiſt.

Ἰσθμώδης,iſthmo ſimilis,Thucyd.

Compoſita.

Διισθμέω,ῶ,iſthmum traduco,apud Suid.

Παρίσθμια,τὰ, tonſillæ i.glandulæ faucium. Item ipſæ φλέγμονες τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων.Gal.

ΙΣΙΚΟΣ,ου,ὁ, & Ἰσίκιον,ου,τὸ, iſicium:eſt edulij genus ex carne diligenter intrita & minutiſſimè inciſa,de quo vide Apicium lib.2. cap.1.& Aphrod. probl.23. l.1.Autor eſt Macrob.iſicium dici quod ab inſectione inſicium dictum erat,amiſſione olim literæ,poſtea quod nunc habet nomen obtinuiſſe. Videtur ex Latino factum,atque adeò peregrinum eſſe vocabulum colligi poteſt ex Athenȩi libro nono.

ΙΣΟΣ,vel ἶσος,ου,ὁ,(nam & producta & correpta priore ſyllaba reperitur) æqualis,par Hom.& alij.Inter- 693
dum cum dat.vt ἴσον σοὶ εἰσφέρω , apud Dem.confero paria tibi,i.tantùm quantum tu. Copulatur interdum cum δίκαιος, vt, ἴση καὶ δικαία εἰρήνη, Demoſth. Interdum cum ὅμοιος , vt Xenoph. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις , æquis conditionibus. Et ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ apud Thucyd.& reliquos.Apud Homer.interdum pro ὅμοιος ponitur:vt Iliad.λ.ὑπέρφαλοι ἶσος ἀέλλῃ. Τὸ ἴσον ſubſtantiui locum ſæpe obtinet,& exp.ȩqualitas,æqualis,portio ſeu ȩqua.Item ȩquabilitas,iuris æquabilitas eius : vt τὸ ἴσον ἔχω, ius meum obtineo. ἀπὸ τοῦ ἴσου. Thucyd. pari iure & conditione : interdum & ex ȩquo iure. Ἴσα ſequente καὶ, perinde,ȩquè: vt Thucyd. lib. 3. ἐν δὲ τῷ ἱερῷ ἴσα καὶ ἱκέται ἐσμέν, perinde vt ſupplices,æquè atque ſupplices.Ἴσον ἀπέχειν, Thucyd. ȩqualiter abeſſe, tantundem abeſſe. ¶ De numero etiam dicitur.Xen.Hell.1.Λυσίας ἔχων τὰς ἴσας ναῦς,totidem naues.

Ἴσως,aduerb.æqualiter,ȩquè.ȩquabiliter.Dem.Frequentius ponitur *pro* fortaſſe:apud Platonẽ & alios.

Ἰσότης,ητος,ἡ,æqualitas ſeu æquabilitas,parilitas.Plut. ὡς ἰσότης στάσιν οὐ ποιεῖ.

Ἰσόω,ῶ,æquo,adæquo. Xen. Item ἰσώσασθαι,æquiparare ſe,vel æquiparari,Od η.

Ἰσάζω,æquo, adæquo. Cum accuſ.Ariſtot. Interdum abſolutè ponitur,vt ἰσάζουσαι ψῆφοι,quum adȩquant iudicum ſententiȩ. Apud Ariſtoph. ἰσάζοντα ζυγὰ, pro æquilibrio.

Ἰσάκις,æqualiter,pariter vel totidem vicibus.

Ἰσακῶς,pariter.Item,totidem modis.Ariſtot.

Ἰσαῖος,ου,ὁ, idem ac ἴσος , par,æqualis:item ſimilis.Nic. in Ther.v.359. hinc comparat. ἰσαίτερος pro ἰσαιότερος,apud Thuc.Eurip. & Xenoph. Et ſuperl.ἰσαίτατος pro ἰσαιότατος. Alij hæc actiuè vſurpari volunt pro ἰσότερος & ἰσότατος: μεσαίτερος,φιλαίτερος, μυχαίτατος,pro μεσώτερος,φιλώτερος,μυχώτατος.

Ἰσαίω,

Ἰσάζω, idem quod ἰσάζω. Ἰσάζομαι, idem quod ἰσάζομαι, ſimilis ſum. Nic. in Alexiph.
Ἰσήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, æqualis, par. Eurip.
Εἶσος, ου, ὁ, pro ἴσος, poeticum eſt. Hom.

Compoſita.

Ἄνισος, ου, ὁ καὶ ἡ, inæqualis, impar. Dicitur de re & de perſona. Ariſtot. Ἀνίσως, inequaliter.
Ἀνισότης, ἡ, inæqualitas, Ariſtot.
Ἀνισόω, ῶ, exæquo, adæquo. Herodot. Exp. & ad equalitatem redigo. Item permuto, commuto. Plat.
Ἀνίσωσις, adæquatio, exæquatio.
Ἀνισάζω, æquo, adæquo, compenſo, Ariſtot.
Ἀνισάζομαι, æquor, adequor, compenſor.
Decomp. Ἀνταν ίσωμα, τό, q. d. adæquamentum, ex Ioſeph. de antiq.
Ἐπανισόω, ῶ, idem quod ἀνισόω.
*Ἀντισάζω, contra æquo, oppono adæquando. Max. Tyr.
Ἀντισόω, adequo, exequo, equale reddo. Ἀντισόομαι, οῦμαι, adequor, &c. Greg.
Ἀπισόω, ῶ, idem quod ἀνισόω & ἀντισόω. Ἀπίσωσις, adequatio.
Ἐνισάζω, exæquo.
Ἐξισόω, æquo, adæquo, æquiparo. Ἐξισοῦμαι, equor, equiparor. Thucyd. 2. apud Plutarch. in Themiſt. τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος, barbaris pares numero. Ἐξίσης, & ἐξίσου, equaliter, eque ac, vel perinde. Sepe & disiunctim ſcriptum inuenitur.
Ἐξισάζω, adequo. Item, idem polleo, apud Themiſt. Apud Dialecticos, ἐξισάζοντα, dicuntur ea que ἀντικατηγορεῖται.
*Ἐξίσωσις, exequatio, adequatio. Plut. in Sol.
Συνεξισόω, coequo.
Ἔπισος, æqualis, pro ἴσος. Ἐπίσης, aduerb. eque ac, vel perinde.
Ἐπισάζω, complano, adequo. ex Ariſtot.
Λισσὸς, οῦ, ὁ, leuis, glaber, quidam dictum volunt quaſi λίαν ἴσος, vide & in Λεῖος.
Πάρισος equalis vel compar. Polyb. πάρισον, apud Rhetores prope equatum, quod conſtat ſimilibus membris. Quintil. 9. cap. 4. vide & Hermog.
Παρίσως equaliter. Dem.
Παρισόω, ῶ, adæquo, adequale reddo ſeu par aut compar. Item equiparo. Plat. de rep. l. 6.
Παρίσωσις, adequatio. Apud Rhetores ſignificat peculiariter ſtructuram orationis cui adhibentur que πάρισα vocantur. Ariſt. in Rhet.
Παρισωτικός, cui vis ineſt τοῦ παρισῶσαι.

ΙΣΤΗΜΙ, F. στήσω, ſtatuo, vt στῆσαι τρόπαιον, apud Xenoph. ſtatuere trophęum. Item erigo. vt apud Ariſtot. ἵστησι τὰς τρίχας, erigit, id eſt, facit vt erigantur. Item excito: vt Od. ξ. στῆσαι νεφέλην, excitare nubem. Apud Plutarch. ἱστάναι χορόν, expon. inſtituere. Apud Herodotum, ἱστάναι βασιλέα, conſtituere regem. ¶ Item ſiſto, colloco. Xenoph. πλησίον ἀπὸ τὰς ἀγέλας ἱστάναι Item ſiſto, inhibeo, reprimo. In qua ſignif. dicitur & ἱστάω, ῶ, item ἱστάνω. quod in compoſitis potius vſurpatur, vt καθιστάνω, συνιστάνω. Dioſc. l. 1. κοιλίαν ἱστῶσι Syn. epiſt. 73 στήσατε τὸ κακόν. Apud Hom. Odyſ ρ στῆσαι νῆας, appellere naues. ¶ Item appendo, pondero. Que ſignificatio ex prima ducta videtur, quod erigi ſoleant que appenduntur. Xen.
Aor. 2. ἔστην, & pręt. ἕστηκα (quod & ἔσταα) neutram ſeu paſſiuam habent ſignificationem. Infinitiuus ἑστηκέναι exponitur interdum ſtare vel iacere. Interdum paſſiue, ſitum eſſe vel poſitum eſſe. Idem in compoſitis obſeruatur, ídque per omnes modos. Od. ὀρθὸς στῆναι ποσί, ſtare erectus in pedes. Xen. pæd.
694 4 στὰς εἰς τὸ μέσον, ſtans in medio. Apud Demoſth. τὰ γράμματα ἕστηκε, literæ poſitę ſunt. Dicitur & ἑστᾶσι pro ἑστήκασι, & ἑστάναι pro ἑστηκέναι.

Deriuata, ac primum ex ἵστημι, i. ſtatuo, erigo, ſiſto.

Ἑστήκω, (thema factum more Syracuſano, ex præterito perf. ἕστηκα) ſto, conſtanter ſto, perſto. Demoſth. Et Syneſ. ὀρθὸς ἑστήκει. Media voce Ariſtot. Metaphyſ. lib. 8. ἀεὶ γὰρ τὸ τε ἑστηκὸς ἑστήξει, καὶ τὸ καθεύδον καθεύδει.
Ἵσταμαι, ſto (in qua ſignif. στῆναι ſæpe ponitur) vt Ilia. ζ. Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, propè ſtans. Apud Ariſtot. ἵστανται τρίχες, ſtant arrecti. Apud Thucyd. ἵστασθαι πρός τινα, ſtare aduerſus aliquem, i. reſiſtere, obſiſtere alicui. Apud Ariſtot. in OEconom. ἱσταμένου δὲ χρόνου, inſtante tempore. Apud Heſiodum ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, vere nuper ineunte. Exponitur etiam deſiſto. Demoſth. Philipp. 4. οὐ στήσεται πάντας ἀνθρώπους ἀδικῶν, non deſiſtet ab iniuria inferenda. Et cum genit. vt ἐνταῦθα στησόμεθα τοῦ λόγου. Item conſiſto, quieſco. Demoſth. Item inſiſto. Gal. σταθῆναι autem paſſiuè ponitur *pro* ſtatui ſeu exigi: vt σταθῆναι ἐν ἀγορᾷ. Ariſtot. ¶ Item actiua ſignif. ſtatuo. Xenoph. Hell. 7. τρόπαιόν τε ἵστατο, trophæum ſtatuebat. Iliad. α. ἰσὸν στήσασθαι, exp. malum ſtatuere vel erigere.
Στάσις, εως, ἡ, quaſi dicas, ſtatus, ſiue ſtatio, i. ipſe ſtandi actus, vel etiam poſitio & collocatio, & quaſi dicas, ſiſtentia: vt στάσις τοῦ χοροῦ. Gregor. στάσις παννυχος, ſtatio per totam noctem, ſtatio nocturna, excubiæ. Item ſtatus, (cui opponitur aliquando motus) quies, qua nimirum aliquid quod antè mouebatur, ſubſiſtit. Plutarch. Et στάσις ἀνέμου, apud Thucydid. tranquillitas qua ventorum furor quaſi ſubſiſtit. Exponitur etiam, ſtabilitas, firmitas, conſtantia, perſeuerantia. ¶ Item ſtatio, i. locus in quo ſtatur aut conſiſtitur. Ariſtoph. Ab Heſychio exponitur etiam, officina. ¶ Item ſtatus, vocabulum Rhetorum: quidam conſtitutionem vocant, alij quæſtionem, id in quo cauſa conſiſtit. vide Quintil. lib. 3. cap. 6. & Cic. in top. ¶ Item conſtitutio σύστημα vt στάσις μελῶν. Ariſtoph. in Ran. Sic χοροῦ στάσις dicitur actio illa qua chorus conſtituitur & cogitur. ¶ Item conſtitutio & temperies: vt apud Hippocr. ἀέρος στάσις. ¶ Item στάσεις fluminum dicuntur aggeres & ripæ: ſunt enim ſtationes quibus eorum violentia ſiſtitur & frangitur. Ariſtoph. ¶ Item στάσις, tranſitiuè accipitur *pro*, collatio, poſitus: vt στάσις ἀνδριάντων, apud Poll. ¶ Item factio, (quæ ſignificatio inde orta videtur, quòd in factione pars vtraque ſuam veluti ſtationem ſeorſum habeat) Ariſtot. OEconom. 2. ὁρῶν στάσεις οὔσας δύο, duas factiones. Exp. & ſeditio. Iſocr. Xen. Plut. & alij.
Στάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſtabilis, firmus, conſtans. Plut. de primo frig. Et metaph. apud eundem in Artox. στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, qui eſt ſtabili & firmo ingenio. Στάσιμον μέλος, carmen quod ſtans chorus canit. ¶ Item quietus. Plutarch. Item, grauis ſeu tardus: in bonam partem. apud Ariſtot. Item tardus, hebes, ſtupidus. Poll. Apud Ariſtot. eth. 4. c. 3. λέξις στάσιμος, oratio ſtabilis & ſedata. Apud Lyſ. στάσιμον ἀργύριον, pecunia vſuraria. ¶ Στάσιμα, pondera σταθμία, Poll.
Στασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſeditioſus, Xen.
Στασιώτης, ου, ὁ, qui factionis alicuius eſt. Herod. Item ſeditioſus. Suid. Item ſatelles. Antiph
Στασιωτικός, ου, ὁ, factioſus. Item ſeditioſus. Thucydid. l. 8. Exp. & ſeditioni obnoxius, apud Ariſtot. ethic. 5. Apud Thucyd. lib. 4. κατὰ τὸ στασιωτικόν, exp. ſeditioſe, more eorum qui ſeditiones faciunt. στασιωτεία, ſeditioſus ſtatus. apud Plat. l. 4. de rep.
στασιάζω, factionibus contendo, vel ſeditioſe diſſideo. Xenoph. apomn. 2. στασιάζειν ἀλλήλοις. Et στασιά-

ζειν πρός τινα,apud Plut. Interdum exp.diffideo.Herodian.Interdum exp.contendo,certo.Plat.

στασιασμὸς ȣ̃,ὁ,ſeditio, vel potius ſeditionis concitatio.Ariſtot.œcon.2.

στασιαστὴς ȣ̃,ὁ,qui ſeditiones concitat,ſeditioſus.

695 Στασιαστικὸς,ȣ̃,ὁ, ad ſeditiones concitandas aptus,ſeditioſus.vt στασιαστικοὶ λόγοι,apud Plut.

στασιαστικῶς,ſeditiosè,factiosè.Ariſtot.

Στατὸς,ȣ̃,ὁ, qui ſtetit,aut ſtat, vt στατὸς ἵππος,Ilia.ζ.equus qui in ſtabulo continetur. Et στατὸν ὕδωρ. Sophoc.in Philoct. aqua ex imbribus conſtans,aut ſtagnans. vel aqua ſtabilis & quæ à ventis non agitatur:qualis eſſe aqua fontium ſolet. Item idem quod στάδιος:vt στατὸς θώραξ & χιτὼν,thorax & tunica recta. Aliquando dicitur ſubſtantiuè στατὸς. Plut. in Alcib. στατοὺς καὶ ξυστίδα καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον.

στατικὸς,ȣ̃,ὁ, ſiſtendi vim habens. vt στατικὰ κολλύρια. apud Actium. Eſt & ſtaticè herba,apud Plin.lib.26. cap.8.vide & in der.ab ἵστημι,i appendo.

στατίζω,ſiſto.Item ſto,conſiſto.Item ſtabulor.

στατηρὸς,ȣ̃,ὁ,ſtabilis,firmus,idem quod στάσιμος.

Στάδην,ſtatim,i.ſtando,more eorum qui ſtant Euſtat.

σταδαῖος ȣ,ὁ,ſtans erectus,Heſych.σταδαῖος μαχητὴς, ſtatarius miles.

στάδιος,ȣ,ὁ,ſtabilis,ſtatarius. vt σταδίη μάχη,ſtataria pugna.Plut.& alij. Apud Apoll.l.3. στάδιος θώραξ, expon. thorax longus & rectus. vel firmus & bene compactus. Vide & in deriuatis ab ἵστημι,i.appendo. Τὸ στάδιον, immota ſtabilitas,apud Suid.

¶At pro ſtadio, vide paulò poſt.

σταδιαῖος,ȣ,ὁ,idem quod στάδιος.Luc.

στάδιον ȣ,τὸ, & στάδιος,ȣ,ὁ, ſtadium, menſura pedum ſexcentenûm vt traditur ex Herodoto lib.2. Interdum dicitur de curriculo quod hoc ſpatium æquabat.Xen.Hell.2.τὸ στάδιον ἐνίκα κρηνίνας. Pro loco etiam certaminis apud Theophilum lib.2. Inſtitut.annotatur.

σταδίας,ȣ,ὁ, & σταδιεὺς,έως,ὁ, qui ſtadium currit,qui ſtadio certat.Epigr.l.2.

Σταδιαῖος,ȣ,ὁ,ſtadij menſuram æquans. Athen.

σταδισμὸς,ȣ̃,ὁ,dimenſio terræ per ſtadia,Ptolem.

Ἑξαστάδιος,ȣ,ὁ καὶ ἡ,(*comp.*)qui ſex ſtadiorum eſt.

Σταθερὸς,ὁ ſtabilis,firmus.Suid.Aliquando dicitur σταθερὸν θέρος μεσημβρία, aut ἦμαρ pro feruentiſſima æſtate,meridie,die,propterea quòd quum ad medium peruenit, in quo ceu termino ſubſiſtit feruor eius, tunc fit maximus & quaſi ſtabilis.

Σταθεύω,vnde σταθευτὸς,aduſtus. Æſch.in Prom.σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογὶ,vbi ſchol. σταθευτὸς,id eſt, φλογιζόμενος, σταθεύειν γὰρ τὸ κατ' ὀλίγον ὀπτᾶν φασὶν οἱ Ἀττικοί.

σταθηρὸς,idem,vt σταθηρὰ βούλησις,in Pand.

σταθερότης ητος ἡ,conſtabilitas,conſtantia,firmitas.

Σταθμὸς,ȣ̃,ὁ ſtabulum,caula. Hom.Euripid. Xenoph. ¶Item ſtatio, manſio,ſeu ſtatiua, i.certa & definita loca in quibus ſubſiſtunt qui iter faciunt. Herod. lib. 2. & alij. ¶Item poſtis, alio nomine παραστάς. Od.ρ Herodot σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα. ¶Item ſtatera, in qua ſignif. vide in deriuat. ab ἵστημι i.appēdo.

σταθμεύω,ſtabulor, ſtatiua habeo, diuerſor.Appian.

696 Στῆμα,τὸ,ſtamen.Dicitur de planta,vt Heſ.annotat.Item pendula virgæ virilis pars.Poll.

Στήμων,ονος,ὁ,ſtamen.Heſiod in Erg.Plut.& alij.Item (vt & ſtamen apud Lat.) fila quę è colu ducuntur. Luc.Et apud Poll.στῆσαι τὸν στήμονα ἢ τὰ στημόνια,intendere ſtamina, i. fila è colu ducta ad ordiendam telam: vnde comp.Ὁλοστήμων,ονος,vt ὁλοστήμονες τολύπαι,i. αἱ ταινίαι.Poll.ex Soph.

στημονητικὸς, vt στημονητικὴ κρόκη,trama quæ ſtamini intexitur apud Poll.

Στημόνιος,ȣ,ὁ,ſtamineus. Theophraſt.στημονίαι,expon. cincinni ſtaminibus ſimiles.

Στημόνιον,ȣ,τὸ, ſtamen:idem quod στήμων.Ariſtot.

Στημονώδης,ſtamineus,ſtamen referens.Plut.

Στημονίζομαι, ſtamen duco, ſtamen tendo, ordior, idem quod στήμονα ἵστημι.Ariſtot.

Στήσιος,ȣ,ὁ,vt στήσιος ζεὺς,Iupiter ſtator.Plut.

Σταμὶν,ῖνος,ὁ,lignum in naui rectum ſtamini ſimile. vt Ariſtoph.apud Etym.docet.

Σταθμίδες, ſunt itidem ligna in naui quibus tabulæ ſuperimponuntur.Poll.

Ἱστὸς,οῦ,ὁ, malum nauis. dictus παρὰ τὸ στῆσαι,ab erigendo.Hom.Xen. Eſt etiam inſtrumentum textorium, è quo ſtamina ducta ſunt: à ſimilitudine mali nautici, & ipſum παρὰ τὸ ἵστασθαι,teſte Euſt. Item ipſa tela,vt Heſiod.in Erg.ποτυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν.

Ἱστίον,ȣ,τὸ,nauis velum.Il.α.Item textum,velum.Plat. & Exodi 27

Στάλιξ,vel potius στάλικες, paxilli ſeu furculæ,quibus attolluntur ſuſtentantúrq; retia. Dicuntur etiam vari aut cerui.Plut.in Pelopida.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione. Recordare autem (Lector) eorum quæ in ἵστημι diximus,nimirum horum compoſitorum aoriſtum 2.& præt. perf. in actiua voce ſequi ſignificationem verborum paſſ.ideóque horum duorum temporum exempla interdum in paſſiua voce afferri.

Ἀμφίσταμαι,circunſto.Soph.

Ἀνθίστημι, contrà ſtatuo, oppono, ex aduerſo pono,aduerſarium ſtatuo.Ariſtoph.

* Ἀντιοστατέω,idem quod ἀντιστατέω.Soph.in Phil.

Ἀνθίσταμαι,reſiſto,obſiſto,repugno,reluctor,renitor, aduerſor.Thucyd. ἀνθίστασθαι πρὸς ἅπαντας. Et cum dat.apud eundem.

* Ἀντιστάσιος,aduerſus,ἀντιστατικὸς.Max.Tyr.

Ἀντίστασις,εως,ἡ,reſiſtentia,reluctatio,obnixus. Ariſtot.de mundo. Apud Herodian.ἐξ ἀντιστάσεως καὶ συστάδην ἀγωνίζεσθαι, pede collato & acie non aperta. Apud Rhetores, comparatio,comparatiuum genus.Exp & intentio.Hermog.

Ἀντιστάτης,ȣ, reluctator,aduerſarius.

Ἀντιστατέω,ῶ,obſiſto,reſiſto.Greg. Item obſiſto,partes facio vel cogo,factioſus ſum.

Ἀντιστατικὸς,ȣ,ὁ,reluctatiuus,ad reluctandum ſeu reſiſtendum valens.Hermog.

Ἀνίστημι,ſurgere facio,erigo,excito iacentem.Plat.Item excito, i. reuiuiſcere facio, excito mortuum. Odyſſ. ω.οὐδέ μιν ἀνστήσεις.Item erigo,extruo,vt ἀνιστάναι πόλιν.& ἀνιστάναι στήλας,apud Herodot.Apud Non.ἀναστῆσαι βασιλῆα, excitare regem, i. euehere ad regiæ dignitatis faſtigium. ¶Item moueo: vt ἀνιστάναι τὸ στρατόπεδον.Thucyd.mouere caſtra. Item migrare cogo,ſedibus pello,vel excio. Sophocl. τί μ' ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; Exponitur etiam ſubmoueo. Dem.pro cor. ¶Item euerto,ſubuerto, vt πόλιν ἀναστῆσαι,quod pro ἀναστῶσαι, ſæpe dictum ab antiquis ſcriptoribus teſtatur Euſt. Apud Plut.πόλεις ἐκ βάθρων ἀναστήσας, quum vrbes funditus euertiſſet.

Ἀνίσταμαι, exurgo, ſurgo. Hom. Plut.& alij. Apud Thuc. ἀνίσταμαι ἀπὸ Αἰγίνης. exp. diſcedo ab Ægina. Apud Plat.in Lachete, ἀναστῆναι ἐκ τοῦ νόσου,à morbo refugere,i.conualeſcere. Item euertor.Dem.de falſ. leg.περιείδετε ἀνασταθεῖσαν,paſſi eſtis euerti.

Ἀνάστασις, ſurrectio, propriè ſurrectio à ſedili vel à cubili, ſiue à ſomno, Soph.in Philoct. ¶ In nouo Teſt. frequenter ponitur, pro reſurrectione à morte in vitam.vt Matth.c.22.& Ioann.c.11.Dicitur & ἀνάστασις νεκρῶν, Act.c.23.& 24.& alibi. Et pro reſurrectione à lapſu:Lucæ c.2.¶Item euerſio.Dem.Olynth. 1. ¶Item ſedibus expulſio vel euocatio. ¶Item erectio,extructio.ἀνάστασις τοῦ εἰκόνος apud Phalaridem. Sic ἀνάστασις τειχῶν.

* *Decomp.* Διανάστασις,ſurrectio,exurrectio.Xenoph.

Ἀναστάσιμος, ȣ,ὁ καὶ ἡ, pertinens ad ſurrectio-

nem. Syneſ. Et ἀναςάσιμος ἡμέρα, dies reſurrectionis apud Naz.
Ἀναςατικὸς, ἡ, ὁ, exuſcitatiuus, reſurrectorius.
Ἀναςατὴρ, ῆρος, ἡ, euerſor, vaſtator. Æſchyl.
697 Ἀναςατήριος, ὁ, ἡ, reſurrectorius.
*Ἀναςάτης, euerſor, vaſtator. Æſchyl.
Ἀνάςατος, ὁ, καὶ ἡ, euerſus vel vaſtatus. Plat. ¶ Item ſedibus pulſus Soph.
Ἀναςατόω, ῶ, f. ώσω, euerto, vaſto, diripio. ¶ In nouo Teſtam. capitur pro conturbo, ſeditionem vel tumultum concito.
Ἀναςάτωσις, euerſio. Item conturbatio.
Ἀναςαδὸν, ſurgendo, more eorum qui ſurgunt.
Ἀνάςημα, τὸ, erectio, aſſurrectio, vel potius id quod aſſurgit & in altum tendit: vt ἀνάςημα γῆς, terræ eminentia, locus editus. ¶ Item ſtatura, proceritas. Theophr. & Suid.
Decomp. Ἀντανίςαμαι, contrà inſurgo, reſiſto, repugno. Plut.
Ἀπανίςημι & ἀπανιςάω, ῶ, excito alicunde, vel exurgere facio. Item erigo ad vitam. Greg. expon. etiam, ſubmoueo, ſedibus pello. apud Thucy. Apud Herodot. in Thalia, ἀπανιςάναι τὴν ςρατιὰν, abducere exercitum.
Ἀπανίςαμαι, ſurgo ex aliquo loco, exurgo, Chryſoſt. τῆς κλίνης ἀπανιςάμενοις, de lecto ſurgentes. Item ſedibus pellor, emigro, commigro. Thucyd. οὐ χαλεπῶς ἀπανίςαντο. Ἀπανάςασις, migratio. Suid. & Heſych.
Διανίςημι, excito, exurgere facio. Gregor. διανίςησιν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον. Διανίςαμαι, exurgo.
Ἐξανίςημι, excito, exurgere facio. Eurip. Item ſurgere iubeo, ſurgere cogo, expello, eiicio. Herodotus Xen. & alij. ¶ Item euerto. Eurip. Ἐξαναςήσας βάθρα Ἰλίου, euertens Ilij fundamenta.
Ἐξανίςαμαι, exurgo, loco me moueo. Iſocr. Et ἐξανίςαθαι τῶν θάκων, è ſedibus exurgere, aſſurgere honoris gratia. Et ἐξανίςαθαι τῆς ὁδοῦ, de via decedere, apud Xenoph. Apud Herodot. ἐξαναςάντες ἐξ ἠθέων, è ſedibus moti & exacti. Impropriè & de monte dicitur aſſurgente in altitudinem, apud Polyb. libro I. Ἐξανάςασις, expulſio è ſede, euerſio. Polyb. libro ſecundo. Item reſurrectio, ſ. mortuorum.
Κατεξανίςαμαι, (cum genit.) contra aliquem inſurgo. apud Baſil. Chryſ. & Ggreg. Exponitur etiam, non cedo, apud Plut. in Alex.
Μετεξανίςημι, expello, & alibi ſedem ponere cogo. Exp. & transfero ſubinde.
Προεξανίςαμαι, prior exurgo, vel ante alium ſurgo, Dicitur & de athletis ad certandum ſuo loco ſurgentibus, apud Plut. in apophth.
Συνεξανίςαμαι, vnà conſurgo, vnà exurgo. Plut.
Ὑπεξανίςαμαι, aſſurgo, vt ij qui honoris causâ alicui aſſurgunt. Plut. cum datiuo.
Ἐπανίςημι, excito, erigo. Item ſolicito, apud Gregor. Item antepono, præfero. Gregor. Item præficio: apud eundem Greg. ¶ Item neutraliter, aſſurgo, ſicut ἀνίςαμαι. Iliad. β. Οἱ δ' ἐπανέςησαν πείθοντό τε ποιμένι λαῶν, honoris cauſa aſſurgebant. ¶ Item ſurgo aduerſus, vel inſurgo aduerſus: idem quod κατεξανίςαμαι Thucy. In eadem ſignif. paſſiuè quoque capitur: vt ἄλλων γὰρ κακῶν ἐπανίςαθαι τῇ κυριότητι.
¶ Item poſtea ſurgo apud Dem. Dicitur etiam de rebus inanimatis metaph. vt apud Dioſ. l. 5. c. 85. τῶν ἐπανιςαμένης τῶν ὑδάτων πομφόλυξιν ἐοικὸς, erumpentibus aquarum bullis. Apud Ariſtot. l. 2. de hiſt. anim. ἐπανεςηκὼς λόφος τῶν πτερῶν, criſta pennarum quadam eminentia extructa. ¶ Apud Xen. Hell. I ἐπαναςὰς ἐπὶ τοῦ καταςρώματος, quum conſtitiſſet. ¶ Ex l. I, Reg. ca. 4. ἐπανέςησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, caligauerunt oculi eius.

Ἐπανίςαμαι, idem quod ἐπανίςημι, inſurgo, aſſurgo, emineo, ſurgo, &c. Ἐπανάςασις, q. d. aſſurrectio vel inſurrectio. Demetr. Phal. Item rebellio qua aduerſus aliquem inſurgimus: ſeditio qua aduerſus eos inſurgitur qui nulla iniuria laceſſiuerunt. Thucyd. lib. 8. ἐπανάςασις ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς, rebellio qua plebs in potentiores inſurgebat. Luc. γιγάντων ἐπανάςασις. Item eminentia, vt ὄφρυς ἐπανάςασις. Apud Dioſc. lib. 8. cap. 6. ἐπανάςασις φλυκταινῶν, eruptio puſtularum. Ἐπανάςημα, tumor, tuber, grumus, tumor aſſurgens. Apud Ariſtoph. ἐπαναςήματα, exp. bullę, papulę.
**Decomp.* Συνεπανίςημι, vnà inſurgo. Herod.
Κατανίςαμαι, inſurgo, contra ſeu aduerſum: vel inſurgo repugnaturus. Polyb. l. I.
Μετανίςημι, ſedibus pello, migrare facio. Μετανίςαμαι, ſedibus pellor, emigro. Phil.
Μετανάςασις, migratio, emigratio. Thuc. Μεταναςάσιον ὕδωρ, apud Nonn. aqua quæ de loco in locum transfertur quaſi migrans.
Μετανάςατος, qui demigrat. Ocell. de vniuerſ. 968
Μεταναςάτης, ου, ὁ, qui ſolum vertens aliò demigrat, exul, vagus, profugus. Il. ι. & Syneſ.
Μεταναςεύω, exulo, ſolum mutans aliò commigro, Syneſ. epiſt. 124. Vide & comp. à νάω, i. habito, in der. à Ναίω.
Παραναςατεῖν, à reſurrectione aberrare. ex Gaza de menſibus.
Προανίςαμαι, prior exurgo. apud Poll.
Συνανίςημι, vnà exurgere facio. Xen. in Symp. Item neutraliter, vnà conſurgo.
Ὑπανίςαμαι, aſſurgo, vt ij qui honoris cauſa alicui aſſurgunt. Cum dat. Ariſtoph. Xen. & alij. Apud Xenoph. pæd. 2. πορευομένῳ δ' αὐτῷ εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίςαται λαγὼς, ei proficiſcenti continuò in primo agro exurgit lepus. Dicitur etiam de iis quę eminent. Ὑπανάςασις, (q. d. aſſurrectio) honor habitus in cedendo loco. Ariſtoteles ethicorum libro nono.
Ὑπερανίςαμαι, pręſto, ſupero, excello, vel lōgè pręſto. Greg. δόγμα πάντων δογμάτων ὑπερανεςηκός.
Ὑπερανάςης, ου, ὁ, Suidę, idem quod μεταναςής.
Ἀφίςημι, abſiſtere facio, dirimo, diſſocio, diſiungo, ſeu ſeiungo, ſeparo. Baſil. Apud Dioſc. ἀφίςησι λέπρας, exp. eximit. Item euerto, abduco, auoco: vt ἀποςῆσαι τινὰ τῶν πολεμικῶν. Frequentiſſimè vſurpatur pro, ad defectionem ſolicito, fide abduco, ſeu deduco, Thucydid. τοὺς ξυμμάχους ἀφιςάναι, & τὴν Ἰωνίαν ἀποςήσωσι. Item ἀφιςάντες τὰς πόλεις, & alibi paſſim vide aliam ſignif. in compoſitis ex ἀφίςημι ab ἵςημι, i. appendo.
Ἀφιςάνω, idem quod ἀφίςημι, i. amoueo. Dioſc.
Ἀφιςάω, ῶ, idem.
Ἀφίςαμαι, abſiſto, abſum, vt apud Hom. πολλὸν ἀφεςαότες. Item abſcedo, ſecedo. Thucyd. l. I. ἐς Ἰθώμην ἀπέςησαν, ſeceſſerunt. Apud Dioſc. ἀφιςάμεναι σάρκες, exp. carnes quę abſcedunt. Item abſcedo, i. ſuppuro & colligor. Gal. τέμνειν χρὴ τὸ οὕτως ἀφιςάμενον. Et τὰ ἀφιςῶντα, apud eundem abſcedentia, i. collecta & apoſtema facientia. Item abſiſto re aliqua vel abſtineo. Item non ſum particeps alicuius rei. Interdum & cedo. Apud Plat. ἀφίςαθαι τῆς ἀρχῆς, abdicare ſe magiſtratu. ¶ Item deficio, diſcedo à fide, itidem cum genit. qui tamen ſępe ſubaudiendus relinquitur. Interdum dicitur etiam ἀφίςαμαι πρός τινα, vt apud Xen. pæd. 3. Item abhorreo, alienus ſum. nam qui à re aliqua abhorret & alienus eſt: ab ea abſiſtit ſeu abſcedit: vt apud Dem. τῶν τοιούτων ἐθῶν ἀφεςᾶσιν. Item diſto: vt Gal. ὁπόσον ἀφέςηκεν νόσος τῆς συμμετρίας. ¶ Interdum paſſiuè exp. dirimor, diſiungor. vnde ἀφεςηκὼς, diuulſus,

exemptus,diſiunctus,apud Ariſtot.

Ἀφιστήκω.idem quod ἀφίσταμαι.

Ἀπόστασις,abſceſſio,diſtantia.Theophraſt.Ἐξ ἀποστάσεως,eminus.Item receſſus.vt ἀπόστασις τῶν πλανήτων ἀπὸ τῆς γῆς. Xen.apud Euripid. ἀπόστασις βίου,diſceſſus è vita.Apud Dem.ἀπόστασις κτημάτων,detractio facultatum.Item defectio.Thucyd. Item abſceſſus,ſuppuratio : vt πύου ἀπόστασις, apud Aretæum. Item morbi vnius in alterum tranſitio. apud Hippocr.Item vacuatio quæ per effluxum fit,apud eundem:vt Gal.annot.in comment. Ἀποστασία,defectio. Plut.

Ἀποστάσιον,ου,τὸ,repudium Matth.cap.19. Item defectio,idem quod ἀπόστασις.

Ἀποστατήρ,ῆρος,ὁ,qui deficit,qui ſeceſſionem facit. Plut.in Lyc.

Ἀποστάτης,ου,ὁ, idem,ſeu qui abſcedit ab eo quod tuendum ſuſcepit, i.transfuga & defector. Ἀποστάτις πόλις,ciuitas quæ deſciſcit.

Ἀποστατικὸς, οῦ, ὁ, qui defectorum & transfugarum eſt, vt ἀποστατικαὶ δυνάμεις, Greg.Ἀποστατικῶς,more eorum qui deſciſcunt.Plut.

Ἀποστατέω, ῶ. abſum , non adſum , non præſtò ſum. Plat.Item deficio,deſero.Xen.

Ἀποσταδὸν & ἀποσταδὰ,eminus,ex interſtitio.Ili.ο.

Ἀπόσταδον,ου,τὸ,rete plumbo & calamis circumueſtitum.Heſych.

Ἀπόστημα,τὸ, abſceſſus, apoſtema, humor in ſuppurationem conuerſus.Gal.¶Item ſpatium & interuallum quo abſiſtimus , ſeu quo abſumus. Ariſtot.
699 Ponitur & pro loco remotiore ac ſecretiore , apud eundem.

Ἀποστηματίας,ου,ὁ, qui abſceſſu laborat, qui apoſtemate laborat. Aret. Ἀποστηματικὸς, ſeparatiuus : vt ἀποστηματικὰ ῥήματα, apud Gal.lib.4. Ἀποστηματίζω, reſiſto ſeu ſubſiſto.ex Gal.l.4.

*Ἀποστημάτιον, paruum apoſtema , modicus abſceſſus, Aëtius.

*Ἀποστηματώδης , apoſtematis ſeu abſceſſus naturam habens.Paulus Ægineta.

*Decomp.*Ἐξαφίσταμαι, abſcedo, abſiſto,diſcedo,abducor.Cum genit.Eurip.

Προαφίστημι, prior abſcedo , vel ante tempus abſcedo.Plat.item prior deficio Thuc.

Προσαφίστημι,præterea ad defectionem ſolicito.Th.

Συναφίστημι,vel συναφίσταμαι.vnà deficio,ſimul deſciſco. vnde particip.συναποστάντες, apud Thucyd. & συναπίστασθαι , apud Herodot. pro συναφίστασθαι.

Συναποστάτης,ου,ὁ, qui ſimul deſciſcit,defectionis ſocius.Syneſ.

Διΐστημι,(q.d.ſeorſum ſtatuo)dirimo,ſeparo.Plut.Item ad diſſidium impello:qua in ſignif.vſurpatur potius vox paſſiua.

Διΐσταμαι. ſeorſum ſto,ſeparor, ſeiungor:vt Ilia.φ.v. 436.Φοῖβε,τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν.Sic & Herodianus. Interdum exp. dirimor, vel diremptus ſum,ſeu diſtractus ſum & diuiſus,apud Ariſtot. Dicitur & terra διΐστασθαι, i.diſcedere, vel dehiſcere. itidémque mare dicitur διΐστασθαι.Ilia.ν.& à Phil de vita Moſis,libro 1. Dicuntur διΐστασθαι,& qui alij ab aliis dirimũtur & ſeparantur:vt alicui de via cedant. vt Plut.ὡς οὖν αὐτῷ ὁ δῆμος διέστη. Sic & Iliad α.v,78.οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν ἀπλῶν.Item diſſideo.Plut.in apopth. Πομπηΐου δὲ καὶ Καίσαρος διαστάντων. Item diſcrepo, differo.Ariſtot.διέστηκε πρὸς ἄλληλα. Item dimenſionem habeo.ex Aphrod.

Διαστασμὸς,οῦ,ὁ,diſtantia,ſeparatio.

Διάστασις , diſtantia , interſtititium , interuallum. Plut Ariſtot. ¶Aliquandò expon.diremptio,diſtractio in duas partes:apud Plut. ¶Item diſſidium, animorum diſiunctio. Ariſtot. ¶Item mutatio in iis quæ degenerant , & à priore natura deſciſcunt , apud Theophraſt.de cauſ.plant. lib.4.cap.6.ὡς ἐκ τῆς ὑπερβολῆς ἡ διάστασις. ¶Apud Antiphontem pro διακόσμησις accipi tradit Suid. ¶Ita vocabatur etiam drachma data arbitris ab actore.Poll.lib.8.

Διαστατὸς,οῦ,ὁ,diſtans,diremptus.Philop.

Διαστατικὸς,οῦ,ὁ,dirimendi vim habens.Plut.

Διαστατέω,diſto. Exp.& διαστασιάζω,diſſidiis implico,ad diſſidia concito.

Διασταδὸν,interiecto ſpatio,eminus.Apoll.

Διάστημα,interſtitium,interuallum.Plat.

Διαστηματικὸς,interuallis diſcretus.

Διαστηματίζω , pauliſper ſubſiſto & receſſo,interuallum facio.Gaz.lib.4.

*Decomp.*Ἀδιάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ , nullam habens dimenſionem.Philopon. Ἀδιαστάτως,ſine interuallo & diſtantia.Item ſine controuerſia.

Ἀποδιΐστημι & ἀποδιϊστῶ,dirimo,diſtinguo.Areth. Item neutraliter,interuallo ſeiungor.

Καταδιΐστημι,dirimo,interuallo ſeiungo.Heſych.

Προδιΐστημι,priùs dirimor.

Τριοδιάστατον σῶμα , corpus triplici conſtans interuallo & proportione,i.altum,latum,denſum.

Ἐνίστημι, ſtatuo ſeu colloco inter,interpono. Xenophõ. Item ſimpl.colloco. apud eundem. Ἐνστῆσαι,(ſub.τὸν νοῦν , vel τὴν διάνοιαν) adhibere mentem,aduertere animum.Ariſtot.

Ἐνίσταμαι , inſiſto, in Axiocho , τινὰ τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστήσονται;quam vitę viam inſiſtent ? ¶Item inſtituo,incipio , incœpto rem aliquam. Hermog. ἐνστήσασθαι κατηγορίαν κατ᾽ αὐτοῦ. inſtituiſſe accuſationem Ἐνίστασθαι τὴν δίκην vel τὸν ἀγῶνα,exp.actionem ſeu crimen intendere,iudicium dictare. Et ἐνεστηκυῖα δίκη , iudicium conſtitutum, lis conteſtata ἐνεστηκὼς πόλεμος,Dem.bellum ſuſcitatum ſeu inceptum. Θέρους ἐνισταμένου.Theoph.ineunte ęſtate.

Ἐνεστὼς χρόνος, præſens tempus. Et ὁ καιρὸς ἐνέστη τῶν 700
μυστηρίων. apud Hermog. expon.tempus aduenit vel adeſt. Item inſtituo , immineo , obſeruo , & quaſi capto. Plut. ἐνστησόμενον τῇ φυγῇ αὐτοῦ. ¶Item obſiſto, reſiſto,repugno, renitor,aduerſor. Thucyd.καὶ ἤν τις ἐνίστηται τοῖς ποιουμένοις. Apud Plat.ἐνίστηκε,controuerſiam efficit & aduerſatur , controuerſum manet. ¶Item intercedo : vt ἐνίστασθαι νόμῳ , apud Plut.¶Item conſiſto Alex.Aphrod ἐκεῖ ἐνίσταται. Et ἐνιστάμενον γάλα, Dioſc.lib.6 lac concretum , q.d.lac conſiſtens.

Ἔνστασις , exordium & auſpicatio rei quę inſtituitur , apud Æſchin. περὶ παραπρ. Item inſtitutio hęredis,ex Pand. Item inſtantia litis & cauſæ. Æſchin. Item pugnax contentio inſtantis aduerſario, *hoc eſt*,ἀνταγώνισμα,ἀντιλογία,apud Gregor.Item intentionis depulſio, apud Philop,in Proc. Eſt & figura oratoria. Item propoſitum, inſtitutum, apud Syneſ.

Ἐνστάτης,ου,ὁ, propriè dicitur qui in via nobis prętereuntibus ſeſe obiicit , nec cedere volens negotium nobis faceſſit. In iudicio etiam dicitur aduerſarius. Denique ſic dicitur quouis modo reclamans & repugnans nobis. Sophocles in Aiace , Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω. Sic & Syneſ. epiſtola 67. Ἐνστατικὸς , οῦ, ὁ, peruicax , acriter obſiſtens inſtans & vrgens. Dicitur de diſputatoribus , qui aduerſario acriter obnituntur, nec ei cedunt. Ariſtot. 2. de cœlo Ἐνστατικῶς, peruicaciter, inſtanter & pugnaciter Hermog.

Ἐνστατὸς,οῦ,ὁ, inſtitutus hęres, vt ὑποκατάστατος,ſubſtitutus.

Ἔνστημα,idem quod ἔνστασις.Laertius in Epicuro.

*Decomp.*Διενίσταμαι , refragor diſſerendo. Baſilius.

Ἐξίστημι , q.d. de ſtatu deiicio , ſeu facio vt aliquid in ſtatu ſuo manere deſinat. Et peculiariter de ſtatu

mentis

mentis deiicio, mente alieno. Demoſt. in Mid. πάντα ἐξέςησιν ἀνθρώποις αὐτῶν. Interdum etiam, percello, perterrefacio, obſtupefacio (ad mentis alienationem vſque) Act. cap. 8. Apud Ariſt. ἐκςῆσαι, Cic. interpr. ad admirationem traducere. ¶ Item deſciſcere facio, degenerare facio, immuto, corrumpo. Ariſtot. Interdum cum εἰς, vt apud Plut. in Publ. ἀρετῆς ὕψος εἰς ἀπάθειαν ἐξέςησε τὴν ψυχήν. Item ad tabem & interitum perduco, apud Ariſtot. phyſ. l. 3. Εξίςαμαι, q. d. ſtatu deiicior, &c. de ſtatu mentis deiicior, mente non conſto, mihi non conſto, vt νοῦς ἐξίςαται. apud Sophocl. in Antig. non conſtat mens. Sic ἡ διάνοια ἐξίςαται, apud Dioſcorid. lib. 5. mens labat, alienatur. Sæpe hac in ſignif. vſurpatur ἐξέςηκα & ἐξέςην. vt Marci cap. 3 & 2. Corinth. 5. Interdum additur genit. vt γνώμης ἐξέςην, apud Eurip. & ἐξέςηκα τοῦ φρονεῖν, apud Iſocr. Item percellor, perterrefio, ob ſtupeſco ſeu obſtupefio: & propriè quidem, obſtupeſco ad mentis alienationem vſque, Matth. 12. Marci 2. & 5. Item non conſto mihi, q. d. ſententia mea in in eodem ſtatu non manet. Thucyd. ¶ Item degenero, immutor, corrumpor. Item mutor & tranſeo. Theoph. Exponitur etiam exoleſco & fugio, & à natura mea deſciſco (cui oppon. παρίςαϑαι) vt quum dicitur οἶνος ἐξιςάμενος, pro quo & ἐξεςηκὼς dicitur à Demoſth. Apud Ariſtot. 4. de gen. an. ἐξίςαται εἰς τὸ τυχὸν, in quodlibet mutatur & tranſit.

¶ Item alienor, abdicor Plat. Apud Xenoph. τῶν μαθημάτων ἐξίςανται, obliuiſcuntur.

Item deſciſco, deficio, vt Plato de rep. 2. ἐξίςαϑαι τῆς αὐτοῦ ἰδέας. Exponitur etiam, diſcedo, recedo: vt Demoſth. pro cor. νῦν δ' ἐκςὰς τῆς ὀρϑῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ. ¶ Item cedo. Thucyd. 2. τῆς ἀρχῆς οὐδ' ἐκςῆναι ἔτι ὑμῖν ἔςιν. imperio ne cedere quidem vobis licet. Dicitur & ἐξίςαμαί σοι τούτου, cedo tibi hac re, vt apud Philoſtr. in heroicis. Item cedo, id eſt, concedo, & me tibi ſubmitto, apud Iul. Apud Plut. in Rom. ἐξίςαϑαι τῆς ὁδοῦ βαδιζούσαις γυναιξὶ, cedere via.

¶ Item vito refugio, ſubterfugio, detrecto. Soph. in Aiace, φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέςην ὄκνῳ.

¶ Item abſtineo, caueo, vt ἐξιςάμενοι χρῆσϑαι, Gal.

*Εκςάσιον, ceſſio bonorum. In auth.

Εκςασις, dimotio rei alicuius è ſtatu in quo erat, Plutarch. Dicitur plerumque de mentis emotione. ¶ Item abſceſſus, diſceſſus. Plutarch. Item mutatio, qua res aliqua à ſeſe ſuáque natura diſcedens, in aliam degenerat: vt ἔκςασις φύσεως, apud Theophr. Et ἔκςασις οἴνου, vappa.

Εκςατικὸς, οῦ, ὁ, cui vis eſt dimouendi rem aliquã in ſtatu in quo erat. Plutarc. de primo frig. Item

701 mentem de ſtatu ſuo dimouens, dementans. Item mentem de ſtatu ſuo dimouens, ac à ſeſe ad cœleſtia rapiens. apud Dionyſ. Item qui mutari ac deſciſcere à ſe facit, apud Themiſt. 4 phyſ. ¶ Item paſſiuè, qui demotus eſt à ſtatu, ſeu qui diſcedere ſolet aut diſceſſit à ſtatu, vt apud Ariſtot. lib. 7. ethic. ἐκςατικὸς τοῦ λογισμοῦ. Item qui à mente diſceſſit, ſeu qui alienatus mente eſt. Item furioſus. Plutarch. Εκςατικῶς, (aduerb.) nominis ſignif. ſequitur. Plut. in Dione, ἐκςατικῶς ἔχων καὶ δεδοικώς, de mentis ſtatu dimotus ac timore perculſus.

Decomp. Αντεξίςαμαι, contrà inſurgo. Plut.

Παρεξίςημι, idem ferè quod ἐξίςημι, de ſtatu ſuo dimoueo. Plut. Exp. & immuto.

Προεξίςαμαι, prior excitor, aut exurgo. Plut.

Προεξεςηκὼς, prominens, proiectus. Ariſtot.

Υπεξίςαμαι, cedo. Philo. Exp. etiam, excedo & cedo inimicis apud Antiph. Item declino, vito: cum accuſ. apud Plat. in Philebo.

Εφίςημι, q. d. ſiſto iuxta, colloco iuxta, appono, admoueo, adhibeo: vt ἐφιςάναι ταῖς ϑύραις φύλακας. Plut.

Apud Plat. ἐφίςημι τέλος, impono finem. ¶ Item ſiſto aliquem vt & præſto ſit facio atque vt inter tractandum negotium adueniat. apud Demoſt. Item præficio vel adhibeo: quoniam quem præficimus alicui rei, eum velut ſiſtimus iuxta illam, & illi admouemus. Iſocr. ¶ Item animum intendo, intentus ſum, animaduerto, mentem ſeu animum adhibeo, animum appello, ſeu applico mentem. Polyb ἄξιον δὲ ἐπιςῆσαι πῶς, &c. Sic ἐπιςήσας τοῖς ποιήμασι, apud Plut. vbi animum appulit ad poemata. Dicitur etiam ἐφιςάναι περί τινος, apud Polyb. Interdum additur accuſ. γνώμην, vel διάνοιαν, vel νοῦν, apud Iſocr. in enc. Euag. & Ariſtot. ¶ Item pro ἐπιτάττω, ſubſtituo. apud Polyb. ¶ Item ſiſto, id eſt, reprimo, inhibeo, coërceo: vt τὴν πορείαν ἐπιςήσας. Plut. Sic vſurpatur & ἐφιςάνω, apud Dioſc. ¶ Item adſciſco, adduco, cui oppon. ἀφίςημι. apud Laert.

Εφίςαμαι, inſto, aduento, aduenio, ſuperuenio, interuenio. Herodian. τοῖς Βρεττανοῖς ἐπέςη ¶ Item, repentè ex inſidiis prodeo, apud Luc. Dicitur etiam ἐπιςῆναι νυκτὸς, ab Iſocr. & ἐπιςῆναι κατὰ τοὺς ὕπνους, à Plut. de ſuperueniente in ſomnis. Item *pro*, inſto, id eſt vrgeo. Demoſth. ἐφεςήκει δ' αὐτῷ Καλλίςρατος. Et *pro* inſtare operi alicui, vt qui ſunt curatores. Ariſtot. de mundo, ἐφιςάμενον διοικεῖν, expo. operibus faciendis inſtare. Sic & apud Phil. de vita Moſ. lib. 1 ἐφεςηκότες, curatores. Apud Demoſth. ἐφεςηκὼς κίνδυνος τῇ πόλει, inſtans periculum, id eſt imminens, in pendens.

¶ Item præfectus ſum. Ariſtoph. in Veſp. (de cane) Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεςάναι, qui multis ouibus præeſſe poſſit. Et, οἱ ἐφεςηκότες τοῖς πράγμασι, ſummæ rerum præfecti. ¶ Item adhibeo mentem, ſeu adiicio animum ad rem aliquam eíque incumbo, ac velut inſiſto in ea commentanda. Iſocr. in Hell. ἐπιςὰς τοῖς Θησέως ἔργοις.

¶ Item reſiſto, reſtito, progredi nequeo. Syneſ.

¶ Item ſupernato, q. d. ſuperſto, ſto ſuper. Dioſ. lib. 1. c. 96. ἐφίςαται δὲ τοῦτο καϑάπερ ὀῤῥὸς γάλακτι.

Επίςασις, animaduerſio, conſideratio, commentatio, cautio qua animum applicamus alicui rei & attendimus. Polyb ἐξ ἐπιςάσεως, attentè & accuratè. ¶ Item, q. d. ſubſtitutio: ex eodem. ¶ Item cura, curatio, inſpectio: vt ἐπίςασις ἔργων. Xen. ¶ Item cohibitio, coërctio impetus. Theophr. de cauſ. plant. lib. 2. cap. 11. Ex lib. 2 Macchab. cap. 6. ἐπίςασις τῆς κακίας, malorum incurſio. ¶ Apud Soph. in Antig. Πολλάς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιςάσεις, multæ mihi curæ inſtabant ſeu incumbebant. ¶ Apud Hippocr. aphor 34. & 35. lib. 7. id quod inſidet & ſupernatat vrinæ

¶ Eſt etiam pars nauis. Heſy. Επιςασία ἡ, idem quod ἐπίςασις attenta conſideratio. Poly. l. 2. Item præfectura, imperium, apud Plut. & Syneſ. Exp. etiam cura & curatio, inſpectio.

Επιςάσιος Ζεὺς, Iupiter ſtator: quòd cum ſublatis ad cœlum manibus Romulus orabat vt ſiſteret exercitium fugientem Plut. in Rom.

Επιςάτης, ου, ὁ, qui præfectus eſt rei alicui, qui præeſt, curator. Sophocl. ποιμνίων ἐπιςάται, gregis curatores, ouium magiſtri. Dicitur & de iis qui reip. curam gerunt. Ariſtot. Polit 4. cap. 15. Dicitur & in acie. ¶ Item mendicus, qui ad fores ſtans ſtipem petit, aut ſupplex: vt exp. Odyſſ. ρ. Apud Ariſtoph. in auibus ſunt qui exponant tripodem æreum cui lebes ſuperponitur, alij aliter. Item pro εἰδήμων, apud Suid.

Επιςάτις, ιδος, ἡ, quæ curandis & adminiſtrandis negotiis præeſt: vt ἐπιςάτις ἀρχὴ, apud Suid. 702

Επιςατικὸς, οῦ, ὁ, ad curatorem & præfectum pertinens. Syneſ. de inſom.

Επιςατέω, ῶ, præfectus ſum, præſum, epiſtatam ago. Xenoph. apomn. 2 ἔργων ἐπιςατοῦντα. Et ἔργοις ἐπι-

ςατεῖν, apud Euſtath. Sic & apud Plut. Et cum accuſ. apud eundem, ἐπιςατοῦντος τούτου Περικλέους, duce & autore Pericle.

Επιςατεύω, pro eodem. vnde ἐπιςατεία, ἡ, functio ἐπιςάτου, curatio, præfectura.

Επιςατήρ, ῆρος, ὁ, roſtrum nauis. Heſych.

Επιςαδὸν, conſtanter, vel inſtanter, vel ſtando. Odyſſ. μ. Exponitur etiam ſcitè, ſcienter. ab ἐπίςαμαι.

Επίςημα, τὸ, columna quę erigi defunctis ſolet, ſtela ſepulchralis, apud Suid.

Επίςημος, cunctatrix, cogitabunda, hæſitans, apud Hippocr.

Decomp. Ανεπιςασία, ἡ, inconſiderantia, incogitantia, παρὰ τὴν ἀνεπιςασίαν, inconſideratè, in Axiocho.

Ανεπίςατος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui animum non aduertimus, qui nulla animaduerſione conſideratur. Polyb.

Ανεπιςάτως, ſine animaduerſione & commentatione. Polyb. & apud Suid. Ανεπιςάτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſine curatore eſt. Heſych.

Εργεπιςάτης, qui operi ſeu operibus praeeſt.

Καπεφίςημι, inſurgo contrà. Act. c. 18.

Συνεφίςημι, vnà pręficio, vnde συνεφεςὼς, vnà præfectus, qui vnà pręeſt. Thucyd. lib. 2. Item vnà animum attendo, vnà animum aduerto. Polyb.

Συνεφίςαμαι, vnà adſiſto, vnà adſto, vnà adſum. Dioſc. l. 7. c. 1. Item vnà inſurgo. Act. c. 16.

Καθίςημι, conſtituo, ſubſtituo. Xen. Item cõſtituo, pręficio. Dem pro cor. ἐπειδὴ τυράννους ἐκεῖνος ἐν ταύταις ταῖς πόλεσι κατέςησε. Et cum præpoſit. ἐπὶ, plerunque accuſat. habente. vt Iſocr. in Panath. καθιςάναι ἐπὶ τὰς ἀρχάς. Cum eadem interdum habente genit. vt Matth. 25 ἐπὶ πολλῶν σε καταςήσω. Sic act. ca. 6. Cum eadem etiam ſi datiuo iungatur: vt Luc. 12. ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταςήσει αὐτόν. Cum præpoſit. εἰς, interdum exp. redigo: vt Plutarch. in Publ. κατέςησεν ἐς ἀσφαλὲς τὴν πολιτείαν, redegit in tranquillũ rem pub. Aliquando exp. coniicio: vt εἰς ὀνείδη, vel εἰς αἰσχύνην καθιςάναι Iſocr. & εἰς ἀπιςίαν καθιςάναι. Dem. Apud Xen. εἰς τοὺς ἀρχαίους καθιςάναι, collocare inter, i. referre in numerum eorum qui, &c. Καθίςημι ἐμαυτὸν εἰς κρίσιν, exp. offero me iudicio & exhibeo me iudicio. Iungitur & cum ἐν: vt Xen. pæd. 4 τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιςάσι. ¶Item conſtituo, ſtatuo, colloco, ſiſto. Plutarch. in Numa, καθίςησιν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίμακος. Idem in Pericle, καταςῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνθρωπον, deducere domum & ibi velut collocare. Odyſſ. μ. v. 185 Νῆα καταςῆσον, ſiſte nauem, id eſt appelle. ¶Item conſtituo, vel compono, moderor, ordino. Plut. in Pomp. διοικήσας δὲ τὰ ἐκεῖ καὶ καταςήσας. Baſil. ἐκ τῆς μανίας καθιςάναι, ab inſania reuocare, q. d. inſanos motus componere, ad ſeſe reducere. Apud Dioſc. καθιςάναι ἴκτερον, exp. diſcutere. Καθιςάναι τὸν ἵππον, equum concitatum ſiſtere ¶Item conſtituo, id eſt, firmo, & ſtabilio, apud Gregor. ſeu compono & quod labat ſtabilio. ¶Item reſtituo, aut conſtituo. apud Thucy. εἰς τὰ αὐτὰ καταςῆσαι, in eundem ſtatum reſtituere. ¶Καθίςημι τὸν πόλεμον, ommitto bellum. ¶Item καθίςημι, efficio, reddo. Iſocr. ad Demon. τὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀδύνατα δυνατὰ καθιςῶντα.

Καθίςαμαι, idem quod καθίςημι, conſtituo, compono, moderor, ordino. Thucyd. lib. 3 καὶ τἄλλα τὰ περὶ τὸ ςρατόπεδον καθίςατο. Item conſtituo, id eſt in meliorem ſtatum redigo, item compono. apud Theophr. Item reſtituo aut conſtituo. vt apud Ariſtoph. in Veſp. ἤρετ' εἰ τὴν Ἱππίου καθίςαμαι τυραννίδα. Item inſtituo, vt apud Iſocr. in Panegyr. τὸν λόγον καταςησάμενον περὶ τῆς ἡγεμονίας. Apud Thucydid. εἰς μάχην καθίςανται, expon. prælium conſeruerunt. Dicitur ab eodem etiam καθίςαθαι εἰς πόλεμόν τινι, capeſſere bellum cum aliquo, ſeu aduerſus aliquem. ¶Item paſſiuè, conſtituor, colloquor: vt καθεςηκὼς ἐν συμφορᾷ. apud Demoſth. Item conſtituor, componor. Iſocr. ὅταν καταςῇ τὰ πράγματα, quum compoſita omnia fuerint & reddita tranquilla. Et componor mente & ad me redeo, apud Ariſto. pol. 8. & in probl. 51. item componor & ad bonam frugem reducor, apud eundem de hiſt. anim. 7. Dicuntur & morbi aut dolores καθίςαθαι. apud Gal. & Dioſc. id eſt componi, ſedari, cohiberi, deſiſtere, ſiſti. Item roboror, confirmor, apud Theophraſt. Sic a- 673
pud Gal. ἀνὴρ καθεςώσης ἡλικίας, homo plena & confirmata ętate. Καθεςηκὼς τρόπος, apud Thucydid. mos conſtitutus & confirmatus longo vſu. Apud Plat. in epiſt. καθεςηκυῖα ἡλικία, conſtans ætas, quæ & matura. ¶Item reſtituor, apud Theophraſt. Item inſpicior, ſuſpicior. vt καθιςάμενος πόλεμος, apud Thucyd. lib. 1. bellum cœptum. ¶Item conſtituor, coniicior, redigor, vt καταςὰς εἰς φόβον, coniectus in metum vel metu perculſus, terrefactus. ¶Nonnunquam motus ſignificationem incluſam habet. & exp. venio. vt Thucyd. 3. καταςάντες οὖν ἐς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας. Sic apud eundem καταςὰς ἐς τὸ ςρατόπεδον. Sic καταςὰς εἰς ἀγῶνα τινὶ, aut etiam πρός τινα: vel καταςὰς εἰς διαφορὰν. apud Plut. quum in certamen (vel in diſcordiam) veniſſet. Sic apud Iſocr. καταςὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ. ¶Item peculiariter ponitur *pro*, fio & ſum vel exiſto. vt Iſocr πλείςων ἀγαθῶν δεσπόται καθίςανται. Thucyd. τοῖς νῦν καθεςηκόσιν ἐχθροῖς, hoſtibus qui nunc ſunt. Sic τὰ καθεςῶτα, præſentia: & τοῖς καθεςῶσι καιροῖς. apud Plutarch. in Phoc. ſtatu præſentium temporum.

¶Alia peculiari ſignificatione dicitur καθίςαται & καθέςηκεν & κατέςη pro νενόμιςαι, in more poſitum eſt, moribus receptum eſt, ſolenne eſt. Et καθεςηκὸς, quod iam receptum eſt ac moribus comparatum. vnde & παρὰ τὸ καθεςηκὸς, indecore, illicitè. Item καθεςηκυῖα τιμὴ, à Demoſth. vocatur legitimum & moderatum pretium iuſtúmque. Item καθεςηκὸς, conſtitutum, ſtatum & fixum.

Καθεςηκότως, compoſitè, ſeu animo compoſito & moderato. Ariſtot. polit. 8.

Κατάςασις, conſtitutio & collocatio cuiuſque rei in ſuam ſedem Gal. 3. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Item conſtitutio, inſtitutio ſeu ordinatio, vt κατάςασις τῶν ἀρχόντων. apud Ariſtot. in pol. Apud Plat. κατάςασις τῆς πολιτείας, conſtitutio reip. id eſt compoſitio. Dicitur etiam de conſtitutione iudicij apud Harpocr. ¶Item conſtitutio, *in paſſiua ſignif.* interdum & ſtatus: vt quum dicitur de conſtitutione corporis humani, aëris & ſimilium, apud Dioſc. Gal Hippocr. Apud Luc. κατάςασις εὐδίας, ſerenitatis temperies. Et apud Alex. Aphrod. λοιμικὴ κατάςασις: peſtilens aëris conſtitutio. Et apud Gal. ἡ τῆς διαίτης κατάςασις, victus ratio. Apud Herod. in Eur. κατάςασις πραγμάτων, rerũ ſtatus. Item ſtatus, de ipſa ſtandi actione, aut loco in quo conſiſtitur. Sophocl. in Aiace, κατάςασις φθίοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου, nullæ leges poſſunt conſiſtere. Item omnis cuiuſque rei forma, apud Hippocr. Item ſedatio. Ariſtot. in Rhet. κατάςασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. Item pecunia quæ iis ex ęrario perſoluebatur, qui in equitum ordinem aſſumebantur, ſtipendium equeſtre. apud Lyſ. Item apud Rhetores, exhibitio. in orat. πρὸς Νικόςρ. Apud Eurip. in Phœn. δαιμόνων κατάςασις, exp. fortuna diuina. Apud Theoph. κατάςασις τῶν δένδρων.

Καταςάτης, ου, ὁ, inſtaurator. Soph.

Καταςατικὸς, certo ſtatu præditus. Item ſedandi vim habens. Plut. in Lyc.

Κατάςημα, conſtitutio, ſtatus, habitus. Dioſc. Item conſtantia, & habitus vultúſque hominis compoſitæ mentis

tæ mentis nec conturbatæ. Plut. in Marcello. Exp. & æquabilis. Item pro ἔξιμα & κατάςολή, apud Chryſ. ad Timoth. Item quædam veluti confirmatio & animaduerſio apud Hippocr. l. 2. epidem.

Καταςηματικὸς, ſedatus & qui nullo motu agitatur. Plut. in Graccho. & Laert. lib. 2.

Καθιςάνω, & Καθιςάω. ῶ, idem quod καθίςημι, conſtituo. Cum εἰς exp. coniicio in. vt apud Chryſ. de officio epiſcopi, καθιςᾶν σε εἰς ἀπολογίας ἀνάγκην. Ponitur etiam pro ἀποκαθιςᾶν, conſtituere aliquo in loco, *hoc eſt*, ſaluum & incolumen conſtituere aut conſtituendum ſuſcipere. quod & καθιςάναι Act. Ap. cap. 17. οἱ δὲ καθιςῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν, qui verò Paulum ſuſceperant tuto loco conſtituendum.

* Ἀκαθιςάω, turbor, confundor, ſtare nequeo.

Καθιςήκω, conſto, perſto, conſtanter permaneo: ex Thuc. & Soph.

Decomp. Ἀκαταςασία, tumultuatio, agitatio qua res in quiete aliqua conſiſtere non poteſt. 1. Cor. 14. & 2. Cor. 12. c.

Ἀκατάςατος, incompoſitus, confuſus, certo in loco ſeu ſtatu non collocatus, vel non ſedatus, tumultuans. Plut. de def. orac. Ἀκαταςάτως, incompoſitè, confusè, quum res certo loco conſtituta aut ſedata non eſt. Iſocr. πρὸς Εὐθυν.

Ἀντικαθίςημι, contra ſtatuo, aduerſus aliquem ſtatuo ſeu conſtituo, oppono. Item ſubſtituo, quaſi ſtatuo præ alio, ſufficio in locum alterius. Plut. Ἀντικαθίςαμαι, obſiſto, ſto contrà, quaſi contrà ſeu aduerſus ſtatuor. Thuc. lib. 3. & Xenoph. Item ſubſtituor, ſubrogor.

Ἀποκαθίςημι, & ἀποκαθιςάνω, & ἀποκαθιςάω, reſtituo, reddo, Polyb. 4. Item reſtituo, in locum priſtinum repono. Athen. καὶ πάλιν ἀποκαθίςα εἰς τὴν γῆν. Item reſtituo in priſtinum ſtatum, apud Herodian. Item reſtituo ſanitati, ſano. Dioſc. lib. 4. ἐχεδνήκτοις
704 ἀποκαθίςησι. Item pro καθίςημι, efficio, reddo, Lucia. καί σε ςρατηγὸν ἀκαταμάχητον ἀποκαθέςησα, te effeciſſem inuictum imperatorem. Item *pro*, diſſoluo, apud Ariſtot. Item ἀποκαταςῆναι neutra ſignificatione pro καταςῆναι, conſidere, ſubſidere, vt aqua turbulenta apud Dioſc.

Ἀποκαθίςαμαι, reſtituor, reddor. Theophr. Item redigor, euado. apud eundem Theophr. de plant. lib. 4.

Ἀποκατάςασις, reſtitutio, redditio. Item reſtitutio in priſtinam formam vel ſtatum. Greg. ¶ Item circuitus ſolis & lunę & aliorum planetarum anno vertente in eodem ſigno, apud Plut. in Cæſ. A quibuſdam exp. anniuerſarius reditus in idem ſignum. Quum enim ſol & luna in idem ſignum redeunt, tum velut in priſtinum locum reſtituuntur & reponuntur. Ab Heſychio exp. τελείωσις.

Δυσκατάςατος, ſedatu difficilis. Xen.

Ἐγκαθίςημι, colloco, Iſocr. Item conſtituo vel potius conſtituo in, idem quod καθίςημι. Thuc.

Ἐπικαθίςημι, ſubſtituo, ſufficio. Polyb.

Εὐκατάςατος, bene conſtitutus, ſtabilis.

Νεοκατάςατος, nuper conſtitutus, nuper fundatus. vt νεοκατάςατος πόλις, apud Poll.

Παρακαθίςημι, iuxtà colloco ſeu oppono. Dem. Item altrinſecus colloco. Iſocr.

Προκαθίςημι, prius conſtituo ſeu colloco. Thuc. l. 3. Exponitur etiam præparo. Προκατάςασις, narrationis præparatio, apud Herm.

Προσκαθίςημι, inſuper conſtituo.

Συγκαθίςημι, vnà conſtituo, confirmo. Thuc. l. 4.

Ὑποκατάςασις, conflictus, dimicatio. Polyb.

Ὑποκαθίςημι, ſubſtituo, ſufficio. Herodian. Ὑποκατάςατος, ſubſtitutus. ex Pand. Ἀνθυποκαθίςημι, in locum alicuius ſubſtituo, loco alicuius ſubrogo. vnde ἀνθυποκαταςαθεὶς, apud Plut. in locum demortui vel abeuntis magiſtratus ſuffectus.

Μεθίςημι, ſtatuo aliud pro alio. Cum accuſ. Ariſtot. Item muto, itidem cum accuſ. apud Ariſtot. Plut. Antiph. Et cum genit. apud Ariſtoph. μεθίςημι τοῦ χρώματος, muto colorem. Item transfero ſeu traduco. Pauſ. Item ſubmoueo, ſeu expello, aut faceſſere iubeo: vt μεθίςημί τινα τῆς καθέδρας. Item in exilium mitto, apud Plut. in Ariſtide. Exponitur etiam migrare cogo, apud Iſocr. ¶ Item dimoueo, reuoco. Greg. ὃ καὶ χαλεπὸν μεταςῆσαι κακίας. ¶ Apud Eurip. μεθίςημι ἄγαλμα φόνου, exp. prohibeo ſtatuam à cæde. Μεθίςαμαι, ſtatuor pro alio. Item mutor. Ariſtoph. Plat. & alij. Item degenero. Polyb. Item transferor, traducor. Plut. in apophth. Item ſubmoueor, vel amoueor. Luc. c. 16. Item migro, aut ſecedo, vt μεθίςαςθαι εἰς ἕτερον τόπον, migrare, apud Plat. Dicitur & μεταςῆναι ἐκ τῆς χώρας, vel ἐκ τῆς πατρίδος, migrare è regione, migrare è patria. Et cum genit. ſine præpoſ. apud Eurip. μεταςῆναι βίου, migrare è vita. Dicuntur etiam μεθίςαςθαι, exules qui migrant è patria, & ſolum vertunt. Dicuntur etiam μεθεςῶτες defuncti. Item tranſeo. Plat. Item deficio. Xen. Plat. apud Polyb. μεθίςαςθαι ἐπὶ πόδα, retrocedere, ſe recipere. Apud Eurip. μεθίςαςθαι λύπης, exp. deponere mœrorem, liberari mœrore. ¶ Item ſto inter, verſor vel ſum inter, vt apud Hom. ἑτάροισι μεθίςατο, verſabatur inter ſocios. Item actiuè, ſubmoueo, expello. Luc. μεταςησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς με. Sic & Thuc. 5.

Μετάςασις, mutatio, qua aliud pro alio ſtatuitur, vel qua ſtatus alicuius rei in alium traducitur. Dem. Item ſubmotio, amotio. Andoc. Eſt & figura oratoria, de qua Quint. lib. 9. c. 2. Item tranſitus. Luc. Item migratio. Item exilium, aut exilij ſpecies quædam. Plato epiſt. 7. & de leg. 9. Item ſublatio de medio, mors, apud Polyb. lib. 5. Apud Ariſtot. l. 5. de gen. μικραὶ μεταςάσεις μεγάλων αἰτίαι γίνονται, exp. paruæ commotiones magnarum cauſæ eſſe ſolent.

Μεταςατικὸς, οῦ, ὁ, tranſlatiuus. vocabulum rhet.

Decomp. Ἀμετάςατος, immutabilis, conſtans, apud Plat. polit. 2.

Ἀντιμεθίςημι, in contrariam partem transfero: vel viciſſim loco moueo. Ἀντιμεθίςαμαι, in locum diſcedentis ſubeo. Ariſtot. in Meteor. & Themiſt. 4. phyſ. ἀντιμεθίςαται ἀλλήλοις τὰ σώματα. Ἀντιμετάςασις, in contrariam partem tranſlatio ſeu tranſmutatio.

Εὐμετάςατος, facilè mutabilis, inconſtans. Plat.

* Συμμεθίςημι, & συμμεθίςαμαι, ſimul muto, & ſimul mutor. Plut.

Παρίςημι, (& παριςάω, ac παριςάνω) ſiſto propè ſeu iuxta. Act. c. 23. κτήνη παριςάναι. ¶ Item, ſiſto (quod eſt forenſe verbum) vt in Pand. Græcis, πολλοὺς δούλους παριςᾶν, quod Vlpianus dixit iudicio ſiſtere. Et act. c. 23. παρέςησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ. ¶ Ponitur etiam 705
generaliter *pro*, in medium produco, repræſento, exhibeo. Luc. Metaph. apud Demoſth. in Mid. τὸ δεινὸν παραςῆσαι τοῖς ἀκούουσι, rei atrocitatem animis audientium repræſentare. & quaſi antè oculos ponere. Sic Herm. σαφῶς παραςήσω, apertè oſtendam. Exponitur interdum & exprimo, ſignifico: item doceo. Item probo. ¶ Item ſiſto ad latus, ad latus admoueo, apud Polyb. & Appian. ¶ Item ſiſto, i. inhibeo, reuoco vt παριςᾶν τὸν ἵππον, ſiſtere equum currentem. Xenoph. ¶ Item confero, contendo, vel res inter ſe compoſitas æſtimo. Iſocr. ¶ Item cieo, commoueo, excito. Dem. in Mid. οὐ γὰρ ἡ πληγὴ αὐτοῦ παρέςησε τὴν ὀργήν. exp. & ſtimulo, concito. vt παρίςησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Dioſc. Item παριςάναι, apud Pauſan. *pro*, ciere voluntatem conſiliúmque rei alicuius faciendæ, ſeu admonere.

Παρίςαμαι, actiua ſignif. (in fut. med. præſertim &

aoriſto) vt παρίστημι, in medium produco, vt παρίστασθαι μάρτυρας, apud Demoſth. eſt prӕterea παραστήσασθαι, ad deditionem compellere, ſubigere, diripere, apud Thuc. lib.1. ¶ Item neutraliter, adſto, prope ſto, aſſiſto. Il.σ. Item præſto ſum, apparo, apparitoris munere fungor. apud Luc. Item opitulor, auxilior, ſubſidio ſum, faueo, adſum. Il.κ. Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καί με φύλαξον. Sic Xen. Hell.6. Exponitur etiam, aſtipulor, aſſentior, ſubſcribo. vt apud Philop. τῷ Πλάτωνι ὁ Πρόκλος παραστησάμενος δόξῃ. Exponitur etiam, patrocinor. ¶ Motus etiam ſignificationem habet. vt Il.γ. δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης, huc acceſſiſti, huc adueniſti. Apud Plut. ἤδη τοῦ δεινοῦ παρεστῶτος, exp. iamiam affuturo diſcrimine. Apud Greg. exponitur etiam, in naturam rerum prodeo. ¶ Παρίστασθαι eſt etiam animo obſeruari, in mentem venire, ſubire. Pauſan. παρίσταταί μοι Ἀργείοις, τοῦ μὲ, Γελανορα. Δαναὸν δὲ εἰκάσαι τοῦ Λύκῳ, ſubitò in mentem venit aſſimilare. Et apud Plat. ὥστε μοι παρίστασθαι, ita vt mihi videatur. Huc pertinet ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, dicere quicquid in mentem ſubitò venit, ex tempore dicere. Item exp. aduento, accedo, aduenio. ¶ Item animi fiducia prӕditus ſum, confirmor animo, nō labaſco, nō linquor animo. Diod. ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρέστησαν πρὸς τὸν κίνδυνον ὥστε θανάτου καταφρονῆσαι. ¶ Item, q.d. conſiſto & abſoluor, de iis quӕ naturӕ ſuӕ perfectionem & vigorem adepta ſunt, poſtquam ſtatum dicuntur ἐξίστασθαι, quaſi exoleſcere. vt apud Theop. de cauſ. pl. l.6. οἶνος παριστάμενος καὶ ἐξιστάμενος.

Παράστασις, exhibitio eius pro quo interceſſit quis in vadimonio promittendo in Pand. ¶ Item drachma quam litigatores in exordio litis dependebant in cauſis priuatis: nomine inde tracto quòd hӕc merces erat apparitorum qui ſiſtebant homines in iudicio, *hoc eſt*, euocabant Poll. ¶ Item reprӕſentatio, qua quid velut præſens oſtenditur, i. repræſentatur. vnde de iis dicitur quæ præ ſe ferunt ſplendorem, atque auguſtam magnificentiam repræſentant. Macch. l.1. c.15. ¶ Item documentum, demonſtratio, ſignificatio. Aphrod. Top.6. ¶ Item impetus animi fiducia ſui prӕditi, animi præſentia. Polyb. l.4. Et pro fiducia ſeu perſuaſione, apud eundem. Item vehementia ¶ Item exilium & fuga eius qui extorris eſſe iuſſus eſt. Ariſt. pol 5. ¶ Item vilis ac ſtataria quædam negotiatio: pars vna mercaturӕ. Ariſtot. polit. l.1. c.7.

Παραστάτης, ου, ὁ, (q.d. adſtes) qui iuxta aliquem ſtat, qui à latere ſtat. Vocabulum eſt militare quo ſignificatur is qui latus alicuius cingit. Herodot. Xen. & alij. Metaph pro ſocio auxiliario, & opitulatore ponitur, qui alicuius latus veluti ſtipat. Xen. Plut. Syneſ. ¶ In choreis etiam παραστάτης dicitur qui præſultori ſecundus eſt. Ariſtot. 4. metaphyſ. ¶ Eſt & vocabulum architectonicum: apud eos enim paraſtatæ dicuntur pilæ quadratӕ, aut lapides pilarum modo, columnarum aſtantes lateribus. de quibus vide Vitruu. l.5. c.1. A quorum ſimilitudine alterum cruris os paraſtates nominatur in iumentis à Vegetio, quod & παρακνήμιον à Poll. ¶ Apud anatomicos παραστάται ſunt meatus quibus ſemen genitale ad canalem virgӕ emittuntur. Poll. & Gal. ¶ Παραστάτης dicitur etiam oſſiculum laryngis, quod à ſimilitudine literæ Υ appellatur ὑοειδὲς, διὰ τὸ παρεστηκέναι τῆς αἰτίας.

Παραστάτις, ιδος, ἡ, metaph. pro ſocia & auxiliatrice, ſeu opitulatrice, apud Greg. & Xen. apomn.1.

Παραστατέω, ῶ, à latere ſto, adſiſto, ſto apud ſeu iuxta. Soph. Et metaph adſum, auxilior, opitulor. Ariſtoph. in Theſmoph. κλῦτε θεοὶ παραστατεῖν.

Παραστατικός, ή, όν, q.d. exhibitiuus, repræſentatiuus. Syneſ. de inſomn. Παραστατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præſentem vindicaturus eſt. ¶ Item qui præſentia animi prædicus eſt, qui nunquam ſibi deeſt, qui aut animi præſtantiam, aut conſultæ mentis copiam tanquam in numerato habet, animoſus & fortis, conſtans. Et παραστατικὴ διάθεσις, prӕſens animi affectio quæuis pericula ſubire parata: quod tamen in malam partem accipi videtur apud Polyb. l.2. ¶ Item excitandi vim habens & irritandi. Plut. in Lyc. & in inſtit. Lacon. Exp. & addens animo impetum, aut excitans in animo impetum.

Παραστατικῶς, præſenti & fidenti ac prompto animo, Polyb. Exp. etiam vehementer.

Παραστάς, άδος, ἡ, poſtis, lignum aut lapis ab vtroq; ianuӕ latere ſtans. Latini vocant etiam antas. Poll. l. 16. vide & Vitruu. l.7 c.9. ¶ Item porticus. Eur.

Παρασταδὸν, aſtando, prope ſtando. Od.κ.

Παράστημα, præſentia & robur animi, præſens animus, animi præſentia, animus acer & præſens, animi præſtantia. Diodor.

Decomp. Ἀντιπαράστασις, nomen figuræ Rhet. Quidam exp. obſiſtentia, vel depulſio. Ἀντιπαραστατικὸν κεφάλαιον, quum quid negatur, non ſimpliciter, ſed addita circunſtantia.

Ἐκπαρίσταμαι, aſſiſto. Apud Dem. ἐκπαραστῆναι αὐτῷ ἐν τῇ γνώμῃ, exp. ad animum eius ſubire.

Συμπαραστάτης, qui vnà à latere adſtat, ſocius.

Συμπαραστατέω, vnà à latere ſto, vnà adſiſto. Item vnà auxilior. Ariſtoph.

* Συμπαρίστημι, ſimul adſto. Soph.

Περιίστημι, (q.d. ſtatuo circum ſeu colloco, aut circūquaque circumſtare facio) circumpono. Item circundo, cingo. Herodian. Exp. & circumuenio, & vndique immitto. apud Polyb. πανταχόθεν περιιστάντες αὐτοῖς τὸν πόλεμον. Dicitur & περιστῆσαι φόβον πᾶσι, apud Plut. in Fab. iniicere metum omnibus, & quaſi circumiicere. ¶ Item redigo. Herodian. l.7. εἰς πενίαν περιστήσας, quum ad egeſtatem redegiſſet. Item circumago in contrarium, commuto in contrarium. Apud Æſch. & Athen. Apud Dem. aduerſus Bœotum περιϊστάναι τὰς αὐτοῦ συμφορὰς εἰς ἐμὲ, in me deriuare & deuoluere calamitates ſuas.

Περιίσταμαι, circumſto, circunſiſto. Hom. Thuc. Apud Demoſth. περιστάσης ὑμᾶς αἰχμῆς. Apud Appian. bell. ciuil. 3. φρουρὰν περιστήσασθαι περὶ τὸ σῶμα, cuſtodes ſibi apponere & corpori circundare. ¶ Item redigor, cedo, euado, deuenio. Iſocr. εἰς τοῦτο περιέστηκε τὰ πράγματα, eò tandem res deuenerunt, ſeu deductæ ſunt. Dicitur etiam aliquid περιίστασθαι εἰς τουναντίον, in contrarium cedere, apud Plut. & Syneſ. Dicitur & de perſona. vt Syn. καὶ περιέστημεν ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς ἠδικηκόσι γενέσθαι φιλανθρώποι, &c. eò deuenimus vt, &c. Exponitur etiam peruenio. vt apud Plut. in Pericle, εἰς ἕνα περιστήσεται τὸ κράτος, ad vnum perueniet imperium. Apud Syn. τὰ τῆς ἀπολογίας εἰς ἐμὲ περιίσταται. exp. purgatio ad me pertinet. Apud Plut. εἰς ἀνδραποδωδίαν περιίσταται exp. definit. ¶ Item vito, declino. apud Luc. in fine Hermotimi.

Περίστασις, circunſtantia. Ariſtot. probl. ſegm. 2. quæſt. 29. διὰ τὴν τῆς ψύχεος περίστασιν, propter frigoris circumſtantiam. Eſt & vocabulum oratorium apud Hermog. & Aphthon. ¶ Item corona, id eſt turba circumfuſa & circulum efficiens, apud Polyb. lib.1. ¶ Item caſus circunſtans aliquem, clades & ſtatus afflictio, quӕ hominem quaſi circunſtare videtur, & certo ſpatio circumſcribere, vt euadere nequeat. Polyb. Dioſcor. & alij. Aliquando exp. rerum euentus, viciſſitudo. Laert. Accipitur etiam in bonam partem pro, occaſionis opportunitas, temporis circunſtantis ſeu rerum circunſtantium opportunitas. idem ferè quod καιρός. Polyb. τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς περιστάσεως. Et generaliter hoc vocabulo ſignificantur omnia quӕ hominem circunſtare poſſunt, ſiue proſpera,

ſpera,ſiue aduerſa,ſiue tempus,ſiue locus. ¶Item circuitus. Athen.l.5. αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι τ᾽ ἀριθμὸν εἴκοσι οὖσαι,portæ quæ in circuitu erant.

Περίστατος, quem aliqui aut res aliquæ circumſtant.Iſocr. περὶ ἀντιδόσ.

Περιστατικὸς,circunſtantias habens,au ad circunſtãtias pertinens.vocabulum Rhet. Et περιστατικὴ,circunſtantiæ.Item aduerſus,calamitoſus.Laert.

Περιστατέω,ῶ, circunſto. Περιστατέομαι,circunſiſtor, ſeu circuncidor.Areth.in apocal.

Περισταδὸν,circunſtando,circumcirca.Herodot.

Decomp. Ἀντιπεριΐστημι, comprimo, coarcto,intro cohibeo. Ariſtot. Ἀντιπεριΐσταμαι, cohibeor & coerceor vndique. Exp. & reſiſto contrario modo:item circumobſiſto.Theophr. Ἀντιπερίστασις, circumobſiſtentia,cohibitio & compreſſio vndique circumfuſa. Theophr.

Ἀπερίστατος,quẽ nihil circumſtat. Item apud Rhetores circunſtantiis carens. ¶Item deſertus,qui nulla circumſtantium à quibus auxilium ei ferri poſſit corona cingitur. Phocyl σῶσον δ᾽ ἀπερίστατον ἄνδρα. ¶Item quem nulla circunſtant pericula.Pol.Gal.

Εὐπερίστατος, qui facilè circunſiſtitur,aut bonas habens circunſtantias. vel actiua ſignif. aptus ad circumſiſtendum ac impediendum. In Epiſt. ad Hebr. εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, quidam interpr.peccatum ad nos circumcingendos procliue.

707 Προΐστημι, q. d. ſtatuo antè,ſeu colloco: propono. item præpono,antepono,antefero.item præ me fero. Item prætendo,prætexto.Et præficio. In quibus ſignificationibus vſurpatur potius vox paſſ. vel aor. med. προστήσασθαι.

Προΐσταμαι, propono. Luc. Item prępono ſeu antepono.vt apud Greg. τὸ χεῖρον ὡς ἄμεινον προεστήσαντο. Item præ me fero.vt apud Ariſtid. εἰ μή τε προστησάμενοι σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου. Item prætendo. Item prępcio,pręfecturam confero: vt apud Herodian.lib.7. προστησαμένοις ἑαυτῶν χειροτονηθέντας βασιλέας. Item tueor,defendo,patrocinor. Dem. in Timocr. τῶν ὑμετέρων δικαίων προΐστασθαι, iura veſtra tueri & defenſitare. Item proſtituo, προαγωγεύω.vt προστῆσαι τὴν αἰχμάλωτον,in Pand. Itidémque προΐστασθαι dicitur mulier,i.proſtare. ¶ Item paſſiua ſeu neutra ſignificat. q.d. ſto ante, anteſto, antiſto,præſum,pręfectus ſum. Plat. ep.7. μεγάλης προεστὼς πόλεως. Apud Xen.in OEcon. προεστῶτα πρὸς τὸν ἱστόν. Item proſto(vnde proſtibulum) Æſchin. προεστάναι τὴν μητέρα.Et cum genit. apud Athen.Item antecello,apud Plat.in Tim. πάντων προστὰς ἀψυχία. Item ſto ante.Plut.in Probl. τοῖς προερχομένοις ἢ προεστῶσι. Item obſto, obſiſto, ex Soph. in Aiace:in qua tamen ſignif.dicitur potiùs προΐσταμαι.

Προστασία, imperium quo aliquibus pręſumus, præfecturę dignitas, præfectoria dignitas. Thuc.lib. 2.& Polyb.Item cura,tutela, patrocinium, quo ante aliquem nos ſtatuimus ad eius defenſionem contra aduerſarium aut res aduerſas.Interdum & auxilium. Polyb.Plut.

Προστατήριος, exp. pręſes. Apollo ſic dicitur(teſte ſchol.Soph.in Electra) quòd ante fores ſtatueretur: ſeu patronus, cuius ſtatuam ante ædes conſecratam ponebant.Apud Plutarch.ſymp.3.quæſt.7. προστατήριος μὴν, menſis quo Athenis muſtum bibere incipiebant ac libabant, vt innoxius & ſalutaris eius vſus ipſis deûm beneficio concederetur.

Προστάτης,ου,ὁ, præfectus, præſes, dux, qui rei alicui præeſt,eámque adminiſtrat. Xen. Hell.3. πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάται εἰσί. Item patronus,tutor,defenſor,Plut. Προστάτις,ιδος,ἡ,patrona,ſuffragatrix apud Chryſoſt.in epiſt.ad Hebr. In epiſt. ad Rom. c.16. προστάτις πολλῶν ἐγενήθη, quidam exp. multis hoſpitium præbuit.

Προστατικὸς,ad προστάτην pertinens, aut peritus muneris τοῦ προστάτου.

Προστατέω,ſeu προστατεύω, præſum,præſideo.vt apud Xen τῆς πόλεως προστατεῖν.Item patrocinor,defendo, cum genit.apud Syneſ.Apud Soph.in Electra,ὁ προστατῶν χρόνος,exp.procedens tempus.

Προστατεία,ἡ,præfectura,procuratio.Xen. Item cura, patrocinium,defenſio.Polyb.

Προστὰς,άδος,ἡ, porticus,veſtibulum. Et pro ipſa porticu,apud Plut. Item pro proſtibulo, ſeu ſcortis apud Athenæum.

Decomp. Ἀπροστάσιον, ου,τὸ, quum quis patronum & tutorem non habet. Dicebatur Athenis de incolis qui ſibi è ciuibus nullum adoptarant patronum.vnde ἀπροστασίου δίκη, actio in incolas qui tutorem ſibi non quæſierant.Poll.

Ἀπροστάτευτος, cui nemo pręeſt:vel cui tutor & patronus non eſt.Heſych. 708

Προσίστημι,ſiſto & inhibeo, obicem oppono. Ariſtot. in probl. καὶ τὸ πνεῦμα προσίστησι, & ſpiritum inhibet ac commeare vetat. ¶ Item affirmo, i.firmiter colloco.Antiph in Apol.

Προσίσταμαι,obſiſto,aduerſor,obſtrepo: apud Chryſoſt.Apud Polyb.προσίσταμαί σοι,inimicus ſum. Ariſtot.in probl.χολὴ τε προσίσταται αὐτοῖς πολλάκις, bilis moleſta eſt & malè afficit. Item adſum,próximus ſum,vt παρίσταμαι. Æſchin.in Timocr. ὁρῶ δὲ πολλοὺς προσεστηκότας τῷ δικαστηρίῳ. apud Platonem in Philebo,προσιστώμεθα δὲ πρὸς τοῦτον αὐτὸν λόγον, aggrediamur igitur hanc quoque diſputationem.

Συνίστημι, conſtituo. Plato in Tim. ξυνιστὰς δὲ τὸ πᾶν, quum conſtituiſſet totum,toto conſtituto.Item conſtituo,i.aſtruo,confirmo,ſtabilio.Baſil. item conſtituo, i. in vnum concilio & conſocio. vt συστῆσαι τὰς πόλεις ταύτας.Iſocr.Item conſtituo in loco & firmo. apud Polyb.Item pro,conſtruo. Exp.& fingo,formo, creo.Item coagmento & cogo. Plat. in Tim. τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ ξυνιστὰς ξυνέστησε; Cicero interpr. cuiuſnam animantis deus in fingendo mũdo ſimilitudinem ſequutus ſit? Sic Prometheus apud Luc.dicitur ζῷά τινα συστήσασθαι. Item concreſcere facio,ſpiſſo,apud Ariſtot. Item contraho,corrugo,obduco,vt apud Plut.in ſymp.7.ſap. ὁ δὲ οὐ μάλα φαιδρὸς, ἀλλὰ συστήσας τὸ πρόσωπον. ¶Item conflo, communi conſenſu comparo, vnanimiter molior. vt Dem. καὶ διὰ ταῦτα συνέστησαν ἐφ᾽ ὑμᾶς τὸν τελευταῖον τουτονὶ πόλεμον. De coniuratione etiam vſurpatur, vt docet Bud. Item ad defectionem vel ad res nouas ſolicito.apud Pauſan. ¶ Item commendo. Syneſius, καὶ χάριν εἰδέναι τοῖς συνιστᾶσι τοὺς δεομένους δικαίων.Apud Laert.ἀπαγαγὼν συνέστησε τῷ φιλοσόφῳ, exp conciliau't & commendauit. Sic & apud Dem. aliquoties. Metaph.dixit Syneſ. ὅτι καὶ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησε, Simonides Hieronem poſteritati commendauit. Exponitur etiam, notum facio ſeu nobilem. Quoniam autem qui aliquem commendant, de eo teſtificari ſolent, eiúſque mores ac facta probare, hinc quidam factum eſſe annotant vt pro teſtificari accipiatur, apud Demoſth. Item pro approbare. vt 2. Corinth. cap.6.

Συνίσταμαι,idem quod συνίστημι,conſtituo. Polyb.l. 2.Ῥωμαῖοι συστησάμενοι τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, quum iam conſtituiſſent & firmaſſent res Italiæ. Item conſtituo.Ariſtot.Itẽ cõſto Iſocr. ¶ Item natura ſeu paſſ. ſignif.conſto, componor. vt ἐκ διαφόρων συνίσταται, diuerſis ex rebus conſtat. Quidam συνεστάναι,exponunt etiam,compactum eſſe, vel coagmentatum. & apud Ariſtot. de poetica, τοὺς συνεστῶτας εὖ μύθους, ritè compoſitas fabulas. Item conſto, coeo, cœtus habeo. Thucyd.lib.2. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς συνιστάμενοι. Item coniuro, conſpiro, vt οἱ δὲ συνίσταντο τῷ

Καπηλεῖα, apud Plut. Interdum ſimpliciter, congregor, apud Syneſium. Item conſocior ad bellum: Xenoph. Hellen. 7. Dicitur & ipſum bellum συνίςαϑαι, conflatum eſſe. Apud Plutarch. in Romulo. συνιςαμένων ἀγώνων, exp. collato prælio & pugna commiſſa. Apud Herodianum ἔτι τῆς μάχης συνεςώσης, exp. ſtante adhuc acie. Item conſiſto. Et συνεςηκὸς, quod conſiſtere poteſt: vt συνεςηκὸς ζήτημα, quæſtio in quam ab vtraque parte argumenta & probationes in medium adduci poſſunt.

Συνεςηκὼς, eſt etiam compactus, ſolidus, non fluxus, apud Ariſtotelē. Apud Plat. in Tim. ξυνίςαϑαι. Cic. interpr. cohærere. Apud Themiſtium. in Phyſ. lib. 4. συνίςαμαί σοι (q.d. ſto tecum) ſto à te, ſeu à partibus tuis. cui oppon. ἀνϑίςαμαι & ἀνίςαμαι. Item commendor. Syn. ἐπειδή μοι παρὰ παντὸς συνέςη τῇ βουλευτηρίου, mihi à toto commendatus eſt ſenatu. Συςαϑῆναι exponitur etiam, ſtudioſè excipi, coli atque in contubernium admitti. apud Laertium.

Σύςασις, conſtitutio. Plat. Gal. Item coagmentatio, ſtructura, compoſitio, coniunctio. Plat. in Tim. & de leg. Ariſtot. de poet. Item coagmentum, concrementum, craſſitudo. Ariſtot. & Gal. Item aſtructio, confirmatio, aſſertio. Alex. Aphrod. ¶ Item apparatus bellicus qui fit communi conſenſu. Plut. in Public. Apud Herodian. ἡ ἐκ συςάσεως μάχη, prælium collato pede pugnatum. Exponitur etiam turma. ¶ Item coitio, coniuratio, conſpiratio, ſodalitium in perniciem legum, cœtus eorum qui coeunt & conſpirant ſeu conſpirationem moliuntur. Plut. in Numa, ἐπιβουλὴ καὶ σύςασις ἀνδρῶν. ¶ Item cœtus, conuentus populi. Xen. in Hipparch. παρὰ σύςασιν ἀνϑρώπων, in cœtu hominum Exp. etiam congreſſus, colloquium apud Plut. in Themiſtocle. ¶ Item commendatio. Exp. & affectus, amor, ſtudium erga ali-

709 quem. Item conciliatio & reductio ad concordiam. apud Iſocr. in Paragr. In Pand. σύςασις dicitur quum contrahitur, i. contractus initur: & λύσις quum diſſoluitur.

Συςατικὸς, conſtituendi vim habens & compingendi, faciens vt res conſiſtat. Item commendatitius. vt συςατικαὶ ἐπιςολαὶ 2. Cor 3.

Συςάτης, qui ſimul ſtat. In ædificiis συςάται dicuntur trabes ſeu tigna tectum ſuſtinentia. Συςατέω, commendo, probo.

Συςάδες ἄμπελοι, vites ordine non plantatæ. Ariſtot.

Συςαδὸν & συςάδην, cominus, vt συςάδην μάχεσϑαι, vel συςαδὸν, cominus pugnare. Et ἡ συςαδὸν μάχη vel συςάδην, pugna ſtataria. Thucydides libro ſeptimo.

Σύςημα, coagmentatio, concretio, compages. Exponitur etiam compoſitio. item collectio, congregatio. Item aceruus, cumulus. Ariſtot. de mundo, & Plut. in Numa. Item cœtus, conuentus. Et turma, globus, manus militum. Polyb. libro 1. & 2. Et pro quauis collecta multitudine ac cœtu. idem Polyb. armenta regia vocauit συςήματα βασιλικὰ τῶν ἱπποφορβιῶν. Apud muſicos eſt conſtitutio, i. plenum veluti modulaminis corpus ex conſonantiarum coniunctione conſiſtens, quale eſt διὰ πασῶν, vel διὰ πέντε, vel διὰ τεσσάρων, vel δὶς διὰ πασῶν. Boet. lib. 4. muſ. cap. 14.

Συςηματικὸς, collectitius, & q.d. acerualis. vt συςηματικὸς σφυγμὸς, qui plurium pulſuum quaſi aceruo conſtat. Et συςηματικὴ ἀνωμαλία, inæqualitas huius pulſus. Gal.

Decomp. Ἀσύςατος, q. d. qui conſiſtere nequit, qui non poteſt eſſe in rerum natura, qui ſtare nequit. Plut. Apud rhetores ἀσύςατα ſunt quæ non veniunt in diſceptationem. vel vbi cauſa non poteſt explicari: vt ſi fur furem furti accuſet. Τὸ ἀσύςατον refertur etiam inter vitia orationis. Ἀσυςασία ἡ, dicitur τὸ ἀσύςατον εἶναι, non conſiſtere ſeu cohærere, ſtare non poſſe.

Ἐπισυνίςαμαι. (vt & συνίςαμαι) coeo, conſpiro in aliquem Plut. Item concreſco. Dioſ. Ἐπισύςασις, conſpiratio, coitio factioſa. Act. ca. 24.

Ἰδιοσύςατος, per ſe conſiſtens. Ἰδιοσυςάτως, q.d. ex propria conſiſtentia Damaſc.

Κακοσύςατος, malè conſiſtens apud Trapez.

Νεοσύςατος, nuper concretus, qui nuper coaluit. Galenus.

* Προσυνίςημι, prius commendo, commendationem præmitto.

Ὑφίςημι, (q.d. ſtatuo ſub, colloco ſub) ſuppono, ſubiicio. Pind. Plut. Item ſubſtituo, i. ſufficio in locum alterius. Xen. Item propono. vt Soph. in Aiace, μὴ γνώμας ὑποςήσας σοφάς. ¶ Item in naturam rerum produco. ὁ Θεὸς ὑπέςησε πάντα ἐξ οὐκ ὄντων.

Ὑφίςαμαι (quaſi dicas ſtatuor ſub, collocor ſub) ſupponor. Item ſubſtituor, ſufficior. Frequenter dicitur ὑφίςαϑαι, quod extat, & in natura rerum eſt: ſeu ſubſiſtit. Exponitur etiam in naturam rerum producor, apud Gregor. Ὑφεςηκὸς dicitur quod in naturam rerum cadit. Philo de mundo, οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσότιμον ὑφέςηκε Θεῷ, nihil in naturam rerum proditum eſt, nihil extitit. ¶ Item ſubeo, ſuccedo. vt ὑπὸ τεῖχιον ὑποςὰς, Plat. Item ſubeo, i. ſuſtineo, ſuſcipio. vt ὑπέςη ταύτην τὴν λειτουργίαν, Lyſand. Et ὑφίςαται δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας, Plutarch. in Pelop. facinus ibi depoſcit, aggreditur rem audendam. Sic apud Thucydidem, ὑφίςαται τὸν πλοῦν: & ὑποςὰς τὸν κίνδυνον apud eundem; cui opponitur ὁ φυγών. ¶ Item ſuſcipio, i. aggredior, inſtituo, incepto. vt ὑπέςημεν τοσοῦτον ἀγῶνα, apud Ariſtidem. ¶ Item recipio, polliceor. vt ὑφίςαμαι ἕξειν, Xenoph. pæd. 6. recipio & polliceor me habiturum. Thuc. lib. 4. ἤγαγε τοὺς ἄνδρας ὥσπερ ὑπέςη Interdum cum accuſatiuo, vt Odyſſ. κ. τελεσόν μοι ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέςης. ¶ Item ὑφίςαμαι, ſuſtineo, i. δέχομαι, excipio, non cedo irruenti. Thuc. lib. 1. ὑποςάντες Μήδους. Et cum datiuo apud eundem lib. 2. χειμῶνι καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίςαις ἐϑέλειν ὑφίςαϑαι Xen. Hell. 7. ἔξεςι δὲ λέγειν ὡς τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποςαίη. Rurſus cum accuſatiuo rei, exp. tolero, ſuffero: vt ὑφίςαμαι πόνους, apud Hermog. & apud Plut. τραχεῖς ἀδοξίαν ὑφιςάμενος. ¶ Item ὑφίςαμαι, ſubſideo, ſido, peſſum eo, cui opponitur ἐπιπολάζω. Ariſtot. in problemat. & de cœlo lib. 4. Eſt etiam κρυφίως ἵςαμαι & ὑποχωρῶ, occultè ſto. vt apud Luc. in Philopſeude, ἐν σκοτεινῷ ὑποςάς. & in Timone, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποςήσομαι ¶ Item actiua ſignif. ſuppono, pono, apud Athen.

Ὑπόςασις, ſubſiſtentia, ſeu naturæ ſubſiſtentia, res ſubſiſtens, ſeu natura & re vera ſubſiſtens, cui opp. ἔμφασις. Ariſtot. Sic ad Heb. cap. 11. τῶν ἐλπιζομένων ὑπόςασις, quidam exp. extantia. In trinitate ſignificat ſubſtantiam intelligentem, incommuni- 710
cabilem, idem quod ἰδιότης & πρόσωπον, atque ita diſtinguitur ab οὐσία, quæ eſt communicabilis. Sacroſancta enim concilia ſtatuerunt vnam in trinitate eſſe οὐσίαν & tres ὑποςάσεις, vt docet Baſilius. Sic epiſt. ad Heb. cap. 1. dicitur filius Dei χαρακτὴρ τῆς ὑποςάσεως αὐτοῦ. Plura vide apud Theologos. ¶ Item præſentia animi & fortitudo, audacia, fiducia apud Polyb. & 2. Cor. 9. ¶ Item ſedimentum, & quod ex vrina ſubſidit: craſſior vrinæ portio ſecreta & ſubſidens. Exponitur etiam, alicuius rei fæx ſubſidens, craſſamen vel craſſamentum. vt οὔρων ὑπόςασις, & ὑπόςασις ἱδρῶτος, Alex. Aphrod. ¶ Item humorum conſiſtentia ſeu ſtatus & concretio, *hoc eſt*, cũ humores intus manent quos vacuari oportebat: vt anno-

annotat Gal.comment.2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. ¶ Exp. etiam compages. vt ὑπόστασις κολλώδης, apud Theophr.lib.5. de cauſ.pl. ¶ Item inſidię quę ſtruuntur ab eo qui ὑφίσταται, i. ſtat in latebris. ¶ Item ſtatio militum,ex 1.Reg.c.13.

Ὑποστάτης, qui in naturam rerum produxit,& ſubſiſtere fecit, qui condidit & in naturam rerum indidit, apud Areop. ¶ Item furca qua quid fulcitur. Plut.

Ὑποστάτις,fœm.gen.quę in naturam rerum produxit. apud Areop.

Ὑποστατὸς,tolerabilis,ferendus.Eur.

Ὑποστατικὸς,autor & conditor ſubſtantiæ,Dionyſ.Areop.Item præſidens.Ὑποστατικῶς,præſidenter,confidenter.Item aſſeueranter,affirmatè apud Polyb.

Ὑπόστημα,ſedimentum. vt ὑπόστημα τῆς κοιλίας. Ariſtot. de an. lib.1. Item idem quod hypoſtaſis apud theologos. ¶ Item ſtatio militum.1.Reg.c.13. ¶ Item pudendi virilis pars ea quæ minimè pendula eſt, apud anatomicos,vt ait Rufus. Eſt etiam κλῆθος,Heſych.& Suid.

Decomp. Ἀνυπόστατος,ſubſiſtentiam non habens.Damaſc.Item intolerabilis,cui reſiſti non poteſt.Pol.

Δυσυπόστατος,cuius impetus vix ſuſtineri poteſt.

Ἐνυπόστατος,ſubſiſtentiam habens Damaſc.

Ὁμοϋπόστατος, eandē hypoſtaſin habens. apud theol.

Παρυφίσταμαι, ſubſiſto vnà,vel exiſto vnà,ſum in natura rerum,pro συνυφίσταμαι.Damaſc.& Baſil. Item propemodum ſubſiſto, ferè in natura ſum rerum apud Dion. Item obiter ſubſiſto. Item ſignificor,demonſtror,repræſentor.apud Apoll.gramma.

Παρυπόστασις,minus eſt quàm ὑπόστασις apud Dion.

Προϋφίστημι, priùs in naturam rerum produco. apud Greg.

Προϋφίσταμαι, priùs in naturam rerum producor ſeu prodeo, priùs ſubſiſtentiam habeo. Interdum προϋφεστάναι exp.antegredi, antecedere, vt apud Plut.in lib. de fato. hinc προϋφεστηκὼς ſeu προϋφεστὼς, antegreſſus.Προϋπόστασις,q.d.præſubſiſtentia ſeu præexiſtentia:de re quæ priùs in naturam rerum prodierit.

* Προϋποστάς,qui antè extitit.Plut.

* Προϋφιστάμενον,quòd priùs exiſtit.Plut.

Συνυφίσταμαι,vnà ſubſiſto,i.vnà ſum innatura rerū.

Τρισυπόστατος, tres hypoſtaſes habens. vt Dionyſius ἑνάδα τρισυπόστατον vocat.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primum ex στάσις in priori ſignificatione.

Αἱματοφλεβοιστάσεις,αἱ, exponitur à Gal. ex Dioſc.ſuppreſſiones ſupertumeſcentis ſanguinis. Alij autem eo nomine intelligunt plenas ſanguine & tumeſcentes venas.

Ἀρκυοστασία,ἡ,retium tentio.Poll.Ἀρκυοστάσιον vel ἀρκυστάσιον,ου,τὸ,locus in quo tenduntur retia.Pol.& Xen. in Cyneg.

Ἀστασία,ἡ,inſtabilitas inconſtantia.Areop.

Βούστασις & βουστάσιον,boum ſtabulum. Βουστάσιον, apud Suid.pro eodem.

* Διχοστασιαστικὸς,ad diſſenſionem pertinens.Str.

Ἱππόστασις, & ἱπποστασία ſiue ἱπποστάσιον, ſtabulum equorum,ſtationes equorum in ſtabulis.

Λινοστασία,exp.retium collocatio. In epigr.exp.laqueus quòd fixus ſtet.

Ὀρθόστασις,rectus ſtatus.

Ψυχοστασία, animarum ſtatio, vel animarum bilanci impoſitarum ponderatio.Plut.

Compoſita ex στάσις,i.factio.

Ἀντιστασιώτης,ου,ὁ,qui contrariæ factionis eſt.Appian.

Ἀντιστασιάζω,contrariam factionem moueo,vel contrariam partem ſequor in ſeditione.

Ἀντιστασιαστὴς,οῦ,ὁ,qui eſt contrarię factionis.

Ἀστασίαστος,ſeditione carens,ſeditionibus nullis turbatus.Heſych. Populi quoque ſeu ciues vrbis alicuius ἀστασίαστοι dicuntur,qui nulla diſſident ſeditione,ſeu qui nullas mouent ſeditiones.Iſocr.

Διαστασιάζω, factionibus & ſeditionibus implico ſeditionem inter aliquos concito. Plut. item diſſidiis ſeiungo ac ſegrego.Syn.

Διχοστασία, diſſenſio, ſeceſſio, quum in duas partes factiones ſuccedunt.Plut.

Καταστασιάζω,ſeditione opprimo & affligo.Plut.

Καταστασιάζομαι,ſeditionibus premor.Xen.

* Νεοστασία eſt ἐπίστασις ex rebus nouis & inſolitis. Apoll.

Συστασιάζω,ſeditionis vel factionis ſocius ſum.Th.

Συστασιώτης,factionis ſocius ſeu particeps.Luc.

Compoſita ex στατὸς: itidem ſine præpoſitione.

Ἀριστεροστάτης,ὁ,qui à ſiniſtra ſtat.Poll.

Ἀρκύστατος,ου,ὁ,q.d.retium tenſiuus.Eur.in Oreſte.

Ἀρκύστατα,τὰ, loca vbi retia figuntur. Heſych. Et apud Soph.pro ipſis retibus.

Ἄστατος,ου,ὁ καὶ ἡ,inſtabilis,inconſtans.Phil.

Ἀστάτως,inconſtanter,non firmiter.

Ἀστατέω,ῶ,inſtabilis & inconſtans ſum,vacillo.

Δεξιοστάτης, qui à dextra ſtat.Sic dicebatur qui in dextra chori parte præſidebat.Poll.

Διχοστατέω,ῶ, diſſideo,diſcordo. Eurip. Item ambigo, dubito.Alex Aphrod.

* Δυστατέω,idem quod ἀστατέω,titubo Plut.

* Κακοστατέω, malè ſto, malè conſtitutus ſum. Nic. in ther.

Λινοστατεῖσθαι,illaqueari,in caſſes incidere.Plat.

Ὀβολοστάτης,fœnerator,vt exp.apud Ariſtoph.

Ὀβολοστατικὴ, ars fœneratoria. Ὀβολοστατέω,ῶ,fœneror.

Ὀρθοστάτης,ου,ὁ,qui erectus ſtat. Ὀρθοστάται,vocabulum eſt architectonicum.Vitruu.l.2.c.7.

Πρωτοστάτης,qui primus ſtat. In acie idem eſt qui λοχαγὸς & ἡγεμὼν,anteſignanus,aut primipilaris:&ſic opponitur τῷ ἐπιστάτῃ,quem οὐραγὸν etiam vocant. Secundùm alios eſt,qui ante ἐπιστάτην ſtat. Xen.in polit.Laced.& pæd 6.Apud Thuc. πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως,qui primus in dextro cornu ſtat. Metaphoricè ponitur act.14. In iudicio idem eſt qui πρωτόβαθρος, qui primus in ſubſellio ſedet. In conuiuio eſt idem qui πρωτοκλίτης, qui primus accumbit. Item generaliter,antiſtitor,præſtes ſeu præſes.

Πρωτοστατέω,ῶ, primus in ordine ſto, antiſtitor ſeu anteſignanus ſum.Metaph.apud Phil. ἡ γὰρ ὀδηγὸς νεφέλη προτοστατοῦσα τὸν ἄλλον χρόνον.

* Ὑπερστατέω, ſupra conſtitutus ſum, imperium habeo. Æſch.

Τριστάτης, exp.dux,princeps,& princeps principum. apud 70 interpr.vt lib.4. Reg. c.7.& 9.

Compoſita habentia σταθ.itidem ſine præpoſitione.

Βουστάθιον, boum ſtabulum, bubile. idem quod βουστάσιον.

Ὀρθοστάδην,ſtando erecto corpore.

Ὀρθοστάδιας,& ὀρθοστάδιος,ου,ὁ,erectus ſtans. Ὀρθοστάδης,pro eodem.

* Ὀρθοσταδὸν,ſtando,more eorum qui erecti ſtant.Apol.

Compoſita in σταθὴς deſinentia.

Ἀσταθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,inſtabilis.Heſych.

Εὐσταθὴς, ſtabilis,firmus,conſtans. Od.εὐσταθὲς μέγαρον, ædes bene fundatæ.

Εὐσταθῶς,conſtanter,firmiter,tutò.Herodian.

Εὐστάθεια,& εὐσταθία,ſtabilitas,firmitas. Item conſtantia.Plut.Item bona conſtitutio,bona habitudo.idem ferè quod εὐεξία apud eundem Plut.Item pro ſtabilimento,in lib.Sapient.c.6.

Εὐσταθέω,ῶ, ſtabilis ac firmus ſum. Dicitur etiā de ma-

ri quod placidum ac tranquillum ſtat,nec vllo ventorum impetu agitatur.Luc.

Νεοσταθὴς. recèns conſtitutus ſeu inſtitutus : idem quod νεοκατάστατος,vt νεοσταθὴς δῆμος.

Compoſita,ex σταθμὸς,i.ſtabulum,ſtatio.In altera autem ſignif.qua σταθμὸς pro libra ponitur, vide in comp.ab ἵστημι, i.appendo.

Ἀστάθμευτος,ου,ὁ καὶ ἡ,immunitatem habens, ἀπὸ τῶν ἐπισταθμειῶν,Plut.

Βούσταθμον,ου,τὸ,bubile,boum ſtabulum.Poll.

Ἐπίσταθμος,ου,ὁ, præfectus τῶν σταθμῶν,manſionum curator Iſocr.in Paneg. Aliquando (vt Bud.in pand.an-
712 notat.) ἐπίσταθμοι appellantur ij qui ſuper hoſpitia ſunt in comitatu principis aut legati ducíſve exercitus.

Ἐπισταθμία,ἡ,munus τοῦ ἐπιστάθμου.

Ἐπισταθμεύω,ſtabulor,alicubi diuerſor.Plut.

Ἐπισταθμεύομαι, ad manſiones comitatus principis deſignor.Plut.in Ant.

Ἐπισταθμεία,ἡ, ſtabulatio,diuerſatio.Diodor.in hiſt. Alex. ¶ Item neceſſitas hoſpites recipiendi, ſeu neceſſitas hoſpitio recipiendi comitatum principis aut legati.Vtitur Cic.ad Att.l.13.in fine,& Plu.in Sert.

Decomp. Ἀνεπιστάθμευτος,ου,ὁ καὶ ἡ,immunis ab hoſpitiis præbendis, immunis à præbendis diuerſoriis principis comitatui vel exercitui in tranſitu. idem quod ἀστάθμευτος.Polyb.

Καταστα θμεύω, in ſtabulo aut ſtatione aut diuerſorio colloco.Strab.

Παραστα θμίδες, exp. poſtes cardinum, antæ. à σταθμὸς, quod & ipſum poſtem ſignificat.

Compoſita facta ex infinitiuo στῆναι: ſine præpoſitione.

Ἀγχιστῖνος vel ἀγχιστῖνος, ου,ὁ, q.d.propè ſtans. Il.ε. Αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,i.alię prope alias ſtantes,& minimo ſpatio inuicem diſtantes.Euſt. ab ἄγχι & στῆναι compoſitum eſſe dicit. Vide & in Ἄγχι.

Ἀστηνὸς,νοῦ,& Ἄστηνος,ου,ὁ καὶ ἡ,infortunatus,infelix,ærumnoſus, calamitoſus. παρὰ τὸ στάσιν μὴ ἔχειν μήτε οἴκησιν, vt tradunt Etymol. & Suid. deriuantes παρὰ τὸ στῆναι.Vide & in comp.à στένω.

Δύστηνος,ου,ὁ καὶ ἡ, infortunatus,infelix,miſer, ſecundùm quoſdam παρὰ τὸ στῆναι, vt ſit qui vix locum inuenire poteſt vbi conſiſtat. Il.χ.& apud Plut.& Dem. Item perditus,perdendus,pernicie dignus.Soph.in Electra. Vide & in comp.à στένω.

Δυστηνία,ἡ,miſeria,ærumna,calamitas. Exp.& improbitas.Heſych.

Decomp. Τρισδύστηνος,ter infelix,miſerrimus.

Compoſita ex infinit ἑστάναι deſinentia in ἑστὼ itidem ſine præpoſitione.

Ἀειεστὼ,ſempiternitas,æternitas,& permanſio in eodem ſtatu, τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, i. in iiſdem ſemper ſtare,inquit Suid.ex Antiph.

Εὐεστὼ,bonus & tranquillus ſtatus.Laert.Item felicitas. Vide & in comp.ex εἰμί.

¶ Deriuata ex ἵστημι,i.appendo.

Στατικὴ,ῆς,ἡ ſcientia de ratione ponderum.

Στατικὸς,οῦ,ὁ, huius ſcientiæ peritus. Στατικῶς,more eorum qui ponderant, aut more eorum quæ ponderantur.

Στήδην,aduerb.pondere,q.d.appenſim.Nic.

Στάδιος, appenſus,pondere demenſus. Nic. Item στάδιος,ſubſtantiuè,vide στάδιον.

Σταθμὸς,οῦ,ὁ,ſtatera,libra.Ilia.μ. Dicitur etiam ipſum pondus.Herodot. σταθμὸν διτάλαντος, ponderans duo talenta. Reperitur etiam τὰ σταθμὰ in plur.num.per metaplaſmum.Vide & aliam ſignif.in deriuat.ex ἵστημι,ſtatuo.

Σταθμίον,ου, τὸ, idem quod σταθμός. Vſitatius eſt in plurali στάθμια.

Σταθμίζω,f.ίσω,pondero.Exp.etiam ad amuſſim examino atque exigo.Suid.& Euſt.

Στάθμη, ἡ, amuſſis, regula ad quam aliquid exæquatur,funiculus tenuis,quem minio aut atramento imbuunt fabri, vt lineam rectam ducant, cuius ductum ſequuntur in materia exæquanda & complananda.Hom.Plut. Et metaphoricè apud Luc. κανόνα καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, hinc κατὰ στάθμην, ἐπὶ στάθμην, παρὰ στάθμην,& πρὸς στάθμην, ad amuſſim. Appellatur & rubrica, item linea. Item enſis capulus:quia ſuo pondere σταθμίζει τὸ ξίφος, dirigit & ad æquipondium reducit, apud Diodor. Siculum, ταῖς στάθμαις τῶν βραχέων τύπτοντες.

Σταθμάω,vel potiùs σταθμάομαι, ad amuſſim exigo, amuſſatim ſequor.Luc.de hiſt.ſcrib. Item pondero, libro. Pauſ.in Achaicis. Exponitur etiam modulor, modum adhibeo,ad certum modum facio. ¶ Item æſtimo, perpendo,examino. ¶ Item coniecturam facio,argumentum duco Theophr. 713

Σταθμητὸς,οῦ,ὁ,ad amuſſim exactus,vel qui ad amuſſim & lineam exigi ac dirigi poteſt. Exp.etiam μετρητὸς,apud Arrian. Apud Plut. ἐμοὶ μὲν οὖν ὦ ἑταῖρε οὐδὲν σταθμητὸν,mihi quidem ô ſocie nihil penſi.

Στατὴρ, ῆρος, ὁ, ſtater, pondus drachmarum quatuor, quod Hebræi ſiclum dicebant vt Bud.tradit,ſcribēs alibi ſtaterem à menſoribus vocari ſemunciam. De variis generibus vide Pollucem.

Στατηρίδιος, ου, ὁ, ſtateris valens, qui ſtatere pretio æſtimatur.

Πεντεστάτηρος, ου,ὁ καὶ ἡ, *(comp.)* qui quinque ſtaterum eſt ſeu quinque minarum.Poll.

Σταχάνη,ἡ,trutina:dicta παρὰ τὴν στάσιν.Suid. Dicitur eſſe Doricum vocabulum.

Compoſitorum in hac ſignificatione prima claſsis.

Ἀποστῆσαι, ſeu ἀποστήσασθαι, appendere,reddere aut recipere appenſum.Heſych.& Suid.

Διστάσιον, duplo pondere rependendum : vel duplum ponderans.

Ζυγοστάτης, libripens. ζυγοστάται,libripendes per vrbes conſtituti, qui regiis ponderibus præfecti appellantur.Hinc zygoſtatica fides,plena & examinata æquitas.

Ζυγοστατέω,ῶ,in trutina appendo.

Ἰσοστάσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui paris eſt ponderis. Luc. apud Ath. ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη,argento rependebatur.

Τριστάσιον,quod triplum appenditur & triplicato pondere æſtimatur.apud Arrian.

Compoſitorum ſecunda claſsis:videlicet ex σταθμὸς,ſeu στάθμη.

Ἀντίσταθμος,ου,ὁ καὶ ἡ,æquale pondus habens. Et per metaph. æquè pollens,æquiuallens.

Ἀντισταθμίζω, rependo vel pari pondere tribuo. Exponitur etiam,in æquilibrio pono.

Ἀντισταθμῶ,rependo è contrario pondero.Baſil.

Ἀποσταθμάω,dependo,appenſum trado.Euſt.

Ἀστάθμητος, ὁ καὶ ἡ, inconſideratus, improuidus, qui res perpendere non didicit, ſed temere agit. Plat. Item inſtabilis,incertus,ἄστατος.Thuc.

Βαρύσταθμος ponderoſus,grauis pondere.Ariſt.

Βαρυσταθμίζω, graui pondere ſum.Dioſc. Exponitur etiam grauitatem & pondus adiicio.

Διασταθμάομαι,metor,diſpono.Eurip.

Ἐπίσταθμος,qui ponderi adiicitur. Et plur.num.τὰ ἐπίσταθμα,eadem quæ σταθμά.Poll.

* Εὔσταθμος,qui eſt boni aut iuſti ponderis.in Pand.

Ἰσόσταθμος,qui æqualis ponderis eſt.

Κατασταθμίζω,appendo,pondere demetior.

Κατασταθμισμὸς,appenſio:ſingulorum per ſua pondera adiectio.Dioſc.

Κρεωστάθμη,ἡ,ſtatera in qua carnes appenduntur.

προσαναθμίζω, præpondero.
*προσασταθμός, qui non eſt iuſti ponderis, in Pand.
Σύσταθμος, eiuſdem cum alio ponderis.
Συσταθμία, ponderis æqualitas.
Υπερσταθμίζομαι, pondere vinco, propendeo.

ΙΣΤΩΡ, ορος, ὁ καὶ ἡ, ſciens, peritus. Heſiod. ¶ Item teſtis, vel iudex, ſeu arbiter, quòd eos gnaros eſſe oporteat rei de qua agitur. Il. σ. ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι.
Ἱστορία, ἡ, cognoſcendi ſtudium, luſtratio, locorum. Vnde καθ' ἱστορίαν πλανηθῆναι, apud Plut. exp. ad viſenda loca & mores hominum cognoſcendos peragrare. Item, percunctatio, inquiſitio, vt apud Dioſc. in pręfat. ἐξ ἱστορίας, ex percunctatione audita & cognita. Exponitur etiam commentatio apud Ariſtot. de anim. lib. 1. τὴν περὶ ψυχῆς ἱστορίαν. Sic & in libro de cœlo & alibi. Peculiariter verò hiſtoria & apud Gręcos & Latinos dicitur rerum geſtarum vel expoſitio vel demonſtratio, vt Gel. l. 5. c. 18. declarat: vnde ἱστορίαν συγγράφειν, apud Luc.
Ἱστόριον, ου, τὸ, exp. argumentum, fides ſeu probatio rei alicuius, apud Hippocr.
Ἱστορικὸς, οῦ, ὁ, hiſtoricus, ad hiſtorias pertinens, hiſtorialis. vt ἱστορικαὶ ζητήσεις, apud Plut. Et τὰ ἱστορικὰ hiſtorię, hiſtoriarum monumenta. Plut. in Them.
714 ¶ Item hiſtoricus, hiſtoriarum ſcriptor, ſeu hiſtoriarū ſcribendarum peritus. vnde ſuperl. ἱστορικώτατος, præſtantiſſimus in hiſtoriis enarrandis. Plut.
Ἱστορικῶς, hiſtoricè, hiſtoricorum more.
Ἱστορέω, ῶ, noſcito, cognoſco, Gal. 2. ad Glau. τινὰς δὲ ἱστορήσαι καὶ διὰ ταχέων ἀπολομένοις, noui, cognoui. ¶ Itē viſo, luſtro, de vrbibus & regionibus dictum. Plut. ἱστορῆσαι τὴν χώραν. ¶ Item perago & cognoſco loca, aliiſque ea enarrando trado, vt fecit Strabo. ¶ Item memorię trado. Theophr. τοὺς δὲ καθ' ἕκαστα βίους ἱστορῆσαι δεῖ τῶν χρόνων, i. ſigillatim vitas commemorare & prodere. Vnde τὰ ἱστορούμενα, res memorię proditę, apud Plut. Et ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα, Luc. literis prodere res geſtas. ¶ Item ſciſcitor, percontor, quęro. Soph. in El. ἱστόρει τί σοι φίλον. Item, ſciſcitando ſeu percontando audio vel cognoſco. Polyb. li. 3. τὴν πορείαν ἱστορῶν ὡς πολλὴ καὶ δυσδίοδος ὑπάρχει. ¶ Item ob oculos pono, ſpectandum propono. apud Suid.

Compoſita ac primùm ex ἵστωρ.

Αἴστωρ, imperitus, inſcius, qui nihil didicit ſeu vidit, Suid. & Heſych.
Επίστωρ, idem quod ἵστωρ, vt ἐπίστορα νηῶν, Apoll.
Νομοΐστωρ, legis peritus. Heſyc. & Suid.
Πολυΐστωρ, multiſcius, multiplici doctrina prȩditus.
προΐστωρ, prȩſcius.
Συνίστωρ, conſcius.
Υπερΐστωρ, ſupra modum ſciens aut peritus. Soph.
Φιλοΐστωρ, cupidus ſciendi, cupidus doctrinæ.

Compoſita ex ἱστορέω.

Ανιστορέω, ῶ, interrogo, ſciſcitor. Eurip.
Ανιστορησία, ἡ, hiſtoriarum ignoratio. Vtitur Cic. ad Att. lib. 6. epiſt. 1.
Ανιστόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, hiſtoriarum imperitus, malè verſans in hiſtoriis. Itē paſſ. cuius nulla in hiſtoriis memoria. Ανιστόρητος ἔχειν, neſcire hiſtorias. Plut.
Εφιστορέω, ſciſcitor, ſeu inſuper ſciſcitor. Heſych.
παριστορεῖν obiter ἱστορεῖν. Cic. ad Att.
προϊστορέω, antè memoro, priùs commemoro.
προσιστορέω, inſuper ſciſcitor. Item inſuper ſcribo & prodeo. Strab. 8.
Φιλιστορέω, cognoſcendarum rerum cupidus ſum, hiſtorię ſtudeo. Greg.

ΙΣΧΙΣ, lumbus ὀσφύς. Heſych.
Ἰσχίον, ου, τὸ, coxa, coxendix. Ἰσχία dicuntur interdum lineamētum quo femur coxendicis acetabulo colligatur: Interdum ipſe articulus: interdum partes carnoſæ ex vtroque ſacri oſſis latere, quę & σφαῖρα à Græcis vocantur, à Latinis clunes nominari creduntur. Il. ε. Sunt qui nomen eis inditum exiſtiment παρὰ τὸ ἴσχειν τοὺς καθημένους, quòd ſedentes ſuſtineant carnoſæ illæ poſt lumbos vtrinque eminentię. Ariſtot. hiſt. an. lib 4. c. 10. hominem ſolum ἰσχία habere dicit. Hom. tamen apro tribuit, Il. θ. & leoni, Il. υ.
Ανίσχιος, (comp.) depygis, clunium tumore vacans. Ariſt.
Ἰσχίας νόσος, dicitur coxendicum dolor: ſeu arthrytis coxendicis, Dioſc. l. 1. ἰσχιάδας ὠφελεῖ.
Ἰσχιαδικὸς, οῦ, ὁ, ad coxendicis dolores faciens. vt ἰσχιαδικὸν ἐπίπλασμα, apud Dioſc. Item qui è coxendicibus laborat, apud eundem Dioſc. reperitur etiam ἰσχιακὸς pro ἰσχιαδικὸς, apud Ath. l. 14. ex Theophr.

ΙΣΧΝΟΣ, ου, ὁ, macer, gracilis, tenuis, qui tenui corpore eſt & minimè carnoſo. ἕξις ἰσχνή, Plut. in Lycurg. Item metaph. ἰσχνὸς χαρακτὴρ, apud rhet. tenue dicendi genus: quod & gracile. Gell.
Ἰσχνότης, ητος, ἡ, macies, gracilitas. Gal.
Ἰσχναίνω, emacio, macilentum ſeu gracilem reddo: attenuo, arefacio. Ariſtot. 715
Ἴσχνανσις vel ἰσχνασία, emaciatio, extenuatio: aut etiam macies Ariſtot. ibid.
Ἰσχναντικὸς, emaciandi vim habens.
Ἰσχνόω, ῶ, idem quod ἰσχναίνω. Alex. in probl.
Ἰσχαίνω (ablato ν) idem quod ἰσχναίνω Theophr.
Ἰσχαλέος (ſine ν) apud poetas pro ἰσχνός, vel ἰσχναλέος. Vtitur & Hippocr.
Ἰσχὰς άδος, ἡ, carica propriè enim eſt ficus arida: dicique putatur quaſi ἰσχάς. Inuenitur tamen & de recentibus dictum apud Athen. l. 1. De variis ἰσχάδων generibus, vide Poll. l. 6. ¶ A quibuſdam etiam ſic dicitur ἡ ἄπιος, herba de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 9. cap. 10. Dioſc. lib. 4. cap. 155. Apud antiquos de oleis etiam ſiue oliuis dicebatur. Item anchora, apud Euſta.
Ἰσχάδιον, ου, τὸ, caricula. Ariſtoph. in Pluto.
Ανισχαδον (comp.) quod non peperit, nec ſugi poteſt. Suidas.

Compoſita.

* Αποϊσχαίνω, extenuo. Plut.
Αποϊσχναίνω emacio. Αποϊσχναίνομαι (ſine ν) extenuor.
Ενισχνος, gracilis, tenuis. Nic.
Επισχναίνω, arefacio, extenuo. ἐπισχναντέον, arefacere oportet ſeu extenuare.
Κάτισχνος, macer, gracilis. Κατισχναίνω & κατισχνόω, emacio, extenuo.
παρισχναίνω, extenuo. vnde παρισχναινόμενοι, macilenti, extenuati.
Υπισχνος, aliquantum macer, ſubgracilis.

ΙΣΧΥΣ, υος, ἡ, robur, vires. Xen. & alij. Item robur, i. potentia. Item vis. Soph. in Aiace, Ορᾷς Οδυσσεῦ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση, Thuc. l. 1. ὡς οὐδὲν ἦν δυνατὸν διαπράξασθαι κατ' ἰσχύν.
Ανισχυς (comp.) inualidus, infirmus. Eſ. c. 42.
Ἰσχύω, robuſtus ſum, ſeu robuſto corpore ſeu valido, vt ἰσχύειν τοῖς σώμασι, Xen. Item potens ſum, potentia prȩditus ſum, polleo. vt ἰσχύειν τοῖς ὅπλοις, & τοῖς νόμοις, apud Dem. & ἰσχύειν ναυτικῷ Thuc. Interdum exp. poſſum. vt apud Ariſtophan. μεῖζον ἰσχύειν, plus poſſe. Et cum infinit. vt Philo de mundo, τὸν κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχύσαι.
Ἰσχυρὸς, οῦ ὁ, robuſtus, validus, potens. Interdum etiam τὰ ἰσχυρὰ ſubſtantiuè, robur. vt τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρά, apud Æſchin. Etymologiſtes deducit ab ἴσχω, vt ſit ὁ ἴσχειν καὶ ἀντέχειν δυνάμενος.
Ἰσχυρῶς, valde, validè, vehementer, admodum, enixè, acriter, ſtudioſè. Xen.
Ἰσχυρόω, ῶ, reddo validum, corroboro.

Ἰσχυρίζομαι, viribus vtor, ſeu viribus contendo. vt apud Ariſtot. eth. 4. ἰσχυρίζεσθαι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, viribus contendere aduerſus imbecilles. Item nitor, i. fiduciam colloco. Dem. οὐ μὴν ἰσχυρίζομαι τούτῳ, non nitor hoc, in hoc fiduciam cauſæ non colloco. Item contendo dicendo & connitor: vt exponitur apud Æſchin. & apud Thuc. l. 3. ¶ Item aſſeuero, affirmo, βεβαιοῦμαι. Syneſ. ἰσχυρίζομαι δὲ ὡς ἔστιν ἡ τῶν ἱερῶν βιβλίων Θεὸς ταῦτα λέγει.

Compoſita ex ἰσχύω.

Ἀντισχύω, obnitor viribus, relucto, reſiſto.

Διισχύω, exp. viribus ſuperior ſum, viribus vinco.

Ἐνισχύω, vires ſumo, inualeſco. Item actiuè, corroboro, validum reddo, apud Gennad.

Ἐπισχύω, idem quod ἐνισχύω. Xen. in OEcon. Ἐπισχύεσθαι inualeſcere.

Decomp. Συνεπισχύω, viribus meis aliquem adiuuo, auxilior. Suid. Xen.

Κατισχύω, q. d. validus ſum ſeu viribus præditus aduerſus aliquem. Exponitur etiam prævaleo. Syn. Item actiua ſignif. roboro. Deut. cap. 12. Apud Eſa. ca. 22. μὴ κατισχύσετε παρακαλεῖν με, exp. ne conamini me cõſolari. in lib. Sap. c. 1. ἐν πλεονεξίᾳ κατισχυόντων αὐτὸν, exp. circumuenientium.

Κατισχύομαι, viribus alicuius opprimor, vel vincor, cedo. apud Diod.

Συνισχύω, confirmo, ſuppetias ferendo, roboro.

Ὑπερισχύω, præpotens ſum, prævaleo. Theophr.

Compoſita ab ἰσχυρός, &c.

Ἀνίσχυρος, minimè robuſtus, inualidus.

Ἀντισχυρίζω, è contrario firmo, obfirmo.

Ἀντισχυρίζομαι, è contrario firmor. Item obnitor.
716 Plut. Item è contrario affirmo ſeu aſſeuero, vel contrà contendo apud Thuc. l. 3.

Ἀπισχυρίζομαι, obnitor, ad fortitudinẽ me cõpono. Plut. Item omni ope reſiſto. apud eundem. Item nitor, fiduciã colloco: idem quod ἰσχυρίζομαι, niſi quod maiorem conatum in aggrediendo, maioremque fiduciã in tuendo ſignificat. Accipitur etiã pro, omni ope & conatu efficio. Apud Syneſ. ὅπερ ἐπειδὰν λάβηται πέτρας, ἀπισχυρίζεται, exp. firmiter retinet. Eſt etiã, acriter denego ſeu abnuo, pernego, apud Thuc. lib. 1. vbi συγχωρεῖν & ἀπισχυρίζεσθαι inter ſe opponit.

Διισχυρίζομαι, affirmo, contendo. Plat.

Ἐνισχυρίζομαι, nitor, fiduciam colloco. Dem.

Ἐπίσχυρος, auxiliator.

Ἐπισχυρίζω, exp. corroboro, apud Plut. Exponitur etiam, obnitor, omni ope reſiſto.

* *Decomp.* Προσεπισχυρίζω, corroboro, vel inſuper corroboro. Laert.

Συνισχυρίζω, corroboro, confirmo.

Ὑπέρισχυρος, robuſtus ſupra quàm dici poſſit, prępotens.

ΙΤΕΑ, ας, ἡ, & Ἰτέη, ης, ἡ, ſalix: παρὰ τὸ ἰέναι. Etymol. quoniam citò in altum excreſcit, inter primas etiam germinans, (vt & populus & alnus.) Od. κ. Μακραί τ' αἴγειροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι Eurip. ἰτέαν pro haſta vſurpaſſe dicitur: vtpote ſaligna, id eſt confecta è ſalice.

Ἰτέϊνος, ſalignus, qui è ſalice eſt. Theophr.

Ἰτεών, ῶνος, ὁ, ſalicetum ſeu ſalictum.

ΙΤΗΣ, ου, ὁ, temerarius, audax & pręceps periculorum facinorúmque ſuſceptor. Interdũ etiam in bonam partem, magnanimus, animoſus. Plat. Apud Ariſtophan. in Nub. ſcholiaſtes exp. impudens, & qui nullo cuiuſpiam habito reſpectu aliquid audet aut facit. Suidæ eſt etiam ὁρμητικός, qui pręcipiti impetu ad aliquid agendum fertur. ¶ Item mendicus, pauper. Etymologus deducit παρὰ τὸ ἵεσθαι, τὸ ὁρμᾶν.

Ἰτητικός, ὁ, temerarius, pręceps, vel etiam temeritatium & præcipitem reddens. Ariſtot.

* Ἰταμία, temeritas ἰταμότης, Hier.

Ἰταμός, οῦ, ὁ, idem quod præcedentia. Plut. Ariſtot. in probl. (de vino) πρὸς τὸ πράττειν ἰταμούς, pręcipites ad facinus aliquod audendum. Interdum exp. impudens, inuerecundus. vt apud Syneſ. ep. 4. & 72. Sic apud Ariſtoph. ἰταμὸς κύων.

Ἰταμῶς, temerariè. Item impudenter.

Ἰταμότης, ητος, ἡ, temeritas. Item impudentia.

ΙΤΡΙΑ, τά, Heſych. exp. ὑπογάστρια, pars ventri ſubiecta, quæ & ἦτρον, de quo vide ſuo loco.

Ἴτριον, ου, τό, placentarum ſeu operis piſtorij genus prætenue, faciléque fragile: vt teſtatur Athen. lib. 14. vnde Galenus in lexico. Hippocr. τὸ ἴτριον, nominari etiam ἐρείκιον dicit διὰ τὸ εὔθρυπτον. Idem. Gal. de alim. facult. lib. 1. c. 4. duo eſſe ſcribit ἰτρίων genera. Vide eundem & in lib. de tuenda valetudine. l. 5. & Dioſc. l. 4. c. 64.

ΙΤΥΣ, υος, ἡ, circunferentia & vmbo, ἄμβρυον, i. ora curuaturáque in extremo ambitu rotæ. Il. δ. Dicitur etiam de clypei circunferentia ſeu vmbone, apud Heſiod. Deducitur ab ἴω, vado: vtpote ἡ κύκλῳ διίοῦσα.

ΙΧΘΥΣ, ύος, ὁ, piſcis. Iliad. φ ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες Antiphanes apud Athenæum, Οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τῶν ἰχθύων ἀτοχώτερον ¶ Ἰχθῦς, apud Atticos dicuntur etiam piſcarię, loca ipſa vbi piſces veneunt. Heſych.

Ἰχθυόεις, εντος, ὁ, piſcoſus, piſculentus. Od. ι.

Ἰχθυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Interdum & piſcis ſimilitudinem habens, piſcem referens.

Ἰχθυωδῶς, piſcium modo.

Ἰχθυικὴ πύλη, piſcaria porta. Ex 2. Paralip. 15.

Ἰχθυηρός, οῦ, ὁ, piſculentus vel piſcarius. Ariſtoph.

Ἰχθυάω, ῶ, piſcor Hom.

Ἰχθυήματα, videntur propriè eſſe piſcium ſquamæ. apud Hippocratem autem ἰχθυήματα dicuntur λεπίσματα φλοιῶν, corticum fragmenta. Gal. 717

Ἰχθύδιον, ου, τό, piſciculus, apud Athen. lib. 8.

Ἰχθύα vel ἰχθύη, ης, ἡ, ſquamę marinę pellis arida. Poteſt etiam ferreum vnguem ſignificare quo in exactione ſectionéque fœtus vtimur propter ſquamarum piſcis ſimilitudinem. Apud Hippocr. exp. limatura, ſcrobs ramentum.

Compoſita.

* Ἄνιχθυς, qui eſt ſine piſcibus, qui piſcibus caret. Strabo.

Ἀπιχθυς, υος ὁ καὶ ἡ, qui piſcibus non veſcitur. Areop.

Κάλλιχθυς, à quibuſdam dicitur ὁ ἀνθίας ἰχθῦς, qui & Καλλιώνυμος, teſte Athen. lib. 7.

Πολυίχθυος, piſcibus abundans. Homerus in hymno Apoll.

* Πολύϊχθυς, piſcoſus, πολυίχθυος. Strabo.

ΙΧΝΟΣ, εος, τό, veſtigium, i. ima pedis pars, ſeu (vt Gal. tradit com. 2. in l. Hipp. de fracturis) cutis pedi ſubiecta. Frequentius autem accipitur pro veſtigio, i. ſigno quod pes incedentis ſolo imprimit. Xen. de venat. τὰ ἴχνη τοῦ λαγῶ. Et apud Soph. κατ' ἴχνος ᾄσσω, feror per veſtigia, veſtigia ſequor. Metaphoricè etiam capitur, Plat. in ep. τῆς πολιτείας εἰς ἴχνος ἰέναι. reipub. veſtigiis inſiſtere, ſeu reipub. veſtigia ſequi. Itẽ pro ipſo pede, apud Eur. in Or. (vt tradit ſchol.) σῖγα σῖγα λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης Τίθετε μὴ κτυπεῖτε. Idem ſchol. etiam pro inceſſu apud eundem in Hecuba vſurpari tradit.

Ἰχνάομαι, ῶμαι, veſtigo, veſtigiis conſequor. Plut.

Ἰχνέω,

Ἰχνέω,idem,Pind.
Ἰχνεύω,f.εύσω,idem,Xen.in Cyneg.
Ἰχνεύεσθαι,veſtigiis indagari,Poll.
Ἰχνευμα,τὸ,indago,Poll.
Ἰχνεύμων,ichneumon, Ariſtot.lib.5. de anim.& Plin.l. 8.c.24.Eſt & veſpæ genus,apud eoſdem.
Ἴχνευσις,veſtigatio,indagatio,indago,Xen.
*Ἰχνευτήρ,idem quod ἰχνευτής, Opp.lib.1.de ven.
Ἰχνευτής,ῦ,ὁ,veſtigator,indagator,Poll. Ἰχνευταὶ,dicũtur etiam qui nunc ἰχνεύμονες, apud Herodot. lib.2. ὥσπερ αὐτὰς δὲ τῇσι κυσὶ οἱ ἰχνευταὶ θάπτονται.
Ἰχνεία,ἡ,idem quod ἴχνευσις,Xen.
Ἴχνιον,ου,τὸ,veſtigium,idem quod ἴχνος,Hom.

Compoſita.

Ἀνιχνεύω,perueſtigo, diligenter inueſtigo,indago,perſequor,Plut.Et ἀνιχνεύεσθαι dicitur fera,quum à veſtigantibus venatoribus quæritur,i.veſtigiis ſuis indagatur.Item metaph.perſcrutor.
Ἀνιχνευτής,ῦ,ὁ,perueſtigator,indagator.
Ἀνιχνίαστος,qui veſtigari nequit,Æſchyl.
Δυσιχνευστος,inueſtigatu difficilis.
*Διιχνεύω,perueſtigo,Opp.
Ἐξιχνεύω, veſtigo,inueſtigo, veſtigiis conſequor,Plutarch.ἐξιχνεύει τὰς ἁμαρτίας,diligenter inquirit.
Ἐξιχνιάζω,idem quod ἐξιχνεύω. Ἐξιχνιασμὸς,ῦ,ὁ,inueſtigatio,indagatio.
Ἀνεξιχνίαστος, (*decomp.*) quem nullis veſtigiis conſequi poſſumus,Areop.& Naz.
*Πανίχνιον,omne genus veſtigij,Oppian.
Περιιχνεύω, antè veſtigo.Alij exp.præeo.

ΙΧΩΡ,ῶρος,ὁ, ab Ariſtot.lib.3. de hiſt.an.dicitur eſſe ſanguis crudus qui vel nondum concoctus eſt vel in ſerum verſus, Gal.lib.2.de clem. ἰχῶρα,id appellat quod ſero lactis reſpondet. Alij ſeroſos humores,alij aquoſos, alij tenues, alij verò ſaniem interpretantur. Cornel. Celſ. dicit ſaniei ſpeciem eſſe, lib.5.cap.26. Apud Hom.ἰχὼρ eſt humor qui è deorum cute vulnerata effluit, eos enim ἀναίμονας eſſe docet : vnde Iliad.ε. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα,ἰχώρ,οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. Tribuitur etiam rebus inanimis : vt apud Dioſcor. (de corno) ὁ δὲ τῶν χλωρῶν φύλλων κοπτομένων ἰχὼρ ἁρμόζει, &c. Serum quoque lactis ſic appellatur, Ariſtot.de hiſtor.an.lib 3. cap.20. πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃ καλεῖται ὀῤῥός.
718 Ἐξιχωρίζω, (*comp.*) humorem ſeroſum aut ſaniem exprimo,apud Suid.

ΙΨΟΣ,ſuber,arbor, de qua Theophr.hiſt.lib.3.cap.6. ¶ Ἰψὸς,verò oxyt.eſt hedera,Heſych.

ΙΩ, aduerb.ſeu interiectio dolentis & exclamantis: vt io,heu ſeu eheu,hei & ô apud Latinos,Sophoc.in Aiace, ἰώ ἰώ μοι, μοι, hei, hei mihi. Ibidem,ἰώ μοι ἐμῶν νόστων, hei mihi ob reditus meos. Ibidem cum nomin.ἰὼ τάλας,hei miſero mihi,ô miſerum me. Item cum vocatiuo ἰὼ ταλαίφρον γύναι ô miſeram te. Apud Euripidem ἰὼ ἰὼ exp.proh,proh.

ΙΩΓΗ,ῆς,ἡ,tegmen,Odyſ.ξ.¶Ab Heſyc.& Suida exponitur etiam diuerſorium, litus. item quies,flatus, vox,clamor.
Ἐπωγαὶ,(*Comp.*) loca in quibus naues à ventorum iniuriis tutæ eſſe poſſunt.

ΙΩΗ,ῆς ἡ,vox,clamor,Iliad κ. ¶Item flatus, πνοὴ,vt Iliad.δ. νέφος ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς. ¶Ab Heſychio exponitur etiam, fumus, ſplendor, impetus.

ΙΩΝ,ωνος,ὁ, Ion, filius Xuthi, nepos Hellenis, à quo Ἴωνες,dicti fuerunt poſteri eius ac ſubditi.
Ἰωνία,ας,ἡ,Ionia regio quam incolebant Ἴωνες, ſub.χώρα. Alioquin Ἰωνία Athenis dicitur ἡ χαμαίπιτυς: vt eſt apud Dioſcoridem li.3.ca.175. ¶Item violetum, ab ἴον,de quo vide ſuo loco.
Ἰωνικὸς, qui Ionum eſt. Ionum proprius & peculiaris.
Ἰωνικὸς, dicitur etiam qui ex Ionum gente eſt apud Athen.lib.4.
Ἰωνικῶς,Ionicè,Ionum more,Ariſtoph.
Ἰωνὶς,ίδος,ἡ,idem quod Ἰωνική,Epigram.
Ἰωνίζω,Iones imitor,vel æmulor,Iones ſequor.
Ἰάζω, Iones imitor:vel Ionica lingua vtor,Hermog.
Ἰαστὶ, Ionicè. Et ἡ Ἰαστὶ ἁρμονία,Ionica harmonia teſte Athen.lib.14.
Ἰακὸς,Ionicus,Athen.lib.10.
Ἰὰς,άδος,ἡ,Ionica,vt Ἰάδι ξυγγραφεία,Thuc.

ΙΩΨ, piſcis quidam, apud Suidam. Meminit eius Callim.

K

DECIMAE literæ Græcorum nota eſt, quam vocant κάππα. Vſurpatur interdum in plur.nu. vt in prouerbio, τρία κάππα κάκιστα, de Cappadocia,Creta & Cilicia,inquit Suid. ¶Eſt etiam numeralis nota, ſignificans viginti, hoc modo, κ',κα',κβ',& ſic deinceps.Præfixa autem acuti accentus apice ab imo ſiniſtri pede, viginti millia denotat.,κ.
Κόππα pro κάππα dictum fuit, ſed κατὰ γλῶσσαν,vt inquit Euſt.
Κοππατίας, nomen equi, apud Ariſtoph.in Nub. Οὐ τριάκοντα τὸν κοππατίαν: vbi ſcribit ſchol.κοππατίας equos fuiſſe dictos quibus impreſſa eſſet litera κ.

ΚΑΒΑΛΛΗΣ,ου, ὁ, caballus,equus clitellarius,Plutarch.
Καβάλλιον,idem quod καβάλλης,Heſych.

ΚΑΒΟΣ,ου, ὁ, menſuræ frumentaceæ genus,Heſych. Suid.Poll.Eſt etiam menſura vinaria,Heſych.
Κάβη,ης,ἡ,apud Suid.exp.τροφὴ,i.cibus.
Κάβαισος,ου,ὁ,(vel κάβασος, vt apud Pollucem legitur) edax,vorax,qui cibo eſt inexplebilis.
Κάβηξ, dicitur à Suida eſſe auis, quæ alio nomine larus & ab edacitate λάρος eſt appellata.

ΚΑΓΚΑΜΟΝ, ου,τὸ, cancamum,lacryma Arabici ligni,Dioſc.lib.1.cap.23
Κάγκανον, herba eſt apud Gal. pro quo apud Paulum Ægin.ſcriptum κάκανον.

ΚΑΓΚΑΖΩ, F.άσω, P.ακα, cachinnor,i.effusè rideo, riſum effundo,(factum putatur per onomatopœiam, imitando ſonum qui in profuſo riſu editur) Eunap. apud Suid. ¶Item conuitior,βλασφημῶ,inquit Suidas,ex Soph.
Καγχασμὸς, ῦ, ὁ, cachinnatio, i. ipſa cachinnandi actio,vel cachinnus,riſus profuſus,Suid.
Καγχαστὴς,ῦ, ὁ, & καγχαστικὸς, cachinnator,i.qui lubenter cachinnatur,apud Poll.

Καχλάζω,idem quod καχάζω,Athen.
Καχάομαι,ῶμαι,rideo incompoſitè,Heſych.
Καχαλάω,vide in comp.ex χαλάω.

Compoſita.

Ανακαχάζω,idem quod καχάζω, niſi quòd præpoſitio auget ſignificationem,Plat.
Εγκαχάζω,irrideo, illudo, vel petulantibus cachinnis illudo.
Εκκαχάζω , præpoſitione ἐκ itidem augente ſignificationem ſimplicis καχάζω,Xenoph.
Επικαχάζω , vt τούτοις τοῖς λόγοις ἐπικαχάσαντες , pro καχάσαντες ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις, quum ad hęc verba cachinnum ſuſtuliſſent.
Περικαχαλάω,circa exulto,& gaudio afficior,Opp.4. Hall.
Υπερκαχάζω,effusè,cachinnor.

ΚΑΥΧΑΙΝΩ,calefacio,arefacio,Heſych.
Κάγκανος,aridus,ſiccus: vt κάγκανα ξύλα,Il φ.& Od.σ. à quibuſdam dicuntur τὰ εἰς τὸ καίεσθαι κεκομμένα.i. κοπτόμενα Pro eodem ſcribitur & κάγκανος,vt κάγκανα ξύλα, apud Theocr.idyll.25.
Πολυκαγκής,έος, ὁ καὶ ἡ, *(comp.)* multum aridus, admodum ſiccus,epitheton ſitis,Il.λ.

ΚΑΔΟΣ,vel κάδδος,ου,ὁ, vas vinarium, cadus,dolium vel doliolum,Herodotus apud Pollucem,καὶ φοινικίου οἴνου κάδδον. Accipitur & pro poculo è quo bibitur: vt apud Athen.lib.11.οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον.
¶ Item vas in quod calculi immittebantur,ſitula ſiue ſitella ſuffragiorum , Ariſtoph. in Auib. Quidam ab χανδὸν , alia ab Hebræo *cad* , pro hydria alióque vaſis genere,deriuatum volunt.
Καδίσκος,ου,ὁ, vel καδδίσκος, (dimin.) paruus cadus, parua teſta,Pollux inter vaſa vinaria ponit. Citatur ex Nonno pro ſitula quæ in puteum demittitur.
¶ Item vas in quo calculi coniiciebantur, Demoſth. Καδίον ου τὸ,(diminut.aliud.)paruus cadus.Item pera,καδίον ποιμενικὸν,pera paſtoralis,1.Reg.c.16.
Ημικάδιον ου,τὸ,(*Compoſ.*)dimidius cadus,apud Poll.

ΚΑΔΥΤΑΣ,ου,ὁ, Syriaca herbula,arboribus & ſpinis ſe circumuoluens,vt Plin.tradit ex Theophr.

ΚΑΖΩ,F.σω, orno,exorno,decoro,vel excolo,inſtruo, κοσμέω,καλλωπίζω. Poeticum eſt,nec niſi in præter. paſſ.vſitatum,itidémque in participio:vt Od δ.παντοίης ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσι, Ili.β. (in catalogo nauium , de Aiace Oilei filio) Εγχείῃ δ' ἐκέκαστο πανέλληνας καὶ Αχαιοὺς , haſtæ peritia ornatus inſtructúſque erat vt quiuis alius vniuerſorum Græcorum, Il. δ Καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε , malis inſtructè artibus & dolis. Apud Apoll. Arg.l.2.ἐκέκαστο ἰθύνειν, præditus erat regendi facilitate.
Λαικάζω Suidæ eſt ἀπατῶ,decipio.Significat etiam, ſcortor,Ariſtoph.in Equit.
Λαικάστρια πόρνη,meretrix,proſtibulum.
Λαικαστής,οῦ,ὁ,πόρνος, ſcortator,ſeu qui corpore quæſtum facit,Ariſtoph. Volunt hæc eſſe παρὰ τὸ κάζειν τὸ κοσμεῖν,& τὸ λα τὸ ἐπιτατικὸν,inſerto ι

ΚΑΘΑΙΡΩ, F. αρῶ,P.αρκα. Purgo,mundo,Ody.χ.
720 Athenæus lib.7. παντα σπίλον καθαίρειν. ¶ Item expio , luſtro. καθαίρειν στόλον, luſtrare claſſem, Appian.lib.5.bell.ciuil. Et καθαίρειν καθαρμὸν,Plat.de leg.expiationem adhibeo. Item flagris cædo Theocriti ſchol.in idyll.5. ἐκάθηρε eſſe dicit ἐμαστίγωσεν, item αὐτὶ τοῦ ἔτυψε καὶ ἐξέδαρε, Ariſtoph. πέλθῃ τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρεν.
Καθαίρομαι, purgor , Ariſtot.expior Plat.Item flagris cædor,Heſych.
Καθαρμὸς,οῦ,ὁ, purgatio, Plut. ſymp.3. Item expiatio, luſtratio, Plat. Item pro κάθαρμα,i. pro piaculari homine,apud Herodot.
Κάθαρμα,τὸ, purgamentum,piamentum,Poll.lib. 5.ca.46. Euſtathius καθάρματα,dici ait τοὺς ῥυπαροὺς καὶ ἀπόλητας , viles homines & abiectos. ¶ Item id quod ad purgandum adhibetur,ſiue ad expiandum. Et ſecundum hanc ſignificationem καθάρματα vocabantur homines ſcelerati , tanquam piaculares(i. pro patriæ luſtratione expiationéque deuoti , qui & ſacri à Latinis appellabantur) quorum videlicet capite omnia ciuitatis aut gentis alicuius ſcelera luebantur , quíque ad auertendam deorũ iram mactabantur. Vide ſchol.Ariſtoph.& Suidam.Demoſtheni κάθαρμα eſt ᾧ μηδεμία μετουσία ἀρετῆς,in orat.pro cor.
Κάθαρσις,εως,ἡ,purgatio,expiatio.Plat.& alij.
Καθάρσιος ου,ὁ καὶ ἡ, purgatorius vel purgatiuus,purgandi vim habens. Item expiatorius , vt καθάρσιος φύσις, Nazianz. & καθάρσιον ὕδωρ, Nonno, luſtralis aqua. Καθάρσιον,ου,τὸ, (ſubſt.) pro κάθαρσις,vel καθαρμὸς,expiatio,luſtratio,vel piaculum,Demo.Plat. Greg. Item καθάρσια,ſacra expiatoria,piacula,Luc. Plut.Pauſ.
Καθαρτὴς,οῦ,ὁ,purgator. Item expiator,luſtrator, Soph in El.item Plut.
Καθαρτικὸς,οῦ,ὁ,purgatiuus ſiue purgatorius,purgandi vim habens,Plut.
Καθαρτήριος,idem quod καθάρσιος,purgatiuus. Item expiatiuus,Syneſ.in epiſt.
Καθαρὸς,οῦ,ὁ,purus,mundus,nitidus, Ody.ζ. ¶ Item purus,i.impermixtus,ſimplex:idem quod ἄκρατος & ἀμιγὴς,cum quibus etiam copulatur,Xenoph.
¶ Apud Arat.καθαρῇ ἐπὶ νυκτὶ,Cic.interpr.nocte ſerena. Item purus, i. qui ſe non contaminauit aliquo ſcelere,ſceleris purus,Plut. Καθαραὶ ἡμέραι,Plat.de leg dies faſti,quibus opponuntur ἀποφράδες. Interdum cum accuſ. vt καθαρὸς τὴν διάνοιαν, apud Greg. purus mente. Sic καθαρὸς τὰς χεῖρας,Luc. Interdum cum genit. vt καθαρὸς τῶν ἐγκλημάτων , Antiph. qui nulli intulit iniuriam. Apud Ariſtoph.in Veſp. εὖ παρὰ καθαρόν τι φιλεῖτε, exp ingenuum,liberum, vel liberè pictum.¶ Καθαραὶ ψῆφοι,Demoſth.ratio putata & perfecta. ¶ Item vacuus, Plut.in Numa,καθαρὰς ψόφων ὁδοὺς , vacuas ſtrepitibus vias. καθαρὰ ἄντρα, apud Aphrod.antra vaſta & vacua.
Καθαρύλλος,(diminut.) q.d.nitidulus, vt καθαρύλλος ἄρτος,apud Athen.
Καθαρῶς,aduerb.purè,nitidè,Heſiod Apud Plut.ad Cor.καθαρῶς διαλέγεσθαι , puro ſermone vti & quaſi nitido Item dilucidè, manifeſtè , apud Plutarch.& Dem.Item purè , i. pura mente, candidè,Demoſth. Philip.3.
Καθαρότης,ητος,ἡ. puritas, nitor, munditia,vt καθαρότης λόγου.Hermog.Item puritas,innocentia.
Καθαρεύω,purus ſum,purè me gero. Cum genit. vt Plat φόνου καθαρεύειν.Sic φθόνου καθαρεύειν, (apud Chryſoſt.) Dicitur etiam καθαρεύω περὶ τούτου, apud Polyb.& καθαρεύω ἐν τούτῳ, apud Plut.κεφ Ρωμ. itẽ καθαρεύω τούτῳ apud Philonem.
Καθαρίζω,purifico:mundo,purgo.Καθαρίζομαι, purgo,Naz.
Καθαρισμὸς,οῦ,ὁ,purificatio.Item expiamentum,piaculum,pro καθάρσιον Luc.
Καθάριος ſiue καθάρειος,ου,ὁ καὶ ἡ, mundus,munditiem ſeruans , præſertim in victu & cultu corporis. Dicitur de perſona,&de re,vt in Pyth.carm.&apud Plut.Apud Eurip.καθάρειον πῦρ,pro luſtrali igne.
Καθαρίως,mundè, munditiem ſeruãdo,Athen.Exp. etiam eleganter,Xen. 721
Καθαριότης ητος,ἡ,mundities,Athen.lib.12.

Compoſita.

Ακαθαρσία,ἡ,ſordes,immunditia,ſpurcitia,Dem.

Ακάθαρτος

Ἀκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, impurus, immundus. Item ſceleſtus, apud Dem. & Luc.

Ἀνακαθαίρω, expurgo, perpurgo, vel purgo. Theologicum eſt verbum (inquit Bud.) *pro* allegorias anagogicas ad liquidum vſque ſenſum patefacere & explanare.

Ἀνακαθαίρομαι, idem, apud Plut. in Ant. Ἀνακαθαιρόμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πολέμου, perſequens reliquias & repurgans. Item planè explico, apud Plat. Ἀνακαθαίρεσθαι dicitur ſol in deliquio, quum luna ſolem ſubiens & nobis auferens ſenſim præterlabitur, & eam partem ſolis quam nobis primùm abſtulit prætereundo reddit, apud Dionyſ. Areop. Ἀνακάθαρσις, expurgatio. Item allegorici ſenſus & reconditi anagogica explicatio.

Ἀνακαθαρτικός, purgandi vim habens.

Ἀποκαθαίρω, expurgo, repurgo. item abſtergo, Xen. Item luſtro, expio apud Dion Areop.

Ἀποκαθαίρομαι, idem. Item expurgor, abſtergor. Item luſtror, expior. Apud Ariſtot. de an. lib. 7. ἀποκαθαίρεται κέλυφος, detrahitur putamen.

Ἀποκάθαρμα, expurgamentum, purgamentum, excrementum. Item piaculum, piamentum.

Ἀποκάθαρσις, expurgatio. Item expiatio, luſtratio.

Ἀποκαθαρτικός, expurgatorius. Item expiatiuus.

Decomp. Συναποκαθαίρω, ſimul purgo.

Αὐτοκάθαρσις, ipſamet purgatio, Naz. de bapt.

Διακαθαίρω in diuerſis partibus purgo, q. d. interpurgo. Theophraſto (inquit Bud.) eſt purpurare arbores & interlucare. Item pro καθαίρω, Poll.

Διακάθαρσις, q. d. interpurgatio, interlucatio. apud Theophr. Item pro κάθαρσις.

Διακαθαρίζω, idem quod καθαρίζω.

Δυσκάθαρτος, purgatu difficilis.

Ἐκκαθαίρω, expurgo. Item detergo, Il. α

Ἐκκαθαίρομαι, expurgor. Cum genit. Syneſ.

Εὐκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, purgatu facilis.

Περικαθαίρω, circunquaque purgo, vel in circuitu purgo. Item perpurgo. Exp. & ablaqueo. In lib. Ioſuæ cap. 5. περιεκάθηρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ, circumcîdit filios Iſrael.

Περικάθαρμα, q. d. circumpurgamentum. Exp. & retrimentum, ſordes, q. d. ſordes vndique euertendo collectæ, 1. Cor. 4.

Περικαθαρίζω, circumcirca purifico.

Decomp. Ἀπερικάθαρτος, non circumpurgatus.

Δυσπερικάθαρτος, qui non facilè circumpurgatur.

Προκαθαίρω, præpurgo, antè purgo, Syn.

Ὑπερκαθαίρω, immodicè vel ſupra modum purgo.

Ὑπερκάθαρσις, immodica purgatio.

Ὑποκαθαίρω, leuiter purgo, vel inferius purgo, per inferiores partes purgo.

Ὑποκάθαρσις, eiuſmodi purgatio, Gal.

ΚΑΙ, &, vt πένης καὶ δίκαιος. Interdum exp. tum: vt apud Plat. ἐφέροντο καὶ ἔφερον, Cicer. interpr. tum ferebant tum ferebantur. ¶ Καί, etiam, Plato, ἀχρηστοι μὲν γὰρ καὶ γυναιξὶν, etiam mulieribus inutiles. ¶ Καί, æquè, perinde: Greg. πάσης τυχὼν παρ' αὐτοῦ δεξιώσεως, ὅτι καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος, æquè atque liberorum chariſſimus: Ariſtid. οὐχ ὁμοίως καὶ πρότερον, non ſimiliter ac prius, non itidem vt antea. Et in orat. Dominica, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, vt in cœlo, ſic & in terra. Item καὶ, quàm: vt Ariſt. polit. 1. ἔστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν, alia eſt quæſtuaria atque diuitiæ œconomicæ. ¶ Καί, vel. Ariſtot. de gener. anim. l. 4. καὶ κρατεῖ καὶ κρατεῖται, vel ſuperat, vel ſuperatur. ¶ Καί, ſed, vt Themiſt. Ph. 2. πότερον οὖν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἢ τύχῃ, καὶ τίς ἂν εἴποι, &c. ¶ Diuerſis particulis præmittitur: vt καὶ γὰρ, etenim. & pro eodem καὶ γὰρ δή. Καὶ δή, continuò, & protinus, i. ideo, Demoſth. Καὶ μὲν δὴ καὶ, atque adeò, & verò. Καὶ εἰ pro εἰ καὶ, etſi, etiamſi, tametſi, quanquam apud Ariſtot. pol. 3. Καί κέ τις, apud Hom. pro καὶ δή τις. Et καί κεν, pro καὶ δὴ ἄν. Καὶ μάλα, & quidem, atque adeò. In reſponſione accipitur *pro*, equidem, ita ſanè, ita profectò: Xenoph. οἶσθά τινας ἀχαρίστους καλουμένους; καὶ μάλα, ἔφη. Sequente ὅμως ponitur pro εἰ καὶ μάλα, καίπερ: Xenoph Hell. 6. ὁ δ' Ἀγησίλαος καὶ μάλα βουλόμενος ἀπάγειν τὸ στράτευμα, ὅμως ἐκεῖ κατέμεινε τρεῖς ἡμέρας, quamuis maximoperè vellet. Καὶ μέν τοι καὶ, atque etiam. Καὶ μέν τοι καὶ ἂν, quòd ſi, ſin autem. Dem. Καὶ μὴν, quinetiam. Καί νυ exp. atque: vt apud Heſiod. in Erg. Καί νυ δίκης ἐπάκουε, atque iuſtitiæ obedi. Καὶ πάλαι, & ſanè iampridem, vel iamdudum, iampridē. volunt enim quidam hîc vacare καί. Καίπερ, quamuis, etſi tametſi. quod & καί περ, coniunctim. Καὶ ταῦτα, idque. Demoſt. pro cor. καὶ ταῦτα ἐν βραχεῖ idque breuiter. vel, & hæc quidem quàm breuiſſimè. Apud Ariſtoph καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, atque hæc quidem ita ſe habent. Itidémque apud Plat. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ, & hæc quidem hactenus, vel & hæc quidem hoc modo ſe habent. Καί τι καὶ, atque adeò, Dem. Καί τοι, etſi, tametſi: item, verùm, ſed, at, atqui. item, & quidem, iam verò. item, proinde, itaque. Sed frequentius coniunctim ſcribitur. ¶ In compoſitis nonnullis ſubſcribitur ι ipſi α, vt in κἀκεῖνος pro καὶ ἐκεῖνος, κἀγαθὸς pro καὶ ἀγαθὸς, κἀγὼ pro καὶ ἐγώ.

ΚΑΙΑΔΑΣ, ου, ὁ, cæadas: fuit apud Lacedæmonios carcer ſubterraneus, ſpelunca in quam ſontes coniiciebant Spartani, Thuc. Pauſ.

Καίατα, Heſychio ſunt foueæ: ſiue loca à terrę motibus dirupta & hiantia. vnde καιετάεσσα dictæ ab Homero creditur Sparta, quòd multis eiuſmodi καιάτοις hiaret. Vide Strabonem l 8.

ΚΑΙΚΙΑΣ, ου ὁ, cæcias, ventus ex eurorum genere quī ab ortu æſtiuo ſpirat, Ariſtot.

Καικίνης, ου, ὁ, idem. Heſych.

ΚΑΙΝΟΣ, ου, ὁ, nonuus, Xen. Luc. & alij, F. καινή, noua. vnde ἐκ καινῆς, denuò, de integro, Thuc. ¶ Τὸ καινὸν nomen eſt loci ἐν τοῖς δικαστηρίοις, apud Ariſtoph. in Veſpis, ἐδίκαζεν εἰς τὸ καινὸν ἐμπεσών vide ſchol.

Καινῶς, nouè, nouo modo: vt παλαιὰ καινῶς διεξελθεῖν, Iſocr. Exp. & παραδόξως, Suid.

Καινότης ητος, ἡ, nouitas, Athen. Iſocr.

Καινόω, ῶ, nouo vel renouo, innouo, Dion. hiſt.

Καινίζω, idem quod καινόω, Nonn.

Καινισμός, innouatio.

Compoſita.

Ἀνακαινίζω, renouo, inſtauro. Ἀνακαίνισις, renouatio, inſtauratio, Suid.

* *Decomp.* Ἐπανακαινίζω, rurſus renouo, Iob. 10.

Ἐγκαίνια, τὰ, dedicatio rei alicuius nouæ: vt apud Dan. c. 4. & Ioan. c. 10. Suidas dicit eſſe feſtum in quo aliquid innouabatur. Sunt qui ἐγκαίνιον, pro tyrocinio accipiant apud Quintil. lib. 7. c. 3.

Ἐγκαινόω, ῶ, innouo Exp. etiam, initio, dedico.

Ἐγκαινίζω, idem quod ἀνακαινίζω. Ἐγκαινισμός, renouatio. Item dedicatio, Mach. l. 1. c. 4.

Ἐπικαινίζω, renouo, Machab. 10.

Φιλόκαινος, nouitatis amator, Euſt.

ΚΑΙΝΩ, perimo, occido, φονεύω, κτείνω. Euripid. in Phœn παῖς πατέρα καίνει.

Καίνυμαι, idem, Heſych. Item vinco, ſupero, & quidem occiſum, propriè, Od. γ.

Καινίς, ίδος ἡ, mors, cædes, ſtrages, Luc.

Compoſita. Ἀποκαίνυμαι, vinco, Heſych. & Suid. vt Il. ψ. τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀείσας.

Καταςκαίνω, perimo, conficio, interimo, Xen.
* Περικαίνυμαι, idem quod καίνυμαι, Nic. in ther.
* Πολυκαινής, multos occidens, Æſchyl.

ΚΑΙΡΟΣ, οῦ, ὁ, occaſio, opportunitas temporis, tempeſtiuitas: vt καιρὸς τῶν πραγμάτων, Dem. occaſio rerum bene gerendarum. καιρὸν τηρεῖν, Ariſtot. rhet. 2. occaſionem obſeruare, occaſioni imminere. καιροῦ λαβέσθαι, Luc. occaſionem nanciſci: Xenoph. καιρὸς ἤδη
723 διαλύειν τὴν στρατιάν, ſub. ἐστί. Εν καιρῷ, ἐπὶ καιροῦ, εἰς καιρόν, opportunè, tempeſtiuè. Contrà, παρὰ καιρόν, ἀπὸ καιροῦ, intempeſtiuè, alieno tempore. Dicitur & de loci opportunitate: Thucyd. καὶ ἐναυλισάμενων τῶν χωρίων οὐ καιρὸς εἴη. Sic Eurip. εἰς καιρὸν τυπεὶς, opportuno in loco vulneratus, i. lethaliter. ¶ Item generalius, pro commoditate. Εν καιρῷ γίνεσθαί τινι, Xenoph. eſſe alicui commodum, vel vtilem. Sic apud Herodotum, ἐς καιρὸν ἔσται, exp. vtile erit. Item modus μετριότης: ὁ καιρὸς δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος, apud Heſiod. & Theogn. Xen. in ſymp. poſ. μείζω τοῦ καιροῦ τὴν γαστέρα ἔχων μετριωτέραν βούλομαι ποιῆσαι αὐτήν. Item καιρὸς apud Græcos deus eſt. Pauſanias, καιρὸς ὁ νεώτατος τῶν Διὸς παίδων. ¶ Item καιρὸς, tempus, vt καιρὸς εὔκαιρος, tempus opportunum, vel hora opportuna, ſæpe apud Herodianum: quod & καιρὸς dicitur ſimpliciter. Sic καιρῷ προσευχῆς: Chryſoſt. tempore orationis. Εκ τοῦ καιροῦ λέγειν, ex tempore. ¶ In plur. καιροὶ tempora (vt quum Cicero dicit, in grauiſſimis temporibus ciuitatis.) Xen. Hellen. 6. ὡς ἀείποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρέστησαν ἐπ᾽ ἀγαθοῖς. Item καιροὶ exp. inclinatio temporum, apud Demoſth. πρὸς ἄνδρα διὰ καιρούς τινας ἰσχύοντα γράφοντες εἰρήνην ἀθάνατον.
Καίριος, ου, ὁ καὶ ἡ, tempeſtiuus, opportunus καίριος ὥρη, Nonn. Apud Eurip. λέγειν τὰ καίρια, dicere opportuna & commoda, vel, quæ in rem ſint: vel, quæ alicuius ſint momenti. ¶ Item præcipuus, primarius: Theophr. de cauſis plan 3. ὅπως τὸ ὕδωρ εἰς τὰ καιριώτατα τῶν κλημάτων ἔλθῃ. ¶ Καίριος πληγή, plaga lethalis, apud Luc. & Herod. Καιρίως, tempeſtiuè, opportunè. Item lethaliter, vt καιρίως πληγεὶς, apud Baſilium.

Compoſita.

Ακαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempeſtiuus, non opportunus, Plat. Item (quum ad perſonam refertur) importunus, qui obturbat & interpellat, tempus opportunum non obſeruans: Theophr. Item, immodicus, cui opponitur σύμμετρος, Iſocr.
Ακαίρως, intempeſtiuè. Item, immodicè.
Ακαιρία, intempeſtiuitas, non opportunum tempus, Demoſth. Dicitur etiam (ſecundum Ammonium) de illo qui occaſione deſtituitur. Ακαιρία, inquit Theophr. eſt moleſtia obturbatrix & interpellatrix. Item immoditas. Iſocrates enim opponit λόγου ἀκαιρίαν τῇ συμμετρίᾳ.
Ακαιρέω, ῶ, deſtituor opportunitate.
Ακαιρεύομαι, pro eodem.
Αποκαίριος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempeſtiuus, abſurdus.
Εγκαιρος, opportunus, tempeſtiuus, εὔκαιρος.
Εγκαιρία, opportunitas, Plat.
Εγκαίρως, opportunè, εὐκαίρως.
Εκκαιρος, intempeſtiuus, in anthol. Epigr.
Επίκαιρος, opportunus, commodus: vt ἐπίκαιροι τόποι ἐπιτήδειοι Suid. Luc. in Caucaſo ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς γένοιτο ἄν. Item præcipuus. Ariſt. κρατεῖν τῶν ἐπικαίρων τῆς χώρας. Galenus (inquit Bud.) vocare videtur ἐπίκαιρα μόρια, vitales partes. Suidas ἐπικαιρότατα exponit etiam ἐπικινδυνωδέστατα. Item temporarius, Areop.
Επικαίρως, aduerb. opportunè.
Επικαίριος, idem quod ἐπίκαιρος, Xen.
Εὔκαιρος, opportunus, tempeſtiuus. Apud Herodianum,
καιρὸς εὔκαιρος, tempus opportunum.
Εὐκαίρως, opportunè, tempeſtiuè.
Εὐκαιρία, opportunitas, tempeſtiuitas, Phil.
Εὐκαιρέω, ῶ, opportunitatem habeo, ſiue opportunum tempus. Item otium eſt mihi. vacat mihi hoc agere. Marci cap. 6. καὶ οὐδὲ φαγεῖν εὐκαίρουν. Apud Luc. εὐκαίρουν ἐπινοεῖν τι, otium ſuum conſumebant in cogitatione. Sic Lucas Act. 17. εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον, nulli alij rei vacabant, i. in nulla re alia otium ſuum conſumebant. ¶ Item εὐκαιρέω vel εὐκαιρεύομαι, copioſus ſum & locuples: vt apud Suid. ὁ δὲ ἐκάλει τῶν πολιτῶν τοὺς δυνάμενους εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις. Athen. lib. 6. ex Poſidonio, οἱ σφόδρα εὐκαιρούμενοι τοῖς βίοις, quibus abundè vacabat vitæ neceſſaria comparare.
* Καλοκαιρία, pulchra occaſio, opportunitas. Ex Melampode περὶ παλμῶν.
Παράκαιρος, intempeſtiuus. Item immodicus, Iſocr.
Παρακαίρως, intempeſtiuè. Item immodicè.
Παρακαίριος, intempeſtiuus. Apud Heſiod. παρακαίρια ῥέζων, ſceleſta patrans, vel inhoneſta.
Πρόσκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, temporarius, ad tempus durans, Nazianz. πρόσκαιρος κάθαρσις, temporaria. Item temporarius, id eſt, caducus, fluxus, ſecularis, apud eundem.
Προσκαίρως, temporariè, ad tempus.

ΚΑΙΡΟΣ, ου, ὁ, licium. Vide Euſt.
Καιρόεις, bene textus, *ſignificando à parte totum*, Od. η. 724
Καιρόω, ſtamen connecto.
Καίρωμα & καίρωσις, connexio ſtaminis, Poll.
Καιρωστρὶς, vel καιρωσὶς, textrix: *ſignificando à parte totum*, Euſt. ex Callim.

ΚΑΙΩ, F. καύσω, vro, incendo, cremo. Cum accuſ. Hom. Xen. & alij. ¶ Item cremo mortuum, Iſæus. ¶ Impropriè autem frigus aut nix dicitur καίειν: Xen. de venat. ἡ γὰρ χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας.
Κάω, (vnde aor. 1. ἔκηα & aor. 2. paſſ. ἐκάην & fut. 2. καήσομαι) idem quod καίω: Xen. Hell. 4 κάοντες τὴν χώραν, minus eſt vſitatum quàm καίω.
Κάομαι, vror, ardeo, Xen. Luc.
Καίομαι, actiua ſig. pro καίω: Il. ν. Ενθα δὲ πῦρ κήαντο. ¶ Item paſſiua ſign. vtor, &c. Interdum exp. ardeo, flagro: Il. ι. Νηυσὶ καιομένῃσι, nauibus ardentibus ſeu incenſis. Sic & ignis dicitur καίεσθαι, i. ardere: Il. τ. Sic δαΐς καίεται, apud Ariſtoph. tæda ardet. Καίεσθαι, dicuntur etiam qui ſupra modum calent: (vt ardere & vri calore, apud Lat.) Hippocr.
Καῦμα, τὸ, ardor, æſtus, calor nimius. Heſiod. in Erg. Xen in ſymp. Dioſc. lib. 5 c. 138. Item æſtus. Sunt qui interpr. apud Hippocratem febrem, quam & πῦρ appellauit: vbi alij ambientis aeris feruorem, alij cauteria & eſchatas, vt annotat Gal. comment. in Aphor. 13. lib. 7. Item id ipſum quod aduſtum eſt.
Καυματώδης εος, ὁ καὶ ἡ, æſtnoſus.
Καυματίζω ardore excrucio, Matth. 13.
Καυματία ἡ, pileus latus ad æſtum ſolis arcendum.
Καυσθμὸς, οῦ, ὁ, vredo: arborum quarundam morbus. Scribitur etiam καυθμὸς. Theophr.
Καῦσις εως ἡ, vſtio, crematio, Dioſc. l 5. c. 139. Item cremandi & adolendi modus. Plerunque de medicorum vſtionibus dicitur, Iſocr. Dicitur etiam deuſtione ſiue aduſtione quadam architectonica. De qua Vitruu. lib. 7. cap. 9. Exp. etiam æſtus, ardor.
Καύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus ad comburendum.
Καυσία, ἡ, cauſia: tegumentum capitis Macedonicum, pileum quo æſtum ſolis vitare ſolemus, vt mulieres vmbella. Vide Euſt. Suid. Bud.
Καῦσος ου ὁ, ardor, æſtus, calor nimius, Dioſc. Item febris ardens: apud Hippoc. & alios. Sic dicitur etiam dipſas à quibuſdam, vt Aët. docet, à qua ictos, ob

multam ſitim exuſtos perire ſcribit.
Καυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æſtuoſus, ardens, Gal.
Καυσόω, ῶ, ardore infeſto, inflammo.
Καυσοῦμαι, ardore infeſtor. Plerunque de arboribus in corpore humano dicitur, quales febribus plerunque ardentibus contingunt, Gal. & Dioſc.
Καύσωμα, τὸ, ardor, æſtus, Gal.
Καύσων, ωνος, ὁ, idem quod καῦσος, Matth. 20.
Καυσώνιος νόμος, lex incendendi.
Καυστειρὸς, ſiue καυστηρὸς, ardens, feruens, Id. δ.
Καυστήριον, ου, τὸ, locus vbi inuruntur ſtigmata, & ferrum quo inuruntur, Luc.
*Ἀκαυστηρίαστος, qui cautere inuſtus nō eſt, qui ſtigmate notatus non eſt, Strabo.
Καυστὸς, ῦ, ὁ, vſtus, crematus: vel qui vri & cremari poteſt. Et καυστὸν, quod vri poteſt, cremium.
Καυστικὸς, ῦ, ὁ, vrendi ſiue adurendi vim habens.
Καῦσις, ſeges adulta & ſole adurente matureſcens: fœnum itidem ſolis ardore inareſcens, ac velut torreſcens, Heſych. Item muliebre pudendum, apud comicos.
Καυστηριάζω, idem quod καυτηριάζω, de quo infra.
Καυτὴρ, ῆρος, ὁ, cauter: inſtrumentum quo notæ & ſtigmata inuruntur: item quo medici in ægrorum corporibus affectam aliquam partem inurunt, vt καυτὴρ χάλκεος, apud Hippocr. Item στίγμα.
Καυτήριον, ου, τὸ, cauterium, quod vrendi vim habet. Accipitur tam pro medicamento quod poteſtate vrit, quàm pro ferro candente, Luc. διάπυρον καυτήριον. Item pro ſtigmate inuſto. Dicitur item eſſe locus vbi inuruntur ſtigmata.
Καυτηριάζω, cautere inuro. Item cautere amputo, vt medici partem aliquam putrem. Sic 1. Tim. 4.
*Καύτης, vſtor, Theocr.
Καυτὸς, ῦ, ὁ, idem quod καυστὸς, vſtilis.
Καυτικὸς, ῦ, ὁ, vrendi ſiue adurendi vim habens.
Κηώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bene olens, flagrans, ἀπὸ τοῦ καίεσθαι τὰ
275 θυμιάματα, inquit Heſych. Il. ζ.
Κηώεις, εντος, ὁ, idem, Il. ω.
Κηλὸν, ῦ, τὸ, ſiccum, Heſych. At κῆλον, vide in κῆλον.
Κηλόω, ῶ, exp. comburo, item decipio, & ſubagito.
Κηλωστὰ apud Lycophr. ſunt lupanaria.
Κήλεος, ου, ὁ, vrens, calens, ſplendēs, Il. σ. Dicitur & κήλειος pro eodem, metri cauſa inſerto ι. hinc comp. περίκηλα, vt περίκηλα ξύλα, ligna perarida, ambuſta. item circunquaque fiſſa. apud Hom. Od. π.

Compoſita, ac primum cum præpoſitione.

Ἀμφίκαυστις, hordeum montanum. Quidam exp. prima tritici germina. Sic dicitur forſan quòd amburente ſole exoriatur. A comicis vſurpatur & de pudendo muliebri, vt tradit Euſt.
Ἀνακαίω, accendo, incendo, Od. η. Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαιε.
Ἀνακαίομαι, idem, apud Herodot.
Ἀνάκαυσις, accenſio, incenſio.
Ἀποκαίω, & ἀποκάω, aduro, deuro, Theophr.
Ἀπόκαυσις, aduſtio, deuſtio, exuſtio.
Διακαίω, peruro, vrendo penetro, Gal. Item metaph. accendo, i. incito, Plutarch. ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κράσσον. Item ira accendo, Luc. de cal.
Διακαίεσθαι, peruri ſeu ardere, flagrare, Gal. Luc.
Διάκαυμα, τὸ, æſtus & ardor perurens, Epigr.
Διάκαυσις, peruſtio, vſtio penetrans.
Διακαὴς, peruſtus. τὸ διακαὲς, ardor perurens, Gal.
Ἐγκαίω, inuro. Item exuro, Gal. ¶ Itē encauſtica pingo. Sic ἐγκεκαυμένος, inuſtus, inuſtione & encauſti pictus.
Ἔγκαυμα, nota inuſta, Plat. in Tim. Item inuſtio, puſtula ex vſtione contracta. Item vlcus in oculo, quod à febre, vt plurimum cum cruſta impura in nigro aut albo oritur, Æt. l. 7. c. 26. Item materia quæ citò ignem concipit, Poll.
Ἔγκαυσις, exuſtio, æſtus, ardor, Gal. & Dioſc.
Ἐγκαυστὴς, ῦ, ὁ, inuſtor, pictor qui ἐγκαυστῇ pingit.
Ἐγκαυστὸς, inuſtus. Item ἐγκαυστῇ pictus. Ἐγκαυστὸν, genus picturę quod inurendo fit. Exp. & materia inuſta ad pingendum apta, Plin. l. 35. c. 11.
Ἐγκαυστικὸς, ad encauſin pertinens. Item encauſti pictus. Ἐγκαυστικὴ, ſcilicet τέχνη, ars inurendi ſiue encauſtica pingendi, Plin. ibidem.
Ἐκκάω & ἐκκαίω, exuro, extorreo, Theoph. ¶ Item accendo, inflammo, excito, metaph. vt ἐκκάειν πόλεμον, Polyb. l. 2.
Ἔκκαυμα & ἔκκαυσις, exuſtio, ardor, Alex.
*Ἐκκαυστικὸς, accendendi & inflammandi vim habens & excitandi. Ælian. var. hiſt.
Decomp. προσεκκαίω, inſuper exuro vel accendo.
*Συνεκκαίω, accendo, exuro, Plut.
Ὑπεκκαίω, ſuccendo. Ὑπέκκαυμα, id quo aliquid ſuccendimus, fomes ad ſuccendendum, Ariſtot.
Ἐπικαίω & ἐπικάω, aduro, in ſuperiori parte vro, Theophr. & Plato, ep. 7.
Ἐπίκαυμα, aduſtio, vel id ipſum quod aduſtum eſt. Apud medicos, eſt oculi affectio, quum nigrū oculi in ſuperficie exaſperatum, inuſtum fuerit, ita vt colorem cinereum prę ſe ferat, vt Æt. docet.
Ἐπίκαυσις, aduſtio. Dicitur peculiariter de oculorum aduſtionibus, vt ἐπίκαυμα, Dioſc.
Decomp. Ἀνεπίκαυστος ſeu ἀνεπίκαυτος, non aduſtus.
Κατακαίω, deuro, vrendo abſumo, cremo, Thuc.
Κατακαίομαι, exuror, cremor, vel ardeo.
Κατάκαυμα, quod exuſtum eſt. Item ambuſtum.
Κατάκαυσις, exuſtio, combuſtio.
Κατακαύτης, combuſtor. Κατακαῦται, erant quidam apud Cretenſes à cremandis cadaueribus mortuorum dicti, de quib. Plut. in Hellenicis.
Κατακείω, etiam dicitur pro κατακαίω. Κακκαίω & κακκείω poet. pro κατακαίω & κατακείω, Od. α.
Decomp. προκατακαίω, antè exuro, Xenoph. ἀναβ. α.
Συγκατακαίω, ſimul vro, comburo.
Παρακαίω, vnde παρακαίεται, iuxta ardet.
Περικαίω, circumquaque vror, peruro, Theophr.
Περικαίομαι, vror, i. dolore afficior, Andoc. Item amore inflammor, depereo, Chryſ. de ſacerd. περικαίε- 276
σθαι τῆς παρθένου.
Περικαὴς, circumuſtus, peruſtus. Item ardens. Περικαῶς, ardenter ſeu admodum ardenter. Apud Suid. περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων, ardenter deperiens mulierem.
*Περίκαυσις, peruſtio, Plutarch.
Πρόσκαυμα χύτρας, vſtio ollæ, Ioel. c. 2.
Προσεκκαίω, inſuper vro: vel aduro, Suid. ex Ariſtoph.
Συγκαίω, ſimul vro, comburo.
Σύγκαυσις, exuſtio, combuſtio.
Ὑποκαίω, cremo ſub, ſuccendo, Euſt.
Ὑπόκαυμα, id quo aliquid ſuccendimus.
Ὑπόκαυσις, ſuccenſio. Item idem quod hypocauſtum, Vitr. lib. 4. cap. 10.
Ὑπόκαυστον, ου, τὸ, quod ſuccenditur. Sic dicitur vaporarium quod ſub pauimento ſuo habet fornacem, qua accenſa calefit. Vide Vitruu.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primum facta ex præterito paſſiuo.

Ἄκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vſtus ſeu crematus non eſt: aut nō aduſtus, vel qui vri nequit, Plut.
Ἡλιόκαυστος, exuſtus in ſole, ſole peruſtus, Theocr.
Ἡμίκαυστος, ſemiuſtus, Suid.
Κυνόκαυμα, æſtus caniculæ, Suid.
Λυχνοκαυτία, lychnorum accenſio, Athen.
Νεόκαυστος, recēns vſtus ſeu crematus, Ariſt.
Νεόκαυτος, idem, Theoph.
Ὁλόκαυστον, ου, τὸ, quod totum crematum vel combuſtum eſt: vel quod totum cremari ſolet. Eſt ſacrificij genus quod tota victima cremabatur, quum aliàs in ſacrificiis deorum exta tantùm aræ ſuperimpoſita flammis

adoleri conſueuiſſent.

Ὁλοκαυτόω,ῶ,f.ώσω, ſiue Ὁλοκαυτέω, f ήσω,totum comburo,totum cremo, quod in quibuſdam ſacrificiis fieri ſolebat,Xen.Plut.

Ὁλοκαύτωμα,τὸ, victima ſeu hoſtia quæ integra cōburitur,Heb.c.10.

Ὁλοκαύτωσις,ſacrificium in quo tota victima crematur. Et pro ὁλοκαύτωμα.

Πισσοκαυτέω,ῶ,eliciendę picis gratiâ vro,Theoph.

Compoſita in καὴς & καῖα deſinentia.

Ἀκαὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,non vſtus,vſtionem non expertus.

Δυσκαὴς,qui difficulter cremari poteſt,Plut.

Εὐκαὴς, qui facile vritur ſeu crematur.

Ἡλιοκαὴς,exuſtus in ſole,ſole peruſtus,Dioſc.

Ἡλιοκαῖα ἡ, æſtus ſolis,inſolatio,Laert.

Λυχνοκαῖα, ἡ, lucernarum accenſio , luminum accenſio. Eſt feſtum quoddam Ægyptiorum, Herod.

Πυρκαῖα ἡ rogus,idem quod πυρά. Ilia.ω Item inflammatio,incendium,Heſych.& Poll.

Πυρκαεὺς, qui inflammat & incendit.

Aliud genus compoſitorum.

Θυοσκόος, ſacrificus , qui ſacra flammis adolet ſeu accendit,à θύος & καίω,ſecundùm Euſtath. Dicitur & θυηκόος pro eodem. Vide & in comp.à Κοέω.

K A K K A B A,Heſychio eſt perdix.Sic & Athen.

Κάκκαβις,idem Alc.apud Athen.

Κακκαβίζειν,caccabare,Ariſtot.

K A K K A B H,ης,ἡ,caccabus,olla teſtacea,Ath.Dicitur & κάκκαβος pro eodem , itidem apud Athen.ex Antiph. Scribitur & cū vnico κ κακάβη & κάκαβος.

Κακκάβιον (diminut.)paruus caccabus,Poll.

Compoſita.

Ἁλικάκαβον, dicitur ſolani quoddam genus , vt Dioſc. docet lib.4 cap.74.

Κρεοκάκκαβος,ου,ὁ,edulium ex carnibus minutim conciſis & cum ſanguine,aruina , & dulci iure conditaneo concinnatis,Athen.lib.9.

Λασανοκάκκαβον,apud Chryſipp eſt βρῶμα quoddam ſic nominatum, ὡς ἂν τῆς κατασκευῆς ἀσελγεστέρας inquit Suid.

K A K K A N,ſiue κακκᾶν,puerorum vox eſt qua vtuntur ſignificantes cacare,Ariſtoph.

Κάκκη ἡ,merda,Ariſtoph.

---

727 K A K O Σ,οῦ,ὁ, malus, improbus,nequam,Homer.Heſiod. & alij tam de re quàm de perſona. Interdum ſignificat infauſtum,pernicioſum:vt κακὸν ἦμαρ,κακὴ αἶσα. ¶Item ignauus,timidus:vt Odyſſ.γ Ω φίλε ἦ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι Sic & apud Thucy. lib.2.¶Item ignobilis δυσγενὴς , Od δ.Item humilis,abiectus pauper. Item vilis, vel vilis vetúſque, Od ξ. Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα. Et κακὸν ῥάκος. Odyſſ.ξ. ¶Item imperitus,vt κακὸς τεχνίτης,κακὸς ἰατρὸς,κακὸς στρατιώτης. Gradus cōpa. κακίων & apud poetas κακώτερος,peior,deterior,ſuperl. κάκιστος peſſimus,deterrimus.

Κακὸν οῦ,τὸ,(ſubſt.)malum,vt δρᾶν κακὸν,Thucy.l.8.Et κακὸν ποιῶ,ſcelus admitto,apud eundem. Item malum,calamitas. Et in plur κακὰ,mala,calamitates,ęrumnę apud Hom.Thuc.Ariſtoph.& alios.

Κακῶς,malè,prauè,vitioſè,Iſocr. Interdum exponi poteſt,imperitè:vt κακῶς κυβερνᾶν,imperitè gubernare. Aliquando ſignif.contumelioſè,vt Ilia.κακῶς ἀφίει, contumelioſe dimittebat.Variis iunctum verbis,variè exponi ſolet.nam κακῶς ποιῶ,exp.malo ſeu dāno afficio , κακῶς λέγω,maledictis proſequor,κακῶς πάσχω, malo afficior , κακῶς πράττω , mala ſeu aduerſa fortuna vtor.Comparat.κάκιον,peius,deterius. Superl.κάκιστα, peſſimè,deterrimè,Ariſtoph.in Pace.

Κακότης,ητος,ἡ, improbitas,vitium, vel ſcelus,flagitiū, Ilia.γ. Τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος.Interdum opponitur τῇ ἀρετῇ , vt vitium virtuti:vt apud Heſiod. in Erg.¶Item ignauia,timiditas, Il.β & apud Thuc.I. 5.Item malum,calamitas,ærumna,Heſiod.in Erg.Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. Poetarum eſt potius quàm aliorum ſcriptorum.

Κακία,ἡ,(ſicut κακότης apud poetas) improbitas,vitiū aut etiam vitioſitas. Cicero vult eſſe fraudem aut vitium apud Platonem in Timęo. Sic apud Hermog. dicitur κακία λόγου & κακία ἡ ἐν λόγοις, vitium orationis. Item ignauia,timiditas,apud Thuc.Dem. Syneſ. Exp.& probrum,dedecus,apud Thucyd.Item apud Matth.cap.6.*pro* τὸ κακὸν,ærumna.

Κάκη,ἡ,ignauia, timor,ſeu pauor quo fit vt locus in acie deſeratur , Ælian, κάκη τὴν στάσιν λιπών. Sic & apud Plat.Exp.etiam vitium.

Κακόω,ῶ,malo ſeu damno afficio, infeſto,vexo,affligo. Thucyd.lib.1. κακῶσαι ἡμᾶς. Interdum etiam malè tracto.

Κακοῦμαι,malo afficior,infeſtor,Thuc.

Κάκωσις, εως, ἡ, vexatio, infeſtatio, incommodatio, Thuc Exp.& offenſio.Item mala tractatio.

Κακωτικὸς,οῦ,ὁ, infeſtandi vim habens,ſeu vexandi, q d.infeſtatiuus.Exp.& noxius.

Κακίζω , vitupero ſeu improbo , tanquam malum videlicet,aut improbum. Videtur propriè ſonare,malum appello ſeu improbum : vt τραχύνω apud Æſchylum vſurpatur pro λέγω τραχύ. Sed generaliter ſignificat vitupero,improbo,damno,Demoſt.τὴν τύχην κακίζειν τὴν οὕτω τὰ πράγματα κρίνουσαν, Plut. in Sol. κακίζων τὴν βουλὴν αὐτῆς. Iungitur & cum accuſ.perſ. addito gen.rei.Philo, κακίζοντες ἑαυτοὺς τῆς ἀπειρίας.

Κακίζομαι , vituperor, Thucyd.lib.1. Interdum ſonat ignauus fio ſeu timidus , aut ignauus ſum,ignauè me gero. Iliad. α. ἐπεὶ κακιζόμενόν γε κατέκτα. Sic Eurip.in Medea,καὶ μὴ κακισθῇς,ne te ignauam oſtendas.

Κακισμὸς , vituperatio, ipſa actio τοῦ κακίζειν,& exprobrandi ignauiam.

Κακύνω,malum vel improbum reddo ſeu efficio.Item deprauo, vitio, corrumpo,vt quum κάπηλις dicitur κακύνειν τὸν οἶνον,corrumpere vinum.

Κακύνομαι,improbus fio,ſeu euado,deprauor.Item improbè ago,Xen.

Κηκὰς άδος , ὁ καὶ ἡ maledicus , conuitiator, improbus, Callim κηκάδι σὺν γλώσσῃ, lingua maledica.

Κηκάζω, conuitiis & maledictis inſector. Κηκασμὸς, οῦ,ὁ,conuitia, maledictorum ingeſtio.

Κηκαδέω,itidem conuitior,irrideo,Heſych. 728

Ἐπικήκασος(Compoſ.)ridiculus,infamis.

Compoſita.

Ἄκακος οῦ,ὁ καὶ ἡ , homo minimè malus,ab omni malitia alienus,ſimplex,& apertus,Polyb. ¶Item innocens, apud Græc.bibl interp.

Ἀκάκως,ſimpliciter & apertè,ſine fraude.

Ἀκακία ἡ, ſimplicitas , ingenium hominis ſimplex & fraudis ignarum,Dem.Plut.

*Ἀκάκης idem quod ἀκακήτης,Æſch.in Perſis.

Ἀκακήτης ου , ὁ, (poet) non nocens,nihil mali faciens, pacificus,Mercurij epith.apud Hom. Exponitur & nullo malo dignus , nihil mali promeritus,vel bonus,mitis Heſiod.

Ἀκάκωτος,ου,ὁ καὶ ἡ,non affectus malo , non vexatus. Ab Heſych.exp moleſtiæ expers.

Ἀλεξίκακος , depulſor mali ſeu malorum,qui diras arcet ſeu amolitur,Luc.

Ἀλεξικακία, ἡ, malorum amolitio ſiue depulſio.

Decomp. Ἀπαλεξίκακον , immedicabile, q.d.à quo non poſſis depellere malum,Heſych.

Ἀνεξίκακος , tolerans malorum , patiens malorum ſiue

iniuriarum, 1. Tim. 2. Exp. etiam abſolutè, tolerans, patiens. item clemens interdum etiam conſtans.

Ἀνεξικάκως, cum tolerantia malorum, patienter.

Ἀνεξικακία ἡ, tolerantia malorum, vel iniuriarum, vel ſimpl. tolerantia, patientia.

Ἀνεξικακέω, ῶ, ſum tolerans malorum, ſum patiens, Chryſoſt. in epiſt. ad Hebr. 2. In pandectis vſurpatur *pro* patientiam accommodo.

Ἀπειρόκακος, qui mala nunquam eſt expertus, malorum expers, Item minimè malus, ſimplex, Baſil.

Ἀπειροκακέω, ῶ, ſimplicitate vtor, malitioſè non ago, vel malitia non vtor.

Ἀποκακέω, ῶ, prę malo deficio, ſuccumbo malo ſeu malis, vincor malo: Hiere. c. 15. Ἀποκάκησεν ἡ ψυχή μου, deficit anima mea. Item generalius, ſuccumbo: hiſt. eccleſ. lib. 4. Exp. etiam, ignauiter fugio.

Ἀποκακίζω, malus fio, degenero: vnde ἀπεκάκισε Heſych. exp. factus eſt amarus.

Ἀρχέκακος, autor ſeu cauſa & origo malorum, Hom.

Ἐθελόκακος, qui de induſtria malus ſeu improbus eſt. Item qui ſtudio & data opera ſegnior eſt & ignauior. Τὸ ἐθελόκακον, exp. maleuolentia.

Ἐθελοκάκως, deliberatâ malitiâ, vel conſultâ ignauiâ, Appian. apud Suid.

Ἐθελοκακία ἡ, deliberata malitia vel ignauia.

Ἐθελοκακέω, ῶ, ſponte malus ſum, de induſtria improbè ago, Luc. Milites etiam ἐθελοκακεῖν dicuntur quum conſultò vires ſubmittunt, vt vincantur, i. de induſtria ignauiùs pugnant, & ſpontè cedunt, Herodot. & Pauſ.

Ἐθελοκάκησις, idem quod ἐθελοκακία: quum ij qui pugnant, nolunt vincere ob indignationem vel proditionem, Polyb.

Ἐκκακέω, idem quod ἀποκακέω, deficio. item animo concido, animum deſpondeo, Lucæ 18. Epheſ. c. 3 Sic & Gregor εἰ μὴ ἐκκακοῖμεν ἐν ταῖς θλίψεσι. Apud Polyb. lib. 4. τὸ μὲ πέμπειν τὰς βοηθείας κατὰ τὴν διάταξιν ἐξεκάκησαν, exp. conſulta propè ignauia elanguerunt ad mittendas ſuppetias.

Ἡμίκακον, à Phrynicho quidem vſurpari prohibetur, & loco eius ἡμιμόχθηρον, adhiberi ſtatuitur. Euclidem tamen & Sophoclem dixiſſe ἡμίκακον, & Ariſtophanem ἡμικάκως, teſtis eſt Poll. lib. 6. c. 36.

* Λυσίκακος, malorum ſolutor, ſeu ſedator, Theogn.

Μνησίκακος, q. d. memor mali, i. qui meminit mali quo affectus eſt ab aliquo, iniuriæ illatę memor, Ariſtot. Interdum generalius, maleuolus.

Μνησικάκως, maleuolo animo & veterum iniuriarum memori, vel eorum more qui ob veteres iniurias ſimultatem exercent.

Μνησικακία, iniuriarum tenax memoria, Plut.

Μνησικακέω, memor ſum iniuriæ, veteris iniurię non poſſum obliuiſci, maleuolo ſum animo ob veterem iniuriam, Æſchin. Interdum conſtruitur cum genitiuo rei, vt apud Luc. οὐ μνησικακήσω τῆς ἀποκηρύξεως. Interdum cum datiuo perſ. & accu. rei, vt apud Dem. pro cor. πολλὰ μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις τῶν πεπραγμένων Et cum dat. perſ. abſolutè, vt apud Thuc. lib. 8. ἄλλοις οὐ μνησικακοῦντες. Item cum accuſ. perſ. Herodian. lib 3. Aliquando cum præpoſ. πρός. Dem. pro Cor. Et cum ὑπὲρ, apud Greg. Et cum datiuo inſtrumenti, apud Plat. epiſt. 7.

729 *Decomp.* Ἀμνησικακία, obliuio iniuriæ.

Ἀπομνησικακέω, ῶ, idem quod μνησικακέω. Quidam accipi etiam putant in contraria ſignificatione, vt idem ſit quod ἀμνησικακέω.

Πάγκακος, omnino malus, peſſimus, improbiſſimus. πάγκακον, res omnino mala, Plat. epiſt. 8. Superl. παγκάκιστος, omnibus modis improbiſſimus, Soph. in Antig.

Παγκάκως, improbiſſimè.

Παρακακέω, animo prorſus concido, labo, malo vincor, malis cedo, Polyb. lib. 2.

Ποδοκάκη ἡ, lignum in quod inſerti captiuorum pedes in carcere conſtringuntur: cippus. Heſychio eſt vinculum ligni in quo captiuorum pedes vinciuntur. Lyſias contra Theomneſt. ἡ ποδοκάκη αὕτη ἐστὶν ὃ νῦν καλεῖ ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι. Pro eodem ſcribitur etiam ποδοκάκκη. Tradunt enim Harpocration, Suidas atque Heſych. ποδοκάκκη dici vel quaſi ποδῶν κάκωσις, inſerto κ vel quaſi ποδοκατοχή, facta ſyncope, & χ in κ mutato.

* Προκακόω, antè affligo, antè malè tracto, Ioſeph.

Ὑπεκκακέω, Heſych. idem quod ἐκκακέω.

Φερέκακος, mala ſeu ærumnas ferens, labores ferens, vel potius laborum patiens, Polyb.

Χαιρέκακος & ἐπιχαιρέκακος, qui gaudet malis alienis & calamitatibus, Poll. l. 5. c. 25. & Ariſtot. eth. 2. c. 7.

¶ Item ἐπιχαιρέκακος traditur qui malis artibus oblectatur.

Χαιρεκακία ſiue ἐπιχαιρεκακία, ἡ, lætitia & gaudium ex aliena calamitate, Ariſtot.

ΚΑΚΤΟΣ, ου, ἡ, cactus: ſpinoſa quædam planta Siciliæ peculiaris, vt Athen. lib. 2. tradit. Rurſum Athen. ibidem concludit κάκτον eſſe quem Romani vocant carduum, Græci κινάραν.

ΚΑΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, calathus, quaſillum, Callim. Quidam ſcribunt κάλαθον propriè dici ſportulam vbi κάλλη (i. tinctas lanas) reponebant: ſed ad vaſa tritici, vuarum, lactis, & aliorum, tranſlatum eſſe.

¶ Heſychio eſt etiam poculum quod & ψυκτήρ, item partes quæ ſunt ſupra faciem.

Καλάθιον, ου, τό, paruus calathus, ſchol. Callim. Καλαθίσκος, ου, ὁ, idem. Heſych. ex Menandro.

Καλαθίς, idem.

Καλαθισμός, οῦ, ὁ, ſaltationis quoddam genus ſeu forma, Athen. l. 14.

ΚΑΛΑΙΣ, nomen proprium lapidis cuiuſdam, apud Plin. l. 37. c. 10.

Καλάϊνα ὄστρακα, apud Galenum τῶν κατὰ τόπους lib. 5. & Aët lib. 6. c. 65. vaſa teſtacea è calai lapide. καλάϊνον χρῶμα, calainus color, Dioſc. lib 5.

ΚΑΛΑΜΟΣ, ου, ὁ, calamus, arundo, Plut. Dioſc. & alij. (παρὰ τὸ καλῶς ἀμᾶσθαι, vt vult Etym.) ¶ Heſychio κάλαμος inter cætera ſignificat culmum.

Καλαμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arundinaceus, arundinoſus. Et τὰ καλαμώδη, ſub χωρία, arundineta.

Καλαμόεις, εντος, ὁ, arundineus. Fœm. καλαμόεσσα.

Καλάμινος, ου, ὁ καὶ ἡ, arundineus, arundinaceus.

Καλαμίζω, calamo cano, aut calamo canentes imitor, Athen. lib. 16. Alij exp. ſtipula vel potius calamo carmen diſperdo, ſylueſtrem muſam tenui auena meditor.

Καλαμίσκος, ου, ὁ, dimi. calamulus, paruus calamulus, parua arundo. Apud Ariſtoph. in Acharn. accipitur pro ſpecillo vel ſimili medicorum inſtrumento quo inſtillant pharmaca in vlcera.

Καλάμιον, (itidem diminut.) paruum quoddam ornamentum cincinnos redimiens, Euſt.

Καλαμίς ίδος, ἡ, arundo piſcatoria, Heſych. Item calamaria theca, quæ & graphiaria. Item vas cui lac imponebatur, Heſych. Item ornamentum quoddam circum capillos: aut genus monilis: eidem Heſych. Quidam interpr. calamiſtrum, alij acum arundineam, apud Dioſc. lib. 1. A nonnullis etiam ſic dici & σύριγγα, fiſtulam, ſcribit Heſych.

Καλαμεύω, arundine piſcor. vnde καλαμευτής, piſcator, qui arundine vtitur, Etym. Vide & in καλάμη, 730

quod ſequitur.

Καλαμωτὴ, ſeptum quoddam ex calamis aut materia huiuſmodi, in nauigiorum oris, ſiue extremitatibus ὑπὸ τῶν ναυτικῶν dicebatur, vt ſcribit Euſt.

Καλάμη ἡ, ſtipula, culmus, Theoc. Syneſ. & alij. Theocr. ſchol. ſic dici ait partem quæ cum ſpica amputatur & quod inamputatum in terra relinquitur. ¶ Item metaph. corpus ſenectute confectum & quaſi areſcens: Odyſſ. ξ. Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀΐομαι εἰσορόωντα Γιγνώσκειν. Ab Euſt. Il. τ. ſic etiam dici cadauer hominis interempti annotatur.

Καλαμάομαι, ῶμαι, ſtipulas lego, Plut. Item ſpicilegium facio, ſpicas colligo poſt meſſores. Euſtath. ex rhet. lex. Interdum ſignificat meto, Chryſoſt. Item racemorum reliquias colligo, racemo, Hieron. c. 6. Significat etiam oleas relictas colligo, Deut 24. Item metaphoricè ſpolio poſt alium.

Καλαμητρὶς, ίδος ἡ, quę ſpicilegium facit, Heſ.

Καλαμήτρια ἡ, idem. Plut.

Καλαμαῖος, α, ον, q. d. culmarius, inter culmos ſeu ſtipulas verſans: vt locuſta dicitur μάντις καλαμαία, apud Theocr. idyll. 10. quæ in agris & inter ſtipulas habitat. ¶ Καλαμαία pro καλάμη vulgus dixiſſe teſtatur Euſt. & ſchol. Theocr. Et καλαμαῖον: Euſt. eſt etiam πελτήγιον ἐλάχιστον.

Καλαμεύω, meto. vnde καλαμευτής, meſſor. apud Theoph. idyl. 5. Item piſcator, de qua ſign. vide ſupra.

Compoſita, ac primùm ex κάλαμος.

Ὀλιγοκάλαμος, paucos habens calamos.

Ὀλοσπαλοκάλαμος, indoctus tibicen, per ſcomma ita dictus, Euſt.

Παχυκάλαμος, craſſo aſſurgens calamo aut culmo.

Πολυκάλαμος, multiplici calamo aſſurgens.

Σχινδάλαμος, ὁ, ſegmentum ſiue aſſula ex calamo fiſſo. Pro eodem & σχινδαλμός, apud Dioſc.

Compoſita ex καλαμάομαι.

Ἐκκαλαμάομαι, ῶμαι, ſpicilegium facio. Et metaph. auello: vt exp. ſchol. Ariſtoph. in Veſp. Quidam exp. tanquam arundine expiſcor.

Ἐπικαλαμάομαι, ῶμαι, poſt alium vel alios ſpicilegium facio. Item metaph. poſt alium vel alios ſpolio bonis quæ ab aliis relicta ſunt, Luc.

ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ, veſtis linea ad talos demiſſa, Ægyptiis & Perſis in vſu. Herodot. Heſych. eſt tunica lato clauo inſignis. Idem καλασίριτα dici tradit τὰς ὤας, id eſt fimbrias.

ΚΑΛΛΑΥΡΙΤΙΣ, λιθάργυρος, ſpuma argenti ex puro argento: vt eſt apud Dioſc. lib. 5. c. 102.

ΚΑΛΕΩ, ῶ. F. ήσω. P. κέκληκα, voco, accerſo, Hom. Plat. & alij. Apud Xenoph. καλεῖν τινα ἐπὶ δεῖπνον, pro quo Homerus etiam dixit ſimpliciter καλεῖν, Odyſſ. λ. πάντες γὰρ καλέουσι. Demoſth. καλεῖν εἰς τὸ δικαστήριον, vocare in ius. Et ſimpliciter καλεῖν, pro eodem. Dicitur & καλεῖν τὴν δίκην ὁ ἄρχων, vocare litem, citare litem. ¶ Item inuoco, imploro, apud Demoſth. Sic Ariſtoph. κάλει θεὸν, inuoca Deum. ¶ Item voco, i. nomino, Iliad. ζ.

Καλέομαι, οῦμαι, vocor, accerſor. Item nominor, nomine appellor, Luc. Apud Plut. in Galba, ἃς ἡμέρας καλεῖ τις Καῖσαρ, qui dies à Cæſare appellantur. Interdum καλοῦμαι, ſignificat ita vocor vt ſimul ſim. Iliad δ. οὕνεκα σὺ παράκοιτις κέκλημαι. Apud Ariſtoph. dicitur δίκη κεκλῆσθαι, i. vocari ſeu citari. Item ſignif. media, pro καλῶ, in ius voco, Ariſtoph.

Καλήτωρ, ορος ὁ, epitheticῶς dicitur præco, Il. ω.

Κλῆσις, εως, ἡ, vocatio, Xen. Item vocatio ad cœnam: apud eundem in ſymp. ¶ Item vocatio in ius, Ariſtoph. & Ammon. Eſt etiam appellatio, i. nomen.

Κλητὸς, vocatus, accerſitus, Iliad κ. Apud Æſchin. κλητὸς, exp. inuitatus.

Κλητέος, vocandus, Plat. polit. lib. 1.

Κλητικὸς, κὴ, κὸν, vocatiuus, appellatiuus: vt κλητικὴ πτῶσις, apud Gram. Item inuocatorius: vt κλητικοὶ ὕμνοι, in quibus deorum fit inuocatio.

Κλήτωρ, ορος, ὁ, vocator, accerſitor, qui vocabat ad conuiuium in domibus potentum, Luc. Item qui vocabat in ius, vel teſtis erat vocationis in ius, Demoſth. exp. etiam præco, item nuncius, teſtis, Heſych.

Κλητὴρ, ῆρος, ὁ, vocator: ſed peculiariter, apparitor, qui in ius vocat, viator, ſtator. Item anteſtatus, is quem anteſtamur quum alicui diem dicimus, teſtis vocationis in ius, Demoſth.

Κλητεύω, in ius voco, diem alicui dico, vador: Demoſt. pro cor. τίς οὖν ἐκλήτευσεν ἡμᾶς. Item teſtimonium denuntio, id eſt, homini diem dico ferendo teſtimonio, *hoc eſt*, ad iudicium euoco ferendi gratiâ teſtimonij, Dem. Item teſtis ſum in ius vocationis, Harpocr.

Κλητεύομαι, in ius vocor, vel teſtimonium mihi denuntiatur. Apud Ariſtot. in probl. κλητεύεσθαι τὴν δίκην, exp. in ius vocari.

Κλήδην, nominatim: Il. ι. hinc *(decomp.)* ἐξονομακλήδην, pro eodem.

Κικλήσκω, (apud poetas) idem quod καλῶ, voco, accerſo, Odyſſ. χ. Interdum eſt ἱκετικῶς καλῶ: vt Iliad. ι. Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. Item nomino, vt καλῶ Od. ι.

Κικλήσκομαι, dicitur pro κικλήσκω, i. voco, Il. κ. Item nominor, Od. ο.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀνακαλέω, ῶ, inclamo, alta voce appello ſeu voco, Plutarch Xenoph. Item ſimpliciter, voco, appello, nomino, Thucyd. Item inuoco. Item reuoco, Thucyd. ¶ Item ſarcio, rependo: vt apud Chryſoſt. ad Rom. 11 καὶ ἐχάτης τῆς πάλης πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἥττας, integrum certamen reſtaurare, & offenſionem noxam ſarcire.

Ἀνακαλέομαι, οῦμαι, idem quod ἀνακαλέω, inclamo, Plut. in Galba. ἀνακαλούμενοι Καίσαρα, alta voce vocantes. Item inuoco, imploro, Plut. Item reuoco, Xen. Item euoco & recepitui cano, Diod. Item reuoco ab exilio: vt τὰς ἐν ὑπερορίαις ἀνακαλούμενος. ¶ Item reparo, recupero, vt apud Suid. ἀνακαλεῖσθαι τὰς τῶν ὑποτεταγμένων εὐνοίας, beneuolentiam ſubditorum recuperare. ¶ Exponitur etiam emendo, ſarcio, rependo: vt apud Plut. in Sertor ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου ςτάσιν labentem reparabat. ¶Item paſſ. alta voce inclamor. Item reuocor, apud Herodian. Item reparor, ſarcior, inſtauror, Gregor.

Ἀνάκλησις, εως, ἡ, inclamatio, appellatio quæ fit alta voce. Item reuocatio, apud Plut. in Fab. Item reuocatio ab exilio, vt χαριζόμενος τὴν ἀνάκλησιν. ¶ Item euocatio & inuocatio quæ cantu fit, apud Plut. de Arione. Item imploratio & inuocatio in auxilium, apud Thuc. lib. 7. ¶ A Suida exp. ſimpl. compellatio & alloquutio.

Ἀνάκλητος, reuocatus, Dion. Ἀνακλητικὸς inclamatorius. Item inuocatorius: Plut. in Lyc. ἀνακλητικοὶ λόγοι πρὸς ὁμόνοιαν, ſermones apti ad reuocandum in concordiam: Dioſc. ἀνακλητικὸς τῶν καταφερομένων, excitatorius eorum qui ſopore opprimuntur. Item reuocatorius, reuocandi vim habens, excitatorius.

Ἀνακλητικὸν, ſubſt. ſignum quod datur receptui, claſſicum, receptus, Plut.

Ἀνάκλημα, idem quod ἀνάκλησις. Item pars cantus, quæ etiam ἐνδόσιμον dicitur. Iulian. Cæſ. Iambl.

Decomp. Δυσανάκλητος, reuocatu difficilis.

Ἐπανακαλέω, ῶ, idem quod ἀνακαλέω, reuoco. Ἐπανακαλοῦμαι, pro eodem, Euſt. Ἐπανάκλησις, reuocatio, Gal. ad Glauc.

Εὐανά-

Εὐανάκλητ⊝, reuocatu facilis. Item qui facilè flecti poteſt & ab ira reuocari. Εὐανακλήτως, exp. συμπαθῶς, Suid.

Ἀντικαλέω, ῶ, viciſſim voco ſeu inuito. Ἀντίκλημα, reuocamen, reuocatio.

Ἀποκαλέω, ῶ, voco, appello, nomino: pro καλῶ: Xenoph. ἀργοὺς ἀπεκάλει, inertes vocabat. Et cum gemino accuſ. apud eundem. Item reuoco, Xen. Item interdico, veto: Ariſtoph. in auib. ἀποκεκλήκαμεν Διογενεῖς θεοὺς, μηκέτι γε τὴν ἐμὴν διαφοιτᾶν πόλιν, interdiximus diis cœleſtibus tranſitum vrbis noſtræ.

Ἀπόκλητ⊝, vocatus, Polyb.

Ἀποκικλήσκω, auoco idem quod ἀποκαλέω.

Ἐγκαλέω, ῶ, accuſo, q.d. in ius voco ob aliquod crimen. Interdum dicitur ἐγκαλῶ σοι προδοσίαν, appello te de proditione, & ἐγκαλῶ σοι πληγῶν, ago tecum in iniuriarum ob verbera. Apud Iſocr. πρὸς Εὐθύνουν ἐγκαλεῖν χρέ⊝, exp. petere debitum. Dicitur & abſolutè ἐγκαλεῖν τινι, litem alicui intendere, vt apud Liban. ἐνεκάλει τῷ Φορμίωνι. Dicitur & de quauis accuſatione extra forum etiam: Plutarch in Lyc. ἀδικίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις. Item expoſtulo cum aliquo, vt amicus cum amico, Ariſtot. eth. 9. & 8. Dicitur etiam ἐγκαλῶ τούτῳ, hoc improbo & reprehendo. Ἐγκαλέομαι, οῦμαι, in iudicium vocor & a-
732 ctione conuenior, Demoſth. Item accuſor, reprehendor. Ariſtot. καλεῖται τῇ τύχῃ ὅτι, &c. hoc vitio vertitur fortunæ. Sic dicitur ἐγκαλοῦμαι τοῦτο, de hoc accuſor. Et τὰ ἐγκεκλημένα quæ obiecta ſunt, Demoſth. ¶ Ἐγκαλεῖσθαι pro ἐγκαλεῖν, actiuè dixit Iſocr. in trapezitico.

Ἔγκλημα, τὸ, id de quo quis accuſatur, accuſatio, actio, petitio, libellus actoris, & quæcunque iudiciaria perſecutio dicitur, Demoſth. Dicitur ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, recipere in ſe crimen, crimini ſe offerre, apud eundem. Et ἐπαρεῖν τὸ ἔγκλημα, non inſtare accuſationi inſtitutæ. ¶ Item quod vitio vertitur, quod obiicitur, crimen, Thuc. Exp. etiam querela, apud eundem Thuc. lib. 1. Ibidem ἐγκλήματα διαλύεσθαι, exp. controuerſias dirimere.

Ἐγκληματικὸς, accuſatorius. Item querulus, expoſtulator, litigioſus, Ariſtot. Ἐγκληματικῶς, accuſatoriè, item querulè.

Ἐγκληματεύω, accuſo, queror, vel querulus ſum.

Ἔγκλησις, criminatio, accuſatio, Artemidor.

Ἔγκλητ⊝ δίκη, de qua prouocatio eſt, vel de qua eſt prouocatum. Sic ἔγκλητον δικαστήριον, quod appellatur in prouocatione, apud Suid.

Ἐγκλητέ⊝, reprehenſione dignus.

Decomp. Ἀνέγκλητ⊝, cui nullum crimen obiici poteſt, irreprehenſus, inculpatus, Xenoph. Hell. 6 & Plato epiſt. 7. Item pacatus, certus, non controuerſus. Plat. lib. 5. de leg. Ἀνεγκλήτως, irreprehenſè, inculpatè.

Ἀντεγκαλέω, ῶ, viciſſim criminor, recriminor, recriminando obiicio, cum dat. perſ. Item excuſo culpam alicuius. Ἀντέγκλημα, τὸ, recriminatio: ſic dicitur quia omnis noſtra defenſio conſtat eius accuſatione qui vindicatur. Vide Fab. l. 7. c 5. Ἀντεγκληματικὸς, q.d. recriminatorius: vt ἀντεγκληματικὴ ἀντίθεσις, recriminationem habens, ſeu potius excuſationem culpæ.

Κατεγκαλέω, ῶ, pro ἐγκαλέω, Areop. ad Demophil.

Κατέγκλημα, idem quod ἐπίκλημα, Euſt.

Προσεγκαλέω, ῶ, inſuper accuſo ſeu incuſo.

Φιλεγκλήμων, amator querelarum, querulus. Item delator, quadruplator.

Εἰσκαλέω, ῶ, ad me voco, intrò voco, Ariſtoph.

Decomp. Ἐπεισκαλέω, inſuper intrò voco.

Ἐκκαλέω, ῶ, euoco, propriè extrà voco. Il. ω. Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας, &c. Item pellicio, Plut. Sæpe & prouoco. Item elicio, excito, irrito.

* *Decomp.* Συνεκκαλέω, prouoco, irrito, pellicio, ἐκκαλέω, Plut.

Ἐκκαλέομαι, οῦμαι, (med.) idem quod ἐκκαλέω. Ariſtoph in Veſp. ἐκκαλοῦνται τοῦτον, euocant illum, Plut. Item prouoco. Polyb. l. 16 Item elicio, irrito: Æſchin. τὴν ὑμετέραν ὀργὴν ἐκκαλέσασθαι βεβούληται. ¶ Ἐκκαλεῖσθαι τὴν δίκην. Item ab vno iudice ad alium transferre. Dicitur & ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, apud Plut. in apophth. Interdum ἐκκαλεῖσθαι, pro ἐπικαλεῖσθαι: appellare mag ſtratum.

Ἔκκλησις, euocatio, prouocatio, Suid.

Ἐκκλησία, ας, ἡ, q.d. euocatiuus cœtus, concio. ἐκκλησίαν συλλέγειν, conuocare concionem, apud Thuc. & Xen. Et ἐκκλησία γίνεσθαι, cogi concio, apud Thuc. Item concionis locus, locus in quo habetur concio, Luc. in dial. Mercurij & Maiæ. & Dem. pro coron. ¶ In Chriſtianorum ſcriptis ſignificat cœtum vniuerſum ad vitam æternam euocatum, qui veram Chriſti religionem profitetur: item particulares cœtus in quos ille vniuerſus diſtribuitur, 1. Cor. 1. Reſtringitur & ad quampiam familiam quæ Chriſtum profitetur, aut ad eos qui in illa Chriſtum profitentur, Rom. cap. 16. Reſtringitur & ad ſynedrium ſeu presbyterium, i. ſeniorum collegium, Matth. 18. Tandem vſurpari cœpit etiam de loco in quo ipſa cogitur, vt & concio, Lat. Ἐκκλησιάζω, concionem habeo ſiue conſilium. Item concionor, in concione delibero, Iſocr. de pace, ἥκομεν ἐκκλησιάζοντες περί τε πολέμου καὶ εἰρήνης. Item ſum in concione, interſum concioni, apud Plut. & Syneſ. Item in concionem aduoco, ad concionem voco, Ariſtoph.

Ἐκκλησιαστὴς, οῦ, ὁ, concionator, qui in concione verba facit, vel ſententiam dicit, Ariſtot. rhet. 1. Item qui intereſt concioni. Exp. & vnus ex concione, apud Luc. & qui in concione ſtat, Plat. in Gorg.

Ἐκκλησιαστικὸς ad concionem pertinens, q.d. concionalis: Luc. τὸ ἐκκλησιαστικὸν, merces eorum qui concioni interfuerunt, apud Ariſtoph in Plut. Item ad Eccleſiam Dei pertinens, qui eſt ex Eccleſia, eccleſiæ doctrinam ſequens.

Ἐκκλησιαστήριον, ου, τὸ, minuſculum theatrum, Vitruu.

Ἔκκλητ⊝, q.d. euocatus, is ad quem prouocatur, is qui appellatur, Plut. Et de quo prouocatio eſt. Sic dicuntur ipſæ lites ἔκκλητοι, apud Poll. ¶ Ἔκκλητοι dicebantur etiam quidam ad certos conſultationes deſtinati: vt apud Eur. in Oreſte, & Xen. Hell. l 2.

Ἐκκλητικὸς, euocatiuus, ſiue euocatorius, euocandi vim habens, Dioſc. Ἐκκλητικῶς, euocatoriè tanquam euocando: vel cum efficacia prouocandi, Suid.

Ἐκκλητεύω, denuntio teſtimonium, adiecta mulcta 733
ni pareatur, Æſchin.

Ἐκκλητεύομαι, pro κλητεύομαι, teſtimonium mihi denuntiatur. Item ob teſtimonium non dictum mulctor mille drachmis, Æſchin. contra Timar.

Decomp. Ἐξεκκλησιάζω, concionem aduoco. Ariſtot. OEc. 2. Apud Hieremiam c. 26. ἐξεκκλησιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ Ἱερεμίαν, exp. congregatus eſt vniuerſus populus aduerſus Hieremiam.

Κατεκκλησία, concio derepentè conuocata ſi grauius aliquod negotium incidiſſet, Poll.

Συνεκκαλέω, prouoco, concito, pellicio, Plut.

Συνεκκλησιάζω, ſimul concioni interſum, concionis commune ius habeo. Exp. etiam eidem eccleſiæ aſſeſſor, eiuſdem ſum eccleſiæ.

Ἐπικαλέω, ῶ, pro καλῶ, voco, nomino, appello: Xen. ἀνδραποδιστὰς ἑαυτοὺς ἐπεκάλει. Item cognomino. Item inuoco, imploro, Herodian. Item pro ἐγκαλῶ, obiicio, vitio verto, crimini do: Luc. βίαιον δὲ ἢ τυραννικὸν οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλεσέ μοι. Et cum infin. vt apud Thuc. l. 2 ἐπικαλέσαντες ὡς ἥκιστα τοῦ πολέμου αἰτίους εἶναι.

Ἐπικαλέομαι, cognominor, Xen. Plut. Luc. Item poſtulor, accuſor. Antipho. ὁ γὰρ φεύγοντα αὐτὸν ἀλλ-

ναι μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται, reum damnari ſcelus eſt niſi manifeſtò conuictum eorum criminum quibus poſtulatur. ¶ Item actiua ſignif. inuoco, imploro, Plut. Item prouoco, ſuperiorem appello: Plutarch. ἐπικαλεῖται τοὺς δημάρχους. Sic act. apoſt. c.25.

Ἐπίκλημα, criminis obiectio, criminatio, crimē quod obiicitur, Xen. in OEcon. ¶ Apud Sophocl. dicitur ſignificare accuſationem ab Euſtath.

Ἐπίκλησις, cognominatio, Il. ρ. Item inuocatio, Luc. Et pro ignominia, apud Thuc.

Ἐπίκλην, (aduerbialiter) cognomēto, Plat. Item prænomine, apud Appian.

Ἐπίκλητος, aduocatus ſiue euocatus, accitus. Item adſcititius, Herodot. Ioſeph. Ariſtoph. Apud Plut. ſymp.7. ἐπίκλητοι, conuiuæ ſunt inſuper vocati, extraordinariè vocati, vmbræ. Et ἐπίκλητος πόλις, attributa, in libro Ioſuæ.

Decomp. Ἀνεπίκλητος, nulli criminationi obnoxius ſiue reprehenſioni, inculpatus, Xen.

Ἀνεπικλήτως citra reprehenſionem.

Κατακαλῶ & κατακαλοῦμαι, euoco, accerſo, conuoco: Plut. apud Polyb. κατακαλῶν ἐς τὴν Μακεδονίαν καὶ τοὺς τὰ κρέας φεύγοντας, exp. diligenter inquirens. Item inuoco, imploro, Plut.

Κατάκλησις, euocatio, Ammon. Κατακλησία, conuocatio multitudinis, apud Heſych.

Μετακαλέω, ῶ, ad me voco, accerſo, Ariſtoph. in Pluto. μετεκάλει τὸν ἱερέα, item reuoco, Thuc.

Μετακαλοῦμαι, accerſor. Plato in Axiocho, ὁπόθεν δεῦρο μετεκλήθην Item reuocor, Philo.

Μετάκλησις, accitus, ſeu accerſitio, Heſych.

Ἀμετάκλητος, (*Decomp.*) irreuocabilis, Suid.

Παρακαλέω, ῶ, euoco, accerſo, aduoco, Æſchin. Plat. Cum accu. Et παρακαλῶ (per ſe) aduocatum mihi accerſo, apud Æſchin. Item inuoco: Xen. Hell.2. ὅταν δὲ τὸν ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, vbi Martem inuocauerimus. ¶ Item hortor, inuito, Xenoph. Plutarch. Apud Thucyd.l.3. τοὺς δούλους παρακαλοῦντες, exp. ſolicitantes. Et pro impello: Eurip. παρακαλεῖς με εἰς δάκρυα. item pro elicio: Xen παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα. ¶ Item oro, rogo, obſecro: Gregor. τοῦτο δὴ παρακαλοῦμεν καὶ δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ: Plut. in apophth παρακαλεῖ με δίκαια. Item pro alio precator interuenio, vt aduocatus & patronus: Chryſ. ὑπὲρ τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τὸν βασιλέα παρακαλεῖν. Apud Plat. de leg. παρακαλεῖν εὐχὴν preces adhibere. Frequens eſt in nouo Teſt. in hac ſignif. vt Marci 1. & alibi. ¶ Item conſolor.

Παρακαλέομαι, οῦμαι, aduocor, Iſocr. in Euag Item rogor, Plut. & act. 28. ¶ Item conſolationem admitto, accipio conſolationem, ſæpe in nouo Teſt. ¶ Item refocillor: Act.20. καὶ παρεκλήθησαν οὐ μετρίως.

Παράκλησις, euocatio. Item aduocatio, Dem. Æſch. Item adhortatio, Polyb. item ſæpe in nouo Teſt. ¶ Item precatio, obteſtatio, deprecatio, Plut & 2. Cor.8. Item conſolatio: Baſil. Chryſoſt. & paſſim in nouo Teſt.

Παράκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, accerſitus & rogatus vt faueat alicui in iudicio, Demoſth. Item deprecator vel interceſſor, Philo. ¶ Item conſolator, Ioan.15. & 16. Sic & apud Greg. & Damaſc.

Παρακλήτωρ, exhortator. Item deprecator. Item conſolator, Heſych.

Παρακλητικός, κὴ κόν, exhortatiuus, ſiue exhortatorius. Item conſolatorius.

Decomp. Ἀπαράκλητος qui non aduocatus ſiue ac-
734 cerſitus venit, qui vltrò ſe offert, Thuc.l.2. ¶ Item inſolabilis, inconſolabilis.

Ἀντιπαρακαλέω, contrà hortor, Xen.

Εὐπαράκλητος, qui facilè aduocatur, vel allicitur.

Προσπαρακαλέω, inſuper aduoco.

Συμπαρακαλῶ, vnà aduoco, vnà exhortor, Plato.

Προκαλέομαι, οῦμαι, euoco, Luc. Item prouoco, laceſſo, incito: Herodot.l.6. προκαλεῖται τε ἡμᾶς εἰς μάχην. Item prouoco, excito: vt προκαλεῖσθαι ἔμετον, prouocare vomitum, Alex. Aphr. In hac ſignificatione dicitur etiam προκαλεῖσθαι διαιτητήν, laceſſere arbitrio, ferre arbitrium, apud eundem. Et προκαλεῖσθαι δίκην, prouocare iudicio apud eundem. ¶ Item in ius voco: Dem. contra Bœot. τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον με προυκαλέσατο. ¶ Item optione prouoco, conditionem fero: Thuc. lib 5. προυκαλέμεθα δὲ ὑμᾶς φίλοι μὲν εἶναι, πολέμιοι δὲ μηδετέροις Et cum accuſ. rei apud eundem lib.2. Dicitur & προκαλεῖσθαι πρόκλησιν conditionem ferre, apud Dem. ¶ Item hortor: Plutarc. in Theſeo, προυκαλεῖτο φίλον εἶναι, hortabatur vt amicitiam ſecum iniret. Sic apud eundem ſymp.4. ¶ Item mancipia ad quæſtionem expoſco. ¶ Item denuntio quidpiam aduerſario meo, teſtatóque prædico: ſeu diem dico ad aliquem actum extra iudicium peragendum.

Πρόκλησις, prouocatio, ipſe laceſſendi actus, Athen.l. 4 & Herodian. lib 6. Item prouocatio, & quaſi inuitatio quædam ac pollicitatio, Ariſtot. ¶ Item prouocatio & vtriuſque partis ſtipulatio ac ſponſio pœnæ niſi ita rem actam eſſe doceatur, vt concepta eſt prouocatio, Dem. ¶ Item conditio lata. Exp. & conditionis latio: Plut. in polit. præc ἤρεσεν ἡ πρόκλησις τοῦ Ἑρμείου. Idem pro conditionis latione ponit. Item libellus qui ſcribebatur de mancipiis in quæſtionem poſtulatis, Harp.

Πρόκλητος, prouocatus, promptus.

Προκλητικός, prouocatorius, ad prouocationem pertinens. Item prouocandi vim habens ſiue eliciendi, Dioſc.l.1.c.163. προκλητικὸς οὔρων, vrinam ciens.

Προκαλίζομαι, idem quod προκαλοῦμαι, prouoco, laceſſo: Il. δ & γ, item Od. δ.

Decomp. Ἀντιπροκαλέομαι, οῦμαι, viciſſim prouoco. Item optione prouoco, viciſſim conditionem fero vel offero, viciſſim conditionem ſtipulor, Dem.

Ἀντιπρόκλησις, mutua prouocatio, ſtipulatio viciſſim facta conditionem ferenti.

Ἐκπροκαλέομαι, οῦμαι, euoco, Od. β.

Προσκαλέω, aduoco, adſciſco, accerſo. Item aduoco in auxilium, Thuc. Et poet. pro ſimp. καλῶ, voco, appello, Soph. ¶ Item in ius voco, Dem.

Προσκαλοῦμαι, (med.) pro eodem: vt προσκαλέσαντο τὸν Μέμνονα οἱ Τρῶες. Apud Dioſc. προσκαλεῖται τρίχας, exp. pilos euocat ſeu elicit. ¶ Item in ius voco, Ariſtoph. ¶ Item paſſ. aduocor, accior, act. apoſt. c.5. Item in iudicium vocor, accuſor, accerſor: Plut. in Solone, προσκληθεὶς φόνου εἰς ἄρειον πάγον; cædis accerſitus.

Πρόσκλησις, aduocatio. ¶ Item in ius vocatio, Plato de leg l.8. Item adhortatio, Heſych.

Προσκλητικός, aduocatiuus, aſcitiuus, Plut.

Decomp. Ἀπρόσκλητος δίκη, lis quę contra eum intenditur qui in iudicium vocatus non eſt, aut qui non rectè vocatus eſt, Dem contra Nicoſtr.

Συγκαλέω ῶ, conuoco, congrego, Suid.

Συγκλησία, conuocatio, concilium: dicitur de ſenatoribus, ſicut ἐκκλησία de populo.

* Συγκλητικός, ad conuocationem pertinens, Ælian.

Σύγκλητος, conuocatus, indictus, Eur. & Dem. Item σύγκλητος, ſub βουλή, ſenatus Romanus. Συγκλητικός, ſenator, Luc. & Plut.

Σύγκλυς, υδος, ὁ, collectitius, vnde συγκλύδων ἀνθρώπων, Plut.

Compoſita ex κλητός, citra præpoſitionem.

Ἄκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vocatus, inuocatus, Athen.

Ἀκλήτως inuocatò, ſine vocatione, vltrò.

Ἀκλητί, idem.

Ἀντιπυ-

*Ἀντισύγκλητος, qui contra ſenatum eſt, ſenatui aduerſus. Plut.

Αὐτόκλητος, à ſeipſo vocatus ſiue inuitatus, qui non vocatus ad epulas venit aut aliò. Plat.

Αὐτοκλήτως, ſpontanea vocatione, vltrò.

Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, qui ad cœnam conuiuas vocat, vocator. Athen.

Θεόκλητος, à Deo vocatus Nonn. Item in quo Deus inuocatur. vt θεόκλητον μέλαθρον.

Ονομακλήτωρ, nomenclator qui nominatim aliquos vocat. Sunt qui putent ita dici qui à Plin. vocator appellatur, quòd nominatim vocet conuiuas ad diſcumbendum.

735 Πολύκλητος, à multis vocatus. Item à multis locis con uocatus. Il κ.

Τηλέκλητος, è longinquo vocatus. Scribitur & τηλικλητὸς, apud eundem. Homer.

Ψευδοκλητεία, ἡ, accuſatio apparitoris qui falsò renuntiauit ſe quempiam in ius vocaſſe. Poll.

ΚΑΛΟΝ, ου τὸ, lignum. Heſiod. in Erg. πολλ' ἐπὶ καμπύλα κᾶλα. Feſtus ligneas clauas à Grecis κᾶλα vocatas ſcribit, quas geſtantes ſeruos appellatos fuiſſe calones.

Κάλινος, ligneus. Heſych.

Καλιὰ, ᾶς, ἡ, nidus. Phocyl. Luc. (ἀπὸ τῶν κάλων, id eſt à lignis; quòd nidi ſoleant eſſe ex bacillis & feſtucis compacti) Significat & caueam, inquit Pollux. ¶ Ponitur & pro domo. propriè autem ea quæ eſt è lignis. Suid. ex Epigr. Γαυὸς τ' ἠχήεσσα πιτυστέπτοιο καλιῆ. Et generaliter pro quauis domo: vt Heſiodus in Erg. (de fraudulenta muliere loquens.) τὴν δίφῶσα καλιήν. Et paulò pòſt, Ως κέλτοι σφείω βιότου πλήθωσι καλιαί, vbi tamen quidam peculiariter horreum intelligendum putant.

Καλιὰς, άδος ἡ, tugurium, domuncula. Plut. Item pro ſacello, apud eundem.

Καλιὸς, οῦ ὁ, cauea. Cratinus apud Poll Item domuncula, caſa, item carcer. Heſych. Item lignum quod & κλοιὸς, vocatur. Heſych. & ſchol. Ariſtoph.

Καλίδιον, ου, τὸ, domuncula, tugurium. Poll.

Κῆλον, ου, τὸ, ligneum iaculum, ſagitta. Il α. Εννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, iacula, ſagittæ. Euſtath. propriè eſſe dicit fuſum ſeu lignum iaculi, à κᾶλον, lignum. ¶ At κηλὸν. vide in καίω.

Κήλων & κηλώνειον dicitur machina illa lignea quæ iuxta puteos ad aquam hauriendam ſtrui ſolet: tol lenonem vocant. Feſt Plin & Veget alij grues.

¶ Κήλων exp. etiam ὀχευτὴς, admiſſarius. item libidinoſus & ſalax. Heſyc. & Euſt. ex Archil.

ΚΑΛΟΣ, λὴ λὸν, pulcher, formoſus. Hom. Plut. & alij, tam de perſona quàm de re. Pro loco interdum exp. decens, decorus, egregius, honeſtus, laudabilis. Odyſſ θ. Ξεῖν' οὐ καλὸν ἔειπες, non honeſtum ſermonē protuliſti. Annotant quidā καλὸν appellari à philoſophis quod quouis modo pulchrū ſit: at τὸ καλὸν, eximium illud ac verè pulchrū ſiue honeſtum quod à virtute proficiſcitur. ¶ Nonnunquam τὸ καλὸν ſubſtantiuè ponitur, & tum exp. decus, ornamentum: vt apud Eurip. τὸ καλὸν τοῦ βίου. Καλὸν etiam pro cōmodo dicunt. Xen. Hell. 6. ἔτι δὲ κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, exp. ſitam eſſe in loco peropportuno ad traiiciendum in ſinum Corinthiacum. Dicitur etiam οὐκ ἐν καλῷ ἐστὶ, cum infinitiuo, non commodum eſſe, incommodum eſſe; apud Xen. Hell 4 Sic apud Soph. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν. Apud Polyb. ἐν καλῷ θέσθαι, exp. in tuto collocare. Sic εἰς καλὸν, vel ἐς καλὸν, commodè vel auſpicatò Plat. ¶ Καλὰ ἱερὰ (vnde comp. καλλιερεῖν) exp. læta exta.

¶ Καλὸς κἀγαθὸς, vel καλὸς καὶ ἀγαθὸς, interdum exp. bonus, probus, æqui boniq́ue amans, honeſtus, apud Plat. Interdū dicitur de viro ſtrenuo. vt apud Dem. in epitaph. Interdum plur num. καλοὶ κἀγαθοὶ, honeſti, egregij, optimates, apud Thuc. Xen. pæd. 4. Plut. in Pericle. Dicuntur & καλὰ κἀγαθὰ ἔργα, egregia facinora, res præclaræ, apud Xen. pæd. 1. & alibi. Etym. à καλῶ deducit, quòd quæ pulchra ſunt nos ad ſui amorem vocent & inuitent.

Καλῶς, aduer. pulchrè, honeſtè, cui opponitur αἰσχρῶς, Plato Xen. Iſocr. Apud Demoſth καλῶς ἔχει, exp. honeſtum eſt. Item idem quod ὀρθῶς, rectè benè, bellè. Plat. Dem. Καλῶς πράττειν, felicem eſſe, feliciter res ſuas gerere Ariſtot. pol. 7. Interdum eſt approbantis quæ dicta ſunt. Dem. Item rectè, i. peritè & ex arte. Thuc. Superl. κάλλιστα, pulcherrimè, optimè, commodiſſimè. Xen. pæd 4.

Καλλιόω (à comparatiuo καλλίων,) pulchrius ſeu venuſtius reddo.

Καλλιστεύω (à ſuperl. κάλλιστος) pulcherrimus ſum ſiue formoſiſſimus, aut pulcherrima ſiue formoſiſſima. Herodot. l. 1. & Plut. Item præſtantiſſimè me gero, vel optimam operam nauo. vt καλλιστεύων ἐπιβατέων, ſtrenuiſſimus propugnatorum.

Καλλιστεύομαι, præſtantiſſimus habeor. Eurip.

Καλλίστευμα, τὸ, exp. pulchritudo, vel potius pulchritudinis preſtantia vel exuperātia, apud Eur. in Oreſte. Item egregiæ fortitudinis ſiue ſtrenuitatis ſpecimen.

Καλλιστεῖον, ου, τὸ, pulchritudinis premium exuperantis cæteras. Luc. Item pro pulcherrimo præmio.

Κάλλος εος, & per contr. ους, τὸ, pulchritudo oris. Iſocrat. Apud Plut. μέτριον κάλλος, modica forma ſeu mediocris, ſtata forma, de qua Gell. Dicitur & de cuiuſuis rei pulchritudine, Iſocr. in Helene. Demoſth. Plato. 736
¶ Item Veneris vnguentum Euſt. ¶ Item pro κάλλαιον, i. barba, vel potius palea galli gallinacei; vt ſcribit Th. mag. Κάλλη, purpureæ veſtes, Suid. Th. mag. ait κάλλη eſſe ἄνθη. Sic & Pauſaniæ apud Euſta. κάλλη ſunt ἄνθη & βάμματα.

Κάλλαιον, ου τὸ. barba galli gallinacei. Ariſtoph.

Καλλύνω, pulchrum reddo, venuſto, honeſto, como, orno. interdum pro, verro. Ariſtot.

Καλλύνομαι, pulcher reddor, ornor. Item pro, verror, apud Polyb. Item nitidè eleganterq́ue me habeo, glorior, mihiq́ue ipſi placeo. apud Plat.

Καλλυντὴς, οῦ, ὁ, ornator. Exp. & tonſor. Heſych.

Καλλυντήριον ου τὸ, ornamentum quod adhibetur ad ornandum. Heſych. Apud Etym. καλλυντήριον eſt feſtum quoddam apud Athenienſes.

Κάλλυντρον, idem quod καλλυντήριον, inſtrumentum omne comptorium, i. aptum ad comendum. Interdū eſt inſtrumentum quo verrimus, ſcopę. Plut. in Dione. Et quoniam ſpathulæ palmarum vſum prębebāt ſcoparum, vocatę ſunt κάλλυντρα. Leuit. cap. 21.

Κάλλυντρα, τὰ, Heſych. & Suid ſunt κόσμητρα.

Καλλονὴ ἡ, pulchritudo, decor. Ab Heſych. exponitur εὐπρέπεια

Κάλλιμος ου ὁ καὶ ἡ, apud poetas idem quod καλὸς, pulcher, vel pulcherrimus. Od δ. At οὖρος κάλλιμος dicitur commodus, ſecundus Od. λ.

Καλότης vox à Chryſippo vſurpata. Plut. in lib. de virtute morali

Compoſita, ac primùm ex καλός.

Απειρόκαλος ου ὁ καὶ ἡ, honeſtatis omnis rudis & imperitus, decori ignarus, ineptus. Demoſth.

Απειροκάλως, pręter decorum, ineptè.

Απειροκαλία, ignorantia recti & honeſti, ſeu decori, ineptia, Dionyſ. Halyc & Xen.

Απειροκαλεύομαι, ineptè ago, ineptio. Æſchin.

Δοξοκαλία ἡ, opinio pulchritudinis ſuę. Plat.

Μισόκαλος, honeſti oſor. Heſych.

Οβρίκαλα (quaſi ὄβριμα καὶ καλὰ) leonum ſeu luporum catuli, Æſchylo.

πάγκαλος, pulcherrimus, perpulcher. Item honeſtiſſimus. Ariſtoph. in Pluto. Dicitur & παγκάλη. in fœm. apud Philonem.

παγκάλως, perpulchrè. Item honeſtiſſimè. Dem.

Υπέρκαλος, ſupra modum pulcher. Ariſtot. Item ſupra modum honeſtus.

Φιλόκαλος, amans pulchritudinem. Luc. Xen. Item honeſtatis ſtudioſus. Plut. ad Colot. Et τὸ φιλόκαλον, honeſtatis vel honeſti ſtudium: Philo de vita M. l. 1. Itẽ ſtudioſus elegantiæ vel munditiæ. Iſoc. ad Dem. Interdum iungitur cum περὶ Xen. pæd. 2. καὶ φιλόκαλον περὶ ὅπλα. Apud Luc. περὶ παιδείαν φιλόκαλος, exp. bonarum artium ſtudioſus.

Φιλοκάλως, cum quodam elegantiæ ſtudio. Item cultè, ornatè.

Φιλοκαλία, ἡ, ſtudium pulchritudinis, quo quis pulchras aut pulchros amat. Item ſtudium honeſtatis, ſiue rerum honeſtarum, in Geop. l. 2.

Φιλοκαλέω, ῶ, pulchritudinem amo, res pulchras vel res honeſtas amo. Thuc. Sæpe cum περὶ: vt apud Ioſeph. contra Apionem, περὶ παιδοτροφίαν φιλοκαλοῦμεν, honeſtatem colimus circa educationem liberorum. ¶ Item contendo, enitor. Cum infinitiuo. Plut. in Alex. φιλοκαλῶν διακοσμῆσαι τὰ βασίλεια, contendens.

Φιλοκάλημα, τὸ, honeſtamentum non improbandum.

Decomp. Αφιλόκαλος, minimè ſtudioſus pulchritudinis, ſeu elegantiæ, vel rerum honeſtarum. Vtitur Plin. ſecundus l. 1. epiſt. 3.

Εμφιλοκαλῶ, in ſtudio rei honeſtæ immoror & verſor, ſtudio honeſto ſum deditus. Plut. in Philopœm. ἐμφιλοκαλῆσαι τοῖς στρατιωτικοῖς, ſtudio rei militaris tanquam honeſto deditum eſſe.

Προσφιλοκαλῶ, elegantiam adſciſco, ſeu comminiſcor, Strabo προσφιλοκαλεῖν τινὰ κόσμον.

* Συμφιλοκαλέω, ſimul honeſtatis ſum ſtudioſus, ſocius ſum in rebus honeſtis. Plut.

Compoſita ex κάλλος.

Ακαλλής, έος, ὁ καὶ ἡ, deformis, inuenuſtus. Luc. Greg.

Εχέκαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchritudinem habẽs. Apud Theophr hiſt. pl. l. 5. c. 7. exp. ſpectabilis.

737 Ζακαλλής, perpulcher. Heſych.

Ημεροκαλλὲς & ἡμεροκαλλίς, flos vnico die vigens, lilium agreſte. Vide Theophr Dioſc. Plin.

Κατακαλλιώνω, pro καλλιώνω, orno, vel verro.

Νοθοκαλλοσύνη, notha pulchritudo & adulterina, non natiua. Epigr. lib 2.

παγκαλλὴ, perpulcher. idem quod πάγκαλος.

Περικαλλὴς, perpulcher, perelegans. Hom. Athen.

Περικαλλέως, perpulchrè, pereleganter.

Συγκαλλιώνω, ſimul orno. Item ſimul verro. Ariſtot.

Υπερκαλλὴς, idem quod περικαλλής.

K A Λ Π H, ης, ἡ, vrna, ſitula, hydria. Herodian. ¶ Item pro quatuor ſtellis quæ in ſumma Aquarij dextra viſuntur. Procl. ¶ Item pro curſus quodam genere apud Pauſan. Eliac. lib. 1. vbi dicit, κήρυγμα ἐποιήσαντο μήτε κάλπης τοῦ λοιποῦ, μήτε ἀπήνης ἔσεσθαι δρόμον.

Κάλπις, ιδος, ἡ, idem quod κάλπη, vrna, ſitula. Od η. παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ. Item vas quoddam potorium. Athen. l. 11.

Καλπάζειν, eſt equum ad ingreſſum exultantem vrgere.

Παρακαλπάζειν, (*comp.*) equo à latere curſitare, freno eius manu apprehenſo Plut.

Κάλπιον, vas quoddam potorium, apud Athen.

K A Λ X H, ης, ἡ, flos vel animal quo tingitur purpura, vt ſcribit ſcholiaſtes Nicandri. Scholiaſtes Sophoclis κάλχην eſſe dicit κόχλον.

Κάλχιον, accipi videtur à ſchol. Nicandri pro purpura quę ſucco κάλχης tingitur.

Καλχαίνω, purpureo colore perfundo: ſchol. Nicandri. ¶ Item alta mente cogito. Soph. in Antigone. Τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.

K A Λ Ω Σ, ω, vel ωος, rudens, funis nauticus. (à verbo χαλᾶν, quòd eo laxentur vela, inquit Etym. itidémque Euſtat.) Od ε. Ενδ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. vbi veteres κάλος per ο ſcripſiſſe annotat Euſth. Generaliter etiam pro quolibet fune ponitur.

Καλώδιον, ου, τὸ, funiculus nauticus. Dicitur de aliis etiam funiculis, Ariſtoph Thuc.

K A Λ Υ Π Τ Ω, F. ψω, tego, operio, velo. Il. π. Ως ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν Οφθαλμοὺς ῥῖνάς θ'. Et Il. ε. σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας. Cum alia conſtructione. Il. φ. πάρέξω οἱ ὅσσον κατύπερθε καλύψω.

Καλύπτομαι, tegor, velor. vt Il. ω. ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. Et in med. aor. καλύψασθαι, velare ſe, velare faciem ſuam Od. κ.

Κάλυμμα, τὸ, tegmen ſiue tegumentum, operimentum, velum Hom. Il ω. & Soph. ¶ Peculiariter καλύμματα vocantur palpebrę, quòd ſint tegumenta oculorum Poll. lib. 2.

Καλυμμάτιον, ου, τὸ, paruum tegmen. ¶ Καλυμμάτια apud Poll. ſunt ſcandulæ, vel quid ſimile Ariſtot. ἐν καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφε.

Καλυπτὸς, οῦ, ὁ, tectus, opertus. Athen.

Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, tegmen. item operculum. Diod. Sic. apud Dion. Hal. lib 6 καλυπτῆρσι βάλλειν, exp. tegulis & imbricibus. Inſtrumenti cuiuſdam nomen eſſe exiſtimatur. Exodi 25. & Num cap. 4.

Καλυπτήριον, ου, τὸ, operimentum.

Καλύπτρα, tegmen capitis muliebre, quale erat flammeum. Od ε. & κ. Plut. in Hellen.

Καλύβη, ἡ, tugurium, gurguſtium. Et cauerna etiam, ſecundũ nonnullos. Thuc. li. 1. Exp. etiam caſa vel cella. apud Thuc. l. 2. Etym. dici putat quaſi καλύφη.

Καλύβιον, ου, τὸ, (dimin.) tuguriolum Plut.

Κάλυξ, υκος, ἡ, roſa clauſa & quaſi dicas tecta. A Suida & Etymologico exp. flos roſæ non expanſus, ſeu folia non habẽs expanſa & dilatata. A quibuſdam bacca roſæ exponitur, ab aliis calyculus roſæ: in anth. epigr. ῥόδων καλύκεσσι. Sic appellatur etiam omnis folliculus ſeu omne putamen quo aliquid includitur. In anth epigr ἁπαλαὶ λευκοΐων κάλυκες. ¶ Numeratur etiam in mundo muliebri, teſte Heſych. Il. σ. v. 401. κάλυκάς τε καὶ ὅρμους. de qua re leg. Euſt. Vide & alias ſignificationes apud Heſyc. ¶ Eſt etiam herbæ nomen quæ & ἄγχουσα. Dioſ. lib. 4. c. 23.

Καλυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caliculatus, calicula intectus, apud Theophr. & Dioſc.

Καλυκίζειν, exp. ἀνθεῖν florere. 738

Καλύκιον, calyculus Heſych.

Κάλυξις, ornamentum quoddam è roſis. Heſych.

Κέλυφος, εος, τὸ, cortex, putamen. vt κέλυφος τοῦ καρύου, apud Dioſ. & alios. Item inuolucrum ac integumentum oculorum, in Epigr. Pro eodem reperitur & κελύφη fœminino genere.

Κελύφανον, idem quod κέλυφος. Κελυφανώδης, putaminoſus, corticoſus Theophr.

Compoſita.

Ακάλυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tectus, apertus. Luc.

Αμφικαλύπτω, circumtego, contego. Il. β. Item ſuperiniicio aliquid tanquam tegmen, ſeu operimentum. Hom. καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.

Ανακαλύπτω, reuelo, retego, detego. Syneſ.

Ανακαλύπτομαι, reuelor, detegor, pateſio. Apud Polyb ἀνακαλύπτεσθαι, faciem detegere.

Ανακεκαλυμμένως, reuelatè, apertè. Heſych.

Ανακαλυπτήριον,ου,τό, dies quo ſponſa, ſiue noua nupta facie retecta prodit,Heſych. Ανακαλυπτήρια τά, dona quæ dantur ſponſę à marito & à propinquis atque amicis,quum primùm retecta in virorum conſpectum prodit,Suid.

Ανακαλυπτρα,per ſyncopen pro ἀνακαλυπτήρια.

Αποκαλύπτω,detego,ſeu retego,reuelo,ſublato velamine conſpiciendum præbeo, vnde aor.1. med. ἀποκαλυψάμενος.Apud Plut.in Coriol.retegens ſe. Apud eundem in Alexandro, ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλην, animum ſuum detegens Ariſtoteli. Item manifeſto,aperio,declaro,ſæpe in nouo teſt.

Αποκαλύπτομαι,manifeſtor,frequens in N.T.

Αποκεκαλυμμένως,detectè,apertè,palàm.

Αποκάλυψις,reuelatio,patefactio rerum antè occultarum,Corinth.2.cap.10.

Αποκαλυπτικός, qui reuelare ſeu patefacere ſolet aut poteſt,Greg.Naz.

Διακαλύπτω,detego,patefacio,Dem.

Διακαλύπτομαι,detegor,patefio.

Εγκαλύπτω,intego,obuelo.

Εγκαλύπτομαι,integor,obuelor.Et ἐγκαλύψασθαι,pro ἐγκαλύψαι,apud Plut.in Coriol. Item ἐγκαλύψασθαι, velare ſiue obtegere ſe,i.faciem ſuam : Iſocr.in Trapez. ἐγκαλυψάμενος ἔκλαε. ¶ Item præ pudore faciem meam obtego,i.pudore afficior,Æſch.

Εγκάλυμμα,τό,velamentum.

Εγκάλυψις,velatio,faciei velatio præ pudore.

Εγκαλυπτέος,quem pudore affici decet ſeu moueri.

Εγκαλυπτήρια,quę dantur quum puella obuelata videri non vult:quod congruit deformi. ex Cęl.Rhod.

Εκκαλύπτω,detego,reuelo,Soph.

Εκκαλύπτομαι,(med.)idem,apud Plat.

Εκκάλυμμα,detectio,reuelatio,Plut.

Επικαλύπτω,contego,tego,Heſiod. Item obſcuro:Luc. τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων.

Επικαλύπτομαι,contegor,Pſal.32.

Επικάλυμμα,tegmen,operculum,Ariſtot.

Επικαλυπτήριον, idem. Επικάλυψις, contectio,velatio,occultatio,Greg.

Καταλύπτω,obtego,operio,Heſiod.

Κατακαλύπτομαι,obtegor,operior,Plat.

Κατακάλυμμα,operimentum,velamen.

Κατακάλυψις,velatio,ipſe actus tegendi.

Decomp. Ακατακάλυπτος,non tectus,detectus.

Παρακαλύπτω,q.d.aduelo.Et pro καλύπτω.

Παρακαλύπτομαι pro ἐγκαλύπτομαι, velo,obnubo,aut obtego me,i.faciem meam:Plut.in Pomp.παρακαλυψάμενος πρὸς τὸ δεινόν. Et cum accuſ. apud eundem in Demetr. παρακαλυπτόμενος τῇ μέθῃ τὴν διάνοιαν, ebrietate mentem ſuam obruens.

Παρακάλυμμα,quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam ſiue occultandam , velum. Item aulæum, Plut.in Alex.Item metaphoricè,obtentus,prętextus.

*Decomp.*Απαρακάλυπτος,non obtectus,manifeſtus.

Απαρακαλύπτως,apertè,Hermog.

Περικαλύπτω obtego,obuelo,Plat.

Περικάλυμμα,integumentum,inuolucrum.

* *Decomp.* Εὐπερικάλυπτος,qui facilè celari & occultari poteſt ex Apollodoro.

Περικαλυφή,tegumentum,apud Plut.

Προκαλύπτομαι , prætendo ad me tegendum : Plat. in

739 Gorg. πρὸ τῆς ψυχῆς ὅλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι, animam toto corpore tectam habentes Et metaph. prætendo,obtendo,prætexo. Chion.in epiſt ad Matrid. προκαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος , modeſtiam prætendere

* προκαλύπτομαι,maioris emphaſeως gratiâ apud Opp. lib.4 de Ven.

Προκάλυμμα,τό,tegumentum,quod prætenditur ad tegendum,Thuc.Item metaph prætextus.

Προκάλυψις,obtentus,ipſe actus obtendendi vel prętendendi aliquid ad tegendum.

Decomp. Απροκαλύπτως, ſine velamento & colore quæſito,prætextu nullo: ſine vllis inuolucris ſeu integumentis,Chion.ep.13.

Συγκαλύπτω contego,cooperio.Item occulto.

Συγκαλύπτομαι,occultor,abſcondor,Matth.10. Item (in media voce) obtego vel obnubo me , i. faciem meam:Ariſtoph.in Pluto,συνεκαλυψάμην δείσας.Apud Æſchin.in Prometheo,συγκαλυπτέος λόγος,exp. ſermo qui tacendus eſt.

Συγκάλυμμα,cooperimentum.

Συγκάλυψις,ipſe actus tegendi.

Υποκαλύπτω,ſubtego,ſuboccultο.

ΚΑΜΑΞ , ακος, ἡ , vitis pedamentum ſiue adminiculum,palus:Hom.Heſiod. (παρὰ τὸ κάμνειν,quaſi κάμναξ τις ὄντα , vt vult Etym.) ¶ Item generaliter pertica.In epigr.αἱ κλαδαραὶ κάμακες,ramales perticæ. Item κάμακες pro vallis, apud Ioſeph. ¶ Item κάμαξ,contus,Luc.¶ Item lignum haſtæ.Euſt.Heſy. vult etiam eſſe haſtam.item δόρατιον ἱππικόν.

Καμάκινος,ου,ὁ καὶ ἡ .vt καμάκινον δόρυ,haſta,Xen.

Καμακίς , ornamentum capitis muliebre capillos ambiens,vt inquit Heſ.addens quibuſdam eſſe σύριγγα.

Καμακίας σῖτος, frumenti genus. apud Theophr.hiſt. pl.lib.8 forſan ſic dictum quòd κάμακος magnitudinem æquet,aut perticæ inſtar craſſum calamum gerat, quale eſt quod vulgò Turcicum frumentum dicitur,& Sorgum in Italia.

ΚΑΜΑΡΑ,ας,ἡ,camera,fornix,teſtudo,Gal.Budęus in hiſt.Eccle.laqueatum regis tectum ita vocari ſcribit. ¶ Item vehiculi contecti genus,Herodot. ¶ Heſychius καμάρας vult eſſe zonas militares.¶ Polluci καμάρα eſt etiam pars auris iuxta eius foramen.

* Eſt etiam nauigij genus,Strabo.

Καμαρωτὸς, cameræ,i.fornicis habens formam,cameratus vel concameratus,Dioſc.& Athen.

Καμάρωσις,concameratio,q d.teſtudinatio.Peculiariter autem ita vocatur caluæ ictus quo oſſis pars aliqua in teſtudinis & cameræ formam ſuſpenſa relinquitur , altrinſecus à reliqua calua ſeparata , vt ſcribit Marcell in lib.4 Dioſc.

Καμαρίς ornamentum quoddam muliebre,Heſych.

Καμαρεύω, laboro, labore me fatigo. Item acquiro,accumulo,Heſych.

Καμάριον,ου,τὸ,cerebri pars ſupra communem meatum fornicis modo ſuperinducta,Gal.

ΚΑΜΑΣΙΝΕΣ, Heſych.ſunt piſces. Athenæus verò l.8.ſcribit communiter omnes piſces ab Empedocle phyſico dictos fuiſſe καμασῆνας.

ΚΑΜΗΛΟΣ,ου,ὁ,vel ἡ,camelus. Frequentiùs vſurpatur fœmin gen tum ab aliis,tum à Xen.& Athen.

¶ Κάμιλος per ι , funis eſt craſſus quo nautæ vtuntur ad iaciendas ancoras,Suid.& ſchol.Ariſtoph.

Καμηλίτης,ου,ὁ,cameli agitator vel curator,Ariſtot.initio libri de auditu mirab.Legitur & apud Hero.l 4.

Καμήλειος,camelinus.

Καμηλωτή,pellis cameli.

Στρουθοκάμηλος , (comp.) ſtruthocamelus, auis de qua Plin.lib.10.c.1 Alex Aphrod.in pref lib 1.problem. στρουθοκάμηλος σίδηρον πέττει ἰδιότητί τινι.

ΚΑΜΙΝΟΣ , ου ὁ , vel ἡ, caminus , fornax , (παρὰ τὸ καίεσθαι , quaſi καύμινος.) Matth. 13. καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός. Item ignis flamma,Chryſ.

Item æſtus ſeu ardor. Item lib. de ſacerdotio, καὶ τὴν πλεονεξίαν τῆς χρείας οὐκ ἔφυγον κάμινον. ¶ Heſych. eſt
740 etiam pars quædam nauis.

Καμινόθεν, è fornace, Nicand. in Ther.

Καμίνιον, ου, τό, paruus caminus, parua fornax.

Καμινιαῖος, ου, ὁ, q. d. caminarius ſeu caminalis, i. ad caminum pertinens.

Καμινίτης, itidem adiect.) caminarius, Athen.

Καμινώ, οῦς, ἡ, vt γρηῢς καμινώ, anus camini fuligine oppleta: Od. σ. Γρηΐ καμινοῖ ἶσος.

Καμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt καμινώδης ἀνάπνοια. apud Strab. exhalatio velut è fornace.

Καμινεύω, in camino excoquo ſeu candefacio. vnde paſſ. καμινευθέν, in camino excoctum, apud Strab. lib. 13. Apud Strab lib. 5 c. 84 χαλκὸς καμινευόμενος, æs in camino ſeu fornace candens, vel æs quod in fornace candeſcit aut liqueſcit.

Καμινεία, ἡ, opera quæ nauatur circa caminum ſeu fornacem, q. d. operatio circa vel apud caminum, Theophr. lib 5.

Καμινευτής, in camino aliquid excoquens: vel generalius circa caminum vel fornacem laborans ſeu opus faciens: vt Vulcanus apud Luc.

Καμινεύτρια, (fœm.) quæ circa caminum laborat, ſeu opus facit, Euſt. ex Herodian.

:Καμινόθεν è camino, è fornace, Nic. in ther.

Ἡλιοκάμινος (comp.) fornax ſolaris, ſolaris caminus, ſolare vaporarium in aprico loco poſitum ad calorem ſolis excipiendum, in Pand.

ΚΑΜΝΩ, f. καμῶ, vel καμοῦμαι, P. κέκμηκα, laſſeſco, fatigor, vel fatigatus ſum, grauor, fatiſco, deficio, apud Gr κάμνουσι τὼ πόδε καὶ σφαδάζουσι. Et κάμνειν ὑπέρ τινος, apud Thuc lib. 2 laborem ſubire vel periculum. Dicitur & κάμνω τοῦτο ποιῶν, apud Plat. de rep. l. 5. Interdum fit tranſitiuum, & accuſatiuo adiunctum ſignificat cum labore facio, elaboro, cum labore ſtruo vel fabrico: vt Il σ. Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις Item comparo cum labore, ſeu acquiro: Il σ τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ Dicitur & καμάτους κάμνειν, apud Herod lib. 3. Reperitur κάμνω & pro contendo efficere, apud Greg ¶ Item κάμνω, ægroto, malè me habeo, (vt & Lat. labo) Ariſtoph. in Nub τί πάσχεις; τί κάμνεις; Dicitur & κάμνω τήνδε τὴν νόσον, & κάμνω ὑπὸ τῆς δε νόσου. Interdum dicitur κάμνω ἐν τῷδε, laboro hac in re. Participium κεκμηκώς, fatigatus, defeſſus, debilitatus, Hom. Luc. Plut. Interdum κεκμηκότες dicuntur mortui, ſicut & καμόντες. Hom. Thuc. Plat.

Κάματος, ου ὁ, labor fatigatio, Il κ. & ν. Interdum id quod labore comparatum eſt. Od ξ. Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν Item moribus. Heſych.

Καματόω, ῶ, laboro, fatigor, fatiſco, Heſych.

Καματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, laborioſus, laborem afferens, ſiue labores, Heſiod.

Καματηρός, ὰ, όν, laborioſus. Ariſtot. apud Arrian. καματηροὶ καὶ πνευστιῶντες, exp labore confecti. Apud Apol. Arg. 2. ἄλις καματηρὸν ἀΰτμενα φυσιόωντες exp. ægrè.

Καματηρῶς, laborioſè. Item νοσηρῶς, Poll.

Compoſita, ac primum cum præpoſitione.

Ἀποκάμνω, idem quod κάμνω, defatigor. Item debilitor, fatiſco, deficio, Philo.

Decomp Ἐναποκάμνω, fatiſco in.

* Προαποκάμνω, antè fatigor, προκάμνω, Lucian.

Ἐκκάμνω, idem quod ἀποκάμνω. Exponitur etiam, elaſceſco. Item labori aut dolori cedo vel ſuccumbo. Interdum ſimpliciter ſignificat cedo: vt apud Plut καὶ σίδηρος ἐξέκαμε πληγαῖς.

* Ἐπικάμνω, laboro, Ælian. de var. hiſt.

Προκάμνω, antè fatigor, antè laboro, Thuc. Item antè laboro aliquo morbo: vel priùs conflictor aliquo morbo, vel dolore. apud eundem ibidem. Interdum pro ὑπερκάμνω. vt apud Ariſt. πάντων δ' ὥσπερ μήτηρ ὑπὲρ παίδων προὔκαμε, pro filiis laborauit.

Συγκάμνω, ſimul laboro, collaboro. Interdum idem quod adiuuo. Soph. ἴσθ' εἰ πονεῖ, σὺ γκάμνε. 741

Ὑπερκάμνω, pro aliquo laboro, cum genit. Eurip.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm in κμής, vel κμητος deſinentia.

Ἀκμής, ῆτος, ὁ, non fatigatus, non defeſſus. Arrian.

Ἄκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Apud Nic. ἄκμητον τύμμα, exp. ictus non laboriferus ſeu doloriferus.

Ἀκμητί, vel ἀκμητεί, citra fatigationem, citra laborem. Item facilè. Suid. Heſych.

Ἄκμων, ονος, ὁ, incus. ſic dicta per ſync. quaſi ἀκάμων, quòd nullis ictibus fatigetur. Od. θ.

Ἀνδροκμής, exp à viro interfectus. Schol. Soph. Apud Eurip. Ἀνδροκμῆτες ἀγωνίαι ſunt certamina in quibus viri laborant.

Ἀνδρόκμητος, ab homine laboratus, aut (ſimpliciter) factus. vt ἀνδρόκμητος τύμβος, ſepulchrum cum labore ab homine extructum: vel in quo vir mortuus iacet. Heſych. & Etymol.

*Αὐτοκμής, à ſe ipſo fabricatus, à ſe ipſo elaboratus. Opp. lib. 1. Hal.

Θεόκμητος, à Deo laboratus, diuinus.

Νεοκμής, recens fabricatus aut factus. Nicand.

Νεόκμητος, idem. Suid. & Heſych. Item recèns mortuus, vel nuper mortuus ex Eurip.

Πολύκμητος, vt πολύκμητος σίδηρος, Il ζ & Od ξ. ferrum multùm elaboratum.

Σιδηροκμής, mortuus ferro, i. interfectus. Soph.

Χειρόκμητος, manu laboratus, vel manu elaboratus. Item manu factus. Ariſtot.

Compoſita ex κάματος.

Ἀκάματος, ου ὁ καὶ ἡ, labore carens, i. laborem non ſentiens, infatigabilis, indefeſſus. Dionyſ. de ſitu orb. Item ἀκάματος, qui non laborauit. Nonn.

Ἀκαμάτως, infatigabiliter, indefeſsè. Suid. Dicitur & ἀκάματα aduerbialiter à Soph.

Ἀκάμας, αντος, ὁ, infatigabilis, indefeſſus. Il. σ.

† Ἄκαμος, idem quod ἀκάμας, Adamantius in phyſiog.

Εὐκάματος, non laborioſus, facilem laborem habens.

* Φιλόκαμος, amans laboris, ex Polem. in Phyſiogn.

ΚΑΜΠΤΩ, F. ψω, P. φα, flecto, inflecto, incuruo. vt κάμπτω τὸ γόνυ, Hom. Item flecto, vt fit in curuli certamine: vnde ſumpta metaphora dixit Eurip. τέλος κάμψαι μ' ὥσπερ ἠρξάμην βίου. Dicuntur & nauigantes κάμπτειν. Plutarchus vtra animantia prudentiora, ἀνεμώδες τι μέλλουσι κάμπτειν ἀκρωτήριον, ſi quam oram procelloſiorem circumire neceſſe ſit. Item κάμπτω, exoro, de ſententia deduco. Greg.

Κάμπτομαι, flector, incuruor, pandor. Theoph. Item flector, exoror. Thuc.

Κάμψις, curuatio, ſeu curuatura. Exp. etiam ſuffrago, poples. Καμψός, inflexus, curuus. Heſych.

Κάμψα, theca. Heſych.

Καμπτήρ ῆρος, ὁ, flexus, curuatura. Xen. Item peculiariter meta, quòd in ea flectatur. Poll.

Καμπτὸς flexilis, flexibilis.

Καμπή, idem quod κάμψις, inflexio, flexus, curuatio, curuatura. Plut. Item articulus. item nodus, i. flexura, vt digitorum. Item flexus qui fit in cantu: muſici appellant στροφὰς & ἀντιστρόφους & ἐπῳδούς. Ariſtop. in nub. ¶ Κάμπη autem (retracto accentu in priorem) eruca.

Κάμπιος δρόμος cursus qui non rectâ fit, ſed per flexus. Suid. & Heſych.

Κάμπιμος flexibilis, ex Eurip. Καμπυλέος, inflexus, curuus. Heſych.

κάμπυλος,ου,ὁ,inflexus,curuus.Hom.Heſiod. καμπύλη, curuus baculus ſiue retortus quo venatores vtuntur.

καμπυλότης,ητος,ἡ,inflexio,curuitas.

καμπυλόεις, pro καμπύλος, vnde καμπυλόεσσα, fœm.

καμπυλιάζω,flecto,vel incuruo,inflecto.

Deriuata quæ ſequuntur,primæ ſyllabæ ſcripturam mutarunt.

Γαμψός,οῦ,ὁ,idem quod καμψός,inflexus, incuruus, aduncus,vt γαμψῶν δρεπάνων,in Epigr.

Γαμψότης,ητος,ἡ,curuitas,vel etiam curuatura.

Γαμψωλή,Suid exp.ἐπίκαμψις,inflexio.Heſych.verò ſcribit γαμψωλαί,& exp.καμπή, addens aliis ſignificare ſummitatem vel circumferentiam.

Γαμφαί,malæ,maxillæ.Heſych.

Γαμφηλαί,idem.Il.π.ν.& τ. Apud Ariſtoph. pro roſtro quoque vſurpari traditur.

Γνάμπτω,pro κάμπτω interdum, (& etiam deriuatum ab eo,teſte Etym.)inflecto,incuruo. Et metaph.etiam flecto,inflecto. ¶Item flecto, i. flectendo tranſmitto. Apoll.Arg.2. Ῥῆβαν ὠκυρόην ποταμὸν γνάμ-
742 ψαντες. ¶Item vellico,diſcerpo,lanio. vnde paſſ.apud Soph ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ἐγνάμπτετ' αἰὲν ἐς' ἀπέφυξεν βίον.Apud Nic.in Ther.γναμπτόμενοι ſchol. exp ξεόμενοι. In hac autem ſignif. dicitur potiùs γνάπτω ſine μ.

Γναπτός,ὁ,inflexus,incuruus,vel flexibilis Heſiod. Hom.Item metaph.γναμπτὸν νόημα,animus oratione flexibilis,apud eundem Il.ω.

Κνάμπτω,idem quod γνάμπτω,flecto Heſych. Exponitur etiam,robore vinco, viribus præualeo : item κατεάγνυω,apud eundem.

Κνάμπτομαι,malis frangor & ſuccumbo:inſtar eorũ quę præ grauitate ponderis flectuntur & pandun tur.Exponitur etiam κατάγνυομαι:in qua ſignif μ potiùs eximi ſolet.Heſych.

Compoſita,ac primùm ex κάμπτω cum præpoſitione.

Ανακάμπτω,reflecto Sed ſæpe paſſiuè,reflector. Philo de mundo φαῦσιν δὲ ἄκρας ἐπιφανείας, ἀνακάμπτει πάλιν.Item reciprocor.Themiſt.de anima lib.2.Item reuertor,redeo apud Polyb.& alios. Item deflecto & declino de via.Cebes Theb.

Ανάκαμψις εως ἡ,reflexio.Item reciprocatio. Et reuerſio,reditus.

Decomp. Ἐπανακάμπτω, reflector,reuoluor,ſeu reuertor,redeo.Ariſtot.in probl.

Αποκάμπτω, deflecto. Item neutraliter deflecto me à recto curſu.Xen.

Απόκαμψις,deflexus.

Διακάμπτω,inflecto,curuo.

Διάκαμψις,inflexio,curuatio.apud Naz.

Εγκάμπτω,inflecto.Gal.in lex.Hippocr.

Επικάμπτω,idem.Et metaph.perſuadeo : animum alicuius ad voluntatem meam inclino. Ἐπικάμπτομαι, incuruor.

Επικαμπή,inflexio,incuruatio.

Επικαμπής,inflexus,incuruus,Ammon.

Επικάμπιος, idem. vnde ἐπικάμπιον (ſcilicet τάξιν) ποιεῖν apud Diod aciem incuruã facie inſtruere.

κατακάμπτω,inflecto κατάκαμψις inflexio.Strab.

κατάκαμψις,curuatura,inflexio,κάμψις.Ælian.

παρακάμπτω,iuxtà flecto.Ælian.

περικάμπτω,flecto circum,circumflecto.

περικαμπή,circumflexus ſeu circumflexio.Herod.

Συγκάμπτω,inflecto, incuruo. Exp. & contraho flexuosè & conuoluo apud Plat.

Συγκάμπτομαι, conuoluor. vnde partic. συγκεκαμμένος,conuolutus in ſe & conglobatus , vt fœtus in vtero.Ariſtot.in probl.

Σύγκαμψις,inflexio,incuruatio.

Συγκαμπή,iuncturæ Exp.etiam digiti.apud Ariſt. Item,inflexio.Xen.de re equeſtri.

Υποκάμπτω,flecto,conuertor,circumagor, ambages fugæ implico.Xen.in Cyneg.

Compoſita,ſine præpoſit. ac primùm ex κάμψις.

Ακαμψία,ἡ, non flecti,non frangi,inflexibilitas, rigiditas,conſtantia.apud Ariſtot.

Εὐκαμψία,flexibilitas.

Compoſita ex καμπτός.

Ακαμπτος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui flecti nequit nec frangi.

Ασματοκάμπτης,ου,ὁ, cãtuum ſiue carminum inflector, qui variis carminum flexibus & quaſi anfractibus vtitur vel flexuoſis carminibus. De dithyrambicis poetis dictum ab Ariſtoph.in nub.

Δυσκολόκαμπτος καμπή,flexus vocis qui difficilè flectitur.Intelligitur autem de flexu qui fit in cantu molli & fracto:apud eundem Ariſtoph.

Εὔκαμπτος,flexibilis, qui facilè flecti poteſt.

Μονόκαμπτοι, q.d. vnicum inflexum habentes,de pedũ digitis dictum , quòd vnico inflexu adducatur. ex Ariſtot.

Πιτυοκάμπτης, qui pinus inflectit. cognomen Sinis centauri à Theſeo interempti Plut.

Compoſita ex καμπή.

Ακαμπής,έος,ὁ καὶ ἡ,inflexibilis,rigidus.Luc.

Ακαμπέας δρόμος,curſus qui rectà fit,flexibus carens. Heſych.

Βαθυκαμπής, longè latéque curuaturam habens.Suid.

Δυσκαμπής, qui non facilè flectitur. Item inflexibilis. Plut.de primo frig.

Εὐκαμπής flexibilis,qui facilè flectitur.

Ιπποκαμπή ἡ,& ἱππόκαμπος,ου,ὁ, hippocampus:animal marinum exiguum.Dioſc.lib.2.cap.3.

Πιτυοκάμπη eruca pinorum.Dioſc.

περικάμπυλος, de plãtis dicitur quæ vbi primùm in rectum altiùs venerint,rurſus terram verſùs inclinant.

Compoſita ex γνάμπτω.

Αγναμπτος, ου,ὁ καὶ ἡ,non flexibilis,rigidus.

Αναγνάμπτω incuruo,reflecto Il.ξ.

Αναγνάμπτομαι,recuruor.Il γ.

* Επιγναμπτός,idem quod γναμπτός.Homer.

Επιγνάμπτω,inflecto. Exp. & intorqueo. Item metaph.apud Hom.Il.Ἐπίγναμπτος,qui flecti poteſt. 743

Εὔγναμπτος,idem quod εὔκαμπτος,ſuprà.Incuruus.

παλίγναμπτος,retrorſum curuus,recuruus.

* παραγνάμπτω,aliò deflecto Coluth.in raptu Helenæ.

περιγνάμπτω pro περικάμπτω,circumflecto.

πολύγναμπτος multùm incuruus,ſeu flexibilis.

Υπογνάμπτω,q.d.ſubflecto,ſubincuruo.Il ω.

Compoſita ex κνάμπτω.

Επικνάμπτω,inflecto.Il.α.

Εὔκναμπτος,beneflexus.Item flexibilis.Epigr.

ΚΑΝΑΒΟΣ, lignum tenue cui fictores ceram vel gypſum vel linum circunlinunt : vnde & κάναβοι per metaphoram vocantur homines graciles & macilenti.Pol.& Heſych.Item κάναβοι fontes riuo multiplici ſparſi.Ariſtot.

κανάβειος,vel καναβινος : vt κανάβιος κηρὸς Heſyc.ὡ(inquit)χρῶνται οἱ ἀνδριαντοποιοὶ πρὸς πλάσιν.

ΚΑΝΔΥΣ,υος,ὁ, indumentum Perſicum , vt teſtatur Pol.& Heſyc.Sæpe apud Xen.

κανδύκη,idem.Ariſtoph.in Veſp.

κανδύλαι & κανδυτάναι dicuntur veſtiaria,pretioſorum veſtimentorum repoſitoria Heſych. Pro eodem reperitur apud Poll κανδυτάνες & κανδύταλις.

ΚΑΝΔΥΚΟΣ ου ὁ. candylus:edulij genus,ex amylo, caſeo,lacte & melle.Poll,Apud Euſt.& Ath. legitur κάνδαυλος Tradit Athen. lib 12. κάνδαυλον fuiſſe edulium quoddam apud Lydos , & id quidem trium generum.

ΚΑΝΗΣ, ητος, ὁ, caniſtrum vel calathus, vt quidam interpr. apud Plut. in Solone. Apud Suidam idem eſt quod κάννη, i. ψίαθος.

Κανίσκον, ου τὸ, paruum caniſtrum. Pol.

Κάνεον & per contract. κανοῦν, idem quod κάνης, caniſtrum, ciſta. Hom. Thuc. Athen. Κανοῦν autem cõtractum vſurpant frequentius proſæ ſcriptores.

Κάνειον pro κάνεον dixit Hom. Od. κ. Ex Hipp γυναικ. l.2. citatur pro ollæ operculo.

Κανίσκιον, paruum caniſtrum. Athen. & Poll.

κάναστρον, & κάνιστρον, Poll. idem quod κάνης.

κανάξαι & ἐκκανάξαι, Pollux pro euacuare vel ebibere dicta eſſe ſcribit ἀπὸ τοῦ κανάστρου.

ΚΑΝΘΑΡΟΣ, ου, ὁ, ſcarabeus. Ariſtoph. in pace, Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ. ¶ Item cantharus, poculi genus, quo liberum patrem vſum ferunt. ¶ Item, piſcis quidam littoralis, ſcarabeus itidem dictus, apud Ariſtot. ¶ Item nota in lingua Apidis bouis: ex Herodoti lib.3. Ab aliis nodus vocatur.

κανθάριον, ου, τὸ, cantharulus, paruus cantharus.

κανθαρίζειν, apud Atticos, tremere, vt ſcribit Amm.

κανθαρὶς, pro κάνθαρος, ſcarabeus qui frumenta erodit. Nicand. κανθαρίδες etiam ſunt animalia parua, varia, luteis lineis quas in pennis tranſuerſas habent, promiſſoque corpore: craſſæ ac blattarum more prępingues, Hippocr.

κανθαρέως, vitis quæ cantharos dicitur. Theophraſt.

Compoſita.

Ἡλιοκάνθαρος, ſolaris ſcarabeus. Alex. Trall.

κυκνοκάνθαρος, apud Athen. lib.11. nauis dicitur cygni & cantharis effigiem gerens.

χρυσοκάνθαρος, aureus ſcarabeus, i. aurei coloris. idem quod μηλολόνθη, Heſych.

ΚΑΝΘΟΣ, ου ὁ, oculi angulus, hirquus. Ariſtot.
744 ¶ Item ferrum quo rotæ vinciuntur, ſeu quod orbile cingit. Fabius Afrum ſeu Hiſpanum vocabulum eſſe tradit.

Ἐγκανθίδες & ἐπικανθίδες, (comp.) canthorum radices. Gal ¶ Eſt ἐγκανθὶς, morbi etiam nomen illa in parte naſcens. Annotat. ex Ægineta ἐγκανθίδα eſſe, quum maioris anguli ſeu canthi caruncula excreſcit iuſto amplius, & ad nares protuberat.

* Ἐγκάνθιος, qui eſt in oculi angulo. Galen.

ΚΑΝΘΩΝ, ωνος, ὁ, aſinus. Suid. Euſth. Sic in Anthol. epigr. 2. Νῦν Λιβυκοὺς κάνθωνας ὀχεύμενος, εἶτ' ἀποπίπτων. Ibidem, Ἦν ἄρα καὶ κάνθωσι τύχη χαλεπή τε καὶ ἐσθλή: vbi per κάνθωνας videntur generaliter ſignificari iumenta. ¶ Item pro κάνθαρος, apud Ariſtoph. in Pace, Ἥσυχος ἠρέμα κάνθων.

κανθὶς, aſella. Heſychio.

κανθήλιος ὄνος, aſinus: vel aſinus prægrandis. Xen. Dicitur & κανθήλιος abſolutè: apud Luc. Item metaphoricè pro bardo ſeu ſtolido. apud eundem.

κανθήλια, clitellæ. Ariſtoph. Heſych. vult ita dici quædam etiam ligna incurua in puppi.

ΚΑΝΝΗ, vel κάννα, ης, ἡ, ſtorea, ψίαθος. Ariſtoph. in Veſp. ὡς μήποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω. Μηδ' ἀποπαρδῶ. Reperitur & cum vnico ν ſcriptum κάνα.

κάνναθρον, ου, τὸ, currus ex ſtorea contextus; videlicet ἐκ τῆς κάννης, Euſtathius tamen partem quandam currus duntaxat hoc nomine appellari tradit.

ΚΑΝΝΑΒΙΣ, εως, ὁ, cannabis: genus plantæ, de qua Dioſ. Herodotus l.4. ſcribit apud Scythas eam naſci lino ſimillimam, præter quàm craſſitudine ac magnitudine, ex qua veſtes conficiant.

καννάβινος, cannabeus, ex cannabe factus.

καννaβισθῆναι, ab Heſychio exp. περὶ τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυριαθῆναι.

ΚΑΝΩΝ, όνος, ὁ, regula, norma: propriè quod eſt ſupra trutinam & æquilibriũ facit: examen. Ariſtoph. Luc. & alij. κανόνες artium, regulæ ex quarum obſeruatione artes ipſæ conſtitutę diſcuntur: vt κανόνες grammatices, præcepta ad quæ tanquam ad regulam ſeu normam ratio loquendi dirigẽda ſit. ¶ Item calamus circa quem textores fila inuoluunt, vt ſcribit autor breuium ſcholiorum in Homerum. Il. ψ. Item κανόνες, virgulæ quibus clypeos tenebant. Il. θ. Quidam putant κανόνας vocari quòd ita eſſent collocati vt ipſum in æquilibrio retinerent, ne in hanc vel illam partem propendens milites grauaret. Item palus, lignum erectum. Chryſoſtomus in epiſtolam ad Epheſios, κανόνας vocat clathros cauearum in quibus feræ incluſæ ſunt. κανὼν τῆς κλίνης, columna lecti, ex lib. Iudith. Ex Epig. κανόνες αὐλῶν, regulæ organorum, i. tabellę quę digitis percutiuntur. ¶ Item κανὼν, menſura ſaltus μεῖζον τοῦ πηδήματος, Poll. Sic Paulus 2. ad Cor. cap. 10. κανόνα vocauit aſſignatam ſibi certam veluti arui Dominici menſurã aut portionem, (quam Dominus velut ad regulã exegerit) in qua excolenda laboraret: tranſlatione ab agri mẽſoribus ſumpta. Ponitur & pro tributo ordinario ac fixo. Item κανόνες χρονικοὶ, qui συγχρονισμοὶ dicuntur: apud Plut. in Sol. quidam dicunt annales canones appellari. alij ſupputationes temporum quæ omniũ hiſtoriarum ſint veluti norma. ¶ Κανὼν apud eccleſiaſticos ſcriptores (prȩſertim recentiores) quinque modis peculiariter ſumitur. Pro regula & norma diſciplinę ſiue politię eccleſiaſticę. Pro ſacrorum librorum catalogo, quorũ inuiolabilis eſt autoritas, & ad quos veluti certiſſimam normam, exigenda ſunt omnis religionis Chriſtianæ dogmata: in hac ſignif. vſurpatur in ſynopſi diuinę ſcripturę Athanaſio attributa. Pro catalogo eorum qui eccleſiis in quocunque munere ſeruiebant. Laodic. ſyn. cap.24. Pro certa benedictionis cœnę myſticę formula. Pro fidelium epiſcoporum & prȩſertim martyrum catalogo, quorum in ſolennibus precibus memoria celebrabatur. Ideo autem pro catalogo ponitur, quòd catalogus certa norma & regula eſſet iis dignoſcendis qui in illo dignoſcebantur.

κανονικὸς, οῦ, ὁ, q. d. regularis, regulæ conſentaneus. Item κανονικὴ, pars quędam geometrię quę ad aures per-
tinet, qua muſici vt fundamento artis ſuę vtũtur, vi- 745
de Gell. lib.6. cap.18. Item κανονικοὶ, apud quoſdam ex recentioribus Eccleſię ſcriptoribus, οἱ ἐν κανόνι, in illud Eccleſię album relati: ſiue qui canonem, i. demenſum ex Eccleſiaſtico ærario accipiebant. Item κανονικοὶ epiſcopi, legitimè & ſecundùm canones electi. Conſtant. ſynodi canone 6. κανονικὰ βιβλία, libri ſacri, in canonem relati: quibus opponuntur ἀκανόνιστα βιβλία. Laodic. ſynodi canone vlt.

κανονικῶς, (q. d. regulariter) ſecundùm regulam & normam. Exponitur etiam, ritè.

κανόνιον, ου, τὸ, lignum cui in nauibus cataphractis tabulę incumbunt. Poll. l.1. c.9. Item quoduis genus tractatus ſeu operis, aut libri Suid.

κανονίας, ου, ὁ, & in plur. κανονίαι, apud Hippocr. quibus ventres velut ad regulam exacti & directi ſunt, quibus opponuntur ventrioſi ſeu ventroſi.

κανονὶς, ίδος, ἡ, inſtrumentum quo vtuntur qui eleganter ſcribunt. Suid.

κανονίζω, ad regulam dirigo, ad normam examino. Item artis pręceptis adſtringo. Exponitur etiam, concinno & modulor. Ariſtot.

κανονίζομαι, vnde κεκανόνισται, conſtitutum eſt & à iure poſitum, in Pand.

Ἀκανόνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) vt ἀκανόνιστα βιβλία, libri nõ recepti

recepti in numerum eorum quos vno corpore comprehenſus κανόνα vocant.

ΚΑΝΩΠΟΝ,ου,τὸ,ſambuci flos.Ægin.
Κανωπικὸν, dicitur à quibuſdam pithyuſa herba,vt eſt apud Dioſc.lib.4.cap.166.

ΚΑΠΗΛΟΣ,ου,ὁ, inſtitor. A quibuſdam exponitur propola. Plato de rep.lib.2.ſcribit καπήλους dici eos qui in foro ad vendendum & emendum operam ſuam locent. Suidas & Etymol volunt καπήλους generaliter dici qui aliquid vendant, Heſych.exp.μεταπράτης ὁ τὰ πρὸς τὴν κάπην προέχων, ad etymologiam reſpiciens. ¶Ponitur & pro caupone,i. vini venditore, apud Luc.in Hermot. Item pro eo qui corrumpit & adulterat vinum,ibidem. Metaphoricè apud Æſchyl.κάπηλα τεχνήματα, artes & fraudes cauponariæ.
Καπηλὶς,ίδος,ἡ,quę cauponariam exercet,Ariſtoph.
Καπηλικὸς κὴ κὸν,cauponarius,ad cauponem pertinens: vt καπηλικὰ μέτρα, Epigr. lib.2. καπηλικὴ (ſ.τέχνη) Ariſtot.polit.1. Apud Greg.καπηλικὸς τὴν διάνοιαν, qui fraudulenta eſt mente cauponum more.
Καπηλικῶς,cauponariè ſeu cauponatoriè,fraudulenter,per impoſturam cauponariam.
Καπηλεύω,cauponor,cauponariam exerceo.Propriè,de vini venditoribus. Sæpè etiam ponitur metaph.vt & Latinè cauponari: vt 2 Cor.2. καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ,cauponantes,i.callidè & auarè,minúſque ſyncerè tractantes. Apud Herodian.lib.6.καπηλεύειν εἰρήνην,pacem cauponari vel vendere. Et καπηλεύειν τὰς δίκας, cauponari,vel nundinari. Exponitur et iam,auarè & ſordidè ius dicere.Καπηλεύειν πάντα τὰ πράγματα, res omnes quæſtui habere, apud Herodot.Τὴν σοφίαν καπηλεύειν, apud Philoſtr.lucro proſtituere. Sic & τὰ μαθήματα καπηλεύειν, apud Plat. in Protag.Exponitur etiam,adultero.
Καπηλεία,ἡ, cauponatio. Exponitur etiam,ars inſtitoria ſeu cauponaria,Plat.
Καπηλεῖον,ου,τὸ,caupona,popina,Syneſ.

Compoſita.

Ακάπηλος,ου,ὁ κὴ ἡ,caupone ſeu cauponibus carens. Item ſimplex, non aſtutus, vel cauponum fraudibus carens,Strab.
Ακαπήλευτος γνώμη,ſyncerus animus.
Ανδραποδοκάπηλος,(q.d.caupo mancipiorum)mango, venalitius mancipiorum venditor,Suid.
Βιβλιοκάπηλος,librorum propola,Luc.
Εκκαπηλεύω & καταικαπηλεύω, adultero cauponum more,δολῶ,Heſych.
Θεοκάπηλος, qui Deum ſeu res diuinas cauponatur, qui Deum & res diuinas quæſtui habet, ſeu ſacrilegus nundinator, ſacrilegus inſtitor, Greg.Θεοκάπηλοι dicuntur etiam hęretici, qui aliena verę religioni admiſcent.
Ιματιοκάπηλος, veſtimentorum propola,Luc.
Ορνιθοκάπηλος, qui aues cauponatur, qui aues venditat,Poll.lib.8.
Παλιγκάπηλος,qui à caupone emit,deinde vendit,Demoſth.in Ariſtog.
Παλιγκαπηλεύω, à caupone emo, deinde vendo.
746 Σιτοκάπηλος,frumenti propola, qui vulgò,reuenditor.
Σωματοκάπηλος,q.d.corporum caupo,hominum venditor,mango,Chryſoſt.
Χριστοκάπηλος,qui Chriſtũ cauponatur, qui religione Chriſtiana ad turpe lucrum abutitur,Greg.Naz.

ΚΑΠΝΟΣ,οῦ,ὁ, fumus, Hom. Plut. & alij,Etym.deducit ἐκ τοῦ καίω κὴ πνοὴ, vt propriè dicatur ἡ ἐκ τῆς καύσεως πνοή.
Καπνώδης,εος,ὁ κὴ ἡ,fumoſus,fumidus,Gal.Καπνηλὸς,idem,apud Nic.in Ther.
Κάπνη,caminus,fumarium, Ariſtoph.
Καπνίον,ου,τὸ,paruus fumus,q.d.fumulus.
Καπνία,ἡ, fuligo. Item vappa, ſchol.Ariſtoph.Καπνίον, paruulus fumus.
Καπνίας,ου,ὁ, lapis quidam ex iaſpidum genere:ita dictus quòd tanquam fumo denigratus ſit, Dioſc.li.5.
Καπνιάς,άδος,ἡ,vt καπνίας ἄμπελος,quę & κάπνεος. Sic & ἡ καπνίας λίθος,capnias gemma,à fumeo colore dicta,Plin.lib.37.cap.9.Καπνιάω,fumigo,Apoll. Arg.2.
Καπνίζω, fumum excito, & *ex conſequenti* ignem accendo,Ilia.β.κάπνισαν τε κτ̀ κλισίας.Item infumo,fumigo,fumo inficio & denigro.
Καπνίζομαι, fumigor, infumor. Item in fumum euaneſco.
Κάπνισμα,infumatio vel fumatio. Et in Epigr.incenſum thus.
Κάπνισις,idem quod κάπνισμα. Καπνιστὸς,fumigatus, Athen.l.4.Καπνιστὸν ἔλαιον:vide Aet.lib.1.
Καπνείω, poetica ectaſi & epentheſi τοῦ ι pro καπνέω, i. καπνίζω,fumigo,ſuffio,Nic.in Ther.
Κάπνεος ſiue κάπνιος ἄμπελος capnia vitis:vitis genus cuius meminit Theophr.hiſt.plant.lib.2.cap.4.& de cauſis plant.lib.5.c.

Compoſita.

*Ακάπνιστος, qui fumigatus non eſt,qui fumum expertus non eſt,Strabo.
Ακαπνος, fumo carens,fumum non emittens: vt ἄκαπνα ξύλα.
Αποκαπνίζω fumigo,ſuffio,ſuffumigo.
Αποκαπνισμὸς, apud medicos,quum rei ſuffitę nidor per infundibulum imbibitur,vel per arundinem fumus hauſtus & deuoratus excipitur Dioſc.
Δύσκαπνος, fumum moleſtum habens: vt δύσκαπνα ξύλα Theophr.Exponitur etiam fumoſus.
Ομόκαπνοι,q.d.ad eundem fumum degentes.Et(ex cõſequenti)eodem foco vtentes,ex Ariſtot.
Υποκαπνίζω,idem quod ἀποκαπνίζω.
Υποκαπνισμὸς,idem quod ἀποκαπνισμός.

ΚΑΠΠΑΡΙΣ,εως,ἡ,capparis frutex ſpinoſus,cuius fructus quoque eodem nomine appellatur:vide Gal. & Theophr.
Καππάριον, diminutiuè & per contemptum dicitur:vt apud Plut.ſymp.lib.4. πρὸς καππάριον ζῆς,δυνάμενος πρὸς αὐθίαν.

ΚΑΠΡΟΣ,ου,ὁ,aper, Homer. Xen. Dicitur etiam σῦς κάπρος,Il ε.& ζ.Pro domeſtico quoque porco,apud Heſiodum dici annotatur. Item pro eo qui caſtratus non ſit, atque adeò pro eo quem verrem Latini vocant. ¶Item nomen piſcis qui apud Argiuos celebris erat,Euſt. ¶Eſt etiam morbus quo laborant apes,vt ſcribit Heſych. ¶Item membrum genitale viri,Suid.
Κάπραινα,ἡ,libidinoſa:vt κάπραινα γυνὴ,Æl.Dion.
Καπράω,ῶ,ſubeo. Dicitur etiam de mulieribus:apud Ariſtoph καπριάω,idem.Apud Ariſtot.
Καπρίζω,idem,teſte Euſt.καπρίζω,idem,Ariſtot.
Κάπριος,ου,ὁ,pro κάπρος aper,Iliad.λ. Dicitur & σῦς κάπριος, Iliad.ρ. Accipi putatur & pro roſtro nauis apud Herodot.
Καπρίσκος,ου,ὁ, piſcis nomen, qui & mys appellatur, Athen.lib.18.
Λαίσκαπρος,(comp.) perditè libidinoſus,παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν,pleonaſmo τοῦ ι.Suid.& Etym.

ΚΑΠΤΩ,F.ψω, comedo: vel auidè comedo,& velut me ingurgitando,Euſt.Suid Heſych.& Etymol. Interdum etiam mordeo: vnde quod Ariſtot.dicit

DD. j.

apud Athen. πορφυρίων μόνος κάπτων πίνει, vertit Plin. lib. 10 cap 46 porphyrio ſolus morſu bibit.
¶ Item ſpiro, flo, in qua ſignif. ponitur & κάπω: vtrunque tamen inuſitatum thema, ſed ab eo formãtur quędam deriuata. hinc & part. κεκαφηώς: vnde κεκαφηότα θυμὸν, apud Hom. Il. ε. De cuius participij formatione vide Euſt.

¶ *Deriuata ex Κάπτω, i. comedo.*

747 Κάμματα & καμματίδες, edulia quędam Laconica apud Athen. & Heſych.
Κάψις, voratio. Item morſus.
Κάψα, ἡ, capſa, ciſta, theca, Suid. παρὰ τὸ κάπτω τὸ ἐσθίω, vtpote in quam imponuntur edulia.
Καψάκη, ἡ, idem lib. 3. Reg. 17. καψάκιον, capſula.
Κάπη, ης ἡ, pręſepe, pręſepium, φάτνη, Euſt. deriuat παρὰ τὸ κάπτω, i. χανδὸν ἐσθίω.
Κάπηθεν, à præſepi, Suid.
Καπάνη, pro præſepi & rheda accipi indicat Heſych. ſcribens καπανικώτερα dici τὰ χορταστικώτερα ἀπὸ τῆς φάτνης. Athen. quoque lib. 10 ſcribit τὰς ἀπήνας à Theſſalis vocari καπάνας. Polluci καπάνη eſt pars quædam currus: vide lib 1. cap. 10. tit. de partibus currus. ¶ Item galea è pilis, Heſych.
Καπανικώτερα, ab Heſych. exp. χορταστικώτερα, Athen. lib 10. dici ſcribit veluti ἁμαξιαῖα. ideóque μεγάλα ac μεγαλότμητα.

Compoſita, ac primùm ex κάπτω.

Ἀνακάπτω, deuoro Herodot. & Ariſtot.
Ἀνάκαψις, deuoratio, apud Ariſtot.
Ἐγκάπτω & ἐπεγκάπτω, (decomp.) deuoro. Ariſtoph.
Ἔγκαφος, ου, ὁ, buccella, bolus, fruſtulum. Eupol.
Ὑποκάπτω, præripio & deglutio. Ariſtot.

Compoſita ex κάπη.

Βουκάπαι αἱ, boum præſepia. Heſych.
Ὁμόκαπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui eodem præſepi vel (per catachreſin) eadem menſa vtitur. Ariſtoph.
Παυσικάπη, inſtrumentum erat (vt tradit Ælius Dionyſius) rotæ ſimile per quod iumentorum colla tranſmittebant, ne ederent. Dictum & de inſtrumento quo impediebantur homines ne manus ori admouere poſſent. Ex quibus verbis colligit Euſtat. παυσικάπην dictam ὡς παύουσαν τῆς κάπης, ἢ τοῦ κάπτειν ὅ ἐστι τοῦ ἐσθίειν.

¶ *Deriuata ex κάπω ſpiro.*

Κάπος, flatus, Etym. Heſych. Suid. Ponitur & κάφος pro eodem.
Καπύω flo. Ἀποκαπύω, efflo, vnde Ili. χ. ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε, i. efflauit animam.
Καπυρὸς, ab Heſych. exp. καπύσσων, ἐκπνέων, vt in Epigram. καὶ καπυρὸν γελάσας παρημείβετο, magno cum cachinno veluti efflans riſum. vide & in comp. ex Πῦρ.

ΚΑΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, carabus: animal marinum è cancrorum genere, cauda à cæteris cancris diſtans. vide Plin. lib. 9. cap. 31. Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 2. & Athen. l. 3. A Gaza exp. locuſta.
Καραβώδης, carabi ſpeciem gerens, qui è caraborum genere eſt, Ariſtot. lib. 4. de part. anim.
Καράβιον, paruus carabus.

ΚΑΡΒΑΤΙΝΗ, ης, ἡ, vile & ruſticum calceamentum vna ſuppactum ſolea. Xen.

ΚΑΡΔΑΜΟΝ, ου, τὸ, naſturtium: herba de qua Dioſc. lib. 2. cap. 185. Plin. lib. 20. cap. 13.
Καρδαμίνη, & καρδαμὶς cardamine & cardamis: herbæ à naſturtij ſimilitudine ſic nominatę. Pro καρδαμὶς dicitur ab Hippocrate σαυρίδιον, vt teſtatur Erotianus & Gal.

Compoſita.

Ἀγριοκάρδαμον & λεπίδιον dicitur à quibuſdã ἡ ἰβηρὶς βοτάνη, herba iberis vt tradit Paul. Ægineta lib. 3. c. 77. quaſi naſturtium agreſte. Aëtio καρδαμίνη dicitur, lib 12. cap. 12.
Κυνοκάρδαμον, quibuſdam idem quod & κάρδαμον, naſturtium, Dioſc.

ΚΑΡΔΙΑ, ας, ἡ, cor. idem eſt quod poetis κέαρ. Plat. Plut. & alij. Metaphoricè interdum ponitur, exponitúrque animus: vt apud Plutarch. in Apophth. καρδίαν μὴ ἐσθίειν. Sic apud Ariſtoph. in Nub. ἐκ καρδίας φιλεῖν, ex animo diligere. In Geopon. ἀμβλύνειν τὰς καρδίας, exp. ſenſus. ¶ Καρδία dictum etiam fuit os ventriculi à veteribus, propter affinitatem proximã quæ illi eſt cum corde, & mutuum cõſenſum, vt declarauit Gal. lib. 2. de placitis Hippocr. & Platonis. ¶ Καρδία, matrix ſeu medulla & quaſi cor arborum. Theophr. ¶ Καρδία τῆς κλεψύδρας, apud Ariſtot. in probl. aluus clepſydræ. 748
Καρδιακὸς, οῦ, ὁ, cordiacus, cui cor dolet vel potius os ventriculi. Propriè ſic dicitur qui propter oris ventriculi languorem animo deficit, & ſudoribus reſoluitur. Gal & Dioſc. Interdum adiect. q. d. cordialis, vt καρδιακὴ διάθεσις, in definit. med.
Καρδιώω, ῶ, cordis dolorem ſentio, ſeu potiùs dolorem oris ventriculi, ſeu ſtomachi, Nicand. in Alexiph. In cant. Salom. cap. 4. ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἡ ἀδελφή μου, exp. vulneraſti.
Καρδιώσσω vel καρδιώττω, idem quod καρδιόω, cordis dolorem ſentio, &c. Ariſtot. in probl. & Gal. Exp. etiam ναυτιῶ, ab Ælio Dionyſio.
Καρδιωγμὸς, cordis dolor, ſeu potius oris ventriculi, morſus ſeu roſio cordis, vel potius oris ventriculi. exp. etiam, cordis (*hoc eſt* viſceris eius quod palpitat, & cor propriè dicitur) motus quidam palpitationi ſimilis: vide Gal.
Κραδία, cor (per metatheſin pro καρδία) apud poetas. Ilia α. & alibi paſſim. Interdum κραδίη & θυμὸς copulantur: vt Ili. θ. Od. α. & alibi. Sic & apud Heſiod. in Theog. Exponi interdum poteſt, animus vel mens: item ſenſus. A Didymo & Etym. annotatur dici κραδίαν à verbo κραδαίνεσθαι, καὶ πάλλεσθαι quod perpetuo palpitet cor.

Compoſita.

Ἀκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſine corde eſt. Item metaphoricè, timidus. Apud Theophr. ἀκάρδιον ξύλον, lignum medullę expers.
Ἀνακάρδιον ſiue ἀνάκαρδος, arbor eſt Indica, fructu auiculæ corculo non diſſimili (vnde nomen putatur inditum) rubente intus cruore, quo velut ſanguine ſcatet. Sunt tamen qui fructus tantùm huius arboris nominatos ἀνακάρδια dicant à recentioribus apud Grecos medicis, quod cordis figuram coloremque æmulentur, Pand. Ægin.
Ἀντικάρδιον, cauum illud quod ſub pectore eſt carneũ molléque ad os ventris. Vocatur etiam σφαγή.
Βαρυκάρδιος, cui cor graue eſt, grauatum cor habens, ſtolidus. Heſych.
Διακάρδιος, cor pertranſiens, Ioſeph de antiq.
Ἐγκάρδιον, q. d. pars in qua eſt cor. Sic dicitur interna pars & medulla ligni, Dioſc.
Ἐπικαρδιόω, idem quod καρδιόω. Nic.
Ἐρυθροκάρδιος, qui rubro corde eſt. item qui rubra medulla eſt.
Εὐκάρδιος (& poeticè εὐκράδιος) bonum cor habens, i. qui forti animo eſt. Soph. Apud Hippocr. εὐκάρδιον exp. εὐστόμαχον, ſtomacho conueniens.
Εὐκαρδίως, forti & præſenti animo. Eurip.
Θρασυκάρδιος, audaci præditus corde. Heſiod.
Κατακάρδιος πληγὴ, ictus in cor directus. Herodian.
Λιθοκάρδιος qui lapideo corde eſt.
Μελανοκάρδιος, qui nigro corde eſt. Item, qui nigra medulla eſt. Item qui atroci & crudeli animo, Apud Ariſtoph.

Ariſtoph. μελανοκάρδιος πέτρα dicitur metaphora ſumpta ab agreſtibus hominibus, quos ob agreſtem feritatem μελανοκαρδίοις vocarunt.
Νωθροκάρδιος, qui ſegni corde eſt, excors. Heſych.
Ὀξυκάρδιος, acutum cor habens, iracundus, ad iram præceps. Ariſtoph. in Veſp.
Περικάρδιον, q.d. quod eſt circa cor. Sic appellatur cordis inuolucrum: tunica quædam craſſa, dura, à cordis baſi nata & ipſum vndique ambiens. Poll.
Ποτικάρδιος, qui eſt in corde, cordi inſidens, pro προσκάρδιος. Bion in epitaphio Adonidis.
Προκάρδιον, quod eſt ſub pectore depreſſum, molle & carnoſum iuxta os ventriculi.
Σκληροκάρδιος, qui duri cordis eſt. Σκληροκαρδία, cordis durities. Marci 16.
Ταλακάρδιος, qui toleranti & forti animo eſt, cuius cor tolerare nouit Heſiod. Epith. Herculis.
Ταραξικάρδιος, cor turbans, cor ſeu animum mordens & turbans. Ariſtoph. in Acharn.
Ὑποκάρδιος, qui eſt ſub corde, ſub corde latens. Apud Nonn. ὑποκάρδιος ὀμφή, cordis conceptio.
Ὑψηλοκάρδιος, qui corde eſt elato, ſuperbus.
Χαλκεοκάρδιος, qui æneum pectus habet. Et metaphoricè, fortis. Theocr. idyll.

ΚΑΡΔΟΠΟΣ, ου, ἡ, mactra, alueus in quo farina mixta aqua ſubigitur & panis pinſitur; quod & μαγίς, μάκτρα, σκάφη, σκαφίς, λινός, teſte Poll. & Suid. Vtitur Ariſtoph.

ΚΑΡΗΝΟΝ, ου, τὸ, caput: vt apud Hom. Il. λ. κάρηνα Τρώων φευγόντων. ¶ Item vertex, ſummitas. vt πόλεων κάρηνα & ὀρέων κάρηνα, apud eundem poetam.
749 Κάρη, τὸ, (indeclinabile & Ionicum) idem quod κάρηνον, & ex eo per apocopen factum eſſe volunt Etym. & Euſt. Il. χ. πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον.
Κάρηαρ, ατος, idem. Il. ψ. Hinc volunt grammatici per ſyncopen facta eſſe κάρητος & κάρητι apud poetas.
Κάρα, τὸ, idem quod κάρη frequens apud tragicos: vt Soph. in Aiace, παίσας κάρα θώϋξε. Eurip. in Medea, σῷ κάρᾳ μάστορες. Item pro tota facie, apud Soph. Veteres neutro genere vſurpaſſe: qui autem illis ſucceſſerunt, in fœm. etiam vſos eſſe annotauit Euſtath.
Καρίς, ίδος ἡ, ſquilla, piſcis genus ex genere τῶν μαλακοστράκων, dictum ἀπὸ τοῦ κάρα, quia caput maius habet reliquo corpore, teſte Athen. l. 3. Καρίδιον & καριδάριον, parua ſquilla, ſquillula. Ariſtot. hiſt. an. lib. 5.
Κάρ pro κάρη per apocopen. Il. π. ῥέουσαι ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ, in caput. ¶ Eſt & gentile nomen. Κᾶρες enim ſunt populi Ionibus & Doribus finitimi; quorum regio dicitur Καρία. Accipitur Κάρ & pro Carico mancipio, ſeu homine nauci & nihili, qualis Carum gens quæ aliis ſe mancipabat.
Κάρανος, pro αὐτοκράτωρ, κύριος. apud Xen. Καρανιστὴς μόρος, apud Eurip. exp. mors capitalis.
Κρᾶας, ατος, ὁ, vel τὸ, idem quod κάρη Il. τ.
Κράς, ατὸς, ὁ, vel τὸ, idem quod κρᾶας, ex quo factum per ſyncopen, vt ἀπὸ κρατός. Od. ξ.
Κρῆθεν, aduerb. à capite, de capite. Heſiod.
Κράνον, ου, τὸ, caput. Euſtath.
Κράνος, εος, τὸ, galea. Luc.
Κρανίον, ου, τὸ, caluaria, calua. Luc. interdum exponitur etiam, caput. Herodian. ¶ Item poculi genus. apud Theophr. ¶ Item fruticis genus radicibus carentis, ex Theophr. hiſt. pl. lib. 1. c. 9.
Κραναός, οῦ, ὁ, aſper, vt κραναὴ Ithaca. apud Hom. Exp. & ſterilis. Vult Euſt. deduci à κράνον, i. caput.

Compoſita ac primum ex κάρηνον.

Ἀμφικάρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vtrinque caput habens, vel biceps, geminum caput habens. Pro eodem dici & ἀμφίκρανος, per ſyncopen quidam tradiderunt.
*Ἀνθοκάρηνος, caput floridum ſeu floribus redimitum habens. Oppian. lib. 4. Hal.
Δικάρηνος, biceps, geminum habens caput. Hom.
Ἑκατογκάρηνος, q.d. centiceps. Pind. Ariſtoph.
Εὐρυκάρηνον δέμας, corpus lato ſeu vaſto capite. Opp.
Λειοκάρηνος, glabrum caput habens.
Ξανθοκάρηνος, cui flauum eſt caput.
Ὀξυκάρηνος, acutum caput habens. Dionyſ. Alex.
Οὐλοκάρηνος, qui criſpo capite eſt, i. criſpis capillis.
Πεντηκοντακάρηνος, qui habet quinquaginta capita. Epitheton Cerberi. apud Heſiod.
Πολυκάρηνος, multa capita habens.
Πρηκάρηνος, præceps, capite deorſum vergens.
Τρικάρηνος, triceps. Heſiod. in Theog.
Ὑψικάρηνος, altum capitis cacumen habens.

Compoſita ex κάρη ſeu κάρα.

Ἀκαρός, cerebrum vel caput. Etym.
Ἀκαρής & ἀκαρεαῖος, exp. quaſi ita exiguus vt caput & principium reperiri non poſſit. Poll.
Ἀμφικαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμφικάρηνος. Nic.
Ἀντίκαρα, locus qui poſt clauiculam eſt. Heſych.
Κατακάρα, Atticè dici aiunt, pro ἐπὶ κεφαλήν, in caput. apud Dionyſ. Long. Id tamen dicitur potius κατὰ κάρα. quod & κατωκάρα ſcribitur, apud Ariſtoph.
Τρίκαρα, nomen promontorij.

Compoſita ex κάρ.

Ἀνάκαρ, ſurſum verſus, in accliue. Quidam exp. in ſuperiorem partem, apud Hippocr.
Ἔγκαρ, αρος, ὁ, cerebrum vel pediculus. vt quidam exp. Il. ι. τίω δέ μιν ἔγκαρος αἴσῃ. Dicitur etiam ἔγκαρος, ου, pro cerebro apud Lycophr. & Alcæum.
Ἐπίκαρ, id eſt, ἐπὶ κάρ, in caput.

Compoſita ex κρᾶας ſeu κρᾶς.

Δικραής, έος, ὁ καὶ ἡ, biceps.
Δίκραιος, bifidus, bicornis Hippocr.
Δικραιότης, ητος, q.d. bifiditas, bicornitas. Hippoc. Vide & in comp. à Κέρας.
Δίκροος & per contract. δίκρους: item δικρόος & per contract. δικροῦς, biceps, bifidus, biſulcus, bifurcus. Xen. & alij. Fœm. δικρόα ſubſtantiuè aliquando ponitur apud Ariſtot. & Xen. Dici autem δίκροος per 750
ſyncopen pro δίκραος ſeu δικάρανος: vel potius quaſi δίκρατος, aut δίκρανος, ſcribit Etym.
Κατακρῆθεν, idem quod κατὰ κρατὸς ſeu κατὰ κάρας.
Κατάκρας, idem: nonnulli tamen volunt eſſe pro κατὰ κράτος.
Ἀκράτως, i. vt nonnulli exp. prorſus, funditus.
Λευκόκρας, candidum habens caput.

Compoſita ex κρανίον.

Ἀμφίκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. vtrinque capitatus, aut circumcirca capitatus. Eurip. in Herc. fur.
Ἀποκρανίζω, (poet.) caput amputo.
Βούκρανον, ου, τὸ, caput bubulum: apud Proclum de ſphæra. Item galea facta ex capite bouis. Βουκράνιον, vitis nigra. Dioſc. Sic etiam appellatur, τὸ ἀντίρρινον. Gal.
Δίκρανος, biceps. Δίκρανον (ſub. ξύλον) exp. furcatum lignum, vel furca. apud Luc. in Timone.
Δικρανόω, ῶ, bifurcum reddo, ſeu biceps.
Ἐπίκρανον, ου, τὸ, quod ſuper caput eſt: ſeu vitta, capitis ligamentum: idem quod κρήδεμνον. Eur. in Hippol. Itē munimentū quod capiti imponitur, i. galea. Poll. Ἐπίκρανα dicuntur etiam capitula ſiue capitella columnarum, apud architectos. idem quod κιονόκρανον.
Ἐπικρανίς, ίδος, ἡ, cerebellum. Poll. (Xen.
Ἑτεροκρανία κεφαλαλγία ſeu ἑτεροκρανία abſolutè dicitur quum alteram cranij ſeu capitis partem dolor tentat, dextram vel ſiniſtram, quæ & ἡμικρανία. Gal.
Ἡμίκρανον, ου, τὸ, dimidia capitis pars. Alex. Trall.
Ἡμικρανία, ἡ, & ἡμικρανικὸν πάθος dicitur ἡ περὶ τὸ ἡμίκρανον ὀδύνη. Galen.

Ἡμικρανικοὶ, hemicranici, qui hemicraniæ obnoxij ſunt, Paul. Ægin. lib. 2. c. 5.
Κιονόκρανος, caput columnæ, Xen.
Μακωνίκρανος, Doricè pro μηκωνίκρανος, vpupa, quoniã in capite habet criſtam velut oblõgam galeam, Heſ.
Μαλακοκρανεὺς, q. d. molliceps. Auis nomen, apud Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9.
Μελάγκρανις, nigriceps. Iunci genus, apud Plin. l. 21.
Μεσόκρανον, media capitis pars, vertex, Poll.
Ορθόκρανος, erectum caput habens, Soph.
Περίκρανος, qui circum caput eſt aut adhibetur, Poll. περικράνιος χιτὼν, apud anatomicos dicitur tunica ſeu membrana quæ cuti caluariam ambienti ſubiecta eſt. Vtitur & Plut. in Numa.
Πολύκρανος, multa habens capita, Eurip.
Πρόσκρανος, capiti adiunctus. Προσκράνιον, idem quod προσκεφάλαιον, ceruical, puluinar. Pro quo Dores dicunt ποτίκρανον, vt apud Theocr.
Ταυρόκρανος, qui taurino capite eſt, Eurip.
Τρίκρανος, triceps, Soph. Τρίκρανον, promontorij nomen, Xen.
Ὠλέκρανον, ου τό. quaſi ὠλενόκρανον, caput cubiti, eminens & protuberans cubiti pars, gibber, Ariſtot.
Ὠλεκρανίζω, cubiti gibbero ferio, Poll.

ΚΑΡΚΑΙΡΩ, reſono, ſonitum do: vel etiam pulſatus vibro & tremo, Il. υ.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ, ſiue καρκῖνος, ου, ὁ, cancer, de cuius piſcis generib. vide Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 2. ¶ Eſt etiam ſidus hoc nomine ex duodecim zodiaci ſignis apud Arat. μέσση δ' ὑπὸ καρκίνος ἐστί. ¶ Item cancer, morbi genus de quo vide Hippoc. Alex. Aphrod. Gal. Καρκίνοι, dicuntur oſſa duo iugalia quæ prope tempora committuntur, Poll. l. 2. Item καρκίνος, cancer: vinculi genus apud Gal. lib. de faſciis. faſcia in plures partes ſciſſa, cancrorum pedum ſpeciem referentes. ¶ Eſt & calceamenti genus, Heſych. & Poll.
Καρκινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cancro ſimilis, vel qui è cancrorum genere eſt, Ariſtot. Dioſc.
Καρκινάδες, dicuntur animalcula minutis cancris ſimilia, colore fuluo, Aët. l. 2. c. 139.
Καρκίνιον, ου, τό, paruus cancer, cancellus, Ariſtot.
Καρκινοῦσθαι, cancro tentari & infeſtari, apud Hippocr. At καρκινοῦσθαι, volunt dici plantarum radices quæ cancri inſtar diuaricatis & in latera diſperſis fibris vel capillamentis terram apprehendunt, Theophr.
Καρκίνωμα, τό, idem quod καρκῖνος, cancer morbus, apud Dioſc. lib. 1. & 2.
751 Συγκαρκινοῦσθαι, dicuntur frumenta, quum radices agunt, Pherecr.

ΚΑΡΟΣ, ου, ὁ, ſopor cum grauedine, marcor, veterni ſpecies ſecundùm quoſdam, Gal. Item generaliter, ſopor, Herodian. Apud Dioſcoridem κάρον ἐπιφέρει, exp. grauitatem ſoporémque affert. Apud Apoll. Argon. 2. κάρον δέ μιν ἀμφεκάλυψε Πορφύρεος, ſchol. exponit σκότωσις q. d. obtenebratio. A Bud. exponitur etiam, crapularis redundantia, Ariſtot. in probl. ὁ κάρος καὶ τὴν κραιπάλην ποιεῖ. Deducitur à κάρα, caput, quòd capiti grauedinem afferat. ¶ Item κάρος vel κάρον herba quæ officinis carui, vulgò cherui, de qua vide Dioſc. l. 3. Dici etiam κάρειον Aëtio & κάρεον, item κάρυον annotatur. item καρναβάδιον à Simeone Sethi.
Καρόω, ῶ, ſoporem cum grauedine affero, marcorem induco ſeu veternum: Gal. apud Ariſtot. καρῶσθαι ὑπὸ βροντῆς, alto grauíque ſopore corripi.
Κάρωσις, q. d. ſoporatio, i. actus ipſe ſoporem illum inducendi. Exp. etiam, ſopor.
Καρωτικός, οῦ, ὁ, ſoporem inducens qui caros dicitur. Exp. grauedinem afferens, Gal.
Καρωτικαὶ (ſiue καρωτίδες) ἀρτηρίαι, quæ & ληθαργικαὶ, & ἀποπληκτικαὶ: ſunt rami duo arteriæ magnæ qui ſub clauicula diuiſi iuxta aſperam arteriam, vnà cum vena iugulari in caput feruntur, ſic à veteribus medicis dictæ, quòd vinculo exceptæ carum, lethargum & apoplexiam inducant, Ariſtot. Gal.

Compoſita.

Νύκαρ, dormitatio, ſegnities, torpor, veternus ſopor. quaſi ἡ νυκτὸς κάρωσις, vt tradit ſchol. Nic. in Ther. v. 189. A Suida & Etym. adiectiuè etiam exponitur δυσκίνητος. Vide & in comp. à Σκαίρω.
Ὑποκαρόω, ſopore leniter afficior, Dioſc.

ΚΑΡΠΑΙ, αἱ, putantur eſſe vermes qui oleis innaſcuntur, apud Theoph. de cauſ. pl. l. 3. c. 2. τοῖς νοτίοις ἐπὶ τὲ ἐλαιῶν τὰς κάρπας γίνεσθαι, vbi tamen quidam legendum ſuſpicantur κάμπας.

ΚΑΡΠΑΙΑ, ας, ἡ, ſaltationis genus, Athen. l. 1. οἱ ὠρχοῦντο τὴν καρπαίαν καλουμένην, ἐν τοῖς ὅπλοις. Quæ deſumpta ſunt ex Xen. initio lib. 6. Anabaſ. vbi ſcriptum καρπαίαν.

ΚΑΡΠΑΣΟΣ, ου, ἡ, carpaſus: ex venenatorum medicamentorum numero, Dioſc.
Ὀποκάρπασον, (comp.) ſuccus carpaſi, Gal.

ΚΑΡΠΗΣΙΟΝ, ου, τό, carpeſium: feſtuca tenuis, ſurculis cinnamomi ſimilis, odore τοῦ φοῦ, ſed valentiore & magis aromatico: duplo pondere pro cinnamomo vſurpatur à Galeno, Serapio. Auicenna atque Arabes omnes, cubebas eſſe dicunt. Sunt qui crediderint ὀξυμυρσίνην eſſe. Plura vide apud Gal.

ΚΑΡΠΟΣ, οῦ, ὁ, fructus. Generaliter de quarumlibet plantarum fructu dicitur. Hom. Theoph. & alij. Sumitur & pro ſemine, apud hunc eundem. Item metaph. vtilitas, emolumentum, Herodian. ¶ Item iunctura manus cum cubito, Ariſtot. de part. an. 1. ἄρθρον δ' χειρὸς καὶ βραχίονος, καρπός. Sunt tamen qui pro vola accipiant apud Hom. Il. ω.

¶ *Deriuata ex καρπὸς, fructus.*

Καρπόω, ῶ, fructum offero, Leuit. c. 2.
Καρπόομαι, οῦμαι, fructum percipio, fruor. Theophr. hiſt. pl. 4. καρποῦσθαι ἐνιαυτὸν, fructum anni percipere, vel elicere. Apud Demoſth. καρποῦσθαι τὰ αὑτῆς, frui ſuis rebus. Sic καρποῦσθαι σχολὴν, frui otio, Syneſ. Item conſequor: vt καρποῦσθαι δόξαν apud Demoſt. Sic Xen. pæd. 8. καὶ ἐκ τούτων καρπούμεθα ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν. Exponitur etiam aliquando, vſumfructum percipio: vt apud Demoſth. in Aphobum, ἔδωκεν ἑβδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι. Item exhaurio & conſumo. Dem. (de matre Æſchin.) καρπουμένη τὰς τῶν χρωμένων οἰκίας. Dicitur etiam de malis. vt apud Ariſtid. καρποῦσθαι τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν. Apud Lyſiam in apol. 1. καρποῦσθαι τὰς τῆς πόλεως συμφοράς, frui calamitatibus reip. i. ex reip. calamitatibus fructum percipere, & ſua commoda comparare.
Κάρπωμα, τό, fructus qui percipitur, quæſtus. Heſ. 752 Item oblatio, victima ſeu hoſtis. Exod 29. & Leuit. c. 1. Exp. etiam poſſeſſio, ſeu poſſeſſio ex qua fructum & emolumentum capimus.
Κάρπωσις, εως, ἡ, fructuum & commodorum perceptio, vſus rei fructuoſus, q. d. fruitio. Xen.
Καρπώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex quo fructus capi poteſt. Item frugiferus apud Athen. l. 11.
Κάρπιμος, ου, ὁ, fructiferus, aut aptus ad fructus edendos, Theophr.
Καρπίζω, fructum colligo ſeu decerpo. Item generaliter, decerpo, demeto aut colligo. Dioſc.

Καρπιστ

Καρπίζομαι, idem quod καρπόομαι, fructum colligo, Thucyd. Item defrugo, i. fructus ſeu fruges cõſumo. & q.d. fructibus ſeu frugibus exhaurio & exinanio. Theophr.

Καρπισμός, ῦ, ὁ, fructus perceptio, vſusfructus. Item defrugatio, exinanitio & extenuatio quę nimia defrugatione fit. Theophr.

Καρπεύω, f. εύσω, idem quod καρπόομαι, fructum percipio, fruor. vt καρπεύειν χώραν, apud Apoll.

Καρπεία, ἡ, fructus perceptio, vſusfructus. καρπεῖον, ου, τὸ, idem videtur eſſe quod καρπός Poll. ex Ariſtoph. apud Nic. in Alexiph. σιδίον καρπεῖον, idẽ quod σίδη.

Compoſita.

Ἁβρόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, molles & delicatos fructus ferens.

Ἀγλαόκαρπος, ſplendidos fructus qui fert, vel ſplendidos aut pulchros fructus ferens.

Ἀείκαρπος, ſemper fructum habens.

Ἄκαρπος, infructuoſus. Theophr.

Ἀκαρπία ἡ, infructuoſitas, ſterilitas.

Ἀκαρπέω, ῶ, infructuoſus & ſterilis ſum, fructum non gigno ſeu fero. Theophr.

Ἀκάρπωτος, ex quo fructus perceptus non eſt.

παντακαρπής, (*Decomp.*) omnino infrugifer & ſterilis, Nic. in Ther.

Ἀκρόκαρπος, in ſummitate fructum habẽs, in ſumma ſui parte fructum edens. Theoph.

Ἀμφίκαρπος, vtrinque fructum habens.

Ἀποκαρπόω, ῶ, fructum edo ſeu emitto. Item emitto veluti fructum, genero, pullulo. Gal.

Βραδύκαρπος, tardos ſeu ſeros reddens fructus.

Γλυκύκαρπος, cuius fructus dulcis eſt. Theoph.

Γλυκυκαρπεύω, dulces fructus edo.

Γυμνόκαρπος, cuius fructus nudi ſunt, qui non habet fructus inuolucro aliquo tectos.

Διακαρπόομαι, decerpo.

Δίκαρπος, biferus, bis fructum gignens. Strabo.

Δικαρπέω, ῶ, biferus ſum, bis fructum fero: tam de arbore quàm de fructu. Theophr.

Δρύκαρπα, τὰ, eadem quæ ἀκρόδρυα. Euſt.

Ἔγκαρπος, fructus in ſe habens. Metaph. Soph. in Trachin. de muliere grauida.

Ἐγκαρπής, έος, ὁ καὶ ἡ, fructuoſus. Heſych.

Ἐκκαρπόομαι, ῦμαι, idẽ quod καρπόομαι. Greg. τὸ ἅγιον ἐκκαρπῦσθαι μέγα ἐπίθετο, quæſtui habere res ſacras & diuinas. Item exhaurio & extenuo facultates alicuius & percipio earum fructus: apud Demoſth.

Ἐκκάρπωσις, fructuum ac commodorum perceptio, & vſus rei fructuoſus.

Ἐκκαρπίζω, fructus decerpo & percipio. Ἐκκαρπίζεσθαι, idem quod καρπίζεσθαι, defrugare, defrugatione exinanire & exhaurire Theophr.

Ἐπαλλόκαρπα, apud Theophr. eſſe dicunt quę aliarum plantarum fulta ſuſtentaculo quaſi fructificant.

Ἐπετειόκαρπος, vno anno fructificans. Theoph.

Ἐπίκαρπος, frugifer, vel, qui eſt frugum præſes, Ariſtot.

Ἐπικάρπιον, quicquid ſemen aliquod continet, ex annotat. Marcell. in Dioſc.

Ἐπίκαρπα, dicuntur etiam ramuſculi plantarum de quibus fructus ipſe dependet, & qui ſunt ſuper fructum Athen. lib. 2.

Ἐπικαρπία ἡ, fructus, fructuum prouentus, fructuum reditus. Item metaph. fructus & reditus qui ex ipſa ſumma capitali manant, vſus rei fructuoſus. Plat.

Ἐπικαρπίζομαι, defrugo. Theophr.

Ἐπιφυλλόκαρπος, (*decomp.*) qui in folij dorſo fructum
753 gerit. Theophr hiſt. pl. 1. c 16.

Εὔκαρπος, bene fructificans, vberibus fructibus fœcundus. Theophr. Item actiuè, bene fructificare faciens. Theoph. de cauſ. pl. l. 2. Item metaph. fœcundus: vt Venus εὔκαρπος, apud Plut. in Erot.

Εὐκαρπία, ἡ, fructuũ vbertas, vel in fructibus gignendis felicitas. Theophr.

Εὐκαρπέω, ῶ, fructibus vberibus fœcundus ſum, q. d. bene ſeu feliciter fructifico.

Ἡδύκαρπος, ſuaues & iucundos fructus gignens: vt ἡδύκαρπον δένδρον, apud Theophr.

Κακόκαρπος, malè & infeliciter fructificans, aut etiam malos fructus gignens.

Κακοκαρπία, mala & infelix fructuum editio.

Καλλίκαρπος, pulchros aut etiam bonos fructus gignens. Theophr. Plut.

Καλλικαρπία, pulchrorum fructuum editio: vel fructuum pulchritudo & venuſtas.

Καλλικαρπέω, pulchros & bonos fructus gigno. Theophr.

Κατάκαρπος, fructuoſus, frugifer. Pſal. 51.

Κατακάρπιον, ου, τὸ, fructus ex Theophr.

Κατακαρπόω, ῶ, adoleo. Suid. Κατακάρπωσις, exp. cinis. Leuit. 6.

Κλυτόκαρπος, inclytum fructum habens. Pind.

Λεπτόκαρπος, cuius fructus tenuis eſt. Dioſc.

Λευκόκαρπος, cuius fructus albi ſunt. Theophr.

Μεγαλόκαρπος, fructus magnos ferens.

Μελάγκαρπος, nigrum ferens fructum, ſeu fructus loco atram afferens obſcuritatem: apud Plut.

Μικρόκαρπος, fructus paruos ferens.

Μικροκαρπία, parui fructus editio.

Ξηρόκαρπος, aridum ſeu ſiccum fructum pariens.

Οἰσόκαρπος, ſalicis fructus. Euſt.

Ὀλιγόκαρπος, paucos fructus gignens.

Ὁλοκαρπόω, ῶ, totum adoleo, Eccleſiaſt. 45.

Ὁλοκάρπωμα & ὁλοκάρπωσις, holocauſtum, Eſa. 41.

Ὁμοιόκαρπος, ſimiles habens fructus.

Ὁμοιοκαρπέω, ῶ, ſimiles fructus gigno, fructuum ſimilitudine conuenio. Theophr.

Ὀπισθόκαρπος, vel ὀπισθοκάρπος, ferens fructum ex aduerſo folio ſiue à tergo folij. Theoph.

Ὀψίκαρπος, ſerotinos fructus ferens. Theophr.

Ὀψικαρπία, ſera fructus editio. Theophr.

Ὀψικαρπέω, ῶ, ſerotinos fructus gigno.

Πάγκαρπος fructus omnis generis habens. Soph.

Παγκάρπος, idem: vt παγκαρπία μελιτῦτα, apud Theophr hiſt. pl. lib. 9. cap. 9. placenta ex melle & omni frugum genere.

Παγκαρπία, pro omni fructuum genere: apud Euſtat.

περικάρπος, fructu cinctus. Item cuius fructus inuolucro aliquo cinctus eſt. Athen.

περικάρπιον, ου, τὸ, vitium cingens ſeu muniens fructum. Vide Plin. lib. 15. cap. 28. Item fructus pars quę ſemen ambit. Theoph Exp. etiam fructus, apud eundem l. 6. cap. 4. ¶ περικαρπία, itidem pro integumento fructus, apud eundem l. 6. c. 1.

πλαγιόκαρπος, obliquè ſeu à lateribus fructum ferens.

πλατύκαρπος, latum fructum habens. Dioſc.

*πολυκαρπέω, multos fructus produco, vbertim fructus produco. Æl. in var. hiſt.

πολύκαρπος, multos fructus gignẽs, fœcundus. Theoph.

Τὸ πολύκαρπον, apud Hippocr. dicitur τὸ κραταιόγονον. Gal. in lex. Hippocr.

πολυκαρπία, vbertas in fructu ferendo. Theoph.

πρωΐκαρπος, cuius fructus maturè proueniunt. Th.

πρωϊκαρπία, ἡ, matura fructuum editio.

πρωϊκαρπέω, ῶ, maturè fructus meos reddo. Th.

*πικρόκαρπος, cuius fructus eſt amarus. Æſch.

*πυκνόκαρπος, denſos ſeu multos fructus habens. Lucian. in Amor.

Ῥυσσόκαρπος, fructum rugoſum ferens.

Στελεχόκαρπος, caudice fructum ferens, vt ceratonia ſiliqua.

Τελειοκαρπέω ſeu τελεοκαρπέω, ad maturitatem fructum perfero. Th. Item ad frugem peruenio.

*Τελεσικαρπέω, fructũ ad maturitatẽ perduco. Strabo.

*Τελεσίκαρπος, fructũ ad maturitatẽ perducens. Strabo.

Τρίκαρπος, ter fructus ſuos quotãnis reddens. τρίκαρπος

exp.etiam trienne,apud Heſych.
Ὑπέρκαρπος, ſupra modum fructificans.
Ὑπερκαρπέω,ῶ,ſupra modum fructifico.
Φερέκαρπος,fructum ferens.Plut.
*Φθινόκαρπος,qui deſinit fructifer eſſe.Pind.
754 Χλοόκαρπος, cuius fructus virent. Item virere fruges faciens.Orph.hymno in Cererem.
Χρηςόκαρπος,bonos fructus habens.Strabo.
Χρηςοκαρπία,fructus bonus.
Χρυσόκαρπος,aureos fructus ferens.
Χρυσόκαρπον,dicitur etiam hederę ſpecies quædam à colore acinorum aureo.Vide Plin.
Ὠλεσίκαρπος, fructum perdens,frugiperda.Od κ.

Compoſita ex καρπὸς,iunctura manus.

Ἐπικάρπιος,ου,ὁ,cui ſupra manus cum brachio commiſſura ponitur Philoſtr.ep.39.
Μεσοκάρπιον,media pars καρπȣ̃.
Μετακάρπιον,palma, quæ pars infra digitos aperitur & in illos finditur,inquit Camer.
Περικάρπιον,armilla ſiue brachiale,apud Poll.
Προκάρπιον, quod eſt ante vel ſupra καρπὸν. aut prima pars καρπȣ̃,Poll.

ΚΑΡΣΙΟΣ,ου,ὁ,obliquus,πλάγιος,Heſych.
Καρσίως,obliquè,πλαγίως Suid.Καρσία,ἡ,obliquitas.

Compoſita.

Ἐγκάρσιος,ὁ καὶ ἡ, obliquus,ſeu in obliquum porrectus, tranſuerſus.Ariſtot.Philo.
Ἐγκαρσίως,obliquè,tranſuerſè.Thuc.
Ἐπικάρσιος,obliquus,tranſuerſus.

ΚΑΡΤΑΛΛΟΣ,ου,ὁ, cophinus, ſeu corbis in angultum deſinens.vt κάρταλλος βοτρύων. Legitur Deut. cap.6.& 4 Reg 10.& Ierem.cap.5.

ΚΑΡΥΑ,ας,ἡ, nux,iuglans (de arbore) Theophr.lib.3. hiſt.pl.c.6.καρύα,Διὸς βάλανος.
Κάρυον,ου,τὸ, nux,iuglans (de fructu) Theocr.Dioſcor. Gal. Theophr. Vocatur etiam κάρυον quod vulgus ὀςέον appellat, nimirum ob ſimilitudinem quam cum nuce habet.
Καρυηδὸν κάταγμα,fractura oſſis in multas tenues partes,tanquam nucis fractæ.
Καρυηρὸς,nuceus, ad nucem pertinens, vel affinitatem cum nuce habens. Καρυηρὸς καρπὸς, fructus qui eſt nucis modo. Et καρυηρὰ, quæcunque generali nucis appellatione comprehenduntur.
Καρύϊνος , nuceus , vt καρύϊνον ἔλαιον, oleum quod fit è nucibus iuglandibus.
Καρυΐσκος , cyphus in nucis modum factus. Καρυωτὸν, pro eodem. ex c.25.& 36.Exodi.
Καρυΐτης , caryites, tithymali herbę genus , à nucibus quibus ſimilem fructum gerit , vt annotatur ex Dioſc. A Plinio myrſinites etiam vocari traditur,li. 26.cap.8.
Καρυκὸν , medicamenti nomen ex nucibus & aliis quibuſdam confecti,apud Hippocr.
Καρυώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,nuceus,nucis referens ſpeciem.
Καρυώτης φοῖνιξ,Aëtio li.11.c.30.caryota palmula,quę & καρυῶτις,Dioſc.

Compoſita.

Λεπτοκάρυον , & diuiſum λεπτὸν κάρυον , nux auellana. Dioſc.l.1.c.180.
Μοσχοκάρυον , nux illa odorata , quam vulgò moſchatam appellamus.. alio nomine κάρυον μυρεψικὸν,vel μυρεψικὴ βάλανος appellatur. Dicitur & μοσχοκαρύδιον.

ΚΑΡΥΚΗ , vel καρύκκη , ἡ , intritum quoddam ſeu conditura. Quidam exiſtimant ſic apud Hippocr. dici Lydium quoddam eduliū ex ſanguine aliiſque rebus variis apparatum.Accipitur etiam generalius, & exp.condimentum:apud Plut.ſymp.4. ¶καρύκαι, carycæ Luc.
Καρύκινος,qui eſt coloris ſanguinei.
Καρυκεύω,condio more eorum qui intritum conficiũt, dictum καρύκη.Et generaliter,condio,vel potius exquiſitè condio. Item metaph. pro παράτιλω & ἀναδεύω.Heſych.
καρύκευμα , condimentum exquiſitè factum. ſchol. Ariſtoph. 755
Καρυκεία,ἡ , condimenti exquiſiti confectio,aut etiam conditura ſuperuacanea.Gal.
Ἐπικαρυκεύω,(*comp.*)inſuper condio.

ΚΑΡΦΩ,F.ψω,ſicco,areſacio.Odyſſ.ν. Quidam etiam exponunt , ſordido , ſqualidum reddo.Metaphoricè apud Heſiod.initio. Erg.Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν,καὶ ἀγήνορα κάρφει, & ſuperbum areſacit,i.deprimit,vel facit vt deflorescat.
Καρφιάω , idem quod κάρφω : vnde καρφιᾶσθαι apud Heſych exp ξηραίνεσθαι,item φθείρεσθαι.
Κάρφος,εος,τὸ,palea. Dioſc.lib.5.cap.5. ἔμπλεως καρφῶν καὶ τριχῶν καὶ γῆς,palearum pilorúmque plena. Itē apex tenuis à ligno fiſſo abſcedens Athen.l.13. ¶Itē feſtuca, i.arida & craſſior in fœno nondum demeſſo ſtipula:vel etiam aridum & leue fœnum.Luc. Plut. Apud Polyb. quidam exp.taleolam , alij teſſeram. Accipitur & pro putamine ſeu cortice pomorum. apud Nic. ¶Idem ſignif.etiam κάρφη,ἡ, feſtuca ſeu fœnum leue & aridum.
καρφίτης,ου,ὁ,qui ex feſtucis eſt,in Epigr.
καρφίον,ου,τὸ,parua feſtuca,ſurculus. ¶καρφεῖον verò exp.ramentum.Nic.in Alexiph.
καρφύραι nidi,ſed propriè nidi ex feſtucis.Heſych. ¶Item virgulta,fruteta,eidem. ¶At κάρφυροι,eidē Heſych.ſunt pulli. ¶Item καρφυλαὶ,ſtrata ex feſtucis,apud Eurip.in Ione.
καρφαλέος ου,ὁ,ſiccus,aridus.Iliad.φ.Item idem quod ὑπόξηρος,vt Euſt ex antiquis docet. Pro quo dicitur & καρχαλέος,Il ν.

Compoſita.

Ἀκαρφὴς, qui arefactus non eſt,nec ſucco planè priuatus Athen.lib.4.ex Nicandro.
Κατακάρφω , deſicco, exſicco. Item è conſpectu ſeu è medio tollo.Heſych.
Λεπτόκαρφος,ὁ καὶ ἡ,feſtucam ſeu ſurculum tenuem habens Dioſc.l.3.c.27.
Περικαρφισμὸς,ȣ̃, ὁ , dicitur quum gallina poſt ouum editum circumacta,ſeſe & ouum feſtuca aliqua purificat.Plut.in ſymp.7.probl.2.
πλατύκαρφος,feſtucam ſeu ramulum latum habens.
Ὑποκάρφω ſi.co,vel leuiuſculè ſicco. Apud Nic.ὑποκάρφομαι,exp.exaſperor.
Ὑποκαρφισμὸς,ȣ̃,ὁ,palearum excuſſio.Plut.

ΚΑΡΧΗΣΙΟΝ , ου, τὸ , carcheſium ſumma pars mali nautici,funis qui in ſummo nauis malo habetur, inquit Gal.comment.1.εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Apud Luc. τῷ καρχησίῳ ἐπικαθίσαι , carcheſio inſediſſe. ¶Item poculi genus forſan ſic dictum quòd extendatur inſtar carcheſij , vt Euſtath. tradit & Athenæus lib.11.
καρχήσιοι dicuntur funes ſeu rudentes in carcheſio extenti,vt annotat Gal.in lex.Hippocr. Apud Oribaſ. in lib.de laqueis καρχήσιος eſt laqueus.

ΚΑΣΑΛΒΗ,ης ἡ, & κασαλβὰς,άδος,ἡ, meretrix, ſcortum.Ariſtoph.in Concion.
κασαύριον,lupanar.
κασαλβάζω, conuitiis & probris inceſſo:ac quidem petulanter meretricum more.Ariſtoph.
κασαυρὰς,idem quod κασαλβὰς,meretrix.

ΚΑΣΑΣ,

ΚΑΣΑΣ, Heſychio eſt tapes vtraque parte villoſus. Xen.pæd.8.

ΚΑΣΙΣ, ὁ καὶ ἡ, frater, vel ſoror. Eurip. in Hec. Τὴν Ἕκτορός τε χἀτέρων πολλῶν κάσιν, multorum ſororem. Interdum & conſobrinus. ¶ Item æqualis, coætaneus. Heſych.
Σύγκασις, *(comp.)* idem quod κάσις, aut, qui vnà frater vel ſoror eſt.

ΚΑΣΣΑ, ης, ἡ, meretrix. Adiectiuè vſurpatur pro libidinoſa & ſcortatrice Lycophron.
Κασωρὶς, idem. Lycoph. Scribitur & κασωρίς.
Κασωρεύω pro κασωρεύω, meretricor, ſcortor. Ibidem.
Κασωρεῖον, lupanar.
756 Κασωρὰ, Heſychio eſt κασωρὶς, πόρνη. Κασωρὰς, άδος, ἡ, idem.
Κασωρεῖον, ου, τὸ, lupanar. Ariſtoph.
Κατακάσα, *(comp.)* Suidæ eſt καταφερὴς, libidinoſa, prona in libidinem. Ab eodem itidémque ab Heſychio exponitur etiam ἄξια τοῦ κατακαυθῆναι, ignis ſupplicio digna.

ΚΑΣΣΙΑ, ας, ἡ, caſſia: frutex aromaticus in Arabia naſcens: Dioſc. Plin. Reperitur & κασία, cum vnico σ, apud Galen.
Κασσίζω, caſſiam refero.

Compoſita.

Ξυλοκασσία, genus caſſiæ.
Ψευδοκασία, ſeu ψευδοκασσία, pſeudocaſia, quæ veram caſiam mentitur. Dioſc. lib. 1. c. 12.

ΚΑΣΣΙΤΕΡΟΣ, & Atticè καττίτερος, ου, ὁ, ſtannum, plumbum album. Hom. Plut.
Κασσιτέρινος, ου, ὁ, ſtanneus, apud Dioſc. l. 1.
Κασσιτερόω, ſtanno induco: vnde particip. paſſ. κεκασσιτερωμένος, ſtanno illitus, ſtanno inductus.

ΚΑΣΤΑΝΑ, ης, ἡ, Caſtana, vrbs Theſſaliæ & Ponti.
Καστανaϊκὸν κάρυον, caſtanaica nux, nux quæ in ea Theſſaliæ ſeu Ponti parte prouenit: quæ & κάστανον nominatur. Theophr hiſt. pl. l. 4 c. 10.
Κάστανον ου, τὸ, idem quod καστανaϊκόν. apud Athen.

ΚΑΣΣΥΩ, & Atticè καττύω, F. ύσω, conſuo ſeu reficio conſuendo: & quidem ita vt veteramentarij dicuntur attrita calceamenta reficere. Nic. Metaph. apud Ariſtoph. in Equit. Οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλαι καττύεται. Sic & Theodorit. in hiſt. Eccleſ. vſurpauit pro ſtruere & machinari.
Κάσσυμα, τὸ, corium: vtpote quo calcei ſolent κασσύεσθαι, ſole . Dioſc. Ariſtoph. Et metaph. pro doloſo machinamento, apud eundem in equit.

Compoſita.

Ἐπικαττύειν & ἐπικαττύεσθαι, veteramentarij ſutoris artem exercere, coria quæ inueterauerunt & detrita ſunt, concinnare & conſuere.
Προσκαττύω, aſſuo vel conſuo. Item paro. Ariſtoph.

ΚΑΣΤΩΡ, ορος, ὁ, caſtor, fiber: animal ἀμφίβιον, de quo vide Dioſc. & Plin.
Καστόριον ſeu καστόρειον, caſtoreum. Et in plur. καστόρεια, teſticuli caſtoris, caſtorea. Gal.
Καστορίζω, caſtorei odorem refero. ex Dioſc.

ΚΑΤΑ, præpoſitio varias habens & conſtructiones & ſignificationes.
Cum genitiuo ſignificat aduerſus, in. vt λόγος κατὰ Μειδίου, oratio aduerſus Midiam, vel in Midiam.

¶ Item ab, de, è: vt apud Herodot. κατὰ τείχεος κατακρημνίζειν, è muro præcipitare, vel de muro. ¶ Exponitur de, in alia etiam ſignif. pro περὶ: Demoſth καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, pro περὶ ὑμῶν. ¶ Sæpe expon. in: vt κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. Iliad. γ. in terram figens oculos. Sic dicitur κατὰ κόρρης παίειν ſeu πατάσσειν, in maxillam percutere. ¶ Item κατὰ, ſub: vt κατὰ γῆς ἀποπέμπω: apud Ariſtoph. ſub terram mitto.
¶ Κατὰ, ſuper: vt κατὰ χειρὸς ὕδωρ, ſeu κατὰ χειρῶν, aqua ſuper manus, apud Ariſtoph. Κατὰ, per: vt Od ζ. Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα. Sic Act. cap. 9. καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας. per totam Iudæam. Item cum verbo iurandi ſignificationem habente. Lucian οἱ δὲ κατὰ κυνῶν δὲ χηνῶν καὶ πλατάνων ἐπώμνυντο.
Cum dat. (rarò & apud ſolos poetas) vt κατ' ὄρεσφι, in montibus, & de montibus. Apud Heſiodum κατὰ δέ σφι κελαινὸν Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε. exp. ab, pro ἀπ' αὐτῶν.
Cum accuſ. (apud poetas) in. vt Iliad. λ. κατὰ στῆθος βάλε δουρὶ, percuſſit in pectus. ¶ Item pro ἐν, vt Odyſſ. ξ. κατὰ ῥωπήια πυκνὰ, pro ἐν ῥωπηΐοις πυκνοῖς, in virgultis, vel inter virgulta. Sic Demoſth. κατὰ τὴν ἀγορὰν, pro ἐν ἀγορᾷ, in foro. Thucyd. lib. 3 τὰ μὲν κατ' Ἀμπρακίαν οὕτως ἐγένετο, quæ geſta ſunt apud Ambraciam. Sic lib. 2. κατὰ τὴν νόσον, pro ἐν τῇ νόσῳ, in morbo, *i.* tempore morbi. ¶ Præcedente articulo, exp. ad, vel in: vt τὰ κατὰ τὴν πόλιν, quæ in vrbe aguntur, vel quæ ad vrbem pertinent, apud Iſocr. & ὁ μὲν διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικὴν, eorum quæ ad muſicam 757
pertinent, id eſt præceptorum muſices, apud Plat. in Axiocho. Sic & apud Plutarch. in Galba τοιαῦτα τὰ κατὰ τὸν Γάλβαν, hæc ſunt quæ ad Galbam pertinent. Apud Greg. ὁ καθ' ἡμᾶς dicitur pro ὁ ἡμέτερος, noſter: vt ἡ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένη, noſtrum clima, noſtra terra habitabilis. ¶ Κατὰ, circa: vt οἱ καθ' ὑπεροχὴν νόμοι, leges quæ ſunt circa exceſſum. apud Ariſtot. pol. 5.
¶ Κατὰ, ob, è regione, vt κατ' ὀφθαλμούς σοι λέγει, ob oculos tibi dicit, *i.* in faciem, coram. Sic κατὰ βορέαν ἑστηκώς, Thucyd. obuerſus Boreæ. Interdum in huiuſmodi locis exp. ad, aut verſus. ¶ Κατὰ & in aliis locis exp. ad: vt κατὰ κάθετον, ad perpendiculum: & κατὰ λέξιν, ad verbum, Plutarch. Et κατ' εἰκόνα θεοῦ γεγένηται ὁ ἄνθρωπος, Philo de mundo, ad Dei imaginem.
¶ Κατὰ per: vt κατὰ τὸ στόμα ᾄδειν pro διὰ τοῦ στόματος, Ariſtoph. ſic Xen. στρατεύειν οὐ κατὰ πόδας, per veſtigia. Dem. epit. μόνοι δὶς ἠμύναντο καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Item κατὰ πάντα, per omnia (pro) in omnibus. Thucyd. lib. 7 Alij tamen exp. παντελῶς, *i.* prorſus. Item κατὰ, per: eo ſenſu quo dicitur aliquis per ſe aliquid facere. Demoſth. ad Philip epiſt. αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενής ἐστι. Sic apud Xen. Hellen. 1. αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς, & μετὰ τῶν ἄλλων opponuntur. ¶ Interdum κατὰ diſtributioni adhibetur, vt Iliad. β. Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας Ἀγάμεμνον, ordina viros per populos. Thucyd. lib. 3. ἀνεχώρησαν καὶ διελύθησαν κατὰ πόλεις, digreſſi ſunt in ſuam quiſque ciuitatem. Κατ' ἐνιαυτὸν, pro καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, ſingulis annis, quotannis. Et κατὰ μῆνα, apud Demoſth. pro καθ' ἕκαστον μῆνα. pro quo Plato dicit etiam κατὰ μῆνας, ſingulis menſibus, per ſingulos menſes. Apud Ariſtophanem κατ' ἔπος, in ſingulis verbis. Sic dicunt καθ' ἕνα, vel καθ' ἕνα ἕκαστον, vel καθ' ἕκαστον pro eodem: vt apud Plut. de virt. mul. καθ' ἕνα τῶν Γαλατῶν παρεδίδου σφαγησομένον, ſingulos tradebat interimendos. Demoſthen. κατὰ μίαν καὶ δύο λαμβάνων, ſingulas bináſque. Xenoph. πάντα καθ' ἓν ἕκαστον, omnia ſingulatim. His ſimilia ſunt, κατὰ πόλεις, oppidatim: κατὰ κώμας, vicatim: κατ' οἴκους, domeſticatim, vel per ſingulas familias, vel domos: κατ' ἄνδρα, viritim. Plutarch. in Galba, κατ' ἄνδρα τοῖς αὐλικοῖς δωρεὰν ὑπέσχετο. Sic κατ' ἀμφω.

Exp.coniunctim. Sic κτ̀ βραχὺ,κατ' ὀλίγον,κτ̀ μικρὸν, paulatim vel minutatim. Sic κτ̀ σταγόνα apud Alex. Aphrod.guttatim. ¶ In aliis etiam loquendi generibus κτ̀ variis nominibus iunctum exponitur per aduerbium: vt κτ̀ σπουδὴν, diligenter vel feſtinanter,κτ̀ θεὸν,diuinitus. ¶ Κατὰ interdum conuenientiam ſignificat:vt apud Xenoph.Hellen.6.ὡ ποιήσουσι κτ̀ τὰ βασιλέως γράμματα,conuenienter literis regis: vulgò exp.ſecundùm vel iuxta. Lucian. in Hermotimo,ταυτὶ μὲ ὦ Λυκῖνε βωμολοχικὰ καὶ ὐ κατὰ σε. Interdum etiam οὐ κατ' ἐμὲ ſignificat,non eſt in meis viribus,excedit meas vires. Sic τὰ κατ' ἄνθρωπον,quę facultatem humanam non excedunt. Κατὰ νοῦν, κτ̀ γνώμην & κτ̀ θυμὸν apud Homer. ex animi ſententia,q.d.vt animo meo conuenit.At κτ̀ τὴν ἐμὴν γνώμην vel δόξαν,mea ſententia,meo iudicio. Interdum cum comparatiuo ſequente particula ἢ:vt apud Ariſtoph. in Veſpis. καὶ ἐδεδήπηκει πλέον ἢ κτ̀ γέροντα. Plato Polit. 2 μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον. Interdum ad proportionem refertur:vt apud Thucyd.lib.7. ὅπλα μὲν τοι ἔτι πλείω ἢ κτ̀ τοῖς νεκροῖς ἐλήφθη, plura quàm pro numero cæſorum. Κατὰ,etiam pro διὰ,propter: vt apud Thucyd.lib.2. οὐδ' αὖ κτ̀ πενίαν. Et alibi,κτ̀ στάσιν pro διὰ στάσιν. ¶ Κατὰ exponitur etiam,pro: vt κτ̀ τὴν ὑπαρχόντων οὐσίαν, pro facultatibus, pro modo facultatum. Et κτ̀ τόποις, pro locis, id eſt,pro natura locorum,vel conditione. ¶ In compoſitione interdum retinet ſuas ſignif.interdum amittit:vt καταθνήσκω. Sæpe ſignificat κάτω, vt in κατάγω,καταβαίνω,καταπέτομαι,&c.Nonnunquam Æolica ſyncope elidit poſterius α, & mutat τ in literam ſimilem primę ſequentis dictionis: vt κακκαίω pro κατακαίω, καλλείπω pro καταλείπω, καππεδίον pro κτ̀ πεδίον, καῤῥέζω pro καταῤῥέζω. ¶ At κᾶτα,vide in Εἶτα.

ΚΑΤΑΙΤΥΞ, galeæ genus depreſſum & ſine criſta:Il. κ.Quidam exp.caſſidem.

ΚΑΤΗΛΙΨ, πος,vel φος,ἡ, tabularum,trabs tectum ſuſtinens,vel ſcala.Ariſtoph.in Ran. ἐπὶ τὴν κατήλιψ ἀναβὰς αἰετιδήσαμεν,ſchol.exp. τὴν μεσόδμην, vel τὴν κλίμακα.

758 ΚΑΤΩ, infrà. Item deorſum,à κατὰ. vt ἄνω fit ab ἀνά. Interdum etiam, infernè, in inferiore parte, ſubter. Herodot.κτ̀ τείχεος κάτω ῥίπτειν. Sæpe copulantur ἄνω & κάτω:vt apud Demoſt.pro cor. τοῦ μὲν οὖν λόγους οὓς ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε,vt Lat.ſurſum & deorſum. Κάτω cum articulo,exp.per nomen:vt τὸ κάτω πνεύματος,apud Ariſtot. inferni ſpiritus,ſeu inferioris.Sic τὸ κάτω,pars inferna,ſeu inferior. Interdum verò τὰ κάτω,terrena,quæ ſub cœlo ſunt. Et οἱ κάτω, Nazianz.terrenis rebus addicti homines: qui & οἱ κάτω κείμενοι apud eundem. ¶ Κάτω,interdum etiam ſignificat,apud inferos: vt in Axiocho, ὥστε ἢ κάτω ἢ ἄνω εὐδαιμονεῖν σε δεῖ, quocirca aut apud inferos, aut apud ſuperos te oportet poſt mortem beatum eſſe. ¶ Κάτω, ad mare, ſeu apud mare,in loco maritimo: vnde οἱ κάτω,qui maritima incolunt,maritimi.Thucyd.lib.1. Sic viciſſim ἄνω de locis mediterraneis dicitur.

Κατωτέρω,(compar.)inferius,magis infrà.Ariſtoph.

Κατώτερος,qui eſt magis infrà.

Κατωτέρωθεν,q.d.à loco qui magis eſt infrà. Item ex inferiori,ex Theophr.

Κατωτάτω,(ſuperlat.) maximè infrà,in infimo loco. Et τὰ κατωτάτω,infima.Κατώτατος,infimus.

Κάτωθεν, ex inferiore loco, ab imo, ſeu ab ima parte. Herodian.Pro κάτω etiam ponitur.vnde τὰ κάτωθεν & τὰ κάτω eadem ſignif.apud Ariſtot.

Ὑποκάτω,(comp.) idem quod κάτω. Apud Plat.de leg. exp. in ima parte, in inferiore loco. Interdum cum genitiuo pro,ſub.vt Marci 7.ὑποκάτω τῆς τραπέζης.

Ὑποκάτωθεν,pro κάτωθεν:ex Plat.de leg.

ΚΑΥΑΞ, ſeu καύηξ, Ænianum dialecto latus dicitur. Lycophron in Alex.

ΚΑΥΚΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, caucalis:herba ex olerum genere,apud Theophr.Dioſc.Gal. ¶ Eſt & myrrha quædam præter modum exoleta,nigra & retorrida. apud Dioſc.l.1.c.78.

ΚΑΥΚΙΣ, ίδος,ἡ, calceamenti genus.Athen.

Καυκίζεσθαι,ſaltare & quidem laſciuius.Athen.

ΚΑΥΛΟΣ, οῦ, ὁ, caulis, qui & ſcapus & thyrſus dicitur Latinè. Theophr. de hiſt. plant. lib. 1. cap. 2. Καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἕν. Apud Hippocr. καυλὸς per excellentiam dicitur caulis ſilphij. teſte Galeno: ſicut & ὀπός. Auium quoque pennis καυλοὶ tribuuntur. Ariſtot. ¶ In hominis pudendo καυλὸς dicitur virga, vt Pollux docet. Quidam interpretantur penem. Nicand. Sic etiam oſtium vteri vocatur in mulieribus, vt quidam tradunt. ¶ In haſta verò καυλὸς dicitur ligni extremitas, quæ cuſpidi immittitur, vt exponit Euſtath.Iliad.ν. In enſe dicitur idem quod κώπη, vt Euſtath. tradit Iliad.π.

Καυλώδης,caulaceus:qui caule magno eſt.Dioſc.

Καυλωτός,οῦ,ὁ,q.d.caulatus,caulem habens.Athen.

Καυλίας,ου,ὁ,caulias.Theophr.l.6.c.3.

Καυλικός,ου,ὁ,cauliculaceus.Theophr.

* Καύλινος,cauleus.Lucian.

Καυλίσκος,ου,ὁ,cauliculus,paruus cauliculus.Dioſc.

Καυλίον,idem. Eſt etiam herba, qua ſicut alga & bryo piſces veſci tradit.Ariſtot.

Καυληδὸν,in modum caulis.

Καυλέω,ῶ,cauleſco.Theophr.

Compoſita.

Ἄκαυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,caulem non habens.Athen.

Ἀπόκαυλος,caule reciſo non regerminans.Theophr.

Ἀποκαυλέω,decauleſco,i.caulem amitto.

Ἀποκαύλησις,caulis amiſſio,caulis abiectio. 71

Ἀποκαυλίζω, decutio,decurto: propriè, reuello ſeu excindo vnà cum ipſo caule.Thuc.l.2.

Ἀποκαύλισις,extirpatio(de caule)decurtatio.

Διακαυλίζω,caulem amitto,decauleſco Theoph.

Δολιχόκαυλος, longum caulem habens. Item longum haſtile habens.Pro quo & δολίχαυλος.

Ἐγκαυλέω,ῶ, cauleſco,caulem emitto,ſeu gigno,erumpo in caulem.Theoph.

Ἐγκαυλέω,idem.Theophr. Eſt & contrariæ ſignificationis:vt Pollux indicat lib.6. Dicuntur enim ἐκκαυλεῖν quorum caules marceſcunt.

Ἐκκαύλημα, id quod caulis inſtar erumpit, caulis,ſcapus,apud ſchol.Ariſtoph.

Ἐκκαύλησις,caulis emiſſio.Theophr.

Ἐκκαυλίζω, caulem euello. Ariſtoph. in equit. Item caulum emitto.

Ἐπαλλόκαυλος,cuius caulis alij innititur.Theoph.

Ἐπετειόκαυλος,ſingulis annis caulem mutans.Idem.

Ἐπιγειόκαυλος,cuius caulis humilis eſt & in terra veluti ſerpit.Idem hiſt.pl.l.6.c.3.

Ἑπτάκαυλος, ſeptem caules habens. ἑπτάκαυλος λυχνία, candelabrum ſeptem haſtilium.

Εὐθύκαυλος,qui recto ſeu rigido caule eſt.Th.

Λειόκαυλος,læuem caulem habens.Idem.

Λεπτόκαυλος,qui exili caule ſeu ſcapo eſt.

Λευκόκαυλος,cuius caulis albus eſt.Theophr.

Μακρό-

Μακρόκαυλος, caulem longum habens.
Μεγαλόκαυλος, cui caulis magnus eſt.
Μονόκαυλος, vnicaulis, qui vnico caule conſtat. Item ſimplici caule conſtans. Theophr.
Νευρόκαυλος, cui neruoſus cauliculus eſt.
Ἐννευρόκαυλος, (decomp.) pro eodem. Theophr.
Ὀλιγόκαυλος, paucos caules habens. Idem.
Ὀρθόκαυλος, qui recto ſeu rigido caule eſt. Idem.
Παρακαυλίζω, caules emitto iuxta, & quaſi ad latus. Theophr.
Παχύκαυλος, qui craſſo ſeu denſo caule eſt.
Περιαλλόκαυλος, caule ſuo aliud circumplectens.
Πλαγιόκαυλος, obliquum caulem habens, apud eundem.
Πλατύκαυλος, qui lati caulis eſt apud eundem.
Ποικιλόκαυλος, qui varios caules habet.
Πολύκαυλος, qui multos caules habet, multicaulis.
Πορφυρόκαυλος, cuius caulis purpureus eſt.
Στρογγυλόκαυλος, qui rotundi caulis eſt.
Χαμαίκαυλος, cuius caulis humi ſerpit.

ΚΑΥΝΟΣ, καυνοῦ, ὁ, ſors, κλῆρος, Heſych. & Suid.
Καυνιάσαι ſeu καυνίσαι, ſortiri, κληρώσασθαι.
Διακαυνιάσαι ſeu διακαυνίσαι (comp.) ſorte diſceptare, διακληρώσασθαι. Ariſtoph.

ΚΑΥΧΑΟΜΑΙ, ῶμαι, glorior, me iacto. Item exulto Ariſtot. & 2. Cor. c. 9.
* Καυχάς, άδος, ἡ, iactatrix. Pind.
Καύχημα, ατος, τό, gloriatio, iactatio. Item, id de quo quis gloriatur: vt Rom. c. 4 καύχημα ἔχει, habet quod glorietur.
Καυχηματίας, glorioſus, iactator.
Καύχησις, εως, ἡ, gloriatio, iactatio. Rom. c. 15. Καύχη pro eodem. Pind.

Compoſita.

Ἐγκαυχάομαι, ῶμαι, iactor, glorior, q. d. inſuperbio.
Ἐπικαυχάομαι, ſuperbè inſulto alicui.
Ἐπικαύχησις, inſultatio apud Hermog.
760 Κατακαυχάομαι, idem quod ἐπικαυχάομαι. ad Rom. cap. 11.

ΚΑΧΛΗΞ, ηκος, ὁ, lapillus, calculus: peculiariter lapillus ſeu calculus qui in aquis reperitur & maris litoribus, teſte Suid. Thuc. l. 4. Alij χάλικας appellant & κόχλακας.
Καχλάζω, ſtrepito, reſono: propriè volunt τὸ κῦμα dici καχλάζειν quum φερόμενον ἐπὶ τὰς κάχληκας ψοφεῖ καὶ ἠχεῖ: præſertim in littore, vbi fluctus agitati per lapillos ſtrepitant & reſonant. Alij dicunt eſſe ὀνοματοπεποιημένον, ſignificans τοῖον ἦχον ἀποτελεῖν. Theocr. apud Eurip. καχλάζειν ἀφρὸν, exp. ſpumam concitare τοῦ καχλάζειν.
Κάχλασμα, ατος, τό, ſtrepitus & ſonitus quem οἱ κάχληκες à fluctibus agitati cient.
Καχλαίνω, turbo. Heſ.

Compoſita.

* Ἀνακαχλάζω, ſtrepitum edo, καχλάζω. Opp. lib. 1. de Ven.
Ἐπικαχλάζω (comp.) ſupernè ſtrepito: vt ſtrepitat vnda ſpumam ſimul emittens.

ΚΑΧΡΥΣ, ſiue κάγχρυς, υος, ἡ, Euſt. eſſe dicit hordeum in furno toſtum vt facilius commoli poſſit & in farinam redigi. Ariſtoph. ¶ Eſt & roriſmarini ſemen. Dioſc. l. 3. c. 87. ¶ Eſt & arborum quarundam κάχρυς. Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. 7.
Καχρυόεις, ſimilis τῇ κάχρυϊ.
Καχρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem.
Καχρυδίας ſiue καγχρυδίας πυρὸς, triticum ſimile huic hordei generi apud Theoph. Καχρυδίας ἄρτος, panis ex hordeo toſto.
Καχρύδιον, ου, τό, granulum hordei toſti, ſeu hordeolum toſtum. Ariſtot. problem.
Καχρύω, confundo, turbo. Heſ.
Κατακαχρύσαι, ab Heſ. & Suid. exp. ῥῆξαι.

ΚΕ, poëtica particula, idem ſignificans quod in proſa ἂν potentiale. Sequente vocali, adſciſcit ν. Accipitur & pro δή. Il. α.

ΚΕΑΝΩΘΟΣ, ſpina quædam, apud Theoph. hiſt. pl. l 4. c. 11.

ΚΕΑΡ, ατος, τό, cor, animus. Ariſtoph.
Κῆρ, idem quod κέαρ, ex quo contractum eſt, vt ἦρ ex ἔαρ. Il. α. φθινύθεσκε φίλον κῆρ. ¶ At κὴρ, vide ſuo loco.
Κηρόθι, corde, animo. Il. ι.
Κηρόφιν, idem.
Κηραίνω, animo voluto, ſolicitè & anxiè cogito. Eurip. Aliam ſignif. vide in Κήρ.

Compoſita.

Ἀκήριος, exanimis, cor non habens, mortuus. ἄψυχος, i. timidus, ignauus. Il. λ. καὶ ἀκήριον αἶψα τέθνηεν. Sed ἀκήριον δέος. Il ν. exp. metus qui reddit homines exanimes. Vide & in comp. à Κὴρ, oxyt.
Νώκηρ, αρος, exanimis, κῆρ non habens, i. animam. Euſt. vide & in comp. à Κάρος, & à Σκέλος.
Περικηραίνω, anxiè cogito, &c. Soph. in Trach.

ΚΕΒΡΙΟΝΗΣ, cebriones: auis nomen, apud Ariſtoph. in auibus. 761

ΚΕΓΧΡΟΣ, ου, ὁ, ſemen panico ſimile, milium. Heſiod ¶ Dicitur etiam ſerpens quidam, à maculis quibus milij ſimilitudine aluus eius tincta eſt. Vide Dioſc. lib. 7. c. 16. ¶ Item vnum ex adamantis generibus, quod eſt milij magnitudine. Plin. l. 37. c. 4. ¶ Eſt etiam ornamentum veſtis apud Athen. lib. 12.
Κέγχρον à Chryſoſtomo vocari traditur granum ficus quippe quod & ipſum milij ſit ſimile.
Κεγχροειδής, εος, ὁ καὶ ἡ, milio ſimilis. Athen. l. 3.
Κεγχρίτης λίθος, cenchrites lapis, milij granis velut ſparſus. Plin. l. 37. c. 11. Et fœm. gen. κεγχρίτιδες ἰσχάδες dicuntur caricæ, quoniam granula in ſe habent milij granis ſimilia, apud Suid.
Κεγχρίας ἕρπης, apud Gal. ad Glauc. exp. miliaris herpes, nomine inde impoſito quòd κέγχροις ὁμοίας ἐξοχὰς κατὰ τὸ δέρμα ποιεῖ, teſte Oribaſio & Actuario.
Κεγχρίδιας ὄφις, ſerpens veluti milij granis variatus. Dioſc. l. 8. c. 113 Dicitur & κεγχρίνης, & κέγχρος, Nic. in Ther. P. Ægin. l. 5. c. 18. ¶ Eſt & auis quædam nomine κεγχρίνης de qua vide Ariſtot. hiſt. an. l. 2. c. 17. Eadem etiam appellatur κέγχρις.
Κεγχριαῖος, qui milij magnitudine eſt. Dioſc.
Κέγχρινος, ου, ὁ, è milio confectus, miliaceus.
Κέγχρωμα, τό, q. d. miliamentum. Vocant autem κεγχρώματα ſiue κέγχρους, paruos ex auro clauos quib. ἡ ἴτυς τῆς ἀσπίδος exornatur: vel potius parua foramina in ſcuti circumferentia, per quæ aduerſarios ſpeculantur, vt tradit ſchol. Eurip. in Phœniſſ.
Κεγχρίδιον, ου, τό, paruulum milij granum.
Κεγχραμίς, ίδος, ἡ, granum ſeu ſemen ficus: quoniam milij granum & figura & colore & magnitudine refert. Theophr. in fin. lib 5. de cauſ. pl. Suidæ κεγχραμίδες, ſunt etiam nuclei ſeu oſſicula olearum.
Κεγχραμιδώδης, qui eſt ex genere τῶν κεγχραμίδων.
Κεγχρεών, ῶνος, ὁ, officina in qua grana & ramenta metallorum exſiccantur. Theophr.

ΧΕΔΜΑΤΑ, τὰ, ab Hippocr. dicuntur diuturni ex defluxione affectus cùm in omnibus articulis, tum

præcipuè circa coxendicem.Gal.in lex.Hippoc.

Κεδματώδεα, τὰ, dicuntur quæ ad τῶν κεδμάτων naturam proximè accedunt.Hippocr.

ΚΕΔΡΟΣ,ου,ἡ, cedrus:arbor odoratiſſima,de qua vide Theoph. Plin. Dioſc. Gal.

Κεδρία,ἡ, pix cedrina, liquor cedrinus ſeu cedrinum oleum,reſina cedri,cedri lacryma.Gal.

Κέδριον,oleum quod è cedro naſcitur. Gal.

Κέδρινος,cedrinus,i. è cedro confectus. Dioſc.

Κεδρίνεος,dicunt poetæ pro κέδρινος.

Κεδρὶς,ίδος,ἡ, fructus cedri. Dioſc. Apud Theophr.autem hiſt. pl. lib. 1. frutex eſt cedro ſimilis in Phrygia naſcens.

Κεδρόω, cedria ſeu cedrio condio, cedrino liquore,ſeu oleo perungo.Strab.

Κεδρωτὸς,cedratus,cedrino oleo iunctus.Eurip.

Ὀξύκεδρος,(comp.)acuta cedrus.Theophr.

ΚΕΔΡΩΣΤΙΣ, εως,ἡ, cedroſtis à nonnullis appellatur vitis alba,teſte Dioſc l.4.c.184.

ΚΕΙΜΑΙ, (quod per contract.factum putatur ex κέεμαι)F.κείσομαι,iaceo. Iſocr ἐξ ἧς μῆνας συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον.Item poſitus ſum,ſitus ſum.Od.ξ Τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο. Thuc.dicit vrbem κεῖσθαι καλῶς ἐν περίπλῳ:item κεῖσθαι εὖ περίπλου. Apud Polyb.κεῖται ἐν αὐτῷ,poſitum eſt in eo,ſitum eſt in eo.Item κεῖσθαι, poſitum eſſe pro axiomate,ſeu ſtatutum eſſe. vnde theſes ipſæ appellantur τὰ κείμενα apud Aphrod.περὶ ψυχῆς lib.2.Item κεῖσθαι,repoſitum eſſe.
762 Iliad.α. ξυνήϊα κείμενα πολλὰ,multam prædam communem repoſitam eſſe & reconditam.Sic apud Thucyd. κεῖταί σοι εὐεργεσία, repoſitum tibi eſt apud nos beneficium. Item κεῖσθαι propoſitum eſſe.Thuc.lib 3. τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι,noxiis propoſitam eſſe eandem pœnam. Sic apud Soph. ὅπλων ἔκειτ᾽ ἀγὼν πέρι, propoſitum de armis erat certamen. ¶ Κεῖμαι proiectus ſum,vt κεῖται περὶ νήεσσι νέκυς pro ἔρριπται νεκρός.Euſt.Idem tradit κεῖσθαι accipi & pro τεθνηκέναι ab Hom. i.mortuum eſſe: vt quum dicit Κεῖται Πάτροκλος.Sic & Herodian lib.2. A Pauſania pro,ſepultum eſſe ſæpe accipi traditur. ¶ Κεῖμαι,pendeo,dependeo, vt Apoll.Arg.2. ἐκ γὰρ τῆς κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων,ex hac pendent,ſeu dependent. ¶ Κεῖμαι deſideo,ferior.vt Il.Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς. Idem alibi,κεῖτο περὶ μνηστῆς ἀλόχου.

Κέεμαι,Ionicè & poeticè pro κεῖμαι.

Κέομαι,etiam dicitur pro κεῖμαι. Od.π.

Κείω,iacere cupio,cubare ſeu decumbere cupio. Hom. Pro eodem dicitur etiam Κέω.Od.η.Ὄρσο κέων ὦ ξεῖνε.

Κειμήλιον,ου,τὸ, dicitur quicquid immobilium bonorum nomine comprehenditur. Od. β ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε. vbi annotat Euſt.κειμήλια vocari τὰ κείμενα, i. quæ ἀκίνητα appellantur: πρόβασιν verò ea quæ αὐτοκίνητα, ſeu τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα.Magis propriè & vſitatè ita vocatur quod in noſtra ſupellectile cæteris pretioſius, & tale quod magna cura reponi ſoleat. idem quod θησαυρός: cuiuſmodi κειμήλια pretioſa amicis & hoſpitibus donari ſolebant amoris & hoſpitij pignora ac monumenta perpetua. vt Iliad. ζ. Πολλὰ δ᾽ ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος.

Κειμήλιος,ου,ὁ, qui veluti pretioſa ſupellex reponitur,vel repoſtus eſt.Plato.

Compoſita.

Ἀνάκειμαι,recumbo,accumbo.Alex.Aphr. Apud Plut. ἀνδριὰς ἀνάκειται exp.ſtatua eſt poſita. Ἀνακεῖσθαι accipitur etiam pro ἀνατεθεῖσθαι,conſecratum eſſe.item Deo deuotum eſſe,apud Chryſoſt.¶Item ἀνάκειμαι, deditus ſum & addictus. apud Chryſoſt. in epiſt. ad Tim.& apud Plut. Ἀνάκειται πᾶν ἐς σε,res omnis in te recumbit,i.ſpes de re tota in te ſita eſt. Ariſtoph.in auibus,ἐπεί σοι τάδε πάντ᾽ ἀνάκειται.¶Item ἀνακεῖσθαι, referri acceptum alicui, tribui ſeu adſcribi alicui. Phalaris in Lyſand.ἐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται.

Ἄγκειμαι, per ſyncopen pro ἀνάκειμαι, vt in Epigr. ἄγκειθ᾽ Ἡφαίστῳ,dicatum eſt.

* *Decomp.* Ὑπερανάκειμαι, ſuper vnà accumbo. vnà accumbo ex ſuperiore parte.Laert.

Ἐπανάκειμαι,repoſitus ſum,incumbo.Xen.

Προσανάκειμαι, deditus ſum & addictus: vel deuoui me & velut conſecraui.Areop.in apocal.

Συνανάκειμαι, ſimul accumbo vel diſcumbo.Matth. 9.Marci 2.& alibi in nouo Teſt.

Ἀντίκειμαι oppoſitus ſum, ex aduerſo ſitus ſeu poſitus ſum.Herodian.Ariſtot.

Ἀντικειμένως, more eorum quæ oppoſita ſunt,ex oppoſito.Ariſtot.rhet.3.

Ἀπόκειμαι, repoſitus ſum, reconditus ſum, reſeruor. Luc.Dem. Item maneo.Heb.c.27. ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, mors omnes homines manet.Item immineo,impendeo.Greg. τοῦτο ἀπέκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ,impendebat vitæ meæ. ¶Τὸ ἀποκείμενον, deſtinatum, pro aliquo poſitum, q.d.attributum apud Xen. ¶ Item ἀπόκειμαι,contemptui ſum, contemptus iaceo.Plut. 765

Decomp. Ἐναπόκειμαι, repoſitus ſum in,inſum.Alex.Aphr.probl.l.1.

* Συναπόκειμαι, ſimul repoſitus ſum, ſeu reconditus ſum.Sophocl.in OEdipo Col.

Διάκειμαι, conſtitutus ſum Heſiod. in aſp. Ὣς γὰρ οἱ διέκειτο,ita ei conſtitutum erat. ¶ Item in ſtatu ſum. Dem. διέκειτο οὕτω τὰ πράγματα, res in hoc ſtatu erant. ¶ Item pro διατέθειμαι,q.d.ſum diſpoſitus.vt καλῶς διακείμενος, bona valetudine præditus, apud Alex.Aphr.Et διέκειτο μοχθηρῶς,apud Plut. Sæpe etiam in hac ſignif cum aduerbio iunctum,exp.natura propenſus ſum ad rem aliquam,ſeu ei addictus.vt apud Athen.ἐκ εὖ διέκειτο πρὸς τὰ ἀφροδίσια. ¶ De animo dictum exp.etiam, affectus ſum, ſic animatus ſum:vt apud Plut. in Fab. πῶς πάνυ καὶ φιλοστόργως διακείμενος πρὸς αὐτόν. ¶ Interdum paſſiuè exp. vt apud Thuc. ἐπιφθόνως διακεῖσθαι,inuidioſum eſſe,inuideri.

Decomp. Ἐπιδιάκειμαι,acquieſco.

Ἔγκειμαι,q.d.iaceo in, impoſitus ſum in. Item inſum. Heſiod.Exp.& inhæreo apud Plut. ¶ Item inuado, ingruo. Thuc.l.1.Item incumbo,innitor,apud Syneſ. & eundem Thuc.l.1.¶Item inſto,vrgeo.Plut.in Fab. ἔγκειται τοῖς πολεμίοις. Et inſto, i.perſequor: apud Dem.Exponitur etiam,infeſtus ſum,apud Greg.

Decomp. Παρέγκειμαι, interiectus ſum, interpoſitus ſum,interiaceo.Themiſt.

Προσέγκειμαι,incumbo.

Ἔκκειμαι,expoſitus ſum:vt ἐκκείμενος παῖς,apud Herod t.puer expoſitus. Dicitur & ſcopus ἐκκεῖσθαι,expoſitus eſſe oculis collimantium,vt ad eum tendant. Plut.de educ.lib. Item pateo.Syneſ de inſomn. μήτε μολυνθῆναι δήμοις βεβήλοις ἐκκείμενα, patentia populis profanis.

Ἐπίκειμαι, impoſitus ſum,ſuperimpoſitus ſum,vel imponor,ſuperimponor.Pauſan.Eliacωn l.1. στέφανος δ᾽ ἐπίκειταί οἱ τῇ κεφαλῇ.Ariſtot.polit.4.ἐπίκειταί σοι ζημία.Et cum accuſ.rei,apud Pauſ.in El.l.1.ἐπικείμενος κράνος τῇ κεφαλῇ, galeam habens capiti ſuperimpoſitam. ¶ Item neutraliter, iaceo ſuper,ſitus ſeu collatus ſum ſuper vel apud, incumbo, immineo. Heſiod.in Theogn.μοῦνος δ᾽ ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ.Ariſtot.in polit.ἐπίκειται θαλάσσῃ.

Item

Item metaph.immineo ſeu impendeo.Xen.pæd 4.Sic hoſtes dicuntur alicui inſtare, ſeu vrgere & premere aliquem,& quidem plerunque fugientem.Thu.l.7.

Κατάκειμαι,iaceo,ſitus ſum.Plat. de leg. κατάκειμαι ἐν γῇ,humi iaceo. ¶ Item decumbo, vt ægrotus. Luc. εἴ τις τῶν ἑταίρων κατάκειται νοσῶν. Item recumbo, vnde apud Hom. Odyſſ. η. κατακείετε, recumbite. ¶ Item accumbo,diſcumbo : ſic ἐπὶ κλινῶν κατακεῖσθαι, apud Plat. de rep. l. 2. ¶ Item repoſitus ſum Heſiod. in Erg Οὐδέ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.

Decomp.Ἐγκατάκειμαι, q. d. intus iaceo,intus decumbo,vel decumbo in.Ariſtoph.

Παρακατάκειμαι,iuxta diſcumbo.Xen.

Συγκατάκειμαι,vnà adiaceo.Laert.

Ὑπερκατάκειμαι,ſuper diſcumbo.

Μετάκειμαι,tranſponor,transferor.Strabo.

Παράκειμαι, adiaceo ,vicinus ſum & quaſi iuxta ſeu à latere ſitus.Philo de mundo.Item à latere accumbo, accubo.Item adiunctus ſum alicui rei.Plut. Hinc & παρακείμενος χρόνος,preteritum tempus,apud gram. quòd eius perfectio adiaceat præſenti, i. nuper per fecta ſit. ¶ Item apponor.Luc.

* *Decomp*.Παρέγκειμαι,adiaceo.παράκειμαι. In nouell. conſt.

* Συμπαράκειμαι, vnà adiaceo. Epicurus in epiſt. ad Pyth.

* Περιϋπέρκειμαι,immineo,incumbo.Dioſc.

Περίκειμαι, circumiaceo Herodian. Apud eundem l. 6.τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνῳ περιέκειτο, circumpoſita erant inſignia imperij. Et cum accuſ. περίκειμαι τοῦτο,cingor hac re & circundor.Herodot. 3.καὶ εἴ τι σχῆμα βασιλικὸν περιέκειτο.Sic Luc.ὑπόκειμαι δάφνῃ,redimior lauro.Apud Hom.Il ι.περίκειται. Euſt.exp. reliquum eſt & velut κειμήλιον repoſitum iacet.

Πρόκειμαι, propoſitus ſum,poſitus ſum ante. Od. ξ & ϑ.Lex etiam προκεῖσθαι dicitur, quæ propoſita eſt,i. promulgata , aut in publico poſita, apud Thuc.l.4. Dicuntur & ea nobis προκεῖσθαι, quę ab aliis nobis proponuntur,vt optio, pœna & prę mium Herodian. l.3. Sic & pericula & ſcopus aliquis aut via nobis πρόκειται. Herodian.l.2.& Gale. Dicitur etiam προκεῖσθαι , id de quo deliberatio,aut diſputatio inſtituitur,vel quod agendum ſuſcipitur. Ariſtot Thucyd. Iſocr. ¶ Item πρόκειμαι , proſto, apud ſchol. Ariſtoph. ¶ Item obiectus ſum quaſi prę́ſidium vel propugnaculum. Polyb. ¶ Item obiectus ſum, expoſitus ſum,vel proiectus ſum.Soph.in Aiace,Θανόντες αὖ προὔκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ. ¶ Item ſitus ſum ante,preiaceo.Herodot. πρόκειται γῆς Σκυθικῆς. Exponitur etiam ſimpliciter,ſitus ſum , (vacante prępoſitione.)Herodian.l.3.πρόκειται δ' αὕτη ὑπ' ἀκροτάτῳ πεδίῳ,ſita eſt in extrema planitie.

764 Πρόσκειμαι poſitus ſeu ſitus ſum ad,adiaceo.Dioſc.l.4. προσκείμενα ἀλλήλοις φύλλα. Item apponor. Plat in apol προσκειμαι τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Item addor. Polyb.l.3 Item ſto apud,ſeu adſto. Ariſtoph. in nub. Σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο. Item incumbo, inſto:ſeu vrgeo , premo , ac plerunque fugientes ſeu cedentes. Thuc.l.3. Plut. in Ageſil. Item inſto , incumbo, in bonam partem. Plutarchus in Pericle , πρόσκειται δεόμενος precib.inſtat. Item πρόσκειμαι τινὶ,rei alicui ſtudiosè addictus ſum ſeu incumbo. Syneſ.ep.53. πρόσκειται τοῖς βιβλίοις, adhæret libris. De homine dictum,ſignificat faueo alicui , & ea quaſi adhæreo.Thuc l.8. Item aſſentior, tranſeo in partem & ſententiam alicuius.πρόσκειμαι κακοῖς,implicitus ſum malis.

Σύγκειμαι, q.d. coniaceo, i. ſimul iaceo, ſimul poſitus ſum. Ariſtot. σύγκειται πρὸς ἄλληλα τὰ ὀστᾶ. Item συγκεῖσθαι, dicitur id de quo inter aliquos conuenit, Plut.καθάπερ ξυνέκειτο, vt conuenerat inter eos. Et τὸ συγκείμενον,id de quo pepigimus,conuentum,pactum.Item ἀπὸ τοῦ συγκειμένου, ex compacto,ex compoſito,cui opp. παρὰ τὰ συγκείμενα,contra conuenta, contra fœdera συγκείμενος,exp.etiam condictus : vt apud Dem.συγκειμένη ἡμέρα,condicta dies.

Ὑπόκειμαι,ſubiaceo,ſubiectus ſum,ſubſum.Thuc.l.1 οἱ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται. Apud Ariſtot. in œcon.ὑπόκειται γὰρ ἡμῖν ἐν ἄλλοις, exp. demonſtratum à nobis eſt tanquam fundamentum diſputationis iacentib.Item ὑποκείμενος καιρὸς,ſubiectum tempus,i.de quo agitur. Τὸ ὑποκείμενον, q d ſubiectum argumentum. Exp. etiam obiectum quod quis ſibi propoſitum habet, quò omnes cogitationes & conſilia alicuius tendunt. Τὰ ὑποκείμενα , quę in noſtra ſunt poteſtate , apud Plut. Et pignori oppoſita pignora,apud Dem. ¶ Item ὑπόκειμαι propoſitus ſum. vt ὑποκείμεναι ἐλπίδες,apud Dem.

Decomp. Καθυπόκειμαι,ſubiaceo,ſubſiſto.

Προϋπόκειμαι , q.d. prius ſubiaceo, vel prius ſubiectus ſum.Item prius in naturam rerum editus ſum:mihi tanquã antè ſubiacenti alia ſuperimpoſita ſunt.Philo de mundo , τὸ δεξόμενον ἀνάγκη προϋποκεῖσθαι σώματι , locum neceſſe eſt prius editum eſſe in rerum naturam quàm corpus.

ΚΕΙΡΩ, F.κερῶ.Aor. 1.ἔκειρα.pręt.κέκαρκα tondeo. Il. ψ.Σοί τε κόμην κειρέμεν,ῥέξειν δ' ἱερὴν ἑκατόμβην. Sic ſæpe κείρειν κόμην aut τρίχας. ¶ Item ſcindo,abſcindo.Il.ω. δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. Item populor, vaſto, diripio.vt apud Platonem, οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κερῶσιν.& κτήματα κείρειν , apud Homerum,bona alicuius diripere vel diſſipare, abſumere. ¶ Item inſatiabili quadam edacitate voro, ἀπλήστως ἐσθίω.vt exponit Euſtat. ab hac ſignificatione deducens κόρον.

Κείρομαι,tondeor. Cum accuſ.vt Iliad. κείρασθαι κόμην & κείρεσθαι χαίτας. Od. ω. Et ſine accuſ. vt apud Galen.τοῖς κειρομένοις προβάτοις. Dicitur etiã κείρεσθαι ἐν χρῷ, apud Plut.de diſcern adulat. Itẽ metaph. in quodam Epigr. ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν. Cic. interpr. conſiliis noſtris laus eſt attonſa Laconum.Item,ſcindor, abſcindor. Item erador,ſtringor,demetor, ſternor. item,laceror,lanior. item excedor & corrodor:ex Luc.

Κάρσις,εως,ἡ, tonſura.Theophr.

Καρτὸς,οῦ,ὁ,tonſus:vnde comp.ἄκαρτος,ου,ὁ καὶ ἡ,intonſus. Athen.l.5.

Κουρὰ tonſura.Plut.Herodian.Luc.

Κουρεὺς,tonſor.Plut.de garrul.

Κουρεῖον,ου,τὸ, tonſtrina,officina tonſoris Ariſtoph.

Κουρεύω,f.εύσω, tondeo,ſchol.Ariſtoph.

Κουρευτὴς,tonſor.Et fœm.κουρεύτρια,tonſtrix Plut.

Κουριῶ, q. d. tonſuram appeto:tonſura mihi opus eſt. Exp & tonſoris manum poſco.Luc.

Κουρίας,tonſus tonſum capillum habens Luc.

Κουρὶς,inſtrumẽtum tonſorium.Poll Κουρὶξ(aduerb.) per comam,comâ Il χ.

Κούριμος & κουρικὸς, tonſorius, ad tonſuram pertinẽs ſeu idoneus,Eur. κουρικὸς, traditur etiam eſſe vas ligneum , teſte Cyrillo in opuſculo vocabulorum pro diuerſo accentu diuerſa ſignificantium.

Κουρίζω , tondeo,attondeo. Item ſuccido, deputo. Theophraſt.hiſt.pl l.2.c.2.

Κουριακὸς,tonſorius,ad tonſorem pertinens.Pol.

Κουρεῶτις ἡμέρα & κουρεῶτις ἑορτὴ , quum tondentes puerorum capillos Dianę ſacrificant.Heſych.

Κούρσιμα , τὰ , feſta quę celebrari ſolebant propter tonſę comæ primitias.Greg.

Κεῖρις,εως,ἡ,ciris: auis quam aliqui accipitrem eſſe volunt,aliqui alcyonem,inquit Heſyc. Sunt qui velint eſſe autem quę ſcylla nominatur. Vocatur autem ci-

ris à κείρω, vnde Ouid. metamorph. lib. 8. *& à tonſo eſt hoc nomen adepta capillo.* Apud Oppian. Halieut. l. 1. legitur κιρρὶς pro κεῖρις.

Κορμὸς, οῦ, ὁ, truncus. Athen. l. 5.

Κορμάζω, trunco, puto. Item circumligo. Heſych.

Κατακορμάζω, deputo, detrunco. Heſych.

765 Κέρμα, τὸ, numulus minutus, fruſtum ſeu ſegmentũ monetę minutulum, minutiæ æris. Athen. Apud Ioannem Euang. τὸ κέρμα τῶν κολλυβιςῶν.

Κερμάτιον, ου, τὸ, (diminut.) numulus minutus. Apoll.

Κερματίζω, in minutos numulos comminuo, ad cudendos numulos aliquid in minutias redigo. Lucil. l. 2. Epigr. Item generaliter, in minuta ſcindo, comminuo. Ariſtot.

Κερματιςὴς, οῦ, ὁ, qui minutias æris cudit, vel qui minutiis æris aurum vel argentum permutat. numularius, Ioan. c. 2.

Κόρση, vel (Atticè) κόῤῥη, ης, ἡ, crinis, Æſchyl.

¶ Κόρσαι, plerunque dicuntur tempora, ſeu oſſa duo cranij, vtrinque ſingula ad aures ſita Iliad. ν. & δ.

¶ Κόῤῥη, exponitur etiam maxilla. Theocr. Idyll. 14.

¶ Accipitur & pro ipſo capite. Luc. Euſtath. etiam in Ælio Dionyſio tradit Atticos κόῤῥην & κόρσην vocare totum caput cum ceruice. ¶ Heſych. κόρσας etiam dicit ἐπάλξεις προμαχῶνας στεφάνας πύργων vel κλίμακας. A κείρω deriuari Etym. & Euſtath. teſtantur. Κορσεὺς, tonſor. Heſych.

Κορσόω, ῶ, tondeo, rado, idem quod κείρω teſte Heſych. Κορσωτὴρ & κορσωτεὺς, tonſor. Athen. Κορσωτήριον, tonſtrina, tonſoris officina, apud Athen.

Compoſita, ac primùm ex κείρω,

Ἀκαρὴς, έος, ὁ κ ἡ, q. d. inſecabilis, qui ſcindi non poteſt: vt ἀκαρὴς χρόνος, apud Demoſth. & ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ momento temporis, apud Ariſtoph. pro quo apud Luc. in Tim. dicitur ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, & ἐν ἀκαρεῖ, abſolutè. Dicitur & ἀκαρῆ, ſubaudiendo χρόνον, Ariſtophan. Interdum ἀκαρῆ aduerbialiter ponitur. vt apud Ariſtophanem in veſp. οὐκ ἐπὶ χρήσιμος ἐστ' οὐδ' ἀκαρῆ, ne m nimùm quidem. Τὸ ἀκαρὲς, teſte Pol. dicitur exiguum quod ob exiguitatem non poſſumus κεῖραι, metaph. ſumpta à crinibus ita exiguis & quaſi curtis, vt tonderi nequeant. ¶ Item ἀκαρὴς, minimum interiectum habens ſpatium, vt κατέπεσον ἀκαρὴς τοῦ δέει, parum abfuit quin metu deciderem. Ἀκαρὲς, puncto temporis, interiecto temporis momento. Pro eodem dicitur & ἀκαρέως, & ἀκαρεί. Suid. & Heſych.

Ἀκαριαῖος, ου, ὁ, minimus, pauxillus, vel pauxillulus. Lucian de ſect. Item breuis, momentaneus: vt πλοῦς ἀκαριαῖος, apud Demoſth. ¶ Vide & in comp. ex Κάρωον.

Ἀκαρίδιος ου, ὁ, Suid. exp βραχύτατος.

Ἀκαρι, animalculum omnium minutiſſimum, ſolens innaſci ceræ & caſeo inueteratis, & cuti humanæ. Ariſtot. hiſt anim. lib. 5 cap. 32.

Ἀμφικείρω, circumtondeo, in Epigr.

Ἀμφίκουρος, circũquaque tonſus ſeu raſus. Suid. exp. quam vtrinque viri complectuntur.

Ἀνακείρω, tondeo. Item abſcindo. Heſych. Item diſſeco, lacero. Theodorit l. 3 hiſt. Eccleſ.

Ἀποκείρω, tondeo, detondeo. vt ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα. Item tondendo lacero & dilanio. Luc. Item decutio, priuo, ſpolio, Greg. Baſil.

Ἀπόκαρμα, τὸ, quod tondendo reſecatur. Ἀπόκαρσις, tonſura.

Διακείρω, tondeo. Metaph. apud Ariſtoph. in veſp. pro auf ro. Item interſeco Il. θ.

Ἐπικείρω, attondeo, & præcido, metaph Il. α.

Κατακείρω, detondeo. Et metaph. abſumo. Od. δ.

Περικείρω, circumtondeo Philoſt. ep. 25.

Περικείρομαι, circumtondeor. Luc in Tim.

Περίκουροι, circumtonſus. Poll. Heſyc. περίκουροι ſunt qui in bello circumcluſi & capti fuêre.

* Ὑποκείρω, corrodo, exedo, lanio. Plut.

Compoſita ex κουρὰ, ſine præpoſitione.

Ἀκουρος, intonſus, q. d. tonſura carens.

Πρασόκουρον, falx qua porrũ detondent. in Epigr. Πρασοκουρὶς, animalculum viride, quod in hortis porros depaſcitur atque detondet. Theophr.

* Πρωτοκουρία, prima tonſio. Tobit. cap. 1.

Πρωτόκουρος, qui primum tondetur.

Σιτόκουρος, homo inutilis, qui fruſtrà alitur, fruges conſumere natus. Athen.

* Τραγικουρικὸς, ad tragicam tonſuram pertinens, ſeu idoneus ad tondendum tragicè ſeu tragico more, aptus. Lucian. in Piſcat.

Τρίκουρος, ter tonſus.

Compoſita ex κέρμα.

Ἀποκερματίζω, in æris minutulos numos redigo. Item diſſipo facultates. Ex Epigr.

Κατακερματίζω, in minutos numulos redigo, minutis numulis commuto. Ariſtoph. Item generaliter, in minutas partes comminuo ſeu diſſeco. Plat.

Compoſita ex κόρση.

Ἀεικορσώσασθαι, q d. ſemper tondere, ἀεὶ κορσῶσαι. Ab Heſychio exp. tõdere caput. Ἀεικόρσωτοι, ſemper tonſi, ſeu qui ſemper aut crebrò tonderi ſolent. Ab Heſyc. exp. ἀκαρπτοι. 766

Ἀποκορσόω, ῶ, detondeo. Heſy.

Δίκορσος, ου, ὁ κ ἡ, biceps. Euſt. ex Lex. rhet.

Ἐπίκορσος, qui ſupra tempora ſeu ſupra maxillas eſt.

Κατάκοῤῥος οἰκία, domus altera parte preſſior anguſtiórque, vt exp. apud Ariſtot.

Ψιλοκόρσης, ου, ὁ, qui glabro & depili capite eſt, ſeu cuius tempora glabra ſunt.

ΚΕΛΑΔΟΣ, ου, ὁ, ſtrepitus, tumultus. Item clamor. Hom. Eur. ¶ Item ſonus muſicus, inquit Heſy. ex lib. Epigr κέλαδος μνηστῆρος.

κελαδεινὸς, οῦ, ὁ, obſtreperus. Item tumultuoſus. vt Diana κελαδεινὴ dicitur propter tumultus ſeu ſtrepitus venatorios: aut propter turbulentum aut quaſi tumultuoſum aëris ſtatum qui lunæ mutationem comitatur. Euſt.

* κελαδεννὸς, idem quod κελαδεινὸς Pind.

κελαδέω, ῶ, ſtrepo, tumultuor. Il. θ. ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν item ſono. vt de muſicis ſonis, apud Luc. εὔηχα κελαδοῦσι Et de auibus inſonantibus, vt gallinaceus dicitur κελαδεῖν ἀναχὼν εὔτειχα δῆλον, apud Theocr. idyll 18. Quidam de fluuiis propriè dici putant. vnde κελάδων ποταμὸς, per metapl. coniug. reſonans: apud Hom.

κελάδημα, τὸ, tumultuatio, ſtrepitus, clamor.

* κελαδῆτις, cantatrix. Pind.

Compoſita.

Δυσκέλαδος, ου, ὁ κ ἡ, malè ſonans ſeu grauiter ſonans, q. d. grauiſonus. Agath. l. 2. epigr. Apud Heſiod. in Erg ζῆλος δυσκέλαδος, exp. malè ſonans, i. maledicus.

Ἐγκέλαδος, q. d. cui ineſt κέλαδος. Apud ſchol. Ariſtoph ἐγκέλαδα ζῶα ſunt animalcula quædam ex inſectorum genere ſic appellata, quod ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχουσι.

Εὐκέλαδος, bene ſonans, ſonorus, canorus. Ariſtoph.

καλλικέλαδος, pulchrum ſonum edens.

* Πολυκέλαδος, multùm ſonans, multùm ſtrepens. Lucian.

ΚΕΛΑΡΥΖΩ, F ύσω, murmuro, ſtrepito: vel cum murmure & ſtrepitu fluo. Hom. Theocr.

κελάρυξις, εως, ἡ, eiuſmodi murmur & ſtrepitatio.

κελάρυσα κορώνη, crocitans cornix.

* κελάρυσμα, murmur, ſtrepitus aquæ fluentis. Oppia.

ΚΕΛΕΟΣ, auis perniciſſima, à qua κέλλειν ταχέως βαδίζειν.

δίζειν,Suid.& Etym. Item κελεὸς à quibuſdam vocatur ὁ ἰσόπους,per aſteiſmum & antiphraſin,Etym

Κελέοντες, propriè ſunt ἰσόποδες, Harpocr. ex Ariſtoph. Per catachreſin autem ſic vocantur τὰ καταπεπηγότα ξύλα,quæ & σαυροὶ.Etym. Apud Poll.ſcribitur etiam κελέοντες.

ΚΕΛΕΥΘΟΣ, ου, ἡ, via : ſiue terreſtris,ſiue marina,ſiue aëria,Hom.Soph.& alij.Per metaplaſmum autem plurali numero dicitur, κέλευθα pro κέλευθοι, ſicut σταθμὰ pro σταθμοὶ, & ζυγὰ pro ζυγοὶ, vt Od.γ. πόθεν πλεῖθ᾽ ὑγρὰ κέλευθα:Ilia.ξ.λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα.

Κελευθεῖαι, Deæ quæ in viis ſtatuuntur,ſeu viarum mõſtratices:aut viatorum cuſtodes,Heſych.

Κελευθείω,viam carpo,ὁδεύω,Heſych Κελευθιάω,iter facere cupio.

Κελευθήτης,ου,ὁ,viator,in Epigr.

Compoſita.

Ἀγχικέλευθος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui prope viam eſt,Nonn.

Ἀκέλευθος, inuius. Ἀκέλευθα, ſigna quæ locis parum peruiis præfiguntur,Heſych.

Ἀμφικέλευθος,qui circa ſeu propter viam eſt,aut vtrinque viam habens,in Epigr.

Ἀντικέλευθος,obuius,aduerſus,ex Nonno.

Αὐτοκέλευθος,qui per ſe iter facit,in Epigr.

Διαξικέλευθα κέντρα, calcaria quæ velut perſequuntur viam,i.vrgent,in Epigr.

767 Ἐκκέλευθος,deuius,Lycoph.

Ἰθυκέλευθος,qui recta via incedit.

Ἱπποκέλευθος,equo iter faciens,equeſter : vel qui multum itineris confecit,Il.π.

Λαιψηροκέλευθος,celeriter viam conficiens,cuius via eſt celer,velox : Heſiod.in Theog. pro eodem legitur & αἰψηροκέλευθος.

Ὀπισθοκέλευθος,qui ponè ſequitur,aſſectator,Nonn.

Ὀψικέλευθος,qui ſerò iter facit ſeu ſerò venit,Nonn.

Προκέλευθος,præuius,qui præit,præcurſor,Nonn.

Ῥηξικέλευθος,viam perrumpens in Epigr.

Ὑψικέλευθος,per alta loca gradiens in Epigr.

ΚΕΛΗΣ,ητος,ὁ,ſ.ἵππος, celes,equus deſultorius : ad differentiam equi quadrigarij,Od.ε. Laert. ἵππῳ κέλητι νενικηκέναι. Interdum omittitur ἵππος : vt apud Plut. τῷ κέλητι τὰ πρῶτα νικῶντα. ¶ Κέλητες dicuntur etiam deſultores equites qui in certaminibus equo duntaxat vno vtuntur : in Pandect. ¶ Item κέλης, nauigium quoddam paruum & anguſtum,quod vno tantùm remo agitatur,Thuc.lib.4.Xenoph.Hellen.1. ¶Apud comicos ſic vocatur pudendum muliebre,teſte Euſt.A κέλλω,ſignificante βαδίζω ſeu τρέχω.

Κελήτιον,ου,τὸ,parua celox,Thuc.l.4.

Κελητίζω, celere equo vehor, equum deſultorium ago, Hom.Κελητιάω,idem.Heſych.

Compoſita.

Ἐξωκέλης,equus ephippio non inſtratus. Item celox ſeu nauis piratica,Suid.

Ἐπακτροκέλης,nauigium prædatorium: ſic dictum quòd ſit inter ἐπακτρίδας & κέλητας,teſte Euſt.

Παρακελητίζω,celere equo alicui à latere equito.

ΚΕΛΛΩ, F.σω, appello,ſeu appellor peruenio in portum,Od.ι.Metaph.apud Eur.in Hec. ποῖ βῶ; ποῖ στῶ; ποῖ κέλσω; quo appellam? ſeu quò me conuertam? ¶Item moueo, vt exponitur apud Euſt. Item celeriter curro.Etym.à κελεὸς deductum eſſe ſcribit.

Ὀκέλλω,appello,applico(ſignificatione tranſitiua) Herodot.ὤκελλον τὰς νῆας.

Compoſita,ac primum ex κέλλω.

Ἐγκέλλω,inſiſto,incumbo,Hippocr.de fract.

Ἐπικέλλω, idem quod κέλλω : Od.ι Ἠπείρῳ ἐπέκελσεν,ad continentem appulit.

Μάκελλα,ἡ,ligo (παρὰ τὸ μονόθεν κέλλειν, i. κινεῖν ſeu τέμνειν)Iliad.φ.χερσὶ μάκελλαν ἔχων.Vtitur & Ariſtoph. Pro eodem dicitur & μάκελα, apud Heſiod. in Erg. ¶ Heſychio μάκελλος & μάκελα ſunt φράγματα, & δρύφρακτοι.

Νωχελὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,tardus,ſegnis:à νω priuatiuo,& κέλλω quod eſt ταχέως τρέχω. Item inualidus,Ammon. ¶Item inutilis,placidus,ſeu tranquillus,Suid.

Νωχέλεια ſiue νωχελία,ας,ἡ,tarditas,ſegnities : Ilia.τ. exp.etiam infirmitas,Heſych.

Νωχελίζω,tardo,moror,Heſych.

Compoſita,ex κέλλω.

Ἀποκέλλω,deflecto & declino à via quę ad portum tendit:declino à recta via,Suid.

Ἐξοκέλλω, delabor,impingo,incurro : Iſocr.Herodian. lib.1.εἰς τοῦτο ἐξώκειλε παρανοίας,eò deuenit vecordię. Exp.interdum erumpo,effundo me,effundor:Plutar. de lib.inſt.εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι.¶Item tranſitiuè,auerto alium à portu.Et metaph.auerto alium à recta via,vt βραχέσι τοῖς ἀπὸ χειλέων ἐξώκειλεν αὐτὸν, blanditiis labiorum eum pertraxit,ſeu alio auertit.

Ἐποκέλλω,impingo,illido,contrà impello,vt quum nauem ſcopulis impingimus,Thuc.

Συνεποκέλλω,(decomp.)ſimul ad litus appello,Plut.

*Προσκέλλω,appello,Oppian.

Προσοκέλλω,appello,applico. Item cum datiuo,impingo,apud Luc.

ΚΕΛΩ, ſeu potius κέλομαι,iubeo,hortor:Il.σ.κέλομαι γὰρ ἔγωγε Ἀστυδε νῦν ἰέναι.Futurum κελήσομαι(tanquam à κελέομαι,)Od.κ. 768

Κελησμοσύνη,iuſſum,mandatum,Heſych.

Κέκλομαι,idem quod κέλομαι hortor:ex eóque factum per epentheſin τοῦ κ Il.δ. Τρώεσσι δὲ κέκλετ᾽ ἀΰσας.Item inuoco:Apoll.Arg.2 κεκλόμενος μαντήϊον Ἀπόλλωνα

Ὁμοκλὴ,ἡ,(comp. ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέκλεσθαι, teſte Euſt.) hortamentum quod fit cum vociferatione. Item increpatio & comminatio,Il.ω.

Ὁμοκλάω,ῶ, vel ὁμοκλέω,ῶ, hortor vociferando,minaciter clamo, increpito,vt in conferenda pugna. Il. υ. Dicitur & de vociferatione quæ fit ad incitandos equos ad curſum,Il.ψ.

Ὁμοκλητὴρ,ῆρος,ὁ, increpitator,obiurgator, item qui magno clamore minatur,Il μ.

Ἀνακέκλομαι,decomp.inuoco,Hom.

Κελεύω,f εύσω,iubeo,impero:Il.τ Σοὶ δ᾽ αὐτῷ τόδ᾽ ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω: Xenop.κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμέ. ¶Item hortor,inuito ad aliquid agendum: vt Il.β καὶ φθόγγον συνῆκε θεᾶς πολυκλήϊστι κελεύσω Interdum ſine infin. Il.υ. τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις; Nonnunquam cum datiuo, vt Il. ψ.μάλα δὲ προὔδοντι κέλευον. Sic & Iliad.σ & υ.itidémque in proſa paſſim. ¶Item peto,poſtulo:Thuc.lib.1.κελεύοντες σφίσι βοηθεῖν πανδημεί. Sic apud Xen.Hell 6 Exp.etiam,permitto : vt apud Thucyd.lib.3. ὡς δ᾽ ἐκέλευσαν ἔλεγον τοιάδε.quum illi permiſiſſent. ¶ Item cenſeo : vt apud Demoſth καὶ πολίτας τοὺς στρατευομένους εἶναι κελεύω. ¶Peculiari ſignificatione de nautis dicitur, clamore ſuo remiges vt hoc vel illo modo remigent hortantibus:Athen.l.12.Καλλιπίδης ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευε. Κελεύομαι, iubeor, mihi imperatur : Xen. κελεύομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Interdum abſolutè:vt apud Thuc.lib.1. οὐδὲν κελευόμενοι ποιήσειν,nihil ſe facturos imperio coactos.Et τὸ κελευόμενον,ſeu τὰ κελευόμενα, res quę imperantur,imperata,Xen.pæd.4. Plat.pol.1.

Κέλευσμα,τὸ, iuſſum,mandatum,vt θεοῦ κέλευσμα, Eur. Item hortamentum: quod hortandi cauſa dicitur,& quidem ſpecialiter quod remigibus datur. Dicitur & de hortamento aurigę:Pla.in Phædro,κελεύ-

K E

σματι μόνον καὶ λόγῳ ἐπισχεῖται. Exp & clamor,vel clamor hortatorius,apud Eur.

Κελευσμοσύνη,ης,ἡ,iuſſum,mandatum.Herodot. Κελευσμὸς,idem cum κέλευσμα.Eur.

Κέλευσις,εως,ἡ,iuſſus,actio ipſa iubendi.

Κελευστὴς,οῦ,ὁ,iuſſor ſeu qui iubet,hortator. Et peculiariter qui celeuſma canit.Thuc.

Κελευστικὸς, hortatorius,hortamenti vim habens. Et τὸ κελευστικὸν,ſubſtantiuè,apud Syneſ.

* Κελευστὸς,iuſſus,qui aliquid facere iuſſus eſt.Luc.

Κελευτιάω, ῶ, (poeticum) pro κελευστιάω. nam metri cauſâ σ amittit. Il.ν. Ὣς ῥα κελευτιόων γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς.

Compoſita ex κελεύω.

Ἀκέλευστος,ου,ὁ καὶ ἡ,iniuſſus.Soph.

Ἀντικελεύω,contrà iubeo,viciſſim iubeo.

Ἀντικελεύομαι,viciſſim iubeor aliquid facere.

Ἀντικέλευστος, (q d.à ſe ipſo iuſſus,) iniuſſus, i.qui non iuſſu alius, ſed ſua ſponte & quaſi ſuo ipſius hortatu aliquid facit Arrianus.

Διακελεύομαι, hortor, adhortor, cohortor. Iſocr. Plut. exp.& præcipio,præcepta do, apud Iſocr.in Euag. ὅτι πολλάκις σοι διακελεύομαι περὶ τῶν αὐτῶν. Apud Plut. Exp.etiam iubeo.

Διακελευσμὸς,adhortatio.Thuc.

Ἐγκελεύω,hortor,incito.Xen.

Ἐγκελεύομαι, idem. vnde partic. Ἐγκελευσαμένη, apud Plut.

* Ἐγκέλευσις,incitatio,hortatio.Strabo.

* Ἐγκελευστικὸς, hortandi ſeu incitandi vim vel ſtimulum habens.Max.Tyr.

Decomp. Παρεγκελεύομαι,hortor obiter.Plut.

Προσεγκελεύομαι,inſuper adhortor,præterea ſuadeo.

Ἐπικελεύω,hortor.Xen.

Ἐπικελεύομαι,idem.Plut.in Ant.

Κατακελεύω, hortor: & peculiariter, hortor vt nauta, ſeu nautico hortamento vtor.Euſt.ex Ariſtop. Apud eundem Ariſtoph. κατακελεύειν exp.etiam ſilentium indicere.

Κατακελευσμὸς, pars tertia τοῦ Πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, in qua Apollo prouocat draconem.Poll.lib.4. c.10. Videtur fuiſſe adhortatio illa qua Apollo ad
769 feriendum ſerpentem à Delphis incitabatur.

Παρακελεύω,hortor,adhortor,ex Plut.

Παρακελεύομαι, idem Thuc.lib.2. τοιαῦτα μὲν τοῖς Πελοποννησίοις οἱ ἄρχοντες παρεκελεύσαντο, hac adhortatione apud milites vſi ſunt. Lyſ. ἄξιον ὑμᾶς παρακελεύσασθαι ὑμῖν αὐτοῖς παρὰ τουτωνὶ δίκην λαβεῖν. Item ſuadeo Plat.

Παρακέλευσμα,τὸ, adhortamentum, quod adhortandi gratia dicitur.Plat.in epiſt. Παρακελευσμὸς,adhortatio Thuc.

Παρακέλευσις,idem quod παρακελευσμός.Thucyd. Specialiter de adhortatione bellica dicitur apud Iſocr. in Euag.

Παρακέλευστος, perſuaſus,qui eſt aduocatus ab aliquo qui eum hortatus fuerit. Thuc.lib 6. Παρακελευστικὸς, adhortatorius,adhortandi vim habens,vnde παρακελευστικὸν ἐπίφθεγμα,& παρακελευστικὸν σάλπισμα,claſſicum.Poll.

Ἀντιπαρακελεύομαι, (*decomp.*) viciſſim hortor ſeu adhortor. Xen.& Thuc. exp. etiam contrà hortor, ſeu ſuadeo,vel contraria ſuadeo.

Προκελευσματικὸς,pes metricus quatuor ſyllabis breuibus conſtans.

Ὑποκελεύομαι,(q.d.ſubhortor,)tacitè hortor.

ΚΕΝΔΥΛΑ, in Epigr. eſſe dicitur inſtrumentum ad naues fabrefaciendas.

ΚΕΝΟΣ,οῦ,ὁ, vacuus, inanis. cum genit. apud Xen. Hellen. 7. κενὰ πάντων ἀπέδειξε. Sic κενὴ νοῦ, apud Soph. Metaphoricè quoque capitur, vt inanis apud Latinos:ac tunc aliquando exponi poteſt,vanus.Iſocra. de pace, ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστόν.Plut.ad Colot. κενὰς ἀρετὰς καὶ ματαίας.Apud Ariſtot.κενὸν πινακίδιον dicitur tabella in qua nihil ſcriptum eſt. κενὸς σφυγμὸς,pulſus vacuus.Gal.l.4.de pulſuum dignotione.

Κενότης ητος,ἡ,inanitas,vanitas. Pro quo dicitur etiam τὸ κενὸν,ſubſtantiuè.

Κενόω,ῶ,exinanio,vacuo ſeu euacuo. Κενοῦμαι,vacuor. Theophr.de cauſ.pl. lib.2.c.1. A Thuc.κενοῦσθαι dicuntur οἰκίαι quę poſt mortem eorum qui in ipſis habitabant vacuæ relinquuntur & inhabitatæ. Κενοῦσθαι dictur etiam corpus quum ab humoribus (vt vulgò loquuntur) purgatur.Gal.ad Glauc. Aliquando ſignificat vacuari,i.exhauriri.Greg.

Κένωμα,quod euacuatur,aut euacuatio.Dioſ.

Κένωσις,exinanitio,euacuatio.Apud medicos eſt humoris è corpore detractio.

Κενωτικὸς,οῦ,ὁ,euacuandi vim habens.Gal.

Κενεὸς,apud poetas idem quod κενός.Il.β.Apud eoſdem poetas dicitur & κεινὸς,pro κενός. vt Il.γ.κεινὴ δὲ τρυφάλεια.

Κενεὼν, ῶνος ὁ, pars corporis quæ inter thoracem eſt & os quod ad ilia pertinet, ſic dicta quòd inanis ſit & deſidat.Gal.Ab aliis exp.locus ſub pectore concauus & oſſibus carens. Il ε. Dicitur & de equo apud Xen.Pro eodem dicitur & κενών.Heſych. ¶ Item general. capacitas vacua, ſpatium vacuum, vt κενεὼν χθονὸς,pro terra,ex Nonno.

Compoſita.

Ἀκένωτος,ου,ὁ καὶ ἡ,non euacuatus.

Ἀπόκενος,vacuus,inanis:idem quod κενός.

Ἀποκενόω,idem quod κενόω.

Διάκενος,itidem pro κενὸς,vacuus,inanis.Ariſtot.apud Plut διάκενος ἕξις, macilentus corporis habitus. Et διάκενον δέρκειν,apud Luc.de iis qui fame aut morbo macilenti facti ſunt.

Διακενῆς, inaniter, fruſtrà, nequicquam Polyb. Item inani conatu ſeu tractatione.Ariſtot.Scribitur & diſiunctim διὰ κενῆς.

Ἐκκενόω,idem quod ἀποκενόω & κενόω. Ezech.c.5. ἐκκενώσω μάχαιραν,nudabo enſem.

Ἐκκένωσις,exinanitio,euacuatio,item egeſtio.

Ἐπίκενος,vanus.

Κατακενόω,euacuo,exinanio.

Παρακενόω,exhaurio,euacuo.Plut.

Ὑπόκενος, vacuus, vel q.d.ſubteruacuus. ὑπόκενος τόπος ex Seneca natur. quæſt.lib. 6. exp. ſubterraneus locus,& τὸ ὑπόκενον vacantis loci ſubterinanitas.Exponitur & vanus,ex Hermog. 770

Φιλόκενος,vana ſeu res vanas amans.

ΚΕΝΤΕΩ,ῶ,F.ήσω,pungo,ſtimulo.Theocr.Theophr. & alij.Cum accuſ Metaphoricè τὸ φίλαμα(oſculum) κεντεῖν dicitur apud Theocr. Dicitur & κέντω pro eodem:apud Hom. κένσαι ὁμοκλήσας.

Κεντέομαι,οῦμαι,pungor. Thuc.Ariſtoph.

Κέντημα, τὸ, aculeus, ſtimulus, interdum pro acie,cuſpide ſeu mucrone capitur.Polyb.

Κεντητήριον, ου, τὸ, id quo pungere ſeu ſtimulare poſſumus.Pro ſubula poni apud Luc.annotatur.

Κεντητὸς,οῦ,ὁ,punctus.item punctis diſtinctus.

Κεντητικὸς,cui pungendi vis ineſt,aculeatus.Th.

Κέντωρ ορος,ὁ,ſtimulator,qui pungit.Iliad.ε.Et in fœm. gen.apud Nonnum κέντορι λόγχῃ,acuta lancea.

Κέντρον,ου,τὸ,ſtimulus, vt πρὸς κέντρον, vel κέντρα λακτίζειν, apud Pind. & Eurip. aduerſus ſtimulum calces iactare. Metaphoricè quoque capitur (vt ſtimulus & calcar apud Latinos) Plut. Syn. Tribuitur etiam auibus, plurimum gallinaceis, quod alio nomine πλῆκτρον.

πλῆκτρον Græci, Latini calcar appellant: vt in Geopon αἱ κέντρα ἔχουσαι ὄρνεις ἐοικότα τοῖς τῶν ἀλεκτρυόνων. Interdum exp. aculeus, in qua ſignificatione me taph. etiã capitur. vt Eupol. τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. Nonnunquã exp. ſpiculum. Apud Polyb. pro ſpiculo haſtæ ſeu ferro accipi traditur. ¶ Κένθρα, ſtimuli in habẽda quæſtione, ſchol. Ariſtoph. ¶ Κέντρα dicuntur etiam cardines cœli, quos cuſpides non nulli vocant. ¶ Κέντρον eſt & vocabulum mathematicum, quod Latini quoque centrum appellant. Plin. vertit vmbilicum in circulo, i. pũctum in medio circuli aut globi. Plut. in lib περὶ φιλοπλ, & in lib. de exilio. Vide & Euclid. & Ariſtot. ¶ Κέντρα dicuntur etiam vitia quædam lignorũ & lapidum, quæ Plin. centra appellat: de quibus Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 3.

Κεντρόω, ῶ, ſtimulo ſeu ſpiculo configo. Item aculeo ſeu ſpiculo armo. Plato.

Κεντρωτὸς, οῦ, ὁ, ſtimulis confixus. Plut. Item aculeo ſeu ſpiculo armatus, aculeatus: vt κεντρωτοὶ κηφῆνες, apud Ariſtot.

Κεντρίζω, f. ίσω, ſtimulo, pungo. Xen. Et metaph. apud eundem in ſymp. Cum accuſ.

Κεντρήεις, εντος, ὁ, aculeatus. Nicand.

Κεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus, vt apum. apud Ariſtoph. Item locus in quo à feſſore equus ſtimulatur, punctum. Item genus ſerpentis.

Κεντρίνης, ου, ὁ, q d. aculeatus. Athen. l. 7. ¶ Κεντρίναι, ſunt etiam culicum ſpecies quidam apud Theop hiſt. plant. l 2. c. vlt. ¶ Κεντρὶς autem dicitur dipſas, ſchol. Nic.

Κέντρων, ωνος, ὁ, cento, (abiecta litera ρ) veſtis è variis panniculis ac diuerſis interdum coloribus conſarcinata. hinc per ſimilitudinem centonem vocant carminis genus è carminum fragmentis hinc atque illinc accerſitis contextum, quaſique conſutum. Ὁμηρόκεντρα, vel Ὁμηροκέντρωνες, (*comp.*) Homeri centones, i. Hom. carmina, vel integra vel dimidia, ex variis locis decerpta, & ita velut conſuta, vt ad alius rei & longè etiam diuerſæ deſcriptionem accommodentur. Horum meminit D. Hieron.

Κεστὸς, οῦ, ὁ, acu pictus. Iliad ξ.

Compoſita, ac primùm ex κεντέω.

Ἀκέντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſtimulo ſeu aculeo non ictus. Pind.

Βουκέντης, ου, ὁ, qui boues ſtimulo impellit.

Διακεντέω, perpungo, item affigo.

Ἐκκεντέω, ſiue ἐκκεντάω, pungo, ſtimulo. Pro quo dicitur etiam ἐκκεντίζω.

Ἠκεστος, ου, ὁ, idem quod ἀκέντητος ſtimulo nondum domitus, nondum ſubactus. Iliad ζ.

Compoſita ex α priuat. in η mutato, & κέντω ſeu κεντέω.

* Ἀποκεντέω, transfigo, transfodio, 1 Reg & Laert. in Zen.

Κατακεντέω, ſiue κατακεντάω, pungo, ſtimulo. in Eccleſ. hiſt. Pro quo & κατακεντάννυμι, apud Luc.

Κατακέντημα, τὸ, punctum, punctionis opus.

Παρακεντέω, pungo, vel à latere pungo.

Παρακέντησις, εως, ἡ, punctio, compunctio. Eſt inciſionis ratio qua hydropicis aqua eximitur. Vide Æginetã. Ita vocatur etiam curationis genus in ſuffuſione per punctionem acu traiecta.

Πολύκεστος, multùm pictus, varius. Il. γ.

Συγκεντέω, confodio, contrucido Athen.

* Συνεκκεντέω, transfodio, confodio. 2. Macch.

Compoſita ex κέντρον, &c.

771 Ἄκεντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſtimulo ſeu aculeo carens, cui aculeus negatus eſt, qui ſine aculeo eſt. Philo de vita Moſ. & Plut. Item calcaribus carens, cui calcaria non ſunt, vt gallinaceus. Athen. 14.

Βούκεντρον, ου, τὸ, ſtimulus quo boues punguntur.

Ἔγκεντρος, aculeatus, cui aculeus ineſt.

Ἐγκεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus, idem quod κέντρον, vt Poll. docet. Ariſtoph. in Veſpis. Ponitur & pro calcari ſicut κέντρον. Erat & in forenſi ſuppellectili graphium, ſtylus. Poll. lib. 8. Item retinaculum ferreum quo qui ſcandit, vti aliquando ſolet. Ἐγκέντρια apud Heſych. calcaria.

Ἐγκεντρίζω, idem quod κεντρίζω. Greg. de amore erga pauperes, ἀλλά σέ γε τοῦτο ἐγκεντριζέτω πρὸς τὸ φιλάνθρωπον. Item inſero. Theophr. διὸ καὶ αὐξηθεῖσαν ἐγκεντρίζειν κελεύουσιν. Item metaph. apud Greg. in Cæſarium, πατὴρ μὲν ἐκ τῆς ἀγριελαίου καλῶς ἐγκεντρισθεὶς εἰς τὴν καλλιέλαιον, i. Chriſtianus factus. Ἐγκέντρισις, inſitio.

Ἐγκεντρόω, ῶ, aculeum infigo. Ἐγκεντρωθεὶς, Heſychio & Suid. eſt ἀσφαλισθείς.

Ἐμπροσθόκεντρος, aculeum in anteriori parte habens, vel in ore. eſt epithetum inſectorum. Ariſtot.

Ἐννεάκεντρος, nouem habens ſtimulos. Nic.

Εὔκεντρος, bonum habens ſtimulum & acumen.

Μακρόκεντρος, longum aculeum habens Ariſtot.

Ὀπισθόκεντρος, cui aculeus in poſteriore parte eſt, in cauda ſpiculum habens. Ariſtot.

ΚΕΠΦΟΣ, ου, ὁ, ſpecies auis marinæ leuiſſimæ, quę facilè à quouis vento circumagitur, vnde ὁ ὀξὺς καὶ κοῦφος ἄνθρωπος nominari κέπφος ſolet, teſte Heſyc. itidémque ſchol. Ariſtoph. & Suid. Pro ſtolido accipitur apud Ariſtoph. in Pace. Καὶ κέπφοι ῥήτορες. Sic & in Pluto.

* Κεπφικὸς, adiect. à κέπφος, fatuus. Cic. ad Att. lib. 13. ep. 31 De epiſtola ad Cæſarem κεπφικῶ.

Κεπφῶσαι, efferri & leuiter circumagi in modum τοῦ κέπφου, apud Suid.

ΚΕΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, terra figularis, terra ex qua fictilia fiunt. Herodian. l. 3 σκεύη τε κεράμου πεποιημένα, vaſa fictilia. Exponitur & teſta ab Heſych. ¶ Item tegula (quæ & κεραμὶς.) Herodian. l. 3 λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς. ¶ Item quodcunque ex terra figulari factũ eſt, vas fictile. Exp. & vrceus, hydria, dolium. Apud Athen. ita vocatur omne inſtrumentũ menſarium, tam argenteum quàm aureum. ¶ Eſt etiam ὀχύρωμα, Heſych. Item carcer. Il ε.

Κεράμιος & κεραμεοῦς, fictilis, figulinus. Herodot. Dioſc. Luc. Pro κεραμεοῦς dicitur & κεραμοῦς, apud Luc. & κεραμεοῦν, apud Plut. & Dioſc.

Κεραμικὸς, fictilis, figulinus ſeu figularis. Dioſc. Reperitur etiam κεράμειος, apud Plut. Item κεράμινος pro eodem, apud Heſych.

Κεράμιον, ου, τὸ, fictile vas, figlinum. Peculiariter etiam exp amphora, i. menſura octo & quadraginta ſextariorum: vt tradit B. Dioſ ἀμφορεὺς, ὅ ἐστι κεράμιον. Exp. etiam teſta, & dolium: apud Plut ſymp 4.

Κεραμὶς, ίδος, ἡ, tegula. Athen. l. 5. Item fictile vas, teſta: & dolium apud eundem, Athen.

Κεραμὶς γῆ, figulina terra. Exp & creta. apud Plat.

Κεραμιδόω, tegulis tego ſeu contego: vnde paſſ. κεραμιδουμένη οἰκία apud Ariſtot.

Κεραμεὺς, έως, ὁ, figulus. Heſiod. in Erg καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει. Item κεραμεῖς, qui incolebãt locum Athenarum dictum κεραμεικόν.

Κεραμεῖον, ου, τὸ, figuli officina, figlina. Æſchin. Κεραμεία, ſub τέχνη, figuli ars: figulina.

Κεραμεύω, fingo, (ea ſignif. qua dicitur de figulo) figlinam exerceo. Ariſtoph. τὰ ῥυβλία καλῶς κεραμεύειν. Κεραμεύομαι, fingor. Athen.

Κεραμευτικὸς, ad figulum pertinens.

Κεραμεικὸς, οῦ, ὁ, locus quidam Athenis, vbi ſepeliebantur qui in bello occubuerant. Item locus vbi proſtabant meretrices. Item locus vbi edebant Athenienſes quotannis certamen quod λαμπαδοῦχον vocabatur, vt tradit Ariſtophan. ſchol. vide & Suid.

*Κεραμικός, idem quod κεραμικός i figulinus,fictilis. Nicand.

*Κεραμωτός,figularis,figulinus,fictilis.Strabo.

ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ, ſiue κεραννύω,& κεράω,ῶ, F. άσω
772 miſceo. Sic exponit Plut. ſympoſ. 8. probl.6. ¶In qua ſignificatione frequenter tribuitur pocillatoribus.vt Odyſſ ε κέρασε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν. Sic & Plat. Sunt qui in huiuſmodi locis exponant etiam infundo ἐγχέω ¶Item miſceo,ea ſignificatione,qua aquam in vino miſcere dicitur,i.immiſcere. Herodot.lib.1. ἐμβαλοῦσα εἰς κύλικα τὸ φαρμάκου οἴνῳ τε κεράσασα ὕδατι δίδωσι.Interdum exp.tempero.Plut.in Numa. κεράσας οἴνῳ καὶ μέλιτι τὴν πηγὴν, vino & melle temperans fontem.

Formatur ab hoc verbo & aliud fut. κεράσω, tanquam à κεράω per ſyncopen factum ex κεράω, vnde parti.paſſ.κεκεραμένος, mixtus,temperatus,apud Gal. Plut.&c & aor.1.ἐκεράσθην,apud Thuc.

Κεράννυμαι, interdum pro κεραννύω,ſeu κεράννυμι,miſceo.vt Od γ. τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον. Apud Apoll.Arg.1. κεραασάμενοι λοιβάς, exp.fundentes.Item tempero Philo de mundo,τὴν φύσιν ἀπένειμε τοῖς φυτοῖς κεραζόμενος αὐτὴν ἐκ πλείστων δυνάμεων, è plurimis eam attemperans facultatibus. ¶Item paſſiuè,miſceor.Herodian.

Κέρασμα,τὸ,mixtura Apud Hipp.ſignificat talē mixturā aquæ, qua frigidior calidiore addita frangitur.

Κρᾶμα,τὸ,mixtura:vel id ipſum quod mixtum eſt. Peculiariter verò dicitur vinum aqua mixtum, ſeu vinum aqua temperatum.Plut. Dicitur etiam de maſſa corporis naturalis concreta, aut huius concretione & temperatura.Gregor.

Κρᾶσις,εως,ἡ,mixtio,mixtura,peculiariter ea qua aqua vino miſcetur. Athen. l.10. Item generalit r quæuis mixtura & temperatura ſiue temperamentum. Luc. in Zeux. De temperamento corporis humani & elementorum,quod & κατάστασις dicitur, apud Alex. Aphrod.ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγεία. Sic & apud Theophr.& Ariſtot. Interdum exp.cinnus, commixtio. vt apud Ariſtot.de mundo.& Alex.Aphr. Apud gramm. dicitur duarum vocalium, aut vocalis & diphthongi aut duarum diphthong.in vnam ſyllabam coitio, vnum efficiens ſonum ex ambabus mixtum, mutatione duarum literarum in vnam tertiam facta vt quum ex ἀληθέα fit ἀληθῆ,ex καὶ εἶτα fit κᾆτα.

Κρατήρ,(ſiue κρητὴρ Ionicè)ῆρος,ὁ, crater,cratera:vas in quo miſcetur vinum. Od. γ. Item τρίπους quidam, quem ἄπυρον, Hom.appellat. in quo vinum miſcebant.Athen.l.2.¶Eſt etiam ſignū cœleſte, quod Latini craterem vocant:apud Aratum. ¶ Κρατῆρες in monte Ætna dicuntur foramina quibus ignis ciniſque euomitur. Ep. l.3. & apud Ariſtot. de mundo. ¶Κρατήρ,dicitur & de fonte ſalientis aquę cōceptaculum.Od.ν.Apud Plat.in Tim.exp.etiā tēperatio.

Κρατηρίζω,compoto Euſt.

Κρατήριον,parua cratera,ſeu paruus crater.Hippoc. Exp.etiam ὁλίχνος.Heſych.

Ἐπικρητηρίδιον, (comp.) quidam exp. operculum τοῦ κρητηριδίου.

Κικρῶ,f.ήσω,idem quod κεράω ſiue κρῶ, inuſit.ex eóq; per reduplicationem factum.

Ἐγκικρῶ,(comp.)immiſceo ſeu miſceo.

Κεραΐνω,ſiue κεραίρω, idem quod κεραννύω ſiue κεράω,eiuſdémque originis.Il ι.

Κιρνάω,ῶ, idem quod κεράω, indéque deriuatum, teſte Euſt.ſed magis poeticum. Od.η. Pro eodem,dicitur & κίρνημι,& κίρναμαι,vt Od.Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον.

Compoſita,ac primum ex κεράννυμι ſeu κεράω

Ἀκέραιος,ὁ καὶ ἡ, (compoſitum ex κεράω & α priuatiuo) ſincerus,purus,non adulteratus.vt οἶνος ἀκέραιος,vinum purum.Dioſc.Item metaph.ſimplex.vt Mat.10. ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί. Huius tamen ſignificationis vide & aliud etymon in comp.ex κέρας. ¶Item integer,intactus,incolumis,illæſus. Plato de republ.lib. 1. αὕτη δὲ ἀβλαβὴς ὅσῃ καὶ ἀκέραιος.

Ἀκεραίως,ſincerè,purè,integrè,incolumiter.

Ἀκεραιότης,ητος,ἡ,ſinceritas,puritas. Interdum ſimplicitas.Item integritas,incolumitas.

Ἀνακεράννυμι, ſiue ἀνακεραννύω,commiſceo,permiſceo. Item commiſceo temperando, tempero. Ἀνακεράω, idem Od.γ.ἐν δὲ κρητῆρα κέρασσεν.

Ἀνάκρασις,permixtio ſeu mixtio,temperatio.

*Decomp.Δυσανάκρατος,qui difficulter miſcetur,temperatur Plut.

Συναναμίγνυμι ſiue συνανακεράω, vnà permiſceo. Luc. Dicuntur etiam συνανακεράννυσθαι,quæ vnum cinnum efficiunt, coaleſcunt & eodem quaſi temperamento vniuntur,Greg. 773

Αὐτοκέρας,ὁ,ipſe per ſe mixtus & tēperatus. apud Poll. Pro eodem dicitur & αὐτόκρας.

Διακεράννυμι,ſiue διακεράω,permiſceo,diluo.

Ἐγκεραννύω,ſiue ἐγκεράννυμι ſiue ἐγκεράω,immiſceo,ſeu miſceo in,ſeu inter:vel infundo.Il.θ.

* Ἐγκέρασθος,immixtus.Plut.

Decomp. Ἐπεγκεράννυμι,inſuper immiſceo.Plat.

* Ἐπεγκεράω,inſuper admiſceo.Nic.in Alexiph.

Ἐκκεράννυμι ſiue ἐκκεραννύω,effundendo miſceo. Athen.

Ἐπικεράννυμι ſiue ἐπικεράω,admiſceo,attempero.

Ἐπικεραστικός,cui attemperandi vis ineſt. Τὸ ἐπικεραστικὸν propriè dicitur medicamentum obtundens & temperans malignitatem vel morſum in aliqua parte contentorum humorum:apud Gal.lib.de alim.

Ἐπίκρασις,attemperatio. Apud medicos(teſte eodem Gal.) eſt cacochymiæ curatio , per quam paulatim vacuatur quod vitioſum eſt,inque locum eius quod bonum eſt reponitur Vide Gal.l 9.meth.

Ἐπικρατικός,idem quod ἐπικεραστικός Gal.

Εὐκέραστος,bene mixtus,bene temperatus.Poll.

Κατακεράννυμι,commiſceo,permiſceo,contempero.

Κατακέρασις,commixtio contemperatio.

Κατακεραστικός,contemperandi vim habens.

*Decomp.*Ἐγκατακεράννυμι,immiſceo Euſt.

Μετακεράννυμι,transfundo.Dioſc.

Μετακέρασμα,τὸ,temperamentum.Plut.Peculiariter verò apud Hipp.accipitur pro aqua lactei teporis.

Μετακέρας,ατος,ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, temperatus : qui medij temperamenti eſt,vt μετακέρας ὕδωρ Athen.

Περικεραννύω & περικεράννυμι circummiſceo.Plut.

Συγκεράννυμι ſiue συγκεραννύω,aut συγκεράω, commiſceo.Plut συγκεκραμένοι πολίταις,ciuibus permixti.

Συγκεράννυσθαι, dicuntur etiam quæ coeunt & coaleſcunt.Plat.de leg.lib.10. Item qui amicitiam ineunt aut familiarib.ſe aggregant Xen.pæd.1. Et actiuè,apud Herodian.συνεκεράσαντο φιλίαν πρὸς Ξέρξεα.

Συγκεραστός,commixtus,temperatus cum.

Σύγκρασις commixtio,contemperatio.Item cinnus quo duæ res in vnam coeunt.Athen.

Σύγκραμα,τὸ,id quod commixtum ſeu contemperatum eſt, vel id quod concreuit & coaluit. Apud medicos dicitur potio diluta , ſeu mixta ex vino & aqua quod κρᾶμα quoque dicitur.Dioſ.lib.5.

σύγκρατος commixtus,contemperatus.Nax.

Ἀσύγκρατος,(decomp.)qui commiſceri nequit.

Alia compoſita facta ex κράω, ſyncopen paſſo: ſine præpoſitione.

Ἀκρασία,ἡ, intemperies (cui oppon. εὐκρασία)vt ἀκρασία ἀέρος. Theophraſt.Vſurpatur & pro ἀκρασία intemperantia,incontinentia.Ariſtot.

Ἀκρατής,ὁ καὶ ἡ,intemperans,apud Suid.

Ἄκρατος, (& Ionicè ἄκρητος,ὁ καὶ ἡ , propriè merus ſiue meracus : vt ἄκρατος οἶνος,vinum meracum.

Frequentius

Frequentius abſolutè ponitur pro vino meraco (ſubaudito ſubſtant. οἶνος) vt apud Theocr. idyll. 14. ἐπικεῖσθαι ἄκρατον. Per translationem autem ἄκρατον dicitur generaliter quicquid eſt impermixtum, purum & ſincerum. Item validus, vehemens: ſumpta metaphora à vino quod vires ſuas aqua temperatũ aliquatenus amittit: non dilutum autem integras retinet. In hac ſignif. plerunque cum ἰσχυρὸς coniungitur. vt apud Plut. in Numa, ἰσχυρὰ καὶ ἄκρατος ἀπάθεια. Sic apud Thucyd. lib 2. Exponitur etiam, intemperatus, pro immoderato: vt apud Ariſtot. ἃ κρατος ὀλιγαρχία. Et apud Plat. ἄκρατος ἐλευθερία. Item immitis, immanſuetus, ac rigidus, q.d. mores habens non temperatos manſuetudine. Sic apud Æſchyl. in Prometh. Argus vocatur ἄκρατος ὀργὴν, immoderatam & quaſi intemperatam quandam irã habens. Exponitur & ſummus & abſolutus: apud Plat. pol. 8. Item ἄκρατος pro ἀκρατὴς, petulans apud Plut. in l. de vit. irac. poni traditur. Apud Homer. Ilia. β. σπονδαὶ ἄκρητοι, quidam exp. fœdera non completa, non perfecta: vt ſit ἄκρατος à κράω quod pro κραίνω dicitur. Alij interpretantur fœdera meraco vino adhibito acta.

Ἀκράτως, merè, ſine admixtione, purè. Luc.

Ἀκρατοσύνη, ἡ, idem quod ἀκρασία, ἀκρατοσύνη, per ω (poeticè) in galeomyomachia.

Ἀκρατίζω, merum bibo. Suid.

Ἀκρατίζομαι, iento: propriè offulas meraco imbutas aſſumo. Athen. Cum caſu ſignificat in ientaculum ſumo. vt Poll. ex Ariſtoph. κοκκύμηλα ἠκρατισω. Metaphoricè apud Phil. de vita M. l 3. μόνος ἀμιγοῦς ἠκράτισω σοφίας, ſolus ſinceram guſtaſti ſapientiam.

Ἀκράτισμα, τὸ, ientaculum, ſeu ientaculi ſumptio. Athen. lib. 1.

Ἀκρατιστὸς, ὁ, ὁ καὶ ἡ, qui ientare ſolet & offula meraco imbutas aſſumere. Theoc. idyll. 1.

Decomp. Συνακρατίζομαι, vnà iento, vnà offulas meraco imbutas in ientaculo comedo. Athen.

Φιλάκρητος, meri cupidus. in Epigr.

Ἁλίκρας (*cum accentu in penult. vt ait Euſt.*) mari, i. marinę ſalſugini commixtus.

774 Αὐτόκρατος, ipſe per ſe mixtus & temperatus, cui aliũde temperamentum aliquod accerſere opus non eſt. Pro eodem dicitur & αὐτόκρας & αὐτοκρατὴς, ſiue αὐτοκρητὴς Ionicè, vt docet Poll.

Δυσκρασία, intemperies, mala temperies.

Δύσκρατος, malè temperatus.

Εὐκρασία, bona temperies. Plut. de corpore humano. εὐκρασία, exponitur bona & æquabilis corporis temperies ſeu habitudo.

Εὔκρατος, bene temperatus, bene mixtus. Pro eodem dicitur & εὐκρὰς & εὐκραής. Poll.

Decomp. Ἀντεύκρατος ζώνη, zona oppoſita temperatę. Laert.

Εωλοκρασία, mixtura pridiana & exoleta. Dem. A Suida exp. etiam vana & inefficax potio.

Ἰσοκρατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pariter ſeu æqualiter temperatus, ὁ ἴσως κεκραμένος. Hippocr.

Μελίκρατον, ου τὸ, aqua melle miſta: aqua mulſa. Plut. in Erot. Dioſc. lib. 5. cap. 17. Pro eodem Ionicè dicitur μελίκρητον, quod Euſtat. apud Hom. Odyſ. κ. dicit eſſe miſturam mellis & lactis.

Νεόκρατος, qui recens mixtus, dilutus aut temperatus fuit. Νεόκρας, idem. Poll.

Ὀξύκρατον, potio ex aceto & aqua permiſta, ſeu acetum aqua miſtum: poſca ſeu puſca. Dioſc.

Χαλίκρατος, ſiue χαλίκρητος, merus, purus. vel ita temperatus vt poſſit χαλᾶν τὰς φρένας. Apoll. Hinc comparat. χαλικρατότερος, & per ſyncopen χαλικρότερος, apud Nic. in Alexiph.

Χαλκόκρας, ære mixtus ſeu temperatus, χαλκόκρατος, idem. Heſych.

Compoſita ex κιρνάω.

Ἀνακίρναμαι, permiſceo. in Axiocho.

Συνανακίρναμαι, (*decomp.*) vnà permiſceo. Euſt.

Κατακιρνάω, miſceo, tempero, Alex. Aphrod.

Παρακιρνάω, admiſceo.

Συγκιρνάω, commiſceo, ſimul tempero. Athen.

ΚΕΡΑΣ, ατος, τὸ, cornu Hom. Athen. & alij. ¶ Item tibię & pocula ex cornu aut ad effigiem cornu facta apud veteres: vnde apud Athen. ¶ Eſt etiam vocabulum militare, vt cornu apud Latinos, ſimilitudine à bouino capite ſumpta. Thuc. lib. 3. δεξιὸν κέρας Μαντινεῖς εἶχον, dextrum cornu tenebant.

¶ Κέρατα, apud Ariſtotelem lib. 3. de animal. dicuntur vteri extremitates duę & quaſi cornua: quæ frequentius κεραίαι. Et quaſuis eminentias vocari κέρατα, docent Heſych. & Euſtath. Fluminum quoque curuitates & flexus, ſeu brachia & rami: vt vel etiam oſtia, ſic nominantur: vt Μενδήσιον κέρας. apud Thuc. Dicitur & de montibus & promontoriis.

¶ κέρατα dicuntur etiam ſophiſmata & captioſę argutiæ: vt illud apud Chryſippum, εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις. κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις.

¶ κέρας dicitur etiam cincinni & plexus ad cornu formam facti. Il. λ. κέρα ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα.

¶ κέρας dicitur etiam antenna, quę & κεραία, Syneſ. ep. 4. ¶ κέρα, ας, ἡ, herba quam Arcades vocant raphanum aggreſtem, autore Theophraſt. hiſt. pl. lib. 9. cap. 5.

Κερατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cornutus, vel corneus, cornu imitans. Callim. hymno in Apoll.

Κερατίας, ου, ὁ, cornutus, vel cornu ſpeciem habens. vt κερατίας κομήτης. Plin. l. 2. 25.

Κεράτινος, ου, ὁ, corneus, ex cornu factus. Plat. Ath.

Κεράτινος λόγος ſunt qui cornutum ſyllogiſmum interpretentur.

κερατίνη, ἡ, buccina. 2 Regum 2.

κερατίτης, ου, ὁ, cornutus, corniculatus. Et in fœminino genere apud Dioſc. l. 4. μήκων κερατῖτις. De quo Plin. l. 20. 16. 775

κερατίζω, cornu ferio, cornu peto. Exp. etiam coniſco. Item arieto.

κερατιστὴς, οῦ, ὁ, qui cornu ferit, qui cornu petere ſolet.

κερατῶ, cornu ferio, cornu peto. Greg.

κεράτιον, ου, τὸ, corniculum Ariſtot. Item ſiliqua, i. leguminum folliculus: à corniculi ſimilitudine, vt putatur. Dicitur etiam de arbore quadam peculiari, & eius fructu. Dicitur etiam ſiliqua Græca. Colum. in lib. de arboribus cap. 25. Sic vocatur etiam fœnum Græcum, vt Columella docet lib. 2. c. 11. ¶ κεράτιον, ſiliqua. Eſt etiam dimidia pars lupini pẽdens grana quatuor hordei. Arbor hęc κεράτια ferens, à Galeno dicitur κερατωνία.

κερατεία, ἡ, ſiliquaſtrum.

κερατὼν, ῶνος, ὁ, dicebatur ara in inſula Delo ex cornibus concinnis & inter ſe congruentibus, ſiniſtris ominibus conſtructa. Plut. in Theſ.

Κεραὸς, οῦ, ὁ, cornutus. Il. γ. Item corneus, vel corneis vinculis cinctus. vt κεραὸς βοῦς, in Epigr.

Κερόεις, cornutus. vt κερόεσσα ἔλαφος, apud Anacreontem. A Suida exp. συμπλεκτικός.

Κεραία, ἡ, cornu, idem quod κέρας. Ariſtot. Vtero quoque tribuuntur κεραίαι à medicis, quæ ſunt vteri apophyſes exiguę, à lateribus ad ilia papillę ſeu cornibus exorientibus ſimiles. ¶ Item antemna. Plut.

¶ κεραίαι dicuntur etiam eminentiæ, aut apices eminentes in aliqua re. vt cornua ex cornigerorum capitibus. Oppian.

Κεραὶς, ίδος, ἡ, cornuta. Euſt.

Κερατίας, ου, ὁ, ſuperbus, elatus, ferox: metaphora à tauris ceruicem vel potiùs cornua erigentibus.

Κερυπάω, cornua erigo. Metaph. apud Ariſtoph.
Κέρυξ, pilus, arcus, pudendum. Heſych.
Κεραΐζω, diſſipo aliquid vt boues infeſtis cornibus. Itē incurſo velut infeſtis cornibus. vt Il. π. & η. leo dicitur κεραΐζειν σταθμούς, & apud Theocr. idyll. 26. itidem leo dicitur τὰς Πισάτας κεραΐζειν, incurſionibus factis Piſeos vaſtare. Sic Iliad. φ. Achilles Troianos fugientes ὄπισθεν κεραΐζει. Κεραΐζειν πόλιν, vaſtare vrbem, excindere aut delere. Iliad π. & Odyſſ. θ. Κεραΐζομαι, diſſipor, vaſtor. Il. ω & χ.
Κεραΐς, ίδος ἡ, perditrix, vaſtatrix. Peculiariter verò quidam κεραΐδας eſſe volebant vermes cornu infeſtantes. Od. ο. ¶ Item ſalaciſſima quædam auicula, à qua Medeam κεραΐδα vocat Lycophron.
Κεραΐστης, ϋ, ὁ, cornutus. Heſych. item vaſtator populator. Hom. Item ἁλιεύς. Item cometa quidam, quem Plin. ceratian vocat. Item ſerpentis ſpecies qui frequentius dicitur κεράστης, à cornibus. De quo Pl. lib. 8. ca. 23. κεράστης dicitur etiam vermiculus ficus infeſtans. de quo Theoph. hiſt. plan. l. 5. c. 5.
*Κεράστης, cornuta. Æſch. in Prom.
Κερατῖτις, ιδος ἡ, à nonnullis dicitur fœnum Grecum: quod aliis βούκερας, aliis αἰγόκερας, aliis τῆλις, vt eſt Dioſc. in Appen. lib. 2. cap 124.
Κερύπτω, cornibus peto ſeu impeto: cornu ferio. Theoc. Item caput iacto. apud Strab. lib. 10.
Κορυπτίλος, qui cornibus impetit, petulcus. Theocr. Pro eodem dicitur & κορυπτόλης. Heſych.
Κυρίσσω, ſiue κυρίττω, idem quod κορύπτω.
Κυρίττολος, idem quod κορυπτίλος. Heſych.
Κυρίζω, idem quod κυρίττω Heſych.

Compoſita.

Αἰγόκερως, ωτος ὁ, capricornus. Luc. Plut. Quidam etiam fœnogrecum ita dici tradunt. Αἰγοκερεύς, έως, ὁ, pro αἰγόκερως, apud Aratum.
Αἰγόκερας, fœnum grecum, ſic dictum quoniam corniculis ſemen eſt ſimile. Plin. l. 24.
Αἰπύκερως, ω, ὁ ἡ ἡ, cornua alta gerens.
Ακέραιος, ο ὁ, ſine cornibus, placidus, Epithetum animalium quæ natura nullis cornibus armauit ad depellendam iniuriam, aut certè quæ, etiāſi armata ſint, tamen illis non vtuntur ad inuadendos homines.
776 Etymol. Sic quidam exp. apud Matth. cap. 10. Vide & in comp. à κεράννυμι.
Ακέρατος ο ὁ ἡ ἡ, cui cornua non ſunt. Ariſtot.
Ακερως, idem. Et in neutr ἄκερον, cornua non habēs quod monoptoton eſſe docet Suidas. Declinatur etiam ἄκερως ω ὁ ἡ ἡ, Ariſtot.
Ακροκέραια τὰ, extremitates ſeu (vt Virg. vocat) cornua annua antemnarum. Poll. lib 1.
Ασελγόκερως, laſciuiens cornibus.
Βούκερως, ω, ὁ ἡ ἡ, bubulis præditus cornibus. vt βούκερων ἄγαλμα apud Herodot. Item fœnum græcum quod & βούκερας & βουκέρατος, apud Nic.
*Βριθύκερως, qui cornibus grauatur, grauia habens & onerosa cornua. Opp. hal.
Δίκερως, bicornis, bina gerens cornua. Hom. Dicitur etiam δικέρατος, & δίκερως, ω, ὁ ἡ ἡ, apud Ariſtot.
Δικέραιος, idem, Suid.
Δίκραιος, idem Hippocr δικραιότης, q. d. bicornitas.
Δίκραιος, itidem bicornis. Suid.
Δίκροος, & per contractionem δίκρους, bifidus, bicornis, bifurcus. Ariſtot.
Εκκεραΐζω, diripio, populor, ex Epigr.
Ελιξόκερως, ωτος ὁ ἡ ἡ, retorta cornua habens. Euſt.
Επικέρας, vel ἐπίκερας, fœnum græcum. Hippocr.
Ευρύκερως βοῦς, bos qui eſt latis cornibus. Theocr. idyll. 19. Eſt & nomen proprium animalis. de quo Oppia. lib. 3 de venat.
Εὔκερως, bene cornutus, vel pulchra habens cornua. Soph. Declinatur etiam εὐκέρατος.

Ισοκεραία, antemna, *hoc eſt* lignū in ſuperiore mali parte per tranſuerſum collocatum, vnde velum pendet. Artemidorus onirocr. lib. 1.
Καλλίκερως, pulchra habens cornua. Pro αἰγόκερως, (i. fœnum Græcum) vſurpari teſtatur Gal.
Λευκοκέρατες, alba habentes cornua, Heſych.
*Μελάγκερως, nigra habens cornua. Æſch.
Μονοκέρατος, ο, ὁ ἡ ἡ, cui vnū ſolūmque cornu eſt, vnico duntaxat cornu armatus. Ariſt. Μονόκερως, idem. item proprium animalis nomen quod vnicornem, itémque monocerotem Latini appellant.
Νήκερως, & νήκερος, ω, ὁ ἡ ἡ, cornua non habens. Heſych.
Ξυλοκέρατα, ſiliquæ. Sic vocātur à recentioribus Grecis quæ veteres κεράτια vocarunt. Quidam ſic peculiariter dici arboris ceratoniæ ſiliqua tradunt.
*Οξύκερως, acuta habens cornua. Opp.
Ορθόκερως, erecta cornua gerens, qui rigidis cornibus eſt. Item crines erigens. Poll.
Πλατύκερως, qui latis cornibus eſt.
Πολύκερως, multa habens cornua. Soph.
Ρινόκερως, ωτος, ὁ, animal quoddam vnius in nare cornu. Ælian. Eſt etiam nomen nauis. Heſych.
*Συγκερατίζω, ſeu συγκερατίζομαι, cornu ferio, confligo. Daniel, cap. 11.
*Τετράκερως, quaterna cornua habens. Oppian.
Τραγόκερως, hircina habens cornua. A quibuſdam dicitur τὸ τράγιον, ab aliis ἡ ἄλοη. Dioſc.
Υπερκεράω, ῶ, alterum cornu circumuenio, cornua extendendo claudo hoſtes. Ælian.
Υπερκέρασις, alterius cornu circumuētio: ibidem. Dicitur etiam eſſe cùm altera tantùm parte ſuperiores ſumus in prælio.
Υψικέρατος, qui altis cornubus eſt. Ariſtoph. ὑψίκερως, idem Od. η.
Χρυσόκερως, aurata cornua gerens. Plut. in apohth. Pro eodem dicitur & χρυσοκέρειος.

ΚΕΡΑΣΟΣ, ο, ὁ, ceraſus: arbor, de qua vide Theophr. hiſt. pl. lib. 3 cap. 13. & Athen. lib. 2. Eadem dicitur & κερασία in Geopon. lib. 10.
Κεράσια τὰ, fructus ceraſi, ſeu pomula, ibídem.
Χαμαικέρασος, (*comp.*) humilis ceraſus, ſeu ceraſus pumila. Vide Athen. & Plin.

ΚΕΡΑΥΝΟΣ, οῦ, ὁ, fulmen. Ariſtot. Homer. & alij.
Κεραυνόω, ῶ, fulmino, fulmine percutio. Athen. lib. 12 ἐκεραύνωσε πάντας.
Κεραύνειος & κεραύνιος, ο, ὁ ἡ ἡ, fulmineus, fulminalis. Plut. *Itē fulmine ictus, fulmine tactus, Eurip. Item κεραύνιος Ζεύς, apud Ariſtot. de mundo, quem Latini fulminatorem dicunt. ¶ Sunt etiam κεραύνια ὄρη, Ceraunij montes, Plinio lib. 6 cap. 7 Pauſan. in Atticis, πρὸς τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν ἃ κεραύνια ὀνομάζουσι.
¶ Eſt etiam ceraunia gemma apud Plin. lib. 37 cap. 9.
¶ Eſt & ceraunium tuber apud eundem lib. 19. c. 3.
*Κεραύνωσις, fulminatio. Plut.

Compoſita.

Ακεραύνωτος, non tactus, ſeu ictus fulmine. 777
Αργικέραυνος, epitheton Iouis quòd albicante fulmine gaudeat. Odyſſ. τ. *Item velociter fulminans. Pind.
Βροντησικέραυνοι νεφέλαι. Ariſtoph. q. d. tonitru fulminantes nubes.
Εγχεικέραυνος, dicitur Iupiter tanquam fulmine pro haſta vtens. Vide Euſtath.
Κατακεραυνόω, ῶ, fulmine icio ſeu interficio.
*Συγκεραυνέω, ſimul fulmino, κεραυνόω, 2. Macc.
Τερπικέραυνος, ο, ὁ, fulmine gaudēs, qui fulmine delectatur, epithetō Iouis. O d. ξ. Euſtath. tradit τρεπικέραυνον Iouem dici quaſi τρεπικέραυνον, i. κεραυνῷ τρέποντας qui fulmine in fugam conuertit.

Ὑψικέραυνος, ex alto fulminans.

ΚΕΡΔΟΣ, εος, τὸ, lucrum, quæſtus. item commodum, vtilitas. Iſocr. Heſiod.& alij. ¶ Item κέρδος, aſtutia, verſutia, vafrities, dolus. Il.ψ. Αὐ δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνέστατο κέρδεα εἰδώς.

Κερδαλέος, ου, ὁ, lucroſus, quæſtuoſus vel quæſtuarius, item vtilis. Iſocr. & Xen. pæd.7. μηδὲν κερδαλεώτερον ἀρετῆς. A Platone l.1.de repub. κερδαλεώτερον & λυσιτελέστερον pro eodem ponuntur. Item aſtutus, verſutus, vafer, callidus. Od.ν.

Κερδαλέη, & per contract. κερδαλῆ, vulpina pellis.

Κερδαλέως, lucroſè, quæſtuoſè, vtiliter. Thuc.

Κερδαλη, Heſychio eſt ipſa vulpes.

Κερδαλεότης, aſtutia. item prudentia. Euſt.

Κερδοσύνη, ἡ, aſtutia, dolus. Iliad.χ. Item prudentia. Odyſſ.ξ.

Κερδῷος, ου, ὁ, vt κερδῷος Ἑρμῆς, qui lucris præeſt, apud Luc. in Tim. Item vulpinus. Greg.

Κερδίων, lucroſior, vtilior. Et κέρδιον, vtilius: frequens apud Hom. vt Odyſſ.ω.& alibi, Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι. Et πολὺ κέρδιον. Il.γ.ε.η. Sic ſuperl. κέρδιστος, lucroſiſſimus, vtiliſſimus. Κερδίων & κέρδιστος accipiuntur etiam *pro*, verſutior, & verſutiſſimus: ſeu aſtutior & aſtutiſſimus, aut callidior & calidiſſimus. Il.ζ. ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. Apud Sophoclem in Aiace, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς τῆς γνώμης, ad conſilium prudentiſſimum conuerſus.

Κερδύφιον, ου, τὸ, diminut. lucellum.

Κερδαίνω, lucror, lucrifacio, quæſtum facio. Demoſth. μικρὰ κερδᾶναι. Dicitur etiam ἀπό τινος κερδαίνειν. Apud Ariſtot. ethic.5.c.5. κερδαίνειν & ζημιοῦσθαι opponuntur.

Κερδέω, f. ήσω, idem quod κερδαίνω. Dem.

Κερδώ, όος, ἡ, vulpes. Ariſtoph. in equit.

Compoſita.

Αἰσχροκερδής, έος, ὁ καὶ ἡ, turpi lucro deditus. 1.Tim.3.

Αἰσχροκερδῶς, cum turpi lucro, ſeu turpis lucri ſtudio. 1.ep. Petri c.5.

Αἰσχροκέρδεια, vel αἰσχροκερδία, turpis & ſordidus quæſtus, turpis lucri ſtudium. Demoſth. Item vita turpiter quæſtuoſa, apud Polyb.

Αἰσχροκερδέω, fut. ήσω, turpiter lucror, turpe lucrum mihi quæro.

Ἀκερδής, non lucroſus: Plato in Cratylo. Item damnoſus. Exp. etiam gratuitus.

Ἀκερδῶς, damnosè, cum damno. Item gratis.

Ἀκέρδεια, damnum, detrimentum.

Ἀποκερδαίνω & ἀποκερδέω, ῶ, idem interdum quod κερδαίνω & κερδέω. Herodian.

* Δυσκερδής, non lucroſus, vel malum lucrum, aut non ſine ſummo labore vel periculo adferens. Oppian. Gal.

* Ἐκκερδαίνω, lucrum facio. in Auth.

Ἐπικερδής, lucroſus, quæſtuoſus.

Εὐκερδής, lucroſus, bonum lucrum adferens. Oppian. lib.1 de ven.

Κακοκέρδεια, ἡ, iniquum lucrum, iniqui lucri ſtudium. Theognis.

Κατακερδαίνω, quæſtum facio: ſeu quęſtui habeo munus & functionem aliquam. Xen.

Νηκερδής, non lucroſus. apud Hom. Apud veteres νηκερδέα βουλὴν pro ἀσύμφορον dictum fuiſſe ſcribit Euſt.

Παρακερδαίνω, perperam lucror: vel amplius iuſto lucror, & præter alios. Exp. etiam, eadem opera lucror aut obiter. Greg.

Πολυκερδής, multùm quæſtuoſus. Item valde aſtutus ſeu vafer. Od.ν.

Πολυκέρδεια, magna aſtutia ſeu vafrities.

778 Φιλοκερδής, amans & ſtudioſus lucri, cupidus lucri. Theognis. Φιλοκερδῶς, cum auiditate lucri.

Φιλοκέρδεια, ἡ, amor lucri, auiditas lucri. Theocr.

Φιλοκερδέω, lucri auiditate laboro. Xen.

ΚΕΡΚΙΣ, ίδος, ἡ, radius textorius, qui & pecten. Hom. Plat. ¶ Κερκὶς dicitur etiam ipſa tela quæ radio ſeu ſpatha calcatur: metonymicè poſita cauſa inſtrumentali pro re inſtrumento confecta: vt apud Eurip. in Hecuba, κερκίσιν ἐφιστάναι, telam percurrere pectine, telam tractare. ¶ Item pro σπάθη, id eſt, tudicula qua aliquid agitatur in lebete vel olla dum coquitur. Gal. ¶ Ab earundem κερκίδων ſimilitudine κερκὶς nominatur paxillus ſiue clauus ferreus lignéuſque qui in iugi foramen inditur ad retinenda lora iugalia ne extra iugi caput excidant. Poll. ¶ Item maius illud os quod tibiam fert. Plutar. Item radius, i. alterum os cubiti ſuperius, ſed minus & breuius. Pol.l.2. ¶ Item cacumen pinus ſeu alni (teſte Heſychio:) vel ſpecies quædam alni aut populi, vt docet Theophr. hiſt.pl.l.3.c.14. & Ariſtot. hiſt.an.l.7.c.5. quod nimirum iſtæ arbores inſtar κερκίδος ſtipite oblongo ſint, terete & in acutum deſinente. ¶ Item pars quędam theatri. Poll.

Κερκίδιον, ου, τὸ, radiolus.

Κερκίζω, f. ίσω, radio diſcrimino fila inter texendum: aut etiam radio calco fila. Plat.

Παρακερκίδες, (*comp.*) exigua oſſa quæ ab vtraque parte ſunt maioris illius oſſis quod tibiam fert. Vide Poll.l.2.

ΚΕΡΚΟΣ, ου, ἡ, cauda: propriè de quadrupedibus & quidem caulem habens carnoſum & depilum, quo piſces carent & volucres. Ariſtoph. Ariſtoteles de part.anim.l.4 c.10. inquit, κέρκον ἔχει σχεδὸν οὐ μόνον τὰ ζωοτόκα ἀλλὰ καὶ τὰ ᾠοτόκα. ¶ Item pudendum virile, teſte Heſychio: vt & Lat. cauda. ¶ Item animalculum vites infeſtans, vel gallinaceus, vel mus agreſtis. apud eundem Heſych. ¶ Etym. dicit etiam eſſe vas quoddam, ſicut & tripus, ex Alcmane.

Κέρκωσις, εως, ἡ, q.d. caudatio: morbus muliebris.

Κέρκωψ, caudatus, vt quidam exponunt, vel animal quoddam magnam caudam habens, vt tradit Heſyc. Metaphoricè de homine verſuto & fraudulento dicitur, teſte Etym. & Euſt. ſumpta nimirum metaphora à canib. qui oculis & cauda adblandientes mordent, vt inquit Etym. Vtitur & Syneſ. ep.101.

Κερκώπειος, ου, ὁ καὶ ἡ, verſutus, fraudulentus. Syn.

Κερκωπίζω, cercopen ago, i. veteratorem & impoſtorem: vel laſciuio, adulor. Euſt. Item χλευάζω, μωκίζω, vt ſimiæ. Suid.

Κερκώπη, ης, ἡ, cicada quædam paruula, ſeu animalculum ſimile cicadæ. Euſt.

Compoſita.

Ἄκερκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſine cauda eſt. Ariſtot.

Δασύκερκος, cui villoſa cauda eſt. Theocr.

Μακρόκερκος, qui prælonga cauda eſt Ariſtot.

Κολοβόκερκος, cauda mutilatus. Chryſ.

Πλατύκερκος, caudam latam habens.

ΚΕΡΧΩ, exaſpero. Κέρχομαι, exaſperor: & quidem ita vt vocem ſeu ſonum edam raucum & ſtreperum, qualis auditur in gutture eorum qui animam agere incipiunt. Hippocr.

Κερχαλέος, qui ita exaſperatus raucum ſtreperúmque ſonum edit. Hippocr. Ab Heſych. exponitur etiam aridus.

Κερχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Gal.

Κερχάω, idem quod κέρχω, ſeu κέρχομαι, raucum ſtreperúmque ſono. Hippocr.

Κερχνόω, idem quod κέρχω, apud eundem. Item actiuè, exaſpero raucúmque & ſtreperum quid ſonare facio.

Κερχνάω, itidem pro κερχάω.

Κερχνασμοὶ, apud Gal. in lex. Hippocr. idem quod τὰ κερχνώδη πάθεα, ſeu τὸ κέρχνεσθαι.

Κερχναλέος, idem cum κερχαλέος.

779 Κερχνώδης, idem quod κερχώδης, qui aſperum quid, raucum ſtreperúmque ſonat, apud Hippoc. de artic. Item tranſitiuè, qui aſperum raucúmque & ſtreperum ſonare facit: vt κεχνώδεα πάθεα, apud Hipp. de hum. vſu.

Κέρχνος, ου, ὁ, aſperitas quædam gutturis quæ inſtar granorum milij ſentitur. Gal. in lib. Hippocr. de articulis. Item milium apud Iones. Idem ibidem. Item ſonus qui editur ex ſenſu aſperitatis in arteria, aut phlegmatis in pulmone. Alex. Trall. ¶ Item pulꝰis in officinis argentariis, ſeu argentifodinis. Pollux li. 7 c. 22. ¶ Item adiectiuè, ſiccus, apud Atticos, inquit Erotian. in lex. Hippocr. Exponitur & aſper.

Κέρχνη, puls è milio. Heſych. Apud eundem ſic dicuntur aures piſcium. Item, auis ſpecies quædam. Item quæ eſt melleo colore.

Κερχνόω, ῶ, exaſpero, ſeu paruulis punctis veluti granis milij aſperum reddo.

Κέρχνωμα, τὸ, aſperitas: item cælatura. Κερχνωτὸς, ſignis aſper, cælatus, tornatus. Heſych. Apud Poll. κερχνωτὸν ἀργύριον, argentum pullulatum.

Κερχνὶς, ιδος, Lat. ſtridula Ariſtoph.

Κέρνον, ου, τὸ, & κέρνος, ου, ὁ, vel εος, τό. Poll. lib. 2. κέρνα nominari ait duas obliquas aſperitates ex ſeptem illis quæ in dorſo aſſurgunt. Idem lib. 4. c. 14. inter ſaltationum ſpecies ſcribit κέρνα nominatas fuiſſe τὰς ἐ ζαρείδας. Nicandri ſchol. κέρνοις vocari tradit crateres myſticos, ἐφ' ὧν λύχνους τιθέασιν. Apud Athen. l. 11. itidémque apud Heſych. κέρνος eſt poculum quoddam figlinum.

Compoſita.

Αἱμοκέρχνον, apud Hippoc. quicquid in ſanguinis profluuio inducit eam tuſſiendi cupiditatem quam medici κέρχνον appellant. At Erotianus αἱμόκερχνα eſſe ait Hippocrati, quę ſimul ſanguinolenta ſint & ſicca.

Κατακερχνοῦμαι, exp. τραχύνομαι, exaſperor. Heſych.

ΚΕΣΤΡΑ, ας, ἡ, malleus. Poll. eſſe dicit ferrei mallei ſpeciem: vt apud Sophoc. Eſt etiam piſcis ſpecies. Heſych. Athen.

Κεστρεὺς, aliud piſcium genus diuerſum à κέστρα: alio nomine κέφαλος. Illos Plinius vocat ſudes: nos mugiles. Vide Athen. lib. 7. & Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 11.

Κεστρῖνος, idem cum κεστρεὺς. vide Athen.

Κεστραῖος, etiam pro κεστρεὺς, ex Hippocr.

ΚΕΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, herba quædam, de qua Dioſc. l. b. 4. c. 1. & Gal. ſimpl. 7. & Plin. l. 25. c. 8. ¶ Item dicitur eſſe inſtrumentum quo cauatur ebur. ¶ Dicitur etiam eſſe teli genus: quod κέστρος à Suida appellatur, & κέστρα ab Heſych.

Κεστρίτης οἶνος, apud Dioſc. l. 5. vinum ex ceſtro.

ΚΕΥΘΩ, F. κεύσω, P. κέκευθα, occulo ſeu occulto, abſcondo. Od. τ. δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε. Apud Sophoc. in ŒEdipo tyranno, ὁ δὲ θανὼν κεῦθει κάτω δὴ γῆς, ſchol. exponit κρύπτεται.

Κεύθομαι, occulor, occultor, abſcondor.

Κευθμὸς, οῦ, ὁ, latebra, latibulum. Il. ν. Pro eodem legitur & κευσμὸς, Æolica dialecto.

Κευθμὼν, ῶνος, ὁ, idem quod κευθμός. Eurip. Exponitur & penetrale, receſſus abdita. Heſiod. Dicitur etiam de latibulis ſeu luſtris ferarum. Od. κ.

Κεῦθος, εος, τὸ, idem quod κευθμός ſeu κευθμών. Frequentius in plurali vſurpatur, & præſertim apud poetas: vt Il. χ. & Od. ν. ὑπὸ κεύθεσι γαίης.

Κευθάνω, idem quod κεύθω, ex eóque factum. Il. γ.

Compoſita.

Ἀμφικεύθω, circumquaque occulo, circumtego. Heſy.

Ἐπικεύθω, cælo. Od. ξ.

* Μεγαλοκευθὴς, magna penetralia habens. Pind.

* Παγκευθὴς, omnino abſconditus, ſeu occultatus. Soph.

* Ὑποκεύθω, ſubabſcondo, abſcondo. Thryphiod. in Ilij excidio.

ΚΕΦΑΛΗ, ῆς, ἡ, caput. Hom. Xen. & alij. Frequentiſſimum eſt & in carmine & in proſa, φίλη κεφαλὴ (cui opponitur ἐχθρὰ κεφαλὴ) & μιαρὰ κεφαλὴ, atque alia nonnulla. Sic Lat. carum caput, infandum caput, &c. Inuenitur κεφαλὴ pro homine, (etiam ſine adiectione) apud Ariſtot. pol. 2. ἐν Λακεδαίμονι κατὰ κεφαλὴν ἕκαστος εἰσφέρει τὸ τεταγμένον, i. viritim. Od. α. dicitur κεφαλὴ ἀνδρὸς pro ἀνήρ: & Herodot. in Calliope, κεφαλὰς πολεμίων pro πολεμίοις. ¶ Sæpe etiam vſurpatur in imprecationibus & comminationibus. Ariſtop. 780 in Acharn. εἰς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί. Dem in or. de male geſta legat. ἃ νῦν εἰς κεφαλὴν ἡμῶν αὐτῷ δεῖ τρέψαι. ¶ Cum variis præpoſitionibus variè exp. ὑπὲρ κεφαλῆς dicitur quod imminet. ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖν vel ῥίπτειν, præcipitare, præcipitem dare. Luc. in Epigr. l. 2. κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε, præceps abiit. Ἐπὶ κεφαλὴν σπεύδειν vel βαδίζειν, præcipitare moras, Demoſth. apud Hom. Il. ψ. ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, à capite ad pedes, & inuerſo ordine, ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν, apud Ariſtoph. in Pluto. ¶ Κεφαλὴ etiam dicuntur in oſſibus, quod in illis extremum eſt craſſius & rotundum, à ſimilitudine quæ illi eſt cum vero capite. Dicitur etiam βραχίονος κεφαλὴ, caput membri huius, i. vbi illud iuxta humerum eminet. ¶ Κεφαλὴ dicitur etiam τὸ κύτος τῶν πολυπόδων ex Ariſtot. l. 2. de part. an. Κεφαλὴ στάμνου, vrnæ caput & pars ſuperior. κεφαλὴ τῆς τάφρου, faſtigium foſſæ, ex Demoſth. ¶ Κεφαλὴ exp. ſumma & concluſio, apud Gal. ἐπιθῶμεν ἤδη τὴν κεφαλὴν τῷ λόγῳ. Nonnulli κεφαλὴν apud Plat. in Timæo perfectionem, ſiue abſolutionem aut conſummationem ſignificare aiunt, κεφαλὴν περὶ πλεῦ τὴν ἐπιθεῖναι τῷ μύθῳ.

Κεφαλίτης, ου, ὁ, vt κεφαλίτης λίθος lapis angularis. Heſ.

Κεφαλικὸς, capitalis: vt κεφαλικὴ ἔχθρα, inimicitiæ capitales. Modeſt. c. 6. l. 27. dig. eſt. Κεφαλικὰ φάρμακα, medicamenta capitis fracturarum quæ ad craſſæ membranæ duplicaturam vſque peruenere. Celſ. l. 5. c. 19. Scrib. Larg. 201. Dioſc. l. 3. c. 55.

Κεφαλικῶς, capitaliter. Herodian. l. 2. κεφαλικῶς κολασθῆναι.

Κεφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caput repræſentans.

Κεφαλωτὸς, οῦ, ὁ, capitatus, caput habens. Dioſc.

Κεφαλὶς, ίδος, ἡ, capitulum, capitium, tegumentum capitis. Ariſtot. rhet. 3. ¶ Item caput, capitulum, vaſculum, vt in plantis. Dioſc. l. 3. ¶ Κεφαλὶς βίβλου dicitur id quod & εἴλημα. Suid. Sic ad Heb. c. 10.

Κεφαλίδιον, capitulum. Poll. l. 2. c. 2.

Κεφαλισμὸς, dicitur ſimplicium numerorum vſque ad decem multiplicatio, cuius auxilio cæterorum etiam numerorum multiplicandorum ratio cognoſcitur. Ariſtot. top. 8.

Κεφάλιον, ου, τὸ, caput, capitulum. Dioſc. Eſt & verbum rhetoricum apud Hermog.

Κεφάλαιον, idem. Luc. & Athen. lib. 7. In radicula κεφάλαιον dicitur τὸ πρὸς τοῖς φύλλοις κωνῶδες, vt ſchol. exp. apud Ariſtoph. in Nub. ¶ Item metaphoricè, quod ſummum & præcipuum eſt in re aliqua. Plat. Interdum exp. ſumma, vertex & cardo: vt apud Demoſth. Plut. Greg. Iſocr. & alios. Et ἐν κεφαλαίῳ vel ἐν κεφαλαίοις, item ἐπὶ κεφαλαίου, ſummatim, capitulatim. Thuc. Dem. & Polyb. ¶ Item caput vnde fructus & reditus manat: idem quod ἀρχαῖον. Æſchin.

¶ Item

¶Item in libris κεφάλαιον ſunt certę partes in quas ſunt diſtincti. ¶Apud Ariſtoph. in Ran. adiectiuè ſumi videtur, quum inquit κεφαλαίῳ ῥήματι, quod ſchol. exp. ἀθρόῳ.

Κεφαλαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſummarius.

Κεφαλαιωδῶς, ſummatim. Ariſtot. rhet. 3.

Κεφαλαιόω, ῶ, ſummatim & capitulatim attingo, in capita ſeu ſummas redigo. Thucyd. ¶Item caput vulnero. Marci 12.

Κεφαλαιοῦμαι, in ſummam ſubducor & colligor, Ariſtot. l. 4. metaphyſ. item actiuè pro κεφαλαιόω, Plat.

Κεφαλαίωμα, τὸ, id quod in ſummam collectum & ſubductum eſt: ſeu ſumma ipſa. Herodot.

Κεφαλαία ας, ἡ, inueteratus & ægrè cedens capitis dolor. Gal. & Aret.

Κέφαλος ου, ὁ, cephalus: piſcis è mugilum genere: dictus διὰ τὸ βαρυτέραν τὴν κεφαλὴν ἔχειν. Athen.

Κεφαλῖνος, cephalinus, qui alio nomine βλεψίας.

Κεφαλίνη ἡ, ea linguę pars quæ ad fauces eſt, aliàs γοῦσις, ob acriorem guſtum qui ineſſe ipſi putatur. Poll. l. 2.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφικέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, vtrinque caput habẽs: vel biceps. apud Euſt. Item genus lecti ſic dictum quod vtrinque habeat puluinar. Etymol.

Ἀνακεφαλαιόω, ῶ, capitulatim & ſummatim repeto. Heſ. Ponitur & pro ſimplici. Ariſtot. τὰ ἀναγκαῖα ἀνακεφαλαιούμενοι, ſummatim colligentes & repetentes. Exp. etiam peroro. apud Dion. Halic.

Ἀνακεφαλαίωσις εως, ἡ, ſummaria repetitio, repetitio antè dictorum per capita. Quintil. l. 9 c. 1. In numeris verò & ſummarum collectione dicitur conſummatio. Ἀνακεφαλαιωτικὸς οῦ, ὁ, vt ἀνακεφαλαιωτικὸν μέρος τῶν ῥηθέντων, pars qua ea quæ dicta ſunt repetuntur. Dionyſ. Halic.

Decomp. Ἐπανακεφαλαιοῦμαι, ſummatim enumero & colligo. Hermog.

Ἀποκεφαλίζω, caput amputo. Artemidor.

781 Ἀποκεφάλισμα, τὸ, capitis amputatio. Item ſordes, quibus caput repurgatum fuit. Poll. Pro eodem dicitur & ἀποκεφαλέω. Ἀποκεφαλισμὸς, capitis amputatio. Plut.

*Ἀποκεφαλιστής, capitis truncator, decapitator. Strabo.

Ἐγκέφαλος, qui in capite eſt: vt ἐγκέφαλος μυελὸς, medulla in capite, i. cerebrum. Rufus Epheſ. Item abſolutè ſiue ſubſtantiuè, cerebrum. Homer Plut. & alij. Item in palma dicitur cacumen palmę. Gal.

Decomp. Ἐπεγκεφαλίζειν, deſidere. Poll.

Κινεγκέφαλος, genitura ſpinæ dorſi quæ à capite in pudenda defertur. Heſych.

Παρεγκεφαλὶς, ίδος, ἡ, cerebellum. Ariſtot.

Πεντεκέφαλος, quinque habens cerebra, quino cerebro conſtans. Theophr.

Ἐπικεφάλαιον ου, τὸ, capitatio: id quod in capita penditur. Ariſtot. œconom. l. 2.

Κακκεφαλὴν, ſecundùm caput: Æolica ſyncope pro κατὰ κεφαλὴν, apud poetas.

Περικεφαλαία, ας, ἡ, galea, caſſis: ſic dicta quòd capiti circuminduatur. Polyb. Stat. Euſtat. Item pro ſpiris capilli muliebris, vel pro ſuggeſtu comæ. Item dolor capitis. Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. 10. ¶Item pars quædam nauis Poll. l. 1.

Προκέφαλος, qui habet caput prominens & acutum. Suid. Item verſus προκέφαλος, in quo prima ſyllaba abundat, aut cum ſequenti per συνίζησιν coit. vt Il. ε. Ἢ οὐχ ἅλις ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις;

Προσκεφάλαιον, ου, τὸ, ceruical: puluinus ſeu puluinar quod capiti decumbentis ſupponitur. Ariſtoph. Impropriè ſic dicitur puluinar quod ſedenti ſupponitur, apud Plat. polit. 1.

Συγκεφαλαιόω, capitulatim complector, ſummatim & breuiter recenſeo. Xen. & alij.

Συγκεφαλαιοῦμαι, ſummatim comprehendor. Ariſt.

Συγκεφαλαίωσις, ſummaria complexio, collectio per capita. Areop.

Compoſita, ſine præpoſitione.

Αἰγοκέφαλος, caprinum caput habens. Eſt & nomen auis apud Ariſtot.

Ἀκέφαλος, qui ſine capite eſt, caput nõ habens. Luc. de ſcrib. hiſt. Item metaph. qui principio caret, ibidem. Et verſus ἀκέφαλοι, apud Athen. l. 14. qui vnam ſyllabam in initio breuem habent. Item ἀκέφαλος, qui ſine autore certo eſt & origine: vt ἀκέφαλος αἵρεσις, de cuius autore non conſtat. ¶Item imperfectus. Plat. ¶Item ἄτιμος. Suidæ. ¶Item nomen herbę cuiuſdam vtilis ad ſplenicos, vt docet Euſt.

Ἀκεφάλως, ſine capite, ſine exordio. Hermog.

Αὐτοκέφαλον, ipſum caput. Ariſtot.

Βαρυκέφαλος, graue & ponderoſum caput habens.

Βουκέφαλος, ſic dictus fuit equus Alexandri magni, ſiue ob toruum aſpectum, ſiue quòd inſigne capitis taurini armo impreſſum haberet, vt docet Plin. Pro eodem Doricè βουκεφάλας.

Δικέφαλος, biceps.

Ἑκατογκεφάλης, centum capita habens. Pind.

Ἑκατοντακεφάλας, idem Ariſtoph. Pind.

Εὐκέφαλος, bono ſeu egregio capite præditus, aut qui capiti conuenit & conducit. Poll.

Ἐχινοκέφαλος, dictus fuit Pericles à Cratino, quòd caput haberet ſimile echini capiti. Poll.

Κυνοκέφαλος, q. d. caniceps, caninum caput habens. Luc. Item impudens Ariſtoph.

Κυνοκεφάλαιον, anemone herba quibuſdam dicta. Heſych. pro quo & κυνοκέφαλον & κυνοκεφάλιον.

Λεοντοκέφαλος, leonis caput habens. Luc.

Λιθοκέφαλος, lapideo & duro capite preditus.

Μακροκέφαλος, longum caput habens. Hippocr.

Μεγαλοκέφαλος, cui magnum caput eſt, capito.

Μικροκέφαλος qui eſt paruo capite.

*Μονοκέφαλος, vnum tantùm caput habens. Dioſc.

Μυοκέφαλον, dicitur ſpecies τῆς προπτώσεως, parua adhuc & incipiens, & capiti muſcæ ſimilis. Plura pete ex medicis.

Ξηροκέφαλος, qui capite eſt ſicciore. Alex. Aphr.

Ὀξυκέφαλος, qui acuminatum caput habet. Poll.

Πολυκέφαλος, multa habens capita. Plat.

*Σκληροκέφαλος, animalculum quoddam ita dictum, quod habet caput ſaxi duritie, &c. Aëtius.

Στρουθοκέφαλα, habens caput paſſeris aut ſtruthocameli, ideòque monſtroſus. Plut. στρουθοκέφαλα ἔμβρυα dicuntur fœtus exili capite.

Σχινοκέφαλος, habens caput bulbo ſimile, i. oblongum. Plut. in Pericle.

Τρικέφαλος, triceps. Cerebri epith.

Ὑγροκέφαλος, qui humido capite eſt. Alex. Aphr.

Ὑδροκέφαλον, tumor capitis aquoſus. Aët.

ΚΕΩ, findo, σχίζω. ¶At pro κείω, iacere cupio, vide in κεῖμαι. 782

Κείω per epentheſin τοῦ ι pro κέω findo. vt Odyſ. ξ. κὰδ δὲ σχίζη δρυὸς ἧν λίπε κείων, i. σχίζων, vt exponit Euſt. κείω, iacere cupio, vide in κεῖμαι ¶κείω, i. vro, vide in καίω.

Κεάζω, f. σω, findo: idem quod κέω ſiue κείω. Od ξ. κέασσε ξύλα νηλέϊ χαλκῷ. Apud Nicand. in Ther. Ἢ σφέλα ἢ ὅλμῳ κεάσας ἢ ῥωγάδι πέτρῃ, ſchol. exponit τρίψας, terens, ſiue conterens, comminuens: vel tundens, contundens.

Κεάζομαι findor. Il. π.

Κέασμα, τὸ, fractura, vel fragmentum. Heſych.

Compoſita ex κεάζω.

Ἀκέαστος, qui findi ſeu frangi nequit. Heſych.

Ἀκέανος, leguminis genus, quod non niſi ęgrè frangi & diſſolui poteſt. Heſych.

Ἀμφικεάζω, circumcirca findo, ſeu ſcindo. Od. ξ.
Ἀνακεάσαι (pro ſimpl. κεάσαι,) findere.
Εὐκέαστος, ſiue εὐκέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facilè findi poteſt, ſciſſilis, item qui facilè frangi poteſt. Od. ε.

ΚΗΒΟΣ, ου, ὁ, cebus, animal è ſimiarum genere caudam habens, quod & ipſum ancipiti natura, partim hominem, partim quadrupedem beſtiam imitatur. Ariſtot. hiſt. anim. l. 2. c. 8.

ΚΗΔΟΣ, εος, τὸ, cura, ſolicitudo. Odyſſ. χ. Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσι. ¶ Item mœror, luctus, moleſtia, ærumna & damnum. Hom. Plat. ¶ Item exequię, funus, parentalia, cura quam gerimus funeris ſeu exequiarum alicuius. Plut. in Solone. ¶ Item affinitas vt κῆδός σοι συνάψαι, affinitatem tecum contrahere. Eurip. Et pro nuptus: vt Thucyd. κῆδος τῆς θυγατρός.

Deriuata ex κῆδος.

Κηδέω, ῶ, f. ήσω, vel έσω, curo, curam gero. Iliad. θ. Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὕστατόν περ.
κηδεμὼν, όνος, ὁ, qui rei alicuius curam gerit, qui ſolicitus eſt de re quapiam. Il. ψ. Expo. & curator, procurator: vt apud Luc. κηδεμόνα τῆς τυραννίδος, procuratorem imperij ſeu tutorem. Item ſpecialiter, tutor, apud Ariſtoph. ¶ Alias ſignificationes vide paulò poſt in claſſe deriuatorum ſecunda & tertia.
Κηδεμονεὺς idem. apud Apoll. Arg.
κηδεμονία ἡ, curatio, cura alicuius rei. Syneſ.
κηδεμονικὸς, οῦ ὁ, accuratus: cui adhibetur cura illa & ſtudium quod κηδεμονία nominatur. Item qui curam gerit & procurationem alicuius negotij. Sic Deus dicitur κηδεμονικὸς, apud Areop.
κηδεμονικῶς ſolicitè, magna cura adhibita. Polyb.
Κήδιστος, ου ὁ, chariſſimus, dilectiſſimus, cuius pręcipuè geritur cura à nobis. Od. κ.
Κήδομαι, curā gero, curo, ſolicitus ſum de aliquo. Exp. & ſatago. Iliad. α. κήδετο γὰρ Δαναῶν Xen. pæd. 8. ἑαυτοῦ τοι κήδεται ὁ φρονῶν ἀδελφοῦ. Iſocrates κήδεσθαι & ὀλιγωρεῖν inter ſe oppoſuit: vt contrà κήδεσθαι & φροντίζειν, de eadem re dixit. ¶ Alias ſignificationes vide in ſequentibus claſſibus deriuatorum.
Κήδειος, ου, ὁ, cuius curam gerimus, charus. Il. τ.
Κηδωλὸς οῦ, ὁ, ſolicitus, anxius. A Suida exp ὁ κηδόμενος καὶ φροντίζων ὅλων.
Κεδαίνω, curo, ſolicitus ſum.
Κεδνὸς οῦ, ὁ, dignus cuius cura geratur, vt pretio habendus ob virtutem aliquam. Il. ι. Itē venerandus: Greg. Exp. etiam prudens, q. d. cuius animus curas prudentes verſat. Od. κ. v. 225. Item probus, honeſtus, vt ἄλοχος κεδνὴ apud Hom. & ἤδεα κεδνὰ apud Heſiod.
Κηδεύω, curam alicuius rei gero. Eurip.
Κηδευτὴς, qui curam gerit alicuius, curator. Ariſt.
Κηδεὸς, cura dignus. Il. ψ.

Compoſita.

Ἀκηδὴς έος, ὁ καὶ ἡ, nullam curam gerens, negligens. Od. ρ & Plat. Item nihil timens, audacter aliquid faciens. Il φ. Item paſſiuè incuratus, neglectus. Od. ζ.
Ἀκηδῶς (aduerb.) ſine cura, neglectè.
Ἀκηδέω ῶ, f. ήσω, & έσω, non curo, negligo. Il ψ.
Ἀκηδιάσω, ῶ, f. άσω, negligenter ago, negligens ſum circa quidpiam, Baſil. Chryſoſt.
Ἀκήδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incuratus, neglectus. Ἀκήδεστον, (aduerb.) ſine vlla cura, negligenter. Apoll.
Ἀκηδέστως, idem quod ἀκήδεστον, in anthol. epig. Exp. & immiſericorditer. Il. ω.
Ἀπακηδέω, ῶ, negligo, ſolicitus non ſum.
783 Δημοκηδὴς, plebicola & publicola. Plut.
Δυσκηδὴς, graues curas habens, aut graues & moleſtas curas afferens. Od. ρ Exp. & δυσφύλακτος, ab Heſych.
Λαθικηδὴς, curarum obliuionem inducens, curas obliuione tegens. Il. χ. Plut. Syneſ.

Περικήδομαι, idem quod κήδομαι. Od. ξ.
Περικήδομαι τοῦ ἀνδρὸς, viri curam gero.
Περισκηδὴς, curam gerens, ſolicitus de aliquo. Od. φ.

Deriuata ex κῆδος, mœror, triſtitia, &c.

Κήδω, mœrore afficio, ango. Ili. ε. κῆδε τε θυμὸν, angebat animum. Item lędo, noceo. Ilia. ι. κήδομαι. mœrore vel moleſtia afficior. Il. α.
Κηδοσύνη, ἡ, mœror, mœſtitia κηδόσυνος, mœſtus. Exp. & ſolicitus.
Κηδὰρ, locus quidam tenebroſus. Suidas.

Compoſita.

Ἀκηδὴς, triſtitia vacans, ſecurus. Il. ω.
Ἀκηδία ἡ, vacuitas mœroris. Item contrà, mœroris, abundantia. apud Luc.
Ἀκηδιῶ, mœrore graui afficior. Cyrillus.
Δυσκηδὴς, mœrore graui affectus.
Νεοκηδὴς, recentem mœrorem habens. Heſiod.
Πολυκηδὴς, multum mœroris habens. Item multum mœroris afferens. Nic.

¶ Deriuata ex κῆδος, funus.

Κηδεμὼν, funeris ſeu exequiarum curator. Theocr.
Κήδομαι, exequias alicuius curo. Ælian.
Κηδεύω, curam funeris gero, ſeu exequiarum aut parentalium. Plut. in Fabio. Φάβιον ἐκήδευσαν. Dicitur & κηδεύειν τὸ σῶμα, apud Plut. Exp. & ſepelior.
Κηδεύομαι, mihi funus exhibetur. Plut.
Κηδεία ἡ, funeratio, parentatio, ſepultura. Exp. etiam τὸ ἐπὶ τῶν νεκρῶν πένθος. Apoll. Arg. 2.
Κηδεύσιμος, cura ſepulturæ dignus. Didym.

Compoſita.

Ἀκήδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhumatus, infuneratus. Il ζ.
Ἀκηδὴς, inhumatus, exequiis carens Il. ω.
Ἀκηδῶς, aduerb. ſine ſepultura. Suid.
Ἀκήδευτος, idem quod ἀκήδεστος Plut.
*Ἐγκηδεύω funero, inhumo. Ioſeph. Maccab. 17.
Ἐπικήδειος, funebris, ad funus pertinens. Plat.
Ἐπικήδιον, ου, τὸ, eſt quod dicitur cadauere nondum ſepulto, apud Suid.
*Συγκηδεμὼν, concurator In auth.
Συγκηδεύω, vnà funero, ſeu vnà ſepelio. Συγκηδεύομαί σοι, vnà tecum ſepelior.

¶ Deriuata ex κῆδος, affinitas, nuptiæ.

Κηδεμὼν, affinis, affinitate coniunctus. Moſch.
Κηδεστὴς, οῦ, ὁ, idem quod κηδεμών. apud Plat. Item peculiariter, gener. Plut. & Iſocr. in Helene. Item ſocer, pater puellæ. Etymol. ¶ Item frater vxoris, apud Demoſth. Apud eundem ſic dicitur frater qui dat in vxorem, & is qui accipit.
Κηδεστικὸς, ad affinitatem pertinens. Euſt.
Κηδεστία ἡ, affinitas. Xen. Hell. 2.
Κηδεστὸς, idem quod κηδεστής apud Poll.
Κηδεύω, affinitatem contraho, matrimonium contraho. Eurip. κηδεύειν τινά. Ariſtot. pol. lib. 5 cap. 7. ἔξεστι κηδεύειν ὅτῳ θέλωσι. Sic Laert. in Ariſtot. κηδεῦσαι αὐτῷ δόντα τὴν θυγατέρα, affinitatem cum illo contraxiſſe. Item affinis ſum ſeu affinitate coniunctus. Plut. Et ſocer ſum, apud Appian.
Κηδεία, ἡ, affinitas κήδευμα, affinitas. Eurip.

Compoſita.

Προσκηδεῖς οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι, i. affines. Heſych.
Συγκηδεσταὶ, qui duas ſorores in vxores duxerunt.
Φιλοκηδὴς, affinium ſuorum ſtudioſus. Apud Ariſtoph. φιλοκηδὴς λόγος, exp. κηδεμονικός.
*Φιλοκηδέμων, ſtudioſus neceſſitudinis vel affinitatis, Xen. in Ageſilao.

ΚΗΘΙΟΝ, & κηθάριον, ου, τὸ, vaſculum in quod calculi & ſuffragia, ſeu ſortes conijciebantur. Ariſtoph. Athen. l. 13. τὸ κήθιον, τὸ χωρίον τοὺς ἀστραγάλους.

ΚΗΛΑΣΤΡΑΙ, Heſychio ſunt σκαφίδες, ἀγγεῖα πρὸς ἀμέλξιν, necnon arbores quædam. Theophraſt. hiſt. pl. l. 1.

pl.l.1. c.15. & l.3. c.6. eaſdem arbores κηλάςρους appellat, numerans inter agreſtes & ἀειφύλλοις. Gaza quoque Lat.celaſtros vocat.

ΚΗΛΕΩ,ῶ, F.ήσω,mulceo,permulceo,delinio:& propriè verborum aut cantus dulcedine aut aliorum auribus gratorum illecebris.Cicero interpr.ſuauitate auditus animum delinio.Plutar.de Herodot.ἀμέλει ταῦτα καὶ κηλεῖ καὶ προσάγεται πάντας, omnes per-
784 mulcent & attrahunt.A Suida exponitur etiam ἀπατῶ,decipio.Item βλάπτω,noceo.Ab Heſych.expon.etiam,καταμαραίνω. Κηλέομαι,οῦμαι, demulceor,permulceor,delinior.Plutarc.Accipitur etiam *pro*,delector,oblector : apud Euſtath.epigrammate in Hecaten ſiue Dianam,πρέγλαις κηλευμένη.

Κληθμὸς,οῦ,ὁ, mulcedo, aurium delinimentum, voluptas qua aures demulcentur.Od.λ.& ν.

Κήλημα,τὸ,idem.Exp.etiam ἀπάτη,apud Suid.

Κήλησις, εως,ἡ, actio ipſa mulcendi ſiue permulcendi aures,voluptas ſuauitate auditus animum deliniens. Plut.de ſolert.anim.

Κηλητήριος, mulcendi vim habens, cui permulcendi facultas ineſt.Eurip.in Hec.

Κηλητήριον,ου,τὸ,delinimentum ad aures permulcendas propriè. vel illicium quo animum alicuius permulcemus.Soph.in Trach. Pro eodem per ſyncopen dicitur κήληθρον.Heſych.

Κηλήτωρ,ορος,ὁ,delinitor,qui aures permulcet.

Κηλήτειρα, ἡ, quæ aures ſiue animum alicui mulcet, quæ dictis pectora mulcet.

Κηληδὼν, όνος, ἡ, vnde σειρῆνας vel ᾠδικάτινα δαιμόνια, hoc nomine appellata fuiſſe à Pindaro docet Euſt.apud Pind.Vide & Athen.lib.7.

Κηλέσης,ου,ὁ,qui aurium illecebris decipit,qui mulcedine aliquem capit Suid.

Κηλαίνω,idem quod κηλέω,mulceo,demulceo,ſuauitate auditus animum delinio, permulcendo tractandóque manſuefacio,θέλγω.Heſych.

Compoſita.

Ακήλητος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui mulcedine non eſt captus, aut qui permulceri nequit.Od κ.

Κατακηλέω,ῶ, demulceo,permulceo, ſuauitate auditus animum delinio.Dogma Stoic.κήλησις ἡδονὴ δι' ὤτων κατακηλοῦσα.

Κατακηλητικὸς, qui permulcere ſeu demulcere poteſt, cui facultas ineſt permulcendi & ſuauitate auditus animum deliniendi.

ΚΗΛΗ,ης,ἡ,dicebatur apud veteres tumor omnis,quacunque in parte eſſet: poſtea verò frequentius vſurpari cœpit de ſcroti tumoribus, quòd illi tum crebriores eſſent, tum multò magis diuerſorum generum.Ramices à Latinis vocantur.

Κηλήτης,ου,ὁ, qui eo vitio laborat. Exp.hernioſus.apud Syn.in ep.

Compoſita à κήλη.

Βουβωνοκήλη,ἡ, inguinis ramex:prolapſus inteſtini vel omenti in inguen.Paul.lib.3.c.53.

Βρογχοκήλη, tumor in gutture ſeu aſpera arteria exoriens.Celſus lib.7.c.13.

Εντεροκήλη,tumor ſcroti,delapſo in id inteſtino.

Εντεροκηλικὸς,qui hoc morbo laborat,ramicoſus,enterocelicus.Plin.

Επιπλοκήλη, hernia,quum omentum deſcendit in ſcrotum.vide Celſum.

Εντεροεπιπλοκήλη,*(decomp.)*tumor ſcroti inteſtino & omento ſimul in ipſum deuolutis.Gal.de tumor.pręt.nat.

Κιρσοκήλη, varicoſus ramex, *hoc eſt*, dilatatio vaſorum quæ teſticulum nutriunt.Paul.Ægin.lib.3.c.94. Ab Aëtio ponitur etiam, inter mulierum morbos, diciturque venarum eſſe dilatatio varicibus crurum ſimilis.

Υγροκιρσοκήλη,*(decomp.)*eſt dilatatio vaſorum à quib. alimentum teſtib. ſuppeditatur, & lenti humoris in aliqua ſcroti parte collectio.Autor defini.medicarũ.

Πνευματοκήλη,ramex ventoſus.Paul.Ægin.

Πωροκήλη,ramex calloſus (ſiue tophus) in teſticulo aut in membrana erythroide concreſcens, multum retinens,durus & inæqualis.Ægin.lib.9.c.63.

Σαρκοκήλη,carnoſus ramex,ramicis genus quum caro inter tunicas increſcit: ſeu eſt caro durior,quæ aliqua ſcroti parte increuit.Poll.lib.4.c.25.

Υδροκήλη, hernia aquoſa, ſeu ramex aquoſus ſeu aquoſa collectio circa alterum teſticulum, inter ſecundam & quartam membranulam.Poll.lib.4 c.25.

Υδροκήλη, idem, i. tumor aquoſus corporum ſcrotum implicantium.Paul lib.6.c 18.

Υδροκηλικοὶ, qui laborant aquoſo ramice,hydrocelici.Plin.l.3.c.8.

ΚΗΛΙΣ,ίδος,ἡ,macula.Plut.Syneſ.Eſt etiam vlcus,cicatrix,næuus:item probrum.Heſychio Et Herodian. l.9.τιμωρίας τε καὶ κηλῖδας πάσας αὐτοῖς αἰτῆσαι.

Κηλιδόω,ῶ,maculo,labe fœdo. 785

Κηλιδωτὸς,οῦ,ὁ,maculatus,labe fœdatus.

Ακηλίδωτος,ου,ὁ καὶ ἡ,*(comp.)*immaculatus.

ΚΗΜΟΣ, οῦ,ὁ, camus: fiſcella è vimine qua capiunt purpuras.Heſych.vt naſſa apud Latinos. Item operculum è vitili ſimile infundibulo quod iudiciariæ vrnæ ſuperponitur. Ariſtoph.in Veſp. κάτισχ' ἐπὶ τοῖς κημοῖς, ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος. Et aliquanto pòſt βάλλε κημοῖς,in malam rem abiice camos. Item fiſcella è vimine aut reticulum è funiculis plexum quod equiſones equis & muliones mulis circumponunt impoſito in id ordeo,auena,fœnóve,ita vt equi mulíve in itinere non ſubſiſtant quærendi pabuli gratiâ.Eſt etiam ſpecies fræni.Heſych.quod circuminiicitur equis mordacibus. Xen.de re equeſtri, ὁ κημὸς ἀναπνεῖν μὲ οὐ κωλύει, δάκνειν δ' οὐκ ἐᾷ. Euſt.dicit eſſe linteum aliquod velamen, quod panifices ori & naribus circumponant.vt apud Athen.lib.12.(de panifice)ἔχων περὶ τῷ στόματι κημὸν ἔπεσσε τὸ σταῖς.

Κημόω,ῶ,camum circumpono,apud Xen.

Κήμωσις,fiſcellæ ſeu cami circumpoſitio.Heſych.

ΚΗΞ,ſecundùm Apionem dicitur ὁ λάρος qui & καύηξ. Quidam exponunt αἴθυιαν,mergum: alij κέπφον:alij diuerſam eſſe auem volunt.Od.ο. Eadem auis nominatur κήυξ & κηρύλος,ceys & cerylus.Ariſtot.tamen hiſt.an.lib.8.c.3. κηρύλον diuerſam eſſe à laro,mergo, ceppho indicat, & Antigonus apud ſchol.Ariſtoph. ſcribit κηρύλοις dici mares alcyonum.

ΚΗΠΟΣ,ου,ὁ,hortus.Hom.Athen.&alij.¶Item pecten, pubes muliebris.apud Laert. ¶ Item κῆπος,tonſuræ quoddam genus,de qua Poll.Heſych.Suid.Euſt.

Κηπαῖος,hortenſis.Dioſc.Κηπαία,ἡ,cepæa:herba de qua Dioſc.lib.3.c.168.

Κηπεύω,hortum colo,vel in horto colo aut excolo.Exp. & in horto ſero.Theophylactus in epiſt.τὰς ἀπωρινοῖς ῥοὰς Ερυθραῖ κηπεύουσιν,in ſuis hortis colunt.

Κηπεύεσθαι,dicuntur plantæ,apud Theophr.

Κηπευτὸς,hortenſis,in horto ſatus vel cultus.

Κηπεία,ἡ,cultura horti.Plat.de leg.

* Κήπειος,idem quod κηπαῖος,hortenſis.Nic.in ther.

Κηπίον,ου,τὸ, hortulus.Thuc. Item illud tonſuræ genus quod κῆπος etiam vocatur.Luc.

Κηπίδιον,*itidem* hortulus.Laert.

Compoſita.

Αγροικήπιον,ου,τὸ,hortulus incultus,apud Strab.

Ἐκπηκήπι@ αὔρη, hortenſis aura.

Μανιόκηπος, furioſè libidinoſa: cuius pubes ſeu pecten inſanit.apud Ariſtoph.

Φιλόκηπ@, hortorum ſtudioſus.Laert.

ΚΗΡ, ρὸς, ἡ, ſors, fatum.Soph.Plerunque in malam partem, fatum lethiferum, ſeu funeſtum: vel ſors funeſta & aduerſa.Il.π. Exponitur etiam lethum, mors.Il.χ. Item metaphoricè peſtis, apud Suid. Exponitur etiã, dira calamitas, noxa, apud Pla.l.11.de rep.Theophr. de cauſ.plant.lib.5.c.14.locis quoque ſuas κῆρας tribuit, i.fatalia vitia, fatales ægritudines & morbos. Pro morbo accipi à Sophocle teſtatur eius ſcholiaſtes in Philoct. πῶς γὸ αὖ νοσῶν ἀνὴρ Κῶλον παλαιᾶ κηρὶ προσβαίη μακρὰν; ¶ At κῆρ circumfl.vide in Κέαρ.

Κηρέσι@, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fatalis, noxius.Heſych.

Κηρεῖαι, faſciæ ſepulchrales. Heſych. pro quo ſcribitur & κειρίαι.Ioan.11. ¶ Κηρίαι, lumbrici lati.Erot.

Κηραίνω, interimo, corrumpo, noceo.Heſych. Item neutraliter, fatali quodam interitu pereo, miſerè pereo. Philo de vita M. lib.3 ¶ Aliam ſignificat, vide in Κέαρ ſuprà.

Compoſita.

Ἀκήρι@, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immortalis, morbi expers, ſanus, non obnoxius κηρί.Simonid.Exponitur & illæſus, qui non 786 eſt paſſus vllam κῆρα.Od φ.& Il.μ. Item non exitialis, non lethifer.

Ἀκήρατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immortalis, incorruptus.Ariſtot. Item purus, ἀκήρατον ὕδωρ. Iliad.ω. Item integer, incorruptus, intemeratus.Xen.ἀκήρατος φιλία διαμβίει.

Ἀκηράσι@, poet. idem. vt ἀκηράσι@ οἶν@, apud Hom.vinum non corruptum.

Decomp. Παν ακήρατος, qui nulla ex parte fato ob noxius eſt, planè immortalis.

Ἐπίκηρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fatalibus morbis obnoxius: interdum etiam caducus, fluxus.Ariſtot.

Ἐπικήρως, more eorum qui fato lethifero & fatalibus morbis obnoxij ſunt.Iſocr.

Ἐπικήρι@, idem quod ἐπίκηρος.Luc.

Πολυκήρι@, fatalis noxius.Nicand.

ΚΗΡΟΣ, ȣ, ὁ, cera.Hom.Dioſc.& alij.

Κηρώδης, εθ, ὁ ϗ ἡ, ceroſus, cerinus, ceram referens.

Κηρόω, ῶ, cero, cera obduco ſeu circumlino.

Κήρωμα, τὸ, tabula cerata in qua antiqui ſcribebant.Item ceratura. Item vnguentum quod fit ſubacta oleo cera qua in palæſtris vtebantur athletę.Plu.

Κηρωματικός, οῦ, ὁ, ceromaticus, ceromate vnctus.

Κηρωματιϛής, οῦ, ὁ, qui ceromate aliquem vngit ad certamen palæſtricum.

Κήρωσις, εως, ἡ, materia ex qua cera conficitur Ariſtot.hiſt.an.lib 5.c.22.

Κηρωτός, ῦ, ὁ, ceratus, cera obductus, vnde κηρωτὴ ῥοδίνη, apud Dioſc.τὸ κηρωτὸν, cerotum: medicamenti genus, ſic dictum quòd magna ex parte cera conſtet.

Κήρειν@, ȣ ὁ, cereus, Plat. Et κηρίναι γυναῖκες, cereæ mulierculæ: vel quę ceris in fucando corpore vtantur.apud Philoſtr.ep.39.

Κηρίτης ȣ, ὁ, cerites, gemma ceræ ſimilis.Plin.

Κήρινθον, ȣ, τὸ, cerinthum. Numeratur inter flores æſtiuos à Theophr.hiſt.pl.l.9.c.7.& putatur id eſſe quod cerinthen vocat.Plin.

Κηρίον, ȣ, τὸ, fauus, cerea cellula, ſiue domicilium in quo apes mellificant.Heſiod.Athen.Ariſtot. Item fauus, i.tumor in cute conſiſtens, eámque maioribus foraminibus perrodens, ex quibus humor melli ſimilis excernitur.Aë.& Dioſc.

Κηριάζω, f.σω, fauos confingo, fauos conſtruo. Purpuræ etiam & murices quæ ſaliuarium quendam lentorem emittunt, qui concreſcens faui ſimilitudinẽ repræſentat, κηριάζειν dicuntur apud Ariſtot.hiſt.an. lib.5.c.15.Exponitur etiam, cerifico vel fauifico, apud eundem Ariſtot.ibidem.

Compoſita.

* Ἀκήρωτος, ceram non habens. ἡμῖν δ᾽ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Nobis autem ſine cera erant pennæ.Lucian.

Ἐγκηρόω, ῶ, incero.Hippocr.

Καταικηρόω, ῶ, cera obduco, incero.Herodot.

Μελίκηρα, ἡ, fauago purpurarum, apud Ariſtot. lentor cuiuſdam cerę quem purpurę verno tempore congregatę mutuo attritu ſaliuant. Apud Athen. lib.3. ſcribitur μελίκηρα. Pro eodem dicitur & μελίκηρον, quod ſimpliciter fauum exp. apud Theocr. idyll.21.

Μελικηρία, ſanies, quæ craſſior & glutinoſior, ſubalbida, mellique albo ſubſimilis, ex malis vlcerib.fertur, vbi nerui circa articulos læſi ſunt.Celſ. l.5.c.29.

Μελικηρίς, appellatur apoſtema humorem melli ſimilem membrana concluſum habens, quíq; ea membrana fracta non aliter quã mel è fauis diffluit.Dioſ.

Πισσόκηρος, vocabulum eſt τῶν μελιττουργῶν.Ariſtot.

Μυρεψοσόκηρος, (decomp.) compoſiti medicamenti genus, apud Gal.τῶν κτ᾽ τόπους lib.1.

Πρωτοκήρι@, primicerius.

Σκληρόκηρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dura cera obductus.Suid.

ΚΗΡΥΒΙΑ, τὰ, propriè dicuntur folliculi fabarum qui decedunt dum coquuntur, ſeu, vt alij interpr.rei ſtamenta fabarum.Cratin. δαπω ἔχων τὸ πρόσχτὸν ἀπὸ κηρύβι ἐσθίων.Erotian.κηρυβίων apud Hippoc.exp. acerum & furfurum: Atticam eſſe vocem annotans.

ΚΗΡΥΞ, υκος, ὁ, præco. Hom.Xen.& alij. Item caduceator, apud eoſdem.¶ Κῆρυξ, piſcis apud Ariſtot.Latinè buccinum, ſeu(vt alij) murex.Plin lib.9.c.36. 787

¶ Κῆρυξ auis quędam, quæ & πρέσβυς.

Κηρύκειον vel κηρύκιον, ȣ, τὸ, caduceus. Scholiaſtes.Thuc. lib.1. annotat κηρύκιον, fuiſſe lignum rectum, habens duos angues ſibi inuicem implicitos, & facies habentes ſibi obuerſas. Vide plura apud eundem, item apud Suidam: necnon apud Polybium l.3. ¶ Κηρύκειον merces quę datur prçconij nomine. ¶ Κηρύκειον, ſignum cœleſte.Procl.

Κηρυκεύω, caduceatoris munus obeo.Poll.

Κηρυκεία, ας, ἡ, vel κηρύκευσις, munus caduceatoris. Herodot.lib.7.Eſt item merces quę dabatur prçconibus venditionum ſeu auctionum nomine.

Κηρύσσω vel κηρύττω, prædico, præconio pronuntio, promulgo. Interdum abſolutè ponitur.vt Xen.pæd.7.τοὺς δ᾽ κήρυκας κηρύττειν ἐκέλευσεν. Item præconio voco ſeu conuoco, aut cito, cum accuſ.Hom.Plut. ¶ Κηρύττειν dicuntur ſæpe non ipſi κήρυκες, ſed ij qui eos κηρύττειν iubent. Thuc.lib. 4. ἐκήρυξάν τε εἰ βούλοιντο τὰ ὅπλα παραδοῦναι ϗ σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις, i.prçconem pronuntiare iuſſerunt. Aliquando exp. per præconem edicere ſeu præconis voce edicere. Apud Philonem κήρυγμα κηρύττει exp. per præconem edictum promulgat. ¶ Item κηρύττω præconis voci ſubiicio, per præconem vendo, auctionor, apud Plut.in Galba, ὅτε Νέρων@ ἦν ἐν Ἰβηρίᾳ κηρύττων. Sic κηρύττειν τὰ πατρῷα, apud eundem. ¶ Item κηρύττω, loco ἐκδίδωμι, ἀποκηρύττω.Poll. ¶ Item metaphoricè.vulgo, diuulgo. Herodian. lib.1. ἄγγελοί τε ἧκον κηρύττοντες τὴν τοῦ βασιλέως ἄφιξιν. Et Matth.c.10. ϗ ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων, tanquam præcones promulgate. ¶ Significat etiam inuoco.Eurip.in Hecuba.κήρυσσε θεοῖς τοῖς τ᾽ οὐρανίδαις, τοῖς θ᾽ ὑπὸ γαῖαν, inuoca deos cæli.

Κηρύσσομαι, ſeu κηρύττομαι, præconio prænuntior ſeu declaror, aut denuntior.Xen.pæd.8. Item κηρύττεσθαι, dicuntur ea quę præconis voce edicuntur. Interdum etiam κηρύττεσθαι, dicuntur ea quæ per præconem venduntur.

Κήρυγμα,

Κήρυγμα, ατος, τό, præconium, id ipſum quod per præconem edicitur & promulgatur, edictum præconis voce factum. Demoſth. pro corona, γίγνεται τὸ κήρυγμα. Ariſtot. OEcon. 2. κήρυγμα ἐποίησεν ἀναφέρειν, voce præconis edixit vt referret. Accipitur etiam pro ipſa promulgandi actione. Æſchin. contra Cteſi. μὴ ἐργολαβεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασι, quæſtum non exercere in pronuntiandis præmiis, i. in perferendis promulgationibus.

Compoſita: ac primùm ex nomine κῆρυξ.

* Δημοκήρυξ, publicus præco, caduceator, populi prǽco. Æſchines de falſa leg.

Δρομοκήρυξ, υκος, ὁ, prǽco ſeu nuntius prǽcurſorius.

* Θεοκήρυξ, Dei prǽco, in nouell. conſt.

Ἱεροκήρυξ, ſacer prǽco, prǽco qui in ſacris fauere linguis iubet, aut aliud quippiam inter rem ſacram edicit. Syneſ.

Στρατοκήρυξ, exercitus prǽco. Reg. l. 3. c. 23.

* Ψευδοκήρυξ, falſus prǽco. Sophocl.

Compoſita ex κηρυκεύω.

Διακηρυκεύομαι, per caduceatorem ſeu prǽconem pacem peto, aut de pace ago, mitto caduceatores ſeu legatos de ineundo fœdere.

Ἐπικηρυκεύομαι, idem. Thuc. l. 3. Item paſſiua ſignif. apud Plut. in Themiſt.

Ἐπικηρυκεία, ipſe actus mittendi caduceatores ſeu legatos de pace aut fœdere. Demoſth.

Ἐπικηρύκευμα, legatio, præconium. Eurip.

Προσκηρυκεύομαι, caduceatorem mitto ad.

Compoſita ex κηρύσσω.

Ἀκήρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, per caduceatorem ſeu prǽconem non indictus, vt ἀκήρυκτος πόλεμος, apud Herodot. Dicitur etiam ἀκήρυκτος ἔχθρα, implacabiles inimicitię, apud Plut. Item prǽconis voce non celebratus, ſeu prǽconio. Æſchin. in Cteſiph.

Ἀκηρύκτως, citra caduceatorem. Thuc. l. 1.

Ἀκηρυκτεὶ, idem quod ἀκηρύκτως. Thuc. l. 2.

Ἀνακηρύττω, voce prǽconis renuntio, voce prǽconis promulgo & proclamo. Luc. ἀνακηρύττομαι νενικηκώς. Item generalius, renuntio, denũtio. Xen. (de ſeruo fugitiuo) ἄλλοις προφανῶς σῶστρα αὐτοῦ ἀνακηρύσσειν, vt ſi recuperetur, prǽmium eius inuentori denuntient. Item prǽdico, laudum prǽconium tribuo. Syn. ep. 122.

Ἀνακήρυξις, εως, ἡ, renuntiatio ſiue pronuntiatio quę voce prǽconis fit, promulgatio quę per prǽconem fit. Specialiter autem quum de victore dicitur eſt pronuntiatio qua ipſe voce prǽconis victor renuntiatur. Poll.

Ἀνακήρυκτος, voce prǽconis renuntiatus, deſignatus. apud Areopagitam.

Ἀποκηρύττω, per prǽconem vendo, proſcribo, auctionor, in auctione vendo, indico licitantibus. Aliquando cum ſolo accuſ. vt ἀποκηρύττειν τὰ πατρῷα. Aliquando cum accuſ. ſimul & genit. pretium denotante: vt apud Luc. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; quanti hunc indicas? aut quanti hunc vendis? ¶ Item abdico. vt apud Luc. υἱέας ἀποκηρύττειν, filios abdicare. Item, eiicio, ex-
788 pello aliunde: proprie tanquam à domo paterna. Apud Theodorit. hiſt. eccleſ. lib. 3. exp. extermino. in exilium mitto, finibus expello. ¶ Item per prǽconem interdico.

Ἀποκηρύττομαι, proſcribor. in auctione vendor, &c. Luc. δυ᾽ ὀβολῶν ἀποκεκηρυγμένος, duobus obolis venditus, vel addictus. Item abdicor, apud Luc. Item per prǽconem interdicitur mihi. Xen. Hellen. 5. ἀποκεκήρυκται μηδένα μετὰ συστρατεύειν Θηβαίων ἐπ᾽ Ὀλυνθίοις.

Ἀποκήρυξις, venditio per prǽconem, proſcriptio, venditio in auctione. Item abdicatio. Lucian. A Syneſio vſurpatur etiam pro excommunicatione. Item interdictum, prohibitio.

Ἀποκήρυκτος, abdicatus, qui propter delicta paterna domo eiectus fuit. Apud Syneſium, ἀποκηρύκτοις τῆς ἐκκλησίας δέχεσθαι, excommunicatos ab eccleſia.

Εἰσκηρύττω, voce prǽconis euoco. Ariſtoph.

Ἐκκηρύττω, voce prǽconis extermino, edicto per prǽconem publicato expello. Æſchin.

Ἐκκήρυκτος, voce prǽconis exterminatus, prǽconis voce publicè expulſus & exactus. Metaphoricè apud Dionyſ. ἐκκήρυκτος τῇ θεολογίᾳ πάσῃς ὁ ἀλλοτριεπίσκοπος, à theologia eiicitur & condemnatur.

Ἐπικηρύττω, per prǽconem denuntio. Xenoph. Frequens eſt ἐπικηρύττειν χρήματά τινι, apud Dem. publico edicto proponere pecuniam ei qui aliquem occiderit. ¶ Item ſufficio, ſubſtituo. Gregor. ὅτι ἀκόντων ἡμῶν ἄλλον ἐπεκήρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον.

Προκηρύττω, per prǽconem prǽſignifico. Item per prǽconem prius edico. Sępe accipitur pro κηρύττω. Ariſtot. Eſt etiam per prǽconem prius indico. vt προκηρύξαι πόλεμον apud Pollucem cui opponitur ἀκήρυκτος.

* Προσκηρύσσω, promulgo, per prǽconem indico. Plut.

Συγκηρύσσω, vnde Συγκήρυγμα, commune prǽconium, i. plurium comprobatio. Polyb.

Ὑποκηρύττω, ſilentium indico, audientiam facio. Item, polliceor aliquid publicum. Poll.

ΚΗΤΟΣ, εος, τό, cetos, ſeu cetus: animal marinum inuſitatę & immanis magnitudinis. Hom. Athen. ¶ Apud Proclum eſt ſignum cœleſte hoc nomine. Meminit eius Arat. quoque, apud quem Cic. piſtricem vertit.

Κητώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cetaceus, qui è cetorum genere eſt: vt κητώδης ἰχθύς, apud Athen.

Κητῷος & κητώεις, & κήτειος, idem quod κητώδης. Dioſc. l. 3. ἰχθύος κητώου. Apud Hom. Od. λ. ἑταῖροι κήτειοι, exp. μεγάλοι. Et Od. δ. Λακεδαίμονα κητώεσσαν, exp. μεγάλην, vel etiam plurima cete nutrientem.

Κητήνη, ἡ, nauigium ceti inſtar magnum.

Κήτημα, Athen. lib. 3. tradit τὸ ὠμοτάριχον à quibuſdam vocari.

Κητεία, videtur ſignificare capturam cetorum, apud Athen. l. 7.

Compoſita.

Βαθυκήτης πόντος, apud Luc. dicitur vel quòd in profundis ſuis receſſibus cetos habeat: vel quòd habeat cete ingentia.

Μεγακήτης, εος, ὁ καὶ ἡ, magna ſeu ingentia habens cete. Item ceti inſtar magnus. Il. λ.

Πολυκήτης, cetis abundans Nili epith. Theocr.

ΚΗΦΗΝ, ῆνος, ὁ, fucus, quartum apum genus, μέγιστον δὲ πάντων ἀκέντρον δὲ καὶ νωθρόν, vt tradit Ariſtot. hiſt. an. l. 5 c. 21.

Κηφήνιον fucus paruulus, ſeu fœtus fuci. Ariſtot.

ΚΙΒΔΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, cui ſcoria admixta eſt, ſeu à ſcoria non bene purgatus. Propriè de metallis dicitur in quib. ſpurcitia illa quę coctione excerni ſolet, remanſit. Theogn. Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀνσχετὸς ἄτη. Generalius etiam de iis dicitur quę è talibus metallis fiunt. vt κίβδηλον νόμισμα, pro adulterino aut ſuberato. Item metaph. non ſincerus, fucatus, adulterinus. vnde apud Theogn. Κιβδήλου δ᾽ ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν. ¶ Κίβδηλον vocari etiam ſcoriam tradit Pollux. In qua ſignif. apud Heſych. & Etym. ſcribitur κιβδηλίς. 789

Κιβδηλία, ἡ, vitium quo metallũ aliquod laborat quum probè defæcatum non eſt. Item pro ipſa ſcoria & metallorum fæce, vt tradunt ſchol. Ariſtoph. & Suid. ¶ Item improbitas prauitas. Ariſtoph.

Κιβδηλεύω, f. εύσω, ſcoriam admiſceo, adultero. Ariſtot. Item metaph. adultero, corrumpo, deprauo. Plat.

Κιβδήλευμα, τό, cui ſcoria admixta eſt, ſeu quod adulteratum eſt. Item adulteratio. Plat.

Κιβδηλεία, ἡ, ſcorię admixtio, adulteratio quæ fit ſcoriæ admixtione: propriè de metallis. Item metaph. quæuis adulteratio, corruptela & deprauatio. Plat. de leg. l. 11.

Κιβδηλιάω, palleo, ὠχριάω. Heſych. & Suid. Putatur ducta eſſe metaphora vel ab auri minimè probi vel à luti colore. Ariſtot. probl. 2.

Ακίβδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) cui ſcoria nulla admixta eſt. Plat. Item metaphoricè ſincerus, purus, nullis dolis adulteratus. Herodot.

Ακιβδήλως, ſine ſcoria. Item ſincerè, purè, ita vt nullis dolis adulteratum ſit. Iſocr.

Ακιβδήλευτος, idem quod ἀκίβδηλος.

ΚΙΒΙΣΙΣ, pera, ſacculus, Callim. Sunt qui per υ ſcribant κύβισις.

ΚΙΒΩΡΙΟΝ, ου, τό, ciborium, fructus fabæ Ægyptię. Dioſc. & Athen. lib. tertij initio. ¶ Eſt etiam poculi ſpecies, vt teſtatur Athen. ibidem.

ΚΙΒΩΤΟΣ, οῦ, ἡ, arca, ciſta, capſa. Athen. Sic autor epiſt. ad Hebræos c. 9. dicit, τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, arcam fœderis.

Κιβώτιον, ου, τό, arcula, capſula, ſcriniolum. Plut.

ΚΙΓΚΛΟΣ, ου, ὁ, cinclus, auis quę cõtinuo motu pennas quas in cauda habet, quaſſat, teſte Galeno. Eadem quę σεισοπυγὶς, ſecundùm nonnullos. Lat. motacilla.

Κιγκλίζω, imitor τὸν κίγκλον, in modum τοῦ κίγκλου moueor & agitor. Item actiuè agito, concutio, motito Heſyc. Metaphoricè Theognis κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, dicit, i. felicem vitę ſtatum crebris quaſi motibus adhibitis in peiorem mutare & inuertere.

Κιγκλίζεσθαι, motu ſuccuti, crebro motu agitari. Apud Theocr. verò de pathico cinædo, tremulum criſſare ſeu cœuere, idyl. 5. vide ſchol.

Κιγκλισμὸς, & κίγκλισις, exp. apud Hippocr. crebra & leuis agitatio, ſuccuſſio, ſuccuſſus.

Διακιγκλίζω, (comp.) idem quod κιγκλίζω. Heſych.

ΚΙΔΑΡΙΣ, Heſychio autore eſt pileus regius: quem & τιάραν, nonnulli verò κίταριν per τ appellant. Plut. in
790 Pomp. dicit Mithridatis τὴν κίδαριν fuiſſe θαυμαστῆς ἐργασίας. Apud Curtium (vt apud Poll. quoque) per δ, lib 3. Cidarim (inquit) Perſæ capitis vocabant inſigne: hoc cærulea faſcia albo diſtincta circuibat. ¶ Apud Athen. l. 14. ἡ περὶ Ἀρκάσι κίδαρις, de ſaltationis quodam genere.

Ἀποκιδαρόω, cidari denudo. Leuit. 10. cap.

ΚΙΔΑΦΗ, ης, ἡ, vulpes. Heſych.

Κίδαφος, idem. Item adiect. doloſus. Heſych.

Κιδάφιος, idem quod κίδαφος, aſtutus. Heſych.

Κιδαφεύω, malitioſè & vafrè ago more vulpino, Heſ. Item tradit hoc verbum exponi etiam ἐσθίω deriuatum ἀπὸ τῶν κιδῶν.

ΚΙΘΑΡΑ, ας, ἡ, cithara: Plat. Luc. Eſt inſtrumentum muſicum ex genere eorum qui neruis intenduntur: quod Hieronymus ſcribit effici in modum Δ literę, cum chordis vigintiquatuor, & per digitos variis vocibus tinnulíſque ictibus in diuerſis modis concitari. Plat. ¶ Item ſuperior pars thoracis, vſque ad iugulum. In qua ſignif. dici & κίθαρος à Dorienſibus annotat Erot.

Κίθαρις, εως, ἡ, cithara, idem quod κιθάρα. Od. α. Et pro citharę cantu. Od. θ. Item ars ſiue ſcientia cithara canendi. Il. ν.

Κιθαρίζω, ſ. ίσω, cithara cano, cithara ludo. Hom. Ariſtot. & alij. Item ſimpliciter, cano, ſiue ſono, in ſymp. πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάριζεν ὁ παῖς καὶ ᾖσεν.

Κιθαρίζομαι, cithara mihi canitur, cithara canentes audio. vnde τὸ κιθαριζόμενον, quod cithara canitur, apud Plut. de muſica.

Κιθάρισμα, τό, citharę ſonus vel ſonus citharę pulſatæ. Plat. in Protag. κιθαρισμὸς, οῦ, ὁ, idem. Callim.

Κιθάρισις, εως, ἡ, citharę pulſatio, citharę cantus. Plut.

κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, citharista, qui cithara canit. Heſiod.

κιθαριστικὸς, ὴ, ὸν, ad citharistam pertinens. Item peritus citharam pulſandi. Plat. Et κιθαριστικὴ, ſub. τέχνη, ars citharistarum.

κιθαρίστρια, ἡ, citharistria. Athen.

κιθαριστὺς, ύος, ἡ, ars canendi cithara. Il. β.

κιθαριστήριος, ου, ὁ, vnde κιθαριστήριοι αὐλοὶ, tibię quibus citharę accinebant. Athen.

Κιθάριον, ου, τό, parua cithara. Athen.

Κίθαρος, ου, ὁ, citharus: piſcis nomen quem fidiculam Gaza appellat. Ariſtot. Etym. dictum ideo à κιθάρα putat, quòd eius officula citharę fidibus ſimilia ſint.

Compoſita.

Ἐγκιθαρίζω, q. d. citharam pulſo. in Hom.

Φιλοκιθαριστής, citharistarum amans, item qui cithara ludere amat.

Ψιλοκιθαριστικὴ, ἡ, nudus citharę cantus, nuda citharam pulſandi ratio. Athen. l. 14.

ΚΙΚΙ, εως, τό, cici: arbor quę alio nomine κρότων dicitur, & σίσαμον ἄγριον, & σέσελι κύπριον. Dioſc.

Κίκινον ἔλαιον, oleum quod ex fructu eius exprimitur: de cuius vſu vide Gal. ſimpl. med. l. 7.

ΚΙΚΙΝΝΟΣ, ου, ὁ, cincinnus, cirrus, crinis intortus criſpatúſque. Ariſtoph. Theocr. Poll.

ΚΙΚΚΑΒΑΥ, vox noctuarum. ſchol. Ariſtoph.

Κικκάβη, ἡ, noctua, à voce κικκαβαῦ.

Κικυμὶς, idem quod κικκάβη. Callim.

κικυμώσσειν, cæcutire, Suid. Ab Heſych. exp. ægrè videre, acie oculorum eſſe debili & hebete.

ΚΙΚΥΣ, υος, ἡ, vis, vires, robur. Od. λ.

Κικύω, valeo, viribus polleo. item accelero, propero, feſtino, apud Suid.

Compoſita.

Ακικυς, cui nulla eſt κίκυς, infirmus, debilis. Od. ι.

ΚΙΛΙΞ, ικος, ὁ καὶ ἡ, nomen ἐθνικὸν ſignificans hominem è Cilicia oriundum. κίλιξ ὄλεθρος, pro κιλίκιος, i. πονηρὸς, Cilicium exitium, i. crudele & immane. Cilices enim crudeliſſimi homines fuiſſe perhibentur.

Κιλίκειος, pertinens ad Cilices. κιλίκειοι τράγοι, hirti & hiſpidi ſeu villoſi, quoniam tales in Cilicia prouenire dicuntur, hinc κιλίκια vocantur quęcunque ex pilis confecta conſtant, teſte Heſych. & Suid.

Κιλικίζειν ſiue κιλικίζεσθαι pro κακοηθεύεσθαι ſeu κακοηθίζεσθαι, πονηρεύεσθαι. Heſych. Suid. Euſt.

κιλικισμὸν, Theopompus hiſtoricus vocat cædem ex 791
temulentia, teſte Suida.

* Κίλισσα, ἡ, quę eſt ex Cilicia. Nic. in Alexiph.

Ἐγκιλικίζειν ſiue ἐγκιλικίζεσθαι, & ἐγκιλικεύεσθαι, exp. κακοηθεύεσθαι.

ΚΙΛΛΙΒΑΝΤΕΣ, ligna tribus ſuffulta cruribus quibus clypeos imponebant qui belli laboribus defeſſi interquieſcere volebant, vt tradit ſchol. Ariſtoph. & Suid. Ariſtoph. in Acharn. τοῖς κιλλίβαντας οἶσε τῆς τῆς ἀσπίδος. Apud Athenæum lib. 5. ἐπὶ κιλλιβάντων κατεσκεύαστο, exp. ſuper tripodes excitata erat. Apud Heſych. verò reperitur κιλλίβαντις, τραπεζῶν

ζῴων βάσις καὶ ὑποθέματα τρισκελεῖς τράπεζαι. Apud Poll. & κιλλόβαντες inter partes currus: idem quod ὑποκυφώνια, i. αἱ ὑπὸ τοὺς κυφῶνας μέσαι ῥάβδοι ἕως τοῦ τόνου.

ΚΙΛΛΟΣ, ου, ὁ, apud Dores, aſinus, teſte Heſych.
κίλλιος, aſininus, fuſcus, vt κίλλιον χρῶμα. Poll.
κιλλακτὴρ, agaſo: παρὰ τὸ ἄγειν τὸν κιλλόν.

ΚΙΜΒΕΡΙΝΟΝ, veſtimenti genus eſt, denominatum à loco: Suid. ex Ariſtoph. κιμβέρινον ἐνδύσομαι. Heſychius habet κιμβερικὸν, qui eſſe dicit χιτωνίσκου εἶδος πολυτελοῦς quod appellatur στατός. Apud Poll. verò ſcriptum κιμβαρικὸν, qui eſſe dicit διαφανῆ χιτωνίσκον, tuniculam pellucidam. Apud Ariſtoph. in Lyſiſtr. κιμβέριν' ὀρθοστάδια, vel κιμβέρικ.

ΚΙΜΒΗΞ, ſeu κίμβιξ, animalculum è veſparum vel apum genere. ¶ Item ſordidus, nimis tenaciter reſtrictus & parcus. Ariſtot.
κιμβία, Heſych. σφηκία, veſpulæ. item ſordes, nimis tenax & reſtricta parſimonia.

Compoſita.

κυμινοκίμβιξ, pręparcus & aſtrictus, vt qui etiam in apponendo cumino ſit iuſto tenacior.
Λιμοκίμβις, qui ad famem vſque parcus eſt ſeu ſordidus, vel quem ſordes ad tolerandam famem impellunt, ſeu ad ſuum defraudandum genium. Euſtath. vult idem eſſe cum κίμβιξ.

ΚΙΜΩΛΙΑ γῆ, cimolia terra: terrę genus quod in Cimolo inſula effodiebatur. Dioſc.

ΚΙΝΑΒΡΑ, ας, ἡ, propriè ἡ τῶν κυνῶν βρῶσις, canum cibus: (κυνοβορά τις οὖσα) alias fœtor quem caprarum alę reddunt. Suid. & Heſych. Item generaliter quiuis fœtor. Lucian. Apud Pollucem li. 2. reperitur etiam κιναύρα,
κιναβράω & κιναυράω, oleo, fœteo: & quidem propriè hircum oleo, ſeu ex alis fœtorem emitto. Ariſtoph.
κινάβρευμα, purgamentum fœtens. Heſych.

ΚΙΝΑΔΟΣ, (neutro gen.) apud Siculos appellatur vulpes, vt ſcribit ſchol. Theocr. ¶ Item metaph. pro homine vafro & verſuto vulpina vafritie prædito. Ariſtoph. Itidem Sophocleus Aiax, Vlyſſem vocat ἐπίτριπτον κίναδος. Dicitur etiam maſc. gen. ὁ κίναδος. Theocr.
κινάδιον, vulpecula. Suid.

ΚΙΝΔΑΛΟΙ, οἱ, claui: item paxilli, apud Poll.
κινδαλισμὸς, luſus qui fit paxillis.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ, ου, ὁ, periculum, diſcrimen. Dem. κίνδυνον φέρει τῇ πόλει. Herodian. lib. 3. ὁρῶν ἐς ὅσον ἥκει κινδύνου, quàm magnum in diſcrimen venerat. Apud Xenoph. pæd. 1. κίνδυνον ὑπομεῖναι periculum ſuſti
792 nere. apud Iſocr. in panegyr. τοὺς παρόντας κινδύνους διαφυγεῖν effugere periculum. Pro quo apud Dem. κίνδυνον ἐξίστασθαι Apud Iſocr. in Areopag. θαρρεῖν ὡς πόρρω τῶν κινδύνων ὄντας, extra omne diſcrimen & periculum conſtitutos. Dicitur etiam κίνδυνός ἐστι μὴ, vel cum infinitiuo κίνδυνος τοῦτο συμβῆναι, periculum eſt ne, apud Iſocr. Xen. &c.
κινδυνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, periculoſus. Herodian.
κινδυνεύω, periclitor, in periculo verſor, in periculum adducor: interdum, periculum adeo, pericula ſuſcipio. Ariſtot. Exponitur etiā dimitto: vt apud Xen. de arte eq. ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν. Plerunque conſtituitur & cum dat. vt κινδυνεύοντες τῇ πόλει, apud Herodot. & κινδυνεύει τοῖς ὀφθαλμοῖς, apud Theophr. periclitatur oculis. Et cum accuſ. apud Greg. κινδυνεύων τὴν ἀπ' αὐτοῦ διάστασιν, periclitans ſeditione contracta ſua culpa. Nonnunquam cum prępoſ. vt κινδυνεύει περὶ τοῦ βίου Apud Ariſtoph. Sic & apud Thuc. Iſoc. & alios. Apud Dem. κινδυνεύω ὑπὲρ σοῦ. adeo periculum pro te. Apud Xen. κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους, dimicare. Sic apud Lyſ. τότε πρὸς Μακεδόνας ὑπὲρ τῆς ἰδίας χώρας κινδυνεύοντας. Sępe cum infinit. vt κινδυνεύω παραφρονεῖν. Xen. periculum mihi eſt ne mente aliener. Sic Æſchin. ἐκινδυνεύσαμεν ἀπολέσθαι, periclitati ſumus de vita. Sic & apud Thuc. & Plut. abſolutè poſitum interdum ſignif. periclitor capite, reus ſum: vt ſæpe apud Plut. ¶ Item videor: in qua ſignif. conſtituitur cum infinit. Plato in epiſt. κινδυνεύω ἀγνοεῖν ὅτι, &c. Idem de rep. lib. 1. καὶ κινδυνεύεις παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτὸ, videris didiciſſe. Aliis etiam modis exponitur: vt apud Plat. in Hippia minore, νῦν δὴ ὦ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, iam fermè ô Hippia quod dicis intelligo.
κινδυνεύομαι, in periculum adducor. idem quod κινδυνεύω. Dem. δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει, in periculum adducuntur. Thuc. l. 2. καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι. Dicitur etiam κινδυνεύεσθαι, quod cum periculo probatur aut ſuſcipitur. Thuc.
κινδύνευμα, τὸ, q. d. periclitamentum, facinus audax & quod aliquis periclitando aggreſſus eſt. Lucian. Item periclitatio. Plat.
κινδυνευτὴς, οῦ, ὁ, periclitator, qui periclitari ſolet aut amat. Thuc. lib 1. κινδυνευτικὸς, qui facilè ſe offert periculo. Ariſtot.

Compoſita ac primùm ex nomine
κίνδυνος.

Ακίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vacuus à periculis, extra omne periculum & diſcrimen conſtitutus: vt ἀκίνδυνος βίος apud Eurip. Apud Xenoph. pæd. 4 τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι, in tuto collocant & periculis eximunt.
Ακινδύνως & ἀκινδυνὶ, citra periculum, ſine diſcrimine. Plut. Dem.
Εθελοκίνδυνος, qui ſua ſponte ſe periculis obiicit nulla neceſſitate poſtulante, ideóque temerarius, audax. Poll.
Επικίνδυνος, periculoſus. Xen. Thuc.
Επικινδύνως, periculosè, cum periculo. Thuc.
Ισοκίνδυνος, qui eſt in pari diſcrimine.
Μεγαλοκίνδυνος, qui magna pericula adit. Ariſtot.
Μικροκίνδυνος, qui parua pericula ſuſcipit. Ariſtot.
Πυκνοκίνδυνος, qui frequenter & ſæpe pericula ſuſcipit.
Ριψοκίνδυνος, qui ſe in pericula præcipitat: ſeu ad audendum proiectus. Xen. apomn. 1.
Ριψοκινδύνως, more eorum qui ſe in pericula pręcipitant proiecta quadam audacia.
Ριψοκινδυνέω, ῶ, in pericula me pręcipito, proiecta audacia me periculis obiicio. Hippocr.
Φιλοκίνδυνος, qui periclitari amat, periculi adeundi cupidus: accipitúrque in malam, aliquando etiam in bonam partem. Ariſtot. Dem. Plut. Xen.
Φιλοκινδύνως, more eorum qui periclitari amāt, more eorum qui periculorum cupidi ſunt & prompti ad ea ſuſcipienda. Xen. Hell. 6.

Compoſita ex κινδυνεύω.

Ανακινδυνεύω, periclitor, periculum adeo.
Αποκινδυνεύω, periculum facio, periclitor. Xen. Item 793
periculum adeo, alam ſubeo, fortunam adeo. ¶ Item periculo ſecedo. Philoſtr.
Αποκινδυνεύομαι, in diſcrimen venio. Thuc.
Διακινδυνεύω, periculum adeo, aleam ſubeo: aleam certaminis ſubeo. Thucyd. Dicitur item διακινδυνεύεσθαι, res quæ in periculum adducitur, apud Demoſth. Apud Iſocr. in Buſir. διακινδυνευόμενα φα-

μαχα, quidam exp.quę cum vitæ periculo adhibentur.

* Εγκινδυνεύω,periclitor in.In auth.

Επικινδυνεύομαι,in periculo verſor.Dem.

Παρακινδυνεύω, temerè periclitor, audaciùs periclitor. Thuc. l.4. ἄλλοι τε παρακινδυνεύοντες καὶ μάλιστα οἱ εἵλωτες. Et cum prępoſit. ἐς: vt παρακινδυνεῦσαι ἐς Ιωνίαν.Thucyd. Accipitur & in bonam partem pro, audacter periculum adeo:vt apud Plat.epiſt.7. πᾶν δὲ παρεκινδύνευσε παθεῖν πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς γενέσθαι κοινωνός, in animum induxit ſuum vel extrema quęuis potius pati quàm nefariorum facinorum eſſe particeps.

παρακινδυνεύεσθαι, dicitur quod periculosè ſuſcipitur,apud Plutarch.Luc.Dem.& Greg.

παρακινδύνευσις,periclitatio temeraria.Thuc.

παρακινδυνευτικῶς, temerariè periclitando, nimia cum audacia periculum adeundo. Apud Dion.Longin.εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, audacius quã vt periculo careat:videlicet reprehenſionis.

* παρακίνδυνος,periculoſus.Strabo.

* παρακινδύνως,periculosè,cum periculo,παρακινδυνευτικῶς,Strabo.

Προκινδυνεύω,periclitor pro, periculis me obiicio pro aliquo Exponitur etiam,propugno periclitando:aut etiam propugno.Herodian.li.5. καὶ προκινδυνεύσαντα ὑμῶν,periclitatum pro vobis,ſeu veſtri cauſa. Apud Plut. in Them. προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας pro ſimplici κινδυνεύειν ponitur.

Συγκινδυνεύω, vnà periclitor, vnà periculum adeo, cum dat.vt συγκινδυνεύω σοι.

ΚΙΝΕΩ,ῶ, F ήσω, moueo:Plat.& alij cum accuſat.Interdum κινεῖν eſt loco mouere. Thuc. lib. 1. τὸ στρατευμα κινεῖν Apud eundem & apud Herodian.lib.7. ὅπλα κινεῖν, manum armis admouere, arma ſumere. Dicitur & κινεῖν(ſine adiectione) pro,caſtra mouere, egredi cum exercitu,apud Polyb. Interdum exp.agito,aut quatio,aut cieo, aut etiam pello. Il.β. Apud Dioſ κινεῖν καταμήνια, exp.ciere menſes. Sic κινεῖν τὴν κοιλίαν, ciere aluum, aut etiam mouere aluum. Interdum & pro ſubagitare,ſeu ſubigere:obſcœna ſignificatione.Ariſtoph. ¶Item κινῶ metaph. moueo, commoueo,permoueo.Dem. ¶Item muto,aut etiam muto quæ à maioribus tradita ſunt,abrogo.Iſocr.ad Nicoc.

Κινέομαι,οῦμαι, moueor,&c. Κινεῖσθαι dicuntur etiam ſemina quum producendi tempore appetente ad germinandum incitantur.Theophr.

Κίνημα,τὸ, motus quo videlicet aliquid mouetur. Ariſtot.Item motus,perturbatio.Polyb.

Κινηθμός,οῦ,ὁ,idem.

Κίνησις,εως,ἡ, motus motio, commotio:tam in paſſiua quàm in actiua ſignificatione. Luc.Ariſtot.Plu. Dicitur & de tumultu reip.aut plebis,ſiue exercitus, vt & κίνημα apud Thuc.

Κινητὴρ ῆρος,ὁ,motor Hom.hym.in Nept.

Κινητήριον,ου,τὸ, quo mouere aliquid poſſumus: incitamentum. Pro eo per ſyncopen dicitur κίνητρον, apud Poll. qui dicit eſſe baculum quo tinctores pannum inter tingendum agitant & verſant, vt melius intingatur.

Κινητὴς οῦ,ὁ,motor:qui mouet. Κινητικὸς,οῦ,ὁ,mouendi vi præditus. Dioſc. Item qui motibus excitandis ſtudet:turbulentus,ſeditioſus. Polyb. Item paſſ.mobilis.Plut.

794 Κινητὸς,οῦ,ὁ,qui mouetur,mobilis. Ariſtot.Κινητέος, mouendus.Ariſtot. Κινητίνδα Poll.ludum eſſe dicit quo ſeſe oſculabantur.

Κίνυμι,idem quod κινέω.Κίνυμαι,moueor.Il.δ.

Κινύσσω,idem quod κίνυμι.Euſt.

Κίνυγμα,τὸ, ſimulacrum aerium,inquit Euſt.legitur apud Æſchyl.

κινναθίζειν,exp.κινεῖν,mouere.Item μινυρίζειν.

κινάθισμα,motus : vel motus & ſtrepitus qui à pluribus vnum in agmen congregatis cietur.Æſchyl.

Compoſita, ac primum cum præpoſitione.

Ανακινέω,ῶ,commoueo,impello. Item ſuſcito, excito: Item excito,i.naſci facio. Dion.Areop.

Ανακίνησις,commotio.Item ſuſcitatio.

Decomp. προανακινέω,ῶ,antè commoueo.Plut.

Αντικινέω,ῶ,contrà vel ex aduerſo moueo.

Αποκινέω,ῶ, amoueo, remoueo. Αποκινούμενος ὅρος,in Pand.terminus amotus,vel qui amouetur.Dicitur & de nauigiis,quæ appelluntur in portum.Suid.

Απόκινος,ου ὁ receſſus,diſceſſus, fuga. Ariſtoph. Eſt & ſaltationis genus,apud Poll.

Διακινέω,ῶ,permoueo,incito. Ariſtophan. Apud Thuc. διακινοῦσι τὰ πεπραγμένα,cõcutiebant, perturbabãt.

Εγκινούμενος,turbans,impediens.Etym.

Μετακινέω,ῶ, tranſmoueo, dimoueo & remoueo. Item muto,apud Them.in princ.analyt.poſt.

Μετακινητὸς, qui tranſmoueri ſeu dimoueri poteſt. Item qui mutari poteſt,mutabilis.Plut.

Decomp. Αμετακίνητος, qui tranſmoueri non poteſt: immutabilis.Αμετακινήτως, q.d.immutabiliter:vt ἀμετακινήτως ἔχειν,apud Ariſtoph.

Δυσμετακίνητος, qui non facilè tranſmoueri poteſt ſeu mutari.

Εὐμετακίνητος,qui facilè tranſmoueri poteſt ſeu mutari.

Παρακινέω,ῶ,perperam moueor,indecorè moueor& inſtabiliter:accipitur enim ſignificatione paſſiua. Ariſtoph. in Ran. Ιδοὺ,σκόπει νῦν με παρακινήσαντ' ἴδης. Item,emoueor mente,in furorem vertor:vnde παρακινεῖν & παρακεκινηκώς, apud Plat. & Xen.in furorem verſus,furibundus. Interdum etiam actiuè accipitur pro,emoueo mente, mente alieno, in furorem verto ſeu ago:vt apud Theophr. τὸν μὲν στρύχνον ὥστε παρακινεῖν καὶ ἐξιστάναι. Apud eundem Theophraſt.l.6. de cauſ. pl.παρακινεῖν dicitur de vino quod ſub ſidere motu turbido vitiatur. Item peruerto, inuerto: Dion.Areop. θεῖα λόγια παρακινοῦντες. Item labefacto.Greg.

παρακίνημα,peruerſio,diſtortio.In Hippiatr.

παρακινητικὸς,emotus mente.παρακινητικῶς ἔχειν,emotum mente eſſe.Plut.

Προκινέω,antè moueo.Exp.& promoueo,apud Xen.

Συγκινῶ,vnà moueo,ſimul agito,commoueo.

Συγκίνησις,agitatio quę ſimul fit,commotio.

Υποκινῶ,moueo leuiter,apud Arrian. Apud Xen.ὑποκινεῖν dicitur lepus qui è cubili excitatur audito ſtrepitu.

Υποκεκινηκὼς, emotus mente, in furorem verſus ſeu actus,furibundus Plat.de rep.l.9.

Compoſita citra præpoſitionem.

Αεικινησία,ἡ,ſempiternus motus.Dion.Areop.

Αεικίνητος ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſemper mouetur: perpetuum motum habens.Plat.

Αεικινήτως,cum perpetuo motu Phil.

Ακιδνὸς οῦ,ὁ,infirmus,debilis:quaſi ἄκινος, qui ſe mouere non poteſt,aut qui vix ſe mouere poteſt. Od.σ. Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο. Item vilis apud Athen.l.3.

Ακινησία,ἡ, nullus motus, quies ſeu ſtatus quo res aliqua immota & fixa manet.Alex Aphr.

Ακίνητος,qui non mouetur immobilis. Heſiod. Ariſtot.Plat. Xen. Ακίνητα metaphoricè quoque dicuntur quæ ſuo loco & ſtatu non mouentur ſeu moueri nequeunt,aut non mutantur, apud Thuc. & Plat. Ακίνητοι dicuntur etiam qui immoti in ſententia & propoſito ſuo perſtant : qui à ſententia aut propoſito dimoueri nequeunt:pertinaces & obſtinati. Ceb. Theb.ἀκινητότεροι,ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι. Apud Theo. hiſt.

hiſt.pl.l.5.c.6.ἀκίνητος μήτρα, exp.medulla quæ materiam non abducit nec contorquet. Item ἀκίνητος, non mouendus: vt ἀκίνητα κινεῖν, in prouerb. apud Plat.

Ἀκινήτως ſiue ἀκινητεὶ, more eorum qui non mouentur:ita vt immotus & fixus maneas.Iſocr.

Ἀκινητίζω,immotus ſto ſeu maneo:caueo ne mouear. Suid.Euſt.

Ἀκινητίνδα ἅμιλλα,ludus quo inter ſe certabant τῇ ἀκινησίᾳ ſeu τῷ ἀκίνητα μένειν,apud Poll.

Ἀκινήεις,idem quod ἀκίνητος.Nic.

* Ἀντικίνησις, motus contrarius, reſiſtentia. Mercur. Triſm.

795 Αὐτοκινησία,motus vltroneus:motus quo res aliqua ſua ſponte & ſuopte impulſu mouetur aut moueri poteſt.Philop.in Procl.

Αὐτοκίνητος, qui ipſe per ſe mouetur ſeu moueri poteſt,ſuapte natura mobilis.Plut.

* Βραδυκίνητος,qui tardè mouetur & ſegniter.Polemon in phyſiogn.

Δυσκινησία,ἡ,difficultas motus.Plut.

Δυσκίνητος, qui difficulter mouetur ſeu moueri poteſt, ad motum tardus.Plut.

* Ἐκκινέω,exagito κινέω.Plut.Symp.2.

Εὐκινησία,facilis motus,mobilitas.

Εὐκίνητος,facilè mobilis.Ariſtot. Τὸ εὐκίνητον,motus facilitas.Herodian.

* Μετακινέω,fugo.Deuter.32.Item pro dimoueo.Ioſeph Maccab.15.circa princip.

* Μετακίνησις,dimotio,mutatio.Zach 13.

Ὀξυκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui celeriter ſeu ſubitò mouetur. Apud Luc. ὀξυκίνητος γίνεται, ſubita & acri ira commouetur.

Πολυκίνητος,qui multiplici motu agitatur.Ariſtot.

* Ταχυκίνητος,qui celeriter mouetur,ex Polem.in phyſign.

ΚΙΝΝΑ,ης,ἡ, cinna:gramen quoddam in Cilicia naſcens.Dioſc.l.5.c.32.

ΚΙΝΝΑΒΑΡΙ, εως, ἡ, cinnabari ſiue cinnabaris. Heſychio eſt coloris genus quod vulgò κόκκινον dicitur. vt & Theophr. περὶ λίθων ſcribit κιννάβαρι eſſe ἄμμον ἣν συλλέγουσι λαμπυρίζουσαν,καθάπερ ὁ κόκκος: & Plin.lib.33.c.7.arenam cocci colore. Vide & Dioſc. lib.5.c.110. ¶ Κιννάβαρις dicitur à quibuſdam & τὸ ἐρυθρόδανον,rubia,vt habetur apud Dioſc.

Κινναβάρινον χρῶμα, cinnabarinus color. Ariſtot. Itidémque κινναβάρινον ῥύγχος, apud Athen. lib.9. (de perdicibus) roſtrum cinnabaris ſeu minij in modum rubens,cinnabarino colore tinctum.

Κινναβάρειον κολλύριον, cinnabarium ſeu cinnabarinum collyrium.Gal. τῶν κατὰ τόπους lib.4.

Κινναβαρίζω, colore cinnabarin imitor, cinnabaris colore ſum,apud Dioſc.lib.5.

ΚΙΝΝΑΒΟΣ, exemplar quod ſibi plaſtes proponit in effingendo rei alicuius ſimulacro. Plin. proplaſma vocat.apud Suid.

Κιννάβευμα,idem. Hinc ἀπὸ κινναβευμάτων,prodire dicit Ariſtoph. quæ nonnulli prodire aiunt ex ipſis typis & formis officinarum,*hoc eſt* recèns eſſe edita.

ΚΙΝΝΑΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, cinnamomum, frutex breuis & ſurculoſus,cuius dos omnis in cortice eſt. Vide Theophr. Dioſc. & Gal. Eſt etiam auis, de qua vide Ariſtot.& Plin. Dicitur & κινναμωμίς. Scribitur & ſimplici ν.

Κινναμώμινον μύρον, vnguentum de cinnamomi radice. Athen.lib.5.

Compoſita.

Ἰσοκιννάμωμον,caſia quædam,de qua Plin.lib.12.c.20.

Ξυλοκιννάμωμον,lignum cinnamomi.Plin.& Dioſc.

Ὀποκιννάμωμον, ſuccus cinnamomi,ſeu ſuccus ex arbore,quæ cinnamomum fert,inciſa manans.

Ψευδοκιννάμωμον, ementita & fictitia quædam cinnamomi ſpecies.Dioſc.l.1.c.13.

ΚΙΝΥΡΟΜΑΙ, lamentor, & quidem querula voce, lugubri & lamentabili voce queror: cum accuſ.in epigr. Καί σε κινυρομένων,itidémque apud Opp.

Κινυρὸς οὐ,ὁ, querulus,lamentabilis,funeſtus.Nonn.

Κινύρα,ἡ,muſici inſtrumenti ſeu citharæ genus querulas & lamentabiles pulſatu reddens voces. Ioſeph.in ant. Iud. Quidam tamen deriuant ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ νεῦρα.

Ἀμφικινύρομαι,(*comp.*)circum lamentor.Apoll.

* Ὑποκινύρομαι,pro modulari & cantare.Æl.var.hiſt.

ΚΙΡΚΑΙΑ, ας,ἡ, circæa:herba quæ & δίρκαια, nominatur,inquit Dioſc.Scribitur & κιρκία apud Gal.

ΚΙΡΚΟΣ, ου,ὁ, circus: tertia accipitrum ſpecies, de qua vide Ariſt. ¶ Item circus, i. locus circularis & in orbem rediens.apud Athen.14. Κίρκοι etiam nominantur quos Latini circulos & annulos vocant. Poll.lib.2. Sic & Heſychio κίρκοι ſunt κρίκοι,ἅρπαγες & πάντα τὰ ἐπικαμπῆ.

Κιρκόω, ῶ, annulo aut vinculo in orbem ducto ligo & adſtringo:apud Æſch.in Prometh.

Κιρκήσια,τὰ,Circenſes,ſeu Circenſes ludi.Arrian.

Κρίκος pro κίρκος dicitur,i.annulus,ſeu circulus.Theophr.Herodot.

Κρικέλλιον,diminut.paruus circulus.Alex.Tr.

Κρικόω,ῶ, annulo traiicio & infibulo.Strab.

Κρικωτὸς,οῦ,ὁ,annulatus,vel annulis conſertus.

ΚΙΡΡΟΣ, οῦ,ὁ, fuluus ſeu giluus: ſpecies coloris rubei ſeu rufi.Gal.Vide Gell.l.13.c.39. 796

* Κιῤῥὰς,άδος,ἡ, adiect.fœm.à κιῤῥός.Nic.

* Ἐγκιῤῥος,(*comp.*)fulueſcens,fuluus.Dioſc.

Ὑπόκιῤῥος, ſubfuluus ſeu ſubgiluus.

ΚΙΡΣΟΣ, οῦ,ὁ, varix, venæ dilatatio,ſeu vena dilatata, quum vena ob tunicæ molliciem diſtenditur à ſanguine multo & craſſo.Gal.

* Κιρσόω,item ἀποκιρσόω,(*comp.*)dilato more varicum, ſeu in varicem dilato.

Κιρσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, varici ſimilis, varicum modo tumens,varicoſus.Hippocr.

Κίρσιον,cirſium:herba de qua Dioſc.l.4.c.119.

Κρισσὸς,pro κιρσός. Pro eodem dicitur & κριξὸς,ſicut δίξος pro δισσός.Poll.

ΚΙΣ, ιὸς,ἡ, cis: vermis qui in frumento lignóve naſcitur,eáque rodit:idem cum θρίψ.Theoph.

Κίσσηρις,εως,ἡ, pumex:Dioſc. Sic dictus,quòd videatur eroſus ab illo vermium genere quod κὶς nominatur. Scribitur & κίσηρις in epigr.

Κισσηρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,pumicoſus.

Κατακισσηρίζω, (*comp.*) pumice defrico & diſtringo: pumice læuigo.Athen.lib.12.

Ἄκιος,(*comp.*) vermibus non obnoxius:qui à vermibus non corroditur.Heſych.in Erg.

ΚΙΣΣΑ, & Atticè κίττα,ἡ,pica:auis de qua Plut.de ſolert.an.& Plin.l.10.c.24. ¶ Item faſtidium conſuetorum ciborum & abſurdorum appetitus: malum proprium mulierum prægnantium, quòd picam itidem vocant nonnulli, alij malaciam. Vide Alex.Alex.Aphr.P.Ægin.

Κισσάω, ῶ, laboro iſto faſtidio ciborum & multiplici inſolentium rerum appetitu. Alex.Aphr. loco citato.

Interdum cum genit. ſignif. appeto in eiuſmodi malacia & conſuetorum ciborum faſtidio. apud Athen. l.9. Vſurpatur & generaliter pro ἐπιθυμῶ, appeto, vel potiùs improbè appeto, inſolito & inuſitato deſiderio flagro, more grauidarum fœminarum. Ariſtoph. in pace, ὑμεῖς μὲν οὖν οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης, ἀπαντ' ἀνδρικῶς. Exponitur etiam, cum voluptate concipio. Pſ.51. vnde compoſ. ἐγκισσᾶν coitum appetere vel concipere. Geneſ.30. & ἐγκίσσησις, initus.

Κισσώδης ſiue κιττώδης, dicitur mulier ἡ κισσῶσα. Aliam ſignif. vide in Κισσός.

Κιτταβίζω, picæ vocem edo ſeu imitor. Poll.

ΚΙΣΣΟΣ, & Atticè κιττὸς, οῦ, ὁ, hedera, frutex, Theocrit. Theophr. Dioſc. Plut.

Κισσώδης, hederaceus. Aliam ſignif. vide in Κίσσα.

Κίσσινος, ου, ὁ, hederaceus. i. confectus ex hedera. vt κίσσινος στέφανος. Athen. l.5.

Κίσσιον, hederula.

Κίσσαρος, pro κισσὸς, hedera. Erotian. in Hippocr.

Κισσύβιον, poculum è ligno hederaceo, hederaceum poculum. apud Athen. item apud Hom.

Κισσεὺς, videtur dici ὁ Διόνυσος, quòd hedera redimiri amet, ſeu quòd hedera delectetur.

Κισσήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, hedera inſtructus vel denſus. Soph.

Κισσήεις, εντος, ὁ, hederaceus. Nicand.

Κισσόω, hedera orno, corono. Eurip.

Compoſita.

Ἀποκισσοῦσθαι ſeu ἀποκιττοῦσθαι, degenerare in hederam, fieri hederam, apud Theophr.

Ἐγκισσεύεσθαι, hederæ modo conuolui atque implicari. Hippocr. & Gal.

Χαμαίκισσος, hedera humilis: frutex ſic dictus quòd habeat folia ſimilia κισσοῖς, teſte Dioſc.

ΚΙΣΤΗ, ἡ, ciſta, capſa, capſula. Od. λ. Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐπίθηκε μυρόεντι ἑανῷ, περὶ τὸ κεῖσθαι.

Κίστις, ἡ, idem. Ariſtoph. in Acharn.

ΚΙΣΤΟΣ, ου, ὁ, ciſtus: frutex quem alij κίσθαρον ſiue κίσσαρον vocant. Dioſc. l.1.c.27. Scribitur etiam κίσθος

797 & κίσθαρος.

Ὑποκιστὶς, quod ſub ciſto ad radices naſcitur, vide Dioſ.

ΚΙΤΡΙΑ, aut κιτρέα μῆλον, citria vel citrea arbor, quæ & Aſſyria ſiue medica malus, necnon Indica nominatur. Autor γεωπον. l.10.

Κίτρειον μῆλον, aut (ſine adiectione) κίτρειον, fructus eius arboris, apud Athen. l.3. Dicitur κίτρειον etiam pro ipſa arbore itidem in geopon. Euſt. tradit τὸ κιτρέιον à Latinis vocatum eſſe κίτρον.

Κίτρειον, interdum peculiariter de cortice mali citrei vſurpatur, vt apud Alex. Aphr. probl. l.1.

ΚΙΧΕΩ, ῶ, & κιχάω, ac κίχημι, inuenio, aſſequor, comprehendendo. Plerunque de eo qui curſu & pedum pernicitate aliquem aſſequitur. Cum accuſ. Il. ψ. Sic & fames ſitiſque aut fatum aliquem κιχάνει quum eum corripit ſeu occupat. Il. τ. & χ.

Κιχάνομαι, κιχάνομαι, ac κίχεσθαι, actiuè vſurpatur itidem pro, aſſequor, corripio, & occupo. Il. λ. Ἀδελφ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Item deprehendo, offendendo, inuenio. Il. χ.

Κίχησις, εως, ἡ, aſſequutio, deprehenſio. Heſych.

Κιχείω, pro κιχέω, metri gratiâ inſerto ι Il. α.

Ἀκίχητος, (comp.) quem aſſequi & comprehendere nequimus. vnde ἀκίχητα, aduerbialiter pro ἀκιχήτως, apud Hom Iliad. ρ. σὺ μὲν ὧδε ἀκίχητα διώκων, curris & perſequeris, ſed non aſſequeris. Item ἀκίχητος dicitur quem mente & cogitatione deprehendere ſeu comprehendere non poſſumus. Nonn.

ΚΙΧΛΗ, ης, ἡ, turdus: auis de qua vide Ariſt. hiſt. an. l. 9.c.20. ¶ Eſt & piſcis marinus, de quo vide eundem Ariſtot. hiſt. an. l.8.c.13. & Athen. l.7. ¶ Porrò Syracuſanis & cęteris Doribus αἱ κίχλαι dicuntur κιχῆλαι.

Κιχλίζειν, ſchol. Ariſtoph. exp. pingues epulari turdos. Idem exponit etiam, indecenter & immoderatè ridere, laſciuiis ridere, cachinnari. Ariſt. in Nub.

Κιχλισμὸς, pinguium turdorum comeſtio: item riſus, cachinnus. Ariſtoph. in Nub.

ΚΙΧΩΡΗ, ἡ, apud Theoph. hiſt. pl. l.7.c.7. ponitur in cenſu olerum aruenſium. Dicitur & κιχώριον, idem olus. vide & Dioſc. l.2.c.160. Nicander etiam κίχορα appellat in Alex. Legitur & κιχόρια, item κιχόρεια. apud Poll. l.6.c.9.

Κιχωριώδης, ſimilis cichorio qui è cichoriorum genere eſt. Theophr. hiſt. pl. l.7.c.7.

ΚΙΩ, vado, eo. Plato quoque in Cratylo κίειν dicit eſſe τὸ ἰέναι. Poeticum eſt. Ilia. τὼ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων. Et Odyſſ. δ. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι, eunti, vadenti: vbi κιόντι ὀξυτόνως tanquam eſſet aor. 2. partic. ponitur.

Κηκίω, ſalio, cum ſaltu ſurſum feror (ex κίω per reduplicationem factum, teſte Euſt.) Od. ε. θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε, cum ſaltu ferebatur ſurſum, ſeu prorumpebat ex ore & naribus.

Κηκὶς, nidor in altum veluti cum ſaltu ſe ſurſum ferens: ἀτμὶς, vapor. Heſych. Soph. in Antig. ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο: vbi ſch. κηκίδος nomine propriè ſignificari ait fuliginem fumi orientem ex iis quæ vruntur. ¶ Item galla. i. pilula inæquali ſuperficie, ſalebroſa, in glandiferis arboribus præter legitimum fructum proueniens.

Κηκίδιον, ου, τὸ, gallula: paruula galla, apud Suid.

Compoſita.

Ἀνακηκίω, ſurſum feror. Hom. Plat.

Μετακιάθω vnde μετεκίαθε. Odyſſ. α. mutato loco abiit, ſeu abiit inde ad.

Ὀνοκηκὶς, q.d. aſinina galla. Gal. & Dioſc.

ΚΙΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, columna, στῦλος. Hom. Plut. & alij. In proſa maſculino potius genere effertur. ¶ A medicis κίων dicitur curculio præter naturam auctus & oblongior, tenuiſque æqualiter factus: ita vt columnæ ſimilis euadat: vnde & à Latinis columella exponitur. ¶ Ab anatomicis κίων vocatur interceptum 798

narium carnoſum quod ad labrum vſque deſcendit. Poll. & Ruf. ¶ Denique κίων vocatur congregata multitudo beſtiolarum illarum quæ frumentum peredunt. Gal. in lex. Hippocr. quarum tamen vnaquæque etiam κίων dicitur.

Κιονίσκος, columella, i. paruula columna. Athen.

Κιονὶς, ίδος, ἡ, oris columella, quæ & κίων, & γαργαρεών: Latinè vua dicitur. Gal.

Κιόνιον, ου, τὸ, Dioſc. l.2. c.6. κιόνια vocari ſcribit purpurarum buccinarúmque medias partes circa quas veluti columellam teſtæ volumen clauiculatim intorquetur.

Compoſita.

Ἀκίων, nullis fultus columnis. Heſych.

Ἀκροκιόνιον, ου, τὸ, ſumma ſeu extrema columnæ pars: faſtigium columnæ. Phil.

Ἀμφικίονες, circumcirca columnis ſuffulti. Soph.

Εὐκίων ονος, ὁ καὶ ἡ, pulchras habens columnas.

Περικίων, circumcirca columnas habens. Poll. l.1.

ΚΛΑΔΟΣ, ου, ὁ, ramus, propriè ramus tener & flexilis: quales eſſe ſolent anniculi qui pullulant ἐκ τῶν ἀκρε-

ἀκρεμόνων ſiue ὄζων. Sic enim definit Theophr. Reperitur etiam dat.ſing. κλαδί, apud Alcæum,& dat. plur. κλάδεσι, apud Ariſtoph.

Κλαδώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, ramoſus.

Κλαδών,όνος,ὁ, ramulus. Heſych. Κλαδίσκος,ου,ὁ, idem.

Κλαδάω,ῶ, ramulos deputo,pampino. Item quaſſo,concutio. Heſych.

Κλαδεύω, ramulos teneriores deputo: ſpecialiter verò, vites puto.

Κλάδευσις,putatio. Κλαδευτήρ,ῆρος,ὁ,putator.

Κλαδευτήριον,ου,τὸ,id quo putamus:falx putatoria.

Κλαδαρὸς,οῦ,ὁ, ramalis. Epigr. Exp.etiam,vibratilis:à κλαδάω,τὸ σείω. Item fragilis.apud Polyb.

Compoſita.

Αὐτόκλαδος,ου ὁ καὶ ἡ,ipſe cum ſuis ramis. Luc. αὐτόκλαδοι καὶ αὐτόκομοι κυπάρισσοι.

* Περικλαδὴς, circum circa, ſeu,ex omni parte ramos habens. Apoll.

Πολύκλαδος, multos ramulos emittens,multos ramulos habens. Theophr.hiſt pl.li.1.c.5. Pro eodem dici etiam πολυκλαδὴς,annotatur.

ΚΛΑΖΩ,F κλάγξω. (pleonaſmo τοῦ γ, vel tanquam à κλάγγω) clamo,clango,ſtrido. Pol.id aquilarum proprium eſſe ſcribit. Euſt. verò auium quæ leuiuſculũ clangorem edunt: & minus eſſe quàm κράζω, Hom. Heſiod. Idem Euſt. annotat κλάζειν eſſe animalium ἀλόγων,vt gruum, ſuum. Dicitur & de ſagitta quæ emiſſa ſtridet. Il.α.

κλάζομαι,idem cum κλάζω. Deriuat hinc Euſt. præt. med. κέκληγα,quod frequenti eſt in vſu. Il.β. Dicitur plerunque de iis qui impetu in hoſtes clangenti ſimilem vocem edunt: vt illi ε. ὦρτο δ᾽ ἐπ᾽ αὐτοῖς κεκληγώς. Tribuitur etiam vento ab Apol. Arg 2. Ab hoc præt. fit etiam thema κεκλήγω, quod idem cum κλάζω,ſignificat. Od.μ.

κλαγγὴ,ἡ, clangor: propriè gruum & cæterarum huiuſmodi auium: vnde ab Apoll Arg.l.2. tribuitur harpyiis. Tribuitur etiam ſuibus & canibus apud Hom. & Xen. De anſeribus quoque dicitur apud Plut. de fort. Rom. Dicitur etiam de clangore tubarum ſeu cornuum, apud Athen.l.14. Tribuitur etiam hominibus, præcipuè verò in prælio quum in hoſtes impetum faciunt & clangori ſtridoriue ſimilem clamorem tollunt. Hom. Herodian. Dicitur etiam de ſagittæ emiſſæ ſtridore. Il.α.

κλαγγηδὸν,cum clangore. Il β.

κλαγγώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, clangore ſimilis.

κλαγγάζω, clango. Vide Poll.

κλαγγαίνω, & ἐπανακλαγγαίνω, dicuntur de canibus in venatione. Xen.

Compoſita.

Ανακλάζω,clango. Item clamo. σκύλακι χαίρω ἀνακλάζοντι. Xen. κυν.7.

Αντικλάζω, reboo,boatum ſeu clangorem viciſſim edo, ſeu contrà edo Eur.

Αποκλάζω, clango,clangorem edo. Interdum eſt cano veluti cum clangore quodam,in Anth.epigr.

Εριклαγκτὴς,perſtrepens. Pind.

799 ΚΛΑΙΩ, vel κλάω. F. κλαύσω & κλαύσομαι, lacrymor,ploro,fleo,eiulo. Il. α. Τέκνον τί κλαίεις; ¶ Interdum cum accuſ. deploro,defleo. Od.α. Imperſonaliter ponitur fut. κεκλαύσεται apud Ariſtoph. in Nub. μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, fruſtra plorabitur à me. ¶ Item,do pœnas,vapulo. Ariſtoph. in Nub. δεῦρ᾽ ἐλθ᾽ ἵνα κλάῃς. Quibus reſpondet alter, διὰ τί δή κλαύσομαι; Et κλάειν λέγω σοι. Apud Ariſtoph. In Pluto,lacrymas tibi denuntio,i. verbera. Eſt etiam oratio minantis verbera: interdum verò aſpernantis duntaxat. Apud eundem Ariſtoph. in Veſpis, κλάειν τὴν κεφαλὴν exp. plangere caput, lamentari caput. Reperitur etiam fut. κλαήσω,tanquam à them. κλαῶ, apud Dem.

κλαυσιάω,ῶ,plorare cupio. κατεχρησικῶς, de ſtrepitu ianuę vtitur. Ariſtoph. in Pluto, τὸ θύριον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ.

κλαῦμα,τὸ,ploratus,eiulatus. Ariſtoph Xen.

κλαυθμὸς,οῦ,ὁ,idem quod κλαῦμα. Hom. Plut.

κλαυθμονὴ,ἡ,idem: ſed minus vſitatum. Plat.

κλαυθμὼν ῶνος,ὁ,locus flentium. Iudic. c.2.

κλαυθμυρίζω, fleo,eiulo. Plerunque de infantibus dicitur,quod vagire eſt Latinis. Alex. Aphr. Gal. cõment. in prognoſt. κλαυθμυρίζω eſſe dicit flere magna ſpiritus contentione. Actiuè etiam exponitur flere ſiue mugire facio: apud Plut. de educ. lib. Frequentius eſt paſſ. κλαυθμυρίζομαι.

κλαυθμυρισμὸς,οῦ,ὁ,fletus,eiulatus,vagitus. Plut.

κλαυθμώδης αἱ πνοαὶ,dicuntur ab Hippocr. iis ſimiles quæ cum fletu fiunt, quaſi ſuſpirioſæ. ab Erotiano exp. συνεχεῖς.

κλαυτὸς,lacrymabilis,fletu excipiendus. Æſchyl.

Compoſita.

Ακλαὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, illacrymabilis: qui non plorat. vel paſſiua ſignif. indeploratus. Exp.& ἄκλαυστος.

Ακλαυστος vel ἄκλαυτος,indefletus. Od.λ. Exp.etiam actiuè, illacrymabilis. Od.δ.

Ακλαυστὶ & ἀκλαυτὶ,ſine fletu. Callim.

* Αμφίκλαυστος,qui circum circa defletur Oppian.

Ανακλαίω,defleo,vel fleo. Ανακλαυθμὸς,fletus.

Decomp. Προανακλαίομαι,antè defleo.

Προσανακλαίομαι, ſiue προσανακλάομαι, Atticè,defleo apud,vel vnà defleo Syn. ep.73.

Αποκλαίω,fleo,vel potius,vberi fletu me exſatio: flendi deſiderio ſatisfacio. Plut.

Επικλαίω,fleo ſuper,defleo: vel ſimpl. fleo.

Επίκλαυστος,ου, ὁ καὶ ἡ,flebilis,lamentabilis. Ariſtot.

Επίκλαυτος,lacrymoſus in Epigr.

Κατακλαίω, defleo. Item ad lacrymas & miſericordiam concito. Plat.

Μετακλαίω fleo poſt,lacrymis & fletu proſequor. Il.λ.

Μονόκλαυτος,qui ab vno tantùm lugetur. Aeſchyl.

* Παρακλαίω, ſine cauſa, ſine ratione fleo in vanum. Theogn.

Προκλαίω,antè fleo, priùs defleo: vnde προκλαύσαντες, apud Eur. priùs deflentes.

* Προσκλαίω,defleo. Ael. var. hiſt.

Πάγκλαυστος,omnino lamentabilis.

Πάγκλαυτος,idem Aeſchyl.

πολύκλαυστος multùm ploratus ſeu defletus. Moſch. Pro eodem & πολύκλαυτος,apud Aratum.

Υποκλαίω,ſublacrymor Aeſchyl.

ΚΛΑΜΒΟΣ legitur in Hippiat. Ibi n. Apſyrtus in aſino admiſſario requirit ὦτα μὴ μικρὰ μηδὲ κλαμβά. quod interpretantur, Ne mutilata ſint depopulatáque tempora raptis auribus.

ΚΛΑΩ,ῶ,F. σω, frango Nonn. ἄρτοις ἔκλασε. Frequens eſt in no. teſt.

κλάομαι,ῶμαι, frangor, Il. ἐκλάσθη δὲ δόναξ. Vtitur & Dioſc. l. 3.ca. 143. κλᾶσθαι dicuntur etiam quorum rami ſiue ſurculi amputantur. Theophr.

κλάσμα τὸ,fragmentum,ſeu fragmen. Marc.6.

κλάσις,εως,ἡ,fractio. Luc.c.24. Item fractura. Apud Theophr. κλάσις ἀμπέλων,vitium putatio.

κλαστήριον,ου,τὸ,id quo aliquid frangere poſſumus. Sic dicitur falx qua vites putantur.

κλάστης,ου,ὁ,qui frangit,item qui vites putat. Heſych.

κλαστάω,ῶ,frango. Et peculiariter, ſarmenta defringo ſiue amputo: vnde metaph. dictum quidam volunt apud Ariſtoph. in equit. βάλλω πατήσεις καὶ στρατηγὺς κλαστάσεις.

Compoſita ac primùm cum præpoſ.

Ανακλάω,ῶ,refringo,reflecto.Luc. Accipitur & in paſſ. ſignif. apud Athen.l.13.

Ανακλάομαι,ῶμαι,reflector,item repercutior.Luc.

Ανάκλασις,reflectio:item repercuſſio,repercuſſus.Eſt & nomen ſchematis.

800 * Ανακλασμὸς,fractio.Ægin.lib.6.

Ανάκλαστος,reflexus.

Decomp. Αντανακλάω,ῶ, refringo,reflecto,repercutio.

Ανταναклασμὸς & ἀντανάκλασις, refractio,reflectio. item reciprocatio Eſt & figuræ nomen,Fab.l.9.c.3.

Αντανακλαστικὸς, reciprocus: vt ἀντωνυμίαι ἀντανακλαστικαὶ,apud gramm.

Διανακλάω,ῶ,reflecto,refringo.

Αποκλάω,defringo.Theocr.

* Απόκλασμα,abruptio.Gal.

Εναποκλάω,(*decomp.*)intus ſeu ab interiore parte defringo,effringo,vnde ἐνεποκέκλασο.

Εγκλάω,infringo.Callim.

* Εκκλάω,idem quod κλάω,frango.Leuit.1.Plut.

Ενικλάω,infringo.Il.θ.

Επικλάω frangor,flector.Item reflecto.

Επικλάομαι,ῶμαι,frangor,flector.Thuc. Sic & ſæpe Plut.Item flector,reflector.Luc.

Decomp. Συνεπικλάω,ῶ,confringo.

Κατακλάω,defringo,vel etiam frango.Hom.Plut.

Κατάκλασις,fractio,fractura.

Δυσκατάκλαστος,(*decomp.*)fractu difficilis.

Περικλάω,circumcirca frango:item circumflecto.

Περίκλασις,circumfuſus.Plut.

Decomp. Αμφιπεριклάω,exp.circumuibro.

Υποπεριклάω,infringo.

Συγκλάω,confringo. Ariſtoph. Exponitur etiam,compreſſius fracto,inflecto.

* Υποκλάω,ſubfrango,ſuffringo,infringo.Nic.

Comp.facta ex tertia perſ.præt.perf.paſſ.

Ακλαστος,ου,ὁ,ἡ,non fractus,vel infractus. in Epig. Pro eodem dicitur & ἄκλαξ quod peculiariter ſignificat, cui ſarmenta defracta non ſunt: ἀκλᾶδες ἄμπελοι,vites non putatæ.Heſych.

* Αμετάκλαστος, qui non frangitur, qui frangi non poteſt,conſtans,ex Xenoph.epiſt.ad Æſchinem.

Αμφίκλαστος,ex omni parte fractus.Suid.

Εὔκλαστος fractu facilis,fragilis.

Ημίκλαστος,ſemifractus.Plut.

Μυλόκλαστος,mola fractus.Heſyc.

Παλίγκλαστος,refractus,reflexus,recuruus.Heſych.

ΚΛΕΙΩ,F σω,claudo,obſero, Herodian.lib.8. τὰς τε πύλας κλείσαντες. ¶ Item celebro,celebrem reddo, ſeu glorioſum,decanto. Odyſ ρ. Item pro,memoro, perhibeo,dico.Heſych.

¶ *Deriuata ex κλείω,i.claudo.*

Κλείομαι (pręt. κέκλεισμαι,& κέκλειμαι)claudor.Dem.

Κλεῖσις,εως,ἡ,q.d.clauſio. Exponitur etiam, clauſtrum.

Κλεισιὰς ἀδος ἡ,valua,vel fores.Plut.

Κλεισίαι, fores, vel latæ fores per quas & iumenta ingrediuntur apud Euſt.

Κλείσιον,exp.locus in quo ſtant boues,ſtabulum.Suidas.Euſt.ex Ælio Dionyſio exp θυρὼν μέγας.

Κλεισούραι,Suidas ſic vocari tradit à Romanis τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων.

Κλειστὸς,οῦ,ὁ,qui claudi poteſt,vel clauſus.Diod.

Κλεῖστρον,ου,τὸ,ſera,apud Luc.

Κλεῖθρον,ου,τὸ,clauſtrum in Axiocho. Exp.& repagulum:item vectis ianuæ Exp.etiam,ſera

Κλειθρία,ἡ,exp.rima ianuæ,rima,apud Luc.

Κλειδοῦς,ἡ,clauis.Plut.de aud.& alibi. Per metaph.ſic vocatur etiam os tortuoſum & inæquale, omoplatā cum ſterno alligans: quòd ceruicem & humerum concludat. Hinc Latinè quidam clauem & clauiculam dixerunt. Quidam iugulum appellant.Ariſtot. ¶ Item iugulum thynni piſcis, pro quo & κλειδίον. Athen.7. ¶ In epig.κλεῖδα συῶν βαθυκαμπῆ exp.vncum ſeu inſtrumentum aut baculum incuruum quo porci ferociores irretiuntur.

Κλειδόω,ῶ,claudo claui,obſero. Κλείδωμα,& κλείδωσις,q.d.obſeramentum & obſeratio.Suid.

Κλειδίον,ου,τὸ,q.d.clauicula,i.parua clauis. Dicitur de thynno,ſicut & κλεὶς. ¶ Κλειδίον ἀφροδισιαστικὸν, paſtillus quidam, de quo vide Pauſ. ¶ Κλειδίον eſt etiam nomen epithematis,apud Aët.l.9.

Κληΐζω,vel κλῄζω,claudo,Ionicè. Apud Thuc.l.4. κλῄζειν,exp.intercludere.

Κληϊστὸς,pro κλειστὸς,clauſus,obſeratus:vel qui claudi poteſt,q.d.clauſilis.Od.β.

Κλῇθρον,clauſtrum,ſera.Soph. Κληΐθρον pro eodem. Item locus in gula ſub tonſillis: vt exp Galen.apud Hippocr.l.2.de morb.vbi tamen legitur etiam κλεῖθρον,per ει. ¶ At κλήθρα & Ion. κλήθρη,ἡ, nomen arboris,alnus,vectis. Gaz.apud Theophr. hiſt.pl.l.1. c.7. Pro eodem dicitur& κλῆθρος eiuſdem operis l.1. 801

c.4 κληῒς,ίδος,ἡ,clauis. Item vectis,ſeu quidquid ianuam clauſam continet,vt Iliad.ω.& Od.α. Item foramen in quod fibula immittebatur. Item pars corporis quæ & κλεὶς: vt Il. ε. Item pro ſede nautica,vt tradit Euſt.

κλῆδες,εος,τὸ,ſepes.Heſyc.

κλῄω,claudo:Ionicè ſeu Atticè pro κλείω.Thuc.

κλᾷξ,Doricè pro κλεὶς,apud Theocr.

κλοιὸς,οῦ,ὁ,vinculum quod collo circundatur, collare, manicæ: παρὰ τὸ κλείειν, includitur enim ei collum, manus,pedes,in Epigr.κλοιὸν ἔχων πλὰς ἦλθε. Apud Ierem.c.27.quidam eſſe volunt catenas ligneas, alij ferreas.Sic & apud Xen.& Plut. Pro κλοιὸς dicitur Atticè κλῳὸς,apud Ariſtoph. in pace. Vſurpat Plut. etiam neutro gen.τὸ κλοιόν. Pro quo & κλῳὸν Atticè. κλοιῶσαι,collari includere.

κλοιωτὸς,οῦ,ὁ,collari incluſus,Heſych.

Εγκλοιόω,ῶ, (*comp.*) includo ſeu illigo τοῖς κλοιοῖς. Prouerb.c.6.

κλειτορὶς,pudendi muliebris muſculoſa in medio caruncula,quæ νύμφη & μύρτος appellatur: vnde κλειτορίζειν,dicitur laſciuius hanc carunculam contrectare. Vide Poll.

Compoſita.

Ακλειστος,non clauſus.Thuc.l.2.Ακλήϊστος,idem.

Αποκλείω, (pro quo Ionicè ἀποκληΐζω & ἀποκλῄζω & Doricè ἀποκλᾴζω) excludo, intercludo, arceo,prohibeo:vt ἀποκλείειν τινὰ ἐξόδου, apud Ariſtot. prohibere aliquẽ exitu. Apud Xen. ἀποκλείειν τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων. Item includo:vt Alex.Aphrod.probl. l.1. ἀποκλείει τὸ ἔμφυτον θερμὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος.Et pro ſimplici κλείω, vt ἀποκλείειν τὰς θύρας, apud Ariſtoph.

Απόκλεισμα,τὸ,locus quo aliquid includitur: aut res quæ quid includitur.Ponitur & pro carcere.Heſych.

Απόκλεισις,excluſio,intercluſio.

Απόκλειστος,incluſus,intercluſus.

Decomp. Εναποκλείω,intus includo.Alex.Aphr.

Διακλείω,diſcludo,intercludo,intercipio.Polyb.

Αδιάκλειστος,(*Decomp.*)non intercluſus.

Δικλὶς,ίδος ἡ,fores geminæ.Theocr. Et in plur. δικλίδες pro eodem: in Anth. epigr. Dicitur & δικλίδες πύλαι Il μ porte bifores,valuæ bifores,i.αἱ δὶς κλειόμεναι,vt ſcribit Euſt. vel αἱ διχόθεν κλειόμεναι θύραι, vt idem ſcribit Od. ζ. Apud Erotianum ſcribitur δίκλειδες θύραι, quod dicitur propriè ſignificare fores bipartitas, ita vt vna clauſa altera manere poſſit aperta. Exponi etiam poteſt, quæ binis clauibus clauderentur, habentibus videlicet ſingulis foribus ſuam clauem:à nomine κλείς. Extat & δίκλειδος, apud Gal.

pud Gal.in lexico vocum Hippocr.& exponitur bipartitus, vt poſſit quis inferiore parte clauſa ſuperpoſitam aperire.Apud Heſych.δίκλιδες,exp.δίθυρες, biforis.
Ἐγκλείω,includo. Pro eodem dicitur & κληΐω poeticè, apud Apoll.Ἐγκλείομαι,includor,ἐγκεκλεῖσθαι εἰς ἀγγεῖον,vaſe incluſum eſſe.Dioſc.
Ἐκκλείω,excludo,ſecludo.Ἐκκληΐζω & ἐκκλῄζω,pro eodem Ionicè,apud Herodot.
Ἐπικλείω occludo,Ariſtoph.
Εἰσκλείω,& ἐσκλείω,includo.
Εὐκλήϊς θύρη.Il.ω,ianua bene clauſa,ſeu bene obſerata. q.d.ianua bonum vectem habens.
Ἡμικλεῖς πύλαι,ſemiclauſæ portæ:apud Suid.
Κατακλείω, includo, concludo. Xen.pæd.4.κατακλείω ἐμαυτὸν εἰς ἔρυμα.Sic & alibi.Et cum ἐν.& apud Herodian.li.5. κατακλείσαντες αὐτοὺς ἐν τῷ στρατοπεδίῳ. Et cum κατὰ:vt apud Gal.ad Glauc.2. κατακλείεται κατὰ τὸ σῶμα,includitur in corpore. Et cum dat.apud Alex.Aphr.κατακλείειν σώματι γῆΐνῳ. ¶Item obſidione claudo.Thucy.lib.1. ¶Item aſtringo,vt exp.apud Luc. in Caucaſo, τὴν δεξιὰν κατάκλειε καὶ περίσφιγγε.
Κατάκλειστος,incluſus,concluſus.
Κατακλείς, εῖδος,ἡ, quod claudendis foribus adhibetur,apud Poll.& Ariſtoph.in Veſp.& Herod.¶Item pars ſcoptulorum ſub pectore in collum definens. Poll. Κατακλεῖδες , in veſte muliebri erant parua quædam foramina in qua immittebantur fibulę,quę κατακλεῖδες, ab Homer. κληῗδες appellatę fuerunt. Odyſſ.σ.
*Κατακληῗδα βελέμνων, dixit Callim.pro pharetra.hymno in Dianam.
Κατακληΐζω & κατακλῄζω , & Doricè κατακλᾴζω, idem quod κατακλείω.
*Περικληΐζω,circum celebro,circum diuulgo.
*Περικλήϊστος,celebris,inclytus,Colut.in raptu Helen.
Decomp. Ἐγκατακλείω,includo,Hippocr.
Ἐπικατακλείω,concludo,recondo.Xen.
Συγκατακλείω, vnà includo, in eundem locum concludo.Vel ſimul cum alio includo.
*Ὑποκατακλείω , ſubconcludo, quodammodo concludo,& circumuenio.Plutarch.
Κιγκλὶς,ίδος,ἡ, porta cancellata, ſeu valuæ cancellatę, cancelli. Plut Poll.lib.8. itidémque ſchol.Ariſtoph. ſcribunt ſic nominari cancellos iudicij,vt apud A-
802 riſt. in Equit. Τὴν κιγκλίδ' ἐξάραξα. Idem ſchol. κιγκλίδα eſſe vult etiam foramen per quod immittitur clauis : Schol. Theocr.vult eſſe etiam coruum ferreum portarum.
Περικλείω,circumcludo, vndique claudo,cingo.Thuc. lib.5. περικληΐζω & περικλῄζω,pro eodem.περικλειστος, circumcluſus.
Πολυκλήϊς ναῦς, nauis multis tranſtris ſeu iugis aptata & inſtructa vel nauis multa compage iuncta.A κληῒς ſignificante ſedem nauticam,vel à κληῒς pro κλεὶς,vt ſit tanquam πολυκλείδωτος.Euſt.
Συγκλείω , & συγκληΐζω & συγκλῄζω , concludo, vnà claudo.Item occludo Herodian.Plut.Syn.
Συγκλεισμὸς & σύγκλεισις,concluſio.
Σύγκλεισμα & σύγκλειστον, inter opificia cælata numerantur.lib.3.Regum.
*Decomp.*Ἀσύγκλειστος , non clauſus , aut etiam qui concludi nequit.
Χρυσόκλειστος,auro clauſus.Athen.l.11.

¶*Deriuata ex κλείω,celebro.*

Κλείομαι,& pro eodem κλέομαι, celebror,&c.Odyſſ.ν. Exponitur & ἐπικαλοῦμαι.
Κλειτὸς,οῦ,ὁ,inclytus,celeber.κλυτός. Interdum etiam prèclarus, ſplendidus:vt Iliad.α.κλειτὴν ἑκατόμβην.
Κλεινὸς,idem,vt in epigr.Κεῖται δ' ἐν κλεινοῖς Θεσσαλικοῖς πεδίοις.Κλείτος,idem.Heſych.
Κλεῖος,apud poetas: (pro quo etiam κλέος)ους,τὸ, gloria,celebritas,nominis celebritas,ſeu ſpêdor.In plur. κλεῖα & κλέα , expon. celebria geſta, ſeu clara geſta aut inclyta,res pręclarè geſtę:vt apud Heſiod.κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων.Ilia.ι.ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν. Inuenitur κλέος etiam apud proſę ſcriptores.Thuc. l.1.κλέος ἐχόντων τὰ περὶ τὰς ναῦς.Accipitur κλέος interdum pro fama & rumore:vt exponit Euſt.Ody.α. & ψ deriuans à κλύω.
Κλείζω,celebro.Et paſſ.κλείζομαι,celebror.
Κλεαινὸς,inclytus,celeber.Heſych. Item κλεεινὸς,pro eodem. Euſt.
Κληΐζω,& κλῄζω,idem quod κλείω,celebro,&c.Euſtat. ex Ariſtoph. Κληΐζω , accipitur etiam pro, commemoro,item voco, appello:vnde apud Xen.pæd.lib.1. οἱ δὲ Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κληΐζονται,exp.nomen habent.¶Pro claudo,vide in κλείω,i.claudo.
Κληδὼν & κληηδὼν, item κλεηδὼν, όνος, ἡ , gloria:vt exp.Odyſſ.σ.χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεὺς.Item fama,rumor.Ody.δ.& apud Plut.in Camil.Itē κληδὼν ſiue κλεηδὼν,omen.Herodot.Κληδονίζομαι,ominor.
Κληδονίζω, exponitur, diuinaculos conſulo,in lib.4. Regum.
Κληδονισμὸς,οῦ ὁ,ominatio.Chryſoſtom.Κληδόνισμα, τὸ, ipſum omen,ſeu quod ex ominatione ſignum capitur.

Compoſita,ac primum ex κλείω & κλειτός.

Ἀγακλειτὸς,οῦ,ὁ,valdè celebris,percelebris.Il.β.
Δουρικλειτὸς,haſta clarus,bellator præclarus.Il.ε.
Ἐπικλείω,celebro, &c. vt κλείω. Item perhibeo,dico.Item nomino , appello, Aratus. Item inuoco.Apoll. Erg.2.ἐπικλείοντες ἑοῖον Ἀπόλλωνα.
Μετακλείω,mutato nomine appello.Apoll.
Ναυσικλειτὸς,nauibus ſeu re nauali clarus.Od.ζ.
Πολυκλειτὸς,valde celeber.
Τηλεκλειτὸς,procul celebris.Heſiod in aſp.

Compoſita ex κλεῖος ſeu κλέος.

Ἀγακλεὴς,έος,(itē ἀγακλέος , itidémque quadriſyllabè in cæteris obliquis tanquam ab ἀγακλῆς)ὁ καὶ ἡ,valdè glorioſus,perceleber,in anthol.epigr.
Ἀκλεὴς & ἀκλεὴς, inglorius inceleber.Il.η.
Ἀκλεία,ἡ,ignobilitas,infamia,in anth.epigr.
Ἀκλεῶς & ἀκλεῶς,inglorie,ignobiliter.Iſocr.
Δυσκλεὴς,inglorioſus,vel infamis.Il β.
Δυσκλεία,ἡ,obſcura fama,gloria penè nulla.Dem.
Ἐπικλεὴς,glorioſus,celeber.
Εὐκλεὴς & εὐκλεὴς,glorioſus,celeber.Plut.
Εὔκλεια & εὔκλεια,gloria,ſplendor nominis.Il θ.
Εὐκλεῶς,glorioſè.Poll Εὐκλεΐζω,celebro.
Ἡρακλέης , & per contractionem Ἡρακλῆς , Hercules. Vocatiuus Ἡράκλεις & ὦ Ἡράκλεις , interdum eſt opem Herculis implorantis , interdum admirantis,& apud poetas & in proſa. Fœm. Ἡράκλεια, Heraclea, herbę genus eſt apud Dioſc.l.4.c.33.& 35.
Ἰσοκλέης,pari gloria nobilis Suid.
Κακοκλεὴς infamis.Pind.
Περικλεὴς, valde glorioſus & celeber.in anth.Ep.

Compoſita ex κληΐζω,&c.

Πολυκλήϊστος, multum celebratus, multum decantatus, percelebris.Coluthus in raptu Helenæ. 803
Ὑποκληΐζω,clàm diuulgo,clàm ſpargo famam.

Compoſita ex κληδονίζομαι.

Διακληδονίζομαι,ominor,vaticinor.
Δυσκληδόνιστος,malè ominatus,inominatus.Suid.
Προσκληδονίζομαι, inſuper ominor ſeu auguror. apud Suidam.

ΚΛΕΠΤΩ,F.ψω,furor.Demoſt. κλέπτειν δημόσια.Accipitur etiam metaph. vt furor apud Lat. i. ſuffuror & quaſi furtim ſurripio,furtim ac latenter ſubtraho ſeu ſubduco. Naz. apud Plut. in Alex.οὐ κλέπτω τὴν νίκην , non dolo & furto victoriam reporto. Dux quoque alicuius exercitus dicitur κλέπτειν τὰ πολέ-

μα,quũ per exploratores hoſtiũ cõſilia reſciſcit,eáque illis quaſi furtim & latenter ſubtrahit, vt ipſe vti iis poſſit ad eos fruſtrandos & circumueniendos: apud Xen. & Plat.in Polit.1.Item occulo,ſupprimo: vel potius furtim occulto,furtim & clam ſupprimo: Xenoph. Apud Naz.τὸν νοῦν τῶν γεγραμμένων κλέπτειν, occulere, ac ſupprimere, vel etiam furtim intelligentiæ cęterorum ſubtrahere, vel fallaciter interpretari & veritatem diſcenti ſubducere, ac diſſerendo obſcurare & inuoluere. ¶Item clam facio, aut dico. Soph.in Aiace. Πολλ' ἂν κακῶς λάθοις σὺ κλέψας κακά, clam moliri & machinari poſſis.

Κλέπτομαι, furto ſubtrahor, furto auferor. Accipitur & tranſlatiuè pro,furto ſpolior,furto mihi ſurripitur: apud Syn. Item metaphoricè furtim & clam ſpolior, ſiue defraudor,apud Naz.in bapt. Dicitur & de furtiua venere, apud Philoſt.epiſt.57.πᾶν δὲ τερπνότερον τὸ κεκλεμμένον, quicquid furtim & clam capitur. Item fallor, vt dolum & aſtutiam non animaduertam Soph.

Κλέμμα, τὸ, furtum, id quod furto ablatum eſt. Thuc.Item obreptio & circumſcriptio.Æſchin.

Κλεμματικὸς οῦ ὁ,furtiuus,furax. Item aſtutus.Amm.

Κλεμμάδιον,ου τὸ,paruum furtum.Plat.

Κλεμμαδὸν,furtim.Plat.lib.12 de leg.

Κλεψιμαῖος ου,ὁ furtiuus,furto ablatus.

Κλέπτης ου ὁ,fur.Hom.Plut.κλεπτικὸς,furax.

Κλεπτικὴ (ſc.τέχνη) furandi artificium.Plat. Hinc ſuperl κλεπτίστατος,furaciſſimus.Ariſtoph.

Κλέπτειρα,ἡ fur.Naz.

Κλεπτοσύνη ἡ,furtum:vel furacitas.Od.θ & Plat.

Κλέπος εος,τὸ,furtum,idem quod κλέμμα.Poll.

Κλοπὴ,ἡ furtum,ipſa actio furandi.Plat.

Κλοπαῖος, furtiuus,furto captus ſeu ablatus.Plat.

Κλόπιμος ου,ὁ,idem Item furax.Phocyl.

Κλοπιμαῖος,idem. Et in plur.τὰ κλοπιμαῖα,furta.

Κλόπος ου,ὁ,furax,furtiuus,ſubdolus.Od υ.

Κλοπέω & κλοπεύω,furor. κλοπεὺς,fur.Soph.

Κλοπεία ἡ,idem quod κλοπὴ Iſocr.

Κλὼψ,ωπὸς,ὁ fur.κλωπικὸς,οῦ ὁ,furax.

Κλωπεύω furor,idem quod κλέπτω.Xen.

Κλωπεία,ἡ idem quod κλοπὴ & κλοπεία.Plat.

Κλωπάομαι,ῶμαι,furor.Item furtim atque ſine ſtrepitu incedo aut ago aliquid.Heſych.

*Κλωπήιος,poet.furax,furtiuus, κλόπος.Apoll.3.Arg.

Compoſita, ac primùm cum præpoſ.

*Ἀνακλέπτω,furor.Hom.in hymno Merc.

Ἀνακλέπτομαι,retrocedo.Heſych.

Ἀποκλέπτω,furor,ſurripio. Apud Greg.ἀποκλέπτειν αὐτὸν,ſe occulere.

Διακλέπτω furto diripio,ſubduco,ſupprimo.Demoſth

Ἐκκλέπτω,furto eripio,furtim eripio.Plut.

Decomp. Συνεκκλέπτω,ſimul furto aufero.Plut.

Ὑπεκκλέπτω,clam & furtim eripio.Plut.

Ἐπίκλοπος,furax, vel etiã auidus furãdi.Od φ & apud Plut.de def.or.Item furtiuus,occultus:Apud Apoll. Arg lib.3. Item ſubdolus,vafer,verſutiloquus,apud Hom.Heſiod.& Greg.Item ſubſtantiuè,fur.Euſt.

Decomp Πανεπίκλοπος, valde occultus, fallaciſſimus. Opp.hal.

Παρακλέπτω,ſuffuror,furtim carpo,in tranſcurſu furor. Naz.Item interuerto.Iſęus.

Συγκλέπτης,furti ſocius & particeps.

Ὑποκλέπτω,ſuffuror.Item occulo,pręetexo,Greg Expon. etiam fallo,diſſimulo.Apud Non.μῦθον ὑποκλέπτειν. exp.ſubmiſſa voce loqui. Apud Soph.τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους accipitur actiuè pro ὑποκλέπτοντας. 804

Ὑποκλοπέω ῶ,idem quod ὑποκλέπτω.Od.χ.

*Ὑποκλόπιος,ὁ καὶ ἡ furtiuus.in nou.conſt.

Compoſita ſine præpoſ.

Ἄκλεπτος,non furans. Item qui non aliud in corde cultum habet,aliud in lingua promptum.Heſych.

Ἄκλοπος,ου,ὁ καὶ ἡ, furum iniuriæ non expoſitus:item non deceptus:item non furtiuus.

Ἀρχίκλοπος, antiquus fur:& q.d.princeps furum.Suid. Ἀρχικλὼψ,idem.

Βοῦκλεψ,qui boues furatur.

Γαμοκλόπος,ου,ὁ,nuptiarum fur:adulter.in Epigr.

Γαμοκλοπέω,ῶ,nuptias furor:Phocyl.

Ἱματιοκλέπτης,ου,ὁ,veſtium fur.Diog.Laert.

Κυνοκλόπος,canis fur.Ita dicitur Hercules ab Ariſtop. in Ran.quòd Cerberum furatus ſit.

Νυκτοκλέπτης,fur nocturnus.Epigr.l.2.

*Ὀψίκλωψ,qui ſerò ac ſub noctem furatur,fur veſpertinus,nocturnus.Polemon in phyſiogn.

Φρενοκλοπέω ῶ,q.d.mentem furor,decipio.Heſych.

Ψηφοκλέπτης, q. d. calculorum fur. Præſtigiatorum quoddam genus: vel qui in calculorum ſeu latrunculorum luſu peritia cæteros falleret, apud Athen. lib.1.

ΚΛΕΩΝΙΑ, ας, ἡ, quibuſdam dicitur helenium herba,vt eſt apud Dioſc.lib.1.in Append.cap.27. Apud Theophr.verò hiſt.pl.lib.7.cap.4.eſt κλεωνέα ῥαφανὶς cleonea radicula: quam Plinius Cleonęum napum vocat;lib.19 c.5.

ΚΛΗΜΑ, τὸ, palmes, qui & flagellum dicitur à Lat. Theocr.Æſchin.hiſt.pl.lib.4. Item pro virga vel potius pro virga vitea ſeu vitiginea, apud Plut. in apophth. ¶Ita à quibuſdam dicitur etiam ἡ πιτύουσα: vt eſt apud Dioſc.l.4.c.166.

Κληματώδης εος,ὁ καὶ ἡ,ſimilis palmiti. Exp.etiam ſarmentoſus,apud Dioſc.lib.3.

Κλημάτινος, ſarmentitius,è ſarmentis factus.Dioſc.

Κληματῖτις ἀριστολόχια,exp.ſarmentaria ariſtolochia,apud eundem lib.3.c.6 Ab eodem recenſentur & aliæ herbę climatitides ſiue climatides: ſic denominatæ, quoniam emittunt κλήματα,i.flagella vitigineis flagellis ſimilia,ac vt illa ſcandunt arbores.

Κληματὶς,exp.ſarmentum,flagellum. κλημάτιον,ſarmẽtulum,flagellulum,viticula.Theophr.

Κληματόεις, idem quod κλημάτινος. Nicander. κληματόεσσαν τέφρην vocat τὴν κληματίδος σποδὸν,vt annotat ſchol.in Alexiph.

Κληματόομαι οῦμαι, abeo in κλήματα,palmitibus & flagellis luxurio:vt vitis non putata. Exponitur etiam, pampinis & ſarmentis opacor ac ſylueſco.Theophr. de cauſ.pl.l.2 c.14.

Ἐγκληματοῦσθαι,(comp) ſarmentis ſylueſcere.Theophr.

ΚΛΗΡΟΣ ου,ὁ,ſors,id eſt nota quam vaſi iniicimus ad ſortiendum, calculi quibus ſortimur:idem appellatur & πάλος.Hom. ¶Item ipſa ſortitio:vt apud Eur. κλῆρον τίθεσθαι,ſortem ducere.¶Item ſors,quod ſorte obuenit, quod quis ſortitus eſt. Epigramm.lib.2. Et generaliter pro eo quod alicui obtigit,vnde Syn. θεῖον κλῆρον vocat diuinum beneficium. Act.cap.1. λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης, ſortiri hoc miniſterium, ſeu fortuitò accipere. Peculiariter verò ita vocatur hæreditas (& quaſi ſors quędam hæreditaria) quæ & κληρονομία dicta fuit,quòd ſortitione diſtribueretur, ſeu quod ſortes de ea ducerentur. Heſiod.Demoſth.Plat. Apud Pauſaniam ſpecialiter ſic dicitur hærediolum,prædium,ſeu fundus.¶Κλήρους Petrus (priore epiſt.cap.5.) vocat eccleſiam Dei, alluſione facta ad Iſraeliticum, cui ſortitione facta tributim terra Chanaã, vitæ æternæ typus,diſtributa fuerat. vel quòd Deus ſibi illum populum veluti portionem quãdam à reliquis ſeparatam ſelegiſſet, ſicut & nunc eccleſiam.Poſtea verò κλῆρος peculiariter dici cœpit collegium eorum qui ſacris functionibus vacant aut illis etiam deſtinantur. Interdum 805
genera-

generaliter dicitur κλῆρος, vt vnus ſit in orbe terrarum clerus, ſicut vna eſt eccleſia: interdum verò ſpecialiter, prout erant variæ diœceſes: vt ſi dicas clerus Conſtantinopolitanus, clerus Romanus.

¶Κλῆρος eſt etiam vermiculus infeſtans fauos apum. Ariſtot. de hiſt. an. lib. 7. c. 27. ¶ At κληρὸς, ſorte datus, ſorte electus, in lib. de vocibus pro diuerſo accentu diuerſa ſignificantibus.

Κληρόω, ῶ, ſorte lego. Plut.

Κληρόομαι, ſorte legor. Dem. ¶Item actiuè, ſortior, i. ſortes duco, ſortes mitto. Dem. κληρώσαϑαι ἱερωσύνην, ſortiri ſacerdotium, ſeu ſortes ducere de ſacerdotio. ¶Interdum ſorte accipio, ſortitò accipio vel ſortitò obtineo. Apud Eurip. id. ἐκληρώθην δούλη, ſorte facta ſum ſerua: & κληρουμένων ἡρώων τοὺς, ſortientium heros, qui nanciſcuntur heros.

Κλήρωσις, ſortitio. Iſocr. in Areopag.

Κληρωτὴς, οῦ, ὁ, qui ſorte legit. Κληρωτὶς, ίδος, ἡ, vrna ſiue ſitula aut hydria in quam coniiciuntur ſortes. ¶Κλαρῶται (Doricè pro κληρῶται) mancipia, ſerui, inquilini, quales μαριανδυνοὶ Heracleæ, εἵλωτες Lacedæmone, πενέσαι in Theſſalia, καλλικύριοι Syracuſis. Heſ. & Suid. Refert Athen. l. 6. Cretenſes ita vocare mancipia ruſtica διὰ τὸ κληρωθῆναι. Κληρωτήριον, ου, τὸ, locus vbi magiſtratus ſorte creantur. Plutarc. in lib. an ſeni capeſſenda reſpub. Polluci verò locus in theatro vbi magiſtratus ſortitò creati ſedebant. Apud Ariſtoph. in concion. τὰ ἢ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις; ſchol. exp. magiſtratus qui ſortitò creari ſolent.

Κληρωτὸς, οῦ, ὁ, ſorte lectus, ſorte deſignatus ſeu renuntiatus, vt κληρωτὴ ἀρχὴ, apud Plut. Ariſtot.

Κληρωτικὸς, οῦ, ὁ, ad ſortiendum pertinens, ad ſortitiones faciendas aptus. Athen.

Κληρωτὶ, ſortitò, ex ſorte. Ioſuæ cap. 21.

Κληρικὸς, qui cenſetur in clero, ſeu qui eſt in clero. Vſus obtinuit, vt opponatur λαϊκῷ, i. plebeio.

Compoſita, ac primùm cum præpoſ.

Απόκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, exhæres. Theophil.

Αποκληρόω, ῶ, ſortior, ſorte lego. Thuc. Item ſorte diſtribuo. Plut.

Αποκληρόομαι, ſorte legor vel deligor.

Αποκλήρωσις, εως, ἡ, electio ſeu creatio quæ fit per ſortes. Item attributio numerorum ſigillatim vnicuique facta, viceſq; fungendi officij attributę. Dion. Areop.

Διακληρόω, ſorte diſtribuo ſeu diuido. Διακληρόομαι, ſorte diſtribuor: apud Plat. Item actiuè pro διακληρόω, apud Thuc. Sæpe (in voce media) exp. ſortior: apud Xen. Phil. & Appian.

Διακλήρωσις, diſtributio quæ fit ſorte: aut ipſa actio legendi ſeu ſorte deligendi.

* Εγκληρόω, idem quod κληρόω & ἐγκληρόομαι, ſorte vel caſu euenio, contingo. Æl. var. hiſt.

Εγκληρος, conſors, particeps. Soph.

Επίκληρος, ad quam vniuerſa hæreditas pertinet, de fœmina quę vel adhuc virgo eſt, necdum elocata, vel elocata quidem, ſed ita vt ſpes ſit vniuerſam hæreditatem ei ceſſuram: vel quæ cum vniuerſo patrimonio elocatur, aut quæ nullos fratres aut ſorores habet συγκληρονόμους: Euſt. & ſchol. Ariſtoph. Ariſtot. eth. 8. ἐνίοτε δ' ἄρχουσιν αἱ γυναῖκες ἐπίκληροι οὖσαι. ¶Item puella orba, egens, dotémque nullam habens: apud Demoſth. ἐπικληρῖτις, ιδος, ἡ, idem quod ἐπίκληρος. Harpocr.

Επικληρόω, ſorte tribuo, ſeu attribuo. Item pro ſorte allego, apud Dem.

Επικληρόομαι, ſorte tribuor ſeu attribuor.

Επικλήρωσις, attributio quę fit ſorte: aut actio ipſa allegendi ſorte.

Κατακληρόω, ſorte lego, ſeu deligo, 1. Reg. c. 14.

Κατακληρόομαι, ſortitò accipio, ſortior. Plut.

Προσκληρόω, ſorte allego, ſeu ſorte lectum adiungo. Act. 17. Item ſorte addico. Luc.

Προσκλήρωσις, adiunctio alicuius ſeu conſociatio tanquam qui ſorte allectus eſt.

Σύγκληρος, conſors. Plut.

Συγκληρόω, ſorte eadem conſocio. Baſil. Item conſortem do, neceſſitudine ſortis coniungo. Æſchin.

Συγκληρόομαι, eadem ſorte conſocior. Baſil. Item neceſſitudine ſortis coniungor. Ariſtid.

Συγκλήρωσις, conſociatio eorum qui eadem ſorte conſociati ſunt. In pand. exp. etiam conſortium.

Συγκληρικὸς, eiuſdem cleri collega, in conc. Chalc. 306

Compoſita ſine præpoſitione.

Ακληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, exors. Item pauper, inops, cui nullæ facultates ſorte obtigerunt. Od. λ. Luc.

Ακληρία, ἡ, inopia, egeſtas. Item infelicitas. Syneſ.

Ακληρέω, ῶ, exors ſum, non ſortitus ſum, vel nihil mihi ſorte obtigit. Diodor. & Polyb.

Ακλήρημα, τὸ, infortunium, calamitas: apud Diodor. & Suid. Item hereditatis priuatio & promiſſionum diuinarum, apud OEcumen. Act. Ap. c. 28.

Ακλήρωτος, qui ſorte lectus non eſt, vel qui de ſorte non obtigit, inſortitus.

Ακληρωτὶ, citra ſortem. Lyſias.

Βαθύκληρος, qui immenſę velut profunditatis opes ſortitus eſt. Hom. & Heſiod.

Δύσκληρος, quem difficilis ſors premit, infortunatus.

Δυσκληρία, ſors difficilis: infortunium. Baſil.

Δυσκληρέω, difficili ſorte premor. Item ſorte à magiſtratu pellor. apud Plat.

Εὔκληρος, cui bona ſors obtigit, fortunatus.

Εὐκληρία, bona ſors: item proſpera fortuna. Heſ.

Εὐκληρέω, bonam ſortem ſum nactus.

Εὐκλήρημα, τὸ, idem quod εὐκληρία, proſpera fortuna. Tzetzes in Heſiod.

Ισόκληρος, qui pari cum alio ſorte eſt. Plut.

Ναύκληρος, qui nauem poſſidet, nauis dominus, nauclerus. Plut. Athen. ¶ Item metaphoricè, paterfamilias. Poll. l. 1. Item δήμαρχος Poll. l. 8. ¶Item adiectiuè nauticus. Heſych.

Ναυκληρικὸν, ad nauclerum pertinens, nauclerius. Athen. Item pro ναύκληρος, apud Plut.

Ναυκληρία, ἡ, naucleriacum vitę genus. Ariſtot.

Ναυκλήριον, nauigium, q. d. naucleriaca poſſeſſio. Demoſth.

Ναυκληρέω, nauclerus ſum. Cum accuſ. apud Dem. ἣ ναῦν ἣν Υβλήσιος ἐναυκλήρει. Cum genit. apud Plut. ὡς ἐναυκλήρει Ρωμαῖος ἀνήρ.

Ναυκληρόσιμος, qui à nauclero elocatur: vt ναυκληρόσιμοι στέγαι, apud Heſych.

Ολόκληρος, tota ſorte conſtans, cui totum id ineſt quod ſorte obtigit. Item general. integer, vniuerſus, totus. Herodian. l. 6. Ariſtot. eth. c. 1. Item integer, i. non vitioſus, nullo vitio labefactatus. Luc. in Macrob.

Ολοκληρία, ἡ, integritas omniũ partium rei alicuius.

Παγκληρία, tota ſeu vniuerſa hæreditas. Eurip.

Πολύκληρος, cui multa obuenit hæreditas. Od. ξ.

ΚΑΙΒΑΔΙΟΝ, clibadium: ita à quibuſdam nominari helxinen herbam tradit Dioſc. l. 4. c. 86. Dicitur & κλύβατις.

ΚΑΙΒΑΝΟΣ, & Atticè κρίβανος, clibanus: propriè in quo hordeum coquitur. quidam volunt eſſe teſtum. Herodot.

Κλιβανίτης ſeu κριβανίτης, teſtaceus, in teſtu coctus.

Κριβανωτὸς, idem quod κριβανίτης, apud Ariſtoph.

ΚΛΙΜΑΞ, ακος, ἡ, ſcala, gradus: vt κλίμαξ ἑλικτὴ, ſcalæ cochlides quibus in gyrum aſcenditur. Xen. Fuit & βασανιστήριον ὄργανον, vt docet Suid. ex Ari-

ſtoph. Item gradatio, figura oratoria. Quintil. l. 9. c. 3. ¶ Eſt etiam palæſtrę genus, vt tradit ſchol. Sophoc. in Trach. ¶ A Polluce ponitur etiam inter partes currus.

Κλιμακόεις, εντος, ὁ, gradatus, ſcalę inſtar factus.

Κλιμακωτός, ῦ, ὁ, idem: apud Strab.

Κλιμακίς, ίδος, ἡ, & κλιμάκιον, ου, τὸ, & κλιμακίσκος, ου, ὁ, ſcalula, parua ſcala. Athen. ex Ariſtop. Plut. ad pręf. ind. Κλιμακίδες dicebantur etiam muliercule quędam aſſentatrices quę reginis in currum aſcenſuris dorſum ſcalę loco præbebant. Plut. de diſcern. adul. ab am. Κλιμάκιον exp. etiam lignum in ſcalis tranſuerſum. Gal.

Κλιμακηδὸν ſiue κλιμακιδὸν, gradatim, in modum ſcalę. Baſil. ep. 24.

Κλιμακίζω, certo illo luctæ genere quod κλίμαξ dicitur. Poll. Item peruerto detorqueo. Suid.

Κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ, ſcalæ gradus. Ezech. c. 21. Item κλιμακτῆρες, anni ſcanſiles: de quibus Plin. l. 7. c. 49.

807 Κλιμακτηρικός, ῦ, ὁ, climactericus: vt climactericus annus, qui à pleriſque dicitur ſexageſimus tertius vitę. Item numerus climactericus eſſe dicitur ad quem per gradus & veluti ſcalas quaſdam paulatim aſcendimus: qualis eſt numerus qui ex nouem nouenariis reſultat: videlicet octuageſimus primus.

ΚΛΙΝΩ, F. νῶ, reclino, acclino: Iliad. ψ. Item inclino: ſic κλίνειν in prælio hoſtes dicimur, quum in fugam eos vertimus, ſeu quum hoſtes in fugam inclinare cogimus. Il. ε. Τρῶας δ᾽ ἔκλιναν Δαναοὶ, in fugam verterunt. Et κλίνειν μάχην, facere vt acies inclinet, ſeu perculſa inclinet. Iliad. ξ. ¶ Item inclino, deprimo. Soph. ¶ Neutraliter quoque capitur, vt apud Ariſtid. ἔκλιναν τὰ πράγματα, inclinarunt res, ſeu inclinatæ ſunt. Ipſa quoque dies & ſol dicuntur κλίνειν, inclinare, quum in veſperam vergunt: vt κλίνοντος ἡλίου, apud Apollon. inclinante ſe ſole. ¶ Item declino, deflecto: vt ἔκλιναν ἅρματα πρὸς ἀνώπια, apud Hom. ¶ Item claudo. Euſt.

Κλίνομαι, reclinor: item recumbo, iaceo. Od. ρ. Item inclinor. Dioſc. Eſt etiam inclino me, incumbo, innitor. Il. γ. ἀσπίσι κεκλιμένοι. Item in fugam vertor, & terga verto. Il. ν. Item in alteram partem vergo, & ruinam minor. Xen. Item, inclino & vergo in locum aliquem vicinum. Od. ν.

Κλίμα, τὸ, cœli inclinatio, clima. Dicitur eſſe ſpacium duobus parallelis concluſum tanto diſiunctis interſtitio, vt dies longiſſimus dimidia hora in vno longior vel breuior ſit quàm in altero, vide Vitruu. Ponitur & in geometricis menſuris, apud Colum. ¶ Item decliuitas, deuexitas: vt apud Phil. ὅλα τῶν ὀρῶν τὰ κλίματα, tota montium deuexitas.

Κλίσις, εως, ἡ, inclinatio vt κλίσις ἠελίοιο. Dionyſ. de ſitu orbis. Eſt & vocabulum caſtrenſe & militaris diſciplinę: vt κλίσις ἐπὶ δόρυ, flexus quo declinat miles in haſtam, i. ad dextram. Polyb. Item figura grammatica quę & μετάκλισις.

Κλισία, ας, ἡ, locus in quo recumbitur: tabernaculum. Iliad. κ. τ. ν. λ. & alibi apud Hom. Item caſa tuguriúmque ruſticum, ſiue ſtabulum, vt exponit Euſt. Od. π. Item ſella diſcubitoria, aut in qua recliui ceruice recumbere poſſumus. Od. δ. & τ. & Athen lib. 11. & 12. Apud Lucam Euangeliſtam cap. 9. κλισίαι dicuntur diſcumbentium claſſes. Κλισίηνδε, pro εἰς κλισίαν. *α. Huic opponitur κλισίηθεν, i. ἀπὸ κλισίας.

Κλίσιον, ου, τὸ, idem quod κλισία: vel ouile, caula, ſtabulum. Od. ω. & Demoſth. pro cor.

Κλισιάδες θύραι, fores τῆς κλισίης, maiores, vt etiam per eas currus agantur & τὰ σκευοφόρα. Poll.

Κλισμὸς, οῦ, ὁ, lectus in quo recumbi aut decumbi poteſt. Hippocr. Item ſella recubitoria, quæ & ἀνάκλιντρον. Iliad. θ.

Κλιτὸς, οῦ, ὁ, qui declinatur ſeu inclinatur. ¶ Et κλίτος, εος, τὸ, decliuitas, deuexitas. Apoll.

Κλιτὺς, ύος, ἡ, decliuitas montis. Od. β.

Κλιντὴρ, ῆρος, ὁ, ſella apta ad declinandum corpus: ſella in qua reclinare poſſumus. Od. σ.

Κλιντήριον, ου, τὸ, lectulus, vel ſellula in qua recliui ceruice recumbi poteſt.

Κλίνη, ἡ, lectus, in quo reclinari & recumbere aut etiam decumbere poſſumus, aut etiam erecti ſedere. Iſocr. Item torus in quo diſcumbitur. Xen. Item κλίναι, declinationes ictuum ab aduerſario.

Κλινικὸς, οῦ, ὁ, clinicus, in lecto decumbens.

Κλινίς, ίδος, ἡ, lectulus. Poll. Item ſpecialiter ſella ſponſalis in curru. Poll. & Heſych.

Κλινίδιον, ου, τὸ, idem. Plut. Item lectica in qua portari ditiores ſolebant apud eundem. Κλινάριον, ου, τὸ, lectulus. Poll.

Compoſita, ac primùm ex κλίνω cum præpoſitione.

Ανακλίνω, & per ſyncopen apud poet. ἀγκλίνω, reclino. Il. δ. Item facio diſcumbere. Athen. l. 10. Luc. 12. ¶ Item aperio, expando, explico. Herodot. ἀνακλῖναι τὰ θύρας.

Ανακλίνομαι, reclinor, me reclino, recumbo. Hom. Item diſcumbo.

Ανάκλισις, εως, ἡ, reclinatio: item recubitus, vel accubitus, vt in cathedra. Item ἀνάπαυσις. Suid. & Heſych. Item diſcubitus. Exp. etiam, ſurrectio è ſomno, apud Plut.

Ανακλισμὸς, ῦ, ὁ, recubitus, accubitus. Item recubitorium, apud Hippocr.

Ανάκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, reclinatus, recumbens. Heſych.

Ανακλιντήριον, & per ſyncopen ἀγκλιντῆρον, recubitorium. Poll. 808

Επανάκλισις, (decomp.) retroceſſio, aciei inclinatio in ſiniſtram.

* Προσανάκλισις, accubitus, acclinatio. Luc. in Amor.

Αντικλίνω, contrà declino & deiicio. Item ex aduerſo annuo. ex Muſæo.

Αποκλίνω, inclino, vergo. Item deflecto. Od. τ. Item incumbo. Ariſtot. Et metaph. animum inclinatum habeo, aut animum conuerto ad aliquid. Demoſth. Olynth. 1. ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν ἀπέκλινε.

Αποκλίνομαι, inclinor, impellor. Plut.

Απόκλιμα, decliuitas, arduitas.

Απόκλισις, inclinatio. quaſi ῥοπὴ, quum onus in vnam partem vergens deprimit. Plut.

Απόκλιτος ἡμέρα, dies quæ inclinat. Plut.

* *Decomp.* Συναποκλίνω, ſimul declino, ἀποκλίνω. Plut.

Εγκλίνω, inclino. Neutraliter apud Ariſtot. pol. 2. cap. 4. ἐγκλίνειν πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν. Item abſolutè, propenſus ſum, animo ſum inclinato. Plut. Aliquando in fugam inclino: apud Xen.

Εγκλίνομαι, inclinatus ſum, inclinatus recumbo; innitor. Polyb. Plut. Vocabula etiam ἐγκλίνεσθαι dicuntur, quum accentu ſuo, quo eleuari in pronunciando ſolent, in præcedentem ſyllabam aut dictionem reiecto, in illam quaſi inclinata recumbunt: huiuſmodi ſunt μοῦ, μοί, μέ, σοῦ, σοί, σέ, μίν, τὶς, τινές, τινῶν, εἰμί, φημί, κέ, ποτέ, πού, πώ, τέ.

* Εγκλιδὸν, inclinando. Apoll. 1. Arg.

Εγκλιμα, inclinatus, inclinatio. Eſt & vocabulum aſtronomicum, vt κλίμα. Procl. Item in naui dicitur id in quod gubernator inclinatus decumbit. Poll. l. 1.

Εγκλισις, ἡ, inclinatio. Ariſtot. pol. 7. c. 11. Item de cœli inclinatione ſeu deuergentia.

Εγκλιτικὸς, qui ἐγκλίνεσθαι ſolet. vocabulum grammaticum de iis vocibus dictum quæ ἐγκλίνονται.

Decomp. Παρεγκλίνω, aliqua ex parte inclino, aliquantum inclino & deuergo. Plut. de orac. Pyth.

Παρέγκλισις, ἡ, deflexus & inclinatio in latus. Gal. ad Glauc.

Glauc.lib.I.

Ἐκκλίνω,declino,deflecto.Herodian. Item inclino,vergo.Ariſtot.pol.2.c.9.

Ἐκκλινὴς,decliuis,procliuis.Item propenſus.Ariſt.

Ἐκκλισις,ἡ declinatio:vt ἔκκλισις τοῦ κακοῦ.Baſil.

Decomp. Ἐπεκκλίνω,declino,deuito.

Παρεκκλίνω,aliquantum declino,paulùm declino.Ariſtot.Item tranſitiuè,declinare facio,deflecto.

Ὑπεκκλίνω,ſubdeclino,clam declino.

Ἐπικλίνω,acclino. Item inclino. Et neutraliter,inclino,ſeu declino,ad Ariſtid.

Ἐπικλίνομαι,inclinor.Thuc.l.2. Item iaceo ſuper:vt apud Apoll.Arg.l.2.

Ἐπίκλισις, inclinatio ſeu acclinatio.Greg.

Ἐπικλινὴς,declinans,deorſum vergens.Callim. Item decliuis,deuexus.Plut.Thuc.l.6.

Ἐπικλίντης,ου,ὁ,inclinans, i.faciens vt inclinet,ſic dicitur terræ motus quidam.Ariſtot.

Ἐπίκλιντρον, ſella, vel lectus in quo acclinare nos aut decumbere poſſumus.Poll.ex Ariſtoph.

Κατακλίνω,reclino,depono.Ariſtoph.Item diſcumbere facio.Plut.Et neutraliter diſcumbo.Ariſtoph.

Κατακλίνομαι , reclinor,reclinato corpore iaceo,decumbo.Ariſtot. Item diſcumbo, accumbo.Dem.κατακλίνεσθαι τὴν ἄνθρωπον ἐκέλευον. Item procumbo: vt κατακλίνεσθαι εἰς γόνατα. Item deuergo.Apollon.

Κατακλινὴς, qui reclinatus decumbit. Suid. Et qui decumbit ob aduerſam valetudinem.Poll.

Κατάκλισις,decubitus.Gal.ad Glauc.l.1. Item accubatio,accubitus.Plut.

Κατάκλιτον,lectulus diſcubitorius, vel ſedes in qua reclinari poſſumus.Suid.

Decomp. Ἐγκατακλίνω, reclino ſeu depono in Ariſtoph.Ἐγκατακλίνομαι,diſcumbo,accumbo.

Παρακατακλίνω,à latere reclino,iuxta reclino. Exp. & iuxta ſtatuo in lecto,iuxta accumbere facio.

Προκατακλίνω , ante reclino ſeu depono, ante alios accumbere facio. Προκατακλίνομαι , prior accumbo, vel in ſuperiore loco accumbo,apud Luc.

Συγκατακλίνω,vnà recumbere ſeu accumbere facio.

Συγκατακλίνομαι,vnà recumbo.Ariſtoph. Item vnà accumbo,vnà diſcumbo.Athen.

*Συγκατάκλισις,concubitus.Plut.in Erotico.

Ὑποκατακλίνω , ſub alio accumbere facio, inter infimos conuiuas accubitum tribuo.Suid. ¶Item cedo, non obſiſto.Plut.Plat.

Μετακλίνω,declino.Μετάκλισις,inclinatio,reflexio.

809 Παρακλίνω , iuxtà ſeu à latere recumbere facio , iuxtà reclino, ſeu iuxtà cubantem ſtatuo.Athen. ¶Item declino,i.deflecto,auerto.Odyſ.υ.Neutraliter declino , deflecto. Æſchin. ¶Item aperio, ſeu adaperio, Ariſtoph. Pro eodem dicitur etiam παρακλίνω,poeticè. παρακλίνομαι , ad latus accumbere iubeor : vel iuxta accumbo, ſeu diſcũbo.Plut. Et à latere iaceo, adiaceo.Dionyſ.de ſitu orb.Item incumbo.Ariſtot.

Παρακλίντωρ,ορος,ὁ, qui à latere accubat.qui à latere acclinatus eſt.in Epigr.

Παρακλίτης,ου,ὁ,idem.Xen.pæd.2.

Παρακλιδὸν , declinando & deflectẽdo in latus. Apol. Et declinando à vero,apud Hom.

Περικλίνω & περικλίνομαι, circum inclino.Dionyſ.

Περικλινὴς,decliuis,deflexus.Plut.

Προσκλίνω,acclino.Item,facio inclinare ad,propenſum reddo.Syn.ep.150. (ad Tim.c.15.

Πρόσκλισις,inclinatio(propriè animi)propenſio ep.1.

Πρόσκλιντρον, id cui acclinare nos poſſumus. In quo accumbimus.Etym. (accumbo.

Συγκλίνω, ſimul accumbere facio. Exp.& neutr.ſimul

Συγκλίτης,ου ὁ,qui ſimul accubat.Plut.

Ὑποκλίνω,reclino ſub.Item ſubmitto,ſubdo.Greg.

Ὑποκλίνομαι,reclinor ſub,ſeu iaceo ſub.Od.ε.

Compoſ.ſine præpoſ.ac primùm in κλινὴς deſinentia.

Ἀκλινὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, qui non inclinatur : qui neque huc neque illuc inclinatur & vergit.Greg.Item metaph. rigidus & qui flecti nequit.Syneſ.Τὸ ἀκλινὲς(ſubſt.) firmitas & ſtabilitas qua res aliqua declinari nequit. Phil.

Γονοκλινὴς,genu flectens,in eccleſ.hiſt.

Γονυκλινέω,ῶ,genu flecto.Euſt.

Ἑτεροκλινὴς,in alteram partem inclinatus.

Ἰσοκλινὴς,æqualiter vergens & inclinans.Ariſtot.

Ὁμοκλινέες,ſimul accumbentes.Nonn.

Ταυτοκλινὴς,in idem vergens.Strabo.

Χαμαικλινὴς,humi proſtratus:vel qui humi procubuit aut accubuit.

Compoſita ex κλίσις.

Γονυκλισία,ἡ, genu flexio, ſupplicatio quæ fit genibus flexis.Baſil.

Πρωτοκλισία,primus accubitus.Matth.23.

Ὑποκλισία,locus in quo aliquis accumbit.Plut.

Compoſita ex κλιτός.

Ἄκλιτος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui non declinatur,vocab.gramm.

Δευτερόκλιτον ὄνομα, nomen ſecundæ declinationis.

Ἑτερόκλιτος , à communi ratione declinandi deflectens, vocabulum eſt gramm.

Ἑτεροκλίτως,non ſeruata communi & regulari declinandi ratione.

Compoſita ex κλίνη.

Ἑκατοντάκλινος, centum lectis inſtructus.Athen.

Ἑνδεκάκλινος, vndecim lectis inſtructus. Ἑνδεκάκλινος κεφαλὴ,caput vndecies inclinatum.Teleclides comicus,apud Plut. (clinon.

Ἑξάκλινος , ſex lectis inſtructus. Ἑξάκλινον,ſubſt.hexa-

Ἕξκλινος,Atticè pro ἑξάκλινος,teſte Etym.

Ἑπτάκλινος τόπος , locus ſeptem lectos habens ad diſcumbendum.Plut.

*Ὁμόκλινος, qui eodem in lecto , eodem in thoro diſcumbit.Herod.

Πεντάκλινος,quinque lectis inſtructus.Athen.

*Ταυτοκλινὴς,in idem vergens.Strabo lib.2.

*Τετράκλινος,ου,ὁ καὶ ἡ,quatuor ſedilia habens.ἅμαξα τετράκλινος,Lucian.in Tox.

Τριακοντάκλινος,triginta lectis inſtructus.Plut.

Τρίκλινος,ου,ὁ καὶ ἡ,tribus lectis inſtructus.Athen.

Τρίκλινον, ου, τὸ, triclinium:conclaue diſcubitorium tribus lectis inſtructum. Interdum capitur pro ternis lectis contiguis circum ternas menſas appoſitis, quibus diſcumbi ſolebat.Athen.l.4.

Ἀρχιτρίκλινος , (*decomp.*) architriclinus , triclinij præfectus.Ioann.c.2.

ΚΛΟΝΟΣ,ου,ὁ, motus qualis eſt tumultuantium, tumultus. Item perturbatio,ſtrepitus.Homer.Heſiod. Exp.etiam σεισμὸς,concuſſio,vt κλόνος Ἐννοσιγαίου,in Epigr.

Κλονόεις,εντος,ὁ,tumultuoſus,turbulentus.

Κλονέω,ῶ,f ήσω, commoueo ſeu agito tumultuosè.Item quatio,concutio Heſiod.

Κλονέομαι,moueor,agitor.Heſiod. Item tumultuosè concutior.Il.ε.πυκιναὶ κλινέοντο φάλαγγες Τρώων. 810

Κλόνις , dicitur venter διὰ τὸ ἀεικίνητον , inquit ſchol. Æſchyli qui & Antimachum κλόνιν appellaſſe ſcribit τὴν ῥάχιν,ſpinam dorſi.

*Κλονώδης.tumultuoſus,turbulentus.Actuar.

Compoſita.

Ἄκλονος,ου ὁ καὶ ἡ,agitationis & concuſſionis expers.

Ἀκλόνητος,imperturbatus,inconcuſſus.Syn.

*Ανακλονέω,commoueo,turbo,κλονέω.Oppian.

Διακλονέω,ῶ,perturbo,valde concutio.Heſych.

Ἐπικλονέω,idem.ex Apoll.

*Ἑτεροκλονέω , in diuerſa ſeu in diuerſum quatio.Opp. 4.de Ven.

Πολεμόκλονος, bellici tumultus plenus. Hom.
Συγκλονέω, concutio, conturbo. Συγκλόνησις: concuſſio, impulſus.
*Ὑποκλονέω, ſubturbo, ſubagito. Hom.

ΚΛΥΖΩ. F. σω, abluo, eluo, lauo. Ariſtot. καὶ κλύζοντες τοὺς μυκτῆρας οἴνῳ. ¶ Item cliſtere abluo, ſeu perluo. Nicarchus lib. 2. Epigr. ¶ Dicitur & de quodam ſonitu quem edunt fluctus: vt Ilia ψ. Ἐν καθαρῷ, ὅτι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον. Paſſiuè autem κλύζεσθαι θάλασσα dicitur ab eodem. Hom. pro κλυδωνίζεσθαι ſeu κλύδωνά τινα πάσχειν: vt ſcribit Euſt. i. turbari & vndis agitari.

Κλύσμα, ατος, τό, ablutio, lotio. Dioſc.
Κλυσμάτιον, apud Hippocr. idem quod κλύσμα.
Κλύσις, εως, ἡ, lauatio.
Κλυστήρ, ῆρος, ὁ, (vocabulum medicæ arti peculiare) id quo aluus abluitur ſeu eluitur, medicamenti genus quod liquidum intra corpus iniicitur. Gal. Sic appellatur & ipſum inſtrumentum quo medicamentum iniicitur, vt teſtatur Gal Met. 5.
Κλυστήριον, diminut. forma, q. d. paruus clyſter.
Κλύδων, ωνος, ὁ, fluctus, vnda, æſtus. Plut. Apud Eurip. κλύδων ἔριδος, tumultus rixę.
Κλυδωνίζομαι, fluctibus agitor, fluctuo. Metaph. Epheſ. 8. κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ.
Κλυδώνιον, ου, τό, (dim.) paruus fluctus, parua vnda.
Κλυδώζομαι pro κλυδωνίζομαι. Ex Hippocr.
Κλυδασμός, fluctuatio.

Compoſita, ac primùm ex κλύζω cum præpoſ.

Ἀμφικλύζω, vnde ἀμφίκλυστος, vtrinque ablutus, vel qui vtrinque abluitur, qui alluitur. Soph.
Ἀνακλύζω, abluo. Apoll. Arg. 2.
Ἀποκλύζω, abluo, eluo. Item abſtergo. Ἀποκλύζομαι, abluor. Ariſtot. de mundo.
Decomp. Ἐναποκλύζω, intra aliquid abluo, ad abluendum ſeu eluendum immergo.
Συναποκλύζω, ſimul abluo.
Διακλύζω, colluo. Διακλύζομαι, colluor. Dioſc.
Διάκλυσμα, id quo colluimus, ſeu id quo vtimur ad colluendum. Exp. & collutio. Dioſc.
Διακλυσμός, pro eodem, apud eundem.
Ἐγκλύζω, per clyſterem indo, infundo. Dioſc.
Ἔγκλυσμα, quod per clyſterem inditur, ſeu infunditur: infuſus vel infuſio. Idem.
Εἰσκλύζω, eluo, alluo, intrà eluo. Strabo.
Ἐκκλύζω, eluo. Gal. Ἔκκλυσμα, elotio.
Ἐπικλύζω, proluo. Item inundo, ſubmergo. Luc.
Ἐπικλύζομαι, proluuie maris obſtruor ſeu fluctu, apud Phil. & Ariſtot. Item fluctuo.
Ἐπίκλυσις, proluuies, diluuium maris terram obruentis, quum littora ſupergreditur. Expon. etiam illuuio, inundatio. Thuc.
*Ἐπίκλυστος qui vel quę irrigatur, ſeu abluitur. Strabo.
Κατακλύζω, proluo, vt mare terrã ſupergreſſum. Thuc. Exp & inundo, ſeu obruo, vel ſubmergo. Item metaph. Syn. κατακλύσαι τὸν νοῦν, obruere mentem.
Κατάκλυσις & κατακλυσμὸς, proluuies, illuuies, ſeu illuuio. Et peculiariter diluuium, inundatio terrarum, ea quę in Bibliis commemoratur. Matth. 24. Metaphoricè κατακλυσμὸς, de moleſtiis quæ mentem velut obruunt. apud Syn.
Decomp. Προκατακλύζω, antè proluo, antè inundo.
Προσκατακλύζω, inundo, ſubmergo. Plut.
Περικλύζω, circumluo, vndique alluo. Plut. περικλύζεσθαι dicitur terra quæ vndique alluitur ſeu circumluitur, & quæ circumflua à poetis vocatur.
*Περίκλυζος, idem quod περίκλυστος, circumfluus. Arat.
823 περικλυσμὸς, οῦ, ὁ, circumluuio.
περίκλυστος, qui vndique alluitur. Hom.
Προκλύζω, antè abluo, vel antè alluo. Exp. & antè diluo, perfundo prius. Item prius imbuo.
Προσκλύζω, inundo. Exp. etiam proluo, colluo. Item foueo. Dioſc. l. 5.
προσκλυσμα, id quo vtimur ad colluendum.
προσκλυσις, alluuio. in Pand.
Συγκλύζω, inundo, obruo, ſubmergo.
Συγκλύζομαι, inundor, obruor. Plat.
Σύγκλυσμα, clyſter.
Ὑποκλύζω, (q. d. ſubluo) exp. proluo, repurgo.

Comp. in κλυστος deſinentia, ſine præpoſ.

Ἄκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ablutus, non elutus. Item vndis non agitatus.
Ἁλίκλυστος, qui mari alluitur. Soph. Item qui circumluitur vel obruitur mari.
Πολύκλυστος, q. d. multum ablutus Item qui multis fluctibus abluitur, item vndoſus. Heſiod.
Τρίκλυστος, ter, vel ſæpius elutus. Poll.
Ὑδατόκλυστος, aqua lotus ſeu ablutus. Plut.

Compoſita ex κλύδων.

Ἀκλυδώνιστος, fluctibus non agitatus: vel non fluctuans, imperturbatus, tranquillus. Heſych.
Ἐγκλυδάζομαι, intus fluctuo. Hippocr.
Ἐγκλυδαστικός, οῦ, ὁ, ſolitus fluctuare intus. idem.
Εὐροκλύδων, fluctuoſus Eurus. Act. cap. 27.

ΚΛΥΩ, audio. Cum genitiuo. Il. α. κλῦθί μευ ἀργυρότοξ' ος, &c. Cum accuſatiuo. Od. ξ. Cum datiuo: Od. Κλῦτέ μοι ἀμφίπολοι λευκώλενοι. Item, exaudio: vt Il. ω. καί τ' ἔκλυες ὥς κ' ἐθέλησθα. Item cum genit. perſonę & accuſat. rei: vt Ili. γ. Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ Μῦθον Ἀλεξάνδροιο. audite ex me quod dicit Alexander. Apud Soph. κακῶς κλύω πρὸς σέθεν, malè audio à te. ¶ Item κλύω, audio, i. auſculto, morem gero. Soph. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει. ¶ Item percipio, apud Hom. Heſych αἰσθάνομαι, exponit. vt μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
Κλύμενος, (participij paſſiui formam habens.) Plutonis eſt epith. ita dicti, vel quòd audiatur ab omnibus, vel quòd ad ſe omnes aduocet. ¶ At κλύμενον herbę eſt nomen. Dioſc. vnde comp. περικλύμενον, nomen fruticis cuiuſdam.
Κλυτός, οῦ, ὁ, cuius vox audiri ſeu exaudiri poteſt. Item vocalis, vocem edens. Interdum etiam crepitum edens, obſtrepens: vt κλυτὸς λιμήν, apud Hom. & κλυτὰ ἀπόλια, apud Soph. ¶ Item inclytus, cuius paſſim fama auditur, celeber, clarus: vt κλυτὸς Ἀχιλλεύς. Homer. Dicitur & genere fœm. vt κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Hom.

Compoſita.

Ἀγακλυτός, (pro ἄγαν κλυτός) valdè celebris, ſeu valdè inclytus, percelebris. Hom. Heſiod.
Ἄκλυτος, qui non auditur & ἀὴρ ἄκλυτος, in quo vox non auditur. Plut.
Δορυκλυτός & ἐγχεσίκλυτος, haſta clarus Il. α.
Δυσκλυτός, inglorius, vel infamis. Heſych.
Ἐπικλυτός, celebris. Apoll. Exp. & ἐπονείδιστος. Heſych.
Θεοκλυτός, exp. θεόπιστος. Suid.
Θεοκλυτέω, ῶ, Deũ, ſeu à Deo audio. Poll. l. 1. c. 1. hinc etiam θεοκλυτούμενοι dicuntur vates ſeu diuini, quibus numen aliquod familiare eſt, qui Dei vocẽ audiunt, apud Plut. de dæm. Socr. Item Deum inuoco, propriè vt preces meas exaudiat. Syneſ. epiſt. 4. Suid. ex Ælian. cum accuſ. perſ. exp. ſimpliciter inuoco: vt θεοκλυτεῖν Κύριον, inuocare Quirinum. Plut. Et cum accuſ. rei. apud eundem in Pauſ.
Θεοκλύτησις, Deorum inuocatio Suid.
Ὀνομάκλυτος, cuius inclytum eſt nomen, celebris: vel cuius κύριον ὄνομα hominibus eſt περικλυτόν. Iliad. χ. Pro eodem dicitur ὀνομάκλυτος, apud Simonid.
Ναυσικλυτός, nauibus ſeu re nauali clarus. Od. θ.
Παρακλύω, non audio, non pareo. in Epigr.
Περίκλυτος

Ἀεἱκλυτος,infamis,famoſus.
Περίκλυτος,valdè inclytus,celebris.Heſiod.Apud Hom. exp.etiam qui exaudiri poteſt.
Προκλυτὸς,exp.præauditus,præcognitus.
Συγκλύω,conſentio.ex Soph.
Τηλέκλυτος,procul inclytus:cuius nominis inclyta fama procul peruenit.Hom.
* Ὑποκλύω,ſubaudio,κλύω.Apoll.

ΓΛΩΒΟΥΣ ἀμφιῤῥώγας, caueas auium circumruptas, in Epigr.

ΚΛΩΖΩ,F.ξω,vox graculorum propria,vt tradit Pol. l.5.c.13. ¶ Item explodo è theatro ſono quodam qui fit lingua ad palatum alliſa, qualis auditur in pronuntiatione verbi iſtius primæ ſyllabæ.Heſ.
812 Κλώζομαι,Suid.exp.συρίττομαι,Euſt.ἀποσυρίττομαι.
Κλωγμὸς,ſiue κλωσμὸς, clogmus, ſonus ſeu vox graculorum. Plut.in lib.de præc.ſan. eum tribuit gallinaceo quoque generi. Xen. de re equ. tribuit etiam equitibus. Item ſonus qui fiebat quum quis è theatro explodebatur.Heſych.
Κλώδωνες,antiquitus apud Macedones vocabantur Bacchæ quæ poſtmodum dictæ fuerunt μιμαλλόνες,vt ſcribit Suid.& Heſych. Meminit harum mulierum Plutarc. initio Alexandri: forſan autem inquit Etym. ſic vocantur ἀπὸ τοῦ κατόχως γινομένας κλώζειν.

Compoſita.

Εκκλώζω κλωγμὸν,edens explodo.
Περικλώζω,circumcirca κλωγμὸν edens explodo.Euſt.

ΚΛΩΘΩ, F. σω, neo. Exp.etiam glomero. Luc. μίτον κλώθω,filum neo;vel glomero.
Κλώθεσθαι,neri,glomerari. Metaphoricè κλώθεσθαι dicuntur ea quæ fato deſtinantur. Philoſtr.κεκλωσμένα αὐτῷ,deſtinata fato.Et in Epigr.κεκλωσμέναι εἰς Βοῦραν. idem fatum paſſæ quod Bura.Sumpta autem eſt hæc metaph.à lanificis ſororibus,quarum tertia hinc dicitur,Κλωθὼ,οῦς,Clotho,apud Heſiod.in Theog.
Κλῶσμα,τὸ,filum, quod nendo ductum eſt.Pauſ.Eliac.2.Num.15. κλῶσμα ὑακίνθινον, exp.vittæ hyacinthinæ.
Κλωστὴρ,ῆρος,ὁ,idem quod κλῶσμα. Item peculiariter, filum Parcarum: vt apud Theocr.idyll.25. ὅ,τι μοῖρα τοῦ κλωστῆρος ἐπείγῃ. Item ipſa fili deductio aut contorſio.Poll.ex Eurip. & Plut.de ſera num.vind.Item fuſus,ἄτρακτος.Apoll.Arg.4.
Κλωστὴς,οῦ,ὁ, qui ſtamina digitis torquet,ſeu qui fila deducit,aut digitis torquet.Etym.
Κλωστὸς,οῦ,ὁ, nendo ductus, digitis inter nendum tortus vel connexus Leuit.15.
Κλώσκω,neo,vnde κλώσκων.Heſych.ἐπικλώθων.

Compoſita.

Ακλωστος,ου,ὁ καὶ ἡ, qui nendo tortus, ſeu connexus non eſt: vt ἄκλωστοι στήμονες.Poll.ex Plat.comico.
Ανακλώθω, filum retorqueo, inuolutos fuſos reuoluo atq; explico.Item de parca dictum,retracto mutando fatū.Luc.τὰ μὴ προσαχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ ἔτι ἀνακλώσειεν.
Δικτυόκλωστος,in retia,fili modo contextus.Soph.
Επικλώθω,neo.Item fatalia ſtamina duco,i.fatalia ſtamina nectens tribuo,aut deſtino: propriè de Parcis, interdum & de cęteris diis,idque tam in bonam partem,quàm in malam.Hom.Eurip.Luc.
Επικλώθομαι(med.)idem.Il.ω.& Od.θ.
Εὔκλωστος,bene nexus,Hom.
Κατακλώθω,fila deduco,ſtamina deduco. Et peculiariter,fatalia ſtamina duco. Odyſſ.η.κατακλῶθες,exp.fatum.Suid.
Λινόκλωστος, vt ἠλακάτα λινόκλωστος, in Epigr. colus in qua netur linum.
Νεόκλωστος, recèns digitis tortus inter nendum, modò fuſo verſato ductus.Theocr.
Περικλώθω,neo,ſeu nendo torqueo & circumago.
Συγκλώθω,ſtamina necto,ſeu nendo connecto.

Decomp. Ασύγκλωστος,qui nendo connexus non eſt, aut connecti nequit.Syneſ.ep.57.
Τρίκλωστος, ter fuſo verſato ductus ſeu nexus, vel à tribus ſororibus tortus ſeu nexus.

ΚΛΩΝ, ωνὸς, ὁ, ramulus vel ſurculus qui deputari ſolet:ſummitas rami quæ putari ſolet,(à κλάω,quod ſignificat ſurculos & ramulos teneriores puto)Theophr.hiſt.pl.l.5.c.1.
Κλώναξ,idem.Heſych.
Κλωνάριον,& κλωνίον,ου,τὸ,ramulus,ſurculus.
Κλωνίζω,ramulos ſeu ſurculos amputo.Suid.

Compoſita.

Ακλώνιστος,ου,ὁ καὶ ἡ,ramulis carens.Theophr.
* Μονόκλωνος, qui vnicum ramum, ſeu ſurculum,ſeu caulem habet.Dioſc.
Πολύκλωνος,multos habens ramos,ramoſus.

ΚΝΑΠΤΩ, vel γνάπτω ſiue γνάφω, carpendo vellicandóque expolio,carmino,carpo:fullonum proprium, qui interpolare & polire veſtes dicuntur. Dioſc. l.4. c.162. ὧ γνάφουσι τὰ ἱμάτια. Scholiaſtes Ariſtoph.dicit ſcripturam per κ eſſe Atticam, recentiores verò ſcribere per γ: deriuari autem παρὰ τὸ κνᾶν,quod eſt ξύειν.
Κνάπτομαι,carminor,carpor.Xenocr.apud Suid.
Κνάψις ſiue γνάψις, politio illa ſeu interpolatio fullonum quæ fit carpendo,ac vellicando. 813
Κνάφος ſeu γνάφος,carduus fullonius,ſeu ſpina fullonica qua raduntur panni,Suid.
Κναφεὺς, ſeu γναφεὺς, έως, ὁ, fullo, qui carduis pectit & deſtringit pannos: qui veſtes polit carpendo & pectendo, ſimul etiam eas lauando & ſubigendo à ſordibus purgans.Ariſtoph.& Athen.l.11. Item γναφεὺς eſt etiam piſcis ſpecies ſic dicti,quòd ex eius decocto eluantur ſordes & maculæ, perinde vt fullonico lixiuio.Athen.lib.7.
Κναφεύω ſeu γναφεύω, fullonicam exerceo, carduis pannos pecto & expolio:fullo ſum.Ariſtoph Κναφευτικὴ,ſub.τέχνη,fullonica ars.Plat.
Κναφεῖον, ου,τὸ, officina fullonis, quæ fullonica dicitur.Pro eo Ionicè dicitur κναφήιον.Herodot.
Κναφικὸς ſeu γναφικὸς, fullonicus ſeu fullonius:ad fullonem pertinens.Dioſc.lib.4.
Κνάφαλον, ſeu γνάφαλον,ου,τὸ, floccus fullonico carduo detractus è panno inter pectendum: ſeu tomentum ex eiuſmodi floccis, quo culcitræ infarciri ſolent. Suid.& Poll.l.10.
Γναφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui ſimilis eſt τῷ γναφάλῳ, mollis & lanuginoſus, inſtar τοῦ γναφάλου. Dioſc.l.3.c. 37.Exp.& tomentoſus.
Γναφάλιον, herba quædam dicitur, quoniam eius foliis nonnulli pro gnaphalo vtuntur, vtpote albis mollibúſque.Dioſc.l.3.c.132.
Γνάφαλος,auis:de qua Ariſtot.hiſt.an.l.9.c.16.

Compoſita.

Ακναπτος ſeu ἄγναπτος,ου,ὁ καὶ ἡ,fullonem non expertus: à fullone non purgatus.Poll.Heſych.Plut.
Ακναφος,ſeu ἄγναφος,idem.Matth.9.
Εὔκναπτος,bene paratus,ſ.à fullone.

ΚΝΑΩ,& κνέω,item κνῆμι,ſcindo. Item rado.ξύω.Suid. ἐκέλευσε τὸ κνηρὸν κνᾶν. Item ſcalpo, ſcabo. Gal. apud Hippocr. Item pruritum moueo,pruritum excito,titillo.Plut.
Κνάομαι,ῶμαι, ſcabo,ſcalpo.Plut. Item pruritum moueo,titillo.Luc.
Κνῆμα,τὸ,ramentum:id quod radendo aufertur.Gal.

apud Hippocr.Item pruritus.Polyb.
Κνῆσμα,τὸ,idem.Hippocr.de natura infant.
Κνῆσις, εως,ἡ, culter vel radula : inſtrumentum ferreum quo radimus aliquid , peculiariter verò caſeum.Il.λ.Κνηςῒ χαλκείῃ. Et pro κνησμονή.apud Oppi. At κνῆςις,ίδος,ἡ, à quibuſdam exponitur laminula,ab aliis fiſtula,apud Plut.
Κνηςήρ,ῆρος,ὁ, radula,idem quod κνῆςις. Erot.ex Nic. ab Heſych.exp.etiam occiſor.
Κνηςήριον,ου,τὸ, radula:idem quod κνῆσις & κνηςήρ:pro quo per ſyncopen dicitur κνῆςρον : vt apud Gal. ex Hippoc. Κνῆςρον dicitur etiam τὸ κνέωρον:vt Gal.tradit.Pro eodem ſcribitur & κέςρον, apud Dioſc.l.4.c. 173. quod præterea ſignificat inſtrumentum quo cauatur ebur.Κεςρίτης οἶνος,vinum ex ceſtro.Dioſ.l.5.
Κνηςὸς,οῦ,ὁ,ſectus,conciſus:vel raſus.Athen.
Κναίω, ſcindo. idem quod κνάω , ex quo & deriuatum eſt.Item radula caſeum rado.ſchol.Ariſtoph. Ab Heſychio exponitur etiam λυπῶ,καταπονῶ,διαφθείρω.
Κνήθω,σω,ſcalpo,frico. ¶ Item prurire facio,pruritum moueo,titillo. ¶ Item irrito,ad iram prouoco,vro. Ariſtot.in probl.
Κνήθομαι,priuo:in 2.epiſt.ad Timoth.c.4.
Κνησμὸς,οῦ,ὁ, pruritus, prurigo. Alex Aphr. l.1.probl. Philo de vita M.l.1. Item metaph. apud Plut.de diſcern.adulat.ab am.
Κνησμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ , pruritum excitans : vel pruritum excitanti ſimilis. Κνησμονὴ, idem quod κνησμὸς, in Hippiatr.
Κνησείω & κνησιάω,ῶ,prurio : vt ἡ κνίδη προσφερομένη τῷ σώματι κνησιᾶν αὐτὸ ποιεῖ. Pro eodem dicitur & κνησιάω:apud Plat.in Gorg.
Κνηθμὸς,οῦ,ὁ,pruritus,prurigo.
Κνηθιάω,ῶ,prurio,idem quod κνησιάω.
Κνήφη,ἡ,idem quod κνησμός.Suid.Item vrtica.
Κνίζω,ſω,(itidem à κνάω deductum)ſeco. Cum accuſ. Euſtathius exp.per ſumma & leuiter derado. Exponitur etiam,ſcalpo,ſcarifico,vellico. Item pruritum moueo,pruritum excito:vel vrticæ in modum pungo ſeu vro. Appian. Sic exponitur etiam , peruello, ſtomachum facio & indignationem cieo,moleſtus & grauis ſum : ſcrupulum iniicio , ſolicitudine afficio. Herodot.ἔκνιζε Ξέρξεα ἡ γνώμη.
Κνίζομαι , prurio libidine , amore titillor & tangor: vel vror amore.Athen.l.3.Theocr.idyll.4.
Κνίσμα,τὸ,vellicatio.Suid. Item pruritus,ignes quibus amantium pectora vruntur.Baſil.
Κνισμὸς,οῦ,ὁ,pruritus,prurigo. idem quod κνησμός.A-
814 then.lib.3. Item peculiariter,pruritus venereus.Ariſtoph. in Pluto. Item diſſidium & iurgium inter amantes.Alciphron.& Plut.Eſt etiam μέλος τι κνισμοῦ αὐλούμενον.Athen.lib.14. Ponitur & inter ſpecies ſaltationis.Poll.l.4.c.14.
Κνισμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,pruriens.Gal.
Κνιςὸς οῦ,ὁ,conciſus:vel deraſus.abraſus.Athen.
Κνίζα,ἡ,q.d.ſcalptura.Euſt.ex Anacreonte.
Κνιζείω,idem quod κνίζω.Heſych.
Κνίδη,ἡ,vrtica(à κνίζω,vt vrtica ab vro.)vide Dioſ. l.4.c.94.& ſchol.Nic. ¶ Item piſcis nomen : de quo Ariſtot. hiſt. an.l.5.c.16. & Athen.l.5. Per metaplaſmum pro κνίδη dicitur κνὶς,apud Oppian.
Κνίδωσις,εως,ἡ, apud Hippocr. punctura quædam & pruritus qualis ab vrtica excitatur : pruritus ſiue prurigo,aut vredo,qualis vrticæ herbæ piſciſve contactum ſequitur.
Κνύω,rado,ſcalpo idem quod κνίζω,κνήθω,& κναίω,ac eiuſdem originis.Ariſtoph.
Κνύος,εος,τὸ,ſcabies,prurigo:vel φθορά.Euſt.
Κνῦμα τὸ,ſcalptura,ſeu ἠρεμαῖος κνησμός.Suid.
Κνύζω,ſcalpo.rado.Etym. Gal.apud Hippocr.exp.etiam ψωριάω. Κνύζομαι,lamentabiliter & queribundè gannio,ſeu vlulo.Suid.Προσκνύζομαι(*comp.*)gannitu appello ſeu inclamo.Philoſtr.in heroi.
Κνύζα,ἡ, ſcabies,prurigo.Euſt. ¶ Item ἡ κόνυζα,cunila,ſeu cunilago.Theocr.
Κνυζόω,ώσω, ſcabie infeſto, ſcabie fœdo ſeu deturpo.Item ſimpl.deformo,deturpo.Od.ν.
Κνυζάω , ſiue κνυζέω , gannio : propriè de canibus queribundum vlulatum edentibus. Quidam exp.gannio adulatoriè & queribundè.Ariſtoph.Metaphoricè de infantib.apud Theocr.idyll.2.
Κνυζηθμὸς,οῦ,ὁ, gannitus canis:adulatorius & queribundus.Od π. Dicitur & de infantium vagitu,apud Euſt.& Athen.l.9. Accipitur etiam pro rugitu,apud Opp.l.3.de venat.Κνύζημα,τὸ,idem.Herodo.in Euter.
* Ανακνυζῶ,deturpo,inquino.Tryphiod.
Κνιπότης,ητος,ἡ,Gal.in lex.Hippocr.exp.κνησμὸς,pruritus.item (ex aliorum ſententia) ξηροφθαλμία,lippitudo ſicca.
Κνὶψ,ιπὸς ἡ,culex:inſectum eſt ficus infeſtans,vt teſtatur Ariſtoph.in auib.& Theophr.hiſt.pl.l.4.c.17.Eſt & vermiculus qui vel in vite naſcitur , eiúſque oculos turgentes rodit, vel in folliculis vlmi,vt docet idem Theophr.hiſt.pl.l.2.c.vlt.Pro eodem dicitur & σκνίψ.
Κνιπὸς,οῦ,ὁ,exp.parcus,tenuiter viuens.Dicitur & σκνιπός. Κνιπεία,parcitas.Suid.

Compoſita,ac primùm ex κνάω.

Ακνηςις,εως,ἡ,ſpina dorſi:ita dicta quòd bruta eam κνῆσαι(ſcabere,ſeu ſcalpere)non poſſunt,ſed opus ſit,vt ab alio fricetur ſeu diſtringatur , propriè in ſolis quadrupedibus.Odyſſ.κ. Eſt & herbæ nomen,apud Nicand.in Ther.
Αποκνάω,ῶ,ſcabo,ſcalpo,abrado,erado.Heſych.
Δορύκνιον,ου,τὸ,dorycnium,herba de qua Dioſc.l.6.
Επικνάω,ῶ,inſuper ſcindo,vel inſuper rado.Il.λ.
Κατακνάω,concido,diſſeco.Ariſtoph.Exp.& derado,abrado,diſtringo,defrico,apud Dioſc.
Κατάκνηςις,culter quo caſeum deradimus.Heſ.
Προσκνάω, ad aliquid ſcalpo,affrico,vel pruriens affrico.Xen. Apud Greg.Naz. τὴν ἀκοὴν προσκνώμενοι, quibus aures pruriunt & titillantur.
Τυροκνῆςις , radula ſeu cultellus quo caſeus raditur. Euſt.& Suid.apud Heſych.ſcribitur τυροκνῆςις.Dicitur & Τυρόκνη pro eodem.Suid.
* Υποκνάω,ſuccido,ὑποκόπτω,κόπτω Tryphiod.

Compoſita ex κναίω.

Αποκναίω,tædio afficio & moleſtia,malè habeo,affligo, vexo.Cum accuſ.Luc.Plat. ¶ Item obtundo,eneco: (loquacitate & ingrata auribus noſtris dicendo)Demoſth. ¶ Item exhaurio,accido.Xen.Hell.2.
Αποκναίομαι,tædio afficior,obtundor.Greg.
Απόκναισις,moleſtatio,vexatio.Heſych.
Διακναίω,corrumpo,vicio,fœdo.Ariſtot. Item moleſto, vel tabefacio,macero.Ariſtoph.
Διακναίομαι,maceror,tabeſio.Ariſtoph.

Compoſita ex κνήθω.

Εγκνήθω vel ἐνικνήθω, intero (radendo nimirum) vngue 815
vel radula carptim intero.Nic.
Κατακνήθω,derado.Ariſtoph. ¶ Item pruritum commoueo,prurire facio,titillo.
Κατακνήθομαι,derador.Item pruriginem ſeu titillationem patior.
Προσκνήθω,adrado.affrico.Plut.

Compoſita ex κνίζω.

Αποκνίζω , vellico, vngue aliquid abſcindo vel eximo, vel abrumpo. Athen. Item vngue vulnero. Ariſtot. ¶ Item dedolo,extenuo.Reg.l.4.
Απόκνισμα,τὸ , fruſtum rei alicuius , propriè vngue abſciſſum ſeu abruptum. Item generaliter,ſegmentum:vt exp.apud Ariſtoph.
Απόκνισις,vellicatio,abſciſſio quæ fit vngue.Th.

Διακνίζω,vellicatim rumpo,vngue dirumpo.Ariſtot.
Εκνίζω,excido,expungo,excerpo,euello.Herodot.
Επικνίζω, in ſuperficie ſcalpo, vel per ſumma incido, ſeu rado:apud Suid.
Επικνίζομαι,in ſuperficie ſcalpor & incidor.Th.
Επίκνισις,ſcarificatio,ſcalptura.
Κατακνίζω,concido.Athen.¶Item carpo,ſugillo,obtrecto.Iſocr.¶Item titillo,pruritum excito.
Κατακνίζομαι,prurio,titillor.Ariſtoph.
Κατακνιδεύω,pungo,ſcarifico:q.d. vrtica vro, vel vrticæ in modum vro ſeu pungo.
Παρακνίζω,vellico,irrito.Chryſoſt.περὶ ἱερωσύνης.Item vro pectus alicuius: ſpecialiter amore vro, amore crucio.Chryſoſt.
Περικνίζω,circumſcalpo,circum vellico.Epigr.
Υποκνίζω,pruritus ſtimulos ſubdo,titillo. Item calcar ſubiicio, extimulo,incito.Phil.
Υποκνίζομαι,prurio libidine,amore vror.Xen.

ΚΝΕΦΑΣ,ατος,τὸ,caligo,tenebræ.item crepuſculum. Iliad.α ἐπὶ κνέφας ἦλθεν. Sic Iliad.ω. ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν. Exponitur etiam,vltima noctis pars: vt apud Xen.ἅμα κνέφα,ſub diluculum. Euſtathius genitiuũ ſingul. regulariter formatum inuſitatum eſſe tradit: pro eo autem dici κνέφους, apud Ariſtoph.in Concion. tanquam à nominat. κνέφος, quod pro κνέφας vſurpari teſtatur Etymol.
κνεφαῖος,ου,ὁ,tenebroſus,obſcurus. Itẽ κνεφαῖος aliquid facere quis dicitur, quum id facit ſub tenebras matutinas,veſpertinas,aut nocturnas.Ariſtoph.

Compoſita.

Ακροκνεφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, veſpertinus.Luc.
Ακροκνέφαιος,idem.Heſiod.in Erg.
Αμφικνεφὴς,vndique caliginoſus ſeu tenebroſus.

ΚΝΗΚΟΣ,ου,ἡ, Heſychius dicit eſſe ſpeciem quandã ſeminis.Eius nominis cum herba ſua meminit Dioſ. l.4. c.190. ſcribens inter alia ferre eam florem croco ſimilem,ſemen album & rutilum,oblongũ,&c. Scribitur & κνῖκος per ι,apud Dioſc.Ariſtot.Gal.Aet.
κνηκὸς,οῦ,ὁ,exp.flauus,rutilus,luteus,croceus. Item albidus. Pro quo Doricè κνακὸς,apud Theocr.
κνήκινον ἔλαιον, cnecinum oleum, quod & κνηκέλαιον,apud Dioſc Scribitur & κνίκινον.
κνηκώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,cneco ſimilis. Theophr. Scribitur & κνικώδης,apud eundem.
κνηκεῖος,epithetum aquilę,apud Lycophr.
κνάκων,ωνος,habens colorem cneci.Theocr.
κνηκίας,ου,ὁ,dicitur lupus,apud Suid.

816 ΚΝΗΜΗ,ης,ἡ, tibia, crus. Galenus σκέλος diuidit in tres partes, μηρὸν,κνήμην,πόδα. ¶κνῆμαι,dicuntur etiam tibiæ in rota à ſimilitudine tibiæ in animantibus,vt docet Euſtath. & Poll. Lyſias has appellat κνημίας,teſte Polluce.
κνημιαῖος,ου,ὁ,tibialis,ad tibiam ſpectans.Hippocr. Pro eodem ſcribitur & κνημέος,apud Gal.
κνημία,ἡ,radius rotæ.idem quod κνημίς.Poll.
κνημὶς,ῖδος,ἡ,tibiale,ocrea Od.ω. ¶ κνημῖδες dicuntur etiam rotarum radij.Poll.ex Lyſia.
Κνημὸς,οῦ,ὁ, pars montis, quæ à pede ipſius aſcendit: ſeu loca montis pede ipſius altiora. Il.β Quidam etiam κνημοὺς exp.loca denſa,teſte Euſt.¶Item κνημὸς, dicitur ἡ ὀρίγανος. Argiuorum lingua, vt tradit idem Euſtath.
κνημὶς,ῖδος,ἡ,idem quod κνημός.Dion de ſitu orb.

Compoſita.

Αἰγίκνημος,ου,ὁ καὶ ἡ,q.d.capricrus:epitheton Priapi.
Ακνημος, tibiis ſeu cruribus carens.
Αντικνήμιον,ου,τὸ, anatomicis dicitur anterior & nuda tibiæ pars ſola fere cute contecta in quam muſculorum mouentium tibiã tendines inſeruntur. Galen.
Γαστροκνημία ſeu γαστροκνήμιον,tibiæ pars poſterior:ſura. Gal.& Ariſtot.hiſt.an.l.1.c.15.
Εὔκνημος,qui bonis ſeu pulchris tibiis eſt.Poll.
Εὐκνήμις,ιδος,ὁ,καὶ ἡ, bene ocreatus vel pulchris tibialibus veſtitus.Il.α.& γ.
Κακόκνημος, malas tibias habens.Theocr.
* Λεπτόκνημος, exiles tibias ſeu crura exilia habens. Adamant.in phyſiogn.
* Μεσοκνήμιον, dimidiatũ crus, cruris medium. Strabo.
Οκτάκνημος,octo radios habens:rotæ epith.Il.ε.
Ολόκνημος, integras tibias habens & nulla ex parte mancas aut mutilas.Athen.
Παρακνήμιον, exterius os cruris & minus, focile minus, Ariſtot.& Poll.lib.2.
Παχύκνημος,cui ſunt pingues ſuræ.Ariſtoph.
Περικνημὶς, ίδος,ἡ, tegumentum tibias ambiens. Heſychius.
Πολύκνημος,multos ſaltus ſeu colles habens.Il.β.
Προκνήμιον, cruris os interius & maius:focile maius. Ariſtot.& Poll.lib.2.
Σαπρόκνημος,cui putridæ tibię ſunt.Dioſc.
Φιλόκνημις, tibialium ſeu ocrearum amans:item ſtudioſus armorum.Heſych.
Χαλκοκνήμιδες, æreis induti ocreis,item(ſynecdochicè) æreis armis induti.Hom.

ΚΝΙΔΙΟΝ,ου,τὸ, cnidium granum, quod potius κνίδιος κόκκος dicitur. vide Dioſc. Vnde κνιδέλαιον,oleum è cnidio grano:apud eundem.Dioſc.

ΚΝΙΣΣΑ, ſiue κνίσα,ης,ἡ,nidor: aruinę ſeu pinguedinis incenſæ fumus. Interdum vapor & odor ex carnibus quæ torrentur,ſiue aſſantur. Ariſtot. Item ipſa pinguedo aruina aut adeps.Il.α.
κνισὸς,οῦ,ὁ,dicitur eſſe λίχνος,i.catillo.Euſtath.in communi phraſi notum eſſe tradit & vſitatum. Hinc κνισότερος, nidoris appetentior, guloſior. apud Athen.lib.12 ¶At κνίσος,τὸ,(proparoxyt.Euſt. Idem eſſe dicit quod κνίσση.
κνισήεις,εντος,ὁ,& κνισηρὸς,οῦ,ὁ, nidore plenus, vel nidorem referens,nidoroſus.Od.κ.
κνισώδης,εος,ὁ,idem.Ariſtot.
κνισάριον,ſiue κνισσάριον, ου, τὸ, exigua pinguedo.Suid.
κνισάω, nidore inficio ſeu repleo. Dem. Item vaporo, ſuffio.Luc.κνισᾶ περὶ τοὺς βωμούς.
κνισόω,ῶ,idem. Athen. Exponitur etiam, fumigo, in fumum redigo Alex.Aphr.
* κνισωτὸς,nidoroſus.Æſch.in Χοηφ.

Compoſita.

Ακνισσος,ου,ὁ καὶ ἡ, nidoris ſiue pinguedinis expers. Plutarch. 817
* Ακνίσωτος, idem,ἄκνισσος, nidoris expers. Lucian.
Πολύκνισσος,multo nidore fragrans aut redolens. Nonn.

ΚΝΩΔΑΛΟΝ, ου τὸ, beſtia, animans. Odyſſ.ρ. Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης κνώδαλον, ὅττι ἴδοιτο. Et Heſiod.in Theog. κνώδαλα ὅσα ἤπειρος τρέφει,ἠδὲ θάλασσα. Æſchin.in Prometh. vinct. boues quoque & iumenta appellat κνώδαλα. Reptilia etiam hoc nomine intelliguntur, & τὰ μικρὰ ζῶα, apud Nicand. in Ther.v.98. Inſecta quoq; noxia, idem. Nic. in eodem opere. v 719. κνώδαλα appellat. Vermes quoque in Axiocho vocantur κνώδαλα.

ΚΟΑΛΕΜΟΣ,ου,ὁ,ſtolidus,amens.Ariſtoph.

ΚΟΑΞ,vox eſt(ſeu imitatio vocis)ranæ.Ariſtoph.

ΚΟΒΑΛΟΣ, ου, ὁ, vafer, maleficus, blaterator, loquax, adulator, impoſtor. Ariſtoph. ¶Item, adulator ſeu adulatorius, apud Ariſtot. Heſychius tradit à quibuſdam exponi etiam μάταιος, futilis: vel ſtolidus. Ariſtophanis ſchol. ſcribit κόβαλον dici luſum iocúmque coniunctum cum dolo & fallacia, & κόβαλα vocari verſutias, aſtutias, fallacias: ſeu σοφίσματα, κλέμματα. ¶Idem ſchol. ſcribit κοβάλους eſſe dæmonas quoſdam Dionyſiacos, aſperos & immites. item ab antiquis vocatos fuiſſe latrones qui claua armati prædatum exibant. Apud Ariſtoph. reperitur & cum gemino λ.

κοβαλεύω, ſum κόβαλος, decipio. Suid. & Etym. innuunt eſſe, aliena paulatim pretio ad me conuerto.

κοβαλεία, impoſtura quę ioco fit, deceptio ludicri ſpeciem habens. Item adulatio ab improbo & malitioſo homine profecta, *hoc eſt*, doloſa & pernicioſa. Scribitur & κοβαλία.

κοβαλικεύω, dicitur pro κοβαλεύω.

κοβαλίκευμα, τό, idem quod κοβαλεία ſiue κοβαλία, aſtus, verſutia, deceptio, impoſtura: vel etiam facinus aſtutum & doloſum. Ariſtoph. in equitibus.

Compoſita.

Ἀνδροκόβαλος, ου ὁ, improbus, veterator. Suid.

Ἐκκοβαλικεύομαι, fraudulentis adulationibus circumuenio. Ariſtoph. in equit.

ΚΟΒΥΑΙΣ, εως, ἡ, radula: & quidem ea qua caſeus raditur. Poll. l. 10. c. 24.

ΚΟΓΧΗ, ἡ, concha, ſeu oſtreum marinum & aquatile. apud Athen. l. 3. ὄστρεα καὶ κόγχαι καὶ μύες. Ibidem Ariſto. τὴν κόγχην ponit ſub genere oſtreorum. ¶Item menſura quæ conchæ capacitatem æquat. Hippoc. ¶Item vaſculum conchæ in modum concauum & ſcutulatum: vt κόγχη κεραμὶς apud Hippocr. concha teſtacea ſeu figlina. ¶Item oculi cauitas, teſte Poll.

* κογχάριον, parua cochlea. Strabo.

κόγχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum κόγχη concha, oſtreum marinum. Pauſ. Item concha, 1. vas quo in implendo & deplendo vtuntur, ſcutulata teſta. Dioſc. l. 1. cap. 32. Item menſuræ quoddam genus tantum capiens quãtum concha apud Hippocr. Ab eiuſdem ſimilitudine Lycophron in Alexandra κόγχον vocat hemicranium ſeu caluam capitis: nam & ipſa eſt ſcutulata. Eandem ob cauſam vmbonem clypei Polybius in Epit. κόγχον appellat. Item κόγχοι nominantur (teſte Poll.) cauitates oculorum, cauitates illæ in

818 quibus oculi latent. nam & ſua figura concham repræſentant.

κογχίτης λίθος, conchites lapis. Pauſ.

κογχίον ου τό, conchula. apud Athen. lib 4.

κόγχιον, putamen oſtrei, ſeu id quo integitur oſtreum, quódque abiicitur quum comeditur. Poll.

κογχύλη ἡ, oſtreum ſeu purpura, κόγχη. Heſych.

κογχύλιον, ου, τό, conchylium, concha. Plin. lib. 9. c. 36. Dicitur & de quadam concharum ſpecie, expetita non menſis ſolùm, ſed & veſtium infectionibus, vt docet Plin. Inde κογχυλίῳ κεκρικίδα vocant floccum lanæ conchylij ſanie infectæ, apud Gal. τῶν κατὰ τοπ. lib. 3. Sic etiam nominatur lana ſeu veſtis conchylij cruore infecta. Gal. Dicitur interdum & de teſta oſtrei, vt κόγχη & κόγχος, vt ſcribit ſchol. Ariſtoph.

κογχυλιευτής, οῦ ὁ, qui conchylia venatur, conchyliarius, ſeu conchyta.

κογχυλίας λίθος, lapis conchylias. Heſych. & Poll.

* κογχυλιώδης, conchyliatus. Strabo lib. 1.

Compoſita.

Ἀνακογχυλιάζω, ſiue ἀνακογχυλίζω, exp. ἀναγαργαρίζω: apud Plat. in ſymp.

Ἀνακογχυλιασμός, οῦ, ὁ, gargarizatio, oris collutio.

Ἀνακογχυλιαστός, οῦ, ὁ, quo fauces colluuntur, qui gargarizari ſolet vel poteſt.

Ἀποκογχύζω, concha demo ſeu depleo. Dioſc.

ΚΟΔΟΜΕΥΩ, hordeum frigo ſeu torreo. item in furno frigo aut in aliquo vaſe. Heſych.

κοδομεύς, έως ὁ, qui hordeum frigit & torret. Heſych.

κοδομεύτρια ἡ, quæ frigit torrétque hordeum. Poll.

κοδομεῖον, ου, τό, inſtrumentum quo ad frigendum hordeum vtebantur, teſte eodem Polluce. Pro eodem dicitur Ionicè κοδομήϊον.

κοδομή, ῆς, ἡ, idem quod κοδομεύουσα, quæ in furno hordeum torret. Poll.

ΚΟΘΟΡΝΟΣ, ου, ὁ, cothurnus, calceamentum vtrique pedi aptum ſeu vtrique ſexui conueniens, virili & muliebri. ob id κόθορνον Theramenem vocarunt διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν, adeóque ipſe Theramenes apud Xen. Hell. 2. dicit ἀποκαλεῖ δὲ κόθορνόν με ὡς ἀμφοτέροις πειρώμενον ἁρμόττειν, &c.

ΚΟΙ, κοί, vox ſeu imitatio vocis porcellorum. Ariſtop.

κοΐζειν, vocem illam porcorum imitari, grunnire.

ΚΟΙΛΙΑ, ας, ἡ, venter, aluus. λύειν κοιλίαν apud Athen. ſoluere ſeu reſoluere aluum: apud eundem ὑπάγειν τὰς κοιλίας, ſubducere. Et contrà apud eundem Athenæum, ἱστάνει κοιλίαν ſiſtit aluum.

κοιλία, venter. Ariſtoteli dicitur, illa corporis cauitas in quam cibus deuoratur, & prima concoctio peragitur. Significat etiam omnem cauitatem in profundo poſitam, vt cerebri, cordis, iecinoris & reliquarum partium. Quum de ventre inferiore tantùm dicitur, articulo iungitur præpoſitiuo, vt annotant Galenus & Philotheus. Aphor. 20. ſect. 6.

¶κοιλίας, accipi etiam pro omaſis, annotat. apud Ariſtoph. in Pluto. πλῶς γ᾽ αὐτὸς περιπλέων πρὸς τὸ φρέαρ τῆς κοιλίας. ¶Apud Polyb. quidam accipi volunt pro cadaueribus. ¶Item κοιλία, canalis per quem aqua ducitur. Heſych. Deductum eſt à nomine κοῖλος.

κοιλιακός, οῦ ὁ, cœliacus, aluinus, qui eo morbo laborat, qui & ipſe κοιλιακὸν πάθος dicitur, & κοιλιακὴ νόσος aut δυσεντερία.

* κοιλίδιον, diminut. à κοιλία, ventriculus.

κοιλιώδης, ventroſus, vel ventris ſpeciem gerens.

Compoſita.

Δυσκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui aluus eſt adſtrictior: vel aluo incommodus. Cæl. l. 6. c. 22. Cui contr. εὐκοίλιος.

Ἐγκοίλιος, qui in ventre eſt. Et τὰ ἐγκοίλια, inteſtina, interanea. Poll. l. 2. Ἐγκοίλια, dicuntur etiam nauium coſtæ, ligna tranſuerſaria in ipſa naui κοίλῃ. Theophr. hiſt. pl. l 4. c. 3.

Εὐκοίλιος, bonam aluum faciens. Εὐκοίλια, medici vocant quæ modicè aluum ſoluunt, plus tamen quàm natura ſua ſponte faceret. Dioſc l. 1. c. 134. Athen. l. 8.

Μεγαλοκοίλιος, qui magno ſeu amplo eſt ventre.

Μικροκοίλιος, qui paruo eſt ventre.

Μονοκοίλιος, vnicum ventrem habens.

Πολυκοίλιος, qui multos habet ventres.

Προκοίλιος, verſus dicitur in cuius medio ſyllaba redundat (ſicut contrà λαγαρός, in quo breuis pro longa ponitur) vt in primo verſu. Il.

Σκληροκοίλιος, qui duro vẽtre ſeu dura aluo eſt. Athen.

Ὑγροκοίλιος, qui humida ſeu fluida aluo eſt.

ΚΟΙΛΟΣ, ου ὁ, cauus, concauus. Hom. Xen. & alij. 819

Κοῖλος ἄργυρος, apud Ariſtot. lib. 2. OEcon. argentum in vaſa

in vaſa redactum. κοῖλον ἀργύρεον apud Plut. exp. argentum cælatum. Et τόποι κοῖλοι, loca caua, i. cauos receſſus habentia: apud Theophraſt. Τὸ κοῖλον, ſubſtantiuè etiam capitur pro, cauitas, ſiue cauus receſſus, locus cauus. Τὰ κοῖλα τῆς γῆς, caua terræ, ſeu cauæ cauernæ. Sic κοῖλον χειρὸς & κοῖλον ποδὸς, cauitas manus & pedis: i. vola ſeu caua manus, cauus pes.

¶ κοῖλα dicuntur etiam caua lateris, ilia. Ariſtot. l. 9. de part. animalium, περὶ τὰ κοῖλα λέων ἀσθενής, parte ilium leo infirmus eſt.

* κοίλανσις, concauatio, concauitas. Ægin. lib. 6.

κοιλότης, ητος, ἡ, cauitas, concauitas. Athen.

κοίλωμα, τὸ, cauum, cauitas. In oculo autem κοίλωμα, dicitur vlcus in cornea oculi tunica rotundum, & amplius latiúſque botryo, ſed minùs profundum, naſcitur autem circa irin.

κοιλαίνω, cauo, cauum, ſeu concauum reddo. Athen. l. 11. Apud Phocyl. κοιλαίνειν νόον Παρῆς exp. in cauo aliquo mentis receſſu recipere.

κοιλὰς, άδος, ἡ, caua vallis, conuallis. Herodian.

κοιλὶς, ίδος, ἡ, ſuperior palpebra, cilium. Poll.

Compoſita.

Ἄκοιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, cauitatis expers.

Ἀμφίκοιλος, vtrinque cauus. Suid.

Ἀνάκοιλος, cauus, concauus, idem quod κοῖλος.

Διάκοιλος, cauus.

Ἔγκοιλος, introrſum cauus. Athen.

Ἐγκοιλαίνω, incauo, cauo, excauo.

Ἐγκοίλωσις, excauatio.

Ἐπικοιλὶς, ίδος, ἡ, ſuperior palpebra, cilium. Pol. Veteribus ſignificat extremum ambitum genæ ſuperioris.

Ἰσόκοιλος, æqualis concauitatis. Plut.

Ὑπόκοιλος, aliquatenus cauus, vel in imo cauus.

Ἰπόκοιλον, pars inferior palpebræ, quæ ſuperiori reſpondet.

ΚΟΙΜΑΩ, ῶ, f. ήσω, dormire facio, vel potius cubare facio, in lecto colloco. Od. γ. Τὸν δ᾽ αὐτοῦ κοίμησε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ Metaphoricè etiam capitur, vt ſopio apud Latinos: vnde dicitur κοιμῆσαι ἀνέμους & κοιμῆσαι ὀδύνας.

κοιμάομαι, ῶμαι, cubo dormiendi gratiâ, reclino me ad capiendum ſomnum. Il. η. Quidam exponunt etiam, dormio, obdormio: vt Iliad. α. Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός. Apud Plat. Cic. exp. pernoctare.

¶ Item κοιμάομαι, morior: vnde κεκοιμημένοι apud Areopagitã, mortui Deducitur à κεῖμαι. Κοίμημα, τὸ, dormitio. Apud Sophoclem, κοιμήματ᾽ αὐτογέννητα ſchol. exp. συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογενεῖς.

κοίμησις, dormitio. Ioan. c. 11. Item mors, obitus.

κοιμητήριον, (q. d. dormitorium) locus in quo dormitur: apud Athen. l. 4. Item pro loco in quo humata iacent mortuorum corpora.

κοιμίζω, dormire facio, ſopio, conſopio. Apud Soph. in Aiace, καλῶ δ᾽ ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ κοιμίσαι ſignificat ſoporem mortis inducere.

κοιμιστής, οῦ, ὁ, ſopitor, in Epigr.

κεμὰς, άδος, ἡ, hinnulus cerui, vel caprea, dama. Iliad κ. Sunt qui dictam exiſtiment quaſi κοιμάδα, vtpote κοιμωμένην ἔτι ἐν τῷ σπηλαίῳ, nec audentem ſe committere ſyluis. Apud Heſychium ſcribitur & gemino μ.

Compoſita.

Ἀκοίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ſopitus, non dormiens, peruigil, irrequietus. Theocr. idyll. 19. *Etiam pro valde dormienti ſecundùm ſchol. Æſch. in Prom.

Ἀνακοιμάομαι, ῶμαι, idem quod κοιμῶμαι. Xen.

Ἀποκοιμάομαι, ῶμαι, ſeorſum dormio, ſecubo. Plat. Item pro κοιμῶμαι, dormio. Xen.

* Δυσκοίμητος, qui difficulter ſopiri vel ſedari aut leniri poteſt. Cic. lib. 5. ad Atticum epiſt. 10.

Ἐγκοιμάομαι, ῶμαι, indormio, incubo. Strab.

Ἐκκοιμάομαι, ῶμαι, ſomno excitor. Plat.

Ἐπικοιμάομαι, ῶμαι, incubo, vt ἐγκοιμῶμαι.

κατακοιμῶ, ſopio, conſopio.

κατακοιμῶμαι, ſopior, conſopior. Plut. Item obdormiſco, obdormio, vel ſimpliciter dormio. Herodot.

κατακοιμητικὸς, (q. d. ſoporinus, ſeu ſoporatiuus) aptus ad inducendum ſomnium. Peculiariter autem κατακοιμητικὸν appellabatur id epithalamium quod veſperi canebatur ad mediam vſque noctem: ſicut matutinum, διεγερτικὸν, vel ὄρθριον vocabatur, vt tradit ſchol. Theocrit.

Ἐπικατακοιμάομαι, ῶμαι, (decomp.) indormio.

κατακοιμίζω, idem quod κοιμίζω. Exponitur etiam, compono aliquem ad ſomnum capiendum. Exponitur etiam, ſum cubicularius. κατακοιμιστὴς, à Plutarch. in apophth. pro cubiculario poni teſtatur. Bud.

Παρακοιμῶμαι, iuxta dormio, iuxta cubo, accubo.

Παρακοίμησις, accubatio.

Παρακοιμήτης, qui accubat.

Συγκοιμάομαι, ῶμαι, ſimul dormio, ſimul cubo. Item concumbo, coeo. Συγκοίμημα, concubitus. Eurip.

Συγκοίμησις, pro eodem. Plat.

ΚΟΙΝΟΣ, οῦ, ὁ, communis. Interdum cum genit. vt apud Plut. de fratr. char. εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ, μάλιστα δεῖ κοινοὺς τῶν φίλων εἶναι τοὺς φίλους, ſi res amicorum ſunt communes. Interdum cum datiuo, vt Demoſth. pro cor. κοινὸν εἶναι τουτονὶ τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι Κοινὸς pro κοινωνὸς, vt apud Soph. in Aiace, κοινὸς ἐν κοινῇσι λύπαισιν ξυνών. Τὸ κοινὸν commune, communitas: εἰς τὸ κοινὸν, in commune. Sæpe etiam τὸ κοινὸν, exp. reſpub. Interdum τὸ κοινὸν ponitur pro ærario, apud Thuc. ¶ Item κοινὸς, peruagatus, vulgaris, tralatitius: vt κοινὸς λόγος & κοινότερα φράσις in Anth. epigr. ¶ Item κοινὸς, conuerſatione & ſocietate gaudens ac conuictu. Syneſ.

¶ κοινὸς, profanus, impurus, immundus, i. quo quilibet promiſcuè & in communi vtitur. In ſacris literis frequentiſſimum eſt.

κοινῇ, (aduerb.) communiter, in commune. Xen. κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις, vnà cum amicis. Interdum dicitur κοινῇ pro κοινῇ γνώμῃ, apud Thuc.

κοινῶς, communiter. Thuc. Exp. etiam vno animo: item publicè.

κοινότης, ητος ἡ, communitas. Exponitur & ſocietas. Eſt etiam nomen vnius ex figuris ſententiarum, quum ab vno verbo ſententiæ incipiunt, & in vnam deſinunt. vide Rutil. Lupum.

κοινόω, ῶ, communico, imperio, participem facio. Thuc. Item communico, i. confero cum, expono. Thucyd. κοινώσας δὲ τὴν διάνοιαν τοῖς Ἀκαρνᾶσι. ¶ κοινῶ, inquino, polluo, in nouo Teſt.

κοινόομαι, οῦμαι, idem quod κοινῶ Thuc. lib. 8. ἵνα δοκῇ πάντα μετ᾽ ἐκείνου κοινοῦσθαι. Item paſſiuè, communicor, &c.

κοινεῖον, ου, τὸ, locus in quo ſunt communes omnibus mulieres, lupanar. Heſych.

κοινωνὸς, οῦ, ὁ, cui alicuius rei communio eſt cum alio, particeps, conſors ſocius. Xen. κοινωνὸς τῶν ἀπορρήτων. Herodiano dicitur is, quo cum ſecreta noſtra conſilia communicamus.

κοινωνία, ας ἡ, communio, communitas, conſortium, ſocietas. Ariſtot. Eth. 8. ἐν κοινωνίᾳ γὰρ ἡ φιλία.

κοινωνικὸς, οῦ, ὁ, communionis amans, ſeu ſocietatis. Apud Areopag. κοινωνικὸς, eſt ſocialis, i. ſocietatis & æquitatis cultor. Apud Lucian. in Tim. κοινωνικὸς τῶν ὄντων, qui lubenter alios bonorum ſuorum facit participes. ¶ κοινωνικὸς, ad communionem pertinens,

in quo communionis ſeu communitatis ritus obſeruantur: vt κοινωνικὸν σχῆμα apud Euſtath. A Plutarcho κοινωνικαὶ ἀρεταὶ appellantur virtutes in communitate & ſocietate poſitæ. ¶ Κοινωνικὸς, non excommunicatus, ὁ μὴ ἀναθεματιζόμενος. Baſil.

κοινωνέω, in communionē venio, commune aliquid habeo, particeps ſum. Demoſt. κοινωνεῖν καὶ τούτου ἡγούμεθα τοῖς πεπολιτευμένοις, commune aliquid habere cum, &c. Et κοινωνῶ σοι τούτου, hoc tecum habeo commune. Et οὐδὲν κοινωνῶ σοι, nihil tecum habeo commune. Xenoph. σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, cibo & potu vti

821 communiter, participem eſſe cibi & potus. Sic κινδύνων κοινωνεῖν, periculorum eſſe participem πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων κοινωνεῖν, apud Dem. exp. conſcium eſſe. Dicitur & κοινωνεῖν τινι, cum aliquo conſueſcere.

κοινώνημα, τὸ, commercium. Plat.

* κοινώνησις, commercium. In nou. conſt.

Compoſita.

* Ἄκοινος, non communis, non pollutus, non maculatus. In nou. conſt.

Ἀκοινωνησία, ἡ, communio & participatio nulla, commercium nullum: quo videlicet res aliqua communis alteri cum altero non eſt. Ariſtot.

Ἀκοινώνητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, qui cum altero non communicatur, cuius alter particeps non ſit. Plut. in Lycurgo. Item qui nihil commune habet cum altero, cui nihil communicatur, qui particeps non eſt. Greg. Item qui ſibi nihil cum altero commune eſſe vult, qui alterum participem & conſortem ferre nequit. Luc. in vit. auct. Exponitur etiam αὐθέκαστος, ſeuerus natura, rigidus, exactè rectum verúmque perſequens. A Suida exp. ἀκριβής.

Ἀκοινωνήτως, idem quod αὐθεκάστως, rigidè, ſeuerè, auſterè: vt exp. apud Cic. in epiſt. ad Att.

Ἀνακοινόω, ῶ, & ἀνακοινόομαι, οῦμαι, communico aliquid cum alio, impertior ei. Pauſan. Item communico cum hoc vel illo de re aliqua, vel rem aliquam, conſulto vnà cum alio de re quapiam. Plato in Cratylo, βούλει οὖν καὶ Σωκράτει τῷδε ἀνακοινωσώμεθα τὸν λόγον; Ἀνακοίνωσις, ἡ, communicatio. Eſt & nomen cuiuſdam ſchematis.

Ἐπανακοινόω, (decomp.) communico, conſilij videlicet capiendi gratiâ, apud Plat.

* Ἀνακοινώνησις, communicatio. In nou. conſt.

Ἀξιοκοινώνητος, dignus quocum communicemus, dignus cuius conſortium expetamus. Plut.

Δημόκοινος, publicus miniſter, tortor, qui & δήμιος, apud Iſocr. in Trapez.

Ἐπίκοινος, communis, promiſcuus. Herodot. Ἐπίκοινα genera in nominibus dicuntur à grammaticis, genera in quibus ſexus vterque per alterum apparet: aut quę fœminina poſitione mares, aut neutrali fœminas ſignificant. vide Quintil. lib. 1. cap 4.

Ἐπικοινωνέω, commune habeo. Ariſtot. Apud Plat. de leg. ἐπικοινωνούμενοι γάμοι, communiter contractæ nuptiæ.

Εὐκοινώνητος, quocum communicare aliquid facile eſt, facilis. Ariſtot.

Κατακοινωνέω, communico, impertior. Æſchin.

Πάγκοινος, omnibus communis. Soph.

Πολύκοινος, multis communis. Soph.

Συγκοινωνὸς, particeps, conſors.

ΚΟΙΞ, ικος, ὁ, coix, ſpecies τῶν χαλαμοφύλλων, vt & ὁ φοῖνιξ teſte Theophr. hiſt. plant. lib. 1. cap. 16. Apud Heſych. legitur κοΐκες ſine diæreſi, & dicitur eſſe in Æthiopia palmarum ſpecies & πλέγματα inde confecta. ¶ Eſt etiam vas formarium Antiphani, apud Poll. lib. 10. cap 46.

ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, princeps, dominus. Iliad. α. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς.

κοιρανίη, dominium, imperium.

κοιρανικὸς, οῦ, ὁ, imperatorius, principalis. Opp.

κοιρανίδης, ου, ὁ, idem quod κοίρανος, apud Sophoclis ſcholiaſtem.

κοιρανέω, ῶ, dominor, impero. Apollon. Arg. 2. τῆσιν, ποτὲ κοιρανέοντα. Item principatum obtineo, inſtar principis excello. Oppian. de venat. Cum genit. Item κοιρανῶ officio fungor, imperator & princeps ſum. Il. β. Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν.

Compoſita.

Ἀνακοιρανέω, ῶ, dominor, rego. Hom.

Διακοιρανέω, ῶ, regis ſeu domini more obeo vel adminiſtro. Heſych.

Κατακοιρανέω, ῶ, dominor, impero, rego. Od. κ.

* Παγκοίρανος, ὁ καὶ ἡ, omnino dominus, totus dominus. Oppian. de ven.

Πολυκοίρανος, multorum dominus & rex.

Πολυκοιρανίη, dominium multorum. Il. α.

ΚΟΙΣΥΡΑ, ας, ἡ, Cœſyra, fœmina quædam Athenienſis generis nobilitate & opibus clara, ſed luxu & 822
mollitie diffluens, ac nimium ornata.

κοισυρῶσαι dixerunt comici pro τρυφερῶς κοσμεῖσθαι, ſiue τὰ τῆς κοισύρας φρονεῖν, luxu diffluere.

Ἐγκοισυρῶσθαι, (comp.) Cœſyræ moribus imbui: vel Cœſyram imitari luxurioſa nimirum & voluptuoſa vita, exquiſitiore cultu ornari.

ΚΟΙΤΗ, ης, ἡ, cubile, lectus. Xenoph. Rom. cap. 9. ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα. quidam pro concubitu, alij pro ſemine accipiunt ex Hebræorum idiotiſmo, & ἔχειν κοίτην exponunt, concipere & grauidam fieri. ¶ Κοίτη (inquit Bud.) alueus fluminis in Pand. Græcis ſæpe.

κοῖτος, ου, ὁ, idem quod κοίτη. Theocr. Item dormitio, ſomnus. Od. β. Item κοῖτοι, piſciculi quidam fluuiatiles, ſub ſaxis quieſcentes. Ariſtot.

κοιταῖος, adiect. vt κοιταῖον γίνεσθαι, cubare, noctu iacere. Demoſt. κοιταῖον ου, τὸ, ſub. luſtrum ferarum. Plut. in lib. de prud. animal.

κοιτάζω, concubare facio, in cubili colloco. κοιτάζομαι, apud Greg. ſum in cubili, decumbo.

* κοιτασία, cubile, concubitus. Leuit.

κοιτὼν, ῶνος, cubiculum. Euſt.

κοιτωνίσκος, paruum cubiculum. Exp. etiam, paruus lectus, lectulus. κοιτωνὶς pro eodem.

κοιτὶς, ίδος, ἡ, lectulus. Ab Atticis ita vocatur (vt quidam gram. annotant) parua ciſta, & apud Luc. arcula ſeu capſula. Polluci eſt etiam capſa veſtiaria.

Compoſita.

Ἀγλαόκοιτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, ſplendido lecto ſeu ſplendidis lectis inſtructus, aut inſtructa.

Αἰθριοκοιτέω, ῶ, ſub dio cubo. Theocr.

Ἄκοιτος, cubili carens, cubile non habens. ἄκοιτον mel Plinio, quod eſt ſine retrimento ſedimentóve.

Ἀκοίτης, ου, ὁ, pro ὁμοκοίτης, vnum & idem cubile habens, maritus. Od. ε. Ἄκοιτις, ιος, ἡ, vxor, paſſim apud poetas.

Ἀμφίκοιτος, lectum ambiens. Suid.

Ἀπόκοιτος, ſecubans, ſeorſum cubans.

Ἀποκοιτέω, ῶ, ſecubo, abnocto. Demoſt.

Ἀρσενοκοίτης, ſeu Ἀρρενοκοίτης, qui cum maſculis concūbit. 1 Cor. c 6. & in anth. epigr.

Δευτεροκοιτέω, ῶ, ſecundus vel ſecunda cubo, lecti ſocium habeo. Athen lib. 13.

Δρυοκοίτης, in quercu ſeu arbore cubans: epitheton cicadæ in Epigr.

Δύσκοιτος, malè cubans, & incommodè.

Δυσκοιτία, mala cubatio, ſeu incommoda qualis eſt χαμαικοιτία. Exp. etiam, difficultas cubandi.

Δυσκολό-

Δυσκολόκοιτος, difficilem ſomnum efficiens. Ariſtoph.
Ἐνωτοκοῖτοι, populi quibus aures in tantum magnitudinis creſcunt, vt totum corpus iis contegatur.
Ἐξώκοιτος, qui foris cubat, Heſych. Eſt & piſcis qui etiam Adonis dicitur. Athen. l. 8.
Ἐπικοιτάζομαι, cubile habeo vel conſtituo mihi in.
Ἡμερόκοιτος, die dormiens (& nocte vigilans) fur. Heſiod. in Erg. Item piſcis quidam, phoca, vt interpr. Eraſm.
Παρακοίτης, maritus: idem qui ἀκοίτης.
Παράκοιτις, ἡ, vxor, ea quę ἄκοιτις. Heſiod.
Παράκοιτος, ἡ, concubina.
Παρακοιτία, accubitus. Accipitur & pro excubiis.
Παρακοιτέω, ῶ, incumbo, accumbo: vt dicitur vxor παρακοιτεῖν τῷ ἀνδρί. Item excubo, vigilias ago.
Πιθοκοίτης, qui in dolio cubat.
Πρόκοιτος, q. d. antecubitor. Exp. à Gr. προφύλαξ.
Προκοιτία, excubię, vigilię, ſicut παρακοιτία. Polyb.
Προκοιτέω, ῶ, excubo.
Προκοίτιον, ου, τὸ, q. d. antecubiculum, exponitur antithalamus ex Vitruuio.
Προκοιτὼν, antecubiculum.
Στιβαδοκοιτέω, ῶ, in toro ſeu ſtramento ex herbis aut frondibus cubo, humi ſtratis herbis aut frondibus cubo, in ſtabulo cubo. Polyb. l. 2.
Σύγκοιτος, conſors tori, de marito, vel de vxore. Et generalius *pro*, concubitor, ſeu concubitrix.
Συγκοίτιον, ου, τὸ, concubitus, merces quæ datur meretrici. Heſych.
823 Ὑληκοίτης, cubile in ſyluis habens, de feris dicitur ab Heſiod. θῆρες ὑληκοῖται.
Φορμοκοιτέω, ῶ, cubo ſuper ſtorea, tegeti incubo.
Χαμαίκοιτος, humi cubans. Χαμαικοιτία, humi cubatio. Philoſtr. ep. 52.
Χαμαικοιτέω, ῶ, humi cubo, humi iaceo.

ΚΟΚΚΟΣ, ὁ, granum. Dioſc. l. 4. κόκκοι τῆς ῥοιᾶς, grana mali punici, vel etiam acini mali punici. Sic κόκκος κνίδιος, ſiue κόκκος κνίδιος, granum cnidium, apud Dioſc. Gal. Athen. Eſt autem ſemen thymeleæ, myrti in modum rotundum & inter initia virens, ac tandem rubeſcens. Ita etiam medici vocant pilulas, quòd granorum magnitudine ferè ſint, & rotundę granorum inſtar. Alex. Trallian. ¶ Eſt etiam Heſychio peculiariter, granum ilicis arboris rubens quo puniceа inficiuntur. Latinè itidem coccus dicitur. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 8. ἡ πρῖνος τὸν φοινικοῦν φέρει. Item ipſe color puniceus. Heſych.
Κόκκος, ου, ὁ, (gen. fœm.) arbor quam Theophr. πρῖνον vocat. Plin. ilicem vnde κόκκος βαφικὴ apud Dioſ.
Κοκκίον, ου, τὸ, idem quod κόκκος, pilulæ: vt κοκκία βηχικά, pilulę quæ tuſſi medentur. Alex. Trall.
Κόκκινος, coccineus, coccinus, cocco tinctus, ſeu coccino colore imbutus. Plut.
Κόκκωνες, grana mali punici & vnde viſcum fit. Gal.
Κοκκίζω, grana eximo ſeu acinos. Ariſtoph.
Κόκκαλος, nucleus pineæ nucis, qui & στρόβιλος. Gal.

Compoſita.

Δίκοκκος, dicitur à quibuſdam ἡ ζειά, quòd duplici grano prædita ſit.
Ἐκκοκκίζω, cortice ablato granum eximo. Athen. Item metaph. ſpolio, viduo. Ariſtoph.
Καλλίκοκκος, pulchra habens grana.

ΚΟΚΥΑΙ, Heſychio ſunt aui & maiores. Etym. dicit κοκύας. Ionicum eſſe vocabulum, & ſignificare τοὺς ἤδη κεκοιμημένους, legitur in epigr. lib. 1. εἰς δένδρα. Scribitur & κόκκυαι, gemino κ.

ΚΟΚΚΥΞ, υγος, ὁ, coccyx ſeu cuculus: auis verna ex accipitrum genere, ſed degener & timida: ſic dicta παρὰ τὸ κόκκυ φωνεῖν. Heſio. in Erg. 2. Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι. ¶ Eſt etiam nomen piſcis, apud Ariſtot. ¶ Κόκκυγες, dicuntur etiam groſſi caprifici arboris: quòd ſimul cum cuculis verno tempore prodeant. ¶ Heſychio κόκκυξ dicitur & herba quædam. ¶ Item, os in imo ſacri oſſis poſitum: vide Gal. ¶ Eidem Heſych. κόκκυξ eſt etiam criſta & galea.
Κοκκύζειν, coccyzare, cuculi vocem edere. Heſiod.

Compoſita.

Ἀβελτεροκόκκυξ, υγος, ὁ, idem quod ἀβέλτερος. Suid.
Νεφελοκοκκυγία, vrbs auium, apud Ariſtoph. in Auib.
Ὀρθριοκόκκυξ, qui matutinus cucurrit. Euſt.

ΚΟΛΑΖΩ, F. σω, punio, caſtigo. Xen. Hellen. 5. οὐδ' οἰκέτας χρὴ κολάζειν ὀργῇ caſtigare irato animo. Plat. κολάζω πληγαῖς, caſtigo verberibus. Et cum gemino accuſat. apud Soph. in Aiace, τὰ σέμν' ἔπη κόλαζε κείνοις. ¶ Item, caſtigo ſeu reprimo, coerceo, moderor, fræno. Theophr. l. de cauſ. plant. κολάζειν τὰ δένδρα, caſtigare arbores luxuriantes. Item κολάζειν τὸ ἀνοιδοῦν, apud Poll. eſt συστέλλειν, reprimere.
Κολάζομαι, reprimor, punior, caſtigor, &c. Thucyd. κολάζομαι τῆς ἀδικίας, iniuriæ pœnas do. Item actiuè, pro κολάζω. Ariſtoph. 824
Κεκολασμένως, moderatè, frænando & caſtigando cupiditates & luxuriam. Athen.
Κόλασμα, τὸ, pœna, vel quod pœnæ caſtigationiſque loco infligitur. Xen. pæd. 3.
Κολασμὸς, οῦ, ὁ, pœnæ inflictio, punitio, pœna. Plut. Item moderatio, refrænatio. Plut.
Κόλασις, εως, ἡ, punitio. Ariſtot. Item caſtigatio: vt κόλασις τῶν δένδρων, apud Theocr. caſtigatio quę luxuriantibus arboribus adhibetur.
Κολαστὴς, οῦ, ὁ, punitor, caſtigator. Syneſ.
Κολαστικὸς, οῦ, ὁ, pœnas infligere ſolens. Plut.
Κολαστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus ad pœnas inferendas, ad pœnas infligendas comparatus. Naz.
Κολαστήριον, ου, τὸ, locus ſupplicij: vel inſtrumentum aptum ad ſcelerum pœnas inferendas: tormentum. Plut. & Syneſ. Item locus vbi ſontes torquentur, carcer, apud Syneſ. de inſomn. Accipitur etiam pro ipſa pœna, apud Xen.

Compoſita.

Ἀκολασία, ἡ, intemperantia, petulantia, laſciuia. Item luxuria, cui oppon. σωφροσύνη. Ariſtot. Dicitur & de intemperantia circa res venereas. Plut.
Ἀκόλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, intemperans, proteruus, laſciuus, libidinoſus, q. d. incaſtigatus vel incaſtigabilis. Interdum abſolutè ponitur & dicitur de quouis qui voluptatibus corporis nimium eſt deditus. Ariſtot. Interdum additur περὶ τὰ ἀφροδίσια, vt apud Ariſt. aut πρὸς τὰς συνουσίας, vt apud Plut. in Lyc. Dicitur & de aliis reb. vt ἀκόλαστος γλῶσσα, lingua effrænis.
Ἀκολάστως, intemperanter, petulanter, proteruè (Eur.
Ἀκολασταίνω, intemperanter ſeu petulanter me gero. Item proteruè & libidinosè viuo. Ariſtoph.
Ἀκολαστέω, ῶ, idem. Ἀκολάστημα, τὸ, factum petulans ſeu intemperans, factum petulantię plenum.
Decomp. Ἐνακολασταίνειν τινὶ, petulantia aut libidine vti in aliquo aut in aliqua. Athen. lib. 12.
Συνακολασταίνω τινὶ, vnà cum aliquo intemperanter viuo. Plut. in Demetrio.
Φιλακόλαστος, qui amat τὴν ἀκολασίαν, ſeu τὸ ἀκόλαστον.
Ἀντικολάζω, viciſſim punio vel contrà ſupplicio afficio: vt ſi loco præmij quod promeruit, aliquis puniatur.
Συγκολάζω, ſimul punio.

ΚΟΛΑΞ, ακος, ὁ, adulator, aſſentator: paraſitus. Ariſtot. eth. 4. c. 3. πάντες οἱ κόλακες θητικοὶ, καὶ οἱ ταπεινοὶ κόλακες.

Κολακικὸς,οῦ,ὁ,adulatorius,aſſentatorius.Item adulandi peritus,peritus aſſentator. Et ἡ κολακικὴ ſub.τέχνη, ars adulatoria ſeu aſſentatoria.Plat.

Κολακὶς,ίδος,ἡ,aſſentatrix. Κολακίδες dicebantur mulierculæ quædam in aulis regum & principum, quæ reginis currum aſcendentibus aut de curru deſcendentibus dorſum ſcalæ loco ſubiiciebant.

Κολακεύω,f.εύσω, adulor,aſſentor,adulationibus capio. Cum dat.Item cum accuſ.Xen.

Κολακεύομαι, adulationibus demulceor & titillor,adulationibus vincor & capior.Plut.

* Κολάκευμα,adulatio,lenocinium Max.Tyr.

Κολακευτικὸς,οῦ,ὁ,adulatorius,aſſentatorius.Luc.

Κολακευτικῶς,aſſentatorum more.

Κολακεία,aſſentatio,adulatio.Athen.Luc.

Compoſita.

Ἀκόλακος,alienus ab adulatione.Diog.Laert.

Ἀκολάκευτος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui aſſentationibus & blanditiis capi nequit.Plut.in Coriol.

Ἀντικολακεύω,viciſſim adulor.Plut.

Δημοκόλαξ, adulator populi.

Κνισοκόλαξ,qui vt nidore ſeu pinguedine fruatur,adulatur. De eo dicitur,qui in conuiuia adulationibus quibuſdam irrepit, vt & ipſe nidoris ac pinguedinis particeps ſit:apud Athen.l.2.

Προκολακεύω,antè adulor & quaſi prẹblandior.

Ὑπερκολακεύω,ſupra modum aſſentior ſeu adulor.

825 ΚΟΛΑΠΤΩ, F.ψω,tundo excauo,incîdo.Ariſt.Et τὸ ἧπαρ κολάπτειν,apud Luc.roſtro tundere.

Κολαπτὴρ,ῆρος,ὁ, inſtrumentum lapicidarum quo marmora incîdunt.Luc.in ſomn.

Κόλαφος,ου,ὁ, colaphus,alapa : plaga quę palma in maxillam alicuius incutitur.Etym.

Κολαφίζω, colaphum incutio, colaphum infligo ſeu infringo.Frequens eſt in Nouo teſt.fringo.

Κολάφισμα,τὸ,plaga colapho incuſſa,colaphus.

Compoſita.

Ἀποκολάπτω,tundendo aufero,pertundo,inſculpo.

Δρυοκολάπτης, ου, ὁ, vocatur picus arborarius, vel picus Martius: ἀπὸ τοῦ τὰς δρῦς κολάπτειν.

Ἐγκολάπτω, inſculpo , incîdo : vel tundendo inſculpo, tundendo incîdo.Plut.

Ἐγκόλαμμα,τὸ,ſculptura tundendo inciſa.

Ἐγκολαπτὸς,οῦ,ὁ,inſculptus,vel tundendo inſculptus.

Ἐκκολάπτω, exſculpo, tundendo eximo , vt auis roſtro: excîdo , i. quod inſculptum ſeu inciſum eſt eximo. Plut. Dicitur & gallina ἐκκολάπτειν , quum maturo fœtu roſtro oua pertundit & frangit: aut quum pullos pertuſis roſtro ouis eximit : Latinis excudere & excludere.Ariſtot.

Ἐκκόλαψις,excîſio quæ tundendo fit.Idem de excluſione ouorum & pullorum.Ariſtot.

Κρανοκολάπτης , phalangium quoddam quod ſi in aliquem irruat,caput eius petit.Aër.

ΚΟΛΑΡΙΣ,ὁ, animal vlulæ & cæteris γαμψώνυξιν inimicum.Ariſtot.hiſt.an.l.9.c.2.

ΚΟΛΕΟΣ,οῦ,ὁ, vagina,culeus.Il.α.Eſt etiam loculus, hydria.Heſ. ¶ Pro aui quadam legitur apud Ariſtot.

Κολεὸν,τὸ, Ionicè idem quod κολεὸς:Il.α. Apud Hippocr. eſt & κολεὸς καρδίας , de inuolucro cordis quo tectum & conditum eſt ceu vagina.

ΚΟΛΕΡΑΙ ὄϊες, oues glabræ , ſeu breuem lanam habentes.Ariſtot.Alij interpr.oues criſpæ.

ΚΟΛΕΤΡΑΩ,ῶ, proculco,Ariſtoph.Schol.ſignificare dicit etiam τύπτειν εἰς τὴν γαστέρα: nam κόλον dici τὸ παχὺ ἔντερον.

ΚΟΛΙΑΣ,ου,ὁ, piſcis quidam ex gen.eorum qui ſolent ταριχεύεσθαι,vt tradit Athen.lib.3.

ΚΟΛΛΑ, ης,ἡ, gluten ſiue glutinum.Dioſc. ¶Heſychio eſt etiam pellis dorſi in boue.

Κολλήεις,εντος ὁ,glutinatus, conglutinatus,glutine compactus.Il.ο.& Heſiod.in aſp. 826

Κολλάω,ῶ,glutino: vt κολλᾶν σίδηρον,glutinare ferrum, ferruminare.& κολλᾶν τραύματα,apud medicos,conglutinare vulnera. Item metaphoricè,vt & Lat.glutino & conglutino Athen.

Κολλῶμαι,agglutino ſeu adiungo me,adhæreſco.Luc. 10. κονιορτὸν τὸν κολληθέντα ἡμῖν , qui ſe vobis agglutinauit.Sic & Act.10.& alibi in nouo Teſt.

Κόλλησις,εως,ἡ,glutinatio,conglutinatio.Plut. Dicitur & de applicatione cucurbitulę.Ariſtot.Eſt etiam figura orationis.Hermog.

Κολλητὴς,οῦ,ὁ,glutinator,concinnator.

Κολλητικὸς,οῦ,ὁ,vim habens glutinandi.Plut.

Κολλητὸς,οῦ,ὁ,glutinatus,glutino compactus.Od.φ.

Κολλώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,glutinoſus.Plat.Ariſtot.

Compoſita.

Ἄκολλος,ου,ὁ καὶ ἡ,glutinis expers. Item qui conglutinari nequit.Theophr.

Ἀκόλλητος , qui conglutinatus non eſt , aut glutinari nequit.Gal.Et metaph.qui coire nequit.

Ἀμφίκολλος,vtrinque glutinatus.Poll.l.10.c.7.

Ἀνακολλάω,ῶ,glutino : vt ἀνακολλᾷ τρίχας, capillos fluentes cohibet & glutinat.

Ἀνακόλλησις,εως,ἡ,reſtrictio quę fit glutine.

Ἀνακόλλημα,τὸ,glutinamentum quo aliquid diffluens compeſcitur & conſtringitur.Dioſc.

Διακολλάω,conglutino,coagmento,ferrumino.

Διακολλητικὸς, οῦ,ὁ, vt διακολλητικὰ ἔργα, in quibus vtimur glutinamentis & coagmentis : item ferruminationibus & plumbaturis.Poll.

Δυσκόλλητος , qui glutinari difficulter poteſt. Gal. Item metaph.malè cohærens.Luc.

Ἐπικολλάω,agglutino,glutine iungo.

Ἐπικόλλημα, τὸ, id quod glutinamentis adiungitur alicui rei.Theophr.hiſt.pl.l.4.c.4.

Ἐπικολλαίνω,idem quod ἐπικολλάω.Theophr.

Εὐκόλλητος,qui facilè glutinari poteſt.

Ἔκκολλος, tenax inſtar glutinis:ſeu continens in modum glutinis.Plut.

Ἐκκόλλως,more eorum qui glutinoſa tenacitate prędita ſunt.Dioſc.l.5.

Ἰχθυοκόλλα,ης,ἡ,ichthyocolla, piſcis cui glutinoſum eſt corium,vt tradit Plin.Dioſc.ſcribit eſſe ventrem piſcis cetacei.

Κατακολλάω,glutino,agglutino.

Λιθοκόλλα,glutinum quo lapides ferruminantur & conglutinantur.Dioſc.l.5.c.164.

Λιθοκόλλητος , ex lapidibus conglutinatus & compactus.Metaphoricè apud Soph.in Trach ψυχῆς σκληρᾶς, χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ᾽. ¶ Item cui lapides pretioſi agglutinati ſunt, gemmis & lapillis diſtinctus ac picturatus.Ath.l.4.& Plut.in Alex.

Ξυλοκόλλα,gluten quo ligna ſociantur.

Παρακολλάω,agglutino,à latere glutino.P.Ægin.

Παρακόλλημα,τὸ,conglutinamentum,id quod agglutinatur. Theophr.hiſt.pl.l.5.c.8.

Παρακολλητικὸς,glutinandi vim habens.Celſ.

Προσκολλάω,agglutino,glutinamentis adiungo.

Προσκολλάομαι,glutinamentis adiungor: vel metaph. quibuſdam quaſi glutinamentis adiungor & adhæreſco.Alex.Aphr.Matth.19.

Σαρκοκόλλα,(q.d.carnis gluten)lacryma arboris quæ in Perſide naſcitur,thuris pollini ſimilis,colore ſubrufo,amara guſtanti. Plinius eam inter gummi genera numerat : ſed & arbor eodem nomine cum lacryma ſua

ſua vocatur:eam ob cauſam quòd in vulneribus carnem glutinet.Dioſ.l.3.c.99.

Σύγκολλος,glutine ſociatus,glutine iunctus.

Συγκόλλως,more eorum quæ glutinata ſunt. Athen. Item continenter,congruenter.Æſchyl.

Συγκολλάω, glutine compingo,& coagmento. Et metaph.compono,compingo.Ariſtoph.

Συγκόλλησις εως ἡ,conglutinatio.

Συγκολλητὴς,ȣ ὁ,conglutinator. Et metaph.qui aliquid velut glutine compingit & coagmentat. Ariſt.

Ταυρόκολλα,glutinum taurinum : quod fit ex auribus 827 taurorum & genitalibus Dioſ.l.3.c.101.

Ταυροκολλώδης,glutini taurino ſimilis.Dioſ.

Χρυσόκολλα,auri glutinũ,glutinum quo aurifices in auro glutinando vtuntur.Gal. ¶ Item edulium quoddam ex ligni ſemine & melle.Athen.

Χρυσόκολλος, & χρυσοκόλλητος, auro agglutinatus: vel cui aurum agglutinatum eſt,deauratus.Poll.

ΚΟΛΛΟΨ, οπος, ὁ, corium durius in ceruicibus & dorſis boum,aut ouium. ¶Item metaphoricè,exoletus & calloſus puer,ſeu ſupra ætatis vigorem libidinans,Ariſtoph.οἴμοι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι.

¶Κόλλοπες,dicuntur etiam verticilla citharæ quibus cordæ intenduntur:ab ipſa materia ex qua fiũt. Od. φ Metaphoricè apud Ariſtoph. in veſp. ἀπὸ τί τε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνέμω.

Κολλοπόω,ῶ,glutino glutinantis compingo.Euſt.

Κολλοπίζω,clauiculis ſeu verticillis intendo.Heſych.

Κόλλαβος,ȣ ὁ,idem quod κόλλοψ:verticillus ſeu clauicula citharæ,quo fides vertuntur & intenduntur.Euſt. Schol.Hom.& Suid.Et οἱ κόλλαβοι, ſeu κόλαβοι, dicitur genus quoddam lyricorum poëtarum , ἀπὸ τῶν κολλάβων, i. à clauiculis citharæ ſic nominatorum. ¶Item κόλλαβος,panum quorundam ſpecies, τῶν κολλάβων ſimilitudinem habentium,qui & quadrangulæ figuræ placentæ eſſe dicuntur. Ab aliis verò panes eſſe parui.Suid.& Athen.l.3.

Κολλαβίζω,impingo.Ariſtot. ¶Item ludo ludi genus quo hic quidem manibus expãſis oculos ſuos tegit,ille verum poſtquam percuſſit,quærit, num verberarit.Poll.

Κολλαβισμὸς,οῦ,ὁ,eiuſmodi ludus.

Εγκολαβίζω,(comp.)inſtar κολλάβȣ deglutio,ſeu in os gero.Euſt.

Κόλαβος, idem quod κόλλαβος,panis quoddam genus. Item placentæ quædam ſpecies apud Athen. Item offula,parua buccella.Suid.

Κολαβέω buccellam deuoro,deglutio.

Εγκολαβέω , vnde ἐνεκολάβησεν , apud Ariſtoph. per gulam in ventrem dimiſit veluti κόλαβον.

Κόλλιξ ικος,ἡ,idem quod κόλλαβος,panem quendam rotundum ſignificans,vt docet Athenæus lib. 3. Galenus apud Hippocr. κόλλικας exp. paſtillos & apud Ariſtoph.de paruis panibus dici ait. Scribunt & κόλιξ vnico λ,apud Ariſtophan in Ran.

ΚΟΛΛΥΒΟΣ , collybus:ſpecies numiſmatis,ſeu æreus numulus cui bouis imago impreſſa erat.Heſyc. Callimachus de iis qui apud inferos ſunt, dicit , βοῦν κολλύβου παρέχουσιν:pro eo ac ſi quis diceret τὸ περ συχόντος. Polluci eſt etiam argentei numi permutatio.Neutro etiam genere dicitur κόλλυβον,teſte eodem. Poll. nec tantùm pro numiſmate accipi : ſed etiam pro ſpecie quadam bellariorum teſtatur. Heſych.quoque.

Κολλυβιστὴς,ȣ̃,ὁ,trapezita,numularius,qui argenteos aureóſve numos permutat minutis , quales oboli ſunt & teruncij.Poll.ex Lyſia.

Κολλυβιστικὰ σύμβολα,ſymbola collybiſtica,ſeu teſſeræ collybiſticæ:quales ſunt literæ quæ vulgò appellantur literæ cambij, inſtitutæ ad permutandam pecuniam externam,vt tradit Bud.

Τριτοκόλλυβον, (comp.) aliud quoddam numiſmatis genus.vt docet Pollux lib.9.

ΚΟΛΛΥΡΑ, ας,ἡ, collyra : panis ſpecies quæ pueris dari ſolebat,ſeu panis fruſtulum.ſchol. Ariſtoph.

Κολλυρὶς, diminut. collyria. Quidam exp.pulmentum & ſorbitiuncula. Alij,torta panis,apud 70. Bibliorũ interp.vt 1.Reg.cap.6.& 13.

Κολλυρίζειν, Suid.ſcribit eſſe quod vulgi ſermone dicitur λαλάγγας τηγανίζειν, & ἐπιχωρίως κολλούρια vocari τὰ λαλάγγια.

ΚΟΛΛΥΡΙΟΝ,ſiue κολλούριον,ȣ,τὸ,collyrium,medicamentum oblongum & teres,ex liquoribus, ſuccis, ſeminibus , fructibus , ſtirpium & animalium particulis,aromatibus,metallicis,cuiuſcunque ſint facultatis,ad varios vſus compoſitum, compactum, cohærénſque.Hippocr.Dioſ.

* Κολλύριον,idem quod κολλυρὶς,3.Reg.

* Κολλυρίτης ἄρτος,1.Paral.

Compoſita.

Ξηροκολλύρια, arida collyria, quę metallicis præſertim 828 conſtant liquoribus,ſuccis ſeminibus,fructibus aromatis & alia ſicca materia, humore aliquo vel gummi collecta & cohærente.vide Aet.l.7.

Υγροκολλύρια , humida collyria, quæ componuntur ex liquoribus,ſuccis,oleis,melle, animalium felle,& aliis compluribus ſimiliter humidis , & varias etiam vires habentibus.

ΚΟΛΛΥΡΙΩΝ, auis quædam, apud Heſych. Eius meminit.Ariſtot.hiſt.an.l.9.c.33.

ΚΟΛΟΙΟΣ,ȣ̃, ὁ , parcacornix. Latinis graculus ſiue monedula : vt in prouerbio apud Luc. κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται Vtitur & Rom.

Κολοιώδης, εος, ὁ ἡ, ή, graculo ſimilis: qui è graculorum genere eſt.Plut

Κολοιάω,ῶ, graculorum voce ſono, graculos voce imitor.Poll. lib.6.c.13.

Κολῳὸν & κολώϊον , ſiue κολῳὸς , tumultus, perturbatio: metaph.ἀπὸ τῶν κολοιῶν,i.à graculis, quippe qui aues ſint gregatim volantes & magno cum garritu ſtrepitúque.Il. α.

Κολῳᾶν , tumultuari, vel etiam vociferando perſtrepere & garrire more graculorum.Il. β.

ΚΟΛΟΚΑΣΙΑ,ἡ, & κολοκάσιον, ȣ,τὸ, fabę Ægyptiæ radix,vt ſcribit Athen.l.3.

ΚΟΛΟΚΥΝΘΗ , ſiue κολοκύντη,ἡ , cucurbita, Athen.

Κολοκύντιον,ȣ,τὸ,cucurbitula.Phrynich.

Κολοκυνθὶς à quibuſdam vocatur cucurbita caprina ab aliis cucurbita Alexandrina:à nonnullis cucumer amarus,vt tradit Dioſc.l.4.c.178.

ΚΟΛΟΝ,ȣ,τὸ,cibus τροφὴ,vt exponit Athen.l.6.deriuans inde κόλαξ,item δύσκολος & βȣκόλος.

¶ Κόλον reperitur etiam pro κῶλον , inteſtinũ quoddam,de quo vide ſuo loco. ¶Κόλον dicitur quoque τὸ μέγα, vnde κολόκυμα quidam exp. μέγα κῦμα , vt annotat Euſt.

Compoſita.

Ακολος,ȣ ἡ,buccella,offella panis,ſeu buccella,aut fruſtum minutum,mica Od.ρ.Item pro τροφὴ : apud Athen.lib.14.

Βȣκόλος,& Doricè βωκόλος,ȣ ὁ, bubulcus,armentarius, Hom.Theocr.Dicitur etiam ἐβȣκόλος βοῶν ἐκ τȣ̃ περὶ teſte Euſt.

Βȣκόλιον,ȣ,τὸ , armentum boum. Theocr. Pro eodem

dicitur & βυκολία,ἡ,apud Apoll.Rh.& Heſiod.
Βυκολικός, paſtoralis,paſtoritius, & paſtorius,& Doricè βωκολικός,paſſim apud Theocr.
Βυκολίς,ίδος,ἡ,idem cum adiect. βυκολική.
Βυκολέω,ῶ,f.ήσω,boues paſco,Il.φ. -σύ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες. Item generaliter, paſco, alo:vnde paſſ. apud Philoſtr.in heroic. βουκολεῖσθαι ἵππον αὐταῖς,equitatum ab iis paſci. Et metaph. paſco,lacto:vnde Heſych. βουκολεῖσθαι χρησταῖς ἐλπίσιν paſci bona ſpe.¶ Item demulceo,delinio: item decipio Luc.
Βυκόλημα,τό,lenimentum,ſolatium.Suid.
Βυκόλησις,εως,ἡ,delinitio,deceptio Plut.
Βυκολητής,οῦ,ὁ,deceptor.Heſych.
Βυκολίζω,idem quod βυκολέω.Euſt.
Βυκολισμός,paſtoritium carmen.
Βυκολιάζω, & Doricè βωκολιάζω, f.άσω, vel άξω, paſtoritium carmen modulor Theocr.Idyll.5. καὶ ὕστερα βωκολιαξεῖς. Pro eodem dicitur etiam Doricè βωκολιάσδω,vnde paſſ.apud eundem, Theocr.idyll. 8. Βω.κολιάσδεο Δάφνι.
Βυκολιασμός,paſtoritij carminis modulatio.
Βυκολιαστής,οῦ,ὁ,qui paſtoritium carmen modulatur.
Decomp. Ἀποβυκολέω, abgrego, à grege abduco, à grege aberrare facio. Item metaph. ex alieno grege elicitum abduco.Luc.τὸ ἑρμαντῶ αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβυκόλησε. ¶Exponitur & ſimpliciter abduco, apud
829 eundem.¶ Item in errorem abduco,decipio.
Ἀποβουκολοῦμαι, abducor à grege, à grege aberro. Luc. Ἀποβυκόλημα,τό, impoſtura, deceptio propriè tanquam ex alieno grege abducendo. Damaſc.
Ἀποβυκολίζω,idem quod βυκολίζω.Suid.
Διαβυκολέω,permulceo,delinio,decipio.Luc.
Ἐπιβυκόλος,idem quod βυκόλος.Hom.Theocr.
Ἐπιβυκόλιον,idem quod βυκόλιον Theocr.
Ἱπποβυκόλος,equorum paſtor.Eurip.
Καταβυκολέω,decipio. Item irrideo,deludo.
Δύσκολος, difficilis in ſumendo cibo,qui eſt faſtidioſo ſtomacho.Athen. Item moroſus,difficilis ſeu acerbus, cui omnia facta & dicta ſtomachum mouent. Ariſtoph.Xen.& alij. Dicitur & de re difficili,acerba ſeu moleſta:vt δύσκολος φυλακή, apud Chryſoſt. Et τὸ δύσκολον,difficile, arduum:vnde prouerb. δύσκολα τὰ καλά.
Δυσκόλως,moroſè.Iſocr.Syneſ.
Δυσκολία,ἡ,moroſitas.Ariſtoph.Item difficultas.Ariſtot.Δυσκολία dicitur etiam reſponſum in diſputationibus dialecticis, quod ſyllogiſmum labefactat & euertit.Suid.
Δυσκολαίνω,moroſus ſum,indignor,ægrè fero.Xen. τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις δυσκολαίνων. ¶Δυσκολαίνειν dicitur etiam apud Ariſtotelem (teſte Suida) qui non conuenientibus reſponſis labefactat ſyllogiſmum, & impedit quo minus fiat ſyllogiſmus.
Προσδυσκολαίνω (*decomp.*) inſuper ægrè fero ſeu indignor.Plut.
Εὔκολος,ὁ καὶ ἡ, facilis: propriè qui facilè quemlibet cibum aſſumit, qui non eſt ſtomacho faſtidioſo. Pl. Item facilis, i. qui in ſermonibus & conſuetudine quotidiana difficilis & moroſus non eſt. Plat. Item facilis,i.expeditus ad aliquid,promptus. Syneſ. εὔκολος εἰπεῖν qui facilè & expeditè oratione exprimere poteſt.Εὐκόλως facile,æquo animo,non moleſtè. Εὐκολία,ἡ facilitas propriè in capiendo cibo,quum ſtomachus ea quæ apponuntur non reſpuit faſtidioſè. Plut.Item morum facilitas,apud eundem. Item facilitas expediendi aliquid, idem Plut. Item facilitas ſeu commoditas.Greg.
Εὐκολίνη,apud Callimach.dicitur Hecate,per antiphraſin ἡ μὴ οὖσα εὔκολος,inquit Etymol.

ΚΟΛΟΣΣΟΣ,οῦ,ὁ, coloſſus:ſtatua immenſæ magnitudinis ſeu longitudinis.Plut.Luc.& alij.
Κολοσσικός,οῦ ὁ,coloſſicus.Plut.
Κολοσσαῖος,ὁ,ὁ,coloſſo par Luc.in Herm.

ΚΟΛΟΥΤΕΑ,ας,ἡ,colutea:arbor de qua vide Theophr. hiſt.plant.l.3. cap. 17. legitur & κολοιτία apud eundem,& κολυτέα.

ΚΟΛΟΥΩ, F.σω,amputo,decurto,trunco. Theophr. Frequentius accipitur metaph.Il.υ.Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει,in medio abrumpit. Item imminuo,frango,retundo.Hom.Plut.
Κολούομαι, amputor,decurtor,truncor. Theophr. Item metaph. imminuor.Thuc.Accipitur etiam actiuè pro κολούω.apud Suid.
Κόλουσμα,τό,fragmentũ,reciſum & detruncatũ. Heſy.
Κόλουσις,εως,ἡ,truncatio,decurtatio.Theophr.
Κόλος,ὁ καὶ ἡ,mutilus,truncatus,curtus,mancus (Euſt. enim à κολούω deriuat) Theocr. Hom. Κόλοι ab Ionibus dicuntur etiam arietes, qui mutilis ſunt cornibus.Euſt. ¶ Item τὸ κόλον,magnum.Euſt.vnde κολοσυρτός,ex τ.μέγας θόρυβος. 830
Κολοβός,ὁ καὶ ἡ, idem quod κόλος,mutilus,Ariſtot.Metaphyſ.4.c.27. κολοβὸν vocari ait quantum aliquod, in quo quidem ipſum totum manet: ſed pars aliqua extrema fracta ſit aut truncata.Athen. κολοβὰ σκευή, in quibus aliquid defractum eſt.Dicitur etiam de oratione,apud Ariſtot.
Κολοβότης,ητος,ἡ, qua aliquid mutilum,truncatum, curtum ſeu mancum eſt.πνεύματος κολοβότης, ſpiritus defectio efficiens pronunciationem alicuius partis in oratione curtam & truncatam.Plut.de Dem.
Κολοβόω,ῶ,mutilo,curto,trunco. Ariſtot. Item decurto,abbreuio.Marci cap.13.
* Κολοβώδης, mancus, imperfectum membrum aliquod aut contra naturam habens.Polemo in phyſiogn.
Κολόβωμα,τό, idipſum quod mutilum & detruncatum eſt:curtum.Ariſtot.metaph.4. Galenus κολόβωμα dici ait quod in labiis aut narium alis, aut aure deficit.
* Κολόβωσις,mutilatio, detruncatio,defectus. In nou. conſt.
Κολοβωτής,οῦ,ὁ, decurtator:dicitur de eo qui in pronuntiando ſyllabas extremas curtat & mutilat.
Κολόβιον,ου,τό,tunica,cui θοιμάτιον ſuperiniicitur: veſtis erat breuis ſine manicis, quaſi humero tenus exerta,quali vtebantur monachi & eremitæ.

Compoſita.

Ἀποκολούω detrunco,mutilo,imminuo,infringo.
* Περικολούω,idem.Plut.
Ῥινοκολούστης,ου,ὁ,decurtator ſeu amputator narium.
Ὑποκόλοβος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,aliquatenus mutilus.

ΚΟΛΟΦΩΝ,ῶνος,ὁ, faſtigium: apex ſeu ſumma manus,finis.Plat.Strabo l.14. prouerbialiter ita vſurpari tradit ab vrbe quæ Colophon dicitur. olim enim ὅπου ποτὲ ἐν τοῖς δυσκαταλύτοις πολέμοις τὸ ἱππικὸν τῶν Κολοφωνίων ἐπικουρήσειε, ſolitum λύεσθαι τὸν πόλεμον: & hinc adagio dictum τὸν κολοφῶνα ἐπέθηκεν, quum quis finem impoſuit & extremam manum rei cuipiam admouit. Ab eadem Colophone ciues dicuntur Κολοφώνιοι:necnon Κολοφωνία πίσσα,pix colophonia,adferri inde ſolita.Item κολοφωνία ὑποδήματα,apud Heſych.

ΚΟΛΠΟΣ,ὁ, ſinus,gremium. Hom. Theoc. Luc. In plurali numero οἱ κόλποι,itidem pro ſinu. vt Il.ι. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι.¶ Κόλπος in mamma,Poll. idem eſt quod ἄσκωμα, ſinus & laxa vberis regio quæ lac continet. ¶Κόλπος ſinus, ſignificat etiam dextram aut ſiniſtram vteri partem, vt paſſim videtur apud Gal. Vulnera quoque & fiſtulæ ſuos ſinus habent,

habent,i.κόλπυς,apud eundem Gal.¶Κόλποι,(de mari dictum)ſunt loca vbi mare cauo quodam receſſu inter duo promontoria conſtringitur,ab vna parte in pontum deſinens,ab altera in flexuoſos litorum anfractus ſe diffundens.Strabo lib.5.Sic dicuntur etiam caui receſſus ſeu ſinus terræ, apud Oppianũ de venatione lib.3. Κλεψίππκες Ρείν κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης.Et κόλπ☉ ἀφύρης,apudNonnum.A maris κόλπων ſimilitudine Euſtathius dici putat veſtium κόλπυς, hoc eſt, (vt ipſe exponit) curuitatem ſeu cauitatem in veſte. Herodot. Reribus quoque κόλποι tribuuntur,i.caui receſſus & curuitates.in Epigr.

Κολπώδης,ε☉,ὁ ϗ ἡ,ſinuoſus.Theophr.

Κολπόω,ῶ,in ſinus contraho: vnde κεκολπῶσθαι ἢ χιτῶνα ἐν δρόμῳ,ſinuatum eſſe. Item de ſinu velorum apud Lucianum, κολπώσας ὁ ἄνεμος τὴν ναῦν. Item de ſinu maris apud Strab.lib.5 ϗ κολπῦσι τὰς ἀναπεπλαμβύας ἠϊόνας,in ſinum cauant.

Κόλπωμα,τὸ,quod ſinuatum eſt,quod ſinuato volumine collectum eſt. Polluci eſt veſtis ſinuoſa qua in tragœdia reges vtebantur.

Κόλπωσις,εως,ἡ,ſinuatio,in ſinum collectio ſpecialiter de ea ſinuatione qua vela in curuos ſinus obliquatur,vt venti flatib.pateant:vnde metaph.κόλπωσιν πτερῶν, de remigio & velificatione alarum qua in ſinus quaſi curuantur & obliquantur.Herod.li.1.

Κολπωτὸς,ῦ,ὁ,ſinuatus.Plut.in Apophth.

Κολπίας,idem quod κολπωτὸς,ſinuatus.Æſchyl.

Κολπίζω,ſinuo.Suid.

Compoſita.

Αποκολπόω,ſinuo,in ſinus excauo.Ariſtot.

831 Βαθύκολπ☉,ε,ὁ ϗ ἡ,profundos ſinus habens.Il.σ.

Δίκολπ☉,duos ſinus habens:de vtero muliebri.

Εγκολπίας,ε,ὁ, dicitur ventus,qui è ſinu maris proſilit. Ariſtot.de mundo.

Εγκολπόω,in ſinus colligo,in ſinus conſtringo,ſinuoſis receſſibus coarcto.Ariſtot.

Εγκολπίζω,in ſinum recipio, vel in ſinu teneo. Phil. Item in ſinu condo.Alciphr.epiſt.19.

Επικολπίδιον βρέφ☉,infans qui in ſinu geſtatur,vel in gremio tenetur apud Porphyr.

Κατακολπίζω, in ſinum deflecto.Thuc.l 8.

Κατακόλπισις,in ſinum receptio.Suid.

*Μεγαλόκολπ☉,magnum ſinum habens.Bacchyl.

Πολύκολπ☉, plures ſinus habens:de vtero animãtium multiparorum.Philotim.

Προκόλπι☉,ε,ὁ ϗ ἡ,qui ante ſinum eſt.προκόλπιον,ε,τὸ, anterior ſinus pars: anterior ſinus,vel prominentior pars in ſinu Theophr.

Υποκόλπι☉,qui ſub ſinu eſt,in ſinu latẽs. Theoc.Herodian. Pro eodem dicitur & ὑποκολπίδι☉,apud Herodian.*Item qui in vtero geritur.Callim.

ΚΟΛΥΜΒΑΩ,ῶ, nato,vrinor. Exponitur etiam aquas ſubeo.Act.c.27.

*Κολυμβητὴρ,vrinator,κολυμβητὴς.Æſch.

Κολυμβητὴς,ῦ,ὁ,natator,vrinator,Theophr.

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, locus vbi natare poſſumus aut nos mergere:piſcina,lauacrum.Athen.

Κολυμβὰς,άδος,ἡ, vrinatrix, natatrix:de aue natatrice. apud Athen.lib.5. dicitur & de olea conditanea,in muria innatante,apud eundem l.2 & 4.

Κόλυμβ☉,ε,ὁ,vrinator.Item natator.Plut. Dicitur etiam de vrinatrice aue,apud Athen.

Κολυμβὶς ίδος ἡ,vrinatrix auis quædam,de qua Ariſto. hiſt.an.l.8.c.3. Vtitur & Ariſtoph.

Compoſita.

Ακόλυμβ☉, imperitus nandi ſeu ſubeũdi aquas.Strab.

Ανακολυμβάω,emergo, vel ſupernato.Idem tranſitiuè, emergens affero.Theophr.

Εξανακολυμβάω,(*decomp.*)emergo.

Αποκολυμβάω,enato ſeu natando elabor.Thucyd.

Διακολυμβάω,trano,tranſnato,tranſeo natando.

Εκκολυμβάω,emergo,vel enato.Act.apoſt.c.27.

Εὐκόλυμβ☉,vrinandi peritus,ex Alciphr.

Κατακολυμβάω, nato, vrinor. κατακολυμβητὴς,qui aquas ſubit,vrinator.Ariſtot.

Συγκολυμβάω,ſimul nato,ſimul aquas ſubeo.

ΚΟΛΥΤΕΑ,ἡ, colytea:arbor quędam Idęa,de qua Theophr.hiſt.pl.l.3.c.17.

ΚΟΛΧΙΚΟΝ,ῦ,τὸ, colchicum:herba quędam venenata,de qua Dioſc.l.4.c.84.

ΚΟΛΩΝΟΣ,ῦ,ὁ, tumulus,collis, locus editus,idque in campo plano. Phil. & Herodian. Montium quoque vertices ſeu cacumina vocantur κολωνοὶ,vt apud App.Ar.l.1.ϗ δή μιν ἐπ' ὀκρυόεντι κολωνῷ ἵδρυσαν.

Κολώνη,ἡ,idem quod κολωνὸς.Il.β & Athen.

Compoſita.

Καλλικολώνη,ἡ, locus quidam amœniſſimus iuxta Simoentem amnem,diis ſacer.Il.υ.

Τρικόλων☉,triplicem habens collem.Strab.

*Υψικόλων☉,arduus,editus. Opp.lib.4.de Ven.

ΚΟΜΑΡΟΣ,ε,ἡ, arbutus, arbor ex genere τῶν ἀειφύλλων.Theophr.Ariſtoph. Vſurpatur & maſc.gen. apud Athen.l.2.

Κόμαρον,ε,τὸ,fructus arbuti,arbutum.Theocr.

ΚΟΜΕΩ,ῶ, F ήσω,curo, curam gero. Od ρ τὸν ἢ γυναῖκες ἀκηδέες ἐ κομέεσι. ¶Item nutrio,alo.Heſiod. in Erg.

Κομίζω,curo, curam gero, idem quod κομέω,ex eóque deriuatum.Od.ρ. ὡς ἐμ' ἐκεῖν☉ Ενδυκέως ἐκόμιζε.Apud Heſiod. exp. foueo. Item ſumma cura nutrio. 832

Odyſſ.υ κόμισσε ἢ δῖ' Αφροδίτη.Item porto, fero,veho.Ilia.γ. Thuc.κομίζω ϖρός σε τῷ βασιλεῖ ἐπιστολήν. Item, apporto, affero,adueho. Plato lib.7.de rep ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομίσυσι,in eam aduehent. Item adduco, deduco. Sophocl. in Aiace, Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω. Item efferor,videlicet ad ſepulturam.Soph. Item aufero, acceptum aliquid aſporto.Ilia.λ.κόμισσε ἢ μώνυχας ἵππυς. Item accipio, vel datum aut redditum accipio. Item recipio,redditur mihi: de quibus ſignif. exempla vide in Κομίζομαι. Item recipio,ſuſcipio in domum meam.Thuc. lib.3 εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν κομίσαντες. ¶Item meo,eo, confero ſeu recipio me.Euripid.ἔξω κομίσατο.Herodot. κομίσας εἰς Σπάρτην, reuerſus Spartam. Item, aduehendum curo,aduoco.apud Eurip.in Iphig. Κομίζομαι(paſſ.)curor,cura mei geritur:vel magna cura alor Ody.θ. ἐπεὶ ἔτι κομιζόμεν☉ γ' ἐθάμιζεν.Item portor,feror, vehor. Syneſ. τὰ δυνατὰ πάντα πάντως ἢ πεμφθήσεται ἢ κομισθήσεται Sic & apud Herodot. lib.1.& Thuc.lib.3. Item aduehor,apportor,afferor: vt Dioſc.ὅθεν ϗ κομίζεται. ¶Item eo,confero ſeu recipio me.reuertor.Thuc.lib 2.ἡμέρας ἐσπείσατο ἐν αἷς εἰκὸς ἦν κομισθῆναι, in quibus veriſimile erat reuerſuros. ¶Κομίζομαι,(medium) idem quod κομίζω, curo,&c.Iliad.ι.κομίσαιτο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.¶Item apporto, aduеho,&c.Plutarch.κομίζεσθαι καθ' ἄρχειν.Item effero,ad ſepulturã videlicet: Iſæus ἥκω γὰ ἐγὼ κομιύμεν☉,ὡς θάψων ἐκ τ̃ οἰκίας τ̃ ἐμαυτῦ. Item datum,aut redditum accipio. Andoc.δεῖν ἢ κομίσασθαι ἀποροεχειν. Syneſ.κομίσασθαι ἐπιστολήν,accipere literas Sic dicitur κομίσασθαι χάριν,καρπὸν, &c. conſequi gratiam ſeu impetrare, obtinere: apud Demoſth. & Xen. Item recupero,reſtituitur mihi.Thuc.lib.2.τὺς νεκρὺς κομίζεται,mortuos recipit. Sic & apud Iſocr.& Demoſth. ¶Item recipio me, reuertor.Herodot.ὀπίσω κομιζόμεν☉,ſic & apud Thuc.& Plut.

alterius loco circumponitur. Poll.

Πυῤῥοκόμης, qui rutila coma eſt ſeu fulua.

Στραβαλοκόμης, qui criſpa coma eſt. Heſych.

Στραβαλοκομάω, criſpa coma ſum. Idem.

Σφραγιδονυχαργοκομήτης, dicuntur ab Ariſtoph. homines voluptarij, qui comam nutriunt, & digitos ad vngues vſque annulis onerant.

Ὑλόκομος, arboribus ſyluoſus. Eurip.

Ὑψίκομος, altè comatus: epith. quercus. Hom.

Χρυσοκόμης, auricomus. Heſiod. Pro eodem dicitur χρυσοκόμας, apud Ath. & χρυσεοκόμης, apud Ariſtot.

Χρυσοκομάω, aureas comas habeo vel aurei coloris.

Χρυσοκόμη, fruticis ſeu herbæ nomen eſt, de qua vide Dioſc. l. 4. c. 55.

ΚΟΜΜΙ, gummi, nomen exoticum à Græcis vſurpatum. Eſt autem lacryma arborum quarundam congelata in ipſarum truncis. Multa ſunt eius genera: ſed quum ſimpliciter κόμμι dicitur, intelligitur id quod ex acacia ſpina prouenit, quod & gummi Arabicum appellatur. vide Dioſc. l. 1. Apud Herod. τῷ κόμμι ὑποχρίειν, gummi ſublinere.

Κομμιώδης, gummoſus, gummi referens. Ariſt. Κομμιδώδης, idem, apud Theophr.

Κομμίζειν, gummi ſpeciem præbere, apud Dioſc.

ΚΟΜΜΟΣ, ου, ὁ, ornatus nimis accuratus & ſuperuacaneus, ſeu interfucatus & adſcititius, fucus, mangonium. Gal. Plut. & alij (παρὰ τὸ κομμεῖν τὸ καλλωπίζειν.) ¶ Κομμὸς planctus, plangor. Apud Suid. μετὰ κομμοῦ, cum plangore & eiulatu. Item peculiaris quædam quarundam tragœdiarum pars. Ariſtot. Qua in ſignif. deducitur à κόπτω.

Κομμόω, ῶ, ornatum accuratum ac ſuperuacaneum adhibeo, fuco.

Κόμμωμα, τὸ, idem quod κομμός vel id quod ad corpus mangonizandum adhibetur, quod vultus commendi & fucandi cauſâ applicatur. Κομμώματα dixit Lucian. τὰ κομμωτικὰ, cultum muliebrem.

Κόμμωσις, ἡ, ornatus corporis & cultus ſuperuacaneus, lenocinium & corporis mangonium. Athen. l. 13. Apiariis autem ſiue mellariis, gummitio, à κόμμι.

Κομμωτὴς, οῦ, ὁ, qui fuco & mangoniis ac ſuperuacaneo cultu in corpore ornando vtitur, mango. Plat.

Κομμώτρια, ας, ἡ, mango, ornatrix. Plato polit. 2.

Κομμωτεῖδιον, τὸ, apud Poll. ex Theſmoph. Ariſtoph. videtur accipi pro calamiſtro, i. acu maiore, quę calefacta & adhibita fronti, intorquet capillos, ſeu pro aliquo inſtrumento aut medicamento quo crines ornantur.

Κομμωτικὸς, οῦ, ὁ, aptus ad formæ lenocinia, quo formæ lenocinari poſſumus: vel ſpecialius ad comptum, ſeu cultum crinalem comparatus: vt κομμωτικὰ medicamenta apud medicos dicuntur pigmenta & fucus quibus mulieres ſuæ formæ lenocinantur, vt vitia naturę artificio celent. Et κομμωτικὸν ἰατρικῆς μέρος, pars medicinę ea quæ circa hæc formę lenocinia verſatur. Gal. lib. 1. de loc. affect. Κομμωτικὴ, ſc. τέχνη, comptoria ars, ars fucatrix & lenocinij aptandi. Plato in Gorgia. Hinc ſumpta metaphora rhetores dicunt κομμωτικὸν κάλλος τοῦ λόγου, lenocinij plenum, apud Hermog.

Κομμωτικῶς, comptè. Hermog.

Κομμωτίζω, curioſius orno.

ΚΟΜΠΟΣ, ου, ὁ, crepitus: propriè apri dentes acuentis. (à κόπτω) Il. λ. Ἀμφὶ δέ τ' ἀίσσονται ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίγνεται. Item ſonitus qui à ſaltantibus pede terram pulſando & à tintinnabulis editur. Hom. Eurip. dicitur etiam de verborum ampullis ſeu inani verborum crepitu ac vana grandiloquentia, iactatione ſeu iactantia. Æſchin. Apud Soph. in Aiace κόμπος πάρεστι, exp. gloriari licet.

Κομπὸς, οῦ, ὁ, iactator: iactabundus. Eurip.

Κομπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, iactans, ſui iactabundus. Thuc.

Κομπωδῶς, iactanter, iactabundè.

Κομπέω, crepitor, ſtrepitum edo qualem aper acuens ſeu collidens dentes. Item generalius, ſonitum edo. Il. μ. Dicitur etiam de vaſorum ſonitu: teſte Euſt. Item crepo, id eſt, verborum ampullas proiicio. vana grandiloquentia ſeu iactantia verborum vtor. Soph. in Aiace.

Κομπέομαι, iactanter aliquid dico. Thuc.

Κομπηρὸς, οῦ, ὁ, iactans ſui, iactabundus.

Κομπάζω, f. άσω, idem quod κομπέω. Soph.

Κόμπασμα, id in quo nos efferimus & gloriamur. Greg.

Κομπασμὸς, οῦ, ὁ, iactatio, iactantia: vel elatio, inſolentia verborum. Plut.

Κομπαστὴς, οῦ, ὁ, iactator. ſchol. Eurip.

Κομπαστικῶς, iactabundè.

Compoſita.

Αἰθαλοκομπία, ἡ, fumi inſtar vana iactantia. Suid.

Ἄκομπος, alienus à iactantia & oſtentatione.

Ἀκόμπαστος, idem. Æſchyl.

* Ἀντικομπάζω, contrà iactabundè me effero. Plut. in Antonio.

Ἀποκομπάζω, inſolentius me effero, vel me iacto. epigr.

Βαρύκομπος, faſtuoſus. Pind.

Δημόκομπος, qui ſe iactat ad populum. Suid.

Ἐγκομπέω, ῶ, iactito me inter. Plut.

Ἐκκομπάζω, efferor, inſoleſco. Soph.

Ἐπικομπέω, iactito, oſtento. Thuc. Thuc.

Ἐπικομπάζω, iactabundis verbis prædico & effero. Baſil. Item iactabundis verbis addo. Plut.

Εὔκομπος, compoſitus.

Κρημνοκομπέω, qui verbis arduis gloriatur. Suid.

Μελίκομπος, qui mellito ſono gloriatur. Pind.

* Item circum crepitum ſeu ſonitum edo. Sap. Sol. 17.

Περικομπέω, circumquaque iacto. Thuc. l. 6.

Προδοτίκομπος, qui promiſſa ſua prodit, qui ſuis promiſſis non ſtat. Euſt. & Suid.

Στυφοκόμπος ſeu στυφοκόμπος, dicitur de gallinaceo pugnaci, item de coturnice. Ariſtoph.

Ὑπέρκομπος, ſupra modum iactabundus. Plut.

Ὑπερκόμπως, ſupra modum iactanter, ſuperbè.

Ὑψίκομπος, elatus, iactator, ſuperbus.

Ὑψικόμπως, ſuperbè, arroganter. Soph.

Φιλόκομπος, qui ſeſe iactitare amat & efferre.

Φιλοκομπέω, iactitare & efferre me amo. Suid.

Ψολοκομπία, fumoſa iactantia, vana & inanis. Ariſtoph.

Ψολοκομπίας, fumidus iactator, & leuis. Heſych.

ΚΟΜΨΟΣ, ῆ, ὁ, ſcitus, elegãs, bellus, venuſtus. Athen. Item lepidus, facetus, vrbanus, feſtiuus. Ariſtoph.

¶ Item loquaculus, garrulus. ſchol. Soph.

¶ Item vafer, verſutus. Ariſtoph. in auib. ¶ Item qui qui plenus eſt iactantiæ & ſuperbiæ.

Κομψῶς, ſcitè, eleganter, lepidè, feſtiuè. Ariſtot.

Κομψότης, ητος ἡ, elegantia, lepor, feſtiuitas. Exp. & argutia, ſubtilitas. ex Plat. epiſt. 10.

Κομψεύω, vel potius κομψεύομαι, ſcitè ſeu feſtiuè aliquid dico aut facio. Exponitur & ſcitè ac vrbanè cauillor, ex Plat. lib. 4. de rep. Item κομψεύομαι paſſ. ſcitè & eleganter fio, ſeu componor, lepidè componor. Dion. Halic. Item lepidè dicor, ſcitè dicor. Plato in Phædro, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο κεκόμψευται, ſcitè dictum eſt. Erotianus apud Hippocr. κομψευόμενος accipi annotat pro πανουργευόμενος, quoniam Attici κομψείαν appellant πανουργίαν, & κομψὸν τὸ στρεβλόν.

Κομψεία, ἡ, elegantia, feſtiuitas, lepor. ſchol. Ariſtop.

Κόμψευμα, τὸ, ſcitamentum, ſpecioſus ſermo. Luc.

Compoſita.

Compoſita.

838 Ἀκομψος,ου,ὁ καὶ ἡ,inelegans,illepidus,non feſtiuus.Plutarch. Item vilis,εὐτελὴς,apud Suidam.Item ſimplex, non aſtutus.

Ἀκόμψως,ineleganter,illepidè.Plut.

Κατακομψεύεσθαι,ſcitè & eleganter dicere.Baſil.

Περίκομψος, perelegans,perbellus,admodum ſcitus,vel feſtiuus.

Ὑποκομψίας,ου,ὁ,elegans,facetus.Heſych.

*Ὑπόκομψος,feſtiuus,bellus,elegans,ex Polem.inPhyſ.

ΚΟΝΑΒΟΣ,ου,ὁ,ſonitus,ſtrepitus.Od.κ.

Κοναβέω,ῶ,reſono,ſonitum reddo.Il.β.

Κοναβηδὸν,cum ſonitu.in Epigr.

Κοναβίζω,idem.Od.κ.

ΚΟΝΔΥ, Heſyc. dicit eſſe poculum barbaricum,Nicomachus Perſicum eſſe poculum ſcribit. Athenæus Aſiaticum,decem cotylarum capax.

ΚΟΝΔΥΛΟΣ, ου,ὁ, digiti articulus & iunctura:ſeu nodus & curuatura qua digitus flectitur : ſeu tuber in digitorum iuncturis.Ariſtot. ¶ Frequenter etiam accipitur pro digitis in condylos contractis,ſeu pugno vel ictu quo petimus aliquem digitis ita compreſſis.Demoſt.Plut.Ariſtoph. κονδύλους λαβεῖν,apud Dem accipere ſeu pati pugnos.

¶ κόνδυλος, dicitur etiam iunctura in brachio & humero,vel tuber & nodus in eorum iuncturis extans, Poll.l.2. Gal. quoque commẽtario 1.in lib.Hippocr. περὶ ἀγμῶν, à quibuſdam κόνδυλον vocari ſcribit τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος.

κονδυλώδης, εος,ὁ καὶ ἡ, nodos & tubera in digitorum iuncturis & curuaturis extantia repręſentans:vt κονδυλώδης ἀποφύσεις in vertebris ceruicis.Gal.

Κονδυλίζω,f. ίσω, digitis in condylos contractis verbero,pugnum impingo,pugno cædo.Suid.

κονδυλίζομαι,pugnis cædor.Laert.in Soc.

κονδυλισμὸς,plaga pugno incuſſa.

Κονδυλόομαι,οῦμαι,intumeſco,extubero inſtarnodorum & tuberum in iuncturis digitorum.Heſych.

κονδύλωμα,τὸ, tuber quale eſt nodorum in iuncturis digitorum.Hierocl.in hippiatr.

Κονδύλη,ἡ,vibex,ſchol.Ariſtoph.

Compoſita.

Δικόνδυλος,ου,ὁ καὶ ἡ, duos nodos ſeu duo tubera habens. Ariſtot.hiſt.an.l.1.c.5.

Κατακονδυλίζω,idem quod κονδυλίζω,Æſchin.

Μετακόνδυλοι , dicuntur tubera in ea digiti iunctura quæ vicina eſt metacarpio.Poll.

Μονοκόνδυλος,vnum nodum ſeu tuber habens.Ariſtot.

Προκόνδυλοι , dicuntur nodi in ea digiti curuatura & iunctura quæ vngui vicina eſt.Ruff. Epheſ.

Ρυποκόνδυλος, ſordidus,valdè parcus:ducto nomine ab iis quibus ſordes in vnguibus reſident,nec tantillum ſumptus facere volunt,vt tonſori dent numulum qui eos repurget.Suid.

Τρικόνδυλος,ternas in digitis iuncturas habens,ac ternos in eis nodos & tubera extantia.

ΚΟΝΕΩ,feſtino,propero, curro.Heſych. Item operor:eidem Heſych.Item miniſtro,famulor.

Κονήτης,ου,ὁ,miniſter,famulus.Heſych.

Compoſita.

Ἀγκονέω,ῶ, ſtudioſè in aliquo opere verſor , opus aliquod accelero.

Ἀγκόνος,ου,ὁ,miniſter,famulus.Heſych.

Ἀγκονὶς,ίδος,ἡ,miniſtra,famula.

Διακονέω,famulor,ancillor,miniſtrũ ſeu famulum ago. Plerunque cum datiuo.Demoſth. δεσπότῃ διακονοῦντες. Apud Plat.de rep.l.2.διακονεῖν πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν , operam ſuam locare ad vendendum & emendum. Apud eundem διακονῶ σοι ταῦτα,hęc tibi ſeruitia præſto. Et cum accuſ.διακονεῖν γάμους,miniſtrũ agere in parandis & adornãdis nuptiis.Ath.l.9.

Διακονέομαι , obſequiis & operis color ac obſeruor. Matt.20.Item actiuè pro διακονῶ.Luc.

Διακόνημα,τὸ, opera à miniſtro præſtita, miniſteriũ, Ariſtot.pol.1. Item διακονήματα dicuntur vtenſilia ad ſuppellectilem pertinentia.Athen.lib.6.

Διακονίζω & διακονίζομαι , idem quod διακονέω & διακονοῦμαι.Luc.

Διάκονος,ου,ὁ καὶ ἡ, miniſter, miniſtrator,famulus: & miniſtra,miniſtratrix,famula.Ariſtot. Dicitur & de legatis.Poll.l.8. Item de magiſtratu Rom.ca.3.& 839
de miniſtris verbi diuini, ſæpe in nouo Teſt. Item διάκονοι peculiariter in eccleſia dicuntur diſtribuẽtes eleemoſynam pauperibus , eorúmque curam gerentes : ſeu ærarij eccleſiaſtici œconomi.Compar. διακονέστερος , expeditior & celerior in miniſtrando, apud Suid. Pro διάκονος,Ionicè in Epig.dicitur διήκονος.Διακονία,ἡ,miniſterium.Ariſtot. Interdum de miniſterio publico , ſeu officiis quæ reip. pręſtantur.Demoſth. Item de legatione.Thucyd.lib.1.Et de diaconorum miniſterio.Syneſ.ep.66.Διακονίαι appellantur quoque inſtrumenta ad ſupellectilem pertinentia.Athen.l.5.

Διακονικὸς,οῦ,ὁ , miniſtratorius , ad miniſtrum pertinens: vt διακονικαὶ πράξεις, munera quę miniſtri exequuntur.Ariſtot.pol.3. Itẽ promptus ad exequenda miniſteria,officioſus : vel peritus exequendorum miniſteriorum. Ariſtoph. Τὸ διακονικὸν , ſacrarium ſeu ſecretarium.in Canon.21.concil.Laod.

Διακονικῶς,more eorum qui miniſtrant.Athen.

Διακόνισσα, diaconiſſa, miniſtra,miniſtratrix.in Auth.

Διακονεῖον,ου,τὸ, diaconium:ſacrarium,locus vbi diaconi congregantur.diſtinct.23. διακόνιον,diaconatus. Item placentę quędam ſpecies.Athen.lib.14.Suid. ex Menecle. διακονὶς,adornatio:textura quædam:item homo gracilis.v.l.

*Decomp.*Ἀντιδιάκονος,viciſſim miniſtri officio fungens,viciſſim ſeruiens.Strabo.

Αὐτοδιάκονος , qui ipſe ſibi miniſtrat & famulatur, Eu[illegible]. Αὐτοδιακονία , quum quis ſuo ipſius non alieno miniſterio vtitur.Athen l.1.

Παραδιακονέω,adminiſtro.Ariſtoph.

Ὑποδιάκονος,ſubdiaconus.in canon apoſt.

Ἐγκονέω , feſtino in,feſtinus & celer ſum in aliquo negotio exequendo.Ili.κ.Eurip.in Hecuba Σπεύσωμεν, ἐγκονῶμεν feſtinemus,acceleremus. Exp.etiam operor,item laboro ſeu cũ ſedulitate laboro, teſte Euſt.

Ἐγκονὶς,ίδος,ἡ,famula,miniſtra.Suid.

Ἐγκόνως,properanter,feſtinanter.Heſych.

Κατεγκονέω,(*decomp.*)feſtino.

ΚΟΝΙΛΗ,ης,ἡ,cunila : herba quę & Herculeum origanum. Nicand. in Ther. Et in Alexiph.vbi ſchol. exp. κονίαν,lixiuium.

ΚΟΝΙΣ,εως,ἡ,puluis.Hom Luc. ¶ Item cinis.Iliad σ. ¶ Item lixiuium. Plut. ſymp.6 probl. vlt. ¶ κόνις, ιδος , lens , i. pediculorum veluti ouum pilis adhærens.Ariſtot.

Κονίω,vel κονίζω, puluere impleo. Ilia.ξ. Εὐρὺ κονίσουσι πεδίον. Item puluere fœdo,puluere conſpergo.Ili.φ. ¶ Item puluerem moueo,puluerem excito.Iliad.ψ. ¶ Item oblino : propriè puluere oblino , vngo:vnde apud Theocr.idyll.1.Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. ¶ Item feſtino,propero.Heſych.

Κονίομαι ſeu κονίζομαι , puluere fœdor.Luc.Hom.Itẽ in puluere volutor & verſor.Athen.lib.9. ¶ Item ad pugnam me paro athletarum more qui in manus

ſpuentes puluerem aſſumebant, vt fortiùs tenere aliquid poſſent. Philo de vita M. l. 3. Euſt. & Suid.

¶ κονίζεσθαι. Heſych. etiam exp. φθείρεσθαι.

κονιστήριον, ου, τό, q. d. pulueratorium: locus vbi luctaturi poſt ceroma puluere aſpergebantur. Vtitur Vitruu. l. c. vlt.

κονίστρα, ας, ἡ, volutabrum puluereum: cauum pulvereum in quo aues pulueratrices aut ſe volutare aut parere ſolent. Ariſtot. hiſt. an. l. 9 ca 8. Eſt etiā athletica ſeu palæſtrica coniſtra. Plut. ſymp. 2. probl. 4.

κονιστικός, οῦ, ὁ, qui puluere volutari ſolet. Athen.

κόνιξον ου τό, pulvereum volutabrum. Suid.

840 κονίσαλος ſiue κονίσσαλος, puluis excitatus ſeu motus. Il. γ. Dicitur & de puluere quo athletæ ceromate inuncti in coniſterio ſe oblinunt. Gal. ¶ Significat etiam pudendum: Etym. ſeu numen quoddam priapeum: apud Athen.

κονισάλεος, pulverulentus. Suid. & Heſych.

Κόνιος, ου, ὁ, puluereus: vt Ζεὺς κόνιος, apud Pauſ. in Att.

κόνιον, τό, puluis. Suid.

Κονία, ας, ἡ, puluis: idem quod κόνις, κόνιον Hom. Item arena ſeu ſabulum littoreum aut fluuiatile. Il. φ. Item cinis, lix, ſeu cinis foci. ¶ Item calx, opus tectorium ſeu albariū quo muri inducuntur & dealbantur: vt ἄσβεστος κονία, calx nō extincta: apud Ægin. l. 3. c. 35. ¶ Item lixiuium ſeu lixiuia. Ariſtot. Dioſc.

κονιάω, ῶ, puluere impleo. Sui. Item puluere aſpergo, ſeu reſpergo: vnde paſſ. apud Luc. ἰδρῶτι ῥεόμενον καὶ τὼ πόδε κεκονιαμένον. ¶ Item calce induco, ſeu obduco, dealbo calce. De Olynt. 5. τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν. ¶ Item ceruſſo, fuco: vt κονιᾶν τὸ πρόσωπον. Philoſtr. in epiſt.

κονιάομαι, puluero me, in puluere me voluto. Ariſtot. hiſt. an. l. 1. c. 11. Itē opere albario inducor, calce dealbor. Plut. in ſymp. & Matt. 23. Item actiuè, calce illino: idem quod κονιῶ. Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 2.

κονίαμα, τό, id quod calce inductum eſt, opus albarium ſeu tectorium. Theophr.

κονίασις, ἡ, albarij ſeu tectorij operis inductio, loricatio & inſtructio quæ fit opere albario.

κονιατής, οῦ, ὁ, tector: qui opere albario & tectorio parietes inducit Heſych. Pro eodem ſcribitur & κονιάτης: apud Suid.

κονιατός, οῦ, ὁ, albario & tectorio opere inductus, calce illitus. Theophr.

Κονίω & κονίσω, puluerem excito, puluerem moueo.

κονίομαι, in puluere verſor, i. in puluere athletico & palæſtrico exerceor.

Compoſita.

Ἀκόνιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſine puluere fit, pulueris expers. Item non illitus calce, ſeu calce non loricatus. Item pice non oblitus, non picatus. Dioſc.

Ἀκονιτί, ſine puluere, ſine iactu pulueris aut tactu. Plin. lib. 5. cap. 11. Metaphoricè ſignificat, citra laborem, nullo cum periculo & difficultate. Thuc.

Ἀκονίτως, idem. Heſych.

Ἀκονίατος, qui calce illitus non eſt, opere tectorio non obductus. Theophr.

Διακονίω, puluere perlino. Item pice perlino. Heſych.

Διακονίομαι, lorico me puluere more athletę: in palæſtris ad certamen me paro. Plut.

Ἐγκόνιος, qui in puluere eſt ſeu verſatur.

Ἐγκονίομαι, puluere perfundor vt athletę. Xen.

Ἐλαιοκονία, albarium ex oleo. Euſt.

* Παγκόνιτος, omnino puluere aſperſus, laborioſiſſimus, omne genus certaminis expertus: vt παγκόνιτα ἄεθλα.

Συγκονίομαι, in eodem puluere verſor.

συγκονίομαι, idem. Plut.

Ὑποκονίω, puluerem ſuſcito, vel puluere aſpergo. Item puluere ſublino. Plut.

Ὑποκόνισις, ἡ, pulueris excitatio, pulueratio: pars quędam agriculturę. Theophr.

Ὑποκονίω, puluerem ſuſcito. Theophr.

ΚΟΝΝΑΡΟΣ, connarus: arbor apud Alexandrinos, quam prolixè deſcribit Athen. l. 14.

ΚΟΝΝΟΣ, ου, ὁ, barba. Luc. in Alexiph.

ΚΟΝΤΟΣ, οῦ, ὁ, contus, ξυστόν. Hom Od ι.

Κοντωτὰ πλοῖα, nauigia contis inſtructa: ſeu quę contis impelluntur, non remis: vt ſunt minora & actuaria. Meminit Diodor. Sicul. & Appian.

Κοντίλος, idem quod κοντός. Heſychio eſt cothurnix: item ſerpens quidam.

Ἀντικόντωσις, (comp.) renixus qui fit conto, hoc eſt, conto inniti, conto fulcire gradum, quum videlicet aliquis loco cruris conto corpus fulcit. Hippocr.

ΚΟΠΡΟΣ, ου, ἡ, ſtercus, fimus. Xenop. apud Theophr. κόπρος θερμοτάτη. Dicitur etiam de luto ſeu cœno. Il. χ. Dicitur etiam de bubili ſeu boum ſtabulo. Ili σ.

Κοπρειός, οῦ ὁ, ſtercoreus, ſtercoroſus.

Κόπρειος, ου, ὁ, idem κόπριος ἀνήρ homo vilis & qui ſtercora colligit. Suid.

κοπρεία, ας, ἡ, ſtercus. Item ſterquilinium.

κόπριον, ου, τό, ſtercus, fimus. Plut.

κοπριώδης εος, ὁ καὶ ἡ, ſtercoroſus.

κοπριών, ῶνος, ὁ, ſcarabeus quidam: ita dictus quòd 841 ſtercoreas pilas prouoluat, ex Hippocr.

Κοπρών, ῶνος, ὁ, ſterquilinium, fimetum. Poll.

κοπρώνης, apud Chryſoſt. pro homine vltimę ſortis poni traditur, quaſi ſterquilinarius.

Κοπρώ, ſtercoro. Euſtath.

κόπρωσις εως ἡ, ſtercoratio Theophr.

Κοπρέω, ſtercoro: Ody. ρ. pro eodem dicitur & κοπρεύω.

Κοπρίζω, ſtercoro, ſtercus ingero. Theophr.

κοπρισμός οῦ ὁ, ſtercoratio, lætaminis ingeſtio. Th.

κόπρισις, εως ἡ, idem. Theophr.

Compoſita.

Ἀκοπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſtercoratus non eſt.

Ἀκόπριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr.

Διακοπρος, ſtercoratus, ſtercoroſus Theophr.

Μυσκόπρος, muris ſtercus, muſcerda.

Φιλόκοπρος, ſtercoris ſeu fimi amans.

ΚΟΠΤΩ, F. ψω, ſcindo, ſeco, findo. Interdum exp. amputo, ſuccido, cædo. Xenoph. ¶ Item vulnero, ſaucio, Hom. ¶ Item cædo, icio, percutio, ferio, verbero. κόπτειν ποτὶ γαίῃ, allidere ſolo. Odyſſ. ι. ¶ Item impello, pulſo. Ariſtoph. in Plutarch. Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; quis pulſat fores? ¶ Item cudo, vel etiam percutio: (ea ſignif. qua nummi, dum ſignantur, percuti dicuntur) Ariſtot. OEcon. 2. ἐκ δὲ ποροῦ δ' ἀργυρείου νόμισμα ἔκοψε τοῦ καττιτέρου, ex ſtanno numos percuſſit. ¶ Item tundo, Ariſtot. Arat. ¶ Piſces quoque apud Ariſtot. dicuntur κόπτειν, quum aſſilientes quaſi tundunt ſuo roſtro rem aliquam: item vermes, quum rodentes aliquid & ipſi veluti tundunt.

¶ Item obtundo, ἐνοχλῶ. Plutarch. in Phocione, καὶ κόπτοντος αὐτὸν νεανίσκου ἐρωτήμασί τισι. ¶ Item ſuccutio, vt equus ſeſſorē ſuccutere dicitur. Xenoph. de re equeſt. κόπτει τὸν ἀναβάτην.

Κόπτομαι, ſcindor, ſecor, findor. Heſiod. Dicitur aliquis etiam κόπτεσθαι dictis mordacibus, vt proſcindi & concīdi apud Latinos, Epigr. lib. 2. ¶ Item vulneror, ſaucior. ¶ Item impellor, pulſor: Ariſtot. de mundo. ἐνειλούμενον πνεῦμα ἐν τῇ γῇ κόπτεται μετὰ βίας, ventus in terra cohibitus. ¶ Item cudor, percutior. Herodian. ¶ κόπτεσθαι dicuntur etiam frumenta & ſemina quum vitiantur, in primis cùm inimica,

inimica & malefica animalia eis innaſcuntur.Theop. ¶ Item ſuccutior.Xen. ¶ Item vexor:interdum & fatigor, fatiſco, laſſeſco. Dem. ¶ Item præcîdor,*(ſignif. obſcæna)* Ariſtoph.in Ran. ¶ Item plango,ſeu pectus manu plango,pectus percutio manu.Luc.Et cum accuſ.cum planctu deploro,plangore & lamentationibus proſequor.Epigr.l.2. Μηκέτι μηκέτι Μάρκε τὸ παιδίον,ἀλλ' ἐμὲ κόπἰε,ſed me plange & lugeto.

Κόμμα, τὸ, ſegmen. Item cæſum, inciſum, inciſio, pars ſeu membrum periodi imperfectum. Quintil. ¶ Item nota ſeu ſignum in nummo percuſſo:moneta. Ariſt. ¶ Item κόμματα,aquarum emiſſaria,& incilia, ad hoc inuenta & ſtructa vt aquę aut in campos aruales admitti poſſent,aut intra alueum contineri.

Κομματικὸς,οῦ,ὁ,inciſis & commatis conſtans: vel in quo inciſa & commata crebra ſunt.Hermog. In choris τὰ κομματικὰ dicuntur quando chorus lamentatur acerbos eos caſus quos in στασίμοις commemorauit. De eadem re dicitur & κομμός.

Κομματικῶς,ita vt crebra ſint commata.Hermog.

Κομμάτιον,ου,τὸ,paruum ſegmentum.In choricis carminibus quid dicatur vide Poll.

Κοπἰὸς,οῦ,ὁ,tuſus. Κοπἰὸν & κοπἰὴ, dicitur pharmacum

842 ad placentulæ formam contundendo redactum, ſic dictum quòd non coqueretur,ſed tunderetur.Dioſc. Gal.

Κοπἰάριον,(diminut.)placentula ex materia contuſa.Item idem quod κοπἰὴ Gal.

Κοπὴ,ἡ,ſectio,inciſio.Item contuſio.ex Ariſtot. Dicitur & de loco prærupto,ſeu præcipitio.Strab.

Κοπεὺς,έως,ὁ, cælum,quo marmorarij incîdunt marmora.Luc.in ſomnio.

Κοπὶς,ίδος ἡ,gladius ſeu culter aptus ad cędendum. Frequenter apud Xenoph.tribuitur Perſis & barbaris.Exp.& ſecuris. ¶ Κοπὶς,dicebatur etiam cœna ſeu conuiuium quoddam Laconicum.Athen.l.4.

¶ Κόπις,εως,ὁ,nugator,ſcurra,loquax.Eurip.

Κοπίζω, epulum agito illud quod κόπις dicitur. Athen. ¶ Item nugor,mentior.Heſych.

Κοπὰς,άδος,ἡ,quæ cædi ſolet.Theophr.

Κόπανον,ου,τὸ, piſtillum,i. quo in mortario aliquid pinſimus & tundimus.

Κοπανίζω,piſtillo tundo,pinſo.

Κοπανιτήριον,ου,τὸ,piſtillum:idem quod κόπανον.

* Κοπανιστὸς,piſtillo tuſus.Heſych.

Τρισκοπάνιστος,(comp.)ter piſtillo ſubactus.Hom.

Κόπος,ου,ὁ,labor,moleſtia:à κόπἰομαι,i.vexor,laboribus & moleſtiis premor. Ariſtophan. Item laſſitudo, fatigatio ex labore.Xen. Dioſc.Gal.

Κοπώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,laborioſus,moleſtus.Plutar. Item laſſatus,laſſus,defeſſus.Paul.Ægin.l.7.

Κοπόω,ῶ,laſſo,fatigo. Κοπόομαι,laſſor,fatigor,laſſitudine opprimor ſeu exanimor:vnde ἐκοπώθη apud Galen.laſſus eſt de via. Et κεκοπωμένος,apud Dioſc. laſſitudine confractus vel contuſus,fatiſcens.

Κοπιάω,ῶ, f.άσω, laboro.Matth.9. ¶ Item moleſtè fero,faſtidio.Plut.in apophr. τί κοπιᾶτε(εἶπεν) ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὐεργετούμενοι;cur faſtiditis eos qui ſæpe commodis veſtris ſeruierunt? ¶ Item fatigor,laſſor,fatiſco. Ioan.4.

Κοπιάομαι,idem quod κοπιάω.Ariſtot.

Κοπιαρὸς,οῦ,ὁ, laborioſus, moleſtus, laſſitudinem neruis inferens.Ariſtot.

* Κοπιατὴς,qui laborat,qui operatur.In auth.

* Ακοπίατος, idem quod ἀκοπίαστος, indefeſſus,qui non laborat.Vnde ἀκοπιάτως,aduerb.ſine labore.Sap.Sol. c.16.

Κοπάζω,ceſſo nimio labore fractus,ceſſo graui labore fatiſcens.Item ſimpliciter,ceſſo.Ariſtot.

Κοπετὸς, οῦ, ὁ, planctus, plangor, lamentatio in qua pectus plangimus,ſeu manu tundimus.Plut.

* Κόπωσις,idem quod κόπος.Eccleſ.cap.vlt.

Compoſita,ac primùm ex κόπἰω cum præpoſitione.

Ανακόπἰω, retundo,inhibeo,retro inhibeo. vt ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα,apud Luc. Item elido, vt ἀνακόπἰειν ἔξω ὀφθαλμοὺς,elidere oculos.

Ανακόπἰομαι,retundor,inhibeo.Luc.Item elidor. ἀνεκόπη τοὺς ὀφθαλμούς.

Ανακοπὴ,ἡ,inhibitio,retuſio.Plut.Exponitur etiam reciprocatio apud Ariſtot.

* Προανακόπἰω,(decomp.)præcîdo,priùs incîdo. In nou. conſt.

Συνανακόπἰω,ſimul retundo.Laert.

Αντικόπἰω,retundo,repercutio,propulſo.Theophr.

Αντικοπὴ, repulſus, ipſe repellendi actus.Plut. Item conflictatio,colliſio:apud Phil.

Αποκόπἰω, abſcindo,exſcindo,recîdo,amputo. Hom. Xenoph. ¶ Item metaph. præcîdo, vt ἀποκόπἰειν ἐλπίδα, apud Theodorit. hiſt.eccleſiaſt.lib.3. ¶ Item repello,abiungo,ſeparo.Et metaph.auolo,abſtraho, apud Syneſ.

Αποκόπἰομαι,excindor,abſcindor.Ariſtoph. ¶ Item abſtrahor,auellor. Item obtundor: vnde ἀποκεκομμένη φωνὴ,obtuſa vox,apud Plut. ¶ Item deplango,cum planctu deploro.Eurip. 843

Απόκομμα, τὸ, abſciſſum ſeu amputatum alicunde fruſtum,fragmentum.Theocr.

Αποκοπὴ,ἡ,abſciſſio,amputatio. Apud gram. ἀποκοπὴ, figura eſt qua vltima vocabuli alicuius ſyllaba abſcinditur.vt δῶ pro δῶμα,νίφα pro νιφάδα,&c.Ariſtot.de poet. Αποκοπὴ, ſeu ἀποκοπαὶ χρεῶν, tabulæ nouæ.Plut. ¶ Item obtuſio: vnde ἀποκοπὴ φωνῆς,vocis obtuſio,apud Dioſc.

Απόκοπος,abſciſſus,i.cui abſciſſa eſt virilitas:ſpado. Item debilis,imbecillis.Suid.

Decomp. Προαποκόπἰω,præcîdo.

Συναποκόπἰω,ſimul abſcindo.Plut.

Διακόπἰω, diſcindo,diſſeco,diffindo.Item interſeco,intercîdo: vt διακόπἰων σφυγμὸς,pulſus interciſus. Item dirimo:Plut. Item interrumpo,interpello.Gal. Item perrumpo. Plut. Et ſpecialiter aciem perrumpo,impreſſionem facio, apud Xen.Hell.i. Item pertundo,traiicio,apud Luc.

Διακόπἰομαι, diſcindor,diffindor. item vulneror. Ariſtot.Item interpellor,interrumpor.Dem.Interdum exp. diſtrahor, diſtineor, diſtringor, vt apud Chryſ. διακόπἰομαι ταῖς φροντίσι.

Διακοπὴ,ἡ,interciſio,diremptio. Apud Hippocr.ſic dicitur omne vulnus quod altè deſcendit & impactum eſt: ſpecialiter verò apud medicos διακοπὴ nominatur ſoluta in oſſe capitis continuitas ab aliquo acuto occurſante & abſcindente.Gal.Dioſc.

Διάκοποι,οἱ, ſciſſuræ. Sic quoque dicebantur in aggeribus meatus interciſi ſeu incilia hiantia per quæ Nilus tranſmittebatur in arua remotiora ſ aggeribus deſtinata.

Decomp. Αδιάκοπος,non interciſus aut diremptus, non interruptus. Heſych. Αδιακόπως, more eorum quæ interrupta aut dirempta non ſunt.

Εγκόπἰω,incîdo. Item intercîdo,ſeu iter aut curſum intercîdo,impedio, præpedio: vnde paſſ.apud Greg. ἡ κακίας ἐγκοπἰομένης ἀρετῆς ὁδοποιουμένης.Item interpello.Act.ap.c.24. ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖον σε ἐγκόπἰω. Itē impingo ſeu infigo: vt ἐγκόπἰειν πάτταλον, clauum impingere,i.cum ictu adigere.Theophr.

Εγκομμα,τὸ,impedimentum,offendiculum.Heſych.

Εγκοπὴ ἡ, inciſio, inciſura, inciſus: apud Suid. Apud medicos idem ſignificat quod διακοπή.Item prępeditio,interciſio itineris ſeu curſus.Heſych.

Εγκοπεὺς, ὁ, cælum: inſtrumentum quo marmorarij marmor incîdunt.Luc. in ſomn.

Εκκόπτω, excîdo,excindo. Plut. ¶ Item extundo,ex-

cutio,euerbero. Ariſtoph. ¶ Item intercîdo: vt ἐκκόπτειν ὕδατος ἀγωγάς, intercîdere aquæ ductus. Herodian.

Ἐκκοπή,ἡ,exciſio,exectio.Medicis eſt caluariæ fiſſura cum oſſis offenſi ruptura.Paul.Ægin.

Ἀντεκκόπτω,(*decomp.*)viciſſim excindo.Laert.

* Παρεκκόπτω,Plut.in præc.de ſan.tuenda.

Ἐπικόπτω, incîdo, præcîdo, i. in ſuperficie & cacumine cædo aut decîdo.Theophr. Item accîdo,i.vires extenuo & opes ac potentiam alicuius imminuo.Ariſtot. Item retundo,reprimo,cohibeo.Greg. ¶ Item reprehendo.Laert.in Xenophane, ἐπικόπτειν αὐτῷ τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. ¶ Item cædo, ferio,deſuper ictum incutio.Od.γ.βοῦν ἐπικόψων. ¶ Item cudo.apud Ariſtot.OEcon.2.

Ἐπικοπή,ἡ,inciſio,acciſio,præciſio:qua arborum extremę partes deputantur.Theophr. Item inciſio,vulnus:apud Dionem.

Ἐπίκοπος,acciſus,præciſus,decacuminatus: ſeu breuis.Theophr. Item ſubſtantiuè,lignum quod ſupponitur ei rei quę ſecatur.Luc.

Ἐπίκοπος, dicitur etiam character qui initio malè impreſſus denuò imprimitur.Heſych.

Ἐπικόπανον, menſa coquorum ſupra quam carnes ſecari ſolent.Poll.l.6.&.10.

Ἐπικόπτης,reprehenſor,caſtigator.Laert.

Κατακόπτω,decîdo,amputo,deputo,vel detrunco.Theo-
844 phr. Item concîdo,ſeu in minutas partes concîdo & comminuo.Thuc. ¶ Item nummum percutio.Xen.

Κατακόπτομαι,plango.Chryſoſt.

Κατακοπή,deciſio,detruncatio.Theophr.

* Συγκατακόπτω, ſimul concîdo, concîdo, συγκόπτω. Plut.

Παρακόπτω,perperam cudo,falſum numerum percutio, monetam non bonam cudo:vnde παρακεκομμένον νόμισμα,nummus ſubæratus.Item metaph.vt apud Lucian.in Lexiph. εἴ τι ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς πόλεως παρακόπτοι,adulteraret. ¶ Item fraudo,damno afficio: vnde in paſſiua voce apud Ariſtoph.in equit. Ὅσον με παρεκόπτε χρόνον τοιαῦτα κρουσιδημῶν. ¶ Item deliro,mente captus ſum,mente erro.Plutar. ad Colot. οὐ κραιπαλῶντες οὐδὲ φαρμακῶντες οὐδὲ παρακόπτοντες. Pro eodem dicitur & παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ,apud Ariſtot.

Παρακοπτικός,ὁ,ἡ, mentis errori obnoxius, delirans, demens.Item mentem errare faciens.Gal.

Παρακοπή,ἡ,delirium,mentis error.Dioſc.

Παράκοπος,mente eiectus,furibundus.Æſchyl.

Περικόπτω, circumcîdo, circumcirca reſeco & mutilo. Thucyd.Item metaph.accîdo,i.vires & potentiam alicuius infringo ac imminuo,& veluti trunco. Dem. Et cum genit.vt apud Plutarc.in Lucullo, δύναμιν ἢ Πάρθοις περικόπτει τῆς Ἀσίας.

Περίκομμα, τὸ, fruſtum circumcidendo amputatum ſeu quod circumciſum eſt.Item peculiariter,edulium quoddam ex herbis carnibúſque conciſis.Athen.

Περικοπή,circumciſio,circumciſura qua quippiam in orbem truncatur:vt τῶν Ἑρμῶν περικοπή,apud Andoc.Item quæuis mutilatio & truncatio. ¶ Sic dicitur etiam ſententia certo ambitu orationis comprehenſa,ſeu determinatio,item limitatio.Baſil. ¶ Item lineamentum, ſeu corporis deſcriptio, vel ornatus. Polyb. ¶ Περικοπαί, ſignificant etiam facultates ſeu ſarcinas & apparatum hominis ſuperfluum. Suid. ex Polybio.

Προκόπτω, procedo, pergo ſeu prouehor vlterius. Æſchin. προκόπτειν τῇ ἡλικίᾳ,ætate progredi.& Lucæ c. 1.προέκοπτε σοφίᾳ, prouehebatur in ſapientia. Item proficio,facio progreſſus in aliqua re.Lucian. ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι. Sic in 2.ep.ad Tim.c.2. ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας, longiùs ad iniquitatem procedent. ¶ Item procedo,i.prætereo,abeo. Rom.c.13.ἡ νὺξ προέκοψεν.

Προκοπή,proceſſus.Plut.

Πρόκοπος,ſucceſſus.Polyb. προκοπίς,ίδος,ἡ,cæſaries. Heſych.

Προσκόπτω,allido. vnde Naz. προσκοπτόμενα τῇ πέτρᾳ νήπια, infantes petrę alliſi. Item impingo, offendo. Matth.4. & Luc. 4. μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. Et cum dat.vt 1.Pet.c.2.οἳ προσκόπτουσι τῷ λόγῳ.Exponitur etiam incurro.Syn.Item cum impetu irruo & inuehor.Matt.7.προσέκοψεν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ.

Προσκόπτομαι,offendor,vel offenſus ſum.Appian.

πρόσκομμα,τὸ,offendiculum,obſtaculum.Rom.14.1. Pet.c.2. 1.Cor.8. Exponitur etiam damnum,mulcta. Suid.

προσκοπή,idem quod πρόσκομμα.Thuc.

Decomp. Ἀπρόσκοπος, qui in offenſo gradu procedit:inoffenſus.Act.14. Ἀπροσκόπως,ſine offendiculo, ita vt pedem non impingas nec offendas.

Συγκόπτω,concîdo,ſeu conſcindo.Item pugnis concîdo, verberibus cædo.Xen.Item diſcindo:vnde Luc.πολλαὶ φιλίαι συνεκόπησαν.

Συγκόπτομαι, ſyncope corripior,*hoc eſt*,cor mihi velut conciditur ac contunditur, ac omnia vincula quibus vita continetur quaſi diſciſſa reſoluuntur. A- 845
reth.

Συγκομμάτιον,genus quoddam edulij.Heſych.

Συγκοπή, apud medicos dicitur præceps lapſus omnium facultatum ſeu virium in corpore humano.Ægin.l.3.c.34. ¶ Item figura grammatica qua ſyllaba è medio dictionis alicuius aufertur, quum ἐπίπεδον dicitur pro ἐπιπέδιον.

Συγκοπτικός, ſyncopen inducens,animæ defectionem & præcipitem virium lapſum afferens.Gal.

Ὑπερκόπτω,ſupero,ſuperſcando,ſupergredior.Them.

Ὑποκόπτω,ſuccîdo.

Compoſita ex κοπὴ ſine præpoſitione.

Ἀμνοκόπος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,paſtor.Heſych.

Ἀμφίκοπον,vtrinque ſcindens.Euſt.

Ἀργυροκόπος,qui argentum ſeu argenteos nummos cudit,qui pecuniam ſignat.Plut.

Ἀργυροκοπέω,argenteos nummos cudo,vel argentum ſigno.Chryſoſt.

Ἀργυροκοπεῖον,τὸ,ſignandæ pecuniæ officina. Athen.

Ἀργυροκοπιστῆρες λόγων, metaphoricè dicuntur qui verba aut orationem edunt.Poll.ex Crat.

Ἀργυροκόπος,argentarius.Regum l.4.c.12.

Ἀρτοκόπος,piſtor,piſtrix.Xen.

Ἀρτοκοπέω,piſtrinam exerceo.

Ἀρτοκοπεῖον,piſtrinum.

Ἀρτοκοπικὸς,liber apud Athenæum.

Βλαστοκοπέω,germina quaſi amputo.Theophr.

Βωλοκοπέω,glebas ſcindo vel frango,occo.Poll.

Βωλοκοπία,ἡ,glebarum fractio,occatio.

Δᾳδοκοπέω,tædam excîdo.Theophr.

Δενδροκοπέω,arbores ſeco ſeu exſcindo.Xen.

Δημοκόπος, qui populum veluti concutit obrepens ei arte aliqua: ſeu qui popularitate populum ſibi ſeruire impellit.

Δημοκοπέω,popularitate illa vtor.Plut.

Δημοκοπία, eiuſmodi popularitas qua multitudini muneribus & gladiatoriis ſpectaculis obrepere quis ſolet.Plut.in Fab.

Decomp. Ἐκδημοκοπέω,popularitate mihi populum ſeruire perpello.Chion Matridi.

Καταδημοκοπέω,idem:apud eundem.

Δοξοκοπία,oſtentatio,iactantia.Item auræ popularis captatio.Plut.

Δρυοκόποι,(q.d.querciſecæ ſeu roboriſecæ,ſ.aues)roboricei generis aues.

Θαλασ-

Θαλασσοκοπέω,vel θαλαττοκοπέω,tumultuor.Item vana loquor.

Θυροκοπέω,ianuam pulſo Ariſtoph. Metaphoricè apud Syneſ.de inſomn.ἀκοὴ δὲ καὶ ὄψις οὐκ εἰσὶν αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθητικὰ ὄργανα, ὑφ' ὧν θυροκοπεῖται τὰ ἔξωθεν αἰσθητήρια,velut ianua pulſantur.

Θυροκόπης,& θυροκοπήτης,ianuæ pulſator.

κρεωκοπέω,carnes ſeco.Æſchyl.

κριοκοπέω,ariete quatio & ſubruo.Polyb.

Λιθοκόπος,lapicida,latomus,Poll.ex Demoſth.

Λιθοκοπία,ictus lapide factus.Suid.

Μελοκοπία,ἡ,membrorum amputatio.

Μετεωροκοπέω, ſublimia cędo. Et Metaph.circa ſublimia volo & fruſtrà laboro.Ariſtoph.

Νεόκοπος,recens cæſus.Poll.& Ariſtophan.

Νευροκοπέω,neruos incîdo. Ioſuæ cap.7. Metaph.apud Hermog νευροκοπεῖσθαί μου τὴν ψυχήν.

Ξυλοκόπος, qui ligna cædit,ſeu ad ligna cædenda aptus.Xen. Οἱ ξυλοκόποι, ſunt aues quædam quę roſtro arbores tundunt.Ariſtot.

Ξυλοκοπέω,fuſte cędo.Polyb.

Ξυλοκοπία,ipſa actio cædendi fuſtibus.Polyb.

" Ολόκοπος,totus conciſus.Dioſc.

Ονοκόπος, qui aſinariam molam vel ὄνον impellit & agitat:molitor.Pol.l.7.c.4.

Ορτυγοκόπος, qui ludit ludum qui ὀρτυγοκοπία dicitur. Poll.l 9.

Ορτυγοκοπέω,ludo ludum iſtum:apud eundem.

Ορτυγοκοπία,ludus in quo ὁ ὄρτυξ ἐκόπτετο τῷ δακτύλῳ.Poll.ibid.

Ορτυγοκοπικὰ ὀνόματα, vocabula propria τῆς ὀρτυγοκοπίας.Poll.ibid.

Οστοκόπος,oſſa tundens.Et ὀστεοκόπος,idem.Hipp.

Οχλοκόπος,qui turbam ſeu populum concitat. Polyb.

Οχλοκοπέω,turbam popularem concito.Plut.

Οχλοκοπία,turbę popularis concitatio.

Πραξικοπέω,facto quopiam aſtuto & callido circumuenio.Polyb.

Πραξικοπέομαι,facto quopiam calido circũuenior.

846 Ρινοκοπέω,naſum amputo ſeu ſeco.Suid.

Σητόκοπος,à tineis pertuſus ſeu deroſus.

Στηλοκοπέω,in ſtele ſeu cippo incîdo. Poll. Item infamia noto.Hermog.

Σφυροκόπος,qui malleo percutit ſeu tundit.Gen c.4.

Τραχηλοκοπέω,collum abſcindo ſeu amputo.Plut.

Φυλλοκοπέω,folia amputo ſeu abſcindo.

Χαλαζοκοπέω,grandine ferio aut contundo.Theophr.

Χαλαζοκοπία , calamitas illa qua aliquid grandine contunditur aut vexatur.

Χειροκοπέω,manum abſcindo vel amputo.

Χεῖρες κόπτονται,manus mihi abſcinduntur.

Χορτοκόπος fœniſex.

Χορτοκοπεῖον,ſeu χορτοκόπιον , campus fœnarius,pratum.Dioſc.l.2.c.177.& l.3.c.21.

Χρεωκόπος, debiti ſeu debitorum reſciſſor,creditorum fraudator.

Χρεωκοπέω , debitum ſeu debita reſcindo , debito fraudo:vnde paſ.χρεωκοπεῖσθαι,apud Phalar.

Χρεωκοπία,ἡ,æris alieni reſciſſio.

Χρεωκοπίδαι,idem quod χρεωκόπαι.Plut.

Ωτοκοπέω,aures obtundo,*ſcilicet garrulitate*.Heſych.

Compoſita ex κόπος.

Ακοπος,ου ὁ καὶ ἡ,indefeſſus,infatigabilis.Xenophon. A medicis ἄκοπα dicuntur medicamenta quibus aduerſus laſſitudines vtuntur,quę & Lat acopa.¶ Item ἄκοπος fruticis nomen : qui ſic appellari creditur, quòd parturientibus laborem mitiget,teſte Dioſc.& Plin. ¶ Item qui moleſtia affectus non eſt ſeu cui nullis moleſtiis cor contunditur : apud Suid. Item qui corruptioni obnoxius non eſt,& præcipuè à vermium noxa tutus.Ariſtot.

¶ At ἄκοπος, gemma quędam, de qua Plin. lib.27. cap.4.

Ακόπως,ſine laſſitudine. Item ſine noxia animalium maleficorum.Theophr.

Ακοπίαστος,ου,ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄκοπος. Item facilis,laſſitudinem nullam afferens Ariſtot.

Ακοπιάστως,ſine labore & laſſitudine.

Εγκοπος , labore ac laſſitudine plenus, laborioſus, difficilis,Heſych.Item laſſus,laſſatus,ex Epigr.

Εκκοπος,laſſatus,vel laſſitudine eneruatus.Suid.

Εὔκοπος,facilis,qui facili labore fit.Item qui facili labore rem aliquam conficit.Epigr.l.2.

Εὐκόπως,facilè,nullo negotio.Ariſtoph.

Εὐκοπία,facilitas.

Γήκοπος,medens laboribus & doloribus.Ariſtoph.

Κατάκοπος,defeſſus,labore confectus.Plut.

Υπέρκοπος,ſupra modum aut valdè laſſatus..Ariſtot.

Υπόκοπος,aliquatenus laſſatus.Xen.

ΚΟΡΑΛΛΙΟΝ,ſiue κουράλιον,ου,τὸ, corallium, corallum,curalium,lapis marinus rubens ; cuius meminit Plin. l.32.c 3. Apud Dionyſ.de ſitu orbis,λίθος ἐρυθροῦ κουραλίοιο.

κοραλλίζω,ſiue κουραλίζω,coralli modo rubeo.

ΚΟΡΑΞ,ακος,ὁ,coruus.Athen.Plut. Imprecationibus iubetur aliquis abire ἐς κόρακας, Lat in malam rem, vel in malam crucem,ſæpe apud Ariſtoph.

¶Κόραξ,coruus:eſt etiam ſignum cœleſte apud aſtronomos.¶ Item nomen piſcis,apud Athen.¶ Eſt etiam ſpecies machinę. Polyb.Vitruu. vocat coruum demolitorem & gruem. ¶κόραξ,dicitur etiam malleolus ferreus quo fores pulſantur aut attrahũtur,Epig. l.2.Euſtat.κοράκιον etiam appellat. ¶ Item roſtrum gallinaceum.Heſyc. ¶κόραξ,eſt etiam genus ſupplicij,apud Luc.¶ Item nomen paſtilli:apud Aët.l.4.

κορακώδης,εος ὁ καὶ ἡ,coruinus.

κοράκινος,ου,ὁ,coruinus.vt κοράκινον χρῶμα.κορακῖνος ου, ὁ,coracinus piſcis nomen.Athen κορακινίδιον,paruus coracinus.ibid.

κορακίας ου,ὁ, coruinus, coruo ſimilis, qui de coruorum ſpecie eſt Item graculus,ſpecies quędam monedularum.Ariſtot.κορακίας,itidem piſcis ſpecies. 847

κοράκιον ου,τὸ, coruulus. Item tudes ſeu malleus quo pulſantur fores. Euſtath. Eſt etiam ficus,cuius fructus coracino colore eſt, vt Ariſtoph.ſchol. & Suid. tradunt,alio nomine κορώνεως appellatur.

κορακόομαι κοράττω,κοράττω denigro.

κοράττω,precibus inſto & vrgeo. Suid.Heſych verò κοράττειν eſt κορακοῦσθαι.

Σκορακίζω, ad coruos abire iubeo,amando aliquem & iubeo abire in malam rem. Demoſth.

Σκορακισμὸς οῦ,ὁ, contumelioſa repulſio qua aliquẽ ad coruos amandamus & in malam crucem faceſſere iubemus.Plut.

Compoſita.

Αποσκορακίζω , ad coruos abire iubeo , contumelioſè repello. Alciphr. Quidam exp. in locum deſertum amando. Suidas vult ſignificare etiam ἐξουτελίζειν, id eſt , contemptui habere,vilipendere : aſſis non æſtimare.

Αποσκορακισμὸς ου ὁ , amandatio alicuius in malam rem,i contumelioſa repulſio. Apud Eſaiam cap.vlt. Αποσκορακισμὸν,interpr.increpationem.

Εκκορακίζειν , Suidæ eſt abigere.Alij eiicere & iubere faceſſere εἰς κόρακας.

Νυκτικόραξ,ακος,ὁ,coruus nocturnus.Ariſtot.

Πυρρόκοραξ,corui genus luteo roſtro,apud Plin.l.10.c. 48.vbi & φαλακροκοράκων fit mentio.

ΚΟΡΔΑΞ,ακος,ὁ, cordax : genus ſaltationis comi-

eſt quod apud Græcos habitum eſt φορτικὸν, vt tradit Athen.
κορδακικὸς, οῦ, ὁ, cordacius, cordaci conueniens, cordacem decens. Ariſtot Rhet. 3.
κορδακίζω, cordacem ſalto, turpiter ſalto. Suid.
κορδακισμὸς, οῦ, ὁ, cordacis ſaltatio. Dem.

ΚΟΡΔΥΛΗ, ης, ἡ, claua, fuſtis, Suidæ. Ariſtoph. ſchol. κορδύλην à Cypriis vocari ſcribit inuolucrum capitis. Sunt qui dicant eſſe & genus viliſſimi piſciculi, vnde eſſe prouerb. apud Suid. κορδύλης οὐκ ἄξιος. ¶ Sic dicitur etiam pelamis puſilla, ſeu fœtus thynni. Apud Ariſtot. hiſt. an lib. 6 cap. 17. ſcribitur σκορδύλη pro eodem.
- κόρδυλος, piſcis quidam de quo Ariſtot. de part. anim. l. 4. c. 13. A Numenio in Halieutico vocatur κύρυλος, teſte Athen. l. 6.

Compoſita.

Ἐγκορδυλέω, inuoluo, apud Ariſtoph in Nub.
Συγκεκορδυλημένος, coaceruatus. Heſych.

ΚΟΡΕΩ, F. έσω, & ήσω, verro, purgo. Hom. Dem. Et metaph. apud Ariſtoph. in Pace, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, ne facias vt incolis deſtituatur. Item mundo, orno, curo. ¶ Item ſatio, ſaturo, exatio. Il. ρ Et in paſſiua ſignif. Il. τ. οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς, vino expletus & dapibus.

¶ *Deriuata ex κορέω, verro, mundo, curo.*

* Κορέσκω, ſatio, κορέω. Nic. in Alex.
κόρημα, τὸ, quod verrendo collectum eſt, purgamentum. Poll. Item pro ipſis ſcopis quibus verritur. Ariſtoph. in Pace. καὶ τοῦ δοῦ τὸ κόρημα.
κόρηθρον, ſcopæ, ſeu ſcopulæ. Lucian.
κόρος, ου, ὁ ſcopæ, κάλλυντρον, Heſyc. ¶ Item puer, iuuenculus, ſeu filius. Athen. Item nouellum germen. Gal. ¶ Item ſatietas, de qua ſignif. in ſequenti claſſe deriuatorum.
κόρη ης, ἡ, pupa, puella, iuuencula. Xenoph. Interdū exponitur, virgo: vt apud Plut. de leg. κόρη καὶ δέσποινα. Demoſth. παῖς κόρη, puella virgo. Item filia. Iſocr. in Helene, κόρην τὴν Διὸς καὶ Δήμητρος. Dicitur & de nupta puella, ſed adhuc iuuencula. Herodian. Interdum κόρη, ſeu κώρη Doricè, abſolutè ponitur pro
848 Proſerpina: vt apud Bion. Smyrn idyl. 1. ¶ Item, pupa, imaguncula pueri vel puellæ, aut alterius animalis. Etym. ¶ Item pupilla, i. nigrum illud quod eſt in medio oculi, vt inquit Poll. Theocr. idyll. 6.
- καλὰ δ' μὶν ἁ μία κώρα, Doricè pro κόρη, vide & Rufum ¶ Item apud Hippocr. τὸ κόρικον, teſte Gal. quòd fructum habeat τῇ κορίῳ ſimilem.
κορικὸς οῦ, ὁ, puellaris, virginalis. Poll.
κορικῶς, puellariter, puellarum more. Phil.
κορίκιος, ου, ὁ, ad virginem ſeu puellam ſpectans. Poll
κόριον, ου, τὸ, pupa, puellula. Theocr. idyll. 11. ¶ Item ſacrificium pro pueris iuuenculis. Poll. ¶ Sic dicitur etiam coriandrum, quòd hebetet oculorum pupillas.
κοροειδὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, puellaris.
κορίδιον ου, τὸ, puellaris.
κορίσκη, ἡ, & κορίσκιον, τὸ, puellula, pupa. Poll.
κοράσιον, ου, τὸ, pupa, puellula. Matth. 9. κορασιώδης, puellaris. Plut.
κορεύω, deuirgino, ſtupro. Euſt. & Eurip.
κόρευμα, τὸ virginitas: apud eundem. Eurip.
κορεία, ἡ, idem. Suid. ¶ Item ſacrificium in honorem Proſerpinæ. Heſych. Item pulchritudo. Heſych.
κοῦρος, ου, ὁ idem quod κόρος, ex eóque factum poetica epentheſi τοῦ υ Il. δ. ¶ Item nouellum germen, ſeu ramus, ſicut & κόρος. Doricè pro eo κῶρος dicitur: Theocr. Fœm. gen. κούρη idem quod κόρη. Od. ζ. Ὧδέ με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή. Dicitur & de vxore ſeu muliere iuuencula. Il. α. Interdum exp. filia, ſicut & κόρη, vt Il. ξ κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
κουρότερος, (compar.) iunior. Heſiod.
κουροσύνη, & Doricè κωροσύνη, ἡ, pueritia, infantia. Theocr. idyll. 25. κουρόσυνος θρὶξ, puerilis capillus, in Epigr.
κουρίδιος, iuuenilis: plerunque ei tribuitur qui iuuenili ætate vxorem duxit. Hom. Luc. κουρίδιον δῶμα, ædes in quas aliqua virgo iuueni marito nubens peruenit. Od. τ. Fœm. κουριδία, de vxore iuuencula, ſeu quæ virgo nupſit. Iliad. γ. κουριδίην ἄλοχον θαλερήν. Herodot. lib. 1. κουρίδιαι γυναῖκες,
κουρίζω, iuuenem ætatem ago. Odyſſ. υ. Item iuuenilia ſapio. Suid. Item à puerili ætate educo. Heſiod. in Theog. Ἄνδρας κουρίζουσιν Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι.
κουρίζομαι, nubo, hymenæus mihi cantatur. Heſych.
κορίζομαι, blandior, blandè appello, ſeu compello: Ariſtoph. Τοῦτον υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο. κορίζόμεναι puellæ nubiles.

Compoſita, ac primùm ex κορέω & κόρος, ſcopæ.

Ἀκόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſcopis mundatus non eſt. Item incultus, minimè ornatus. Ariſtoph.
Ἐκκορέω, euerro, verrendo expurgo. Syneſ. Exponitur etiam, excutio, apud Alciph. ep. 38.
Ζάκορος, æditus, qui templa mundat & verrit. Plutarc. Item generaliter famulus, miniſter, ſeu miniſtra, famula, quarum miniſterio in verrendis expurgandíſque ædibus vtimur. Etym.
Ὑποζάκορος, (decomp.) qui inſeruit æditwo, ſeu qui eſt miniſter æditui. Herodot.
Μυληκόρον, ου, τὸ, ſcopæ quibus in mola vtuntur.
Νεωκόρος, cui templi verrendi & expurgandi cura commiſſa eſt: ædituus. ſchol. Ariſtophan. Item nauta purgandæ nauis curam habens. in Epigr.
Νεωκορέω, templi verrendi & ornandi curam habeo, ſum æditwus.
Νεωκορία, ἡ, munus ædituì. Theocr.
Παρακορέω, conuerro, verro. Poll. l. 6.
Περικορέω, circumcirca verro, conuerro.
Περικόρημα, τὸ, purgamentum.
Σηκοκόρος, qui ſtabulum verrit ſeu purgat: aut qui ſtabuli curam gerit. Odyſſ. ρ. Exponitur etiam, ædituus, qui deorum delubra verrit, eorúmque curam gerit. Pro eodem dicitur & σηκηκόρος, & Doricè σηκοκόρος.

Compoſita ex κόρος, ſeu κοῦρος, puer.

Ἀγλαόκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſplendens & quaſi florens iuuenibus, pulchros iuuenes habens. Corinthum ἀγλαόκουρον appellat Pindarus, Olympiorum ode 13.
Ἀμφίκορος, medius inter tres fratres. Heſych.
Διακορεύω, & διακορέω, deuirgino, ſtupro, ſeu conſtupro, 849
vitio, virginitatem eripio. Suid.
Διακόρευσις & διακόρησις, εως, ἡ, ipſa actio deuirginandi, ſtuprum.
Διόσκουροι, (qui & διόσκοροι) Iouis filij, Διὸς κοῦροι, Caſtor & Pollux, ita per excellentiam dicti Iouis & Ledæ filij: quum alioqui Διὸς κοῦροι dicantur & reges à Steſichoro. Plut.
Συγκασικόρη, germana ſoror. Eurip.
Ψευδοκόρη, fictitia & ementita puella.

Compoſita ex κορίζομαι.

Διακορίζω, deuirgino. Heſych. ¶ Item intentis pupillis ſeu pupulis inſpicio: idem Heſych.
Διακουρίζεσθαι, intentis pupillis intueri. Etymol. Pro eodem ſcribitur & διακορίζεσθαι, apud Suid.
Ἐπικορίζω, ſperno & reiicio. Ariſtot.
Ὑποκορίζομαι, ſubblādiens voco, ſubblandior, ſeu blandis verbis compello. Ariſtoph. Item minuendo ſeu extenuando verum nomen ſpecioſius & honeſtius nomen prętexto. Plutar. in Sol. ἀστείως ὑποκορίζεσθαι τὰς μὲν πορνὰς, ἑταίρας. Interdum ex contrario modo tacendo verū nomen falſo ſeu turpiori nomine appellor

pello:vt apud Xen.apomn.l.2.οἱ δὲ μισοῦντες μὲ ὑπο-κοριζόμενοι ὀνομάζουσι κακίαν.Exponitur etiam innuo & indico,apud Plut.ſymp.6.probl.7.

Ὑποκόρισμα, τὸ, malæ rei integumentum,& ſpecioſum ac honeſtum nomen auribus blandiens. Plut.in polit.præc.Athen.lib.11.

Ὑποκορισμὸς, extenuatio qua rei turpi honeſtum nomen prętexitur.Ariſtot.

Ὑποκοριστικὸς,οῦ,ὁ, extenuatorius,diminutiuus.Athen. l.14.

Ὑποκοριστικῶς,blandè,ſeu ſubblandiendo. Item more eorum quę diminutiua à grammaticis appellantur. Athen.l.7.

¶ *Deriuata ex κορέω,ſatio.*

κορέννυμι,ſeu κορεννύω,idem quod κορέω,ſatio. κορέννυσθαι dicimur etiam quum nobis ſatisfit, & cupiditas noſtra acquieſcit.Herodian.

κόρος,ου,ὁ,ſatietas.Iliad.ν.Ες κόρον & ἄχρι κόρου, ad ſatietatem,Luc.Demoſth. Διὰ κόρον,prę nimia ſatietate: Phil. ¶Κόρος,eſt etiam menſurę quoddā genus quadraginta medimnûm & vnius, teſte Ioſepho lib.3 de antiquit.vnde ἡμικόριον,dimidia cori pars.

Compoſita.

Αἰγικορεῖς,caprarij,qui capras ſatiant & paſcunt. Et generaliter aliorum pecorum paſtores.Plut.

Αἱμακουρίαι,ſeu αἱμακορίαι,inferiæ,parētationes. Pind. Ode 1. ſic dictæ putantur quaſi animæ mortuorum ſaturentur iis quæ inferiis ipſis mittuntur.

Ἀκορία,ἡ,inſatiabilis auiditas.

Ἀκόρεστος,ου,ὁ καὶ ἡ, inſatiatus,inſaturabilis.Phil.

Ἀκορέστως,inſatiabiliter,inexplebili cupiditate.

Ἀκόρητος,poetis idem quod ἀκόρεστος,Il υ.

Ἀνεπικόρητος,idem quod ἀκόρεστος.Heſyc.

Ἀψίκορος,faſtidioſus, qui ſimul ac guſtauit quod appetit,eo faſtidito aliud appetit.Ariſtot.rhet.2. Τὸ ἀψίκορον,faſtidium ,ſeu auiditas eius qui rem cuius auidus fuit ſtatim faſtidit Plut.

Ἀψικορία,idem quod τὸ ἀψίκορον.Plut.

Ἀψίκορος , cum faſtidio tali quod aliud atque aliud appetit.

Γυιόκορος , membra ad ſatietatem vſque depaſcens : vt γυιόκοροι μελεδῶναι,apud Heſiod.

Διάκορος,ſatur,ſatiatus.Xen.in Laced.pol.

Διακορὴς,έος, ὁ καὶ ἡ,idem.Plut.in Lyc.

Διακόρως,abundè,affatim,ſatis ſupérque.Poll.

Κατακορέννυμι,exſatio,idem quod κορέννυμι.

Κατάκορος,idem quod διάκορος. Poll. Item nimius, qui ſatietatem & faſtidium affert. Plut. in Alex. Itē inſatiabilis,ſeu inſaturabilis.Suid.

Κατακόρως,ad ſatietatem vſque,abundè,&c. Plut. Item immodicè,apud Dem.

Κατακορὴς,idem quod κατάκορος & διάκορος. Suid. Exponitur etiam faſtidiens.Item multus,redundans, quum de re dicitur.Plat. κατακορὲς, (*aduerbi l.*) ad modum,in plenum,quod ſatis eſt.Theophraſt. Item merus,purus,ſincerus.Ariſtot.

κατακορέως,ſufficienter,ſincerè.Gal.

850 Προσκορέννυμι,idem quod κορέννυμι.

Πρόσκορος,ſatur,vel ſaturitatem afferens.

Προσκόρως,ſatis ſupérque,abundè.Hermog.

Προσκορὴς , ſatietatem inducens ſeu afferens. Luc. Hermog. Exp.etiam faſtidium inducens & ſatietate ingratus,nimius,apud Aretham.

Τραπεζοκόρος, qui ſatiatur ſeu expletur menſis appoſitis.Phocyl.Vide & in com.à Κείρω.

* Ὑπερκορέω,ſupra modum ſatio.Theogn.

Ὑπέρκορος,ſupra modum ſatur.Athen.l.10.

Ὑπερκόρως,ſatis ſupérque.Poll.

Ὑπερκορὴς,idem cum ὑπέρκορος.Dion.

ΚΟΡΘΥΣ, υος,ἡ, aceruus, agger, tumulus. Theocr.

κορθύω,ſeu κορθύνω,coaceruo.Heſiod.

κορθύομαι,in aceruum colligor.Il.ι.

ΚΟΡΙΣ,ιος,ὁ καὶ ἡ, cimex.Ariſtot.Dioſc. ¶Item herbæ ſeu fruticis nomen qui aliàs hyperiσon. Dioſc. lib.3.c.174.¶Κορὶς eſt piſcis quidam:item herba quę & χαμαίπιτυς Heſych.

κόριον,& κορίαννον ſiue κορίανον,coriādrum, frutex caule exili , cicutæ odore graui , &c. quidam exiſtimarunt ſic appellatum quòd folia eius & caules cimices redoleant.Dioſc.Gal.Nic.in Alex Vide κόριον in κορέω. κόριον ὄνυχον,à quibuſdam appellatur adianthum. ¶κορίανον dicitur etiam anulus qui in indice digito geſtatur.Poll.

ΚΟΡΥΒΑΣ,αντος,ὁ, Corybas:ſacerdos Rheæ ſeu Veſtæ.Luc.Pro eodem dicitur & κύρβας.Heſych.

κορυβάντιον,templum corybantum.Strabo l.10.

κορυβαντικὸς , corybantius:corybantis proprius,ſeu ad corybantem pertinens.Plut.

κορυβάντειος,corybantius.in Epigr.

κορυβαντιάω, corybantas imitor entheo inceſſu : vel inſanio ſeu furo more corybantum.Luc.

Συγκορυβαντιᾶν,(*comp.*) cum alio corybantum more inſanio.Plato in Phæd.& apud Suid.

κορυβαντίζω corybantum ſacris initio.Ariſtoph.

* κορυβαντικὸς,adiect.à κορύβας,apud Plut.in Erot.

κορυβαντισμὸς,luſtratio,ſeu expiatio quæ à corybante fit ære canoro.

* κορυβαντώδης , Corybantes imitans , furorem Corybanticum prę ſe ferens.Lucian.

ΚΟΡΥΖΑ,ης,ἡ, grauedo : crudi humoris è capite in nares deſtillatio : morbus cerebri , de quo vide Gal. de loc.aff.l.1.& Aet.ſerm.9.cap.59. Celſ. l.4. cap.2. ¶Item mucus nariū, pituita ſeu humor craſſior , qui per nares deſtillat. Gal.comm. in progn. Hippocr. Apud Luc.de conſcrib.hiſt. λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμοντα,quidam accipiunt pro ſuperbia & faſtu:alij pro ſtultitia ſeu ſtoliditate.

κορυζάω,ῶ, grauedine laboro,muco plenus ſum,aures pituita clauſas habeo.Luc.

Βουκόρυζος,(*comp.*) admodum mucoſus , ideóque ſtolidus.Heſych.

ΚΟΡΥΚΟΣ , ſacculus , marſupium , ſaccus : apud Suid. Interdum de teſtium ſacculo ſeu ſcroto: Apſyrt.in Hippiatr. ¶Item pilæ genus quod è pellibus conſui ſolet , ventóque inflatum brachialibus ligneis impelli:follis,Martialis. Scribitur & κώρυκος per ω.

ΚΟΡΥΜΒΟΣ,ου,ὁ , & κόρυμβον,ου,τὸ, vertex,cacumen,ſeu eminentia: & præcipuè cacumen montium, teſte Euſt. κόρυμβα νηῶν,apud Hom.Il.ι.extremę nauium partes,quidam etiam exp.amplustria.

κόρυμβος , dicitur & de coma certo quodam modo nodata:alij comæ ornamentum fuiſſe dicunt. Euſta- 851
thius ex Athen. In hac ſignificatione dicitur & κόρυμβαι,apud Athen.l.13. ¶Item caules aſparagi,Heſych. Dicitur & de aliis, vt κόρυμβος κισσοῦ,racemi hederæ ſiue acini. Et generaliter , pro ramo:vt κόρυμβος δάφνης,in Epigr.& κορύμβοις συκῆς.Nonn.

κορυμβίας κιττὸς, hederæ quædam ſpecies ſic appellatæ, quòd racemi eius in orbem ſint circumacti. vide Theophr.hiſt.pl.11 l.3.& Plin.l.16.c.34.

κορυμβήθρα, à nonnullis dicitur hedera,quòd ferat corymbos in append.Dioſc.l.2.c.110.

κορυμβόομαι , vnde κεκορυμβωμένη κόμη χρυσῷ στρόφῳ, coma aureo vinculo faſtigiata : vel aureis corymbis faſtigiata.

Compoſita.

Ακροκόρυμβα,idem quod ἄκρα κόρυμβα.

Δικόρυμβος, binos corymbos habens, δικόρυμβον ὄρος, duplicem verticem habens mons, ſeu duplex cacumen.apud Philoſtr.

Τετρακόρυμβος,quaternos corymbos habens. vt τετρακόρυμβος κισσὸς,in Epigr.

ΚΟΡΥΝΗ,ης,ἡ,claua:propriè ῥάβδος κεφαλωτή. Hom. Theocr.¶Item metaph.pro aſini veretro. Nic.in Alex. Δεινῷ βεβριθότος ἐναλδήσασα κορύνῃ. Κορύνη βλαστοῦ, dicitur genicularũ incrementũ & cacuminum articulatio in germinatione arborum, à clauæ ſimilitudine:apud Theoph.hiſt.pl.l.3.c 6. ¶κορῦναι vocatur etiam à quibuſdã tam ſummi humeri quàm cubiti articulus.Poll.l.2.

κορυνᾶν,inſtar clauæ faſtigium edere,ſeu faſtigiare ſe & velut thyrſum proferre.Theophraſt.

κορυνήσις·εως,ἡ,germinatio.Heſyc.

κορυνόεις,εντος,ὁ, clauæ formam habens: vel in clauæ modum faſtigiatus.Heſiod.in aſp.

κορυνώδης,εος,ὁ κ ἡ, idem quod κορυνόεις.Theophr.

κορυνήτης,ου,ὁ,clauator, clauarius, i.qui claua vtitur in pugna.Il.η.

ΚΟΡΥΣ,υθος,ὁ,(in accuſat. κόρυθα vel κόρυν) galea, caſſis.Hom.¶Item κόρυς,galerita:auis quæ & κορυδαλὸς,ac κορυδαλλὸς,apud Theocr.idyll.10. item κορυδαλλὶς,& κόρυδος, apud eundem idyll.7. Exponitur etiam alauda.

κορύσσω,galeá armo:item generaliter,armo: Il.β.πόλεμόν τε κορύσσων,(pro ἐς πόλεμον)ad bellum armans. ¶Item incito,tanquam armans ad prælium. Heſiod. in aſp.κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν.

κορύσσομαι,armor.Il π.¶Item impetu feror,tanquam armatus ad prælium,furo:Apoll.Arg.2.κῦμα θαλάσσης τρηχὺ θοῶς ἐπὶ νηὶ κορύσσεται.

κορυστὴς,οῦ,ὁ, armiger,armatus,miles, vel ſtrenuus miles,bellator.vt Il.ἄνδρα κορυστὴν.

Compoſita.

Αντικορύσσομαι, oppugno ad prælium me comparo. ex Athen.

Επικορύσσομαι,armor ſeu armo me aduerſum.Luc.

* Εὐκόρυθος,pulchrè galeatus.Oppian.

Ιπποκορυστὴς,οῦ,ὁ, bellator equeſtris, qui armato equo pugnam init.Il.β.

Χαλκοκορυστὴς,ære ſeu æreis armis armatus:item ſimpliciter,armatus.Il.π.

ΚΟΡΥΦΗ,ης,ἡ, vertex: pars capitis inter ſinciput & occiput media & ſumma: ſeu(ſecundùm alios)linea illa capitis qua capilli alij ad dextrã, alij ad ſiniſtrã inuerſi diſtinguuntur.Poll. Tribuitur & equo,apud Xen.de re equeſt.¶Item vertex,cacumen,faſtigium, apex:Il.ε. Οὔρεος ἐκ κορυφῆς. ¶Item ſumma, caput, *metaphoricè*:vt κορυφὴ τοῦ λόγου, ſumma vel caput ſermonis.Plat. ¶Item pars oſſis quod κόκκυξ τρητὸς dicitur quæ anum verſus inclinat.Pol ¶κορυφὴ,dicitur etiã ornamentum quoddam muliebre, quod & πλοκαμὶς,teſte Euſt. ¶κορυφαὶ, digitorum extremitates internæ:quę quidam vertices vocant.Poll.

κορυφαῖος ου,ὁ, q.d. verticalis, aut in vertice poſitus: ſupremum locum obtinens,ſupremus,pręcipuus. Luc.

852 de calamo.Plut.ad Col. τῶν πρακτικῶν ὁ κορυφαιότατος,excellentiſſimus,ſeu eminentiſſimus. Apud Herodian.l.7.κορυφαῖον τέλος,exp.faſtigium

κορυφαῖος χοροῦ, dicitur præſultor in choreis: apud Ariſtot.polit 3.& de mundo.Et κορυφαῖος Ζεὺς,Capitolinus Iupiter, apud Pauſan.

κορυφαῖον,retis pars.κορυφαία, habenę pars ſummum equi caput cingens.

* κορυφαιότης,ſummitas.

κορυφόω,ῶ,f ώσω,in verticẽ attollo,faſtigio,conſummo.

κορυφοῦμαι,in verticem attollor,&c.Baſil.

Compoſita.

Αποκορυφόω,in verticem conformo,apud Polyb. Apud Herodot.in Terpſichore,Αρταφέρνης ὁ Υστάσπεος Σαρδίων ὕπαρχος ἀπεκορύφου σφι τάδε, quidam exp.amicitiam regiam verbis extollebat. vel, glorioſé reſpondebat:alij ſummatim hæc reſpondit.

Δικόρυφος,ου,ὁ κ ἡ, duplicem habens verticem.

Δικόρυφοι, dicuntur ij quibus geminum eſt diſcrimen capillorum, ſeu linea illa quę capillos in duas partes diſtinguit.

Εκκορυφόω,ῶ,ſummatim dico,à principio & velut à capite incipiens expono.Heſiod.

Ισοκόρυφος, q.d. æqualem verticem habens,æquè eminens.Dion.Halic.

Μελαγκόρυφος,atrum verticem habens: nomen auis,apud Ariſtot. quę à Gaza vocatur atricapilla. Eadem dicitur συκαλὶς,i.ficedula.

Τρικόρυφος,triplicem habens verticem.Strab

ΚΟΡΧΟΡΟΣ,ου,ὁ,Heſychio & Suidæ eſt olus quoddam ſylueſtre vile: vnde prouerb. κ κόρχορος ἐν λαχάνοις, vtpote vix dignus qui oleribus annumeretur. ¶Sunt qui κόρχορον dicant eſſe piſcem quoque ἀτελὲς ἔδεσμα etiam ipſum,teſte Suida,qui addit dici de vilibus & iis qui maiores ſibi honores arrogant quàm quantis digni ſint. Scribitur & κόρκορος per κ.

ΚΟΡΩΝΗ,ης,ἡ,cornix.Heſiod. Ath.Opp.ApudHom. Odyſſ. ε. Σκῶπές τ' ἴρηκές τε,τανύγλωσσοί τε κορῶναι Εἰνάλιαι, per marinas coronas quidam intelligunt mergos aut fulicas,teſte Euſt. ¶ Item malleolus ferreus quo fores pulſantur:vel anulus quo fores attrahuntur. Od. α. Item ſummitas in curuamine arcus. vel curuatura in arcu, vbi figitur ex vtraque parte neruus.Il.δ. (de fabricatore arcus) Πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην: hinc prouerbialiter, χρυσῆν ἐπιθεῖναι κορώνην, felicem finem alicui rei imponere,teſte Euſt. Et generaliter quæuis ſummitas: vt Artemid. ἔδοξέ τις τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἄχρι τῆς κορώνης τετειχῶσθαι,ad ſummum vſque glandem.Item omne quod incuruatum eſt. Item γένος quoddam ἐπιπλοκῆς,Euſt. ¶Item inflexum illud quod in nauis puppi viſitur:Arat. ¶ Item apex ligni inter vtrunque bouem in aratro protenſi:vnde in illo oraculo, Ισοβοηΐ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην.

¶κορώνη ſiue κορωνὸν dicitur etiam oſſis apophyſis in finem acutum deſinens. ¶Capitis κορῶναι vocantur δύο προβολαὶ ὑπὸ τὴν παρεγκεφαλίδα ἀνίζουσαι εἰς τὰς δύο κοιλότητας τὰς ἐν τοῖς πλαγίοις τοῦ ὀπισθίου σφονδύλου,teſte Poll.

κορώνη,corona Euſt. Heſychio verò eſt εἶδος στεφάνου. Eidem κορῶναι ſunt τὰ περιφερῆ σχήματα.

¶ Deriuata ex κορώνη,cornix.

κορωνιδεὺς,έως,ὁ,cornicis pullus.Heſych.& Euſt.

κορώνεως,ω,ἡ, ficus cuius fructus ſunt colore cornicis nigro. Ariſtoph.in Pace.

κορωνίζω,cornici colligo ſtipem:de circulatoribus quibuſdam qui cornicem circumferentes ſtipem ei corrogabant,cantilenam quandam canentes, de qua Athen.l.13.

κορώνισμα,τὸ, carmen quod illi circulatores cornici ſtipem corrogantes canebant.

κορωνιστὴς ου,ὁ, circulator qui cornici ſtipem mendicat.Athen.l.13.

Compoſita.

Πεντακόρωνος,ου, ὁ κ ἡ, qui quinque cornicum ætates vixit.Epigr l.2.

Τετρακόρωνος, epith.cerui,apud Heſiod. quòd quatuor

cornicis ætates viuat.

Τριχόρωνος, qui tres cornicis ætates degit, cuius vita eſt admodum longæua.

¶ *Deriuata ex κορώνη, i. ſummitas vel curuatura.*

853 κορωνὶς, ίδος, ἡ, dicitur nauis: vel quæ nigra eſt, vel in qua ſummitates inflexæ ſunt, teſte Euſt. vel in qua puppis incurua eſt, vt vult ſchol. Arati. Il. α. Οἱ κεν δ' ἅμα σὺν νηυσὶ κορωνίσι. Sic & Il. β. & Od. τ. Tribuitur & bobus, ob cornua in ſummitatibus inflexa quæ habent. apud Theoc. idyl. 26. οἱ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι ἑλικόλεσι ἦσαν. ¶ Item ſubſtantiuè, coronis, i, linea breuis in extrema parte aliquantum incuruata, quæ in comicorum & tragicorum fabulis adhibetur. ſchol. Ariſtoph. ¶ Sic dicebatur etiam nota quæ in calce libri appingi ſolebat vnci figura ad ſignificandum finem, quem & Martialis coronidem appellat. Plut. de fortuna Alex. ¶ Item faſtigium, ſummitas & apex in re aliqua: idem quod κορυφή, vnde κορωνίδα ἐπιθεῖναι, faſtigium & finem imponere rei alicui, apud Luc. de hiſt. ſcrib. Greg. in Euſeb. Plut. de diſc. adul. ab amico.

κορωνὸς, οῦ, ὁ, elatus, ceruicem in altum efferens: Etym.

κορώνιος, incurua & lunata cornua habens. Heſych.

κορωνιάω, ceruicem vel cornua effero. Heſych. Item incuruus & lunatus ſum: vnde apud Heſiod. Theog. κορωνιόωντα πέταλα, inſtar lunę inflexa folia: legitur tamen ibi etiam κορωνιόεντα, à κορώνη.

ΚΟΣΚΙΝΟΝ, ου, τό, cribrum: Ariſtoph. ¶ Apud Pſellum eſſe dicitur figura, quę collectione numerorum perficitur, eò quòd velut per incerniculum quoddam dilatabatur primi quilibet numeri. ¶ Heſychio κόσκινοι ſunt, aues domeſticę, aues quæ domi noſtræ aluntur: vt gallinę, anſeres & ſimiles.

* κοσκινεύω, cribro. Plutarch. de placitis philoſ.

κοσκίνιον ου, τό, cribellum. Athen. l. 14.

κοσκινηδὸν, cribri modo, in modum cribri. Luc.

κοσκινίζω, cribro.

Τυροκόσκινον, ου, τό, (*comp.*) caſeus cretus incerniculo, vt quidam interpr. apud Athen. l. 14.

ΚΟΣΚΥΛΜΑΤΙΑ, τά, coriorum & pellium minuta pręſegmina. Heſych. Suid. & ſchol. Ariſtoph. Metaphoricè ſeu abuſiuè apud Ariſtoph. in equit. Ἡ καλλ', ἐθώπευ' ἐκολάκευ', ἐξηπάτα, κοσκυλματίοις ἄκροισι τοιαυτὶ λέγων, pro εὐτελέσι ῥηματιδίοις, ſiue λογαρίοις εὐτελέσι in modum τῶν κοσκυλματίων.

ΚΟΣΜΟΣ, ου, ὁ, ordo, τάξις, Luc. Thuc. Herodot. ¶ Item modus & ratio: vnde κατὰ κόσμον, apud Hom. modo & ratione, ordine, decenter, ritè, aptè, conuenienter. ¶ Item diſciplina ſæpe apud Thucyd. Ab Heſyc. exponitur & κατάστασις. Apud Ariſtot. & Iſocr. in Panath. κόσμος πολιτείας, ratio reipublicæ rectè atque ordine conſtitutę. ¶ Item ornamentum, ornatus. Iſocr. ad Nic. τρύφα μὲν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις. Interdum decus, laus. Thuc. l. 1. οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν, quibus laudi eſt id facere egregiè. Soph. in Aiace, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, mulieribus ſilentium laudem affert, vel ornamentum. Apud Homerum. Od. Il. θ. ἵππου κόσμον ἄεισον. Euſtathius κόσμον eſſe dicit τὴν εὐκοσμον ἐπίνοιαν καὶ μέθοδον, καὶ τὴν ἐνδὸς αὐτῆ περὶ κλῦ διάταξιν, καὶ ὡς εἰπεῖν στρατηγικὴν. ¶ Κόσμοι magiſtratus Cretenſibus, qui ἔφοροι Lacedæmoniis: Ariſtot. Polit. l. 2. c. 8. ¶ Κόσμος, mundus, orbis mundi. vnde Diogenes apud Luc. ſe dicit eſſe κόσμου πολίτην. Et Non. Οὕτω γὰρ πολύμορφον ἐφίλατο κόσμοι ἀλήτην, &c. Peculiariter interdum pro cœlo exp. l. 2. epigr.

κοσμικὸς, οῦ, ὁ, mundanus, ad mundum pertinens. Chryſ.

κόσμιος, ου, ὁ, qui eſt moribus cõpoſitis, moderatus, modeſtus. Plato polit. 1. Apud Lyſiam κόσμιος appellatur qui legibus paret.

κοσμίως, moderatè, modeſtè, vt decet eum qui eſt compoſitis moribus. Luc.

κοσμιότης, ητος, ἡ, moderatio, modeſtia. Iſocr.

κοσμέω, ῶ, ordino, diſtribuo, compono: vt Il. μ. Πένταχα κοσμηθέντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο. Item adorno, inſtruo, apparo, honeſto. Hom. Heſiod. Thuc. ¶ κοσμεῖν dicuntur οἱ κόσμοι quum magiſtratu ſuo funguntur.

κόσμημα, τό, ornamentum, inſigne. Plato.

κόσμησις, εως, ἡ, ornatio, exornatio. Ariſtot.

κοσμητὴς, οῦ, ὁ, ornator, exornator. Exponitur & moderator, item ordinator.

κοσμητικὸς, ornandi vel ordinandi peritus.

κοσμήτωρ, ορος, ὁ, ordinator, moderator, dux. Il. α.

κοσμάριον, ου, τό, q. d. paruum ornamentum. Heſych. 854

Compoſita.

Ἄκοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, indigeſtus, incompoſitus, Il. β. Item inornatus, incultus.

Ἀκόσμως, inordinatè, indigeſtè, incompoſitè.

Ἀκοσμία, ἡ, ſtatus rerum perturbatus, res incompoſitæ. Syneſ. epiſt. 104. Exponitur etiam congeries rerum confuſa, apud Ariſtot. Item dedecus & rerum indignitas. Plut.

Ἀκοσμέω, ῶ, incompoſitè me gero, aut indecenter ſeu inhoneſtè. Soph. Exponitur etiam munere meo perperam fungor: vices meas non obeo, apud Dem. & Lyſiam.

Ἀκόσμητος, incompoſitus, indigeſtus. Item inornatus, incomptus. Dionyſ. Areop. Ἀκοσμήτως, incompoſitè. Item inornatè, incomptè. Plat.

Ἀκοσμήεις, idem quod ἄκοσμος.

Ἀντικοσμέω, ῶ, viciſſim orno ſeu contrà orno.

Ἀποκόσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui procul à mundo degit, qui in receſſu & monaſterio viuit, apud Greg.

Ἀποκοσμέω, ῶ, quæ ordine collocata erant aufero ſeu depono, aut amoueo. Od. η. ¶ Item ornatum adimo, ornatu priuo. Greg.

Διάκοσμος, ordo & rerum digeſtio numeros omnes concinnitatis habens: apud Luc. & Ariſtot. Item pro διακόσμησις.

Διακοσμέω, ῶ, ordino, diſtribuo, digero. Item compono, adorno, inſtruo. Hom. Ariſtot. Exponitur etiam rectè & ordine conſtituo: item guberno, vnde paſſ. apud Plat. de leg. οὔπω τούτων διακεκοσμημένων.

Διακόσμησις, ordinatio, diſtributio. Item conſtitutio, gubernatio Plato de leg.

Decomp. Ἀδιακόσμητος, inexornatus: vel qui compoſitè diſtinctus & diſtributus non eſt.

Συνδιακοσμέω, ῶ, ſimul ordino, ſimul compono.

Ἐγκόσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui verſatur in mundo.

Ἐγκοσμέω, ῶ, colloco ordine ſeu diſpono in. Od. ς.

Ἐπικοσμέω, ῶ, ornatum addo, cohoneſto. Ariſtot.

Decomp. Συνεπικοσμέω, vnà orno, ad ornatum addendum iuuo. Xen.

Εὔκοσμος, bene ordinatus: cui oppon. ἄκοσμος. Thuc.

Εὐκόσμως, ordinatè, compoſitè. Item ritè atque ordine, decorè. Exp. etiam, ornatè, concinnè. Diog.

Εὐκοσμία, decentia, modeſtia, mores cõpoſiti Iſocr.

Εὐκοσμέω, ῶ, modeſtè me gero, officio meo fungor.

Εὐκόσμητος, idem quod εὔκοσμος. Hom.

Κατακοσμέω, ῶ, compono, digero in ordinem, apto. Plat. Apud Plut. in Romulo κατακοσμοῦντες ἑαυτοὺς, exp. colentes obſeruantéſque ſe inuicem.

Κατακόσμησις, digeſtio rerum & apta compoſitio.

Decomp. Ἀκατακόσμητος, inexornatus, indiſpoſitus, decenti ordine non diſtinctus. Plut.

* Συγκατακοσμέω, compono. Plut.

Κορικόσμιον, ου, τό, puellarum ſeu virginum ornamentum. Suid.

Μετακοσμέω, ῶ, q. d. aliter compono ſeu in alium ſtatū

compono,ſeu in aliam formam.
Μετακόσμια intermundia.Cic.de fin.l.2.
Μετακόσμησις,alia compoſitio.Plut.Luc.
Νεκροκόσμος,qui defunctos ornat.Plut.
Παρακόσμως,indecorè,indecenter.Ioſeph.
Προκόσμιος (q.d. antemundanus) qui fuit ante conditum mundum.
Προκόσμημα,τὸ,q.d.ante ornamentum.Exponitur etiam externus cultus,ex Laert.
* Προσκοσμέω,orno.Plut
Συγκοσμέω,ῶ,ſimul honeſto,cohoneſto.Xen.
Τριχοκοσμητὴς,ȣ ὁ,comæ ornandę artifex.
Υπερκόσμιος, vnde ὑπερκοσμίοις ἐκφαντορίας, exp.rerum cœleſtium explanationes,apud Areop.
Φιλόκοσμος, ornatus amans ſeu cultus,cultus ſtudioſus, apud Strab. & Chryſoſt. Item qui amat mundum, i. res mundanas.
Φιλοκοσμία,ornatus ſtudium,cultus ſtudium.

ΚΟΣΣΥΦΟΣ, & Atticè κόττυφος,ȣ,ὁ, merula : auis qua Ariſtot.hiſt.an.l.9.c.19. Ælian.Oppian. ¶ Eſt & piſcis nomen,quem Plin.quoque merulam vocat.

ΚΟΣΤΟΣ, ȣ, ὁ, coſtus:aromatis genus de quo Theophr.hiſt.pl.l.9.

855

ΚΟΣΥΜΒΟΣ,ȣ,ὁ,pro nodo & ὑιαδέσματι accipitur. Exo.28.οἱ κόσυμβοι τῶν χιτώνων ἐκ βύσσȣ, nodi tunicarũ ex byſſo.Pollux & pro crinium nodo accipit,l.2.tit. de tonſura & crinib.Exponitur etiã veſtis fimbriata.
κοσυμβωτὸς, nodatus ſeu nodis ſubſtrictus vt Exodi 28. ποδήρη καὶ χιτῶνα κοσυμβωτὸν, togam talarem & tunicam nodis ſubſtrictam Ab Heſych.exp.& κροσσωτὸς, fimbriatus. Scribuntur hæc & gemino σ apud eundem Heſych.

ΚΟΤΙΝΟΣ,ȣ,ὁ,oleaſter,oliua ſyluatica. Plut. Item corona ex oleaſtro qua olympicis ludis donari ſolebant qui viciſſent.Epigr.lib.1. ¶ Exponitur etiam acinus, apud Theophraſtum hiſt.pl.lib. 2. cap.8. (de vite) ἧττον ἀποβάλλειν τοὺς κοτίνους.
κοτινὰς ἐλαία,olea in oleaſtrum inſerta.Hipp.
κοτινȣ̃σσαι,ſeu κοτινȣ̃σαι, per contractionem ex κοτινόεσσαι,dicuntur inſulę quædam ob oleaſtrorum vberem prouentum.

ΚΟΤΟΣ, ȣ,ὁ, ira vetus,ira diu in mente repoſita vindictę occaſionem quęrens:plus eſt quàm ὀργὴ χόλος, μῆνις. Il.α. Interdum pro μῆνις ſeu χόλος ponitur teſte Euſtathio. qui etiam à κεῖσθαι deriuari ſcribit, quòd ſit χόλος ἀπόθετος.
κοτήεις,εντος,ὁ,iratus,vel graues animo iras premens.Il. ε.θεὸς νύ τις ἐστὶ κοτήεις.
κοτέω,f ήσω & έσω,iraſcor:vel æſtuo ira quam diu preſſi ſub pectore.Il.α. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος, non moueor tuis iris quas alta mente repoſtas coquis ſeu premis. Cum genitiuo rei cuius cauſa iraſcitur. vt Il.δ. Ζεὺς σφιν Κρονίδης ὀπιπεύσῃ ἐσμὴν Αἰγίδα,τῆς δ' ἀπάτης κοτέων, fraudis huius nomine graues alta mente reponens iras,ſeu memori ira proſequens hanc fraudem. Et cum datiuo:vt apud Heſiod.in Erg καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει. Participi.κεκοτηκώς, ſtatus, ira accenſus, Od.ι. κοτέομαι, idem quod κοτέω Il.ψ.
κοτώνω,idem quod κοτέω.Æſchyl.

Compoſita.

Ακοτος,ȣ,ὁ καὶ ἡ,qui graues & veteres iras alta mente repoſtas non habet.Heſych.
Εγκοτος,qui veteres iras animo conditas habet:vel iratus,Suid.Herodot. Εγκότως,irato animo,iracundè.
Εγκοτέω,ῶ,idem quod κοτέω,Euſt.Εγκότημα & ἐγκότημα,ira:vel vetus & grauis ira. idem quod κότος apud Heſyc.& Oſeæ c.9.in verſione Aquilæ.
Επίκοτος,iratus.Æſchyl.
Επίκοτα,exp.culpanda,& ob quę meritò quis iraſcatur,Heſych ex Soph in Nauplio.
Επικότως,iratè,iracundè.Æſchyl.
Ζάκοτος , valdè iratus , qui vehementer exæſtuat ira, quam diu profundo pectore preſſit.Il.γ.
Παλίγκοτος,qui viciſſim alicui iraſcitur,ſeu qui iratum alium videns viciſſim & ipſe ſe oſtendit iracundum. Theocr.Exp.& ſimpliciter,iracũdus,apud Ariſtoph.
Παλιγκότως,animo viciſſim irato,ſeu ſimultatem gerente.Exp.& iracundè,apud Herodot.
Παλιγκοτία,ſimultas.Exp.& offenſio,ex Hippocr.

ΚΟΤΤΑΒΟΣ,Atticè pro κόσσαβος,ȣ,ὁ,cottabus,ita vocatur genus cõuiuialis luſus, à Siculis primùm repertum , mox à Grçcis vſurpatum, & plerunque à iuuenibus amantibus. in eo,quum bibiſſent,reliquũ ſic è poculo eiiciebant vt id reſonaret. Erat & aliud genus luſus quod fiebat in pelui, ea implebatur aqua,cui innabant ὀξύβαφα vacua : in quę ex carcheſiis deiiciebant τὰς λατάγας, quique plura vaſcula ſubmerſiſſet iſta τῶν λαταγῶν deiectione, is ſuperior euadebat.Vide Athen.initio l.15.& Poll.l.6. cap.19. Pro ludo ponitur apud Eur. in OEneo, Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον βακχίου τοξεύμασι κάρα γέροντος. τὸν βαλόντα δ' ἐγὼ στέφειν ἔμελλον,ἆθλα κοττάβων διδούς.Sic nominatur etiam vinum quod è poculo in peluim ſuppoſitam demittebatur in vaſcula ei innatantia:alio nomine dictum λάταξ ſeu λαταγὴ,apud Athen. 856
κοτταβεῖον , dicebatur ea peluis,vt docet Dicæarchus apud Athen.l.5. Item vas,in quod iniiciebant τὰς λατάγας:vt & κότταβος,ibidem. Item præmium illud quod reportabat qui cottabo viciſſet. Poll. Scribitur & κοττάβιον,pro eodem apud Athen.
κοτταβικὸς,adiect. cottabicus.Athen.
κοτταβὶς, idem quod κοτταβική.
κοτταβίζω,cottabo ludo,cottabo certo. Athen.l.11 Ponitur per iocum etiam pro vomere , euomere,vt teſtatur Pollux l.6.c.19.
κοτταβισμὸς , luſus cottabi, i. actio ludendi cottabo. Athen.
κοττάβισις,idem,apud Plut ſym.3.probl 6.

Compoſita.

Αποκοτταβίζω,in κότταβον defundo, & quidẽ ita vt ſonitum reddat.Xen.Metaphoricè Theophyl. ep 9. ἀπεκοττάβιζον δ' καθημέραν τὰ δάκρυα. Ponitur & pro vomere,euomere,vt κοτταβίζω.Poll.
Αποκοτταβισμὸς , dicitur certamen illud potorum, quo poſtquam biberunt , reliquum ſic è poculo eiiciunt vt reſonet,apud Athen.lib.15.
Επικοτταβίζειν,idem quod ἀποκοτταβίζειν.Poll.
Καλλικοτταβέω,ῶ, pro καλῶς κοτταβίζω,venuſtè cottabo ludo,apud Athen.l.11.
Καταποτταβίζειν, idem quod κοτταβίζειν. vomere ſeu euomere in.Apud Athen.
Μεθυσοκότταβος , ebrius, propriè de eo qui iam ebrius cottabo vel potiùs cottabiſmo ludit.Ariſtoph.

ΚΟΤΤΗ,ης,ἡ,dicitur κεφαλὴ.Heſych.
κοττοὶ,οἱ, eidem.Heſych. galli gallinacei , ob criſtam quam in capite geſtant.
κόττις,occiput.ex Hippocr.
Πρόκοττα,ſpecies quędam tonſuræ,quum anterior capitis pars crinita relinquitur,occiput raditur.Poll.

ΚΟΤΥΛΗ,ης,ἡ,cauum,cauitas : idem quod κοίλωμα Athen.l.11. ex Apollodoro , πᾶν δὲ τὸ κοῖλον κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ,ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον ¶ Item cauitas coxæ. Athen. ibidem. Et cauitas manus, quæ &

que & vola. Item ſinus in quo caput femoris voluitur: propriè tamen ab anatomicis dicuntur cauitas oſſis profundior, in quam alterum os inſeritur. Il. ε. ¶κοτύλαι, dicuntur & cymbala, vt Athen. & Euſt. docent. ¶Item κοτύλη, vaſculum quoddam ſeu poculum concauum forma ſcutellæ. Od. ρ. ¶Eſt etiam menſura liquidorũ, eadem quæ Romanis hemina, vt Diodorus & Heraclitus apud Athen. tradunt. Fuit & aridorum menſura apud Atticos: continens vncias nouem menſurales Thuc. apud Athen. lib. 11.

κοτυλιαῖος, ὁ, cotylę menſuram æquans. Laert. κοτυλιαῖος verò exiguus inſtar cotylæ. Æſchin.

κοτυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui cotylę formam repręſentat. Athen. l. 11.

κοτυληδὼν, όνος, ἡ, idem quod κοτύλη, cauitas. vt κυάθου κοτυληδὼν, apud Nic. in Alex. Item cauum illud in quo femoris caput vertitur: acetabulũ. Ariſtot. hiſt. an. l. 1. c. 15. & l. 3. c. 7. ¶Item vmbilicus Veneris, herba folium habens acetabuli figura (vnde & nomen) orbiculatim & ineuidenter concauum. Dioſ. l. 4. cap. 92. ¶κοτυληδόνες dicuntur etiam polypodum acetabula, ſeu concauæ partes in polyporum flagellis ſiue cirris. Athen. l. 11. & Ariſt. hiſt. an. l. 4. c. 1. Item pro ipſis brachiis ſiue cirris ſynecdochicè accipi vult Euſt. apud Hom. Od. ε. Item ora venarum & arteriarum intra vterum eminentia & quodammodo nodoſa, non multùm diſſimilia cotyledonis herbę foliis orbiculatis & parum concauis.

κοτυλὶς, ίδος, ἡ, concauitas coxendicis. Hippocr.

κότυλος, ου, ὁ, cotyla, poculi genus. vt κοτύλη. Athen. Eſt & menſurę nomen, apud Marcel. empir.

κοτυλίσκη & κοτυλίσκιον, parua cotyla. κοτυλίσκος, ου, ὁ, diminut. à κότυλος) vocatur paruus crater Baccho ſacer, quo ſacerdotes ipſius vtuntur. Athen. lib. 11.

857 κοτυλίζω, f. ίσω, heminatim vendo: propriè de vino dicitur: vt apud Ariſtot. œc. 2. Metaphoricè etiam de aliis quę particulatim venduntur. Ariſtoph.

Δικότυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duarum cotylarum eſt: ſeu duas cotylas habens. i. duas caruunculas cõcauas circa cirros, dicitur de piſcibus quibuſdam ex eorum genere qui μαλακία appellantur. Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 1.

Εγκοτύλη, ludus quidã qui & ἐν κοτύλῃ, de quo Athen. Poll. & Euſt.

Ημικοτύλιον, ου, τὸ, dimidiata cotyla ſeu hemina, dimidia cotylę ſeu heminę pars. Dioſc l. 5.

Ημικοτυλιαῖος, qui eſt dimidiatę cotylæ ſeu heminæ. Idem. l. 8.

Μονοκότυλος, qui vnam cõcauitatem habet in cirris ſuis ſeu flagellis, in quo vnum tantùm acetabulum eſt. Dicitur de quodam polyporum genere, apud Ariſtot. loco antè citato.

Τετρακότυλος, quatuor cotylas capiens. Athen.

Ωμοκοτύλη, ἡ, humeri acetabulum. Poll l. 2.

ΚΟΥΡΜΙ, curmi: potionis genus ex hordeo, interdum & ex tritico. Iberis occidentalibus & Britannis vſitatum, vt tradit Dioſ. lib. 2. cap. 110.

ΚΟΥΦΟΣ, ου, ὁ, leuis, non ponderoſus. Theocr. Plat. & alij. ¶Item leuis, i. remiſſus, languidus: vt apud Dioſ. ἐφ' ἑκούφῳ πυρί. Et κοῦφαι σικύαι medicis cucurbitulę quę ſine ſcarificatu cutim laxant.

¶Κούφη ἐλπὶς, ſeu κοῦφαι ἐλπίδες, leuis ſpes, exigua ſpes: aut quæ ex leui occaſione concipitur, ſeu cuius concipiendę leuis eſt occaſio. Herodian. lib. 2. quidam exp. bona ſpes & hilaris, apud Thucyd. lib. 2.

¶κοῦφος ἄνθρωπος, homo leuis, ventoſus. Herodian. lib. 5 ¶κοῦφαι νῆες, vacuæ naues.

κούφως, leuiter. Thucyd. ¶κούφως φέρειν, leuiter ferre, modicè ferre, moderatè ferre. Eur. Item κούφως, leuiter, temerariè.

κουφότης, leuitas: cui opponitur βαρύτης. Theophr.

κουφόω, ὁ, leuo, alleuo. Erot. ex Hippocr.

κουφίζω, leuo, eleuo, ſubleuo. Herodian. κουφίσας ἑαυτὸν τῷ σκίμποδι, Apud Soph. κουφίζειν ἅλμα κνώσσεις exp. exire è galea ſaliendo leuiter, i. agiliter. Accipitur & generalius pro, in altum tollo, eleuo. ¶Item leuo, metaphoricè. Xen. ἴσως ἄν τι σε καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν, te laboris parte leuare poſſimus. ¶Item leuo, i. erigo afflictum & conſolor. Ariſtot. Et cum genitiuo, κουφισθεὶς τοῦ πάθους, leuatus malo. Ariſtot. in probl. ¶Item exonero. ¶κουφίζουσα γῆ, neutra ſignificatione pro κούφη γῆ, apud Heſiod. in Erg.

κουφισμὸς, οῦ, ὁ, leuatio, ſubleuatio.

κούφισμα, τὸ, leuamen, ſubleuamentum. Eur.

Compoſita.

Ανακουφίζω, alleuo, ſubleuo, erigo, attollo. Soph.

Αποκουφίζω, leuo, ſubleuo, exonero. Plat.

Εκκουφίζω, leuo, ſubleuo.

Επικουφίζω, eleuo, in altum tollo. Soph. Item metaphoricè alacrem reddo, apud Xen. pęd. 7. ταῖς δ' ἐλπίσιν ἐπικουφίζων.

Decomp. Συνεπικουφίζω, vnà cum aliquo ſubleuo.

Υπεπικουφίζω, aliquantum ſubleuo.

Συγκουφίζω, ſimul leuo, ſimul attollo. Sext. philoſ.

Υπόκουφος, ου, ὁ, aliquantum leuis.

ΚΟΦΙΝΟΣ, ου, ὁ, cophinus, corbis. Epigr. l. 2. ¶Eſt etiã menſura Bœotica & aridorum & liquidorum. Pol.

ΚΟΧΛΑΞ, ακος, ὁ, idem quod κάχληξ & χάληξ, calculus, lapillus. Propriè ita nominantur lapilli perpetua in aquis volutatione attriti, quales in fluminum ripis & maris litoribus legun ur: vndarum agitatione æſtúque eiecti. vnde exp calculus marinus, calculus litoreus. quidam exp. ſilices. Gal.

κοχλακώδης, ſiliceus, Theophr.

κοχλάζω, ebullio. vt καχλάζω.

ΚΟΧΛΑΩ, Etymologo eſt γυρίζω, gyro: vnde deriuat κόχλος & κοχλίας. 858

κόχλος, ου ὁ, idem quod κόγχος, concha. Theoc. ¶Item pro conchylio, oſtro, purpura. Ex Epigr.

κόχλαι ἔνιαι, conchæ quędam. Ariſtot.

κοχλιάριον ου, τὸ, cochleare ſeu cochlear. Dioſ.

κοχλίας, ου, ὁ, idem quod κόχλος & κόγχος, cochlea, animal quod Heſiodus vocat φερέοικον. Dioſ. lib. 2. c. 12. dicit τὸν σέσιλον κοχλίαν eſſe ταρακτικὸν κοιλίας καὶ στομάχου ἐμετοποιόν. Transfertur & ad alia, vt & Lat. cochlea. Strabo enim lib. vlt. κοχλίαν vocat etiã aquariã machinã quam Vitruu lib. 10. cap. 11. vocat cochleam.

κοχλιώδης, cochleę ſpeciem gerens, cochleæ ſimilis. Quidam exp. tortilis, tortuoſus.

κοχλὶς & κοχλίδιον, conchula, cochleola, parua concha, ſeu cochlea. Suid.

ΚΟΧΟΣ, à ſchol. Theocr. eſſe dicitur humor abundè & magna cum copia fluens.

κοχύειν, apud Theo. id. 2. vbi canit, ἐκ δέ μετώπων ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις ſchol. exp. δαψιλῶς ἔρρει ſiue κατεφέρετο, magna cum copia defluebat: addens etiam, hæc ὀνοματοπεποιῆσθαι. videtur enim κοχύειν & κοχυδεῖν, propriè eſſe cum ſtrepitu quodam & murmure fluere.

κοχυδεῖν, apud Athen. l. 5. Euſt. eſſe dicit τὸ πονθυλυγεῖν, μετ' ἤχου ῥεῖν. Apud Heſych. exp. ὑπερχέειν, ſuperfundere, ſeu magna cum copia fundere: deductum à κοχὺ, quod eſſe dicit πολὺ πλῆθος, magnam multitudinem, abundantiam.

ΚΟΧΩΝΗ, ης, ἡ, cõmiſſura coxẽdicis partiũ cũ ſede, & totus locus is qui circa ſedem eſt, Gal. in lex. Hipp.

Κόνωνον,κ.τὸ,idem quod κοχώνη.Ariſtoph.

ΚΟΥΙΜΟΣ,κ,ἡ,genus arboris.Theophr.hiſt.pl.l.3.

ΚΟΥΙΧΟΣ, ſiue κόψυχος κ ὁ, dicitur eſſe auis genus quod à nonnullis vocatur κόσσυφος.Athen.

ΚΡΑΒΑΤΟΣ,ſiue κράββατος,grabatus: lecti ſeu lecticæ genus: legitur in nouo Teſt. vt Marci cap. 1. Iohan.5.Act.5.& 9.

ΚΡΑΓΓΟΝΕΣ,crangines: ſpecies quædam τῶν κρεδῶν,teſte Ariſtot. hiſt.an. l.4.c.2. Scribitur & vnico γ,apud Heſych.

ΚΡΑΔΗ ης,ἡ,ramus ficulnus,ſurculus ficulneus. Theophr. Etymologiſtes ſcribit κράδας dici etiam ramos παντὸς τῆ ἀκροδρύα.Heſiod.Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ. Euſtathio item eſt aut foliũ ficulnũ,aut generaliter quoduis folium ¶In comœdia κράδη etiã dicebatur quod in tragœdia μηχανὴ,vt ſcribit Poll. dicens eſſe συκῆς μίμησιν:nam κράδην ab Atticis vocari,τὴν συκῆν.

Κράδος,κ,ἡ,ramus ficulnus.Dioſ.lib.2. Item vitium ſeu morbus in ficu.Theophr.

Κράδαλοι rami ficulni.Heſych.

Κραδαλὸς ᾧ,ὁ,vibratilis:qui facilè concutitur ſeu quaſſatur.Euſt.

Κράδιον,κ,τὸ,folium ficulnum.Poll.

κραδάω,cradatione infeſtor:de ficu morbo infeſtata qui κράδος dicitur.Theophraſt. ¶Item vibro,concutio, quatior,quę ſignificatio inde manaſſe videtur,quòd κράδη interdum pro folio accipitur, cuius natura eſt facilè concuti ſeu agitari à vento. Il. ν. κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.

859 κραδαίνω, idem quod κραδάω, ex eóque factum ſicut ὁρμαίνω ex ὁρμάω,teſte Euſt. vibro,criſpo. Plut.in apophth.τὸ δόρυ κραδαίνας εἶπεν. Item vibro,concutio, cum tremore commoueo,vt fit in terræ motibus.vnde apud Syn.ep.161. τὸ γδ ἔδαφος ἐκραδαίνετο. Item quaſſo, quatio, concutio: eo ſenſu quo dicit Seneca terrore quatere populos.Plut.

κραδαίνομαι,metu concutior,tremiſco, horrore quatio.Plut.

κραδεύω,idem quod κραδαίνω,vibro quatio.Heſych.

Compoſita.

Ἀκράδαντος,inconcuſſus,non agitatus,immotus.Phil.

Ἀμφικραδαίνω,& ἀμφικραδάω, circumcirca & vndiquaque vibro ſeu quatio,vndique quaſſo.

Ἀνακραδάω,& ἀνακραδαίνω,vibro,concutio.

Ἀποκραδίζω,è ramo ficulno aufero.Nic.

Διακραδαίνω,quaſſo,concutio,commoueo.Suid.

Ἐπικραδαίνω,euibro,quatio.Xen.

Συνεπικραδαίνω,(*decomp.*)vnà concutio.Xen.

Συγκραδαίνω,ſimul quatio aut vibro.Ariſtot.

ΚΡΑΖΩ,F.ξω,clamo.Euſt κράζειν & κρώζειν ſcribi dicit de cornicibus & coruis,διὰ τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, vt ſit propriè,crocitare, vel clamare aſperius. Dicitur etiam de homine & cæteris animantibus.Ariſtoph.

κράζομαι, idem quod κράζω, eóque vſitatius præſertim in paulò pòſt futuro:vt apud Ariſtoph.in ran κεκραξόμεσθα γ᾽ ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν χανδάνῃ δι᾽ ἡμέρας, βρεκεκεκὲξ κοὰξ,κοάξ. Eſa 19. κεκράξονται πρὸς κύριον. Præt. med. κέκραγα & quæ inde formantur,pro præſenti plerunque vſurpantur:vt apud Soph. in Aiace, Ποίᾳ κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ᾽ ὑπέρφρονα; de qua viro tam ſuperba clamas? Ariſtoph. in veſp. εὐθὺς δ᾽ ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας,poſcit ſoccos. Dicitur etiam κεκράγομαι,pro κεκράγω,clamo.Ariſtoph.

κράκτης κ,ὁ,clamator,clamoſus.Plut.

κρακτικὸς,clamoſus.

κεκραγμὸς,οῦ,ὁ,clamor,vociferatio.Plut.

κεκράκτης,idem quod κράκτης.

κραυγὴ ἡ, clamor,vociferatio: (factum à pręt.med. κέκραγα, per pleonaſmum τῆ υ) κραυγὴν ποιεῖν, edere clamorem, apud Xen. ¶Eſt etiam morbus quidam puerorum,apud Heſych.

κραυγίας,κ,ὁ, vt κραυγίας ἵππος, equus qui clamore & ſtrepitu terretur.Heſych.

κραύγασος,vociferator,clamator.

κραυγάζω,clamo,vociferor.In nou.Teſt.

κραυγαστικός ᾧ,ὁ,clamoſus.

κραυγανάω,idem quod κραυγάζω.Dicitur etiam de infante vagiente.Herodot.

Compoſita.

Ἀνακράζω,ſucclamo ſeu acclamo.Item clamorem tollo,exclamo.Theocr.Dem.Item reclamo,refragor. Item eloquor proloquor.Od.ξ.Ἀλλ᾽ ἐπὶ ἔγ τὸ πρῶτον ἀνέκραγον,ἐκ ἐπικεύσω.

Ἀνακραγάνειν, idem quod ἀνακράζειν ſeu κράζειν, indéque deriuatum.Heſyc.

Ἐγκράζω,inclamo,cum clamore inuehor: cum clamore conuitia ingero. Ariſtophan.

Ἐγκραγαίνω,idem.apud Suid.

Ἐπικράζω,inclamo.Luc.

κατακράζω,reclamo,obſtrepo,occlamo.

κατακραυγάζω σου,apud Suid.occlamo tibi.

Περικράζω,circumclamo,circumboo.

ΚΡΑΙΝΩ, F. κρανῶ, & Ionicè κρανέω,efficio,effectum reddo,perficio.Odyſſ.υ. κρῆνον νῦν ᾗ ἐμὴ ὄλλῃ ἔπος. Sic in fut.medio. Iliad.ι. Ου γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ Τῇδέ γ᾽ ὁδῷ κρανέεσθαι,perfici poſſe.Et in paſſ. apud Eurip. κρανθεῖσα ψῆφος, perfectus calculus. ¶Item κραίνω,impero,regno.Od.θ.Soph.in Aiace,ὃς κραίνει στρατῦ,qui imperat exercitui. 860

κραντὴρ ῆρος ὁ,effector,qui effecit,qui perfecit.Sed κραντῆρες peculiariter dicti ſunt dentes qui à Lat.gemini vocati fuerunt,& maxillares, quòd illi ſoleant κραίνειν & ἀποκληροῦν τὴν ἡλικίαν. Ariſtot. Ponitur & ſimpliciter pro dentibus,apud Nic.in Ther.

κραντήριοι,qui efficiunt.Heſych.

κραίντωρ,ορος ὁ,rex,princeps.Heſych κρέντειρα,ἡ, regina.Et perfectrix.Ex anth.epigr.

κρείων,οντος,ὁ,regnator,rex.vt κρείων Ἀγαμέμνων, apud Hom.Et ὕπατε κρειόντων,apud eundem. κρείουσα,regina.Etym.

κραιαίνω,idem quod κραίνω, efficio, effectum reddo. Il. α. τὸ δέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ, deſiderium ſeu votum perfice.

κραιαίνομαι,efficior,perficior.Od ο.

Compoſita,ac primùm ex κραίνω.

Ἀκραντος,κ,ὁ ᾗ ἡ,imperfectus,irritus.Pind.

Ἀκράαντος idem.Il.β.

Ἐπικραίνω,efficio,perficio,idem quod κραίνω.

Ἐπικραιαίνω,idem.Il.ϐ.

Compoſita ex κρείων.

Ἁλικρείων,maris regnum obtinens.

Εὐρυκρείων,latè rex,latè regnans Il.α.

ΚΡΑΙΠΑΛΗ,ης,ἡ,crapula. Hippocr.in aphor. ἐς τὴν ὥρην ἐλθὼν καθ᾽ ἣν αἱ κραιπάλαι λύονται. Sic dicitur etiam nubes ex nimio vino qua mens & ſenſus obſcurantur.Plut.

κραιπαλώδης,obnoxius crapulæ,ſeu vſque ad crapulam potans,apud Suid.

κραιπαλάω ῶ, crapulam ſentio, dolore capitis laboro ex nimio potu. Plat. ¶Item deſipio ſeu deliro per crapulam,vino dementor & σφάλλομαι τῆ καιρίων ſeu ἐκ μέθης ἀτακτέω. Suid. qui exponit etiam ἀλαζονεύεσθαι.

Κραιπαλίζω, crapulor.

Compoſita.

Ακραίπαλ☉, crapulam non ſentiens, vel etiam alienus à crapula. Item crapulam non inferens, & crapulam arcens. Dioſc.

Αποκραιπαλίζομαι, crapulam edormio ſeu exhalo: vel expergiſcor à crapula. Suid.

Αποκραιπαλισμὸς, ȣ̃, ὁ, crapulę exhalatio.

Αποκραιπαλάω, ῶ, idem quod ἀποκραιπαλίζομαι. Plut. in Anth.

ΚΡΑΙΠΝΟΣ, ȣ̃, ὁ, velox, pernix, celer, rapidus. Iliad. ψ. Neutr. plural. κραιπνὰ aduerbialiter vſurpatur pro κραιπνῶς, velociter, celeriter, citò. Odyſ. ρ. κραιπνὰ ποσὶ περϐιϐάς.

Κραιπνῶς, velociter, citò, properè. Od. ϑ.

ΚΡΑΙΡΑ, ας, ἡ, caput, Heſych. Quidam exp. cornu. Nonnulli accipiunt pro κεραία, i. antemna, item pro ἀκροςόλιον. Heſych.

Compoſita.

Δίκραιρος, biceps, bifidus. Exp. & bicornis. Suid.

Εὔκραιρος, pulchra cornua habens.

Ημίκραιρα, ἡ, dimidia capitis pars Orib.

Ορθόκραιρος, caput erectum habens: item cornua erecta habens. Il. θ Odyſſ. μ. Naues quoque ὀρθικῶς, appellantur ὀρθόκραιραι. Il. υ.

Τανύκραιρος, longum ſeu extenſum caput habens.

ΚΡΑΜΒΗ, ἡ, braſſica: vide Dioſc. Gal. Plin. Athen. lib. 9. & l. 1. τὴν ῥάφανον quoque dictam fuiſſe κράμϐην tradit.

Κραμϐίδιον, ȣ, τὸ, pro κράμϐη. Poll.

Κράμϐιον, ȣ, τὸ, pro decocto braſſicæ accipit. Gal.

861 Κραμϐεῖον, Siculi appellant τὸ κώνιον, i. cicuta. vt tradit Erotian. in ſuo lex.

Κυνοκράμϐη, (comp.) q. d. canina braſſica. Sic dicitur à quibuſdam τὸ ἀπόκυνον: ab aliis appellatur etiam κυνία. Gal. & Dioſ.

ΚΡΑΜΒΟΣ, ȣ, ὁ, aridus, torridus: Ariſtoph. ¶ Item κράμϐος (ſubſt.) crambus: vitiũ fructuum, & præcipuè vuarum, ſimile τῇ ἐρυσίϐῃ, quum acriore ſolis exuſtione acini vuarum veluti toſti aſsíque inareſcunt: Theophr. de cauſ. pl. l. 5. c. 13.

Κραμϐαλέος, idem quod κράμϐ☉, toſtus. Athen.

Κραμϐαλίζω. Heſich. καπυρίζω. item καταςείω.

ΚΡΑΝΕΙΑ, ας, ἡ, cornus, arbor de qua Theophr. hiſt. pl. l. 1. Eadem dicitur & κρανέα, teſte Suida. κρανεία dicitur etiam τὸ ἐκ κρανείας δόρυ, vt μελία τὸ ἐκ μελίας: in Epigram. Εςαϑι τῇδε κρανεία βροτοκτόνε. ſunt tamen qui προπαροξυτόνως ſcribant κράνεια. Il. π. Φηγόν τε μελίαν τε τανύφλοιόν τε κράνειαν.

Κράνει☉, ȣ, ὁ ϰ ἡ, corneus, ex corno. Xenoph.

Κρανεῖ☉, ȣ, ὁ, idem quod κρανεῖ☉.

Θηλυκρανία, ἡ, (comp.) cornus fœmina. Theophr.

ΚΡΑΣΤΙΣ, εως, ἡ, gramen, fœnum ſemiaridum vel virens etiam: quod & γράςις atque ἄγρωςις. Poll.

Κραςήριον, ȣ, τὸ, crates lignea ſuper præſepi cui imponitur fœnum. Poll. l. 10. c. 38.

Κραςίζεσϑαι, veſci gramine. Etym.

ΚΡΑΤΑΙΓΟΣ, ſiue κραταιγὼν, cratęgos ſiue cratægon: arbor de qua vide Theophr. hiſt. pl. lib. 3. cap. 14. & Athen. l. 2.

ΚΡΑΤΟΣ, ε☉, τὸ, robur, vires, vis, potentia. Homer. Ariſtot. Κατὰ κράτος, vi, per vim, totis viribus, apud Iſocr. Plat. &c. Apud Plut. Thuc. & alios ſæpe ponitur pro vehementer, vel pro viribus. Exponitur etiam, acerrimè, omni conatu. Sæpe etiam exp. imperium: vt τῆς ϑαλάσσης κράτος, Thucyd. lib. 1. maris imperium. Exponitur etiam, regnum ſeu regia dignitas. ¶ κράτος in manu vocarunt Græci quod ad digitos vergit, tanquã manus robur. Poll. l. 2. ¶ κράτος victoria. Odyſſ. φ. Eurip. κράτος τῶν ἀρσένων ἔςαι γυναιξὶ, victoria maſculorum erit fœminis, i. fœminę vincent maſculos. Item metaphoricè, ſicut apud Latinos victoria, vel principatus: vt apud Gregor. (de Maximino tyranno,) φιλονεικῶν τὸ τ ἀσεϐείας κράτος ἀναδήσασϑαι.

Κραταιὸς, ȣ̃, ὁ, fortis, viribus potens, validus. Odyſſ. σ. Interdum validus ſeu potens in continendo aut retinendo: tenax: vt δεσμὸς κραταιότατος, vinculum validiſſimum & tenaciſſimum. Philo. In malam partem accipitur μοῖρα κραταιὴ, violentum fatum, nimiis viribus potens. Il. π. ¶ At κράταιγ☉, ȣ, ἡ, herba eſt, quę alio nomine crateagonon. Theoph.

κραταίον, ȣ, τὸ, conſuetum ſcripturę aut picturę firmamentum.

κραταιῶς, validè, fortiter. Philo de mundo.

κραταιόω, viribus potentum & validum reddo, roboro, corroboro. Luc. 1. Epheſ. 3.

κραταίωμα, firmamentum.

*Κραταίωσις, fortitudo, validitas. Iudith. ca. 7.

Κρατερὸς, ȣ̃, ὁ, idem quod κραταιὸς, validus, viribus & robore potens. Ili. π. Item vehemens, acer, violentus. Il. β. Item acerbus, minax: vt κρατερὸς μῦϑος. Il α & π. ¶ Item victor, ſuperior. Euſt. ex Ælian.

κρατερῶς, validè, fortiter, ſtrenuè, ſeu firmiter. Ilia. ο. Itẽ totis viribus, toto virium niſu. Od. δ. Exponitur etiam ἀπηλεγέως ab Euſt. Il. ι μάλα γδ κρατερῶς ἀγόρευε, intrepidè ſeu apertè concionabatur.

κρατερόω, ῶ, validum & firmum reddo, ſolido.

κρατέρωμα, τὸ, mixtura æris & ſtanni, qua aliquid ſolidatur. Heſych. 862

Κρατὺς, έ☉, ὁ, idem quod κρατερὸς, Il. ω.

κρατύνω, validum ac firmum reddo, munio. Thucyd. Sic dicitur κρατύνασϑαι ναῦν, nauem contra ventorum impetus munire, apud Luc. Item confirmo, ſtabilio, vim magnam tribuo. Plut. Sic dicitur πίςεις κρατύνασϑαι, confirmare ſeu ſtabilire: apud Thuc. lib. 3. Item roboro, induro. Xen. ¶ Item ſolido: vnde fracta oſſa quum per callum glutinantur κρατύνεσϑαι dicuntur ab Hippocrat. Item pro κρατῶ, Soph. in Oed. tyr. Αλλ' ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς.

κρατυντὴρ, victor: qui prędualet alteri: & victoriam obtinet. Heſych.

κρατυντήρι☉ κλισμὸς: Hippocr. ſella ad retinendum.

κρατυντικὸς, ȣ̃, ὁ, firmandi ſeu confirmandi vim habẽs.

κρατυσμὸς, corroboratio. Hippocr.

Επικρατύνω, (comp.) confirmo, roboro.

Κράτιςος, ȣ, ὁ, fortiſſimus, validiſſimus, viribus præpotẽs, viribus pręſtans: item ſtrenuus. Thuc. Exponitur interdum optimus: vt apud Soph. in El. εἰ κἂν κράτιςον ζῶν, ὅπως ἂν δύναιτό τις. Ponitur & pro comparatiuo: vt apud Plut. δεῖ ἀδολέσχει ἵνα αὐτὸς αὑτȣ̃ τυγχάνῃ κράτιςος ὢν, vt ſeipſo pręſtãtior & melior exiſtat.

κράτιςα, pręſtantiſſimè, optimè.

κρατιςεύω, pręſtantiſſimus ſum, optimus ſum, pręſto, antecello. Iſocrat. in Euag. ἐν οἷς ἐκεῖν☉ τὸν ἡλικιωτῶν ἐκρατίςευσε. Et cum datiuo. apud Xenoph.

Κρατέω, ῶ, imperium obtineo, impero: dominor: item potior. Ili. α Πάντων μὲ κρατέειν ἐϑέλει. Sic Thucyd. & Dem. Et cũ dat. Od. λ. νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσι. Item compos ſum: vt κρατῆσαι τ προκειμένης ἐλπίδος. Hebr. cap. 6. ¶ Item ſuperior ſum, vinco, ſupero. Interdum abſolutè, vt apud Plut. in Alex. Interdum cum accuſat. vt κρατήσαντες τοὺς Ρωμαίους, & κρατȣ̃ τὴν μάχην. Demoſth. Item cum genit. vt κρατεῖν τῆς ἡδονῆς. Item ſupero, i. pręſto, excello. Chryſoſt. Παῦ-

λ☉- ὁ πάντων κρατῶν. ¶ Item continuo. Luc. οὐ δὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ ἐδυνήθην, me continere non potui. Item obtineo, inualeſco. Thucy. lib. 6. νόμιμα ἢ Χαλκιδικὰ ἐκράτησεν. Interdum retineo, ſeu mordicus retineo: vt Marc 7. κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων. Et cũ genit. in epiſt. ad Hebr. cap. 4. κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Ponitur & pro memoria teneo, apud Athen. κρατεῖν γὰρ οἶμαι τῆς λέξεως οὕτως ἐχούσης. Item prehendo: vt Matth. 28. ἐκράτησαν τοὺς πόδας αὐτοῦ. Item duro: vt apud Phil. ἐπὶ γὰρ ἡμέρας ἑπτὰ τὸ δεινὸν ἐκράτησεν, per dies ſeptem durauit ſeu graſſatum eſt illud malum.

Κρατευταὶ οἱ, veruum baſes & fulcra, quibus videlicet imponuntur verua dum infixæ eis carnes torrentur. Il. ι & Poll. l. 10. c. 24.

Κρατευτήριον, ου, τὸ, idem quod κρατευτής. Poll. l. 6.

Κάρτος, εο☉-, τὸ, idem quod κράτος, ex eóque per tranſpoſitionem literarũ factum, teſte Euſt. Vtitur Hom. Heſiod & alij poetę.

Κάρτα, valdè, vehementer, admodum. Soph. Eſt etiam affirmantis. Euripid. in Hippol. coron. καὶ κάρτα γ'.

Κάρτιστος, idem quod κράτιστος, validiſſimus, robuſtiſſimus, &c. Il. ζ.

Καρταίνω, valeo, vinco. Heſych.

Καρτύνω, idẽ quod κρατύνω, roboro, corroboro, validum reddo ſeu fortem, firmo. Apud Apoll. Arg. 2. καρτύνειν ἐρετμά, exp. tenere remos. In voce media, Il. μ. Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας.

Καρτερὸς, οῦ, ὁ, idem quod κρατερὸς, robuſtus, fortis, validus. Interdũ potens. Il. ν. Apud Xen. καρτερὸς πρὸς πάντα, ad omnia validus. Interdum & cum genit. vt καρτερὸν εἶναι πόλεως vel alius loci, dominum eſſe vrbis, potiri vrbe. ¶ De re etiam dicitur, vt καρτερὸς ὅρκος apud Homerum, validum & firmum iuſiurandũ. Apud Xen. καρτερὸν τεῖχος. ¶ καρτερὸν in malam partẽ ſumitur pro violento, vt καρτερὰ ἔργα apud Hom.

Καρτερῶς, validè robuſtè, firmiter. ſchol. Thuc.

Καρτερία ἡ, tolerantia, patientia. Interdum pro ipſa tolerandi ſeu perferẽdi actione, ſæpius tamen ipſum tolerandi habitum ſignificat. Xen. pæd. 8. inter ſe opponit καρτερίαν & μαλακίαν.

863 Καρτερικὸς, dicitur is qui virtute quę καρτερία vocatur præditus eſt: tolerans, patiens. Ariſtot.

Καρτερικῶς, toleranter, patienter.

Καρτερέω, ῶ, f. ήσω, tolero, patior, patienter fero. item duro, perduro. Variè conſtruitur. Cum accuſat. Xenoph τῷ σώματι τὰ συντυγχάνοντα καρτερεῖν. Cum πρὸς apud Xenoph. pæd. 2. καὶ πρὸς λιμὸν καὶ πρὸς δίψος καὶ πρὸς ῥῖγος καρτερεῖν, famem, ſitim & frigus tolerare. Cum ἐπὶ, Iſocrat. in Archid. δεῖ καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, καὶ θαῤῥεῖν περὶ τῶν μελλόντων, patienter pręſentem rerum ſtatum ferre, boni conſulendo. Cum ἐν. Idem in Nicocle, καρτερεῖν ἐν τούτοις, q. d. tolerantiam vel temperantiam exercere: vel, ab his mihi temperare. Iungitur & datiuo ſine præpoſ. vt Hermog. ἵνα καρτερῶσιν τοῖς κινδύνοις οἱ ἐμπλέοντες. Cum participio: vt καρτερῶ ἀκούων, patienter audio. καρτερῶ τυπτόμενος, patior me verberari, vel patienter fero verbera. Aliquando videtur ſignificare, forti animo ſum, non cedo malis, vt apud Thuc lib. 2. καρτερεῖν ἢ χρὴ καὶ ἄλλων τινῶν ἐλπίδι, i. δι' ἐλπίδα.

Καρτέρησις, tolerantia vel toleratio. Plat.

Κρείσσων vel κρείττων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pręſtantior, propriè viribus præſtantior, potentior, ſuperior. Interdum melior. Il. γ. Itẽ pro κρατῶν, vel ἐγκρατὴς, vt κρείττων γαστρὸς apud Xen κρείττων χρημάτων, Iſocr. Dicitur etiam κρεῖττον λόγου, maius quàm vt oratione vlla explicari ſeu exprimi poſſit.

Κρειττωδέλυμαι & κρειττώσεις, inter vitia ſeu morbos arborum ſunt: ſpecies ſeu cauſa defluuij acinorum: vel (vt volunt alij) ſpecies ſyderationis aut ſideratio-nis. Theophr.

Κρέσσων, Ionicè idem quod κρείσσων, melior præſtantior. Theocr.

Κάῤῥων, ονος, ὁ καὶ ἡ fortior, validior: vt apud Plut. in Lycurg. Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεθα πολλῷ κάῤῥονες. item, prętantior, potior, melior. Heſych.

Compoſita: ac primùm ex κράτος κρατέω, &c.

Ἀκρατὴς, έο☉-, ὁ καὶ ἡ, impotens. q. d. κράτος οὐκ ἔχων: vt ἀκρατὴς θυμοῦ, impotens iræ. Item, incontinens: qui cõtinere ſeu retinere non poteſt. Luc. ἀκρατὴς γέλωτος, non continens riſum. Apud Ariſtotelem ἀκρατεῖς τιμῆς, qui cupiditatem gloriæ continere & refrænare non poſſunt. Ponitur etiam abſolutè, ſicut Lat. incontinens. Ariſtot. ¶ Ἀκρατὴς paſſiuè, qui contineri ſeu coerceri aut compeſci non poteſt, vel etiam refrenari: vt ἀκρατὲς στόμα. Ariſtoph. effræne os. ¶ Ἀκρατὴς, abſolutè, robur ſeu vires non habens, inualidus, debilis, imbecillis: vt χεὶρ ἀκρατής. Ἀκρατέστερος pro ἀκρατότερος, meracior. Ariſtot.

Ἀκρατῶς, impotenter, impotenti animo. item incontinenter, intemperanter. Item cum ſumma contentione, concitatè, apud Suid.

Ἀκράτεια, incontinentia, intemperantia. Xen.

Ἀκράτεια τῶν προσφερομένων, ſtomachi vitium, q. d. impotentia continendi cibos ſumptos.

Ἀκρατεύομαι, incontinenter viuo, intemperans ſum: cui opponitur ἐγκρατεύομαι. Ariſtot.

Ἀκράτευμα, τὸ, incontinentia, intemperantia.

Ἀκράτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, impotens, vel incontinens: pro ἀκρατής: vt ἀκράτωρ θυμοῦ, vel ὀργῆς. Ponitur & ſine adiectione pro, incontinens. Phil. Apud Soph. exp. & imbecillis.

Ἀκράτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui contineri & prohiberi non poteſt: vt ἐπιθυμία ἀκράτητος apud Herodian.

Ἀποκρατέω, cohibeo, compeſco. Dioſc. Item retineo, apud Aetium lib. 9.

Ἀριστοκρατία, reipublicæ ſtatus, quę gubernatur ab optimatibus. Xen.

Ἀριστοκρατέω, optimè impero. Ἀριστοκρατοῦμαι, ſum ſeu viuo ſub optimatum imperio. Plato. 864

Ἀριστοκρατικὸς, ad ariſtocratiam pertinens. Ariſtot. poll. 2. Item ariſtocratię ſtudioſus.

Ἀριστοκρατικῶς, vt conuenit ariſtocratię.

Αὐτοκρατὴς, qui ſui iuris eſt, qui pro ſuo arbitrio de re aliqua ſtatuit. Plut. Apud Greg de homine, αὐτοκρατὴς, eſt idem quod αὐτεξούσιος: Philo τὸ αὐτοκρατὲς appellauit ſubſtantiuè liberam poteſtatem.

Αὐτοκράτωρ, idem quod αὐτοκρατής. Dem. Item, imperator, i. Cæſar: ſæpe apud Herodian. & Plut.

*Ταυτοκράτωρ, idem quod αὐτοκράτωρ, ipſiſſimus imperator. Ioſeph. Maccab 16.

Αὐτοκρατορία ας, ἡ, vt apud Ioſeph. de antiq. ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος αὐτοκρατορίας, ſub Claudij Cęſaris imperio.

Αὐτοκρατορικὸς, οῦ, ὁ, ex libero arbitrio manans, ſeu proficiſcens. Baſil. Item imperatorius, Cæſareus, pertinens ad imperatorem, i. Cęſarem. Herodian.

Αὐτοκρατορικῶς: vt, agere aliquid αὐτοκρατορικῶς, pro ſuo arbitratu, vel ſuo arbitrio, vel more eorum qui ſunt αὐτοκράτορες.

Γλωσσοκρατέω, ῶ, linguam coerceo, taceo.

Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι, fœminarum imperio regor, fœminis pareo. Plut.

Γυναικοκρατία, dominatio muliebris. Plut.

Δημοκρατία ἡ, populi principatus, imperium populare. Thuc. Iſocr.

Δημοκρατικὸς, ad democratiam pertinens. Plat. Item qui democratię fauet. apud Ariſtot.

Δημοκρατεῖσθαι, dicitur vrbs quæ populi imperio ſubeſt.

Δημοκρατίζω, imperio populi faueo, vel reip. faueo. Appian. in Libyco.

Διακρατέω,

Διακρατέω, pertinaciter obtineo vel retineo, in rerum natura conſeruo & dilabi vel elabi è manibus non ſino. Greg. ψυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα.
Διακρατεῖσθαι, incolume ſeruari & retineri. Areop.
Διακράτησις, retentio ſeu conſeruatio.
Δικρατής, q.d. bipotens: vt δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι, diuiſum inter ſe imperium habentes Atridæ. Soph.
Δουλοκρατία, ſeruorum imperium ſeu poteſtas. Suid.
Ἐγκρατής, qui in poteſtate habet rem aliquam, qui potitur re aliqua. Dem. ἐπειδὴ ἐγκρατὴς ἐγένετο ἀργυρίου. Item compos, ſeu qui potitur: vt apud eundem, ἐγκρατὴς τῶν πραγμάτων Φίλιππος, potens rerum, ſeu potitus. Exponitur & ſuperior ſeu qui non eſt deditus (rei alicui) vt ἐγκρατὴς τῆς κακίας, ἀρετῆς, Plut. in Numa & ἐγκρατὴς ὕπνου, ſomno non deditus, apud Xen. Item qui retinere poteſt. apud Luc. & Plut. Item potens, validus. Iſocr.
Ἐγκρατῶς, potenter, cum potentia: vt ἐγκρατῶς ἔχειν τὴν ἀρχὴν, firmum habere imperium. Ariſtot. Exp. & firme: item acerrimè, apud Thuc. Item continenter, cum continentia, aut vtendo continentia.
Ἐγκράτεια, ἡ, continentia, temperantia. Xen. Ariſtot. Exponitur & abſtinentia.
Ἐγκρατεύομαι, continens ſum, me contineo, vel ſum abſtinens. 1. Cor. c. 9.
Ἐγκρατέω, ῶ, contineo me, i. continens ſum, ἐγκρατῶ τῇ πενίᾳ, perſeuero in paupertate. Plut.
Ἐγκράτησις, vt ἐγκράτησις πνεύματος, retentio ſpiritus. Laert.
Ἐπικρατής, potens alicuius rei, compos. Comparat. ἐπικρατέστερος, potentior, ſuperior.
Ἐπικρατῶς, & poeticè ἐπικρατέως, potenter vel præpotenter, validè vel præualidè. Heſiod.
Ἐπικράτεια, ἡ, poteſtas, imperium, ditio. Plat.
Ἐπικρατέω, ῶ, præualeo. Polyb. Item potior: vt apud Thuc. ἐπικρατοῦσι τῆς θαλάσσης. Exponitur etiam dominium & imperium obtineo. Plut. Item in ditionem accipio, vel vinco, ſubigo: vt apud Pauſ. καὶ τῶν Θεσσαλῶν ἐπικράτησε. Item vinco, ſupero. Iſocr. cum accuſ. Item inualeſco. ¶ Item cohibeo, coerceo.
Ἐπικράτησις, præualentia, præpollentia. Laert.
Ἐπικρατητικός, cohibendi ſeu coercendi vim habens aut ſiſtendi. Gal. Eſt & vocabulum gramm. q.d. obtentiuus, obtinendi ſignificationem habens.
Ἐπικρατήτωρ, apud aſtrologos dici fertur ἀστὴρ cuius in
865 themate maximæ vires ſunt.
Ἐπικρατυνόω, inſuper confirmo.
Ἐπικρατύνω, confirmo, roboro.
Εὐκρατῶς ἴσχει, obtinet ac firmare poteſt, ex Ariſtot.
Θαλασσοκρατέω, ῶ, vel θαλαττοκρατέω, ῶ, mari dominor, maris imperio potior. Thuc. l. 7.
Θαλασσοκράτωρ, qui maris imperio potitur. Thuc.
Θεατροκρατία, theatralis poteſtas. Plat.
Θεοκρατία, ἡ, Dei imperium: ſic Ioſephus appellat imperium Iudæorum ſub Moſe, in lib. contra App.
Ἱπποκρατέω, ῶ, equeſtribus copiis vinco. Thuc.
Ἱπποκρατία, ἡ, victoria equeſtris. Xen.
Decomp. Καθιπποκρατέω, equis & equeſtribus copiis vinco. Poll.
Ἰσοκρατής, æquè pollens. Herodot. in Melpom.
Ἰσοκράτεια ſeu ἰσοκρατία, æquale imperium. Herodot.
Κατακρατέω, ῶ, robore vinco, domo, ſubigo. Greg. Item cohibeo, coerceo, ſiſto.
Κατακράτησις, ſubactio, domitio.
Κατακρατικός, vim habens ſiſtendi Aër.
Κοσμοκράτωρ mundi princeps. Eph. cap. 6.
* Μεγαλοκράτωρ, magnipotens. 3. Maccab.
Μονοκράτωρ, qui ſolus imperium obtinet.
Μονοκρατορία, idem quod μοναρχία. Suid.
* Παθοκρατορία, imperium in paſſiones. Ioſephus in lib. de annal. c. 13.

Ναυκρατής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui claſſis præſidio tenet locum aliquem, aut etiam occupat, qui nauium auxilio dominatur alicui loco vel aliquibus. Herodot. Sic etiam à quibuſdam dicti fuit ἡ ἐχενηΐς, teſte Euſtath. à retinendis & remorandis nauibus ſeu earum curſu.
Ναυκρατέω, nauibus obtineo ſeu ſupero.
Ναυκρατέομαι, nauibus ſeu nauali præſidio inferior ſum, claſſe vincor ſeu ſuperor. Xen.
Ναυκράτωρ, idem quod ναυκρατής. Heſych.
Ὀχλοκρατοῦμαι, à turba populari regor.
Παγκρατής, omnipotens: dicitur de Deo. Eſt etiam ep. ſomni & temporis, apud Soph.
Παγκράτιον, ου, τό, athletici certaminis genus: ex eo dictum (vt teſtatur Budæus in Pand.) quòd aduocatis omnibus corporis viribus omniúmq; neruorum contentione transfigeretur. calcibus enim & cubitis, non modò pugnis pancratiſtæ vtebantur, omníque petendi æmulum prehendendíque modo. Aliqui πένταθλον interpretantur. Latini quinquertium ſiue quinquercionem vocant, i. exercitationem conſtantem his quinque actibus pugillatione, curſu, ſaltu, diſco, lucta. Verùm Plut. ſympoſ. lib. 2. c. 4. dicit παγκράτιον eſſe mixtum ex pugillatu & lucta. ¶ Eſt & nomen herbæ, apud Dioſc.
Παγκρατιάζω, certo pancratio. Philoſtr. Exp. etiam omnibus certaminibus victor ſum, apud Syn.
Παγκρατιαστής, athleta qui pancratio certare ſolet, vel peritus certandi pancratio. Exponitur & qui manibus pedibúſque, quaſi omni ope connixus certabat: vel qui quinque illis certaminibus certauit & vicit. Plat. Plut.
Παγκρατιαστικός, ad pancratiaſten pertinens.
Παγκρατιαστικῶς, (aduerb.) pancratiaſticè.
Decomp. Διαπαγκρατιάζω, pancratio certo cum.
Παντοκράτωρ, omnipotens: epithetum ſolius Dei. 2. Cor. 6. & ſæpe in apocalypſi.
Παντοκρατορία, omnipotentia.
Παντοκρατορικός, ad omnipotentem Deum pertinens: ſeu ad diuinam potentiam, vel ab omnipotente Deo proficiſcens, apud Dion. Areop.
Περικρατέω, contineo, retineo, firmo.
Περικρατής, compos. act. ap. c. 27.
Περικρατέω, ῶ, obtineo, dominor, euinco. Apud Baſil. ponitur etiam pro, ſuperior ſum.
Πλουτοκρατία, diuitum dominatus, quum diuites rerum potiuntur. Xen. (in Χοηφ.
* Πολυκρατής, multum habens, potentiſſimus. Æſchyl.
Πονηροκρατοῦμαι, improborum imperio regor. Ariſtot.
Συγκρατέω, ῶ, contineo, tueor, conſeruo. Chryſ.
Τιμοκρατία, dominatus in quo à cenſu magiſtratus creantur. Ariſtot. eth. 8.
Τιμοκρατικός, cenſu potens, ambitioſus. Τιμοκρατικὴ πολιτεία, idem quod τιμοκρατία, apud Ariſtot.
Τιτανοκράτωρ, Titanum dominator. Luc. 866
Ὑψικρατέω, ῶ, in alto dominor. Suid.
Χειροκρατία, manuum potentia ſeu poteſtas: potentia quæ vſurpatur ab iis qui viribus plus pollent, quum nimirum leges armis opprimuntur. Polyb.
Χειροκρατικός, ad chirocratia pertinens: vel talis qualis eſt eorum qui χειροκρατίαν exercent. Polyb.
Ὠμοκρατής, qui validis humeris eſt. Soph.

Compoſita ex καρτερέω, ῶ.

Ἀκαρτέρητος, intolerabilis. Heſych.
Ἀποκαρτερέω, ῶ, inediam perpetior, vt ea vitam finiam: media mortem mihi conſciſco. Luc. ¶ Item non ſuſtineo, animo deficiò, impar ſum dolori. Areth. in apoc.
Ἀποκαρτέρησις, mortis oppetitio per inediam. Quint. l. 8. c. 5. ¶ Item tolerantia doloris victa, abruptio patientiæ præ dolore.
Διακαρτερέω, ad extremum vſque perfero, perduro. Greg

Item inediam perfero. Herodot.

Δυσκαρτέρητος, ægrè tolerabilis, penè intolerabilis.

Εγκαρτερέω, patiens ſum, aut perduro in, ſum forti animo atque obfirmato. Xen.

Προσκαρτερέω, ῶ, cum tolerantia & perſeuerantia quadam inſiſto ſeu incumbo, aſſiduus & multus ſum aliqua in re: aſſiduum comitem me præſto. Athen. προσκαρτερῶν τοῖς λόγοις.

Προσκαρτέρησις, aſſidua & tolerans aliqua in re perſeuerantia.

ΚΡΑΥΡΟΣ, ἡ, ὁ, aridus, ſiccus, friabilis, rigidus: cui oppon. γλίσχρος, apud Ariſtot. Apud eundem κραῦρος dicitur eſſe ſtruma, morbus boues tentans.

Κραυρότης, ητος, ἡ, ariditas, friabilitas.

Κραυράω, ſtruma laboro. Ariſtot. Heſychio κραυρᾶν eſſe dicit apum morbum: quum vermes & araneas gignunt.

ΚΡΕΑΣ, ατος, (& Atticè κρέως) τό, caro. Hom. Xen. Athen. & alij. Poeticè pro eodem dicitur κρεῖας.

Κρεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, carnoſus. Ariſtot.

Κρεάδιον, ου, τό, caruncula, carnis fruſtum. Ariſtoph.

Κρεύλλιον, ου, τό, id. m. Syn. ep. 132.

Κρεῖον, ου, τό, vas carnarium, carnium receptaculum. Il. ι. Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ: vbi tamen alij accipiunt pro κρέας. Herodian. apud Etymol. κρεῖον eſſe dicit menſam crudis carnibus plenam. Pro κρεῖον autem reſolutione Ionica dicitur κρήιον. Eſt autem κρήιον & placentæ genus apud Athen.

Compoſita.

Ακρεος, excarnis, apud Hippocr. & Gal.

Απόκρεως, ω, ὁ, tempus quo à carnibus abſtinetur.

Αρτόκρεως, τό, cibus pane & carne conſtans.

Ηδύκρεως, ω, ὁ καὶ ἡ, cuius carnes ſuaues ſunt. Ariſtot.

Λεπτόκρεως, minimè carnoſus, macilentus. Suid.

Πάγκρεας, corpus glanduloſum in medio meſenterio ſitum, vaſorum diuiſiones confirmans. Ariſtot.

ΚΡΕΚΩ, F. ξω, pectine ſeu radio pulſo: vt κρέκειν τὸν ἱστόν. Exponitur etiam ſimplic. pulſo: vt apud Theoc. in Epigr. κηρῶν πακτίδ' ἀειράμενος. Αρξεῦμαι τι κρέκειν, incipiam pulſare ſublatam lyram. In epigr. κρέξασα κίασα, pulſat enim agitátque alas, & hoc modo ſonum ciet. Sic αὐλὸν κρέκειν, inſonare tibiam, apud Ariſtoph. Sunt qui κρέκειν, quum ſignificat ἠχεῖν, velint ſignificare edere ſonum moleſtum, reddere ſonum inſuauiter creperum ſeu ſtridulum.

Κρέκη ἡ, Galen. apud Hippocr. ſignificare ait, ſonum odioſum, & ὀνοματοπεποιῆσθαι.

867 Κρέκελος, ab Heſych. exp. fletus, ploratus.

Κρεγμὸς, οῦ, ὁ, pulſatio, ſonitus.

Κρὲξ, κος, ἡ, crex: auis roſtro preacuto & ferrato, pugnax, inimicitias exercens cum merula & vireone, vt tradit Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 1. & 17. Ponitur & ἐπὶ τῆς ..., & exp. coma verticalis, ab Heſych.

Compoſita.

Ανακρέκομαι, ſono, loquor. Epigr.

Διακρέκω, citharam pulſo. Epigr.

Εὔκρεκτος, ου, bene ſeu pulchrè ſtrepens ſeu ſonans. Greg.

Υποκρέκειν, leuem quendam ſonum edere, qualis editur à cithara dum eius fides ad numeros concinnantur. Metaph. apud Pind. & Olymp. τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν, μανίαισιν ὑποκρέκει.

ΚΡΕΜΑΩ & κρεμαννύω, ſiue κρεμάννυμι, ſuſpendo. Ariſtot. οἱ κυνηγοὶ κρεμαννύουσιν ἐν ἀγγείῳ ἔκ τινος δένδρου τὴν κόπρον. Ariſtop. in Ran. ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου κρεμάσαντι σεαυτὸν, te ſuſpendenti ex fune. Apud eundem, Τῶν ὄρχεων κρεμῶμαι τὴν Λαμπίου. Metaphoricè apud Ariſtoph. in nub. κρεμάσας τὸ νόημα, ſuſpenſum tenens animum. Pro eodem dicitur & κρεμάω & κρεμέω, vt Il. η. & apud Syneſ. ep. 44.

Κρεμάομαι, & κρεμάννυμαι, ſuſpendor. Xenoph. Item neutraliter pendeo. Item actiuè (in aor. med.) ſuſpendo. Heſiod. Pro eodem dicitur & κρέμαμαι & κρέμομαι, ſuſpendor, ſuſpenſus ſum. Item neutraliter, pendeo. Il. ο. Η οὐ μέμνη ὅτ' ἐκρέμω. Metaphoricè apud Ariſtot. Rhet. 3. καὶ μὴ κρέμηται ἡ διάνοια, ne ſuſpendatur cogitatio.

Κρεμασμὸς, οῦ, ὁ, ſuſpenſio. Hippoc. de artic.

Κρεμαστὴρ, ῆρος, ὁ, qui ſuſpendit, ſeu ſuſpenſum tenet. κρεμαστῆρες dicuntur duo muſculi, vtrinque videlicet vnus, à quibus teſtes ſurſum trahuntur: vel teſtium nerui, quòd ex illis genitales partes dependent. Item κρεμαστῆρες dicuntur etiam ταρροὶ, ἐφ' οἷς τοὺς τυροὺς ἐπέσσον, apud Euſt. Alij κρεμαστῆρας dicunt eſſe lora ſeu habenas penſiles ex quibus aliquid dependet.

Κρεμαστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, pendulus, penſilis.

Κρεμαστὸς, οῦ, ὁ, pendulus, penſilis, ſuſpenſus. Plut.

Κρεμάστρα, ἡ, id vnde aliquid pendet. Ariſtot. rhet. li. 3. Item penſile σκεύασμα in quo reponuntur caſei, panes, aut alia quæ à muribus aut aliorum maleficorum animalium iniuria tuta eſſe volumus, apud Euſtath. Item appendix: vt exp. apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 17.

Κρεμάθρα, ἡ, vas penſile, aut ſtorea penſilis in qua reponuntur caſei aut aliæ opſoniorum reliquiæ. Ariſtop. in nub.

Κρεμαστὰ, idem ſchol. Ariſtoph.

Κρημνάω, idem quod κρεμάω. Galen. lib. 8. Κρήμνημι pro eodem.

Compoſita.

Αμφικρεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circumpendens, vel vtrinque pendens. in anthol. Epigr.

Ανακρεμάω & ἀνακρεμαννύω ſiue ἀνακρεμάννυμι, & ἀκρέμνημι, ſuſpendo, ſeu in altum ſuſpendo. Herodot. Et metaph. apud Æſchin. ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, ſpe ſuſpendens. Dicitur & per ſyncopen ἀγκρεμάω, ſiue ἀγκρεμάννυμι, in Epigramm.

Ανακρέμαμαι, ſuſpenſus ſum, vel pendeo ex alto.

Επανακρέμαμαι, (decomp.) pendeo. Ariſtot.

Αποκρεμάω, ſuſpendeo ex. Αποκρεμάομαι, ſuſpendor. Luc. Pro eodem dicitur & ἀποκρέμαμαι, ſuſpenſus ſum, dependeo.

Εγκρεμάω, & ἐγκρεμαννύω, ſiue ἐγκρεμάννυμι, ſuſpendo in.

Εκκρεμάω, & ἐκκρεμαννύω, ſiue ἐκκρεμάννυμι, ſuſpendo ex. Lucill. l. 2. Epigr.

Εκκρεμάννυμαι, ſuſpenſus ſum, dependeo. Luc.

Εκκρέμαμαι, ſuſpenſus ſum de, dependeo. Metaphoricè in Epigr. ἐκκρέμαται ἐλπίδος.

Εκκρεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dependens. Herodian.

Υπερεκκρεμάω, (decomp.) deſuper appendo.

Επικρεμάω, & ἐπικρεμαννύω, ſiue ἐπικρεμάννυμι, ſuſpendo 868 ſuper, imminere facio. Polyb. lib. 2. μάλιστα δὲ Ρωμαίοις μέγαν καὶ φοβερὸν ἐπικρεμάσασα κίνδυνον. Sic & in paſſiuo apud Thuc. l. 2. & 3.

Επικρέμαμαι, ſuſpenſus ſum ſuper, impendeo ſeu immineo. Plut. Thuc.

Επικρεμὴς, ſuſpenſus ſuper, impendens. Epigr.

* Υψικρεμὴς, altè ſuſpenſus.

Κατακρεμάω, & κατακρεμαννύω, ſiue κατακρεμάννυμι, ſuſpendo de. Od. θ.

Κατακρεμάννυμαι, dependeo de. Theophr.

Κατακρεμαστὸς, ſuſpenſus de, penſilis.

Παρακρεμάω, & παρακρεμαννύω, ſiue παρακρεμάννυμι, ſuſpendo iuxta ſeu à latere. Il. γ.

Υπερκρεμάω & ὑπερκρεμαννύω, ſuſpendo ſuper. Exp. & ſuper appendo, in Epigr.

Υποκρεμάω, ſuſpendo. Hom.

ΚΡΕΜΒΑΛΟΝ, ου, τὸ, crembalum ſeu crepitaculum: aut crepitaculi genus quod digitis agitatum edit ſtrepitum. Athen. l. 14.

Κρεμβαλίζειν, Hermippus comicus vocat crembalis pulſare.

Κρεμβαλιάζειν, idem.

Κρεμβαλιαστὴς, οῦ, ὁ, crembali peritus, qui crembalum inſonare nouit vel ſolet. At κρεμβαλιαστὺς, ύος, eſt ſtrepitus ſeu ſonus qui excitatur à crembalum pulſantibus: apud Hom.

ΚΡΕΜΥΣ, piſcis λιθοκέφαλος, vt refert Athen. l. 7.

ΚΡΗΓΥΟΝ, τὸ, dictum putatur quaſi κηρὶ ἡδὺ ſeu τὸ κῆρ ἡδῦνον, teſte Euſtat. cordi iucundum & gratum. Hom. Theocr. Expon. etiam, bonum, vtile, apud Hippocr.

ΚΡΗΔΕΜΝΟΝ, ου, τὸ, capitis ligamentum: vitta, velamentum capitis quod ad humeros vſque demittebatur. Homer. ¶Dicitur & de operculo doliorum aut ſimilium vaſorum: vt Odyſſ. γ. τὸ ἐν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ ὤϊξεν ταμίη καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε. ¶Vrbium quoque muri ſeu murorum pinnę κρήδεμνα dicuntur. Iliad. π.

Compoſita.

Καλλικρήδεμνος, pulchram habens vittam. Od. δ.

Λιπαροκρήδεμνος, elegantes ſeu pulchras vittas habens, & ſynecdochicè eleganter compta.

Μελαγκρήδεμνος ὀμίχλη, atra caligo. Nonn.

ΚΡΗΘΜΟΝ, ου, τὸ, crethmum: herba apud Gal. ſimpl. med. lib. 7. Scribitur & κρηθμὸς, apud Dioſc.

ΚΡΗΜΝΟΣ, οῦ, ὁ, pręcipitium: locus pendens ſeu penſilis aut pendulus: ſeu ſcopulus pendens, locus præruptus. Hom. Thuc. Plut. ¶Κρημνοὶ, ab Hippocr. dicũtur labra vlcerũ, in lib. de loc. in hom. Sic etiam vocantur alę muliebris pudendi. Erot. & Poll.

Κρημνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, præruptus, arduus. Thuc.

Κρημνίζω, pręcipitem ago.

Κρημνάω & κρήμνημι: idem: vt Euſt. tradit.

Κρήμναμαι, pendeo, κρέμαμαι, ſchol. Ariſtoph.

Compoſita.

869 Ἀμφίκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vtrinque præceps vel præruptus. Item metaph. vtrinque periculoſus: vt ἀμφίκρημνος ἀπάτη, apud Luc.

Ἀπόκρημνος, idem quod ἀπότομος, præruptus, abruptus, pręceps. Xen.

Βαθύκρημνος, profunda habens præcipitia. Pind.

Ἐπίκρημνος, præceps, in præcipitium vergens. Naz.

Ἱππόκρημνος, rupium modo grandis: aut valdè aſper ſicut pręcipitia. Ariſtoph.

*Κατακρημνάω, præcipito, κρημνάω. Ælian. var. hiſt. l. 11.

Κατάκρημνος, præceps. Hom. in batrachom.

Κατακρημνίζω, per pręcipitia & prærupta loca deiicio, præcipito. Athen.

Κατακρημνίζομαι, præcipitor: aut per præcipitia ſeu loca prærupta deferor. Xenoph.

Κατακρήμνημι, idem quod κατακρημνίζω.

Κατακρήμναμαι, præceps dependeo. Ariſtoph.

Παράκρημνος, præceps vel præcipitia imitans.

Περίκρημνος, circumcirca pręcipitius, vel admodũ pręceps & præruptus.

Πολύκρημνος, multa habens præcipitia, ideóque ægrè ſcanſilis. Heſych.

*Ὑπόκρημνος, præceps, & τὸ ὑπόκρημνον, præcipitium. Strabo.

Ὑψίκρημνος, alta habens præcipitia, altus. Æſchyl.

Ὑψηλόκρημνοι πέτραι, altis pręcipitiis rupes. Æſch.

ΚΡΗΝΗ, ἡ, fons. Homer. Athen. ¶Dicitur etiam de aqua pluuia retenta & ſcatent, apud Plat. ¶Item de vaſe aquario, in poemate Epigon.

Κρηναῖος, ου, ὁ, fontanus. Athen. Κρηναῖον ἔδεσμα edulium τῇ κράσει atque temperie gelidum, vel frigidum inſtar aquę fontanę, ex Gal. & Aet.

Κρηνὶς, fonticulus.

Compoſita.

Εὔκρηνος, bona ſcaturigine manans. Epigr.

Διακρηνέω, & Doricè διακρανόω, ῶ, refundo veluti è fonte. Theocr. idyl. 7.

ΚΡΗΠΙΣ, ῖδος, ἡ, baſis, fundamentum. Theocr. Plat. ¶Item crepida, calceamentum ſuberatum. Xenoph. ¶Κρηπὶς dicitur etiam τὸ ὑπόθεμα τῶν ἐχύτων πλακούντων. Heſych. & in cenſu etiam placentarum à Poll. reponitur.

Κρηπιδόω, ῶ, fundo, fundamentum iacio. Dion. ¶Item crepidas induo: ſeu crepidis induo: vnde κρηπιδούμενος, crepidis indutus, crepidatus, apud Plutarchum in apophth.

Compoſita.

Ἁλικρηπὶς γαῖα, apud Nonnum exp. maritima ora, quaſi habens fundamentum ad mare.

Βαθυκρηπὶς, ῖδος, ὁ καὶ ἡ, habens baſin & fundamentum profundum, apud Muſæum.

Μονοκρηπὶς, vna crepida indutus. Mercurij epitheton, qui calceum alterum Perſeo ad Gorgonas deuolanti dedit.　　(quo Poll. l. 7.

Ὀπισθοκρηπίδες, genus calceamentorum muliebrium, de

ΚΡΗΣΕΡΑ, ας, ἡ, cribrum, ſeu excuſſorium pollinarium è filo laneo. Gal. vide Poll. Exp. & pannus rarus per quem aliqua veluti per colum transfuga purgãtur. apud Erot. Etym. propriè ſignificare ſcribit ἐπιβόλαιόν τι τῆς κεφαλῆς, ſecundùm alios περιτραχήλιον: item operculum calathi, apud Ariſtoph.

ΚΡΙΖΩ, F. ξω, ſtrido, ſtridorem edo: (vocabulum ὀνοματοπεποιημένον, teſte Euſt.) Menander, Ἀλλὰ καὶ χαμαιτύπη κρίζει τις. Hinc particip. med. κεκριγυῖαι apud Hom. & aor. 2. ἔκριγον, pro ἔκριγον. Il. π. 870

Κριγμὸς, οῦ, ὁ, & κριγὴ, ῆς, ἡ, ſtridor, apud Suidam. Scribitur & κρισμός.

ΚΡΙΘΗ, ῆς, ἡ, hordeum. Dicitur & de planta & de grano eius. Athen. Homerus, τὴν κριθὴν vocat κρῖ neutro genere: vt Odyſſ. δ. Πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. Quidam tamen hoc κρῖ per apocopen dictum eſſe volunt pro κρίμνον, quod vide. ¶Item κριθὴ, hordeũ, vel hordeolum, i. tuberculum paruũ, oblongum, palpebrę cilio qua pili ſunt adnaſcens: ſic dicitur ab hordei ſimilitudine, Gal. ¶Item pudendum virile, apud Ariſtoph. in pace.

Κριθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, hordeaceus. Nonn.

Κρίθινος, ου ὁ, idem. Athen. Luc. Plut.

Κριθανίας πυρὸς, triticum hordeacei generis: ſeu hordeago, apud Theoph. hiſt. pl. l. 8. c. 2.

Κριθίδιον, τὸ hordeolum, hordei granulum. Athen.

Κριθιᾶν, ſeu κριθιάσαι laborare dicitur equus quum ex itinere aut curſu adhuc anhelabundus hordeum deuorauit, indéq; cruditate vexari cœperit: in Hippiatr. lib. 1. Κριθιᾶν dicitur etiam è nimio hordei paſtu laſciuire. Sic apud Æſchyl. σφριγῶντα καὶ κριθῶντα πῶλον. Poll. l. 7. c. 10.

Κριθίασις, morbus ille equorum, de quo in κριθιᾶν, hordeatio Gazæ.

Compoſita.

Ἐπτόκριθον, hordeum genuinum: quod nunquam rubigine vitiatur, quoniam incuruum naſcitur.

Εὐκεέϑος, vt εὔκριϑος χώρα, hordeo abundans.
Ὁμοιόκριϑος, hordeo ſimilis.
Πολύκριϑος, diues hordei. Suid.

ΚΡΙΜΝΟΝ, ου, τὸ, farina craſſior, quæ per cribrum laxiora habens foramina tranſmiſſa eſt. Gal. Hipp. Dioſc. Item hordeum, teſte Suid. qui illud κρῖ, apud Hom. ex hoc per apocopen factum eſſe ſcribit.
Κριμνίτης πλακοῦς, placenta è farina craſſiùs molita, ſeu è craſſioribus farinę fruſtulis quæ à mola bene contuſa & contrita non ſunt Athen. l. 14.
Κριμνώδες οὖρον, apud medicos vrina cui innatant craſſa quędam fruſtula ſimilia fruſtulis illis farinę craſſioribus. Hippocr. in Aphor.

ΚΡΙΝΟΝ ου, τὸ, lilium: quod & λείριον à nonnullis vocari tradit, Dioſc. lib. 5 cap. 116. Sic etiam à nonnullis appellatur cucurbita, item cucurbitę flos lilij florem referens, teſte Suida, declinatur & κρίνος, εος, τὸ, vnde apud Herodot. φύεται ἐν τῷ ὕδατι κρίνεα πολλά. Et dat κρίνεσι, apud Ariſtoph. ¶ Dicuntur κρίνα etiam pauperes, apud Suid. & Poll. l. 6. cap. 47. Κρίνον eſt etiam ſpecies ſaltationis. Heſych. & Athen. lib. 3.
Κρινὼν ῶνος, ὁ, lilietum, i. locus conſitus liliis.
Κρινωνιὰ ας ἡ, lilij planta. Theoph.

ΚΡΙΝΩ, F νῶ, ſecerno, diſcerno, dirimo. Iliad. β Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας Ἀγάμεμνον. ¶ Item decerno, dimico: (in qua tamen ſignif. vſitatior eſt vox paſſ.) vt διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον, apud Diodorum in hiſtoria Alexandri. ¶ Item excerno: vt κρίνει τὴν περίττωσιν. Ariſtot. in probl. ¶ Item ſeligo, deligo: quę (ſignificatio primę finitima eſt: nam ſecernimus ad deligendum.) Iliad. ζ. Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους Εἷσε λόχον. ¶ Item diſcepto, iudico. Iliad. π. Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας Plato de repub. 2. τὴν κρίσιν αὐτοῖν τοῦ βίου κρῖναι ὀρθῶς, iudicium rectum de ipſorum vita ferre ¶ Item iudico,
871 cenſeo, exiſtimo: vt κρίνειν πολεμίους, cenſere hoſtes: habere pro hoſtibus. Sic κρίνουσι ταῦτα ἐν τέρασι, habent hæc pro monſtris, apud Ariſtot. Aliquando exponitur diiudico: vt apud Ariſtot. τὰς μὲν διαφορὰς οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον κρινεῖ τῶν χρωμάτων.
¶ Interdum adiudico: vt Soph. in Aiace. Κρίνειν ἔμελλε κρατος ἀριστείας τινί
¶ Item ſtatuo, conſtituo. Polyb. κρίνας δ' ἐκεῖ πολεμεῖν τὴν παραχειμασίαν ¶ Item accuſo, diem dico, eum ago, deſero. Antiphon. καὶ κρίνω προδόντα αὐτὸν καὶ τοὺς θεοὺς, &c. Plutarch in Cæſare. Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας. Polyb. καὶ θανάτου κρίνει μόνος ὁ δῆμος
¶ Item pro κατακρίνω, damno.
¶ Item pro ἐξετάζω, & δοκιμάζω, & βασανίζω, atque adeò pro ἀνακρίνω.
Κρίνομαι, (med.) idem quod κρίνω, ſeligo, deligo: vt Odyſſ. δ ἐκρίνατ' ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους. ¶ Item decerno: Il β. Ὡς γε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ: vt decernamus bello. Et apud Polyb. κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων de ſumma rerum prælio decernere. ¶ Item paſſiuè decernor: ſic dicitur πόλεμος κρίνεσθαι, apud Pauſ. Item iudicor, cenſeor, apud Thuc. l. 1. Item ſtatuor, conſtituor: vnde apud Polyb. προάξας τὸ κριθὲν
¶ Item accuſor, dies mihi dicitur, &c. vt κρίνεσθαι ἐπ' ἀδικήματι maleficij accuſari, apud Plut. in apophth. Sic κρίνομαι πρός σε, apud Ariſtid. & κρίνεσθαι δίκην, apud Thuc Hinc & τὸ κρινόμενον, id de quo diſceptatur. Item damnor, ſępe in nouo Teſt. Item examinor, exploror, quæſtio de me habetur, apud Thuc. lib. 6. Et in voce media κρίνασθαι ὀνείρους, coniecturam de ſomniis facere, ſeu explorare & examinare ſomnia, apud Hom. Iliad. Hinc & κεκριμένος, exactum, ſeuerum, germanum, apud Plut. de muſica. Item comparor, conferor, apud Plat.
Κεκριμένως, (aduerb.) exactè, adhibito iudicio, ſeu cenſura, apud Plut.
Κρίμα, τὸ, iudicium. Matt. 7. & alibi in nouo Teſt. Item damnatio. Luc. 24.
Κρίσις, εως, ὁ, iudicatio, i. ipſa iudicandi actio. Item iudicium, ſententia quæ fertur de re aliqua. Ariſtot. Exp. etiam iudicium, i. cenſura ſeu æſtimatio alicuius rei. Herodian. ¶ Item cauſę dictio. Thuc. l. 1.
¶ Item accuſatio, vt apud Dem. ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, accuſationis tempus exiit. Item lis, controuerſia. Lucil. l. 2. in anth. epigr. Ἀλλὰ περὶ Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν. Item pro ἔγκλημα apud Ariſtot. poll. 4. ¶ Item decretorium belli prę lium. Plut. καρτερὰ μάχη κρίσιν οὐ λαβοῦσα, pugna quę decerni non potuit.
¶ Apud medicos κρίσις affini ſuperiori ſignificatione dicitur aut ipſa ſolutio morbi, aut repentina eius in melius, vel deterius mutatio, aut denique eiuſdem acceſſio, vide Gal. & Hippocr.
Κρίσιμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, q d. iudicatorius: ad iudicationem pertinens, ex quo velut argumentum petimus iudicandi hoc vel illo modo: vnde κρίσιμος ἡμέρα, apud medicos dies in quo κρίσις contingit.
Κριτὴς, οῦ ὁ, iudex. Item arbiter & arbitrator, æſtimator, apud Demoſth. & Thuc. in fœmin. κρίτις Iudex. Aphrod. in l 2. περὶ ψυχῆς.
Κριτικὸς, aptus ſeu ſolers ad fungendum officio iudicis, ſolers ad iudicandum, iudicandi peritus. Syneſ. epiſt. 74 ἡ κριτικωτάτη τῶν ἀκοῶν. Item qui velut artem factitat iudicandi de aliorum ſcriptis, præſertim verò de poematis: cenſor poëmatum, i. qui poemata ad grammatica pręcepta reuocat, apud Strab. Interdum additur genit. ποιημάτων: vt apud Luc. de ſalt. Et δύναμις κριτικὴ, iudicandi peritia ſeu ſolertia Lucian. in Hermot. ¶ Item decretorius: vt κριτικὸς ἱδρὼς, apud Gregor. & κριτικαὶ ἡμέραι, apud medicos.
Κριτήριον, ου, τὸ, organum iudicandi ſeu inſtrumentum: vt dialectica dicitur eſſe κριτήριον ᾧ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, apud Laert. in Zen. Exp. etiam, ſenſus & pars animi rerum æſtimatrix & arbitra. Item id ex quo iudicandi materiam petimus, id ad quod reſpicientes iudicamus: apud Phil. & Syn. Item locus vbi iudicatur, iudicis tribunal, apud eundem Syneſ.
Κριτὸς, οῦ ὁ, ſelectus. Iliad. κ.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀνακρίνω, (& poeticè ἀγκρίνω) interrogo, percontor, ſciſcitor. Plut. in Rom. ἀνέκρινεν ὅς τις εἴη. Dem. contra Olympiodorum, ἀνακρίνας εἰς τὸ δικαστήριον εἰσήγαγον quæſtione habita. ¶ Item exploro, perpendo, æſtimo, examino. Thucyd. μετεπέμποντο Παυσανίαν ἀνακρινοῦντες ὧν περὶ ἐπυνθάνοντο, examinaturi. Iſoc. τὰ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων ταῖς ἡδοναῖς ἀνακρίνειν, voluptatibus æſtimare ſeu metiri res ſerias.
Ἀνακρίνομαι, interrogor. Item quęſtio de me habetur. Dicitur & ἀνακρίνεσθαι τὸ πρᾶγμα, de quo percontatio inſtituitur: ſeu quod perpenditur & examinatur, apud eundem. Dem.
Ἀνάκρισις εως ἡ, interrogatio.
Ἀνακριτικὸς, interrogatorius, interrogatiuus.
Decomp. Ἐπανακρίνω, idem quod ἀνακρίνω. Dionyſ. 872
ad Dem.
Προανακρίνω, ante interrogo, ſeu percontor: aut primo loco interrogo & examino.
Ἀντικρίνομαι, reſpondeo, Iob. 11.
Ἀντίκρισις, reſponſio. Suid.
Ἀποκρίνω, ſecerno, eximo, ſeparo. Plat. ¶ Item deligo, eligo. Sophocl. ἐν δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. ¶ Item incerno, excerno. Galen. ἀποκρίνει τινὰ χρὴ μέρος τι τοῦ σπέρμ.

πτύρω. ¶ Item reiicio, improbo. Plat. Item abludico, apud Ariſtot. pol. 1.

Ἀποκρίνομαι, ſeparor, ſegregor. Il. ε. Item ſecernor, eximor. Theophr. Et excernor: vnde τὰ ἀποκρινόμενα, excrementa alui, apud Gal. ¶ Item decumbo. Thuc. l. 2. εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη. ¶ Item reſpondeo. Cum accuſ. Plat. Dem. Frequenter etiam in hac ſignificatione in Biblicis ſcriptis vſurpatur.

Ἀπόκριμα, τὸ, reſponſum, reſponſio, apud Suid. ¶ Item quod reſolutum eſt à concretione.

Ἀπόκρισις, idem. Iſocr. Plat. Athen. ¶ Item excretio, ipſa actio excernendi, in anth. Epigr.

Ἀπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſelectus. Ἀποκριτικός, excretiuus. Gal.

Ἀποκριδὸν, ſelectim, ſeparatim, ex Apoll. Arg. 2.

Ἀποκριθύνω, idem quod ἀποκρίνω, ſecerno vel excerno. Gal. ad Glauc. l. 2.

Decomp. Ἀνταπόκριτος, cui non reſpondetur, ſed reſponſum eſt.

Ἀνταποκρίνομαι, viciſſim reſpondeo, reſpondenti reſpondeo.

Ἀνταπόκρισις, reſponſio mutua. Item figuræ genus, apud Hermog.

Δυσαπόκριτος, cui difficulter reſponderi poteſt. Luc.

Δυσαποκρίτως, ita vt ægrè reſponderi queat.

Εὐαποκρίτως ἔχοντα, ad quæ reſponderi facile eſt.

* Προσανακρίνω, adhuc interrogo, adhuc iudico. Plut.

Προσαποκρίνομαι, vltra reſpondeo, ſeu plura quàm ſim interrogatus. Plato in Euthyd.

Συναποκρίνομαι, ſimul reſpondeo.

Ἀνακρίνω, diſcerno, dirimo, ſecerno, diſcrimino. Hom. Plut. ¶ Item diſſipo, diſcutio. Plut. in Cæſ. ἀέρα δυσφερῆ καὶ βαρὺν ἀσθενεία τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀλέας ἐκφέρεσθαι. ¶ Item diiudico, diſcepto: vt τὰ δίκαια διακρίνειν, apud Dem. & τὰς δίκας διακρίνειν τοῖς πολίταις, apud Plat. ¶ Item perficio, abſoluo. Διακρίνομαι, diſcernor, dirimor, diuidor, Hom. Thuc. Plut. Et actiuè diſcerno, apud Herodian. l. 4. Item pugna decerno, dimico: vt ἀγῶνι διακρίνεσθαι, apud Polyb. in Bœot. ¶ Item certo, diſcepto, apud Pauſ. Dem. Plat. ¶ Item hæſito, dubito: vt Act. c. 10. μηδὲν διακρινόμενος. Sic & alibi in nouo Teſt. ¶ Item perficior, abſoluor. Ariſtot. l. 4. de generat. ἐν μὲν γὰρ τῇ μητρὶ ἐν πλείονι χρόνῳ διακρίνεται τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος.

Διακεκριμένως, diſcretè, diſtinctè.

Διάκρισις, ſecretio, diſcretio, diſcriminatio. Item diſſolutio. Ariſtot. l. 1. meteor. ἡ γὰρ ἀτμὶς ὕδατος διάκρισίς ἐστιν, aquæ diſſolutio. Item perfectio, apud eundem l. 4. de generat. ¶ Item iudicium. Plato de leg. l. 6.

Διακριτικός, ἡ, ὁν, diſcernendi vim habens, ſeu ſecernendi. Item ſegregatiuus & præditus facultate diſcutiendi, apud Gal. & Alex. in Top.

Διακριδὸν, diſcretè, diſtinctè, adhibendo diſcrimen, ſeu, q. d. diſcriminatim. Luc. in amor.

Decomp. Ἀδιάκριτος, qui diſcerni non poteſt ſeu diſtingui: vel non diſtinctus, non diſcretus. Exp. etiam non iudicatus ſeu diiudicatus, apud Lucian.

Ἀδιακρίτως, non diſtinctè, promiſcuè.

Δυσδιάκριτος, qui diſcerni ſeu diiudicari difficulter poteſt.

Ἐπιδιακρίνω, inſuper diſcerno, vel poſtea diſcerno ſeu ſecerno.

Ἐγκρίνω, iudicio meo comprobatum admitto, adopto ſeu allego. Ariſtid.

Ἐγκρίνομαι, admittor, adoptor, &c. Plut. ἐγκρίνεσθαι εἰς τοὺς τριακοσίους.

Ἔγκρισις, admiſſio, &c. Item adoptatio.

Ἔγκριτος, admiſſus, approbatus. Exp. etiam probus apud Greg.

Εἰσκρίνω, intromitto, ingredi facio.

Εἰσκρίνομαι, ingredior, inſinuo me. Philo.

Εἴσκρισις, inſinuatio.

Dec. Ἐπεισκρίνομαι, idem quod εἰσκρίνομαι. Greg.

Συνεισκρίνω, idem quod εἰσκρίνω. Plut.

Ἐκκρίνω, ſecerno, excerno, ſegrego, expello. Ariſtot. Item egero, exhaurio, eximo: Theophr. Item ordine moueo, decuria eiicio, numero expungo. Xen. pæd. 1. οἱ δὲ γεραίτεροι ἀκούσαντες ἐκκρίνουσι. Item reprobo, reiicio.

Ἐκκρίνομαι, excernor. Ariſtot.

Ἔκκρισις, excretio, exactio, exhauſtio. Theophr.

Ἔκκριτος, delectus, ſelectus, qui exemptus eſt è numero ob præſtantiam, eximius, egregius: vt ἔκκριτοι δικασταὶ, apud Plut.

Ἐκκριτικός, excretorius, excernendi vim habens.

Decomp. Εὐέκκριτος, excretu facilis. Athen.

Συνεκκρίνομαι, ſimul excernor, ſeu exhaurior. Th.

Ἐπικρίνω, iudicio meo approbo, vel ſimpl. approbo, comprobo. Plut. in Luc. γνώμην ἐπικρῖναι.

Ἐπίκρισις, æſtimatio, iudicium. Alex. in Top.

Ἐπικριτής, approbator. Item arbiter, apud Suid.

Ἐπίκριτος, approbatus, item delectus.

Decomp. Ἀνεπίκριτος, de quo ſtatui non poteſt.

Δυσεπίκριτος, de quo vix poteſt iudicari.

Κατακρίνω, iudico aduerſus aliquem, damno, condemno. Iſocr. ἁπάντων θάνατον κατακρίνειν.

Κατακρίνομαι, damnor, condemnor: cum accuſ. vt apud Greg. θάνατον κατακριθεὶς ὁ υἱὸς, morte dãnatus.

Κατάκρισις, damnatio. 2. Cor. 7. Κατάκριμα, idem. Rom. 5.

Κατάκριτος, damnatus.

Decomp. Ἀκατάκριτος, non damnatus: Act. 16. & 22. ἀκατάκριτος aliquis pati dicitur *pro* indicta cauſa. Ἀκατακρίτως, ſine condemnatione ſeu indicta cauſa.

Αὐτοκατάκριτος, à ſeipſo damnatus. in ep. ad Tit. c. 3.

Προκατακρίνω, priùs condemno, iudicio meo antè damno.

Παρακρίνω, comparo, iudicium fero de aliqua re eam cum alia comparans. Item iuxta loco, & ita propè vt comparatio fieri poſſit, apud Plut. in Ant. ¶ Item perperam iudico.

Προκρίνω, q. d. iudico præ hoc: antefero, antepono. Plut. in Tim. τὸ ἐπιεικὲς τοῦ πλούτου προκρίνας.

Προκρίνομαι, prius iudicor, anteferor, anteponor. Xen. Et προκριθέντες, quorum nomina ad ſpem fortium recipiuntur.

Πρόκριμα, τὸ, q. d. prælatio, delectus. In epiſt. 1. ad Tim. c. 5. ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, abſque eo vt vnum alteri præferas.

Πρόκρισις, ἡ, q. d. prælatio. Exp. & præiudicatio.

Πρόκριτος, qui præfertur & anteponitur.

Προσκρίνω, adiudico: apud Laert. cum dat. & accuſ.

Προσκρίνεσθαι, accreſcere, agglutinari, coagmentari, in idem corpus cogi & coagulari, vt cibus in alimentum concoctus. apud Themiſt.

Πρόσκρισις, accretio ſiue accrementum, apud eundem.

Συγκρίνω, coagmento. ¶ Item comparo & contendo inter ſe. Lucill. lib. 2. Epigr. Σύγκρινον δὲ τέχνη τέχνῃ, compara artem cum arte. Et συγκρίνειν ἐνύπνια, interpretari ſomnia. Gen. 40. & Dan. 6.

Συγκρίνομαι, coagmentor, concreſco. Ariſtot. Apud Herodot. συνεκρίθησαν φιλίαι μεγάλαι Θηραίοις ἐς Σαμίους, ingens amicitia contracta eſt, ſeu coaluit.

¶ Συγκρίνεσθαι πρός τινα, iudicio contendere cum aliquo. apud Polyb.

Σύγκριμα, ατος, τὸ, coagmentum & quod concretum eſt ad, apud Greg. & Laert. ¶ Item contentio, comparatio. ¶ Σύγκριμα ἐνυπνίου, interpretatio ſomnij. ¶ Item σύγκριμα, dictum. Maccab. l. 1. c. 1.

Συγκριματικός, οῦ, ὁ, temperatus vel concretus.

Σύγκρισις,εως,ἡ, concretio. Plut. Item comparatio, contentio duorum inter ſe. Polyb. & Philo de vita M.l.3. Σύγκρισις ἐνυπνίου, exp. interpretatio ſomnij. Dan.c.3.

Συγκριτικὸς, coagmentandi vim habens. apud Alex.
874 Top.2.Item comparatiuus.Plut.

Συγκριτικῶς,comparatiuè,per comparationem.

Decomp. Ἀραιοσύγκριτοι, quibus libera corporis tranſpiratio eſt: ſic dicti à corporis raritate quę plurimùm valet ad tranſpiratum.

Ἀσύγκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui concretus non eſt, aut qui concreſcere ſiue coaleſcere nequit.Exponitur etiam, qui cum alio non habet commercium.Item qui contendi & comparari cum alio non poteſt,diſſimilis.

Ἀσυγκρίτως,citra concretionem,ſeu more eorum quæ concreta non ſunt.

Ἰδιοσυγκρισία,ας,ἡ, propria & peculiaris concretio, ſiue conſtitutio & temperamentum: vt ἰδιοσυγκρισίαι σωμάτων,apud Dioſc.l.6. propriæ & peculiares corporum conſtitutiones.

Μετασυγκρίνω, recorporo: miſcellæ corporis ſtatum præter naturam ſe habentem inſtauro atque tranſmuto. Paul.Æg. l.3. c.63. ἐν δὲ τοῖς διαλείμμασι μετασυγκρίνειν αὐτοὺς διαφόρως. Μετασύγκρισις,ἡ, exiguorum meatuum in naturalem ſtatum mutatio.Gal.

Μετασυγκριτικὰ, medicamenta quæ adhibentur ad reſtituendos exiguos meatus in priſtinam ſymmetriam. Et μετασυγκριτικὴ δύναμις,facultas quę μετασύγκρισιν præſtat.Dioſc.l.4.

Ὑποκρίνομαι, ſimulo,fingo.Luc.de ſalt. οὐχ ὑποκρίνεσθαι μανίαν ἀλλὰ μαίνεσθαι, non ſimulare inſaniam,ſed inſanire. Et cum infinitiuo:vt apud Hermog.καὶ φαντες γὰρ πάντες ὑποκρίνονται σχεδιάζειν. Dicitur & de hiſtrionib.perſonam alicuius induentibus.Herodian.l. 1. ἕκαστός τε ὃ βούλεται σχῆμα ὑποκρίνεται. ¶ Item reſpondeo, vt Od.ο. μερμήριξεν Μενέλαος Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο. ¶ Exponitur etiam æſtimo,iudico,cenſeo: vt apud Plut. σὺ τοῦτο βέλτιον ὑποκρίναιο σαυτῷ,tu melius hoc tecum æſtimares.Item interpretor,explico,ſeu iudicium fero.Philoſtr. οὐδ᾽ ὑποκρίναιτο ὄψιν οὐδεμίαν, ne vnam viſionem quidem interpretari poſſent.

Ὑπόκρισις,ſimulatio: peculiariter,qua quis probitatem præ ſe fert reuera nequitiæ & improbitatis plenus:ſæpe in nouo Teſt. Item hiſtrionis genus perſonam alienam repræſentantis. Exponitur & pronuntiatio:apud Plut.Eſt etiam figura rhetorica,quę Lat. pronuntiatio.

Ὑποκριτὴς, ſimulator, qui eo vitio laborat quod hypocriſis in ſacris literis dicitur. Item hiſtrio, apud Plut. Item ὑποκριτὴς ὀνείρων, coniector ſomniorum, apud Luc.

Ὑποκριτικὸς,οῦ,ὁ, ſimulatus, cui ineſt ſimulatio more eorum qui hypocritæ vocantur. Item ad hiſtriones ſeu ad hiſtrionum artem pertinens.Dem.Phal.

Ὑποκριτικῶς,ſimulatè.Item hiſtrionicè.Athen.

Decomp. Ἀνθυποκρίνομαι,viciſſim ſimulo.

Ἀνυπόκριτος,ου,ὁ καὶ ἡ, non ſimulatus,non fictus,ſyncerus: vt ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος.Rom.12.& alibi in epiſt. Pauli. Item alienus ab hiſtrionica ſeu hiſtrionia, apud Demetr.Phalereum.

Καθυποκρίνομαι, hiſtrionica actione capio & demulceo.

Συνυποκρίνομαι,ſimul ſimulo.

Compoſita ſine præpoſitione,ac primùm deſinentia in κρινὴς & κρινέω.

Δυσκρινὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,idem quod δύσκριτος.Plut.

Εἰλικρινὴς,diſtinctus,non permixtus.Xen. Item purus, ſyncerus,verus,non fucatus:item apertus,manifeſtus, perſpicuus, & q. d. τῇ εἵλῃ κρινόμενοι, quoniam ad ſplendorem ſolis qui εἵλη dicitur καὶ τὰ μεμιγμένα καὶ τὰ ἀμιγῆ facilè διακρίνεται,in Axiocho,& apud Xen.

Εἰλικρινῶς,ſyncerè,purè,verè,apertè.

Εἰλικρίνεια,ἡ,ſynceritas,puritas.Suid.

Εἰλικρινέω,ſyncerum reddo.Ariſtot.

Εὐκρινὴς,diſcretu diiudicatúque facilis,vel bene diſcretus ac diſtinctus, purus, clarus, liquidus. Heſiod. in Erg.& apud Iſæum.Exp.&,qui ex morbo vires reſumit reualeſcens,apud Herodot.

Εὐκρινέως ſiue εὐκρινῶς,diſcretè,diſtinctè.Xen.

Εὐκρίνεια,diſtinctio,puritas.Hermog.

Εὐκρίνω,bene ſecerno & ſeligo.Od.ξ.

Decomp. Διευκρινέω,ῶ, idem quod διακρίνω, diſcerno,diſtinguo.Luc. Item diiudico,diſcepto,diſputo, diſcutio,accuratè examino.Polyb.

Διευκρίνησις,diſcretio,diſcuſſio,explicatio.

* Προδιευκρινῶ,priùs diſcerno:vel antè diſcutio.

* Προσαν ακρίνω,adhuc interrogo,adhuc iudico.Plut.

* Φιλοκρινέω,optimè de morbis iudico.Lucian.

Φυλοκρινέω,ῶ, iudicis officio fungor in tribu,ſum iudex tribus,iudico per tribus.Poll.

Φυλοκρίνομαι,in tribu iudicor.Heſych.

Comp.formata ex ſecunda perſona ſing.præt.perf. paſſ.itidem ſine præpoſitione.

Ἀκρισία,ἡ,(q.d.indiſcretio)non adhibitus delectus,non adhibitum iudicium. Luc. Item res controuerſa, & de qua nondum iudicatum eſt. Polyb. Item iudicij
inopia, vel temeritas in iudicando, & malum iudi- 875
cium:in anth.epigr.Item confuſio,& q.d.indiſcretio, turbulentus rerum ſtatus,vel rerum turbulentarum ſtatus.Xen.Hell.vlt.

Δικαιοκρισία,æquum iudicium.Rom.2.& Baſil.

Κακοκρισία,prauum & iniquum iudicium.Epigr.

Compoſita formata ex tertia præt.paſſ. itidem ſine præpoſitione.

Ἄκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, iniudicatus, indemnatus, qui cauſam non dixit.Demoſth. Τὸ ἄκριτον dicitur,quod in controuerſiam non cadit. Iſocr. item quod componi vel decerni non poteſt,anceps. Hom.Dem.Plut.item indiſcretum,confuſum,indiſtinctum: vt ἄκριτοι μῦθοι. Il.β.Item ſine iudicio ac ratione factum.Herodian.

Ἀκρίτως, iniudicatè,vel iniudicatò, indicta cauſa.Iſocr.in Panath.Item nullo cum iudicio,ſine delectu. Item indiſcretè,confusè,nullo diſcrimine.

Ἀκριτί,idem.Suid.

Δικαιοκρίτης,iuſtus iudex.

Δύσκριτος, iudicatu difficilis aut diiudicatu,cuius difficilis eſt diſceptatio.Plut.

Δυσκρίτως,ita vt non facilè ſit iudicare.Ariſtoph.

Θεόκριτος, diuino iudicio electus. Dionyſ. Item dearum iudex,apud Theocr.in ara.

Ὀνειροκρίτης,ου,ὁ, qui ſomnia interpretatur, qui ſomnia diiudicat.Theocr.idyll.22.

Ὀνειροκριτικὸς, ad ſomniorum interpretem & coniectorem pertinens:vnde ὀνειροκριτικοὶ libri Artemidori. Item qui ſomnia nouit interpretari, peritus ſomniorum interpres.

ΚΡΙΟΣ,οῦ,ὁ,aries:ouium gregis dux.Plut. ¶ Eſt etiam ſignum cœleſte.Arat. ¶ Naues etiam quædam κριοὶ dictæ fuerunt, quòd arietis haberent inſigne. Bayf. ¶ Κριὸς, eſt etiam machina bellica,quam Ioſeph.lib. 3.de capt.Iud.deſcribit. ¶ Κριὸς ὀρέβινθος,cicer arietinum: à capitis arietini ſimilitudine. Theophr.hiſt. pl.lib.8. c.5. ¶ Eſt etiam vocabulum architecturæ, quo ſignificatur ornamentum quoddam inſtar tortilis pampini & clauicularum,ſiue capreolorum,in capitulis columnæ Corinthiæ & Ionicæ: volutam & helicem vocat Vitruuius.

Κριδιὸν,ου,τὸ,paruus aries.Heſych.

ΚΡΟΚΗ, ης, ἡ, trama, ſubtegmen: id quod ſtamini inſeritur

inſeritur ſeu intexitur. Plat. ¶ κρόκαι dicuntur etiam arena littorea, vel calculi ſeu lapilli littorei aut marini. Ariſtot. in mechan. quæſt. ¶ Item κρόνη littus. Etym. & ſchol. Lycophr.

Quum ſignificat ſtamen, format & irregularē accuſat. κρόκα. quaſi à nom. κρόξ. Heſiod. in Erg. Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.

κροκίζω, texo, neo, tramo. Herodot. Vide & in κρόκος.

κροκὶς, ίδος, ἡ, exp. ſubtegmen, in Epigr. ¶ Item floccus ſeu filum in veſte extans ſiue prominens. Plut. Apud Aetium lib. 3. dicitur medicamēti genus πρόσθετον, quod tomento exceptum ano inditur vice glandis. Pleriſque in locis ſcribitur κροκὺς, ύδος: vt apud Hippocr. Herodot. Dioſc. & Gal.

κροκιδίζω, ſiue κροκυδίζω, floccos lego: verbum eſt ab omnibus medicis de phreneticis dici ſolitum. Dicitur etiam de adulatoribus floccos pilóſque ex veſte legentibus.

κροκιδισμὸς, οῦ, ὁ, floccorum ſeu filorum lectio. Gal.

κροκάλη, ἡ, calculus ſeu arena littoralis. Epigr.

Compoſita.

Ανθοκρόκος πήνη, exp. textum floridum, chordula filo floridulo contexta Eurip. in Hecuba.

Εὐκρόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchram in littore arenam habens. Nonn.

ΚΡΟΚΟΣ, ου, ὁ, ſiue κρόκον, ου, τὸ, crocus, crocum, herba de qua Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 6. ¶ κρόκον, dicitur

876 etiam oui luteum ſiue vitellus. Alex. Trall. λεάνας σὺν κρόκῳ ὠῶν. ¶ Item auena, genus frumentaceum, apud Theophraſt. hiſt. pl. l. 8.

κροκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, croceus, crocum referens. Dioſc.

κρόκεος, idem quod κροκώδης Eurip.

κροκόεις, idem, ſeu crocei coloris, croceo colore imbutus. Eurip. in Phœ.

κρόκινος, ου, ὁ, crocinus, croceus. Theophr.

κροκίας λίθος, crocias lapis: quòd ſit colore croci.

κροκόω, ῶ, croco tingo ſeu inficio. Athen.

κροκωτὸς, οῦ, ὁ, croco tinctus. Item abſolutè *pro*, veſtis croceo colore imbuta. Ariſtoph.

κροκίζω, croco ſimilis ſum, crocum refero. Dioſc.

Παρακροκίζω, (*comp.*) aliqua ex parte crocum refero, ſeu crocum mentior. Dioſc. l. 5. c. 137.

ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ, ου, ὁ, crocodilus, quaſi crocum formidans: nomen quadrupedis mali & terra pariter ac mari infeſti: de quo vide Ariſtot. Ælian. Plin. Herodot. ¶ κροκόδειλοι dicuntur etiam quæſtiones crocodilinæ & ἄποροι apud Luc.

κροκοδείλιον, ου, τὸ, herba eſt chamæleontis nigri figura quæ & κροκοδειλιάς. vide Gal. & Plin. Dicitur etiam à quibuſdam τὸ δίψακον, autore Dioſc.

ΚΡΟΝΟΣ, ου, ὁ, Saturnus. ¶ Prouerbiali loco pro moroſo ſene ponitur & pro malefico, quia fingitur à poetis τεκνοφάγος. ¶ Itempro bardo ſeu fatuo & deliro ſene, quia antiquiſſimus omnium deorum habitus fuit, & priſci mortales qui ſub eius regno vixerunt ſimplices fuiſſe prędicantur. Ariſtoph.

κρονικὸς, οῦ, ὁ, Saturnius. Item vetuſtate deſipiēs, pro ſenio delirus & fatuus, ſeu priſcam fatuitatem redolens, quæ ſub Saturno fuit. Ariſtoph

κρόνιος, idem quod κρονικός, vnde κρονίων ὄζειν apud Ariſtoph. in Nub. priſcam fatuitatem ſeu ſtoliditatem redolere. κρόνιος ἀστὴρ, ſaturnia ſtella, vna ex ſeptem errantibus. Et κρόνιος μὴν, Saturnius mēſis, qui poſtea dictus eſt ἑκατομβαιών: vnde κρόνια, Saturnalia, ſacra quæ in honorem Neptuni peragebantur

κρονιάδες ἡμέραι Saturnales dies, apud Plut. in Cic.

κρονίδης & κρονίων. Saturni filius, Saturnius. Plerunque Iouis epitheton paſſim apud poetas.

ΚΡΟΣΣΟΣ, οῦ, ὁ, fimbria, limbus: extrema veſtis ora quæ eam circumquaque ambit. Pollux κροσσῶν nomine villos intelligit qui veſtimentis aſſui ſolebant. Itidem Suidæ κροσσὸς eſt ὁ μαλλὸς, villus qui extremæ veſti aſſuitur.

κροσσόω, ῶ, eiuſmodi fimbria villóve prætexo.

κροσσωτὸς χιτὼν, ſeu κροσσωτὸς, ſimpl. (ſub χιτὼν) tunica fimbriata ſeu villis prætexta.

✝ κροσσωτὸν, in neutro genere legitur. Exod. 28.

κρόσσαι, ſcholiaſtes Homeri pro ſcalis accipit: vt Il. μ. κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες. Alibi item ſcribit κρόσσας vocari ſcalas ad oppugnationem murorum accommodatas. Quibuſdā (inquit Heſyc.) ſunt ſcalæ ſcalis ſuperpoſitæ: aliis verò ſunt pinnæ murorum aut turrium) metaphora à veſtibus quarum ſummitates nominantur κροσσοὶ) vt Il. μ. κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις. apud Herodot. l. 2. ſcribitur κρόσσαι.

Compoſita.

Δίκροσσος, geminam ſeu duplicem habens fimbriam. Poll. Quidam interpr. vtrinque fimbriatus.

Πρόκροσσαι νῆες, dicuntur aliæ poſt alias ſeu ſuper alias: vt cùm continua ſerie in procinctu ſtant. Iliad. ξ. Et Herodot. ἄλλαι νέες πρόκροσσαι.

ΚΡΟΤΑΦΟΣ, ου, ὁ, tempus: pars capitis quæ eſt inter oculos, aures & verticem, vt Ariſtot. definit. Od. καὶ κυνέη πάγχαλκος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα.

κροταφίτης, ου, ὁ, q. d. temporalis: vt κροταφῖται μύες, muſculi temporales. Gal.

κροταφίδες αἱ, numerantur à Poll. l. 10. c. 31. inter vaſa 877

fabrilia.

Πολιοκρόταφος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) cana habens tempora, ſenex. apud Hom. Il. Θ.

ΚΡΟΤΟΣ, ου, ὁ pulſus: vt pulſus aëris, remorum, manuum & pedum. Frequenter de manuum plauſu dicitur, quo quoniam approbari aliquid in theatris ſolebat, ideo pro laude interdum vſurpatur. Dem. Ariſtoph. Dicitur & de plauſu quem ciconia crepitante roſtro edit. Philoſtr. ep. 4.

κροτέω, ῶ, pulſo, verbero. Plut. de educ. puer. τοῦτον (ἔφησεν) ἀπελθὼν κρότησον. Sic dicitur κροτεῖν κιθάραν, pulſare citharam, ſeu ludere cithara, apud Theocr. idyll. 18. ¶ Equi currentes dicuntur etiam κροτεῖν currum, quum eum tam rapido curſu trahunt, vt cū crepitu quodam ſuccutiatur: vt Il. ο. ἐταφώησαν δὲ οἱ ἵπποι κείν' ὄχεα κροτέοντες. ¶ Item plaudo, cum plauſu collido Syneſ. ep. 121. καὶ τὼ χεῖρε ἐκρότησε. ¶ Item comprobo plauſu, ſeu plauſu excipio. Interdum cum accuſ. perſonæ: vt apud Laert. in Cleanthe, οἱ ἀκροαταὶ τὸν μὲν ἐκρότησαν, τὸν δὲ ἐξέβαλον, cum plauſu exceperunt. ¶ Item crepo: *ſeu ſignif. qua Horat. dicit, ſi quid Stertinius veri crepat.*) vt in Axioch. κἂν πιθανωτέροις τούτων λόγοις αὖτι κροτήσῃς, ſi crepes.

¶ κροτεῖν dicitur etiam de ciconia quæ ſibi plaudit crepitante roſtro. apud Philoſtr. ep. 4. (Venat.

* κροταίνω, idem quod κροτέω, pulſo, Oppian. lib. 4. de

κροτέομαι, οῦμαι, pulſor, verberor. Item plaudor, plauſu excipior Ariſtot. de arte poet. δεῖ δὲ ἀμφω ἀεὶ κροτεῖσθαι Chryſoſt κροτεῖσθαι ἄξιος, plauſu dignus. Metaphoricè κεκροτημένοι ἄνδρες dicuntur aſtu & fraude exercitati homines. Theocr. idyll. 15.

κρότημα, τὸ, plauſus, idipſum quod ex plaudendi actione oritur, idem quod κρότος. Dicitur etiam de vafris & verſutis Heſych.

κρότησις, plauſus, ipſa plaudendi actio, in Axiocho.

κροτητὸς, οῦ, ὁ, pulſatus. vnde κροτητὰ loca ſunt quæ pedum plauſu pauita ſunt. Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 6. Et κροτητὰ μέλη, quæ digito pulſatis organis aut e-

etiam quæ tibiis canuntur, Athen. l. 4.

κροτοπαιδὸς idem quod κρότος Æſchyl.

Κρόταλον, ου, τὸ, crepitaculum: inſtrumentum quod pulſatum manu, crepitabat, ſchol. Ariſtoph. ¶ Κρόταλον ſeu κρόταλος appellabatur etiam homo garrulus & loquax. Ariſtoph. in nub. τρῖμμα κρόταλον, παιπάλη. Dicitur & de homine verſuto ſeu vafro ſchol. Ariſtoph.

Κροταλίζω, crepitare facio, idem quod κροτέω: Il. λ. Item plaudo, plauſu comprobo & excipio. Athen.

Κροτάλια, τὰ, crotalia. Vide Plin. l. 9. c. 35.

Compoſita ac primùm ſine præpoſitione.

Ἄκροτος, ου, ὁ, plauſu carens, cui non applauditur.

Ἀκρότητος, non pulſatus. Apud Athen. l. 4. ἀκρότητα κύμβαλα, non congruentia ad numeros.

Γονύκροτοι, ab antiquis dicti ſunt οἱ βλαισοὶ, & apud Anacreontem, οἱ δειλοὶ, teſte Euſt. Ariſtoteli in phyſiogn. γονύκροτοι ſunt impuri, quibus genua trepidat.

Δίκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bis pulſans: vt δίκροτος σφυγμὸς, apud Gal. in Iſa ogo pulſuum. Item qui vtrinque impelli tur: vt δικρότοισι κώπαις, apud Eurip. Et τὰ δίκροτα πλοῖα, naues biremes: apud Polyb. l. 6.

Ἱππόκροτος, equis perſtrepens. Eurip.

Ἱπποκροτέω, equis perſtrepo. Syneſ.

Μονόκροτος qui vno duntaxat pulſu mouetur. Μονόκροτος ναῦς, nauis quæ vno duntaxat remorum ordine impellitur: eadem quæ μονήρης. Xen.

Ποδόκροτος pedibus ſtrepitum edens, Epigr.

Πολύκροτος, multis plauſibus reſonans. Dicitur etiam de inſtrumento muſico plures ſonos edente propter diuerſas aut cordas aut fiſtulas quæ pulſu tanguntur. Athen. l. 12. Πολύκροτοι dicuntur etiam homines verſuti & vafri: ſchol. Ariſtoph.

Τρίκροτος, triremis.

Φιλόκροτος amans ſtrepitum Hom.

Χαλκόκροτος, Rheę epith. cuius ſacerdotes caua ęra pulſu exercebant. Heſych. Item ex ære cuſus, ſeu factus Eurip. in Phœniſſ. apud Ariſtoph. χαλκόκροτοι ἵπποι,

878 quoniam æreis ſeu ferreis ſoleis terram pulſant.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀνακροτέω ῶ plauſum do. applaudo. Ariſtoph.

Ἀνακροταλίζω, idem, apud Athen. l. 4.

Ἀπόκροτος ου, ὁ καὶ ἡ, durus, aſper. Xen. de re equ. Metaphoricè apud Phil. de vita M. l. 3. ἀπόκροτον ψυχὴν ἔχοντος αὐτός. Exponitur etiam pauitus.

Ἀποκροτέω, crepito, plauſito: vt ἀποκροτεῖν τοῖς δακτύλοις apud Strab.

Ἀποκρότημα, digitorum concrepatio. Athen. l. 2.

Ἐγκροτέω, infli go, impingo, illido. Eurip.

Ἐπίκροτος, pulſatus, pauitus. Ariſtot.

Ἐπικροτέω, applaudo, plaudo ſuper aliqua re. Syn. ep. 4. Item crepito. Heſiod.

Συνεπικροτέω ῶ, (decomp.) ſimul applaudo.

Καταικροτέω, lætis plauſibus comprobo. Heſyc.

Καταικροταλίζω, ſtrepito. Callim.

Παρακροτέω, applaudo. Item adhortor, incito, vel plauſu mutuum adhortor, apud Luc.

Σύγκροτος, conflatus, coagmentatus, compactus. Eurip.

Συγκροτέω, complaudo, collido, Xen. Item conflo: (more fabrorum ferrariorum qui ferra candentia aut alia metalla conflant) Plato in Cratylo. Item compono, ſeu inſtituo & ad efficiendum concentum compono. vt συγκροτεῖν χορὸν, apud Dem. contra Mid. Exponitur etiam generaliter, apparo, inſtruo: vnde in paſſiuo apud Ariſt. συνεκροτεῖτο πόλεμος, apparabatur bellum. Et Luc. ὁ πότος συνεκροτεῖτο, inſtruebatur. ¶ Item congrego, colligo, vt συγκροτεῖν βουλευτήριον, & συγκροτεῖν στράτευμα. apud Herodian. l. 2. ¶ Item condico, dico, indico. Herodian. lib. 8. τὴν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπάνοδον συγκροτεῖ.

¶ Item incito, & veluti complo ſis manibus concito. Philo de vita M. l. 1. συνεκρότουν ἀλλήλους μὴ ἀποκάμνειν.

Συγκρότημα, id ipſum quod conflatum eſt: coagmentum. Greg. Dicitur etiam de agmine compoſito & inſtructa manu: ſchol. Ariſtoph. Item conſpiratio multorum idem facinus ſuſcipientium: ſchol. Demoſth.

Συγκρότησις, conſpiratio, coniuratio. Ioſeph.

Ἀσυγκρότητος, ſeu ἀξυγκρότητος (decomp.) qui conflatus ſeu coactus non eſt, ſeu qui conflari & cogi non poteſt. Thuc. lib. 7.

ΚΡΟΤΩΝ, ωνος, ὁ. ricinus: alio nomine dictus κυνοῤῥαίστης, à canum infeſtatione, de quo Plin. lib. 11. c. 34. ¶ Sic dictum fuit à nonnullis & κίκι Αἰγύπτιον, quoniam fert ſemen κρότωνι animali ſimile. Dioſc. lib. 4. cap. 64. Galenus ab Hippocr. κρότωνας nominari ſcribit cartilaginea pulmonis bronchia. lib. 2. de morb.

ΚΡΟΤΩΝΗ, ἡ, vitium eſt quod innaſcitur in arboribus, præcipuè in olea. Theophr.

ΚΡΟΥΝΟΣ, οῦ, ὁ, ſcatebra ſaliens, i. fons aquæ ſaliens. Hom. Athen. Eur.

Κρουναῖος, α, ὁ, vt κρουναῖον ὕδωρ, aqua ex ſcatebris ſaliens, aqua ex fonte ſaliente. Ariſtot.

Κρουνηδὸν, inſtar ſcatebræ ſeu fontis ſalientis. Phil.

Κρουνίζω, in ſalientis modum effundo. Athen.

Κρούνισμα, τὸ, idipſum quod inſtar ſalientis effunditur: idem quod κρουνός. in Epigr.

* Κρούνομα, idem.

Compoſita.

* Ἀποκρουνίζω, inſtar ſaliētis aquæ proſilio. Plut. Symp. 7. quæſt. 1.

Δίκρουνος, duos habens κρουνούς. Apud Athen.

Δωδεκάκρουνος, duodecim ſcaturigines habens: qui ex duodecim ſcatebris aquam fundit.

Ἐννεάκρουνος, habens nouem fiſtulas ex quibus aqua proſilit. Idem.

Καταικρουνίζω, inſtar ſalientis deorſum fundo. Gal.

ΚΡΟΥΩ, F. σω, pulſo. Arrian. κρούειν τοῖς ποσὶ τὴν γῆν pedib. terrā pulſare. in Epig. l. 4. Κρούει δ' ἀμφοτέροις καὶ φρένα καὶ κιθάρην Item συγκρούω, vt κρούειν χεῖρας, collidere manus, ſeu colliſis inter ſe manibus ſtrepitum dare apud Eurip. ¶ Πρύμναν κρούειν, puppim pellere, id eſt paulatim retrocedere puppim pellendo ſiue remis premendo, non autem proram ipſam auertendo. Polyb. l. 16. Metaphoricè apud Greg. πρύμναν τε ἐκρουσάμην, pro, in contrariam partem tranſiui, ſeu fauorem meum in contrariam verti. 879

Κρούομαι, pulſor. Item collidor Thuc. l. 3. Item actiuè idem quod κρούω, vt πρύμναν κρούεσθαι, apud Thuc. l. 1.

Κροῦμα, τὸ, ſonus quem inſtrumenta muſica pulſata edunt, pulſus. Plat. Plut.

Κρουματικὸς, οῦ, ὁ, vt κρουματικὴ σοφίη peritia pulſandi organa muſica. in Epigr.

Κροῦσις εως ἡ, pulſus ſeu pulſatio: ipſa actio pulſandi. Plut. de muſica. Exponitur etiam δοκιμασία, quoniam vaſa figulina digito pulſata explorari ſolēt ex ipſo ſonitu an integra ſint néc ne Suid. Κρουστὰ dicuntur etiam ipſa quæ pulſantur. Ariſtot. Plut. Athen.

κρουστικὸς, οῦ, ὁ, pulſandi vim habens.

κροαίνω, (pro κρουαίνω exempto υ) vnde κροαίνων apud Hom. exp. pedibus pulſans. Il. ζ.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

Ἀνακρούω, vel ἀνακρούομαι, retro ago, retro pello. Plut. Et πρύμναν ἀνακρούεσθαι, retro inhibere. apud Ariſtoph. in Veſp. Item metaph. recedere à propoſito. Item inhibeo, reprimo. Xen. ἀνακρουστέον μὲν τὸ σῶμα τοῦ ἵππου.

τῶ ἵππων. ¶ Item pulſo: vt ἀνακρούεσθαι τὸ τύμπανον, Greg. ¶ Ἀνακρούεσθαι τὸ μέλος dicuntur citharœdi proludentes. hinc per metaph. ſignificat exordiri: vt apud Plat in Philebo, πάλιν οὖν τὸν αὐτὸν λόγον ἀνακρουσώμεθα, diſputationem ordiamur.

Ἀνάκρουσις, retroactio, inhibitio quæ fit retrorſum. Itē peculiariter, remorū vel nauis inhibitio, ſiue retro ceſſio quæ fit nauem inhibendo. Thuc. Item pulſatio, *videlicet organi cuiuſpiam*. Item præludium cantus, & generaliter ſermonis exordium. Inuenitur etiam pro correctione & caſtigatione apud Plutarch.

Decomp. Ἐπανακρούω, repello ſeu retro pello: ſpecialiter nauem retro inhibeo aut currum: vnde ἀνακρούεσθαι dicitur qui veluti nauis aut currus retro inhibitus retrogrado pede remeat. Vſurpatur vox media & in ſignificatione actiua *pro*, retrocedere ſeu remeare cogo. Ariſtoph. Ἐπανάκρουσις, repulſus quo aliquid retroagimus, & propriè quo nauim retro inhibemus, ſchol. Ariſtoph.

Ἐξανακρούω, retraho.

Προανακρούομαι, prior retro pellor ſeu retro inhibeor, prior retrocedo inhibito curſu. Item prior exordior: (de cithariſta aliquo qui inter alios prior præludio aliquo ad citharæ pulſum ſe præparat.) Plut. in ſymp. ſept. ſap.

* Περιανακρούω Περιανακρούομαι, idem quod ἀνακρούομαι, i. περιιμάζομαι, exordiri, initium dicendi facere. Plu. in lib. de facie in orbe Lunæ.

Ἀντικρούω, retundo, repello. Exponitur etiam incurro, item offendo. Plut. apud Thuc. ἀντεκεκρούκει αὐτοῖς exp. præter mentem euenit.

Ἀντίκρουσις, repulſio ſeu repulſus, impulſus contrarius ſeu in contrariam partem.

Ἀποκρούω, vel ἀποκρούομαι repello, depello, propulſo, reprimo. Plut. Eſt etiam excutio: vt equus ſeſſorem dicitur excutere.

Ἀποκρούομαι, (medium) idem quod ἀποκρούω. Xen. Gal. Item refello, fruſtror. Greg Ἀποκρούομαι, (paſſ.) repellor, depellor, excutior. vt ἀποκρουσθεὶς τῆς πόλεως, vrbe depulſus, vel repulſus. Item relidor, repercutior. Greg.

Ἀπόκρουσις, repulſio, depulſio, propulſatio. Ἀπόκρουσις τῆς σελήνης, quum decreſcit ſeu ſeneſcit. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Ἀπόκρουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui repellitur ſeu reiicitur. Nic.

Ἀποκρουστικὸς, οῦ, ὁ, repulſiuus, depulſiuus, vim habens repellendi vel depellendi. Gal.

Διακρούω ſeu διακρούομαι, pulſando penetrare facio: vnde διακρουσθέντες σφῆνες, cunei pulſando adacti. Item depello, protelo, propello. Dem. Plut. ponitur etiam prorogo, differo, reiicio. ¶ Πρύμναν διακρούσασθαι, nauem inhibere retro, ipſam puppim pellendo. Greg ad Eudox. ¶ Item διακρούω, impedio, interpello. Plut.

880 Διάκρουσις, depulſio, & prorogatio. Dem. Item depulſio periculi & euitatio, apud Plut.

Διακρουστικὸς, οῦ, ὁ, impoſtorius.

Ἐγκρούω, pulſando introrſum adigo, infigo, appingo. Ariſtoph Item ad numeros incedo, apud eundem.

* Ἀπεγκρούω, idem quod ἀποκρούω, excutio Lucian. variarum hiſtoriarum lib. 2.

Ἐκκρούω, expello Plut. Exponitur etiam excutio. apud Xen. Item repello, depello. Thucyd. Item dimoueo, aut etiam deterreo, deturbo. Plutarch in Sol ἐκκρούει τὸν Σόλωνα τῆς προαιρέσεως. Item reiicio à me, procraſtino. Dem εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐκκρούσας.

¶ Ἐκκρούειν τὸν καιρὸν, exp. terere tempus, apud Plut. in polit. præc.

Ἔκκρουσις, excuſſio, exturbatio. Xen.

Ἔκκρουστος, exturbatus, ſtupefactus. Æſchyl.

Ἐπικρούω, impello: vnde ἐπικρούσασθαι, apud Polyb. incitare, impellere.

Ἐπίκρουμα, ictus, pulſus: item ἐπίπληγμα & ἐπίκραγμα. Heſych.

Ἐπίκρουσις, certa quædam erat percuſſio cum leuibus ferulis, aptiſſima membris tollendis in tumorem extenuatorum, quæ & κατάκρουσις. Gal.

Κατακρούω, deorſum repello, defigo, adigo. Item repello, reprimo. Ex Plat. affertur & pro, fallo.

Κατάκρουσις, repreſſio.

Κατακρουστικὸς, vim habens reprimendi. Ariſtot.

Παρακρούω, ſeu παρακρούομαι, repello, reiicio, repudio, refuto. Baſil. ἐκ τῆς ἔξωθεν σοφίας παρακρούεσθαι τὴν ἀλήθειαν. Item deprecor & à me ſummoueo. Plut. Item circumuenio fraudulenter, decipio: ſumpta metaph. vel ab iis qui callido luctæ artificio aduerſarium ſupplantant, vel ab iis qui in rebus appendendis fraudulenter lanceam digito impellunt vt in alteram partem vergat. Plato in Critone, καὶ ἐκ σοῦ παρακρούσῃ σε ἡ παροῦσα συμφορά. ¶ Item paſſiuè decipior. Dem. μὴ παρακρουσθῆτε, videte ne decipiamini.

Παράκρουσις, repulſio. Ariſtot. Item fraus, impoſtura. Suid. Item error. Ariſtot. Item mentis concuſſus atque emotio, delirium, apud Gal.

Παρακρουστικὸς, mentem concutiendi & emouendi vim habens, in delirium impellens. Gal.

Παράκρουστος, ſtultus, mente captus.

Περικρούω, circumpello, pulſo, pello Item decipio.

Προσκρούω, pulſando affigo. Heſych. Item impingo, allido. Item offendo, incurro. Demoſth. pro cor τὸ δὲ προσκρούσαι καὶ μὴ πάνθ' ὡς ἠβουλόμεθ' ἡμῖν συμβῆναι, in inceptis offendere. Item offendo, in offenſionem ſeu odium alicuius incurro, infenſum mihi reddo. Plut. in Themiſt. προσέκρουσε τοῖς Λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit. Dicitur & de iis qui ſtudio aliquem laceſſunt, & ad iram prouocant, apud eundem Plut. Item paſſiuè offendor, iraſcor, ſtomachus mihi mouetur Ariſtot. polit 2. τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσκρούομεν, οἷς πλεῖστα προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους. Item infenſus ſum, o. i. Plut. ἐκ τούτου προσέκρουσεν αὐτῷ ὁ Κικέρων. Item incurro, i. cum impetu inuado.

Πρόσκρουμα, ſiue πρόσκρουσμα, id ipſum quo aliquis offenditur, offendiculum Item offenſio.

Πρόσκρουσις, impactio, offenſio Plut.

Συγκρούω, collido. Item collidor, vt apud Polyb. l. 1. καὶ τοὺς ταρσοὺς ἔθραυον αἱ νῆες ἀλλήλαις συγκρούσασαι, mutuo ſibi illiſæ. Item collido & complodo manus. Ariſtoph. Item collido, i. committo. Dem. pro cor. πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐπέθετο. Item congregor. Heſych.

Σύγκρουμα, exp. debitum, fœnus. Heſych.

Σύγκρουσις, colluſio. Demetr. Συγκρούσεις dicūtur etiā mutuæ offenſiones ſeu odia & inimicitiæ. Plut. Item σύγκρουσις, fraus, impoſtura. Suid.

Συγκρούσιος, q. d. concuſſorius: vt συγκρούσιος γέλως.

Ὑποκρούω, obturbo, interpello. Porphyr. Itē eiicio, apud Ariſtoph. τί δ' ἦν ὑποκρούωσι σε; Item ſignifico, apud eund. Item cithara reſponſo in Epigr.

Compoſita ſine præpoſitione.

Κεφαλοκρούστης, ου, ὁ, caput pulſans: ita dicitur phalangium quoddam, quod ſi in aliquem irruat, caput eius petit.

Ποδοκρουσία, plauſus pedum, ſeu comploſus. Strabo.

ΚΡΥΟΣ, εος, τὸ, frigus, algor, rigor. Heſiod. in Erg. ὁππότε κρύος ἀνέρας εἴργει Ἰχάει. Quidam etiam pro gelu poni putant, vnde dicatur κρύσταλλος. 881

Κρυερὸς, ὁ, ὁ, frigidus, algidus. Herodian. l. 1. Item horrendus, horribilis, dirus, triſtificus: vt Od ἐν δ' ἀμφηρὸν δὲ κέρος κρυεροῖο γόοιο.

Κρυώδης, gelidus, horridus.

κρυόεις,εντος,ὁ,poetis idem quod κρυερός. Od.ι. Dicitur & ὀκρυόεις,,pro κρυόεις Il.ζ.

κρυώδης,idem quod κρυόεις, Heſych.

κρυμὸς,οῦ ὁ,idem quod κρύος,apud Philoſtr.

κρυμώδης,εος ὁ καὶ ἡ,frigidus, algidus,gelidus. Dionyſ.de ſitu orb.κρυμώδης πυρετὸς, ſpecies febris continuæ & ardentis,de qua Aet.l.5.c.89.

κρυμαλέως idem:apud Eratoſth.de Zonis.

κρυσταίνεται, glaciatur, glaciali frigore adſtringitur,in glaciem coit,apud Nic.in Alexiph.

ΚΡΥΠΤΩ, F ψω,P. φα, abſcondo, abdo,occulo:item tego. Heſiod. in Erg. τοὺς μὲν ἔπειτα Ζεὺς κρονίδης ἔκρυψε Plut.in Camill.πίθους δύο κατὰ γῆς κρύψαι.Apud Ariſtot.κρύπτων προσυλλογίζεται,is qui ita argumentatur vt fallat & lateat eum qui cum diſſerit quò tandem ſit euaſurus.Item celo:vt apud Lyſ.ὁ Διογείτων τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός.

κρύπτομαι,abſcondor, occulor,tegor: vnde κεκρύφαται, apud Heſiod. in Erg. Item celor:vt apud Dem.οὐδὲ κρύπτεται τὸ πρᾶγμα. Exponitur etiam taceor à ſchol.Thuc.

κεκρυμμένως,occultè,latenter,clam.

κρύψις,εως,ἡ, occultatio.abſconſio.In arte diſſerendi κρύψις vocatur μέθοδος δι' ἧς οἷόν τε λανθάνειν τὸν συλλογιζόμενον τὸ προκείμενον.Alex.in Top.l.8.

κρυπτὸς,οῦ,ὁ,abditus, occultus,clandeſtinus. Herodian.l.5.& 7. Τὸ κρυπτὸν, apud Dialecticos dicitur omne quod auocat reſpondentem ab animaduerſione & cautione in reſpondente.Alex.Aphr. ¶κρύπτη, q.d.teſtudo ſubterranea & q. d. abdita. Exp.etiam locus abditus & concameratus.

κρυπτάδιος, apud poetas idem quod κρυπτὸς, abditus,occultus,clandeſtinus.Il.α.& ζ.

κρυπτικὸς,οῦ,ὁ, (q.d. occultatiuus,ſeu occultatorius) occultandi ſeu celandi aut fallendi peritus. Et οἱ κρυπτικοὶ, qui arte illa ſeu prudentia diſputando vti ſciunt quæ κρύψις dicitur,i. qui eum cum quo diſſerunt captare norunt & ἐπαγωγῇ irretire. Sic τὸ κρυπτικὸν, cui quædam vis fallendi ineſt: & ſpecialiter quo diſputator occultè argumentans conceſſionem cuiuſuis rei aduerſario ſuo extorquere poteſt. Alex. Aphr.

κρυπτικῶς, q d. occultatiuè,ſeu occultatoriè,i.cum quodam ad occultandum & fallendum artificio, captioſè Ariſtot.

κρύβδην & κρύβδα,occultè,clam.,Od.λ.

κρύφα,occultè,clam,clanculum.Plutarch. Pro eodem dicitur & κρυφῇ,in ep ad Epheſ.c.5.Et κρυφηδὸν. Od. ξ.Item κρυφαδὸν,apud Heſych.

κρυφαῖος & κρύφιος,occultus,abditus, clandeſtinus,latens.Soph.in Aiace.

κεκρύφαλος,ου,ὁ, reticulum quo mulieres crines ſuos compeſcunt. Il.χ.Ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε,&c. Sic dicitur etiam plagæ ſeu retis cauitas. Xen.in Cyneg. ἐπαίρων εἰς μέσον τὸν κεκρύφαλον. ¶ Item venter quidam ruminantium animalium, ſeu (ſecundùm alios) ſinus ventri prope ſtomachi commiſſuram annexus.Ariſtot.

κεκρυφάλειον τὸ reticulum.Poll.l.7.

Compoſita.

Ἀποκρύπτω,abſcondo,occulto.Od.ο.Item contego.opeiro. Ariſtid. de Xerxe, ἔφη γὰρ ἵπποις τε καὶ πεζοῖς τὴν Ἀττικὴν ἀποκρύψειν. At ἀποκρύπτειν τὴν γῆν dicuntur nauigantes quum ita in altum auferuntur, vt terrā videre deſinant. Syneſ. Et ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πους dicitur à quibus longius prouecti eos videre amplius non poſſumus.Luc. Item celo:Iſocr. Item obſcuro: Plato.Et ſplendore ſeu lumine antecello. Greg.Item generaliter, dignitate & præſtātia ſupero, qua fit vt aliud deleatur. Baſil.hom.9. Exp.& ſimpliciter vinco:apud Ariſtid.ἀπέκρυψε τοῖς ἔργοις τὰς ἀπειλάς.

Ἀποκρύπτομαι, idem quod ἀποκρύπτω, abſcondo. Dem.οὐκ ἀποκέκρυπται τὴν οὐσίαν.Item celo:plerunque cum genitiuo accuſat,vt οὐδὲν ἀποκρύψομαί σε, Plut. in Rom.Interdum cum præpoſ.πρὸς,vt Iſocr. in Buſir.πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ὡς οἷόν τε μάλιστ' ἀποκρύψασθαι. Et cum περὶ,apud Lyſ.

Ἀπόκρυψις,ἡ,abſconſio,occultatio.

Ἀποκρυφὴ,latebra,latibulum.Dion.Areop.

Ἀπόκρυφος,occultus,abſconditus.Suid.

Ἐγκρύπτω,idem quod ἀποκρύπτω. Item intego,ſeu tego. Od.ε.

Ἔγκρυμμα, τὸ, idem quod λόχος,ſeu ἐνέδρα, i. milites qui aliquo in loco occuluntur ad circumueniendos hoſtes incautos.Euſtath.

Ἐγκρυφίας ἄρτος, (q.d. occultatiuus panis)panis ſubcineritius.Luc.& Athen.lib.3. Exponitur etiam tortula.Num.c.11.

Ἐγκρυφιάζω,idem quod ἐγκρύπτω.Ariſtophan.

Ἐπικρύπτω,idem quod κρύπτω,abſcondo.&c.Herodian. Item celo,diſſimulo, obſcurè fero. vnde Plut. εἰδὼς τοὺς Σπαρτιάτας ἐπικρυπτομένους τὰ συμπτώματα, Spartiatas celare contendentes ſuas clades.

Ἐπίκρυψις,ἡ,occultatio.Item ænigmaticus ſermo: apud Greg.& Syneſ.

Ἐπικρυπτικὸς,vnde ἐπικρυπτικὰ ἐπιρρήματα, occultationis ſignificationem habentia,apud gramm.

Ἐπίκρυφος,occultus.

* Περικρύπτω,circum occulto,celo. Laert.in Diogene.

Συναποκρύπτω,(decomp.)ſimul occulto.

Εὔκρυφος,facilis occultatu:ſeu bene latens.

Κατακρύπτω,occulto,diſſimulo,&c.Hom.Xenoph. Pro eo per ſyncopen dicitur καγκρύπτω, apud Heſiod. in Erg.

Κατάκρυψις,occultatio,diſſimulatio.

Πάγκρυφος,omnino occultus.

Συγκρύπτω,occulto,celo. Σύγκρυψις,occultatio.

Ὑποκρύπτω,vel ὑποκρύπτομαι,q.d.ſubocculto. Exponitur etiam occultè condo, clanculum repono. Item diſſimulo,celo.Xen.anab.l.10. Exponitur etiam taceo,reticeo,ſeu ſubticeo,apud Æſchin.

Ὑπόκρυψις,q.d.ſuboccultatio.

Ὑπόκρυφα,latenter,clàm.Pind.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, glacies, gelu. Hom. Thucyd.Plut & alij.Item cryſtallus lapis:Dionyſ.de ſitu orb. Inuenitur & fœm. genere in Epigr. & vnico λ ſcriptum.

κρυσταλλώδης,εος, ὁ καὶ ἡ, cryſtalli ſpeciem præ ſe ferens. Item glacialis.

κρυσταλλόω,ῶ, in cryſtallum verto ſeu glaciem, conglacio,gelu concretum reddo.Phil.

κρυστάλλινος, η,ον, cryſtallinus, cryſtalli puritatem & pelluciditatem habens.

κρυσταλλίζω,cryſtalli pelluciditatem ſeu ſplendorem imitor.apoc.c.21.

Ἀκρύσταλλος,(comp.)glacie carens,non glaciatus.

ΚΡΩΒΥΛΟΣ, ου,ὁ, Heſychio & Suidæ villus puerorum,cincinni puerorum intortique crines. Heſychio eſt etiam nodus capillorum à fronte in verticem reductorum.Thucyd.Xenoph. Scribitur & paroxytonως κρώβυλος apud Suid.ſchol. Ariſtoph. & Euſt.

κρωβυλώδης,ſimilis τῷ κρωβύλῳ.Lucian.

ΚΡΩΖΩ,crocito,propriè dicitur de coruis, teſte Poll. Tribuitur etiam cornicibus:apud Heſ.in Erg. Dicitur etiam impropriè de auibus malè canentibus & ferè crocitantibus. Luc. Item metaphoricè,ſicut & Lat.cornicor & garrio.Ariſtoph.

κρωγμὸς,

κραγμός,ου,ὁ,crocitatio: vox corui crocitantis,vel cornicis cornicantis.apud ſchol.Theocr.

ΚΡΩΜΑΞ, aceruus lapidum, Heſych. Scribitur & κλώμαξ per λ,apud Euſt.
κρωμακόεις,vel κλωμακόεις, præceps, abrutus,præruptus.Il.δ. Ιθώμην κλωμακόεσσαν.
κρωμακωτοὶ τόποι, appellata fuerunt loca petroſa & ſcanſu difficilia,apud Paphlagones,teſte Euſt.

ΚΡΩΠΙΟΝ,ου, τὸ, falx, apud Pherec.com.teſte Poll. Scribitur & κρώβιον,apud Heſych.

ΚΡΩΣΣΟΣ,ου,ὁ, hydria, vrceus,vas aquarium ſeu balneatorium. Theocr. Inter vaſa balneatoria legitur apud Plut.in Alex.

ΚΤΑΟΜΑΙ,ῶμαι,F.ήσομαι, acquiro,comparo. Demoſth. Olynth.2. πολὺ γὰρ ῥᾷον ἔχοντας φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκε. Εὔνοιαν κτήσασθαι,beneuolentiã comparare.apud Iſocr.ad Philipp.& κτᾶσθαι ἔχθραν apud Thucyd.ſuſcipere inimicitias Et κτᾶσθαι συμφορὰν,apud Plat.accerſere ſibi calamitatem.

Præterit κέκτημαι,acquiſiui,comparaui,vel habeo ſeu poſſideo.Xen. Hinc κεκτημένος,poſſeſſor,dominus:κεκτημένη, domina. Interdum ſimpliciter,habeo: vt apud Lyſiam,τέχνην δὲ κέκτημαι βραχέα δυναμένην ὠφελεῖν. Pro κέκτημαι dicitur etiam ἔκτημαι apud Hom.& Herodot.

Aor.1.ἐκτήθην paſſiuè aliquãdo vſurpatur: vt ἃ ἐκτήθη apud Thuc.quę comparata ſunt,quę parta ſunt.
* κεκτημένος,traditus,Eurip.in Iphig.
κτῆμα,ατος,τὸ,quod aliquis acquiſiuit,quod aliquis acquiſitum poſſidet,poſſeſſio:ſic dicitur virtus eſſe κτῆμα ἀναφαίρετον, i. poſſeſſio quæ auferri non poteſt.
κτήματα,τὰ, bona,facultates,opes,quæcunque quis poſſidet:vt Il.γ.& Od ξ. & alibi paſſim. ¶Item κτῆμα,prædium.Herodian. εἰς τὰ πορρωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀποδιδράσκουσι.
κτηματικὸς,οῦ,ὁ,qui multa poſſidet,diues.Plutarch.
κτηματίτης,idem apud Lycurgum,teſte Suid.
κτημάτιον,(diminut.)prędiolum.Alciphr.
κτῆσις,εως,ἡ, poſſeſſio, ipſe poſſidendi actus:aut etiam acquiſitio.Thuc.τὴν κτῆσιν χρημάτων ποιούμενοι.Item res quę poſſidentur,ſeu facultates:vt Od.ξ. καὶ κτῆσιν ὀπάσσεν.
κτήσιος,quęſtor,fortunator:vt κτήσιος ζεὺς, apud Iſæum.Et κτήσιος,Mercurius,quęſtorius,quod lucripetis propitius putaretur.
κτησείδιον,q.d.poſſeſſiuncula.
κτητὸς,οῦ,ὁ, q.d.acquiſibilis, i.qui acquiri poteſt.Iſocr. Itẽ acquiſitus,vel quęſitus. Plat.de leg.l.8. Exponitur etiam emptus & emptitius, vt Heſiodus in Erg. γυναῖκα κτητὴν appellat,quum alij ἀργυρώνητον.
κτήτωρ,ορος,ὁ,poſſeſſor,dominus.Act.4.
κτητικὸς,acquirendi peritus.Iſocr. Et κτητικὴ τέχνη, vel κτητικὴ,ſub. τέχνη, acquirendi ars ſeu diſciplina, ars quęſtuaria.Ariſtot.
κτητικὰ,nomina poſſeſſiua.
κτέανον,ου,τὸ,apud poetas idem quod κτῆμα.
κτέαρ,idem:vnde dat. κτεάτεσσιν pro κτέασιν. vt Od. ξ. Τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν;
κτεατίζω,acquiro,aut poſſideo.Od. β. πολλὰ κτεατίσσαι,cui amplę facultates fuerint.
κτεατίζομαι,idem,apud Theocr.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

Ανακτάομαι,recupero,recipio, reparo:vt ἀνακτήσασθαι τὴν ἀρχὴν, Ariſtot. ¶Item refocillo,recreo. Galen. therap.10.¶ Item demereor, mihi concilio, amicum mihi facio. Xen. Pæd.3. ὥστε παντάπασιν ὁ Κροῖσος ἀνεκτήσατο τὸν Αστυάγην.

Ανάκτησις,εως,ἡ, recuperatio. Item refocillatio,recreatio.Item conciliatio gratiæ.
Ανακτητικὸς, recuperatorius, vim habens recuperandi ſiue reparandi.Item recreatorius.Dioſc.

Decomp. Επανακτᾶσθαι,recuperare,reparare.

Αποκτάομαι, q.d. poſſeſſionem amitto:alieno,à dominio meo amitto,emancipo.Chryſoſt.
Εγκτάομαι,q.d.intus acquiro,vel intus poſſideo. 884
Εγκτημα,& ἔγκτησις,exp.poſſeſſio,acquiſitio.
Εγκτητος,acquiſitus,poſſeſſus.Leuit.c.21.
Επικτάομαι,inſuper acquiro,vltrà acquiro,Plato.
Επίκτησις,acceſſio acquiſitionis, ſeu acceſſio ad poſſeſſiones.
Επίκτητος,inſuper acquiſitus.Plato de leg.Item aſcititius,aduentitius.Philoſtr.in ep.& Alex. Aphr. τὰ ἐπίκτητα,res externę,bona non πατρῷα,apud Plat.
Προσεπικτᾶσθαι,(decomp.)inſuper acquirere.
κατακτάομαι, idem quod κτάομαι, acquiro: vt κράτος κατακτήσαιτο.Soph.
κατάκτησις,acquiſitio.Polyb.
Παρακτάομαι, inſuper acquiro & aſciſco. Item propè poſſideo.Theophil.Inſt.l.2.
Προσκτάομαι,idem quod ἐπικτάομαι.Iſocr.
Συγκτάομαι,ſimul cum alio acquiro.Ariſtot.
* Συγκατακτάομαι,ſimul acquiro,ſimul in poteſtatem redigo.Strabo lib.6.

Compoſita ſine præpoſitione,ac primùm ex præterito formata.

Ακτήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,qui nihil poſſidet,pauper.Plut.
Ακτημοσύνη,ἡ,inopia.
Ακτησία,ἡ, poſſeſſionis ſeu poſſeſſionum penuria,inopia,idem cum ἀκτημοσύνη.
Ακτητος,qui acquiri non poteſt, vel qui acquiſitus non eſt,ſeu non poſſeſſus.
Αξιόκτητος,dignus qui quæratur & poſſideatur, digno pretio quęſitus.Xen.
Δορύκτητος, haſta partus, quem haſta acquiſitum quis poſſidet,apud Plut Pro quo & δορίκτητος, apud Eurip.in Hecuba & δουρίκτητος.
Δύσκτητος,comparatu difficilis,Polyb.
Εὐκτήμων,bene inſtructus poſſeſſionibus,diues.
Ιδιόκτητον,dicitur quod priuato iure princeps poſſidet.
Λυρόκτητος,q.d.lyra acquiſitus,in Epigr.
Πολύκτητος,exp.multa poſſidens,locuples,diues.
Πολυκτήμων,idem. Πολυκτημοσύνη, multorum poſſeſſio,diuitiæ.
Φιλοκτήμων, poſſeſſionum amans ſeu cupidus, auidus multa poſſidendi,auarus.
Φιλοκτησία,poſſeſſionum cupiditas,auaritia.

Compoſita ex κτέανον.

Ακτέανος,pauper,nulla habens κτέανα.Heſych.
Βαθυκτέανος,profundas poſſidens opes,i.magnas,ideóque prędiues.in Epigr.
* Ερικτέανος,valde diues.Oppian lib.1.de venat.
Εὐκτέανος,diues. in Epigr.
* Πολυκτέανος, multarum poſſeſſionum dominus. Triphiod.in Troiæ excidio.
Φιλοκτέανος,idem quod φιλοκτήμων.Il.α.

ΚΤΕΙΝΩ,(F.κτενῶ,P.ἔκτακα, Aor 2. ἔκτανον & per apocopen apud poetas ἔκταν, tum in prima perſona ſing.tum in tertia plur.vnde ἔκτα pro ἔκτανε) interficio,occido.Hom.Plut.Cum accuſ.
κτείνομαι,interficior.Il.ε.
κτῆμι(quod non eſt in vſu)format.fut.κτήσω, p.ἔκτηκα. paſſ.ἔκταμαι,ἐκτάθην, vnde partic.p. κτάμενος, vt Il.ε.τὸν μὲν ἀλευάμενον τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν.
κταίνης,ου,ὁ,& Dorice κταίνας,interfector.Theocr.

Compoſita,ac primùm cum præpoſitione.

Αποκτείνω,idem quod κτείνω,interficio,occido. Iliad. λ. Dicuntur etiam iudices ἀποκτείνειν, id eſt morte

multare vel capite damnare, apud Platonem. Præt. perf. ἀπέκταγα: vnde participium ἀπεκταγώς, apud Ariſtotelem. Item ἀπέκταγκα (inſerto γ) vnde ἀπεκταγκότι Regum 1.2.c.4. Præt.med. ἀπέκτονα, occidi, apud Plut.

Ἀποκτείνομαι, interficior, interimor. vnde ἀπεκτάνθη & ἀπεκτάνθαι, in aoriſto 2. & particip. præt. ἀπεκταμμένος per duplex μ) interfectus, ex Baſil.

Ἀποκτένω, interficio. vt ὁ ἀποκτένων κύνα. Apud Græcos Bibliorum interpretes. Ἀποκτέννω (cum νν) pro eodem apud Baſilium.

Ἀποκτιννύω, etiã reperitur: vnde apud Xen. Hell. 5. ἐλεηλάτουν τε καὶ ἄνδρας ἀπεκτίννυον. Dicitur etiã ἀποκτίννυμι, vnde ἀποκτιννύναι, apud Plat. de rep. lib 2.

Ἀποκτονέω, ῶ, f. ήσω, idem. Plato in Apolog.

885 *Decomp.* Ἀνταποκτείνω, viciſſim occido, contrà interficio. Eurip. in Oreſte.

Κατακτείνω, idem quod κτείνω: vnde κατέκτανε, interfecit. Xen. Il. δ. Ὡς μὲν ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν. Il. ζ Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα. Dicũt etiam κάκτανε pro κατέκτανε, vt apud Heſio. in aſp. κακτάμεναι μεμαὼς pro κατακτεῖναι, occidere.

Συγκατακτείνω (*decomp.*) vnà cum alio interficio: vnde aor. 2. συγκατέκτανεν, apud Eurip. in Oreſte. At συγκατακτὰς apud Soph. in Aiace, à συγκατάκτημι.

Περικτείνω, circumoccido. Il. δ.

Compoſita ſine præpoſitione, ac primùm ex ſecunda perſona præteriti paſſ.

Ἀνδροκτασία ἡ, idem quod ἀνδροκτονία. Hom.
Βοοκτασία, boum cędes, ſeu mactatio.
Συοκτασία, ſuis mactatio, ſeu ſuis cædes. Epigr.

Comp. ex præt. med. ἔκτονα.

Ἀδελφοκτόνος, ὁ καὶ ἡ, fratricida. Herodot.
Ἀδελφοκτονία ἡ fratricidium, Greg. Naz.
Ἀδελφοκτονέω ῶ, fratrem occido.
Ἀλληλοκτονεῖν, mutuò interficere. Hippocr.
Ἀνδροκτόνος, homicida. Plut Ἀνδροκτονία, homicidium.
Ἀνθρωποκτόνος, homicida. Eurip. Ἀνθρωποκτονέω, ῶ, hominem vel homines interficio. Greg.
Αὐτοκτόνος, qui ſeipſum interficit. Eurip.
Βρεφοκτονία, infanticidium.
Βροτοκτόνος, mortalium interfector.
Θηλυκτόνος, à muliere interfectus. Æſchyl.
Ἰποκτόνος, qui vermiculos vitium oculos infeſtantes occidit. Euſt.
Κυριοκτόνος, domini interfector. Theodorit.
Κυριοκτονία, domini cædes. idem.
Κυνοκτόνον, q. d. canum necatorium: ita dictum aconitum quòd canes ipſum edentes necet. Nic.
Λῃστοκτόνος, prędonum interfector. Epig.
Λιμοκτόνος, fame enecans.
Λιμοκτονία ἡ, q. d. cædes quæ fit per famẽ. apud Plat. pro ſumma inedia & exitiali à medico imperata. Apud Aphr. probl. l. 1. exp. ſumma fames ſeu eſuritio.
Λιμοκτονέω, ῶ, fame neco, fame conficio. Gal.
Decomp. Περιλιμοκτονέω, ῶ primus fame neco. Ariſt.
Λυκοκτόνος, luporum interfector, ſed peculiariter eſt Apollinis epith. cui etiam immolabantur lupi. vnde λυκοκτόνος θεὸς, pro Apolline. Soph. Λυκοκτόνον dictũ etiam fuit aconitum, quòd lupos qui ipſum fortè deuorauerint, interficiat.
Λυκοκτονέω, ῶ, lupum ſeu lupos interficio: de qua relata lex erat, vt docet ſchol. Ariſtoph.
Μητροκτόνος, matricida, qui matrem occidit. Eurip.
Μητροκτονέω, ῶ, matrem occido. Ariſtot.
Μητροκτονία, matris cædes. Plut
Μυοκτόνος, mures occido Μυοκτόνον, dicitur aconitum, quoniam procul & è longinquo odore mures necat. Nic. in Ther. & in Alexiph.
Νεόκτονος, recens interfectus. Pind Nem.
Νηπιοκτόνος, infantum interfector. Sapient. 12.

Ξενοκτόνος, hoſpitum occiſor ſeu interfector. Æſchin.
Ξενοκτονία, hoſpitum occiſio. Plut.
Ξενοκτονέω, hoſpites occîdo.
Ξιφοκτόνος, qui enſe interficit. Soph. Ξιφόκτονος (proparoxyt.) gladio necatus.
Ξιφοκτονέω, ῶ, gladio perimo, enſe neco. Suid.
Παιδοκτόνος, puerorum interfector ſeu interfectrix vel liberorum, qualis dicitur fuiſſe Medea.
Παιδοκτονία, puerorum ſeu liberorum cædes.
Παρθενοκτόνος, virginis aut virginum occiſor.
Παρθενοκτονία, virginis occiſio, item immolatio.
Πατροκτόνος, patricida. Plut.
Πατρόκτονος, (paſſiuè) à patre interfectus.
Πατροκτονία, parricidium.
Πολυκτόνος, qui multos interficit.
Συοκτονία, ſuis cædes. Dion. de ſitu orb.
Ταυρόκτονος, à tauro occiſus. Ταυροκτόνος, tauri interfector.
Ταυροκτονέω, tauros occido. Aeſchyl.
Τεκνοκτόνος, liberorum interfector, ſeu interfectrix.
Τεκνοκτονία, liberorum cædes, parricidium.
Τιτανοκτόνος Titanum interfector. Hom.
Τυραννοκτόνος, tyrannicida, tyranni occiſor. Phal.
Τυραννοκτονέω ῶ, tyrannum occîdo. apud Herm.
Τυραννοκτονία, tyrannorum ſeu tyranni occiſio aut cædes, tyrannicidium. Plut.
Φονοκτόνος, qui cæde interficit. Φονοκτονία, cædes.
Φονοκτονέω ῶ, cædo, cædem perpetro. Num. 25.

ΚΤΕΙΣ, ενὸς, ὁ, pecten. in Epigr. καὶ κτένα κοσμοκόμην. 886
¶ Item κτένες dicuntur quatuor illi dentes anteriores, alio nomine τομεῖς, διχασῆρες & γελασινοὶ dicti.
¶ κτεὶς dicitur etiã pubes: quod & pecten Iuuenali.
¶ Sunt & κτένες θαλάσσιοι, pectines marini, de quibus Ariſtot. hiſt. an. lib. c. 4. & Athen. lib. 3. Plinius pectunculos vocat.
κτενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pectini ſimilis. Athen.
κτένιον ου, τὸ, pectunculus, paruus pecten. Poll.
κτενίζω, f. ίσω, pecto. Herodot. κτενίζομαι, pector, ſeu pecto me. Ariſtoph.
κτενωτὸς, pexus vel pectine percuſſus. Heſych.
κτηδὼν όνος, ἡ, Theophraſtus κτηδόνας in arboribus vocat venarum curſus, ſeu furcas quas venarum curſus facit: quæ intus in arbore id ſunt quod foris οἱ ὄζοι. Plin. lib. 16. cap. 38. κτηδόνας vocat pectines. Sunt κτηδόνες etiam membranis & tunicis in corpore humano: fibrę & filamenta vocantur. Hippocr. Apud Euſtat ſcribitur etiam κτιδόνες per ι.

Compoſita.

Ἀκτένιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, impexus, apud Poll. & Soph.
Διεκτενισμένος, pexus. apud Poll.
Ἐπικτένιον, locus ſupra pubem. Galen.

ΚΤΕΡΕΑ, τὰ, exequię, inferiæ, iuſta. Od. β.
Κτερείζω, exequias celebro, inferias fero, iuſta facio, funero, parento. Hom. Apoll.
κτερίζω, idem quod κτερείζω, humo. Heſyc. κτεριστής, inhumator, libitinarius.
κτέρισμα, inhumatio, ſepultura. Eurip. in Troadib.

Compoſita.

Ἀκτέριστος, infuneratus, cui parentatum non eſt. Item inſepultus in Epigr.
Ἀκτέριστος, idem, ἄταφος. Heſych.
Ἀντικτερίζω, viciſſim ſeu contrà funero.
Συγκτερείζω, vnà parento vel iuſta facio. Apoll.

ΚΤΗΝΟΣ εος, τὸ, iumentum, pecus. Xen Herodot.
κτηνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. iumentarius, aut pecuarius, ſeu pecualis, i. ad iumentum pertinens aut pecudem: ſeu iumento ſimilis, vel pecudi. Item belluinus, brutus, ſtolidus. apud Greg.

κτηνω-

κτηνωδία,ἡ,ſtoliditas pecuaria & beſtialis.
κτηνηδὸν,iumentorum more,pecudum more.
κτηνόομαι,οῦμαι,compoſ.ἀποκτηνόομαι,in iumentorum ſeu pecudum naturam degenero, in pecudinam naturam degenero,apud Greg.

ΚΤΙΖΩ,F.ίσω,condo,creo,fabricor:ſæpe in nouo teſt. ¶ Item pro οἰκίζω, vt apud Herodot. κτίζειν χώρην & κτίζειν νῆσον, vrbib. conditis habitatam reddere: ſeu oppida & vrbes pagóſque condere. In epiſt. Phalarid. κτίζειν τέχνην,artem inſtituere.
κτίζομαι, condor,creor,ædificor,ſtruor. Thuc.lib 1.τὸ χωρίον τὸ κτιζόμενον, locus qui ædificabatur, vicus. Partic.pr.paſſ.ἐκτισμένος,pro quo dicũt poetæ κτίμενος,cõditus.itẽ habitatus:vnde apudHom.εὖ κτίμενον πτολίεθρον,quod & coniunctim ſcribitur ἐϋκτίμενον.
κτίσμα,τὸ, opus conditum ſeu creatum, ſeu opus, ſtructura,ædificium,Iacobi cap.1.
κτίσις,εως,ἡ,creatio,fabricatio: vt κτίσις τοῦ κόσμου, Rom.c.1. Accipitur & pro κτίσμα, res condita,res creata,ſeu creatura,ibidem,& Gal.c.vlt.
κτιστὴς,οῦ,ὁ, creator,conditor. κτίστωρ,ορος,ὁ, idem: apud Athen.l.9.κτιστὸς,οῦ,ὁ,conditus,creatus.
κτιστὺς,ύος ἡ,idem quod κτίσις, apud Euſt.ex Herod.
κτίτης,ου,ὁ,idem quod κτιστὴς, & ex eo factum exempto σ,& retracto accentu. Apud Eur.in Oreſte, ἱππίου τ᾽ Ἄργους κτίται,exp.habitatores.incolæ.

Compoſita ac primùm ex κτίζω,condo:ſine prapoſ.

Ἀνακτίζω,reædifico.inſtauro:vel denuò creo.Greg.
Ἐγκτίζω,condo in ſeu intus:vt cùm aliquis regioni alicui dicitur ἐγκτίζειν πόλιν.
Ἐπικτίζω,ſuper ædifico,vel inſuper ædifico.
Μετακτίζω,aliter condo,ſeu formo.
* Προσεκτίζω,inſuper condio.Strabo lib.10.
*Συγκτίζω,ſimul condo.ſimul creo.Eccleſiaſt.1.cap.

Compoſita ex κτιστὸς ſine præpoſitione.

Ἄκτιστος,ου,ὁ καὶ ἡ, non creatus,non conditus.Dicitur & ἄκτιτος(pro)inædificatus,apud Hom.
887 Αὐτόκτιστος, per ſe conditus,ſua ſponte ſtructus. Soph. Pro eodem & αὐτόκτιτος,apud Æſchyl.
Εὔκτιστος,bene ſtructus,eleganter conditus.Il β.
Θεόκτιστος,à Deo conditus,à Deo creatus.
Νεόκτιστος,recens conditus.Thuc.l.3.
* Ὀρθόκτιστος,ὁ καὶ ἡ, eodem modo conſtructus. Oppian.4. Halieut.
Φιλοκτίστης,ου,ὁ,qui libenter ædificat.Φιλόκτιστος,idem Nonn.

Compoſita ex κτίζω,i.οἰκίζω.

Ἀγακτίμενος,valde habitatus.apud Pind.
Ἀμφικτίονες,iidem qui Homero περικτίονες, i.οἱ περίοικοι κοινῶς qui circumcirca habitant.ſchol.Thuc.
Ὀρεικτίτης,in montibus habitans,monticola.Pind.
Περικτίονες, dicuntur iidem, qui ἀμφικτίονες, *hoc eſt οἱ περίοικοι* circumuicini.Hom.
Περικτίται,idem.Hom.

ΚΤΙΛΟΣ,ου,ὁ, aries,dux gregis.Il.γ & ν. Volunt dici etiam de quocunque alio cicure & mãſueto animali. Ab Heſychio adiectiuè quoque exponitur ἡγεμών, ductor:πρᾶος,τιθασσός, manſuetus, cicur: vt apud Pind in Pyth.ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας,pro σωφρονα καὶ σώφρονα.Quinetiam Nicand.in Ther.ὦα κτίλα dixiſſe pro ἥμερα καὶ τιθασσά,vel λιπαρά,vult ſcholiaſt.
κτιλόω,ῶ,cicuro,manſuefacio,delinio,demulceo.Herodot.l.4.Inde particip.paſſ.ἐκτιλωμένος,apud Pauſaniam:qui cuipiam familiaris factus eſt.

ΚΥΑΘΟΣ,ου,ὁ, cyathus: genus vaſis potorij. Athen. ¶Item cyathus: liquoris & rei aridæ communis mẽſura apud Romanos,ligulas ſiue cochlearia quatuor continens: apud Atticos autem mẽſura capiens conchas duas, ſiue μύστρα quatuor,ſiue χήμας quinque, ſiue ſeſcunciam.Gal.
κυαθώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſimilis cyatho.Athen.
κυάθιον,ου,τὸ,paruus cyathus,apud Poll.
κυάθιον,etiam reperitur pro κύαθος.Nicand.
κυαθίσκος τῆς μήλης, dicitur chirurgici ſpecilli pars altera concaua,in parui cyathi modũ, qua aliquid vel extrahi vel infundi poteſt.Cel.& Scribon. Larg.vocant ſpecillum auerſum.
κυαθὶς,ίδος,ἡ,Athen.li.11.dicit eſſe vas ſimile κοτύλῃ,apud Sophron.
κυαθίζω,cyathis ludo,ſeu cyathis indulgeo,poto. apud Athen.Polyb.& Plut.

ΚΥΑΜΟΣ,ου,ὁ, faba ſeu fabulũ.Hom.Plat.apud Euſtat.κύαμος ἄγριος,faba ſyluatica. Apud medicos ſæpe pro mẽſura rei alicuius menſurabilis capaci, quæ & κιβώριον & κιβώτιον vocata fuit, qua liquores metiuntur.Aët.Gal. ¶Quoniam verò antiqui fabis ſortiebantur: hinc fit vt ſæpe pro ipſo calculo accipiatur.vt apud Herodo.in Erato. ὡς γὰρ ἐνδέκατος ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχών.Et βουλὴ ἡ ἀπὸ κυάμου, ſiue οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταὶ, ſenatus qui fabis legebatur, ſiue ſenatores qui faba in cadum miſſa ſortitò creabantur. Thuc. lib.8. Item pro ſorte,i.eo ipſo quod ſorte obuenit:vt apud Soph. in Meleagro, quũ dicit κυάμῳ πατρίῳ. ¶Apud Hippocratem verò lib.1. τῶν γυναικείων,per κυάμου καρπόν, Dioſcorides intelligit ὑοσκύαμον, nonnulli verò τοῦ Αἰγυπτίου. ¶κύαμοι dicuntur etiam teſticuli, quòd ſint εἰς τὸ κυεῖν δυνατοὶ καὶ αἴτιοι τοῦ κυεῖν.Vide Gell.li.4.cap.11.¶κύαμος in papilla dicitur, quum in pubeſcentibus aliquãtum creſcit &tumidior fit.Euſt.& Poll.¶κύαμοι,Aſiatica lingua dicebantur (Galeno teſte)aſelli,animalcula ſub hydris naſcentia,à fabę ſimilitudine.
κυάμινος,ου,ὁ,fabaginus.Euſtat.& Athen.
κυάμειος λίθος,cyamea gemma.Plin.
κυαμιαῖος,ου,ὁ, fabalis,ſeu qui fabali magnitudine eſt. Luc.in Hermot.
κυαμὼν,ῶνος,ὁ, locus fabis conſitus, fabetum. Theophraſtus.
κυαμεύω,fabis eligo,faba ſuffragium fero,Suidę.
κυαμεύομαι,ſortio,vel fabis ſortior,κληροῦμαι,vt Demoſthenis ſcholiaſtes exponit.
κυαμευτὸς,οῦ,ὁ, faba electus,ſeu ſorte electus. Apud 888
Plut.de puer.educ.κυαμευταὶ ψηφοφίαι, ſuffragia quæ faba ferebantur.
κυαμευτὴς,οῦ,ὁ, qui fabis eligit. Exponitur & ſortilegus.
κυαμίζω,catullio: dicitur de puella quæ ætate iam maturior,virum appetere incipit.Ariſtoph.
κυάμιον ου,τὸ,tabula.
Πύαμος,ου,ὁ,idem quod κύαμος,faba.Poll.
Πύανον,ου τὸ,idem.Quidam tamen exp.legumen.
Πυάνιος,ου,ὁ, fabaginus,vel qui ex leguminibus eſt: apud Athen.lib.14.
Ὑοσκύαμος,ου,ὁ, (*comp.*) faba porcina,faba ſuilla,herba quędam ex eo nominata quòd eius paſtu reſoluantur & conuellantur apri,vt prodit Ælian.videDioſ. l.4.c.69.& lib.6.cap.15.
Ὑοσκυάμινος,ex hyoſcyamo confectus.Dioſ.
Ὑοσκυαμάω,ſiue ὑοσκυαμέω,inſanio more eorum qui hyoſcyamum guſtarunt.Suid.

ΚΥΑΝΟΣ,ου,ὁ,ſiue κυανὸς, color cæruleus. Od.η. περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο, cærulei coloris lorica: vel nigri coloris, vt Euſtathio placet. ¶ Eſt etiam lapis ſiue ſuccus in metallis concretus, cærulei coloris: de quo Dioſc.lib.5.c.106. ¶ Item floris nomen.Plin.lib. 21.cap.12.¶Item aqua marina,quę & cęrulei coloris eſt.Heſyc.¶Item auis quędam.Heſych. ¶Exponitur,

etiam adiectiuè:vnde κυανώτατος,apud Suid.pro μελανώτατος.

κυάνεος & κυανέος,(exempto ι:vt tradit Euſt.) cyanum referens,cæruleus,cyaneus. Il. λ. κυάνεος δράκων. Et κυανέη νεφέλη, apud eundem poetam, cærulea nubes. Et κυανοειδὲς χρῶμα,apud Plat.in Timæo, color cæruleus,mixtus ex ſplendido & albo,plurima nigredine addita.Aliquando dicitur de colore cæruleo nigricãte,i.mixto ex cæruleo & atro:vnde exponitur etiam niger,ater:item fuſcus,vt apud Heſio.in Erg κυάνεοι ἄνδρες,fuſci ſeu nigri. Item cyaneus, id eſt, qui ex cyano lapide eſt. Il.σ. Item κυάνεαι συμπληγάδες ſiue συνδρομάδες,inſulæ quædam Ponti.Strab.l.7.

κυανίζω, cyanum imitor,cyani colorem refero, cyaneo ſeu cæruleo colore ſum.Aret.& Dioſ.

κυανίτης ιδος ἡ,in cyanum vergens.Hippocr.

κυανωπις,ιδος,ἡ,inductio cærulei coloris.Plut.

ΚΥΑΡ,Heſychio eſt foramen acus, & foramen manubrij in mola truſatili.Hippocr.Poll.κύαρ vocari ſcribit etiam interius auris foramen.

ΚΥΒΕΡΝΑΩ,ῶ,F.ήσω,guberno:propriè nauem rego, ſeu nauis curſum dirigo.Od.γ.Νῆα κυβερνῆσαι. Item metaph.guberno,rego.Herodian.

κυβερνάομαι, gubernor. Item actiuè pro κυβερνάω apud Ariſtot.probl.ſegm.24.

κυβέρνησις,εως,ἡ,gubernatio.Plut.

κυβερνήσια,τά,dies feſti,de quibus Plut.in Theſeo.

κυβερνήτης,ου,ὁ,gubernator.Hom.Plat.Plut.

κυβερνητικὸς,οῦ,ὁ,ad gubernatorem pertinens,qui gubernatorius eſt.κυβερνητική,ſub.τέχνη,ars gubernandi, ſeu peritia nauem gubernandi & eius curſum dirigendi.Plat.in Gorgia.Dicitur etiam κυβερνητικός, qui gubernandæ nauis peritus eſt,qui nauis curſum probè dirigere nouit.Plat. polit.6. Et κυβερνητικὸν ἔργον. apud Plut.in Solone,munus gubernandi.

κυβερνητὴρ,ῆρος,ὁ,(poet.)idem quod κυβερνήτης. Od.θ. Et fœm.gen.κυβερνήτειρα,gubernatrix. in Epigr.

κυβερνητήριος,ου,ὁ καὶ ἡ, ad gubernandum aptus, vel idem quod κυβερνητικός.

κύβερνος,ου,ὁ, idem quod κυβερνήτης.Greg.Naz.

Compoſita.

Ακυβέρνητος,ου,ὁ καὶ ἡ, gubernatore carens,rectoris egens. apud Plut.

* Αρχικυβερνήτης, qui præeſt naui,nauis præfectus,nauclerus.Strabo lib.15.

Διακυβερνάω,ῶ,guberno,rego.

Εγκυβερνάω,ῶ,idem quod κυβερνάω Laert.

Πρωκυβερνᾶν τῆς νεώς, Poll.dicitur de proreta,vt qui anteriorem nauis partem regat:ſicut contrà ὑποκυβερνᾶν τῆς νεώς,qui in puppi ſedens eam gubernat.

ΚΥΒΗ,ης,ἡ,Etymologo eſt κεφαλὴ,caput.

κυβιστάω,ῶ,in caput me deiicio,in caput ſalto.Xen.

κυβίστημα,τὸ, & κυβίστησις,εως,ἡ, ſaltus in caput, ſeu ſaltatio in caput, vt quum aliquis ſe præcipitem in caput deuoluit.apud Luc.& Plut.

κυβιστητὴρ,ῆρος,ὁ, ſaltator,qui ſe in caput deiicit. Il.π.

889 Item actiuè pro pręcipiti.apud Nonn.

κύβδα,inclinato capite.Ariſtoph.in equit.

κυβηβεῖν,in caput deiici.Item euertere.

κύβηβος,exp.ὁ κατακύψας,apud Etym & Euſt.κυβήβη dicta eſt mater deorum Cybele, vtpote quæ ſuis μύσταις cauſa ſit ἐνθουσιασμοῦ,Etym.

Εκκυβιστάω,(*comp.*)pręceps in caput deſilio.Xen.in ſym.

ΚΥΒΗΛΙΣ,ſecuris,bipennis.apud Athen.l.4.

κυβηλίσαι,ſecuri percutere Heſych.& Suid.

κυβηλιστής,improbus,maleficus.Heſych Suid.

ΚΥΒΟΣ,ου,ὁ, teſſera: quiddã vndique quadratum quo in alueolo luditur.Euſt.exp.βόλος ἑξάπλευρος. Plut. in Artox.τῶν κύβων πεσόντων νικᾶν. Frequens eſt ἀναρρίπτειν τὸν κύβον, teſſeram iacere ſeu mittere, aleam iacere: quod metaphoricè plerunque accipitur pro periclitari:apud Plut.& alios. ¶Aliquando dicitur de ipſo luſu teſſerarum.Plut.¶ Item vnio teſſerę inſcripta,vel punctum in teſſera:apud Euſth.ex Eur.& Plat.de leg Item cauum illud ὀσφύος, quod vtrinque viſitur:Athen.l.9.¶κύβοι, dicuntur etiam panes quidam quadrati. Athen.lib.3. ¶ κύβος, eſt etiam vocabulum geometricum. Lat. cubus.Ariſtot. ¶In numeris etiam κύβος dicitur, quum omne latus eiuſdem numeri æqualiter in ſeſe ſoluitur : ſicut fit quũ ter terna ducuntur,atque idem ipſe numerus triplicatur,vide Gell.lib.1.cap.20.ſic vtitur Plut.in probl. Rom. ¶ κύβοι, à quibuſdam vocantur etiam ſpinæ vertebrę,ac pręſertim colli.Poll.lib.2.

κυβικὸς,οῦ,ὁ,cubicus:vt κυβικὸν σχῆμα.Plat.

κυβικῶς,cubicè,more cubi.Plut.

κυβίζω,cubum facio,in cubum formo.Plut.

κυβεύω, alea ludo ſeu luſito,teſſeris luſito.Plut. Item ſubeo aleam,periclitor. Polyb.apud Suid.

κυβευτὴς,οῦ,ὁ,aleator:qui alea ludit ſeu teſſeris. Xen.

κυβευτικὸς,οῦ,ὁ, aleatorius, ad aleatorem pertinens. Item teſſerarum luſus peritus, peritus aleator, qui proſperè aleam iacere nouit. Plat. κύβης Heſychio idem quod κυβευτής.

κυβευτήριον,ου,τὸ,conſeſſus aleatorius, locus vbi alea luditur,locus teſſerarum luſui dicatus.Plut.

κυβεία,ἡ,luſus aleæ,luſus teſſerarum,ipſa actio ludendi alea ſeu teſſeris.Item alea.Xen. Athen. In epiſt. ad Epheſ. cap. 4: ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, in alea hominum, i.incertis illis caſibus quibus iactantur homines.

* κυβεία,aleę luſus,cuborum luſus.Xen.

κυβεῖον,ου,τὸ,locus vbi alea luditur.Æſchin.

κύβιον, τὸ, pelamis in fruſta quadrata in modum cubi conciſa:Athen.l.3. Suidas κυβίοις,exp.ramis digitalibus,i.digiti craſſitudinem æquantibus.

Compoſita.

διακυβεύω, alea ludo,idem quod κυβεύω. Plut.Item metaph.aleam ludo.Plut.

Δυσκυβεῖν,infelicem eſſe in ludo teſſerario.Poll.

Εκκυβεύω,iacio aleam,ſeu iacta alea periclitor,ſeu aleę me committo.Polyb.

Εὐκυβεῖν.proſpero ſucceſſu ludere teſſeris.Polyb.

καταkυβεύω,in alea conſumo & diſſipo.Lyſ.

καταkυβεύεσθαι, in alea conſumi & diſſipari. Item in ludo aleæ ſuperari & euerti.Euſt.

Συγκυβεύω alea ſeu teſſeris ludo cum aliquo.Plut.

* Συγκυβευτής,colluſor in aleæ ludo.Æſchin.

Φιλόκυβος,aleæ ſtudioſus,qui teſſeris ludere amat.

ΚΥΒΙΤΟΝ ου,τὸ,idem quod τὸ ὠλέκρανον,os cubiti a 890
pud Hippocr.quod & ἀγκὼν dicitur: nodus brachij apud Dioſc. vt ſcribit Gal. Frequentius dicitur de nodo ſiue tubere quod in iunctura brachij extat,quo aliquem pellimus & cui innitimur. Ruph. Eph. de appellation.corp.hom.

κυβιτίζω,cubito pello.Ruff.Epheſ.ex Epich.

κύβωλον,idem quod κύβιτον.Poll.

ΚΥΓΧΝΙΣ,ίδος,ἡ,crater magnus.Hippocr.

ΚΥΓΧΡΑΜΟΣ,ου,ὁ, cyncramus, dux coturnicum,apud Ariſtot.hiſt.an.l.8.c.12.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ,οῦ,ὁ,turba,tumultus.Il.σ.

κυδοιμέω,ῶ,turbas excito,tumultuor.Il.λ.

Κυδοιδοπᾶν, exp. turbare, miſcere, tumultuari. apud Ariſtoph. in Nub. vide ſchol.

Ἐγρεκύδοιμος, dicitur Minerua bellicum tumultum excitans: apud Hom. & Heſiodum.

ΚΥΔΟΣ, εος, τὸ, gloria, decus. Iliad. ρ. ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. ¶ Κύδος, ου, ὁ, conuitium, probrum. Heſy. Suid. Eust.

¶ *Deriuata à κῦδος, gloria.*

Κυδιεις, εντος, ὁ, glorioſus. in Epigr.

Κύδιμος, ου, ὁ, idem: Heſiod. in Theog. Κυδάλιμος, ου, ὁ, idem. Il. ζ. Od. ξ. & φ.

Κυδίων, glorioſior, honorificentior. Et κύδιστος, ου, ὁ, glorioſiſſimus. Il. α. δ. ω.

Κυδαίνω, glorioſum reddo, decoro, illuſtro. Hom. Plut. Item glorioſè nomino, glorioſo nomine orno, laudo, celebro, extollo, Il. φ. κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.

Κυδιάω, glorior, glorioſè me effero & iactito. Iliad. φ. Et cum dat. apud Heſiod. in aſp.

Κυδρὸς, οῦ, ὁ, glorioſus, decorus, egregius. Odyſſ. λ. Xen.

Κυδρόω, ῶ, glorioſum reddo, clarum reddo. Κυδροῦμαι, glorior, glorioſè me effero.

Κυδνὸς, glorioſus, inclytus, celebris. Heſiod.

Compoſita.

Ἐγκυδον, τὸ, magna gloria prȩditum. Heſych.

Ἐπικυδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ glorioſus. Iſocr. Ἐπικυδέστερος, honoratior, exiſtimatior, apud Suid. item vberior, maiore fiducia prȩditus. Polyb.

Ἐπικυδεστέρως, glorioſiùs, honoratiùs, meliore fortuna & ſucceſſu. Polyb.

Ἐρικυδὴς, admodum glorioſus & celebris. Il. γ.

Περικυδὴς, glorioſus, venerandus.

Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, gloria ſupereminens, ſumma gloria inſignis. Heſiod. in Theog.

*Ὑπερκυδὴς, inclytus, prȩclarus. Nic. in Ther.

Φιλοκυδὴς, amans gloriæ, glorię ſtudioſus. Hom.

Ὠμοκυδιάω, ῶ, latis humeris glorior. Heſych.

¶ *Deriuata à κύδος, i. conuitium.*

Κυδάζω, conuitior, maledicta ingero. Epicharm.

Κυδάζομαι, conuitiis inceſſor, maledicta mihi ingeruntur. Soph. in Aiace, Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ. Item actiuè pro κυδάζω. Apoll. Arg. 1.

Κυδάσω, idem quod κυδάζω. Heſych.

Κυδάγχη, conuitium, probrum. Heſych.

Κυδάγχω, conuitiis & probris inceſſo.

ΚΥΔΩΝΙΟΣ μηλέα, vel κυδωνία μηλέα, cotonea malus. Κυδώνιον μῆλον, cotoneum malum. Gal.

Κύδων, idem quod κυδώνιον. Nic. in Alexiph.

Κυδωνιάω, ῶ, mali cydonij modo me habeo, imitor & reprȩſento pomum cydonium. ex Epigr.

Κυδωναῖα σῦκα, ab Achæis vocari ficus hybernas tradit Pamphil. apud Athen. l. 3.

Κυδωνίτης οἶνος, vinum ex malis cotoneis.

---

891 ΚΥΙΞ, cyix: herba de genere bulborum, apud Theophr. hiſt. pl. l. 2. c. 8.

ΚΥΚΑΣ, vocant Æthiopicum palmarum genus: de quo Theophr. hiſt. pl. l. 2. c. 8.

ΚΥΚΑΩ, ῶ, F. ήσω, miſceo, miſcellam facio: propriè de liquoribus dicitur. Il. λ. Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν Οἴνῳ πραμνείῳ. Ariſtoph. in Veſpis, ἅλμην κύκα τούτοισι, muriam miſce iſtis. Et κυκᾶν τὸν βόρβορον, apud eundem. Item generalius, miſceo, confundo, perturbo: vt τὴν βουλὴν κυκήσω, apud Ariſtoph. in equit. exp. συνταράξω.

Κυκεία, ας, ἡ, & κύκημα, ατος, τὸ, miſcella, permixtio. Item conturbatio, perturbatio.

Κυκητὴς, οῦ, ὁ, perturbator.

Κυκήθρα, ας, ἡ, idem quod κυκεία.

Κύκηθρον, ου, τὸ, à miſcendo dictum eſt rutrum, ſeu rudis aut rudicula. apud Ariſtoph.

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, miſcellanea potio. Apud Hom. legitur & κυκεῶ, accuſ. per apocopen pro κυκεῶνα. Item κυκειῶ interiecto etiam ι. Ilia. λ. Item κυκεὼν pro potione à medico data. Plat. de rep. l. 3. ¶ Κυκεὼν metaph. cinnus, miſcella quarumuis rerum, cōmixtio rerum diuerſarum: apud Lucian. Sic Syneſius, ἀλλ' εὐθὺς ἦν ἅπαντα κυκεὼν, omnia cōfuſa & perturbata erāt.

Κυκανάω, ῶ, idem quod κυκάω, apud Heſych.

Compoſita.

Ἀνακυκάω, ῶ, idem quod κυκάω. Ariſtoph.

Διακυκάω, ῶ, idem. Exp. confundo, perturbo.

Ἐγκυκάω, ῶ, q. d. miſceo intra, ſeu confundo intra.

Συγκυκάω, ῶ, commiſceo, permiſceo, Ariſtoph.

ΚΥΚΛΟΣ, ου, ὁ, orbis, circus, circulus. Plat. Κύκλῳ φέρεσθαι, in orbem circumque ferri. Plut. de orac. Pyth. Et κύκλῳ περιδινεῖν ἑαυτὸν, in orbem ſe circumagere, Æſchin. contra Cteſiph. Et περιϊέναι κύκλῳ ſiue ἐν κύκλῳ. Ariſtoph. in Pluto. Oratio quoque & periodi ſuos habent κύκλους. Demetrius, ἐνταῦθα τῆς περιόδου μὲν ὁ κύκλος ἐκλείπεται. Apud dialecticos κύκλος dicitur circularis argumentatio, & quę in ſeipſam redit, idem proponens & concludens, licèt aliis verbis: vide Ariſtot. prior. anal. lib. 2 cap. 4. Item apud Hermogenem figura quędam orationis, quam itidem circulum appellant, quum periodus aut verſus in idem verbum deſinit, à quo incipit: vt apud Homerum, Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, δέελόν δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε. ¶ Item circuitus vel circus. Thuc. l. 3 ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς. Et in noua comœdia, pro loco vbi vendebantur mancipia: ſic dicto, quod in orbem & coronam circumſteterint vēdentes. Schol. Ariſtoph. dicit fuiſſe circum quendam Athenis, vbi carnes vendebantur, & in primis piſces. ¶ Item corona hominum, ſeu hominum multitudo in orbem collecta. Euripid. Item κύκλον ποιεῖν aut τάττειν, aut περιστῆσαι, orbem facere, in orbem colligere. Thuc. lib. 2. Xenoph. pęd. 7. ¶ Eſt etiam circuitus & ambitus quo ciuitas aliqua aut caſtra circumſcripta ſunt. Thucyd. ¶ Item κύκλοι προσώπου, apud Hippocr. malę. nam in malis orbicularis quædam rotunditas cernitur. Euripid. in Oedipo, κύκλους vocat ipſos oculos: ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων, ſuorum orbium. ¶ Κύκλοι dicuntur etiam rotarum orbes: ac interdum ſynecdochicè ipſæ rotę. Odyſſ. ψ. Itē κύκλοι, orbes, circuli, vt ij qui in annulis ſimiles ſunt, ſiue lignei, ſiue ferrei. Poll. l. 1. ¶ Itē κύκλοι, orbes de ſolidis corporibus, planis tamen & orbicularibus: vt κύκλος κηροῦ, κύκλος τυροῦ. Item orbes ſuper quibus carnes in menſa conciduntur. Poll. lib. 6. Κύκλος dicitur etiam orbis ſiue tabula orbicularis & rotunda, quę tripodi imponitur. Poll. l. 10. Per metaplaſmum autem plur. num. dicitur κύκλα pro κύκλοι, vt σταθμὰ & ζυγὰ, à σταθμὸς & ζυγός.

Compoſita: ac primùm ex κύκλος & κύκλιος.

*Κύκλια, in orbem. Eurip.

*Κυκλίσκιον orbiculus. Dioſc.

*Κυκλωτὸς, idem quod κύκλιος. Æſchyl.

Ἀκύκλιος, indoctus, ſeu qui orbem diſciplinarum non confecit. Heſych.

Ἔγκυκλος, ου, ὁ καὶ ἡ, in orbem factus, in orbem rediens, circularis.

Τὸ ἔγκυκλον, numeratur inter veſtes muliebres à Poll. & Suid.

Ἐγκύκλιος, circularis rotundus. Et ἐγκύκλιος παιδεία, idem quod ἐγκυκλοπαιδεία Athen. Item triuialis, vulgaris, vilis. Iſocr. Ariſtot. Item in orbem rediens, anniuerſarius, annuus, Suid. 892

Ἐμπεδόκυκλος χρόνος, tempus quod firmis iugibúſque orbibus voluitur. Nonn.

Ἐπικύκλιος (ſub.) πλακοῦς, quoddam placentæ genus, apud Athen. l. 14.

Εὔκυκλος, pulchrè orbiculatus, bene rotundus. Il. γ. Item bonos ſeu pulchros orbes habens. Od ζ.

Ἡμίκυκλος, ου, ὁ, ſemicirculus, hemicyclus. Ἡμικύκλιον, ου, τὸ, idem, Procl. de ſphæra. Ἡμικύκλια, vocantur etiam loca ſemicirculi figura ædificata. Plut.

Ἡμικύκλιος, ſemicircularis. Laert.

*Ἡμικυκλιώδης, ſemicircularis, ſemicirculi formam habens. Strabo.

*Περικύκλιος, circularis, & τὸ περικύκλιον, circulus. Merc. Triſm.

Τετράκυκλος, quatuor circulis ſeu orbibus conſtans. Item qui eſt quatuor rotarum. Herodot.

Ὑπόκυκλος, ſubtus rotundus, aut aliquantum rotundus & orbiculatus. Od. δ.

Ὑπόκυκλον, ου, τὸ, orbis qui tripodi aut alij eiuſmodi vaſi ſupponitur. Poll. ex Hom.

Compoſita ex κυκλόω, & κυκλέω.

Ἀνακυκλόω, ῶ, circumcingo: vel ſimp. cingo, circundo. Item reuoluo. Damaſc.

Ἀνακύκλωσις, circundatio. Herodian.

Ἀνακυκλέω, ῶ, reuoluo, circumuoluo. Metaph. animo reuoluo. Luc. Item, itero, repeto, quaſi in orbem circumagendo.

Ἀνακυκλέομαι, οῦμαι, reuoluor, circumuoluor. Plut.

Ἀνακύκλησις, reuolutio, circumuolutio. Item reuolutio, iteratio.

Decomp. Ἐπανακυκλέω, ῶ, repeto, itero, Dionyſ. Areop. de eccleſ. hier.

Ἐπανακυκλόω, ῶ, reuoluo vel repeto. Ἐπανακύκλωσις, reuolutio. Plat. in Tim.

Διακυκλόω, ῶ, voluto.

Ἐγκυκλόω, ῶ, circo includo. Item circumago.

Ἐγκυκλέω, ῶ, circumuoluo. Polluci ἐγκυκλεῖν eſt circumuoluto eo quod dicitur ἐγκύκλημα, ſpectatoribus oſtendere quæ intus acta ſunt. Ἐγκύκλημα, & ἐγκύκληθρον, τὸ, pegma quoddam ſcenicum ſubiectis rotis, quo circumacto, quæ intus acta fuiſſent, ſpectatoribus oſtendebantur. Euſt. & Poll.

Decomp. Παρεγκύκλημα, q. d. circulatio, figura dicendi apud ſchol. Ariſtoph.

Εἰσκυκλέω, ῶ, aduoluo, voluendo & rotando introduco, introueho, infero. Ariſtoph.

Εἰσκύκλημα, τὸ, dicebatur id ipſum ſuper quo ἐγκύκλημα introducebatur. Polyb.

Dec. Ἐπεισκυκλῶ, aduoluo. Item attexo, annecto.

Ἐπεισκύκλησις, idem quod ἀνακύκλησις. Greg.

Παρεισκυκλέω, attexo, adnecto. Euſt.

Ἐκκυκλέω, euoluo. Heſych.

Ἐκκύκλημα, machina lignea in theatro qua circumacta oſtendebatur ſpectatoribus quidquid ſecreti in ſcena ageretur. Poll.

Κατακυκλόω, circuncludo.

Περικυκλόω, circundo, cingo, in circulum concludo.

Περικυκλόομαι, idem.

Περικύκλωσις, idem quod κύκλωσις. Thuc. l. 3.

Συγκυκλόω, circundo.

ΚΥΚΝΟΣ, ου, ὁ, cycnus, olor, auis de qua vide Ariſtot. Ælian. Oppian. in Ixeuticis. ¶ Item genus nauigij, ſic dictum quòd in prora cycni effigiem gerat. apud Athen l. 11.

Κύκνειος, cycneus, olorinus. Athen.

ΚΥΛΑ, τὰ, Heſychio cauitates oculorum quæ palpebris ſubſunt, quæ & κυλάδες dicuntur.

Κυλλαίνειν idem eſſe dicit περιβλέπειν. Alij τὸ περιστρέφεσθαι καὶ διαστρέφειν, περιβλεπόμενοι, nonnulli φθονεῖν.

ΚΥΛΙΩ, F. ίσω, voluo, voluto: propriè ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κατωτέρω, vt annotat Euſt. Theocr. idy l. 25. (de ſerpentibus Herculi infanti à Iunone immiſſis) Τὼ δ' ἐξειλυσθέντε ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω Αἱμοβόρους ἐκύλιον. Metaphoricè infortunium in caput alicuius velut ex præcipiti loco deuolui dicitur: vt Il. ρ. πάγχυ οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.

Κύλισις, εως, ἡ, volutatio: dicitur de athletis qui ceromate inuncti in puluere ſe volutant, vt tactus lubricus ſit. Plut. ſymp. 2. probl. 4.

Κυλίστρα, ἡ, volutabrum, locus in quo iumenta ſe volutant. Poll.

Κυλιστός, οῦ, ὁ, verſatus, volutatus, voluendo circumactus aut contortus, conuolutus, aut volubilis: vt κυλιστὸς στέφανος, apud Euſt. ex Eubulo.

Κυλίομαι, voluor, deuoluor. Ælian. (de echinis) οὐ ῥαδίως κυλίονται: itē verſor, aſſiduus ſum. Ariſtot. pol. 6. c. 4. διὰ τὸ περὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ἄστυ κυλίεσθαι. 893

Κύλισμα, τὸ, volutabrum, id ipſum in quo quis volutatur. 2. Petr. 2.

Κυλίνδω & κυλινδέω, voluo, idē quod κυλίω. Hō. Xen.

Κυλίνδομαι, ſiue κυλινδοῦμαι, voluor, volutor. Odyſ. λ. Metaph. infortuniū in caput alicuius volui dicitur. Od. β. Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται. Κυλινδεῖσθαι, dicitur etiā qui in aliqua re verſatur & aſſiduus eſt. Pl.

*Κυλινδάνω, idem quod κυλίνδω, κυλίω. Max. Tyr.

Κυλίνδησις, volutatio. Plut.

Κυλινδήθρα, ἡ, idem quod κυλίστρα.

Κύλινδρος, ου, ὁ, cylindrus, lapis teres in modum columnæ, quo area adæquatur huc & illuc ſæpius volutato. Apoll. Arg. vtitur & Plut.

Κυλινδροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ cylindro ſimilis. Theophr.

Κυλινδρικός, οῦ, ὁ, cylindraceus, qui cylindri eſt.

Κυλινδρικῶς, in modum cylindri. Plut.

Κυλινδρόω, ῶ, cylindro æquo, cylindro calco. Th.

Καλινδέω, idem quod κυλινδέω, voluo, voluto.

Κυλινδέομαι, voluor, volutor, verſor. Item aſſiduus ſum & occupatus in re aliqua. Iſocr.

Κύλιξ, ικος, ἡ, calix (παρὰ τὸ κυλίεσθαι τῷ τροχῷ, εἴτε τοῦ κεραμευτικοῦ, εἴτε τοῦ χαλκευτικοῦ. vt Euſtat. tradit, & Athen.) Plut. μεγάλας κύλικας ἐκπίνειν.

Κυλίκειος, ου, ὁ καὶ ἡ, inter pocula dictus vel factus: vt κυλίκεια ζητήματα. apud Poll. Ἐπικυλίκειος, (comp.) idem Athen. l. 1. Diog. Laert. in Arceſil.

Κυλικεῖον, ου, τὸ, calicum repoſitorium: locus reponendis calicibus deſtinatus. Athen. Sic dicitur etiam ipſum συμπόσιον, apud eundem l. 11.

Κυλίκιον, ου, τὸ, paruus calix, caliculus. Athē. l. 10. & 11.

Κυλίσκιον, idem. Ariſtoph.

Κυλικὶς ίδος ἡ, pyxis medicamentaria. Athen.

Κύλιχνος, ου, ὁ, & κυλίχνη, ης, ἡ, idem quod κυλικίς. Poll. item pro calice, ſiue φιάλη, apud Athen. l. 10. Et pro olla. Poll. ex Ariſtoph.

Κυλιχνὶς ίδος, ἡ, idem. Athen. l. 11.

Κυλίχνιον ου, τὸ, pyxis medicamentaria, & caliculus. Ariſtoph. in equit. Pro κύλιχνος & κυλιχνὶς dicuntur etiam κύλικνος & κυλικνίς. Etymol.

Compoſita: ac primùm ex κυλίνω.

Ἀκύλιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non voluitur, immotus. Athen.

Ἁμαξοκυλισταί, οἱ, q. d. currus deuolutores: ſic quidā Megaris appellati ſunt, vt colligitur ex hiſtoria quam Plut. in fine κεφ. Ἑλλην. refert.

Ἀμφικυλίω, circumuoluo. Pind.

Ἀνακυλίω, reuoluo. Item ſurſum voluo. Luc.

Ἀποκυλίω, deuoluo, voluendo amolior. Matth. 28.

Ἀποκυλίομαι, deuoluor. Lucæ 24.

Αὐτοκύλιστος, per ſe volutus ſeu volubilis. Nonn.

Ἐγκυλίω, inuoluo, deuoluo in, implico. Metaphoricè plerunque vſurpatur, vt apud Xen. εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντες, amoribus implicati ſeu capti.

Εἰσκυλίω, inuoluo, aduoluo. Callim.

Ἐκκυλίω, euoluo, deuoluo. Il. ψ.
Ἐκκυλίστοι στέφανοι, qui & κύλιστοι, tortiles corollæ in orbem. Euſt. ex Nicandro.
* Ἐπικυλίω, inuoluo, impello. Plut.
Ἐπικυλίδες, ſuperiores palpebræ, ſicut κυλίδες.
Κατακυλίω, deuoluo, deorſum voluo. Κατακυλίομαι, deuoluor, deuolutus decido. Xen.
* Πετροκυλιστής, qui ſaxa & lapides euoluit. Strabo.
Περικυλίω, circumuoluo, circumuoluto. Ariſtoph.
Προκυλίω, prouoluo, voluo antè. Προκυλίομαι, voluor antè.
Προκύλισις, ſupplicatio, quia ſcilicet ſupplices alicuius genib. aduoluimur.
Προσκυλίω, aduoluo. Matth. 27. & Ariſtoph.
Συγκυλίω, vnà voluto. Συγκυλίομαι, vnà volutor. Item conſuetudinem habeo cum aliquo. Athen.

Compoſita ex κυλίνδω, ſeu κυλινδέω.

Ἀποκυλινδέω, deuoluo, ſeu voluendo amoueo.
Διακυλινδέω, peruoluo: vel in diuerſas partes voluo.
Ἐγκυλινδέω, dem quod ἐγκυλίω.
Ἐγκυλίνδησις, volutatio. Plut. in Oth.
Ἐπικυλίνδω, ſeu ἐπικυλινδέω, voluo ſuper, deuoluo in.
894 Xen. Hellen. 3. ἐπὶ τοῖς λοιποῖς ἐπικυλίνδειν πέτρας εἰς τὸ κάταντες. Dicitur etiam bellum aut aliud aliquod infortunium ἐπικυλινδεῖσθαι alicui, quum in eum velut è præcipiti loco deuolutum immittitur: aut quum eo obruitur. Plut.
Κατακυλίνδω, deuoluo, deorſum voluo.
Μετακυλινδῶ, de loco in locum voluo. Ariſtoph.
Περικυλινδέω, circumuoluo. Plato.
Πολυκυλίνδητος, multùm volutatus. Heſych.
Προκυλινδοῦμαι, prouoluor ad pedes alicuius, more ſupplicis accido ad genua alicui vel alicuius. Dem. Reperitur & προπροκυλινδοῦμαι, apud Hom. maioris emphaſeως gratia. vt Il. χ. & Od. ρ.
Προκυλινδήματα, antegreſſæ volutationes. Syn.
Συγκυλινδέω, vnà voluo. Συγκυλινδοῦμαι, vnà volutor. Xen. in ſymp.
Τρικυλίνδητος, ter volutatus vel ſæpius volutatus.

Compoſita ex κύλινδρος.

Ἐπικυλινδρόω, ῶ, cylindris in ſuperficie æquo & complano. Theophr. de cauſ. pl lib. 5.
Ἡμικυλίνδριον, ου, τὸ, ſemicylindrus, apud Porphyr. pro quo ceruicali vſos fuiſſe Ægyptios tradunt.

Compoſita ex καλινδέω.

Ἀνακαλινδοῦμαι, idem quod καλινδοῦμαι.
Ἐγκαλινδέω, voluo ſeu voluto in. Ἐγκαλινδέομαι, volutor in, aſſiduus & occupatus ſum in. Chryſ.
Περικαλίνδησις, circumuolutio. Plut.
Προκαλινδέω, prouoluo, voluo antè. Προκαλινδοῦμαι, prouoluor videlicet pedibus ſeu ad pedes. Greg.
Συγκαλινδεῖσθαι, ſimul volutari.
Τρικαλίνδητος, ter volutatus, vel ſæpius volutatus.

ΚΥΛΛΟΣ, ου, ὁ, claudus, curuus. Hippocr.
Κυλλόω, ῶ, reddo κυλλόν: vnde κεκυλλωμένος, apud Hippocr. de art.
Κύλλωσις, ipſa actio reddendi κυλλόν. ibidem.

ΚΥΜΑ, ατος, τὸ, fluctus, vnda. Hom. Luc. & alij. ¶ Item metaphoricè pro magna lue. Plat. Et pro riſu quo quis loquens, quum quid ridiculum ei exciderit obruitur, apud eundem. ¶ Κῦμα pro κύημα, vide in Κύω ſeu κυέω. ¶ Κῦμα, pro cauliculo braſſicæ, vide in κυμάτιον.
Κυματίας, ου, ὁ, vndoſus, vndabundus: vt κυματίης ὁ ποταμὸς ἐγένετο, apud Herodotum, (Ionicè verò α in η) vnde agitari cœpit fluuius.
Κυματίη, tempeſtas, apud eundem.
Κυματίζω, vndabundum reddo, vndis agito.
Κυματίζομαι, vndis agitor.
Κυματόω, ῶ, idem quod κυματίζω.
Κυματοῦμαι, fluctibus agitor, fluctuo, æſtuo. Luc.
Κυμάτωσις, fluctuatio, æſtuatio. Strab.
Κυμάτιον, ου, τὸ, parua vnda, paruus fluctus. Sic appellatur etiam cauliculus, propriè braſſicæ, qui prima germinatione producitur quem cymam Celſus, Plin. & Columella vocant. Item in columnis ſuprema pars epiſtylij, i. capitelli ſiue capituli κυμάτιον à Vitruuio nuncupatur, apud Ioſeph. de antiq.
* Κυματόεις, fluctuoſus, vndoſus. Oppian.
Κυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fluctuoſus. Ariſtot.
Κυμαίνω, fluctuo, æſtuo: vt πόντος κυμαίνων, apud Hom. Od. δ. mare fluctuans, mare vndabundum. Κυμαίνειν τὴν θάλατταν, actiuè Luc. dixit pro, concitare mare, turbare mare. Item met. apud Herodian. l. 1. κυμαίνουσαν οὖν ἔχων τοσαύτης φροντίσι τὴν ψυχὴν. Dicitur & aciei κυμαίνειν, fluctuare. apud Plut. & Att.
Κυμαίνομαι, idem quod κυμαίνω, fluctuo. Plut.
Κύμανσις, fluctuatio. 895

Compoſita.

Ἀκροκυματόω, ῶ, ſummis innato fluctibus. Luc.
Ἀκύμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, non vndoſus, tranquillus, placidus. Luc. Vide & comp. à Κυέω, vel κύω.
Ἀκύμαντος, cui moti non ſunt fluctus, ſedatus. Luc.
Ἀντικυμαίνομαι, vndabundus iactor contra aliquid.
Ἀποκυματίζω, vndis agito. Plut.
Βαθυκύμων, profundas habens vndas, profundus. Nonn.
Δεκακυμία ἡ, decumanus fluctus, i. magnus.
Διακυμαίνω, fluctuare facio, concito. Luc.
* Δυσκύμαντος, fluctuoſus, perturbatus. Contrarium ἀκύμαντος. Æſchyl.
Ἐκκυμαίνω, fluctuando exundo, exundo. Apud Xen. metaph. acies dicitur ἐκκυμαίνειν.
Ἐπικυμαίνω, fluctuando irruo.
Ἐπικυματίζω, innato aquæ. Poll. Apud Philoſtr. in heroic. ἐπικυματίζων αἴρεται, exp. ſuperficiem vndarum attingens attollitur.
Κολόκυμα, τὸ, (q. d. κόλον ſeu κολαβὸν κῦμα) ſurdus fluctus, qui nullo agitante vento tollitur & ſtrepitat: vel qui nullum agitatis lapillis ſtrepitum edit. Ariſtoph.
Λειοκύμων θάλασσα, pacatum ſeu ſtratum mare quum veluti fluctibus eſt complanatum. Λειοκυμονοῦσιν αἱ νῆες, quum vtuntur æquore pacato & tranquillo ſilentibus ventis. Suid.
Λευκόκυμα, albicans fluctus. Eur.
Μεγαλοκύμων, ingentes fluctus excitans.
Μετακύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, poſt fluctus adueniens ſeu fluctibus ſuccedens. Tranquillus: ſeu qui poſt fluctus tranquillitatem præſtat: vnde apud Eurip. in Alceſt. Apollo inuocatur vt ſit μετακύμιος ἄτας, i. calamitati finem imponat, qua tanquam fluctu obruta erat Admeti domus. Τὸ μετακύμιον exponitur etiam interuallum quod eſt inter fluctus, apud ſchol. Eur.
Πεντακυμία, immanis vnda ſeu fluctuans: ad verbum, quinque fluctus vno impetu aduentantes.
Περικύμων, qui fluctibus circumcirca alluitur. Eur.
Πολυκύμων, vndoſus, fluctuoſus. Suid.
Προκυμαία, ἡ, moles oppoſita fluctibus.
Προσκυμαίνω, fluctuando alluo. Philoſtr.
Τρικυμία, q. d. triundium, à tribus vndis: propriè enim eſt trium vndarum in vnam collectio. Syn. Metaphoricè ad riſum transfertur apud Plut. lib. 5. de rep. quo quis veluti fluctibus obruitur.

ΚΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, cauus receſſus. Item ollæ fundum. Heſych. Κύμβον, τὸ, dicitur acetabulum, i. conchula ſeu ſcutella qua acetum apponitur in menſa ad intingendas carnes. Nicand.
Κυμβίον, ου, τὸ, idem quod κύμβον ſchol. Nicand. Item poculi quoddam genus quod Didymus apud Athen. lib. 11. dicit eſſe longum & anguſtum figura naui-

gio ſimile, quod κύμβη appellatur. Pro eodem dicitur & κυμβεῖον apud Pauſan. in lexico ſuo. Et κιμβεῖον, apud Etymol.

Κύμβη, ἡ, cymba nauigij actuarij genus. Soph. Item idem quod κύμβος, ſeu κυμβίον, acetabulum. Nic. Item poculi quoddam genus apud Athen. lib. 11. teſte Suida, Etymol. & Euſt. quod ſuprà κύβη ſine μ fuit appellatum, à qua ſignificatione ſunt ſequentia deriuata.

Κυμβηπιᾶν, propriè ſignif. in caput deiicere: quod & κυβιστᾶν, à ſynonymo κύβη. Etymol.

Κύμβαχος, idem quod ἐπὶ κεφαλὴν: dicitur enim κύμβαχος πίπτειν is qui in caput cadit. Il. ε. Significat etiam eam partem in extremitate galeæ, cui immitti tur criſta: teſte Etymol. & Euſt.

Κύμβαλον, ου, τό, cymbalum. Item genus inſtrumenti muſici. Xen. Athen. lib. 9.

Κυμβαλίζω, f. ίσω, cymbalum pulſo. Luc.

Κυμβαλιστής, cymbaliſta, qui cymbalum pulſat.

Comp. Ἀνακυμβαλίζω, cum ſonitu euertor. Il. π.

ΚΥΜΙΝΔΙΣ, εως, vel ιδος, ἡ, auis eſt quam nonnulli interpr. noctuam, Il. ξ. Plin. l. 10. c. 8. eſſe dicit nocturnum accipitrem.

ΚΥΜΙΝΟΝ, ου, τό, cyminum, ſiue cuminum: herba & ſemen. vide Dioſc. l. 3. c. 68.

896 Κυμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cuminaceus, cumino ſimilis.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ, ου, ὁ, cupreſſus. Od. ε. εὐώδης κυπάρισσος. Atticè dicitur Κυπάριττος, apud Athen.

Κυπαρίσσινος, cupreſſinus, è cupreſſo factus. Hom.

Κυπαρισσίας, dicitur tithymallus quidam, quoniam ἔοικε κυπαρίσσῳ, teſte Dioſc.

* Κυπαρισσών, ὁ, cupreſſetum, locus cupreſſis conſitus. Strabo.

Χαμαικυπάρισσος, cupreſſus pumila, herbæ nomen apud Plin.

ΚΥΠΑΡΟΥΣ, (inquit Heſ.) vocabant τὰ κοῖλα ἀγγεῖα καὶ χωρητικά, vaſa concaua & capacia. Eam ob rem & τὰς τῶν σιτικῶν καταστρώσεις, & τὰς τῶν ἀρδίων βαλανείοις per metaphoram κυπάρους appellant. Theophr. autem περιχύδην τινὰ τοῦ πεύκης τοῦ πίτυος nominat κύπαρον.

ΚΥΠΑΣ, άδος, ἡ, exp. pallium, & lecti ſtragulum, apud Lycophr.

ΚΥΠΑΣΣΙΣ, Heſychio eſt ſpecies tunicæ: & cinctus, ſupparum. Apud Suid. & Poll. proparoxytonως κύπασσις, & maſc. & fœm. gen. dicitúrque ab illo eſſe genus ornamenti muliebris: ab hoc verò, breuis tunica vſq; ad medium crus, è lino fieri ſolita: dicente Ione, Βραχὺς λίνου κύπασσις ἐς μηρὸν μέσον Ἐσταλμένος. Et in Epigr. ζώνην τε ὁμοῦ καὶ τόνδε κύπασσιν Ἀτθὶς παρθενίων θῆκεν ὕφασμα θυρῶν.

ΚΥΠΕΙΡΟΣ, ἡ, cyperus: herba ex iuncorum genere, Hermolao iuncus quadratus, Marcello iuncus anguloſus. Dioſc. alio nomine ἐρυσίσκηπτρον vocari tradit. deſcribens lib. 1. c. 4. Eadem dicitur & κύπειρον, neutro genere. Il. φ. Pro quo Doricè κύπαιρον, apud Alcman. teſte Euſt. Reperitur & maſculino genere apud Theocr.

Κυπειρίς, cyperis. Nicand. in Alexipharm.

* Κυπειρίζω, cyperum refero. Dioſc.

ΚΥΠΕΛΛΟΝ, ου, τό, poculi genus quoddam, quibuſdam cyathus. Od. α.

Compoſita.

Ἀμφικύπελλον δέπας, repandum vel incuruum poculum, vel vndique introrſum propendens, ſeu reflexum: apud Homerum & Ariſtot.

Δεξιοκύπελλον, poculum collo oblongo. Luc.

ΚΥΠΡΟΣ, arbor quædam oleæ foliis circum ramos ſimilibus. Dioſc. l. 1. c. 125. ¶ Item Cyprus inſula, cuius incola dicitur Cyprius: vnde & Κύπρις Venus. ¶ Eſt etiam menſuræ nomen. Poll. vnde compoſ. ἡμικύπρον, apud Hipponact.

Κύπρινον, oleum, oleum cyprinum, vel vnguentum cyprium, quod fit ex flore illius arboris, Dioſc. lib. 1. c. 66. Theophraſtus ipſum etiam vnguentum appellat κύπρον in lib. de odor.

Κύπρις, vocatur Venus ab inſula Cypro, in qua nata eſt. Vſurpatur & pro actione venerea, ſeu pro rebus venereis. Plut. Hinc comp. Ἀκυπρος, Veneris expers.

* Κυπρίζω, germino. Cantic. c. 2.

* Κυπρισμός, germinatio. Cantic. c. 7.

Κυπρῖνος, Cyprinus, piſcis fluuialis, apud Ariſtot. hiſt. anim. l. 4. c. 11. & lib. 6. cap. 14.

ΚΥΠΤΩ, F. ψω, pronus ſum, inclino me vel caput, ſum capite obſtipo, demitto oculos. Od. λ. Demoſt. pro cor. τῶν δὲ τῆς πόλεως ἀγαθῶν περιεργῶς ἀκούω, καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν. item actiuè, pronum facio, propendere facio. apud Phil.

Κυπτός, οῦ, ὁ, inclinatus, ſupplex. Æſchyl.

Κυπτάριον, inflexa placentula. Nicol. Alex.

Κυπτάζω, immoror, cunctor, tempus tero. Plato, ὅταν περὶ τὰ τεθνεῶτα κυπτάζωσι.

Κυφός, οῦ, ὁ, incuruus, gibboſus. Od. β. 897

Κυφότης, ητος ἡ, curuitas, incuruitas.

Κυφόω, ῶ, incuruo. Κύφωμα, τό, gibbus.

Κύφωσις, ἡ, incuruatio, gibboſitas.

Κυφαλέος, poet. pro κυφός. Suid. ex Epigr.

Κύφαι, ſpecies quædam τῶν καρίδων apud Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 2. Gaza gibbas interpr.

Κύφος, εος, τό, gibbus. Hippocr. Item vas quoddam concauum, dictum & σκαφίδιον. Etym.

Κύφων, ωνος, ὁ, exp. κύρτωμα ab Etymol. Ponitur & pro cataſta ſeu numella aut collari aliòve inſtrumento quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Ariſtot. Hinc de ſcelerato etiam dicitur & malefico, teſte ſchol. Ariſtophan. Exponitur etiam συνάγχη. Item virga incurua. Item genus quoddam veſtis. Heſych.

Κυφωνισμός, ſupplicij genus.

Ὑφός (abiecto κ) idem quod κυφός.

Ὑβός, itidem pro κυφός, abiecto κ & mutato φ in β. Theocr. idyll 5. Μὴ βάθιον κεῖνε πυγίσματος ὑβὲ πεφείης. ¶ At ὕβος ſubſtantiuè, dicitur de tubere in cameli dorſo. apud Ariſtot.

Ὕβωμα, τό, curuamen: vox generalis ſignificans omnem vertebrarum euerſionem præter naturam. apud Hippocr. & Gal.

Ὕβωσις, affectus ſpinæ dorſi incuruatæ & fornicatæ quo gibberes ſiue gibboſi fiunt.

Ὑβάζω, quoque de incuruatione dicitur. Suidas verò exp. ἐμῶ, i. vomo, quoniam qui vomunt, ἀπὸ τῆς βίας κυρτοῦσθαι ἐοίκασιν.

Compoſita.

Ἀνακύπτω, oculos & caput erigo, vt aues bibentes ſolēt. Ariſtot. de anim. 9. ἀνακύπτειν πίνων. Item ſurſum aſpicio, ſuſpicio, cœlum aſpicio. Luc. 12. ¶ Item exiſto, emergo. Item orior, enaſcor. Chryſoſt. ¶ Item, ſpe erigor, animóque recreor. Xen. in OEcon. οὕτω δὴ ἀνέκυψα ἀκούσας.

Ἀνακυπτόω, ῶ, ſubuerto, in dorſum reclino, & reſupino. In hac ſignificatione apud Nicand. in Ther. ſine τ legitur: Τὴν δ' ἀνακυπτώσας κεφαλῆς ἄπο θυμὸν ἀράξαις, &c.

Γραμματοκύφων, appellatur per conuitium Æſchines à Dem. quòd pueros literas docuiſſet in paterno miniſterio. A Suida exp. ταπεινὸς γραμματεὺς, à ligno illo quod κύφων appellatur.

Διακύπτω, caput exero per clathros ſeu rimam, aut per tale quid ad aſpiciendum: vel aſpicio capite exerto Xen. διακύπτειν πρὸς τὰς εἰσόδους.

*Διεκκύπτω, aſpicio capite exerto. διακύπτω. Maccab. 3.

Εγκύπτω, pronus incumbo, intueor capite inclinato. vide apud Thuc. ἐγκεκυφότες, proni, incurui.

Εισκύπτω, introſpicio quaſi exerto capite.

Εκκύπτω, proſpicio: item promineo, foris appareo.

Επικύπτω, pronus incumbo, propendens incumbo: vnde ἐπικεκυφὼς, incumbens, inclinatus. Luc.

Επίκυφος, incuruus.

Decomp. Επεπικύπτω, inclinato capite incumbo, vel intueor.

Συνεπικύπτω, ſimul incumbo.

Κατακύπτω, decumbo. Item deorſum aſpicio. Luc.

Ορθοκυπτεῖν, arrectum conſiſtere in digitos. Heſych.

Παρακύπτω, inclinato capite vel proclinato in obliquū aſpicio: ſeu tranſuerſim aſpicio quaſique limis oculis, & quaſi per tranſennam. Gregor. ὑμῖν δὲ οὐ θεμιτὸν παρακύπτειν εἰς τὰ ἡμέτερα. Dem. Phil. ... παρακύψαντα ἐπὶ τῆς πόλεως πόλεμον. Item (mutata ſignif. prępoſ. παρὰ) inclinans me introſpicio, prono capite & propenſo collo accuratè introſpicio: Ioan. 11. παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον. Per ſyncopen pro παρακύπτω dicitur παρκύπτω, apud Theocr. idyll 4.

*Παρακυπτικὸς, ad ... à παρακύπτω ſignificante aſpicio. vnde θυρίδες παρακυπτικαὶ in nou. conſt. Zen. Imp.

Παράκυψις, introſpectio: aut actio aſpiciendi tranſuerſim: vt in prou. ἐξ ὄνου παρακύψεως.

Διαπαρακύπτω, (decomp.) obliquè aſpicio per.

898 Προκύπτω, inclinans me prodeo ſeu incuruans. Et ſimpliciter, propendeo, ſeu me inclino. Ariſtoph. in veſp. καὶ προκύψασα φιλήσῃ. Exponitur etiam, procido & erumpo, apud Plut. Item promineo, apud Alex. Aphrod. ¶ Item proſpicio, foras proſpecto: Baſil. ad Liban. καὶ μὴ δυνάμενον ἔξω τῶν δωματίων προκύπτειν.

Προσκύπτω, inclino, me admouendo alij q. d. inclino me iuxta aliquem, Luc. ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς.

Συγκύπτω, ſimul inclinor, pariter incumbo. Syneſ. Item deorſum aſpicio. Grego. εἰς τὰ χθαμαλὰ, διὰ τὴν συγκύπτουσαν χαμαὶ ψυχὴν ταπεινοῦσθαι. Item pro κατακύπτω, apud eundem (de medico in vlcera deſpiciente,) ὁ δὲ συγκύπτει ἐπὶ τὰ πάθη. ¶ Συγκύπτειν dicitur etiam quod antea hians & diſtractum in vnum coit & contrahitur: apud Xenoph. Anab. 2. Item συγκύπτω, i. conſpiro. Ariſtoph. in equit. εἰς ἓν συγκεκυφός.

Συγκύπται, dicuntur in architectura capreoli, *id eſt*, tigilla faſtigiata & in columellam ſuis capitibus nitentia, eámque hinc inde firmantia ne nutet aut vacillet.

Υπερκύπτω, caput profero ad proſpiciendum aut ſimpliciter, caput profero. Plato in Euthyd. ὑπερκύψας μέντοι κατεῖδον, ſuper alios proſpectans conſpexi. Exponitur etiam, in pedes erigor & emineo ſuper alios. Metaphoricè apud Baſil. de inuidia, ὑπερκύψας τῷ λογισμῷ τὰ ἀνθρώπινα, ſi mente & cogitatione te ſuſtuleris ſupra humana.

Υποκύπτω, caput ſummitto, caput inclino: vt ſit ab iis qui aliis libēter obediunt: vnde etiam exp. ſummittor & dicto audiens ſum. Herodot. Actiuè apud Ariſtoph. in Acharn. ὑπόκυπτε τὸν τύλον, ſummitte callum humerorum. Exponitur etiam veneror, apud Luc. πόρρωθεν ὑποκύψας.

Υπόκυφος, aliquantum incuruus.

ΚΥΡΒΑΣΙΑ, ας, ἡ, Heſychio eſt, criſta gallinacei: item tiara erecta, qua Perſarum reges ſoli vtebantur: apud Ariſtoph. in Auib. Galen. quoque in lex. Hippocr. κυρβασίαν eſſe ſcribit pileum acutum, quē & πάραν dici. Sunt qui velint eſſe etiam galeam ſeu caſſidem criſtatam, à ſimilitudine criſtæ gallinaceę. Apud Poll. l. 7. cap. 13. ſcribendum etiam κυβαρσία, tranſpoſitio ρ. Et apud Suidam κύρβασις.

ΚΥΡΒΙΣ, εως, ὁ, Athenis dicebatur tabula triangula pyramidis forma, cui leges inſcribebantur Ariſtot. in rep. Athen. ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλείᾳ. Sic & Plut. in Solone, (de tabulis loquens in quibus Solonis leges ſcriptę erant, quarum nonnullæ ſuo etiam tempore adhuc in Prytaneo extarent) inquit, καὶ προσηγορεύθησαν (ὥς Ἀριστοτέλης φησὶ) κύρβεις. Suidas fœminino genere κύρβεις ſcribit ex Etymologo fuiſſe tabulas continentes deorum feſta. ¶ Apud Ariſtoph. in nub. ſic appellatur leguleius, qui leges deblaterare nouit.

ΚΥΡΗΒΑΩ, ἡ. άσω, cornibus pugno & occurſo. Ariſtoph. in Equit.

Κυρηβασία, ἡ, dicitur pugna quæ fit cornibus, concurſus cornutorum animantium.

ΚΥΡΗΒΙΑ, τὰ, acera & glumę hordei quæ decidunt dum aqua maceratur: vel etiam quum hordeum torretur in clibano aut ſole. Heſych. & Suid. Exponitur etiam fabarum cortices: & farina è milio. Gal. apud Hippocr. Reperitur ſcriptum & κηρυβία & κυρίβια.

ΚΥΡΟΣ, εος, τὸ, autoritas: vel autoritas plena. Exponitur etiam firmamentum, rata fides, & probatio. Plat. Phil. Soph. Apud Galen. τὸ κῦρος τῆς διδασκαλίας, exp. caput & cardo. Exp etiam edictum, apud Dion. 899

Κυρόω, ῶ, authoritatem do, authoritate mea cōprobo: vel ratum habeo, ratum facio. Thucy. Sic in epiſt. ad Corinth. 2. cap 2. παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην, vt ratam faciatis in illum caritatem.

Κυροῦμαι, firmo, conſtituo, decerno. Plat.

Κυροῦσθαι, etiam paſſiuè dicitur quod ratum habetur & autoritate alicuius comprobatur. Appian.

Κύρωσις, comprobatio quæ fit authoritate alicuius, vel confirmatio & rata fides. Plat.

Κύριος, ου, ὁ, authoritatem habens ſeu obtinens in rem aliquam, à cuius authoritate pendet aliquid: dominus. Plerunque cum genit. vt πόλεων καὶ τόπων κύριοι, apud Demoſth Olynth. 2. Cum eodem interdū exp. penes quem eſt poteſtas ſeu ius alicuius rei, aut qui pro ſuo arbitrio aliquid facit: vt apud Plat. de leg. κύριος ἔστω τῆς διανομῆς, penes eum ius ſit diſtributionis, ſeu pro ſuo arbitrio diſtribuebat. κύριος ἦν ἀποστέλλειν, penes eum ius erat mittendi. Thucyd. Interdum ſine adiectione, expon. herus, item dominus. Soph. in Aiace. τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον. Sic fœm. gen. τὰς κυρίας καὶ βασιλίδας, apud Athen. & in neut. gen. τὰ κύρια τῆς πόλεως, capita ciuitatis, apud Demoſt. ¶ Item κύριος, autoritatem habens, ratus: vt κύριος νόμος, lex vim ſuam & authoritatem obtinens, quæ non eſt abrogata, apud Æſchin. Et τὸ κύριον, cui iudicium eſt ratum & non fallitur. ¶ Item præcipuus, antiquiſſimus: vt apud Galen. κυριώτατα μέρη τοῦ σώματος, principalia membra. ¶ Item proprius: vt κύριον ὄνομα. Herodian. lib. 7. quod apud grammat. à metaphorico diſcernitur & τὰ κύρια τοῦ λόγου, propria orationis. Ariſtid. in pa-

nath. ſic & κυρία ἀρετή, propria virtus, id eſt, quæ propriè ſic dicitur. Ariſtot. ethicorum ſexto. ¶ κυρία ἐκκλησία, vocabatur concio in quo ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα, & ἡ νόμιμος καὶ ὡρισμένη. Suid. Et κυρία (ſubaudito ἡμέρα,) condictus dies ſeu præſtitutus, pro quo & κύριον ἦμαρ, apud Eurip. in Oreſte. Interdum abſolutè κυρία, dies vadimonij, dies quaſi rata & fixa: vnde τὴν κυρίαν ἐγγράψαι, diem vadimonij referre in acta, Dem. Item ἡ κυρία, dies fati & mortis apud Syneſ. epiſt. ad Theophilum.

Κυρίως, cum authoritate & poteſtate. Item firmiter, ſtabiliter. Heſych. Item propriè, apud Ariſt. & κυριώτερον εἰπεῖν, apud Philonem.

Κυριότης, ητος, ἡ, dominium. in epiſt. ad Epheſ. c. 1. Item dies in qua peraguntur ea de quibus inter aliquos conuenerat. Heſych.

Κυριεύω, dominium obtineo, dominor, dominus ſum, vel fio. Cum gen. Xen. Exponitur etiam potior, capio: apud eundem. Item recupero: apud eundem.

*Κυρίευσις, dominium. ex Melampode.

Κυριακός, ad dominum pertinens: & peculiariter ad Dominum, i. ad CHRISTVM: vnde κυριακὴ ἡμέρα, Dominicus dies. Et ἡ καινὴ κυριακή, (ſub. ἡμέρα) nouus dominicus, dies qui poſt octauum feſti Paſchalis illucet.

Κυριάζω, exp. ἀπαιτῶ. Heſych.

Compoſita.

Ἄκυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, authoritate priuatus, ius & poteſtatē nō habens. Dem. Et ἄκυρος ἔσω τῶν ἑαυτοῦ, ſuorum adminiſtrandorum poteſtate mulctatus ſit: Plato. Dicitur de re: vnde ἄκυροι ἡμέραι τῶν ἐννόμων πράξεων, non habentes ius & poteſtatem iuridicarum actionum, apud Luc. Item irritus: vt ἄκυροι λόγοι. Iſocr. ¶ Τὸ ἄκυρον, improprium. Quintil. l. 8. c. 1.

Ἀκυρία, ἡ, improprietas. Hermog.

960 Ἀκυρόω, ῶ, (q. d. autoritate priuo, autoritate ſpolio) irritum reddo, abrogo, antiquo.

Ἀκύρωσις, abrogatio.

Ἀνακυρίωσις, grauitas & autoritas. Hippocr.

Ἀντικυρία ἡ, poteſtas: apud Suid.

Ἀποκυριάζω, exp. ἀπαιτῶ, item ἀποφεύγω & ἀποσκιρτῶ. Heſych.

Ἀποκυρόω, abrogo, irritum facio.

Αὐτοκύριος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. per ſe dominus. Apud Naz. dicitur eſſe vnum ex nominibus Spiritus ſancti.

Ἐπικυρόω, idem quod κυρόω, approbo, comprobo: vt ἐπικυροῦν τὴν γνώμην, apud Polyb.

Ἐπικύρωσις, confirmatio,

Συνεπικυρόω, vnà comprobo. Polyb.

Κατακυρόω, ῶ, confirmo. In actionibus κατακυροῦν τὴν ὠνὴν eſt licitatori, rem venalem addicere & adiudicare: apud Ioſeph. de antiq. Hinc & aoriſtus primus paſſ. κατακυρωθείς, damnatus: vt ψήφῳ θανάτου κατακυρωθείς, mortis calculo damnatus, apud Eurip.

Κατακυριεύω, dominor in: vt Matth. 20.

Προσκυρόω, ῶ, autoritate mea comprobo, ratum habeo. Heſych. Item autoritate mea adiudico quippiam alicui. Et ſimpl. adiudico, in Pand.

Προσκύρωσις, confirmatio, aliis addictio,

Προσκύρησις, autoritas, apud Hippocr.

ΚΥΡΤΟΣ, οῦ, ὁ, curuus, incuruus, gibboſus, gibbus. Iliad β. Item, connexus, cui oppon. cauus. Ariſtot. Fluctus quoque ab Homero. Iliad. ν. κυρτὸς appellatur ob tumiditatem. ¶ At κύρτος, ου, ὁ, vel κύρτη, ἡ, naſſa, aut aliquod piſcatorium inſtrumentum. Theo. idyll. 22. A quibuſdā exp. ſagena gibboſa. κύρτη, exp. etiam cauea. apud Herod. Item qualus, fiſcella apud Nic. in Alexiph. Pro quo & κυρτίς, apud eundem. Et κυρτίδιον, q. d. quaſillum: apud interpr. Dioſ. Poni dicitur & pro cauea.

Κυρτότης, ητος, ἡ, curuitas. Plut.

Κυρτόω, ῶ, curuo, incuruum aut conuexum reddo.

Κυρτοῦμαι, incuruor, vel pandor. Xenoph.

Κύρτωμα, τὸ, quod eſt incuruatum, gibbus. Luc. Apud Hippocr. ſic appellatur tumor omnis præter naturam.

Κύρτωσις, curuitas, gibboſitas ſeu gibberoſitas. Sic appellatur peculiari ſignif. diſtortio ſpinę dorſi in poſteriorem partem, cui opponitur λόρδωσις.

Compoſita.

Ἀμφίκυρτος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque incuruus, vtrinque gibboſus vel repandus. Hinc & ἀμφίκυρτος dicitur σελήνη, luna, quaſi vtrinque inflexa, vel gibboſa, quū in ſolis triquetro ſemiambitur orbe, vel ſecundum Martianum quum eſt dimidiata maior.

Ἀμφίκυρτον, ſubſtantiuè, lignum quoddam ad gerenda onera. Suid.

Ἔγκυρτος, incuruus, idem quod κυρτός.

Ἐπίκυρτος, i. curuus, idem quod κυρτός.

Ἐπικυρτόω, ῶ, incuruo, apud Heſiod.

Ὑπόκυρτος, ſubincuruus, aliquantum incuruus.

ΚΥΡΩ, F. Æol. σω, incido: vt πήματι κύρσαι, apud Heſiod. in Erg. in calamitatem incidere. Et ἔκυρσε δόμῳ, incidit in domum, apud Euri. Cum genitiuo, nanciſcor. Eurip. ¶ κύρω, pro προσκρούω, apud Hom. ſicut & compoſ. συγκύρω. Il. ψ. ἅρματα κύρσας.

Κύρομαι, idem quod κύρω. Ilia. ω. Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ.

Κύρμα, ατος, τὸ, id in quo aliquis incidit, id quod aliquis nanciſcitur. Item magis peculiari ſignificatione. apud Hom. prędа in quam aliquis fortè incidit. Odyſſ. ε.

Κυρέω, ῶ, idem quod κύρω, incido. Item nanciſcor, conſequor. Euripid. κυρήσῃς ἐσθλῶν, bona nanciſcaris ſeu conſequaris. Apud Herodot. κυρήσας δίκης, qui pœnas dedit. Κυρῶ, contingo, euenio: vt συντυχία κρείσσων ἐκύρησε. Et εὖ κυρεῖ τάδε, apud Soph. feliciter hæc eueniunt. 901 ¶ Κυρῶ, ſum: vt ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ. Eurip. Sic Soph. μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων, i. τυγχάνεις ἔχων.

Κύρημα, τὸ, inuentum fortuitum, in quod fortè fortuna incidimus.

Compoſita.

Ἀκυρής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui nihil acquirit: ideóque infortunatus. Heſych. & Etymol.

Ἀκύρημα & ἄκυρμα, infortunium illud quo nihil acquiritur.

Ἀντικύρω, incido in aliquem, nanciſcor, offendo.

Ἐγκύρω & ἐγκυρέω, incido, incurro: idem quod ἐντυγχάνω. Heſiod. in Erg. Ἐγκύρσῃς ἄτῃσιν, quum in infortunia ſeu incommoda incurrerit.

Ἐπικύρω, incido, ἐντυγχάνω, ſicut & κύρω Iliad. γ. ¶ Interdum eſt ἐπιτυγχάνω & κατευστοχῶ. Ilia. ψ. Τυδείδης δ' ἄρ ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, i. collum ab it.

Ἐπικυρέω, ῶ, idem quod ἐπικύρω. Heſiod.

Προσκύρω, appropinquo, accedo. Heſiod.

Συγκύρω, q. d. concido. Apud Hom. ponitur pro προσκρούω: vt exponit Euſt. Iliad. ψ. Μήπως συγκύρσειαν ὁδὸν αἱ μώνυχες ἵπποι.

Συγκυρέω, ῶ, accido, euenio. Herodo. συνεκύρησε γενέσθαι. Τὰ συγκυροῦντα τῶν πόλεων, quæ ad ciuitates pertinent, ex Num. c. 25.

Συγκύρημα, τὸ, quod ſorte euenit, caſus. Il. ω.

Συγκυρία ἡ, idem. Lucæ cap. 1.

ΚΥΣΘΟΣ, & κύσθος, ου, ὁ, vel κυσός, οῦ, ὁ, nates, podex. Euſtath. ¶ Item pro muliebri pudendo, apud Ariſtoph.

Κύσαρος, anus, podex. apud Hippocr.

ΚΥΣΤΙΣ,

ΚΥΣΤΙΣ,εως,ἡ, veſica.Ariſtoph.Et κύστις χοιρεία,veſica ſuilla,apud Gal.ad Glauc. Apud Aphrod.& alios medicos dicitur οὐροδόχος κύστις & κύστις χοληδόχος. Abſolutè plerunque de veſica vrinæ dicitur.Il.ε.Suidę eſt etiam imus venter. Exp.etiam, locus & pellicula cui aliquid includimus.

Κύστιγξ,apud Hippocr.parua veſica.

Κύστον, halicaccabum ſolanum:herbam veſicariam appellat,Dioſc.lib.c.72.

ΚΥΤΙΝΟΙ, cytini:flores mali Punici:apud Theoph. de cauſ.plant.l.2.Plin.cytinos vocari ſcribit primum partum mali punici florere deſinentis. Celſus appellat capitulum mali punici. Cæl.Aurel. chr. lib.4.c.3. ampullagium ſiue ambulacium.

Κυτινώδης,εως,ὁ καὶ ἡ,capitulo punici mali ſimilis.Th.

ΚΥΤΙΣΟΣ,ου,ὁ,cytiſus: herba alio nomine dicta ἀρνόφυλλον.Theocr.idyl.10.

* Κυτισηνόμος,cytiſum erat ſydus.Nic.in Alex.

ΚΥΤΟΣ,εος,τὸ, cauitas,cauus ſinus,ſeu ſinuoſa cauitas,ventricoſa cauitas ſeu venter cauus.Syneſ. Apud Ariſtot.& Plut. κύτος τῆς κεφαλῆς κενὸν, caua & inanis capitis concha, quæ & abſolutè κύτος dicitur, teſte Poll.Apud Plat.τὸ τῆς ψυχῆς κύτος.Cicero exp.animus. Corporis etiam truncus κύτος nominatur: vt quum Ariſtot.hiſt.anim.lib.1.c.7.ſcribit,τὸ ἀπὸ αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύτος vocari θώραξ. Idem tertiam inſectorum partem κύτος appellat,ventrem ſeu truncum corporis cauum & penè rotundum: Ab Heſychio & Suida κύτος exponitur corpus,moles: item capacitas, profunditas.

Κυτώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,cauus,cauo ſinu tumens.

Κυτόω & περικυτόω,exp.τὸ κύτος περικαλύπτω.Heſych.

Κυτὶς,ciſta.Et κυτίδιον,ciſtula ſchol.Ariſtoph.

Κύτταρος,ου,ὁ, idem ferè quod κύτος: ſic dicitur loculamentum apum &veſparum,apud Ariſtoph.Item conchulę illę quibus glandes inſidunt:cauæ & ipſæ,& vt plurimùm rotundæ. Similiter piceæ & pinus nucamenta κύτταροι nominantur apud Theophr. hiſt.pl.

902 lib.3.Item folliculi fabæ Ægyptię eodem lib.c.10.Deniq; κύτταρος τοῦ οὐρανοῦ dicitur fornix ſeu camera cœli.

Κυττάριον,ου,τὸ,cellula,alueolus.Ariſtot.

ΚΥΦΙ, cyphi:thymiamatis ſeu ſuffimenti genus Ægyptiis ſacerdotibus vſitatum:vnde ἱερατικὸν vocatur à Galeno τῶν κατὰ τόπους lib.7.c.5.& 7. De eo vide Dioſc. & P.Ægin.& Plut.

Κυφοειδὴς ἀντίδοτος,antidotus cyphoides:apud Gal.τῶν κατὰ τόπους lib.8.cap.7.

ΚΥΨΕΛΗ,ης,ἡ, alueare apum è vimine aut ſtramine plexum.Plutar. ¶Item genus vaſis aut menſuræ frumentariæ,vt annotat ſchol.Ariſtoph. ¶Item interius auris foramen,Heſych. Item ſordes quæ in eo colliguntur,apud Alex.Aphrod.

Κυψέλιον,ου,τὸ,pro ciſta ex Ariſtot.hiſt.an.lib.9.

Κυψελὶς,ίδος,ἡ,alueus. Exp.ciſtula, apud eundem Ariſtot. Dicitur etiam ſordes aurium, teſte ſchol. Ariſtoph.Suida,Heſychio.

Κύψελος,auis quædam ſimilis hirundini.Ariſtot.

ΚΥΩ, F. σω, in vtero geſto ſeu fero, ſum grauida,ſum prægnans. Theophr. (de elephanto) κύειν ἔτη δύο,geſtare in vtero biennio. Ariſtot.in hiſtor.an κύουσαι τὰ ἄρρενα,quę mares in vtero geſtant. Sic & Plutarch.in Erot.Exponitur etiam,concipio. Metaphoricè etiam capitur.Xenoph.Pæd.5. ¶Item oſculor,ſeu ſuauior. Od.π. Ariſtot.de anim.lib.6. κύουσιν ἀλλήλας αἱ περιστεραὶ,ſe oſculantur mutuò columbæ.

Deriuata ex κύω,i.in vtero geſto.

Κύομαι,in vtero geſtor.Ariſtot.Et κυσαμένη,quę concepit vel grauida facta.Heſiod.

Κῦμα,τὸ,fœtus,germen.apud Eurip. ¶Item fluctus: in qua ſignif.vide ſuo loco.

Κυμὰς,άδος,ἡ,grauida,fœta.Heſych.

Κύος,idem quod κῦμα vel κύημα,fœtus.Ariſtoph.

Κυΐσκω,idem quod κύω. Κυΐσκομαι, idem quod κύομαι. Ariſtot.Theophr.

Κυέω,ῶ,f.ήσω, idem quod κύω, in vtero geſto,ſum grauida,ſum prægnans. Il.ψ.βρέφος ἡμίονον κυέουσαν. Exponitur etiam concipio: ſed κυεῖν dicitur potius quæ iam concepit,quàm quæ concipit.Hom.Ariſtot.

Κυέομαι,οῦμαι, in vtero geſtor,grauidor. Theophr. Apud Oppian.de ven.lib.3.κυήσατο τεξείτειρα Ἀρμονίη, i.peperit.

Κύημα,τὸ,quod in vtero geſtatur,fœtus.Ariſtot. Dicitur & κῦμα pro eodem per craſin.

Κύησις, εως, ἡ, grauiditas, prægnatio, geſtatio vteri, conceptus.Phil.de vita Moſ.lib.3.

Κυητικὸς,οῦ,ὁ,concipiendi vim habens.

Κυθνὸν, Heſychio eſt σπέρμα: & pro eodem ἄκυθος apud Etymol. vnde ἄκυθος apud Callim. pro ἄγονος, ſterilis.

Compoſita:ac primùm ex κύω.

Ἀκύμων νηδὺς,ſterilis vterus.Eurip.

Ἄκυος,ου,ἡ,quę non concipit,ſterilis:Heſych.Reperitur & ἄκυθος pro eodem.

Ἀκυτήριον, medicamentum impediens conceptus, cui contr.eſt κυητήριον.Hippocr.in gyn.

Ἀλκυὼν,ſiue ἁλκυδὼν, halcyone ſeu halcedo: (auis παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν dicta, quòd in mari pariat, vt vult Etym.vide Plut.Plin.& Ariſtot.

Ἀλκυόνειοι ſiue ἀλκυονίδες ἡμέραι, dicuntur quatuordecim dies brumali tempore ſereni cum maris etiam

tranquillitate,quibus nidificat & fœtificat hęc auis. 903
apud Ariſtot.hiſt.an.lib.5.c.8. Ἀλκυώνειον,ſiue ἀλκυόνιον, dicitur etiam ſpuma maris concreta, admiſtis ſordibus tenuiſſimis, quòd ex eo mari innatante nidos fingunt & conſtruunt halcedones. vide Dioſc. lib.5.c.136.& Plin.lib.32.c.8.

Ἀλκυονὶς,idem quod ἀλκυὼν,vt tradit Etym.

Ἀνακυΐσκω,abortum infero.Ariſtot.

Ἀποκυΐσκω,pario.Greg.

Ἀποκυΐσκομαι,parior,gignor,apud eundem.

Ἀρικύμων, mulier quæ citò fit grauida ſeu prægnans. Hippocr.Exp.& facilè concipit.Heſych. Quidam etiam exp.fœcunda.

Ἐγκύω,idem quod κύω:vnde ἐγκύουσα, apud Ariſtot.quæ & ἔγκυος,grauida.

Ἐγκύμων, fœtum habens,grauida,prægnans.Phocyl. Item refertus,plenus.Nonn.

Ἐγκυμονέω,ῶ,grauida ſum,fero vterum.Exp.etiam vtero ingraueſco.in Pand.

Ἔγκυσις,partus.

Ἐπικυΐσκω,ſuperfœto,ſuper vterum concipio.

Ἐπικυΐσκομαι,idem Ariſtot.

Πολυκύματος, videtur pro Πολυκυήματος, poſitum apud Athen.l.7.

Ὑποκύομαι,vnde aor.1.med.ὑποκυσαμένη,grauida facta. Il.ζ.

Compoſita ex κυέω.

Ἀκυητήριον,idem quod ἀκυτήριον ſuprà.

Ἀποκυέω,ῶ,(q.d.defœto,fœtum depono)pario.Luc. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῇ Δήλῳ δεῖ ἀποκυῆσαι.

Ἀποκυέομαι,in lucem edor,parior.Plut.

Ἀποκύησις,partus,partio,puerperium.Plut.

Ἀρρενοκυέω,marem in vtero geſto.Strab.

Ἐπικυέω,ῶ,ſuperfœto,ſuper vterum concipio.Ariſtot.

Ἐπικύημα,q.d.ſuperfœtamentum, id quod ſuper vterum concipitur,apud eundem Ariſtot.

¶ *Pertinentia ad κύω,i.oſculor.*

Κυνέω,ῶ,idem quod κύω,oſculor,ſuauior. Od.ρ. Item pro στέργω, vt apud ſchol. Ariſtoph.in Acharn. Τί με σὺ κυνεῖς; Item pro προσκυνῶ,adoro.Euſt.

Ἐπικυνεῖν,oſculari.

Θεοσκυνέω,deos honoro.Æſchyl.

Προσκυνέω,ῶ,adoro,veneror.Ariſtoph.in Plut. καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον.Iungitur & cum dat.in nouo Teſt.Item venerabundè ſaluto.in hiſt.eccleſiaſt.

Προσκύνημα,τό,& Προσκύνησις,ἡ,adoratio.Plut.

Προσκυνητός,οῦ,ὁ,adorator. Προσκυνητός,οῦ,ὁ,q.d.adorabilis,adorabundus.Greg.

Decomp. Ἀντιπροσκυνέω,ῶ,viciſſim adoro.Plut.

ΚΥΩΝ, κυνός,ὁ,vel ἡ, canis:de quo vide Ariſtotelem, Ælian.Oppian.& Plinium. Κύνες κάτω,canes inferi, i. furiæ,Erynnyes.Ariſtoph. Κύων dicitur etiam qui impudens eſt: vt apud Homerum κυνὸς ὄμματ' ἔχων. Κύων,canis ſiue canicula,ſidus cœleſte. Procl. de ſphęra & Ariſtot.8.animal.Sic vocatur etiam ſtella quædam ſplendida in ore canis , quæ oriens æſtus incrementa ſecum afferre putatur. Vnde ἐπὶ κυνὶ & ὑπὸ κύνα,ſub.canicula : & μετὰ κύνα,poſt caniculam, ſeu poſt ætatem mediam.Theophr. ¶Κύων dicebatur etiam quo manus abſtergebant , & canibus deinde proiiciebant deuorandum.Euſtath.ex Pauſania.

¶Κύων dictus etiam in ludo aleatorio.Euſtath.

¶Κύων , ſcintilla ex ferro candente proſiliens, quum malleo pulſatur. ¶ Κύων vocatur etiam membrum virile. Heſych.Euſtath. autem de muliebri pudendo dici ſcribit. ¶Κύων ξυλίνη,dicitur rubus canina.Euſtath.ex Athen. Euſt. deriuat κύων à κύω ſignificante φιλῶ.nam animal eſt φιλοδέσποτον.

Κυνικός,οῦ,ὁ,caninus.Xen.

Κυνικοὶ , dicebantur etiam Antiſthenis & Diogenis ſectatores.Diog.Laert.

Κύνειος,ου,ὁ, caninus. Exp.etiam terribilis,vehemens, difficilis:vt κύνειος θάνατος,ex Ariſtoph.

Κύνεος,ου,ὁ,caninus, vt κύνειος. Dicitur etiam in malam partem pro impudens,proteruè audax.Il.ι.

Κυνέη,ης,ἡ,(ſub.δορὰ)pellis canis. Peculiariter autem canis fluuialis pellis,qua antiqui ſolebant caput tegere,vt ſcribit Euſtath. Dicitur & de galea ex quauis materia.Il.κ. Pro κυνέη autem per contractionem 904 dicitur κυνῆ,teſte Poll.Item & pro galea.

Κυνέη ſiue κυνῆ dicitur etiam pileus, galerus. Ariſtoph.At κυνέη ἄϊδος.Il.ε.dicitur nubes denſiſſima.

Κυνάριον,ου,τό,catellus.Xen.Pæd.8. Κυνίδιον,ου,τό,idem. Ariſtot.Plut.Athen.

Κυνίσκος, ου, ὁ, idem. Κυνίσκοι dicuntur etiam piſces quidam.

Κυνηδὸν,canum more,ritu canino.Luc.

Κυνίζω , canem ago, vel Cynicen ſector, Cynicam inſtitutionem & diſciplinam amplector : Diogenes Laert.in Zenone. Item Cynicum ago aut etiam canem ago.

Κυνισμός,οῦ,ὁ,Canina inſtitutio.Laert.

Κυνάω,ῶ, idem quod κυνίζω.

Κυντερος,ου,ὁ,impudentior.Il θ.Et κύντατος,impudentiſſimus,admodum proteruus.

Κυνὰς άδος,ἡ, idem quod κύων & ἀπομαγδαλιά,mollior ex pane pulpa , qua manus abſtergebant , & poſtea canibus deuorandam proiiciebant.Poll. Item ſentis canis,ſeu rubus caninus.Heſych.

Κυνάρος ἄκανθα,& κυνάρα ἄκανθα,ſentis canina,apud Athen.l.2.

Σκυζάω,ῶ,(q.d.canio) catullio. Propriè de canibus ſeu catellis appetentibus catellos.Ariſtot. Dicitur & de aliis animantibus.apud eundem Ariſtot.

Σκύζα,ης,ἡ,catulitio,appetitus coitus.Heſych.

Σκύζω, Heſychio propriè eſt placidè admurmuro ,*ſicut canis.* Sic & apud Plut.in amat.narr. Τῆς κυνὸς σκυζομένης,exp.admurmurante catella. ¶Item ad iram concito,irrito.

Σκύζομαι, ad iram prouocor,irritor: aut etiam iraſcor.Il.δ.& θ.& Od.ψ.

Σκύμνος, ου,ὁ, propriè putatur dici catulus leonis, Eurip.Plerunque additur genitiuus λέοντος, vel λεαίνης. Dicitur & de aliorum animantium catulis.apud Theoc.Plut.& Dioſc.

Σκυμνεύω , vt σκυμνεύω νεβρούς, alo catulos qui mei ſunt hinnuli ſeu pulli.

Σκυμνίον,ου,τό,paruus catulus.item *ſimpliciter* catulus. Ariſtot.& de catulo leporis,apud Xen.

Compoſita.

Ἀντικύων,vulpes.Heſych.

Ἁπλοκύων,cynicus ſimplici veſte vtens:cognomen Antiſthenis apud Laert.

Ἀπόκυνον,ου,τό,frutex quidam,qui canes & omnes quadrupedes necare traditur in cibo datus.Plin.

Ἀστρόκυνος,canis ſidereus,quem Ægyptij ſolechin vocant,vt tradit Cæl.Rhod.

Ἐκκυνοι,morbus quidam ſeu vitium canum.Xen.

Ἡμικύων,ſemicanis.Strabo.

Μεσοκύνιον,ου,τό,ſuffrago & talus,pedis cum tibia compago.in Hippocr.

Προκύων , antecanis : ſidus inde appellatum quod ante maiorem canem exoriatur,teſte Hygino.

Προκυνεῖν,canes dicuntur quum latrans ante quàm feram inuenerint,teſte Poll.

Πρόκυνες , dicuntur reprehenſores qui prius in latratus & reprehenſiones erumpunt quàm inuenerint in aliquo quod reprehenſione dignum ſit. in Epigr. Quidam exp.emiſſarij canes:item antecurſores.

* Φιλόκυνος,qui canibus gaudet & delectatur.Polem.

ΚΩΒΙΟΣ,ου,ὁ,gobius ſeu gobio:piſcis genus:apud Ariſtot.& Plin.

Κωβίδιον & κωβιδάριον , paruulus gobio, gobiunculus. Athen.l.3.& 7.

Κωβίτις,dicta quædam apuæ ſpecies,Athen.

Κωβιώδης,gobioni ſimilis.Plut.

ΚΩΔΕΙΑ, & κωδία,ἡ,caput papaueris.apud Dioſc.l.4. c.64.& 65. Hinc τὸ διὰ κωδιῶν,medicamentum apud medicos celebre. Theophraſtus κωδίαν tribuit etiam fabæ Ægyptiæ,hiſt.plant.lib.4.c.10.Hom.Il.ξ.κώδειαν appellat Ilionei , quod Peneleus haſta confixum tenebat. ¶ Significat κώδεια & globulum,teſte Etym.

ΚΩΔΩΝ,ωνος,ὁ, tintinnabulum, mola. Thuc. Metaphoricè pro garrulo capitur : apud Ariſtoph.in pace. 905 ¶Significat etiam latius tubæ orificium , ſynecdochicè autem ipſam tubam.Soph.

Κωδωνίζω,tinnio,ſeu tintinnabulum aut molam pulſo: vel turbæ ſono exploro.Athen.

Compoſita.

Ἀκωδώνιστος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui exploratus non eſt:ſumpta metaph.ab equis qui tintinnabulorum ſonitu explorabantur an bellicos ſtrepitus intrepidè ferre poſſent: vel à vaſis aut nummis quorum integritas tinnitu probatur.

Διακωδωνίζω,exploro,vt κωδωνίζω.Demoſth.

ΚΩΘΩΝ,ωνος, ὁ, cothon : genus poculi Laconici & militaris : vt Athen. tradit lib.11. ¶Item compotatio ipſa: quòd maximus in compotationibus vſus eſſet horum poculorum. Plut.in Timoleonte, περὶ κώθωνα

θωνα διατελέειν,potare ſeu compotare.Siculi κώθωνα vocant τὸν κωθιὸν,vt refert Athen.lib.7.

κωθωνίζω,poto,ſeu compoto.Athen.Ariſtot.

κωθωνισμὸς,οῦ,ὁ,potatio,compotatio.Athen.

κωθωνίη,larga potio,ex Aretæo.

Compoſita.

Ἀκρατοκώθων,qui mero ſe ingurgitat.Athen.

Ἐπικωθωνίζεσθαι,perpotare. Exponitur etiam πρoπίνειν,ex Poll.

Φιλοκωθωνιστὴς,bibax,vinolentus,ebrioſus.Athen.

ΚΩΚΑΛΙΑ, τὰ, animalia ſunt ex genere τῶν ὀστρακοδέρμων, ſed eorum quę carnem ſub teſta habent. Ariſtot.hiſt.an.lib.4.cap.4.

ΚΩΚΥΩ,F.ύσω,fleo,ploro,eiulo,lamento.Il.π.

κώκυμα,ατος,τὸ,fletus,eiulatus,lamentum.Soph.

κωκυτὸς,οῦ,ὁ,pro eodem.Il.χ.¶Eſt etiam vnus ex fluuiis illis tribus qui in Acherontem influunt.Od.κ.v.612.

Compoſita.

Ἀνακωκύω,lamenta & fletus edo.Æſchyl.

Ἐπικωκύω,allamentor,allacrymor,apud Soph.

Συγκωκυτοὶ τρίχες, crines qui dum euelluntur lamentum cient.Ariſtoph.apud Suid.

ΚΩΛΑΚΡΕΤΑΙ, οἱ, quęſtores & cuſtodes iudicialis pecunię & ſumptuum in deos.Ariſtoph.

ΚΩΛΟΝ,ου,τὸ, membrum. Specialiter autem pes, vt Euſt.tradit.Plerunque ea membra ſiue ij artus κῶλα vocantur quę crura & lacerti Latinis. Habet & periodus ſua κῶλα,i.membra.Habent etiam ſtrophę & antiſtrophæ & epodi ſua κῶλα,i.verſus.Retibus etiã tribuuntur ſua κῶλα. Item κῶλον, inteſtinum craſſum,ordine à ventriculo quintum,medium inter cęcum & rectum. Latinè etiam colon. Celſus interpr. inteſtinum laxius & plenius.Exp etiam aluus.In hac ſignif. ſcriptum reperitur etiam κόλον,affertúrque etymologia παρὰ τὴν κοιλότητα.

¶*Deriuata ex κῶλον,i.membrum.*

κωλάριον,ου,τὸ, paruum colon, ſeu imperfectus verſiculus,vt valgò exp.

κωλεὸς,οῦ,ὁ,vel ἡ,idem quod κῶλον, teſte Gal. Exp. & perna,ſuffrago.

κωλεά.& per contract.κωλῆ,ἡ, idem quod κωλεός. At κωλῆ,perna,ſeu petaſo.

κωλήν,ῆνος,ὁ,perna,petaſo.

κώληψ,ηπος, ſuffrago aut ſura: vel ἡ περὶ τὰς ἰγνύας ἀγκύλη vt Euſtath.à veteribus exponi tradit.

κώλυμα,τὸ,idem quod κῶλον. At pro impedimento,vide in κωλύω.

Compoſita.

Ἄκωλος,ου,ὁ καὶ ἡ,membris truncus.Et ſpecialiter,pedibus carens.

Ἀκροκώλια,τὰ, trunculi, *hoc eſt* extrema membrorum ſeu edulia ex trunculis extremorum membrorum parata.

Ἀκροκωλία,ἡ, extremitas membrorum , *hoc eſt* brachiorum vbi nimirum humeris inſeruntur.

906 Ἀνάκωλος,χιτωνίσκος,breuiſſima tunica.Plut.

Βραχύκωλος,breuibus membris conſtans.Ariſtot. Βραχυκωλία,membrorũ breuitas,cola breuia.Hermog.

Δίκωλος,bimembris,duo membra habens.Dioſc.

Ἰσόκωλος,in quo paria membra ſunt.Quint l.9.c.3.

Ἰσοκωλία,ἡ,membrorum æqualitas.Hermog.

Μακρόκωλος,membra longa habens.Ariſtot.

Μακροκωλία,longum membrum:quum periodus aliqua longius membrum habet.Hermog.

Μεγαλόκωλος,grandiora membra habens in quo articulorum internodia magna ſunt.Aut(ſi de periodo dicatur)quę magnis membris ſeu κώλοις conſtat.

Μονόκωλος,vno artu porrectus, apud Theophraſt. Item μονόκωλος περίοδος , quæ vnico membro abſoluitur. Ariſtot.

Ὀνόκωλος,pedes aſininos habens. Empuſæ epith. apud ſchol.Ariſtoph in Ran.

Ὀρθόκωλον, vitium articuli eſt quando ob durum aliquem tumorem chorda muſculos partem aliquam inflectentes non ſequitur , ſed perpetuò articulus tenditur nec inflecti poteſt,vt annotat.Gal.

Σύγκωλος,exp.ſolidus.

Τετράκωλος,habens quatuor membra ſeu artus:vel habens quatuor pedes.

Τρίκωλος,tria membra ſeu cola habens.Quint.l.6.

Ὑποκώλια,τὰ,internodia.

¶ *Deriuata ex κῶλον,i.inteſtinum,&c.*

κωλικὸς,οῦ,ὁ, colicus,ad coli dolorem pertinens. Gal. ¶Item qui coli dolori obnoxius eſt , qui plenioris inteſtini morbo laborat,colicus.Dioſc.

κωλικεύομαι,coli vitio laboro,coli ſeu inteſtini plenioris morbo conflictor.Alex.Trall.

κολικὸς & κολικεύομαι per ο,ſcribitur etiam per κωλ.

Μεσόκωλον,ου,τὸ, Galenus meſenterium interpretatur, partis vocabulum pro toto accipiens.Sed propriè ſignificare videtur partem eam meſenterij quæ craſſis inteſtinis continua eſt:vt quæ pertinet ad tenuia inteſtina.Hippocr.

ΚΩΛΥΩ,F.ύσω,impedio,prohibeo,veto. Plut.Thuc. Dem.Cum accuſ. ¶ Κωλύει accipitur etiam pro κωλύεται,apud Thuc.lib 1. vt teſtatur Dionyſ. Halic. ¶Item κωλύω,inhibeo,reprimo.Herodot. ¶Item pro ἀποκωλύω,arceo,prohibeo:Cum gen.Chryſoſt.Φόβος κωλύει πονηρευμάτων.Et cum ἀπό: Xen.Pæd.3. ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλύσαι.

κώλυμα,τὸ,impedimentum,obſtaculum.Luc.Apud Herodian.l.1. κώλυμα δηλητηρίων,medicamentum quo venena prohibentur. Apud Thuc.lib.5,κώλυμα θεῶν obſtaculum à diis immiſſum.

κωλύμη,ἡ,idem.apud Thuc.& Herodian.

κώλυσις,εως ἡ, impeditio, i. ipſa impediendi actio.Item impedimentum.Item obex.

κωλυτὴρ,ῆρος,ἡ,qui impedit. κωλυτήριον,ου,ὁ,impediẽdi vim habens. κωλυτήριον,ου,τὸ,impedimentum,obſtaculum. Item id quod malum quodpiam arcet, Dioſc.Exp.etiam,propugnaculum.

κωλυτὴς,idem quod κωλυτήρ.

κωλυτικὸς,οῦ,ὁ, prohibitorius, impediendi vim habens,idem quod κωλυτήριος.Alex.Aphr.

κωλυτὸς,impeditus,& qui prohiberi poteſt.Epict.

Compoſita.

Ἀκώλυτος,ου,ὁ καὶ ἡ, qui impeditus & prohibitus non eſt, ſeu qui non impeditur & prohibetur.Luc.Ἀκώλυτος apud Chriſtianos , qui non fungens muniis eccleſiaſticis à conſortio fungentium non prohibebatur.

Ἀκωλύτως, ſine impedimento, ſine obſtaculo,nullo prohibente ſeu vetante.Plat.

Ἀνακωλύω,arceo.

Ἀποκωλύω,arceo,prohibeo.Cum genit.Greg. ἀποκωλύσαι ναμάτων.

* Ἀποκώλυσις, impeditio, impedimentum,prohibitio, Xenoph.

Διακωλύω,impedio,prohibeo,veto. Plato in apol. διακωλύειν πολλὰ ἄδικα γίγνεσθαι.

Διακώλυμα,τὸ,impedimentum,obſtaculum.Plat.

Διακωλυτὴς οῦ,ὁ qui prohibet & obſtat.Plat.

Διακωλυτικὸς,οῦ,ὁ,prohibitorius.

Ἐπικωλύω,impedio:vel,inſuper impedio.

Ἐπικώλυσις,impeditio.Xen.

Κατακωλύω,prohibeo,veto,remoror,detineo. Dem. μὴ κατακωλύσωμεν τοὺς πρέσβεις. Ariſtoph. κατακωλύεις ἀριστᾶν,prandium remoraris.

ΚΩΛΩΘΗΣ,ου,ὁ, ſtellio;qui & ἀσκαλαβώτης & γαλεώτης.Heſych. & Suid. qui & Bacchum ſic dici tradit. At κωλωτὴ,apud Ariſtot.eſſe auis dicitur.

ΚΩΜΑ,ατος,τὸ, ſomnus profundus,ſopor altus,veternus.Heſiod. ¶Apud medicos eſt,veternus,marcor, inexpugnabilis propè dormiendi neceſſitas : apud Hippocr.¶Item illecebra,θέλγμα,vt exponit ſchol. Pindari apud eum.

κωματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, quem tenet ſeu opprimit marcor κῶμα dictus.

κωμαίνω,dormito,dormiturio.Heſ.

ΚΩΜΑΚΟΝ, aromaticum quiddam, inquit Heſych. Theoph.hiſt.pl.l.9.c.7. fructum eſſe dicit vnguentis pretioſis permiſceri ſolitum. Sunt qui caryophyllon eſſe velint.

ΚΩΜΗ,ης,ἡ,pagus,vicus.Thuc. Exp.etiam,villa, item caſtellum:in nouo Teſtamento. Item vicus in vrbe: apud Suid.

κωμητικὸς,οῦ,ὁ, paganus, vicanus:qui eſt in pago ſeu è pago,aut ad pagum pertinens.Syneſ.

κωμήτης,ου,ὁ, paganus, pagum incolens. Item κωμῆται, eiuſdem pagi incolæ.¶κωμῆται in vrbe, eiuſdem vici incolæ ſeu eiuſdem viciniæ,vicini.Ariſtot.

κωμῆτις,ιδος,ἡ, pagana,vicana. Et κωμήτιδες ἐκκλησίαι,eædem quæ & κωμητικαί.item vicina.

κωμηδὸν,pagatim,vicatim.

κώμιον,ου,τὸ,viculus,paruus pagus.Plut. κωμύδριον exp. parua & vilis herba.

Compoſita.

Μητροκωμία,ἡ,vicus aliorum vicorum mater: ſeu ex quo coloniæ ducuntur.

Χιλιόκωμος,mille vicos ſeu pagos habens.Strab.

ΚΩΜΟΣ,ου,ὁ,comeſſatio.Quidam exp.conuiuium luxurioſum. Alij conuiuium laſciuum : item feſtiuitas in conuiuio. Ariſtoph. Xen. Comprehenditur hoc nomine omne amatoriæ laſciuiæ ac proteruiæ genus:aliquando verò generalius dicitur de illis qui amatoria quadam laſciuia proteruiáque ac nequitia vtuntur. Herodian. l. 3. τίς γὰρ εἰς ἑστίασιν ἢ κῶμον ὡπλισμένος ἔρχεται;Sic & Rom.cap.13. ¶Interdum eſt comeſſantium agmen.Exponitur etiam cœtus & comitatus Bacchicus apud Athen.& Dem. ¶Item laſciuia & proteruia qualis eſt commeſſabundorum & amatorum iuuenum. ¶Item feſtum quod magna cum hilaritate peragitur tanquam à commeſſabundis.Dionyſ.de ſitu orb. κῶμον ἀγείρουσιν ἐριβρεμέτῃ Διονύσῳ. ¶Item ſaltatio quædam in comeſſationibus vſitata.Interdum & generalius pro ſaltatione. ¶ Item

908 pro petulante & laſciua cantilena. Heſych. ¶Item Κῶμος, deus præſes comeſſationum ſeu laſciuiæ proteruiæque comeſſabundorum hominum : apud Philoſtr.in imagine 3.

κωμάζω, comeſſor, ſum petulans & laſciuus more comeſſantium. Xenoph. Exponitur etiam,temulentia proterua côuitior & obuios pulſo,apud Dem.¶ Item comeſſabundus venio,venio cum laſciuia & proteruia qualis eſt comeſſantium, cum ἐπὶ, vel πρὸς,vel παρὰ,apud Luc.Athen.Plut.

κωμαστὴς,οῦ,ὁ,comeſſator,comeſſabundus.Plat.

κωμαστικὸς,οῦ,ὁ, ad comeſſationem pertinens ſeu ad comeſſatores Poll.

κωμαστικῶς,comeſſabundè,comeſſantium modo.

κώμαξ,ακος,ὁ,petulans,nugator.Euſt.

Compoſita.

Αγλαόκωμος,ου,ὁ καὶ ἡ, pulchram habens choream.Pindarus.

Εγερσίκωμος,Bacchus,excitans comeſſationē:in Epig.

Εἰσκωμάζω & ἐπεισκωμάζω, comeſſabundè & temulenter me infero.apud Athen.

Εκκωμάζω,procax exedo.Eurip.

Επίκωμος, qui ad comeſſationes ventitat, comeſſator. Plut.& Alciphr.

Επικωμάζω, vinolentus & comeſſabundus offendo & obuius fio,debacchor.Alciphr.

Ηδύκωμος,q.d.iucunda comeſſatio. Item genus ſaltationis.Athen.Item quoddam canticum.Poll.

κραιπαλόκωμος, qui ebrius & grauatus vino comeſſatur & bacchatur.Ariſtoph.in Ran.

Πολύκωμος,multarum comeſſationum autor.de Baccho dicitur in Epigr.

* Προκώμιον,quod κῶμον præcedit.apud Pind.

Τετράκωμος, ſaltatio quædam Herculi dicata & bellica.Poll.

Φιλόκωμος,qui amat comeſſationes.in Epigr.

ΚΩΜΥΣ,υθος,ἡ,Heſych.laurus quæ ante fores ſtatuitur:item faſciculus fœni apud Suid. Plin.lib.16.cap. 36. charaicam arundinem naſci ſcribit in ripis expatiantis lacus.

ΚΩΝΟΣ,ου,ὁ, conus, turbo,meta:figura apud mathematicos ex lato in acutum deſinens.Ariſtot.in probl. τοῦ κώνου βάσις κύκλος ἐστί. Ibidem κῶνον eſſe dicit τὴν ἔκπτωσιν τῶν ὄψεων, quòd aſpectuum procidentia turbine ſeu cono agatur:vnde & acies. Inde κῶνος dicitur quidquid tali eſt figura: vt metæ ſegetum in areis:Galenus in lex.Hippocr. Itidē κῶνοι,(vt στρόμβοι & στρόμβιλοι) dicuntur turbines illi quibus pueri ludunt,alio nomine βέμβηκες dicti.Item inuolucrum fructus quarundam arborum quod ab eis ſeparari poteſt.ſic Theophraſt. hiſt. plant.lib.3.cap.10. in diſcrimine τῆς πίτυος & τῆς πεύκης, ſcribit τὴν πίτυν τὸν κῶνον ἐλάττω φέρειν καὶ περιφερικώτερα μᾶλλον. Dioſcor. tradit πιτυΐδας vocari τὸν καρπὸν τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης,τὸν εὑρισκόμενον ἐν τοῖς κώνοις.& Mneſtheus apud Athen.lib.2. στροβιλίδας nominari τῶν κώνων τοὺς πυρῆνας, necnon ipſos τοὺς κώνους. Latini & conum vocant & nucem pineam. Græci medici,recentiores præſertim, diminutiuè κωνάριον. Dicitur & de galea κῶνος,vt & Latinis Heſychio κῶνοι ſunt etiam thyrſi,qui ſuprà κώνητες eidem.

* κῶνος,etiam eſt πίσσα ὑγρὰ quibuſdā, vt refert Dioſc.

κωνάριον,ου,τὸ,diminut.vide in præcedente κῶνος.

κωνάω,circumago,περιδινῶ,Heſych.στρέφω. Etym.ex Ariſtoph.in Tageneſtis.Idem Etym.dicit κωνῆσαι propriè eſſe κέρχμον ποιῆσαι.

κωνίας οἶνος,vinum picatum.Gal.in lex.Hipp.

κώνειον,ου,τὸ,cicuta, planta venenata,de qua vide Dioſ. lib.4 c.79.& Plin.lib.25.c.13.

κωνειάζομαι,lethale venenum bibo.Suid.

Compoſita.

Ακωνος πῖλος, pileus conum & faſtigium non habens, non faſtigiatus in metam.apud Ioſeph.

Περικωνέω, circumcirca illino. Propriè pice oblinere ſeu picare vaſa fictilia,inquit ſchol.Ariſtoph.

Πισσοκωνάω,ῶ,pice circumlino.Vnde πισσοκώνητος, pice circumlitus.Æſchil.& Cratin.

Πρόκωπα, ſiue προκώνια ἄλφιτα, farina ex hordeo non toſto.Poll.& Gal in lex.Hippocr. 909

ΚΩΝΩΨ,ωπος,ὁ, culex ſeu culex vinarius, vt exp. apud Ariſtot hiſt.anim.l.5.Ariſtophanes in Pluto fœminino genere dixit τὴν κώνωπα,teſte Suida.

κωνωπεῖον,ου,τὸ, conopeum,velum ad arcendos culices.

κωνωπεὼν, ex epigr. pro genere inſtrumenti ad arcendos culices.

ΚΩΠΗ,ης,ἡ, remus.Hom.Thuc. ¶ Item manubrium, capulus,λαβὴ.Od λ.

¶ *Deriuata ex κώπη,i.remus.*

κωπητὴρ,ῆρος,ὁ,ſcalmus,i.id cui alligantur remi vel ſecundùm quoſdam , id quo remus ſcalmo alligatur, quod ἐπικωπητὴρ etiam vocatur.

κωπητήριον,vel κωπωτήριον, (q.d. remorum repoſitorium)locus ad aſſeruandos remos.Poll.

κωπεὺς,έως,ὁ,remex, Syneſ. κώπεις. Heſych. ligna apta ad conficiendos remos.

κωπίον,ου,τὸ,q.d.remulus,paruus remus.Ariſtoph.

κωπία, dicta fuerũt etiam oſſa anguſtiora coſtarum: ſicut πλάται,quæ ſunt latiora.

κώπα & κῶπα , apud Suid. ornamentum quod collo circumponitur.

κώπαιον,ſuperior pars remi.Heſych.

Compoſita.

Ἄκωπος,ου,ὁ καὶ ἡ,remo carens:in anth.epigr.

Δίκωπος,qui duobus tantùm remis agitur : vt δίκωπα σκαφίδια.Strab.l.1.

Ἐγκώπιον,ου,τὸ,ea pars nauis in qua remi ſunt collocati. apud Athen.

Εἰκοσίκωπος,viginti remos habens.

Ἑλίκωπες Græci dicebantur ἀπὸ τοῦ ἑλίσσειν τὰς κώπας, i.à remis circumuertendis. Vide & in comp.ab ὤψ in Ὀπτομαι.

Ἐπίκωπος,remo admotam habens manum,remigationi accinctus , qui eſt in procinctu nauigationis , idem quod ἐπίρετμος:vel ὁ κωπηλάτης,remex. Item remigio inſtructus:vt ἐπίκωπος κέρκουρος. Athen.65.

Ὀρθοκῶποι,qui ſe erigunt in ducendis remis,vt fortius eos impellant.Heſych.

Πολύκωπος,multos remos habens.Eurip.

Πρόσκωπος, (q.d. qui eſt ad remum, ſeu iuxta remum) remex,qui manum remo admouet,qui remum manu tractat.Thuc l.1.Luc.in Char.

¶ *Pertinentia ad κώπη,i.manubrium.*

κωπήεις, εντος, ὁ, manubrium habens ſeu capulum:vt φάσγανον κωπῆεν.Il.ο.

Ἀκώπητος, ου,ὁ καὶ ἡ, imparatus. ἀπὸ τῶν νεῶν μὴ ἐχουσῶν κώπας,inquit.Heſych.

Ἐλεφαντόκωπος, ου, ὁ καὶ ἡ,vt ἐλεφαντόκωπον ξίφος,ebur neum capulum habens.

Πρόσκωπος,vt πρόσκωπος δεξιά,dextra capulo admota.Et πρόσκωπα ξίφη, enſes quorum capulis manus eſt admota.A Suida exp nudi,i.diſtricti.

ΚΩΡΥΚΟΣ,ου ὁ pera,ſaccus coriaceus:vt in quo panes reponi ſolent.Sic paraſiti quidam apud Ath.l.6. dicunt ſe ἀντὶ κωρύκων παρέχειν , ſc. τοῖς ἀθληταῖς. Hom.Od ε appellat κώρυκον quem alibi δέρματα πυκνὰ & δορεὺς εὐρραφέας Exp. etiam folliculus , ſicut θυλάκιον.Theophr. hiſtor pl.l.3.c.14 de almo, ἐν τοῖς κωρύκοις τὸ κόμμι καὶ θηρί᾽ ἅττα κανωποειδῆ φέρει.

¶κωρύκους, à Macedonibus vocari τὰς τραχείας κόγχας, ab Athenienſibus dictas κρείους , tradit Athen.l.3.ex Hegeſandri commentariis ¶κώρυκος,eſt etiam montis nomen , à quo κωρύκειον ἄντρον, & κωρύκειος κρόκος. Sunt qui Pamphyliæ promontorium eſſe dicant: cuius incolas vocari κωρυκαίους : prouerbio autem dici κωρυκαῖος ἠκροάσατο , explorator ſiue delator auſcultauit.

κωρυκὶς,dicitur pro κώρυκος.Euſt.ex Ariſtoph.

κωρυκώδης,ὁ καὶ ἡ,peræ ſeu folliculo ſimilis.Theophr.

κωρύκιον,ου,τὸ,ſacculus,folliculus.Suid.

κωρυκίδιον,ου,τὸ,idem.

ΚΩΣ,pellis ouina villoſa,ouium vellus.Etym.

κῶας,idem.Etymologicus ſcribit fieri κῶας per pleonaſmum,ſicut ὦας ex ὦς.Apollon. Argon.l.1. Χρύσειον μετὰ κῶας,quod alibi χρύσειον δέρος appellat. Sic Hom.Odyſſ.τ.Heſyc κῶας exp.ὀφθαλμοὺς,oculos:tanquam à nominatiuo κώς.

κωΐδιον,& per contractionem κῴδιον, ouium vellus. Idem quod κῶς Ariſtoph.

κῳδάριον,ου,τὸ,idem:apud Ariſtoph.in Ran.

κῶος,εος,τὸ,idem quod antecedentia.Hinc plur.κῶεα & κώεσι apud Hom ¶At κῶος,ου,ὁ,Heſyc. eſt iactus taxilli,valens ſex.κῶος χῖον,ſiue κῶος πρὸς χῖον, ſignificant comparationem imparium.

ΚΩΤΙΛΛΩ,loquitor,fabulor,garrio.Heſiod. Athen. Theocr. Exponitur etiam blandis & fallacibus verbis decipio:vt apud Theogn.Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν.

κωτίλος,loquax,garrulus.Theog. Exponitur etiam canorus : in ouo Simmiæ Rhodij,item blandus,fallax. Theocr.

κωτιλάδες , hirundines , vtpote quæ garrulæ ſint & loquaces.

ΚΩΦΟΣ, οῦ, ὁ , ſurdus , cui auditus eſt viciatus.Alexand.Aphrod.¶Aliquando accipitur *pro* fatuus,ſtolidus,hebes , ſeu abſurdus, ex *conſequente*: quòd tales ſint οἱ κωφοί Soph.¶Accipitur etiam *pro* mutus:quoniam & τὸ ἄλαλον conſequens τῷ κωφῷ , vt & κωφὸν πρόσωπον, in ſcenis dicitur muta perſona , quæ nihil loquitur. Et κωφὸς φρῦνος Nicandro rubeta muta: quam & ἄφθογγον appellat κωφὸν κῦμα, fluctus nullum edens ſtrepitum,apud Homerum. Item *pro*,hebes,inualidus,inefficax.Iliad.λ κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.

κωφότης,ητος,ἡ, ſurditas : cui Demoſthenes opponit ἀκριβῆ αἴσθησιν.

κωφίας ου,ὁ, ſurdaſter. Heſych. eſſe dicit ſerpentis ſpeciem qui & τυφλίας nominatur,Latinis cæcilia,à cæcitate.

κωφόω,ὁ,exurdo,ſurdum reddo.

κώφωσις,εως,ἡ,exurdatio ſeu ſurditas.

κωφάω,exurdo,obſurdeſcere facio.Oppian.

κωφάομαι,ῶμαι,obſurdeſco,vel obmuteſco.

κωφέω & κωφεύω,ſurdeo,item ſileo,quieſco.

Compoſita.

Ἀνακωφάω,ῶ,ſurdum reddo,exurdo.Suid.

Ἀποκωφόω ῶ,exurdo,i.ſurdum reddo. Exponitur etiam mutum reddo.

Δύσκωφος,ſurdaſter,aurium grauitate laborãs.Ariſtot.

Ἐθελοκωφος, qui ſponte ſurdus eſt,qui conſultò nõ audit , qui audire non vult:vt qui ſimulat ſe non audire,quum tamen audiat Heſych.Suid.

Ἐκκωφάω ῶ,idem quod κωφάω Ariſtoph.

Ἐκκωφόω,idem Lucian.

Λασιόκωφος, q.d. ſurdus ex nimia aurium hiſpiditate, ὁ λάσια ὦτα ἔχων, ὡς συγκεκωφῶσθαι καὶ ἀναισθητεῖν.

Παράκωφος,aliquantum ſurdus,ſurdaſter.Athen.

Ὑπόκωφος,aliquantum ſurdus,ſurdaſter. Item ὁ ἀκούων καὶ μὴ προσποιούμενος teſte Suida.Ψυχὴ ὑπόκωφος,exp. animus iners,ingenium obtuſum.

Λ

913 Λ NOTA eſt vndecimæ apud Græcos literæ, quam λάμβδα ſeu λάβδα appellant. ¶ Dores eam in ν mutant: vt quum φίντατος dicunt pro φίλτατος. Attici contrà hanc in illam conuertunt, λίτρον dicentes pro νίτρον. ¶ Eſt etiam nota numeralis, de qua vide in Appendice.

Λαμβδακισμὸς ſiue λαβδακισμὸς, literæ λ crebra & odioſa repetitio. Fab. lib. 1. c. 9.

ΛΑ, particula per ſe nihil ſignificans, in compoſitione auget ſignificationem, vt in λάγνος, &c.

ΛΑΑΣ, λάαος, ὁ, lapis, ſaxum. Hom.

λᾶς, (per contractionem factum ex λᾶας) genit. λᾶος, idem quod λᾶας. Nicand. Hinc & dat. λάεσι Il. γ. Ariſtot. de gen. an. l. 1. τοὺς λᾶας προσαπτόμενοι αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς.

λάϊνος, ου, ὁ, lapideus. Od. υ.

λάϊνεος, idem. Theocr.

λάϊγξ, ιγγος, ἡ, lapillus, calculus. Od. ζ. & ε.

λεύω, f. εύσω, lapido, lapidibus obruo. Phil.

λευσμὸς, οῦ, ὁ, lapidatio, & malorum cumulus, ſcholiaſtæ Æſchyli.

λεύσιμος, ου, ὁ & ἡ, lapidatorius: vel lapidatus. Eur.

λευστήρ, ῆρος, ὁ, lapidator. Etym. ex Lycophr. Exp. & dignus qui lapidetur, apud Ælian.

λευστὸς, lapidatus. Heſych. Item pro ὁρατὸς, apud eundem Heſych. à λεύσσω.

Compoſita.

Ἀπολάω, in lapidem verto. Exp. & lapido.

Εὐλάϊγξ, è bonis pulchriſque ſtructus lapidibus.

Καταλεύω, lapidibus obruo. Demoſt. Thuc. Hinc & paſſ.

καταλευσθεὶς, lapidibus obrutus, apud Herodot.

Καταλεύσιμος, dignus qui lapidibus cooperiatur. S.

λιθολεύω, lapido, idem quod ſimplex λεύω.

λιθολεύστης, ου, ὁ, lapidator. Heſych.

λιθόλευστος, lapidatus, vel per lapidationem factus. Sophocles.

λιθολευστῶ, idem quod λιθολεύω.

ΛΑΒΡΟΣ, ου, ὁ, vorax, nimium vorax: quaſi λίαν βορὸς, ſeu λίαν βαρὺ, Euſt. Accipitur plerunque *pro* auidus & qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit. Epigram. l. 2. Et τὸ λαβρὸν eiuſmodi auiditas hianti ore omnia deuorandi. Plutarch. Tribuitur interdum rebus inanimatis: vt apud Oppia. l. 3. πυρὶ λάβρῳ. Et ποταμὸς λάβρος Il. φ. Apud Soph. λάβρον στόμα, exp. procax.

λάβρως, voraciter, incontinenter, confertim, rapidè.

λαβροσύνη, ἡ, voracitas, incontinentia, procacitas. Suidas.

λαβρότης ητος, ἡ, idem. Athen. lib. 7.

λαβρεύομαι, incontinens vel præceps ſum in loquendo, Il. ψ. Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι.

λαβρεία, ἡ, præcipitantia & procacitas in loquendo.

λαβράζω, idem quod λαβρεύομαι Nicand.

λαβρύσσω idem quod λαβρεύομαι & λαβράζω. Heſyc.

λάβραξ, ακος, ὁ, labrax: piſcis qui ab Ariſtotele numeratur inter eos qui præda laniatúque viuunt.

λαβράκιον, ου, τὸ, paruus labrax. Athen.

λαβρονία, ἡ, poculum quoddam Perſicum, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πίνειν λαβρότητος, vt Athen. ſcribit lib. 11. Idem ibidē 914
maſcul. gener. dicitur λαβρώνιος ſubſtantiuè & λαβρώνιον apud Heſych. Eſt & λαβρώνιος adiect. vt λαβρώνιος ὄρνις apud eundem. Athen.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, labyrinthus: locus multis viarū ambagibus inflexus Suidæ & Heſych. κοχλιοειδὴς τόπος. Vide Plin. lib. 36. cap. 13. ¶ Dicitur etiam in loquaces, quòd ij ſoleant multis verborū ambagib. vti, & orationis exitum inueniant nunquam. ¶ λαβύρινθοι dicuntur etiam naſſæ piſcatorum, ſeu alia inſtrumenta variis nexibus & plicaturis ita contorta vt nō facilè principium aut finis appareat. Theocr.

λαβυρίνθειος & λαβυρινθώδης, labyrintheus, & labyrintho ſimilis. Luc.

ΛΑΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, laganum, placentæ genus è ſimila & oleo recente, teſte Heſych.

λαγάνιον ου, τὸ, paruum laganum, apud Athen. l. 14.

Ἀρτολάγανον, (*comp.*) panis genus delicatum. Athen.

ΛΑΓΗΝΟΣ, ου, ἡ, lagena, poculi genus. Rhianus, Ἡμισυ μὲν πίσσης Κατάπλοος, ἥμισυ δ' οἴνου, Ἡδὺ λάγυνος ἔχει. Vſurpatur etiam maſc. gen. apud Athen. Scribitur & λάγυνος per υ in ſecunda ſyllaba, apud Suid. Athen. & Euſth. Idem Athenæus lib. 11. ſcribit dicere quoſdam λάγυνον eſſe nomen menſuræ apud Græcos, veluti χοᾶ & κοτύλην.

λαγήνιον, vel λαγύνιον, ου, τὸ, lagenula.

Compoſita.

Ἀρτολάγυνος πήρα, panem & lagenam habens pera.

Τριλάγυνος, tres continens lagenas. Athen.

ΛΑΓΝΗΣ, ſiue λάγνος, ου, ὁ, libidinoſus, laſciuus, ſalax, effuſus & præceps in venerem Heſyc. & Suid. Euſth. ſcribit dici quaſi λάγυνον, admodum mulieroſum: particula λα vtrobique poſita pro λίαν: Atticè in ſuperl. dici λαγίστατος pro λάγνιστος.

λαγνεύειν, pronum eſſe ad res venereas. Item rebus venereis vti, ſemen emittere. Hippocr.

λάγνευμα, τὸ, laſciuia, ſalacitas. item coitus, ſeu ſemē. Hippocr. de nat. infant.

λαγνεία, ἡ, ſalacitas: immoderata rei venereæ appetentia. Xen. & Phil. Item pro coitu, ſemine genitali apud Hippocr.

Καταλαγνευθεὶς, in libidinem effuſus. Heſych.

ΛΑΓΧΑΝΩ, (aoriſt. 2 ἔλαχον à λήχω, inuſit. præt. med. λέλογχα, fut. κληρώσομαι à κληρόομαι) ſortior, ſortes duco, Iſocrat. Sæpius ſignificat ſorte accipio, ſortitò obtineo, ſeu ſorte mihi obtingit. Thucyd. l. 8. τὴν Χίον λαχόντες ἔπλεον: quum id ſortitò eis obtigiſſet. Et cum genitiuo. Apollonides l. 1. epigr. Μητέρες ὡς ἀνίσου μοίρης λάχον. Cum dat apud Xenoph. κλήρῳ λαχών. Sic apud Ariſtoph. in auib. κυάμῳ λαχὼν, faba eam dignitatem ſortitus. Dicitur & ἔλαχον ἱερεὺς, apud Demoſth. & λαχεῖν βασιλέα, per ſortem creari regem, apud eundem. λαγχάνω δίκην, dicto iudicium, litem intendo, edo iudicium & actionem (quod etiam ſubſcribere iudicium dicitur) à more priſco deductum: ſortes enim à iudicibus ducebantur, & quæ prima dica ex vrna exierat, prima agebatur. Demoſth. contra Mid. & apud Iſocrat. Interdum conſtruitur cum genitiuo, vbi tamen accuſat. δίκην ſubaudiendus videtur: vt apud Demoſt. ibidē, φόνου δ' ἐμοὶ εἰκότως ἐμαυτῷ λαχεῖν, mihíque ipſe cædis iudicium dictauiſſe. Litigator autem dicitur litem λαγχάνειν, quum ſortitur & ſorte exeuntem in iudicium deducit. Et prætor dicas ſortitur ἐν τῷ κληροῦσθαι, *hoc eſt*, ſortibus miſſis & eductis controuerſiarum agendarum ordinem conſtituit, vel quæſtionum exercendarum. ¶ Item λαγχάνω, obtineo, obuenit

obuenit mihi:vel nanciſcor,adipiſcor.Iliad.ω. τὸ γὰρ λάγχομεν γέρας ἡμεῖς. Sic & Ariſtot.de mundo, τὴν ἀνωτάτω,κὴ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχε. Et cum genit. apud Thuc. l. 2. Res quoque aliqua aliquem λαγχάνειν dicitur quæ ſorte obtingit ſeu obuenit: vt apud Plat. l.5. de leg. καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ,partes ſingulas vt ſorte obtigerunt.¶Item tranſitiuè, participem reddo,tribuo, aut veluti ſortè tribuo. vt Il.ψ. ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε, ſi hoc veluti ſortitus à vobis fuerim vt me crem etis.Sic & Il.ο. & χ.

915 λαχμὸς,οῦ,ὁ,ſors,κλῆρος: vt Soph.& Theocr. ſcholiaſtæ exponũt,dicentes poeticum eſſe. ¶Exponitur etiam λακτισμὸς calcitratio apud Antimachum.¶Item pilorum denſitas.Od.ι. λαχμοῦ γεινόμενος: vbi tamen Euſtathius annotat quoſdam cum Herodiano malle ſcribere λάχνῳ,& Etym.Seleucũ ſic ſcribere teſtatur.

λᾶξις,εως,ἡ,ſortitio. Heſych. Item ſors,vel ſortitio per ſortes.Suid.ex Herodoto.

λάχος,εος,τὸ, ſors,*hoc eſt*, id ipſum quod ſorte obtingit. Gregor. Exponitur & fortuna & ſors hominis, apud Theogn.

λάχεσις,ἡ, Lacheſis:vna ex Parcis. Ariſtot.de mundo. Ita dicta quoniam vitæ,quæ ſorte obtingere ab ethnicis dicitur,præeſt.

λῆξις,εως,ἡ, ſortitio. Plerunque de ſortitione cauſæ,i. exordio. Dem. Item ſors, idipſum quod ſorte obtingit, portio,conditio. Item ſors,i.hæreditas, portio quæ è bonis paternis ſorte obuenit. Syneſ. ¶Item ceſſatio,à verbo λήγων.Suid.

λόγχη,ης,ἡ, Ionum idiomate dicitur, ſors,portio:teſte Etym.& Heſy.¶Itē lancea.Ariſtot.de poet.In Epigr. venabulum quoque ſic appellatur. Pollux λόγχην eſſe dicit cuſpidem ſeu mucronem haſtæ: ſic accipitur apud Xen.Hell.7.Ab hac ſignificatione qua pro lancea accipitur ſunt ſequentia deriuata.

λογχίτης, & λογχωτὸς,οῦ,ὁ, qui lanceam fert. Suid. ¶Fœm λογχῖτις,ιδος, herbæ nomen eſt,ſic dictæ quoniam ἐν περικαρπίοις, σπέρμα ἔχει τρίγωνον ὅμοιον λόγχῃ. Dioſc.l.3.c.161.

λογχοῦσθαι,mucronatim in acutum deſinere.

λογχωτὸς, mucroni aut cuſpidi ſimilis, aut etiam lanceæ.Suid.ex Epigr.

Compoſita ac primùm ex λαγχάνω.

Ἀλάχητος,qui nondum ſorte obtigit, ſeu ὁ μήπω εἰς λάχος ἐλθὼν,vt Euſt.exponit.Vide & in compoſ.à λήγω.

Ἀντιλαγχάνω, reſortior: vt ἀντιλαγχάνειν δίκην,apud Dem.contra Mid.reſortiri iudiciũ,*hoc eſt* ab arbitris ad iudices prouocatione facta cauſam denuò diſceptare. Apud eundem. οἱ νόμοι κὴ τούτων διδόασιν ἀντιλαγχάνειν παραγραφάς, exp.leges præſcribendi ius indulgent,ſeu dant poteſtatem agendi.

Ἀντίληξις,apud Athenienſes veluti παλινδικία erat huiuſmodi,quum quiſpiam in iudicium vocatus nõ reſponderat, aut vadimonium promiſſum deſeruerat: aut quum per præconem inclamatus ad nomen non reſponderat,eremodicio damnabatur, vt hodie fit: huic porrò ſic cauſa lapſo intra duos menſes licebat iudicium illi reſortiri ſecundùm quem cauſa indicta iudicata fuerat: alioqui tantæ pecuniæ damnabantur quantam pecuniæ ſummam in intentione ſua actor petendam cenſuerat : iudiciúmque ex eo tempore in rem ſemel iudicatam tranſiſſe cenſebatur.Bud.

Ἀπολαγχάνω, ſortior infeliciter, ſors mihi non obtigit, ſorte vincor.Plut. ¶Item pro ſimplici λαγχάνω,ſortior,ſeu ſortitò accipio. Herodot. Item pro διαλαγχάνω,ſeu διανέμομαι,apud Suid.

Διαλαγχάνω,ſortior inter.Item ſortitò diuido,ſorte inter nos diuido.Xenoph.

Διάληξις,εως,ἡ,diuiſio ſeu partitio quæ ſorte inter aliquos fit.Suid.

Ἐκλαγχάνω,ſortior:vnde ἐκλάγχοι,ſortiatur, apud Sophoclem.

Ἐπιλαγχάνω, ſuper alio ſeu poſt alium ſorte obtineo, poſt alium mihi ſorte obtingit: hinc ἐπιλαχόντες appellantur qui ſortitò ſufficiuntur & ſubſtituntur. Æſchin.

Μεταλαγχάνω, mutatis vicibus ſortior, ſeu præſenti ſorte amiſſa & mutata alia ſorte obtineo & quaſi ſortitò muto.Plut. ¶Exponitur etiam,ſerò ad muneris functionem accedo.apud Plat.in Gorgia.

Συλλαγχάνω,ſimul ſortior.Plut.

Compoſita ex λάχος.

Μοιρολαχέω,ſeu μοιρολογχέω,ſorte diſpertior.Poll.l.8.Item ſortitò portionem accipio.Heſych.

Μοιρολόγχαι, qui ſortitò partes diſtributas capiunt, ſeu partiarij.Poll.ibidem.

Πρόλαχος,quod priùs ſorte obuenit,prior ſors.Suid.

Compoſita ex λόγχη.

Ἀκαματολόγχης,haſta infatigabilis.Pind.

Μοιρόλογχοι,qui publica aliqua bona diſtribuunt ſorte. Heſych.

Πλατύλογχοι,dicũtur quorum haſtilia latis cuſpidibus præfixa ſunt. 916

ΛΑΓΩΝ,όνος,ἡ,ilia,lateris cauitas latior & exoſſis inter coxas & coxendicem. Euſt. deducit παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὀστώδη πλευρά. ab Homero vocatur λαπάρα. ¶Terræ etiam tribuitur.Nonn. χθονὸς λαγόνες,terræ cauitates & hiatus.

λαγαρὸς,οῦ,ὁ, laxus, vacuus, non diſtentus nec plenus. Hippocr.Euſtath. κοιλότητα hoc vocabulo ſignificari ait qualis eſt τῶν λαγόνων. Grammatici λαγαρὸν verſum vocant qui non eodem, i. pleno tenore incedit, ſed in medio laxior eſt & ὑπόκενος: eam ob rem & σφηκώδης dictus,qualis hic Homeri,Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα.

λαγαρότης,ητος,ἡ,eiuſmodi laxitas & vacuitas.

λαγαρόομαι,οῦμαι,item laxus & vacuus fio. Exponitur etiam extenuor,contrahor. Fluuius λαγαροῦσθαι dicitur quum excauatur & paulatim ſubſidit, vt hyeme quum adſtringitur gelu.in Epigr.

λαγαρίζομαι,*itidem* laxus fio & exinanior. Ariſtoph. in veſp. Heſychius λαγαρίζεσθαι eſſe ait τὸ πρὸς τὰς λαγόνας τὸν ἀγκῶνα προσάγειν πυκνὰ διαπιέζοντα τὴν χεῖρα.

ΛΑΓΩΟΣ,ὤ,ὁ, lepus. Iliad.χ. ¶Item nomen ſideris cœleſtis apud Aratũ: quod & Latinis lepus dicitur, ¶λαγωὸς θαλάσσιος,lepus marinus.Plutarch. Dicitur etiam λαγὼς & λαγὸς, quorum hoc Ionicum, illud Atticum eſſe docet Euſt. Frequentius eſt λαγώς. Xen.Dem.Plut.

λαγῷος,ου,ὁ, leporimus.vt λαγῷα κρέα, leporinæ carnes. Athen.lib 9. pro quo & abſolutè λαγῷα: apud eundem l.4. Pro eodem reperitur & λαγώνειος,apud Heſych.

λαγώδιον,ου,τὸ,lepuſculus.λαγωδίας,orus auis.

λαγιδεὺς,ου,ὁ,catulus leporis.

λαγίδεος,lepuſculus.Et λαγίδεος γεώρυχος,cuniculus, quod animal lepori aſſimile foſſis ſe abſcondere amat.Strabo l.3.

λάγιον.ου,τὸ,lepuſculus.

λάγῳος idem quod λαγῷος:vt κρέα λάγῳα,Euſt.

* λαγώειος,leporinus Oppian.lib.1.de Ven.

λαγοῦσαι, inſulæ quędam, à leporum abundantia denominatæ.Strab.l.10.Athen.l 1.

* Ἀρπάλαγον (comp.) eſt telum leporarium, cuius meminit Oppian.

ΛΑΖΟΜΑΙ, capio,prehendo,arripio,corripio,Poeticum eſt, idem ſignificans quod in proſa λαμβάνω,

Hom. Il. λ. θ. λάζετο δ' ἔγχος, arripiebat, ſeu prehendebat, capiebat, Odyſſ. ν πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον, i. ſermonem excipiebat, altero ſuæ orationi finem imponente. Vtitur hoc verbo etiam Hippocr. vt in libro de loc. in homine, σῶμα τὸ ξηρότερον πεφυκὸς dicitur νόσους λάζεσθαι καὶ μᾶλλον πονέειν, morbos admittere, *hoc eſt*, morbis eſſe obnoxium: vt viciſſim αἱ νόσοι λάζονται corripiunt & inuadunt. Genitiuo etiam iungitur apud Ariſtoph.

λάζυμαι, idem quod λάζομαι Hippocr.

Compoſita.

Ἀναλάζομαι, rurſum capio. Theocr. idyll 19.

Ἀντιλάζομαι & Ἀντιλάζυμαι, pro ἀντιλαμβάνομαι, apprehendo, vel capeſſo, ſuſcipio. Eurip.

Ἐπιλάζομαι, prehendo, comprehendo. Ex Eurip. ἐπιλάζυμαι στόμα, os contineo.

Περιλάζομαι & περιλάζυμαι, aſſumo. Eurip.

ΛΑΘΥΡΟΣ, ου, ὁ, circercula, genus leguminis. vide Theophraſt. lib. 8. hiſt. pl. Plut. in probl. Rom. ſcribit Pythagoricos auerſatos eſſe fabas καὶ τὸν λάθυρον καὶ τὸν ἐρέβινθον, ὡς παρωνύμους τῷ ἐρέβεις καὶ τῆς λήθης, ad etymon alludens.

λαθυρίς, herba quædam de qua Dioſc. l. 4. c. 167.

917 ΛΑΙΔΡΟΣ, οῦ, ὁ, impudens, procax, audax. Heſych.

ΛΑΙΛΑΨ απος ἡ, turbo: genus venti procelloſi. Ariſtot. Heſych. eſſe dicit venti vorticem cum imbre. Il. μ Vento etiam tribuitur. Odyſſ. μ. ἐπαύσατο λαίλαπι θύων. Lucianus quoque pro turbine procelloſo vſurpauit, in Alcyone.

ΛΑΙΜΟΣ, οῦ, ὁ, guttur, gula, iugulus. Iliad. σ Euſtathius ſcribit deriuari à λάω, vnde λαύω & ἀπολαύω, διὰ τὸ ἀπολαυστικὸν τοῦ τόπου.

λαιμάσσω, inſatiabili gulæ auiditate deglutio, ſeu immodicè edo. Suid. Pro eodem dicitur etiam λαιμάω & λαιμάζω. Heſych.

λαιμώσσω, gulæ ingerere & abligurire cupio: vel fame litus ſum, ſchol. Nic.

λαῖμα Ariſtoph. ſchol. & Suidas exp. λαιμός. Alij exp. αἷμα. Nonnulli ὅρμημα.

ΛΑΙΟΣ, οῦ, ὁ, ſiniſter, læuus. Herodian.

λαιοφόρον, clypeolus, parmula. Iliad. ε. quòd ſiniſtra manu facilè geſtari queat & agitari.

Ἀμφίλαιος, vtraque manu læuus ἀμφαρίστερος.

ΛΑΙΦΟΣ, εος, τὸ, veſtis ſeu veſtimentum: & quidem è tenui ſtamine, veſtis attrita & lacera. Odyſſ. ν. ἀμφὶ δὲ λαῖφος ἕσσω ¶ Significat etiã, velum. apud Plut. μάλα λαῖφος ὑποστολίσας. Dicitur etiam fœ gen. λαίφη. vt apud Suid. Σκιερὴν ἀπεσείσατο λαίφην, quod exp. χλαμύδα, chlamidem.

ΛΑΚΑΘΗ, ης, ἡ, lacatha: ponitur in cenſu arborum campeſtrium apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. cap. 4. λακάρα vel λευκάρα ibidem cap. 7. in numero τῶν ἀειφύλλων.

ΛΑΚΑΦΘΟΝ, ου τὸ, lacaphthum: à Paulo Ægin. l. 7. c. 2. numeratur inter ſpecies aromatum è quibus κῦφι τὸ ἡλιακὸν componitur, eſſéque dicitur cortex pini aut alterius alicuius arboris.

ΛΑΚΕΡΥΖΑ, ης, ἡ, vociferatrix, loquax, garrula, nugatrix: item conuitiatrix, maledica. Epitheton eſt cornicis. apud Heſiod.

λακερύζειν, ſiue λακερύζεσθαι, garrire, nugari: item conuitiari, maledicere. Heſych.

ΛΑΚΚΟΣ, ου, ὁ, foſſa, fouea. Plut. in Pſalmis Dauidicis λάκκους & τάφους, ponuntur pro morte & periculo, quoniam foueæ & foſſæ fiunt vel in inſidiis vel in morte. ¶ Item ciſterna ſeu foſſa ſubterranea. Ariſtot.

λακκαῖος, ου, ὁ, ciſterninus. Athen.

ΛΑΚΕΩ, ῶ, F. ήσω, loquor. Cum accuſ. Lucill. Plerunque ponitur pro temerè & inconſideratè verba fundere: vt apud Plut de Alcib. λαλεῖν ἄριστος ἀδυνατώτατος λέγειν. Tribuitur & animantibus ratione deſtitutis & rebus inanimis. Theocr. 918

λαλέομαι, οῦμαι, dico apud Syneſ. ep. 125.

λάλημα, τὸ, ſermo, loquacitas. Eurip. Dicitur etiam de homine garrulo, apud Soph.

λαλητὸς, οῦ, ὁ, qui loqui poteſt. Euſt.

λαλητικὸς, οῦ, ὁ, loquax, garrulus. Ariſtoph. Item vim habens loquendi, vt homo, apud Damaſc.

λαλητρὶς ίδος ἡ, garrula, loquax. in Epigr.

λάληθρος ου, ὁ, garrulus, loquax in iiſdem.

λάλος, ου, ὁ, vel ἡ, qui loquitur, vocalis. Luc. Item loquax vel loquaculus, garrulus. Plut.

λάλις, poeticè pro λάλος. Et λάλιος, ου, ὁ, idem. in Epig.

λαλίην ἑταίρην, amicam facundam.

λαλίστερος, ου, ὁ, loquacior (comparat. irreg. à λάλος) Ariſtoph. & ſuperl. λαλίστατος, loquaciſſimus. Eurip.

λαλόεις, εντος, ὁ, idem quod λάλος.

λαλιὰ ἡ, loquela, ſermo. Laert. Accipitur etiam in malam partem, & pro loquacitate ponitur. Plut.

λαλάζω, vociferor. Heſych.

λάλαξ, αγος, clamor, vociferatio, ſonitus, tumultus. in Epigr. Heſychius tradit λάλαγας appellari virides ranas circum ſtagna degẽtes quę à quibuſdam κάμβειροι vocentur: quoſdam verò tradere λάλαγας eſſe auis ſpeciem quandam.

λαλαγὴ ἡ, clamor, vociferatio. Heſyc.

λαλαγέω, ῶ, clamo, vocifero: vel ſono & quaſi loquẽtem imitor. Theocr. λαλάγημα, τὸ, ſonitus, iubilum. apud Suid. λαγαγήτης, ου ὁ nugator. Heſych.

Compoſita ac primùm ex λαλέω.

Ἀλάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis. Rom.

Ἀπολαλέω, ῶ, effutio. Luc. Exponitur etiam renuo, recuſo ſermone. Poll.

Διαλαλέω, diuulgo, loquor.

Ἐκλαλέω, eloquor, loquendo effero. Et in malam partem, effutio, euulgo, deblatero. Demoſth.

Ἀνεκλάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, *(decomp.)* qui loquendo efferri non poteſt, ineffabilis.

Καταλαλέω, deblatero, denarro, prodo. Item obloquor. Polyb. Item loquacitate obruo.

Προσκαταλαλέω, obiurgo. Exp. & loquacitate obſtrepo & obtundo. apud ſchol. Ariſtoph.

Παραλαλέω, nugor, obloquor.

Περιλαλέω, garritu circũſtrepo Greg. Plerunq; in malã partem blatero, inaniter loquor, garrio. Ariſtoph.

Ἀπεριλάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui garritu circumſtrepente obtundi facilè nequit, loquutuleius. Ariſtophan.

Προσλαλέω, alloquor, colloquor. Luc. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ.

Συλλαλέω, colloquor. Marci 9. συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ.

Ὑπολαλέω, ſubmurmuro, muſſito. Heſyc.

Compoſita ex λάλος.

Ἀείλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſemper loquens.

Ἄλαλος, qui loqui non poteſt, infans, mutus. Plut.

Ἀλαλία, ἡ, infantia, *hoc eſt* quum quis mutus eſt & fari nequit. Exp. πονηρία ἀταξία, apud Soph.

Ἀμφίλαλος, circumquaque loquax. Ariſtoph.

Αὐτολάλητος, qui apud ſe loquitur. Laert.

* Διαλαλία diuulgatio, ſermo.

Εὔλαλος, bene loquens, facundus, diſertus: vel etiam loquaculus. Epigr. l. 2.

Κατάλαλος,maledicus,obtrectator,obloquutor.Rom.1.
Καταλαλιά,obtrectatio.1.Pet.2.& 1.Cor.12.

919 Μογιλάλος, qui ægrè & difficulter loquitur,cui impedita lingua eſt,balbus.Act.1.8.
Μογιλαλία,difficultas loquendi,linguæ hæſitantia.

Νευρολάλος, per neruos loquens,de modulatis chordis. in Epigr.

Ὀξυλάλος,acutè loquens.Ariſtoph.

Περίλαλος,loquax,dicax,futilis.

Πλαστολάλος,ficta & falſa loquens,falſiloquus.

Πολύλαλος,multum loquens,loquax,garrulus.

Προλαλος,præceps in loquendo,apud Suid.

Φιλόλαλος,loquax.Laert.

ΛΑΜΒΑΝΩ,(F.m.λήψομαι,à λήβω:præt. εἴληφα, aor.2.ἔλαβον)accipio:capio. Cum accuſat. Ariſtot.Xen. Iſocr.& alij. Interdum exponitur, percipio:vt apud Xen.λαμβανόμεθα δ' οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν,οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. Item ſumo:vt λαμβάνειν δίκην,ſumere pœnas. Dem. ¶ Item ſuſcipio:vt λαμβάνειν ἔργον ſuſcipere aliquod opus.Xen ¶ Dicitur & de animo: vt λαμβάνειν ἐν νῷ, animaduertere,recordari,apud Polyb. & λαμβάνειν ἐν ταῖς γνώμαις,complecti mente.Xen. Dicitur ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν,mœſtitia illum cepit,vel inceſſit.Xen pæd. 5.¶ Interdum exponi poteſt,inuado:vt λαμβάνειν τὴν ἀρχήν.Xen.¶Itẽ accipio,i. patior.vt Xen. in OEcon. ἀλλὰ καταπίπτων ἀπ' αὐτοῦ ἵππου κακὸν λαμβάνῃ,malum patiatur. Sic & πράγματα λαμβάνειν, moleſtia affici,apud eundem in Lac.pol.Sic λαμβάνειν αἰδῶ τινα,pudore aliquo affici. Soph.in Aiace. ¶ Item conſequor,adipiſcor, nanciſcor, comparo vt δόξαν λαμβάνειν,Aphth. Interdum comparo,i. emo:vt apud Ariſtoph. λαμβάνειν τι ὀβολοῦ, & λαμβάνειν δραχμῆς. ¶ Item prehendo, apprehẽdo,corripio.Il.β.Item deprehendo. Xen. Item conuinco, damno. apud Herodian.lib.3. Interdum ſignificat concipio. Sic dicitur mulier ἐν γαστρὶ λαμβάνειν. ¶ Et apud dialecticos λαμβάνειν eſt ſumere quaſi ſuo iure, i. tanquam firmum vel per ſe probatum.

λαμβάνομαι, capior. Ariſtot.pol.5. Et τὰ λαμβανόμενα, apud Alex Aphr.polit.1. dicuntur τὰ λήμματα,ſeu ipſæ propoſitiones.Item deprehendor, corripior. Ariſtoph. ¶ Item conuincor, damnor : vnd Solon, κριτὴς μὴ καθίστω,εἰ δὲ μὴ τῷ ληφθέντι ἐχθρὸς ἔσῃ,damnato. ¶ Item actiuè, aprehendo, apprehendo : vt καί μου λαβόμενος τῆς χειρὸς,Plato in Charmide. Interdum nanciſcor, vt Syneſ.ἐὰν λάβωμαι χολῆς, ſi etiam nactus fuero. ¶ Item reprehendo,increpo. Greg. ad Eudox. λαμβάνονταί σου τινὲς (αἰσθάνομαι γὰρ) ὡς φιλοκαλοῦντος.

λῆμμα,τὸ,res quæ accipitur.Plut. Apophth. Item quod dono & muneri datum accipitur, munus quo aliquis corrumpitur.Demoſth Accipitur & pro lucro & emolumento quod alicunde capitur, ſeu pro reditu & obuentione. Ariſtot. pol.6. Dem. contra Mid.Item ſumptio,aſſumptio. Alex. Aphr. Laert.in Zen. Apud dialecticos maior propoſitio λῆμμα plerunque κατ' ἐξοχὴν appellatur : quia ſumitur à diſputatore. ¶ Sic dicitur etiam velut titulus & argumentum eius, nempe quod tractandum ſumitur atque proponitur.

λημμάτιον,ου,τὸ,q.d. propoſitiuncula, ſumptiuncula. Magent.in lib.Ariſtot.περὶ ἑρμην.

λῆψις,εως,ἡ,acceptio:cui opponitur donatio. Item q.d.prehenſio, vel captio, *ea ſignificatione qua capitur ſeu prehenditur fugitiuus,aut vrbs.*Luc.Plut.

Ληπτὴς,οῦ,ὁ,qui capit vel prehendit.

ληπτικὸς,οῦ,ὁ, ad capiendum ſeu accipiendum procliuis Ariſtot.eth.4.c.1.

ληπτὸς,οῦ,ὁ, captus aut perceptus : aut qui capi percipive poteſt,in Epigr.

λαβὴ,ἡ, prehenſio ; plerunque ea qua athleta aduerſarium prehendit. Plut. Hinc etiam dicitur λαβὴν ἐνδιδόναι & παρέχειν, præbere aduerſario vnde te reprehendat.Plat.Morbo etiam tribuitur, & in primis febri,quum hominem corripit, & veluti infeſtis manibus prehendit,acceſſio febris.Gal Hippocr. ¶Item generaliter λαβὴ dicitur id quo quippiam prehendimus,i.anſa,capulus,manubrium.Plu.

λαβὶς,ίδος,ἡ, anſa,capulus,manubrium,ſchol Hom. Item forceps.Eſaiæ 6.Item fibula.Polyb.

λαβίδιον,ου,τὸ,forpicula apud Dioſc.

Compoſita,ac primùm cum præpoſitione. 920

Ἀμφιλαφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, (quaſi ἀμφιλαβὴς) ita amplus vt poſſit vtraque parte vel vtraque manu capi Suid. Τὸ ἀμφιλαφὲς, exp.etiam multum, copioſum. Heſych. ¶Item vndique plenus,exuberans. vt γῆ ἀμφιλαφής. Plut.Et ἀμφιλαφεῖς ἀφορμαί,amplæ occaſiones Luc. Exponitur etiam vmbroſus. vt ἀμφιλαφὴς πλάτανος, in anth epig.¶ Ἀμφιλαφὲς,exp.etiam quod vtrinque adiuuatur,ſeu cui vtrinque fertur auxilium.Suid.

Ἀμφιλάφεια,ας,ἡ,amplitudo,copioſitas,exuberantia. Exponitur etiam, auxilium quod fertur ex vtraque parte.Suid. Legitur & ἀμφιλαφία, apud Cic. ad Q. frat.quod exp.anceps anſa.

Ἀναλαμβάνω,q d.reſumo,rurſum capio, recupero,recipio,reparo Xen.Plut.Iſocr. Item reparo alij iacturam ſuam, rem quam amiſit ei reparo, & eum recuperare facio.Plut.in Lycurgo. Σόλωνα πεισμένοις ἀναλαβεῖν Ἀθηναίοις Σαλαμῖνα. Item reſumo, i.repeto,itero,reuoco. vt ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην, apud Plat. de leg. repetere memoria, quaſi reſumere in memoriam. Interdum abſolutè ponitur *pro*,repeto, i.iterum dico,apud Plat. Dicitur etiam ἀναλαμβάνειν τὴν ἰσχύν,reſumere vires ſuas, & ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, reficere corpus, i. vires corporis. Item ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν,reſumere ſe,i.vires ſuas. Interdum & ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς νόσου,apud Thuc. Itẽ ἀναλαβεῖν ἐκ τῆς νόσου, ſine accuſatiuo ἑαυτὸν,apud Gal. ἐπὶ τῶν ἀναλαμβανόντων ἐκ νόσου μακρᾶς. Metaphoricè quoque dicitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, vt Latinis colligere ſe apud Iſocr. in Archidamo,Medici etiam ἀναλαμβάνειν dicuntur quum recreant ſeu ſanant eum qui morbo eſt conflictatus. Demoſth. ¶Item aſſumo mecum, mecum recipio, ad me recipio Xen Hellen.6 ἀναλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ τὴν ἅμαξαν,aſſumere in currum. Interdum cum datiuo, vt apud Plut in Cæſare μετὰ δὲ τὸν θρίαμβον τὸν δῆμον ἀνελάμβανεν ἑστιάσεσι καὶ θέαις, epulo & ſpectaculis excepit,vel accepit. Ἀναλαμβάνειν τὸν παῖδα,penes ſe adſciſcere puerũ,& agnoſcere filium, apud Dem. contra Neæram.¶Item ſumo,in manus ſumo. Item ſuſcipio.Polyb Apud Herodot.in Thal ἀναλαβέσθαι κίνδυνον,ſuſcipere periculum. ¶Item reprehendo, ſiue reprendo,retineo Plut. ¶Ἀναλαμβάνειν τὸν ἵππον, equum fræno ſiſtere & coercere,ſeu equum inhibere,apud Plat. de leg.l.3.& Xen.de re eq. ¶Significat etiam reprehendo & emendo. apud Dem. contra Mid.¶Exponitur etiam ſarcio.apud Sophoc. in Phil. ¶Item colligo,conſtringo Plut. ¶Medici quoque ἀναλαμβάνειν dicuntur quum res contuſas aliquo liquore cogunt, vt apud Dioſc. ἀναλαμβάνων λεῖα οἴνῳ,καὶ τροχίσκοις ἀναπλάσσων.

Ἀναλαμβάνομαι,ſurſum ſumor.Marc.16. ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν.Sic & alibi in nouo Teſt. Apud medicos ἀναλαμβάνεσθαι, dicitur quod contuſum liquore cogitur & conformatur,vt apud Dioſc. lib.1. cap.134. ἀναλαμβάνεται εἰς τροχίσκους, conformatur ſeu cogitur in paſtillos. Alias quoque retinet ſignificationes paſſiuas ex actiuo manantes.

Ἀνάληψις,ἡ,reſumptio,recuperatio,receptio. Plut. in Publ. Item repetitio, ſchema orationis rhetori-

cum.¶ Item virium refectio,recreatio,conualeſcentia.Alex.Aphr.Dioſc. ¶ Ανάληψις τῶν μαθημάτων,apud Baſil.ab Euſtath. dicitur quum quis aggreditur ſeu capeſſit diſciplinas.¶ Ανάληψις παιδὸς,quum aliquis ad ſe puerum adſciſcebat & quaſi filium agnoſcebat. ¶ Apud Luc. c. 9. ἀνάληψις Chriſti dicitur, tempus quo ſurſum recipiendus erat.

Αναληπτικὸς,ὁ,ἡ,recuperatorius. Item refocillatorius,recreatorius:vnde ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ, apud Gal. educatio & nutritio virium refocillatrix.

Αναληπτικῶς, refocillatoriè,aptè ad refocillandum corpus morbo confectum.Gal.

921 Ανάλημμα,τὸ,à Suida & Heſychio exponitur ὕψωμα,quod quidam interpr.edita ſtructura. Exponitur à Suida & ςήριγμα, i.firmamentum, vel munimen. Legitur eccleſiaſtici ca.50. ἀνάλημμα ὑψηλὸν περιβόλου τοῦ ἱεροῦ,& in Paral. τὸ ἀνάλημμα τῆς πόλεως.

*Decomp.*Δυσανάληπτος, qui difficilè refocillari ſeu recreari poteſt.

Επαναλαμβάνω, repeto,itero: item *pro*,epilogum facio,apud Plut.

Επανάληψις, repetitio: ſchema quoddam rhetoricũ quũ idẽ vocabulũ ornatus cauſa repetitur. Hermog.

Εὐανάληπτος,qui facilè refocillari poteſt.

Προσαναλαμβάνω,inſuper aſſumo:aut ſimpliciter,aſſumo,ſumo.Polyb.

Αντιλαμβάνω,viciſſim accipio.Philo. Item,rem vnam accipio loco alîus, ſeu in locum alius.vt apud Greg. ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὴν ἡδονὴν,i.λαβόντες ἀντὶ τῆς κακίας.Item *pro*, accipio ſeu conſequor mercedis aut præmij loco,promereor,apud eundem. Thuc. ¶Item pro ἀντιλαμβάνομαι,percipio.Alex. Aphrod.

Αντιλαμβάνομαι, prehendo,apprehendo. Item manũ inijcio.Syneſ.ep.109. ἀντιλαμβανόμενοι τοῦ πρεσβυτίου. Plut. de defec. orac. οὐκ ἀφέντας ἐκεῖνον,ἀλλὰ μὴ παρελθόντας τοῦτον ἀντιλαμβανόμενον ἡμῶν. Item apprehendo,metaphoricè,i.percipio, ſentio. vt Alex.in Probl. ἡ ψυχὴ πλέον ἀντιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν κατὰ τὴν ἁπτικὴν αἴσθησιν. ¶Item capeſſo,ſuſcipio.Dem.Apud Plut.in Romulo, ἀντιλαμβάνεται τῶν πραγμάτων,ex.ad res capeſſendas incumbit. ¶Item, opitulor,fero opem,ſuccurro.apud Baſil.Item fulcio. vt apud Plut.in Fabio.ἀντιλαμβανόμενος τὴν πόλιν καὶ ὑπερείδων.Item fruor, apud eundem, itidem cum accuſ.Exponitur etiam,teneo. Plato, τοῦδε τοίνυν πάλιν ἀντιλαβώμεθα ὥσπερ καὶ πρότερον.Sumitur & *pro*,vendico.apud Luc. Sic & apud Plut.in Pericle , ἀντιλαμβανόμενος Αἰγύπτου quidam exp. Ægyptum ſibi vendicans.¶Item corripio,reprehendo.Plat. ¶Item capio,i.delecto,perſuadeo.Plat.

Αντίληψις ἡ,apprehenſio. Xen. Item metaphoricè anſa reprehenſionis : ſic Plutarchus Solonis leges habere dicit multas ἀντιλήψεις : vbi tamen quidam malunt interpretari reprehenſiones. Pro reprehenſione ſumitur apud Plat. in Hippia maiore,σχεδὸν γάρ τι ἔμπειρος εἰμι τῶν ἀντιλήψεων. Exponi etiam ſpoteſt, obiectio diſputantis cum altero apud Platonem in Phædone. ¶Item perceptio,quum de ſenſibus dicitur,Alexand.in Probl. Eſt etiam perceptio rei alicuius quæ fit mente & intellectu.Fab.l.7.ca.5.¶Item opitulatio,auxilium Baſil. ¶Item præmium,merces. Damaſc.

Αντιληπτικὸς,ὁ,ἡ, ad percipiendum aptus, vel facultate perceptrice præditus.Themiſt.

Αντιλήπτωρ,ορος,ὁ opitulator,auxiliator. Heſych. In vſu eſt potiſſimum apud Græcos Bibliorum interpretes.

Αντιλαβὴ,ῆς,ἡ,apprehenſio.Thuc.Item metaph.anſa reprehenſionis.Plato in Phædone.

Αντιλαβαί , ſententiæ quædam breues, vtpote ſingulæ ſingulis hemiſtichiis comprehenſæ apud tragicos.Heſych.

Αντιλαβεὺς,έως,ὁ,ſcuti fibula,vel vncus fibulam ſcuti excipiens.Heſych.

Decomp. Συναντιλαμβάνομαι,q.d.vnà capeſſo,vel vnà ſuſcipio : aut vnà incumbo,(in rem aliquam) adiuuo ſeu opitulor , vt Lucæ c. 10. εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνά μοι συναντιλάβηται,vt me adiuuet.

Συναντίληψις,opitulatio, auxilium.apud Aretham.

Απολαμβάνω,recipio.Item recupero:vt ἀπολαμβάνω τοῦτο παρὰ σου, apud Æſchinem. Sic dicitur χάριν ἀπολαμβάνω. Demoſth. gratiam recipio ſeu gratia mihi rependitur. ¶ Item ſeorſum capio,excipio,excerpo. Plat. Item ſeorſum duco, ſeduco. apud Philoſtr. & Marc.7. ¶ Item intercludo,intercipio,cohibeo.Plutarchus in Romulo, τὴν ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτοῦ,eius reſpirationem intercluſiſſe. ¶ Item pro ſimplici λαμβάνω,capio,accipio,aut pro deprehendo : vt ἀπολαμβάνειν τοῖς ὅρκοις apud Demoſt.pro corona,iuſiurandum accipere. Apud Thuc.l.5.ἀπολαβεῖν μεμονωμένοις,exp.ſe deprehenſurum eſſe. 922

Απολαμβάνομαι, recidor , recuperor. Item ſeorſum capior , excerpor. Item intercludor, circumcludor, intercipior.Xen.& Ariſtot. Item deprehendor.Thuc. ¶Item actiuè,apprehendo,apud Luc.

Απόληψις,εως,ἡ,receptio,recuperatio.Item exceptio, excerptio.Item interceptio,interceptio.Ariſt.

Decomp. Ανταπολαμβάνω,viciſſim accipio.Dem.

Εναπολαμβάνω,intercipio,intercludo.Phil. Exponitur etiam includo.Εναπόληψις,interclusio,cohibitio, concluſio.apud Theophr.

Διαλαμβάνω,diuiſim & ſigillatim accipio. Ariſtot. Dem. ¶ Item intercipio.Polyb. Exponitur etiam dirimo, diduco, diſtinguo. Plat.in ſympoſ. ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ,vt nos dirimat & diſgreget. Sic Ariſt.de mirac.περὶ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, dirimentem , diſterminantem. ¶ Item interpello interrumpo.Ariſtot. ¶ Interdum,comprehendo,complector.Ariſtot.Exponitur etiam,congrego,apud Ariſtot.poll.2.Item conſtringo,coagmento,apud Baſil. ad Eunom. ¶ Item adminiſtro, rego, apud Plat. in Polit. ¶ Ad animum tranſlatum interdum ſignificat animo concipio,comprehendo:vt apud Ariſtot.polit. 7.Interdum diiudico,exiſtimo, ſtatuo, i.cenſeo. Polyb.l.3.& alibi. Item ſtatuo, i.conſtituo : apud eundem l.5.Item conſilium agito,conſulto. Idem l.4. Item diſcepto,diſputo,tracto & commentor. Ariſtot. δεῖ δὲ διαλαβεῖν περὶ τῆς εὐβουλίας τί ἐστι.

Διαλημμένως,(aduerb.) diſtinctè ſeu diuiſè,aut diuiſim.Item præciſè ſeu præciſa formula.Xen.

Διάληψις,ἡ, interceptio , intercapedo. Ariſtot. Item propoſitum:quod quis ex animi ſui ſententia faciendum ſibi inſtituit.Item diſceptatio,ratiocinatio.Polyb.lib.5. Item explicatio rei quæ tractatur,communicatio apud eundem.

Εκλαμβάνω , percipio. Iſocr. ¶ Item excipio (verbum in compoſitionibus medicorum vſitatum)vnde paſſ. apud Dioſc. περὶ πίτυος,ἡ δὲ ἐξ αὐτῶν λιγνὺς καιομένων ἐκλαμβάνεται πρὸς μέλανος γραφικοῦ κατασκευήν. Item excipio,i.interpretor,intelligo.Greg.Plut.

Εκλαμβάνομαι , idem quod ἐκλαμβάνω in poſteriori ſignif.Euſt.

Επιλαμβάνω,inſuper accipio,aſſumo. Appian. Item ſumo poſt aliud. Dioſcor. ¶ Item excipio,i.ſuccedo, Theophr. ¶ Item opprimo , inuado, corripio, manum iniicio.Thuc. ¶Item occupo.Syneſ.epiſt.91. ¶Item attingo,nanciſcor. Ariſtot.hiſt.an.l.7. ὅ τι δ' ἂν ἐπιλάβῃ τοῦ τετάρτου μηνὸς γίνεται ἐξαμβλῶν,&c. ¶Item retineo,ſiſto. Demoſth.pro cor. σὺ δὲ ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ. Exponitur etiam obſtruo , obturo , vt τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν. Gal. Item reuocor, ſicut dicimur reuocare lectorem. Plato in Phædro, ἀλλὰ καὶ

σιωπᾶ

πολλάκις ἐπιλαμβάνων ἐκέλευσεν οἱ λέγειν. ¶ Imperſonaliter ἐπέλαβε pro, contigit vſurpatum reperitur apud Pauſ. Eliacῶν 3.

Ἐπιλαμβάνομαι, prehendo, apprehendo, comprehen-
923 do. Xen. καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιλαβομένη. Dicitur & ἐπιλαμβάνεσθαι τῇ χειρί. Dem. & ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρός. in ep. ad Hebr. 8. Sic ἐπιλαβόμενος τῶν τειχῶν, apud Æſchin. Exponitur etiam, manus iniicio, vt Act. 16. Item vindico: vt apud Plat. de leg. lib. 9. μὴ ἐξέστω τούτου κτήματος ἐπιλαβέσθαι. ¶ Item occupo, apud Plut. in Och. ἐπελαμβάνοντο τῶν ἁμαξῶν. ¶ Item prehenſũ retineo, ſeu ſimpl. retineo: apud Luc. ¶ Item incautũ opprimo & imparatum aggredior. Ariſtot. polit. 5. ¶ Item reprehendo, corripio, emendo. Xen. μόνος ἐπελάβετο τοῦ ψηφίσματος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Sic & apud Plat. in Gorg. ¶ Item capto, capeſſo: vt ἐπιλαμβάνεσθαι προφάσεως, captare occaſionem. Herodot. ¶ Item ſuſcipio. Eccleſiaſt. c. 4. ἐπιλαμβάνεται τῶν ζητούντων αὐτήν. ¶ Item aſſumo Heb. c. 2. ¶ Apud Plut. ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, exp. inſaniam illius reprimere & coercere.

Ἐπίληψις, prehenſio, vel apprehẽſio. Item inuaſio, manus iniectio, vindicatio Plat. Ponitur & pro morbo qui epilepſia dicitur. Ariſtot.

Ἐπιληψία, inuaſio. Item morbus comitialis qui definitur eſſe conuulſio totius corporis non perpetua, cum mentis & ſenſuum oblæſione. Vide Gal. & Alex. Trall. ¶ Item retenſio, obſtructio, obthuratio. apud Ariſtot. in probl. ſect. 2.

Ἐπιλήψιμος, reprehenſione dignus. Et τὸ ἐπιλήψιμον, quod reprehenſionem mereatur, ſeu propter quod aliquis eſt obiurgandus: vt τὰ ἐπιλήψιμα μέτρα, carmina reprehenſione digna, ſeu propter quæ in vituperationem aliquis incurrit. apud Euſt.

Ἐπίληπτος, idem quod ἐπιλήψιμος. Item correptus à dæmone: apud Gregor. Item laborans epilepſia, i. morbo comitiali. Ariſtot.

Ἐπιληπτίζω, morbo comitiali laboro. Plut.

Ἐπιληπτικός, pertinens ad epilepſiam. Et ἐπιληπτικὴ νόσος: apud Ariſtot. morbus comitialis. Item, comitiali morbo laborans: apud Plut.

Ἐπιλήπτομαι, idem quod ἐπιληπτίζω, Regum 1. c. 21.

*Ἐπιληπτεύεσθαι, pro furere, inſanire, & ἐπίληπτος, pro inſano.

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, reprehenſor. Plut.

Decomp. Ἀνεπίληπτος, qui reprehendi non poteſt, reprehenſioni non obnoxius. Plut. Dicitur & ἀνεπίληπτος τὸν βίον & ἀνεπίληπτος τοῖς τρόποις.

Ἀνεπιλήπτως, irreprehenſè, inculpatè, ita vt quis non mereatur reprehenſionem, Philo.

Ἀντεπιλαμβάνομαι, viciſſim prehendo, ſeu apprehendo: contra nitens prehendo, ſeu retineo.

προσεπιλαμβάνω, & προσεπιλαμβάνομαι, inſuper prehendo, inſuper aſſumo.

συνεπιλαμβάνω, q. d. vnà prehendo vel ſimul capeſſo: adiuuo, opitulor. Lucian. τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. Herodot. συνεπιλαμβάνεσθαι τοῦ πολέμου Συβαριτικοῦ. Sic & apud Thuc. l. 8. Interdum exp. ſimpliciter ſimul capeſſo, ſeu ſimul aggredior. Plat Plut in Camillo. συνεπιλαμβάνονται τοῦ ἀγῶνος, certamen ſimul aggrediuntur.

Καταλαμβάνω, deprehendo, offendo, nanciſcor. Xen. in ſymp. οὐκ ἴστε ὅτε οὗτοσί κατέλαβέ με ὀρχούμενον; offendit, deprendit. ¶ Item cõprehendor, aſſequor: apud Phil. Item aſſequor, comperio, compertum habeo. apud Plat. ¶ Item complector, contego, obduco. Theophr. ¶ Item occupo, in qua ſignif. etiam καταλαμβάνομαι vſurpatur: vnde apud Diod. κατειλημμένον τὴν πέραν βαρβάρων. Sic & apud Plat. in Tim. ¶ Item aſſequor, æquo. Baſil. ad diteſcentes, ὅταν δὲ τοῦτον τὸν πλησίον καταλάβωσιν, quum pares illi facultates & opes adepti fuerint. ¶ Item detineo. Ariſtot. ¶ Item inuado, corripio, inceſſo, contingo, accido. Herodian. Exp. etiam aduenio: vt apud Herodian. καταλαβούσης δὲ τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, vbi dies illa aduenit. ¶ Item intercludo, includo, apud Ariſtot. ¶ Item obſtringo, adſtringo, obligo: vt apud Thuc. li. 4. ὅρκοις καταλαβών. Et adſtringo (in propria ſignif.) vt apud Putarch. καταλαβόντες τοῖς ἱμᾶσι. Significat etiam conuinco & reum perago Antiph.

Κατάλημμα, idem quod λῆμμα, aſſumptum. Laert.

Κατάληψις, ἡ, deprehenſio. item comprehenſio. Thuc. l. 3. Item inuaſio: vt κατάληψις τοῦ ἱεροῦ: inuaſio templi.
Dem. Item adeptio: vt κατάληψις τῆς βασιλείας, ade 924
ptio regni. Iſocr. ¶ Metaphoricè plerunque vſurpatur quũ de rebus dicitur quæ ſenſibus corporis vel potius mente comprehenduntur. Philo de mundo. Luc. in Hermot. ¶ Eſt & muſicorum vocabulum pulſando chordas concentum explorantium: vt annotat ſchol. Ariſtoph. ¶ Item morbi nomen apud medicos: de quo vide Gal. l. 4. de loc. affect.

Καταλήψιμος, ad deprehenſionem damnationémque conducens & incitans. Antiph.

Καταληπτός, qui comprehendi poteſt, comprehenſibilis. Greg Apud Eur. καταληπτὸν θεόθεν πένθος, luctus diuinitus acceptus.

Καταληπτικός, comprehendendi facultate præditus, Epictet. Luc. Naz.

Καταληπτικῶς, q d. comprehenſiuè, adhibendo καταληπτικὴν φαντασίαν.

Decomp. Ἀκαταληψία, q. d. incomprehenſibilitas, dicitur de eo qui non καταλαμβάνει. Plut.

Ἀκατάληπτος, qui cõprehendendi ſeu percipi nõ poteſt. Ἀκαταλήπτως, non comprehendo. Sextus phil.

Ἐγκαταλαμβάνω, intus capio, intus comprehendo, vnde ἐγκατελήφθησαν, intus capti fuerunt. Æſchin. Item obſtringo, obligo: vt ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις. Thuc. l. 4. adigere iureiurando.

Ἐγκαταλαμβάνομαι, intercipior, intercludor.

Ἐπικαταλαμβάνω, anteuerto. Item aſſequor Plato. Item opprimo. Xen. ἔθεον δὲ δρόμῳ ἐπικαταλαβεῖν ἐν τοῖς ὄχθοις βουλόμενοι. Ἐπικαταλαμβάνομαι, occupor, anteuertor.

Εὐκατάληπτος, comprehenſu ſeu perceptu facilis.

Περικαταλαμβάνω, vndique deprehendo, vndique comprehendo: vnde paſſ. περικαταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. Ariſtot. de mundo. Item aſſequor & anteuerto. Theophraſt. περικατάληψις, deprehenſio ſeu comprehenſio, qua aliquem vndique deprehendimus ſeu comprehendimus. περικατάληπτος, vndique comprehenſus.

Προκαταλαμβάνω, anticipo, anteuerto, occupo. Thuc. Inuenitur & præt. paſſ. προκατείλημμαί σε ὦ τύχη, apud Metrodor. in ſignif. actiua. προκατάληψις, occupatio, præoccupatio, anticipatio. Eſt & nomen ſchematis apud rhet.

Μεταλαμβάνω, cũ alio accipio ſeu capio, particeps ſio, ſeu ſum. Cum genit. Ariſtot. de mundo, τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν, vtilitatis participem fieri. Cũ accuſ. Iſocr. οὐδ᾽ οὐδεμίαν ψῆφον μετέλαβε, non eſt particeps factus. ¶ Item pòſt accipio, i. vnum capio poſt alterum, vno relicto alterum capio: vnde exp. etiam commuto, permuto. Thuc. lib. 1. τὸν πόλεμον ἀντ᾽ εἰρήνης μεταλαμβάνειν, bellum cum pace commutare. Exponitur & muto: vt apud Xen. pæd 4. καὶ τὰ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν, quum mutaſſent veſtimenta. ¶ Item viciſſim accipio, vel aſſumo. Plat. Item ſimpliciter aſſumo. Plut. Item tranſſumo: item per allegoriam intelligo. apud Euſt.

Μεταλαμβάνομαι, vendico. vt apud Herod. μεταλαμβάνομαι τούτου τοῦ ὀνόματος, nomen hoc mihi vendico.

Μετάληψις, ἡ, participatio. Plato in Parm. Item

commutatio,permutatio.Ariſtot.rhet.1. Item apud rhetores ſtatus quidã quaſi tranſſumptio, aut tranſlatio,aut trãſpoſitio.Fab.l.3.c.6.Eſt & ſchema quoddam apud poetas, de quo vide eundem Fab.l.8.c.6. & Euſt.Item figura apud grammaticos, quum caſus qui præcedit ſuam ἀκολουθίαν non ſeruat, ſed in aliũ μεταλαμβάνεται aut μετακλίνεται,de ea vide plura apud Euſt. Ab eodem exp.etiam allegoria.

Μεταληπτὸς, οῦ, ὁ, cuius particeps aliquis fieri poteſt. Item qui poteſt exponi.

Μεταληπτικὸς, οῦ, ὁ,participandi vim habẽs. Item pertinens ad figuram illam quæ μετάληψις appellatur.

Μεταληπτικῶς,per metalepſin.

Dec. Αμετάληπτος,cuius expoſitio afferri nõ poteſt.

Αντιμεταλαμβάνω, contrà aut viciſſim particeps fio: aut contrà accipio:apud Philon.de mundo. Αντιμετάληψις,q.d.participatio quæ viciſſim fit. Exponitur etiam commutatio,quum vices redduntur.

Παραλαμβάνω, accipio quaſi per manus traditũ. Plato lib.1.de rep πότερον ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πλείω παρέλαβες ἢ ἐπεκτήσω: Philo, τρίτος μὲν ἦν τῶν ἀπ' Αλεξάνδρου τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων, tertius ab Alexandro ſucceſſor Ægyptum tenuit. Interdum exp. excipio:vt ἡ νὺξ τὴν ἡμέραν παραλαμβάνει, nox diem excipit. Item accipio audiendo à maioribus.Thucy. l.2.τοιαῦτα λεγόμενα παρελάβομεν.¶Item aſſumo.Herodian.l.5.παραλαβὼν τὸν Αλέξανδρον.Et cum præpoſitione εἰς.Matth.4.

Παράληψις,exceptio. Item acceptio:vt παράληψις τῆς ἀρχῆς Polyb.Item ipſa aſſumendi actio.

Decomp. Προσπαραλαμβάνω, vltra accipio,vel vltra

925 aſſumo. Dioſc.in præfat. lib.1. προσπαράληψις,ἡ,ipſa actio vltra ſeu inſuper aſſumendi. Item figura apud grammat. qua aliquid ad nouiſſimam dictionis partem accedit.

Συμπαραλαμβάνω,vnà excipio,vel aſſumo.Herod.

Περιλαμβάνω, circumplector,complector,comprehendo.Plat.Item amplector,amplexor.Et metaph.apud Greg.περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, mente comprehẽdere.

περίλημμα,τὸ, quod à nobis tenetur ipſum amplexis, aut circumplexis.

περίληψις,comprehenſio,circumplexus.

περιληπτὸς,οῦ,ὁ, qui comprehendi poteſt.Plut. Item metaph qui percipi poteſt,apud Plat.

περιληπτικὸς,comprehendendi vim habens.

Decomp. Αντιπεριλαμβάνω, viciſſim amplector.Xen.

Απερίληπτος. qui comprehendi non poteſt. ἀπερίληπτος πρεσβεία, legatio nullo tempore aut loco circumſcripta.

Δυσπερίληπτος,qui difficulter comprehendi poteſt.

Εκπεριλαμβάνω, vndique comprehendo Baſil.

Εμπεριλαμβάνω,q.d.intus comprehendo. Et pro περιλαμβάνω.Ariſtot. Εμπερίληψις,complexus quo aliquid intra nos continemus.

Προλαμβάνω, anticipo, occupo, anteuerto: vt apud Theophr.in 7.ὅπως προλάβωσι τῇ ὀψέᾳ τὴν αὔξησιν. Et cum genit.apud eundem,προλαβεῖν τῇ ῥιζώσει βούλεται τοῦ χειμῶνος, anteuertere hyemi. Interdum *pro* prȩcedo:vt εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν.Syn. Et ſimpliciter, præcedo, prior ſum:vnde οἱ προειληφότες,anteceſſores,maiores.apud Greg. Item præſumo opinionem, exiſtimo. Plut. in Cæſ. ὃν τοῦτον εἶναι προλαβόντες,&c.

πρόλημμα, quod anticipatur,ſeu anticipando capitur.Exp.& prærogatiua.apud Polyb.

πρόληψις, anticipatio, occupatio:ſic peculiariter vocatur figura quȩdam apud rhetores, de qua vide Fab. Item anticipata opinio, cogitatio & cura quæ iam animum occupauit. Baſil.& Alex.Aphr.de fato. Item apud dialecticos præſumptio:vide Cic. Item præmiſſio membri vnius ad duo vel plura accõmodandi:apud Grammat.

προληπτικὸς,ad anticipationem pertinens.

Προσλαμβάνω,accipio prȩterea. Item aſſumo,adſciſco, adiungo mihi.Xen.Et Plut.in Fab.προσέλαβε διαβολὴν ἀπιστίας. Act.cap.27.προσλαβεῖν τροφῆς,exp.ſumere cibum.

πρόσλημμα,τὸ,quod prȩterea eſt aſſumptum.

πρόσληψις, aſſumptio, ipſa actio aſſumendi. προσλήψεις,apud dialecticos dicuntur propoſitiones ex quibus ad primam propoſitionem aſſumptis oriuntur τὰ ἐπιφερόμενα.

προσληπτικὸς,aſſumptiuus.Τὸ προσληπτικὸν,poſſeſſiuum: apud ſchol.Apollon.

Συλλαμβάνω,comprehendo,complector.Dem.Item prehendo,*id eſt*, manum iniicio in aliquem.Iſocr.συλλαβὼν αὐτοὺς ἀπέκτεινε.Et συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ,cõprehendere abducendũ ad ſupplicium capitis,Iſocr. Luc.Item comprehendo, i. intelligo, percipio.Plat. ¶Item concipio, *de fœmina dictum*,apud Ariſtotelem de gener.animal.l.2. ¶Item adiuuo,opitulor. Cum datiuo: Iſocr. ad Dem.ὁρῶ δὲ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμβάνουσαν. Cum datiuo & genit.Philoſtrat.in heroic. συλλαμβάνω σοι τοῦ ἄθλου.Et cum genit.ſolo:Herodot. in Thal.οἳ οὐκ ἂν συνελάβοντο τοῦ στρατεύματος.Interdũ cum gemino dat.altero perſonȩ,altero rei.Dem. Dicitur & συλλαμβάνω σοι εἰς τοῦτο.Xen.

Σύλληψις,ἡ, comprehenſio, complexio. Item figura quȩdam, de qua vide grammat. Item prehenſio, comprehenſio. Thucyd. Item opitulatio,auxilium. Plut.Item conceptus,*de fœmina.*

Συλλήπτωρ,& συλλήπτειρα,adiutor,& adiutrix.Xen.

Συλληπτικὸς,qui comprehendere poteſt. vnde apud gramm.συλληπτικὰ,nomina collectiua,&c.

Συλλήβδην, (q d.comprehenſim) in ſumma, denique.Plato.

Σύλλαβος,index libri,à comprehẽdendo.Cic.ad At.

Συλλαβὴ ἡ,ſyllaba, quòd literas comprehendat.Luc.

Συλλαβίζω,ſyllabas connecto.Luc.

Decomp. Ασυλληψία, priuatio facultatis concipiendi:(de ea quȩ concipere nequit.)Dioſc.

Ασύλληπτος,qui concipere nequit:apud eundem.

Ασυλλήπτως, more τῶν ἀσυλλήπτων, ſeu eorum quȩ comprehendi non poſſunt.

Δισύλλαβος duabus conſtans ſyllabis.

Επισύλληψις,ſuperfœtatio.

Εὐσύλληπτος,quȩ facilè concipit.

Μεσοσυλλαβέω, complector, ſeu comprehendo medium.Alex.Aphr.

Μονοσύλλαβος,vna conſtans ſyllaba.

Τετρασύλλαβος,quatuor habens ſyllabas.

Τρισύλλαβος,tribus conſtans ſyllabis.

Υπολαμβάνω, ſuſcipio, *in humeros videlicet*.Herodot.Item excipio, (ſicut hoſtem in inſidiis incautum excipimus.)Thuc.lib.8. ὑπολαβόντας πεπλανημένας ἔκοπτον,diſperſas excep. 926
Sic.Res etiam aliqua ὑπολαμβάνειν eam dicitur quam excipit & cui ſuccedit.Philo de vita M.lib.1. ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάττης ἄνεμος ἀποσκεδάννυσι τὰς ἀκρίδας. Sic & Herodot.in Erat.Item excipio alicuius ſermonem,i.reſpondeo.Plut. ¶ὑπολαμβάνειν equum dicimur in curſu,quum eum retinemus & inhibemus. Xenoph. ὑπολαμβάνειν μισθῷ militem dicuntur qui cum bonis ſalariis permulſum aduerſario ſurripiunt & ſubtrahunt. Thuc. lib.7.Significat & ſurripio: apud eundem 5.τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν. ¶Item accipio ſc. in bonam vel malam partem.Greg.τὴν ἄγνοιαν ὑπολαμβάνειν εἰς τὸ εὐσεβέστερον. ¶De animo dictum ſignificat ſuſpicor, coniicio, exiſtimo,puto,Dem.pro cor.καὶ γὰρ οὔπω πως ὑπείληφα.

Υπόλημμα, quod ſuſceptum eſt.Item cõceptus.Plut.

Υπόληψις, reſponſio qua aliquem excipimus: vnde

ἐξ ὑπο-

ἐξ ὑπολήψεως, alternis, ita vt alter alterum excipiat. Pl. Itē ſuſpicio, opinio, exiſtimatio de aliqua re. Ari.
ὑπόληπτος, de quo opinio concipitur aut concipi poteſt, ſeu concepta eſt. Alex. Aphr.
Decomp. Εὐυπόληπτος, qui facilè cogi poteſt & congregari.
προϋπολαμβάνω, prius exiſtimo, prius animo concipio & præſumo.

Compoſita, ſine præpoſit. ac primùm ex λῆμμα.

Δίλημμα, τό, dilemma: argumentum ab vtraque parte concludens aduerſarium: complexio Ciceroni, i. in qua vtrum conceſſeris, reprehenditur. Sic autem dicitur, quoniam duabus propoſitionibus ſeu λήμμασι, coniunctione *aut* copulatis in medium proferri ſolet.
Διλήμματος, ex dilemmate conſtans.
Μονολήμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, vnico tantùm lemmate cōſtans: vt μονολήμματος συλλογισμός, ſyllogiſmus vnius propoſitionis: vt enthymema, in quo vno poſito lemmate infertur concluſio. Alex. lib. 1. Top.

Compoſita ex λῆψις & ληπτός, itidem ſine præpoſitione.

Αληπτος, ου ὁ καὶ ἡ, qui captus non eſt, aut capi nequit. Thuc. ¶ Item irreprehenſibilis qui in nullo maleficio deprehendi poteſt. Thuc. lib. 1. ¶ Item incomprehenſibilis, qui percipi non poteſt. Plut.
Αλήπτως, ita vt capi ſeu comprehendi nequeat.
Δορύληπτος, haſta prehenſus aut captus. Dicitur & δορίληπτος, & δουρίληπτος. Soph. in Aiace.
Decomp. Αδορύληπτος, haſta non captus, ſeu qui haſta capi nequit.
Δύσληπτος, captu difficilis. Luc. Item qui comprehendi & percipi difficulter poteſt. Plut.
Δωρολήπτης, ου, ὁ, qui munera accipit. Prouerb. 15.
*Εκλήπτωρ, exceptor, ſuſceptor, in Aut.
Εργολήπτης, idem quod ἐργολάβος (de quo in ſequenti claſſe compoſ.) Poll. l. 7.
Ερωτοληψία, perditus amor quo quis captus eſt.
Ερωτόληπτος, perdito amore captus. Suid.
Εὔληπτος, qui facilè capi poteſt, captu facilis. Xen.
Εὐλήπτως, ita vt facilè capi queat. Xen.
Θεοληψία ας, ἡ, numinis afflatus ſeu inſtinctus.
Θεόληπτος, numine afflatus. Plutarch. Accipitur etiam in malam partem, apud eundem. Plutarch. de Herodoto.
Μουσόληπτος, à muſis afflatus. Plut. de virt. mor.
Νυμφοληψία, lymphatio, furor quo corripitur qui effigiem nymphæ ſeu ſpeciem è fonte viderit.
Νυμφόληπτος, nympharum ſpiritu correptus, lymphatus. Plat. in Phæd.
Οἰνόληπτος, (q. d. vino captus) vino correptus & obrutus, ebrius, vel ebrioſus. Plut. de educ. puer.
Προσωποληψία, perſonæ acceptio, quum magis huic fauemus quam illi, ob circumſtantiam aliquam ſeu qualitatem externam ei inhęrentem, puta genus, dignitatem, opes, patriam, &c. Rom. 2. c. 6.
Προσωπολήπτης, perſonarum acceptor. Act. c. 10.
προσωποληπτέω, perſonarum rationem habeo, perſonas reſpicio. Iacobi cap. 2.
Decomp. Απροσωπολήπτως, citra perſonarum reſpectum. 1. Pet. 1.
927 *Συναντιλήπτωρ, qui opitulatur, qui opem fert & auxiliatur. In nouell. conſt. Leon. Imp.
Φοιβόληπτος, q. d. à Phœbo correptus, Phœbi numine afflatus. Plut. Pro eodem dicitur ab Herodoto Ionicè φοιβόλαμπτος.
Φρενόληπτος, mente captus. Suid.

Compoſita ex nomine λαβή, vel aor. 2 ἔλαβον, itidem ſine præpoſitione.

Αλαβής, έος, ὁ καὶ ἡ, in quo nihil eſt quod prehēdi queat, anſa ſeu manubrio carens, vel qui prehendi nequit.
Δεξιολάβος, ſtipator, ſatelles, Act. 23.
Εργολάβος, qui opus faciendum ſuſcipit ſeu conducit, redemptor. Plut. Item ἐργολάβοι, ſycophantę & quadruplatores.
Εργολαβία, operis faciundi ſuſceptio, redemptura.
Εργολαβέω, ῶ, opus faciendum ſuſcipio, redempturas facio: vt mancipes & conductores ſolent. Xen. Dicebantur ἐργολαβεῖν, interpretes etiam & ſequeſtres qui iudiciis corrumpendis aut eiuſmodi maleficiis ſuſcipiendis operam ſuam locabant.
Decomp. Αντεργολαβέω, ῶ, cum alio contendens ἐργολαβέω, æmulus alicui ſum in operis faciendis redemptura: apud Athen. lib. 14.
Ενεργολαβέω, ῶ, idem quod ἐργολαβῶ ἔν τινι, & quęſtū aliqua in re facio. Æſchin. in Cteſiph.
Εὐλαβής, bonam ſeu commodam anſam habens, ſeu bonas anſas, metaphoricè apud Lucianum, πενία δὲ εὐλαβὴς καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐξ ἁπάντος τοῦ σώματος ἐκπεφυκότα ἔχουσα. ὁ δὲ πλοῦτος, δυσκάθεκτος, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν. ¶ Item qui bene res capeſſit. Suid. & Etymol. ¶ Item qui timidè ad agendam rem aliquam accedit, timidus, circumſpectus, cautus. Philo de vita Moſ. lib. 1. καὶ ἅμα τὴν φύσιν εὐλαβὴς ὢν ὑπεστέλλετο, natura paulò timidior. Plut. in Pericle, περὶ τὸν λόγον ἦν εὐλαβής, ad dicendum timidè accedebat. Item in Pericle dicit medicum morbis interdum ἡδονὰς εὐλαβεῖς προσφέρειν τῇ σωτηρίᾳ, cautas voluptates quaſdam aut iucunda quędam adhibere. Et τὸ εὐλαβὲς, timiditas circumſpecta, cautio. Herodian. lib. 2. ¶ Εὐλαβὴς apud Eccleſiaſt. ſcriptores & in Teſt. noui libris, circumſpectus & cautus circa ea quę ad cultum diuinum pertinent: religioſus, pius: vt Lucę c. 2. Syn. epiſt. 67.
Εὐλαβῶς, timidè, cautè: vt εὐλαβῶς ἔχω τοῦ εἰπεῖν, non audeo dicere, vereor dicere. Item religioſè, apud Dem. contra Midian.
Εὐλάβεια ἡ, timiditas circumſpecta, qua quis vtitur ad res aggrediendas, ſeu in rebus agendis, circumſpectio. Plut. in Camillo, ἡ δ' εὐλάβεια καὶ τὸ μηδὲν ἀγαν, ἄριστον μετ' εὐλαβείας, cautè, religioſè. Plut. in ſymp. εὐλάβειαν ποιεῖν, cauere. Soph. Cum genit. exp. cauta vitatio, declinatio circumſpecta. Plato de leg. εὐλάβεια πληγῶν. ¶ Εὐλάβεια, conſideratio: vt apud Soph. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἔνεστιν εὐλάβεια τῶν πονουμένων: apud Herodian. lib. 5. δι' εὐλάβειαν ἡσυχαζόντων exp. metu, quieſcentium. ¶ Εὐλάβεια, religio, pietas in Deum. Plut. in Cam. τὴν τοῦ Αλβίνου, πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβειαν.
Εὐλαβέομαι, οῦμαι, caueo, religio mihi eſt, religioſè caueo ne. Plato in epiſt. εὐλαβοῦμαι μὴ ἐμπέσω, caueo ne incidam. Item cum infinit. apud eundem Plat. εὐλαβοῦμαι μηδὲν ποιεῖν γείτονι διάφορον, caueo ne. Item εὐλαβοῦμαι περὶ, cautus ſum in, cautè verſor in, Plato de leg. ¶ Item, timeo, metuo, vereor. Plut. Περικλῆς νέος ὢν σφόδρα τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο. Itē cum infinit. Soph. εὐλαβοῦμαι πεσεῖν, timeo ne cadam. Apud Plat. de leg. εὐλαβεῖσθαι θεὸν, Deum reuereri. ¶ Item cautè fugio, religioſè declino: vel ſimpl. fugio, vito. Iſoc εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσι, fuge & auerſare calumnias. ¶ Εὐλαβεῖσθαι religione teneri, apud Æſchin. οὐ περὶ τούτων προὔλεγεν εὐλαβεῖσθαι καὶ πέμπειν εἰς Δελφούς.
Decomp. Ανευλαβής, non timens ſeu verens: irreuerens, irreligioſus: vel etiam incautus, incircumſpectus Greg.
Διευλαβέομαι, οῦμαι, metuo, vel caueo. Plat. Item reuereor, colo, apud eundem.
Εξευλαβέομαι, οῦμαι, vereor, caueo. Eur.
Μεσολαβέω, medium capio, vel in medio curſu prębendo, intercipio, anteuerto. apud OEcum. in act. 29.
Μεσολαβέομαι, in medio curſu intercipior, Suid.
Μεσολάβιον, ου, τό, inſtrumentum quoddā mathemati-

cum.apud Vitruu.lib.c.3.

Ὀξυλαϐὴς, έ૭-,ὁ κὴ ἡ, velociter prehendens aut capiens, ſeu in captura aut in capienda prẹda celer. Ariſtot. hiſt.an.l.9.c 34.

Ὀξυλαϐέω,ῶ, celeriter prehendo, celeriter capeſſo & aggredior.

928 Ὀξυλάϐεια, ſtudium celeriter aliquid capeſſendi & aggrediendi. Euſtathius.

Ὀξυλάϐ૭-, qui citò prehendit, celer in aliquo negotio capeſſendo & exequendo. Euſt.

Παντολάϐ૭-, qui omnia accipit, vel potius ex omnibus accipit.

Ῥινολαϐὶς, ίδ૭-, ἡ, inſtrumentum quo naſus arreptus torquebatur. Suid.

Σαρκολάϐ૭-, (q.d. carnis prehenſor) forceps, inſtrumentum chirurgi. Paul. Ægin.l.6.

Σαρκολαϐὶς, ίδος, ἡ, idem apud Dioſc. & in Hippiatr.

Τριχολαϐὶς & τριχολάϐιον, volſella: à capiendis pilis. Aët.

Χειρολαϐὶς, ίδος ἡ, ſtiuæ pars: nimirum cauum illud cui manum arator immittit. Poll.

ΛΑΜΙΑ, ſeu λαμία, beſtia quędā. Plin. lamias à Græcis numerari ait in planorum piſcium altero genere quod pro ſpina cartilaginem habet. Nicander Colophonius ἐν ταῖς γλώσσαις ſcribit τὸν καρχαρίαν piſcē vocari etiam λαμίαν & σκύλλαν. Sunt qui lamiam eſſe dicant animal facie muliebri, ab inferiore parte pedibus equinis. Philoſtr.l.4 λαμίας inter τὰ φάσματα, numerat. Vide & Diodorum Siculum, l.20.

ΛΑΜΠΩ, F. ψω, luceo, ſplendeo, fulgeo. Ariſtot. Item metaphoricè, apud Plat. ep.7. διὰ πάντων ἀνθρώπων, λάμψασα δόξα.

Λάμπομαι, idem quod λάμπω: vel ſplēdeſco, illuceſco, illuminor, illuſtror. Hom. Ariſtot. Iliad.σ. Neutraliter apud Ariſtot. in Ran. πυρὶ γοῦν λάμπεται ἅπαν τὸ πρόσωπον, igneo fulgore coruſcat.

λάμψις, εως, ἡ, ſplendor, fulgor. Naz.

λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, falx fulgens. Hom. Xen. Plut.

Λαμπὰς, άδος ἡ, lampas, falx, funale. Athen. Plut. Sic dicitur etiam in meteoris ſpecies, quędam phantaſmatis. Ariſtot. de mundo. ¶ λαμπάδες ſunt etiam tormentorum genus apud Cyrill. ¶ λαμπὰς appellata fuit etiam ἡ λυχνὶς ἀγρία. apud Dioſc.

λαμπάδιον, ου, τὸ, parua lampas, facula, funale. Plat.

λαμπάδια, dicuntur etiam linamenta quę vulneribus induntur. Ariſtoph. in Acharn. ¶ λαμπάδιον numeratur etiam inter perſonas comicas, quæ crinium plexus geſtant in acutum deſinentes inſtar lampadis, Poll.l.4.

λαμπαδοῦχομαι, lampada fero, apud Suid.

λαμπαδίζω, lampadem ferens curro, ſchol. Ariſtoph

λαμπαδιστὴς, οῦ, ὁ, qui facem geſtat, apud eundem.

Λάμπ૭-, ου, ὁ, aurorę equus quidam, à fulgore & ſplendore dictus Ody.ψ. Sic etiam dictus fuit Hectoris equus quidam. Ilia.θ. Item alter equorum ſolis, teſte ſchol. Soph.

Λαμπηδὼν, όν૭-, ἡ, ſcintilla. Heſych.

Λάμπη, ſeu λαμπὴ, ἡ, craſſior ſpuma vino innatans: à nitore & candore dicta. Erot.

λαμπώδης, ε૭-, ὁ καὶ ἡ, in quo ſpuma innatat, apud eundem.

λαμπηρὸς, ſpumoſus, ſpumeus. Gal.

Λαμπετάω, idem quod λάμπω. Il.α.

*Λαμπέτις, ιδος, ἡ, fulgens, lucidus. Lucian.

Λαμπρὸς, ᾶ, ὁ, ſplendidus, fulgidus, clarus. Hom. Thucy. Item ſplendidus, magnificus. Dem. At λαμπρὰ ἐλπὶς, ampla ſpes & λαμπρὸς ἐν ἐλπίσι, qui amplam ſpē animo concepit, cui luculenta ſpes affulſit. Plut. in Artox. Item clarus, illuſtris (de nominis fama) vel præclarus. Iſocr. Item clarus, i. ita vt exaudiri poſſit. Plut. λαμπρὸς ἄνεμος, exp. ventus vehemēs. Syn. ep.4.

λαμπρῶς, ſplendidè, luculenter, clarè. Item ſplendidè & magnificè. Xen. Hell.2. Item clarè, apertè. Syn. ep.67. Item apertè, manifeſtò, φανερῶς (pauló alia ſignif.) Thuc. lib.2.

λαμπρότης, ητος, ἡ, ſplendor, fulgor, claritas. Plutarch. ſymp. lib.1. Item ſplendor nominis, ſeu illuſtre nomen, claritas. Iſocr. in Helen. encom. Item λαμπρότης, apud Hermog. orationis ſplendor, ſplendidum dicendi genus.

λαμπρύνω, ſplendorem affero, lucidum & clarum reddo. Item magnificè me oſtento. Xen.

λαμπρύνομαι, illuſtror, lucidus & ſplēdidus reddor, Xenoph. Dicitur etiam de oculis quum clariores 929 redduntur. Ariſtoph. Item illuſtror, nobilitor, clarus reddor. Theocrit. Idem magnificentiam oſtento, largitionis ſplendore me illuſtro. Ariſtot. Dicitur & de oſtentatione magnificentiæ geſtus & ſermonis, apud Hermog. Exponitur etiam, ſplendidè verba facio, apud Plutarch. de Herodot. πολλὰ περὶ τῶν Μηδικῶν λαμπρυνόμενον ἔργων, multa magnificè diſſerentem.

*Λαμπρυντικὸς, vim habens illuſtrandi & nitidum reddendi. Dioſc.

Composita: ac primùm ex λάμπω.

Ἀλαμπὴς, ſplendoris & fulgoris expers.

Ἀειλαμπὴς, έ૭-, ὁ κὴ ἡ, ſemper ſplendens & fulgens. Naz.

Ἀλάμπετος, idem, Hom.

Ἀναλάμπω, reluceo, refulgeo, fulgorem & ſplendorem edo ſeu emitto. Xen. Et metaph. apud Plut. de ſolert. anim. ἄφνω γὰρ αὖθις ἧκε καὶ ἀνέλαμψε, & iterum emicuit, ſub. vox.

*Ἀνάλαμψις, fulgor. Plut.

Ἀντιλάμπω, è contrario ſplendeo ſeu fulgeo, ſplendorem ſeu fulgorem reflecto. Greg. (de ſole & planetis loquens) οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν, ὁ δὲ ὑπερλάμπει.

Ἀντίλαμψις, ἡ, luminis reciprocatio. Plut.

Ἀπολάμπω, emico, effulgeo, refulgeo, ſplendeo, Iliad.χ. Item eiaculor, emitto: vt ἀπολάμπειν αὐγὴν, apud Lucianum eiaculari ſplendorem.

Ἀπολάμπομαι, idem quod ἀπολάμπω, id eſt refulgeo, Hom.

Decomp. Συναπολάμπω, ſimul effulgeo. Luc.

Διαλάμπω, perſplendeo, ſplendore & fulgore penetro. Ariſtoph. Item ſplendeo inter, interluceo, interniteo. Iſocr.

Διαλαμπὴς ſplendens, perſplendens, internitens.

Dec. Ἐπιδιαλάμπω, perluceo, eluceo per. Theophr.

Εἰσλάμπω, illuceo: de ſole irradiante. Theophr.

Ἐκλάμπω, eluceo, effulgeo, emico. Plat. apud Naz. ἐκλάμπωμεν τοῖς ἄλλοις, aliis lucem præbeamus. Et cum accuſat. rei apud eundem, ἐκλάμποι πρότην τὴν τοῦ φωτὸς τούτου δύναμιν, fulgendo edit. Ἐκλάμπειν dicitur etiam cuius nominis ſplendor maiore laude eniteſcit. Plut. de Cic. δι' εὐφυΐαν ἐκλάμψας καὶ λαϐὼν ὄνομα.

Ἐκλάμπεσθαι, illuſtrari: apud Dion. de angelis.

Ἔκλαμψις εως, ἡ, fulgor, vel fulgor emicans.

Συνεκλάμπω, (decomp.) ſimul illuſtro, ſimul effulgeo. Plut.

Ἐλλάμπω, illuceo. Themiſt. Item illuſtro.

Ἐλλάμπομαι, illuminor, illuſtror. Themiſt. Apud Theologos ἐλλάμπεσθαι ſignificat diuinitus doceri & illuminari. Dion. τοὺς τῶν ὄντων οἰκείως ἐλλάμποντας λόγους, diuinitus illuſtrati cauſas rerum percipiunt. Item cum dat. vt apud Naz. ἐλλαμπόμενοι τῇ τριάδι, trinitate illuſtrati. Ἐλλάμψασθαι, illuſtrari, rerum gerendarum ſplendore ſe illuſtrare, magnificentiam ſuam oſtentare. Hermog.

Ἔλλαμψις, εως, ἡ, ſplēdor, fulgor: claritas. Item illuminatio,

natio, ſeu doctrina diuina & inſpirata, qua diſcuſſis humanę ignorantiæ tenebris, mens diuinitus ſplendore quodam illuminatur & illuſtratur.

Ἐπιλάμπω, ſuperfulgeo, luceo ſeu ſplendeo ſuper aut poſt. Xen. Metaphoricè dicitur ἐπιλάμψαντος τοῦ ἔαρος, appetente verno tempore. Item tranſitiuè, illuſtro: vt Apollon.

Ἐπιλάμπομαι, deſuper fulgeo, ſeu ſimpl. fulgeo. Ap.

Ἐπίλαμπος, illuſtris, apparens, euidens. Suid.

*Εὐλαμπὴς, bene ſeu pulchrè ſplendens: ex Polem.

930 Καταλάμπω, illuſtro, illumino. Lucianus in Cauc. οὐχὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτοῖς, illuſtrare ipſos ſeu lucere ipſis. Apud Ariſtid. κατέλαμπον καμηλοι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, exp. conſpiciebantur auro & argento fulgentes.

καταλάμπομαι, illuminor, illuſtror. Greg. Item neutraliter, fulgeo. apud Alex. Aphr.

Κυνολαμπὶς, dicitur cicindela & noctiluca: quòd nates ei luceant. Heſych.

Νυκτιλαμπὴς, noctu lucens: epith. Lunæ, apud D. Halic.

Παραλάμπω, à latere ſplendeo, vel parum fulgeo.

Παράλαμψις, ἡ, cicatrix in nigro oculi reſplendens. Galenus.

Περιλάμπω, circumfulgeo. Act. 26. Interdum actiuè, vndique illuſtro, ſplendore ac lumine circumfundo, colluſtro. Greg.

Περιλάμπομαι, vndique illuſtror, lumine & fulgore circumfundor. Greg. Interdum neutraliter, circumfulgeo, circumcirca ſeu vndique fulgeo & ſplendeo. Luc.

περίλαμψις, fulgore circumfuſus. Greg.

περιλαμπὴς, vndique ſplendidus. Plut.

Προλάμπω, ſplendorem & lucem prodo, illuceo. Syneſ.

*Προσλάμπω, Plut.

*Πρόσλαμψις, à προσλάμπω, fulgor, illuſtratio. Epicu.

πυριλαμπὴς, igne micans vel ſplendens. Epigr.

πυριλαμπὶς, noctiluca, genus inſecti inſtar ignis ſplendens. Suid.

Συλλάμπω, ſimul luceo. Nonn.

σύλλαμψις, colluſtratio. Plut.

*Συνεκλάμπω, ſimul effulgeo, ſimul illuſtro. Plut.

Ὑπερλάμπω, præluceo, præradio, i. fulgore ſupero, ſuper alios clarus & conſpicuus ſum. Greg.

Ὑπολάμπω, ſubluceo, ſubtus luceo: vel aliquantum luceo. Plut. Item in paſſ. ὑπολάμπεται, ſubfulget. Apol. in Arg.

Ὑπολαμπὴς ſublucidus, ſubfulgidus: vel aliquantum fulgidus. Heſiod. in Aſp.

Compoſita ex λαμπρὸς & λαμπρύνω.

Ἀπολαμπρύνω, ſplendidum reddo, illuſtro.

Ἀπολαμπρύνομαι, ſplendidus reddor, illuſtror. Herodot.

Ἔκλαμπρος, ὁ καὶ ἡ, lucidus, fulgidus.

Ἐκλαμπρύνω, exclaro, illuſtro.

Ἐκλαμπρύνομαι, clareſco: illuſtrior & clarior euado Syn. ep. 110. Exp. etiam, glorior.

Ἐλλαμπρύνομαι, ſplendeſco, clareſco. Item magnificentiam oſtento, largitionis ſplendore me illuſtro, Phalar. Item ſplendida & magnifica oratione vtor. Hermog.

Ὑπέρλαμπρος, ſupra modum ſplendidus & illuſtris. Ariſtoph. ὑπέρλαμπρον ὀλολύζειν, ſupra modum clara voce eiulare. Dem. pro cor.

Ὑπερλαμπρύνομαι, ſupra modum in alacritatem me compono & magnificè geſtio. Xen.

ΛΑΜΥΡΟΣ, οῦ, ὁ, ſiue λάμυρος, ου, ὁ, diſertus, loquaculus, lepidus, facetus, Athen. ¶ Item in malam partem, impudenter loquax, procaciter lepidus, ſcurrilis. apud Suid. Item generalius, procax, impudens, proteruus, modum excedens audacia. Plut. Et apud Athen. γαστὴρ ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδὲν. Mare etiam & lacus vocant λαμυροὺς, à vaſtitate quaſi impudente. Syn. ep. 148. Τὴν μεγάλην λίμνην τὴν λαμυράν.

Λαμυρῶς, diſertè, lepidè, ſeu loquaciter, ſcurriliter, procaciter, proteruè. Xen. in ſymp.

Λαμυρία, ἡ, facundia, lepôres. Item loquacitas. Item procacitas, proteruia, impudentia. Plut. ¶ Exponitur etiam puritas, limpiditas.

ΛΑΞ, (aduerb.) calce ſeu calcibus, extremo pede. Luc. in Lexiph. λὰξ πατήσας ᾤχετο. Λὰξ dicitur de ea etiã plantę parte, quę in digitos deſinit. Od. ρ. 931

Λακτίζω, calce pulſo vel premo, calcitro. Pind. πρὸς κέντρον λακτίζειν, aduerſus ſtimulum calces iactare. Cum accuſat. ſignific. etiam calce peto ſeu calcibus inſulto: vt Demetr. Phaler. οὐ δὲ βαδίζοντες, ἀλλ' ὡς λακτίζοντες τὴν γῆν. Additur aliquando & datiuus inſtrumenti: vt Od. σ. λακτίζων ποσὶ γαῖαν.

λακτίζομαι, calcibus petor, calcibus verberor. Luc. Accipitur & pro, calcor. apud Syn. ep. 44.

λακτιστὴς, οῦ, ὁ, calcitro. Xenop. λακτιστικὸς οῦ, ὁ, pro eodem: vt λακτιστικὰ ζῷα & λακτιστικὰ ὑποζύγια, quæ calcibus verberare & cædere ſolent.

Λάκτις, ſtimulus, ſcutica. ¶ Itẽ tudicula, piſtillum. Callimach. Item tudicula, ſpatha, cochlear quo aliquid in mortario aut olla miſcetur & agitur. Nic.

Compoſita.

Ἀντιλακτίζω, recalcitro, calcitrantem viciſſim calcibus peto. Plut. ἀέρος κνίσσ' ἀντιλακτίζουσα καπνοῦ.

Ἀπολακτίζω, calce ferio, calce repello. Luc. Item deſpicor tanquam calce repellens, apud Areopagitam.

Ἀπολακτισμὸς, calcitratio. Plut.

Διαλακτίζω, calcitrando deiicio ſeu repello. Theocr.

Ἐκλακτίζω, calces in ſublime iacto. Ariſtoph. Item reiicio calcibus impetendo. Theophyl. ep. 13.

Ἐκλάκτισμα, τὸ, & ἐκλακτισμὸς, οῦ, ὁ, ſaltationis genus quod fiebat calcibus in altum iactatis. Poll.

ΛΑΟΣ, οῦ, ὁ, turba, populus. Iliad. γ. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν. Syneſ. epiſt. 57. καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ περιεστώτων λαῶν, coram congregato & circumſtãte populo, ſeu turba & multitudine. Quidam à λᾶας deriuant, eo quòd iactis in auerſum lapidibus Deucalion & Pyrrha λαοὺς repararint. Euſta. deriuat etiam à λα epitatico & αὔειν, i. φωνεῖν, quoniam πολύφωνος, eſt ὁ λαός.

Λαώδης εος ὁ καὶ ἡ, popularis.

Λεὼς, ὼ, Atticè pro λαὸς, vt νεὼς pro ναὸς. Soph.

Compoſita.

Ἀγελεία ἡ, Palladis epithetum. Ili. δ. παρὰ τὸ λεὼν ἄγειν, à ducendo populo, quippe quæ ſit ἡγεμονική, vide & in comp à λεία.

Ἀγεσίλαος, vel ἀγεσίλας, vocatur orcus, apud Callim. ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαούς. Dicitur etiam ἀγεσίλας.

Ἀρχέλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, populi rector. Ἀρχέλας ου ὁ, idem. Ζεύξιλεως, cui ſubditi ſunt populi. Suid. & Heſych. ex Soph. in Andromeda. Ab Heſ. exp. etiam ζευκτὸς λαός.

ΛΑΠΑΖΩ, & λαπάσσω, ſiue λαπάττω, euacuo, inanio. Galen. καὶ τῶν ἐδεσμάτων ὅσα λαπάττει τὴν γαστέρα. Athenæus à λάπτω deducit, quod itidem ſignificat euacuo. Exponitur etiam, mollio, λαγαρὸν ποιῶ. Heſych. & Erot.

Λαπάζομαι ſiue λαπάττομαι, euacuor. Ariſtot. Item mollior.

λάπαγμα, τὸ, idipſum quod euacuando educitur. Heſ.

λαπαγμὸς, οῦ, ὁ, euacuatio, exinanitio. Heſych.

λάπαξις, εως, ἡ, idem. Ariſtot. phyſ. & in probl.

Λάπαθος, ου, τὸ, & λάπαθον, ου, τὸ, foſſa, terræ ſulcus euacuando excauatus. Euſtat. Suidæ autem neutro gen. 932

λάπαθον eſt ὄρυγμα εἰς θηρίων ἐνέδραν. ¶ Eſt & her-

bæ nomen ſic dictę quòd ventrem euacuet & emolliat.Dioſc.l.2.c.111.

Λαπαρὸς ῦ,ὁ, vacuus,inanis. Ariſtot. Item tenuis,mollis.Hippocr. λαπάρη & λαπαρὸν dicitur ea pars corporis quæ poſita eſt inter coſtas nothas & oſſa quæ ad ilia pertinent,quòd inanis ſit & deſideat.

λαπαρῶς,inaniter,κενῶς.Gal.

Ἀλαπάζω, idem quod λαπάζω, ex eóque factum pleonaſmo τῦ α teſte Euſt. Plerunque ſignificat vaſto & diripio,ſpolio apud Hom.

Ἀλαπάζομαι,vaſtor,diripior.Il.ω.

Ἀλαπαδνὸς,ῦ,ὁ, vaſtatu & direptu & expugnatu facilis.Hom.

Compoſita:ac primùm ex λαπάζω ſeu ἀλαπάζω.

Ἐξαλαπάζω,euacuo,exinanio. Od.ι.μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας. Item vaſto,diripio.Il.α.

Ἐκλαπάζω,idem cum λαπάζω.Æſchyl.

Ὑπολαπάζω, ſubtus euacuo, euacuando ſubduco, aliquantum euacuo.Etym.

Compoſita ex λάπαθον.

Βυλάπαθον,lapathũ radicis altitudine à ſatiuo differẽs.

Ἱππολάπαθον,lapathum ſatiuo maius:vide Dioſc.

Ὀξυλάπαθον,genus lapathi:ſic dictum quòd folia ſatiuo habeat acutiora.

Ὑδρολάπαθον, lapathum in aqua natum : lapathum aquaticum.Vide Plin.lib.20.c.21.

ΛΑΠΗ,ης,ἡ,pituita.Hippocr.

ΛΑΠΙΖΩ, inſolentius & arrogantius me effero,iacto me.Etymol. Innuit Heſych.deriuatum eſſe παρὰ τοὺς λάπιθας,quę gens fuit Theſſalica ferox.

Λάπισμα,τὸ,iactantia Vtitur Cicero ad Att.

Λαπιστὴς,ῦ,ὁ, iactator, gloriator, nugax,mendax,temerarius:idem delicatus & mollis, nihil penſi habens. Heſych.Suid.

λαπιστεία,ἡ,exp ἡ θέλυπτα διαχεῖσθαι,ῥεμβομένη,μετεωριζομένη Suidas.

ΛΑΠΤΩ, F.ψω, lambendo bibo more canum,luporum & animantium τῶν καρχαρόδων. Ariſt. hiſt. anim. lib.8. Vox eſt fictitia à ſono quem canes & lupi bibendo edunt. Plut.de ſolert. anim.καὶ τὸ ὕδωρ λάπτουσι παρεθύμως. ¶λάψαι, eſt etiam plenis ſe proluere poculis ;confertim ſe ingurgitare mero.Athen.

¶λάπτειν eſt etiam euacuare , exinanire,ἐκκενοῦν,vt tradit Euſt.

Compoſita.

Ἀπολάπτω,lambendo abſorbeo,Ariſtoph.

Ἐκλάπτω,lambendo ebibo ſeu exorbo.Ariſtoph.

ΛΑΡΙΝΟΣ,ῦ,ὁ,ſaginatus:vt λαρινοὶ βόες & σύες,apud Ath.Apud Ariſtoph.ζητῶν λαρινὸν ἔπος ὃ τὴν τύπων θραυσῇ ψυχὴν.pro μέγα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν, inquit Suidas. ¶Ab eodem exponitur etiam iucundus, ſuauis, vt λαρὸς, ex quo etiam quidam hanc vocem deriuant.

Λαρινεύω,ſagino.λαρινεύεσθαι,ſaginari:apud Sophr.

ΛΑΡΚΟΣ,ῦ,ὁ, corbis è vimine plexus quo carbones ferunt, interdum & caricas. Ariſtoph. Exponitur & generalius,φορμὸς,κόφινος.

Λαρκίδιον,ου,τὸ,apud Ariſtoph.paruus corbis.

ΛΑΡΝΑΞ ακος,ἡ, capſa,arca,loculus, conditorium. Hom.Thucyd.Ioſeph.

ΛΑΡΟΣ, ου, ὁ, larus, ſeu grauia:auis de qua Ariſtot. hiſt.anim.lib.5.ca.9. Auis hęc rapax eſt & vorax:vn-

933 de Ariſtoph. in Nub. Κλέωνα τὸν λάρον δῶρον ἑλόντες καὶ κλοπῆς, Cleonem larum ſeu grauiam,*hoc eſt*,hominem auarum & rapacem ſeu furacem.Sunt etiam qui homines ſtupidos λάρους appellari dicant à ſtupiditate eius auis. ¶λαρὸς,ῦ,ὁ, iucundus,gratus,voluntati noſtræ acceptus. Apollonij enim ſchol.à λωτὸ θέλω, deriuat : alij quaſi λίαν ἀρεστὸς dictum volunt. Odyſſ.μ. λαρὸν πεπυκοίμεθα δόρπον. Et in ſuperlatiuo gradu,λαρώτατος.Odyſſ.β.

*Λαρὸς,dulcis.Theocr.

ΛΑΡΥΓΞ,υγγος,ὁ, guttur,colli pars anterior,oppoſita τῷ στομάχῳ. Ariſtot. Gal. comment. in Aphor.λάρυγγα vocari ſcribit , veluti caput & oſtium aſperæ arterię.Thomas Magiſter λάρυγγα eſſe dicit eam partem per quam cibus in ſtomachum intrat : dicente Ariſtophane in Ranis , Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ᾽ ἄν ἐκτέμοιμί σου ὧ τοὺς κόλικας κατήσθιες Idem tamen Ariſtoph. λάρυγγα etiam appellat vocis vehiculum ſeu meatum.in equit.

Λαρυγγίζω, latius diducto gutture vociferor & clamito. Demoſt. Ponitur & cum accuſatiuo apud Ariſtoph. λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας,occlamabo rhetoribus.

Λαρυγγισμὸς, ῦ,ὁ, clamor & vociferatio quæ fit gutture latiùs diducto.

λαρυγγιστὴς,ῦ ὁ,vociferator,vel vorator,lurco.Athen.

λαρυγγιάω,idem ferè quod λαρυγγίζω.Agath.

ΛΑΣΑΝΟΝ, ου, τὸ, idem quod χυτρόπους.Heſych. Suid. Poll. Expon.etiam,olaca,ſella familiaris:locus aut vas ad deponendum ventris onus,apud Heſych. & Poll.lib.10.cap.9.

ΛΑΣΘΗ,ης,ἡ, ſanguis, apud Suidam. ¶Ab Heſych. exp & illuſio,contemptus,contumelia.

Λάσθων,maledictis inceſſens. λάσθαι,ludificari,deſpectui habere,conuitiis proſcindere,Heſych.

ΛΑΣΙΟΣ,ῦ,ὁ καὶ ἡ,hirſutus, hirtus,hiſpidus,ſetoſus. Iliad.ω.οἷς λάσιος μέγας. Theophyl. epiſt.15. νεανίας τὸ περιστέρνιον λάσιος.Id quia virilitatis & animoſitatis ſignum eſſe putatur, cor etiam λάσιον appellatur, i. animoſum,virile.Iliad.π. Terra etiam & locus aliquis λάσιον dicitur qui herbidus eſt,arboribúſque & fruticibus conſitus.Xen.Hell 4.καὶ γὰρ ἦν λάσιον τὸ χωρίον.Apud Hippocr.τὸ λάσιον.Gal.exponit σινδόνα, ſindonem ſeu linteum.

Λασιῶνες,loca dẽnſa & arbutis hirta ſeu teſqua.Nic.

Λάσια,Pollux lib 7.c 16. vocata fuiſſe ſcribit mantilia hirſuta,& lanugine quadam hirta,ex Sapph.

Λαισήϊον , clypeolus, parmula : volunt eſſe ἀσπιδίσκιον θυρεοειδὲς ἐκ λασίων βυρσῶν αἰγείων. vnde & nomen. Vide & in λαιός.

Περιωτάλασιος,(*comp*.)apud Heracl.ex Platone legi dicitur pro ὁ περὶ τὰ ὦτα λάσιος , circum aures hirſutus.

ΛΑΣΚΕΙΝ,Heſych.dicere,loqui.¶Item probroſe & cum conuitiis dicere , maledictis inceſſere.apud Eurip.in Andromache.ξένης δ᾽ ὕπερ τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους;

ΛΑΤΑΞ , αγος , ἡ, Heſychio ſonitus ſeu ſtrepitus qui inter cottabizandum editur. Apud Athen.lib. 12. λάταξ ſiue λατάγη dicitur quod excidit ex poculo. ¶λάταξ eſt nomen animalis quadrupedis amphibij , aerem non humorem recipientis,crocodili more.Vide Ariſtot hiſt.anim.l.8.c.5.

Λαταγεῖν, ſonitum reddere effuſis ταῖς λάταξιν.Luc.

ΛΑΤΟΣ,ῦ,ὁ,latus piſcis,apud Athen.l.7. 934

ΛΑΤΡΙΣ,εως,ὁ, vel ἡ,ſeruus, famulus:ſerua, famula. Athen.Syneſ. Exp.etiam mercenarius,apud Euſtat. ex Ariſtoph.grammat.

Λατρεύω,ſeruio,famulor. Xenoph. Vſurpatur & metaphoricè:

phoricè:vt ἡμῖν λατρεύειν, Phocyl. & τῷ κάλλει λατρεύειν, Iſocr. in Helen. Item ſeruiliter colo. Luc. Apud Eccleſiaſticos ſcriptores accipitur *pro* religioſè colo: vt apud Damaſc. & paſſim in nouo Teſtamento: vnde λατρεύοντες vocantur cultores Dei. in epiſt. ad Hebr. Sunt qui deriuent à λα particula intenſiua & verbo τρέω, *id eſt*, tremo: quòd ſerui ad iuſſa dominorum vehementer tremere ſoleant.

λάτρευμα, τὸ, ſeruitium, miniſterium, cultus. in Epig.

λατρευτὴς, cultor.

λατρεία, ἡ, ſeruitus. Item cultus, ſeruitus religionis: ſępe in biblicis ſcriptis.

*Λατρεία, ſerua. Pind.

Compoſita.

Εἰδωλολάτρης, ου, ὁ, qui honorem & cultum exhibet ſimulacris numen aliquod repræſentantibus, 1. Corin. 6. & alibi in nouo Teſt.

Εἰδωλολατρεία, ἡ, eiuſmodi cultus. In iiſdem noui Teſtamenti libris.

Εἰδωλολατρέω, ſum idololatra, apud Baſil.

Συλλατρεύω, ſimul ſeruio. Plut.

ΛΑΥΚΑΝΙΑ, ας, ἡ, guttur, gula. Il. ω. Νῦν δὴ ἤλυσι του πασάμην καὶ αἴθοπα οἶνον λαυκανίης καθέηκα.

Λευκανία, ας, ἡ, idem quod λαυκανία, vt λεκανὴ, idem quod λακανὴ. Iliad χ.

λευκανίηνδε, ad gulam. Apollon. Argon. 2.

Λευκανόθεν, ex gutture, ſeu ex imo gutture.

ΛΑΥΡΟΣ, ου, ὁ, latus, multus, copioſus: vt apud Herodot. λαῦραι πυλίδες. Il. π ὅτε λαυρότατον χέῃ ὕδωρ Ζεύς: vbi tamen quidam legunt λαβρότατον. Euſt. dici vult à λα epitatico & ῥέων, i. valde fluens.

Λαύρως, latè, abunde.

Λαύρα, ἡ, vicus, platea: ſic dicta ſubſtantiuè, quaſi λαύρα ὁδὸς. Od. χ. Ην ὁδὸς ἐς λαύρην. Heſych. & Suidas ſic appellatam volunt ὅτι δι' αὐτῆς οἱ λαοὶ ῥέουσι.

Compoſita ex λαύρα.

Διάλαυρος, cuius ianua ex oppoſita vici ædificiorum ſerie noſtræ è regione eſt.

Σποδησιλαύρα, meretrix publica: παρὰ τὸ διατρίβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς λαύραις. Euſt.

ΛΑΦΥΣΣΩ, ſiue λαφύττω, F. ξω, auidè deglutio. Iliad. λ. & ρ (de leone) ἔπειτα δὲ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Exponitur etiam helluor, conſumo per luxum, deuoro: apud Luc. Euſtath. quodam in loco ab ἀφύσσειν deducit. Athen. exponit ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν.

λαφυγμὸς, οῦ, ὁ, deglutitio, helluatio. Ariſtoph.

λαφύκτης, ου, ὁ, liguritor, helluo. Athen. lib. 11.

λαφύστης, ου, ὁ, idem. Suid.

λάφυρα, τὰ, exuuię, ſpolia. παρὰ τὸ λαφύττειν τὸ ἐκκενοῦν, vt docet Euſtath. Volunt λάφυρα propriè eſſe quæ

935 viuo hoſti detrahuntur, ac σκῦλα quę mortuo. Soph. καί σε παγχήσοις ἐγὼ στέψω λαφύροις.

ΛΑΧΑΙΝΩ, fodio. Euſt. & Heſych. qui & dictum putant: παρὰ τὸ λίαν χαίνειν.

λάχεια, apud Homer. Odyſſ. ι. tribuitur inſulæ & expon. foſſu facilis, bonum habens ſolum, παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι: quidam tamen ibi ἐλάχεια legunt ab ἐλαχὺς quod eſt paruus.

λάχανον, ου, τὸ, olus, (ſic dictum à λαχαίνω quod fodiatur terra in plantatione eius) Theophr. hiſt. pl. lib. 7. καὶ λοιπῶν λάχανα τὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, olera vocamus quibus in cibo vtimur. ¶ λάχανα dicitur etiam quod è vimine connexum currui ad ſedendum imponitur. Heſych.

λαχανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oleraceus. Dioſc.

λαχανηρὸς, οῦ, ὁ, idem quod λαχανώδης. Theophr.

λαχανικὸς, οῦ, ὁ, ad olera pertinens.

λαχανία, ἡ, locus oleribus conſitus.

*λαχάνιον, idem quod λαχανάριον, oluſculum. Laert.

λαχανάριον, ου, τὸ, oluſculum.

λαχανεύομαι, eſui ſum oleris modo. Dioſcorid. Apud Luc. in Lexiph. ſunt qui λαχανεύσασθαι, ſignificare putent oleribus victitare, aut olera colligere, vel oleris loco colligere.

λαχανεία, ἡ, olerum collectio. Ioſeph. de captiuit.

λαχανίζομαι, olera lego. Suid.

λαχανισμὸς, οῦ, ὁ, olerum collectio. Thuc. l. 4.

Compoſita ex λαχαίνω.

Αμφιλαχαίνω, circumcirca fodio. Od. ω.

Εκλαχαίνω, effodio.

Compoſita ex λάχανον.

Εκλαχανίσασθαι, olus decerpere. Theoph.

Χρυσολάχανον, aureum olus: ita dicitur à quibuſdam atriplex, teſte Dioſc. vide & Plin. l. 27. c. 8.

ΛΑΧΝΗ, ης, ἡ, lanugo, pili lanuginis modo molles, (ex particula λα, & nomine χνοῦς. Iliad. β. ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη, Heſychio eſt denſum capillamentum: deriuanti παρὰ τὸ λάσιον. ¶ Eidem itidémque Suidę eſt ſpuma maris, quę & ἁλὸς ἄχνη. ¶ Nicander λάχνην, vocauit etiam pellem lanugine hirtam ſeu pellem hirſutam pilis mollioribus. Idem & herbarum comas λάχνην appellauit in Alexiph.

λαχναῖος, ου, ὁ, lanuginoſus, villoſus, piloſus, hirſutus hiſpidus.

λαχνήεις, εντος, ὁ, idem. Il. β. & alibi.

λάχνος, pro eodem, vt tradit Suid.

λαχνοῦται, piloſus fit & hiſpidus. Heſych.

ΛΑΩ, video: vnde ἀλαὸς, qui non videt, cœcus: teſte Suida. Et apud Heſych. λάετε exp. σκοπεῖτε, βλέπετε. ¶ Item fruor: vt Odyſſ. β. v. 226. & 227. ἀσπαίροντα λάων, & ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων. Hinc λαύω & ἀπολαύω.

λαύω, (pro quo vſus obtinuit ἀπολαύω, i. fruor.) Euſtat. deducit à λάω, pleonaſmo literæ υ.

Απολαύω, (*comp.*) fruor, commodum ſeu fructum capio. Cum genit. Iſocr. Plutarch. Item cum accuſ.

¶ Item in malam partem, ſum particeps. Item damnũ capio. Arrian. θορύβου δὲ καὶ βοῆς καὶ τῶν ἄλλων χαλεπῶν οὐκ ἀπολαύσετε. Iſoc. de pace, δέδοικα μὴ αὐτὸς ἀπολαύω τι φλαῦρον.

Απόλαυσμα, τὸ, oblectamentum. Eurip.

Απόλαυσις, εως, ὁ, fruitio, vſus, commodum ſeu fructus quem ex re aliqua percipimus. Iſocr. Xen. &c. Item ipſa voluntas vel oblectatio. Ariſtot. Top. 1.

Απολαυστὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ad voluptatem pertinens. Plutarch.

Απολαυστικὸς, voluptati deditus. Baſil. Item voluptatem afferens. Athen. l. 14.

Decomp. Αναπόλαυστος, cui frui non datum eſt. Exp. & quo frui non licet, infructuoſus.

*Εναπολαύω, fruor in, commodum ſeu fructum capio. Plut.

Καταπολαύω, perfruor. Exp. & nimium fruor.

Παραπολαύω, obiter fructum percipio. Gregor. Item obiter damnum accipio. Luc. de calumn.

Συναπολαύω, ſimul fruor, vnà cum alio fruor. Interdum in malam partem, ſicut & ἀπολαύω. Ariſtot.

ΛΕΒΗΡΙΣ, ίδος, exuuiæ, pellis depoſita: membrana ſiue ſenectus anguium. Ioſephus in antiq. Iud. (de 935 cingulo ſummi pontificis loquens) ζώνη διακένως ὑφασμένη ὥστε λεβηρίδα δοκεῖν ὄφεως, zona ita texta vt caua & inanis ſit, vt exuuium ſerpentis.

¶ Heſychio cortex fabę,pellicula fabæ detracta.

ΛΕΒΗΣ,ητος,ὁ,lebes(à λείβειν,dictus,quoniam in eum aqua λείβεται,i.funditur:vt Euſt.ex Athen.tradit.) Iliad.φ.Ὡς δ' λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ.

¶ Item peluis lauandis manibus,malluuium.Ody.α.

¶ Dicitur etiam de pelluuio,i.vaſe in quo pedes abluuntur.Poll.ex Hom.

λεβητώδης εος ὁ καὶ ἡ,lebetis formam habens.Athen.

λεβήτιον & λεβητάριον,ου,τὸ,paruus lebes,apud Athen.

ΛΕΓΝΟΝ,ου,τὸ, fimbria quæ aſſuitur extremæ veſtis oræ,ſeu ipſæ veſtimentorum extremitates & oræ:vnde Hippocr. λέγνα per metaphoram vocat, extremitates orificij matricis , teſte Galeno in lexico Hippocr.Pro eodem legitur λέγνη,& in plur.λέγναι.apud ſchol.

λεγνωτὸς οῦ ὁ,fimbriatus,inſtitam habenr.Callim.

λεγνώδης εος ὁ καὶ ἡ,varius,variegatus Heſych.

ΛΕΓΩ,F.ξω,P.λέλεχα.aor.1.ἔλεξα)lego,i.colligo,deligo Ilia.χ.Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν.Item numero,percenſeo.Ody.δ.¶ Item dico,loquor.Cum accuſat.rei.Plut.ad Colot. ἀλλὰ μὲν ἔλεγεν,ἀλλὰ δ' οὐ ἔπραττε .Sic apud Xen.λέγω ταῦτα περὶ σου,& ἐμοὶ τοῦτο λέγεις,apud eundem.Et cum accuſat.perſonę,vt apud Plat.de rep.l.2.τοὺς τὰ βαλάντια ἀποτεμόντας λέγω,loquor de. Dicitur & εὖ λέγω σε , vel καλῶς, bene loquor de te,laudo te. Sic viciſſim,κακῶς λέγω σε,malè loquor de te , maledico tibi, vitupero te,detraho tibi,apud Dem.& Plut.in apophth.Apud Ariſtoph.in Plut.σέ τοι σέ τοι λέγω, expo.voco,appello:& ὀνόματι λέγειν τινὰ,apud Plat.in apologia,nominare aliquem. Cum accuſ.rei exponitur etiam narro,commemoro, vt apud Iſocr.τί δεῖ με λέγειν τὰ παλαιὰ καὶ τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους; Interdum cum gemino accuſ.vt apud Ariſtoph. λέγω σε κακὰ πολλά. Dicitur & λέγω πρός σε, apud Xen. Cum infinit.exp.etiam,iubeo:vt σκευάζειν σοι λέγω,&c. Interdum ſignificat eloquenter loquor ſeu diſertè. vt apud Eupolin. Λαλεῖν ἄριστος,ἀδύνατος λέγειν.Item recito,lego.Dem. ¶ Poni dicitur etiam pro,cubare facio, aut dormitum dimitto,apud Homer.

¶ *Deriuata à λέγω ſignificante colligo,deligo,numero.*

λέγομαι,colligor,deligor.Hom. Item recenſeor.Item actiuè,colligo,deligo,recenſeo.Il ω.

λεκτὸς οῦ,ὁ,collectus aut etiam delectus:vt λεκτὸς στρατὸς apud Soph.

λογὰς,άδος ὁ καὶ ἡ,delectus,ſelectus,electus.Eurip. Ponitur & abſolutè λογάδες pro λογάδες νεανίαι,ſeu στρατιῶται,apud Thuc. & Herodian.λογάδες dicuntur etiam oculi:vt apud Suid.ex Epigr.

λογάδην,rectè,electè.Thuc.l.4.& 6.

λογία , ἡ, collecta , id quod in eccleſiis colligebatur ad tenuiorum paupertatem ſubleuandam 1.Corint.16.

Compoſita,ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναλέγω , ſeu potius ἀναλέγομαι , colligo,congrego,decerpo,carpo. Ariſtot. Item colligo ſparſa & effuſa. Herodot. ¶ Item lego,recito.Luc.ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὁ δ' ἀνελέγετο καλὰ ποιήματα. ¶ Item ratiocinor,ratiocinando colligo Suid.Item animo verſo rem prę teritam & reminiſcor.

Ἀνάλεκτος,ου,ὁ καὶ ἡ,collectus,collectitius,collectaneus: vnde ἀνάλεκτος , reliquiæ ciborũ quæ ſunt ſub mẽſa.

Ἀναλέκτης,ου ὁ,collector. Αναλεκτίδες,ων,αἱ,quib.(inquit Cæl.Rhod.) ex xylino lino vel quauis materia tanquam puluillis conſtipant papulas prominentes puellæ , vt videri habitiores poſſint.

937 Ἀπολέγω deligo,ſeligo. Thuc. Item decerpo.Theophr. Item reiicio,repudio,reuoco,q.d.non eligo.Plut. Alia ſignif.vide in compoſitis à λέγω dico.

Ἀπολέγομαι,reiicio,repudio,non admitto.Plut.Item deligo.Thucy.lib.1. Ἀπολέγομαι τὴν ψυχὴν,deſpondeo animum , quaſi omnem ſpem melioris ſtatus reiicio,& extrema mala deligo.Greg.

Ἀπόλεκτος, ου,ὁ καὶ ἡ, delectus, ſelectus, & per conſequens,eximius.Thuc.Xenoph.

Διαλέγω,deligo,diſcerno,ſecerno,aut incerno.Plat.

Διαλογὴ,delectus,ſecretio,dinumeratio in delectu.

Διαλεγδὸν,exp.eximiè,inſigniter.Heſych.

Ἐκλέγω,vel ἐκλέγομαι,eligo,deligo.Iſocr. Item paſſiua ſignif.pro ἐκλέγομαι , eligor.Item adnoto & colligo. Ariſtot. Item eximo,detraho.Theophr. Item exigo: vt ἐκλέγω σε τὰ τέλη, exigo à te vectigalia,apud Demoſth.& Æſchin.　　　　(egregius.

Ἐκλεκτὸς,delectus,ſelectus. Thu.l.6.Exp.&,eximius,

Ἐκλεκτικοὶ , philoſophi qui floſculos legebant ſectarum philoſophiæ.Diog.Laert.

Ἐκλογὴ , electio,delectus.Alex.Aphr.Item adnotatio & collectio:apud eundem. Exponitur & notatio,apud Ariſtot.Item optio.apud Plut.Καθ' ἐξοχὴν ἐκλογαὶ dicuntur ſeparata quædam poematia & ſeorſim collecta de certis quibuſdam & ſelectis rebus nos docentia,qualia ſunt eclogę Virgilij. Item ἐκλογὴ, exactio.

Ἐκλογεὺς,έως,ὁ,exactor vectigalium,vel coactor.

Ἐκλογεῖν, Suidæ idem quod ἐκλογάς,quod ex multis ſelectum eſt ſeu excerptum.

*Decomp.*Ἀπεκλέγομαι,in electione reprobo & reiicio,ſeu non eligo.Dioſc.l.3.c.25.

Ἐπεκλέγομαι,percenſeo,perlego:apud Pauſan.

Παρεκλέγω,furtim exigo,perperam exigo.Dem.

Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία,vnà electa eccleſia.Exp.&eiuſdem electionis conſors 1.Petri c.vlt.

Ἐπιλέγω,vel ἐπιλέγομαι,eligo,deligo,ſeligo.Herod.

Ἐπιλέγομαι, recenſeo, recognoſco:vt ὁ δ' τὸν ἀριθμὸν ἐπιλέξατο τῆς στρατιωτῆς.Item lego.Pauſ.

Ἐπίλεξις,delectus.Appian.

Ἐπίλεκτος,idem quod ἐκλεκτὸς.Polyb.

Ἐπιλογὴ,electio.Damaſc.

Καταλέγω , deligo & conſcribo, centurióque. Lyſias in apolo.Item allego,adſcribo.Plut.Item cenſeo,exiſtimo,numero & loco habeo.Plat.

Καταλέγομαι,enumero,recenſeo.Athen.

Κατάλογος,ου,ὁ, enumeratio,recenſio:propriè eſſe putatur enumeratio nominum eorum qui ſtipendia merent. Exponitur & delectus,apud Luc.& Demoſt. ¶ κατάλογοι vocabantur & tabellæ quibus militum nomina inſcribebantur, vt tradit ſchol.Ariſtoph.in equit.

Καταλογεὺς,qui delectus facit.Lyſias.

*Decomp.*Ἐγκαταλέγω,recenſeo inter alios,annumero:vel allego,aſciſco. Et peculiariter,numero militum aſcribo:in Anthol.Epig.Item congero vnà cum aliis,vel ſimpliciter,congero.Thuc.l.1.

Προσεγκαταλέγομαι,etiam ſcribor in catalogum.

Συγκαταλέγω,recenſeo cum aliis,connumero.

Παραλέγομαι , lego littus : vt παρελέγοντο τὴν Κρήτην. Act.27.Exp.& oram littoris lego.

Προλελεγμένοι , qui delecti & ante alios collocati fuerunt,vel delecti vt ſint præſtites in acie.Il ν.

Συλλέγω & συλλέγομαι,colligo. Plato de rep.l.7.συλλέγοντες τοὺς ὄχλους.Item metaph colligo.Phil. Item alia metaph.colligo, i.ex aſſumptione propoſitionum quaſi calculis ſubductis ſummam argumentorum efficio,ratiocinor.Gregor. ¶ Item συλλέγομαι,comparo,quæro Plat.

Σύλλεξις,collectio,coactio,copulatio.Plat.

Συλλογὴ,collectio.Idem de leg.5.

Σύλλογος, concilium, collectorum hominum circulus. Exponitur etiam , colloquentium circulus , colloquium:item generalius, concilium, conuentus,conſeſſus,

ſeſſus,collegium.Thuc.
938 Συλλογεύς,collector,coactor.Poll.l.3.c.26.
Συλλογιμαῖος,collectitius,vel collectaneus,miſcellaneus,confuſaneus,& vndique collectus.
Συλλογίζομαι,colligo,&c.vide in comp.à λόγος infrà.
Decomp. Ἐπισυλλέγω,colligo,congero,congrego:vnde ἐπισυλλεγεὶς,particip.apud Dioſc.l.4.
Νεοσύλλεκτος,recèns collectus.
Προσυλλέγω,antè colligo,præcolligo.
Στωμυλιοσυλλεκτάδης,loquacium nugarum conſarcinator,vel garrulus,nugator.Ariſtoph.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀγγειολογέω,ῶ,venas lego.
Ἀγγειολογία,ipſe actus legendi venas.Gal.
Ἀθερολόγος,ſpicilegus,qui ſpicas ſeu ariſtas colligit.
Ἀκανθολόγος,ſpinarum collector.in Anth.Epigr.
Ἀκρολόγος,qui ſumma tantùm colligit.Athen.l.10.
Ἀκρολογέω,in ſummitate carpo ſeu lego,vel ſummitatem aut ſumma lego.in Anth.Epigr.
Ἀνδρολογέω,ῶ, viros lego vel colligo,*ad militiam videlicet*,delectum habeo.Alciphron.
Ἀνδρολογίζω,pro eodem.
Ἀνδρολογία,ἡ,virorum collectio ad militiam,virorum delectus. Item collectio quælibet quæ fit viritim. Maccab.c.2.
Ἀνθολόγος,ου,ὁ καὶ ἡ,florilegus.
Ἀνθολογία,florum collectio & florilegium.Luc.
Ἀνθολόγιον, Suidas vocat librum collectaneorum Stobæi. quaſi in quo ſint collecti autorum Græcorum flores.
Ἀνθολογικά,libri de florum collectione.
Ἀνθολογέω,ῶ, ſiue ἀνθολογέομαι,οῦμαι, flores lego. flores decerpo ſeu carpo.Ariſtot.hiſt.an.l.9. Ἀνθολογέω cum accuſat. exp.& ſimpliciter, decerpo, apud Hippocr.
Ἀργυρολόγος, qui argentum, i. pecuniam colligit, coactor.Thuc.
Ἀργυρολογία, argenti, (i.pecuniæ) coactio & exactio. Xenoph.
Ἀργυρολογέω,ῶ,pecunias poſco & exigo. Cum accuſ. apud Polyb.& Syn.
Ἀργυρολόγητος, ad pecuniam colligendam inſtitutus. 2 Mac.11.
Ἀφρολόγος,ſpumilegus.in Epigr.
Βλαστολογέω,q.d.germina carpendo lego:pampino.Th.
Βλαστολογία,pampinatio.Theoph.
Βοτανολογέω,ῶ,herbas lego ſeu colligo.Hippocr.
Δασμολόγος,tributi ſeu tributorum collector,quæſtor.
Δασμολογία,tributi collectio.
Δασμολογέω,ῶ,tributum colligo.cum accuſ.perſ.apud Iſocr.τοὺς νησιώτας δασμολογεῖν,tributa ab iis exigere. Et rei,apud Dem.in Neær.
Δασμολογοῦμαι, q.d.tributum colligor, i. tributum à me colligitur,tributum penſito.
Δεκατηλόγος, decimę ſeu decimarum collector vel exactor.Poll.
Δεκατηλογία,decimæ collectio ſeu exactio.
Δεκατηλόγιον, locus in quo decimę exiguntur. Et *pro* τελωνεῖον.
Δραγματολόγος,qui manipulos colligit.
Εἰκοστολόγος, qui vigeſimam partem colligit.Ariſtoph.
Ἐλαιολογέω,ῶ,oliuo,oliuas colligo.Deut.4. Pro eodem dicitur & ἐλαιολογεῖν.Euſt.ex AE.Dionyſ.
Ἐλαιολόγος,qui oliuas colligit,qui oliuat.Ariſt.
Καρπολογέω,ῶ,fructum ſeu fructus lego.Theophr.
Καρφολογέω,ῶ,paleas ſeu feſtucas lego.Item exquiſitè in alium inquiro,quaſi feſtucam in oculo ſcrutor.Baſil. Item floccos lego & quiſquilias in veſte hærentes. Theoph.De phreneticis etiam dici ſolet,teſte Galen.
Καρφολογία,palearum ſeu feſtucarum collectio floccorum collectio.Galen.

Decomp. Ἀποκαρφολογέω,ῶ, paleas ſeu feſtucas alicunde lego, floccos ſeu quiſquilias alicunde carpo. Hippocr.in progn.
Κοπρολόγος,qui ſtercora colligit.Ariſtoph.
Κριθολόγος,qui hordeum colligit.Plut.
Λιθολόγος, ου,ὁ, qui lapides legit ſeu colligit : vel etiam ſeligit operi idoneos.Thuc.l.7.
Λιθολογέω,ῶ,lapides lego ſeu ſeligo operi idoneos.
Λιθολόγημα, ex lectis lapidibus conſtructum ædificium. Xen.pæd.6.
Decomp. Ἐκλιθολογέω,ῶ, lapides eligo, i.legendo eximo,elapido.
Ξενολόγος, externorum militum collector,qui cogit externos milites.Heſych.& Suid.
Ξενολογία,externorum militum collectio.Ariſtot.
Ξενολόγιον, externorum militum collectorum manus ſeu exercitus.
Ξενολογέω,ῶ,externos milites colligo,ſeu cogo. Iſocr.
Ὀστολόγος,qui oſſa legit ſeu colligit.
Ὀστολογέω, oſſa lego,oſſa colligo. Item metaphoricè, perquiro, indago, more eorum qui in crematorum corporum cineribus oſſa perquirunt & cum diligentia aliqua colligunt.Suid.
Παλίλλογος,iterum collectus ſeu congeſtus.Il.α.
Πεντηκοστολόγος, qui quinquageſimam partē colligit ſeu exigit:ſeu quinquageſimę partis redemptor.Dem. 939
Πεντηκοστολογέω,ῶ, quinquageſimam colligo ſeu exigo.Poll.ex Philonide.
Ποηλογέω,vel ποιολογέω,herbas lego.Theocr.
Ῥαγολόγος,acinorum collector:epith.echini in Epigr.
Ῥαγολογέω,ῶ,acinos lego.ſchol.Theocr.
Ῥιζολόγος,radicum collector.
Ῥιζολογέω,ῶ,radices colligo.Item eradico.Diodor.
Σιτολόγος, qui frumenta colligit,qui annonam exigit: magiſtratus quidam apud Athenienſes.
Σιτολογία,munus τῶν σιτολόγων,frumentatio.Polyb.
Σιτολογέω,ῶ,frumentor,frumentum comporto,vel exigo.Polyb.lib.3.
Σπερμολόγος & σπερματολόγος,qui ſemina colligit : dicitur de auiculis quæ in agris ſeminatis inter ſulcos non bene occa depreſſos ſemina legunt, apud Athen. Ariſtoph.Baſil. ſic etiam nominantur homines viles, qui in foro grana ſeu ſemina inſtar frugilegarum auium colligunt è ſaccis effuſa, atque inde victum quærunt,vt qui ex ſpicilegio victitant.Euſt.
Σταχυολόγος,qui ſpicas legit.
Σταχυολογέω,ῶ,ſpicas lego ſeu colligo.
Σταχυολογία,ſpicilegium.
Στρατολογέω,ῶ,exercitum colligo,conſcribo milites.
Στρατολογία,collectio exercitus.
Συκολόγος,qui ficus colligit.
Συκολογέω,ῶ,ficus lego,ſeu colligo.Ariſtoph.
Τριχολογέω,ῶ, pilos lego, ſeu colligo, aut floccos.Suid.
Φορολόγος,qui tributum colligit.Suid.Heſych.
Φορολογέω,ῶ, tributum colligo ſeu exigo. Polyb. Ioſeph.Item exhaurio tributis,apud Plut.
Φορολογία,tributi collectio ſeu exactio.
Decomp. Ἀφορολόγητος, ex quo non colligitur ſeu exigitur tributum,immunis à tributo.Suid. (Poll.
Φυλλολογέω,ῶ,folia lego:pampino,quum de vite dicitur,
Χαλκολογέω,ῶ,æs colligo,i.nummos colligo.Heſych.

¶ *Deriuata à λέγω,i dico,loquor.*

Λέγομαι,dicor,&c.Τὸ λεγόμενον aliquando per parentheſin ponitur *pro* quod dici ſolet,quod dicitur prouerbio. Item λέγεται imperſonaliter,fertur,fama eſt, Xen.λέγεται Ἀλκιβιάδην Περικλεῖ διαλεχθῆναι.
Λέγομαι,medium idem ſignificat cum actiuo.
Λέξις,εως,ἡ,dictio,i.elocutio,oratio,ſermo,ſtylus. Ariſtot.Luc.Itē orationis venuſtas,apud Iſocr.& Dion. Hal.Item dictio,vocabulum,verbum.Luc.Athen.
Λεξίδιον,ου,τό,dictiuncula,vocula.

Λεξικὸν,οῦ,τὸ, liber in quo vocabula recenſentur & explicantur:vulgò dictionarium,vocabularium.

Λεκτὸς,οῦ,ὁ,q.d.dicibilis. Item qui in dictis ſeu verbis conſiſtit.

Λεκτικὸς,orationi & ſermoni accommodatus.Ariſt.

Compoſita,ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιλέγω, q.d. ab vtraque parte dico,vel in vtramque partem vt dubitans dico,ambigo,dubito.Xen. Item diſcepto,contendo verbis.Xen.

Ἀμφίλεκτος , vtrinque diſceptatus vel diſceptabilis, in controuerſia poſitus.Eurip.

Ἀμφίλογος,ου,ὁ καὶ ἡ,*itidem* controuerſus,de quo ambigitur & dubitatur. Xen. Item actiuè,qui ambigit ſeu dubitat.Arrian.

Ἀμφιλογία,ἡ, ambiguitas ſermonis,ſermo ambiguus, vel diſceptatio.Heſiod.in Th.

Ἀμφιλογέω,idem quod ἀμφιλέγω.

Decomp. Ἀναμφίλεκτος,diſceptatione carens.

Ἀναμφιλέκτως,ſine controuerſia.

Ἀναμφίλογος,idem.Xen.Ἀναμφιλόγως,idem.

Ἀντιλέγω,contradico,nego.Ariſtoph. Τοῖς νόμοις καὶ ταῖς δίκαις τἀναντία ἀντιλέξαι. Cum πρὸς,apud Xenoph.in ſymp.οὐκ ἔτι ἔχω πρός σε ἀντιλέγειν.Interdum ſequente ὡς οὐ.Thuc. οὐκ ἀντιλέγω ὡς οὐ πάνυ βεβαίως πονηρὰ τὰ πράγματα εἴη. Aliquando exp.recuſo.Item ambigo, altercor,diſſentio.Iſocr.

Ἀντιλέγεσθαι, dicitur res de qua ambigitur , vel cui contradicitur.Xen.Hell.6.

Ἀντίλεξις,contradictio.Hippocr.

Ἀντίλεκτος, in contradictione poſitus, controuerſus, dubius.Thuc.l.4.

Ἀντιλογία,ἡ, contradictio. Item altercatio,contentio.Dem Item refutatio.Syneſ.Herodot.

940 Ἀντιλογικὸς,aptus ad contradicendum,contradicendi peritus vel refutandi.Ariſtoph.

Ἀντιλογέω,ῶ,idem quod ἀντιλέγω,apud eundem.

*Decomp.*Ἀναντίλεκτος,cui contradici non poteſt.cui nemo refragari poteſt. Ioſeph. Ἀναντιλέκτως , citra contradictionem,nemine contradicente.

Εὐαντίλεκτος,cui facilè contradici poteſt.

Δυσαντίλεκτος,cui vix contradici poteſt.

Ἀπολέγω,interdico,veto. Polyb.l.2. διότι ὁ Πτολεμαῖος τὸ μὴ χορηγεῖν ἀπολέγει,&c. Item declaro,prodo,effero. Philo de mundo.

Ἀπόλογος , narratio longa & verboſa , ſeu fabuloſa: vnde prouerb. Ἀλκίνου ἀπόλογος,apud Plat.Exponitur etiam fabula moralis,ex Cic.de orat.lib.2.

Ἀπολογία , ἡ , quod dicitur pro defenſione alicuius cauſæ dictio,excuſatio.Iſocr.Plato,& alij.

Ἀπολογέομαι , οῦμαι , loquor aliquid pro defenſione ſeu excuſatione alicuius.Æſchin. Interdum cum accuſ.vt ἀπολογεῖσθαι δίκην, defenſionem cauſæ dicere. Plutarc.Et ἀπολογεῖσθαι αἰτίας πολέμου,propter cauſas belli ſe excuſare.Polyb.Interdum cum prępoſ.addito accuſat. vt apud Luc. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα,ad accuſationes reſpondebo. Et cum accuſat.& præpoſ. Dicitur enim ταῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπολελόγημαι , hæc pro excuſatione mei dixi,apud eundem.Dicitur & ſine accuſ.ἀπολογεῖσθαι ὑπέρ τινος,defendere aliquem. Et cum περὶ,apud Iſocr.in Helen. Iungitur & cum dat.apud Plut.in Themiſt.

Ἀπολόγημα, τὸ, quod pro defenſione dicitur,excuſatio.Plut.in Rom.& alibi.

Ἀπολογητικὸς,οῦ,ὁ,defenſorius,ad defendendã cauſam valens:vnde ἀπολογητικοὶ λόγοι,libri ad defendendum aliquid ſcripti,cuiuſmodi ſunt Iuſtini martyris.

Ἀπολογίζομαι,enarro,commemoro.Polyb.

Ἀπολογισμὸς,defenſio,excuſatio.Polyb.l.4.

Decomp. Ἀναπολόγητος , qui defendi non poteſt ſeu excuſari. Vtitur Cic.ad Att.l.2.& Paul.Rom.2.

Δυσαπολόγητος,qui difficulter defenditur.Polyb.

Ἐπαπολογοῦμαι, inſuper defendo,ſeu ſimpliciter,defendo,refello.Plut.

Εὐαπολόγητον,quod facilè excuſari poteſt.

Συναπολογέομαι,οῦμαι,ſimul defendo.Æſchin.

Διαλέγομαι, colloquor, ſermocinor, diſſero. Plato in apol.ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διειλέγμεθα. Dicitur & διαλέγομαί σοι ταῦτα,apud Xen. & ἃ πρὸς Ἀντιφῶντα διελέχθη,apud eundem. Et apud Plut. βραχέα διελέχθησαν. Nonnunquam cum præpoſ.περὶ:vt apud Herodian.l.6. περὶ εἰρήνης καὶ φιλίας διαλέγεσθαι. Alia conſtruct.apud Plat.in ep. ἐγὼ πρὸς ἐκείνους περὶ τῶν Δίωνος πραγμάτων οὐδὲν ἔτι διελεγόμην.Item orationem publicè habeo,apud Iſocr.

Διάλεξις,ſermocinatio,diſſertatio.Plut.Greg.

Διάλεκτος, ου, ἡ , ſermo vnicuique genti peculiaris. Plut.Exp.& colloquium,apud Plat.in ſymp.

Διαλεκτικὸς,οῦ,ὁ,ad ſermocinationem pertinens. Item ſermocinator,fabulator,vt exp. apud Ariſtot. Item peritus artis quæ Dialectica vocatur , ſeu qui interrogare & reſpondere nouit, vt Plato in Cratylo definit.Item pertinens ad artem dialecticam.

διαλεκτικὴ,(ſub.τέχνη) ars diſſerendi,vel diſputandi. Propriè ſic vocatur ea pars Dialecticæ quæ probabiliter de qualibet re diſſerere docet , alio nomine τοπικὴ, vt patet ex 22.c.l.1.pr.anal.Ariſtot. Vſurpatur etiam pro metaphyſica ſeu prima philoſophia,apud Plat.l.7.de rep.

διαλεκτικῶς,dialecticè,i.vt cõuenit arti dialecticæ,& eius pręceptis, ſeu more eorũ qui dialectici vocãtur.

διάλογος,ου,ὁ, ſermocinatio,ſermo aliquorum diſſerentium, aut confabulantium. Exponitur etiam ſermo ex interrogatione & reſponſione conſtans : vide Fab.l.9.c.2.

διαλογικὸς, ad dialogos pertinens,ſeu ad dialogorum ſcriptionem.

διαλογίζομαι,rationem ineo cum aliquo.Dem.Item diſſero,diſcepto.Xen.

διαλογισμὸς,ſermocinatio,confabulatio Plut.

* διαλόγισμα,idem quod διαλογισμὸς,ratiocinatio.Laer.

* *Decomp.* Προσαναλέγομαι, inſuper recito, inſuper narro 2.Maccab.8.

Προσδιαλέγομαι, ſermocinor cum aliquo,colloquor. Plut.& Syneſ.Προσδιάλεξις,ſermocinatio.

Ἐκλογέομαι , idem quod ἀπολογοῦμαι , crimen aliquod verbis diluo, loquor pro defenſione alicuius aut excuſatione.Appian.in Mithrid.

* Ἐκλόγησις,idem quod ἐκλογὴ,electio.Epicur.

Ἐπιλέγω, dico poſt alia , præterea dico,ſeu dictis addo: vnde paſſ.apud Ariſtot. ἐπιλέγεταί τις μῦθος , additur his fabula. Cum dat.exp.etiam dico de:vt apud Ariſtot.eth.2. ὅθεν εἰώθασιν ἐπιλέγειν τοῖς εὖ ἔχουσιν ἔργοις, vnde de rectè factis dicere ſolent. Et cum dat.perſ. ſermonem adiungo,*poſt factum aliquid videlicet*.Sic apud Xenoph. pæd.1. τὸν Κῦρον λαβόντα τῶν κρεῶν, διαδιδόναι τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεραπευταῖς,ἐπιλέγοντα ἑκάστῳ, &c. carnibus in ſingulos miniſtros diſtributis vnicuique verba hæc addidiſſe,&c.Interdum cum accuſ. vt apud Thucyd.l.6. ἐπιλέγοντες τεκμήρια poſt alia dicentes. Exponitur etiam ſtatim ſubiicio, ſeu effor,apud Plut.ſymp.6. διὰ θυρῶν ἐξελαύνουσιν ἐπιλέγοντες. 941

Ἐπίλογος,ου,ὁ, dictum quod ſubiungitur ad reddendam eius quod præcedit rationem. Ariſtot.2.rhet.Item apud Rhetores,orationis extrema pars,quæ antè dictis ἐπιλέγεται,peroratio.

Decomp. Προσεπιλέγω,idem quod ἐπιλέγω,dictis addo,ſeu inſuper dico. Them.

Καταλέγω,ſigillatim enarro.Hom.

Καταλογάδην,proſaicè,proſa oratione.Iſocr.

Παραλέγω,abſurda loquor,deliro.Hippocr.

Περιλέγειν,circumloqui,verborum circuitionibus vti,ſuperflua

perflua & inutilia loqui.Poll.

Περίλεξις, circumloquutio, copia dicendi & latius interpretandi,ſeu futilis loquacitas.Ariſtoph.

Προλέγω,prædico.Item præmoneo,profiteor.Plut.

Πρόλογος(q.d.proloquiū, id eſt anteloquiū) id quod dicitur ante cætera : peculiariter apud comicos & tragicos poetas ſic nominatur quæ comediæ ſeu tragœdiæ proponitur præfatio.Ariſtot.rhet.3.

Προλογίζω, præfor: ſeu primus in ſcenam prodiens verba facio.Exp.etiam prior verba facio.Suid.

Προσλέγω,inſuper dico. Προσλέγομαι,alloquor:vnde apud Hom.Od.μ. Εἶπε τε καὶ προσέλεκτο,καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,allocuta eſt,ſicut ſchol.exp. & etiam Euſt.

Compoſita ſine præpoſitione.

Αλεκτος,qui dici non poteſt,ineffabilis.Philo.

Αξιόλεκτος,dictu dignus,laudabilis.

Αὐτολεξεί,ad verbum,αὐταῖς λέξεσι,vel κατὰ λέξιν.

Δικολέκτης ου,ὁ,cauſidicus,in Epigr.

Εὔλεξις λόγος,oratio habens bona vocabula.Luc.

Κοινολέκτως,vulgari ſermone,communi lingua.

Κυριολεκτεῖν,propriè loqui.

Μυριόλεκτος,qui ab infinitis dicitur.Xen.

¶*De nomine* λόγος *cum ſuo comitatu.*

Λόγος,ου,ὁ,dictum verbum : vt ὁ παλαιὸς λόγος, vetus dictum,apud Plat. in ſymp. Sæpe inter ſe opponuntur λόγῳ & ἔργῳ,vt Latinè re & verbo. Item ſermo,oratio,verba.Xenoph.Hell.4 ἤρξατο λόγου,inchoauit ſermonem. Λόγος Δημοσθένους,&c. oratio Demoſth. Et λόγους ποιεῖσθαι,apud Iſocr.in Areop.verba facere,orationem habere. Item ſermo,i.rumor,fama.Thuc. l. 6. διῆλθεν ὁ λόγος ὅτι,&c. Dicitur & ὡς λόγος, ſub. ἐστί,vt fama eſt,vt ferunt.apud Herodian.l.1.Exponitur etiam,opinio:vt Greg.ὡς ὁ ἐμὸς λόγος,vt mea fert opinio.Item λόγος,liber, tractatus:vt apud Luc.ἀλλὰ δοκεῖ ἱστορίας λόγος πρῶτος. Sic & apud Plut.Gal. &c. Aliquando pro definitione ponitur, apud Ariſtot. poſt.anal.c.8.& 12.In plur. λόγοι, ſtudia literarum & diſciplinæ liberales : vnde οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους. Greg. literati homines.λόγος,ratio:vt apud Ariſtot.eth lib. 9.c.8. κατὰ λόγον ζῆν. Sic dicitur λόγον διδόναι vel ὑπέχειν, rationem reddere & cauſam dicere. Item pro ἀναλογία, proportio.Ariſtot.Item mens,mentis conceptus, cogitatio:vt apud Plat. in Parmenide, λόγῳ λαβεῖν & τῇ διανοίᾳ λαβεῖν,pro eodem.

¶*Deriuata à* λόγος *in prima ſignif.*

λογικὸς,ού,ὁ, qui ſermocinari poteſt,ſermocinans, ſermocinator.Greg de homine. Item eloquens,facundus:idem in epitaphio patris. Item dialecticus,pertinens ad ſcientiam diſſerendi. Et λογικὴ (ſub τέχνη) ars diſſerendi. Luc. in dial. cui titulus βίων πρᾶσις Apud Rhetores autem λογικὸς πούς dicitur pes in proſa oratione vſitatus.Demetr. Phaler. Alias ſigni. vide in deriuatis à λόγος,i.ratio.

λογικῶς,verbis,diſſerendi modo.

λόγιμος,ου,ὁ καὶ ἡ, mentione dignus,memorabilis, ſeu celebris,nobilis.Herod.Item æſtimabilis.

942 λόγιος,ου,ὁ,interdum celebris,memorabilis. Philo de vita M.l.1. Apud antiquos ſic dicebatur,qui vnaquaque natione patria inſtituta interpretari & eloqui poterat.*h.e.*hiſtoriç & antiquitatis peritus, & in ea re facundus:vt apud Ariſtot.polit.6. Poſtea omnes diſerti ſic appellari cœperunt.Moſchopul. Sic dicitur etiam,fatidicus & vates.Plut.in Sylla.& Arrian. l.6.Item magnificus,Demetr.Phaler.¶λόγιον,ου,τό, oraculum, reſponſum diuinum, propriè, vt volunt grammat.datum oratione ſoluta. Thuc.l.1. Philo de vita M.l.1.Ariſtoph. in Veſp. Eccleſiaſtici autē ſcriptores,λόγια, appellant teſtimonia Prophetarum & Apoſtolorum.Et θεῖα λόγια,diuina oracula, ſacræ literç.Naz.

λογιότης,ητος,ἡ,facundia,eloquentia.

λογεὺς,έως,ὁ, orator,qui cauſas dicit. Poll.ex Critia,

λογεῖον,locus quidam theatri,ſeu pulpitum in ſcena ſuper quo ſtantes hiſtriones fabulā recitant.Etym.A Suid. exp. locus in quo cauſæ dicuntur.Moſchopulo eſt locus in quo περὶ τοὺς λόγους διατρίβουσι.λογεῖον dicitur etiam os:quoniam per id ſermo prodit. Poll. l.2. In ſacris autem literis dicitur λογεῖον τὸ μάντευμα ὅπερ ἐφόρει ὁ ἱερεὺς ἐν ᾧ ἦσαν ἐγκεκολαμμένοι οἱ ιβ΄ λίθοι,Suidas.Exponitur pectorale Exodi 28.

λογίδιον & λογάριον,ου,τό, verbulum, dictiuncula, oratiuncula.Iſocra.Item λογίδιον,fabella.Ariſtophan.

λογιστήρια,τά, dicuntur ſcholæ in quibus diſſeritur.Syneſ.ep.54.vide & in ſequenti claſſe deriuat.

λογάω,q.d.dicturio,dicere ſeu diſſerere cupio.Luc.

Compoſita.

Αειλογία,ἡ,) q.d. ſemperloquium) verboſitas. Suid.& Heſych. Item dicendç cauſç aut orationis reddendæ neceſſitas, ſine præſcriptione, aut temporis,aut perſonç, aut rei iam iudicatæ & finitç. Dem. περὶ παραπρεσβ.

Αειλογέω,ῶ,ſemper loquor.Heſych.& Suid.

Αἰσχρολόγος,qui turpia & obſcœna loquitur.

Αἰσχρολογία, ſermo turpis ſeu obſcœnus, ſermonis turpitudo.Ariſtot.eth.4.c.8.& polit.7.

Αἰσχρολογέω,ῶ,turpia loquor.

Αἰτιολόγος qui cauſam dicit cur,qui rationem reddit.

Αἰτιολογία,cauſæ redditio,ſchema apud Rhet.

Αἰτιολογικὸς, peritus ætiologiarum qui rationē reddere nouit eius quod in quæſtione verſatur : apud Sextum philoſophū.Item cauſalis, cauſæ redditiuus.

Αἰτιολογικὴ, pars medicinç quç de cauſarum differentiis & vicibus diſſerit.

Αἰτιολογέω,ῶ,rationem reddo,apud Sext.philoſ.

Decomp. Ανατιολόγητος,cui ratio reddi non poteſt. Alex.Aphr.in probl.Dioſc.l.7.c.1.

Ακαιρολογία,intempeſtiua ſermocinatio.Heſych.

Ακριβολόγος,accurato ſermone vtens, exquiſito ſermone aliquid exprimens. Et generalius,exquiſita diligentia in quouis dicto ſeu facto vtens.

Ακριβολογία, accurata diſcuſſio vel examinatio aut tractatio. Ariſtot.rhet.l.1. ad Theod. Ponitur & in vitio *pro*, accurata impenſæ & ſumptuum examinatio,apud eundem. eth 4.

Ακριβολογέω,ῶ accuratè perpendo.Chryſoſt.

Ακριβολογοῦμαι, *itidem* exactè perpendo,& excutio, exquiſitè diſputo,& æſtimo.Æſchin.Dem. Item exactam ſumptuum rationem ſubduco.

Decomp. Διακριβολογοῦμαι,accuratè diſcutio.

Αλογος,facultatis dicendi expers. Αλογα,non dicenda, nefanda. Soph. in Thyeſte. Αλογοι ἡμέραι quidam exp.dies irriti:alij,dies innumerati Num.c.6.

Αλόγως,ſine ſermone,cum ſilentio Soph.

Αλογία, vocatur, à Gregorio edictum Iuliani quo vetuit Chriſtianos operam dare ſtudiis literarum liberalium.Item pro ſilentio.Luc.in Lexiph. Alias ſignif.vide in comp.à λόγος,i.ratio.

Αμουσολογία,verba inerudita & inſcita, verba quç aduerſis muſis funduntur.Athen.l.24.

Αξιόλογος,(q.d.mentione dignus)memorabilis,laudabilis.Item non aſpernandus.Thuc.Xen.

Αξιολόγως ita vt mentione dignum ſit,egregiè.Xen.

Απαυστολόγος, nullū finem faciens loquendi,verboſus.

Απαυστολογία,verboſa oratio,loquacitas.Luc.

Αργολογία,ſermo otioſus & inutilis.

Αργολογέω,ῶ,otioſa & ſuperuacanea dico.Baſil.

Αρχαιολογία,ſermo aut hiſtoria de rebus antiquis.Plu.

Αρχαιολογέω,ῶ, de antiquis diſſero, ſeu ſcribo. Luc. Thuc.l.7.Item antiquis verbis vtor.

Αστειολογία,facetiç,vrbanitas ſermonis.Luc.

Αστρολόγος, antiquitùs idem dicebatur qui & ἀστρονόμος,i. ſcientiæ ſiderum peritus:recentioribus verò

Mathematicis ἀςρολόγος, dicitur qui effectus ſiderum prædicit.

Ἀςρολογία, ſcientia aſtrologorum.

Ἀςρολογικὸς, ad aſtrologiam pertinens. Plut.

Ἀςρολογέω, circa aſtrologiam verſor. Athen. l. 9.

Βαττολογέω, ῶ, exili voce balbutio, lingua titubo & hæ-
943 ſito (veluti Battus ille Cyrenæorum princeps) vel vnum idémque verbum ſæpius repeto, nugor, deblatero, ſicut Battus ille poeta in hymnis ſuis idem repetens: aut etiam multa inaniter garrio. Matth. 6.

Βαττολογία, titubantia & offenſio in loquendo, hæſitantia: item multiloquium, loquacitas. Heſych.

Βραχυλόγος, breuis in ſermone, qui breuiter dicit aliquid aut loquitur. Plut.

Βραχυλογία, breuitas ſermonis aut orationis. Fab. l. 8.

Βραχυλογέω, breuis ſum in dicendo. Plut.

Γαςρολόγος, qui de rebus ventri gratis diſſerit.

Γαςρολογία, liber quo hęc exponuntur.

Γενεαλόγος, genealogię ſcriptor. Laert.

Γενεαλογία, genealogia, recenſio generis, ſeries generis.

Γενεαλογικὸς, ad generis recenſionem pertinens. Phil.

Γενεαλογέω, generis ſeriem deduco, ſeriem generis memoro. Herod. γενεαλογέουσι αὐτέων τὴν γένεσιν. Iuſtin. γενεαλογεῖν τοὺς θεούς. Sic γενεαλογοῦσι τὸν Λυκούργον, apud Plut. Et cum genit. vt γενεαλογῶ Θαύμαντος, à Thaumante genus duco. Item metaph. oratione rem aliquam veluti per generis ſeriem deduco. Luc. γενεαλογεῖν περὶ ὀρχήσεως, &c.

Decomp. Ἀγενεαλόγητος, cuius generis origo reddi vel inueniri nequit, cuius progenies non enarratur. in ep. ad Heb. & apud Greg.

Ἀντιγενεαλογέω, ῶ, contrariam generis ſeriem recenſeo. Herodot. in Eur.

Συγγενεαλογῶ, ſimul refero generis ſpeciem, apud eundem.

Γενεθλιαλόγος ſeu γενεθλιολόγος, qui notationes & prædictiones facit ex natali die.

Γενεθλιαλογία, prædictio ex natali die, notationes ex ſideribus natalitiis.

Γνωμολόγος, q. d. ſententiæ proloquutor, vel ſententiarũ.

Γνωμολογία, ſentẽtiarum proloquutio ſeu ſententiæ, aut etiam ſententia quam aliquis loquitur. Plut.

Γνωμολογικὸς, gnomologiæ conueniens, ſeu ad gnomologiam pertinens. Demetr. Phal.

Γνωμολογικῶς, ſententioſè. Suid.

Γνωμολογέω, ῶ, ſententiam eloquor, vel ſententias, ſententioſè loquor. Plut.

Δεινολογία, oratio exaggerans rei indignitatem.

Δεινολογέομαι, quiritor, grauem iniuriam me paſſum eſſe dico. Herodot. Item crimen amplifico, rei indignitatem exaggero.

Δεκάλογος, decem præcepta.

Δευτερολογία, ſecundæ partes in dicendo, ſecũda actio, ſeu ſecundæ agendi vices. Aphth.

Δευτερολογέω, ſecundo loco dico, ſecundas in dicendo partes obtineo. Item ſermonem iterum habeo. Maccab. l. 2. c. 13.

Δικαιολόγος, idem quod δικολόγος. Δικαιολογία, cauſæ ſuæ defenſio, iuris ſui in mediũ prolatio. Plutarc. Exp. & id quod pro cauſæ firmamẽto dici poteſt. Liban. Eſt & figura oratoria, apud Rutil. Lup. quũ æquitatem cauſę quàm maximè breui ſententia complectimur.

Δικαιολογικὸς, iuridicialis.

Δικαιολογέω, iudicio contendo & litigo, iura mea allego, ſeu profero, cauſificor. Ariſtot. rhet. 1.

Δικαιολογέομαι, idem. Item generaliter, diſcepto. Luc.

Δικολόγος, cauſidicus, cauſarum orator. Plut.

Δικολογέω, cauſas dico. Exponitur etiam iudiciales prę[ſcri]ptiones trado. Ariſtot. in reth.

Διλογία, geminatio verbi ſeu rationis, vt ſtultitia. Xen.

Διττολογέω, ſiue διττολογέω, & διλογέω, geminato verbo loquor. Item bis dico. Syneſ. Διττολογούμενα dicuntur etiam quæ duobus modis efferuntur.

Δοξολογία, celebratio quę fit recenſendo quę ad gloriam ſeu honorem alicuius pertinent.

Δοξολογέω, ῶ, glorioſa celebratione colo. Baſil.

Decomp. Ἐνδοξολογέω, ῶ, gloriam in ſermone aucupor. Laert.

Παραδοξολόγος, qui paradoxa dicit. Παραδοξολογία, oratio paradoxa, quod pręter ſeu contra omnium opinionem dicitur. Æſchin.

Παραδοξολογέω, paradoxè loquor, dico pręter ſeu contra omnium opinionem. Hermog.

Εἰκοτολογέω, ῶ, ſimilitudinem veri conſequor in iis quę dico. Heſych.

Ἐλεεινολογέω, ῶ, miſerabilem vocem edo.

Ἐλεεινολογία, oratio miſerabilis. Plat.

Decomp. διελεεινολογῶν, miſericordiam oratione captans, miſericordiam verbis captare pergens.

Ἐλλόγιμος, (idem quod λόγιμος) Plato. Plut. Laert. Item eloquens. Hermog. Item doctus, literatus. Phil.

Ἐναντιολογία, contradictio.

Ἐτυμολόγος, qui originẽ verborum indicat ſeu explicat.

Ἐτυμολογία, originis verborum indicatio, notatio, Cic. q. d. veriloquium.

Ἐτυμολογικὸς, etymologicus, peritus etymologiarum explicandarum.

Ἐτυμολογέω, ῶ, origines verborum indico. Athen.

Decomp. δυσετυμολόγητον ὄνομα, nomen cuius etymologia vix reddi poteſt.

Παρετυμολογεῖν ὄνομα, dicitur qui ad etymon eius alludit. Athen. l. 7. & 2. 944

Εὐθυλογέω, ῶ, rectè loquor.

Εὐλογία, honeſtus ſermo. Plato. Item laus prędicatio. Thuc. l. 2. Item benedictio, vt Theologi loquuntur. Philo de vita M. l. 1. Et pro eleemoſyna à fratribus beneuolis & bene precantibus collata. 2. Cor. 9.

Εὐλογέω, bene dico: vt εὐλογεῖν τὰς δίκας, bene agere ſeu dicere cauſas. Iſocr. Item laudo, prędico, Ariſtophan. Item bene precor, fauſtis imprecationibus proſequor. Gen. 2. Matth. 5. &c.

Εὐλογητὸς, benedictus, laudatus. Lucæ 1.

Decomp. Κατευλογέω, deprędico, laudibus extollo.

Εὑρεσιλόγος, ſolers in inueniendis verbis, facundus, diſertus. Laert. in Arceſil. Item nugator, & verborum funditator. Suid. & Heſych.

Εὑρεσιλογία, ſolertia vel promptitudo in inueniendis & proferendis verbis, facundia. Laert. in Stilpone. Item loquacitas & inanium verborum funditatio. & εὑρησιλογία, apud Plut. & Phil.

Εὑρεσιλογέω, ῶ, promptè & ſolerter verba inuenio. Item verba fundo, & verba fundito. Polyb. Reperitur & εὑρησιλογέω, ῶ, apud Athen. l. 5.

Εὐσχημολογέω, ῶ, honeſtè loquor & ſcitè. Gaza de ſenectute.

Ἡδυλόγος, ſuauiloquens, ſuauiloquus.

Ἡδυλογέω, loquor quæ iucunda ſunt & grata, ad placitum loquor, adulor.

Ἡδυλογία, ſuauitas ſermonis, ſuauiloquentia.

Ἠθολόγοι, morum effictores, affectuúmque perſonæ cuiuſque, ἠθοποιοί. Vtitur Cic. 2. de orat.

Ἠθολογία, figura oratoria, quum verbis ſonóque vocis exprimuntur ac deſcribuntur hominis alicuius affectus & mores. Rutil. Luc.

Ἡμερολογέω, ῶ, dies ſupputo, apud Herodot.

Ἡμερολόγιον, faſti, calendarium. Plut.

Θεολόγος, qui de Deo diiſvé diſſerit aut loquitur, aut de rebus diuinis, rerum diuinarum conſultus. Plut.

Θεολογία, ſermo de Deo rebúſque diuinis. Plat.

Θεολογικὸς, pertinens ad eos qui de Deo rebúſve diuinis

diuinis agunt, theologicus. Ariſtot. Exponitur & theologiæ peritus, theologiæ deditus. apud Naz.

Θεολογέω, ῶ, de Deo loquor, de rebus diuinis diſſero. Ariſtot. Et apud Areo. θεολογεῖν τὰ περὶ τριάδος, theologicè explicare & commentari. Inuenitur & paſſiuum θεολογοῦμαι, apud Plut. de def. orac.

Ἰατρολογέω, ῶ, de medicina diſſero. Laert.

Decomp. Ἀνιατρολόγητος, ignarus eorum quę de medicina diſſeruntur, rationis medicinæ imperitus.

Ἰδιολογία, propria & peculiaris loquendi ratio.

Ἱερολογέω, de ſacris rebus loquor ſeu diſſero, ſacra verba pronuntio. Dionyſ. Areop.

Ἱερολογία, ea quę in Eccleſia recitantur, quaſi ſacri ſermones.

Καινολογία, ſermonis nouitas, noua loquendi ratio.

Κακολόγος, maledicus. Ariſtot. eth. 4.

Κακολογία, maledictio, maledicentia. Plutarch. Item maledictum, i. probrum à maledico ingeſtum.

Κακολογικὸς, ad maledicendum factus, vituperatorius.

Κακολογέω, maledico, congero maledicta in aliquem. Plut. de Herodot. Item malè precor, diras & omnia mala imprecor. Matth. 15. & Marci 7.

Καλλιλογέω, ῶ, venuſtè ſcitéque dico vel loquor.

Καλλιλογία, elegans, venuſtáque dictio.

Κενολογεῖν, inaniter loqui, ſuperuacanea dicere. Ariſto.

Κιναιδολόγος, turpiloquus, cinædica impudentia in loquendo vtens. Athen. l. 14.

Κοινολογέομαι, οῦμαι, confero ſermones cum aliquo de re quapiam, ſero colloquia cum aliquo. Polyb. κοινολογηθεὶς περὶ τῶν ὅλων ἐπιβολῆς Νικοφάνει. Sic & κοινολογεῖσθαι πρός τινα, conſilia cum aliquo agitare. Luc.

Κοσμολογία, ſermo qui habetur de mundo.

Κοσμολογικὸς, ad κοσμολογίαν pertinens: vnde κοσμολογικὴ φιλοσοφία, eadem quę & φυσικὴ, apud Dion. Areop.

Κουφολόγος, qui leuis eſt in verbis. Κουφολογία, verba leuia, leuitas verborum.

Κτηματολογεῖν, dicere cuius ſit hoc vel illud κτῆμα. Gaz.

Κυριολογεῖν, propriè loqui: vnde κυριολογεῖσθαι, propriè dici. Iuſt. Mar. οὐδὲν ὄνομα ἐπὶ θεοῦ κυριολογεῖσθαι δυνατόν. Sic & apud Philop. de vita Moſ.

Κυριολογία, ſermo ſeu oratio propriis conſtans verbis. Dion. Longin.

Decomp. Ἀκυρολογία, improprietas ſermonis: impro prium genus loquendi: vitium ex vitiis quę in ſermone notant grammatici. Ἀκυρολογέω, impropriè loquor.

Λεπτολόγος, qui ſubtiliter & minutatim diſſerit de aliqua re, argutus.

Λεπτολογέω, ſiue λεπτολογέομαι, minuta & ſubtilia diſputo, ſubtiliter & argutè diſſero. Luc.

λεπτολόγημα, (quod & λεπτολογία,) ſubtilis de minimis rebus diſputatio.

λεπτολογιστὴς, argutator. Ariſtoph. in auib.

945 *Decomp.* Διαλεπτολογοῦμαι, idem quod λεπτολογέω. Ariſtot.

Καταλεπτολογέω, ῶ, ſubtiliter & argutè rimor. Ariſt.

Μακρολόγος, qui longa oratione vtitur, prolixus in ſermonibus ſeu oratione. Ammon.

Μακρολογία, prolixitas in dicendo, ſermo prolixus.

Μακρολογέω, longa oratione vtor. Herodian.

Ματαιολόγος, vaniloquus, vanidicus.

Ματαιολογία, vaniloquentia, ſeu verba vana.

Μαψιλόγος, vaniloquus. Hom.

Μεταξυλογία, interloquutio ſeu interfractio. Et pro parentheſi, apud ſchol. Thuc.

Μετεωρολόγος, qui de rebus ſublimibus (*id eſt* cœleſtibus) verba facit ſeu diſputat. Plat.

Μετεωρολογία, ſermo de rebus ſublimibus. Plat.

Μετεωρολογικὸς, ad meteorologiam pertinens.

Μετεωρολογῶ, de ſublimibus rebus verba facio, aut commentor & ſcribo. Idem in Axiocho.

Μετριολόγος, moderatus in verbis. Antiphon.

Μικρολογία ſeu σμικρολογία, oratio tenuis, nullam habens verborum & ſententiarum dignitatem, apud Suid.

Μικρολογέομαι, οῦμαι, ſeu σμικρολογέομαι, οῦμαι, de rebus minutis & leuibus accuratè diſputo. Luc.

Decomp. Καταμικρολογεῖν τῆς φύσεως, obloqui naturæ vt parcæ. Hippocr. in epiſt. ad Damag.

Μιμολόγος, qui mimos recitat. In Epigr. ἠχὼ μιμολόγος dicitur quòd humanam vocem imitetur.

Μιμολογέω, mimos recito, aut mimicè recito. Strab.

Μισολόγος, qui diſputationes odit & literas, ſeu politiorem literaturam exoſus, indoctus.

Μισολογία, odium bonarum literarum. Plut.

Μισολογέω, ῶ, bonas literas odi: & per conſequens, imperitus ſum. Poll.

Μυθολόγος, fabularum narrator. Plato de leg.

Μυθολογία, narratio fabularum, fabuloſa narratio.

Μυθολογικὸς, ad fabularum narrationem pertinens. Item qui valet comminiſcendis fabulis. Plato.

Μυθολογέω, fabulas narro, vel fabulam, vel fabuloſè narro. Iſocr. τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς πολέμους τοὺς ἡμετέρους ἐμυθολόγησε.

Μυθολογέομαι, fabuloſè narror. Plat. Dem. Item actiuè apud Theophr. ep. 34.

Μυθολόγημα, narratio fabuloſa.

Μυθολογεύω, fabulor. Et ſimpl. *pro* loquor, ſeu dico. Od. μ. τί τοι ταῦτα μυθολογεύω;

Decomp. Διαμυθολογέω ſeu διαμυθολογέομαι, confabulor. Plat. Exp. etiam diſſero, diſputo.

Διαμυθολογητέος, fabuloſè.

Καταμυθολογέω σε, fabulas tibi narro, ſeu fabularum narrationibus te occupo aut oblecto. Philoſtr.

Μωρολόγος, ſtulta loquens ſeu blaterans. Ariſtot.

Μωρολογία, ſtultiloquium. Ephe. c 5.

Μωρολογέω, ῶ, ſtulta ſeu inepta loquor. Plut.

Ὀγκολογέω, tumido ſermone iacto. Heſych.

Οἰκτολογία, oratio ad miſericordiam ſeu miſerationem commouendam, vel qua miſeratio mouetur.

Ὁμοιολογία, dictio ſimilis, ſimilia verba. Quint.

Ὁμολόγος, (q. d. iiſdem verbis vtens) conſentiens, aſſentiens, qui in eadem eſt ſententia. Xen.

Ὁμολόγως, conuenienter, congruenter. Item apertè, ſine vlla dubitatione. Oſeæ 14.

Ὁμολογία, conſenſus, aſſenſus. Item conuenientia. Plat. in ſym. Item pactum, pactio, conditio, compoſitio. Thuc. Plato. Ariſtot. Item confeſſio. Iſocr. in Buſir. & in teſt. noui ſcriptis.

Ὁμολογέω, ῶ, conſentio, aſſentior. Plato de rep. l. 1. ὁμολογεῖν Θρασυμάχῳ ὅτι τὸ ἄδικον, ἀλλ' ὅτι ἀγαθόν, in hoc aſſentiri Thraſymacho. Item ſpondeo, roganti promitto. Plat. ep. 7. ἥκειν ὡμολόγησε ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις. Item confiteor, profiteor. Thuc. Et Epigr. l. 2. ὡμολόγησε σοφόν.

Ὁμολογεῖσθαι, actiuè, aſſentiri, concedere. Xen. Item paſſiua ſignif. dicitur id quod conceſſum, & aliquorum conſenſu receptum eſt. Plut. in Pericle, ὁμολογεῖται μὲν γὰρ ὅτι θυγάτηρ ἦν Ἀξιόχου. Et cum infinitiuo conuenit inter nos: vt apud Plat. in epiſt. ὁμολογήσθω ταῦτ' ἡμῖν οἰκαδ' ἐμέ.

Ὁμολογουμένως, ex confeſſo. Plut. Item conuenienter, concorditer. Xen. ὁμολογουμένως τοῖς εἰρημένοις.

Ὁμολόγημα, id de quo conuenit inter aliquos. Et peculiariter id de quo conuenit inter differentes, quod vtrinque confeſſum eſt. Plato.

Decomp. Ἀνθομολογέω, vel ἀνθομολογέομαι, οῦμαι, conſtituo, paciſcor, conuentum & pactum ineo. Plut. Et pro, rem expono. Item viciſſim confiteor, vel gratias 946
ago. Luc. c. 2. Ἀνθομολόγησις pro quo dicitur ἀνθομολογία, confeſſio, in ſacris ſcriptis.

Ἀνομολογέω, ῶ, fateor. Ἀνομολογέομαι idem. Plut. ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους. Item conſtituo, i. con-

feſſum inter differentes pono, Plato. Item paſſiuè, pro confeſſo habeor, Dem. Ἀνομολογούμενον, non conſentaneum, non conueniens. Ariſtot.

Ἀνομολογία, incongruentia, inconuenientia. Item aſſenſio inter aliquos de re quapiam, conſtitutio rei cuiuſpiam vt confeſſæ & indubitatæ. Heſych.

Αὐθομολογέομαι, vltrò profiteor. Αὐθομολογούμενον paſſiuè *pro* confeſſo & indubitato. Luc.

Διομολογέομαι, οῦμαι, confiteor. Hermog. de inuent. Item fateor, *hoc eſt*, caueo inſtrumento & acceptum fero. Item paciſcor, conuentum do, ex pacto, promitto. Demoſt. Et paſſiuè, pacto promittor. Æſchin. Item conſtituo ſeu pono ita eſſe. Plat. Item ſtipulor, paciſcor, à te hoc contendo vt fateare. Plato l.6. de rep.

Διομολογία, huiuſcemodi conſtitutio atque προσδιορισμός. Item ſponſio, pactum. Ariſtot. eth. 9.

Προδιομολογέομαι, prius paciſcor ſeu potius conuenio cum aliquo. Ariſtot.

Ἐξομολογέω, ſiue ἐξομολογέομαι, οῦμαι, confiteor. Marci 1. & Matth. 3. Item palàm profiteor & prædico, ingenuè profiteor & prædico Eſaiæ 45. Pſalm. 18. Item ſpondeo, i. dico me facturum, polliceor. Lucæ 22.

Ἐξομολόγησις, confeſſio. Plut. in Pericle. Item profeſſio, prædicatio, gratiarum actio. Suid.

Εὐομολόγητον, clarum & conceſſu facile. Plato.

Καθομολογέω, ῶ, confiteor, fateor. Greg. Item paciſcor, ex pactis polliceor, ſpondeo, deſpondeo, Exodi c.21.

Καθομολογοῦμαι, interdum actiuè ſumitur: vt apud Plut. καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πακόρῳ. Interdum paſſiuè deſponſor, promittor.

Παρομολογία, ſchema eſt apud Rhetores, de quo vide Quint. l.9. c.3. & Rutil. Lup.

Προομολογέω, prius confiteor, antè confiteor. Phil.

Προσομολογέω, inſuper fateor vel ſpondeo. Iſocr. Item ſimpl. fateor, confiteor. Dem.

Συνομολογέω, [illegible] ſentio, aſſentior: vel fateor, confiteor. Plat. Xen. Item conuenio, paciſcor. Xen. συνομολογήσας δασμὸν οἴσειν, conueniſti te daturum tributum.

Ὀνοματολόγος, qui nomina dicit, nomenclator. Plut.

Ὀρθολογέω, ῶ, rectè loquor & propriè. Plut.

Ὀστολογία, ſermo ſeu tractatus de oſſibus. Gal.

Ὀψολόγος, qui de opſoniis tractat ſeu diſſerit. Athen. l.2.

Ὀψολογία, ſermo de opſoniis. Athen.

☆ Παντολόγος, qui omnia dixit, querulus, multiloquus. Polemo.

Παλιλογία, vel παλιλλογία, verbi eiuſdem iteratio. Aqu.

παλιλογέω, vel παλιλλογέω, idem iterum dico. Herod.

Πιθανολογία, perſuaſoria oratio, ſeu ad perſuadendum accommodata in ep. ad Coll. c.2. Scribitur & πειθανολογία.

πιθανολογέω, ῶ, oratione perſuaſoria vtor, vel probabilia dico. Ariſtot. eth. l.1.

περιαυτολογεῖν, de ſe loqui, ſe ipſum prædicare.

περιαυτολογία, ſui ipſius laudatio. Plut.

περιττολογία, ſiue περισσολογία, expoſitio rerum ſuperuacuarum. Iſocr. in Panath.

Πολυλόγος, multiloquus. Ammon. πολύλογος verò, ὁ πολλῶν λόγων δεόμενος, apud Areop.

πολυλόγως, multis verbis.

πολυλογία, copioſa oratio, verboſitas. Plut.

πολυλογέω, plura dico, copioſè loquor. Athen.

Πονηρολογία, maledictum, ſermo de rebus improbis.

Πρωτολογία, primæ partes dicendi. ſchol. Dem.

πρωτολογέω, primus dico, vel primas dicendi partes ſortitus ſum.

Σεμνολόγος, qui grauiter de re aliqua diſſerit: plerunque in malam partem, iactator, oſtentator. Dem.

Σεμνολογία, venuſtus ſermo, grauis & lepidus. D. Hal.

Σεμνολογέω, glorior, iactito, Herodian.

Σεμνολογέομαι, grauiter & ſpecioſè loquor. Dem: item glorior, iactito. Baſil. Andronico.

Σεμνολόγημα, dictum graue, vel dictum magnificum & honorificum quo aliquis ſe iactat.

Σπερμολόγος, qui libens verba funditat, blatero, loquutuleius. Dem. pro cor. Act. c.17. Et adiectiuè, loquax, garrulus, nugatorius. Plut.

Σπερμολογέω, nugor, blatero, ſeu deblatero, vel loquaci ore fundito. Greg.

Σπερμολογικός, nugatorius. Plut.

Σπουδαιολογέω, ῶ, de rebus grauibus & ſeriis loquor: vel graui & ſerio ſermone vtor. Xen.

Στενολογέω, de rebus friuolis & nugamentis verba facio: vel anxiè me torqueo in aliqua re.

Στροφολογία, conuerſio dictionum.

Συκολόγος, qui de ficis loquitur: & qui indicat ficuum exportatores. Item calumniator.

Συκολογέω, ῶ, de ficubus loquor. Athen. l.3.

Συμμυολόγος, q.d. cui ſermo in ore comprimitur, tacens. Heſych.

Ταπεινολογία, oratio humilis & abiecta, ſeu qua orator ſeſe deiicit veluti ad pedes iudicum, vt miſericordiam ſibi conciliet. Poll. l.2.

Ταυτολόγος, qui idem dicit: in Epigr.

Ταυτολογία, ſchema rhet. eandem rem pluribus verbis ſignificans. Quint. l.8. c.3.

Ταυτολογέω, idem iiſdem verbis aut idem ſignificantibus itero. Polyb.

Τερατολόγος, qui prodigioſa narrat: vel qui monſtroſis verbis vtitur. Poll. ex Plat.

Τερατολογία, ἡ, narratio aut oratio de monſtris inſtituta: vel narratio prodigioſa. Athen.

Τερατολογίας, ου, ὁ, idem quod τερατολόγος. Suid.

Τερατολογέω, ῶ, prodigioſa narro. Suid.

Τερατολογοῦμαι, monſtroſè vel vt monſtrum narro.

Τετραλογία, ὁ, dicuntur τέσσαρες λόγοι, ſeu quatuor dramata tragicorum poetarum. Laert.

Τεχνολόγος, qui de arte loquitur: vel qui artificioſè loquitur. Item argutator, ſophiſta. Greg. Exp. & artificij vel artis ſtudioſus.

Τεχνολογία, oratio ſeu tractatus in quo verba fiunt de arte. D. Longin. Item artificium verborum ſeu verba artificioſa: apud eundem.

Τεχνολογέω, ῶ, de arte diſſero, vel artis rationem trado, aut præcepta. Ariſtot. rhet. l.1. Exponitur etiam, artificioſè diſputo, argutor. Greg.

Decomp. Ἐπιτεχνολογέω, ῶ, arte & methodo traditis aliquid artificioſè diſſerendo. Alex. Aphr.

Καταπτεχνολογέω, artificioſè diſtinguo & diſſero, ſeu in artem redigo. Greg.

προτεχνολογέω, prius de arte diſſero: vel prius artificioſè diſſero tradóve. Alex. Aphr.

Τριχολογέω, ῶ, de rebus leuibus & inanibus diſcepto.

Τροπολογέω, ῶ, tropicè loquor. Areth. in apoc. c.6.

Τροπολογία, tropicus & figuratus ſermo. Suid. Item quum ſermo ad emendationem morum dirigitur.

Ὑμνολογέω, ῶ, ſiue ὑμνολογίζω, hymnum dico.

Ὑστερολογία, dictio præpoſtera, quum poſteriora ante priora efferimus.

Ὑψηλολογέω, ῶ, ſiue ὑψηλολογέομαι, οῦμαι, alta loquor, verbis ſublimibus. Syneſ.

Φιλολόγος, qui loqui ſeu diſſerere de aliqua re amat. Pl. Item, loquax. Athen. Item qui libenter audit alios loquentes ſeu diſſerentes. Item ſtudioſus literarum, vel literatus, doctus. Plut.

Φιλολογία, ſtudium diſſerendi de re aliqua. Item ſtudium ſeu amor literarum.

Φιλολογέω, libenter diſſero. Plut. Item philoſophor & diſſero cum philoſophis: apud eundem.

☆ Ἀφιλόλογος, abiens à literis, indoctus. Plut. (E. ad Tit.

Dec. Συμφιλολογέω, vnà diſſero & philoſophor. Cic.

Μισοφιλολόγος, oſor hominum qui literarum ſunt ſtudioſi

dioſi ſeu ſermocinationum apud Athen.l.23.

Φλυαρολόγος,qui nugas loquitur,nugator.

Φλυαρολογία,ſermo nugatorius vel ineptus.

Φλυαρολογέω,ῶ,nugas loquor,nugor.

Φυσιολόγος,qui de natura ſeu rebus naturalibus diſſerit. Ponitur etiam adiectiuè.apud Plut.

Φυσιολογία,ſtudium naturæ indagandæ:exponitur & phyſica diſciplina.

Φυσιολογικός, ad phyſiologiam pertinens. Apud medicos φυσιολογικὴ, ſub.ἐπιστήμη, pars eſt medicinæ quæ naturam hominis vniuerſum à conceptu ad extremum vſque ſenium diſquirit.

Φυσιολογέω,ῶ,de natura ſeu de rebus naturæ diſſero, vel diſputo, vel naturam rerum diſſerendo indago
948 ſeu exquiro. Ariſtot.Item phyſica ratione probo ſeu oſtendo.Greg.

Χορδολογέω,ῶ,chordis loquor,i.fidibus cano.Plut.

Χρησμολόγος, oraculorum interp. vates,fatidicus.Thuc.

Χρησμολογία & χρησμολόγιον, vaticinium, oraculum. Poll.

Χρησμολογικὴ,(ſub.τέχνη) vaticinatoria ars, vaticinãdi ars ſeu edendi oracula.Idem.

Χρησμολογέω,ῶ,oraculum edo,vaticinor.

Χρηστολόγος, qui bene loquitur & ex verbis ſuis bonus vir eſſe iudicatur:ſeu qui bonis & blandis verbis decipit homines.

Χρηστολογία, ſermo ſpecioſus & virum bonum ſimulans.Rom.c.vlt.

Ψευδολόγος,falſiloquus,mendax.Ariſtoph.Dem.

Ψευδολογία,mendacium. Iſocr.in Panath.

Ψευδολογέω,falſum dico,mentior.

Ψηφολόγος,circulator qui celeritate mouendi, ſeu verſandi calculos,oculos ſpectantium fallit. Exp.& calcularius,circulator.Suid.

Ψηφολογικός,pertinens ad ψηφολόγους.Greg.

Ψηφολογεῖν, artem illam circulatoriam exercere. Putatur ſignificare, ſternere Moſaico opere & vermiculato.Tobiæ c.vlt.

Ψυχρολόγος,qui frigida oratione vtitur.

Ψυχρολογία,dictio frigida,ſermo frigidus,Luc.

Ψυχρολογέω,frigida oratione aut ſermone vtor.

Ὡρολογέω,ῶ,horas indico.

Ὡρολογητὴς,οῦ,ὁ,horarum index, Athen l.9.

Ὡρολόγιον,ου,τὸ, inſtrumentum quoddam ſeu machina horas indicans Idem l.4.

¶ *Deriuata à λόγος,i.ratio.*

Λογικός,rationalis,ratione præditus,ratione vtens. Sæpe apud Plat.Ariſtot.Plut.&c.

Λογικῶς, cum ratione, more eorum qui ratione vtuntur.Plut.de orac.pyth.

Λόγιον,exp.rationalis,apud Phil.de vita M.l.3.

λογαριάζω,idem quod λογίζομαι,computo.

λογαριασμὸς, & λογαριαστὴς, idem quod λογισμὸς, & λογιστὴς,computatio & computator,Moſcop.

λογίζομαι,f. ίσομαι, rationem ineo, ſubduco, computo,ſupputo, expenſum fero. Ariſtoph.Ariſt.Metaph. idẽ ſignificat quod συλλογίζομαι, i. collatis vtrinque rationibus, & ſubducto veluti calculo concludo aliquid certi. Rom.3.λογιζόμεθα οὖν πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον,&c. Sic & Rom.6. Item mecum reputo,cenſeo. Rom.8. λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα, &c. Et perpendo mecum, conſidero. Xen. Demoſth. Item cogito. 2. Cor. 13. Item æſtimo, reputo, (ſicut dicimus magni æſtimare rem aliquam,aut nihili facere) Rom. 8. ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Item imputo & alicuius veluti rationib. infero, tribuo.2. Cor. 5. μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν. Et paſſiuè Rom. 4. ἐλογίσθη τῷ Ἀβραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην, Greg.in Macchab. τὰ τῶν παίδων τῷ πατρὶ λογίζεσθαι,τῶν ἐννομωτάτων καὶ δικαιοτάτων, patri tribuere.

Λογισμένως, prudenter, re bene perpenſa & bene ſubducto calculo,Eur.& Herodot.

λόγισμα, τὸ, id ipſum quod in rationibus ſupputandis alicui imputatur.Athen.l.1.

λογισμὸς,οῦ,ὁ, ſupputatio, computatio, ratiocinium, Æſchin.contra Cteſiph. Thuc.l.4.& 3. Item ratiocinatio,reputatio,cogitatio.Iſoc.Plut. Exponitur etiã, conſilium:item deliberatio: quia βουλεύεσθαι & λογίζεσθαι idem eſſe tradit Ariſtot. eth.6 c.1. Accipitur etiam pro ipſa ratione aut mente. Thucyd. Sic ἐν τῷ λογισμοῦ εἶναι, mentis compotem eſſe, apud Plut in Alex.Sumitur & pro συλλογισμὸς, apud Ariſtot. de demonſtr.l.2.c.18.

λογιστήριον,ου,τὸ, locus vbi ſedebant ij qui λογισταὶ dicebantur. Poll. λογιστήρια dicuntur etiam ſcholæ calculatoriæ,ſcholę ratiocinatorum.

λογιστὴς,οῦ ὁ,ratiocinator, ſupputator,calculator.Plu. περὶ ἀοργ.Peculiariter ſic Athenis dicebantur ratiociniorum præfecti, quibus rationes reddebantur publicæ adminiſtrationis.Ariſtot.pol.6. Dem.pro cor. Item æſtimator.Dem.Olyn.1.& pro cor.

λογιστικὸς,οῦ,ὁ, calculatorius, ſeu ratiocinatorius. Itẽ qui artis calculatoriæ peritus eſt, qui computandi & numerandi arte pollet. Plato l.7. de rep. Item rationalis, rationis & mentis compos:ſeu qui ratione vti poteſt.Xen. Hell.5. Et τὸ λογιστικὸν(ſub.τῆς ψυχῆς μέρος)pars animi in qua ineſt ratio atque conſilium. Plut.ſymp.3.

λογιστεύω,computo,æſtimo:apud Suid.

Compoſita.

Ἄλογος,ου,ὁ καὶ ἡ,rationis expers,auerſus à recta ratione. Ariſtot.Plat.Item ἄλογον,rationi non conſentaneum, inconſultò & temerè dictum ſeu factum abſurdum. Plato in apol. Iſoc. de pace. Item proportionem 949
non habens. apud Philop.

Ἀλόγως, ſine ratione, abſque rationis vſu.Item abſurdè,nulla cum ratione.Iſoc.

Ἀλογία,q.d.irrationabilitas, rationis carentia.Item inconſiderantia, incogitantia, temeritas, rationis & iudicij inopia.Plato de leg l.10.& ep. 7. Exponitur etiam confuſio, perturbatio,à Suida. Item contemptus,aſpernatio: vnde ἐν ἀλογίῃ ποιούμενος, contemptui habens.Herodot.

Ἀλόγιον,ου,τὸ,vt ἀλογίου δίκη, actio eorum qui geſtorũ in magiſtratu rationẽ nõ reddit:apud Pol.& Suid.

Ἀλογέω,ῶ, rationem alicuius non habeo, aſpernor, contemno.Herodot. ἀλογήσας συμβουλίης, conſilium aſpernatus. Ἀλογοῦμαι contemnor,aſpernor. Laert. Item decipior.Maccab.l.2.c.12.

Ἀλογεύομαι,à ratione aberro, non ſum compos rationis.

Ἀλογίζω,brutorũ animaliũ ſenſu præditus ſũ. Heſyc.

Ἀλογίζομαι,obbruteſco.Euſt.

Ἀνάλογος, ad proportionem ſimilis, proportione reſpondens. Ariſtot. de mundo, & alibi item reſpondens ex æquo, æquè pollens,apud eundem eth.5.Item conſentaneus & congruens.Idem rhet.3. Ἀνάλογον eſſe alicui dicitur res aliqua quæ ad aliam proportione quadam & natura conſtituta & comparata eſt: vt apud Ariſtot.2.de anima, αἱ δὲ ῥίζαι τῷ στόματι ἀνάλογον,ἄμφω γὰρ ἕλκει τὴν τροφήν. Interdum aduerbialiter ponitur, & ſignificat proportione: item, inſtar & ſimilitudine rationis: vt apud Plat. in Timæo & Gal. ad Glauc.l.2.

Ἀναλόγως, idem quod ἀνάλογον, aduerbialiter poſitũ.

Ἀναλογία, proportio, comparatio, ἰσότης τοῦ λόγου, vt definit Ariſtot.eth.5.

Ἀναλογέω, ῶ, proportione reſpondeo, proportionẽ habeo & rationis ſimilitudinem.Alex.in prob.

Ἀναλογητικὸς,οῦ,ὁ,q.d.proportionabilis.

Ἀπαρτιλογία,ſumma quadrans & rotunda. Exponitur etiam

iam ratio quadrans, quum nihil nec excurrit nec deeſt. apud Herodot.

Ἁρμολογέω, ῶ, aptè concinno & compingo. Epigr.

Συναρμολογέω, (*decomp.*) idem. Exp. etiam, congruente proportionum ratione conſtruo. Eph. c. 2.

Ἔλλογος, rationalis, ſeu ratione præditus. Ariſtot.

Εὔλογος, rationabilis, rationi conſentaneus. Herodot.

Εὐλόγως, cum ratione, vt rationi conſentaneum eſt.

Ἰσολογία, par & æqualis ratio: apud Suid.

Μικρολόγος, vel σμικρολόγος, qui rei paruę rationem habet, vel qui rem paruam in pretio habet, aut magni æſtimat. Exponitur etiam qui in minima quæque inquirit. Iſocr. in Panath. Item ſordidus, parcus, auarus. Herodian.

Μικρολόγως vel σμικρολόγως, res paruas magni æſtimando, ſic vt minutas etiam res conſectemur: vel ſordidè, auarè, more eorum qui σμικρολόγοι vocãtur.

Μικρολογία ſeu σμικρολογία, magni facere ſeu æſtimare rem paruam: vnde exp. & ſordes, auaritia. Lucian. Ponitur & pro cura quæ impenditur rebus nihili, vel rebus minutis.

Μικρολογέομαι, οῦμαι, ſeu σμικρολογοῦμαι, rei paruę rationem habeo. Luc. Item anxiè & ſcrupuloſè circa vilia & ſpernenda occupor. Greg. Item ſordidè & præparcè rationem ineo vel tribuo. Plut. ἵνα μηκέτι μικρολογῇ πρὸς τοὺς θεούς.

Decomp. Διαμικρολογοῦμαι, admodum μικρολογοῦμαι.

Παράλογος, rationi non conſentaneus, abſurdus. Plut. Frequentius accipitur *pro*, inopinatus, inexpectatus. Thuc. l. 1. & 4. Plut. in Fab. Et τὸ παράλογον, inopinatus euentus, id quod pręter opinionẽ euenit. Thuc. & Plut. Item id quod pręter proportionem eſt.

Παραλόγως, ſecus quàm rationi conſentaneum eſt. Item inopinatò. Thuc. l. 1.

Παραλογία, opponitur τῇ ἀναλογίᾳ.

Ὑπόλογος, vt ὑπόλογον ποιεῖσθαι τινός, rationem alicuius habere. Dinarch. ¶ Apud math. numerus eſt ad alterũ ita relatus, vt minoris vicẽ obtineat, apud Philop.

Compoſita ex λογίζομαι.

Ἀλόγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, abſque ratione & conſilio aliquid faciens, aut dicens, inconſideratus, non circumſpectus. Plat. in apol. Exponitur etiam, qui nihil penſi habet. apud Polyb. Dicitur etiam de re quæ ratione caret vel conſilio. Ἀλόγιστον, inconſideratus ſeu inconſultus affectus: idem quod ἀλογιστία.

Ἀλογίστως, inconſideratè, incogitanter, temerè. Iſocr.

Ἀλογιστὶ, idem.

Ἀλογιστία ἡ, inconſiderantia, incogitantia, temeritas, inconſideratus affectus. Polyb.

950 Ἀναλογίζω, recenſeo. Phil.

Ἀναλογίζομαι, reputo, æſtimo, expendo, animo verſo. Plut. Ἀναλογίζεσθαι, ſignificat etiam errorem reputare, retractare, reſipiſcere, ſeſe reſpicere. Ariſtot. κατέχουσι τὸ πνεῦμα, ὥσπερ ἀναλογισάμενοι, quaſi incepti pœniteat.

Ἀναλογισμός, conſideratio. Thuc. At κατὰ τὸν ἀναλογισμόν, idem eſt quod κατὰ τὴν ἀναλογίαν.

Ἀντιλογίζομαι, viciſſim vel rurſus cogito. Ex aduerſo reputo. Antiphon.

Ἀπολογίζομαι, rationes reddo ſeu refero. Æſchin. ὃς καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ἀπελογίζετο τὰς προσόδους τῷ δήμῳ. Exponitur etiam imputo, & expenſo fero, apud Plut. ¶ Item rationem ineo, vel ratione inita colligo & coniicio. Dem.

Ἀπολογισμός, οῦ, ὁ, rationis redditio & relatio. rationis ſumptuum redditio, expenſi relatio. Plut. in Pericle & in Sol. Interdum ſic dicuntur ipſæ rationes, ſeu rationum codex. Luc. in encom. Dem. Exponitur etiam mentis alienatio. Heſych.

Ἀπολογαριάζω, idem quod ἀπολογίζομαι, rationem ineo ſeu computo. Suid. Hinc ἀπολογαριασμός idem quod ἀπολογισμός.

Διαλογίζομαι, rationem ineo cũ aliquo, & ſubduco accepta & expenſa. Dem. Item rationes mecum ſubduco, *hoc eſt* ratiocinor, animo verſo, cogito. Lucæ 2.

Διαλογισμός, ratiocinatio. Plut. Lucæ 11.

Διαλογιστικός, ratiocinatiuus.

Δυσλόγιστος, ratiocinatu difficilis, quem difficile tecum reputare & perpendere poſſis. Item inconſideratus, qui reputatus & perpenſus non eſt. Soph.

Ἐκλογίζομαι, computatum & numeratum demetior, numeratum do & calculo compoſitis rationibus. Reg. 4. c. 22. Item ſubductis rationibus expendo, perpendo, conſidero, æſtimo. Thuc. Dem. Item conſilium rei agendæ ineo. Thuc. l. 2.

Ἐκλογισμός, exacta computatio, rationum ſubductio. æſtimatio. Plut. in Cat. Vtic.

Ἐκλογιστία, computatio, numeratio facta poſito calculo. Heſych. & Suid.

Decomp. Ἀνεκλόγιστος, à quo rationes non petuntur, in Pand. Gr.

Δυσεκλόγιστος, qui computari ægrè poteſt, ideóque cognitu & perſpectu difficilis. Suid.

Ἐπιλογίζομαι, computo, numerum ineo, ſæpe apud Ptolem. Item repetito veluti calculo ſtatuo, & metaph. argumentis & rationibus repetitis concludo. Item perpendo, reputo, conſidero: in Axiocho. Item, rationem habeo, æſtimo. Xen. Hell. 7. οὐδὲν τούτου ἐπελογίσαντο.

Ἐπιλογισμός, cõputatio. Item enumeratio facta repetito calculo. Item cogitatio: reputatio qua aliquid nobiſcum reputamus & perpendimus. Plut.

Decomp. Ἀνεπιλογίστως, inconſideratè: in Axiocho.

Προεπιλογίζομαι, vnde προεπιλογισθεῖσα ἀπόδειξις, iam antè collecta demonſtratio. Philo de mundo.

Εὐλόγιστος, quem facilè ratiocinari, reputare licet. Item actiuè, qui rectè ratiocinatur, prudens.

Εὐλογιστία, ratio bene ſubducta, vel conſilium & ratio bene inita, Suid. & Heſych.

Εὐλογιστέω, rectè ratiocinor. Laert. Apud Plut. εὐλογιστεῖν πρὸς τὰ τυγχάνοντα, exp. æquo animo ferre euẽta.

Καταλογίζομαι, computo, imputo. Item numero inter, annumero. Xen. Exponitur etiam aſcribo, impenſum fero. apud Æſchin.

Καταλογισμός, computatio, numeratio.

Dec. Ἐγκαταλογίζομαι, computo, annumero, Dem.

Παραλογίζομαι, ſubdola ſupputatione fallo, vel falſa argumentatione vtens decipio. Iſoc. Luc. Item paſſiuè falſis rationibus decipior. Ariſtot.

Παραλογισμός, falſa ratiocinatio, fallax ratio: captio quæ fit fallacibus rationibus. Ariſtot.

Παραλογιστής, οῦ, ὁ, fallax ratiocinator, deceptor.

Παραλογιστικός, peritus decipiendi fallacibus ratiocinationibus ſeu ſubdolis rationibus. Ariſtot.

Παραλογιστός, qui fallacibus rationibus capi poteſt. Polyb.

Decomp. Ἀπαραλόγιστος, qui decipi nequit. Item actiuè non decipiens, non confictus ad decipiendum. Heſych. Ἀπαραλογίστως, ita vt non decipiaris vel decipi poſſis.

Προσλογίζομαι, imputo, acceptum fero, adſcribo. 951

Συλλογίζομαι, colligo ſeu ratiocinatione colligo, vt ij qui calculis ſubductis ſummam conficiunt. Dem. Apud dialecticos itidem ſignificat colligo & concludo, i. ex aſſumptione propoſitionum quaſi calculis ſubductis ſummam probationis efficio: vt paſſim apud Ariſtot. & pręſertim in analyt. Vſurpatur & paſſiuè, *pro* ratiocinatione colligor vel concludor: apud Ariſtot. Item perpendo. Plut. de Cæſare, αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος.

Συλλογισμός, collectio quæ ratiocinando fit, propriè

apud

ſpud Arithmeticos cōputatio qua ſubductis calculis ſumma colligitur:Piſides apud Suid.Dialecticis verò συλλογισμὸς dicitur oratio in qua poſitis duabus propoſitionibus & certo modo ac figura diſpoſitis tertium aliquid(nimirum concluſio) veluti ſumma colligitur,propter ea quæ poſita ſunt.Latini eam argumentationis formam nunc ſyllogiſmum, nunc ratiocinationem appellant.Vide 1.caput pr.analyt.Ariſtot. Numeratur & συλλογισμὸς inter ſpecies legalis ſtatus, ac vocatur ſtatus ratiocinatiuus vel collectiuus.Quintil.l.7.c.9.

Συλλογιστικὸς,ratiocinatiuus,ſyllogiſticus.Ariſtot. Item ſtatus ratiocinatiuus.Quintil.l.5.c.10.

Συλλογιστικῶς,more ſyllogiſmorum.Ariſtot.

Dec. Ἀσυλλόγιστος, non rectè ratiocinans,non probè colligens & concludens:vel potius,non probè collectus & ratiocinando concluſus.Syn.

Ἀσυλλογίστως,ſine ratiocinatione,vel non vtendo ſyllogiſmo.Item inconſideratè.Plut.

Ἀντισυλλογίζομαι,contrario ſyllogiſmo refuto,ſyllogiſmum ſyllogiſmo oppono.Ariſtot.

Εὐσυλλόγιστος αἰτία,cauſa quæ colligi facilè poteſt.

Προσυλλογισμὸς,ſyllogiſmus in quo præmiſſę principalis ſyllogiſmi concluduntur.Ariſtot.

Ὑπολογίζομαι,reputo,rationem habeo.Dem.

*Ὑπολογισμὸς,reputatio,ratiocinatio.Plut.

¶ *Deriuata ex λέγω,i.cubare facio.*

Λέγομαι,cubo,iaceo,aut etiam dormio.Od.δ.

Λέκτρον,ου,τὸ,lectus,cubile.Hom.

Λέκτρονδε,ad lectum.Od.θ.

Λέχος,εος,τὸ,lectulus.Ili.α.ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν.Item concubitus,coitus.Soph.

Λεχαία,ſub.πόα,dicitur herba quædam lectis ſeu toris extruendis apta.Theophr.

Λέχοσδε(aduerb.)lectum verſus,ad lectum.Il.γ.

Λεχαίνειν,lectum,*hoc eſt*,concubitum competere.

Λεχὼ,ἡ,iacens ſeu decumbens in lecto : & peculiariter puerpera.Oppian.

Λεχώιος,ad puerperium pertinens,Apoll Arg.lib.1.

Λεχωΐς,idem:vnde λεχωΐδες ἆραι apud Nonn.

Λέγαι γυναῖκες , ab Archilocho dictæ feruntur mulieres libidinoſę & lecti ſemper appetentes.

Λεγαίνειν,mutatione literæ pro λεχαίνειν dictū putatur.

Compoſita,ac primùm ex λέγομαι.

Δυσηλεγὴς,vt δυσηλεγὴς θάνατος, i.δυσκοίμητος, ſeu κακοκοίμητος, q. d. mors triſtem habens dormitionem, cuius acerbus eſt ſopor ſeu ſomnus.Odyſſ.χ.& alibi. Exponitur & ſimpliciter,acerbus , triſtis, moleſtus: vnde δυσηλεγὴς δεσμὸς , durum vinculum ſeu acerbum.Heſiod.in Theog.

Καταλέγομαι,dormio,cubo. Ody.ξ.ἔνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκτο,pro κατελέλεκτο.Hinc & partic.καταλεγμένος pro καταλεγόμενος,dormiens,cubans.Od.χ.

*Decomp.*Ἐγκαταλέγομαι,cubo in.Apoll.

Παρακαταλέγομαι,cubo,apud Heſych.

Παραλέγομαι,cubo ad latus alicuius,cubo iuxta quempiam Od.δ.Item incumbo.

Τανηλεγὴς θάνατος,mors longum ſomnū afferens.Od.β.

Compoſita ex λέκτρον.

Αἰνόλεκτρος,ου,ὁ καὶ ἡ , torum genialem infelicem habens. Lycophr.in Alex.

Ἄλεκτρος,lecto carens:& ex conſequenti, ſomni expers, inſomnis.Item tori genialis expers.

Ἀλέκτωρ , ορος, ὁ, coniux. (litera α ſignificante ὁμοῦ. Item (α priuandi vim habēte) de puella dictū ſignificat, innupta, ἡ μὴ πειραθεῖσα λέκτρου.vnde ἀλέκτωρ dicitur Minerua apud Athen.¶Item gallus gallinaceus , ſic dictus quòd nos excitet è cubili. Ariſtoph. Sic dicitur etiam gemma quędam quæ in ventriculo caſtrati galli quarto anno à quo eunuchum deſciuit reperitur: alio nomine ἀλεκτορία. vide Plin.37.c.10.

Ἀλεκτόρειος, & ἀλεκτόρεος, ου, ὁ καὶ ἡ,ad gallum pertinens,ſeu qui eſt galli.

Ἀλεκτόρειον,quod eſt galli ſeu gallinę.Syn.

Ἀλεκτορὶς,ίδος,ἡ,gallina.Ariſtot.

Ἀλεκτρυὼν,όνος,ὁ,vel ἡ,idem quod ἀλέκτωρ,item gallina.Plut.Ariſtoph.

Ἀλεκτρύαινα,gallina.Ariſtoph.in Nub.

*Εὔλεκτρος , pulchrum & bene inſtructum lectum habens.Strabo.

Ἠλέκτωρ , Homero nomen eſt ſolis, quod inde putatur accepiſſe, quia homines ἀλέκτρους facit, i.è lectis diſcedere cogit,vel qui ipſe eſt ἄλεκτρος, videlicet ἀκοιμήτως εἱλυμένος.Ili.ζ.& τ.

Ἤλεκτρος,ου,ἡ,item ἤλεκτρον,ου,τὸ, electrum,ſiue ſuccinum,i.ſuccus quidam pinguis,oleoſus & leuis,qui in lapidem mollem concreuit , ignem flammámque facilè concipiens. Sed cuius generis ſuccus ille ſit, plurimum variant autorum ſententiæ.Vide Ariſtot. Dioſcor.& Plin. & Vtuntur in neutro genere.Hom. Od δ.& σ.Heſiod.in aſp. Dioſcorides,& alij nōnulli : fœminino autem , Dionyſius de ſitu orbis,& Alex.Aphr.in præf.probl Ariſtoph.autem in equitibus ἠλέκτρους vocat ornamenta quibus ornabantur fulciebantúrque lectorum pedes.

*Dec.*Χρυσελεφαντηλεκτρος,ου ὁ καὶ ἡ,ornatus ſeu inſtructus auro electróque & ebore.

Χρυσήλεκτρον,ου,τὸ, electri ſpecies quædam ab aureo colore appellata,teſte Plin.l.37.c 4.

Κοινόλεκτρος,communem lectum habens.Æſchyl.

Ὁμόλεκτρος, conſors tori ſeu thalami,coniux.Eur.

Πεντάλεκτρος,quinque lectos habens. Itē quinque toros coniugales experta, vt appellatur Helena à Lycoph.

Σύλλεκτρος,idem quod ὁμόλεκτρος,apud trag.poetas.

Compoſita ex λέχος.

Ἄλοχος, vxor (ex α ſignificante ὁμοῦ & λέχος,veluti ὁμόλεχός τις οὖσα.)Odyſſ.δ. Item virgo quę nondum peperit , quaſi ἑτέρου λέχους ἄπειρος. apud Porphyr.in Hom.quæſt. Vide & in comp.ex λοχὸς,ſuo loco.

Ἀπειρολεχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,expers tori,i.cœlebs.

Γηλεχὴς,cui humi lectus eſt,humi cubans.Callim.

Θερειλεχὴς , æſtate lectum habens : epith. platani:apud Nic.in Ther. ſub cuius vmbra æſtate cubari poteſt, vel ex cuius foliis æſtate lectus ſterni.

Κοινολεχὴς,communem habens lectum,adulter.

Μονολεχὴς qui ſolus cubat.

Ναύλοχος,ου,ὁ καὶ ἡ, cui naues inſidere poſſunt , *hoc eſt*, nauium ſtationi accommodus Odyſſ.δ. Euſt.à λέχος deriuat.Vide & in compoſ.à λόχος.

ΛΕΙ Α, ας , ἡ , præda , i. corpora ipſa rerum quæ capta ſunt:λείαν ἄγειν prædam agere:apud Xen.pæd.5 Et λείαν λαβεῖν,prædam capere.Thucy.l.2. & 6.Sic λείαν ποιεῖν τινα χώραν , deprædari regionem aliquam,apud eundem lib.8.Exp.etiam grex pecudum vel pecudes prædando abactæ:apud Soph. in Aiace. ¶ At λεία,plana ſeu læuigata:vide in λεῖος.

Λείζομαι,prædor.in Epigr.Λεηΐζομαι,idem ibidem.

Ληΐη, idem quod λεία , ex eóque factum dialyſi Ionica. apud Herodot.

Ληϊὰς ἄδος ἡ, prædando capta vel abacta.Il.υ.

Ληϊάδης,prædando captus,captiuus.Heſych.

Ληῒς,ίδος,ἡ, idem quod λεία ſeu ληΐη. Od.ξ.καὶ σφὶν ζῶς ληΐδα δῶιν. Sic & Il.λ. Apud Apoll.Arg 1.Εἰ κεν ἐπιτρέψητε δόμους καὶ ληΐδα πᾶσαν , &c. ſchol. Apoll. καταχρηστικῶς ληΐδα vocari ait τὰ χρήματα propriè tamen,τὰ ἐκ λαφυραγωγίας:ſunt tamen,qui & ibi pecudes intelligi poſſe putent quę prędādo auferūtur.

*Ληΐς,pecora.Theocr.

Ληΐδιος,ου ὁ,prædando captus,captiuus.Oppian.

Ληΐτις,prædatrix:epith. Mineruæ.Il.κ.Significat etiā captiuam mulierem.Euſt.ex Lycophr.

Ληΐζω, f. σω, prædor, prædas agendo infeſto: vel dedepopulor. Thuc. l. 4.
Ληΐζομαι, idem apud eundem. li. 1. & 5 Metaphoricè quoque accipitur, apud Heſiod. in Erg. Οὐ μὲν γάρ τι χρυσὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον τῆς ἀγαθῆς, i. nanciſcetur meliorē prædā. Pro eodē dicitur & λῄζομαι, in Epig.
Ληϊστὴρ & ληΐστωρ, prędator, prædo. Od. γ. & in ο. In Epig. ληϊστορι χαλκῷ, exp. prædatitia pecunia. Et ληϊστορι μύθῳ, furtiuo ſermone. Nonn. Ληϊστής, ᾶ, ὁ, idem: propriè ὁ τετράποδα ἀπελαύνων, teſte Etym.
Ληϊστὸς, ᾶ, ὁ, prædando captus, ſeu acquiſitus. Item qui prędando capi ſeu comparari poteſt. Il. ι.
Ληστής, ᾶ ὁ, idem quod ληϊστής, (ex eóque factū per ſyner. ſin) prædator, prędo. Xen.
Ληστὸς ᾶ ὁ, qui prædando capi poteſt.
Ληστικὸς ᾶ ὁ, prędatorius, ex rapto viuens. Ariſtot.
Τὸ ληστικὸν (ſub. σύστημα) dicuntur ipſi prædones, vel prædonum agmen. Thuc. l. 1. & 2.
953 Ληστικῶς, more prędonum, more prædatorio. Thuc.
Ληστεύω, prędor, ex rapto viuo. Herodian.
Ληστεία ἡ, præda, *hoc eſt*, ipſa prædandi ſeu prædas agendi actio. Ariſtot. pol. 1. c. 5. Thuc. l. 1.
Ληστήριος ᾶ. ὁ, idem quod ληστικὸς, prædatorius. ληστήριον ᾶ. τὸ, idem quod ληστικὸν, i. ipſi prædones, prædatorum agmen. Plut. in Pomp. Exponitur etiam latrocinium. apud Luc.
Ληστρικὸς ὁ, idem cum ληστικός. Thuc. Ariſtot.
Ληστρικοὶ dicuntur etiam qui latrocinia exercent, & ex rapto viuunt. Plut. in quęſt. Rom. Τὸ ληστρικὸν, idem quod τὸ ληστικὸν, & τὸ ληστήριον, ſuprà Thuc. li. 1.
Ληστρικῶς, prædonum more, vt ληστικῶς.
Ληστρὶς, ίδος, ἡ, prædatoria, prædatrix

Compoſita, ac primùm ex λεία.

Ἀγελεία ἡ, prædas agens, prędatrix. Palladis epith. apud Hom. vide & in comp. ex λαός.
Ἀγέλειος, ᾶ, ὁ ϰ ἡ, prædator, prædas agens. Heſych.
Ἀκρόλειον ᾶ. τὸ, primitiæ manubiarum, vel prędę. (quaſi τὸ ἄκρον τῆς λείας.) apud Suid. Exp. etiam ſimpliciter, primitię. apud eundem.
Πρωτόλειον, ſeu πρωτόλεια, τὰ, primitię, prædę, ſeu manubiarum. Generaliter pro quibuſuis primitiis apud Eur. in Oreſte. in Greg.

Compoſita ex ληΐς.

Ἀλήϊον πεδίον, apud Hom. carens pecoribus: vnde & in comp. ἀλήϊον
Ἀληΐστος, tutus à prędonum iniuria. Heſych.
Ἀρχιληστής, ſiue ἀρχιληστής, princeps prędonum. Heſych.
Καταληΐζομαι, vaſto, diripio. Heſych.
Φιλολήϊος, amans prædæ Hom. hym. in Merc.

ΛΕΙΒΩ F. ψω, libo: idem quod σπένδω, (ſicut dicimus diis libare merum, i. ex patera fūdere in eorum honorem.) Od. β. λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς. Sic & Heſiod in Erg. ἀπὸ λείβειν αἴθοπα οἶνον. Exp. & ſimpl. fundo: vt Odyſſ. ε. δάκρυα λείβων, lacrymas fundens. Item diffūdo: apud Demetr. Phal. ex Plat. de ſono muſico.
Λείβομαι, fundor: vt vinum ex patera à libantibus. Interdum neutraliter, fluo. Xenoph. Exponitur etiam liqueſco. apud Plut. ſymp. 5.
Λοιβὴ, ῆς ἡ, libatio, ſacrum quod vino fit. Plat.
Λοιβεῖον, libamen. Suid. vel vas quo oleum diis libatur Poll. l. 10.
Λοιβάζομαι, libo: vnde λοιβάστω, apud Heſych.
Λοιβαστήριον, idem quod λοιβεῖον Athen.
Λειβήθριον ᾶ. τὸ, riuus, aquę ductus. Euſt. ex lex. rhetor. Exponitur etiam locus irriguus. Euſt.
Εἴβω, f. ψω, idem quod λείβω, (ex eóque factum ablatione τᾶ λ: Ionicæ & Æolicæ dialecto magis familiare, teſte Euſtath. vt δάκρυον εἴβειν fundere lacrymas. Od. π & alibi.
Εἴβομαι, fundor (vt vinum è patera inter libandum) vel fluo, deſtillo. Heſiod.
Εἴβιμος, ᾶ, ὁ ϰ ἡ, ſtillatiuus, ſtillans. Euſt.
Λίβω, idem quod λείβω. Galenus λίβειν ſcribit propriè videri ſignificare τὸ στάζειν.
Λίβος, εος, τὸ, gutta, ſtilla. Apud Hippocr. exponitur ſtillatio humoris ex oculis.
Λιβηρὸς, ᾶ, ὁ, humidus, ſtillans: apud Gal. in lex. Hippocr.
Λιβρὸς, pro eodem. Heſych. Exponitur etiam tenebricoſus, niger. Erot. apud Hippocr.
Λίβηθρον, incilis foſſa, aquę ductus: idem quod λειβήθρον. apud Æl.
Λιβὰς, άδος, ἡ, gutta, ſtillicidium. Heſ. Item fons vel ſcaturigo aquam effundens, latex. Phil. A Suida exponitur etiam ἔνυγρος τόπος. Heſ. λιβὰς eſt etiam λιπαρός. Λιβάδιον, ᾶ, τὸ, locus irriguus. Heſychio eſt locus herbidus: Euſtathio idem quod λειμὼν, pratum. ¶ Λιβάδιον dicitur à quibuſdam centaurium minus: quoniam ſecundùm fontes naſcitur. Plin. lib. 25. c. 6. λιβάζω, ſtillo, gutto. Heſych.
Λὶψ, βὸς ἡ, petra vnde aqua ſtillat. in Epigr. Eſt etiam venti nomen. Ariſtot. de mundo, τὸν ζέφυρον λὶψ ἄνεμος ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων.
Λίβυς, Afer, Libys, Pœnus: ex qua regione verſus λίβα ſita oriundus eſt. Herodian. l. 6. Dicitur etiam de vento Africo in Epigr. pro λίψ. Item λίβυς αὐλὸς, Libyca fiſtula. Sunt etiam quidam ſerpentes λίβυες, quos Nicandri ſchol. in Ther. vocat ἀμμώδεις, quoniam tales plerunque in Libya reperiuntur. Fœm. Λίβυσσα. Africa, Punica, vt λίβυσσα ὄρνις. Et ἅλς λίβυσσα mare Libycum ſeu Africū. Calli. apud Athen. l. 2.
Λιβυκὸς ᾶ, ὁ, Africus, Punicus.

Compoſita.

Ἀειλιβὴς, έος, ὁ ϰ ἡ ſemper deſtillans & defluens. Apud Nonn. ἀειλιβὴς ὀμφὴ, vox perennis, metaph.
Ἄλιβας αντος ὁ, dicitur ὁ νεκρὸς, mortuus, defunctus, vt pote ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιρος ὤν, expers vitalis humoris. Ἄλιβας οἶνος apud Callimachum eſt ὄξος, acetum: διὰ τὸ μὴ λείβεσθαι ἐν σπονδαῖς, quod libari non ſoleret. Euſt. 955
Ἀπολείβω, diſtillo, fundo. Diodor. Sic.
Ἀπολείβομαι, ſtillo, diſtillo. Heſych. in ſcuto.
Ἀπολιβάζειν exp. celeriter recedo. Ariſtoph.
Διαλείβομαι reſtagno.
Ἐπιλείβω, inſuper ſeu vltra libo, vel ſupra aliqua re libo, aut pro ſimplici λείβω. Od γ.
Καταλείβω, effundo & diſtillo, vt ij qui inter libandum vinum è patera fundunt.
Καταλείβομαι, effundor & deſtillor, vt vinum è patera inter libandum: vel defluo, deſtillo. Heſiod.
Κατείβω, idem quod καταλείβω: vt κατείβειν δάκρυα effundere lacrymas. Iliad. ω. Item perfundo ſeu delectatione perfundo. apud Athen. l. 13.
Κατείβομαι, defluo, deſtillo, vel fluo. Iliad ξ.
Κελέβη, ης ἡ, poculi genus ἀπὸ τοῦ χέειν αὐτὸ τὴν λοιβὴν ἢ τὸ λείβειν. apud Athen. l. 11.
Πυροσλειφοι ab ignibus delibati. Heſych.
Συλλείβω, confundo & miſceo, vt vinum quod patera libatur.
Συλλείβομαι, confundor, &c. Item ſtillo, fluo, vel in vnum ſtillo & confluo Plut. de primo frig. Exponitur etiam colliqueſco, liquor, apud Plut. in Amyl.
Ὑπολείβομαι, ſubtus fluo & ſtillo, vel aliquantum fluo ſeu ſtillo: aut diffluo, apud Hippocr.

ΛΕΙΜΩΝ ῶνος, ὁ, pratum, locus irriguus (εἰς ὃν ὕδωρ λείβεται, vt Euſt. exp. Hom. Xen. & al. j.
Λειμωνόθεν, ex prato. Il. ω. Theocr. idyl. 7.
Λειμωνήρης βοτάνη, herba pratenſis. Suid.
Λειμώνιος, ᾶ, ἡ, pratēſis, vt λειμωνία πόα. Soph. in Aiace.
Λειμωνία, dicitur etiam anemones ſpecies quędam quaſi pratenſis. Theoph.

Λειμώνιον,

λειμώνιον, herba quã alij Neuraides appellant. Dioſ.
λειμωνιάτης λίθος, limoniates, gemma quędam dicta à pratenſi virore. Plinio eadem cum ſmaragdo.
Λειμωνιὰς, ἀδος, ἡ, & λειμωνὶς, ἰδος, ἡ, pratenſis. Apoll.
Λείμαξ, ακος, & λειμὰς, ἀδος, ἡ, pratum. Eurip. hinc comparat. λειμακίστερος, viridior aut herbidior in modum prati. Suid.

Compoſita.

Βαθυλείμων, ωνος, ὁ, profunda habens prata, ideóque compaſcuus. Etymol.
Βαθύλειμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Il. ι.
Ἐύλειμος, ὁ καὶ ἡ, pratis ornatus. εὐλείμων. Eurip.
Εὐλείμων, bona prata habens, pratis ornatus. Od. δ.
Εὐρυλείμων, prata ſpatioſa habens. Pind.

ΛΕΙΟΣ, ου, ὁ, læuis, non aſper. Athen. l. 7. λεῖος ὡς ἔχελυς. Sic λεία ὁδὸς, via plana. Od. κ. Τὸ λεῖον, læuor, læuitas: item puluis. Ariſtot. hiſt. an. lib 4. Metaphoricè quoque λεῖος accipitur: vt λεῖα ὀνόματα apud Rhet. τὰ διὰ φωνηέντων, ἢ πάντων, ἢ πλειόνων. λεῖα dicuntur etiam quę trita & infricata ſunt & ex grumoſis ſcrupeiſque in lęuem puluerem redacta.
¶ λεία, ἡ, inſtrumentum lapicidarum complanandis poliendiſque, & læuigandis lapidibus aptum. Poll. lib. 7 c. 26. ¶ λεῖα verò dicuntur lapides quos textores ſtamini appendunt, vt fila magis contendantur. Poll. lib. 7. cap. 1.
Λειότης, ητος, ἡ, læuitas, læuor. Plut.
Λειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, læuis, planus. Suid.
Λειόω, ῶ, f ώσω, læuigo, læuo, i. leuem reddo. Item friando & conterendo in lęuem puluerem redigo.
λείωμα, τὸ, id ipſum quod lęuigatum & in leuem puluerem conterendo redactum eſt.
λείωσις, lęuigatio.
Λειαίνω, lęuigo, lęuo. Il. ε. Item complano. Ody. θ. Exponitur & mollio, tero, molo, pinſo. Cum accuſ.
Λεαίνω, idem quod λειαίνω. Philo de mundo. Item contero, frio, comminuo: ſeu conterendo & molendo ex aſperis & ſcrupeis in læuem puluerem redigo. Ariſtot. l. 2. anim.
Λεαντικὸς, οῦ, ὁ, læuigandi vim habens. Ariſtot.
Λεαντήρα, ἡ, lęuigatrix. Suid. ex Epigr.
955 Λευρὸς, idem quod λεῖος, læuis, non aſper, &c. Eurip.

Compoſita.

Αλείαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui læuigatus aut complanatus non eſt aut læuigari nequit. Exp. etiam, non molitus.
Αναλεαίνω, pro ſimpl. λεαίνω.
Απολεαίνω, læuigo, complano. Item comminuo.
Αωρόλειος, cui cutis intépeſtiuè lęuis & glabra fit. Sui.
Εκλεαίνω, lęuigo, complano. Item contero.
Decomp. Συνεκλεαίνω, ſimul tero & comminuo.
Επιλεαίνω, læuigo. Plut.
Εὐλέαντος, qui facilè læuigatur aut complanatur aut conteritur. Dicitur & εὐλέαντος, ſine ι.
Καταλεαίνω, lęuigo, ita contero vt læuius fiat. Heſych. Exponitur etiam explano.
Προλεαίνω, antè lęuigo, antè mollio, antè complano. Item, antè contero, antè comminuo.
Συλλειόω, contero, vnà tero & frio.
Υπολεαίνω, aliquantum læuigo & læuio.

ΛΕΙΠΩ, F. ψω, Pr. φα, (pro quo vſitatius eſt præt. med. λέλοιπα) linquo, relinquo. Odyſ. ι. Item relinquo, *ſicut hæredibus relinquere aliquid dicimur*. Ilia. β. Αὐτὰρ αὖτε Θυέστ' Αγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι. Sic dicitur aliquis λείπειν φάος ἠελίοιο. Ilia σ. & alibi. Apud Plat. λείπω τὸν βίον ὑπό σου, interficior abs te. ¶ Item neutraliter, deſum, deficio: vt apud Ariſtoph. in Pluto ἵνα περ μὴ λείπωσιν αἱ δίκαι. Sic dicitur aliquid λείπειν in libris, quod deeſt. Et cum genit. vt τριάκοντα ἔτη dicuntur λείπειν δυοῖν apud Poly. qui trigenarium numerum efficerent niſi deeſſent duo. Item abſum: vt λείπω μικρὸν τοῦ θήλεος τὴν ἰδέαν, parum abſum à ſpecie fœminæ. Exp. etiam, minor ſum: apud Polyb τοῦ δ' ὄρεος ὁ περίμετρος τῆς αἰεὶ στεφάνης οὐ λείπει τῶν ἑκατὸν σταδίων.
Λείπομαι, relinquor, reliquus ſum, ſuperſum. Od. ν. item vincor, ſuperor, inſtar curſorum qui à tergo relinquuntur. Polyb. λείπονται Ῥωμαῖοι μάχῃ παγάλῃ. Exp. etiam cedo: vt apud Polyb. τοῦ αὐτοῦ νομιστέον εἶναι ἡγεμόνος τὸ δύνασθαι βλέπειν τόν τε τοῦ νικᾶν, ὁμοίως δὲ καὶ τὸν τοῦ λείπεσθαι καιρόν. Item abſum: vt apud Syn. λειπομένῳ δὲ παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας. Eur. λείπομαι σῆς γνώμης, ſuperor à te conſilio.
λεῖμμα, τὸ, quod relictum eſt, reliquiæ. Plut. A Pythagoricis ſic dicitur quod à duobus ſectionibus minus eſt. Plut. Item hemitonium minus in ſymphonia vocatur à Platone λεῖμμα & δίεσις: diuiditúrque in duo σχίσματα.
λεῖψις, εως, ἡ, q. d. relictio.
λείψανον, ου, τὸ, & plur. λείψανα, reliquię. Plut.
Λοιπὸς, οῦ, ὁ, reliquus, qui ſupereſt. Et in plur. οἱ λοιποὶ, reliqui, cæteri. Et τὸ λοιπὸν, reliquum, reliqua pars: vt τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας. Xen. Iſocr. deinceps, poſtea, poſtremò, &c.
λοιπάδες & λοιπάζεσθαι, vt Lat. reliqua & reliquari.
Λιμπάνω, idem quod λείπω, linquo.

Compoſita.

Αἰγίλιψ πέτρα, petra quæ à capris relinquitur præ altitudine, i. cuius faſtigium non poſſunt conſequi & attingere. Il. ι, ν. & φ.
Απολείπω, relinquo, derelinquo. Xen. Item relinquo, poſteris videlicet. Philo. Item deſero, deſtituo: Iſocr. Item ἀπολείπω, (abſolutè) relinquo virum, ſeu diuortium facio: apud Andocid. Sic & ἀπολελοιπυῖα γυνὴ, apud Demoſth. in orat. contra Onetor. Item relinquo, i. præcedo, anteuerto. Iſocrat. τοσοῦτον ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους περὶ τὸ φρονεῖν. Item neutraliter, deſum, deficio. Iſocr. Dicitur & perſona ἀπολείπειν quę quaſi defectu rei alicuius abeſt à ſuo incœpto. Plutarch. τούτῳ γὰρ μόνον ἀπολειπεῖν ἐδόκει τοῦ κατειργάσθαι Πάρθοις. Et cum accuſat. apud Ariſtoph. in Plutarch Η που σε ταχέως ἀπέλιπε τὰ χρήματα, te citò defecerunt nummi. Exponitur etiam, abſum. Iſocr. in Areop. μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν. Plutarch. in Timol. μικρὸν ἀπολιπὼν ἐκπολιορκηθῆναι, quum parum abfuiſſet quin expugnaretur. ¶ Item deſiſto, deſino, finem facio. Iſocr.
Απολείπομαι, relinquor, abſum. Plut. in Public. μικρὸν ἀπολείπετο τοῦ τέλος ἔχειν, parum aberat quin finem haberet. Item abſum, i. abſens ſum, &c. Luc. 956
Item relinquor in certamine curſus alio præuertente. Iſocr. Et metaph. ſum inferior aliquo in re quapiam: vt ἀπολείπεσθαι τοῖς ἔργοις καὶ τῆς διανοίας τινός. Iſocr. de pace. Exponitur etiam non aſſequor, non diſcere aut intelligere poſſum: vt ἀπολείπεσθαι ἀρετῆς. Demoſt. Item ignarus ſum, hoc me latet: apud Lyſiam.
Απόλειψις, relictio, derelictio: hinc ἀπόλειψιν ἀπογράφεσθαι, mulier dicitur quæ viro repudium mittit, Demoſth. Item defectus & deterior conditio, quum quis alium aſſequi nequit, apud eundem.
Απόλειψις τῆς σελήνης, defectus lunę. Ariſtot. de gener. anim. l. 4.
Απολιμπάνω, idem quod ἀπολείπω. Απολιμπάνομαι, relinquor, *à tergo ſcilicet alio anteuertente*. Plutarch.
Decomp. Εναπολείπω, reliquo in. Εναπολείπομαι, derelinquo, vel remaneo in. Εναπόλειψις, reliquię.
Προαπολείπω, antè deficio. Plut.
Συναπολείπω, ſimul derelinquo, ſimul deſtituo.
Διαλείπω, (q. d. interrelinquo) relinquo temporis ſpa-

cium in medio, intermitto, interiicio. Plut.in amat. narr. ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο προσῆλθε τῇ Θεσφιάδι, interiectis duobus diebus. Sic dicitur διαλείπουσα φωνὴ, quæ ſuis verbis veluti ſpatium interiicit, & διαλείπων σφυγμὸς, intermittens pulſus, apud Gal. Cum participio iunctum exp. deſino: vt Xen. οὐ πώποτε διέλιπον ζητοῦν καὶ μανθάνων, nunquam deſij quęrere & diſcere. Item diſto, abſum. Arrian. Dicitur & aliquid διαλείπειν καὶ ἀπό τινος, apud Thuc.

Διάλειμμα, quod interiectum eſt: vnde διαλείμματος, ſiue ἐκ διαλειμμάτων, ex interuallo. Plut.

Διάλειψις, intermiſſio.

Διαλιμπάνω, idem quod διαλείπω. Gal. in Hipp.

Decomp. Αδιάλειπτος, non intermiſſus, perpetuus. Rom 8. 2 Tim. 1.

Αδιαλείπτως, ſine intermiſſione, iugiter, perpetuò: ſępæ in nouo Teſt.

Εκλείπω, derelinquo, vel relinquo, deſero. Plut. in Fabio, τὴν τάξιν ἐκλείπειν, ordinem relinquere. Et Ariſtoph. ἡ σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδούς. Item omitto, prę-mitto. Plut. in ſympoſio, ἀλλ' ἔτι ἐξέλιπον σὸν ἔργον, ὦ Αριστόφανες, ἀναπληρῶσαι. ¶ Item neutraliter, deſum, deficio. Xen. in OEcon. Animus etiam, & ſol & luna ἐκλιπεῖν dicuntur, quum deliquium patiuntur. Plut. Xen. Item deficio, i. morior: vt ἐκλιπόντων κληρονόμων. Plato de leg.

Εκλειψις, defectio, defectus. Plut. de def. orac. Item omiſſio quæ fit in oratione. Quint. lib. 8 c. 6 Item defectus ſolis aut lunæ, eclipſis in Axiocho & ſæpe apud Ariſtot. &c.

Εκλειπτικὸς, οῦ ὁ, ad eclipſin pertinens, vel efficiens eclipſeως. Plut in Rom. Alex. Aphr.

Εκλειπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui deficit, vel deeſt. Item prætermiſſus. Thuc. 1. Item imperfectus.

Εκλιμπάνω, derelinquo. Eur.

Decomp. Ανέκλειπτος, indeſinens, perpetuus. Ανεκλιπὴς, idem.

Δυσέκλειπτος, ægrè deficiens.

Συνεκλείπω, ſimul deficio.

Ελλείπω, relinquo prætermitto, prætereo. Plato in Timæo, οὐκ ἐλλείψομεν προθυμίας οὐδέν, nihil promptitudinis prætermittemus. Dicitur & ἐλλείπει με τοῦτο, hoc me deficit. Item ἐλλείπω τούτου, deficior hac re. Thuc. l. 1. Significat etiam abſum: vt apud Ariſtot. ὁ δ' ἐπιχαιρέκακος τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι ὥστε καὶ χαίρειν, tantùm abeſt vt contriſtetur vt etiā lætetur.

Ελλείπομαι, aſſequi non poſſum, efficere nequeo. Xen.

Ελλειμμα, τὸ, quod deeſt rei alicuius. Plut.

Ελλειψις, prętermiſſio, omiſſio Athen. Exponitur etiam defunctus, quum opponitur τῇ ὑπερβολῇ, apud

957 Ariſtot. eth. 2. c. 6. & alibi.

Ελλιπὴς, cui deeſt aliquid, non perfectus. Athen. Et τὸ ἐλλιπὲς, quod deeſt. Philoſtr.

Decomp. Ανελλιπὴς, cui nihil deeſt, perfectus.

Παρέλλειψις, prætermiſſio vnius ex conſonantibus geminatis, apud Tryphon.

Περιελλείπω, deficio, inferior ſum.

Ενλείπομαι, deficio: pro quo & ἐλλείπομαι.

Επιλείπω, deficio, deſum. Thucydides lib 3. ἐπειδὴ τοῦ τε σίτου ἐπιλιπόντι ἐπιέζοντο. Philo de vita Moſis lib. 1. ἐπιλίποι ἂν ὁ βίος τῷ βουλομένῳ διηγεῖσθαι τὰ καθ' ἕκαστα, vita defecerit. Cum accuſatiuo. Iſocr. ad Dem. ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος. Dicitur & τοῦτό μοι ἐπιλείπει, apud Syneſium.

Επίλειψις defectio. Thuc. lib. 2.

Επίλοιπος, ου, ὁ καὶ ἡ, reliquus. Plat. Iſocr.

Καταλείπω, relinquo, deſero. Il. β. Et relinquo poſt me ſeu poſteris meis, Demoſth. Apud Iſocr. in Euag. dicitur & καταλείπειν τὸν λόγον, finem dicendi facere. Pro καταλείπω, per ſyncopen dicitur καλλείπω.

Κατάλειμμα, quod relictum eſt, reliquiæ. 1. Reg. c. 13.

Κατάλειψις, relictio.

Καταλειπτος relictus.

Κατάλοιπος, reliquus. Ariſtot. OEc. 2.

Καταλιμπάνω, idem quod καταλείπω. Plat.

Decomp. Εγκαταλείπω, intus relinquo, vt ἐγκαταλείπειν φρουράν. Thuc. Εγκατάλειμμα, reliquię, monumentum.

Εγκαταλιμπάνω, idem quod ἐγκαταλείπω.

Εκκαταλείπω, relinquo, ſeu penitus deſtituo.

*Καταπρολείπω, ante deſero, relinquo. Apoll.

*Παρεκλείπω, deficio. ἐκλείπω Iudith. 11. cap.

*Προαπολείπω, ante relinquo, ſeu deficio: ἀπολείπω. Plut.

Προσκαταλείπω, inſuper relinquo. Phil.

Παραλείπω, prętermitto, omitto: ſępe omitto, i. ſilentio prętereo Cum accuſ. Iſocr.

Παράλειψις, pręteritio. Eſt & nomen figurę cuiuſdam rhet. de qua author rethor. ad Herenn.

Περιλείπω, relinquo, reliquum facio.

Περιλείπομαι, relinquor, ſuperſum, ſuperſtes ſum. Herodian. lib. 2. μόνος τε τῶν πατρῴων περιλειπόμενος φίλων ἔτι. Sic ἐπιλείπεσθαι τοῦ πολέμου, pugnæ ſuperſtitem eſſe.

Περίλειμμα, τὸ, reliquię.

Περίλοιπος ὁ, reliquus. Ariſtot. Item ſuperſtes. Luc.

Περιλιπὴς, idem: apud Plat. de leg.

Περιλιμπάνομαι, idem quod περιλείπομαι.

Προλείπω, prius relinquo, ſeu ante relinquo: plerunque tamen pro ſimplici λείπω vſurpatur. Homer. Heſiod. Plut. Dicitur & res aliqua quempiam προλείπειν. Od. β. Item antè deficio, prius deſtituo. Thuc.

Decomp. Αποπρολείπω, longè relinquo. Scribitur & diuiſim ἀπὸ προλείπω.

Εκπρολείπω, relinquo, derelinquo. Phocyl.

Υπολείπω, relinquo, reliquum facio. Item deficio, minuor. Ariſtot.

Υπολείπομαι. Idem. Iſocr. in Euag. οὐ διὰ μικρὰς ῥᾳθυμίας μεγάλους πόνους ὑπολειπόμενος. Item paſſiuè, relinquor, ſuperſum. Thuc.

Υπόλειμμα, quod reſiduum eſt, reliquię. Ariſtot.

Υπόλειψις ἡ, idem. Theophr.

Υπολιπὴς, έος ὁ καὶ ἡ, reliquus. Plut.

Υπόλοιπος, reliquus, reſtans. Ariſtot. Dem.

Υπολιμπάνομαι, idem quod ὑπολείπομαι.

ΛΕΙΡΙΟΝ, ου, τὸ, lilium: ſeu lilij ſpecies. Dioſcorid. ¶ Suidas ſcribit λείριον ab Atticis vocari florem nar- 958 ciſſi. Theophraſtus tamen cap. vltim. manifeſtum diſcrimen inter λείριον & νάρκισσον ponit. ¶ Pro quolibet flore vſurpari ſcribit Euſtat. itidémque Heſych. Suid. & Etymol.

Λειριόεις, lilinus, liliaceus. Nic. Item floridus. Exponitur etiam, ſuauis, tener: vt Iliad. ν. χρόα λειριόεντα δάψει.

Λείρινος, idem quod λειριόεις, liliaceus, è lilio factus, vel lilio ſimilis. Dioſc. l. 3 c. 116.

Λείριος Απόλλων, pro ſuaui. Apoll. lib. 4.

Λειρώδης, liliaceus. Theophr.

Λίριον, pro λείριον, lilium, flos. Λίρινος, liliaceus. Gal.

ΛΕΙΧΗΝ, ῆνος, ὁ, lichen: ſummę cutis aſperitas cum leni pruritu, impetigo, impetiginoſus morbus quem mentagram Latinos vocaſſe autor eſt Plin. li. 26. cap. 1. ¶ Item callus in equorum genibus & ſupra vngulas in flexu earum partium induratus. Dioſcorid. l. 4. c. 42. ¶ Eſt etiam herbę ſpecies, quam aliqui βρύον, appellant, quoniam ſaxis adhęret. Dioſco. lib. 4 ca. 53. ſic dicta quoniam λειχῆνας θεραπεύει, vt tradit idem Dioſc. ibidem.

Λειχηνιάω, ῶ, lichone laboro. Theophraſt. de cauſ. pl. 5. cap. 12.

ΛΕΙΧΩ,F.ξω,lambo,lingo. Cum accuſ.Theophr. Item obſcœno ſenſu,apud Ariſtoph.in Equit..

*Λειχήνωρ,nomen eſt muris:apud Hom.

Λιχμάζω & λιχμάω, idem quod λείχω. Theocr.idyll. 19. Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην,lambebat ipſi collum. Hinc & partic.λελειχμότες apud Heſiod.in Theogn. *per ſyncopen pro λελιχμηκότες & epentheſi τοῦ ι.*

Λιχμάομαι,idem quod λιχμάω.Plut.Oppian.

Λιχμήρης,εος,ὁ καὶ ἡ,exerta lingua os lambens.Nic.

Λιχμὰς,άδος,ἡ,quæ lambitur.Heſych.

Compoſita,ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναλείχω,lambo,delambo.

Ἀπολείχω,delambo,delingo,lambendo aufero.Ath.

Ἀπολειχμάω,idem.Il φ.

Διαλείχω,lambo,lingo,perlambo.Ariſtoph.

Ἐκλείχω,delingo,delambo:vel lingendo euacuo. Item ecligma ligurio.Dioſc.l.1.c.95.

Ἔκλειγμα,& ἐκλεικτὸν, ecligma:medicamētum quod delingitur, ſeu medicamentum quod ori inditum ſenſim liquefit & deglutit, alio nomine ἀρτηριακόν. Ægin.Dioſc.

Ἐλλείχω,linctu ingero,lingendo aſſumo.

Ἐπιλείχω, in ſuperficie lambo, vel pro ſimplici λείχω.

Περιλείχω,circumlambo, circumcircalingo. Ariſtoph.

περιλιχμάζω & περιλιχμάω,idem. περιλιχμάομαι,pro eodem.Luc.in Prom.

περιλίχμησις, ipſa circumlambendi actio.Theo.apud Aratum.

Compoſita,facta ex præterito λέλοιχα,ſine præpoſitione.

Κνισολοιχὸς,ſiue κνισσολοιχὸς,οῦ,ὁ, qui pinguedinem lābit,guloſus,liguritor.Athen.l.3.

Κνισολοιχία,ἡ,catillatio,liguritio,guloſitas.Ath.

Ματαιολοιχὸς, qui friuolas res conſectatur (eas velut delambens.)Euſt.

Ματιολοιχὸς, qui ex falſa menſura lucrum captat: à nomine μάτιον ſignificante genus quoddam menſuræ.Euſt.& Ariſtoph.in nub.

ΛΕΚΑΝΗ,ης, ἡ,peluis, vel catinus, patina:Ariſtoph. Plut.Atticè pro λακάνη, factum ex intenſiua particula λα & verbo χαίνειν, propter quòd ſit latum, inquit Suidas.

Λεκάνιον, ου, τὸ, parua peluis, ſeu paruus catinus. Ariſtoph.

Λεκανὶς & λεκανίσκη,idem:apud Heſych. At λεκανίδιον, pro eodem apud Suid.

ΛΕΚΙΘΟΣ,ου,ἡ, vitellus, oui luteum. Ariſtot. Dioſcorid. ¶At maſc.gen.piſum,quòd eius color vitello non ſit abſimilis: teſte ſchol. Ariſtoph. & Suida.

959 Galenus vero λέκιθον in lex. Hippocr.exp.φακῶν τὸ ἔνδον τοῦ λέπους: nam & lens cui detractus eſt cortex, lutea eſt. Exp.etiam, pulmentarium ex leguminum farina,ſiue leguminum lomentum elixatum. Reperitur & λέκυθος per υ: quæ ſcriptura cum etymo conuenit. Dictum enim putant λέκιθον,διὰ τὸ λέπει κεύθεσθαι.

Λεκιθώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,luteus,croceus,vitelli colorem imitans.vt λεκιθώδης χολὴ,apud medicos.

Λεκιθίτης,ου,ὁ,qui ex vitello eſt, ſeu in quo vitelli ſunt. vt λεκιθίτης ἄρτος,apud Athen.l.3.

ΛΕΜΒΟΣ,ου,ὁ,lembus,paruum nauigium.Polyb.

Λεμβώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,lembo ſimilis.

Λεμβάδιον ου,τὸ,lembunculus,paruus lembus.

ΛΕΠΡΟΣ,οῦ,ὁ,ſcaber, aſper ex decedentibus ex eo ſquamulis: vt λεπροὶ ὄνυχες,ſcabri vngues.Dioſc.lib. 2.cap.140. A λέπος, quaſi λεπηρός. Dicuntur etiam λεπροὶ, leproſi, hoc eſt, quorum cutis in ſcabras quaſdam ſquamulas reſoluitur.Theophr.

Λέπρα,ἡ, lepra, i. aſperitas cutis profundior cum pruritu,eam in ſquamas reſoluens. Ab Auicenna dicitur impetigo excorticatiua, quòd cutis per cortices ſquamáſque reſoluatur.Plut.

Λεπρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,leproſus,vel ſcaber.

Λεπρικὸς,οῦ,ὁ,vt λεπρικὰ φάρμακα,medicamenta lepris tollendis:apud Dioſc.

Λεπρὰς,άδος,ſcabra,aſpera.vt λεπρὰς πέτρα.Theocr.

Λεπρόω,& λεπριώω,ſcabrum reddo.

Λεπρόομαι, ac λεπριώομαι, ſcaber fio, ſcabris ſquamulis obducor. Nicand. Exp.& albeſco quaſi à λέπρα,quod qui laborant,& exaſperētur & albeſcant.

Λεπρόομαι,exp.etiam lepram patior.

Λεπράω, vel λεπριάω, ſcaber fio vel ſum:vt λεπριῶντες ὄνυχες,ſcabri vngues.Dioſc.

Ὑπόλεπρος,(comp.)aliquantum ſcaber.

ΛΕΠΤΟΣ,οῦ,ὁ,tenuis:(cui opponitur παχὺς,craſſus.) Propriè, tenuis inſtar corticum & ſquamularum quæ alicunde auelluntur.Od.θ. ἠΰτ' ἀράχνια λεπτά. Item tenuis, i.exiguus,paruus:vt λεπτὰς ἐλπίδας ἔχειν περὶ τοῦ μέλλοντος, tenuem & inanem ſpem concipere de futuris,apud Ariſtid. Item gracilis,macer,cui itidem opponitur craſſus.Heſiod. ¶Item rarus,vt Gal. exp.apud Hippocr.ſic λεπτὴ χιὼν.apud Euſt.

¶Metaphoricè de animo etiam dicitur: vt λεπτὸς νοῦς,mens ſubtilis & acuta.Euripid. ¶λεπτὸν,minuti quoddam nummi genus, quale κέρμα.Luc.22.βάλλουσαν λεπτὰ δύο.

λεπτότης,ητος,ἡ,& λεπτοσύνη,tenuitas,exilitas,gracilitas.Athen.Item ſubtilitas,argutia.Ariſtoph.

λεπταλέος,tenuis,ſubtilis,gracilis.Apoll.

λεπτακικὸς,minutulus,veſculus.Epigr.l.2.

λεπτύνω,tenuo,attenuo,tenuem reddo. Item gracilem reddo.Athen.l.2 Idem ſubtile reddo.

λεπτυσμὸς,οῦ,ὁ,& λέπτυνσις εως,ἡ,attenuatio.

λεπτυντικὸς οῦ, ὁ, attenuandi vim habens, tenuem & gracilem reddere potens.Dioſc.

Compoſita.

Ἀπολεπτύνω,extenuo.Item in mucronem colligo.

Διάλεπτος,pertenuis & gracilis.Ariſtoph.

λεπτεπίλεπτος,gracilis ſupra graciles.Epigr.l.2. 960

καταλεπτύνω,extenuo,ſeu attenuo.

Προλεπτύνω,antè extenuo.

Ὑπέρλεπτος,ſupra modum tenuis.

*Ὑπόλεπτος,ſubgracilis,ſubtenuis.Lucian.

ΛΕΠΩ,F.ψω,decortico,delibro,vel putamen & ſquamam detraho.Athen.

λέπομαι, decorticor. Vtuntur Athenienſes etiam ἐπὶ ἀσελγοῦς καὶ φορτικῆς δι' ἀφροδισίων ἡδονῆς,vt Athen. tradit lib.14.

λέμμα,τὸ, cortex, liber: id quod decorticando aufertur.Athen. Dicitur etiam de tunica plantam aut ſemen, aut alia quæ cortice teguntur, ambiente. Theophr. l.4.c.12. Item λέμμα ſeu λέμνα,plantæ genus in Orchomenio lacu naſcens, teſte Theophraſt. hiſt.pl.l.4.c.11.

λέπος,εος,τὸ,idem quod λέμμα. Ath.l.2.Dicitur etiam de cortice adhuc ambiente plantam, aut legumen, (i.tunica) vt & λέμμα. Alex. Aphr.Piſcium quoque ſquamæ λέπη dicuntur.Poll.l.6.c.15.

λεπίζω,idem quod λέπω, decortico. Exponitur etiam pellem detraho.

λέπισμα,τὸ,idem quod λέμμα.Dioſc.l.1.c.22.

λεπὶς,ίδος,ἡ, idem quod λέπος, ſeu λέπυρα,in Epigr. Plerunque pro ſquama accipitur. Athen.l.8. Dioſc. lib.5. Exponitur & lamina & lama.Eſt & morbi genus, quem Lat. porriginem vocant, de quo vide Celſum.

Λεπιδωτὸς ȣ ὁ, ſquamatus, ſquameus Ariſtot.lib.4.de part.anim.Item piſcis quidam. Plutarch.de Iſide & Oſir.Et lepidotes gemma, quæ ſquamas piſcium va riis coloribus imitatur, apud Plin.l.27.c.10.

Λεπίδιον, ȣ τὸ, lepidum: herba ſic dicta, quòd ſquamas & maculas faciei deleat.

Λεπυρὸς ȣ ὁ, corticatus, corticoſus: vel gluma tectus, gluma horrens. Nic.λεπυρὸν, τὸ, putamen oui, & cortex mali punici, i.malicoriũ Sui.Scribitur & λέπυρον.

λεπυρώδης ε͂ος, ὁ καὶ ἡ, tunicis multiplicibus obuolutus.Theophr.Item ſquamatus, ſquamoſus.

λεπύριον, ȣ τὸ, cortex, apud Hippoc.Item putamen. Ariſtot.Item ſquama.Theophr.

λεπυριώδης εος, ὁ καὶ ἡ, corticatus, corticoſus, putamine tectus.Item multis tunicis tectus.

λεπυριόω, excortico.Item deglubo.Heſych.

λεπύχανον, ȣ τὸ, idem quod λέπυρον.Plut.

λεπὸς ȣ ὁ, cortex: idem quod λέπος. Erot. apud Hipp. Dicitur etiam de multiplici tunica cepas veſtiente. Heſ.Suid.& Euſt.Item veſtimentum, quod & λῶπος ac λώπη Euſt.ex Anacreonte.

λόπιμος, ὁ καὶ ἡ, qui ex genere eorum eſt quæ cortice & putamine tecta ſunt.Athen.l.2.

λοπίζω, decortico.λόπισμα, τὸ, cortex, putamen.

λοπίς, ἡ, exp corticis turgor, quũ humor eſt ſub cortice.Theophr.hiſt.pl.l.5.

λοπάω, ſiue λοπάω, cortice turgido ſum.Theophr.

λοπητὸς, ȣ ὁ, tempus illud anni cùm cortices arborum turgeſcunt & exemptiles fiunt.Th.

λοπὶς ίδος, ἡ, ſquama: idem quod λεπίς.Ariſtoph.

λοπὰς άδος, ἡ, patella: itidẽ à λέπω, quòd inſtar corticis ſit λεπτή. Eſt etiam morbus arborum, quem Plin.patellam interpretatur: Theophraſt.Exp.etiam olla, apud Plut.

λεπάδιον ȣ, τὸ, parua patella Ariſtoph.

λῶπος ε͂ος, τὸ, & λώπη ἡ, veſtimentum tenue.Od.ν.

λώπιον ȣ τὸ, idem quod λῶπος, veſtis, apud Suid.

λωπίζω, veſte exuo.

λεπὰς άδος ἡ, lopas, concha petris adhærens.Ariſtoph. ¶λέπας τὸ, rupes, promontorium, ex Epigr.

λεπαῖος, ȣ, ὁ, montanus, vel arduus, & præruptus, vt rupes & promontoria.Eurip.

λεπαστὴ vel λεπαστὴ κύλιξ, dicitur de poculo ampliore. apud Athen.

λέπαδνον, ȣ, τὸ, lorum latum quo equi collum ad iugum religatur, Heſych.& Euſt.Alii verò lorum circa pectus equi: alii μασχαλιστῆρ.Il ε.

Compoſita, ac primùm ex λέπω, &c.

Αλέπιστος ȣ, ὁ καὶ ἡ, qui decorticatus non eſt, non deſquamatus.Euſt.

Αλεπίδωτος ȣ ὁ καὶ ἡ, non ſquamatus.

Αλοπος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, ſquamarum expers.Heſych.

961 Απολέπω, decortico, putamen ſeu ſquamas aufero.Ariſtoph Απολέπομαι, decortico.Ath.

Απολεπίζω, idem.

Δυσλεπὴς, difficili cortice tectus. Caſtaneæ epith.apud Nic.

Εκλέπω, ex cortice & putamine eximo, excludo, excudo.Plut.

Εκλέπομαι, decorticor, excudor.Ariſtot.

Εκλεπίζω, idem quod ἐκλέπω.

Εκλέπισις, corticis ſeu putaminis detractio.Item pullorum excluſio, pullatio.

Εκλοπες piſces, quaſi ἄλοπες (vt eſt apud Athen.lib. 7 διὰ τὸ εἶναι λεπιδωτοὶ,) i ſquamati ſeu ſquamigeri: vide & comp.ab Οψ i.vox.

Εὐλέπιστος, deſquamatu facilis: item qui facilè delibratur, & cortice ſpoliatur.

*Ημιλέπιστος, ſemidecorticatus.Strabo.

*Ημιλέπιστος, ſemidecorticatus: (de pullo in ouo adhuc contento.)

Μονόλοπος, vno cortice & vna tunica tectus.Theophr.

Ορσολοπεῖται, Heſych.exp.διαπολεμεῖται, παρέχεται, ex Aſchylo.

Ορσοπολεύω, exp. conturbo, apud Hom. hymno in Mercur.

Περιλέπω, circumcirca decortico, in orbem delibro, corticem circumcirca detraho.περιλεπίζω, idem.

Πολύλοπος, pluribus corticibus & tunicis veſtitus, pluribus tunicis inuolutus.

Χρυσόλοπος, aureis intectus ſquamis.

Compoſita ex λῶπος & λωπίζω.

Απολωπίζω, veſte exuo.Poll.lib.7.

Εκλωπίζω, idem.Soph.in Trachin.Exp.etiam excorio vel excortico: apud Suid.

Νήλωπος, veſte carens.

Περιλωπίζω, veſte circuminduo.Poll.lib.7.

Προαπολεπίζω, antè decortico.Dioſc.

Συλωπία, veſtium compilatio ſeu furatio.Poll.

ΛΕΣΒΙΑΖΩ, Leſbiorum mores obſcœnos imitor, ſeu Leſbiorum obſcœnitatem.Luc.Gal.

λεσβίζω, idem: apud eundem, Ariſtoph.in Veſpis.

λεσβιὰς, άδος, ἡ, exp.fellatrix.

ΛΕΣΧΗ, ης, ἡ, ſermocinatio, confabulatio, vel conciliabulum.Herodot.¶Item locus publicus vbi confabulabantur.Od.σ. ¶Exp.etiam κάμινος, apud Suid.

*λεσχάζω, garrio.Theogr.

λεσχηνεύω, ſermocinor, confabulor, garrio.

λεσχηνεύομαι, pro eodem.Erot.apud Hippocr. Et paſſiuè apud Heſych.

λεσχηνεία, ἡ, confabulatio. Item loquacitas.Plat.Exp. etiam contumelia, apud Suid.

λεσχηνευτὴς, confabulator.Scribitur & λεσχηνίτης, apud Suid.quod exp ὑβριστής.

λεσχηνῶται, apud Laert. in epiſtola Anaximenis ad Pythag.exp diſcipuli: ex eo quòd cum præceptore ſermocinari & confabulari ſoleant.

λεσχητὴς, ȣ, ὁ, expoſitor.ἐξηγητὴς & ὁμιλητής.Heſych.

λεσχηνόριος, dicitur Apollo à confabulationibus, quòd interdiu homines inter ſe confabulentur: quum noctu ſeorſum ab aliis quieſcant.

λεσχηρεῖν, ſermocinor, confabulor.Heſych.

Compoſita.

Αδολεσχος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, (q.d.qui ad ſatietatem vſque ſermocinatur: eſt enim cõpoſitum ex ἄδην & λέσχη) loquax, garrulus.Ariſtot.

Αδολέσχης, ȣ ὁ, idem.Athen.lib.13.

Αδολεσχία, ἡ, garrulitas, nugatio.Iſocr.Plut.

Αδολεσχέω, ῶ, loquax ſum, nugor, garrio Dem.Exp.& contemplor, vel oro, vt Deum laudo.Exp.etiam contemplor, aſſiduè meditor.Pſal.118.

Αερολέσχης, elato ſermone vtens, grandiloquus.Heſy. Item qui de rebus inanibus & in imaginatione duntaxat poſitis verba facit.

Ελλεσχα τὰ, dicuntur τὰ ἐν λέσχῃ ὄντα, quę omnium in ore ſunt & vulgata.Herodot.l.1.

Εννομολέσχης, qui de legibus confabulatur.Laert.

Κυνολέσχης, ȣ ὁ, qui confabulatur de rebus obſcœnis.

Κυσολέσχης, qui nates ſemper & cunnos in ore habet, turpiloquus.Euſtath.

λεπτολεσχεῖς, philoſophi de rebus leuioribus ſubtiliter & nimis anxiè diſputantes.Ariſtoph.

λεπτολεσχίαι, ſubtilia nugamenta. 962

λογολέσχης, ȣ ὁ, blatero, nugator, loquax.Greg.

λογολεσχεῖν, blaterare, nugari.

Μεταρσιολέσχης, qui de ſublimibus rebus (i.cœleſtibus) inaniter diſputat vel fabulatur.

Μεταρσιολεσχεῖν, de ſublimibus rebus diſputare aut fabulari, ſeu ſermocinari more Phyſicorum. Exp.& de rebus ſubtilibus ſermocinari.

Μεταρ-

Μετεωρολεσχία, de rebus ſublimibus fabulatio. Plut. Item de rebus futilibus ſermocinatio.
Μετεωρολέσχης, qui de rebus ſublimibus ſeu cœleſtibus fabulatur. Plato de rep. lib. 6.
Μετεωρολεσχῶ, de rebus ſublimibus garrio Plut.
Περιλεσχηνευτὸς, exp. περιλάλητος & περιβόητος. Heſych.
Πρόλεσχος, qui ante alios loquitur, qui alios præuenit in ſermone, Æſchyl. in ſupplic.
Στενολέσχης, qui de rebus ſubtilibus garrit.
Στενολεσχεῖν, de rebus nimiùm ſubtilibus & nihili garrire: ſeu anxium eſſe & torqueri in rebus friuolis & nugatoriis. Ariſtoph. in nub.
Στενολεσχία, anxietas in rebus nihili, argutiæ.

ΛΕΥΚΟΣ, ὁ, albus, candidus. (παρὰ τὸ λεύσσω, teſte Ety. & Euſt. quòd facilè fit viſui obuius candidus color.) Hom. Heſiod. Interdum λευκαὶ abſolutè dicitur pro λευκαὶ τείχες: vt in Epig. ¶ Item limpidus: vt λευκὸν ὕδωρ apud Hom. ¶ Item perſpicuus, dilucidus: vnde λευκὸς στίχος. in Epig. cuius ſententia eſt perſpicua. ¶ Item ſerenus: vt λευκὴ γαλήνη Od κ. ¶ λευκὴ ἡμέρα, fauſtus ſeu felix dies: Plut. ¶ Apud Heſiod. λευκὸν ἔαρ, exp. iucundum, vel, quod hilaritatem & iucunditatem affert.
Λευκότης, ητος, ἡ, albedo, albor, candor. Ariſtot.
Λευκὰς, alba, candida. Nonn. & λευκὰς φωνὴ, vox clara, apud eundem. Eſt etiam herbę nomen apud Dioſc. lib. 1. ca. 101.
Λευκόω, ῶ, album reddo, dealbo. λευκόομαι, idem. Xenop. Hell. 7. Et paſſiuè apud Dem.
Λεύκωμα, τὸ, id ipſum quod dealbatum eſt. Dicitur plerumque pro tabella albo colore inducta: apud Dem. & Lyſ. Significat etiam album oui: & albuginem oculorum in Hippiatr. & apud Dioſc.
Λευκωσις, εως ἡ, albugo, de morbo oculorum. Hipp.
Λευκαίνω, dealbo, candidum facio. Theocr.
Λευκαίνομαι, dealbor. Item neutr. albus ſeu candidus ſum, albeo Theophyl. ep. 15.
Λευκασμὸς, ῦ, ὁ, dealbatio, vel candor.
Λεύκη, ἡ, populus alba: arbor de qua Theophr. de cauſ. pl. l. 2. & Dioſc. l. 1. c. 88. Item vitiligo alba: cutis carniſque præter naturam albedo: apud Herodotum. Sic etiam dicitur à quibuſdam τὸ ἀνδρόσακες, vt habetur apud Dioſc.
Λεύκινος, ὁ, ὁ, populeus. Ariſtot. œcon. 2.
Λευκίσκος, ὁ, ὁ, piſcis è mugilum genere. Gal.

Compoſita.

Ἀπολευκαίνω, dealbo, candefacio.
Διάλευκος, albo intermixtus, albo diſtinctus. Plut.
Διαλευκαίνω, dealbo: vel perfundo albore.
Ἔκλευκος, valde albus, candidiſſimus. Ariſtot.
Ἐπίλευκος, aliquantum albus: vel albicans.
Ἐπιλευκαίνω, idem quod διαλευκαίνω, vel in ſuperficie dealbo.
*Εὐλευκαίνω, valdè ſeu pulchrè dealbo. Daniel.
Ἡμίλευκος, ſemialbus.
Μεσόλευκος, albo intermixtus, albo diſtinctus. Luc.
*Μιξόλευκος, albo diſtinctus, ſemialbus Lucian.
Πάλλευκος, omni ex parte albus, candidiſſimus. Euripid.
Παράλευκος, albicans. Strab.
Περίλευκος, circumcirca albus, admodùm albus.
Ὑπόλευκος, candicans, albicans, albidus: vel ſubalbidus, ſubcandidus. Dioſc. l. 4. c. 119.
Ὑπολευκαίνω, ſubcandidum reddo.
Φλογόλευκος, color inter flammeum & album medius.
Ὠχρόλευκος, ex luteo candicans, ſeu in pallido candidus. Dioſc. l. 4. c. 24.

963 ΛΕΥΣΣΩ, video, aſpicio: poeticum eſt. Iliad υ. οὐδέ τι φῶτα λεύσσω τῷ ἐφέηκα neque virum video quem haſta petij. Interdum cum εἰς ſiue ἐς: vt Od. θ. οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν τερπόμενοι λεύσσουσιν.

Compoſita.

Ἄλευστος, inuiſibilis ſeu inuiſus. Heſych.
Ἀλευσσόμενος, lumine caſſus, ex Soph.
Εἰσλεύσσω, intueor, inſpicio. Soph.
Ἐπιλεύσσω, proſpicio. Il. γ.
Νήλευστος, exp. ἀόρατος, inuiſibilis. Theocr.
Περιλεύσσω, aſpicio, intueor, contueor. Soph.

ΛΕΧΡΙΟΣ, ὁ, ὁ, obliquus Eurip. in Hecuba.
Λέχρις, obliquè.
Λικριφὶς, obliquè, in obliquum. Il. ξ.

ΛΕΩΝ, οντος, ὁ, leo Hom. Ariſtot. Dictum volunt παρὰ τὸ λάω τὸ βλέπω. ὀξυδερκέστατον γὰρ τὸ ζῶον. ¶ Eſt & nomen ſideris cœleſtis, ex numero duodecim zodiaci ſignorũ, apud Arat. & cæteros aſtronomos. Item piſcis genus. Athen. l. 3. ¶ Serpens etiam quidam vocatur λέων, alio nomine κεγχρίνης dictus. Nic. in Ther. ¶ λέων dicta fuit etiam elephantiaſis. Aret. ¶ Itẽ ſaltationis ſpecies, apud Poll. l. 4. c. 14. & Athen. lib. 14.
Λεοντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, leoninus, ſeu leoni ſimilis, qualis eſt iconum. Ariſtot. polit. 8. Τὸ λεοντῶδες, leonina natura, leoninum ingenium. Plut.
Λεοντωδῶς, leonino more, leonino ritu. Athen. l. 4.
Λεοντηδὸν, idem.
Λεόντειος & λεόντειος & λεόντεος, leoninus, qui leonis eſt, ſeu qualis leonis eſt. λεοντέη, ac per contract. λεοντῆ pro λεοντέη ſiue λεοντῆ δορὰ, leonina pellis, leonis ſpolium ſeu exuuium. Herodian. Plut. λεοντεία βοτάνη, ſine λεόντειος πόα, dicitur orabanche, herba quæ eruum & cætera legumina ſuffocat, in Geopon. dicta etiam ὀσπρολέων.
Λεοντικὴ, leonticè, herba quæ & cacalia.
Λεοντιαῖος, leoninus, ad leonem pertinens.
Λεοντιδεὺς, leonis catulus.
Λεοντίσκος, leunculus, paruus leo.
Λέαινα, ης, ἡ, leæna.
Λείων, à poetis metri cauſa dicitur pro λέων. Il. η.
Λῖς, apud poetas etiam dicitur pro λέων. Il. ρ. & σ. ὥστε λῖς ἠϋγένειος. Hinc & accuſ. λῖν apud Theocr idyll. 13. Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε ¶ Vide etiam λῖς in ſua ſerie.

Compoſita.

Αἰνολέων, οντος ὁ, (pro αἰνὸς λέων) horribilis leo. Theocr.
Θυμολέων, leonino & magno animo prędítus. Il. ε.
Θυμολέαινα, leonino & magno animo prædita. Epigr.
Μονολέων, ſolus leo, ſolitarius leo. ex Epigr.
Μυρμηκολέων, leo formicarius: paruum animalculum formicis inſidians.
Ὀσπρολέων, herba quæ legumina leonis in modum ſuffocat, Geopon. l. 2.
Χαμαιλέων, leo pumilus: animal quod ſubinde colorem mutat, vnde prouerb. chamęleonte mutabilior. Plut. in Alcib. Vide Ariſtot. hiſt. ann. l. 2. c. 11. & Plin. li. 9. c. 33. ¶ Eſt & herbæ nomen, ſic dictæ à varietate foliorum. Plin. l. 22. c. 18. Dioſc. l. 3. c. 10. & 11.

ΛΗΓΩ, F. ξω, ceſſo, deſino, finem facio. Iliad. ι. Ἐν σοὶ μὲν λήξω σέο δ' ἄρξομαι. Et cum genit. Iſoc. ad Dem. 694
λῆγε τῶν πόνων ἐπὶ πονεῖν δυνάμενος. Τὰ λήγοντα, fines ſeu termini: vt τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμινίας, termini Salaminię Plut. d. Herodot. ¶ Item tranſitiuè, ceſſare ſeu deſinere facio. Il. ν.
Λῆξις, εως ἡ ceſſatio Item terminatio. ¶ Item ſortitio: à λαγχάνω. Ληκτὸς, pro καταληκτος Heſych.
Ληκτηρία νῆσος, inſula ſuis finibus circumſcripta.

Compoſita.

Ἄληκτος, ὁ ὁ καὶ ἡ, indeſinens. Epigr. Vide & in comp. ex λαγχάνω.
Ἄληκτον (neutraliter & aduerbialiter) indeſinenter, iugiter. Il. β. Ἀλήκτως, idem quod ἄληκτον.

Ἀλληκτώ, οῦς, ἡ, Alecto, vna ex furiis: quod indeſinenter perſequatur improbos.

Ἀπολήγω, deſino. Ariſtot. εἰς ἓν ἀπολήγει. Et cum genit. Il. φ. ἀπολήγει ἀλκῆς. Pro eodem poet. metri cauſa ἀπολλήγω, Il. ο. & Od. τ.

Ἐκλήγω, deſiſto ſeu deſino ab, ceſſo. Soph.

* Εὔληκτος, bene deſinens, facilè ceſſans, non diuturnus. νόσος εὔληκτος. Lucian.

Καταλήγω, deſino. Item terminor, extremus ſum. Tranſitiue quoque capitur, vt λήγω, Heſych. Τὰ καταλήγοντα, fines, confinia, vt & λήγοντα.

Κατάληξις, terminatio, finis, clauſula.

Καταληκτικὸν μέτρον, carmen cui ad perfectionem ſyllaba deeſt.

Decomp. Ἀκατάληκτος, ὁ καὶ ἡ, indeſinens. Ἀκατάληκτον, metrum dicitur cui nihil deeſt. Ἀκαταλήκτως, indeſinenter.

Βραχυκατάληκτος, in breuem deſinens. Βραχυκατάληκτα μέτρα, dicuntur, quæ in fine velut decurtata ſunt, quorum fini pes integer deeſt. Βραχυκαταληκτέω, ῶ, in breuem deſino ſeu termino: vel etiam vno pede breuior ſum.

Διχατάληκτος, dupliciter deſinens.

Διχρονοκατάληκτος, deſinens in δίχρονον & ancipitem vocalem. Ἰσοκατάληκτος, æqualiter deſinens.

Μακροκατάληκτος in longam vocalem deſinens.

Ὑπερκατάληκτον, metrum dicitur quod ſyllaba aut pede in fine verſus abundat.

Μεταλήγω, deſino, ſeu deſiſto, ceſſo. Il. ι.

Παραλήγω penultimus ſum: vnde ἡ παραλήγουσα, penulnultima ſyllaba.

Dec. Βραχυπαράληκτα, quorum penultima breuis eſt. Βραχυπαραληκτεῖν, dicuntur, quæ penultimam breuem habent.

Μακροπαραληκτεῖν, in penultimam longam deſinere. Φαολήγης, luce deſinente orbatus, mortuus. Heſyc.

ΛΗΔΟΝ, ου, τὸ, ledum ſeu ladum: ciſti genus eſt, ex quo fit quod dicitur λήδανον. Dioſc. Herodot. lib. 3. λήδανον vocat τὸ λάδανον.

ΛΗΔΟΣ, εος, τὸ, veſtis è panno raro aut detrito. Dores (inquit Didymus) τὰ λήδεα dicunt λάδεα, vt Alcman. λάδος εἱμένα καλόν.

Ληδάριον & ληδίον, ſiue λήδιον, idem Suidas ληδάριον eſſe dicit veſtem vilem, qualis æſtate ferri ſolet, apud Ariſtoph. Euſt. dicit ſcribenda hęc eſſe per η cum ι ſubſcripto, vtpote deriuata παρὰ τὸ λεῖον.

Ληΐδιον, idem quod λήδιον, apud Heſych. Sic & apud Athen. l. 13. χιτὼν ληΐδιον. Sic ληϊδιώδης apud eundem Heſych. pro ληδιώδης.

ΛΗΘΩ, F. σω, lateo. Iliad. ω. καί σε γιγνώσκω Πρίαμε φρεσὶν οὐδέ με λήθεις. Iliad. ω. Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος, clam illis ingreſſus eſt. Item cælo. Od. τ. Ὡς τρίετες μὲν ἔληθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιούς. Xen. in Ageſil. ... λήθων ... lateus, vel etiam celans.

Λανθάνω, (f. λήσω à λήθω, vnde formantur aor. 2. ἔλαθον, præt. med. λέληθα) idem quod λήθω, lateo, celo. Xenoph. pæd. 6. καὶ λανθάνειν μὲν ἐπειρᾶτο. Iſocr. in Euag. οὐδ' αὐτοὺς λαθεῖν ἐζήτησε, ne ipſe quidem clam tulit. Τὰ λανθάνοντα, quę latent & occulta ſunt. Aliquando cum accuſ. perſonę & participio. Od. δ. Εἰ δ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων, Thuc lib. 1. ἔκπλουν ποιεῖται λαθὼν τὴν φυλακὴν, enauigat clam præſidio. Dicitur etiam aliquis ſe ipſum λανθάνειν ποιῶν τι, quũ imprudens id facit, ſeu quum non ſentit & animaduertit ſe illud facere. Syn. ep. 51. ἐλάθομεν ἐξηνυκότες ὅσον ἔδει, non ſenſimus nos confeciſſe viæ quantum oportebat. Sic Ariſtoph. in Veſp. ἀλλὰ σαυτὸν λανθάνεις, ignoras te ſeruire. Dicitur etiam res aliqua λανθάνειν τινὰ, i. ignota & obſcura eſſe. Ariſtop. τουτί μ' ἐλελήθει, id me latuerat. λανθάνειν, dicuntur etiam quorum nomen obſcurum eſt, Ariſtid.

λήθομαι & λανθάνομαι, lateo. Luc. ¶ Item obliuiſcor. Iliad. α. Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων Παιδὸς ἑοῦ, non obliuiſcebatur mandatorum filij ſui.

λεληθότως, & λανθανόντως, latenter, clam, ita vt nemo ſentiat & animaduertat. Herodot. 965

λήσμων, obliuioſus, immemor. Themiſt.

λησμοσύνη, obliuio. Heſiod. in Theog.

λῆστις, εως, ἡ, obliuio. Soph. in OEdip. Colon.

λανθαστικὸς, qui latere poteſt. Ariſtoph. rhet. l. 1.

λήθη, ἡ, obliuio: memoria abolita. Ili. β. μηδέ σε λήθη Αἱρείτω. Dicitur παραδιδόναι λήθῃ, tradere obliuioni. Luc. & ἐμποιεῖν λήθην, apud Iſocr. ad Dem.

ληθαῖος, ου, ὁ, lethæus, obliuione obruens. Syneſ.

ληθεδὼν, όνος, ἡ, idem quod λήθη. Suid. ex Epigr.

ληθεδανὸς, idem quod ληθαῖος. Luc. de ſaltat.

ληθότης, ητος ἡ, obliuio. Suid.

λήθιος, clandeſtinus. Heſych.

ληθοσύνη, & Doricè λαθοσύνη, obliuio.

λᾶθος, εος, τὸ, idem quod λήθη, obliuio. Exp. & negligentia, incuria, apud Heſych.

λάθιος πηγὴ, fons lethæus, fons cuius aqua pota omnium rerum obliuionem menti inducit.

λαθιδὸν, clam, clanculum, latenter. Heſych.

λάθαργος, clandeſtinus. Idem. Sic dicitur & canis qui clam ac latenter mordet apud eundem. Dicitur & λαίθαργος, pro eodem, in vtraque ſignif. Euſt. ex Soph.

λάθρα, clam, clanculùm, latenter. Plut. in probl. Rom.

λάθρη, pro eodem. Od. ρ. & Il. η.

λαθραῖος, ου, ὁ, clandeſtinus, latens, occultus. Athen.

λαθραίως, idem quod λάθρα. Suid.

λαθρηδὸν & λαθρηδὰ, clam. Suid.

λάθριος, clandeſtinus, latens, occultus. in Epigr.

λαθρίδιος, idem quod λαθραῖος. Poll. λαθριδίως, idem quod λαθραίως.

Compoſita.

Ἄληστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cuius obliuiſci non poſſumus, cuius memoria erit perpetua. Plut.

Ἄλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (Doricè pro ἄληστος) idem. vt πένθος ἄλαστον apud Hom. & Heſiod. Item qui mala ἄλαστα intulit. Il. χ.

Ἀλαστέω, ῶ, f. ήσω, indignor, mœrore afficior: propriè indignor ob mala ἄλαστα. Il. μ.

Ἀλαστύνω, idem quod ἀλαστέω. Heſych.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ, qui perpetrauit ἄλαστα, i. non obliuiſcenda: vel quorum diu duratura eſt memoria: ſic appellatur dæmon infeſtus qui mala ἄλαστα infert. Plutarch. de def. orac. Euſtath. verò Iouem ἀλάστορα dici ſcribit, vel quòd vindex ſit iis qui mala ἄλαστα paſſi ſunt: vel quòd eum latere nemo poſſit. Aliquando ſignificat furiam, vt apud Plut. in Cic. & Syneſ. Dicitur etiam de homine pernicioſo & peſtilenti, qui quaſi peſtis eſt & internecio aliorum. Dem. pro cor. Pauſ. in Achaicis.

Decomp. Ἐπαλαστέω, indignor ſuper aliqua re, grauiter afficior aliquam ob rem. Od. α.

Παναλάστωρ, qui prorſus ἄλαστα perpetrauit.

Ἀλάθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui latere non poteſt: vel qui obliuioni mandari non poteſt. Suid. & Euſt.

Διαλανθάνω, lateo, vel prorſus lateo. Thuc. Iſocr.

Ἐκλήθομαι & ἐκλανθάνομαι, obliuiſcor.

Ἐκληθάνω, obliuiſci facio. Od. ...

Ἔκληστις, obliuio.

Decomp. Ἀπεκλανθάνω obliuiſcor: vnde aor. 2. med. ἀπεξελαθόμην, pro quo poetæ ἀπεκλελαθόμην per reduplicationem Ionicam. Od. μ.

Ἐπιλήθω, obliuiſci facio, obliuionem induco. Cum genit. Od.

nit.Od.υ. Hinc & neutrum ἐπίληθον, quod obliuionem inducit:apud Hom.
Ἐπιλήθομαι,obliuiſcor. Paſſiua autem ſignif.dicitur ἐπιλέλησμαι,obliuioni traditus ſum.
Ἐπιλανθάνω,lateo.Ἐπιλανθάνομαι,obliuiſcor.Plat.l.3. de rep.& Xen. ἐπιλανθάνομαι λαβεῖν,obliuiſcor accipere.Et cum gen.Luc.de ſalt.ἐπιλαθόμενος αὑτοῦ oblitus ſui.Item cum accuſ.apud Plat.ep.7.
Ἐπιλήσμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, obliuioſus: interdum oblitus, immemor.Æſch. Hinc & comparat.ἐπιλησμονέστερος, vt apud Xen. ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερον, eorum quæ didici minus memorem. Pro quo & ἐπιλησμότερος reperitur apud Ariſtoph. in nub. tanquam ab ἐπίλησμος.
Ἐπιλησμοσύνη & ἐπιλήσμη,obliuio.Suid.ex Crat.
Decomp. Ἀνεπίληστος,qui obliuioni tradi non poteſt.
Εὐεπίληστος,obliuioſus.Theophyl.
Παραλανθάνω, lateo. Herodian.l.4. παραλανθάνοντα ἐν τοῖς ψάμμοις. Dicitur & aliquid παραλανθάνειν τινά, apud Iſocr.in Hel.& Buſir.
* Συλλανθάνω,vnà lateo,deliteſco.Strabo.
* Ὑπολανθάνω, quodammodo lateo, ſuboccultor. Ælian.

966 ΛΗΙΟΝ, ου,τό, ſeges:ſeu(vt Heſych.vult)triticeæ fruges,vt λήϊον τοῦ σίτου,herba tritici. Ariſtot.hiſt.anim. l.9.Apud poetas frequentius pro aruo ſegetibus conſito ſeu campo ſegetum.Iliad.ε.Pro hoc ponitur λᾷον apud Theocr.idyll.10.
Ληΐζεσθαι. Etym.ſcribit propriè eſſe τὸ τὰ σποφόρα χωρία ἐκκόπτειν, à λήϊον deriuans: καταχρηστικῶς autem dici ἐπὶ τῶν ἀπὸ πολέμου κτηθέντων.Vide & in der.à Λεία.
Compoſita.
Αλήϊον πεδίον, apud Hom.exp. οὐκ ἔχων λήϊα, i. σποφόρα χωρία,vide & in comp.à Λεία.
Βαθυλήϊος, profundas ſegetes ferens vel multas: ferax, fertilis.Apollon.& in Epigr.
Πολυλήϊος,diues agri conſiti.Il.ε.

ΛΗΚΕΩ, ῶ, (aor.2.ἔλακον,præt.med.λέλακα)ſono,ſonitum do,reſono,crepitum ſeu ſtrepitum cieo.Heſychius hoc verbo λακεῖν denotari ait proprium quendam & peculiarem ſonum. Euſtathius quoque dicit eſſe proprium τῶν ἀψύχων. Iliad.υ.λάκε δ' ἀσπὶς ἀμφ' αὐτῷ,ſonitum ſeu crepitum dedit. Vſurpatur etiam ἐπὶ ἀνθρώπων à tragicis imprimis,pro φωνεῖν,vocem edere,ſonare,loqui,effari. Eur.λάκεν ἀγγελίας,nuntios retulit ſeu nuntiauit. Ariſtoph. in Acharn. τί λέλακας; quid crepitas? Ab Heſychio λάκε,exponitur etiam conſractum eſt.
* Λακάζω,inſono,ſtrepo.ληκεῖ.Æſchyl.
Λακὶς,ίδος,ἡ,fiſſura ſeu ſciſſura facta cum crepitu. Pro fruſto panni lacerando auulſo:apud Ariſtoph.
Λακιδόω,ῶ,lacero.
Λακίζω, lacero, dilacero,ſcindo: & quidem ita vt ſonitum edat & crepitum id quod laceratur, ſcinditur finditur,ſeu rumpitur,apud Suid. Exp.etiam θωπεύω,blandior,adulor.Heſych.
Λάκισμα,τό,idem quod λακὶς:apud Suid.
Λάκος,ſonus,ſonitus,crepitus,ſtrepitus.Heſych.
Compoſita.
Αλάκητος,ſtrepitum non edens.Heſych.
Ἀπληκέω, ῶ, idem quod ἀποκροτέω, crepito ſeu crepo, crepitum do:apud Heſych.& Suid.
Διαλακέω,ῶ,diſrumpor.Ariſtoph.in nub. Item cum ſonitu ſeu crepitu diſſilio,crepo.
Ἐπιληκεῖν,ſtrepitum excitare ad,applaudere.Od.δ.
Ματαιολάκας,ὁ,inanes nugas deblaterans.
Ματίλακτος, fruſtra latrans, inania deblaterans magno cum clamore.Plut.

ΛΗΚΥΘΟΣ, ου,ἡ, lecythus,vas olearium,ampulla olearia. (Euſtathius dici ſcribit quaſi ἐλαιόχυθος, παρὰ τὸ ἔλαιον κεύθειν.) Od.ζ.δῶκε δὲ χρυσείῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον. Dicitur etiam de ampulla vnguentaria ſeu de arcula pigmentaria.Ariſtoph. Ponitur etiam pro pigmentis oratoriis: vel pro ſcriptis magno ſtudio euigilatis,& lucubrationibus:vt apud Cic.in ep. ad Att.& apud Plin.ep.2.
Ληκυθίζω, f.ίσω, pigmentis oratoriis exorno & illuſtro. Strabo lib.13.θέσεις ληκυθίζειν, elucubrare,ſeu ad lucernam(cui oleum ex lecytho affunditur)multo ſtudio componere. Exponitur etiam,locis communibus aliquid amplifico atque exorno.Item ampullor,ampullis & ſeſquipedalibus verbis vtor:ſchol.Ariſtoph.
Ληκυθισμὸς, οῦ, ὁ, catillatio,frigillatio.A Suida exp. θυφανία.
Ληκυθιστὴς, οῦ,ὁ, qui cauam vocem edit, *hoc eſt*, talem qualem vaſa caua ſi pulſentur.Heſych.
Ληκύθιον, ου, τό, parua lecythus, parua ampulla: vnde prouerb. λιπαρώτερος ληκυθίου,de quo Eraſm.in chil. Item idem quod λήκυθος. Sic dicitur metrum ἀρχιλόχειον ἐφθημιμερὲς, quod & Euripideum, vt Ariſtoph. ſchol.annotat.
Compoſita à λήκυθος & ληκυθίζω.
Ἀποληκυθίζω, q.d.detraho ληκύθιον occinendo:ληκύθιον ἀπώλεσε,ſchol.Ariſtoph.
Αὐτολήκυθος,ου,ὁ, qui ſponte ad lecythum commeat: de paraſitis qui tum præſto ſunt quoties audiunt ad lauandas manus & ad cœnam conuiuas vocari.Plut.de diſcern.adult.ab amico.Item pro mimo & ſcurra,vel pro paraſito currili:apud Athen.l.14.
Διλήκυθον,ου,τό,gemina lecythus,duæ lecythi.Athen.
Κομποληκύθης, ου,ὁ, iactator, qui inanes bullas proiicit, tumidus ac ſui iactans:apud Ariſtoph.
Ξυστρολήκυθος, ου, ὁ, qui ſtrigilem & lecythum in balneum aut gymnaſium fert:& στλεγγιδολήκυθος. 967

ΛΗΜΑ, ατος,τό, præſens animus,virilis fortíſque animus: ſeu animi præſentia, & fortitudo: idem quod φρόνημα.Syneſ.in ep.ad fratrem, νῦν ἐδεῖ τοῦ γενναίου λήματος,νῦν τῶν ἐκείνου χρεῶν.Ariſtoph.λῆμα ἔχω,ſum præſenti animo. Dicitur etiam interdum de timido animo: vt apud Eurip. Κακὸν τὸ λῆμα,οὐκ ἐν ἀνδράσιν τὸ σόν. ¶ Ab Heſychio exponitur etiam, voluntas, conſilium,decretum ſeu propoſitum animi. Deriuatum à λῶ videtur quod eſt volo.
Λημάτιας,ου,ὁ,præſenti & confidenti animo præditus. Heſych.& Suid.
Λημάτιάω, ῶ, idem quod λῆμα ἔχω, præſenti animo ſum.Ariſtoph.λημάτιᾶς καὶ κινδυνεύεις.
Λημάτόω, ῶ, animum addo, vnde λεληματῶμαι, apud Heſych.λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον.
Compoſita.
Ανδρολήμα,ἡ,virilem habens animi elationem.Heſ.
Εὐληματεῖν,animoſum eſſe,forti eſſe animo ſeu animoſo pectore.Heſych.

ΛΗΜΗ,ης,ἡ, gramiæ,lippientes oculi,ſeu ſordes oculorum:quum lacrymę & pituita concreſcit,ac veluti glutinat palpebras:lippitudo.Heſych.¶ Metaphoricè Pericles apud Ariſtot.Rhet.3. Athenienſes iuſſit τὴν Αἴγιναν ἀφελεῖν,τὴν τοῦ Πειραιέως λήμην.
Λημαλέος,ου,ὁ,gramioſus,lippus:qui & λήμων.Luc.
Λημάω, ῶ, lippio, gramioſos oculos habeo, gramias ſeu glamas oculorum patior.Lucian.Metaphoricè apud Ariſtoph.in Pluto. Ὦ κρονικαῖς γνώμαις λημῶντες ἄμαν.
Γλήμη, pleonaſmo τοῦ γ pro λήμη dicitur, vt γαῖα & γαῖα pro ἰχὺς & ἰτέα.Pro eo Doricè γλάμα.
Γλημώδης,gramioſus,lippus.Doricè γλαμώδης.

Γλημίας,ῶ,idem quod λημάω.
Γλαμυρὸς & γλάμων, idem cum γλαμώδης.Hipp.

ΛΗΜΝΙΣΚΟΣ,ȣ,ὁ, lemniſcus: faſciola coloria dependens è coronis. Plut. Heſych. ſcribit à Syracuſis λημνίσκοις vocari ſtrictas faſcias, anguſtas tænias. ¶ Apud medicos λημνίσκος à faſciolæ ſimilitudine dicitur linamentum oblongum quod vulneri inditur.Aet.l.14.c.7.& Paul. Ægin.l.6.c.24.

ΛΗΝΟΣ,οῦ,ὁ. lacus torcularij preli, vbi vuæ prelo exprimuntur.Theocr.idyll.14. Sic appellantur etiam lacus ſeu concaua loca in pratis: apud Ho[illegible] hymno in Mercur. ¶ Poll l.7.c.5. & l.10. c.24. tradit à Menandro in δημιεργῷ,ληνὸν vocari alueum in qua farina ſubigitur. ¶ Item locus concauus in curru, in quo reponebantur ab aurigis ſcuticæ, teſte Ælio Dionyſio. ¶ Eſt & mali nautici conceptaculum. Athen.l.11. ¶ Ληνὸν Suid. allegoricè in ſacris literis vocari ait ἐκκλησίαν. ¶ Λῆνος,εος,τὸ,lana. Æſchyl. in Eumenid.

Ληναὶ. Arcadibus dictæ Bacchæ, mulieres bacchantes: vt alij volunt,torcularium nymphæ:in Epigr.

Ληναῖος,Bacchus,quoniam torcularibus & vini expreſſioni præeſt.Orph.Et ληναῖος ἀγὼν.Ariſtoph.

Λήναιον,ȣ,τὸ, lenæum, feſtum quod in honorem Lenæi agitatur:Etym.& ſchol.Ariſtoph.

Ληναιὼν,menſis in quo feſtum illud celebrabatur.

Ληναϊκὸς ἀγὼν,idem qui ληναῖος,apud Athen.

Ληναΐτης,idem quod ληναϊκὸς,apud Ariſtoph.

Ληνὴ & ληνὰς,Baccha.Suid.& Etym.

Compoſita.

Επιλήναιος ἀγὼν, certamen quod celebrari ſolitum in feſto Bacchi,quod λήναια dicebatur. vide ſchol.Ariſtoph.

Επιλήνιον ᾆσμα,vel μέλος, cantilena quę Baccho inter premendum vuas cani ſolebat.Athen.

Περιλήνιον,exp.torcular,apud Ieremiam cap.5.

Σειληνὸς,Bacchi nutritius ſeu pædagogus: ita vocatus παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῷ ληνῷ,apud Suid.

Υπολήνιον,ȣ,τὸ, vas quod τῷ ληνῷ,i.torculari ſubiacet. Marc.c.12.Apud Eſaiam c 16.& Ioël.c.3.exp.torcular.

Υπολήνις,idem.apud Callim.

ΛΗΡΟΣ,ȣ,ὁ, vel plur. λῆροι,nugæ,ineptiæ,tricæ.Ariſtoph.Item res nullius pretij,res vana.Dem.Interdum

968 etiam ſignificat delirium ſeu deliramentum.Hippoc. Item nugax,nugator,vaniloquus: ſchol .Ariſtoph. item delirus:apud Luc.in Somnio.

Ληρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,nugatorius,nugax.Ariſtot.

Ληρέω,ῶ,nugor,ineptio,deliro.Ariſtoph.Luc.

Λήρημα,τὸ,nugamentum,deliramentum.

Λήρησις,nugatio,deliratio,ſeu delirium,Aretæus.

Ληράφια,idem quod λῆρος.Gregor.

Compoſita.

Απολήρέω,ῶ,nugor.

Ηδυσματολήρα ὀψώνια, opſonia condimentorum neſcio quę nugamenta habentia.Athen.l.7.

Κρονόληρος,delirus ſenex:vel ſimpl.delirus.Plut.

Παράληρος, qui leuiter deſipit.Gal. Item ſubſtantiuè, dementia l[illegible].Suid.

Παραληρέω,ῶ,deliro:vel leuiter deſipio.Ariſtoph.

Συνληρέω,ῶ,vnà nugor vnà deliro.Gregor.

ΛΙΑΖΩ, F. άσω, ab Heſychio exponitur, agito, iacto, ut [illegible] admodum propero,ſeu magnam adhibeo d[illegible].

λιάζομαι, χρ, χωρίζομαι, ὑποχωρίζομαι,ἐκκλίνω,ſeparo [illegible] d[illegible]:vel abſcedo,ſecedo : vt Il.α. ἑτέρωσ᾽ ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθείς.Conſtruitur & cum præpoſitionibus. Cum ἐκ ſignificat exilio, egredior,ex-

eo:ſeu proripio me. Od. ε. ὁ δ᾽ ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη.Cum εἰς,abeo,diſcedo,Odyſſ.δ.εἰς πνοιὰς ἀνέμων λιάσθη,in auras abiit,ſeu euanuit.Cum πρὸς & δεῦρο, eo, venio. Eurip. in Hecuba, σπουδῇ πρὸς σ᾽ ἐλιάσθην.Il.χ.σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.Item inclino, ſeu demitto Il.υ.Ενπεα χερσὶν ἔχοντα λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ.Et cum ἀμφί.Il.ω.ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης,cobiat,ſeu claud[illegible].

Αλίαστος,ȣ,ὁ καὶ ἡ,(comp.) ineuitabilis, quem declinare & effugere non eſt: non deſinens ſeu remittens, vehemens.Hom.Apoll.Αλίαστον aduerbialiter etiam ſumitur pro,indeſinenter ſeu vehementer.Il.ω.

ΛΙΑΝ,valde,admodum.Ariſtot.de poetica,ἡ λίαν λαμπρὰ λέξις, in epiſt. 2.ad Cor.c.11.dicitur ὑπὲρ λίαν, ad augendam epitaſin. Pro λίαν, dicitur Ionicè λίην,vt Od.ξ. δὴ γὰρ κεχαρίατο λίην.

ΛΙΒΑΝΟΣ,ȣ,ὁ, thus,(à λίβω,ſtillo.)vide Dioſc.l.1.c. 82. & Theophr.l.9.c.4. & Plin. l.12.c.14. ¶ λίβανος dicitur etiam ipſa arbor thurifera vt Theoph.l.9.c.4. dicit σμύρναν habere φύλλον τὸ τῦ λιβάνȣ.

* λιβανόω, thure aſpergo, thure condio, thus miſceo. 3. Maccab.

* λιβανωτίζω,thus adoleo.Strabo.

λιβανώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,thureus,thus referens.

λιβανικὸς, idem.

λιβανωτὸς,ȣ,ὁ,& λιβανωτὸν,ȣ,τὸ, thus:pro liquore thuriferæ arboris concreto. Maſc. gen. reperitur apud Theophr.& Plut.at neutro,apud Herodotum. Apud Hippocr. eſt & λιβανωτῦ καρπὸς: quo nomine Galen. thus ſignificari exiſtimat.

λιβανωτρὶς,thurea planta.Plut.

λιβανωτὶς,roſmarinus.Plin. Sic autem dicitur quoniam eius radix ὄζει λιβάνȣ,vt Dioſc.tradit,l.3.c. 87.

Compoſita.

Αλιβάνωτος,ȣ,ὁ καὶ ἡ,cui thure accenſo honos non eſt habitus.Athen.l.14.

Αντιλίβανος, q.d. qui eſt ex aduerſo Libani, vel oppoſitus Libano: mons excelſus ad ſeptentrionem Iudææ ex aduerſo Libani. Eius meminit Plin.l.5.c.20.

Δενδρολίβανος, ȣ,ὁ, thus arbor, ſeu arbor ipſa quæ thus fert,quæ & λίβανος dicitur. Exponitur etiam roſmarinus coronarius apud Actuarium.

Χαλκολίβανον, electri ſpecies quædam auro pretioſior. Apoc.c.1.exp.orichalcum.

ΛΙΓΓΩ, F. ξω, ſtrideo ſeu ſtrido, (verbum à ſono fictum.)Il.δ.λίγξε βιὸς,νευρὴ δὲ μέγ᾽ ἴαχεν. 969

λιγὺς,ύος,ὁ, ſtridulus, argutus, ſeu argutum, ſtridens: interdum & canorus iucundus.Hom.

λιγέως,ſtridulè,argutè.Od.π. Κλαῖον δὲ λιγέως ἀδινώτερον. Item in bonam partem pro,argutè,ſonorè,ſuauiter.Il.Γ.ἀγόρευε μάλα λιγέως.Pro λιγέως dicunt poetæ etiam λιγὺ & λιγέα, necnon λίγα, pro λιγέα, facta ſyncope.

λιγαίνω,ſtridulum ſono:ex epigr.Apud Hom.Il.β. Κήρυκες δ᾽ ἐλίγαινον,&c.præcones edixerunt.

λιγυρὸς,ȣ,ὁ, idem quod λιγύς. Epitheton eſt venti, cantus & vocis,apud Hom.

λιγυρῶς,idem quod λιγέως.

λιγυρίζω, f. ίσω, cano,vel potiùs argutè & concinnè cano.vt [illegible] αἰνῶ.

* λίγυστις,ιδος,ἡ,fœm.gen.ligur,liguſtica.Eurip.

ΛΙΓΔΗΝ, ſtrictim,i.ſuperficiem tantùm perſtringendo,in ſuperficie tantùm,leuiter.Od.χ.

Επιλίγδην,idem.Lucian.

ΛΙΓΔΟΣ,pro pila ſeu mortario accipi dicitur apud Nic.

Nic.Heſych.exp.

ΑΙΓΝΥΣ,fuligo,ſeu fumus. Dioſc. Pro flamma accipitur apud Nic.
λιγνυόεις,εντος ὁ,fuliginoſus,Apollon.
λιγνυώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,idem Hippocr.& Al.Aph.

ΛΙΓΝΩΤΟΣ,ȣ,ὁ,pingui ſimilis.Nic.in Ther.

ΛΙΓΥΣ,υος ὁ & ἡ,Ligur:& plur.Λίγυες, Ligures, gens eius regionis Italicæ quæ ab ipſis dicitur Λιγυρία, Liguria.¶ At λιγὺς,vide in Λίγω.
Λιγυστικὸς, Liguſticus:vt λιγυστικὸν πέλαγος, mare Liguſticum.Et λιγυστικὸν, liguſticum:herba ſic appellata, quòd in Liguria vt plurimum reperiatur, in Apennino monte,teſte Dioſc.l.3.c.38.
λίγυρον, ſiue λιγύριον, dictum putant Ligurium lapidem.Ioſeph.de antiq.Iud.

ΛΙΘΟΣ,ȣ,ὁ,vel ἡ,lapis,ſaxum.Hom. Ariſtot. & alij. Quum de lapide pretioſo dicitur ferè eſt fœminini generis:vt ἡ λίθος Ηρακλεία,& ἡ μαγνῆτις λίθος,apud Theophr.ſic τιμία λίθος,pretioſus lapis Inuenitur & λίθος peculiariter dictum de Lydio lapide quo probatur aurum: apud Baſil. Sic & pro magnete apud Ariſtot. Interdum tamen eſt etiam maſculini gen.vt apud Pauſ.in Att.ἄγαλμα λευκοῦ λίθου: & apud Plutar.λίθος Λακωνικός. ¶ Item calculus veſicæ:ex Ariſtot. ¶ Item anchora quòd veteribus lapides vſum anchorarum præſtarent.Euſt. ¶ Item diſcus.¶ Item locus vbi vendebantur mancipia. Poll l.3. ¶ Item λίθοι homines bardi & ſtupidi,apud Ariſtoph.
λιθώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,lapidoſus,ſaxoſus,lapideus.Phil.
λιθωδία,ἡ,ſaxoſitas.Item ſaxea durities.Euſt.
λίθινος, lapideus, ſaxeus, vt αἱ δριάντες λίθινοι. Luc. Item τὰ λίθινα, ſtatuæ lapideæ ſeu marmoreæ. Xenoph.
λιθίνως,ad inſtar lapidis ſeu ſaxi.Xen.
λίθεος,ȣ ὁ,lapideus.Il.ψ.λίθεος:idem Suid.
λιθικὰ,τὰ,liber de lapidibus tractans.
λίθαξ ακος,Heſychio petra lubrica vel aſpera.Item locus aſper,apud Nic.Adiectiuè accipitur.Od.ε.
λιθὰς,άδος ἡ,lapillus,lapis.Od.ξ & ψ.
* λιθεία,pro effoſſione lapidum, aut pro copia lapidum. Strabo.
λιθὶς,ίδος,ἡ,& λιθίδιον,ȣ,τὸ,lapillus,paruus lapis.
λιθάριον,ȣ,τὸ,lapillus.Theoph.hiſt.pl.l.3.
λιθόω,ῶ,in lapidem verto,lapidem facio. λιθόομαι, οῦμαι,in lapidem vertor & indureſco.
λίθωσις,εως ἡ,mutatio in naturam ſaxeam Plut.
λιθάζω,lapido,lapidibus obruo. Chryſoſt. & ſimp.iacio ſeu coniicio βάλλω.Suid.ex Arriano.
λιθίζω,lapidem refero ſeu imitor.
λιθιάω,ῶ,calculo laboro.Athen.
λιθίασις, calculi generatio in veſica. Dicitur & in oculis morbus exteriori palpebrarum parte, in quo alba quædam & craſſa calculis aut lapillis ſimilia apparent,oculum pungentia, aut Iſagoges in medicinam.

Compoſita.

Ακρόλιθος, in ſummitate ſeu extremitate lapidis poſitus:vel *ſubſtantiuè* ſummus lapis,ſummitas lapidis.
970 Vtitur Vitruu.l.2.c.8.
Αλιθος ȣ ὁ καὶ ἡ,lapidum expers,non lapidoſus.Suid.
Απολιθόω,ῶ,in lapidem verto.
Απολιθόομαι,οῦμαι,induror vt lapis.Athen.
* Απολίθωσις,in lapidem mutatio Strabo.
Διάλιθος,gemmatus,gemmis diſtinctus.
Εκλιθάζω,lapidem iacio.Theophr.
Εὔλιθος,pulchros habens lapides vel lapidoſus.
Καθαλιθόω,lapidibus obruo,lapido.Hermog.
καταλιθάζω,idem.
λευκόλιθος,ex albo lapide conſtans.Strabo.
Μονόλιθος,ex vno lapide factus,vno lapide conſtans.
* Ολόλιθος, totus lapideus, totus ex lapide ſeu lapidibus factus.Strabo.
Παραλιθάζω,lapideſco.Theophr.
Πεντάλιθος,quinque lapidibus conſtans.
Πεντάλιθα, ludus quidam muliebris quo ludebant quinque lapidibus:vnde πενταλιθίζειν, eiuſmodi ludum ludere:vide Poll.l.9.
Τηκόλιθος,ȣ,ὁ,lapides liquefaciens: ita dicitur lapis Iudaicus: quoniam calculos rumpit & quaſi liquefactos expellit.Paul.Ægin.l.7.
Υπόλιθος,ȣ,ὁ καὶ ἡ, lapidoſus vel aliquatenus lapidoſus.
Φιλόλιθος,qui gemmas amat.Plut.
Χρυσόλιθος, lapis aureus ſeu aurei coloris gemma.Exo. 28.in Apoc.Ioan 21.vide Plin.l.7.c.9.

ΛΙΚΙΓΞ, minima & exiliſſima auis vox, vt vult ſchol Ariſtoph.
Στραβιλικίγξ, ne tantillum quidem, ne nauci quidem. Ariſtoph.

ΛΙΚΜΟΣ,ȣ,ὁ,ventilabrum,ſeu vannus.Heſych.
λικμάω,ῶ,ventilo,vanno.Il.ε. Exponitur etiam,cribro.
λικμητὴς, ventilator, qui vanno ſeu ventilabro frumentum purgat.Heſyc.& Suid.
λικμητὴρ,idem.Il.ν.
λικμητήριον,ȣ,τὸ,ventilabrum, vannus:id quo fruges purgari ſolent ab aceribus & paleis.Heſych.
Λικμητρὶς,qualus,per quem fæx percolatur.
Εκλικμάω,ῶ,(*comp.*)idem quod λικμάω,ventilo.
λίκνον,ȣ,τὸ,idem quod λικμὸς, vannus: item cribrum. Suid. Exponitur etiam cunæ,apud Hom. hymno in Merc. Ω παῖ,ὃς ἐν λίκνῳ κατακείσαι,μηνύε μοι βοῦς. Scribitur & λεῖκνον per ει diphthongum, apud Callimachum. Exponitur etiam caniſtrum: item ornamentum Bacchicum,ex Epigr.
λικνίτης Bacchi epith.inquit.Heſych.

ΛΙΛΑΙΟΜΑΙ, apud poetas idem quod γλίχομαι in proſa,cupio,appeto,deſidero Il.ξ. Ως νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι κοιμηθῆναι Il.γ. ὅλοιο λιλαιόμενοι πολέμοιο Sic particip.λελιημένος cupiens Apoll. ¶Heſychio λιλαίεσθαι eſt etiam σπεύδειν, feſtinare, properare.

ΛΙΜΗΝ ένος ὁ,portus. Hom. Thucyd. Plutarch. Dictum tradit.Euſt. παρὰ τὸ λίαν μένειν,ad differentiam τοῦ τε κυμαίνοντος πόντου καὶ τῆς ἐγγὺς τῆς θαλάττης.
λιμενίτης,ȣ,ὁ, in portu verſans, qua ſignif. dictum quidam annot.fœm.λιμενῖτις φυκὶς in Epigr.
λιμενίζω,in portu ſum.
λιμηρὸς,pro λιμενηρὸς, portuoſus:ſic dicta fuit Epidaurus,teſte Heſych.Suid.& ſchol.Thuc.
λιμένιον,ȣ,τὸ,paruus portus Strabo.
λιμενητικὸς,ad portum pertinens.

Compoſita.

Αλίμενος,ὁ καὶ ἡ, (q.d. importuoſus) portu carens:apud Eurip.in Hec.
Αλιμενία,carentia portus.Poll.
Αλιμένωτος,idem.Heſych. Αλιμενώτης τόπος,portum non habens Suid.
Ελλιμενίζω,in portu ſum ſeu verſor Syneſ.Item in portum venio vel portum capio, ſeu nauem applico & appello in portum: apud eundem.Syneſ.in epiſt. ad Euopt.Item portorium exigo.Poll.ex Ariſtophan.
Ελλιμενιστὴς οῦ,ὁ, portorij exactor,portitor,publicanus,vel decumanus Demoſt.
Ελλιμένιον,portorium.Ariſtot.œcon.2.

Εὐλίμεν@, bene inſtructus portu, opportunus portu. Plat. Ariſtot.

* κακολιμένιςος, malum portum habens ἀλίμενος: apud
971 ſchol. Soph.

ΛΙΜΝΗ, ης, ἡ, ſtagnum, palus. Item lacus: vt Μαιῶτις λίμνη, Mœotis palus. Dicitur & de mari. Il. ν. Volunt autem quidam λίμνην eiuſdem eſſe originis cum λιμὴν, παρὰ τὸ λίαν ἢ δίολε μένειν.

λιμναῖ@, ου ὁ, paluſter, lacuſter. Plut. λιμναῖα poet per paragogen pro λίμνη. Euſt.

λιμνήτης, idem quod λιμναῖ@. Et λιμνῆτις pro λιμναία.

* λιμνίσι@, nomen eſt ranæ: apud Hom.

λιμνώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, paludoſus. Exponitur & paludem imitans. Plut. de Socr. dæmon.

λιμνάζω, ſtagno, reſtagno: apud Baſil. conſtruitur & cum accuſ. apud Philon. λιμνάζει τὰς ἀρούρας.

λιμνας, άδος, ἡ lacuſtris, paluſtris. Theocr.

λιμνόομαι, οῦμαι, in palude ſeu lacum exundo. Theoph.

Compoſita.

Ἐλλιμνάζω, idem quod λιμνάζω, apud Baſil.

Παραλίμν@, ὁ ἢ ἡ, adiacens paludi. Plut.

Περιλιμνάζω, circumſtando inundo. Thuc.

Περιλιμνάδες τῶν ποταμῶν, ſtagna fluuiorum.

ΛΙΜΟΣ, ου, ὁ, fames, eſuries. Xen. pæd. 3. τῷ λιμῷ καὶ τῇ δίψῃ μάχεσθαι. Apud Hippocr. propriè ſignificat ἀσιτίαν, ciborum penuriam: vt in aphor. ὅκου λιμὸς οὐ δεῖ πονέειν. Significat etiam vehementem & inſatiabilem ciborum auiditatem, quæ κυνώδης ὄρεξις appellatur: vt aphor. 21. l. 2. λιμὸν θώρηξις λύει. Hominem ſordidum & præparcum λιμὸν quoque dici annotat Euſt. in Od. υ. ¶ Apud quem legitur etiam in fœminino genere: quod tamen Doricum eſſe tradit Etymol. Deriuatum putatur à λείπομαι, vnde præt. λέλειμμαι abiecto ε, quod ſit quaſi ἔνδεια, id eſt defectus.

λιμώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, famelicus: vel tolerandæ fami obnoxius. Plut. ſymp. 7. Athen. l. 6.

λιμηρός, οῦ, ὁ, famelicus. Suid. ex Epigr.

λιμαίνω, eſurio, fame laboro. Herodot.

λιμώττω, idem quod λιμαίνω. Luc. Et cum genit. λιμώττειν χρυσοῦ, apud Theophil. ep. 10.

Compoſita.

Ἀλιμ@, famem pellens, famem arcens. Plut.

Βούλιμος, & βουλιμία, q. d. bouina fames, i. ingens fames, vehemens fames à refrigeratione vehementi oris ventriculi contracta. Gell. l. 16. cap. 3. Eſt etiam βουλιμία morbus equorum in Hippiatria. Βουλιμιάω, ῶ, & βουλιμώττω fame ingenti premor, fame enecor. Ariſtoph.

*. Βουλιμίασις, idem quod βουλιμία. Plut.

Ἔκλιμος, fame confectus. Theophr. de cauſ. pl. l. 2. c. 6. Exp. & macilentus, ieiunus.

Ἐκλιμία, vehemens fames ſeu eſuritio. Deut. 28.

* Ὑπολιμώδης, ſubfamelicus. Plut.

ΛΙΝΟΝ, ου, τὸ, linum. Thuc. Theophr. Sæpe pro lineo filo, & generaliter pro quouis filo: vt λίνον Parcæ, ſeu Parcarum, apud Homerum. Il. υ. ¶ Λίνον à quibuſdam dici τὸν κνίδιον κόκκον traditur à Dioſcoride, quòd frutex qui granum Cnidium profert, ſatiuo lino ſimilis ſit. ¶ Interdum eſt chorda citharæ, quòd olim ex lino fieri ſolerent. ¶ Item rete, propriè quod ex lino eſt. Il. ε. ¶ Λίνον, linea piſcatoria, propriè quæ eſt ex lino. Il. π. ¶ Λίνον, textum quoddam ex lino. Od. γ. Pro linteis, i. carbaſis ſeu velis, ex Apoll. Arg. 1. κὰδ δ' αὐτοῖ λίνα χεῦον.

λίνε@, έη, εον, ὁ, lineus. Philoſtr. in ep. Pro λίνε@ dicitur etiam λίνει@. Suid.

λινόω, ῶ, lino vincio. λίνωσις, ligatio.

λιναρίον, ου, τὸ, & λινίσκ@, ου, ὁ, paruum filum, funiculus.

Compoſita.

* Ἀκρόλιν@, qui eſt in ſummo retis, qui pertinet ad retis extremitatem. Oppian.

Ἄλιν@ θήρα, in Epigr. venatio reti non capta, q. d. venatio quæ retibus caruit.

Ἀπολινόω, idem quod λινόω.

Ἀπολίνωσις, idem quod λίνωσις, ligatio. Ægin.

Διαλινέω, ῶ, de retibus euado, ſeu effugio. Euſt.

Ἐκλινέω, ῶ, idem quod διαλινέω. Euſt.

Ἐννεάλιν@, nouemplici lino plexus. Xen.

λευκόλινον, album linum: ex Herodot.

Ὠμόλινον, linum crudum. Hippocr. & Gal. 972

ΛΙΠΑΡΗΣ, έος, ὁ ἢ ἡ, aſſiduus, ſedulus, qui inſtanter rem aliquam facit: vt apud Plut. λιπαρεῖς ἦσαν δεόμενοι, inſtanter orabant. Apud Luc. λιπαρὴς πυρετὸς pro συνεχὴς, continua febris. Volunt quidam gramm. (necnon Heſych.) λιπαρὴς dictum ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι.

λιπαρῶς, & λιπαρέως, per dialyſin, aſſiduè, iugiter. Item flagitanter, inſtanter orando: apud Athen. At pro pinguiter, vide in λίπ@.

λιπαρία, ἡ, aſſiduitas, ſedulitas. Item aſſidua obteſtatio. Apud Herodot. λιπαρίῃ ἀντέχομεν, exp. ſtrenuè reſiſtimus.

λιπαρέω, ῶ, aſſiduus ſum, perſeuero, perſto. Herodot. μὴ λιπάρεε τῇ πόσει. Item aſſiduè, rogo & inſtanter, flagito, efflagito. Et generaliter, rogo, oro, poſtulo. Ariſtoph. in Acharn. λιπαρῶν τε Εὐριπίδην. Xen. ὅσα νῦν λιπαρεῖς παρ' ἐμοῦ μαθεῖν.

Compoſita.

Ἀρχολίπαρ@, magiſtratus ambiens, ὁ λιπαρῶν ἵνα ἄρχῃ, Euſt. Vide & in comp. ex λίπος.

Ἐκλιπαρέω, ῶ, exoro. Item impenſè rogo. Plut.

Ἐκλιπαροῦμαι, exoror, apud eundem.

καταλιπαρέω, ῶ, impenſè rogo, obteſtor. Luc.

Προσλιπαρέω, ῶ, aſſiduus ſum in re aliqua. Plut. χρήμασιν αὐτοῖ ὥσπερ κηρίοις μέλιτται προσλιπαροῦντες. Itē inſto, ſeu vrgeo, aut inſtanter vrgeo. Item obſecro, obnixè rogo: apud Plut.

Προσλιπάρησις, obſecratio. Significat & aſſiduas preces, vel aſſiduam præſentiam, apud Luc.

ΛΙΠΟΣ, εος, τὸ, pinguedo, pinguitudo, adeps. Phil.

λιπώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, pinguis. Τὸ λιπῶδες, pinguedo. Alex.

λιπάω, ῶ, (q. d. pingueo) pinguis ſum, vel obeſus ſum. Plut. Dicitur & de arboribus cùm pingueſcunt atq; vnguinoſiores fiunt (quod maximè germinationis tempore accidit) Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 6.

λιπητὸς, tempus quo germinantes arbores habitiores fiunt & ſucco pinguiore turgent. Theophraſt.

λιπαίνω, pinguefacio, pinguem reddo.

λιπασμὸς, (q. d. pinguefactio) ſaginatio. Chryſoſt.

λίπασμα, res quæ pinguefacit: apud Plut.

λιπαρὸς, οῦ, ὁ, pinguis. Plat. Item oleo vnctus, aut ſimpl. vnctus nitidus. Od. θ. Item obeſus, apud Athen. Item opimus, opiparus vel opulentus: vt λιπαρὴ χθὼν, apud Ariſtoph. in nub. & λιπαρὴ τράπεζα. Greg. Item pulcher, præclarus, inſignis, bellus. Exponitur & beatus: vt λιπαρὸν γῆρας, apud Luc. & Syneſ. λιπαραὶ medicis genus medicamenti. Dioſc. λιπαρὸν apud eoſdem medicos, pingue, ſaporis genus. Sic autem dicitur quod vnguinis modo ſublinit & replet, mitigátque exaſperatas & quaſi eroſas linguæ partes, ſed abſque vlla delectatione. vide & Gal. comm. 6. in lib. τῶν ἐπιδημιῶν.

λιπαρῶς, pinguiter, vel nitidè, vt nitent quæ oleo ſunt vncta. Exp. etiam, beatè. Od. δ.

* λιπαρία, pinguedo λιπαρότης. Dioſc.

λιπαρότης, ητος, ἡ, pinguedo, pinguitudo. Theophr. Item nitor. Plut.

λίπα,

Λίπα, quidam volunt eſſe ex λιπαρὸς factum per apocopen. Alij tradunt eſſe nomen indeclinabile: vt apud Hom. Il. κ, & alibi, λίπ' ἐλαίῳ. Thuc. l. 1. λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο. Luc. in Lexiph. ὁ δὲ λίπα χρισάμενος ἐλυγίζετο.

Compoſita.

Ἀκρολίπαρος, per ſumma pinguis, in ſumma parte ſeu ſuperficie pinguis. Athen. lib. 9.

Ἀλιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pinguedine carens, minimè pinguis. Exponitur & macilentus: item aridus.

Ἀλίπεστα δένδρα, arbores quæ carent ſucco & vnguine. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 1.

Ἀλίπαντα, τὰ, quę conſtant ex medicamentis non pinguibus. Celſ. l. 5. c. 19.

Ἀλιπαρὴς, pinguis, non nitidus.

Ἀρχολίπαρος, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχῆν λιπαινόμενος. Etym. & Euſt. vide & in comp. ex Λιπαρής.

Ἐκλιπαίνω, idem quod λιπαίνω.

Ἐπιλιπαίνω, pinguedine illino.

Εὐλιπὴς, valde pinguis, præpinquis.

Καταλιπαίνω, pinguem reddo, ſagino. Heſych.

Ὀξυλιπὴς & ὀξυλίπαρος, aceto & pingui aliquo imbutus. Aët. l. 5. c. 68. Athen. l. 7.

973 Προσλιπαίνω, inſuper pinguefacio.

Τρίσλιπα δένδρα, arbores quæ terna & tripartita germinatione humore pingui turgeſcunt. Theophr.

Ὑπολίπαρος, ſubpinguis, pinguiuſculus.

ΛΙΠΤΩ, cupio, deſiderio appeto. Nic.

ΛΙΡΟΣ, οῦ, ὁ, ſeu λιρὸς, οῦ, ὁ, (illud apud Suid. hoc apud Heſy. qui & περισπωμένως ſcribit λῖρος) impudens, inuerecundus, audax: vt apud Callim. λῖρος ἐγώ.

ΛΙΣ, λιτὸς, ὁ, tenue & ſubtile linteum. Il. ψ. Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. Sic Il. θ. Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας, circumdato linteo. Sunt tamen qui λῖτα hîc eſſe velint plurale, ex ſingul. λῖτον: inter quos Athenæus eſt. ¶ Item λὶς per apocopen vſurpatur à poetis pro λισσὴ, læuis, glabra, λεία. Od. μ. Πέτρη γὰρ λὶς ἐστι περιξεστῇ εἰκυῖα. ¶ At λῖς, leo. vide in Λέων.

ΛΙΣΠΗ, ης, ἡ, animalculum quoddam eſt gracilitate & tenuitate inſigne: ad cuius ſimilitudinem quibus femora natéſque graciles ſunt, λίσποι & λισπόπυγοι dicuntur, quales ſunt qui exercent artem ſedentariam, Latinè depyges.

λίσπος, ου, ὁ, attritus ſeu detritus vſu. Ariſtoph.

Ὑπόλισπος, (*comp.*) nates graciles habens.

ΛΙΣΣΟΜΑΙ, ſupplico, ſupplex oro, precor. Iliad. α. καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς. Et cum infinit. Il. τ. λισσόμενοι δειπνῆσαι, rogantes vt prandium ſumeret. Et cum gemino accuſ. Od. ρ. Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι. Et cum genit. (ſub. ὑπὲρ vel διὰ) vt Il. ι. ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γουνῶν. Aliquando etiam additur ὑπὲρ: vt Od. ο. λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, ſupplex oro per ſacrificia, & per ipſum numen. Pro λίσσομαι γουνῶν dicitur etiam λίσσομαι γουνούμενος, Il. ο. & χ.

λίτομαι, idem quod λίσσομαι. Od. ξ.

λιτὴ, ἡ, ſupplicatio, ſupplices preces, obſecratio. Vſurpatur potius numerus pluralis: vt Od. λ. & alibi λιταὶ Homero ſunt etiam deæ præſides ſupplicationum ſeu ſupplicum precum.

λιτήσιος, ſupplex: vt λιτήσιος αὐχήν. Nonn.

λιτανεύω, idem quod λίτομαι ſeu λίσσομαι, ſupplico, ſupplex oro. Cum accuſ. Il. χ.

λιτανεία, ἡ, ſupplicatio, preces, obſecratio.

λίτανος, ſupplicatorius, μέλη λίτανα. Æſchyl.

Compoſita.

Ἀλιτάνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſupplicando exorari non poteſt: inexorabilis: epitheton Orci in Epigr.

Ἀντιλιτανεύω, viciſſim ſupplico. Plut.

Πολύλλιστος, vel πολύλιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, multùm precibus petitus. Od. ξ. Scrib. & πολύλλιτος: apud Nonn.

Τρίλλιστος, ter precibus expetitus, ſæpe optatus. Iliad. θ. Scrib. & τρίλιστος, apud Dion. de ſitu orbis.

ΛΙΣΣΟΣ, οῦ, ὁ, læuis, glaber. (quaſi λίαν ἴσος, admodum æquus & planus.) Od. ε. ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχε ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, petra leuis & glabra, *ex crebro fluctuum incurſu.*

λισσὰς, quoque pro λισσὴ, glabra, læuis. Eurip.

ΛΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, ſcaphula ſeu ventilabrum ferreum: qualibus vti ſolebant in complanando pauiendóque ſolo. Exponitur etiam, radula. Od. χ.

λιστραίνω & λιστρεύω, complano, pauio. Suid.

λιστρόω, ῶ, pauio, complano, rado.

λιστρωτὸς, pauitus, complanatus, raſus. Nic.

ΛΙΤΟΣ, οῦ, ὁ, ſimplex, nudus, vilis. Exponitur etiam, tenuis, exiguus, non elaboratus exquiſitè, incultus. Sic Phocylides iubet ξενίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις. Et Plutarchus Sympoſ. lib. 7. vetat λιτῶς περὶ δίαιταν παρακαθίζειν πολυτελέσι καὶ ἀκολάστοις. 974

Itidem λιτὰ δῶρα dicuntur munera exigua. Dicitur & terra λιτὴ quæ exculta & elaborata non eſt, inculta, apud Athen. l. 7. Τὸ λιτὸν ſubſtantiuè dicitur pro λιτότης, tenuitas, vilitas: apud Plut. τὸ λιτὸν τῆς διαίτης, & τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος. Dicitur etiam λιτὰ aduerbialiter pro λιτῶς, in Epigr.

λιτῶς, tenuiter ſeu ſimpliciter.

λιτότης, ητος, ἡ, vilitas, tenuitas, frugalitas, ſimplicitas, apud Cic. epiſt. 26. l. 7. Eſt & figuræ genus, qua res magna modeſtiæ cauſâ extenuatur verbis.

ΛΙΤΡΑ, ας, ἡ, libra: menſuræ & ponderis nomen duodecim continentis vncias. Gal. ¶ Eſt etiam numiſmatis genus parui admodum precij, vt tradit Pol. l. 9. & lib. 4. c. 24. Idem ſcribit λίτρα vocem eſſe à vetuſtis ſcriptoribus Græcis vſurpatam. Alij contrà Latinum eſſe vocabulum contendunt: inter quos eſt Gal.

Compoſita.

Δεκάλιτρον, qui decem librarum eſt. Item, qui decem obolorum: nam vt Ariſtot. refert in Himeræorum politia, Siculi τὸ ὀβολὸν vocant λίτραν: & τὸ Κορίνθιον στατῆρα appellant δεκάλιτρον, quoniam δέκα ὀβολοὺς δύναται: vnde Sophron, ὁ μισθὸς δεκάλιτρον, merces eſt decem oboli. Poll. l. 4. c. 24. & lib. 9.

Ἑξάλιτρος, qui ſex librarum eſt. Ariſtot.

Ἡμίλιτρον, dimidiata libra. Apud Suidas, ſemiobolus, ſeu ſex ærei.

Πεντάλιτρος, q. d. quinquelibralis, qui quinque librarum eſt. Poll. ex Cratete.

ΛΙΧΑΝΟΣ, οῦ, ὁ, index digitus, (à λείχω dictus, i. à lingendo.) Luc. in Timone, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων. ¶ Eſt etiam nomen ſonitus in harmonia: Vitruu. lib. 5. c. 4. Boëthius inter chordas citharas numerat. Ariſtot. problem. ſect. 19. quæſt. 9. ἐὰν δὲ τὴν λίχανον κινήσῃ, ἤ τινα ἄλλον φθόγγον, τότε φαίνεται διαφέρειν: vbi notanda diuerſitas generis & accentus.

λιχὰς, menſura interſtitij inter pollicem & indicem diſtentos. Pol. Heſychio eſt etiam ἀπότομος.

λιχάζω, per prærupta deiicio. Heſych.

λίχνος, ου, ὁ, liguritor: qui cupediis ita eſt deditus vt lingat digitos ſeu catinos, catillo, cupes. Plat. lib. 1.

de rep. Metaphoricè apud Greg. τὸ ἔφεσιν λιχνοτέρους, & ὄμματα λιχνὰ, oculi libidinosè cernentes, apud eundem. Exp. etiam, guloſus, apud Suid. & Heſych.

λίχνως, guloſè, auidè, more catillonum.

λιχνεύω, f. εύσω, ligurio, catillo: vel catillonem ago, more catillonis ligurio. Suid.

λιχνεύομαι pro λιχνεύω. Item capio, auidè capio. Plut.

λίχνευμα, τὸ, cupediæ, delicatæ dapes & quibus auido palato inhiamus. Athen. l. 3.

λιχνεία, ἡ, liguritio, catillatio, guloſitas. Plut. Luc.

λιχνεῖαι, dicuntur etiam τὰ λιχνεύματα, ea quæ auidè obligurire ſeu catillare cupimus. Plut.

λίχος, εος, τὸ, condimentum delicatum: gulæ & palati illicium, vt λίχνευμα. Poll. l. 6.

Compoſita.

Ἐκλιχάζω, eiicio. Heſych.

Ὑπόλιχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, aliquantum guloſus.

ΛΟΒΟΣ, οῦ, ὁ, ima auris pars & carnoſa, quam Gaza interpretatur fibram, apud Ariſtot. Heſ. & Suid. ſcribunt λοβοὺς vocari ſumma omnia, propriè verò aurium partes ſuperiores. Il. ξ. Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι Τρίγληνα μορόεντα. Iidem Suid. & Heſych. ſcribunt λοβοὺς ἐν τῇ θυτικῇ nominari etiam extremas hepatis partes quas extiſpices conſiderare ſolebant in viſcerum inſpectione. Sic λοβὸς ἥπατος dicitur à Greg. ¶ λοβὸς dicitur etiam ſiliqua ſeu fol

975 liculus quo ſemen veluti vagina clauditur: ſæpe apud Theophr. ¶ Denique λοβοὶ & φασίολοι dicuntur, quos antiqui Hippocr. & Diocles, δολιχοὺς appellarunt, dolichi, ſeu phaſeli, inquit Gal. de facult. aliment. l. 1. c. 28.

Λοβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſiliquæ ſimilis, ſiliquaceus.

Λόβιον, ου, τὸ, gibba hepatis pars, quam fibram nonnulli vocitant.

Compoſita.

Ἔλλοβος καρπὸς, fructus qui in folliculis clauditur, fructus qui in ſiliqua continetur.

Ἐλλόβιον, ου, τὸ, inauris, i. ornamentum quod inſeritur τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων. Luc. in Lexiph.

Ἐλλοβώδη, quę ſunt ex genere τῶν ἐλλόβων, i. quæ ſiliquantur, Theophr. hiſt. plant. lib 8.

Ἐπιλοβὶς ἴδος, ἡ, iecinoris fibræ, apud Heſych.

Μακρόλοβος, longam habens ſiliquam.

Πολύλοβος, multos habens folliculos, qui multis folliculis ſiliquatur: folliculos intellige, quibus ſemina ſunt incluſa. Theophr. hiſt. pl. l. 8. c. 4.

Πρόλοβος, ου, ὁ, ſinus ille in auium gutture prominens: in quem primum cibos recentes ingerunt. Ariſtot. Pollux homini etiam tribui docet.

Προλοβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis προλόβῳ ſeu ingluuiei, προλόβου ſeu ingluuiei ſpeciem gerens.

Προλόβιον, in auricula dicitur prominula ſeu pendula τοῦ λοβοῦ pars.

Στρογγυλόλοβος, ου, ὁ, rotundo folliculo incluſus.

ΛΟΙΓΟΣ, οῦ, ὁ, pernicies, exitium: item mors. Hom. Il. φ. Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.

λοιγήεις, εντος, ὁ, pernicioſus, exitialis. Nic.

λοίγιος, idem. Il. α. Et λοίγιος ὥρη, Nonn. funeſta hora.

λοιγαία ἐσθὴς, veſtis lugubris: ex Lycophr.

λοιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod λοίγιος. Nicand.

λευγαλέος, ου, ὁ, exp. pernicioſus, difficilis, grauis: item malus. Il. υ. Exponitur etiam, miſerabilis, miſer, ærumnoſus, calamitoſus. Od. π. Item inualidus. Od. ζ.

λευγαλέως, grauiter, acerbè. Il. γ.

Compoſita.

Ἀθηρηλοιγὸς, οῦ, ὁ, ventilabrum: quòd ſit ariſtarum pernicies pro ἀθηρηλοιγός. Od. λ.

Βροτολοιγὸς, οῦ, ὁ, hominum interemptor, homicida. Martis Epith. apud Hom.

ΛΟΙΔΟΡΟΣ, ου, ὁ, conuitiator, qui probro afficit, maledicus. Plut. ¶ Item adiectiuè apud Syn. ep. 67. λέγεται ἀνάγκη καὶ τὸ γραμματεῖον τὸ λοίδορον εἰς κοινὸν ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι, librum maledicum & famoſum recitari. Et τὸ λοίδορον, maledicentia, vel conuitia. Plut. in Pol.

* λοιδόρος, in fœm. gen. Solom. Prou.

* λοιδόρησις, idem quod λοιδορία. Exod. 17.

λοιδορία, ἡ, conuitium, maledictum: interdum pro ipſa actione. Plut. Dem.

λοιδορέω, ῶ, conuitior, maledico, probris inſector, probroſè obiicio. Cum accuſ. Plut. Ariſtoph. Item reprehendo, obiurgo. Iſocr.

λοιδοροῦμαι, conuitiis & probris afficior, maledicitur mihi. Iſocr. in Buſir. enc. & alibi. Et pro actiuo λοιδορέομαι, vt Plat. in Charm. λοιδορημένους ἀλλήλοις. Item cum accuſ. rei. Æſchin. de malè geſta legat. λοιδορίας ψευδεῖς ἐμοὶ λοιδορούμενοι. Item increpo. Xen. pæd. 1. θεοῖς αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, eum increpabat.

λοιδόρημα, τὸ, conuitium, probrum, *hoc eſt*, id ipſum quod probroſè obiicitur. Ariſtot.

λοιδορημάτιον, conuitiolum. Ariſtot.

Ἀλοιδόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, conuitiis non obnoxius.

Ἀντιλοιδορέω, conuitium regero, viciſſim conuitior.

Διαλοιδορέω, conuitiis lacero, maledictis inſector.

Διαλοιδοροῦμαι, pro eodem. Cum dat. Ariſtoph. 976

Διαλοιδόρησις, maledictio vel maledicentia: aut conuitium, maledictum.

Ὀχλολοίδορος, qui turbæ conuitiatur. Laert.

Φιλολοίδορος, qui libenter conuitiatur. Dem.

ΛΟΙΜΟΣ, οῦ, ὁ, peſtis: morbus quem Hippocr. vocat ἐπιδήμιον νόσημα. Il. α. Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Metaphoricè res etiam aut homo λοιμὸς vocatur, & peſtis itidem apud Latinos, pro peſtilente & exitiali.

λοιμικὸς & λοιμώδης, peſtilens. Plut.

λοιμώττειν, peſte laborare, peſte infeſtari. Luc.

Ἐπιλοίμια ἔπη, carmina quæ propter peſtem ſeu ad liberationem à peſte canebantur. Poll.

ΛΟΙΣΘΙΟΣ, & λοῖσθος, ου, ὁ, vltimus, poſtremus. Hom. Heſiod. Apud Apol. λοίσθιον ἄλλων, cæterorum omnium vltimum. Et λοίσθιον aduerbialiter apud Soph. ad poſtremum. Plat. in Phædon. τὰ λοίσθια πνεῖν, ducere extremum ſpiritum.

λοισθήια, Ionicè pro λοισθεῖα, præmia quæ vltimo dantur: quæ & λοισθήια ἄεθλα. Il. ψ.

λοισθεὺς, έως, ὁ, de eo peculiariter qui in certamine aliquo curſorio vltimus eſt. Il. ψ.

λοίσθημα, τὸ, finis, τέλος, πέρας, ἔσχατον.

ΛΟΞΟΣ, οῦ, ὁ, obliquus, non rectus. Ariſtot.

λοξῶς, obliquè. Dicitur λοξῶς πρός τινα ἔχειν is qui alieniore erga aliquem eſt animo & ſuſpectum eum habet, eique fidere non audet. Polyb.

λοξίας ου, ὁ, Apollinis eſt epith. vel παρὰ τὸ λοξῶς μαντεύεσθαι, vel παρὰ τὸ λοξῶς πορεύεσθαι, obliquis enim flexibus cœlum percurrit & olim obſcuris ambagibus reſponſa conſulentibus dabat. Ariſtoph. in Pluto ſubſtantiuè vtitur.

λοξότης, ητος, ἡ, obliquitas. λόξις, idem. Ocell.

λοξεύω & λοξόω, obliquo, obliquum reddo. Procl.

λόξωσις, obliquatio. Strabo.

Ἀμφίλοξος, (*comp.*) vtrinque obliquus: apud Luc.

ΛΟΡΔΟΣ, οῦ, ὁ, curuus, incuruus, qui caput & dorſum in anteriora inclinat: Latinis curuus: cui opp. ὑβὸς ſiue κυφὸς, teſte Galeno.

λορδέω,

λορδόω,ῶ,incuruo,ſeu curuo in anteriora.Hippoc.
λόρδωσις,εως,ἡ, inclinatio ſeu incuruatio in anteriora,cùm homo vitiata dorſi ſpina capite ſemper prono eſt & cernuo.Gal.
λορδαίνω,idem cum λορδόω.Hippoc.de artic.

ΛΟΥΣΣΟΝ,ου,τὸ,luſſum:quiddam in abiete naſcens, αἰπίςερφον τῇ αἰγίδι,niſi quòd album eſt.Theophr.

ΛΟΥ Ω,F.σω,lauo.Il.π. λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι. Lucian. λούσαντες αὐτοὺς, eos lauantes. Propriè dici traditur de corpore ſicut νίπτω de manibus,& πλύνω de pannis. Ponitur à grammaticis etiam λόω & λοέω, vnde ἔλοε,lauabat pro ἔλουε:& λοέσαι,pro λοῦσαι. vt Od κ. λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο. Od τ. λοέσαι τε χρῖσαί τε. Apud Ariſtoph. in Plut. dicitur ἐλοῦμεν pro ἐλούομεν. Apud Hippocr.λοῦν ſignificat etiam ἀρδεύειν.
λούομαι,lauor,vel lauo me. Il.ζ. & ο.Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο.Xen. pæd 8. λούσασθαι αὐτὸν ἐκέλευον. Pro λούομαι.Atticè dicitur λοῦμαι, teſte Thoma magiſtro.vnde Xen.pæd.1.ἐλοῦντο καὶ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν.Sic λούμενος pro λουόμενος,apud Ariſtot. in Pluto. Poeticè etiam pro λούσασθαι dicitur λοέσσασθαι & λοεσσάμενος pro λουσάμενος: vt Od.α. & Il.φ. quæ tamen tempora Grammatici à λοέομαι formant.
λουτὴρ,ῆρος,ὁ,labrum,peluis,vas ad lauandũ.Philo.
λουτήριον,ου,τὸ,labellum.Athen.l.11.
λουτρὶς,ίδος,ſubligaculum quo lauantes pręcinguntur. Theopomp.Pherecr.
λούτειον & λοῦτρον,ου,τὸ, aqua ſordida in qua aliquis
977 lauit. Euſth.& Ariſtoph. ¶λοῦτρον eſt etiam nomen medicamenti:de quo Gal.l.4 τῶν κατὰ τόπους.
λουτρὸν,ου,τὸ, lauacrum, ſeu ipſa aqua qua abluimur: interdum & balneum. Plut.ad Colot.& Xen.7. Exponitur & lotio,lotura.Dicitur in ſacris literis & de baptiſmate:vt Epheſ.5.& in epiſt.ad Tit.c.3.
λουτρὼν,ῶνος,ὁ,balneum,locus lauationi dicatus.Xen.
λόετρον, dicitur reſolutione poetica pro λουτρόν: vt Il.ξ χ.& ψ.Od.ε.
λουτιάω,ῶ,lauare cupio.Luc.
Compoſita,ac primùm cum præpoſitione.
Ἀπολούω,abluo.Il.σ. Et voce media.Od ζ.ἐγὼ αὐτὸς. Ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι. Apud Ariſtoph.in Veſp. ἀπέλου dicitur pro ἀπέλουε.
Ἐκλούω,eluo.
*Decomp.*Ἀπεκλούω,eluo,abluo.
Καταλούω,in balneas conſumo,vt aquam profundo.
Καταλούομαι,idem.Ariſtoph.
Παραλούω,iuxta lauo: vnde παραλοῦσθαι,iuxta lauari,apud Ariſtoph pro παραλούεσθαι.
Περιλούω,circumluo,circumcirca lauo,ſeu abluo. Plut.
Συλλούω,ſimul lauo.Συλλούομαι ſimul lauor.Plut.
Compoſita,facta à ſecunda & tertia perſona præt. paſſ.citra præpoſ.
Ἀλουσία,ἡ,illuuies: quum aliquis non lauatur, ſed illotus permanet.Athen.l.4.
Ἄλουτος,ου, ὁ καὶ ἡ,illotus.Plut.
Ἀλουτέω,ῶ,illotus ſum vel maneo Heſych.
Ἐπίλουτρον, merces pro lotura, merces quam balneantes ſoluunt.Luc.in Lexiph.
Εὐλουσία,munditiesqua quis bene lotus eſt.
Ζεστολουσία,lotio quæ fit in aqua feruente.
Ἡμίλουτος,ſemilotus.Poll.l 6.
Θερμολουσία,lauacrum calidum.
Θερμολουτέω,calida lauor.Plut.
Θερμολουτρῶν,idem:pro quo & θερμολουτρῶν.
Ἱππολουτρεῖα,ἡ,locus vbi equi lauantur.Heſyc.
Νεόλουτος,recens lotus.Hom.hym.in Mercur.
Παντολουτηρίδια,vaſa medicorum ſuppellectilis.Poll.
Σκαφολουτρέω,ῶ,in ſcapha lauo.Alexand.Trall.
Φιλολουτρέω, libenter lauo, præcupidus ſum lauandi,
hoc eſt balnei.Gal.& Glauc.
Ψυχρολουσία,lauatio frigidæ aquæ.
Ψυχρολουτέω, frigida lauor, frigido lauacro vtor. Plut.in Erot.Ψυχρολουτρέω,pro eodem.

ΛΟΦΟΣ,ου,ὁ, in iumentis dicitur ceruix, ſeu ea pars colli cui iugum imponitur.Hom. Soph. Dicitur etiã de hominis collo. Il. λ. ¶ Item in galea ſic dicitur criſta, ſeu ſetæ equinę in galeę apice aſſurgentes, veluti λοφιὰ in iumentorum λόφῳ: ſolebant enim olim ſetas equinas horridas cono inſigere, non tã ornandæ galeæ gratiâ quàm terrendorum hoſtium. Il. π.δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. ¶ Auibus etiam quibuſdam tribuuntur λόφοι, qui ſunt apices quidã in earum capitibus.Ariſtot. ¶Λόφοι dicuntur etiam colles & tumuli,qui & γήλοφοι ſeu γεώλοφοι.Od.ρ. ¶Metaphoricè autem Ariſtoph. dixit ῥήματα ὀφρύς καὶ λόφους ἔχοντα,i.elata & ſuperba.
λοφόεις,εντος,ὁ,tumultuoſus,editos colles habens.
λοφιὰ,ἡ, ceruix dicitur plerũque de ceruice dorſo tenus arrectas ſetas habẽte,inſtar gallinacei criſtati:vel de ſetis in ceruice dorſo tenus in modum criſtæ erectis. Od.τ.& Heſiod.in aſp.& Ariſt.de part.an.l.2.ca.14. Sumitur & pro dorſo,ſeu eminentia dorſi:in Anthol. epigr.Scribitur & λοφία:apud Heſych.& Poll.
λοφεῖον,ου,τὸ, criſtarum repoſitorium : ἡ τοῦ λόφου θήκη. Ariſtoph. in Achar. Polluci eſt etiam theca ſeu loculamentum ſpeculi:ſicut etiam exp.apud Ariſtoph. in nub.
λοφὶς,ίδος,ἡ,criſtæ in galea repoſitorium.Heſyc.
λόφαλοι,οἱ, ſplendida ſcuta & parua quæ affigi galeis ſolent.Suid.
λοφαμίσκος,collis,tumulus.Heſych.
λόφουρος,criſta inſignis: item qui ceruicem erigit & criſtam ſurrigit:& per conſequens,ſuperbus.Heſych.
λοφίζω & λοφέω,exalto. 978
λοφάω,criſtatus ſum.Suid. Exponitur etiam,criſtis bene inſtructus ſum,apud Ariſtophan.
λόφωσις,εως,ἡ,criſtæ emiſſio, qua aues quædam criſtatæ fiunt.Ariſtoph.in Auib.
λοφνία,ας,ἡ,& λοφνὶς ίδος ἡ,fax monoxyla, non ex colligatis lignis,vt exponit Euſt.deriuans à λόφος,ſignificante ὕψος ὀρεινὸν.Vide & Athen.lib.15.
λοφνίδιον ου,τὸ,facula.
Compoſita.
Ἀερσίλοφος,ου ὁ,attollens conum,epith.galeæ.Apoll.
Ἀκρόλοφος,ου ὁ ſummitas collis.Plut.
Ἀκρολοφία,ἡ,pro eodem.Polyb.
Ἀκρολοφίτης, qui in ſummitatibus collium & tumulis verſatur:vt ἀκρολοφίτα ἐργνόμοι.in Epigr.
Ἀλεκτορόλοφος, gallinacei criſtam habens: nomen eſt herbę,de qua Plin.lib.27.cap.5.
Ἄλοφος,ου ὁ καὶ ἡ,criſtam non habens Il.κ.
Γεώλοφος, è terra inſtar collis ſeu tumuli eleuatus, è terra eminens. Dioſc. Accipitur etiam ſubſtantiuè, apud Nazianz. in epiſt. Metaphoricè apud veteres dicebatur de homine craſſo & ἀναισθήτῳ. Euſth. ex Ælio Dionyſio.
Γεωλοφία,ἡ,collis ſeu tumulus.Scrabo.
Γήλοφος,tumulus è terra exurgens,colliculus.
Δύσλοφον,dicitur vel quod ceruici non conuenit:vel onoroſum ceruici.Æſchyl.
Δυσλόφως,periculoſè,difficulter Eur.
Ἑπτάλοφος,dicta eſt Roma,q d.ſepticollis.Plut.
Εὔλοφος,fortem ceruicem habens, bona ceruice præditus,ſtrenuus, apud Suid. Exponitur & ῥᾴδιος,εὐχερής:item morigerus:apud Soph. Item bene criſtatus, pulchram criſtam habens.Soph.
Εὐλόφως,forti & firma ceruice,ſtrenuè. Suid. Item facili & prompta ceruice.Euſt.
Καταλοφάδια, ſupra ceruicem, ſuper humeros. Od.κ.

Scribitur & καταλοφάδια.

* καταλοφάω,reſpiro,reſpirare facio.καταδύω.Apoll.

κιωόλοφα,aſperitates, ſeu aſpera quædam poſt primam ſpinam dictam.Poll.l.2.

λευκόλοφος,albam criſtam habens.Ariſtoph.

* Μεταλοφάω,poſt reſpiro,tandem reſpiro.

Παραλοφία , gibbus pertingens ad τένθραιτὸ μέχρι τένθρου κύρτωμα vt exponit Poll.l.2.

Περισσόλοφος , valde profuſam criſtam habens.q.d.ſupra modum profuſam.Oppian.

Υψίλοφος,altè criſtatus , altam criſtam habens & eminentem conum. Metaphoricè & per iocũ.Ariſtophanes in Ran.appellauit ὑψιλόφους λόγους, ſublimia verba & grande dicendi genus quo vſus eſt.Æſchyl.

φοινικόλοφος,phœniceam habens criſtam, ſeu generaliter,rubram.Theocr.idyll.22.

Χρυσόλοφος, auream criſtam ſeu conum aureum habẽs. Heſychio χρυσόλοφοι,ſunt dracones quidam.

* Τριλοφία, trium criſtarum geſtatio in galea ,geſtatio galeæ quæ tres criſtas habet.Strabo.

ΛΟΧΟΣ ὁ,ὁ,cohors, agmen. A quibuſdam exp. centuria , ab aliis decuria. Thuc κατὰ λόχους. centuriatim, apud Phil.de vita M.l.1. ¶ λόχος,inſidiæ. Il.θ. Pro λόχος , dicitur & λοχὸς , apud Heſiod.in Theog. Euſt. deriuat à λέγομαι,i.κεῖμαι,quia ſoleant κάθηνται οἱ λοχῶντες.

λοχὸς,οῦ,ἡ, apud Dioſc.ἡ λοχεύουσα,grauida.

¶ *Deriuata ex λόχος,i.cohors.*

λοχίτης,ου,ὁ,exp.manipularis apud Syn.ep.44.

λοχίζω,f.ίσω,in cohortes diſpono,decurio.

Compoſita.

Διλοχία,ἡ,exp.duplaris decuria.

Ἐκλοχίζω,è cohorte ſeligo,in cant. Solom.c.5. Exponitur etiam,in cohortes diſtribuo.

* Ἐλλοχίζω,in inſidiis colloco:λοχίζω.Eurip.

Ἡμιλοχία,ἡ,dimidiatus λόχος.Ἡμιλοχίτης, qui dimidiato λόχῳ præeſt.

καταλοχος,exp.cohors,apud Thuc. Et καταλόχεια,turma.Paralip.c.13.

καταλοχίζω,decurio,centurio,in decurias ſeu cohortes diſtribuo , in claſſes diſtribuo. Plut.in Lycurgo. Volunt etiam poni pro συγκροτεῖν & συνιστάναι , hoc eſt,factioſè cogere.

καταλοχισμὸς,οῦ,ὁ,diſtributio in cohortes , decuriatio.Luc.de hiſtor.ſcrib.

Ναύλοχος,vide in comp.à λόχος,i.inſidiæ.

Ὁμόλοχοι,qui eiuſdem cohortis ſunt:idem qui παραστάται,in lib.de vocab.milit.

Πεντέλοχοι,apud Thuc.l.eſt quidam Argiuorum ordo. Valla vertit,quinque cohortes.

Πρωτολοχία,ordo primipilarium,ſeu λοχαγῶν.

Συλλοχία plures λόχοι coniuncti,cohors collecta.Gal.

979 Συλλοχίζω,concenturio,in decurias colligo.Plut.

Συλλοχισμὸς quid ſit vide in lib.de vocab.milit.

¶ *Deriuata à λόχος,inſidiæ.*

λόχονδε,aduerbialiter pro εἰς λόχον.Od.ξ.& Il.α.

λοχίτης ου,ὁ,Suidæ eſt ὁ ἐνεδρεύων,qui inſidiatur.

λοχίζω, in inſidiis colloco. Thuc.l.3. Item inſidiis occupo.

λοχίζομαι,in inſidiis conditus ſum & lateo.

λοχισμὸς,οῦ,ὁ,inſidiarum collocatio,inſidiatio.

λοχάω,ῶ,f.ήσω,inſidior,inſidias pono. Hom.Plut.Interdum inſidiis peto,inſidiis capto:vt Od.ο. Μνηστῆρες σ᾽ ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν.

λοχῶμαι, inſidiis petor. Item in inſidiis locatus ſum ſeu conditus ſum & lateo. Phalar. Item actiuè pro λοχάω , inſidiis peto & capto. Od δ. & apud Apoll. Arg.l.2.

λοχάζω,pro eodem,apud Heſych.

λόχησις,εως,ἡ,inſidiarum collocatio,inſidię.Suid.

* λοχητικὸς,inſidiator,qui inſidiari ſolet.Adamant.

λοχάδην,inſidioſè,per inſidias,furtim.Nicand.

λόχμη,ἡ , inſidiæ.Heſyc. Frequentius ita dicitur locus inſidiis aptus : qualis eſt locus arboribus denſus fruticibus ſeu virgultis.Od.

λοχμαία μοῦσα , muſa ſylueſtris : vel ex frutetis & virgultis reſonans, apud Ariſtoph. de auium cantu & modulis , teſte Didymo.λόχμιος , arbuſta & fruteta frequentans, ſylueſtris;vel denſus, denſis pilis obſitus.Suid.

λοχμώδης, εος ὁ κὴ ἡ, arbuſtis & virgultis condenſus, fruticoſus.Thuc.lib.3.

Compoſita.

Ἀπολοχμόομαι, Fruticor,fruticor, fruticeſco,denſis fruticibus ſylueſco.Theophr hiſt.pl.l.9.

Βωμολόχος,ου,ὁ,ſacrilegus.Ariſto. Ethic.4 In qua ſignificatione adiectiuè etiam ponitur. Ariſtop. Eſt & huius nominis monedularum ſpecies , apud Ariſto, an.l.9.c.24.

Βωμολόχως, ſcurriliter.

Βωμολοχίας,ἡ,ſcurrilitas,altera extremitas τῆς εὐτραπελίας,apud Ariſtot.2.Ethic.

Βωμολοχικὸς,οῦ,ὁ,ſcurrilis.

Βωμολοχεύομαι,f.εύσομαι,ſcurram ago.Athen.l.13.

Βωμολόχευμα, ατος,τὸ , ſcurrile factum aut dictum. Ariſtoph.in pace.

Βωμωλοχέω,idem quod βωμολοχεύομαι.

Δειπνολόχος,ου, ὁ κὴ ἡ,cœnis inſidians:cœnipeta. Heſiod. in Erg. τῆς δ᾽ αὖ τε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο δειπνολόχης, *quod Atticè ponitur pro* δειπνολόχου.

Ἐκλοχμόομαι,ſylueſco.Theophr.

Ἐλλοχάω,in inſidiis lateo,inſidior,deliteſco. Phil. Item tranſitiuè,in inſidiis latens peto. Plat. in ſymp. Σωκράτης οὕτως ἐλλοχῶν αὖ με κατέκειτο. Et in paſſ.apud Alciph.in epiſt.Menandri.

Ναύλοχος,ου,ὁ κὴ ἡ, cui naues inſidere poſſunt, *hoc eſt* nauium ſtationi accommodus: vt λιμένες ναύλοχοι ἐν οἷς ἐπὶ λοχῆσαι. Od. δ. vide & in compoſitis ex λέχος.

Ναύλοχον,ου,τὸ,ſtatio nauium, locus quem naues inſident,nauale.Plut.de ſolert. anim.

Ναυλοχέω , naue aliquem locum inſidens aduerſariũ obſeruo.Thuc.l.7.

Νυκτιλόχος ου,ὁ,qui noctu inſidias ſtruit, latro ſeu graſſator nocturnus.Heſy.& Suid.

Προλοχίζω, inſidiis preoccupo. Plut. προλοχίσαι ὁδὸν, quum prior inſidiis occupaſſet.

¶ *Deriuata ex λοχός.*

λοχαῖος,reclinatus,decumbens. Heſych. λοχαῖοι δίφροι, ſellæ in quibus parturientes reclinantur.Suid.

λόχιος, ad partum pertinens ſeu ad puerperium, vt λόχιος σίδηρος , ferrum quo à partu præputium circunciditur.Nonn.

λόχια,τὰ , purgamenta poſt partum in locis muliebribus relicta, i. ſecundæ.Dioſc.l.3. cap.4.In hac ſignificat.ſcribitur & λοχεῖα.

λοχεύω , parturio , pario. Cum accuſ. Hom. hymno in Mercur.

λοχεύομαι, partu edor. Accipitur etiam actiuè pro λοχεύω,pario,fœtus edo. 980

λόχευμα,τὸ,fœtus,partus.Eur.

λοχεύτρια,ἡ,puerpera,parens. Suid. Item obſtetrix, ſchol.Hom.

λοχεία,ἡ,partus,partio,puerperium. Plut. Exponitur etiam nixus qui in partu adhibetur : apud eundem de aud. Polluci eſt ἡ τῶν τεκνῶν ἐπιμέλεια. Vſurpatur etiam pro λόχευμα,i.fœtu nixu edito.Epigr.l.4.

λοχεῖος,idem quod λόχιος.Plut.& λοχεῖα,idem quod λόχια. Accipitur & pro loco natali , vbi quis partu ſeu nixu editus eſt.apud Eur.

λοχίζω,idem quod λοχεύω.Heſych.

λοχετέω,idem.Poll.

Compoſita.

Compoſita.

Ἄλοχος ἡ,ἡ,Platoni ἡ στεῖρα ſterilis.
Ἀλόχευτος,partu non editus.Heſych.& Suid.
Ἀριστολοχία,ἡ, herba:ſic dicta quòd puerperis ſeu partus doloribus optimè auxiliari videatur.Dioſc.lib.3. cap.4.Plin.lib.27.ca.8. Scribitur & ἀριστολόχεια,apud Nicand.
Ἀρτιλόχευτος,recens partu editus,nuper natus.Epigr.
Αὐτολόχευτος,per ſe genitus.
Ἐκλοχεύω,partu edo,enitor.Poll.
Εὔλοχος Ἀρτέμις ab Eur.dicitur,quoniam parturientibus opem ferre credebatur: ideóque in partu inuocabatur.
Πιστολοχία, ſpecies eſt ariſtolochiæ, cum qua eandem appellationis rationem habere creditur.Plin.

ΛΥΓΔΟΣ,ὁ, ἡ, lygdus: lapidis genus eſt, teſte Suid. Heſychius dicit eſſe lapidem è quo ſigilla animalium fiunt,ſiue Parium lapidem.
Λύγδινος,lygdinus è lygdo confectus:ibidem.

ΛΥΓΗ,ης ἡ, obſcuritas,tenebræ:σκοτία.Suidæ & ſcholiaſtæ Homeri.
Λυγαῖος,ὁ,obſcurus,tenebroſus.Apoll.Rh.
Λυγαίως,obſcurè,latenter.Heſych.& Suid.
Ἠλύγη,ης,ἡ, idem quod λύγη,tenebræ, vmbra.Ariſtoph.
Ἠλυγαῖος,vmbroſus,opacus:apud Suid.
Ἠλυγάζω,& ἠλυγίζω, obumbro,obtenebro,vmbra tenebríſve circumfundo & occulo.
Ἠλυγισμὸς,obumbratio,obtenebratio.
Ἐπηλυγάζω, (*comp.*) obumbro, obtenebro, veluti vmbraculo tego vel obtego, apud Suid. ἐπηλυγασμένος θοιμάτιον, veſte corpori velut vmbraculo prætenta. Vtitur & Thucyd.& Ariſtot Ἐπηλυγίζω, idem quod ἐπηλυγάζω.Paſſ.voce & ſignific.vtitur idem Ariſt.
Ἐπηλυγισμὸς,idem quod ἠλυγισμὸς,apud Heſych.

ΛΥΓΞ, κὸς, ὁ καὶ ἡ, lynx: fera quadrupes, de qua multa Ariſtot. & Plin. Eſt animal acerrimo viſu præditum:vnde λυγκικὸν βλέπειν,apud Hom.in βατραχομ. acutiſſimis oculis cernere. ¶At λύγξ,λυγγὸς,vide in λύζω.
Λυγκεὺς, dictus eſt quidam ob inſignem viſus aciem, inde prouerb.Ariſtoph.in Plut.Βλέπειν τ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ λυγκέως.

ΛΥΓΟΣ, ου, ἡ, vitex,ſalix Amerina: quæ & ἄγνος & ἄγνος,teſte Euſt.Od.ι.¶Itē virga,bacillus,vt κλῆμα. Ioſeph. Et Suidas λύγους eſſe dicit flagra quibus athletę ſe cędunt. ¶At λυγὸς oxytonon Heſych. inſtrumentum cui includuntur quæ glutinantur: vel inſtrumentum quo in torquendo vtuntur: ex prelorum genere.
Λυγώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, viticeus, i. vitici ſimilis:exponitur etiam flexibilis,lentus.
Λύγινος,ου ὁ,viticeus,vimineus.Athen.
Λυγόω,ῶ,flecto,inflecto,inſtar viticis quæ omniū plantarum maximè flectitur, in Epigr. καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὁ χρυσὸς φρένα. Exponitur etiam, vincio,ligo,quoniā ἡ λύγος eſt flexilis & apta ad vinciendum.
Λυγίζω,itidem exp. flecto, torqueo, circumago, verſo. Ariſtoph.Item metaphor.ſupero,vinco.Theocr.
Λυγίζομαι,flector, torqueor. Soph. Et metaph.vincor,ſuperor:apud Theocr.
981 Λύγισμα,ατος τὸ,flexus,contorſio λυγισμὸς,οῦ,ὁ,idem.Et pro flexione cantus.Ariſtoph.
Λυγιστικὸς,οῦ,ὁ,agilis in flectendo ſe.Poll.

Compoſita.

Διαλυγίζω,idē quod λυγίζω,flecto. διαλύγισμα,flexio.
Καταλυγίζω,flecto vel etiam vincio.
Παραλυγίζω, obtorqueo vel aliquantum torqueo:modo nimirum τῆς λύγου.Theophr.

ΛΥΓΡΟΣ,ὁ,ὁ, grauis, difficilis,vel funeſtus,triſtis, exitioſus:vt λυγρὸν γῆρας.Odyſſ.ω. Exponitur etiam miſerabilis,ſeu miſero conueniens.Od.π.
Λυγρῶς,grauiter exitiosè,miſerabiliter.

ΛΥΔΟΣ, οῦ,ὁ, Lydus. Sunt autem Lydi populi quidam Aſiæ.
λύδιος,ου,ὁ, Lydius:vt λύδιον μέλος, & λύδιος ἁρμονία. inuenta & vſurpata à Lydiis. Sic λύδιος λίθος, ſiue λυδία λίθος, Lydius lapis: coticulæ genus in Lydia frequens,auri probatione admodum celebratum. At παρὰ λύδιον ἅρμα πεζὸς ἰχνεύων:apud Pind.prouerbialiter dictum volunt *pro*, celeriter currens, à Lydij currus velocitate.
λυδιακὸς,idem quod λύδιος,Athen.l.12.
λύδιος pro λύδιος,vt λύδιος τόμος.
λυδιάζω,ſiue λυδίζω, Lydos imitor:Lydos ſequor,cum Lydis facio,apud Suid.
λυδιστὶ,Lydorum more,Lydicè.Ariſtot.
Μιξολυδιστὶ,Lydia harmonia mixta.Ariſtot.

ΛΥΖΩ,F.ξω,ſingultio ſeu ſingulto.Alexand.Aphrod. λύζειν ὑπ' ἄρτου,ex pane ſingultire. Apud Suid.exp. etiam ὀλολύζω,vlulo.
λυγμὸς,οῦ,ὁ,ſingultus.Plut. Suidæ eſt etiam vlulatus.
λύγξ,γγὸς,ἡ,ſingultus.Thuc.& Plat.
λύγδην,ſingultando,ſeu cum ſingultu.
λυγγαίνω,& λυγκαίνω,ſingulto, Heſych.& Suid.
Ἀναλύζω,(*comp.*)idē quod λύζω,Suid. Dicitur & ἀλλύζω,poeticè metri causâ geminato λ.

ΛΥΘΡΟΝ,ου,τὸ,cruor:ſeu pulueruſentus ſanguis,puluis ſanguine ſeu ſudore permixtus,Hom.Ilia υ.
λυθρόω,ῶ,cruento, ſeu ſanguine cum puluere permiſto fœdo:ex quo participium λελυθρωμένος.
λυθρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, cruentus,ſanguinolentus,Epigr.

ΛΥΚΑΒΑΣ,αντος,ὁ,annus.Odyſſ.ξ.Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς. Macrob.Saturn. l.1.ca.17. ſcribit vetutiſſimos Græcorum annum appellaſſe λυκάβαντα,ἀπὸ τοῦ λύκου,i.à ſole. Solem enim λύκον appellari, etiam Lycopolitanam Thebaidis ciuitatem teſtimonio eſſe. Solis autem curſu & recurſu annum perfici,notum eſt.

ΛΥΚΟΣ,ου,ὁ,lupus.Hom.Plut.& alij. ¶λύκος,Plut. lupatum, fræni genus aſperrimum à lupinorum dentium ſimilitudine. ¶λύκοι,Iridis herbæ flores, quod labiorum lupi ſpeciem referant. ¶λύκος,Poll. & Pauſ. inſtrumentum coquinarium, quod & κρεάγρα, item ἁρπάγη λύκος, auis ex monedularum genere,apud Ariſtot. Item piſcis qui dicitur alio nomine callionymus,ex Athenæo. λύκος,aranei quoddam genus.Heſy. ¶λύκος,paſtilli nomen,apud Aëtium l.6.¶λύκος,pro ſole:apud Macrob.Satur.lib.1. cap.17.
Λύκειος,ου,ὁ,lupinus.Et λυκεία,ex Polyb.pro λυκέη,lupina pellis. Item λύκειος, cognomentum Apollinis, quod ei lupus ſit dicatus. λύκαια,τὰ,lupercalia,Plut.
λυκέη,ſub. δορὰ,lupina pellis.λυκείη,pro eodem Euſt.
λυκῆ,idem.
λυκηδὸν,q.d.lupinè,i.luporum more.Euſtath. 982
λυκηθμὸς,luporum vlulatus,Suid.
λυκιδεὺς,lupi catulus.Theophr.idyll.5.
λυκόω,ῶ,dilanio,dilacero lupi more.Xen.
λύκαινα,lupa,vt λύκαινα νεοτόκος,Plut.
λυκαινὶς,ίδος,ἡ,parua lupa:in Epigr.
λυκὶς,parua lupa,ex Plut.
λυκώδης,lupinus,lupo ſimilis,lupum referens.
λύκιον,ου,τὸ,lyciū, ſpinoſa arbor, ex eo dicta quòd vt plurimum in Lycia proueniat. Eſt & Indicum Ly-

cium & frutice qui lonchitis appellatur.Dioſc.l.1.c. 133. Item Theſſalici loci nomen eſt, ex eo quòd lupus ibi Pelei boues indicans, in ſaxum eſt conuerſus.Etymolog.

Λύκη,ης, ἡ, lux prima, quę præcedit ſolis ortum, apud priſcos Græcos:quæ poſtea λυκόφως dicta fuit. Vide Macrob.

Compoſita.

Ἄλυκος,ου,ὁ καὶ ἡ, lupis carens.Heſych.

Αἰνόλυκος,pro αἰνὸς λύκος,horrendus lupus.

Ἀμφίλυκος,vnde ἀμφιλύκη νὺξ, ſublustris nox:vltima pars noctis, ſub exortum auroræ, & paulò antè diluculum ſeu crepuſculum matutinū ſic dicta, quòd ſit nox ſimilis λυκέη, i. pelli lupinę, quę eſt cineritij coloris,non omnino nigra,inquit Euſt.Il.η Oppian. de venat.l.3.dixit Πρώτη ὑπ' ἀμφιλύκῃ ſub primum crepuſculum.

*Μονόλυκος, lupus ſolitarius, lupus ſeorſum ab aliis degens.Arat.

ΛΥΜΑ,ατος,τὸ,purgamentum,ſordes. Iliad.ξ λύματα πάντα κάθηρεν. λύματα,dicuntur etiam veneris purgamenta,apud Suid. In malam quoq; partem accipi tradit Euſt.ſicut κάθαρμα & ἄγος. ¶Idem Suid.λύματα,exp ἐνέχυρα. δὲ λύσιμα καὶ λυτρωτήρια.ἀ λύω.

Λυμαίνω,purgo,purifico.Heſych.vide & in λύμη.

Ἀπολυμαίνομαι,(*comp.*)purgor,vel purgo. Il.α.

Ἀπολύματα,apud Nic exp.excrementa,ſordes.

ΛΥΜΗ,ης ἡ,lues,noxa, exitium (παρὰ τὸ λύειν)Apoll. & Phil. Interdum λύμη in corpore humano dicitur (vt λώβη) de fœdis & contumelioſis iniuriis: vt apud Herodot.ἐπὶ λύμῃ ξυρῆσαι,in contumeliam raſiſſe. ¶Apud Polyb.ποταμὸς πάσας ὑποδεχόμενος τὰς ἀνθρωπείας λύμας, exp. humanas illuuies ſuſcipiens:vt λύμη pro λῦμα ponatur.

Λυμεὼν,ῶνος ὁ,perditor,vaſtator,lues,noxa Soph.

Λυμαίνω,perniciem affero,corrumpo,vitio,Xen.

Λυμαίνομαι,perdor,vitior,corrumpo.Xen.Item vaſtor,labefactor.Gregor. Frequentius ſumitur actiuè pro,perniciem affero, lædo,vaſto, euerto. Herodian. l.5.παντὶ τρόπῳ τόν τε δῆμον καὶ τὴν πόλιν ἐλυμήναντο. Sic Iſocr.Dem.& alij. Exponitur etiam,vitio,corrūpo,i. conſtupro. Ariſtoph. Item fœdum in modum verberibus lacero, fœdum in modum tracto. Dem.

Λυμαντὴρ,ῆρος,ὁ,corruptor,perditor. Xen. Λυμαντήριος,perniciofus.Æſchyl.

Λυμαντὴς,οῦ,ὁ,idem Soph.in Trachin.

Compoſita à λυμαίνομαι.

Ἀλύμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui noxa illata non eſt aut inferri nequit,cui noceri non poteſt.Plut.

Ἀπολυμαίνομαι,corrumpo,noceo,damnum infero.

Ἀπολυμαντὴρ,corruptor,pernicies.Od.ρ.

Διαλυμαίνομαι,noceo, damnum do.Ariſtoph.

Καταλυμαίνομαι,deſtruo.Xen.

Περιλυμαίνομαι,perniciem affero.

ΛΥΠΗ,ης, ἡ, dolor, animi moleſtia & ægritudo.Plat. Xen.Plut. & alij. Etymologus ſcribit dictam λύπην παρὰ τὸ λύειν εἰς δάκρυα τοὺς ὦπας.

*Λύπημα,idem quod λύπη.Soph.

Λυπηρὸς,οῦ,ὁ,moleſtus,triſtitia animum afficiens. Ariſtot.Dem.Thuc.Exp.& inuidioſus,acerbus.

Λυπηρῶς,cum dolore,moleſtè.Iſocr.

Λυπρὸς,οῦ,ὁ,idem quod λυπηρὸς Suid.& Heſych.Exponitur etiam gracilis,macer,aridus,tenuis, vilis:vt Ithaca dicitur λυπρή.Od.ν.

Λυπρῶς,ſimiliter,tenuiter.Heſych.

Λυπρότης,ητος,ἡ,gracilitas,macies,tenuitas.

Λυπέω, ῶ, f. ήσω, dolore afficio, animi ægritudine & moleſtiā afficio,contriſto.Xen.apomn.lib.1.Λυπῶ σε πολλὰ,multis doloribus te afficio.Epheſ.4.μὴ λυπεῖτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ne contriſtate. Item lædo,incommodis & detrimentis afficio.Iſocr.

Λυπέομαι,doleo,mœreo,triſtor.Ariſtot.

Λυπητικὸς,qui triſtitia afficere ſolet.Et,qui triſtatur.

Λυπηνάρια, Suidas eſſe dicit leguminis ſpeciem,παρὰ τὸ λυπεῖν,vt quidam volunt.

Compoſita.

Ἄλυπος,ου,ὁ καὶ ἡ, dolorum expers,nulla animum moleſtia & ægritudine afficiens.Ariſtot.

Ἄλυπον,idem cum ἀλυπία. Eſt & herbæ nomen quæ & ἀλυπιάς,apud Dioſc.l.4.c.180.

Ἀλύπως, ſine dolore, ſine vlla animi ægritudine & moleſtia.Iſoc.in Panath. hinc & ſuperlat.ἀλυπώτατα,abſque vlla animi moleſtia.

Ἀλυπία, indolentia, vacuitas doloris, animus omni moleſtia & ægritudine liber.Plut.

Ἀλύπητος,ου, ὁ καὶ ἡ, qui triſtitia affectus non eſt,ſeu non afficitur,aut affici non poteſt.

Ἀλυπήτως,ita vt non contriſteris.

Ἀντιλυπέω,viciſſim moleſto.

Ἀντιλύπησις, moleſtia quæ viciſſim exhibetur.Plut.

Βαρύλυπος grauiter dolens,graui animi ægritudine & moleſtia affectus,vel grauem dolorem afferens.

*Ἔλλυπος, contrarium τοῦ ἀλύπου, qui moleſtiis & curis expers non eſt.

Ἐπίλυπος,valde mœſtus.Plut.

Ἐπιλυπέω, inſuper moleſtiam affero:vel contriſto.

Μικρόλυπος, cui vel minimæ res animi moleſtiam afferunt,apud Plut.

Παράλυπος,moleſtus,Strab.

Παραλυπέω,moleſto,triſtitia afficio.Plut.

Παυσίλυπος,mœrorem ſedans.Soph.

Περίλυπος,ſummopere dolens.Iſocr.

Περιλυπία,triſtitia,Laert.

Συλλυποῦμαι,condoleo,condoleſco,miſereor.

Ὑπερλυποῦμαι,ſupra modum contriſtor.

Φιλόλυπος,qui libenter dolet & triſtitia afficitur

ΛΥΡΑ,ας,ἡ,lyra : organum ex genere τῶν ἐντατῶν ſicut & μάγαδις, κιθάρα.βάρβιτον,teſte Athen li.4.Plut. ſymp.9.συνήσαμεν τῷ Ἐράτωνι πρὸς τὴν λύραν.

¶Λύρα eſt etiam ſidus cœleſte apud Aratum, quod & χέλυν appellari ſcribit. ¶Item piſcis quidam,qui ſonum vocalem edere putatur:Ariſt.hiſt.an. l.4.c.6.

Λυρόεις,εντος,ὁ,lyricus, cui lyrica modulatio ineſt.

Λυρικὸς,οῦ,ὁ,lyricus.Athen. Item lyricen, ſeu pulſandæ lyræ peritus.Epigr.l 2. 984

Λύριον,ου,τὸ,lyrula,parua lyra.Ariſtoph.

Λυρίζω,f ίσω,lyra cano,vel ad lyram.Λυριστὴς οῦ,ὁ,qui lyra canit,vel lyræ accinit.

Compoſita.

Ἄλυρος,ου ὁ καὶ ἡ,qui ſine lyra eſt,qui lyram comitem nō habet,cui lyra non adhibetur.Plut.

*Ἀντίλυρος,lyræ reſpondens,lyrę conſonans:αὐλὸς αντίλυρος.Soph.

Αὐτολυρίζω,ipſemet lyra cano.Luc.

*Εὐλύρας,idem quod εὔλυρος.Eurip.

Εὔλυρος,bonam lyram habens,bene lyra canens.

Ἡδυλύρης,ου ὁ.ſuauiter lyra canens:in Epigr.

Ὑπολύριος δόναξ,arundo apta modulationi.Ariſtot.

*Χρυσολύρης, auream lyram habens : in Orphei epitaphio apud Laert.

ΛΥΣΣΑ,ſiue λύττα,ης,ἡ,rabies:propriè ſignificat furorem canum quum ſub Canicula maximè aguntur. Transfertur & ad reliqua animalia.Gal.Dioſc. Dicitur etiā de impetu quodam furibundo qualis canum rabidorum eſſe ſolet.Iliad.ι. (de Hectore)κρατερὴ δὲ ἑ λύσσα δέδυκεν.¶Eſt & vermiculus in lingua canū, quo exempto infantibus catulis nec rabidi fiunt,nec faſtidium ſentiunt.Plin.l.26.c.5.

Λυσσαλέος,ου,ὁ,rabidus,apud Nonn.

Λυσσώδης,εος,ὁ ϰ ἡ, rabidus,rabioſus,furioſus, Il.ρ. Item ad rabiem agens,Soph.

Λυσσήεις,εντος,ὁ,rabioſus,furioſus,Heſych.

* Λυσσηδὸν,rabioſè,in morem furioſi,Oppian.

Λυσσάω ſiue λυττάω in rabiem actus furo : propriè de canibus dicitur, Dioſcor. Dicitur & de lupis apud Theocritum idyll.4. Metaphoricè & homines & affectus humani quoque λυττᾶν dicuntur, cum furibundo quodam impetu in modum rabidi canis aguntur,Plat.

Λύσσημα,τὸ,rabies,furor,Eurip.

Λυσσητὴρ ῆρος ὁ,qui rabit,rabidus,rabioſus,Il.θ.

Λυσσὰς ἀδος,ἡ,rabida,rabioſa,Plut.

Λυσσόω,in rabiem ago. Poeticè etiam pro λυσσάω dicitur:ſicut ὁρόω,pro ὁράω,&c.in Epigr.

Λυσσόομαι in rabiem agor,rabie inflammor,Phocyl.

Λύσσομαι,rabie agitor,furo,Heſych.

Compoſita.

Ἄλυσσον,ου,τὸ,alyſſon:herba, de qua Dioſc.l.3.c.105. & Plin.l.24.c.11. ſic appellata quòd à cane commorſos rabiem ſentire non patiatur.

Ἐκλυσσάω,rabie agor,rabido impetu feror.

Καταλυσσάω ſeu καταλυττάω , ῶ, rabie concitatus ſum aduerſum.Suid.cum genit.conſtrui tradit.

Κυνόλυσσος, ab Andrea medico dictus qui ab aliis ὑδρόφοβος,quod è rabie canina morbus ille contingat.

ΛΥΧΝΟΣ, ου,ὁ, lychnus,lucerna,lumen:Ariſtoph.in Nub. ἅπτειν λύχνον, accendere lychnum. Et καίεται ὁ λύχνος,apud Xen. In plur.per metaplaſmum reperitur etiam λύχνα,apud Athen.

Λυχναῖος & λυχνεὺς , lapis pellucidus : idem ille qui & λυχνίτης, ſpecies pyropi & carbunculi , Athen. lib.5. ¶ Λυχνεὺς accipitur etiam pro face aut lucerna : apud Athen.l.15.

Λυχνεῖον,ου,τὸ,baſis lychni ſeu candelabrum,idem quod λυχνία,vt teſtatur Athen.l.15.

Λυχνία,ἡ,candelabrum. Philo de vita Moſ.l.3. λύχνιον, ου,τὸ,pro eodem,Athen.l.5.

λυχνιαία φλὸξ,lucernæ flamma,Alex.Aphr.

Λυχνὶς,ίδος,ἡ,lucerna.Numeratur etiam inter flores æſtiuos à Theophr.hiſt.plant.l.6. & Dioſc.lib.3.c.114 Item gemma quædam quam dea Syria in capite geſtat:vt Luc.narrat.

λυχνίδιον ου,τὸ, paruus lychnus,lucernula,Lucian.in Tim. Et λυχνίσκος pro eodem. Item piſcis quidam: de quo Luc.de vera hiſt.l.2.

Λυχνίτης,ου,ὁ,q.d lucernarius.Item lychnites lapis:à lucernarum accenſarum præcipua gratia,Plin.

λυχνῖτις πόα,herba lucernaria ſeu ad lucernarum lumina apta,Dioſc.l.4.c.4.

985 Λυχνεὼν ῶνος,ὁ,lychnorum repoſitorium,Luc.

Λυχνεύω,præluceo,Areth.in apocal.

Compoſita.

Ἐλλύχνιον ου,τὸ,ellychnium : funiculus qui fiſtulæ in lychno erectæ immiſſus vritur,Herodot.

Ἐλλυχνιωτὸς μοτὸς,ſiue ἐλλυχνιωτὸν,lineamenti genus apud chirurgos : ſic dictum quòd ex eadem materia conſtaret ex qua illychnia olim fiebant.

Ἐλλυχνιασμένος,ου,ὁ,ellychnium habens,funiculo inſtructus,Dioſcor.l.1.c.97.

Ἑπτάλυχνος λυχνία,ſeptem lucernas habẽs candelabrũ.

Ὀβελισκολύχνος,idem qui ξυλολυχνοῦχος,Athen.

Ὀβελισκολύχνιον (q d.verulucernium)lucerna vel laterna obeliſco præfixa , qualis eſt qua prælucere ſolent viatoribus nocturnis,Ariſtot.

ΛΥΩ,F. σω,ſoluo.Cum accuſat.Hom.Xen.& alij.Apud Eurip.λύειν τὰ γράμματα, reſignare literas. ¶Item ſoluo,i.laxo,remitto : vt λύειν τὰς ἡνίας apud Soph. ¶Item ſoluo,i.libero:vt λύειν κακότητος,apud Hom. liberare miſeria. Apud Luc.λύειν τὴν ἀπορίαν δεομένῳ, leuare illi inopiam & quaſi diſcutere.Dicitur & λύειν ἐκ δεσμῶν,apud Herodot. ¶Item ſoluo,i.diſſoluo:vt λύειν τὸ αἴνιγμα,apud Luc.Apud Hom νείκεα λύειν,& in epigr.ἔριν λύειν,controuerſias dirimere,lites componere , ſeu diſſoluere. Apud eundem Hom. λύειν μένος,& λύειν ἅψεα, ſoluere membra, i.membrorum quaſi compagem diſſoluere.Apud Dem.λύειν τὸν νόμον, diſſoluere legem, i. antiquare, reſcindere,abrogare. Sic λύειν τὴν εἰρήνην,apud eundem:& λύειν τὰς σπονδὰς, apud Thuc. Vſurpatur & pro diſſoluere ſeu reſcindere in propria ſignif. vt λῦσαι τὴν γέφυραν, apud Herodia.Et pro diſſoluere,i.dimittere:vt λῦσαν δ' ἀγορὴν,Il. α. dimiſerunt.¶Apud Gal.ad Glauc.λύειν γλυκεῖ τοὺς κυκλίσκους, exp.paſtillos diluere paſſo ſeu macerare,quod & ἐκλύειν dicitur. ¶ Item diluo in alia ſignif.vt λύειν ἔγκλημα.Thuc.diluere crimen. ¶Item λύειν, ſoluere vel è portu ſoluere : Syneſ. λύσαντες ἐκ Βενδιδίκ. ¶ Item λύω ,ſoluo captiuitate & quaſi captiuitatis vinculis,i.libertatem vendico.

* Λύω,pro proſum,vtilis ſum,Eurip.

Λύομαι,ſoluor, liberor: vt λυθῆναι ἐκ τῶν δεσμῶν, apud Herodot.Item ſoluor,diſſoluor:Iliad β. ϰ σπάρτα λέλυνται & rudentes ſoluti ſunt,q.d.fathiſcunt. Dicitur & λελυμένος de paralytico , apud Greg. apud Dem.δωρεαὶ λελυμέναι, dona ſoluta, i.reuocata & abrogata.Apud Dem.λελύσθαι ἀπ' ἀλλήλων dicuntur ij inter quos diſſoluta eſt ſocietas & amicitia. Item redimor,captiuitate liberor: vt apud Thuc.λυθεὶς ἀνὴρ αὐτ' ἀνδρὸς. Et Herodot. ἐλύθη χρημάτων μεγάλων,redempta eſt magna pecunia. ¶ Item in actiua ſignif. ſoluo,libero,apud Xen.& alios. Item redimo:vt λύσασθαι αἰχμαλώτους apud Dem. Et λυσάμενος ἐκ τῶν πολεμίων,apud eundem.

Λύσις,εως,ἡ,ſolutio: vt λύσις τοῦ σώματος,ſolutio animi à corpore,i.quum animus à corpore ſoluitur:in Axiocho. Item ipſa actio ſoluendi captiuitate & liberandi:vt λύσις τῶν αἰχμαλώτων,Demoſth. Exponitur & redemptio. Item ſolutio,vt quum dicitur ſolutio quæſtionis aut ænigmatis, Plut.in ſymp.7. ſapient. Item ſolutio,in ea ſignif qua dicitur ſoluere creditori : vt χρεῶν λύσις,apud Heſiod in Erg. Item ſolutio,i.liberatio : vt λύσις πυρετοῦ,liberatio à febre. exponitur etiam finis acceſſionis. Item λύσις apud rhetores,quę diluit τὴν κατασκευήν. Item λύσις,expiatio:Plato l 2.de rep.Ariſtot.in polit.

λύσιμος, ου, ὁ ϰ ἡ, ſolubilis,qui ſolui poteſt,Athen.l. 10. Item in metaphorica ſoluendi ſignif. συλλογισμὸς dicitur λύσιμος , qui facilè reprehendi poteſt tanquam ἀσυλλόγιστος , apud Ariſtot.prior.anal.l.2.c.20. Item exemptibilis,Plat.de leg.

λύσιος,ſoluendi ſeu liberandi vim habens:peculiariter hoc epitheton Baccho tribuitur: vt apud Plutar. ſympoſ.l.3. vel quòd nos curis ſoluat & liberet : vel quòd membra ſoluat , ac propterea concordiam & amicitiam: vnde λυαῖος quoque dictus exiſtimatur. λύσιοι θεοὶ,(q d. expiatorij dij) expiationum præſides dij:Plato de rep.l.2.iidem dicuntur & ἀλεξίκακοι,& ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι & φύξιοι.

λυτὸς οῦ,ὁ,ſolubilis:qui ſolui poteſt,Ariſtot.

λυτικὸς,οῦ ὁ, (q.d.ſolutiuus) ſoluendi vim habens : vt λυτικὸν φάρμακον Item ſoluendi ſeu diſſoluendi ſolertia præditus:apud Athen.

λυτικῶς,cum quadam ſoluendi facultate.

λυτὴρ ῆρος ὁ, ſolutor, liberator, Nonn. Item expiator. λυτήριος,liberatorius,expiatorius,Soph. Item, λυτήριος Apollo, expiator,apud Eur. Et τὰ λυτήρια ſacra expiatoria. Item λυτήριος, ſoluendi ſeu liberandi vim habens:vt λυτήριον λύπημα,remedium ſoluens mœrorem. Item ſubſtantiuè, λυτήριον porcellus cuius mactati ſanguine illinebantur manus e- 986

ius pro quo expiatio fiebat.

Λύτωρ,ορος,ὁ, idem quod λυτὴρ, qui diſſoluit.Epigr.

Λύτρον,ου,τὸ,(q.d.redemptorium)redemptionis pretium,vel pretium redempti captiui,ſeu quod pro redemptione dependitur Xen.

Λυτρόω,ῶ,redimo. Λυτροῦμαι,redimor.Ariſtot.eth.9. c.2.Λύτρωσις,εως,ἡ,redemptio,luitio. Luc.1.& 2.

Λυτρωτὴς,οῦ,ὁ,redemptor.Act.7.

Λύα & Ionicè λύη,ἡ,ſeditio,diſſidium.Heſych.

Compoſita,ac primùm cum præpoſitione.

Αναλύω,reſoluo,diſſoluo,exoluo,ſoluo,retexo. Apud Ariſtot. de animal. libro 5. ἀναλύουσι βομβύκια, γυναικῶν τινες ἀναπηνίζοντες, bombycia quædam mulieres retorquendo in filum deducunt. ¶Αναλύω, dicitur de gubernatione nauis apud Syneſium. ¶Item reuertor. Athen.lib.1.ἀπὸ τῶν δείπνων ἀναλύοντες.

Ανάλυσις,reſolutio:item pro ſimplici λύσις,Athen.

Αναλυτικὸς,ου,ὁ,reſolutorius,reſolutiuus.

Item ἀναλυτικοὶ,qui vtuntur τῇ ἀναλύσει.

Αλλύω poet.pro ἀναλύω, diſſoluo,retexo,Odyſ.β.

*Decomp.*Δυσανάλυτος, q.d.ægrè reſolubilis ſeu diſſolubilis,Greg.

Εξαναλύομαι,penitus reſoluor & euaneſco,Phil.

Επαναλύων reuertens,Heſych.

Αντίλυτρον, q.d. viciſſim datum redemptionis pretium. Sed ſimpl.accipitur pro λύτρον,1.Tim.c.2.

Αντιλυτρόω, viciſſim redimo,caput capite redimo.Ari.

Απολύω, ſoluo, exoluo, ſoluendo diſiungo, ſeu ſeiungo,vel ſeparo. Sic apud Plutarch.in Publicola, τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων, ſecures à faſcibus ſeiunxit. ¶Απολύω,abſoluo reum,qua in ſignificatione Poll.ait eſſe ἰδιωτικόν. Sic Luc.Euang.cap.6. ἀπολύετε,καὶ ἀπολυθήσεσθε, abſoluite, & abſoluemini. Significat & abſolutum dimitto. ¶Απολύω, dimitto,remitto,do veniam abeundi.Sic Matth.14.Κύριε ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους.Appian.lib.ciuil.4.τὸν Αρχέλαον ἀπέλυσεν, legatum remiſit. Apud Xenophontem Hellen.4. dicitur aliquis eum quem captiuum tenet, χρημάτων πολλῶν ἀπολύειν, i. accepta magna vi pecuniarum dimittere,vel remittere. Apud Hom. ἀπολύειν (ſine adiectione) eſt dimittere, pretio redemptionis perſoluto,vt apud Hom.Iliad.κ εἰ μὲν γὰρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν. Aliquando ἀπολύσαι,eſt abſolutum dimittere,vt Matth.27. Item ἀπολύειν τὴν γυναῖκα, dimittere vxorem, i. repudiare, Luc.16. ¶Απολύω libero,liberum reddo,abſoluo, Xen.pæd.8. μόνον ἔφη ἐμὲ ἀπόλυσον ταύτης τῆς ἐπιμελείας, libera me hoc munere.

Απολύομαι,luo,libero, ſeu redimo captiuũ perſoluto redemptionis pretio,Iliad.χ.¶Item diluo,refuto: vt apud Plat. in pol.οὐ ῥᾴδιον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολύεσθαι.¶Item,ſoluor,reſoluor,Dioſcor. ¶Item,dimittor,abdicor, vt ἀπολυθῆναι τῆς ἀρχῆς,abdicari magiſtratu. Aliquando, remittor. ¶Item abſoluor,vt τοῦ ἐγκλήματος ἀπολύεσθαι, à crimine abſolui.¶Item diſcedo,proficiſcor.Polyb.

Απόλυσις,εως,ἡ,liberatio,abſolutio. Item refutatio.Item diſceſſus,profectio apud Polyb.lib.4. Item deceſſus,obitus,Diog.Laert.

Απολύσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ,liberatiuus,abſolutiuus.

Απόλυτος,ου,ὁ καὶ ἡ,ſolutus,liber factus.Greg.Απολύτως ſolutè,liberè, Item abſolutè. ¶Apud Dion.autem pro ἀναιτίας καὶ παντελῶς.

Απολυτρόω,ῶ,redimo, idem quod λυτρόω. Item dimitto accepto pretio pro redemptione, Luc.

Απολύτρωσις,redemptio,ſæpe in nouo Teſt.

Decomp. Αναπόλυτος, non ſolutus, vel qui abſolui non poteſt,non abſolutus.

Δυσαπολύτως, ita vt difficulter abſolui & auelli queat.Galen.

Εὐαπόλυτος,qui facilè abſolui poteſt.

Διαλύω,diſſoluo,vt διαλύειν τὰς φιλίας,diſſoluere amicitias,διαλύειν τὰ χρέα, diſſoluere æs alienum,quod & διαλύειν τὰ χρήματα dicitur à Demoſth.Item diſſoluo,dirimo,vel diſcutio, interrumpo: vt διαλύειν τὸν λόγον,Iſoc.Et διαλύειν τὸν ξύλλογον,apud Thuc. Apud Iſocr.& Polyb.διαλύειν τινὰς,componere litem inter aliquos,ſeu pacem facere.

Διαλύομαι, actiuè pro διαλύω ſumitur in variis loquendi generibus: vt διαλύεσθαι τὰς φιλίας, apud Ariſtot. Et διαλύεσθαι τὰς διαβολὰς, apud Iſocr.diſſol 987
uere ſeu diluere calumnias.¶Item paſſiuè,diſſoluor, dirimor.&c. vnde διαλυομένου τοῦ ἀνθρώπου, apud Xen. exp. quum hominis natura morte diſſoluitur. Item abſoluor, dimittor, dictum de creditore qui ſuum recepit.Item,à comitatu dimittor,ſeu abeo,apud Thuc.Particip. διαλελυμένος exp.diſperſus,nullo ordine diſpoſitus,apud Polyb.

Διάλυσις,diſſolutio,Philo de mundo.A Thucydide dicitur διάλυσις de pontibus, lib.1. ¶Item, ſolutio perſolutio. Et gratiæ relatio Plutarcho,ἡ διάλυσις τοῦ φιλανθρωπεύματος. ¶Apud Plat. de rep.ἐν διαλύσει τῆς κοινωνίας, exp. in finienda ſocietate. ¶Item compoſitio,pacificatio,Polyb.Exponitur & fœdus.ex Plut.

Διαλυτὴς,οῦ,ὁ,diſſolutor.Thuc.3.

Διάλυτος,diſſolutus.Διαλυτὸς,diſſolubilis.

Διαλυτικὸς,diſſoluendi vim habens.

*Decomp.*Αδιάλυτος,indiſſolubilis.

Δυσδιάλυτος, ægrè diſſolubilis,Gal. Item ægrè reconciliabilis,Ariſtot.

Εὐδιάλυτος,qui facilè diſſolui poteſt.

*Προδιαλύω,ante diſſoluo,Plut.

Συνδιαλύω,ſimul ſoluo,Plut.

*Συνεκλύω,ſimul diſſoluo,ἐκλύω,Plut.

Εκλύω, exoluo, expedio, libero. Cebes Theb.ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυτοὺς,quibus ſe exoluere & expedire nequeunt. ¶Item,exoluo,diſſoluo. ¶Item diſſoluo,i.deſtituo,relinquo,abiicio,Demoſth. ¶Item ſoluo,i.eneruo,Phil. ¶Item,fatigo,laſſo,labore conficio,ex Ariſtot.de hiſtor.anim.lib.9. ¶Item,diſſoluo: vt diſſoluuntur ea quæ in maſſam vnam coagmentata, & concreta fuere, Gal. ad Glauc.ἐκλύων ὄξει δριμυτάτῳ,macerans aceto & diluens. ¶Item dirimo,Demoſth. ¶Item ſoluo,reſoluo,laxo:vocabulum medicorum de ventris adſtricti reſolutione, Dioſc.lib.4.cap.266 ἐκλύουσι κοιλίαν.¶Εκλύειν ςόμα dicitur etiam is qui loqui parat,Soph. ¶Item diſcedo, ex libro 2. Maccab. Εκλύομαι, idem quod ἐκλύω,exoluo,libero,Hom.Odyſ.κ Αλλ᾽ ἄγε δὴ σὲ κακῶν ἐκλύσομαι. Item paſſiuè exoluor,liberor. Item exoluor,diſſoluor. Item eneruor,debilitor,membra mihi ſoluuntur,fatiſco,laſſeſco,langueſco,deficior. Iſocr.Plut.

Εκλελυμένως,ſolutè,exolutè,remiſsè.

Εκλυσις,exolutio,ſolutio,Nazianz. ¶Item,eneruatio Dioſc. ¶Item animi viriúmque defectio, animi viriúmque deliquium,Gal.

Εκλυτος,ου,ὁ καὶ ἡ,exolutus, eneruatus,viribus fractus,viribus defectus, languidus,Dioſc. ¶Item,diſſolutus. ¶Item ἔκλυτοι καὶ τεθρυμμένοι ἐν τῇ ἐσθῆτι περιόδοι, ſoluti in veſtibus & fracti inceſſus, ex Can. vlt.concil.Gangr.

Εκλύτως ſolutè,expeditè.Plut.

Εκλυτήριον,ου,τὸ,ſolutio.

Εκλυτρόω, idem quod λυτρόω. Εκλύτρωσις, idem quod λύτρωσις.

Decomp. Απεκλύω,exoluo,reſoluo.Alex.Aphr.

Δυσέκλυτος,ægrè exorabilis. Δυσεκλύτως,ita vt vix diſſolui poſſit.Æſchil.in Prometh.

Επιλύω,ſoluo,diſſoluo. ¶Item,ſoluo nodum alicuius quæſtionis,explico.Marci c.4.

Επιλύομαι,idem, apud Herodian.l.4. ¶Item,paſſ.

explicor.Act.19.
Ἐπίλυσις,ſolutio,explicatio.Item acceſſus.Suid.
Ἐπιλυτικός,explicandi & nodoſas quęſtiones ſoluendi peritus.Suid.
Καταλύω,diſſoluo,euerto,deſtruo.Ili.ι. Dicitur & καταλύω σε τῆς ἀρχῆς,apud Xen.pæd.8. Item,diſſoluo, ſeu ſoluo.vt καταλύειν τὴν γέφυραν.Herodian.
¶Item,finio,vt καταλύειν τὸν λόγον. Iſocr. Et καταλύειν τὸν βίον, apud Xen.finire vitam, quod & ſimpliciter καταλύειν dicitur,apud Greg. ¶Item deſino aliquando neutraliter, aliquando cum accuſa.Dem. οὔπω ἔτη δύο ἐπτὰ, ἀφ᾽ οὗ τὸ μὲν πλεῖν καταλέλυκα, ex quo ego deſij nauigare. Frequens eſt καταλύειν τὴν ἄσκησιν,& καταλύειν τὴν τέχνην.Aliquando ſubaudi tur accuſ.vt Epig.l.2. Πύκτης ὢν κατέλυσε Κλεόμβροτος,deſiit athleticam,ſeu deſiit exercere pugillatum. ¶Item diuerto,hoſpitium capio:vt καταλύειν εἰς πανδοχεῖον,apud Plut.diuertere in tabernā. Apud Hom. Od.δ.καταλύσομεν ἵππους,quidam ex ſolutos excipiemus ſtabulo,velut hoſpitio.
988 Κατάλυμα,diuerſorium.Marci 14.
Κατάλυσις,diſſolutio,euerſio. Item finitio,ſeu finis, exitus:vt κατάλυσις πολέμου. Xen. Thuc.l.8. Item diuerſatio hoſpitalis. Polyb.l.2. Aliquando pro καταλυμα,Plut.in Cam. Exponitur etiam reconciliatio.
Καταλύσιμος, qui diſſolui & deſtrui poteſt, & delebilis,apud Soph.
Καταλυτήριον,ου,τὸ,diuerſorium.
Καταλυτὴς,οῦ,ὁ,diſſolutor,euerſor.Nazian.
Καταλύτης,ου,ὁ, hoſpes, qui diuertit ad aliquem,qui diuerſatur apud aliquem.Polyb.l.2.
Decomp. Ἀκατάλυτος,indiſſolutus,indiſſolubilis.
Δυσκατάλυτος,diſſolutu difficilis.
Προκαταλύω, antè diſſoluo, antè euerto & deſtruo, ſeu aboleo.Thucy.Item,antè finio.Plut. Apud Naz. προκαταλύσαντες μακρὰν ὁδὸν, de iis qui iam beati ſunt, qui itineribus cōfectis iam manſionem attigerunt, *hoc eſt*, qui anteuerterunt iis qui in via ſunt.
Συγκαταλύω, vnà euerto & aboleo.Plut. Item vnà finio.Syn.ep.76.
Παραλύω,reſoluo, item euerto,effœmino.Plat. ¶Item, dimoueo,auerto Thuc.l.8. παρέλυσε τῆς ἀρχῆς τὸν ξυνάρχοντα Σκιρωνίδην.Apud Ariſtoph.παραλύειν τῆς δυνάμεως,exp.euertere alicuius potentiam. ¶Item eximo,immunem facio,ex Luc. παρέλυσε τῆς καταδίκης.
¶παραλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, iudicium intentatum deſtituere,cœptámque inſtantiam aut remittere,aut quouis modo antiquare.
¶παραλύειν τοὺς νόμους.Syneſ.ſoluere leges,violare.
¶Item ſoluere,i.aperire,reſerare.Plut.
παραλύομαι,reſoluor.Ariſtot.
παράλυσις,reſolutio. Item,laxatio, remiſſio. Item peculiariter neruorum reſolutio, quæ eſt priuatio motus aut tactus in toto corpore aut parte.Interdum additur genitiuus,ſignificans aliquam corporis partem,vt παράλυσις χειρὸς,vel ὀφθαλμῶν.
παραλυτικὸς, paralyticus, qui paralyſi laborat,apud Mat.& Luc.
Προλύται, prolytæ,lytarum anteceſſores : lytis in iuris prudentia prouectiores. In iuris enim ſtudio qui quartum iam annum ei operam dediſſent, tantóſq; in eo progreſſus feciſſent, vt de eo reſpondere probè poſſent,& quæſtiones ſoluere, λύται nominabantur,i.ſolutores,at qui quintum, προλύται:quòd vt vno anno ita etiam peritia in legum ęnigmatis & nodis iuris ſoluendis,anteirent τοὺς λύτας,quaſi preſultores diceres.In procemio.Pand.
Συλλύω,q.d.ſimul ſoluo. Accipitur pro διαλύω,i.compono litem ſeu diſſidium.Soph. Exp.& dirimo lites, pacifico,reconcilio,item tranſigo,ex Diod.
Σύλλυσις,compoſitio litis aut diſſidij.Diod.

*Ὑπέκλυμα,ſolutio:ea ſignificatione qua quid impeditum & ligatum ſoluitur.Plut.
Ὑπολύω,q.d.ſubſoluo,vel ſubter ſoluo:vnde de calceis dicitur : vt ἐμβάδας ὑπολύειν, apud Ariſtoph.ſoluere calceos,diſcalceare.¶Item ὑπολύω & ὑπολύομαι,pro ſimplici λύω & λύομαι.Ilia.α.ὑπέλυσαν δεσμῶν,pro ἐλύσας,ſoluiſti vinculis,ſeu liberaſti.
Ἐξυπολύω, itidem de calceis dicitur apud Areop. pro diſcingo,diſcalceo.
Alia compoſita ex λύω ſine præpoſitione.
Ἀλύω,vide in ſua ſerie.
Ὠδινολύων,partus dolores ſoluens ſeu leuans.Plin.
Compoſita ex λύσις & λυτὸς,ſine prępoſ.
Ἄλυσις,εως ἡ, catena : à verbo λύω, quod ἄλυτος ſit(vt tradit Etym.) Thucyd.lib.2.ἀφίεσαν τὴν δοκὸν χαλαραῖς ταῖς ἁλύσεσι. Interdum eſt verbale ab ἀλύω, de quo vide ſuo loco.
Ἀλυσίδιον,ου,τὸ,catenula:apud Philon.& Suid.
Ἀλυσιδωτὸς,catenatus ſeu humatus.Athen.
Ἁλύσιον,ου,τὸ, catenula ſeu catella: & propriè ea quæ ex auro circundatur collo.Heſych.
Ἄλυτος,ου,ὁ καὶ ἡ,inſolubilis, qui ſolui non poteſt: vel indiſſolubilis,indiſſolutus.Plato in Tymęo. Sic & συλλογισμὸς ἄλυτος dicitur qui reprehendi non poteſt aut tanquam ἀσυλλόγιστος, aut tanquam falſas præmiſſas habens. apud Ariſtot.pr.an.li.2.c.20.Item inexplicabilis,ſicut quæſtio aliqua explicari nequit. Pro ἄλυτος metri gratiâ dicitur ἄλλυτος,in Epig.
Βουλυτὸς, οῦ, ὁ, tempus pomeridianum ſeu veſpertinum quo boues ſoluūtur,& è laborum onere liberantur, vt tradit Euſt.Il.π.Od ι.
Δύσλυτος,ſolutu difficilis.Æſchyl.
Δυσλύτως,ita vt vix ſolui poſſit.
Εὔλυτος,qui facilè ſolui poteſt.
Κοιλιολυσία, ἡ, ventris ſolutio ſeu reſolutio:vtitur Cicero in epiſt.ad Attic.
Παλλίλυτος,reſolutus,reſciſſus.
Ὠμήλυσις, ſiue ὠμὴ λύσις, apud medicos dicitur farina hordeacea,quaſi ruda farina,ad differentiam polentę quę torretur:dicitur de omni farina,ſed κατ᾽ ἐξοχὴν de hordeacea intelligitur.Gal.

ΛΩ, λῆς, volo : vt Callim.hymno in Dianam,πόλιν δέ μοι ἥν τινα νεῖμον Ἥν τινα λῆς. Sic & apud Theocr.idyl.1.¶λῶ contractum ex λάω,vide in λάω. 989
λώϊον,melior,q.d.quem magis volumus. Heſiod.ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω.λωΐτερος,pro eodem.Od.α.
λῷον,contractè pro λώϊον,vſitatius in proſa.
Λώϊστος,optimus : vnde λῷστος, contractè pro eodem in proſa vſitatius. Vocatiui λῷστε frequens vſus eſt in compellando,interrogando & precando,Syn.ἐγὼ γὰρ οὕτως,ὦ λῷστε. Sic Xen.πῶς,ὦ λῷστε,ἔφη.
Λῆσις,εως,ἡ,voluntas,propoſitum.Heſych.

ΛΩΒΗ,ης ἡ iniuria,contumelia, vel opprobrium, dedecus.Ilia λ.Dicitur etiam aliquis eſſe λώβη Iliad γ. Item apud Plat. de leg.pro pernicie ſeu damno.
¶Dicitur & de quodam aurium morbo:vnde λωβὸς, qui laborat eo morbo.Sunt & qui hanc primam eſſe nominis λώβη ſignificationem arbitrantur, à qua cæteręmanarint,& à λοβὸς deduci putant.Suid.
Λωβήεις,εντος,ὁ damnoſus,pernicioſus.
Λωβάομαι,ῶμαι, iniuriam infero,contumeliam infero: vel iniuria afficio, contumelia afficio.Cum accuſat. Iliad α.& β. Item corrumpo,deprauo, mutilo,deformo.Plat. Et Herodot.ἑαυτὸν λωβᾶται λώβην,ἀνήκεστον. Item paſſiuè, contumelia afficior.Herodian. li.1.Item deprauor,corrumpor,vitior,mutilor.Plato in Gorgia.
λώβησις,εως,ἡ, iniuriæ ſeu contumeliæ,illatio.
λωβητὴς, οῦ, ὁ, iniuriæ illator ſeu contumeliæ,iniu-

rioſus, ſeu contumelioſus. Apud Ariſtoph. λωβητῆ τέχνης, exp. deprauatores, corruptores.

λωβητὴρ, idem. Et, contumelia dignus. Il. ω.

λωβήτωρ ὀρὸς, ὁ, itidem contumelioſus. Suid.

λωβητὸς ἐ, ὁ, iniuria affectus ſeu iniuriis, contumelia affectus. Heſiod. Item iniuriæ ſeu contumeliæ expoſitus, aut obnoxius. Il. ω.

Λωβάζω, idem quod λωβῶμαι, actiuè ſumptum.

λωβάζομαι, pro λωβῶμαι, paſſ. contumelia afficior ſeu dedecore. Exp. etiam contumelioſè improbor, apud Democr. in epiſt. ad Hippocr.

Λωβεύω, contumelia afficio. Item ludificor. Od. ψ.

λώβευσις, contumeliæ illatio, ſeu irriſio.

Λωβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, noxius, damnoſus. Nicand.

*Ἐπιλωβής, (comp.) noxius, damnoſus. Nic.

Compoſita ex λωβάω.

Ἀλώβητος, nulla iniuria affectus, illæſus.

Ἀπολωβάω, ῶ, contumelia vel iniuria afficio.

Ἀπολωβάομαι, ῶμαι, pro eodem. Soph.

*Ἐκλωβάω, iniuriam & damnum infero: λωβάω Soph.

*Πανλώβητος, omnino contumelioſus, valde damnum & noxam inferens. Lucian.

Decomp. Ἀδιαλώβητος, qui mutilatus vel contumelia affectus non eſt, ἀλώβητος. Heſych.

ΛΩΜΑ, ατος, τὸ, fimbria, inſtita: quod imæ veſtis oræ aſſutum vel attextum eſt, quod & κράσπεδον, & κροσσός. Exodi 28.

Λωμάτιον ου, τὸ, fimbriola, paruus limbus.

ΛΩΟΣ, ου, ὁ, lous, à Macedonibus dicitur menſis hecatombæon, vt teſtatur Plutarchus in Alex. ſeu βου δρομιὼν, vt eſt in epiſtola Philippi ad Peloponneſios, apud Demoſth. pro cor. Suidas eſſe dicit Romanorum Auguſtum ſeu Sextilem. Sunt qui ι ſubſcribant ſeu adſcribant, λῷος, ſiue λώϊος: quidam & triſyllabως, λώϊος.

ΛΩΤΟΣ, ου, ὁ, lotus: arbor de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 7. c. 14. Huius fructus eſt tam dulcis apud Afros cibi vt nomen etiam genti terræque dederit, nimis hoſpitali aduenarũ obliuione patriæ: vnde prouerb. λωτὸν φαγεῖν dicitur is qui exteræ regionis dulcedine captus patriæ obliuiſcitur. Ody. ι. Vnde & Plin. l. 13. c. 17. & Athen. l. 14. Eius arboris lignum ad tibiarum cantus expetitur: ac pro ipſa tibia inde confecta ſæpè ponitur à poetis. Eurip. ¶ Eſt etiam eodem nomine in Ægypto caulis in paluſtrum genere Plin. loco citato, & Theophraſt. hiſt. pl. lib. 4. cap. 10. ¶ Eſt & ex herbarum genere. Dioſc.　990

Λώτινος, lotinus qui è loto eſt. Theophr.

Λωτόεις, εντος, ὁ, loti ferax, loto abundans. Ex huius accuſatiuo λωτόεντα, Atticè contracto in λωτοῦντα, Homer. fecit Doricum λωτεῦντα Il. μ.

Λωτία ſiue λωτίη. Suidę ſertum è loto.

Λωτίζω, lotum carpo. Heſych.

Μελίλωτος, ου ὁ, ſiue μελίλωτον, ου, τὸ, (comp.) melilotes ſeu melilotum, q. d. lotus melligenus: vnde & apum cauſæ ſeritur, teſte Plin. Maſc. gen. vtitur Dioſc. l. 3. c. 48. neutro Gal. de fac. ſimpl.

Μελιλώτινοι στέφανοι, coronę ex meliloto. Athen.

ΛΩΦΑΩ, ῶ, F. ήσω, reſpiro, interquieſco: metaphora ſumpta à bobus, aut iumentis, à quorum ceruice deponuntur onera (nam à λόφος, i. ceruix, deriuatur, facta ectaſi) λωφᾶν τινος vel ἀπό τινος κακοῦ, reſpirare à malo aliquo. Hom. Thuc. Is etiam qui aliquem infeſtat λωφᾶν dicitur quum interquieſcit & finẽ fecit: at tunc exp. ceſſo, finem facio: vt Il. φ. Ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, mox definet ſeu quieſcet. Soph. in Aiace. Κἄκειτ' ἐπειδὴ τοῦδε λώφησεν φόνου, quum cædis finem feciſſet. Sic & morbus aut infortunium λωφᾶν dicitur quum remittit & ceſſat: vt apud Plat. de leg. l. 9. apud Plut. in Parall. & alibi. ¶ Item tranſitiuè, ſedo, παύω. Hippocr. λωφᾶν τῆς νόσου, leuare morbo.

Λώφημα, τὸ, laxamentum. Heſych.

Λώφησις, εως, ἡ, quies, ceſſatio, reſpiratio. Thuc.

Λωφήϊον, ου, τὸ, ſedandi vim habens, ſeu oneris deponendi: vt λωφήϊα ἱερὰ, ſacra quæ fiunt diis vt malum aliquod ſedent, & à ceruicibus noſtris auferant. Apol. arg. 2.

Λῶφαρ, idem quod λώφημα. Heſych.

Compoſita.

Ἀλώφητος, indeſinens, aſſiduus. Plut.

Ἀπολωφάω, ſedo, ceſſare facio.

M.

M Nota eſt apud Græcos literę, quam appellant μῦ. ¶ Nota item numeri: de qua vide in Append. Vide & μῦ, ſuo loco.

MA, iurandi aduerb. quod interdũ per ſe negat: vt apud Ariſtoph. ἦπου τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων; Συκ. Μὰ Δία, (q. d. non per Iouem) minimè, nequaquam. Aliquando ei adiicitur οὐ: vt οὐ μὰ Δία, non per Iouem. Iliad. α. Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον. Interdum etiam particulę aliquę inter οὐ & μὰ interiiciuntur: vt apud Platonem in Apologia: Ἀλλ' ὦ πρὸς Διὸς οὕτωσί σοι δοκῶ οὐδένα νομίζειν θεὸν εἶναι. Οὐ μέντοι μὰ Δία, οὐδ' ὁπωστιοῦν. ¶ Aliquando etiam affirmatiuè capitur μὰ, atque etiam μὰ Δία: Liban. ὀνείρατα διηγουμένη πλάττουσα κἀκεῖνα μὰ τοὺς θεούς. Interdum additur ναὶ. vt ναὶ μὰ Δία. Il. ι ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον.

ΜΑΓΑΣ, άδος, ἡ, Heſychio & Suidæ lamina illa lignea repanda, ſuper qua citharæ nerui contenduntur, pulſatis iis ſonum reddens è foraminibus, quibus pertuſa eſt. Boethius hemiſphęrium nominaſſe dicitur, recentiores muſici fulcrum & pontem & canonem. Metaphoricè Greg. τίς ὁ θεὸς τέθεικε τὴν ἐπὶ γλώσσης μαγάδα;

Μαγάζειν, fides pulſare, ſeu neruis τῇ μαγάδι ſuperductis hermonicos ciere ſonos.

Μαγάδις, ſiue μάγαδις, inſtrumentum quoddam muſicum, apud Athen. l. 14.

Μαγαδίζειν, magadi canere, ſeu magadis nerui pulſatis muſicum ciere melos. Actiuè etiam pro ψάλλειν, poſuit Ariſtot.

Μαγάδιον, ου, τὸ, paruula μαγὰς, apud Lucian.

ΜΑΓΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, ab Heſych. expon. venenum, prǽſtigia: item machinamentum, ſeu machinamentum prǽſtigioſum. A Suid. exp. inopinatum quippiam & inexpectatum machinamentum, qualia ſunt præſtigiatorum. Item ſeræ vectis, obex, peſſulus, repagulum: ſchol. Ariſtoph.　991

Μαγγανεύω, præſtigiis & incantationibus vtor. Ariſt.

Μαγγανεία, ας, ἡ, idem quod φαρμακεία, veneficium: apud Suid. Metaph. Naz. ὀψοποιῶν μαγγανείας, i. lenocinia & quaſi veneficia, ſcitamenta. Poteſt etiam accipi pro præſtigiis vel incantationibus, apud Suid.

Μαγγάνευμα, τὸ, veneficium, præſtigiæ, ſeu lenocinium. Metaph. apud Gregor. καὶ παρὰ τραπέζαις καὶ τὰ μαγειρῶν

γαγείρων μαγγανεύματα, καὶ κομψεύματα, artificium coquorum.
Μαγγανευτὴς, veneficus ſeu præſtigiator.
Μαγγανευτικὸς, ἡ, ὁ, præſtigiatorius.

ΜΑΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, coquus. Soph. Plut.
Μαγειρικὸς, ἡ, ὁ, ad coquum pertinens, coquinarius, culinarius: vt μαγειρικὰ σκεύη: apud Athen.
Μαγειρεύω, coquinariam factito, coquus ſum ſeu coquum ago. Plut. in quæſt. Rom.
Μαγειρεῖον, ου, τὸ, locus in quo coquinaria factitatur: coquina, culina.
Μαγείρισκος, q. d. coquulus: apud Athen. lib. 7.
Ἀρχιμάγειρος (comp.) præfectus coquorum.

ΜΑΓΝΗΣ, ητος, ὁ, magnes. Sic dicitur quidam iactus teſſerarij ludi ſeu aleæ. ¶ Item lapis quidam, qui & μαγνήτης dicitur, vel etiam in fœm. μαγνῆτις, propterea quòd in Magneſiaco ægro magna eius ſit reperta copia. Alex. Aphr. præfat. probl. λίθος ἡ μαγνῆτις ἕλκει μόνον τὸ σίδηρον.

ΜΑΓΟΣ, ου, ὁ, Perſicum vocabulum eſt ſignificans ſapientem ſeu rerum diuinarum & naturalium peritum. Ij herbarum gemmarúmque & aliorum vires callebant, miracula edebant, diuinabant, & ob futurorum prædictionem & vitam religioſam diis familiares credebantur: magno in honore habebantur, ac de rebus grauioribus conſulebantur, vt patet ex Cic. de diuin. Strab. lib. 16. Luc. in Macrob. Xen. pæd. 7. & 8. Plut. in Alex. Herodian. lib. 7. Hinc factum vt in malam etiam partem hoc nomen acceptum fuerit pro præſtigiatore & venefico. Sophocl. Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον. ¶ Adiectiuè etiam accipitur pro, magicę artis peritus, magica vi inſtructus: vt apud Plat. in Axiocho Γωβρύης ἀνὴρ μάγος. Et in Epigr. Καὶ κεστοῦ φανεῖσα μαγωτέρα, in ſermone ceſtum Veneris ſuperans velut magicis incantationibus.
Μαγικὸς, ἡ, ὁν, præſtigiatorius, veneficus.
Μαγεύω, magus ſum, magicas artes calleo. Item, vtor magicis artibus, ſeu adhibeo magicas artes aliqua in re. Plut.
Μάγευμα, ατος, τὸ, artes magicæ, inſidię magicæ. Plut.
Μαγεία, ας, ἡ, magica ars, magica ſcientia. Interdum in bonam partem accipitur. Plat. in Alcib. Item pro arte præſtigiatrice, incantatrice, venefica.
* Διαμαγεύω, (comp.) malis artibus, incantationibus, præſtigiis aliquid facio, compono. Lucian.
Καταμαγεύω, magicis incantationibus occupo. Luc. εἶθ' ὅλον με καταμαγεύσας.

ΜΑΓΥΔΑΡΙΣ, magudaris: radix ſilphij, ſeu laſerpitij. Dioſc. l. 3. c. 94. Theoph. hiſt. pl. l. 6. c. 3.

ΜΑΔΟΣ, ου, ὁ, adiect. læuis, glaber, depilis: apud Theophr. ¶ Item Doricè pro μαζὸς: vt tradit Euſt.
Μαδαρὸς, ἡ, ὁ, idem cum μαδὸς, depilis, glaber, læuis: vt apud Ariſtot. hiſt. an. l. 4. μαδαροὶ γίνονται.
Μαδαρότης, glabrities, læuor ex defluuio pilorum. Hippocr. περὶ χυμῶν.
Μαδάρωσις, idem quod μαδαρότης, apud Gal.
Μαδάω, ῶ, læuis & depilis ſum. Ariſtoph. ¶ Item neutr. madeo, madidus ſum. Theophr.
Μαδίλλω, glabro, depilo, apud Heſych.
Μαδίζω, idem quod μαδίλλω. Heſych. Neutraliter etiam accipitur pro μαδᾶν, apud Hippocr.
992 Μάδησις, εως, ἡ, defluuium pilorum, ſeu glabrities & læuor è defluuio pilorũ. Ponitur inter plantarũ vitia apud Theoph. de cauſ. pl. lib. 5. c. 12. Reperitur & μάδισις per ι, à μαδάω, apud Hippoc. Epidem. l. 3. ſect. 3.
Μαδιστήριον, ου, τὸ, id quo cutis redditur læuis & depilis: vulſella, ſiue volſcella.

ΜΑΖΑ, ης, ἡ, maza. Athen. lib 14. ſcribit initio μάζαν vocatam fuiſſe vulgarem quendam & communem cibum ex farina: quum verò poſtea delicatiùs & maiori cum luxu pararetur, μαγίδα appellatam fuiſſe. Heſychius verò μάζαν exp. farinam ſubactam aqua & oleo. Ariſtophanis verò ſchol. & Suid. propriè ſignificare ſcribunt edulium ex lacte & frumento. Nonnulli nauticum panem vulgò bis coctum intelligunt. Xen. pæd. 1. ἡδὺ μᾶζα καὶ ἄρτος πεινῶντι φαγεῖν. Scribitur & παρεξυπτόνας μάζα.
Μάζινος, è maza factus. Heſych.
Μάζιον, parua maza: apud Athen. l. 2. Μαζίσκη, ἡ, dem: apud Ariſtoph. in Equit.
Μαζάω, maza pinſo, ſeu coquo, vel ſubigo. Heſych.
Ὑπερμαζάω, (comp.) ſupra modum luxurior in mazis parandis. Athen. l. 14. Exponitur etiam laſciuio prę nimia ſaturitate & luxu, petulans ſum ex nimio mazarum delicatarum eſu. Poll. Accipitur & generalius, vt apud Alciphr. ὑπερμαζᾷς ἢ μέμηνας, ἀκούω γάρ σε λοιδορεῖν γυναικὸς ἐρᾶν. ¶ Significat etiam turgidiores habere mammas: à Μαζὸς, quod vide ſuo loco.

ΜΑΖΟΣ, οῦ, ὁ, mamma, mamilla. Iliad. χ. dicitur mulier μαζὸν ἐπέχειν, præbere mammam. Dicitur & de mamma viri. Il. λ. ¶ Item pro nutrice, apud Callim. vt viciſſim Catullus nutrices pro mammis dixit, canens de Nereidibus, *Nutricum tenus extantes è gurgite vaſto*. Pro μαζὸς Doricè dicitur μασδὸς: vt apud Theocr. idyl. 3. v. 36. Μασδὸν ἐθήλαζε.
Μαστὸς, οῦ, ὁ, idem quod μαζὸς, mamma: Eurip. Dicitur & de brutis. Ariſtot. ¶ Item metaphoricè, tumulus, collis: idem quod λόφος, apud Xen. In retibus μαστὸς dicitur quod additur τοῖς ἐνοδίοις: apud Xen. in Cyn. τὰ δὲ ἐνόδια ἐχέτω μαστούς: vide Poll. ¶ Item poculi genus quoddam, apud Paphios: vt eſt apud Athen. l. 11.
Μαστρύζω, labra contraho, in modum lactentium puerorum. Ariſtoph. in Ach.
Μαδὸς, idem quod μαστὸς: ſed in compoſitione potiùs inuenitur.

Compoſita: ac primùm ex μαζὸς.

* Ἐπιμάζιος, mamillaris. Tryphiod.
Μεταμάζιος, ου, ὁ, (q. d. intermamillaris) qui eſt medius inter mamillas ſeu ambas mammas: vt στῆθος μεταμάζιον, pectoris ea pars quæ eſt inter ambas mammas ſeu mamillas. Ili. ε. Interdum tamen μεταμάζιον ſine adiectione exp. pectus, vt apud Anacreontem in ea ode qua ſibi Bathillum depingi iubet.
Ὑπερμαζᾶν, turgidiores habere mammas, mammoſam eſſe. Syn. Aliam ſignif. vide in Μᾶζα.
Ὑπομάζιος, qui adhuc eſt ſub mamilla ſeu mamma, adhuc lactens. Theophyl. ep. 62.

Compoſita ex μαστός.

Εὐαρόμαστος, vernantes mammas habens. Epigr.
Ἐπιμαστίδιος, ου, ὁ, mammæ admotus, lactens. Luc. Pro eodem dici & ἐπιμάστιος ſcribit Pollux l. 2.

Compoſita ex μαδός.

Βούμαδος (pro quo ſcribitur etiam βούμαστος, per τ) vua quædam à craſſitudine ita vocata, aut ſimpl. vua in mammæ bouis ſimilitudinem.
Μεγαλόμαδος, quę magnas habet mammas.
Ὑπομάστιος, adhuc lactens, ὑπομάζιος. 3. Macc.

ΜΑΙΑ, ας, ἡ, obſtetrix, ἡ ὀμφαλοτόμος. Suid. ex Diog. Laert. Σωκράτης Σωφρονίσκου λιθοξόου, καὶ μητρὸς Φαιναρέτης μαίας. Item nutrix. Od. τ. ¶ Item auia, patris vel matris mater. Heſych. & Euſt. ¶ Eſt etiam honeſta erga ętate grandiorem allocutio, vtpote qua honoris causâ vtebantur natu maiores ad nutricem: 993

vt idem Heſych. & Euſt.annot. ¶Item μαῖα,maiæ: cancrorum genus:apud Ariſtot.hiſt.an.l.4.c.2.

Μαιὰς,άδος,ἡ,auia,nutrix.Suid.

Μαιεύω,obſtetrix ſum,obſtetricem ago.

Μαιεύομαι,idem : & quidem vſitatius,in ſignif.etiam actiua pro ἐξάγειν τὸ τικτόμενον.Plat.Luc.& alij.Apud Philoſtr. ἱκανὴ δὲ πᾶσα ἔμπληξις μαιεύσασθαι καὶ πρὸ τῆς ὥρας , ante tempus educere partum more obſtetricis,i.excutere & expellere fœtum abortum conciliando.Exp.etiam νεοτροφῶ,apud Suid.Item pro μαίομαι,i.ζητῶ,apud eundem.

Μαίευμα,τὸ,quod ab obſtetrice exactum eſt,i.partus, τὸ παιδίον.Plat.

Μαίευσις,εως,ἡ,obſtetricis functio & munus.Plat.

Μαιεία,ἡ,pro eodem.Plat.

Μαιευτικὸς, οῦ,ὁ, q.d. obſtetricius : vt μαιευτικὴ γυνὴ, obſtetrix , ſeu obſtetricis artem callens:& μαιευτικὴ τέχνη,vel μαιευτικὴ, (abſolutè) ars obſtetricum,apud Poll.At μαιευτικὸν,doctrinæ genus dicitur quod velut incunabula fouet.Laert.l.3.

Μαιευτικῶς,obſtetricum more.Poll.l.4.

Μαιεύτρια,ἡ, obſtetrix. Μαιευτρικῶς, obſtetricum ritu.Suid.

Ἀμαίευτος, ου,ὁ καὶ ἡ, *(comp.)* obſtetricis manum non expertus.Nonn.

* Ἀμαίωτος ὁ καὶ ἡ,qui vel quæ obſtetrice caret.Oppian.

Μαιόομαι,οῦμαι,f.ώσομαι, obſtetrix ſum,obſtetricem ago,idem quod μαιεύομαι. Item eximo & extraho veluti obſtetrix. Epigr. l.1. Υμέας ἀφροσύνη μαιώσατο τόλμα δ' ἔτικτε. Item parturientem adiuuo enitentem. Luc. τάς τε τικούσας ἐμαιοῦτο.

Μαίωσις,obſtetricis opera,obſtetricis functio & officium.idem cum μαίευσις & μαιεία.Plut.

Μαιωτικὸς,οῦ,ὁ,idem quod μαιευτικός.Plat.

Μαίωτρον, ου,τὸ, merces ſeu præmium quod obſtetrici perſoluitur.Luc.

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ,ου,ὁ,mæander:Phrygiæ fluuius ſinuoſus atque flexuoſus admodum , apud Strab. Inde in cælatura μαίανδρος dicitur lineis diſcurſantibus, nunc per helices & ſpiras retortis,nunc per gyros & aufractus ſinuatis. Ioſeph. Inde mæandratus in quo mæandri ſunt,ſeu flexuoſis mæandris circumductus.

Μαιάνδριος,mæandrius.Athen.Suid.

ΜΑΙΝΟΜΑΙ,ανοῦμαι,furo,inſanio. Plerunque de iis dicitur qui ira perciti furibundo impetu aguntur,ſicut & λυττᾶν.Odyſ.λ. ὁπηνίκ' δέ τε μαίνεται Ἄρης.Xen. pæd.1. μαινόμενον τῇ τόλμῃ , audacia furentem. Aliquando remiſſius accipitur pro παραφρονεῖν, i.deſipere : & tam de dictis quàm factis vſurpatur. Dem. Apud Iſocr. in orat. de pace μαίνεσθαι & παραφρονεῖν copulantur. Accipitur aliquando in bonam partem: vt in Epigr. μέλισσα μαινομένα dicitur ob laborem & aſſiduitatem Soph.in Aiace,γελᾷ δὲ τοῖς μαινομένοις ἄχεσι. Apud Pind. l. 21. c.13. genus quoddam mellis μαινόμενον dicitur ab inſania quam gignit.¶In compoſitione autem poſtpoſitum ſignificat vehementem & immoderatam cupiditatem ſeu libidinem : vt in γυναικομανὴς,ἐρωτομανὴς,& ſimilibus.

Μαινόλης,ου,ὁ,furens,lymphatus.Bacchi epith.apud Euſeb. At μαινόλης οἶνος dicitur quod in furorem agit, apud Gregor.

* Μαινόλις,ἡ,furens.Æſchyl.

Μαινὰς,άδος,ἡ,inſana,furioſa,lymphata.Plut.

Μανία,ἡ,furor,inſania:ſpecies τῆς παραφροσύνης,vt ſcribit Gal.l.2. de cauſ.ſympt. Interdum pro ea mentis abalienatione quę μελαγχολία propriè appellatur : vt apud Hippocr.aphor.21.l.9. Plerunque etiam accipitur pro dictis aut factis vecordibus & inſanis.Iſoc.

Μανιὰς,άδος,ἡ,furioſa,inſana.Soph.

Μανικὸς,οῦ,ὁ,inſanus,aut ad inſaniam pronus.Luc.& Iſocr. Item inſaniam & furorem gignens. Theophr. 994
Dioſc. Exp.etiam,diuinus ac numine inflatus : apud Ariſtid.oratione in Iouem.

Μανικῶς,furioſè,furenter.

Μανιώδης,εος, ὁ καὶ ἡ, furioſus,inſanus.Theocr. Item inſaniam faciens,inſaniam gignens.Dioſc. Item veſanus,ſtultus.Thuc.l.4.

Μαίνη,ης,ἡ, mæna : piſcis qui Dianæ ſacrificari ſolebat, quę μανίας cauſa eſſe creditur.Euſt.

Μαινὶς,ίδος,ἡ,idem quod μαίνη,apud Athen.l.7.Vnde λευκομαινὶς,mæna candida:apud Athen.l.7.

Μαινίδιον,ου,τὸ,mænula,apud Ariſtot.

Μάνης,ου,ὁ, ſeruus, famulus. Euſt. ſcribit veteres grammaticos deriuare à μαίνομαι , quòd plerunque furibundi videantur ſerui. Ariſtoph.in Ran.& in Auib. vbi vide ſchol. Eſt etiam poculi quædam ſpecies apud Athen.l.11. Dicitur etiam de cottabi ludo,ibidem. Eſt etiam teſſerarij iactus nomen apud Eubulum.

Compoſita:ac primùm cum præpoſ.

Ἀπομαίνομαι , furere ſeu inſanire deſino. Aliquando ſimpliciter ſignificat , furo, inſanio, vel vehementer inſanio.Luc.

Ἐκμαίνομαι,perfuro,ſeu ſimpl.furo,inſanio.

Ἐκμαίνω,furore percello,lympho.Euſt.

Ἐκμανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,furioſus,ὁ ἐκστατικός.

Ἐμμαίνομαι,furo in,inſanio in.Act.Apoſt.26.

Ἐμμανὴς,furens,lymphatus.Soph.

Ἐμμανῶς,furibundè,furenter.Heſych.

Ἐπιμαίνομαι , furo & inſanio ſuper aliqua re. Metaph. autem ἐπιμαίνεσθαί τινι dicitur qui inſanit alicuius amore.Plut & Ariſtoph.

Ἐπιμανὴς,inſanus,furioſus.Athen.l.1.

Καταμαίνομαι,inſanio contra,furore contendo.

Περιμαίνομαι,furo circum.Heſiod.Exp.etiam perfuro,i. vehementer furo.

Περιμανὴς,mirum in modum inſanus.

* Συμμαίνομαι,ſimul inſanio.Lucian.

Ὑπερμαίνομαι , ſuprà modum furo. Item inſano amore depereo.Ariſtoph.in Ran.

Compoſita ſine præpoſitione,ac primùm retinentia αι.

Ἀεσίμαινα θάλασσα,mare ventis furens.

Σκοτόμαινα, nox, caligo nocturna:quippe in qua μαίνεται καὶ ἀνακαταστατεῖ τὰ οὐράνια.Naz.

Compoſita abiicientia ι.

Ἀκρομανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ſummo furore correptus.Herod.

Ἀνδρομανὴς , viros inſanè amans vel appetens. De muliere dicitur,vt vir dicitur γυναικομανὴς.

Ἀνδρομανία,ἡ,virorum inſanus amor,qualis eſt impudicarum mulierum.Gregor.

Ἀρειομανὴς & ἀρειμάνιος,(q.d.Marte furens) Martius, bellicoſus.Plut.

Ἀρειμανὴς,Arianus:ab Ario:in eccleſ.hiſt.

Ἀρειομανίτης,idem,apud Theodoritum.

Ἀσελγομανέω,inſana laſciuia prurio.Luc.

Γυναικομανὴς,mulierum amore inſanus.Athen.

Γυναιμανὴς,idem.Iliad.γ.

Γυναικομανία, inſanus mulierum amor. Athen. & γυναιμανία per ſyncopen.

Γυναικομανέω,ῶ,inſano mulierum amore flagro.

Δαιμονομανία,inſanus dæmonum amor,inſana quædam idololatria, apud Aretham.

Δοξομανὴς,qui inſano gloriæ amore tenetur.

Δοξομανία vel δοξομάνεια,inſanus gloriæ amor.

Δορυμανὴς,haſta furens,ſeu inſano haſtæ bellandique amore captus,bellandi auidiſſimus.

Εἰδωλομάνεια , ſiue εἰδωλομανία , ἡ , inſanus idolorum cultus:apud Areop.& Baſil.

Ἐρωτομανὴς,& ἐρωμανὴς,inſanè ſeu perditè amans.Ath. 995

Ἐρωτομανία,vel ἐρωμανία,inſanus amor.Epigr.

Ἐρωτομανέω,

Ἐρωτομανέω,ῶ,inſano amore captus ſum.
Ἡλιομανὴς,inſano ſolis amore captus:cicadę epitheton, quoniam ἐπιμαίνεται τῷ ἡλίῳ.Suid.
Ἡμιμανὴς,ſemiinſanus:apud Luc.
Θεατρομανέω,ῶ,inſano theatri amore teneor.Phil.
Θεομανὴς, deorum inſtinctu furens,cui à diis furor immiſſus eſt.Eurip.in Oreſte.
Θηλυμανὴς,inſano fœminarum amore captus.
Θυρσομανὴς, thyrſo furens : hoc nomine intelligitur Bacchus apud Eurip.in Phœniſſ.
Ἱππομανὴς, inſano equorum amore flagrans,vel qui ſupra modum equis ſtudet. Apud Soph.in Aiace, σὲ τὸ ἱππομανῆ λειμῶν' ἐπιβαίντ', quidam ad Aiacem referentes exp.τὸ μεγάλως μαινόμενον:alij de prato dici putantes exponunt τὸ εὐανθέα, ἐφ' ὃν οἱ ἵπποι μαίνονται, vel τὸ ἄγαν μεμηνότα καὶ ἀνθοῦντα καὶ ἐνυβρίζοντα τῇ χλόῃ,vid ſchol. item qui equino more libidinis extimulatur furiis. Eſt etiam,valde inſanus : nam apud Græcos ἵππος & βοῦς in compoſitione habent vim augendi.
Ἱππομανὲς, frutex eſt alio nomine ἀπόκυνον & κυνοκράμβη dictus : equis præſertim , ſi eo veſcantur,lethalis,eos ad furorem incitans.Theocr.idyl.2.¶ Item equina cupido coitus,furor quo equæ coitus deſiderio extimulantur. Item amoris veneficium quod equis innaſcitur. Ariſtot. hiſt. an.l.6. c.22. Plin.l.8.c. 42.Hinc tranſlato vocabulo ſuccum etiam qui ex tithymalo exprimitur hippomanes appellaſſe Theophraſtus hiſt.plant.l.9.traditur : vbi tamen ſunt qui ἱπποφαὲς legant. Item virus quod ex equarum equientium naturalibus diſtillat.Ariſtot.hiſt.an.l.6.c.18.
Ἱππομανέω, ῶ, equorum inſano amore ducor, ſeu magnopere equis delector. Syneſ. Item equio. Ariſtot. hiſt.an.l.6. Eſt etiam more equarum ad rabiem coitus agi,ſeu libidinis furiis ſtimulari : vt innuit Ariſtoteles ibidem.
Ἱππομανία, veſanus equorum amor. Item inſanum ſtudium equorum curulium.Luc.
Καρπομανὴς, q.d.inſanè fructificans, luxurians fructu. Apud Soph.in Perilao, pro εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα accipi teſtatur.Heſych.
Λογομανέω , ῶ, literis & diſciplinis vehementer incumbo,q.d.literarum quodam inſano amore teneor:apud Chionem.
Μουσομανὴς,cantu inſaniens,à Muſis afflatus.Epigr.
Μουσομανία,furor muſicus: vel inſana canendi cupiditas.Plut.ſymp.7.
Μουσομανέω , ῶ, inſano Muſarum aut muſices amore flagro,vel à Muſis afflatus ſum.Athen.l.4.
Ξενομανέω,ῶ, peregrinis rebus & mercibus externis ſeu exoticis ſupra modum delector.Plut.
Ξενομανία, peregrinarum rerum & mercium externarum nimius amor.
Ξυλομανέω,ῶ,inſanio gignendis ſarmentis. Et pro ſyluesco , dicitúrque de vitibus & arboribus , quando propter ramorum foliorúmque copiam luxuriant : apud Theophr.
Οἰκομανία,inſanus ædium ædificandarum amor.
Οἰνομανὴς,inſano vini amore captus.Athen.l.11.
Οἰστρομανὴς,vnde φιλοιστρομανὴς , inſani œſtri amans, qui furore velut œſtro agitari amat.Orph.
Ὁπλομανέω,inſano armorum amore ducor.Athen.
Ὀρνιθομανὴς,qui aues inſano amore deperit.
Ὀρνιθομανία,inſanum ſtudium alendarum auium.
Ὀρνιθομανῶ, inſano auium alendarum amore captus ſum.Ariſtophanes.
Ὀρτυγομανία,inſanus coturnicum amor.Athen.
Ὀχλομανέω,ῶ,inſano turbarum amore teneor, vel inſano turbæ popularis amore ducor.
Παιδομανὴς,qui puerorum amore inſanit.
Παιδομανία,inſanus puerorum amor.Plut.
Πορνομανὴς,meretrices inſano amore proſequens.
Σοφιστομανῶ, inſano ſophiſtarum amore flagro, i. nimis ſtudioſus ſophiſtarum ſectator ſum.Gregor.
Τειχομανὲς,herba:de qua Dioſc.l.4.c.119.& Plin.l.27.c. vlt. ſic appellata ab inſana quadam in materiam & folia luxuria,in quæ ſe largiſſimè ac velut furiosè effundit.
Τυφομανία , inſolentia & faſtus cum furore , ſeu furor cum inſolentia & faſtu coniunctus.Plut.Scribitur & τυφομανίη,& dicitur morbus eſſe è phreneſi & veterno mixtus,Gal.in lex.Hippocr. Legitur & τυφλομανίη pro eodem. 996
Ὑλομανὴς, inſano ſyluarum amore captus, i.qui mirum in modum gaudet ſyluis.Heſych.
Ὑλομανέω, ῶ, ſylueſco,inutili fruticatione luxurio & ferè inſanio , frondibus ac ſermentis luxurio. Conſtantin. Geopon. l.5. Tranſlatum eſt & ad homines & ſignificat luxurio ſeu eluxurio.Plut.
Decomp. Καθυλομανέω, ῶ, frondibus ac foliis luxurio.Metaphoricè de muliebri libidine dicitur,apud Hippocr.
Φηρομανὴς,inſaniens in feras,qui inſano ferarum amore tenetur.Bacchi epith.in Epigr.
Φυλλομανέω,ῶ, q.d. foliis inſanio, i. inſana quadam foliorum abundantia luxurio.Exp.etiam,foliis luxurio: apud Theophr.hiſt.pl.l.8.c.7.
Χερσομανέω, ῶ, inculta aſperitate inſanio , i. deſertus & incultus fio,ſylueſco:incultam naturam induo.Metaphoricè apud Greg.in epitaphio patris.
Χορτομανέω, ῶ , gramine herbíſque virentibus inſanio, ſeu luxurio gramine & virentibus herbis. De loco inculto dictum in Parab.Solom.
Χρυσομανὴς,auri amore inſaniens.Baſil.
Χρυσομανέω,ῶ,inſano auri amore teneor.

ΜΑΚΑΡ,αρος,ὁ καὶ ἡ,καὶ τὸ, beatus,felix.Iliad.γ.Ω μάκαρ Ἀτρείδη, &c. dij quoque μάκαρες dicuntur , quia omnium beatiſſimam vitam degunt. Heſiod.in Erg.ἔρδειν μακάρεσσιν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. Μάκαρες dicuntur etiam qui poſt mortem beati habentur. Heſiod. Ariſtoteles ethic. c.11. ait quoſdam τὸ μακάριον denominaſſe ἀπὸ τὸ χαίρειν.
Μακάριος,ου,ὁ,idem quod μάκαρ,ſed in proſa vſitatius. Ariſtot.apud Ariſtoph.in Veſp.ὦ μακάριε τῆς ἀπαιδίας.Item defunctus,qui ſepelitur.
Μακαρία, locus apud inferos in quo ij qui poſt hanc vitam beati habentur,degunt.Luc.
Μακαρίως,beatè,feliciter.Ariſtoph.
Μακαριότης,ητος,ἡ,beatitas,beatitudo.
Μακαρὶς,beata,locus apud inferos.
Μακαρίτης,ου,ὁ,idem quod μακάριος.Ariſtoph. Μακαρίτας , bene ominandi gratiâ, vita functos vocabant, quaſi vitę miſeriis defunctos.Plut.
Μακαρῖτις, fœm. quæ defuncta eſt,ſeu quæ poſt obitum in beatorum ſedes recepta creditur.Syneſ.
Μακαρίζω,beatum prędico.Od.ο.& ῥ.ὡς αὐτις σε συμπότμος μακαρίζοι.Sic & Iſocr.& alij.
Μακαρίζομαι,beatus prædicor.Xen.
Μακαρισμὸς, beatitatis fœlicitatiſque prædicatio: qua quis beatus prædicatur.Plut.
Μακαριστὸς, οῦ,ὁ, qui beatus habetur & prædicatur. Xen.Et μακαριστὸν,beatitas,beatitudo.
Μάκαρς,αρος,ὁ καὶ ἡ,beatus,idem quod μακάριος,ex eóque per ſyncopen factum , inquit Euſt. deriuans inde μακάρτατος,beatiſſimus,ſummè beatus, apud Nonn.
μακαρτὸς,itidem,beatus & opulentus.in Epigr.
Μάκαρος,beatus,Etymol.
Μάκαιρα,beata,fortunata.Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀξιομακάριστος,dignus quem beatum omnes prędicent.
Ἐκμακαρίζω,prorſus beatum prædico. (in apol.Socr.

Παμμάκαρ,omni ex parte beatus.
Τρισμάκαρ vel τρὶς μάκαρ,ter beatus.Od.ε.
Τρισμακάριο,idem.Ariſtoph.in Acharn.Τρισμακαρίτης.idem.Athen.
Τρισμακάριστος,ter beandus:admodum beatus prædicandus.

997 ΜΑΚΕΡ, macer : cortex qui ex India aduehitur:vide Dioſc.lib.1.c.111.

ΜΑΚΚΟΑΝ, deſipere, fatuè & ſtultè ſe gerere. Ariſtoph.in equit. Καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾶν καθήμενον. Et aliquanto ante, Ο δ᾽ αὖ τὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκακότα, Τέχνην πεποίηται, vbi ſchol. deriuat etiam παρὰ τὸ μάταια κοεῖν,quod eſt νοεῖν,exponens ἀνοηταίνοντα,παραφρονοῦντα,ληροῦντα, delirantem & negotium non intelligentem.

ΜΑΛΑ, valdè,multùm,admodum,vehementer.Hom. Xen.vt μάλα δηρὸν, valde diu : μάλα χαλεπῶς admodum moleſtè. Interdum ἐκ παραλλήλου, dicitur μάλα σφόδρα.Dicitur & εὖ μάλα,id eſt,apprimè,ſeu oppido quàm. ¶ Verbo etiam iunctum reperitur : vt μάλα βουλόμενος. Xenoph.Hellen.6.valde volens,i.cupiens vel expetens. ¶ Affirmationi aliquando adhibetur. Il.α.Αλλὰ μάλ᾽ οὐκ Αχιλῆϊ χόλος φρεσὶν,ἀλλὰ μεθήμων. Xenoph.μάλα τοι,φασὶ τὸν Αλκιβιάδην.
Μᾶλλον (q.d.validius)magis amplius vel potius.Plat.in Phædro; πένητι μᾶλλον ἢ πλουσίῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ἢ νεωτέρῳ. Nonnunquam ſequentem habet hanc particulam ἢ,præcedente etiam comparatiuo.Interdum genitiuum habet loco particulæ ἢ, cum ſuo caſu.Dem. τί μᾶλλον ἐστὶ ἐγγεγραμμένος ἐστὶ ἐμοῦ; Dicitur & μᾶλλον τοῦ δέοντος,apud Xenoph.Sic μᾶλλον τοῦ συμφέροντος, apud Ariſtoph. Dicitur item τοσούτῳ μᾶλλον ſequente ὅσῳ. Et πολλῷ μᾶλλον,vel πολὺ μᾶλλον,multò magis.Item οὐδὲν μᾶλλον,nihilo magis. Τὸ μᾶλλον & τὸ ἧττον,apud Philoſophos,plus & minus.
Μάλιστα,maximè,item,potiſſimùm,præſertim.Interdum ſine caſu,interdum cum genitiuo. Nonnunquam dicitur πολλῷ μάλιστα,vt Lat.multò maximè.Et μάλιστα ὅσον ἠδύνατο,apud Thuc.quàm poterat maximè. Dicitur etiam τὰ μάλιστα, & ἐς τὰ μάλιστα pro μάλιστα maximè, & maxima ex parte. Sæpe ponitur μάλιστα ſequente εἰ δὲ μή.Iſocr.in Buſir.enc.μάλιστα μὲν οὐ ποιήσῃς εἰ δὲ μή &c. ¶ Μάλιστα & μάλιστά γε, adhibetur non rarò affirmatiuè reſponſioni, apud Ariſtoph. Xen.& Plat.& alios.
Πώμαλα,(comp.ex πω & μάλα) haudquaquam,nequaquam,nullo modo.Ariſtoph.& Dem.

ΜΑΛΑΣΣΩ,ſiue μαλάττω, F.ξω,mollio.Dioſc. Metaph.quoque accipitur.Plut.in ſympoſ.μαλάσσων τὰ ἤθη,molliens ſeu leniens.
Μαλάσσομαι,ſeu μαλάττομαι,mollior.Plut.
Μάλαγμα,τὸ,malagma : id quo aliquid mollitur,ſeu quod ad molliendum adhibetur.Dioſc.
Μάλαξις,mollitio,emollitio.
Μαλακτὸς,οῦ,ὁ,qui molliri ſeu emolliri poteſt.
Μαλακτικὸς,οῦ,ὁ,molliendi vim habens.Gal.
Μαλακτὴρ,ῆρος,ὁ,qui mollit ſeu emollit.Plut.
Μαλάχη,ἡ,malua,malache:herba quam ab emolliendo ventre dictam putant, vt inquit Plin. Pro eodem ſcribitur & μολόχη.
Μολοχίτης λίθος, lapis maluæ virorem imitans.Plin.
Δενδρομαλάχη,ης,ἡ,(comp.)arboreſcens malua,ſeu arborea malua : quo nomine vocatur althæa ſiue ibiſcus, maluæ agreſtis ſpeciem quam ἀνδενδρομαλάχην etiam Galenus appellat lib.7.ſimpl.pharm.
998 Μαλακὸς,οῦ ὁ, mollis : cui opponitur σκληρὸς, i. durus, Hom.Athen. ¶ Item mollis,i.placidus,lenis,mitis, vt μαλακὸς ὕπνος. Sic λόγοι quoque & ἔπη dicuntur μαλακά. Od.α.Il.α. Homo quoque dicitur μαλακὸς, in bonam partem,i.mitis,lenis. Plut.Thuc. ¶ Item, mollis, i.effœminatus : & generalius pro molli. Ariſtot.Xen. ¶ Item, mollis & remiſſus,ſeu languidus, Thuc. ¶ Dicitur etiam μαλακὸς ἀὴρ, apud Athen.l. 2.Et μαλακὸς οἶνος,apud Ariſtot.
Μαλακῶς,molliter.Xenoph. Item placidè,leniter.item molliter & remiſsè. Plut. Item molliter, in malam partem,*id eſt*,effœminatè,in Axioch.Item μαλακῶς ἔχειν,languere,ægrum eſſe.Luc.
Μαλακότης,ητος,ὁ,mollities,mollitudo.Hom.& Plut.
Μαλακία,mollities:plerunque de mollitie animi ignaua & effœminata.Ariſtot.
Μαλακίας,ου,ὁ,mollis & effœminatus. Μαλακίων,molliculus.Ariſtoph.
Μαλακιάω, mollis ſum,mollitie laboro. Plerunque *pro*,langueo,æger ſum,ægroto.Luc.
Μαλάκιον,muliebre quoddam ornamentum.Heſ.
Μαλάκια,mollia,piſcium genus.Gal.Ariſtot. In hac ſignificatione ſcribitur etiam μαλαχία,apud Suid.
Μαλακιόω,mollio,mollem reddo. Et μαλακιόομαι,mollior,emollior,vel molleſco,languidior & remiſſior ſum.Xen.
Μαλάκιωσις,emollitio,qua aliquid mollius redditur.
Μαλακίζω,mollio,malaciſco,mollem & effœminatum reddo.Greg.in encom.Maccab.
Μαλακίζομαι, mollior & languidior fio, ignauior reddor. Xenoph. Aliquando molleſco & effœminor.Thucyd. Idem molleſco, languidior fio,dicitur propriè eſſe mulierum prægnantium.Item langueo, ſum infirma valetudine, vel potiùs ſubinfirma. Lucian.
Μάλθα ſiue μάλθη,ης ἡ,cera emollita.Heſych. Polluci eſt cera qua tabella iudicum illinebatur. Demoſth. pro cor.μάλθῃ γεγραμμένοις τὴν μαρτυρίαν. Generaliter etiam pro cera tam dura quàm emollita vſurpatur,ſicut Galeno μάλθη eſt ὁ κηρὸς,μάλιστα δὲ ὁ μεμαλαγμένος. ¶ Metaphoricè etiam accipitur pro μαλθακὸς,mollis.Lucill.l.28.
Μαλθώδης,malthinus,cereus.Gal.
Μάλθων,apud Suid.mollis & effœminatus.
Μαλθόω, mollio, vel mollio & ſubigo veluti ceram. Heſych.
Μαλθάσσω,f.ξω,idem quod μαλάσσω,mollio.Item mollio,i.mollibus verbis perſuadeo,delinio,demulceo.apud Soph.
Μάλθαξις,ἡ,emollitio,fœtus. Exp.etiam fomentum. apud Hippocr.
Μαλθακὸς,οῦ,ὁ, mollis, idem quod μαλακὸς,vt teſtatur Euſt.vt μαλθακαὶ πλευραὶ,coſtę molles,i.coſtæ nothæ. ex Poll. ¶ Item mollis & iners, mollis & remiſſus,ſeu ignauus.Il.ρ. Item mollis & effœminatus, ſeu luxu mollis. Demetr.Phal. ¶ Item languidus. Ariſtoph. ¶ Μαλθακὸν ἔτος, mollis & leuis annus,apud Hippocr. l.3.epidem. ¶ Pro ἡδὺς accipitur à Suid.apud Ariſtoph.in Ran.
Μαλθακώδη φάρμακα, ab Hippocr. vocantur pharmaca generis oleoſi.
Μαλθακία,ας,ἡ,mollitudo,mollities.
Μαλθάκινος,mollis.Epigr.
Μαλθακόω,mollio.
Μαλθακίζω,mollio, emollio : item mollio animum, mollio pectus, mollibus verbis delinio & permulceo,mollibus verbis flecto.Eurip.in Medea.Μαλθακίζομαι, molleſco,ignauia & inertia molleſco,ignauiter ago,langueſco.Plat.in epiſt. Item elangueſco, molleſcens debilitor.Plut.ſymp.4.

Compoſita: ac primùm ex μαλάσσω & μαλακός.

Αμάλακτος,qui molliri nequit:durus,rigidus.
Αναμαλάττω, remollio,de integro mollio aut ſubigo.

Αναμα-

Ἀναμαλάττομαι, remolleſco. Suid.
Ἀπομαλακίζομαι, elangueſco, languidè aggredior vel molliter & ignauè. Ariſtot.
999 Διαμαλάττω, emollio, vel penitus emollio.
Ἐκμαλάττω, emollio, vel ſimpl. mollio.
Εὐμάλακτος, qui facilè mollitur.
Καταμαλάττω, mollio, & metaph. demulceo.
Καταμαλακίζω, emollio. Καταμαλακίζομαι, emollior, emolleſco. Greg.
Προμαλάττω, præmollio, antè mollio, ſeu emollio.
Προμαλακτήριον, ου, τὸ, prima pars balnei, ſiue prima domus aut cella, in quã ingreſſi in aëre verſabãtur calido: inde ad lauacra proficiſcebãtur: ita dicta quòd in ea corpora præmolliri ſolerent. Gal. lib. 9. ſimpl.
Προμαλακιόω, præmollio, priùs mollio. Al. Aphr.
Συμμαλάττω, vnà mollio, vel vnà ſubigo.
* Ὑπομαλακίζομαι, ſubmolleſco, languidior fio. Xen.
Ὑπομαλάττω, ſubtus vel aliquatenus mollio.

Compoſita ex μάλθα & μαλθάσσω.

Ἀμάλθακτος, qui molliri nequit, durus. Suid.
Ἐκμαλθακόω, emollio, effœmino.
Ἐπίμαλθος, maltha inductus. Heſych.
Καταμαλθάσσω, emollio, delinio, permulceo.
Καταμαλθακίζω, emollio. Καταμαλθακίζομαι, emolleſco, elangueſco. Plat. in epiſt.

ΜΑΛΗ, ης, ἡ, ala, axilla. Xen. Aliquid fieri dicitur ὑπὸ μάλης, i. clanculum, apud Dem. in Aph.

ΜΑΛΙΣ, veterinorum morbus. Apſyrt.
Μαλιάω, ῶ, malidè laboro.
Μαλιασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod μάλις.

ΜΑΛΚΗ, ης, ἡ, manuũ pedúmve contractio & ſtupor ex frigore, cuiuſmodi torpor dicitur etiã νάρκη. Nic. in Ther. Plinius appellat perniones & perniunculos.
Μαλκέω, frigore cõtrahor, ex frigore obtorpeſco. Dem. Dicitur & μαλκείω Ionicè & poet. Nic.
Μαλκιάω, ῶ, idem μαλκέω Arat. in Phœn.
Μάλκιος, exp. frigidus. Et ſuperl. μαλκίστατον, frigidiſſimum, apud Suidam.

ΜΑΛΛΟΣ, οῦ, ὁ, vellus, lana, lana promiſſa. Heſiod. Ab Heſych. exponitur etiam, promiſſa coma & cirrus ſeu cincinnus. A μῆλον, i. ouis deriuari dicitur.
Μαλλωτὸς, οῦ, ὁ, lanatus, villoſus, ſeu vellere dẽſus. Plat. com. Fœmininum μαλλωτὴ, ſubſtantiuè ponitur pro, vellus.

Compoſita.

Ἀκρόμαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſummoſè villoſus. Strabo.
Ἀμφίμαλλος, vtrinque villoſus. Poll.
Βαθύμαλλος, promiſſa habens vellera. Pind.
Δασύμαλλος, valde villoſus, lanoſus. Od. ι.
Δρακοντόμαλλος dracontino crine. Æſchyl.
* Ἔμμαλλος, lanatus, lanam promiſſam habens. Lucian.
Ἑτερόμαλλος, altera tantùm parte villoſus. Euſt.
Πηγεσίμαλλος, exp. habens vellus nigrum vel album: à πηγὸς, ſignificante μέλας, item λευκός. Il. γ.
Στρεψίμαλλος, intortum vellus habens. Item homo non ſimplex, verſipellis, metaphora ſumpta à velleribus intortos villos habentibus. Suid.
Τριχόμαλλος, villoſus, laniger, in Epigr.
Χρυσόμαλλος, aureum vellus habens. Eurip.

ΜΑΛΟΣ, οῦ, ὁ, tener, idem quod ἀμαλὸς, ex quo factum aiunt. Il. ι quidam legunt ἄρνα μαλλὼ, alij ἄρν᾽ ἀμαλώ. ¶ Exp. etiam, albus, candidus. Item exitioſus.
Μαλερὸς, οῦ, ὁ, ignis eſt epith. apud Hom. Il. υ. & Heſiod. in aſp. Exponitur vſtiuus, feruidus, lucidus: item exitioſus, pernicioſus.

Πρόμαλος, plantæ ſpecies, apud Hippocratem l. 2. de morbis mul. 1000

ΜΑΜΗΡΑ, ſiue μαμιρὰ, aut μαμιρὰς, medicamenti genus apud P. Ægin. μαμιρὰς, (inquit) ἐστὶ ῥίζιόν τε πόας ἐστὶν, ἔχον ὥσπερ κονδύλοις πυκνοῖς ὥσπερ ἧλάς τε καὶ λευκώματα λεπτύνειν πεπίστευται, δηλονότι ῥυπτικῆς ὑπάρχον δυνάμεως. Sunt qui idem eſſe velint quod Doronicum Romanum.

ΜΑΜΜΑ, & μάμμη, & μαμμαία, apud Euſtath. Ariſtoph. grammaticus tradit eſſe voces puerulorum ad matrem aut ſenem, ſicut ἄττα, τέττα, πάππα, ἄππα. ¶ Exponitur etiam auia.
Μαμμία, mater, & auia: vt μάμμη Suid.
Μαμμίον, diminutiuè & blandientium more dicitur ἡ μάμμη.

Compoſita.

Προμάμμη, proauia. Τρίμαμμα, tritauia.

ΜΑΜΜΑΝ, vox eſt pueruli ſignificans panem, apud Ariſtoph. in Nub.

ΜΑΝΔΑΚΗ, ης ἡ, exp. corium, pellis: Apſyrt.
Μανδακηδὸν, ad cutim, ἐν χρῷ, apud eundem.

ΜΑΝΔΑΛΩΤΟΝ, οῦ, τὸ, oſculi ſeu baſij genus quoddam. Ariſtoph. in Achar. Scholiaſt. ſcribit fuiſſe amatorium oſculum, in eóque baſiantis linguam lambi ſolitam fuiſſe.

ΜΑΝΔΡΑ, ας, ἡ, ſtabulum, caula: ſeu clauſtrum & ſeptum quo noctu clauduntur pecora. Exponitur etiã ſpelunca, apud Theocritum idyll. 5. Item locus in quo torcularia ſunt, & vuæ exprimuntur.
Μάνδρευμα, ατος, τὸ, caula.

ΜΑΝΔΡΑΓΟΡΑΣ, ου, ὁ, planta eſt, cui ineſt vis corporis ſenſuúmque obſtupefactrix & ſomnifica, vnde prouerbialiter μανδραγόραν ἐκπεπωκέναι dicuntur, qui in rebus gerendis dormitant & veterno quodam correpti ſunt. Plura vide apud Dioſc. l. 4. c. 76. apud Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 2. Plin. l. 23 c. 13. A Romanis ſic etiam appellatur canina malus, ſeu terreſtris: à Pythagora verò propter diuaricatas humano modo radices ἀνθρωπόμορφος nominatur.
Μανδραγορίτης οἶνος, vinum mandragora conditum, de quo Dioſcor. l. 5. c. 81.
Μανδραγορίζω, videtur ſignificare mandragoram propino, mandragoram offero, apud Suid.

ΜΑΝΘΑΝΩ, (F ήσομαι, P ηκα, aor. 2 ἔμαθον) diſco. Od. ρ. Ἀλλ᾽ ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ᾽ ἔμαθεν. Xen. pæd. 1. μάθε δέ μου ὦ παῖ καὶ τάδε (ἔφη) τὰ μέγιστα, diſce ex me hæc. Plato, μανθάνω παρὰ τῶν ἄλλων, diſco ex aliis. Cũ genitiuo pretij, apud Ariſtoph. in nub. ταλάντου τοῦτ᾽ ἔμαθεν Ὑπέρβολος, hoc talento didicit Hyperbolus. Cum infinitiuo: vt Xen. μανθάνω ἱππεύειν. Cum particip. vt Ariſtot. polit. 8. μανθάνω ᾄδων, diſco canere. Item intelligo, percipio, animaduerto: idem interdum quod συνίημι: vt apud Plat. in Hippia minore, νῦν δὴ ὦ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις. Sic & alibi.
Μάθημα, τὸ, quod quis didicit ſeu diſcit: diſciplina Xenoph. de re equ. Thuc. lib. 1. Per excellentiam μαθήματα, dictæ fuerunt diſciplinæ ſeu artes aut ſcientiæ mathematicæ. Philo de mundo. Item documentum. Xen. pæd. 2.
Μαθηματικὸς, οῦ, ὁ, (q. d. diſciplinarius) ad diſciplinas pertinens, ſeu ad diſciplinas aptus. Plutarc. in l. de virtute mor. Item diſcendi cupidus. Plato. Itẽ docilis. Ariſtot. met. l. 1. Item pertinens ad mathemati-

cos,mathematicus : vt μαθηματικὴ ζήτησις,apud Ariſtot. Et μαθηματική,ſub. ἐπιστήμη. Plut.Item mathematicarum diſciplinarum peritus. Ariſtot.eth.6.c.8. & l.1.c.3.

Μαθηματικῶς , mathematicè, mathematicorũ more.

Μάθησις,εως,ἡ , (q.d. diſcentia, ipſa diſcendi actio, cognitio,perceptio. Ariſtot.

Μαθητὸς,qui diſci poteſt.Ariſtot.eth.6.

Μαθητὴς ȣ,ὁ,diſcipulus.Plut. Et fœm. μαθήτρια & μαθητρὶς diſcipula.Laert.

Μαθητεύω , diſcipulus ſum,ſum auditor.Plat. Item doceo Matth. vlt. πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα ἔθνη.

Μαθητεύομαι, doceor. Baſil. Μαθητεία,ἡ,diſciplina

1001 ſeu doctrina.Greg.

Μαθητιάω,ῶ, diſcipulus eſſe cupio , diſcere cupio. Cum datiuo.Syneſ.Item accuſat.apud Areop.

Compoſita,ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναμανθάνω,denuò ſeu de integro diſco.Heſyc.

Ἀντιμανθάνω,contrà diſco,aut viciſſim diſco.

Ἀπομανθάνω,dediſco.Plat.

Ἀπομάθησις,obliuio eius quod didicimus.

Ἐκμανθάνω,diſco,ſeu potiùs perdiſco,intelligo ſeu cognoſco.Plat.Eurip.

Ἐπιμανθάνω,diſco pòſt,doceor poſtea.Thuc.

Καταμανθάνω,perdiſco,pernoſco.Plat. Item animaduerto,perpendo,Epictetus,τὴν σεαυτοῦ φύσιν κατάμαθε,perpende.

Decomp. Δυσκαταμάθητος, qui difficilè diſci poteſt, ſeu intelligi aut animaduerti.Δυσκαταμαθήτως,vt vix intelligi ſeu animaduerti poſſit.

Μεταμανθάνω , q.d. pòſt diſco, i.diſco poſt illud quod antea didicerã,ſeu relicto eo quod antea didiceram. Theodorit. hiſt.eccl.1. Item diſcendi rationem muto Ariſtot.Et *pro* dediſco,apud Æſchin.

Προμανθάνω,(q.d prædiſco)antè diſco.Ariſtot.

Προσμανθάνω,addiſco,inſuper diſco.

Συμμανθάνω,(q.d.condiſco)ſimul diſco,vnà diſco.

Συμμαθεῖν,exponitur etiã cõdocefacere,apud Soph. in Aiace , κ᾽ οὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος : vbi tamen ſunt qui exp. etiam cognoſcere , ſeu noſcere. Item aſſuefieri,apud Xen.in anab.

Συμμαθητὴς,condiſcipulus.Plat.

Συμμαθητιάω ῶ, ſimul diſcere cupio,apud eundem.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀμαθὴς,έος, ὁ καὶ ἡ,indoctus,qui non didicit literas.literarum rudis:propriè qui nõ didicit. Ariſtoph.Exponitur etiam, imperitus, rerum ignarus,ruſticus.Item ignarus,neſcius, rudis:vt ἀμαθὴς Ἑλληνικῶν γραμμάτων,Græcarum literarum rudis.Exponitur & ſimpliciter expers:vt ἀμαθὴς ὑποψίας, apud Thucyd. Pro ὀλιγομαθὴς,etiam accipi teſtatur Euſt. & alij grammatici.

Ἀμαθῶς,inſcitè,imperitè,indoctè.Thuc.l.1. Ἀμαθεὶ, idem.

Ἀμαθία vel ἀμάθεια,ἡ , inſcitia, ignorantia,ruditas, rerum imperitia.Item ruſticitas. Et *peculiariter* literarum ignorantia. Plut. de aud. Item imprudentia, inconſiderantia.Thuc.l.3.

Ἀμαθαίνω,in ignorantia verſor. Plato , ἐν τοῖς ταῦτ᾽ ἀμαθαίνουσι τῶν πολιτῶν.hæc ignorantibus. Item cum præpoſit. εἰς vt ἀμαθαίνω εἰς ταῦτα, rudis ad hæc,apud eundem.

Decomp. Λιαμαθοι, Etym.οἱ αἰπόλοι , ἀπὸ τοῦ εἶναι λίαν ἀμαθεῖς.Vide & compoſitum ab ἀμαθὴς.

Ἀρτιμαθὴς qui nuper diſcere cœpit.Item qui nuper didicit,ſeu intellexit.Eurip.

Αὐτομαθὴς,qui ex ſeipſo didicit.

* Αὐτομαθία,cùm quis ex ſeipſo didicit.Plut.

Αὐτομαθῶς,diſcendo ex ſeipſo,ſine præceptore.

Δυσμαθὴς , qui non facilè diſcit, tardus ad diſcendum ſeu hebes,indocilis.Plato de rep.l.2. Item paſſ.qui non facilè diſci poteſt,ſeu cognoſci,aut animaduerti.Eurip.

Δυσμαθῶς,non facilè diſcendo.

Δυσμαθία,tarditas ad diſcendum,indocilitas.Plat.in epiſt.Scribitur & δυσμάθεια.

Εὐμαθὴς,qui facilè diſcit,docilis.Plat.ep.7.Item paſſiue qui facilè diſci poteſt.Soph.Luc.

Εὐμαθῶς,facilè diſcendo,cum docilitate.

Εὐμαθία, ſeu εὐμάθεια,facilitas in diſcendo,celeritas ad diſcendum,docilitas.Epigr.l.6.Luc.

Ἡμιμαθὴς,ſemidoctus.Poll.l.9.c.36.

Κακομαθὴς,qui malè didicit,malè doctus.

Νομομαθὴς,legis peritus.Chryſoſt.

Ὀλιγομαθὴς,qui pauca didicit,parum doctus.

Ὀψιμαθὴς qui ſerò didicit,ſeu diſcere cœpit.Iſocr.

Ὀψιμαθία,vel ὀψιμάθεια,ſera eruditio.Gell.

Ὀψιμαθέω,ῶ,ſerò diſco,ſeu ſera ætate.Luc.

Παιδομαθὴς,qui à puero didicit: *& ex conſequenti* qui in ſua quidque arte optimè facit.

Πολυμαθὴς,qui multa didicit,multiſcius.Iſocr.

Πολυμαθῶς , cum peritia multarum rerum,cum magna eruditione : vel more eius qui eſt multarum rerum peritus,ſeu qui multa didicit. 1002

Πολυμαθία vel πολυμάθεια,multarum rerum peritia, magna eruditio ſeu doctrina.

Πραγματομαθὴς,cui eſt rerum vſus.Suid.

Ταχυμαθὴς,qui citò didicit vel qui citò diſcit.

Φιλομαθὴς,cupidus diſcendi,ſtudioſus diſcendi.Plut.

Φιλομαθῶς,cum cupiditate diſcendi.

Φιλομαθία,vel φιλομάθεια,cupiditas diſcendi. Τὸ φιλομαθὲς,pro eodem.

Φιλομαθέω,diſcere cupio.Plat.& Strab.

* Χρηστομαθὴς,qui bona,vtilia, & cõmoda didicit. Cic.

M A N N A , ſiue μὰν(quorum illud Chaldaicum,hoc Hebraicum eſſe volunt) manna:cibus ille quo Deus quadraginta annis Iſraelitas pauit in deſerto. Exod. 16.Ioſuæ 5.Deut.8.Ioan.6.Ioſeph. περὶ ἀρχαιολογίας. ¶Eſt & manna Arabum diuerſa à ſuperiori. ¶Item apud medicos mãna thuris dicitur id quod excuſſũ eſt à thure circa magna onera confracto:de quo plura Gal.τῶν κατὰ τόπους.l.4.& method.l.5. Dioſc.l.1.c.74.

M A N N O Σ, ſiue μάνος,ου,ὁ , genus ornamenti collaris.Poll.lib.5.c.16.ait vocem eſſe Doricã.Sũt qui deriuata hæc exiſtiment à Latino vocabulo manus: vt μάννοι ſiue μάνοι, propriè ſint manuum & bracchiorum ornamenta, quæ Latinis brachia & armillæ dicuntur.¶At μανὸς,vide infrà.

Μανιάκης,ου,ὁ,& in plu.μανιάκαι, collaria, & brachialia ornamenta,torques.Polyb.& Plut.

Μανάκιον,ου,ὁ,diminut.apud ſchol.Theocr.

M A N O Σ οῦ ὁ,rarus. Theophr. Interdum & laxus:vt μανὴ σὰρξ,apud Gal.ad Glauc.laxa ſeu mollis.

Μανότης raritas,ſeu laxitas.

Μανώδης idem quod μανὸς,vel ſimilis τῷ μανῷ.

Μανάκις,raro.Heſych.

Μανόω , rarefacio, ſolutiorem & laxiorem reddo:vnde paſſ. μανοῦσθαι,rareſcere.Theophr.

Μάνωσις,rarefactio:item pro μανότης.Theophr.

Compoſita.

Δυσμανῆ ὕδατα. aquæ rarefactu difficiles.Theophraſt.

M A N T I Σ, εως,ὁ, vates,ariolus.Homer.& Plutarch. Cum genit. Iliad.α.Μάντι κακῶν, ô vates malorum. Inuenitur & fœm.gen.ἡ μάντις,apud Athen.Dictum ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι , à furore diuino quo correpti vates futura prædicant.

Μαντικός,ad vatem ſeu vates pertinens , ad vatum ar-

tem

cem pertinens aut etiam vatem efficiens, ſeu vaticinationem habens: vt μαντικὸν πόμα Κασταλίας, Gregor. Item ἡ μαντικὴ, ſub. τέχνη, vatum ars, vaticinandi ars, Thuc. l. 5.

Μαντοσύνη ης, ἡ, vaticinium, vaticinandi ars, Od. ι.

Μαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vaticinus, fatidicus, Nonn.

Μαντεύομαι, vaticinor, auguror, oraculum edo, Iliad. τ. Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι. Sic apud Plat. in ep. φήμην γὰρ ἀγαθὴν μαντεύομαι. Generaliter interdum ſignificat, coniicio, opinor: vt apud Ariſtot. in eth. τἀγαθὸν τι καὶ δυσαφαίρετον εἶναι μαντευόμεθα. Item oraculum conſulo, ſeu oraculum peto: Xenoph. τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις, conſulentibus oraculum. Dicitur etiam μαντεύομαι τοῦτο vel περὶ τούτου, Plat. Athen.

Μαντεία, ἡ, vaticinatio, diuinatio. Item vaticinium, oraculum, Luc. Item oraculi petitio, Plut.

Μαντεῖος, adiect. q. d. vaticinius, ad vatem pertinens ſeu ad vaticinationem: vt μαντεία ὀμφή apud Soph. Dicitur & μαντήιος, per dialyſin pro eodem, apud Apoll. Arg. 2. Legitur & μαντῷος, apud Plut.

Μαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium, oraculum, Thuc. l. 1. Item locus in quo editur oraculum, Plut. de orac. Pyth. Pro eodem dicitur & μαντήιον, Od. μ.

Μάντευμα, vaticinamentum, vaticinium, oraculum, Plat.

Μαντευτὴς, vaticinator, vates.

Μαντευτὸς, vaticinio prędictus, Syneſ.

1003 Μαντευτικὸς, vaticinatorius, ad vaticinatorem ſeu vaticinationem pertinens. Item vaticinandi peritus.

Compoſita.

Ἀλευρόμαντις, dictus fuit Apollo, quòd è farina etiam vaticinia daret, Heſych.

Ἀλφιτόμαντις, εως ἡ, quæ è farina vaticinatur, Heſych.

Ἀμάντευτος, non vaticinans: item de quo nemo vaticinatus eſt, aut vaticinatur: ex Moſchop.

Ἀξινομαντεία, diuinatio per ſecurim ſeu aſciam, Plin.

Ἀπομαντεύομαι, diuino: Gal. οἱ ἀπομαντευόμενοι τῆς γνώμης αὐτοῦ, qui mentem ipſius diuinant.

* Ἀριστόμαντις, præſtantiſſimus vates, optimus vates, Soph.

Βελομαντεία ſeu ῥαβδομαντεία, genus eſt vaticinationis, cùm mittuntur ſagittæ in pharetram, & commiſcentur inſcriptæ ſiue ſignatę nominibus ſingulorum, vt videatur cuius ſagitta exeat, & quæ prius ciuitas debeat expugnari, Hieronym. in Ezech. cap. 21.

Βριζόμαντις, qui ex ſomniorum interpretatione aut viſione futura prædicit, Heſych.

Γαστρομαντεύομαι, q. d. ventre diuino, Alciphr.

Decomp. Ἐγγαστρίμαντις, vaticinatrix quæ Pytho poſtea dicta fuit, Suid.

Διαμαντεύομαι, vaticinor. Item oraculum peto, oraculum conſulo: vt διαμαντευόμενοι ἐπ' ὄρνισι, augurium captabant ex auibus, Plut. in Cam.

Θεόμαντις, εος, ὁ καὶ ἡ, qui Dei inſtinctu vaticinatur, Plat.

Θυμόμαντις, qui animo futura proſpicit, vates, Heſych.

Ἰχθυόμαντις εως, ὁ, qui ex piſcibus futura prædicit, Ath.

Κακόμαντις, ὁ καὶ ἡ, malus vates, Pind.

Καταμαντεύομαι, vaticinor, coniicio, Ariſt.

Κοσκινόμαντις εως, ὁ, vates, cribro diuinans, Theocr.

Κλυτόμαντις, inclytus vates, oraculis clarus, Pind.

Λιβανόμαντις, qui è thure incenſo vaticinatur, Euſt.

Μωρόμαντις, exp. iactabundus, quia tales vt plurimum ſunt poetæ, Ariſtoph.

Νεκρομαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium euocatis mortuis, reſponſum quod inferorum vmbræ reuocatæ de futuris reddunt, Heſych. Vtitur eo & Cic Tuſc. 1.

Νεκρομαντεία, ἡ, vaticinatio eiuſmodi, Heſ.

Νεκυόμαντις, qui mortuos euocans & ſciſcitans futura vaticinatur.

Νεκυομαντεία, vaticinatio quæ fit euocatis mortuis, Heſych.

Νεκυομαντεῖον, oraculum eiuſmodi, Euſt. Pro quo Ionice νεκυομαντήιον, apud Herodot.

Οἰωνόμαντις, εως, ὁ, qui ex auguriis ſeu auſpiciis vaticinatur, Eurip. in Phœn.

Οἰωνομαντεία, vaticinatio, vel vaticinium ex auſpiciis.

Οἰωνομαντικὴ, ſ. ἐπιστήμη, ſcientia auguralis.

Ὀπομαντεῖον, voce datum reſponſum.

Ὀρθόμαντις, rectè vaticinans, Pind.

* Ὀρθομαντεία, recta vaticinatio, verax & non fallax diuinatio. Æſchyl.

Πολυμάντευτος, multa habens vaticinia, multis vaticiniis clarus, Plut.

Πρόμαντις ἡ, mulier quædam oraculi Delphici antiſtes, Luc. exp. & vaticinantium antiſtes, apud Plut.

Προμαντεύομαι, antè vaticinor, Herodot.

Προμαντεία, præuaticinatio. Exponitur etiam, prærogatiua conſulendi oraculi, ſeu primę partes in conſulendo, apud Dem. Philip. 3.

Προμαντεὺς, (q. d. præuaticinator) fuit cognomen Apollinis, apud Thurios, quo vſus eſt Lycophron.

Πυθόμαντις ἑστία, Pythus vatis domus, apud Soph. Dicitur etiam ſignificare, Pythicus vates.

Πυρόμαντις, qui ex igne diuinat, igniſpex.

Πυρομαντεία, diuinatio ex igne, igniſpicium.

Σεμνόμαντις, venerabilis vates.

Στερνόμαντις, ex cuius pectore dæmon ſua reſponſa dat, ſeu qui dæmonem in præcordiis habens futura prædicit, Poll. ex Soph.

Decomp. Ἐνστερνομαντίας, pro eodem, Heſych.

Ὑδρόμαντις, qui ex aqua prædicit futura.

Ὑδρομαντεία, eiuſmodi per aquas diuinatio.

Ὑετόμαντις, epitheton cornicis, apud Euphorionem, ex eo quòd pluuias prædicit. Exponitur pluuiæ prænuntia, vel aquæ augur.

* Φιλόμαντις, ſtudioſus artis diuinandi, aſtrologię ſtudioſus, Lucian.

Χειρόμαντις, εως, ὁ, ex manu ſeu manibus diuinans, i. ex inſpectione manuum. Reperitur & fœm. in plur. nu. χειρομάντεις, apud Poll.

Χειρομαντεία, diuinatio illa ex inſpectione manus.

Ψευδόμαντις, falſus vates, mendax vates, Suid.

Ψευδομαντεύομαι, falſa vaticinor, falſa reddo oracula.

Ψευδομαντεία, falſa vaticinatio.

Ψυχομαντεῖον, ου, τὸ, locus vbi animæ ſacrificiis euocatæ reſponſa dabant conſulentibus, Plut.

ΜΑΡΑΓΔΟΣ, ου, ὁ, gemma, quæ & σμάραγδος appellatur, ſmaragdus, Athen. 1004

Σμάραγδος ου ἡ, idem quod μάραγδος, apud Suid.

Σμαράγδινος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſmaragdinus, ex ſmaragdo factus. Item σμαράγδινος λίθος, Apocal. 4. pro ſmaragdo.

Σμαραγδίζω, ſmaragdum colore refero, Baſil.

Χαλκοσμάραγδος, chalcoſmaragdus, gemma quædam, apud Plin. l. 37. c. 5.

ΜΑΡΑΓΝΑΝ, Plato comicus in Cleophonte vocauit τὴν μάστιγα flagellum ſeu ſcuticam, teſte Poll. l. 10. c. 13. Eurip. poſuiſſe dicitur pro genere ſupplicij.

ΜΑΡΑΘΟΝ ου, τὸ, marathrum, ſeu fœniculum, herba de qua Dioſc. l. 3. c. 81. Plin. l. 20. c. 23. Eadem vocatur & μάραθος ſine ρ: & genere maſc. vt apud Athen. l. 13. Καὶ τὸν μάραθον ἔδοισι, πυρὸς δὲ οὐ μάλα.

Ἱππομάραθρον, (comp.) fœniculum ſylueſtre, à magnitudine, qua ſatiuum excedit, ita appellatum: de quo Dioſc. l. 3. c. 82. & Plin. loco citato. Eadem herba diuiſa voce ἵππειον μάραθρον dicitur à Nicand. in Ther. i. fœniculum equinum.

ΜΑΡΑΙΝΩ, F. ανῶ, marceſcere facio, marcidum ſeu flaccidum reddo. Cum accuſ. Hom. Iſocr. Soph. Dicitur ſignificare etiam, exedo paulatim.

Μαραίνομαι, marceo, flacceſco, marcidus ſeu flaccidus reddor, tabeſco, elangueſco, ſeu elangueo: Ariſtot. in probl. ὅσοις μὲν γὰρ μαραινομένου τοῦ θερμοῦ ἀθυμίαι γίνονται, μᾶλλον ἀπάγχονται, quum calor marceſcit & exoleſcit. Dicitur & πῦρ μαραίνεσθαι, quum paulatim collabitur & ſenſim extinguitur, apud eundem Ariſtot. de cœlo l. 3.

Μαρασμὸς, οῦ, ὁ, tabefactio, marcor, & q. d. flacciditas. Item nomen morbi, apud medicos: marcor, tabes: immodica totius corporis ariditas & conſumptio.

Μαρασμώδης, cui ineſt μαρασμὸς, coniunctum habens μαρασμόν: vt μαρασμώδης πυρετὸς, febris quæ paulatim exeſt & ad tabem perducit, Gal.

Μάρανσις, idem quod μαρασμός. Ab Ariſtotele ſic appellatur ſenium.

Compoſita.

Αμάραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, immarceſcibilis, nunquam marceſcens. Item peculiariter, flos quidam, ſic dictus quòd non marceſcat, ſed decerptus aſſeruetur, & cùm cuncti flores defecere, madefactus aqua reuiuiſcat: vide Plin. l. 21. c. 11. A quibuſdam ſic etiam appellatur τὸ ἑλίχρυσον, vt teſtatur Dioſc. l. 4. c. 57.

Αμαράντινος, qui eſt ex amaranto, Philoſtr.

* Ημιμάραντος, ſemimarcidus, Lucian.

Αποµαραίνω, tabefacio, idem quod μαραίνω. Exponitur etiam, flaccidum ſeu languidum reddo, apud Alex. Aphr. Item extinguo, perimo, apud Polyb.

Αποµαραίνομαι, tabeſio, idem quod μαραίνομαι, Plut. Exponitur etiam, deficio, collabor, concido, Ariſtot. Item extinguor, perimor, aboleor, Xen.

Decomp. Συναπομαραίνω, vnà marceſcere facio, vnà vel ſimul contabefacio.

Εκμαραίνω, idem quod ἀπομαραίνω.

Καταμαραίνω, idem quod ἀπομαραίνω.

Καταμαραίνομαι, idem quod ἀπομαραίνομαι, Plut.

ΜΑΡΓΑΡΟΝ ου, τὸ, vnio, Pauſ. in Arcad.

Μαργαρίτης λίθος, ſiue μαργαρίτις λίθος (gen. maſc. vel fœm.) margarita gemma, Athen.

ΜΑΡΓΟΣ ου, ὁ, inſanus, amens, veſanus, vecors, ſtolidus: Od. ψ. μάργην σε θεοὶ θέσαν. Plato in Alcib. 2. ἀλλὰ μάργον τὸ μοὶ δοκεῖ εἶναι. ¶ Item proteruus, petulans, improbè libidinoſus, Theogn.

Μαργοσύνη, ἡ, inſania, veſania, vecordia. Item petulantia, procacitas libidinoſa, Greg. Naz. in carm.

1005 Μαργότης, ητος, ἡ, idem. Plut. ex Soph.

Μάργη, ἡ, inſania, vel proteruia, Heſych.

Μαργήεις εντος, ὁ, καὶ μάργης, idem cum μάργος, Heſ.

Μαργαίνω & μαργάω, ῶ, inſanio, Hom. & Eurip.

Μαργίτης, ου ὁ, Euſtathius proprium nomen fuiſſe refert cuiuſdam valdè ſtolidi, fatui, ſic appellati ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν, vel μάργου. Et generaliter quilibet ſtultus, aut etiam leuiculus: vt apud Luc. Exponitur etiam im bellis, iners, apud Plut.

Compoſita.

* Αείμαργος, ſemper inſanus, qui perpetuo inſanit, Opp.

Γαστρίμαργος, ου, ὁ, ventri ad inſaniam vſque indulgens, guloſus, helluo, lurco, Ariſtot.

Γαστριμαργία, ἡ, ingluuies, immenſa gula, helluatio.

Γαστριμαργέω, ῶ, immenſæ gulæ indulgeo, Chryſoſt.

Δορίμαργος, haſta furens, bellicoſus, Æſchyl.

Εγχείμαργος, haſta furens, i. bellicoſus.

Εγχεσίμαργος, pro eodem, Heſych.

* Εκμαργάω, inſanio: μαργάω, Eurip.

Επίμαργος, inſanus. Επιμαργαίνω, inſanio, Arat.

Λαίμαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, guloſus, vorax, Heſych.

Λαιμαργία, guloſitas, ingluuies, voracitas, Plut.

* Ορείμαργος, qui inſano ſeu vehementi montium amore tenetur, Oppian.

Στόμαργος, loquax, nugator, Æſchyl. Et στόμαργος γλωσσαλγία, apud Eurip.

Υπέρμαργος, inſanus ſupra quàm dici poteſt.

Υπόμαργος, q. d. ſubinſanus, ſubſtolidus, ſubuecors: vnde ὑπομαργότερος, apud Herodot. in Thalia.

ΜΑΡΗ, ης, ἡ, & in plur. μάραι antiquorum ſcholiaſtarum teſtimonio dictæ fuerunt manus, vt Euſt. ſcribit.

Compoſita.

Δυσμαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod δυσχερὴς, difficilis.

Εὐμαρὴς, facilis, Herodian. l. 6.

Εὐμαρέως, & εὐμαρῶς, facilè, nullo negotio, promptè, expeditè, Theocr. & Herodian.

Εὐμάρεια ſiue εὐμαρία, ἡ, facilitas, Syneſ. de inſom. Item tranquillitas, apud eundem epiſt. 57. & Suidam ex Herodot. Pro ἀπόπατος, i. ſeceſſus accipitur apud Iones: vt apud Herodot. l. 4.

Εὐμαρίζω, alleuo.

Εὐμαρὶς, dictum fuit quoddam calceamenti genus, quia τοῖς αὐτὸ ὑποδεδεμένοις παρέχει εὐμαρῶς βαδίζειν, inquit Etym. & Suidas. apud Poll. l. 7.

Decomp. Εξευμαρίζω, facilem reddo, Phil. Exponitur etiam, paro, apparo, εὐτρεπίζω, Heſych.

Κατευμαρίζω, Suid. exp. κατευχερίζω. Et οἱ κατευμαρίζοντες, Heſych. ſunt εὐχερίζοντες, & οἱ καθιστῶντες. Item κατευμαρίζειν ὁδὸν, complanare viam.

Παρευμαρέω, facilè tranſmitto, contemno, Heſych.

ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΟΙ, Mariandyni. Hi fuerunt olim ab Heracleotis in ſeruitutem redacti, vt οἱ εἵλωτες à Spartanis: vnde (ſicut εἵλωτες) μαριανδυνοὶ vocantur mancipia, ſerui. Vide plura apud Athen. l. 6.

ΜΑΡΙΛΑ, ſiue μαρίλη, ης ἡ, puluis carbonum, fauilla, Hippocr. Pro puluere carbonum accipit Ariſtoph. in Acharn.

Μαριλεύσαι, circa fauillas verſari.

Μαριλεῦται, qui fauillas tractant.

ΜΑΡΙΣ, εως, ὁ, maris: menſura liquidorum ſex cotylarum capax, vt tradit Poll. l. 10. c. 47. Ariſtot. hiſt. an. οἴνου μάρις, Polyænus verò l. 4 dicit eſſe decem congiorum Atticorum.

ΜΑΡΜΑΙΡΩ, Fut. αρῶ, rutilo, reſplendeo, vibranti ſplendore coruſco, Hom. Athen.

Μαρμαρύσσω, idem.

Μαρμαρυγὴ, ſplendor, ſeu ſplendor vibrans: fulgor: Chryſoſt. ἡ τῶν περικεφαλαίων καὶ ἀσπίδων μαρμαρυγή. Hom. pedum μαρμαρυγὰς vocat tam celerem in curſu motum, vt αὐτὴ τοῦ περιπαλλάσσεσθαι, videantur μαρμαρύσσειν, vibrare veluti radij ſolares, Od. θ.

Μαρμαρυγώδης, fulgidos è ſe radios ſplendoris vibrans, Hippocr.

Μάρμαρος, albus, candidus, quoniam quæ candicant eadem ex ſe ſplendorem vibrant quendam, Il. π. Dicitur & μάρμαρος ſubſtantiuè pro μάρμαρος λίθος, Il. μ. Quoddam etiam lapidis genus, niuea albedine inſigne, interdum & rubore quodam ſuffuſum, interdum etiam nigrum, ſplendidum, læue, duriſſimum, μάρμαρον vocant Chryſoſt. Dicitur etiam μάρμαρος 1006
fragmentum marmoris poliendo decuſſum, marmoris cæmentum: vel ſimp. cæmentum, Plut.

Μάρμαρον & μάρμαρα, eſt etiam vitium quoddam veterinorum: in Hippiatr.

Μαρμάρεος & μαρμάρειος, marmoreus, marmoris modo canens niténsque, Il. ξ. Item è marmore ſeu albo lapide confectus, Heſiod.

Μαρμάρινος, idem. Athen. l. 5. Item qui ex cæmentis marmoris

marmoris confectus eſt. Diod. Sicul.

Μαρμαρόεις, εντος, ſplendens marmoreo candore.

Μαρμαρίζω, marmoreo ſplendore vibro. ſeu marmoreum ex me ſplendorem vibro. Pind.

*Ἀναμαρμαίρω, ſplendorem euibro, reluceo, μαρμαίρω. Apoll.

ΜΑΡΝΑΜΑΙ, pugno (deriuatum volunt etym. παρὰ τὸ μὴ ἀρνεῖν, *hoc eſt*, ab irreconciliabili odio, propterea quòd olim ἐν ταῖς διαλλαγαῖς ἄρνας ἔθυον, in reconciliationib. & fœderibus agnos mactabant.) Il. γ. μαρνάμενον Μενελάῳ, pugnantem cum Menelao.

ΜΑΡΠΤΩ, F. ψω, capio, corripio, prehendo: idem, quod in proſa λαμβάνω, ſeu συλλαμβάνω. Cum acc. Il. ψ. Et Il. ξ. & χ. ποσὶ μάρπτειν, aſſequi pedibus & comprehendere. Aoriſt. 2. eſt ἔμαρπον, & prǽter med. μέμαρπα. Dicitur & ſine ρ. ἔμαπον: vnde infin. μαπεῖν & Ionicè μαπέειν. Heſiod. in aſp. Ἱέμενοι μαπέειν, cupientes prehendere.

Compoſita.

Καταμάρπτω, comprehendo, corripio. Hom. Apud Herodot. καταμαρπτέων φθόνῳ ἐνείκεε τὸν Θεμιστοκλέα, inuidia premens.

Συμμάρπτω, corripio, comprehendo. Od. ι.

ΜΑΡΣΥΠΟΣ, ου, ὁ, marſupium, crumena, loculus, ſacculus. Scribitur & per ι. μάρσιπος: vel (gemino π) μάρσιπποι. Xen. & Alex. Trall.

Μαρσύπιον, vel μαρσίπιον, marſupium, ſacculus. Poll.

ΜΑΡΤΥΡ, υρος, ὁ καὶ ἡ, teſtis. Dem. μάρτυρες τῆς ὕβρεως. Dicitur μάρτυρας καλεῖν & ἐπάγεσθαι apud Dē. & Iſoc. citare & adducere teſtes: μάρτυρα παρέχεσθαι, teſtem proferre: apud Pla. l. 8. de leg. Dicitur & μάρτυρας παρίστασθαι & ἐπιθέσθαι & ποιεῖσθαι, teſtes adhibere & conſtituere, apud Plat. Plu. Dem. Thuc. Dicitur & ἐπὶ μαρτύρων, διὰ μαρτύρων, adhibitis teſtib. apud Xen. Hell. 6. & Plut. de fortit. Alex. l. 2. ¶ Apud Chriſtianos vſus obtinuit vt μάρτυρες peculiariter dicantur qui non oris modò confeſſione, ſed etiam ſuo ſanguine Chriſti doctrinam ſanciuerunt. Actor 22.

Μάρτυρος, ου, ὁ, idem quod μάρτυρ: vnde & deriuari putatur, licèt alij illud ex hoc deductum velint Hom. Hinc & μάρτυς factum eſſe volunt per ſyncopen: à quo nulli caſus vſitati ſunt prǽter nominat. & accuſat. ſing. & dat pluralem. Plat. in epiſt. τούτων δὲ καὶ σὺ μάρτυς. Pl. in Phoc. μάρτυσιν ἐπικαλούμενος ἅμα καὶ βοηθόν Dem. pro cor. λογισάσθε ἅμα καὶ μάρτυσι τοῖς ἀκούουσιν ὑμῖν χρώμενοι.

Μαρτυρία, ἡ, teſtimoniū, id ipſum quod à teſte dicitur, Plut. de fr. car. Iſocr. in Archid. Dem. Interdum ſumitur pro ipſa dictione teſtimonij: vt Od α & apud Heſiod. in Erg. Ariſtoph. in Veſp. Item pro elogio. Syn. Et pro ſignificatione, apud Baſil.

Μαρτύριον, τὸ, *itidem* teſtimonium ſeu quod teſtimonij loco affertur. Et pro ipſo teſte. Plut. in quæſt. Græc. Item pro argumento ſeu indicio quo aliquid velut teſtimonio cōfirmatur. Ariſtot. eth. 2. c. 2. Thu. l. 3. Vſurpatur & pro loco in quo ſunt martyrum reliquiæ, in Canon. 6. concil. Chalced.

Μαρτυρικὸς ου, ὁ, qui martyrum eſt. Greg.

Μαρτύρομαι, teſtor, teſtificor, teſtatum facio: in ep. ad Galat. c. 5 μαρτύρομαι δὲ πάλιν παντὶ ἀνθρώπῳ περιτεμνομένῳ, &c. Item teſtem cito, vel in teſtimoniū voco. Plut. in Alcib. χαλεπῶς φέροντα καὶ μαρτυρόμενον θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Ariſtoph. in Plut. ὁρᾷς ἃ ποιεῖ ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, horum te teſtem voco. Ponitur & abſolutè μαρτύρομαι, pro μαρτύρομαι θεοὺς καὶ ἀνθρώπους: vt apud Luc. in Tim. παίεις ὦ Τίμων, μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις. Sic & apud Thuc lib 6.

1007 Μαρτυρέω, teſtor, teſtis ſum. Dem. Plut. & alij. Interdum ſignificat, teſtimonium dico, teſtimonium perhibeo. Xen. pæd. 8. αὐτὴ ἑαυτῇ μαρτυρεῖ Plat. de leg. l. 11. ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, ſi inſimuletur teſtis falſi teſtimonij. Μαρτυρεῖν cum dat. ſignificat etiam laudes alicui tribuere, ſeu teſtimonio ſuo alium ornare. Sic ad Gal. 4 μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, hoc teſtimonium laudis vobis impertio. Item aſſentiri alicui, in alicuius ſententiam diſcedere. Xenoph. apom. 1. κἀγὼ δὲ μαρτυρῶ τούτοις, his & ego aſſentior. Item μαρτυρῶ ſignifico, declaro, ſæpe apud Baſil. Et ſum martyr, ſeu cruciatu in martyrio afficior: vt ὁ ἅγιος Στέφανος πρῶτος μαρτυρεῖ, cruciatu in martyrio afficitur, ſeu primus eſt martyr. Baſil. de pœnitentia.

Μαρτυρέομαι, teſtibus comprobor, teſtimonio confirmor. Rom. 3. μαρτυρουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου, legis teſtimonio comprobata. Exponitur etiam, prǽdicor, perhibeor, apud Greg.

Μαρτύρημα, teſtimonium.

Compoſita.

Ἀμάρτυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, teſtibus carens, nullo teſtimonio probatus. Thuc. Ἀμάρτυρος λόγος, apud Iſocr. oratio ſcripta, vt quum codex recitatur loco teſtis.

Ἀμαρτυρεὶ, ſine teſtimonio.

Ἀντιμαρτυρέω, teſtimonium contrarium fero: vt ἀντιμαρτυρεῖν πρὸς αἴσθησιν, contra ſenſum teſtificari. Plu.

Ἀντιμαρτύρομαι, idem.

Ἀπομαρτυρέω, atteſtor, teſtor, teſtificor.

Ἀπομαρτύρομαι, idem. Plato in Soph.

Αὐτομαρτυρέω, de memetipſo teſtor. Laert.

Αὐτόμαρτυς, qui ſibi ipſe teſtis eſt. Heych.

Διαμαρτυρία, ἡ, conteſtatio. Apud Dem. eſt genus exceptionis, *hoc eſt*, παραγραφῆς, nimirum inſtantia litis ſummotrix petitionis hæreditatis. bonorum poſſeſſionis agnitæ à propinquis.

Διαμαρτυρέω, de ſcripto conteſtor. Dem.

Διαμαρτυρέομαι, teſtimonium mihi perhibetur: vnde τὰ διαμαρτυρηθέντα teſtimonio cōprobata. Iſocr. Itē conteſtor, deos hominéſque conteſtor. Demoſth.

Διαμαρτύρομαι, teſtibus interpoſitis reclamo, deos hominéſque inuocando conteſtor, quiritor: apud Dem. Item conteſtor. Idem, ἔδει διαμαρτύρασθαι ὅτι αὐτῷ οὐδὲν ἔτι πρᾶγμα πρὸς συνθήκας ταύτας, oportebat eum conteſtari quòd iam eo pacto non teneretur. Significat etiam, denuntio interpoſitis veluti teſtibus. Polyb.

☆ Ἐπιμαρτύρησις, atteſtatio. Epicur.

Ἐκμαρτυρία, ἡ, teſtimonium abſentis. Dem. pro cor. & Iſæus. Ἐκμαρτυρίαι, τὰ, teſtificationes.

Ἐκμαρτυρέω, teſtimonio meo prodo & effero, palàm teſtificor. Æſch. εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρῆσαι. Item abſens teſtor, apud Æſchin.

Ἐπιμάρτυρος, qui teſtis eſt ſuper aliqua re, qui teſtis adhibetur: vel idem quod μάρτυρος Od. α.

Ἐπιμαρτυρία, atteſtatio. Thuc. l. 2.

* Ἐκμαρτύριον, idem: in Auth.

Ἐπιμαρτύρομαι, teſtes cito ſuper aliqua re, atteſtor. Polyb. ἐπιμαρτυρόμενος τοὺς σύνεγγυς, atteſtans proximos. Item teſtes inuoco, ſeu teſtes iniuriæ inuoco. Demoſth. Item teſtor, conteſtor. Demoſthen. πολλοὺς παρίστανται ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα κινδυνεύεται τοῦ δανείσαντι, multis adhibitis teſtantur pecuniam aut merces fœneratorum periculo ſe exportare.

Ἐπιμαρτυρέω, atteſtor, teſtimonium tribuo & perhibeo. Plut. in Lyc. ὃ καὶ δαιμόνιον ἐπεμαρτύρησε, cui Deus quoque attulit teſtimonium. Item teſtimonio meo attribuo & adſcribo. Aphthon. ἐπιμαρτυρεῖν τοῖς θεοῖς τὰ ἀγνότατα, diis attribuere.

Ἐπιμαρτυροῦμαι, teſtimonium mihi perhibetur, teſtimonio perhibeor. Dioſ.

Decomp. Συνεπιμαρτυρέω, vnà teſtimonium tribuo

ſeu perhibeo.Ariſtot.

Καταμαρτυρέω, teſtimonium dico contra, teſtimonium
1008 dico in.Dem. ὃς αὐτὸς ἑαυτοῦ κατεμεμαρτύρηκε.

Et καταμαρτυρῶ σοῦ. Plut.in Rom. & Theſeo,teſtimonio meo te premo.

Καταμαρτυροῦμαι,teſtimoniis conuincor,teſtimoniũ in me dicitur.Æſch.

Λειπομαρτύριον,τὸ,deſertio teſtimonij dicendi:item actio in deſertores teſtimonij.Poll.

Παραμαρτυρία,præſcriptio,exceptio.Poll.

Προμαρτύρομαι,antè teſtor.

Προσμαρτυρέω, atteſtor : ſeu meo teſtimonio confirmo, adſtipulor.Plut. προσμαρτυρῶ τοῖς ῥηθεῖσι.

Συμμαρτυρέω, vnà teſtor, ſimul teſtificor,teſtimonio meo comprobo. Xen.H 3. συνεμαρτύρησε ταῦτ' αὐτῷ, καὶ ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος εἶναι. Et συμμαρτύρει τουτῳ.Plut.in Rom.huic teſtimonio eſt.

Συμμαρτυροῦμαι,idem.Plato de leg.συμμαρτυροῦμαί σε,tibi conteſtor.

Ψευδομάρτυρ,falſus teſtis.Ariſtot.in probl.

Ψευδομάρτυς,idem.Poll.

Ψευδομαρτυρία,ἡ,falſum teſtimonium, ſeu teſtimonium rei falſæ datum.Ariſtot.

Ψευδομαρτύριον,τὸ,idem.Poll.ex Cratino.

Ψευδομαρτυριάω,ῶ,falſum teſtificor.Andoc.

Ψευδομαρτυρέω,falſum teſtor.Xen.& Poll.

Ψευδομαρτύρημα,falſum monumentum. ψευδομαρτυρία.In nou.conſt.

Decomp. Καταψευδομαρτυρέω, falſum teſtimonium dico in, falſo teſtimonio oppugno & opprimo. Xen. in apolog.Soc. τοὺς μὲν διδάσκοντας τοὺς μάρτυρας ὡς χρὴ ἐπιορκοῦντας καταψευδομαρτυρεῖν ἐμοῦ, in me falſum dicere teſtimonium.

Καταψευδομαρτυροῦμαι, falſo teſtimonio oppugnor, falſis teſtib.opprimor.Dem.

ΜΑΣΑΟΜΑΙ,ſiue μασάομαι,ῶμαι, mando,manduco,comedo,voro. Athen.l.2. μασᾶσθαι ἀμυγδάλας.Ariſtot.in Plut. κρέας μασώμενος.

Μάσημα,ſiue μάσημα,τὸ, idipſum quod manſum eſt, ſeu quod manditur.Theophr.

Μάσησις ſiue μάσησις,manducatio.Baſil.

Μασητήρ,ſeu μασητήρ,ῆρος,ὁ,qui mandit.

Μάσταξ,ακος,ἡ mandibula vel os. Od. δ'. ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε.¶Μάσταξ quibuſdam dicitur etiam labrum ſuperius & in eo enati pili : pro quo κοινότερον dicitur μύσταξ,vt tradit Euſt.& Poll. Th. idyll 14.v.4.Plut.de ſera numinis vindicta. ¶Item eſca, idem quod μάσημα.Il ι. ¶Μάστακες dicuntur etiam locuſtæ.Nicand.in Ther.A μασάομαι autem deriuari μάσταξ teſtatur.Euſt.

Μαστάζω,mando,manſito,manduco ſeu commanduco Nicand.in Ther.

Μαστιχίζω,malè mando,languidè & ignauiter mãduco Heſych. & Euſt.Vide in Μασός.

Compoſita.

Αμάσητος ſeu ἀμάσητος,ὁ,καὶ ἡ, non manſus ſeu commanducatus:item qui nihil commanducauit.

Αναμασάομαι,iterum mando,rumino.Ariſtoph.

Διαμασάομαι,ſiue διαμασάομαι,commanduco,mando. Ariſtot. τὰ ξύλα διαμασώνται.

Διαμάσημα,τὸ, manſum,i.quod manſum ſeu commanducatum eſt.Dioſc.

Διαμάσησις,ipſa actio commanducandi.

Επιμασάομαι,inſuper mando,mando poſt.

Ημιμάσητος,ſemimanſus,apud Poll.l.6.

Καταμασάομαι ſeu καταμασάομαι,ῶμαι, commanduco,comedo,manduco,abſumo.Athen.

Παραμασήτης,ὁ,qui à latere ſedens mandit.Accipitur pro paraſito,vt tradit Athen.l.6.

ΜΑΣΘΛΗ,ης,ἡ,& μάσθλης,ητος,ὁ, Ariſtophan.ſchol. & Suid. eſſe dicunt lorum emollitum : vnde hominem μάσθλητα dici à comico τὸν ὀλισθηρὸν καὶ μεμαλα-
γμένον ἐν πονηρίᾳ vt in Nub. Μάσθλης ἱερόν, γλοιός, 1009
ἀλαζών.Ab Heſychio exp. corium, pellis,habena:item calceamentum puniceum.

ΜΑΣΠΕΤΑ, τὰ, prima ſilphij folia. Heſych. Sic & Dioſ.lib.3. c.64. ſcribit ſilphij radicem dictam à quibuſdam eſſe μαγύδαριν, folia autem μάσπετα, ibidem tamen & caulem ipſius μάσπετον appellari docet.

ΜΑΣΣΩ,vel μάττω.F ξω,pinſo,ſubigo. Cum accuſ. Ariſtot.Hippocrati eſt etiam ἐκθλίβω(i.exprimo)inquit Gal.¶Item abſtergo,vnde μαγεύς. ¶Item tango,ἅπτομαι Euſt.

¶Deriuata à μάσσω,i.pinſo,ſubigo.

Μάττομαι,pinſor,ſubigor:vnde σῖτος μεμαγμένος,apud Thuc.Item actiuè:vt apud.Ariſtoph.in Nub.ἄλφιτα μάττεσθαι,pro μάττειν.

Μάγμα,τὸ,quicquid ſupereſt craſſum ex aliqua materia expreſſa:quaſi recrementum. Propriè quidem (vt volunt nonnulli) eſt vnguenti fęx quę expreſſa reliqua liquidiori materia,relinquitur. Pli.l.13.c.2. Ab eius verò ſimilitudine,ipſum vnguentum & ſpiſſamentum omne pauco liquore ſubactum, vt non diffluat,etiam μάγμα dicitur.

Μάκτης,ου,ὁ,qui pinſit,piſtor,μαγεύς.

Μάκτρα,ἡ, vas in quo pinſitur & ſubigitur farina. Ariſtoph.in Ran. Χρῆσον σὺ μάκτραν. Item alueus in quo corpus abluitur,alio nomine dictus σκάφη.

¶Apud Nicand.in Ther.pro colo ſeu mortario.

Μαγὶς ίδος,ἡ,idem quod μάκτρα. Poll.l.6.c.10. & lib. 10.c.24. Galenus autem apud Hippocr. μαγίδα dici ſcribit τό,τε δὴ μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὴν χειροπληθῆ μαγδαλιάν.Μαγίδες, dicuntur etiam lances. Plin.l. 33.c.11. Item orbes rotundi ſeu tabulæ quę tripodi imponuntur.quæ & κύκλοι Poll.lib.10.& l.6.cap.12.

Μαγεὺς έως,ὁ, piſtor. Poll. Exponitur etiam, ὁ ἀπομάσσων,apud Suid.

Ματτύη,ἡ,delitiæ ciborum,lautitiæ omnis generis quæ in eduliis adhiberi poſſunt.Athen.

Ματτυάζω,paro ματτύας,i.lautas epulas.Athen.

Compoſita.

Αναμάσσω vel ἀναμάττω,pinſo,ſubigo farinam.

Αναμάττομαι idẽ. Ariſtoph.Item exprimo,imprimo. Themiſt.Item paſſ.pinſor,ſubigor.

Απομάσσω,exprimo,effingo,repręſento.Plat.

Απομάττομαι,pro eodem,apud.Ariſtot.

*Decomp.*Εναπομάττω, in aliquo imprimo. Phil.de mundo.Metaphoricè apud Baſil. ἐναπομάττεσθαι τὴν αἰσχύνην,imprimere dedecus.

Διαμάσσω,ſubigo,pinſo.Heſyc.

Εἰσμάττω,ſiue ἐσμάττω,imprimo Epigr.

Εκμάσσω ſeu ἐκμάττω,exprimo.ἐκθλίβω,apud Hippo. Item formo,fingo,apud eundem.

Εκμάττομαι, exprimor : vt ἐκμεμάχθαι εἰκόνα, apud Luc.expreſſam eſſe imaginem. Item in actiua ſign.apud Nic.

Εκμαγμα,τὸ,pro maſſa ſubacta,apud Hippoc. Item expreſſum rei alicuius ſimulacrum.Euſt.exAriſtoph. Apud Theophr. ἐκμάγματα δακτυλίων, quidam interpr magmata & ſtrigmenta paſtillorum.

Εκμαγεῖον,ου,τὸ,expreſſum rei alicuius ſimulacrũ. Phil.de mundo.

Εκμαγεύω,ῶ,exprimo,effingo,ſicut ἐκμάττω.

* Εὐμάσσω,attingo,idem quod μάσσω.Nic.

Κροκόμαγμα,τὸ,retrimentum crocini vnguenti. Dioſc.

Ροδόμαγμα,retrimentum roſacei vnguenti.

¶*Deriuata à μάσσω, abſtergo, nulla ſunt,niſi μαγδαλιά, de quo vide in ἀπομάσσω:at compoſita hæc habentur.*

Αναμάσσω vel ἀναμάττω, abſtergo, ſiue abſtergeo. Interdum metaph. luo: vt Odyſſ. τ. Ἔρδουσα μέγα ἔργον ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, quod factũ capite tuo lues, i. quod factum in caput tuum recidet.

*Παρεισαναμάσσω, inſero, cùm metaphoricè ſumitur, adiungo. in Auth.

Ἀπομάττω, abſtergo. Demoſth.

Ἀπομάσσομαι, pro ἀπομάσσω, abſtergo. Baſil. Sic Luc. 10. ἀπομασσόμεθα ὑμῖν τὸν κονιορτὸν, puluerem in vos abſtergimus. Item paſſiuè abſtergor. Lucianus.

Ἀπόμαγμα, q. d. abſtergimentum, id quod ex abſterſione colligitur. Theoph.

Ἀπομαγδαλία ſiue ἀπομαγδαλιά, ἡ, buccea, quam manibus in eam abſterſis, canibus proiiciebant. Euſtat. Poll Suid. Heſych. Vide & Plut. in Lyc. Pro eodem dicitur & μαγδαλία ſeu μαγδαλιά. Dicitur & ἀπομαγδαλίς.

1010 Ἀπόμαξις, abſterſio.

Ἀπομακτὴς, abſterſio Heſych.

Ἀπομάκτρα, ἡ, vel ἀπόμακτρον, τὸ, lignum quoddam quo premimus & velut deradimus id quod menſuram certam & legitimam excedit. Latinè radius & hoſtorium. Poll. Heſych. Euſt.

Ἐκμάττω, abſtergo. Ariſtot.

Ἔκμαγμα, τὸ, idem quod ἀπόμαγμα Theoph.

Ἔκμαξις, abſterſio, exterſio. Ariſtot. de inſomn.

Ἐκμαγεῖον, id quo abſtergimus: mantile. Poll. l. 6.

Ἐπιμάσσω abſtergo. Ἐπιμάσσομαι pro eodem. Il. δ.

Περιμάττω, circumcirca abſtergo. Dioſc. l. 5. c. 94.

Ῥινόμακτρον, ου, τὸ, (q. d. narium abſterſorium) linteolum abſtergendis naribus aptum.

Χειρόμακτρον, (q. d. manuum abſterſorium) linteolum ad abſtergendas manus, mantile. Athen. l. 9. Xen. pæd. 1. Eſt etiam idem quod μαγδαλιά, ſchol. Ariſtoph. in Equit. Ponitur & in ornatu muliebri, atque ita videtur vti Herodot. in Eut.

¶ *Deriuata à μάσσω, i. tango.*

Μάσσομαι, accipitur etiam pro μάσσω, tango. Aor. med. μάσασθαι, exp. ἅψασθαι ἐγκρατῶς ἔχεσθαι ἐφάψασθαι λαβέσθαι, nec non μάχεσθαι, ἀναγκάζεσθαι.

Compoſita.

Εἰμάσσω, ſiue εἰσμάσσω, intus tango, vel intro tango.

Εἰσμάσσομαι, pro eodem. Il. ρ.

Ἐμματεῖν, pro quo & ἐμματεῖν, apud Nicandrum ſch. dicit eſſe demittere digitos in locum cauum. Pro eodem dicit idem poeta κατεμματέειν.

Ἐπιμάσσομαι, tango, ſiue attingo & contingo, ita vt per ſentiſcas. Odyſſ. υ. Item tango, i. tactu exploro, palpo. Od. τ. Item pro prehendo. Od τ. Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι.

Περιμάσσω, attingo: poeticè, pro περισμάσσω.

Decomp. Ἀπερίμαστος, qui attactus nõ eſt, intactus. Il. τ Exponitur etiam, qui difficulter attingi poteſt. Euſt. ex Euphor.

Χερμάς, άδος, ἡ, lapis qui manum implere poteſt, vel vna manu tolli & proiici. Euſt. ſcribit dici ἐκ τοῦ χειρὶ μάσασθαι, quod eſt ἅψασθαι.

Χερμάδιον, τὸ, *itidem* lapis, qui prehendi & teneri manu poteſt, q d. ſaxum manuale. Il. δ. χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο. Sic & Il. ι. & ο Inuenitur & χερμάδιος, adie. apud Lucianum. Vide & in deriuatis à Χείρ.

ΜΑΣΤΕΥΩ, F. σω, quæro, perquiro, veſtigo, indago. Eur. apud Xen. μαστεύων ζῆν exp. cupiens: affectans Et cum accuſ. vt ἴχνια μαστεύειν & τὴν τροφὴν μαστεύειν. apud eundem. Xen. (Heſ.

Μαστευτής, οῦ, ὁ, inquiſitor, inueſtigator. Xen. Μαστήρ, idẽ.

Μαστύς, ύος, ἡ, veſtigatio, inquiſitio. ſchol. Apoll.

Μάστωρ, ορος, ὁ, quæſitor, ſeu inquiſitor. Μάστωρες fuiſſe dicuntur magiſtratus quidam de rebus publicis inquirendis.

Ματεύω, idem quod μαστεύω. Iliad. ξ. Ἐγγὺς ἀνὴρ, οὐ δηθὰ ματεύσομεν.

Μάτος, Hippocrati ἡ ζήτησις, inquiſitio, perquiſitio.

Ματῆσαι, τὸ ζητεῖν, quærere: vt eſt in lex. Gal.

Compoſita.

Αναμαστεύω, idem quod μαστεύω: vel diligenter quæro, perquiro, perueſtigo.

*Ἐκμαστεύω, exquiro, quæro, μαστεύω, Æſchyl.

Ἐπίμαστος, qui cibum quærit, mendicus. Od. υ.

Καταμαστεύω, idem. Syn. in ep. ad Pilæmen.

Ὑδρομαστευτής, aquarum inueſtigator.

Ὑδρομαστευτική, ſub. τέχνη, ars ſeu ſcientia indagandi aquas. Democr. Geopon. lib. 2.

ΜΑΣΤΙΞ, ιγος, ἡ, flagrum, flagellum, ſcutica. Odyſſ. ζ. ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ Ἡμιόνους. Plut. in apophth. μάστιξι ξαινόμενοι, qui ſcuticis cæduntur. ¶ Item, metaph. pœna ab irato nobis Deo immiſſa, ſeu vltio diuina: vt 1011
μάστιξ Διός, apud Hom. in nouo teſt. peculiariter etiam pro morbo: vt Marci c. 5. ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου dicitur mulieri quæ ſanguinis profluuio laborauerat. Dicitur & μάστις poeticè pro Μάστιξ, & datiuus μάστι pro μάστιτι, vt docet Euſt. Od. ο.

Μαστιγωτής, έως, ὁ, flagellator. Herodot.

Μαστιγίας, ου, ὁ, maſtigia, flagrio, verbero, qui verberib. & vibicibus inſcripta terga habet. Plut.

Μαστιγιάω, ῶ, verberibus indigeo. Poll.

Μαστιγόω, ῶ, flagello, flagris cędo ſeu verberibus. Luc.

Μαστιγοῦμαι, flagellor, vapulo. Plato de leg. lib. 8.

Μαστίγωσις, flagellatio.

Μαστιγώσιμος, verberibus dignus. Luc.

Μαστίω, & μαστίζω idem quod μαστιγόω. Hom. Plut.

Μάστιγμα, q. d. flagellamentum.

Compoſita.

Ἀμαστίγωτος, q. d. inflagellatus.

Ἀπομαστιγόω, flagello, vel vehementer flagello.

Διαμαστιγόω, idem.

Διαμαστίγωσις, dicitur de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianę. Plut.

Ὁμηρομάστιξ, dictus fuit Zoilus, quòd Homeri carmina reprehendendo eius formam læderet, atque adeò nomen eius velut vellicaret ac laceraret. Suid

Ὁμομαστιγίας q. d. conuerbero, i. ſocius verberum. Item conſeruus. Ariſtoph. in Ran.

Ῥητορομάστιξ, flagellum rhetorum.

ΜΑΣΤΙΧΗ, ης, ἡ, maſtiche, lentiſcina reſina. Dioſc.

Μαστίχινον ἔλαιον, oleum maſtichinum. Dioſc.

ΜΑΣΤΡΟΠΟΣ, ſiue μαστροπός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, leno, lena. Athen. lib. 10. τὰς μαστροπὰς τὰς εἰθισμένας προαγωγεύειν τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας.

Μαστροπεύω, ſiue Μαστροπεύω, perduco, ſeu produco, proſtituo. Xen. Item metaphoricè, in ſymp. οὐκοῦν σύ με μαστροπεύσεις πρὸς τὴν πόλιν ὅπως πράττω τὰ πολιτικὰ καὶ ἀεὶ ἀρέσκω αὐτῇ.

Μαστροπεία, ἡ, lenocinium. Plut.

Διαμαστροπεύω, (*decomp*) idem quod μαστροπεύω, produco, vel lenociniis concilio. Plut. in Cæſ.

ΜΑΣΧΑΛΗ, ης, ἡ, axilla, ala, armus. Xen. ¶ Eſt etiam proræ pars eo loco quo eſt τὸ τέρθρον quod vocatur ἀρτέμων. Heſych. ¶ Eidem Heſychio eſt etiam pars quędam folij oliuæ. Aliis quoque herbis tribui dicitur, eſſéque cauus ille inter caulem & ramulos anfractus, vnde ſinuatim noua proles egreditur. Latini itidem alas, vel ſinus appellare perhibentur. ¶ Item palmę virga, eidem Heſych. vnde μασχάλιον.

Μασχαλίς, axilla, ala. De arboribus etiam dici traditur, apud Theophr. hiſt. pl. 3.

Μασχαλίζω, obtrunco per ignominiam extremas partes corporis. Qui cędem aliquam patraſſent, μασχα-

λίζειν τὸν φονδυθέντα dicebantur quum ei extremas præcipue partes corporis amputantes, eóſque connectentes ſub axilla ferebant, vt qui putarent, defunctum ita mutilatum inualidum reddi ad ſe vlciſcendos Soph.

Μασχαλίσματα, dicuntur eiuſmodi ἀκρωτηριάσματα, quæ ſub axilla ferebantur. Suid.

Μασχαλιστήρ, lorum ad alligandum equos currui. Æſchyl. Herodotus ſub finem lib. 1. de Maſſag. μασχαλιστῆρας vocat vincula lata ſub axillis quæ ornatus cauſa gererentur, vt cingula. Vide Poll. lib. 5 cap 16.

Μασχάλιον ου. τό, caniſtrum palmeum, vel funis è palma. Heſych.

Compoſita.

1012 Ἀμφιμάσχαλος χιτών, tunica vtrinque manuleata: manicis nimirum ab vtraque axilla dependentibus, veſtis fuit ingenuorum. Ariſtoph. in Equit.

Ἀναμασχαλιστήρ ſub. κόσμος, mundus & ornamenta axillaria. Poll. l. 5 c. 16.

Ἑτερομάσχαλος, idem quod ἀμφιμάσχαλος. Poll.

Ἑτερομάσχαλος χιτών, altera tantùm parte manuleata tunica: veſtis fuit ſeruorum. Poll. Suid.

Πολυμάσχαλος, multas habens alas. Theophr.

Τραγομάσχαλος, cuius alæ hircum olent. Ariſtoph.

ΜΑΤΗΝ, (aduerb.) fruſtra, incaſſum, in vanum: vt μάτην πονεῖν fruſtra laborare. Æſchyl. Apud Plat. de leg. μάτην ἐστὶ πόνος, pro μάταιός ἐστι πόνος, vanus eſt labor, ſeu inanis. Sic Iſocr. μάτην ἐστὶ τὸ μεμνῆσθαι, pro μάταιόν ἐστι. ¶ Item abs re, ſine cauſa, temerè. Xen. Item falsò: vt in Epigr. Τρεῖς ἔχετας ἔλυσε μάτην, ὁ δὲ μῦθος ἀλᾶται. Dicitur μάταν Doricè pro μάτην.

Μάταιος, qui fruſtra fit, vanus, inanis, vt apud Platonẽ in Tim. μάταιος αὖ εἴη πόνος, fruſtra ſuſcipiatur labor. Dicitur & aliquis eſſe μάταιος, i. vanus, ineptus. Luc. Exponitur etiam futilis, apud Soph. Item pro eo ψευδής, ex prouerb Solomon.

Ματαίως vanè, ineptè, leuiter. Item pro μάτην. Plat. ματαίως λέγειν fruſtra verba facere.

Ματαιότης ητος ἡ vanitas. vt Epheſ. cap. 4. & apud Solom. ματαιότης ματαιοτήτων, vanitas vanitatum.

Ματαιολογοῦμαι, ineptè ago, & ſtultè: vt Reg. 1. 13.

*Ματαιοσύνη, idem quod ματαιότης, fatuitas, deſipientia Polemon.

Ματαΐζω, ineptio. Luc.

Ματάω, ῶ vanè tempus tero, ſegniter ago, vel ſegnis ſum. Il. ψ. Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγὸν οὐδ' ἐμάτησεν Ἴφθιμος Σθένελος.

Ματάζω, vana cogito ſeu inepta, ineptio. Soph.

Ματαΐζω idem quod ματάζω. Exp. &, vana iacto.

Ματαισμὸς, οῦ, ὁ, ſtolida actio, ſeu rerum ſtolidarum.

Ματία & Ionicè ματίη, idem quod ματαιότης. Odyſſ κ.

Compoſita.

Ἀποματαΐζω, idem quod ματαΐζω. Apud Herodot. in Eur. ἀπεματάϊσε, exp. Ineptè cauillatus eſt, ſeu ineptiuit, quidam exp. pepedit.

Ἐκματαιοῦσθαι vanum fieri.

Ἠλεμάταιος, idem quod μάταιος. Heſychius ex ἠλιὸς & μάταιος compoſitum eſſe ſcribit.

ΜΑΤΡΥΛΛΗ, ης, ἡ, lena, idem quod μαστροπός. Euſtath.

Ματρυλλεῖον ου τό, lupanar: locus in quo lenæ ſuas meretrices proſtituũt. Suidas ita vocari ait locũ in quo degentes vetulę ſuſcipiunt eos qui vino ſe ingurgitare vellent: ex hoc Menandri loco, οὐκ οἰμώξεται τοὺς τρεῖς ἐν ματρυλλείῳ τὸν βίον. Heſych. ſine diphthongo per ι habet μαβύλλιον.

ΜΑΧΛΟΣ ου ὁ καὶ ἡ, incontinens, libidinoſus, laſciuus. In epig. μάχλος ἐς ἄνδρας, virorum appetens Luc. de calumn. ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ἐπιβεβουλευμένος. Apud Heſych. inuenitur etiam μάχλης, pro μάχλος.

Μαχλοσύνη, ης, ἡ incontinentia, laſciuia. Il. ω.

Μαχλὰς, άδος ἡ, mulier laſciua & libidinoſa. Heſych. Item adiectiuè, apud Nonn. μαχλάδι χαίτῃ, molli & quaſi laſciuiam quandam redolente coma, vel etiam meretricia.

Μαχλὶς, ίδος, ἡ, eadem quæ μαχλάς. Heſych.

Μαχλάω, ῶ, vnde μαχλῶντες, apud Heſych. libidini indulgentes, ſcortantes.

ΜΑΧΟΜΑΙ, (F. μαχοῦμαι, item μαχήσομαι & μαχέσομαι, Præ. μεμάχημαι à μαχέομαι,) pugno, prælior, bellum gero. Ilia. α. ἡ αἰεὶ ἔχεσιν ἶφι μάχεσθαι. Demoſth. μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις. Xen. λιμῷ καὶ ῥίγει μάχεσθαι. Dicitur etiam μάχομαι πρός σε. apud Iſocr. in Panegy. & in Hell. encom. Item cum variis præpoſitionibus: vt Il. γ. ἐγχείῃσι μαχέονται περὶ σεῖο Ibidem μάχεσθ' ἀμφ' Ἑλένῃ. Xenoph. pæd. 5 μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς χώρας. Interdum datiuo perſonæ additur accuſatiuus rei: 1013 vt Ariſtoph. μάχομαί σοι παγκράτιον. Generaliter etiam ſumitur μάχεσθαι, pro contendere, rixari, altercari. Iliad. α. Ὣς τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσιν Ἀνστήτην. Μαχόμενα dicuntur etiam pugnantia, repugnantia, contraria.

Μαχέομαι, οῦμαι (apud poet.) idem quod μάχομαι: vnde μαχέοιτο & μαχέοιντο, apud Hom. F. μαχήσομαι & μαχέσομαι. Pr. μεμάχημαι, in proſa etiam viitata.

Μαχήμων ονος ὁ καὶ ἡ, pugnax.

Μαχησμὸς, οῦ, ὁ, pugna, prælium: ex Γαλεομυομ.

Μαχητὴς οῦ ὁ, pugnator, bellator, ſeu pugnax, bellicoſus. Iliad. ε & alibi.

Μαχητὸς, oppugnabilis ſeu expugnabilis. Od. μ.

Μαχητικὸς, pugnax, ſeu ad pugnandum propenſus. Ariſtot.

Μάχη ης ἡ, pugna, conflictus, præliũ. Hom. Xen. & alij. Item contentio, altercatio Plat.

Μάχιμος ου. ὁ καὶ ἡ, pugnax, bellicoſus Plut. in Alex. Item ad pugnam aptus Ariſtot. Plut.

Μαχάω ῶ, pugnare cupio, pugnare volo. Heſych.

Μάχαιρα ας ἡ, culter, ſica, breuis gladius: aut etiam ſimpliciter, gladius, enſis, apud Polyb. Plutarch. & Xen. Tribuitur interdum tonſoribus: vnde κείρεσθαι διπλῇ μαχαίρᾳ, apud Poll. & μάχαιραν κουρικήν, apud Plut. in Dion. pro nouacula. Apud Plat. pol. l. 1. ſcribitur ſarmenta vineę poſſe abſcindi μαχαίρᾳ, ſerra.

Μαχαιρωτὸς πρίων, q. d. ad formam machæræ facta.

Μαχαίριον ου τό, cultellus, gladiolus. Dem. Phal. Item μαχαίρια, aſſa nucleorum perſicorum. Gal.

Μαχαιρὶς ίδος, ἡ, idem quod μάχαιρα. Tribuitur plerunque chirurgis & tõſoribus. Μαχαιρίδες, forcipes.

Μαχαιρίδιον, gladiolus.

Μαχαιρώνιον, herba quæ & ξιφίον & Lat. gladiolus.

Compoſita, ac primùm cum præpoſ.

Ἀμφιμάχητος ου. ὁ καὶ ἡ, de quo pugnatur ſeu pugnãdum eſt, excellens. Soph.

Ἀναμάχομαι rurſum pugno, prælium inſtauro. Item rependo ſeu compenſo, apud Ariſtot. de gen. anim. ἀναμάχεται ἡ φύσις τῷ πλήθει τὴν φθοράν.

Ἀντιμάχομαι pugno aduerſus aliquem. Item repugno, aduerſor. Alexand. Aphr.

Ἀντιμάχησις εως ἡ, repugnatio aduerſus aliquem.

Ἀντίμαχος, q. d. qui pugnat aduerſus aliquem.

Ἀπομάχομαι, propugno, propulſo hoſtes, pugnam ſuſtineo, apud Arrian. & Xen. pæd. 5.

Ἀπόμαχος, ου ὁ καὶ ἡ, q. d qui eſt extra pugnam, ὁ ἀπὸ μάχης, cauſarius, pugnę inutilis, iam inutilis bello, apud Xen. Ælian. & Arrian. l. 2.

Διαμάχομαι, depugno, acriter pugno. Ariſt. in Pluto. Xen. pæd. 3. Interdum cum præpoſitione: vt Plat. de repub. ὑπὲρ τῆς οὐσίας διαμαχεῖται τοῖς ἐπιοῦσι. Apud Demoſth. διαμάχομαι πρὸς τοῦτο, pugno aduerſus hanc

rem,

rem, repugno ſeu refragor huic rei. Interdum ſine præpoſ.apud Eurip.διαμάχομαι τὸ μὴ θανεῖν. Et cum infinit.apud Plut.pol.2.

Διαμάχη,pugnatio,pugna ſeu depugnatio.

Επίμαχος,oppugnabilis ſeu expugnabilis.Thuc. Item actiue pro eo qui auxiliatur in pugna.Heſych.

Επιμαχία, ſocietas belli in propulſanda iniuria, non item in inferenda. Thucyd. Exponitur & , ſocietas ſubſidiaria & ſuppetiarum cauſa inſtituta.

Επιμαχέω,fero auxilium.Ammon.

* Επιμάχιμος, oppugnabilis,expugnatu facilis.Arrian.

Καταμάχομαι, expugno,vinco.Pauſan.Eliac.l.2.

Decomp. Ακαταμάχητος,inexpugnabilis.

Δυσκαταμάχητος,vix expugnabilis.

Περιμάχητος,de quo aliqui inter ſe pugnant ſeu certãt, qui magna contentione expetitur.Sic Iſocr.Helenam vocauit περιμάχητον,de qua tam diu pugnatum eſt,& quæ digna iudicata eſt de qua pugnaretur.

* Περιμάχιμος,idem quod περιμάχητος,qui magna contentione expetitur.Plut.

* Απεριμάχητος,expers belli vel pugnæ.

Προμάχομαι,propugno.vt προμάχομαί σοι.Ariſtoph.

Πρόμαχος,ου,ὁ καὶ ἡ, qui pugnam init in prima acie,anteſignanus.Ilia.γ.Plut.in Othon.Item propugnator, apud Herodian l.8. Hinc quidam volunt per ſyncopen eſſe factum nomen Πρόμος, quod idem ſignif.Il. γ. Φαίνετε ἀρισῆα πρόμον ἔμμεναι, anteſignanum fortiſſimum.

προμαχέω,ῶ,in prima acie pugno.Hom.Item propugno.Herodian.6.

προμαχίζω.Idem.Il.γ.

προμαχών,ῶνος,ὁ,propugnaculum.

Προμαχεών,ῶνος,ὁ,idem.Herodot.

Προσμάχομαι,pugno vel oppugno.Plut. Apud Plat.de leg. προσμάχομαί σοι,pro μάχομαι.

Απρόσμαχος, (*decomp.*) aduerſus quem pugnare tutum non eſt:inexpugnabilis,inuictus.Suid.

1014 Συμμάχομαι,ſimul pugno,ſocius ſum pugnæ.Item pro συμμαχῶ,cum dat.apud Thuc.

Σύμμαχος , pugnæ ſocius ſeu belli, auxiliator in pugna,commilito:item fœderatus.Xen.Plat.&c. Σύμμαχοι, ſæpe exp.ſimpl.ſocij:vt apud Thucyd.in fœm.gen.dicitur συμμαχὶς, vt συμμαχὶς πόλις, vrbs ſocia vel fœderata.Thuc.l.1.

Συμμαχία,ſocietas in bello.Frequenter pro ipſo fœdere ſocietatis ſeu conſociationis armorum : vnde ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι πρός τινα,& ξυμμαχίαν συντίθεσθαί τινι,apud Thuc.lib.3.

Συμμαχικὸς, ſocialis,vt συμμαχικὸς πόλεμος,& ξυμμαχικοὶ θεοὶ,apud Thuc.

Συμμαχέω,ῶ,pugnę ſum ſocius,in bello gerendo adiuuo.Plut.de Herod. Interdũ ponitur pro ſto à partibus alicuius,defendo,tueor.

Συμμαχοῦμαι , ſocios belli habeo , in bello gerendo adiuuor:apud Luc.

Decomp. Επισυμμαχία, ius contrahendi ſocietatem mutuò,in epiſt.Philip apud Dem.

Φιλοσύμμαχος , amans ſuorum commilitonum : aut qui ſe libenter belli ſocium adiungit.

Υπερμάχομαι,propugno,defendo,vnde fut ὑπερμαχοῦμαι, Suid.

Υπέρμαχος , qui pro quopiam pugnat, propugnator, qui & πρόμαχος,ex lib.ſapient.c.15.& fœm.gen.in Epigr. ὑπέρμαχος ἀστοῖς.

Υπερμαχέω,ῶ,propugno,pugno pro aliquo.Plut. ὑπερμαχεῖν τοῦ Πεισιστράτου.Et cum accuſ.apud Luc.

*Υπερμαχητικὸς,defẽſiuus,propugnatiuus:ex Met.Pyth.

Compoſita ſine præpoſitione partim ex μάχομαι, partim ex μάχη.

Αγχίμαχος,ου,ὁ καὶ ἡ,apud Suid.& ἀγχέμαχος apud ceteros, mutato ι in ε, euphoniæ gratia, vt Etym.ait : cominus pugnam iniens.Iliad.ν.& ἀγχέμαχα ὅπλα,arma quibus cominus pugnatur,apud Xen.pæd.7.

Αγχιμαχητὴς,οῦ,ὁ,qui cominus præliatur ſeu præliari ſolet.Ex .&,pugna ſtataria præſtans.Il.ϐ.

Αελλομάχος , cum procella ſeu procellis pugnans : vt κέρδος ἀελλομάχον,lucrum cuius gratia cum procellis certandum eſt,in anthol.epigr.l.3.

Αερομαχέω, aeriam quandam pugnam pugno : vel, in aere pugno.

Αερομαχία , aeria pugna,i.inanis quædam & imaginaria.Item pugna in aere,apud Luc.

Αἱρεσιομάχος,hæreſis(i.ſectæ)propugnator.Phil.

Ακαματομάχης,ου,ὁ,pugna indefeſſus.Pind.

Αλκίμαχος , ſtrenuus in pugna , vel ſtrenuè pugnans. quaſi ἀλκὶ μαχόμενος , ex anthol. epigr. ἀλκιμάχας Παλλάδος,ſtrenuæ Palladis.

Αμαχος, pugna carens, de quo non pugnatur ſeu contenditur. Item ἄμαχοι,qui pugna abſtinent,qui non pugnant. Item ἄμαχος, pugna inſuperabilis,inexpugnabilis.Plat.in Charm.Legitur & ſuperl.ἀμαχώτατος ἀνταγωνιστὴς,apud Plut.Item,ἄμαχον,quod fieri non poteſt, eſtque velut quantolibet labore inexpugnabile,vt apud Pind. ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος. ¶ Αμαχον κάλλος.Ælian.apud Suid.incõparabilis pulchritudo.ἄμαχον πλῆθος,immenſa multitudo.

Αμαχεὶ, abſque pugna,abſque prælio. Xen.pæd.3.& Hellen 7.Item abſque controuerſia,apud Plut.

Αμάχως, idem quod ἀμαχεὶ,apud Suid.

Αμαχητὶ,idem quod ἀμαχεὶ,apud Thuc.l.4.

Ανδρομάχος, cum viris vel cum viro decertans:in Anthol.epig. ἀνδρομάχοις χερσί.

Αξιόμαχος,in pugna æquiparans alium,vel qui par eſt conſerendæ pugnę. Item dignus qui pugnam ineat ſeu committat cum aliquo. Interdum cum dat. vt apud Thuc.& Plut.Interdum cum πρὸς,vt apud Pauſ.

Απειρομάχης,pugnandi imperitus.

Αρισομάχος, ſtrenuus pugnator.Pind.

Αὐτομαχεῖν,per ſe pugnare,non per alium.Heſych.

Αψιμάχος,q.d.pugnam leuiter attingens.Exponitur etiam veles,apud Polyb.

Αψιμαχία, velitaris pugna, velitatio. Tranfertur & ad quaſlibet rixas.

Αψιμάχως,pugna velitari,velitando.Dion.Halic.

Αψιμαχέω,ῶ,velitor,proludo ad pugnam. Exponitur etiam,prœlium confero,apud Plut.

Βιήμαχος,vi & robore,non arte pugnans.

Βιαιομάχας , violentus pugnator , vel etiam qui vi ac robore corporis in pugna certat non dolis.

Βιαιομαχῶ , vi roboréque corporis pugno , non arte doliſque & ſtratagematicis aſtutiis.Polyb.l.5

Γιγαντομαχία,pugna ſeu bellum gigantum.Plat.

Γνωσιμαχεῖν,dicitur propriè ſignificare noſſe vires ſuas infirmas & aduerſariorum robur, ac demum pœnitere ſeu reſipiſcere. Quidam exponunt repugnare priori ſuę ſententię & eam pręcedente quadam animi quaſi lucta mutare.Apud Herod.Pauſan.& Iſocr.

Γροσφομάχος, qui γρόσφοις pugnat,id eſt eo teli genere quod γρόσφος dicitur.

Διμάχαι,q.d.duplicem pugnam committentes : qui pro loco vel equites vel pedites erant. Poll.

Δορύμαχος,haſta pugnans.Plut de aud poëm.

Δύσμαχος,vix expugnabilis.Herodian.

δυσμαχέω,ῶ,acriter reſiſto:ita vt vix ſim expugnabilis. Plut.

δυσμάχητος,idem quod δύσμαχος.

Εγρεμάχος,pugnam excitans,vel ad pugnam.

Ενδομάχης,domi pugnans.Pind.

Εὐθυμάχος, qui rectà in aciem prodit,nec diuerticula quærit. Exponitur etiam,tumultuariè pugnans,item bellicoſus,in Epigram.

Εὐθυμαχία,tumultuarium bellum & repentinum.

Ζυγομαχέω,ῶ, iurgor, rixor, diſſentio: propriè, iurgor cum domeſticis & familiaribus: metaphora ſumpta à bobus.Plut.in Caton.πρὸς οἰκέτίω ζυγομαχεῖν.
Θεομάχος,Deo repugnans.Act.apoſt.c.5.
Θεομαχία, deorum pugna. Θειμάχος & θειμαχία, poetica ſunt pro iiſdem.
Θεομαχέω,ῶ,cum Deo pugno.Deo repugno.Plut.
Θηριομάχος, qui cum fera ſeu feris, vel belluis pugnat, ferarum oppugnator.Luc.in Lexiph.
Θηριομαχέω,ῶ,cum belluis depugno.
Θρασυμάχος,audax in pugna.Pind.
Θυμομαχέω,ῶ,infenſo animo bellum gero.Plut.
Θωρακομάχος,qui thorace indutus pugnat. Θωρακόμαχος,exp.penula militaris.
Ιθυμαχία,recta pugna,i.ex aperto conſerta.Herod.
Ιπποόμαχος,ex equo pugnans.Luc.
Ιπποομαχέω,ῶ,ex equo pugno.Xen.
Ιπποομαχία,pugna equeſtris.Thuc.l.2.
Ισόμαχοι,pares & æquales in pugna.
1015 Κακομαχέω,ῶ, malitioſè pugno, dolo malo vtor inter pugnandum.Luc.ἑώρα κακομαχοιῶντας.
Κενταυρομαχία,Centaurorum pugna,vel immanis pugna,qualis Centaurorum eſt.
Κρατησίμαχος,in pugnis victorioſus.Pind.
Κριομαχία,arietum pugna,in ſat.Varr.apud Gell.
Κυνομαχέω,ῶ, cum canibus ſeu aduerſus canes pugno.
Κωρυκομαχία,pugna ſeu luſus qui folle fit.Hippocr.
Λεοντομάχος,qui cum leone pugnat.Theocr.
Λογομάχος, qui verbis pugnat, qui contentione verborum delectatur,argutator.Greg.
Λογομαχία, pugna quæ committitur verbis, loquax contentio.Exponitur etiam,rixa.
Λογομαχέω,ῶ,verbis pugno,rixor.Dion.Areop.
Λυσιμάχιον,ου,τὸ, Lyſimachium: herba quædam,de qua Dioſc.lib.4.c.3.Plin.lib.25.c.7.dicit vim eius tantam eſſe vt iumentis diſcordantibus iugo impoſita aſperitatem cohibeat: vnde videtur innuere dictam παρὰ τὸ τὰς μάχας λύειν: ibidem tamen à Lyſimacho inuentore nomen retinere ſcribit.
Μαχαιρομαχέω,ῶ,machæra pugno,ſeu certo.Polyb.
Μηλομαχία,malis commiſſa pugna,ſeu pomis.Euſt.
Μονομάχος,ſingulari certamine pugnans,gladiator.Herodian.l.1.& Luc.in Dem.
Μονομαχία,ſingulare certamen,duellum,gladiatoris cum gladiatore congreſſus.Luc.
Μονομαχέω,ῶ,ſingulari certamine pugno.Plut.
Decomp. Καταμονομαχέω, ῶ, ſingulari certamine vinco ſeu ſupero.Plut.in Theſeo.
Διαμονομαχέω,ῶ,ſingulari certamine decerno.Plut.
Ναυμάχης,ου,ὁ,& ναυμάχος,è naui dimicans,nauale prælium committens.Chryſoſt.& Suid. Ναύμαχος, quo dimicatur ex nauibus,nauali prælio aptus.Il.ο. μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι.
Ναυμαχία, certamen ſeu prælium nauale,pugna naualis.Thuc.Plut.Dem.Ariſtot.
Ναυμάχιον, mulcta quam perſoluit is qui prælio nauali non interfuit,apud Suid. (Xenoph.
Ναυμαχέω, prælio nauali confligo. Et ſimp.pugno.
Ναυμαχησείω, nauale certamen inire geſtio, nauali prælio concurrere cupio.Thuc.
Decomp. Αναυμάχιον,dicebatur deſertio pugnę naualis, i.quum quis ad nauale prælium non venerat vt debebat.Poll.
Διαναυμαχέω,nauali prælio decerto.Iſocr.
Εγναυμαχέω,pugna nauali dimico in.
Καταναυμαχέω, nauali prælio oppugno: vel nauali prælio ſupero aut expugno.Suid.
1016 Προναυμαχέω, nauale certamen auſpicor, vel etiam nauali certamine propugno.Herodot.
Συναυμαχέω,vnà nauali prælio decerto.
Νυκτομαχία,pugna nocturna.Plut.
Νυκτομαχέω,noctu pugno.Oppian.
Οδοντομάχης,ου,ὁ,dentibus pugnans.Euſt.
Οπλομάχος,qui armis decertat ſeu pugnat,bellator armatus.Polyb.
Οπλομαχία, pugna ſeu certamen quo armis decertatur.Eſt & genus exercitij.
Οπλομαχέω,armis pugno vel decerto.Plut.
Οστομαχία,vel ὀστομάχιον,oſſiculorum certamen,ſeu ludus.Auſon.in ep.ad Paulin.
Οφιομάχος, qui ſerpentes oppugnat. Heſych. eſt locuſtarum genus non habens lanas, pro quo Suidas dicit ὀφιομάχης.
Παμμάχος,qui omni pugnæ genere certat.
παμμάχιον,q.d.certatio omni pugnę genere.
Πεζομαχέω, ῶ, pedeſtri prælio certo,ſeu terreſtri, ſum pedes.Thuc.
Πεζομαχία,pugna pedeſtris,ſeu terreſtris.
Πυγμάχος,pugil,pugilatu decertans cum aliquo.Od.θ.
πυγμαχία,pugilatio,pugilatus.Il.ψ.
πυγμαχέω,pugilatu decerto.Apollon.
Πυργομαχέω,ῶ,è turri pugno.Xen.
Πυρίμαχος, feruens in pugna: qui tam acriter depugnat, vt ei reſiſti nequeat, non magis quàm igni furenti. Heſych. Sic dicitur etiam lapis quidam ea de cauſa (vt putatur) quòd ab igni expugnetur,ipſa nimirum τήκει.Ariſtot.meteor.c.6.
Σκιαμαχέω,ῶ, pugno cum vmbra: *& ex conſequenti* inaniter laboro.Plat.
Σκιαμαχία, dimicatio eiuſmodi quæ cum vmbra fit non repugnante vllo aduerſario. Σκιομαχία,pro eodem.
Σφαιρομαχέω,ῶ,pila certo,pila pugno.
Σφαιρομαχία, pugna pilaris, pugna illa qua certatur pila: propriè de pugilum certamine quod committebant plumbeis pilis inſutis loro bubulo.Accipitur & pro pilari luſione Poll.lib.3.ex Ariſtomene.
Τειχόμαχος ſiue τειχομάχης,ου,ὁ,muri oppugnator,apud Ariſtoph.& Chryſoſt.
Τειχομαχέω,ῶ,murum oppugno.Thuc.
Τειχομαχία,muri oppugnatio.
Τηλέμαχος,eminus pugnans: vt qui iaculis & tormentis pugnat.Luc.in Lexiph.
Τοπομαχέω,ῶ, variis in locis prælio,i.modò hoc,modò illo in loco: *prout hoſti iniquum eſſe video: aut etiam prout ab hoſte laceſſor.* Exponitur etiam,per locos oppugno, non aperta acie. Plut.in Demetr.ἐμπεδῶς πολιορκῶν καὶ τοπομαχῶν.
Υπνομαχέω,ῶ,cum ſomno pugno.
Φιλομαχέω,ῶ, appeto pugnam,cupidè pugno,feruidè & incautè prælior.Plut.
Φυγόμαχος,qui detrectat pugnam,fugax.Simonid.
Φυγομαχέω,ῶ, fugio pugnam, detrecto pugnam. Item ceſſim eo.
Φωνομαχέω,ῶ,de vocibus,aut de verbis pugno.
Χειρομάχος,manibus pugnans.Euſt.ex Athen.χειρομάχα πλῆθος, ſt vulgus manu victum quæritans.
Χριστομάχος,Chriſti oppugnator.Baſil.
Ψυχομαχέω,ῶ, ad extremum vſque ſpiritum depugno. Polyb.de Carthag.
Ψυχομαχία,eiuſmodi animoſa contentio,acris ac vehemens dimicatio: vel ad extremum vſque ſpiritum producta acris dimicatio.Idem.

Compoſita ex μάχαιρα.

Εγγαστριμάχαιραν, appellauit Hipponax Hippomedontem quendam vorantem κατὰ κόσμον. 1017
Ξιφομάχαιρα,ἡ,enſis,magnus gladius.Heſych.
Ξυλομάχαιρα,enſis ligneus.Poll.
Σκολομαχαίριον,ου,τὸ,ferramentum chirurgicum,ad paxilli figuram accedens, vt ratio nominis loquitur: cuius in excidendis radicitùs verrucis formicíſque vſus erat.

ΜΑΨ,fruſtra,incaſſum,μάτην.Il.υ.
Μαψίδι@,inanis,vanus:μάται@.Heſych.
Μαψιδίως,inaniter,vanè,incaſſum,fruſtra.Od.ξ.μαψιδίως ψεύδεσθαι.
Μάψωτος,apud Heſych.idem quod μάται@.

ΜΑΩ,ῶ,vehementer cupio,ſupra modum cupio. Exponitur etiam præſenti animo cupio, flagro cupiditate. Poeticum eſt, à quo hæc deriuat tempora Euſtath. μέμαμεν & μέμασαν, & μέμαα,vnde μεμαώς: item μεμακώς, à quo fœm.g μεμακυῖα. Dicit autem μέμαμεν factum eſſe per ſyncopen ex μεμάκαμεν: quod præt. perf. habet ſignificationem præſentis,& alia quędam.Iliad ν.ἐν δ᾽ ἄρα θυμὸς Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν, ardenter cupiebant. Frequenti eſt in vſu participium μεμαώς pręſentis itidem ſignificationem habens *pro*, prono inclinatóque animo cupiens,promptus. Il φ.Ἀλλ᾽ ἐπὶ οἱ μεμαώς.Et cum genit.vt Il.ε.μεμαυῖα ἔριδος. ¶Μάω,ab Euſtathio exp. etiam ζητῶ,quero.

¶*Deriuata ex μάω,i.cupio,&c.*

Μαιμάω, idem quod μάω,& ex eo deriuatum, vt tradit Euſtath. Iliad.ε. μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ. Et cum genit. apud Sophoclem in Aiace, ἐπέχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου ¶Μαιμᾶν eſt etiam impetu ferri,vel furibundo impetu ferri.Suid. ex Epigram. & ex Herodoto.
Μαιμάσσω,idem quod pręcedens:vnde μαιμάσσει, apud Heſych περιθυμεῖται.
Μαιμάκτης, ου, ὁ, furore percitus. Harpocr. ex Lyſimachide. Item contraria ſignificatione. Heſychio eſt μειλίχι@,καθάρσι@.Plut.in lib περὶ ἀοργ. διὸ καὶ τὸ θεῶν τὸν βασιλέα μειλίχιον, Ἀθηναῖοι δὲ μαιμάκτην(οἶμαι)καλοῦσι.
Μαιμακτηριών, dicitur quintus menſis apud Athenienſes, ἀπὸ τοῦ Διὸς μαιμάκτου. Harpocr.ex Lyſimachide de menſibus Athenienſium. In lexico Suidæ dicitur eſſe Ianuarius. A Bœotis Alalcomenius dicitur:vt Plut.docet.
Μαίμαξ,turbulentus,impetuoſus.Heſych.
Μαιμώω, idem quod μαιμάω,impetu feror.Iliad.ο. Αἰχμὴ δὲ στέρνοισι διέσσυτο μαιμώωσα. Item cupio,vel inhio:apud Apollon.Arg.l.2 cum genit.
Μαιμώσσω,cupio,impetu feror.Nicand.
Μαίομαι, idem quod μάω & μαιμάω, cupio, geſtio,ἐπιμῶμαι,προθυμοῦμαι.Apollon. Item pro ζητῶ,quæro. Μαίω autem Euſt. προθυμοποιῶ, promptum & alacrem reddo,inſtigo,incito.

Compoſita à μάω,μαιμάω & μαίομαι.

Ἀναμαιμάω,ſurſum deorſúmque impetu furibundo feror,vel furo per.Il.υ.
Ἐμμεμαώς, gliſcens, cupiens. Heſiod. in aſp.(de petra prægrandi è loco decliui auulſa.)Μακρὰ δ᾽ ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται,ἡ δέ τ᾽ ἀπηχὴ Ἔρχεται ἐμμεμακυῖα, gliſcens & vlterius pergere cupiens. Sæpius ſignificat, ira accenſus,iracundo impetu concitatus.Ili.ε.αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε.
Ἐπιμαίομαι,inſtigo,incito, προθυμοποιῶ.Iliad θ.μάστιγι ἐπιμαίεται ἵππους.Item cupio,percipio ἐφίεμαι Ilia.κ. μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός. Vide & in μάω,id eſt quæro.

¶*Deriuata à μάω,i.quæro.*

Μῶσθαι, dicitur eſſe Laconicum pro ζητεῖν καὶ πολυπραγμονεῖν Heſych.
Μάστωρ·ορος·ὁ,quæſitor,ſeu inquiſitor.
Μαιμώμεν@,quærens,ζητῶν Heſych.
Μαίω quæro,ſcrutor.Euſt.Μαίομαι,idem.Odyſſ.ν.Μαιομένη κευθμῶνας,ἀνὰ σπέ@,latebras quęrens.Sic apud Plat.in Crat. Socrati quærenti μαίεσθαι οὖν καλεῖς τί; Hermogenes reſpondet,ἔγωγε τὸ ζητεῖν.

Compoſita.

Ἐπιμαίομαι, Euſtathius annotat accipi communi lingua pro ζητῶ,aliàs *pro*,contrecto, palpo,tactu exploro:vt Il.ε.μάστιγι ἐπιμαίεσθαι ἵππους. Od.ι.οἰῶν ἐπεμαίετο νῶτα.
Καταμώσας, apud Hippocratem expon. comparatus ad quęrendum. 1018

ΜΕΓΑΙΡΩ, inuideo, φθονῶ.Iliad.δ. Τάων οὔτοι ἐγὼ πρόσθ᾽ ἵσταμαι,οὐδὲ μεγαίρω. Et cum infinitiuo.Od α. μνηστῆρας ἀγήνορας οὔτι μεγαίρω Ἔρδειν ἔργα βίαια κακορραφίῃσι νόοιο, non equidem inuideo procis quòd, Cum datiuo perſ. & genit. rei Apoll. Rhod. ἐμέγηρε μοι τόκοιο, partum mihi inuidit. ¶Item curo,reſpecto,Od.θ.οὔτι μεγαίρω Πάντων Φαιήκων.¶Ab Heſych. Exponitur etiam priuo,orbo.
Μεγαίρομαι,inuideor:in Epigr.
Μέγαρσις,εως ἡ,inuidia:φθόν@.Heſych.
Μεγαρτὸς,inuidioſus:eidem.Heſych.
Ἀμέγαρτος, (*comp.*) inuidia carens:ἄφθον@ Od.φ.Item multus, & magnus, κατ᾽ ἀντίφρασιν τοῦ ἄξιον φθόνου Α᾽ ἀμέγαρτον ὄφελλε,apud Etym.

ΜΕΓΑΣ, (genit. μεγάλου, dat. μεγάλῳ, irreg. tanquam à μεγάλ@ accuſat. μέγαν. Fœm. gen. μεγάλη. Neutr. μέγα) magnus, ingens:vt μέγας σῦς,μέγας βοῦς, μέγας ἀνὴρ μέγα δῶμα. Apud Homer. Ab Hippocrate μέγας δάκτυλ@ vocatur pollex. Interdum exponitur,magnus, vehemens, violentus,atrox:vt μέγας χειμὼν μέγα κῦμα,μέγας Ζέφυρος. Interdum dicitur μέγας habita ratione potentiæ: vt μέγας Ζεὺς μέγας βασιλεύς. Sic μεγάλους ποιῆσαι, apud Xenoph.Hellen ε. Μέγα interdum variis verbis iungitur:vt apud Plat. de rep.lib.5.μέγα φέρει,magni refert. Μέγα ποιοῦμαι, cum infinit.apud Xenoph.pæd.5.magni facio,magni æſtimo. Interdum μέγα ponitur aduerbialiter, pro μεγάλως: vt apud Xenoph. μέγα εὐδαίμονας γενέσθαι, & μέγα βεβλάφθαι, ſic μέγα δύνασθαι,ſeu μέγα δυνάμεν@. Et cum comparat.aut ſuperl.vt μέγ᾽ ἀμείνονες:& μέγ᾽ ἄριστος, multò præſtantiores, longè præſtantiſſimus.
*Ὑπέρμεγας, valde magnus,vel ὑπέρμεγα, valde magnum.Lucian.
Comparat.eſt irreg. μείζων,maior Superl.μέγιστος, maximus.
Μεγάλως,magnificè: apud Demetr.Phaler.Item valdè, vehementer. Pro μεγάλως dicitur etiam μεγαλωστί, addita particula τι,vt in νεωστί.
Μεγαλίζω magnificè effero,extollo.
Μεγαλίζομαι,magnificè efferor,ſuperbio.Ili.κ.
Μεγαλύνω,interdum idem quod μεγαλίζω:vt μεγαλύνειν ἑαυτόν.Xen.efferre ſeſe. Frequenter ponitur *pro*, extollo verbis,prædico.Thucy.Item magnum,*id eſt*, potentem reddo:apud Thuc.
Μεγαλεῖ@,ου,ὁ, magnificus,venerandus,ſublimis.Xen. Τὸ μεγαλεῖον, magnificentia,maieſtas.Greg.
Μεγαλείως,magnificè. Apud Polyb.μεγαλείως ἐχάρησαν,exp.magnoperè gauiſi ſunt.
Μεγαλειότης ητος, ἡ,magnificentia:item maieſtas apud Lucam & Petr.ep.2.c.1.
Μέγεθος,ε@,τὸ, magnitudo. Luc. ¶Item proceritas. Theophr.¶Μέγεθ@,ſeu μέγεθ@ σώματ@,ſtatura, Hippocr.Herodian.Homer.Odyſſ ε.& ζ. ¶Item magnitudo, vehementia.Plat. ¶Item grauitas,maieſtas ſeu magnanimus, magnitudo animi.Plutarch.in Alex. ¶Item dignitas, amplitudo, ἀξίωμα.Ariſtot. poll.5. ¶Item μέγεθος τοῦ λόγου ſeu μέγεθος,apud Demetr.Phal.Hermog.Dion. Longin.grandiloquentia, granditas orationis.
Μέγαθος,Ionicè pro μέγεθος,magnitudo,ex Herodo. Et μεγάθεες ποταμοί,ex eodem,i.magni.
Μεγεθύνω, magnitudinem tribuo, maiorem reddo

Item amplifico. Alex. Aphr. problem lib. 2.

Μεγεθύνομαι, magnus reddor, creſco, increſco, maior fio.

Μείζων, maior, amplior, procerior. Interdum præſtantior: item potentior. Aliis etiam modis pro loco exponi poteſt. Thucyd. Xenoph. Plutarch. &c. Ponitur & μέζων Ionicè pro μείζων, apud Herodot. & Hippocr.

Μειζόνως, maiorem in modum, magis, amplius. Thuc. Plat. Et pro eodem μεζόνως Ionicè.

1019 Μέγιστος, ου, ὁ, maximus, ampliſſimus, potentiſſimus, proceriſſimus. Hom Thuc. Plut &c.

Μέγιστον, aduerb. maximè, plurimùm, admodum. Plat.

Μεγιστᾶν, ᾶνος ὁ, vel potius in plur. μεγιστᾶνες, magiſtanes. Exponitur etiam primates: item proceres. Danielis cap. 3. Marc. cap. 6. & apud Alex. Aphr. in top.

Μέγαρον, ου, τὸ, domus, domicilium: propriè domus ampla, auguſtum ædificium. Odyſſ υ. Ponitur etiam pro dei ęde ſeu fano, apud Suid. Et generaliter pro quauis domo. Ilia ζ Dicitur accipi & pro ſtabulo, in Epigr.

Compoſita ex μέγεθος.

Ἀμεγέθης, εος, ὁ καὶ ἡ, magnitudine carens: non magnus.

Ἑτερομεγεθεῖν, inęqualiter creſcere. Artemidor.

Εὐμεγέθης, q. d. magnitudine bene inſtructus, cui magnitudo non deeſt. Item valdè magnus, ingens.

Κατευμεγεθεῖν, ſuperiorem eſſe, dominari. Suid.

Ἰσομεγέθης, æquè magnus.

Παμμεγέθης, q. d omnium magnus. Xen. παμμέγιστος, omnino maximus.

Ὑπερμεγέθης, ſupra modum magnus, vel ſupra quàm dici poſſit immenſus. Xenoph.

Ὑπερμεγάθεες, ſupra modum magni, ingentes.

ΜΕΔΙΜΝΟΣ, ου, ὁ, medimnus: menſura aridorum Attica, quæ continet chœnica quadraginta octo: vt Suidas & alij ante eum tradidere. Eſt & Μακεδονικὸς μέδιμνος, apud Ariſtot. hiſt. an l. 8. Nota eius fuit μ cum ε ſupra poſito.

Μεδιμναῖος, medimnum æquans. Heſych.

Compoſita.

Διμέδιμνον, exp. menſura capiens duos modios. Heſych.

Ἡμιμέδιμνος, ſemimedimnus, dimidia medimni pars, menſura 24 chœnicum. Poll. lib. 4.

Πολυμέδιμνος, multis medimnis abundans. Cereris epith. apud Pind.

Πεντακοσιομέδιμνος, qui quingentorum medimnorum eſt. Poll. At πεντακοσιομέδιμνοι, apud Thuc. exp. qui quingenis medimnis cenſi erant. Et πεντακοσιομέδιμνος, apud Syneſ. qui ex fructibus reficit medimnos quingentos.

ΜΕΔΩ, impero, imperium teneo. Frequens eſt particip. μέδων, regnator, imperator, præfectus. Il. β. Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. ¶ Expon. etiam, curo, curam gero, φροντίζω.

Μέδομαι, idem quod μέδω, regno, impero, apud Heſyc. Item curo, curam gero, ſæpe apud Hom. vt Odyſſ. γ. νόστου μεδώμεθα.

Μεδέω, idem quod μέδω. Ili. γ Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων

Μεδδύω, apud Heſ. idem quod μέδω ſeu μεδέω.

Compoſita.

Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, mari imperans, epith. Neptuni.

Εὐρυμέδων, latè regnans, latè rex. Hom.

Παμμεδέων, omnibus imperans, omnium rector. Sic fœm. gen. παμμεδέουσα.

Ποντομέδων, idem quod ἁλιμέδων, in Epigr.

Ὑδρομέδουσα, aquarum regina, nomen proprium ranæ, in βατραχ.

Ὑψιμέδων, in alto regnans, vt ὑψιμέδων Ζεὺς, apud Heſiod. in Theogn. & Ariſtoph. in Nub.

ΜΕΘΥ, τὸ, vinum. Odyſſ. η. μέθυ νεῖμον πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον. Plutarch. ſymp. l. 3. quæſt. 2. ſcribit μέθυ eſſe τὸν ἄπικρις ἄκρατον. Euſt. vult dictum eſſe à μεθίημι, quòd nos μεθήμονας, i. negligentes reddat: vel quoniã homines eo vſi μεθίενται εἰς ὑπερηφανίαν καὶ ἀνεσιν, quod poſterius etymon eſt ex Athenęo petitum.

Μεθυμναῖος, dictus eſt Bacchus, à nomine μέθυ: vel à Methymna inſula in Lesbo, apud Plut. & Athen.

Μέθη ἡ, vinolentia, temulentia, ebrietas. Plat. & alij.

Μέθυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, ebrius, temulẽtus. Item, ebrioſus, vinolentus. Luc. in Tim. Athen. lib. 13. Fœm. μεθύση, apud Atticos vſurpatur. Ariſtoph.

Μεθύω, ebrius ſum. Od. σ. Dicitur etiam μεθύειν μέθῳ, apud Philon. Metaphoricè etiam vſurpatur. Cũ genitiuo. Theophylact ἐρωτικῶν μεθύοντες ἡδονῶν. Cum dat. Demoſth. Philipp. 1. Philippum dixit μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων. Cum accuſ. in anthol. Epig. μεθύω τὸ φίλημα.

Μεθύσκω, (f. ύσω, aor. 1. υσα, tanquam à μεθύω) ebrium reddo, inebrio. Plutarch. Item metaph. Plat. de leg. ὅσα δι' ἡδονῆς μεθύσκοντα περιφέρεσθαι ποιεῖ, inebriantia voluptate. Exponitur etiam perfundo, imbuo, ſeu 1020 largè perfundo, vel imbuo: vt in Anthol. epigr. lib. 2. τέφρην δὲ μεθύσκων.

Μεθύσκομαι, inebrior, inebrio me. Plut.

Μέθυσμα, q. d. inebriamentum, i. id quod inebriat ſeu inebriare poteſt. 1. Reg. c. 1.

Μεθυστικὸς, qui inebriatur, ebrioſus. Plato & Philo. Item inebriandi vim habens.

Compoſita.

Ἀμέθυσος ſiue ἀμέθυστος, ου ὁ καὶ ἡ, non ebrius. Item ebrietatem arcens. Dioſcor. ¶ Ἀμέθυστος eſt etiam nomen gemmæ cuiuſdam ſic dictę quòd ebrietati reſiſtat: vide & Plin. l. 27. c. 9. & l. 14. c. 2.

Ἀμεθυστίζω, refero colore aut alia ſimilitudine amethyſtum. Vtitur Plin. l. 27. c. 7.

Ἀπομεθύσκομαι, (q. d. exinebrior) ebrius eſſe deſino, ebrietate liberor. Etym.

Ἐκμεθύσκω, idem quod μεθύσκω: minus tamen vſitatum. Theophr. de cauſ. pl l. 5.

Ἐμμεθύσκομαι, ebrius ſum, ſeu inebrior in vel inter.

Ἡμιμέθυσος, ſemiebrius. Poll. l. 6. c. 36.

Καταμεθύω, inebrio, ebrium facio.

Πολυμεθής, multum ebrius.

*Προμεθύω, ante ebrius ſum, prius inebrior. Plut.

Ὑπερμεθύσκομαι, ſupra modum inebrior.

ΜΕΙΔΑΩ, (aut μειδέω, ſecundùm alios) ῶ, rideo leniter ſeu molliter, ſubrideo. Euſtath. annotat eſſe multò σεμνότερον quàm γελᾶν. Ilia. ε. μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Μείδημα, τὸ, riſus, vel lenis riſus. Heſiod.

Μειδιάω, & poeticè, μειδιόω, ῶ, idem quod μειδάω, eoque factum. Hom.

Μειδίασμα, τὸ, idem quod μείδημα. Luc. Μειδίασμος, idem. Heſych.

Compoſita.

Ἀμειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui talis eſt, vt nunquam rideat, riſus expers: ideóque tetricus, triſtis. Suid. Item actiuè, triſtificus. Oppian.

Ἀμείδητος, idem: in Epigr.

Ἀμειδήτως, ſine riſu, vultu tetrico & triſti. Heſych.

Διαμειδιάω, ῶ, ſubrideo, aliquantum rideo.

Ἐμμειδιάω, ῶ, ſubrideo in vel propter.

Ἐπιμειδίασις, lenis, riſus. Plut.

Ἐπιμειδιάω, ῶ, ſubrideo. Exp. & arrideo. Ἐπιμειδέω, idem. Il. θ. & alibi.

*Εὐμειδὴς, hilaris, lætus. Callim.

Καταμειδιῶ, derideo, ludibrio habeo.

Περσμει-

Προσμειδιάω, arrideo.
* Συνεπιμειδιάω, ſimul rideo, ſimul lætor. Plut.
Ὑπομειδιάω, ſubrideo, aut clam ſubrideo.
Φιλομειδὴς, pro quo apud poetas φιλομμειδὴς (μ geminato metri gratia) amans riſus. Veneris epith. apud Hom. Ilia. δ. & alibi paſſim. Τὸ φιλομειδὲς, amor ſeu ſtudium riſus.

ΜΕΙΛΙΣΣΩ, Fut. ίξω, Pr. ιχα, propriè dulcedinem quandam melleam indo, mellitum reddo, (deducitur enim à μέλι, vt dicatur quaſi μέλισσω) ſed metaphoricè potius vſurpatur pro, verbis aut facto quopiam demulceo vel delinio, & mihi concilio: vt apud Herodot. τραπέζη μειλίξαντας. Il. η. (de mortuis,) ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα.
Μειλίσσομαι, demulceor, delinior. Vſurpatur etiam actiua ſignificatione & quidem metaphorica: vt Od. γ. Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο. Propria autem ſignificatione, apud Plut. de Alex. fort. lib. 1.
Μείλιγμα, τὸ, lenimentum, ſeu lenimen. Item placamen, ſeu placamentum. Plut.
Μείλιξις, actio reddẽdi dulce, ſeu dulcedinem quandam melleam indendi. Et metaph. actio leniendi, ſeu blandis verbis & velut mellitis demulcendi. Suid.
Μειλικτὸς, οῦ, ὁ, qui talis eſt vt mulceri poſſit, ſeu leniri. Aut, qui lenitus eſt.
Μειλικτήριος, ὁ, ἡ, mulcendi vim habens, aptus ad mulcendum ſeu leniendum.
1021 Μειλικτήριον, ſubſt. placamentum, ſeu placamen.
Μείλιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, blandus, placidus: vel mitis, manſuetus, placabilis. Hom. & Syn.
Μειλίχιος, idem: vt μειλίχια ἔπη. Odyſſ. ι. & alibi. Et μειλίχιος Ζεὺς, apud Thuc. l. 1. & Pauſ. in Argolicis. Fœm. μειλιχία & Ionicè μειλιχίη, blanda, &c. vt αἰδὼς μειλιχίη. Heſiod. in Theog. Eſt interdum etiam ſubſtantiuum & ſumitur pro manſuetudine. Il. ι.
Μειλιχίως, blandè, comiter, leniter, manſuetè.
Μείλιον, ου, τὸ, ſeu μείλια, τὰ, munus quo aliquem demulcemus, ſeu demulcere poſſumus. Apol. Argon. l. 4 apud Hom. Il. ι. ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω, quidam exp. dotem aduentitiam, ſeu dotalia dona vltra dotem: alij ſimpliciter, dotem, quòd maritos demulceat. Exp. etiam πυμεία, apud Apoll. Argon. l. 3.
Μείλινος, blandus. Eurip. Exp. & melleus, vel mellitio: à μέλι. Item fraxineus, pro μέλινος, à μελία.

Compoſita.

Ἀμείλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mulceri ſeu leniri non poteſt: aſper, durus, crudelis, rigidus. Heſiod. & Syn.
Ἀμείλιχος, minimè blandus, minimè mitis: vel immitis, implacabilis, durus. Hom.
Ἀπομειλίσσω, demulceo, delinio, placo. Ἀπομειλίσσομαι, idem.
Γλυκυμείλιχος, dulcis & blandus, ſiue blanda quadam dulcedine præditus.
Δυσμείλικτος, non facilè placabilis, implacabilis.
Ἐκμειλίσσομαι, demulceo, delinio. Baſil.
Ἐπιμείλια, quidam apud Hom. Il. ι. legunt: ſed rectiùs diuiſim ſcribitur ἐπὶ μείλια.
Εὐμείλικτος, qui facilè mulceri poteſt, ſeu placari.
Καταμειλίσσομαι, demulceo, delinio, &c.

ΜΕΙΡΑΞ, ακος, ὁ, vel ἡ, adoleſcens, puer vel puella, qui vel quæ iam ea eſt ætate vt fari poſſit. Ariſtoph. & Luc. Quaſi εἴραξ, ab εἴρω, dico.
Μειρακίζομαι, adoleſco. Arr.
Μειρακίσκος & μειρακίσκη, adoleſcentulus & adoleſcentula: apud Ariſtoph.
Μειράκιον, adoleſcens, ſeu adoleſcentulus, puer ſeu puerulus. Ariſtoph. & Plat.
Μειρακιεύομαι, adoleſcentis more ago. Luc. τὸ θάνατον δὲ γέρων, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεὼν, ita mortem horres vt adoleſcens. Item adoleſcentis more laſciuio & exulto. Athen.
Μειρακεύομαι, pro eodem, apud Plut.
Μειρακιόομαι, οῦμαι, adoleſco. Xen.
Μειρακιώδης, iuuenilis, puerilis. Halic. & Luc.
Μειρακύλλιον, (diminut.) adoleſcentulus. Poll. l. 2.

Compoſita.

Ἀντιμειρακιεύομαι, aduerſus aliquem iuueniliter me gero: vel viciſſim iuueniliter ago.
Διαμειρακιεύομαι, idem quod μειρακιεύομαι. Plut.
* Φιλομειράκιος, adoleſcentium amori deditus.
Φιλομεῖραξ, adoleſcentum amator.

ΜΕΙΡΩ, ſiue potius μείρομαι, diuido, partior, μερίζω. Euſt. Item particeps ſum, nanciſcor, ſortior. Heſych.
¶ Item priuor στέρομαι, eidem Heſych. Præt. med. ἔμμορα (quod Euſt. per hypertheſin literarum factum eſſe dicit pro μέμορα) apud poetas ſignificat, particeps ſum, nactus ſum: ſortitus ſum: vt Il. α. ἔμμορε τιμῆς, i. ἔτυχε, ἔλαχε. Præt. paſſ. μέμαρμαι, & Atticè εἵμαρμαι (ſicut εἴλημμαι pro λέλημμαι) vnde tertia perſona εἵμαρται, fato decretum eſt, fato deſtinatum eſt, fatum eſt. Odyſſ. ε. Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι, hinc particip. εἱμαρμένος, fato decretus, fato aſſignatus, fatalis: vt εἱμαρμένοι νόμοι apud Plat. leges fatales, & neceſſariæ. Fœm. εἱμαρμένη (ſubſtantiuè) fatum, fatalis neceſſitas. Vide Alex. Aphrod. in libro quem inſcribit περὶ τῆς εἱμαρμένης. Quidam deducunt hoc nomen à μείρομαι. Ariſtoteles de mundo ſcribit 1022
dictam εἱμαρμένην διὰ τὸ εἴρειν τε καὶ χωρεῖν ἀκωλύτως, hinc συνειμαρμένα (comp.) fato connexa, q. d. confatalia. Plut.
Μέρος, εος, τὸ, pars, q. d. quod facta diuiſione obuenit. Ariſtot. Rhet. 1. ἢ τὸ αὐτῆς ὅλης, ἢ μέρους τινός. Dicitur τὰ ἐπὶ μέρους, apud Phil. quæ vulgo particularia: & aliquando τὰ ἐν μέρει, pro eodem. Apud Galen. ad Glau. τὰς κατὰ μέρος ἐνεργείας, ſingulas operationes. Apud Greg. ἐν μέρει ἀδικήματος τίθημι, ſceleris loco duco. Apud Demoſt. ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει, nullo loco eſſe, nullo eſſe in numero. Τὸ μὸν μέρος, pro mea virili parte, quantum in me eſt. Sic τὸ σὸν μέρος. Eurip. quantum in te eſt. Sic & τὸ ἐκείνου μέρος. Demoſt. pro quibus dicitur & cum κατὰ, apud Iſæum. τὸ κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, & τὸ κατὰ σαυτοῦ μέρος: itidémque apud Plat. ep. 7. κατὰ τὸ σὸν μέρος. Ἐν μέρει, viciſſim, per vices: apud Xenoph. & Thucyd. Item ſigillatim & deinceps: apud Ariſtoph. & Ariſtid. Ἀνὰ μέρος itidem pro viciſſim, ſeu per vices, apud Plut. Πρὸς μέρος apud Ariſtot. OEcon. 2. pro rata parte, pro proportione.
Μερικὸς, οῦ, ὁ, particularis. Μερικῶς, particulatim.
Μερίτης, ου, ὁ, particeps. Suid. ex Polyb.
Μερὶς, ίδος, ἡ, pars, portio. Exponitur etiam, portiuncula, particula. Demoſth. in Mid. Μερίδες peculiari ſignif. dicuntur fercula quæ vnicuique in conuiuio apponuntur ſigillatim, apud Athen. Item μερὶς, partes, (ſicut dicuntur partes Syllæ, partes Cæſaris) apud Dem. pro cor. & Plut.
Μερίζω, partior, diſtribuo, diuido. Item ſeparo. Syn.
Μερίζομαι, diuidor, diſtribuor, &c. Athen. l. 4. αὕτη δ' εἰς μυριάδας πεντακισχιλίας μερίζομαι. Apud Mat. c. 12. Marc. 3. Paul. 1. Cor. 3. μεμερίσθαι eſt in varias factiones, velut ſciſſum eſſe, diſſidere. Apud eundem 1. Cor. 7. μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος, exp. diſcretæ ſunt ea quæ eſt vxor & ea quę eſt virgo. Exponitur etiam actiuè, participio, participem facio, apud Herodian l. 3. Item particeps fio, partem accipio, apud Ariſtot. Ethic. l. 5.
Μερισμὸς, partitio, diuiſio, diſtributio. Eſt & nomen figuræ rhet. de qua Hermog.
Μεριστὸς, qui diuidi poteſt. Item ſeparabilis.
Μεριστὴς, οῦ, ὁ, diuiſor, partitor. Lucæ 12.

Μόρος,ου,ὁ,portio.Plerunq; portio fatalis,ſeu fatum.Il.τ. & alibi. ¶ Sumitur & pro morte,apud Phal.in epiſt. ¶ Exponitur etiam infortunium,exitium. Iliad.φ.& Od.α. ¶ Item pro ſupplicio:apud Phalar.in epiſt.

Deriuata ex μόρος portio.

Μορῆσαι,Heſyc.exp. μερίσαι,διελεῖν,partiri,diuidere.

Μορία, pars,idem quod μερίς. Sic dicitur etiam ἡ ἱερὰ ἐλαία,teſte Poll.& Heſych.

Μόριον,partialis.Epigr.

Μορὶς,ίδος,ἡ,pars,portio.Herodot.

Μόριον,ου,τὸ,particula,portiuncula.Interdum & pars. Thuc.lib.1 ἐν βραχεῖ μορίῳ τῆς ἡμέρας, in exigua particula diei.Sæpe de parte ſeu membro corporis dicitur apud Ariſtot.Galen.& cæteros medicos:& peculiariter interdum,de membro genitali apud Ægin.l. 3.& alibi.

Μόρα, ἡ, in Lacedæmonum rep.dicebatur certum quoddam militum σύνταγμα, virorum ſeptingentorum aut quingentorum , aut triginta , vt habetur apud Etym.Quidam tribum interpr.Et Ariſtoteles etiam teſtatur Lacedæmoniorum totam gentem in μόρας ſiue μοίρας diſtributam fuiſſe, *hoc eſt*,in tribus quaſdam quę μόραι dicerentur,quaſi μοῖραι. Sic vtitur Xen.Hell.9.& alibi.

¶ *Deriuata ex μόρος,fatum exitium,&c.*

Μορόεις,εντος,ὁ, fatalis exitioſus, mortiferus. Nic. in Alexip. Ibidem , μορόεν ποτὸν dicitur potio quæ lethali alicui malo adhibetur. Item μορόεις,multo labore confectus.Il.ξ. & Od.σ.

Μόρσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ,fatalis.Il.ο.Od.κ.Item μόρσιμον,aliquid alicui eſſe dicitur quod ipſi fato eſt deſtinatum.Il.ε.& τ. Dicitur etiam aliquis μόρσιμος ἐλθεῖν, qui fatali ſeu diuina quadam ſorte ſeſe nobis offert. Od.π.& φ. Item μόρσιμος, mortalis, fato obnoxius. Od.χ.

Μόριμος,ου,ὁ καὶ ἡ,idem cum μόρσιμος.Il.ε.

Μορέω,laboro,affligor.Etym. Exp.etiam,abrado,cumulo:vnde μόρημα,ramentum,cumulus:apud Etym.

Μοῖρα,pars,portio.Hom.& Phil. ¶ In cœlo per μοίρας intelliguntur partes ſeu gradus in quos ipſi circuli ſunt diſtributi.Ptolem.in Gorg.& apud Damaſc.

¶ Μοῖρα dicitur etiam certum quoddam militum σύνταγμα,vt μόρα ſuprà:qualis eſt decuria,manipulus,cohors.Æſch.contra Cteſ. Item ſors,conditio:vt plurimùm ſors diuinitus tributa. Apud Plat.ἀγαθῇ

1023 μοίρᾳ πρᾶξαι, bona & felici ſorte:pro quo & ſimpliciter μοῖρα dicitur.Od.υ. ¶ Item fatum,Xen.Hell.7. θείᾳ τινὶ μοίρᾳ προστελθών.Plerunque in malam partem,vt & fatum apud Latinos. Il ζ.χ. Od λ.υ.&c. In plur.num.μοῖραι,exp.parcæ : quarum nomina recenſet.Heſiod.in Theog.& Ariſtot.in l de mundo. Μοῖρα ſumitur etiam pro θάνατος.Il.μ.& alibi.

Μοιραῖος,ου,ὁ,fatalis.Alciphr.

Μοιρίδιος,ου,ὁ, fatalis, fato quodam immiſſus, aut eueniens.Athen.l.2.

✿ Μοιρὶς, ίδος,ἡ, adiectiuum fœm.gen. à μοῖρα diuidua, particularis.Nicand.

Μοιράω,diuido,partior.Heſych.

Μοιράομαι,ſortitò partem capio Phil.Μεμοιραμένος ab Euſt.& cęteris gramm.exp.etiam fato deſtinatus.

Compoſita,ac primùm ex μείρω ſeu μείρομαι.

Ἀμείρω,priuo,& q.d.non impertior.Heſych.Ἀμείρεσθαι, exp.στερεῖσθαι.

Decomp. Ἀπαμείρω,partem ſeu portionem ſuam alicui aufero,priuo,idem quod ἀμείρω. Item contraria ſignific.impertior.

Ἀπαμείρομαι,priuo.Heſiod.Item priuo. Cum genit. Hom.Item impertior.

Ἀπομείρομαι, exp.diſtribuo,præbeo,propriè partitione demptum alicunde tribuo.Heſiod.

Compoſita ex μέρος & μερίζω.

Ἀδρομερὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, craſſis particulis conſtans,vel craſſam ſubſtantiam habens.Gal. & Dioſc.

Ἀμερὴς, q.d. parte ſeu partibus carens : qui in partes diuidi ſeu ſecari non poteſt.Luc.Greg.

Ἀμέριστος,idem.Plat.

Ἀντιμέρεια , partis vnius pro alia poſitio:nomen figuræ apud Gram.ſcribitur & ἀντιμερία.

Βραχυμερὴς,q.d.cuius partes ſunt breues,tenuis.

Βραχυμέρεια,breuitas partium,tenuitas.

Διαμερίζω,partior,diſtribuo.Act.2.

Διαμερίζομαι,diuidor,diſtribuor.Apud Luc.c.12.διαμεμερίσθαι, ſignificat in varias factiones velut diuiſum & ſciſſum eſſe,diſſidere.

Διαμερισμὸς,partitio.Item diſſidium.Lucæ 12.

Διμερὴς,bipartitus,duplex.

Διμερῶς,bipartitò.

Ἐπιμερὴς ἀριθμὸς,numerus ſuperparticularis. Heſych.

Ἐπιμερίζω,impertior.

Ἑτερομερὴς , qui eſt alterius partis, vel in alteram partem inclinans.

Ἡμιμερὴς,vnde decomp. Ἑφθημιμερὴς,vt ἑφθημιμερῆ μέτρα , quæ ex tribus conſtant pedibus & ſyllaba, i.ex ſeptem ſemipedibus. Et ἑφθημιμερὴς cæſura in heroico verſu dicitur quum quarti pedis prima ſyllaba quę breuis eſt producitur.

Πενθημιμερὴ , cæſura dicitur quum quintus in verſu ſemipes ἄρσιν faciens contra naturam producitur. πενθημιμερὲς μέτρον, in quo eiuſmodi ſunt cæſuræ,ſeu quod duobus pedibus & parte conſtat , vt definit. Quint.l.9.c 4.

Καταδημιμερίσαι,in populum diſtribuere.

Καταμερίζω,partior,diſtribuo. Καταμερισμὸς,partitio, diuiſio.

Λεπτομερὴς,tenuibus partibus conſtans,tenuis. Ariſtot.

Λεπτομέρεια, tenuitas partium ſeu exilitas.Gal. Item ſubtilitas. (minutè.

Λεπτομερῶς,ſubtiliter,excutiendo ſingula quæq; licèt

Μεγαλομερὴς, magnis partibus conſtans,qualis à philoſophis eſſe dicitur γῆ.

Μεγαλομερῶς , ex partibus magnis ſeu grandibus. Item *pro* lautè & ſplendidè:apud Polyb.

Μεγαλομέρεια, conſtare ex magnis partibus. Ariſtot. Item magnitudo & potentia , ſeu amplitudo. Polyb. Scribitur & μεγαλομερία.

Μικρομερὴς, paruis partibus conſtans ſeu minutis. Ariſt.

Μικρομέρεια,tenuitas partium.

Μονομερὴς,vnius partis.

Ὁμοιομερὴς , qui conſtant partibus inter ſe ſimilibus, quas quidam ſimilares partes vocant.Ariſtot.

Ὁμοιομέρεια,ſimilitudo partium.

Decomp. Ἀνομοιομερὴς , diſſimilibus partibus conſtans,quas quidam diſſimilares vocant.

Παχυμερὴς,craſſis partibus conſtans,craſſus.Ariſtot.

Παχυμέρεια,craſſitudo partium.Gal.

Παχυμερῶς,craſsè & metaph.pro eo quod Lat.craſſa Minerua. Παχυμερέστερον, craſſiore Minerua,craſſiùs, rudiùs.Gell.l.14.c.1. 1024

Πενταμερὴς,quinque partitus,i.in quinq; partes diuiſus.

Πενταμερῶς,quinque partitò.

Πολυμερὴς,multis partibus conſtans:vel in multas partes diuiſus.Ariſtot.Item multifarius.

Πολυμερῶς,multifariam,variè:in ep.ad Hebr.c.1.

Συμμερίζομαι,(q.d.compartior)vnà partem accipio.

Συμμεριστὴς,particeps.Suid.

Τετραμερὴς,quadripartitus.

Τριμερὴς,tripartitus,triplex.

Τριμερίζω,in tres partes diuido.

Ὑπομερίζω,ſubdiuido. Ὑπομερισμὸς,ſubdiuiſio.

Compoſita ex μόρος,ac primùm retinentia ο.

Αἰνόμορος,ου,ὁ καὶ ἡ,infortunatus,infelix,qui graui & crudeli fato premitur.Iliad.χ.& Od.ι.Exp.etiam,cui mi-

ſera

ſera ſors contigit.

Ἀλεξίμορος,auxilians aduerſus mortem.Soph.

Ἄμορος,expers,infelix.Heſych.Ἄμμορος,non particeps. Od.ε.Item infortunatus.Heſych.

Ἀμορία,infortunium,fatum calamitoſum.Od.υ.

Δυσάμμορος,(decomp.)infelix,infortunatus.Il.τ.

Γεώμοροι,οἱ, coloni,propriè qui agrum inter ſe diuidunt. Apud Apoll.Arg.vlt.γεώμοροι μύρμηκες,exp. οἱ περὶ τὴν γῆν κακοπαθοῦντες.

Γεώμοροι,pro eodem.Plat.

Δύσμορος, cui difficilis portio obtingit,infelix.Ilia.χ.Item,qui tetro mortis genere perit.Heſych.

Δυσμορία, miſeria,qua aliquis fatum inclemens experitur.Item mors infelix,in epigr.

Ἔμμορος,particeps.Od.θ. Ἔμμορον. Heſych.exp.εἱμαρμένον,quod in fatis eſt.

Ἐμμορίδαι,eſſe dicuntur aduenæ,coloni.Heſych.

* Ἑξάμορον,ſiue ἑξάμοιρον,ſexta pars.Nicand.

Κάμμορος, infortunatus, cui malum & aſperum fatum eſt:pro κακόμορος.Od.λ.& β. Item κακοθάνατος.Euſt.

Κάμμορον, exp. aconitum, videlicet κακῷ μόρῳ αἴτιον,inquit ſchol.Nicand.

Ὀψίμορος,ſerò moriens & lentè.Nonn.

* Πάμμορος,improſperus,infortunatus.Sophocles.

* Πρωτόμορος,primus mortuus.Æſchyl.

* Συνάμορος,pro expers,ἀμέτοχος,ἄμορος.Herodot.

Ὑπέρμορον, & ὑπὲρ μόρον, pro ὑπὲρ μόρον, ſiue ὑπὲρ μοῖραν contra quàm in fatis erat.Il.α.

Τελεσίμορος,mortifer,funeſtus.Nonn.

Ὠκύμορος,qui ſubito fato abripitur.Odyſſ.δ.& ρ.Item ſubitam mortem afferens.Il.ο.

Compoſita ex μόρος,in quibus mutatur ο,in ω.

Ἐγχεσίμωρος, in vibranda haſta exercitatus,bellicoſus, apud Hom. Il.β. & alibi. Sic dici volunt quaſi ὁ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένος, i. πεπονημένος, mutato ο, in ω. vide & in comp.ab Ὦρα & à Μωρός.

Ἰόμωρος,ου,ὁ καὶ ἡ,iaculator,bellator.Il.δ.& ξ.Sic dicitur ὁ μόρον ἐμποιῶν ἐν ἰοῖς, vel ὁ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορημένος, i.κακοπαθῶς ἔχων.Euſt.

Σινάμωρος, cui in fatis eſt nocere aliis,qui ad id natus eſt vt alios lædat & detrimento afficiat.Anacr.carm. l.2. σινάμωροι Πολεμίζουσι θυρωροί, peſtiferi & exitiales ianitores. Scribitur & σινάμορος, apud Herodot. in Terpſichore. Exp.& πορνικός,ſcortationi deditus. Suid.

Σιναμωρία,ἡ,maleficentia,ſeu natura noxia & praua. Ariſtot.eth.7.c.6.Scribitur & σινομωρία.

Σιναμωρέω, ῶ, damno ſeu detrimento afficio, deperdo,vaſto.Herodot. Σιναμωρεῖσθαι,dicitur etiam mulier quæ marem patitur.Ariſtoph.

Ὑλακόμωρος,ad latrandum fato quodam natus : vel latrando ſe exercens & fatigans. Epithetum canum apud Hom.Od.ε.

Compoſita ex μόριον.

Γεωμόριον,ου,τό,terræ portio.Heſych.

Δεκατημόριον,decima pars.Plat.de leg.l.4.

Decomp. Ἑνδεκατημόριον,vndecima pars.

Δωδεκατημόριον,duodecima pars.Plat.de leg.

Ἑκτημόριον,ſexta pars,ſextarius. Item ἑκτημόριοι, apud Athenienſes οἱ πελάται. Poll. Ἑκτημόριοι dicuntur fuiſſe vocati ab Athenienſibus qui colebant agros, ſextam fructuum partem illis pendentes. Plut.in Sol. Scribitur & ἑκτήμοροι,quaſi per ſyncopen.Heſych.

Ἐπιμόριος,q.d.ſuperparticularis : ſic dicitur numerus, qui ad alium relatus ipſum ſemel cōtinet,& aliquam prætere eius partem, tertiam puta,vel quartam,aut deinceps:vt ternarius eſt ἐπιμόριος binarij.Ariſtot.

*Decomp.*Ὑπεπιμόριος,numerus obuerſaria ſerie reſpondens τῷ ἐπιμορίῳ, vulgò appellatur ſubſuperparticularis.

Ἑπταμόριον,ſeptima pars.

Ἡμιμόριον,dimidia pars. Poll.l.6.c.36.

Θεομορία,Dei pars,*hoc eſt*,primitiæ,vel caro quę ſacerdotibus datur quum ſacrificatur.Heſych. 1025

Θεομοιράζω,Deo munus offero.Idem.

Μυριοστημόριον,decies millena pars.Ariſtid.

Πεμπτημόριον,quinta pars:apud Plat.

Πολλοστημόριος, multeſimus,vnicam ex multis partibus habens:vnde accipitur etiam *pro*,minimus.Ariſtot.

Τὸ πολλοστημόριον,ſubſt.multeſima pars.Plut.

Ποστημόριος (q. d. quanteſimus.) Ποστημόριον , interrog. quotæ partis?

Συμμορία,decuria,apud Athenienſes.Dem. Exp.etiam curia,tribus,munerum ſocietas.

Συμμορίτης,qui eſt eiuſdem decurię.Poll.

Τεταρτημόριον, quarta pars,quadrans. Gal. Item oboli quarta pars.Dicitur & τεταρτημόριον.Poll.

Τριτημόριον,tertia pars cuiuſlibet rei,triens.Ariſtot.

Τριτημορίς,tertia portio.Herodot.

Compoſita ex μοῖρα.

Ἄμοιρος,ου,ὁ καὶ ἡ,expers,cui nulla portio obtigit,cui nihil ſorte obuenit.Plat.Et cum genit.Iſocr.

Ἀμοιρέω, exors & expers ſum, deſtituor,careo : vt ἀμοιρεῖν τῆς ἀληθείας.Hermog.

Ἀμοίρημα,τό,nulla ſors,vel infortunium.

Ἄμμοιρος,expers.Item immortalis.Heſych.

Ἀμμοιρία, infortunium calamitas.apud eundem.

Ἀπόμοιρα,ἡ,pars,portio,ſors,participatio.Greg.

Δωδεκάμοιρος,in duodecim partes diuiſus.Epigr.

* Διαμοιρηδὰ, diuiſim, in æquales partes diuidendo. Apoll.

* Διμοιραῖος, duplaris, qui eſt duarum partium, ſeu qui duas partes continet : vt τόκος διμοιραῖος, vſura beſſis.In Auth.

Διαμοιράομαι,diſpertior,diuido.Od.ξ.

Δίμοιρος, duas habens partes,beſſis.Plut.in Tyberio.

Δίμοιρον,propriè ſignificat rei cuiuſlibet partes duas, ſed peculiariter de moneta dicebatur pro triobolo, ſecundùm quoſdam : quòd hoc eſſet δίμοιρον drachmæ:Plato in Axiocho.

Διμοιρία,duæ partes,duplum.Xen. Et in hæreditate, bes.Et vocab.milit.ſignificans ἡμιλοχίαν.

Διμοιρίτης,ου,ὁ,cui dupla portio datur. Et διμοιρῖται, milites quibus duplex annona datur,aut duplex ſtipendium.Arrian. Item διμοιρίτης qui διμοιρίᾳ præfectus eſt.Luc.

Decomp. Ἐπιδίμοιρος,beſalter.

Δύσμοιρος,cui difficilis ſors aut fatum obtingit,infelix, infortunatus.Item δύσμορος.

Ἐπιμοιράω ſeu ἐπιμοιράομαι, impertio , ſeu impertior, partem tribuo,participem reddo τί τινι. Phocyl. Et cum genit.particeps fio,ſortior.Phil.

* Ἐπίμοιρος,particeps.Eurip.

Εὐμοιρία, bona portio:vel bonam portionem ſortitum eſſe feliciras.Phil.& Herodian.

Εὔμοιρος, bona & felici portione , ſeu fato bonam tribuente portionem,i feliciter.Ioſeph.

Εὐμοιρέω, vnde εὐμοίρησεν, proſpera fortuna vſus eſt.

Θεόμοιρος,diuinitus ſortem adeptus. (Heſych.

Ἰσόμοιρος & ἰσίμοιρος,qui parem portionē accipit.Xen.

Ἰσομοιρία,ęqualis portio.Thucyd.

Ἰσομοιρέω,ęquam portionem capio.Thuc.

Μεμψίμοιρος,ſortem ſuam incuſans,querulus.Iſocr.

Μεμψιμοιρέω,cōqueror, ſeu crebris querimoniis ſortem meam incuſo. Phil. Item ſimpl.conqueror, ſeu queror,incuſo.Luc.Item expoſtulo,ſuccenſeo.Dem. pro cor.οὐ μεμψιμοιρεῖ ὁ δῆμος οὐδὲν αὐτῷ.

Μεμψιμοιρία,querula ſuæ ſortis incuſatio.

Πεντάμοιρος,quintarius,quinque habens partes.

Decomp. Ἐπιπεντάμοιρος,quintarius alter.

Πρόμοιρος,qui præmatura morte decedit : vel ante fatum accidens:apud Suid. 1026

* Συμμοιρέομαι, participo, ſimul partem capio: in nou. conſt.
Τετραμοιρία, quadrupla portio, quarta pars. Xen.
Τριμοιρία, tripla portio, dodrans. Xen.
* Τριμοιρίτης, qui tertiam partem capit. Lucian.

ΜΕΙΩΝ, ονος, ὁ ϗ ἡ, minor. Comparatiuus eſt irregularis nominis μικρός. Τὸ μεῖον, minus: vt μεῖον ἔχειν, minus habere, i. inferiore eſſe conditione, apud Xen. ¶ Item μεῖον, meon: herbæ genus: apud Dioſc. l. 1. c. 3.
Μειόω, ῶ, minuo, minorem reddo.
Μειοῦσθαι, plerunque ſignificat inferiorem eſſe, deteriore eſſe conditione, quod & μειονεκτεῖν dicitur: vt οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῶν μεγάλα θυόντων, arbitrabatur ſuum ſacrificium non inferius eſſe quàm eorum qui magna feciſſent. Item paſſiuè. Xen. μειοῦμαι τὴν διάνοιαν, mente minuor, in delirium vergo.
Μείωσις, imminutio, extenuatio. Μειωτικός, οῦ, ὁ, vim habens diminuendi ſeu imminuendi.
* Μειωτὸς, decrementum ſuſcipiens, qui decreſcit aut decreſcere poteſt.

Compoſita.

* Απομείωσις, diminutio: in Auth.
* Συναπομειόω, ſimul diminuo: in Auth.
Αμείωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non imminutus, ideóque integer, vel de quo nihil poteſt diminui.

ΜΕΛΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, domus. Ilia. β. Πρὶν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον. Quidam hoc nomine propriè ſignificari volunt mediam tecti trabem, dicíque ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ.

Compoſita.

Πολυμέλαθρος, multas habens ædes, ſeu multa atria.
Υψιμέλαθρος, altas habens ædes, ſeu excelſa habens atria. Hom. hymno in Mercur.

ΜΕΛΑΣ, ανος, ὁ, niger, ater: Fœmininum μέλαινα, nigra, atra, neutr. μέλαν, nigrum, atrum. Comparat. μελάντερος, ſuperl. μελάντατος. Iliad. γ. ἄρν' ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Sic apud medicos, μέλανες χυμοὶ & μέλαινα χολή. Apud Homer. μελαινάων ὀδυνάων, & μελαίνας φρένας, accipitur pro profundis. ¶ Μέλαν, ανος, τὸ, etiam ſubſtantiuè accipitur: vt τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, nigrum oculi; i. nigra pars: ſic μέλαν τῆς δρυὸς, nigrum quercus, i. medulla. Ponitur etiam pro atramento, ſeu pigmento atro: vt τὸ μέλαν τρίβειν. Pol. Idipſum vocant & μέλαν ζωγραφικὸν, atramentum pictorium. Apud medicos μέλαν Ἰνδικὸν, atramentum Indicum. Apud Hippocr. μέλαν τὸ Κύπριον, Cyprius cinis. Gal. in lex.
Μελανότης, ητος, ἡ, nigredo, nigrities, nigror. Gal.
Μελανία, ἡ, idem. Dioſc.
Μελανίζω, nigrico, nigrum imitor.
Μελαίνω, ſiue μελαίω, nigrum reddo, denigro. Μελαίνομαι, interdum neutr. nigreſco.
Μέλασμα, τὸ, nigredo. Pollux eſſe dicit nigrum pigmentum ſeu atrum quo coma denigratur.
Μελασμὸς, οῦ, τὸ, q. d. denigratio.
Μελαίνωσις, denigratio, macula. Greg. Naz.
Μελαντηρία, ἡ, melanteria: ſuccus quidam niger in metallis concreſcens: vnde quidam atramentum metallicum nominarunt: vide Dioſc. l. 5. c. 118.
Μελάνθιον, ſiue μελάνθιον πόα, melanthium: herba de qua Theophr. & Dioſc.
Μέλαις, Æolico pleonaſmo pro μέλας. Etym.
Κελαινὸς, οῦ, ὁ, ater, niger: vt κελαινὸν αἷμα, ater cruor, κελαινὴ νὺξ, atra nox, apud Hom. Aliquando exp. horrendus, obſcurus: quia talia ſunt atra.
Κελαινότης, ητος, ἡ, nigredo.
Κελαινιάω, ῶ, nigrico, ſum niger. Hom.

Compoſita.

Αμφιμέλαιναι, vtrinque nigræ: ſic dicuntur φρένες. Il. α. quòd ita tanquam fumo quodam denigrentur. At Il. ρ. eaſdem ſic appellari ſcribit. Euſt. διὰ τὴν ἐν βάθει αὐτῶν θέσιν.
Απομελαίνω, denigro, nigrum reddo, nigreſacio.
Διαμελαίνω, denigro, nigrefacio, nigro induco.
Επιμέλας, nigricans. Ariſtot.
Επιμελαίνομαι, niger reddor, nigreſco, vel in ſuperficie nigredine inficior.
Προμελαίνω, priùs nigrum reddo.
Προμελαίνομαι, prænigreſco. Nicand. 1027
* Συμμελαίνω, ſimul nigrum reddo: μελαίνω, denigror. Plut.
Υπομέλας, ſubniger, nigricans.
Υπομελανίζω, fio ſubniger, nigrico. Dioſc.
Υπομελαίνω, pro eodem: apud Pauſan.
Υψιμέλαιναι, altæ & nigræ, epith. nauium. Iliad. ο.

ΜΕΛΔΩ, liquefacio: ſeu macero, conſumo. Exp. & elixo, coquo. Propriè, membra exedo & conſumo. ἀπὸ τὸ μέλη ἔδειν: inquit Etym.
Μέλδομαι, liqueſio, &c. Item pro μέλδω. Il. φ.

ΜΕΛΕΑΓΡΙΔΕΣ, meleagrides: Africanarum gallinarum genus. Ariſtot. in hiſt. anim.

ΜΕΛΕΔΑΙΝΩ, curo, ἐπιμελοῦμαι. Herodot. & Hippoc. Item metaph. ſicut & Lat. curo. Theocr. idyll. 10. οὐ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα, non curat eum qui potum miniſtrat, i. non deſiderat.
Μελεδαίνομαι, curor. Hippocr.
Μελέδημα, τὸ, cura, curioſa & anxia cogitatio. Hom.
Μελεδήμων, ονος, ὁ, curator, qui ſe exercet: in Epigr.
Μελέδη, ἡ, cura, curatio, θεραπεία. Hippocr.
Μελεδὼν, ὄνος, ὁ, cura, idem quod μελέδημα. Heſiod. in Erg. Heſychio eſt etiam rex, curator, præfectus: qua ſignificatione dicitur & μελεδωνεὺς & μελεδωνὸς, teſte eodem. Apud Herodot. legitur fœm. ge. μελεδωνοὶ ἐπιδεδέχαται τῆς ταφῆς, curatrices ſeu procuratrices. Alioqui ponitur & maſc. gen. pro, curator, procurator.
Μελεδωνὴ, ἡ, cura, curatio. Hom. Hippocr.

ΜΕΛΕΘΡΟΝ, ου, τὸ, pedica, funis quo ligantur artus. Oppian. in Cyneg.

ΜΕΛΕΙ (imperſ.) curæ eſt. Iliad. β. οἷς ἔπι μέλει πολεμήια ἔργα. Sic Plato de leg. 8. ἑορταὶ μελοῦσι πᾶσι. Ariſtoph. in Pluto, τῶν μὲ ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει. Dicitur & μέλει μοι περὶ τούτου, apud Iſocr. & Plat. Et μέλει μοι ὑπὲρ τούτου, apud Dem. Et cum infinit. vt apud Soph. νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι. Particip. τὸ μέλον, quod curæ eſt. Plat. Fu. μελήσει. Od. α. Pr. μεμέληκε, apud Xenoph. & per ſyncopen μέμηλε apud poetas: vt Il. β. & alibi. Et μεμήλει, curæ erat. Particip. μεμηλὼς, qui curæ eſt, cuius cura geritur, gratus. Interdum & qui curam gerit, qui curat. Ilia. ε. μέγα πλούτοιο μεμηλώς.
Μέλομαι, curo: vt μέλομαι ἀγγελίας. Apoll.
Μέλεται etiam dicitur pro μέλει. Heſiod. in Theogn. ἔστιν ἀοιδὴ μέλεται. Fut. μελήσεται, tanquam à contracto. Iliad. α. ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται. Et particip. μεμελημένος, qui curæ fuit, aut qui curæ eſt. item actiuè, ſolicitus: vnde aduerb. μεμελημένως, ſolicitè, cura adhibita, elaboratè: apud Plat. in Protag.
Μέλημα, τὸ, cura. Theocr. idyl. 14. Μέλησις & μελησμὸς pro eodem.
Μελέτωρ, qui curam gerit alicuius rei. Soph.
Μέμβλεται, per ſyncopen & pleonaſmum τοῦ β pro μεμέληται, curæ eſt: itidémque μέμβλετο pro μεμέλητο. Hom. Inuenitur etiam μέμβλεσθε, apud Apoll. Arg. 2.

tanquam à μέμβλομαι.

Μελέτη, ἡ, cura. Heſiod. in Erg. μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει. ¶ Item in ſoluta oratione, meditatio, exercitatio, præmeditatio, apud Thucyd. lib. 2. & 5. item induſtria, apud Syneſ. Item declamatio: quòd ſit exercitatio & velut præludium ad forenſis orationis concertationem.

Μελετηρὸς, exercitatus.

Μελετάω, ῶ, curo, curam gero. Heſiod. in Erg. μελέτα τῆς βίου.

1028 In ſoluta oratione, meditor, exerceo: Thuc. lib. 1. μελετήσομεν καὶ ἡμεῖς ἐν πλείονι χρόνῳ τὰ ναυτικά. Et cum infinit. Plat. Interdum ſine adiectione, me exerceo: apud Thuc. Hinc & μεμελετηκὼς, qui ſe exercuit, exercitatus. Xen. Item declamo. Plut.

Μελετάομαι, ῶμαι, exerceor. Xenoph.

Μελέτημα, τὸ, meditatio, exercitatio. Xen.

Μελετητικὸς, ad meditationem aptus ſeu exercitationem, meditationis ſtudioſus. Exp. & declamatorius.

Μελετήριον, ου, τὸ, locus meditationis ſeu exercitationis. Plut. Item inſtrumentum quo quis ſe exercet. Heſych.

Compoſita ac primùm ex μέλει, & μέλομαι.

Ἀμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui curam non gerit, negligentia vtens circa quidpiam. Iſocr. Et cum genit. apud Xen. Τὸ ἀμελὲς, quod negligitur.

Ἀμελῶς, negligenter, ſegniter. Iſocr. Dicitur ἀμελῶς ἔχειν τινὸς, neglectui habere aliquem, & ἀμελῶς ἔχειν περί τινα, vel περί τι. Xen.

Ἀμέλεια, ἡ, negligentia, incuria, neglectus. Xen.

Ἀμελέω, ῶ fut. ήσω, negligo, contemno. Cum gen. Hom. & Iſocr. Dicitur & ἀμελεῖν περί τινος. Dem.

Ἀμελοῦμαι, negligor, neglectui habeo. Plat. Ἀμελεῖται, impersonaliter, cura nulla eſt: vnde ἠμέληται cura nulla fuit. Æſch. Ἠμελημένος, (particip.) neglectus. Xen.

Ἠμελημένως, non habita vlla cura, negligenter.

Ἀμελητέος, negligendus. Et ἀμελητέον, negligere oportet: apud Iſocr. in Euag.

Ἀμελητὶ, idem quod ἀμελῶς.

Ἀμελησία, idem quod ἀμέλεια.

Ἀμέλει, aduerbium factum ex imperatiui modi ſecunda perſona, q. d. ne cures, ne ſis ſolicitus. Quidam exp. atqui certè, nimirum: apud Dem. & Plat. in Phæd. Item etenim, quoniam, vel quandoquidem: apud Luc. & Gal. Capitur & *pro*, itaque à Suid. & Heſych. Item *pro*, verbi gratia, non aliter atque, quomodo, vtique, apud Luc. & alios.

Decomp. Ἀπημελέω, ῶ, prorſus negligo, vel ſimpl. negligo. Ἀπαμελοῦμαι, negligor.

Ἀπημελημένως, neglectim.

Ἐξαμελέω, ῶ, negligo, vel prorſus negligo. Ἐξαμελοῦμαι, negligor. Plu. Ἐξημέληται, imperſonaliter etiam ſumitur, apud Ariſtot.

Καταμελέω, ῶ, negligo, valde negligo, contemno. Soph. & Plut. Vnde κατημελημένος, neglectus, contemptus. Item vilis, apud Iſocr.

Κατημελημένως, neglectim, contemptim.

Παραμελέω, ῶ, q. d. ſubnegligo. Exp. & ſimpl. negligo, ſperno. Cum genit. Thuc.

Παραμελοῦμαι, negligor, ſpernor. Plut. παρημελημένως, neglectim, contemptim.

Ἐκμελὴς, ſocors, iners: apud Syneſ. Vide & in comp. à Μέλας, cantus.

Ἐπιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui curam agit. Xenoph. ἐπιμελὴς τῶν φίλων εἶ, curæ habes amicos. Exponitur etiam, ſolicitus, diligens: apud eundem. Τὸ ἐπιμελὲς, interdum ſubſtantiuè, *pro* diligentia. Interdum (paſſiua ſignif.) quod curæ habetur, quod curæ eſt. Plato epiſt. 7 ἐπιμελὲς ἐπὶ πολλοῖς.

Ἐπιμελῶς, cura adhibita, ſolicitè, diligenter. Dem.

Ἐπιμελέστερον, diligentius: ἐπιμελέστατα, diligentiſſimè.

Ἐπιμέλεια, ἡ, cura, diligentia, ſtudium: vt ἐπιμέλειαν ἔχω τούτων, curam horum habeo. Et ἐπιμέλειάν τινα ποιοῦμαι περί τινος, apud Iſocr. in Plataico. Dicitur & ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι τινος, apud Demoſth. &c. Exponitur etiam, curatio, procuratio. Item curatio muneris.

Ἐπιμελέομαι, οῦμαι, curo, curam gero, ſtudeo, operam do. Xenoph. Hell. 5. ἐπιμελεῖσθαι τοῦ χωρίου. Plato de 1029
leg. ἐπιμελεῖσθαι περὶ οἰκοδομικῆς. Et cum accuſ. Xen. Hell. 5. τά τε ἄλλα ἐπεμελεῖτο. Item exequutor ſum teſtamenti. Laert.

Ἐπιμέλομαι, idem. Xen.

Ἐπιμέλημα, res quæ curæ eſt. Xen.

Ἐπιμελητὴς, οῦ, ὁ, curator, qui curam rei alicuius ſuſcipit. Exponitur etiam, procurator. Xen. Et peculiariter, exequutor teſtamenti. Laert.

Ἐπιμελητικὸς, οῦ, ὁ, aptus ad curam gerendam alicuius rei. Et *pro*, diligens & peritus curator. Xen.

Decomp. Ἀντεπιμελέομαι, οῦμαι, viciſſim curam gero. Xen. pæd. 5.

Ἀνεπιμέλητος, qui curam non habet.

Προσεπιμελοῦμαι, inſuper curam gero, inſuper curo.

Συνεπιμελοῦμαι, ſimul curo. Xen.

Μεταμέλει, (imperſonale) pœnitet. Plato in apoll. οὔτε νῦν μοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ. Iſocr. μεταμέλειν ὧν εἰς ζῶντα ἐξήμαρτεν. Herodot. in Erat. καὶ τῷ Ἀρίστωνι τὸ εἰρημένον μετέμελεν, pœnitebat eum ſui dicti.

Μεταμέλομαι, pœnitentia ducor. Thuc. Xen. Inuenitur & μεταμελοῦμαι, apud Phalar. in epiſt.

Μετάμελος, ου, ὁ, pœnitentia. Thuc. lib. 7. Apud Plat. Adiectiuè ſumitur.

Μεταμέλεια, ἡ, pœnitentia. Exponi etiam poteſt, mutatio conſilij. Ariſtot.

Μεταμελητικὸς, pronus ad pœnitentiam. Ariſtot.

Μεταμέμβλεται, Heſych. μεταμελήσεται.

Decomp. Ἀμεταμέλητος, cuius non pœnitet aut pœnitere non poteſt. Rom. c. 11.

Πασιμέλουσα, epithetum quo Argo nauis ornatur ab Hom. Od. μ. vt quæ omnibus heroibus curæ fuerit, vel omnibus poetis & hiſtoricis, teſte Euſt.

Τημελῶ, peculiariter ſignificat, curam habeo ſeu gero in iis quæ ad cultum corporis ſeu comptum, aut ad humaniter tractandum aliquem pertinent. Plut. in ſymp. ſept. ſap. ἡ δὲ παιδίσκη πόθεν Ἀνάχαρσιν οὕτω τημελεῖ φιλοστόργως; Exponitur etiam, curo, accuro, tracto. Eurip.

Τημελὴς, exp. diligens, ſtudioſus.

Τημέλεια, cura, ornatus.

Decomp. Ἀτημελῶ, non curo, abiicio. Ἀτημέλητος, incuratus, inornatus, neglectus. Aeſchyl. in Promet.

Ἀτημελήτως, idem cum ἀτημελῶς, incurioſè, negligenter: interdum & incultè, inſcitè.

Ἀτημελὴς, idem quod ἀτημέλητος. Plut. in Ant. Ἀτημέλεια, negligētia, incuria. Dicitur & ἀτημελία, apud Agathiam. Ἀτημελῶς, negligenter, inornatè. Et pro eodem ἀτημελέως, Ionicè & poeticè.

Compoſita ex μελετάω.

* Ἀμέλετος, cuius cura non eſt, qui negligitur, qui curandus non eſt, qui negligendus eſt. Theogn.

Ἀμελετησία, ἡ, q. d. inexercitatio.

Ἀμελέτητος, inexercitatus. Exponitur etiam immeditatus, imperitus, indoctus.

Ἀμελετήτως, inexercitatè, abſque exercitatione.

Ἐκμελετάω, meditor, exerceo. Cum accuſ. Plat.

Ἐμμελετάω, ῶ, exerceo in aliqua re. Plut.

Ἐμμελέτημα, τὸ, id in quo aliquis ſe exercet.

Καταμελετᾶν, meditari, exercere. Plat.

Προμελετάω, ῶ, præmeditor. Προμελέτησις, præmeditatio.

ΜΕΛΕΟΣ,ϰ,ὁ, vanus,inanis,ſtultus. Item infortunatus,infelix : hominis epitheton apud poetas.Heſiod. Et Iliad. φ. μέλεον δ᾽ οἱ εὖχος ἔδωκας Νηπύτιε,i.nihil efficiens. Μέλεον vſurpatur etiam aduerbialiter pro ματαίως,incaſſum,otioſe & ſine vllo effectu.Il.κ. Interdum poetæ dicunt μέλε,pro μέλεε, vt ἠλὲ pro ἠλεέ. Ariſtoph.Αλλ᾽ ὦ μέλ᾽ ἐξήλικας,ô miſer,ſeu,ô ſtulte.

ΜΕΛΙ,ιτος,τὸ,mel.Iliad.λ. μέλι χλωρόν. De natura & vſu mellis vide Dioſc.lib.2.cap.101. Metaphoricè Alexis apud Athen.l.13. Η τῷ γὰ ἀνδρῶν ὅπι πρὸς κοίνλω μέλει.

1030 Μελιτόεις,εντος,ὁ, melleus,mellitus.Metaph.μελιτόεσσα γαλλώνη, placidam & quaſi melleam iucunditatem imitans. A μελιτόεσσα per contr.fit μελιτοῦσσα,vt οἱ νῦτα ab οἶνος,teſte Euſt.qui ἐπὶ μελιτώκτων vſurpari id vocabulum tradit.Theophr.Scribitur & μελιτοῦτα apud Luc.

Μελιτώδης,εος,ὁ ϰ ἡ,melleus, mellitus:vel melleum ſaporem referens.Luc.

Μελίτειον,ſcilicet ποτὸν,potus melleus,ſeu mellitus,potus ex melle:mellina.Plut.Scribitur & μελίτιον,apud Heſych.At μελίδιον fauus.Suid.

Μελιτὶν,fauus:vel muſtum decoctum.Heſyc.

Μελίτινος,melleus.Laert.

Μελιτηρὸς,ϰ,ὁ,melleus,mellitus,vel mellarius.Athen. Μελιτηρὸς χυμὸς,ſuccus melligenus.Theophraſt.

Μελιτήμερον,ſuaue,mellea dulcedine prêditum.Heſyc.

Μελιτίτης,ϰ,ὁ, melitites: vt μελιτίτης οἶνος, vinum ex muſto & melle.Dioſc.

Μελιτόω,ῶ,melle condio,melle miſceo.Thuc.

Μελίτωμα,τὸ,placenta mellita.Dioſc.

Μελιχρὸς,ϰ,ὁ,melleus,mellitus.Syn. Exp.etiam qui eſt mellei coloris,apud Theocr.

Μελίας σῖτος,mel frugum.Gaza apud Theophr.

Μελίνη,ἡ, leguminis genus ſimile milio, alio nomine panicum:de quo Dioſc.l.1.cap.120. Pro eodem dicitur & μέλινος,maſc.gen apud Theophr. Μέλινον verò apiaſtrum eſt, teſte Varrone l.3. de re ruſtica cap.16.

Compoſita.

Αερόμελι,ιτος,τὸ,aerium mel.Quidam eſſe putant quod in Bibliis manna dicitur.Athen.l.11.

Απόμελι, Gal. comment.2. in lib.de fracturis ſuo tempore vocatum fuiſſe ſcribit quod Hippocr. vocauit ὀξύγλυκυ: eſſe autem cremorem & decoctum fauorum aceto mixtorum. Dioſc. lib.6. cap.17. ἀπόμελι dici ſcribit aquam eam quæ elotis fauis paratur & reponitur, & alio etiam nomine ὑδρόμελι appellari.

Δροσόμελι,roſcidum mel.Theophr.

Ελαιόμελι,oleum melleum, quod in Syriæ maritimis ex quodam caudice manat.Dioſc.

Θαλασσόμελι, potionis genus ex duabus aquæ marinæ partibus ad ſingulas mellis additis & vaſe conditis. vide Dioſc.lib 5.cap 20.

Μηλόμελι, genus potionis quod ex cotoneis malis & melle fit:de quo Dioſc.lib.5.cap.39.Idem alio nomine appellatur Κυδωνόμελι,teſte Dioſc.ibidem.

Οἰνόμελι, vinum mulſum : quod & ſimpliciter mulſum dicitur.Dioſc.l.5.c.16.

Ομφακόμελι,medicamentum ex vuis immaturis & melle:de quo Dioſc.l 5.c.31.

Οξύμελι,oxymeli,ſeu oxymel:potionis genus ex aceto, ſale marino,melle,& aqua pluuia. Exponitur etiam acetum mulſum:vide Dioſc.l 1.c.22.

Ροδόμελι,mel roſaceum,de quo Dioſc.l.5.c.3.

Υδρόμελι, aqua mellita : quam Latini aquam mulſam appellant,Dioſc.l.5.c.17.

ΜΕΛΙΑ,ας,ἡ, fraxinus:arbor apta conficiendis haſtis Il.ν.ὁ δ᾽ αὖτ᾽ ἤριπεν μελίη ὡς,cecidit vt fraxinus. Sæpius pro fraxinea haſta.Hom.

Μελίινος,fraxineus:vt μελίινον δόρυ,fraxinea haſta.

Compoſita.

Βυμέλιος,ϰ,ὁ,& βυμελία ἡ, q. d bubula fraxinus,fraxini quædam ſpecies.Theophraſt. l.3. c.11.

Ευμελίας, & Ionicè ἐϋμελίης,ϰ,ὁ,fraxini peritus,i.fraxineæ haſtæ.Il.δ.& ρ.

ΜΕΛΙΣΣΑ,ſiue μέλιττα,ης,ἡ,apis.(dicta à μέλι, cuius eſt opifex.) Od.ν. ἔνθα δ᾽ ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.Vide Ariſtot.hiſt.an l.9 c.40.

Μελισσαῖος,cognomentum Iouis.Heſych. 1031

Μελίσσιον,alueare.Heſych.

Μελισσεὺς,apiarius.

Μελισσὼν vel μελιττὼν ὦνος, apiarium, mellearium,locus in quo ſiti ſunt aluei apum.

Μελιττώδης,εος,ὁ ϰ ἡ, ad apes accedens, qui de apũ genere eſt : vt τὰ μελιττώδη τῶν ζώων, pro ipſis apibus. Exponitur etiam,melleus.

Compoſita.

Αγριομέλισσα,apis agreſtis ſeu ſylueſtris.

Ευμελιττέω,ῶ,apes meæ bene mellificant.

ΜΕΛΛΩ,(F.μελλήσω,apud Thuc li.5.aoriſt. 1. ἐμέλλησα, tanquam à verbo contracto) cum infinit. ſæpe exp.ſum, infinitiuus autem exponitur participio futuri temporis:vt μέλλω πέμπειν Thucyd. ſum miſſurus.Et cũ fut.vt Syneſ. ἐμέλλομεν δὲ ἄρα ποθήσειν τὴν γαλλώνην, futurum erat vt à ventis tranquillitatem deſideraremus.Et cum aor.vt Il ω. Μέλλει μέν πού τις ϰ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι. Cum inf. exponitur etiam, debeo:item paro:vt apud Demoſth. pro cor.τί ἔμελλον κελεύσειν,ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν ; quid ipſum hortari, quid autor ipſi eſſe debui vt faceret? Thucyd. l.2. ϰ καθίσας τὸν ςρατὸν ἔμελλε δῃώσειν τὴν γῆν, parabat vaſtare agrum. Apud eundem,μέλλω κινδυνεύσειν, quidam exp. in animo habeo fortunam experiri. Et apud Eurip. μέλλεις κτανεῖν, deſtinas interficere.Particip.μέλλων,futurus : vt ὁ μέλλων χρόνος.Et οἱ μέλλοντες (ſubaudito infinit.) interdum pro deſignatis magiſtratibus. Hinc partic.ſæpe additur infinit.ἔσεσθαι:vt μελλούσης μάχης ἔσεσθαι.Pro eodẽ dicitur & μελλήσων,vt apud Xẽ.in pęd.Μελλήσων τι παθεῖν. ¶Μέλλω,cunctor,moror,differo.Item ceſſo. Thucyd. ϰ δὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν.

Μέλλομαι,differor,ſeu tardè procedo.Thuc.l.6.

Μέλλημα,τὸ,cũctatio,mora,dilatio.Æſchin. Μελλησμὸς, pro eodem.Poll.

Μέλλησις,idem.Thuc.l.1.Greg.

Μελλητὴς,ϰ,ὁ,cunctator:item ceſſator.Ariſtot.

Μελλητικὸς,qui natura eſt cunctabundus.Poll.

Μελλητιάω,ῶ,cunctari cupio. Heſych.

Compoſita quæ ſequuntur,ſunt ex μέλλω,cunctor.

Αμέλλητος, cunctatione carens, qui non differtur ſeu procraſtinatur.Luc.in Nigr.

Αμελλητὶ, ſine cunctatione,ſine procraſtinatione,ſine mora.Exp.etiam,ταχέως.

Αντιμέλλω,viciſſim cunctor,vel contrà cunctor.

Διαμέλλω,idem quod μέλλω.Naz.

Διαμέλλησις,cunctatio,mora.Thuc.l.5.

Διαμελλητὴς,cunctator,procraſtinator.

Επιμέλλω,cunctor.

Decomp. Αντεπιμέλλω, contrà cunctor aliqua in re, ſeu viciſſim cunctor.Thuc.l.3

Καταμέλλειν,cunctari,procraſtinare.Polyb.

ΜΕΛΟΣ,εος,τὸ, membrum. Odyſſ. λ. κατὰ δ᾽ ἱδρὼς ἔρρειν ἐκ μελέων.Sic & alibi apud Hom. ¶Item carmen, vt Lat.

vt Lat. melos. Theocr. παρὰ μέλος, metaph. ſignificat inconcinnè, apud Luc. in Eun. & Plat. Apud eundem & Ariſtot. exp. etiam diſſentaneè, importunè, ineptè. Τὰ μέλη, propriè quæuis carmina: vt τὰ χρηστὰ τῶν μελῶν. Ariſtot. pol. 8. Interdum dicuntur de carminibus Lyricis. Plut.

Deriuata ex μέλος, in priori ſignificatione.

Μεληδὸν, membratim, per membra. Athen. l. 4.

Μελεϊστὶ, idem. Il. ω.

Μελίζω, membratim concîdo, trunco.

Μελισμὸς, membrorum diuiſio. Suid.

Compoſita.

Αρτιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui membris eſt integris, nulla parte mutilus aut diſtortus. Plat.

Διαμελίζω, idem quod μελίζω. διαμελισμὸς, conciſio in membra.

Εκμελος, Heſych. viribus carens, inualidus.

* Εκμελίζω, membratim concîdo, trunco. μελίζω. Ioſeph.

* Εκμελῶς, cum reſolutione membrorum, ſeu luxurioſè, ἐκμελὴς, quod ſignificat luxatus. Ioſeph.

Ζαμελὴς, Heſychio eſt, μέγα μέλος ἔχων.

Λυσιμελὴς, ſoluens membra, ſomni epith. Od. ψ.

Μικρομελὴς, parua habens membra. ex Polem.

1032 Ολομελὴς, qui integris membris eſt. Athen.

Οὐλομελὴς, idem. Heſych. Οὐλομελία, omnium membrorum perfectio, integra & abſoluta natura cuiuſque rei. Hippocr. ἐν τῷ περὶ ἄρθρων.

Πηρομελὴς, qui mutilatus eſt membris, mutilus.

Τηξιμελὴς, membra liquefaciens: in anth. Epigr.

Υγρομελὴς, habens membra ὑγρὰ, i. tenera. Xen.

¶ *Deriuata ex μέλος, i. carmen.*

Μελικὸς, qui ſcribit μέλη, lyricus.

Μελίζω, cano mele, modulor. Alex. Aphr. Pro eo Dores dicunt μελίσδω. Theocr.

Μελίζομαι, & Doricè μελίσδομαι, idem Moſch.

Μέλισμα, τὸ, carmen, cantilena. Theocr.

Μελισμάτιον (diminut.) cantiuncula. Epigr. l. 2.

Μελύδριον, (diminut.) idem. Theocr.

Compoſita.

Αντιμελίζω, contrà modulor, ſeu viciſſim modulando occino. in Anthol. epigr.

Εκμελὴς, modulationi repugnans. Exp. etiam, abſonus, inconcinnus. Ariſtid.

Εμμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui ineſt modulatio, harmonicus, modulatus. Plutar. Et metaph. concinnus, ſcitus. Athen. item aptus, conueniens. Plutar. in Demetr. πρὸς εὐφροσύνην καὶ χάριν ἐμμελέστατος, aptiſſimus & accommodatiſſimus. Exponitur etiam, modeſtus, continens, temperatus. Syneſ.

Εμμελῶς, cum modulatione, canorè, harmonicè. Item concinnè, aptè, eleganter. Item, modeſtè. Plutarc. Pro eodem dicitur ἐμμελέως, apud Apoll. Rhod.

Εμμέλεια, modulatio, ſeu apta modulatio. Sic dicta fuit etiam quædam ſaltatio à concinnitate, ſeu à concinno ac decenti corporis motu, de qua Plato & Poll. Exponitur & generaliter, concinnitas, & elegantia.

Εὐμελὴς, cui bona modulatio ineſt, canorus.

Εὐμέλεια, apta modulatio. Plut.

Ηδυμελὴς, ſuauem canorem habens: in Epigr.

Θηλυμελεῖς ἀηδόνες, fœmineum & molle modulantes melos luſciniæ, molliter canentes: in Epigr.

Κολλομελέω, carmina conglutino & concinno.

Παμμελέσιν ὕμνοις, hymnis ex omni carminum genere, lib. 3. Maccab.

Πλημμελὴς, qui eſt contra modulationis normam, inconcinnus, abſonus. Item immoderatus, inconditus, incompoſitus, vitioſus, mendoſus. Plat. Compoſitum eſt ex particula πλὴν & μέλος.

πλημμελῶς, immoderatè, inconditè, incompoſitè, perperam, malè, vitioſè. Plut. & Gal.

πλημμέλεια, ἡ, vitioſitas, improbitas, peccatum. Item erratum, error. Plat.

πλημμελέω, ῶ, incompoſitè me gero, vel inconcinnè, immoderatè me gero. Aut improbè me gero, delinquo, erratum admitto. Chryſoſt. εἰς ἡμᾶς ἐπλημμέλησας, in nos peccaſti. Xen. εἴ τι ἐπλημμελησάμην. Ariſtot. de mundo. πλημμελοῦντες περὶ τὴν πλείστην τοῦ πυρὸς ἀπηλλαγμένην δύναμιν, aberrantes. Dicitur etiam de fluuio qui cum violenta inundatione ſecum rapit ſegetes & tuguria.

πλημμελεῖται, id in quo peccatur, ſeu erratur, id quod perperam fit. Et πλημμελεῖσθαι dicitur is, in quem peccatur ſeu qui iniuria afficitur.

πλημμέλημα, τὸ, peccatum, delictum. Plut. Item quod pro peccato penditur. Num. c. 5.

ΜΕΛΠΩ, canto, cantu celêbro. Cum accuſ. Il. α.

Μέλπομαι, idem. Od. δ. Significat etiam tripudio & ſalto ad cantum: vnde metaph. Il. η. Αρηϊ μέλπεσθαι dicitur, bellicas choreas deſaltare, i. pugnare. 1033

Μολπὴ, ῆς, ἡ, cantus, hymnus: vel chori cum cantu. Il. σ.

Μολπάζω, canto, decanto, celebro. Ariſtoph.

Μολπαστὴς, οῦ, ὁ, cantor. Pro quo & μολπιστὴς: in Epigr.

Μολπάστρια, ἡ, cantrix.

Μολπηδὸν, in cantu. Æſchyl.

Compoſita.

Αναμέλπω, decanto, hymnum exordior. Theocr.

Decomp. Προαναμέλπω, præcino, antè decanto. Sapientiæ 18.

Αντίμολπος, ſcholiaſtæ Eurip. eſt ἀντίφθογγος, & ἐναντίος τῇ μολπῇ.

Επιμέλπω, accino. Æſchil.

Εὐμολπία, ἡ, elegans cantus, elegantia cantus. Heſych.

Εὐμολπέω, ῶ, eleganter canto. Hom.

Αἰγύμελπος, ſuauiter canens. Hom.

Μεταμέλπομαι, ſimul cano. Hom.

Φιλησίμολπος & φιλόμολπος, cantus ſtudioſus. Pind.

ΜΕΜΝΟΝΕΣ, aues ſunt apud Ælianum & Oppian. in Ixeut. ¶ Heſych. μέμνων eſt etiam aſinus, & μεμνόνεια, aſininæ carnes.

ΜΕΜΦΟΜΑΙ, Fut. ψομαι, conqueror, expoſtulo. Interdum & accuſo. Ariſtoph. in Pluto, τοῦ δὲ λοξίαν μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην. Xenoph. in OEcon. μέμφεσθαί τινα πρὸς τοὺς φίλους. Accipitur etiam pro, incuſo, vitio verto, reprehendo, vitupero. Cum accuſ. Plato, ὀρθῶς ἔχει τὰ τοιαῦτα μέμφεσθαι. Cum genit. apud Thuc. ὧν οὐδεὶς ἐμέμψατο, quos nullus vituperauit.

Μεμφωλὴ, ἡ, queſtus, querimonia: ſeu ipſe actus conquerendi & incuſandi. Heſych. & Suid.

Μέμψις, εως, ἡ, queſtus, *hoc eſt*, ipſa querendi & incuſandi actio, ſeu reprehenſio. Dem.

Μεμπτὸς, οῦ, ὁ, incuſandus. Thuc. Item actiuè, conquerens de culpans, reprehendens. Soph.

Μεμπτέος, culpandus, incuſandus, accuſandus.

Μέμφις, ἡ, querela, querimonia. Plat.

Compoſita.

Αμεμφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄμεμπτος (quod ſequitur) in Epigr. & apud Nonn.

Αμεμφία, ἡ, nullæ querelæ, nulla culpa & reprehenſio. Æſchyl. in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

Αμεμπτος, ὁ καὶ ἡ, de quo conqueri nemo poteſt, irreprehenſus, inculpatus. Xen. act. non querulus, minimè queribundus. Xen.

Αμέμπτως, ita vt conqueri nemo poſſit, inculpatè, ſine crimine. Herodian. Et act. ſine querelis.

Αντιμέμφομαι, viciſſim queror & expoſtulo.

Απομέμφομαι, accuſo, ſuccenſeo. Cum accuſ. Plut.

Διαμέμφομαι, valde conqueror, incuſo. Cum accuſ. Iſoc.
Ἐπιμέμφομαι, conqueror ſuper aliqua re, incuſo. Od. π. Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι. Item, reprehendo, vitupero. Dioſc.
Ἐπιμεμφὴς, culpabilis, reprehenſionem meritus.
Ἐπίμεμπτος, pro eodem, ſeu culpandus, accuſabilis.
Ἐπίμεμψις, conqueſtio, reprehenſio.
Καταμέμφομαι, conqueror, accuſo, incuſo. Xen. pæd. 4. εἰ κατεμέμφετο ἑαυτόν. Epigr. l. 2. ἰδίῃ κατεμέμφετο χειρὶ, propriæ ſuccenſebat manui.
Κατάμεμψις, querimonia, criminatio, reprehenſio, ſeu incuſatio. Thuc. l. 2.
Περιμεμφὴς, querulus contentioſus. Arat.
Πολυμεμφὴς, valde querulus. Nonn.
* Ὑπομέμφομαι, ſubconqueror, ſubexpoſtulo. Plut.
Φιλομεμφὴς, qui libenter conqueritur & expoſtulat, qui incuſare & reprehendere amat. Plut.

ΜΕΝ, quidem. Solet hanc particulam excipere δὲ.
1034 Xen. ἐγώ τοι σε μὲν δίκαιον νομίζω, σοφὸν δὲ οὐδ' ὁπωσποιοῦν. Varij ſunt autem vſus harum particularum. Interdum enim omnino aduerſatiuam orationem faciunt, interdum diſtributionem quandam indicant, aliquando copulandi vim habent. Exempla ſunt paſſim obuia. Aliquando tamen particulę μὲν non reſpondet aut ſubiicitur δὲ, nec alia particula eius loco: ac tum μὲν locum particulæ δὴ aut alius huiuſmodi obtinet: vt initio orationis pro corona. Interdum μὲν additur aliis etiam particulis: vt μὲν γὰρ, idem quod γὰρ, enim. Od. σ. Thuc. l. 7.
Μὲν δὴ, quidem. Ariſtoph. in Plut. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Interdum exp. certè quidem, vtique, item profectò: item verò.
Μὲν οὖν, quidem, quidem certè. Exponitur etiam, itaque. Item porrò quidem, ſanè quidem. Μὲν οὖν γε (pro quo ſcribitur etiam μενοῦνγε) imò verò. Μέν τοι, quidem, quidem certè, ſanè, vtique, nimirum. Interrogationi etiam adhibetur à Platone polit. l. 2. Μέν ῥα, poeticè, pro μὲν, ſequente δὲ, vt initio Iliad. β. Μέν τοι, vel μέντοι, coniunctim, varios vſus habet, & variè redditur. Interdum exp. verùm, ſed, tamen. Interdum exp. verò. Item porrò rurſus. Interdum ornatus cauſa ponitur: vel explendæ orationis gratia. Μέν τ' ἂν (ex μέν τοι & ἂν) quidam expon. ſcilicet: nempe: aut quidem certè. Interdum μὲν apud poetas particula expletiua eſſe, ideóque pro enclitica debere haberi videtur. Inuenitur & præfixam habens particulam γε. Μενὶ pro μὲν ponitur apud Ariſtoph. præcedente νοῦν.

ΜΕΝΔΗΣ, Ægyptiorum lingua hircus ſeu caper dicitur, & capripes deus Pan, quorum vtrunque ſanctè colebant Panopoli.
Μενδήσιον ἔλαιον, ſiue μύρον, Mendeſium oleum ſiue vnguentum, dicitur quod in ea vrbe fieri conſueuit. Vide Dioſc. l. 1. c. 72. & Paul. Æg. l. 7. c. 18.

ΜΕΝΟΣ, εος, τὸ, animus, animi ardor quidam: ſeu impetus animi concitati, quo quis paratus eſt irruentem hoſtem excipere, minimeq; ei cedere. Ariſtot. eth. 3. cap. 11. μένος & θυμὸς pro iiſdem accipit. Sic & apud Hom. hæc duo ſæpe copulantur: vt Il. 7. & ὀτρύνων μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, & alibi. μένος καὶ θυμὸν ἔπλησε adeò vt μένος eſſe videatur impetus quo quis ita percitus in aduerſarium fertur. Xenoph. πολεμίοις μένος ἐμβαλεῖν, iniicere ſeu immittere animum: & ἐπιπνεῖν μένος. Odyſſ. α. inſpirare animum: & contrà μινύθειν μένος. Il. ο. minuere animos. Dicitur etiam alicui ἐμπεσεῖν μένος, accedere animus, apud Xen. Hell. 7. Accipitur μένος etiam pro robore & viribus. Il. ο. Item vis, vehementia. Il. ψ. Item ira ὀργὴ, θυμός. Ilia. α. A μένω deriuatum eſſe grammatici tradunt.
Μενεαίνω, cupio, animi impetu quodam concitor. Il. ο. νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει. Item iratus ſum, ira percitus ſum. Il. ω. Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.
Μενοινὴ, ἡ, impetus ſeu cupiditas animi quæ ad aliquid agendum fertur. Apol. Argon. 1.
Μενοινάω, impetu quodam animi concitatus cupio, in animo habere facio. Soph. in Aiace, Τί ποτε μενοινᾷ; quid vult? quid cupit? Et cum infinit. Iliad. ν. πολέμοιο μενοινᾷ ἀντιάαν. Pro eodem dicitur & μενοινόω, & μενοινέω. Il. ν. & μ.

Compoſita.

Ἀλαλκομενηΐς, ΐδος, ἡ, auxilians cum robore, & fortiter. Epith. Mineruæ Il. ε.
Ἀμενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, imbecillus, inualidus. Heſych.
Ἀμενηνὸς, οῦ, ὁ, idem. Il. ε. Quum defunctorum manibus, ſomno & fumo tribuitur, exp. etiam, leuis, euanidus. Od. κ. & τ.
Ἀμενηνόω, imbecillum reddo, viribus priuo. Il. ν.
Δυσμενὴς, cuius animus malè erga aliquem affectus eſt, maleuolus, inimicus. Plerunque accipitur pro honeſtè. Hom. Xen. Grammatici δυσμενῆ propriè eſſe volunt eum qui aduerſus antea amicum inimicitias exercet & vix reconciliari poteſt.
Δυσμενῶς, animo malè erga aliquem affecto, inimicè: item hoſtiliter. Iſocr.
Δυσμένεια, ἡ, animus malè erga aliquem affectus, odium, inimicitia. Interdum & hoſtilitas, aut animus hoſtiliter affectus. Iſocr.
Δυσμεναίνω, malè volo, inimicor: aut etiam aduerſor. Dem. pro cor. δυσμεναίνειν ἐπὶ κοινοῖς ἀγαθοῖς.
Δυσμενέω, pro δυσμεναίνω. Od. ζ. & alibi.
Εὐμενὴς, beneuolus, amicus, benignus, clemens. Plut. Τὸ εὐμενὲς pro εὐμένεια. Dem. 1035
Εὐμενῶς, animo bene affecto, beneuolè, amicè: aut etiam benignè. Iſocr. Poeticè pro eodem dicitur εὐμενέως, apud Apoll.
Εὐμένεια, ἡ, animus bene affectus, beneuolentia, clementia, placabilitas. Herodot.
Εὐμενέω, animo ſum bene affecto, beneuolus ſum. Phocyl. Et cum datiuo apud Apoll. Argon. 3.
Εὐμενέτης, ου, ὁ, beneuolus, amicus. Od. ζ.
Εὐμενίζω, beneuolum reddo, placo: pro quo frequentiùs vſurpatur εὐμενίζομαι. Cum accuſat. Xenoph.
Εὐμενίδες dicuntur furiæ, κατ' εὐφημισμὸν & ἀντίφρασιν, quum ſint immites, teſte Seruio & Euſt.
Decomp. Ἐξευμενίζω, pro εὐμενίζω, apud Baſil.
Προευμενὴς, (comp. ex πρᾶος, & εὐμενὴς) beneuolus, benignus. Προευμένεια, beneuolus & propenſus animus, beneuolentia. Eurip.
Ζαμενὴς, vehemens, impetuoſus, validus; vel admodum vehemens. Apoll. arg. l. 1. Item valde iratus. Item pro δυσμενὴς apud Soph.
Ζαμενέω, iratus ſum vel valde iratus ſum. Exp. etiam, magna vi ago, vires intendo. Heſiod.
Περιζαμενῶς, (decomp.) vehementer. Hom.
Πραϋμενέως. Heſych. ἀπὸ θυμῶς, πρᾴῳ τῷ μένει χρώμενος.
Ὑπερμενὴς, viribus præualidus aut præpotens. Item nimiùm violentus. Il. β.
Ὑπερμενέω, viribus ſupero & præpolleo. Od. τ.
Ὑπερμενέτης, idem quod ὑπερμενής. Hom.

ΜΕΝΩ, Fut. νῶ, maneo, permaneo, conſtanter maneo, ἔν τινι, vel ἐπί τινι, vel μετά τινος, in re aliqua. Plat. Iſocr. Herodian. Dicitur etiam μένειν res quæ immotæ & fixæ manent. Ariſtot. eth. 9. c. 6. τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταῤῥεῖ ὥσπερ εὔριπος. ¶ Item maneo, id eſt, expecto. Thuc. l. 4. δύο μὲν

μῦρ ἡ τρεῖς ἡμέρας ἐπέχον, τοῖς Ἰλλυρικοῖς μένοντες. In bello quoq; μένειν τινὰ dicitur, qui in ſtatione & loco ſuo manens eum expectat, ſuſtinet & excipit irruentem. Il.γ. Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον. Xen.pæd.3. ἀλλ' ἔτι ἐδύναντο μένειν ἀλλὰ στραφέντες ἔφυγον. Dicitur etiam, μένει σε δίκη, in epiſt.Phalar.vt apud Tibul.te pœna manet. ¶ Præteritum medium μέμονα ſignificat apud poetas cupio, volo: vt Od.ο. Καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ μέμονέν τε μάλιστα Μητέρ' ἐμὴν γαμέειν. Exponitur etiā cogito, in animo habeo.

Μενετὸς, οῦ, ὁ, qui manere poteſt, aut ſolet. Thu.l.1. τοῦ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοὶ, moram non patiuntur. Apud Ariſt.in auib. μενετοὶ θεοὶ dicūtur qui nec fallunt nec falluntur: vel qui non ſtatim iniurias puniunt.

Μονὴ, ἡ, manſio. Polyb. Accipitur etiam in malam partem, pro deſidia & mora, apud Thuc.l.2.

Μόνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, conſtanter manens, ſtabilis, immobilis. Ariſtot.& Xen.

Μίμνω, idem quod μένω, ex eóque factum, ſicut γίγνω à γένω. Il.τ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Μιμνέτω, &c. Res etiam aliqua μίμνειν dicitur quæ non dilabitur. Il.ω. Item maneo, i. expecto. Il.θ. Et qui hoſtem irruentem ſuſtinet & excipit μίμνειν etiam eum dicitur. Il.ρ. Μίμνομεν ἔξω Ἄρηα.

Μιμνάζω, idem cum μέμνω, ex eóque factum Il.κ.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναμένω, expecto. Xen. Hell.7. οὐ ψῆφον ἀνεμείνατε, qui cum calculum non expectaſtis. Apud Eurip. ἀνάμενε τὸν φαρμάκου τομῆς, exp. patienter toleres & perferas. Item permaneo, conſtans maneo. Iſocr. ἀναμένω ἐν τοῖς ἤθεσι. Dicitur etiam periculum aut aliud malum ἀναμένειν aliquem Phil.

Ἀναμονὴ, patiens toleratio. Heſych.

1036 Ἀναμίμνω, idem quod ἀναμένω.

Decomp. Ἀντεπαναμένω, viciſſim expecto.

Ἐπαναμένω, expecto, maneo Ariſtoph.

* Ἐπαμμένω, idem quod ἐπαναμένω Æſchyl.

Ἀντιμένω, contra perduro, permaneo reſiſtendo.

Ἀπομένω, remaneo, permaneo: vel ſimpl. maneo.

Decomp. Ἐναπομένω, permaneo in. Naz.

Διαμένω, permaneo, conſtanter maneo, perduro. Iſocr. in Paneg. ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένουσι.

Διαμονὴ, ἡ, permanſio, perſeuerantia.

Ἐμμένω, permaneo in Iſoc. in Euag. ἐμμένειν τοῖς κριθεῖσι. Plato de leg. ἐμμένειν ἐν τῇ τάξει.

Ἐμμενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, permanens, conſtans, ſtabilis. Et τὸ ἐμμενὲς, conſtantia, ſtabilitas. Sumitur & aduerbialiter pro, conſtanter, firmiter, &c. Od.ι.

Ἐμμενέως, idem quod ἐμμενὲς, aduerbialiter ſumptū. Heſiod. in Theog.

Ἐμμενετικὸς, ή, όν, ὁ, qui perſeuerare poteſt aut ſolet, conſtanter permanens in Ariſtot.

Ἔμμενος, ὁ, conſtanter permanens, ſtabilis. Heſyc.

Ἐμμονίας, Heſychius eſſe dicit συνθήκας, quòd iis vtraque pars ἐμμένῃ.

Decomp. Διεμμένω, conſtanter permaneo in.

Ἐπιμένω, idem quod ἐμμένω. Plut. ταῖς εὐχαῖς ἐπιμένοντες, in precibus perſeuerantes. Item maneo, i. expecto ob rem aliquam. Baſil. Philo de mundo, τῶν μερῶν ἕκαστον τοῦ κόσμου φθορὰν ἐπιμένει, mundi quæque pars interitum expectat. Plato l.2. de rep. οὐδὲν ἔτι χαλεπὸν ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἑκάτερον βίος ἐπιμένει, qualis vtriuſque vita futura ſit.

Ἐπιμονὴ, permanſio, perſeuerantia. Plat. Et (in malam partem) mora. Thuc.

Ἐπίμονος, conſtanter permanens, vt ἐπίμονος στρατηγὸς cui poſt annum ſucceſſor non mittitur. Polyb.

Ἐπιμόνως, conſtanter permanendo, perſeueranter.

Decomp Ἀνεπίμονος, non permanens, non durabilis.

Καταμένω, remaneo, perſiſto, ſubſideo.

Καμμένειν, dicunt Lacones, pro καταμένειν. Heſyc.

Καμμονίη, pro καταμονίη, perſeuerantia: vel etiam victoria quæ conſtantia paratur. Il.χ.

Παραμένω, maneo: apud Plato. in apol. ἀλλά μοι παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον, apud me tandiu manete. Dicitur & de re quæ conſtāter apud aliquem permanet & ſemper comitatur. Iſoc. Apud Plut. in Rom. παραμένει τοῖς γάμοις τὸ ἔθος, mos ille in nuptiis permanet & adhuc durat. Dicitur etiam παραμένειν πρός τι, perſeueranter incumbere rei alicui. Thu.l.3. Apud Plut. in Luc. παραμένων ἅμα τῷ Λυκούργῳ exp. aſſiſtens Lycurgo.

* Συμπαραμένω, (*decomp.*) ſimul maneo, ſemper adſum comitor.

Παραμίμνω, idem. Od.β.

Παράμονος, conſtanter apud aliquem manens. Xen. Et qui conſtanter in re ſuſcepta permanet.

Παραμονὴ, ἡ, conſtans permanſio apud aliquem.

Παραμόνιμος, ὁ καὶ ἡ, qui conſtanter apud aliquē permanet, nec ab eius quaſi latere diſcedere ſolet. Exp. & conſtans, ſtabilis. Xen.

Παρμένω, poet. per ſync. pro παραμένω. Il.ι.

Περιμένω, expecto Syn. ep. 141. εἶτα φθάσαντες αὖ εἰς τὴν πεδινὴν περιμένομεν. Et cum dat. Plut. Interdum accipitur in malam partem pro, otioſe expecto. Iſoc. Aliquando περιμένειν ſignificat expectare & requirere. Plutarch. in præfat. apophth. κολάζουσαν φιληκοΐαν περιμένουσι, feritas aures poſcunt. ¶ Item περιμένω, maneo: (ea ſignif. qua malum aliquod dicitur manere aliquem.) Plat. lib.2. de rep. μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει, qui non ſacrificarint, eos horrenda manent.

Προσμένω, maneo vel expecto. Matt.15. ἤδη τρεῖς ἡμέρας προσμένουσί μοι, apud me permanent, & à latere meo non diſcedunt. Item προσμένειν ταῖς δεήσεσι, 1.Tim.5. aſſiduum eſſe in precibus. Et προσμένειν τῷ θεῷ. Deo adhærere, act.11. Exponitur etiam, acquieſco: ſicut μένω & ἐμμένω ſupra.

Προσμονὴ, ἡ, permanſio & expectatio apud aliquem, perſeuerantia & aſſiduitas in aliqua re.

Συμμένω, vnà maneo: vel cōiunctus maneo, permaneo. Syneſ. Item συμμένω βέβαιος, ſtabilis in fide maneo, vel coniunctus maneo. Dicitur & de re quę ſuis quaſi viribus cōiunctis permanet & perdurat cōſtanter. Xen. apud Thuc.l.8 ἐς τοῦτο ξυμμένειν. ſchol. exp. μέχρι δεῦρο μεμένηκε, vel ἐν τούτῳ τῷ σχήματι μεμένηκεν.

Συμμονία, ας, ἡ, conſtantia.

Ὑπομένω, q.d. ſubtus maneo & expecto, ſuſtineo; plerū 1037
que ſignificat, impetum hoſtilem ſuſtineo & irruentem excipio. Iliad.χ. Item ſuſtineo, i. perfero, ſuſcipio, ſubeo: vt ὑπομένειν κίνδυνον. Iſocr. Et ὑπομένειν παιδείαν, ſufferre caſtigationem, in ep.ad Heb.12. Apud Iſocr. de pace ὑπομένειν λόγους, exp. patienter audire orationes. Conſtruitur & cū infinit. vt apud Dem. pro cor. τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν ὑπέμειναν; animum inducere potuerunt. Item expecto, præſtolor. Plat. Οἱ ὑπομένοντες, qui remanſerunt, reliqui. Thuc. lib 5.

Ὑπομενετικὸς, qui ſuſtinere & ſufferre poteſt. Ariſt.

Ὑπομονὴ, ſuſtentatio qua impetus & incurſus alicuius rei ſuſtinetur. Ariſtot. rhet.2. Eſt & in hac ſignif. frequens in nouo Teſt.

Ὑπομενητικὸς, ὁ, patiens, ex Can.20. Conc. Sardicenſis.

Ὑπομονικὸς, idem.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀγρομένης, ου, ὁ, in agro manens. Heſych.

Ἀμενητὶ, impatienter, χωρὶς τῆς ἐπιμονῆς. Suid.

Ἀστυμένης, in vrbe commorans.

Αὐθιμένης, indigena, natiuus.

Θρασυμέμνων, qui audacter & fortiter irruentem hoſtem excipit & ſuſtinet. Iliad.ε.

Compoſita remotiora.

Περμνηςῆναι, Od.σ. ἀλλὰ περιμνηςῖνοι εἰσέλθεσκ' οὐδ' ἅμα πάντες, alter poſt alterum ingrediatur. Scho. Hom. περμύοντες ἀλλήλοις, innuens deriuari à μύω.

Ὑσμίνη, ἡ, pugna, prælium: (dicta παρὰ τὸ ὑπομένειν, vt eſt apud Etym. & Euſt.) Il.ν. ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, in stataria pugna. Pro ὑσμίνη ponitur, & ὅμινι. Il.β. Ibidem eſt aduerbium ὑσμίνηνδε ad pugnam.

ΜΕΡΔΩ, F. σω, priuo: vnde μερθεῖσα, apud Heſyc. στερηθεῖσα, ἀμερθεῖσα. ¶ Item intueor, obtueor, βλέπω, vt Euſt. ex veterum grammaticorũ autoritate exponit.

Ἀμέρδω, priuo viſu, excœco. Compoſitum ex μέρδω, video, & α priuatiuo: vt Euſt. & Etym. tradunt. Quum genit. adiunctum habet, ſimpliciter pro στερίσκειν capitur: vt Od.θ. Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε. Heſych. in Th. ὅσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων, obſcurabat & obtundebat. Item obfuſco. Od.τ. Ἀμέρδῃν αἰῶνος, priuare vita. Heſiod.

Ἀπαμέρδω, idem quod ἀπαμείρω, priuo, ſeu ἀμέρδω.

Σμέρδω, intueor, vox Achaica: teſte Euſt.

Σμερδνὸς, ſiue Σμερδνὸς οὐδὸ, aſpectu ſeu intuitu terribilis. Et generaliter, terribilis. Il.ο.

Σμερδαλέος, ου, ὁ, idem cum σμερδνός. Il.β.ν. & φ. Et σμερδαλέον (aduerbialiter) horrendum in modum, horribiliter, terribiliter. Il.β.

ΜΕΡΙΜΝΑ, ης, ἡ, cura, ſolicitudo, cura quæ mentem in partes diuerſas velut diuidit. (nam grammatici deriuant παρὰ τὸ μερίζειν τὸν νοῦν, quòd ſolicitudo animum, *vt inquit Virg.* nunc huc nunc diuidat illuc, & rapiat in partes varias.) Syn. πῶς ἀφικέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειν, quomodo par eſſe potero curis perpetuitate conſertis? Exponitur etiam, meditatio.

Μεριμνάω, curo, ſolicitè cogito, anxiè cogito. Demoſth. μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγειν. Exp. & curo, curæ habeo: vt Matth.6. μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε. Item anxiè contemplor, curioſè inquiro: περί τινος. Xen.

Μεριμνητὸς, οῦ, ὁ, curioſus contemplator & cogitator. Euſt. in Medea.

Compoſita.

Ἀμέριμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, cura carens, ſecurus. Herodian.

Ἀμερίμνως, ſine curis, ſecurè. Herodian.

Ἀμεριμνία, ἡ, ſecuritas, animus curis vacuus & liber à ſolicitudinibus. Herodian. l.1.

Ἀμεριμνάω, ſecurus ſum, ſum animo curis ſolicitu-
1038 dinibúſque libero. Naz.

Λυσιμέριμνος, curas ſoluens, curas adimens. Anth. Ep.

Ὀξυμέριμνος, acutè excogitatus. Ariſtoph.

Περιμέριμνος, diligens, ſcitus.

Decomp. Ἀπεριμέριμνος, qui nullas animo curas verſat, aut inconſideratus. Ἀπεριμερίμνως, inconſideratè. Ariſtoph. in Nub.

Πολυμέριμνος, multis curis obnoxius, anxius. Ariſt.

Προμεριμνάω, priùs ſolicitus ſum: vel priùs ſolicitè cogito, priùs curioſè commentor.

ΜΕΡΜΑΙΡΩ, & μερμέρω, curo, anxiè cogito. Heſyc.

Μέρμερος, ου, ὁ, curioſus, anxius, percunctator & exquiſitus indagator. Plat. ¶ Μέρμερα, quæ aliquis anxia cura perſequitur. Il.κ. Et μέρμερα ῥέζειν, ſiue μέρμερα ἔργα ῥέζειν, magna & egregia facinora edere, & quæ quaſi anxia cura deliberauit aliquis ſecum facere. Il.φ. & κ.

Μερμέριος, idem cum μέρμερος. Luc. in Lexiph.

Μέρμηρα, ἡ, cura, ſolicita cura. Heſiod. Et ſomnus leuis ſub auroram occupans hominem: ſchol. Ariſt.

Μερμηρίζω, f. ίσω, anxiè cogito, curioſè in animo verſo. Od.α. πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. Dicitur & θυμὸς τινι μερμηρίζειν τι ἐνὶ φρεσί. Od.υ. Et μερμηρίζειν κατὰ φρένα. Od.κ. Et cum περί. Il.υ. περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις. Item cum accuſ. rei & dat. perſonæ. Od.δ. Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀεικέα μερμηρίζων. Item excogito, anxia cogitatione inuenio. Od.π.

Compoſita.

Ἀμερμηρεὶ, citra curam. Suid. & Euſt. Ἀμέρμερα Laconibus eſſe τὰ πολλά, docet. Heſych.

Ἀπομερμηρίζω, depoſitis curis dormio. Ariſtoph.

Πολυμέρμερον, anxium, ſolicitum. Heſych.

ΜΕΡΜΙΣ, θος, ἡ, funiculus, filum. Od.κ.

ΜΕΣΟΣ, ου, ὁ, medius. Plut. ad Col. καὶ ὁ μὲν θεὸς ἀρχήν τε καὶ μέσα καὶ τελευτὴν ἔχων τοῦ παντός. Interdum exp. mediocris. Ariſtot. Sæpe dicitur ἐν μέσῳ, quòd aliquando exp. inter: vt apud Plat. ἐν μέσῳ πυρός τε καὶ γῆς, inter ignem & terram. Sic apud Dem. τὰ ἐν μέσῳ, quæ interiecta ſunt. Dicitur etiam apud Plut. & alios, εἰς μέσον παριέναι, prodire in medium. Interdum μέσον (ſubſtant.) eſt ſpatium quod in medio relinquitur, interuallum, ſpatium: vt πολὺ τὸ μέσον apud Eur. magnum eſt interuallum. Sic etiam dicitur aliquid fieri διὰ μέσου, ſæpe apud Thuc. i. interiecto temporis interuallo, interim, interea. ¶ Item μέσος, medius, i. neuter, qui eſt neutrarum partium. Luc. Item μέσον, medium, quod eſt in medio velut gradu: apud Ariſtot. eth.2. Exponitur etiam mediocritas. Item μέσα, quæ & ἀδιάφορα) vocantur quæ in medio honeſtorum & turpium ſunt: de quibus vide Gell. l.2 c.7. ¶ Apud gramm. dicitur μέσον vocabulum, quod interdum in bonam, interdum in malam partem capitur. Et μέση συλλαβὴ, media ſyllaba, quæ aliquando producitur, aliquando corripitur. Verbum quoque quod nec actiuum eſt nec paſſiuum, ſed velut medium inter vtrũque μέσον, itidemque eius χρόνοι vocantur μέσοι, i. tẽpora media. ¶ Τὸ μέσον, apud Ariſtot. in analyt. abſolutè ſæpe dicitur pro τὸ μέσον ἄκρον, medius terminus, ſeu medium argumentum. ¶ Item μέσον, dimidium. Thuc. l.4. ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ καὶ ἔνατον ἐκ μέσου. Μεσαίτατος, ſuperl. q.d. qui eſt maximè in medio. Expon. etiam ſimpl. medius: apud Ariſtot. de mundo. Accipi & pro ὑψηλὸς tradit Suidas. Dicitur autem μέσον, παρὰ τὸ τὰ μέρη ἴσα ἔχειν quòd eius partes æquales ſint.

Μέσως, aduerb. mediocriter, modicè, moderatè, intra modum. Ariſtot.

Μεσότης, ητος, ἡ, medietas, medium, medium interiectũ. 1039
Plat. Item mediocritas, modus. Ariſtot. eth.4. cap.5. πρᾳότης δ' ἐστὶ μεσότης περὶ ὀργάς.

Μεσόω, ῶ, ſum in medio. Eur. Sic θέρους μεσοῦντος, media iam æſtate. Thuc. l.6.

Μεσάζω, idem. Herodian. μεσαζούσης ἡμέρας.

Μεσεύω, medius ſum, i. vtriuſque particeps, ambigo ad vtrunque. Ariſtot. polit.7.

Μεσηρεύω, medius ſum. Heſych.

Μεσίτης, ου, ὁ, mediator. Exp. etiam, interuentor, interceſſor: vel conciliator, item internuncius, interpres. Philo: & ſæpe in nouo Teſt.

Μεσιτεύω, mediator ſum, mediatorem ago. Item interuenio vel interpono me, vt in ep. ad Heb. c.6. ἐμεσίτευεν ὅρκῳ, interpoſuit ſe cum iureiurando. Item in medio ſum, interiectus ſum inter. Damaſc.

Μέσατος, poet. idem quod μέσος. Theocr. Scribitur & μέσσατος, metri cauſa. Il.θ.

Μεσάτιος, idem. Pro quo poet. μεσσάτιος. Dion.

Μεσήεις, εντος, ὁ, poet. mediocris. Il.μ.

Μεσηγὺ ſeu μεσηγὺς, (aduerbium) in medio, ſeu inter. Scribitur ſæpe & μεσσηγὺ & μεσσηγύς: vt Il.ι. & θ. Item pro, interim, ſeu interea. Od.θ.

Μέσσος,

Μέσος, poeticè pro μέσος, paſſim apud poetas.
Μεσόθι, in medio. Arat. Μεσόθε ſeu μεσόθεν, è medio.
Μεσήρης σείριος, medius ſirius, Eur.
Μέζεα, τά, pudenda, genitalia membra. Heſiod. Ionicè ſic dicta quaſi μέσεα, ὅτι μέσα εἰσὶ τοῦ ὑγρᾶς. Etym.
Μέτασσαι, mediæ, mediæ ætatis inter agnos & iam grandiores natu oues. Od. ι.

Compoſita.

Ἄμεσος, ου, ὁ καὶ ἡ, medio carens. Ariſtot. Exp. & immediatus, apud Alex. Aphr.
Ἀμέσως, ſine medio, immediatè. Exponitur etiam nullius interuentu.
Ἀνάμεσος, medius, qui eſt in medio. Herodot.
Ἀνάμεσον, interdum coniunctim ſcriptum reperitur: vt apud Theophr. pro ἀνὰ μέσον, in medio.
Ἀμμέσως, per ſyncop. pro ἀνὰ μέσον. Heſiod.
Διάμεσος, q. d. intermedius. Et peculiari ſignificatione qui eſt mediocris fortunę. Heſych.
Ἔμμεσος, intermedius, vel, medium in ſe habens.
Ἐπίμεσα ῥήματα, verba deponentia.
Παράμεσος dicitur digitus medio proximus, qui vide licet μικρὸν ſequitur. Poll. l. 2.

ΜΕΣΠΙΛΗ, ης, ἡ, meſpilus: arbor de qua Theoph. hiſt. pl. l. 3. Dioſc. l. 1. c. 170.
Μέσπιλον, ου, τό, meſpilum, fructus meſpili arboris.
Μεσπιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, meſpilo ſimilis, meſpilaceus.

ΜΕΣΤΟΣ, ου, ὁ, plenus, refertus. Iſocr. ad Philippum, πολλῆς ἀνοίας μεστός.
Μεστόω, ῶ, impleo, repleo, refercio. Sophocl. in Antigon. παῦσαι πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων, deſine antequam & me tuis verbis ira impleas.

Compoſita.

Ἀνάμεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, plenus, refertus. Ariſtoph.
Ἀναμεστόω, ῶ, repleo. Ariſtoph.
Διάμεστος, plenus, refertus. Διαμεστόω, ῶ, repleo.
Ἔμμεστοι, impleti, referti, pleni. Plat.
Ἐπίμεστος, q. d. ſuperplenus, redundans, Poll.
Ἡμίμεστος, ſemiplenus. Poll. l. 5. c. 28.
Καταμέστος, idem quod μεστός, plenus. Nicand.
Καταμεστόω, impleo, in lib. Maccab.

ΜΕΣΦΑ, poeticum aduerb. pro μέχρι dum, donec, vſque. Apoll. Cum genitiuo, vſque ad: vt Il. θ. μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης. Aratus verò dixit μέσφα παρ' αὐτὴν οὐρὴν, vſque ad ipſam caudam.

ΜΕΤΑ, præpoſitio eſt quę variis caſibus iuncta, varia ſignificat.
1040 Cum genit. ſignificat cum, vnà cum. Plat. γῆρας μετὰ πενίας, ſenectus iuncta cum paupertate. Interdum exponitur per aduerbium: vt μετὰ δικαιοσύνης pro δικαίως, iuſtè. Μετὰ Πλάτωνος & μετ' Ἀριστοτέλους, ſequendo Platonis ſententiam vel Ariſtotelis. Μετά τινος εἶναι, cum aliquo eſſe, i. ab alicuius partibus ſtare, Iſocr. Apud Liban. μετὰ τούτων τῶν χρημάτων καὶ τοὺς γνωρίμους ὠφελοῦμεν, pecunia iuuamus amicos. Μεθ' ὅπλων, cum armis, ſeu in armis. Thuc.
Cum datiuo, apud poetas interdum idem quod μετὰ cum gen. vt Ody. ε. atq; alibi μετὰ καὶ τόδε τοῖσι λελέχθω. Sæpe ſignificat, inter: Il. α. μετ' ἀθανάτοισι. ¶ Interdum pro ἐν in, vt Ili. χ. ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ. Ody. λ. μετὰ φρεσὶ βάλλεται, pro ἐν φρεσί. ¶ Interdum pro διά per: Il. ε. μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος.
Cum accuſatiuo itidem apud poetas, ſępe pro ὅτι ſeu εἰς. Ilia. β. ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, proficiſcere ad exercitum Gręcorum. ¶ Non nunquam ſignif. in: vt apud Homerum. Iliad. β. ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, pro εἰς, qui me in contentiones irritas & iurgia conicit. Item, in, *id eſt* aduerſus: vt Heſiod. in aſp. ἤλιτε μετ' ἀθανάτοις μάκαρας, peccauit ſeu deliquit in deos. Aliquando ſignif. inter. Ody. σ. ¶ Aliquando propter: vt Odyſ. λ. τὴν ποτε Νηλεὺς γῆμεν ἑὸν μετὰ κάλλος. ¶ Interdum ſignificat poſt, ſecundùm. Thuc. l. 2. ἀδελφιδοῦς ὄντος, καὶ μέγιστον μεθ' ἑαυτὸν δυνάμενος, qui plurimum poſt ipſum poterat, vel ſecundùm ipſum. Sæpe etiam ſignif. poſt, *in ſignificatione temporis*: vt μετὰ τὸν πόλεμον ἥκειν, apud Plat. item μετὰ τὰ δεινὰ φρονιμώτερος, poſt mala prudentior. Dicitur etiam μετ' ὀλίγον, paulò poſt, & μετ' ὀλίγον τούτων, breui poſt haſce res geſtas tempore. At μετὰ μικρὸν paucis interiectis, paulò poſt, apud Plut. Et μεθ' ἡμέρας δύο, Dem. in Mid. duobus diebus poſt. Μεθ' ἡμέραν, interdiu. Demoſt. in Mid. Μετὰ χεῖρας ἔχειν, in manibus habere. Thuc. l. 1.
Μετά, ſine caſu, idem apud poetas quod in proſa μετὰ ταῦτα, vel εἶτα ἔπειτα, poſtea, deinde. Hom. Ili. α. ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἧκε.
In compoſitione interdum ſignificat mutationem: vt in μεταγινώσκω, μεταδιδώσκω. Interdum abundat: vt in μετάγγελος.
Μέτα (retracto in priorem accentu) dicitur pro μέτεστι ſicut πάρα pro πάρεστι. Euſt.
Μεταξὺ, inter, in medio. Cum genit. Plat. de leg. l. 9. μεταξὺ ἀμφοῖν γίγνοιτ' ἄν, ſit amborum medium, ſeu in medio amborum, μεταξὺ λόγων, inter confabulandum, interea dum loquimur. Conſtruitur etiam cum participiis vel genitiui vel alius etiam caſus, & tunc exp. interim dum, interea dum: vt μεταξὺ λουόμενος, interea dum lauaretur. μεταξὺ ὁπλιζόμενα, inter armandum. Sæpe ſine caſu ponitur. Iliad. α. πολλὰ μεταξὺ οὔρεα, multi interiecti ſunt montes. Ariſtot. in Rhet. φίλος ἢ ἐχθρὸς ἢ μεταξύ, amicus vel inimicus vel inter hos medius. Pręmiſſo articulo adiectiuè ſignificat, medius, intermedius. Iſocr. in Panath. τί γὰρ μεταξὺ τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν; Sic ἐν τῷ μεταξὺ, ſub. χρόνῳ. Τὸ μεταξὺ ſubſtantiuè interdum exp. intercapedo, interſtitium, ſubaudito ſubſtantiuo διάστημα.

ΜΕΤΑΛΛΟΝ, ου, τό, metallum. Apud Herodot. μέταλλον ἁλὸς, metallum ſalis. Interdum cum genitiuo accipitur etiam pro fodinis ſeu locis in quibus metallum aliquod reperitur: vt apud Suid. μέταλλον ἐφεῦρε χρυσοῦ. Et apud Dioſc. lib. 5 ca. 84. ἐν μετάλλοις φασὶ λιθίνοις εὑρίσκεσθαι, in lapidum fodinis. ¶ Μέταλλα aliquando ſunt cuniculi ad euertendas vrbes, quales in metallorum fodinis viſuntur. Polyb. ἤρξατο πολιορκεῖν διὰ τῶν μετάλλων, actis cuniculis cœpit obſidere. Euſt. deriuat à μετὰ & ἄλλος, διὰ τὸ μετὰ τὰ ἄλλα πάντα ἐπιζητεῖσθαι. Plin. quoque ab eadem deriuat origine, lib 33. c. 6. Vbicunque (inquit) vna inuenta vena eſt non procul inuenitur alia: hoc quidem & in omni ferè materia. vnde μέταλλα Græci videntur dixiſſe.
Μεταλλικός, οῦ, ὁ, metallicus. Medicis autem μεταλλικὰ dicuntur ea quę in metallis generantur ſiue ſponte naturę ſiue per fornacem producantur. vide Aët. lib. 2. c. 40.
Μεταλλίτης, ου, ὁ, metallicus, metallites. Et fœm. gen. μεταλλῖτις γῆ, terra metallica, Heſych.
Μεταλλίζεσθαι, in metallum damnari, in Pand. Gr.
Μεταλλεύω, f. εύσω, metalla eruo Luc. Ipſa etiam metalla μεταλλεύεσθαι dicuntur quum effodiuntur. Plato. χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ πάνθ' ὅσα μεταλλεύεται. ¶ Item curioſè ſcrutor *metaphora ſumpta à metallorum indagatoribus*. in Epigr. Τοῦ τι μεταλλεύεις τοῦτον μυχὸν ὦ φιλόλυχνε.
Μεταλλευτὸς, qui à metallicis effoditur & elaboratur. Ariſtot. lib. 3. meteor. Μεταλλευτικός, οῦ, ὁ, metallicus: vel pertinens ad eos qui metalla ſcrutantur &

effodiunt.Plato. Η μεταλλευτικὴ τέχνη, ars metallica, ſeu ars ſcrutandorum aut elaborandorum metallorum.Ariſtot.eth.1.
1041 Μεταλλεὺς, έως, ὁ, metallorum ſcrutator & effoſſor, metallicus.Poll.& Suid.

Μεταλλεία, ἡ, metallorum ſcrutatio. Poll. Metaphoricè dicitur de ductu ſubterraneo quo cuniculi aguntur.Diod.Sic.

Μεταλλάω, ῶ, ſcrutor, inquiro, vel curioſè ſcrutor & exquiro:ſumpta metaphora à metallorum ſcrutatione, qua nihil eſt περιεργότερον, vt tradit Euſt Iliad.ν. ἑτάρω δὲ κατέκταθεν ὃς σὺ μεταλλᾷς, quęris & indagas. Od.γ.ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά με εἴρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.

*Εκμεταλλεύω, effodio, metalla eruo.Strabo lib.14.

ΜΕΤΑΞΑ, ης, ἡ, à recentioribus Græcis dictum fuit ſericum.Actuar.& Nicol.Myrepſ.Legitur hoc vocabulum & in Pand.

Μεταξωτὸν, communi lingua à Gręcis ſericum vocari traditur.

ΜΕΤΕΩΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, ſublimis, editus. (deducitur enim, vt eſt apud Euſt. à μετὰ & ἀείρω, ex quo fit ἄορος, & mutato α in ε diphtongóque οι in ω μετέωρος, quidam à nomine αἰώρα deductum eſſe ſcribunt, vnde etiam μεταίωρος aliquãdo legitur:ſcholiaſtes autem Soph.ab ἑώρα fieri tradit)Thuc.lib.2.ἀπὸ τοῦ μετεώρου, è ſuperiore loco. ¶Μετέωρα dicuntur quę fiũt circa locum aſtris vicinum, de quibus Ariſtot.tres libros ſcripſit qui μετεωρολογικὰ dicuntur, quidam exp.quæ ſupra nos ſunt, in aëre aut in cœlo. ¶Item μετέωρος, erectus: vt equus μετέωρος, qui poſterioribus pedibus inſiſtens erigitur. Xen.de arte equ. Item qui eſt in ſummo tantùm & non profundus ἐπιπόλαιος.Theophr.¶Item qui in alto nauigat ſeu in altum prouehitur.Dem. Nauis etiam μετέωρος dicitur quæ altum tenet, apud Thuc.l.1.& 2.& alibi.¶Item μετέωρος, metaph.erectus, intentus:Luc.ἐφ' ἑκάστῳ τῶν περιπομένων μετέωρος εἶ.Item erectus animo, ſuſpenſus Thuc. Item erectus ad rem quampiam, *hoc eſt* eius deſiderio flagrãs:vt apud Suid. μετέωροι ἦσαν πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν. Et τὸ μετέωρον, quod expectatione ſuſpenſos homines tenet: vt πράγματα μετέωρα, apud Dem. ¶Item μετέωρος, elatus ſpe alicuius rei. Luc.

Μετεωρότερος, ſublimior vel altior. Μετεωρότατος, altiſſimus, maximè ſublimis. Et τὸ μετεωρότατον, quod eſt omnium altiſſimum, faſtigium.

Μετεωρίζω, in ſublime tollo: vel ſimpl.tollo, attollo. Plut.de Socr. dæm. τὸ δόρυ μετεωρίσας ὑπὲρ κεφαλῆς. Item ſublime peto:Theophr. Sic μετεωρίζειν εἰς πέλαγος, in altum prouehi, apud Philoſtr. ¶Item metaph.in ſpem erigo.Polyb. πολλοὺς ἐμετεώρισε τῶν παρὰ τοῖς ἐναντίοις ἡγεμόνων, ad defectionem incitauit. Item elatum reddo, animum addo.Phil.

Μετεωρίζομαι, in ſublime tollor.Thuc.lib.8.μετεωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγει, in altum prouectus. Apud Alex. Aphrod μετεωρίζομαι περιπατῶν, exp.vultu ſublimi ſuſpenſóque corpore incedo. Item metaph.efferor, apud Suid.

Μετεωρισμὸς, eleuatio in ſublime, ipſa actio tollendi in ſublime.Exp.etiam ſuperbia, à Suid.

Μετήορος, poet pro μετέωρος.Il.θ.Et τὸ μετήορον, quod inſtabile eſt tanquam in aere ſuſpenſum.

ΜΕΤΡΟΝ ου, τὸ, menſura, modus. Heſiod.in Erg εὖ δ' ἀποδοῦναι Αὐτῷ τῷ μέτρῳ καὶ λώιον αἴ κε δύνηαι. Luc. de hiſt.ſcrib ἓν πᾶσι τούτοις ἐπέστω μέτρον...diſit modus. Apud Heſiod. in Erg.periphraſticè dicitur μέτρον ἥβης, pro ἥβη. ¶Itẽ vas quo aliquid metimur, ſeu ad quod menſuram examinamus.¶In carmine, μέτρον dicitur menſura quę binis pedibus conſtat:vel in plur.μέτρα ſunt quę carmen ſeu verſum certis pedibus ac veluti ſpatiis, tanquam dimenſionibus, diſtinguunt.Appellatur μέτρον etiam id quod ex menſuris illis conſtat. Lat.carmen, ſeu verſus.Ariſtot.

Μετρέω, ῶ, metior. Plut. de exil.χοίνοις καὶ περισκύλαις μετρούμενος.Aliquando ſignif.certa menſura mutuum do quod poſtea reddas:Ariſtoph.in pace. Μέτρησον εἰρήνης τί μοι κἂν πέντ' ἔτη, & metaph.rependo: vt μετρεῖν τὴν ἴσην, paria vel beneficio vel maleficio facere.Pauſan. Item metior, i.æſtimo.Ariſtot.rhet.2. τῇ γὰρ αὑτῶν ἀκμῇ καὶ τοὺς πέλας μετροῦσι. Dicitur & πέλαγος μέγα μετρεῖν, pro tranſmeare.Od.γ.

Μετρέομαι, οῦμαι, menſuram admitto. Ariſtot. Dicitur etiam aliquis μετρεῖσθαι qui demenſum accipit, ſeu certa menſura accipit.Demoſth. Item μετρέομαι, demenſum mutuò accipio, vtendum accipio:Heſiod.in Erg.Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος.

Μέτρημα, τὸ, demenſum, quod menſura tribuitur:Peculiariter pro frumento quod militibus certa menſura tribuebatur, quod & σιτομέτριον Polyb. 1042

Μέτρησις, menſio, dimenſio.Plut.in ſympoſ.

Μετρητὴς, οῦ, ὁ, menſor. Harpocr. ex Dinarcho. Item metreta, cadus, amphora. Attica menſura eſt liquidorum apud Atticos maxima.Poll.

Μετρητὸς, οῦ, ὁ, menſus, dimenſus vel demenſus: vel quem metiri poſſumus.Poll.

Μετρητικῶς, menſorum more:vel more eorum quæ μετρεῖται.Poll.

Μέτριος, ου ὁ, modum non excedens.Galen. Exponitur etiam, mediocris, modicus, moderatus, non nimius. Plut.Item modicus, i. paucus, vt Demoſth.πρὸς Απατουρ.Μέτρια δ' ἔχων τούτοις πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι, pecunia non grandi quam habeo quæſtum facere cœpi. ¶Item moderatus, modeſtus. Luc.μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, modeſtè de te loqueris. Exponitur etiam, moderatus & æquus, non nimium rigidus & ſeuerus.Thuc.

Μετρίως, modicè, mediocriter, ita vt ſatis ſit. Plat.in ep.μετρίως ἔχω ἡλικίας, ſum ætate ſatis matura. Item modicè, i.parum.Herodian. Item moderatè, modeſtè, vel etiam modicè.Xen.

Μετριότης, ητος ἡ, moderatio.Xenoph. Item modeſtia. Chion Matridi.Item mediocritas.Ariſtot.

Μετριάζω, modicus ſum, modum habeo, non nimius. Ariſtot.polit.7.περὶ τὴν ἔξω κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν μετριάζουσιν. Idem polit.5.μετριάζειν τοῖς τοιούτοις, moderationem adhibere ſeu modicè frui. Item ęquum & moderatum me præbeo. Philo de vita M.l.1. παραινῶν τοῖς μὲν ἐφεστῶσι μετριάζειν, vt æquiores ſe prębeant. Item modeſtè ago aut loquor.Nazian.οἱ περὶ τὸν υἱὸν μετριάζοντες, qui de filio Dei modeſtè ſentiũt. Apud antiquos acceptum fuiſſe μετριάζειν pro τὰ συμβαίνοντα μετρίως φέρειν teſtatur Phrynicus.

Μετρικὸς οῦ, ὁ, pertinens ad μέτρα, qui eſt τῶν μέτρων, rationis metricæ peritus. Μετρικὴ τέχνη, ſcientia menſurarum, ſeu ars rectè metiendi.

Compoſita, ac primùm cum prapoſ.

Αναμετρέω, ῶ, denuo metior, iterum metior, remetior.Item ſimp.metior, dimetior:ἀνεμέτρει τὸ χωρίον apud Ariſtoph locum metiebatur. ¶Item remetior locum aliquem, i. denuò iter per locum aliquem facio:vt Od.μ. Οφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.

Αναμετροῦμαι, idem.¶Item, iterum commemoro, iterum narro, Plut.& Eurip. Apud Luc. ἀναμετρεῖσθαι, exp. reminiſci, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρούμενον. Apud Eur.ἀναμετρεῖσθαι δάκρυ:exp admetiri lachrymas, id eſt impertiri. ¶Αναμετρεῖσθαι in paſſiua etiam ſignif. vſurpatur. vnde ἀναμετρηθέντα κύκλῳ apud Plat.

Αναμέτρησις ἡ, remenſio, dimenſio quę fit de integro.Item ſimpl.dimenſio.Plut.

Αντιμετρέω

Ἀντιμετρέω, remetior, i. viciſſim metior: rependo. Greg. de ſancto baptiſmate, ἀγνὸν γὰρ ἀντιμετρεῖν ἁμαρτίᾳ διόρθωσιν: emẽdationem cum eiuſdem peccato rependere quę delere peccatum poſſit.

Ἀπομετρέω, metior, dimetior. Annibal apud Luc. τοὺς δακτυλίους αὐτῶν τοῖς μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι. Item paſſiua voce & ſignif. apud Polyb. ¶ Ἀπομετρήσασθαι, pro ἀπομετρῆσαι, apud Xen.

Διάμετρος, ου, ἡ, ſubaudi γραμμὴ, linea dimetiens, ſeu per medium ſecans, recta in longitudinem ducta. Procl. Hinc ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι dicuntur quæ directè inter ſe oppoſita ſunt, vt duo extrema diametri puncta. Heſychio διάμετρος eſt ὄργανον γεωμετρικὸν, item τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσι. At διάμετρον Dinarcho ἐν τῷ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ eſt τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος, vt Harpocr. annot. & ex eo. Suid.

Διαμετρέω, ῶ, dimetior. Il. γ. Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον. Item, demenſum diſtribuo, certa menſura diſtribuo. Plut. Hinc & διαμεμετρημένη ἡμέρα, dies eo modo dimenſa. Demoſth. Διαμετρεῖν dicitur etiam certa menſura diuendere. Demoſth.

Διαμέτρησις, εως, ἡ, dimenſio.

Διαμετρητὸς, οῦ, ὁ, dimenſus. Il. γ.

Ἐκμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, menſuram & modum excedens. Luc.

1043 Ἐκμέτρως, modum excedendo.

Ἐκμετρέω, emetior, dimetior. Poll. Apud Eurip. ἐκμετρῆσαι στόλον, exp. claſſem traiicere.

Ἐκμετρέομαι, idem. Polyb. l. 5.

Ἔμμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, in qua modus adhibetur, modum ſeruans, moderatus. Ἔμμετρα dicuntur etiam quæ metrica ſunt ſeu metro conſtant: vt ἔμμετρα ποιήματα apud Iſocr. ad Nicocl. quibus opponit τὰ καταλογάδην συγγράμματα quę ſoluta oratione ſcripta ſunt. Item ἔμμετροι dicuntur qui ἐν μέτροις ſcribunt. Dem. in Epitaph.

Ἐμμέτρως, carmine, verbis numero adſtrictis. Plat.

Ἐμμετριάζω, modeſtè me gero. in Strab.

Ἐπίμετρον, ου, τὸ, quod ſuper menſuram vel pondus iuſtũ adiicitur, auctarium. Theophr. Et τὸ ἐξ ἐπιμέτρου προστιθέμενον, quod ex abundantia additur. Gal. Ἐπιμετρεῖς Heſych. eſt τὸ ἐπίμετρον ὃ προστίθεται τῷ χιτῶνι.

Ἐπιμετρέω, ῶ, ſuper iuſta debitáque menſura adiicio, in menſura addo. Luc. Apud Greg. de Deo, ὁ τοῖς ὑψηλοῖς ἀντιτασσόμενος, τοῖς δὲ ταπεινοῖς τὴν χάριν ἐπιμετρῶν. Item ἐπιμετρεῖν χρόνον στρατηγίας, apud Plutarchum, quaſi ex abundanti admetiri aliud adminiſtrandæ rei tempus, i. prorogare imperium.

¶ Ἐπιμετρέω, inſuper certa menſura mutuò do quod eâdem reddatur mihi. Heſiod.

Decomp. Ἀντεπιμετρέω, remetior, eadem in menſura retribuo. Poll. Luc.

Προσεπιμετρέω, vltra iuſtum ſubinde admetior, ad cumulum addo. Luc.

* Συνεπιμετρέω, ad menſuram addo, ἐπιμετρέω, in nou. conſt.

Καταμετρέω, demetior. Xen. in OEcon.

Καταμέτρησις, dimenſio, menſurę & ſpatij deſcriptio. Vtitur Polyb. de caſtrorum metatione loquens.

Ἀκαταμέτρητος, (*decomp.*) quem nemo dimenſus eſt.

Παραμετρέω, iuxta alterum admetior, i. habita ratione alterius. Lucian. Et apud Naz. παραμετρούμενον ex collatione ſeu comparatione æqua menſura examinatum. ¶ Item pro compenſare: apud Epictet. Item pro præteruehi, præterire, q. d. inter emetiendum iter aliquod præteruehi: apud Athen. in arg. & Nonn.

Περίμετρος, orbiculari rotunditate demenſus. Od. β. Item ἡ περίμετρος (ſ. γραμμὴ) linea qua in orbem ducta aliquid metimur, aut ipſe ambitus, circuitus. Herod.

Περιμετρέω, circumcirca metior, in orbem metior.

Προμετρέω, pręmetior, vel demenſum præbeo, Poll. ex Iſæo. Item mercede frumentum emptoribus in foro dimetior. Harpocr. ex Dinarcho.

Προμετρητὴς, οῦ, ὁ, qui mercede conductus venale frumentum in foro & alia ſemina emptoribus dimetiebatur. Harpocr.

Προμέτρητος, οῦ, ὁ, præmenſus: vel per προμετρητὴν præbitus. Poll. ex Dinarcho.

Προσμετρέω, admetior. Poll. ex Hyperide.

Σύμμετρος, q. d. commenſus. Σύμμετρα, propriè dicuntur ea quæ ſunt eiuſdem ſeu paris menſuræ. Alex. Aphr. in top. Σύμμετρος ſignificat etiam modicè temperatum, & iuſtæ ac quadratæ magnitudinis. Ariſt.

Συμμέτρως, moderatè, modicè, ſatis. Exp. & congruenter & conuenienter.

Συμμετρία, ἡ, commenſus, apta compoſitio membrorum. Ariſtot. Exp. etiam, modus, & proportio. Iſocr. Numeratur & inter veſtes muliebres. Poll.

Συμμετρέω, commetior, vnà metior. Metaph. Naz. συμμετρῶ τοῦτο τῇ δυνάμει, meis viribus metior.

Συμμετρέομαι, pro eodem. Thuc.

Συμμέτρησις, commenſus, menſio cum aliqua re comparata. Thuc. l. 3.

Decomp. Ἀσύμμετρος, exponitur inconcinnus, incongruus. Et ἀσύμμετρα, inter quæ commenſus nullus eſt. Ariſtot. de gen. an. l. 2. Sic Plut. in Pericle dicit eum habuiſſe κεφαλὴν ἀσύμμετρον, inter quod & cætera membra nullus eſſet commenſus. Ἀσυμμετρία, q. d. ſymmetriæ carentia. Dicitur etiam in circulo linea quæ non ipſum totum, ſed eius partem metitur, quia per centrum non tranſit vt diameter: chorda à mathematicis nominatur. Theophr.

Ὑπέρμετρος, excedens menſuram: vt ὑπέρμετρος verſus qui vna ſyllaba longior eſt quàm decear.

Ὑπερμετρία, quum excedit menſura: ſic vocatur vitium verſus quo debitam menſuram vna ſyllaba excedit. In eodem ὑπερμετρία dicitur quum πλεονάζει χρόνῳ. Euſt.

Compoſita ſine præpoſitione. 1044

Ἀερομετρέω, aerem metior. Et generaliter, res nimis ſublimes & humanum captum excedentes inaniter conſector. Socrates apud Xen.

Ἄμετρος, ὁ καὶ ἡ, menſura carens. Item immoderatus, immodicus, immenſus. Et τὸ ἄμετρον, pro ἀμετρία, exceſſus, immodicitas, apud Luc. Item ἄμετρος στίχος, qui plures habet ſyllabas quàm par ſit. Plut.

Ἀμέτρως, ſine menſura, ſupra modum, immoderatè. Comparat. ἀμετρότερον, vehementius, immoderatius. Alex. in Probl. Et ἀμετρότατα, vehementiſſimè, plus quàm par ſit: apud eundem.

Ἀμετρία, ἡ, exceſſus menſuræ, immodicitas, exceſſus. Luc. Item intemperies, apud Plut.

Ἀμέτρητος, idem quod ἄμετρος. Hom. Luc.

Γεωμέτρης, ου, ὁ, qui terram ſeu terræ ſpatia & fines metitur, geometra. Plut. in Erot.

Γεωμετρία, ἡ, geometria, terram dimetiendi ſcientia. Luc. in Nigrin.

Γεωμετρικὸς, ad geometram ſeu geometriam pertinens: vt ἀναλογία γεωμετρική. Ariſtot. eth. 5. Et γεωμετρικὴ ſub. τέχνη, geometrica ars. Athen. l. 7. Item geometriæ peritus. Plut. Γεωμετρικῶς, geometricè, proportione. Plut.

Γεωμετρέω, ῶ, terram dimetior. Item geometricè metior. Xen. ταῦτα γάρ σε φασὶ γεωμετρεῖν. Item geometriæ præcepta diſco ſeu calleo.

Decomp. Ἀγεωμέτρητος, ad geometriam non attinens. Ariſtot. Item geometrię ignarus, geometriæ non initiatus: vnde Pythagoricum illud, οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω.

Δίμετρος, qui binis metris conſtat tanquam menſuris ſeu dimenſionibus.

Δυσμέτρητος, quem metiri non eſt facile. Poll.

Εἰκοσίμετρος, viginti menſurarum capax. Il. ψ.
* Εμμετριάζω, modeſtè me gero, in Strabo.
Εξάμετρος, qui ſex metris conſtat.
Ερεσιμέτρα, geometria. Heſych.
Εὔμετρος, moderatus, modum ſeruans.
Ισόμετρος, qui paris ſeu æqualis eſt menſuræ. Ath.
Ισομέτρης, cuius menſura æquata eſt, qui eſt æquali pondere. Ariſtid.
Κακόμετρος, malè metiens. Κακομετρέω, malè metior.
Κρουσίμετρος, qui falſo pondere alterum circumſcribit, lancem impellendo. Heſych.
Κρουσιμετρέω, ῶ, inter metiendum alteram lancem pello ſeu impello, vt videlicet eo pulſu inclinet & præponderare videatur. Heſych.
Πάμμετρος, omnia metrorum genera habens.
Πεντάμετρος, qui eſt quinque metrorum.
Σιτομέτρης, ου, ὁ, qui frumenta metitur, annonámque certa menſura diſpenſat. Ariſtot.
Σιτομέτριον, ου, τὸ, demenſum, i. quaterni modij frumenti quos ſerui accipiebant in menſam. Marci 12.
Σιτομετρία, frumenti dimenſio, diſtributio frumenti, quæ fit certa menſura.
Σιτομετρέω, ῶ, frumentum demetior, frumentum certa menſura diſtribuo. Suid. ex Polyb.
Σιτομετροῦμαι, pro σῖτον μετροῦμαι, ad demenſum accipio frumentum. Polyb.
Στερεομετρία, ſolidorum corporum dimenſio, ſeu ars quæ ſolida metitur.
Στερεομετρεῖν, ſolida metiri.
Στερεομέτρης, qui ſolida metitur.
Τετράμετρος, qui eſt quatuor metrorum.
Τρίμετρος, qui ternis metris conſtat.
Ψιλομετρία, ἡ, metri ſeu carminis nuditas & tenuitas.
Χοινικομέτρης, qui chœnicè metitur ſeu dimetitur & diſtribuit, apud Athen.

ΜΕΧΡΙ, vel μέχρις, vſque ad, aduſque. Ariſtot. de mundo, ἐκ περάτων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων, à finibus imperij ad Suſa vſque. Dicitur & μέχρι πρὸς τὸ οὐρανὸν, vſque ad, apud Ariſtot. Exponitur etiam, tenus: vt apud Herodian πάντα μέχρι Ιωνίας καὶ Καρίας. Et μέχρι τοῦ λέγειν, Demoſth. verbis tenus. Apud Thuc. μέχρι τοῦδε, eatenus. Itidémque μέχρι τινὸς, aliquatenus. Et μέχρις ἐνταῦθα, huc vſque, ad hunc vſque locum, hactenus: apud Plut. & Ariſtot. ¶ Temporis ſignificationem ſæpe habet: vt μέχρι τοῦδε, vel τούτου, ſub. τοῦ χρόνου, ad hoc vſque tempus. Et μέχρι τοῦ νῦν apud Xen. pro μέχρι τοῦ νῦν χρόνου. Sic μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας, apud Iſocr. Et μέχρι τινὸς interrog. quouſque, μέχρι ζωῆς quoad quis viuet. Μέχρι πολλοῦ, diu. Μέχρις interdum præponitur, vt μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσιος, apud Herodot. & μέχρις οὗ ὀκτὼ πύργων. Sic & μέχρις ὅτου πληθούσης ἀγορῆς, quibus in locis vacant οὗ & ὅτου. Μέχρι iungitur & aduerbiis, vt μέχρι νῦν, ſeu νυνὶ. Demoſth. pro μέχρι τοῦ νῦν. Item μέχρις ἕως, ac μέχρι ἕως, vſque dum. Et μέχρις ἐχθὲς, non ante hodiernum diem, heri primùm. ¶ Μέχρι exponitur etiam, quoad, donec: vt apud Herodot. μέχρι τοῦτο ἴδωμεν, μενέομεν, donec iſtud videamus, manebimus. Et
1045 Thuc. μέχρις οὗ πεμφθῶσι. Et apud Cebetem Thebanum μέχρις ἂν ἕξιν λαβεῖν. ¶ Exponitur etiam, quandiu, vel tantiſper dum: vt μέχρις ἦν ἄπειρος τῆς τοῦ βίου κακῶν. Et μέχρις οὗ ἐσέσωτο. Herodot.

Αχρι, ſeu ἄχρις idem quod μέχρι, à quo etiam factum eſſe tradit Euſt. Xen. pæd. 5. διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπετράπετο. Sic ἄχρι κόρου, ad ſatietatem vſque, apud Suid. Item ἄχρι τοῦ διελθεῖν vſque ad tranſitum. Interdum cum πρὸς, vt ἄχρι πρὸς τὸ σκοπὸν, Luc. Et ſequente ὑπὸ: vt apud Iſocr. ἄχρις ὑπὸ τὴν πύλην. Aliquando ἄχρι exp. tenus, vt ἄχρι λόγου, apud Plut. verbis tenus. ¶ Αχρι temporis etiam ſignificationem ſæpe habet, vt ἄχρι γήρως. Phocyl. Et τὸ ἄχρι λουτροῦ, hoc ſpatij, quod vſque ad balnei tempus interceſſit. Item ἄχρι πότε, quouſque, vſquequo. ¶ Αχρι, vſquequam, quoad, vt ἄχρι ἧκον. Plut. quoad venerunt. Et, tantiſper dum, quandiu. Athen. ἄχρι ἐὰν ὁρῶ τὸ ἡλίου φῶς.

ΜΗ, ne, Ariſtoph. in Plut. τὰ δ᾽ ἄλλα μή μοι περιφέρε. Et cum ſubiunctiuo: vt apud Demoſth. in Mid. μὴ τοίνυν αὐτοὶ καθ᾽ ὑμῶν αὐτῶν δεῖγμα τοιοῦτον ἐξενέγκητε ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι. Cum optat. Demoſth. μὴ ποιήσαιτε, abſit vt faciatis. Sic μὴ γένοιτο abſit, vel abſit vt hoc fiat. Sic Od. υ. μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. ¶ Μὴ poſt quædam adiunctum habentia infinitiuum vacat, Attico more: vt ἀπαυδῶ μὴ παρεῖναι, apud Eurip. & apud Demoſth. ἀπιστῶ μὴ δυνήσεσθαι, diffido fore vt poſſim. ¶ Accipitur interdum μὴ pro οὐ. Demoſth. ἐπειδή με μὴ πείθοιεν, quum mihi non perſuaderent. Interdum adiicitur οὐκ: vt ibidem, οὐ δύναμαι μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, non poſſum non laudare. Dicitur etiam μὴ φάσκω, μὴ λέγω, i. nego. & μὴ προσποιοῦμαι, ſimulo non, i. diſſimulo. Μὴ interdum eſt potius μηδαμῶς nequaquam. ¶ Μὴ pro εἰ μὴ, niſi apud Ariſtot. Demoſth. & Plutarc. Item quo minus, ſeu quin, apud Lucian.
¶ Μὴ, nunquid, an. Luc. μὴ ὄνειρον ἡμᾶς ὑποκείμενος ὑπείληφε; Plutarc. καὶ ὑπὲρ τὴν φόρον ἠρώτησε μὴ βαρεῖς εἰσι. Xen. σκοπῶ μὴ ᾖ, conſidero num ſit. Luc. μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; nunquis. Μήτι, & μήτι δὴ & μή τι γε, & μή τι γε δὴ, ſignificant nedum. Μὴ pro μήποτε. Ariſtot. polit. 4. Μὴ γὰρ δὴ, & μὴ γάρ γε, abſit, dij auertant, dij prohibeant. Μὴ γὰρ ὅτι, non ſolùm enim. Μὴ δῆτα, abſit, dij auertant. Μὴ δὲ, vel coniunctim, μηδὲ, neque. Interdum μηδὲ reſoluitur in ne & quidem: vt Plat. in Timæo, ὃ μηδ᾽ εἰπεῖν τινι θέμις, ne dictu quidem fas eſt. Μηδ᾽ ἂν εἷς, ne vnus quidem, nullus, nemo. Μηδ᾽ ἂν εἴ τι γένοιτο, ne ſi accideret quidem aliquid, *id eſt*, nullo modo, nullo pacto, quicquid acciderit. Μηδ᾽ ἐξ ἑνὸς, ne vna quidem ex re, nulla ex re. Μηδ᾽ ὁστισοῦν, nullus, nemo. Μήτε, neque.

ΜΗΔΟΣ, εος, τὸ, cura, conſilium: Frequens eſt plur. num. apud poetas: vt Iliad. β. Εν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ᾽ ἀνδρῶν. ¶ Μηδέα, exponitur etiam, τὰ αἰδοῖα, pudenda, verenda. Od. σ. ¶ Μῆδος, ου, ὁ, Medus: cuius regio dicitur Μηδία, Media. Hinc adiect. Μήδιος, ου, ὁ, Medius: vt Μήδιοι ἄνδρες. Eſt & herba, quæ μήδιον dicitur apud Dioſc. l. 4. c. 18. Μηδικὸς, Medicus: Medorum proprius: vt Μηδικὴ στολὴ, & Μηδικὴ βοτάνη, & Μηδικὸς ὀπὸς, & Μηδικὴ μηλέα, Medica malus, & Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum, de quibus apud Dioſc. & Theophr. Et Μηδικὸς ὄρνις, Medica auis, i. pauo.
Μηδίζω, Medos imitor ſeu ſequor.
Μηδοσύνη, conſilium. Suid.
Μήδομαι, f. ήσομαι, curam gero, conſulo, delibero. Item cogito, meditor, molior, machinor, ſtruo. Il. β. ἀλλ᾽ ἄναξ αὐτός τ᾽ εὖ μήδεο, πείθεό τ᾽ ἄλλῳ. Heſiod. in Erg. ἀνθρώποισι δ᾽ ἐμήσατο μήδεα λυγρά. Iliad. κ. τόσσα γὰρ κακὰ μήσατ᾽ Αχαιούς. Plato in Gorg. εἴ τι μήδη τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου, ſi qua tibi cura eſt ſermonis iam dicti. Plut. de def. oracul. ὦ μήδεσθαι περισσῶς &c. Μήστωρ, ωρος, ὁ, conſultor, conſiliarius: vt μήστωρ Ζεὺς, Iliad. θ. Exp. etiam, peritus: vt μήστωρ ἀϋτῆς, peritus pugnæ.
Compoſita, ac primùm ex μῆδος. Notandum autem ex his quædam δ in θ mutaſſe, vt in οὐθεὶς pro οὐδεὶς.
Αλιμηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in mari agitans conſilia, in mari ſolicitus: vt ἁλιμηδὴς ἐμπορία. Dion.
Δολομήδης, qui dolos meditatur, doloſus.
Επιμηδὴς, exp. prudens.

Επιμη-

Ἐπιμηθὴς, qui ſerò ſapit: cui re peracta tum demum conſilium in mentem venit, & cognoſcit quid opus
1046 facto fuerit. Pind. in Pyth.

Ἐπιμήθεια, conſilium quod initur re iam peracta.

Ἐπιμηθεύεσθαι, conſilium capere re peracta.

Κακομήδης, cui malum eſt conſilium, i. callidum ſeu fraudulentum, mala cogitans & vafra, fraudulenta in animo verſans. Hom.

Περιμήδης, prouidus: item circumſpectus, conſultus. Herodian. ἀνὴρ περιμήδης τε καὶ νήφων. Dicitur & de re: vt μέλλησις περιμηθὴς, apud Thucyd. lib. 3. περιμηθὲς, ſubſtantiuè pro περιμήθεια, apud eundem. Thuc. Superlat. περιμηθέστατος, apud Syn. & aduerb. περιμηθέστατα, maxima cum prudentia, prouidentiſſimo conſilio, apud Herodot.

Περιμηθῶς, prouidè, vtendo prouidentia.

Περιμηθικῶς, pro eodem.

Περιμήθεια, ἡ, prouidentia, cautio. Thuc. Inuenitur & περιμηθεύομαι, & περιμηθέομαι, prouideo, prouidentiam aut curam ago, proſpicio. Plato ἀρχή γε μὴ ἐμοῦ περιμηθῇ. Herodot. περιμηθεύομενος τὸν ἀδελφεόν. Alex. Aphr. in præfat. probl. φύσις καὶ λόγος περιμηθεύεται τὰ ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ.

Περιμηθήτειρα, apud Siculos pronuba. Poll.

Πυκιμήδης, (per ſync. ex πυκινομήδης) cui ſunt πυκινὰ μήδεα, i. prudentia ſeu callida conſilia. Od. α.

Σκοτομήδης, qui in tenebris conſilia captat, i. qui occulta & fraudulenta agitat conſilia. Euſt.

Ψοφομήδης, cui ſtrepitus & crepitus aut ſonitus curæ ſunt: in Epigr.

Compoſita facta ex μήδομαι & μήστωρ.

Δορυμήστωρ, q. d. haſta machinandi aliquid peritus: bellicoſus, epith. Martis, apud Eur.

Ἐπιμήδομαι, excogito: vt ἐπιμήδεσθαι δόλον. Od. δ.

Παμμήστωρ, omnium excogitator. Heſych.

Συμμήστωρ, conſiliarius. Apoll. Rhod.

ΜΗΚΑΟΜΑΙ, ῶμαι, proprium eſt caprarum, vt βληχῶμαι, ouium. Quidam exp. balare. Præt. med. ouibus etiam tribuitur. Il. δ.

Μηκάζω, idem quod μηκῶμαι. Tribuitur homini à Nicand. in Alexiph.

Μηκάδες, dicuntur capræ. Od. ι. Tribuitur & agnis, apud Eur.

Μηκασμὸς ὁ, balatus. Plut. in probl. Rom.

Μηκὴ idem quod μηκασμός.

ΜΗΚΟΣ, εος, τὸ, longitudo, prolixitas. Plato in Timæo, ταύτην οὖν τὴν ξύστασιν πᾶσαν διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας. Cic. interpr. hanc igitur omnem coniunctionem duplicem in longitudinem diffidit. Dioſc. l. 2. c. 86. Θλάσπι βοτάνιον ἐστὶ στενὸν τοῖς φύλλοις ὡς δακτύλου μῆκος, herba eſt anguſtis foliis digitali longitudine. Sic μῆκος χρόνου, longitudo temporis. Iſocr. in Helen. enc. Item proceritas, apud Hom. Od. υ. μῆκος δ' ἔπορ' Ἄρτεμις ἁγνή.

Μήκιστος, longiſſimus. Item proceriſſimus. Ilia. η. & Od. λ. Μήκιστα, longiſſimè, maximè procul. Xen. Exp. etiam, tandem Od. ε.

Μηκύνω, longum facio, produco. Dicitur & de prolixitate ſermonis. Sic apud Thuc. μηκύνειν τι, prolixè diſſerere de re aliqua.

Μηκεδανὸς, apud poetas, longus.

Μᾶκος, Doricè pro μῆκος, vnde μάκιστος pro μήκιστος. Et μακεδανὸς pro μηκεδανὸς, pro quo & per ſyncopen dicitur μακεδνός. Od. η.

Μακρὸς οῦ, ὁ, longus, prolixus, (factum ex Dorico, μᾶκος) vt Il. φ. μακρὸν ἔγχος, longa haſta. Apud Thuc. λόγος μακρὸς, oratio longa ſeu prolixa. Item procerus: vt μακρὰ δένδρεα, & μακρὸς ἀνὴρ, ſeu μακρὰ γυνὴ, apud Hom. ¶ De tempore dictum interdum exp. diuturnus: vt μακρὸς βίος, apud Soph. Apud eundē μακροὶ χρόνοι, exp. diuturni, item magni ſeu vehementes. ¶ Μακρὸς, longinquus. Plutarch. ¶ Item magnus, vel multus: vt apud Ariſtot. in polit. οἱ μακρὰς οὐσίας κεκτημένοι. ¶ Exponitur etiam, altus, i. excelſus, item profundus. Hom.

Aduerbialiter interdum ponuntur μακρὰ, pro μεγάλως, vt μακρὰ βιβῶντα, Il. γ. Sic etiam μακρὸν: vt Il. γ. μακρὸν ἄϋσεν. Item dat. μακρῷ, vt μακρῷ ῥᾷον. Plut. multo ſeu lōgè facilius. Sic μακρῷ ἀρίστη, apud Plat. de leg. longè præſtantiſſima. Item μακρὰν: vt μακρὰν ἀποικῶ, longè ſeu procul habito. Plat. Et cum verbo motus. Plat. in ep. 8. μακρὰν ἐλθόντας ποι. Et cum gen. vt μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀποδημῶ. Etiam de tempore dictum: vt μακρὰ χαίρειν φράσαι, apud Luc. in ſalt. Apud eundem οὐκ εἰς μακρὰν, non multò poſt.

Μακρῶς, longè, prolixè. Μακρόθεν, procul, eminus, in nouo Teſt.

Μακρότης, ητος, ἡ, longitudo. Plut.

Μακρυνῶ, longè ſummoueo: μακρυνῶ σε τῆς πόλεως. 1047

Μάκρυνσις, prolōgatio ſeu in longū diductio. Polyb.

Μάσσων pro μακρότερος (vt βράσσων pro βραδύτερος vel βραχύτερος,) longior: interdum & maior. Xenoph. ἂν μὴ πολὺ μάσσων εἴη.

Μακὼν, particip. aor. 2. apud Hom. Od. σ. exp. in longitudinem protenſus: tanquam à them. μακέω, vel μηκέω. Exponitur etiam vociferatus, à μηκάω.

Compoſita: ac primùm ex μῆκος & μηκύνω.

Ἀνδρομήκης εος, ὁ καὶ ἡ, virilem altitudinem ſeu ſtaturam habens. Xen. Hell. 3. Athen. l. 5.

Ἀπομηκύνω, longum facio, produco. Interdum exporrigo, extendo. Luc. Apud eundem ἀπομηκύνειν τοὺς λόγους, exp. prolixa oratione vti.

Ἀπομηκύνομαι exporrigor, protendor, producor.

Ἐκμηκύνω, elongo, i. in longum extendo.

Ἐπιμήκης, oblongus, vel ſublongus. Dioſc. Exp. etiam, prelongus: item procerus. Herodian.

Ἐριμήκετος, valdè longus. Dion. de ſitu orbis.

Ἑτερομήκης, altera parte longior.

Εὐμήκης, prelongus. Item procerus.

Ἰσομήκης, longitudine par ſeu proceritate.

Οὐρανομήκης, cœlum ſua proceritate tangēs. Ariſtoph.

Παμμήκης, omnino longus, valdè longus. Plat.

Παραμήκης, oblongus.

Περιμήκης, prelongus, valdè longus. Heſiod. περιμήκετος, idem, apud Hom. Il. ξ.

Προμήκης oblongus, prælongus. Theophr. Exponitur & procerus, apud Syn.

Τανυμήκης, in longum protentus, prolixus. Epigr.

Ὑπερμήκης, prelongus, ſupra modum longus.

Ὑπομήκης, q. d. ſublongus. Exponitur & longiuſculus, item oblongus. Dioſc. l. 7. c. 70.

Compoſita ex μακρός.

Ἀμφίμακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vtrinque longus: (nomen eſt pedis metrici) vt ἡγεμών.

*Ἀπομακρύνω, elongare, vt dicunt, ſeu longum facere. In nou. conſt.

Εὐθύμακρος, recta in longum tendens.

Πρόμακρος, oblongus, prælongus.

ΜΗΚΩΝ, ωνος, ἡ, papauer: nomen & herbæ & ſeminis. Theophr. lib. 9 cap. 13. Dioſc. lib 4 cap. 64. 65. 66. 67. A Nicandro ἡ μήκων dicitur κεβληγόνος, quoniam ſemen & veluti fœtum ſuum in capite fert. Hom. κάρη etiam appellat. Il. θ. Euſtath. deducit παρὰ τὸ μῆκος, i. à longitudine. ¶ Eſt etiam excrementum quoddam pinnæ cæterorum oſtreorum. Ariſtot. hiſt. an. l. 4. ca. 4. Item folliculus & veluti veſica polypi ſupra ventrem ſita, in qua ſuum gerit atramentum, apud Suid. ex Ælian. & apud Athen. lib. 7. ¶ Μήκων, apud metallicos dicta fuit etiam

arenæ quædam ſpecies: teſte Poll.lib.7.c.27. ¶Μήκωνες, οἱ, dicuntur eſſe piſces quidam gregales, apud Ariſtot.hiſt.an.l.9.

Μηκωνικὸς, οῦ, ὁ, papauereus. Athen.

Μηκωνίτης λίθος, gemma papauera exprimens. Plin. Aët.

Μηκωνὶς θρίδαξ, ſpecies lactucæ atræ, ſic vocata à copia lactis ſoporiferi, teſte Plin. & Gal. Apud Aëtium l.15. μηκωνίτης dicitur.

Μηκώνιον ου, τὸ, ſuccus papaueris, qui ὄπιον etiã vocatur. Μηκώνιον, vocat Hippocr. peplum quem & μηκωνίτην nominat, inquit Gal. in lex Hippocr. Dicitur etiam excrementum illud, quod pueri primum emittunt. Ariſtot.

Μηκώνη, dicta fuit Ceres, quòd primùm papaueris fructum inuenerit. Etym.

ΜΗΛΕΑ, ας, ἡ, malus arbor: cuius variæ ſpecies addito aliquo adiectiuo diſtinguuntur, vt μηλέα κυδωνία, cotonea malus ex Creta inſula aduecta: μηλέα Περσικὴ, malus Perſica. Sic μηλέα Μηδικὴ, malus Medica, quæ & κιτρία dicitur. Vide Dioſc.lib.1.c.160 & Theophr.de cauſ.pl.l.8.

Μῆλον, & Doricè μᾶλον, ου, τὸ, malum, pomum, fructus quem fert malus. Ody.η. De aliis etiam fructibus ob quandam formę rotundę pręſertim ſimilitudinem dicitur. Dicitur enim μῆλον Περσικὸν, perſicum, aut (compoſitè) maloperſicum: pro quo interdum etiam Περσικὸν ſeu περσικὰ, omiſſo ſubſtantiuo. Dioſc l.1.c.165. Et Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum à patrię nomine, quod Latinis citrium malum, de quo Dioſc. lib.1.cap.166. Eſt & κυδώνιον μῆλον, quod Latini cotoneum malum vocant: de quo Dioſc.l.1.cap.161.
1048 ¶Ponitur μῆλον & pro μηλέα ¶Quemlibet etiam fructum ſignificat: vt apud Lat. poma. Ilia.ι. ¶Μῆλα metaphoricè vocantur etiam malæ vel potius genæ; teſte Poll. quia in modum mali orbiculati extuberant. Sic vſurpatur apud Luc. in imagine. & Alex Aphr. in probl. De mammis etiam puellæ dicitur, vtpote teretibus inſtar mali, vt apud Ariſtoph in Ly ſt. ¶Item μῆλον oculi procidentia iam inueterata, atque adeò aucta vt etiam palpebras excedat: ſic dicta à mali ſimilitudine, quòd ita protuberet oculus vt malum exertum appareat. ¶Item μῆλα carnes quædam rubræ & teretes ſub tonſillis. Poll.lib.2. ¶Item μῆλα, labra: vnde verb. διαμηλαίνειν, labra mouere. Poll. ¶Μῆλον etiam exp. ἔρως, quòd μῆλον Veneri ſit ſacrum. Significat illecebras vel incitamentum ad rem veneream. Theoc.idyll.6. Μῆλον ου τὸ, ouis, pecus. Odyſſ.ι. Interdum dicitur de capris & de bobus: vt Odyſſ. ξ. atque adeò de quibuſlibet quadrupedibus dictum fuiſſe teſtatur Euſtath.

¶ Deriuata à μῆλον i. malum.

Μήλινος ου, ὁ, colorem mali habens, luteus. Item qui eſt flauo colore. Dioſc. Μήλινον ἔλαιον, melinum oleum, i. ex malis cotoneis.

Μηλινόεις, εντος ὁ, idem ac μήλινος Nicand.

Μηλίτης οἶνος, vinum ex malis cotoneis, alio nomine κυδωνίτης οἶνος Dioſc l.5.c.28.

Μηλίζω, ad colorem mali vergo, ſeu inclino, colore malum refero. Quidam exp. colorem mali cotonei refero, alij, ſum ſolore luteo. Dioſc.

Μηλὶς, ίδος, ἡ, malus arbor quæ μηλέα vſitatius dicitur. Theocr. Eſt etiam coloris genus: item inſtrumentum quoddam medicum. Item morbus quidam aſinorum de quo Ariſtot de ann.l.8.

Μηλώδης εος, ὁ καὶ ἡ, q.d. pomeus ſiue pomaceus.

Μήλων, ωνος, ὁ, Hercules cognomento dictus eſt à Meliteenſibus ſeu à Thebanis, aut Bœotis. quòd non victimas ei immolarent, ſed malis duntaxat ſacra facerent. Poll. & Heſych.

M H

Compoſita.

Ἀγριόμηλα, mala ſylueſtria. Dioſc.

Ἀμαμηλὶς, ίδος, ſiue ἀμάμηλις, ιδος, vel ιος, ἡ, dicitur genus quodam pyri, meſpili aut ficus, ex eo quòd cum malo floreat. Hippocr. & Euſt.

Γλυκύμηλον, ſiue Doricè γλυκύμαλον, dicitur malum quoddam prædulce, quale eſt τὸ μελίμηλον. Apud Theocr. verò idyll.11. Cyclops amaſiam ſuam Galateam γλυκύμαλον appellat: de quo plura apud eius ſchol.

Ἐπιμηλὶς, ίδος, ἡ, meſpili arboris quoddam genus, quæ foliis malum refert, vt tradit Dioſcorid. ¶Eſt etiam quoddam ἀπίου genus, apud Athen. ¶Item πόρπη, teſte Heſych. (Dioſc.l.1.c.167.

Κεδρόμηλα, q. d. cedrina mala: quę & περσικὰ μῆλα.

Κοκκύμηλον, malum quod coccygis vocitãt. Latini prunum appellant. Hipponax, στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης. Arbor τῶν κοκκυμήλων dicitur κοκκυμηλέα, Latinis prunus: de qua Dioſc.l.1.c.176. & Theophr. hiſt.plant.l.4.c.3. Pro eodem dicitur & κοκκύμηλος, teſte Poll.

Ἀγριοκοκκύμηλα, (decomp.) pruna agreſtia. Dioſc.

Μελίμηλον, ου, τὸ, genus mali, dictum à melleo ſapore: alio nomine γλυκύμηλον. Dioſc.

Ὀρειμαλίδες ſeu ὀρειμαλίδες, poma montana, mala montanea ſeu ſylueſtria. Theocr.

Ῥοδόμαλον, τὸ, roſeę genæ. Theocr. idyll.24.

Στρουθιόμηλα, ſpecies quædam mali Cydonij. Gal.

Ὑδρόμηλον, ου, τὸ, hydromalum: genus potionis ſic dictum à malis cotoneis quæ Græci μῆλα vocant κατ' ἐξοχὴν Dioſc.l.5.c.30. Paulus l.7.c.15.

Ὑπομήλονος, exp. ſubluteus.

Ὑπομηλίζω, ſum colore in luteum vergente. Dioſc.

Φιλόμηλος, amator malorum, i. pomorum, qui gaudet ſeu delectatur malis Athen.l.7.

Χαμαίμηλον dicitur ἡ ἀνθεμὶς, ab odore mali, vulgò camomilla. Vide Dioſc.l.3.c.154.

Χρυσόμηλον, ου, τὸ, maleum aureum: genus eſt cydonij mali, inciſuris diſtinctum: colore ad aureum inclinante. Columella, & Plin l.5.c.11.

Ὠμομηλὶς, arbor dicta à quibuſdam ἀμαμηλὶς, necnon ἀπομηλὶς & ἐπιμηλίς: de quibus ſuprà. Sunt (vt refert
Athen.) qui piri genus crediderint: alij verò malum 1049
ſylueſtrem & montanam intelligunt.

¶ Deriuata ex μῆλον, i. ouis.

Μήλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ouinus ſeu ouillus.

Μηλωτὴ ἡ, propriè ouina pellis, generaliter autem de quauis pelle dicitur: vt tradit Heſych.

Μηλωτὴς, οῦ ὁ, ouium paſtor.

Μηλάτης ου, ὁ ouium paſtor. Heſych.

Μήλατα, τὰ, oues: apud Euſt.

Compoſita.

Δεξίμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, oues excipiens vel ſuſcipiens. Eurip.

Εὔμηλος, pulchras oues habens, ouium ferax, ſeu pecorum, pecoroſus. Od.

Πολύμηλος, multas oues habens. Heſiod.

Φυξίμηλα, arbores quæ ob altitudinem effugerunt periculum, ne à pecudibus edantur. Plut.

ΜΗΛΗ, ης, ἡ, ſpecillum: inſtrumentum chirurgicum, quo aliquid illinitur, vel finditur, vel extrahitur, vel infunditur. apud Hippocr.

Μηλόω, ῶ, ſpecillum demitto in, ſeu ſpecilli demiſſione pertento. Hippocr. de morb. l.1. καὶ μηλοῦντα κεφαλὴν μὴ γινώσκειν εἰ τὸ ὀστέον κατέηγε, ſpecillum in caput demittendo explorandi cauſa. Item lanas quæ tinguntur ſpatha ſeu rudicula deprimo in ahenum. Heſyc.

Μήλωθρα, τὰ, coloramenta quibus panni immerguntur. Heſych. Sic à quibuſdam vocatur etiam vitis alba. Theophr.hiſt.pl.l.3.c.vlt.& l.6 c.10.

Μηλωτρὶς, ίδος, ἡ, ſpecillum auricularium. Gal.

Μήλωσις, ſpecilli demiſſio, ſeu pertentatio & exploratio quæ fit ſpecillo immiſſo. Hippocr.

Compoſita.

Αγκυρομήλη, ἡ, Gal. & Erotian. exp. ἀγκιςρον.

Απυρομήλη pro ἀπυρηνομήλη. Apud Hippocr. ſpecillum quod nucleum, i. acumen non habet, *hoc eſt*, μηλωτρὶς ſiue auricularium ſpecillum.

Καταμηλόω, ῶ, ſpecillo demiſſo exploro. Poll.

Σπαθομήλη, ſpecillum latum, ſeu ſpathæ ſpeciem gerens. Gal.

ΜΗΛΟΣ, ου, ἡ, Melus: inſula vna ex Cycladibus, in qua vrbs eiuſdem nominis.

Μήλιος, Melius, ex Melo oriundus. Apud Ariſtoph. Μήλιος λιμὸς, Melia fames, pro maxima: quia talis olim Melũ preſſiſſe dicitur. Μηλία γῆ, terra Melia, coloris cineritij, vt Eretria. Vide Dioſc. l. 5. c. 80.

Μηλιάς, idem quod μηλία. Theophr.

Μηλὶς, idem cum μηλία γῆ, apud Plut.

ΜΗΝ, particula per ſe poſita interdum particulæ μὲν in altera orationis parte reſpondet, accipitúrque ſæpius apud Plat. pro δέ. Interdum ſignificat, tamen: præcedente itidem particula μὲν, apud Plat. ep. 7. & apud Xenoph. Μὴν, pleriſque aliis particulis ſubiungitur. Αλλὰ μὴν, atqui, at verò, *in aſſumptione*. Item in principio orationis, enimverò. Αλλὰ μὲν οὐδὲ, neque verò, ſed neque. Γε μὴν, verò & porrò. Η μὴν certè quidem, equidem profectò. Frequentiſſimum vſum in iureiurando habet. Καὶ μὴν, item, quinetiam. Καὶ μὴν δὴ, imò, enimverò, ſed enim. Οὐ μὴν, non tamen, nec tamen, nec verò vel verùm non, ſed non, &c. Doricè μὰν pro μὴν dicitur frequentiſſimè, apud poetas, & præſertim Theocr.

ΜΗΝ, μηνὸς, ὁ, menſis. Od. λ. Apud Plut. in Alcib. δέκα μηνῶν οὐκέτι συνῆλθεν αὐτῇ, decem menſibus, vel ſpatio decem menſium. Thuc. l. 2. Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Αθηναίοις. Μῆνες dicuntur etiam menſes, i. menſtrua. Pro μὴν Doricè dicitur μάν. Æolicè, μεὶς. Il. τ. & apud Heſiod. in Erg. μεὶς γὰρ χαλεπώτατος, &c. Quidam à μήνη deducunt, i. à luna, quia olim menſes iuxta lunæ curſum diſtributi erant.

Μηνιαῖος, ου, ὁ, menſtruus. Alex. Aphr.

Compoſita ex μὴν menſis.

Αλιτόμηνος, ſiue ἠλιτόμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, exterricineus, natus ante completos menſes. Il. τ.

Δεκάμηνος, qui decem menſium eſt. Theocr. Δεκαμηνιαῖος, decimum menſem agens, vel decem menſes

1050 complens. Plut.

Δωδεκάμηνος, qui duodecim menſes habet. Heſiod.

Δυωδεκάμηνος, pro eodem. Heſiod.

Δίμηνος, qui duorum menſium eſt, bimeſtris. Item ἡ δίμηνος, bimeſtre temporis ſpatium.

Διχόμην, in duas partes menſem ſecans.

Διχομηνία, dimidia menſis pars, dimidiatus menſis. Plut. in Dion. ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἦγε, luna dimidia tum menſem efficiebat, *hoc eſt*, pleno orbe fulgebat.

Διχομηνιαία, ſub. ἡμέρα, dicitur quæ menſem in duas æquales partes ſecat.

Εἰκοσάμηνος, qui viginti menſium eſt: in Epigr.

Εκμηνος, qui ſex menſium eſt, idem cum ἑξάμηνος. Et ἔκμηνος, ἡ, ſemeſtre ſpatium. Polyb.

Εμμηνος, menſtruus, qui intra menſem fit, menſtruo ſpatio durans. Plat. Item menſtruus, qui vertente menſe fit, ſingulis menſibus recurrens: vt ἔμμηνα ἱερὰ, apud Suid. Et ἔμμηνοι καθάρσεις, apud medicos, purgationes menſtruæ, quę etiam ἔμμηνα & ἐμμήνια appellantur, apud Dioſc. l. 3. c. 4. & 36.

Εννεάμηνος, qui nouem menſium eſt.

Εξάμηνος, qui ſex menſium eſt, ſemeſtris. Ariſtot. Item ὁ ἑξάμηνος, ſex menſes, ſemeſtre tempus. Xen. Dicitur & ἡ ἑξάμηνος pro ὁ ἑξάμηνος χρόνος: vt apud Herodot. τὴν ἑξάμηνον καθεύδουσι, ſex menſes dormiunt. Item τὸ ἑξάμηνον, ſemeſtre ſpatium.

Επιμήνιος, menſtruus, qui ſingulis menſibus fit, aut vertente menſe recurrens. Dioſc. & Herodot.

Επτάμηνος, qui ſeptem menſium eſt. Et τὸ ἑπτάμηνον ſ. ἔμβρυον, partus ſeu fœtus ſeptem menſium.

Επταμηνιαῖος, ſeptimum menſem agens, vel qui ſeptimo menſe in lucem eſt editus.

Καταμήνιος, menſtruus: vt καταμήνιον αἷμα. Frequentius abſolutè dicitur καταμήνιον & καταμήνια, apud Ariſtot. & Al. Aphr.

Καταμηνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, menſtrualis, menſtruus.

Νεομηνία, nouus menſis, aut prima dies menſis, calendæ. Vide & compoſ. ex Μήνη.

Ιερομηνία, dies menſis, in qua feſtum aliquod celebratur, vel ſacra ſtata aliquo menſe, aut etiam generaliter pro die feſto. Herodia. l. 1. Reperitur & ἱερομηνίαι, plural. apud Thuc. l. 5.

Οκτάμηνος, qui octo menſium eſt.

Οκταμηνιαῖος, octauum menſem agens, vel octauo menſe natus. Alex. Aphr.

Πάμμηνος, per omnes menſes durans, qui perpetuis voluitur menſibus. Soph. in Elect.

Πεντάμηνος, qui quinque menſium eſt, pro quo dicitur & πεντέμηνος, vt refert Etym.

* Τελεόμηνος, perfectos & integros menſes habens vel qui menſibus ſcilicet duodecim abſoluitur: anni epithetum Sophocl.

Τετράμηνος, qui quatuor menſium eſt. Et τὸ τετράμηνον ſpatium quatuor menſium.

Τριακοντάμηνος, qui eſt triginta menſium.

Τρίμηνος, qui trium menſium eſt, trimeſtris. Heſych. Item τρίμηνον, trimeſtre temporis ſpatium.

Τρίμηνος, dici videtur etiam qui fit tertio quoque menſe.

Τριμηνιαῖος, qui tertio menſe matureſcit. Dioſc.

Τριτομηνὶς, ίδος, ἡ, tertia menſis dies. Suid.

ΜΗΝΗ, ης, ἡ, luna. Iliad. ψ. Dicitur μήνη σύνοδος: vel συνοδική: quod nonnulli interlunium vocant, alij lunam intermenſtruam. Vide Σελήνη. Capitur etiam pro μήνισκος, apud Ariſtoph. Μήνη Hebrææ linguæ periti deriuatum aiunt à manach, quod computare ſignificat, vnde & nomen Arabicum almanach ortum tradunt.

Μηνίσκος, ου, ὁ, lunula. Ariſtophani μηνίσκοι ſunt vmbellæ lunatæ quæ in ſtatuarum capitibus ſolet poni, ne ab auibus conſpurcentur: vt ſcribit eius ſchol. in auib. In qua ſignif. idem μήνην vſurpat. Dicitur etiam de lunata forma aciei apud Polyb. lib. 3. Ab Ariſtotele autem in probl. μηνίσκοι dicuntur lunati ſplendores, ſeu lunatæ ſpecies. Heſych. μηνίσκοι ſunt etiam membranæ tenues: item monilia & torques, ornamenta collaria.

Compoſita.

Διχόμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, diuiſam & dimidiatam lunam habens, apud Alex. lib. 1. probl. Alij accipiunt pro luna plena. Pro eodem legitur & διχόμην.

* Διχόμηνις, idem quod διχόμηνος. Pind.

* Διχομήνη, idem quod διχόμηνις. Arat.

Διχομηνία, plenilunium. Plut.

Ζοφομηνία, ἡ, obſcuritas lunæ, vel defectus lunæ. Suid. Ab Heſychio eſſe dicitur cùm abſconſa fuerit luna. 1051

Κακόμηνος, aduerſa luna natus, infelix. Heſych.

Νεόμην, ηνος, ὁ καὶ ἡ, dicitur luna cùm noua eſt. Arat.

Νεομηνία, noua luna, vel nouus menſis. Herodot. ἀνὰ πάσας νεομηνίας, ſingulis calendis. Pro νεομηνία dicitur etiam νουμηνία facta contractione. Plut. in probl.

Rom. Apud Thuc. l. 2. νεμηνία κατὰ σελήνην, noua luna.
Νεμήνιοι ἄρτοι, panes qui tempore nouæ lunę fiebant & diis in ſacrificiis offerebantur. Luc.
Νεμηνιασταὶ, dicti ſunt qui νεμηνίᾳ rem diuinam faciebant, ſeu qui νεμηνίαν diis ſacram celebrabant: apud Athen. l. 2.
* Πάμμηνις, ιδος, ἡ, vt νὺξ πάμμηνις, nox in qua plena luna lucet. Aratus.
* Προνεμηνία, ante nouilunium, dies qui præcedit nouam lunam. Iudith.
Σκοτομήνη, ης, ἡ, tenebroſa nox, nox illunis. Suid.
Σκοτομηνία, nox illunis, nox qua luna non lucet. Pro eodem dicitur σκοτομήνιος νὺξ. Od. ξ.
Σκοτόμαινα, nox, caligo nocturna. Euſt. Vide & in comp. ex Μαίνομαι.

ΜΗΝΙΓΞ, γγος, ἡ, membrana: & peculiariter ea quę cerebrum foris integit. Ariſtot. ¶ Item ſedimentum vini in dolio, priuſquàm effloreſcat, atque ebulliat Heſy.

ΜΗΝΙΣ, ιος, ἡ, ira permanens, ὀργὴ ἐπίμονος (nam à μένω deduci putatur) ira memor, odium. Iliad. α. Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Interdum accipitur & ſimpliciter pro ira, χόλος, apud Hom.
Μηνίω, iram exerceo, odium exerceo vel ſimultatem. Il. α. Αὐτὰρ ὁ μήνιε νηυσὶ παρήμενος. Syneſ καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐμήνιεν. Item iraſcor. Iliad. α. μήνι' Ἀχαιοῖσιν.
¶ Μηνίειν, apud Hippoc. Gal. exp. ἐσθίειν καὶ μασᾶσθαι, i. mandere ſiue maſticare.
Μεμηνιμένως, iracundè, indignabundè. Plat.
Μηνιθμὸς, οῦ, ὁ, ira diuina, ſeu odium diuinum aduerſus delinquentes. Hom. vtitur & pro μῆνις.
* Μηνίαμα, idem quod μήνιμα. Eccleſ.
Μήνιμα, ατος, τὸ, idem quod μηνιθμός. Od. λ.
Μηνιάω, ῶ, idem quod μηνίω. Atticum eſſe tradit. Euſt.

Compoſita.

Ἀμήνιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non iratus, ira vacuus. Plut.
Ἀμηνίτως, ſine ira, animo ab ira vacuo. Plut.
Ἀντιμηνίω, viciſſim iraſcor, iraſcor ob illatā iniuriā. Suid.
Ἀπομηνίω, iram depono: apud Hom. vt docet Euſt. Item pro ſimplici μηνίω, iraſcor. Il. β.
Βαρύμηνις, cuius grauis ira eſt, ægrè placabilis: apud poetas. Ponitur & τὸ βαρύμηνι ſubſtantiuè pro graui ira ſeu acerbo odio & vix placabili: apud Phil. de vita M. l. 1.
Βαρυμήνιος, idem. Pro quo Doricè βαρυμάνιος, apud Theocr. idyll. 15.
Δύσμηνις, idem quod βαρύμηνις. In Epigr. appellatur etiam χόλος δύσμηνις, q. d. ira cum graui odio.
Ἐκμηνίω, ira excandeſco, indignor. Heſych.
* Ἐπιμηνίω, iraſcor, μηνίω. Hom.
Θεομηνία, ira diuina, ira Dei ſeu deorum.
Ταχύμηνις, qui ſubitò ad iram prouocatur, iracundus. Epigr.

ΜΗΝΥΩ, f. ύσω, indico, ſignifico, nuntio, certiorem facio. Phil. μηνύοντος διὰ συμβόλων τοῦ θεοῦ, Deo ſignificante. Plat. in Phædr. ὡς ὁ ἔμπροσθεν πᾶς μεμήνυκεν ἡμῖν λόγος, declarauit.
Μήνυμα, τὸ, indicatio, nunciatio. Thuc. lib. 6. Item indicium, ſignum. Phil.
Μήνυσις, εως, ἡ, indicatio, nunciatio, ſignificatio. Plut.
Μηνυτὴς, οῦ, ὁ, nuntiator. Thuc. 8. Μηνύτωρ, poet. pro eodé.
Μήνυτρον, ου, τὸ, præmium quod datur indici. Plut.

Compoſita.

Ἐκμηνύω, enuntio vel indico.
Καταμηνύω, indico, ſignifico, patefacio, Plut.
* Καταμηνυτὴς, delator. Callim.
* Καταμήνυσις, patefactio, delatio. in Anth.
Προμηνύω, antè indico, prænuntio. Chryſoſt.

ΜΗΡΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, funiculus. Il. ψ. Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, tenui funiculo.
Σμήρινθος, idem quod μήρινθος. Plat.

ΜΗΡΟΣ, οῦ, ὁ, femur, femen. Sunt qui exponant etiam, 1053
crus. Hom. Plut. Xen. & alij. Sic appellatur & os quod inſertum acetabulo in genu deſinit: hinc μηρὸς ἀμφικέφαλος, Ariſtot. vtrinque quaſi caput habens. Exponitur etiam, coxa. In plur. dicitur μηροὶ & μηρά, apud poetas per metaplaſmum.
Μηριαῖος, α, ον, ad femur pertinens, q. d. femoralis: vt μηριαῖα ὀστᾶ, oſſa femorum: ſchol. Hom.
Μηρίον, ου, τὸ, idem quod μηρὸς, femur. Hom.

Compoſita.

Διαμηρίζω, femora diduco. Item femoribus diductis ineo, apud Ariſtophanem.
Διαμηρισμὸς, femorum diductio: & coitio quæ fit diductis femoribus. Quidam exp. interfemineus ſeu interfemoralis congreſſus. Plut.
Εὔμηροι, qui bona ſeu firma femora habet, aut etiam craſſa: vel idem cum καλλίμηροι. Poll.
Καλλίμηρος, pulchra femora habens. Poll.
Μεσομήρεια, q. d. interfemina: ſpacium quod eſt inter femina ſeu femora.
Παραμήρεια, internæ femoris partes, femina. Poll.
Παραμηρεῖα, pro eodem: idem ibidem.
Παραμηρίδια (ſub. ὅπλα) arma quæ equorum μηροῖς aptantur, ad tegendam hanc partem. Xen. pæd. 6. Exponitur & generaliùs, femorum ſiue feminum tegumenta & armatura: item feminalia ſeu femoralia.
Σύμμηρος, qui eſt contractis femoribus: in Hippiatr.
Φαινομηρὶς, ίδος, ἡ, quæ femora oſtendit. Φαινομηρίδες, ſiue φαινομήριδες, dictæ fuerunt Lacænæ mulieres, quòd incedentes femora retegerent. Plut.

ΜΗΡΥΩ, f. ύσω, reuoluo, glomero, agglomero. Apud Hippoc. μεμήρυκεν, Gal. exp. conuoluit: metaphoram eſſe dicens ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων.
Μηρύομαι, reuoluor, glomeror. Item filum deduco & agglomero. Vſurpatur & pro texere ſeu intexere, apud Heſiod. in Erg.
Μήρυμα, τὸ, dicitur τὸ κάταγμα, filū ſeu ſtamen quod digitis è colu deductum, & fuſi circumactione recollectum agglomeratúmq; eſt, idem quod νῆμα. Apud Plut. de def. orac. μηρύματα λίθων μαλακὰ νηματώδη, lapides molles qui in fila ſeu ſtamina deduci poſſent. Pro eodem reperitur & μήρυσμα, apud Heſ. & μήρυγμα, apud eundem, itémque apud Poll. 7. c. 10. Vtitur & Nic. in Ther. v. 160.
Μηρύκω, μηρυκάζω, μηρυκίζω, μηρυκάομαι, propriè ſignificant, cibum iam antè manſum & deglutitum veluti reuoluo ac rurſum mando, rumino, παρὰ τὸ μηρύειν. Primo vtitur Etym. In Hippiatr. legitur μηρύκομαι. Secundo vtitur Ariſtot. hiſt. an. l. vlt. Tertio Baſil.
Μηρυσμὸς, οῦ, ὁ, ruminatio. Baſil. & Greg.

Compoſita.

Ἀμήρυτος, ου ὁ καὶ ἡ, colo non deductus. Et metaph. infinitus, ſeu imperfectus. Apoll.
Ἀναμηρύομαι, fila dilapſa ſeu fluentia fuſo circumacto recolligo ſeu retraho. Plut.
Ἀναμηρυκάομαι, ῶμαι, idem quod μηρυκάομαι, rumino, remando, apud Luc.
Ἐκμηρύομαι, euoluo vel explico, & metaph. extraho, ſeu deduco: apud Suid.
Εὐμήρυτα ἔρια, lanæ ad nendum faciles. Luc.

ΜΗΤΗΡ, έρος, & τρὸς, per ſyncopen, ἡ, mater. Hom. Dem. & alij. Et ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, apud Herodot. & Xen. matris frater, i. auunculus. Dicitur etiam de brutis ani-

tis animantibus quę fœtum ediderunt.Od.λ. ¶ Impropriè quoque & metaphor.dicitur:vt Epigr.l.2.in fures. Τὴν ἀναδυομένην ἀπὸ ματέρος ἄρτι θαλάσσης, emergentem è mari parente Venerem. Heſiod.ſub finem dierum, ἡμέρας quaſdam appellat μητέρας,i.benignas,quib.opponit μητρυιάς, quæ nouercarum modo infeſtæ ſunt & noxiæ. Deducitur à μάω,ῶ,i.quæro:vel quòd fœtu quæratur , vel quòd fœtui victum quærat.

Μήτειρα,ας,ἡ,mater:item φρονίμη.Heſych.

Μητέριος,ου,ὁ,maternus:ex Epigr.

1053 Μητρικὸς,οῦ,ὁ,maternus.Poll.μητρικὴ κτῆσις.

Μητρῷος,ου,ὁ,maternus.Xen. ¶Μητρῷον χωρίον dicitur matrix ſeu vulua.Neut.gen.μητρῷον,ſub.ἱερὸν dicitur Athenis Phrygiæ deę fanum,matris deûm fanum.Athen.l.9.

Μητρῳακὸς,οῦ,ὁ , vt μητρῳακαὶ ἀγιστεῖαι, purificationes quæ in ſacris Cybelæis fiebant.

Μήτρως,& μάτρως,Doricè,ωος,ὁ,auunculus maternus. Il.β. Pro eodem dicitur μητρώας,& μητρωίας.Poll.l.5.

Μητρὶς,ίδος,ἡ, ſc.πόλις , materna ciuitas,ſeu patria matris.Cretenſe hoc vocabulum eſſe teſtatur.Plut.

Μητρόθεν,à matre,ex patre matris.Herod.& Plut.

Μητρίαζω,f.άσω, ſacra matris deûm perago,vel ſtipem ei cogo.Poll.l.3.c.2.

Μητρυιὰ,ᾶς,ἡ,nouerca.Il.ν.

Μητρυιὸς,per iocum dicitur vitricus.Euſt.

Μητρυιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,nouercalis.Plut.

Μήτρα,ἡ, matrix, vterus. Luc. Dicitur κατ᾽ ἐξοχὴν de vulua ſuilla numerata quondam in deliciis.Plutarc. ſympoſ.8.probl.9. ¶ A Gal.in lex. Hipp. μήτρη exp. κάλυμμα καὶ ἔλιγμά τι ἡ ἐπιδιδυμὶς ὀνομαζομένη. ¶Μήτρα in arborib. dicitur medulla , ſiue vitalis anima. Theophr.hiſt.pl.l.1.c.4. l.5.c.6. Cerealibus quoque μήτρα tribuitur ab eodem Theophr. ¶ Item,mater, veſparum quoddam genus.Ariſtot.

Compoſita,ac primùm ex μήτηρ.

Ἀμήτωρ, ορος,ὁ, matrem non habens. Sic Chriſtus quà Deus eſt dicitur ἀμήτωρ,qua homo,ἀπάτωρ. Pro κακομήτωρ,ſumi dicitur,apud Soph.in Elect.Doricè verò pro ἀμήτωρ dicitur ἀμάτωρ.

Ἀμφιμήτωρ, frater ex diuerſa matre. Æſchyl. Pro quo Doricè ἀμφιμάτωρ.Eurip.

Αὐτομήτωρ,ipiiſſima mater:Simonid.apud Suid.

Δημήτηρ,τερος,& contract.τρος,ἡ, & Δήμητρα,ας,ἡ, Ceres, dicta quaſi γῆς μήτηρ,dea frugum.Hom. ¶ Metonymicè capitur pro ipſis cerealib. muneribus , vt apud Oppian.πυρὸν ὁμοῦ δημήτρι μεμιγμένον,i.p ini.

Δημήτριος,ου,ὁ,Cerealis,vt δημήτριος καρπός.

Δημητριακὸς,idem quod δημήτριος.Alex.Aph.

Δημήτριον,ου,τὸ,Cereris lucus.Euſt.

Διμήτωρ , bimater : epith. Dionyſij ſeu Bacchi, apud Diod.Et διμάτωρ,Doricè pro eodem.

Δυσμήτηρ,ερος,ἡ, mala mater,aut infeſta mater.Hom.

* Ἑπταμήτωρ,ſeptem puerorum mater.Ioſeph.

Ἑτερομήτωρ,idem quod ἀμφιμήτωρ.

Λιπομήτωρ,qui matrem reliquit:in Epigr.

Μεγαλομήτηρ,auia.Heſych.

Μητρομήτωρ,matris mater,i.auia materna.Poll.

Μουνομήτωρ,cui ſola mater ſupereſt.Heſych.

Μουσομήτωρ,muſarum mater.Æſchyl.

Ὁμομήτωρ,& ὁμομήτριος,vterinus frater.

Παλαμάτωρ,antiqua parens,priſca mater.Eurip.

Παμμήτωρ,omnium mater,omnium parens.Nonn.

Παμμήτειρα,idem.Hom.

Πατρομήτωρ,matris pater,auus maternus.

* Πολυμήτωρ, multorum mater, terræ epithetum:apud Oppian.

Περμήτωρ,idem quod Πατρομήτωρ.Heſych.

Φιλομήτωρ,matris amans.Plut.in Sol.

Compoſita ex μήτρα.

Ἀμφιμήτριος, ου,ὁ καὶ ἡ, qui circum matricem eſt. Apud

Hippocr.l.2.epidem. ἀμφιμήτριον σημεῖον , ſignum quod affectionum vuluæ ſignificatiuum eſt.Ἀμφιμήτριον dicitur fundum nauis,carina.Poll.l.1.

Ἐμμήτριος,ου,ὁ καὶ ἡ,medullam in ſe habens.Theophr.

Ἐχινομῆτραι , echinometræ , ſeu echinorum matres aut matrices. Sic dicitur echinorum quoddam genus cætera magnitudine excedens.Ariſtot.

Νευρομήτρα,ας,ἡ,neruorum matrix,ſeu mater.Athen.

Ὀρτυγομήτρα,coturnicum matrix.Ariſtoph. Et coturnix maxima.Ariſtot.

Περιμήτριος,& περιμήτριος, medulla cinctus,medulla refertus.Theophr.hiſt.pl.l.3.c.10.

Τεττιγομήτρα, cicada matrix,ſeu cicadarum mater,Ariſtot.hiſt.an.l.5.c.30.

ΜΗΤΙΣ, ιδος, ἡ , conſilium. Interdum intelligentia, vel prudentia , ſapientia : vt ἀμείνων μῆτις, & ἀρίστη μῆτις,& λεπτὴ μῆτις, apud Hom. Apud eundem dicitur & μῆτιν φράζεσθαι : itẽm metaphoricè μῆτιν ὑφαίνειν,& μῆτιν τεκταίνεσθαι. Interdum in malam partem 1054
ſumitur pro vafro conſilio : vt quum δόλοι & μῆτις coniunguntur:itidem apud Hom.

Μητιόεις,εντος,ὁ,conſilio abundans.Heſiod.At μητιόεντα φάρμακα,Od.δ. quę magna prudentia ſunt confecta.

Μητιότης,ου,ὁ, conſultus,prudens : vel conſiliarius,conſultor.epith.Iouis,apud Hom.&c.

Μητιάω,conſilia agito,conſulto,delibero. Il.η. Exp.etiam,conſulto,molior rem quampiam:vt Od.ζ. Νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα.

Μητιάομαι,idem.Il.χ.

Μητίζομαι,vel μητίομαι,conſilia agito,conſulto:Il.ψ. οὐδὲ μὲν αὐτοὶ Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι. Il.ο. Αὐτῷ οἱ θάνατον μητίσομαι,exp.afferam mortem.Il.γ. Μέσσῳ δ᾽ ἀμφοτέροιν μητίσομαι ἔχθεα λυγρά, exp.concitabo inimicitias. Exponitur & officio.Od.μ. Οἱ δ᾽ ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες , magnum opus deliberatione præmiſſa aggreſſi ſunt ſeu effecerunt.

Μήτιμα,conſilium.Heſych.

Μῆτος,εος,τὸ,idem quod μῆτις.

Compoſita.

Ἀγκυλομήτης,ου,ὁ,& ἀγκυλόμητις,ιος,ὁ,vel ἡ,qui obliqua agitat conſilia,verſutus.Heſ.Nonn.

Ἀγλαομήτης & ἀγλαόμητις,conſilio clarus.

Ἀγλαομητία,præclarum & illuſtre conſilium.Heſych.

Αἰολόμητις , varium conſilium habens & *per hoc* vafer, aſtutus.Heſiod.in Theog.

Αἰπυμήτης,cuius conſilia ſunt alta & ſublimia. Exp.etiam grandiloquus:apud Æſchyl.

Ἀφθιτόμητις,cuius conſilia non intereunt.

Διχόμητις ἔρις,contentio duplicis conſilij dubia.

Δολομήτης,vel δολόμητις,doloſus,vafer.Il.α.

Δύσμητις , & δυσμήτης , mala meditans & machinans. Suid.& Heſych.

Ἐμπεδόμητις ἀνάγκη,neceſſitas ſtabilis conſilij.

Εὔμητις & εὐμήτης,bono conſilio inſtructus.Epigr.

Θεόμητις,diuina ſapiens,diuina conſulens.Nonn.

Θεομητέω,diuina ſapio.Heſych.

Θρασύμητις & θρασυμήτης, audax in conſilio capiendo.

Κακόμητις & κακομήτης,malo conſilio vtens.Heſych.

Κλυτόμητις & κλυτομήτης, inclytus conſilio & prudentia, in anthol.epigr.

Λεπτόμητις, exp. prudens conſilium. Heſych. verò exp. δασεῖαν ψυχὴν,i.animum cordatum qualis ſub hiſpido & hirſuto pectore latere ſolet.Idem tamen λεπτὴν μῆτιν, apud Hom. exp.pectus inualidum ad capienda conſilia.

Μειλιχόμητις , cuius blanda & mitia ſunt conſilia : ſeu miti & placido ingenio præditus.Heſych.

Ποικιλόμητις & ποικιλομήτης,idem quod αἰολομήτης,varia habens conſilia,verſipellis.Od.γ.

Πολύμητις & πολυμήτης, abun dans conſilio & pruden- tia: epitheton Vlyſſis. Hom.
Συμμητιάζειν, cum alio conſultare, ſeu conſilia ſua cum aliquo communicare.
Ταχύμητις & ταχυμήτης, celer in capiendo cōſilio. Non.
Υστερόμητις & ὑστερομήτης, qui poſt factum ſapit. Nonn.

ΜΗΧΑΝΗ, ῆς, ἡ, artificium ſeu adminiculum quo quis vtitur ad rem aliquam efficiendam. Quidam exp. commentum, ars, ſolertia. Item machina, fabrica, in metaph. ſignif. Ariſtoph. in Veſp. Αλλὰ καινὴν ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχιστα. Plat. de leg. πάσῃ μηχανῇ, omni ope. Apud eundem de rep. l. 2. πῶς μηχανὴ δικαιοσύνην τιμᾷν ἐθέλειν, &c. quî fieri poteſt, vt quis velit iuſtitiæ honorem habere, vel quid cauſæ eſt cur quis velit. Idem in ſymp. πλέκειν μηχανάς, ſtruere fraudes. ¶ Eſt etiam machina belli, machinamentum. Thuc. Et generaliter pro machina: vt prouerbio θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, de quo vide Eraſm.
Μηχανικός, mechanicus, qui fabricandarum machinarum eſt peritus. Et μηχανικὴ τέχνη, ars mechanica, de qua Ariſtot. in probl. & Herod. Generaliter autem μηχανικός dicitur opifex eorum operum quæ ingenio ſimul & manu fiunt.
Μηχανάω, machinor, molior, excogito, ſtruo. Od. σ.
Μηχανάομαι, idem. Od. π. πολλὰ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται. Iſocr. in Hel. encom. ψευδῆ μηχανήσασθαι λόγον, comminiſci mendacium. Herodot. μηχανᾶσθαί σφι ἀγαθὰ πάντα, illis omnia commoda procuro.
1055 Μηχανᾶσθαι γέλωτα, riſum mouere. Xen. ¶ Item paſſiuè, arte mechanica fio. Athen.
Μηχάνημα, τό, machinamentum, machina. Lucian. & Demoſth. Item metaph. ſicut & Latinè machina. Luc. Exp. &, commentum, artificium.
Μηχανητής οῦ, ὁ, machinator. Μηχανητικός, machinandi ſeu machinas fabricandi peritia præditus. Item ſolers excogitator. Xenoph.
* Μηχανιώτης, verſutus. Hom.
Μῆχος, εος, τό, idem cum μηχανή, artificium, commentum, remedium. Item dolus. Od. β.
Μῆχαρ, idem quod μῆχος, ex cóque factum, ſicut δέλεαρ fit à δέλος. Æſchyl.

Compoſita.

Αμήχανος, cui nullum commentum ſeu artificium ſuppetit ad aliquid agendum, qui nihil moliri nouit, ſimplex, minimè ſolers. Dem. in epitaph. Xen. pæd. 7. Et ἀμήχανος γυνή, minimè cauta. Eurip. in Hippol. Item nullis machinis expugnabilis, omnia artificia & commenta ſuperans, apud Hom. Il. π. & κ. Αμήχανοι ὄνειροι, ſomnia quorum interpretationem nemo excogitare poteſt. Od. τ. Αμήχανα ἔργα, facta certam perniciem afferentia. Il. λ. Αμήχανον dicitur etiam cuius magnitudo & præſtantia nulla arte aut ſolertia inueniri & æſtimari poteſt: vt ἀμήχανος εὐδαιμονία, æſtimabilis felicitas. Plat. in apol. Et generaliter, impoſſibile, apud Chryſoſt. ¶ Item ἀμήχανος, pro κακομήχανος, machinator malorum. Il. ο.
Αμηχανής, έος, ὁ καὶ ἡ, conſilij & mentis inops. Dionyſ. Halic. ἀρχ. l. 1.
Αμηχάνως, impoſſibiliter.
Αμηχανία, mentis & conſilij inopia, ſtatus hominis attoniti & ſtupefacti. Od. ι. Item difficultas & anguſtiæ rerum. Heſiod.
Αμηχανέω, ſum inops conſilij & mentis, anxius ſum, hæſito. Xen. pæd. 2. διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν. Thuc. ἀμηχανῶ τοῦτο, anxius & perplexus hæreo in hac re. Eurip. τίνος ἀμηχανεῖς πέρι; quid te anxium reddit? Item non poſſum: vt ἀμηχανῶ λύσαι.
Αναμηχανάομαι, rurſum machinor ſeu molior.
Αντιμηχανάομαι, machinas machinis oppono, aut fraudes fraudibus.
Βιομήχανος, qui ad vitam ſuſtentandam nihil non machinatur. Ariſtot. hiſt. an. l. 9.
Βιομηχανία, induſtria in vita ſuſtentanda & victu comparando. Poll. ex Antiph.
Διαμηχανάομαι, ſummo ſtudio machinor. Plat.
Δολομήχανος, doli machinator, doloſus.
Δωδεκαμήχανος, duodecim inſtructus machinis. Item, qui eſt variis & omnis generis moribus. Eur.
Επιμηχανάομαι, inſuper molior vel machinor.
Εὐμήχανος, ad machinandum promptus: induſtrius, ingenioſus, ſolers. Ariſtot. hiſt. an. l. 9.
Εὐμηχάνως, ingenioſè, artificioſè, affabrè. Luc.
Εὐμηχανία, induſtria, ſolertia. Pind.
Θρασυμήχανος, audax machinator.
Κακομήχανος, malorum machinator & excogitator. Od. π. Pro quo Doricè κακομάχανος.
Κακομηχανάομαι, mala ſtruo. Plut.
Παμμήχανος, qui omnia machinatur, ſeu ad quiduis machinandum præceps. Euſt.
Περιμηχανάομαι, q. d. circum machinor, aut circum molior, circumſtruo. Od. ξ.
Ποικιλομήχανος, qui varias machinas & technas callet, callidus, verſutus. Athen.
Πολυμήχανος, qui eſt prompto ad multa machinanda ingenio, ſolers, prudens. Il. β.
Πολυμηχανία, ἡ, multarum machinatrix molitrixque ſolertia. Od. ψ.
Προσμηχανάω, idem quod μηχανάω. Æſchyl.
Απροσμήχανος, (decomp.) contra quem nullæ valent machinæ, inexpugnabilis.

ΜΙΑΙΝΩ, F. ανῶ, inquino, conſpurco, fœdo. Theocr. Item inficio, tingo. Iliad. δ. ¶ Item polluo, contamino, conſcelero. Herodian. lib 2. καὶ βασιλείῳ μιᾶναι τὰς δεξιὰς αἵματι, manus ſanguine commaculare. ¶ Interdum, profano.
Μιαίνομαι, inquinor, contaminor, fœdor. Il. π.
Μίασμα, inquinamentum. Item labes, piaculum, ſcelus, contaminatio, conſceleratio. Dem.
Μίανμα, tinctura. Μιασμός, inquinatio.
* Μίανσις, pollutio. Leuit.
Μιάστωρ, q. d. inquinator, contaminator: qui ſcelere aliquo contaminatus ex cóque contracto piaculo cæteros eidem obnoxios reddit. Soph. in El. Exp. etiam, homicida (de Marte dictum) in Epigr.
Μιαρός, ά, όν, pollutus, contaminatus: vt αἵματι μιαρός, ſanguine fœdatus, pro quo & abſol. μιαρός. Il. ω. Item general. ſceleſtus, impurus, Dem.
Μιαρῶς, pollutè, contaminatè. Item ſceleſtè.
Μιαρία, impuritas, apud Suid. Item ſcelus.

Compoſita.

Αμίαντος, ὁ καὶ ἡ, non pollutus, intemeratus, Plut. Eſt & nomen gemmæ ſic dictæ quòd in ignem coniecta non conſumatur nec inquinetur. Dioſc. l. 5. c. 156.
Εκμιαίνομαι, polluor: & peculiariter effluxu ſeminis, vt ſolent ſomniantes. Ariſtoph.
Καταμιαίνω, idem quod μιαίνω, niſi quòd præpoſitio ſignificationem auget.
Παμμίαρος, omnino ſceleſtus, ſceleſtiſſimus. Pol.
* Συμμιαίνω, ſimul inquino, coinquino. Baruch.

ΜΙΓΝΥΜΙ, & μιγνύω, (F. μίξω, à μίγω, inuſitat.) miſceo, permiſceo. Plat. in Timæo, μιγνὺς δὲ μετὰ τῆς οὐσίας, permiſcens cum materia. 1056
Dioſc. l. 5. c. 27. οἱ μὲν γὰρ εὐθέως μετὰ τὸ τρυγηθῆναι τὴν σταφυλὴν μιγνύουσι θάλασσαν, aqua marina miſcent. Dicitur etiam μιγνύναι τινί, & μιγνύναι εἴς τι. Apud Apoll. Arg. 2. χερσὶν ἐναντία χεῖρας ἔμιξε, manus cōſeruit. Item ibidem Αμαζονίδεσσιν ἔμιξαν ὑσμίνην, cum Amazonibus pugnam miſcuerunt, vel conſeruerunt. Significat etiam, corpus miſcere.

Μίγνυμαι.

Μίγνυμαι, miſceor, μιχθὲν εἰς ὕδωρ, apud Ariſtot. in pol. Dicitur etiā μέμικται ἔκ τινων: vt apud Plut. in ſympoſ. Dicitur etiam de prçliantibus. vt apud Hom. μιγῆναί τινι ἐν παλάμαις, manus conſerere: & μιγῆναι ἐν δαΐ eadem ſignificatione. Il. ξ. Ponitur etiam pro πελάσαι, propè accedere. vt Il. ο -κλισίῃσι μιγήμεναι οὐδὲ νέεσσιν. Dicitur etiam μίγνυσθαι τισὶ in aliquorum cœtu eſſe, inter aliquos verſari, vt κούρῃσιν μίξεσθαι. Od. ξ. Et μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, Il. γ. cui commercium fuit cum exteris. Vſurpatur etiam de concubitu, vt Il. τ. Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι. Sic μητρὶ μίγνυσθαι, apud Plat. cum matre corpus commiſcere.

Μίσγω, idem quod μίγνυμι. Il. γ.

Μίσγομαι, idem quod μίγνυμαι. Odyſſ. υ μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι. Il. σ. οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς Μίσγετο, neque ſe Achiuis immiſcebat. Frequens eſt pro concumbere. vt Odyſſ. ο. ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ. Dicuntur & prçliantes μίσγεσθαι. Il. δ.

Μεμιγμένως, miſtè, ſeu mixtè, mixtim, promiſcuè. Exp. & confusè.

Μίγμα, τὸ, miſtura, ſeu mixtura, miſcella. Item farrago. Et peculiariter de medicamentorum mixturis.

Μιγμὸς, idem, apud Laert.

Μίξις εως, ἡ, miſtio, permiſtio. Luc. ¶ Item concubitus, coitus. Herodot.

Μικτὸς ὁ ἡ, mixtus. Gal. ad Glauc.

Μίγδην, mixtim, permixtim, vel promiſcuè. Μίγδα. pro eodem, apud Hom.

Μίγα, idem quod μίγδα.

Μιγάς άδος, ὁ, miſtus, permiſtus, miſcellaneus. Euripid. Item μιγάδες, homines conuenæ. Iſocr.

Μιγάζομαι, pro μιγνύω, miſceo. Odyſſ. θ.

Ἴγδη ἡ, mortarium, pila, idem quod θυεία. Heſych. & Etym (παρὰ τὸ μίσγειν τὰ θύη, abiecto μ, quia pharmaca & condimenta ibi miſcentur ac tunduntur.) Eſt & ſaltationis genus, teſte. Poll. l. 10. c. 24.

Ἰγδίον, ου, τὸ, mortariolum, θυείδιον.

Ἰγδίζω, lumbos huc illuc flecto in modum piſtilli dum in mortario aliquid eo tunditur.

Ἴγδισμα, τὸ, genus ſaltationis. Etym.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιμιγὴς, vndique miſtus Τὸ ἀμφιμιγές. Heſych. eſſe dicit ὑφαντὸν πρὸς ὃ τὸν μίτον αἱ γυναῖκες προσπλέκουσιν.

Ἀναμίγνυμι, vel ἀναμιγνύω, immiſceo, permiſceo, commiſceo. Plut.

Ἀναμίγνυμαι, vel ἀναμιγνύομαι, immiſceor, permiſceor, &c. ἀναμίγνυσθαι τῇ ἅλμῃ. Luc.

Ἀναμίσγω, idem quod ἀναμιγνύω.

Ἀναμεμιγμένως, mixtim, promiſcuè Heſych.

Ἀναμίγδην & ἀμμίγδην, idem. Nic. in Ther.

1057 Ἀναμὶξ, idem. Xen. in ſymp.

Ἀνάμιξις, permixtio, commixtio.

Ἄμμιγα, vnà cum, ſeu inter, & quaſi permixtim, ἄμμιγα τούτοις vel τούτων, inter hæc, in Epigr.

Decomp. Συναναμίγνυμι, ſimul immiſceo.

Συνανάμιξις, commixtio.

Ἀπομίγνυμι, idem quod μίγνυμι. Ἀπόμιξις, miſtio.

Διαμιγνύω, miſceo. Plut.

* Διαμίγνυμι, immiſceo. Plut.

Εἰσμίγνυμι, miſceo ad. Idem.

Ἐμμίγνυμι, immiſceo. Plut.

Ἐπιμίγνυμι, miſceo, permiſceo. Item commercium habeo. Thuc. l. 1 οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις.

Ἐπιμίγνυμαι, idem. Thuc. l. 2. οὐδ' ἐπεμίγνυντο ἔτι ἀκηρυκτεὶ παρ' ἀλλήλοις.

Ἐπιμιξία, permiſtio, commiſtio, coaleſcentia. Plut. in ſymp. Item commercium. Ioſeph. Item congreſſus. Plut. Ἐπίμιξις, idem. Thuc.

Ἐπίμικτος, miſtus. Appian. Ἐπιμὶξ, miſtim, promiſcuè, apud Hom. Od. λ.

Ἐπιμίσγομαι, commercium habeo, in conſortium venio, aut ſum. Heſiod. in Theog. Οὐδέποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται. Et cum dat. apud Hom. Exponitur etiam, ingredior, accedo, apud Callym. hymno in Iouem, οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης Ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται.

Decomp. Ἀνεπίμικτος, commercia cum exteris non exercens. Ioſeph. Et ἀνεπίμικτος πόλεμος, cuius tempore nulla vltro citróque commercia exercentur. Ἀνεπίμικτος ῥυπαρίας, ſordes nullas admixtas habens. Ἀνεπιμίκτως, non admittendo permiſtionem.

* Δυσεπιμίκτως, idē quod ἀνεπίμικτος, vel qui cum aliis cōmerciū nō habet, qui nō facilè aliis miſcetur. Plu.

Εὐεπιμίκτως, facilè admittendo congreſſum & conſortium. Poll. lib 5.

Καταμίγνυμι & καταμιγνύω, immiſceo, permiſceo. Cum dat. Plut. Apud Ariſtoph. τὴν φροντίδα λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα, pro quo per ſyncop. καμμίξας.

Καταμιγνύομαι, idem. Plut.

Κατάμιξις, permiſtio.

Decomp. Ἐγκαταμίγνυμι, vel ἐγκαταμιγνύω, q. d. immiſceo in, aut admiſceo intra. Luc.

Συγκαταμίγνυμι, commiſceo. Plut.

Μετάμιξις, mixtio, commixtio. Μεταμὶξ, mixtim. Heſy.

Παραμίγνυμι, & παραμιγνύω, admiſceo, immiſceo. Ariſtoph Παραμίσγω, idem.

Περιμιγῆναι, Euſt. exp. περί τινος μιγῆναι Iliad. ι. ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γουνῶν Παλλακίδι περιμιγῆναι.

Προσμίγνυμι vel προσμιγνύω, admiſceo. Item applico, admoueo. Pind. in Olymp. ode 1. κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν, admouit dominū ſuum victoriæ, i. fecit vt dominus ad victoriā vſque perueniret. Exponitur etiam, appello, ſubeo, ſuccedo. Thuc. l. 3. προσέμιξαν τῷ τείχει τῶν πολεμίων, ſucceſſerunt muro. Sic apud eundem. l. 1. προσέμιξεν τῇ ἠπείρῳ, appulerunt ad continentem. Et cum præpoſ. πρὸς: item cum dat. apud eundem. Exponitur etiam manum ſeu pugnam conſero. item coniungo. h ereo Plat.

Πρόσμιξις, admiſtio. Προσμιξία, idem. Plut.

Προσμίσγω, idem quod προσμίγνυμι: vt προσέμισγον πρὸς τὰς ἐπάλξεις

Ἀπρόσμικτος, (*decomp.*) cui cum aliis nullum eſt commercium. Herodot.

Συμμίγνυμι, vel συμμιγνύω, commiſceo, permiſceo. Ariſtot. Item coniungo me aliis, vires ſocio. Plut. in Ariſtid. Xen. Hellen 5. & 6. Item accedo, appropinquo. Polyb. l. 4. Ἀννίβας συμμίξας τοῖς περὶ ποταμὸν τόποις. Item manū confero, prælium miſceo. Xen. εἰς χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις. Apud Plat. in Polit. Θεαιτήτῳ συνέμιξα διὰ λόγων, exp. cōſortio Theæteti vſus ſum in ſermonibus, i. cum eo verba feci.

Σύμμιγμα, τὸ, quod commiſtione conſtat. Plut.

Σύμμιξις, commiſtura. Item conſortium. Plato.

Σύμμικτος, permixtus, promiſcuus. Heſiod.

Συμμιγὴς, idem. Ariſtid. Et cum dat. apud Eurip.

Συμμίγδην, commixtim.

Συμμίσγω, idem cum συμμίγνυμι. Herodian. Συμμίσγομαι, commiſceor. Il. β.

Decomp. Προσυμμίσγω, ante commiſceo.

Ὑπομίγνυμι vel ὑπομιγνύω, clam miſceo, vel paulatim miſceo. Plut. in ſymp.

Ὑπόμιγμα, q. d. ſubmixtio apud eundem.

Compoſita ſine præpoſitione. 1058

Ἀερομιγὴς έος, ὁ καὶ ἡ, aeri permixtus.

Αἱμομικτὴς ου, ὁ, qui ſuo ſanguini miſcetur, inceſtus.

Ἁλίμικτος, ſale miſtus, ſalſus.

Ἄμικτος, qui permiſceri non poteſt: vel, non mixtus. Greg. Item qui aliorum commercio non vtitur, apud Pauſan. Et ἄμικτος γαῖα, quæ aliena commercia

reſpuit. Eurip.

Αμίκτως, abſque miſtione ſeu miſtura.

Αμιγὴς, idem cum ἄμικτος. Dioſ.

* Αμισγὴς, idē quod ἄμικτος, qui mixtus nō eſt. Nicād.

Αμιξία, q. d. impermiſcentia: quum res miſturam non admittunt. Tribuitur & ei qui aliorum hominum conſortia vitat. Luc.

Αργυρομιγὴς, argento mixtus.

Δύσμικτος, qui non facilè cum alio miſceri poteſt, à mixtura alienus. Plato in Timæo.

Δυσμίκτως, non facilè admittendo mixtionem, apud Plutarch.

Ισμιγὴς, veneno miſtus.

Ιρινόμικτον σμῆγμα, (apud Athen.) ſmegma irino oleo ſeu vnguento mixtum, aut irina radice.

Λεοντομιγὴς, leonis mixtione aut initu genitus. Poll.

Παμμιγὴς, ex omni genere mixtus: vt παμμιγὴς ὄχλος apud Athen. miſcellanea turba.

Παντομιγὲς, ex omnibus miſtum. Suid.

Πάμμικτος, idem cum παμμιγὴς. Æſchyl.

Πολυμιγὴς, ex multis miſtus. Πολυμιγία, multarum rerum miſtura, ſeu miſtio. Plut.

Πολυμιξία, idem: apud eundem.

ΜΙΔΑΣ, nomen iactus teſſerarij, teſte Heſyc. & Suid. vnde eſſe volunt prouerb. Μίδας ὁ ἐν κύβοις εὐβουλότατος. ¶ Item vocatur etiam beſtiola quędam fabas peredens, teſte eodem. Heſych. & Theophr. de cauſ. plant. l. 4. c. 16. ¶ Eſt & nomen proprium Phrygiæ regis olim ditiſſimi, à quo prædiuites & auri cupidi Midæ denominantur.

ΜΙΚΡΟΣ, vel σμικρὸς, paruus. Hom. Athen. & alij. Itē qui eſt parui pretij ſeu parui momenti. Plut. Interdum ei opponitur πολὺς, multus: vt μικρὸς χρόνος. apud Demoſt. Philip. 2. Et μικρὸν ἀργυρίδιον pauca pecunia. Ariſtoph. in Pluto. Et cū genit. σμικρὸν μέλιτος, paulum mellis, apud eundem. Interdum μικρὸν ſeu σμικρὸν ponitur aduerbialiter, pro paulum vel parum. Iſocr. in Hel. enc. μικρὸν περιέχειν ἐν μεγάλοις. Ponitur & μικροῦ pro ferè, propemodum. Xen. pæd. 4. καὶ μικροῦ κἀκεῖνον ἐξετραχήλισεν

Comparatiuus regularis eſt μικρότερος, minor: ſed multò vſitatiores ſunt hi irregulares ἥσσων vel ἥττων & μείων: de quibus vide ſuis locis: item ἐλάσσων de quo in ἐλαχὺς. Superl. eſt μικρότατος, minimus. pro quo potius in vſu ſunt irregul. ἐλάχιστος, (de quo vide in der. ab ἐλαχὺς) & ἥκιστος, minimus. ſed exponitur etiam, tardiſſimus: vnde ἥκιστα, aduerbialiter, minimè, nequaquam: ab ἧκα, i. quietè.

Μικρῶς, vel σμικρῶς, paruè, parum. Herodian. l. 3.

Μικρότης, vel σμικρότης, ητος ἡ, paruitas, exiguitas. Plat.

Μικρύνω, vel σμικρύνω, paruum reddo, imminuo.

Μικκὸς, Doricè pro μικρὸς, apud Theocr. Μικκὸς, aduerbialiter etiam ponitur apud eundem. idyl. 5 τῆδ' ὦ ξένε μικκὸν ἄκουσον, paulum auſculta. Hinc & diminut μικκύλος, paruulus, puſillus. Moſch.

Ζμικρὸς, idem quod σμικρὸς, Atticè, teſte Euſt.

Compoſita.

Αποσμικρύνω, ad paruitatem redigo vel paucitatem.

Επίμικρον, parum vel perparum, paulum admodum, leuiter. Ariſtot. polit. 8. & eth. l. 10.

Κατασμικρύνω, paruum reddo, imminuo, extenuo.

Πάμμικρος, omnino paruus puſillus.

Παραμικρὸν ſeu παρὰ μικρὸν, propemodum, penè. Iſocr.

ΜΙΛΙΓΔΟΣ, vox eſt plaſticæ artis. Vide Poll. 10. cap. penult. Soph. in Capt. de Clypeo multis pertuſo foraminib. è crebris ictibus. Ασπὶς ἡ μίλιγδος ὡς πύκνωμά τι.

ΜΙΛΤΟΣ, ου, ἡ, minium. Plin. l. 33. c. 7. milton vocant Græci minium: quidam cinnabari. Idem l. 33. c. 6. 7. vocat etiam rubricam. Sic apud Dioſ. l. 5. c. 111. μίλτος Σινωπικὴ, rubrica Sinopica: minium Sinopicum. 1059

¶ Μίλτος, dicta fuit etiam rubigo ſegetum. Euſth.

Μιλτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, miniaceus, minio ſimilis. Athen.

Μίλτειος, miniaceus, qui è minio eſt. Epigr. l. 6.

Μίλτινος, idem. Plut.

Μιλτίτης λίθος, lapis minij colorem referens.

Μιλτόω, minio, rubrica tingo, inficio minio.

Εμμιλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) imbutus ſeu infectus rubrica, rubricæ colore rubens. Dioſc. l. 5.

ΜΙΛΦΑΙ, ſiue μίλφωσις, defluuiū pilorum palpebræ: quod μαδάρωσις, dicitur Paul. Ægin. Aëtius τὴν μίλφωσιν eſſe dicit πάθος τῶν ταρσῶν, in eoque τοῖς ταρσοῖς fieri ἐρυθρότης, ἐοικότας μίλτῳ τῇ χροιᾷ.

ΜΙΜΑΙΚΥΛΟΝ, ου, τὸ, dicitur fructus arbuti, pomulum arbuti: ſimile meſpilo: vide & Dioſc. lib. 1. cap. 176. Theophraſt. hiſt. pl. l. 3.

ΜΙΜΑΡΚΙΣ, farciminis genus è ſanguine & interaneis leporis. Ariſtoph. Heſychius ſcribit dictum fuiſſe interdum & de ſuillis interaneis: Pherecratem verò per iocum de aſinis etiam dixiſſe.

ΜΙΜΕΟΜΑΙ, οῦμαι. F. ήσομαι, imitor. Dem. Olynth. 3. οὓς ἐπαινοῦσι μὲν οἱ παριόντες ἅπαντες, μιμοῦνται δ' οὐ πάνυ. Sic Plut. & alij. Et in paſſ. ſignif. μεμιμημένον, imitando expreſſum: ſeu imitatione factum aut effictum. Ariſtot.

Μίμημα, τὸ, imitamentum, imitamen, imago. Plat.

Μίμησις, εως, ἡ, imitatio. Thuc. Plut. Herodian. &c.

Μιμητὴς, οῦ, ὁ, imitator. Xen. Herodot. Ariſtot. Plut.

Μιμητικὸς, οῦ, ὁ, imitandi ſolertia præditus, peritus imitator. Ariſtot. de arte poet. Item μιμητικὴ, ſ. τέχνη, imitatrix ars, ſeu imitandi peritia. Plato in ſophiſta. Et τὸ μιμητικὸν, imitatio, vel imitandi ſolertia. Demetr. Phalar.

Μιμητικῶς, imitando, ſeu more imitatorum. Ath.

Μιμητὸς, οῦ, ὁ, imitabilis, quem imitari poſſumus.

Μιμηλὸς, οῦ, ὁ, imitando expreſſus, à docto imitatore effictus. Plut. in Ageſ. ἀπεῖπε μήτε πλαστὴν, μήτε μιμηλήν τινα ποιεῖσθαι εἰκόνα τοῦ σώματος. Item actiuè, imitandi ſolertia præditus: vt μιμηλὴ τέχνη, apud Luc. imitatrix ars, ſeu imitandi peritia.

Μιμηλότης, ητος, ἡ, imitandi dexteritas.

Μιμηλάζω, imitor, imitando exprimo.

Μῖμος, ου, ὁ, imitator: propriè de imitatore hiſtrionico, & eo qui geſtus aut dicta aut facta alicuius imitatur & effingit. Dem. Olynt. 2. τοιούτοις ἀνθρώποις μίμοις γελοίων καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ᾀσμάτων. Aliquando abſolutè dicitur ſine caſu de iis qui in theatris imitantur omnis generis geſtus aut actiones. Μῖμος dicitur etiam fabula paulò obſcœnior ac licentior quàm comœdia (quales erant Laberij mimi) quæ imitatur & ſermones obſcœnos & facta indecora ac turpia: vel (ſecundùm alios) quæ conſtat diuturna imitatione vilium rerum & leuium perſonarum. Herodot. l. 5. Athen. l. 11.

Μιμικὸς, οῦ, ὁ, mimicus, i. ad mimos pertinens, aut mimos decens. Demetr. Phalar.

Μιμὼ, οῦς, ἡ, ſimia: autore Tzetze, quia hominis actiones imitatur.

Μιμαλλόνες, vel μιμαλλόνες, propriè vocatę fuerunt mulieres, παρὰ τὸ μιμεῖσθαι ἄνδρας. Suid.

Compoſita.

Αμίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inimitabilis, quem imitari & exprimere nemo poteſt. Plut. Item τὸ ἀμίμητον, q. d. inimita-

mirabilitas.

Ἀντίμιμος, imitans per æmulationem, æmulus.

Ἀπομιμέομαι, imitor, effingo. Plut. Et in paſſ. ſignif. ἀπομεμιμημένος, ad imitationem factus. Athen.

Ἀπομίμησις, ἡ, imitatio, expreſſio ab exemplari rei alicuius vel ad exemplar.

Ἀρχίμιμος, ου, ὁ, mimorum princeps. Suet. in Veſp. Exp. etiam, princeps hiſtrionum.

Γυναικόμιμος, mulieres imitans. Eurip.

1060 Δυσμίμητος, vix imitabilis.

Ἐκμιμέομαι, imitando exprimo & effingo.

Θεομιμησία, imitatio Dei, apud Areop.

Θεομίμητος, ad imitationem Dei factus. Idem.

Θεομιμήτως, imitando Deum. Idem.

Κακομιμήτως, malè imitando. Ariſtot.

Παντόμιμος, ου, ὁ, omnium perſonarum imitator, vel omnis generis geſtus imitans & exprimens. Luc.

MIN, (indeclin.) interdum in genit. ſignificat αὐτοῦ vel αὐτῆς, eius, ipſius: vt apud Eurip. in Iphig. Aul. Ἡν γάρ μιν πομπαῖς ἀντήσῃς, ſi eius comitatui occurras. Plerunque in accuſ. pro αὐτὸν vel αὐτήν. Dicitur etiam μὶν αὐτὸν pro αὐτὸν ἐκεῖνον: vt Hom. Od. γ. Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ. Et αὐτόν μιν pro ἑαυτὸν, ſeipſum. Apollonius μιν poſuit etiam pro αὐτοῖς. Argon. l. 2.

ΜΙΝΘΑ, ſiue μίνθη, ης, ἡ, mentha: herba, de qua Dioſc. l. 3. c. 41. vnde στέφανον εἶχον μίνθης, apud Ath. l. 2. Legitur μίνθον pro μίνθην apud Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 7. & de cauſ. l. 2. c. 21. ¶ Alioqui μίνθος & μίνθα (vt vult Heſyc.) dicitur ſtercus humanum.

Μινθῶσαι, merda aſpergere vel inquinare. Item merdam affricare: apud Ariſtoph.

Καλαμίνθη, ἡ, calamintha, menthæ ſpecies, de qua Dioſc. lib. 3. c. 43 & Plin. l. 20. c. 14.

Καλαμινθίτης οἶνος, vinum calamintha condîtum, ſeu vinum è nepeta. Dioſ. l. 5. c. 62.

Καλαμινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, calamintha abundans, vbi calamintha magna copia prouenit.

ΜΙΝΥΟΣ, ου, ὁ, Euſth. Atticè dici vult pro μικρός. ¶ Μινύον, Heſych. eſt blitum: & ἀρωματικόν τι. Item minium.

Μινύθω, minuo, imminuo. Iliad ε. Ὡς νῶϊ Ἀργείων μινύθημένος, Heſiod. in Erg. Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει. Item neutraliter, imminuor, minor fio, decreſco. Il ρ. μινύθουσι δ' οἶκοι, imminuuntur domus. Item, deficio, tabeſco, apud Apoll. Apud Hippoc μεμινύθήκασι, exp. graciliores facti ſunt & macriores.

Μίνυνθα, paululum, ad paululum temporis. Od ο. Καὶ δηθὰ δὲ τὴν οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα.

Μινυνθάδιος, breui tempore durans. Dicitur & de homine pro βραχύβιος, & de rebus inanimis pro ὀλιγοχρόνιος. Hom. & Apoll. ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.

Μινυώριος, idem quod μινυνθάδιος, vide in Ὥρα.

Μινυρὸς οῦ, ὁ, paruus, exiguus. Heſyc. item exili & flebili voce loquens vel tantillans. Theocr.

Μινύρομαι, querula & flebili voce loquor vel cantillo. Soph. & Ariſtoph.

Μινυρίζω, exili voce lamentor. Odyſſ δ. περὶ δ' ἀμωαὶ μινύριζον Πᾶσαι. Item exili & flebili voce cantillo. Plato polit. 3. μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ ᾠδῆς.

Μινύρισμα ſiue μινύρισμα, τὸ, lamentum exili voce querulum & exile murmur.

Ἀναμινυρίζω (comp.) parua ſeu querula voce cantillo: vel cantillo apud Athen. l. 4.

ΜΙΣΘΟΣ, οῦ, ὁ, merces, pręmium laborum. Iliad κ. & Odyſſ σ. μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται Luc. ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφοῦντες. Dicitur etiam μισθὸς pro ἐπὶ μισθῷ. Demoſth. Phil. 4. τίς μισθὸς λέγει. Dicitur etiam μισθὸν τελεῖν, διδόναι, & viciſſim λαμβάνειν, ac ἀπαιτεῖν, apud Ariſtoph. in Ran. Thuc. lib. 6. & apud Plutarch. item μισθὸν ἄρνυσθαι apud Plat. in Protag. & μισθὸν φέρειν, pro eodem, apud Thucyd. l. 8. Exponitur etiam, ſtipendium, (quum de præmio dicitur quod militibus perſoluitur.) Xen. Hellen. 1. τέτταρες ὀβολοὶ ἦν ὁ μισθός. Thuc. l. 6. μισθοῦ προσαγαγέσθαι, & lib. 2. μισθοῦ ἐπελθεῖν, amplis ſtipendiis promiſſis. Apud Xenophon. 1061 in ſymp. ἐν μισθοῦ οἰκεῖν domum, dicitur qui vel eam conducit vel locatori ſua opera id compenſat.

Μίσθιος, ου, ὁ, mercenarius. Lucæ 15. In epigr. μίσθια πηνίσματα, tela quę mercede texitur.

Μισθάριον, ου, τὸ, mercedula, vilis merces. Epigr.

Μισθόω, ῶ, mercede loco, vel faciendum aut vtendum loco certa mercede. Demoſth. ἐμίσθωσε Πασίων μὲν τὴν τράπεζαν τούτῳ, menſam huic Paſion locauit. Sic μισθῶσαι οἶκον, apud Poll. Dicitur etiam μισθοῦν αὑτὸν, qui operam ſuam alicui mercede locat, apud Dem. pro cor. & alibi. Apud Herodot. μισθώσαντες τὸν νηὸν τριακοσίων ταλάντων, qui trecentis talentis conſtruẽdum templum locarunt.

Μισθοῦμαι, mercede conduco. Ariſtoph. in veſp. δυοῖν δ' ὀβολοῖν μισθώσομαι, duobus obolis datis conducam. Thuc l. 4. μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικόν, mercede conducentes auxilia. Item cum genitiuo prętij ſeu mercedis. Æſchin. τὸ δ' ἀσελγαίνειν ἀργυρίου μισθούμενον, ὑβριστοῦ καὶ ἀπαιδεύτου ἀνδρὸς εἶναι ἡγοῦμαι, ſtupri conſuetudinem habere cum catamito pretio conducto, hominis eſt petulantis. Sic & Ariſtot. polit. 1. Apud Dem. μισθοῦται τὴν ἐργασίαν ταύτην τὴν τῆς τραπέζης, menſam exercendam conducit. Item faciendum conduco pacta mercede, i. vt redemptor conduco faciendum. Dem. ἢ ὀπώραν πρίαιντο, ἢ θέρος μισθοῖντο ἐκθερίσαι, aut poma legenda redimerent, aut meſſem demetendam conducerent. Item in paſſ. ſig. apud Plat. de leg. μεμισθωμένοι, mercede aut pretio conducti.

Μίσθωμα, ατος, τὸ, merces qua aliquid vtendum locatur, aut conducitur, merces qua aliquis operam ſuam locat. Iſocr. in Areop. Frequens eſt pro quæſtu meritorio. Ælian. apud Suid. & apud Athen. l. 13.

Μισθωμάτιον, mercedula qua aliquid conducitur aut locatur. Alciphr.

Μίσθωσις εως, ἡ, locatio aut conductio quę fit pacta mercede. Iſocr. in Areop.

Μισθώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mercede locatur aut conducitur. Athen. lib. 8. Item talis qui mercede conduci debeat, apud eundem.

* Μισθωτὴς, conductor: in nouell. conſt.

Μισθωτὸς, mercede conductus, mercenarius. Plato polit. 2. Athen. l. 8. Μισθώτριαι quę mercede operam ſuam locant. Poll. ex Phrynicho.

Compoſita.

Ἄμισθος ου ὁ καὶ ἡ, qui ſine mercede fit, gratuitus. Item qui mercede nulla aliquid facit. Syneſ.

Ἀμισθὶ ſine mercede, gratis. Luc. Nazianz.

Ἀντιμισθία, merces meritis reſpondens, remuneratio. Rom. cap. 1.

Ἀντιμίσθωτος, qui eſt vice mercenarij, qui pro alio mercede eſt conductus. Heſych.

Ἀπόμισθος, cui merces non datur, cui merces aut ſtipendium detrahitur. Plut.

Ἀπομισθόω ῶ, mercede abloco. Theophr. Θάσιοι τὰς γεωργίας ἀπομισθοῦντες, οὐ φροντίζουσι τῶν ἄλλων ἐτῶν, agros aliis colendos & fruendos ablocantes. Ἀπομίσθωμα, res mercede locata vel conducta.

Ἔκμισθος, cui merces non datur. Heſych.

Ἐκμισθόω, mercede eloco; vel ſimpl. eloco. Herm.

ἐκμισθώσας τε τὴν ἑαυτῆς γυναῖκα, proſtituens ad quæſtum corpore faciendum.

Εκμίσθωσις, locatio quæ fit pacta mercede.

Εμμισθος, mercenarius. Thuc. Item qui emolumentum ac veluti ſuorum laborum & induſtriæ mercedem accepit. Plut.

Εντελόμισθος, qui plenam mercedem accipit, cui ſolidum ſtipendium numeratur. Syneſ.

Επιμίσθιος, mercenarius qui mercede aliquid facit.

Ιματιομίσθης, & ἱματιομισθώτης, ου, ὁ, qui choragis veſtes mercede locat. Poll. l. 7.

Μεγαλόμισθος, qui magna mercede aliquid facit: vt μεγαλόμισθοι ἑταῖραι, apud Luc.

Ολιγόμισθος, qui mercede exigua conducitur, cui paruum ſtipendium numeratur. Plat.

Πολύμισθος, qui multa mercede conducitur. Epigr.

Προσμισθόω, mercede loco. Προσμισθοῦμαι, mercede conduco, vel accerſo. Thuc.

Υπόμισθος, conductus mercede. Luc in Tim.

ΜΙΣΚΟΙ, dicuntur fruſta & reiectamenta cœnarum quę euerri ſolent. Poll. l. 6. c. 15.

Μίσκελλος, ου, ὁ, præparcus, qui fruſta etiam colligit. ¶ Μίσκελλος, vile & nigrum vinum. Heſych.

ΜΙΣΟΣ, εος, τό, odium. Ariſtot. pol. 5. c. 11. ὀργὴν eſſe dicit μεῖον μίσους. Luc. μῖσος ἔχων παρὰ πάντων, qui in odio eſt omnibus. Et μῖσος ἔχειν πρός τινος, apud Plat. l. 3. de leg. odio eſſe alicui. Apud Thuc. μῖσος Παυσανίου, odium in Pauſaniam.

1062 Μισέω, ῶ, f. ήσω, odi, odio proſequor, odio habeo. Luc. ἠγάπα τινὰς καὶ ἐμίσει. Item μισῶ σε τῆς ἀναιδείας, odi te ob impudentiam tuam. Et cum infin. vt Il. ρ. Μίσησεν δ᾽ ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι Τρῳῇσιν.

¶ Μισεῖν obſcœnam quoque ſignificationem habere teſtatur Euſt.

Μισέομαι, odio ſum, odio habeor. Xen.

Μίσημα, τό, odium. Æſchyl.

Μισητός, οῦ, ὁ, odioſus, inuiſus, qui odio habetur. Et μισητή, quæ odio eſt. ¶ Item μισητός libidinoſus. Et μισητή, ſalax, libidinoſa. Poll. Hinc μισητία, inſatiata libido. Ariſtoph.

Μισητίζω, odi, odio proſequor. Heſych.

Compoſita.

Αμισής, έος, ὁ καὶ ἡ, non odioſus vel odioſa. Plut.

Αξιομίσητος, odio dignus. Plutarch.

Αμμισία, odium vel ſimultas non diuturna. Suid.

Διαμισέω, peroſus ſum ſeu exoſus, penitus odi.

Δυσμίσητος, exoſus.

Ευμίσητος, cui facilè conciliatur odium. Hermog.

Θεομισής, quem Deus odit, Deo non placens. Plat. Θεομίσης, qui Deum odit. Ariſtoph.

* Παντομισής, quem omnes odio habent. Æſch.

Υπομισέω, aliquatenus ſeu leuiter odi.

Φανερόμισος, qui palam odit. Ariſtot. eth. 4.

Φιλόμισος, odiorum amans, qui libenter odit. Φιλομίσως, more eorum qui odium amant.

ΜΙΣΤΥΛΛΩ, in minutas partes ſeco, in parua fruſta concido. Il. α. Μίστυλλόν τ᾽ ἄρα τἆλλα.

Διαμιστύλλω (comp.) diſſeco in fruſta. Herodot. l. 1.

ΜΙΣΥ, miſy: ſuccus in metallis concretus in glebæ formam vel pollinis aliquando finitimus chalcitidi. Vide Dioſc. l. 5. c. 117.

ΜΙΣΧΟΣ, ου, ὁ, pediculus quo fructus & folia appenſa ſunt plantæ. Theophr. hiſt. pl. l. 1. cap. 3. μίσχος ἐστὶν ᾧ συνήρτηται πρὸς τὸ φυτὸν τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός. ¶ Heſychio eſt etiam granum folio adhæreſcens. Sic apud Baſil. homil. 5. in hexaem. ¶ Eſt etiam inſtrumentum ruſticum vertendę terrę. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 25.

Αμισχος, carens pediculo.

ΜΙΤΟΣ, ου, ὁ, licium, filum quod ſtamini implicatur. Il. ψ. Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον. Syneſ. ep. 4. τοῖς οἷον ἐν τῷ τοίχῳ δὲ πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, tenui filo. ¶ Μίτοι à Philoſtr. dicuntur etiam citharæ fides.

Μιτόω, ῶ, licia tendo, vel fidibus tenſis cano.

Compoſita.

* Επτάμιτος λύρα, ſeptem chordarum. Lucian.

Λειόμιτος κάμαξ, in epigr. videtur dici pertica illa tranſuerſa cui appenduntur αἱ λεῖαι ad complananda ſtamina.

Λεπτόμιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenui licio ſeu filo textus. Eur.

Μονόμιτος, ſimplici licio ſeu filo textus.

Πολύμιτος, multis liciis textus.

Τρίμιτος, ternis liciis textus, trilix. Poll.

Τριμίτινος, idem quod τρίμιτος. Poll. l. 7. c. 18.

ΜΙΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, mutilus cornibus, cornibus carens: Theocr. Scribitur & μύτιλος pro eodem.

ΜΙΤΥΣ, υος, ἡ, vocabulum rei apiariæ. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 40. dicit τὴν μίτυν eſſe μέλαν ἰχνῶδες ὥσπερ ἀποκάθαρμα τοῦ κηροῦ, καὶ τὴν ὀσμὴν δριμύ.

ΜΙΤΡΑ, ας, ἡ, cinctus, cingulum, balteus. Apud Hom. vſurpatur pro cingulo militari lato quo ilia & venter tegebatur. Il. δ. Dicitur mulier primùm pariens, aut vir cum virgine congrediens μίτραν λύειν, ſoluere zonam. Apoll. Arg. 1. ᾧ ἔπι μούνῳ Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον. Theocr. (de Ioue cum Europa congreſſo) Λῦσε δ᾽ οἱ μίτρην, &c. ¶ Dicitur etiam μίτρα de faſcia qua caput obligatur, vt annotat Euſtath. ex Eurip. & Herodot. ¶ Ab Hippocr. μίτρη dicitur tegmen, vel tanquam inuolucrum quoddam, aut epididymis: quę eſt varicoſus quidam tumor, ſummo didymo inſidens: in lexico Gal. 1063

Μιτρόω, f. ώσω, mitra ſeu faſcia circundo. Nonn.

Compoſita.

Αβρομίτρης, ου, ὁ, molli delicatáque redimitus mitra. Heſ.

Αἰολομίτρης, variegatam mitram habens, ſeu verſicolori pictáve mitra redimitus. Theocr.

Αμιτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mitram ſeu cingulum non habens. Callim. hymno in Dianam.

Ευμιτρος, bene cinctus. Æſchyl.

Δίμιτρον, ου, τό, duplice zona vel tænia vinctum. Exponitur &, germen duplex.

Θηλυμιτρος, Suidę ὁ πόρνος. Poteſt & generaliter dici de homine effœminato, qui mulierum more mitra redimitus eſt.

Χαλκεομίτρης, æream mitram geſtans. Pind.

Χρυσομίτρης, auream habens mitram. Soph. Χρυσομίτρης autem dicitur auis quędam ἀκανθοφάγος, apud Ariſt. hiſt. an. l. 8. c. 3.

ΜΝΑ, ας, ἡ, mina: pondus eſt quod apud medicos vnciarum ſedecim fuit, vt patet ex Dioſ. lib. de ponderib. & menſuris. Varia autem pro loco fuit μνᾶ. Attica μνᾶ fuit centum drachmarum, Romana, drachmarum nonaginta ſex, Alexandrina, 160. drachmarum Atticarum. Pro μνᾶ Ionicè μνέα dicitur, vt μνέας εἴκοσι, apud Herodot. minas viginti.

Μναιαῖος, & μναῖος, ου, ὁ, minæ pondus æquans, tantum ponderans quantum mina. Xen. Item minæ pretium æquans: & τὸ μναῖον ſiue μναῖον minæ pretium, tantum quantum mina valet.

Μναϊαῖος, idem quod μναιαῖος, vt μναϊαῖος λίθος, χαλκός, minam pendens. Euſt. ex Ariſtot.

Compoſita.

Δεκαμναιαῖος, ου, ὁ, qui decem minarum eſt, pro quo & δεκάμνους,

δεκάμνους dicitur. Euſt. Δεκαμναῖον autem ſubſtantiuè pro δέκα μναῖ, decem minæ. Suid.

Διμναῖος, qui duarum minarum eſt. Ariſtot. Dici poteſt & δίμνοις, vt δεκάμνοις.

Εἰκόσιμνος, qui viginti minarum eſt, apud Lyſiam.

Ἑξαμναῖος & ἑξάμνοις, qui ſex minarum eſt.

Ἡμίμναιον, τὸ, dimidium minæ, dimidiata mina. Xen.

Πεντάδιμνον, apud Herodot. pro quinque minis, adiectiuè verò, quod quinque minarum eſt.

Τριμναῖος & τρίμνοις, qui trium eſt minarum. Poll.

Τετράμνοις, quatuor minarum. Apud Athen. l. 11.

ΜΝΑΟΜΑΙ, ῶμαι. (F. ήσομαι, P. ημαι, aor. 1. ἐμνήσθην, quæ tempora vſitatiora ſunt quàm præſens) memoro, commemoro, mentionem facio. Il. β. Sæpe cum genitiuo, vt apud Hom. in hymn. Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς. Thuc. l. 3. τούτων μνησθήσομαι. Sic & apud Dem. & Xen. Interdum additur περὶ, vt apud Herodot. μνήσασθαι περὶ παιδὸς, filij mentionem facere. Sic & apud Thuc. & Plat. Conſtruitur & cum accuſat. vt apud Hom. Od. ξ ἀλλὰ μεμνώμεθα. Apoll. Arg. lib. 1. παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. Interdum interiecta præpoſitione ἀμφὶ, apud Hom. in hymn. ¶ Item memor ſum, recordor, reminiſcor, vt Iliad. ζ. μνήσασθε δὲ θουρίδος ἀλκῆς. Præteritũ μέμνημαι, paſſim pro præſenti vſurpatum inuenitur, (vt & Lat. memini) itidem cum genit. vt Il. ψ. & ω. vel cum accuſ. vt Il. ζ. Interdum & cum infini. Eſt etiam frequens in proſa, interdum & cum participio, vt μέμνημαι ἀκούσας ποτέ σου, apud Xen. Sic μέμνημαι ἐλθών. Eur. Dicitur & μέμνημαί σε λέγοντα, apud Dem. apud Ariſtoph. μέμνησο ὅπως στομώσεις αὐτὸν, quidam interpr. cura vt, da operã vt, &c. ¶ Item ambio, (ſicut dicitur ambire puellã, ſeu coniugium aut nuptias peto, procus ſum. Sic proci Penelopes eam μνᾶσθαι, dicũtur, Od. α. Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται. Et Od. π. ὅστις ἄριστος Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι. Dicitur etiam μνᾶσθαι γάμον, apud Luc. ¶ Item generaliter, affecto, vt μνᾶσθαι ἀρχὴν, apud Herodian. affectare regnum.

¶ Deriuata à μνάομαι, memoro.

Μνάω, ῶ, μνᾶσθαι ποιῶ ſeu μνησθῆναι, in memoriam reuoco, vel commonefacio, admoneo. Od. γ. Ὦ φίλ' ἐπεί μ' ἔμνησας ὀϊζύος.

Μνῆμα, τὸ, id quo nobis res aliqua in memoriam reuocatur, ſeu quod nos alicuius recordari facit. Latinis monimentum. Il. ψ. Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι.
1604 Sic & Od. ο. ¶ Item ſepulchrum, quod & Latinè monimentum dicitur. Xen. pæd. 7. Dem. pro cor.

Μνηματίτης, q. d. ſepulchralis, funebris, vt μνηματίτης λόγος, oratio funebris. Euſt.

Μνήμη, ἡ, memoria, vnde φέρειν διὰ μνήμης, memoria tenere, apud Herodian. ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, memoriter exponere. Et ὁ τῆς ὁσίας μνήμης, vir ſanctæ memoriæ, apud Syn. Item mentio: vt μνήμην ποιεῖσθαι. Herodot. Et ἄγειν διὰ μνήμης εὐφήμου, honorifica mẽtione proſequi. Syn.

Μνημήϊον & μνημεῖον, idem quod μνῆμα. Iſocrat. in Buſir. encom. Ponitur & pro loco ſecretiore domus in quo pretioſiſſima quæque aſſeruantur: apud Dionem in Anton.

Μνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, memor, qui recordatur. Od. φ. Item memoria valẽs. Pro eo Doricè dicitur μνάμων: vt in prouerb. μισῶ μνάμονα συμπόταν.

Μνημόνια ζητήματα, fuerunt dictæ quædam quæſtiones conuiuales à Theodecte quodam ſophiſta, quòd ille in iis valde celebratus μνημονικὸς eſſet. Poll.

Μνημονικὸς, ὁ, memoria valens. Ariſtoph. Interdum ſimpl. memor, apud Syn. Item ad memoriam pertinens: vt μνημονικὸν ἁμάρτημα, lapſus memoriæ.

Μνημονεύω, memor ſum, memoria teneo, memini. Cum genit. μνημονεύειν τῆς ἀφέσεως. Plut. in Othone. Et cũ dat. Phal. μνημονεύω σοι τῆς χάριτος, memor ſum tui beneficij. Cum accuſ. Iſoc. ἐὰν τὰ παρεληλυθότα μνημονεύῃς, ſi recorderis præterita. Item memoro, memoriæ prodo, mentionem facio. Plut. in Them. οὗ καὶ Πλάτων μνημονεύει. Sic & Athen. l. 3.

Μνημονεύομαι, memoror. Iſocr. in Pand.

Μνημόνευμα, τὸ, res quæ memoriæ mandatur, ſeu quę memoria tenetur. Ariſtot.

Μνημονευτὸς, qui memoria tenetur. Plut. Μνημονευτικὸς, qui valet memoria. Damaſ.

Μνημόσυνον, mnemoſynum, quod nobis rei alicuius memoriam renouat, vt μνῆμα, monimentum. Thuc. l. 5. Ariſtoph. in Veſp. Μνημοσύνη, accipitur à poetis pro μνήμη, vt apud Hom. Il. θ.

Μνῆσις, memoria. Od. μ. Soph. & Nic.

Μνήστωρ, peritus, ſciens: qui enim rem aliquam memoria tenet, is eius peritus eſt. Suid & Heſych.

Μιμνήσκομαι, idem quod μνάομαι, recordor, memini. Il. ω. Μιμνήσκω, in memoriam reuoco. Od. ξ. μηδέ με τούτων Μίμνησκε.

Μνεία, ἡ, mentio: vt μνείαν ποιεῖσθαι, mentionem facere. Lyſ. Item memoria, vt μνείαν ἔχειν τινός. Plat.

Μνώομαι, poeticè pro μνῶμαι, memini. Il. β.

Compoſita: ac primùm ex μνάομαι & μιμνήσκομαι cum præpoſitione.

Ἀναμνάομαι, ſiue potiùs ἀναμιμνήσκομαι, reminiſcor, recordor. Iſoc. τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθεὶς, recordatus paternorum inſtitutorum. Plat. polit. 1. ἀναμιμνησκόμενοι περί τε τὰ ἀφροδίσια καὶ περὶ πότοις. Ἀναμνάω, ſeu potius ἀναμιμνήσκω, reminiſci facio ſeu recordari, in memoriam reuoco. Od. γ. Ὦ φίλ' ἐπειδή ταῦτα μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπες. Demoſth. μὴ ἀναμνήσῃς με. Thu. ἀναμιμνήσκοντες τὴν ξυμμαχίαν. Et cum gen. rei & accuſ. perſon. ἀναμιμνήσκω σε τῶν χρημάτων. Luc. Ἀνάμνησις, reminiſcentia, recordatio. Ariſtot. eth. 3. Item commonefactio, i. ipſa actio commonefaciendi alium, apud Luc.

Ἀναμνηστικὸς, οῦ, ὁ, qui reminiſcentia valet. Themiſt. Exponitur & facilè reminiſcens.

Decomp. Ἐπαναμιμνήσκω, identidem in memoriam reuoco, iterum commonefacio. Dem.

* Συναναμιμνήσκω, ſimul in memoriam reuoco. Plut.

Συναπομιμνήσκω, ſimul in memoriam reuoco. Plut.

Ἀπομνάομαι, ſeu potiùs ἀπομιμνήσκομαι, recordor. Heſy. in Theog. Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων, qui gratiam referendo oſtenderunt ſe recordari beneficiorum. Thuc. l. 1. πειθόμενοι δὲ αὐτῷ χάριν ἀπομνήσασθαι ἀξίαν.

Ἐπιμνάομαι, reminiſcor, memini. vt Odyſſ. δ. Τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς, huius ille recordatus. Item mentionem facio, memoro, commemoro, τινὸς vel περί τινος. Chryſ. Xen.

Παραμνάομαι, obiter memoro.

Ὑπομνάω, ῶ, ſeu potiùs ὑπομιμνήσκω, idem quod ἀναμιμνήσκω, reminiſci facio ſeu recordari, commonefacio. Odyſſ. ο. Νόστου ὑπομνήσουσα, de reditu admonens. Herodian. l. 3. μύθων τε ἀρχαίων καὶ δραμάτων ὑπομίμνησκε. Et cum accuſat. rei: vt ὑπομνῆσαι τοὺς νόμους, in memoriam reuocare leges. Æſchin.

Ὑπομιμνήσκομαι, commonefio: reminiſcor, recordor. Alex. Aphr. φύσις ὑπομιμνησκομένη τοῦ αἰτίου.

Ὑπόμνημα, τὸ, quod rei alicuius reminiſci facit, monumentum. Iſocr. & Dem. Peculiariter ὑπομνήματα vocantur commentarij, i. ſcripta in quibus capita tãtùm rerum memoriæ gratiâ attinguntur, apud Plut.
Sed & quæuis ſcripta ſic appellantur, apud Ath. 1065

Ὑπομνηματικὸς, vt ὑπομνηματικὰ συγγράμματα, ſcripta ad memoriæ tantùm ſubſidium.

Ὑπομνηματίζω, commentariis ſcriptis interpretor.

Ὑπομνηματισμὸς, interpretatio quæ fit commentariis ſcriptis.

Ὑπομνηματισμοὶ, ponuntur pro commentariis, etiam quales ſunt Cæſariani, apud Polyb.

Ὑπομνηματιϛὴς, qui commentariis ſcriptis interpretatur.

Ὑπόμνησις, reuocatio in memoriam, ipſa actio reuocandi in memoriam. Thuc. & Gal.

Ὑπομνηϛικόν, ϛ, τὸ, commentarius. Baſil.

* Πϱοϛυπομνάω, adhuc in memoriam reuoco, in memoriam reduco, 2. Maccab.

Compoſita ſine præpoſitione, ac primùm ex μνῆσις.

Ἀείμνηϛος, ϛ, ὁ ϰ ἡ, cuius perpetuò durat memoria, ſempiternus. Iſocr. Item ſemper memorabilis, ſemper celebrandus. Soph.

Ἄμνηϛος, cuius memoria non ſupereſt, obliuione deletus. Pro quo Doricè ἄμναϛος Theocr.

Ἀμνηϛία, ἡ, obliuio: vt ἀμνηϛία ἁμαρτημάτων, apud Philon. Sæpe abſolutè vſurpatur pro, obliuio iniuriarum, idem quod ἀμνησικακία. Plut. in polit. præc. Exponitur etiam impunitas, apud Herodian.

Ἀμνηϛέω, ῶ, memoria non teneo, obliuioni dedi. Ἀμνηϛοῦμαι, memoria excido.

Compoſita ex μνήμων: itidem ſine præpoſitione.

Ἀειμνήμων, q. d. ſemper memor, qui nunquam obliuiſcitur, ex Ariſtot.

Ἀμνήμων, immemor: vel memoria non valens: obliuioſus. Plato in epiſt.

Ἀμνημοσύνη, ἡ, obliuio, non meminiſſe.

Ἀμνημόνως, ſine recordatione, obliuioſè.

Ἀμνημονέω, ῶ, immemor ſum, obliuiſcor. Luc.

* Εὐμνήμων, qui bona memoria præditus eſt, memoratu facilis, ſeu qui facilè memoria concipi poteſt. Xen.

Ἱερομνήμων, q. d. ſacrarum rerum ſeu ſacrorum rituum memoriæ præfectus. Quidã exp. ſacer ſcriba: alij, qui eſt à commentariis ſacrarum memoriarum. ¶ Eſt etiam nomen gemmę apud Plin. Peculiariter ἱερομνήμονες appellati fuerunt, qui ex vnaquaque ciuitate ad Amphyctionicum concilium mittebantur, vt tradit Harpocr.

Ἱερομνημονῶ, fungor munere eorum qui ἱερομνήμονες dicuntur. Ariſtoph. in nub.

Πολυμνήμων, multarum rerum memor, vel multum memoria valens.

Σιτομνημονέω, ῶ, frumentum demetior, notatis eorum nominibus qui demenſum accipiunt. Heſych.

Compoſita ex μνημονεύω.

Ἀμνημόνευτος, ϛ, ὁ ϰ ἡ, non memoratus.

Ἀξιομνημόνευτος, dignus commemoratione, memorabilis. Xen. Hellen. 4.

* Ἀμνημονεύω, immemor ſum, obliuiſcor. Laert.

Ἀπομνημονεύω, in memoriam reuoco, reminiſci facio: vt ἀπομνημονεύειν τὴν ὀργὴν, apud Æſchin. item commemoro, recenſeo. Plut. in Lyc ἀπομνημονεύοντές τινα Λυκούργου λόγον Et neutrali ſignif. reminiſcor, memor ſio. Diodor. Sic ἀπομνημονεύοντας τῆς κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ϛρατείας. Luc. de ſacrificiis, εἴ γε ἀπομνημονεύει αὐτοῖς τὴν χάριν ὁ Ζεὺς, ſi beneficij ipſorum reminiſcatur. ¶ Quidam grammatici annotant ſignificare etiam, obliuioni mando.

Ἀπομνημόνευμα, τὸ, commemoratio, narratio: res quę commemoratur; hiſtoria. Plut.

Ἀπομνημόνευσις, idem. Plut.

Διαμνημονεύω, in memoriam reuocor, recordor, reminiſcor. Luc. λόγοις εἰρημένοις αὐτοῖς διαμνημονεύουσι. Xen. τούτων δὴ γράψω ὅσων πέρι ἂν διαμνημονεύσω, quorum recordatus fuero. Item commemoro, apud eundem Xen.

Δυσμνημόνευτος, qui non facilè memoria teneri poteſt. Laert.

Εὐμνημόνευτος, qui facilè memoria tenetur: vel, memoratu facilis. Ariſtot. rhet. 1.

* Καταμνημονεύω, memor ſum: Συμμνημονεύω, Plut.

Συμμνημονεύω, ſimul in memoriam reuoco.

¶ Deriuata à μνάομαι, ambio.

Μνηϛύς, ύος, ἡ, petitio mulieris in vxorem.

Μνηϛός, ϛ, ὁ, deſponſatus. Μνηϛὴ, ſponſa: quam quis ambiuit & in vxorem duxit. Il. ζ.

Μνηϛήρ, ῆρος, ὁ, qui nuptias alicuius ambit, procus. Hom.

Μνηϛήριος, ad procum pertinens, vel à proco proficiſcens, vt μνηϛήρια δῶρα, in anthol. Epigr.

Μνῆϛρον, ϛ, τὸ, nuptiarum arrhabo. Heſych.

Μνήϛωρ, qui dedit nuptiarum arrhabonem. Heſych.

Μνήϛρια, pronuba, nuptiarum conciliatrix. Poll.

Μνηϛεύω, idem quod μνάομαι, ambio nuptias, &c. Odyſ. σ. Μνηϛεύειν θυγατέρα ἀφνειοῖο. Eurip. ἐμνήϛευτο παῖδα σὴν, filiæ tuę connubium petij. Dicitur & μνηϛεύειν γάμον κόρης. Et μνηϛεύειν γάμον, conciliare nuptias, apud Apoll. Ar. 2. Item metaph. affecto, concilio, comparo, apud Syneſ. & Iulian. 1966

Μνηϛεύομαι, idem quod μνηϛεύω. Plut. Μνηϛεύεσθαι dicitur mulier quę petitur in vxorem: aut quę ſponſione promittitur: vt Matth. c. 1. ¶ Μνηϛεύομαι, metaph. ſignificat etiam, concilio, &c. Plut.

Μνηϛεία, ἡ, ipſa actio ambiendi. Poll. l. 3.

Μνήϛευμα, τὸ, idem Eurip. in Phœniſ. vbi ſunt qui exp. etiam ſponſalia.

Μνηϛέω, idem quod μνηϛεύω, vnde aor. 1. particip. μναϛήσας, apud Theoc. idyll. 18. v. 8. Μναϛήσας Ἑλένω ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱὸς, qui Helenæ coniugium petierat.

Compoſita.

Ἀμνήϛευτος, quę in vxorem petita non fuit. Eurip. Exponitur etiam, nondum deſponſa ſeu deſponſata: item illocabilis, apud Gręc. Bibl. interpr.

Ἀμνηϛεύτως, non initis ſponſalibus: vel non petito connubio.

Ἀμνήϛευτα, aduerbialiter pro eodem. Phocyl.

Ἀμνηϛεία, cœlibatus.

* Εὔμνηϛος, ſeu εὔμναϛος, Doricè, cuius facilè recordamur, cuius memoria ſemper nobis obuerſatur. Soph.

Πολυμνήϛη, à multis ambita. Hom.

* Πολυμνήϛωρ, memoria pollens, memor. Æſch.

Πϱομνάομαι, ῶμαι, ambio nuptias pro alio, nuptias alicui concilio. Et general. ambio pro alio, aliquid ei concilio. Plut. in Lucull. πϱομνώμενος αὐτῷ Κιλικίαν.

Πϱόμνησις, ipſa actio ambiendi pro alio.

Πϱομνηϛικὴ, ars earum quę pronubæ dicuntur, ars copulandi ſeu conciliandi. Plat.

Πϱομνήϛρια, quę & πϱομνηϛρὶς, nuptiarum conciliatrix, pronuba. Plat. & Xen.

Πϱομνηϛεύω, & πϱομνηϛεύομαι, idem quod πϱομνάομαι, i. concilio nuptias & procuro. Alciph.

Ὑπομνάομαι, exp. clàm ambio nuptias. Od. χ.

Ὑπομνηϛεύω & ὑπομνηϛεύομαι, deſpondeo. Ariſtot. polit. 5. Hinc ὑπομνηϛευσάμενος, qui deſpondit: & ὑπομνηϛευθεὶς, ſponſus.

ΜΝΑΣΙΟΝ, menſura quędam duorum medimnorum capax. Heſych. ¶ Μνάσιον in Ægypto dicitur herbaceum quoddam quod vt papyrus edule eſt, dulciſſimum in cibo ſaporem afferens. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 9.

ΜΝΙΟΝ, ϛ, τὸ, muſcus, alga. Heſych.

Μνιαρός, ϛ, ὁ, muſcoſus. Oppian. l. 2.

Μνιόεις, εντος, ὁ, idem.

Μνιώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, idem. Nic. in Alexiph. μνιώδεα θρῖα, pro τὰ φύλλα τῶν βρύων.

Πολυμνία, (comp.) epitheticῶς dicitur θάλασσα. Heſyc.

ΜΝΟΥΣ, prima lanugo, vt χνοῦς. Heſychio lana tenerrima & molliſſima agnorum pullorúmque ac propriè anſerum. Suidę quoque tener molliſque pilus, ex Epigr. ϰ μνοῦ χῶτα τερεινοτέρη.

ΜΟΓΓΟΣ, opponitur ei qui clara eſt voce. in Hippiatr. ἔϛω δὲ τῇ φωνῇ μὴ μογγὸς, ἀλλὰ λαμπρός.

ΜΟΓΟΣ,

ΜΟΓΟΣ, ου, ὁ, labor, ærumna. Poeticum eſt. Il. δ.
Μογερὸς, ᾶ, ὁ, laborioſus, ærumnoſus. Pro quo & μοσημὸς dici traditur.
Μογέω, ῶ, laboro. Item labores tolero, ærumnas patior & perfero. Il. α. Ὧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. Item ſimpl. tolero, perpetior: vel magno cum dolore & ærumnis tolero & patior. Od. β. καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. Item labore feſſus ſum. Odyſſ. ω. Item doleo: apud Eurip.
Μογεῖσθαι, laborare & malè ſe habere. Dem.
Μοσείω, dicitur & μογέω. Heſych. apud quem pro eodem reperitur & μογύω.
Μόγις, vix, ægrè, magno cum labore. Hom. & Plat.

Compoſita.

Ἀμόγητος, indefeſſus. Hom.
Ἀμογητὶ, ſine labore & negotio. Heſych.
Βραχυμογὴς, breui tempore & ſpatio laborans. Hipp.

1067 ΜΟΓΔΟΣ, ου, ὁ, modius: menſura ſexdecim continens ſextarios. Dem. & in nouo Teſt.

ΜΟΘΑΞ, verna. Heſych. Athenęus lib. 6. μόθακας ait Spartæ fuiſſe liberos, qui cum ciuium filiis educari aliquę ſolerent.
Μόθων, ωνος, ὁ, idem quod μόθαξ, verna. Heſychius, μόθωνας à Lacedęmoniis vocari ait pueros qui præter liberos domeſticos aluntur & educantur. Ariſtophanis verò ſcholiaſt. & Suidas, ingenuorum aſſeclas & pediſſequos, hinc & homines viles & ſeruili indole præditos, nugatores & garrulos, moleſtos. Ariſtoph. ¶ Μόθων eſt etiam ſpecies ſaltationis. Poll. Poll. l. 4. cap. 14.
Μοθωνία, ας, ἡ, ab Heſych. exp. inſolentia.
Μοθωνικὸς, οῦ, ὁ, inſolens ac ſuperbus, apud Plut.

ΜΟΘΟΣ, ου, ὁ, labor: item bellum, pugna, tumultus. Il. η. καί εἰ μόθου ἔσ' ἀκόρητος.

ΜΟΙΧΟΣ, οῦ, ὁ, mœchus, adulter. Ariſtoph. & Plut. ¶ Item ſpecies quædam tonſuræ indecora ac cynædica. Suid. ex Ariſtoph.
Μοιχικὸς, οῦ, ὁ, adulterinus. Phocyl. μοιχικὰ λέκτρα. Apud Athen. l. 15. μοιχικαὶ ᾠδαὶ, cantilenæ mœchicę, quales à mœchis cani ſolent. Dicitur & homo μοιχικὸς, pro mœcho ſeu in adulteria prono. Plut.
Μοίχιος, ου, ὁ, adulterinus: in Epigr.
Μοιχίδιος, ex adultero concubitu natus. Luc.
Μοιχὰς ἀδος ἡ, adultera ſeu adulteriis dedita. Ath.
Μοιχαλὶς, ίδος, ἡ, pro eodem: vt γενεὰ μοιχαλὶς, Matth. c. 12. & 16. Et γυνὴ μοιχαλὶς, Rom. 7. Vſurpatur & pro adulterio. 2. ep. Petri c. 2.
Μοιχάομαι, ῶμαι, mœchor, adulter ſum. Marci 10.
Μοιχῶ, apud Xen. Hellen. παῦσαι αὐτὸν μοιχῶντα τὴν θάλασσαν, adulteri modo occupantem mare.
Μοιχάζω, quidam exp. mœchor, apud Suid.
Μοιχεύω, mœchor, adulter ſum. Plut. Item actiuè, ſtupro, adulterio vitio. Plato lib. 2. de rep. τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα.
Μοιχεύεσθαι, paſſiuè fœmina dicitur quæ adulterio vitiatur. Athen. lib. 13. Et neutraliter, quæ ſe mœchis ſtuprandam proſtituit. Athen. l. 10.
Μοιχεύτρια, ἡ, mœcha, adultera. Plat. & Plut.
Μοιχεία, ἡ, adulterium. Plut.
*Ἐπιμοιχεύω, idem quod μοιχεύω, mœchor. Lucian.

ΜΟΛΓΟΣ, οῦ, ὁ, bulga, ſaccus coriaceus, culeus, Xiphil. Poll. li. 10. Tarentinorum lingua ſcribit μολγὸν vocari vtrem è bubulo corio. Ariſtoph. in equit. ἀλλ' ἐὰν τούτῳ πίθῃ μολγὸν μὲν δεῖ σε. Vide ſchol. Pro ἀμολγὸς etiam dici annotatur.
Μόλγινος, coriaceus. Theodorit.
Μόλγης, ητος, ὁ, pro ærumnoſo & improbo accipi apud comicos annotat ſcholiaſt. Ariſtoph.

ΜΟΛΕΩ, ſiue μόλω, venio, aduenio. Solon. in Eleg. Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, mors mea ne careat lacrumis, vt vertit Cic. Tuſc. 1. Item eo, vado, Soph. apud Plut. Exponitur etiam, curro, apud Heſ. A μολέω autem eſt præt. μέμβλωκα pro μεμόληκα, vt tradit Euſt. Od. ρ. ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα Ἦμαρ, i. aduenit.
Μολεῖσθαι, ponitur pro μολεῖν. Æſchyl. in Prom.
Μολίσκω, idem quod μολέω, ſchol. Hom.
Μολεύειν, vide in αὐτόμολος.

Compoſita.

Ἀγχίμολος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. è propinquo veniens) propinquus. Vſurpatur vt plurimum ſubſtantiuè cum prępoſitione ἐξ. vt Ilia. ω. ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν, è propinquo videns. Ἀγχίμολον, (aduerbialiter) è propinquo, vel vel confeſtim. Il. δ.
Ἀντιμολέω, obuio, vel contra aliquem eo.
*Ἀπομολέω, aduenio. Soph.
Αὐτόμολος, qui ſua ſponte it & à nullo incitatus, in Epigr. Dicitur etiam de milite qui ſponte ad alteram partem tranſit, transfuga. Xen.
Αὐτομόλως, more transfugę. Heſych. ex Soph.
Αὐτομολία, ὁ, transfugium, defectio qua quis ſuapte ſponte ad alteram partem tranſit. Thucyd lib. 7. ¶ In vitibus autem αὐτομολίαι dicuntur ſtolones, ſeu ſoboles è trunco pullulans. Et μολεύειν, eiuſmodi fruticationem inutilem deputare. Poll.
Αὐτομολέω, prodi^o & deſerta mea parte ad alteram mea ſponte tranſeo. Thuc. Ταὐτομολέω pro eodem.
Decomp. Ἀπαυτομολέω, transfugio, ſum perfuga.
Ἐξαυτομολέω, à parte mea deficiens transfugio. Ar.
Παλιναυτόμολος, qui ad eam partem à qua prius ad hoſtes tranſierat, redit. Xenoph. 1068
Ψευδαυτόμολος, qui transfugam ſe eſſe ſimulat. Xen.
Ἑτερόμολιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad quam altera tantummodo pars venit. Suid.
Ἐκμολέω, exeo. Il. λ.
Ἐπίμολος, adueniens, idem quod ἐπηλθών. Æſchyl.
Προμολέω, prodeo, progredior. Il. σ.
Προμολὴ, in ędibus dicitur veſtibulum, per quod patet aditus. Apol. Argon. 1. in montibus autē προμολαὶ dicuntur eminentię ſeu cacumina in altum aſſurgentia. in Epigr.
*Ἐκπρομολέω, egredior, extra progredior. Apoll.
*Ἐπιπρομολέω, progredior, προμολέω, Apollo.
Προσμολέω, adeo, accedo. Soph.
Ὠκύμολος, qui citò graditur. Suid.

ΜΟΛΙΒΔΟΣ, ου, ὁ, plumbum. Plut. ſymp. 6. ἀκόναι μολίβδου, cotes è plumbo. Scribitur & μόλυβδος, per υ, teſte Euſt. quę ſcriptura in deriuatis etiā retinetur.
Μολίβδεος, & per contract. μολιβδοῦς, plumbeus. Luc.
Μολίβδινος, ſeu μολύβδινος, idem. Athen.
Μολιβδώδης, ſeu μολυβδώδης, plumbaceus. Dioſc.
Μολυβδίτης, ου, ὁ, plumbaceus aut plumboſus: vnde fœmin. μολυβδῖτις λιθάργυρος, Plin. l. 33. c. 6.
Μολιβδὶς, ſeu μολυβδὶς, ίδος ἡ, globus ſeu pila plumbea: Plut. Nonnullis etiam lamina plumbea.
Μολίβδαινα, ſiue μολύβδαινα, ἡ, idem ac μολυβδὶς, pila ſeu maſſa plumbea. Iliad. ω. Luc. in Lexiph. Μολύβδαιναι appellantur, & vaſa plumbea. Athen. lib. 5. Dicitur etiam μολύβδαινα metallicum quiddam, de quo Dioſc. lib. 5. cap. 100. & Plin. lib. 34. cap. vlt. ¶ Eſt etiam herbę nomen de qua Plin. l. 25. c. 13.
Μολίβδωμα, τὸ, opus è plumbo. Athen.
Μολύβδωσις ἡ, plumbatura, i. ferruminatió quę plumbo facta eſt.
Μόλιβος, ſeu μόλυβος ſine δ interdum ſcrib. vt Ili. λ.

Μολυϐοῦς, plumbeus, Athen.lib.14. Μολυϐὶς, pro μολυϐδὶς, Heſych.

Ἀκρομόλιϐδον λίνον (comp.) rete habens in extrema ſeu ima ſui parte plumbum. in Epigr.

ΜΟΛΟΒΡΟΣ, ου, ὁ, vorax, guloſus, γαστρίμαργος. Dici putatur quaſi ὁ μολίσκων ἐπὶ τὴν βορὰν, qui cibi cauſa ventitat aliquò (vt ſunt medici & paraſiti) Od. ρ. Πῆ δὴ τόνδε μολοϐρὸν ἄγεις ἀμέγαρτε συϐῶτα; Apud Nicandrum quoque in Ther. πεδόεσσα μολοϐρὴ ῥίζα ὑπαργήεσσα, ſchol. metaphoram eſſe vult, ἀπὸ τῶν ταπεινῶν τῶν ἐπὶ τῇ βορᾷ μολόντων, pro ταπεινὴ, vel etiam μόλις αὐξανομένη.

ΜΟΛΟΘΟΥΡΟΣ, molothurus: herbę nomen. Nic. in Alex. Heſych. properiſpomenως habet μολοθοῦρος dicens eſſe vel ἀσφόδελον vel ὁλόσχοινον.

ΜΟΛΟΣ, ου, ὁ, labor, pugna, fremitus, Heſych.
Μόλις, vix, idem quod μόγις ſuprà. Iſocr. ad Philipp. ἐν ἔπεσι δὲ καὶ μόλις αὐτὴν ἐξεπολιόρκησαν.

ΜΟΛΟΣΣΟΣ, ſiue μολοττὸς, apud metricos pes quidam tribus longis ſyllabis conſtans.
Μολοσσικὴ ἐμμέλεια, apud Athen.lib.14.

1069 ΜΟΛΥΝΩ, polluo, contamino, inquino, conſpurco. Theocr. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Μολύνομαι, polluor, contaminor, &c. Syn.
Μολυσμὸς, οῦ, ὁ, inquinatio, contaminatio. 2. Cor. 7.
Μόλυνσις, εως, ἡ, idem. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. Apud Ariſtot. meteor. l. 4. dicitur leuis quædam concoctio parum à cruditate differens.
Μολυνὴ, ἡ, podex, quia excrementis polluitur.
Ἀμόλυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) impollutus, incontaminatus, Alex. Aph. Item act. non inquinans. Gal.

ΜΟΝΟΣ, ου, ὁ, ſolus, vnicus, vnus, Ariſt. in ran. Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. Sic Xen. Plut. & alij: Superl. μονώτατος, maximè ſolus. Ariſtoph. in Plut. Exponitur etiam, ſingularis, ſimplex. ¶ Item deſertus & ſeparatus, ſeiunctus. Soph. in Aiace εἰ νέας τροφῆς στερηθεὶς, σοῦ διοίσεται μόνος ὑπ' ὀρφανιστῶν, ſe orbatus, à te deſtitutus.
Μόνον, ſolum, ſolummodò, tantùm, tantummodò. Plat. οὐδὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μόνον ἐλθέτω, nihil ſanè, inquam: veniat modò. Μόνον εἰ, ſi modò. Greg. Μόνον μὴ, modò ne, i. ſi modò non. Gregor. Græci dicunt οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ. item οὐ μόνον ἀλλὰ ὡς καὶ: item μὴ μόνον, πρὸς δὲ: Lat. non ſolum, ſed etiam. Μὴ μόνον οὐ, ſiue μονονοὺ, aut μόνον οὐκ, ſiue μονονοὺκ, tantùm non, modò non, i. ferè, propemodum. Et μόνον οὐχὶ, ſiue μονονουχὶ, pro eodem. Luc. in Tim.
Μόνως, ſolummodò, tantummodò, ſolùm, tantùm. Xen. pæd. 3. Exp. etiam, vnicè.
Μονὰς, άδος, ἡ, vnitas. Plut. in teſſera quoque μονὰς dicitur vnum punctum quod etiam ὄνος, & κύϐος, teſte Poll. In diuinitate quoque μονὰς dicitur eſſe: immò & ipſe Deus eſſe μονάς.
Μονὰς, principium numeri: apud Arithmeticos.
Μοναδικὸς, οῦ ὁ, ſingularis, vnicus, & μοναδικὸς ἀριθμὸς, apud Ariſtot. ipſa μονὰς & vnitas. Item ſolitarius, vt μοναδικὸς βίος vita ſolitaria. Item μοναδικὴ φύσις natura ſolitaria, vel ſui iuris, ſuę poteſtatis.
Μοναδικῶς, in vnitate, vel more eorum quę monade continentur. Plut. Et pro, ſolitariè.
Μοναδὸν, ſolummodò, ſolùm.
Μονάζω, ſolitarius dego Hiſt. eccleſ. l. 4.
Μοναστὴς οῦ ὁ qui ſolitarius degit. Greg.
Μοναστικὸς, οῦ ὁ ad homines ſolitarios pertinens.
Μοναστρία, ας, ἡ, mulier ſolitaria, in Pand.

Μοναστήριον, ου, τὸ, monaſterium, locus vbi homines ſolitarij degunt.
Μονάτωρ ἵππος, ex ſcholiaſte. Ariſtoph. in Pace, qui & κέλης dicitur, equus ſolitarius.
Μοναχὸς, οῦ, ὁ, vnicus. Xenoph. Accipitur etiam pro homine ſolitario, quales erant olim apud Chriſtianos qui in ſolitudines, procul à reliquorum hominum conſuetudine ſecedebant, vt cultui diuino vacare meliùs poſſent. Dion. Areop. in eccleſ. herar. Latini quoque ſcriptores eccleſ. monachos appellant.
Μοναχικὸς, οῦ, ὁ, ad ſolitarios homines pertinens, monaſticus, ſeu monachicus. D. Areop.
Μοναχῇ, ſola parte. Xenoph. Μοναχόθεν, vna ſolùm ex parte.
Μοναχοῦ, vt ἐνταῦθα μοναχοῦ, hoc ſolum in loco, vel huc ſolummodo. Plat. in ſympoſ.
Μοναχῶς, vno tantùm modo. Ariſtot. polit. 5.
Μονήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſolitarius: apud Diog. Laert. μονήρης βίος, vita ſolitaria. Syn.
Μονιὸς, ſiue μόνιος, ου ὁ, ſolitarius, ſolitudines captans, idem cum μοναστικὸς & μονήρης, Callim. Suidæ quoque μονιὸς eſt μονόλυκος, lupus ſolitarius vel ſoliuagus. Peculiariter autem μονιὸς, accipitur pro porco agreſti qui ſolitarius paſcitur. Suid. & Heſych. Sic & in fabula Æſopi, μονιὸς ἄγριος. ¶ Μονιὸς Heſychio eſt etiam monile.
Μονίας, ου ὁ, homo ſolitarius. Euſtat. Heſychio autem μονίας eſt νήφων, ſobrius.
Μονόω, ῶ, ſolùm relinquo, deſero, deſtituo.
Μονόομαι, οῦμαι, ſolus relinquor, deſeror. Ili. λ. Δείδω, μή τι πάθησιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθείς. Item cum genit. μονωθεὶς ἀέρος, ab aere deſtitutus, apud Plat. in Tim. Interdum exponitur ſolus ſum. Ariſtot. eth 1. c. 7. Dicitur etiam μονοῦσθαι ἐκ, i. liberari, & quaſi ſolitarium fieri. Plat.
Μόνωσις, εως ἡ, actio illa qua quempiam ſolùm relinquimus, item ſolitudo, ſingularitas. 107
Μονώτης ου ὁ, ſolitarius. Ariſtot.
Μονωτὶ, ſolitariè, clàm.
Μοῦνος, ου, ὁ, poeticè pro μόνος, ſolus, vnus. Hom.
Μουνὰξ, ſeorſum, ſingulatim, vel ſolùm. Odyſſ. τ. Item μουνὰξ μάχη, apud Suidam, ἡ μονομαχία, qua ſolus aliquis cum aliquo ſolo congreditur Et μουνὰξ κτείνειν occidere in eiuſmodi congreſſu. Od. λ.
Μούνας, apud Heſych καταμόνας, ſolùm.
Μουνόω, ῶ, ſolum aut vnicum reddo. Od. π.
Μουνόομαι, οῦμαι, ſolus relinquor. Od. ο.

Compoſita.

Ἀπομονόω ῶ, ſolùm relinquo, ſolum eſſe facio.
Ἀπομονόομαι, οῦμαι, ſolus relinquor, item excludor, Thuc. εἴτ' ἀπομονωθήσονται τῆς ξυμϐάσεως κινδυνεύοντες, ſi excludantur à fœdere.
Ἐπιμονόω, deſolo, i. ſolum reddo, deſtituo.
Καταμόνας, ſolùm. Thuc. l. 1. item ſeorſim. Syneſ. ep. 135. Scribitur etiam κατὰ μόνας.

ΜΟΡΕΑ, ας ἡ, morus: arbor quę alio nomine συκάμινος: de qua Dioſc. l. 2. c. 181.
Μόρον ου, τὸ, morum: fructus mori arboris. Sic etiam dicebantur τὰ βρύον τῶν ἐλαιῶν, vnde αἱ ἀνδόσαι ἐλαῖαι dicebantur μορίαι, inquit Zeno apud Etymol. Pro μόρον ſcribitur & μῶρον.
Συκόμορος, & συκομορέα, arbor quam Plin. l. 13. c. 7. ficū Ægyptiam appellat: fructum ferens conſimilem ficui paruę albę, vt teſtatur Galen. lib. 2. de alimentis. vbi & diuerſam eam eſſe à ſycamino ſcribit: quamuis Dioſc. l. 1. cap. 182. hanc etiam à quibuſdam ſycaminon appellari tradat. Scribitur & συκόμωρος, & συκομωρέα, Lucę 2.
Συκόμορον, τὸ, fructus ſycomori. Dioſc. & Gal.
Συκομορίτης οἶνος, vinum ex ſycomoris. Dioſc.

ΜΟΡΜΥΡΩ, murmuro: fictum à fluuiorum ſtrepitu, Heſych. exp. etiam, inundo. Il. φ.
Μορμυρίζω, aquæ ſtrepitum refero. Suid. & Heſych.
Μορμύρος, piſcis de quo Ariſtot. & Athen. 7.
Αναμορμύρω, (comp.) cum murmure bullio. Hom.

ΜΟΡΜΩ, οῦς, ἡ, mulier horrenda & monſtroſa facie, vt ſtrix: indéq; pro larua & terriculo accipitur. Ariſtoph. in equit. μορμὼ τῆς θράσους, ô horrendam audaciam. Pro eodē dicitur & μορμών, όνος, apud Ariſtop. & Xen. Heſyc. μορμόνας eſſe dicit dæmonas erraticos.
Μορμύσσομαι, terreo. Cum accuſ. Callim.
Μορμολύττομαι, terreo: ac propriè laruis ſpectríſque & ſimilibus terriculis. Xen. in Sympoſ. ἀλλά τί δή ποτε ἡμᾶς μὲ οὕτω τοῖς φίλοις μορμολύττη ἀπὸ τῶν καλῶν; à pulchris deterres? Accipitur etiam *pro*, formido, metuo, in Axiocho. Apud Heſych. legitur & μορμολύττει quod exp. φοβερίζει, terret.
Μορμολύκειον ſiue μορμολυκεῖον, ου, τὸ, larua. Aliquando ita nominantur tragicorum & mimorum perſonæ. Aliquando terricula & ſpectra. Luc. Apud Strab. legitur & μορμολύκη, itidem pro larua & ſpectro.

ΜΟΡΟΧΘΟΣ, ου, ὁ, morochtus: lapis quidam Ægyptius, quo vtuntur linteones ad dealbandas veſtes, teſte Dioſc. l. 5. c. 152. Apud Galenum ſimpl. medic. l. 9. legitur & μόροξος pro eodem.

ΜΟΡΥΣΣΩ, F. ξω, P. χα, inquino, fœdo. Hom.

ΜΟΡΦΗ, ῆς, ἡ, forma. Plerunque de forma humana quæ & ſpecies oris. Hom. Plut. & alij. Et metaph. μορφὴ ἐπέων, de venuſto & eleganti orationis genere.
1071 Od. λ. De forma ſeu aſpectu. Plut. in Pericl. ἀπό τινα μορφὴν ἐκτυπώσαι. Et de forma totius corporis & cuiuſuis rei. Theoph. διαφέρουσι δὲ τῇ μορφῇ τῇ ὅλῃ. Item μορφαὶ θεῶν, deorum formæ, apud Xen.
Μορφήεις, εντος, ὁ, formoſus. Pind.
Μορφόω, ῶ, formo, figuro. Philo de mundo.
Μορφόομαι, οῦμαι, formor, figuror. Gal. c. 4. & Plut.
Μόρφωμα, τὸ, formatura, forma. Heſych.
Μόρφωσις, ἡ, formatio, ipſa actio formandi. Item pro forma & imagine. Heſych. & Suid.
Μορφώτεια, ἡ, formatrix. Eurip. in Troad.
Μορφίζω, formam mentior, concilio formam. Amm.
Μορφάζω, nuo & annuo. Item geſtum adhibeo. Xen.
Μορφασμός, ὁ, genus ſaltationis quod diuerſorum animalium motus imitabatur. Poll.
Μορφωίω, formæ lenociniis exorno. Heſych.
Μορφὼ, Veneris cognomen apud Lacedæmonios calyptram & pedicas habentis.
Μορφεύς, filius aut miniſter ſomni: quòd dormientibus inducat varias formas & ſimulacra.

Compoſita.

Αγλαόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, luculenta forma præditus.
Αγριόμορφος, ferinam faciem habens. Orph.
Αἰολόμορφος, varias formas gerens. Idem ibid.
Αμορφος, informis, nulla adhuc forma præditus. Philo de mundo. Item informis, i. deformis, ſqualidus, incultus. Luc. Plut. in conſol. ad vx. Comp. & ſuperl. irreg. ἀμορφέστερος, & ἀμορφέστατος, deformior, deformiſſimus. Euſt. ex Herodot.
Αμορφία, q. d. informitas, forma nulla. Item deformitas, forma indecora. Plut.
Αμόρφωτος, non formatus.
* Αντίμορφος, contrariam ſeu aduerſam formam reddens. Lucian.
Διαμορφόω, informo, deformo.
Δίμορφος, biformis.
Δύσμορφος, deformis, infelici forma præditus. Item deformis, i. turpis aſpectu. Plut.
Δυσμορφία, deformitas, forma indecora.
* Δυσμόρφωσις, informatio. Plut.
Εκμορφόω, deformo, formam exprimo & effingo.
Εμμορφος, forma indutus, informatus.
Ετερόμορφος, qui alterius & diuerſæ formæ eſt. Ap.
Εὔμορφος, decorus & inſignis forma, formoſus.
Εὐμορφία, bona forma, i. decora, & honeſta. Luc.
Ζωόμορφος, animalis formam habens.
Θηλύμορφος, qui fœminea forma eſt. Ariſtot.
Ιδιόμορφος, qui peculiaris cuiuſdam formæ eſt.
Καλλίμορφος, formoſus. Eurip.
Λαμπρόπυρσόμορφος, cuius facies rutilo ſplendore coruſcat, angeli epitheton, apud Naz.
Μεταμορφόω, transformo, transfiguro. Athen.
Μεταμόρφωσις, transfiguratio. Amm.
Ομοιόμορφος, eiuſdem formæ. Laert.
* Παντόμορφος, conformis, qui omnes formas habet. Merc. Triſm.
Ποικιλόμορφος, variis formis indutus. Eurip.
Πολύμορφος, multiformis. Ariſtot.
Σύμμορφος, conformis. Rom. 8 ad Philip. 3.
Συμμορφόω, conformem facio, eandem formam induco. Συμμορφόομαι, conformis fio, ad Philipp. 3.
Τρίμορφος, triformis. Eurip.

ΜΟΣΣΥΝ, υνος, ὁ, turris, propugnaculum. Heſyc. peculiariter dici volunt de turri lignea, de propugnaculo ligneo: nec non de muro ligneo: vnde μοσσύνοικοι, qui in ligneis turribus ſedes ſuas & domicilia habent. Apollon. Arg. l. 2. Idem μόσσυνα vocat ſedem ligneam, tribunal ſeu ſuggeſtum ligneum.

ΜΟΣΧΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, vitulus, vitula: Eurip. apud Athen. lib. 14. μόσχων τέρειναι σάρκες. Heb. 9. τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων. Accipitur etiam pro boue nouella ſeu teneræ ætatis Nican. Orpheo autem menſis vocatur μόσχος μηνόκερως, tempore intermenſtrui, vt teſtatur Proclus apud Heſiodum in diebus. Euſt. verò ipſum quoque annum circa hoc tempus μόσχον μηνόκερων appellari poſſe exiſtimat. ¶ Μόσχος in arbore quoque dicitur nouellum & tenellum germen, ſeu ramulus tenellus. Nic. Sunt qui μόσχους, interpretentur ſtolones, alij pampinos, capreolos, clauiculos: nonnulli viuiradices. Item adiectiuè, pro ἁπαλός, vt Il. λ. μόσχοισι λύγοισι, teneris vitilibus ſeu viminibus è vitice pullulantibus. ¶ Μόσχος recentioribus apud 1072
Græcos medicis dicitur etiam pretioſiſſimum odoris genus quod ex vmbilici cuiuſdam animalis Indici vomica erumpit, vt teſtatur Aëtius in lib. περὶ ξηρῶν δυνάμεων. Sunt qui μόσχον eſſe velint eum qui ab Hieronymo muſcus dicitur, & inter pretioſa odoramenta nominatur, l. 2. aduerſus Iouinianum.
Μόσχειος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitulinus. Xen.
Μοσχέη ſiue μοσχῆ ῆς, ἡ, ſub. δορὰ, pellis vitulina. Poll.
Μοσχίας, ου, ὁ, q. d. ad vitulum accedens, ita dicebatur aries triennis, vt Euſt. tradit.
Μοσχάριον, τὸ, paruus vitulus. Etym. & Heſych.
Μοσχίον, ου, τὸ, vitulus nouellus. A Poll. l. 7. accipitur etiā pro agnello recens nato, vt apud Athen. l. 8. Item pro nouello germine aut ſtolone, Heſyc. & Suid.
Μοσχίδιον, *itidem* pro nouello germine. Ariſtoph.
Μοσχηνάδος, in modum vituli laſciui exultans. Heſych.
Μοσχηδὸν, in modum vituli, more vituli. Nic.
Μοσχεύω, ſurculis ex arbore demptis ſero, ramis tenerrimis ex arbore auulſis planto. Theophraſt. lib. 3. de cauſ. plant. (de palma) τὰς γὰρ ῥάβδους φασὶ μοσχεύειν περὶ Βαβυλῶνα τὰς ἁπαλωτάτας. Sic μοσχεύειν τὰ κλήματα, viuiradices facere ex ſarmentis. Ibidem Aliquando μοσχευόμενα ſunt potiùs rami tenelli qui ex arbore in humum deferuntur, vt ſunt in oleis ta-

leæ ſeu clauolæ in vitibus malleoli. Metaphoricè etiam vſurpatur apud Dionyſ.Halicarn.

Μόσχευμα, τὸ, ſurculus qui ex arbore demptus ſeritur. Theophr. de cauſ.pl.l.3. c.17. Exponitur etiam, plantarium nouellum quod ex arbore in humum delatum fuerat, apud Theophr. hiſt.pl. l.2.c.3. & malleolus,apud Phil.de vita M.l.1. item viuiradix,propago,apud eundem de mundo.

Ὄσχος,ου,ὁ, idem quod μόσχος,ramus nouellus,& peculiariter vitis ramulus tenellus : vel malleolus, aut palmes.Athen.Pro eodem ſcribitur & Ὦσχος,apud Heſy. Ὄσχη, apud Euſt. & Heſych. itidémque apud Harpocr. & Suid.ſiue ὤσχη,ης,ἡ, apud eundem Suid. & apud Etymol. idem cum ὄσχος ſiue ὦσχος:propriè de ramis,vt apud Nicand. in Alexiph. vſurpatur de vlmi ramis. ¶Ὄσχη apud Hippoc.accipi etiam pro ſcroto,vt ὄσχεος & ὀσχέα annotatur.

Ὄσχεος & ὄσχεον, idem cum ὄσχος & ὄσχη. Heſych. Frequentiùs pro ſcroto capitur. Reperitur etiam Ὀσχέα, ας,ἡ,in eadem ſignif.apud Ariſtot.Eadem ὀσχέα ab eodem l.1. hiſt.anim. c.13. vocatur ὀσχεός.vnde & Euſt. cum Etym.ὀσχεὸν pleonaſmo literæ σ dictum ſcribunt ὀχεὸν,ab ὀχεύω. ¶ At Ὄσχεον Hippocrati eſt flexuoſa circa os vuluæ extuberantia, inquit Galen. in lex. Hippocr.

Λακοσχέας,ου,ὁ,(comp.)ab Athenienſibus dicitur cui ſemper laxus eſt teſticulorum ſacculus.Luc.

Compoſita ex μοσχεύω.

Μεταμοσχεύω,tranſplanto.Heſych.

Περιμοσχεύω,plantaria facio,plantaria transfero.Th.

Ὑπομοσχεύω, clanculum propago, clanculum nouellos ſurculos fero.Metaph. Eunapius apud Suidam,ἔτι μὲν ὦδε μένοντες ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον.

ΜΟΤΟΣ,ου,ὁ,linamentum ſeu linteum carptum quod vulneribus inditur.Gal. Scribitur etiam μοτὸν apud Euſt.Pro eodem inuenitur etiam μοτή,apud Q.Calabrum ἐφύπερθε μοτάων,penicillorum vulnerariorum.

Μοτάριον,ου,τὸ,idem quod μοτός.

Μοτόω,ῶ, linamentum vulnerarium indo.Paul. Ægin. Heſychio μοτῶσαι eſt πληρῶσαι, citatúrque ex Apſyrto μοτοῦν τοῖς πλάσμασι.Item penicillo vulnerario indito curo,vnde μοτῶσαι apud Heſ.& Suid.

Compoſita.

Ἄμοτος,ου,ὁ καὶ ἡ, qui linamentis vulnerariis oppleri nequit.Et ſimpl.inexplebilis.Apoll.

Διαμοτόω, linamento indito vulnus diſiungo, & impedio ne coeat.Paul.Ægin.

Ἔμμοτον (ſub. φάρμακον) medicamentum liquidum quod linteolis concerptis excerptum intra vlcera eiúſque ſinus reconditur. Gal.ab hoc genere medica-
1073 mentorum ἔμμοτοι dicuntur apud Hipp.l. περὶ ἑλκῶν, qui vlcere cauo laborant : quod curationem διὰ τῶν μοτῶν deſiderent, vt annotat Galen.comm.3. Ab aliis ἔμμοτοι dicuntur quibus μοτοὶ & penicilli inditi ſunt.

ΜΟΥΝΥΧΙΑ, ας, ἡ, munychia:portus Athenienſium munitiſſimus in quo Dianæ Munychiæ fanum erat, ſupplicum aſylum.Dem.& Poll.

Μουνύχιος,& fœmin.genere Μουνυχιάς, incola eius loci,teſte Stephano:qui & localia aduerbia hæc affert. Μουνυχίαθεν,Μουνυχίαζε,Μουνυχίασι.

Μουνυχιών,dicitur menſis in quo ſacra fiebant Dianæ Munychiæ, menſium Atticorum decimus, vt tradit Hipp.& ex eo Suidas.

ΜΟΥΣΑ,ης,ἡ, Muſa,dea cantus:de Muſarum numero & quæ cuique tribuantur,vide Plut.ſympoſ.9.probl. 14.Bonarum etiam literarum preſides eædem credebantur & humanitatis. Plut.in Rom. ἔτι μουσῶν οὔτε χαρίτων ὀπαδὸς ἀνήρ. Aliquando accipitur pro ipſo cantu. Plut.& Herodian. Suid.& Euſt.à μάω,ῶ,(quæro)deriuant:quoniam eſt πάσης παιδείας αἰτία: quod etymon ſequitur & Plato in Crat. Euſeb. verò παρὰ τὸ μυεῖν ſignificante διδάσκειν & παιδεύειν.

Μουσικὸς,οῦ,ὁ,muſicus.vt μουσικὰ ὄργανα. apud Demetr. Phal. Item μουσικὸς,qui canit,canorus:item,artis canendi peritus. Plut. Apud Ariſtoph.in veſp. ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικὸς,vir ſapiens & muſicus,ſeu vir doctus. Dicitur etiam aliquis μουσικώτατος κατά τι vel περί τι.Athen.l.4. Poteſt etiam accipi pro φιλόμουσος:muſices amans:vt apud Iſocr. μουσικὴ πόλις, vrbs literarum amans. Et τὰ μουσικά, muſica, muſici moduli. Xen.pæd.1.Μουσικὴ,ſub.τέχνη,vel ἐπιστήμη,muſica,ſeu muſica ars, ſcientia modulorum concinnorum. Plut.

Μουσικῶς, muſicè,muſicis modulis. Plut. Item concinnè,ſcitè,eleganter.Iſocr. Et μουσικώτατα,doctiſſimè.Ariſtoph.

Μουσικεύομαι, muſica oratione tempero cantica & modulor.Athen.

Μουσεῖος,ου,ὁ,muſicus.idem cum μουσικός.In epig.

Μουσεῖον,ου,τὸ, muſæum : locus muſis & ſtudiis deſtinatus : vel, locus vbi muſæ colebantur, & reſponſa ab eis reddebantur.Plut. Item μουσεῖα,feſtum in honorem Muſarum.Poll.1.

Μουσίζω,cantu contendo.Theocr.idyl.8.

Μουσίκτης,ου,ὁ,apud Heſ.idem cum μουσικός.

Μουσόω, ῶ, numeris modulíſque muſicis exorno & venuſtius reddo. Apud Philoſtr.μεμούσωται,ſonitum edit aut edidit,concentu reſonat. Phraſis quoque μεμουσωμένη dicitur concinna & elegans, ad muſicos modulos concinnitate proximè accedens.Plut.in Pericl. Dicitur verò aliquis μεμουσωμένος, qui literis humanioribus eruditus eſt.Plut.ad Colot.

Compoſita.

Ἄμουσος,ου,ὁ καὶ ἡ, muſis non initiatus, muſicorum modulorum imperitus.Plut. Item cantandi imperitus.Baſil.& Plut.Plerunque capitur pro indocto & rudi,& qui nec muſicam nec literas callet : & generaliter, pro imperito cuiuſuis rei.Ariſtoph.Item inſulſus,illepidus,ruſticus.Plut. Ἀμούσως,imperitè,inſcitè,illepidè.

Ἀμουσία,imperitia,item inelegantia. Apud Plato.pro διαφωνία poni traditur.

Ἀπόμουσος,idem cum ἄμουσος.Eurip.

Ἔμμουσος,muſicus & τὸ ἔμμουσον,ex muſica compoſitum: ſeu muſicos modulos in ſe habens.

Ἐμμούσως,muſicè vel muſarum inſtinctu.Euſt.

Εὐμουσία,muſica elegantia,muſicus lepor.Iulian.

Εὐμούσως,eleganter,eruditè.Plut.

Καταμουσόω, ῶ, numeris & modis exorno, & venuſtius reddo.Greg.

Πολύμουσος,multùm in muſis verſatus.Plut.

Ὑομουσία, muſa porcina, cantus ſuum grunnitum referens.Ariſtoph.θαυμάζω τῆς ὑομουσίας αὐτοῦ.

Φιλόμουσος, muſarum amans vel muſices.Xen. Item qui ſtudiorum humaniorum ſeu politioris literaturæ amans eſt.Plut. 1074

Φιλομουσία,muſarum amor ſeu muſices amor.

Φιλομουσέω,muſas ſeu muſicam amo.

Χρυσομουσέω,ῶ,Dicebantur χρυσομουσεῖν qui veteres modulos retinebant, nec nouis coloribus fucabant. Athen.lib.14.

ΜΟΧΘΟΣ,ου,ὁ,labor,moleſtia,vel ærumna,ad Theſſ. 1.c.2. μνημονεύετε τὸν κόπον ἡμῶν καὶ τὸν μόχθον, laborem noſtrum ac ærumnam.Sic Philo & Theocr.

Μοχθηρὸς,οῦ,ὁ, laborioſus. Heſych. Item ærumnoſus, calamitoſus,miſer.Ariſtoph. Item malus,improbus.

Plut.

Plut. Item vitioſus:vt μοχθηρὸς χυμὸς,ſuccus vitioſus.Gal.

Μοχθηρῶς, malè:vnde μοχθηρότερος ἔχειν,peius ſe habere.Plato l.1.de rep. (Ariſtot.

Μοχθηρία,ἡ,malitia,improbitas.Dem.Item pro vitio.

Μοχθήεις,εντος,ὁ,laborioſus,ærumnoſus.Nic.

Μοχθέω,laboro.Thu.Item efficio,effectum do.Ariſtoph. ταῦτα οἱ θεράποντες μοχθήσουσι. Eur.μοχθεῖν πόνον,exantlare laborem. Interdum laboribus & ærumnis premor. Eur.apud Athen.lib.13.Μοχθοῦσι μόχθους δυστυχῶς συνεκπόνει.

Μόχθημα,τὸ,labor,ęrumna.Æſchyl.

Μοχθίζω,laboro,afflictus ſum.Ilia.β. Ἕλκει μοχθίζοντα.

Compoſita.

Αγονομόχθος, mulus ſeu mula. Heſych.quòd ſterilitati hoc animal obnoxium ſit.

Αμοχθος,ου,ὁ ϗ ἡ,laboris & ærumnarum expers.Xenop.

Αμοχθεί,circa laborem.Suid.Αμοχθί,idem.

*Αμόχθητος,ὁ,ἡ,laboris expers,ἄμοχθος.Oppian.

Βαρύμοχθος,cum grauibus laboribus coniunctus.

Εκμοχθέω,exantlo. Apud Plut.ἐκμεμόχθηνται δεσμοῖς, exp.in vinculis verſati ſunt.

Εμμοχθος,qui in laboribus & ęrumnis verſatur.Eurip.

Εμπεδόμοχθος,cōſtanter & perpetuò laborioſus.Pind.

Εὔμοχθοι,honeſti labores.

Ημιμόχθηρος,ſemimalus.Plat.

Κακόμοχθος,in vanum laborans.

Κλυτόμοχθος,clarus laboribus,in Epigr.

Λιγύμοχθος, ſtridula voce ſeu cantu laborans.Ariſt.

Πολύμοχθος, cum multis laboribus coniunctus, ærumnoſus:vt πολύμοχθος Ἄρης,Eurip.

Υπομόχθηρος,ſubimprobus,ſubineptus.

Φιλόμοχθος,laborum amans. (Poll.

Φιλομόχθηρος,improborū amans,vel improbitatis.

ΜΥ, eſt nomen literæ quàm à Democrito vocatam eſſe μῦ teſtatur Euſt. ¶ Eſt & vocula quę pro flebili ſono poſita inuenitur apud Ariſtoph.

Μυτακίζω, literam μ nimis crebrò itero,vnde μυτακισμὸς frequens literæ μ iteratio.

ΜΥΔΑΖΟΜΑΙ,auerſor,abhorreo ab.Nic.

ΜΥΔΑΩ, ῶ, F. ήσω, nimio humore & vligine vitior, prę nimio madore putreſco. Philo de mundo,λίθων οἱ κρατιστότατοι ἆρ' οὐ μυδῶσι ϗ σήποντα;nónne humore putrifico affecti putreſcunt tandem?

Μύδησις, eſt quū aliquid nimio humore vitiatur.Dioſ. l.1.c.6.& alibi. De oculis imprimis dicitur eorúmq; præſertim palpebris, quę adipe tumentes humorem aſſiduè emittunt: vt apud Dioſc. πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μυδήσεις τῶν βλεφάρων, ad ſuperfluo humore redundantes palpebras.

Μυδαλέος,humidus,vuidus,madidus.Heſiod.Item nimio madore vitiatus, putris ex nimia vligine.Apol.

Μυδόεις idem.Nic.

Μυδαίνω, putrefacio. Propriè nimio madore & vligine putrefacio,στάζω. Heſych. Pro humecto videtur vſurpare Apollon.Rhod.Arg.l.3.

ΜΥΔΡΙΑΣΙΣ, εως, ἡ, oculi vitium eſt quo pupilla effunditur &dilatatur,aciéſque eius hebeſcit,vt tradit Celſus l.6.cap.6.& Paul.Ægin.l.3.c.22.

ΜΥΔΡΟΣ,ου,ὁ, quidam expon.ferrum ignitum. Alij globus candens,maſſa candefacta ſeu ignita. Strabo lib.6. Pro quo dicitur μύδρος διάπυρος,apud Diog. Laert. A philoſophis ſol etiam dicitur μύδρος, vt

075 ſcribit Lucian.vide ἀμυδρὸς.Etym.

ΜΥΔΩΝ, caro fungoſa in vlcere fiſtuloſo,in quo calloſæ oræ ſunt,ſinus verò mucoſi.Poll.

ΜΥΕΛΟΣ,ου,ὁ,medulla.Il.υ μυελὸς αὐτῷ σφονδυλίων ἔκπαλτο. At Soph.in Trach.& alij tragici μυελὸν λευκὸν vocitarunt cerebrum: quòd turpe putaretur nominare τὸν ἐγκέφαλον.Hom.verò.Od.β ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν appellat, quoniam vires corporis addunt,vt ὁ μυελὸς τοῖς ὀστοῖς. Apud medicos eſt μυελὸς ἐγκεφαλίτης,medulla cerebralis, *hoc eſt*,ipſum cerebrum:& μυελὸς ῥαχίτης, medulla ſpinalis, per rachin totam deſcendens:item νωτιαῖος,διαυχένιος & ψοίτης.Etym. deducit à μύω.

Μυελόεις,εντος,ὁ,,medullę plenus,medulloſus.Odyſſ.ι.

Μυελώδης,εος,ὁ ϗ ἡ,medullę ſpeciem gerens,ad medullę naturam accedens.

Μυελόω,ῶ,medulla impleo.

Αμύελος,ου ὁ ϗ ἡ,(*comp.*)carens medulla.

ΜΥΕΩ, ῶ, F.ήσω, propriè eſt doceo ea quę ad res ſacras ſeu diuinas pertinent, inſtruo in ſacris, initio. Quidam interp. (ex Euſebio lib.2.de præpar.)honeſta bonáque doctrina inſtituo. Plut.in lib. de exilio, (de Eumolpo) ὃς ἐκ Θρᾴκης μεταστὰς ἐμύησε καὶ μυεῖ τοὺς Ἕλληνας. Factum dicitur ex μύω, quoniam τοῖς μύσταις neceſſe eſt μύειν τὸ στόμα ϗ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηνται.Euſt.

Μυέομαι,οῦμαι, initior ſacris:inſtituor doctrina quę ad res ſacras pertinet.Luc. Et cum accuſat. Ariſtoph. in Pluto.μῶν οὐκ ἐμυήθης ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα; Item generaliter,doceor,inſtituor.Plat.

Μύημα,τὸ,q.d. initiamentum. Item id quod docetur is qui ſacris initiatur.Areth.

Μύησις,εως ἡ,initiatio.Heſych.

Μύστης,ου,ὁ,myſta: qui initiatur ſacris, ſeu initiatus eſt. Exp etiam,ſacra diſcens,item, myſteriorum peritus. Plu Apud eundem in eiuſdem vita, ἱερεῖς δὲ ϗ μύστας ϗ μυσταγωγοὺς ἀναλαβών. Exp.etiam diſcipulus & cōſcius myſteriorū, itē μυσταγωγὸς, apud Dion.Areop.

Μύστις ιδος,ἡ,quę initiatur ſacris,ſiue initiata eſt. Apud Greg μύστιδες quidam interpr.conſciæ myſterij. In anthol.ep.lib 5.μύστις μολπή,myſticum carmen.

Μυστήριον,ου,τὸ,myſterium.Exp.etiam,arcanum ad aliqua ſacra pertinens, res arcana & paucis cognita neque communicanda niſi initiatis. Herodian lib.8. νῦν φυλάσσοντες τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον, ὅς ἐστι τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς σεμνὸν μυστήριον, i.ſeruato etiam militari iureiurando, quod eſt vnum Romani principatus myſterium ſanctiſſimum.

Μυστηριώδης,εος,ὁ ϗ ἡ, cui ſubeſt myſterium,qui fit cum aliquo myſterio,myſticus Plut.

Μυστικὸς ου,ὁ,myſticus,cui ſubeſt myſterium.Apud Poll.μυστικαὶ ἡμέραι. Et τὰ μυστικά,quę & μυστήρια,apud Thuc.

Μυστικῶς,myſticè,cum myſterio.Greg.

Compoſita.

Αμύητος,ου ὁ ϗ ἡ, non initiatus,profanus.Luc.

Αμυστος,ου ὁ ϗ ἡ,idem quod ἀμύητος.Di.Areop.

Ιερομύστης ου ὁ,qui ſacris myſteriis initiat,qui ſacra myſteria tradit.Suid. Apud Areop ἱερομύσται,theologi primi qui ceremonias condiderunt.

Συμμύστης iiſdem ſacris initiatus.Philop.

Χριστομύστης, qui Chriſto ſeu Chriſtianis ſacris & Chriſtianæ doctrinę initiat,Chriſti ſacerdos.

ΜΥΖΩ,clauſis labris quendam ex naribus ſonū emitto,qualis eſt gementium. Exponitur etiam,muſſo ſiue muſſito: vt apud Ariſtoph. in Theſmoph. τί μύζεις,πάντα πέποίηται καλῶς. Apud Ariſtot.de anim. lib.4. μύζει καὶ τριγμὸν ἀφίησι, exp. mutit & ſtridet. ¶ Item fugo Xen.ἀναβ.l.4. ἔδει δὲ,εἴ τις διψῴη, λαβόντα εἰς τὸ στόμα μύζειν τοὺς καλάμους.

Pertinentia ad μύζω, in priori ſignif.

Μυγμὸς, ῦ, ὁ, ſonus qui labiis occluſis ex naribus emittitur, qualis eſt gemetium: vnde exp. etiam ςεναγμός. Poteſt etiam exponi muſſatio ſeu muſſitio. Ariſtot.

Μυχθίζω, exp. ſuſpiro, ingemiſco: vnde apud Æſchyl. in Promet. ἀναμυχθίζοιμι, pro eodem. Ab Heſych. & Suida exponitur irrideo.

Επιμύζω, (*comp.*) ſuſpiro ſummiſsè, & ita vt gemitus vix exaudiri poſſit. Il. δ.

Επίμυξις, ſuſpirium tale, ſeu gemitus talis.

¶ *Pertinentia ad μύζω, i. ſugo.*

Μυζέω, ῶ, idem quod μύζω, ſugo. Plut.

1076 Μυζάω, ῶ, idem quod μύζω, ſeu μυζέω, Suid.

Εκμυζάω, ῶ, exugo, ſugo, Alex. Aphr. probl. 2.

Εκμυζέω, ῶ, idem: apud Hom. & Luc.

Εκμύζησις, exuctio, i. ipſa exugendi actio, vel ſuctio, ſeu ſuctus.

ΜΥΘΟΣ, ȣ, ὁ, verbum, dictum, oratio, ſermo, colloquium, idem quod λόγος. Iliad. α. & θ. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Frequens eſt ȣ̓κ ἐμὸς ὁ μῦθος, non eſt meus hic ſermo. apud Plat. Plut. Luc. &c. ¶ Item μῦθος, fabula, i. quæ paſſim dicuntur, vt μύθοις Αἰθαλίδου, quæ vulgò de Æthalide dicuntur, ex Apoll. Rhod. Interdum pro fabula, i. pro ſermone ficto & falſo, veritatem tamen adumbrante, de quo fictionis genere. vide Ariſtot. περὶ ποιητικῆς, & Aphth. in progym. hinc ἐξηγηταὶ μύθων, explicatores fabularum. apud Luc. Integra etiam poetarum ſcripta μῦθοι dicuntur (vt fabula apud Lat.) vt apud Athen. lib. 5. ὁ περὶ τὴν Ιλιάδα μῦθος, fabulamentum de bello Troiano. ¶ Item μῦθος, conſilium. Il. α. Ηρη μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους Ειδήσειν, reſcituram omnia mea conſilia. ¶ Item ſeditio, factio, ςάσις, vt exp. Odyſſ. φ Οὐδέ τιν' ἄλλων Μύθȣ ποιήσασθαι ἐπιχείρησιν ἐδύναθε.

¶ *Deriuata à μῦθος, verbum, &c.*

Μυθέομαι, dico. Il. λ. Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεῒν τάδε μυθήσασθαι. Aliquando ſignif. effor, vel narro. Odyſſ. ψ. Interdum confabulor, colloquor. Apoll.

Μυθητὴς, ȣ̃, ὁ, orator, ſuſurro. Exponitur etiam ςασιαςὴς. Euſt. Μυθητὴρ, idem. Heſych.

Μυθέσκομαι, idem quod μυθέομαι. Il. σ.

Μυθίζω, loquor, dico, &c. Theocr. Exp. etiam muſſito, apud eundem.

*Μυθίδιον, fabella. Lucian.

Μυθίζομαι, idem. Exponitur etiam, vaticinor, prædico. Orph. in Arg.

Compoſita.

Ακριτόμυθος, ȣ, ὁ, καὶ ἡ, verba ſine iudicio & delectu funditans. Il. β. Exp. & ſimpl. multiloquus.

Αμύθητος, ineffabilis. Dem.

Αντομυθέομαι, ȣ̃μαι, interdico, prohibeo, vel dehortor, diſſuadeo. Il. ι.

Βραχυμυθία, ἡ, breuiloquentia.

Διχόμυθος, qui ambiguè loquitur: vnde τὰ διχόμυθα, ambigua. Eur in Oreſte.

Εγγαςρίμυθος, ȣ ὁ καὶ ἡ, q. d. ventriloquus. Sic vocatur qui vel quę in ventre dæmonem habet reſponſa interrogantibus dantem, magus & ariolus: apud Gręc bibl. interpr. Galenus vult apud Hippocr. ita appellari eum qui clauſo ore loquitur, quòd ventre loqui videatur.

Εἰκαιομυθία, vaniloquentia, verba vana. Heſych.

Εἰκαιομυθέω, vana loquor: apud eundem.

Εκφερομυθέω, effero in vulgus, diuulgo. Baſil.

Εμπεδόμυθος, qui conſtantis eſt ſermonis. Nonn.

Επιμυθέομαι inſuper dico, vel ſuadeo.

Εχέμυθος, qui cohibere ſe nouit quominus loquatur, taciturnus. Syn.

Εχεμυθία, taciturnitas, ſilentium. Plut.

Εχεμυθέω, ῶ, linguam contineo. Heſych.

Θρασύμυθος, audacia funditans verba, in verbis & loquendo audax & temerarius. Pind.

Ισομυθȣ̃ντες, Heſyc. ſunt ἀκριβολογȣ̃ντες.

Ισχνομυθία, eidem Heſych. & Suid. eſt, λεπτολογία.

Ισχνομυθȣ̃ντες, nimis ſubtiliter & exactè verba exquirentes: apud eoſdem.

Λιγύμυθος, qui ſtridula aut canora voce loquitur: luſcinię epith. apud Ariſtoph. in auib.

Ολιγόμυθος, qui pauca loquitur, pauciloquus.

Ολιγομυθία, pauciloquium.

Παραμυθέομαι, hortor, adhortor. Iliad. ι. Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην. Οἴκαδ' ἀποπλείειν, conſuluerim ſeu ſuaſerim. Item cōmonefacio, verbis flecto. Ariſtoph. Item conſolor. Thuc. lib. 1. τȣ̀ς τῶν δὲ νῦν τοκέας ὅσοι πάρεστε, ȣ̓κ ὀλοφύρομαι μᾶλλον ἢ παραμυθήσομαι, non deploro magis quàm conſolabor. 1077

Herodian. an. l. 6. ἐφ' οἷς ἐλελύπηντο, παρεμυθεῖτο μεγαλοδωρέα χρημάτων, conſolabatur mœſtitiam eorum pecuniis elargiendis. Item verbis mulceo & ſedo. Plut. Exp. & medeor, ſarcio. Baſil.

Παραμυθητὴς, conſolator. Heſych. παραμυθητικὸς, conſolatorius. Ariſto. eth. 9.

Παραμυθία, exhortatio & demulcentia. Plat. Eſt etiam figura orationis molliens quod aſperius dictum eſt. Hermog. Item quod confirmationis & ſubſidij loco adhibetur rei dubię. Plut. Item conſolatio: vel etiam ſolatium, ſolamen. Syn.

Παραμύθιον, ȣ, τὸ, mulcimentum, placamentum. Plat. Item ſolatium, ſolamen. Thuc.

Dec. Απαράμυθος, qui verbis flecti & perſuaderi nequit: ferox. Dicitur & de brutis. Eurip. Απαραμύθητος, idem. Item inconſolabilis, ſolatium non admittens. Απαραμύθητον, dicitur id in quo figura illa quę παραμυθία dicitur, non adhibetur. Hermog.

Απαραμυθήτως, ita vt flecti verbis nequeat. Plat. Item inſolabiliter: apud eundem.

Δυσπαραμύθητος, qui verbis flecti vix poteſt, ſeu qui hortamenta vix admittit. Plat. Item irremediabilis, inexpiabilis. Plut.

Εὐπαραμύθητος, qui facilè verbis flecti & placari poteſt. Plato de leg. l. 11.

Ποικιλόμυθος, cuius ſermo varius eſt, vel vario diſtinctus lepôre: facundus, diſertus. Nonn.

Πολύμυθος, verboſus, loquax. Theocr.

Προσμυθέομαι, alloquor. Apollon.

*Προσμυθεύω, addo fabulis, adhuc fabulor. Strab.

Σεμνομυθέω, ῶ, cum grauitate loquor, ſeu cum faſtu inſolentiáque. Eur. in Hippolyto.

Υπομυθέομαι, prędico. Apoll. Arg. 2.

*Φιλομυθία, fabulandi ſtudium ſeu fabularum Strabo.

Ψευδομυθία, mendacium, falſum commentum.

Ψευδομυθέω, ῶ, falſa loquor, mentior. Heſych.

¶ *Deriuata ex μῦθος, fabula.*

Μυθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fabuloſus. Iſocr. Τὸ μυθῶδες, fabuloſitas. Plut. de aud. poem.

Μυθικὸς, ȣ̃, ὁ, fabularis. Athen. l. 13. Plut. ſymp. 1.

Μυθάριον, τὸ, fabella Plut. de aud. poem.

Μυθεύω, fabuloſè narro. Μυθεύομαι, fabuloſè narror, &c. Luc. μεμύθευται λόγος παλαιός.

Μύθευμα, τὸ, narratio fabuloſa, fabula. Plut.

Compoſita.

Αμυθος, fabularum expers: in quo nullę ſunt narrationes fabuloſæ. Plut.

Επιμύθιον, τὸ, affabulatio: quod fabulę ſubiungitur ad mores informandos. Aphth.

Επιμυθεύω, ſiue ἐπιμυθεύομαι, affabulor.

Λογομύθιον, oratio fabuloſę narratiunculę.

Προμύθιον, τὸ, fabulæ pręfatiuncula ad mores informandos, & vitę vſum accommodata. Aphth.

Φιλόμυθος,confabulationum vel fabularum amans. Τὸ φιλόμυθον, amor confabulationum vel fabularum. Dion.Long.

Φιλομυθέω,libenter fabulor.Syneſ.

ΜΥΙΑ,ας,ἡ,muſca.Il.β.Ηΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά.Vide μυίας ἐγκώμιον,apud Luc.

Μυῖνδα,ſeu μυίινδα,luſus quidam puerilis,dictus & μυῖα χαλκῆ.Vide Pollucem.

* Μυιώδης, Myiódes, muſcarum deus,qui & μυίαγρος, myiagrus & Αχώρ,Achor.Plin.

Compoſita.

Απόμυιος, ου,ὁ, apud Pauſaniam in Eliacis cognominatus ita fuit Iupiter,quaſi abactor muſcarum.

Κυνόμυια,ας,ἡ, muſca canina. Phil.Metaph. pro impudente & audace: in Epigr. ¶ Eſt & herbæ nomen quæ & κυνοειδὲς. Pro κυνόμυια,dicitur & κυνάμυια, verſo ο in α.Il.φ.

ΜΥΚΑΩ, ῶ, mugio boum proprium, (factum per onomatopœiam παρὰ τὸ μῦ λέγειν.) Tribuitur tamen etiam aliis animantibus,vt camelis,aſinis,necnon aliis tam inanimis quàm animatis quæ mugitum boatúmque quendam reddunt.Hom.

Μυκάομαι,ῶμαι, mugio,boo. Theocr.idyll.19. Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκήσατο.

Μύκημα,mugitus,boatus.Plut.Pro eodem dicitur & μυκηθμὸς,& μύκησις,item μύκη.

Μυκητὴς,mugiens.Theocr.idyll.8.

Μυκητίαι σεισμοὶ, terræ motus qui cum mugitu quatiunt terram.Ariſtot.

Compoſita.

Αμύκητος,ου,ὁ καὶ ἡ,expers mugitus.Epigr.

Απομυκάομαι,mugio.

Βύμυκοι,οἱ, voces quædam mugitum taurorum imitan-
1078 tes, vnde & illæ pro tauris deo ſacris habentur quæ ad paludes fluuiis vicinæ audiuntur.Ariſtot.

Εϱίμυκος,valde ſeu vehementer mugiens.Il.ψ.

Μεγαλομυκήτης, grande mugiens: item grande rudens. aſini enim epithetum eſſe dicitur.

Παραμυκάομαι,reboo,mugio.

* Περιμυκάομαι,circummugio,circumſtrepo.Plut.

Ταναμύκης, mugitus ſuos longe protendens:ſeu intensè & vehementer mugiens.in Epigr.

* Υπομυκάομαι,ſubmugio.Strab.

ΜΥΚΗΣ, ητος, vel ου,ὁ, fungus. Dioſc.& Gal. ¶ Item clauus oleæ qui fungus Latinè dicitur. Theophr. ¶ Item fungus ellychnij quod eſt inter futuræ pluuiæ præſagia.Ariſtoph. ¶ Item illud quod in ima capuli parte fungi ſimile vaginam tegebat: vnde apud Herodot. ὁ μύκης τοῦ κολεοῦ τοῦ ξίφεος ἀποπίπτει. ¶ Item membrum virile.Heſych.

* Μύκητες Ιταλικοὶ,fungi Italici.Plut.

* Μυκήτινος,fungens,qui eſt ex fungo.Lucian.

ΜΥΚΛΑΙ ſiue μύκλοι, Heſychio, nigræ lineæ quæ in aſinorum collis & pedibus ſunt.Etym. μύκλον eſſe dicit rugas & plicas in aſinorum collis quibus nimirum pellis rugatur & veluti duplicatur. ¶ Μύκλοι Heſychio ſunt etiam libidinoſi & laſciui homines, ſalaces,apud Lycophr.à Myclo quodam tibicine,qui fuerit libidinoſus.vide ſchol.

Εννεάμυκλος, (*comp.*) ab Heſychio exp. qui eſt nouem annorum,robuſtus & validus,Callim. Εστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

ΜΥΚΤΗΡ,ῆρος,ὁ, naris,meatus odorandi. Gal. & Ariſtot. ¶ Item naſus: vt ἐστὶ γὰρ ὁ μυκτὴρ διχότομος in duas partes diuiſus eſt naſus. Plerunque metaphoricè vſurpatur, vt & Latinè naſus,pro irriſione.Luc. ¶ Item proboſcis elephantis:apud Ariſtot.de part.anim.l.1.Etym.vult eſſe dictum à μύξω (pro quo quidam reponunt μύζω,) vel παρὰ τὸ μύξαν δι᾽ αὐτοῦ ἐξιέναι,aut etiam ἀπὸ τοῦ μύξας τινὰς ἐφ᾽ ἑαυτοῦ ἄγειν,i.πόρους.

Μυκτηρόθεν,è naribus:in anthol.epigr.

Μυκτηρίζω,naſo ſuſpendo,ſubſanno,irrideo:vnde paſſi.ad Gal.c.6.θεὸς οὐ μυκτηρίζεται.

Μυκτηρισμὸς,ου,ὁ,ſubſannatio,irriſio.

Σμυκτὴρ pro μυκτὴρ,vt σμικρὸς pro μικρός.Heſych.

* Αμύκτηρ,naribus carens.Strabo.

Compoſita à μυκτηρίζω.

Αντιμυκτηρίζω,viciſſim naſo ſuſpendo.

Εκμυκτηρίζω,idem quod μυκτηρίζω.

Εκμυκτηρισμὸς,idem quod μυκτηρισμός.

ΜΥΛΗ,ης,ἡ, mola, (vt mola aſinaria ſeu truſatilis aut frumentaria oleariáve) Od.η. Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν.Et apud Pol. στρέφειν τὴν μύλην,& περιάγειν,& περιφέρειν & περιελαύνειν, molam verſare. Interdum peculiariter pro inferiore parte molæ, vt ſuperior ὄνος.Heſych. ¶ Item pro mola ſalſa. ¶ Item mola, i. os latum & rotundum toti genu ſuprapoſitum,ob figuræ ſimilitudinem ſic dictum. A quibuſdam & patella & rotula Latinè vocatur. ¶ Item mola, caro informis & inutilis in muliebri vtero concepta: dicta à motus grauitate & difficultate τῆς μύλης:apud Aët. ¶ Item pro quadam herba, apud Gal. ¶ Item μύλη,molaris dens.Gal. Et in plur. μύλαι,molares,apud eundem & generaliter,quiuis dentes,apud Suid.vt μύλας λεόντων. Ab Heſychio μύλαι exp. etiam σιαγόνες,maxillæ.

Μύλος,ου,ὁ, idem quod μύλη, mola (in prima ſignificatione) vt in hoc prouerbiali verſu, ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι,ἀλέουσι δὲ λεπτά. Vtitur & Plut. Eſt & in nouo Teſt. Item μύλοι pro dentibus molaribus,apud Ariſtot.Item μύλος pro γαίδος.

Μυλίτης λίθος, molaris lapis, id lapidis genus ex quo fiunt molæ.Gal. Item μυλῖται ὀδόντες,molares dentes, qui & μύλαι,apud Ariſtoph.

Μυλίας,idem quod μυλίτης λίθος,apud Strab.

Μυλικὸς λίθος,molaris lapis,apud Marcum c.9.

Μυλική,ῆς,ἡ, medicamentum dentium dolores ſedans inditum vel oblitum,apud Gal.

Μύλαξ,ακος,ὁ,molaris lapis. Exp.tamen ſimpl.lapis rotundus ab Euſt.Il.μ.

Μυλόω,ῶ,induro,vnde ἐμυλώθη apud Hippocr.

* Μυλόεις,idem quod μυλοειδὴς,molę formam habens, rotundus.Nicand.

Μύλων,ωνος,ὁ,vel μυλὼν,ῶνος,ὁ,locus in quo eſt mola, ſeu in quo verſatur mola, piſtrinum. Herodot. τοῦτον μύλων ἐμνήσε τῆς ἀταξίας. Ariſtot.rhet.l.3. Κηφισόδοτος τὰς τριήρεις ἐκάλει μύλωνας ποικίλους:locus erat in quo torquebantur ſerui,vt ſcribit Pollux.

Μυλωθρός,ου,ὁ, qui piſtrinum poſſidet, & in eo opus facit.Suid. Exponitur & molitor, item piſtor, apud A- 1079
then. Item adiectiuè, vt μυλωθρὸς ᾠδὴ,quæ & ἐπιμύλιος.Et fœm. μυλωθρὶς,& μυλακρὶς,molitrix,piſtrix.

Μυλωθρικὸς, ad piſtrinum pertinens ſeu molendinum,moletrinarius,molendinarius.Plut.

Μυλιάω,ῶ, dentes concutio præ frigore, item frendo dentibus,ſeu ſtrido dentibus.Heſiod.

Μύλλω,coeo,molo, (*quo ſenſu dixit Horat.alienas permolere vxores,i.comprimere.*)Theocr.idyll.4. τὸ γερόντιον ἦ ῥ᾽ ἔτι μύλλει Τὴν κυάνοφρυν ἐρωτίδα; ¶ Suid. μύλλειν eſſe dicit, etiam contrahere labia, quod & μοιμύλλειν,necnon μυᾶν & μοιμυᾶν.

Μυλλὰς,άδος,ἡ,ſcortum,meretrix.

Compoſita.

Αμυλος,ου,ὁ, molam non expertus,non molitus. Αμυλον,ου,τὸ, ſubſtant. (ſub ἄλευρον) amylum, farina tri-

ticea, aut alia quæ ſine mola facta eſt. Dioſc. ¶ Item confectus ex amylo, paratus ex farina quæ ſine mola confecta eſt: vt ἄμυλοι μᾶζαι & ἄμυλοι πλακοῦντες mazæ & placentę quæ & ſimpliciter ἄμυλοι dicuntur apud Ariſtoph. Item ἄμυλον exp. rigidum, infractum.

Επιμύλιος, vt ἐπιμύλιος ᾠδὴ, q.d. molaria cantilena, quæ ad molam canitur. Vide & Poll. & Athen. Item τὸ ἐπιμύλιον, ſuperior mola. Deut. 24.

Επιμυλὶς, pars in corpore quæ alio nomine ἐπιγονατὶς, dicta etiam μύλη.

* Λειχομύλη, nomen muris: apud Hom.

Περιμυλέα, ας, ἡ, ſtatua quæ ante molas poni ſolebat: alij dicunt eſſe deam quæ molis præſidebat. Apud Suid. ſcribitur etiam περιμυλία.

Υδρόμυλος, mola aquaria, ſeu molendinum aquarium.

Υδρομύλιον, idem. in Pand.

Χειρομύλη, ης, ἡ, mola manuaria, ſeu mola truſatilis. Xen.

Χειρομύλων, ωνος, ὁ, idem. Dioſc. l. 5.

ΜΥΛΛΟΣ, ου, ὁ, ab Heſychio exponitur, curuus, tortuoſus. Ab Euſt. exp. ſtrabo, qui oculis eſt diſtortis. ¶ Apud Athe. l. 14 μυλλοὶ ſunt etiam placentarum ſpecies. ¶ Μύλλος verò, piſcis ſpecies, apud Athen. lib. 3.

Compoſita.

Απομυλλαίνω, intorqueo, incuruo. Hippocr.

Διαμυλλαίνω, ſcindo ſeu torqueo labra: item illudo & irrideo tortis labris. Ariſtoph.

Περιμυλλαίνω, labra protendo vel propendere ſino. Gal.

ΜΥΝΟΜΑΙ, prætexo, prætendo. Euſt.

Μύνη, ἡ, prætextus, excuſatio Od. φ. Αλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε, ne prætextibus multis rem protrahite.

ΜΥΞΑ, ας, ἡ, humor ex naribus fluens, mucus, mucor. Heſiod. Eſt etiam humor ille & velut mucus qui in oſtreis & teſtudinibus viſitur: vnde μύξα κοχλιῶν, apud Gal. Vſurpatur de lucernę ellychnio. Plur. μύξαι de naribus apud Soph. dictum inuenitur, quæ vocantur etiam μυξωτῆρες vel μυξητῆρες.

Μύξα, ων, τὰ, prunorum ſpecies Actuario, Pſello & Aëtio, quæ & μυξάριον, appellatur.

Μυξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mucoſus, i. muco abundans. Gal.

Μυξάζω, exp. κορυζῶ, nares muco plenas habeo.

Μυξῖνος & μυξάριον, piſcium nomina: apud Athen.

Μύξων, ωνος, ὁ, piſcis quidam ex genere mugilum: dictus παρὰ τὴν μύξαν, quoniam τροφῇ χρῆται τῇ ἀπ' αὐτοῦ γινομένῃ μύξῃ, vt Athen. lib 7 refert ex Ariſtot.

Compoſita ex μύξα ſignificante ellychnium, lucerna.

Δίμυξος, duo habens ellychnia. Plat.

Πολύμυξος, multa habens ellychnia.

Τρίμυξος, tria habens ellychnia.

ΜΥΡΙΚΗ, ης, ἡ, myrica: de qua Dioſc. l. 1. c. 117.

Μυρίκινος, myricinus, è myrica confectus. Heſych.

Μυρικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, myricæ ſimilis, ad myricam proximè accedens.

ΜΥΡΙΟΣ, ου, ὁ, infinitus, innumerus, immenſus: Od. ο. ὃ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον Αλφοι. Apud Luc. μυρίον πλῆθος, infinita multitudo. Itē ſummus, extremus, maximus, ingens. Plato in apolog. ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἰμί. Sic μυρίον πένθος apud Hom. In plur. μυρίοι, infiniti, innumeri, innumerabiles: vt Il. α. μυρία ἄλγεα. Interdum additur μάλα apud poetas: vt Od. ρ. Ησαν δὲ δμῶες μάλα

1080 μυρίοι. ¶ At μύριοι, μύριαι, μύρια (proparoxyt.) decies mille, decem millia. vt Euſt. & cęteri grammatici teſtantur. vt Herodot. ἐν μυρίοις ἔτεσι Et μύρια τάλαντα apud eundem. Cum genit. vt μύριοι Λακεδαιμονίων.

Μυριοπλάσιοι, infinitis partibus plures. Ariſtot. Exp. &, millies plures. Xen.

Μυριοστὸς, decies milleſimus. Plat. Μυριοστὺ, q.d. decies milleſima, *pro* numerus decem millium.

Μυριάκις, decies millies. Ariſtoph.

Μυριὰς, άδος, ἡ, decem millium numerus. Theocr.

Μυριότης, ητος, ἡ, infinitas, infinita multitudo, infinitus numerus. Phocyl.

Compoſita.

Δισμύριοι, bis decies mille: aut viginti millia. Plut.

Δισμυρία ἵππος, viginti millia equitum. Luc.

Τρισμύριοι, trecies mille ſeu milleni, triginta millia.

Τετρακισμύριοι, quadragies mille, quadraginta millia.

Πεντακισμύριοι, quinquagies millè: ſeu quinquaginta millia. Plut.

ΜΥΡΜΟΣ, ου, ὁ, formica, Heſychio.

Μυρμηδὼν, formicarum contubernium, *hoc eſt*, multitudo formicarum vnà domicilium & ſedes habentium, quę & μυρμηκιὰ eidem Heſych. Dorienſibus autem Μυρμηδόνας eſſe ait τοὺς μύρμηκας, formicas.

Μύρμηξ, ηκος, idem cum μύρμος, formica. Pro eo dicitur Doricè μύρμαξ. Theocr.

Μυρμηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, formicinus qualis formicarum eſt, formicis proprius. Plut.

Μυρμηκίτης λίθος, gemma innatam repentis formicæ effigiem habens. Plin. lib. 37. c. 11.

Μυρμηκίας λίθος, myrmecias lapis, nigras habens eminentias ſimiles verrucis, quæ verrucæ nominantur μυρμηκίαι aut μυρμήκια. Plin.

Μυρμήκιον, ου, τὸ, phalangis genus, de quo Plin. l. 29. c. 4. Id à Nicandro dicitur μυρμήκειον, in Ther. Μυρμήκια dicuntur etiam verrucæ quædam: Celſus lib. 5. c. vlt. A Græcis medicis vocantur μυρμήκιαι, vt ab Aet. Paul. Ægin. l. 4. c. 15.

Μυρμηκιάω, ῶ, infeſtor myrmeciis, infeſtor verrucis quæ μυρμηκίαι nominantur.

Μυρμηκίασις, εως, ἡ, πάθος illud dicitur, quum aliquis verrucas iſtas patitur: aliis verrucarum formicarum inſtar eruptio. Aet.

Μυρμηκίζειν, dicitur ſignificare ita affici, vt ſi formicas repentes ſentias. Μυρμηκίζων σφυγμὸς, dicitur pulſus inæqualis in vna pulſatione & diuerſis partibus arteriæ, formicarum motui ſimilis.

Μυρμηκιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod μυρμηδὼν, contubernium ſeu agmen formicarum, vnde prouerb. μυρμηκιὰ ἀγαθῶν, pro ingenti bonorum multitudine ceu formicarum. Dicitur etiam ſedes & domicilium formicarum. Plut.

Ιππομύρμηκες, (*comp.*) exp. formicæ quę equites dicũtur, vel qui magnis formicis ceu equis inuehuntur.

ΜΥΡΟΝ, ου, τὸ, vnguentum. Varia μύρον genera, vt στακτὰ & ψακαστὰ μύρα, quibus opponuntur τὰ παχέα. vide apud Athen. lib 2. & apud Dioſc. lib. 1.

Μυρηρὸς, οῦ, ὁ, vnguẽtarius, vt μυρηρὰ ἀγγεῖα, vaſa vnguentaria, vaſa recondendis vnguentis. Poll.

Μυρὶς, pro vnguentario vaſe ſeu vnguentaria ampulla poni videtur. Poll. l. 7.

Μυρίδιον ου, τὸ q.d. vnguentulum. Ariſtoph.

Μυρίζω, vnguentis imbuo ſeu inungo. Epigr. l. 2.

Μυρίζομαι, vnguentis imbuor ſeu inungor. Plutarch. ſymp. 6. γυναῖκες φυκούμεναι καὶ μυριζόμεναι, fucantes ſe & vnguentis illinentes.

Μύρισμα, ατος, τὸ, & μυρισμὸς, οῦ, ὁ, vnguentorum illitus. Athen

Μυριστικὸς, οῦ, ὁ, exp. odorus.

Μυρόω, idem cum μυρίζω.

Μύρωμα, ατος, τὸ, id quo inungimur, vnguentum, apud Ariſtoph.

Μύρωσις, εως, ἡ, vnguenti illitio, vnctio. Hipp.

Μυρίνης οἶνος, vinum vnguento miſtum ſeu condîtum. Poll. Pro eodem μυρρινίτης Ælian.

Μύῤῥα,ας,ἡ,myrrha,ſiue murrha,apud Hippocr. Æolicè pro σμύρνα,vt annotat Gal. ¶ Μύῤῥα & μυῤῥὶς, vocatur etiam herba quædam cicutæ caulibus & foliis ſimilis.Dioſc.l.4.c.116.

1081 Μυῤῥίτης λίθος,myrrhę colorem habens,faciémque minimæ gemmæ.Plin.lib.37.c.10.

Σμύρνα,idem quod μύῤῥα.

Σμυρνίζω,æmulor myrrham,myrrham redoleo.

Σμύρνιον, planta quædam myrrham reſipiens. Dioſc. Dicitur etiam σμυρνεῖον.Nic.

Κατάσμυρνος,(comp.) myrrhatus, myrrham redolens.Dioſc.l.1.c.26.

* Καταμυρίζω,idem quod μυρίζω,vnguentis inungo.Plu.

Compoſita.

Αμύριστος,vnguentis carens.Plut.

Ξηρόμυρον,vnguentum ſiccum.Vide Aët.l.6.

Ὑγρόμυρον,compoſitio vnguenti humidi odorari. Aët.l. 16.c.114.Exp.&,vnguentum liquidum.

ΜΥΡΟΣ, ου,ὁ, myrus ſeu murus: piſcis qui & σμύρος dicitur. Eius fœmina dicitur μύραινα ſiue σμύραινα, muræna:Ariſtot.hiſt.anim.l.5.c.10.Pro μύρος dici etiam μύραινος ſcribit Heſych. Suidas μύραιναν dici tradit & de libidinoſa & prona in venerem : vt Ω πορνίδιον καὶ σφρίγωγε καὶ μύραινά συ.

Μύρινος,myrinus:piſcis apud Ariſtot.hiſt.an.l.8.

ΜΥΡΤΟΣ,ου,ὁ,myrtus,Alcæus.

Μύρτον,ου,τὸ,fructus myrti dicitur,*hoc eſt* bacca myrti & præſertim plurali numero.Plut.& Dioſc. ¶ Ab huius baccæ ſimilitudine μύρτον dicitur caruncula ſubſultans in media muliebris pudendi rima.Poll.l.2.

Μυρτία,& μυρτὶς, idem quod μύρτος,myrtus, teſte Heſ. Alioqui μυρτίδες idem ſunt quod μύρτα, myrti baccæ.Athen.l.14.ex Polyb.

Μυρτίτης οἶνος, vinum myrto conditum, myrti nimirum baccis nigris contuſis,vt docet Dioſc.l.5.c.36.Eſt πιθύμαλλος quidam μυρτίτης ſiue μυρσινίτης,ex eo nominatus,quòd τὰ φύλλα ὅμοια ἔχει μυρσίνῃ,teſte Dioſc. l.4.c.165.

Μυρτίδανον, appendix eſt inæqualis,& eminens ac concolor,velut manus circum myrti truncum. Dioſc.l.1. c.157.& Gal.in lex.Hipp.

Μυρτὰς,άδος,ἡ,idem quod μυρτίδανον.Galen.pro eodem ſcribitur & μυρτὶς,apud Ægin.

Μυρτίνη,ἡ,pyri arboris & oleæ genus,ſchol.Nic.

Μυρσίνη,ης,ἡ, idem quod μύρτος, apud Galen.Plut.& alios. Pro eodem dicitur Atticè μυῤῥίνη,apud Ath.l.6. Plat.de rep.l.2.Ariſtoph.in nub. Legitur & μύῤῥινος pro eodem apud Theophr.hiſt.plant.c.5.

Μυῤῥινὼν,ῶνος,ὁ,myrtetum,locus myrtis conſitus.

* Μύρσινος,myrteus.Callim.

Μυρσίνινον ἔλαιον, oleum myrtinum, vtpote confectum ex foliis myrti teneris.Dioſc.

Μυρσινίτης οἶνος, vinum myrto conditum, de quo Dioſc.l.5.c.37. Vocatur etiam μυρτίτης οἶνος.Et μυρσινίτης πιθύμαλλος, idem cum μυρτίτης, Dioſc.l.4.c. 165. Μυρσινίτης λίθος,myrſinites gemma,myrti odorem habens,apud Plin.l.37.c.10.

Compoſita.

Ἱερόμυρτος,myrtus acuta,myrtus ſylueſtris.Dioſc.

Κενταυρομυρσίνη,ης,ἡ, è Theoph.hiſt.pl.l.3.c.17.ponitur inter ἐπιφυλλόκαρπα, quæ à poeta vocatur paſtoralis præfixa cuſpide myrtus.

Ὀξυμυρσίνη, acuta myrtus ſylueſtris, de qua in appence. Dioſc. l.4. c.146. vbi Dioſc. hæc eadem eſt quæ Theop.κενταυρομυρσίνη.

Ὀξυμύρσινος,ου,ὁ καὶ ἡ,oxymyrſinus,ex ſylueſtri myrto confectus.

Χαμαιμυρσίνη,myrtus pumila ſeu humilis.Plin.

Χαμαιμύρτη,idem.Dioſc.l.4.c.146.

ΜΥΡΩ,fluo,ſtillo.Etym. ¶ Item fundo,χέω,Euſt.Heſiod.in aſp.

Μύρομαι, fluo. Apollon.Rhod. Apud Heſych. μύροντο exp.ἐβρέχοντο. ¶ Item fleo,ploro,lamentor.Od.τ. Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε.

Compoſita.

Ἁλιμυρήεις,εντος,ὁ καὶ ἡ,in mare cum ſonitu quodam aut fremitu fluens.Od.ε.

Ἁλιμυρὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,idem.Apoll.Arg.1.

ΜΥΣ,υὸς,ὁ,mus.Ariſtoph.& Dioſ.Dicitur etiam μῦς,in nom. & accuſ.pl. pro μύες & μύας, ſeu μῦες & μῦας. Plut.in lib. de inuidia & odio, οἱ δὲ Πρσῶν μάγοι τοὺς μῦς ἀποκτίννυσιν. Apud Ariſtot. μύες ἀρουραῖοι. Gaza interpretatur ſorices.¶Mus,muſculus,motusvolũtarij 1082
inſtrumentũ,prima ſimpliciq; carne & fibris cõſtans: ſic dictus, vel quòd excoriatũ murē forma imitetur, vel quòd piſci quem muſculum appellant,ſimilis ſit.

Μυώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ad murem pertinens.Plut.μυώδες appellauit quod mures decet,in lib. de cohibenda iracundia.Item muſculoſus,apud Gal.Exponitur etiam, toroſus,lacertoſus.

Μυὼν,pars quæ præcipuè habet muſculos. Exponitur & νευρώδης τόπος. Item pulpa brachiorum & coxarum,necnon ſura.Il.π.

Μυοξὸς,οῦ,ὁ,Gal.ſcribit eſſe animal mediæ naturæ inter mures aruenſes & mures paluſtres. Sunt qui exiſtiment eſſe Alpinum murem Plinij l.10. c. 65. quíque vulgò in Alpibus appellatur marmota.

Μυωτὸς χιτὼν, murina tunica. Poll.l.7.c.13.de veſtium generibus,ſcribit amictum fuiſſe Armeniis peculiarē, eúmq; vel contectum è murium qui apud ipſos repeniuntur pellibus,vel murium effigieb.variegatum.Athen.l.9. μυωταὶ σάρκες,muſculoſæ carnes.

Μύαξ,ακος,mytilus.μύακες ſiue μύες dicuntur eſſe conchæ ſponte naturæ in arenoſis prouenientes, vt pectines. Plin.l.32.c.9. Dioſc. μύακα vocare ſolet ipſam concham ſeu teſtam oſtrei iſtius, vt l.1. ἀπόψα μύακι τὸ ἐπιπλέον ἔλαιον,concha tollito innatans oleum.

Αμυς,(comp.)muſculis carens,vel in quo muſculi prorſus non apparent.Gal.apud Hippocr.

ΜΥΣΟΣ, εος,τὸ, ſcelus,facinus deteſtandum. Theodor. hiſt. Eccleſ.lib.3. pro ſacrificio dæmonico ſæpe vtitur:quia apud Deum eo nihil ſceleratius & deteſtabilius.¶Μυσὸς,οῦ,ὁ,deteſtandus,abominandus.Heſych.Euſt.deriuat παρὰ τὸ μύσαι, vt ſit πρὸς ὃ μύομεν, ad quod oculos claudimus, videre ipſum non ſuſtinentes,ſed nauſeantes.

Μυσαρὸς,idem quod μυσός.Heſych.

Μυσαρία,ας ἡ,abominanda fœditas.Arith.

Μυσαχθὴς,& μυσαχὸς,abominandus,ſceleratus.Heſ.

Μυσάζω,polluo ſcelere.Heſych.

* Μύσαγμα,res abominanda,μύσος.Æſchyl.

Μυσάττομαι,abominor,auerſor vt deteſtandum & ſceleſtum.Luc.οἱ δέ τινες ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο,abominantur & auerſabantur vt prodigium. Idem Luc. cum accuſ μυσάττεται τὰς σφαγάς.

Μυττωτὸν,οῦ,τὸ,intritum ex alliis & quibuſdam aliis condimentis. Ariſtoph. Maſc. gen. vſurpauit Theophr. Schol. Ariſt. ſcribit loco citato denominari παρὰ τὸ μυστίλεσθαι,quoniam odor eius ſit μυσαρὸς,quaſi μυσωτὸν,atque adeò à Callim.vocari μυσωτόν.

Μυττωτεύω,contero,vel acribus condimentis condio. Ariſtot.ſchol.in veſp.

Καταμυττωτόω, ῶ,(comp.) contero,vt allia in mortario contundi ſolent.Ariſtoph.

Compoſita.

Αμυσαρὸς,οῦ,ὁ,nullo contaminatus ſcelere & piaculo ὁ οὐ μυσαρὸς,inde enim factum volunt.

Αϲομύσαρϭ,qui eſt propemodum μυσαρός. Item fœtidus,vel ſubfœtidus.Gal.
* Θεομυσής, quem Deus abominatur, ſceleratus, abominandus.Æſchyl.

ΜΥΣΣΩ, vel μύττω, Atticè,mungo,emungo,mucum naſi extraho. Huius tamen verbi nullum exemplum affertur:at eius compoſita ſunt in vſu.

Compoſita.

Απομύσσω ſiue ἀπομύττω,mungo,emungo.Epigr.l.2.Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλϭ τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν.Item metaph.decipio.Poll.& Heſych.
Απομύττομαι,emungor,mungo me.Xen.
Απομυξία,ἡ,quod emungendo detrahimus.Heſych.
Επιμύττω,exp.ſubſanno,ſtrepitu narium floccifacio.
Περιμύττειν, eſt promittere ellychnium, & lucernam emungere,ex Poll.

ΜΥΣΤΙΛΗ,ης,ἡ, buccea panis excauata,qua pulmẽtum aut ius hauritur.Poll.& ſchol.Ariſtoph. Pro eodem ſcribitur & μιστύλη.
Μυστιλάομαι,ῶμαι, haurio pane excauato polentam aut iuſculum.MetaphoricèAriſtoph.in equit.κἀμφοῖν χεροῖν μυστιλᾶται τῶν δημοσίων. Pro eodem ſcribitur & μιστυλάομαι,apud Ariſtoph.in Pluto,vbi vide ſchol.
Μύστιλλον, Atticos vocaſſe panis bucceas quæ canibus obiicerentur,annotat ſchol.Ariſtoph.
1083 Μύστρον,ου,τὸ,Euſtathio idem quod μυστίλη. Exp.etiam, cochlear. Nic. apud Athen. ¶ In Hippiatricis men ſuris μύστρον dicitur continere duo cochlearia. Hinc μυστρίον diminut.

ΜΥΤΙΣ, ιδος,ἡ, naſus: peculiariter de marinis piſcibus. Sic Ariſtot.de ſepia loquens dicit eam ἐν τῇ μύτιδι habere ſemen genitale: hanc μῦτιν paulò pòſt μυκτῆρα appellat: addens etiam τὴν ῥῖνα non abſurdè vocari poſſe μύτιν.Galenus in lex.Hippocr.annotat μύτιον vocari τὸ ἐν τῷ σηπίας στόματι μέλαν, atramentum quod in ore ſepiæ eſt: verùm & piſcem quendam hoc vocabulo ab Hippocr. denotari. Pro eodem ſcribitur & μυττὶς apud Heſych.

ΜΥΧΟΣ, οῦ, ὁ, penetrale, intimus locus, ſiue intima pars receſſus:vt μυχὸς δόμου.Odyſ.γ. ¶ Item ſinus,vt μυχὸς Αδριατικὸς, ſinus Adriaticus, apud Polyb.& Strab. Μυχαίτατος & μυχοίτατος,ſuperl.penitiſſimus, intimus,pro μυχώτατος.Ariſtot.
Μύχιϭ, ου,ὁ ϗ ἡ,vel μυχαῖϭ, qui eſt ἐν μυχῷ. Ariſtot. vel qui venit ſeu erumpit ἐκ τοῦ μυχοῦ,intimus. Item abſtruſus.Ariſtot.de mundo.
Μύχατος,poeticè,idem.Apoll.Arg.ι.
Μυχὴ,pro μυχὸς,apud Suid.ex Herodot.
* Μυχὸν,τὸ,idem quod μυχός.Dionyſ.
Ενδόμυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, (comp.) in interioribus abditus receſſibus,item abditus,occultus,latens.Sic etiam dicitur homo qui conſilia ſua nulli aperit. Latinis homo tectus.Suid.
Ενδομυχέω,ῶ,lateo,occultus ſum.
Ενδομυχὶ,occultè,ſecretò.Heſych.
* Επτάμυχος,ſeptem habens receſſus,id eſt multos.Callim.

ΜΥΩ, F.σω, claudo,occludo,comprimo. Dicitur primùm & propriè de labris & ore. Dicitur enim μύω τὰ χείλη & μύω τὸ στόμα. ipſa etiam χείλη, & στόμα quoque dicuntur μύειν. Anth.epigr. χεῖλϭ ἔμυσε,os clauſit. Sic μύσαντα στόματα, apud Plat. in Phædr. clauſa,aſtricta. ApudAriſtot.in probl.μεμυκὼς τῷ στόματι, qui eſt ore compreſſo. ¶ Dicitur etiam de oculis:&exponitur conniueo,nicto,oculos claudo.Dicitur autem μύω ſine adiectione,vel μύω τοὺς ὀφθαλμοὺς ſeu τὰ ὄμματα.Lucian.εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν,ſi pauperes oculis clauſis incederent: Alex.Aphrod. probl.lib.1.τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν μύομεν, alterum oculum claudimus,vel comprimimus. Apud eundem μύουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς οἱ ἄνθρωποι, exp.conniuent oculis homines. ¶ Reperitur etiam dictum de aliis: vt de vulnere cuius labra non hiant: vt apud Dioſ. μεμυκότα ἕλκη,occluſa.item de roſis,apud Euſt.Item μύοντες πόροι apud Ariſtot.meteorol.4.obſtructi,clauſi. In epigr.μέμυκε exp.obmutuit. item contrahitur. Item μεμυκότες ἄνεμοι,q.d.qui ſunt ore occluſo ſeu compreſſo.
Μύσις,εως ἡ,occluſio,compreſſio,obſtructio.
Μύκη,idem quod μύσις,apud Hippocr.teſte Galen. At μυκὴ eſt mugitus,boatus,ex ſchol.Ariſtoph. Vide & in Μύκης.
Μυξῶν,eſt contrahere labia:quod & μύλλειν dicitur.Suidas ex Ariſtophane. Pro eodem dicitur etiam μοιμυξᾶν & μοιμύλλειν apud comicos,teſte Polluce.

Compoſita.

Αμυστὶ, abſque labiorum compreſſu, *hoc eſt* patente ore. Luc.in Lexiph.ἐπίνομεν ἀμυστί.
Αμυστίζω, idem quod ἀμυστὶ πίνω, hiante ore bibo,& largo hauſtu.Plut.
Αμυστις,ιϭ,vel ιδος,ἡ,largus hauſtus:vnde ἄμυστιν πίνειν & προπίνειν. Item ἄμυστις poculi genus Polluci lib.6.c.15.
Αναμύω,aperio oculos,cui opp.συμμύω,vnde ἀναμύειν, Heſych.ἀναβλέπειν.
Απομύω,idem quod μύω claudo,tego.Di.Areop.
Αστρομύον, ſtella quæ Ægyptiis Iſis & Sothis dicitur,vt tradit Orus Apollo.
Εκμυστίζω, idem quod ἀμυστὶ ἐκπίνω.Euſt.Quidam exp. labris aliquantum compreſſis ebibo.
Επιμύω,idem quod μύω: vt τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιμύσαντες.Baſil.Et ſine accuſat.apud Polyb.
Καταμύω,idem quod μύω:apud Xenoph.ϗ ὅταν μὴ ἐγρηγορῇ καταμύει τὰ βλέφαρα. Item (ſine adiectione) claudo oculos:apud Luc.in Tim. 1048
Καμμύω, per ſyncopen dicitur pro καταμύω, apud 70.Bibl.interpr.
* Προμύησις,præimitatio.Plut.
Ακάμμυστος,(decomp.)non conniuens.
Σκαρδαμύσσω ſeu σκαρδαμύττω, oculis crebrò ſalientibus conniueo, ſeu, oculos frequenter claudo & aperio.Xenoph.Sunt qui accipiant *pro*,nictatione crebra ſignum do, vt amans amatæ mulieri. Exponitur etiam,nicto,conniueo.Compoſitum putatur ex σκαίρω & μύω.Pro eodem dicitur & καρδαμύσσω ſeu καρδαμύττω, quod Etym. apud Atticos ſignificare ait, τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν.
Σκαρδαμυκτικός,οῦ,ὁ,crebrò nictans.Ariſtot.
Σκαρδαμυκτὶ,aduerb.nictantibus oculis.
Σκαρδαμυκτέω,ῶ,idem cum σκαρδαμύττω.Luc.
Decomp. Ασκαρδάμυκτος,ου,ὁ ϗ ἡ,non nictans.
Ασκαρδαμυκτέω,ῶ, non nictor, inconniuentibus palpebris aſpicio. Schol.Ariſtoph. propriè eſſe dicit inconuenienter intueri ſolis radios nec oculos claudere.
Ασκαρδαμυκτεὶ ſiue ἀσκαρδαμυκτὶ, intentis oculis, immotis atque inconniuentibus palpebris, ita vt non nicteris.Luc.& Xen.
Συμμύω, claudor vel clauſus ſum:item comprimor vel compreſſus ſum.Plat.Ariſtot.

ΜΩΚΟΣ,ου,ὁ, fatuus,irriſor,deriſor. Heſych.& Suid. Pro eodem ſcribitur & μωκὸς,apud Etym.
Μωκάω,ῶ,irrideo,deludo.
Μωκάομαι,ῶμαι,irrideor.Alciphr.
Μωκίζω,illudo,apud Suid.

Compoſita

Compoſita.

Διαμωκάομαι,ῶμαι, illudo,irrideo,ſeu deludo.
Διαμώκησις,εως,ἡ,irriſio,illuſio.Athen.l.5.
Ἐγγμωκῶν,illudens.Heſych.
Καταμωκάομαι,ῶμαι, derideo,deludo. Arrian.καταμωκησόμενός σου,qui te deridebit.
Καταμώκησις,εως,ἡ,irriſio,illuſio,deriſio.Athen.

ΜΩΛΟΣ,ου,ὁ,bellum pugna, tumultus, pro quo ſuprà μόλος & μόθος. Homer. Iliad. η.κατὰ μῶλον Ἄρηος. ¶ Dicitur & μῶλος ædificium quoddam in fluctibus extructum ad vſum nautarum : portus manufactus. ¶ Exponitur etiam, pondus, lapillus qui ponitur in lapidibus coniungendis.
Μωλέω,ῶ,pugno.Heſych.

ΜΩΛΥ, molyi, herba de qua Dioſc. lib.3. cap.54. & Hom. Od. κ. Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε. γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος,Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοὶ, χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν Ἀνδράσι γε θνητοῖσι.

ΜΩΛΥΖΑ, caput allij apud Pſellum medicum.Gal. in lex. Hippocr. allium eſſe dicit quod ſimplex caput habet, nec in nucleos diuiditur, & quoſdam eo nomine accipere τὸ μῶλυ..

ΜΩΛΥΣ, ſiue μώλυξ,indoctus,ineruditus,apud Heſych. Item dicit Sophoclem in Phædra μῶλυν dicere τὴν παρειμένην, exolutam viribus. ¶Item tardus, ſegnis,ignauus. Nic. Exp. &,hebes,remiſſus,languidus,imbecillus.
Μωλύω,ſiue μωλυνω hebeto, Etym. Τὰ μωλυόμενα, paulatim emarceſcentia Gal.
* Μωλύτης,idem quod μόλις,tardus,hebes. Laert.

ΜΩΛΩΨ,ωπος,ὁ,vibex, verberum in cute veſtigium. Plut. Apud Ariſtot. in probl. μώλωπας κωλύει τὰ δέρματα περιτιθέμενα, pelles excoriatorum pecorum admotæ corpori verberato vibices prohibent.

ΜΩΜΟΣ, ου, ὁ, dedecus, probrum,infamia, ignominia:vel vituperatio,reprehenſio. Od. β.ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι. Sic & Plut. ¶ Item Μῶμος, Momus, deus quidam reliquorum omnium deorum irriſor & reprehenſor Lucian in lib.de hiſt. ſcrib. καὶ ὁ. οὐδεὶς αὖ ; ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναιτο Dicitur μῶμος & quicunque deum illum imitatur, eodémque modo facta hominum, quo ille deorum, irridet : vt apud Ariſtot. Μώμου καὶ εἴρωνος σημεῖον.
1085 Μωμέομαι,οῦμαι. vel μωμάομαι,ῶμαι, vitupero, reprehendo,derideo Cum accuſ.Hom.& Theogn.
Μώμημα,τὸ,reprehenſio,irriſio.
Μωμητὴς, vituperator, reprehenſor, irriſor.μωμητὸς,vituperabilis,reprehenſione dignus.
Μωμίσκος,ου,ὁ, dens molaris, vel ea pars dentium molarium quæ gingiuæ aſſidet.Poll.
Μωμεύω,carpo, reprehendo:idem quod μωμέομαι,ſiue μωμάομαι.Hom.& Heſiod.

Compoſita.

Ἄμωμος,ου,ὁ καὶ ἡ,reprehenſioni non obnoxius, irreprehenſus.Heſiod.in Theog.
Ἀμώμητος,inculpatus, momi morſibus nō obnoxius. Il.μ. Πολυδάμαντος ἀμωμήτοιο.
Πανάμωμος,(*decomp.*)qui eſt omnino ἄμωμος,
Ἐπιμωμέομαι, vel ἐπιμωμάομαι,idē quod μωμέομαι ſeu μωμάομαι
Ἐπιμωμητὸς, idem quod μωμητὸς, vituperabilis ſeu reprehenſione dignus.Heſiod.
Φιλόμωμος, qui libenter vituperat ſeu reprehendit,reprehenſor & maledicus,apud.Plat.

ΜΩΝ,num,nunquid,an,vtrum,Ariſtoph. μῶν καὶ σὺ καταγελᾷς; an & tu derides ? Sic Sophocles,οὐ μοι τί φής ; μῶν ὀλώλαμεν ; num periimus ? Sequente μὴ vel οὐ ſignificat nonne ? vtrum non ? annon ? Eurip. μῶν οὐ πέποιθας ; annon credis ? Plato in epiſt.τί χρὴ ποιεῖν ἐμέ;μῶν οὐχ ὅπερ ἐποίουν;annon quod feci?

ΜΩΡΟΣ,vel μῶρος Atticè,ου,ὁ, ſtultus, fatuus. Eurip.μῶρα γὰρ μῶρος λέγει. Apud Dioſc.lib.4.ῥίζαι γευσαμένῳ μωραὶ, radices guſtu fatuo ſiue inſipido. Etym.dictum eſſe ſcribit παρὰ τὸ μὴ ὁρᾶν : vel à particula μὴ & nomine ὤρα ſignificante φροντίδα,quaſi μήωρος,i.ὁ μηδὲν φροντίζων.
Μωρῶς,ſtultè,fatuè.Poll.
Μωρότης,ητος,ἡ,ſtultitia,fatuitas.
Μωρία,ἡ,ſtultitia,fatuitas.Eurip.& Dem.
Μώρωσις,εως,ἡ,ſtultitia,fatuitas, ſtoliditas. Medicis dicitur quum vnà cum memoria etiam ratio periit. Aëtius ex Galeno & Rufo.
Μωραίνω,ſtultè ago:vel ſtultus ſum.Luc.καὶ σὺ μωραίνεις ὦ Πλούτων Cum accuſ.alicubi ſignificat μωρολογεῖν: vt apud Eurip. Οὐδεὶς σιδήρου ταῦτα μωραίνει πέλας. alicubi pro μωρὸν ποιεῖν vſurpatur : vt 1.ep. ad Cor. c.1. οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου; Μωραίνομαι, ſtultus fio : vel ad ſtultitiam redigor. Inde partic.μεμωραμμένος,redditus fatuus ſeu ſtultus,aut ſtupidus ſeu ſtolidus.Ariſtot. hiſt. anim. l.9. ¶ Item μωραίνεσθαι,infatuari,i. fatuum ſeu inſipidum reddi.Matth.c.5.
Μώριον, à quibuſdam marem mādragoræ appellatum fuiſſe ſcribit.Dioſc.lib.4.cap.76.& Plin. lib 25 c.13. Aliis eſt tertium mandragoræ genus, vt teſtatur Dioſc. ibidem ſic dictum quod μωροὺς reddat eos qui de eo comederint.

Compoſita.

Ἀλιτήμωρος,ου,ὁ καὶ ἡ, mente captus Euſt.& Suid.
Ἀπομωροῦν,dementare,reddere ſtultum.
Ἐγχεσίμωρος, pugnator ſtultus ſeu fatuus in Epigr. Vide & in compoſ.à μόρος & ab Ὥρα.
Ὀξύμωρος,q.d acutiſtultus,ſeu acutifatuus. Ὀξύμωρον (vt Quint.tradit)ſententia eſt ex periculo petita *hoc eſt* ita affectatè & acutè enuntiata vt fatua videatur.
* Παντόμωρος,omnino ſtultus,fatuus.Polem.
* Ὑπόμωρος,aliquātulū ſtultus,fatuus, μωρός, Lucian.

N.

N Nota literæ apud Græcos,quam vocant νῦ. ¶ In compoſitione tranſit 1086
interdum in λ, interdum in γ,interdum in μ:vt in παλίλλογος, παλιγκάπηλος,παλίμπρατος. ¶ In fine aſſumitur interdum κατ' ἐφελκυσμὸν, ſequente vocali aliqua aut diphthongo, vt λέγουσιν,pro λέγουσι, ὕπερθεν,pro ὕπερθε,& ſic in ſimilibus. ¶ Eſt etiam numeralis nota,de qua vide in Append.
ΝΑΒΛΑ,genus muſici inſtrumenti,Heſych.& Suid, Ab Ouidio vocatur nablium.
Ναβλᾶς,ου,ὁ,idem quod νάβλα,Poll.Apud Heſych.ſcribitur ναβλᾶς, diciturque etiam is qui nablam pulſat.
Ναβλιστὴς,οῦ,ὁ,qui nablam pulſat,apud Athen.l.4.

ΝΑΙ, næ,ita,etiam,aduerbium affirmantis & concedentis:vt Matth 5.ἔςω δὲ λόγος ὑμῶν ναὶ ναί. Et apud Ceb.Theban.roganti πότερον καὶ αἱ δόξαι;reſpondetur ναὶ ναὶ,etiam ita,vel vtique,immò. Geminatum legitur apud Ariſtoph in nub. & in Epigr. ναὶ ναὶ φίλος. Vſurpatur & in iureiurando, vt apud Ariſtoph. ναὶ πρὸς τῶν θεῶν. Sic apud Xen. quidam reſpondent ναὶ μὰ Δία. In directa etiam affirmatione ponitur *pro*, vtique,ſanè Greg.ὡς ἐστὶ κενὰς ναὶ πάσας Et Il.α.Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες, equidem ſanè, vtique.

ΝΑΙΡΟΝ,ου,τὸ, à Theophr. numeratur inter ea odoramenta quæ immiſcentur vnguentis.

ΝΑΙΩ habito,incolo. Poeticum eſt: vt Il.β. οἳ δ' Ἀπολλωνίδα ναῖον. Et cum præpoſ.Il.β Οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν. Vſurpatur & in paſſiua ſignif.pro ναίομαι,habitor.Il ζ.νήσων αἳ ναίουσι πέρην ἁλός.

Ναίομαι,habito,incolor.Hom.

Ναίτης ου,ὁ,incola:pro quo dicitur potius ναέτης.

Ναιετάω ῶ,idem quod ναίω,habito, incolo. Od.ο. ἢ ἐνὶ ναιετάασκε. Item paſſiuè, habitor,incolor:vt Od.δ. οἶκον Εὖ μάλα ναιετάοντα.

Νάω pro ναίω,(i. habito) eſt inuſitatum, niſi in hiſce tẽporibus:aoriſt.νάσθην item νασσάμην (abiecto incremento pro ἐνάσθην & ἐνασσάμην) habitaui. Il.ξ. Heſiod. in Erg. Et infinit. νάσσασθαι: apud Apollon. Arg.2.Et act νάσσα(itidem pro ἔνασσα)habitare feci, ſedes habitandas dedi.Od δ. Hinc eſt ναέτης,habitator:pro quo & ναετήρ,in anthol.Epigr.

Νάω,ponitur etiam pro ῥέω,fluo,mano,ſcaturio.vt Ναῖ πηγαὶ διαυγέστερον νάουσιν,ſcaturiunt. Apud Ariſtoph νᾶον σκῶρ,ſtercus innatans.

Νᾶμα,τὸ fluentum,ſcaturigo,latex:omne id quod alicunde fluit: plerunque tamen de aquæ ſcaturiginibus & laticibus dicitur.Athen.Et metaphoricè apud Plat.in Tim νᾶμα τῶν λόγων.

Ναματιαῖον ὕδωρ,aqua quam fluenta fundunt, i.latices & ſcaturigines ſeu riuuli.Theophraſt.

Ναματώδης χώρα, regio cui ſcaturiginum & fontiũ copia eſt.Ariſtot.

Νασμὸς,οῦ,idem quod νᾶμα,fluentum vel fluor,ſcaturigo.Eurip.in Hecuba.

Νασμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, ſcaturiginibus ac riuis riguus: idem quod ναματώδης,Heſych.

Compoſita, ac primùm ex ναίω.

Ἀποναίω,migro,aliò habitatum abeo.

Ἐνναίω,inhabito.

Μεταναιέτης,ου,ὁ, idem quod μετανάστης, de quo paulò poſt inter comp.à Νάω.Exp.&,incola.

Παρναιετάω,circumhabito:Dionyſ.de ſitu orb.

Περιναιέτης q.d circumhabitator,accola.

Περιναιετάω,circumhabito,accolo.Od.β. Item paſſiuè.circumhabitor.Od δ.

1087 Συνναίω,q.d.cohabito,i ſimul habito.Apoll.

Συνναῖος cohabitator,contubernalis.Heſych.

Compoſita ex νάω,primùm ſignif.ante habito.

Ἀπονάω,inuſitatum format ex ſe tempora vſitata: ἀπενάσθην,& ἀπενασσάμην ad habitandum me contuli, commigraui.vt ἀπενάσθην τηλέ σε πατρίδος,Eurip.in Iphig.T.& Od.ο Ὑπερησίηνδ' ἀπενάσσατο. Item act ἀπένασσα,migrare feci,vnde ſubiunct. ἀπονάσσω, metri cauſa geminatum habens σ.Il π.

* Ἐννάω,etiam inuſitatum,inhabito Callim.

Ἐνναέτης,ου ὁ,inhabitator incola.Apoll. Pro eodem dicitur & ἐνναετήρ.Epig.Fœm ἐνναέτις & ἐνναέτειρα,habitatrix Apoll.

Ἐπινάστης, qui ſedibus ſuis relictis aliò habitatum ſe contulit.Exp.&,exul,item inquilinus.Apoll.

* Ἐπινάω,inuſitatum,cuius aoriſt.act. ἐπένασσα. Tryph.

Κατανάω,inuſit.vnde κατένασσα,idem quod νάσσα,habitare feci.Heſio.in Erg. Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης. Et κατενασσάμην,habitaui.Apoll.

Μετανάστης, idem quod ἐπινάστης. Nonn. Μετανάστης, idem.Il ι.

Μετανάστρια,quæ commigrat,profuga,in Epigr.

Μετανασteύω,migro,commigro. Syneſ. vide & in μετανίσομαι.

* Παρανάω,iuxta habitare facio.Dion.

Compoſita ex νάω,i.fluo.

Ἀέναος,ſemper & perpetuò fluens,perennis.Herodot. Pro eodem dicitur & ἀέννaος: vt apud Herod. in Thalia,ποταμὸς ἀέννaός ἐστι.Et metaph.perennis,perpetuus:vt apud Ariſtoph. ἀέννaοι νεφέλαι, perennes nubes.Sic & Xen. Pro eodem dicitur & ἀείναος apud poetas:vt apud Heſiod Κρήνης ἀενάου.

Ἀενάως,(*aduerb*) more eorum quæ perennibus aquis fluunt,i.iugiter.

Ἀενάων,οντος,itidem pro,ἀεὶ νάων Od.ν.

Ἀείνας αντος,ὁ,idem.Nicand.apud Athen.

Ἀνάματος,fluentis carens Plut.

Καλλίναος,pulchrè fluens,pulchrifluus.Eurip.

ΝΑΚΟΣ, εος, τὸ,pellis cum ſuo villo.Theocr.idyll.5. Φεύγετε τὸν Λάκωνα, τὸ μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν. Herodotus pro vellere ſeu pelle arietis vſurpaſſe dicitur, & Lucian.pro pelle ouis:Ioſeph.pro quacunque pelle villoſa.

Νάκη ης,ἡ idem quod νάκος.Il.ξ.

Νάκυρον.νακύριον,Heſyc.idem quod νάκος,pellis.

Compoſita.

Κατωνάκη,ης,ἡ,& κατωνάκης,ου,ὁ, veſtis genus cui ab inferiori parte aſſutum erat νάκος.Ariſtoph.

Καυνάκη, lænę genus barbaricum ſeu Perſicum,veſtis pellicea apud Ariſtoph.in veſp.

ΝΑΝΝΗ,ης,ἡ,patris matriſq; ſoror vel frater. Heſyc.

ΝΑΝΟΣ,ου ὁ, nanus,pumilio. Ariſto. Apollinaris ait nanos vocari breui atque humili corpore homines, paulum ſupra terram extantes. Etym. deducit παρὰ τὸ νη priuat.& ἄνω,augeo. ¶Item panis ſpecies apud Ath.l.10.cap.14.

Νανώδης,εος ὁ καὶ ἡ, pumilionis formam habẽs, pumilio: Luc.de cõſec.hiſt.& de ſalt. Ariſtot. verò νανώδης,vt νάνον,eſſe vult, οὗ τὸ ἄνω μὲν μέγα,τὸ δὲ φέρον τὸ βάρος καὶ πεζεῦον, μικρόν, ideóque πάντα τὰ ζῶα τἆλλα παρὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι νανώδη.

ΝΑΟΣ,ου ὁ,templum,ædes ſacra.Athen.Atticè dicitur νεώς,vt λεὼς pro λαὸς Xen.Hellen.6.εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος νεὼν καταφυγόντες.

Ναΐδιον,ſacellum,ædicula.

Compoſita.

Ἔνναος,dictus olim fuit ὁ ναὸς,templum, διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τὸν θεόν.ſchol.Apoll.

Ἐνάζω,vel ἐννάζω, Etym. itidémque Heſychio eſt τὸ λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς.

Πολυνάος,multa habens delubra.Theocr idyll.15. 1088

Πρόναος,ante templum ſitus,protemplaris. Et πρόναον, ου τὸ,ſubſt.τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ.tẽpli veſtibulũ, ſchol. Sophoc.Dicitur etiam προνηία pro πρόναος, vt Heſ. teſtatur.Et προνήϊος & προνήϊος, Ionicè pro πρόναος. Et τὸ πρόνηον pro τὸ πρόναον apud Luc.

* Σύνναος,qui in eodem templo colitur,qui idem templum habet,eiuſdem templi ſocius.Strabo.

ΝΑΠΟΣ,εος,τὸ,ſaltus,cliuus montis aut promontorij ſyluoſus & leniter cauus. Sunt qui interpretari malint,vallis nemoroſa. Eurip.& Xen.

Νάπη,

Νάπη,ης,ἡ,idem quod νάπος.Apoll.& Plut.
* Ναπαῖος,ſaltuoſus,& ναπαῖαι,nymphæ,nymphæ ſaltuum.Soph.

ΝΑΠΥ, υος,τὸ, apud Atticos idem quod σίνηπι ſinapi, teſte Phrynicho & Vlpiano apud Athen.initio lib.9. & Dioſ.l.2.c.184. σίνηπι ἢ νάπυ.Ariſtoph.in equit.κἄβλεψε νάπυ, pro δριμὺ ἔβλεψε, quia ſapor eius acerrimus eſt.
Νάπεια,idem quod νάπυ,apud Nic.in Alex.

ΝΑΡΔΟΣ,ου,ἡ,nardus:frutex,de quo D.l.1.c.6.
Νάρδινος,ου,ἡ,nardinus,è nardo confectus.Athen.
Ναρδίτης οἶνος, vinum nardi odore condîtum.Dioſcor. Fœm.gen.ναρδῖτις,nardus montana.
Ναρδίζω,nardo ſimilis ſum,nardum refero.
Ψευδόναρδος, (comp.) herba quæ veram nardum mentitur,& qua vera nardus adulteratur.Plin.

ΝΑΡΘΗΞ,ηκος,ὁ, ferula,bacillus.Xen.& Plut.Et νάρθηκες ἐλεφάντινοι,ferulæ eburneæ. Dicitur eſſe medicum inſtrumentum è ferula,teſte Luc.& Etym. Propriè verò νάρθηξ arbor quædam eſt,de qua Theophr. (l.6.c.2.
Ναρθηκία,ferulago,humilis ferula.Theoph.
Ναρθηκώδης,ferulaceus,ferulæ ſimilis.
Ναρθήκιον,ου,τὸ,narthecium. Græci quidam med.libros ſuos νάρθηκας & ναρθήκια inſcripsêre.Gal.
* Ναρθήκιον , vas eſt vnguentarium vel medicamentarium.Cicero.

ΝΑΡΚΑΦΘΟΝ, ου,τὸ, narcaphthum:odoramenti genus ſuffitibus admiſceri ſolitum,vt eſt apud Dioſc.li. 1.c.22. Pro eo apud Paul.Ægin. νάσκαφθον , nec non λάκαφθον,lib.7.cap.22. Idem eſſe putatur νάρτη apud Theopr.hiſt.pl.l.9.c.7.

ΝΑΡΚΗ,torpedo:piſcis cuius ea eſt natura vt propius accedentem & ſe tangentem obſtupefaciat : teſte Ariſt.& Plutarch. ¶ Hinc pro torpore & veterno capitur. Exp.etiam,ſtupor,Ariſtoph. ¶ Νάρκη dictum eſt à quibuſdam centaurium magnum,vt habetur apud Dioſc. Quoniam verò centaurium dictum eſt à quibuſdam Gentiana , quidam ipſam etiam Gentianam νάρκην vocarunt.
Ναρκάω, ῶ, torpedine afficior ſiue affectus ſum : obtorpeſco,aut etiam torpeo.Ariſtot. Apud Hom.Il.θ. v. 326. νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ,exp.ἐλύθη. ¶ Apud Syn. ἐπισχὼν δὲ ἐξ εὐθείας πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι,καί τοι προθυμηθεὶς,ἐνάρκησα,exp.non ſuſtinui,repente deſij.
Νάρκησις,εως,ἡ,torpor ſeu ſtupor.Gal. Νάρκημα,pro eodem.
Ναρκόω,ῶ, torpefacio, torpore afficio. Alex.Aphr. ναρκοῦντα τὴν αἰσθητικὴν δύναμιν.
Νάρκωσις,εως,ἡ,torpefactio,torpefaciendi vis.
Ναρκωτικὸς,torpefaciendi vim habens.
Ναρκώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,torpidus ſeu ſtupidus.
Νάρκισσος,ου,ὁ vel ἡ,narciſſus,flos qui ab aliis λείριον dici annotatur,ex Theoph.hiſt.pl.l.6.& Dioſc.l.4.c.161. Fœminino genere legitur apud Theocr.idyll. ,Apud Ariſtoph. autem & Dioſc. maſculini generis eſt. A νάρκη, i. à torpore quem ſuo odore affert , vt ſcribit Euſt.itidémque Plut.ſymp.
Ναρκίσσινος,ου,ὁ καὶ ἡ,narciſſimus.Dioſc.
Ναρκισσίτης,lapis de quo Dionyſ.de ſitu or.

Compoſita.

1089 Ἀποναρκάω,ῶ,idem quod ναρκάω.Baſil.
Ἀποναρκόω,idem quod ναρκόω.Plat.
Ἀπονάρκωσις,obtorpefactio. Exponitur &,obſtupefactio.Ariſtot.in probl.
* Ἀπονάρκησις,idem quod ἀπονάρκωσις.Plut.

Ἐγναρκάω,ῶ,obtorpeſco.Plut.in Coriol.
Θηριοναρκη,ης,ἡ, dicitur frutex quidam quòd ſerpentibus admotus torporem inferat.Plin.
Καταναρκάω,obtorpefacio,torpidum reddo.Paul.epiſt. ad Corinth.2.c.11.οὐδενὸς κατενάρκησα.

ΝΑΡΤΑΛΟΣ, vaſis genus quoddam,apud Ariſtoph.

ΝΑΡΤΗ,ης,ἡ, narta : planta odorata,ex qua fiunt vnguenta.Putatur eſſe τὸ νάρκαφθον Dioſcoridis.

ΝΑΣΣΩ,F.σω & ξω,æquo ac complano,premo.
Νάσσομαι,æquor,premor,impleor.Ariſtoph.
Ναστὸς,οῦ,ὁ, densè plenus ac veluti preſſus, confertus. apud Dioſc.ναστὸς κάλαμος,ſagittis conficiendis aptus. Et apud Philonem ὁ κόσμος eſt πλήρης καὶ ναστὸς καὶ τῶν ὄντων βαρύτατος. Ναστὸς dicebatur etiam ἄρτος τις ſiue πλακοῦς è melle , vuis paſſis , aliíſque condimentis, denſior & conſtipatior.Ariſtoph.
Ναστίσκος,paruus ναστὸς,apud Athen.l.2.
Ἐπινάσσω (comp.) vnde particip. paſſ. ἐπινενασμένος, oppletus. Ariſtoph. in concion. αἱ τράπεζαι γ᾽ εἰσὶν ἐπινενασμέναι ἀγαθῶν πάντων.

ΝΑΥΣ, & apud poetas νηῦς (cuius genit. ναὸς & Atticè νεὼς,& poeticè νηὸς, dat.νηΐ accuſ.ναῦν. Plur.nomin. νῆες,genit.νεῶν & poeticè νηῶν,dat.ναυσὶ,& νηυσὶ,apud poetas, accuſ. ναῦς & poeticè νῆας & aliquando νέας) nauis:vt ναῦς εὔσελμοι , nauis bonas habens tabulas. Il.β.& Od.μ.νηῦς ὑβρεῖς.Thuc.l.1.καὶ ναῦς τε νηὶ προσέπιπτε.Euſt.deducit à νέω,quod eſt κολυμβῶ.
Ναύτης,ου,ὁ,nauta.Xen.Hellen. ναύτας ὁπλίσας. Metaphoricè apud Athen. l. 11. συμπόσια ναῦται dicuntur compotores. Et adiectiuè,in Epigr.ναύτης δρόμος iter nauale. Pro ναύτης poetæ & in primis tragici ναυβάτης dicunt.
Ναύτειαι,mulieres nauticam exercentes.Poll.
Ναυτικὸς,οῦ,ὁ,nauticus.Ariſtot.pol.5. Η ναυτικὴ, ſc.τέχνη,rei nauticæ peritia. Τὸ ναυτικὸν, res nautica,vel copiæ nauales:claſſis.Thuc.& Xen.Item ναυτικὸς, peritus rei nauticæ.Thuc.
Ναυτικῶς,more nautarum.Suid.
Ναυτίλος,ὁ,idem cum ναυτικὸς.Ariſtoph. ¶ Item polypi ſpecies,apud Ariſtot.
Ναυτιλία,ἡ,nauigatio.Heſiod.& Herodot.
Ναυτίλλομαι,nauigo.Odyſ.δ.Ως αὖ ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἶνε καταπρός.
Ναυτία,ἡ, nauſea,propriè qua nauigantes in mari corripiuntur.Plut.& Dioſc.
Ναυτιώδης,nauſeoſus.Plut.
Ναυτιάω,ῶ,nauſeo.Luc.ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ.Et metaph.reſpuo,*quaſi nauſeans*. Dem.Phal.
Ναυτίασις,ἡ,ipſa actio nauſeandi:vel nauſea.
Ναυτιώδεις , ab Hippocr.dicuntur effuſiones ſanguinis : tranſlato vocabulo ab iis qui in nauſea ſanguinem vomunt:Gal.in lex.Hipp.
Ναυσία, Ionicè pro ναυτία,vnde metaph.ναυσίην τινὰ διδόναι faſtidio aliquem habere,apud Simonid.
Ναυσιάω,idem quod ναυτιάω. Ναυσίασις,idem cum ναυτίασις.Heſych.
Ναῦλον,τὸ,naulum : merces quæ pro nauigatione perſoluitur.Plut.in lib.an ſeni adminiſtr.reſp.ſic. Dicitur & maſ.g.ναῦλος:apud Ariſtoph.in ran.Item ναῦλος , merces quam perſoluimus ei ad quem diuertimus.Poll.l.1. ¶ Item ναῦλος ſiue ναῦλον,genus inſtrumenti muſici : apud Plut. ſymp.2. probl. 4. & Soph. Pro quo frequentius dicitur ναύλας , ſiue νάβλας, ου,ὁ, apud Poll.l.4.& Athen.l.4. Scribitur & ναῦλλος,ſeu ναῦλλον,duplici λ.teſte ſchol.Ariſtoph.
Ναυλόω,ῶ,naulo loco.Plut.
Ναύσθλον,τὸ,idem quod ναῦλον.Heſych.

Ναυϑλόω, idem cum ναυλόω: vel, naulo vehendum ſuſcipio. Eurip. Ναυϑλώσαϑαι dicitur etiam vector qui perſoluto naulo nauem conſcendit. Ariſtoph.

1090 Νεών, ῶνος, ὁ, nauale: i. & ſtatio nauium, & locus & domicilium quò ſubducuntur. Heſych.

Νεῖος, naualis. Νεῖα, τὰ, ligna fabricandis nauibus apta, ſeu ligna naualia, vide & der. à Νεώς.

Νήϊος, ου, ὁ, naualis. Et νήϊον ξύλον, lignum nauale, vel naualis materia. Heſiod. pro quo ſimpl. νήϊον. Il. γ. Item νηΐα τέχνη, ars nautica. Soph.

Νηΐτης, ου, ὁ, naualis. Νηίτης, ου, ὁ, idem. Thuc.

Νηϊτικός, nauticus.

Compoſita.

Αειναῦται, q. d. ſempernautæ: magiſtratus quidam apud Mileſios, teſte Heſ. qui conſcenſis nauibus conſilia de maximis rebus agitabat procul à terra: deinde quum ratam habuiſſet aliquam ſententiam, reuertebatur.

Ακρόνηον, ſumma ſeu extrema nauis pars. Heſych.

Αναυτα, nautis carentia, nauibus imperuia. Heſych.

Αναυτία, ἡ, nauſea nulla. Suid. Αναυλεί, ſine naulo.

Αργοναῦται δαίμονες, dij nautarum defenſores: vel dij fauentes & propitij nautis. anth. Epigr.

Δεσποσιοναῦται, apud Lacones dicebantur liberti qui claſſes conſcendebant. Euſt.

Εκναυλόω, cum naui portum exeo.

Εκναυϑλόω, naulo accepto exporto. Impropriè aliquis à fluctibus dicitur ἐκναυϑλοῦσθαι, apud Luc.

Εντερόνεια, & ἐντερόνεις, nauium intima pars. Heſych.

Επίνειον, τὸ, dicitur πόλισμα παρὰ θαλάσσιον ἔνθα τὰ νεώρια τῆς πολέων ἦν. Quidam exp. emporium. Thuc. Heſychio eſt μικρὸς λιμήν. Pro eodem Ionicè dicitur ἐπινήϊον.

Επινήϊος, ὁ καὶ ἡ, qui ſuper naui eſt aut fit. Epigr.

Λειπόνεως, qui naues aut nauale certamen deſerit.

Λειποναύτης, idem. Item qui nautas ſocios deſerit. Theocr.

Λειποναύτιον, nautarum ſociorum deſertio. Item lis quæ intendebatur nautarum ſociorum vel ſociæ claſſis deſertoribus. Poll.

Μεσόνεοι, remiges qui in media naui ſedent. Ariſtot.

Μεσοναῦται, medij inter nautas & vectores, quales ferè ſunt mediaſtini in domo. in Pand.

Μυριόναυς, infinitis nauibus inſtructus. Epigr.

Περίνεως, ſuperfluus vector, vector qui in miniſterio nauis non eſt. Thuc. l. 1. Pro eodem communiter dicitur περίνεος. Suid.

Πολυναύτης, multos habens nautas. Æſchyl.

Πρωτόνεως, qui nunc primùm nauigat. Suid.

Σωσιναύτης, q. d. ſeruator nautarum: nomẽ eſt fluuij iuxta Heracleam tutiſſimos habentis & placidiſſimos portus. vide ſchol. Apoll. lib. 1.

Συνναύτης, nauigationis ſocius. Soph.

* Συνναυβάτης ſeu ξυνναυβάτης, ſocius nauigationis, connauta: συνναύτης. Soph.

Στρογγυλοναύτης, nauta qui στρογγύλη νηὶ vehit. Poll.

Ταχυναυτέω, celeriter nauigo: ſeu, vtor celeribus nauigiis. Æſchin. & Plut.

Χιλιόναυς, mille nauibus inſtructus. Eurip.

Χιλιοναύτης, ſeu χιλιόναυτος, mille nautas habens. Apud Eurip. χιλιοναύτα κώπα, exp. mille nauibus.

ΝΑΦΘΑ, ης, ἡ, naphtha: de qua Dioſc. lib. 1. c. 102. & Plin. l. 2. c. 105. Suidas dicit eſſe Medicum vocabulum, à Græcis vocari Μηδείας ἔλαιον.

ΝΕΒΡΟΣ, οῦ, ὁ, hinnulus, pullus cerui. Xen. in Cyneg. οἱ νέοι τῶν νεβρῶν.

Νεβρώδης, in Epigr. Bacchus vocari dicitur quòd bacchantes hinnulorum pellibus vterentur.

Νέβρειος, ου, ὁ, qui ex hinnulo eſt. Plut.

Νεβρίας γαλεός, muſtelus nebrias apud Ariſtot. hiſt. an. l. 6. Et νεβρίτης λίθος, nebritis gemma Libero patri ſacra, nomen ſortita à nebridum eius ſimilitudine, teſte Plin. l. 37. c. 10.

Νεβρίς, ίδος, ἡ, hinnuli pellis, quam Bacchus & bacchantes geſtare ſolebant. Plut.

Νεβρίζω, pellem hinnuli geſto, vt bacchantes. Dem.

Βουνέβρος, (*comp.*) magnus hinnulus. Æſop.

ΝΕΙΚΟΣ, εος, τὸ, rixæ, iurgium, altercatio, contentio. Il. ω. νεῖκος ὄρωρεν. Sic & νεῖκος ἐγείρειν, contentionem excitare, ſeu rixari: cui opponitur νεῖκος λύειν. Sic & Xen. Exponitur etiam bellum. Il. γ. Etym. deriuat ex priuatiua particula νη, & εἴκω, cedo.

Νεικέω ῶ, vel νεικείω, rixor, altercor. Item obiurgo, increpo. Il. β. Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδίοις ἐπέεσσι.

Νεικεστήρ, ῆρος, ὁ, obiurgator, conuitiator. Heſiod. 1091

Compoſita.

Αμφίνεικος, ου, vel ἀμφινεικής, έος, ὁ καὶ ἡ, de quo vtrinque eſt contentio. Soph.

Αμφινείκητος, de quo contenditur: tam excellens, vt de eo contentiones inſtituantur. Soph.

Βωμονείκης, ου, ὁ, qui ad aram contendit.

Περιωνείκης, contumelioſus ὑβριστής. Etym.

Φιλόνεικος, rixæ & contentionis amans, contentioſus. Itẽ peruicax. Ariſtot. Et in bonam partem pro eo qui magno & velut pertinaci ſtudio contendit rem aliquam efficere. Φιλονείκως, rixoſè, contentioſè: aut etiam cum æmulatione. Xen. & Herodian.

Φιλονεικία, ἡ, rixa, contentio. Item peruicacia. Item æmulatio. Xen. & Dem.

Φιλονεικέω, rixor, contendo. Item æmulor, æmulus ſum. Herodian. & Φιλονεικοῦσα πρὸς τὴν Αλεξάνδρου πόλιν περὶ τῶν δευτερείων, contendens de primario nomine poſt Romam. Plato de leg. φιλονεικῶ σοι πρὸς ἀρετήν. Interdum contendo, i. laboro efficere, nitor. Plato φιλονεικεῖν πρὸς τὸ τοιοῦτον, laborare ad id. Xen. φιλονεικήσῃ ὅπως πρεσβεύηταί σου.

Decomp. Αντιφιλονεικέω, contrarium contendo.

Αφιλόνεικος, à contentione alienus: vel non pertinax.

Αφιλονείκως, non contentioſè, ſine vllo contentionis ſtudio. Philo.

* Διαφιλονεικέω, acriter contendo. Plut.

Προσφιλονεικῶ, laboro, adlaboro ſeu allaboro.

ΝΕΚΡΟΣ οῦ, ὁ, mortuus, defunctus. Hom. Plut. & alij. Et in comparat. Epigr. l. 2. Μηκέτι Μάρκε τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὲ κόπτε. Τὸν πολὺ τοῦ παρὰ σοῦ νεκρότερον τεκνίου, multò magis mortuum nato tuo. Aliquando dicitur potius mortui cadauer ſeu corpus mortuum. Od. μ. ἐπεὶ νεκρὸς τ' ἐκάη. Xenoph. σωροὺς νεκρῶν. Interdum additur genit. vt νεκρὸς τοῦ Αβραδάτου. Xen. Dicitur deriuari ἀπὸ νε στερητικοῦ καὶ κῆρ, ἡ ψυχή.

* Νεκρότης, apud Triſm. mortificatio, vitæ priuatio.

Νεκρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mortuo ſimilis, cadauerosus.

Νεκρικός, οῦ, ὁ, mortualis: vel idem cum præced. Luc. de ſalt. Item τὰ νεκρικά, res mortuorum.

Νεκρόω, ῶ, morte macto, eneco. ad Coloſ. 3.

Νεκρόομαι, enecor. Phil. A Paulo νενεκρωμένος Abraham dicitur viribus effœtus & quaſi emortuus.

Νέκρωσις, mortificatio, vt theologi loquuntur. 2. ad Cor. 4. & apud Suid.

Νεκάς, άδος, ἡ, demortuorum cadauerum aceruus. Hom.

Νέκυς, υος, ὁ, idem cum νεκρός. Et νήκυες defuncti, ſeu defunctorum manes. Od. λ. Interdum de defunctorum cadaueribus. Il. σ.

Νεκύσια, funeralia. Euſt.

Νεκυΐα, ἡ, tractatus de manibus. Scribitur & νεκύα, ſine ι. Syn. ἐν δυοῖν νεκύαιν. Vſurpatur & pro euocatione mortuorum qua futura ex eis euocatis ſciſcitantes reſcimus. Herod. l. 4.

Κενέβρεια, Heſychio & Suid. ſunt carnes è mortuo cadauere:

dauere : tranſpoſitis literis pro νεκρομαῖα, vt vult ſchol. Ariſtoph. apud eum in auib. Scribitur &, κενέβρεια, apud Erotian. Sic etiam vocatur forũ in quo eiuſmodi carnes venduntur, teſte eodem.

Compoſita.

* Ἐννεκρόω, eneco: ἐννεκρωθεὶς, emortuus. Plut.

Κωλονέκρος, qui dudum eſt mortuus. Suid.

Μυριόνεκροι μάχαι, pugnæ in quibus decem millia ceciderunt. apud Plut. initio. Alex.

Ὁμόνεκρος, paris corruptionis cum mortuis.

ΝΕΚΤΑΡ, αρος, τὸ, potus deorum, vt ἀμβροσία, cibus. Il. π. Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν. Feſtus Pomp. ſcribit. νέκταρ Græcis eſſe id potionis genus quod Latini murrinam vocant: dulcem & ipſam. Quidam dicunt fuiſſe vini genus in Lydiæ Olympo ex fauis permixtis & floribus odoratis cõcinnatum, vt tradit Athen. lib. 2. De cibo etiam dictũ inuenitur, ſicut viciſſim ἀμβροσία de potu: vt apud Alcmanem, τοὶς θεοὶς νέκταρ ἔδμεναι.

1092 Νεκτάρεος, ου, ὁ, nectareus: nectaris modo ſuauis & odorus. Luc. Item diuinus: Il. γ. νεκταρέου ἑανοῦ.

Νεκτάριον, pro ἡδὺ καὶ εὐῶδες. Suid. Dioſc. l. 5. c. 66. ſcribit τὸ ἑλένιον à nonnullis vocari τὸ νεκτάριον.

Νεκταρίτης οἶνος, ὁ ἐκ τοῦ ἑλενίου σκευαζόμενος.

ΝΕΚΥΔΑΛΟΣ, necydalus, inſectum è bombylio naſcens. Ariſtot. hiſt an. l. 5. cap. 19. ſcribit eſſe vermem quemdam magnum qui habeat veluti cornua & differat à cæteris.

ΝΕΜΕΣΑΩ, ῶ, indignor, iraſcor, ſuccenſeo: ſeu, meritò indignor, meritò ſuccenſeo. Plato in Minoe, νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον. Cum dat. Od. ζ. καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Sic & Plut. ¶ Interdum ſignificat inuideo, aut inuidens ſuccenſeo: Luc. ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ἡμῖν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησε. Aliquãdo νεμεσῶ apud Hom. ſignificat indignationem ſeu reprehenſionem formido: aut etiam ſimpl. formido, timeo, vt annotat. Euſt.

Νεμεσάομαι, ῶμαι, idem quod νεμεσάω, indignor, &c. Od. ξ. ὅστε μάλιστα νεμεσᾶται κακὰ ἔργα ſub. διά. Et cum infinit. Od δ.

Νεμεσήμων, ονος, ὁ, vt νεμεσήμων μῦθος, indignabunda oratio. Nonn. Et νεμεσήμων φωνὴ, vox obiurgatrix. νεμεσήμων θυμὸς, querulus animus. Et ἀλιτροσύνη νεμεσήμων, peccatum imputandum & vindicandum. apud eundem Nonn.

Νεμεσητὸς, οῦ, ὁ, ob quem ſeu de quo indignari debemus, reprehendendus. Plut. Item act. pro νεμεσητὴς, Il. λ. poni teſtatur Euſt.

Νεμεσητικὸς, οῦ, ὁ, ad indignationem propenſus, qui facilè indignatur & leui de cauſa. Apud Ariſtot. ſic dicitur qui eſt propenſus ad indignationem cum quadam inuidia. Ethic. l. 2.

Νεμεσίζω, & frequentius νεμεσίζομαι, idem cum νεμεσῶ. Il. ε. Ζεῦ πάτερ οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα; Exponitur etiam, vereor, ſeu reuereor. Od. α. ἐπεί ῥα θεοὺς νεμεσίζετο ἀέξειν ὄντας.

Νέμεσις, εως, ἡ, indignatio: aut indignatio cum quadam inuidia. Iliad. γ. Exponitur & iuſta reprehenſio. Iliad. ζ. In proſa oratione dicitur indignatio ob res proſperas alicuius quibus indignus eſt, ac plerunque diis tribuitur. Plut. in Ant. & de virtute morali. Item indignatio ob ſceleratum facinus, apud Syneſ. Exponitur etiam, vltio diuina: apud Lucil. Epigr. lib. 2. Plerunque nomen eſt certæ deę quę præ cæteris inſolentiam hominum reprimere & de iniurioſis pœnas ſumere ſolet, teſte Pauſan. Per hanc νέμεσιν Ariſt. de mundo ſimpliciter deum intellexit: ſumptúmque eſſe nomen ἀπὸ τῆς ἑκάστου διανεμήσεως putauit.

Νεμέσεια, τὰ, feſtum deę quę dicitur Νέμεσις, quo parentabantur defunctis. Harpocr.

Νεμεσσάω, νεμεσσίζω, νέμεσσις, metri cauſa dicuntur pro νεμεσάω. &c.

Ἀνεμέσητος (comp.) nulla laborans inuidia, nulla reprehenſione dignus. Plat.

Ἀνεμεσήτως, citra reprehenſionem, citra inuidiam.

ΝΕΜΩ, F. νεμῶ, aor. 2. ἔνειμα, præt. νενέμηκα, tribuo, diſtribuo, attribuo. Od. ο. καὶ νέμε μοίρας. Soph. τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν. Apud Herodian. l. 3 μηδὲν ῥαθυμίᾳ μηδ' ἀναπαύλῃ νέμων, nullum deſidiæ dans locum ſeu relinquens. Apud Soph. νέμω σοι χάριν, exp. confero in te beneficium. Apud Eurip. σοὶ νέμω τοὐμὸν μέρος, tibi meas tranſcribo partes. ¶ Item poſſideo, habeo: Soph. ὡς τὰ σὰ κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμουσι σούς, idem, idem, νέμω σε θεὸν, habeo te deum, vel loco dei. Sic νέμω σε δεσπότην, habeo te herę loco. ¶ Item colo, incolo, habito. Plutarc. in Æmilio, μίαν ἑστίαν νέμοντες μετὰ παίδων καὶ γυναικῶν. Item colo, excolo: vt νέμειν τὸ ἴσον, æquitatem colere. Thucydid. ¶ Item paſco. Luc. Apud Herodot. νέμω νεκρὸν, depaſco cadauer. ¶ Item adminiſtro, tego. Plato in polit. οἷς αὐτὸς ἔνεμεν, quibus ipſe præerat. Apud Herodian. οἱ σύγκλητον βουλὴν νέμοντες pro Senatu.

¶ *Deriuata ex νέμω, i. tribuo, item poßideo.*

Νέμομαι, tribuor, diſtribuor. Ariſtot. eth. lib. 5. Item actiuè, diuido, partior. Herodian. lib. 4. ἔδοξεν αὐτοῖς νείμασθαι τὴν ἀρχήν. ¶ Item poſſideo: propriè quod mihi obtigit partitione facta. Thuc. l. 1. καὶ τοῦ μετάλλου ἃ ἐνέμοντο.

Νέμησις, partitio. Suid. Νεμηταὶ, partitores.

Νεμέτωρ, diſtributor. Æſchyl. 1093

Νομέομαι, diſcerpo, dilanio. Theocr.

Νομεὺς tributor ſeu dator, largitor. Syneſ. Item diſtributor Plat. ¶ Item poſſeſſor: in Pand.

Νομὸς οῦ ὁ, diſtributio ſeu potius retributio, vt quidam exp. Il. υ.

Νομὴ ἡ, diſtributio ſeu partitio, diuiſio, Ariſtot. & Plut. ¶ Item poſſeſſio, ex Pand.

Νωμάω, ῶ, diſtribuo, diuido, vt νέμω è quo & deriuatum eſt. Il. α. Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι. ¶ Item, moueo, agito, verſo: interdum & vibro. Iliad. ε. Et Od. υ. Κέρδεα νωμῶν, exp. animo verſans. Exp. etiam neutraliter, verſor. Epig. l. 2. Κόραξ ἐν αἰθέρι νωμῶν.

Νώμησις, motus, agitatio Suid.

Ἱππονώμας, (comp.) equos agitans, ſolis epith. apud Ariſtoph. in Nub.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναιέμω, recenſeo. Item ἀναγινώσκω. Suid. Item diſtribuo Heſych. Ἀνανέμεσθαι, recenſere. Suid

Ἀνανομὴ, iterata diſtributio, noua partitio. Et ſimpl. pro partitione & diſtributione. Heſych.

Ἀπονέμω, tribuo, attribuo, aſſigno. Luc. ὑμῖν τιμὰς ἀπονέμειν. Idem ἀπονέμειν συγγνώμην, veniam dare.

Ἀπονέμομαι, attribuor, diuidor. Plat.

Ἀπονομὴ, retributio. Suid.

Ἀπονεμήσεις, deſcriptæ officiorum miniſteriorúmque vices. Areop.

Διανέμω diſtribuo, diuido, partior. Plat.

Διανέμομαι, diſtribuor, diuidor. Herodian. Διανέμεσθαι, exp. etiam diuulgari. Act. cap 4.

Διανέμησις, diuiſio. Item diſſipatio. Ariſtot.

Διανεμητικὸς, q. d. diſtributiuus.

Διανομὴ, diſtributio, diuiſio. Item portio quæ in diſtributione obuenit vnicuique. Philo.

Διανομεὺς, εως ὁ, diſtributor, diſpenſator.

Decomp. Ἐπιδιανέμω, inſuper diſtribuo.

Συνδιανέμω, ſimul diuido. Plut.

Ἐπινέμω, diſtribuo, partior, attribuo. Plat. Item ἐπαναγινώσκω. Heſych.

Ἐπινέμησις, diſtributio, diuiſio.

Ἐπίνομος, hæres. Heſych.

Κατανέμω, diſtribuo, partior: vnde in media voce apud Thucyd. li. 2. τά τε μακρὰ τείχη ὤκησαν κατανειμάμενοι, inter ſe partiti. Item centurio, decurio, in numeros militares refero: idem quod καταπάττω. Demoſth. κατανεῖμαι τοῖς Πλαταιεῦσι εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλάς.

Κατανέμομαι, poſſideo, fruor. Cum accuſ. Iſocr.

Decomp. Προσκατανέμω, inſuper diſtribuo.

* Συγκατανέμω, ſimul patior. Strab.

Προσνέμω, attribuo, aut ſimpliciter, tribuo. Ariſtot.

Προσνέμω ἐμαυτόν, permitto me, committo. Polyb. Itē adiungo me. Plut. προσνέμειν ἑαυτὸν τῷ Καικίννᾳ, ſe Cęcinnę partibus adiungere.

Προσνέμομαι, attribuor, tribuor. Interdum adſcribor, allego. vt προσνεμηθεὶς τῇ φρατρίᾳ. in tribum adſcriptus. Plut.

Compoſita ſine prapoſitione.

Ἀνέμητος, ὁ καὶ ἡ, non diſtributus: vel qui diſtribui nequit. Æſchin.

Ἀστρονόμος, aſtrorum ſcientię peritus. Plat.

Ἀστρονομία, aſtrorum ſcientia, ἡ τῶν ἄστρων διανομή, Suidas.

Ἀστρονομικός, ad aſtronomiam pertinens. item qui aſtronomiam tractat. Phil.

Ἀστρονομέω, aſtronomiam tracto. Ariſtoph.

Γεωνόμος, ὁ, qui terram diſtribuit.

Κρεονόμος, qui carnes diſtribuit. Eurip.

Κρεανομία, carnium diſtributio, viſceratio. Athen.

Κρεανομέω, carnes diſtribuo. Luc.

Κληρονόμος, hæres Plut. Et ποιεῖσθαι κληρονόμον, inſtituere hæredem. Iſocr. Plut. Item generaliter, cui ſorte aliquid eſt tributum. Plat.

Κληρονομία, hęreditas. Iſocr. Ariſtot. & Plut.

Κληρονομιαῖος, hæreditarius, in Pand.

Κληρονομέω, hęreditatem adeo: ſeu hæres fio, vel ſum. Demoſt. pro cor. κεκληρονόμηκας μὲν τῶν φίλων τοῦ κηδεστοῦ χρημάτων πλειόνων ἢ πέντε ταλάντων. Et cum

1094 accuſat. Lucian. ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ χρήματα Plutarc. in Syl. ἐκληρονόμησε δὲ καὶ τὴν μητρυιάν. Item metaph. tam in malam quàm in bonā partem. Dem. ταύτης οὐκέτ' ἐγὼ τῆς αἰσχύνης κληρονομῶ. Item hæredem relinquo. in parab Solom. cap. 13. ἀγαθὸς ἀνὴρ κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν. ¶ Item fortior: in epiſt. ad Hebr. cap. 1. ¶ Item ſorte tribuo.

Decomp. Κατακληρονομέω, idem quod κληρονομῶ. Eccleſiaſt. cap. 4. κατακληρονομήσῃς σοφίαν, ſapientiam conſequeris tanquam hæres. Item hęredem facio: Regum l. 2. c. 7. Itē hęreditatis loco tribuo. Hieremi. cap. 3. ¶ Item ſorte diſtribuo. Ioſue c. 21. Deut. 3. Act. 13. Μονοκληρονόμος, qui vnicus eſt hęres.

Συγκληρονόμος, cohęres. Rom 8.

Μετρονόμοι, Athenis dicebantur qui curabant & inſpiciebant, vt omnia iuſta menſura tribuerentur & venderentur. Suid.

¶ *Deriuata à νέμω colo, habito, &c.*

Νέμομαι, idem quod νέμω Iliad. β. Οἳ δ' Ὑρίην ἐνέμοντο. Item in paſſ. ſignif. & metaph. apud Thuc. l. 1. πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται, in multis Græciæ locis antiqui mores coluntur.

Νομός, οῦ, ὁ, ſtabulatio, ſedes quas aliquis incolit. Her.

Compoſita.

Ἀμφινέμομαι, circumhabito, vel accolo: vel habito, in colo Il. β. Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο.

Ἀγρονόμος, ὁ καὶ ἡ, in agro verſans ſeu commorans. Od. ζ. Vide & in comp. ex νέμω, paſco.

Ἑλειονόμος, in paludibus degens, paluſtris. Vide & in ſequenti claſſe compoſitorum.

Κατανέμομαι, habito, incolo.

¶ *Deriuata à νέμω paſco.*

Νέμομαι, paſcor. Theocr. Item depaſcor, *vt pecus depaſcitur.* Cum accuſ. Dioſc. Νέμεσθαι dicitur & vlcus ſerpens. Sic. Il. β. χθὼν πάσα πυρὶ νέμεσθαι dicitur, i. abſumi.

Νεμέθω, idem quod νέμω. Nic. in Ther. τοῖά μιν ἰὸς Ὀξὺς ἀεὶ νεμέθων ἐπιβόσκεται, depaſcens.

Νέμος, εος, τό, locus arboribus denſus & paſcuus: nemus. Il. λ. Ἐν νέμεϊ σκιερῷ.

Νομή, paſtus. Xen. ἐξάγειν πρὸς νομάς, pabulatum educere. Item actio ipſa paſcendi ſeu depaſcendi: vt νομὴ πυρὸς apud Polyb. lib. 1. Et νομαὶ vlcerum, i. vlcera depaſcentia carnem, ſeu quæ paſcendo ſerpunt. Dioſc Νομός, οῦ, ὁ, paſcuū, paſcua. Il β. Exp. & paſtus, Il ζ Item pabulum, prędа. Heſiod.

Νομεύς, έως ὁ, paſtor. Hom. & Xen.

Νομεύω, paſco. Od. ι. καλλίτριχα μῆλα νομεύων. Exp. & paſcor, pabulor.

* Νομάζω, idem quod νομεύω, paſco, paſcor, pabulor. Nicand.

Νομευτικός, οῦ, ὁ, paſtoralis: & νομευτικὴ ἐπιστήμη, ſcientia paſcendi. Plat in polit. (armento.

Νομαῖος, α, ον, degens in paſcuis: in Epig. Ant. veniens ab

Νομάζω, idem quod νομεύω, Nicand.

Νομάς, άδος ὁ, in paſcuis degens cum reliquo armento. Dioſc. Exponitur etiam gregalis.

Νομαδικός, vt νομαδικὰ ζῷα, animalia quæ indigent pabulatu. Ariſt. νομαδικὸς βίος, paſtoritia vita. Syn.

Νομαδίτης, vt νομαδίτης βίος, idē cum νομαδικὸς βίος.

Νομάδιος, & νομαδεῖος, paſcuus. in Pand. (Suid.

* Νομώδης, qui eſt eius naturæ ſeu qualitatis, vt depaſcatur. Gal.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφινέμομαι, circum, circumquaque paſcor.

* Ἀμφινόμη, nomen eſt Neridis: apud Hom.

Ἐκνέμεσθαι, depaſci. Soph Οὐκ ἐκτὸς, οὐκ ἄφορβον ἐκνεμῇ πόδα, exp. educes. *metaph. à grege qui paſtum educitur.*

Ἐννέμομαι, paſcor in.

Ἐπινέμω, paſco in alieno. Plat. Item depaſco ſegetes in foliosām materiam luxuriantes.

Ἐπινέμομαι, depaſco, abſumo, depopulor. Cum accuſ. Thuc. & Herodian.

Ἐπινομία ἡ, ius paſcendi in alieno: vel ius paſcendi inter ſe. Xen. Exp. & paſcuarium commercium.

Προνέμομαι, progredior, propriè, paſcendo, ſeu depaſcendo Soph.

Προνομή, egreſſio pabuli cauſa: pabulatio, frumentatio. vnde προνομὴν ποιεῖσθαι, excurrere frumentatum. Xen. Hell. 1. & 2. Item pro direptione quę fit in pabulatione: in prouerb Solom. c. 12. ἔσονται εἰς προνομήν. Et pro pabulo, apud Plut. in Fab.

Προνομεύω, pabulatum egredior. Item prædationibus infeſto: captiuum abduco. Προνομεύομαι, captiuus abducor ab iis qui pabulatum egreſſi ſunt: in 1095

prouerb. Solom. c. 11.

Προνομεία, deprædatio quæ fit à militibus pabulatum egreſſis. Suid ¶ Προνόμαια, elephanti proboſcis, teſte eodem.

Decomp. Ἀπρονόμευτος, qui à militibus frumentatū egreſſis direptus non eſt, aut non diripitur. Suid.

Συμπρονομεύω ſimul frumentatum egredior: ſeu direptionum in pabulatione ſocius ſum.

Συννέμομαι, ſimul aut vnà paſcor. Ariſtot. Σύννομος, qui iiſdem paſcuis vtitur: apud eundem. l. 6. Metaphoricè de hominibus dicitur qui vnà educati fuerunt aut educantur. Plut. in Lyc. Apud Plut. σύννομοι vocantur etiam qui ſunt eiuſdem ordinis. Apud eundem in Timæo σύννομον ἄστρον dicitur eſſe alicui quod cum eo conuenientem naturam habet.

Συννομικός, οῦ, ὁ, qui vnà paſci ſolet: vel ad vna paſcendum pertinens. Et συννομικὴ ἐπιστήμη, ſcientia quę

quæ verſatur circa rationem vnà paſcendi.Plat.

Ὑπονέμομαι,depaſcor.Epigr.

Ὑπόνομος, ου, ὁ, foſſa ſubterranea & operta, cuniculus ſiue cuniculi. Thucyd. ὑπόνομον ἕλκος, cuniculoſum vlcus, ſeu cuniculatim depaſcens, apud Dioſc. Exp.&,cloaca.Strab.

Ὑπονομηδὸν,inſtar cuniculi ſeu cloacæ.

Ὑπονομεύω,cuniculos ago.Suid.ex Dinarch.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀγρόνομος, qui aut quę in agro paſcitur,ſeu vbi agreſtes agreſtiáve paſcuntur:vt πλάκες ἀγρόνομοι,apud Soph. in OEdip.tyr. Et ἀγρόνομος μοῦσα,in Epigr. Ἀγρονόμος,in agro paſcens, aut agreſtia paſcens:vt ἀγρονόμοι νύμφαι, apud Hom. Od.ζ. vide & in comp. ex νέμω,adminiſtro,rego,&c.

Αἰγινόμος,caprarum paſtor.in anthol.Epigr. Locus αἰγινόμος,qui capris paſcua ſuppeditat.

Αἰγινομεὺς,έως,ὁ,idem.Nic.in Alexiph.

Αἰγινόμιον,ου,τὸ,grex caprarum.

Ἀνθρωπονομικὸς,qui ad homines paſcendos pertinet:vt ἀνθρωπονομικὴ ἐπιστήμη.Plat.

Αὐτονόμος, qui per ſe paſcitur: vt αὐτονόμοι ἀγέλαι θηρῶν,in Epigr.vide & in comp.ex Νόμος.

Βουνόμος,à bobus depaſtus.Ariſtoph.Βουνόμος,bobus paſcendis aptus.Soph. (citur.Suid.

Ἑλειονόμος, qui in paludibus ſeu locis paluſtribus paſ-

Ἐρημονόμος,in deſerto paſtus.

Ἱπποννόμος,equos paſcens. Ἱππονομαὶ,merces ex equis & mulis locatis.Heſych.

Μηλονομεὺς,& μηλονόμος,ouium paſtor,opilio.Eurip.

Μιγονόμος,terra vbi promiſcuè paſcunt omnes.H.

Νυκτίνομος,qui noctu paſcitur.Plut.Pro eodem ſcribitur & νυκτινόμος,apud eundem.

Ξηρονομικὸς,qui in ſicco paſci ſolet.Plat.

Οἰονόμος,ſolus paſcens,in ſolitudine paſcens.

Ὀπισθονόμος, qui retrò ambulans paſcitur: vel, qui retrorſa ceruice paſcitur.Herodot.& Ariſtot.

Ὀρεινόμος,qui in montibus paſcitur. Ὀρεινομῶ,in montibus paſcor.Suid.

Ὀρεσσινόμος,idem cum ὀρεινόμος.Heſiod.

Ὀρνιθονομεῖον,locus alendis auibus:auiarium.Suid.

Πεζονομικὸς, peritus paſcendorum animalium pedeſtrium:ſeu ad artem hanc pertinens.Et πεζονομικὴ,ſ. ἐπιστήμη,ſcientia eiuſmodi.Plat.

¶ *Deriuata ex νέμω,rego,adminiſtro,&c.*

Νομὸς,οῦ,ὁ,præfectura.Philo & Ariſtot.

Νομαὶ,itidem dici feruntur prefecturæ.

Compoſita.

Ἀγορανόμος,magiſtratus qui foro rerum venalium preeſt.Plat.& Ariſtoph.

Ἀγορανομία,agoranomi munus vel officium.Suid.

Ἀγορανομικὸς, ædilitius,ad agoranomum pertinens. Ariſtot.polit.2.

Ἀγορανομέω,μῶ,ſum agoranomus.

Ἀριστονομία,optimatum regimen.Heſych.& Suid.

Ἀστυνόμος, qui viarum ædificiorúmque curam gerit & proſpicit ne vel homines inter ſe vel belluę hominibus iniuriam inferant, vtque tam in ipſo ciuitatis ambitu quàm in ſuburbiis ciuitatibus conuenientia gerantur,efficit:vt definit Plato de leg.lib.6.

Ἀστυνομία, viarum ędificiorúmque curam gerendi munus,&c.Idem & Ariſtot.

Ἀστυνομικὸς, ad aſtynomos ſeu ædiles pertinens,ædilitius,Ariſtot.polit.l.2.

Γυναικονόμοι,magiſtratus modeſtiæ matronali præfecti. Athen.lib.6.

Γυναικονομία,functio illa.

1096 Οἰκονόμος, domus ſeu rerum ad domum pertinentium adminiſtrator, diſpenſator rei familiaris. Lucæ 16 Interdum generaliter diſtributor,diſpenſator. Ariſtot.rhet.3.οἰκονόμος τῆς τῶν ἀκουόντων ἡδονῆς.

Οἰκονομικὸς,pertinens ad diſpenſatorem rei familiaris:vt οἰκονομικὴ, ſ.τέχνη vel ἐπιστήμη,ſcientia diſpenſandi res familiares.Ariſtot. Item qui diſpenſandæ & tuendę rei familiaris peritus eſt.Plut.

Οἰκονομικῶς, more diſpēſatorum rei familiaris.Exp. etiam, non ſine myſterio & certa ratione, & vt res quæ gerebatur poſcebat.Damaſc.l.3.

Οἰκονομία,ἡ,diſpenſatio rei familiaris,ſeu rei domeſticæ adminiſtratio. Ariſtot.pol.3. Plato in apol.Exponitur & ſimpliciter, adminiſtratio,apud Ariſtot. Polyb. Herod. Dei etiam prouidens rerum omnium gubernatio in hoc mundo tanquam in domo ſua οἰκονομία dicitur, Coloſſ.Chryſ.in 2.cap.eiuſdem ep. Item CHRISTI incarnatio, teſte Hieronymo,& Damaſcen. Item generaliter, diſtributio:diſpenſatio,vt οἰκονομία χρημάτων apud Chryſoſt. Exponitur etiam diſpoſitio: quum de ſcriptis oratorum & poetarum dicitur:Athen.l.1.Schol.Soph.

Οἰκονομέω,ῶ,rem familiarem adminiſtro,res domeſticas diſpenſo.Luc.16. οὐ γὰρ δυνήσῃ ἔτι οἰκονομεῖν. Exponitur & ſimpliciter, adminiſtro: vt τὰ πατρῷα οἰκονομεῖν,Harpocr.&,rego,guberno.Ariſtot. Item diſpenſo,diſpono,conſtituo. 2.Maccab.c.3.οἰκονομήσων τὴν περὶ τούτων ἐπίσκεψιν,conſtituturus,&c.Et generaliter diſtribuo.Gal.

Οἰκονομέομαι,idem quod οἰκονομέω,diſpono,diſpenſo:&c.Lucian.

Dec. Ἀνοικονόμητος,non diſpoſitus & diſtributus:aut, malè diſpēſatus & diſpoſitus, vtitur Quintil.l.7.c.3.

Ἀποικονομέω, idem quod οἰκονομέω. Ἀποικονόμησις, diſpenſatio.

Ἀποικονομία,idem. Apud Alex.Aphr.l.2.περὶ ψυχῆς, oppon.τῇ οἰκονομίᾳ.

Διοικονομέω,perſeuero in adminiſtrando.vnde paſſ.ἤδη μὲν δὴ τούτου παντὸς διοικονομεῖται ὁ κόσμος,Ariſt.

Δυσοικονόμητος,diſpenſatu difficilis.Item(de cibo)digeſtu difficilis.Athen.

Ἐποικονομέω,accuro.Ariſtot.œcon.2.

Εὐοικονόμητος,diſpenſatu & diſtributu facilis. Et apud medicos,digeſtu facilis.Athen.

Κατοικονομέω,diſpenſo.Plut.

*Πολιτονόμος,vrbis adminiſtrator,ſeu rector,gubernator Æſchyl.

Προοικονομία, rei futuræ præparatio & diſpoſitio.

Προοικονομικὸν, dicitur quod præſtruit & viam facit ad ſequentia.

Προοικονομέω,præſtruo,premolior.Ariſtot.

Ὀψονόμος,vnde in plur.ὀψονόμοι,dicebantur magiſtratus quidam Athenis, quibus eorum quę ad opſonia pertinebant,adminiſtratio incumbebat.Euſt.

Ὀψονομεῖν, pro ὀψωνεῖν, opſonari vſurpauit Critias, teſte Poll.l.6.c.7.

Παιδονόμος, puerorum rector,i.præfectus diſciplinę & educationi puerorum.Ariſtot.

Παιδονομία, actio regendi pueros ſub certa inſtitutione aut diſciplina.Ariſtot.

Πατρονόμος,qui tanquam pater res adminiſtrat,ſeu paterna quadam cura: nomen magiſtratus apud Lacedæmonios,teſte Plut.

Πατρονομία, munus patronomorum.Exponitur & paternum imperium,apud Luc.

Πατρονομικὴ,paterna gubernatio.Plat.

Πατρονομοῦμαι,patris imperio regor.Plut.

Τριηρονόμος,nauclerus & trierarchus.

Χωρονομέω locum ſeu regionem aliquam aut etiam agrum adminiſtro:vel loci alicuius negotia.

Ὡρονομέω,horas rego Epigr.l.2.Καὶ Κρόνος ὡρονομεῖ τετραπόδων γένεσιν, exp. Saturnus hora natali regit & temperat quadrupedum ortum.

Ὡρονόμιον, ſiue ὡρονομεῖον, τὸ, machina horarum rationem indicans, idem quod horologium. Alex.A-

phr.probl.lib.1.quæſt.95.Sic dicitur,vel quod horas regat:vel quòd eas in ſe diſtributas habeat.

ΝΕΝΙΗΛΟΣ,cœcus.Heſych. ¶Item attonitus,demens,vecors.Callim.

ΝΕΝΝΟΣ, patruus, vel auunculus,Euſt.& Poll.l.3.c.1 ¶Νεννὸς,ſtultus,fatuus.Heſych.

ΝΕΟΣ,ου,ὁ,nouus. Il.ζ.νέον ἄλγος,nouus dolor.Et νέος καρπὸς nouus fructus.Et νέου ἔτους,apud Herod.ineunte nouo anno. Aliquando exp.nouellos.Theophr.ἡ πλάτανος ἐπὶ νέα,platanus nouella.Exp.etiam recẽs: vt Il.ρ θάλαμος νέος.Thuc.lib 8.νεώτερος φόνος.Item νέος,iuuenis,iuuenculus,adoleſcens.Plut.& Ariſtot. Plato,ἐκ νέων παίδων,à puero,à teneris annis. Dicitur etiam νέος ἀνὴρ, & νέα γυνὴ ſæpè apud Homer.
1097 Xen.Plut.&c Νέα,abſolutè interdum ponitur:vt ἕνη καὶ νέα,vetus & noua menſis dies,i.vltima.Plut.Sic apud Plat.τῇ νέᾳ μηνὸς,primo menſis die. Item νέα, nouale,noualis ager, apud Theophr.de cauſ.pl.l.3.c.25.Apud Syn.ep.68.ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ,ab ineunte ætate.Comparat.νεώτερος ſępè pro poſitiuo ponitur.Superl.νεώτατος, ponitur aliquando pro,vltimus, nouiſſimus.Heſych.

¶*Deriuata ex νέος,i.nouus.*

Νέον,τὸ nouale Ariſtot. ¶Item νέον,aduerb.recèns,nuper.Od.τ.παῖς δὲ νέον γεγαῶτα.

[illegible] nuper, recèns, à paucis diebus: pro quo dicitur potius νεασὶ,more Attico.Xenoph.

Νεωτέρως,nouè.Plat.Exp.& recentiorum more.

Νεωτερίζω, res nouas molior ſeu innouo. Xen. interdum pro innouo,immuto.Thuc.l.1.ὤμωσαν μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν.Anni quoque tempus mutatum hominem εἰς ἀσθένειαν νεωτερίζειν dicitur, cùm mutatione illa nouos morbos inuehit.Thucyd.l.7. ¶Item ſequor vel loquor τὰ τῶν νέων. Ariſtoph.in Plut νεωτερίζει τοῦτο τὸ πλάσμα.

Νεωτερισμὸς, rerum nouarum ſtudium, vel innouatio Plut.Exp.etiam,inſolentia.Phil.

Νεωτεριστὴς, οῦ, ὁ, rerum nouarum ſtudioſus, qui res nouas molitur.Plut.

Νεόω,ῶ,nouo,innouo,vel renouo.Ariſtoph.

Νέωμα,τὸ,nouale,ager renouatus.Greg.

Νέωσις ἡ,nouatio ſeu renouatio.

Νέωτος ὁ,nouatio ſeu renouatio agrorum. Νεωτὸς, tempus renouandi agros.

Νέωτα, cum præpoſ. εἰς, vt εἰς νέωτα, in annum nouum,i.venturum.Theoph.

Νεάω nouo,renouo:idem cum νεόω.Theophr.

Νέασις,ἡ,nouatio,renouatio.Item pro nouali ſeu renouato,in pand.Greç.

Νεατὸς ſeu νέατος, nouatus ſeu renouatus,noualis:vt νεατὴ γῆ,tellus renouata.Item nouatio,ipſa actio renouandi agrum Xenop.Item νέατος,nouiſſimus,vltimus.Il.ι.& apud Soph in Aiace. Νεάτη & contractè νήτη,vltima ſeu ima chorda.ſch.Soph.& Plut.in lib. de muſica. Hinc comp. παρανήτη,chorda penultimæ proxima,quam Latini etiam paranetem appellant & potius de ſono quem pulſata reddit: intelligunt. Vitr.l 5.c.4.

Νεὸς,οῦ ἡ,noualis ſeu nouale.Xenoph.Reperitur & νέος proparoxytωnos, apud Theoph. ſubaudito ſubſtantiuo ἀγρὸς,aut tali aliquo.

Νεοχμὸς,ὁ, nouus: vt γράμμα νεοχμὸν, nouum, recens ſcriptum.Luc.Item recens.Soph. Exp.& qui integris adhuc eſt viribus.Heſych Τὸ νεοχμὸν,nouitas,innouatio.Reperitur etiam νεωχμὸς,per ω,apud Herot.

Νεοχμῶς,nouè,recenter.Phrynich.in ep.

Νεοχμέω,ſeu νεοχμόω, res nouas molior ſeu deſigno.innouo. Ariſtot.& Suid.

Νεόχμωσις, nouatio,nouæ rei deſignatio.Ariſtot.Item molitio rerum nouarum.Heſych.

Νεοχμίζω,idem cum νεοχμῶ,apud eundem.

Νεαρὸς,οῦ,ὁ,nouus,recens.Plut. Item qui integris eſt adhuc viribus, necdum laſſatus : vt νεαρὸς στρατὸς, Herodian.l.3.Vide & in comp.ab Ἀρύω.

Νεαλὴς,έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum νεαρὸς. Plut. Vide & in comp.ex Ἁλίσκω,& Ἅλς,ſal.

Νεῖος,ου,ὁ,nouellus recens:Ionicè pro νέος.Hipp.

Νειότατος,nouiſſimus,infimus:pro quo per ſyncopen dicitur νείατος,Il.θ & ε.

Νειόθεν,pro νειατόθεν,ex imo fundo aut loco.Iliad.κ.

Νειόθι,pro νειατόθι, ex imo fundo aut parte.Iliad.φ.

Νεῖον,nuper,Ionicè pro νέον.Apoll.Arg.1. 1298

Νειαρὸς,idem cum νείατος,vel νεαρὸς.

Νείαρα , ſeu νείαιρα , ima pars ventris quę & λαγών. Poll interdum additur γαστὴρ Il.ε.

Νειὸς,οῦ,ἡ,ager renouatus.Ionicè pro νεὸς.Od.ε.

Compoſita ex νέος & νεάω.

Ἀνανεόω,renouo.Ἀνανεόομαι , idem.Iſocr. in Paneg. τὰς παλαιὰς ξενίας ἀνανεώσασθαι.Item reſtauro:vt ἀνανεώσασθαι τὴν ἀρχὴν.Herodot.

Ἀνανεοῦμαι τῇ μνήμῃ,in memoriam reuoco.Luc.

Ἀνανέωσις,ἡ,renouatio. Item reſtauratio.Ath.

*Decomp.*Ἐπανανέω,renouo,redintegro.Plato.

*Ἐπανανέωσις,renouatio.in conſt.Iuſt.imp.

Προσανανεόω, inſuper renouo:inſuper memoriam renouo:apud Suid.

Ὑπονεάω , ſubtus terram renouo vel aliquatenus renouo.Theophr.

¶*Deriuata ex νέος,iuuenis,&c.*

Νεωτερίζω,iuniorum mores imitor.Heſych.

*Συννεωτερίζω,ſimul res nouas molior.Strabo.

Νεωτερικὸς , iuuenilis. Item ſtultus:quòd iuuenilis ætas ſæpè ſtultis affectibus ducatur.

Νεότης,ητος,ἡ,iuuentus,adoleſcentia.Ariſtot. Sæpe pro iuuenum multitudine.Xenoph.

Νεοτήσιος,iuuenilis.Phocyl.

Νεολαία , idem cum νεότης:iuuenum multitudo,iuuentus,&c.Herodian.l.4.& 3.

Νεοίη ἡ,iuuenilis ætas.Il.ψ.

Νεάζω f.άσω, iuueneſco.Gregor. Et τὸ νεάζον,iuuenilis ætas:ſchol Soph. Item iuuentutem tranſigo & conſumo.Herodian.l.3.αἳ νεάζοιεν ἐν στρατιωτικῷ βίῳ καὶ σώφρονι. Item,iuuenilis ſum, robuſtus & vegetus.Itẽ iuueniliter ago : vel ſapio:vt νεάζουσα φρὴν.Euſtath.

Νεὰξ,Euſt.iuuenis,adoleſcens,Poll.l.2.

Νεανὸς,ου,ὁ,idem.Suid & Euſt.

Νεᾶνις ιδος ἡ,iuuencula:puella iuuenis.Eurip.

Νεανίας, ου, ὁ, adoleſcens,iuuenis.Eurip.& Herodian. Item audax homo & ſtrenui ſpiritus.Dem. Item iuuenili ferocia & proteruia præditus. Ariſtoph. Ponitur & adiect.vt νεανίας λόγος, apud Eurip.ſermo iuuenilis & audax

Νεανικὸς,οῦ ὁ, iuuenilis : vt νεανικὸν φρόνημα,iuuenilis & ſtrenuus animus.Dem.Et met.ſtrenuus,animoſus, vel audax. Syneſ. apud Plat.in ep νεανικὸς κολοφὼν, exp.finis glorioſiſſimus.Interdum,robuſtus,validus, vehemẽs:vt νεανικὴ ἐπιθυμία.Ariſto. Exponitur etiã, magnus, permagnus:vt νεανικὴ δύναμις Syneſ.ep.25.

Νεανικῶς,iuueniliter.Item validè,ſtrenuè,Ariſtoph. Exp.& lautè,opiparè,apud Plut.

Νεανιεύω,iuuenili animi robore ſuſcipio.Plut.

Νεανιεύομαι , iuueneſco, iuueniles annos ingredior, Poll.li.2 Item iuuenili quadam virtute aliquod facinus edo,Philo. Et in malã partem,iuuenili temeritate & petulantia audeo : vel ago: Plut.in Numa, ἐνεανιεύσατο προσκαλέσασθαι τὸν ἀριστεύοντα τῶν βαρβάρων. Et paſſiuè apud Dem. δύο ταῦτα ὥσπερεὶ κεφάλαια ἐφ᾽ ἅπασι τοῖς ἑαυτοῦ νεανιευομένοις ἐπέθηκε, hæc duo facinora flagitioſis audacibúſq; factis addidit. Item iuuenili iactantia dico. Plut. in Cic.λέγεται δ᾽ νεανιευόμενος εἰπεῖν. Et in paſſ.apud eundem.

τοῖς ἐν τῇ βουλῇ νεανιδουθεῖσι.

Νεανίδυμα,τὸ,iuuenilis audaciæ facinus: vel,iuuenilis iactantia.

Νεανιδύομαι,idem quod νεανιδύομαι.

Νεανεία,ἡ,idem cum νεανίδυμα.Philo.

Νεανίζω,iuuenor,ſum iuuenis.

Νεανίσκος,ου,ὁ,iuuenis,adoleſcens.Ariſtot.

Νεανισκιδύω,iuueneſco,pubeſco: vel,iuuenilem ætatem ago.Suid.ex Eupol.

Νεανισκιδύομαι,idem.Xen.pæd.1.

Νεανισκιδυμα,τὸ,iuuenilis ſuperbia & incontinentia.

Νεῆνις,νεήνης,νεηνίσκος, Ionicè pro νεᾶνις,νεανίας, & νεανίσκος dicuntur.Hom.& Hipp.

Νεαρὸς,οῦ,ὁ,iuuenis,iuuenilis.Iliad.β. Item puerilis,vt παίδων νεαρωτέρων,apud Suid.

Νεαρῶς,iuueniliter,more iuuenum.Luc.

* Φιλόνεος,qui iuuenum amore tenetur.Lucian.

Compoſita ex νεάζω.

1099 Ἀνανεάζω, reiuueneſco, iterum iuuenis fio. Suid. Item renouo,reſtauro.Ariſtoph.

Ἐκνεάζω,q.d.iuueniliter excreſco.Luc.

Ἐννεάζω,iuuentutem tero in.Hippocr.

Καταννεανιδύομαι,iuueniliter glorior,vel iuuenili robore præualeo. Heſych.& Suid.

Συννεάζω, vnà cum aliquo iuuentutem tranſigo vel adoleſcentiam.Alciphr.

Ὑπονεάζω q.d.ſubiuueneſco,ſubnouor.

ΝΕΟΣΣΟΣ,& Atticè νεοττὸς,οῦ,ὁ,pullus: recens partu auicula.Hom.Plut.& alij. Apud Ariſtoph. Ἄρεως νεοττὸς Martis pullus: de gallinaceo,aue Martia. Per iocum aliquis etiam νεοσσὸς dicitur, cùm teneræ ſeu virentis adhuc ætatis eſt, ſicut μόσχος & πῶλος ab Euripide, apud Athen.l.13. ¶ Item vitellus oui,luteum oui,apud Suid.

Νεοσσία ſiue νεοττία,ας,ἡ,nidus,pullorum cubile. Scribitur & νεοσσιὰ ſiue νεοττιὰ:Plut. Dicitur & de apum alueari,apud Ioſeph.

Νεόττιον,ου,τὸ,pullulus,pullus recens.Ariſtot.

Νεοττὶς ίδος,ἡ,pullaſtra,gallina iuuenca.

Νεοττεύω,nidulor,nidifico,cunabula facio.Ariſt.

Νεόττευσις εως,ἡ,nidificatio,nidulatio.Ariſtot.

Νεοττεία,ας,ἡ,idem.vel nidus,cunabula.Ariſtot.

Νοσσὸς οῦ,ὁ,per ſyncopen pro νεοσσὸς,dicitur pullus.

Νόσσαξ,idem quod νοσσὸς,Dioſc.l.2.c.53.

Νόσσιον.idem.Pſalm.83.

Νοσσὶς,metaph.pro puella.

Νοσσιὰ,pro νεοσσιὰ,nidus.

Νοσσεύω,pro νεοσσεύω, nidulor,nidifico. Νεοσσεύεσθαι dicuntur pulli,i.in nido generari.Herod.

Compoſita.

Ἀπονεοττεύω,idem quod νεοττεύω,nidifico. Exp.& nidificationem relinquo.Ariſtot.

* Ἐκνεοττεύω,nidulor,νεοττεύω.Ariſtot.

Ἐννεοττεύω,nidifico in.Item,in nido nutrio.Plat.

ΝΕΥΡΟΝ, ου,τὸ, neruus: de quo vide Gal.lib.15.de vſu partium,dictum à verbo νεύω,i.nuto & flecto,vt ſcribit idem Gal.initio libri de motu muſculorum: quia nerui ſunt inſtrumenta voluntarij motus.¶Item metaph.robur,vires: vt Demoſth. νεῦρα πολέμου vocauit pecuniam. ¶ Νεῦρα dicuntur etiam nerui extracti & qui chordarum vſum præſtant. Hom.& Heſiod. ¶ Ab Ariſtoph.in auib.penis quoque νεῦρον vocatur. ¶Hippocrates autem νεῦρον ἔναιμον vocat τὴν φλέβα, teſte Erot.

Νευρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,neruoſus.Dioſc.

Νευρόεις,εντος ὁ,neruoſus.Item validus.Heſych.

Νευρικὸς,οῦ,ὁ,neruorum vitio laborans.Dioſc.

Νεύρινος,nerueus.

Νεύριον fidicula,chordula.Epigr.

Νευρία,ἡ,funis è neruis tortus.in lib.Iudicum.

Νευρὶς,ίδος,ἡ,idem cum νεῦρον. Eſt etiam nomen fruticis ſurculoſi,de quo Plin.lib.25.c.10.

Νευρὰς,itidem herba eſt alio nomine poterion: de qua Dioſc.l.3.c.17.& Plin.l.25.c.10. Hanc Galen. neruos diſſectos glutinare ait, quibus verbis nominis rationem reddere videtur.

Νευρίτης,ου,ὁ,ſiue νευρῖτις,ιδος,ἡ, neurites: lapis nomen apud Orpheum.

Νευρόω,ῶ,neruos adhibeo alicui,roboro.Dam.

Νευρόομαι,confirmor,&c.Philo.

Νευρὰ,ἡ,neruus: peculiariter ille quo arcus intenditur. Od.φ. ἐώλπει νευρὴν ἐντανύσειν, neruum intenſurum ſe.Sic & alibi ſæpe apud Hom.& Ariſtot. Dicitur & de muſicorum inſtrumentorum neruis: ſicut νεῦρον: apud Alex.Aphr.

* Νευρεία,idem.Theocr.

Compoſita.

Ἄνευρος,ου,ὁ καὶ ἡ,neruos nullos habens,inualidus. 1100

Ἀπονευρόω,eneruo,neruos incîdo ſeu frango.Suid.

Ἀπονεύρωσις, neruorum abſciſſio vel inciſio. Apud Galen. pro coitione multorum neruorum vſurpatur. Et pro tendine:apud Hippocr.

Ἐκνευρίζω,eneruo,neruos incîdo.Dem.

Παρανευρίζω, neruos reſoluo,eneruo. παρανευρισμένας χορδὰς vocat Ariſtot. hiſt.an. l.7. malè intentas, ſeu quæ malè intenduntur, & inter contendendum laxantur,ac falſum ſonum edunt.

* Παχυνευρέω,craſſos neruos habeo.Strab.

Πολύνευρον, dicitur à quibuſdam plantago: habet enim multas fibras & veluti neruos,præſertim minor: in append.Dioſc.

Συννεύρωσις,ſiccorum & durorum oſſium σύμφυσις neruorum interuentu,apud Galen.Per neruos autem intelliguntur, tendones, ligamenta, & alia neruoſa membranoſáque corpora.

ΝΕΥΩ, F.νεύσω,innuo,annuo,nutum do,nutu ſignifico. Od.π.νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ. ¶Item annuo,i.promitto.Apoll.Arg 2.νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ Δασκυλίδῃ. ¶ Item nuto,vergo,propendeo,inclino: quæ ſignificatio frequentiſſima eſt: Theophr.hiſt.pl.l.5.ὁ δὲ τέλος αὐτὸς ἐν τῷ ὕδατι νεύει εἰς βυθόν. Philo(de brutis animalibus loquens) νένευκε πρὸς χέρσον, prona ſpectant terram. Sæpe tamen νεύειν πρὸς τὴν γῆν ſeu εἰς τὴν γῆν dicitur de iis qui præ pudore aut mœſtitia oculos in terram demittunt.Herodian.Pro eodem dicitur & νεύειν ἐπὶ χθονὸς apud Apoll.Arg 2. Dicitur etiam νεύειν κάτω,apud Luc. ¶Apud Theocr.idyll.7. Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις,exp.ſi aliò te verteris. Apud Polyb.lib.1. ἡ τύχη πάντα νεύειν ἠνάγκαζε πρὸς ἓν καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, exp. tendere ad vnum finem. ¶ Item νεύω,pertineo,ſpecto.Ariſtot. ¶ At νεύω,i.nato,vide in Νέω,i.nato.

Νεῦμα,τὸ,nutus,vt νεύματι χρῆσθαι,nutu vti.Thuc.

Νεῦσις,nutus,i.deuergentia,inclinatio.Al.Aphr.

Νευστικὸς,deorſum vergere aptus & grauis,libamentum habens.Philo.

Νευστάζω,nuto,caput concutio.Odyſ.ζ. Exponitur etiam nutu admoneo, nuto: vt apud eundem, ὀφρύσι νευστάζειν,ſuperciliis ſeu oculis annuere.

Compoſita.

Ἀνανεύω,nutu ſignifico non eſſe faciendum aliquid nutu veto.Odyſſ.φ. Item nutu oſtendo me recuſare ſeu denegare.Il.π.ἕτερον δ' ἀνένευσε.Plato de rep.ἐπινεύεις καὶ ἀνανεύεις. Item ſurſum reflecto caput,item,ſurſum ſpecto.Hom.Dioſc. (Strabo.

* Ἀνάνευμα, repulſus, remotus, recuſatio motu facta.

Ἀπονεύω, abnuo,reſpuo,auerſor quaſi reſpuendo.Baſil. εἰ χρὴ δὲ ἐξουσίαν καὶ ἀπονεῦσαι ποτε τοῦ καλοῦ.Item nuto,ad ruinam inclino,in anth.Epigr. ¶ Item vergo,inclino.Philo.Item declino,reflecto.Plat.

Decomp. Συνανανεύω,ſimul innuo,ſimul nuto.Th.
Διανεύω,innuo,nuto,indico.Athen.
Διανεύομαι,pro eodem:in Epigr.
Ἐκνεύω,nutu ſignifico,nutu iubeo.Eurip.Exp.etiam,nego,nuto:apud eundem in Phœn.Ἀνὴρ ὅδ᾽ οὐκέτ᾽ αὐτὸς ἐκνεύει πάλιν, non magis nutat ſententiam ſuam. Item propendeo, emineo, proiectus ſum in Hippiatria.Item capite declinato effugio. Item auerſor,deteſtor:Laertius in Zenone,ἐκνεύειν γὰρ τὰ περὶ θεοὺς ἁμαρτήματα.
Ἔκνευσις,declinatio:vt cùm inclinato capite aliquis ictum declinat.Plat. Ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν, deflexus viarum.
Ἐννεύω,innuo:vel,nutu & ſignis peto,Lucę 1.
Ἐπινεύω, innuo, nutu ſignifico faciendum eſſe aliquid. Il.1. Πατρόκλῳ ὅγ᾽ ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ, &c. Et pro ſimplici νεύω.Od.π. Item annuo,aſſentior.Iliad α. Et cum accuſ. Demoſth. Μηδεὶς ταῦθ᾽ ὑμῶν ἐπινευσάτω. Cum dat.apud Phil.ἐπινεύει ταῖς εὐχαῖς. ¶ Item vergo,ſeu deorſum vergo,propendeo.Luc.
* *Decomp.*Κατεπινεύω,vergo,ſeu deorſum vergo.ἐκνεύω. Strabo.
Συνεπινεύω,annuo,aſſentior.Plut.
Κατανεύω,innuo,nutu aliquid confirmo.Il.α. Item nutu aliquid ſignifico.Luc.5.
1101 Κατάνευσις,actio ipſa annuendi Euſt.
Decomp. Συγκατανεύω,annuo,aſſentior.Polyb.
Περινεύω,vndique innuo.Strab.
Προνεύω,promineo,propendeo,proclinor.Xen.
* Ἀμφιπρονεύω, vndique promineo, vndique propendeo.Nicand.
Ἐπιπρονεύω,idem quod προνεύω,promineo.Oppian.
Προσνεύω,innuo.
* Πρόσνευσις,aſſenſus.Cicero.
Συννεύω, in me vergo,contrahor.Alexand. In probl.τὸ ἔμφυτον θερμὸν εἰς βάθος συννεύει.Item deorſum aſpicio,demitto,deorſum verto.Luc. τὰς ὀφρῦς κάτω συννενευκώς. Sic & apud Alex.Aphr. Exponitur etiam, reſpicio in Epigr.συννένευκεν ἐπὶ ξίφος.Item deſcendo.Alex.Aphr.κατ᾽ ὀλίγον συννεύει κατὰ βάθος,paulatim in anteriorem partem deſcendit.Item,conſentio, conſpiro,apud Areop.& Plut.
Σύννευσις,in vergendi ſignificatione vſurpatur:apud Alex.Aphr.probl.lib.1.Exp.etiam conſenſus,conſpiratio,apud Areop.

ΝΕΦΟΣ,εος,τὸ,nubes,nebula. Il.μ. ἀνέμους ζαὴς νέφεα σκιόεντα δονήσας. ¶ Metaphoricè de nube frontis:vt Eurip.in Hippol.στυγνὸν δ᾽ ὀφρύων νέφος αὐξάνεται. ¶ Dicitur etiam de ingenti & conferta multitudine. Il.δ. ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. ¶ Νέφη dicuntur etiam λίνα θηρατικὰ ſicut νεφέλαι. Heſych. Sunt qui compoſitum eſſe dicant ex νε particula priuatiua, & φάος.Euſtathius à νείφειν deriuari ſcribit ſignificante βρέχειν,in Il.α
Νεφώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,nubilus,nubibus obductus.Ariſt.
Νεφόω,ῶ,nubes cogo,nubibus coactis obſcuro.
Νενεφωμένος,nubibus obductus.Chryſoſt.
Νέφωσις,nubila,ſeu nubes coactæ.Phil.
Νεφέλη,ης,ἡ,nubes.Hom.& Plut.Item nebula. ¶ Dicitur etiam de fronte ſeu ſupercilio contracto & mœſto.Iliad σ.τὸν δ᾽ ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. ¶ Apud Hippocr.νεφέλη id dicitur quod in vrinis pendet ſicut nubes in aere. ¶ Item metaph.pro morte apud Soph.in Trachin. ¶ Νεφέλαι dicuntur etiam laquei quibus aues ceu nubes teguntur.Ariſtot.
Νεφέλιον,ου,τὸ, nubecula: exulceratio ſuperficiaria in nigro oculi ab humoris diſtillatione profecta. vide Paul.Ægin.Item in vrina idem quod νεφέλη.Alex.Aphrod.probl.l.2. ¶ Νεφέλια,dicuntur etiam quæ in vnguium ſuperficie nubecularum ſpeciem repræſentant.
* Νεφεληδὸν,inſtar nubis.Nonn.
* Νεφελωτὸς,nubeus,ex nube factus.Lucian.

Compoſita,ac primùm ex νέφος.

Ἀγχινεφὴς,ὁ καὶ ἡ,nubibus propinquus,celſus.Epigr.
Ἀκινεφὶς,ίδος,ἡ,cœcitas: quum alicui oculi ſemper nubecula aliqua ſunt obducti.Etymol.
Ἐκνεφίας,ου,ὁ,vt ἐκνεφίας ἄνεμος,nube rupta exoriens ventus.Sic apud Hippocr.ἐκνεφίας ὄμβρος,imber cum ſole factus. Et ἐκνεφίας πυρετὸς,febris humida ſimúlque inflammatoria.
Ἐπινεφὴς,nubibus obductus,nubilus.Ariſtot.
Ἐπινεφέω,ῶ,nubibus tego,obnubilo.Ariſtot.
Ἐπίνεψις,actio illa obducendi nubibus.
Κελαινεφὴς, nubes reddens atras, ſeu atras obſcuráſque nubes cogens:epith.Iouis.Il.φ.
Ὀρσινεφὴς,qui nubes accumulat & excitat.Pind.
Συννεφὴς , collectas nubes habens , ſeu coactas & congregatas.Herodian. Item metaph.de homine cuius frons ſeu ſupercilium tetricis obductum eſt nubibus. Eurip.
Συννέφεια,ἡ,nubium collectio in vnum.Ariſtot.
Συννεφέω,ῶ,nubes cogo ſeu colligo.Gen. Item neutraliter , coactis nubibus obſcuror , obnubilor. Ariſtot.εἰ συννεφεῖ,ſi nubes cogantur.Item obfuſcor,caligine obducor.Plut.
Συννεφόω,coactis nubibus obſcuro. Item metaph.de eo cuius frons veluti coactis nubibus caligat. Eur.in Elect.συννεφοῦν τὰ ὄμματα.
Ὑπερνεφὴς,qui eſt vltra nubes.Herodian.
* Ὑψινεφὴς,qui ſupra nubes eſt.Nonnus.

Compoſita ex νεφέλη.

Ἀνέφελος & poet.ἀννέφελος,nō nubilus,ſerenus.Ariſtot.
Ἐκνέφελος,è nube prorumpens.Theophr.
Ἐπινέφελος nubibus tectus ſeu obductus.Ariſtot. Item nubiloſus,ſeu in quo nubes aliquot ſparſę ſunt; 1102
& ἐπινέφελον ἐναιώρημα in vrina medium inter album & planè nigrum.Gal.
Περινέφελος,nubibus circumdatus,nubilus.
* Πολυνεφέλης,multinubis.Pind.
* Συννέφελος, congregatas nubes habens,nubeus. συννεφὴς.Thucyd.
Ὑπονέφελος,ſubnubilus.

ΝΕΦΡΟΣ,οῦ,ὁ,ren,Athen.ἀδικεῖ νεφροὺς καὶ κύστιν.
Νεφρίδιος δημὸς,pinguedo quę circa renes eſt.
Νεφρίτης σπόνδυλος,vertebra prope renes.Poll.
Νεφρῖτις,ſ.νόσος ἢ διάθεσις, morbus ſeu affectus renum, i.quo renes infeſtari ſolent.Thuc.
Νεφριτικὸς,nephriticus,renum dolore laborans.

Compoſita.

Ἐπινεφρίδιον λίπος,pinguedo quę eſt in renibus.Heſ.
Περίνεφρος,pinguis circa renes.Ariſtot.

ΝΕΩ,F.νήσω,no,nato.Il.φ. Ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλισσόμενοι κατὰ δίνας,nabant ſeu natabant,pro ἔνεον. Thucyd.l.7. οὔτε ἐπισταμένοις νεῖν. ¶ Item eo, venio, redeo:in qua ſignif.vſurpatur potius νέομαι. ¶ Item neo , filum è colo duco ſeu torqueo,in qua ſignif.Atticum eſſe teſtatur Pol.Heſiod.in erg.νεῖ νήματ᾽ ἀρσιπότητος ἀράχνης. Item glomero,aceruo,cumulo.Plut. παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν,ingentem rogum congeſſerunt.

¶ *Deriuata à νέω,nato.*

Νέομαι,exp.νήχομαι,Gal.in lex Hippocr.
Νεύω,f.εύσω,nato:idem cum νέω,ex eóque factum,vnde aor.1. νεῦσαι, natare. Et gerund. νευστέον,natandum. Plat.Ἀνανεύω pro nuto:vide ſuo loco.
Νεῦσις,εως ἡ natatio πλεῦσις.Heſych.
Νευστικὸς,οῦ,ὁ natatilis,qui nare poteſt.Luc.
Νευστὸς,οῦ,ὁ,natatilis,natans.Luc.
Νευστὴρ,ῆρος,ὁ,natator.Heſych.

Νήχω,

Νήχω, ἐκνήχω, idem cum νέω, no, nato. Od. ε.
Νήχομαι, idem apud Hom. & Plut. Et τὰ νηχόμενα, natatilia, i. piſces. Epigr. l. 2.
Νῆξις, natatio ſeu natatus. Hom. & Plut.
Νηκτὴς, ῦ, ὁ, natator. Epigr. Νηκτικὸς, ῦ, ὁ, natatilis, i. qui nare poteſt. Baſil.
Νηκτὸς, natans, natatilis. Plut.
Νηκτρὶς, ίδος, ἡ, natatrix: vt νηκτρίδες ἐλάφαι. Poll.

Compoſita, ac primùm ex νέω.

Διανέω, trano, tranſnato. Suid.
Εἰσνέω, innato, adnato. Item commeo.
Ἐκνέω, enato. Luc. ἐξένευσεν εἰς τὴν γῆν. Et metaph. expedio me è re aliqua difficili. Eurip.
*Ἀνέκνευτος, qui enatari non poteſt, qui tranari non poteſt, intranabilis. Max. Cyr.
Ἐπινέω, ſupernato, in ſummo ſeu ſuperficie aquæ nato. Theophr. Et pro adnato: ex Ariſtot. (terfluo.
Παρανέω, ad latus nato, iuxta nato: vel, præternato, præ-
Παρανέομαι, præternauigo, preteruehor. Apoll.
Περινέω, circumnato, vel circumfluo. Galen.
Περίνημα, τὸ, circumluuio: apud eundem.
Ὑπονέω, ſubter aquas nato, aquas ſubeo. Gal.

Compoſita ex νήχω, vel νήχομαι.

Ἀερονηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in aere natans, epith. nubium apud Ariſtoph. in nub.
Ἁλινηχὴς, in mari natans. in anthol. Epigr.
Ἁλινήκτειρα, idem: ibidem.
Ἀνανήχομαι, ſupernato, enato, emergo. Oppian. Et metaph. emergo, i. recreor è calamitate. Pauſan.
Ἀντινήχομαι, nato contra ſeu aduerſum. Plut.
Ἀπονήχομαι, nato, adnato, natando peruenio. Plut.
Διανήχομαι, natando, pertranſeo vel tranſmitto.
Ἐκνήχομαι, enato. Ariſtot.
Ἐπινήχομαι, innato ſeu in ſuperficie nato. Hom.
Παρανήχομαι, nato, iuxta ſeu ad latus: aut præternato, natando præteruehor. Plut.
Decomp. Συμπαρανήχομαι, ſimul nato, vel adnato.
Περινήχομαι, circumnato.
Προσνήχομαι, adnato.
1103 Σφαλερόνηκτος, in quo non tutò natatur.
Ὑπερνήχομαι, ſupernato.

¶ *Deriuata ex νέω, eo, redeo.*

Νέομαι, idem quod νέω. Il. θ. Οἴκαδε δὲ πὰρ σὺν νηυσὶ νεώμεθα. Et per contract. νεῦμαι Heſych.
Νεἰσσομαι, ſiue νίσσομαι, idem. Il. ψ. & apud Apoll.

Compoſita.

Ἀπονέομαι, abeo, redeo, reuertor. Ilia. β. Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι. Exp. etiam, deſtruo: vnde Heſych. ἀπονενεμημένη, exp. ἀποσωρεύσασα.
Διανίσσομαι, peruenio, penetro. Arat.
Εἰσνέω, commeo.
Ἐπινίσσομαι, aduenio. Theocr. idyll. 8.
Κατανέομαι, ſiue κατανεῦμαι, venio de, deſcendo. Non.
Κατανείσσομαι, ſiue κατανίσσομαι, idem. Apollon.
Μετανείσσομαι, ſiue μετανίσσομαι, tranſeo. Od. ι.
Παρανέομαι, prætereo, vide & in comp. ex νέω, nato.
Παρανείσσομαι, aduenio. Arat.
*Παρανίσσομαι, pertranſeo, prætereo. Hom.
παρεκνέομαι, præteruehor, prætereo, tranſmittor. Ap.
Περινίσσομαι, circumeo, in Epigr.
ποτινίσσομαι, Doricè pro προσνίσσομαι, aduenio. Odyſſ. ι.
*Προνέομαι, prodeo, progredior. Oppian.

¶ *Deriuata à νέω, i. neo, &c.*

*Ἐπιπρονέομαι, contra progredior. Apoll.
Νῆμα, τὸ, quod nendo è colu deductum eſt, filum, ſtamen. Heſiod. & Philo.
Νηματώδης, aptus ad nendum.
Νῆσις, εως, ἡ, ipſa nendi actio & fili ductio. Plat.
Νητὸς, ῦ, ὁ, è colu ductus, inſtar fili tortus.
Νήθω, idem quod νέω, i. neo, Epigr. l. 2.
Νηστικὸς, pertinens ad eos qui nent: vel nendi peritus.
Et νηστική, ἡ, nendi ars ſeu peritia. Plat.

Compoſita.

*Διανέω, neo. Exod.
Ἐπινέω, ſiue ἐπινήθω, fatalibus filis attribuo: vel fatalis fila nens tribuo ſeu deſtino. Iliad. ω.
Ἐπινέομαι & ἐπινήθομαι, fatalibus filis tribuor. Ælian. ὅταν ἔμελλε τὴν ἐπινηθεῖσαν οἱ ὁδὸν ἀπιέναι.
Ἐπίνηθρον, ῦ, τὸ, id ſupra quod fila è colu deducta glomeratur: fuſus ſeu fuſum. Poll.
Εὔνητος, ſeu εὔννητος, bene textus. Il. ω.
Χερνήτης, ῦ, ὁ, qui nendo manibus victum quærit. Et generaliter, qui manibus quæſtum facit. Euſt.
Χερνῆτις, ἡ, quæ nendo victum quærit.

¶ *Deriuata à νέω, glomero.*

Νήω, idem quod νέω, in cumulos aggero, cumulo.
Νῆσις, accumulatio. Heſych.
Νητὸς, accumulatus, aceruatus. Od. β.
Νηέω, ſiue νηνέω, idem cum νέω ſeu νήω. Ilia. ω Νήεον Ἕκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα. Et πῦρ νηῆσαι, ignem ſtruere congeſtis lignis.
Νηέομαι, (*medium*) idem. Il. ι.

Compoſita.

Ἐπινέω, ſiue ἐπινήω, vel ἐπινηνέω, in cumulos ſeu aceruos aggero, accumulo. Hom. & Herodot.
Καταννῆσαι, aggerare, extruere. Herodot.
Παρανέω, ſiue παρανήω, ſiue παρανηνέω, iuxta aggero & aceruo, ad latus accumulo. Od. α.
Decomp. Ἐπιπαρανέω, ſiue ἐπιπαρανήω, inſuper accumulo. Thuc. lib. 2.
Περινέω, ſiue περινήω, circumcirca accumulo, in orbem aggero. Suid. Apud Herodot. περινέειν ὕλην τὸ ἄλσος, lucum materia circumdare.
Συννέω, ſiue συννήω, in vnum aceruum ſeu cumulum congero, vnde paſſ. apud Herodot. συννενέαται φρυγανίων φάκελλοι, in aceruum congeſti ſunt. *Ionicè pro* συννενέηνται.

ΝΗ, particula eſt interdum concedentis affirmantiſque, & quidem cum iuramento: vt νὴ τοὺς θεούς, apud Plat. Frequentiſſimum eſt νὴ Δία, apud Plat. Xenoph. & cæteros: ac interdum quidem directè ad interrogationem, vt apud Ceb. Theb. πότερον οὖν καὶ ὧδε εἰσπορεύονται; νὴ Δία καὶ ὧδε. Interdum poſt reſponſionem ſequente καὶ, ad aſſeuerationem rei adhuc grauioris: vt apud Plat. in apol. Interdum indirectè ponitur, nulla præcedente interrogatione (*pro*) vtique, equidem, profectò. Νὴ Δία ſequente ἀλλὰ ſignificat at, at enim. Demoſth. νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε, ταῦτα τὰ γράμματα ἔστηκε, at enim ipſæ literæ obſcuro quodam loco temeréque poſitæ ſunt. Interdum (præcedente καὶ) ponitur *pro*, atque adeò: Luc. εἶθ' ἡ μήτηρ καὶ νὴ Δί' ὁ πατὴρ φωνὰς ἀλλοκότους ἀφίησι. 1104
¶ In compoſitione aliquando priuat, vt in νηλεὴς, νηκερδὴς, νήριθμος & aliis quamplurimis. Interdum contrà augendi vim habet: vt in νήχυτος.

ΝΗΓΑΤΕΟΣ, ῦ, ὁ καὶ ἡ, nouus, nuper factus, (quaſi νεωστὶ γενόμενος) Il. β. ἔνδυνε χιτῶνα καλὸν νηγάτεον.

ΝΗΔΥΣ, ύος, ἡ, venter, cibi receptaculum. Odyſſ. ι. Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν. ¶ Apud Hippocr. ſignif. etiam omnem cauitatem atque conceptaculum quo humor alendis partibus idoneus continetur. ¶ Item vterus, vt & Latinè aluus pro vtero ſumitur. Il. ω. Sic Heſiod. in Theog. Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς, ex ſacro matris vtero.
Νηδύια, τὰ, inteſtina, interanea. Hom. & Apoll.
Ὁμονήδυος, (*comp.*) frater vterinus. Suid.

ΝΗΠΙΟΣ, ου, ὁ, infans, (ex particula νη & verbo εἰπεῖν ſeu nomine ἔπος, quod etymon cum Latino

infanti planè conuenit.) vt νήπιος υἱὸς & νήπιος παῖς, apud Hom. Dicitur & νήπιος παῖς in proſa. Et νήπια βρέφη, apud Luc. Dicitur & νήπια ſine adiectione, apud Plut. ſymp. lib 3. Et ἐκ νηπίου, apud Ariſtot. ab infante, ab infantia. ¶ Tribuitur & brutis: vt Iliad. β νήπια τέκνα, dicitur de pullis paſſerum. Sic & apud Plutarch. de ſera num. vind. ἄρκτων νήπια. ¶ Tribuitur etiam plantis paruulis & teneris. Sic & Theoph. hiſt. plant. lib. 8. frumenta vocat νήπια, i. paruula, & imbecilla. ¶ Item metaph. impendens, ſtultus, amens. Il. ρ. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Od. ι Νήπιος εἰς ὦ ξεῖν' ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας. Νηπίη, ἡ, interdum dicitur de muliere ſtulta: vt Ilia. χ. Interdum aliis rebus tribuitur βίη νηπίη, vires infirmę ſeu perexiguę quales ſunt infantum ſeu puerulorum. Il. λ.

Νήπιον τὸ, pro infante ſeu infantia.

Νηπίη, ἡ, infantia. Item ſtultitia. Il. ι.

*Νηπιέος, infantilis. Oppian.

Νηπιάη ἡ ſtultitia. Od. α. Νηπιάας ὀχέειν.

Νηπιότης ητος, ἡ, infantia. Plat. Item ſtultitia. Luc.

Νηπιάζω, pueriliter me gero, ſtultè me gero.

Νηπιάζομαι, idem. Hippocr. in epiſt.

Νηπίαχος, idem quod νήπιος, infans. Il. β & ζ.

Νηπιαχεύειν, idem quod νηπιάζειν. Apoll.

Νηπιαχεύω. Idem. Il. χ.

Νηπύτιος, idem quod νήπιος ſtultus. Quidam tamen ex priuatiua particula νη & πινυτὸς, aut etiam ex verbo πεπνῦσθαι factum exiſtimauerunt. Iliad. φ Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες. Ibidem ἐπέεσσι νηπυτίοισι.

*Νηπύτιος, infans. Apoll.

Compoſita.

Ἀνανηπιόομαι, ῦμαι, vel ἀνανηπιεύομαι, rurſum infans reddor, repueraſco.

Ἐκνηπιόομαι, ῦμαι, ad infantiam redigor.

ΝΗΡΙΟΝ, ου τὸ, nerium: frutex qui & ῥοδόδενδρον ſiue ῥοδοδάφνη vocatur. Dioſc. l. 4. c. 82.

ΝΗΡΟΣ ου ὁ, Suid & Etym. exp. cauus, humidus, apud Lycophr. Item humilis. Heſych.

ΝΗΣΟΣ, ου ἡ, inſula:) à νῶ, i. κολυμβῶ dicta, quia mari à quo cingitur, innatare videtur & in eo velut fluitare. Ariſtot. de mundo, μεγάλαι νῆσοι μεγάλοις πεδὶ περικλυζόμεναι πελάγεσι. ¶ Item veſtis purpurea: ſeu quam vndique purpura ambit, veluti mare in

1105 ſulam. Poll. l. 7.

*Νησαίη, nomen vnius ex Nereidibus apud Hom.

Νησίον ου, τὸ, parua inſula: vel ſimpl. inſula. Suid.

Νησιώτης, ου ὁ, ex inſula oriundus, ſeu inſulę incola. Thuc. Νησιῶτις ἡ, inſularia. Plut.

Νησιωτικὸς, inſularius, ſeu inſularis. Eurip.

Νησὶς ἴδος ἡ, idem cum νησίον Plut. in Alex. Νησίδιον & νησύδριον, parua inſula. Thuc. & Iſocr.

*Νησίζω, ſum inſula, inſulę figuram habeo. Strabo.

Compoſita.

Περίνησον, veſtis purpurea: idem quod νῆσος Poll. lib. 7. Eadem dicitur & περινήσια. Heſych.

Χερρόνησος, ſiue χερσόνησος (ſub χώρα vel πόλις) regio vel vrbs quæ veluti inſula mari cincta eſt, niſi quòd vno aliquo exiguo ſpatio continenti adiungitur: peninſula. Strab.

Χερρονήσιος, ſiue χερρονησίτης, ad cherrhoneſum pertinens: vel ex cherrhoneſo oriundus. Ælian.

Χερρονησίζω ſiue χερσονησίζω, figuram gero cherrhoneſi & peninſulę. Strabo l. 16.

Χερρονησιτεύω, ſum χερρόνησος & peninſula. Polyb.

Decomp. Ἐπιχερρονησίζω, accedo ad figuram cherrhoneſi. Strabo l. 6.

ΝΗΣΣΑ, ſiue νῆττα, ης, ἡ, anas (ἀπὸ τοῦ νεῖν) ſicut Varro Latinum anas à natando dictum ſcribit.) Vide Ariſtot. & Ælian.

Νησσάριον & νήττιον, ου, τὸ, anaticula. Athen.

Νησσαῖος, ου, ὁ, qui anatis eſt. Arat.

ΝΗΣΤΙΣ, ιος, ὁ καὶ ἡ, ieiunus, qui cibum non cepit. Iliad τ. Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον. Deriuari dicitur ex νη & ἐσθίειν. ¶ Sic etiam dicitur ieiunum inteſtinum ordine à ventriculo ſecundùm: quòd ſemper inane ſit & ne minimum quidem cibi in ſe contineat.

¶ Item piſcis quidam ex eorum genere qui κεστρεῖς appellantur. Athen.

Νήστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt νήστιμος ἡμέρα, dies qua quis ieiunus manet. Syneſ.

Νηστεύω, ieiunus maneo, cibum nō capio. Plut. Metaph. apud eundem, νηστεῦσαι κακότητος.

Νηστεία, ἡ, ieiunium, ieiunitas, νηστείας ὄζειν, ieiunam graueolentiam olere. Ariſtot. (Nic.

*Νήστειρα, adiect. fœ. gen. Νῆστις, ieiuna, à ieiuno ſumpta.

Compoſita.

Ἄνηστις, idem quod νῆστις, per pleonaſmum τοῦ α. Athen. Exp. & qui ieiunus non eſt, vt ſit α priuans.

Διανηστισμὸς, οῦ, ὁ, ientaculum, ientaculi ſumptio. Athen.

Προνηστεύω, ieiuno antè.

ΝΗΦΩ, ſobrius ſum: cui opponitur μεθύω. Plut. de loquac. τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος, ἐπὶ τῆς γλώττης, ἐστὶ τοῦ μεθύοντος. Dicitur & de eo qui eſt vigilans, & prouidus, ac ſe cautè gerit. Herodian. l. 2 ἀνὴρ περιμηθὴς τε καὶ νήφων, prouidus ac ſobrius.

Νῆψις εως ἡ ſobrietas.

Νηπτικὸς, οῦ ὁ, qui ſobrius eſſe ſolet. Plut.

Νηφάλιος, ου, ὁ, ſobrius, interdum vigilans, prudens, attentus. Chryſoſt. Νηφάλιος θυσία ſacrificium cui vinum non adhibebatur. Νηφάλια ξύλα, ligna quæ cremabantur in ſacrificiis ἀοίνοις. Suid.

Νηφαλίως, ſobriè. Poll. l. 6.

Νηφαλιότης ητος ἡ, ſobrietas.

Νηφαλιεύω, ſobria ſacra celebro. Poll. l. 6.

Νηφαλίζω, idem, vel ſobriis ſacris expio, vnde νενηφαλισμένων. Heſych ὕδατι, οὐκ οἴνῳ ἡγνισμένον.

Νηφαίνω, idem cum νήφω, vel ſobrium eſſe facio, quod tamen vſitatum non eſſe tradit Eu. t. ſed ab eo deriuari νηφαντὸς idem quod νηφάλιος apud Athen.

Νηφαντικὸς, idem. Poll. Item non inebrians, ſobrium manere faciens. Athen. l. 10.

Compoſita.

Ἀνανήφω, ad ſobrietatem redeo. Luc. Item ad ſanam mentem redeo. Exp. etiam reſipiſco, in ep. 2. ad Timoth. 2. Item reſipiſcere facio. Luc.

Dec. Ἐξανανήφω, reſipiſco, ad me redeo.

Ἐκνήφω, ſobrius fio ex, edormiens crapulam reſipiſco. 1. Reg 25 ἐξένηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου. Metaphoricè Corinth. c. 15 ἐκνήψατε δικαίως, euigilate iuſtè. 1106

Ἔκνηψις, quum quis à ſomno ad ſobrietatem redit. Apud Ierem. in thren. c. 3. τοῦ μὴ εἶναι ἔκνηψιν, exp. quia non eſſet requies.

Ἐπινήφω, ſobrius ſum.

ΝΙΓΛΑΡΟΣ, ſch. Ariſtoph. in Acharn. vbi poeta dicit: Αὐλῶν κελευστῶν νιγλάρων, συριγμάτων, dici ſic κροῦμα & μέλος μουσικὸν παρακελευστικόν.

ΝΙΚΑΩ ῶ F ήσω, P. νενίκηκα, vinco, ſupero, victor ſum. Ilia. ψ. ὃ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα. Et cum accuſ. rei. Xenoph. νικᾶν τοὺς ἀγῶνας. Athen. ἐνίκησε τὴν περίοδον πεντάκις, quinque certamina Grecię obiuit & victor fuit. Item cum gemino accuſat. altero perſonæ altero rei. Dinarc. aduerſus Dem. Τιμοθέῳ τὴν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν νικήσαντι τοὺς Λακεδαιμονίους.

Item

Item νικᾷν, vincere iudicio. Æſchin. Sic & γνώμας νικᾷν, ſententias obtinere. Plato in Gor. Item νικάω, præſtantior ſum, antecello: vt νικᾷν κάλλει, & νικᾷν μύθοις, Homer.

Νικάομαι, ῶμαι, vincor, ſuperor. Item ſuccumbo, cedo. Il. ψ. Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον. Dicitur etiam νικῶμαι σου τοῦτο, apud Soph. in Aiace. Et cum genit. rei, apud Thuc. l. 2. & Eurip.

Νίκημα, τό, victoria. Plut. in Lyc. & alibi.

Νικητής, οῦ, ὁ, victor. Νικατήρ, Doricè, idem.

Νικητήριον, ου, τό, victoriæ præmium, palma. Xen. Item adiectiuè, νικητήριος, vnde νικητήρια ἆθλα: apud Plat. de leg.

Νικητικός, ή, όν, vincendi peritus: vel cui ſæpe contingit vincere.

Νίκη, ης, ἡ, victoria. Il. η. Κεχαρήατο νίκη. Plut. vult dici παρὰ τὸ μὴ εἴκειν. At Euſt. παρὰ τὸ ἐνὶ εἴκειν. Reperiri & νῖκος, εος, τό, pro victoria, teſtatur idem Euſt.

* Νικέω, vinco: νικάω. Theocr.

¶ Νικητικός, ad victoriam pertinens, qui magni ad victoriam momenti eſt. Plut.

Compoſita.

Ἀνίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuictus, inſuperabilis. Plat.

* Ἀντινικάω, viciſſim vinco. Æſch.

Ἀξιόνικος, dignus victoria: vel, idoneus ad victoriam adipiſcendam, vel qui victoriam emeruit & ea dignam fortitudinem præſtitit. Xen.

Ἀπονικάω, vinco, ſupero; idem quod νικῶ.

Ἐκνικάω, idem. Plut. Item euinco: vocabulum iuriſconſultorum. Dicitur & de re quæ in vſum & morem recepta eſt, ſeu quæ inualuit. Pauſ. in Meſſen. Μεσσηνίων ἡ ἀπὸ τῆς συμφορῶν κληθεῖσα Τεριφικόν, καὶ οὐχ Ἑλληνικόν, ἐξενίκησε. Sic & apud Thuc. l. 1.

Ἐκνίκημα, τό, quod quis vincendo obtinuit. Ἐκνίκησις, euictio. in Pand.

Ἐπινίκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad victoriam pertinens, victorialis: vt ἐπινίκιος ἀγών, ludi ob victoriam. Athen. Et ἐπινίκιοι λόγοι. Naz. Interdum τὰ ἐπινίκια, carmina de parta victoria. Apud Dem. τὰ ἐπινίκια ἑστιᾶν, epulum dare ob victoriam partam. Sic & apud eundē τὰ ἐπινίκια θύειν, ſacra facere ob partam victoriam. Sic etiam dicuntur munera quæ dantur militi qui ſe ſtrenuè geſſit. Poll.

Ἰατρονίκης, ου, ὁ, medicorum victor: epitheton quod monumento ſuo Theſſalus inſcripſit, teſte Plin.

Ἱερονίκης, in ſacris certaminibus victor: vel in vno ex quatuor ſacris certaminibus. Luc.

Καλλίνικος, qui egregiam victoriam ſeu egregias victorias adeptus eſt. Plut. Apud Eurip. καλλίνικος τῶν ἐχθρῶν, exp. ſimpliciter hoſtium victor. Et τὸ καλλίνικον φέρεσθαι, inſignem reportare victoriam, apud eundem.

Καρνεονῖκαι, qui vicerunt ſeu palmam reportarunt in ludis Carneorum. Athen. lib. 15.

Πολυνικῶ, longè vinco. Thuc.

Προνικῶ, antè vinco: apud Athen.

Προνίκοι, curſores, celeres, agiles: *inſtar curſorum qui celeritate vincere æmulos cupiunt.* Suid.

Πυθιόνικος, qui Pythiis ludis vicit. Plut. in Solon. Πυθιονίκης, idem.

Συνικάω, ſimul vinco. Eurip.

Ὑπερνικάω, longè ſupero: vnde paſſ. regor, ψαλμῳδίαι θρήνοις ὑπερνικώμεναι.

Φερένικος, victor: idem quod νικηφόρος.

NIN, apud poetas ſignificat ipſum, ipſam, ipſum: vt μιν. Eurip. in Oreſte ἐγώ νιν ἐξέσωσα, ego ipſam ſeruaui. Ibidem, Ὅς νιν φονεῦσαι μητέρ' ἐξηνάγκασα, qui ipſum

1107 occidere matrem coegi. apud Theocr. idyl. 1. νιν, ponitur pro αὐτό, vbi refertur ad δέπας. Soph. pro αὐτά vſurpaſſe dicitur.

NIΠΤΩ, F. ψω, lauo. Od. τ. ἐπεὶ νίψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ. Od. φ. Τοῖς σε πόδας νίψω.

Νίπτομαι, lauor. Theocr. Et actiuè pro νίπτω. Od. β.

Νίμμα, τό, aqua qua manus ablutæ ſunt. Heſych.

Νιπτήρ, ῆρος, ὁ, malluuium: vas lauandis manibus: Ioan. 13.

Νίπτρον, ου, τό, aqua lauandis manibus aut pedibus. Athen. lib. 9. Poll. lib. 10.

Νίζω, pro νίπτω, Tarentinorum lingua dicitur, teſte Euſtath. Od τ. Νίζε δή' αὖ ἄνακτος ἴσα τὰ αἰαχθ' ἐόν.

Νίζομαι, idem quod νίζω, Od. ζ.

Compoſita.

Ἄνιπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, illotus: vt χέρες ἄνιπτοι. Heſiod.

Ἀπονίπτω, ſeu potius ἀπονίπτομαι, abluo. Plat.

Ἀπόνιμμα, & ἀπόνιπτρον, aqua qua manus lotæ ſunt, ſeu quæ decidit poſt ablutas manus. Athen.

Ἀπονίζω, idem quod ἀπονίπτω. Plat.

Ἀπονίζομαι, idem. Il. κ. ἱδρῶ ἀπενίζοντο θαλάσσῃ.

Decomp. Ἀναπόνιπτος, qui ſe non abluit: vel qui ablui nequit.

* Δυσαπόνιπτος, ὁ καὶ ἡ, qui ægrè elui & dilui poteſt. Actuar.

Ἐναπονίζω, abluo in. Herodot.

Διανίπτω & διανίζω, perluo, ſeu eluo, aut, abluo. Athen.

Δύσνιπτος, qui ægrè lauari ſeu elui poteſt, penè illuibilis ſeu ineluibilis. Apud Soph. in Trachin δύσνιπτος χαρά· quæ ægrè deleri poteſt.

Ἐκνίπτω, eluo: propriè, ſordes manuum aut pedum. Item expio & abſtergo. Plat.

Ἔκνιψις, elutio. Heſych.

Decomp. Δυσέκνιπτος, qui difficulter elui poteſt. Plat.

Ἐπινιπτρὶς κύλιξ & μετανιπτρίς, item μετάνιπτρον, poculum quod lotis à cibo manibus offertur. Poll.

Κατανίπτω, abluo. Luc. in Lexiph.

Κατανίπτης, Athenis dicebatur qui peplum Palladis infra ſorditatum abluebat. Etym.

Κατανίζω, diffundo, transfundo.

Κυσονίπτης, natium ſeu pudendorum lauator Heſychio ſcortator, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος.

Μετανίζω, refundo in aliud vas.

Ποδονιπτήρ peluis in qua pedes abluuntur. Athen. l. 11.

Ποδόνιπτρον ipſa aqua qua pedes abluuntur. Dicitur & ποδανιπτήρ & ποδάνιπτρον. Od. τ.

Ὑπονίπτω, ſubtus lauo: vel aliquantum lauo. Athen.

Χερνίπτω, manus lauo. Lycophr.

Χερνίπτομαι, idem. Il. α. & apud Lyſiam.

Χέρνιμμα, manuum lotio Poll.

Χέρνιψ, aqua qua abluuntur manus ante cibum. Od. α. Sumitur & pro lauacro & ipſa manuum ablutione: apud Thuc. lib. 4. Et pro ipſo vaſe: apud Athen.

Χερνίβον, τό, idem quod χέρνιψ, quum pro vaſe ſumitur. Il. ω. Pro eodem Atticè χερνίβιον. Athen.

Χερόνιπτρον, & χερνιπτρον, peluis in qua manus abluuntur, malluuium. Et aqua qua manus abluuntur. Etym. Item manuum ablutio. Dioſc.

NITPON, ου, τό, nitrum: ſuccus concretus ſali finitimus: de quo Dioſc. l. 5. c. 130. & Plin. l. 31. c. 10.

Νιτρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nitroſus, nitrum imitans.

Compoſita.

Ἀμμόνιτρον, arena nitro miſta. Plin. l. 36. c. 27.

Ἀφρόνιτρον, ου, τό, aphronitrum, ſpuma nitri. Gal.

Ἐκνιτρόω, ῶ, nitro perfrictum eluo. apud Athen.

Προεκνιτρόω, (*decomp.*) nitro prius perfrico. Dioſc.

NIΦΩ, F. ψω, P. φα, ningo. Il. μ. Ἤματι χειμερίῳ ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς Νιφέμεν. Athen. l. 9 νιφέτω μὲν ἀλφίτοις, ψακαζέτω δ' ἄρτοισιν, ὑέτω δ' ἔτνει. Item madefacio, irrigo. Pro eodem ſcribitur & νείφω: vnde aoriſt. 2. ἔνιφον & præt. med. νένιφα quo Ariſtophanem vſum eſſe teſtatur Herodian. gramm. apud Euſtath. 1108

Νίφομαι,niue conſpergor,niue obtegor.Plut.Item irrigor,madeſio.Philo.

Νιφὰς,ά δος,ἡ, nix aceruatim ſeu confertim & cum vehementi impetu decidens. Il. μ. νιφάδες δ᾽ ὡς πίπτον ἔραζε. Metaphoricè apud Chryſoſt.de ſacerd. τῶν βελῶν τὰς νιφάδας, ſagittas inſtar niuis confertim decidentes. Pro νιφάδα per apocopen dicitur νίφα, apud Heſiod.in Erg. Sic dicitur etiam τὸ μικρότατον,quod & ψακάς.Ariſtoph.in pace.Item gutta.Heſ.

Νιφετὸς,idem cum νιφάς.Od.δ.& Ariſtot.

Νιφετώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,niuoſus,niualis.Ariſtot.

Νιφόεις, niuoſus,niualis,ninguidus. Hom. Item niueus: vt νιφόεν χάραγμα,apud Nic.

Compoſita à νίφω.

Ἀγάννιφος,ου ὁ καὶ ἡ, valde niuoſus ſeu niualis, ſeu niuibus obrutus.Il.α.

Ἐπινίφω,ningo ſuper,niue obruo.Xen. Item in ſuperficie irrigo.Philo.

Κατανίφω,ningo deorſum.Ariſtoph.

Πολυνιφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,multa niue tectus.Eurip.

Ὑπονίφω,aliquantum ſeu leuiter ningo.Thuc.

ΝΟΘΟΣ,ου,ὁ (& aliquando ἡ) nothus,ſpurius,non legitimus.Hom.Metaphoricè etiam vſurpatur:vt νόθος λογισμὸς,apud Philop.A Suida exp.etiam ξένος. Suidas & Euſt.factum eſſe dicunt ex particula νὸ habente vim priuandi, & nomine θεῖος: vt ita dicatur quaſi ἐστερημένος τοῦ θείου,i.τῆς ἐξ ἐννόμου γάμου γεννήσεως.

Νόθως,illegitimè,ſpuriè,adulterinè,fictè.Heſych.

Νοθεία,ἡ, vt ἐνέχεσθαι νοθεία, idem quod νόθον εἶναι,ſpurium eſſe.Plut.Νοθεῖα ſiue νοθεῖα,τὰ,ad nothos pertinentia bona.Harpocr.

Νοθεύω,adultero,corrumpo,vitio.Syneſ. Exp.&,alieno ſeu obalieno,decipio,adultero.Heſych.

Νοθεύομαι,adulteror,corrumpor. Item pro adulterino habeor,ſeu notho aut ſpurio in vita.Thuc. λέγουσι δέ τινες τὴν ὀγδόην ἱστορίαν νοθεύεσθαι.

Νόθευσις,adulteratio,&c.Suid.

Ὀθνεῖος,alienigena,externus,peregrinus:quaſi νοθεῖος, κατ᾽ ὑφαίρεσιν.Plato.

Compoſita.

Ἀνόθευτος,ου,ὁ καὶ ἡ, non adulteratus,non ſpurius. Interdum & purus,ſyncerus.Suid.& Heſych.

Ἀνόθως,ſynceré,verè,purè:more eorum quę non ſunt ſpuria & adulterina.Heſych.

Μισόνοθος,qui nothos odit.Epigr.

✱ Ὑπονοθεύω,ſubuitio,ſubadultero.2.Maccab.

ΝΟΟΣ,(pro quo in ſoluta oratione per contractionem νοῦς) mens,animus.Od.φ.νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. Exponitur etiam (pro variis loquendi generibus) ſententia,cogitatio, conſilium : vnde ἐν νῷ ἔχειν,cogitare:Plato de rep.l.1. Et κατὰ νοῦν,ex animi ſententia. Item ſenſus. Ariſtoph. νοῦν δ᾽ ἔχει τίνα; quis horum verborum eſt ſenſus? Sic Syneſ. Exp.etiam,ratio,ſeu cauſa apud eundem.

Genit.eſt νοὸς & νοῦ.Dat.νῷ & aliquando νοΐ.Accuſat.νοῦν.Pluralis quoque nominat.νόες & accuſat. νόας inuenitur apud theologos. Dionyſ.Areop.Greg. Syneſ.in hymnis.& Damaſcen.

Νοερὸς,q.d.mentalis,intellectualis.Naz.

Νοερῶς,q.d.intellectualiter.Gennad.

1109 Νοέω,ῶ,mente agito,in animo habeo,volo.Il.α. Exp.etiam,in animum induco.Il.θ. Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅττι νοήσω.Et in animo habeo,volo:Il.ω.νοέω δὲ καὶ αὐτὸς Ἕκτορα σοι λῦσαι.Item,animaduerto,intelligo. Od.υ. ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν ἐρχόμενον. Item prudens ſum,ſapio.Il.α.Item video,cerno.Il.γ. Τὸν δ᾽ ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής.

Νόημα,τὸ,cogitatum,cogitatio.Itē cōſilium.Hom. Item mens.Heſiod. In ſoluta oratione exp.ſenſus,vel ſenſus animi:Ammon.Item,notio : vt τὰ πρῶτα νοήματα,primę notiones.Themiſ.Et de omni intellectu, teſte Fab.l.8.c.5.Τὰ νοήματα apud Rhetores pro ſententiis,& iis etiā quę alio nomine dicūtur ἐνθυμήματα.

Νοήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, mentis compos, prudens : poeticum vocabulum.Il.ψ.Od.μ.

Νόησις,εως,ἡ, cogitatio, ſeu actio ipſa cogitandi. Exp.etiam intelligentia:apud Plat.

Νοητὸς,οῦ,ὁ, (q.d. intelligibilis) qui intelligentia comprehenditur,ſub intelligentiam cadens.Plat.

Νοητῶς, (q. d. intelligibiliter) ita vt intelligentia comprehendatur.

Νοητικὸς,οῦ,ὁ,intelligendi vi præditus.Ariſtot.

Νοΐδιον,ου,τὸ,cogitatiuncula,ſententiola.Ariſtoph.

Κοέω,ῶ,Ionicè pro νοέω dicitur.Callim.

Κοάω,ῶ,audio,intelligo.Plut.

Compoſita ex νόος & νοέω,quorum quæ in ος deſinunt apud poetas plerunque inueniuntur: quæ verò in οις,in ſoluta oratione vſurpantur.

Ἀγνοέω,ῶ,(q.d.non intelligo) ignoro. Dem.pro cor.τὸ δ᾽ αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς.Cum acc.perſ.non agnoſco.Hom. & Xen.Exp.etiam,ignoſco:vt ἀγνοεῖν τὴν ἁμαρτίαν.

Ἀγνοέομαι,οῦμαι,ignoror.Æſch.

Ἀγνόημα,τὸ,ignoratio.Gregor. Item peccatum per ignorantiam commiſſum:apud Areop.

Ἄγνοια,ἡ,ignoratio.Dem.& Plut. Item ignorantia, ſiue imprudentia.Dem.

*Decomp.*Ἀμφαγνοέω,ex parte ignoro.Ammon.

Ἀγχίνοος,& per contractionem ἀγχίνους, q.d.qui in propinquo mortem habet : ingenioſus,perſpicax,ſolers. Od.ν.ὅ,τις ἐπητής τ᾽ ἐστὶ καὶ ἀγχίνοος.Xen.pæd.1.διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι ταχὺ ἀπεκρίνετο. Comparat. ἀγχινούστερος,ſolertior:ſuperl.ἀγχινούστατος,ſolertiſſimus.

Ἀγχινόως,ſolerter,ſagaciter,ingenioſè.Ariſtot.

Ἀγχίνοια,ἡ, ſolertia : ingenij acumen ſiue acrimonia, qua cuiuſque rei cauſa non longo tempore conſiderata reddi poteſt.Ariſtot.

Ἀερσίνοος,ου,ὁ,attollens mentem,i.ſuperbus.Epith.cacodæmonis, apud Nonn. *Compoſitum ex Æolico futuro ἀέρσω verbi ἀείρω & νόος.*

Ἀμαρτίνοος,mente errans,mente prauus.Heſiod.

Ἀμερσίνοος,mente priuans.

Ἀμφιγνοέω,ῶ,aliqua ex parte cognoſco.Plut.Exp.etiam, dubito ſeu ambigo. Iſocr.ad Nicocl.ἵνα περὶ ὧν ἂν ἀμφιγνοῇς,ἔχῃς τοὺς συνδοκιμάζοντας.Plato in Gorg.ἀμφιγνοῶ ἐφ᾽ ἑκάστου ὧν λέγεις. Cum accuſ. apud eundem in Pol.πάντα δέ γε ταῦτα ἐν ἄλλαις ἀμφιγνοοῦντες πάλιν,δόξη τε ψεύδοντα καὶ λόγῳ.Scribitur & ἀμφινοέω.

Ἄνοος,& ἄνους,amens,demens,ſtultus.Il.φ.& Plat.

Ἄνοια,ἡ,amentia,dementia,ſtultitia.Plat.

Ἀνοήμων,non compos mentis,ſtultus.Od.β.

Ἀνοησία,ἡ,inſipientia,ſtultitia.

Ἀνόητος,qui intelligi non poteſt. Item act.qui non intelligit.Plat.Item inſipiens,ſtultus.Plato.Plutarc. Xenoph. Τὰ ἀνόητα,exp.res venereæ:apud Ariſtoph. in Nub.

Ἀνοήτως, ita vt intelligi non poſſit : plerunque *pro* ſtultè,inſipienter.Luc.

Ἀνοητία,Atticè pro ἀνοησία,inſipientia,ſtultitia.

Ἀνοηταίνω, inſipiens ſum ſeu ſtultus.Plat. Dicitur & περὶ τὸ ἀφροδισιάζειν,teſte Suid.

Ἀνοητεύω,pro eodem.

Ἀπόνοια,ἡ,amentia,vecordia,cœcitas mentis.Dem. Itē, 1110
veſana quædam diffidentia , deſperatio quædam veſana.Thuc.l.1.Item veſana quędam inſolentia & animi elatio.Luc.

Ἀπονοέομαι,οῦμαι,nullam mei rationem habeo,perinde ac ſi mentem amiſerim.Plutar.in Sol.παυθαινομένων τινὶ πιστεύων οὕτως ἀπονοεῖται,τὸ γῆρας,εἶπεν, quærentibus qua re fretus vecordi quadā fiducia cōcepta omne periculum adiret,&c.Luc. τολμᾷ τόλμημα γενναῖον

νεῖον καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου,dignum adoleſcente,qui ex deſperatione vecors & amens factus eſt.
Απονοεῖσθαι, exp.etiam inſoleſcere,ſeu veſana quadam inſolentia efferri apud Chryſoſt.
Απονενοημένως, (adverb.) amenter, veſanè,nulla ſui ratione habita.Iſocr.
Αριστόνοος,optima mente præditus.
Βραδύνοος,ſeu βραδύνους,qui tarda eſt mente.
Βραδυνοία,ἡ,tarditas mentis ſeu ingenij.Laert.
Βριθύνοος,grauem mentem habens,i.prudentem.In Epigr. βριθύνοος, dicitur Apollo quòd grauem mentem faciat & prudentem.
* Γλυκύνοος,mente dulci ſeu ingenio præditus.Polem.
Διάνοια,ἡ, mentis agitatio,cogitatio: vnde διανοίᾳ θεωρεῖν. Iſocr. & κατέχειν τὴν διάνοιαν. Thucyd.l.1. interdum pro ipſa mente & animo.Ariſtot. Eſt etiam vna ex facultatib. animæ media inter νοῦν & πίστιν, & propriè circa mathematica verſatur: vt docet Plato l.6. de rep.Item ſententia,ſenſus.Plut. Sic & apud Rhetores ſtatus ῥητοῦ καὶ διανοίας inter ſe opponuntur.
Διανοέομαι, οῦμαι, mente agito, cogito, in animo habeo:Plut.in Camillo,διενοοῦντο μάχην συνάπτειν,cogitabant de conſerendo prælio.Exponitur etiam ſentio,ſtatuo: Ariſtot.de mundo, ταῦτα χρὴ καὶ περὶ θεοῦ διανοεῖσθαι. Apud Lucian. διανοηθεὶς κακῶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, exp. rebus ſuis malè conſulens. Item affectus ſum,eo ſum animo.Plat.
Διανόημα,τὸ,cogitatum,cogitatio.Item commentatio, ſententia.Hermog.
Διανόησις,ἡ,ipſa actio cogitandi.Plut.
Διανοητικός,ἡ,ὸ, ad cogitationem pertinens:ſeu,in cogitatione & commentatione poſitus. Ariſtot. Item cogitatione & commentatione valens,ingenioſus.Τὸ διανοητικὸν,vis animi commentatrix.Damaſcen.
Decomp. Αδιανόητος, cogitatione non comprehenſibilis.Τὰ ἀδιανόητα,dicuntur etiam quę verbis apertis occultos ſenſus habent.Fab.l.8.c.2.
Προδιανοοῦμαι,antè cogito.
Προσδιανοέομαι,inſuper cogito.
Διχόνοια,duplex ſeu bifaria ſententia mentis.Heſych.
Διχονοῶ,diſſentio,diffideo.Idem.
Δύσνοος, & δύσνους, qui mala eſt mente aduerſus aliquem,maleuolus.Thuc.
Δύσνοια,maleuolentia.Heſych.
Δυσνοέω,maleuolentia proſequor,infenſus ſum.
Δυσνόητος,qui vix intelligi poteſt.Petri 2.c.3.
Δυσνοήτως,ita vt difficulter intelligi queat.
Εγερσίνοος,mentem excitans.Nonn.
Εἰσνοέω,vnde εἰσενόησα,animaduerti,vidi.poet.
Εκνοος,& ἔκνοις,amens demens.Heſych.
Εννοος,& ἔννοις,mentis compos,mente præditus.Plut. Exp.&,intelligens,prudens.Plat.& Syn.
Εννοια,ἡ, mentis adiectio ad rem aliquam, cogitatio: aut,actio ipſa concipiendi aliquid mente.Xen. Exp. etiam,notio, intelligentia,à Cicer.in top. Item ſententia.Hermog.Item coniectura.Polyb.lib.1.
Εννοέω,ῶ,mente concipio,cogito. Plato in polit.τοῦδε οὐκ ἐννοοῦμεν,hoc non animaduertimus.Item recordor. Plat.& Plut.
Εννοοῦμαι,idem.Xen.pæd.5.
Εννόημα,τὸ,mentis conceptus,cogitatum.Ariſtot.
* Εννοητικός,cogitabundus:cogitabundi & intelligendi vi præditus.Ariſtot.
Decomp. Ανεννόητος, qui non intellexit,vel qui non recordatur.Polyb.hiſt.l.2.
Διεννοέομαι,idem quod ἐννοοῦμαι.Herodot.
* Προσεννοέω,adhuc cogito &mente concipio,vel etiam ἐννοέω.Plut.
Επίνοια,ἡ, quod quis excogitauit,commentum: vel ſolertia qua quis excogitat & comminiſcitur.Ariſtoph. Item cogitatio,Thuc.

Επινοέω,excogito,comminiſcor.Thuc. Interdum, mente agito,cogito.Luc.in Nigrin.καὶ ὅλως μικρὸν ὑπέρ τι οὐδὲν ἐπινοῶ. Exponitur etiam,animaduerto,apud Plut.in Pericle. Item deſtino,in animum induco: vt ἐπινοέω ποιῆσαι.Herodot. IIII
Επινοέομαι,excogitor.Syneſ.Et actiuè,in animum induco.Herodot.ἐπενοήθη θαλασσοκρατεῖν. Apud Phalar.ἐπινοοῦμαί σοι,animum tibi intendo.
Επινόημα,commentum.Επινοηματικὸς,qui prompto eſt ad excogitandum ingenio.Επινοητικὸς,idem.
Decomp. Ανεπινόητος, qui cogitatione comprehendi aut mente concipi nequit.
Αντεπινοέω,viciſſim ſeu contra alium excogito.
Προσεπινοέω,inſuper excogito.
Εὔνοος,& εὔνους,bene affectus erga aliquem,beneuolus. Xen.τοῖς εὔνοις ληπτέον. Comparat. eſt εὐνούστερος beneuolentior.
Εὔνοια,ἡ,beneuolentia.Thuc.Dem.& alij.
Εὐνόως,& εὔνως,beneuolè.Heſych.
Εὐνοικός, ὁς,ὁ, ad beneuolentiam pertinens, beneuolentiæ indicium habens.Item beneuolus.Luc.
Εὐνοϊκῶς,beneuolè. Xen.Dem.hinc compar. εὐνοϊκωτέρως. Dem.Et ſuperl.εὐνοϊκώτατα.Xen.
Εὐνοέω , beneuolus ſum , beneuolentia proſequor. Xen.pæd.8.εὐνοεῖν τοῖς κακονόοις.
Εὐνοοῦμαι ὑπό σου,habeo te beneuolum.
Εὐνόητος,facilis intellectu. Εὐνοήτως,ita vt facilè intelligi queat.
Decomp. Αντευνοέω,viciſſim beneuolus ſum.Xen.
Θελξίνοος,mentem demulcens.Epigr.
Θηλύνοις,qui eſt fœmineo animo.Æſchyl.
Κακόνοος,& κακόνοις,maleuolus.Dem.& Xen.
Κακόνοια,ἡ,maleuolentia.Plut.
Κακονοέω,maleuolus ſum,vel,malè cogito.
Κατανοέω,animaduerto,intelligo,perſpicio.Plat.
Κατανόημα,τὸ,quod ab aliquo animaduerſum eſt ſeu perſpectum:commentum,remedium excogitatum.Ariſtot. in polit.
Κατανόησις,ἡ, animaduerſio,deprehenſio. Item cognitio.Gregor.apud Plut.κατανόησιν ἑαυτοῦ πολλὴν παρέχει,exp.multa ingenij ſui documenta præbet.
Decomp. Ακατανόητος,qui animaduerti nequit.
Δυσκατανόητος,qui vix poteſt animaduerti.
Εὐκατανόητος,qui facilè animaduerti poteſt.
Προσκατανοέω,inſuper animaduerto ſeu perſpicio.
Κλεψίνοος,qui aliud in pectore clauſum habet & aliud in lingua promptum & ita velut fallit animo.
Κουφόνοοι ἔρωτες, apud Soph. dicuntur, quoniam amantium mens leuis eſt & inconſtans.
Κρυφίνοις & κρυψίνοις,qui animi ſui cogitata occulta tenet nec vlli aperit.Heſych.& Suid.
Μεγαλόνοος & μεγαλόνους,mentis præſtantia præditus & animo magnifico. Et τὸ μεγαλόνουν,mentis præſtantia.
Μεγαλόνοια, idem quod τὸ μεγαλόνουν, magnificus animus & ingens.Baſil.Exp.etiam,magni ſpiritus.Luc. Item ſuperbia.Heſych.
Μετανοέω,pòſt intelligo,pòſt ſapio.Plat. Item, ſententiam & mentē muto.Xen.pæd.1. ἐκ τούτου δὴ ἀναγκαζόμεθα μετανοεῖν,&c. Item me pœnitet,reſipiſco,ad ſanam mentem redeo. Syn. οὐ μετενόουν ἐφ' οἷς εὖ πεποιήκειν τὸν ἄνδρα.Sic ſæpe in nouo Teſt.
Μετάνοια,ἡ,mutata mens & ſententia. Exponitur etiam,reſipiſcentia,pœnitentia.Plut.
Decomp. Αμετανόητος, qui pœnitentia non ducitur, pœnitere neſcius.Rom.2.
Ομόνοος & ὁμόνους,vnanimis,concors.
Ομόνοια,ἡ,concordia.Iſocr.& Xen.
Ομονοέω,ῶ, concors ſum, concorditer viuo, conſentio. Ariſtot.eth.9. τὰς πόλεις ὁμονοεῖν φασὶν ὅταν περὶ τῶν συμφερόντων ὁμογνωμονῶσι. Xen.pæd.4.ὁμονοοῦμεν ταῦτα,in his conſentimus.

Ὁμονοητικὸς, ad concordiam pertinens: ſeu, ad concordiam efficiendam aptus. Item, ad concordiam propenſus, Ariſtot. polit. 2.

Ὀρθόνοος, qui eſt rectæ mentis, qui recta cogitat.

Ὀψίνοος, ſerò ſapiens. Nonn.

Παράνοια, dementia, delirium, Plat.

Παρανοέω, q. d. extra mentem ſum: deliro, demens ſum. Ariſtoph. in nub. ἐμοῦ παρανοήσαντος. Apud Eurip. exp. perperam intelligo.

Περίνοια, mentis conceptus, Greg. Item ſolertia, vafrum commentum, Luc.

IIII 2 Περινοέω, mente complector & concipio. Plut. Item comminiſcor & excogito. Baſil. Itē pro περιττῶς νοῶ, Greg. de Baſil. περινοεῖ τῇ διανοίᾳ μεῖζόν τι καὶ ὑψηλότερον.

Περινοοῦμαι, altius & exquiſitius excogitor. Herm.

Περινενοημένως: vt περινενοημένως λέγειν τι, artificio ſolerti loqui de re aliqua. Hermog.

Περινόησις, idem quod περίνοια. Plut.

Decomp. Ἀπερινόητος, qui mente ſeu cogitatione comprehendi nequit.

Περισσόνοος, excellenti mente præditus.

Πολύνοος, & πολύνους, cui multum eſt mentis, i. prudentiæ & ſagacitatis, Euſt.

Πολυνοια, ἡ, mens cui multum ſagacitatis ineſt, Dicitur & de oratione ſententioſa. Plat.

Πρηΰνοος, qui eſt animo leni & miti. epith. Dei.

Πρόνοος, & πρόνους, prudens: vnde compar. προνούστερος, apud Soph. in Aiace.

Πρόνοια, ἡ, actio ipſa antè percipiendi aliquid mente & prouidendi: prouiſio. Thucyd. lib. 6. Exp. plerunque prouidentia: vt apud Herodian. l. 2, 3. & 4. hinc & πρόνοιαν ἔχειν τινὸς, prouidere alicui. Iſocr. in Euagor. Et ἐκ προνοίας τι ποιεῖν, dedita opera & conſultò aliquid facere, Plat. de leg. l. 9.

Προνοέω & προνοοῦμαι, antè mente percipio, animo prouideo. Cum accuſ. Plat. & Thuc. Item prouideo, i. proſpicio, conſulo commodis alicuius. Luc. τῶν χρεῶν των προνοῶν. Xenoph. pæd. 8. ἑαυτῷ τοι κήδεται ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ. Idem, ταῦτα ὡς φίλῳ ὄντες σοι προνοούμενοι. Item prudens & de induſtria facio; apud Lyſ.

Προνοητὴς, οῦ, ὁ, prouiſor. Gregor.

Προνοητικὸς, prouidendi ſolertiam habens: vel ad prouidendum propenſus. Apud Thuc. προνοητικὸς λόγος, exp. prouida ratio.

Προνοητικῶς, prouidè, vel proſpicienter.

Dec. Ἀπρονόητος, non prouiſus: vel qui prouidentia nō regitur. Philo. Et actiuè, futuri nō prouidens, Xen.

Ἀπρονοήτως, imprudenter, incautè, Xen.

Ἀπρονοησία, ἡ, imprudentia. Apud Alex. Aphr.

Προσνοέω, inſuper mente agito & conſidero.

Ῥηξίνοος, dicitur Bacchus in Epigr. quòd mentem eneruet & frangat.

Σύννους, cogitabundus, meditabundus, Iſocr.

Σύννοια, ἡ, cogitatio eius qui ſecum aliquid reputat. Eurip. Item intelligentia. Plut.

Συννοέω, apud me æſtimo, mecum reputo. Plat. & Plu. Itē intelligo, Plat. πῶς δὲ ἔδεις τούτων οὐ ῥᾴδιον συννοεῖν.

Συννοοῦμαι, idem: Plato in ſecundo Alcibiad.

Ταχύνοος, & ταχύνους, qui celeri eſt mente. Ταχύνοια, ἡ, mentis celeritas.

Τερψίνοος, animum obleclans: vel, voluptuarius.

Ὑγρόνους, q. d. qui humidam habet mentem: mollis & effœminatus: de cinædo dici tradit Poll.

Ὑπόνοια, ſuſpicio. Plut. dicitur etiā παρ' ὑπόνοιαν λέγεσθαι, quę expectationi auditoris non reſpōdent. Et δι' ὑπονοίας, dicitur id quod tropicè & figuratè dicitur.

Ὑπονοέω, ῶ, ſuſpicor, ſuſpectum habeo: Ariſtoph. in Plut. μηδὲν εἰς ἐμ' ὑπονόει τοιοῦτο. Thuc. l. 7. ὑπονοήσας αὐτῶν τὴν διάνοιαν. Et cum genit. perſon. ὑπονοήσας τῶν λεγόντων. Item intelligo, i. in hunc ſenſum accipio. Phil.

Decomp. Ἀνυπονόητος, non ſuſpectus, ſeu quem ſuſpectum non habuiſſemus, Polyb. Et actiuè, non ſuſpicans: vt apud eundem l. 4. τὰ μέλλοντα ἀνυπονοήτοις, non ſuſpicantibus quod euenturum erat. Ἀνυπονοήτως, ita vt non ſuſpiceris. Et paſſ. ſig. non ſuſpectè, vt non ſuſpectus habearis. Polyb.

Ὑψηλόνους, qui eſt mente elata. Τὸ ὑψηλόνουν, mentis elatio ſeu animi celſitudo. Plut.

Ὑψίνοος, & ὑψίνους, elatam mentem habens, ſuperbus. Nonn. Τὸ ὑψίνοον, animi celſitas.

Compoſita ex κοέω.

Ἀμνοκῶν, agni mentem habens, ſimplex, fatuus. Ariſtop. Καὶ σκέπτεσθέ γε τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν.

Θυοσκόος, qui intelligit ea quæ per ſacrificia ignita ſignificantur: aruſpex. Exp. etiam, ſacrificus. Il. ω. v. 221. & Od. φ. vide & in comp. ex Κάω, ſeu καίω, pro eodem dicitur & Θυηκόος. Heſych.

Ὀρνιθοσκόος, augur, auium peritus.

ΝΟΣΟΣ, ου, ὁ, morbus. Syn. ep. 37. νόσῳ χαλεπῇ περιεπέπλακτο, graui morbo conflictatus eſt. ¶ Item vitium: vt apud Eurip. in Oreſt. ἀκόλαστον ἔχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον, turpiſſimū vitium. ¶ Exp. etiam, peſtis: quum de vitio grauiori dicitur. Theodor. hiſt. eccleſ. l. 5. IIII 3

Νοσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, morboſus, morbidus. Plut.

Νοσωδῶς, more eorum qui morboſi ſunt.

Νοσέω, ῶ, ægroto, æger ſum, malè valeo Plut. Item metaph. de ægritudine mentis, Iſocr. ¶ Dicitur & νοσεῖν qui hęreſin aliquam imbibit. apud Chryſoſt. in epiſt. ad Corint. 15. οἱ τὰ Μανιχαίων νοσοῦντες, Manichæorū hæreſi infecti. ¶ Exponitur etiam, inſano ſtudio flagro, apud Plut. τοῖς περὶ δόξας νοσοῦσι. ¶ Dicitur & ciuitas aliqua νοσεῖν quæ inteſtinis diſcordiis laborat, malis conſiliis vtitur magiſtratibúſq; corruptis: apud Dem. & Thuc. l. 2. ¶ Apud Ariſtot. apum etiam aluearia νοσεῖν dicuntur, quum cibus eis deficit.

Νόσημα, τὸ, morbus, idem quod νόσος, Iſocr. ¶ Item metaph. vitium, Plat.

Νοσηματικὸς, οῦ, ὁ, morboſus, morbidus, Plut.

Νοσηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod νοσώδης & νοσηματικὸς. Item qui manat ex morbo, ſeu qui cauſam & originem à morbo traxit, vt μανίαι νοσηματώδεις, inſaniæ ex morbo ortæ apud Ariſtot. eth 7. c. 5.

Νοσηματωδῶς, more valetudini obnoxiorum.

Νοσημάτιον, τὸ, morbus leuior, Ariſtot.

Νοσηλεύω, f. εύσω, ægrum curo & ei præſtitis neceſſariis officiis inſeruio. Paul. Ægin. ἐνοσήλευεν αὐτὸν μετὰ παιδὸς ἑνός. ¶ Item infirmo, valetudinarium reddo. Chryſoſt.

Νοσηλεύομαι, æger curor ab eo qui ęgrotantibus ſubſeruire & neceſſaria officia præſtare ſolet. Item ægroto. Appian.

Νοσηλεία, ας, ἡ, ægrotatio in qua neceſſaria ægro officia præſtantur. Item curatio ægroti qua debita ei officia præſtantur. Plut. in Lycurg. Νοσήλεια, τὰ, officia & remedia quæ in eiuſmodi curatione ægro adhibentur. Suid.

Νοσηρὸς, ὁ, morbidus morboſus, Xen.

Νοσερὸς, idem. Plut. Lycurg.

Νοσερῶς, more eorum qui morbidi ſunt. Ariſtot.

Νοσοκομεῖον, idem quod νοσηρὸς & νοσερὸς. Ariſtot.

Νοσάζω, ægrotum reddo, ægrotum facio, Gal.

Νοσίζω, idem. ex Gaz. interpr.

Νοῦσος, ου, ὁ, Ionicè pro νόσος, morbus, Hom.

Compoſita.

Ἀναvοσέω, rurſus ægroto, in morbum recido.

Ἄνοσος, & pro eodem ἄνουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, morbo carens, minimè morbidus. Thuc. Ἀνόσητος, idem.

Βαρύνοσος & βαρύνουσος, graui morbo implicitus: vel graues morbos incutiens.

Ἐκνοσηλεύω, ægrum curo: vel ægrum diligenti cura & obſequiis

obſequiis neceſſariis è morbo ad priſtinam valetudinem reduco.Theodor.hiſt.eccl.l.5.τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύοντες.

Ἐπίνοσος,morbis obnoxius.Ariſtot.

Ἐπινόσως,more eorum qui morbis tentantur.Poll.

Μακρονοσία ἡ,morbus longus ſeu diuturnus.

* Πολυνόσος,multis morbis obnoxius , qui multis morbis occupatur,morbidus.Strabo.

Συννοσέω,ſimul ægroto.Plut.

ΝΟΣΤΕΩ, ῶ, F.ήσω,redeo Il.σ. οὐδέ με νοςήσαντα δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Interdum ſignificat,eo, proficiſcor , ſicut & νέομαι & νείσομαι. Od.ο.Item aduenio. Apud Plat.ep.7. ὑπὸ γῆς νοςῆσαι πορείαν,exp.ſub terra circumferri.

Νόςος,ου,ὁ,reditus.Hom.Item dulcedo,ſuauitas,Euſth & Suid ¶Aliam ſignificationem vide infrà in Εὔνοςος.

Νόςιμος,ου ὁ καὶ ἡ , rediturus:vel qui redire poteſt. Od. δ' ἔτι νόςιμός ἐστι Σὸς παῖς. Sic & Od.υ. Item νόςιμον ἦμαρ,dies reditus.Od.α.Θ.ψ. &c.Item,ſuauis,dulcis quod videlicet reditus in patriam dulces eſſe ſolent. Theoph Dicitur etiã νόςιμον in aliqua re quod veluti eius medulla & ſuccus eſt,ſeu melior pars & veluti flos:cui opponuntur ſordes & excremẽta.Dioſc.

Compoſita.

1114 Ἀνόςητος,ου, ὁ καὶ ἡ , vnde rediri nequit Epigr.

Ἄνοςος,ου, ὁ καὶ ἡ,reditus expers.Eurip. Item dulcedinis ſeu ſuauitatis expers Theophr.

Ἀνόςιμος, ου,ὁ καὶ ἡ , qui non rediturus eſt,cuius res eo loco ſunt vt redire nequeat.Od.δ.

Ἀπονοςέω,redeo ſeu reuertor alicunde.Il.α.

Ἀπονόςησις ἡ,reditus.Arrian.

Εὔνοςος,& νόςος,deus d áve , vel Dei ſimulacrum quod molendinis appoſitum farinæ menſuram inſpicere ac veluti ei præeſſe credebatur.Athen.& Euſt.

Δύςνοςος νόςος,reditus difficilis vel infauſtus.Eur.

Παλινοςέω,ῶ,redeo,reuertor:idem cum νοςέω.Suid.

Παλίνοςος qui redit,recurrens,reciprocus.Nonn.

Παλινόςιμος,iterum rediturus,vel reuerſurus.

Περινοςέω,circumeo & oberro:propriè de iis dici annotat ſchol. Ariſtoph. qui vt domum redeãt,omnia loca pererrant & qua ſibi via domum redeundum ſit, explorant.Syneſ. περινοςεῖ τὴν Αἴγυπτον μετ' ἐκείνου. Plut in ſymp. ſept. ſap. τὰ τεκτόνων καὶ λιθοξόων ἔργα περινοςεῖς,luſtras & circumſpicis.

Decomp Ἐκπερινοςεῖν,peragrare,luſtrare.Syneſ.

* Συμπερινοςέω,vnà circumeo, circumuagor vel oberro.Lucian.

Ὑπονοςέω,retrorſum abeo,vel clàm me recipio Ariſto Dicuntur etiam ὑπονοςεῖν ea quæ ſubſidunt ſeu ſidunt.Ariſtot & Thuc.

Ὑπονόςησις , qua quid retrorſum abit & ſe clanculum recipit aut ſubſidit.Plut.

ΝΟΣΦΙ ſiue νόσφιν , ſeorſũ,ſeu ſeorſum ab Il.ο.νόσφιν ἀπ' ἄλλων,ſeorſum ab aliis.¶ Item ſine Il.ξ. Νόσφιν ἀκοιτίης.Apud Nonn.νόσφι δόμου,extra domum.

Νοσφίζω , ſeparo,ſegrego,ſeiungo. Apoll. Arg.l.2. οἵ ὁ σφισάν μ' Ἡρακλῆος ab Hercule me ſepararunt. Eurip. νοσφίσας με ἀπαιδα. ¶ Item priuo, aliquid alicui clàm ſubtractum in commodum meum verto. Soph

Νοσφίζομαι,ſum ſeorſum,νόσφιν εἰμι.Odyſſ.ψ. Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι; qui d ita à patre te ſegregas? Item auerſor.Iliad.α. Ψεῦδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον,magis auerſaremur.¶Item deſtituo,deſero,& quaſi ſeorſum relinquo Od. δ. Παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισαμένη θάλαμόν τε πόσιν τε. ¶ Item priuo,auſero,ſurripio Xenoph.Sic act.cap.5.καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς.& apud Plut, νοσφίζεσθαι χρήματα,interuerte-

re.Item paſſiuè,priuor,Chryſoſt.

Νοσφισμός,οῦ ὁ,clandeſtina ſurreptio,fraudatio.

Νοσφιδὸν,clanculum & furtim ſurripiendo.

Compoſita.

* Ἀπονόσφι idem quod νόσφι,ſeorſum ab.Apoll.

Ἀπονοσφίζω,ſeparo,ſeiungo,Dionyſ.de ſitu orbis.Item priuor. Hom. hymn. in Merc. Ἦν δ' ἀπονοσφισθῶσι θεῶν ἡδεῖαν ἐδωδὴν, ſi priuatæ fuerint deorum ſuaui cibo.

Διανοσφίζω,dirimo,diuido.Idem Dionyſ.

Ἐκνοσφίζω,ſeparo ex alieno,reiicio.

Ἀποπαρθενοσφίζω,(*Decomp.*)ſeparo à,Eurip.ἀποπαρθενοσφίσας,à,matre ſeparans.

ΝΟΤΙΣ,ίδος,ἡ,humor,humiditas,Athen.

Νότιος,ου,ὁ humidus,humectus,vuidus. Hom. Vide & in deriuatis à Νότος.

Νοτία ἡ,idem quod νοτίς.Il.θ.

Νοτιάω,humidus ſum,humeo.Ariſtot.

Νοτιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,humectus,vuidus.Alex Aphr.

Νοτίζω, humecto,madefacio. vnde apud Dioſc.lib.2,c. 87.νενοτισμένῃ σπόγγῳ. madefactam ſpongia. Item neutraliter,humeo,ſeu humore madeo.Gal. Et apud Plut.νοτίζουσαι ῥανίδες,rorantes vel præhumidæ. vide & in deriuatis à Νότος

Νοτέω , humeo,madeo : ſeu humidus madidúſve ſum. Nic.in Ther.

Νοτηρός humectus.Gaza interpr.

Νοτερός,οῦ ὁ humidus Thuc.& Plut.

Compoſita à νοτίζω.

Ἀνότιστος,ου ὁ καὶ ἡ , qui humectatus ſeu madefactus non eſt,ſiccus.Dioſc in præfat.l.1.

Ἐπινοτίζω,in ſuperficie humecto. Exp.etiam,irroro,inſpergo vel aſpergo.Dioſc. 1115

Προνοτίζω,priùs humecto,antè madefacio.Dioſc.

Ὑπονοτίζω,ſubtus vel aliquantum humecto Greg.

ΝΟΤΟΣ, ου ὁ , notus,auſter : venti nomen à meridie ſpirantis,vt teſtatur Ariſtot.de mundo Aliquando dicitur ipſa auſtralis pars cœli aut regionis vrbiſve, ſeu auſtrum verſus ſita. Thuc. Gellius νότον dictum ſentit à νοτίς , διὰ τὸ νοτερόν : quoniam is ventus eſt plerunque nebuloſus atque humectus.

Νοτόθεν à latere auſtrali. Suid.

Νότιος,ου,ὁ,auſtralis,auſtrinus Ariſtot. Τὰ νότια,ſub. μέρη,auſtrale cœli latus.At νοτία,ſub πνοή flatus auſtrinus.

Νοτίζω,auſtrales tempeſtates imitor.

Compoſita.

Εὐρόνοτος,ventus ex Euro & Noto mixtus:ſeu inter Eurum & Notum medius.Ariſtot.

Λιβόνοτος, l bonotus ,qui ſpirat inter Africum & Auſtrum,Ariſtot.

Λευκόνοτος , ſiccus notus: q d.purus & candidus auſter, quod imbribus careat.Hippocr.

* Ὑπερνότιος,ſuper auſtralis,auſtralis.Dion.

ΝΟΜΟΣ,ου,ὁ,lex(ἀπὸ τοῦ νέμειν,i. à tribuendo, quod vnicuique ſuum tribuat) Ab Ariſtot. ſic definitur, νόμος ἐστὶ λόγος ὡρισμένος καθ' ὁμολογίαν κοινὴν πόλεως,μηνύων πῶς δεῖ πράττειν ἕκαστα. Dicitur autem ἐκ τοῦ νόμου ſeu κατὰ νόμον , ex legis præſcripto , vt lex iubet:& παρὰ τὸν νόμον , contra legem , contra legis præſcriptum,aut non legitimè , apud Xen Plut.&c. in ſacris literis ponitur νόμος peculiariter pro lege Dei tradita per Moſen, aut etiam pro Moſis & aliorum prophetarũ ſcriptis.¶Item conſuetudo,mos,vel ritus. Oppian. de venat.l.3. οὐ γάρ τοι θήρεσσι νόμος Xen.νόμος γάρ ἐστι φιλεῖν. Sic & apud Herodian l 4. & 5. Οἱ νόμοι, mores. Soph.in Aiace, αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς προτελοῦμεν. ¶Item cantilena, carmen:aut

carminis certa quædam modulatio, modi muſici:vt ἡδὺς νόμους,apud Ariſtoph. Plutarch.in opuſculo de muſica putat huic nomini datã fuiſſe hanc ſignif.ob certam modulationis legẽ cui carmina adſtricta eſſe ſolebant. Ariſtoteles verò quærens cur νόμοι vocentur οἱ ᾀδόμενοι, id inde eſſe dicit,quòd antequã literas ſcirent, cantarent leges, ne eas obliuioni traderent cúmq; morem apud Agathyrſos manſiſſe: quod confirmat Athen. lib.4. ᾔδοντο δὲ Ἀθήνησι καὶ Χαρώνδου νόμοι παρ᾽ οἶνον. ¶Νομὸς,autem vide in Νέμω.

Νομικὸς,ῦ,ὁ, legalis,ad legem pertinens ſeu ad leges:vt νομικὴ στάσις, apud Hermog. & νομικὸν ζήτημα,in ep. ad Titum c.3.Item legis peritus ſeu legum,iuriſconſultus.Plut.in quæſt. Rom. Matth.22.Luc.7.&c. Et νομικὴ τέχνη,ſcientia legum,iuriſprendentia.

Νομικῶς, ex legum præſcripto : vt conſentaneum eſt iuriſprudentiæ.Plut.

Νόμιμος,ου, ὁ καὶ ἡ, legitimus.Item æquus,iuſtus.Xen.

Τὸ νόμιμον,lex,inſtitutum.Thuc.& Xen.

Νομίμως, legitimè, vt legibus ſeu æquitati legum conſentaneum eſt.1.ep.ad Tim.1.& 2.c.2.

Νομίζω,lege ſancio,vel morib.inſtituo. Plat. & Thuc. Exponitur etiam,vſurpo:vt apud Ariſtoph. in Nub. νομίσαι δέ σε ταῦτα χρὴ μυστήρια. ¶ Item exiſtimo, puto,ſentio.Dem. νομίζω πάντας εἰδέναι.

Νομίζεται,in more poſitum eſt,ſolenne eſt.Syneſ.

Τὸ νομιζόμενον,quod vſu receptũ eſt.Itẽ quod lege eſt ſancitum.Plat.Item νομίζεσθαι,exiſtimari,putari.Plat.

Νόμισμα,τὸ,mos receptus,ſchol.Ariſtoph. Itẽ quod lege ſancitum eſt. Eſdræ l.2. Plerunque idem quod Latinis numiſma.Ariſtot.polit.lib.1. eth.4.c.1.& l.5. c.5. ¶Metaphoricè apud Thuc in Lexip. τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτοι.

Νόμισις,ipſa actio τοῦ νομίσαι.Thuc.l.5.

Νομιστεύεσθαι,Suid exp. νομίμως διοικεῖσθαι, legitimè adminiſtrari.

Νόμαιον,ου,τὸ, lex, aut mos. Τὰ νόμαια,ritus,inſtituta, ſæpe apud Herodot.

Compoſita.

Ἀθυρογνόμος,ου,ὁ καὶ ἡ, temerè & ſine delectu vtens legi-

1116 bus,Heſych.propriè,qui leges ſuos ludos facit. Cõpoſitum enim eſt ex ἄθυρω,ludo.

Ἀλλοτριονομέω,ῶ, alieno more viuo, alienas leges imitor.Theodor.in lib.de menſib.

Ἄνομος,q.d.exlex, lege carens:iniquus,flagitioſus.

Ἀνόμως,iniquè,iniuſtè,ſceleratè.Iſocr.

Ἀνομία,vita exlex.Item iniquitas,iniuſtitia.Plut.

Ἀνομίαι,peccata,delicta:in ſacr.lit.

Ἀνομέω,ῶ,f.ήσω,legem violo,pecco.Herodot.

Ἀνόμημα,τὸ,iniquum factum,flagitium.

Ἀνόμιμος,illegitimus.Plato.

Ἀντινομία,ἡ,legum inter ſe repugnantia.Hermog.

Ἀντινομικὸς, pertinens ad ἀντινομίαν, ſeu ἀντινομίαν habens,vt ἀντινομικὸν ζήτημα,apud Plut.

Αὐτόνομος, qui ſuis legibus viuit, qui nullius imperio ſubeſt.Thuc.

Αὐτονόμως,ſuis viuendo legibus,ſuo vtendo iure.

Αὐτονομία,ἡ, poteſtas viuendi ſuis legibus, vel ſuo iure vtendi.Iſocr.

Αὐτονομέομαι,οῦμαι,meis legibus viuo.Thuc.

Γαστρονομία,leges de ventre alendo.

Δευτερονόμιον,τὸ,ſecunda, ſeu ſecundaria lex:ita inſcribitur quintus liber Moſis, quoniam in eo repetitur lex in monte Sina accepta, coram iis qui in ipſo monte Sina priorem non audierant.

Δυσνομία,malarum legum inſtitutio.

Ἔκνομος,exlex.Item.ſceleſtus,nefandus.Orph.

* Ἐκνόμιος,Pind.

Ἐκνομίως,præter modum,enormiter. Ariſtoph. Exp. & vehementer,magnoperè. Hinc ſuperlat. ἐκνομιώτατα,apud eundem.

Ἔννομος,(q.d.inlex)legitimus, legibus & æquitati conſentaneus. Act.ap.c.10. Item qui eſt ſubiectus legi, ſublex,vt exp.Ambroſ.

* Ἐννόμημα,id quod ſecundùm bonas leges fit.Plut.

Ἐπινομὶς,ίδος,ἡ,dialogus quidam Platonis,dictus exiſtimatur quaſi appẽdix legũ.Apud Athen.l.3.eſt ſtrena.

Εὔνομος,qui bonis legibus vtitur.Pind.

Εὐνομία, bonarum legum conſtitutio, bonæ leges: ſeu bona legum conſtitutio : aut ſtatus ſub bonis legibus.Ariſtot.polit.4. Item æquitas. Plut. Item pro εὐσέβεια,apud Soph.

Εὐνομέομαι,bonis legibus vtor: ſeu bonis legibus regor.Ariſtot.polit.4.

Ἰσόνομος,æquabilitate legum ſeu iuris vtens.Plut.

Ἰσονομία,æquabilitas legum ſeu iuris. Herodot.Exp. etiam,æquabilis tributio,apud Plut.

Ἰσονομικὸς,æquabilitate iuris vtens.Plato.

Ἰσονομικῶς,æquabiliter.

Ἰσονομοῦμαι,in legum æquabilitate viuo.Thuc.

* Ἰχθυονόμος, qui piſcibus imperat & quaſi ius dicit. Oppian.

Κακόνομος,qui malis legibus vtitur : ſeu qui prauis eſt moribus.

Κατανομιστεύω,in nummos conflo:vel conflo in nummos cudendos:apud Suid.

Λυσίνομος,legum ruptor.Nonn.

Παράνομος,contra leges faciens vel factus. Plerunque de re dicitur. Plut.& Dem. Τὸ παράνομον interdum dicitur ipſum crimen τῶν παρανόμων. Æſchin. contra Cteſiph.

Παρανόμως,contra leges,pręter ius & ęquum.Exp.& pręter receptam conſuetudinem.Thuc.

Παρανομία,ἡ, inſolentia legibus repugnans:nequitia, improbitas, iniquitas contra leges, fas & ęquum commiſſa. Exp.& ſcelus,flagitium,apud Iſocr. Propriè verò eſt habitus committendi ſcelera & contra leges agendi: vt apud eundem in Areopagit. Exponitur etiam,lex malè lata:apud ſchol.Dem.

Παρανομέω,contra leges facio, ſeu contra ius. Ariſtot.Item legem legibus contrariam fero.Dem.

Παρανομεῖσθαι, contra leges malis affici, contra ius violari & ſuo iure priuari.Dem.

Παρανόμημα,τὸ, quod contra leges & ius factum eſt, peccatum,delictum.Thuc.

Χειρονόμος, qui certa quadam lege & arte manus motitat ita vt concinnè geſticuletur. 1117

Χειρονομία,lex geſtus,vt Fab exp.lib.1.c.29. Exponitur à quibuſdam, manuum cum certa lege motus: item ſaltatio geſticulatrix. Athenęus ſaltationem illam quę πυῤῥίχη dicebatur, ſic etiam nominatam fuiſſe ſcribit l.14.

Χειρονομικὸς, ad chironomiam pertinens,ſeu in quo vtitur chironomia.

Χειρονομέω, manus certa lege motito concinnos geſtus edendo.Herodot.& Xen.

Χειρονομησείω,chironomicam geſticulationem edere cupio.Poll.ex Cratino.

ΝΟΥΜΜΟΣ,ου,ὁ, nummus Latina vox, vſurpata tamen ab Ariſtot.& Poll.l.9.

ΝΥ, apud poetas particula eſt expletiua, vt Odyſſ. ο. μή νύ τι κτῆμα φέρηται,ne qua res auferatur. Sic apud Heſiod.in erg. ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων, tenet te multò fortior. Iidem dicunt ὅς νυ pro ὅσγε.¶Pro νυ dicitur Atticè νῦν,apud tragicos potiſſimùm & comicos. At νῦν,vide ſua ſerie.

ΝΥΜΦΗ,ſiue νύμφα,ης,ἡ,ſponſa, noua nupta,ſeu nupta(in qua ſignif. Euſth. deriuat à νέον & φαίνεσθαι, quoniam τηνικαῦτα θαλαμευομένη,νέον φαίνεται ὅτε τὸ

τῆς

τῆ ἡλικίας ἔαρ αὐτῇ ἐπανθεῖ.) Callim. hymno in Delum (de Iunone) Νύμφα Διὸς βαρύθυμε. Plut.in præcept.de connub. ὁ Σόλων ἐκέλευε τὴν νύμφην τῷ νυμφίῳ συγκατακλίνεσθαι μῆλον κυδώνιον κατατραγοῦσαν.

¶ Item nurus:vt 1.Reg.4.ἡ νύμφη αὐτοῦ γυνὴ Φινέες,nurus eius vxor Phinees.Sic Matth.10.& Luc.12.

¶ Νύμφαι autem ſunt numina quædam quæ muliebri forma, in montibus,ſyluis, & in pratis,necnon circa fontes & fluenta cernebantur, eiſque præeſſe credebantur, Latinis nymphæ agreſtes ſeu ſylueſtres.Od.ρ.βωμὸς νυμφάων. Fontes quoque ipſi quibus ea numina præerant dicti fuerunt νύμφαι. Ath. lib.11. Hinc factum vt quidam νύμφην interpretentur lympham.Lydi autem νύμφας vocant τὰς μούσας, vt teſtatur ſchol.Theocr. ¶ Νύμφαι vocantur etiam formicæ alatæ.Heſych. Item in apum,crabronum & fucorum ſobole vermiculi illi qui iam apum, crabronum & fucorum formam aſſumpſerunt. Ariſtot. de hiſt.anim.l.5.c.19. ¶ Νύμφαι dicuntur etiam calices roſarum paululum ſe aperientes.Heſych.&Suid. ¶ Eſt etiam νύμφη pars in pudendo muliebri quæ & μύρτος.Ruf.Epheſ.& Poll.l.2. ¶ Item inferiori labio concauitas. Ruf. Eph. & Poll.l.2. ¶ Dicitur etiam νύμφη ſumma ſeu extrema pars vomeris. Poll. l.1. & Procl.in Heſiod.Erg.2.

Νυμφιᾶν,furore corripi ob viſam nymphę effigiem vel ſpeciem è fonte, vel corripi velut lymphato furore. Ariſtot.hiſt.anim.l.8.c.24.

Νυμφικὸς,ἡ,ὁ,ſponſalis.Luc.

Νυμφικῶς,more nuptiali,ritu ſponſali.Naz.

Νύμφιος,idem quod νυμφικός.Eurip.νυμφίοις παρθένοις, puellis nubentibus.Νύμφια,τὰ,ſponſalia.

Νυμφὶς,ίδος,ἡ,ſponſalis. νυμφίδες,calceamenta muliebria quæ ſponſæ induuntur.Heſych.

Νυμφίδιος,ſponſalis.Epigr.

Νυμφὼν,ῶνος,ὁ, conclaue ſeu thalamus ſponſi & ſponſæ. Matth.9. & Luc.5. οὐ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος πενθεῖν filij thalami,ſc.ſponſalis.

Νυμφεύω, f. εύσω, nuptum ſeu nuptui do,vel colloco. Eurip.in Iphig.Aulid. Ἀχιλλεῖ νυμφεύουσα παῖδα,Achilli nuptum dans.Sic Plut.in Num.

Νυμφεύομαι, nuptui collocor. Eurip. νυμφευθεῖσα παρ' ἀνδρὶ,viro nupta. Item nuptui mihi datur,accipio in vxorem. Areth.apocal.21. τὴν ἐκκλησίαν τῷ οἰκείῳ αἵματι ἐνυμφεύσατο,ſponſam accepit.

Νύμφευμα,connubium.Soph.ſchol.

Νύμφευσις,εως,ἡ,elocatio quæ puella nuptui datur.

Νυμφευτὴς,ἡ,ὁ, idem cum παρανυμφίος, qui eodem curru cum ſponſo & ſponſa ſedens eos deducit domum ſponſi.Poll.l.3.Metaphoricè bubulcus armenti ſui νυμφευτὴς vocatur apud Plat.in polit.

Νυμφευτὴρ,ῆρος,ὁ,ſponſus,maritus.Oppian.

Νυμφεύτρια,ας,ἡ, pronuba, ſeu quæ ſponſam ex paternis ædibus ad ædes ſponſi comitatur. Suid.& Heſych.vel ea quæ nuptias adornat.Plut. ¶ Item quæ recens nupſit.Suid.

Νυμφεῖα,τὰ, nuptiæ. Soph.in Trachin. Exponitur & νύμφη apud eundem in Antig.

* Νυμφήϊα,idem:apud Theocr.

Νυμφεῖον, ου,τὸ, thalamus ſponſi & ſponſæ, thalamus in quem nupta ducitur.Euſt.

* Νυμφήϊον,idem quod νυμφεῖον,thalamus.Callim.

1118 Νυμφίος,ου,ὁ,ſponſus.Plut. ¶ Ab Homero νυμφίος dicitur etiam qui ante annum vnum aut plures vxorem duxit: vt Il.ψ.& Od.η.

Νυμφαῖος, ου,ὁ, qui nympharum eſt ad nymphas pertinens. ¶ Ab Euſtathio etiam formicæ alatæ & vermes in hortis νυμφαῖοι dicti eſſe annotantur. ¶ Νυμφαία, herbæ nomen quæ vulgò lilium ſeu roſa aquatica vocatur, de qua vide Theophr.hiſt.pl.l.9.c.13.& Dioſc.l.4.c.187. ¶ Item ſpecies herbæ pteris, apud Dioſc.l.4.c.127. ¶ Νυμφαῖον, fanum ſeu delubrum nympharum.Suid.

Νυμφαὶς,άδος,ἡ,quæ nympharum eſt.Pauſ.

Νυμφαῖος οἶκος,in quo ſunt nymphæ.Suid.

Νυμφαίων,nympharum ſacrum aut templum.

Compoſita.

Ἄνυμφος,ου,ὁ, qui ſponſam non habet, expers connubij. Suid.& Poll. ¶ Item ἡ ἄνυμφος,illocabilis,quæ nuptum dari nequit.Heſych. ¶ Exponitur & κακόνυμφος, infelix nupta, infauſta ſponſa. ¶ Item quę deſponſa iam connubio fruſtratur. Eurip. ¶ Ἄνυμφοι γάμοι,ſceleratæ nuptię & contra fas contractæ.Soph.

Ἀνύμφευτος,innuba,innupta.Epigr.l.2.

Ἀπόνυμφος ſiue ἀπονύμφης,ου,ὁ,qui à cõtrahendis ſponſalibus(i.à ducenda vxore)abhorret.Poll.

Δύσνυμφος, infelix ſponſus. Eurip. Δυσνύμφευτος χθὼν, terra grauis nuptiis.

Κακόνυμφος,quæ infeliciter nupſit.Eurip.

Μελλονύμφη,ης,ἡ, quę nuptura eſt.Poll. Μελλονυμφίος, qui breui ſponſus futurus eſt.Poll.l.3.

* Μελλόνυμφος,idem quod μελλονυμφίος.Soph.

Νεόνυμφος γυνὴ,noua nupta.

Παρανύμφος,ου,ὁ,pronuba.Heſych.

Παρανυμφίος,ου,ὁ,qui ſponſo aſſidens & ſponſæ eos domum deducit, vel etiam qui ſponſum in ducenda ſponſa comitatur.Euſt.Scribitur & παρανύμφιος,apud Poll.

* Σύννυμφος,connuptus,ἡ.Ruth.

Ὑπονυμφὶς,mulier quę à latere ſponſę eſt,ſeu quę aſtat ſponſę ſchol.Ariſtoph.

Ψευδονύμφευτος,quæ falsò nupſit.Eurip.

ΝΥΝ, nunc,in pręſentia,hoc temporè.Hom.Iſocr.& alij. ¶ Interdum pręfixum habet articulum:vt τὰ νῦν vel ταννῦν pro νῦν,apud Ariſtot.& Plat. Apud Thucyd.τὰ νῦν, pręſentia. Dicitur & τὸ νῦν εἶναι, item τὸ νῦν ἔχον. Atticè pro νῦν,nunc:apud Xenoph.& Plat. Dicitur & ἐν τῷ νῦν, ſub. χρόνῳ hoc tempore,in pręſentia. item ἀπὸ τοῦ νῦν,ſub.χρόνου,poſthac,& μέχρι τοῦ νῦν, vſque ad hoc tempus. Οἱ δὲ νῦν, ſub. ἄνθρωποι, homines huius ſeculi. ¶ Νῦν,tunc,apud Plutarch. in Fab. ¶ Iungitur & variis particulis νῦν δὴ pro νῦν ἄρτι,nunc iam,nunc primùm, καὶ νῦν nunc quoque. ¶ Νυνὶ Atticè dicitur pro νῦν,apud Thuc.Demoſth.&c. ¶ Νῦν, pro νυ vide in Νυ,particula expletiua.

ΝΥΞ,νυκτὸς,ἡ,nox.Iliad.θ.ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή. Dicitur ἐπὶ νυκτὶ,ἐν νυκτὶ,ἐκ νυκτὸς,διὰ νυκτὸς,ἀνὰ νύκτα,Lat. nocte ſeu noctu,per noctem.Dicitur & ὅλην τὴν νύκτα, apud Xenoph.pęd.2. per totam noctem. Thucyd.lib. 8.πρότερον μέσων νυκτῶν,ante mediam noctem. Apud Xenoph.ἐν μέσῳ νυκτῶν.Dicitur & νυκτὸς ἀκμαζούσης, nocte intempeſta:& pro eodem νυκτὸς ἀωρία. ¶ Νὺξ, aliquando pro mortis tenebris capitur. Ilia.ε.ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε.

Νυκταλὸς,noctem amans.Suid.de Diog.Cyn.οὐδὲ γὰρ ἦν τις νυκταλὸς καὶ ὑπνηλός.

Νύκτιος ου,ὁ,nocturnus in Epigr.

Νύκτερος,ου,ὁ καὶ ἡ,nocturnus,noctiuagus.Æſchyl.

Νυκτερινὸς,οῦ,ὁ,idem.Arrian.& Herodian. ¶ Νυκτερινὸς οἶνος, vinum craſſius, ac proinde non perlucidum,obſcurum inſtar noctis.Plut.

* Νυκτερινὸς,idem quod νυκτερινός.Plut.

Νυκτερεύω,f.εύσω,noctu aliquid facio.Poll.l.1.Item noctem tranſigo ſeu pernocto. Xen. pęd.4. Attici vſurpant pro ἀγρυπνεῖν, inſomnem ducere noctem ſeu vigilare,teſte Heſych.

Νυκτερευτὴς,ἡ,ὁ,qui noctu aliquid agit.Plat.

Νυκτερευτικὸς,ἡ,ὁ, aptus ad aliquid noctu agendum, vt νυκτερευτικοὶ κύνες,apud Xen.

Νυκτιρεία, actio nocturna, apud Plut.

Νυκτερὶς, veſpertilio, animal lucifugum quod noctu tantùm videt. Vide Ariſtot. & Plin. l. 10. c. 61. ¶ Item piſcis genus, qui interdiu quieſcens noctu graſſatur, vt ventrem fatiet: de quo Oppian. ἁλιευτικῶν, l. 2.

* Νυκτέρειος, ὁ καὶ ἡ, nocturnus. Aratus.

Νυκτερίδιος, nocturnus. Ariſtot.

Νύκτωρ, noctu. Heſiod. & Plut. Item ὁ νύκτωρ, nocturnus: in Epigr.

Νύχος, nox, item tenebræ. Suid. Scribitur & νυχός.

1119 Νύχα, noctu. Heſych.

Νύχιος, nocturnus. Heſiod. & Apoll.

Νυχεύω, noctu aliquid facio, vel pernocto.

Νυχεία, ἡ, pernoctatio, peruigilatio. Heſych.

* Νυχεία, ἡ, nomen etiam cuiuſdam nymphæ fontanę. ex Theocr.

Νύχευμα, τὸ, lucubratio, ſeu vigiliæ. Eurip.

Compoſita, ac primùm retinentia νυκτ.

Απονυκτερεύω, pernocto foris, abnocto. Plut. Item cum genit. apud eundem in Fab. ἀπονυκτερεύων τῶ στρατοπέδου πολλάκις, abnoctans à caſtris.

Διανυκτερεύω, per totam noctem aliquid ago. item pernocto. Herodian. l. 1.

Εννυκτερεύω, pernocto in. Dioſc.

Επινυκτὶς, ίδος, ἡ, q. d. nocturna. Puſtula eſt peſſima in partibus eminentibus corporis noctu ferè erumpens & noctu etiam maximè crucians, de qua vide Dioſc. l. 1. de porro. Ægin. Aët. ¶ Sic etiam dicitur nocturna hominis cuſtodia ab Heſych. Eſt & commentarium nocturnum, apud Syneſ.

* Επινυκτερεύω, pernocto. Plut.

Ημερονύκτιον, diei & noctis ſpatium, intercapedo temporis diei & noctis. Baſil.

Τριημερόνυκτος, (*decomp.*) tres dies & tres noctes durans. Dionyſ. Areop.

Μεσονύκτιον, media nox. Theocr. Μεσονύκτιος adiect. vt apud Anacreon. μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις. Sic μεσονύκτιον πνεῦμα, ventus de media nocte ſurgens. Ariſtot.

Παρανυκτερεύω, pernocto apud, circum excubo, apud Plutarch.

Περινὺξ, (aduerb.) noctu. Simonid.

Compoſita ex νύχος.

Ακρόνυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, veſpertinus, qui eſt aut fit primæ noctis tempore. Nicand.

Ακρόνυχον, ſiue ἀκρονυχία, prima nox, tempus quod inter veſperam & mediam noctem intercedit.

Αὐτονυχεὶ, ſiue αὐτονυχὶ, ea ipſa nocte. Arat.

Εννάνυχες, pro ἐννεανύχες, vt annotat Euſta. per nouem noctes. Il. ι.

Εννυχος, ſiue ἐννύχιος, nocturnus. Apoll. Item aduerbial. noctu: vt Il. φ. ἐννύχιος προμολών, noctu progrediens.

Εννυχον, ſiue ἐννύχιον, nocte vel noctu. Marci 1.

Πάννυχος, ſiue παννύχιος, pernox, per totam noctem durans. Il. ι. τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; Item qui per totam noctem aliquid facit. Od. ξ.

Πάννυχον, ſiue πάννυχα, & παννύχιον, per totam noctem. Hom. & Soph.

Παννυχὶς, ίδος, ἡ, (ſub.) ἑορτὴ, feſtum quod per totam noctem celebratur. Plat. & Plut.

Παννυχίζω, pernocto, totam noctem tranſigo. Ariſtoph. Item peruigilium celebro. Herod.

Παννυχισμὸς, ὁ, peruigilatio.

Παννυχιστὴς, οῦ, ὁ, qui per totam noctem aliquid facit, qui totas noctes peruigilat.

Διαπαννυχίζω (*Decomp.*) idem quod παννυχίζω. Plut.

ΝΥΟΣ, ῦ, ἡ, nurus: filij vxor, ſeu fratris vxor. Hector apud Hom. Iliad. γ. Helenam vocat νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων, quoniam Græci pro ea ceu pro fratris communis vxore recuperanda pugnabant. ¶ Item ſponſa. Theocr.

ΝΥΣΣΩ, ſiue νύττω, F. ξω, pungo, fodico, punctim cędo ſeu vulnero. Il. λ. Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην. Metaphoricè apud Ariſtoph. in Nub. γνωμίδιον γνώμην νύξασα, confodiens & refellens. Aliquando expello, impello, pulſo: vt Od. ξ. Αγκῶνι νύξας. Sic Plut. νύξας Ιωνα τῇ Χίον.

Νύττομαι, pungor. Gal.

Νύγμα, τὸ, punctus ſeu punctum, punctio. Dicitur & de morſu muris. Nicand.

Νυγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pungens & fodicans.

Νυγμὴ, ἡ, punctus, vel ſtimulus. Heſych.

Νυγμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Νύσσα, ἡ, meta: ἀπὸ τῶ ἐλθόντας κατ' αὐτὴν νύσσειν τοῖς ἵπποις, quòd ij qui ad eam tendunt calcaribus incitare ſoleant equos ad vehementiorem curſum. Il. ψ. Εν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω. Metaphoricè apud Greg. κέντει τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν, id eſt, propera ad propoſitum tibi ſcopum.

Compoſita.

Επινύσσω, idem cum νύσσω 1. Macch. c. 6.

Κατανύττω, pungendo penetro, compungo. Κατανύσσομαι, pungor, ſeu compungor, &c. Metaphoricè Act. ap. c. 2. κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, compuncti ſunt corde. 1120

Κατάνυξις, compunctio. Et metaph. dolor quo animus hominis ceu lancinatur. Apud Paul. Rom. 11. πνεῦμα κατανύξεως quidam exp. veternum profundiſſimum & omni ſenſu priuantem. Chryſoſt. κατάνυξιν ibi ſignificare dicit habitum animæ quo ita peccato ſe dedat vt in meliorem ſtatum reuocari nequeat.

Περινύττω, extimulo, peruello, aſtringo.

Υπονύσσω, ſubtus pungo, ſtimulos ſubdo. Theocr.

ΝΥΣΤΑΖΩ, F. ξω, dormito: *propriè*, dormito capite nutans (nam à νεύω deriuatum tradunt grammatici, exempto ε) Plato in apol. ἀχθόμενοι ὥσπερ οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι. Metaph. plerunque vſurpatur, vt & dormito apud Latinos, *pro* negligens ſum, non attendo. Plat. & Plut. Exponitur etiam conniueo.

Νυσταγμὸς, οῦ, ὁ, dormitatio. Νύσταγμα, τὸ, idem.

Νυστακτὴς, οῦ, ὁ, dormitator, capite nutante dormitans: vel dormitare faciens. Ariſtoph.

Νυστακτικῶς, more eorum qui nutante capite dormitant, vel quorum oculi ſomno conniuent. Gal.

Νυσταλέος, dormitator, dormitabundus. Heſych.

Compoſita.

Απονυστάζω, obdormiſco, dormito. Plut. ſignificat interdum, negligenter aliquid facio, teſte Euſt.

Επινυστάζω, capite decliui dormito: vel inſuper dormio. Prou. 6.

Κατανυστάζω, idem: vel, obdormiſco, aut aliquantum dormio. Ath. Et *pro* conniueo ſeu nicto. Poll. Accipitur & metaph. vt & νυστάζω. Poll.

Παμπνύσταλον, quod dormitationem reprimit. Ab Ælio Dionyſio dicitur eſſe ſimile βρῶμα ei quod dicitur ἐγρήγορσιν.

ΝΩΓΑΛΑ, τὰ, edulia ſuauia & delicata ad voluptatem elegantiùs apparata, ſcitamenta & lenocinia coquorum, apud Athen. lib. 2. & apud Suid.

Νωγαλεύματα, idem quod νώγαλα. Athen.

Νωγαλίζω, nogala comedo. Antiphon.

Νωγαλίσματα, idem quod νώγαλα, Poll.

ΝΩΘΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, tardus, ſegnis, piger, (factum ex νω priuat. & θεῖν) vt ὄνος νωθὴς, Ilia. λ. Lucian. (de ſene) κυφὸς καὶ τὰ γόνατα νωθὴς, tarda ac lentè gradientia habens genua. In Epigr. νωθὲς ὕδωρ de aqua lentius fluente. Item metaph. hebes, ſtupidus. Heſych.

Νωθεία,

Νωθεία,ας,ἡ,& Ionicè νωθείη,tarditas,pigritia.
Νωθρὸς,idem quod νωθὴς,tardus,ſegnis,piger.
Νωθρότης,ητος,ἡ,tarditas,ſegnities,pigritia.
Νωθρία,ας,ἡ,idem.
Νωθρεύω,tardus & piger ſum.Suid.
Νωθρεία,idem quod νωθρία.
Νωθριάω,ſegnis ſum,torpeo.
Ἐγνωθρὸς,(*comp.*)in quo torpor eſt,torpens.

ΝΩΛΕΜΗΣ,έος,ὁ καὶ ἡ,indeſinens,aſſiduus.(Compoſitum ex νω priuatiua particula & λείπω quaſi νωλεπής.Etym.)In neutro gen. νωλεμὲς & νωλεμὲς αἰεὶ ſæpe apud Hom.aduerbialiter pro νωλεμέως. Apud Apoll.Arg.2.Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι,exp.violento impetu & concurſu ſe collidentes.Et νωλεμὲς ἐῤῥίζωθεν,apud eundem,firmè radices egerunt.
1121 Νωλεμέως,(quaſi νωλεπέως)indeſinenter,aſſiduè.Il.δ.

ΝΩΤΟΣ,ου,ὁ,dorſum,tergum.Od ρ.βάλε δεξιὸν ὦμον πρυμνότατον μετὰ νῶτον. Xenoph.de re eq. πῶς ἐπὶ τὸν νῶτον δέχεται τὸν ἀναβάτην.Et ἐπὶ τοῦ νώτου φέρειν, apud Thuc. Plut.Herodian. In plur. dicitur τὰ νῶτα. Il.β.δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός. Et apud Luc.τὰ νῶτα ἐπιστρέφειν vertere terga,i.fugere. Mari quoque tribuitur:vt Il.β ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Νωτιαῖος,ου,ὁ,ad dorſum pertinens:vt νωτιαῖος μυελὸς, medulla dorſi:pro quo & abſol.νωτιαῖος,apud Ruf.
* Νωταῖος,idem quod νωτιαῖος.Nicand.
Νωτεῖς(ſicut κατωγωγεῖς)doſſuarij.Poll.l.2.
Νωτίζω,terga do,ſeu verto:vel,à tergo relinquo.Poll. l.2. Expon. &, facio vt aduerſarius terga vertat,abigo,perſequo,Soph.Item tegor.Eurip.

Compoſita.

Αἰολόνωτος,ου,ὁ καὶ ἡ,variegatum tergum habens,apud Oppian.
Ἀπόνωτος,excelſum tergum habens,excelſus.Æſchyl.
Ἀκανθόνωτος,Heſych.echinus eſt:dorſum enim eius ſpinis horret.
Ἀντίνωτος,oppoſitum tergum habens.Aelian.
Ἀπονωτίζω,idem quod νωτίζω,Eurip.
Βαρύνωτος,graui tergore ſeu teſta onuſtus:de oſtreo apud Empedoclem.
Βραχύνωτος,breuis tergo,breue dorſum haben s.
Ἐπινώτιος qui ſuper dorſum ſitus eſt.Poll.
Ἐπινωτίδια & νωτιδανὸν, vocarunt genus quoddam τῶν γαλεῶν,piſcium ab eminente dorſo.Athen.
Ἐπινωτίδιον, mantica quæ tergo imponitur:vel ſaccus aut pera hyberna.in Epigr.
Ἐρυμνόνωτος,dorſum habens munitum ſeu loricatum. in e pigr.
Εὔνωτος,bonum habens dorſum vel validum.Ariſt.
Εὐρύνωτος,latum dorſum habens,vel amplos & vaſtos humeros.Soph.
Κατανωτιαῖος,qui à tergo eſt.Poll.l.1.c.10.
Κατανωτίζομαι,dorſo ſublatum baiulo.Luc.
Κουφόνωτος,qui leui dorſo eſt,agili tergore.Athen.
Πλατύνωτος,idem quod εὐρύνωτος.Hom.
Ποικιλόνωτος,varium dorſum ſeu tergum habens.Eur.
Χαλκόνωτος,æreum dorſum habens.Eur.
Χρυσόνωτος,aureum ſeu auratum tergum habẽs.Soph. Pro eodem dicitur & χρυσεόνωτος.

Ξ

NOTA literæ quæ ξεῖ nominatur. ¶ Magnam hæc affinitatem cum κ & σ habet, in quas ſæpe mutatur.Dicitur enim ἐξ pro ἐκ. Et apud Atticos ξὺν pro σὺν. ſicut viciſſim κ in ξ vertitur,vt ex eodem exemplo patet. Iones verò ea pro gemino σ vtuntur,δίξος & τρίξος dicẽtes pro διςὸς & τρισὸς.¶ Eſt & arithmetica nota,de qua vide in Append.

ΞΑΙΝΩ,F.ανῶ,P.ἀγκα,carmino,carpo:vt ἔρια ξαίνειν, apud Lucian. carpere lanam,ſeu carminare. Apud Plutarch.cum genit.Att.τῶν ἐρίων ξαίνοντα. Dicitur & ſine adiectione ξαίνειν pro ξαίνειν ἔρια. Plutarch. Apud Ariſtot.pol.5.(de Sardanapalo)ξαίνοντα μετὰ τῶν γυναικῶν, quidam interpr.nentem inter mulieres:alij,inter mulieres penſa diuidentẽ.¶ Item cædo,percutio.Plut.Dicitur & ξαίνειν πληγὰς, apud Dem.infligere ſeu incutere plagas. Prouerbialiter dicitur à Plat.& Luc. ξαίνειν εἰς πῦρ de iis qui inanem operam ſumunt:vnde Eraſm.in Chil.
Ξαίνομαι,carminor,carpor.Strabo.
Ξάσμα,τὸ,quod carminatum eſt.Poll.ex Soph.
Ξάντης,ου,ὁ,carminator.Plato.
Ξαντικὸς,οῦ,ὁ,ad carminationem pertinens.Et ξαντικὴ, ſub.τέχνη ars carminandi.Plat.
Ξαίνιστρον,τὸ,inſtrumentum ad carminandum,pecten:vt exp. Heſych. & Suid. Item menſa coquinaria ſupra quam carnes concidunt.Poll.
Ξανάω,ῶ,f.ήσω, carminandæ ſeu carpendæ lanæ labore fatigor,aut laſſeſco.Et lanificio laſſor.Poll.Item ſimpliciter,fatigor.Suid.ex Soph.
Ξάνησις,ἡ,defatigatio ex carminatione lanæ.Poll.

Compoſita.

Ἀναξαίνω,rurſum carmino.Item,iterum diſco,ſeu lacero.Alex.Aphr.
* Ἀποξαίνω,cædo flagris,dilanio,diſcerpo.Ioſeph. 1122
Διαξαίνω,idem quod ξαίνω:vnde particip.paſſ. διαξανθὲν ἔριον,carminata lana.Dioſc.
Ἐπιξαίνω,exulcero.Baſil.
Καταξαίνω, idem quod ξαίνω Poll.ex Plat.com. Item cædo,verbero,diſcerpo. Ariſtoph. ¶ Item attero. Suidas.
Καταξαίνομαι,atteror:apud Eurip.
Περιξαίνω,circumcarpo:vel concerpo,diſcerpo.
Συγξαίνω,ſimul carmino vel carpo.Plut.

ΞΑΝΘΟΣ,ου,ὁ flauus,luteus:item rufus ξανθὴ κόμη Il α.Exp.etiã,fuſcus.Theophr.itẽ ſubrutilus.Ariſtot.
Ξανθίζω, flauum reddo:item reddo fuluum ſeu rutilũ. Ariſtoph.Item flaueo,flauus ſum, vt ξανθίζουσα θρὶξ, flauus crinis,apud Gr.bibl.interpr.
Ξανθίζομαι,flauus reddor.Athen.l.12.
Ξάνθισμα,ατος τὸ,ipſa actio reddendi flauum.
Ξανθίας,ου,ὁ qui habet flauos capillos.Euſt.
Ξάνθιον,ου,τὸ, herbæ nomen quæ & lappa minor & lappa inuerſa dicitur.Dioſc.l.4.c.138.
Ξανθικὸς,Aprilis menſis,apud Macedones. Ξανθικὰ,τὰ, feſtum eo menſe celebrari ſolitum pro luſtratione exercitus.Suid.& Heſych.
Ξανθοῦσθαι,fieri flauum,flaueſcere.
Ξουθὸς,ου ὁ,idem quod ξανθὸς flauus:itẽ rufus. teſte Heſych.Exp.etiam,celer.Theocr.

Compoſita.

Ἐπίξανθος,ου ὁ,aliquantum flauus,ſubflauus.Poll.
Ὑπόξανθος,ſubflauus. Dioſc.l.3.c.103. Exponitur & flaueſcens,apud eundem l.2.c.175.

ΞΕΝΟΣ, & apud poetas ξεῖνος,ου,ὁ, peregrinus, hoſpes.Odyſſ.ρ. Apud Heſiod.ξένοι ἐνδήμοις opponuntur, apud Thuc.l.6. τοῖς ἀστοῖς, apud Herodian.verò τοῖς πολίταις.Sic & τοὺς ξένους τοῖς ἀστοῖς opponit. Plut. in Alcib. Ξένοι ſæpe dicuntur externi milites: vt apud Dem.Olynth.2. & pro cor. Interdum verò barbari hoc nomine appellabantur. vt Lacedæmonios feciſſe teſtatur Herodotus.Dicitur & ἡ ξένη(ſub.γῆ vel χώρα)terra vel regio extera:apud Plut.de Socr.

Dæmon. Dicitur etiam aliquid eſſe ξένον, i. inuſitatum, inauditum: vt apud Luc. ἀλλὰ ξένον ἀπὸ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα. ¶ Item ξένος, hoſpitio exceptus, hoſpes. Hom. Plut. & alij. Dicitur etiam alicui vel alicuius eſſe ξένος, is peregrinus quo cum nobis intercedit quædam velut hoſpitalis amicitia. Iliad. ζ. Ἠρα νόμοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός. Sic & apud Thuc. l. 2. Interdúmque iunguntur ξένοι & φίλοι: vt apud Dem. pro coron. ¶ Item ξένος, hoſpes, i. qui peregrinum hoſpitio excipit. Diodor. Sicul.

* Ξένηθεν, è regione extera & peregrina. Oppian.

Ξενοσύνη, & poeticè ξεινοσύνη, hoſpitalis amicitia, hoſpitij neceſſitudo vel ius. Od. φ.

Ξένως, peregrinè peregrinorum more. Plat.

Ξενόω, ῶ, hoſpitio accipio vel ſuſcipio.

Ξενοῦμαι, hoſpitio ſiue hoſpitij neceſſitudine iungor vel coniungor. Xen. & Herodot.

Ξενών ῶνος, ὁ, hoſpitium, diuerſorium. Plat.

Ξένιος, ου, ὁ, vel ξείνιος, hoſpitalis, ad hoſpites ſeu peregrinos pertinens. Fœm. ξενία, ſeu Ionicè ξενίη, vt ξενίη τράπεζα Od. ξ. ρ. & υ.

Ξένιον, vel ξείνιον aut ξεινήϊον poet. ου, τὸ, munus ſeu donum quod datur hoſpiti. Od. θ. Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον Demetr. Phal. τὸ τοῦ Κύκλωπος ξένιον. Item in plur. nu. ξένια, τὰ, vel ξείνια, vel ξεινήϊα. Xen. Hel. 7 καὶ βοῦν ξένια ἔπεμψαν Od. σ Καὶ οἱ δῶρα πόρεν ξεινήϊα. ¶ Ξένιον, eſt etiam lenticulæ ſpecies, ſed rarior. Celſ. l. 6 c. 5.

Ξενία, ας, ἡ, & Ionicè ξεινίη, peregrinitas, vt οἱ ξενίας διωκόμενοι ſeu φεύγοντες, peregrinitatis rei, & ξενίας ἁλίσκεσθαι, apud Luc. ¶ Item hoſpitij ius, hoſpitij neceſſitudo vel amicitia. Thuc. l. 8. & Plut. in pol. præc. Hinc ξενίαν συντίθεσθαι, neceſſitudinem hoſpitij inire, & ξενίαν διαλύεσθαι, ius hoſpitij diſſoluere, apud Herodot. Et ἀνανεώσασθαι τὰς παλαιὰς ξενίας, renouare vetus hoſpitium, apud Iſocr. Interdum cum φιλία copulatum reperitur: vt apud Dem. pro coron. & general. amicitiam ſignificat.

Ξενικός, ſiue ξεινικός, οῦ, ὁ, peregrinus, exterus, ſeu qui peregrinorum & exterorum eſt: vt ξενικὸς ὄχλος, & ξενικὸν ἐπικουρικὸν, apud Thucyd. lib. 5. & 8. Ξενικὰ ἁμαρτήματα, apud Plat. de leg. peccata erga exteros commiſſa. ξενικὰ ὁμιλήματα, officia in peregrinos, apud eundem. Interdum exp. hoſpitalis, vt ξενικὴ φιλία, apud Ariſtot. eth. 8. cap. 13. ¶ Item ξενικὸν, quod peregrini perſoluebant. 1123

Ξενικὸν & ξενικῶς, more peregrinorum. Plat.

Ξενών ῶνος, ὁ, locus hoſpitibus peregrè aduenientibus deſtinatus. Exp. & noſocomium, ſeu domus in quam peregrini ægrotantes recipiuntur. Suid.

Ξενύλλιον, ου, τὸ, hoſpes qui peregrè aduenit. Plut.

Ξενεύω, peregrinus & ignarus ſum.

Ξενίζω, ſiue ξεινίζω, peregrè aduenientem hoſpitio recipio. Od. τ. Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα. Xen. pæd. 5. ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς. ¶ Item neutraliter, peregrina ſapio & loquor: ſeu peregrino vtor ſermone & peregrinis inſtitutis. Luc. & Chryſ. ¶ Item peregrina quaſi nouitate turbo, rei nouitate quaſi peregrina obſtupefacio. Geopon. l. 2. c. 46.

Ξενίζομαι, hoſpitio excipior, hoſpitalibus muneribus afficior. Xen. Item hoſpitor, diuerſor. Act. c. 10. ξενίζεται παρά Σίμωνι. ¶ Item in ſtuporem & admirationem adducor ob rei nouitatem. Alex. Aphr. ξενιζόμεθα ὁμοίως ὁρᾶν, rei nouitate turbamur, vt minus cernere ex æquo valeamus.

Ξενισμός, hoſpitalitas: vel, hoſpitum ſuſceptio. Plut. ¶ Item mutatio ſeu perturbatio quæ fit peregrina & inſolita rei nouitate: in Hippiat.

Ξενοσύνη, ης, ἡ, hoſpitalitas. Thuc. l. 6.

Ξενιτεύω, peregrè dego, peregrinor, in peregrino ſolo hoſpitor. Luc.

Ξενιτεύομαι, idem quod ξενιτεύω. Exp. etiam, in alieno ſolo mercede milito Iſocr.

Ξενιτεία, ας, ἡ, peregrinatio, abſentia à patria. Chion. in epiſt. Exp. & hoſpitium. Sapient. c. 18.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀπόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhoſpitalis, inhoſpitus. Soph.

Ἀποξενόω, ῶ, peregrè abigo ſeu expello, i. expulſum abire peregrè cogo. Apud Plut. in Philopœm. exp. ciuitate priuo, interdúmque genitiuus additur, vt apud eundem in Alex. διὰ μικρολογίαν ἀποξενώσαντο τῆς πατρίδος ἑαυτόν. ¶ Item abalieno, alieno, abdico, apud Luc. & Athen.

Ἀποξενόομαι οῦμαι, migrare in externam regionem cogor, ablegor peregrè. Item neutral. extra patriam dego, peregrinor. Plat. de leg. lib. 9. Sæpe cum genitiuo: vt apud Plut. ἀποξενωθεὶς τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. Huic genit. præfigitur interdum ἐκ vel ἔξω, apud Luc. Interdum iungitur præpoſitioni aut aduerbio motum ad locum ſignificanti. Plat. ¶ Exponitur & reus agor peregrinitatis. Poll. ¶ Item ἀποξενοῦμαι externum me ſeu peregrinum eſſe ſimulo. Reg 3. c. 14.

Ἀποξένωσις εως, ἡ, peregrinatio: vel commoratio extra patriam, & natale ſolum. Plut.

* Ἀπρόξενος, qui proxeno caret vel proxeno non vtitur, cui non eſt hoſpes à quo recipiatur. Æſch.

Ἐπιξενοῦμαι, hoſpitio excipior vel ſuſcipior, hoſpitor. Plut. in Num. ¶ Item peregrinor, peregrè ago, peregrè aduenio. Ariſtot. & Iſocr.

* Κακοξενία, inhoſpitalitas. Ælian.

Παράξενος, peregrinus, aliquantum peregrinus. Exponitur & ignobilis, illegitimus.

Πρόξενος, qui peregrinos hoſpitio excipit totius ciuitatis nomine, publicus hoſpes. Thuc. l. 2. Et cum genit. apud eundem l. 8. ¶ Item metaph. qui aliquid procurat ſeu procurauit alicui, ſeu qui alicuius rei eſt author. Euſtath. Exponitur & conciliatiuus, apud Gregor.

Προξενία, ἡ, hoſpitalis illa amicitia, vel hoſpitij neceſſitudo publica. Xen. Hell. 6.

Προξενέω, ῶ, ſum hoſpes publicus, hoſpitio excipio nomine ciuitatis. Dem. pro coron. καὶ σὺ προὐξένεις αὐτῷ. Προξενῶ σοι τοῦτο, huius rei ſum tibi author, hanc rem tibi comparo, vel comparare conor. Luc. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν. Sic apud Plut. ¶ Item ſum interpres & conciliator verſurarum aliorúmque contractuum. Dem.

Προξενητής, οῦ, ὁ, proxeneta: pararius, qui eſt velut conciliator, interpres & internuntius ad paciſcendum ſeu ſtipulandum: item general. interuentor, quaſique conglutinator hominum quemuis contractum inter ſe ineuntium. Dem.

Προξενήτρια, conciliatrix. Exponitur &, προμνήστρια.

Προξενητικόν, merces quæ proxenetis ſoluitur.

Ἐθελοπρόξενος, (Decompoſ.) qui eſt publicus hoſpes, idque vltro. Thuc. lib 3.

Ὑποξενίζω, aliquatenus peregrino ſermone vtor, peregrina commemoro.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἄξενος, vel ἄξεινος, inhoſpitalis, qui animo eſt alieno ab excipiendis hoſpitio peregrinis. Heſiod. in erg. 1124
Μηδὲ πολύξεινον μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι. Regio etiam aliqua aut locus ἄξενος dicitur, cuius incolæ peregrinos aduenientes hoſpitio non excipiunt: vel in quem peregrinis non patet aditus: vt ἄξενος Φᾶσις apud Theocr. idyll. 13. Exponitur & paſſiuè, cui non eſt hoſpes à quo recipiatur. Heſych.

* Ἀξείνιος, idem quod ἄξενος & ἄξεινος, inhoſpitalis. Callim.

Ἀστόξενος, ου, ὁ, (q. d. ἀστὸς, καὶ ξένος) cuius maiores erant ciues, quum ipſe ſit peregrinus. Euſt.

Διαξένος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſimulato hoſpitio fallens, ſeu ſua hoſpitali-

hoſpitalitatis ſpecie decipiens. Ariſtoph. in Pace Lacones hoc epitheto notat.

Δορύξενος, qui in bello hoſpitalem quandam amicitiam cum aliquo contraxit, vt Glaucus cum Diomede apud Homer. ¶ Item qui mittitur legatus de redimendis captiuis. Item ſimpliciter, hoſpes amicus. Soph.

Δωροξενία, ας, ἡ, quum quis perigrinitatis accuſatus, dona offerens calumnias effugit. Ariſtot.

Εὔξενος, vel εὔξεινος, hoſpitalis, amicitię hoſpitalis cultor. Sic peculiariter dictus fuit Pontus, qui antea ab inhoſpitali feritate axenus appellatus fuerat. Iupiter εὔξεινος, ſeu εὔξενος, apud Apoll. Arg. 2. qui iura dat hoſpitibus, prçeſt & fauet.

Εὐξένως, hoſpitaliter: item general. amicè, beneuolè, apud Apollon.

Ἐχθρόξενος, oſor, hoſpitum. Eurip.

Θεοξένια, τὰ, feſtum ſolenne in omnium deorum honorem inſtitutum. Plut. & Athen. l. 9.

Θρασυξενία, hoſpitis inſolentia, audacia & inſolentia hominis peregrini. Plat. (cum aliquo, Luc.

Ἰδιόξενος, cui peculiariter eſt amicitia hoſpitalis

Ἰδιοξενία, amicitia illa hoſpitalis.

Κακόξενος, vel κακόξεινος, qui malè ſe gerit erga peregrinos, maleuolus hoſpitibus. Od. υ.

Μητρόξενος, ſpurius. Poll. 3. Pro eodem Doricè dicitur ματρόξενος, vnde Heſ. ματροξένους παῖδας, expon. τοὺς νόθους.

Μισόξενος, oſor peregrinorum, inhoſpitalis.

Μισοξενία, odium peregrinorum, inhoſpitalitas.

Πολύξενος, vel πολύξεινος, qui multos hoſpites habet, qui multos excipit hoſpitio. Heſiod.

*Φιλοξενέω, hoſpites amore proſequor, hoſpites recipio libenter. Strabo.

*Φιλοξενία hoſpitalitas. Plut.

Φιλόξενος, ſiue φιλόξεινος, amans hoſpitum. Od. θ.

*Φυγόξενος, fugiens hoſpites. Pind.

ΞΕΩ, F. ξέσω, rado, polio, ſcalpo. Exp. etiam, dolo, quum de lignis dicitur: vt Odyſſ. ρ. σταθμῷ κυπαρισσίνῳ ὅν ποτε τέκτων ξέσσεν ἐπισταμένως.

Ξέομαι, rador, &c. At ἐξεσμένον ἔγκλημα, dicitur interlitalis & inducta, apud Heſych.

Ξέσμα, τὸ, ramentum. Dioſc. l. 2. c. 162. vel quod è ſaxo ſcalptum aut è ligno dolatum eſt.

Ξεσμὸς, inſtrumentum ad radendum: radula.

Ξέσις, εως, ἡ, raſura, ſcalptura, ipſa actio radendi, ſcalpendi, poliendi & dolandi. Theophr.

Ξεστὸς, οῦ, ὁ, raſus, ſcalptus, dolatus, vel radendo, ſcalpendo, dolando expolitus. Hom. ξέστρον, exp. raſura.

Ξοὶς, ίδος, ἡ, inſtrumentum ad ſcalpendum ſeu radendum, ſcalprum. Heſych.

Ξόανον, ου, τὸ, id quod raſura ſeu ſcalptura politum eſt, id quod ſaxo ſculptum aut è ligno dolatum eſt, Heſych. Frequentius ξόανα dicuntur ſimulacra è ſaxo ſculpta aut ligno fabricata, ſculpta ſeu ſcalpta ſimulacra, ſculptilia ſigna. Philo de vita M. lib. 3. & Pauſ. in Att.

Ξύω, f. ύσω, idem quod ξέω, rado, ſcalpo, ſeu radendo & ſcalpendo polio. Theophr. hiſt. pl. lib. 5. c. 1. Item ſcalpo, ſcabo. Ariſtid. τὸν ξύοντα ἀντιξύει ὄνος, mutuum muli ſcabunt. ¶ Apud Heſych. exponitur etiam, ſcribo, ſeu inſcribo, inſculpo.

Ξύομαι, rador. Theophr. hiſt. pl. lib. 9. ξυόμενος εἰς ἔλαιον, in oleo raſus. Item act. radio, ſeu radendo polio. Xen. pæd. 6. ὅσις δὲ πεπαίδευται παλτὸν ξύσασθαι. Interdum ſignificat ſcalpo ſeu ſcabo me. Luc. Exponitur nonnunquam, prurio, vt docet Euſt.

Ξύσμα, τὸ, ramentum, quod radendo detractum eſt. Erot. in lex. Hippocr. Item ſcobs, ſtrigmentum. Dioſ. l. 2. c. 162. ¶ Ξύσματα, Ariſtot. de anim. vocat ἀτόμους Democriti. Item characteres cerę aut libro quaſi inſculpti. Heſych.

Ξυσμὸς, οῦ, ὁ, pruritus. Hippocr. Pro eodem dicitur & ξύσμη. Gal. & ξυσμή. Euſt.

Ξύσις, raſura vel pruritus commotio.

Ξύσιλος, aridus & pruriginoſus ſenex. Sophron.

Ξυστὴρ, raſor, ſcalptor. ¶ Item ſcalprum chirurgicum radendo idoneum, & ſcalprum lapidicinarum quo lapides ſcalpunt ac complanant. ¶ Eſt & nomen collyrij τραχωματικοῦ, de quo Paul. Aet. & auris pars, apud Galen. in lib. qui inſcribitur ἰατρός.

Ξύστρα, ας, ἡ, ſtrigil: inſtrumentum cuius vſus in balneis & gymnaſiis exiſtit. Luc. ¶ Item inſtrumentum quo aliquid auribus infunditur.

Ξυστρὶς ίδος ἡ, idem quod ξύστρα. Heſych. Ξυστὶς ίδος, ἡ, pro eodem, apud Poll. l. 10. c. 16. ¶ Ξυστὶς ſignificat I'25
etiam veſtem ſubtilem crocei coloris, qua aurigæ in pompis vtebantur, quam etiam reges necnon comici & tragici geſtare ſolebant, ſchol. Ariſtoph. Suid. & Heſych. Sic vtitur Ath. l. 12. & Dionyſ. Longin. Item genus veſtimenti muliebris ſubtile & variegatum. Theocr. idyll. 2.

Ξύστρον, ου, τὸ, plana ferrea ad euerrendum & complanandum. Diod. in hiſt. Alex.

Ξυστὸς οῦ ὁ, raſus, ſcalptus: item deraſus. Suid. & Heſych. Ξυστὰ τὰ, haſtilia radendo polita & ferro præfixa. Il. ο. & Xen. pæd. 4. ¶ Ξυστὸς ſiue ξυστὸν dicitur etiam locus in quo athletæ exercentur. Xen. in œcon. ¶ Item ξυστὸν, tunica muliebris. Etymol.

Ξυστικὸς, οῦ ὁ qui in xyſto ſe exercet. ¶ Exponitur etiam, radendi & deſtringendi ſeu adſtringendi vim habens, apud Athen. l. 3.

Ξυόεις, radendo ſeu ſcalpendo politus Heſych.

Ξυήλη, ης, ἡ, radula: inſtrumentum quo aliquid raditur. Xenoph. Item gladiolus quidam à nonnullis δρέπανον appellatus, teſte Heſych. Xen. anabaſ. lib. 4. ἀποκτείνας ξυήλῃ Λακωνικῇ παῖδα. Pro eodem inuenitur ξυίνη, apud Poll l. 2. c. 20. de armis bellicis.

Ξυρὸς, οῦ, ὁ, acutus, ad radendum & ſcalpendum idoneus. Heſych. Plerunque ſubſtant. culter tonſorius aut nouacula. Ariſtoph. in theſmophor. χρηστὸν τι ἡμῖν ξυρόν. hinc & prouerbio, ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς dicitur res quæ in ſummo diſcrimine ſita eſt, apud Hom. Il. κ. Et Caſtor ac Pollux hominum σωτῆρες eſſe dicuntur ἐπὶ ξυρῷ ἤδη ἐόντων, apud Theocr. idyll. 23. Inuenitur & neutrum ξυρόν, apud Poll. l. 2.

Ξύρομαι, rador, vel me rado: propriè, nouacula. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Ξυράω, ſeu ξυρέω, nouacula rado, ad cutem tondeo. Plut. in apoph. ξυρᾶν τὰ γένεια τῶν Μακεδόνων. Prouerbialiter dicitur ξυρεῖν χρῶ, metuendum eſt, periculum eſt, apud Soph. in Aiace. Et ξυρεῖν λέοντα, leonem radere, i. rê difficillimã aggredi: apud Plat.

Ξυράομαι ſeu ξυροῦμαι, rador nouacula, ſeu radendum curo. Athen. lib. 11.

Ξύρησις, εως, ἡ, raſura quæ fit nouacula tonſura ad cutem. Alex. Aphr.

Ξυρήσιμος, ου, & ξυρήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui radi poteſt & ad cutem tonderi: vel qui raſura & ad cutem tonſura opus habet. Euſt. ex Æl. Dionyſ.

Ξυρίας, ου, ὁ, ad cutem tonſus. Ξύριον, τὸ nouacula.

Compoſita, ac primùm ex ξέω, cum præpoſitione.

Ἀποξέω, abrado, rado. Item facilè abſcindo, quaſi abradens. Il. ε. Item expolio, propriè abradendo. Et generaliter, polio. Gregor.

Ἀποξέομαι, abradior, rador. Item expolior per abraſionem: hinc ἀπεξεσμένον ἦθος, mores expoliti: limati, exacti, & in quibus nihil reprehenſionis eſt, apud Gregor.

Ἐγξέω, intus rado: item intus inſculpo.

Ἐπιξέω, in ſuperficie rado ſeu ſcalpo. Apud Ariſtoph.

ἐπίξεσεν ὑμῖν, vos notauit, vobis inſcripſit.

Decomp. Ἀνεπίξεστος, radendo ſeu ſcalpendo aut dolando non perfectus, dolando & complanando non perpolitus. Heſiod in E g.

Καταξέω, derado, vel deradendo polio. Plut.

Παραξέω, abrado. Epigr.

Περιξέω, circumquaque rado vel polio. Theocr.

Ὑποξέω, ſubtus rado ſeu ſcalpo: vel leuiter ſcalpendo & radendo polio.

Composita ex ξεστός.

Ἄξεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui radendo politus non eſt. Epigr.

Εὔξεστος, bene raſus: radendo, ſcalpendo, aut dolando eleganter politus. Il. ω Od. ν. & ο.

*Νεόξεστος, ὁ καὶ ἡ, nuper politus. Tryphiod.

Ὀδοντοξέστης, ου, ὁ, inſtrumentum medicum exeſis dentibus eradendis idoneum. Poll.

Παλίγξεστος & παλίγξυστος, iterum raſus & pumice æquatus.

*Πολύξεστος, valde raſus, politus, dolatus, ὁ καὶ ἡ, Soph.

Composita habenti ξο.

Ἀμφίξοος, & per contract. ἀμφίξους, vtraque parte raſus in Epigr.

Ἀντίξοος ὁ καὶ ἡ, & ἀντίξους, oppoſitus, aduerſus, contrarius. Ariſt. propriè ita politus, vt alteri commiſſus ei oppoſito reſpondeat. Apoll.

Ἀντιξοεῖν contrarium eſſe.

Ἄξοος, idem quod ἄξεστος. Heſych. & Suid.

Ἀξόανος, ſculptili ſimulacro carens. Luc.

Δίξοος, bifurcus, bifidus.

1186 Δορυξόος, ου, ὁ, qui haſtas radit aut polit. Ariſtoph. Exp. & haſtarum artifex. Δορατοξόος, idem.

Εὔξοος, idem quod εὔξεστος. Il. λ & ε. Item qui raſura & ſcalptura facilè poliri poteſt. Vnde εὐξοώτερος, qui facilius dolari & complanari poteſt. Theophr.

Κεραξόος, cornu expolitus. Epigr.

Λιθοξόος, qui lapides ſcalpit, ſeu polit, aut radendo complanat. Plut.

Λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον, inſtrumentum radendis & ſcalpendis lapidibus idoneum.

Μονόξοος, vnicam & ſimplicem fiſſuram habens.

Τετραξόος, quaternas furcas ſeu fiſſuras habens.

Composita ex ξύω.

Ἀναξύω, abrado. Item abſtergo. Antiph.

Ἀντιξύω, viciſſim ſcalpo, mutuum ſcabo. Suid.

Ἀποξύω, abrado, derado. Alciphr. Exp. & deſtringo, abſtergo. Item leuigo. Et generaliter, detraho. Propriè detraho quaſi abradendo. Il. ι.

Ἀπόξυσμα, quod abraſum eſt, ramentum.

Ἀποξοστρύω, hebeto: propriè hebeto aciem auferendo, ne radere poſſit: vnde paſſiuè apud Polyb. ἀπὸ δὲ ταύτης εὐθέως ἀποξυστρῶνται.

Διαξόω, radendo indeo, deleo, oblitero. Heſych.

Ἐπιξύω, idem cum ἐπιξέω, in ſuperficie rado. Arat.

Καταξύω, derado, abrado: vel radens litura induco. Item incido & ſcarifico. Luc.

Καταξυσμός, ſcalptura.

Παραξύω, idem quod παραξέω.

Παράξυσμα, quod in ſcalptura ſuperuacaneum quaſi appendix additur. Demetr. Phaler.

Περιξύω, circumrado, circumſcarifico. Gal.

Περιξύομαι, circumrador, circumſcarificor. Gal.

Ὑποξύω, idem quod ὑποξέω.

Composita ex ξυρὶς, ξυράω, &c.

Ἄξυρος, ſiue ἀξυρὴς, retuſus, hebes. Heſych.

Ἀποξυράω, ſiue ἀποξυρέω, ſeu ἀποξύρω, nouacula abrado.

Ἀποξυράομαι, ſiue ἀποξυρέομαι vel ἀποξύρομαι, nouacula rador, ad cutem tondeor. Syn.

Ἀπόξυρος, abraſus ad cutem raſus. Metaphoricè apud Luc. ἀπόξυροι πέτραι, ſcopuli exeſi.

Ἡμιξύρητος, ου ὁ καὶ ἡ, ſemiraſus. Diog Laert.

Περιξυράω, & περιξυρέω, in orbem nouacula rado, circumcirca ad cutem tondeo.

Ὑποξυρέω, ſubtus rado, vel leuiter nouacula rado.

Ὑπόξυρος, ſubraſus.

Aliud genus composit. ex ξέω, ſine præp.

Δορύξεον, ου, τὸ, locus vbi haſtæ radantur aut poliuntur. Heſych.

Λαξεύω, quaſi λᾶν ξέω, ſeu λᾶς ξέω, lapides ſcalpo, lapides polio. Item generalius, lapides incido. Dicitur tamen λαξεύω λίθον, & λελαξευμένος λίθος, inciſus lapis, aut etiam operi aptatus.

Λαξευτὸς, inciſus. Luc. c. 23.

Λαξευτὴς, lapidum ſcalptor, vel lapidicina qui & λαοξόος, & λιθοξόος.

Λαξευτήριον, q. d. lapidicinarium, inſtrumentum ferreum quo lapicidæ vtuntur. Heſych.

ΞΗΡΟΣ, ᾶ, ὁ, aridus, ſiccus. Plut. & alij. Apud Plat. ξηρᾶ μέτρα menſuræ aridorum. In ſtructura & ξηρὸς λίθος dicitur ſaxum ſine calce aut luto compactum. Suid. Τὸ ξηρὸν, locus ſiccus: vnde ἐν τῷ ξηρῷ διατελεῖν. Athen. l. 7. Et ἐπὶ ξηροῦ ποιεῖν, in ſicco ſtatuere. Thuc. l. 1. Metaphoricè quoq; vſurpatur vt ξηροὶ τρόποι, aridi mores. Ariſtoph. in veſp. Et ξηρὰ σύνθεσις, ξηρὸς χαρακτὴρ, tenue & ſiccum propemodum dicendi genus, apud Demetr. Phaler. ¶ Ξηρὰ ἡ, ſæpè terra dicitur Hebræorum more: vt viciſſim ὑγρὴ dicitur mare, apud Homer. Eſt enim terra ſua natura ſicca: Matth. 23. περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Sic & Hebr. 11.

Ξηρότης, ητος, ἡ ſiccitas, ariditas. Plut.

Ξηρὸν φάρμακον, medicamentum aridum quod in pulueris modum inſpergitur, ideóque & καταπάσμα appellatur. Ægi. l. 7. c. 13. Interdum omittitur ſubſt. vt apud Aët. lib. 6. c. 92.

Ξηράφιον, idem Aët. lib. 10. c. 13.

Ξηραίνω, ſicco, areſacio. Il. φ.

Ξηραίνομαι, ſiccor, deſiccor, areſco, ibidem. Aluus quoque ξηραίνεσθαι dicitur quum aſtringitur. Hipp.

Ξήρανσις, εως, ἡ, & ξηρασία ἡ, ſiccitas, ariditas: vel ipſa ſiccandi areſaciendíque actio. Ariſtot. & Ar. li. 1. 1117

Item ξηρασία, vitium capillorum: quum ij ſimiles lanugini apparent perinde ac ſi puluere conſperſi eſſent. Autor definit. medicarum.

Ξηραντικὸς, ᾶ, ὁ, ſiccandi vi præditus, ſiccus. Plut.

Ξερὸς, ᾶ, ὁ, idem cum ξηρὸς, ex eóque factum per ſyſtolen, vt volunt nonnulli. Alij ex ξερὸς ξηρὸς factum eſſe dicunt: illud à ξέω deducentes, quoniam εὐφυεῖς εἰσὶ πρὸς ξέσιν λεῖαι τὰ ξηρά. Od. ε Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο Δεινὸν ἐρευγόμενον.

Composita.

Αναξηραίνω, reſicco, ſicco.

Ἀναξήρανσις, reſiccatio, vel ſiccatio.

Ἀναξηραντικὸς, deſiccatiuus, exiccatiuus, ſiccandi vi & facultate præditus. Plut.

Ἀνξηραίνω, Æolica & poetica ſyncope dicitur pro ἀναξηραίνω, teſte Euſt.

Ἀποξηραίνω, deſicco, exſicco. Item areſacio.

Ἀποξηραίνομαι, ſiccor, deſiccor, areſio. Dioſc.

*Ἀπόξηρος, deſiccatus, aridus. Lucian.

Δυσξήραντος, difficilis ſiccatu.

Ἐπιξηραίνω, in ſuperficie ſicco: vel exſicco, deſicco.

Ἐπιξηραντικὸς, deſiccandi vim habens.

Εὐξήραντος, exſiccatu facilis, facilè ſicceſcens.

Κατάξηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſiccus, aridus, peraridus. Plut.

Καταξηραίνω, deſicco, exſicco. Theoph.

*Παράξηρος, ὁ καὶ ἡ, ſiccus. Strabo.

Περιξηραίνω, in orbem deſicco, circumcirca exſicco.

Ὑπέρξηρος, ſupra modum ſiccus vel aridus, aridiſſimus. Dioſc. lib. 2. c. 106.

Ὑπόξηρος, qui attrahitur ſeu contrahitur, eo quòd ſubaridus fit. Galen. in lex. Hippocr.

ΞΙΡΙΣ, herba quædam eſt apud Theophr.hiſt.pl.lib. 9.c.9. Apud Dioſc. ξυρὶς,l.4.c.22.& xyris apud Plin. lib.21.c.20.

ΞΙΦΟΣ,ε૪,τὸ,enſis,gladius.Ilia.Ελκετο δ᾽ ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. Dicitur & ξίφος ἐρύσασθαι.Il.υ.& Od.κ. & ξίφος σπάσασθαι,apud Ariſtoph.in Ran.& ἀνελκύειν τὸ ξίφος, apud Plut.de deo Socr. adſtringere enſem, educere vagina. Contrà ἐγκαταπήγνυσθαι ξίφος,condere enſem.Od.λ. ¶ Sic dicitur etiam mucronatum xiphiæ piſcis roſtrum.Athen.l.7. ¶ Item herba quę dam.Theophr.hiſt.pl.l.7.c.12.

Ξιφίδιον,ε,τὸ, enſiculus gladiolus, pugio. Xenoph.& alij ſcribitur & ξιφείδιον apud Diod.Sic.

Ξιφίον,ε,τὸ,gladiolus,xiphion : nomen herbæ quæ & Iris vulgò Dioſc.l.4.c.20.

Ξιφίας,ε,ὁ,vt ξιφίας κομήτης,cometes mucronatus.Plin. l.2.c.25. ¶ Item piſcis nomen , apud Athen.l.7. Pro ξιφίας dicitur & ξιφιὸς,teſte Heſych.

Ξιφίζω,manu in altum ſublata ſalto.Heſych. Suidæ & Euſtathio eſt,manibus protenſis gladij figuram facio.

Ξιφισμὸς,ὁ.& ξίφισμα,τὸ,ſaltatio eiuſmodi.Athen.

Ξιφιστὴς,ο૪,ὁ,baltheus,cingulum,ex quo enſis ſuſpenditur.

Ξιφισμὸς, ύος,ἡ , dimicatio ſeu pugna quæ enſibus fit, Heſych.

Ξιφιστὴρ,ῆρος,ὁ,idem cum ξιφιστὴς.Plut.in Pom.Exponitur & vagina.

* Ξίφων,eſt canis nomen:apud Xen.

Compoſita.

Αποξιφίζω,deſino ξιφίζειν. Euſt.ex Pauſ.Heſych.idem eſſe dicit quod ξιφίζειν.

Διαξιφίζω,digladior.

* Διαξιφισμὸς,digladiatio.Plut.

Επιξιφίζει,protenſis enſibus ſalto.

Παραξιφὶς,gladiolus,pugio.Heſych.

ΞΥΛΟΝ,ε,τὸ,lignum.Iliad.ψ.ἐπὶ δ᾽ ξύλα πολλὰ λέγοντο.Thuc.& Xen. ξύλα ναυπηγήσιμα. Aliquando ξύλα dicuntur ea quorum materia eſt lignea. Ariſtoph. in Nub.ἐπὶ ξύλε καθεύδη. Plut.de deo Socr. τοὺς πόδας ἐν τῷ ξύλῳ δεδεμένοι. ¶ Eſt & fruticis nomen : de quo vide Poll.l.7.c.12.& Plin.lib.19.c.1.

Ευλώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, lignoſus.Theoph. Item ſurculoſus, ſurculaceus apud eundem.

Ξύλινος,ligneus.Xen.& alij.

Ξυλικὸς,ἡ,ὁ,ligneus,è ligno fabrefactus.

Ξυλίτης,ε,ὁ,piſcis quidam.Heſych.

1128 Ξυλόω,ῶ, in lignum verto,ſeu muto. Paralip.l.2.c.2.οἶκον ἐξύλωσε ξύλοις κεδρίνοις, exp.domum texit tabulis cedrinis:quidam exp.contignauit.

Ξυλοῦσθαι,in lignum mutari.Theophr.de hiſt.pl.ξυλοῦται γὰρ σκληρυνόμενα.Item ξυλοῦμαι,materiatura mihi imponitur.Hierem.c.2.

Ξύλωσις,materiatio,ſeu materiatura. Exponitur & contignatio.Thuc.l.2.

Ξυλεύομαι, lignor,materior,ligna conueho.Heſych.

Ξυλευς,έως,ὁ, lignator:qui lignatum it,ſeu ligna colligit:calo.Pauſan.

Ξυλεία,ἡ, lignatio,lignorum collectio.Suid. Dicuntur etiam ipſa ligna , vel ligna quæ collecta ſunt ab iis qui lignatum iuerunt.Plut.

Ξυλίζομαι,idem quod ξυλεύομαι Plut.metaph.apud Alciphr. ὀλίγα ξυλισάμενοι κομμάτια , veluti aſſulas legentes.

Ξυλισμὸς,lignatio.

Ξυλάριον,& ξυλήφιον,ε,τὸ,paruum lignum.Polyb.

Compoſita.

Αξυλος,ε,ὁ καὶ ἡ lignis carens.Strab. Item lignis plenus ex quo nemo ligna petit.Il.λ.

Αξυλία,ἡ,lignorum inopia.Suid.

Αξύλευτος ὕλη, in qua nemo lignatum iuit , è qua nemo ligna collegit aut colligit.

Αξόλιστος,vnde nemo ligna petiit.

Αποξυλίζω,ligno ſpolio.

Αὐτόξυλος,ex ipſo ligno adhuc rudi confectus.Exp.& qui eſt è vernaculo ligno,in Epigr.

Βαθύξυλος,profundus lignis,opacus.Ariſtot.

Εκξυλόω, ex alia materia in lignum verto,ex tenero & molli lignoſum reddo.

Εκξυλοῦμαι,in lignum mutor.Theophr.

Εριόξυλον,ε,τὸ,lana ſeu lanugo xyli.*id eſt* goſſipij fruticis : lignea lana,vtitur Vlpian.in lege Si,cui lana legetur.ff.de legatis 3.&c.

Εὔξυλης,έος,ὁ καὶ ἡ,qui eſt probæ materiæ.

Μονόξυλος,ex vnico ligno confectus.Plat.

Υπόξυλος,ſubtus ligneus: intus ligneus, foris autem alia materia inductus.Xen.

ΞΥΝΟΣ,ὴ,ὸ,communis:idem quod κοινός.Hom.Et apud tragicos ξυνὸν δόρυ,communis ſeu ſocia haſta.Il. σ.Ξυνὸς ἐνυάλιος, communis Mars, i. anceps & ἀλλοπρόσαλλος.

Ξυνῇ,communiter apud Apoll.Arg.lib.

Ξυνήιος,idem quod ξυνὸς,communis.Il α.

Ξυνήων,ονος,ὁ καὶ ἡ, idem. Nonn. Apud Heſiod. κακῶν ξυνήονας ἔργων,exp.participes malorum operum.

Ξυνόω,ῶ,coniungo,conſocio. Frequenter apud Non.vt, τόδε πάντες ἐνὶ ξυνώσατε μύθῳ , hoc omnes vno ore dixiſtis.Et Υἱέι καὶ γενετῆρι μίαν ξυνώσατε τιμὴν,communi filium & patrem honore ſociare.Rurſum,Εἰ δέ με πιστοτάτης φιλίης ξυνώσατε θεσμῷ , ſi me communi omnes & fido amore proſequuti eſtis. Item,communico,apud eundem μίαν ἀμφοτέροις ξυνώσατο χώνην.

Ξυνίζω,pro ξενίζω,hoſpitium communico.

Επίξυνος,(comp.)communis,promiſcuus.

Επιξυνόω,idem quod ξυνόω,apud Apollon.

O.

Nota literæ apud Græcos,quæ ο μικρὸν dicitur : ex qua geminata fit τὸ ω,vt ex hac eius figura veteri apparet ∞ . Veteres eam vocarunt etiam οὖ,vt τὸ ε nominarunt εἶ,metri cauſa: vt in argumento τῶ ο.Iliadis, Οὖ , Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ηρη. ¶ Doricè vertitur in ε:dicunt enim Απέλλων pro Απόλλων : Æolicè in υ. vt qui ὄνυμα & ὀνυμαίνω dicant pro ὄνομα & ὀνομαίνω. ¶ Eſt & numeralis nota,de qua vide in App. ¶ In multis redundat ο:vt,in ὀκέλλω,ὀσταφίς.

O,cum ſola aſpirationis nota , articulus eſt præpoſitiuus , nominatiui caſus , gen. maſc. num. ſing. cuius fœm.ἡ,neutr.τὸ,vt ὁ δεσπότης,ἡ δέσποινα,τὸ ξύλον,cæteros caſus pete ex grammaticis. At ὃ, cum aſpero & graui, vide in Oς. Interdum ὁ exp. ille (certum quendam qui notus ſit , aut cuius antea facta fuerit mentio,intelligendo. vel ἐξοχὴν denotando,)vt ἦλθον ὁ ποιητὴς , venit ille poeta , nimirum certus quidam & notus poeta,aut cuius antea facta fuerit mentio:aut etiam inſignis & eximius præ cæteris. Sic & 1129
cum propriis nominibus : vt ὡς εἶπεν ὁ Ομηρος , ſicut dixit præſtantiſſimus ille Hom. Sic cum Ariſtot. in

genere de quolibet agit bono, ἀγαθὸν vocat:at quum vnicum illud ac ſummum bonum intelligi vult, dicit τὸ ἀγαθόν. ¶ Interdum ὁ ornatus tantùm gratiâ ponitur:vt apud Ariſt.rhet.2.Ἀντιφῶν ὁ ποιητής.¶ Interdum, ὁ idem valet quod ὁ παῖς ſeu ὁ υἱός, vt Κῦρος ὁ Καμβύσου,& Δαρεῖος ὁ Ἀρταξέρξου.Interdum tamen omittitur ὁ : vt Thuc.l.8. Στομβιχίδης Διοτίμου. ¶ O præfixum aduerbio dat illi nominis adiectiui ſignificationem:vt ὁ πάλαι pro παλαιός,priſcus. Sic ὁ ἄνω, ſupernus: ὁ κάτω,infernus. Sic ὁ πάνυ,inſignis. ¶ O cum participio, reſoluitur in articulum poſtpoſitiuum cum præſenti & præterito imperfecto:vt ὁ λεγόμενος,i.ὃς λέγεται:vel,ὃς ἐλέγετο, qui dicitur vel dicebatur. ¶ Iungitur & variis particulis. Cum μὲν & δὲ diuiſionibus adhibetur.Dicitur enim ὁ μὲν,&c.ὁ δὲ,&c. i.hic quidem,ille verò : vel vnus quidem,alter verò. Refertur autem ὁ μὲν ad propinquius,ὁ δὲ ad remotius. Cum γε interdum vacante γε,vt ὅγε & τόγε pro ὁ & τὸ, interdum ὅγε,ἥγε,τόγε hic,hęc,hoc.Cum δὲ,vt ὅδε,hic: de quo vide ſua ſerie. ¶ O apud poetas interdum ponitur pro αὐτὸς,vel ἐκεῖνος,vel οὗτος idque in omni genere,caſu & numero. ¶ O,interdum pro articulo poſtpoſitiuo ὃς,qui : τοῦ pro οὗ, cuius,&c. ¶ Item ſequente præpoſitione cum ſuo caſu nonnunquam vim nominis habet:vt οἱ ἀμφὶ Σωκράτην,Socrates:οἱ ἐν τέλει,proceres. οἱ περὶ αὐτὸν:familiares eius. ὁ πρὸς αἵματος conſanguineus. ¶ Tò in neutro genere interdum infinitiuo iunctum,pro nomine ſubſtantiuo ponitur:vt τὸ πιεῖν,τὸ φαγεῖν. Apud Grammat. πρὸς κοινῶς ponitur : vt τὸ ἀρετὴ opponitur τῷ κακία. Sic τὸ χρῶμαι ὃς ἔχω Ἀττικὸν ὅτι oratio hæc Attica eſt.Interdùm exp.quapropter.vt Iliad.γ.Ἀλλὰ τάγ᾽ ἐκ ἐχθρὸν τὸ, τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. ¶ Τοῦ, & poeticè τέο (genit. tam maſc. quàm neutr. gen.) ponitur interdum pro τίνος,cuius? Τȣ(ſine accentu)pro τινός,alicuius. Doricè pro his τεῦ & τευ dicitur. ¶ Τῷ vel poeticè τέῳ interdùm pro τούτῳ ponitur,ſubintellecto ſubſtantiuo τρόπῳ vel τόπῳ vel χρόνῳ vel tali aliquo.Item pro τίνι cui. At τῳ(ſine accentu)pro τινὶ,alicui.Item aduerbial. ſequente infinit.pro. quia, quoniam. Interdum pro igitur, quare. ¶ Τῇ interdum aduerbial. exp.hîc,hâc,hûc:aut illic,illâc. At τῇ μὲν,τῇ δὲ,partim quidem,partim verò,vel,cùm & tum.Τῇ καὶ τῇ,hac illac, apud Heſiodum. Interdum τῇ ſignificat eo modo,ea ratione,item ea parte,eo loco,ibi,vel etiam vbi. ¶ In plur. pro αἱ fœm. gen. dicitur apud poetas ταὶ vt ταὶ τελεσαί,in Epigr.pro αἱ τελεσαί.

ὈΑΡ,αρος ἡ,vxor,coniux: quaſi ὁμόαρ,παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ. Etymol. Iliad.ι. Ἀνδρὸς ἑῆς μετὰ κλυμένης ὄαρον ἐξ ἑτέρας πρότερον.Heſychio ὄαρες ſunt οἱ γάμοι,nuptiæ: quòd ſocient & copulent coniuges.Apud eundem & Etymol. pro ὄαρες dici etiam ὄαροι annotatur : quod expon. etiam, luſus venerei. Item confabulationes, colloquia, conſilia. Sic Epigr. lib.4. Τρὶς ποθέουσαν νυχίοις ἠιθέων ὀάροις. Pro ὄαρες contractè ὦρες dicitur. Iliad.ε.ἅ λοιπὰ κελεύεις Αα ὶπ ἀνέρων,καὶ ἀλλὰ ἐν ὄρεσι.

Ὀαρίζω,confabulor,colloquor.Iliad.χ.Παρθένος ἠίθεός τ᾽ ὀαριζέτον ἀλλήλοιιν.

Ὀαρισμὸς,οῦ,ὁ,confabulatio,colloquium.Heſiod.

* Ὀάρισμα,idem quod ὀαρισμός.Oppian.

Ὀαριστὴς οῦ,ὁ,confabulator.Od.τ.

Ὀαριστὺς,ύος ἡ,idem cum ὀαρισμὸς,confabulatio,colloquium, & peculiariter,quale eſt maris cum fœmina ſecretius.Il.ξ.& ρ.

Συνάορος (comp.)comes:propriè tamen de vxore dicitur & marito.Heſych.& Euſt.

Συνάορος,comitor ſum conexus.Pind.

ὈΒΕΛΟΣ, οῦ, ὁ, veru : Iliad.α. & alibi apud Hom. καὶ ἀμφ᾽ ὀβελοῖσιν ἔπειραν. Herodot. ὀβελοὺς βουπόρους σιδηρέους. Pro eo Bœoticè dicitur ὀδελὸς, apud Ariſt.in Acharn.Exponitur etiam,ſubula. Et ſic dici putatur quòd ſimile ſit βέλει. ¶ Sic appellata fuit etiam nota quædam, veluti virgula recta certis ſcriptorum locis apponi ſolita : quòd inſtar obeli, i.veru,ſuperflua iugularet & confoderet,teſte Hieronymo.

Ὀβελίας ἄρτος, panis veru aſſatus:vel qui obolo emitur, ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολόν.

Ὀβελίσκος,ου,ὁ,veruculum. Xen.βουπόρῳ ὀβελίσκῳ. Ὀβελίσκοι à figura dicti fuerunt lapides pyramidum formæ: ſed minores : quod nomen & Latini retinuerunt, vide Plin.lib.36.c.8.Item ὀβελίσκος pro lamina enſis. Poll.

Ὀβελίζω,expugno,obelo noto.Cic.ep fam.l.9.

Ὀβελισμὸς,οῦ,ὁ,notatio quæ fit appoſito obelo.

Ὀβελαία ῥαφὴ, apud medicos ſutura tertia cranij, rectâ per verticem inſtar veru porrecta.

Compoſita. 1130

Ἀκροβελία,ἡ,extremitas panis qui ὀβελίας dicitur.Euſt.

Ἀμφώβολα,τὰ, vaticinia ex inſpectione viſcerum.Euſt. ex Soph.

Πεμπώβολον, τὸ, veru quinque cuſpides habens, veru quinque fidum. Ab Æolibus profectam eſſe vocem, qui πέμπε pro πέντε dicunt,tradit Euſt.Il.α.

ΟΒΟΛΟΣ,οῦ,ὁ,obolus:nummus minutus,*vtpote ſexta pars drachmæ.* Chryſoſt. λεπτὰ δύο, apud Marcum c. 12.exp.ὀβολοὺς δύο. Vide Eraſ.in prouer.obolo dignus. De huius nominis deriuatione lege Plut.in Lyſandr.

Ὀβολιαῖαι σφαγίδες,apud Ariſtot.hiſt.an.l.4.videtur ſignificare obolares.

Ὀβολιμαῖος,q.d obolaris: vt ὀβολιμαῖον κέρδος,in epiſt. Theanû .& ὀβολιμαῖος τόκος,apud Euſt.

Ὀβολιστικὴ,ars fœneratoria.Ariſtot.

Compoſita.

Διώβολον, duo oboli, quos populus ad concionem veniens accipiebat. Solebant & ori defunctorum duos obolos imponere.

Διωβόλιον,ου τὸ,idem.Ariſt.

Ἐπωβελία,quaſi ἐπωβολία dicitur,inde quòd in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur: cùm ſeni eſſent oboli in drachma.Suidę eſt ſexta pars æſtimationis litis.Euſt.verò ſcribit antiquis ἐπωβελίαν τὸ ὀβολιαῖον.

Ἡμιωβόλιον,ου τὸ,ſemiobolus.Suid.

Ἡμιωβολιαῖος, ου, ὁ, ſemiobolum æquans pretio vel pondere,ideóque vilis & exiguus.Xen.

Decomp. Ἀνημιωβόλιον,idem quod ἡμιωβόλιον.Suid.

Ἀνημιωβολιαῖος,ſemiobolaris.Ariſtoph.

Ἰσόβολος,æquali pondere.Heſych.

Πεντώβολον,quinque oboli.Ariſtoph.

Τετρώβολος, quatuor obolis valens.quadrobolaris:per iocum de homine nihili dicitur.

Τετρώβολον,ου,τὸ,nummus quatuor obolos valens,effigiem Iouis impreſſam habens,à poſtica autem parte duas noctuas,vt tradit Poll.l.9. Τετρωβόλου βίος, pro militis ſtipendio.Euſtath.ex Pauſan.

Τετρωβολιαῖος,idem quod τετρώβολος.Suid.

Τετρωβολίζω,quatuor obolos accipio.Poll.

Τριώβολον,tres oboli.Scribitur & τριόβολον.Thuc.

Τριωβολιαῖος,& τριωβολιμαῖος,triobolaris,tres obolos pondere vel pretio æquans, & *per conſequens*, vilis ac nullius pretij.Suid.& Euſt.

Ὑπώβολος,adiect.dicitur res quę in vſuras ſextantes oppignerata eſt. Ὑπόβολος eſt ſimpliciter,quę oppignerata eſt.

ΟΒΡΥΖΟΝ χρυσίον, aurum obryſum, i. purum ex crebra coctione quaſi ἀβρύζον, *hoc eſt*, ſincerum delicatúmque. Hieronymus dictum putat quaſi Ophiriſum

riſum,quòd ex Ophir inſtar præſtantiſſimum aurum ſoleat aduehi.

ΟΓΚΑΟΜΑΙ,rudo,aſini proprium,βρυχῶ.Heſych.
Ογκηθμὸς,q.d.ruditus.
Ογκηςὴς,ȣ̃,ὁ,in Epigr.dicitur aſinus,quaſi ruditor.
*Περσογκάομαι,ruditu aliquid ſignifico.Lucian.

ΟΓΜΟΣ,ȣ,ὁ,ſulcus aratri ſciſſione factus.Iliad.σ.οἱ δὲ ςρέψασκον ἀν' ὄγμους.¶Item pro vita.apud Nic.
Ογμεύω, ſulcum duco. Apud Soph. φορβῆς χρεία ςίβον ὀγμεύειν τόνδε,pro ἐφεξῆς πορεύεσθαι,ſchol.

ΟΓΚΝΗ, ſiue ὄχνη,ης,ἡ, pirum ſylueſtre, quod & ἀχρὰς vocatur(à verbo ἄγχειν, i.ſtrangulare,quoniam acerbitate ſua promemodum ſtrangulant eiuſmodi pira ſylueſtria.) Dicitur etiam de piro hortenſi ſeu ſatiuo. Odyſſ.η. Hoc nomine appellatur & ipſa arbor pirus apud eundem.Hom.ibid.

ΟΓΚΟΣ,ȣ, tumor,ἆρσις, ἔπαρσις. Euſtath.& Heſych. vt ὄγκος τῆς πομφόλυγος, tumor bullæ. Item moles, maſſa.Ariſtot.eth.l.10.c.7. Item eminentia ſeu prominentia. Il.δ.Item amplitudo,μέγεθος.Ariſtot.Item
1131 grauitas,pondus.Soph.& Plut.¶Item metaphoricè, tumor, i. faſtus, ſeu animus elatus & inflatus.Plut. Aliquando in bonam partem exponi poteſt grauitas,amplitudo, maieſtas:vt apud Athen.lib.1.φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοισιν εὖ δόξης τιν' ὄγκον. Dicitur & de grauitate orationis,apud Ariſtot.Rhet.3.
Ογκώδης,εος,ὁ κ ἡ,tumidus,inflatus.Xenoph.
Ογκηρὸς,ȣ̃,ὁ,tumidus,magnę molis.Ariſtot.Exp.&,faſtuoſus,apud Xen.Hell.3.
Ογκόω,tumidum reddo,tumefacio,amplifico.Item metaph.effero,inflo.Ariſtoph.
Ογκόομαι,tumidus reddor,tumeſco. Item metaph. inflor.Ariſtoph.in Ran.& Xen.
Ογκωσις,εως,ἡ,inflatio,tumor vel amplicatio.
Ογκωτὸς,ȣ̃,ὁ,elatus, magna mole aſſurgens.
Ογκύλλομαι,efferor,turgeo,& magnam molem præ me fero.Ariſtoph. Item iactito me,ſuperbio,alta & magna ſapio.
Ογκύλος,tumidus,inflatus,ſuperbus.
Ογκη,ης,ἡ,angulus ſeu vncus.Heſych.
Ογκινος,ȣ,ὁ,vncus,vncinus,hamus.Poll.
Ογκίαι,acerui,tumuli.Heſych.
Ογκιον,ſiue ὀγκίον, aut ὄγκαιον vas in quo aliqua reponuntur.Odyſſ.β.

Compoſita.

Διογκόω,tumefacio,inflo,maius & grandius facio.
Διόγκωσις,εως ἡ,tumefactio.Gal.
Δύσογκος,malè ſeu valdè grauis & oneroſus.
Εξογκόω, tumidum reddo, in magnam molem euebo, vnde paſſ.apud Herodot. ἐξόγκωταί μοι ἡ νηδὺς,onuſta facta eſt mihi aluus. Item metaph.inflor, turgeſco,euehor.Baſil.
Επόγκιαι,ſarcinę & onera nauis.Heſych.
Εὔογκος, amplæ molis vel compactę: vel iuſtę molis. Ariſtot.meteor.4.A Suida exponitur,portatu facilis, minimè grauis.
Περσογκὴς,in molem amplam diſtentus.
Υπέρογκος, ſupra modum tumidus,nimia mole turgidus.Plut.Item grauis & magnificus.Exp.&,ſuperbus, valdè faſtuoſus.
*Υπέρογκον,difficilè 2.Reg.

ΟΔΕ,ἥδε,τόδε, hic,hæc, hoc.Genit. τȣ̃δε,τῆσδε:Iliad.ω. Αφνειὸς μὲν ὅδ' ἐςὶ.Demoſth.pro cor.τȣ̃το δὴ δεῖ σκοπεῖν,ȣ̓χ' ὡς ὅδε Φωκέας ἀπώλεσε καθ' ἑαυτόν. Apud Hom. Odyſſ.φ. Ενδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ. Euſt.poni ἐκ παραλλήλου ait. Vſurpatur & de prima perſona, pro ἐγώ:apud Soph.in Aiace. ἀνδρὸς τȣ̃δ' ἀπώσαντος κάρα. Extra compoſitionem ὁ δὲ,precedente ὁ μὲν hic quidem,ille verò,vt antea dictū fuit in O. Τόδε, apud Hom.hoc,μέχρι τȣ̃δε, huc vſque, ad hoc vſque tempus. ¶Τῇδε (datiuus abuerbialiter poſitus, aut etiam aduerbium, hoc modo, hac ratione, hac via: vel ſic,ita. Plato de rep.l.2. ἴσως ἂν τῇδε μᾶλλον εἴση. Item,hîc,hoc in loco.item iſtic.Plat.
Ωδε,(aduerb.)hoc modo,hunc in modum,ſic,ita.Iliad. θ.Ωδ' ἔςω Τρῶες μεγαλήτορες ὡς ἀγορεύω. Apud Xen. ὧδέ πως εἶπεν,in hanc ſententiam locutus eſt. Item ita,adeò. Ponitur etiam *pro*,hîc, vt Matth.28.& *pro* huc:apud Theocr.idyl.15.
Οδὶ,Attica terminatione : idem quod ὅδε: & ἡδὶ,idem quod ἥδε:& τοδὶ,pro τόδε.Ariſtot.
Ωδὶ,itidem pro ὧδε,ita,ſic.Ariſtot.

ΟΔΟΣ,ȣ̃,ἡ,via,iter. Hom.Xen.Dem.& alij. Item via & ratio ſeu μέθοδος.Xenop.pæd.1.τίνα δὲ ὁδὸν ἰὼν τȣ̃το πράττων ἱκανὸς ἔσομαι; Sic & apud Iſocr.Dem.Plut. Item Hebræorum more, vitę inſtitutum: item ſecta, αἵρεσις.Act.apoſt.9.¶Item auxilium vię.Iliad.ι.Ερχεο παρ τοι ὁδὸς,νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης. ¶Item inſidiæ,quæ iuxta viam ſtruuntur.Il.α. Η ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδρῶν ἶφι μάχεσθαι. Demoſth.in Ariſtocr ἐν ὁδῷ καθελὼν,*id eſt*,ἐν λόχῳ.
Οδιος,ȣ,ὁ,fauſtus, auſpicatus ad iter.Heſy.Eſt & Mercurij epitheton, quod in viis ſtatueretur ad ſemitas monſtrandas, qui & ἐνόδιος propterea eſt cognominatus,apud Theocr.idyl.26. 1132
Οδίτης,ȣ,ὁ,viator.Od.η.& ρ.
Οδισμα,idem quod ὁδὸς.Æſchyl.
Οδεύω,f.εύσω, iter facio, proficiſcor,eo. Herodian.l 7. νύκτωρ κ μεθ' ἡμέραν ὁδεύοντας ἐξ ἀνατολῶν εἰς Παίονας.Apud Nonn. γαῖαν ὁδεύειν,per terram iter facere.
*Οδευμα,iter,profectio,ὁδεία.Strab.
Οδευτὴς,ȣ̃,ὁ,viator.
Οδεία,ἡ,profectio,iter.
*Οδεύσιμος, meabilis, peruius, per quem iter fit.Max. Cyr.
Οδόω,duco,præeo. Æſchyl. Metaph. apud Eurip.ὅδωσον Δυσθανάτων κρατῆρσιν πλήρωμα τ', i.effice vt perficiat crateribus Creuſa id quod cupit.
Οδȣ̃μαι,via mihi oſtenditur.Herodot.
Οδιάω,ſiue ὁδέω, viatico inſtruo. Item vendo,venundo.Eurip.in Cycl.Οδήσον ὑμῖν σῖτον ȣ̓ σπανίζομεν.
Οδαῖος,ſeu ὁδέος, vendibilis,qui emi poteſt. Item ad iter conficiendum idoneus.Heſych.
*Οδωτὸς,viam habens,facilis,expeditus.Soph.

Compoſita.

*Αδιεξόδευτος, vnde exire non licet, viam non inueniens,inextricabilis:in anth.
Αμφοδὸς,ἡ,biuium vel circuitus. Xen. Αμφοδευτὸ,via vrbis,vicus,platea.Heſych.& Suid.
Αμφόδιον,τὸ,paruus vicus,ſeu parua platea.Luc.
Decomp. Αντιαμφοδεύω, de duobus dicitur quum obuiam ſibi euntes aberrant. (ſtath.
Διαμφοδίσαι,deuiare: ſeu in biuiis à ſeſe diuelli.Eu-
Μεγαλάμφοδος,amplos circuitus habens.Euſt.
Περιάμφοδος,qui circum plateam eſt.
*Ανείσοδος,inacceſſus,ad quē nō patet ingreſſus.Plut.
Ανοδος,ἡ,via ſurſum ferēs,aſcenſus. Herodian.& Xen. ¶Item adiectiuè ὁ κ ἡ,inuius, per quem via non patet.Xenoph.& Eurip.
Ανοδία,ἡ,iter imperuium.Plut.
*Ανόδευτος,inuius,ἀδιόδευτος.Strabo.
*Decomp.*Δυσάνοδος:ὁ κ ἡ,aſcenſu difficilis:vel ſimpliciter,ad quem accedi vix poteſt.
Επάνοδος,reditus.Plut. Eſt etiam figura dictionis apud Rhetores,de qua vide Iul.Rufin. Item iteratio, repetititio breuis capitum & ſummæ eorum quę di-

ſta ſunt,ſeu peroratio. Plat.

Αὐτόδιον, Heſych. exp. ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐληλυθότα, ex ipſo itinere appulſum,i. ſtatim, extemplo.

Αφοδος, ἡ, diſceſſus, digreſſus. Xen. Item reditus: apud eundem. Peculiariter ſignificat ſeceſſionem ad exonerandam aluum, teſte Heſych. Inde pro latrina etiam accipitur apud Luc. & Athen. lib. 10. Et pro ſtercore, & quolibet excremento, apud Dioſc. l. 2.

Αφόδιον, τὸ, excrementum, ſtercus. Pro quo Nic. dixit ἀφόρδιον, ρ inſerto metri cauſa.

Αφοδεύω, excerno, aluum exonero.

Αφόδευμα, τὸ, excrementum. Αφοδευτήριον, latrina.

Decomp. Προαφοδεύω, proluuiem alui proiicio.

Δίοδος, ου, ἡ, via quæ per aliquem locum fert, tranſitus. Thuc. & Herodian.

Διοδεύω iter facio per, permeo. Syneſ.

Διοδεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, peruius, permeabilis.

Decomp. Αδιόδευτος, imperuius.

Εὐδίοδος, tranſitu facilis,

Δύσοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, per quem difficulter iter fieri poteſt: vel auius. Thuc. Item ſubſt. via difficilis. Heſych.

Δυσοδία, iter imperuium. Philo.

Δυσοδέω, ægrè iter facio: ſeu, malam & imperuiam viam nactus ſum.

Εἰνόδιος, ὁ, in via ſitus: vel, in via habitans. Iliad. π. σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο εἰνοδίοις. Eſt etiam epitheton Mercurij, qui in viis collocabatur: apud Theocr. idyll. 26. Et Dianæ, ſeu Hecates, quæ in triuiis coli ſolebat in Epigr. Pro eo in proſa dicitur ἐνόδιος: vt apud Xenoph. in Cyneg. Ενόδια dicuntur quæ in via occurrunt.

Εἴσοδος, ἡ, ingreſſus, introitus: vel, via quę in locum aliquem fert. Odyſſ. κ. & Plut. in Alex. Item reditus, tributum ſeu vectigal quod penditur. Polyb.

Εἰσόδιος, ὁ: vt εἰσόδιος λόγος, quę in introitu alicuius habetur oratio. Et εἰσόδιον ἄνθος, flos qui ſpargitur ingredienti, apud Greg. Τὸ εἰσόδιον, honorarium reditus. Heſych.

Εἰσοδιάζομαι, redeo, inferor, *de pecunia ſeu prouentus reditione & illatione dictum.* Reg. l. 4. c. 12.

Decomp. Επείσοδος, ἡ, ingreſſio, aggreſſio. Επεισόδιος, ὁ καὶ ἡ, ſuperinductus, qui ſuperuenit, aduentitius: vt ἐπεισόδιον ἄνθος, in Epigr. Et ἐπεισόδιος ἐπιθυμία, apud Plat. de deo Socr.

Επεισόδιον, τὸ, pars fabulæ quaſi aduentitia. Ariſtot. de parte poet. Ponitur & pro omni acroamate aduētitio iucundóque apud Plut. ſymp. 2. & in vita Hom.

ἐπεισοδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui conſtat ex crebris ἐπεισοδίοις. Ariſtot. de arte poet. & metaphyſ. 11. Επεισοδιόω, tanquam ἐπεισόδιον interiicio aut interſero. Ariſtot. rhet. 3. ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, δεῖ τὸν λόγον ἐπει-
1133 σοδιοῦν ἐπαίνοις. Αντεπείσοδος, ἡ, mutuus ſeu alternus ingreſſus. Plut.

Παρεισοδεύω, obiter ſeu præter alia ingredior, vel ſimpliciter, ingredior & incedo.

Εξοδος, ἡ, via qua aliunde exitur. Thuc. l. 1. Herodian. l. 7. Item exitus, ipſa exeundi actio, egreſſio. Sophocl. & Plato. Quū de exercitu dicitur, exp. expeditio. Thuc. Item excurſio, eruptio. Xen. Item profectio ex aliquo loco. Herodia. l. 7. In fabula ſic dicitur pars tragœdiæ poſtquam non eſt chori cantus: vt definit Ariſtot. Item cantilena quę in exitu ſeu egreſſu alicuius cantatur. Ariſtoph. Dicitur & de exortu ſolis: in Pſal. Dauid. Item exitus, i. finis. Thuc. l. 3. & ſpecialiter de fine vitę, apud Greg.

Εξόδιος, ὁ, vt ἐξόδιοι νόμοι, modi qui in exitum alicuius canuntur. Suid. ex Cratino. Et ἐξόδια ῥήματα, vltima morientis verba, apud Greg.

Εξόδιον, τὸ, carmen quod in exitu fabulæ canitur Pol. l. 4. Item exitus & finis. Plutarc. in Philopœm. & in Alexand. Deut. 16. ſic appellatur feſtum quoddam celebratum in memoriam exitus ex Ægypto.

Εξοδία, ἡ, idem quod ἔξοδος, exitus, egreſſio. Deut. 16. 2. Reg. 11. Item expeditio, eruptio. Suid.

Εξοδικὸς, ad exitum pertinens: vt ἐξοδικὰ μέλη, ſcholiaſt. Ariſtoph.

*Εξοδικῶς, obiter. Laert.

Εξοδιάζω, expendo, impendo. Reg. 4. 12. ἐξοδίασαν αὐτὸ τοῖς τέκτοσι τῶν ξύλων.

Εξοδίασις, εως, ἡ, ipſa actio expendendi ſeu impendendi. Hiſt. eccleſiaſt. 22.

Εξοδεύω, iter facio ex aliquo loco, exeo, excèdo. Polyb. lib. 5. ὁ μὲν τῶν ἀχαιῶν ναύαρχος ἐξοδεύσας εἰς Μολυκρείαν, copiis adductis ad Molycriam. Item excedo ex hac vita. concil. Niceni canon. 13.

Εξοδεία, ἡ, exitus.

Εξοδιάω, ſeu ἐξοδέω, idem quod ἐξοδεύω. Heſych. Item vendo. Eurip. in Cyclop.

Dec. Ανέξοδος, vnde exiri non poteſt. Item cui exitus non datur. Ariſtot. Ανέξοδος ἡμέρα, dies qua non exitur, ſeu expeditio non ſuſcipitur. Plut.

Διέξοδος, ἡ, via qua ex aliquo loco per alium tranſitur. Thuc. Apud Philon. de vita M. l. 3. διέξοδος ἡ περὶ τὸν βίον, exp. ingreſſio in vita: vel, percurſio & tranſactio vitę. Significat etiam actionem percurrendi, & metaph. explicationem ſeu enarrationem qua rem quampiam percurrimus, apud Gal. Διέξοδος τῶν πλανητῶν, curſus errantium ſtellarum. Ariſtot.

Διεξοδικὸς, οῦ, ὁ, peruius, per quem tranſiri poteſt. vnde τὸ διεξοδικὸν ſc. μέρος, pars corporis per quam excrementa tranſeunt & emittuntur. Ariſtot. Διεξοδικὸς λόγος, oratio qua aliquid percurritur & fusè explicatur: quod vnum eſt ex propriis Rhetoricen & Dialecticen diſcernentibus. Alex. Aphr. in 1. top. Διεξοδικῶς, pertranſeundo, percurrēdo. Alex. Aphr. Exponitur etiam, vagè, plenè, fusè, apud Dionyſ. Areop. Διεξοδεύω, exeo per, ſeu permeo. Αδιέξοδος, per quem tranſiri nequit: vel vnde exire non licet. Epigr. Δυσδιέξοδος, ægrè peruius: vel vnde exire difficilè eſt. Greg.

Επέξοδος, exitus aduerſus aliquem, eruptio.

Εὐέξοδος, vnde exire facilè eſt.

Προεξοδεύω, prior egredior.

Εὔοδος, ὁ καὶ ἡ, per quem facilè iter patet, peruius. Item iter expeditum habens. Athen. Et general. at metaph. qui proſpero ſucceſſu vtitur.

Εὐόδως, facili via, expeditè, itinere proſpero. Et general. proſperè. Exp. & rectè apud Naz.

Εὐοδία, ἡ, facilis via: vel iter proſperum. Ariſtoph. Metaph. pro proſpero ſucceſſu. Heſych.

Εὐοδέω, f. ήσω, proſpero & expedito itinere progredior. Ariſtot. de gen. anim. l. 1. ῥεῖ ὅπου ἂν εὐοδίσῃ τοῦ σώματος qua viam patefactam nactum ſit. Dicitur & de radicibus quæ facilem in terræ viſcera deſcendendi viam nanciſcuntur, apud Theophr. hiſt. pl. 1. cap. 9.

Εὐοδόω, f. ώσω, proſperum & expeditum iter præbeo, Regum lib. 3. c. 22. εὐοδώσει σε ὁ Κύριος, diriget & promouebit iter tuum. Theophraſt. φέρεται πρὸς τὸ ἐφελκόμενον καὶ εὐοδοῦν, fertur ad id quod meatum ei præbet.

Εὐοδοῦμαι, proſperam viam nanciſcor, proſperum iter à Deo obtineo. Rom. cap. 1. Et metaph. felici rerum ſucceſſu vtor. Herodot. εὐοδώθη τῷ Κλεομένει τὸ ἐς τὸν Δημάρητον πρῆγμα. 1. Cor. 16. θησαυρίζων ὅ,τι ἂν 1134
εὐοδῶται, exp. pro ratione proſperitatis quàm à Deo obtinuerit.

Decomp. Κατευοδοῖ ὁδὸν ἡμῶν, proſperè ſuccedit iter noſtrum. Iudicum. c. 18.

Εὐρυόδειος, ὁ & ἡ, per quem latę patent vię: vel latè patens. Od. γ.

*Εὐρύοδος, idem quod εὐρυόδειος, latas vias habens, latè patens

patens.Plut.

Εφοδος,ἡ, via qua aliquò acceditur,aditus. Thucyd.l.1. Metaphoricè pro, via & ratio.Dioſc.l.6.c.1.Item inſinuatio. Hermog.de inuent.l.4.c.vlt. Item acceſſus, aduentus,plerunque infeſtus & hoſtilis.Thucyd.l.3. & 4.&c.Herodian.lib.1.Et ſimpliciter pro acceſſione & itione ad aliquem locum. Thuc.l.1.& 5. Item metaph.narratio,expoſitio.Polyb.4.Item apparatus,inſtrumentum. Εφοδος,ὁ καὶ ἡ,ad quem via patet,qui adiri poteſt.Thuc.l.6. Εφοδοι dicuntur etiam circuitores,ſeu vigiliarum recognitores.Polyb.

Εφόδιον, τὸ, quod ad iter conficiendum accipitur: ſumptus ſeu auxilium viæ.Xenoph. Et metaph.adminiculum,omne id cuius auxilio ad aliquid peruenimus.Plut.

Εφοδιάζω,ad viam inſtruo & viatico dono.Herodot. Et metaph. inſtruo quaſi viatico. Plut.de fort.Alex. σωφροσύνης,ἀνδραγαθίας,οἷς αὐτὸν ἐφωδίαζε φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν.

Εφοδιάζομαι,viatico donor,viaticum accipio.Baſ. Item actiuè,pro viatico exigo.Xen.

Εφοδεύω,obeo,percurro,luſtro.Polyb.γραφὴν λαμβάνουσι,πόσην καὶ πόσας ἐφοδεῦσαι δεῖ φυλακάς.

Εφοδεύομαι,idem. Xenoph.Hellen.2. δι᾽ ἀπιστίαν ἐφοδεύοντο κατὰ τὰ τείχη.

Εφοδεία,ἡ, luſtratio quæ obeundo fit:munus obeundi vigilias & excubias inſpiciendi.

Decomp. Εὐέφοδος,acceſſu facilis.

Προεφοδιάζω,viatico antè inſtruo.Philo.

Ημιόδιος, qui dimidia ex parte præeſt itineribus. Ariſtot.œconom.2.

Κάθοδος,ἡ, deſcenſus,ſeu migratio ex aliquo loco.Plut. Item reditus:plerunque exulum. Thuc. & Xen. Pro eo Ionicè dicitur κάτοδος, apud Herodot.

Μέθοδος, ἡ, via , compendium , ſeu ratio. Plat. & Gal. Exp.etiam, ratio commentandi & deprehendendi aliquid.Plat.Item ratio & via docendi ac diſcendi.Ariſtot.Item artificioſa & compendioſa ratio tractandi de re aliqua,cuius tres ſpecies vide apud Galen.initio artis paruæ. Item tractatus aliquis ac liber.Ariſtot. Item fictio, ludificatio, illuſio,in can.concil. Ancyrani.

Μεθοδικός,οῦ,ὁ, in quo methodus eſt , compendioſus, artificioſus. Item qui artificioſam viam & compendium ſequitur. Et μεθοδική,ratio loquendi. Quintil. l.1.c.15.

Μεθοδικῶς,artificioſa ratione & via.Suid.

Μεθοδίτης,ὁ,artifex,vel,doli fabricator.Heſych.

Μεθοδεύω,perſequor.in Pand. ἀγωγὴ μεθοδεύουσα τὸ τίμημα, perſequutoria pretij. Item machinor & architector.Chryſoſt.

Μεθοδεία,ἡ,fraudulenta circumuentio.Eph.c.6.

Μεθόδιον,viaticum.Heſych.

Decomp. Αμέθοδος,via & compendio carens.

Εμμέθοδος,idem quod μεθοδικός. Phil. Εμμεθόδως, via compendiaria,& artificioſa.Alex.

Μίξοδος,ἡ,& μιξοδία,ſeu μισοδία,ἡ,mixtio viarum. Item locus inter ſcyllam & charybdin.Apoll.

Παλινοδία,ἡ,iter reciprocum.Suid.

Πάροδος,ἡ,via ad locum aliquem ducens,aditus.Xen.& Demoſth. Item ipſa actio adeundi,ingreſſus.Suid.& metaph.apud Plut.de def.orac. Dicitur etiam πάροδος quum quis in theatrum prodit oſtentandi ingenij cauſa.Epigr.lib.2. Item quum hiſtrio fabulam acturus in theatrum ingreditur & ſe oſtentat populo. Plut.Item tranſitus.Thuc. Πάροδος,ὁ καὶ ἡ,qui iuxta viam ſitus eſt.Dem.Et ſubſt.pro tranſeunte & viatore,apud Ezechielem.

παροδικὸν μέλος,carmen quod chorus in parodo canebat.

παροδίτης,ου,ὁ,qui per viam tranſit,viator. Epigr.l.3. Fœm. παροδῖτις,vt παροδῖτις ἀηδών,quæ ſecus viam eſt autem via,in iiſdem lib.1.

πάροδιος,qui viam reſpicit. Metaph.Baſil.παροιμίαι dicit eſſe πάροδιον λόγον , i. omnibus notam & ceu in via poſitam orationem.

Παροδεύω,prætereo,prætergredior.Theocr.

Decomp. * Δυσπάροδος,difficulter peruius.Strabo.

Επιπάροδος,repetita & ſecunda parodus.Poll.lib.4.

περίοδος,ου,ἡ , via circum aliquid ducens , ſeu ambitus, circuitus.Ariſtoph.Item circuitus,i.ipſa circumeundi actio. Ariſtot. Item pro curſu in orbem facto ſeu circulari.Plut.

περιοδικός,certo circuitu recurrens.Plut.

περιοδικῶς λέγειν,longis verborum ambitibus orationem circumducere,apud Hermog.

περιοδίζω,certo circuitu redeo.Galen.

περιοδεύω, circumeo,in orbem obeo. Plut. Exp.etiam , mente perluſtro & peragro : apud eundem, περιοδευκὼς ἐν ἐπιτομῇ τὸν περὶ τῶν ἐρευνίων λόγον.Item longis verborum ambitibus vtor. Demetr.Phaler. Item circumuenio,fallo.Ioſeph. Item ratiocinor,apud Epictet.Et actiuè,circumago:in Hippiatr.

* Συμπεριοδεύω,ſimul luſtro,colluſtro.Strab.

περιωδευμένως,circuitu,per ambages.Plut.

περιοδευτής,οῦ,ὁ,circuitor,circulator.

περιοδευτικός,circumire ſolens,circularis.Dioſc.

περιοδεία,ſiue περιόδευσις,ἡ,circuitus,circuitio.Suid.

* περιοδία,ambitus,peragratio.Strabo.

Πλανόδιος,via errans.Hom.hymn.in Mercur.

Πολυοδία,ἡ,multæ viæ,vel multum itineris.

πρόοδος,ου,ἡ,prodeundi ſeu exeundi actio.Areop. Item progreſſus.Xenoph.Et metaph.incrementum.Luc.Et adiect.qui viam præit.Xen.

* προοδεύω,ante iter facio,prodeo.Lucian.

πρόσοδος,ου,ἡ,aduentus,acceſſus.Thuc.& Plut. Dicitur & de infeſto ac hoſtili impetu ſeu impreſſione,apud Herodot.

πρόσοδοι dicuntur etiam ſupplicationes quibus ad deorum templa & aras itatur.Ariſtoph. Chriſtianis etiam religioſus aditus ad ſacroſanctum epulum, πρόσοδος dicitur:vt apud Chryſoſt. Item congreſſus & colloquium cum aliquo.Heſych.Et pro concione, ſeu conuentu.Iſoc.Item reditus,prouentus.Thuc.Xe.

προσόδια μέλη, carmina quæ canuntur quum diis ſupplicatur , & ad eorum altaria ac puluinaria preces fiunt.Athen.lib.6.

* προσοδικός , habens reditus & prouentus , lucroſus. Strabo.

προσοδεύομαι,reditus recipio, emolumenta ad me redeunt.Strabo.l.7.τοσοῦτα προσωδεύετο. Metaphoricè,apud Philon.

Decomp. Απροσόδευτος,inacceſſus.Diod.

Δυσπρόσοδος,editu difficilis.Thuc.l.5. Plut.in Publi. Item moroſus,quum de homine dicitur.

Εὐπρόσοδος, ad quem facilis patet aditus.Xen. Item affabilis,de homine dictum.Plut.

Σύνοδος,ου,ἡ,coitus,congreſſus,conuentus.Ariſtot.Item maris & fœminæ coitus.Luc.

Σύνοδοι dicuntur etiam cœtus & conuentus celebres,apud Thuc.& Demoſth. Item σύνοδος,coniunctio qua animi aliquorum coeunt & ſociantur.Iſocr. Dicitur etiam de congreſſu hoſtili ſeu conflictu, Thuc.& Herodian.Adiectiuè,σύνοδος,ὁ καὶ ἡ,comes itineris.Heſych.

Συνοδία,ἡ,coniunctio in via vel iter commune.Suid.

Συνοδίτης,comes.Epigr.

Συνόδιον,τὸ,coitus lunæ cum ſole,interlunium.

Συνοδική, dicitur luna, quando in eadem cœli parte & eodem ſigno ſubiicitur.

* Συνοδικός , adiect. à σύνοδος ſignificante concionem, congreſſum ſolennem.In nou.conſt.

Συνοδεύω, itineris ſocius ſum, vnà iter facio. Luna etiam συνοδεύειν dicitur quando cum ſole coit, ſeu quum in coitu eſt, ſchol. Arati.

Τρίοδος, ἡ, triuium. Luc. Metaph. & prouerbialiter ἐν τριόδῳ εἶ) dicitur qui dubius eſt animi & neſcit quid ſequi debeat. Theogn.

Τριοδίτης, qui in triuio eſt, in triuio conſtitutus Fœm. τριοδῖτις de Hecate ſeu Diana dicitur, apud Phurnut. quòd in triuiis colebatur.

Φροῦδος, ου, ὁ, (factum ex πρὸ ὁδοῦ, quaſi πρόοδος) qui diſparuit, qui abiit, euanidus. Eurip.

ΟΔΟΥΣ, όντος, ὁ, dens. Hom. Plut. & alij. Ὀδόντα etiam appellãt anatomici apophyſin ſecundi ſpõdyli ceruicis, altam, duram, ſolidam, è ſuperiori interna mediáque eius ſedem erumpentem, ſurſúmque ſpectantem: propterea quòd denti hominis canino aſſimiletur. ¶ Accipitur ὀδοὺς & pro piſtillo, quo (ſicut à dẽte cibus,) in mortario aliquid comminuitur, apud Nic. in Ther. Dicitur autem ab ἔδω quaſi ἐδόντης τις ὤν: vnde & Æoles ἐδόντας dicunt pro ὀδόντας. Ὀδὼν verò Ionicum eſſe pro ὀδοὺς tradit Euſt.

1136 Ὀδοντόω, f. ώσω, dentibus inſtruo & munio: vnde ὀδοντωμένος apud Poll dentatus.

Ὀδοντωτὸς, dentatus, denticulatus. Galen.

Ὀδοντιάω, f. άσω, dentio. Ὀδοντίασις ἡ, dentitio, i. dentis eruptio extra gingiuam. Paul. Ægin.

Ὀδοντίτης, ου, ὁ, fœnum fruticoſum, triangulis flagellis, geniculatis, nigro articulorum nodo, foliis polygono longioribus, hordei ſemine: inde dictum quòd decoctum in vino auſtero gargarizatu dolores dentium mulceat.

Ὀδοντισμὸς, οῦ, ὁ, in tertia Pythici certaminis parte (in qua cum dracone pugnabat Apollo) dicebatur modus ille tibia canendi quo repræſentabatur draconis ſagitta percuſſi dentium colliſio. Poll. lib 4. c. 10.

Ὀδὰξ, mordicus, dentes comprimendo. Il. γ.

Ὀδαξάω, ῶ, f. ήσω, doleo ex morſu quem dentes fecerunt. Xenoph. Et in paſſ apud Dioſc. l. 5. ἁρμόζον πρὸς νεφροὺς ὀδαξωμένους καὶ ἡλκωμένους.

Ὀδάξομαι, mordicor. Dioſc. l. 6. c. 2.

Ὀδαξισμὸς ὁ, prurigo mordax. Plut. Scribitur & ὀδαξησμὸς apud Dioſc. l. 2. c. 81.

Ὀδαξιστικὸς, mordaci prurigine præditus. Plato.

Ὀδακτάζω, morſico Apoll. lib 4.

Ἀδαξέω, pruritum excito. Heſych. & Suid.

Ἀδάξω, prurio, cupio. Heſych. Ἀδάξομαι mordeor more eorum qui pruriunt. Hippocr.

Ἀδαξάομαι, idem quod ἀδάξομαι. Hippocr.

Compoſita.

Αἱμωδέω, ῶ, dolorem ſentio ex dentibus ſanguinolentis. Suid. dicitur & de aliis dentium doloribus.

Αἱμωδία, ἡ dentium dolor ſeu ſtupor. Ariſtot.

Αἱμωδιάω, ῶ, dentium obſtupefactione aut torpore laboro. Ariſtot.

Αἱμωδιασμὸς, talis obſtupefactio dentium.

Ἀμφώδους ſeu ἀμφόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque dentatus Ariſtot. Ἀμφώδων idem.

Ἀνόδους, edentulus. Pol. & dentes non habens. Athen.

Ἀνόδοι οἱ, inoſcines. Ariſtot. hiſt. an. l. 1.

Ἀποδόντωσις ἡ, ſordium circa dentes purgatio. Poll.

Ἀργιόδους, albos dentes habens. Quidam exp. μεγαλόδους. Il. λ & ι.

Αὐτοδὰξ, mordicus, ipſis dentibus. Ariſtoph.

Ἐριόδων magnos habens dentes.

Καρχαρόδους, dentes aſperos, acutos, ſerratos, pectinatímque inter ſe coeuntes habens. Hom. & Ariſt.

Κνώδων, οντος, ὁ, mucro, cuſpis ſeu acies gladij. Soph.

Κνώδοντες, dicuntur etiam duo dẽtalia in medio venabuli eminentia quę hominẽ à læſione apri in venabulum irruentis tuentur. Xenoph. Compoſitum eſt autẽ κνώδων ex κνάω & ὀδοὺς, vt teſtatur ſchol. Soph.

Κυνόδοντες, canini dentes: quatuor dentes inter inciſorios & molares ſinguli ſiti, ex vna radice ortum ducentes: ſic dicti quòd admodum acuti canum dentibus quàm ſimillimi ſint. Poll. lib. 2.

Λυκόδοντες, Gal. l. 2. de officio partium: ſunt dentes bini canini qui & κυνόδοντες.

Μεγαλόδους, magnos dentes habens Etym.

Μονόδους, vnicum dentem habens: ſic dictus fuit Pyrrhus Pruſiæ filius quòd vnicum os dentium loco haberet. Feſt. Pomp.

Μυριόδους, cui ſunt infiniti dentes. Epigr.

Νώδους, ου, ὁ, dentes non habens. Poll. ex Eub.

Πολυόδους, & poet. πουλυόδους, multos habens dentes.

Προόδους, & προόδων, prominentes habens dentes. Poll.

Σινόδους, dentibus nocens. Σινόδους, piſcis nomen: apud Athen. l. 7. ex Archeſtrato, qui & συνόδους dicitur & συνοδοντὶς, apud eundem. l 8.

Συνοδοντίτης λίθος, gemma è cerebro piſcium qui ſynodontes dicuntur. Plin. l. vlt. c 7.

Τριόδους, ου, ὁ καὶ ἡ, tres dentes habens, 1. Reg. 2. Et ſubſtan. tridens. Epigr. l. 2. quod & pro ſceptro Neptuni ſumitur apud Pind.

Τριοδοντία, pro piſcatu. Soph.

Χαυλιόδους, exertos dentes habens. Heſiod. & Ariſtot. Et ſubſtantiuè ipſe dens exertus. Ariſtot.

ΟΔΥΝΗ, ἡ, dolor: propriè corporis. Hom. Xen. Plat. 1137
Plut. de animo quoque dicitur: vt Odyſſ. α. ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν. Sic & Odyſſ. β. & τ. περὶ τὸ ἔδυν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν.

Ὀδυνηρὸς, οῦ, ὁ dolorem afferens, acerbus. Ariſtot.

Ὀδυνηρῶς dolenter, moleſtè. Ioſeph.

Ὀδυνάω, ῶ, dolore afficio. Gal.

Ὀδυνάομαι, dolore crucior, doleo. Plat.

Ὠδὶν, ſiue ὠδὶς, ῖνος, ἡ, dolor parturientis. Plut. & Plat. Item pro vehementiſſimo dolore. Act. c. 2.

Ὠδινηρῶς, ſummo cum dolore in parturiendo. Ariſt.

Ὠδίνω, à partu doleo, partus doloribus crucior, parturio. Il. λ. Et metaph. apud Plutarch. de deo Socr. ὥρμην αὐτοῦ τὴν οἰκίαν ὠδίνειν ὥσπερ κύουσαν. Significat etiã vehementi dolore crucior, *inſtar parturientis*. Od ι. (de Cyclope cui oculum eruerat Vlyſſes) στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι. Philo de vita M. l. 1. ὤδινεν ἐν ἑαυτῷ, intimis doloribus angebatur. Res etiam alicuius ὠδίνειν dicuntur quum malè habent ſeu laborãt. Greg. Interdũ cum accuſ. ſignificat, parturio: vel cũ dolore enitor. Eur. in Iphig Aulide, πρὶν ὠδίνουσ' ἐμὲ Νῦν δ' ὑπέχω ὠδῖνα τὴν δὲ λαμβάνει. Et Metaph. apud Paul. ad Galat. 4 τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, quos iterũ parturio. Sic apud Plat. in Theæt. apud Syn. ἐγκύμονας μοί τινας τῇ ψυχῇ λόγους κατεχούσῃ ὠδίνω, exp. geſtio, gliſco. *Compoſita.*

Ἀκεσώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, doloribus medens. Suid.

Ἀνώδυνος, dolorem nullum ſentiens. Gal. Ἀνώδυνον φάρμακον, quod dolorem ſedat Gal.

Ἀνωδυνίως, ſine dolore. Plut

Ἀνωδυνία, ὁ, doloris carentia, dolor nullus.

Ἀπειρωδὶν, ῖνος, ὁ καὶ ἡ, partus dolorem non expertus.

Ἀριστώδινες, Athenę, quę pariunt optimos. Epigr.

Βαρυώδυνος, qui graues dolores patitur vel affert.

Ἐπώδυνος, dolorem afferens. Plut. & Galen.

*Ἐπωδίνω, parturio. Hom.

Ἐριώδυνος, exp. μεγαλώδυνος. Heſych.

Εὐώδιν ινος ἡ, partu felix. Nonn.

Καμψόδυνος δάκτυλος, digitus qui dum ſæpe inflectitur & incuruatur, dolet in anth. ep.

Κατώδυνος qui dolore afficitur. Reg. l. 1.

Κατωδυνάω, dolore conficio. Κατωδυνάομαι, paſſ.

Νώδυνος, dolore vacans dolorem leuans. Soph.

Νωδυνία, vacuitas doloris, Theoc.

Παυσώ-

Παυσώδυνος,qui dolorem ſedat.ſchol.Soph.
Περιώδυνος,qui circumcirca dolet : vel qui vehementer dolet. Τὸ περιώδυνον, dolor qui aliquem vehementer cruciat.Plat.de leg.
Περιωδυνία,circumfuſus,ſeu grauis dolor.Plat.
Περιωδυνάω, ῶ, dolore omni ex parte crucio , vehementem ſeu grauem dolorem facio.Dioſc.
Περιωδυνάομαι , dolore omni ex parte premor : vel ſimpliciter doleo.Dioſc.
Πολυώδυνος , quem multi dolores exercent, ærumnoſus:vel multos dolores inferens.
Συνωδίνω,ſimul dolore afficior.Eurip.
* Συνωδυνάω,ſimul dolore afficio. & συνωδυνάομαι,ſimul doleo.Eccleſ.
Ὑπερωδυνία,dolor vehementiſſimus.

ΟΔΥΡΟΜΑΙ, F. ὀδυροῦμαι,lamentor,ploro,gemo.Il. σ. ὀδύρετο δάκρυα λείβων.Item deploro,defleo.Il ω. Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο περὶ πυλάων. Dem. ὁ τὰ Θη-
1138 βαίων ὀδυρόμενος πάθη. Iunctum datiuo ſunt qui exponant,cum lacrymis & lamentis narro.
Ὄδυρμα,τὸ,lamentum.Soph. Ὀδυρμός,οῦ,ὁ,lamentatio, ploratus,fletus.Heſych.
Ὀδυρτικός,οῦ,ὁ,procliuis ad lamenta,querulus.Ariſtot. Item flebilis,lamentabilis.Plut.
Ὀδυρτικῶς , more eorum qui ad lamenta & lachrymas procliues ſunt,vel,querulè.Ariſtot.
* Ὀδυρτός,lamentis dignus,dignus gemitibus.Plut.

Compoſita.

Ἀνοδύρομαι, ſublata voce lamentor, vehementer ingemiſco.Suid. ὁ δὲ ἀνωδύρετο τὴν συμφοράν.
Ἀποδύρομαι,lamentor,grauiter conqueror.Luc.
Ἐποδύρομαι,fleo ſuper,defleo,deploro.
Κατοδύρομαι,defleo,deploro,delamentor.
Πανόδυρτος,ου,ὁ καὶ ἡ, planè lamentabilis.Eurip. Item omnino lugendus.Epig.Apud Soph. πανόδυρτος ἀηδὼν, luſcinia omnino flebili voce cantans.
* Προσοδύρομαι,lamentor.Sap.
* Συνοδύρομαι,ſimul lamentor.Coluth.
* Φιλόδυρτος,amans fletus,lugubris,lamentabilis.Æſch.

ΟΔΥΣΣΩ, iraſcor,ſuccenſeo.Verbum eſt in aoriſt.1. medio duntaxat vſitatum,apud poetas. Od. τ. ὠδύσσαντο γὰρ αὐτῷ Ζεύς τε καὶ ἠέλιος. Sic & Heſiod.ſunt qui thema faciant ὀδύζομαι.

ΟΖΟΣ,ου,ὁ, nodus arboris,& ipſe etiam ramus inde exoriens.Theophr.Plerunque ὄζοι dicuntur ſiue rami ſiue brachia, in quæ truncus arboris diuiditur. Il.δ. Metaphoricè homo bellicoſus ὄζος Ἄρηος dicitur, *quaſi ramus è Martis ſtirpe prognatus,* apud Hom. ¶ Item ὄζος,claua.Epigr.l.2.
Ὀζώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ramoſus,nodoſus.Theoph.
Ὀζόδυος,idem quod ὀζώδης.Theophr.
Ὀζοῦσθαι,in materiam ramoſam & nodoſam conuerti.

Compoſita.

Ἄνοζος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui ramoſus non eſt:vel enodis,non nodoſus:vt ἄνοζα δένδρα,apud Theophr.
Ἄοζος,idem quod ἄνοζος.Theophr. Ἄοζοι à Suida exponitur etiam , πολύοζοι , ramoſi , nodoſi. Item qui multa ligna comburunt *videlicet coqui*.Pro ἄοζοι ſcribitur & ἄοξοι,apud Heſych.
Ἀοζέω,ſiue ἀοξέω,miniſtro.Heſych.& Suid.
Δίοζος,qui in duos ramos ſpargitur.Theophr.
Διοζοῦσθαι,in duos velut ramos findi.Hipp.
Ὀλιγόζος,paucos ramos habens vel nodos.Th.
Πεντάοζος,ſiue πέντοζος,qui in quinos ramos diſpergitur.Theophr. Sic apud Heſiodum manus etiam dicitur,quoniam in digitos fiſſa eſt,ceu arbor.
Πολύοζος , in plures diſperſus ramos , in plures partes diffuſus.Theophr.hiſt.pl.l.1.c.18.
Πολυοζία,ἡ, in plures ramos diſperſum eſſe.
Τρίοζος,in tres ramos diuiſus ſeu fiſſus:vel trinodis. Item hiſt.pl.l.1.c.13.

ΟΖΩ,(F.ὀζήσω & ὀζέσω, teſte Euſt.præt. ὤζηκα, præt. med.ὦδα,& Atticè ὄδωδα,quod tamen præt.med.ſæpius pro præſenti capitur)oleo. Mediæ eſt ſignificationis *ſicut & oleo apud Latinos.* Interdum abſolutè ponitur:vt apud Athen.l.14. ὡς γλυκὺ ὄζει,quàm bene olet.Aliquando cum genit.vt apud Ariſtop. ὄζω μύρου τῆς κεφαλῆς,caput meum redolet vnguentum. Et cum accuſ. vt ὄζουσα γεώδες, terram redolens, Dioſc.lib.4. ¶ Metaphoricè quoq; dicitur: vt apud Plut.in polit. præc. τὰ Δημοσθένους λόγον ἐλλυχνίων ὄζειν, redolere lucernam.Exponitur etiam,ſpiro. ¶ Pro eo Doricè dicitur ὄσδω:vt apud Theocr.idyll.1. ὡς καλὸν ὄσδει.
Ὀσμή,ῆς,ἡ,odor,vocabulum medium,vt & ὄζω.Thuc.l.7.Exp.odoratus.Heſych.
Ὀσμηρός,οῦ,ὁ, ſiue ὀσμήρης,εος,ὁ καὶ ἡ, olidus, fragrans,odorus.Nic.in Alexipharm.
Ὀσμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,odoratus,odorus.Theophr.
Ὀσμάομαι,odoror,olfacio.in Epigr.
* Ὀδμάομαι, idem quod ὀσμάομαι,olfacio,odoror.Nic.
Ὀσμύλη,ſiue ὄσμυλος, ozæna,polypi genus à capitis odore graui ſic dictum.Athen.l.7.
Ὀσμύλιον, parua ozæna. Heſych. Ὀσμυλίδιον, idem. Poll.ex Ariſtoph.
Ὀσμάς, herba,quæ & ononis ſiue anonis ab odoris ſuauitate dicta.Dioſc.l.3.c.147.
Ὀδωδή,odor.Heſych. 1139
Ὀδμή,ῆς,ἡ,idem.Od.δ.& Luc.in Dem.
Ὀδμήλωος,odoratus,odorus,fragrans.Heſych.
Ὀδμήεις,εντος,ὁ,olidus.Nic.in Alex.
Ὀδμώδης,odorus,odoratus,fragrans.Theophr.
Ὀζώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,olidus,fœtidus.Theophr.
Ὄζη,ἡ,fœtor.Celſ.l.3.c.11.
Ὄζαινα,narium vlcus putridum,ab humorum acrium defluxu.Eſt & piſcis nomen.Plin.l.9.c.30.
Ὀζαινῖτις,ozænas redolens,graueolens.
Ὀζαινικός,οῦ,ὁ,ozænicus.Dioſc.l.4.c.140.
Ὀζόλις,polypi ſpecies apud Ariſtot.

Compoſita,ac primum cum præpoſ.

Ἀπόζω,redoleo,oleo,vt ἀπόζειν βοτρύων.Dioſc.
Δίοσμος,apud Theophr.dicitur eſſe vis illa quæ odorum ſenſum ad odoratum tranſmittit.
Ἔνοδμος,in quo odor ineſt,odorus.Nicand.
Ἐπόζω,oleo,vel ſuboleo.Exod.7.
Ἐπώδης,olidus,malè olens,fœtidus.Gal.
Προσόζω,oleo,ſeu odorem perfero ad.Naz. Pro eodem Doricè ποτόσδω,apud Theocr.
Προσώδης,olidus,fœtidus,malè olens.Gal.
Συνόζω,vnà redoleo.
Ὑπόζω,ſuboleo.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀνθοσμίον,ου,τὸ,flos odoratus floris odor.Theophr.
Ἀνθοσμίας οἶνος, florum odorem habens vinum,odoriferum vinum.Ariſtoph. ¶ Ἀνθοσμίαι λειμῶνες,prata floribus variis fragrantia.Luc.
Ἄνοσμος,ſiue ἄοσμος,ου,ὁ καὶ ἡ,odoris omnis expers,nihil olens.Theophr.
Ἀοσμία, ας,ἡ, odoris carentia , odor nullus vel malus odor,fœtor.Theophr.
Ἀώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,idem.Plut.
Ἄνοδμος,ου,ὁ καὶ ἡ,odore carens,inodorus.pro eodem dicitur & ἄοδμος,apud Theophr.
* Βαρύοζος,graueolens.Dioſc.
Βαρύοσμος,grauiter olens.Dioſc Βαρύοδμος,idem.
* Βαρυώδης, idem quod βαρύοδμος,graueolens.Nicand.
Δύσοσμος,δύσοδμος,& δυσώδης,malum odorem ſpirans, olidus,fœtidus.Thuc.l.2.
Δυσοσμία, malus odor. Δυσωδία, pro eodem. Plut.

Decomp. Ὑποδυσώδης, aliquatenus olidus, aliqua ex parte malè olens. Dioſc.
* Ἐξόζω, idem quod ὄζω. Theocr.
Εὔοσμος, benè olens, fragrans. Theophr.
Εὔοδμος, idem, apud Dionyſ. de ſitu orb.
Εὐώδης, idem. Il. γ. & Plut. ad Col.
Εὐοσμία, bonus odor, fragrantia. Theophr. Εὐοδμία, idem. Poll. Εὐωδία, pro eodem. Herod.
Εὐοσμέω, ῶ, bene oleo, odoratus ſum. Theophr.
Εὐωδιάζω, odoratum reddo, ſum boni odoris.
Ἡδύοσμος, iucundè olens. Eſt & herbæ nomen, quæ & mentha. Dioſcor. lib. 3. c. 41. Sic etiam appellatur ab Heſychio, calamus aromaticus.
Ἡδυοσμία, odoris ſuauitas, odor iucundus.
Κάκοσμος, malum odorem ſpirans. Heſych.
Κακοσμία, malus odor, fœtor. Poll. l. 2.
Κηώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bene olens, fragrans. Il. ζ.
Κηώεις, εντος, ὁ καὶ ἡ, bene olens, & quidem propriè ex ſuffitu & aromatis quæ adolentur. Il. ω.
Κυθώδης, malè olens, fœtidus. Heſych. *Compoſitum ex κύθος ſperma, quoniam id grauius olet.*
Κυνόζολον, appellatur à quibuſdam chamæleo niger ob grauitatem odoris. in appen. Dioſc.
Μυρωδία, vnguentorum odor.
Πολύοσμος, multis odoribus fragrans. Πολυοσμία, odoris copia ſeu multitudo.

Ο Θ Η, ης, ἡ, cura, ratio. Heſych. ¶ Ὄθι, vide in Ος.
Ὀθέω, & ὀθεύω, curo, curationem habeo, φροντίζω.
Ὄθομαι, idem. Il. α. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος. ¶ Item moueor. Euſt.

Ο Θ Λ ΕΙ Σ, plantæ ſunt (vt ἄγνοι & κάλαμοι) quas οἱ ὑδροσκόποι obſeruant: vbi enim eæ naſcuntur, aquas ibi eſſe colligunt. Geopon.

Ο Θ Ο Ν Η, ης, ἡ, linteum: Il. Γ. ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι. Et Luc. ὠμάδιον μειρακίων τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκώς. Velum etiam nauticum ὀθόνη dicitur. Luc. ὁ
1140 ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ.
Ὀθόνιον, ου, τό, panniculus lineus, linteolum. Th.

Ο Θ Ο Ν Ν Α, Othonna: herbæ & ſucci nomen, de quo Dioſc. l. 2. c. 171. & Plin. l. 27. c. 11.

Ο Ι, hei, heu: aduerb. ægr[illegible] n, illachrymantium & timentium. Soph. i[illegible] Aiace, οἳ ἐγὼ φίλοι, hei mihi, amici. Interdum cum acc[illegible] ſ. vt in Epig. οἳ ἐμὲ δείλαν, ô me miſeram. Frequentius cum datiuo dicitur οἴμοι, heu mihi. Apud Syn. ex Eurip. Bellerop. Οἴμοι, τί δ' οἴμοι, θνητά τοι πεπόνθαμεν. Item cum nomin. Ariſtoph. οἴμοι τάλας, heu mihi miſero, ſeu, ô me miſerum. Apud eundē οἴμοι τῶν κακῶν heu mihi ob mala, ſubauditur ἕνεκα, vel ſimilis part. ¶ Interdum eſt admirantis: vt apud eundem Ariſtoph. in Nub. οἴμ' ὡς ἥδομαι, heu mihi quàm lætor. ¶ Οἱ, artic. præpoſ. vide in O. ¶ Οἵ, qui, vide in Ος. ¶ Οἷ, aduerb. *id eſt* quò, vbi. vide in Ος. Οἷ pron. dat. caſ. vide in E.
Dicitur etiam ὤμοι pro οἴμοι. itidē cum genit. ſubaudita particula ἕνεκα. Apoll. Arg. lib. 2. Ὤ μοι ἐμῆς ἄτης, ô calamitatem meam. Cum nominatiuo. Od. ε. Ὤ μοι ἐγὼ δειλός. Ariſtoph ὤμοι τάλας, & ὤμοι κακοδαίμων. Et cum vocatiuo. Il. ω. Ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, ô impudens, ſeu ô hominem impudentem.
Οἰμώζω, f. ξω, ploro, eiulo, (Factum παρὰ τὸ οἴμοι λέγειν.) Il. ο. Ὤμωξεν δ' ἄρ' ἔπειτα. ¶ Item tranſitiuè, defleo, deploro, eiulatu & lamentis proſequor. Soph. θανόντ' ἂν οἰμώξειαν. ¶ Item pœnas do. Apud Ariſtoph. in Pluto, Ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι, imprecor tibi vt pœnas luas. Et paulo pòſt, οἰμώξεις μακρὰ pœnas dabis non leues. Sic vſurpatur & paſſiua vox: vt apud Xen. Hellen. 2. Ἂν δὲ σιωπῶ, οὐκ ἄρα οἰμώξομαι; quòd ſi taceam an pœnas non dabo?
Οἰμωκτός, deplorandus, lamentabilis. Ariſtoph.
Οἰμωκτί, cum ploratu & eiulatu.
Οἰμωγή, ῆς, ἡ, ploratus, eiulatus. Hom. Xen.
* Οἴμωγμα, idem quod οἰμωγή. Æſchyl.

Compoſita.

Ἀνοιμώζω, in fletus erumpo, eiulo. Æſchyl.
Ἀνοιμωκτεί, ſiue ἀνοιμωκτί, ſine eiulatu & fletu: item impunè. Soph. in Aiace.
Ἀποιμώζω, eiulo, lamentor. Item deploro. Antiph.
Ἐξοιμώζω, eiulo, eiulatus emitto. Soph.
Ἐποιμώζω, allamentor, adgemo.
Κατοιμώζω, eiulo, gemo. Heſych.
* Ὑποιμώζω, clam eiulo, apud me eiulo. Plut.

Ο Ι Α Ξ, ακος, ὁ, gubernaculum, temo nauis, clauus nauis. Plut. Poll. vocari οἴακα ſcribit etiam ſummam gubernaculi partem, i. anſam gubernaculi.
Οἰακίζω, guberno, rego: propriè nauem, metaphoricè verò & alia. Ariſtot. eth. l. 10. c. 1. διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους οἰακίζοντες ἡδονῇ καὶ λύπῃ.
Οἰάκισμα, τό, gubernatio. Laert.
Οἰακιστής, οῦ, ὁ, gubernator. Suid.
Οἴηξ, Ionicè idem quod οἴαξ. Apud Hom. Il. ω. οἴηκες dicuntur annuli qui iugum tenent: vel per quos traiiciuntur mulos regentes habenæ, teſte Euſt.
Οἰηκίζω, idem quod οἰακίζω. Herodot.
Οἰήϊον, pro οἴηξ ſeu οἰάκιον, gubernaculum. Hom.
Κεροίαξ, (comp.) antennæ cornu & extremitas. Luc.

Ο Ι Γ Ω, ſiue οἰγνύω, F. ξω, aperio. Heſiod.
Οἴγνυμαι, aperior. Il. θ. Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. præt. med. ἔῳγα, aperui.

Compoſita.

Ἀνοίγω, ſiue ἀνοιγνύω, idem cum οἴγω, vt ἀνοίγειν τὰς θύρας, vel τὰς πύλας, aperire fores, vel portas. Xen. Item aperio, i. depromo. Theocr. ¶ Item quaſi in apertum mare prodeo. Xen.
Ἀνοίγομαι, aperior, reſeror. Ariſtot. de mundo, σῶμα ἀνέῳκται. Luc. οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες; Præt. medium Att. ἀνέῳγα pro ἀνῷγα: ſæpe vſurpatur, idem valens quod ἀνέῳγμαι. 1141
Ἄνοιγμα, τό, apertio, ἄνοιξις, oſtium. 1. Reg. 14.
Ἄνοιξις, εως, ἡ, apertio, reſeratio. Baſil.
Ἀνοικτός, οῦ, ὁ, apertus: vel apertilis, adapertilis.
Decomp. Διανοίγω, adaperio, patefacio.
Ἐξανοίγω, aperio. Ariſtoph. Συνεξανοίγω, ſimul aperio.
Εὐάνοικτος, apertu facilis, qui facilè reſeratur.
Θυρεπανοίκτης, ου, ὁ, ianuarum apertor. D. Laert.
* Παρανοίγω, adaperio. Plut.
* Προσανοίγω, adaperio, aperio. Plut.
Ὑπανοίγω, ſubaperio.
Διοίγω, & διοίγνυμι, aperio, pando, reſero. Soph.
Δίοιξις, ἡ, apertio, patefactio.
Ἐξοίγω, aperio. Hippocr.
Θυρωρός, ianitor. Heſych.
Παροίγω, parum aperio. ſchol. Ariſtoph.
Πιθοιγία, ας, ἡ, doliorum apertio: feſtum erat Bacchicum apud Græcos. Procl. in Heſiod. Πιθοίγια, τά, doliorum apertiones.
Προσοίγω, adaperio, vnde προσέῳξα, adaperui.
Ὑποίγνυμι, clàm aperio.

Ο Ι Δ Ε Ω, ſiue οἰδάω, F. ήσω, tumeo, inflatus ſum. Hom. Plut. & alij. ¶ Metaphoricè negotia aliqua οἰδεῖν dicuntur: vt apud Herodot. ἀμφὶ τὸν Ὀτάνην πάϊχν καλεύοντες ὑπερβαλέσθαι, αὐθὶς οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων ἐπιθέσθαι, tumētibus rebus, i. in bellum & tumultus vergentibus. Præt. Perfect. ᾠδηκώς tumidus, inflatus.
Οἴδημα, τό, tumor, cuiuſcunque ſit generis: apud Hippocr.

pocr.Item peculiariter , tumor quem pituita committit,apud Gal. Metaph.de animi etiam tumore & elatione.

Οἰδηματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,tumidus.Apud Gal.&Actuar. οἰδηματώδης ὄγκοι,ipſa οἰδήματα.

Οἶδμα,pro οἴδημα,per ſyn.dicitur apud poëtas, vt οἶδμα θαλάσσης item pelagus. Æſchyl. Pro tumore & elatione vſurpauit.Greg.

* Οἰδματόεις,fluctuoſus.Nicand.

Οἴδησις,εως,ἡ,tumor,inflatio.Suid.

Οἶδος,εος,τὸ,tumor,idem cum οἴδημα.

Οἰδαίνω,ſiue οἰδαίω,tumefacio.Il.ι. Item neutraliter, pro οἰδέω,tumeo. Arat.οἰδαίνουσα θάλασσα, inflatum mare,tumidum mare.Οἰδαίνειν dicitur & is qui animo tumet & inflatus eſt.

Οἰδαίνομαι,ſiue οἰδάνομαι,tumefio.Il.ι.

Οἰδαλέος,tumidus,turgidus.Item humidus.Suid.

Οἰδίσκω,tumefacio.Alex.Aphr. Exp.etiam intumeſco.

Οἶδνον,ου,τὸ,tumor terræ.Lat.tubera appellãt. Theoph. Pro οἶδνον ſcribitur etiam Ὕδνον. Plut.

Compoſita,ac primùm cum præpoſitione.

Ἀνοιδέω,ῶ,intumeo,intumeſco,turgeo. Item metaph.iraſcor vt ἀνοιδέει θυμὸς,apud Herodot.

Ἀνοίδησις,ἡ,tumor.Ariſtot.

Ἀνοιδαίνω,tumefacio. Epigr.vel,tumeo.

Ἀνοιδίσκω,idem.Theophr.

*Dec.*Ἐπανοιδέω, intumeſco:vel in ſuperficie tumeo.

Διοιδέω,intumeſco. Luc.

* Διοιδὴς,intumeſcens,turgidus.Nicand.

* Ἐνοιδὴς idem quod διοιδὴς,turgidus,tumens.Nicand.

*Ἐξοίδησις,tumor. Galen.

Ἐξοιδέω,extumeſco.

Ἐξοιδίσκω,tumefacio,facio vt extumeſcat.

* Ἐποιδαίνω,intumeſco. Nicand.

Ἐποιδέω,intumeſco:vel in ſuperficie tumeo.Dioſc.

Ἐποιδίσκω,tumefacio,vel in ſuperficie tumefacio.

Ἐποιδίσκομαι,tumefio,intumeſco.Gal.

Παροιδαίνειν τὰ παρίσθμια,apud Poll.l.2. de tõſillarum tumore ex inflammatione.

Περσώδης,tumidus,inflatus.Gal.in lex.Hipp.

Συνοιδέω,vnà intumeſco.Philo.

* Ὑπεροιδέω,valdè intumeſco.Lucian.

* Ὑποιδέω,ſubintumeſco.Ælian.

* Ὑποιδὸς,ſubtumidus.Galen.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἰαστροίδης,ſiue γαστροίδης,qui ventre tumido eſt.Euſt.

Ἰσχιοίδης,craſſas & tumidas habens coxas,vel clunes.

Κοιλοιδιᾶν, dicuntur oculi quum in diuturnis hemorrhoidibus & longis mulierum profluuiis & ſæpe in

1142 choantibus ophthalmiis intumeſcit ipſum κοῖλον. Poll. Pro eodem ſcribitur & κυλοιδιᾶν apud Theoc. idyll.1 quod eſt , cauitates oculorum quæ palpebris ſubſunt tumidas habere.

Πεοίδης,qui tumido ſeu craſſo pene eſt,Euſt.

Χελυνοίδης,qui turgidis ſeu craſſis eſt labris , labroſus, labeo.Idem.

Ὠμοίδης,qui tumidis eſt humeris.Idem.

ΟΙΖΥΣ,υος,ἡ,ærumna,miſeria.Hom.& Heſiod.

Οἰζυρὸς οῦ,ὁ,ærumnoſus,calamitoſus,miſer.Il.ρ

Οἰζύω,f.ύσω, ærumnas & miſerias perpetior. Od.ψ ὅσα τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησε. Appollonius dicit ab aduerbio οἶ fieri οἴζω,vnde οἰζύω, (ſicut αἰάζω ab αἶ) & per dialyſim ὀϊζύω

*Πανόϊζυς ὁ καὶ ἡ,valde ærũnoſus,valde calamitoſus.Æſ.

Τρισοϊζυρὸς (comp.) ter calamitoſus ſeu ærumnoſus, i. calamitoſiſſimus.Euſt.

ΟΙΚΟΣ, ου, ὁ, domus. Xen. pæd. 4. τὰ μὲν τείχη,ὅταν θέλῃς οἶκόν σοι παρέξω. Cum præpoſitionibus: ἐν οἴκῳ, domi : ἐπ' οἴκου, (Atticè pro ἐπ' οἶκον.) domum. Οἱ κατ' οἶκον domeſtici : & ταῖς κατ' οἶκον κακοπραγίαις,domeſticis calamitatibus. Thuc. l. 2.Interdum κατ' οἶκον ſeu κατ' οἴκους aduerbialiter exp.domeſticatim. ¶ Item pars domus.Od α. Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. Sic apud Athen. ¶ Οἶκος νεὼς,domus vel ſtatio nauis:ſchol. Ariſtoph. ¶ Item domus.i.familia Dem. ¶ Item οἶκος, bona, facultates. Hom.Dem.Xen.

Οἰκικὸς,οῦ,ὁ,domeſticus:ex can. vlt concil.Ant.

Οἰκία,ἡ,domus, ædes:Idẽ cum οἶκος. Ariſtoph.in Nub. ἐξελῶ ἐκ τῆς οἰκίας.Vtitur & Thuc.Luc.Plut.&c.

Οἰκίαι dicuntur etiam auium domicilia & nidi. Item οἰκία,familia,gens.Demoſth.

Οἰκιακὸς,οῦ, domeſticus.

Οἰκίον τὸ,idem quod οἰκία,domus.Hom.

Οἰκίσκος,ὁ, parua vel vilis domus. paruum domiciliũ. Dem.pro Cteſiph. Item cellula,cubiculum. Herod. l.7 Auium quoque cellulæ & nidi οἰκίσκοι dicuntur. Euſt.ex Ariſtoph.& Harpocr.

Οἰκίσκη,ἡ,*itidem* parua domus.Demoſth.

Οἰκίδιον,τὸ,idem. Ariſtoph.& Demoſth. Οἰκίδιος,ου,ὁ, domeſticus,priuatus.Greg.

Οἰκάριον,τὸ , ædicula, cellula,&c. idem quod οἰκίδιον. Poll.ex Lyſia.

Οἰκαῖος,domeſticus.Heſych.

Οἴκαδε & οἶκόνδε,domum. Od ε. Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι. Od ζ. οἶκόνδε νέεσθαι.Sic & apud Plat. & Xen. Pro οἴκαδε,Dores dicunt οἴκαδες.vt apud Ariſtoph. ¶ Οἰκάδες verò ſunt ficus immaturi,groſſi.Poll.

Οἴκοθι,domi.Od φ.Οἴκοι,idem.Il.ω.Plat.

Οἴκοθεν,domo.Il ψ. Exp. etiam,ex ſe , ſuopte ingenio, ſuapte ſponte. ſchol. Soph.

Οἰκέτης ου ὁ,domeſticus.Οἰκέτις,ιδος,ἡ,domeſtica.Poll. Item οἰκέτης,famulus,ſeruus domeſticus.Plut. Et οἰκέτις famula domeſtica,ancilla.

Οἰκετικὸς,ſeruilis , famularis. Ariſtot. Τὸ οἰκετικὸν, ſeruitium,i.ipſi famuli.Plut.

Οἰκετία,ἡ,familia.Epictet.

Οἰκετεύομαι,domeſticus ſum:ſeu famulor.

Οἰκεὺς,έως,ὁ, idem cum οἰκέτης,Hom.

Οἰκέω,ῶ,habito , domum ſeu manſionem habeo. Xen. Hel.1.οἰκοῦντας ἐν βαρβάροις.Interdum exp.viuo,dego.Iſocr. ¶ Item adminiſtro,rego. Thuc.lib.3. ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις Sic & apud Plut.

Οἰκέομαι,οῦμαι,habitor,inhabitor,incolor. Il. δ. Item adminiſtror,regor.Ariſtot & Thuc.

Οἰκουμένη,ſeu οἰκουμένη,orbis terrarum.Dem.

Οἰκουμενικὸς,οῦ,ὁ,ad orbem terrarum pertinens.vt οἰκουμενικὴ σύνοδος concilium in quod totus terrarum orbis conu.Damaſc.

Οἰκουμενικῶς(aduerb.)per vniuerſum terrarum orbẽ.

Οἴκημα,τὸ , locus habitandi,habitaculum,domus. Xen.& Plut.Peculiariter ſic Athenis dicebatur lupanar.Athen.l.13.Item carcer.Plut. Exp.etiã turris,ta- 1143
bernaculum,caſa.Item conclaue,cubiculum Thuc.

Οἰκημάτιον τὸ,parua domus:aut conclaue.Plut.

* Οἰκηματικὸς , ad domeſticum pertinens , domeſticus, οἰκηματικὰ σκεύη,domeſtica ſuppellex.Laert.

Οἴκησις ἡ,habitatio.Thuc.l.2. Item habitandi locus,domus Plato ep.7.

Οἰκήσιμος,ὁ καὶ ἡ,habitabilis. Οἰκήσιμον,τὸ , domus &c.Item pro carcere & lupanari,apud Atticos.

Οἰκητὴς,οῦ ὁ,habitator.Suid.Οἰκητικὸς,qui habitacula & domicilia ſibi quærere ſolet.

Οἰκητήριον,τὸ,locus ad habitandum commodus: domus &c.Sic Plut.ſymp.4.

Οἰκητὸς,ὁ,habitatus,vel habitabilis.

Οἰκήτωρ ορος,ὁ,idem quod οἰκητὴς Polyb.lib.5. Exp. & colonus apud Thuc.l.2.

Οἰκητόρια τὰ,vaſa domeſtica,vtenſilia.Heſych.

Οἰκίζω, f.ίσω, ædifico,ſtruo, condo:vt οἰκίσαι πόλιν.A-

riſtot.in OEcon.Frequẽtius ſignificat, in ædibus vel aliqua ſede colloco Et ſimpliciter,loco,colloco.Eurip.οἰκίζω εἰς ἄλλα δώματα. Item coloniam in locum aliquem mitto Thuc.l.1.

Οἰκίζομαι,ædificor.Plut.Itẽ in ſede collocor,&c. Plat.

Ωἴκισται,ſedem habet,ſitus eſt.Eurip.

Οἰκισμὸς,ὁ,ædificatio.Poll.

Οἴκισις,εως,ἡ,idem.Thuc.l.5.

Οἰκιστὴς,οῦ,ὁ, ædificator ; conditor , qui ſedes alicui aſſignat.Item deductor coloniæ.Thuc.

* Οἰκιστὴρ,idem.Pind.

Οἰκιστικῶς, more eorum qui vrbem condunt,vel qui coloniam deducunt.Poll.

Οἰκεῖος,ου,ὁ,domeſticus.Herod. Item familiaris, neceſſarius,neceſſitudine iũctus. Thuc. Item propinquus, generis propinquitate coniunctus : Dem. Interdum ponitur ad differentiam externi.Herod.lib.7. Interdum τῷ ἀλλοτρίῳ opponitur.Thuc. Opponitur & τῷ κοινῷ: apud Iſocr. in Areop. Et τῷ πολιτικῷ, apud Thuc.¶Item οἰκεῖος,aptus,accommodatus. Ariſtot. eth.1.τῆς πολιτικῆς οὐκ ἔστιν οἰκεῖος ἀκροατὴς ὁ νέος.

Οἰκείως,familiariter,amicè,beneuolè,Iſocr. Xen.Itẽ aptè,accommodatè.Ariſtot.

Οἰκειότης,ητος,ἡ, domeſticus vſus & conſuetudo, familiaritas,amicitia.Ariſtot.Thuc.Plut.Item propinquitas,cognatio.Syneſ.

Οἰκειόω,f.ώσω,familiarem reddo,concilio. Thuc. l.3.τὴν πόλιν εἰς τὴν ξυγγένειαν οἰκειοῦντες. Itẽ aſciſco. concilio , accommodo. Greg. Item mihi vendico, meum eſſe contendo.Thuc.

Οἰκειοῦμαι, familiaris reddor,adiungor,&c. Thuc. Ariſtot. Item actiuè,concilio, adiungo. Plut. Item vendico &c.Greg.

Οἰκείωμα τὸ,quod accommodatum eſt.Strab.

Οἰκείωσις,ἡ,familiaritas.Naz.vendicatio.Thuc.

* Οἰκειωτικὸς, vim coniũgendi habens,& conciliandi, vim habens familiare & domeſticum faciendi. Plut.

Οἰκήϊος Ionicè pro οἰκεῖος,domeſticus, priuatus. Et τὰ οἰκήϊα,res domeſticæ.Heſiod.

Compoſita ac primùm ex οἶκος,οἰκέω,& οἰκίζω.

Ἀγροῖκος & ἀγροῖκος, ruſticus,qui in agro viuit. Ariſtoph. in Nub.Vide & deriuata ex Ἀγρός.

Ἄνοικος ſeu ἄοικος,ου,ὁ καὶ ἡ, domo carẽs,extorris. Herod. & Luc. de ſacrif. Et generaliter pro eo qui ædibus deſtitutus oberrat & pauper eſt.Plat. Ἄοικοι πόλεις, in quibus aut nullæ aut paucæ ſunt ædes aut familiæ.Plut.Sic & ἄοικον θῆτα. Heſiodus dixit famulum cui nec domus nec familia eſt.in Erg.

Ἀνοίκητος,qui non habitatur,inhabitabilis.

Ἀνοικίζω,rurſus condo,reædifico : Pauſan. Κόρινθον δὲ ἀνάστατον ποιήσαντος τοῦ Μεμμίου ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Καίσαρα. Item remigrare facio,vel relego habitatum in aliam regionem. Idem, ἀνοικίσαι σφᾶς ἐς τὴν Πρόσιδα θελήσαντος Ἀλεξάνδρου.

Ἀνοικίζομαι,rurſus condor, inſtauror. Item migro, habitationem transfero.Thuc.

Ἀνῳκισμένος,ſupernè vel in alto habitans. Heſych. Apud Syneſ. ἀνῴκισμαι πρὸς νότον ἄνεμον Κυρηναίων ἔσχατος,exp.procul à mari ſum ſitus.

Ἀνοικισμὸς,reædificatio,inſtauratio.Herod.

1144 Ἄντοικος,(q d.ex aduerſo domum habens) ex aduerſo habitans vel è regione.

Ἄποικος, q.d. qui eſt extra domum ſuam aut procul à domo:colonus,in coloniam miſſus. Schol.Thuc. eſt qui mittitur ad habitandum locum deſertum. Sic & ἄποικος Ἑλλὰς apud Ariſtid.

Ἀποικὶς,ίδος ἡ,idem quod ἄποικος:vt ἀποικὶς πόλις, colonia.Plut.in Coriol.

Ἀποικία,ἡ,colonia.Plat.Thuc.

Ἀποικέω ῶ,f.ήσω,aliunde habitatum venio,migro in coloniam.Iſocr. ¶Item procul habito,procul remotus ſum ab aliquo.Ariſtot. ἀποικεῖν πόῤῥω τῆς διαφθειρόντων.

Ἀποίκησις,ἡ, migratio in coloniam.Ἀποικησία,idem Eſdræ c.2.

Ἀποικίζω, in coloniam deduco:vel coloniam deductam aliquo in loco colloco. Thuc. lib.1. ταύτην ἀπῴκισαν μὲν οἱ Κερκυραῖοι. Item generaliter,migrare facio,amando.Od.μ.

Ἀποικίζομαι, in coloniã deducor.Plut.in Timol. Itẽ è loco aliquo tanquã è domo eiicior.Gregor.ἀπῳκισθέντες τῆς πατρίδος.Apud Plutarc υἱὸς εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμένος συγγένειαν,exp.filius in adoptionem datus.

Ἀποικισμὸς,coloniæ deductio.Ariſtot.

Ἀποικιστὴς,οῦ,ὁ,coloniæ deductor.Heſych

Διοικέω,ſeorſim habito. Plat.in Tim. διῳκηκὼς οἰκήσεις ἰδίας,proprias ſedes & domicilia habẽs. Item actiuè, digero per ſua velut domicilia & ſedes:vnde paſſ. apud Alex.Aphr.ὑγρὸν μὴ διοικούμενον ¶Item adminiſtro,rego,Demoſt. τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, ciuilia munera gerere.Exp.etiã cõſtituo,ordino. Herodian. Item inſtituo:vt διοικεῖν τὸν βίον αὐτοῦ,Iſocr. ad Philipp. ¶Item ſtatuo,decerno : vnd paſſ. apud Luc. διῳκήθη μὲν οὖν τὰ ἄλλα,τελευταῖον δὲ τὸ τῆς πλουσίων.

Διοικέομαι,idem quod διοικῶ,adminiſtro,&c.Demoſth. Item(paſſ.)curor,nutrior.Athen.

Διοίκησις,ἡ,adminiſtratio.Dem.Æſchin.Item diſpenſatio ſeu expenſio pecuniarum.Heſych.

Διοικητὴς,ὁ adminiſtrator:vel, negotiis adminiſtrandis præfectus,procurator.Plut.

* Διοικήτωρ,adminiſtrator,gubernator.Merc.Triſm.

Διοικητικὸς,οῦ,ὁ,adminiſtratiuus.

Διοικίζω , incolas & habitantes diſpergo , contubernium aut ſodalitatem dirimo.Iſocr.de pace , τήν τε γῆν τῶν Κορινθίων ἔτεμον. Μαντινέας δὲ διῴκισαν. Sic & apud Ariſtot.polit.5. Et general.diſſocio,diuido, diſgrego.Syneſ.

Διοικίζομαι,dirimor,diſgregor,&c.Plat.

Διοικισμὸς,incolarum & habitantium diſperſio,contubernij diſſociatio & diremptio.Plat.

Decomp. Ἀδιοίκητος,non adminiſtratus:vel,non diſpenſatus,aut diſtributus.

Δυσδιοίκητος,difficilis diſpenſatu ſeu adminiſtratu.

Παραδιοικεῖν,perperam adminiſtrare.Syneſ.

* Προδιοικέω,ante diſpono,prædiſpono.In nou.conſt.

Ὑποδιοικητὴς,ſubpræfectus.

Δυσοίκητος , habitatu difficilis,propemodum inhabitabilis.Xen.pæd.8.

Εἰσοικέω,ſiue ἐσοικέω,habitatum aliquò migro.

Εἰσοικίζω,vel ἐσοικίζω , domum introduco,ſeu recipio.Item in vrbem habitatum mitto. Polyb.l.5. Μακεδόνας δ᾽ εἰσοικίσας , &c. Gregor. εἰσοικίσαντες ἑαυτοῖς ὅλον Χριστὸν , in domum ſuam intromittentes ſeu recipientes.

Εἰσοικίζομαι, domum recipior,&c. Greg. Item actiuè,idem quod εἰσοικίζω,apud Baſil.

Εἰσοικισμὸς, ntroductio in ædes,ſeu receptio.

* Εἰσοίκησις,habitatio,domus Soph.

Ἔνοικος,incola:qui domum aliquo in loco habet. Ariſtid.Metaphoricè apud Gregor.de Iuliano , τὸν ἔνοικον αὐτῷ πονηρὸν τῆς πολυτεχνίας μιμούμενος , quum in pectore habebat. Exp. etiam ἔνοικος, inquilinus, qui in aliena & conducta domo habitat.

Ἐνοίκιον τὸ,merces domus conductæ. Dem. Metaph. apud Plut. in præc. ſanit. Item merces quæ hoſpiti datur ad quem diuertimus.Poll.

Ἐνοικέω,inhabito Ariſtot.

Ἐνοίκησις ἡ,inhabitatio.

Ἐνοικίζω , domi ſeu in ædibus colloco : aut in domum introduco.In eccleſiaſt. ἐνοίκισον ἀλλότριον,domo excipe alienum. 1145

Ἐνοικίζομαι, in ædibus collocor, &c. Metaph.apud Syneſ.

Syneſ. ἐμισήπω τὰς χελιδόνας, αἱ τῆς τῶν ἀνθρώπων δὲ φιλίας ἐνοικίζονται, &c. amicè excipiuntur ſeu recipiuntur.
Ενοικισμὸς, ipſa actio in ædibus aliquem collocandi: vel introductio in ædes.
Decomp. προενοικέω, antè inhabito. Syneſ.
προενοίκησις, εως, ἡ, prior inhabitatio. Thuc.
Ἔξοικος, è domo ſua eiectus, exul: aut qui è domo ſua migrauit.
Ἐξοικέω, ſedibus meis diſcedo, emigro. Dem.
Ἐξοίκησις, emigratio ex ædibus aut vrbe. Plat.
Ἐξοικίζω, domo expello & eiicio. Et generaliter expello. Thuc. Apud Plut. εἰς Ῥώμην ἐξῴκισε, exp. expulſos ſuis ſedibus Romam habitatum traduxit.
Ἐξοικίζομαι, domo eiicior, vel general. expellor. Syneſ. Exp. & migro, ſeu emigro: apud eundem.
Ἐξοικισμὸς, ὁ, & ἐξοίκισις, ἡ, expulſio ſeu eiectio è domo. Et general. incolarum expulſio. Plat.
* Ἐξοικήσιμος, inhabitabilis, qui habitari deſiit. Soph.
Ἔποικος, aduena: vnde ἔποικοι, aduenæ, coloni. Thuc.
Ἐποίκιον, ſupellex: in Pand. Item pro villa aut caſa: Ioſue c.19. & apud Suid.
Ἐποικιδία, Ceres, quæ rem domeſticam curat, in Corintho coli ſolita.
Ἐποικέω, aliis eiectis habito. Xen.
* προεποικέω, ante ducta colonia habito. Strabo.
* Εὔοικος, bonam domum habens, bonus, commodus ad habitandum. Oppian.
Κάτοικος, incola, qui locum habitat. Ariſtot.
Κατοικία, ἡ, habitatio, i. habitandi locus. Greg. Item colonia, præfectura, oppidum, pagus: apud Strab. Et pro coloniæ deductione: apud eundem.
Κατοικίδιος, domeſticus. Alex. Aphr.
Κατοικὶς, ίδος, ἡ, idem apud Nic. Pro eodem legitur & κατοικάς, apud eundem.
Κατοικέω, inhabito, incolo. vel ſimplicit. habito. Thuc. κατοικῶ παρὰ σοὶ domi tuæ habito. Iſocr. κατοικεῖν ἐν δημοκρατίᾳ. Plut. ταύτην τὴν γῆν κατοικοῦντας: vſurpatur & ſæpe in nouo Teſt. Apud Plat. de leg. κατοικουμένη πόλις, ciuitas ſita ſeu extructa.
Κατοικοῦμαι, habitor. Ariſtot. Κατῴκημαι, ſedem alicubi habeo & veluti collocatus ſum. Thuc.
Κατοίκησις, ἡ, habitatio, ſeu habitandi locus.
Κατοικητήριον, τὸ, domicilium, ſedes. Apoc. c.18.
Κατοικέσια, τὰ, feſta quæ quotannis agebantur eo die quo quis habitatum aliquò venerat. Greg.
Κατοικίζω, in domo ſeu in ædibus colloco. Et generaliter, habitatum mitto, habitare facio. Plat. in Tim. κατοικίζειν εἰς ἄλλην οἴκησιν τὸ θνητόν. Item conduco, ædifico. Eurip. in Hippolyt. coron. Ὦ Ζεῦ τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν Γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας, quare in lucem creaſti. Iſocr in Euag.(de Teucro) ἀφικόμενος εἰς Κύπρον Σαλαμῖνά τε κατῴκισεν, Salaminem condidit. Apud eundem, ταύτην διὰ τριακοσίων ἐτῶν κατοικίζουσιν, exp. incolis frequentant. Et κατοικίζω τὰς νήσους, inſulas in colonias deduco.
Κατοικίζομαι, habitatum mittor ſeu deducor, habitatio mihi datur. Appian.
Κατοικισμὸς & κατοίκισις, collocatio in domicilio.
Κατοικισμὸς τῆς πόλεως, ipſa actio condendi vrbem. Plato.
Decomp. Ἐγκατοικέω, inhabito. Ἐγκατοικίζω, colloco in, colloco intus. Plut.
Ἐπικατοικέω, inhabito incolo. Cebes Theb.
Νεοκάτοικος, qui recens alicubi habitare cœpit: vel nouæ vrbis habitator. Eupol.
Παρακατοικίζω, iuxta colloco: vel habitatores iuxta colloco. Iſocr. & Plut. in Pericle.
* Συγκατοικέω, vnà inhabito. Soph.
* Συγκατοικίζω, vnà colloco habitatores, vel vnà frequentem incolis reddo. Eurip.

Μέτοικοι, qui principum iuſſu in aliam ciuitatem pœnæ cauſa transferuntur, & quorum prædia publicantur: ex Codic. l.10. tit.4. Item incolæ qui in aliena ciuitate longæ moræ cauſa habitant, nec habent ius ciuitatis, nec honores ciuiles capiunt, tributum tamen pendunt quod μετοίκιον dicitur. Dem. Xen. Item μέτοικος, idem quod ἔνοικος. apud Soph.
Μετοικικὸς, οῦ, ὁ, ad incolas pertinens. Luc. 1146
Μετοικία, ἡ, incolam eſſe, ſua vrbe relicta in aliena habitare. Plato de leg. l.8.
Μετοίκιον, τὸ, penſio quam incolæ quotannis repræſentabant. Plut. & Poll. ¶ Apud Plut. in Theſeo μετοίκια, ſacrum eſſe tradunt à mutatis ciuium ſedibus dictum: alij ferias ob receptos in vrbem incolas.
Μετοικέω, mutatis ſedibus & domicilio commigro: vel domo mea pulſus habito. Iſocr.
Μετοίκησις, ἡ, incolatus: ſedis & habitationis mutatio, migratio. Plat.
Μετοικεσία, idem: ſeu habitatio & manſio in peregrina regione. Matth.1.
Μετοικίζω, transfero incolas. Ariſtot. Item habitationem mutare cogo. Plutarch.
Μετοικίζομαι, migrare cogor, aut migro. Luc.
Μετοικισμὸς, translatio incolarum: actio cogendi ex vno loco migrare in alium.
Μοσσυνοίκοι, qui in ligneis turribus ſedes ſuas & domicilia habent. Apoll. Arg. l.2.
Νέοικος, qui recens ædes alicubi habere cœpit: vel in noua vrbe domum habens. Epicharm.
Νεώσοικος, ὁ, & frequentiùs νεώσοικοι, nauium domus, naualia. Thuc. & Dem.
Ὀρεσίοικος, & ὀρεσσίοικος, in montibus habitans.
Πανοικεὶ, cum tota domo, cum tota familia. Pro eodem ſcribitur πανοικὶ, Act. ap. c.16.
Πανοικία & πανοικίη, idem. Herodot. Pro eodem dicitur & πανοικεσία: vt apud Gregor. in Maccab. encom. & πανοικησίᾳ, apud Thuc. lib.2 & 3. Item πάνοικος ἀπόλλυται, qui cum tota domo ſeu familia perit.
Πάροικος, qui domum habet apud, qui habitat iuxta, accola. Thuc. lib.3. & 4. Item qui habitatum aliquò venit ac ſedem ibi fixit. Epheſ. c.2. Item qui in ędibus alicuius habitat: inquilinus. Leuit. 21.
Παροικία, incolam eſſe. Item accolarum conuentus & accolatus, ſacráque vicinia. ¶ Pro eccleſia vſurpari dicitur: canon.18. concil. Ancyreni.
Παροικέω, habito apud, accolo. Iſocr. ἀπὸ δὲ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσι. Sic & apud Thuc. Item incola ſum, peregrè adueni aliquem in locum habitandi cauſa. Lucæ 24.
παροικέομαι, idem quod παροικέω. Herodot.
παροίκησις, habitatio propinqua: vel incolatus.
παροικεσία, idem.
παροικίζω, iuxta colloco, iuxtà habitare facio. Item ad habitandum iuxta admoueo. Epigr.
* παροικικὸς, adiect. ad inquilinum pertinens, inquilinarius. In Auth.
Decomp. Συμπάροικος, contubernalis. Poll.
Περίοικος, ὁ, locus domum vrbémve ambiens. Suid. Item adiect. vicinus. Thuc.
Περιοικὶς, ίδος, ἡ, vt περιοικὶς χώρα, regio circa noſtram ſita: ſeu finitima. Plerunque abſolutè ponitur pro agro circum vrbem aliquam ſito. Thuc.
Περιοίκιον, τὸ, idem quod περίοικος, ſubſt. Heſ.
Περιοικία, ἡ, locus ſuburbanus, ſeu vici circumiacentes. Strabo l.6.
Περιοικέω, habito circum, circumcolo: vnde περιοικοῦντες, circumcolentes. Vlpian.
Πρόσοικος, accola, Herodes in orat. Apud Ariſtid. πρὸς τὰς τῷ τόπῳ προσοίκους θεὰς, exp. deas propinquas.
Προσοικέω, domicilia & ſedes coniunctas habeo, habito apud. Plat. in Tim. προσοικεῖν τῷ ποταμῷ.

Δύσοινος, apud Poll. ſignificare videtur malum vinum producens: vel parum ferax vini.

Ἔξοινος, qui vineum ſaporem perdidit. Hieron. in c. 10. Oſeæ. Item vino expletus ebrius. Athen.

* Ἐποίνιος, ad vinum pertinens, vt ἐποίνιον ἆθλον, vini premium. Theogn.

Εὔοινος, bonum vinum ferens: vel, vino abundans, vini ferax. Poll. l. 6. c. 3. Athen. l. 13.

Εὐοινία, vini abundantia & bonitas: vel, annus vini bonitate & copia inſignis.

Εὐοινέω, vino abundo: vel, vinum bonum fero.

Ἡδύοινος, ſuaue & iucundum vinum ferens. Poll.

Θέοινος, deus vini, Bacchus. Suid.

Θεοινία, ſacrificium quod Athenis Baccho fiebat.

Καλλοινία, vini præſtantia, vel copioſus prouentus. Geopon. l. 6.

Κάροινον, carœnum: muſtum decoctum in qua tertia pars per decoctionem abſumitur. Pallad.

Κάτοινος, vinolentus, ebrius. Suid.

Κατοινοῦσθαι, inebriari: vnde κατοινωμένος, vino obrutus. Poll. l. 6. c. 3. ex Plat.

Πάροινος, vinolentus, temulentus, ebrius. Athen.

Παροίνως, temulente: vel more eorum qui ex vinolentia laſciuiunt. Poll.

Παροίνιος, temulentus, ſeu petulans ex temulentia, Ariſtot. Et qui fit & dicitur inter pocula. Luc.

Παροινικός, idem: temulentus & petulans. Ariſtoph.

Παροινία, ἡ, ebrietas vel petulantia quę ebrietatem comitatur. Xen.

Παροίνιον, exp. conuitium, temerè ac ſtultè dictum velut inter pocula.

Παροινέω, ῶ, ex ebrietate dico, agóve quę dedecent, vel pecco per vinolentiam. Ariſtot.

Παροινοῦμαι, in conuiuio contumeliam patior: vt παροινουμένη γυνή. Demoſth.

Παρώνημα, τὸ, iniuria ſeu contumelia qua aliquis ab homine temulento afficitur. Plut.

Decomp. Ἐμπαροινέω, temulentus iniuriam ſeu contumeliam alicui infero. Luc. Metaphoricè apud Ioſeph. ἐμπαροινοῦσι τοῖς πράγμασι, pro ἐνυβρίζουσι. Ἐμπεπαρωνημένος, qui iniuriam ſeu contumeliam ſuper conuiuium paſſus eſt. Τὰ ἐμπεπαρωνημένα, contumelia & probra ſic petulanter admiſſa.

Μακροπαροίνιος, longè contumelioſiſſimus, videlicet ex ebrietate.

Πολύοινος, multum vini habens, vino abundans. Poll.

Πολυοινία, vini copia, multum vini. Plat.

Ὑπόοινος, vinolentus. Suid.

* Χρηστοινέω, boni vini ferax ſum. Strabo.

Φίλοινος, vini amans, vini cupidus. Et in malam partem, vinoſus, bibax. Ariſtot.

Φιλοινία, amor vini, bibacitas. Poll. l. 6. c. 3.

ΟἹΟ Σ, ου, ὁ, (cum tenui) ſolus. *Poeticum eſt.* Il. β Ἴσχεο μηδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν. Fœm. οἴη. Od. α. Neutrum οἶον, ſolum. Il. β Ponitur & aduerbialiter, pro ſolùm, tantummodo.

Οἴοθι, ſolùm: Apoll. Exp. etiam, ſeorſum.

Οἰόθεν, ab vno duntaxat loco. Il. η.

Οἰαδὸν, ſolùm, ſolummodo. Nic. in Ther.

Οἰόω, ſolus vel ſolitarius ſum. Heſych.

Οἰόω, ſolum reddo, deſolo, deſtituo: vnde paſſ. Iliad. ε. Τρῶας δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή.

ΟἹΟ Σ, α, ὁ, qualis, (citra interrog.) Plato in Charmide, αὐτίκα ἔφη εἴσῃ καὶ ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε. Apud eundem Plat. &c. ei paſſim reſpondet τοιοῦτος, vel τοιόσδε, talis. Sic & Il. γ. Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν Interdum autem pręcedit οἷος, interdum ſequitur. Aliquando οἷος ſubiicitur interrogationi factæ per ποῖος, itidem apud Platonem & alibi. Interdum ponitur θαυμαστικῶς, i. cum admiratione: vt apud οἷον πεποίηκας, & apud Plat. de rep. l. 1. οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι. Interdum οἷος exp. quis: vt Il. ι. Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει Οἷον ἐγὼ νοέω. Sic & apud Plat. in Apolog. ¶ Interdum ante οἷος ſubauditur τοιοῦτος: vt apud Eurip. οὐχ οἷα γέλωτος ἄξια πράττομεν. Sic & cum infinitiuo: vbi tamen οἷος reſoluitur in ὥστε, vt apud Plut. ἀλλ' αὐτοὶ μέν οἱ θεοί εισιν μὴ μεταβάλλειν, tales ſunt vt non mutentur, vel qui nō mutētur. Sic apud Ariſtot. polit. 3. ἀλλ' οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθούς, non talis vt efficiat. ¶ Οἷός τε εἰμὶ ſequente infinit. poſſum, eſt mihi facultas: ſæpe apud Ariſtoph. Plat. Dem. &c. Itidem οἷόν τε cum infin. idē quod δυνατὸν: vt οἷόν τε εὑρίσκειν, Lu. poteſt inueniri, facultas eſt inueniēdi. Οὐχ οἷος τε εἰμὶ, ſignificat etiā nolo, renuo, inuitus facio. ¶ Alij vſus vocabuli οἷος in authorum lectione obſeruari poterunt. 1151

Οἷός περ & οἷος ποτε, & οἷος δή ποτε, item οἱοσδηποτοῦν, qualiſcunque vel quilibet.

Οἷον, aduerb. qualiter, ſicut, velut, quemadmodum, tanquam. Heſiod. in Aſp. Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτόν. Interdum *pro* fermè: vt οἷον δέκα σταδίους. Thuc. Exponitur etiā, id eſt: apud Plut. in Numa, τὴν καλουμένην ῥηγίαν οἷόν τε βασίλειον οἴκημα. Item quippe, apud Hom. Od. ε. Pro eodem inuenitur interdum & οἱονεὶ, tanquam. Dion. Longin. Οὐχ' οἷον & μὴ οἷον, non ſolùm non, non modò non: Polyb. l. 1. & 5. Interdum exp. nedum, vel tantum abeſt. Οἷα etiam dicitur pro qualiter, ſicut, &c. Herodot. Thuc. Xen. Οἵως, *itidem* qualiter, quemadmodum, quomodo: Ariſtoph. in Veſp. & Soph. in Aiace.

Ποῖος, α, ὁ, qualis (interrog. fœ. ποία, neut. ποῖον.) Iliad. ψ. ποῖον ἔειπες; Lucill. lib. 2. Ἐκ ποίων ἔταμες Διονύσιε τὰ ξύλα ταῦτα Λατομιῶν; ποίων τὸ σκάφος ἐστὶ μύλων; Interdū ei præfigitur articulus: vt apud Plat. in Phileb. τὰ ποῖα, qualia: vel cuiuſmodi illa? Interdum in admiratione coniuncta cum indignatione adhibetur: vt Il. α. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; pro quo alibi apud Hom. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Dicitur & ποῖός τις, vacante particula τις. Iſocr. ad Philipp. Item (citra interrog. aut in interrog. indirecta) qualis, qui. Ariſtot. Rhet. 1. σκεπτέον δὲ ποῖα ποίοις εἴωθεν ἕπεσθαι. Et præcedente articulo: Dem. pro cor. ἡδέως ἂν ἐροίμην τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν. Interdum pro πόσος, quotus: vt ποίᾳ ὥρᾳ pro πόσῃ. Eur.

Ποιός (Oxyt.) vel potius ὁ ποιός, & ποιός τις, certa quadam qualitate præditus. Ariſtot. Theoph. Interdum ποιός τις exp. certo quodam modo affectus aut etiam cuiuſdammodi Ariſtot. eth. l. 1. c. 9. ¶ Subſtantiuè etiam accipitur ποιός, propriéque ſignificat τὸν πυρὸν, i. triticum, vt eſt apud ſchol. Theocr.

Ποιότης, ητος, ἡ, qualitas: ſæpe apud Ariſtot. & cæteros philoſophos. Sic & à Rhetoribus dicitur ſtatus qualitatis. Fab. l. 7. c. 5.

Ποιόω, ῶ, qualitate afficio. Ποιόομαι, οῦμαι, qualitate afficior, qualitatem recipio: Alex. Aphr.

Ἄποιος (*comp.*) qualitatis expers. Plut.

Ὁποῖος, & poeticè ὁπποῖος, α, ὁ, qualis. Interdum in interrogatione. Plato in Minoe, Ὁποῖον καὶ ἐρωτᾷς τὸν νόμον; Sic & Od. ξ. Ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο: quali naue aduectus es? Interdum citra interrogationem, idque frequentius: vt Il. υ. Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαι. Sic & Od. ρ. τ. & alibi. Et apud Demetr. Phaler. καὶ λύσεις συχναὶ ὁποῖαι οὐ πρέπουσιν ἐπιστολαῖς.

Ὁποῖός τις, vacante τις, itidem *pro*, qualis, vt ποῖός τις pro ποῖος. Demoſt.

Ὁποίως, (aduerb.) qualiter, qualitercunque, quocunque modo. Iſocr. in Panath.

Ὁποιοσδὴ, & ὁποιοσδή ποτε, & ὁποιοσδή ποτ' οὖν, vel ὁποιος-

ὁποιοσδήτεῦν.item ὁποιόσπερ,necnon ὁποιοσοῦν & ὁποιοσοσοῦν,qualiſcunque,& quicunque.Xen.Pauſan.

Τοῖος,talis,huiuſmodi. Theogn. τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.Od. σ. Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.Reperitur & apud Plut. & Alex. Aphrod. Interdum τοῖον ponitur pro οὕτως,i.ita:vt Odyſ.δ.Ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀνασταίτες τελέωμεν μῦθον.

Τοιόσδε,idem quod τοῖος, talis,eiuſmodi.Fœm.τοιάδε. Neutr. τοιόνδε. Ariſtot.rhet.1.ἀλλά τί περὶ τοιῶνδε,ἢ τοιοῖσδε.Dicitur etiam τοιόσδε τις,pro τοιόσδε.

Τοίως,taliter,tali modo.

Τοιοῦτος,idē quod τοῖος,talis,eiuſmodi.Fœm.τοιαύτη.Neutr.τοιοῦτο,& τοιοῦτον.Odyſ.π ἀέκητι σέθεν τοιοῦτου ἐόντος.Plat.in apol. οὐχ' ὡς ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιτιμίαν.Demoſth.τοιούτου πράγματος ὄντος.Dicitur etiam τοιοῦτός τις vacante particula τις,apud Polyb.& Plat. Et τοιουτοσὶ, Atticè pro τοιοῦτος. Item τοιουτονὶ,pro τοιοῦτον.apud Athen.

ΟΙΣ,οἰὸς,vel ὄϊς,ὄϊος,ἡ,ouis: at in maſc.gen. arietem ſignificat.Ody.φ ἀνστρεφὲς ἐντερον οἰός.Il.ψ.πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες. Apud Xenoph.ἄγριοι ὄϊες,oues agreſtes.

Οἶα ας,ἡ,pellis ouilla.¶Οἶαι dicuntur etiam vici,pagi. Apoll.πέρθοντο γὰρ ἡ μὲν ἀλωαὶ ἡ δ' οἶαι.

1152 Οα,ἡ, reperitur etiam pro οἴα,ſublato ι.Pro eodem reperitur & ὤα mutato ο in ω , & ſubſcripto ι.Poll.l. 7.& apud Euſt. ¶Οα ſiue ὀὰ, vel ὤα, dicitur etiam fimbria veſtimenti , limbus & ora veſtis:quod antiqui aliquid de pellibus ouium adiicerent extremis veſtibus. Superior quoque veſtis ora ſiue latius velut orificium cui collum inſeritur, ὤα ſiue ὄα dicitur apud Suid. ¶Οα,arboris etiam nomen eſt,quæ & Οη & Οἴη appellatur: Latinis ſorbus,Theophr.de cauſ. pl.lib.3.cap.1.ὄης καρπὸς, ſorbi fructus,i.ſorbum. Et hiſt.pl.lib 3.c.12 ἀνάκανθον δὲ ἐστι καὶ ἡ οἴη. Dicitur & Οὖα eadem arbor ab eodem li.3.hiſt.plant.c.7. Fructus autem huius arboris in plur.num. dicuntur Οα & Οὖα,Latinis ſorba.Gal.l.8.de ſimpl.pharm.facult. Theophr.hiſt.pl.l.3.c.12.

Οἰάτειον κρέας ouilla caro.Suid.

Οἰεῖος,ου,ὁ,ouillus,vnde οἰείη,ouilla pellis.Pro quo legitur etiam οἰέη apud Ariſtoph gram.

Οἰΐς ἰδος,ἡ,ouicula,apud Theocr.idyll.1.

Οἰωτὸς χιτὼν,tunica è pellibus ouium.Heſych.

ΟΙΣΤΡΟΣ,ου,ὁ,aſilus, œſtrus,tabanus.Homer.Plut. ¶Metaphor. vſurpatur pro ſtimulo quaſi furibundo quo quis agitatur.Plut.Item cupiditatum ſtimuli οἶστροι dicuntur,quibus quis quaſi œſtro agitatur. Lucill.lib.2. Epigramm. Μή σε γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων, ne te capiat inſana immenſarum opum cupiditas.Euſtat. deriuari ſcribit ab οἴω fero,quòd impetu quodam ferantur œſtro agitati ¶Eſt etiam nomen auis.apud Ariſtot.hiſt.anim l.8.c.3.

Οἰστρώδης εος,ὁ καὶ ἡ,qui œſtro agitatur,furioſus.Plat.

*Οἰστρηδὸν , more eorū qui œſtro ſunt agitati.Oppian.

Οἰστρήεις εντος,ὁ,œſtro percitus,inſanus.Nonn.

Οἰστράω,& οἰστρέω, œſtro ſeu aſilo agitor.Ariſtot.Metaphoricè apud Plat. de rep. lib.9. Οἰστρᾷ ἐστος ὁ τυραννικὸς τῆς ψυχῆς, fuerit velut œſtro percitus. Item actiuè,œſtro agito,œſtro ſtimulo.Heſych.

Οἰστροῦμαι,œſtro percellor.Soph.

Οἴστρημα,τὸ,& οἴστρησις,ἡ,œſtrum:vel ſtimulus & aculeus quo quis velut œſtro agitatur. Metaphoricè οἰστρήσεις , dicuntur etiam inſani mulierum amores, quibus aliquis velut œſtro ad eas amandas impellitur:apud Suid.

Οἰστρόω,idem quod οἰστρέω,œſtro agito,&c.Suid.

Compoſita.

Ἀνοιστρέω,f.ήσω,inſtigo,ſtimulo, propriè,œſtro immiſſo exagito.

Ἀνοιστροῦμαι,vnde ἀνοιστρηθεὶς,œſtro percitus.

Ἐξοιστράω,& ἐξοιστρέω,œſtro exagitor:vel furore agitor, furo.Item tranſitiuè,furore exagito.Luc.

Ἐξοιστροῦμαι,œſtro immiſſo in furorem agor.

Παροιστρέω , ſiue παροιστράω,œſtro exerceo,œſtro velut immiſſo concito.Item neutraliter, œſtro immiſſo fugor & exagitor.Heſych.

ΟΙΣΤΑ, ας, ἡ , ſalix , planta è vitilium ſeu viminum genere.Euſt.Pro eodem dicitur & οἰσὸς apud Theophr.Scribitur & οἶσος apud Euſt.

Οἰσύϊνος,ſalignus,vimineus.Od.ε.

ΟΙΤΟΣ,ου, ὁ, ærumna, calamitas,miſeria. Item exitium,infelix fatum,interitus.Od.α.

Compoſita.

Δροίτη,vrna mortui.apud Euſt.& Etym. ¶Item ſolium, ſcapha,ſeu alueus balneatorius.

Μεγάλοιτος,ου,ὁ καὶ ἡ,valdè infortunatus.Theocr.

ΟΙΦΕΩ,ſiue οἰφάω,ῶ,coeo,ὀχεύω. Athen,l.13.ὄν πως γὰρ ἄριστα ἔσθλος οἰφᾷς.

Οἰφόλης,ου,ὁ, pronus in venerem,libidinoſus. Heſych.& Euſt.In fœm.gen.eſt οἰφόλις,apud Heſych.

Compoſita.

Κόροιφος,virginum corruptor.Scol.Theocr.

Μιξοιφία,coitus.Heſych.

Φίλοιφος,amans coitus,libidinoſus.Theocr. 1153

ΟΙΧΟΜΑΙ,abeo,diſcedo,proficiſcor,eo. Ili.α.Ωχόμεθ' ἐς Θήβην. Xen.pæd 3. ᾤχετο ἐπὶ τὸν Ἀρμένιον ἄγγελος. Ariſtoph. ᾠχόμην ὡς θεὸν, ad Deum proficiſcebar. Plerunque cum participio ſuperuacaneum videtur:vt Il.β.ᾤχετ' ἀποπτάμενος, auolabat:ſic οἴχομαι φεύγων,pro φεύγω,fuga me proripio. Et οἴχεται τραπεὶς pro ἐτράπη,cōuerſus eſt.Soph.Interdum tamen ſignificationem ſuam retinet:vt apud Euripid. οἴχου λαβὼν αὐτὴν abiiſti ea abrepta : vel , abripuiſti eam & diſceſſiſti.Dicitur & res aliqua οἴχεσθαι,quæ à nobis recedit aut quæ nos deſerit, & deſtituit. Il.ε.Ἕκτορ πῇ δή τοι μένος οἴχεται ὃ πρὶν ἔχεσκες: Sic & Ili. ω,& ν. Item quæ euaneſcit & de qua actum eſt.Syn. epiſt.59.πάντα οἴχεται,πάντα ἀνῄρηται, perierunt omnia.Dicitur & οἴχεσθαι qui moritur,teſte Euſtath Sic quidam exp.Od.ξ.Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο, Mutuatur hoc verbum quędam tempora ab inuſitato οἰχέομαι:nimirum fut.οἰχήσομαι,quo Plato vtitur in Phæd. Pręt. perf. ᾤχημαι, & ſine augmento οἴχημαι. Pręt. οἴχωκα , (abij) tanquam ab actiua voce: vt apud Herodot. οἰχωκε εἰς Αἴγυπτον , abiit in Agyptum.Significat etiam,interij,actum de me eſt:apud Soph.in Aiace.

Οἰχνέω ῶ,idem cum οἴχομαι ex eóque factum,vt ἱκνέω ab ἵκομαι,vt τηλωπὸν οἰχνεῖν , in longinquas regiones abiiſſe.Soph. Item oberro περιέρχομαι.idem in Elect.ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,δάκρυσι μυδαλέα.

Οἰχνίσκω,idem quod οἰχνέω.Il ε.

Compoſita.

Ἀποίχομαι abeo,abſiſto,decedo,in anthol Epigr.lib.1. ἀποιχόμενος βιότοιο qui exceſſit è vita. Item abſum peregrè profectus : aut ſimpliciter,abſum: Particip. ἀποιχόμενος abſens.Od α.ξ.& φ.item mortuus:Plut.

Διοίχομαι,pereo,intereo:vel perij,interij Soph.

Διοιχνέω,eo per,vagor per,pererro.Hom.

Ἐξοίχομαι,excedo,exeo,abeo.Hom.

Ἐξοιχνέω,idem Il.ι.

Ἐποίχομαι , eo aduerſum,inuado,irruo,inceſſo Iliad.α. Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς. Ili.ρ.Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο. Item obeo,percurro.Odyſ.

ἀ.θαίμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεῦσαν. Ἔργον ἐποίχεσθαι verſari in aliquo opere.ibidem. Item adeo,accedo.Odyſſ.α. Αὐτίκα δ' μνηςῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς.
Ἐποιχνέω,idem cum ἐποίχομαι.
Κατοίχομαι,decedo,morior,Dem,Greg.
Μετοίχομαι,eo poſt,vel accerſo.Odyſ.θ. κήρυξ δ' μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν.Item eo cum,comitor Od.τ.
Παροίχομαι, prętereo: vnde παροιχόμενος, præteritus: Xen.παροιχομένων κακῶν ἀπιθ. Reperitur & παρώχηκα,Il.κ. Itē παρῳχημένος,idem quod παροιχόμενος.
Περιοιχνέω,circumeo,in orbem obeo.Athen, (Plut.

ΟΙΩ,siue οἴω,puto,exiſtimo,arbitror:Iliad.τ.ἀλλά τιν' οἴω Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν. Il.α. νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω. Ἄψ ἀπονοςήσειν. Interdum interſeritur orationi *pro* ὡς οἴω:vt Ody.π.ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτα γ' οἴω Γνώσεαι.Interdum expon.ſuſpicor,conii-cio, interdum & ſpero. Pro eodem dicitur & οἶδ,apud Suid. ¶ Eſt etiam οἴω fero,porto:in qua ſignif. licet inuſitatum,format fut.οἴσω.Od υ.ὧδ' ὕδωρ Ἔρχεσθε κρήνηνδε καὶ οἴσετε θᾶσσον ἰοῦσαι.Od.χ.Οἶσε θέειον γρηῦ κακῶν ἄκος.οἶσε δέ μοι πῦρ.
¶ *Deriuata ab* οἴω,*puto*.
Οἴομαι,& apud poëtas οἴομαι,idem cum οἴω.ſeu ὀΐω.Il. τ.Ἤδη γὰρ Πηλῆα,γ' οἴομαι ἢ κατὰ πάμπαν Τεθνάμεν. Sic & Odyſſ ξ & Ilia δ Ariſt.rhet.2.ὁ γὰρ μηδένα οἰόμενος πάντας οἰήσεται ἀξίως εἶναι κακοῦ. Plato in apologia, οἰόμενοι βλάπτειν τι. Interdum οἴομαι dicitur pro ὡς οἴομαι:vt apud Plat.de rep.lib.6. οὐκ οἴει ἀναγκασθήσεται πελευτῶν αὐτὸν μισεῖν; an non tandem,vt tu arbitraris cogetur ſe odiſſe?Item ſuſpicor,ſuſpectum habeo.Il.α.Δαιμονίη αἰεὶ μὲν ὀΐεαι,οὐδέ σε λήθω,ſemper me ſuſpectum habeo.Odyſ.κ.γόον δ' ὠΐετο θυμός,exp.luctum oſtendebat animus ſeu apparere faciebat.
¶Οἴεται etiam paſſiuè vſurpatur,*pro* videtur.Odyſ.ρ. Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται ὅστις ἂν εἴη, non inſipiens hoſpes videtur quiſquis tandem ſit. Sic & Od τ Futur.οἰήσομαι & aor.1.ᾠήθην mutuatur ab οἴομαι.
Οἶμαι per contractionem dicitur pro οἴομαι.Plut. de ſoler.anim. πολλῶν οἶμαι διηγημάτων διακρεῖς ὑμᾶς εἶναι. Frequentiùs ἀποφαντικῶς ἐπεντίθεται, ſicut & οἴω & οἴομαι. Luc. φιλόσοφος οἶμαι τὰ ἐπιχώρια. Sic
1154 ſæpe apud Plat. & Xen. Interdum exp.niſi fallor,ſi bene memini : vt apud Luc.in Hermot. & Plut. Eſtque propriè vox eorum qui nihil aſſerere audent.
Οἴημα,τό, id quod quis opinatur:opinio animo concepta.Plerunque de arroganti & ſtulta opinione quam aliquis de ſe concepit. Diog. Laert. τοῖς μὲν κενοῖς ἀσκὸς τὸ πνεῦμα διΐστησι,τοῖς δ' ἄφροσι τὸ οἴημα.
Οἰημάτιον,τό,arrogans opiniuncula quam quis de ſe concipit.
Οἰηματίας,ου,ὁ, qui arrogantem de ſe opinionem concipit,ſuperbus & inſolens.Suid.
Οἴησις,εως,ἡ, opinatio,opinio. Plat. Et pro οἴημα,i.pro arroganti exiſtimatione ſui.Philo.
Οἰητής,οῦ,ὁ,opinator.
Compoſita.
Ἀνώϊστος,ου,ὁ καὶ ἡ, inopinatus, eueniens pręter expectationem.Il.φ Item non ſuſpectus.Herodot.
Ἀνωΐστως & ἀνωϊστί,inopinatò,de improuiſo.Apoll.
Ἐγῷμαι, (comp. ex ἐγώ & οἶμαι;) ego arbitror,me iudico.Plat.& Xen.
Κατοίομαι,arroganter de me ſentio.Abacuc.c.2.
*Προσοιστέος,adiiciendus,addendus.Eurip.
Συνοίομαι vnà puto,aſſentior.Plat.
Ὑπεροίομαι nimis magnam de me concipio opinionem, nimium mihi arrogo.Heſych.
Ὑποίομαι ſuſpicor:apud eundem.
¶ *Deriuata ab* οἴω,*i.fero.*
Οἴομαι,vnde fut.οἰσθήσομαι ferar:Ariſtot. Hinc & fut. med.οἴσομαι ferar.Xen. Et pro feram.Thuc.

Οἰστέος,α,ον,ferendus.
Οἰστός,οῦ,ὁ,qui ferri poteſt,tolerabilis. ¶Item ſagitta, iaculum.Hom.& Luc.
Οἰστεύω,ſagitta peto,vel ferio,iaculor.Il.μ.
Οἴστευμα,τό,iaculum,idem cum οἰστός.Plut.
Οἰστευτήρ,ῆρος,ὁ,ſagittarius.
*Οἰστευτής, idem quod οἰστευτήρ,ſagittarius.Callimach.
Διοιστεύω,(*comp.*)iaculo,pertranſeo.Od.π.
Compoſita quædam ex οἰστός,*i.tolerabilis,cætera vide in compoſitis ex* Φέρω.
Δύσοιστος,ægrè tolerabilis.Suid.& Heſych.
Δυσοίστως,ita vt vix feras.
Ὑποιστός,ſufferendus, qui tolerari poteſt.Heſych.
*Decomp.*ἀνυπόιστος,*intolerabilis.*
Ἀνυποίστως,intolerabiliter.Poll.

ΟΙΩΝΟΣ,οῦ,ὁ, auis:volucris,ales.Propriè dici putatur de maioribus auibus & carniuoris. Od.γ.Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι Sic & apud Plut. Item augurium,auſpicium,omen Odyſ.α.οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς,nec augurorum peritus. Sic Xenoph & Plut.Apud Euripid.in Phœn.Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα τὰ σέφη,exp.ominatus ſum eſſe victuros.
Οἰωνικός,οῦ,ὁ,auguralis.Et οἰωνική,ſub.ἐπιστήμη,auguralis ſcientia,augurum diſciplina.
Οἰωνίζομαι augurор,ominor.Xen.& Ariſtot.
Οἰώνισμα,τό,auſpicium,augurium,omen.Herod.
*Οἰωνισμός, captatio augurij,auguriū,οἰώνισμα.Plut.
Οἰωνιστήριον,τό, vnde augurium aliquod accipimus: vel ſignum quale eſt omen.Xen. Item locus in quo augures augurium agunt:auguraculum.
Οἰωνιστής,οῦ,ὁ, augur,auſpex. Heſych. Οἰωνιστικός,ad augurem ſeu auſpicem pertinens. Et ἡ οἰωνιστική,ſub. ἐπιστήμη,auguralis ſcientia.Plut.
Compoſita.
Δυσοιώνιστος,inauſpicatus.Luc.& Hermog.
Ἐξοιωνίζομαι, religio mihi eſt augurio, ſeu religioſè prohibeor aliquid facere.Plut.
Καλοιώνιστος,qui boni eſt augurij.Ariſtoph.ſchol.
Κατοιωνίζομαι,augurium capio,auguror.Phalar.
Μετοιωνίζομαι,augurium muto:vel aliis auſpiciis ſuſcipio.Suid.

ΟΚΛΑΖΩ, in genua procumbo, flexis ſeu ſubmiſſis genibus ſubſido: ingeniculo me. Luc ὁ δ' Θρᾷξ εἰς γόνυ ὀκλάσας δέχεται τῇ πέλτῃ τὴν ἐπέλασιν. Et cū acc. Xen. ὀκλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια. Sic & apud Soph.in Oedip. Colon. βραχύ σ' ὀκλάσας, pauliſper te inflectens. ¶Item metaph. labaſco & ſuccumbo,titubo. Greg. μήποτε ὀκλάσῃς τὸν λογισμὸν, ne titubes animo & mente. Exp.etiam,impar ſum incepto, deficio:apud Clement.Alex. ψυχὴν ὀκλάζουσαν πρὸς δύσπεπτον φάρμακον.
Ὄκλασμα, τό, genuum flexus. Item ſaltationis quoddam genus,de quo Poll.l.4.c.14. 1155
Ὄκλασις εως ἡ,genuum flexus,ſeu curuatura.Erot.
Ὀκλαστί flexis genibus:apud Suid.
Ὀκλάξ & ὀκλαδόν,idem.Luc.& Apollon.
Ὀκλαδία,ἡ,idem quod ὄκλασις.Suid.
Ὀκλαδίας ου,ὁ,qui genua incuruans ſubſidit.¶Ὀκλαδίας δίφρος, ſella quæ complicari poteſt.Athen.lib. 12. Pauſan. in Att.pro quo & abſolutè ὀκλαδίας, apud Ariſtoph.
Ὀκλαδιάω,genibus flexis ſubſido.
Compoſita.
Ἐνοκλάζω,genibus inflexis ſubſido in:Philoſtr.
*Καποκλάζω,incuruo genua ſeu flecto.Theogn.
Μετοκλάζω, ingeniculo me, flexis genibus ſubſido. Iliad υ.
Παροκλάζω,idem.Heſych.
Συνοκλάζω,genu ſucciduo me ſubmitto.Baſil.

ΟΚΝΟΣ,ȣ,ὁ,pigritia,ignauia, metus adeũdi laboris, Il.ε. Οὔτέ τι με δέ☉ ἴχει ἀκήελον, ἐτέ τις ὄκν☉. Thuc. lib.2. τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος,λογισμὸς ἢ ὄκνον φέρει. Euſtat.pro metu vſurpari ſępiſſime tradit,vt apud Soph.in Aiace,ἐκ ἂν ἐξέςlω ὄκνῳ,non conſternarer metu. ¶Eſt etiam ſpecies ardeę,ſic à pigritia dictæ,vt teſtatur.

Ὀκνία,ἡ,pigrities,ſegnities,vel timor.Poll.

Ὀκνώδης,ε☉-,ὁ ϗ ἡ,piger,ſegnis,ignauus.Item timidus.

Ὀκνηρὸς,ού,ὁ,idem.Thuc.l.2.Herodian.l.8.

Ὀκνηρῶς,pigrè,ſegniter Baſſ.ad Greg.

Ὀκνηρία,pigritia.

Ὀκνέω ſiue ὀκνείω,(poeticè inſerto ι.)piger & ſegnis ſũ, piget me laboris.Thu.l.1.ὁ διὰ τ̃ ἡδονlω ὀκνῶν ταχέως ἂν ἀφαιρεθείη τ̃ ῥαςώνης τὸ τερπνὸν δι᾽ ὅπερ ὀκνεῖ,εἰ ἡσυχάζοι.Exp.& pigror.Plut.in Pericle,ὤκνησε χαρίσαςθαι τοῖς πολλοῖς,pigrabatur multitudinis animos beneficiis ſibi demereri. Item vereor,non audeo,dubito.Il.ε.Ὀκνείων δ᾽ ἵππων ἐπιβαινέμεν.Iſocr.in Panath. ὀκνῶ εἰπεῖν.Dem ὀκνῶ ὀνομάσαι,piget nominare.Exp. etiam,timeo,metuo,Soph.in Aiace.Μεμηνόν τ᾽ ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν. Apud Dem.pro cor.ἐδένα κίνδυνον ὀκνήσας ἴδιον. exp.nullum periculum ſuſcipere detrectans. Item nequeo,non potis ſum.Erot.in lex. Hippocr.

Ὀκνέομαι,vereor,timeo.Idem ibidem.

Compoſita.

Ἄοκν☉-,ȣ,ὁ ϗ ἡ, impiger, aptus ad aliquid agendum. Heſiod.Exp.& intrepidus.

Ἀόκνως,impigrè,non ſegniter.Plat.

Ἀοκνία,ἡ,impigritas,alacritas.

Ἀποκνέω,ῶ,pigror,metu aliquo deterreor.Propriè per ignauiam aggredi recuſo.Thu.μὴ ἀποκνήσωμεν τ̃ κίνδυνον. Iſoc.de pace,Οὐκ ἀποκνητέον ἀποφήνασθαι ϗ περὶ τέτων.

Ἀπόκνησις,detrectatio alicuius laboris aut officij,ex pigritia aut metu.Thuc.l.1.

Δύσοκν☉-, piger, ſegnis,qui aliquid aggredi metuit & ſemper cunctatur.

Δυσόκνως,pigrè,ſegniter.Item ęgrè,grauatim.

Κατοκνῶ,pigror,piget me.Iſocr.ad Demon.Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι. Item timeo,vereor,grauor. Dem. Phil.4. ἐ κατοκνήσω εἰπεῖν τἀληθῆ. Item nequeo,non poſſum.Erot.in lex.Hippocr.

ΟΚΡΙΒΑΣ, αντος,ὁ, pulpitum. Plato in ſymp.ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν, aſcendẽtis pulpitum cum hiſtrionibus. Etym. deducit παρὰ τὸ ἄκρον ϗ βαίνειν. ¶Eſt etiam inſtrumentum pictorum,vt tradit Poll.l.7.cap.28. ¶Nonnullis eſt etiam aries ſyluaticus. ¶Aliis ſcala,vtpote qua vtamur ad conſcendenda loca pręrupta.Suid.

ΟΚΤΩ, octo. Plut.τὰ ἐκτῶ πρῶτος κύβ☉- ἀπὸ ἀρτίȣ τ̃ δυάδος. Dicuntur etiam ὁ ὀκτὼ ἀριθμὸς numerus o-
1156 Ὀκτάκις,octies. (ctonarius.

Ὀκτακόσιοι,octoginti.Thuc & Demoſth.

Ὀκταπλό☉-,& ὀκταπλȣ̃ς,octuplex.

Ὀκταπλάσι☉-,octuplus,octuplicatus.

Ὄγδο☉-,ȣ,ὁ,octauus & poeticè ὀγδόατος.Thuc.

Ὀγδοαῖ☉- παῖς,infans octo dierum.Plut.

Ὀγδοὰς άδος,ἡ,numerus octonarius.Plut.

Ὀγδοήκοντα,& ὀγδώκοντα,octoginta.Il.β.

Ὀγδοηκοςὸς,octogeſimus,ſeu octuageſimus.Thuc.

Ἐπόγδοȣς,ſeu ἐπόγδο☉- (*comp.*)ſeſquioctauus.Plut.

ΟΛΒΟΣ,ȣ ὁ,beatitudo,felicitas:ſeu fortunę,opes,diuitię.Hom.Heſiod & Xen.

Ὄλβι☉-,ὁ,beatus.Heſiod. Item diues,locuples,Odyſſ.σ. Heſych.exp. ὁ διὰ τȣ̃ ὅλȣ βίȣ μακαριςὸς ϗ πλȣ́σι☉-.

Ὀλβίζω,beatum prędico ſeu iudico.Sophocl.in Oedip. tyran. Μηδέν᾽ ὀλβίζειν πρὶν ἂν τέρμα τȣ̃ βίȣ περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

*Ὀλβιςος,ſuperlatiuus,feliciſſimus.Dionyſ.

Compoſita.

Ἄνολβ☉-,ȣ,ὁ ϗ ἡ,pauper,infelix,miſer.Heſych.Exponitur etiam ſtultus,demens,apud Soph.

Ἀνόλβι☉-,idem.

Ἀνολβία,ἡ,miſeria,vel inopia.Heſiod.

*Εὔολβ☉-,diues,felix.Lucian.

Πανόλβι☉-,omni ex parte beatus,beatiſſimus.Th.

Τρισόλβι☉-,terque quaterque beatus,beatiſſimus.

Ὑπέρολβ☉-,perbeatus,vel prędiues.

ΟΛΙΓΟΣ,ȣ,ὁ,paucus. Ilia.α ὀλίγος δ᾽ ἔτι θυμὸς ἐνῆεν, parum animi ineſſet. Plat. in ſymp. ὀλίγοι ἔμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι. In repub.ὀλίγοι dicuntur pauci quidam penes quos imperium eſt,Latinè optimates.Thucyd. Sępe præpoſitionibus iungitur, ſubaudito nomine χρόν☉-, vel διάςημα, vel ῥῆμα:vt, δι᾽ ὀλίγȣ & ἐξ ὀλίγȣ,breui temporis ſpatio,ſubitò,apud Thuc. l.2. & 1.vel ex propinquo , apud eundem l.4. Apud Petr.1.epiſt.c.1.δι᾽ ὀλίγων ἔγραψα, ſcil.ῥημάτων,paucis ſcripſi. Κατ᾽ ὀλίγον,παρ᾽ ὀλίγον,ſenſim, paulatim.Herodian.lib.8.& Philo de mundo.¶Item paruus,exilis,tenuis : vt homo ὀλίγος,Iliad.β & ὀλίγη τράπεζα.Odyſ.υ.& ὀλίγη ὀπὶ.Od.ξ.exili voce. ¶Aduerbialiter interdum ponitur ὀλίγον,i. parum, Hom. & Ariſtoph. Item ferè,propemodum:vt apud Plut. in Publ.ὀλίγον συνεασάσαντο τȣ̀ς πολεμίȣς εἰς τlω πόλιν. Pro quo & ὀλίγȣ , apud Thuc.& ὀλίγȣ δεῖ apud Iſocr.Dem. &c. Sic ὀλίγῳ paulò:vnde ὀλίγῳ πλείους. Thuc & ὀλίγῳ πλεῦνες,apud Herodot.

Superl.Ὀλίγιςος,pauciſſimus.Plat. Item minimus, perexiguus:vt ὀλίγιςον διάςημα,Ariſtot.in probl.

Ὀλιγίςως,pauciſſimo numero,vel parciſſimè.

Pro ὀλίγος,dici ὀλίος Tarentinorum dialecto annotat Etymol. qui & hoc ἐν δύλοις Μελεάγρου exemplum ſubiicit , Ὀλίοισιν ἡμῖν ἐμπέφυκ᾽ εὐτυχία:addes Platonem comicum hanc vocem tanquam barbaram eludere.

Ὀλιγότης,ητος,ἡ,paucitas.Theophr.

Ὀλιγοςὸς,vnus è paucis , paucis comitatus,cum paucis. Plut.Item breuiſſimus,pauxillus.Soph.

Ὀλίγα,paululum,rarò.

Ὀλιγάκις, paucies,rarò , non ita ſæpe multúmque:in epiſt.Philip apud Dem.

Ὀλιγαχόθεν,è paucis Herodot.

Ὀλιγαχȣ̃,paucis in locis Ariſtot.

*Ὀλιγήπης,idem quod ὀλίγος Nicand.

Ὀλιγόω,ad paucos redigo, imminuo Heſych.

Ὀλίζων ον☉-,ὁ ϗ ἡ,paruus:idem quod ὀλίγ☉- Nic.

Ὀλιζότερος,minor tanquam ab ὀλίζος,cuius neutrum ὀλίζον.Theſſalis idem eſſe quod ὀλίγον tradit Euſtat. Oppian.& Nic.

Ὀλιζόω,minorem reddo,minuo.Heſych.

Ὑπολίζων (*comp.*)aliquanto minor.Il.σ.

ΟΛΙΣΒΟΣ, ȣ, ὁ, penis coriaceus quo improbę tribades libidinis pruritum excitabant.Ariſtoph.

ΟΛΙΣΘΟΣ ȣ,ὁ, lapſus,caſus,prolapſio,propriè dici 1157
putatur de lapſu qui in lubrico loco contingit.Luc. τῆς ψάμμȣ τὸν ὄλισθον σφαλερὸν ἐσης.Interdum ſignificat lubricitatem,apud eundem.

Ὀλισθέω ῶ,labor,prolabor,cado Il ψ.

Ὀλίσθημα,τὸ,& ὀλίσθησις,ἡ lapſus.&c.Plut.

Ὀλισθηρὸς, ȣ̃ ὁ, q.d.labilis:i.qui ad labendum procliuis eſt,ſeu lapſui obnoxius.Et metaph.procliuis ad rem aliquam ſeu vitium & facilè in id prolabens. Item

lubricus, in quo quis facilè labi poteſt: vt ὀλιϲθηρὸς τόπος, apud Plut. Sic & λεῖος & ὀλισθηρὸς, apud Luc. copulantur. Apud Antipatr. in anthol. Epigr. lib. 3. ὀλισθηροὶ εἰς πόδας, exp. ad lapſum procliues redden tes pedes.

Ὀλισθήεις -εντος, ὁ, idem quod ὀλισθηρός: in Epigr.

Ὀλισθαίνω, idem quod ὀλισθῶ. Plat.

Compoſita.

Ἀπολισθέω, ῶ, & ἀπολισθαίνω, delabor, ſeu lapſante greſſu (vt in loco lubrico) aberro ab eo quod petebam, ideóque etiam exp. non attingo, vel non adhęreſco. In Epigr. ἀπολίσθοι πέσημα.

Διολισθέω, ῶ, ſiue διολισθαίνω, labor per. Gregor. Naz. νύκτην φύσιν τῶν ὑδάτων διολισθαίνουσαν. Item dilabor ſeu elabor è manibus: Ariſtoph. in Nub. τοὺς χρήστας διολισθεῖν, creditoribus elabi.

Ἐνολισθαίνω, labor ſeu lapſo in.

Ἐξολισθέω ſeu ἐξολισθαίνω, elabor, effugio, euado. Item delabor, prolabor, incido. Herodian.

Ἐπολισθέω ſeu ἐπολισθαίνω, illabor, delabor. anth. ep.

Εὐόλισθος, lubricus. Alex. Aphr. probl. 1.

Κατολισθαίνω, illabor. Exp. &, recido, deuenio. Suid.

*Κατολίσθησις, delapſus. Paul. Ægyn.

Παρολισθέω, & παρολισθαίνω, prolabor. Exp. & lubricè aberro, lubricè in latus detorqueor. Luc.

*Συμπαρολισθαίνω ſimul lubricè delabor. Plut.

Περιολισθέω, ῶ, & περιολισθαίνω, q. d. circum delabor, ſeu circum decido aut circumquaque.

Περιολίσθησις, vt περιολίσθησις τῶν γεωδῶν, terra circun quaque delapſa. Plut.

*Συνολισθαίνω, ſimul lubricè delabor, prolabor. Plut.

*Ὑπολισθαίνω, ſublabor. Plut.

ΟΛΛΥΜΙ, ſiue ὀλλύω, (Fut. ὀλέσω, aor. 1. ὤλεσα: præt. perf. ὤλεκα & Att. ὀλώλεκα, ab inuſit. ὀλέω. Præt. med. ὦλα, & Att. ὄλωλα f. ὀλῶ. aor. 2. med ὠλόμην, ab inuſit. ὄλω) perdo, amitto. Odyſſ. ι. φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους. ¶ Item perdo, i. perniciem infero, perimo, occîdo. Il. θ. Ὄλλυσθαι Τρῶας τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεντο. Eur. in Hec. Θρῆξ νιν ὤλεσε ξένος.

Ὄλλυμαι, perdo, pereo. Od. α. σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Item interimor. Il. χ.

Ὀλετήρ, ῆρος, ὁ, perditor, interfector. Il. σ.

Ὀλέτειρα, ἡ, perditrix, interfectrix. Hom.

Ὄλεθρος, ὁ, perditio, pernicies, exitium, mors. Hom. & Thuc. lib. 7. Sic dicitur etiam homo pernicioſus, exitialis. Dem. & Luc.

Ὀλέθριος, ὁ καὶ ἡ, exitialis, pernicioſus. Hom. & Plat.

Ὀλοθρεύω, perdo, euerto, exitium affero. Hebr. 11. ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα θίγῃ αὐτῶν.

Ὀλόθρευσις, perniciei illatio, occiſio.

Ὀλοθρευτής, οῦ, ὁ, qui perimit, exterminator. 1. Cor. 10.

Ὀλέκω, perdo, exitium affero, perimo. Il. ο.

Ὀλέκομαι, pereo, intereo, morior. Il. α.

Ὀλέσκω, idem cum ὀλέκω. Ilia. τ. Ἀργείους ὀλέεσκεν, pro ὀλέσκεν, pleonaſmo τοῦ ε, teſte Euſt.

Ὀλοός, οῦ, ὁ, pernicioſus, exitialis, noxius. Il. π. γ.

*Ὀλοεὶς, idem quod ὀλοὸς, pernicioſus. Soph.

Ὀλοίϊος & ὀλοίιος, idem. Heſych.

Κάτουλας, (comp.) vocatur nox tenebricoſa, apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. παρὰ τὸ ὀλοὸν, vt vult eius ſch. vel διὰ τὸ αὐτὴν ὀλὴν εἶναι, vt eſt apud Etym. vide & in comp. ex ἴλλω.

1158 Οὐλοός, idem quod ὀλοός: Nic. in Ther.

Οὖλος, itidem pro ὀλοὸς, Il. β. & φ. Οὔλιος, & οὔλιμος, idem. Il. λ & apud Heſych.

Οὐλόμενος, pro eodem (factum ex aor. 2. ὀλόμενος, interpoſito υ metri cauſa.) Il. α. Od. ο. & κ.

Compoſita, ac primùm ſine præpoſ.

Ἀπόλλυμι, ſiue ἀπολλύω, idem quod ὄλλυμι, perdo. Plato in Minoe, τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις καὶ τἄλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει. ¶ Item amitto. Chryſoſt. ἀπώλεσε τὰ χρήματα. Odyſſ. β. πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα.

Ἀπόλλυμαι, paſſ. (f. ἀπολοῦμαι, aor. 2. ἀπωλόμην, præt. med. ἀπόλωλα; ab inuſit. ἀπόλλομαι) perdor, pereo, Odyſſ. η. Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται. Eurip. in Hec. Ἀπωλόμην δύστηνος, perij infelix, ſeu perdita ſum. Odyſſ. α. Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος. Ἀπόλωλα, perij: item amiſſus ſum. Il. ο.

Ἀπωλέσκω, poet. dicitur pro ἀπόλλυμι. Ἀπολέσκομαι pro ἀπόλλυμαι Od. λ.

Ἀπώλεια, ἡ, perditio, amiſſio: frequens in nouo Teſt.

Dec. Ἀνταπόλλυμι, viciſſim perdo, viciſſim perimo & interficio. Eur. Ἀνταπόλλυμαι, viciſſim pereo. Idem in Iphig. Taur.

Διαπόλλυμι, perdo ſeu interimo.

Ἐξαπόλλυμι ſeu ἐξαπολλύω, funditus perdo. Eur.

Ἐξαπόλλυμαι, prorſus pereo, depereo.

*Ἐγκαπόλλυμι, adhuc perdo, adhuc peſſundo. Lucian.

Παραπόλλυμι, male perdo, peſſundo contra meritum ſeu debitum. Παραπόλλυμαι, male pereo, immerenter & indignè pereo. Luc. Συμπαραπόλλυμαι, ſimul pereo. Xen.

Προαπόλλυμι, perdo antè. Προαπόλλυμαι, pereo antè.

Προσαπολλύω, ſiue προσαπόλλυμι, præterea perdo.

Συναπόλλυμαι, ſimul pereo.

Διολλύω, ſiue διόλλυμι, diſperdo. Eurip.

Διόλλυμαι, diſpereo. Plat. Apud Soph. διόλλυμαι πρὸς Ἀτρειδῶν, ab Atridis interimor.

Ἐξολλύω, funditus perdo, prorſus euerto. Ariſtoph.

Ἐξώλης εος, ὁ καὶ ἡ, planè perditus. Ariſtoph. ἐξώλης ἀπόλοιο. Item deploratus: vel exitialis. apud eundem.

Ἐξώλεια, ἡ, internecio, exitium.

Ἐξολοθρεύω, funditus perdo, penitus extinguo. Act. 3.

Ἐξολόθρευμα, τὸ, internecio.

Ἐξολόθρευσις, ἡ, perditio, occiſio, exterminatio.

Ἐξολοθρευτής, ὁ, qui penitus aliquem perdit.

Προόλλυμι, ante perdo.

Προώλης, qui ante tempus periit, qui præmaturo exitio perit. Exp. &, ante tempus perdendus.

*Συνόλλυμι, ſimul amitto. Oppian.

Compoſita ſine præpoſit. ac primùm in ὀλέτης aut ὀλέτωρ deſinentia.

Αἰνολέτης, ου, ὁ, horrendum in modum perdens: vel graue exitium inferens. Orph. in Argon.

*Ἀνδρολέτειρα, virorum perditrix. Æſch.

Γιγαντολέτης, ου, ὁ, & γιγαντολέτωρ ορος, ὁ, Iupiter dicitur quod perdiderit & extinxerit gigantes.

Γιγαντολέτις, ιδος ἡ, Minerua vocatur, gigantum perditrix, quòd Ioui in delendis gigantibus opem tulerit. Dicitur & γιγαντολέτειρα. Suid.

Δρακοντολέτης, draconis interfector. Epith. Apoll.

Ἰνδολέτης, ου, ὁ, Indorum perditor, qui Indis cladem intulit: Epith. Bacchi Indiæ domitoris. Epigr.

Παντολέτωρ, exitium omnibus adferens.

Τειχολέτης, murorum perditor & deſtructor.

Τεκνολέτειρα, ἡ, quæ liberos ſuos perdidit: ſeu quę liberos ſuos amiſit.

Compoſita ex ὄλεθρος.

Ἀνθρωπόλεθρος, hominum pernicies. Suid.

Ἀνώλεθρος, interitus expers, interitui non obnoxius, reperitur & ἀνόλεθρος pro eodem. Il. ν.

Δυσώλεθρος, qui difficulter interit. Exponitur & ægrè moriens & tabeſcens. Theophr.

Πανώλεθρος ſiue πανόλεθρος, planè perditus, vel prorſus exitialis & pernicioſus. Soph & Eurip.

πανωλέθρως, cū internecione: cum vniuerſali exitio.

πανωλεθρία, internecio, exitium quo res aliqua pror ſus perit. Herodot. Thuc. l. 7. 1159

*πανωλέθριος, idem quod πανώλεθρος. Æſch.

Ψυχό-

Ψυχόλεθρος,ου,ὁ, animis perniciem afferēs.Heſ.& Suid.

Compoſita habentia ω ante λ itidem ſine præpoſit.

Ἀνεμώλιος,ου,ὁ καὶ ἡ,ventoſus,vanus,inanis,q.d.qui vento rapitur & ita perditur.Il.φ. Etymol. tamen compoſitum eſſe negat.

Ἐριώλη, ab Ariſtophane in Veſp. vocatur ἐρείων ἀπώλεια, lanarum iactura. Item impetuoſus ventus & præceps ſeu turbo, apud eundem in equit. in qua ſignificatione Etymol. deducit ab ἐρι intenſiua particula & verbo ἄω,ſpiro.

Πανώλης,εος,ὁ καὶ ἡ,qui prorſus periit,vel omnibus exitiabilis.Heſych.

Πανωλεία,idem cum πανωλεθρία.

Πανώλιος,Heſych.eſt ἐξώλης.

Πεσώλης, ſignificat τὴν πόρνην, catamithum,pathicum, quaſi διὰ τὸ πέος ἀπολλύμενον, ex πέος & ὄλλω.*Ionicè inuerſo ε pro πεώλης.*

Τριξώλης,exitio digniſſimus,perditiſſimus.Euſt.

ΟΛΜΟΣ,ου,ὁ, mortarium. Hom. & Heſiod. ¶Eſt & poculi genus, apud Athen.lib.11. ¶Item pro tripode Apollinis ſumitur, vnde prouerbium ἐν ὅλμῳ κοιμᾶσθαι. ¶Item totum illud quod à ceruice eſt vſque ad coxendicem,i.truncus corporis.

Ὀλμειός,idem quod ὅλμος,mortarius.Suid.

Ὀλμισκός, mortariolum. Poll. ὀλμίσκους vocari ſcribit cauitates dentium molarium.

Compoſita.

Ἔνολμος,ου,ὁ, dicitur eſſe diuinus vates, apud Apollon. Sophocles Apollinem ita cognominauit, quòd in ὅλμῳ ſciſcitantibus reſponſa daret.

Ὑφόλμιον,ου,τὸ,quod mortario ſupponitur.

ΟΛΟΘΟΥΡΙΟΝ, Heſychio ſpecies marinorum piſcium.Ariſt.hiſt.an.lib.4. dicit holothuria parum à ſpongiis differre.

ΟΛΟΚΩΝΙΤΙΣ,olus quoddam ſylueſtre.Hip.

ΟΛΟΛΥΖΩ, vlulo, cum alto clamore ploro & eiulo.Hom.& Dem. Ὡς εἰποῦσ' ὀλόλυξε.At Nonn.ὀλόλυξεν vſurpaſſe dicitur pro,alto clamore loquutus eſt.

Ὀλολυγή,vlulatus, eiulatus alto cum clamore.Iliad.ζ.

Ὀλολυγμός,ὁ, idem apud Athen.l.6. Ὀλόλυγμα,τὸ,pro eodem.Eurip.in Heraclid.

*Ὀλόλυγμα eiulatus,vlulatus:ὀλολυγμός.Eſa.

Ὀλολυγών,όνος,ὁ,vlulatus:& peculiariter is quem maris ranæ edunt cùm fœminas ad coitum vocant. Ariſtot. ¶Eſt etiam auis quædam loca ſola amans:vt Theon apud Aratum annotauit. Cicero acredulam vertit.Feſtus Auienus,vlulam.

Compoſita.

Ἀνολολύζω,eiulo,lamentor.Luc.

Ἀπολολύζω, apud Æſch.accipi videtur pro clamore & vociferatione lætitiam præ ſe ferre.

Ἐξολολύζω, in eiulatus ſeu vlulatus erumpo.Hom.

Ἐπολολύζω,eiulo, lamentor miſerabiliter.Heſych.Exp. & bene precor. Ariſtoph.in equit.

*Συνολολύζω,ſimul vociferor cum lætitia.Xenoph.

ΟΛΟΠΤΩ,vello,decortico.Callim.& Nic.

ΟΛΟΣ,ου,ὁ, totus. Ariſtoph.metaphyſ.lib.4.ita definit. ὅλον,οὗ μηδὲν ἄπεστι μέρος ἐξ ὧν λέγεται τὸ ὅλον φύσει. Quum dicitur ὅλον reſpectu partium exp.totum, integrum, ſolidum:quum verò dicitur reſpectu ſpecierum,exp.vel totum,vel vniuerſum. Luc.ὀλίγου μικροῦ ὅλον εἶχέ με, me fermè totum detinebat. Plat. in Tim. οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος ὅλον ὅλου κάλλιον ἔσεσθαι, nihil eſſe eorum quæ non intelligunt intelligente toto genere præſtantiùs.Dicitur etiā τὸ ὅλον, vniuerſū, vniuerſitas rerum:apud Plut.& Phil.Item vniuerſa res,ſumma rei.Plato de leg.Nonnunquam τὸ ὅλον ponitur pro ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν,vt in vniuerſum dicam,in ſumma. Luc.in vita aut.τὸ δὲ ὅλον ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι. Item pro omnino: vt apud Plat.de leg.τὸ ὅλον ἀδικεῖ. ¶Ὅλος pro θολός,vide in Θολός. 1160

Ὅλως, omnino, in totum: interdum etiam,in vniuerſum,in ſumma.Plato de leg.ὅλως δὲ εἰπεῖν. Interdum accipitur pro,ſanè.Plut.

Ὀλότης ητος ἡ,q.d.totitas.Ariſtot.

Ὀλικός,οῦ,ὁ,totalis,vniuerſalis.

Ὀλικῶς,in totum,in vniuerſum.Heſych.

Compoſita.

Ἡμιόλιος,ου,ὁ, totus cum dimidia ſui parte,ſeſquialter. Plat.& Ariſt.Pro quo & ἡμιολος.Polyb.

Ἡμιολισμός,οῦ,ὁ, quum quis ſeſcuplum pendit. Harpocr.ex Antiph Polit.

Dec. Τριημιολία,nauigij genus.Vide Bayf.

Καθόλου,in vniuerſum,in ſumma,in genere.Ariſtot.

Καθολικός,vniuerſalis.Item perpetuus.Phil.

Καθολικῶς,vniuerſaliter,in vniuerſum.

Μηδόλως,pro μηδ' ὅλως,haud quaquam.

Οὐδόλως ſiue οὐδ' ὅλως,nequaquam,nullo modo.

Σύνολον, τὸ, totum quod conſtat ex materia & forma. Accipitur etiam pro,vniuerſum,ſumma.Iſocr. Exp. & in vniuerſum,omnino.Demoſth.

ΟΛΟΦΥΡΟΜΑΙ, F.οῦμαι,lamentor,eiulo,ploro,vel vel lugeo. Il.χ.ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ. Il.θ.Δαναῶν ὀλοφυρόμενοι αἰχμητάων.vbi ſubaud.ὑπὲρ vel ἕνεκα. ¶Item deploro, ſeu commiſeror,vicem alicuius miſeror.Odyſſ.κ.Καί τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρετε μοῦνον ἐόντα. Sic & apud Thuc.lib.8.Etymologus dicit eſſe τὸ ὅλως φυρεῖν ἑαυτόν.

Ὀλοφυρμός οῦ,ὁ, & ὀλόφυρσις,εως,ἡ,lamentatio. Item eiulatus,luctus.Thuc.Ὀλοφυρμός,exp.etiam,nænia,apud Athen.

Ὀλοφυρτικός,οῦ,ὁ,ad lamentandum procliuis.Ariſtot.

Ὀλοφύζω,lugeo,lamentor.Euſt.

Ὀλοφυδνός,οῦ,ὁ,lugubris,lamentabilis.Il.ε.

Compoſita.

Ἀνολοφύρομαι,eiulo,lamentor.Exp.&,deploro.Xenoph.

Ἀπολοφύρομαι,eiulatibus proſequor, deploro.Xenoph. Hell.1.ἀπολοφύροντο τὴν ἑαυτῶν συμφοράν. Item eiulare & lamentari deſino:ſchol.Thuc.

Ἐπολοφύρομαι,lamentor,lamentis proſequor.

Κατολοφύρομαι,deploro,cum accuſ.perſ.Eur.

Προσολοφύρομαι,inſuper eiulo.

Συνολοφύρομαι,vnà lamentor aut lugeo vel gemo.

ΟΛΟΣΧΟΙ, pediculi pomorum.Nicand.

ΟΛΠΗ,ης,ἡ, lecythus,ampulla olearia,vas olearium. Nicand. & Theocr. ¶Item pro vaſe cui vinum infunditur.apud Athen.l.11.

Ὀλπίς,ίδος,ἡ,idem quod ὄλπη. Theoc.idyl.18.Eſt etiam οἰνοχόη.Heſych.

ΟΛΥΜΠΟΣ, ου, ὁ, Theſſaliæ vel Macedoniæ mons altiſſimus,cuius vertex cœlum attingere videtur.Sic etiam dictus fuit mons quidam Myſiæ, Lyſiæ & alij quidam,quaſi ὁλόλαμπος, quòd ibi lucidus ſemper ſit aer,nulliſque vnquā nubibus obfuſcetur. ¶Hinc pro cœlo poetæ vſurparunt.Il.ε. Ὄφρ' ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί.

Ὀλύμπιος,ου,ὁ, olympum incolēs ſeu habitans:vt Ὀλύμπιος Ζεύς,apud Hom.Il.α.& alibi. Exponitur etiam cœleſtis,vt ὀλύμπια δώματα,apud eundem.¶Eſt etiam venti nomen, qui & ὀλυμπίας ab Ariſtotele,ab

occaſu ſolſtitiali flans,vel etiam ab Olympo,vt vult Heſyc. ¶Ὀλυμπιάδες,Muſę dictę ſunt,vel tanquam filię Iouis olympij , vel tanquam olympias domos inhabitantes.Euſt.

1161 Ὀλυμπία,ας ἡ, Elidis locus in quo templum & ante ipſũ lucus,vbi Iupiter Olympius colitur. Vſurpatur etiã pro Olymp.certaminis arte : apud Arg.in Veſp. Ὀλυμπιάσι,in Olympia , vel Olympiæ,vel apud Olympiam.Athen.

Ὀλυμπίαθεν,ex Olympia,vel in Olympia.Ὀλυμπίαζε,apud Olympiam.Thuc.l.3.

Ὀλυμπιακός ȣ̃ ὁ,Olympiacus.Plut.

Ὀλύμπια,τὸ, Olympiaca certamina in honorem Iouis celebrari ſolita , ſeu Olympiaci ludi. Demoſth. ὀλύμπια ποιεῖν , ludos Olympiacos edere. Sic ἄγειν ὀλύμπια, apud Plut.& ὀλύμπια νικᾶν,vincere Olympia,apud Luc.Et ὀλύμπια στεφανȣ̃σθαι,cononari in Olympiis,apud Simonid.

Ὀλυμπιὰς,άδος ἡ, Olympiorum victoria,Olympiaci certaminis victoria.Herodot. ¶Item quadrienniũ, quatuor annorum ſpacium.Plut.A Suida exponitur etiam pro ipſo Olympico certamine.

Ὀλυμπικὸς,Oympicus.Epigr.l.2.

ΟΛΥΝΘΟΣ,ȣ,ὁ, groſſus,ficus immatura.Theophr. & Gal.Dioſc.l.1.c.186.ſcribit τȣ̀ς ὀλώνθȣς à quibuſdam vocari ἐρινεὺς. Accipitur etiam pro ficuum genere quod vel penitus non matureſcat , vel ſaltem ad perfectam maturitatem non perueniat. Theoph. de c.pl.l 5.c.1.

Ὀλυνθάζω,caprifico.Theoph.de c.pl.l.2.c.13.

ΟΛΥΡΑ, ας, ἡ, ſpecies ſeminis medię inter frumentum & hordeum naturę. Gal.ζειὰς , apud Hippocr. exp.ὀλύρας , itidémque Dioſc.l.2.c.113.ſcribit τὴν ὀλύραν eſſe ἐκ τȣ̃ αὐτȣ̃ γένȣς τῆς ζείας.

ΟΜΑΛΟΣ,ȣ̃ ὁ,planus,læuis.Hom.& Plut.Τὸ ὁμαλὸν, planities.Thuc. ¶Item æqualis,æquabilis. Plut. Et ȣ̓σίαι ὁμαλώτεραι apud Ariſtot.

Ὁμαλὴς έος,ὁ κ̀ ἡ, æqualis,æquabilis Plut.Item ὁμαλὴς δίαιτα,æqualitas ciuilis.Athen.

Ὁμαλῶς æqualiter,æquabiliter Plut. Exponitur &,ſedatè à ſcholiaſte.Thuc.

Ὁμαλότης ἡ æqualitas,æquabilitas.Gal.& Ariſtot.

Ὁμαλίζω,ſiue ὁμαλύνω,complano,læuigo. Item ad æqualitatem redigo. Cum accuſ.Ariſtot. Et abſolutè pro adæquo ſeu æqualis ſum.

Ὁμαλίζομαι,ſiue ὁμαλύνομαι,ad æqualitatem ſeu æquabilitatem redigor.Iſocr.Item æqualiter fio,Xen. κ̀ ὁμαλεῖται ἀλόντος.

Ὁμαλισμὸς,ὁ,complanatio,læuigatio. Item æquatio,ipſa actio reddendi æqualem ſeu æquabilem. Expon. etiam,ęquabilis dictionis alicuius pronunciatio,qua nec attollitur ſyllaba,nec deprimitur.ſchol.Ariſt.

Compoſita.

Ἀγχώμαλος,ȣ,ὁ κ̀ ἡ,(pro ἄγχι ὅμαλος)propemodùm ęqualis,fermè ęqualis Plat. Exp.& ſimpliciter,ęqualis:vt ἀγχώμαλος νίκη apud Thuc.Ponitur etiam ad uerbialiter in neutr.pl.apud Luc.in Hermot.

Ἀγχωμάλως,propemodum æqualiter.

Ἀνώμαλος & ἀνωμαλὴς έος, ὁ κ̀ ἡ, non planus,ſalebroſus,confragoſus. Demetr. Phal. Item inęqualis,non æquabilis.Theophr.

Ἀνωμάλως,ſalebroſè,item ęqualiter Iſocr.

*Ἀνωμαλότης,inęqualitas,ἀνωμαλία.Plut.

Ἀνωμαλία ἡ q.d.ſalebroſitas. Item inæqualitas,inæquabilitas Theoph de cauſ.plant.l.6.¶Exponitur & inconſtantia,apud Plut.

Ἀνωμάλωσις ἡ,apud Ariſtot.ἡ τῶν ȣ̓σιῶν ἀνωμάλωσις, bonorum inæqualis diſtributio ſeu partitio.

Ἀνωμαλίζω & Ἀνωμαλύνω,complano,læuigo. Item æqualem ſeu ęquabilem reddo.

Ἐξομαλίζω, idem quod ὁμαλίζω,complano,lęuigo. Et manu permulceo,apud Syneſ.

Καθομαλίζω,exęquo,complano.Et metaph.à ferocia in manſuetudinem redigo.Plut.

*Παρόμαλος,ȣ,ὁ κ̀ ἡ Strabo.

Προομαλύνω,antè complano,antè læuigo.Greg.

ΟΜΑΡΤΗ,idem quod ὁμȣ̃ ſimul,vnà.(ab ὁμȣ̃ κ̀ ἀρηρότως, aut ὁμȣ̃ κ̀ ἠρτημένως , de iis quę ſerie quadam continua ſe ſequuntur.) Il.ι. κ̀ τῶν μὲν ὁμαρτῆ δὲ ἔκτα μακρὰ ἐκ χειρῶν ἧξαι. 1162

Ὁμαρτέω,ῶ,ſequor,eo vnà cum.Il.ω.

Ὁμαρτήδην,vnà ſimul,ſeu vnà ſerie.

Compoſita.

Ἐφομαρτέω,ῶ,inſequor.Il.ν.Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον.

Παρομαρτέω,comitor,aſſector:interdum,aſſequor.

Συμπαρομαρτέω,(decomp.)idem.Greg.& Naz.

Συνομαρτῶ,ſequor,comitor.Heſych.

ΟΜΒΡΟΣ,ȣ,ὁ,imber,pluuia.Heſiod.& alij.

Ὀμβρέω ῶ,pluo.Heſiod. Et cum accuſat apud Philon. αὐθ' ȣ̃ φλόγα αἰθέριον ὤμβρησεν ἀπὸ τȣ̃ ȣ̓ρανȣ̃.

Ὄμβρημα,τὸ,quod pluit,pluuia.

Ὀμβρώδης,ſeu ὀμβρηρὸς,ȣ̃,ὁ,pluuioſus.Heſiod.

*Ὀμβρήεις,idem quod ὀμβρηρὸς,pluuioſus.Nic.

Ὄμβριος,ȣ,ὁ κ̀ ἡ pluuius,pluuialis.Ariſtoph.

Ὀμβρία,ας,ἡ, pluuia quædam nimboſa, nimbus.Th.

Ὀμβρίζω, imbre rigo, imbre madefacio, ſeu humecto. item ſimpl.madefacio,humecto.in Epigr.

Ὀμβριμὸς , vel ὄμβριμος , impetuoſus,vehemens,validus,grauis,præpotens.Heſiod.& Homer. Vide & in comp.ex βρίθω.

Compoſita.

Ἄνομβρος,ȣ,ὁ κ̀ ἡ,imbre carens,aut pluuia.

Ἀνομβρία,imbris ſeu pluuiæ penuria.

Ἀνομβρέω ῶ,pluo,pluẽdo emitto.Phil. Item emitto ſeu effundo tanquam pluuiam. Eccleſiaſt.c.16.ἀνώμβρησαν παροιμίας ἀκριβεῖς.

Ἀνομβρήεις εντος,ὁ,pluuius,pluuioſus.Nic.

Δίομβρος,imbre madidus,ſeu madidus.Ariſtot.

Ἐξομβρέω,idem quod ἀνομβρέω.

Ἔπομβρος, imbrem habens, imbre abundans.Theophr. Pro quo & ἐπόμβριος,apud eundem.

Ἐπομβρία,ας,ἡ,imbris copia.Ariſtoph.

Ἐπομβρέω,imbre ſeu imbribus rigo,ſeu irrigo.Ἐπομβρȣ̃μαι,imbribus rigor Epigr.l.2.

Ἐπόμβρησις,irrigatio quæ fit imbre.

*Εὔομβρος,imbribus abundans.Strabo.

Κάτομβρος imbre madens,humidus.Theophr.

Κατομβρέω ,imbre madefacio,item ſimpl.madefacio.

Κατομβρȣ̃μαι,imbre madefio,in Epigr.

Ὕπομβρος , cui ſubeſt humiditas ex imbre. item general.ſubtus humidus.Gal apud Hippocr.

Φιλόμβριος,pro φίλομβρος.pluuiæ cupidus.Epigr.

ΟΜΗΡΟΣ,ȣ ὁ, obſes. Xenoph. Hell.6. τȣ̀ς δὲ ἑαυτȣ̃ παῖδας ἔδωκεν ὁμήρȣς.Τὸ ὅμηρον,pignus quod eſt velut loco obſidis. Polyb. l. 3. ἔλαβε παρὰ τȣ́των ὅμηρα τȣ̀ς υἱȣ̀ς τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. Maccab.cap.1.(de Antiocho) ὄντα ὅμηρα ἐν τῇ Ῥώμῃ.Euſt.deriuat παρὰ τὸ ὁμȣ̃ κ̀ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω : quod obſides concordiæ cauſa ſint inter eos qui diſſident. Theopompus verò apud Harpocrationem dicit ὁμηρεῖν Achęis ſignificare ἀκολȣθεῖν: vnde ὁμήρȣς appellatos fuiſſe τȣ̀ς ἐπ' ἀκολȣθίᾳ τῶν ὁμολογȣμένων διδομένȣς.

¶Ὅμηρος eſt etiam nomen celeberrimi illius poetę Homeri:vnde ὁμηρικὸς,ὁμηρίζω,ὁμήρειος &c.

Ὁμηρεύω,ſum obſes,Herodian.lib.3.τοῖς τε παῖδας ὁμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεων ἔδωκεν.

Ὁμηρεία,ἡ,obſidium.Item pignus quod datur in obſidium.

ſidium.Thuc.lib.8.

Ομηρδυμα,τὸ, pignus quod datur in obſidium. Plut. in Rom. Exponitur etiam,obſes.

Ομηρέω,f.ήσω,in vnum conuenio,occurro,obuius fio.Item comitor. Od.ρ. Ωμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς. Euſt.à nomine ὅμηρος fieri ſcribit: vel dictum eſſe ἐκ τοῦ ὁμοῦ ἐρεαόντων, ἢ συναρηρότων. Apud Heſiod. in Theog. Φωνῇ ὁμηρεῦσαι, exp. voce concordantes,Item ὁμοῦ εἴρουσαι,vel ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσαι.

Εξομηρδύω,(comp.) obſides poſco & exigo, acceptiſque corporibus fidem obſtringo. Plut. in Sertor. ἐξωμηρδύσατο τοὺς παῖδας. Metaph.apud Ariſtot. in œcon. δεῖ δὲ τοὺς δούλους ἐξομηρδύειν ταῖς τεκνοποιΐαις, pignorum in charitate obſtringere.Item obſidibus datis emereor & aſſequor.Strabo l.6.ἐξομηρδυσάμενος θεραπευτικῶς τὴν φιλίαν.

1163 Εξομήρδυσις,illa actio poſcendi obſides: vel obſtringendi aliquem tanquam obſidibus datis: aut emerendi ſeu aſſequendi aliquid datis obſidibus.Plut.

Συνομηρής,in vnum conueniens.Nicand.

ΟΜΙΛΟΣ,ου,ὁ,cœtus,turba,multitudo.Od.α.Τίς δαίς, τίς δ' ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; Sæpe dicitur de multitudine militum,ſeu agmine aut turma: vt Il.λ. Ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον, & alibi apud Hom.itémque apud Herodot.in Polymn.& Thuc.l.2.& 4.

Ομιλαδὸν,vel ὁμιλαδὸν,turmatim,cateruatim.Il.μ.

Ομηρὴς,idem.Nicand.

Ομιλία, ἡ, q.d. ipſa actio verſandi in cœtu hominum, congreſſus,conuerſatio,conſuetudo.Plat.& Phil. Et peculiariter pro colloquio.apud Plut.Item pro conſuetudine quæ eſt præceptori cum diſcipulo in eo docendo:& pro ipſa docendi actione.Xen. Dicitur & ſpecialiter de conſuetudine mariti cum vxore,i.concubitu:apud Ariſtot.& Luc. ¶ Item ὁμιλία,ſeu ὁμιλίη,certa multitudo.Herodot.

Ομιλέω,ῶ,f.ήσω,in cœtu aliquorum verſor. Et generaliter, conuerſor, commercium habeo cum. Il.α. Καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν Ανδράσιν ὡμίλησα.Iſocr.οὕτως ὁμίλει τῷ πόλεων πρὸς τοὺς ἥττους. Cum datiuo rei exp. verſor:vt ὁμιλεῖν τοῖς πράγμασιν,verſari in rebus.Syneſ.ep.185.Sic ὁμιλεῖν τῇ φιλοσοφίᾳ,apud Plat.de rep. l.6.Item ὁμιλέω, conſuetudinem habeo,conſueſco,*de concubitu*.Luc.

Ομίλημα,τὸ,congreſſus officioſus.Plat.

Ομιλητὴς, οῦ, ὁ, cui frequens eſt conſuetudo cum aliquo.Peculiariter,pro diſcipulo,apud Xen.

Ομιλητικὸς,qui bene ſcit conuerſari.Iſocr.

Compoſita.

* Ανομιλέω,pro,conſuetudine vtor,verſor cum aliquo. Ælian.

Ανομίλητος,ὁ καὶ ἡ, à mutua vitæ conſuetudine alienus:item inſociabilis.Plat.

Δυσόμιλος,cum quo conſuetudinem habere & colloqui difficulter poſſumus,ægrè aff.bilis.Plut.

Ενομιλέω, ῶ, ſum in conſuetudine alicuius, conuerſor. Philo.μήπω τοῖς τῶν ἐγχωρίων ἐνωμιληκὼς ἔθεσι.

Εξόμιλος,alienus ſeu abhorrens à conſuetudine.Soph. Εξομιλέω,ῶ,conſuetudinem habeo.

Εὐόμιλος,ου,ὁ καὶ ἡ, qui bene & cum dexteritate quadam ſcit conuerſari:idem quod ὁμιλητικός.

Καθομιλέω,ῶ,conſuetudinem habeo ſeu commercium. Apud ſchol. Ariſtoph. καθομιλῶν τοῖς καιροῖς,exp.inſeruiens tempori. Item alloquor, in congreſſum & colloquium alicuius venio. Ariſtot.pol.5.τοὺς μὲν γνωρίμους καθομιλεῖν,τοὺς δὲ πολλοὺς δημαγωγεῖν.

Καθομιλέομαι. Vnde Dioſc.l.6. σαρδώνιος γέλως καθωμίληται,exp.in prouerbij conſuetudinem abiit.

Μεθομιλέω,idem quod ſimplex ὁμιλέω.Il.α.

* Πανομιλεὶ,idem quod ὁμιλαδὸν, niſi quod παν ſignificationem auget.Æſchyl.

Προσομιλία,conuerſatio,congreſſus. item colloquium. Et contractus:apud Alex.Aphr.

Προσομιλέω, conuerſor, conſuetudo mihi eſt, congredior.Greg.ἀνδρῶν τε τοῖς σπουδαιοτάτοις προσομιλοῦντες.Cum datiuo rei ſignificat verſor,tracto:vt προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ,verſari in bello.Thucyd.l.1. Apud eundem tamen l. 2. cum accuſat. iungitur in eadem ſignif. apud Theogn. προσομιλεῖν πέτρῃ, exp. ſaxum contingere,vel ſaxo ſe admouere.

Προσομιλητικὸς,ad conuerſationem ſeu commercium aptus.Item ſermocinatiuus,ſermocinator:vnde προσομιλητική,ſermocinatrix.Fab.lib.3.

Συνόμιλος,confabulator,congerro.Heſych.

Συνομιλέω,ῶ,conuerſor,&c.Item colloquor.

ΟΜΙΧΕΩ,ῶ, meio ſeu mingo,lotium reddo.Heſych. Μηδ' ἄντ' ἠελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν.

Ομίχματα,vrinæ excretiones,mictus.Heſych.

ΟΜΙΧΛΗ, & Ionicè ὀμίχλη,ης,ἡ, nebula: Ariſtot.de mundo, ἔστι δὲ ὀμίχλη ἀτμώδης ἀναθυμίασις τις ἄγονος ὕδατος,ἀέρος μὲν παχυτέρα,νέφους δὲ ἀραιοτέρα,exſpiratio quædam vaporoſa,aquæ nequaquam genitrix,vt aere craſſior,ita nube rarior.Il.ρ.Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην.Metaphoricè Athen.l.9.ſuffitum appellat ὀμίχλην. Alia metaph.Ariſtoph.in Equit. ὁ δὲ δῆμος ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὀμίχλης, ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου, bellicis turbis & reip. caligine.

Ομιχλώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,nebuloſus,caliginoſus.Plut. 1164

Ανόμιχλος,ου ὁ καὶ ἡ,(comp.)nulla tectus caligine aut nebula,ſerenus.Ariſtot.

ΟΜΝΥΜΙ,ſeu ὀμνύω,F.ὀμόσω,P.ὤμοκα,&Atticè ὀμώμοκα,iuro.Il.ξ. Ωμνυε δ' ὡς ἐκέλευε,θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας.Plut.in Solone,κοινὸν ὤμνυεν ὅρκον ἡ βουλὴ τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδώσειν. Apud Dem. κατὰ παίδων ὀμνύναι,exp.in capita liberorum iurare. Apud Plut. in Othone, ὀμνύειν εἰς τὸν Οὐιτέλλιον exp.in Vitellium iurare,i.Vitellio ſe adſtringere iureiurando. Apud eundem ὤμοσαν περὶ τοῦ Οὐιτελλίου, exp. iurarunt pro Vitellio.

Ομνυμαι,idem quod ὄμνυμι: vnde fut.ὀμοῦμαι, iurabo. Il. φ.ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι.

Compoſita.

Αμφωμοσία, ἡ, iuramenti vtrinque præſtatio, *hoc eſt*, quum vtraque litigantium pars iurat.Heſych.

Αντόμνυμι,ſeu ἀντομνύω,contrà iuro,viciſſim iuro. Demoſth. γνῴη μὲν ὡς ἐγγυτέρω τις οἶν αὐτῶν οὐδ' ἐπεχείρησεν οὐδεὶς ἀντομόσαι.

Αντόμνυμαι,idem.Iſæus.

Αντωμοσία, eſſe dicitur iuſiurandum de calumnia à parte rei.Plato in apolog.

Ανώμοτος,ου,ὁ καὶ ἡ, iniuratus, qui non iurauit. Eurip.in Hippol.Η γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.Item iureiurando non confirmatus.Dem.

Ανωμοτεὶ,iniuratè,citra iuſiurandum.

Απόμνυμι(& interdum ἀπόμνυμαι)vel ἀπομνύω,abiuro, iureiurando nego.Odyſſ.β.γρηὺς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ.Herodian.τὰ μὲν πρῶτα ἀπώμνυτο,μηδ' εἰδέναι φάσκων τὰ λεγόμενα. Dem.in Aphob.ἂν ἀπομόσῃς τἀναντία τούτων ἀφίημί σοι.Cum gemino accuſ.Ariſtoph. in Nub. Ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς. Item eiuro & cum iureiurando depono. Plut. in Cic. ἀπομόσαντα τὴν ἀρχήν.Exp. & ſimpl.iuro,quum ſubiungitur negatiua particula:vt apud Xen.pæd.6.&Od.ο.

Απόμωσις,abiuratio.

Απωμοσία,ἡ, abiuratio, inficiatio per iuſiurandum. Eſt & verbum forenſe quum is qui accuſatur, iureiurando negat fieri poſſe vt ſe iudicio ſiſtat, excuſationes proferens: accuſator autem viciſſim iurat.

Poll.& Heſych.

Ἀπώμοτος, exp. vitandus, fugiendus. Item eiuſmodi vt quis iureiurando neget: apud Suid.

Ἀπωμοτικὸς, οῦ, ὁ, abiuratiuus. Sed hæc rectius per ω vtrobique ſcribuntur.

Διόμνυμι, vel potius διόμνυμαι, deiero, iureiurãdo affirmo. Plato in Apo. καὶ ταῦτα καὶ διομόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Et cum infinit. apud Plut. in Numa, διωμοσάμενον ἦ τὸν Ρωμύλιον ἰδεῖν. Item abiuro, inficior. Dem. διωμόσατο μὴ εἶ.

Διωμοσία, deieratio: *de eo qui aliquid iureiurando affirmat in iudicio*. Exp. & peculiarius iuſiurandum de calumnia, idque à parte actoris: vide Antiphontem, Poll & Heſych.

Ἐνώμοτος, iuratus, qui iurauit, iureiurando obſtrictus. In Pand. Apud Eur. Ἐνώμοτος θεῶν, qui deos iurauit. Item iureiurando confirmatus: vt ἐνώμοτος ὁμολογία.

Ἐνωμότως, cum iureiurando. Plut. (in Pand.

Ἐνωμοτία, vocabulum militare, quod de certo militum numero dicebatur: nimirum vigintiquatuor ſeu vigintiquinque, ſecundum quoſdam: aut etiam plurium, ſecundum alios: vide Ælian. Heſ. & Suid.

Ἐξόμνυμι, prò quo vſitatius eſt paſſ. ἐξόμνυμαι, abiuro, cum iureiurando inficior. Dem. ταῦτα οὐκ ἂν ἐξομόσαιτο ὁ Εὐβουλίδης μὴ οὐκ εἰδέναι. Sic & apud Lyſ. & Plat. de leg. l. 12. Item eiuro, cum iureiurando aliquid excuſo, aut detracto, & recuſo: vt ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν, eiuro legationis munus. Æſchin.

Ἐξωμοσία, abiuratio, inficiatio cum iureiurando. Item eiuratio, excuſatio cum iureiurando: Ariſt.

Ἐπόμνυμι ſeu ἐπόμνυμαι, aut ἐπομνύω, q.d. ſuperiuro: de re aliqua iuro, iuſiurandum interpono: ſeu iureiurando confirmo. Il. α. καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι. Thuc. l. 2. καὶ ἐπομόσαι φασὶν αὐτοῖς. Xen. pæd. 6 ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλίαν. Item inſuper iuro, iureiurando meo addo. Plut. in Pericle. Item pro ſimpl. iuro, vel pro deiero. Ariſtoph. in Nub. καὶ νὴ Δί᾽ ἀποδώσειν ἐπώμνυς τοῖς θεοῖς.

Ἐπωμοσία, iuſiurandum quod additur ad confirmationem alicuius rei. Exponitur &, iuſiurandum quod dabatur ab eo qui vel morbum vel aliam cauſam iuſtam quare ad diem præſcriptum iudicio non affuiſſet, afferebat. ſchol. Ariſtoph.

Ἐπώμοτος, qui iurauit, aſtrictus iureiurando. Item generaliter obſtrictus. Soph. in Aiace. Apud eundem in Trach. Ζεὺς dicitur ἐπώμοτος, id eſt, τοῦ ὅρκου ἐγγυητὴς, vt exp. Suid.

Κατόμνυμι vel κατόμνυμαι, deiero: Pauſ. ἡ παῖς συνοικήσειν κατώμνυτο αὐτῷ σὺν παντὶ αὐτῷ.

Κατωμοσία, q.d. deieratio: Exp. & iuſiurandum, in qua ſignif. dicitur & κατώμοσις: apud Herodot.

1165 Κατωμοτικὸς, q.d. deriuatiuus: ſchol Ariſtoph.

Decomp. Προσκατόμνυμι ſeu προσκατόμνυμαι, inſuper deiero, præterea deiero. Pauſ.

Ὁρκωμότης, ου, ὁ, iureiurando adſtrictus. Ὁρκωμοτικὸς, & ad iuſiurandum pertinens.

Ὁρκωμοτέω, f. ήσω, iuro in ſanciendis fœderib. Luc.

Ὁρκωμόσιον, ου, τὸ, iuſiurandum. Plato in Phæd. Ὁρκωμόσια, τὰ, ſacrificia in quibus fiebant fœdera. Ὁρκωμοσία, idem quod ὁρκωμόσιον.

Προόμνυμι ſiue προομνύω, præiuro, antè iuro. Dem.

προωμοσία, ſeu προομοσία, q.d. præiuratio, ipſa actio prius iurandi. Exp. &, iuſiurandum quod accuſator προομνύει, veram eſſe ſuam accuſationem. Poll.

Προσόμνυμι, vel προσομνύω, prætereà iuro.

Συνόμνυμι vel συνομνύω, vnà cum aliis iuro, ſimul iuro. Thuc. ξυνώμνυσαν τὸν αὐτὸν ὅρκον. Item coniuro, conſpiro. Demoſth. συνώμνυσαν οὗτοι ἐπ᾽ ἐμὲ οἱ ὑπ᾽ ἐμοῦ τὰ κοινὰ εἰσπραχθέντες. Sic & apud Philoſtr. Hinc partic. συνομόσαντες vel συνωμοκότες, coniurati, qui conſpirarunt.

Συνωμοσία, vel συνομοσία, coniuratio, conſpiratio. Ariſtoph. & Herodian.

Συνωμότης, ου, ὁ, coniuratus, coniurationis ſocius. Ariſtoph. in Veſp. Thuc. l. 8.

Συνώμοτον, τὸ, coniuratio: vel iuſiurandum de coniuratione datum. Thuc. l. 2.

Συνωμοτικῶς, aduerbium, facta conſpiratione ſeu coniuratione. Plut.

Ὑπόμνυμι ſeu ὑπόμνυμαι, excuſans me cum iureiurando dilationem peto. Demoſth. οὐ προσγεγραμμένου ἐμοῦ οὐδ᾽ ὑπομνυμένου.

Ὑπωμοσία, dilatio quę iureiurando poſtulatur & impetratur.

Decomp. Ἀνθυπόμνυσθαι, litem aut creationem differre præſtito iuramento. Heſych.

ΟΜΟΡΓΝΥΜΙ, F. ξω, P. χα, pro quo vſurpatur potius ὀμόργνυμαι, abſtergo: vt apud Apoll. Arg. 2. δάκρυ δ᾽ ὀμορξαμένῳ. Poni etiam *pro* imprimo & inuro, tradit Bud. Ponitur & μόργνυμι pro ὀμόργνυμι, apud Euſt.

Compoſita.

Ἀναμόργνυμι, vel ἀναμόργνυμαι, imprimo, inuro, quaſi tergendo premendóque imbuo. Metaphoricè: Plut. in Cicerone, τὰ τῶν πολλῶν ἀναμόρξασθαι πάθη δι᾽ ὁμιλίας καὶ συνήθειαν τοῖς πολιτευομένοις, affectus populares imbuere & inurere.

Ἀπομόργνυμι, vel ἀπομοργνύω, exprimo, informo. Alex. Aphr. Item abſtergo: vt Il. β. ἀπεμόρξατο δάκρυ. Ponitur etiam abſolutè *pro* lacrymo. Heſ. & Suid.

Ἀπόμοργμα, τὸ, quod eſt expreſſum ex alio: item quod eſt abſtergendo expreſſum. Dion. Areop.

Ἀπόμορξις, expreſſio, item abſterſio.

Decomp. Ἐναπομόργνυμαι, imprimo, inuro. Syneſ. ἐναπομόρξῃ τὴν προστρόπαιον, inures piaculum. Item abſtergo, detergo. Ariſtoph.

Ἐκμόργνυμι, vel ἐκμόργνυμαι, & ἐξομόργνυμι ſeu ἐξομόργνυμαι, imprimo, exprimo. Plato in Gorg. ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν. Item abſtergo. Eurip. in Electra, κόρας δακρύοισι τέγξας ἐξομόρξασθαι θέλω.

Ἐνομόργνυμι, abſtergo, ſeu detergo in. Heſych.

Ἐπομόργνυμι, vel ἐπομόργνυμαι, imprimo, inuro. Greg. in carmin.

Προσομόργνυμι, vel προσομόργνυμαι, imprimo, inuro: item abſtergo.

ΟΜΟΣ, οῦ, ὁ, ſimilis, par. Il. ω. Εἰ δ᾽ ὁμὴν Ἀχιλλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν. Interdum ſignificat, idem, ὁ αὐτός: vt ὁμὸν λέχος. Il. θ. Ὁμὸν, aduerbialiter acceptum exp. ſimiliter, ſimili vel eodem modo: item vnà ſimul.

Ὁμόω, venio, in vnum idémque coire facio: vnde ὁμωθῆναι φιλότητι, coire, apud Hom. Il. ξ.

Ὁμὰς, άδος, ἡ, omnes ſimul ſeu vniuerſitas. Item multitudo: in Pand.

Ὅμαδος, ου, ὁ, multitudo. Plato de rep. l. 2. Item tumultus & ſtrepitus quem multitudo concitat. Il. π. ὅμαδος δ᾽ ἄλιαστος ἐτύχθη. Sic & Iliad. μ. & Il. π. & alibi apud Hom. Sunt tamen qui compoſitum exiſtiment ex ὁμοῦ & αὐδὴ, ſicut & Euſt. Il. ψ. & alibi accipi annotat.

Ὁμαδὸν, ſummatim.

Ὁμαδεύω, in vnum cogo & coaceruo. Heſych.

Ὁμαδέω, tumultuor: Propriè de multitudine quæ in vnum eundémque locum collecta, colloquendo ſtrepitum quendam & tumultum excitat: Od α. 1166

Ὁμῶς, ſimpliciter, æquè, pariter. Il. α. ι. Od. θ. Interdum cum dat. exp. æquè ac, perinde ac: at Il. ι. ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσι. ¶ At ὅμως, tamen: plerunque ei annectitur δέ: vt apud Demoſt. pro cor. ὅμως δὲ φερέτω σοι καὶ ἐγώ. Sic & apud Plat. Iſocr. &c. Dicitur etiam ὅμως δ᾽ οὖν, ὅμως μέντοι, ὅμως μέντοιγε, itidem pro, tamen, ſeu,

atta-

attamen. Et ὅμως κὴ, tametſi. ὅμως μὲν, cæterum tamen.

Ὁμοῦ, vnà, ſimul, eodem in loco. Xen. pæd. 6. ὁμοῦ μένοντες ἀλλήλων Et cum dat. vnà cum. Od. ο. Τῷ ὁμοῦ ἐτρεφόμην. Soph. in Aiace, θεοῖς ὁμοῦ, diis iuuantibus. Itẽ prope, *Atticè*: vt annotat ſchol. Ariſtoph. in Equit. Item, propè, i. fermè, ferè, circiter. Dionyſ. Halicarn. l. 5. Euſth in aduerbium tranſiiſſe tradit ex genitiuo ὁμοῦ, vt αὐτοῦ: dici enim ὁμοῦ pro ἐπὶ ὁμοῦ τόπου, ſicut αὐτοῦ pro ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Ὁμόσε, eundem in locum, eodem. Hom. Thuc.

Ὁμόθεν, ex eodẽ loco. Eurip. Exp. etiã, ex propinquo. Xen comp. ἐξομόθεν, pro eodem. Od. ε.

Ὅμοιος, ſiue ὁμοῖος, ου, ὁ, ſimilis. Xen. Hell. 3. ὅμοιόν τινα Θερσάνδρῳ ἀποκτείναντες ᾤοντο Θέρσανδρον ἀπεκτονέναι. Interdum exp. par, æqualis: vt Od. ρ Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Sic Plato in Symp ὁ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. Sic & eth. 3 c. 1. Exponitur etiam ſicut ὁμός, idem. Il. σ. Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, eandem terram. Item ſui ſimilis. Thuc. ὅμοιός εἰμι περὶ τοῖς αὐτοῖς κινδύνοις. Sic & apud Heſiod. in Erg. ¶ Item ὅμοια eſſe alicui dicuntur quæ expediunt & conducunt: vt apud Soph. in Aiace, Ἢ πᾶνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ ποιεῖ. Ὅμοιον ſubſtantiuè aliquando vſurpatur *pro* ſimilitudo: vt apud Platon. in Timæo. Eſt etiam figuræ nomen: de qua Iul. Rufin. Ponitur & aduerbialiter pro ὁμοίως: vt apud Theocr. idyll. 8. ἀμφω ὁμοῖον Μωσίσδεν Δάφνις ταῖσιν ἀηδόνισι.

Ὁμοίως, ſimiliter, perinde. Plato, & alij.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ, ſimilitudo. Plat. Ariſtot &c.

Ὁμοιόω, ῶ, aſſimilo, ſimilem efficio. Iſocr. Item comparo, exæquo, ſimilem eſſe dico. Marci 4 τίνι ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ; item neutraliter, ſimilis ſum: aut aſſimilor. Dioſc. l. 3. c. 52. ἄγριον πήγανον ὅμοιοι τῷ ἡμέρῳ. ſylueſtris ruta ſatiuæ ſimilis eſt.

Ὁμοιοῦμαι, ſimilis efficior, vel ſimilis ſum, Thucyd. Item comparo, ſimilis & par eſſe dicor. Il.

Ὁμοίωμα, τὸ, ſimilitudo: vel ſimulacrum, figura expreſſa ad rei alicuius ſimilitudinem. Ariſtot.

Ὁμοιωματικός, vt ὁμοιωματικὸν ὄνομα, nomen ſimilitudinem ſignificans. Gaz. Grammat. l. 4.

Ὁμοίωσις, ἡ, apud rhet. figuræ nomen eſt. de qua Iul. Ruf. In nouo Teſt. pro ὁμοίωμα: Iacob c. 3.

Ὁμοιωτής, οῦ ὁ, qui rerum ſimulacra exprimit. Poll.

Ὁμοιάζω, ſimilis ſum, aſſimilo, Marci 14.

Ὕμοιος, dicunt Æoles pro ὅμοιος.

Ὁμοίϊος, dicunt poetæ pro ὅμοιος. Heſiod. in Erg. Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος. Itẽ pro ὁμός: vt ὁμοίϊον νεῖκος, Il. δ. Et γῆρας ὁμοίϊον ibidem. Videtur tamen quibuſdam grammaticis ὁμοίϊος, compoſitum ex ὁμοῦ & ἰέναι (nam ὁμοίϊον γῆρας exp. τὸ πᾶσιν ὁμοίως κατὰ φύσιν ἐπερχόμενον: quibuſdam ex ὁμοῦ & οἴεσθαι, qui ὁμοίϊον θάνατον vocari ſcribunt διὰ τὸ πάντες ὁμοίαν ἔχουσι δόξαν: vel τὸν ὁμοίως πᾶσι φορτικόν, deriuantes, ex ὁμοῦ & οἴω ſignificante φέρω.

Compoſita.

Ἀνόμοιος, ου, ὁ κὴ ἡ, diſſimilis, diſpar, diuerſus. Plat. Τὸ ἀνόμοιον, diſſimilitudo.

Ἀνομοίως, diſſimiliter, diuerſo modo. Ἀνομοιότης, ητος, ἡ, diſſimilitudo, diuerſitas.

Ἀνομοιόω, ῶ, fut. ώσω, diſſimilem reddo.

Ἀνομοιοῦμαι, diſſimilis reddor, diſſimilis ſum. Plat.

Ἀνομοίωσις, εως, ἡ, actio illa qua aliquid alicui diſſimile redditur. item diſſimilitudo.

Ἀφόμοιος, abſimilis, diſſimilis.

Ἀφομοιόω, aſſimilo, ſimilem reddo, ſimilitudinem ſeu formam alicuius repræſento Plat. ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος, aſſimilantes veritati mendacium. Exp. etiam, imitor.

Ἀφομοιόομαι, οῦμαι, aſſimilor. Plat.

Ἀφομοίωμα, τὸ, ſimilitudo rei alicuius repræſentata. Item ſimulacrum. Ἀφομοίωσις, aſſimilatio.

Συναφομοιόω, vnà aſſimilo: ἀφομοιόω. Plut.

Δυσόμοιος, diſſimilis.

Ἐξομοιόω, aſſimilo, ſimilem efficio.

Ἐξομοιοῦμαι, ſimilis efficior. Soph.

Ἐξομοίωσις, effictio, qua ſimulacrum rei alicuius exprimitur. 1167

Decomp. Συνεξομοιόω, aſſimilo, ad imitationem effingo. Plut. in polit. præcept.

Πανόμοιος, omni ex parte ſimilis, perſimilis. Dicitur & πανομοίϊος poeticè.

Παρόμοιος, & poet. παρομοίϊος, aſſimilis, propè ſimilis. Dioſc. Item ferè par. Xen.

Παρομοιόω, aſſimilo, ſimilem reddo. Παρομοιοῦσθαι, aſſimilem eſſe, ad ſimilitudinem accedere.

Παρομοίωσις, figuræ rhetoricæ nomen, quę & παρόμοιον Ariſtot. Rhet. lib. 3.

Παρομοιάζω, aſſimilis ſum. Item aſſimilo. Matth. 23.

Προσόμοιος, aſſimilis.

* Συνομοιόω, aſſimilo. Plut.

ΟΜΦΑΛΟΣ, οῦ ὁ, vmbilicus. Plat. in ſymp. ἀπέδησε κατὰ τὴν μέσην γαστέρα ὃ δὴ τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι. Transfertur quandoque ad inanima. Od. α. Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης. ¶ In agmine militari ſic dicitur media illa pars inter duo cornua: quæ & ἄκρος & συνοχὴ & στόμα & διχοτομία. Poll. l. 1 ¶ Ὀμφαλὸς in clypeis dicitur vmbo: vt Il. ν. ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα. ¶ Habent & phialæ ſuos ὀμφαλούς. ¶ Librorum quoque ornamenta quę antiqui eorum integumentis ſolebant addere, confecta vel ex ebore, aliove oſſe, vel metallica materia ὀμφαλοὶ dicuntur, itidémque Latinè vmbilici. Luc. ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί. ¶ Ὀμφαλὸς ζυγοῦ dicitur τὸ μέσον: apud Heſych. & Euſth. ¶ Ficuum quoque fundus & ima pars ab Atticis ὀμφαλὸς dicitur, teſte Poll. l. 2. Similiter & in pomis, pyris, meſpilis, ſorbis, ὀμφαλὸς dicitur quod in fundo vmbilici modo prominet. ¶ Ὀμφαλὸς vocatur etiam vmbilicus fornicis, i. lapis continens compagem & coagmentationem ſeſe forficum modo interſecantem. Ariſtot. de mundo.

Ὀμφαλώδης, εος ὁ κὴ ἡ, vmbilicaris. Ariſtot.

Ὀμφαλόεις εντος ὁ, vmbilicatus, Il. μ. & ω.

Ὀμφαλωτός, οῦ ὁ, idem Athen. l 11.

Ὀμφάλιον, vmbilicus (propriè) clypei, i. vmbo Suid.

Ὀμφαλιστήρ ῆρος, ὁ, ſcalper exciſorius quo obſtetrix infanti recens nato vmbilicum præſecat. Poll.

Compoſita.

Ἀκρόμφαλον, ſiue ἀκρομφάλιον, τό, mediana vmbilici pars vmbilici meditullium. Poll. l 2.

Βαλανειόμφαλος, ὁ κὴ ἡ, epitheton eſſe dicitur φιαλῶν, apud Cratinum: inde dictarum quòd οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν κὴ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι ſimiles eſſent: vel quòd earum ὀμφαλὸς ἰσθμοῦ ſimilis eſſet, vel aliis de cauſis quas recenſet Athen. l. 11.

Ἐξόμφαλος, cui prominet ſeu procidit vmbilicus. Item vitium illud quum prominet vmbilicus & amplius more ſolito extat. Gal. Aegin. Dioſc.

Ἐπομφάλιον, quod ſuprà vmbilicum eſt. Poll. Exp. & vmbo clypei. Ἐπομφάλιος vmbilicatus, in Epigr.

* Κατομφάλιος, qui eſt iuxta vmbilicum, ad vmbilicum pertinens. Nicand.

Μεσόμφαλος, vmbilicum in medio habens. Athen. Item in medio vmbilico ſitus. Eurip.

Μεσομφάλιον, τό, medius vmbilicus, vel ſimpl. vmbilicus. Poll. Exp. etiam, vmbilicus clypei.

Πνευματόμφαλος, cui vmbilicus à flatu protuberat: ſpecies eſt τῶν ἐξομφάλων. Apud Gal. in def. med. legitur πνευμόμφαλον, quod eſſe dicit τὸ ἀνεύρυσμα τοῦ ὀμφαλοῦ.

* Πολυόμφαλος, multos vmbones habens, multis clypeis munitus. Oppian.

Προτόμφαλον, vmbilicus clypei, Heſych.

Ὑδρόμφαλον, ſuperuacui humoris circa vmbilicum collectio: autor defin. medic.

Χρυσόμφαλος, cui inauratus eſt vmbilicus ſeu vmbo. Poll.

ΟΜΦΑΣ, ακος, ἡ, vua acerba necdum matura. Od. η. πάροιθε δὲ ὄμφακές εἰσιν ἄνθος ἀφιεῖσαι. Vſurpatur & maſcul. gen. apud Plut. in præcept. connub. Sic dicitur etiam oliua, necnon lauri baccæ, omnéſque omnium plantarum acerbi adhuc & crudi fructus, & qui ad maturitatem nondum peruenere. Heſych.

Ὀμφακώδης, εος ὁ καὶ ἡ, acerbus in modum vuarum immaturarum. Theophr. hiſt. pl. l. 3.

Ὀμφάκινος, omphacinus: ex vuis acerbis & immaturis confectus. Dioſc. Ὀμφάκινον eſt etiam veſtimenti muliebris genus: apud Poll.

1168 Ὀμφακίτης, ου ὁ, vt ὀμφακίτης οἶνος, vinum omphacites. Dioſc. l. 5. c. 12. Et fœm. gen. ὀμφακῖτις κηκὶς, ſpecies gallæ: de qua Dioſc. l. 5. c. 147.

Ὀμφακίας, ου, ὁ, acerbitate ſua ὄμφακας referens: ſeu ex vuis immaturis & acerbis confectus: vt ὀμφακίας οἶνος, apud Euſth. Metaphoricè apud Ariſtoph. in Acharn. ὀμφακίας θυμὸς, acerbus immitíſque animus.

Ὀμφάκιον τὸ, omphacium, ſuccus vuæ acerbæ necdum matureſcentis. Dioſc. l. 5. c. 7.

Ὀμφακίνη ἡ, ex acerbis vuis expreſſa melligo. Dioſc.

Ὀμφακὶς, ίδος, ἡ, cauum illud ex quo glans quercina enaſcitur, qua vtuntur coriarij. Plinius calicem glandium vocat, recentiores medici cupulam. vide Paul. Ægin. l. 3. c. 42.

* Ὀμφακίζω, vuam acerbam necdum maturam emitto, produco. Eſa.

Ὀμφακίζομαι, vuas acerbas & adhuc immaturas lego, vnde prouerb. Σικελὸς ὀμφακίζεται, apud Suid. de quo vide Eraſm.

Στόμφαξ, Ariſt. ſchol. exp. σκληρὸς, τραχύς: deriuans ex στόμα & ὄμφαξ. Vide & in deriuatis à Στόμα.

ΟΜΦΗ, ῆς ἡ, diuina vox, reſponſum à deo datum conſulenti (quaſi ἡ τὸ ὂν φαίνουσα, aperiens id quod eſt, veritatem prodẽs.) Il. β. Ἔχετο δ' ἐξ ὕπνου· θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή. Accipitur & ſimpl. pro φωνὴ, ſeu αὐδὴ, vox: Eurip. Sic Nonn. ὑποκάρδιον ὀμφὴν, vocem ſub pectore latentem dixit, pro mente & cogitatione.

Ὀμφήεις, εντος ὁ, fatidicus, vates.

Ὀμφητὴρ ῆρος, ὁ, idem. Tryphiodor.

Πανομφαῖος (comp.) dictus fuit Iupiter quod ad ipſum omnis ὄσσα καὶ ὀμφὴ referebatur, teſte Euſt.

ΟΝΑΡ (nomen indeclinabile) ſomnium, inſomnium Il. α. καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι. Xen. in ſymp. ἐάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς. Sæpe dicitur pro κατ' ὄναρ, per quietem per ſomnium, in ſomnis. Moſch. idyll. 2. Τὰ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ. Plut. in Per. ἡ θεὰς ὄναρ φανεῖσα. Interdum ὄναρ accipitur pro vmbra: vt apud eundem in Theſ. ὄναρ ἐλευθερίας. Et in Epigr. οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβου.

Ὄνειρος, ου, ὁ, ſomnium. Hom. Plut. A poetis accipitur & pro ipſo quietis Deo. Il. β. Euſth. deriuat παρὰ τὸ ἐν εἴρειν, i. ἀληθὲς ἀγγέλλειν: vel ab ὀνεῖν, i. ὠφελεῖν.

Ὄνειρον, ου, τὸ, idem cum ὄνειρος. Od. δ. Ὡς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ. Reperitur etiam ὀνείρατα plur. num. in proſa, pro eo quod poetæ dicunt ὄνειρα. Luc. de calumn. ὀνείρατα διηγούμενοι. Chryſoſt. ποίοις προσώποις ὀνείρασιν ὁμιλῆσαι; Genit. ſing. ὀνείρατος legitur apud Plat. ep. 3. & in polit. & apud

Plut. de ſera num. vind. Datiuo ὀνείρατι vtitur Athen. l. 3.

Ὀνείρειος, ου, ὁ, vt ὀνείρειαι πύλαι, ſomni portæ: vel inſomniorum portę. Od. δ.

Ὀνειρώττω, ſomnio, Plat. Et cum accuſ. apud Plut. de defec. orac. μέσον τι τοῦ ἀπείρου τόπον οὐκ ὀρθῶς ὀνειρώττων. Peculiariter medici ὀνειρώττειν de iis inſomniis dixerunt quæ coniunctas ſibi veneris & libidinis imagines habent. Et ſchol. Ariſtoph. ὀνειρώττειν vult eſſe genituram per ſomnium emittere.

Ὀνειρωγμὸς, ου, ὁ, inſomnium: vt plurimum dicitur de libidinis imaginatione in ſomnis. Dioſc. l. 3.

Ὀνείρωξις, ipſa ſomniandi actio, ſomnium. Suid.

Compoſita.

Βραχυόνειρος, pauca habens ſomnia.

Δυσόνειρος, malis ſomniis moleſtans. Dioſc.

Εἰκελόνειρος, ſomno vel ſomnio ſimilis, vanus.

Ἐξονειρώττω, in ſomnis ſemen emitto. Ariſtot.

Ἐξονειρωγμὸς, ſeminis in ſomnis emiſſio. Idem.

Ἐξονειρωκτικὸς, cui ſemen in ſomnis profluere ſolet. Idem probl. ſect. 5. probl. 31.

Εὐθυόνειρος, qui quod euenturum eſt apertè videt in ſomnis. apud eundem.

Εὐθυονειρία, ἡ, inſomnium apertè oſtendens quod futurum eſt. apud eundem.

Εὐόνειροι, qui bona vident ſomnia. Strab.

Ἡδυόνειρος, iucunda afferens ſomnia. Athen.

Ἰσόνειρος, ſomnio ſimilis, inanis, vanus. Æſchyl.

* Πολυόνειρος, multa inſomnia habens, multa inſomnia obuerſari faciens. Plut.

ΟΝΕΙΔΟΣ, εος, τὸ, probrum. Il. γ. Μή με γυναι χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε. Heſiod. in Erg. Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. Demoſt. in epith. κἂν τὰ δεινότατα ἀσχημονήσῃ, μικρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν αὐτῷ καταστήσεται. ¶ Aliquando ſumitur in bonam partem, & exp. κλέος ἐγκώμιον; vt apud Eurip. in Phœn. Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος, decus & gloriam. 1169

Ὀνείδειος, ſiue ὀνείδεος, probroſus, contumelioſus.

Ὀνειδεία, ſiue ὀνειδία ας ἡ, probrum, dedecus. Nic.

Ὀνειδίζω, fut. ίσω, probris increpo, probra in aliquem iacto. Plat. in apol. ὀνειδίζετε αὐτοῖς ὥσπερ ἐγὼ ὑμῖν. Et cum accuſ. ὀνειδίζων ἕνα ἕκαστον, probris increpans. Exponitur & vitupero. Il. ι. Ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι. Significat etiam opprobro, probroſè obiecto. Herodian. l. 3. δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα ἐκείνῳ.

Ὀνειδίζομαι, probris increpor, Philo de vita M. lib. 1. Τοιαῦτα ὀνειδιζόμενος οὐχ ὅπως ἐπὶ ταῖς εἰς αὐτὸν κατηγορίαις ἐδυσχέραινεν.

Ὀνείδισμα, τὸ, probrum, quod vt probrum obiicitur.

Ὀνειδισμὸς, οῦ ὁ, exprobratio, obiectio probrorum.

Ὀνειδιστὴς οῦ ὁ, exprobrator.

Ὀνειδιστικὸς οῦ, ὁ, exprobratorius, exprobrationem habens, vt ὀνειδιστικὴ ἔννοια, apud Hermog.

Ὀνείδιστος ου, ὁ, probroſus.

Compoſita.

* Ἀπονείδιστος, probroſus, qui contumeliis & probris afficitur, 3. Macrob.

Ἐξονειδίζω, exprobro, impropero. Eurip.

Ἐξονειδισμὸς, οῦ, ὁ, exprobratio.

Ἐπονειδίζω, probris & conuiciis increpo: vel exprobro, impropero.

Ἐπονείδιστος ὁ καὶ ἡ, qui probroſè obiici poteſt, probroſus. Iſocr. in Panathen.

Ἐπονειδίστως, probroſè, cum probro. Iſocr.

Κατονειδίζω probris increpo, vitupero, exprobro.

Προονειδίζω, prior increpo probris. Euſt.

Προσονειδίζω, præterea obiicio & exprobro.

Προσονειδίζομαι, exprobrationibus oneror.

ONHMI, ſiue, ὀνίνημι, (fut. ὀνήσω, aor. 1. ὤνησα ab ὀνέω inuſit.) iuuo, proſum, vtilitatem affero. Il. α. Ζεῦ πάτερ εἴποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα Ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ. Philo, ὀνήσεις γὰρ οὐδέν. ¶ Item vitupero, probris inceſſo: in qua ſignif. vſurpatur potius vox paſſiua.

¶ *Deriuata ab ὄνημι, i. iuuo.*

Ὀνήμαι, ſiue ὄναμαι, & ὀνίναμαι, iuuor, fructũ & vtilitatẽ percipio: interdũ etiam fruor. Galen. ἐκ τῆς προσηκόντων ἰαμάτων οἱ κάμνοντες ὀνίνανται. Odiſſ. β. Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι ὀνήμενος. Syneſ. ep. 121. ἔμελλον ἄρα τῆς πανουργίας ὀνήσεσθαι, fructum erat laturus aſtutiæ ſuæ. Et cum accuſat apud eũdem, ep. 54. ὀνήσομαι δὲ μόνον τοῦτο τῆς παρ' Ἀθηνᾶς ὁδοῦ. Significat etiam iuuo. Syneſ. ep. 21. ἐδεήθησαν ὄνασθαί τι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

Ὄνησις, εως, ἡ, iuuamen. Od. φ. Item vtilitas. Dem.

Ὀνήσιμος, qui iuuare poteſt, vtilis. Soph.

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ, qui iuuat, vtilis. Heſych.

Ὀνητὸς, οῦ, ὁ, qui frui queat. Suid. Ὀνητικὸς, vtilis, qui iuuare & prodeſſe poteſt.

Ὀνίσκω, iuuo, proſum. Athen. l. 2.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, vtilitas, emolumentum. Heſiod. in Erg. Peculiariter autem ab Hom. Od. α. & alibi ὀνείατα vocãtur τὰ βρώματα, ἀπὸ τοῦ ὀνίσκειν ἡμᾶς, inquit Athen. Ὀνείατα dicuntur etiam πάντα εἰς ὄνησιν ἐπιτήδεια, apud Hom. teſte Suid.: vt Il. ω. ὀνείατ' ἄγοντα.

Ὄνειος, vtilis: pro quo facta reſolutione Ionica dicitur ὀνήϊος. Nic. in Alex.

Ὀνήϊστος, videri poſſet eſſe ſuperlat. ab ὀνήϊος, niſi ſchol. Apoll. Arg. l. 2. per compar. exponeret, ὠφελιμώτερος. Apud Diog. Laert. ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω, Cic. exp. nemo de nobis vllus excellat.

Compoſita.

Ἀνόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inutilis. Soph. & Dem.

Ἀπόνημαι ſiue ἀπόναμαι, vtilitatem aliqua ex re capio. Il. ρ. Interdum exp. fruor. vt Il. ω. σὺ δὲ δέξαι ἄποινα Πολλὰ τά τοι φέρομεν. σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο. Apoll. Arg. lib. 2. ἀπόνασθαι ἐδωδῆς.

Ἐριούνιος, ſiue ἐριούνιος, ου, ὁ, valde vtilis, magnas vtilita-
1170 tes afferens: epith. Mercurij. Il. υ. & ω, ſic dicti quaſi τοῦ ἔρι ὀνοῦντος, teſte Euſt.

¶ *Deriuata ab ὄνημι i. vitupero.*

Ὄναμαι, vitupero. Il. ρ. ὅτε μ' ὤνατο.

Ὀνητὸς, οῦ, ὁ, qui vituperari meretur.

Ὀνόω, f. όσω, idem cum ὄνημι, vitupero, reprehendo.

Ὄνομαι, idem quod ὀνόω, eóque vſitatius. Od. θ. ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο. Fut. eſt ὀνόσομαι, & aor. 1. ὠνοσάμην. Il. ι. & ξ.

Ὄνοσις, reprehenſio, vituperatio. Euſt.

Ὀνοστὸς, οῦ, ὁ, reprehenſione dignus. Il. ι.

Ὀνοτὸς, οῦ, ὁ, idẽ cum ὀνοστός. Apoll. Rhod. Argo. l. vlt.

Ὀνοτάζω, vitupero, carpo. Heſiod.

Κατονόω, (*comp.*) vitupero, carpo. Κατονόομαι, pro eodem. Item ſperno, deſpicor, vilipendo: vt apud Herodot. l. 2. Μή με κατονοσθῇς πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας.

ONΘOΣ, ου, ὁ, ſtercus ſeu fimus iumentorum vel boũ. Il. ψ. Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος.

Ὀνθηλεύω, quidam exp. fimo iumentorum aſpergo, apud Suid. ¶ Ὀνθυλεύω, autem, exquiſitè apparo, exquiſitè condio, apud Athen. l. 14.

Ὀνθυλεύσεις, exquiſitiores ciborum apparatus & lenocinia coquorum. Poll.

Ὀλονθος γνάθος, (*comp.*) mala quæ tota fimo ſeu amarore plena eſt. i. os conuinciatoris maledicũ & ſpurcũ.

ONOMA, (& Æol. ὄνυμα, poet. οὔνομα) ατος, τὸ, nomen. Od. σ. Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ. Thuc. l. 6. τοῦ πάππου ἔχων τοὔνομα: *per contract. pro* ὄνομα. Item vocabulum ſeu verbum. Iſoc.

¶ Item nomen, fama, celebritas. Xen. ¶ Item prætextus, obtentus. Dionyſ. Halic. ἐπεραστὴς δὲ Ἀμούλιος τοῦτο μετ' ὀνομάτων καλῶν, honeſtis nominibus: *vt loquitur Saluſt.*

Ὀνομαίνω, f. ανῶ, aor. 1. ὠνόμηνα) nomino, nuncupo, appello. Heſiod. Item nomine voco vel compello. Il. π. Item nominatim recenſeo, vel percenſeo. Il. β. Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω. Exponitur & nominatim polliceor.

Ὀνομάζω, idem quod ὀνομαίνω. Plat. Item loquor, profero. Dem. pro coron. ῥητὰ καὶ ἄρρητα ὀνομάζων, dicenda tacenda loquens. Item celebro, decanto.

Ὀνομάζομαι, nominor, appellor. Luc.

Ὀνομασμένος, celebris, decantatus. Iſocr.

Ὀνόμασμα, τὸ, nomen ſeu appellatio. Plat.

Ὀνομασία, ας, ἡ, nomen. Ariſtot. de poet.

Ὀνομαστὸς, qui nominari poteſt ſeu debet. Il. τ. item celebris, nobilis, clarus. Plat.

Ὀνομαστῶς, celebriter, nobiliter. Ὀνομαστὶ, nominatim ſeu nomine. Thuc. & Dem.

Ὀνομαστικὸς, οῦ, ὁ, q. d. nominatiuus, ſeu nominatorius. Plat. Ὀνομαστικὸν, ſubſt. dictionarium.

Compoſita, ac primùm ex nomine ὄνομα, in quibus obſeruandum eſt prius o mutari in ω, poſterius in υ.

Ἀντωνυμία, ἡ, pronomen: pars orationis apud gramm.

* Ἀντωνυμικὸς, ad pronomen pertinens. Ἀντωνυμικῶς habendo vſum pronominis, &c.

Ἀνώνυμος, ὁ καὶ ἡ, nomine carens. Od. θ. ¶ Item minimè celebris, obſcurus, ignobilis. Dem. ¶ Eſt & arboris nomen quæ & εὐώνυμος: vide εὐώνυμος.

Ἀνωνύμως, & ἀνωνυμεὶ, abſque nomine. Item ignobiliter, abſque celebritate.

Νώνυμος poeticè dicitur pro ἀνώνυμος, Il. μ.

Διώνυμος, binominis, duo habens nomina. Item celebris ſeu peruulgatus. Plut.

Διωνυμία, duo habere nomina.

Δυσώνυμος, cui malum ſeu infauſtum eſt nomen: aut cuius nomen odioſum eſt. Il. ζ. & Soph. Et general. infauſtus, inauſpicatus.

Ἐπώνυμος, q. d. ſupernominis, ſeu quaſi additirius ad nomẽ. vt ἐπώνυμον ὄνομα, quod pro cognomine alicui tribuitur & diſtinguitur à nomine proprio: Plut. Itẽ ἐπώνυμος pro φερώνυμος: vt ἐπώνυμον ὄνομα, nomen quod imponitur perſonæ ob conuenientiam quandã rei quæ in perſona eſt & nominis: vt Vlyſſes fuit appellatus Ὀδυσσεὺς, quod auus eius Autolycus πολλοῖσιν ὀδυσσάμενος in Ithacam venerat. Od. τ. Item ἐπώνυμος, denominatus qui nomen traxit. Ariſtot. ¶ Item qui nomẽ aliis dat, vt ἐπώνυμος ἄρχων, à cuius nomine alij ἄρχοντες in actis perſcribebantur. Plut. in Demetr. Sic & ἐπώνυμοι ἥρωες decẽ dicti fuerunt, quòd decem tribus ab aliis denominatæ eſſent.

Ἐπωνύμως, cognomento. Item nomine ducto ſeu ſump- 1171
to: vt apud Dioſc. l. 3. ἐπωνύμως τῇ χώρᾳ. Item nomine rei conueniente.

Ἐπωνυμία, ἡ, cognomen. Ariſtoph.

Decomp. Αὐτεπώνυμος, cui idem nomen vel cognomen eſt impoſitum, cognominis. Eurip.

Χρυσεπώνυμος, qui ab auro cognominatus eſt. Dam.

Ἑτερώνυμος, diuerſum nomen habẽs. Itẽ diuerſitatẽ nominis habẽs, quæ eſt cõtra analogiã. Euſt. Ammon. ἑτερώνυμα vocari ſcribit quæ in vno eodẽq; ſubiecto diuerſũ nomẽ habẽt: vt in ſcala aſcẽſus & deſcenſus.

Ἑτερωνύμως, diuerſo nomine: non ἀναλόγως. Euſt.

Ἑτερωνυμία, ἡ, diuerſitas nominis. Item diuerſitas nominis in eodem ſubiecto. Et diuerſitas nominis quæ eſt contra analogiam. Euſt.

Εὐώνυμος, boni nominis: bonum & fauſtum nomen habens. Apud Luc. in Lexiph. λόγος εὐώνυμος, oratio bona nomina habens. Item ſiniſter, læuus. Herodot. Thuc. Xen. Ariſtot. Apud Heſiod. in Theogn. Ἀστερίην

νώνυμον, quidam exp. celebrem, quidam læuam. ¶ Eſt & nomen arboris, ſic κατ' ἀντίφρασιν dictæ, de qua Theophr. & Plin. l. 13. c. 22. Quidam eam ἀνώνυμον vocarunt.

Θεωνυμίαι, αἱ, diuinæ appellationes. Areop.

Ἱερώνυμος, cui ſacrum eſt nomen. Luc.

Καλλιώνυμος, pulchrum nomen habens: nomen piſcis: apud Ariſtot.

Κυθώνυμος, nomen habens occultandum, & obliuioni mandandum. Et generaliter infamis. Heſych.

Μεγαλώνυμος, nominatus, celeberrimus. Ariſtoph.

Μετωνυμία, transnominatio: nominis pro nomine poſitio: figura rhet. de qua vide Fabium, &c.

Μετωνυμικός, ad metonymiam pertinens: vel metonymiam habens.

Μετωνυμικῶς, metonymicè, vtendo metonymia.

Μυριώνυμος, infinita nomina habens. Plut.

Ὁμώνυμος, idem nomen habens, cognominis. Iſocr. in Euag. Plut. in Them. Ὁμώνυμοι λέξεις, vocabula idem ſignificantia. item quæ duas res aut plura ſignificant, æquiuoca.

Ὁμωνύμως, eodem nomine, vel communi nomine. Ariſtot. eth. 5. cap. 1. & alibi.

Ὁμωνυμία, nominis communitas. Ariſtot.

Ὁμωνυμέω, cognominis ſum. Athen.

Παρώνυμος, q. d. denominatiuus: ab alio denominationem habens: vnde παρώνυμα, quæcunque ab aliis deriuata ſunt: apud Ariſtot. in categ.

Παρωνύμως, denominatiuè. Plut.

Παρωνυμία, appellatio denominatiuè facta, & q. d. deriuatiuè. Quibuſdam idem eſt quod παρονομασία: vide Aqu. Rom.

Παρώνυμος, denominatione ſimilis. Plat.

Παρωνύμιον, cognomen. Plut.

Παρωνυμίζω, ſeu παρωνυμιάζω, denomino, Ariſtot.

Πατρωνυμικός, q. d. è patre denominatiuus. Et πατρωνυμικὰ ὀνόματα, quæ ex patris nomine facta ſunt.

Πατρωνυμία, denominatio à patre, aut nomen è patris nomine factum. Euſt.

Πολυώνυμος, multa nomina habens. Orph. & Heſiod. Item celebris, honoratus. Τὰ πολυώνυμα, dicuntur etiam quæ aliàs συνώνυμα. Euſt.

Πολυωνυμία, multitudo nominum. Callim. Item celebritas. Item pro συνωνυμία. Euſt.

Προσωνυμία, appellatio, cognomen. Plut.

Προώνυμος, nomen habens antea. Nonn.

Συνώνυμος, nomen commune habens. Ariſtot. eth. 5. c. 2. Συνώνυμος λέξις, vocabulum cum alio communem ſignificationem habens. Euſt. Dialecticis verò συνώνυμα ſunt quæ nomen commune habent, & quibus eadem reſpectu huius nominis eſſentialis definitio competit. Ariſtot. in Categor. c. 1.

Συνωνύμως, communi ſeu eâdem diuerſorum vocabulorum ſignificatione. Plut. Apud Dialecticos συνωνύμως, prædicari dicuntur ea quibus communis

1172 nominis eadem definitio rectè tribuitur, Porphyr. Iſag. c. 3. Συνωνυμία, nominis cum alio in ſignificatione communio. vel nomina diuerſa idem ſignificantia: numeratur inter ſchemata rhetorica ab Aqu. Rom. Dialecticis autem eſt quum eiuſdem nominis eadem definitio pluribus conuenit.

Συνωνυμικῶς, idem quod συνωνύμως.

Τριώνυμος, tria nomina habens. Τριωνυμία, tria nomina. Euſt.

Φερώνυμος, q. d. ferens nomen ſuum, i. cui verè conuenit nomen quod habet. Theodorit.

Φερωνύμως, nomine rei congruo. Ariſtot.

Φερωνυμία, nominis conuenientia cum re. Euſt.

Ψευδώνυμος, nomē habens rei non reſpondens. Æſchyl.

Ψευδωνύμως, mendaci nomine, nomine rei non conuenientē: apud eundem.

Compoſita ex ὀνομάζω, & ὀνομαίνω.

Ἀντονομάζω, (q. d. pronomino) pro nomine nomē pono, nomen commuto, transnomino. Item contra aliū nomino, i. ex aduerſo: vt quum accuſator crimen vno nomine appellat, & reus alio vt crimen extenuet.

Ἀντονομασία, ἡ, figura qua loco proprij nominis ponitur aliud. Fab. l. 8. c. 6.

Ἀνωνόμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non nominatus, nomen non habens. Eur.

* Ἀπονομάζω, appello, denomino. Plut.

Διονομάζω, denomino, appello. Apud Ariſtot. l. 1. meteor. διωνομασμένος exp. nominatus, celebris.

Ἐξονομάζω, nomine voco. Aliquando exp. loquor. vt ſæpe apud Hom. ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.

Ἐξονομαίνω, idem quod ὀνομαίνω. Il. γ.

Ἐπονομάζω, cognomino. item nomen do. Plat. Item nominatim conſecro, dico. Plat. de leg. l. 5.

Ἐπονομάζομαι, cognominor. Plut. & Plat.

Ἐπονομασία, cognominatio.

Ἐπονόμαστος, cognominatus, Ἐπονομαστῶς, exp. nomitim. Athen.

* Ἐπώνυμος, eiuſdem nominis, ſimilis nominis. Nicand.

* Ἐπονομάζω, inuoco. Exod.

Κατονομάζω, nomino, denomino. Phil. in epiſt. Phalar. κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς, deſtinata diis.

* Κατονομασία, appellatio, denominatio. Strabo.

Ἀκατονόμαστος, (*decomp.*) qui nominari non poteſt, ſeu denominari. Baſil.

Μετονομάζω, transnomino, nomen muto.

Μετονομάζομαι, transnominor. Athen. l. 13.

Μετονομασία, transnominatio. Athen. l. 7.

Παρονομάζω, q. d. agnomino, i. appello nomine ad aliud alludente. Quidam exp. alludo ad nomen.

Παρονομασία, agnominatio. Fab. l. 9. c. 3.

Προσονομάζω, q. d. inſuper nomino.

* Συνονομάζω, ſimul nomino, ſimul appello. in Auth.

ΟΝΟΣ, ου ὁ, vel ἡ, aſinus, vel aſina. Il. λ. νωθὴς ὄνος. Xen. pæd. 7. οἱ ὄνοι οἱ κανθήλιοι, aſini clitellarij. Vſurpatur in fœm. gen. Matt. c. 21. apud Nic. in Ther. ὄνου πετάλειον, origani ſpecies quædam. ¶ Ὄνοι dicuntur etiam ſtellæ duæ cancri iuxta præſepe collocatæ, quas Latini aſellos vocant. Theoc. idyl. 22. ¶ Ὄνος ſiue ὀνίσκος, piſcis etiam nomen eſt, apud Athen. l. 3. & l. 7. ¶ Eſt etiam genus quoddam locuſtæ. Dioſ. l. 2. c. 57. ¶ Ὄνος, ſiue ὀνίσκος, dicitur etiam beſtiola quædam multipes, coloris fuſci & ſubcineritij, naſcens in locis humectis. Latinis multipeda, cutio, porcellio: Dioſc. l. 2. c. 37. Gal. l. 3. de loc. aff. & l. 11. de ſimpl. med. fac. in c. περὶ δράκοντος ¶ Ὄνος in quodam ludi genere cui nomen οὐρανία, dicebatur is qui victus fuerat & imperata facere cogebatur: Poll. 9. ¶ Ὄνος, axis. & ὀνίσκος, axiculus, i. ſucula quæ & ὄνευος dicitur: Gal. in lex. Hipp. ¶ Ὄνος, fuſus, Poll. l. 10. c. 28. & l. 7. c. 10. ¶ Ὄνος dicitur etiam ſuperior molæ lapis, Heſych. A Poll. l. 7. c. 4. vocatur ὄνος ὁ ἀλέθων: à Xen. ὄνος ἀλέτης, l. 1. anabaſ. ¶ Ὄνος eſt etiam vaſis quoddam genus apud Ariſtoph in Veſp. ¶ Ὄνος appellatur etiam vnio in teſſera, quæ & μονὰς & κύβος.

Ὀνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aſininus, aſinini generis. Ariſt.

Ὀνικός, οῦ, ὁ, aſininus vel aſinarius.

Ὄνειος, ου, ὁ, aſininus: vt ὄνειον κρέας. Gal. Ὀνεία, ſub. δορά, pellis aſinina. Suid.

Ὀνεῶν, ῶνος, ὁ, ſtabulum aſinorum.

Ὄνιθοι, ſtercora aſinina. Heſych.

Ὀνίς, ίδος, ἡ, ſub. κόπρος, fimus aſininus. Ariſtot.

Ὀνίδιον, & ὀνάριον, ου, τὸ, aſellus. Athen.

Ὀνίσκος, idem. Eſt etiam ſerra fabrilis. Heſych. Vide & alias ſignificationes in Ὄνος.

Ὀνίας, ου, ὁ, ſcari piſcis genus. Athen. l. 7.

Ονῖτις, ιδος, ἡ, q. d. aſinaria, ſpecies quædam origani. Dioſc.lib.3.c.32.& 33.

Ονίσκ@-, ſucula: machina tractorij generis, de qua vide ſch. Thuc.

Ονίσω, ſuculam verſo & circumago. Æl. Dionyſ.

Ονίσομαι, idem. Gal. in lex. Hippocr.

* Ονώδης, aſininus. Plut.

Compoſita.

Ημίονος, ου, ὁ, vel ἡ, mulus, mula. Hom. Plato. ¶ Item ἡμίονος ſeu ἡμιόνιον, herbæ nomen quę aliàs aſplenon: ſic dictæ vel quod mulæ ea delectentur, vel quòd mulieres ſteriles inſtar mularum reddat, vt teſtatur Theophr. hiſt. pl. lib.9.c.19. vide & Dioſc. lib.3.c.151. ¶ Ημιόνιον, Heſych. eſt etiam auis quædam.

Ημιόνειος, mularis Il. ω. & ζ. Ημιονίτης, ου, ὁ, idem. Et in fœm. gen. ἡμιονῖτις, vt ἡμιονῖτις ἵππος, equa mulos pariens. Item ἡμιονῖτις, ſub. πόα, vel βοτάνη, herba quę & ἡμίονος ſeu ἡμιόνιον: de qua Dioſc.l.3.c.152.& Gal. τῶν κατὰ τόποις.l.8.

Κατονίσομαι, idem quod ὀνίσομαι. Gal. in lex Hip.

ΟΝΥΞ, υχος, ὁ, vnguis: vel vngula, *quum de quadrupedibus dicitur* (παρὰ τὸ νύξω futuro verbi νύσσω, pleonaſmo τοῦ ο) teſte Euſt. (eſt enim pars corporis ad fodicandum & lancinandum accommodata) Heſiod. Ariſtot. & alij. Prouerbialiter dicitur δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν, ad vnguem exigere, apud Plut. Et ἐξ ὀνύχων, à teneris vnguiculis, apud Greg. Nazianz. Sic ἐξ ὀνύχων τὸν λέοντα, ex vngue leonem: de quo vide Eraſm. ¶ Pro vnco quoque ſiue vncino vſurpatur: apud Hippocr. de ſuperf. & Plut. de virt. mul. ¶ Eſt & βασανιστήριον ὄργανον, apud Syneſ. & Theodorit. in eccleſ. hiſt. ¶ In roſis ὄνυχες dicuntur capita foliorum & partes candidæ, teſte Dioſc.l.1.c.111.& Plin.l.21.c.18. In aliis verò ὄνυχας volunt eſſe nucleos qui & ἄγλιθες & σκελλίδες. ¶ Cordis quoque quædam pars ὄνυξ appellatur. ſchol. Nicand. & Ruf. Epheſ. ¶ Item ὄνυξ in oculo dicitur quum tunica cornea cernitur purulenta, id que non profundè, nunc in ſuperficie, vt pus figura vnguem repræſentet. Actuar. & Paul. Ægin. lib.3.c.22. ¶ Eſt & gemmæ nomen: quam ſic appellatam eſſe quòd in ea candor conſpiciatur vnguis humani ſimilitudine, teſtatur Plin. l.37.c.6. ¶ Item marmoris genus, ſeu lapis ex marmorum genere qui & alabaſtrites: de quo idem Plin.l.36.c.7.& Dioſc.l.5.c.153. Ex quo lapide pocula facta ὄνυχες etiam appellabantur: quamuis apud Athen. l.11. ὄνυχα. Pamphilus exp. ξύλινον ποτήριον Παναθηναϊκόν. ¶ Eſt & operculum conchylij, purpuræ operculo ſimile: de quo Dioſc.l.2.c.10.& Plin.l.32.c.10. Ipſum etiam oſtreum ὄνυξ vocatur, apud Athen. l.3. ¶ Item frutex quidam paruus, alio nomine ἀσπάλαθος dictus: in append. Dioſc.l.4.c.62.

Ονύχινος, ου, ὁ, onychinus: vt ὀνύχινον μύρον, apud Dioſc. l.1. Item onychis conchylij colorem referens.

Ονυχίτης, ου, ὁ, vt ὀνυχίτης λίθος, apud Dioſc. Fœm. ὀνυχῖτις: vt ὀνυχῖτις καδμεία, dicta à ſimilitudine venarum onychis lapidis. Dioſc l.5.c.84.

Ονύχιον, τό, vnguiculus. Item pro lapide onychite, Exo. 28.

Ονυχίζω, vngues præcido, vngues reſeco: Artemid. oniroc.l.16. ¶ Dicitur & de roſis ὀνυχίζειν, quum ea pars iis eximitur quæ ὄνυξ appellatur: apud Dioſc. l.1.c.54. ¶ Exponitur etiam ὀνυχίζω, vngue noto. ¶ Item ad vnguem exigo, exactè ſubtiliterque expendo. Phrynich.

Compoſita.

Αἰγώνυξ, υχος, ὁ καὶ ἡ, vngulas habens caprinas: anth. Exp.

Ακρώνυξ ſiue ἀκρώνυχος: vt ἀκρώνυχα ποδῶν ἴχνια: veſtigia quæ aliquis impreſſit terræ ſummis vnguibus incedens. Plut. de fort. Rom. Ακρώνυξ dicitur etiam ἡ ἀκρωνυχία, i. vnguium extremitas, teſte Suida.

Ακρωνυχία, ἡ, idem quod ἀκρώνυξ. Suid. ¶ Item iugum montis, vertex montis. Suid. ex Xen.

Αμφώνυξ, propriè videtur ſignificare, vngues ambiens. Heſych. eſt γαστρόμαργος, ἀκρατής.

Απονυχίζω, f. ίσω, vngues reſeco. Poll. Et metaph. aufero, adimo. Ariſtoph.

Απονυχίσματα, vnguium reſegmina. Pythag.

Γαμψώνυξ ſiue γαμψώνυχος, cui curui vngues ſunt. Od. χ. & apud Ariſtot.

Εξονυχίζω, vngues excindo ſeu eximo. Metaphoricè, exarmo. Plut. Item exquiſitè expendo. & ad vnguem exigo. Athen.

Εὐθυόνυξ, quæ εὐθυόνυχος, rectos vngues habens. Ariſt.

Κρατερώνυξ, ſiue κρατερώνυχος, validos vngues habens. 1174

Il. ω. Athen. l.4. Pro eodem dicitur etiam καρτερώνυξ ſiue καρτερώνυχος. Suid.

Μονώνυξ (ſiue μώνυξ per ſyncopen) & μονώνυχος ſiue μώνυχος *per ſyncopen*, ſolidas vngulas habens, ſimplices & indiuiduas vngulas habens. Ariſtot. Sic & μώνυχες ἵπποι. Il. π.

Παρωνυχία, abſceſſus ad vnguis radicem natus: alij inflammationem vocant. Latini reduuiam vel rediuiam malum hoc nuncuparunt. Paul. Ægi.l.3. ¶ Eſt etiam nomen herbæ nominatæ ἐκ τοῦ παρωνυχίδας θεραπεύειν: vt docet Dioſc.l.4.c.54.& Suid.

Περιονυχίζω, vngues in orbem reſeco. Deut. 2.

Πλατυώνυχος, qui latos habet vngues. Laert.

Πολυώνυχος, multos habens vngues.

Ριζώνυξ, radix vnguis. Et plur. ῥιζώνυχες, vnguium radices. Poll. l.2.

Σαρδόνυξ, ſardonyx: lapis ita dictus à candore in ſarda, *hoc eſt* velut carnibus vngue hominis impoſito, & vtroque tranſlucido. Plin.l.37.c.7. Scribitur σαρδώνυξ apud Baſil. & Areth.

Στόνυξ, vnguium extremitas. Heſych. Στόνυχες dicuntur etiam quæ in acutum deſinunt. Lycophr.

Σχιζώνυχος, vngulas habens fiſſas.

ΟΝΩΝΙΣ, ἡ, herba inter eas quæ ſecundum ſpinam habent folium: apud Theoph. hiſt. pl. lib.6.c.1. Dioſc. ἀνώνιν vocat. l.3.c.22.

ΟΞΥΣ, εος, ὁ, acutus (vt ea quæ mucrone & cuſpide præfixa ſunt) Od. υ. κατέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ. Metaphoricè de acumine ſenſuum dicitur, & interdum de obiectis eorum. Plato polit. 2. οὐ φαῦλον, ἀλλ' ὀξὺ βλέποντος. Ariſtoph. in Pluto ὀξύτερον βλέπων τοῦ Λυγκέως. Sic αὐτὴ ὀξεῖα, & ὀξεῖα φωνή, vox acuta. Il. ο. & apud Ariſtot. Rhet. l.3. Item ὀξὺ βοήσας, Il. ρ. Et Ὀξέα κεκληγώς. Il. β. Sic & ὀξὺς χυμός, acutus ſeu acidus ſuccus, qui linguam tanquam acutum ferrū penetrat: apud Xen. pæd.9.& Plut. ſymp.6. Alia metaphora ὀξεῖαι μέριμναι dicuntur. Od. τ. Et ὀξεῖαι νόσοι, acres morbi & vehementes, apud Gal. & Hipp. Sic & ὀξὺς Αρης. Il. η. & ὀξὺς ἀγών, apud Plut. in Rom. ¶ Item celer, ſubitus: Plut. in Rom. (de quodam Celere) καὶ ἀπ' ἐκείνου τοὺς ταχεῖς οἱ Ρωμαῖοι καὶ ὀξεῖς κελέρες ὀνομάζουσι. Sic ὀξέα πάθη, apud medicos, vitia præcipitia. Et ὀξεῖς πυρετοὶ apud Hippocr. febres quæ caliditatem exhibent manui celeriter occurrentem. Homo quoq; ὀξὺς dicitur qui promptus & expeditus eſt in aggrediendis, vel expediendis negotiis, apud Ariſtot. eth.3.c.7. Item qui citò ad irā fertur, ſeu cui facili & leui de cauſa bilis accenditur: vt apud Theoc. idyll. 14. Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὸ φίλ' Αἰσχίνα, ἄνυχος ὀξύς. &c. Sic καιρὸς ὀξύς, occaſio ſubita vel quę citò prēterlabitur: apud Plut. in Coriol. & Xen. pæd.8. ¶ Eſt & ὀξὺς herbę nomē apud Plin.l.27.c.12. ¶ Item lumbus Erot. apud Hippoc. ¶ Subſtantiuè quoq; & abſolutè dicitur ὀξεῖα, pro ἡ λόγχη, vnde prouer. δι' ὀξείας δραμεῖν, ἐπὶ τῶν κινδυνευόντων. Suid.

Ὀξὺ,(ſubſtantiuè)id quod in acutum exit,mucro,acumen,acies:Ariſtot. Metaphoricè acumen etiam ſenſuum ſic appellatur, & quicquid efficaci motu ab iis percipitur. Ὀξὺ dicitur etiam celeritas: vt apud Thucyd.lib.3.τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη. Vſurpatur & aduerbialiter in vtraque ſignificatione & pro acutè & pro celeriter, velociter: ſic ὀξὺ ἀκούειν, apud Plat.de leg. & ὀξὺ ᾄδειν apud Ariſtoph. Et ὀξὺ νοεῖν,apud Hom.Il.ε.celeriter animaduertere. In plurali ὀξέα quoque pro ὀξέως,capitur apud Heſiod. in Aſp. pro quo & ὀξεῖα, ι metri gratia inſerto,apud eundem ibidem.

Ὀξέως,acutè,Frequentius ſignificat celeriter,velociter interdum & ſtudioſè:apud Thuc.

Ὀξύτης,ητος,ἡ,acumen,acies. Plut.de Hom.acrimonia, acerbitas. Idem ſymp.3. & metaph. acrimonia in rebus gerendis. Item acor,quem frigoris humoríſque copia gignit,Alex.Aphr.probl.70.lib.2. Item celeritas,velocitas.Plut.in Rom.

Ὀξύνω, acuo,acutum reddo: vt grammatici ſyllabam acuunt quum eam acuto tono pronuntiant ſeu inſigniunt.Athen.l.11.οἱ μὲν ὀξύνουσι τὴν τελευταίαν,&c.Item,acuo ad,inſtigo,incito,Suid. Item acidum reddo,aceſcere facio.Gal.Item,aceſco,coaceſco,in acorem vertor.Item l.5.ſimpl.

Ὀξύνομαι, in acidam qualitatem abeo, aceſco,coaceſco,Gal.lib.3.de aliment.facult.

Ὀξύα,ἡ, arbor apud Theophr. hiſt.pl.l.3. c.3. folia habens ſpinoſa & in acutum deſinentia.

Ὀξύινος & ὀξυόεις,ex ea arbore confectus.Il.θ.

Ὀξυγαλας,ὁ, vt ὀξυγάλας τυρὸς, genus caſei quo Siculi vtebantur,ita dictum ab acore.Poll.l.6.c.9.

Ὄξος,εος,τὸ,vinum quod coacuit,acetum.Plut.

Ὀξώδης,εος,ὁ κὶ ἡ,acetoſus,acidus.Gal.

Ὀξηρὸς,ᾶ,ὁ,acetum recipiens,vel acetarius.

Ὀξείδιον,ου,τὸ,idem cum ὄξος.Suid.

1175 Ὀξίνης,ου,ὁ, vinum quod coacuit aliquatenus,vappa. Chryſoſt.Ariſtoph.in Veſp.dixit etiam θυμὸν ὀξίνην, acrem,acerbum ſeu bilioſum. Ὀξίνα, dicitur crates dentata ſtylis ferreis,occa.Heſych.

Ὀξὶς ίδος,ἡ, acetabulum,vas in quo acetum aſſeruatur vel in menſa apponitur. Ariſtoph. in Ran. Item vas in quo acetum metiuntur qui id vendunt.

Ὀξίζω,aceo,acidus ſum,acorem refero.Dioſc.

Ὀξαλὶς,ίδος,ἡ,acida fæx,vel vappa.Heſych.Eſt & lapathi ſpecies:de qua Dioſc l.2.c.140.

Compoſita.

Ἀπόξυς,acuminatus,mucronatus.Dioſc.

Ἀποξύνω,exacuo.Od.ζ.ἀποξύνουσιν ἐρετμά.Item acidum reddo,in acidam naturam muto.Aët.

Ἀποξύνομαι,exacuor.item aceſco.Gal.

Ἐξαποξύνω,(Decomp.)idem quod ἀποξύνω.Eur.

Ἐξοξύνω,acidum reddo,acorem affero. Ἐξοξύνομαι,acidus reddor,aceſco.Theophr.

Ἐποξύνω,exacuo,item facio vt quis properet.

Ἐποξίζω,coaceſco,Suid.

Κάτοξυς,peracutus.Ariſtoph.

Πάροξυς,acer,acerbus.Athen.l.6.ex comico.

Παροξύνω, acuo,exacuo,inſtigo,concito,inflammo. Xenoph.pæd.6. κὶ τούτοις ἐπαινῶν παρώξυνε. Et cum infinitiuo,apud Plut.Interdum ἐπὶ,vel εἰς:apud eundem. Item ad iram concito,ira accendo. Morbus etiam παροξύνειν dicitur quum hominem inuadens exacerbat priorem ſtatum in quo erat. Galen.l.1. ad Glauc. ¶Grammaticis παροξύνω,eſt acutum tonum in penultimam ſyllabam colloco.Athen.l.1.

Παροξύνομαι,acuor,incitor ad aliquam rem.Iſocr.Item ira inflammor.Æſchin.

Παροξυντικὸς,ῦ,ὁ,concitatorius.Xen.pæd.2.

Παροξυντικά,quæ ad iram irritare ſolent.Plut.

Παροξυσμὸς,irritatio,exacerbatio.Act.15.Item acceſſio, l.particularis motus morbi à remiſſione ad deterius.Gal.

Παροξίζω,ad acorem vergo.Dioſc.

Σύνοξυς,cuius anguli in mucronem coeunt,Theophr.

Συνοξύνω,in acutum ſenſim extenuo.Polyb.

Ὑπόξυς,leuiter acuminatus,ſubacutus. Item ſubacidus, acorem quadantenus referens,Dioſc.

Ὑποξίζω,ſubacidus ſum.Athen.

ΟΠΑΖΩ,F.σω, perſequor,κατόπιν διώκω, vt Euſt.exponit.Iliad.θ.Ὡς Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. ¶Item ſequi iubeo,comitem do.Od.ι. Ἄνδρε δύο κρίνας,τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας.Euſt.videtur deriuare ab ἕπω ſeu potius ἕπομαι. ¶ Item ὀπάζω,præbeo, do.Ilia.ζ. Τῷ δὲ θεοὶ κάλλός τε κὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν ὤπασαν.

Ὀπάζομαι, à perſequente premor, Il.λ. Item comitem datum accipio.Il.τ.

Ὀπαδὸς,ῦ,ὁ, qui ſequi aliquem iubetur,comes,aſſectator.Plut.in Rom.Philo de vita M.l.5.

Ὀπαδέω,comitor,ſector.Heſych.

Ὀπηδὸς, idem cum ὀπαδὸς, quod Atticum eſſe teſtatur Euſt.Pro eodem Doricè ὀπαδὸς.Theocr.

Ὀπηδέω,comitor,comes ſum,aſſector.Il.ζ.Κῆρυξ,Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος,ὅς οἱ ὀπήδει.

Ὀπηδεύω,idem Etym.ex Apollon.

Ὀπηδητὴρ,idem cum ὀπαδὸς.Heſych.

Ὀπάων,ονος,ὁ κὶ ἡ,idem cum ὀπαδὸς.Il.ψ. 1176

Compoſita.

Κατοπάζω,perſequor,à tergo premo.Heſiod.

Συνοπαδὸς,ῦ,ὁ κὶ ἡ,idem cum ὀπαδὸς.Athen.

Συνοπηδὸς, idem. Panyaſides(de vino) Ἐσθλὸν,ἀλεξίκακον,πάσης συνοπηδὸν ἀοιδῆς.

ΟΠΗ, ῆς,ἡ, foramen.Ariſtoph.in Pluto, Ὀπὰς γὰρ εἶχεν ἐκ ὀλίγας. Dicitur & ὀπὴ τῶν ὤτων, foramen aurium, i.meatus ille per quem vox penetrans auditorum ſenſum verberat.Poll.l.2.

Ὀπήπιον,ου,τὸ,fibula qua aliquid perforatur.Poll.

Ὀπεὺς,idem quod ὀπήπιον,apud eundem lib.7.c.21.

Ὀπαία,fictile vas in quo foramen eſt: aut dolium foramen habens.Idem lib.2.

Ὀπαῖον,ου,τὸ,foramen ollæ:item foramen per quod fumus è furno aut camino exit.Plut.

Compoſita.

Δίοπος, qui habet duo foramina:Athen.l.4.

Βορβορόπη, in meretricem iactatum eſt ab Hipponacte, quaſi βορβορώδη τὴν ὀπὴν ἔχουσα.

Ἡμίοποι αὐλοὶ, dicuntur tibiæ quædam minores perfectis conuiuiis adhiberi ſolitæ.Athen.

Μετόπη & μετόπιον, columbaria tignorum & aſſerum, ſeu ea caua quæ ſunt inter tigna & aſſeres.Vitruu.

Μυοπία,ἡ,muris ſeu murium cauernula.Ariſtot.

Πολύοπος, multa habens foramina. Pro eodem ſcrib. πολυωπός.Od.χ.Vide & in compoſ.ex Ὀπός.

ΟΠΗ, vbi.Plato de rep. l.2. Τάχ' ἂν κατίδοιμεν ὅπῃ ποτὲ πόλεσιν ἐμφύονται. vbi,vbinam. Interdum coniunctim ſcribitur ὁπήποτε quod ſignificat vbicunque:vt apud Plut.in Pericle,πάντας τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὁπήποτε κατοικοῦντας Εὐρώπης ἢ Ἀσίας. Dicitur etiā ἔσθ' ὅπῃ,alicubi,aliquando.Herodian.l.6.ἀλλὰ κὶ αὐτοὶ τοὺς πολεμίους ἔσθ' ὅπῃ κακώσαντες. ¶ Item quò. Odyſſ.ο. Πέμψῃ δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει, Poeticè pro ὅπῃ. Et ſequente ἂν, quocunque quemcunque in locum. Plato in apol. Socr. ὅπῃ ἂν ἔλθω, λέγοντος ἐμοῦ ἀκροάσονται οἱ νέοι. ¶Item quà,qua via. Xen.pæd.7. ἔφευγον οἱ Λυδοὶ ἀπὸ τῶν τειχῶν ὅπῃ ἐδύναντο ἕκαστος. Et ſequente ποτὲ: quánam, quánam via. Plato ἀπορῶν ὅπῃ ποτε διαδύσεται. Sequente verò ἂν, exp. quacunque, quacunque via. Plato de rep. l.2

ὅπῃ

ὅπη αὖ ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον. ¶ Significat etiam qua ratione, quomodo, prout. Plato in apol. Socr. ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ ὅπῃ μέλλει ἐμοί τε ἄριστα εἶναι καὶ ὑμῖν. Et ſequente αὖ, apud Thucyd. l. 5. ὅπη αὖ δίκῃ ἀμφοτέροις. Exp. etiam, quomodocunque, pro vtcunque: plerunque tamen ſequente αὖ ποτε, δή ποτε, vel ἄν apud Plat. in Tim. & ep. 7. Ὅπητι οὖν, aliquid, quidquid tandem illud ſit. Plato in Apol. Socr. οὐ χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς τοὺς δοκοῦντας ὅπητι οὖν εἶναι, qui alicuius autoritatis eſſe videmini. Dicitur & ἔστιν ὅπη, aliquo modo, aliqua ratione, quadantenus: apud Herodian. lib. 6. ¶ Doricè pro ὅπη dicitur ὅπα.

ΟΠΙΣ, ιδος, ἡ, vltio ſeu vindicta, qua Deus aliquem perſequitur. Odyſſ. υ. Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες θεῶν. Heſio. in Erg. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. ¶ Exponitur etiam, cura, conſideratio. vt ὄπιν οὐδεμίαν ἔχων, nihil penſi habens.

Ὄπις, ιδος, ἡ, aſpectus. Moſch.

Ὀπίζομαι, curo, reuereor. Od. ξ. Διὸς δ' ὠπίσατο μῆνιν Ξενίου. Cum genitiuo etiam, vt Apollon. l. 2. οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ, ne tantillum quidem reuerebatur Iouem ¶ Item caueo: Od. υ. Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω. ¶ Item pro ἀμείβομαι, vnde apud Pind. in Pyth. ὀπιζομένη χάρις, exp. beneficium repenſum ſiue mutuum.

Ὀπιδνός, οῦ, ὁ, reuerendus: vel ſummopere cauendus & extimeſcendus. Apollon. Arg.

Ὦπις, Dianæ epith. παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι αὐτὴν τὰς τικτούσας, quòd parturientium rationem & curam habeat. Etym.

Compoſita.

Ἐποπίζω, reuereor, caueo. Heſyc.

Φύλοπις (quaſi ἡ τῶν φύλων ὄπις, quòd bellis puniat Deus homines) pugna, prælium. Il. λ. & ſæpè alibi.
1177 Vide & in comp. ab Οψ.

ΟΠΙΣΩ (ſiue ὀπίσσω, poeticè) retrorſum, retro, in auerſum. Odyſſ. π. Ἀλλὰ σύ γ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, retrorſum redi. Od. η. ἀπήγαγεν οἴκαδ' ὀπίσσω, domum reduxit. Et Iliad. φ. Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας, retro ligauit manus, vel à tergo. Ariſtot. de mundo, πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπειν, & ante ſe & in auerſum ſeu retro perrepere. Dicitur & εἰς τοὐπίσω, retrorſum, in auerſum: vt ἡ εἰς τοὐπίσω ζωολκή ſiue καμπή, apud Aret. Significat etiam, poſt: ac interdum cum genit. vt 1. Timoth. c. 5 ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ ἐξετράπησαν Satanam ſequuti ſunt. Eccleſ. 9. ὀπίσω αὐτῶν, poſthæc: Nonnunquam etiam ſine caſu: de tempore dicitur, & expon. poſtea, in poſterum: Od. ξ. πολλὰ δ' ὀπίσσω λάχ' ἀνον, multa mihi poſtea obtigere. Iliad. ζ. Τούτῳ δ' οὔτ' ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἂρ ὀπίσσω ἔσονται, nec ſunt nunc, nec in poſterum erunt.

Ὄπισθεν ſiue ὄπισθε (poeticè) à tergo, ponè. Il. χ. Plat. l. 1. de rep. καί μου ὄπισθεν λαβόμενος τοῦ ἱματίου, ponè me prehendens veſte. Item ὄπισθεν τὰ ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι dicimus eum quem præuertimus & ſuperamus. Xen. Hell 4. Et ὁ ὄπισθεν qui pone vel à tergo eſt. Xen. τὰ ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν tum quæ antè ſunt, tum quæ retro. Apud Ariſtot. εἰς τοὔπισθεν, in auerſum. ¶ De tempore etiam dicitur pro, poſthac, poſtea, poſt: Od. ξ. αὐτὰρ ὄπισθεν μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί. Et ὁ ὄπισθεν, poſterior.

Ὀπισθος, ου, ἡ, poſticus, auerſus ſeu poſterior Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. & Xenoph. de re equ. Item ὀπισθεν τάγμα, extrema acies: id eſt milites qui à tergo agminis ſunt.

Poeticè pro ὄπισθεν: ſiue ὄπισθε, metri cauſa vſurpatur ὄπιθεν: vt Heſiod. in Theog. Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Ὄπιθεν εἶναι, dicuntur etiam ij qui non adſunt. Od. α.

Ὀπιστερος, poſterior. à tergo ſequens: Nonn. Ὀπίστατον poſtremus, vltimus. Il. θ.

Compoſita.

Ἀνόπιν, retrorſum. Heſych.

* Εἰσοπίσω, poſtea. Homer.

Ἐξοπίσω, in auerſum, retrorſum, retro. Heſiod. Exp. etiam, poſtea.

Ἐξόπισθεν, à tergo. Ariſtot. ἐξόπισθέν μου. Expon. etiam in poſterum. Dicitur etiam ἐξόπιθεν, poet. pro ἐξόπισθεν.

Ἐπόπισθεν à tergo, pone. Athen. ex fragm. Heſiod.

Κατόπισθεν, idem. Arat. κατόπισθεν ἰὼν κυνοσουρίδος ἄρκτου. Vſurpatur & κατόπισθε à poetis.

Κατόπιν, à tergo. Ariſtoph. & Plut. Dicitur, & κατόπιν τίθεσθαι, poſtponere, apud Suid. Item poſt, vt apud Naz. κατόπιν τῶν ἐρωτήσεων, poſt interrogationes. Sic ὁ κατόπιν, exp ſequuturus, venturus, in Epigr. & apud Baſil.

Μετόπισθεν, & poet. μετόπισθε, idem quod κατόπισθεν. Item poſt, poſtea. Il ρ.

Μετόπιν, à tergo, item poſtea.

ΟΠΛΟΝ, ου, τό, & in plurali ὅπλα, arma. Phocyl. Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τιμώτερον ἐστὶ σιδήρου. Iliad. κ. Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἐδύτην. Thuc. l. 6. ἐν ὅπλοις γενέσθαι, in armis eſſe, ſeu armatum eſſe. Apud Syneſ. epiſt. 104. σπεύδουσιν εἴσω τῶν ὅπλων γενέσθαι, quidam exp. in præſidia ſe recipere ¶ Ὅπλα ab Homero vocantur etiam inſtrumenta fabrilia & nautica. Od. γ. χαλκεὺς ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, æraria arma. Od. ξ. νηῶν ὅπλα μελαινάων. Ab Hippocr. quoque ὅπλα dicuntur funes ex ſtuppa, lino, vel cânabe, vt docet Gal. in lex. Hippocr. Sic dicuntur & quælibet inſtrumenta.

Ὁπλάριον, (dimin.) arma parua, q. d. armula.

Ὁπλομαι, armor. Apud Hom. Il. τ δεῖπνον ὁπλέσθαι, exp. inſtrui & parari cœnam.

Ὁπλέω, armo, inſtruo. Od. β.

Ὁπλίζω, f. ίσω, idem cum ὁπλέω: Thucyd. l. 8. ὁπλίσας καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ νεῶν ὁπλίτας. Item inſtruo, paro. Iliad. ω.

Ὁπλίζομαι, armor. Xen. Itē actiuè, inſtruo, paro, Od. π οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο, cœnam inſtruebant ſeu parabant.

Ὡπλισμένως, cum armis, ſeu more armatorum.

Ὁπλισμὸς ὁ, armatura vel potius ipſa actio armandi.

Ὅπλισμα τό, armatura qua quis munitur. Item apparatus bellicus, apud Eurip.

Ὅπλισις εως, ἡ armatura, ipſa arma. Thuc.

Ὁπλιστής, οῦ, ὁ, armatus. Ὁπλιστεύω, armo: item armagero.

Ὁπλίτης οῦ, ὁ, armatus, qui arma geſtat. Thuc. l. 6. ἐπὶ τοὺς πομπέας τοὺς ὁπλίτας Item ὁπλίτης δίαυλος, & 1178
ὁπλίτης δρόμος, qui ab armatis decurritur, ſeu quem in armis decurrunt. Item miles armatus, miles armiger. Plut. in Fab. βαρὺς ὁπλίτης, grauis armaturæ miles. Plerunque etiam ſine adiectione de grauis armaturæ milite dicitur: apud Thucyd.

Ὁπλῖτις, armata. ὁπλίτιδες dicuntur etiam ſtatuę fœminarum armatę.

Ὁπλιτικός οῦ, ὁ, ad militē grauis armaturę pertinens, Plat. Τὸ ὁπλιτικόν ipſi grauis armaturæ milites.

Ὁπλιτεύω, miles ſum grauis armaturę. Ariſtot. pol. 4. Item τοῦ ὁπλιτικοῦ ἄρχω, apud Thuc. l. 6. Exp. etiam ὁπλίζομαι, Suid.

Ὁπλότερος ου, iunior. Et ὁπλότατος, minimus natu. Dicitur de iis qui iam arma ferre poſſunt, vt teſtatur Euſth. & Etymol. Il. γ. Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, Ilia. ι. ὁπλότερος γενεῇ, natu minor. Impropriè fœminino etiam ſexui tribuitur. Od. γ. Νέ-

τυρὸς ὀπλοτέρη θυγάτηρ.

Ὁπλὴ, ῆς ἡ, vngula: vnguis quadrupedum. Xen. & alij.

Compoſita.

Ἄνοπλος, ſiue ἄοπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, inermis, armis nullis indutus ſeu accinctus. Herodot.

Ἀνθοπλίζω, armo contra, vel, viciſſim armo.

Ἀφοπλίζω, exarmo, armis ſpolio. Suid.

Ἀφοπλίζομαι, exarmor, item arma depono. Idem.

* Ἀφοπλιστὴς, exarmator, qui armis exuit & ſpoliat.

Ἔνοπλος ſiue ἐνόπλιος, qui in armis eſt, armatus. Herodian. l. 1. & Plut. in Solone. Sic ἔνοπλος ſiue ἐνόπλιος ὄρχησις, quum armati ſaltabant, apud Athen. Item ἐνόπλια μέλη, carmina quæ armati prælium inituri concinunt. Athen. l. 14. Item ἐνόπλιος ῥυθμὸς, rhythmus ad quem armati ſaltabant. idem ex Epicharmo & Ariſtoph. in Nub.

Ἔξοπλος, armatus. Polyb. lib. 3.

Ἐξοπλίζω, penitus armis inſtruo. item ſimpl. armo, Xen. pæd. 7. Item exarmo App.

Ἐξοπλίζομαι, armis inſtruor ſeu armis me inſtruo, armo me. Xen. pæd. 1.

* Συνεξοπλίζομαι, ſimul armis inſtruor, ſimul ad bellum accingo. In nou. Conſt.

Ἐξοπλισμὸς, ὁ, inſtructio qua armis aliquem inſtruimus. Exponitur & ſuppellex. in Pand.

Ἐξόπλισις εως, ἡ, & ἐξοπλισία ας ἡ, quum aliquis ſe inſtruit armis, quũ armis aliquis inſtruitur: Polyb. item exercitatio militaris, apud Dion. Exponitur & procinctus, apud Xen. anab. 1. ¶ Ἐξόπλισις, inſtrumentum fundi: in Pand.

Εὔοπλος, bene armatus, armis bene munitus. Xen.

* Εὐοπλία, egregia armatura Xen.

Ἐφοπλίζω, armo aduerſus. Oppian. l. 3. ἐοῖσιν ἐφώπλισε παισὶν Αὐτοῖς ἡ μιθέοις. Item inſtruo, paro. Od. τ.

Ἐφοπλίζομαι armor contra. Oppian. item actiu. inſtruo, paro. Il. ι. Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα.

Καθοπλίζω, armo. Demoſth.

* Καθόπλισις, actio eſt armandi. Xen.

Καθοπλισμὸς, inſtructio quæ armis fit.

Decomp. Προσκαθοπλίζω, inſuper armo.

Πάνοπλος, omni ex parte armatus, vt γοργῶ πάνοπλος: Eurip. Item totum corpus armis tegens.

Πανοπλία, ας ἡ, armatura totum corpus militis tegens. Herod. l. 2. Metaph. apud Paul. Epheſ. 6. de vniuerſa armatura ſpirituali.

Παροπλίζομαι, exarmor. Plut. in Cat. min.

* Ῥίψοπλος, arma abiiciens, qui arma abiicere facit.

Ὑπέροπλος, cuius virtus & robur omnia arma ſuperat. Heſiod. in Theog. Item audax, temerarius, qui per audaciam quiduis armis tentat. Τὸ ὑπέροπλον, quod ſeipſum excedit, ſeu quod eſt ſupra ſeipſũ, vt ὑπέροπλον ἔπος apud Hom. & apud Phocyl. Ἔστω κοινὰ πάθη μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέροπλον. Pro ὑπέροπλος dicitur & ὑπεροπλὴς, vnde ὑπεροπλήεστατος, apud Hom. & Apollon. Argon. l. 2.

Ὑπεροπλία, ſiue ὑπεροπλεία, ſuperbia. Il. α.

Ὑπεροπλίζομαι, audax ſum, audacter aliquid facio. Item ſuperbio, inſoleſco & per ſuperbiam noceo. Od. ρ. ὅπις μιν αὖθι ὑπεροπλίσσαιτο.

Φιλόπλος, armorum ſtudioſus.

Χαλκέοπλος, æreis armis indutus: vel ſimpliciter armatus. Eurip. μυριάδας τε Χαλκεόπλων Δαναῶν.

ΟΠΟΣ, οῦ, ὁ, ſuccus, humor vel liquor alicunde manans. Theophraſt. Et Plinius ὀπὸν interpr. modò lac, modò lacteum ſuccum. Sic & alibi ſæpe apud eundem, & apud Gal. & Dioſc. ¶ Κατ' ἐξοχὴν dicitur quod Latinè laſer. Gal. in lex. Hippocr. ὀπὸς ὁ τοῦ σιλφίου κατ' ἐξοχὴν ὥσπερ καὶ καυλός. ¶ Ita etiam nominatur ab Hippocr. ipſum laſerpitium. Gal. in eius lex. Ὀπὸν σιλφίου, σιλφίου σπέρμα. ¶ Item fici ſuccus lacteus quo coaguli loco vtebantur. Ariſtot.

* Ὀπόεις, ſucculentus. Nicand.

Ὀπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, multo ſucco ſeu lacte abundans, Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 19.

Ὀπίζω, f. ίσω, ſuccum lacteum arboris colligo cortice inciſo: vel caulem incîdo ſucci gratia. Theophraſt.

Ὀπίζεσθαι, dicitur radix ſeu caulis arboris alicuius quum ex ea ſuccus colligitur qui ex inciſura manat: ſeu quum ſuccus excipitur qui inciſo ſcapo gignitur. Dioſc.

Ὀπισμὸς, ὁ, lactei ſucci collectio qui ex inciſo caule gignitur: vel detractio liquoris. Theophr.

Ὄπισμα, τὸ, ſuccus lacteus ex caule aut radice inciſa exceptus. Quidam exp. liquor concretus. Dioſc.

Ὄπιον, τὸ, opium: i. ſuccus lacteus qui papaueris ſcapo inciſo emanat: μηκώνιον verò appellatur ſuccus ex capitibus foliiſque eiuſdem decoctis expreſſus torculari. Dioſc. l. 4. c. 65.

Ὀπίας, ου, ὁ, vt ὀπίας τυρὸς, caſeus lacte ficulno coagulatus Athen. l. 14. Ariſtoph autem in Veſp. ὀπίαν deriuauit ab ὀπὴ, ac ὀπίαν γὰρ δὴ dixit per foramen perrepere.

Compoſita.

Καρύοπος, q. d. καρύου ὀπὸς, i. nucis ſuccus: de quo vide Plin. lib. 12. in fine.

Πολύοπος, multo ſucco abundans. Theophr.

ΟΠΤΑΩ, ῶ, torreo, aſſo. Od ξ. Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ Sic & Xen. pæd. 8.

Ὀπτάομαι, ῶμαι, aſſor, torreor. Athen. Terra etiam à ſole ὀπτᾶσθαι dicitur, quum quaſi torretur ſeu percoquitur: apud Xen. in Oecon. Dicitur & homo aliquis ἐξ Ἀφροδίτης ὀπτᾶσθαι, quum amore alicuius vritur: Theocr.

Ὄπτησις ἡ, ipſa torrendi actio. Plut.

Ὀπτήσιμος, qui torreri & inaſſari poteſt, ad torrendum & inaſſandum aptus. Athen.

Ὀπτικὸς, οῦ, ὁ, vim habens torrendi.

Ὀπταλέος, οῦ, ὁ, aſſus, inaſſatus, toſtus. Hom.

Ὀπταλέος, idem, Athen. l. 4 Pro eodem etiam dicitur ὄπτανος ſeu ὀπτανὸς, apud Athen. & Ariſtot.

Ὀπτάνιον, ſiue ὀπτανεῖον, τὸ, locus in quo torretur, culina: Ariſtoph. Dicitur & ὀπτανήϊον, Ionicè.

Ὀπτὸς, οῦ, ὁ, aſſus, inaſſatus, toſtus: idem cum ὀπταλέος, vt ὀπτὰ κρέα, apud Plut. & Athen. At ὀπτὴ πλίνθος cocti lateres, apud Herodot. & Ariſtid. per ſyncopen dici pro ὀπτητὸς tradit Euſt. Aliam ſignificationem vide in Ὄπτομαι.

Compoſita.

Ἐξοπτάω ῶ, inaſſo, penitus torreo. Ariſtoph.

Ἔξοπτος, inaſſatus, aſſus. Hippocr.

Ἡμίοπτος, ſemiaſſus ſeu ſemiaſſatus. Athen.

Κατοπτάω, inaſſo, pertorreo. Κάτοπτος, pertoſtus, valde toſtus. Dioſc. vide & in κατόπτομαι.

Παρόπτησις, q. d. adaſſatio, quũ aliquid ad prunas torretur. Cæl Aurel. tard. paſſ. l. 1. c. 1.

Σπλαγχνόπτης, ου, ὁ, qui exta ſeu viſcera torret.

Ὑπεροπτάω, ſupra modum torreo

* Ὑπέροπτος, ſupra modum aſſus, vel toſtus, valde toſtus. Euſt.

ΟΠΤΟΜΑΙ, video, *inuſitatum in præſenti*. Præt. med. ὦπα & Atticè ὄπωπα, vidi, ſpectaui. Il. ω. Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα. Præt. paſſ. ὦμμαι, viſus ſũ. Poſt. ex 1ſæo Aor. 1 ὤφθην, viſus ſum, apparui. Act. apoſt. ὅραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη. Fut. med. ὄψομαι videbo. Xen. pæd. 7. οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν ἀεὶ ὄψοιτο Inuenitur & præt. plusquamperf ὤπειν, ab inuſit. ὄπτω apud Suid.

Ὄμμα τὸ, viſum, ſpectaculum. Soph. Item aſpectus, facies. Athen. ¶ Item oculus. Il γ. κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. Ariſtot polit 3 βέλτιον ἴδοι τις δυοῖν ὄμμασι. Pro ὄμματα, Æoles dicunt ὄππατα.

Ὀμμά-

Ὀμμάτιον, ſiue ὀμματίδιον, τό, ocellus. Ariſtot.
Ὀμματέω, oculatum reddo.
*Ὀπή, oculus, ὤψ, ὄψις, Apoll.
Ὄψις, εως, ἡ, viſus, i. ipſa videndi actio. Iſocr. Item pro oculis ſeu conſpectu. Ath. l. 2. ἀμβλυωπικοὶ ὄψεως, hebetant oculos. Et ἐν ὄψει, in conſpectu, ante oculos. Plut. Ὄψεις, αἱ, itidem dicuntur oculi. Xenoph. ¶ Item ὄψις, viſus, i. aſpectus. Ariſtot. Exponitur etiam aſpectus vel ſpecies oris: aut os: interdum & ſpecies ſimpliciter: apud Herodian. ¶ Item idem quod ὄμμα, ſpectaculum. Philo. Item viſum: vt ſunt viſa & ſpectra nocturna. Plut. ¶ Item pro perſona ſcenica: ſeu apparatu ſcenę. Ariſtot.
Ὀψάνον, ου, τό, idem quod ὄψις. Æſchil. Item φωνή, Heſ.
Ὀψείω, videre cupio, videre deſidero. Heſych.
Ὤψ, ὠπός, oculus: & in plur. ὦπες, oculi. Heſych. & Euſt. Item aſpectus, vultus, facies. Od. α.
Ὀπτήρ ἤρος, ὁ, viſor, ſpeculator. Od. ξ. & apud Xenoph. pęd. 4.
Ὀπτήρια, τά, dona quę ſponſus ſponſæ dabat quum eam videret. Poll. l. 3. Generaliter ſic dicuntur quæcunque donantur ob rem ſpectatam. Callim.
Ὀπτικός, ή, όν, viſorius, ſeu cuius vi cernimus, vt ὀπτικὸν πνεῦμα. Alex. Aphr. Item ad oculos pertinens, vt ὀπτικὴ γεωμετρία. Gell. l. 16 c. 18.
Ὀπτός, ή, όν, qui videtur, qui in conſpectu eſt. Luc. Aliam ſignificationem vide in Ὀπτάω.
Ὀπτάνω, video, cerno. Ὀπτάνομαι, videor, conſpicior, appareo 3. Reg. c. 8.
Ὀπτασία, ἡ, viſio, peculiariter viſio κατ' ὄναρ, aut etiam ὕπαρ, quum ſpectrum aliquod viſui noſtro ſe offert. Lucę 1. & 24 Act. 26. Pro eodem dicitur & ὀπτανία, quod exp. ἡ ἀπόβλεψις. Suid.
Ὀπιπεύω (factum ex ὀπτεύω, inuſitat. per ἀναδίπλ.) inſpicio, inſpecto. Il. δ. Scribitur & ὀπιπτεύω.
Ὀπιπευτήρ, idem quod ὀπτήρ.
Ὀπτίλος ου, ὁ, oculus, vocabulum Doricum, vnde ὀπτιλέτις Ἀθηνᾶ, Minerua, cui Lycurgus in memoriam excuſſi ſibi oculi fanum ſtatuit, vt docet Plutarch. in Lyc.
Ὀπωπή, ἡ, conſpectus. Odyſſ. γ. Item viſus, ſeu oculus. Apoll. & Opp.
Ὀπωπητήρ ἤρος, ὁ, ſpeculator, viſor. Hom.
Ὀφθαλμός, οῦ, ὁ, oculus: Heſiod Homer. Dem. & alij. Dicitur ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι, non modò quod ante oculos noſtros ſitum eſt, ſed etiam quod in magno pretio à nobis habetur, ſic apud Ariſtot. polit 7. ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι & παρεῖναι ſibi opponuntur. Item, ἐπ' ὀφθαλμῶν παραφυλάττειν, oculis obſeruare. Plutarch. de ſolert. animal. Pro quo Syneſ. ep. 55. dixit τοῖς ὀφθαλμοῖς παραπέμπειν, oculis proſequi. ¶ Apud Xenoph. δεσπότου ὀφθαλμός, dicitur domini pręſentia.
¶ Regum ὀφθαλμοὶ erant qui quę viderent, ad eos referebant. Xen. pæd. 8 Plut. in Artox. ¶ Item quidam compotationum præfecti qui curabant vt æquabiliter potaretur, & cœnantibus lychnos ſubminiſtrabant, aliàs οἰνόπται. ¶ Item ὀφθαλμός, genus deligationis, apud Hippocr. quod oculo adhiberi conſueuit, vel quum procidentia periclitantur, vel vt quæ impoſita ipſi ſunt contineantur. ¶ Transfertur & ad alia. Dicitur enim ψυχῆς ὀφθαλμός, apud Luc. Et ſol αἰθέρος ὀφθαλμὸς appellatur à Suida. Sic Euripid. in Androm. ὀφθαλμὸν βίου vocat filium ſuum Moloſſum. ¶ In triremibus ὀφθαλμοὶ dicuntur foramina, per quæ remi traiiciuntur, quia oculos orbiculari ſua rotunditate referunt. ¶ Vitibus etiam tribuuntur ὀφθαλμοί, apud Theoph. Et in arbore, cui inſeritur ſurculus aliquis, foramen illud cui inſeritur, ὀφθαλμὸς dicitur apud eundē de cauſ. pl. lib. 1. c. 6. ¶ Fluuij quoque os ſiue oſtium ὀφθαλμὸν appellari poſſe tradit Euſt. ¶ Eſt & ὀφθαλμός, piſcis quidam: vt tradunt nonnulli.
Ὀφθαλμώδης εος, ὁ καὶ ἡ, oculi ſpeciem gerens.
Ὀφθαλμικός, ή, όν, ad oculos pertinens, ocularius. Dioſcor. Item, ſub. ἰατρός, oculorum medicus. Gal.
Ὀφθαλμίδιον, ου, τό, ocellus. Ariſtoph.
Ὀφθαλμίας, ου, ὁ, piſcis ille quem Plin. oculatum nominat, lib. 32.
Ὀφθαλμία, ἡ, oculorum morbus ſeu ocularia ęgritudo. Plut. Ponitur & pro ipſa cæcitate. Ariſtoph.
Ὀφθαλμιάω, doleo ex oculis, ocularia ægritudine laboro: lippio. Xenoph. Exponitur &, oculis captus ſū. Polyb. l. 2. περὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ὀφθαλμιάσαντες, oculis capti pulchritudine regionis: vbi tamen ſunt qui exp. oculis adiectis.
Ὀφθαλμίζομαι, idem quod ὀφθαλμιάω. Plut. 1181
Ὄσσομαι, video, aſpicio: aut præuideo, proſpicio: vt Od. σ. δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός. Heſiod. in Theoph. κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ, videbat mala animo. Per Æolicam mutationem ex ὄπτομαι factum putatur, ſicut πέσσω ex πέπτω ortum eſſe traditur. ¶ Item auguror, de qua ſignif. vide in Ὄσσω.
Ὄσσος, ου, ὁ, & ε, τό, oculus. Datiuum ſing ὄσσεϊ in vſu eſſe teſtatur Euſt. potius tamen vſurpatur plur. num. ὄσσε, factus ex ὄσσεε per apocopen vel ſyncopen ſecundùm quoſdam vt Od. κ. ἐν δ' οἱ ὄσσε δακρυόφιν πίμπλαντο. Sic Odyſſ. δ. ε υ Il. α. & alibi. In vſu eſt etiam genit. plur. ὄσσων, apud Æſchyl. in Prom. & Eurip. in Ione. & dat. ὄσσοις, ibidem, & apud Orph. pro quo Ionicè, ὄσσοισι dicitur apud Heſiod. in Aſp. Sunt qui hoc nomen ex ὄσσω ſeu ὄσσομαι factum cenſeant, alij verò contrà ex hoc nomine verbum illud deducunt.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀπόπτομαι, deſpicio, deſpecto.
Ἀπόψις, εως, ἡ, deſpectus: ſeu proſpectus. Plut.
Ἀπόπτης, ου, ὁ, ſpectator: ex editiore loco ſpectans.
Ἀποπτος, qui ſpectari ex alto poteſt, vel ſimp. qui videri alicunde poteſt. Plat. Item qui procul ſeu eminus conſpicitur. Plut. Item qui non videtur. Soph.
Διόπτομαι peruideo, perſpicio.
Δίοψις, tranſpectus. Plut. Exponitur & perſpectio, dignotio: apud eundem in Cicer.
Διόπτης, ου, ὁ, qui peruidet & perſpicit. Ariſtoph.
Διοπτήρ ῆρος, ὁ, idem, ſeu ſpeculator: viſor. Il. κ. Exp. & οἰκονόμος. Suid. Item ſpecillum: in Hippiatr. Eſt etiam μηχανικόν τι ὄργανον, δι' οὗ ἐσοχάζοντο ὕψος ἐπάλξεων: apud Polyb. & Suid.
Διόπτρα, dicitur eſſe inſtrumentum quo geometer ex interuallo propugnaculorum turriúmque altitudinem diměſionéſque explorat. Item inſtrumentum librandis aquis accommodatum. Eſt etiam ſpeculum matricis. Gal. vnde διοπτρισμός: apud Æginet. vbi de apoſtemate vuluæ loquitur.
Διοπτεύω, idem cum διόπτομαι. Iliad. κ. Διοπτεύειν, exp. etiam ἐπιμελεῖσθαι, vt innuunt Gal. & Erot. in lex. Hippocr.
Δίοψ, Heſychio eſt οἰκονόμος. Δίοπος, ὁ, dicitur eſſe νεὼς ἐπιμελητὴς παρὰ τὸ τὰ διοπτεύειν τὰ ἐν αὐτῇ. Gal. Vide & in comp. ab Ἕπω.
Εὐδιοπτος, (decomp. viſui facilè peruius. Ariſtot.
Εἰσόπτομαι, ſiue ἐσόπτομαι, inſpicio. Eurip.
Εἴσοπτρον, ſiue ἔσοπτρον, ſpeculum. Plut.
*Ἐσοπτρισμός, ſpecularis imago, ſpecularis inſpectio, ſpecularis imaginis repræſentatio. Plut.
Ἐσοπτρίζομαι inſpicio ſpeculum.
*Ἐσοπτρικός, ad ſpeculum pertinens, ſpecularis. Plut.
Εἴσοπτος, qui inſpectus eſt, vel inſpici poteſt. Poll.
*Ἔσοπτος, idem. Simonid.
Ἐνόπτομαι, inſpicio, ſeu video in.
Ἐνοπτρον, ſpeculum. Eurip. Item quidquid viſum reflectit, vt nubes itidem faciens. Ariſtot.

Ενοπτρίζω, in ſpeculi modum illumino. Ενοπτρίζομαι, intueor velut in ſpeculo. Cyrill.

Ενοπτρεύομαι, intueor in ſpeculum.

Επόπτομαι, ſiue ἐπόπτομαι, aſpicio, inſpicio, viſo. Od. β Exp. etiam, diligenti inſpectione ſeligo. Il. ι.

*Επόπτος, conſpicuus, aſpectabilis. Aratus.

Επόψις, inſpectio. Thuc. Επόψιος Ζεὺς, inſpector Iupiter Apoll. Item ἐπόψιος, aſpectabilis. Arat.

Επόψιμος, idem.

Εποπτὴρ, inſpector, ſpeculator. Ariſtot.

Επόπτης, inſpector ſeu ſpectator. Æſchyl. Plerunque ἐπόπται & ἔφοροι dicuntur qui aliquid inſpiciunt & cenſura ſua notant. Herod. & Plut. Fœm. gen. eſt ἐπόπτις. ἐπόπτιδες inſcripti etiam fuerunt libri quidam cuiuſdā Valerij Sorani, cuius meminit Plin. in pręfa.

Εποπτικὸς, ad ἐπόπτας pertinens. Et ἐποπτικὰ ſacra ad quę admittebantur οἱ ἐπόπται. Plut.

Εποπτεύω, inſpicio, ſpecto: Εποπτεύων dicitur is qui alicuius rei tranſigendę ſupremam habet inſpectionem & poteſtatem. Appian. bell. ciuil. l. 2. ἵνα τε μὴ δείσαιεν οἱ δικασταὶ αὐτὸς αὐτοὺς ἐποπτεύοντος στρατιωτικοῦ περιισταμένου. Dicuntur etiam ἐποπτεύειν quibus anno poſtquam initiati fuerant, inſpicere ſecretiores ſacrorum ritus & cęremonias cōcedebatur. Plut. 1182

Exponitur etiam, ἑορτάζειν, apud Ariſtoph. in Ran.

Εποπτεία, ἡ, inſpectio: pręcipuè ſecretiorum ſacrorum inſpectio, ad quam initiati admittebantur anno vno ab initiatione. Plut.

*Επόψιος, viſibilis, viſendus. Hom.

*Εποψία, inſpectio, munus τοῦ ἐπόπτου.

Decomp. Ανεπόψιος, conſpectui non patens Suid.

Ανεπόπτευτος, qui non inſpexit, *arcana nimirum Cereris ſacra.* Hyperid. in orat. pro Phryne.

Συνεποπτεύω, ſimul inſpicio.

Κατόπτομαι, perſpicio, video, cerno. Plat. Particip. κατοψόμενος, exploraturus, inſpecturus. Plut.

Κατόψιος, oculis ſubiectus ſeu expoſitus, cōſpicuus, Apoll. Arg. lib. 2. Apud Euripid. in Hippol. κατόψιος Παλλάδος, exp. è regione Palladis.

Κάτοπτος, idem. Thucyd. l. 8. Aliam ſignif. vide in comp. ab Οπτάω.

Κατόπτης, ſpeculator ſeu viſor. Hom. hym. in Merc.

Κατοπτὴρ, inſtrumentū quo anum diducunt, ſede ita inflammata & anguſtata, vt per eam egredi excrementa alui non poſſint: apud Gal. & Hippocr.

Κατοπτεύω, aſpicio, oculis luſtro. Ariſtot. Item perſpicio, animaduerto. Dion. Hal. κράτιστος ἐγένετο ῥητόρων φύσιν αἰθέρων κατοπτεῦσαι.

Κατοπτεύομαι, videor, vel à viſore & ſpeculatore videor. Soph. Apud Xen. qui faciem fucant, ὑπὸ λουτροῦ κατοπτευθῆναι dicuntur.

*Κατόπτευσις, aſpectus, in nou. Conſt.

*Κατοπτία, ſpeculatio, comtemplatio. Merc. Triſm.

Κάτοπτρον, ου, τὸ, ſpeculum. Plat. & Plut. (tione.

Κατοπτρικὸς, ſpecularis. Κατοπτρικῶς, ſpeculari ra

Κατοπτρίζω, imagines & reflexiones facio, in modū ſpeculi. Plut. Κατοπτρίζων ὁ ἥλιος τὴν ἶριν.

Κατοπτρίζομαι, in ſpeculo me contemplor. Laert. Item intueor velut in ſpeculo, 1. Corinth c 3.

Decomp. Δυσκάτοπτος, qui ſpectari vix poteſt. Heſ.

Προκατοψόμενος, prius ſpeculaturus & exploraturus.

Παρόπτομαι, negligenter video, negligo. Poll.

Περιόπτομαι, circumſpicio. Thuc Item contemno. Thucyd l. 1. ἐπειδὴ ἤδη πανταχοῦ ἡμᾶς οὐ περιόψεσθαι.

Περίοπτος, qui circumcirca videtur, ſeu videri poteſt conſpicuus. Iſocr.

Decomp. Απερίοπτος, qui circumſpectus non eſt, incogitans, negligens. Thuc. l. 1.

Εὐπερίοπτος, quem contemnere facilè eſt, contemptibilis: apud Suid.

Προόπτομαι, proſpicio, prouideo.

*Προόπτης, proſpector, præuiſor, ſpeculator Plut.

Πρόοψις, prouiſio. Thucy. πρόοπτος, præuiſus ſeu prouiſus, præcognitus.

Decomp. Απρόοπτος, improuiſus. Æſchyl.

Απροόπτως, improuiſè ſeu improuiſo. Herodian.

Προσόπτομαι, aſpicio, intueor, Euripid. Τίς δυσσεβὴς ἐμὸν κάρα προσόψεται. Item video. Soph.

Πρόσοψις, aſpectus. Soph. Item proſpectus. Thuc.

Decomp. Απροσίοπτος, *poeticè pro ἀπρόσοπτος*, quem aſpicere & intueri non licet, inuiſibilis. Heſych.

Δυσπρόσοπτος, aſpectu difficilis, qui mali & infauſti aſpectus eſt. (cio, intelligo. Polyb.

Συνόπτομαι, conſpicio. Ariſtot. Item video ſeu perſpi-

Σύνοψις, conſpectus, colluſtratio, quum oculis circumſpicimus. Polyb. l. 1. Exponitur &, intelligentia: apud Plat. & Dion. Areop. ¶Sic dicitur etiam dilucidum compendium quo res omnis latè diffuſa breuiter in conſpectum & quaſi ob oculos ponitur. ¶Suidas verò σύνοψιν dicit eſſe τὴν κατὰ πρόσωπον ὁμιλίαν, apud Polyb.

Συνοπτικὸς, perſpicax. Plat. & Areop. Item compendiosè collectus: apud eundem Areop.

Σύνοπτος, conſpicuus. Ariſtot. Item qui facilè cognoſci & intelligi poteſt. Heſych.

Σύνοπτρον, exp. σύνοψις ἄστρων. Heſ. (Æſchin.

**Dec.* Ασύνοπτος, qui conſpici & cerni non poteſt.

Εὐσύνοπτος, qui facilè conſpici poteſt. Ariſtot. Exp. etiam, intellectu facilis.

Υπερόπτομαι, deſpicio, contemptui habeo. Syneſ.

Υπεροψία, deſpectus, contemptus. Chryſoſt. Item ſuperbia, & faſtidium quo quis cæteros præ ſe contemnit. Herodian. 1183

Υπερόπτης, contemptor: qui ſuperbè contemnit & deſpicit. Thuc. & Ariſtot.

Υπεροπτικὸς, qui contemnere & ſuperbè deſpicari ſolet. Iſocr. & Luc.

Υπεροπτικῶς, more eorum qui deſpicantur & ſuperbè contemnunt. Xen Hellen. 7.

Υπέροπτος, ſpectabilis, præ cæteris viſendus. Heſych. Item deſpectus, contemptus. ὑπέροπτα pro ὑπερόπτως, contemptim. Soph.

Υπεροπτεὺς, contemptor. Heſych.

Υπόπτομαι, ſuſpecto, ſuſpectum habeo. Dem.

Υποψία ſuſpicio. Thuc. & Plut.

Υπόπτης, ου, ὁ, ſuſpicax, ſuſpicioſus. Dicuntur & equi ὑπόπται, qui ſemper periculum aliquod ſubeſſe quibuſuis terriculamentis ſuſpicantur: apud Xenoph. de re equ. ¶Item ὑπόπτης, qui apparuit & in conſpectum venit. Soph.

Υποπτος, ſuſpectus. Thucy. & alij. Τὸ ὕποπτον, ſuſpicio. Thuc. l. 1. Herodian. l. 4.

Υπόπτως, ſuſpicioſè vel ſuſpectè. Thuc.

Υποπτεύω, ſuſpicor. Xenop. Hellen. 5. ὑπώπτευε μὲν ὧν ὄνομα ἐφοίτα, οὐ μὴν τοι ἠρώτα. Plut. in Artox. τὴν δ' αἰτίαν ὑπώπτευεν. Item ſuſpectum habeo. Herod. lib. 4. ἀεί τε πάντας ὑπώπτευεν ὡς ἐπιβουλεύοντας. ¶Item ſpero, Chryſoſt. ὑποπτεύειν μεγάλα τινὰ καὶ θαυμάσια περὶ ἡμῶν. ¶Item oculos humi figo, in terram deſpicio. Callim. hymno in Delum, δὴ χ' οἳ εἵατο φρουροὶ Γαίην ὑποπτεύοντες.

Υποπτεύομαι, in ſuſpicionem venio, ſuſpectus ſum. Pauſ. ὑπωπτεύετο ἐπὶ προσόδῳ μεγάλων χρημάτων.

Υπόπτευτος, idem quod ὕποπτος.

*Υποπτευτὴς, ſuſpicioſus, qui ſuſpicatur. Adamātius.

Decomp. Ανθυποπτεύω, viciſſim ſuſpicor.

Ανθυποπτεύομαι, viciſſim de me ſuſpicio eſt. Theop.

Ανύποπτος, & ἀνυπόπτευτος, qui ſuſpectus non eſt, ſuſpicione vacans. Xen. & Plut. Ανυπόπτως, ſine ſuſpicione. Thuc. l. 1.

Καθύποπτος, ſuſpectus. Poll. ex Ariſtoph.

Καθύποπτος, ſuſpicioſus, qui omnia mala ſuſpecta habet.

- habet.Plat. Item paſſ.de quo mala ſuſpicio eſt.Plat.
Ταχύποπτος,celeriter ſuſpicans,ſuſpicioſus.Plat.
Φιλυποψία ἡ,natura ad ſuſpicandum propenſa.

Compoſita ſine præpoſ.ac primùm deſinentia in οπτος vel in οπτης.

Ἄοπτος ου,ὁ καὶ ἡ, inuiſus,qui non cernitur aut cerni poteſt.Harpoc.in Antiph.
Αὐτόπτης ου,ὁ, qui ſuis oculis vidit,oculatus teſtis.Xenoph.pæd 5.Plut.de educ.lib.
Αὐτοπτέω,ipſe meis oculis cerno.Syneſ.
Αὐτόπτος,qui ipſe viſus & deprehenſus eſt:vnde aliquis deprehenſus ἐπ᾽ αὐτόπτῳ dicitur,quum ipſe ab iis qui deprehenderunt viſus eſt.Suid.
*Διοπτικὸς, perſpectiuus, ad artem perſpiciendi pertinens.Plut.
Δύσοπτος,qui ægrè videtur.Hippocr.
Εὔοπτος,qui facilè videtur,conſpicuus.
Θεόπτης,qui deum videt aut cernit.Areop.
Θεοπτία ἡ,diuina viſio.Heſych.& Suid.
Θεοπτικὸς,ordo ſacerdotalis,apud Dionyſ.
Λινόπτης, qui retia ſpeculatur, obſeruans an feræ in ea incidant.Ariſtot.
Λινοπτάω,ῶ, & λινοπτάομαι,ῶμαι,retia ſpeculor:vel defixos in retia oculos habeo.Metaph.apud Ariſtop. ἐγὼ δ᾽ ἕστηκα λινοπτώμενος.
Λινοπτάζω,idem Heſych.
Οἰνόπτης, vini inſpector:magiſtratus quidam Athenis, cuius officium deſcribit Athen.l.10.
Παλίνοπτος à ſole auerſus.Gal.apud Hipp.
Πανόπτης, qui omnia cernit: ſeu qui oculis omnia luſtrare poteſt.Ariſtid.& Eurip.
Παντόπτης,idem.
πανόπτος,qui ab omnibus videtur.
πολύοπτος, qui à multis conſpicitur.Heſych.
προόπτος, & contractè προὖπτος,qui antè oculos poſitus eſt,manifeſtus.Herodot.& Thuc.

Compoſita ex ὄμμα.

Ἀνόμματος ου,ὁ καὶ ἡ,qui oculos non habet.Nonn.
*Δυσόμματος,oculis priuatus.Soph.
Κλαυκόμματος,(q.d.cæſioculus)cæſius.Plat.
Ἐξομματόω, oculatum reddo, viſum reſtituo.Item exoculo, i.oculos effodio.ſchol. Ariſtoph.Ἐξομματοῦσθαι dicitur qui ex cæco oculatus euadit. Ariſtoph. in
1184 Pluto.ἀντὶ τυφλοῦ ἐξομματῶσαι.
Ἐξομμάτωσις, abſterſio ſordium quę in oculis ſunt, Poll.l.2.
Κλαδαρόμματος, qui mobilibus oculis eſt ſeu volubilibus.Heſych.
*Μεγαλόμματος, magnos oculos habens.Hierem.
Μελανόμματος,nigricantes oculos habens.Poll.
Μικρόμματος,paruos habens oculos.Laert.
Μονόμματος,vnoculus,in Epigr.
πολυόμματος,multos habens oculos.Luc.
Ὠχρόμματος,qui pallidis eſt oculis.Adamant.

Compoſita ex ὄψις.

Ἄοψ,viſus expers,cæcus.Heſych.
Αἴθοψ οπος,ὁ καὶ ἡ,niger ſeu rutilus:vt αἴθοψ οἶνος,Heſiod.in Erg. Item calidus,ſeu calefaciendi vim habens:vt αἴθοψ λιμὸς,apud eundem.Item ſplendidus: vt αἴθοψ χαλκὸς,ſæpe apud Hom. Apud eundem αἴθοψ καπνὸς dicitur fumus qui fit dum aliquid accenditur. Dicitur autem ὁ αἴθοψ quaſi ὁ αἴθων τὴν ὄψιν, aut ὁ κεκαυμένος τὴν ὄψιν,teſte Euſt.
Αὐτοψία ἡ, quum ipſe quis vidit, oculata fides.Oecon.
Αὐτοψεὶ,videndo ſuis oculis.
Ἔποψ,vpupa : nomen auis de qua vide Ariſtot.& Plin. ſic dicta quòd ſtercora humana conſideret , teſte Hieron.in 5.cap.Zachar. (ab ὄψον.
Εὐοψία,facies,pulchra,venuſtas.Suid.Vide & in comp.
Νώροψ,exp.ſplendidus.κατὰ στέρησιν τῆς ὄψεως,quia ſplendor viſum ſolet obſcurare. Sic Hom.Iliad.β.νώροπα χαλκὸν vocat quem alibi dicit αἴθοπα χαλκόν. Scribitur etiam νόροψ.Vide Plut.ſymp.3.
Οἴνοψ,cuius facies vinum repræſentat,qui vinei coloris eſt:epith.maris apud Hom. Il.α.& Od.α.& alibi. Apud eundem , Od.ν. βόε οἴνοπε dicuntur vel nigri, vel rufi,vt Euſt.exp.
πανόψιος,qui omnium oculis cernitur.Il.φ.

Compoſita ex ὤψ, oculus: quorum quæ à nominatiuo fiunt, vel in vltima accentum habent, vel in penultima:quæ verò à genit.formantur,aut in ης maſc.vel ις fœm.terminantur, aut in ος oxyt proparoxyt. Deſinentium autem in ὤψ quædam ω in genit.retinent, quædam id in o mutant.

Ἀγανώπης ου,ὁ,qui blandis eſt oculis.
Ἀγανῶπις,ιδος,ἡ,blando aſpectu intuens.Suid.
Ἀγλαῶπις,pulchros oculos habens.Plut.
Ἀγριωπὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ,qui eſt agreſti vultu.Idem.
Αἰγίλωψ, ωπος,ὁ, (q.d.caprinus oculus) vitium oculi quod capris ferè proprium & perpetuum eſt. vide Celſum l.7.c.7.& Paul.Ægi.l.3. ¶Eſt & auenæ quoddam genus, quod Latini feſtucā ſpecialiter vocant. ¶Item herba quæ hordeum enecat. Theophr.hiſt. pl.l.8.c.8. ¶Item Plinio arboris glandiferę ſpecies.
Αἰγωπὸς οῦ,ὁ,habens oculos caprinos.Ariſtot.
Αἱμάλωψ, (pro quo ſcribitur & αἱμάλωψ) ſugillatio in oculis ex plaga aut ictu effuſo ſub contuſum locum ſanguine:vt definiuit Archigenes. Sic appellatur quaſi αἷμα ἐν ὠπί, etiamſi in omni alia corporis parte naſci dicique poſſit. Sic dicitur & cruor per adipem ſparſus,apud Dioſc. Item αἱμαλῶπες vocantur rubentes quidam in cute circuli : apud Galen.ἐν ταῖς γλαύκαις.
Αἱμαλωπὶς,ſanguinem præ ſe ferens color,ſiue concrementum ſanguinis.Dioſc.l.2.c.95.
Αἱματωπὸς & αἱμωπὸς. & fœ.αἱματῶπις,ſanguinē intuens, i.ſanguineum & cruentum quendam aſpectum habens.Heſych.
Ἀλαωπὸς,qui eſt ἀλαὸς τὰς ὦπας,cęcus.Non.
Ἀλαῶπις,cæca vel caliginoſa,obſcura.Heſych.
Ἀμβλυωπὸς & ἀμβλυώπης, obtuſam habens aciem oculorum.Theophr.Item ἀμβλυωπὸς,actiue,obtuſam reddens aciem oculorum & hebetem.Dioſc.
Ἀμβλυωπία,ἡ,viſus obtuſus.Greg.
Ἀμβλυωπέω,ῶ, ſum hebetibus & obtuſis oculis,cęcutio.Hippocr.in progn.
Ἀμβλωπὸς,idem quod ἀμβλυωπός. Scribitur & ἄμβλωπος, apud Athen.& ἀμβλώπης,idem quod ἀμβλυώπης,apud Theophr.
Ἀμφιωπὸς,vndique conſpicuus & patens.Heſych.
Ἀντωπὸς,aduerſis oculis intuens Nonn.Exponitur etiam λαμπρός. Heſych. Ἀντωπὸν,corām,è regione,ex ex aduerſo.Suid ex Agathia.
Ἀντώπιος,obtuens,aduerſus.Nonn.
Ἀντωπέω,ῶ,obtueor,contra intueor.Dionyſ.
Ἀνώπιον, exp.locus editior & à conſpectu ſemotus.Pol. ἀνώπια,dicit eſſe quæ ſupra oſtia ſunt.
Ἀρρενωπὸς, qui virili facie eſt, ipſo aſpectu maſculum ſe eſſe oſtendens.Luc. Item virilis,fortis.Syneſ.
Ἀρρενωπὸν,τὸ,& ἀρρενωπία ἡ,maſcula ſeu virilis facies: interdum animus virilis,fortiſque & generoſus:qui ſub maſcula facie latet.Plat.& Plut.
Ἀρρενωπίδες,exp. ἀνδρόγυνοι, fœminę quarum facies aliquid vtilitatis prę ſe fert. (vſurpari. 1185
Ἀρρενωψ,& ἀρρενώπας. Euſt.tradit in malam partem
Ἀστερωπὸς, ſtellatam faciem habens,ſtellatus.Eurip.
Αὐλωπὸς, fiſtulę inſtar oblongos oculos habens:piſcis nomen apud Opp.ex gene.τῶν αὐθιέων.
Αὐλωπίας,idem videtur eſſe piſcis:apud Ariſtot.hiſt. an.l.6.c.17.Heſychio eſt καλόφθαλμος.
Αὐλῶπις,epith galeę eſt, Il.λ.quum quaſi in fiſtulam abit,i.in anguſtum & oblongum,

Βαρυωπέω,ῶ,ægrè & difficulter cerno.Gen.c.48.

Βλοσυρωπὸς, terribilis aſpectu,truces & horribiles habens oculos,in ep.Βλοσυρῶπις ἡ,idem.Il.λ.

Βοὼψ,piſcis quidam : ſic dictus quoniam μικρὸς ὑπάρχων μεγάλας ὦπας ἔχει.Athen.l.7.

Βοώπης,ὁ,ὁ, bouinos oculos habens,i.ad magnitudinem bouis oculorum propè accedentes.

Βοῶπις ἡ, cui bouini oculi ſunt, i.rotundi,magni,ideóque venuſti : epithetōn deorum apud Homer.& in primis Iunonis : quam ſi tanquam aër conſideretur, ſic denominatam ſcribit Euſtath. ἀπὸ τῆς βοῆς διὰ τῆς ἀέρος ἠχοῦς.Il.α.& alibi.

Γλαυκὼψ glaucos oculos habens ſeu cæſios. Γλαυκώπης,idem.

Γλαυκῶπις, dicitur Mineruâ apud Hom. Iliad.α. quod oculis fuerit cæſiis & *per conſequens* terribilibus : vel ob cœli colorem glaucum:vt tradit Diodorus.

Γλαυκωπὸς,idem quod γλαυκὼψ Euſt.

Γλαυκώπιον,dicta fuit arx Athenienſis ob Mineruam γλαυκῶπιν,teſte eodem Euſt.

Δεινὼψ qui truci eſt vultu,toruus.Soph.

Δεινωπὸς,idem Heſiod.in Aſp.

Δυσωπία, pudor qui nos obtueri ſeu in faciem intueri non ſinit eos qui à nobis aliquid poſtulant. Exp.etiam, vitioſus & immodicus pudor.Plut. ¶Item difficultas aliquid certò comprehendendi, recurrente ſemper addubitatione.Philo.

Δυσωπέω, pudore afficio tali quo efficitur vt is à quo aliquid peto ne obtueri quidem me poſſit : nedū id denegare : vnde exp.flecto, exoro, perſuadeo. Baſil. Gregor. ἀπέστειλα τὸν ἀγαπητὸν Εὐσέβιον παρακαλέσαι ὑμᾶς τὴν σεμνοπρέπειαν,καὶ δυσωπῆσαι. Et general. pudore afficio. Plut. ¶Item viſum perſtringo, horribili ſpecie terreo. Iulian. ¶Item neutraliter, hæreo,hæſitabundè aſpicio. Xenoph.apomn.3 ἐπεὶ δ' ὁ Γλαύκος ἐδυσώπησεν.Item ſuſpicor,vereor,Dionyſ. Halic. in vita Lyſiæ δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω μήποτ' οὐ Λυσίου ὁ λόγος.

Δυσωποῦμαι, pudore confundor, erubeſco.Demoſth. Philipp.3 οὐκ ὀρρωδῶ ἀλλὰ δυσωποῦμαι. Et cum accuſ. Plut.in Cat. εἰ τοὔνομα δυσωπεῖται μοναρχίαν Item flector, exoror, &c. Chryſoſt. de ſacer.ἐδυσωπεῖτο τοῖς ῥήμασι τούτοις. Item oculi mei perſtringuntur. Plut.

Δυσώπησις, ipſa actio afficiendi quempiam pudore. Item exoratio.

Decomp. Ἀδυσώπητος, qui pudore affici nequit ſeu confundi.Plut.Item inexorabilis.

Ἀδυσωπήτως,ſine pudore,inuerecundè.Plut.

Εὐδυσώπητος,qui facilè pudore afficitur.Item facilè exorabilis.

Εὐδυσωπήτως,facilè erubeſcendo.

Καταδυσωπέω,ῶ,idem quod δυσωπῶ.Luc.κατεδυσώπησε τὸν θεὸν,exorauit.

Ὑποδυσωπέομαι, quodam modo reformido, vel auerſor.Plut.

Ἐγχελυωπὸς,anguillæ aſpectum habens.

Εἰσωπὸς, q.d. in oculis ſeu in conſpectu aliquid habēs. Il.ο.εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν. Apud Apollon.Εἰσωποὶ ἀνέμοιο exp.obuerſi vento.

Ἑλίκωψ,cui oculi volubiles ſunt & verſatiles : vel cui ſunt oculi rotundi : vel qui omnium oculos in ſe conuertit : vel qui Helliceen (id eſt,vrſam maiorem ſeu ſeptentrionem) intuetur.Iliad.α.vide & comp.à Κώπη,i.remus.

Ἑλικῶπις,ιδος ἡ,idem. Dicitur & de puella ſpectatu digna, quæque amantium oculos ad ſe trahit,nihilominus tamen verecunda:vel quæ nigris oculis decora eſt & venuſta.Il.α.

*Ἐνῶπα ſiue,in faciem.Apoll.

Ἐνωπὴ aſpectus, conſpectus:vnde dat.ἐνωπῇ in conſpectu,coram.Il.ο.

Ἐνώπιος,in conſpectu,ſeu ex aduerſo poſitus,aduerſus. Exod.c.23.

Ἐνώπιον,(aduerb.)idē quod dat.ἐνωπῇ.Plut.in probl. Rom.& ſæpe in N.T.Ἐνώπια, τὰ, dicuntur,parietes domus qui ſunt è regione ianuæ : vel ad vtrunque eius latus: quòd prætereuntium oculis expoſiti ſint. Il.θ.& Od.χ.

Ἐνωπαδίως,ſiue ἐνωπαδίως,idem quod ἐνώπιον.

*Decomp.*Κατενώπιον, idem quod ἐνώπιον 2.Cor.12.& alibi in ep.Pauli. Pro quo κατενῶπα ſeu κατένωπα dixit. Hom.Il.ε.ſyncope facta(vt quidam putarunt) ex κατενώπια.

Προνώπιος, (per ſync.pro προενώπιος) foris obuerſans.Eur.in Bacch.

Προνώπιον. Euſt.exp. πρόσχημα,apud Eurip. Alij exp. veſtibulum,apud eundem in Hippol.Poll.προνώπια dicit eſſe τὰ πρὸ τῆς θύρας.

Προσωπής, qui eſt ἔξωθεν τοῦ προνωπείου θαλάμου, vt ſchol.Eur. in Alceſt.expon.item præceps,promptus, paratus : vt exp.apud eundem Eurip. in Androm.Ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ.

Προνώπως,promptè,præcipitanter.Heſych.

Ἐξώπιος, extra conſpectum poſitus,à conſpectu remotus ſeu ab oculis.Eurip. 1186

Ἐπώπης,inſpector.Ἐπώπιδες,inſpectrices.Heſych.

Ἐπωπάω,& ἐπωπάζω inſpicio.Idem.

Ἐρατώπης,ὁ,amabiles oculos habens.Hom. (βοώπης.

Ἐριώπης,idem quod βοώπης.Et fœm ἐριῶπις,idem quod

Εὐρύωψ, ωπος, & οπος, latum habens oculum:vt εὐρύοπα Κρονίδην.Il.α.Εὐρυώπης,idem.

Εὐρωπὸς, latus:vel aſpectu latus,& q.d.qui in oculis intuentium latus apparet ſeu amplus. Heſ.& Euſtat. Exp.etiam tenebricoſus : vt σπήλαιον εὐρωπὸν Eurip.

Εὐὼψ, pulchros habens oculos : vel qui aut quæ eſt pulchro aſpectu ſeu pulchra facie.Euſt.ex Soph.

Εὐωπὸς,idem.

Εὐώπης,idem. Soph. Εὐῶπις, quæ pulchra eſt oculis & aſpectu:vt Σεμέλη εὐῶπις Hom.hymn.in Bacch.

Καλλωπίζω, honeſto, orno,como; propriè elegantem & venuſtam faciem ſeu aſpectum facio.Greg.

Καλλωπίζομαι, honeſtor,ornor,&c. Herodian.l.1.In voce media idem ſignificat cum καλλωπίζω : vnde ἐκαλλωπισάμην, veſtitu me exornaui & honeſtaui: Plut.in ſymp. Item καλλωπίζομαι, efferor,glorior, mihi placeo. Xen. de equo feroci, ἀνατείνει ἄνω τὴν κεφαλὴν ὅταν καλλωπίζηται.Cum dat.Idem.τούτῳ καλλωπίζονται Plut. in Sol. καλλωπίζομαι τῷ μὴ συναλγεῖν τῇ πατρίδι.Item artem oſtento.Plat.

Καλλώπισμα,τὸ, ornamentum,cultus.Herod.l.7.plerunque cultus ſuperfluus. Herodian.l.5.

Καλλωπισμὸς ὁ,idem.Xen.& Philoſtr.ep 38.

Καλλωπιστὴς,οῦ,ὁ, cultus in veſtitu nimium ſtudioſus. Iſocr.ad Demon.

Καλλωπίστρια, ἡ, cultus in veſtitu nimium ſtudioſa, Plut.in præcep.connub.Item comptrix.

Καλλωπιστικὸς, ad comandum vel ornandum aptus, cultum ſiue elegantiam addens.

Decomp. Ἀκαλλώπιστος,ὁ,ὁ καὶ ἡ, nō comptus,non ornatus.Plut. Item qui non gloriatur, nec iactatione effertur.Greg in epitaph.ſoror.

Ἐγκαλλωπίζομαι, placeo mihi in,glorior in.Plut.in Anton. ἐγκαλλωπίσασθαι τοῖς αἴσχεσι Ἐγκαλλώπισμα: Thucydid.ἐγκαλλώπισμα πλούτου,id eſt,πλοῦτος ᾧ ἐγκαλλωπιζόμεθα.

Κατωπὸς, qui oculos deiicit & in terram defigit, qui vultu ex mœrore eſt deiecto.In Hippiatr.

Κατωπιάω,ῶ, oculos deiicio,vultum demitto.Ariſt.

Κελαινώπης,& Doricè κελαινώπας aſpectu niger,atricolor. Apud Soph.in Aiace,κελαινώπας θυμὸς,exp.tectum pectus, ideóque ſubdolum : vel profunda cogitans,profundis cogitationibus veluti nigricans.

Κιλλω-

Κοιλώπης, cauus aſpectu. Eurip. Κοιλῶπις, caua aſpectu. Suid. ex Epigr.

Κυανώπης, ἡ, cærulea aſpectu, cæruleos ſeu nigricantes oculos habens. Heſiod.

Κύκλωψ, κατ' ἐξοχὴν, appellatus fuit Polyphemus vnus ex cyclopibus Siciliæ & præcipuè montis Ætnæ incolis, hominibus vaſta & gigantea corporis mole: qui ſic dicti fuerũt quod ipſis Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς, ἴοις ἐνέκειτο μετώπῳ, vt Heſiod. loquitur, in Theog.

Κυκλώπειος, cyclopeus ſeu cyclopicus: ad cyclopem ſeu cyclopes pertinens. Κυκλώπειος βίος, vita beata & minimè laborioſa, qualem Cyclopum fuiſſe teſtatur Hom. Od. ι. & Strabo l. 11.

Κυκλώπιον, ου, τὸ, (diminut.) q.d. paruus Cyclops adulandi ſeu blandiendi forma profertur à Sileno, apud Eur. in Cyclop. ¶Sic dicitur etiam id quod albicat in oculo ambiens pupillam: apud Ariſtot. de anim. l. 4.

Κυκλωπὶς, ίδος, ἡ, cyclopea ſeu cyclopica.

Κυκλωπικὸς, ὁ, cyclopes referens.

Κυκλωπικῶς, cyclopicè, more cyclopum. Ariſtot.

Κυνόψ, herba eſt σταχυώδης, apud Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 10. quidam exp. canariam & canis oculum.

Κυνώπης, ὁ, qui caninis, i. impudentib. eſt oculis. Il. α.

Κυνῶπις, ἡ, impudens, inuerecunda. Il. σ.

Λευκώπης & λευκωπίας, albus aſpectu. Heſych. Λευκῶπις, alba aſpectu.

*Λιθωπὸς, ὁ, lapideos oculos habens, Thryphiod.

Λιπαρωψ, pinguem faciem habens ſeu delibutam. Apud Athen. menſa dicitur λιπαρωψ, i. pinguis.

*Μεγαλωπὸς, qui eſt grandibus oculis. Oppian.

Μελανωπὸς, niger aſpectu.

Μέτωπον, ου, τὸ, frons, quaſi dicas, pars faciei quæ eſt poſt oculos. Od. χ. ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ. Sic & Il. ο. & ψ. Metaphoricè prora etiam nauis μέτωπον dicitur. Item de muro apud Herodot. Vſurpatur & de acie militari, ſicut & frons Latinis, apud Thuc. Xenoph. & cæteros hiſtoricos.

Μετωπηδὸν, (aduerb.) aduerſa fronte, ſeu aduerſis frontibus, quidam exp. aduerſis roſtris. Thuc.

Μετωπίας, cui frons eſt lata. Poll. 9.

Μετώπιον, τὸ, idem quod μέτωπον, vel interſtitium inter ſupercilia. Ilia. λ. & π. Hippocr. in lib. de ſuperfœt. Sic & à nonnullis dicitur galbanum: teſte Dioſc.

1187 lib. 3. c. 97. Item vnguenti quoddam genus in Ægypto fieri ſolitum galbano admixto, vt docet idem lib. 1. ca. 72. item oleum ex amaris nucibus confectum cui adhibebatur galbanum apud eundem.

Μετωπὶς, ίδος, ἡ, faſcia qua deuinciebatur frons. Heſ.

Dec. Ἀντιμέτωπος, oppoſitam frontem habẽs. Xen. Item ſuarum nauium frontes aliis oppoſitas habens: apud eundem. Hell. 4. (munitio anceps.

Διμέτωπος, bifrons. Apud Appian. διμέτωπος φρουρά,

Εὐρυμέτωπος, latam frontem habens. Hom.

Ἰσομέτωπος, parem frontem habens, *de acie dictum.* Xen. Hell. 4.

Περιμετωπὶς, & περιμετωπίδιον, frontis pellis. Herodot. Sic dicitur & id quo frontes equorum ornantur. Interdum verò aliorum animalium: frontale. Athen.

Ὑπομετώπιον, exp. frontale.

Μήλωψ, colore referens malũ, mali faciẽ habens. Od. η.

Μονώψ, ſiue μόνωψ, vnoculus. Eurip. in Cyclop.

Μορμορωπὸς, terrificus vel turbidus aſpectu. Suid.

Μορμορωπὰ ῥήματα, Ariſtoph. in Ran. vocat τὰ καταπληκτικὰ καὶ φοβερὰ, terribilia: ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμοῦς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης, vt tradit ſchol.

Μύωψ, ωπος, ὁ καὶ ἡ, (q.d. μύων τὰ ὦπα ſeu ὦπας, claudens oculos, conniuens) nomen eſt certi cuiuſdam vitij in oculis: dicuntur enim μύωπες, qui ab ortu primo proxima quidem vident: remota verò non vident, teſte Ariſtot. in probl. ſect. 31. & Alex. Aphr. probl. 74. lib. 1. Gel. l. 4. c. 2. tales luſcioſos Latinè appellari tradit. ¶Eſt etiam μύωψ inſecti genus, quod bobus potiſſimum eſſe infeſtum traditur. Geopon. l. 16. Metaphoricè etiam vſurpatur ſicut & œſtrum. ¶Ponitur & pro calcari quo vrgentur equi. apud Xenoph.

Μυωπὸς, ἡ, idem quod μύωψ in prima ſign. Xenoph.

Μυωπία, ἡ, vitium eorum qui μύωπες dicuntur: quod & μυωπίασις dicitur: apud aut. definit. med.

Μυωπάζω, ſum luscioſus. Ariſtot. loco antè citato, ἐναντία δὲ πάσχουσιν οἱ γηρῶντες τοῖς μυωπάζουσιν, &c. Et generaliter, cæcutio, oculos aperire non poſſum. 2. ep. Petri. c. 1. Et pro conniueo, apud Areop. Pro eodem inuenitur & μυωπάζω, apud Suid.

Μυωπίζω, calcari vrgeo. Xenoph.

Μυωπίζομαι, calcari vrgeri, œſtro agitari.

*Μυριωπὸς, multioculus. Argi epith. Æſchyl.

Νεωπὸς, qui iuuenili facie eſt, iuuenis. Heſych.

Νυκτάλωψ, luſcioſus: qui interdiu videt, ſole occidente obſcurius, noctu omnino nihil: vel qui noctu meliùs videt, interdiu minùs, & ſi luna luceat, nihil cernit. Hipp. prædict. l. 2. οἱ τῆς νυκτὸς ὁρῶντες οὓς δὴ νυκτάλωπας καλέομεν. Sic dicitur & ipſe morbus vel vitium id oculorum: Lat. nocturna cæcitudo. P. Ægi. l. 3. c. 22.

Νυκταλωπία, ἡ, idem quod νυκτάλωψ, quum de morbo dicitur.

Νυκταλωπιάω, luſcioſus ſum.

Νυκταλωπίασις, idem cum νυκταλωπία. Oribaſ.

Νυκταλωπικὸς, pro eodem. Ariſtot.

Νυκτωπὸς, qui noctu videtur. Eurip.

Νώψ Heſych. qui viſu eſt imbecilli: ex νη, & ὤψ.

Κνώψ, idem per pleonaſmum τοῦ κ. Suid.

*Ξανθωπὸς, rufus aſpectu. Oppian.

Οἰνωπὸς, qui vinei coloris eſt: vel vuas maturas colore referens. Ariſtot. & Eurip.

Ὀξυώπης, vel ὀξυωπὴς, acutos habens oculos, qui eſt acuti viſus. Athen. Ὀξυωπὸς, idem.

Ὀξυωπία, acuta acies oculorum, acutus viſus. Ariſt.

Ὀξυωπέω, ῶ, ſum acutis oculis, acutum cerno. Baſil.

Ὀξυωπίας, idem quod ὀξυώπης.

Παρθενωπὸς, qui virginea facie eſt: ipſo aſpectu ſe puellarem & effœminatum oſtendens. Eurip.

Παρώπιον, quod oculis circumponitur *equorum*, quidam exp. coria quæ ambiunt oculos equorum, ocularia equorum. Poll. l. 2. (ſpectant. Poll. l. 2.

Παρωπίαι, oculorum minores anguli qui ad tempora

Παρωπὶς, *itidem* pro eo quod oculis ſeu faciei circumponitur.

Περιωπὴ, circumſpectio, i. ipſa circumſpiciendi actio, cura. Suid. ex Thuc. & Agath. Sæpius ſic dicitur locus è quo circumiacentia luſtrari oculis queunt, ſpecula. Il. ξ. & ψ. Od. κ.

Περιωπίζομαι, ſpeculor, ex ſpecula circumſpicio.

Πρόσωπον, τὸ, (q.d. quod eſt circa oculos: τὸ πρὸς τοῖς ὠψὶ μέρος) vultus, facies, &c. Heſiod. in Erg. Ἀντίον ἠχρεῖος ἀνέμου πρὸ ἅπαντα πρόσωπον. Xen. pæd. 2 ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἶσχει. Dicitur κατὰ πρόσωπον, coram, in conſpectu, in os. Apud Diod. Sic. & Syneſ. epiſt. 67. Pro προσώποις per metaplaſmum dicitur προσώπασι apud Homer. Iliad. η. ¶In acie πρόσωπον idem dicitur quod μέτωπον: apud Xen. pæd. 1. Et τὰ πρόσωπα in nauibus proræ, ſicut & μέτωπον teſte Euſt. ¶Item πρόσωπον, perſona: vt πρόσωπον κωμικὸν, &c. Luc. in lib. de calumn. Et ſpecialiter, perſona pacifica: apud Polyb. ¶In nouo Teſtam. πρόσωπον, non tam de perſona hominis dicitur, quàm de accidentibus eius & circumſtantiis: vt λαμβάνειν πρόσωπον. Luc. 20. cap. 21. ¶πρόσωπα, apud theologos, perſonæ in trinitate quæ & ὑποστάσεις. Gregor. &c. ¶πρόσωπος, etiam pro πρόσωπον à Platone comico vſurpatum fuiſſe tradit Euſt. ex Ariſtoph. gramma. προσωπικὸν perſonale. προσωποῦντα, perſonata: pro προσωπεῖα, &c. Attici diceba-

tur vas æneum echino ſimile, leonum hominúmve imagines ſeu facies in oris ambitu pictas habens. Poll. προσωπεῖον ſeu προσώπιον, & προσωπὶς, perſona, larua. Demoſth. de malè geſt. leg. Athen. l. 14.
*προσώπατα, τά, in plural. num. pro πρόσωπα vtitur frequenter Oppian.
προσωπίδιον, parua perſona ſeu larua. Poll.
Dec. Αἰγοπρόσωπος, caprinam habens faciem.
Ἀμφιπρόσωπος, vtrinque faciem habens. Plut.
Ἀντιπρόσωπος, oppoſitam faciem habens, ſeu obuerſam. Xen. Hell. 6. & Athen.
Ἀποπροσωπίζομαι, faciem purgo, ſordes faciei abſtergo. Poll. ex Pherecrate.
Ἀπρόσωπος, qui faciem pulchram non habet. Heſy. Item qui perſonam, i. laruam non habet. Idem.
Αὐτοπρόσωπος, non perſonatus. Luc.
Αὐτοπρόσωπα, ſcripta in quibus autor ex ſua perſona docet nulla extrinſecus aſſumpta. Ammon in
1188 Categ. Ariſtot. Αὐτοπρόσωπος ὑποκριτής, qui ſine perſona agit. Athen. li. 10. vel cui ſua ipſius facies affingitur. Hermog. Αὐτοπρόσωπος facere aliquid quis dicitur quum ipſe coram id agit. Syn. ep. 144. Αὐτοπροσώπως, in vel ſub propria perſona, coram. Syneſ. ep. 139. & 142.
Δεινοπροσωπέω, terribili vultu ſeu aſpectu ſum.
Δευτεροπρόσωπος, qui ſecundæ perſonæ eſt. Δευτεροπροσωπέω, ſum ſecundæ perſonæ: voces gramm.
Διπρόσωπος, duas habens facies, bifrons, biceps. Herodian. Apud Gal. ad Glauc. διπρόσωπος ἔμπλαστρος, exp. biforme emplaſtrum.
Δυσπρόσωπος, qui deformi facie eſt, turpis aſpectu.
Ἐμπρόσωπος, quem in oculis gerimus. Phalar.
Ἑτεροπρόσωπος & ἑτεροπροσωπικός, qui alius ſeu diuerſę perſonę eſt. Ἑτεροπροσωπικῶς, in alia perſona.
Ἑτεροπροσωπέω, perſona differo.
Εὐπρόσωπος, pulcher aſpectu, qui formoſa facie eſt. Ariſtoph. Item ſpecioſus, honeſti ſpeciem præferens. Dem. Item qui hilari & læto vultu eſt. Soph. Εὐπροσώπως, hilari vultu, læta fronte, ſchol. Soph. Εὐπροσωπία, bonus aſpectus. Εὐπροσωπέω, aſpectu meo alicui placeo. Chryſoſt.
*Κακοπρόσωπος, mala facie præditus. Plut.
Καλλιπρόσωπος, aſpectu pulcher, ſeu qui facie elegante pulchráque eſt. Athen. l. 12
Κριοπρόσωπος, qui arietina facie eſt, arietem facie ſua repræſentans. Luc. de ſacrif.
Κυνοπρόσωπος, qui canina facie eſt. Luc.
*Μικροπρόσωπος, qui facie eſt parua, ex Ptolem.
Μονοπρόσωπος, qui vnius tantùm perſonę eſt. Μονοπροσώπως, ſub vna tantùm perſona.
Ὁμοιοπρόσωπος, qui eiuſdem perſonæ eſt. Ὁμοιοπροσωπέω, eiuſdem perſonę ſum.
*Πολυπρόσωπος, multas habens perſonas, multas requirens perſonas. Plut.
Πλατυπρόσωπος, qui lata facie ſeu fronte eſt. Æl.
Σεμνοπρόσωπος, qui grauitatē aliquā vultu pręfert.
Σεμνοπροσωπία, grauis perſona, ſeu grauitas, dignitas oris. Σεμνοπροσωπέω, grauitatem vultu præfero. Ariſtoph. in Nub ἐφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.
Σιμοπρόσωπος, qui aſpectu ſimus eſt, ſima ſeu preſſa nare. Plat.
Σκληροπρόσωπος, qui dura eſt facie: ſeu cordis ſui duritiem vultu prodens.
Σκυλακοπρόσωπος, idem quod κυνοπρόσωπος.
*Στενοπρόσωπος, qui eſt anguſta facie. Ariſt.
Στρογγυλοπρόσωπος, qui rotunda facie eſt. Ariſtot.
Ταυτοπροσωπικῶς, in eadem perſona.
Τετραγωνοπρόσωπος, quadratus aſpectu: ſeu formam oris quadratam gerens.
Ἐμφανοπροσωπέω, faciem meam oſtendo & conſpiciendum me præbeo. Cic. ep. ad Att. 10. l. 7.

Πυρωπός, rutilus aſpectu. Plat. ¶ Dicitur etiam eſſe gemmæ nomen è carbunculorum genere.
Πυρῶπις, rutila aſpectu, cui facies rutilat. Apud Non. πυρώπιδες ὧραι, exp. πυρώδεις.
Ῥοδωπός, qui eſt roſeo aſpectu. Dioſc. Ῥοδῶπις, quę roſeo eſt aſpectu.
Σκυθρωπός, triſtem vultum gerens. Ariſtot.
Σκυθρωπός, vultu tetrico. Xenoph.
Σκυθρωπάζω, ſum vultu tetrico & mœſto, mœſtum vultū gero, contraho ſuperciliū. Xe. pęd. 6. μὴ θαυμάζε εἴ τινες ἐσκυθρώπαζον ἀκούσαντες τῶν ἀγγελλομένων.
Σκυθρωπασμός, vultus tetricus & mœſtus. Plut.
Στυγερωπός, inuiſus, cuius conſpectus odio nobis eſt: vel ad cuius conſpectum exhorreſcimus. Item ingratus aſpectu. Epigr.
Στυγερῶπις, cum odio aſpiciens, inuiſo aſpectu & toruis oculis cernens. Heſiod. in Erg. (in Pana.
Τερατωπός, monſtroſus aſpectu, portentoſus. Hom. hym.
Τηλωπός, qui è longinquo cernitur. Heſych. Exponitur & procul ſemotus. Soph. in Aiace.
Τριώπης, qui triplici aſpectu eſt, triformis.
Τριῶπις, ίδος, ἡ, ternos oculos habens, ſeu tria foramina: genus monilis tres velut oculos penſiles vel appenſos habentis: Poll. l. 5 c. 16. 1189
Τυφλώψ, cæcus, ὁ τυφλὸς τοῖς ὦπας. Apud Nic. in Ther. τυφλῶπες ſunt ſerpentes quidam qui aliàs etiam dicuntur τυφλῖνοι.
Ὑδρώψ, ὁ, qui hydrope laboranti ſimilis eſt: hydropicus, apud Hippocr. lib 2 epidem. teſte Galen. in Lex.
¶ Ὑδρώψ, (ſubſtant.) hydrops: aqua intercus ſeu quæ inter cutem apparet: morbus cuius ſpecies vide apud Hippocr. & Galen. ¶ Eſt & ὕδρωψ εἰς ἀμίδα morbus qui aliàs διψακὸς & διαβήτης nominatur. Plinio vrinę profluuiū, apud Gal. de cauſ ſymp. l 3.
¶ Ὑδρώψ, dicitur etiā feroſa illa & mucoſa proluuies quę in partu egeritur, apud Hipp de natu. infant.
Ὑδρωπικός, qui hydrope laborat ſeu hydropi proprius. Ὑδρωπικὸν πάθος idem quod ὕδρωψ.
Ὑδρωπιῶ, hydrope laboro, hydropicus ſum. Dioſc.
Ἐξυδρωπιῶ, (comp.) hydropiſi corripior. Ariſtot.
Ὑπώπιον, τό, (q. d. ſuboculare) pars quę ſubiacet oculis: vnde ὑπώπια Iliad μ. ¶ Item ſugillatio ſub oculo: ſpecies ecchymomatis quæ oritur ex plaga ſanguine ſub oculum effuſo. Poll. ¶ A quibuſdam ſic etiam dicta fuit thapſia: vt eſt in app. Dioſc quòd ſugillata liuores omnes tollat: vt teſtatur Dioſc. l. 4. c. 157.
Ὑπώπια, τά, propriè dicuntur oſſa iuxta naſum oculis ſubiecta: generaliter autē quicquid oculis ſubeſt: ſicut & ὑπώπιον. Frequentiùs ſic appellantur ictus quos quis accipit quum contunditur & ſugillatur. Ariſtoph. Item calli qui oriuntur in manibus eorum qui aſſidui ſunt in opere. Suid.
Ὑπωπιάζω, ſugillo, eam faciei partem quę eſt ſub oculis: aut generaliter ſugillo aliquam corporis partem & plagis contundo. Laert. Metaphoricè apud Ariſtoph. in pace ciuitates dicuntur ὑπωπιασμέναι, bello malè acceptæ, &c.
Ὑπωπιασμός, ſugillatio, contuſio alicuius partis corporis quæ fit ictibus.
Ὕσσωπος, ὁ, ἡ, vel ὕσσωπον, τό, hyſſopus herba de qua Dioſc. lib 3. cap. 30. Sic dici volunt quaſi ὑόμυρον (pro χλόουμυρον) ἐπὶ τὸν ὦπα.
Ὑσσωπίτης οἶνος, vinum confectum ex hyſſopo: de quo Dioſc l. 5. c 50.
Φαιδρωπός, qui hilari eſt vultu. Heſych.
Χαρόψ, ſiue χαρωπός, lętitiam cordis vultu prodens, vel lætitiam afferens oculis. Peculiariter autem χαροπὰ quoddam dicitur χαρωπόν, & χαρωποὶ qui eo ſunt præditi. Is color putatur eſſe cæſius, vel cæruleus: vel etiam fuluus inter quos alioqui magna eſt affinitas. Sic apud Theocr. idyll. 21. ὄμματα χαροπώτερα, exp.

exp. oculi magis cæſij ſeu glauci. Et χαροποῖο λέοντος, apud Homer. & Heſiod. fului leonis. Et in Epigram. χαροπὸν κῦμα, cæruleus fluctus. De diſcrimine verò τοῦ γλαυκοῦ & χαροποῦ, vide Ariſtot. de gen. an. lib. 5.

Χαρόψ, etiam Herculis cognomen fuiſſe traditur.

Χαροπότης ητος ἡ, color cærulęus ſeu cæſius. Plut.

Ὑποχάροπος, (*Decomp.*) aliquantum cæſius, ſeu glaucus, aliquatenus cęruleus. Xen.

Χρυσωπὸς, aureum vultum ſeu aſpectum habens: vt χρυσωπὸς ἥλιος, apud Eurip.

Compoſita ex ὀπιπεύω.

Γυναικοπίπης, ου, ὁ, mulierum auidus obſeruator.

Οἰνοπίπης, qui circumcirca inueſtigat.

Παιδοπίπης, puerorum deceptor. Athen. l. 13.

Παρθενοπίπης, virginum nimis auidus inſpectator, ſeu obſeruator Iliad. λ.

Πυρροπίπης ὀπιπεύων τοὺς πυῤῥοὺς, ruforum nimis auidus inſpectator, &c. Euſt. ex Ariſtoph.

(*Compoſita ex ὀφθαλμός.*)

Αἰγόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, oculos habens caprinos: Eſt & gemmę nomen. (Epigr.

Ἀντόφθαλμος, aduerſis oculis intuens, oppoſitus oculis.

Ἀντοφθαλμέω, ῶ, intuentem obtueor. Sapient. ἀντοφθαλμῆσαι δυνήσεταί σοι. Item metaph. obnitor, reluctor. Polyb. Sic & nauis dicitur ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, obluctari vento. Act. 27.

Βούφθαλμον, τὸ, buphthalmus: herba quam Dioſc. l. 3. c. 157. ſic appellat, quòd flores habeat bouini oculi ſpeciem repræſentantes.

Γλαυκόφθαλμος, idem quod γλαυκόμματος. Dioſc.

Ἐνοφθαλμιάω, oculos alicui rei adiicio: ſeu oculos in aliquam rem conîicio frui ea deſiderans.

Ἐνοφθαλμιῶμαι, oculi in me coniiciuntur & appetor.

1190 Ἐνοφθαλμίζω, inoculo: gemmam cum exiguo cortice in delibratam arboris partem inſero: vel aperto in arborem oculo ſemen includo. Theophr.

Ἐνοφθαλμισμὸς, inoculatio. Theophr.

Ἐξόφθαλμος, qui oculis eſt prominentibus: ſeu cui oculi quaſi extant & ἐπιπόλαιοι ſunt. Xen. Exp. & inconſideratus, apud Polyb. l. 1.

Ἐποφθάλμιος, oculo impoſitus, ſupra oculum ſitus.

Ἐποφθαλμιάω, oculos iniicio & concupiſco, adnicto. Plut. ἐκείνου τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμιῶντος.

Ἐποφθαλμέω, idem. Plut.

Ἑτερόφθαλμος, qui alterum tantùm ex duobus oculum habet, i. orbus altero oculo. Plut. in Hippiatr. ſic dicuntur equi qui varios oculos habent: quòd vitium dicitur ἑτεροφθαλμία.

Εὐόφθαλμος, qui eſt pulchris & venuſtis oculis. Xen. pæd. Item qui oculis alienis gratus eſt & iucundus aſpectu. Euſt. Apud Ariſtotel. polit. 2 εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι, exp. honeſtum eſt, ſiue bellum auditu.

Εὐοφθάλμως, cum quadam oculorum venuſtate & gratia ſeu decorè, decenter. Harpocr. ex Antiph.

Κοιλόφθαλμος, qui cauis oculis eſt, cui oculi in cauo receſſu ſubſident. Xenoph. de re equ.

Κοιλοφθαλμία, oculorum cauitas. Alex. Aphr.

Κοιλοφθαλμιάω, cauis oculis ſum: ſeu oculi mihi ſubſident & cauitatem quandam habent.

Κυνοφθαλμίζομαι, caninis, i. impendentibus oculis aſpicio. Heſych.

Διακυνοφθαλμίζομαι, (*decomp.*) impudenter aſpicio, In faciem procaciter reſiſto. Idem.

Λαγώφθαλμοι, quib. ſuperior palpebra ſurſum reducta eſt, adeò vt oculum totum contegere non poſſit, ſed per ſomnum apertus maneat ſicut & leporibus. Vide Gell. l. 7.

Λειρόφθαλμος, qui placido & miti eſt aſpectu. Suid.

Λιρόφθαλμος, qui oculis eſt impendentibus & audacibus, apud eundem.

Λευκόφθαλμος, qui candidis ſeu albidis eſt oculis. Eſt & gemmę nomen: de qua Plin. l. 37. c. 9.

Μεγαλόφθαλμος, qui magnis eſt oculis. In Geopon.

Μελανόφθαλμος, qui nigris eſt oculis. Ibidem.

Μονόφθαλμος, cui vnicum natura oculum dedit.

Ξηρόφθαλμος, ſiccum habens oculum.

Ξηροφθαλμία, oculorum ſiccitas: vel lippitudinis aridę genus. Aet. l. 7. c. 2. Celſ. l. 6. c. 6.

*Περιοφθάλμιος, qui circa oculum eſt, ſeu ambit oculum. Gal.

Πλατυόφθαλμος, latos ſeu amplos habens oculos.

Πλατυόφθαλμον, à nonnullis vocatur ſtimmi, quoniam in calliblepharis mulierum dilatat oculos: vide Dioſc. l. 5. c. 99. & Plin. l. 33. c. 6.

*Πολυόφθαλμος, multioculus. Plut.

Πυκνόφθαλμος, crebros oculos ſeu gemmas habens.

Σκληρόφθαλμος, qui duris eſt oculis: ſeu qui dura lippitudine laborat.

Σκληροφθαλμία, lippitudo dura: morbus oculorum: de quo vide Æginet. l. 3. c. 22.

Τριόφθαλμος, cui tres ſunt oculi. Plut. Eſt & gemmę nomen de qua Plin. l. 37. c. 11.

Ὑγρόφθαλμος, qui humidis eſt oculis, cui oculi fluunt: *cui oppon.* ξηρόφθαλμος.

Ὑποφθάλμιος, cui oculus ſubiacet. ὑποφθαλμία, genæ ab inferiore parte ſubiectę ſeuitérque eminentes.

Ψωροφθαλμία, lippitudo ſcabra, aſpritudo oculorum.

Compoſita ex ὄσσομαι ſeu ὄσσος.

Ἀμβλυώσσω, ſum ἀμβλὺς τῷ ὄσσε, ſum viſu obtuſo & hebeti. Vide & in Ἀμβλύς.

Ἐπιόσσομαι, proſpicio, prouideo. Heſych. Vide & in comp. ex Ὄσσε.

Κακοσσόμμος, vel diuiſim κακ' ὀσσόμμος, tortuè intuẽs: vel mala pręoculis habens. Heſych.

Κνώσσω, profundè dormio. Item cubo, ſterto. Odyſſ. δ. Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι. Etymol. per ſyncopen factum eſſe dicit, ex κενώσσειν, quòd inter dormiendum τὰ ὄσσε ſint κενὰ καὶ ἀργά.

Ποτιόσσομαι, ſiue προτιόσσομαι, aſpicio, intueor. Il. η. Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε. Item præuideo, præſagio Od. ξ. Sic & apud Apoll. Arg. l. 1.

Τυφλώττω, ſum τυφλὸς τῷ ὄσσε. Vide & in Τυφλός.

Compoſita remotiora.

Ἐχθοδοπὸς, οῦ, ὁ, odioſus. Soph. in Aiace ἐχθοδοπ' Ἀτρείδαις. Et ἐχθοδοπὸς πόλεμος. Ariſtoph. Fieri putat Euſt. ex ἔχθος vel ἔχθω & ὄπτω: aut ὄψ ὀπὸς: vt ſit ἐχθοοπὸς, & per pleonaſmum literæ δ, ἐχθοδοπὸς, quem aſpicere aut alloqui nobis eſt odioſum.

Ἐχθοδοπέω, ῶ, inuiſus ſum, ſum odio. Il. α. 1191

ΟΠΥΙΩ, F. ύσω, ineo, coeo. Exp. etiam vxorem habeo, habeo in matrimonio. Il. ν. Sic Heſiod. in Theog. δῶκεν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν, dedit filiam ſuam in vxorem. Il. ν. πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν.

Ὀπυίομαι, ineor: vel in matrimonio habeor. Ariſtot. ethic. 7. c. 5. ὥσπερ οὐδὲ τὰς γυναῖκας ὅτι οὐκ ὀπυίουσιν ἀλλ' ὀπυίονται.

ΟΠΩΡΑ, ας, ἡ, autumnus: Homer. Xenoph. & alij. Exponitur etiam æſtas: vt νέα ὀπώρα, ſeneſcens æſtas. Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. cap. 4. Metaphoricè ὀπώρα dicitur maturior ætas adoleſcentium quæ pubertatem ſeu iuuentam præcedit: quam quæ ſequitur μετόπωρον appellatur. Pind. Iſthm. ode 2. ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας εὐθρόνου μνάστειραν ἁδίσταν ὀπώραν. ¶ Ὀπώρα, dicuntur etiam fructus autumnales: Theophraſt.

Ὀπωρινὸς, οῦ, ὁ, autumnalis. Heſiod. Et ὀπωρινὸς ἀστὴρ. Il. ε. canicula quæ ſeneſcente ęſtate exoritur.

Ὀπωρικὸς, ex fructibus autumnalibus confectus. Et ὀπωρικὴ pharmacum quoddam, Plin. l. 24. c. 14.

Ὀπώριμος, pomifer: ſeu autumnalibus fructibus feren-

pis idoneus,apud Suid.

Oπωρίων, qui autumnales fructus emit & reuendit. Heſych.

Oπωρίζω, f. ὀπωριῶ, fructus autumnales ſeu poma decerpo & colligo:Plutarch. Et cum accuſat.rei.Plato de leg.lib.8. τὰ γῆινα ξύμπαντα ἐπονομαζόμενα ὀπωρίζειν βούληται.Philoſtr. in Heroic.ὀπωριεῖ,fructus colliget. ¶ Item pomis veſcor, ſeu fructibus autumnalibus. Ariſtot.

Oπωρίζομαι,idem Athen.l.12.

Oπωρισμὸς,autumnalium fructuum collectio.

Compoſita.

Aλευκόπωρος,poma ſeu fructus albos ferens.Epig.

Mεσοπωρέω,in medio autumni ſum.Dioſc.

Mετόπωρον, ου, τὸ, (q. d. tempus quod eſt poſt autumnum)ſeneſcens autumnus, & in hyemem inclinans. Ariſtot. Metaphoricè in ætate iuuenili μετόπωρον dicitur quum in virilem inclinat & barba pullulat Plut.

Mετοπωρινὸς, qui extremi & ſeneſcentis autumni eſt. Interdum &, autumnalis: vt μετοπωρινὴ ἰσημερία, apud Plut. μετοπωρινὰ ὕδατα. Athen. Mετοπωρινὸν ὀμβρεῖν, autumnales mittere pluuias.Heſiod.in Erg.

Φθινόπωρον, idem cum μετόπωρον, ſeneſcens autumnus & in hyemem vergens.Ariſtot. Interdum & ſimpliciter ſignificat,autumnus Dion.Smyrn.

Φθινοπωρινὸς, qui eſt autumni ad finem vergentis: brumalis.Plut.ſymp.8. Athen.l.2.

Φθινοπωρὶς,dicitur oliua conditanea,ſeu quę in muria conditur,apud Suid.

Φιλοπωριστὴς, οῦ ὁ, qui autumnales fructus decerpere & iis veſci amat.Epigr.

OPAΩ,(præt.imperf.ἑώρων,præt.perf.ἑώρακα.F.ὄψομαι,ab ὄπτομαι,aor.2.εἶδον.ab εἴδω) video,cerno. Odyſſ υ. Εἰ που ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος Ἠελίοιο. Iliad.υ. Πρόσθ' ὁρόων θάνατον. Luc.de ſalt. ἀκούω ἄνθρωπε ἃ ποιεῖς, οὐχ' ὁρῶ μόνον. Xenoph ἡδέως ἀλλήλας ἑώρων. Cum particip.apud Euripid ὁρῶ ἐξαμαρτάνων,video me peccare. ¶ Item metaph. animaduerto, intelligo. Interdum expendo,examino.Demoſth.pro cor. πρὸς τοὺς νῦν ῥήτορας ὁρᾶ με.Apud Eurip.πρὸς πλοῦν ὁρῶ.exp.animum ad nauigationem habeo intentum.

1192 Item do operam,prouideo,Thuc.l.8.ὁρᾶν ὅτῳ τρόπῳ μὴ ἀνεθήσεται τὰ πράγματα.

Oρῶμαι,videor,&c. Et actiuè pro ὁρῶ.Iliad ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο.

Oραμα τὸ, viſus, i.res quę videtur: ſpectaculum.Ariſtot.in eth.Xen.de re equ.

Oρασις ἡ,viſus,i.viuendi ſenſus.Plut.

Oρατὸς οῦ ὁ, qui uideri poteſt, ſub aſpectum cadens. Xenoph.Oρατὴς οῦ ὁ,ſpectator.

Oρατικὸς, videndi facultate præditus: vt ὁρατικὸς δυνάμεις.Plut. Item qui videre poteſt.Plut. Τὸ ὁρατικὸν,pro pupillæ loco,ſede viſus:in Hippiatr.

Compoſita,ac primùm cum præpoſitione.

Aφοράω, ῶ, reſpicio, oculos conuerto ad aliquid:vnde aor. 2. ἀπεῖδον, tanquam ab ἀπείδω: vt apud Luc. ἀπιδόντα εἰς βάθος. Et metaphoricè,animum ad aliquid intendo,conſidero.Plutarch. Interdum ſignificat,pertineo:vt apud Alex.Aphr.probl.lib.2 ἀφορᾶν πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν, ad ipſam vitam pertinere ſeu ſpectare.

Διοράω,tranſpicio:Item perſpicio,dignoſco,Iſocr.

Διορατικὸς,perſpicax.Damaſc.& Alex.Aphr.

Eἰσορῶ vel ἐσορῶ intueor,aſpicio.Hom.& Orph.

Eἰσορῶμαι,aſpicior,&c.Od.γ. Et actiuè idem quod εἰσορῶ.Il ψ.ἐν ἀγῶνι καθήμενος εἰσοράασθε ἵππους.

Eνοράω, intueor in,defixos oculos habeo in.Xenoph. ἐνορῶσι. Et metaph.animaduerto in.Plut.in Rom. ἐνορῶν τι τῷ προσώπῳ τὸ θαρραλέον.

Eφοράω,intueor,oculis luſtro ſeu perluſtro. Item obſeruo.Odyſſ.μ. Ἠελίου ὃς πάντ' ἐφορᾷ &c.Xen.pæd.5. ἐφεώρα τι καὶ ἐπεμελεῖτο εἴ τι δέοιντο. Et ſimpliciter, video,cerno.Ariſtid. Item inſpicio,viſito:vt ἐπιδεῖν τὰ πράγματα,apud Thuc.lib.4.quod apud Herodot. exp.etiam res adminiſtrare.

Eφορατικὸς, ὁ, peritus inſpiciendi res & illis prouidendi.Xenoph.

Eφορος,inſpector,præſes.Philo de vita M.l.1. Eφοροι, magiſtratus quidam Lacedæmoniorum oppoſiti regibus, qui inſpiciebant ea quæ ad rempubl. pertinebant, &c. vide Plutarch. in polit. præc. & Thucyd.l.1.

Eφορεῖον,τὸ, locus in quo ephori iudicia exercebant. Plut.in apophth.

Eφορεύω, inſpector ſum,inſpectionem habeo.Luc. Item ſum ephorus Pauſan.

Eφορεία,ἡ, inſpectio. Item magiſtratus quem gerebant ephori,Ariſtot.polit.2.

Kαθοράω,deſpicio,id eſt, deorſum aſpicio.Plutarch.in Publ.ἐξ ὕψους ἅπαντα καθορᾷ. Item perſpicio,oculis luſtro.Plat.Et metaph.perſpicio,animaduerto.Idem de rep.2.

*Eγκαθοράω,aſpicio deorſum in. Kαθοράω Anacreon.

Kαθορατικὸς,perſpicax.Poll.

Παροράω, limis oculis aſpicio, tranſuerſim intueor, Xenoph. ὁ Καλλίας δὲ παρορῶν εἰς ἐκεῖνον,εἶπεν. Item conniuentibus oculis prætereo, non animaduerto, videre me diſſimulo. Syneſ. ὥστε ἀσεβῆ συνοδὸν ἰδὼν παρεῖδον ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Exp etiam, contemno, negligo.Athen. Eρῶμεν ἀλλοτρίαν,παρορῶμεν συγγενεῖς.¶ Item perperam aſpicio ſeu video.Ariſtot.

Παρόραμα,τὸ, quod quis limis aut conniuentibus oculis aſpexit diſſimulans ſe videre: aut quod quis perperam vidit.

Παρόρασις, ἡ, aſpectus obliquus qui fit limis oculis. Plut.exp.etiam contemptus,deſpicientia.

Παρορατικὸς, ὁ, qui tranſmittere ſolet per negligentiam & incuriam,qui talis eſt vt negligat.Plut.

Περιοράω,circumſpicio.Xen.pæd.3. περιορῶντες ἀλλήλους. Item ſino, ex neglectu permitto, video & patior:vt Iſocr.ὑβριζόμενον περιορᾷ. Xenoph.χαλεπὸν δὴ τοὺς οἰκείους περιορᾶν ἀπολλυμένους.

Προοράω, ante me video.Thucyd. Item præuideo. *in metaph.ſignif.* Xenoph. ὀλίγα προορῶν περὶ τοῦ μέλλοντος.

Προορῶμαι,idem.Dem pro cor.&c.

Προορατὸς,qui prouideri vel prouideri poteſt.Xen.

*Aπρόορατος,imprudens.Laert.

Προορατικὸς,præuidendi ſeu prouidendi peritus:prouidus.Philo de vita M.l.3.

Προσοράω, aſpicio. Pro quo Doricè ποθοράω:vnde ſecunda perſona Æolica ποθόρησθα,apud Thuc.idyll. 6.Κοὐ τὸ νιν οὐ ποθόρησθα τάλαν,τάλαν,&c. Factum eſt 1193 autem ποθόρησθα ex ποθορῇς quod Ionicè ſeu Doricè pro προσορᾷς dicitur: vnde & infinit.ποθορῆν pro ποθορᾶν,in Epigr.

Συνοράω,conſpicio,conſpicior:ſępius metaph.animaduerto,intelligo.Polyb.

Υπεροράω,(propriè vltra ſeu vlterius aſpicio)cõtemno, negligo, & quaſi ad maiora oculos conuerto. Greg. τὴν δυσχερῆ τῶν οἰκτιρμῶν οὐ δὲ πενίας ὑπερορῶν. Cum accuſat. Æſchines contra Timarch. Exponitur etiam,poſthabeo, nihili facio:vt apud Xenoph πάντα ταῦθ' ἅπαντα ὑπερεώρα πρὸς τὴν περὶ τῶν θεῶν συμβαλεῖν.

Υπερορῶμαι,contemnor,&c.vnde ὑπερεωραμένος,contemptui habitus,apud Dem.

Υπερόρασις,ἡ,deſpicientia.

Υπεροπτικὸς,deſpicax,contemptor,ſuperbus.

Υφοράω,

Ὑφορῶμαι, ſeu potius ὑφορῶμαι, (q.d. ſubaſpicio) ſuſpecto, ſuſpectum habeo. Dem. in orat. ad ep. Philipp. ἅπαντας δ' ὑφορᾶσθαι καὶ διαβάλλεσθαι πρὸς αὐτόν. Exponitur etiam, reformido: apud Suid.

Ὑφόρασις, ſuſpicio. Ὑφορατικός, ſuſpicax.

Ὑπόδρα, (aduerb.) torue, toruis oculis & ſuſpiciendo aliquantum tortis: *vt ſit in ira*: Iliad. α. & alibi apud Hom. Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, torue intuitus: Fieri ex ὑπόδρα pleonaſmo τοῦ δ ſcribit Etymol.

Ὑποδράξ, qui toruis aut limis oculis eſt, toruus. Nic.

Ὑποδρασία, toruus aſpectus. Heſych. Ὑποδρής, idem quod ὑποδράξ, apud Nonn.

Comp. ſine præpoſ. ac primùm formata ex ſecunda aut tertia perſon. præt. perf. paſſ.

* Ἀορασία, tenebræ.

Ἀορασία, ἡ, viſus priuatio, cæcitas.

Ἀόρατος, inuiſibilis, non aſpectabilis. Plat. Item actiuè, qui non vidit. Polyb.

* Ἀξιόρατος, qui viſu vel videri dignus eſt.

Δυσόρατος, qui vix viſui eſt obuius, qui cerni difficulter poteſt. Xen. in Hipparch.

Εὐόρατος, quem facilè videre licet.

Compoſita remotiora.

Τιμήορος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, punitor, vltor: ὁ τῆς τιμῆς καιροὺς ὁρῶν, vindictæ & pœnæ infligendæ occaſiones obſeruans: vt τιμήορος ὀργή, apud Nonn. & ἥρωες Λιβύης τιμήοροι, apud Apoll. Arg. l. 4. Exponitur &, auxiliator. Heſyc.

Τιμάορος, idem.

Τιμωρός, (contractum ex præcedente.) idem Xen. pæd. 4. ἥκω πρὸς σε, καὶ ἱκέτης προσπίπτω, καί σε τιμωρὸν αἰτῶ μοι γενέσθαι. Exponitur &, adiutor.

Τιμωρία, ἡ, vltio, vindicta: propriè dicitur reſpectu punientis, vt ipſi ſatiſfiat, ſicut κόλασις, ratione pœnas luentis. Xenoph. in Cyneg. τοσαύτης ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεῶν ὅσης οὐδεὶς ἄλλος ἀνθρώπων. Idem, τιμωρίας τυγχάνω τῷ φίλῳ παιδί, impetro vltionem cædis filij. Dicitur ἐπιτιθέναι τιμωρίαν, imponere ſeu infligere pœnam apud Dem. in epitaph. & pro eodem, τιμωρίαν λαμβάνειν, apud Antiph. & τιμωρίας μετέχειν, apud Æſchin. in Cteſiph. Item qui patitur pœnas, dicitur ἀναδέχεσθαι τιμωρίαν, apud Herodian. l. 5. Et δοῦναι τιμωρίαν, apud eundem l. 4. τίνειν τιμωρίαν, apud Plat. de leg. ὑπέχειν τιμωρίαν, apud Æſchin. ¶ Item τιμωρία, auxilium, ſubſidium. Thuc. l. 3 ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων οὐδεμία ἦν ἐλπὶς τιμωρίας. Sic & l. 1. & 5.

Τιμωρέω, ῶ, f. ήσω, punio, vlciſcor, pœnas exigo Xenoph. Et cum accuſ. Act. ap. c. 26. τιμωρῶν αὐτούς. Cui additur & genit. vt apud Eurip. in Oreſt. Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου, *vbi ſubaud.* ἕνεκα. Dicitur τιμωρεῖν τινί, vlciſci iniuriam alicui factam: vt apud Eurip. in Oreſt. Ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί. Herodot. τιμωρέοντες τῷ θεῷ. Sic & apud Xen. Hellen. 7. & Herodian. l. 4. Huic datiuo additur interdum accuſat. rei: vt apud Plat. in apol. Socr. εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον. Pro eodem dicitur & τιμωρεῖν ὑπέρ τινος: vt apud Lyſ. τιμωρεῖν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν. ¶ Item τιμωρῶ, auxilior, opem fero: interdum & tueor, defendo. Thucyd. l. 1. τοῖς ξυμμάχοις οὐ τιμωροῦμεθα ἀδικουμένοις, οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν. Ælia. Διονύσου τιμωροῦντος παρθένῳ δυσυχεῖ καὶ πάθούσῃ τραγῳδίας ἄξια. Sic & apud Plutarch. in Rom.

Τιμωροῦμαι, punior, &c. Plato de leg. ὑπ' ἄλλου ὀρθῶς τιμωρουμένῳ. ¶ Item actiuè, idem quod τιμωρῶ. Dem. & Ariſtot. cum accuſ. Dicitur & τιμωρεῖσθαι ὑπέρ τινος, iniuriam alicui illatam vlciſci: vt apud Plat. de leg. τιμωρεῖσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

1194 Τιμώρημα, τό, pœna, ſupplicium. Plat.

Τιμώρησις, ἡ, pœnæ inflictio. Τιμωρητής, οῦ, ὁ, punitor, vltor, vindex.

Τιμωρητικός, pertinens ad τιμωρητήν. Item ad pœnas exigendas propenſus, crudelis. Ariſtot.

Decomp. Ἀντιτιμωρέω, viciſſim punio: pœnas repoſco, Eurip. & Xenoph.

Ἀτιμώρητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, de quo pœna non eſt ſumpta, inultus. Thuc. l. 6. Item cuius iniuriam nemo vltione perſecutus eſt. Idem l. 3.

Ἀτιμωρήτως, & ἀτιμωρητί, impunè. Plat. de leg.

Προτιμωρέω, prior punio, prior vlciſcor. Item prior auxilium fero. Thuc.

Τόμουρος, exp. vates, ὁ τὸ μὴ ὂν μαντικῶς ὁρῶν. Euſt.

ΟΡΓΑΝΟΝ, ου, τό, organum: inſtrumentum (ᾧ χρώμεθα πρὸς τὸ ἔργον: vt Plutarch. tradit, quaſi ἔργανον.) Ariſtot. eth. 8. c. 13. τὸ δ' ὄργανον ἄψυχος δοῦλος, ὁ δὲ δοῦλος ἔμψυχον ὄργανον. Herodian. l. 4. μούσης ὄργανα. Plerunque abſolutè ponitur pro inſtrumento muſico, Plutarch. & Athen. ¶ Eſt etiam vocabulum architectonicum & bellicum. Athen. l. 5. μετεξέπλησε πάσαν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις. ¶ In corpore animato dicitur pars illa quæ perfectam actionem edere poteſt: vt cerebrum, cor, iecur, &c. Metaphoricè verò de aliis dicitur etiam tam inanimis quàm animatis: vt ſidera apud Plat. in Tim. vocantur ὄργανα χρόνου. ¶ Inuenitur & pro ipſo opere vſurpatum, apud poetas: vt apud Soph. ξανθοῦ μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Ὀργανικός, ὁ, ὁ, inſtrumentalis, organicus. Ariſtot.

Ὀργανικῶς, organicè, organorum ſeu inſtrumentorum more. Ariſtot. eth. 1. c. 9.

Compoſita.

Ἀνόργανος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, inſtrumentorum expers. Plut.

Διοργάνωσις, εως, ἡ, partium inſtrumentalium coagmentatio in corpore animantium. Philop. in Procl.

ΟΡΓΑΣ, άδος, ἡ, locus deo ſacer & quem colere fas eſt, vt ſunt luci & ſaltus, & campi inculti. Plut. & Xen. ¶ Ponitur & pro agro arabili: item pro vinea ſeu arbuſto. in Epigr.

ΟΡΓΑΩ, ῶ, appeto impatienter. Propriè de animantibus dicitur quę turgent libidine, & quodam eius impetu concitantur. Plut. & Ariſtot. Dicitur & generalius de reb. inanimatis: vt apud Theophraſt. de cauſ. pl. lib. 3. δεῖ φυτεύειν καὶ σπείρειν εἰς ὀργῶσαν τὴν γῆν. Sic & ſucci dicuntur ὀργᾷν in plantis, apud Theophr. de cauſ. plant. lib. 1. Item humores in corpore humano. apud Hippoc. lib. 1. aphor. 22. Item de aliarum rerum vehementi cupiditate: vt apud Suid. in vita Thucyd. σὸς υἱὸς ὀργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα. Sic & apud Plut. & Thucyd. Deriuatum ab ὀρέγω, id eſt appeto.

Ὀργάζω, inſtigo ſiue incito, accendo, & promptum reddo. Ariſtot. ¶ Frequentius ſignificat, mollio, ſubigo. Ariſtoph. Sic Nic. in Alex. ὀργάζειν λίπει ῥοδέῳ.

Ὀργάζομαι, idem. Gal. in lex. Hippocr.

Εὐόργη, ης, ἡ, cochleare, tudicula. Poll. l. 6 c. 13. Euſt. ex Æl. Dionyſ. & Pauſan. qui & ab ὀργάζω id fieri ſcribit ſeu ὀργάζομαι.

Εὐοργέω & εὐοργίζομαι, cochleari agito, tudicula commoueo & ſubigo. Paul. & Pauſ.

Compoſita.

Ἀνοργάζω, Heſych. exp. ἀνακινῶ, ἀναδάλλομαι: item τὰ παιδία ταῖς χερσὶν ἀναβάλλω.

Ἐπὸργάω, impetu concitor: *propriè*, libidinis.

Κατοργάω, vnde κατοργᾶν. Heſych. exp. ὑπεράκμάζειν, deflorere: & κατοργῶν, παρηκμασμένος. 1195

ΟΡΓΗ, ῆς, ἡ, ira: (παρὰ τὸ ὀρέγω, τὸ ἐπιθυμῶ, teſte Etymol. vnde & Ariſtot. rhet. l. 2. ὀργὴν, dicit eſſe ὄρεξιν μετὰ λύπης, &c. & in Stoic. defin. definitur eſſe τι-

μωρίας ἐπιθυμία τῦ δοκοῦντος ἠδικηκέναι, ἢ παρωπηκέντος.)Plutarc.in Apoph. ὅπως μὴ ὀργὴν πικρότερον κολάζω τοὺς συντελοῦντας. Thucyd. ἀπεχώρησεν ἀπ' αὐτῦ δι' ὀργῆς καὶ ἀπρακτος. Dicitur δι' ὀργῆς ἔχειν τινὰ, ſuccenſere ſeu iraſci alicui,apud Plut.in Themiſt.& Thuc.l.5. Et ἐν ὀργῇ ἔχειν τινὰ,pro eodem : apud eundem Plut. ibidem. Item ποιεῖσθαι τινα ἐν ὀργῇ, apud Dem.Olynth.1.pro quo Thuc.l.1.dixit,ποιεῖσθαι ὀργὴν τοῖς Ἀθηναίοις,Athenienſibus infenſum eſſe.Dicitur & ὀργῇ φέρειν,iniquo animo ferre,apud eundemThucyd.l.1. Et pro eodem πίπτειν εἰς ὀργὴν, apud Dem. pro cor. ¶ Item ὀργὴ,ingenium quo quiſque præditus eſt,ſtudium,mores.Soph.in Aiace ἐμφρὴς ἐμοὶ,ὀργὴν δ' ὅμοιος.Theogn.Πολύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου. Ὀργαὶ dicuntur etiam ſtudia & voluntates, animi inclinationes,apud Thucyd.lib.3. ¶ Ὀργὴ Ionibus ſignificat etiam τὴν πίσσαν,picem.

Ὀργίλος,ου,ὁ,iracundus.Ariſtot.& Plut.

Ὀργίλως iracundè.Demoſth.in Mid.

Ὀργιλότης,ητος,ἡ,iracundia. Hoc nomine denotatur ἡ δύναμις,ἀρχὴ καὶ ὕλη τῦ πάθους,vt docet Plutarch.

Ὀργίζω,irrito,ira accendo ſeu inflammo.Xen.de re eq. ἄνθρωπον ἥκιστ' ἂν ὀργίζοι τις ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν,μήτε ποιῶν.

Ὀργίζομαι,ira accendor,iraſcor.Iſocr.& Luc.

Ὀργιστικὸς ή,ὸν,exp.irritabilis,procliuis ad iram.

Ὀργαίνω,idem cum ὀργίζω.Soph.

Compoſita.

Ἄοργος,ου,ὁ καὶ ἡ, qui non iraſcitur , nec ad iram concitatur,lentus.Suid.ex Cratino.

Ἀοργησία,ας,ἡ,non iraſci,lenitudo.Ariſtot.

Ἀόργητος, qui non iraſcitur ſeu iraſci ſolet, qui ad iram permoueri non ſolet,aut poteſt.Luc. Τὸ ἀόργητον,idem cum ἀοργησία.Plut.

Ἀοργήτως,ſine ira,ita vt non iraſcaris,lentè.

Ἀποργὴς,iracundus:vnde ἀποργέστερος,apud Hippocr.

Ἀποργίζω,irrito.Ἀποργίζομαι,iraſcor.

Βαρυόργητος,qui graui ira exardeſcit.

Διοργίζω,ira accendo,vel inflammo. Διοργίζομαι,ira accendor,vel iraſcor.

Δύσοργος,iracundus,qui grauiter iraſcitur.Soph.

Δυσοργησία,difficilis ira.Hippocr.de ſucc.

Ἐξοργίζω,idem quod διοργίζω.Suid. Ἐξοργίζομαι, idem quod ἐξοργίζω.Xenoph.

Εὔοργος,qui non iraſcitur nec ſuccenſet rebus quibus oportet. Heſych. Interdum in bonam partem,pro eo qui iuſtè ſuccenſet.

* Εὐοργησία, promptitudo ſeu facilitas ad iraſcendum.Eurip.

Εὐόργητος,qui facilè,ſeu leui de cauſa ira accenditur: iracundus.Plut.Item in bonam partem,qui moderatè iraſcitur,qui moderatur iram.Heſych.

Εὐοργήτως,iracundè,ſeu animo moderante iram.

Παροργίζω,in iram concito,irrito.Epheſ.c.6.

Παροργίζομαι,ad iram commoueor,irritor.

Παρόργισμα,τὸ, & παροργισμὸς, ὁ , concitatio in iram, vel ira,in quam quis concitatus eſt.Epheſ.c.4.

Περιοργὴς, έος,ὁ καὶ ἡ, iratus,ſeu obiratus:vel etiam vehementi ira percitus.Περιόργως,iracundè.Heſych.

Προσοργίζομαι,inſuper iraſcor.

* Συνοργίζω,ſimul ira accendo,& συνοργίζομαι,ſimul iraſcor.Callim.

Ὑποργίζομαι,ſubiraſcor,paulum iraſcor.

* Φιλοργὴς,iracundus.Nicand.

ΟΡΓΙΑ,τὰ, propriè, ſacra Liberi, abuſiuè, omnium Deorum,inquit Seruius: qui tamen alibi contrà ſcribit,ὄργια apud Græcos dici omnia ſacra,abuſiuè verò ſacra Liberi orgia vocari: (ἀπὸ τῆς ὀργῆς, à furore) Theocr. idyll. 27. Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια βάκχου. Plut.ad Colot. τὰ Ἐπικούρυ θεόφαντα ὄργια. Syneſ.ep.143. φιλοσοφίας ὄργια. ¶ Aliquando ſecretiora & magis arcana ſacra ſic dicuntur : vnde exponitur etiam,μυστήρια. Luc.de ſaltat.τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον τῶν ἀμυήτων ἕνεκα. 1196

Ὀργιάζω, orgia ſeu ſacra perago.Herodian.l.1.ὀργιάζοντα ἐπὶ τῷ ποταμῷ Γάλλῳ. Ὀργιάζειν τὸ θεὸν,exp.ſacrificiis deum placare,apud Plat.Item ὀργιάζω, ſacris initio. Philo de vita M.l.3.αὐτόν τε καὶ τοὺς ἀδελφιδοῦς ὀργιάζειν.Pro ὀργιάζω dicitur & ὀργιάω.Heſych.

Ὀργιάζεσθαι , dicuntur ipſa ſacra quum peraguntur. Plut.de def.orac. Exponitur etiam actiuè,rem diuinam facere,apud Plat.l.4.de leg.

Ὀργιασμὸς,ὁ, orgiorum ſeu ſacrorum peractio, ſeu ipſa orgia.Plut.de def.orac.& in Alex.

Ὀργιαστὴς,οῦ,ὁ,qui orgia celebrat.Plut.

Ὀργιαστικὸς,eos decens qui orgia celebrant.Ariſt.

Ὀργεὼν, ῶνος, ὁ, qui orgia deorum peragit , ſacerdos. Æſch.in Myſis.Vide & Poll.l.3.c.4.

* Ὀργίων, qui orgiis initiatur , qui orgia celebrat. Hom.

Ὀργιῶναι,αἱ,ſacerdotes.Heſych.

Compoſita.

Ἀνοργίαστος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui initiatus non eſt orgiis ſeu ſacris: ſeu qui ad orgia ſeu ſacra non admittitur.Sacra ἀνοργίαστα quoque alicui dicuntur qui ea non celebrauit: apud Suid.

Ἀνοργία,ας,ἡ, ſacris ſeu orgiis nondum initiatum eſſe. Heſych.& Suid.

* Ἐπεργιάζω,idem quod ὀργιάζω.Anacreon.

Ἐξοργιάζω, ad orgia ſuſcipienda præparo,ad ſacrorum cultum expio & idoneum reddo.Ariſtot.

Κατοργιάζω,orgiis initio,vel ad orgia & ſacra præparo. Plut.Hinc & part.paſſ.κατωργιασμένος,initiatus,conſecratus,deuotus,apud eund.

* Συνοργιάζω,ſimul ſacra perago.Plut.

Φιλόργιος,qui orgia celebrare amat.Nonn.

ΟΡΓΥΙΑ, ᾶς, ἡ, Herodoto lib. 2. menſura eſt ſex pedum. Poll. 2. ὀργυιὰν eſſe dicit menſuram quæ inter ambas manus expanſas continetur , ſimul menſurato ipſo pectore.Plinius vlnam appellat. Ab aliis interdum exp.paſſus , nonnunquam tres paſſus. Ariſt. ὁ δὲ φόλυγξ προσαποδεύων ἐπὶ τέτταρας ὀργυιὰς ἀφ' ἑαυτῦ ῥίπτων. Plin. exp. reddit in fuga fimum interdum trium iugerum longitudine. Dioſc. l.4. δέκα ὀργυιὰς ἔχων ὕψος.

Ὀργυιαῖος, vlnam vnam longus ſeu tres cubitos.in Ep.

* Ὀργυιόεις,idem quod ὀργυιαῖος.

Ὀργυιόω,vlnas extendo:vnde ὀργυιοῦσθαι,apud Euſt.

Compoſita.

Δεκόργυιος,qui decem vlnarum eſt.Xen.

Τρισκαιδεκόργυιος , (decomp.) tredecim vlnas patens, ſeu longus centum triginta pedes.Theophr.

Διόργυιος,duas longas vlnus.Ibidem.

Εἰκοσόργυιος,qui eſt viginti vlnarum.Xen.

Ἑκατοντόργυιος,qui centum vlnarum eſt.

Ἐννεόργυιος,nouem vlnas longus.Od.λ.

Πεντηκοντόργυιος,qui quinquaginta vlnarum eſt.

Πεντόργυιος,quinque vlnarum.Xen.in Cyneg.

* Περιοργυιόω,circum vlnis comprehendo.ex Cteſ.

Τετρόργυιος,qui quatuor vlnarum eſt.in Epigr.

Τεσσαρακοντόργυιος,quadraginta vlnas implens.H.

Τριακοντόργυιος,triginta vlnarum.Xen.

ΟΡΕΓΩ, & ὀρέγνυμι, (ſicut εἴργω & εἴργνυμι) porrigo,extendo, ſeu tendo. Iliad.ο. Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. Sic & Plut. ¶ Item porrigo,tendo, i.præbeo : ſeu porrecta & tenſa manu præbeo : item ſimpl.do.Odyſſ.ρ. Εἴ οἱ τόσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες.

ρος. Il.ε ὁππότε κέν σοι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ. Herodian. l.2. συνεχῶς βοῶντες ἐπείγουσιν ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον.

Ορέγομαι, porrigor, extendor. Il.π. (de Hectoris equis) Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν, Apoll.Arg.l.2. τοῖσι δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσιν, porrigebatur præ lætitia. Et actiuè porrectis manibus prendo. Od.λ. Πίτνας εἰς ἐμὲ χεῖρας ὀρέξασθαι μενεαίνων. Sic & Od φ. Interdum ſignificat, porrectis manib. capere ſeu prehēdere cupio. Il.ψ. Ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν. Οὐδ᾽ ἔλαβε. Iliad.ζ. Ὣς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ. ¶ Item cupio, appeto: *more eorum qui protenſis manibus aliquid prehendere cupiunt*. Iſocr.ad Dæmon. ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὀρέγεσθαι.

¶ Deriuata ab ὀρέγω ſeu ὀρέγομαι, porrigo, extendo.

Ορεγμα, τὸ, quod porrigitur, ſeu extēditur. Eurip. Item paſſus, i. interſtitium quo pedes porrecti inter eundum à ſe inuicem diſtant. Ariſtot.

Ορεκτὸς, οῦ, ὁ, porrectus: ſeu qui in longum porrigitur & protenditur: vt ὀρεκτῇ μελίῃ. Il.β.

Ορέγδην, porrectis membris. ſchol. Hom.

Compoſita.

Αποορέγω. præbeo, ſeu partem alicunde do. Suid. Expo-
197 nitur etiam, extendo, protendo, apud Hippocr.

Επορέγομαι, porrecta manu prenſo, i. protenta manu capto & prehēdere cupio: *quum additur datiuus* χειρὶ, vt apud Apoll.Arg l.1. στιβαρῇ ἐπορέξατο χειρὶ. Item porrecta manu præbeo. Plut.in vita Sol. Τιμῆς οὔτ᾽ ἀφελὼν, οὔτ᾽ ἐπορεξάμενος.

* Παντορέκτης, omnium appetens, qui omnia appetit. Anacreon.

¶ Deriuata ab ὀρέγομαι i. appeto.

Ορεξις, εως ἡ, appetentia, appetitus, deſiderium. Ariſtot. Frequenter pro cibi appetentia. Plut.

Ορεκτὸς ὁ, qui adpetitur, ſeu appeti ſolet. Al.Aphr.

Ορεκτικὸς, cui appetentiæ vis & facultas ineſt: vel ſimpl. appetens. Τὸ ὀρεκτικὸν, ea animi pars dicitur, in qua appetitus ſuum habet domicilium. Ariſtot. eth.l.1.cap 13. In ſtomacho autem ὀρεκτικὸν dicitur facultas illa quæ cibos appetit. idem ferè quod ὄρεξις. Interdum verò quod cibi appetentiam facit: vt apud Dioſc.l.5.c.13.

Ορειγνάομαι, ῶμαι, idem quod ὀρέγομαι; deſidero, appeto. Heſych.& Suid. Exponitur etiam, pugno, decerto, apud Heſiod.in Aſp. Ἔγχεσιν ἠδ᾽ ἐλάτῃσιν αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.

Ορεχθέω, ῶ, cupio, deſidero. Ariſtoph. in Nub Κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν; ¶ Eſt & verbum fictum ad imitationem ſoni & ſuſpirij quod animam efflantes edunt. Il.ψ. Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Dicitur & de ſono maris quem ad littus alliſum reddit. apud Theocr. idyll.11. Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.

Compoſita.

Ανορεξία, ας, ἡ, nulla appetentia: propriè cibi, ſtomachi faſtidium. Dioſc.

Ανόρεκτος, qui nihil appetit: peculiariter, qui nullos cibos appetit. Plut.ſymp.6.

Ανορέκτως, ſine vlla ciborum appetentia. Gal.

Ανορεκτέω, nihil appeto, *videlicet ciborum*. Idem.

Εὐόρεκτος, qui bene appetit cibos. Res autem aut medicamentum aliquod εὐόρεκτον dicitur, quod ſtomacho appetitum cibi conciliat.

ΟΡΕΙΓΑΝΟΝ, ſiue ὀρίγανον, ου, τὸ, vel ὀρείγανος, ſiue ὀρίγανος, ου, ὁ, aut ἡ, origanum: herbæ nomen, de qua Dioſc.l.3.c.32.

Ορειγανίτης οἶνος, vinum ex origano confectum. Dioſc.

Ορειγανίζω, origanum refero vel reſipio.

Compoſita.

Αγριορείγανος, origanum ſylueſtre: quod aliàs panace Heracleum, aliàs cunila nominatur. Dioſc.

Τραγορείγανον & τραγορείγανος, origanum hircinum: fruticis nomen: apud Dioſc.l.3.c.35.

Τραγοριγανίτης οἶνος, vinum è tragorigano confectum. Dioſc.l 5.c.55.

ΟΡΘΟΣ, οῦ, ὁ, rectus, i. erectus ſiue arrectus. Hom. Xen. & alij. Item rectus, i. porrectus in rectum, vel in rectum tendens. Soph. Metaphoricè homo aliquis ὀρθὸς dicitur, i. ſincerus. Plut.in Per. Et ὀρθὸν eſſe aliquid dicitur, i. rectum, & æquum, apud Plat. & Ariſtot. pol.l.3.c.7.& 10.

Ορθῶς, rectè, ſeu vt par eſt & decet. Ariſtot.& Xen.

Ορθότης, ητος, ἡ, rectitudo. Plat.& Plut.

Ορθόω, ῶ, f. ώσω, erigo. Il.η τὸν δ᾽ αἶψ᾽ ὤρθωσεν Ἀπόλλων. Eurip.in Alceſt. Ὄρθου πρόσωπον, erige faciem tuam. Item metaph. ſicut & Lat. erigo. Plut. Item rectum facio. Ariſtot. eth.l. 2.c.8. οἱ τὰ διεστραμμένα τῶν ξύλων ὀρθοῦντες. Item dirigo, *ſicut architectus ſuum canona* ὀρθοῦν *dicitur*. Athen. l.13. at ventus nauem dirigit, quum facit vt recto ea tramite progrediatur. Ορθοῦμαι, erigor, ſeu erigo me. Il β. ἕζετο δ᾽ ὀρθωθεὶς, quum ſe erexiſſet, ſic & Il κ. & apud Xen. pęd.8. Item metaph. proſpero ſucceſſu vtor, rem bene gero. Thucyd.l 3 Vnde τὸ ὀρθούμενον, felix ſucceſſus, apud eundem l.4.

Ορθωσις εως, ἡ, erectio, vel directio, & ὀρθωσία, ας, ἡ, idem. dicitur etiam Diana ὀρθωσία, vel quod vitam hominum dirigat, vel quòd parientes ſubleuet & eis opem ferat, & Iupiter ὀρθώσιος, i. ſtator ab erigendis iis qui labāſcebant & inclinabant, vel etiam quòd proſperos ſucceſſus daret.

Ορθιος, ὁ, recta in altum tendens, arduus, vt ὄρθιος οἶμος, apud Heſiod.in Erg. Item qui recto corpore eſt, apud 1198
Oppian. Et ὄρθιοι μαστοὶ, mammillæ erectæ ſiue arrectæ, apud Gal.l.6 ſimpl. ¶ Carmen verò orthium dicitur, quod voce ſublatiſſima cantatur. Herodot.l.1. Ορθιον, τὸ, arduum, arrectū, vt πρὸς ὄρθιον, apud Xen. de re equ. Dicitur etiam aduerbial. ὄρθιον φεύγειν, recta fugere, apud eundem in Cyneg Item ὄρθιον ſublata & intenta voce, apud Plut. de orac.Pyth. Sic ὄρθια, τὰ, aduerbial. vſurpatur ab Hom. Il.λ. Hinc & ὀρθιάδε in arduum. Xen. in Laced.polit.

Ορθιάζω, erigo, arrigo. in Epigr. Item voce ſublata & intenta loquor. Item vaticinor, *quòd vaticinantium vox impetu quodam plerunque concitata erat*. Heſych.

Ορθίασμα τὸ, verbum intenta voce prolatum. Ariſtoph.in Acharn.

Ορθίαξ, mali nautici inferior pars, ita dicta quòd rectà in altum tendat, & ardua ſit. Epicharm.

Ορθάνης, vnus ex Priapeis dæmonibus; habens & ipſe arrectum penem, vt tradit Heſych. Apud Athen.l.10. ſcribitur ὀρθάννης.

Ορθεύω, erigo, ſubleuo. Eurip.

Πτόρθος, ου ὁ, ramus. Item ramulus, ſurculus, germen. nam arborib. tribuitur & herbis. Od.ζ Ἐκ πυκινῆς δ᾽ ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ. In Epigr. πτόρθος μέγας, claua Herculis. Item pro ipſa germinatione, apud Heſiod.in Erg.l.2. πτόρθοιό τε λήγει. Sic dicitur, quòd in rectum expandatur ſeu extendatur. Euſth. Πολύπτορθος (comp.) multos habens πτόρθους.

Compoſita.

Ανορθόω, ῶ, rurſus erigo, inſtauro, reędifico. Hiſtor.eccleſ.l.4. Interdum ſimpliciter ſignificat, erigo lapſum, vel erigo extruendo, extruo. Xen. Item metaph. corrigo, in meliorem ſtatum reſtituo. Plat. polit. 1. τὰ ἀλλότρια κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα.

Ανορθιάζω, voce intenta profero. Æſchyl.

Decomp. Επανορθόω, in integrum reſtituo, corrigo, emendo. Ariſtot.

Επανορθοῦμαι, corrigo, idem quod ἐπανορθόω. Iſocr. Item paſſ. corrigor, emendor. Dem.

Επανόρθωμα, τὸ, quod emendatum eſt: vel emendatio, eſt itutio in integrum. Ariſtot.

Επανόρθωσις, ἡ, correctio, reſtitutio in integrũ. Dem. Eſt & ſchema rhet. de quo Iul. Ruf.

Επανορθωτὴς, ῦ, ὁ, corrector, qui emendat.

Επανορθωτικὸς, qui corrigere & emendare poteſt.

Ανεπανόρθωτος, qui corrigi nequit. Philo.

* Επορθιάζω, idem quod ὀρθιάζω. Æſchyl.

Εὐεπανόρθωτος, correctu facilis. Hippocr.

Απορθόω, erigo. item dirigo. Plato.

Διορθόω, emendo, corrigo, integritati ſuæ reſtituo. Iſocr. in Euag. ταῦτα πάντα διώρθωσε.

Διορθοῦμαι, idem. Demoſt. ¶ Item recta facie dico, non verecunde proloquor. Æſchin. ἐκεῖνα δὲ ἤδη καὶ σφόδρα διωρθοῦτο audacter ſpondebat.

Διόρθωμα, τὸ correctio, emendatio. Ariſtot.

Διόρθωσις, ἡ, correctio, emendatio, ipſa emendandi & corrigendi actio. Ariſtot. polit. 6.

Διορθωτὴς, ῦ, ὁ, corrector, qui emendat.

Διορθωτικὸς, qui emendare & corrigere poteſt.

Decomp. Αδιόρθωτος, inemendabilis.

Δυσδιόρθωτος, qui vix corrigi aut emendari poteſt.

Επιδιορθόω, inſuper corrigo & emendo, ſeu corrigo quod dixi aut feci. Hermog. Επιδιόρθωσις, ἡ, eorum quæ dicta ſunt correctio. Idem. Επιδιορθωτικὸς, ῦ, ὁ, qui ad corrigenda ſuperiora adiicitur, quo corrigere volumus ea quæ diximus. Hermog.

* Παραδιόρθωσις, correctio, emendatio, διόρθωσις, Plut.

Προδιόρθωσις, præcedens correctio: figura rhetorica quæ & προκατασκευὴ & προθεραπεία dicitur. quum præfatione id mollimus quod durius dicturi ſumus. Προδιορθοῦμαι, idem quod διορθοῦμαι, in poſter. ſignif. Æſchin. περὶ παραπρεσβ.

* Εξορθιάζω, erigo, arrigo, ὀρθιάζω. Plut.

Εξορθόω, erigo: item inſtauro, corrigo, dirigo. Baſil. Εξορθοῦμαι, idem Soph. in Antig. τὸν σὸν ἐξόρθου βίον, vitam tuam erige, ſtabili & confirma.

Κατορθόω, erigo, inſtauro. Item felici ſucceſſu rem gero. Dem. pro coron. πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ καλὰ ἡ πόλις καὶ προείλετο καὶ κατώρθωσε δι' ἐμοῦ. Sic Chryſoſt. κατορθοῦσι τοῖς πολέμοις, & Theophr. hiſt. plant. lib. 4. c. 12. κατορθοῦν ὀλίγα περὶ τὴν ἐργασίαν, parum proſpero vti ſucceſſu. Exponitur etiam conſtituo, ſeu proſpero ſucceſſu vſus cõſtituo vel compono. Herodian.

1199 lib. 3. κατορθώσας δὲ κατὰ τὴν ἀνατολὴν, rebus ad oriẽtem proſperè geſtis & conſtitutis. κατορθοῦμαι, felici ſucceſſu geror. Thuc. Sic Herodian. lib. 3. τὰ ὑμῖν ἀρείως κατορθωθέντα, quæ fortiſſimè proſperrimèque geſſiſtis.

κατόρθωμα, τὸ, res feliciter geſta, facinus felici ſucceſſu patratum. Plut. Item rectè factum.

κατόρθωσις, εως, ἡ, felix rei ſuſceptæ adminiſtratio, ſeu res feliciter geſta. Herodian. lib. 3. Item recta affectio.

* κατορθωτὴς, moderator, rector, inſtaurator. Max. Tyr.

κατορθωτικὸς, qui rectè efficere omnia ſolet, ad res feliciter gerendas idoneus. Ariſtot.

Decomp. Δυσκατόρθωτος, qui ex animi ſententia difficulter conficitur. Galen. ad Glauc.

* Συγκατορθόω, ſimul rectè facio. Plut.

* Συνεξορθιάζω, Plut.

ΟΡΘΡΟΣ, ου, ὁ, tempus matutinum ſeu antelucanum, diluculum: propriè primum diluculi punctum. Ariſtoph. in Auib. ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθύς. Plut. ſymp. 3. πλὴν γὰρ ἐσπέρας ἀπὸ πόνων ἀναπαυσιν, τὸν δὲ ὄρθρον ἀρχὴν. Etym. dictum ſcribit ὅτι εἰς ἔργα ἡμᾶς ὀρθοῖ.

Ορθρινὸς, οῦ, ὁ, matutinus: vt ἀστὴρ ὀρθρινὸς, Apocal. cap. 21. Τὸ ὀρθρινὸν, matutino tempore. Luc.

Ορθριος, ὁ, idem. Thuc. Ορθριον, aduerbialiter accipitur pro matutino tempore, apud Ariſtoph.

Ορθρεύω, matutinus aliquid ago. Theocr.

Ορθρεύομαι, idem Luc. in Micyllo.

Ορθρίζω, idem. Luc. 21. πᾶς ὁ λαὸς ὤρθριζε πρὸς αὐτὸν, mane ad eum venit.

Compoſita.

Επορθρεύω, ſiue ἐπορθρεύομαι, & ἐπορθρίζω, diluculo ſurgo. Poll. l. 1.

Επορθρισμὸς ὁ, quod fit matutino tempore. Plut.

Περίορθρον, τὸ, tempus antelucanum diluculo proximum. Thuc. lib. 7. Interdum ſimpliciter exp. diluculum: vt apud Herodian. lib. 6.

* Προορθρίζω, ante lucem ſurgo. Pſalm.

Υπορθρίος, ſubmatutinus. Anacreon.

ΟΡΚΟΣ, ου, ὁ, iuſiurandum, iuramentum. Od. δ. ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον. Thuc. ὅρκον ὀμόσαι τινὶ, iureiurando fidem dare. Xen. Hell. 1. ὅρκους ἔλαβον καὶ ἔδοσαν πρὸς Φαρνάβαζον. Παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, iuſiurandum violare. Demoſth. Deducitur ab εἴργω: quoniam ὁ ὀμνύων καθείργνυταί πως εἰς ὁμολογεῖ. vt Euſt. tradit.

Ορκόω, ῶ, caueo ab aliquo iureiurando. Thuc. ὥρκωσαν τοὺς στρατιώτας μεγίστοις ὅρκοις, ad maximum iuſiurandum adegerunt. Plut. in Publ. ἐβούλετο διὰ σφαγίων ὁρκῶσαι τὴν βουλὴν.

Ορκωταὶ, dicuntur legati qui ad exigendum iuſiurandum mittuntur. Xen. Hel. 6.

Ορκίζω, idem quod ὁρκόω, iureiurando obſtringo. Demoſth. καὶ αὖ ὡρκίζομεν αὐτὸν. Interdum cum gemino accuſat. & perſonæ & rei per quam adiuramus. Orph. οὐρανὸν ὁρκίζω σε, cælo teſte & conſcio te ſacramẽto adſtringo: Marc. 5 ὁρκίζω σε τὸν θεὸν, adiuro te per Deum.

Ορκισμὸς, οῦ, ὁ, iuramenti exactio: per iuſiurandum obſtrictio.

Ορκιος, ου, ὁ, qui iureiurando adhibetur: vt θεοὶ ὅρκιοι apud Thuc.

Ορκιον, τὸ, fœdus iureiurando ſancitum. Iliad. β. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, icto fœdere fido & firmo: item ea quæ ad fœdera iureiurando ſancienda pertinent. vt ἄρνε δύω ὅρκια vocantur, Iliad. γ. Sumitur etiam nonnunquam pro ὅρκος. vt Iliad. β. ποῦ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; ſic & apud Thucyd. lib. 6. & Luc.

* Ορκωμα, iuſiurandum, id quod iureiurando firmatum & ſtabilitum eſt. Æſchyl.

Compoſita.

Αμφιορκία, ἡ, vtrinque datum iuſiurandum. Heſych.

Εμπεδορκέω, ῶ, firmiter iuſiurandum ſeruo, ſto pactis iureiurando firmatis. Herodot.

Ενορκος, ὁ καὶ ἡ, iureiurando obſtrictus, iuratus. Æſchyl. ἔνορκός εἰμι, iureiurando teneor. Et ἔνορκον λαβεῖν τὸν δῆμον, iuramento populum adſtringere, apud eundem. Item iureiurando comprobatus ſeu firmatus. Plut. in Theſ. ἔνορκον φιλίαν ἐποιήσαντο. Dicitur & ἐνόρκιος pro ἔνορκος.

Ενόρκως, iureiurando, interpoſito iuramento.

Εξορκόω, idem quod ὁρκόω. Εξορκίζω, idem. Εξορκισμὸς, adiuratio. 1200

Εξόρκωσις, iuſiurandum, iuriſiurandi adſtrictio & obligatio. Herodot.

Επίορκος periurus. Heſiod. Επίορκον, aduerbial. periurè. Il. κ. καί ῥ' ἐπίορκον ἀπώμοσε.

Επιόρκως, periurè, perfidè, violato iureiurando.

Επιορκία, ἡ, periurium. Naz.

Επιόρ-

Ἐπιόρκιον,idem.

Ἐπιορκέω,ῶ,peiero. Hom.Il.τ. Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος.

Ἐνεπιορκέω,(*Decomp.*)peiero.Æſch.in Cteſ.

Ἐπορκίζω,adiuro,ex can.27.concil.Laod.

Ἐπορκιστής,exorciſta:ex can.20.con.Antioch.

Κατεπιορκέω, (*decomp.*) apud Demoſt.contra Conon. οὐ κατεπιορκησόμενος τὸ πρᾶγμα,periurio cauſam iuſtam non ſubuerſurus.

* Συνεπιορκέω,ſimul peiero.Plut.

Εὔορκος,qui iuſiurandum religioſè colit.Heſiod.in Erg. Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων. Vſurpatur etiam de re aliqua:apud Thuc.l.5.

Εὐόρκως, religioſè iuſiurandum ſeruando, ſeu interpoſito ſacramento.Herodian.l.5.

Εὐορκέω,non peiero,ſanctè iuro.Iſocr.

Εὐορκησία,ἡ,religioſa iuramenti interpoſitio.

* Εὐόρκωμα,iuſiurandum religioſum & ſanctum. ὁρκωμόσιον.Æſchyl.

Κατευορκῶ,(*Decomp.*)idem quod εὐορκῶ.

Παρορκέω,iuramentum violo.Appian.

Πολύορκος,multum iurans.

* Συνόρκος, eodem iureiurando adſtrictus, coniuratus. Xenoph.

Ψεύδορκος,periurus,qui falsò iurat.Eurip. Ψευδόρκιος, pro eodem.Herodot.lib.1.

Ψευδορκέω,ῶ,falſum iuro,peiero.Ariſtoph.

ΟΡΜΑΘΟΣ,οῦ,ὁ,ordo,ſeries,catena,ſeu ſeries catenata:vt ὁρμαθοὶ μελῶν,ordines carminum.Ariſtoph.Et in prouerb.ὁρμαθὸς κακῶν, catenata malorum ſeries, apud Suid.παρὰ τὸ εἴρειν,nectere. ¶ Item latibulum, luſtrum.Heſych.

Ὁρμαθίζω,in modum catenæ connecto.

ΟΡΜΗ,ῆς,ἡ,impetus,impetuoſus quidam motus.Homer.Plutarch.& alij. Exponitur etiam ſimpl.motus, *ſcilicet bellicus*.Thuc.l.2. Interdum exp.conatus:vt apud Herodian. lib. 6. πρεσβείαν πέμψαι καὶ διὰ γραμμάτων κωλῦσαι τὴν ὁρμὴν καὶ ἐλπίδα τοῦ βαρβάρου. Item profectio.Xenoph.pæd.l.7.ἐγὼ δὲ θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ. Item principium & prima operis aggreſſio. Plato in Tim. ¶ De animo peculiariter dictum , interdum exp.appetitus & appetitio : vel appetitus animi, quo ad agendum impellimur & id appetimus quod eſt viſum. Quidam eſſe dixerunt affectionem quà animus à viſo afficitur. Plut. aduerſ. Colot. χρῶνται τῇ ὁρμῇ φυσικῶς ἀγούσῃ πρὸς τὸ φαινόμενον οἰκεῖον. Interdum exp.cupiditas,& ſubita voluntas.Polyb. Interdum inſtinctus:vt apud Plut. ἔλεγεν ὡς ὁρμῇ τινὶ χρήσαιτο δαιμονίῳ. Deductum eſt à præterito perfecto paſſiuo ὥρμαι verbi ὄρω,mutato ſpiritu.

Ὁρμάω,ήσω, impetu feror,irruo, prorumpo. Plut. ἐπὶ τὸν ἐγχώριον ὥρμησαν τοῖς ἵπποις, & in Public. διὰ μέσων ὁρμήσαντα τῶν μαχομένων ἔφυγε. ¶ Cum infinitiuo ſignificat,impetum capio:vt apud eundem, ὥρμησεν ἑαυτὸν ἀνελεῖν, impetum cepit interficiendi ſui. Item, in animum induco , facere geſtio : vt apud Xenoph. ἀπομνημ. l.3. εἰ γὰρ πολλοὶ ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα , οὐ τρέπονται ἐπὶ τὸ ἑαυτοῖς ἐξετάζειν , qui animum appulerunt. Sic dicitur ὁρμᾶν πρὸς πόλεμον,ſuſcipere bellum,apud Demoſth.& ὥρμησε πρὸς τὴν ἐμπορίαν, ad mercaturam animum cõuertit,apud Plut. ¶ Ὁρμῶ, interdum eſt tranſitiuum & ſignificat cieo,concito, moueo. Od.σ. Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσῃ Κρονίων.Et apud Herodo. ὁρμᾶν τὸ στράτευμα,mouere exercitum.

Ὁρμῶμαι, ad aliquid agendum incitatus ſum & impetum cepi.Xenoph. Interdum exp. inſtitui,conſtitui : vt Gregor. ὅθεν ὡρμήθη λέγειν ὁ λόγος. Item propero,paro aliquid facere.Plut. in Themiſt. ὁρμημένων συνάγειν δυνάμεις. Thuc. πρὸς τὴν βοήθειαν μᾶλλον ὥρμηντο,magis parabant auxilium ferre. ¶ Exponitur & prodeo,proficiſcor,apud Plat.l.1.de rep.Item progredior, ineo, apud Xen.pæd.l.6. ἐπειδὴ εἰς ἥβην ὡρμήθη.

Ὅρμημα,τὸ,id ad quod animus quodam quaſi impetu fertur.Item conatus.Il.β.

Ὁρμητικός,οῦ,ὁ,propenſus ad rem aliquam cum impetu ſuſcipiendam.Item incitandi vim habens.Dioſ. Τὸ ὁρμητικόν, ſubſtant. ponitur pro ὁρμή, impetus,apud Plut.ad Colot.

Ὁρμητικῶς, cum impetu ſeu cum quodam animi impetu:vnde ὁρμητικῶς ἔχειν πρός τι, impetu quodam animi ad rem aliquam ferri.

Ὁρμητήριον,τὸ,incitamentum,ſuſcitabulum.Xen. Item locus,è quo prodimus ad bellum inferendum,& quem pro perfugio habemus. Dem. Metaph. exp.ſedes & receptaculum,apud Greg.

Ὁρμαίνω, impetu feror, ruo,prorumpo. Iliad.κ. Ἤλυθον ἐς Τροίην πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες. Item in animo verſo , cogito. Odyſſ. σ. ἀλλά δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν.Sic & Iliad.τ.Exponitur etiam,concito.

Compoſita.

Ἀνορμάω,magno impetu prorumpo.Heſych.

* Ἀπαρόρμητος,qui in nulla re incitatur,immotus,languidus,ſtupidus.Apud Theog.

Ἀφορμή,ῆς,ἡ, opponitur τῇ ὁρμῇ, quum de animo dicitur : q.d.reſilientia , euitatio , auerſatio alicuius rei, Galen.οἱ δὲ ἔμβρυον μὴ εἶναι ζῷον λέγουσι,ὁρμὴν δὲ καὶ ἀφορμὴν οὐκ ἔχειν ὥσπερ τὰ δένδρα.Itẽ impetus & aggreſſio, Plut.Item perfugium,ſubſidium,auxilium. Xenoph. in œcon. Item materia ſeu occaſio,opportunitas,vnde λαμβάνειν ἀφορμήν, capere occaſionem, & λαβέσθαι ἀφορμῆς,nactum eſſe occaſionem,apud Philon. ¶ Apud Dem. accipitur pro pecunia , quæ ad trapezitas deponebatur.

Ἀφορμάω, ῶ, proripio me ex aliquo loco, proripiens me diſcedo , ſeu proficiſcor cum impetu quodam. Xenoph. ἀφορμήσας ἐκ τῆς Νεμέας , ἀφικνεῖται εἰς τὴν Τεγέαν.Item ſine præpoſ.τῆς δ' ἀφορμᾶσι χθονός,apud Eurip.

Ἀφορμάομαι,idem.apud Apoll.& Eurip.

* Ἀφορμαίνω,deſidero,cupio.Laert.

Εὐάφορμος,(*Decomp.*) opportunus. Item excuſatu facilis.ſchol.Thuc.

Εἰσορμάω,vel ἐσορμάω, cum impetu ingredior,irrumpo. Plut.

Ἐξορμάω , cum impetu egredior , ſeu proficiſcor, prorumpo,erumpo.item ſimpl.digredior,proficiſcor.Æſchin. Item act. cieo, ago, impello. Eurip. in Iphig. Taur. Πλεῦσαι διώκων ῥεύματ' ἐξορμῶν στρατοῦ. Sic & Thuc.ἐξορμᾶν ναῦν dixit.

* Ἐξόρμησις,eruptio,egreſſio cum impetu.Arrian.

Decomp. Ἀντεξορμάω,contrà irruo & impetum facio.

Ἀντεξόρμησις, εως, ἡ , impetus acierum in primo congreſſu : apud Plut. Item contrarius ſeu aduerſarius incurſus:*vt ſeſe inuadentium nauium*.Thuc.

Προεξορμάω,prius egredior,prius proficiſcor.Xen.

Συνεξορμάω,vnà erumpo.Idem in œcon.

* Προϋπεξορμάω,ante erumpo.Lucian.

Ἐφορμάω, impetum facio,cum impetu me infero,irruo. Xen.& Plut. Item act.incito,cieo,inſtigo ad aliquid. Od.η.

Ἐφορμῶμαι,irruo.Hom.& Heſiod.in Aſp.

Ἐφόρμησις,ipſa irruendi actio.

Ἐφορμαίνω(poet.)idem quod ἐφορμῶ.Opp.

* Ἐφορμή,incitatio,inuaſio,inceptum audax.

* Ἐφορμητικός, vim habens incitandi, ciendi, impetum faciendi.Max.Tyr.

Ὀπιϑορμέω, retrocedo. Heſych.
Ὀπιϑόρμητος, qui retrocedit, receſſim cedens.
Πανορμεί, omni impetu, totis viribus.
Παρορμάω, incito, concito, ſtimulo. item ſimpl. hortor. Xen. ἄλλοις παρορμᾶν ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἔργα.
παρόρμησις, incitatio, ſtimulatio, hortatio. Xen.
παρορμητικὸς, incitandi vim habens. Plut.
παρορμητικῶς, q. d. incitatoriè, cum vi incitandi.
Decomp. Ἐπιπαρορμάω, exhortor.
Εὐπαρόρμητος, qui facilè commouetur. Ariſtot.
προορμάω, ſeu προορμάομαι, antè concitor.
προσορμάω, cum impetu & hoſtiliter accedo. Xen.
* Συνορμάομαι, concito, commoueo. Oppian.

ΟΡΜΙΑ, ας ἡ, tenuis funiculus: propriè is quo piſcatores è ſeta equina contexto piſces venantur. Heſych. Pro eodem metri cauſa dicitur ὁρμιά, apud Theocr.
Ὁρμιευτὴς, οῦ, ὁ, piſcator. Heſych.

1202 ΟΡΜΙΝΟΝ, ου, τὸ, horminum: herba marrubio ſimilis, teſte Dioſc. lib. 3. c. 145. Theophr. hiſt. plant. l. 8. inter frumenta numerauit, quum inquit, τὸ δὲ ὅρμινον κυμινώδες, μέλαν, σπείρεται δὲ ἅμα καὶ τὸ σήσαμον: vide Pli. l. 18. c. 10. & Gal. de aliment. l. 1.
Ὁρμινώδης λίϑος, hormino ſimilis gemma. Plin.

ΟΡΜΟΣ, ου, ὁ, monile: colli ornamentum. Hom. Athen. ¶ Eſt & ſaltationis ſpecies: inde dicta quòd ſit ὅρμος ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας πλεκόμενος, apud Lucian. de ſal. ¶ Item ſtatio nauium: in qua ſignif. ab ἔρμα deriuatur (quod vide in Εἴρω) quia nauis ibi tanquam in fulcro & ſtabilimento conſiſtit: quam etymologiam reſpicere videtur Ariſtoteles de poet. quum ait, Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκε, τὸ γὰρ ὁρμεῖν ἐστὶν ἑστάναι τι. Thuc. l. 4. τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον. Aliquando & pro portu ponitur ſynecdochicè: vt apud Aratum, Ὅρμον ἐσεργόμενοι, Cic. vertit, *quum captant conſtringere portus.*
Pertinentia ad ὅρμος, *monile.*
Ὁρμίσκος, ου ὁ, monile. in Cantic. Solom.
Καϑόρμιον, ου, τὸ, monile Oſeæ c. 2.
Ὑφόρμιον, dicebatur apud antiquos κοσμάριόν τι χρυσοῦν. Euſt. ex rhet. lex.
¶ *Deriuata ab* ὅρμος, *ſtatio nauium.*
Ὁρμέω, ῶ, ſtationem habeo. Thucyd. lib. 1. λιμὴν ἐν ᾧ οἱ Κορίνϑιοι ὥρμουν. Metaphoricè apud Demoſth. οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς, ſub. νεώς. Item appello. Herodot. ὥρμεον πρὸς γῆν. Nauis etiam ὁρμεῖν dicitur, ſtationem ſubire. Demoſt. καὶ τὸ πλοῖον ὥρμει ἐνταῦϑα. Dicitur etiam ὁρμῶ τὴν ναῦν, pro ὁρμίζω apud Pauſ.
Ὁρμίζω, f. ίσω, nauem in ſtationem ſubduco & appello. Item nauem ſtabilio. Od. γ. ἱστία νηὸς ἔϊσης Στεῖλαν ἀείραντες· τὴν δ' ὥρμισαν. Thucyd. ὁρμίζοντες ἐπ' ἀγκυρῶν.
Ὁρμίζομαι, appellor. Thuc. lib. 1.
Ὅρμισις, ἡ, ipſa actio τοῦ ὁρμίζειν ſeu ὁρμίζεσϑαι: quies in ſtatione nauium. Ælian.
Compoſita.
Ἀνϑορμέω, ῶ, ſto contrà in ſtatione: propriè dicitur de nauibus in ſtatione ad reſiſtendum hoſtibus & ineundum prælium paratis. Thuc.
Ἄνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſtationem nauium non habens, ſtationi nauium incommodus.
Ἀφορμέω, è ſtatione nauium diſcedo, ſoluo. Polyb.
Δύσορμος, ſtationem nauium difficilem & incommodam habens: vt δύσορμος αἰγιαλός. Plut.
Ἐνορμίτης, ου, ὁ, qui in portu ſtationem habet.
Ἐνορμίζω, nauem in ſtationem appello, applico. Syn.
Ἔξορμος, qui è ſtatione ſoluit. Euſt.
Ἐξορμέω, idem quod ἀφορμέω. Eurip.

Ἐξορμίζω, è ſtatione deduco nauem, ſoluo. Demoſt. ἐπιβουλεύει τοῦτο τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος. Apud Eurip. in Helene, Εἰς πόντον ὅτα χρὴ νέκυσι ἐξορμίζομεν, exp. in mare è ſtatione ducimus, quæcunque ſunt mortuis præſtanda.
Ἐξορμίζομαι, è ſtatione deducor. Dem. Phaler.
Εὔορμος, ſtationem nauium opportunam & commodam habens: vt λιμὴν εὔορμος. Od. δ.
Ἔφορμος, qui in ſtatione eſt. Thuc. Item ſubſtant. locus ſtationi nauium accommodus, apud eund.
Ἐφορμέω, applico, appello, in ſtatione ſum. Xenoph. Thuc. Polyb. Item in ſtatione me continens immineo alteri, inſideo, & obſideo portum. Demoſth. ἐφ' ἣν αἱ πεντήκοντα τριήρεις ὁμόσε ἐφόρμουν. Metaphoricè, apud Dem. Olynth. πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς.
Ἐφορμίζω, nauem ad ſtationem appello.
Ἀντεφορμέω, (*decomp.*) naues in ſtatione habeo ad prælium paratas. Poll. l. 1.
Καϑορμίζω, idem quod ἐφορμίζω. Polyb.
Ἐγκαϑορμίζομαι, (*Decomp.*) ſubeo portum: vel in portu me contineo. Baſil.
Λιμενορμίτης, ου, ὁ, qui ad portum applicare facit. Epigr.
Μεϑορμίζω, tranſmitto, traiicio. Xen. & Plut.
Πάνορμος, habens ſtationem omnibus nauibus & ſemper aptam. Od. ν. 1203
Παρορμέω, in ſtatione ſto. Pauſan.
Περιορμέω, claſſem circumago. Plut.
Περιορμίζω, iuxta in ſtationem circumago. Poll.
Προορμέω, antè enauigo ex ſtatione. Poll. l. 1.
Προσορμέω, ῶ, ſtationem habeo. Poll. l. 1.
Προσορμίζω, appello, in ſtationem nauem applico.
Προσορμίζομαι, appellor, ſeu appello. Arrian.
Προσόρμισις, appulſus ad littus. Syneſ.
* Πρόσορμος, ſtatio. Strabo.
Συνορμίζω, ſimul in ſtationem applico.
Ὕφορμος, locus ſtationi aptus. Strabo l. 6.
Ὑφορμέω, ῶ, ſum formidoloſus alicui: metaphora ſumpta ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῖς ὅρμοις κρυπτομένων πειρατῶν καὶ ὑποπλεόντων. Apud Syneſ. ad Euopt. ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον (ſub.) ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ γῇ, non minus nos terrebat metus ille. ¶ Ὑφορμεῖν dicitur & ἡ λῃστρικὴ ναῦς, apud Polyb. quum in ſtatione nauibus & inſidiis tegendis opportuna præternauigantibus imminet, &c.
Ὑφορμίζω, in ſtationem ſubduco. Thuc.
* Ὑφορμιστήρ, qui in ſtatione ſubducit, vel qui ſtare aliquid facit ne fluctuet.

ΟΡΝΙΣ, ιϑος, ὁ & ἡ, auis, ales. Odyſſ. ο. Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Iliad. ξ. ὄρνιϑι λιγυρῇ ἐναλίγκιος. Demoſth. εἰς τοὺς ὄρνις εἰσιών. Luc. ὄρνις ϑαλαγρία. Et ὀρνίϑων ϑήρα, apud Xen. & Plut. ¶ Peculiariter de gallinaceo genere dicitur. Athen. l. 10. Dorica dialecto dicitur ὄρνιξ. vnde nominat. plur. ὄρνιχες, apud Theocr. idyll. 5. & genit. pl. ὀρνίχων apud eundem idyll. 22.
Ὀρνιϑώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad auium naturam accedens: auium ſpeciem gerens. Ariſtot.
Ὀρνίϑειος, ου, ὁ, vt ὀρνίϑειον κρέας, auium caro. Ariſtot. eth. 6. c. 7. & ὀρνίϑειον στέαρ, adeps gallinaceus. Dioſc. l. 2. c. 89. Pro eodem dicitur etiam ὀρνίϑεος, apud Ariſtoph. in Nub. Interdum ὀρνίϑειος & ὀρνίϑεος pro gallinaceo vſurpantur: vt apud Athen. l. 8. Scribitur & ὀρνίϑεος pro iiſdem, vt ὀρνιϑέη κεφαλὴ, apud Arat.
Ὀρνιϑιακὸς, οῦ, ὁ, vnde ὀρνιϑιακά, auium hiſtoria, libri de auib. Dionyſ. de ſitu orb.
Ὀρνιϑίας, ου, ὁ, vt ὀρνιϑίας χειμών, tempeſtas quæ aues perimit, vel hyems quæ frigore aues necat. Ariſtoph. in Acharn. ¶ Ὀρνιϑίαι dicuntur etiam venti quidam, de quibus Ariſtot. de mundo.

Ορνίθιον & ὀρνιθάριον,ου,τὸ,auicula:apud Plut.Item pullus gallinaceus,apud Athen.l.9.& 14.
Ορνιθὼν ῶνος,ὁ,auiarium vel gallinarium Colum.
Ορνιθόω,in auem muto,in alitem conuerto.Athen.
Ορνιθεύω,aucupor,aues capio.Xen.Hell.4.
Ορνιθεύομαι,auguror.Suid.
Ορνιθευτὴς,οῦ,ὁ,auceps.Athen.l.6.& 12.
Ορνιθεία,ας,ἡ,augurium,auſpicium.Suid.
Ορνεον,ου,τὸ,auis,ales.Hom.Plut.
Ορνεώδης,auibus ſimilis,aues referens Plut.
Ορνεώτης,ὁ,auceps,vel qui aues vendit.Poll.
Ορνεόω,in auem muto,in alitem transformo.
Ορναπέτιον,auis vel auicula:vocab.Doricum aut Bæoticum.Ariſtoph.Ορνεοπέτια,auiculæ:Idem.

Compoſita.

Αγριόρνιθες,feræ gallinæ.Theophil.l.2.inſtit.iur.ciu.
Αρνιθος,ου,ὁ καὶ ἡ,auibus carens,quò aues nullæ accedunt. Plut.de fort.Alex.& Luc.in Hermot.
Αποορνιθόω,& ἀπορνεόω,in auem transformo.Strab.
Απορνίθωσις,εως,ἡ,transformatio in auem.
Δύσορνις,qui aduerſa aue fit Eurip. δύσορνις οἰωνὸς,infelix auſpicium.
Εὔορνις,qui bonis & lætis auſpiciis fit.
* Πάρορνις,inauſpicatus,infauſtus.Æſchyl.
Πολυόρνιθος,ὁ καὶ ἡ,auibus abundans.Eurip.
Φίλορνις,auium amans.
Φιλορνιθία,auium amor.Ariſtoph.

ΟΡΟ'ΒΟΣ,ου,ὁ, eruum:legumen de quo Dioſc. l.2.c. 131.& Theoph.hiſt.plant.l.2.c.5.
Ορόβινος,confectus ex eruo.Dioſc.
Ορobίας,eruo ſimilis,erui ſpeciem imitans.Gal.
1204 Οροβίτης,idem quod ὀροβίας.vnde fœmin. ὀροβῖτις χρυσοκόλλα,lutea & in globulos formari ſolita.
Οροβιαῖος,qui erui magnitudine eſt.Dioſc.
Ορόβιον,ου,τὸ,paruum eruum,ſeu erui granulum.
Πεντόροβον,(*comp.*)herba,de qua Dioſc.l.3.c.157.

ΟΡΟΔΑΜΝΟΣ,ου,ὁ, ſurculus,ramuſculus, Heſych. Dicitur etiam ὀροδαμνὶς, pro eodem,apud Theocr. idyll.7.Ορόδαμνος,Heſ.eſt etiam ποταμός.

ΟΡΟΝΤΙΟΝ, orontion,herbæ nomen apud Gall. lib.9 τῶν κατὰ τόπους, quæ ictericis in balneo luridum colorem detrahit,vt origanum.Dioſ.

ΟΡΟΣ,εος,τὸ,mons.Od.τ. αὐτοῦ δ' ὄρος ἀμφιβέβηκε καταειμένον ὕλῃ. Iliad ν. ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς Xenoph. in Cyneg. τὰ μεγάλα ὄρη. Pauſ.in Att. ὄρος ἄβατον ὑπὸ ὕδατος καὶ δένδρων. Hinc & dat.poet. ὄρεσφι pro ὄρεσι. In domo ὄρος dicitur pars quæ capiti imminet: teſte Poll. l. 1. cap.8. Et in pede humano pars ſuperior ſic etiam nominatur. apud eundem. l. 2. ¶ Sic dicitur etiam lignum in prelo quo oleum exprimitur, apud eundem l. 7. ¶ At pro ὄρρος vide in Ορρος.
Ορεινὸς,οῦ,ὁ, montanus, montoſus. Xenoph. Ponitur aliquando abſolutè ἡ ὀρεινὴ,pro ἡ ὀρεινὴ χώρα, regio montana. Ariſtot.hiſt.an.l.5. Item in montibus creſcens, ſyluaticus, agreſtis: vt herbæ ὀρειναὶ, quæ in montibus creſcunt. ¶ Ορεινὸς eſt etiam auis ſpecies,quæ monticola vocatur.de qua Ariſtot. hiſt.an. l.8 c 3.
Ορειος,ου ὁ καὶ ἡ, idem quod ὀρεινὸς, vt ὄρειος χώρα,apud Ariſtid. Dicitur & ἡ ὄρειος abſolutè pro, ἡ ὄρειος χώρα. Item qui in montibus creſcit, ſeu qui ex montibus prouenit, vt τροφαὶ ὄρειοι, cibi ex montibus prouenientes, apud Luc. in Tim. Et qui in montibus degit: vt ὄρειοι λαγωοὶ, apud Xenoph. in Cyneg. Sic liber pater ὄρειος, & νύμφαι ὀρειάδες dicuntur quòd in montibus frequenter appareant. ¶ Ορειον eſt etiam polygoni ſpecies. Plin.l.27. c.12. Dicitur etiam ὀρεία,in fœm.gen. montana, apud Athen.l.1.ex Alciphr.
Ορειὰς άδος,ἡ,montana,montoſa.Epigr.Et ὀρειάδες μοῦσαι,muſæ in montibus habitantes.
Ορείτης,ου ὁ,monticola.Ορείτωρ,idem.Heſych.
Ορέστης, idem quod ὀρείτης, qui in montibus verſatur. Schol.Hom.
Ορέστερος,monticola,agreſtis.Od.χ.
Ορεστιὰς,montana,monticola.Il.ζ. ¶ Ορέστιον,τὸ,herba quæ nectarion.Dioſ.l.5.c.58.
Οὖρος,Ionicè pro ὄρος.Il.γ.οὔρεος ἐν βήσσαις.
Οὔρειος,montanus,pro ὄρειος.Nic.
Ωρος,εος,τὸ,Doricè pro ὄρος.Theocr.idyll.1.
Ορεὺς,έως,ὁ,mulus,vel mula,quod hoc animal ad opera montana præ cæteris ſit idoneum.Ariſtot.
Pro eodem Ionicè dicitur οὐρεὺς.Il.α.
Ορεικὸς,οῦ,ὁ,mularis.Syneſ.epiſt.3.

Compoſita.

Ακρώρεια,ας,ἡ,ſummitas montis.Philo.
Κλεισώρεια,clauſtrum montis,ſeu clauſtra montium.
Κρημνώρεια,prærupta montis pars.
Παρόρειος, ad latera montis ſitus,vel prope montem ſitus.Suid.
Παρώρεια,ας,ἡ, latus montium ſecundum locum aliquem porrectorum.Polyb.l.2.
Παρωρείτης Πὰν,in Epigr.latera montis incolens: vel ad montem poſitus.
* Παρορεία,vicina montibus regio.Strabo.
Πρυμνώρεια,extrema montis pars,radix montis.Il ξ.
Υπόρειος,in ima parte montis ſitus.
Υπόρειον,τὸ,ima pars montis.Suid.& Heſych.
Υπόριον paruum promontorium.Suid.
Υπώρεια,ima montis pars,pes ſeu radix montis. Il.υ. Plat.in Fab.& Demetr.Phal.

ΟΡΟΣ,ου,ὁ, terminus, limes, finis regionis alicuius vel agri. Luc.in Macrob. οἱ Περσῶν καὶ Ασσυρίων ὅροι. Et Demoſth. οὐδεὶς ὅρος ἐπέστη τῇ ἐσχατιᾷ, nullus finitor ſeu cippus erat ibi erectus. Plut. in amat. narr. ἐκτὸς ὅρων ῥίπτειν, extra fines proiicere,& πέρα ὅρων ἐλαύνειν, vltra fines proſequi,apud Demoſth. Item metaph.ſicut apud Latin. finis,terminus, limes,vt apud Demoſth. ὅροι τῶν ἀγαθῶν. Et ὅροις τῶν ὠνίων τὰ θέσθαι, res venales ſuis limitibus deſcribere, apud Plat.de leg. Et apud Luc. μείνας ἐντὸς τῆς ὀρχήσεως ὅρων, manens intra ſaltationis terminos. ¶ Item, meta,ſcopus in aliqua re propoſitus. Ariſtot. polit. 4 ἀριστοκρατίας μὲν ὅρος, ἀρετὴ ὀλιγαρχίας δὲ πλοῦτος. Et in genere, omne extremum ambiens, apud eundem Ariſtot.l. 2. de gener. anim. ¶ Item modus & regula & quaſi præſcriptum actiones temperans apud Gal. method. 12. & 14. ¶ Item finis, i.finitio, ſeu definitio. apud Ariſtot.l.1.Topic. ὅρος δ' ἐστὶ λόγος,ὁ,τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. ¶ Exponitur etiam,index rei obnoxiæ,ſignum rei oppigneratæ, vnde ὅροις τιθέναι & κατατιθέναι,& ἀφωρισμένη οὐσία,pignori oppoſita. 1205
Ορικὸς οῦ,ὁ, finitiuus:vt ὁρικὴ στάσις, ſtatus definitiuus. Et τὰ ὁρικὰ, definitioni attributa, ſeu ad definitionem pertinentia.Alex.Aphrod.
Ορειος terminalis,vt ὅρειος θεὸς, apud Plut. in Num. & ὅριος Ζεὺς,apud Plat.l.8.de leg.
Οριον,ου,τὸ,terminus,limes.In plural. ὅρια, termini, limites, fines. Xen. & Thuc. Item fines ſtellarum, ac propriè partes ſignorum quæ ſtellis ſingulis diuiduntur,apud mathematicos.
Ορίζω,termino, finio ſeu definio. Ariſtot. prob. ſect. 15 τοῖς ὁρίζουσιν αὐτὸν κύκλοις. ¶ Item diſtermino, dirimo. Ariſtot.l.3. de part. an. & Herodot. ¶ Ex-

ponitur &,cōglutino,coagmento,apud Ariſtot.l.4. mereor.Item terminis circumſcribo,apud Dem.

Ὁρίζομαι,terminor,finior.Thuc. Itē actiuè, & metaph. definio,do definitionem rei. Ariſtot. Item æſtimo, cenſeo,metior.Idem eth 2. ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας,cenſent & æſtimant. Item definio,i.ſtatuo, conſtituo. Dinarch. ὁρισάμενος ἑαυτῷ ζημίαν θάνατον,ſtatuens ſeu præſtituens. Sic dicitur ὁρίζεσθαι δίκαιον , ius ſtatuere, ſeu ius obſeruandum præſcribere,apud Demoſth. Item exiſtimo, ſtatuo. Demoſth. Philip 3. ἀφ᾽ ἧς ἡμέρας ἀνεῖλε Φωκέας, ἀπὸ ταύτης ἔγωγ᾽ αὐτὸν πολεμεῖν ὁρίζομαι,eum ego vobis bellum inferre exiſtimo. Item finis loco mihi propono,ſcopum mihi præfigo.Plat.li.8.de rep.ὃ δημοκρατία ὁρίζεται ἀγαθὸν,quod democratia ſtatuit finem & bonum.

Ὅρισμα,τὸ terminus,limes.Eurip.in Hecuba.Item id quod apud nos ſtatuimus.Ioſeph.

Ὁρισμὸς οῦ,ὁ,finitio,definitio. Ariſtot. poſt analyt.l. 2.cap.2.& alibi. Eſt & ſchema rhetoricum. Item ipſa actio ſtatuendi aliquid & velut definiendi. Ariſtot. eth.8.

Ὁριστὴς,οῦ,ὁ,finitor:*vt ſunt agrorum menſores qui limites & confinia determinant*.Poll.Item conſtitutor iuris & arbiter conditionum.Dem.

Ὁριστικὸς,ὁ,finitiuus,ſeu definitiuus.vt ὁριστικὸς λόγος, apud Ariſtot.pro ipſa definitione.Item ὁριστικὰ Grāmat.Græcis dicuntur quæ Latinis indicatiua.

Οὖρος,ου,ὁ,Ionicè idem quod ὅρος,terminus.Il.φ. οὖρον ἀρούρης,terminū regionis.Et in plur οὖροι, termini,limites,pro ὅροι apud Herodot.Dicitur & οὖρα in plur. nu.vt Il ψ. Ὅσσα δ᾽ ἐν ἡμιόνων οὖρα κατ᾽ ὠμαδίοιο πέλονται.

Οὔρια,Ionicè,pro ὅρια,termini,limites,fines.

Οὐρίζω,Ion.pro ὁρίζω,finio, termino,ſeu conterminus ſum:vt οὐρίζει πρὸς τὴν Ἀσίην Εὐρώπη.

Οὔρισμα pro ὅρισμα,terminus,limes.

Compoſita.

Ἀγχουρος,& Ionicè ἀγχούρος,conterminus.Suid.

Ἀμφορίας ἡ,confinium iunctos habere terminos.

Ἀνθορίζω,contrariam definitionem facio.

Ἀνθορισμὸς, definitio definitioni oppoſita:κεφάλαιον, apud rhetores.Hermog.

Ἀόριστος,ου,ὁ καὶ ἡ, non finitus,infinitus , interminatus:vt ἀόριστος γῆ apud Thuc.Item ἀόριστον,non diſtinctè dictum,ſeu ſcriptum.Æſch.& Dem.

Ἀορίστως,infinitè,interminatè. Item non circumſcripto certo temporis ſpatio.

Ἀοριστία,ἡ (q.d.interminatio)nullus certus terminus, nulli certi fines circa rem quampiam. Item in ἀοριστίᾳ dicitur eſſe,quod definitionis expers eſt.Dionyſ. Areop.

Ἀοριστικὸς,indefinitiuus,qui indefinitè capitur.

Ἀοριστέω,ῶ,vel ἀοριστέομαι,οῦμαι,indefinitus ſum,rem indefinitam denoto:vel indefinitè capior : vt, ἀοριστούμενος λόγος , indefinita oratio, apud Apol.Grammat.

Ἀοριστάνω, incertus ſum,hæſito, indefinitè intelligo, Philip.in poſter.an.

Ἄπουρος,qui abeſt à terminis Soph.

Ἀφορίζω , finio,termino:vt apud Polyb. τὴν βίβλον ταύτην ἀφορίσομεν , hunc librum terminabimus. Item termino,i.ſuis limitibus circumſcriptum diſtinguo & diſcerno.Exod.17.ἀφοριεῖς τὸν λαὸν τοῦτον,conſtitues terminos populo iſti per circuitum. Item ſeparo,ſecerno. Matth. 25. Item conſtituo,definio & deſignatè dico.Ariſtot.eth.3.περὶ ποίας οὖν τῶν ἡδονῶν ἀφορίσωμεν præcidamus. Item deſigno,aſſigno,attri-

1206 buo. Dionyſ. ad Demoph. ἐπιθυμίᾳ καὶ θυμῷ καὶ λόγῳ τὰ κατ᾽ ἀξίαν ἀφορίζει.Item definio, do definitionem rei. Item aphoriſmos dico.Syneſ.ep.115. ὃς ἀφορίζων τὴν ἐνδίαιταν ἔφη ὑγιείας ἡ μήτηρ. ¶Item,extermino, excommunico,repudio.

Ἀφορίζομαι , terminor, limitibus diſtinguor & diſcernor. Theoph.Item ſeparor,ſecernor: Ariſtot.eth. 8.Et act.ſeparo. vnde ἀφορισάμενος τὸν λόγον τὸν περὶ τῶν τοιούτων ἐνεργειῶν,ſeparans, diſtinguens. Item deſignor,ſeligor.Ariſtot.eth.7. Item aſſignor,attribuor. Dionyſ.ad Demoph.Item definior.Plut. Et act.definio.Themiſt.in 2. de anima. Item finibus adimo,à finibus alienis aufero.Iſocr.¶Exponitur etiam,oppignoro,pignori oppono.

Ἀφόρισμα,τὸ,quod ſuis terminis deſcriptum & ab aliis ſeparatum eſt.

Ἀφορισμὸς, determinatio, diſtinctio,diſtincta rerum explicatio. Theoph.lib.3 de cauſ.pl. Apud Hippocr. ἀφορισμοὶ ſunt ſententiæ quæ breuiſſimis verbis omnes rei proprietates complectuntur. Et ἀφορισμὸς γνωμικὸς,dictum ſententioſum.Euſt.

Ἀφωρισμένως,determinatè,diſtinctè,ſeorſim,ſeparatè. Ariſtot.in lib.περὶ ἑρμην. (Plut.

* Συναφορίζω , ſimul dirimo & diſcerno. ἀφορίζω.

Δίορος,diremptor,diſterminator.Poll.

Διορία,præfinita ſeu præſcripta dies. Heſych. Exponitur & diſcrimen.

Διορίζω,diſtermino. Themiſt.in 4.phyſ.Item diſtinguo,diſcrimino,diuido.Gal.Item explico,explano.Plat.in Gorg.τοῦτο μοι σαφῶς διόρισον.Item ſtatuo, concludo, i.decerno & diſputando concludo. Themiſt. 2. de anima πειραθῶμεν διορίσαι τί ἐστι ψυχή. ¶ Item extermino,Heſych. ¶Exponitur etiam,cenſeo,metior,æſtimo,apudAriſtot.in polit.διορίζειν οὐδενὶ τὸν δοῦλον,nullo metiri ſeruum.

Διορίζομαι,diſtinguor,diſcriminor, diuidor. Plat.in polit.Et actiuè,diſcerno,diuido.Idem in polit. πάμπολλα διοριζόμενοι μάτην,artes multipliciter partientes.Item decernor & diſputando concludor.Ariſtot. an.pr.l.1.cap.2. Et act.conſtituo, diſcepto. Themiſt. περὶ ψυχῆς ἀναγκαῖον διορίσασθαι πρῶτον. ¶Item act. affirmo,conſtituo, i.pono,aſſero. Plat. in Parm. ἐάν τις ὡς εἴδη ὄντα αὐτὰ καθ᾽ ἑαυτὰ διορίζηται , ſi quis ſtatuerit formas per ſe exiſtere. Et in paſſ.apud Ariſtot.polit.4 τίμημα διωρισμένον, cenſus ſtatus & conſtitutus.

Διορισμὸς , diſtinctio , & diſtincta rerum explicatio, determinatio. Ariſtot. Exponitur etiam,diſcrimen, apud Gal.Item definitio.Procl.

* Διόρισμα,definitio,διορισμὸς,In nou.Conſt.

* Διόρισις,definitio.In nou.Conſt.

Διωρισμένως,definitè,ſeu ſeorſum,particulatim.

Διουρίζω,Ion.pro διορίζω,diſtermino,diſtinguo.

*Decomp:*Ἀδιόριστος , qui diſtinctus & explicatus non eſt,indefinitus.Suid.& Heſych.

Ἀποδιορίζω,ſuis limitibus finitum ſeparo.

Προσδιορίζω , conditionem addo, & reſtringo verbis id quod ſimpliciter enunciatum erat : vt apud Hermog. οὐδὲν τούτων προσδιώρισεν ὁ νομοθέτης , lex nihil horum diſtinxit. Προσδιορίζομαι, conditionibus additis determinor, ad certam conditionem reſtringor. Ariſtoteles in tertio metaphyſ. προσδιωρίσθω δ᾽ ἡμῖν καὶ ταῦτα τῇ προστάσει εἰωθότα , circumſcribatur & limitetur additis additamentis. Et actiuè,determino conditionibus additis. Alexand. in 5. topic.Προσδιορισμὸς,circumſcriptio verborum & determinatio , modificatio. In præpoſitione ſic etiam dicitur pars præcipua ſignificans quomodo prædicatum inſit ſubiecto. Ἀπροσδιόριστος dicitur propoſitio illa in qua prædicati modus quo ſubiecto competit non eſt poſitus: ſeu quæ caret additamento limitante prædicatum ſubiecto conueniens. Magent. in lib.περὶ ἑρμην.

* Συνδιορίζω,ſimul diſtinguo & diſtermino.Strabo.

Διόπουρα , terminus qui diſci iactu comprehendi poteſt.

teſt.II.ψ. Et δισκούρα,ſpacium quod quis diſci iactu attingere poteſt,apud Heſych.

Δυσόριστος,qui definiri vix poteſt & terminari.Ariſt.

Ενόριος,qui intra terminos noſtros eſt.Poll.

Εξόριος,ſiue ἔξορος, qui extra ſeu vltra noſtros terminos eſt. Poll. Item qui exterminatus eſt è regione aut vrbe aliqua.Εξορία,exilium.

Εξορίζω,extermino,exilio,mulcto.Ariſtot.

Εξορισμὸς,exterminatio,expulſio extra terminos,ſeu interdictio finium.

Εξόριστος,qui exterminatus eſt,exul.Dem.

Επούρια,τὰ,termini,fines,Ionicè pro ἐπόρια Heſych.

Επουρα,τὰ,exp.interſtitia,interualla.Iliad κ. à nominat.ſingul.ἐπίουρος, per metaplaſmum:vt tradit Euſt. quod vide in comp.ex Οὖρος,cuſtos.

Εὐόριστος , quem definire & ceu velut terminis deſcribere facilè eſt.Ariſtot.meteor.l.4.

1207 Εφόριος & ἔφορος,qui in finibus eſt,finitimus. Τὰ ἐφόρια , qui ſunt extra vrbem , finitima & contermina vrbi.Poll.l.6.c.21.Et,στήλη ἐφορία,columna terminalis quę in finibus regionis aut agri alicuius ponitur. apud eundem.l.9.c.1.

Εφορία ας,ἡ,confinium,ſeu fines.Demoſth.

Καθορίζω,definio.Heſych.

Μεθόριος,conterminus, confinis:item qui duas res veluti terminus dirimit & diuidit:vt μεθορία γῆ,regio contermina. apud Thuc.lib.2. & μεθόριος νεφέλη τῶν τε διωκόντων , καὶ τῶν διωκομένων,nubes tanquam diſcrimen interiecta,apud Phil.de vita M.l.1.

Μεθόριον,τὸ, confinium.Plut.de defec.orac.& Herodian.lib.6. Item interſtitium diſterminans res quaſlibet à ſe inuicem.Philo de vita M.l.3.

Μεθορίζω, confinis ſum.Exp.etiam participo.Heſyc.

Μειουρίζειν, minoribus terminis finire.Vide & comp.ab Οὖρα.

Μεσούριον, Ionicè pro μεσόριον, terminus ſeu limes inter duas regiones medius & eas diſterminans.

Ομορος, & Ionicè ὁμούριος & ὅμουρος, conterminus,finitimus.Iſocr.Τὸ ὅμορον,confinium.Thuc.l.6.

Ομορέω,& Ion.ὁμουρέω,conterminus ſum.Plut.

*Ομούρησις,vicinitas,affinitas.Laertius.

Προσομορέω,(*Decomp.*)idem.

*Προσόμουρος,conterminus,confinis,ὅμουρος.Herodot.

Παρορίζω, fines meos egredior,alienum agrum vſurpādo:vel ſimpl.fines meos tranſilio,Epigr.l.2.

Παρορισής,οῦ,ὁ, qui fines ſuos egrediens alienum agrū vſurpat,qui fines ſuos tranſilit.Ibidem.

Περιορίζω , ſuis finibus limitibúſque circumſcribo.Luc. Item extermino , exilij locum præſcribo.Plut.& Ariſtot. ¶Suid.& Heſych.exp.etiam,animo & mente quaſi circumſcribendo cognoſco.

Περιορισμὸς,circumſcriptio:propriè quæ fit limitibus & terminis. Item περιορισμοὶ ἀγρῶν dicuntur ipſi limites agrorum quibus circumſcripti ſunt & definiti. Plutarch. in Num. ¶Item exilium , vnde εἰς περιορισμὸν καταδικάζεσθαι , exilio damnari , can.7. concil.Sardic.

Περιοριστὸς,terminis ſuis circumſcriptus.Heſych.

*Περιοριστικὸς,terminatiuus:περιόριστος Merc.Triſm.

*Περιόρισις,circumſcriptio,profinitio.In nou.Conſt.

Απεριόριστος,(*Decomp.*)non circumfinitus.

*Εὐπεριόριστος , qui facilè terminari ſeu circumſcribi poteſt.Strabo.

Προορίζω , præfinio, prius definio, prius conſtituo,act. apoſt.c.4.Sic Rom.8.

Προορίζομαι,prædefinior.Epheſ.1.Item act.oppignerationis ſeu hypothecæ notam oppono.Dem.

Προορισμὸς,prefinitio:prædeſtinatio.

Πρόσορος, conterminus, affinis.Poll.l.9.Pro eodem Ionicè dicitur πρόσουρος,ab Herodot.

Προσορίζω , addo finibus imperij. Item prefinio:vt προσορίζω χώραν.Plut.

Συνόριος,conterminus,confinis.Ariſtot.

Συνορία,confinium.Suid. συνορέω,conterminus ſum.

Συνορίζω, confinia iungo, dirempta copulo. Ariſto.

Τηλουρὸς , cuius termini procul ſunt,longinquus.Eurip.

Υπερόριος, qui vltra ſeu extra fines eſt:vt ὑπερόριος πόλεμος , bellum quod extra fines geritur, apud Dem. & ὑπερόριος ἀσχολία, apud Thucyd.4.Dicitur & ὑπερόριον ῥίψαι, proiicere extra fines,apud Suid. ¶Item exterus,peregrinus.Suid. Item exul,profugus extra fines.

Υπερορία , id quod extra fines noſtros eſt , locus extra fines. Plat. εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐκπεμπόντων. Sic Chryſoſt. τί λέγω τὴν εἰς τὴν ὑπερορίαν κατάστασιν; quid loquor de exilio? Sic dicitur πρὸς τὴν ὑπερορίαν μεταστῆναι, exterminari,exilio mulctari,& ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνακαλεῖσθαι,ab exilio reuocari,apud Plut.

Υπερορίζω , extermino, limitibus & finibus meis expello.Poll.l.9.c.2.

Υπερορίζομαι,exterminor.Greg.& Æſchin.

ΟΡΠΗΞ, ηκος, ὁ , ramus ſeu ſurculus ex radice arboris enatus:ſtolo.Ilia.φ.ὁ δ᾽ ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ Τάμνε νέους ὄρπηκας ἵν᾽ ἅρματος ἄντυγες εἶεν.Heſiod.ὄρπηκα appellat , virgam aculeatam qua boues incitant : in Erg. Χειρὶ λαβὼν ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι,Euripid. verò in Hippoll.ὄρπηκα, ſeu ὄρπακα Doricè,iaculum ex ramo tereti & recto. Alij quoque rami ὄρπηκες nominantur , etiam in ſumma arbore aut media. Theocr.Nic.

ΟΡΡΟΣ , ου, ὁ , pro accentu ſignificationem mutat. Nam ὀῤῥὸς oxytonως ſignificat ſerum lactis : ſeu vt Heſych.habet, τὸ ὑδατῶδες καὶ τὸ ὑφιστάμενον τοῦ γάλακτος ἀπὸ τοῦ τρέφειν ἀπ᾽ αὐτοῦ. Ariſtot.hiſt.an. lib.3.cap. 20. πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃ καλεῖται ὀῤῥός. 1208
Dicitur etiam de alijs: vt apud Plat. in Tim.ἰχὼρ ὁ αἵματος ὀῤῥός. Item de pice,apud Theophr.hiſt.pl.l. 9.cap.2. In hac ſignificatione ſcribitur & ὀρὸς οῦ,ὁ, quod Euſt.à ῥέω deriuat, facto inde ῥόος,& tranſpoſitis literis mutatóque accentu,ὀρὸς,vt ſit τὸ τοῦ γάλακτος ῥοῶδες,τὸ μὴ πηγνύμενον εἰς τυρόν Sic Odyſ.ι ναῖον δ᾽ ὀρῷ ἄγγεα πάντα,Γαυλοί τε σκαφίδες τε. Et Odyſſ.ρ. Καί κεν ὀρὸν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.
Οῤῥος autem paroxytonum dicitur illa velut linea quę ſcrotum medium interſecans per ταῦρον vſque ad anum tendit. Gal. in lex. Hippocr. ὄῤῥον dicit eſſe ſacri oſſis extremum , idque etiam ὀῤῥοπύγιον nominari. Ariſtoph. in Ran. ἐγὼ δέ τ᾽ ἀλγεῖν ἄρχομαι τὸν ὄῤῥον.Pro eodem ſcribitur & ὄρος,teſte Euſt.

¶*Deriuata ab ὀῤῥός.*

Οῤῥώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſeroſus,ſereus.Theophr.

Οῤῥόω,ſeu ὀρόω , in ſerum conuerto, in ſeroſam qualitatem muto. Vnde paſſ.ὀρωθῆναι,ſereſcere,ſeu in ſerum abire,apud Ariſtot.

Οὐρὸς,Ionicè dicitur pro ὀρός.

Compoſita.

Διοῤῥόω, ſiue διορόω,ῶ, idem quod ὀῤῥόω : vnde in paſſ. apud Ariſtot.διοῤῥοῦται τὸ γάλα.

Διόῤῥωσις,Conuerſio in ſerum.Gal.in lex.Hippocr.

Εξοῤῥίζω,ſerum exprimo.Heſych.

¶*Deriuata ab ὄῤῥος.*

Οῤῥώδης,ad caudam vſque protenſus Gal.

Οῤῥωδέω, metuo, timeo:παρὰ τὸ τὸν ὄῤῥον ἰδίειν,accedit enim iis qui metu percelluntur vt circa ὄῤῥον ſudent, vt tradit Heſych. itidémque ſchol. Ariſtoph.necnon Euſtathius,qui dicit ſumptam metaph ab animantibus quę in metu caudam ſubter femora contrahunt. Ariſtoph.in Pluto , ἐγὼ δ᾽ ἐκεῖνο ὀῤῥωδῶ πάνυ,id eſt, φοβοῦμαι. Sic Eurip.& Dem. Scribitur & ὀῤῥωδέω,vnl

co ρ teſte Euſtath.

Oῤῥωδία, ſiue ὀῤῥωδία, ἡ, metus, timor. Thuc. Eurip.

Oῤῥωδέως, non ſine metu, meticuloſè. Heſych.

¶ Compoſita ex ὀῤῥωδέω.

Ἀῤῥωδεῖν, non metuere, non expaueſcere. Euſtath. ex Erennio ſcribit α priuans huic verbo ineſſe, quamuis ipſe ſentiat ἀῤῥωδεῖν dici pro ὀῤῥωδεῖν, ſicut ἀσταφὶς & ὀσταφὶς pro eodem ſumuntur.

Ἀῤῥωδία, metus, pauor: idem cum ὀῤῥωδία.

Decomp. Καταῤῥωδέω, ῶ, extimeſco. Herodot.

Ὑπεραῤῥωδέω, metuo ſuper: vel ſupra modum metuo. Herodot. ὑπεραῤῥωδέω τῇ Ἑλλάδι.

Κατοῤῥωδέω, idem quod ὀῤῥωδέω.

Ὑποῤῥωδέω, aliquatenus metuo & horreo. Plut.

ΟΡΤΑΛΙΣ ίδος, ἡ, pullaſtra vel gallina. Nic.

Ὀρτάλιχος, ου, ὁ, dicitur & de pullo adhuc implumi, apud Theocr. idyll. 13. & de gallinaceo maturę ætatis, apud Ariſtoph. in Acharn. & apud Athen. lib. 14. Nicander pullaſtram etiam ſeu gallinam appellat ὀρτάλιχον: in Alexiph.

Ὀρταλιχεύς, idem quod ὀρτάλιχος. Nicand.

Ὀρταλίζω, incipio explicare alas ad volatum more implumium auium. Et metaph. incipio in altum ferri. Vide ſcholiaſt. Ariſtoph. in Equit.

Ἀνορταλίζω, (*comp.*) idem quod ὀρταλίζω. Ariſtoph.

ΟΡΤΥΞ υγος, ὁ, coturnix. Xenoph. ¶ Item herba σταχυώδης, teſte Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 10.

ΟΡΥΖΑ, ης, ἡ, oryza ex genere τῶν σιτηρῶν, frumentaceorum ſeu frugum, vt olyra. Dioſc. lib. 2. cap. 117. Dicitur etiam ὄρυζον. Theophr. hiſt. plant. lib. 5. c. 5. Vide & Plin. lib. 18. c. 7.

ΟΡΥΜΑΓΔΟΣ, ου, ὁ, ſtrepitus, fragor, tumultus. Propriè in montibus, quum ligna ſcinduntur. Odyſ. ι. (de Cyclope faſcem lignorum ante antrum deiiciente.) Ἔκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν. Dicitur & generaliter de quouis ſtrepitu, apud eundem Hom.

1209 ΟΡΥΣΣΩ, ſeu ὀρύττω, F. ύξω, pręt. ὤρυχα & Atticè ὀρώρυχα, fodio. Il. α. Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον. Xen. pæd. 7. ὀρύττειν ἐπὶ λόφου τινὸς θήκην τῷ τελευτήσαντι. Item defodio, facta foſſa demitto. Xen. in œcon. ὀρύττειν τὰ φυτά. Et cum genit. Soph. in Aiace, Γαίας ὀρύξας, in terram defodiens: vbi ſubaudi κατά. Item perfodio, pertundo. Athen. lib. 2. Item circumfodio. Theophr.

Ὀρύσσομαι ſiue ὀρύττομαι, fodior, effodior. Herodian.

Ὄρυγμα, τὸ, foſſa, fouea. Xen. Peculiariter ſic dicebatur Athenis fouea in quam ſontes coniiciebantur. Harpocr. ex Lycurgo.

Ὄρυξις, εως, ἡ, foſſio, foſſura. Suid.

Ὄρυξ, q. d. foſſor. Heſ. eſt λαξευτικὸν σκεῦος, vel σκαφίου εἶδος. Item piſcis quidam & animal quadrupes quod doreadem colore refert; de quo Ariſtot. & Ælian.

Ὀρυκτὴρ ῆρος, ὁ foſſor. Philo de mund.

Ὀρυκτὸς οῦ, ὁ foſſus: vt τάφρος ὀρυκτή. Il. ι. & apud Plu. Item qui fodi ſeu effodi ſolet, foſſilis. Dioſc.

Ὀρυχὴ, ἡ, foſſio, foſſura. Plut. Item roſtrum ſuis, quo fodit & vertit terram, apud eundem.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀνορύσσω, ſiue ἀνορύττω, effodio, quod defoſſum erat refodio, eruo è terra. Plut.

Ἀνορύσσομαι & ἀνορύττομαι, effodior, refodior. Luc.

Ἀντορύσσω, vel ἀντορύττω, contrà fodio, ſeu hoſtium cuniculos tranſuerſis cuniculis excipio.

Ἀπορύσσω, ſeu ἀπορύττω, defodio.

Ἀπώρυξ, canalis ſub terra foſſus ad ducendam aquā. Item propago in vite, i. palmes vitis vetulus, qui in terram defoditur, vltima tantùm ſui parte extante, vt noua inde vitis pullulet. Ezech. c. 17.

¶ Ἀπόρυξ, ab Heſych. exp. ſciſſura ſiue fiſſura.

Διορύττω, perfodio, fodiendo penetro. Thuc. Metaphoricè etiam in paſſ. voce ſumitur, apud Dem. in Philipp. 3 οὕτω κακῶς διακείμεθα καὶ διορωρύγμεθα, ita perfoſſi ſumus, ſeu deſtructi.

Διόρυγμα, τὸ, foſſa per aliquem locum ducta.

Διορυγὴ, foſſa. Plut. in Fab.

Διορυχὴ, perfoſſio, *propriè parietum.* Suid.

Διώρυξ, idem cum διόρυγμα. Heſych. Item canalis. Theophr. Exp. etiam cuniculus. Strab.

Διορυκτὴς, οῦ, ὁ, qui parietes perfodit.

Ἐξορύττω, effodio: vt ἐξορύξαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, effoſſis oculis Plut. Ἐξόρυξις, effoſſio.

*Συνεξορύττω, ſimul effodio. In Nouell. Conſt.

Κατορύττω, defodio. Plut. Sic Hermog. κατορύττειν χρυσίον, defodere & terra obruere aurum. Exp. etiam, humo, ſeu ſepelio, apud Athen.

*Ἐγκατορύττω, defodio, κατορύττω. Iuſtin.

Κατορυχὴ, ἡ, defoſſus ſeu defoſſio, ipſa actio defodiendi. Item id quod defoſſum eſt. Heſych.

Κατορυκτὸς, defoſſus: Suid.

Κατώρυξ, defoſſus, vnde λάεσσι κατωρυχέεσσι, lapidibus in terram defoſſis. Od. ζ.

Κατώρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod κατώρυξ.

Decomp. Παρακατορύττω, iuxta defodio.

Συγκατορύττω, vnà defodio. Luc. καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατώρυξαν, vnà inhumarunt.

Ὑποκατορύττω, ſub terra defodio. ὑποκατώρυχος, defoſſus ſub terra. Theophr.

Παρορύσσω, fodio iuxtà.

Περιορύσσω, circumfodio. Theophr.

Προορύττω, fodio antè, præfodio.

Ὑπορύττω, ſubtus fodio, ſuffodio. Item cuniculos ago. Luc. ὑπορυττούσης καὶ τοὺς θεμελίους ὑποσυρούσης τῆς διαβολῆς. Item ſubruo & euerto. Chryſoſt.

Compoſita ſine præpoſitione.

Γεώρυχος, ου, ὁ, qui terram fodit, ſuffoſſor.

Γεωρυχέω, ῶ, ſuffodio, cuniculos fodio. Herodot.

Μιλτώρυχος, minii ſeu rubricæ effoſſor. Poll.

Μιλτωρυχία, minii effoſſio, apud eundem. Item locus in quo effoditur minium ſeu rubrica. Euſt.

Νεωρυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, recens foſſus. Nicand.

Ῥιζώρυχος, radicem effodiens. Epigr. l. 2.

Ῥιζωρυχέω, radicem effodio. Plut.

Ταφρώρυχος, vallorum effoſſor.

Τοιχωρύχης, ſiue τοιχορύκτης, ου, ὁ, murum perfodiens: vt in ædes ingredi poſſit & furari, effractor. 1210

Τοιχωρύχος, idem. Plat. polit. 1.

Τοιχωρυχία, parietis effractio. Xen.

Τοιχωρυχέω, parietem effringo. Ariſtot.

Τοιχωρύχημα, τὸ, foramen parietis. Suid.

Τυμβωρύχος, qui buſta eruit, ſpoliator mortuorum. Theophylact. epiſt. 13.

Τυμβωρυχέω, buſta eruo, buſta fodiendo aperio, vt ſepulchra depræder. Ariſtot. & Syneſ. ep. 143.

Φρεατορύκτης, & φρεατορύχος, putei ſeu puteorum foſſor, putearius. Dicitur & φρεατορύκτης, & φρεωρύχος, apud Theophylact. ep. 24. & Plut.

Φρεωρυχέω, & φρεορυκτέω, puteum ſeu puteos fodio. Plutarch. & Suid.

Χαλκωρύχειον, ου, τὸ, ærifodina, æraria. Plut.

Χρυσωρύχος, auri effoſſor.

Χρυσωρυχεῖον, aurifodina: locus in quo aurum effoditur. Strab. l. 3.

ΟΡΦΑΝΟΣ, οῦ, ὁ, orbus parentibus, vel parente, pupillus: vt ὀρφανὰ τέκνα. Heſiod. in Erg. Iliad. υ. αἱ δὲ λίποντο ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι. Æſch. in Cteſiph. ὀρφανοὶ γεγενημένοι

ϖύμμ{Θ- τοὺς ὀρφανοὺς ὧν οἱ πατέρες ἦσαν ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότες. Interdum additur genit. πατρὸς, vt in epitaph. Dem. ὀρφανοῖς γεγενῆσϑαι πατρός. ¶ Generaliter etiam ſignificat orbus: vt apud Plat. de leg l. 5. ὀρφανὸς παίδων καὶ ἑταίρων. Metaphoricè apud Greg ὀρφανὰς τῶν πραγμάτων χεῖρας. Etymol. ab ὀρφνὸς deducit, i. σκοτεινὸς: itidemque Heſych. ὀρφανία, exp. νυκτερινὴ & σκοτεινὴ, addens hinc ὀρφανὸν dici τὸν ἐν σκότει ὄντα.

Ορφανικὸς, pupillaris. Plat. Et pro ὀρφανὸς Il. ζ.

Ορφανία, ἡ, orbitas, Æſchin. in Cteſiph.

Ορφανίζω, orphanum reddo, parente ſeu parentibus priuo. Eurip. Et general. priuo: vt in Epigr. πνεύματος ὠρφάνισε, ſpiritu priuauit. ¶ Item pupillorum curam gero, orphanos curo.

Ορφανιστὴς, οῦ, ὁ, curator pupillorum, tutor. Soph.

Αποῤῥφανίζω, (comp.) idem quod ὀρφανίζω. Αποῤῥφανίζομαι, orbor, priuor. 2. ad Theſſal. c. 2.

Ορφανεύω, idem quod ὀρφανίζω, in poſteriori ſignif. Eurip. in Alceſt.

Ορφανεύομαι, orphanus ſum: ſeu orphanus curor. Eurip. in Hippol. Ερημος οἶκος καὶ τέκν' ὀρφανεύεται.

Ο Ρ Φ Ν Η, ης, ἡ, & ὄρφνα, Doricè, tenebræ, obſcuritas, Ariſt. & Theocr. Etym. deducit παρὰ τὸ ἐρέφω, tego.

Ορφναῖ{Θ-, α, ὁ, tenebroſus, obſcurus: ſeu niger, ater. Il. κ. & Od. ι. Νύκτα δι' ὀρφναίην. Ορφναία, ſiue ὀρφναίη, accipitur etiam ſubſtantiuè pro ὄρφνη: apud Eurip. & Apoll.

Ορφνήεις, idem quod ὀρφναῖ{Θ-. Heſych.

Ορφνώδης, ε{Θ-, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Hippocr.

Ορφνὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ορφνιν{Θ-, idem. De colore plerunque dicitur, pro, ater, pullus: vt ὄρφνινον χρῶμα, apud Plat.

Ορφνίον & ὀρφνὶς, pulla ſeu atra veſtis, Heſych.

Μορφνὸς, idem quod ὀρφνὸς, pleonaſmo τοῦ μ, obſcurus, tenebroſus. Suid. item flauus vel fuluus. Heſych. Hoc nomine dicitur & aquilæ ſpecies quędam apud Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9. c. 32.

Compoſita.

Αμορφνὴς, & ἀμορφὲς, media nox quaſi ἀμερφνὴς & ἀμορφνὴς. Etym. Scribitur & ἀμορβὲς, apud Suid.

Δυσόρφνεια, nigra, obſcura, tenebroſa. Heſych.

Ο Ρ Φ Ο Σ, & Atticè ὀρφὼς, orphus: piſcis eſt apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 5. c. 10. & l. 8. c. 12. & Athen. lib. 7. vbi ex Dorione tradit τὸν νέον ὀρφὼν, à nonnullis vocari ὀρφακίνην.

1211 Ο Ρ Χ Ε Ο Μ Α Ι, οῦμαι, Fut. ήσομαι, ſalto, tripudio. Ariſtoph. in Plut. ὀρχεῖσϑε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε.

Interdum cum acc. iungitur: vt apud Plut. ſymp. 9. ὠρχήσατο πιϑανῶς τὴν πυῤῥίχην. Dicitur & ὀρχεῖσϑαι πρόσωπεῖον, repręſentare perſonam in fabula, apud Luc. de ſalt. & Epigr. l. 2. ὀρχεῖσϑαι Νιόβην, ſaltando Niobem repræſentare. ¶ Apud Antiquos ὀρχέομαι & ὀρχέω, vſurpantur pro moueri & mouere, teſte Athen. l. 1. Item ὀρχέω, apud Plat. ſignificat ſaltare facio, in altum à terra eleuo.

Ορχηϑμὸς, οῦ, ὁ, ſaltatio Il. ν.

Ορχησις, εως, ἡ, idem quod ὀρχηϑμὸς. Plut.

Ορχηστὴς, οῦ, ὁ, ſaltator. Il. ω. & apud Ariſtot.

Ορχηστικὸς, οῦ, ὁ, ſaltatorius: vt ὀρχηστικὰ πρόσωπα, apud Luc. de ſalt. & ὀρχηστικὴ ὑγρότης, ſaltatoria manuum flexibilitas, apud Plut. de diſcern. adult. & amic. Et ἡ ὀρχηστικὴ, ſub. τέχνη, vel ἐπιστήμη, ars ſaltatoria, apud Luc. de ſalt. Item qui ſaltatione gaudet, ſaltator. Plut.

Ορχηστὴρ, ῆρος, ὁ, ſaltator. Il. σ.

Ορχηστρὶς, ίδος, ἡ, ſaltatrix. Xenoph. in ſymp.

Ορχήστρα, ας, ἡ, pars theatri in qua chorus ſaltabat. Iſocr. de pace. Suid. etiam eſt ἡ παλαίστρα.

Ορχηστὺς, ύ{Θ-, ἡ, ſaltandi ars, vel ipſa ſaltatio. Homer. Od. α. & σ. & Luc. in Tim.

Compoſita.

Ανορχέομαι, in altum ſalto, exulto, vel ſimpl. ſalto.

Αντορχέομαι, viciſſim ſalto, contrà ſalto.

Απορχέομαι, οῦμαι, deſalto, i. per imperitiam ſaltandi perdo quod affectaui & popoſci. Herodot. in Erat. ἀπωρχήσαο γε μὴν τὸν γάμον, ſaltando excidiſti nuptiis.

Διορχέομαι, perſalto, vſque ad finem ſalto. Ariſtoph. Itē peritia ſaltandi cum aliquo certo, apud eund.

Εξορχέομαι, exulto, ſeu illudo. Heſych. Apud Plut. in lib. de Herodoti cacoethia, cum accuſat. conſtruitur, vt ἐξορχήσασϑαι τὴν ἀλήϑειαν, à veritate deſultare. ¶ Εξορχοῦμαι τὰ ἀπόῤῥητα, vel τὰ μυστήρια, enuntio tacenda & prodo myſteria, apud Luc. de ſaltat. & Dionyſ. Areop. quaſi extrà ſalto, ſeu ſaltationes in ſacris ritibus ſolùm vſitatas foras effero.

Επορχέομαι, inſulto. Appian.

Κατορχέομαι, ſaltationibus demulceo & oblecto. Luc. & Gregor. ¶ Κατορχοῦμαί τιν{Θ-, in contemptum & contumeliam alicuius ſalto. Gregor. Exponitur & paſſiuè, ſaltationibus afficior, apud eundem, τοῖς ἀπὸ τῆς σκηνῆς αὐλήμασιν, καταυλούμενός τε καὶ κατορχούμεν{Θ-, elatus per tibiarum & ſaltationum ſpectacula.

Παρορχέομαι, apud Luc. exp. præter argumentum repręſento.

Περιορχοῦμαι circumſalto.

Προορχοῦμαι, pręſulto.

Προορχηστὴρ, ῆρος, ὁ, præſultor. Metaph. etiam ſic apud Theſſalos dicebantur duces exercitus ſeu propugnagnatores in bello, vt teſtatur Luc. de ſalt.

Προσορχέομαι, ſalto ad. Plut. de aud.

*Συνορχέομαι, vnà ſalto, vnà tripudio. Plut.

Υπορχέομαι, ſaltationem choro canenti accommodo, vel choro choreas ducenti quaſi ſubſulto.

Υπορχήματα, cantilenæ quæ ſaltantibus accinuntur, vel ad quas chorus ſubſultans choro ducenti choreas, ſaltabat. Lucian de ſaltat.

Υπορχηματικὸς, οῦ, ὁ, qui pertinet ad cantilenas ſaltationum. Et ὑπορχηματικὸν, ſaltationis genus quo ad carmen aliquod ſaltatur. Euſt. Item ὑπορχηματικὴ, vna ex tribus ſaltationibus quę fiebant ad lyrę carmina ſeu lyricam poëſin. Athen. . 14.

Φιλορχήμων, ſaltationum amans.

*Φιλορχηστὸς, ſaltandi cupidus. Adamant.

Ο Ρ Χ Ι Σ, εως, ὁ, teſticulus ſeu teſtis. Ariſtot. de gen. anim. lib. 1. cap. 21. οἱ δ' ὄρχεις τοῖς μὲν ἐκτὸς τοῖς δ' ἐντός. Poll. lib. 2. ὄρχεων δὲ τὸ μὲν ἄνω, κεφαλὴ, τὸ δὲ κάτω, πυϑμήν. ¶ Eſt etiam herbæ nomen: de qua Dioſc. lib. 3. cap. 141. & Theophr. hiſt. pl. lib. 9. c. 19. ¶ Item genus quoddam oliuę, magnitudine inſtar teſticulorum. Colum. lib. 5. cap. 8. ¶ Dicitur etiam piſcis eſſe: apud Plin. l. 32. c. 11.

Ορχείδιον, ſiue ὀρχίδιον, teſticulus, Dioſc. ibid.

Ορχέα, idem cum ὄρχι{Θ-, teſte Gal. in lex. Hipp. 1212

Ορχίλος, orchilus: auis quę & σαλπιγκτὴς dicitur, teſte Heſych. Noctuę inimicam eſſe tradit Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 1. ſchol. Ariſtoph. dicit eſſe paruam auem & libidinoſam, dictam παρὰ τοὺς ὄρχεις.

Compoſita.

Ενορχες cui teſticuli inſunt, teſticulos habens. Luc.

Ενόρχης, ſiue ἔνορχ{Θ-, pro eodem. Hom. Theocr.

Ενόρχης, qui vnicum habet teſticulum. Cyrill.

Κυνόρχας, canis teſticulos referens. Heſych.

Λαπτόρχως, qui magnos teſticulos habet. Etym.

Μόνορχες, qui vnicum teſticulum habet. Leuit. 21.

Τριόρχος, ſiue τριόρχης, ſpecies quædam accipitris, apud Athen. l. 7. & Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. cap. 36. ¶ At τρί-

ὀρχις, herba quę & ὄρχις. Paul. Ægin. l. 4. cap. 25. Item herbę nomen: de qua Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 9.
Υποτειόρχις, itidem accipitrum genus. Ariſt. lib. 9. c. 36.

ΟΡΧΟΣ, ου, ὁ, plantę ordine poſitę, plantarum ordo: item hortus, teſte Heſych. Item ordo vitium. Od η. & apud Heſiod. Sic Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 5. φυτεύουσι δ' ἐν τοῖς πεδίοις αὐτὰ κατ' ὄρχους, per ordines, ordinatim.
Ορχατος, ου, ὁ, idem quod ὄρχος. Od. η.
Μετόρχιον, (comp.) interſtitium inter arborum ſeu plantarum ordines: Colum. interordinia appellat.

ΟΡΩ Ϝ ὄρω, vel ρσω, excito, concito. Iliad α. Νέστορ ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν.
Ορομαι, excitor, concitor, ſurgo. Ilia. ν. Hinc & imperat. ὄρσεο, pro ὄρεο (σ metri gratia inſerto.) Odyſſ. ζ. Ορσεο νῦν δὴ ξεῖνε πόλιν δ' ἴμεν. & Ilia. ω. Ορσο Θέτι καλέει Ζεύς. Pro ὄρεντο dicitur etiam ὀρέοντο. Ili. β. Pręt. med. ὄρωρα & tranſpoſitis literis ὤρορα actiuè & paſſiuè vſurpatur. Actiuè, Iliad. β. τὰ μέν τ' εὖρός τε νότος τε ὤρορ' ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων. Paſſiuè, Ilia. γ τοῦ ἕνεκα νεῖκος ὄρωρεν, cuius cauſa bellum excitatum eſt. Sic & Il. β. & Il. ω.
Ορμενος, per ſyncopen pro ὀρόμενος, concitatus, qui citato impetu fertur. Il. λ. ¶ Item caulis braſſicę: apud Atticos, διὰ τὸ ἐξορμᾶν καὶ βλαστάνειν, teſte Euſta. & Athen. l. 2. & Poll. l. 1. Dicitur tamen ὄρμενα quælibet quę caulem emiſerunt & iam defloruerunt, teſte Suid. & Heſy. Hinc Ορμενόεις, εντος ὁ, qui caulem iam emittit: poſt florem amiſſum: apud Nic. in Ther. καὶ ὀρμενόεντα λύκαψον. Et comp. ἐξορμενίζω, defloreo, caulem amitto. Soph. Κἀξορμενίζει κ' οὐκ ἐπιπολάζεται. β. ἀπι.
Ορώρεται, idem cum ὄρω, ex eiúſque præt. med factum. Il. τ. ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς Κήδεσιν
Ορίνω, concito, commoueo. Odyſſ. θ. Ωρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσι. Sic & Odyſſ ξ. & ρ. Et peculiariter, ita commoueo, vt perſuadeam. Iliad. ρ. Dicitur & Neptunus mare ὀρίνειν. Od. η
Ορνυμι, idem cum ὄρω. Od. ρ. Μῆτερ ἐμὴ μή μοι γόον ὄρνυθι. Interdum exponitur concito, incito. Iliad. ζ. & ι. Ορνυμαι, excitor, ſurgo, me erigo. Iliad. ψ. Item concitor, concitus feror. Odyſſ. α. Item concitato greſſu feror. Il. υ κέρκαιρε δ' γαῖα πόδεσσιν Ορνυμένων ἀμυδὶς.
Ορθύνω, idem cum ſuperioribus. Iliad. ο. Ως εἰπὼν, ὁ μὲν αὖθις ἀπέσσυτο τὸ δ' ὀρόθυνεν. Item concito, i. turbo, perturbo. Od ε. Hinc comp ἐξοροθύνω, idem. Heſ.
Ορύω, f. σω, irruo, gradu concito feror. Il. β.
Ορυμα, τὸ, impetus, ſaltus Heſych.

Compoſita, ac primùm ab ὄρω, cum præpoſ.

Ανόρω excito: vnde ἀνῶρτο, excitatus eſt, ſeu exurrexit: apud Apollon.
Ενόρω, excito in. Il. τ. Paſſ. ἐνῶρτο, excitabatur in, ſeu inter. Il. α. Exp. etiam, irruit.
Εξόρω excito: vnde ἐξῶρτο νέεσθαι apud Apoll. excitatus eſt ad eundem, ſeu ire cæpit.
Επόρω, concito aduerſus. Iliad. η. Οἷον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Εκτορι δίῳ. Sic & apud Heſiod. in Aſpid. Paſſ. ἐπῶρτο, concitabatur, ſeu concitatus eſt, irruit. Ili. φ. ἐπῶρτ' Αχιλῆι.

1213 *Compoſita, ſine præp. ac primùm in ορος deſinentia.*
Αψορρος, qui citato greſſu retrocedit: idem cum παλίνορσος. Il. γ ἄψορροι ποτὶ Ιλιον ἀπονέοντο.
Αψορρον, retro, retrorſum, ponè. Ody λ. Item rurſus, iterum. Od. ι. Αλλά μιν ἄψορρον προσέειπον.
Ιθορος, aduerb. adhortantis & incitantis: teſte Suid. Eraſm. in Chil. tranſlatum opinatur à nautis quos re migantes naucleri vox animat ad grauiter laborandum: vel ab equorum curſu, viderique compoſitam vocem ex ἴθι, valde, & ὀρεῖν, incitare.
Παλίνορσος & παλινορμενος & παλίνορσος, qui retro greſſu concitatus redit, idem quod ἄψορρος. Il. λ. Ως ἔλεκον Τρῶας παλινορμένους: vt Ariſtarch. legit Il. γ δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη. Παλίνορσος, apud Ariſtoph. exp. etiam motus loco ſuo, luxatus.
Αμπαλίνορσος & ἀμπαλίνορσος, (decomp.) iter repetens ſeu relegens. Suid. ex epiſt. amatoriis.

Compoſita in ορτος deſinentia.

Θέορτος, ου, ὁ καὶ ἡ, à Deo motus & impulſus. Æſchyl.
Κονιορτὸς, οῦ ὁ, puluis qui excitatus eſt & in aerem quaſi eleuatus. Plut. & Theophr. Scommate quodam ab Athenienſibus ſic dictos fuiſſe ſordidos & ſqualidos tradit. Athen. l. 6. ex Anaxandride.
Κονιορτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, puluerulentus. Theophr.
Κονιορτόω, puluerem excito. Theophr.
Νέορτος, recens excitatus ſeu exſuſcitatus. Soph.

Compoſita ex ὀρίνω.

Επορίνω, concito. Nic. in Ther.
Συνορίνω, concito, commoueo. Il. ω.

Compoſita ex ὄρνυμι.

Ανόρνυμι, excito. Ανόρνυμαι, exurgo, conſurgo: vnde ἀνόρνυτο, apud Apoll. Rhod.
Απόρνυμι, concito alicunde. Απόρνυμαι, concitus alicunde feror, prodeo cum impetu. Heſiod.
Διόρνυμι, concito per. Διόρνυμαι, concitus feror per. Apud Nonn. διορνύμενον γενετῆρος πνεῦμα, exp. prodiens à patre ſpiritus.
*Επόρνυμι, irruo, inſurgo. Thryphiod.

Compoſita ab ὀρούω.

Ανορούω, idem cum ἀνόρνυμαι. Odyſſ. χ. Ex δ' θρόνων ὤρουσαν ὀρινθέντες κατὰ δῶμα. Item aſſilio, citato gradu aſcendo. Xen. de re equeſtri.
Απορούω, cum impetu alicundè excieor, erumpo, proſilio, vel deſilio. Hom.
Ενορούω, irruo, inſilio Il. λ.
Εξορούω, exilio, proſilio. Iliad. γ. Πάρις δ' θεῶς, ἐκ πύργου ὤρουσεν, per tmeſin, pro ἐξόρουσεν. Exp. etiam, impetu ſeu concitato greſſu feror ex aliquo loco.
Επορούω, impetu ſeu gradu concitato feror in, hoſtiliter aſſilio vel inſilio. Il π.
Συνορούω, cum impetu concurro. Apoll.
Τετράορος, quadrijugus. Euſtat. ſcribit τετραόρους quoſdam dictos putaſſe, quaſi τέσσαρας ὀρνύοντας. Vide & in comp. ex Εἴρω, necto.

ΟΣ, (genit. οὗ. Dat. ᾧ. Acc. ὅν, cætera pete ex gramm.) articulus eſt præpoſit. Lat. qui. fœm. ἥ, q ræ; Neutr. ὅ. quod. Interdum ponitur in caſu antecedentis verbi, nulla ſequentis habita ratione: vt χρῶμαι οἷς ἔχω, pro ἐκείνοις ἃ ἔχω In hac ſignif. variis particulis iungitur: vt ὅς δή, ὅσπερ, ὅς τε, ὅς κε, ſeu κεν, pro ὅς. Οστις vero vide in compoſitis ex Τίς, aliquis. Dicitur & ὅτου pro οὗ cuius, ſic ὅτῳ, pro ᾧ, cui. Et in plur ὅτων pro ὧν, quorumcunque. ὅτοις, pro οἷς, quibus vel quibuſcunque. Dicitur etiam ὁτουδή, cuiuſuis, cuiuſlibet. Sic ὁτουδή, cuiuis. ¶ Ος nonnunquam pro τίς, quis. Thuc. ὅς ἐστι δηλοῖ, quis ſit indicat. Item pro τὶς enclitico, i. aliquis, potiſſimum in plurali, apud Demoſth. pro cor. ἃς μὲν κατείληφε πόλεις τὰς δ' ἀσυγχώρους ~ πινας δ' πορθεῖ. Et in diſtributione ὅ, aliquod vel aliud: vt Matth. 13. καὶ ἐδίδου καρπὸν ὃ μὲν ἑκατὸν ὃ δ' ἑξήκοντα ὃ δ' τριάκοντα. ¶ Ος pro οὗτος, vel ἐκεῖνος, hic vel ille, frequens in dialogicis ſcriptis. Xen. Καὶ ὅς, λέξον ἡμῖν ἔφη Plato initio pol. lib. 3. Μὰ Δία ἦ δ' ὅς, οὐκ ἔγωγε. Sic in fœm. ἥ, pro αὕτη, vel ἐκείνη. vt Il. ρ. ἡ γὰρ πολέμου ὀαρισμὸς ~ hæc enim cum bello conſuetudo eſt. ¶ Ος, pro ἑὸς, ſuus: Apoll. Arg. l. 10. ὃν πόσιν, ſuum maritum. Et pro σφέτερος: vt ᾗ μητρὶ, apud eundem. Sic οὗ pro ἑοῦ, ſui. 1214

Quæ ſequuntur, aduerbia ſunt ab ὅς facta.

Οὗ, vbi. Ariſtoph. in Nub. οὗ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, vbi cultus

cultus arcanorum ſacrorum, Thuc. ἔ γῆς ἦν, vbi terrarum eſſet, Cum particulis μὲν & δὲ, exp. alicubi, alibi. Significat interdum motum ad locum, vt οἷ. Euripides ἔ γῆς εἰσῆλθ, in quam terræ partem penetrauit? Luc. in Tox. ἔ κακῶν, quo malorum.

Πῦ; (interrogat.) vbi? vbi nam? Sæpè cum genit. vt πῦ ἀγρῶν; apud Hom. Πῦ μοι γῆς κυρεῖς; apud Soph. Significat interdum motū ad locum: vt apud Soph. Πῦ βαίνεις, ἢ τῦ στάντος ἔ τῷ ἐκ ἐγώ; Μέχρι πῦ, quouſque, quandiu Greg.

Πυ (enclyticum) alicubi, vſpiam. Et μέχρι πυ, aliquouſque, vel aliquandiu. Sępè accipitur pro ἴσως, apud Hom. Significat etiam, circiter, vt δέκα πυ, circiter decem. Exponitur quoque partim. Alicubi verò vacat. Δήπυ, (vel δή πυ diiunctim) vtique, nimirum, certè. Aliquando ſignificat nunquid, an non. Δήπυθεν, vtique, nimirum, certè. Ionicè verò dicitur κοῦ pro πῦ, vbi. Et κοῦ δῆτα, vbi nam, pro ποῦ δῆτα.

Ὅπυ, vbi indefinitè, ὅπυ ἄν, vbicunque, quocunq; in loco, quacunque in parte, ὅπυ γῆς, vbicunque terrarum. Dicitur etiam ὁπυδήποτε, & ὅπυπερ ἄν, & ὅπυ οὖν ſiue ὁπυοῦν, vbicunque, vbiuis. Dicitur etiam ὅπυ μὲν, ὅπυ δὲ alicubi, alibi. item quandoque, interdum. Item ὅπυ, quādoquidem, quum. Ponitur etiam in principio periodi ſequente ἢ vel γὰρ, & in redditione ἐκ ὅπυ. Item ὅπυ, quò ὅπυ ἄν, quocunque.

Ὧ, quatenus, quomodo, quemadmodum. Item quamobrem, quare, quapropter, quocirca.

Πῶ; interrog.) quatenus, quomodo? Doricè accipitur pro ποῦ, vbi, & pro πόθεν, vnde Heſych.

Πω (encliticum) aliquatenus, quoddammodo: item *Doricè*, alicunde.

Οὔπω, & ἐδέπω, nequaquam. Accipitur ἔπω & pro nunquam. Οὔτε πω, apud Xen. necdum.

Τῷ, eo quòd, propterea quòd. item quare, quamobrem, quapropter. Item interrogatiuè, quare? qua ratione? vnde? Τῷ μὲν, τῷ ἢ, hîc quidem, illic verò.

Ἧ, qua ratione, quo pacto, ſeu quomodo, quatenus. Item quà, qua via, qua parte. Cum comparatiuis ſignificat quò, vt ᾗ ἔλαττον, quo minùs, ᾗ μᾶλλον, quò magis. Cum ſuperlat. exponitur, quàm, vt ᾗ μάλιστα δυνατόν, quàm maximè poſſumus. Sic Herodot. ᾗ δύναιτο ἄριστα, quàm optimè poſſit. Item ᾗ quo in loco, vbi. Plat. de rep. l. 2. γενέσθαι χάσμα κτ τὸν τόπον ᾗ ἔνεμε, vbi paſcebat. Itē ex quo, vnde, quapropter. Ariſtot. ᾗ κὶ δῆλον. vnde & manifeſtum eſt. Dicitur interdum ᾗπερ & ᾗχι, pro ᾗ.

Πῆ (interrog.) quî? quonam modo? quâ? qua ratione? Plato 2. de rep. καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον πῆ δή; quo pacto? Item quâ? quo? Pythag. Πῆ παρέβην. Od. ο. Πῆ γὰρ ἴω; quò me conferam? Doricè pro hoc dicitur πᾶ, vt apud Theocr. Et πῆ, vt docet Ammon. ex Sophrone. Accipitur πῆ etiā extra interrogationem, *pro*, aliquatenus, aliqua ex parte: vt apud Ariſtot. ὥστε τὸ πῆ καὶ ἁπλῶς ὁ παραλογισμὸς ἐστί. Item *pro*, aliquo modo, ſeu quodammodo. Interdum pro alicubi, aliquibus in locis. Ponitur & ἐγκλιτικῶς ſine accentu, vt εἰπεῖν ἂν πῆ δυναίμεθα, πειρατέον, ſi quo fortè modo queamus, vel, ſi qua ratione. Item pro alicubi, vt εἴπη ſicubi. Thucyd. Accipitur etiam pro aliquò, vt πῆ ἄλλη. Apoll. Rhod. aliquo aliò. Inde ἐδέπη, nullo modò, nullatenus, haudquaquam Homer. Vſurpat & πεῖ. Sophron. Apud Ammon. pro πῆ vel πῦ, vbi.

Τῆ, eo modo, ea ratione, eatenus. Item ea parte, eo loco, ibi. Item hac, vt πῆ κὶ πῆ, hac & illac, ab vtraque parte, vel, huc & illuc.

Οἷ, (definit.) quò, Thuc. οἷ καταχήσουσι, quò applicabunt. Demoſth. οἷ ἀσελγείας προελήλυθε, quò laſciuię. Item vbi: vt Pſalm. οἷ ἐκ ἦν φόβος. Pro eodem dicitur & οἷπερ.

Ποῖ (interrogat.) quò? quónam? Æſchin. ποῖ καταφύγω? quò confugiam? Et cum genit. ποῖ γῆς; apud Ariſtoph. quò terrarum? Signif. etiam vbi? Ariſtoph. ποῖ παλαι; Item quouſque, quandiu. Soph. ποῖ μένεις; Ποι (ſine accentu) aliquò. Ariſtoph. in Plut. Item alicubi. Item quodammodo. Interdum vacat, vt tradit ſchol. Ariſtoph.

Ὅποι, vbi. Cum ἂν vel ποτὲ ſignificat vbi, vbinam, vbicunque. Item quò, Ariſtoph. in Nub. ἴθ' ὅποι χρῄζεις, vade quò velis. Cum ἂν ſignificat quocunque, apud Xen In qua ſignif. ponitur & ſine ἂν, apud Dem.

Ὅθεν (indefinit.) vnde. Ariſt. ἀρχὴ ἡ μὲν λέγεται ὅθεν ἄν τις τῦ πράγματος κινηθείη πρῶτον. Item quamobrem 1215
quocirca, quare. Interdum annexas habet particulas δὴ ἔν, & περ, vt ὅθεν δὴ, vndecunque, vndelibet, & ὁθενοῦν, vndecunque, ὅθενπερ, *itidem* vndecunque.

Πόθεν (interrog.) vnde? vndénam? Plato in Protag. Πόθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃ; vnde appares ô Socrates? Item quî? quomodo? Ποθέν (accentu in vlt.) alicunde, Ariſtot. eth. 10. c. 4. Et pro eodem ἔκποθεν.

Ὁπόθεν, vnde, apud Xen. & alios: Poetę metri gratia dicunt ὁππόθεν.

Τόθεν, inde, ex loco illo. Apoll Arg. l. 1.

Ὅθι (infinit.) vbi. Odyſ. ξ ὅθιπερ σύες εὗδον: vbi ſues dormiebant.

Πόθι (interrog.) vbi? vbinam? Odyſſ. ξ πόθι τοι πόλις, πόθι νέεσθαι μέμονας; quô tendis? Ποθί (accent. in vlt.) alicubi, aliquando. Ilia. ω αἴκε ποθὶ Ζεὺς δῷσι πόλιν, &c. Item εἴποθι, ſicubi, apud Soph. Et ἔποθι, nuſquam. Τόθι, ibi, in illo loco. Od. ο.

Aduerbia ex ὃς compoſita.

Διό, quamobrem, quocirca, proinde. Pro eodem dicitur, & διὸ κὶ διὸ δὴ. & διόπερ.

Διότι, quamobrem, qua de cauſa: vt διότι ἐκλείπει ἡ σελήνη. Item quoniam, quia, eò quòd, propterea quòd. Item quòd. Demoſth. pro coron.

Καθό, quòd, in quantum, quatenus, quomodo. Item quemadmodum, ſicut. Vide & Ariſtot. metaphyſ. 4.

Καθότι, q. d. ſecundum quod, quatenus. Item quomodo, qua ratione, quo pacto. Thu. l. 8. & l. 6. Item, ſicut, quemadmodum, quoniam, quantum. Idem.

Καθά, quemadmodum, ſicut, vt καθὰ προείρηται, quemadmodum dictum fuit. Euſt. Item, qua parte, apud Gal. Interdum additur ei particula περ, vt καθάπερ, & tunc ſign. veluti, quemadmodum, tanquam. Ariſtot. in probl.

ΟΣΙΟΣ, ὁ, ὁ, ſanctus, iuſtus, nullo ſcelere contaminatus. Xen. Hellen. 2. εὔορκοι κὶ ὅσιοί ἐστε. Plato in Eutyd. θεοφιλὴς ἄνθρωπ☉ ὅσι☉. Dicitur & res aliqua ὁσία, ſancta & ab omni ſcelere aliena: vt apud Plat. ep. 8. ὅσι☉ τρόπ☉. Et Epigr. l. 4 κέρδη ὅσια. Ὅσιον τό, interdum ſignificat ſanctum, iuſtum, fas idque vel cū θεῖ, vel abſolutè: vt apud Soph. ἐ θέμις ἐδ' ὅσιον. Sic & apud Plat. & Phocyl. Interdum opponitur τῷ ἱερῷ & ſignificat publicum, profanum: vt ὅσιον χωρίον, εἰς ὃ ἔξεστιν εἰσιέναι, apud Ariſtoph in Lyſiſtr. Sic & Demoſth. contra Timocr. τῶν ὁσίων ἢ τὴν πόλιν ἀποστερεῖ. & Plato de leg. 10. θεραπευόντων τε ὁσίων τε καὶ ἱερῶν. Ὅσια, τά, dicuntur etiam iuſta, parentalia, exequiæ: apud Plu. in Numa, τὰ περὶ τὰς θνήσκοντας ὅσια.

Ὁσίως, ſanctè: Plato polit. 1. Xen. pæd 8. Item iuſtè: vnde ὁσιώτερον, iuſtius: apud Thuc. l. 3.

Ὁσιότης, ητος, ἡ, ſanctitas, ſanctimonia, pietas & religio erga deum. Philo de vita Moſ. l. 2. Epheſ. c. 4.

Ὁσία & Ionicè ὁσίη, ἡ, fas. Hom. hymn. in Merc. φιλεῖ δέ σε μητίετα Ζεὺς Ἐκ πάσης ὁσίης, omnino vt fas eſt. Plat. de rep. lib. 3. ἐδ' ὁσία τὴν ἐκείνε κτῆσιν μαίνειν, nec fas eſt. ¶ Item iuſta funebria. Greg. in epit. ſoror. φέρε δὴ προσθῶμεν ἤδη τοῖς ἐγκωμίοις τὴν ὀφειλομένην ὁσίαν. Item expiatio, piatio: vnde ὁσίας ἕνεκα,

ſeu ὁσίας χάριν, dicis cauſa,dicis ergò.Modeſtin.iu-riſ.l.2.D.qui pet.tut.

Οσιόω,ῶ,f.ώσω,ſanctum & purum ſceleris reddo. Item pio,expio.Eurip.in Oreſt.(de homicidis)Φυγαῖσι δ' ὡσίουν. Οσιῶ σε τῇ γῇ, iuſta tibi perſoluo terra ag-geſta. Philoſtr. in Heroic. Exponitur etiam,conſe-cro.Item profano:vt apud Suid. ὁσιωθῆναι ἡμέρας λέ-γουσιν ὅτι θανάτῳ τινὸς &c.

Οσιωτὴρ, ἱερὸς ὁ, qui hoſtiam immolabat apud Del-phos.Plut.in Hellen.

Compoſita.

Ανόσιος,ου,ὁ,ἡ,ἡ,impius, nefarius,ſceleratus.Ælian.ὁ δ' τἆλλα ὢν ἀνόσιος τοῦτο γοῦν πέπρακται τῷ θεῷ.Item co-ram quo non fiebant τὰ ὅσια. Antiph. Dicitur & de re impia, nefaria,&c. Xen. Pæd. μήτε ἀσεβὲς μηδὲν μήτε ἀνόσιον μήτε ποιήσητε,μήτε βουλεύσητε Τὸ ἀνόσιον, exp.etiam,piaculum,nefas,apud Plat.in Minoe.

Ανοσίως,impiè,ſcelerate,nefariè.Antiph.

Ανοσιότης,ητος ἡ,impietas.Iſocr in Panath.

Αφοσιόω, facio aliquid animi religione ſoluendi cauſa, expio.Plato εἰ μὴ ἀφοσιώσεις σεαυτόν τε κἀκεῖνον.Æſ-chin.πόλιν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶ, ciuitatem reli-gione obſtrictam ſoluo. ¶ Item conſecro , dico, A-then.lib 12. καὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ἐπιμελουμένων τὰς ἐκ τῆς κόρης ἀφοσιουμένων.

1216 Αφοσιόομαι,id m. Plato de leg.lib 9.ἀφοσιούμενος ὑπὲρ αὑτοῦ τε καὶ τῆς συγγενείας ὅλης.Plat.in Cæſ.ἀφοσιου-μένους τὸ παρασπόνδημα,vt expiarent fœdus violatum. Item iuſta facio, iuſta perſoluo. Herodian.l.4 ἀφο-σιωσάμενός τε τὰ πρὸς ἐκεῖνον ¶Item defungor.Chry-ſoſt.in ep. ad Epheſ.c.4. οὐ πως ἔθος καὶ ἡμῖν λέγειν καὶ τὸ ἀφοσιώσασθαι, τουτέστι τὸ μηδὲν ὀφείλω,officio defun-ctus ſum,nihil debeo.Herod. in Melpom.ἀποσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν,defungi iuriſiurandi religione volens: *Ionicè pro* ἀφοσιούμενος.Αφοσιώσασθαι ſignificat etiam defunctoriè & leuiter agere,non ex animi prompti-tudine & intentione. Iſæus οὐδ' ἀφοσιούμενος,ἀλλ' ὡς οἷόν τε ἄριστα παρασκευαζόμενος. Plut. in Pericle,πρὸς τὴν κατηγορίαν ἅπαξ εἰς ἀγῶνας μόνον ὥσπερ ἀφοσιούμε-νον,quaſi preuaricantem. ¶Item ἀφοσιοῦμαι,abomi-nor,& velut infauſtum deteſtor.Plut de Mithridate defuncto ad Pomp.allato, οὐ γὰρ αὐτὸν ἰδεῖν ὑπέμεινεν ἀλλ' ἀφοσιούμενος τὸ νεμεσητὸν εἰς Σινώπην ἀπέπεμ-ψε. Vnde generaliter exp.recuſo, repudio:vt apud eundem in Numa,τοιούτοις λόγοις ἀφοσιοῦται τὴν βασι-λείαν.Sic & apud eundem in Pericle.Apud Herodot. ἀφοσιωσαμένη τῷ θεῷ,expon.ſoluens primitias deę & honores exhibens. ¶Αφοσιοῦμαί σοι χάριν,exp.debitum tibi remitto. ¶Αφοσιοῦμαι,parſuè etiam exp.ἀπωθεν τῶ ὁσίω γίγνομαι, à ſanctó arceor. Heſych. ex Soph Thyeſte ſecundo.

Αφοσίωμα,τὸ,piaculum.Αφοσίωσις,εως ἡ,expiatio,ſeu expiatio quę fit animum exoluendi religione gra tia.Plut. Exp.etiam,parua ſine defunctoria libatio.

Εξοσιόω ſanctum reddo.Heſych.Item expio:vnde apud Plut de deo Socr.ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα,expiare diui na, i. ea quę à diis ſignificantur. Apud eundem in Cam. ἐξοσιῶσαι καὶ φρουρεῖν ἀκοίμητον τὸ πῦρ,exp.ignē ſacrum habere ac perpetua vigilia ſeruare.

Εξωσιωμένον,dicatum,conſecratum.

Καθοσιόω ſanctum,ſcelerisque purum reddo theologis, ſanctifico:Suid. Item expio.Plut.in Sol.καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς. Exponitur etiam, ſacrifico:vnde a-pud Ariſtoph.in Plut.ποπάνα καὶ προθύματα καθοσιω-θῆ:Item conſecro,dico.Syneſ.ep.67.

Καθοσίωσις εως ἡ ſanctificatio.Suid. Exponitur etiā, condemnatio δικαίωσις,apud Suid.

*Συγκαθοσιόω,conſecro Plut.

Περιόσιος, exp.ſanctiſſimus Epigr.lib.4.Item eximius, vel modum ſuperans: vt Epigr.lib.1 ζαθέης κεφαλῆς περιώσιον ἔργον. apud Apoll.Arg.2. περιώσια φῦλα Βε-βρύκων,exp.numeroſa gens.

Περιώσιον, neutraliter & aduerbialiter ſignificat,ſu-pra modum, nimirum, magnopere. Il.δ.Οὔτι σε νε-μεσῶ περιώσιον Sic & Od π. Cum genitiuo ſignificat, ſupra,vt περιώσιον ἄλλων, ſupra alios:apud Apoll.Ar-gon.lib.2. Scribit tamen Euſtat.περιώσιον deriuatum potius eſſe ex περιωθέω,ſignificante φανῶ,facto nimi-rum περιωούσιον, ex περιωθέω, & abiecto deinde υ περιώσιον:vt περιώσιον ſit τὸ ἐξάκουστον τῇ ἐκφωνήσει,ſeu τὸ περισσεῦον.

Υπερούσιος,idem cum περιώσιος.Suid.

ΟΣΟΣ, & poet.ὅσσος,η,ον, quantus , (citra interrog.) Demoſth. Phil. 1. ποσοῦτον παρασκευὴν ὅσην ἂν οἶδ' εἴ τις τῶν ἁπάντων ἔχει. Il.ω. Οσσος ἔην οἷός τε,quantus qualiſque. Cum comparatiuo ὅσῳ μᾶλλον, quanto magis. Cum ſuperl.ὅσον πλεῖστον quantum plurimum. Οσον,quantum,vel quam. Demoſth.ὅσον ἦν ἐπ' ἐκεί-νῳ, quantum in eo fuit. ὅσον τάχος,quam celerrimè, ὅσον σθένος, quam fortiſſime ,.apud Theocr. idyll.1. Cum præpoſitione exp. quatenus , vel in quantum, apud Thucyd.Luc.& Theophr.item,quandiu,dum, donec. Οσοι,vel ὅσοι περ,quicunque,quotquot.Dem. τοσούτων ἦν ἂν ἄξιος κακῶν ὅσων περ καὶ ἔστι.& Hom.Il. β.ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι Et in neutr gen.ὅσα,quæcunque, quotquot, vt πάντα ὅσα,apud Dem. Οσοι,interdum ſignificat, qui, vt apud Greg ὅσοι τῆς ἀγχινοίας μετα-ποιοῦνται.

Οσον & ὅσα , aduerb. quantum , vt ὅσον διαφέρουσι, quantum differunt, apud Iſocr.& ὅσα γε τῶν πρεσβυ-τέρων ἠκούσαμεν quantum quidem à ſenioribus audi-uimus,apud Syneſ.Cum infinit.ſignificat interdum, quantum,vt ὅσον ἐμὲ γινώσκειν.Greg.Interdum,qua-tenus , vt ὅσον ἐπιψαῦσαι , quatenus attingant,in E-pigr. Exponitur &,circiter,vt ὅσον εἴκοσι,circiter vi-ginti, apud Thucyd. pro quo & ὅσον τε dicitur apud Herodot. Item aliis atque aliis vocibus iunctum, alium etiam vſum habet. Cum nomin vt ὅσον ὀλί-γον, pauxillum ſeu paululum:apud Luc ὅσον βαιὸν, puſillum , in Epigr. Cum aduerb ὅσον οὐ vel ὅσον οὐ, expo.tantùm non,modò non, fermè,penè,ferè,apud Thuc.l.4 & οὐχ ὅσον,nedum,apud Ariſtid. Item non ſolùm non , apud Iſocr. in Buſir. item ὅσον αὐτίκα, quamplurimum,iamiam mox. Interdum ſignificat i-dem quod μόνον ſolùm,ſolummodo Epigr l.2.

Οσάκις & ὁσάκι,quoties.

Οσαχοῦ,quibuſcunque in locis,vbicunque. Item quo-tieſcunque,Ariſtid.

Οσαχῇ περ ἂν ᾖ δυνατὸν, qua maximè ratione fieri poterit,pro viribus.Plat.

Οσαχῶς, quot modis,aut quotcunque modis:vel,quo-ties.

Οσάτιος , quantus, & ὁσάτιον, apud Apollon.Rhod. quantum,quatenus.

Οσίχος quantulus,vel quantus.Theocr. 1217

Οσαπλάσιος indefinit)quantuplus,vel quotuplex.

Πόσος ου ὁ, (interrog.) quantus ? Ariſtoph. πόσον δίδως; quantum das ? Et genit.πόσου; quanti?Plat.in apol. πόσου διδάσκει;quanti ſeu quanto precio docet ? Di-citur & ἐπὶ πόσῳ , vt apud eundem Plat.ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ἐμῶν; quanti tandem æſtimatis ? Item μέχρι πόσου;in quantum?quouſque?Interdum ſigni-ficat quotus , & in Plut πόσοι;quot?vt apud Plut.in apophth. πόσοι εἰσὶ Σπαρτιᾶται ; ¶Item(ſine inter-rog.)quantus,vt μέχρι πόσου,in quantum,quouſque. Dicitur etiam πόσος τις , vacante particula τις , tam in interrogat. quàm extra eam. Iſocr. πόσην τινὰ χρὴ νομίζειν,quantam?& πόσος τις,quotus? Item πόσ' ἄττα, quænam? Ariſtot.l.4 de cœlo.

Ποσάκις,quoties?Plato ep.7.

Ποσαχῇ,quot in locis?

Ποσαχῶς quotnam modis?Ariſtot.Exponitur etiam, multis

multis modis.Heſych.

Ποσαπλάσιος, quotuplex? cui reſpondet ὁπλάσιος, τοσαπλάσιος,&c.

Ποσαπλῶς,multis modis.Suid. & Heſych.

Πόσε,quo? quem in locum? idem quod ποῖ;Od.ε.πόσε φεύγετε;Od.κ.πόσ' ἴμεν;

Ποσός, aliquantus, aliquantulus, certæ cuiuſdam quantitatis.Τὸ ποσόν,quantitas. Ariſtot.de part.an.l.3.c.5.ἡ δ' ὑπερβολὴ διορίζει.κὴ γὰρ τοῦ ποσοῦ κὴ τοῦ ποιοῦ.Dicitur & ἐπὶ ποσόν, aliquantum, ad certam quantitatem,vt ἐπὶ ποσὸν ἑψηθεὶς,aliquantum decoctus.Et κατὰ τὸ ποσὸν,ratione quantitatis,apud Ariſtot.polit.5.Interdum additur particula vacans τις, vt ποσόν τι,certa quantitas.apud Herodot.

Ποσῶς, liquantulum,leuiter.

Ποσότης,ητος,ἡ, quantitas,menſura modúſque vniuſcuiuſque rei.

Ἀποσος,(comp.)quantitatis expers.Heſych.

Πόστος, quotus. Xen. pæd.4. κατανόησον πόστῳ αὐτοῦ μέρει πάντες μαχεσάμενοι νενικήκαμεν;

Ποσταῖος,quoto die? quot diebus? Xen.pæd.5. ποσταῖος ἂν σὺν τῷ στρατεύματι ἐκεῖσε ἀφικοίμην;

Ὁπόσος,& poeticè ὁππόσος, & Ionicè ὁκόσος (relat. τοῦ τόσος)quantus.Philoſtr.in heroic.νῆσον ὁπόσην εἶπον ἀπετόρνευσε.inſulam quantam dixi. Dicitur & ὁποσοσοῦν,ὁποσοσδήποτε,& ὁποσοσποσοῦν,quantuſcunque,quantuſuis,quantuſlibet: vt ὁποσονοῦν χρόνον,ὁποσονοῦν βάρους.Item ὁπόσοι,quot.Xen.pæd.4.& ὁπόσοι ἄν,quotlibet,quotcunque.Demoſth.in Mid.

Ὁποσάκις, quoties. Ὁποσακισοῦν, quotieſcunque, quoties libeat.Theophr.hiſt.pl.l.8.

Ὁποσαχῆ,quot in locis,quot modis.

Ὁποσαπλάσιος, quotuplex,quàm multiplex, ὁποσαπλασιοσοῦν,quantumuis multiplex.Ariſtot.

Ὁπόστος,quotus.Ariſtot.Ὁποστοσοῦν,quotuſlibet,quotuſcunque.Dem.pro cor.

Τόσος,& poet.Τόσσος,tantus.Il.ρ.οὐχ οἱ ἔειπε τοσὸν κακὸν ὅσσον ἐτύχθη.Τόσον, in neut.gen.aduerbial.ponitur,& ſignificat tam, vſque adeò,adeò,tantò. Ilia.κ.ὅτι,δὴ χρειὼ τόσον ἵκει.quænam neceſſitas adeò vrget? & Il. ζ.Τόσσον ἐγὼ φημὶ πλέας ἔμμεναι ἧας Ἀχαιῶν Τρώων, tantò plures. In plurali exp.etiam tot & totidem,vt Il.ι.& Od.ξ. Dicitur & τοσόσδε,& τοσόσδε,eadem ſignific.apud Plat.in Axiocho & Ariſtot.de mundo.

Τοσάτιος,vel τοσσάτιος,poet.pro τόσος,in Epigr.

Τοσάκις toties,in Epigr.Τοσαχῶς,tot modis.

Τοσοῦτος,ου,ὁ, & Atticè τοσουτοσί, tantus, τοσαύτη, tanta, & τοσοῦτον, ſeu τοσοῦτο,tantum. vt τοσοῦτος θεὸς τοσαύτη στρατιὰ,τοσοῦτον ἀξίωμα, apud Plat. & Xen. Dicitur & τοσοῦτος τὸ μέγεθος, ab Iſocr.qui tantæ magnitudinis eſt.In plurali,τοσοῦτοι,τοσαῦται, τοσαῦτα, exp. tot & tot tantíque, tot tantæque, tot tantáque,apud Dem. Item τοσοῦτον,& τοσούτῳ,tantum tantò.vt τοσοῦτον δεῖ, tantum abeſt,apud Iſocr. Et τοσούτῳ ὄντως ἡ ὑμετέρα πατρὶς μείζων φανείη ἄν,apud Xenoph.

Τοσαυτάκις,toties.Alex.Aphr.

Τοσαυταχῶς,tot modis.Ariſtot.

Τοσαυταπλάσιος,tantuplus.Ariſtot.

ΟΣΠΡΙΟΝ,ου,τὸ,legumen.Gal.l.1.de aliment.facul. & Theophr.hiſt.plant.l.8.c.1.

Ὀσπριώδης, legumini aſſimilis, qui è leguminum eſt genere.Athen.l.9.

Compoſita.

Ἰσόσπριος,legumini ſimilis.

Πανόσπρια,omnis generis legumina mixta.Suid.

ΟΣΣΑ,ης,ἡ,vox.Heſiod.in Theod.Ἐννύχιαι στεῖχον περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι. ¶ Item fama, rumor:propriè,diuinus. Il.β.μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει Ὀτρύνουσ' ἰέναι Διὸς ἄγγελος. ¶ Exponitur etiam,μαντεία. Item omen,apud Plat.

Ὄσσομαι,auguror,vaticinor.Il.ξ.Exponitur &,in animo fingo, imaginor, cogito. Od.σ. δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός. ¶ Item, video, aut præuideo: de qua ſignificatione vide in Ὄπτομαι. 1218

Ὀσσεύομαι,vel ὀττεύομαι,ominor,vaticinor.Polyb.

Ὀττεία,ἡ,exp.μαντεία,vaticinatio,diuinatio.Suid.Exp. &,religio,apud Dionyſ.Halic.l.9.

Compoſita.

Ἀοσσέω,auxilior,opitulor.Moſch.idyll.2.

Ἀοσσητὴρ,ῆρος,ὁ,auxiliator,opitulator: propriè,ὁ αὐτῆ ὄσσῃ κὴ κληδόνος βοηθῶν αὐτοματως,inquiunt. Suid.& Etymol.Il.χ.& ο,& Od.δ.& ψ.

Ἐπιόσσομαι,alloquor & ſignifico.Heſych. Item proſpicio.vide comp.ex ὄσσομαι in Ὄπτομαι.

ΟΣΤΕΟΝ,ου,& ὀστοῦν,οῦ,τὸ,os,oſſis. Il.π.Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος.Plat.in Phæd.ὅταν ὀστέοις ὀστᾶ προσφύωνται.

¶ Ὀστᾶ teſte Suid. dicuntur etiam οἱ λογισμοὶ, quoniam ipſa ὀστᾶ φύσιν ἔχουσι στεγανωτέραν κὴ φέρει τὸ ζῶον.

Ὀστώδης,εος,ὁ κὴ ἡ,oſſeus, oſſe abundans vel oſſi ſimilis: vt ὀστώδης γλῶττα.Athen.l.7.

Ὀστέϊνος,oſſeus,ex oſſe factus.Ὀστινος,pro eodem.

Ὀστίτης μυελὸς, medulla quæ in oſſibus eſt, oſſium medulla.Ruf.Eph.

Ὀστάριον,ου,τὸ,oſſiculum.Epigr.l.2.

Compoſita.

Ἀνόστεος,exos,oſſa non habens.Heſiod.in Erg.

Διόστεος,gemino oſſe conſtans.

Ἐξοστείζω,exoſſo. Ἐξοστεισμένος,exoſſatus,cui oſſa exempta ſunt.

Ἐξόστωσις, εως,ἡ, oſſis eminentia & extuberatio,peculiariter quæ accidit in genis.

Μονόστεος,& μόνοστος,vnico & ſolo oſſe conſtans.Ariſt.

Ὁλόστεος,qui totus oſſeus eſt,ex ſolido oſſe conſtans.

Ὁλόστεον herba per antiphraſin ſic dicta. Dioſc.l.4.c.11.

Περιόστεος,oſſibus circundatus, vel oſſa circundans, oſſa ambiens: vt περιόστεοι ὑμένες, apud Gal. membranæ quæ oſſa cingunt.

Πολυόστεος,multa habens oſſa. Sic peculiariter vocatur ſuperior pedis pars prope digitos. Poll.l.2.

ΟΣΤΛΙΓΞ,ιγγος,ἡ,ſcintilla ſeu flamma criſpa.Apol. ¶ Item cirrus,cincinnus.Callim. ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει. Loliginum etiam & ſepiarum βόστρυχοι, botryúmque ἕλικες,nominantur ὄστλιγγες,cirri.Nican. & Theophr.

ΟΣΤΡΑΚΟΝ,ου,τὸ, teſta. Interdum de teſta quæ ex figulina terra conficitur.Plut. Interdū & de piſcium teſta dicitur. Ὀστράκου περιστροφὴ,genus ludi qui alio nomine dicitur ὀστρακίνδα, vt Poll.ſcribit l.9. Metaphoricè verò de ſubita rerum mutatione dicitur & conuerſione repentina, qualis eſt eorum qui ludunt ὀστρακίνδα. Dicitur & de teſta qua oua integuntur, in Epigr ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων.

Ὀστρακώδης,εος,ὁ κὴ ἡ,teſtaceus.Dioſc.

Ὀστράκινος, teſtaceus,i.e figulina terra factus,vt teſtæ. Lucil.l.2.Epigr.& 2.Cor.2.

Ὀστρακεὺς,qui teſtas conficit,figulus.in Epigr.

Ὀστράκιον,fictile.Item parua teſta,conchula.

Ὀστρακὶς ἰδος,ἡ, dicitur nux pinea eiúſque nucleus. Athen.l.1. ex Mneſitheo Athen. medico. ¶ Heſychio ſimulacrum quoddam eſt Veneris.

Ὀστρακίτης ου ὁ, teſtaceus,teſtam referens, vt ὀστρακίτης λίθος, apud Dioſc.l.5.c.165. lapis teſtæ ſimilitudinem habens, qui & ὀστρακίας. Fœmin.eſt ὀστρακῖτις,apud eundem l.5 c.84.

Ὀςρακίνδα, oſtracorum luſus. Poll. l. 9.

Ὀςρακόω, ῶ, in teſtam ſeu in teſtaceam duritiem verto, teſtacea duritie obduro. Ariſtot. in probl.

Ὀςρακοῦμαι, in teſtam mutor, in teſtaceam naturam abeo. Æſchyl. apud Athen. l. 1. Apud Lycophr. verò ὠςρακωμένη, exp. putamine contecta.

Ὀςρακίζω, teſtulis in vrnam coniectis damno, relego. Ariſtot. polit. lib. 3.

1219 Ὀςρακίζομαι, teſtulis in vrnam collectis damnor. Thucyd. lib. 1. & lib. 8.

Ὀςρακισμὸς, οῦ, ὁ, relegatio quæ fit teſtulis in vrnam miſſis. Ariſtot. pol. 3.

Compoſita.

Ἀποςρακόω, ῶ, in teſtam muto, vel induro in teſtæ modum.

Ἀποςρακοῦμαι, in teſtam mutor, vel induror inſtar teſtæ. Dioſc.

Ἀποςρακίζω, idem quod ὀςρακίζω.

Ἀποςρακίζομαι, in exilium mittor, relegor. Suid.

Ἐξοςρακίζω, idem. Ἐξοςρακίζομαι, in exilium mittor teſtarum ſuffragio. Plut.

* Συνεξοςρακίζω, vna in exilium pello, ſeu abrogo ex legibus autoratus, ſeu exulare facio. In nou. conſt.

Ἐξοςρακισμὸς, relegatio quæ fit per teſtarum in vrnam miſſarum ſuffragia. Plut.

Ἐπιςρακίζω, cõcham mitto per ſuperficiem aquę. Suid.

Ἐπιςρακισμὸς, ludus quo conchæ per ſuperficiem aquæ mittuntur. Poll. l. 9.

Λειόςρακος, læui teſta intectus. Λειόςρακα, τὰ, ſubſt. læues teſtæ.

Μαλακόςρακος, molli teſta intectus. Ariſtot.

Σκληρόςρακος, teſta dura opertus.

Τραχυόςρακος, qui aſpera & ſcabra tegitur teſta. Ath.

Ὑμενόςρακος, teſta tenui & ſubtili conſtans in modum membranæ. Luc. in Lexiph.

ΟΣΤΡΕΟΝ, ſiue ὄςρειον, ου, τὸ, oſtreum: genus piſcium qui teſtis integuntur. Plut. & Athen. ¶ Item oſtrum, i. color qui ex concharum ſanie conficitur, oſtrinus color. Plat.

Ὀςρειώδης, ſiue ὀςρεώδης, oſtrea referens, qui oſtrea imitatur, vel oſtrum. Τὰ ὀςρεώδη ſiue ὀςρειώδη, quę ex oſtreorum genere ſunt.

Ὄςρειος, purpureus.

Compoſita.

Λειόςρεα, oſtreæ læues, oſtrea non ſcabra.

Λιμνόςρεα, q. d. paludis ſeu paludum oſtrea. Ariſtot.

ΟΣΤΡΥΣ, υος, ὁ, oſtrys arbor quæ & ὀςρύα dicitur à nonnullis. Theophr. hiſt. plant. l. 3. c. 10.

ΟΣΦΡΑΙΝΟΜΑΙ, F. ἀνοῦμαι, odoror, olfacio. Xen. in ſymp. εἴπερ γε τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί. Cum genitiuo apud eundem, πίνων ὀσφραινόμενος. Ab eodem canes dicuntur ὀσφραίνεσθαι τοῦ λαγώ, i. odorari leporem. Metaphoricè apud Luc. in Tim. ὀσφραινόμενος τοῦ χρυσίου. Legitur & paſſ. ſignificatione, apud Alex. Aphrod. probl. lib 2. ὀσφραινόμενα δύνανται ῥωννύειν, dum ea odoramur.

Ὀσφρασία, odor. Oſeæ c. vlt.

Ὀσφραντὴς, οῦ, ὁ, q. d. odorator, olfactor.

Ὀσφραντὸς, οῦ, ὁ, qui odoratu ſeu olfactu percipi poteſt. Quidam exp. odorabilis, item olfactorius, olfactu excitans. Paul. Ægin.

Ὀσφραντικὸς, idem. Galen. & Dioſc. Item odorandi facultate valens ſeu olfaciendi.

Ὀσφραντήριον, ου τὸ, olfactorium. Ὀσφράδιον, pro eodem. Euſt.

Ὀσφραίνομαι, ῶμαι, idem quod ὀσφραίνομαι, eóque vſitatius eſſe apud Atticos quidam tradiderunt: vt ὀσφρᾶται χρυσίου, apud Luc. & fut. ὀσφρήσεται, apud Ariſtop. Legitur etiam ὤσφροντο apud eundem in Acharn. & ὀσφρόμενος, in Veſp.

Ὄσφρησις, εως, ἡ, odoratus, olfactus, ipſe ſenſus odorandi. Dioſc. l. 5. c. 119. Interdum ὀσφρήσεις vocantur nares: vt apud Herodian. l. 1.

Ὀσφρητὸς, & ὀσφρητικὸς, idem quod ὀσφραντὸς & ὀσφραντικὸς: apud Gal. & Alex. Aphr.

Compoſita.

Ἀποσφραίνομαι, idem quod ὀσφραίνομαι. Exponitur etiam paſſiuè, naribus admoueor.

Εὐόσφρητος κύων, canis ſagax.

Καπνοσφραντὴς, οῦ, ὁ, q. d. fumi olfactor. Parœmiacè dicitur de homine ſordido & præparco. Euſt.

ΟΣΦΥΣ, ύος, ἡ, dorſi ea pars qua cingimur, totius ſpinæ partium craſſiſſimis maximíſque vertebris compacta. Ariſtot. Heſych. verò ὀσφὺν eſſe vult partem illam prope latera inanem, quam Latini ilia appellant.

ΟΤΕ, (& poeticè ὅττε, & Doricè ὅκκα) quando, quum. Cum indicatiuo. Æſchin. ὅτε ἦν, quando erat. Et cum coniunct. Od. ξ. Αἰεὶ δ᾽ ἀϊδίων ὅτ᾽ ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, Οἱ νέοι. Dicitur ἔσθ᾽ ὅτε, eſt quando, id eſt, quandoque, aliquando. Ὅτε μὴ, quando non, ſi non, niſi. Πάντοτε, omni tempore, ſemper. Macchab. 26 & paſſim in nouo teſtamento. Ὅτε οὖν, quandoquidem. at ὁπενοῦν, quandocunque. ¶ Ὅτε accipitur etiam, pro aliquando, interdum quandoque: qua ſignificatione ſcribitur etiam ὁτέ: vt Ariſtot. ὁτὲ μὲν τοῦτο, ὁτὲ δ᾽ ἐκεῖνο, aliquando quidem hoc, aliquando verò illud. ¶ Ὅτε ſiue ὅ, τε, quoniam. Iliad α. ὅτε κρατεῖ περιβέβηκει. Dem. Olynth. 1. ὅτε τοίνυν ταῦθ᾽ οὕτως ἔχει, quę quum ita ſint. ¶ Item ὅ, τε pro ὅς, τε, qui. Od. ξ. 1220

Ὅτ᾽ ἂν, ſiue ὅταν idem cum ὅτε. Cum ſubiunct. interdum cum indicat. & optatiuo. Ponitur & pro quando, quum, id eſt, quandoquidem, quoniam Ariſtot. de mundo καὶ μάλιστα ὅταν τὸ τάχιστον τῶν ὄντων ᾖ τὸ πυρῶδες, præſertim quum ignita natura omnium naturarum ſit celerrima. Sic & Thuc. lib. 1

Πότε, (interrog.) quando? Demoſt Olynth. 3. πότε ἃ δεῖ πράξετε εἰ μὴ νῦν; Sic & alibi paſſim. Pro eodem dicitur πόκα Doricè. vnde δήποκα, aliquando & οὔποκα, nunquam.

Ποτὲ, aliquando. Et ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, interdum quidem, interdum verò: nunc quidem, nunc verò: aliàs quidem, aliàs verò. Aliquando vacat, vt quum dicitur ἀείποτε ſemper. Annectitur etiam particulis δὴ, ἤδη, μηδὲ, οὐ, οὐδὲ, μή, παν, πω. Nam dicitur δήποτε, aliquando, vnquam, & pro tandem. οὔποτε, & μήποτε, οὐδέποτε & μηδέποτε: μηδεπώποτε & οὐδεπώποτε, nunquam. πάμποτε, ſemper, πώποτε, vnquam, aliquando

Πτὲ per ſyncopen dicitur pro ποτέ. vt τίπτε pro τίποτε quidnam, cúrnam. Od. λ.

Ὁπότε, quando, indefinitè. Interdum cum indicatiuo, interdum cum optatiuo. Annectitur etiam particulis ἂν & δή. Nonnunquam ὁπότε & ὁπόταν exp. vbi, quandoquidem, quoniam ὁποτενοῦν, quandocunque. Dicitur & ὁππότε poeticè pro ὁπότε.

Τότε, tunc. Dem. pro cor. καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεί. Item tum demum, apud eundem & alios. Ἀπὸ τότε, ab eo tempore. Ἐκ τότε, ex eo tempore.

Τοτὲ, idem cum ὁτὲ & ποτὲ, aliquando.

ΟΤΙ, & poet. ὅττι, quòd. Cum indicatiuo, qui Latinè interdum redditur per infinit. vt Xenoph. Hellen. 7. εἶπεν ὅτι βούλεται, dixit ſe velle. Οὐχ ὅτι, non quòd. Item non ſolùm, & non ſolùm non. Τί ὅτι, quid eſt quòd,

quòd, vel quid eſt cur? ¶ Ὅτι interdum vacat: vt quũ verba alicuius citantur. Thuc. lib. 5. εἰρῆσθαι δ' ὅτι ἢν μὴ θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ᾖ. Sic & alibi & paſſim in nouo teſtamento. ¶ Ὅτι, quàm, cum ſuperl. Thucyd. ὅτι ἐν βραχυτάτῳ, quàm breuiſſimo tempore. Idem ὅτι πλεῖστος, quam plurimus. Et cum aduerb. ὅτι πορρωτάτω, quam longiſſimè, ὅτι μάλιστα, quàm maximè. ¶ Cùm diuerſis particulis poſitum, diuerſis modis exp. vt ὅτι ἀλλά, at verò, ὅτι γὰρ μή, niſi enim, ὅτι δή τί; quamobrem? ὅτι ἐπειδή, quin. ὅτι μή, niſi. ὅτι τοίνυν, quòd verò, itaque quòd. ¶ Ὅτι, quòd, eo quòd, propterea quòd, quoniam, quia. Dem. in epiſt. ad Phil. τί ποτ' οὖν ἐκεῖνος ἐν τῷ προτέρῳ πολέμῳ πλείω κατωρθώσεν ἡμῶν; ὅτι ὁ μὲν αὐτὸς στρατεύεται καὶ ταλαιπωρεῖ. Pro eodem dicitur & ὅτι τοι apud Plat. de rep. & ὁτιὴ apud Ariſtoph.

Compoſita.

Δηλονότι, videlicet, nempe. Plat. de rep. 6. τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς, nempe de ſole hoc percontaris. Adhibetur & reſponſioni affirmatiuæ. Et pro eodem δηλονοτιή, apud Ariſtoph. in Plut.

Διότι pro δι' ὅτι, propter quid? διὰ τί, ſæpe apud Ariſtot. Vſurpatur & citra interrog. *pro*, quare, qua de cauſa, quamobrem, cur, apud Xenophon. Itidémque apud Proclum & alios philoſophos τὸ διότι, cauſa cur. Significat etiam idem quod ὅτι, quoniam, quia, apud Ariſtot. in probl. Xenoph. & Luc. interdum & pro ὅτι vſurpatur, i. quòd. Dem. pro cor. πυνθάνομαι μέν τοι διότι πᾶσαν ὑμῖν Ἀθηναῖοι προσφέρονται φιλοτιμίαν. Et Xen. λέγω διότι ἀφανίζουσιν, dico quod obruunt.

Καθότι, quatenus. item quomodo, qua ratione. Item ſicut, quemadmodum. vide & in Ὅς.

ΟΤΟΒΟΣ, ου, ὁ, ſtrepitus, tumultus, ſonus, ſonitus. Heſiod. in Theog. ὄτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει. Scribitur & ὄττοβος, pro eodem, apud Luc.

Ὀτοβέω & ὀττοβέω, ῶ, ſtrepito, tumultuor, perſono. Æſch. & Athen.

1221 ΟΤΡΥΝΩ, F. υνῶ, incito, inſtigo, adhortor, vrgeo. Il. ε Τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις; Il. κ ἐμὲ ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατόν. Futurum ὀτρυνῶ & Ionicè ὀτρυνέω interdum in præſenti vſurpatur: vt Od. β. Τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἠδ' Ἁλιθέρσης.

Ὀτρύνομαι, incitor, inſtigor, vrgeor, Hom. & Ariſtot.

Ὀτρυντήρ, ῆρος, ὁ, incitator, qui inſtigat. Hel.

Ὀτρυντύς, ύος, ἡ, hortatio, inſtigatio. Il. τ.

Ὀτραλέως, celeriter & more eorum qui incitati aliquid maturant. Il. γ. & Od. τ.

Ὀτρηρός, celer, citatus. Hom. & Ariſtoph.

Compoſita.

Ἐξοτρύνω, exhortor, extimulo. Eurip.

Ἐποτρύνω, inſtigo ad aliquid, incito. Hom. Thuc.

Ἐργοτρεύς, inſpector operum, qui vrget operas. Heſych.

Παροτρύνω, inuito, inſtigo, inhortor. Idem.

ΟΤΤΟΤΟΙ, hei; heu, ah: apud Eurip.

ΟΥ, (ſequente conſonante) & οὐκ (ſequente vocali tenui) & οὐχ (ſequẽte vocali aſpirata) & οὐχί, (pro quo Homerus οὐκί dicere ſolet) non. Exempla & in carmine & in proſa paſſim ſunt obuia. Interdum geminatur, elegantiæ & ornatus gratia. Dem. in Mid. οὐ μὰ Δί' οὐχὶ δημοσίᾳ κρίνειν αὐτόν. Additur etiã verbis per ſe negantibus, qualia ſunt ἀπαγορεύω, ἀρνοῦμαι, κωλύω, ἐπέχω, & ſimilia. Iungitur & particulis ac nominibus negantibus. Interdum etiam geminatur οὐ, vel οὐκ, abundante altera particula. Aliis quoque particulis iungitur. Οὐ γὰρ, non enim. item interrogatiuè, nónne, οὐ γὰρ ἀλλά, enim verò, at verò, interdum ſimpliciter pro γάρ. Οὔτι poeticè pro οὐ, non, pro quo dicitur in proſa οὔ τοι. Οὐθὴν, non equidem, haud ſanè. Οὐ μὰ Δία, non per Iouem. Οὐμενοῦν, atqui, vel non certè, non profectò, non equidem. Item *pro*, neque enim, & pro veruntamen non. Οὐκοῦν, interrog. nónne. Item atqui, item profectò. etiam verò. item itaque, igitur. Οὔκουν, non igitur, non itaque vel proinde non. Οὐδέ & οὔτε, nec, neque. Item οὐδέ, nequidem. οὐδὲ γρῦ, ne gry quidem. Οὐχ ὅσον, nedum: in fine ſententiæ. Item non ſolùm, non modò. pro quo dicitur & οὐχ ὅτι, ſequente ἀλλὰ καί. Interdum οὐχ ὅτι ponitur *pro*, non modò non, non tantùm non. Οὐχ ὡς, non vt, item nedum. Οὐ μήπως, nequaquam. Οὐ μέν τοι, non tamen. Adhibetur & reſponſioni *pro*, minimè verò. Οὐ μὴν, vel μήν γε, non tamen, veruntamen non. ¶ Οὐ & οὐκ vel οὐχ ſeu οὐχί, interdum interrogatiuè *pro*, nunquid, nónne, annon. apud Luc. Demoſt. Xenoph. & cæt. Pro eodem dicitur etiam οὐκ αὖ, & οὐ γὰρ, οὐ δήπου. In hac ſignif. interdum acuitur οὔ. Quandoque etiam extra interrogationem, & in repetitione, & in reſponſione. ¶ Οὗ, ſui, vide in Ε. ¶ Οὗ, cuius item vbi, vide in Ὅς.

ΟΥΑΙ, væ: interiectio dolentis vel dolorem denuntiantis, apud bibliorum interpret. & n. teſtam. ſcriptores.

ΟΥΑΣ, οὔατος, τό, auris. Iliad. χ. Et Heſiod. in Theog. οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι. Tripodi quoque οὔατα tribuuntur. Il. σ.

Οὐατόεις, auritus. in Epigr. θηρὶ οὐατόεντι.

Οὔατιος, exp. extremus, imus, apud Orph.

Οὖς, idem quod οὖας, ex quo Euſtath. συγκεκόφθαι ſcribit Plutarch ſymp. 2. καὶ μὴν πετρυπημένον ἔχει τὸ οὖς. Soph ὀξὺν οὖς ἵστησι. Cæteri caſus formantur tanquam ab ὦς: vt genit. ὠτός, dat. ὠτί, ſúntque frequentiſſimo in vſu, in omni numero. Metaphoricè regum & principum ὦτα dicebantur delatores ſeu corycæi qui auſcultabant quid quiſque loqueretur, & ad reges ſeu principes deferebant, apud Xen. & Ariſtot. Vaſis quoque ὦτα tribuuntur, i. anſæ apud Plut. & Athen.

Ὠτώεις, auritus, aures habens vel anſas Il. ψ.

Ὠτικός, οῦ, ὁ, auricularis, auricularius. vt ὠτικὸς κλυστήρ, auricularis clyſter, apud Gal.

Ὠτίτης δάκτυλος, auricularis digitus, minimo proximus.

Ὠτάριον, ου, τό, auricula. Epigr. l. 2. Ὠτάρια, dicuntur & oſtreæ quædam, apud Athen. l. 3.

Ὠτίον, auricula, idem cum ὠτάριον. Luc. l. 2. epigr.

Ὦτος, ſiue ὦτος, otus: auis nycticoraci ſimilis. ſic dicta quòd ἔχει τὰ ὦτα πτερύγια ἔχει. Ariſtot hiſt. an. lib. 8. c. 12. ¶ Ab hac aue metaph. ὦτοι dicuntur homines fatui & deceptu faciles. Athen. loco citato. & Euſt. ex Ælio Dionyſ.

Ὠτίς, ίδος, ἡ, auis tarda: de qua Ariſtot. hiſt. an. l. 6. & l. 9. c. 33. Vide & Athen. l. 9. Scribitur & ὀτίς, apud Xen. anabaſ. l. 1. teſte Gal in lex. Hippocr. & οὐτίς, apud eundem Galen. de aliment. l. 3. 1222

Ὦας Doricè pro οὖας.

Ὠάζω, audio. Heſych.

Compoſita.

Ἀμφωτος, ου, ὁ, & ἀμφώης εος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque auritus, binas aures habens. Item metaph. vtrinque anſatus: vt ἄλεισον ἄμφωτον. Od. χ.

Ἀμφωτις, vel ἀμφῶτις ιδος, vel ἀμφωτίς, ίδος, ἡ, poculi genus habentis binas anſas. ¶ Item ἀμφωτίς, tegmen auris, vel munimentum auris. Etymol. ¶ Exponitur &, auris ſeu anſa vaſis: vnde prouerb. apud Suid. μέχρι τῶν ἀμφωτίδων.

* Ἀνώατος, ſine auribus. Theocr.
Ἄωτος, auribus carens, Euſt. Item flos, de qua ſignif. vide deriuata ab Ἄω, ſpiro.
Βραχύωτος, breues habens auriculas. Athen.
Δίωτος, duas aures ſeu anſas habẽs, idem ibidem. Διώτη, genus vaſis à duabus auribus, i. anſis appellatum.
* Δολιχούατος, longas aures habens Oppian.
Ἐνωτίζω, auribus percipio, audio. Suid. Ἐνωτίζομαι, idem. Heſych.
Ἐνώτιον, ἡ, inauris. Heſych. ex Soph. capt.
Ἐνώτιον, idem. Poll. l. 2.
Ἐπωτίδες, ligna quæ ex vtraque proræ parte velut aures prominent. Thuc. & Eurip.
Μόνωτος, vnam habens aurem vel anſam.
Μυόσωτον, & μυοσωτὶς, ίδος ἡ, auricula muris: herbæ nomen, quæ & alſine dicitur, de qua Dioſc. l. 2. c. 214. Scribitur & μυοσώτη, apud Paul. Regin. & μυὸς ὠτὶς, apud Aët. l. 1.
Παρώτιον, ornamentum aurium. Item alter oculi angulus qui aures ſpectat, oppoſitus angulo nares intuenti, qui ῥαντὴρ dicitur. Schol. Nic.
Παρωτὶς, ίδος, ἡ, tumor glãdularum ſub auribus. Gal.
Περιωτὶς, ίδος, ἡ, tegumentum quod auri circumdatur.
Πολύωτος, multas habens aures.
Τετράωτος, cui quatuor ſunt aures vel anſæ. Athen.

ΟΥΔΟΣ, εος, τὸ, & οὖδας (illud in nominat. inuſitat. hoc in nom. & accuſ. tantùm vſitatum) ſolum, pauimentum, humus. Il. η. & μ. ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη. Il. τ. ὀδὰξ ὅλον ἄσπετον οὖδας. ¶ Οὐδὸς, (oxyton.) οῦ, ὁ, limen: lignum ſeu ſaxum in ima ianuæ parte qua in ædes intratur. Hom. & Plut. Pro eo per ſyſtolen dicitur ὀδὸς, apud Soph. in Oedip. Colon. teſte Euſth. Metaphoricè γήραος οὐδὸς dicitur, i. introitus in ſenectutem. Il. χ. & Od. ο. & apud Plat. de rep. l. 1. Exponitur etiam, exitus: in eodem exemplo: vt ἐπὶ γήραος οὐδῷ dicatur eſſe qui incipit egredi ſenectutem & morti proximus eſſe. ¶ Æolicè pro ὀδὸς ὐδὸς dicitur. Od. ρ. ἐπειὴ φάτ' ἐπισφαλὲ' ἔμμεναι ὐδὸν lubricam eſſe viã.
Οὐδαῖος, ου, ὁ, humilis, terreſtris: vt πηγὴ οὐδαία, apud Nonn. fons è terra ſcaturiens. Οὐδαῖος Κρονίδης Pluto ſubterraneus, apud Dionyſ.

Compoſita.

Ἀμφουδὶς, (aduerb.) idem quod ἀμφ' οὖδας, in terram, humi. Od. ρ. ἐλάσῃε κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας. Scribitur ἀμφοῦδις, apud Heſych. qui ἀμφουδὶς ῥίπτων apud Heſiod. exp. ambabus manibus in terram deiiciens.
Προσουδίζω, humi allido, affligo ad terram. Plut. in Galb. προσουδίσαντες τὴν Γάλβα εἰκόνα.
Ὑπουδαῖος, ſubterraneus.

ΟΥΘΑΡ, ατος, τὸ, vber, mamma: propriè in beſtiis. Hom. & Herodot. Apud Teleclidem verò comicum. Ὡς οὖθαρ θήλεις εἰκότως οὖθαρ φέρω. Fuit & cibus in deliciis habitus. Plut. de conſeru. valet. Latini ſemen appellant. Metaphoricè verò οὖθαρ ἀρούρης, dicitur vbertas & feracitas ſoli. Il. ι.

ΟΥΙΓΓΟΝ, vingum, herba Ægyptiaca, de qua Theophr. hiſt. pl. 1. c. 2.

1323 ΟΥΛΟΣ, ου, ὁ, integer, ſanus: perfectus: (Ionicè pro ὅλος, ſicut οὐδὸς, pro ὀδὸς) Od. ρ. Ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο. Sic & Heſyc. οὖλος exp. ὑγιὴς, ὁλόκληρος. ¶ Item tener, mollis: vt Il. κ. οὐλὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. ¶ Item criſpus, contortas comas habens. Od. τ. Dicitur & de quibus tortis. vnde & Heſych. exp. συνεστραμμένος. Euſth. in hac ſignif. ab εἰλῶ deriuat. Οὖλον, aduerbial. exp. συνεστραμμένον καὶ ὀξὺ, vt Iliad. ρ. Οὖλον κεκλήγοντες ὅτε προΐδωσιν ἰόντα Κίρκον. Sic & Plutarch. περὶ ἀδολεσχ. οὖλα καὶ πυκνὰ καὶ συνεστραμμένα φθεγγόμενοι. ¶ Item οὖλος manipulorum collectorum faſcis. Athen. l. 14. Item hymnus qui in honorem Cereris concinebatur, teſte Athen. ibidem. ¶ Pro ὀλοὸς vide in Ὄλλυμι.

¶ Deriuata ab οὖλος, integer, ſanus, &c.

Οὐλότης, ητος, ἡ, ſalubritas. Alias ſignif. vide in ſequentibus claſſibus deriuat.
Οὔλιος, ſalutifer. Sic etiam appellatus fuit Apollo, præſtans ſalubribus cauſis, i. ſanitatis autor, inquit Macrob. Et οὐλία, ἡ, epitheton Dianæ eandem ob cauſam teſte Pherecyde.
Οὖλε, bene valeo, ſanus ſum. Od. ω. Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.
Οὐλὴ, ῆς, ἡ, vulnus ad ſanitatem perductum: ſeu nota vulneris ſanati: cicatrix. Odyſſ. τ. & Ariſtot. ¶ Οὐλαὶ hordeum dicitur, quòd integrum comederetur olim ante inuentum molarum vſum, vt tradit Euſth. Accipitur & pro mola ſalſa qua hoſtiæ aſperſæ ſacrificabantur. Odyſſ. γ. & Pauſ. in Att. Pro eodem dicitur etiam ὀλαὶ, apud Heſych. Item ὄλαι & ὀλαὶ, apud eundem & Suid.
Οὐλόω, ad cicatricem perduco: vnde οὐλοῦσθαι, cicatricem ducere, apud Ariſtot. in probl.

Compoſita ex οὐλὴ, & οὐλόω.

Ἀπουλόω, cicatrice obduco, ad cicatricem perduco. Dioſ. Et in paſſ. ἕλκη ἀπουλούμενα. Alex. Aphr.
Ἀπούλωσις, εως, ἡ, cicatricis inductio: vel quum vulneris cicatrix contrahitur. Alex. Aphrod.
Ἀπουλωτικὸς, cui vis ineſt cicatricem inducendi. D.
* Ἀπουλώτιστος, cicatrice eductus, ſ. nus. Plut.
Ἐπουλόω, idem cum ἀπουλόω, Dioſc. l. 3. c. 92.
Ἐπούλωσις, idem quod ἀπούλωσις.
Ἐπουλωτικὸς, idem cum ἀπουλωτικός. Gal.
Συνεπούλωσις, (Decomp.) idem quod ἐπούλωσις, Ariſtot.
Κατουλόω, idem cum ἐπουλόω. Dioſc. l. 5. c. 84.
Κατουλωτικὸς, idem quod ἐπουλωτικός. Idem l. 5.
Δυσκατούλωτος, (Decomp.) ægrè cicatricem ducens.
Συνουλόω, cicatricem contraho, cicatricem coire facio.
Συνούλωσις, cicatricis contractio.
Συνουλωτικὸς, cicatricem contrahere potens.
Ὕπουλος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ſub cicatrice latens. Plut. in Lyc. Item metaph. ſub quo vitiũ aliquod latet, occultus, ſubdolus, fallax. Plat. & Plut.
Ὑπούλως, latenter, ſimulatè, infidè. Plut.
Ὑπουλότης, ητος, ἡ, vitium latens & occultum: propriè ſub cicatricẽ. Cyrill.
Ἀνύπουλος, (Decomp.) ſub cuius cicatrice nullum vitium latet. Et metaph. non infidus & ſubdolus.

¶ Deriuata ab οὖλος, tener.

Οὐλότης, mollities, teneritudo.
Οὖλον, ου, τὸ, gingiua, caro dentes continens: ſic dicta ob teneritatem ac mollitiem. Hipp. & Alex. Aphr. in probl. Οὖλα verò Poll. l. 2. appellari ſcribit carnes quæ dentes ambiunt.

Compoſita ex οὖλον.

Ἔνουλα, gingiuæ interiores: carnes quæ intrà dentes ambiunt. Poll. l. 2.
Ἐπουλὶς, vitium gingiuarũ, quo tuberculum in iis & carnis excreſcentia prouenit, ad intimos molares dentes pertinens. Paul. Ægin. l. 3. c. 6. & Actuar.
Παρουλὶς, inflammatio partis alicuius gingiuarum, quæ niſi diſcutiatur, ſuppuratur & in abſceſſum vertitur. Ægin. l. 3. c. 26.

¶ Deriuata ab οὖλος, criſpus.

Οὐλότης, ἡ, criſpa coma, criſpitudo. Ariſtot.
Οὐλὰς, άδος, ἡ, criſpa. Nic. in Alexiph. Exp. etiam, denſa, opaca.
Οὐλαμὸς, condenſum & confertũ agmen: propriè multitudo quinquaginta equitũ quadrangulari forma diſpoſita: vt definit Plut. Vtitur & Hõ. Il. υ. Traſfertur ad

tur ad apum agmen:apud Nic.in Theocr.
Ἀκρουλος,in ſummo criſpus.Ariſtot.

¶ *Pertinentia ad οὖλος,manipulorum faſcis,&c.*

Οὐλώ,vocabatur Ceres, quòd eiuſmodi faſciculos ruſticis largiretur.Athen.l.14.
Ἴουλος,idem cum οὖλος, Athen. ibidem:qui & annotat ἴουλον dici etiam τὴν τῶν ταλασιουργῶν ᾠδὴν, cantilenā lanam tractantium. ¶ Ἴουλος,dicitur etiam prima la-
1224 nugo ex puberum genis efflorescens: in qua ſignific. ¶ ἀπὸ τοῦ ἰέναι deriuari traditur. Odyſſ. λ. Et Xen.in ſymp. τούτῳ μὲν παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει. Tribuitur & auellanæ nuci, in qua ſic appellantur villi callo compactili:apud Theoph.hiſt.pl.li.3.c.7. ¶ Ἴουλοι nominantur & beſtiolæ quædam multipedes. Heſych.& Suid. ¶ Item ἰούλους à Numenio appellata fuiſſe inteſtina terræ,teſtatur Athen.l.7.
Ἰουλώδης,εος, ὁ καὶ ἡ,iulos polypodas referens, qui eſt è genere iulorum polypodum.Ariſtot.
Ἰουλίζω,primam lanuginem emitto.Tryphiod.
Ἰουλώ,idem quod οὐλώ.Athen.l.4.
Ἰουλὶς,ίδος ἡ, piſcis quidam apud Ariſtot. hiſt. an.l.9. Dioſc.lib.2.

¶ *Compoſita ex ἴουλος.*

Ἀνίουλος,impubes,cui nondum effloruit prima lanugo.
Δημήτρουλος ſeu δημητρίουλος, hymnus qui in Cererem concinebatur.
Καλλίουλος,idem.Athen loco citato.

ΟΥΝ,igitur,ideo,itaque. Item tandem,tamen,præcedente μὲν. Exponitur etiam,certè,quidem,vtique,vt γοῦν. Multis particulis ſubiunctum vacat, vt ὡς οὖν pro ὡς, ἐπεὶ οὖν pro ἐπεί: οὔτ' οὖν pro οὔτε, εἴτε οὖν pro εἴτε. Sic οἷος οὖν pro οἷος. Interdum οὖν coniunctim legitur cum antecedente particula, vt ὁτουοῦν οὐδηποῦν,&c. Sic γοῦν pro γε οὖν. Pro οὖν dicitur Ionicè & Doricè ὦν,igitur.Apud Herodot. ſæpe παρέλκει οὖν pro γε οὖν. Interdum tamen pro ſolo γε ponitur. interdum pro οὖν ſolo. Aliquando ſignif. certè,quidē,vel certè quidem,equidē. Itē quippe,ſiquidem,nam. Interdum pro γε δὴ ponitur,ſeu ἀλλὰ γε,ſaltem.Interdum ſignificat etiam quoque. Nonnunquam ſignificat οὖν.Igitur,itaque,idcirco.
Ἤγουν,ſiue,vide in Ἤ.

ΟΥΡΑ,ας,ἡ, cauda. Tribuitur omni animantium generi ratione carentium, auibus exceptis, quibus ὀρροπύγιον peculiare eſt.Hom.Plut.Xen. & alij. Per iocum de homine dicitur,vt κέρκος. ¶ In exercitu ſic dicitur extremum agmen:vt apud Xen. ἐπὶ δὲ ἔποιτο κατ' οὐρὰν τῆς μετὰ τοῦ φυλάρχου τάξεως. Κατ' οὐρὰν ἕπεσθαι, exp. etiam,à tergo ſequi: apud Athen. l.7. ¶ Nauis quoque prora οὐρὰ appellatur.
Οὐραῖος,α,ον,ad caudam pertinens.Apoll.Arg.2. Τὸ οὐραῖον apud Hippocr.l.περὶ διαίτης ὀξυτάτων.dicitur extrema pars oſſis. Et τὰ οὐραῖα ſæpe appellantur ipſæ οὐραί:vt apud Athen.l.7. σαίνουσιν οὐραίοισιν. In multitudine autem hominum ſic vocatur pars poſterior ſeu extrema:apud Phil. de vita M.l.1. ¶ Fœmin.οὐραία per paragogen dicitur pro οὐρά,vt σελωαία pro σελώνη,& Ἀθηναία pro Ἀθηνῆ,Euſt.
Οὐροειδέες τένοντες, appellantur nerui qui vſque ad oſſis extremum protenduntur apud Hippocr.
Οὔρειος,idem quod οὐραῖος: pro quo exempto υ dicitur ὄρειος,vnde ὄρειαι πελειάδες,apud Pind.teſte Euſt.
Οὐρίαχος,idem ac σαυρωτήρ, ferrum quo ima haſtilis pars præfixa eſt:quaſi οὐρὰ τοῦ δόρατος.Il.ν.

Compoſita.

Ἀλωπεκουρος ὁ καὶ ἡ, vulpina cauda: genus herbæ, apud Theophr.hiſt.pl.l.7.c.10.
Αἴλουρος,ου ὁ, (παρὰ τὸ αἰόλλειν καὶ κινεῖν τὴν οὐράν.) catus, felis,Ariſtot. Item piſcis quidam.Dioſc.l.2.c.29.

Αἰλούρειος,radix quædam ita vocata, quod cati ea vtantur.Heſych.
Ἀρκτοῦρος, q.d. vrſæ cauda; ſtella eſt poſt caudam maioris vrſæ inter bootę crura poſita, Heſiod. ¶ Eſt & herbæ nomen quæ aliàs arctium dicitur. Dioſc. l.4. c.6 & Gal.l.6.ſimpl.
Δολιχουρος,dicitur proprietas quędam verſuum, quādo verſus aliquis pedum numerum illa ſyllaba excedit,& caudam longiorem habet,vt eſt i. e.Il.γ. Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Tales etiam alio nomine ὑπερμέτροι appellantur.Euſt.
Ἐπουραῖος,qui in cauda eſt,in Epigr.
Θυσάνουρος,hirtam & villoſam habens caudam.H.
* Ἱππουραῖος, pertinens ad caudam equi,ad poſteriores partes equi pertinens.Aratus.
Ἵππουρος, caudam equinam habens. ¶ Ἵππουρος,ſiue ἱππουρίς,hippurus,piſcis nomen.Athen.l.7.
Ἱππουρις,ἡ,ſetis equinis comans, vt κυνέη ἱππουρις,apud Hom.Iliad.γ. ¶ Ἱππουρις, cauda equina,herbæ nomen,Latinis equiſetum,Dioſc.l.4.c.48.
Κομψίουρος,flectens caudam,idem quod σαίνουρος.Heſych. 1225
Κόσουρος, caudam abſcondens:epitheton fuci, quòd aculeum ſuum abſcondat:apud Heſiod.in Erg.
Κοθουρεις,vulpes.Heſych.
Κολοβουρος,caudâ truncus.
Κόλουρος,idem.Suid. ¶ In ſphærica doctrina κόλουροι vocantur duo circuli maiores, quorum alter tranſit puncta æquinoctiorum, alter ſolſtitiorum,mutuò ſe ſecantes in polis mundi ad angulos rectos ſphæricos: ſic dicti quòd ſemper altera eorum pars ſub horizonte lateat.Procl.
Κολούριος,caudâ truncus.Suid.
Κολουρία,caudę truncatio.Heſych.
Κόλουρις,vulpes.Heſych.
Κυνόσουρα,canis cauda, i. vrſa minor, cynoſura, ſydus quoddam cæleſte.
Λάμπουρος, lucentem caudam habens, cuius cauda fulget:nomen canis:apud Theocr.idyll.8.
Λαμπουρίς,vulpes,Heſyc.Item lampyris, noctiluca, inſecti genus pro quo & λαμπυρίς.
Λαμπυρίζω,cicindelæ inſtar luceo.Dioſc.
Λόφουρα, animalia quæ habent ſetas in ceruice erectas in modum criſtę, & caudam:ſeu quæ criſtas habent & caudas.Ariſtot.in Phyſiogn.
Μείουρος ſiue μύουρος, cui cauda diminuta eſt & truncata:ſeu cuius extremitas in acutum deſinit. Apſyrt.in hippiatr. Μείουρα dicuntur etiam quorum extrema ſunt mutilata: vt μείουροι στίχοι.apud Athen.l.14.verſus in fine claudicantes. Sic σφυγμὸς μείουρος ſiue μύουρος, pulſus decurtatus aut mutilus,decreſcens, de quo Gal.
Μειουρία,ας,ἡ, caudę breuitas, vel quum extremitas eſt breuior.
Μειουρίζω,(ſiue μυουρίζω,tanquàm à μῦς) ſum cauda breuiori,cauda mihi decurtata eſt:vel in acutum deſino.item minoribus terminis finior.
Μελάνουρος,nigram caudam habens.Plut. ¶ Item melanurus,piſcis in cauda nigras maculas habēs. Ariſto.
Μελανουρίδες,piſces qui & μελάνουροι.Epigr.
Μολουρίς Heſychio eſt cuſpis mutilata & αἰδοῖον,pudēdum.Vide & compoſita ex Οὖρον vrina.
Μολουρίδες, animalia ſunt locuſtæ ſimilia. apud ſchol.Nic.in Ther.
Μολουροὶ,genus ſerpentis,apud eundem.
Μύζουρις caudam,i.penem ſugens,fellatrix.Euſt.
Ἀπομύζουρις(Decomp.)idem apud eundem.
Νώθουρος, ignauam caudam habens:vocabulum à comicis fictum,vt docet Euſt.
Σαίνουρος,blandā caudā mouens, qui cauda mota adblanditur. Et σαινουρίς, quæ caudę motu adblāditur. Apud Heſyc.pro σαίνουρος ſcribitur etiam σείουρος.

Σεισοῦρα, caudam mouens: nomen auiculæ, quæ & motacilla.

Σίλουρος, ου, ὁ, piſcis, qui ſic dictus putatur: quia σείει τὴν οὐρὰν, abiecto ε, vide Athen. & Ælian.

Σκίουρος, cauda ſibi vmbrā faciēs, vmbra caudæ ſe protegens. Nomen eſt animalis apud Ælian. & Opp. inde appellati, quod cauda ſit ei loco vmbræ ſub dio.

Σκορπίουρος, ſcorpionis caudam habens, cuius cauda ſcorpionis caudę eſt ſimilis. Σκορπίουρον, τὸ, herbę nomen, cuius ſemen caudę ſcorpionis ſimile eſt. de qua Dioſc. l. 4. c. vlt.

* Ὑπούραιος, qui ſub cauda eſt. Aratus.

ΟΥΡΑΝΟΣ, (& Doricè, ὠρανὸς) οῦ, ὁ, cœlum. Od. ο. Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. Plut. in Fab. εἰς τὸν οὐρανὸν αἴρας. Ab Hippocrate more vulgi dicitur aer qui ſupra nos eſt, vſque ad nubium regionem. Et à Plat. in Tim. vſurpatur pro κόσμος. ¶ Οὐρανοὶ à Perſis dicebantur regia tabernacula à rotunditate. Heſych. ¶ Item οὐρανὸς, palatum: Ariſtot. de part. an. l. 2. c. 17. Ab ὅρος deriuat Ariſtot. de mundo quum inquit, οὐρανὸν ἐτύμως καλοῦμεν ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω.

Οὐράνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cœleſtis, Theoph. Plut. de Ora. Pyth. Οἱ οὐράνιοι, abſolut. dij, ſicut Lat. cœleſtes. ¶ Οὐράνια, τὰ, dicuntur imbres, pro οὐράνια ὕδατα. ¶ Οὐρανία, ἡ, ſubſt. Vrania, vna ex nouem Muſis. Plat. in Cratyl. ¶ Item ludi genus, quo pila in altum iactabatur, & priuſquàm in terram deferretur, ab exilientium manibus excipiebatur. Heſych. & Euſt.

Οὐρανιάζω, ludo ludum qui οὐρανία dicitur. Heſych.

Οὐρανίδης, ου, ὁ, cœleſtis, peculiariter de deo aliquo ſeu cœlicola. Heſiod. & Apoll. Item cui cœleſtis eſt origo. Heſych.

Οὐρανίων, ωνος, ὁ, idem. Il. α. Et θεοὶ οὐρανίωνες, Od. ν. Accipitur & pro deorum filiis. Il. ε.

* Οὐράνιος, ſublimis. Eurip.

Οὐρανίσκος, ου, ὁ, tentorium orbiculari rotunditate, vt cœlum. Plut. in Alex. Accipitur etiam pro lacunari auguſtalis, apud Athen. lib 5. ¶ Item palatum. Damaſc. 46. ¶ Eſt & nomen cœleſtis ſideris, apud Procl. quod corona auſtralis & rota Ixionis vocatur. Schol. Arat.

1126 * Οὐρανόεις, εντος, ὁ, cœleſtis. Apud Nic. in Alexiph οὐρανόεσσα ὑπώπη, exp. capilli qui ſunt in ſuprema labiorum parte, item palatum.

Οὐρανόθεν cœlitus, è cœlo. Heſiod. in Theog.

Οὐρανόθι πρὸς, ante cœlum, i. in aere. Il. γ. Οὐρανόθι in cœlo.

Οὐρανόσε, in cœlum.

Οὐρανίζομαι, cælum peto. Heſych.

Compoſita.

Ἀκρουρανία, ſummitas cæli, vertex cœli. Luc.

Ἐνουράνιος, qui in cœlo eſt, cœleſtis, in Auth. Ep.

Ἐπουράνιος, idem. Od. ρ. Item qui ſupra cœlos eſt. Plat. ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια.

Μεσουράνιος, qui in medio ſeu vmbilico cœli eſt. Et τὸ μεσουράνιον, vmbilicus cœli.

Μεσουρανέω, ῶ, in medio cœli ſum. Ariſtot.

Μεσουράνημα, τὸ, & μεσουράνησις, εως, ἡ, quum ſidus aliquod medium cœli tenet. Baſil.

Ἀντιμεσουρανέω, (decomp.) in oppoſito cœli vmbilico ſum Plut. in probl Rom.

* Συμμεσουρανοῦντα, quod aſtrum ſimul cœli medium tenet. Vide ex Strab.

Ὑπερουράνιος, qui ſupra cœlos eſt. item cœleſtis. Greg.

Ὑπουράνιος, qui ſub cœlo eſt. Od. ι.

ΟΥΡΟΝ, ου, τὸ, vrina: Ariſtot. l. 2. de gen. an. διὰ τὸ οὖρον συντήκονται, tabeſcunt per vrinæ profluuium. ¶ Itē terminus: pro οὖρος ſiue ὅρος, vt Il. θ. Ὅσσον τ' ἐν νειοῖ οὖρον πέλει ἡμιόνοιιν, Τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ' &c. Quo in loco exponitur etiam, ὅρισμα, vt ſit ab ὅρος vel ὄρος.

Οὐρηρός, οῦ, ὁ, vrinarius: vt οὐρηρὸν ἀγγεῖον, vas vrinarium ad excipiendam vrinam, apud ſchol. Ariſtoph.

Οὐρέω, ῶ, f. ήσω, vrinam reddo, meio. Heſiod. Interdum cum accuſat. Hipp. αἷμα ἢ πύον οὐρεῖ.

Οὐρέομαι, cum vrina excernor, mingor. Athen.

Οὔρημα, τὸ, id quod meiitur, vrina, Hippocr.

Οὔρησις, εως, ἡ ipſe mingendi actus. Dioſc. l. 1.

Οὐρητικὸς, οῦ, ὁ, vrinam ciens, ſeu ciendi facultatem habens, Dioſc. ¶ Οὐρητικὸς πόρος, meatus vrinarius. Et οὐρητικὸς λίαν, qui ſupra modum meiit, Ariſtot.

Οὐρητὴρ ῆρος ὁ, meatus vrinarius. Apſyrt.

Οὐρητρὶς, ίδος, ἡ, matula, vas vrinarium, ſchol. Ariſt.

Οὐρήθρα, ας, ἡ, meatus vrinarius quo à veſica per caulem vrina defertur Ariſtot.

Οὐρητιάω, ῶ, micturio, meiere cupio Ariſtoph.

Οὐρητὴρ ῆρος, ἡ, meatus vrinarius per quē è renibus in veſicam vrina defertur Poll. Ponitur & pro vaſe vrinario: apud Athen. l. 1. ex Æſchyl.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀπουρέω, ῶ, in vrina deiicio, cum vrina excerno.

Ἀπουρέομαι, οῦμαι, in vrina eiicior. Alex. Aphr.

Διουρέω, permingo.

Διουρητικὸς οῦ ὁ, vrinam ciendi vim habens, vt διουρητικὰ φάρμακα, apud Ariſtot.

Ἐνουρέω, immingo, vrinam non contineo. Dioſc.

Ἐνουρήθρα, ἡ, id cui immingitur, vas vrinarium. P.

Ἔνουρος ὄχλος, moleſtia in vrina. Hippocr.

Ἐξουρέω, cum vrina eiicio, in vrina excerno. Ariſtot.

Ἐξουρέομαι, excernor in vrina. Dioſc.

Ἐπουρέω, mingo ſuper, vel ſimpl. mingo.

Κατουρέω, meio contra, permingo. Ariſtoph.

* Προσουρέω, permingo, cum datiuo conſtruitur, Laert.

Compoſita ſine præpoſitione.

Δυσουρία, ας, ἡ, vrinæ difficilis excretio. Item vrinæ ſuppreſſio. Hippocr. & Gal.

Δυσουρικὸς, vrinæ difficultati obnoxius Τὰ δυσουρικὰ, ſub. πάθη, pro δυσουρίαι Cic. Ep. fam. l. 7.

Δυσουριάω, vrinę difficultate laboro, Dioſc. Δυσουρέω, idem. Dioſc. l. 5. c. 67.

Ἐμπροσθουρητικὰ ζῶα, animalia ex anteriori parte vrinam emittentia, vt homo & maſcula quadrup.

Ἰσχουρία, obſtructio veſicæ, integra vrinæ in veſica ſuppreſſio. Gal. in defin.

Λυγκούριον, lyncurium, electrum: lyncis vrina quę ſimul ac excernitur, in lapidem concreſcit. Dioſc.

Μολουρὶς, Heſychio eſt μόλις οὐρῶν, ægrè reddens vrinam, vide & com. ex Οὐρὰ, cauda.

Ὀπισθουρητικὸς, qui in auerſum mingit, qui retrorſum vrinam emittit, Ariſtot.

Παλίνουρος, qui iterum meiit.

Στραγγουρία vrinæ ſtillicidium, Gal.

Στραγγουριάω, vrinæ ſtillicidio laboro ſchol. Ar.

ΟΥΡΟΣ, ου, ὁ, ventus ſecundus: (παρὰ τὸ ὀρύειν, ὅ ἐστι παρορμᾶν καὶ προπέμπειν, vnde & ἴκμενος οὖρος: vel quia δι' αὐτοῦ ὀρούει, i. ὁρμᾷ ἡ ναῦς (teſte Euſth.) Od. ο. 1127

Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη. Sic & alibi ſæpe apud Hom. Syneſ. ep. 148. εἵλκετο ναῦς καὶ ἀνήγετο πρὸς οὖρον αὐτῇ κώπαις ἐκείνη, prouehebatur in altum ad ventum ſecundum. ¶ Item metaph. proſpera fortuna: vt apud Suid. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Ρείτῳ κατ' οὖρον. ¶ Item cuſtos, inſpector. In qua ſignif. ſcribit Euſth. deriuatum eſſe ab ὁρᾶν, videre: quia προσορῶνται τὰ ἐπιόντα οἱ φύλακες: vel παρὰ τὸ ὅρον τὸ ἐν τοῖς γηδίοις, quod nimirum ὁρίζειν πῶς καὶ ὁ φύλαξ τέτακται τὰ φυλασσόμενα, καὶ ἀποδιιστᾶν τῶν ἐπιόντων βλαβερῶν. Il. θ. Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν. Sic & Il. λ. & Od. ο. ¶ Ponitur οὖρος & pro ὅρος & pro ὄρος, quæ vide ſuis locis.

Οὖρος, autem oxyt. alueus, ſeu foſſa per quam deducitur nauis in mare. Euſt. exp. ὁ τόπος ὅθεν ἡ ναῦς ὁρμᾶ (i. ὁρμᾶ) καθελκομένη εἰς θάλασσαν. Il. α. Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον, &c. Item, οὖρος, ſerum lactis: vide ὀῤῥὸς in Ὀῤῥός.

¶ *Deriuata ab οὖρος, i. ventus ſecundus.*

Οὔριος, ου, ὁ, qui à vento ſecundo proficiſcitur, vel qui vento ſecundo fit: vt πλοῦς οὔριος. Luc. & οὐρία πλήσης: apud Theoph. de cauſ. pl. l. 2. c. 12. Sæpius οὐρία abſolutè dicitur pro οὐρία πνοή: vt apud Plat. in Protag. Vnde & ἐξ οὐρίας pro ἐξ οὐρίας πνοῆς, apud Ariſtot. Gregor. Syn. & ἐξ οὐρίων, pro ἐξ οὐρίων πνοῶν, apud Soph. in Aiace, & Chryſoſt. ¶ Eſt & οὐρία auis nomen: de qua Athen. l. 9. ¶ Dicitur & οὔριος ἄνεμος pro οὖρος, apud Thuc. Pro quo & abſolutè ponitur οὔριος: ſubaud. ἀνέμους, apud Luc. in Lexiph.

Οὔριον ſiue οὐρινὸν ᾠὸν, ouum vrinũ, i. irritum, ex quo nihil gignitur: quod & ὑπηνέμιον & ζεφύριον vocatur: de quo vide Ariſt. de gen. an. l. 3. & Plin. l. 10. c. 58.

Οὐρίζω, vento ſecundo proueho, ſecundo. Soph.

Compoſita.

Ἀπουρόω, ῶ, deſtituor vento ſecundo. Polyb.

Διουρεῖσθαι, de ouis vrinis dicitur. Ariſtot.

Δυσούριστος, infelix, qui ſecundo vento non prouehitur.

Ἐξουρίσαντα ᾠὰ, dicuntur eadem quæ & οὔρια & οὔρινα. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Ἔπουρος, vento ſecundo impellens. Soph.

Ἐπουρίζω, vento ſecundo impello. Et metaph. ſecundo & perficio veluti proſpera aura promouens. Eurip. in Androm. Ἀλλ' οὔτε ταύτῃ σὸν φρένημ' ἐπούρισας.

Ἐπουριάζω, idem. Luc. Metaphoricè apud eundem de hiſt. ſcrib. δέησαι γάρ ποτε ποιητικοῦ τινὸς ἀνέμου ἐπουριάσαντος τὰ ἀκάτια, &c.

Συνεπουρίζω, (decomp.) vnà impello ventum ſecundum immittens. Ariſtot. de cœlo l. 3. καὶ τὴν κατὰ φύσιν ἑκάστου κίνησιν συνεπουρίζει τὸν αὐτὸν τρόπον, motus ipſe violentus motum naturalem impulſu ſuo adurget, quaſi ventus ſecundus & ponè impellens. Dicitur & ipſe ventus συνεπουρίζειν, quum comitatur euntes & ſpirat ſecundus. Ariſtot. hiſt. anim. l. 8.

Κατουρόω, vento ſecundo expando, explico vt ventus ſecundus inſpiret. Polyb. l. 1. Κατουρίζω, idem. Euſtath.

Κυνόσουρα ᾠὰ, oua vrina, irrita. Ariſtot.

Νεουρεῖν, quidam interp. ſecundo vento vti: apud Laert. in vita Diog.

Πανούριος, omnino ſecundus, πάντα οὔριος. Heſych.

Προσούριος, idem cum οὔριος. Suid.

Προσουρέω, ſecundo vento vtor. ſchol. Ariſto. li.

¶ *Deriuata ex οὖρος, cuſtos, inſpector.*

Οὔριον, τὸ, cuſtodia. Heſych.

Οὐρεύς, έως, ὁ, idem quod οὖρος: apud eundem.

Ὀρέω, cuſtodio: ibidem. Ὠρέω, pro eodem. vide in Ὠρα.

Compoſita, ac primùm retinentia οὖρος.

Δύσουρος, cuſtoditu difficilis. Heſych.

Ἐπίουρος, inſpector: cuſtos. Od. ο. Exp. & βασιλεύς. Iliad. ν. ſcribitur & ἐπίοδρος, vt annotat Heſych.

Κηπουρός, hortorum cuſtos, hortulanus. Plat.

Κηπουρικός, ad hortulanum pertinens.

Κηπουρέω, ῶ, hortum colo.

Ὁδουρος, ſiue ὁδούρης, ου, ὁ, qui vias cuſtodit, plerunque in malam partem de latrone & obſeſſore viarum. Euſt. ſcribitur & ὁδοῦρος. Heſych.

Οἰκουρός, οῦ, ὁ, domus cuſtos. Athen. l. 13. Quum de homine dicitur, ſignificat eum qui domi manet & res domeſticas curat: vt in epiſt. ad Tit. c. 2. Aliquando in malam partem accipitur pro eo qui domi ſemper deſidet, nec ciuilia aut bellica negotia capeſſit: vt apud Plut. in Pericle. Item οἰκουρὸς κύων, dicitur canis qui domi ignauè latitat nec venatum exit. Ariſtoph. in Veſp. Scribitur & οἰκοῦρος, vt annotat Euſt.

Οἰκουρία, ἡ, domus cuſtodia. Plut. Sumitur & in malam partem pro deſidia qua quis domi manet nec ciuilia aut bellica negotia ſuſcipit.

Οἰκουρικός, domi manere ſolitus: vel qualis eſt eorum qui domi manent. Luc.

Οἰκουρέω, domum cuſtodio, domi me contineo.
Athen. l. 5. ἐκήρυσσε πάντας ἀδύνοντας ἥλιε οἰκουρεῖν. 1128
Item in malam partem, domi deſideo, domi latito. Luc. & Plut.

Οἰκούρημα, τὸ, quod domum cuſtodit ſeu domi manet. Pro muliere domus cuſtode vſurpatur ab Euripide in Oreſte. Accipitur etiam pro domus cuſtodia: apud Soph. in Philoct.

Οἰκούριον, τὸ, præmium quo afficitur is qui domum cuſtodiit & rem familiarem alio abſente adminiſtrauit. Soph. in Trachin.

Οἰκούρια, dicuntur etiam ludicra quæ matres infantibus domi manentibus relinquunt. Euſt.

Decomp. Ἐποικουρέω, domum cuſtodio, domi maneo. Ἐποικουρέω, exp. inhabito.

Συνοίκουρος, ſocius in cuſtodienda domo. Apud Eurip. συνοίκουρος κακῶν, exp. conſors malorum.

Ὑποικουρέω, domi latito, & veluti imos ædium receſſus cuſtodio. Heſych. Exponitur etiam, ſubeo, clanculum irrepo, penitus inſideo. Baſil. ἁμαρτία εἰς βάθος ὑποικουροῦσα. Plut. in Camillo καὶ νόσος ὑποικούρησεν αὐτοῖς ἐν νεκρῷ ὑπλήθει. Exponitur & clandeſtina conſilia miſceo: apud eundem in Othone, ὀλίγοις δέ τινας ἐκ ἔτ' ἀγαθοῦ φήσας ὑποικουρεῖν, διαβάλλοντας τὴν μετριότητα. Item latito ſub: vt apud Suid. ... τι μέσος ὑποικουροῦν.

Πάγουρος, cancri quoddam genus, παρὰ τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττεσθαι ἐν πάγοις, i. κρημνώδεσι τόποις, inquit Etym. vide Ariſtot. & Ælian. ¶ Apud Euſt. Phœnix etiam πάγουρος vocatur, quòd in aſpera cute cuſtodiatur, ſeu aſperam cutem habeat.

Πυλουρός, οῦ, ὁ, portæ cuſtos, ianitor: propriè vrbis portarum cuſtodiæ præfectus. Herod. Pro eodem dicitur & πυλωρός, quod vide in ὠρέω.

Συκουρός, ficuum cuſtos.

Φρουρός, οῦ, ὁ, cuſtos. Thuc. l. 2. σῖτόν τε καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον. Herodian. l. 4. φρουροὶ τοῦ σώματος & lib. 2. φρουροὶ βασιλέως. Peculiariter autem φρουροί vocantur præſidiarij milites: apud Xen. pæd. 8. *Compoſita eſt dictio ex πρὸ & οὖρος facta craſi & π mutato in φ, vt in φροῦδος pro πρὸ ὁδοῦ.*

Φρουρίς, ίδος, ἡ, idem cum φρουρός in fœm. gen. vt φρουρίδες νῆες. apud Thuc. l. 4. & Hell. 1.

Φρουρά, ᾶς, ἡ, præſidium, cuſtodia. Interdum pro ipſis militibus præſidiariis & cuſtodibus: vt apud Thuc. l. 1. φρουρὰν ἐγκαταλιπόντες ἀνεχώρησαν. Sic & apud Plut. & Dem. Et pro corporis cuſtodibus, vt ſtipatoribus ſatellitibus: Herodian. l. 3. Item pro ipſo loco aut ſtatione cuſtodiæ & præſidij. Plut. Item cuſtodia i. carcer, Herodian. l. 3. Metaphoricè apud Plat. ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι.

Φρούριον, τὸ, præſidium, i. locus aut munitio cui præſidio imponuntur. Thuc. Metaphoricè Epigr. l. 2. ψυχῆς φρούριον ἀκρότατον.

Φρουρέω, ῶ, in præſidio ſum, præſidio meo tutor, cuſtodio. Thuc. l. 1. αἳ ἐφρούρουν ἐν Ναυπάκτῳ. Herod. l. 3. φρουρήσοντας τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολάς.

Φρουρεῖσθαι, præſidiis muniri. Thuc. & Herod.

Φρούρημα, τὸ, præſidium, cuſtodia: vel id quod cuſtoditur. Soph. in Aiace.

Φρούρησις, εως, ἡ, cuſtodia, excubiæ.

Decomp. Ἀείφρουρος & ἀειφρούρητος, ſemper præſidiis inſtructus & cuſtoditus. Soph.

Ἀντίφρουρος, qui eſt loco cuſtodis: vel contrariam cuſtodiam habens.

Ἄφρουρος, cui præſidia impoſita non ſunt, nullis præſi-

diis munitus. Item qui immunis eſt ab excubiis. Ariſtot. polit. 2.

Αφρύρητος, idem quod ἄφρουρος, in prima ſignif. Plut. de fort. Alex. l. 2. Philo de vita M. l. 1.

Εμφρουρος, cui præſidia impoſita ſunt, præſidiis munitus. Dem. pro cor. Xen. Hellen. 1. Et qui in præſidio eſt, qui cuſtodit. Xen. in Laced. polit. Item in cuſtodiam conditus ſeu incluſus. Phalar. ἐμφρουρέω, inter cuſtodias ago.

Περιφρουρέω, ῶ, cuſtodia cingo. Item ſimpl. cingo, *tanquam cuſtodia aut præſidio*. Thuc. l. 1.

1229 *Compoſita mutantia ου in ω per ἔκτασιν: quorum nonnulla pertinent etiam ad compoſita ex Ωρα cura, vt illic videbis.*

Ακταίωρος, ου, ὁ, littorũ cuſtos. Scribitur & ἀκτωρός, Heſ.

Ακταιωρέω, ῶ, vel ἀκτωρέω, ῶ, littora cuſtodio, ſum cuſtos littorum. Heſych.

Αλωρῆται, arearum cuſtodes. Suid.

Αωρος, qui difficulter cuſtodiri poteſt. Od. μ.

Αωρῶ, non cuſtodio, negligo. Heſych.

Πανάωρος, (*decomp.*) prorſus neglectus & incuſtoditus. Æſchyl. in Prometh.

Αρκυωρὸς, retiarius cuſtos, qui ſtat ad retia ad indaginem. Xen. in Cyneg.

Αρκυωρέω, retia cuſtodio, ſto ad retia ad indaginem. Euſt. ex Eupolide.

Γέωρες, οἱ, terræ ſeu agrorum cuſtodes. Heſych.

Γεώραι, οἱ, qui terram cuſtodiunt. Suid.

Δυσωρέω, difficulter cuſtodio. Il. κ.

Εὔωρος, non cuſtoditus, malè cuſtoditus: *per antiphr.*

Ημερωρεῖν, interdiu cuſtodire. Suid. & Heſych.

Θυρωρὸς, ianuæ cuſtos, ianitor, oſtiarius. Luc. Et ἡ θυρωρὸς, oſtiaria. Ioann. c. 18. Item peculiariter, nuptialis, apud Poll. & Heſych.

Θυρωρεῖον, τὸ, locus in quo ianitor commoratur.

Θυρωρέω, ianuam cuſtodio, ianitor ſum. Luc.

Θυωρὸς, οῦ, ὁ καὶ, vt θυωρὸς τράπεζα, menſa quæ ſacris vſibus dicatur, i. in qua reponebantur ea quæ diis offerebantur. Diog. Laert. in Pherec. & Callim. hymn. in Dianam.

Θυωρὶς, ίδος, ἡ, idem. Poll. l. 4 de part. theat.

Θυωρίτης, ου, ὁ, qui ſacræ menſæ miniſtrat, menſarius. Heſych.

Θυωρεῖσθαι, in ſacra menſa epulari. Idem.

Οπωρὸς, hortulanus, olitor.

Οὐδενόσωρος, nulla cuſtodia dignus. Il. θ.

Πυλωρὸς, idem quod πυλουρός. Eurip. Sic etiam dicitur meatus ventriculi inferior per quem excrementa ventriculi in inteſtinum emittuntur. Gal.

Πυλωρεῖον, domicilium ſeu cella oſtiarij.

Πυλωρέω, portæ cuſtodiæ præſum. Poll. l. 1.

Πυλαωρὸς, poet. pro πυλωρὸς, Il. ω. Dicitur & πυλαυρὸς & πυλουρὸς, apud Heſych.

Σκευωρὸς, vaſorum vtenſiliúmque cuſtos. Poll.

Σκευωρία, ας, ἡ, vaſorum vtenſiliúmq; cuſtoditio. Metaphoricè accipitur pro curioſa obſeruatione & cuſtodia, apud Ariſtot. de hiſt. an. l. 9. Et pro ſolerti diligentiáque ac vehementi occupatione ſeu captatione & affectatione, apud eundem l. 1. de gen. an. ¶ Exponitur & , delatoria inſidioſáque obſeruatio ac cuſtodia, apud Demoſth. & Plut.

Σκευωρέω, ῶ, ſiue σκευωρέομαι, οῦμαι, vaſa & vtenſilia cuſtodio. Item metaph. ſtruo, molior, capto, inſidior. Demoſth. in Synothen, τοιαῦτά γε ἐσκευωρημένον καὶ πεποιηκότα τοῦτον, qui talia contechnatus eſſet. Item paſſiuè apud eũdem. ἐκ τῆς μισθώσεως καὶ τῶν ἐσκευωρημένης ὃ φέρεσθαι τὸ πρᾶγμα ὅλον ἐστὶν, quanquam ficta & impoſturę plena. Item ſatago, perſcrutor & excutio omnia curioſè. Plut. in Camil. σκευωρούμενοι καὶ καθαίροντες τὸ χωρίον, perſcrutantes, excutientes omnia, & locum conuertentes.

Σκευωρούμενος, captator, qui imminet prædæ alicui, inſtans cuſtodum negligentiæ. Ariſtot.

Σκευώρημα, τὸ, inſidioſum inceptum, machinamentum τοῦ σκευωρουμένου. Demoſth.

Decomp. Ασκευώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſagaci curioſáq; perſcrutatione non excuſſus. Strab.

Διασκευωρέω, ῶ, captioſè machinor, inſidioſè fabrico & architector. Plat. Διασκευωρεῖσθαι, apud eundem in 7. de rep. exp. conſeruare & tueri.

Συσκευωρέω, ſeu συσκευωροῦμαι, vnà doloſè machinor. Dem. καὶ τὰ ἄλλα συνεσκευωρεῖτο.

Σκοπιωρὸς, cuſtos ſpeculæ, è ſpecula explorans.

Σκοπιωρέομαι, οῦμαι, ſpeculor, ſeu velut ab alta ſpecula proſpiciens obſeruo. Item in inſidiis collocatus ſpeculor & obſeruo. Xen.

Συκωρὸς, ficuum cuſtos, ficuum inſpector. Item ſycophanta. Schol. Ariſtoph.

συκωρέω, ficus cuſtodio, ſpeculor ne quis ficus furtim carpat. Poll. l. 7.

Τεμενωρὸς, ſacri agri cuſtos: vel fani & delubri cuſtos, ędituus. Heſych.

Υλωρὸς, ſyluæ cuſtos, cui ſyluarum cuſtodia demandata eſt. Ariſtot. polit. 6. cap. 8. Dicitur & ὑληωρὸς, apud poetas & ὑληρὸς, item ὑληωρὶς, apud Nicand. in Ther. 1230

Φρυκτωρὸς, q. d. obſeruator ignium prænuntiorum, excubitor ſpecularius. Thuc. l. 8.

Φρυκτωρία, illa ignium obſeruatio, excubiæ ad ſignum dandum per faces è ſpecula, aut alio loco edito. Ariſtoph. & Thuc.

Φρυκτωρεῖον, ſpecula τῶν φρυκτωρῶν, ſpecula vnde ignis ſublatus hoſtium aduentum & prædonum, aut aliquid aliud ſignificat. Herodian.

Φρυκτωρέω, excubias ago è ſpecula ignem ſublatum obſeruando, igni ſublato hoſtium aduentum aut aliquid aliud denuncio. Item metaph. illumino: præluceo, apud Gregor. ἥλιος φρυκτωρεῖ πάσῃ οἰκουμένῃ, & apud Areth. ἥτις φρυκτωρεῖ τοῖς πλάζοντας.

Φρυκτωρεῖσθαι, dicitur quod igne ſublato ſignificatur. Thuc. lib. 3.

Παραφρυκτωρῶ, ſiue παραφρυκτωροῦμαι, (*Decomp.*) ignem è ſpecula attollo præter ius & æquum, vel contrà quàm promiſi. Suid.

ΟΥΤΑΩ, ῶ, F. ήσω, vulnero, vulnus inſligo, ictum manu infero. Il. ο. αὐτοσχεδὸν οὔτα. Il. ρ. Ως εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα. Od. τ. οὔτησε τυχὼν κατὰ δέξιον ὦμον. Ibidem Οὐτάμεναι μεμαώς: *infinit. Ionicus pro* οὐτᾶν *ſiue* οὐτᾶν, *quamuis Etymol. fieri dicat ab* οὐτάνω, *tanquam ab* οὔτημι. Il. ε. Τοὺς δ' Αἴας οὔτασκε δεδεγμένος ὀξέϊ χαλκῷ, Ionicè pro οὖτε.

Οὐτάομαι, vulneror: vnde particip. οὐτηθεὶς, vulneratus, ictus. Il. θ. Κεῖσεται οὐτηθεὶς.

Οὔτησις, εως ἡ, vulneratio, ictus.

Οὐτήτειρα ἡ, quæ vulnera & ictus infert. Epigr.

Οὐτάζω, F. άσω, idẽ cum οὐτάω. Il. ν. ... μέσον οὔτασε δουρί. Pro οὔτασε per apocopen dici οὖτα tradit Euſt. Il. ζ.

Οὐτάζομαι, vulneror: Il. π. Part. οὐτασμένος, idem quod οὐτηθεὶς. Et οὐτάμενος pro eodem, exempto σ, & tranſlato accentu. Il. ν.

Ωτειλὴ, ῆς, ἡ, vulnus quod οὐτάσας aliquis inflixit: Il. ρ. ἐῤῥεῖ δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.

Compoſita.

Ανούτατος, qui ictus ſeu vulneratus non eſt. Il. δ.

Ανουτητὶ, ſine vulnere aut ictu. Il. χ.

Αυτος, idem quod ἀνούτατος. Il. σ.

Νεούτατος, recens vulneratus ſeu ictus. Ibid.

ΟΥΤΟΣ, ου, ὁ, (pronomen demonſtratiuum) hic. Genit. τούτου. Dat. τούτῳ. Accuſat. τοῦτον, &c. Plato, οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων. Il. κ. Οὗτός τοι Διομήδης ἀνήρ. Fœm. αὕτη, hæc. Xen. in OEcon. αὕτη πενία. Plato de leg.

χρήσομαι

χϱήσομαι τῇ τοῦ λόγου τάξει ταύτῃ. Neutr. τοῦτο, hoc. Plato, τοῦτο αὐτὸ τοῦ Ὁμήρου. Od. ξ. Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθος. ¶ Interdum ἔστ' exp. is vel ille: vt apud Heſiod. in Erg. Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ, &c. Xe. τούτων τῶν ἀνδρῶν, ἐφ' οἷς, ex eorum numero hominum qui, &c. Dem. ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου, τοῦτο μὲν διενείμαντο, καὶ ἐχρῶντο, ὅ, τι ἐδόκει τούτοις. ¶ Cum verbo primæ perſonæ Attico more ſignificat ἐγὼ, ſchol Ariſtoph. Sic apud Luc. νοῶ ἔστ', ipſe intelligo. Cum ſecunda perſona copulatum ſignificat tu. Soph. in Aiace: Ὦ οὗτος Αἴαν δεύτερόν σε προσκαλῶ ibidē, Οὗτος σὲ φωνῶ. Ariſtoph. in Nub. Οὗτος καθεύδεις, heus tu, dormis?

Ταύτῃ, abſolutè & aduerbialiter exp. hac, ea, vel eatenus, ea ratione aut eo modo. Plat. in Tim. ταύτῃ καὶ ταῦτα ἐλέγετο. ¶ Item ex ea parte: idem, ταύτῃ ἔτι εἶχεν ἀνομοίως. ¶ Item ea de cauſa, ideo, Herodian. l. 3. ταύτῃ ὁ Ἀλβῖνος καὶ φρυγῇ μείζονι ἐφράξεν ἑαυτόν. ¶ Item hîc, hoc loco, vel ibi, eo in loco. Plat. ep. 7. Thuc. l. 2.

Τουτάκι, hîc, vel ibi. Etym. ex Pind. Τουτάκι πεξαμένης. Τοτάκις Heſych. exp. τοσαυτάκις, toties.

* Ταυτότης, identitas, vox eſt phyſica: cuius contrarium eſt ἑτερότης. Plut.

Οὕτως, vel οὕτω, (ſequente conſonante) ſic, ita, ad hunc modum. Od. θ. ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω. Plat. νὺξ μὲν οὖν ἡμέρα τε γέγονεν οὕτω. Interdū exp. ita demū: vt apud Thuc. l. 1. δεῖ μνησθέντας πρῶτον καὶ ἡμᾶς περὶ ἀμφοτέρων, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸν ἄλλον λόγον ἰέναι. ¶ Interdum eſt iurantis & fidem facientis. Interdum optantis: vt apud Ariſtoph. in Nub οὕτως νικήσαι μ' ἔγωγε ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος δεξιοὺς, πρώτοις ἠξίωσα ἀναγεῦσαι ὑμᾶς. Eſt & reſpondentis cum affirmatione: vt apud Xen. in Oecon. quærenti, σὺ ἄρα τὰ μὲν ὠφελοῦντα χρήματα, ἡγῇ τὰ δὲ βλάπτοντα, οὐ χρήματα, alter reſpondet, οὕτως, ita.

Οὑτοσὶ, Attico παραγωγισμῷ dicitur pro οὗτος: vt apud Ariſtoph. in Ran. ὁ πανοῦργος οὑτοσί. Sic τουτουΐ, pro τούτου. τουτωΐ, pro τούτῳ: apud eundem in Pluto. Et τουτονὶ, pro τοῦτον Item ταυτηὶ aduerbial. pro ταύτῃ,
1231 apud eundem. Sic & dicitur οὑτωσὶ pro οὕτως, apud Plut. & Demoſth. Ariſtoph. Luc.

ΟΦΕΙΛΩ, F. ήσω (ab inuſitat. ὀφειλέω) debeo. Xen. pæd. 4. ἀμφοτέροις ὑμῖν χάριν ὀφείλειν. Et cum accuſat. tantum, ſubintellecto tamen dat. perſon. Plut. in in Cam. τῶν ὀφειλόντων χρέα, ære alieno obſtrictorum. Sic cum dat. ſolo, apud Luc. ὀφείλειν μηδενί. ¶ Interdum exp. mulctor, mulcta mihi imponitur, perſoluo. Iſocr ὃς κελεύει τοὺς λέγοντας τι τῶν ἀπορρήτων, πεντακοσίας δραχμὰς ὀφείλειν quingentis drachmis mulctari. Demoſt. τὰ ἴσα ὀφείλει, æqua mulcta plectitur. Interdum mulctandus venio, obnoxius ſum: vt apud Eurip. ὀφείλω σοι βλάβην, ſum tibi obnoxius iniuriæ. ¶ Cum infinitiuo ſignificat, debeo, vel oportet. Dem. ὀφείλει δίκην δοῦναι. Interdum in imperfect. ὤφειλον ſeu ὄφειλον & aoriſt. 2. ὤφελον, ſeu ὄφελον, & Ionicè ὄφελλον, præfigitur particula εἴθε, αἴθε, ὡς. vt Od. μ. Αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσι Il. γ. Ἤλυθες ἐκ πολέμου ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. Il. ω. Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ' ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι. Sic Xen. pæd. 4. ὡς μήποτ' ὤφελεν, vtinam nunquam debuiſſet. Aliquando particulæ illæ optandi omittuntur. vt Il. τ. Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ. Et Eurip. μήποτ' ὤφειλε τὸν βουκόλον οἰκῆσαι. vtinam nunquam bubulcus habitaſſet. Sic & apud Dem. pro cor.

¶ Ὄφελον cum optatiuo etiam ſignificat, vtinam: *aduerbialiter & ſine diſcrimine perſonæ*: vt ὄφελον καταυθωθείησαν αἱ ὁδοί μου. Cui additur & particula ὡς, apud Greg. στηλιτ. 1. in Iulian. ὡς ὄφελόν γε καὶ τὴν εἰς ᾅδου φέρουσαν.

Ὀφείλομαι, debeor. Thuc. l. 1. καί μοι ὀργὴ οὐδ' ὀφείλεται.

Item deuinctus & obnoxius ſum. Τὸ ὀφειλόμενον, quod debetur, quod cuique conuenit. Plato polit. 1.

Ὀφείλημα, τὸ, debitum. Thuc l. 2.

Ὀφειλὴ ῆς, ἡ, idem. Matth. 9. Rom. c. 13.

Ὀφειλέτης, ου, ὁ, debitor. Soph. Matth. 18.

Ὀφειλέτις, ιδος ἡ, debitrix. item obnoxia, beneficio deuincta. Eurip. in Rheſo.

Ὀφειλέσιον, ου, τὸ, debitum. Euſt.

Ὀφειλόντως, ita vt fieri debet, vt decet. Heſych.

Ὄφλω, f. ήσω, (tanquam ab ὀφλέω) idem quod ὀφείλω, mulctor, damnor. Demoſth. ὠφληκὼς τὴν δίκην δικαίως, meritò damnatus. Idem, τάλαντα δέκα ὠφληκέναι. Plato in apolog. ἐγὼ μὲν ἄπειμι ἀφ' ὑμῶν θανάτου δίκην ὄφλων, à vobis capitis damnatus. Æſchin. κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφληκὼς, repetūdarum damnatus. Interdum ſubaudiendus relinquitur accuſat. δίκην, vel ζημίαν: vt apud Plat. de leg. l. 6. ἐὰν δ' ὁ φεύγων ὄφλῃ, & Plut. in Camill. ἀδίκως ἐπ' αἰτίαις πονηραῖς ὄφλοντα, iniquè damnatum. Apud Demoſth. in Mid. ὄφλων δίκην, exp. etiam qui eſt debitor ob rem iudicatam. Ὀφλεῖν τῷ δημοσίῳ, publicè mulctari: apud eundem. ¶ Extra iudicium exp. etiam, in crimen incurro, crimini obnoxius ſum. Athen. de Marte ὦφλεν αἰσχύνην καὶ ζημίαν, ἐνδοὺς ἑαυτὸν ἔρωσιν ἀλογίστοις, dedecore damnóque affectus eſt. Apud Demoſt. ὤφληκα δίκην, exp. debet me pudere. Apud Ariſtoph. in Nub. μὴ γέλωτ' ὀφλήσῃς. exp. ne te deridendum propines.

Ὄφλημα, τὸ, mulcta iudicata, ſeu iudicio impoſita. Demoſth. Item debitum. Herodian.

Ὄφλησις εως ἡ, debitio. Heſych. Item debitum. Suid. 1232

Ὀφλισκάνω & ὀφλισκαίνω, idem quod ὄφλω. Eurip. ὀφλισκάνω τὴν ζημίαν. Chryſoſt. τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν riſu à nobis digni exiſtimantur.

Ὀφλισκάνειν ἄνοιαν, in amentiæ crimen incurrere. Dem. Olynth. 1.

Ὀφλαίνω, idem. Heſych.

Compoſita.

Ἀντοφείλω, viciſſim debeo, debitor ſum alicui ob acceptum aliquod beneficium. Thuc.

Ἐνοφείλομαι, debeor in. vnde ἐνοφειλόμενον ἀργύριον. apud Demoſth. dicitur pecunia quæ alicui in oppignoratione facta in agro vel aliis bonis ſimul debetur: ſeu quam is qui contraxit pignus ab aliquo ſibi obnoxiam habet.

Ἐποφείλω, inſuper debeo, præterea debeo, vel ſimpl. debeo. Thuc. lib. 8.

* Ἐπόφλω, debitor ſum, debeo. In edict. Iuſt.

Κατοφείλειν, debere. Demoſth.

Προοφείλω, prior debeo, ante debeo, item ſimpl. debeo. Ariſtoph. in Veſp.

Προοφείλομαι, ante debeor. Demoſt.

Προσοφείλω, inſuper debeo, præterea debeo. Xenoph. pæd. 3. προσοφείλοντές σοι ἄλλας χάριτας. Item æs alienum contraho præter quæſtus proprios. Xen. ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσι. ¶ Item præterea mulctor. vt προσοφείλοντες τὰ ἐπιτίμια, Diog. Laert. de Theophraſto.

Προσοφείλομαι, præterea debeor Polyb.

Προσόφλω, idem cum προσοφείλω, Ariſtot. ¶ Item inſuper mulctor, vltrà mulctor, Demoſt.

ΟΦΕΛΛΩ, augeo, adaugeo, cumulo, accumulo. Il. υ. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε. ¶ Item adiuuo, proſum, bene mereor, foueo. Apoll. Arg. 2. εὖτ' ἂν ἄρξωσιν ἀρείονες ἄνδρες ὀφέλλειν, ¶ Vſurpatur & pro ὀφείλω debeo: vt Od. θ. Μνήσῃ ἐμεῖ' ὅτι σοι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις. Et in hac ſignif. iungitur, etiā particulis εἴθε, αἴθε, ὡς, vt Il. ξ. & π. Sic & paſſiu. ὀφέλλομαι, interdum ſignif. debeor. vt Od. γ. ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται.

Pertinentia ad ὀφέλλω, augeo, cumulo: &c.

Ὀφέλλομαι, augeor, amplificor, creſco. Il. ψ.

Ὄφελμα, τό, augmentum Heſych. Item ſordes verrendo collectę, aut coaceruatæ. Sic & appellantur ſcopę, teſte Heſych. & Euſt.

Ὀφελτῆριον, τό, ſcopæ. Heſych.

Ὀφελτρεύω, orno, munio, conuerro. Lycophr.

Ἐξοφέλλω, adaugeo, amplifico, accumulo. Od. ξ.

Ἐποφέλλω, idem.

¶ *Deriuata ab ὀφέλλω, adiuuo.*

Ὀφέλσιμος, ſiue ὀφέλλιμος, vtilis: apud Orph.

Ὄφελος, εος, τό, vtilitas, emolumentum: Hom. Dem.

ΟΦΙΣ, εως, τό, ſerpens, anguis. Luc. in Hermot. τοῦ ὄφεως τὸ σύφαρ. De vniuerſo ὄφεων genere vide Ariſtot. & Ælian. ¶ Item ſideris nomen, apud Aratum. ¶ Item piſcis quidam, Heſych. ¶ Item morbus capitis, dictus à ſimilitudine ſerpentis. ¶ Item ornamentum quoddam brachiale.

Ὀφιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, anguinus, ſerpentem referens. Item anguibus abundans, anguifer, Strab.

Ὀφιόεις, εντος, ὁ, idem. Et fœm. ὀφιόεσσα, & contractè ὀφιοῦσσα, herbæ nomen: apud Plin. l. 24. c. 17.

Ὀφιήνεος, ου, ὁ, anguineus, Oppian.

Ὀφιακός, ad anguem ſeu angues pertinens. Et ὀφιακά, libri de ſerpentibus conſcripti.

Ὀφίασις, εως, ἡ, affectus capitis quo capilli primùm extenuati poſtea decidunt certis ſpatiis, in ſerpentis ſimilitudinem. Celſ. lib. 6. c. 4.

Ὀφίτης λίθος, lapis ophites, maculoſus in modum ſerpentis. Dioſc. lib. 5. cap. 162. Ὀφιήτης, itidem nomen lapidis, apud Orpheum.

Ὀφείδιον, ſiue ὀφίδιον, τό, anguiculus, paruus ſerpens. Item piſcis nomen, apud Plin. l. 32. c. vlt.

ΟΦΡΑ, (aduerb.) vt, quò, ἵνα, ὅπως. Interdum cum optatiuo, aut ſubiunctiuo: vt Od. χ. ὄφρα ἔπος εἴποι μι Et paulo pòſt ὄφρα τι εἴπῃ. Sic alibi ὄφρα ἴδῃς, vt videas. Interdum cum indicatiuo: vt apud Apollon. Rhod. ὄφρα ταρχύσαιο, vt ſepelires. ¶ Item donec, quoad, viquedum. Od ξ. Ὁσμ' ἄγε παρπεπιθὼν ἧσι φρεσὶν ὄφρ' ἱκόμεσθα Φοινίκην, quoad Phœniciam venimus. Apoll. Argon. lib. 2. ὄφρ' αὐτοῖο ποτὶ στόμα Θερμώδοντος vſque ad. ¶ Itē interea dū. Hom. in Bœot. Ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν. ¶ Ab Heſych. exponitur etiam, ἕως, ἵνα.

Τόφρα, reſpondet præcedenti ὄφρα, interim, interea. Τόφρα δ' ἐλεύσεται ἔρετρα Καλυψώ.

1233 ΟΦΡΥΣ, ύος, ἡ, ſupercilium, ea frontis pars quæ pilos habet. Il. π. Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος. Heſiod. in Theog. ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε. Luc. in Tim. τὰς ὀφρῦς ἀνατεινόμενος καὶ βρενθυόμενος. ¶ Interdum pro faſtu & ſuperbia ponitur; ſeu pro grauitate cum faſtu & ſuperbia coniuncta: vt apud Ariſtoph. φύσαντα ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους. ¶ Item pro tumulo. Il. υ. In littore ſic dicitur, τὸ ἔπαρμα ſeu labrum: vt apud Apoll. Arg. l. 1 ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.

Ὀφρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſupercilia imitans. Gal.

Ὀφρυόεις, εντος, ὁ, ſuperciliofus. Epigr. Item in ſuperciliis montium ſitus, excelſus. Il. ψ.

Ὀφρύα & ὀφρύη, ἡ, ſupercilium, cliuus. Herodot.

Ὀφρυάζω, ſuperciliis nuto. Poll. l. 2. Item grandi ſupercilio tumeo: apud Suid.

Ὀφρυάω, ſum ὀφρυόεις. Ὀφρυᾶν dicitur vrbs aut regio cliuoſa quæ ſupercilia crebra habet: vt apud Strab. Κόρινθος ὀφρυᾶ τε καὶ κοιλαίνεται.

Ὀφρυόομαι, idem cum ὀφρυάζω, Heſyc.

Compoſita.

Ἐξοφρυόομαι, οῦμαι, ſupercilium attollo. Suid.

Εὔοφρυς, ὁ καὶ ἡ, pulchra habens ſupercilia.

Κατοφρυόομαι, idem cum ἐξοφρυοῦμαι, vnde κατωφρυωμένος, qui elato ſupercilio eſt, ſuperbus. Laert.

Κατοφρυάομαι, idem. Gregor.

Κυανόφρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, cuius ſupercilia cyanum referunt, ſupercilia nigricantia habens. Theocr.

Λασιόφρυς, qui hirſutis eſt ſuperciliis. Heſych.

Λευκόφρυς, candida habens ſupercilia. Apud Herod. in Thal. λευκόφρυς ἀγρή, exp. cana fori facies.

Μελανόφρυς, qui nigra habet ſupercilia. Heſych.

Μεσόφρυον, τό, medium quod eſt inter vtrumque ſupercilium, quod & μετώπιον appellatur. Poll. l. 2.

Μίξοφρυς, cui ſupercilia coeunt, qui μεσόφρυον non habet. Poll. l. 2. ex Cratino.

Συνόφρυς, idem quod μίξοφρυς. Theocr. Item qui ſupercilia attollit, ſuperbus. Item triſtis.

Συνοφρυόομαι, ſupercilia corrugo, vnde συνωφρυωμένος, qui eſt fronte obducta ſeu adducta: quod exponitur etiam λυπούμενος. Eurip.

Συνόφρυωμα, τό, pars frontis in qua ſupercilia concurrunt ſeu coeunt: ſchol. Hom.

Ὑπέροφρυς, ſuperciliofus, ſuperbus Heſych.

Ὑπεροφρυόομαι, ſupercilia alleuo, ſupercilia adduco & tollo: *vt in graui ſeu ſeuero vultu*. Theophyl.

ΟΧΕΤΟΣ, οῦ, ὁ, canalis, aquæ ductus: in Geopon. Exp. etiam riuus: vt apud Plut. ἀποκόπτοντες ὀχετοὺς καὶ ἀποστρέφοντες. Herodianus verò lib. 7. ὀχετοὺς Romæ vocat cloacas.

Ὀχέτιον, ου, τό, riuulus. Diog. Laert.

Ὀχετεύω, riuos ſeu aquas duco, deriuo. Metaphoricè apud Athen. lib. 10. οὐ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν, non eſt ignis igni addendus.

Ὀχέτευμα, τό, riuus qui ducitur, vel aquæ ductus, canalis. Ariſt.

Ὀχετεία, ας, ἡ, riuorum à fonte deductio, ductus vel deriuatio aquarum. Theophr. de cauſ. pl. l. 5. c. 6.

Compoſita.

Ἀποχετεύω, per canalem deduco, deriuo.

Διοχετεύω, aquam per canalem duco, deriuo per canalem & tubum. Plat. in Tim.

Διοχετεία, deriuatio aquæ, ductus aquæ. Strabo.

Ἐξοχετεύω, deriuo ex. Heſych.

Ἐποχετεύω, per canalem deduco ad, deriuo ad. Suid. ἐποχετεύειν, exp. irrigare & influere.

Ἐποχετεύομαι, deriuor. Ἐποχέτεια ἡ, deriuatio.

Μετοχετεύω, aliò deriuo & per canalem deduco. Et metaph. traduco, transfero. Herodot.

Παροχετεύω, per alios canales deriuo: ſeu peruerſis & mutatis canalibus duco. Plut.

Παροχέτευσις, εως ἡ, deriuatio. Item vacuatio humoris per vicinam partem: apud Gal. & Hippocr.

ΟΧΕΥΩ, F. εύσω, admiſſarium admitto: *de fœmineo ſexu dictum*. Ariſtot. hiſt. anim. l. 6. c. 20. ὀχεύει δὲ κύων ἡ Λακωνικὴ μὲν ὀκτάμηνος καὶ ὀχεύεται. Quum de mare dicitur ſignif. coeo, ineo, inſcendo, ſalio. Ariſtot. hiſt. an lib. 6. c. 23. ὄνος δὲ ὀχεύει μὲν καὶ ὀχεύεται τριακοντάμηνος. 1234

Ὀχεύομαι, ineor, inſcendor, ſalior: *de fœmina marem admittente*. Ariſtot hiſt. an l. 6. c. 21.

Ὄχευμα, τό, ſemen ſeu genitura qua ὁ ὀχεύων impleuit τὴν ὀχευομένην Ariſtot. Exp. etiam, coitus.

Ὀχευτής, οῦ, ὁ, admiſſarius, qui fœminam init ſeu ſalit. De homine mare dictum exp. libidinoſus, ad coitum procliuis. Epigr. l. 2.

Ὀχευτός, ὁ, vel ὀχευτή, ῆς, ἡ, quæ marem admiſit, venereum ſeu coitum paſſa. Dioſc. l. 2. c. 97.

Ὀχευτικός, ὁ, qui coire ſolet, ad coitum ſeu venerem propenſus, ſalax. Ariſtot.

Ὀχεῖος, ὁ, qui ad admiſſuram educatur. Dinarch.

Ὀχεία, ας, ἡ, coitus. Ariſt. Ὀχεῖα, τά, dicūtur admiſſarij equi, & alia animātia maſcula. Ariſtot. & Plutarc.

Compo-

Compoſita.

Ανόχδυτος,ὁ,ὁ ϗ ἡ,non initus,coitum non paſſus. Exponitur etiam,qui non coit.

Επογχδύω,iterum ineo.Ariſtot.Et ſimpl.ineo,coeo.

Παροχδύω,alterius fœminam præter meam ineo.

Παροχδύομαι , ab alio præter maritum meum conſcendor,alium quàm maritum admitto.Ariſtot.

Προοχδύω,prior ineo,prior ſalio.προοχδύομαι,prius ineor,antè ſalior.

ΟΧΘΕΩ,ῶ,indignor,grauor,i.grauatè fero,(quidam ab ἄχθομαι deriuant.) Od.δ.Τὸν ᾗ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.Exp.& πονέω.Euſt.

Οχθησις εως,ἡ,indignatio,indignatio.Heſych.

Οχθίζω,idem quod ὀχθέω.Euſt.ex Oppian.ὀχθίζων σφακέλῳ. Proprium alioquin eſſe exiſtimatur cum ſuis deriuatis & comp.Græc.bibl.interpr.

Compoſita.

Εὔοχθος lætus:vt δαῖτες εὔοχθοι,opipara ſeu læta conuiuia.Athen.l.4.

Εὐοχθέω , exp. ab Euſt. ἐπὶ ηχ. οἷς κατπάω. Heſiod. in Erg lib 2.Εὐοχθέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ οὐδὲ πρὸς ἄλλους. Αὐχάσεαι facili labore:vel lætus & victu abundans:vt ſit ab ὀχὴ, i. τροφὴ, interpoſito θ vel amplos frugum habēs cumulos:ab ὄχθη,i σωρεία τοῦ χώματος Procl

Προσοχθέω,ῶ, offendo, vel offenſus ſum, infenſus ſum, tædium capio.Suid.προσοχθεῖ τῇ μέθῃ.

προσοχθίζω,idem quod προσοχθέω:Pſalm 94.τεσσαράκοντα ἔτη προσώχθισα τῇ γενεᾷ ταύτῃ Sic & Leuit.c.18. & alibi apud Græc.bibl.interp Item tranſitiuè,offendo:vt Paralip lib.1.προσώχθισεν ὁ λόγος τὸν Ιωάβ. Item grauor,idem quod ἄχθομαι.Eccleſiaſt.c. 6.μὴ προσοχθίσῃς τοῖς δεσμοῖς αὐτῆς.

Προσόχθισμα τὸ,& προσοχθισμὸς οῦ,ὁ, offendiculum, offenſio,Regum 4.c.13.

ΟΧΘΗ, ης, ἡ, ripa , extrema & eminentior terræ ora quam fluuius vtrinque alluit.(ab ἔχειν pro ἐξέχειν,teſte Euſt.)Ilia.γ παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο.Plut.in Publ. Τῇ πέραν ὄχθῃ προσέμιξε. improprie de littore marino dicitur.Odyſſ.ι. Οχθαι foſſarum dicuntur tumuli eminentes ab vtraque parte.Il.ο.

Οχθος ου,ὁ,idem quod ὄχθη,ripa,littus.Heſ.Item tumulus,cliuus.Xenop. Metaphoricè apud medicos ὄχθοι dicuntur tumores verrucoſi tuberoſique:item labra hulcerum prætumida, calloſa & dura. ¶Exponitur etiam ὄθος,labor.Procl.in Heſiod.

Οχθηρὸς,οῦ,ὁ,riposſus,cliuoſus.in Epigr.

Οχθώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, idem. Item verrucoſus,toroſus. Dioſc.lib.1.cap.157.Galen.Syneſ.

Οχθοιβος,Suid.vel ὄχθοιβος,Heſych vel ὄχθοιβος.Ety. fimbria ſeu limbus veſtis muliebris.

ΟΧΛΕΥΩ,F.σω,moueo,κινέω,Heſych.

Οχλεὺς,εως,ὁ,vectis quo aliquid mouetur. item cardo. item vinculum,ligamen.

1235 Οχλίζω,moueo,vel vecte impello & protrudo.Odyſſ.ι. ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσαιεν.

Μοχλὸς,idem cum ὀχλεὺς, eiuſdemque originis,vt Euſtath.videtur.Od.ε. Et Od.ι μοχλὸς dicitur fuſtis ille , quo Vlyſſes præuſto & præacuto oculum Polyphemo eruit. ¶Μοχλὸς dicitur etiam vectis quo fores obfirmantur:peſſulus.Thucyd lib 4. Apud Ariſtoph in Veſp. τοῦτον οὖν φυλάττομεν Μοχλοῖσιν ἐνδύσαντες,exp.clauſtris.

Μόχλιον,ου,τὸ,& μοχλίσκος,ου ὁ,paruus vectis.

Μοχλεύω , f. εύσω, vecte moueo,ſeu promoueo,apud Heſy. Item vectibus ſeu peſſulis obfirmo.Metaphoricè apud Chryſoſt. de officio epiſc.ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος ὡς πόλις ὀχυρὰ καὶ ὡς μεμοχλευμένη βασιλεία.¶Itē μοχλεύεσθαι,moliri,machinari: ducta metaphora à vectiariis ſeu phalangariis Ioſeph.

μοχλευτὴς,οῦ,ὁ, motor , ſeu qui vectibus & phalangis aliquid promouet.Ariſtoph.

Μοχλεία,ας,ἡ, motio vel obfirmatio quæ vecte fit.Apud Medicos eſt oſſis aut oſſium à loco quàm præter naturam fit ad naturalem perductio : inde μοχλεία dicta quòd organorum quorundam vectibus circumactorum ope perficiantur.

Μοχλέω , idem quod μοχλεύω, peſſulum obdo,vel vecte obfirmo.Ariſtoph.

Compoſita,ac primùm ex ὀχλίζω.

Ανοχλίζω,vecte ſubmoueo,vecte eleuo.Apoll.

Διοχλίζω, dimoueo. Heſych. Exponitur etiam,diduco os:apud Nicand.in Alexiph.

*Ενοχλίζω,protrudo,moueo,ὀχλίζω.Apoll.

Μετοχλίζω,vecte tranſmoueo, vel ſimpliciter,tranſmoueo,transfero.Od.ψ.

Παροχλίζω idem Suid.

Compoſita ex μοχλὸς & μοχλεύω.

Αναμοχλεύω,vectibus ſubmoueo,vel emoueo,vectibus amolior.apud Eurip.

Εκμοχλεύω,vectibus emoueo vel excutio.

Υπομόχλιον,ου,τὸ, quod vectibus ſubiicitur,preſſio.Ariſtot.in mechan.quæſt.4.

ΟΧΛΟΣ,ου,ὁ,turba,multitudo hominum,vel multi ſimul Xenoph.Ariſtot. & alij.Dicitur & plural.num. οἱ ὄχλοι,pro ὄχλος,populus,vulgus. Herodian.lib.7. Interdum per contemptum confuſanea hominum multitudo ὄχλος appellatur : vt & apud Latin. Herodian.lib.6.ὄχλος μᾶλλον ἢ στρατός. Thucyd.lib.4. οἱ τοιοῦτοι ὄχλοι. Dicitur & de quibuſuis rebus:vt ὄχλος νεῶν.Thuc.l.1.& ὄχλος πραγμάτων.Thucyd. ¶Item moleſtia:quam ſignificationem propriam eſſe ſcribit Ammon.Eurip.ὄχλον παρέξεις Thuc.l.1.εἰ ϗ δὲ ὄχλου μᾶλλον ἔσται,etſi moleſta vobis erunt.

Οχλον κινεῖν,turbas excitare.Suid.

Οχλικὸς οῦ,ὁ,popularis. Plut.in Numa & ſym.8. Exp.& turbulentus,moleſtus.

Οχλώδης,εως ὁ ϗ ἡ turbulentus. Polyb. Item moroſus. Τὸ ὀχλῶδες,difficultas & faſtidium.Suid.

Οχληρὸς,οῦ,ὁ , turbulentus. Suid. Item moleſtus,moleſtiam afferens.Iſocr.

Οχλέω,ῶ,turbo,commoueo,moleſtia afficio.

Οχλοῦμαι,& Ionicè ὀχλεῦμαι, turbor, commoueor.Il. φ.Item moleſtia mihi exhibetur. apud Suid.

Οχλησις,εως,ἡ,moleſtia,perturbatio.Plut.

Compoſita.

Ανοχλος, turba ſeu hominū multitudine carens. Item inoffenſus,nulla moleſtia affectus.

Αοχλησία ἡ,vacuitas,à turbis & moleſtiis.

*Αόχλητος , qui vacat & immunis eſt moleſtia.Lucian.

Διοχλέω,ῶ,turbo.Heſych.Item moleſtiam exhibeo,moleſtus ſum.Demoſth.

Διοχλοῦμαι,moleſtia afficior.

Ενοχλέω,idem quod διοχλέω.Iſocr.& Plut.

*Ενοχλεῖται,infirmatur,ægrotat.Geneſ.

Ενοχλοῦμαι,moleſtia afficior, interpellor.Herod.

Ενόχλησις,ἡ moleſtiæ exhibitio,interturbatio.

Decomp.. Ανενόχλητος,ου,ὁ καὶ ἡ,cui nulla exhibetur moleſtia.

*Διενοχλέω,moleſtus ſum,in Auth.

Παρενοχλέω,ῶ, obturbo , obſtrepo, moleſtiam exhibeo: Plut. in Rom. παρενοχλεῖ τοῖς Αντιπάτρου. Act. Apoſt. c.15. μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεόν. 1236

Παρενοχλοῦμαι , obturbor , moleſtia mihi exhibetur. Item controuerſiam patior.in Pand, παρενόχλησις,ἡ, interturbatio.

Απαρενόχλητος,cui nulla exhibetur moleſtia.

Εὐρύοχλος,latus turba,numeroſus.

παρεοχλῶ.idem quod παρενοχλῶ.

πολύοχλ@,turba ſeu multitudine abundans.

πολυοχλοῦσα πόλις,vrbs in qua magna hominum turba & multitudo eſt.

πολυοχλία,multa turba.Iob.c 31.

*Φιλόοχλ@,amans vulgum,popularis.Laert.

ΟΧΟΣ,ὁ.ὁ.& ὄχ@, τὸ, currus, vehiculum.Sophocl.& Hom.dicitur & ὄχος ἁρμάτων,apud Eurip.Exponitur etiam τοῦ ὕδατος ὁρμή à Suida, hinc deriuante ὀλετός, quod vide ſua ſerie. At ὄχος,ſeu ὀχὸς,οῦ,ὁ,adiect.)capax,vide in Εχω.

Οχέω,ῶ,veho,porto:Ariſtoph. Item metaph.fero,ſuſtineo,ſuffero. vt Od φ. τὴν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ, Exp.& neutraliter, equito:vt apud Xen. μέτριον μὲν ὀχοῦνται μέτριον δὲ πεζοπορεῦνται. ¶ Οχέω,Heſych. eſt etiam ὀχευτικῶς ἔχω, ſalire ſeu inſcendere cupio.

Οχέομαι οῦμαι vehor,portor.Hom. Et apud Xenoph. ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων, equis inuehi. Item metaph. inuehor alicui rei, i.euehor, attollor:vt apud Plat. & Ariſtoph. ἐπ' ἐλπίσι & ἐπ' ἐλπίδων ὀχεῖσθαι, ſpe euehi & attolli. ¶ Item ſuſtineo,innitor apud Greg. ¶ Οχέομαι neutr.equitor.Il.φ.

Οχημα,τὸ,vehiculum,currus.Plat.& Plut.

Οχησις,εως,ἡ,vectio,vectura,equitatio.Heſych.

Οχεῖον,ου,τὸ,currus.Heſych.

Οχετλον,idem.Exp.& clauſtrum,obex.

Οχχὸς οῦ ὁ,vehiculum,currus.Pind.

Οκχὴ ῆς ἡ,ſuſtentaculum,cui innitimur.Heſych.

Οκχέω,ſubeo,ſuſtineo.item exantlo.Pind.

Οκχέομαι οῦμαι,ſuſtineor ab aliquo,vel ei inſideo.

Composita.

Διοχής,έ@,ὁ κὴ ἡ, quo duo vehi poſſunt.Poll.l.7.

Εποχέω,ῶ,inueho,i.veho in.

Εποχέομαι,οῦμαι, inuehor,vehor in.Herod.lib.4.ἐποχεῦνται ἵπποις ἢ ἡμιόνοις. Item metaph innitor.Phil. de mund. οὐ γὰρ ἐποχηθήσεταί ποτε ἐπὶ ὕδατι ἡ γῆ.non amplius inuehetur ſeu innitetur aquis terra.Εποχος, ου,ὁ, qui vehitur curru vel equo: vel qui firmiter equo inſidet,nec ſe excuti ſinit.Syn.& Xen.de re equ. Apud Eurip.ἐποχος μανίας λόγ@. Metaph.vſurpatur pro ſermone qui inſaniæ velut inuehitur.

Εποχὸν,τὸ,id cui eques inſidet,ephippium.Xenoph.

πάροχος, qui à latere alterius vehitur,vel qui in vehiculo ſeu curru alteri aſſidet.Poll.lib 3. Peculiariter ſic dici ſolebat qui ſponſo ſponſam domum deducenti in curru aſſidebat.Ariſtoph.in Auib.

παροχέω,prǽteruehо,tranſueho.item iuxta alterum, veho,à latere alterius veho.

παροχέομαι,vehor à latere, ad latus in vehiculo ſedeo.Luc.Item ſum παροχὸς.Poll.l.3.

περιοχέω,circumueho.περιοχέομαι circumuehor. Terra autem περιοχεῖσθαι ζώοις, i. veſtigiis animalium calcari dicitur quòd paſſim eam animantia pererrent, ac velut ei inequitent.Ariſtot.de mundo.

Συνοχέω,vnà veho.συνοχέομαι,vnà vehor.

ΟΨ ὀπὸς,ἡ,vox.(à verbo inuſit.ἔπω,i.dico)Il.β.ξυνίεικα θεᾶς ὄπα φωνησάσης.Od ζ.Φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπὶ με πρὸς μῦθον ἔειπεν. Exp.& cantus:vt Od.μ.Νῆα κατάστησον ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς. Cicero vertit, *Auribus vt noſtros poſsis agnoſcere cantus.* Sic & Il.α.& γ.Exponitur etiam, κληδὼν ab Æl. Dionyſ. inde deriuante verbum ὀπεύεσθαι. Significat etiam oculum,teſte Heſ. in qua ſignif.pertinet ad Οπ͂ομαι.

Οπεύεσθαι Euſt.ſcribit eſſe κληδονίζεσθαι.

Composita.

1237 Αοπ@,qui vocem nullam edit,mutus.Ab Heſych.exp. etiam,ἄφωνος ab ὄπομαι.

*Βαρυόπης,grauiſonus.Pind.

Ελλοψ,οπ@,ὁ, cui vox in gutture præcluſa ſeu obſtructa eſt,qui vocē edere nequit:mutus. Epitheton piſcium,apud poetas: ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τὴν ὄπα.Heſiod. in Aſp.Αργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς. ¶ Peculiariter autem ἔλλοψ dicitur accipenſer, teſte Athen.l.7. Alij verò ἔλλοπα vocant τὸν ἱερὸν ἰχθῦν,teſte eodem Ath.ibidem. ¶ Item ἔλλοψ piſcis:vnde ἐλλοπεύω,piſcor.

Ελλοπεύω,piſcor. Theocr.idyl.1.Dicitur & ἐλλοπιεύω pro eodem.

Εὐρυόπης,ου,ὁ, latè ſonans: ὁ εὐρεῖαν ἔχων τὴν ὄπα, Iouis epith.apud Hom.

Ηνοψ,ſonorus,Heſych.Item lucidus.Il.π.

Ηπεροπεύω, decipio,circumuenio, & quidem vanis verbis,ac fallacibus perſuaſionibus. Ilia.ε.Η οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις.

Ηπερόπευμα, τὸ, dicitur res illa qua aliquem decipimus,aut qua aliquis decipitur.Athen.

Ηπεροπευσις,εως,ἡ,deceptio,circumuentio.

Ηπεροπευτὴς,οῦ,ὁ,deceptor,circumuentor.Il.γ.

Ηπεροπεὺς,idem.Od.λ.

*Decomp.*Εξηπεροπεύω, idē quod ἠπεροπεύω. Ariſtoph.

Συνηπεροπεύω,ſimul decipio.apud eundem.

Κλοτοπεύειν, Heſychius exp.verba dare,decipere.Euſt. quoque annotat ſecundùm veteres ſignificare τὸ κλοπεύειν κὴ οἷον παρακλέπτειν τὸν καιρὸν, latenter furari & ſubducere tempus: alios tamen velle poſitum eſſe pro κλυτοπεύειν κὴ οἷον καλλιλογεῖν κὴ κλυτοῖς ἔπεσιν ἐνδιατρίβειν,elegantia verborum tempus terere. Vtitur.Hom.Il.τ.v.139.

*Κοιλώπης,qui eſt concauis oculis.Nicand.

Μέροψ,diuiſam vocem habens. Hominum epith.(apud Hom.& alios poët.) vel quòd articulata lingua loquantur,vel quòd diuerſis vtantur dialectis.¶ Eſt & auis nomen,apud Ariſtot.an.l.9.c.13.

Μεροπήι@,humanus:in Epigr.

*Μεροπηΐς,adiect.fœm.gen.humana.Oppian.

Σκωψ,ωπὸς ὁ,auis nomen ex genere noctuarum.Ody.ε. vel à σκιὰ & ὄψ quòd noctu canat, vel à σκιὰ & ὤψ, quòd noctu acutius cernat. Vide Euſt. ¶ Item genus ſaltationis,apud Athen.lib.9. & 14.quod & σκώπευμα & σκωπίας,à ſcope aue.

Αἰσκῶπες,(comp.)ſempaſiones aues,apud Ariſtot.an. l.9.cap.28.

*Τανυώπης,oculos habens extenſos & latos,ſeu magnos, pulchros.Plut.

Φύλοπις, pugna, prælium: quaſi τὴν φύλαν ὄψ, i.clamo. Dicitur & de bellico clamore.Iliad λ.ἔγρε ἡ φύλοπιν ἀϋτήν.Sic & Il.γ.& apud Heſiod.in Erg.Vide & compoſita ex Οπις vindicta.

ΟΨΕ, ſerò, longo pòſt tempore: vel poſt tempus, Hom.Plut. Cum particula δὴ vel ποτὲ exp.ſerò tandem, tandem aliquando: vt Odyſſ.δ. Οψὲ δὲ δή μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπε. Interdum cum genit. vt ὀψὲ τῆς ἡλικίας,ætate vergente in ſenectam. Sic ὀψὲ τῆς ἡμέρας, die inclinante in noctem,i.veſperi,ſerò.

Οψιμος,ου,ὁ κὴ ἡ,ſerus,ſerotinus.Il.β.

Οψιος ου,ὁ,idem.Theoph.Comparat.ὀψιέστερος,& ὀψιαίτερος,ſerior, apud eundem.Superlat. ὀψιαίτατα,tardiſſimè, admodum ſerò, ſeriſſimè. ¶ Item ſerus, i. veſpertinus. Οψία,ας,ἡ,ſub.ὥρα, ſerum,tempus veſpertinum. Ioan.6. Dicitur etiam ὀψία δείλη,pro ὥρα ὀψία,tempus veſpertinum,veſpera.Thuc.l.8.

Οψιέτης,ητος,ἡ,tarditas,longa prorogatio.

Οψίω,ῶ,f.ήσω,tardo,tardus ſum.

Οψίζω,f.ίσω,ſerò aliquid facio vel ſub veſperam.Xen. Hellen.6. ἦγε τὴν ταχίστην Εὐχαιαν, καίπερ μάλα ὀψίζων,licèt admodum ſerus.

Οψίζομαι,idem. Greg. Item ſerò aliquid facio,*hoc eſt,* poſt

poſt tempus,ſeu non tempeſtiuè.Xen.
Ὀψισμὸς,οῦ,ὁ,quum ſerò aliquid facimus,tarditas.

---

238 ΟΨΟΝ, ου, τὸ, opſonium:omne id quod vnà cum pane comedimus,cibi condimentum.Hom.Plut.& alij Ὄψα dicuntur etiam ea quę cocta ſunt: apud Athen. lib.14.Peculiariter autem & κατ' ἐξοχὴν piſces ὄψα appellantur.Plut. ¶Vſurpatur & metaph. vt apud Xenoph.Pæd.7. οἱ γὰρ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς. ¶ Ὄψον Athenis dicebatur etiam locus ipſe vbi opſonia emebantur.Poll.l.9.c.7. Deducitur vel παρὰ τὸ ὀπτᾶσθαι, vel παρὰ τὸ ἕψειν,quaſi ἕψον.

Ὀψὼν, ῶνος,ὁ, locus reponendis opſoniis : vel ſportula iis ferendis.

Ὀψάριον,ου,τὸ,q.d.opſoniolum. Athen.l.6. Peculiariter de piſce dicitur,apud Athen.

Ὀψάομαι, ῶμαι, veſcor cum pane, opſonium comedo.
Ὄψημα,τὸ, id quod cum pane veſcimur, idem quod ὄψον Plut.ſympoſ.4.probl.1.

Compoſita.

Ἄνοψος,ου,ὁ καὶ ἡ,opſonio carens.Plut.
Ἀνοψία,ἡ,opſonij penuria.Plut.& Athen.

Ἐποψάομαι,ῶμαι,idem cum ὀψάομαι.Plut.
Ἐπόψημα,τὸ,& ἐπόψησις,ἡ,idem cum ὄψημα.Ath.

Εὔοψος, ου, ὁ καὶ ἡ, opſoniis probè inſtructus, opſoniis abundans.Plut.ſymp.4.Probl.4.
Εὐοψία,ἡ, opſoniorum abundantia,vel bona opſonia. Poll.ex Alexid.

Παροψάομαι,ῶμαι,idem cum ὀψάομαι.
Παρόψημα,τὸ, idem cum ὄψον ſeu ὄψημα. Baſil. vnde format.diminut.παροψημάτιον.Poll.
Παροψὶς,ίδος,ἡ,idem cum παρόψημα.Athen. Item vas in quo opſonia apponuntur.Idem l.9.
Παροψίδιον,τὸ,vile opſonium,idem cum ὀψάριον.
* Παροψώνημα, opſonium quod etiam compactum eſt ſeu coemptum. Metaphoricè poſuit Æſchyl. in Agam.

Πολύοψος,abundans opſoniis.
Πολυοψία,ας,ἡ,multa opſonia.Xen.

Προσοψάομαι,ῶμαι,idem cum ἐποψάομαι.
Προσόψημα,τὸ,idem cum ἐπόψημα.Dioſc.

Φίλοψος,opſoniorum amans.

Π.

Π nota literæ quam vocant Πῖ. ¶Eſt etiam nota numeralis: de qua in Append.

ΠΑΙΑΝ, ᾶνος, hymnus in laudē Apollinis (nec nō Dianæ, ſecundum alios) qui canebatur ad amoliendum & propulſandum aliquod malum, ſiue morbi (ac præſertim peſtis) ſiue belli: aut etiam parta victoria, aut in prælij congreſſu: (à verbo παύω, quaſi παυαὶ: vel ἀπὸ τῦ παύειν τὰς ἀνίας, vel ἀπὸ τῦ παίειν, i. à feriendo) Xen. Plut. & alij. Item generaliter, hymnus qui cuilibet alij deo canebatur: vt apud Xenoph. Hell. 4 ὕμνησαν τ̃ περὶ τ̃ Ποσειδῶ παιᾶνα. Παιὰν dicitur & ipſe Apollo, vt teſtatur Macrob. Interdum verò quicunque medetur. Eurip. καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι. ¶Item παιὰν, metricus pes, quem duplicem eſſe ſcribit Cicero: aut enim priorem longam habet ſequentibus tribus breuibus: aut tres priores breues, vltima producta.

Παιανίζω, pæanem ſeu pæanas cano. Xen.

Παιανισμὸς, οῦ, ὁ, pæanis ſeu pæanum cantatio.

Παιὼν, ῶνος, ὁ, hymnus. Eſt etiam Apollinis epith. Interdum & de medico dicitur. Ariſtoph. Eſt etiam metrici pedis nomen.

1239

Παιώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad medicinam valens, ad medendum idoneus. In Anthol. epig. Χρυσὸς, ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος. Item παιωνία χεὶρ, medicatoria manus, apud Ariſtoph.

Παιωνία, pæonia herba: de qua Theophr. hiſt. pl. l. 9. cap. 9. & Dioſc. l. 3. c. 157. Eſt etiam antidoti nomen, nec non catapotij.

Παιωνίζω, idem quod παιανίζω. Thuc. l. 2. Παιωνισμὸς, idem quod παιανισμός.

Παιήων, idem quod παιών. Nonn. παιήονι μύθῳ, ſalutari.

Παιηόνιος, vt παιηονίη χεὶρ, medica manus. Epigr.

Παιηονὶς σοφίη in Epigr. pro παιήων.

Παιηοσύνη, ars medica: vel medicina, medicatio.

Compoſita.

Επιπαιανίζω, pæanis cantu celebro.

*Επιπαιανισμὸς, pæanis cantatio, παιανισμὸς, Strabo.

Συμπαιανίζω, ſimul pæanem cito. Polyb.

ΠΑΙΖΩ, F. ξω, & σω, ludo; propriè, ludo pueriliter, ſeu puerorum more, (nam à παῖς pro παιδίζω per ſyncopen dictum eſſe ſcribit Euſtath. Odyſſ. ζ. Αμφιπόλυς δ᾽ ἐπὶ πινὶ θεῆς ἐνόησε θυγατρὸς Παιζέσας. Et cum dat. rei qua luditur: vt παίζειν ἀστραγάλοις, apud Plut. in Alcib. ¶Item iocor, illudo. Plut. Et Plato in Gor. σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης ἢ παίζει; ſeriòne dicit an iocatur?

Παίζομαι, ludor. Sæpius ſignificat, ioco dicor. Plut. Itē illudor, ludibrio habeor.

Παῖγμα, τὸ, ludus, id quod luditur. Eurip.

*Παιγμοσύνη, luſus, ioci. Plut.

Παίκτης, ου, ὁ, luſor: in Epigr.

Παιστικὸς, luſorius.

Παίγνιον, ου, τὸ, ludus ſeu luſus; propriè, luſus puerilis. Plat. Exp. & ludibrium: vnde παίγνιον ποιεῖσθαι, ludibrio habere. Theophyl. in epiſt. Παίγνια, τὰ, deliciæ. Plut. Sic etiam dicta fuerunt poemata aut alia ludicra facta.

Παιγνία, ἡ, idem quod παίγνιον. Xen. Plut.

Παιγνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ludicer ſeu ludicrus. Τὸ παιγνιῶδες, res ludicra ſeu iocularis.

Παιγνιωδῶς, ludicrè, ludibundè, ioculariter.

Παιγνιήμων, ſeu παιγνήμων aut παιγνίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, iocoſus, iocis gaudens. Athen.

Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus, luſus, qualiſcunque relaxatio animi. Xen. Item iocus. Plut. Hinc παιδιὰν ποιεῖσθαί τι vel τινὰ, expon. ludos facere, illudere, irridere. Et apud Plut. ταῦτα γέλωτα καὶ παιδιὰν ἐποιοῦντο, exp. ex riſu ac ioco ſunt proſequuti.

Παιδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui ludo ſeu iocis valde gaudet. Ariſtot. Vide & παιδίον in Παῖς.

Παιδνὸς, vide in Παῖς.

Compoſita.

Αντιπαίζω, obludo, contrà vel viciſſim ludo.

Αποπαίζω, ludo, luſito. Baſil.

Διαπαίζω, illudo, ludificor, irrideo. Apud Plat. de l. 6. παιδιὰ διαπεπαισμένη, exp. ludus qui luſus eſt.

*Εγκαταπαίζω, illudo. Iob. 40.

Εμπαίζω, itidem illudo, ludificor. Marci 10. ἐμπαίξουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτόν.

Εμπαίζομαι, illudor. Matth. 2.

Εμπαιγμα, τὸ, id quo aliquem ludificamur, ſeu quo alicui illudimus. Εμπαιγμὸς, ὁ, q. d. ludificatio, illuſio, deriſus. Suid.

Εμπαίκτης, ου, ὁ, illuſor, irriſor, deriſor.

Επιπαίζω, deludo. Heſych.

Ερωτοπαίγνιον, eſſe dicitur poema, amor illuſus.

Καταπαίζω, q. d. ludo aduerſus aliquem.

Προπαίζω, proludo.

Προσπαίζω σοι, iocor tecum. Plat. & Syneſ.

Συμπαίζω, colludo, ſimul ludo, vel vnà ludo.

Συμπαιστὴς, οῦ, ὁ, & συμπαίστωρ, ορος, ὁ. item fœm. συμπαίστρια, qui colludit ſeu colludere ſolet, & quæ colludit Plat. & Ariſtoph.

Συμπαίστωρ, exp. etiam ſimul nutritus: pro eodem dicitur & συμπαίκτωρ.

Συμπαιγνία, colluſio. Et deceptio: in Pand.

Σφαιροπαικτέω, ῶ pila ludo. Suid.

Τεχνοπαίγνιον, ου, τὸ, ludicrum artis: vel artificium ludicrum. Sic inſcripſit Auſon. ſuos verſus qui monoſyllaba voce clauduntur.

*Φιλοπαίγμων, ὁ, ἡ, amans iocos & luſus. Dionyſij epith. apud Anacr.

*Φιλοπαίκτης, idem quod φιλοπαίγμων, amans iocos & luſus, ex Adamantio ſophiſt. in phyſiogn.

Ψηφοπαίκτης, ου, ὁ, qui calculis ludit, qui calculis ludendo fallit, præſtigiator, calcularius. Suid. 1240

Ψηφοπαικτέω, calculis ludendo fallo. Poll.

ΠΑΙΠΑΛΑ, τὰ, loca prærupta & ſalebroſa. Schol. Ariſtoph. in Nub. exp. δύσβατα.

Παιπαλόεις, εντος, ὁ, præruptus, ſalebroſus, aſper. Od. δ. Σάμοιο παιπαλοέσσης. Il. μ. ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ, exp. in via puluerulenta, à παιπάλη ſignificante puluerem.

ΠΑΙΣ, δὸς, & poëtica dialyſi πάϊς, ὁ καὶ ἡ, puer vel puella. Hom. Xen. & alij. Dicitur ἐκ παιδὸς, & ἐκ παίδων, à puero & à pueris, apud Plat. & Ariſtot. ¶Item ἐν παισὶ, in pueritia ſeu puerili ætate, apud Herodian. l. 6. ¶Item puer, i. ſeruus ſeu ſeruulus, pediſſequus. Ariſtoph. ἅπτε παῖ λύχνον. Dem. τ̃ παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας. ¶Item puer, i. filius: propriè, filius paruus. Hom. & Plut. Et in fœm. gen. filia, nata Sappho in ode quadam ad Venerem. Παῖ Διὸς δολοπλόκε. Οἱ παῖδες, liberi, tam filij quàm filiæ, Plut. in apophth. Σκίλουρος ὀγδοήκοντα παῖδας ἄῤῥενας

γαῖς ἀπολιπών. Periphraſticè παῖδες φιλοσόφων dicuntur ipſi philoſophi apud Luc. Sic & δυστήνων παῖδες, pro δύστηνοι, infelices. Il. φ.

Παίδειος, ου, ὁ, puerilis, apud Plat. de leg. l. 5. Pro eodem poetica dialyſi dicitur παιδήϊος.

Παιδία, ἡ, pueritia, puerilis ætas. Plat.

Παιδικὸς, ου, ὁ, puerilis, ad pueros vel puerum ſeu ad pueritiam pertinens. Item pueris ſeu pueritiæ conueniens. Ariſtot. & Plut. Item παιδικὸν (ſicut Lat. puerile) ineptum, abſurdum. Ariſtot. eth. 10. ¶ Παιδικὸν φάρμακον, nomen quoddam cataplaſmatis ad omnẽ oculorum fluxum & lippitudinem. Gal.

¶ Παιδικά, τὰ, puer qui amatur ab eo qui παιδεραστὴς appellatur. Et generaliter, qui amatur, cuiuſcunque ætatis ſit. Thucyd. Dici etiam de amaſia ſeu ea quæ amatur, teſtatur ſchol. Ariſtoph. Hinc ea etiam quæ quis in delitiis habet, ſeu quæ alicui chariſſima ſunt παιδικὰ appellantur, eodem ſchol. teſte.

Παιδικῶς, pueriliter, puerorum more. Plat.

Παίδοθεν, à puero, à pueritia. Luc.

Παιδίον, ου, τὸ, puerulus, infans. Ariſtot. Item puerulus, i. ſeruulus. Ariſtoph. Item filiolus vel filiola. Dem.

Παιδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, puerilis, ad pueros pertinens, puerulos decens. Vide & Παιδιὰ, in Παίζω.

Παιδιόθεν, idem quod ἐκ παιδίου, ab infante ſeu ab infantia. Marci c. 9.

Παιδάριον, puellulus, puerulus: propriè, is qui ambulat, & iam loquẽdi facultatem ſibi acquirit: vt teſtatur Ariſtoph grammat. apud Euſtath. Item puella ſeu puellula. Laert. in Zenon.

Παιδαριώδης, puerilis, puerulum decens. Herod.

Παιδίσκος, puerulus ſeu puellus. Xenoph. Item παιδίσκη, puella, ancillula, ancilla. Athen.

Παιδισκεῖον, τὸ locus in quo ſunt puellæ. Exponitur etiam lupanar, apud Athen. l. 10.

Παιδισκάριον, puellula. Laert. ¶ Eſt & nomen lapidis quo vtebantur textores, teſte Heſych.

Παιδνὸς, puer. Odyſſ. φ. ἤλυθ᾽ Ὀδυσσεὺς παιδνὸς ἐών. Euſtathius dicit eſſe à παίζω & poni pro παῖς. Heſych. παιδνὸν eſſe tradit eum qui exceſſit è pueris, & alio nomine vocatur ἀντίπαις: vnde exp. adoleſcens Accipi etiam ait, pro, ἄφρων νήπιος ¶ Item παιδνὸς adiectiuè, puerilis: vnde παιδναὶ χεῖρες: in Epigramm.

Παιδεύω, F. σω. propriè puerum doceo ſeu inſtituo: ſed ad quemuis inſtituendi ſeu docendi modum extẽditur. Cum accuſ. vt apud Ariſtot. ethic. 10. διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους. Cum præpoſ. vt Iſocr. παιδεύειν πρὸς ἀρετὴν vel ἐν ἀρετῇ. Cum dat. Plut. δικαιοσύνῃ καὶ καλοκἀγαθίᾳ ἐπαιδεύσατε. Cum infini. Xen. pæd. 1. παιδεύουσι στρατηγεῖν. Exp. etiam, caſtigo: vt Luc. cap. 23. παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω. Sic & Hebr. 12. & alibi.

1141 Παιδεύομαι, inſtituor, doceor: eaſdem habet cum παιδεύω, conſtructiones. Particip. πεπαιδευμένος, bene inſtitutus, apud Xen. Pæd. l. 5. vel doctus, eruditus literis excultus, cui opponitur ἰδιώτης, apud Luc.

Παιδεία, ας, ἡ, inſtitutio, vel inſtituendi ratio, doctrina, diſciplina. Xen. & Ariſtot. ¶ Item peculiariter, inſtitutio in bonas artes, eruditio, doctrina. Plat. Herodian. lib. 2. παιδείᾳ τε Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων πεπαιδευμένος, Græciſque cum pariter & Latinis literis inſtituens. Apud Gregor. & Baſil. cæteróſque theologos ἡ ἔξωθεν παιδεία, literæ diſciplinæque omnes nihil ad ſcripta euangelica pertinentes. ¶ Παιδεία metaph. de plantis quæ διαγωγή, accuratus cultu conformatióque plantarum, apud Theophr. ¶ Item caſtigatio. Hebræorum cap. 12. εἰ παιδείαν ὑπομένετε.

Παίδευμα, τὸ, quod docetur, id in quo aliquis inſtituitur. Demoſth. [illegible]

Παίδευσις, εως, ἡ, inſtitutio, diſciplina, ipſa actio inſtituendi ſeu docendi. Xen. & Plut.

Παιδευτὴς, οῦ, ὁ, qui inſtituit, doctor, præceptor, magiſter. Plut. Item caſtigator. Heb. c. 12.

Παιδευτήριον, τὸ, ludus literarius.

Παιδευτικὸς, qui ad inſtructionem facit, vt παιδευτικὴ τέχνη, ars inſtituendi, apud Poll.

Παιδευτικῶς, more eorum qui inſtituunt. Poll.

Παιδευτὸς, οῦ, ὁ, doctus, eruditus.

Compoſita, ac primùm ex nomine παῖς.

Ἀγλαόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, pulchros pueros habens. Nonn.

Ἀνδρόπαις, puer aliquid virile præ ſe ferens, vel puer ad virilem ætatem tendens. Soph.

Ἀντίπαις, puer iam adultus, puer qui pubertati eſt proximus. Plut. Exp. etiam, egreſſus puerilem ætatem. Luc. Item adoleſcens, puber. Plut.

Ἀντιπαιδία, ἡ, ætas eius qui pubertati eſt proximus. Exponitur & pubertas.

Ἄπαις, liberis carens, cui nulla eſt proles. Eur.

Ἀπαιδία, orbitas liberorum, deſtitui liberis.

Ἀρσενόπαις, cui eſt mas filius. Nonn.

Ἀρτίπαις, puer adultus.

Αὐτόπαις, qui eſt ipſe quodammodo puer, in quo ſeu in cuius moribus ipſiſſima pueritia cernitur. Heſ. Item pro ipſiſſimo filio, id eſt, γνησίῳ. Soph. in Trach. τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, ipſi Herculi Iouis filio γνησίῳ, vt ait ſchol.

Βούπαις, q. d. grandis puer (particula βου habente vim intendendi) vel qui iam grandi eſt pueritia: puer adultus, puer adultæ pueritiæ. Exponitur & adoleſcentulus, adoleſcens. Ariſtoph. in Veſp. Item bouis filius, boue natus, apum epithetum: quòd ex taurinis oſſibus naſcantur: in Epigr.

Διόπαις, Iouis filius: epith. Apoll. in Epigr.

Δυωδεκάπαις, duodecim filios habens: in iiſdem.

Ἐλευθερόπαις, cui filij ſunt liberi: & *per conſequens* qui ipſe eſt liber. Epigr.

Ἔμπαις, quæ infantem vtero geſtat. Heſych.

Εὔπαις, bonos habens liberos, ſeu bonæ indolis. Eur. Apud eundem εὔπαις γόνος exp. bona proles. Item qui probi patris eſt filius. Ariſtot.

Εὐπαιδία, ἡ, habere bonos liberos, felicitas quam afferunt boni liberi. Iſocr. in Euag.

Θεόπαις. Deo natus: Epigr. Sic dicitur etiam Maria virgo Chriſti mater, apud Nonn.

Καλλίπαις, cui pulchri ſunt liberi. Baſil.

Καλλιπαιδία, pulchros habere liberos.

Κλυτόπαις, inclytus filius clarus liberis.

Μελλέπαις, proximus adoleſcentiæ. Heſych.

Μισόπαις, liberorum oſor, liberos exoſus.

Μονόπαις κόρος filius vnicus vel vnigenitus. Eur.

Ὀλιγόπαις cui pauci ſunt liberi. Plat.

Ὁμίπαιδας, Poll. dictos fuiſſe ſcribit τοὺς διδύμους, vt parte pueros vno eodémque partu editos.

Παλίμπαις (pro πάλιν παῖς) iterum puer, repueraſcens ſenex. Luc. in dial. τὰ πρὸς Κρόνον.

Παμπαιδὶ, cum omnibus liberis. Dion.

Πολύπαις, cui multi ſunt liberi.

Πολυπαιδία, multitudo liberorum. Iſoc.

Πρόπαις, puerorum productor. Heſych. (in Chil.

Συκόπαις, qui puerorum inſtar ficis gaudet. Vide Eraſ.

Τρίπαις, cui tres ſunt liberi: vnde τριπαίδων τιμαί, ius trium liberorum, apud Plut. in Num.

Φιλόπαις, qui pueros amat. Theocr. (Agam.

* *Dec.* Εὐφιλόπαις, idem quod φιλόπαις, Æſch. in

Χθονόπαις, terræ filius aut filia, terrigena. Heſych.

Compoſita ex παιδεύω.

Ἀπαιδευσία, ἡ, dicitur de eo, qui non eſt eruditus ſeu doctus. Exp. inſcitia, imperitia. Æſchin.

Ἀπαίδευτος, ineruditus. Plat. Et cum genit. Xen. [illegible] ἀπαίδευτοι [illegible]

1242 Ἀπαιδεύτως, indoctè, imperitè. Iſocr.
Διαπαιδεύω, inſtituo, erudio, doceo. Xen.
Ἐκπαιδεύω, idem. Vſurpatur & de equis.
Εὐπαιδευσία, dicitur de eo qui eſt eruditus, ſeu benè inſtitutus. Eurip.
Εὐπαίδευτος, bene eruditus, valde eruditus. Εὐπαιδεύτως, eruditè, doctè & peritè.
Κυκλοπαιδεία, diſciplina circularis. Lucian.
Ἐγκυκλοπαιδεία, (*Decomp.*) diſciplinarum orbis qui ſeptem liberalium artium numero cenſetur. Athen.
Μεταπαιδεύω, aliter erudio & inſtituo, mutato inſtitutionis genere erudio. Luc. in Lexiph.
Προπαιδεύω, ante inſtituo, ante doceo.
Προπαιδεύομαι, prius inſtituor, prius doceor. Plat.
Προπαιδεύματα, & προπαιδεία, quæ docebantur ante philoſophiam & theologiam. Syneſ.
Συμπαιδεύω, condoceo, condocefacio. Xen.
Ψευδοπαιδεία, falſa eruditio, fictitia doctrina quæ veræ doctrinæ titulum mentitur. Ceb. in tab.

ΠΑΙΩ, F. αίσω, P. αικα, percutio, ferio, pulſo. Xenop. Plut. & alij. ¶ Apud Ariſtoph. παίειν ἀπ' οἰκίας, abigere percutiendo. ¶ Item παίειν, expeditè aliquid facere, apud eundem in Acharn. Ἐς τάχος παίει. ¶ Item pro ſubagitare, apud eundem in Pace. ¶ Item pro comedere, apud eundem in Achar.
Παίομαι, idem quod παίω. Xen. Item paſſ. percutior. Herodian. Reperitur & fut. παιήσομαι tanquam è themate circumflexo, apud Ariſtoph. in Nub. τοιαύταις σφενδόναις παιήσομαι.

Compoſita.

Ἀναπαίω, repercutio, referio. Euſt.
Ἀνάπαιστος, pes carminis, alio nomine ἀντίδακτυλος, ſic dictus ἀπὸ τοῦ ἀναπαίειν τὸν δάκτυλον. conſtat enim prima & ſecunda breui, ac tertia longa, quum dactylus primam longam habeat & ſequentes duas correptas. Ἀνάπαιστοι dicuntur etiam verſus anapæſto pede conſtantes: apud Athen. l. 4. qui & neutro genere ἀνάπαιστα, apud Plut. in Pericle.
Ἀναπαιστρίδες, αἱ, mallei fabrorum. Heſyc.
Ἀντιπαίω, contra ſeu viciſſim percutio, repercutio.
Εἰσπαίω, inſilio, irrumpo. Exp. & ingredior.
Decomp. Ἐπεισπαίω, idem. Ariſtoph.
Ἐκπαίω, cum impetu ingredior. Διεκπαίω, (*dec.*) idem.
Ἐμπαίω, incudo, i. percuſſu imprimo. Euſt.
Ἐμπαίσματα, τὰ, eidem ſunt imagines picturæve incuſæ ſeu impreſſæ.
Ἐμπαιστὸς, cui eiuſmodi δαιδάλματα incuſa ſunt.
Ἐπιπαίω, impingo, offendo.
Ἐπίπαισμα, τὸ, offendiculum, offenſio Heſych.
Καταπαίω, percutio: vel percutio deorſum. Exponitur etiam, flagello. Heſych.
Παραπαίω, deliro, deſipio. Luc.
Παράπαιστος, deſipiens, delirus. Heſych.
Ὑπερπαίω, ſupergredior, ſupero, excedo. Dem.

ΠΑΛΑΘΗ, ης, ἡ, maſſa ficorum & pinguium caricarum, quas in morem laterum figurantes, vt diu illæſæ permaneant, calcant atque compingũt. Luc. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρυκῶν. Gaza παλάθας vertit offas, apud Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 3.
Παλαθὶς, ίδος, ἡ, idem quod παλάθη. Strab.
Παλαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, maſſæ quæ παλάθη dicitur formam habens. Apud Dioſc. l. 1. c 18. quem dicit alterum genus bdellij eſſe μέλαν ἁδρόβωλον, παλαθῶδες. Plin. exp. hadrobolum, i. craſſarum glebarum, & in offas conuolutum.

ΠΑΛΑΙ, olim, quondam. Il. α. ἢ μὲν πάλαι ἤδ' ἔτι καὶ νῦν. Sic & Dem. Item pridem, iampridem, iamdudum. Luc. πάλαι θαυμάζω. Et οὐ πάλαι, non pridem. Æſchin.
Παλαιὸς, οῦ, ὁ, q. d. qui fuit πάλαι, vetus, antiquus, priſcus: vt παλαιὸς γέρων. Hom. & παλαιὸς λόγος. Plutarc. Exp. etiam, priſtinus: vt παλαιὰ χάρις, apud Soph. Dicitur interdum abſolutè παλαιὸς, pro παλαιοῖς γέρων. vt apud Iſocr. in Paneg. Item ἐκ παλαιοῦ pro παλαιοῦ χρόνου, apud Syneſ. iam olim. Οἱ παλαιοὶ, homines priſci ſeculi, apud Ariſtot. & cæteros. Et τὰ παλαιὰ, res antiquæ memoriæ, res priſcæ. Iſocrat. ad Philipp. ¶ Παλαιὰ, ſine adiectione dicitur pro παλαιὰ διαθήκη, apud eccleſ. ſcriptores.
Παλαίτερος, pro παλαιότερος, antiquior, vetuſtior.
Παλαίτατος, pro παλαιότατος, antiquiſſ. Thuc.
Παλαιότης, ητος, ἡ, vetuſtas, antiquitas. Eurip. in Helen.
Παλαιοῦμαι, veteraſco, vetus fio: vnde οἶνος παλαιούμενος, apud Gal. & οἶνος πεπαλαιωμένος, apud Athen. vinum quod ad vetuſtatem peruenit, vinũ vetus.
*Παλαίωμα, idem quod παλαίωσις, inueteratio. Iob. 36.
Παλαίωσις, εως, ἡ, inueteratio. Plut.

Compoſita.

Ἀποπαλαιόω, ῶ, antiquo, abrogo.
Ἔκπαλαι, iam olim. in 2. epiſt. Petri, c. 2. & 3.
Δεκάπαλαι, q. d. decies olim, apud Ariſtoph.
Παμπάλαιος, omnino vetuſtus, ſeu vetuſtiſſ. Ariſt.
Πρόπαλαι, iam olim, vel iam dudum, iam pridem.
Τετράπαλαι, q. d. quater olim valde pridem.
Τρίπαλαι, q. d. ter olim, valde olim, i. iam inde à valdè priſcis temporibus.
Χιλιόπαλαι, q. d. millies olim, apud Ariſtoph.

ΠΑΛΑΙΣΤΗ, ῆς, ἡ, palmus: menſura quatuor digitorum, ſeu quaternũm digitorum. Etym.
Παλαιστὴς, οῦ, ὁ, idem quod παλαιστή, apud Euſt. Pro eodem ſcribitur & παλαιστὶς, apud Poll. ¶ At παλαιστὴς, luctator, vide in Πάλη.
Παλαιστιαῖος, ου, ὁ, qui eſt quatuor digitorum magnitudine: vt παλαιστιαῖα μεγέθη, in Geop.
Παλαιστή, ἡ, idem eſſe traditur quod παλαιστή.

Compoſita.

Διπάλαιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duorum palmorum eſt.
Ἑξαπάλαιστος, qui ſex palmorum eſt. Herodot.
Πενταπάλαιστος, qui habet quinque palmos. Xen.
*Τριπάλαιστος, qui eſt menſura trium παλαιστῶν. Op. l. 4. hal.

ΠΑΛΑΜΗ, ης, ἡ, palma manus (ſecundum quoſdam) Od. α. παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος. ¶ Itẽ metaph. ars ſeu via aut ratio qua aliquid efficimus. Theogn. Παντοίαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι.
Παλαμάομαι, ῶμαι, ſtruo, molior, machinor. Ariſtoph. in Nub. τί οὖν πρὸς τάλφιτ' ἐπαλαμήσατο; ¶ Item adminiſtro, efficio, gero. Xen.
Παλαμναῖος, ου, ὁ, cuius manus cæde contaminata eſt, cæde contaminatus. Plut. Apud Syneſ. Ἀνδρόνικος, dicitur παλαμναῖος τῆς χώρας, peſtis & pernicies regionis. Item παλαμναία γνώμη καὶ γλῶττα, dira & cõſcelerata mens & lingua: apud eund. ¶ Παλαμναῖος, Iupiter, vindex & vltor eorum qui manus cæde contaminarunt: vide Euſt. & Etymol.

Compoſita.

Ἀπάλαμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, cuius manibus nulla induſtria, ars aut ſedulitas ineſt. Il. ε. Item iners. Heſiod.
Ἀπάλαμος, cui nulla arte aut ope obſiſti poteſt, ineluctabilis. Pind. in Olymp.
*Βαρυπάλαμος, varia moliens. Pind. Pyth. 11.
Δυσπαλίζω, Heſych. & Euſt. exp. manibus agito. Il. δ. & Od. ξ. Vide & in comp. ex Πάλλω. (Heſ.
Δυσπάλαμον, τὸ, difficile & malis inſtructum artibus.
Ἐπιπαλαμάομαι, admachinor, contechnor. Luc.

Ἐὐπάλαμος, manu induſtria ſeu perita ſtructus. Epigr.
Πυρπαλάμης, ου, ὁ, & πυρπαλάμη, ης, ἡ, aſtutus & vafer. Euſt. πυρπαλαμᾶσθαι. Euſt. exp. κακοτεχνεῖν καὶ οἷον διὰ πυρὸς ἰέναι τῇ κακοτεχνίᾳ.

ΠΑΛΕΥΩ, F. σω, allicio, alliciendo fallo. Exponitur etiam, pertraho in retia, in laqueum allicio. Ariſtoph. in Auib. καὶ ἐπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένας ἐν δικτύῳ. Et metaph. Plut. in Sylla.
Παλευτὴς, qui tendit retia vt aues irretiat. Heſ.
Παλεύτρια, columba illex, allectrix. Ariſtot.

844 ΠΑΛΗ, ης, ἡ, lucta. Od. θ. Δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω (ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην) Ἢ πὺξ, ἠὲ πάλη, ἢ καὶ ποσίν. Dicitur καταστῆναι εἰς πάλην, apud Pauſ. in Att. Et νικῆσαι πάλην, apud Luc. in Tim. Vſurpatur & num. plur. apud Pauſ. & Herodian. ¶ Πάλη, ſecundum Ael. Dionyſ. propriè eſt tenuiſſima farina, item cinis. Pherecrates hinc per reduplicationem παιπάλη.
Παλαίω, luctor, certo. Hom. & Luc. Vſurpatur & metaph. ſicut Lat. luctor. Xen. παλαίσαντες ζημίαις.
Πάλαισμα, τὸ, q. d. luctamentum: luctatio ſeu lucta, apud Xen. propriè ſignificat artificium luctationis ad ſupplantandum aduerſarium, aut artificioſam luctationem. Metaphoricè pro callido conſilio ſeu techna, apud Ariſtoph. Æſchin. Xen.
Παλαισμοσύνη ἡ, lucta. Od. θ.
Παλαιστὴς, οῦ, ὁ, luctator, aduerſarius in lucta, ibidem, & apud Plut. περὶ εὐθυμίας.
Παλαιστικὸς, οῦ, ὁ, ad luctatorē ſeu luctatores pertinens, ſeu ad luctationem aut palæſtram. Pauſ. Att. Item luctæ peritus, item ſtudioſus luctæ Ariſtot.
Παλαίστρα, ἡ palæſtra, lucta: vel luctæ locus. Xen. & Plut. Significat & decentiam illam qua ſtatus, motus flexuſque corporis ac omnes omnino habitus venuſtatem quandam leporémque præ ſe ferunt.
Παλαιστρίτης, idem qui παλαιστὴς, palæſtrita. Plut.
Παλαιστρικὸς, οῦ ὁ, idem quod παλαιστικὸς, vt παλαιστρικὴ ἐπιστήμη. Ariſtot. Item palæſtræ peritus. Plut.
Παιπάλη, ἡ, farina tenuiſſima, flos farinæ. Exponitur &, flos polentæ, pollen. Gal. Pro eodem dicitur etiam πασπάλη. Suid. Exponitur etiam πασπάλη, res vulgaris & minima, apud Ariſtoph. in Veſp. Vocatur etiam παιπάλη, nix minutatim cadens. Itē metaph. pro valdè aſtuto & verſuto, ſeu vafro, & q. d. eo cuius eſt ſubtilis aſtutia, apud Ariſtoph. in Nub.
Παλημάτιον, pulticula. Poll.
Παιπάλημα, τὸ, idem quod παιπάλη. Dem. & Luc.
Παιπαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, malitioſus, verſipellis, item veneficus, vnde παιπαλώδεις γυναῖκες, apud Suid. malitioſæ & veneficæ mulieres.
Πολυπαίπαλος, (comp.) admodum vafer. Od. ο.
Παλύνω, Iones dicunt pro ἐπιπάσσω, aſpergo, cōſpergo: propriè de farina dicitur. Od. ξ. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε. Dicitur & de niue. Il. κ. ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας. Exponitur etiam, miſceo & humecto: item albefacio.
Ἐμπαλύνων (comp.) Gal. apud Hippocr. eſt ἐπιπάσσων, inſpergens.

Compoſita ex πάλη, lucta.

Ἀναπάλη genus ſaltationis, apud Athen.
Ἀναπαλαίω, luctam redintegro, luctæ certamen reparo: Metaph. pugnam reparo, victoriæ offenſionem ſarcio, vnde τὴν ἧτταν ἀναπαλαίειν, apud Theodoret. eccleſ. hiſt. lib. 3.
Ἀντίπαλος, obluctator, aduerſarius in lucta, aut generaliter in athletico certamine. Itē hoſtis, aduerſarius, inimicus, æmulus. Dem. Interdū cum gen. iungitur, vt Epigr. l. 1. ὦ πικρὰ γλυκερῆς ἀντίπαλοι χάριτος. Interdum cum dat. apud Philon. ¶ Item æquas vires habens, viribus par. Plut. Τὸ ἀντίπαλον, exp. abſolute, virium ſeu potentiæ æqualitas: vnde apud Thuc. ἐς τὰ ἀντίπαλα καθεστήκαμεν, ad æquum Martem deuenimus, ſeu viribus nos æquauimus. Τὰ ἀντίπαλα aduerbial. etiam ponitur pro ἀντιπάλως, æquo Marte, paribus viribus.
Ἀντιπάλως, æquis viribus in lucta; & general. æquis virib. æquo Marte. Thuc.
*Ἀντιπαλαιστὴς, qui contra luctatur, aduerſarius. Ael.
Ἀντιπαλαίω, reluctor, obluctor, reſiſto. (var. hiſt. l. 4.)
*Ἀπάλαιστος, inſuperabilis. Pind. Nem. 4.
Ἀπάλαιστρος, palæſtræ imperitus.
Βούπαλις, multam luctam habens: in Epigr. ¶ Βουπαλίδες, tibialia. Heſych.
Βούπαλος, magnus. propriè magnus luctator. ¶ Item, aſinus. Suid. ex Hipponacte.
Διαπάλη, ης, ἡ, lucta, colluctatio.
Διαπαλαίω, colluctor, vt διαπαλαίω σοι. Phil.
Δυσπαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, difficilem luctam afferens, non facilè eluctabilis ſeu expugnabilis. Suid.
Δυσπάλαιστος, vix eluctabilis, ſuperatu difficilis, ſeu ineluctabilis Æſchyl.
Ἐκπαλαίω, eluctor. Itē præter gymmaſticas leges ago.
Ἐκπάλαιστος, imbellis propriè, qui ſe in lucta expugnari ſinit. Heſych. Τὰ ἐκπάλαιστα, eidem ſunt grauia & ſuperba.
Εὐπαλὴς, facilè eluctabilis. Apoll.
Ἰσοπαλὴς, vel ἰσόπαλος, æqualis in lucta: item viribus par. Item ſimpl. par, æqualis: vt apud Theocr. idyll. 5. οὔτοι ὦ ἔριφος ἰσοπαλής. Apud Thuc. l. 2. ἰσοπαλεῖς κίνδυνοι, exp. paria certaminum pericula, ſeu pericula certaminum æqualibus viribus ſuſtinenda.
*Ἰσοπαλὶς, ίδος, ἡ, fœm. gen. par in pugna. Ioſeph.
Ἰσοπαλῶς, æqualibus viribus in lucta ſeu pugna: vnde ἰσοπαλῶς ἀγωνίζεσθαι, æquis viribus, ideóque ancipiti Marte pugnare, apud Pauſan.
Καταπαλαίω, eluctor, lucta vinco, & ſimpl. vinco. Plat.
Καταπαλαίομαι lucta vincor, vnde καταπαλαισθεὶς, lucta victus, apud Pauſan.
Ἀκαταπάλαιστος (Decomp.) lucta inſuperabilis, & general. inexpugnabilis, inſuperabilis.
Λεοντοπάλης, ſiue λεοντοπάλης, qui luctatur cum leone. in Epigr.
Ὁπλιτοπάλης, & Doricè ὁπλιτοπάλας, qui armatus luctatur. Plut. ſymp. 2.
Περιπαλαίω, colluctor, obluctor. Suid.
Συμπαλαίω, colluctor.

ΠΑΛΙΝ, iterum, rurſus, denuo. Apud poëtas aliquādo iungitur cum αὖτις ἐξ ἀλλήλων, vt Iliad. ζ. Οὐδέ μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικεῖν. Sic & Od. ξ. In proſa iungitur cum αὖ: vt apud Demoſth. pro cor. σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὖ. Ponitur interdum cum verbo ſimplici loco compoſiti, vt πάλιν ἐλθεῖν, pro ἐπανελθεῖν, iterum ire, redire, apud Hom. Thuc. & Xen. Inuenitur & πάλιν κομίζεσθαι, apud Dem. pro recuperare. Iungitur & verbis cum ἀνὰ compoſitis, vt πάλιν ἀναλαμβάνειν. Dem. & πάλιν ἀναβλέπειν. Ariſtoph. item πάλιν ἐπαίνω. Xen. ¶ Πάλιν, vice verſa è diuerſo, è contrario. Dem. ἀλλ' οἱ δόντες μὲν πάλιν δ' ὕστερον ἀφαιρούμενοι. Sic apud Hom. πάλιν ἐρέει exp. contradicet, repugnabit. ¶ Interdum ſignificat ὀπίσω, i. retro, ſeu retrorſum. Eurip. φρόντισον ταῦτα θεοῖ πάλιν τε καὶ πρόσω.

Compoſita.

Ἀνάπαλιν, è contrario, è diuerſo, item viceuerſa. Hermog. ἀνάπαλιν σοι ἔχω. Et cum genit. ὅπερ ἀνάπαλιν οἱ Θηβαῖοι ποιοῦσι, cui contrariè faciunt, i. contrario modo. Εἰς τὸ ἀνάπαλιν, in contrariam partem vel contrario modo.
Ἐκπαλιγκοτεῖν, apud Heſych. exp. contradicere
Ἔμπαλιν, è contrario, contrà, è diuerſo, viceuerſa. Xenoph.

Xenoph. τοῖς δὲ τυχοῦσιν ἐς τὸ ἔμπαλιν αὐτὸς ἐχώρησε, in contrarium euenit. Apud Herodot. ἔμπαλιν ἄλλοι, contra quàm alij, aliter quàm alij. Dicitur etiam τὸ ἔμπαλιν, & per craſin, τοὔμπαλιν, apud Eurip. Apud Heſiod in Aſp. ἔμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς, quidam exp. retro, retrorſum; alij, contrà.

ΠΑΛΛΑΞ, ακος, ὁ, iuuenis, adoleſcens. Euſt. Dicitur & πάλληξ pro πάλλαξ.
Παλλάκιον, ου, τὸ, adoleſcentulus. Heſych.
Παλλακή, ῆς vel παλλακίς, ίδος ἡ, puella, iuuencula. Euſtath. Item concubina. Odyſſ. ξ.
Παλλακεύομαι, ſum pallaca, ſum concubina. Plut. & Syn. Apud Herodot. quidam exp. in concubinatum accipio.
Παλλακεία, concubinatus. Dem.
Ἐκπαλλακίδιοι, (comp.) nothi, ſpurij. Heſych.

ΠΑΛΛΩ, πάλλω, vibro, quatio, agito. Iliad. γ. αὐτὰρ ὅ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ Πάλλων, vibrans. Il. ζ. (de Hectore) αὐτὰρ ὅ γ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε χερσὶ, vbi quidam interpretantur, librauit. Πάλλειν κλήρους, mouere ſeu quatere ſortes, ſæpe apud eundem Homer. Il. γ & η ¶ Item commoueo: vt apud Philoſtr. πάλλειν ἀσφοδέλοις τινά. ¶ Item neutraliter pro palpitare formidine. Themiſt.
*Πάλλημα pro πάλμα. Nic. in Alex.
Πάλλομαι, vibror, quatior. Item palpito, contremiſco Plut. ¶ Pro ſortiri accipi ab Herodoto traditur, vt & Heſych. παλλόμενον exp. κληρούμενον.
Παλμὸς οῦ, ὁ, & πάλμα, τὸ, vibratio, agitatio. Item παλμὸς, Palpitatio, ſæpe apud medicos.
1146 *Παλματίας, ſpecies terræ motus apud Ariſt. 1. de mundo c. 4.
Παλμικὸν οἰώνισμα, augurium quod ex palpitationis inſpectione captatur.
*Παλμώδης, qui naturæ ſeu qualitatis eſt palpitantis. Gal.
Παλτὸς, οῦ, ὁ, vibratus. Soph. Παλτὸν, ſubſt. teli genus quoddam. Quidam interp. tragula, quidam & pilum. Xenoph.
Πάλος, ου, ὁ, vibratio, concuſſio, agitatio. Eurip. ¶ Item ſortitio, ſors. Apoll.
Παλάσσω, ſortior: vnde Iliad. η. Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχησι. ¶ Item inquino, fœdo, contamino: vnde paſſ. Il. ε. πεπάλαστο δ' αἵματι θώρηξ.

Compoſita.

Ἀειπαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ſemper vibratur, qui perpetuo motu agitatur. Cordis epithetum.
Αἰδοιπαλμὸς, morbus pudendorum, vt ſatyriaſis & priapiſmus.
Ἀναπάλλω, vibro, quatio, euibro. Hom. Ariſtot.
Ἀναπάλλομαι, vibror. Item ſubſilio. Il. υ.
Ἀνάπαλσις, εως, ἡ, vibratio, euibratio. Ariſtot.
Ἀποπάλλω, euibro, eiaculor. Suid.
Ἀποπάλλομαι, euibror. Diog. Laert.
Ἀποπαλέω, ῶ, idem quod ἀποπάλλω, apud Hipp.
*Ἀποπαλμὸς, euibratio, concuſſio, agitatio. Laert. in Epicuro.
*Ἀπόπαλσις, euibratio, eiaculatio. Epicurus in epiſt. ad Pythoclem, apud Diog. Laert. in Epic.
Διαπάλλω, quaſſo, concutio.
Δίπαλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vtrinque vibratur ſeu vibrari poteſt. Apud Soph. in Aiace, πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος, ἂν μὲ χερὶ φονεύοι, exp. vtrinque telum vibrans.
Διπάλτως, vtrinque telum vibrando, ambabus manibus.
Δυσπαλίζω, (παρὰ τὸ δύειν καὶ πάλλειν) manibus excutio, ſeu manibus agito & quaſſo. Item occido, vt Il. δ. ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδυσπάλιζεν, vir virum occidit. Vide & compoſita ex Παλάμη.
Δυσπάλιξις, ἡ, motus & excuſſio quæ fit manibus. Suid. & Etymol.
Ἐγχέσπαλος, haſtam vibrans, haſtæ vibrandæ peritus: ac proinde bellicoſus. Il. β. pro eodem dicitur & ἐγχεσίπαλος, Heſych.
Ἐκπαλὴς, ex articulis ſuis emotum, apud eundem.
¶ Ἐκπάλιον, ſortis vel hereditatis expers. Idem.
Ἐμπάλλω, vibro.
*Decomp. Ἐγκαταπάλλω, vibro in. Opp. 4. Hal.
Κληροπαλὴς, qui ſorte diſtribuitur. Hom.
Μεσοπαλὴς, qui ex medio vibratur. Heſych.
Σακέσπαλος, vel σακεσπάλος, ſcutum vibrans, ſeu clypeum, bellicoſus, ὁ τὸ σάκος πάλλων Il. ε.
*Τρίπαλτος, ter vibratus, ter exiliens. Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

ΠΑΝ, ανὸς, ὁ, Pan: paſtorum numen. Fingitur fuiſſe ſemicaper, & hirci modo libidinoſus, iracundus etiam, vt teſtatur Theocr. id. 1. ¶ At Πᾶν, vide in Πᾶς.
Πανικὸς, Panicus: vt πανικὸς φόβος vel θόρυβος, apud Herodot. lib. 7. Et Plut. in Epamin. terror ſeu tumultus quem Pan irritatus immittit.
Πάνιος, panicus. Æſchyl.
Πανίσκος, ου, ὁ, paruulus Pan. Paniſci dæmones ſylueſtres & montani, vt Fauni.

ΠΑΝΔΕΛΕΤΕΙΟΣ, ου, ὁ, improbus, veteratorius. Ariſtoph. A Pandeleto quodam pſephiſmatum ſcriptore & inſigniter verſuto, vt qui è pauperum deceptione diteſceret.

ΠΑΝΔΟΥΡΑ, ſiue Πανδουρὶς, Heſychio eſt muſicum inſtrumentum. Vide & Poll. l. 4.
Πανδουρος, qui ipſum inſtrumentum tractat. Heſych.
Πανδουρίζω, iſto inſtrumento ludo. Lamprid.
Πανδουριστὴς, οῦ, ὁ, qui pandura ludit. Athen.

ΠΑΠΠΑΞ, vox eſt imitans crepitantem aluum, apud Ariſtoph. in Nub.

ΠΑΠΠΑΣ, ου, ὁ, pater: vox eſt liberorum ad patrem 1147
qui eum patris nomine cõpellare volunt. Odyſſ. ζ. Euſt. ex veterum autoritate tradit factum eſſe ex vocula infantium πᾶ, per reduplicationem. Legitur & pro nutritio, apud eundem.
Παππάζω, pappa dico, adblandior patri vocãdo pappam. Il. ε. Dicitur & anſeres παππάζειν. Poll.
Παππασμὸς, compellatio patris vocãdo illum πάππα. Suid.
Παππίας, ου, ὁ, & παππίδιον, τὸ, paterculus: *diminutiua blandientis*, apud Ariſtoph. in Veſp.
Παππίζω, paterculum appello. Euſt.
Πάππος, auus, πάππος, ὁ πρὸς πατρὸς, auus paternus: πάππος ὁ πρὸς μητρὸς, auus maternus, apud Æſch. in Cteſiph. Dicitur & ſine adiectione de auo paterno, apud Athen. l. 14. ¶ Πάππος, lanugo carduorũ, ſeu flos, qui lanuginoſus eſt: itẽ lanugo helxines herbæ. Arat. Dicitur & de lanugine herbæ, quæ inferiori labro adnaſcitur, vt μύσταξ, vel μάσταξ de ea quæ ſuperiori. Poll. Heſych. Suid. & Euſt.

¶ *Deriuata à πάππος, auus.*

Παππῷος, auitus. Dem.
Παππικὸς, ad auum pertinens, aut auum reſipiens.

Compoſita.

Ἀπόπαππος, ου, ὁ, abauus.
Δίσπαππος, atauus.
Ἐπίπαππος, proauus vel atauus. Poll.
Παππεπίπαππος, (decomp.) aui pater, Poll.
Πρόπαππος, proauus, aui pater. Poll.

Πϱοπαππικὸς, ad proauum pertinens. Poll.
Τϱίταππος, tritauus.

¶ *Pertinentia ad πάππος, i. lanugo, &c.*

Παππώδη σπέϱματα, vel παπποσπέϱματα, lanuginoſa ſemina, vel quæ pappo lanugine ſemen habent ob ductum apud Theophr.
Ἀποπαππόω, ῶ, in pappos verto: vnde paſſ. ἀποπαππωθῆναι, verti ſeu abire in pappos apud eundem.
Ἐκπαππωθῆναι, in pappos ſolui ſeu abire. Dioſc.

ΠΑΠΤΑΙΝΩ circumſpicio, oculis luſtro Od ρ. ὁ δὲ παπτήνας ἕλε δίφϱον. Interdum præcedente πάντη, vt Il. ψ. Od. μ. vel πάντοσε, vt Il. ρ. & ρ. vel ἀμφὶς, vt Il. δ. & ο. ¶ Item oculis veſtigo, circumſpectās quæro. Il. ρ Παπταίνων Αἴαντα μέγαν. Interdum ſimpliciter ſignificat, ſpecto, vel reſpecto, oculos conuerto, intueor. Plut. in Themiſt. παπταίνω πϱὸς τὸν Ἰσθμὸν, ad Iſthmum ſpecto. Et cum εἰς. Luc.

Compoſita.

Διαπαπταίνω, circumſpecto per Plut.
Πεϱιπαπταίνω, circumſpecto, oculis luſtro. Arat.

ΠΑΠΥΡΟΣ, ὁ, ὁ, vel ἡ, papyrus, ſeu papyrum: planta naſcens in paluſtribus Ægypti, aut quieſcentibus Nili aquis, vbi euagatæ ſtagnant. Theoph. hiſt. pl. lib. 4. c. 9. & Plin. lib. 13. c. 11. Item liber eius: in Epigr. Item ipſa charta quæ inde conficitur.

ΠΑΡΑ (& apud poet. παϱ, per apocopen & παϱαὶ per ectaſin) præp. cum variis caſibus varia ſignificans.

Cum genitiuo ſignificante motum à loco, à, ab, ex. Thuc. lib. 4. παϱὰ βασιλέως πϱοδίδοσθαι εἰς Λακεδαίμονα. Interdum ponitur ſubaudito πέμπομαι aut ἀποστέλλομαι.

Cum datiuo, apud: vt παϱ' ἐμοὶ διατϱίβει. Et παϱ' ἑαυτῷ ἔχειν, apud ſe vel intra ſe.

Cum accuſatiuo ſignificante motū ad locū. Xen. Hell. 1. ἀφικόμενοι παϱ' αὐτόν. ¶ Item prope, propter, iuxta. Odyſſ. ξ. Sic act. cap. 4. παϱὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων, ad pedes, iuxta pedes. ¶ Apud gramm. pro
1248 ἀπό: vt quum dicunt παϱὰ τὸ λέγω fit λόγος. ¶ Item per, vt Demoſth. παϱὰ πάντα τὸν χϱόνον, per omne id tempus. Thuc. παϱ' ἅπαν τὸ στϱάτευμα, per totum exercitum ¶ Exponitur etiam, inter: vt παϱὰ τὸ δεῖπνον, inter cœnam, cœnæ tempore. ¶ Exponitur etiā, in: vt Plut. in Sol. παϱὰ τὴν ὁδοιποϱίαν, in via. ¶ Item præter, vel contra: vt Plut. in Sol. γάμους νυμφαγωγῶν παϱ' ἡλικίαν, vt nuptias præter naturæ præſcripta coagmentaret. Et παϱὰ φύσιν, contra naturam. Sic παϱὰ νόμον, contra legem. Interdum cum ſuo caſu exponitur aduerbio: vt παϱ' ὥϱαν, intempeſtiuè, παϱ' ἀξίαν indignè. ¶ Aliquando exponitur præter, id eſt vltra: vt Demoſth. παϱ' ὀλίγους, præter paucos, paucis exceptis. Alicubi exp. vltra vel ſupra: vt παϱὰ δύναμιν, ſupra vires. Thuc. l. 1. Et παϱ' ὃ δεῖ, ſupra modum. Et παϱὰ ποταμὸν, vltra vel trans fluuium. ¶ Itē propter, ob, vt Antiph. παϱ' ἕνα ἄνθϱωπον, propter vnum hominem. Et apud Demoſt. παϱὰ τί; quamob em? Sic παϱ' ὃ pro quo ſcribitur etiam παϱὸ, propter quod, quoniam. ¶ Item παϱὰ, præ. Ariſtot. metaph. lib. 1 οἷον νήφων ἐφάνη παϱ' εἰκῆ λέγοντας τοὺς πϱότεϱον, is ſobrius & prudens fuiſſe præ illis antiquioribus. Item cum, *in comparatione*: vt apud Plat. de rep. l. 1. λέγειν παϱὰ λέγειν ἀντικατατείνειν. ¶ Item pro prout. Ariſtot in lib. de mundo. παϱὰ τὰ τῶν διαστημάτων μήκη. Interdum παϱὰ adhibetur ad ſignificandam temporis intermiſſionem. vt apud Ariſtot. παϱὰ μῆνα τϱίτον, tertio quoque menſe. Sic παϱὰ τετάϱτην ἡμέϱαν, apud Polyb. quarto quoque die. Dicitur etiam παϱ' ἡμέϱαν, ſeu παϱὰ μίαν ἡμέϱαν, alternis diebus. Sic παϱ' ἐνιαυτὸν, alternis annis. Dicitur & de aliis rebus interiectis: vt πληγὴν παϱὰ πληγὴν, apud Ariſtophan. alternas plagas incutiens. ¶ Habet παϱὰ alios præterea vſus: vt παϱὰ πολὺ χεῖϱον, multò deterior, ſeu longè deterior. Παϱὰ τοσοῦτον ſiue παϱὰ τοσοῦτον, tantò, ſeu vſque adeò, apud Plut. & Greg. Apud Thuc. lib. 3. παϱὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, expon. tantulum abfuit quin Mitylene euerteretur: vel tam prope à periculo abfuit Mitylene. Παϱὰ μικϱὸν propemodum, penè parum abfuit quin. Iſocr. παϱὰ μικϱὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, parum abfuit quin interierim, pro quo dicitur breuius, παϱὰ μικϱὸν ἀπέθανον. Significat etiam paulo: vt apud Luc. οὐ παϱὰ μικϱὸν ἀτοπώτεϱον, haud paulo abſurdius. Παϱ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, vel παϱ' οὐδὲν τίθεσθαι, ſeu ποιεῖσθαι, pro nihilo ducere, nihil æſtimare. Pro eodem dicitur & παϱὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι vel ποιεῖσθαι. ¶ Παϱὰ in compoſitione interdum ſignificat, idem quod συν: vt in παϱυφίστασθαι pro συνυφίστασθαι. Aliquando ſignificat perperam, malè, vel obiter, negligenter: vt in παϱακούω, παϱοϱάω, παϱαιτέω, παϱαβλέπω. Interdum ſignif. temerè: vt in παϱακινδυνεύω, παϱάτολμος, παϱαβάλλομαι. Aliquando ſignificat clam: vt in παϱεισάγω, & παϱεμβάλλω. Aliquando denotat tempus elapſum: vt in παϱακμάζω, παϱαβαίνω. Nonnunquam minuit ſignificationem: vt in πάϱευνος, παϱόμοιος, παϱέοικα. Nonnunquam auget: vt in παϱαθαϱϱύνω. Interdum ſignificat penitus: vt in παϱεισάγω, παϱεισέρχομαι. Significat etiam ſucceſſionem: vt in παϱαδίδωμι & παϱαλαμβάνω. ¶ Πάϱα pro πάϱεστι, vide πάϱειμι, in comp. ex Εἰμί.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ, ου, ὁ, hortus, viridariū. Sic vocāt Græci quæ Latini viuaria (vt Gell. ſcribit l. 2. c. 20.) ſepta videlicet quædam in quibus voluptatis cauſa tum plantæ excoluntur, tum etiā viuæ feræ paſcuntur: ſeu ager conſeptus ac diligēter conſitus omnis generis plantis. Xen. Sed κατ' ἐξοχὴν, ſic vocarunt Græci interpretes hortum illum in Edē plātatum. Hinc factum vt beata illa gloriæ Dei ſedes hoc nomine vulgò etiam diceretur: vt Luc. 23. & in Eccleſiaſtico aliquoties. Hanc vocem Græci à Perſis, Perſæ ab Hebræorum vocabulo pardes, quod hortum domeſticum ſeu pomarium ſignificat, dicuntur deſumpſiſſe.

ΠΑΡΑΣΑΓΓΑΣ, ſiue παϱασάγγης, ου, ὁ, paraſanga. apud Perſas menſura eſt viarum 30. ſtadia cōtinens. Herodot. lib. 2. παϱασάγγης δύναται τϱιήκοντα στάδια.

ΠΑΡΔΑΚΟΣ, ου, ὁ, humidus, humectus, vuidus. Ariſtoph. Forſan ab ἄϱδω, irrigo, pleonaſmo τοῦ π.

ΠΑΡΔΟΣ, ου, ὁ, pardus fera, quæ & πάνθηϱ.
Πάϱδαλις, ιος, ἡ, pardalis, ſeu panthera. Ariſtot. Ælian. Theoph. Eadem dicitur & πόϱδαλις, Il. ν. & φ. Oppia.
Παϱδάλειος, ſiue παϱδάλεος, pantherinus: vt παϱδαλέη δοϱὰ, pantherina pellis, quæ & παϱδαλέη ſiue παϱδαλῆ dicitur. Il. γ. & κ. Et παϱδάλειος λίθος, lapis pantherinam pellem imitans macularum varietate. 1249
Παϱδαλιδεύς, έως, ὁ καὶ ἡ, pantherinus. Athen.
Παϱδαλωτὸς, referens colorem pardalis.
Πάϱδαλος, ου, ὁ, auis cinerei coloris, de qua Ariſtot. hiſt. an. l. 9. cap. 23.
Παϱδίαι κεστϱεῖς, piſces de genere mugilum, quòd ſint pardorum in modum maculoſi Plut.
Παϱδίον, ου, τὸ, pardium fera. Ariſtot. l. 2. anim. vbi Gaza legit ἱππάϱδιον.

ΠΑΡΕΙΑ, & Æolicè παϱηὰ, ᾶς, ἡ, mala maxilla, gena Od. θ. Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παϱειαί.

Xen. Pæd. 6. ἐλείβετο δ' αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. ¶ Apud poetas proræ etiam nauium παρειαὶ dicuntur, vt annotant Euſt. & Poll.

Παρείας, ου, ὁ, dicitur ſerpens quidam, παρὰ τὸ ἐπῆρθαι τὰς παρειάς. Ariſtot. Ὀδόντα ἐλαβόμην ὡς παρείας ὢν ὄφις.

Παρήϊον τὸ, & παρηΐς, ίδος ἡ, idem quod παρειά. Od. χ. Παρήϊον, adiectiuè etiam dicitur maxillare. Sic & appellantur ornamenta in maxillis equorum. Il. δ.

Compoſita.

Εὐπάρειος, pulchras habens genas.

Καλλιπάρῃος, Æolicè ſeu Bœoticè pro καλλιπάρειος pulchras habens genas, & ſynecdochicè, *ex parte intelligo totum*, pulcher, venuſtus. Odyſſ. ο.

Λευκοπάρειος vel λευκοπάρῃος, candidas habens genas, Heſych.

Μαλλοπάρῃος, genas velleris in modum molliculas habens. apud eundem.

Μηλοπάρῃος & Doricè, μαλοπάρῃος, cuius malæ ſeu genæ colorem mali referunt. Theocr.

Μιλτοπάρῃος, qui miniatis ſeu rubricatis genis eſt. Metaph. naues μιλτοπάρῃοι dicuntur. Il. β. quarum proræ minio ſeu rubrica ſunt infectæ.

Φοινικοπάρειος, ſiue φοινικοπάρῃος, phœnicas habens malas, ſeu genas, i. phœnicei coloris. Naues etiam φοινικοπάρῃοι dicuntur quæ phœniceo colore pictæ ſunt. Od. α.

Χαλκοπάρῃος ſeu χαλκοπάρῃος, æreas habens malas. Il. μ. Χαλκοπάραος, idem. Pind.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ, ου, ἡ, virgo. Il. χ ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε. Interdum ponitur adiectiuè, vt Xen. Pæd. 4. ἔστι μοι θυγάτηρ παρθένος, γάμου ἤδη ὡραία. Item metaph. apud Ariſtophan. παρθένοι τριήρεις, triremes intactæ adhuc à mari.

Παρθένειος ſiue παρθένιος & παρθενικὸς, virgineus, virginalis, qui vel qualis eſt virginum, virginum proprius, vt παρθένιος ἥβη apud Eurip. Et παρθενικοὶ αὐλοὶ, apud Athen. l. 4. & 14. Dicitur etiam παρθένιος ἀνὴρ, vir qui vxorem iuuenculam virginem duxit, apud Plut. in Pomp. Et παρθενικὴ κόρη virgo. Athen. l. 2. Pro quo frequentius dicitur παρθενικὴ abſolutè vt Od. λ. Heſiod. in Erg. ¶ Παρθένιον herbæ nomen, apud Nicand. in Ther. Dioſc. l. 3. c. 155. & lib. 4. c. 191. Theophr. hiſt. pl. 7. c. 7.

Παρθένια, τὰ, ſigna virginitatis. Deut. c. 22. Παρθενεῖα, τὰ, ſtatus virginitatis, virginitas. Iudicum c. 11.

Παρθενία, ἡ, virginitas, ſtatus in quo virgines ſunt. Ap.

Παρθενεύω ſeu παρθενεύομαι, in virginitate dego. Polyæn. l. 8. νόμος ταῖς ἱερείαις ἀεὶ παρθενεύεσθαι. Item παρθενεύω, virginem manere cogo, in virginitate cuſtodio. Eurip.

Παρθένευσις, εως, ἡ ipſa actio τοῦ παρθενεύειν, quum aliqua cuſtoditur virgo, aut aliquis ſub habitu virgineo. Luc. de ſalt.

Παρθενεία, ας, ἡ, idem cum παρθενία. Eurip.

Παρθενίας, ου, ὁ, filius legitimo concubitu natus ex ea, quæ quum duceretur, virgo putabatur, ſed non erat. Ariſtot.

Παρθενισκάριον, ου, τὸ, virguncula.

1250 Παρθενὼν, ῶνος, ὁ, conclaue virginum, ſeu locus in quo aſſeruantur virgines. Plutarc. Ionicè pro eodem dicitur παρθενεών: vt in Epigr.

Πάρθενος, metri gratia pro παρθένος. Epigr.

Πάρθη, idem. Suid. ex Epigr.

Compoſita.

Αειπάρθενος, ſemper virgo. Soph.

Απάρθενος, non amplius virgo, deuirginata. Nonn.

Απαρθένευτος non deuirginata, pura & intacta. Heſyc. Item non decens virgines. Eurip.

Αποπαρθενόω ſeu ἀποπαρθενεύω, deuirgino.

Διαπαρθενεύω, idem. Athen. l. 3.

Διαπαρθένια δῶρα, dona quæ pro virginitate adempta dantur. Poll.

Δυσπάρθενος virgo miſera. Epigr.

Εὐπάρθενος, felix virgo. Eurip. in Bacch.

Καλλιπάρθενος, ὁ καὶ ἡ, pulchras virgines habens. Eur.

Μιξοπάρθενος, dicitur ἡ σφὶγξ, quòd ex parte eſſet facie virginea. Eur. in Phœn.

*Συμπαρθένος, ſimul virgo. Ael. var. hiſt. lib. 12.

Φιλοπάρθενος, amator virginum. Item virginitatis amatrix ſeu ſtudioſa.

Ψευδοπαρθένος, falſa ſeu fictitia virgo.

ΠΑΡΙΟΣ, ου, ὁ, Parius: qui ex Paro inſula eſt. Πάριος λίθος, Parius lapis ex marmoreo genere. Plin. l. 36. c. 5. Legitur & πάρειος λίθος cum diphthongo, apud Pauſ. in Art. in Epigr. πάρειος exponitur, pario marmore ſtructus.

Ἀναπαριάζειν, eſſe dicũt, pactis non ſtare: prouerbio à Pariis ſumpto, qui quũ bello ab Atheniẽſ. oppreſſi promiſiſſent ſe ciuitatẽ illis tradituros, ſi ab armis diſcederent, mox nacti auxilia, ab iiſdẽ deſciuerũt.

ΠΑΡΝΟΠΕΣ, οἱ, genus locuſtarum, vt ἀττέλαβοι. Ariſtoph. in Auib. Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται. Pauſanias ponit in numero volatilium maleficorum quæ ſegetes exedunt. Sunt qui ex culicum genere eſſe velint.

ΠΑΡΟΣ, antè. Poeticum aduerbium, vel loci, vel temporis. Cum genit. vt apud Eurip. στεῖχε δωμάτων πάρος, prodi ante ædes. Ponitur & ſine caſu. Il. ψ. ¶ Item antea, prius, ante hoc vel illud tempus. Il. σ. Interdum præponitur articulus: vt Od. α. ὡς τὸ πάρος περ, vt antea. In plur. τὰ πάρος, anteacta præterita, Soph. ¶ Item priuſquam, antequam. Il. ζ. πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.

Πάροιθε, ſiue πάροιθεν, (illud ſequente conſonante, hoc ſequẽte vocali) idem quod πάρος, ante. Hom. & Apoll. tum in loci, tum in temporis ſignificatione. Et cum artic. in Epigr.

Παροίτερος, ου, ὁ, prior. item vetuſtior, antiquior. Vſurpatur in loci ſignificatione, apud Apoll. Arg. l. 4. Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ἰονίοιο Νῆσος, ſita ante. Sic in curſu dicitur aliquis eſſe παροίτερος. Il. ψ.

Παροιτέρω, longius, vlterius. Apoll. Arg. l. 2.

Παροίτατος, primus. Apoll. ὅς μιν ἔτυψε παροίτατος. Item vetuſtiſſimus, antiquiſſimus.

Προπάροιθε ſiue προπάροιθεν, idem quod πάροιθε ſiue πάροιθεν, antè. Odyſſ. ρ. Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε, ego eo præ, ſeu anteeo, præeo. Heſiod. in Theog. προπάροιθε φυλάσσει, antè cuſtodit, ab anteriore parte, in fronte. Conſtruitur & cũ genit. Il. υ. Αὐτὸς δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. Comparationi etiam ſeruit: vt Odyſſ. λ. σεῖο δ' Ἀχιλλεῦ Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἂρ ὀπίσσω, præ te nemo beatior, ſeu ante te. Significat etiam, ante oculos in conſpectu. Od. δ. Dicitur & Πρόπαρ, per apocopen. Heſiod.

ΠΑΡΟΩΣ, ſiue παρωὸς, aut παρῷος, dicitur color quidam medius inter cinereum & rufum: vt παρῷοι ἵπποι, apud Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9.

ΠΑΣ, παντὸς, ὁ (F. πᾶσα, Neut. πᾶν) omnis. Ariſtoph. πᾶς ἀνὴρ σιώπα. Iliad. θ. Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ 1251
πᾶσαί τε θέαιναι. Item quiuis, quilibet. Demoſth. pro cor. ὧν πάντας μᾶλλον αἰτίους εὑρήσεις ἢ ἐμέ. Dicitur & τοῦ παντὸς τιμήσασθαι, plurimi facere, apud Syneſ. Et pro eodem, περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, apud Thucyd. l. 2. Item totus, vniuerſus. Iliad. ο. Sic Thuc. l. 6. παντὶ ἤδη τῷ στρατεύματι. Interdum ei præfigi-

tur ὅλοι, in hac ſignif. vt apud Polyb. πρὸς δὲ τοῖς ἐπὶ τῆ Πτολεμαίου παρασκευαῖς ὅλος καὶ πᾶς ἦν. Τὸ πᾶν vel πᾶν, ſumma rerum: vnde δηλῶσαι περὶ τοῦ παντὸς, apud Thuc. l. 1. Philoſophis autem τὸ πᾶν, dicitur vniuerſitas: quam Cicero nunc totum & omnia, nunc mundum appellat. ¶ Nonnunquam τὸ πᾶν, aduerbialiter ponitur pro κατὰ τὸ πᾶν, omni ex parte, omnino: vt Xenoph. pæd. 1. τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμίας. Item perpetuò, ſemper: vt apud Luc ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα. Sic & πάντα vſurpatur pro πάντως, modis omnibus, apud Athen. Interdum tamen ſubauditur præpoſit. κατὰ vt Od μ' οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι. Sic & apud Herodian. & Syneſ.

¶ Πᾶς dicitur etiam pro πάππας, teſte Euſt.

Πάντη, omnino, prorſus, penitus. Ariſtot.

Πάντως, & παντῶς, Doricè, omnino, omnibus modis, prorſus. Ariſtot. metaphyſ. l. 6. οὐ γὰρ πάντως τοῦ ἀνθρώπου μέρος ἡ χεὶρ, non enim omnibus modis hominis pars manus eſt, i. ſimpliciter. Item ad ſummum: vt apud Gal. ad Glauc. l. 1. ἄρχεται τῶν τοιούτων πάντως γε τῇ τετάρτῃ φέρει τι σημεῖον πέψεως, ad ſummum, vel vt plurimum quarta die. ¶ Præcedente negatione exponitur, continuò, *habente conſequentiæ ſignificationem, vel neceſſitatis.* Ariſtot. probl. ſect. 10. ὅσα δὲ ἄγρια οὐ πάντως ἥμερα, quæcunque animantia agreſtia ſunt, non continuò etiam ſunt manſueta, vel, non neceſſe eſt eſſe.

Πάντοσε, quoquouerſum, in omnem partem. Il. μ.

Πάντοθεν, vndique, vndiquaque. Od. ξ.

Πανταχῆ, vbique. Item quoquo modo. Plat.

Πανταχοῦ, idem quod πανταχῆ. Demoſt. πάντων πανταχοῦ κρατοῦσιν. Et cum genit. πανταχοῦ γῆς, vbique terrarum, apud Chryſoſt. Exponitur &, quouis, ſeu quemcunque in locum, apud Demoſthen. Philipp. 1.

Πανταχόσε, & πανταχοῖ, in omnes partes, quoquo verſus, vt πανταχόσε τοῦ σώματος. Alex. Aphr.

Πανταχόθεν, vndique. Herodian.

Παντοῖος, ου, ὁ, omnigenus, omnimodus: item varius, multiplex. Il. γ. Gregor. Luc. &c.

Παντοίως, omnibus modis. Herodian. l. 4.

Πάνυ, omnino, prorſus. Ariſtoph. in Nub. πάνυ φημὶ δίκην, omnino nego. Sic & apud Thuc. & Herodian. In reſponſione & conceſſione iungitur particulis μὲν γε, & οὖν: vt apud Plat. & Xenoph. Item valdè, admodum, magnopere. Plat. in Phædr. πάνυ μακρὸν πεποιηκὼς σύγγραμμα, valde longum. Sic apud Ariſtoph. in Plut. & Plut. περὶ δυσωπίας. ¶ Exponitur & fermè, apud Dem. & Ariſtot.

Πάγχυ (poet.) omnino, penitus. Hom.

Ἐμπάγχυ (*comp.*) idem. Heſiod. in Erg.

Compoſita.

Ἀνάπας, αντος, ὁ, vniuerſus, omnis.

Ἅπας, vniuerſus, totus. Fœm. ἅπασα neutr. ἅπαν. Hom. Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον. vniuerſus campus. Et apud eundem, ἅπας ἐνιαυτὸς, totus ſeu integer annus. Sic & apud Æſchin. in Cteſiph. ¶ Item omnis. Od. ξ. τὸ ἄριστον ἁπάντων. Dicitur & ἅπας τις, quilibet, quiuis. ¶ Exponitur &, ſummus, extremus, apud Plat. in epiſt. εἰς ἀπορίαν ἐλθεῖν τὴν ἅπασαν, in ſummam vel extremam adduci anguſtiam.

Ἁπανταχῆ, vel ἁπανταχοῦ, vbique, quaqua verſum, paſſim: vt ἁπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας.

Ἁπανταχόθι vbique, vbiuis, in omni loco. Luc.

Ἁπανταχόθεν, vndique, vndeuis, omni ex parte.

Ἁπανταχόσε, in omnem partẽ, quoquo verſum. Plut.

Ἁπαντῆ, vndique, vndiquaque.

Decomp. Ἁπαξάπας, ſemel omnis. Ariſtoph.

Διαπαντὸς, ſemper, perpetua ſerie. Xen.

Εἰσάπαν, omnino, prorſus Phil.

Καθάπαν, omnino, in vniuerſum.

Συνάπας, idem quod ξύμπας.

Διαμπὰξ, in totum, in vniuerſum. Heſych. & Suid. exp. & vtrinque, apud Luc.

Διαπαντὸς, per omnia, iugiter, Lucæ 24. 1252

Ἐκπαντὸς, in totum, omnino, prorſus.

Ἔμπαν, omnino, tamen Heſych.

Ἐπίπαν, in totum, in vniuerſum, omnino. Theophr. Item plerumque, vt plurimum, ferè. Polyb.

Πάμπαν, omnino. Il. α, φ, &c.

Παράπαν, in vniuerſum, genere toto, Plat. Exp. & omnino, prorſus, apud Ariſtoph.

Πρόπας, vniuerſus, totus: vt πρόπας στόλος, Soph. & νῆάς τε προπάσας apud Hom. Il. β.

Σύμπας, vniuerſus, totus. Thuc. l. 2 Iſocr. Dem.

ΠΑΣΣΑΛΟΣ, & Atticè πάτταλος, ου, ὁ, clauus ligneus, paxillus (à πήσσω, figo, pango, defigo, depango. Euſt) Odyſſ. φ ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον. Syneſ. ep. 45. οἱ πάτταλοι παττάλοις ἐκκρούονται, paxilli paxillis excutiuntur. Poeticè πασσαλόφιν dicitur pro πασσάλου. Il. ω. Od. θ & alibi.

Πασσάλιον, ου, τὸ, & πασσαλίσκος, ου, ὁ, ſiue παττάλιον & παττταλίσκος, clauiculus ligneus, paxillus, vt παιδιὰ διὰ παττταλίων, apud Poll. lib. 9.

Παττταλίαι ἔλαφοι, quorum cornua πασσάλου ſpeciem referunt. Ariſtot hiſt. anim. l. 9. c. 5.

Πασσαλεύω, ſeu παττταλεύω, F. εύσω, palum figo, vel palo figo, palo affigo. Eurip.

* Πασσαλευτὸς, affixus. Æſch. in Prometh.

Πάσσαξ, ακος, ὁ, (diminut.) idem quod πασσάλιον Ariſt. in Acharn.

Πασσάκιον, ου, τὸ, idem apud Heſych.

Πασσακίζω, palo figo, vel palo affigo.

Πασσάρμος, palus, Heſych.

Compoſita.

Διαπατταλεύω, ſeu διαπασσαλεύω, diſtendo clauis ab extrema parte fixis. Plut.

Προσδιαπασσαλεύω πρὸς σανίδα. (*Decomp.*) tabulæ traiecto paxillo affigo.

Προσπασσαλεύω ſiue προσπατταλεύω, paxillis appingo ſeu affigo. Ariſtoph. in Plut.

Προσπασσαλεύομαι, paxillo affigor: vnde Ἀνδρομέδη προσπεπατταλευμένη, palo alligata, apud Luc.

ΠΑΣΣΩ, vel πάττω, inſpergo, vel conſpergo: vt Il. ι. πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, ſalem inſpergebat. Et ῥόδοις πάττειν, roſis conſpergere, apud Ariſtoph. in Plut. Item ſuperiniicio vt apud Hom. ἤπια φάρμακα πάσσεν. ¶ Item variego, variè diſtinguo. Euſt.

Παστὸς, οῦ, ὁ, conſperſus, Schol. Ariſtoph. & Athen. ¶ Item thalamus, apud Luc. vnde comp. πρόπαστος, locus ante thalamum.

Παστὰς, άδος, ἡ, thalamus (à ſecunda ſignificatione verbi πάσσω.) Eurip. in Oreſte & apud Chryſoſt. Exponitur & porticus: apud Plut. in vita Galbæ, & alibi. Item atrium in quo habebantur conciones, apud eundem in Lycurgo.

Πάστη, ἡ, iuſculum farina conſperſum. Poll.

Compoſita.

Ἀκρόπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, per ſumma conſperſus. Athen.

Ἁλίπαστος, ſale conſperſus Euſt. ¶ Item mari ſeu aqua marina aſperſus, in anthol. Epigr.

Διαπάσσω vel διαπάττω, conſpergo. Gal. ad Glauc. Item inſpergo ſeu ſpargo. Herodot.

Διαπάττομαι inſpergor: vnde διαπαττομένη γῆ, terra quæ inſpergitur, & διαπεπασμένος μέλασι, nigris maculis reſperſus.

Διάπασμα, τὸ, medicamẽtum quod corpori ſiccum inſpergitur: q. d. aſpergimentum. Dioſc. l. 1. Sic etiam dicitur quod potui inſperſum ſeu inditum bibitur, apud Gal.

Εμπάσσω,ſeu ἐμπάτλω,inſpergo. Gal.ad Glauc.l.1. & Nicand.in Alexiph. ¶Metaphoricè, intexo: quia quæ intexuntur velut inſperguntur.Il.γ.

Decomp. Παρεμπάσσω, præter alia inſpergo. Dioſc.

Προσεμπάσσω,præterea inſpergo.

Συνεμπάσσω, ſimul inſpergo.

Επιπάσσω, vel ἐπιπάτλω, q.d. ſuperſpargo, inſpergo Theophr. ἐπιπάτλω ἐπ' ὄξος, aceto aſpergo. Apud eundem ἐπιπάσσοντες γάλα,exp.lacte macerantes.

Επιπάσσομαι, inſpergor. Herod. apud Dioſc. ἐπιπαςθεῖσα ῥίζα,exp.radix in paſtinos conformata.

Επίπαςος,qui inſpergitur, qui inſpergendo adhibetur. Τὰ ἐπίπαςα peculiariter dicuntur farinæ pulmentariis ex leguminibus inſperſæ. Heſyc.& Euſt. Sic φάρμακα dicuntur ἐπίπαςα quibus corpora noſtra in vtendo conſpergimus.Theocr. Idyll.11.

Καταπάσσω,ſiue καταπάτλω,conſpergo.Al Aphr.

Κατάπασμα,τὸ,id quo corpus conſpergitur.Gal.

Κατάπαςος, qui aſpergitur: vt καταπάςα φάρμακα, medicamenta quibus vtimur ea inſpergentes Item metaph.plenus & refertus,apud Ariſtoph. in equ. Exponitur &,variegatus.Euſt.

Παρεμπάσσω,inſpergo Plut.

1253 Περιπάσσω,ſeu περιπάτλω,circumquaque ſpargo.

Προσπάσσω,inſpergo.Galen.

Συμπάσσω,conſpergo.

Συμπάσματα, τὰ, ea quibus corpus conſpergitur. Cælius Aurel.chron.l.3.c.5.& 7.

Υποπάσσω,ſubinſpergo.

Υπόπαςον, quod ſubinſperſum eſt. Exponitur &, ſtratum,apud Plut.

Χρυσόπαςος, auro ſparſus, ſeu auro diſtinctus & variegatus.Plut.& Luc.

ΠΑΣΧΩ (Aor.2.ἔπαθον tanquam à πήθω, F. πείσομαι tanquam à πένθομαι, & mutato η in ει, πείσομαι, Præt. med. πέπονθα, Atticè pro πέπηθα) patior Od. κ. ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέπονθε poeti è pro πεπόνθατε. Iſocr. in Paneg. οὐ γὰρ ἔστι περὶ τοιούτων ὧν ἄξιός εἰμι μὴ πάσχειν. Xen.Hellen 2. πείσεσθαι νομίζοντες οἷα ἐποίησαν. ¶In certis quibuſdam loquendi generibus certas expoſitiones habet. Κακῶς πάσχω ſeu κακὸν πάσχω,malo aut incommodo afficior vel mœrorem percipio. Odyſſ π. & apud Ariſtophan.in Pluto.Pro quo & ſimpliciter πάσχειν dicitur: vt apud Heſiod.in Erg. πεσὼν δ' ἐπὶ νήπιος ἔγνω, damno ſeu malo affectus. Ο πάσχων,ægrotus, apud Hippocr. Εὖ πάσχειν,commodo affici vel commodum percipere: ſeu beneficio affici, beneficium accipere. Ariſtot. in eth. ἐλάττων γὰρ ὁ παθὼν εὖ τοῦ ποιήσαντος.Pro eodem dicitur ἀγαθὸν πάσχειν,apud Lyſ. ¶Πάσχω de animo dictum interdum etiam exp. afficior: vt apud Plut. τοῦτο παθὼν πρὸς ἐκεῖνον. ¶Πάσχω τοῦτο hoc mihi accidit.Iſocr. ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί. ¶Item facio,ago: Luc. in Necyomant. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπότε πλοῦς ἀνὴρ βιάζοιτο; Sic & apud Galen.vbi tamen ſunt qui exp. quomodo quis affectus eſſe queat, ſeu quem affectum quis poſſit inducere. ¶Sumitur & in obſcœna ſignificatione: vt apud Dem.pro cor. Εμπνουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην ἐκ τοῦ ἃ αἰτὰ ποιεῖν καὶ πάσχειν.

Πάθημα,τὸ, quod quis paſſus eſt ſeu patitur,quod accidit cuipiam,caſus. Exp &,paſſio.Thuc.& Plut Itẽ afflictio:ſæpe apud Paul.in epiſt.Item morbus,tum corporis,tum animi Gal.apud Plat. Σφοδρὰ παθήματα, exp.vehementior motus,à Cicer.Item affectus,affectio:in ep.ad Galat.c.5.& apud Xenoph. ¶Παθήματα τῆς ψυχῆς dicuntur motiones & conceptus animi quos dum in ſe recipit aliquid pati videtur apud Ariſtot.

Πάθημα,exp.& cædes,apud Plat.

Παθητὸς,ὁ,ὁ,qui pati poteſt, paſſioni ſeu patiendi neceſſitati obnoxius. Ariſtot. Plut.

Παθητικὸς,ὁ,ὁ,idem. Et τὸ παθητικὸν, quod afficitur & affici poteſt.Ariſtot Παθητικὸς λόγος ſeu παθητικὴ λέξις, cui inſunt πάθη, id eſt, oratio in qua feruent concitati affectus ſeu qua perturbantur animi & concitantur. Παθητικαὶ ποιότητες dicuntur qualitates, non quòd patiantur aliquid, ſed quòd paſſionem ſenſibus afferant, ſeu quòd ſenſus afficiant. Ariſtot.

Παθητικὸν ῥῆμα, paſſiuum verbum:apud Grammat.

Παθητικῶς λέγειν, vti oratione perturbante animos & concitante Ariſtot.Item παθητικῶς,paſſiuè,paſſiua voce.Euſt.

Πάθος,εος,τὸ, idem quod πάθημα, quod quis patitur ſeu paſſus eſt,caſus.Plat.& Demoſth. Item cædes. Plat.¶Item morbus,affectio corporis infirma,apud Galenum.Item morbus animi,perturbatio: auerſa à recta ratione,contra naturã animi commotio,vt Cic.ex Zenone definit.Exponitur &,ægritudo.affectio.¶Item morbus,i mollities:in ep.ad Coloſſ.c.3. ¶Item affectus concitatus, apud Rhetores. Ariſtot. ¶πάθη,ab Ariſtot.rhet.1. dicuntur quæcunque alicui rei adſunt extra tamen ipſius eſſentiam. ¶Dicitur & fœm. gen. πάθη,ἡ, calamitas,caſus,clades.Herodot.Exp.etiam, νέμεσις,apud Plat. Item cædes,apud eundem de leg.l.9.

Παθαίνομαι, afficior vehementer & concitor, & ita quidem vt affectus qui πάθη dicuntur commoueam.Luc ἀφρονῶς ἐπαθήνατο. Item afficior morbis animi.Syneſ.

Παθικιάω, cupio πάσχειν, i cupio marem pati, muliebria appeto: *De pathicis & cynædis auerſa Veneris libidine prurientibus*:apud Ariſtoph.& Athen.

Παθικιασμὸς, ὁ,ὁ, ipſa appetitio coitus illius nefandi. Luc.in Gallo.

Πεῖσις,εως ἡ,(à futuro πείσομαι) affectus,læſio. Alex. Aphr. Aliam ſignificationẽ vide in deriuat.ex Πείθω. 1254

Compoſita ac primum ex πάσχω.

Αντιπάσχω idem quod ἀντιπαθῶ: de quo in ſequenti ordine compoſitorum Dioſc.l.6. Exponitur &,aduerſor:*ſcilicet per antipathiam.* Idem l.3.c.70 ἀντιπάσχειν τῆς δυσουρίας. ¶ Item viciſſim beneficio afficior,gratia mihi rependitur:vt δίκαιον δὲ τοὺς εὖ ποιήσαντας ἀντιπεπονθέναι Hinc apud Ariſt polit. 2. ἀντιπεπονθὸς τὸ ἴσον σώζει τὰς πόλεις, exp. æquale repenſum,æqualitas viciſſitudinis.

Αντιπεπονθότως,idem quod ἀντιπαθῶς. Areop.

Decomp. Εὐαντιπάσχειν, Ariſtoteles de iis dixiſſe traditur qui mutuis inter ſe beneficiis certant,alter alterum afficientes doniſque remunerantes.

Εὐπάσχω,beneficio afficior:pro quo ſæpius diſiunctim ſcribitur εὖ πάσχω.

Αντευπάσχω (*Decomp.*) viciſſim beneficium accipio.

Προπάσχω,ante patior,prius vel prior patior. Plat.

Προπάθεια,ἡ,morbi præludium, aduentatio morbi. Exp.& antecepta perturbatio.Plut.

Εὐπροπαθὼν,(*Decomp.*)prior beneficio affectus.

Προσπάσχω,addictus ſum alicui & ei adhæreo per quãdam velut ſympathiam.Dion.Areop. ὅσοι γὰρ ἐκ σφελλοντι τοῖς γηΐνοις προσπάσχειν.

Προσπάθεια, affectio qua rei alicui ſumus omnino addicti eique adhæremus.Syneſ.

Συμπάσχω, ſimul patior, ſimul afficior: in vita Thucyd. μικροῦ γὰρ συμπάσχουσιν ἀλλήλοις ὅτε λογισμὸς καὶ τὸ σῶμα.

Compoſita ex nomine πάθος.

Αειπαθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, ſemper patiens,ſempiternæ & perpetuæ paſſioni obnoxius Ocell.de vniuerſo.

Αειπάθεια,ἡ,paſſio perpetua.

Αἰνοπαθὴς,grauia perpeſſus.Od.σ.

Ἀκρόπαθης, in ſumma parte affectus. Hippoc.

Ἀνθρωποπαθὴς, humanis paſſionibus ſiue affectionibus obnoxius Item humano affectu præditus.

Ἀνθρωποπάθεια, humanus affectus, conditio humanæ naturæ affectionibus ſubiecta. Alciphr.

Ἀνθρωποπαθῶς, humano affectu. Hermog.

Ἀνθρωποπαθέω, humano more afficior.

Ἀντιπαθὴς contrariam affectionem habens, obſiſtendi vim habens per contrariam affectionem. In Epigr. ἀντιπαθὴς φήμη, exp. contraria fama. Τὸ ἀντιπαθὲς, ſubſt. poſitum exp. remedium aduerſus aliquid. Plut.

Ἀντιπάθεια, repugnantia inter aliquas res ob contrariam affectionem. Plut. Item vis obſiſtendi ſeu auxiliandi quam res aliqua habet per contrariam affectionem. Alex. Aphr.

Ἀντιπαθέω, contrariam affectionem habeo, naturalem repugnantiam affectionum habeo. Alexand. Aphr. in probl. περί γῆ ἀντιπαθεῖ τῇ σαρκί.

Ἀναξιοπαθῶ, ægrè fero, dico eſſe indignum facinus. Plut. ἀναξιοπαθήσας δὲ ὁ Κρατόλαος αἰτεῖν αὐτόν. Significat etiam, ſtomachor, apud eundem.

Ἀπαθὴς, non obnoxius affectionibus animi, carens omni perturbatione. Plutarch. Ἀπαθεῖς dicuntur etiã qui nullis corporis malis ſunt obnoxij, illæſi intacti. Item immunes alicuius rei, expertes: vt apud Demoſth. in epitaph. νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα. Apud Ariſtot. in probl. ἀπαθὴς ὑπὸ τοῦ ὁμοίου, exp. qui à ſimili affici nequit: & apud Plutar in probl. ἀπαθὴς ὑπὸ τῶν παρόντων, exp. præſentibus malis non cõmotus.

Ἀπαθῶς, q. d. impaſſibiliter, abſque vllis paſſionibus, i. affectibus.

Ἀπάθεια, affectuum vacuitas, ſtatus mentis hominis ἀπαθοῦς Plut. Exp. & indolentia.

Ἀπάθητος, q. d impaſſibilis, patiendi neceſſitati minimè obnoxius.

Ἀπειροπαθὴς, qui immensè perturbationibus ſeu affectionibus obnoxius eſt.

Ἀπειροπάθεια, immenſitas perturbationum. Syn.

Αὐτοπαθὴς, ex ſe patiens, vel intrinſecus patiens. Item reciprocus.

Αὐτοπάθεια, q. d. intrinſeca paſſio. innata paſſio, reciprocatio, qua eadem perſona agit & patitur. G. grammat. l. 4.

Αὐτοπαθῶς, q. d. cum paſſione intrinſeca, vel patiẽdo intrinſecè. Apud Polyb. expon. etiam, ex ſententia animi, non ſimulatè, ingenuè.

*Βαρυπαθέω, grauiter afflictus ſum. Plut.

Γυναικοπαθέω muliebria patior effœminor. Ath.

1255 Δεινοπαθὴς, indigna ſeu grauia paſſus.

Δεινοπάθεια, indignatio eius qui ſe grauia paſſum dicit.

Δεινοπαθέω, grauiter afficior, ingemo, ægrè fero, & lamentabili voce queror Plut.

Δυσπαθὴς, laborum ærumnarúmque patiens. in Ep.

Δυσπάθεια, laborum & ærumnarum perpeſſio.

Δυσπαθία, dolor, cruciatus. Epigr.

Δυσπαθὴς ὁ καὶ, idem quod δυσπαθής. Hom.

Δυσπαθὴς qui non facilè patitur, qui non facilè afficitur, firmus. Luc. & Gal. Item qui graui ægritudine ſeu mœrore afficitur. Plut.

Δυσπάθεια, firmitudo qua quis non facilè aliquid mali patitur, damni, & iniuriæ. item ſimpl. firmitas, ſeu robur. Plut. Item grauis ægritudo ſeu mœror quo quis afficitur. Exp. etiam, infelicitas.

Δυσπαθέω, non facilè patior, ſeu afficior, *ob firmitatem*. Greg. Item graui ægritudine ſeu mœrore afficior: grauia patior. Plut. in Peric. δυσπαθοῦντι περὶ τὰ γινόμενα Exp. &, ægrè fero, apud eundem.

Ἐκπαθὴς (quaſi ἐκτὸς πάθους) qui nihil paſſus eſt, illæſus. Suid. Item immodicè affectus. Ælian.

Ἐκπαθῶς cum immodico affectu.

Ἐμπαθὴς, cui inſunt affectus ſeu perturbationes. Plut. Expon. etiam affectu percitus, vel commotus, apud eundem in lib. aduerſus Col.

Ἐμπαθῶς, cum affectu, ſeu cum affectibus, cum perturbationibus. Plut. Item ἐμπαθῶς ἔχω, affectibus moueor ſeu afficior. Hermog. Et ἐμπαθέστατα, maximo cum affectu. Plut. ſymp. l. 4.

Ἐνθηλυπαθέω, q. d. muliebria patior, in muliebri libidine tabeſco.

Ἑτεροπάθεια, alterius partis vexatio. Dioſc. l. 2. Sic dicitur etiam illud curandi genus quo dolor ex vna parte in alteram euocatur

Εὐπαθὴς, qui facilè patitur ſeu afficitur: vnde εὐπαθὴς ἄνθρωπος, homo qui corpus tenerum habet, & quod facilè lædi poteſt. Gal. Apud Plut. in Solone, εὐπαθὴς πρὸς ὁμόνοιαν, cuius animus facilè afficitur amore concordiæ, propenſus ad concordiam.

Εὐπάθεια, vel εὐπαθία natura quæ facilè affici poteſt, corporis conſtitutio iniuriis facilè obnoxia. Alex. Aphr. Item felicitas. Greg. interdum pro beneficio, *quatenus quis eo afficitur*. Ariſtot. in eth. Item pro voluptuaria vita, apud Philon. & apud Herodot. ἐν εὐπαθείῃσι εἶναι genio indulgere.

Εὐπαθέω, facilè patior vel afficior, expoſitum iniuriæ corpus habeo: item felicitate fruor, item beneficio afficior. Interdum, genio indulgeo. Plat.

Ἡδυπαθὴς, voluptati deditus, voluptarius. Athen.

Ἡδυπάθεια, voluptas, mollities. Xen.

Ἡδυπαθέω, voluptate fruor, cuticulam curo, delicatè & molliter viuo. Xen & Philo.

Ἡδυπάθημα, τὸ, idem cum ἡδυπάθεια.

Decomp. Ἐνηδυπαθέω, ſuauitate & voluptate fruor in aliqua re, oblector: item, acquieſco, vnde Chryſoſt. τοῖς φαρμάκοις ἐνηδυπαθεῖν φεύγομεν

Καθηδυπαθέω, per voluptatem & luxum abſumo. Luc. σὺ τὰ πολλὰ χρήματα καθηδυπαθῶν. per luxum & voluptatem conterens. Καθηδυπαθεῖσθαι, per luxum & voluptates conſumi.

Ἰδιοπαθὴς. intrinſecus patiens.

Ἰδιοπάθεια, propria & priuata affectio, Alex. Aphr.

Κακοπάθεια malorum perpeſſio, calamitas. Thuc.

Κακοπαθῶς ærumnosè, multa mala perpetiendo, in multis vexationibus & moleſtiis: vt κακοπαθῶς ζῆν, apud Ariſtot. Pol. l. 2.

Κακοπαθέω, ῶ, mala patior, malis vexor & affligor. Iſocr. κακοπαθῆσαι τῷ σώματι. Item cum gen. intercedente præpoſ. ὑφ' ὧν κακοπαθεῖ apud Thuc. l. 2.

(*Decomp.*) Προσκακοπαθέω, condoleo alicui rei, dolore afficior & maceror ob rem aliquam. Greg. orat. in Epiphan. προσκακοπαθῆσαι τῷ δι' ἡμᾶς μορφωθέντι καὶ βασανισθέντι, contemplatione & commemoratione humanitatis Chriſti dolore affici.

Συγκακοπαθέω, ſimul malis afficior.

Κενοπαθεῖν, inaniter affici, vanis duci affectibus.

*Λαοπαθὴς, quo populus patitur, quo populus afficitur. Æſch. in Perſis.

Μετριοπαθὴς, modum tenens in affectibus. Ariſtot. Exp. etiam, moderatus & clemens.

Μετριοπάθεια, mediocritas perturbationum ſeu affectuum, modicæ perturbationes. Plut. 1256

Μετριοπαθέω, modicè afficior ſeu permoueor aliqua re. In epiſtola ad Hebr. cap. 5. accipitur etiam pro συμπαθέω, alij exp. ibidem, miſerari poſſe quantum ſatis eſt.

Μονοπάθεια, affectus & morbus vnius tantùm: vt μονοπάθεια τοῦ ὀφθαλμοῦ, morbus vnius oculi, ſeu quum vnus tantùm oculus dolet. Alex. in probl.

Ξενοπαθέω, re aliqua tanquam peregrina & noua perturbor. Plut. Exponitur etiam, taceo & ſtupidus fio ad ingreſſum externorum.

Ὁμοιο-

Ὁμοιοπαθὴς, vel ὁμοπαθὴς, cui ſimiles ſunt perturbationes ſeu affectus, iiſdem perturbationibus ſeu affectibus obnoxius. Ariſtot. ethic. 8. & Lucas in act. Apoſt. cap. 14. Apud Theoph. ὁμοιοπαθῆ τοῖς καρποῖς, exp. quibus ſimilia accidunt quæ & fructibus.

Ὁμοιοπαθῶς vel ὁμοπαθῶς, cum ſimilitudine affectuum, iiſdem affectibus.

Ὁμοιοπάθεια, affectuum ſimilitudo, ſimiles affectus, ſeu eædem perturbationes. Item figura vel virtus oratoria à ſimilitudine affectuum ducta. Macrobius lib. 4.

Ὁμοιοπαθέω, ſeu ὁμοπαθῶ ſimiles ſeu iidem ſunt mihi affectus, ſimiliter afficior. Ariſtot. eth. lib. 1. ὁμοιοπαθεῖν Σαρδαναπάλῳ Item ὁμοπαθῶ, conſentio, aſſentior, obtempero Plut. in Galb.

Συνομοιοπαθέω (decomp.) idem quod ὁμοιοπαθῶ ſeu ὁμοπαθῶ. Ariſtot.

*Συνομοπαθέω, ſimiliter afficior. Plut. in Alc.

Ὀξυπαθῶς, acuto animi affectu: apud Suid.

Πολυπαθὴς, vehementer affectus. Athen. Exp & affectibus obnoxius, apud Greg.

Περιπαθῶς, cum magna vi affectuum. Luc.

Περιπαθῶ, vehementi affectu commoueor. Plut. Item æſtuo dubitatione, ſeu anxietate. Idem in Cæſ.

Ἐμπεριπαθῶ (Decomp.) indoleo, ſtomachor in.

*Πολυπάθεια, multorum caſuum, multorum malorum agitatio, cum quis multis paſſionibus obnoxius eſt. Plut.

Πολυπαθὴς, multis malis iactatus.

Συμπαθὴς, cui ſunt iidem affectus, affectibus cum alio conſentiens. Plut. Item ſimpl. conſentiens cum alio apud Ariſtot & Syneſ. ¶Item qui ſimul cū alio afficitur & tangitur eius malo, ſeu quem aliena mala tangunt tanquam ſua 1. epiſt. Petri, c. 3. Et cum dat. apud Syneſ. τὴν ἐκκλησίαν ἔγνω γινομένην αὐτῷ συμπαθῆ, eccleſiam miſericordia eius duci.

Συμπαθῶς cum conſenſu affectuum: item cum cōmiſeratione & quaſi condoleſcentia Plut.

Συμπάθεια, conſenſus in affectibus, conuenientia affectuum. Item cōuenientia & cōiunctio naturæ. Alex. Aphr. ¶Philoſophi & medici συμπάθειαν definiunt duorum naturalem quādam coniunctionē & concordiam, ex ſimilitudine vel generis, vel naturæ, vel temperamenti, vel morum, vel aliarū rerum conciliatam. Medicis autem peculiariter ſignificat affectionem partis alicuius non per ſe ac propriè, ſed per conſenſum & ſocietatem alterius laborantis: in qua ſignificatione τῇ ἰδιοπαθείᾳ opponitur. Vide Gal. l. 1. de locis affectis. ¶Item commiſeratio eius qui alieno malo afficitur. Chryſoſt.

Συμπαθέω, ῶ, vnà cum alio afficior, affectu ſeu affectibus cum alio conſentio. Ariſtot. in phyſiogn. δοκεῖ δέ μοι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις. ¶Item ſimul afficior cum alio eius malis tanquam meis. Iſocr.

*Decomp. Ἀσυμπάθεια, affectus carentia, inclementia, incommiſeratio. In nou. conſt.

Ἀσυμπαθὴς, cui nullus eſt conſenſus affectuum cum alio Syneſ. de inſomn. ¶Item qui commiſeratione alieni mali non tangitur. Plut. in Coriol.

Ταλαπαθὴς, qui incommoda & ærumnas patienter ſuſtinet, vel cui ærumnæ multæ patiendæ veniunt, ærumnoſus, miſer. Pro eodem dicitur & τλαμπαθὴς. Heſych.

Τλεπαθὴς, patiens laboris, item calamitoſus. Baſil. Exp. & qui patiens eſt in iis quæ patitur. Suid.

Τληπάθεια, patientia, ærumnarum tolerantia.

Ὑβριοπαθέω iniuriam patior. Hermog.

Ὑπερπαθέω, valde afficior & commoueor. Eurip.

ΠΑΤΑΣΣΩ, F. ξω, cum ſtrepitu palpito, vehementer palpito. Hom. ¶Item percutio, pulſo, ferio *propriè de eo qui ita pulſat vt ictus ſonitū aliquem ſeu ſtrepitum edat.* Plut. in Alcib. τὸν Φρύνιχον πατάξαντες ἐγχειριδίῳ. Dem. in Mid. πατάσσειν ἐπὶ κόρρης, infligere colaphum ſeu incutere. Metaphoricè apud Ariſtot. πόθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε. 1257

Πατάσσομαι, percutior, pulſor Luc.

Πάταγος, ου, ὁ, fragor, ſtrepitus, crepitus. Hom. Ariſtot. Item fremitus apud Philon. Inuenitur & fœm. παταγὴ, apud Dionyſ. de ſitu orb.

Παταγέω, ῶ, ſtrepo, ſtrepito, fragorem edo, crepito. Ariſtoph. & Theocr.

Πάταγημα, τὸ, ſtrepitus. Dicitur & de homine garrulo ac veteratore, apud Suid.

Compoſita, ac primùm ex πατάσσω.

Ἀναπατάσσω, q. d. repulſo, i. iterum pulſo. Heſych.

Ἐκπατάσσω, ſtrepitu aures alicuius percello Item attonitum reddo, perterrefacio Eurip.

Ἐκπατάσσομαι attonitus reddor Od. σ.

Συμπατάσσω, ſimul pulſo, ſimul percello & attonitum reddo Item collido Eurip.

Compoſita ex πάταγος aut παταγέω.

Ἀντιπαταγέω, ῶ contra ſtrepo, viciſſim ſtrepo, ſeu fragorem edo Plut.

Ἐπιπαταγέω, q. d. ſuperſtrepo.

Μουσοπάταγος, ου, ὁ, recitator clamoſus, vel perſonare omnia faciens. Cic. ad Q. fr. l. 2. ep. 9.

Συμπαταγέω, ſimul ſtrepo, aut fragorem ſeu ſtrepitum edo. Exp. &, collido, palma aut vola aperta quatio.

Ὑποπαταγέω, ſubſtrepo.

ΠΑΤΕΩ, ῶ, F. ήσω, calco, conculco, protero. Herodian. l. 8. ῥίψαντές τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν καὶ πατεῖν εἴασαν, &c Item metaph. contemptui habeo, contumelia afficio, opprimo. Ariſtoph. Apud Arrian ὅρκους πατήσαι εἰς ὤμοσε. Item tero, i. manibus verſo, *ſicut terere aut verſare autorem aliquem dicimur.* Ariſtoph in Auib. οὐδ᾽ Αἴσωπον πεπάτηκας. ¶Interdum ponitur pro περιπατῶ, ambulo. Athen. l. 12.

Πατοῦμαι, calcor, conculcor, proteror. Herodian. Dicitur & terra πατεῖσθαι, quam quis percurrit & luſtrat. Laert.

Πάτημα, τὸ, quod calcatur vel calcatum eſt, q. d. calcamentum ſeu conculcamentum. Metaphoricè apud Baſil. de homine conculcabili.

Πατητὸς, ὁ, qui calcari poteſt, ſeu conculcabilis. Item calcatus: vt πατηθεῖσα σταφυλὴ, apud Aet. l. 9. c. 24. Πατητὸς φοίνιξ, palmæ genus tertium: ſic appellatum quòd eius pomum etiam in matre ſua dehiſcat: calcatóque ſimile appareat. Plut l. 13. c. 4.

Πάτος, ου, ὁ, calcata ſeu trita via, via publica. Iliad. υ. Odyſſ. ι ¶Item puluis qui luctaturis poſt olei illitionem affricabatur, denſandi atque roborandi corporis gratia. Sunt tamen qui etiā ſudorem ipſum pulueri miſtum πάτον vocent, vt ſcribit Aët. lib. 2. cap. 107. *Item, πάτος pro ἀποπάτημα, excrementum, fimus. Nic. in Alex.

Compoſita.

Ἀναπατέω, ῶ, ſurſum verſus gradior. In Hippiatria, δεῖ εἰς ποταμὸν ἄγειν καὶ ἀναπατεῖν ἐκεῖσε ποιεῖν, aduerſo flumine progredi.

Ἀντιπατέω, ῶ, viciſſim calco ſeu conculco.

Ἀπάτητος, ὁ καὶ ἡ, qui calcari non poteſt. Anth. ep.

Ἀποπατέω, ῶ, à via recedo, à via deflecto, ſeu digredior, ¶Item ventrem exonero, caco: *quia quum hoc facere volumus, à via recedimus & aliquem ſeceſſum quærimus:* vnde fut. med. apud Ariſtoph. in Plut. Πλὴν ἀποπατήσομαί γε πλεῖν ἢ μύριοι. Cum accuſ. exponitur etiam &, excerno: vt apud Galen. εἰ ἀποπατήσειεν ὑγρότερα καὶ δυσωδέστερα.

Αποπάτημα,τὸ,excrementum merda.
Απόπατος,ὁ,ſeceſſus quem petimus ad leuandum ventrem,locus vbi venter exoneratur. Ariſtophan. Exp.& euacuatio ventris.Suid.
*Δυσπάτητος,calcari ſeu ambulari difficilis.Lucian.
Εκπατέω, q.d. extra viam tritam gradior, euagor, ſpatior,inambulo.Laert.
1258 Εὐπάτητος,qui facilè calcari poteſt.
*Εὐπερίπατος,bene ambulare, bene incedere faciens, qui non impedit iter facere ſeu ambulare. Lucian.
Καταπατέω,conculco,vel proculco Thuc.¶Item metaphoricè,contemptui habeo,opprimo,prorſus nihili facio, vt Il. δ. κατ' ὁρκια πατήσαν *per tmeſin pro κατεπάτησαν.*
Καταπάτημα,τὸ id quod conculcatur.
Καταπάτησις,ἡ,ipſa conculcandi actio.
Λακπατέω,calce premo,planta pedis calco.Heſych
Λαλπάτητος,ſiue Λαξπάτητος,calce preſſus,calce pulſatus Sophocl.
Λεωπάτητος, à populo calcatus : vel profus conculcatus: à λεὼς *significante omnino.* Soph.loco antè citato. quidam enim ibi pro λαμπάτητον,λεωπάτητον legũt, vt metri leges poſtulant.
Μονοπάτιον,iter,quod vnus tantum calcare poteſt.
Οἰσπώτη,ης,ἡ,vngula ouis,(ab οἶς& πατέω verſo α in ω) Item ſordes ouiũm:vel fimum ouilium.Dion.l.46 Legitur & οἰσπάτη pro eodem,apud Heſych.
Οχυρόπατος, locus natura munitus , per quem tutò viam facere licet.Plut.
Περιπατέω,ambulo,deambulo,obambulo,ſpatior.Herodian.l.4. τὰ πλεῖστα τε αὐτοῖς συνὼν περιπατεῖ. Item metaph.vitam dego,vitam inſtituo,ſeu viuo: vt in ep.2.ad Corinth c.5. διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν, οὐ διὰ εἴδους. Sic in 2.epiſt. Ioan. ἵνα περιπατῶμεν κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ. Sic & alibi in nouo teſt.
Περίπατος,ὁ,ambulatio,deambulatio.Plut. Item locus in quo ambulamus.Plut.& Athen.l.5.¶Item diſputatio philoſophica quæ fit inter deambulandum,ſeu diſputatio ambulatoria.Ariſtoph. in Ran. οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περὶ τούτου. Sic Plat.in Phædro,κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τὸν περίπατον. Item locus in quo philoſophi deambulantes diſputabant. Xen.& Athen ¶Sic peculiariter dicta eſt ſchola ſeu ſecta Ariſtotelis.Plut.ſymp.l.8.
Περιπατητικοὶ profitentes ſectam Ariſtotelis, ſectatores Ariſtotelis doctrinæ.Plut. Et περιπατητικὸς adiect.peripateticus philoſophus. Item ad peripateticorum ſectam vel diſciplinam pertinens. Sic περιπατητικὴ σχολὴ,apud Plut.de fuga,ſchola peripateticorum.
Περιπατητικῶς peripateticorum more. Item deambulando,ſeu q.d.deambulatoriè.
Εμπεριπατέω, (*Decomp.*) inambulo.Et metaph.apud Ariſtoph.ἐμπεριπατῆσαι περί τινος, diſceptare de re aliqua, *philoſophorum more qui deambulantes diſputabant.*
*Συμπεριπατέω,vnà deambulo.Lucian.
Πηλοπατέω,lutum calco.
Πηλοπατίδες,ſeu πηλοβατίδες, calceamenta quædam altiora,quibus vtuntur lutum calcantes,ſeu per lutum incedentes. Lat.perones.
*Πολυπάτητος, multum calcatus, tritus & peruulgatus.Plut.
Συμπατέω,conculco,Συμπατέομαι,conculcor.Greg.
Υποπατῶ,ventrem exonero,idem quod ἀποπατῶ.
*Ψευδόπατον,pro fictitia area.In nou.conſt.

ΠΑΤΗΡ,έρος,& contractè τρὸς, pater,Hom.Xen.& alij.¶Interdũ honoris aut amoris cauſa pater dicitur qui alioqui nulla eſt cõſanguinitate iunctus:vt Od.ρ.Ξεῖνε πάτερ καλέει,σε περίφρων Πηνελόπεια. Plut. in Fab.max πατὴρ γὰρ ἦν τε χρῆστο πρῶτο ὀρθῶς. ¶Item metaph. effector & autor : vt apud Plat. in Tim. δημιουργὸς πατήρ τε ἔργων. ¶Item πατέρες,in plur.dicuntur maiores vt apud Lat.patres:Thuc.l 4 ἄξιοι τῆς τε πόλεως καὶ τῶν πατέρων. Euſtath deum πατέρα appellari ſcribit quaſi πάντα τηρῶν,hominem verò quaſi πηροῦντα.
Πατρόθεν (aduerb.) à patre, à patre patris, Plu. Exp. etiam de nomine patris:vt Xen Ισχόμαχε μη πατρόθεν προσηγορευμένος
Πατρῷος,ὁ,καὶ ἡ,paternus,patrius : item auitus,vt πατρώϊος ξεῖνος , Il. ζ. & πατρώϊος ἐμπορία, apud Dion. Afr.Inuenitur & πατρωΐα γῆ apud Hom.
Πατρώϊος idem:vt πατρώϊα χρήματα.Plut.
Πατρώζω,patriſſo patrem imitor Herodian.πατρώζειν τῷ μεγάλῳ...
Πατρικὸς,ὁ,idem quod πατρῷος,qui eſt patris. Ariſtot. & Iſocr.Item qualis eſt patris, vt πατρικὴ ἀρχὴ, imperium quale eſt patris. Ariſtot.
Πατρικῶς paternè,more patris.Item affectu & more paterno,paterna beneuolentia. Ariſtot 1259
Πάτριος,ὁ,καὶ ἡ, patrius,à patre traditus, vel à patribus. Ariſtot.Xen.Plat.Dem.&c.
Πατριάζω,facio aliquid more paterno.Poll.
Πατρίδιον,τὸ,paterculus. Ariſtoph.
Πατέριον,idem.
Πατρίζω,patrem nomino ſeu voco.Ariſtop.
Πατρὶς,ίδος,ἡ,patria. Odyſſ.α.τί μάλα φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι.Sic & apud Iſocr.& Dem.Interdum adiect.ponitur cum ſubſt.γαῖα aut αἶα:vt Il.ω.Od.ψ. & κ. Aut cum ἄρουρα: vt Od.υ Πατρὶς dicitur etiam ἡ φυλὴ,tribus,teſte Heſych.& Suid.
Πατριώτης,ὁ, qui eiuſdem eſt patriæ, conterraneus,popularis. Plato & Plut.Fœm. πατριῶτις , vt πατριῶτις σελὴ,apud Luc.
Πατριωτικὸς pertinens ad populares.
Πάτρα & Ionicè πάτρη,ης,ἡ idem quod πατρίς. Il.ρ,ρ, ω.Exponitur etiam ἡ πατριὰ,& φυλή:ab Heſych.item ἡ ἐκ τοῦ πατρὸς γένεσις,apud Suid.
Πατριὰ,ᾶς,ἡ, familia, cœtus eorum qui communem patrem familiâs habent.Epheſ.c.3 Exponitur & tribus,apud Græc.bibl.interpr.Item χώρα & τοπαρχία, apud Suid.
Πάτρων,ὁ,genit.πάτρωνος.vel πάτρωνος,patronus. Herodo.in Euterp.& in Melpom.
Πατρωὸς,οῦ,ὁ,vitricus.in Pand.
Πατρυιὸς,idem. Euſt.

Compoſita.

Αμειπάτωρ,ορος,ὁ,καὶ ἡ,qui vel quæ ex alio patre eſt,ſed eadem matre Poll.l.3.
Αντίπατρος,ὁ, qui aduerſatur patri. Theoc.ſic dictus Iupiter quòd Saturnum patrem è regno expulerit.
Απάτωρ,carens patre:vt Vulcanus dicitur ἀπάτωρ, teſte Poll.& apud theolog. Chriſtus reſpectu humanæ naturæ.Item qui eſt orbus patre,orphanus. Eurip.Item ſpurius.Plut.
Αὐτοπάτωρ,ὁ,qui per ſe eſt pater.
Εκπάτριος,non patrius.
Επιπάτωρ,vitricus.Poll.l.3.
Εὐπάτωρ, qui bono patre eſt natus , paterno genere clarus,nobilis.
Εὐπάτωρ,idem. Euſt. Εὐπατέρεια,ἡ, claro patre nata: generoſa,nobilis:vt Ελένη εὐπατέρεια Il.ζ.
Εὐπάτρις,ιδος,ὁ καὶ ἡ, idem cum εὐπάτωρ & εὐπατέρεια.Theocr.idill.18.
Εὐπατρίδης,ου,ὁ,idem quod εὐπάτωρ Xen.
Κακόπατρις,malo patre natus.i.malæ famæ, ſeu mali nominis,qui eſt obſcuris natalibus. Theogn.Exp. etiam cui mala eſt patria.
Κλεψιπάτωρ, cuius pater eſt fur, Panis epith.ex Mercurio , quem poetæ furem fingunt , geniti : apud Theocr.

Theocr.Idyll.32.

Λειποπάτωρ,ὁ καὶ ἡ,qui vel quæ patrem deſerit.Eurip.

Μητροπάτωρ,matris pater,auus maternus.Il.γ.

Ομβριμόπατρος,ſeu ὀβριμόπατρος,natus patre valido & præpotente.

Ομβριμοπάτρη,vel ὀβριμοπάτρη,nata patre præualido,epitheton Mineruæ.Il.γ.

Οβριμοπάτηρ,idem cum ὀβριμόπατρος.Heſych.

Οβριμόπατρις,robuſtus pater:apud eund.

Ομοπάτωρ,eodem patre genitus,frater qui non eſt vterinus.Poll.l.3.

Ομόπατρος & ὁμοπάτριος,idem:apud eund. Pro ὁμόπατρος per ſyncopen & mutato ſpiritu dicitur ὄπατρος.Il.λ.

Πατροπάτωρ,patris pater,auus paternus.Poll.

Προπάτωρ,auus.Herodot.Item progenitor.Plat.

Προπατορικός,ad auum ſeu auos pertinens.Exponitur &,à progenitoribus proueniens.

Συμπατριώτης,idem cum πατριώτης.Luc.

Ταυροπάτωρ,tauro patre natus,à tauro ortum trahens:epithet.apis:apud Theocr.

Τριτοπάτωρ,tertius pater,proauus.Poll. Item τριτοπάτορες & τριτοπάτρεις,qui primi nati ſunt:quòd pro tertiis parentibus haberentur,vtpote præcedentibus aliis parentibus,ſole & luna.Etym.

Φιλοπάτωρ,amans patris Eurip.& Plut.

Φιλοπατρία,ἡ,amor patriæ.Ariſtoph.

*Ψευδοπάτωρ,falſus pater,fictus pater. Callim.in hymno in Cererem.

ΠΑΥΩ, f. παύσω, finem impono, finio, ceſſare facio ſeu deſiſtere.Xen.pæd.8.τότε μὲν ἔπαυσε τὸν λόγον.Interdum exp.reprimo,coerceo,ſedo:vt Il.α. Ατρείδη σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. Dicitur & παύω σε τούτου,facio vt deſiſtas ab hac re.vt apud Iſoc.in Paneg.κἀκείνον τῆς ὕβρεως ἔπαυσαν. Aliquando exp.priuo:vt apud Xen.Hell 6.παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας. ¶ Item neutraliter,finē facio,ceſſo,deſino.Heſiod.in Aſp. Αλλ' ἄγε παῦε μάχης. Ariſtoph.in Ran. παῦε παῦε τοῦ λόγου.Apud eundem παῦε exp.tace.

1260 Παύομαι,idem cum παύω,cùm neutraliter ſumitur.Il η.παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος. Dem. παύεσθαι τῆς ὕβρεως.Et cum particip.παύομαι φονεύων.apud Thuc. Sic & apud Plat.& Xen. Significat & quieſco:vnde apud Hom.Il.ψ. παύσατο δὲ φλόξ,quod Virgil.dixit, *& flamma quieuit.* Exp.etiam actiuè,finem impono, &c.vt παύομαι τοῦ ἔργου,finem cur.ui impono. Sic apud Syneſ.παύομαι τῆς ἀρχῆς, exp.abdico me magiſtratu.

Παῦσις,εως,ἡ,ceſſatio,requies,ſedatio.

Παυσωλὴ,ῆς,ἡ,Idem.Il.β.& alibi apud Hom.

Παυστὴρ,ῆρος,ὁ,ſedator,qui finem imponit. Athen.

Παυστήριος,ὁ,q.d.ſedatiuus,ſeu ſedatorius.idem.

Παυστήρια,τὰ,exp.obices,ſepta.Heſych.

Παυστικὸς,vim ſedandi habens.

Παῦλα,ceſſatio,quies,intermiſſio,finis. Plat. Exp.&, clauſula:apud Ariſtot.polit.7.

Παῦρος,ου,ὁ,(poeticum)paucus,non multus. Il.β.παῦροι δ' οἱ εἵποντο λαοί.Itē paruus,breuis,ὁ ταχέως παυόμενος.Nic.Neutrum plurale παῦρα aduerbialiter interdum ſignificat,paucies,rarò,non ſæpè,non multùm.Heſiod.in Theog.παῦρα δὲ πωλεῖται.

Παυράκις,rarò,non multum.Heſych.

Παυρίδιος,pauculus,pauxillus.Heſiod.

Compoſita.

Αναπαύω,requieſcere facio, do requiem ſeu laxationem Xen.Matth.c.11. κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς, ego requiem à labore vobis tribuo.Xen.ἀναπαύειν τῶν ἱππέας τοῦ βαδίζειν.

Αναπαύομαι,(& per ſyncopen ἀμπαύομαι, apud Theocr.Idyll.1.)quieſco,requieſco,ab aliqua re ceſſo,deſiſto.Interdum abſolutè:vt apud Xen.Pæd.4. ἐν τῷ ἄγγελε ἀναπαύσαι. Et ἀναπαυόμενον ὕδωρ,requieſcens aqua, i.aqua fontis non perennem habentis aquam,apud Etym.Interdum cum genit. vt ἀναπαυόμενοι τῆς εἰσφορᾶς, requieſcentes à perſolutione tributorum, ſeu cùm ceſſaſſent perſoluere tributa. Et cum præpoſ.ἐκ apud Luc.ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον. ¶ Item dono immunitate, apud Dem. ¶Item requieſco, i.cubitum me confero,ſomnum capio Xen.Pæd.6 καὶ δειπνήσαντες ἀναπαύοντο.¶Item quieſco,i.morior,vita excedo.Herodian.dicitur & ἀναπαύεσθαι τοῦ βίου.

Ανάπαυμα,τὸ,(& per ſyncopen ἄμπαυμα) requies,Heſiod.

Ανάπαυσις,(& ἄμπαυσις per ſync. in anthol.Epigr.) εως,ἡ,requies,ceſſatio à labore,recreatio.Xen.Pæd. 7.Plut.in Lycurgo.Item quies,i.ſomnus.

Αναπαυστήριον, vel ἀναπαυστήριον, & per ſync.ἀμπαυστήριον,τὸ, locus quietis, ſeu in quo quies capitur. Xen.Item litui ſignum: vbi caſtra metari oporteret.Poll.l.4.

Ανάπαυλα,ης,ἡ, idem quod ἀνάπαυσις, quies, requies.Herodia.& Thuc.¶Item locus quietis,manſio,diuerſorium.Plat.de legib.l.1.

Ανάπαυλις,idem quod ἀνάπαυλα.Heſych.

*Αμπαυστήριος, vel ἀναπαυστήριος,ad quietem aptus, ad quieſcendum accommodatus.Herod.

Decomp. Διαναπαύω, interquieſcere facio, do intermiſſionem,recreo.Plutarch. διαναπαῦσαι τὸν στρατόν. Et διαναπαύειν τῶν πόνων, requiem aliquam dare à laboribus.Διαναπαύομαι, interquieſco,apud Ceb. Theb.& Appian.

Επαναπαύομαι,q.d.ſuperquieſco. Herodian. l.2. κατεχούσης τε τῆς χειρὸς δεξιᾶς ἐπανεπαύοντο. Item metaph. acquieſco, i.animi affectum ſiſto,& oblector.

Προσαναπαύομαι, idem cum συναναπαύομαι quod ſequitur.Sapient.c.8.

Συναναπαύομαι,ſimul quieſco,ſeu requieſco,vel vnà cum alio quieſco. Interdum ſomnum capio:vt συναναπαύεσθαι γυναικί.

Απαυστος,ου,ὁ καὶ ἡ, indeſinens,non ceſſans, irrequietus. Item fine carens, perpetuus: vt ἄπαυστος βίος, apud Plat.& apud Thuc. ἄπαυστος δίψα, ſitis quæ ſedari non poteſt.

Απαύστως,& ἀπαυστὶ, indeſinenter, inceſſanter,irrequietè.Ariſtot.de mundo.

Αποπαύω,facio ceſſare ſeu deſiſtere.Odyſſ.σ.Ος τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας. Εν δήμῳ. Xen. in Lacedæm.ponit. ἀποπαύσας τοῦ ὁπότε βούλοιντο ἕκαστοι γυναῖκα ἄγεσθαι, &c. cum ceſſare feciſſet, i.abrogaſſet.Apud eundem, ἀποπαύω τῆς ξενίας,exp. abdico munere Apud Soph.in Aiace,ἀποπαύειν ἐρώτων, exp.priuare amoribus.Item compeſco,inhibeo. Il. σ.Νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα.

Αποπαύομαι,ceſſo,deſiſto,finem facio.Iliad.α,πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν. Exp.etiam quieſco,requieſco.

Δυσαπόπαυστος,(*Decomp.*)cui vis finem imponere poſſumus,vix ſedabilis.Δυσαποπαύστως,ita vt vix finis imponi poſſit.

Διαπαύω, interquieſcere facio, intermiſſionem do.

Διαπαύομαι,quieſco,ceſſo.

Διάπαυμα,τὸ,& διάπαυσις,ἡ, intermiſſio,ceſſatio.

Εκπαύω,finem impono,finio.Eurip.

Εκπαύομαι,ceſſo,deſino,quieſco.

Εκπαυμα,τὸ,quies Heſych.

Καταπαύω,idem quod ἀποπαύω. Odyſſ.δ'. Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων. Exponitur etiam, 1261
coerceo,reprimo. Iliad.ο. Apud Gal.ad Glauc. l.1. ὥστε κἀγὼ τῇ δὲ καταπαύσω τὸν παρόντα λόγον, finem imponam. Exponitur etiam priuo: apud Xen.pæd. 8 ἵνα τις ἀρχῆς Κῦρον ὅπῃ χείρῃ καταπαύειν. Item neutraliter,requieſco:vt ad Hebr. cap.4. αὐτὸς κατέπαυσεν

ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ.
Κατάπαυμα,τὸ,requies,vel finis.Il.β.
Κατάπαυσις,εως,ἡ,idem Act.7. Καταπαύσιμος,ου,ὁ,καὶ ἡ,requiem afferens.Greg.Naz.
Decomp. Ἀκατάπαυστος, irrequietus,indeſinens: aut qui ſedari ſeu cohiberi non poteſt.2.epiſt. Pet.c.2.
Ἀκαταπαύστως,irrequietè, indeſinenter: vel,ita vt cohiberi non poſſit.
Δυσκατάπαυστος, qui vix ſedari ſeu cohiberi poteſt. Item irrequietus.Eurip.in Medea. Δυσκατάπαυστος, ita vt vix ſedari poſſit ſeu coerceri.
Μεταπαύομαι,irrequieſco,alternis quieſco.Il ρ.
Μεταπαυσωλή,ἡ,requies.Il.τ.

ΠΑΧΝΗ,ης,ἡ,pruina,ros glaciatus. Ariſt.de mundo,πάχνη δὲ ὁ δρόσος πεπηγυῖα,i.ros concretus.
Παχνήεις,εντος,ὁ,& Παχνώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,pruinoſus.
Παχνόω,ῶ,gelu conſtringo,conglacio,congelo. Plut. Metaphoricè apud Heſiod.in Erg. τό γ' ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ.Et in paſſ.Iliad.ρ. τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ Παχνοῦται.
Ἀργυροπάχνη, ἡ, (*comp.*) ros ſemiconcretus, quaſi ros pruinoſus. Ariſtot.de mundo.

ΠΑΧΥΣ,έος,ὁ,craſſus,ſpiſſus,denſus: qualia ſunt ea quæ gelu conſtringûtur.Hom Xen.&c Item craſſus,i.pinguis, obeſus. Luc.in Char. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος,τίς εἶ; ¶ Metaphoricè de animo dicitur hominis ſtupidi,hebetis & tardi.Ariſtoph. ¶ Item opulentus,diues,locuples.Ariſtoph.in Veſp.
Comparat. παχύτερος, craſſior, ſpiſſior,&c. Pro quo dicitur etiam πάσσων. Od.θ. Et τὸ παχύτερον, craſſius,pinguiori Minerua,rudius.Superl. παχύτατος, craſſiſſimus. Exponitur & pleniſſimus : apud Hippocr.
Παχύτης,ητος ἡ,craſſitudo,craſſities,corpulentia.Item obeſitas,pinguitudo.Ariſtot.
Παχυλὸς,οῦ,ὁ,craſſus.
Παχυλῶς,craſsè,i. craſſo modo & minimè ſubtili, craſſa Minerua. Ariſtot.
Παχύνω, craſſum reddo, craſſius & plenius reddo. Polyb.Item obeſum reddo,pinguefacio.Plat.
Παχύνομαι,craſſus fio,craſeſco. Polyb. Item ſpiſſus reddor,addenſor. Ariſtot.Item obeſus reddor, pinguefio.
Πάχυνσις, εως,ἡ, ipſa actio efficiendi craſſum. Ariſtot.
Παχυντικὸς,ὁ,vim habens reddendi craſſum.
Πάχος, εος, τὸ, craſſities, craſſitudo. Thuc. Exp.etiam craſſamentum ſeu craſſamen:apud Dioſc. Dicitur & de craſſo ingenio.
*Πάχετος,idem quod, πάχος, craſſitudo, latitudo. Nic.in ther.

Compoſita.

Γουνοπαχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,genua craſſa habens. Et general. craſſus.Heſiod.in Aſp.
Δορατοπαχὴς,qui haſtæ craſſitudine eſt.Xen.
Ἐκπαχύνω, idem quod παχύνω.
*Ἐκπαχὴς,bene craſſus,ſolidus.Xen.in Cyn.
Ἡμιπαχὴς,ſemicraſſus.
Ἰσοπαχὴς,æquè craſſus,æqualem craſſitiem habens.
Κνημοπαχὴς,ſuræ craſſitiem habens,craſſus inſtar cruris ſeu tibiæ.Theophr.hiſt.pl.l.4.
Ὑπερπαχύνω, ſupra modum pinguefacio, ſeu craſſum reddo. Ὑπερπαχύνομαι,ſupra modum pinguefio,ſeu craſſeſco.
Ὑπόπαχυς,craſſiuſculus,ſubpinguis.

ΠΑΣΩ,ῶ,vel potius πάομαι,ῶμαι,poſſideo. In vſu eſt
1262 præt.paſſ πέπαμαι,vt apud Ariſtoph. οἷς ἐφαίνετο δύνησιν ἴδιος,οὐ πέπαται. Et in Epigr. πεπάμεθα, poſſedimus.Exp.etiã,paro,acquiro:vt apud Eurip.πεπᾶσθαι γαμβρὸν, acquirere generum. ¶ Item guſto. Significat &,veſcor. Cum genit.vt πάσασθε σίτου καὶ οἴνοιο.Iliad.τ.& πάσασθε ἰχθύων, apud Herodot cum accuſ.vt σπλάγχν' ἐπάσαντο.Iliad.α,&,νέκταρ γ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην,apud Heſiod.Inuenitur & πάσσασθαι,ad producendam ſyllabam.
Πάμμα,τὸ,poſſeſſio.Euſt. Πᾶσις,idem Heſyc.
Παὸς,οῦ,ὁ, affinis , propinquus quem per affinitatem nobis acquiſiuimus ſeu comparauimus , inquit Euſt.Nicand. in Ther. Φιλ' Ἑρμησιάναξ,πολίων κυδίστε παῶν. Pro eodem dicitur & πηὸς.Il.γ.& Od.ψ.
Πηοσύνη affinitas:Apollon.
Πᾶυ,εος, τὸ, grex , vt πῶυ οἰῶν & πώεα οἰῶν apud Hom. Euſtath.à πάομαι deriuari tradit.

Compoſita.

Ἄπαστος (poet.) qui non guſtauit : vt ἄπαστος ἐδητύος. Od.δ.& ζ Et ſine gen.Il τ.Exp & ieiunus.
*Dec.Παγάπαστος,qui omnino non guſtauit,qui omnino ieiunus eſt.Nic.in Alex.
Ἀπαστὶ ieiuné. Ἀπαστία,ἡ,ieiunium.Ariſtoph.
Ἀπόπαστος,idem quod ἄπαστος.Oppian.
Βοπάμμαν,ονος,ὁ καὶ ἡ,boum poſſeſſor,pecoris diues.
Ἑστιοπάμμων,domus dominus. Poll.l. 1. Doricam & Æolicam vocem eſſe tradit.
Παμπησία, ἡ, vniuerſa poſſeſſio : quaſi vniuerſorum bonorum poſſeſſio.Æſchyl.& Ariſtoph.
Παμπησίαν,funditus,omnino.
Πολυπάμμων,multa poſſidens,diues.Il.δ.

ΠΕΔΗ, ης,ἡ, pedica, compedes, vinculum pedum. Hom.Plutarch.& Heſych. πέδας innuit eſſe etiam annulos quoſdam mali & gubernaculi in naue. Eodem teſte πέδη eſt ſpecies quædam ἱππασίας,vt apud Xenoph.quoque de re equ.laudatur ἱππασία ἡ καλουμένη πέδη.Etym.putat deduci à nomine ποὺς, & verbo δέω,ligo.
Πεδάω,ῶ,pedicis vincio,compedibus aſtringo. Iliad. ν.πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα. Interdum ſignificat, compedio,illigo,irretio.Odyſſ.ψ ἀτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι πεδάασκον. Item impedio & prohibeo, cum genit.Od.δ. Ὅς μ' ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου.Pro eodem dicitur & πεδίω.in Epigr.
*Decomp. Συμπεδάω,idem quod πεδάω. Plut.in lib.de facie in orbe Lunæ.
Πεδήτης,ου,ὁ,ligator.Epigr. ¶ Πεδήτης,ου,ὁ, compedibus adſtrictus,vinctus.Plut.
Πέδων ſeruus compedibus adſtrictus.Euſt.
Πέδιον, paruum vinculum, Etym. At πεδίον, vide in Πέδον.

Compoſita.

Ἀλυκτοπέδη,ἡ,quaſi ἄλυκτος πέδη pro ἄλυτος,pedica ineuitabilis,vinculum inſolubile.Heſiod.
Δεραιοπέδη,laqueus quo aues capiuntur.Epigr.
Ἐμπεδάω ſeu Ἐμπεδίω, pedicis implico, compedibus vincio & conſtringo.
Ἱστοπέδη, pes mali : lignum rectum è carina aſſurgens cui alligatur malus.Od.μ.
Ἰχνοπέδη,laqueus pedum,rete,caſſis.Laſc.
Δωροπέδη, canis collare quod vocatur millum,ſiue millus. Sic autem dicitur quòd ex eo canis iugulus ligetur,quaſi pedica gutturis canis ſeu iuguli: Suid. Eſt etiã idem quod δεραιοπέδη pedica qua gula auiũ conſtringitur,quum capiuntur in Epig.
Ναυσιπέδη q.d.nauium pedica ſeu quod nauibus pedicæ loco iniicitur.Luc.in Lexip.
Ὀρνιθοπέδη , laqueus qui auibus capiendis tenditur. Cicero tendiculas appellat.in Epigr.
Ὀρχιπέδη,vinculum teſtium.In iiſdem.
Συμποδίζω,colligo,cõſtringo,vincio.Plut.Apud Luc. συμπεποδισμένος τὼ πόδε,pedibus reuinctus.

Τροχοπέδη, dicitur id quo rotarum curſus impeditur: *veluti eſt lignum per duas rotas traiectum*, apud Athen.

ΠΕΔΙΛΟΝ, ου, τὸ, calceus, talare. Il. β. ὑπὸ δὲ ποσὶ καλὰ πέδιλα. Dicitur denominatum παρὰ τὸ πεδιλεῖσθαι τῷ ποδὶ. cui etymo conuenit quod Euſt. annotat olim cum diphthongo ſcriptum fuiſſe πείδιλα.

Compoſita.

*Ἀδαμαντοπέδιλος, adamantina habens calceamenta. Plut.

Ἀπέδιλος, calceis carens, excalceatus. Æſchyl.

Ἀπεδιλώτως, idem Callim.

Εὐπέδιλος Ἶρις. Iris pulchris induta calceis ſeu talarib. Plut. in Erot.

*Εὐρυπέδιλος, latum calceum habens, latè calceatus Opp. lib. 1. de Venat.

Καλλιπέδιλος, habens pulchros calceos Hom.

Καλοπέδιλα, lignei calcei. Theocr.

Μονοπέδιλος, vno indutus calceo. Οἰοπέδιλος, idem.

1263 Χρυσοπέδιλος, habens calceos aureos. Od. λ.

ΠΕΔΟΝ, ου, τὸ, ſolum, terra. Ariſtoph. κλεινὸν πέδον Παλλάδος. Soph. ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον. ¶ Accipitur & pro domicilio, teſte Etymol.

Πέδοι, in ſolum ſeu in terram. Luc. in Lexiph. τὰ μὲν ἐς γόνατα πέδοι κατέβαλε. Ponitur & pro πεζῇ. i. pedeſtri itinere: apud Æſchyl. teſte Euſt.

Πέδονδε, idem quod πέδοι in prima ſignif. Od. λ.

Πέδοθεν, è ſolo, ſeu è terra, & quaſi è fundamentis. Heſiod Theog. Metaphoricè apud Homer. Odyſſ. ν. μύθων τι κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσί. i. ἐκ γενετῆς, inquit Euſt.

Πεδανὸς, οῦ, ὁ, humilis, à terra ſeu ſolo vix aſſurgens. Item paruus: vt πεδανὴ ῥίζα: apud Nicand. in Ther. Apud Ionem in Agamemn. πεδανὸς ὕπνος, quoſdam exp. leuis aliàs firmus, teſtatur Heſych.

Πεδίον, ου, τὸ, campus, planities. Hom. Plat. Plut. Καππεδίον poetica ſyncope dicitur pro κατὰ πεδίον, per campum. ¶ Item pars ſuperior pedis cui ſubiacent digiti.

Comp.) Βαθυπέδιος, profundos campos habens Pind.

*Ὀρειπέδιον, planities montana. Strabo.

*Πεδιήρης, idem quod πεδινός. Æſch. in Perſis.

Πεδινὸς, οῦ, ὁ, campeſtris. Item planus. A Xen. in Cyneg. πεδινοὶ vocantur lepores campeſtres. Pro eodem legitur & πεδεινός, apud Theoph.

Πεδιῶος, qui in locis planis & campeſtribus moratur.

Πεδιὰς, άδος, ἡ, planities. Eurip. & Phil.

Πεδιακὸς, campeſtris.

Πεδιάσιμος idem: vt πεδιάσιμος σμύρνα, apud Dioſcor. campeſtris myrrha. i. in campeſtri ſolo proueniens.

*Πεδόεις, humilis, vt herba quæ non valde aſſurgit in altum. Nicander.

Compoſita.

Ἁλίπεδον, (q. d. mari ſolum) ſolum quod aliquandiu mari coopertum fuit, rurſum autem campus eſſe cœpit & aratum fuit, per catachreſin dicitur quilibet campus. Heſych. & Suid. *Secundum quoſdam appellatur, quaſi* ἁλὸς πέδον: *ſecundum alios* παρὰ τὸ ἁλινδεῖσθαι ἵππους ἐν αὐτῷ δυνατὸς.

*Ἀμφίπεδος, campis vtrinque cinctus. Pind. Pyth.

Ἄπεδος, ου, ὁ, ἡ, planus: vt ἄπεδον χωρίον. Thuc. & Ἀπέδη χώρη, apud Herodot plana regio.

Ἀπεδίζω, complano, planum reddo Heſych.

Ἠπεδανὸς (quaſi ἀπεδανὸς) claudus, inualidus, infirmus: item ſenſibus captus, ſtolidus Od. θ. αὐτὰρ ὅ γ' ἦεν ἠπεδανὸς γέρων. Et Il. θ. ἠπεδανὸς δέ τοι θεράπων. Volunt ita dici eum qui præ infirmitate non poteſt ἐν τῷ πεδίῳ στῆναι.

Ἠπεδανόω, ῶ, debilito, infirmum reddo.

Ἀρπεδὴς, humo æqualis, planus. Nicand.

Ἀρπεδόεις, εντος, ὁ, idem quod ἀρπεδής. Vnde fœm. ἀρπεδόεσσα, quod Etym. ait eſſe epith. viæ, dicique per ſyncopen, pro ἀειπεδόεσσα.

Ἀρπεδίζω, ſolo æquo, complano, pauio. Heſyc.

Γήπεδον, ου, τὸ, ager, fundus, ſolum, apud Ariſtot. pol. 2. Ab Euſt. exp. quod ſoli adiacet prædiis vrbanis, vt ſunt hortuli, quaſi κηπίδιον. Plat. de leg. 5.

Εἰλόπεδον, ου, τὸ, locus ſolis calori expoſitus & ad inſolandum aptus. πέδον εἵλῃ βαλλόμενον. Euſt. Pro eodem dicitur θειλόπεδον, articulo τὸ cum εἰλόπεδον per craſin coaleſcente. Od. η. & Dioſc. lib 1. c. 48.

Θειλοπεδόω, in loco ſolis calori expoſito & ad inſolandum apto exſicco, inſolo. Heſiod. Apud Dioſ. θειλοπεδευθεῖσα σταφυλὴ, exp. vua cratibus canniſve inſtrata & ſole torrefacta.

Προθειλοπεδόω, (*Decomp.*) antè inſolo. Dioſc.

Ἔμπεδος (q. d. ἐν πέδῳ ὢν, in ſolo ſtans ſeu fixus) ſtabilis, firmus. vt Il μ. τεῖχος ἔμπεδον, & alibi ἔμπεδον λέχος, μένος ἔμπεδον, item, νοῦς ἔμπεδος. Ἔμπεδον & ἔμπεδα ſæpe ponitur aduerbialiter pro ἐμπέδως. vt Il. ε. ρ. & apud Nicand. in Ther.

Ἐμπέδως, firmiter, ſtabiliter. Polyb. item certò, in Axiocho. Scribitur etiam ἐμπεδῶς.

Ἐμπεδόω, ῶ, ſtabilio, firmo. Sæpe ſignificat, firmiter & conſtanter ſeruo, ſeu obſeruo: vt apud Xen. pæd. 4. ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσιν. Et Eur. in Iphig. Taur. τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ' ἐμπεδώσομεν.

Decomp. Αἰμπεδον, admodum ſtabile, admodum firmum. Heſych.

Compoſita ex ἐπιτατικοῦ.

Ἐξεμπεδόω, conſtanter obſeruo & ſancio. Xen.

Προσεμπεδόω, inſuper confirmo.

Ἐπίπεδος, qui eſt in ſuperficie ſoli, ex eo non eminet: planus. Plat. Τὸ ἐπίπεδον. exp ſuperficies. Ariſtot.

*Εὐρύπεδος, latum ſolum habens. Opp. hal.

Ζάπεδον, Heſych. exp. magnum ſolum. Alij exp. magnum ſolum ſeu pauimentum habens.

Ἠπεδανὸς, vide ſupra in ἄπεδος.

Ἰσόπεδος, planus. Τὸ ἰσόπεδον, planities, æquus campus. Hom. Xen. Dicitur & aliquid alicui eſſe ἰσόπεδον. quod ei æquale eſt, tanquam ei exæquatum ſeu coæquatum: vt apud Plut. in Num. τόπος τῷ λοιπῷ χωρίῳ ἰσόπεδος.

Κνώπετα, τὰ, Heſych. ſunt κνώδαλα θηρία, feræ beſtiæ. 1264
Schol. Callim. & Nicand. dicunt ſic appellari quaſi κνώπεδα, παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ κινεῖσθαι. Vtitur Callim. hymn. in Iouem, & Nic. in Ther.

Κραναόπεδος, aſperum ſolum habens. Hom.

Κράσπεδον, τὸ, fimbria, limbus, inſtita (ſic dictum quaſi κρεμάμενον εἰς τὸ πέδον: in terram enim hæ extremæ veſtimentorum oræ dependent) Ath. l. 4. πορφυρίδας ἠμφιεσμένοι ἐχούσας χρυσᾶ κράσπεδα. Tribuitur & retibus, teſte Poll. in Epigr. dicitur & κράσπεδον αἰγιαλοῦ crepido ſeu margo litoris Montium etiam πρόποδες ſeu ὑπώρειαι κράσπεδα vocantur: apud Xen. Hellen. 4. A quibus montium radicibus Areth. acur. morb. l. 1. κράσπεδον vocaſſe traditur vuæ ſeu columellæ affectus in tenuem & oblongam membranam deſinentis.

Κραταίπεδον οὖδας, firmum ſolum & durum: ſeu lapidibus ſtratum, Od. ψ.

Οἰκόπεδον, area domus: ſolum ſupra quod domus diruta ſtetit aliquando. Dioſc. Et pro area domus ædificanda. Ariſtot. Poll. 2.

Οἰνόπεδος, ὁ, ἡ, vinifer, campum habens viniferacem. Odyſſ. α.

Οἰνόπεδον, τὸ, campus vini ferax. Il. ι. Οἰνοπέδη, ἡ, idem Epigr. l. 2.

Ὀρθόπεδον,τὸ,colliculus,tumulus.Strabo.

Στρατόπεδον,τὸ, ſolum ſeu locus vbi imperator ſuo exercitu ſedem ac tentoria figit: caſtra. Xen. Pæd.8. Plut.in Fab.Æſchin. in Cteſiph. Interdum ϛρατόπεδον dicuntur caſtra cum ipſis militibus.Xen.Sæpius exp.exercitus milites: vt apud Iſocr.in Panath.ϛρατόπεδον δὲ συϛήσας, ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἤγαγε. Dicitur etiam accipi pro comitatu & aula principis: can.7. concil Sardic. (Plut.& Phil.

Στρατοπεδεύω, caſtra figo, caſtra metor ſeu colloco.

Στρατοπεδεύομαι, idem, Thuc.l.1. ἐϛρατοπεδεύοντο ἐπὶ Ἀκτίῳ.Sic & l.3.& apud Xen.

Στρατοπέδευσις,ἡ,ipſa actio caſtrametandi.Plat.

Στρατοπεδεία,ἡ, idem.Dion. Halic.l.10. Item idem quod ϛρατόπεδον,Ioſue c.3.

Dec.Ἀναϛρατοπεδεύω, caſtra moueo: ſeu caſtris motis reuertor.Macab.l.2.c.3.

Ἀναϛρατοπεδεία,ἡ,caſtrorum motio.

Ἀντιϛρατοπεδεύω, ſeu ἀντιϛρατοπεδεύομαι ex aduerſo caſtra metor,ſeu habeo.

Ἀποϛρατοπεδεύω,& ἀποϛρατοπεδεύομαι, idem quod ἀναϛρατοπεδεύω.Xen.anab.7.

Ἐκϛρατοπεδεύω & ἐκϛρατοπεδεύομαι, caſtra loco extra,apud Thuc.

Ἐνϛρατοπεδεύω,caſtra pono ſeu metor in.

Ἐπιϛρατοπεδεύω,caſtra moueo aduerſus,vel exercitu infeſto inuado.Xen.Hellen.4.

Καταϛρατοπεδεύω,idem, Macab.l.4. Exponitur &, caſtra metor,in caſtris dego: apud Plut. in Pericle. Item milites caſtra metari iubeo & in caſtra contraho.Xen.pæd.7.

Μεταϛρατοπεδεύω,& μεταϛρατοπεδεύομαι,caſtra muto,caſtra transfero.Plut.

Παραϛρατοπεδεύω,caſtra metor apud. Exponitur &, ex aduerſo caſtra loco.Polyb.l.2. Παραϛρατοπεδεύομαι idem,Chion in epiſt.

Περιϛρατοπεδεύω,caſtris ſeu exercitu cingo: circumſideo,obſideo,Plut.in Fab.

*Ὑψίπεδος,altum ſolum habens.Pind.Iſthm.1.

*Φοινικόπεδος,ſolum habens puniceum,ſeu rubrum. Strabo.

*Χαλκόπεδος,æreum pauimentum habens. Pind.

ΠΕΖΑ,ης,ἡ, malleolus pedis: ſeu (ſecundum quoſdam)planta pedis,aut ima planta. Polluci pars quæ tibiæ ſubiacet, vocatur σφυρὸν & πέζα. Zenodotus in libro περὶ ἐθνικῶν λέξεων, Arcades & Dores πέζαν vocare pedem tradit,teſte Galeno ¶Πέζα(item πεζὶς in veſtimento)fimbria,limbus Apoll. Generaliter etiam ſumitur pro extremitate: vnde exp.margo,crepido:item ripa.Apud Dion.de ſitu orb. Καὶ Χίος ἀγχιβάτοιο Πελληναίης ὑπὸ πέζαν, exp.ſub radicibus Pelenei montis,& q.d.ſub planta.¶Item pro regione ſeu plaga, apud Nonn. Οὐρανίῳ ἐπὶ πέζαν ὑπηνέμιος νέκυς ἦλθε.

Πεζὸς,ἡ,ὁ, pedes, qui pedibus iter facit. Xen. πεζὸς ἰών. In bello πεζὸς dicitur ad differentiam τοῦ ἱππέως,i.equitis, vnde πεζὸς ϛρατὸς, ſeu πεζὴ ϛρατιὰ, aut πεζὴ δύναμις, pedeſter exercitus,pedeſtres copiæ,peditatus,apud Thuc.Xen.& alios. Sic πεζὴ μάχη, pedeſtris pugna,apud Dem. Animalia autem vocantur πεζὰ ad differētiam volatilium & aquatilium,apud Ariſtot.de mundo.¶Item humilis & quaſi humi repens:vt πεζὴ φιλοσοφία καὶ κάτω ὠθοῦσα.apud Naz.

¶ Πεζὸς λόγος, metaphoricè vocatur pedeſtris oratio,i.oratio ſoluta: tum quod humilis ac depreſſa ſit, ſi cum poëtico comparetur: tum quòd humili ac propemodum plebeio ſermone ſit ſcripta. Euſt. Dicitur & πεζὴ ποιητικὴ, in qua non apparet magnificentia illa ſermonis qua poetæ vtuntur.apud Luc. de conſcrib.hiſtor.

Πεζῇ,(aduer.)pedeſtri ſeu terreſtri itinere:aut ſimpl. terra:Xen.Interdum exp.terreſtri prælio.

Πεζῶς,pedeſtri oratione,ſoluta.

Πεζίτης,ου,ὁ,pedes.Suid.

Πεζικὸς,ή,ὸν,pedeſtris, idem cum πεζός: vnde πεζικὴ δύναμις,peditatus, pedeſtris exercitus aut terreſtris: apud Xen.& Æſchin. Pro quo dicitur & τὸ πεζικὸν apud eundem.Xen.

Πεζεύω,pedib.iter facio,pedes ſum,gradior: Act. c.20 Μέλλων αὐτὸς πεζεύειν.Apud Ariſtot. πεζεύει περὶ τὴν ξηρὰν,exp.à terra victum quærit.

Πεζεύομαι,terreſtri itinere vehor.D.Phaler.

Πεζευτικὸς,qui pedibus iter facere poteſt.

Compoſita ex πέζα pes.

Ἀργυρόπεζος & ἀργυρόπεζα,Thetis dicitur, apud Hom. Il.α.itémque Venus apud Pind.quòd argenteos habeant pedes vel argenteas pedum plantas, i. argentei coloris:& *per conſequens*,candidas,formoſas. Vide & in ſequ.claſſe compoſ.

Ἑρκόπεζα, ligna ſpinoſa quæ in modum ſepti circumponuntur templis extrinſecus,quo minus tranſcendi queant.Heſych.

Ἰουλόπεζοι νῆες, dictæ fuerunt naues à Lycophr. ob remorum multitudinem comparatam cum pedum copia quam habent vermes ἴουλοι dicti.

Κρουπέζια,τὰ,(vt eſt apud Poll.& Heſych.) & κρουπέζαι, αἱ.(vt ſcribit Pauſan.) lignea calceamenta Bœotia. Exponitur etiam ſoleæ ligneæ,item Gallicæ. Et dictum putatur κρουπέζια quaſi κρουσιπέζια.

Κρατεπέζιδοι,οἱ,qui ſunt induratis pedibus.Heſ.

Κυανόπεζα,cæruleos pedes habens:vt κυανόπεζα τράπεζα.Il.λ.quæ vel nigrantibus aut cæruleis eſt pedibus: vel cuius ambitus exterior cærulei aut nigricantis eſt coloris.

Νηλίπεζοι,diſcalceati.Heſych.

Περιπέζια,τὰ,dicuntur quæ terræ ſunt propinqua. Etymol.Περιπεζία,ἡ,exp.ταπείνωσις.Heſych.

*Πορφυρόπεζος, purpureos pedes habens, purpureus. Tryph.

*Φοινικόπεζα,rubripes,rubros pedes habens. Cereris epith.apud Pind.in Olymp.

Pertinentia ad πέζα fimbria.

Ἀργυρόπεζα, dicitur Thetis ab Hom. ἡ κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα,inquit Euſt.

Ἀρπέζα, apud Nic. in Ther. dicitur eſſe τὸ κάτω καὶ ἔσχατον τοῦ ὄρους, radix montis quaſi ἐρίπεζα. Exponitur etiam maceria ſeu ſeptum:*ſed humilius & depreſſius* Apud Herodot.ἄρπεζον,exp.murus ex ſilicibus & lapillulis,ſine cœmento & luto conſtructus.

Περίπεζος,limbo circundatus,fimbriatus.Poll.

ΠΕΙΘΩ,F.σω,P.κα,perſuadeo,oratione flecto,impello ad rem aliquam faciendam. Il.π. σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε. Plut. de iracund.cohib. ἀπολιπὼν εἰ μὴ σε πείσαιμι. Xen. pæd. 5. ποίοις λόγοις ἄλλους πείθουσιν αὐ Thuc.lib.2. ἐς τὰ μισθωτὰ ἐπείσθην. Item ſuadeo,perſuadere conor, doceo. Iſocr. πείθουσιν ἡμᾶς σαφῶς. Act. c. 19. πείθων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ, docens ea quæ pertinent ad regnum Dei. Et cum accuſ.perſon. in ep.ad Galat c.1. ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω ἢ τὸν θεόν; vtrum homines an Deum ſuadeo?

Πείθομαι,perſuadeor,oratione flector Il. υ. Νήπιος οὐδὲ τὸ οἶδεν ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν, Ariſtoph.in Veſp ὁ δὲ οὐκ ἐπείθετο. Sic & apud Xen. & Plut. item adducor vt credam,credo.Plat.de rep.lib.1. κινδυνεύει, ἀλλ' οὐ πείθομαι. ¶Item pareo,obtempero. Il. α. καὶ οἱ πείθοντο Ἀχαιοί. Plat. in Apol. πείσομαι τῷ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν.Apud eundem, σὲ πάντα ἐμοὶ πείθεσθαι, te in omnibus meo conſilio parere. ¶Præt.med.πέποιθα, fretus ſum,confido,ſpero. Il. ρ. Κάρτεϊ τε σθένεϊ τε πεποιθότες,

πεποίθατε. Et in pluſquamperf. Il. ξ. Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν ᾧ ἐπεπίθμεν per ſyncop. pro ἐπεποίθειμεν. Item credo, fidem habeo. Heſiod.

Πεποίθησις, εως, ἡ, perſuaſio cum animi confiſione, confidentia. in ep. ad Eph. c. 3.

Πεποιθότως, confidenter, cum fiducia. Hermog.

Πεῖσμα, τὸ, fiducia aggrediendi aliquid. Philoſtr. ¶ Item funis nauticus quo nauis religatur, & retinetur, vt velut pareat gubernatori Od. ι. ϰ. χ. & alibi apud Hom. Et generaliter, quiuis funis. Od. κ.

Πεισματικὸς, οῦ, ὁ, pertinax, peruicax. Euſt.

Πεισμονὴ, ῆς, ἡ, Euſtat. dictum fuiſſe teſtatur ὑπὸ τῶν ἐπιστικῶν. In epiſt. ad Galat. c. 3. pro perſuaſione poni exiſtimatur.

Πεῖσις idem quod πειθώ. Suid.

Πεῖσα, ἡ, obedientia Od. υ.

Πίσυνος, fretus, fidens, fiduciam ponens. Il. ε. τόξοισιν πίσυνος. Sic & apud Thuc. Pro eodem ſcribitur & πείσυνος, apud Laſcar. in Epigr.

Πειστὴρ, ῆρος ὁ, perſuaſor. A Suid. exp. ὁ ὑπήκοος.

Πειστήριος perſuaſorius, vim perſuadendi habens: vt πειστήριοι λόγοι, apud Eur.

Πειστικὸς, idem quod πειστήριος. Plato in Gorg. Expo-
1266 nitur etiam, obediens.

Πειθὼ όος, οῦς, ἡ, ſuada, ſuadela, perſuadēdi vis. Exponitur & ſimpl. perſuaſio. Ariſtoph. & Plat. Eſt & nomen illius deæ quæ fingebatur eloquentiæ præſes: & à Latinis etiam ſuadela, item flexamina nuncupatur. Item obedientia, obſequela. Xen.

Πειθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, moriger, obediens Epigr. l. 5. & apud Nonn. Exp. &, fidelis, apud eundem.

Πειθήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod πειθήμων. Plut. de Rom. fort. Vide & in comp. ab Ηνία.

Πειθανὸς vel πιθανὸς, perſuaſorius, perſuadendi vim habens. Exp. &, probabilis, veriſimilis. Ariſtot. & Xen. Item gratus atque acceptus, elegans. Ariſtot. Item qui facilè paret ſeu lubenter, moriger. Xenoph.

Πιθανῶς, probabiliter, accommodatè ad perſuadendum.

Πιθανότης, probabilitas, veriſimilitudo. Plat.

Πιθέω, ῶ, vnde particip. πιθήσας, fretus, confiſus. Heſiod. in Erg. αἰδοῖ εἴκων πιθήσας. Item obſequutus. Il. ι. φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας.

Πίστις, fides. Theogn. Πίστει χρήματ' ὄλεσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα. Dicitur πίστις qua quis credit rem aliquam: & πίστις rei alicuius quæ creditur. Herodian. & Plu. Dicitur & πίστιν ἐπιθεῖναι, fidem dare, iurare: apud Demoſt. Et πίστεις ποιήσασθαι, fiduciam promiſſorum firmare: apud Xen. Item cui poteſtas ac imperium creditur, dicitur πίστιν λαμβάνειν. ¶ Πίστις ſignificat etiam rei compertæ explicatæque fiduciā: quam Quint. perſuaſionem vocat. Sic in ſacris litteris perſuaſio certa quā in nobis efficit Spiritus ſanctus, de ſalute in Chriſto promiſſa, quam ſibi quiſque credendo applicat, πίστις nominatur. ¶ Item quod fidem facit, probatio, argumentum. Plut. de def. orac. μηδεμίαν ἀπόδειξιν τοῦ λόγου μηδὲ πίστιν ἐπιφέροντος. vide Pab. l. 5. c. 10. ¶ Item fiducia, θάῤῥος. Thuc. l. 1. ¶ Item autoritas, Dinarch. in Philocl. Æſchin. περὶ παραπρεσβ.

Πιστικὸς, οῦ, ὁ, ad fidem faciendam aptus, qui fidem facere poteſt. Ariſto. ¶ Item potabilis, quam ſignifi. vide in Πίνω.

Πίστιος, ου, ὁ, fidius. Iouis epith. Dion. Hal.

Πιστεύω, fidē habeo, credo. Ariſtot. rhet. 2. οὔτε πᾶσι πιστεύοντες, οὔτε πᾶσιν ἀπιστοῦντες. ¶ Cum infinitiuo iunctum exp. etiam ſpero, puto, cenſeo: Plato de leg. πιστεύω ἀποδείξειν. Thucyd. l. 2. πιστεύων τε ὀρθῶς γινώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπεξιέναι, cenſens ſe optime ſentire. ¶ Item fido, fidum iudico. Xen. Hellen. 6. πῶς ἂν μᾶλλον πιστεύσαιτε ἢ Λακεδαιμονίοις; ¶ Item fido, nitor, fiduciam & ſpem colloco. Thuc. l. 2. πιστεύοντες ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς ἀπάταις. Sic & ſæpe in ſacris literis dicitur πιστεύειν εἰς τὸν θεὸν & τῷ θεῷ, vel Χριστῷ, in Deum & Chriſtum fiduciam ſuam reponere, &c. ¶ Item credo, concredo, committo. Plut. de curioſ. οἰκέταις καὶ ξένοις πιστεύουσι μᾶλλον ἐπιστολὰς ἢ φίλοις καὶ οἰκείοις πολυπράγμοσι. Iſocr. περὶ τῶν ἄλλων τούτῳ μάλιστα πιστεύειν.

Πιστεύομαι, fides mihi habetur, credor. Plut. in ſymp. πολλά γε πιστεύονται ψευδῶς. Sic & apud Ariſtot. Iſocr. &c. Item magnæ autoritatis & exiſtimationis ſum. Demoſth. πιστεύονται μᾶλλον παρ' ὑμῖν Sic & apud Xen. pæd. 4. ¶ Item creditur ſeu concreditur mihi. Exp. etiam, præfectus ſum. Herodian. lib. 7. ὑφ' οὗ τὴν ἡγεμονίαν ἐπεπίστευτο. Luc. πιστεύομαι τὴν στρατιάν, præſum exercitui.

Πιστευτικὸς, ὁ, qui facilè credit, credulus. Ariſtot.

Πιστὸς οῦ, ὁ, fide dignus, credibilis. Ariſtot. Iſocr. Plut. Τὸ πιστὸν, idem cum πίστις. Xen. Exp. &, fidei pignus. Plut. in Alex. ᾔτουν τὰ πιστὰ τὸν Ἀλέξανδρον. ¶ Item πιστὸς, certus, exploratus: vt apud Æſchin. πιστὰ παῖδας καὶ γυναῖκα. Hinc & πιστὸν ἔχειν, pro certo habere, vel certò ſperare apud Thuc. l. 1. ¶ Item actiuè, fretus: apud Plat. vnde οἱ πιστοὶ, in ſacris literis, credentes, fideles, qui ſalutem in Chriſto promiſſam ſibi applicant. ¶ Item fidus, fidelis: vt πιστὸς ἑταῖρος. Il. ρ. Interdum abſolutè ponitur pro, πιστὸς, φίλος. Athen. l. 8. ἐνεβίβασας τοῦ Φυλακίδου πιστόν τινα πορθμέιον ἐφ' ὕδωρ. Τὸ πιστὸν, fides, fidelitas. Thuc. l. 1. Apud Hom. Il. χ. ὅρκια πιστὰ, exp. iuramenta quibus fidere quis poſſit: vel, certa, ſtabilia.

Πιστῶς, fidè, fido animo, fideliter. Dem. Thuc.

Πιστότης, ητος, ἡ, fidelitas, fides. Plat.

Πιστόω, fidem exigo. Thuc. lib. 4. πιστώσαντες αὐτὸν τοῖς ὅρκοις.

Πιστόομαι, fidem do, fidem facio, vnde πιστωθῆναι ὅρκῳ, iureiurando promittere, Od. ο. Herodian. ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων ἀνθρώπων προσποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι εὔνοιαν, ſolertiſſimus erat ad amicitiam ſimulandam cum quadam beneuolentiæ 1267
fide. Apud Opp. de ven. l. 3. τίς ἂν τάδε πιστώσαιτο, exp. quis hæc probârit & confirmare poſſit? Ἐπιστώθη, paſſiuè etiam exp. fides ei facta eſt: apud Naz. Et πιστωθεὶς, cui fides facta eſt, qui rem compertam ſe habere putat. Luc. & Greg. Apud Nonn. φωνὴν πιστώσατο, exp. certam & fidelem vocem edidit.

Πίστωμα, τὸ, id quo res aliqua confirmatur. Ariſt.

Πίστωσις, ἡ, probatio qua rei fides fit. Hermog.

Πιστωτέος, cui fides eſt facienda, confirmandus. Luc.

Compoſita, ac primùm ex πείθω cum præpoſitione.

Ἀναπείθω, perſuadeo, impello. Ariſtoph. & Plut.

Ἀναπείθομαι, perſuadeor, adducor vt credam, impellor ad faciendum. Xen.

Ἀνάπεισμα, τὸ, idem cum πεῖσμα, i. funis quo aliquid religatur, & præſertim nauis in littore. Poll.

Ἀναπειστήριος, ὁ καὶ ἡ, perſuaſorius. Ariſtoph.

Ἀνάπειστος, exp. palam factus.

Decomp. Δυσανάπειστος, qui vix diſſuaderi poteſt, & ab opinione deduci. Plat.

Συναναπείθω, ſimul ſuadeo vel hortor.

Ἀντιπείθω, contra perſuadeo, contrarium ſuadeo.

Ἀντιπειστικὸς, vim habens contrarium perſuadendi.

Ἐκπείθω, perſuadeo & adduco ad aliquid faciendum. Eurip. in Helene.

Ἐπεκπείθω, idem quod ἐκπείθω.

Ἐπιπείθομαι, perſuadeor & adducor ad aliquid faciendum. item credo. Il. ρ. ¶ Item obedio, pareo,

morem gero. Il. α. ἐμοῖ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.
Ἐπιπειθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obediens, obſequens. Ariſtot.
Καταπείθω, perſuadeo, adduco.
Καταπείθομαι, obedio, morem gero, pareo.
Καταπειθὴς, obſequens, morem gerens. Philo.
Μεταπείθω, animum alicuius in diuerſam ſententiam adduco Dem. μεταπεῖθεν ἡμᾶς ἐζήτει.
Μεταπείθομαι, in diuerſam ſententiam traducor.
Μετάπειστος, cui aliud perſuaſum eſt. Μετάπειστος, poteſt à ſententia dimoueri.
Decomp. Ἀμετάπειστος, qui de ſententia traduci nequit. Apud Ariſtot. ἀμετάπειστος αἰάγκη, quidam exp. inexorabilis, vel indeprecabilis. Τὸ ἀμετάπειστον, nulla perſuaſione flexibile. Item ſubſtantiuè, nulla perſuaſione à ſemel concepta ſententia dimoueri poſſe. Ἀμεταπείστως, ita vt à ſententia non dimouearis. Plut. in Colot.
Δυσμετάπειστος, qui de ſententia ægrè dimouetur.
Εὐμετάπειστος, cui facilè aliquid perſuadetur.
Παραπείθω, perſuadeo, perſuadendo flecto Il. ν. Exp. etiam, falſa perſuaſione decipio. vt Od ξ. Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι φρεσί.
Συμπείθω, vnà perſuadeo Item ſimpliciter, perſuadeo, perſuadendo flecto. Xen.
Συμπείθομαι, perſuadeor, perſuaſione flector. Item conſentio, idem ſentio. Plut.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm in πειθὴς, d. ſi. entia.

Ἀπειθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, immorigier, contumax. Item incredulus. Exp. & ἄπιστος, apud Soph.
Ἀπείθεια, ἡ, inobedientia, contumacia. Exp. etiam, credulitas vel diffidentia. Eph 5.
Ἀπειθέω, non obtempero, morem non gero, imperium detrecto. Xen. pæd. 1. μὴ ἀπειθεῖν ἄρχοντι. Item diffido, fidem non habeo: in ſacris literis. Scribitur & ἀπιθέω. Iliad. ω. & Od. ε.
Βαρυπειθὴς, tardus ad parendum. Nonn.
Δυσπειθὴς, qui difficile paret ſeu obſequitur. Xen. Exp. & refractarius.
Δυσπειθῶς, vt δυσπειθῶς ἔχειν, ægrè obſequi.
Δυσπείθεια, ἡ, vt μετὰ δυσπειθείας, non facilè parendo, ægrè obſequendo.
Εὐπειθὴς, qui facilè paret ſeu obſequitur. Xen.
Εὐπειθῶς, obſequenter, ſeu obſequioſè.
168 Εὐπείθεια obſequium, obedientia.
Εὐπειθέω, facilè pareo, obedio, obtempero.
Θεοπειθὴς, Deo obediens. Nonn.
Νεοπειθὴς, qui recens parere cœpit. Exponitur etiam, recens perſuaſus. Nonn.
*Παμπειθὴς, omnia perſuadens. Pind. Pyth. 4.
Ταχυπειθὴς, qui citò paret. Item cui citò perſuadetur aliquid, credulus. Theocr.

Compoſita ex πιθανός.

Ἀπίθανος perſuadendi vim non habens: non probabilis. Apud Plut. ἀπίθανος πρὸς ὁμιλίαν τῷ πλήθει, exp. ad alliciendum oratione populum parum aptus. Apud Luc. in Tim οὐκ ἀπίθανος ὢν πρὸς οὕτω ψυχρὸν ὀργὴν Δία exp. non abſurdè ſe gerens.
Ἀπίθανα, dicta abſurda, non probabiliter dicta.
Ἀπιθάνως, non accommodatè ad perſuadendum, nō probabiliter. Exp &, abſurdè, inſcitè.

Compoſita in πειστος deſinentia, itidem ſine præpoſ.

Ἄπειστος, ὁ καὶ ἡ, nulla perſuaſione flexibilis, ideóque pertinax. Τὸ ἄπειστον, pertinacia.
Ἀπειστία idem eſſe dicitur quod ἀπείθεια.
Δύσπειστος, qui ægrè perſuadetur. Ariſtot. ethic. l. 7. cap. 9.
Δυσπείστως: vt δυσπείστως ἔχω, vix poſſum perſuaderi. Iſocr. in Paneg.
Εὔπειστος qui facilè perſuaderi poteſt, &c. Ariſtot.
Εὐπείστως, vt εὐπείστως ἔχω, facilè perſuadeor.

Νεόπειστος, recens perſuaſus.

Compoſita ex πίστις, πιστὸς, & cæteris quæ ſ. abiecerunt.

Ἀναπιστεύω, confido, ſpero.
Ἀξιόπιστος, ὁ καὶ ἡ, fide dignus, dignus cui credatur. Plut. Accipitur etiam pro ἱκανὸς & ἀρκῶν, idoneus, ſufficiens. Idem, καὶ ναύλοχα πρὸς πᾶσαν τὴν ναυτιλίαν ἀξιόπιστα.
Ἀξιοπίστως, cum fide ſufficiente. In Pand. ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, idoneis ſponſoribus cauere.
Ἀξιοπιστία, ας, ἡ, fides idonea. Nazianz.
Decomp. Δυσαξιόπιστος, qui difficulter perſuaderi poteſt. Ariſtot. Phyſiogn.
*Εὐαξιόπιστος, qui facile perſuadetur. Xen. in Ageſilao.
Καταξιοπιστεύομαι, fide indignum iudico: aut dico aduerſus aliquem quæ fide indigna ſint: cum genit. perſ. apud Suid.
Ἄπιστος, incredulus, qui fidem non adhibet. Plato in apolog. ἄπιστος εἶ καὶ ταῦτα σαυτῷ Exp. etiam qui diffidit. vt Od. ξ θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος. ¶ Item paſſiuè, incredibilis fidem ſuperans. Æſchin. Et Eurip. in Hec. ¶ Item infidus, cuius ſuſpecta eſt fides, cui fidendum non eſt. Item perfidus. Soph. Demoſth. Thuc. Apud Plut. in Numa, ἄσπονδον καὶ ἄπιστον πόλεμον exp. bellum quod contra fœdera datámque fidem infertur.
Ἀπίστως, (in actiua ſignif.) incredulè, diffidéter cum diffidentia, vt ἀπίστως διακεῖσθαι πρὸς τὰ μυθώδη, fidem non adhibere fabuloſis. ¶ In paſſiua ſignificatione, incredibiliter, contrà quàm credi poſſit: apud Demoſth. Exponitur etiam, infidè, vel perfidè.
Ἀπιστία, ἡ, incredulitas, diffidentia. Heſiod. ¶ Item incredibilitas. Iſocr. Item perfidia. Plat.
Ἀπιστοσύνη, idem quod ἀπιστία. Eurip.
Ἀπιστέω, ῶ, f ήσω, non credo, diffido. Item ſuſpectū habeo. Interdum cum datiuo. Iſocr. in Euag ἀπιστῶν τοῖς παραγγελμένοις. Interdum cum infinitiuo, vt apud Soph. Οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς εἰμάρθαι γυναῖ. ¶ Item non obtempero, morem non gero: apud Soph.
Ἀπιστέομαι, οῦμαι, non creditur mihi, non fiditur mihi. Xe. Dicitur & cum περί. vt ἀπιστεῖσθαι περὶ μικρῶν, paruis in rebus fide carere, vel fidem non impetrare. Apud Xen. ἀπιστούμενος θεράπων, exp. ſuſpectus ſeruus. Ἀπιστουμένως, idem quod ἀπίστως: vt τοῖς πράγμασιν ἀπιστουμένως ἔχειν, fidem non habere vel diffidere: apud Euſeb.
Decomp. Διαπιστέω, prorſus diffido, vel diffido, fidem non habeo. Demoſt.
Ἀποπιστεύω, fido, confido, fidem habeo. Suid.
Διαπιστεύω, credo, concredo, ſeu fidei alicuius committo. Æſchin.
Διαπιστεύομαι, creditur mihi, committitur fidei meæ. Item fides mihi habetur. Dem.
Δύσπιστος, qui difficulter credit, incredulus. Item creditu difficilis, cui fidem vix adhibeas.
*Δυσπιστέω, difficulter credo, incredulus ſum. Mercurius Triſm.
Ἔμπιστος, cui fides ineſt.
Ἐμπιστεύω, fido, fiduciam & ſpem meam colloco in. Paralip. lib. 2. 8. ἐμπιστεύσατε ἐν κυρίῳ θεῷ ὑμῶν καὶ ἐμπιστευθήσεσθε. Item credo i. concredo, fidei committo. Apud Aphrod. lib. 2. Probl. ταύτας τὰς δυνάμεις ὁ φύσις ἐνεπίστευσε κατοικεῖν ἐν τοῖς στερεοῖς, collocauit in locis ſolidis.
Ἐμπιστεύομαι, creditur ſeu concreditur mihi, fidei meæ committitur. Galen. ἐπεὶ ἐνεπιστεύοντο τὴν θεραπείαν, aliis concredebatur & demandabatur curatio.

1269 Ἐπίπιστωσις, εως, ἡ, confirmatio inſuper accedens. Dicitur eſſe quaſi geminatum cauſæ firmamētum, vel altera confirmatio: & eſſe pars orationis apud Rhet.

Εὔπιστος, qui facilè credit, credulus. Exp. etiam fidelis. Item paſſ. credibilis, qui facilè creditur.

Καταπιστεύω, concredo, fidei alicuius committo.

Καταπιστεύομαι, fidei meæ committitur. Apud Phalar. in ep. καταπεπιστευμένος ταῖς μούσαις, ex muſis eruditus. Καταπιστεύομαι ἐξωμοσίᾳ, iureiurando obſtringor. in Pand.

Καταπιστόω, ῶ, idem cum πιστόω.

Καταπιστοῦμαι, fidem rei facio, confirmo.

Ὀλιγόπιστος, exigua & pauxilla fide præditus, parum fidens ſeu credens. Matth. 8. Interdum exp. incredulus. Exp. & paſſ. cui parum fidendum eſt.

Πολύπιστος, multum fidens ſeu credens.

*Προπιστεύω, antè credo, priùs fidem habeo. Xenoph. in Ageſilao.

ΠΕΙΚΩ & πέκω, F. ξω, pecto, carmino, carpo. Od. σ. ἢ εἴρια πείκετε χερσίν. ¶ Item tondeo, κείρω. Heſiod.

Πείκομαι & πέκομαι, pector, vel pecto me. Item in media voce pro πείκω. Il. ξ. Item tondeor.

Πέξις, εως, ἡ, tonſura. Heſych.

Πεκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui tondet ſeu vellit. Suid.

Πεκτὸς, pexus, comptus. Epigr. Item tonſus.

Πεκτέω, f. ήσω, idem cum πέκω. Ariſtoph.

Πεκτέομαι, οῦμαι, pector, carminor, tondeor.

Πεικὸς lana carminata: vel carminanda. Heſyc.

Πέκος & πέσκος, εος, τὸ, pellis tondenda ſeu pilis nudanda: vellus. Nic. in Ther. pro cortice radicis vſus eſt quo integitur, vt pecus vellere.

Πόκος, ου, ὁ, vellus. Hom. Theocr. Theophr.

Πόξ, idem. vnde prouerb. εἰς ὄνου πόκας, apud Ariſtoph. in Ran.

Ποκάριον, τὸ, paruum vellus: in Hippiatr.

Ποκάζω, f. άσω, vello, tondeo. Suid. Item comp.

Ποκὰς, άδος, ἡ, coma pexa, crines compti. Ariſt.

Ποκίζω, f. ίσω, idem, vnde aor. 1. med. apud Theocr. Τίς τείχας; αὐτ' ἐπορείων ἐποκίξατο.

Compoſita.

Ἀμφίποκος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque vellumen habens, vtrinque lanatus ſeu villoſus. Heſych.

Ἄπεκτος, impexus, qui pectitus non eſt. Heſyc.

Ἀπέκτητος, idem. Epigr. Ἄποκος, vellere carens.

Ἀποπέκω, detondeo. Heſych.

Εἰροπόκος, ouis epitheton apud Hom. Il. ε. & Heſiod. in Theog. ſic dictæ quaſi τῆς εἰς εἶρος πεκουμένης: aut quod vellera innexa habeat: vt ſit comp. ex εἴρω, necto & πόκος.

Ἐκπεκτέω, pecto, carpo, vello. Heſych.

Ἐκποκίζω, fut. ἐκποκιῶ, vellumē adimo. Item euello. Ariſtoph. ἐκποκιοῦσα τὰς ποκάδας.

Ἐπίποκος, vellere intectus Reg. l. 4. c. 3.

Ἑπτάπεκτος, qui ſepties vel multoties tonderi poteſt. Suid. & Heſych.

Εὔπεκτος, benè pexus. Εὔποκος, vellere abundans, bonum vellus habens. Heſych.

Νηπεκτὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impexus. Heſych.

Οἰοπόκος, ouillam lanam habens. Soph.

ΠΕΙΝΑ, & Ionicè πείνη, ης, ἡ, fames, eſuritio: propriè eſt ſuctionis in ventriculo ſenſus. Homer. & Plut.

Πειναλέος, ου, ὁ, famelicus, qui famem ſentit. Impropriè πίνακες dicuntur πειναλέοι. Epigr.

Πεινάω ſeu πεινέω, ῶ, f. ήσω, eſurio, fame premor. Hom. Xen. & metaph. appeto, deſidero. Idem pæd. 7. μάλα πεινῶσι χρημάτων.

Πείνημι, idem: Od. υ. Σίτου δ' οὐκ ἔτ' ἔφη πεινήμεναι.

Π Ε

Πεινητικὸς, ὁ, qui eſurire & famem ſentire ſolet. Item eſuriem ſeu famem excitans.

*Πεινατικὸς, famelicus. Plut. in Pompeio.

Compoſita.

Ἀναπεινάω, iterum eſurio & famem ſentio. Athen.

Βούπεινα, ἡ, magna fames. Gell. l. 16. c. 3.

Γεωπείνης, ου, ὁ, terram eſuriens: i. cui amplus ager non eſt. Suid. & Etym. ex Herodot. Item idem quod γεωπόνος ὁ γῆν πεινῶν καὶ ἐργαζόμενος, vel ὁ περὶ γῆν πονούμενος, Suid. & Euſt. 1270

Διαπεινάω, valde eſurio. Suid.

Κατάπεινος, ὁ καὶ ἡ, fame confectus.

Ὀξύπεινος, qui acuta & vehementi fame excruciatur. Athen. lib. 2. & 9.

Πρόσπεινος, qui eſurit, famelicus. Act. Ap. c. 10.

Ὑποπεινάω, aliquantum ſeu paululum eſurio.

ΠΕΙΡΑ, ας, ἡ, conatus, incœptum. Soph. Thuc. Exponitur etiam, facinus ſuſceptum: apud eundē Soph. Item ratio ſeu via: *quod ad id quod cupimus peruenire conamur.* vt in Aiace, τί τὴν δ' ἐφορμᾷς πεῖραν; Item ſpecimen, periculum, experientia, documentum. Demoſt. πεῖραν αὐτῶν δεδώκασι. ¶ Πεῖρα dicebantur etiam ea quæ prima diſcebantur à tibicinibus.

¶ Fuit & pars prima Pythici certaminis, in qua luſtrabat locum Apollo an dignus certamine futurus eſſet. Poll. lib. 4. c. 10. ¶ Item tentatio, idem cum πειρασμός. Gregor. de Chriſto, Χριστὸς ἐνίστευσε περὶ τῆς πείρας. ¶ Significare etiam dolum & inde dictos eſſe πειρατὰς, tradit ſchol. Ariſtophanis apud Eur. in Aiace. Idem exponit damnum: apud eundem in Danae: hincque etiam πειρατὰς, denominatos eſſe ſcribit.

Πειράω, άσω, & ήσω, conor, nitor. Il. τ. Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα Μυίας. Thuc. πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες. Idem πειράσαντες τοῦ χωρίου, quum conati eſſent capere. ¶ Item tento *ſicut dicitur tentare animum alicuius, & tentare ſpe vel metu*: Iliad. 1. Μή μου πειρᾶται οὐκ εἰδότος. Greg. de Baſil. ἄλλων δεῖ τινα πειρᾶν τῶν ἀσθενεστέρων. ¶ Item tento, de ſtupro interpello. Ariſtoph. in Plut. πειρᾷ μὲν ἴσως σε.

Πειρῶμαι, idem quod πειράω, conor, nitor. Thuc. πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι. Item experior, tento, periculum facio. Il. β. Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν. Et cum genit. Iliad φ. Οὐκ ἔθελεν φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος, antequam expertus eſſet certamen cum Achille. Sic & Heſiod. & Plat. Cum eodem interdum exp. fruor, potior: vt πειρᾶσθαι ἀγαθῶν. Item paſſiuè tentor, exerceor: vnde Od. γ. μύθοισι πεπειρημένος πυκινοῖσι, in verbis exercitatus ſum. Itē de ſtupro interpellor, vnde πειραθεὶς, apud Thu.

Πείρασις, εως, ἡ, tentatio, ſollicitatio de ſtupro. Th.

Πειρατηρία & Ionicè πειρητηρίη, ἡ, tentatio qua alicuius rei periculum facimus. Herodot.

Πειρατήριον, τὸ, experimentum, tentamentum. Hipp.

Πειρητίζω experior, tento, periculum facio. Od. φ. τόξου πειρήτιζε. Item exploro: *ſcilicet animum alicuius.* Od. ο. Τοῖς Ὀδυσεὺς μετέειπε συβώτεω πειρητίζων. Sic Il. η. Et cum accuſat. apud Nonn. ἐπειρήτιζε γυναῖκα.

Πειράζω, idem cum πειράω, tento, periculum facio. 2 ep. ad Corinth. c. 13. ἑαυτοὺς πειράζετε εἰ ἐστὲ ἐν τῇ πίστει. Item captioſè tento: vel ſimpliciter tento. Od. ι. Ὣς φάτο πειράζων. Od. ψ. & ſæpè in nouo teſt. Item tento ſolicitādo ad aliquod ſcelus: in ep. ad Theſſal. 1. c. 3. μή πως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων. ¶ Item conor, nitor: vt Epigr. lib. 2. τί πειράζεις λευκὸν ἰδεῖν κέρακα;

Πειράζομαι, tētor, de me fit periculum. Heb. 11. ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν. Itē ad ſcelus ali-

quod ſollicitor.in ep.Iacob.c.1. Dicimur & morbo πειράζεσθαι, quum is nos inuaſit. Alex. Aphr.

Πειρασμὸς,ὁ, tentamētum. Dioſc in præf.lib.1. Item tentatio qua diabolus homines ad vitia & ſcelera ſollicitat. Matth. 6. & Lucæ 11. & in bonam partem tentatio quæ fit fidei & conſtantiæ explorandæ gratia, in ep.ad Corinth.1. c.10.

Πειραστὴς,οῦ,ὁ, tentator, diaboli epith. tentantis homines & ad flagitia ſollicitantis. Greg.

Πειραστικὸς, tentandi peritus. Exponitur &, qui inani conatu vtitur: apud Ariſtot, metaph.3. Apud eundem in elench. πειραστικοὶ λόγοι dicuntur eſſe qui ex iis quę reſpondenti conſentanea videntur oppoſitam concluſionem inferunt.

Πειρατὴς,οῦ,ὁ, prædo marinus, qui in mari vagabūdus prædatur: pirata. Epigr.l.2. Deriuari à πεῖρα, ſignificante δόλον καὶ τέχνην, vt ſit ὁ κατὰ θάλασσαν κακοῦργος tradunt ſchol. Soph. & Suid.

Πειρατικὸς,οῦ,ὁ, ad piratas ſeu prædones maritimos pertinens: vt πειρατικὴ ναῦς, apud Plut. Τὸ πειρατικὸν dicitur manus piratica, ſeu ipſi piratæ.

Πειρατεύω, f. εύσω, piraticam exerceo, ſum pirata. Geneſ.c.29 πειρατεύσαι αὐτὸν κατὰ πόδας.

1271 Πειρατεία,ἡ, exercere piraticam.

Πειρατήριον, τὸ, ſedes piratarum, ſeu locus piratis infeſtus. Plut. in Pomp.

Compoſita.

Ἀμπειρος,ου,ὁ καὶ ἡ, idem cum ἔμπειρος. Heſych.

*Ἀμπειρα, idem quod ἀπόπειρα, experimentum.

Ἀνάπειρα,ἡ, experimentum ſeu tentamentum quod denuo fit. Et ſimpliciter pro πεῖρα. Polyb.

Ἀναπειράω & ἀναπειράομαι, iterum experior. Et ſimpliciter idem quod πειράω. Thuc.

Ἄπειρος, carens experientia, inexpertus, imperitus. Cum genit. apud Iſocr. Xen. & Thuc.

Ἀπείρως, inexpertè Xenoph.

Ἀπειρία,ἡ, inexperientia, imperitia, inſcitia.

Ἀπειροσύνη,ης,ἡ, idem. Eur. in Medea.

Ἀπείρατος, intētatus, cuius periculum factum non eſt Dem. pro cor. Et actiuè, non expertus, qui experientiam non habet. Ariſtid. Chryſoſt. Pro eo Ionicè dicitur ἀπείρητος Il.μ. & Od.β.

*Ἀπειράτη, in fœm.gen Ἀδμήτην μ' ἄγαγον καὶ ἀπειρήτην φιλότητος.

Ἀπείραστος, qui tentatus non eſt, vel non tentari ſolet. in ep.Iacob.c.1

Ἀπόπειρα,ἡ, idem cum πεῖρα & ἀνάπειρα. Thuc.

Ἀποπειράω,ῶ, experior, periculum facio. Thuc.l.6. τῆς Καρχηδονίων ἀρχῆς καὶ αὐτῶν ἀποπειράσοντες.

Ἀποπειράομαι, idem Ariſtoph. in Nub. διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.

Ἀποπειράζω, idem cum πειράζω. Ariſtot.

Ἀρχιπειρατὴς,οῦ,ὁ, piratarum princeps, archipirata.

Διάπειρα,ἡ, experientia. Plut.

Διαπειρῶ, tento, ſollicito. Plut.

Διαπειρῶμαι, idem. Thuc.l 6. Διαπειρᾶσθαί τινος, exp. etiam captare aliquem. Plat.

Διαπειράζω, tento.

Ἐκπειρῶ & ἐκπειρῶμαι, tento, periculum facio.

Ἐκπειράζω, idem quod διαπειράζω, in ep.ad Cor. 1.c.10. μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστόν.

Ἔμπειρος vſu peritus, vel ſimpl peritus. Plut.

Τὸ ἔμπειρον, ſubſt. pro ἐμπειρία. Herodian.

Ἐμπείρως, peritè, more eorum qui periti ſunt. Item ſcitè, aptè Ceb. Theb.

Ἐμπειρία,ἡ, peritia. Thuc. & Dem.

Ἐμπειρικὸς, medicus, qui medicinam ab vſu tantùm & experimentis nouit & tractat, non ex cauſis naturalibus. Celſ. in præfat.

Ἐμπειρικὴ & ἐμπειρία, eiuſmodi medicorum ſecta.

Ἐμπειρέω,ῶ, peritus ſum, calleo, cum gen. Polyb.

Ἐμπείραμος: poet. pro ἔμπειρος dicitur in ep. Pro quo metri gratia ἐμπάραμος, apud Callim.

Ἐμπειράμως, ſcitè, peritè. Callim.

Ἀμφαρής, idem cum ἔμπειρος. Heſych.

Ἐπιπειρῶ & ἐπιπειρῶμαι, tento, periculum facio.

*Κατάπειρα, tentamentum, experimentum

Καταπειρῶ, tento, vel attento. Maccab. lib 2. c.13.

Καταπειρατηρία,ἡ, inſtrumentum nauticum quo altitudinem maris explorant. Herod. in Euterp. Idem dicitur & καταπειρατήρ.

Καταπειράζω, periculum facio. Item tento, i. expugnare conor. Polyb. l.4 καταπειράζειν τῶν πολεμίων. Et cum accuſat. apud Lyſ.

Καταπειράζομαι, idem Polyb.2.

Καταπειρασμὸς,οῦ,ὁ, tentatio, qua fit alicuius periculum. Exponitur & experientia.

Μεταπειρῶ & μεταπειρῶμαι, mutata arte tento. Item muto, vario. Ariſtoph.

Μονοπεῖραι λύκοι, lupi qui non plures ſimul homines ſed ſingulos inuadunt. Ariſtot.

Παραπειρῶ & παραπειρῶμαι, adnitor, tento. Herm.

Πολύπειρος, qui multa tentauit, peritus, callidus.

Πολυπειρία,ἡ, multarum rerum experientia. Plat.

Πρόπειρα,ἡ, prætentamentum Thuc.l.3.

Προπειρῶ & προπειρῶμαι, prætento.

Πρωτόπειρος, primum experiens. Athen. 1272

Ταλαπείριος, ærumnas expertus. Od. ζ. Vide & in comp. ex περάω.

*Σύμπειρος, vnà experiens. Pind. Nem.

ΠΕΙΡΙΝΣ, ινθος, vnde accuſat. πείρινθα apud Hom. ſignificans cratem ſeu alueum ex viminibus, qui imponitur currui, & in quo ponuntur ea quæ vehuntur: vt Od.ο. Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα θέσαν περικαλλέα δῶρα. Genit. πείρινθος legitur apud Apo.l.

ΠΕΙΡΩ, F. περῶ, tranſadigo, tranſigo, transfodio. Il. υ. τὸν δ' ὁ γε τοῖο διὰ χειρὸς ἔπειρεν αἰχμῇ χαλκείῃ. ¶ Item neutraliter tranſeo, pertranſeo. vt Od. & Il. Ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. Soph. in Aiace, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ, tranſibo.

Πείρομαι, transfigor, traiicior. Il.α.

Πόρος,ου,ὁ, tranſitus, traiectus: vt πόρος Ἀλφειοῖο. Il. β. Maris πόροι dicuntur ea loca per quæ minori periculo traiici poteſt. Od.μ. Heſ. in The. Apud Herod. pons etiam πόρος appellatur. Interdū exp. via, meatus: vt apud Apol Arg. πόροι ἁλὸς Et aliquando ipſa aqua per eiuſmodi πόρους fluens πόρος dicitur: vt apud Soph. in Aiace. πόροι ἁλίρροοι. Metaphoricè quoque pro via capitur: apud Eur. in Med. τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός. ¶ Item meatus, canalis, alueus: item fiſtula. Ariſtot. ¶ In corpore humano πόροι dicuntur meatus per quos aliquid influit. Ariſtot. Plut. ¶ Πόρος dicitur etiam ora maritima. Thuc. l. 1. ¶ Item ratio excogitata aliquid efficiendi: vt πόρος χρημάτων, ratio pecuniæ comparandæ. Eur. pro quo & abſolutè πόρος dicitur apud Ariſtot Rhet. & Polit.1.c.7. Interdum pro quæſtu vſurpatur: vt apud eundem in Polit. Significat & reditu, prouentus, obuentio, vectigal. apud Ariſtoph. in Veſp ¶ item auxilium, emolumentum. Xenoph. pæd.1. ¶ Sumi traditur & pro exercitu: apud Dion. Halic l.4.

Πορεῖον,ου,τὸ, nauigium traiiciendis militibus comparatum. Diod. Sicul.l.20.

Πόριμος,ου,ὁ καὶ ἡ, qui tranſiri ſeu traiici poteſt, penetrabilis. Gal. καὶ τοῦτο ἅπαντα βάσιμα καὶ πόριμα. Item actiuè, qui facilè tranſit ſeu penetrat. Metaph. πόριμος aliquis dicitur, qui è quibuſlibet difficultatibus ſe facilè expedit. Ariſtoph. in Ran. & Plat. in ſymp.

ſymp. Significat etiam tranſitum aperiens, viam faciens ſeu ſternens. Æſchyl. in Prometheo. εἰς ἄπορον πόριμος. ¶ Item qui acquiri & comparari poteſt, parabilis. Syn. ep. 139. θεοῦ δὲ παρόντος, ἅπαν ἄπορον πόριμον. ¶ Item omnium rerum copia affluens. Gorin apolog. Palam. ¶ Item quæſtuoſus, lucroſus, apud Suid.

Πορίζω, f. ίσω, aditum patefacio, viam aperio. Metaphoricè apud Eur. in Medea, τὰ πάντα θεῶν πορίζόντων καλῶς, diis bene omnia vertentibus & probè adminiſtrantibus. ¶ Item excogito, comminiſcor, ingenio. Eur. πορίζω τέχνας ἐπὶ τοῖς φιλτάτοις. Sic apud Ariſtoph πορίζειν πλοκάς, quærere moras. ¶ Itē quæro, i. acquiro, ſeu inuenio, paro, comparo. Dem. σὺ οὖν μοι πόριζον τὸ ἐλλεῖπον τοῦ ἀργυρίου. Interdum abſolutè ponitur, pro πορίζειν βίον, victum quærere, vel quæſtum facere, vt apud Ariſtot polit. l. c 5. ¶ Item paro, i. apparo. Heſych. ¶ Item ſuppedito, præbeo copiam facio. Xen. τοῖς ἄλλοις πολίταις ἃν δέονται πορίζειν. ¶ Apud mathematicos ſignificat ex demonſtratis infero & aſtruo.

Πορίζομαι, idem quod πορίζω, in ſecunda ſig. excogito comminiſcor. Philemon apud Ath. lib. 14. καινὰ ῥήματα πεπορισμένος ἐστί, noua verba inuenit. Et paſſiuè excogitor, inuenior: vt apud Ariſtot. Rhet. 1. ὅσα μὲν δι' ἡμῶν πεπόρισται, quæ excogitata à nobis nō ſunt ¶ Item quæror, i. acquiror, vt πεπορισμένον ἀργύριον, Demoſth. Et actiue, comparo, paro, apud Xen. Ariſtot. & Æſchin. in qua ſignif. etiam abſolutè ponitur, pro victū quæro, quæſtum facio, apud Diog. Laert. in Tim. ¶ Item ſuppeditor, præbeor apud Plat. l. 1. de leg. Et act. ſuggero, ſubminiſtro. Syneſ. ep. 56. πορίζοντες τῇ φύσει τε σφετέρας ὑποθέσεις, conuenientem naturæ tuæ materiam ſuppeditant. ¶ Item apud mathem. ex ante demonſtratis inferor & aſtruor. Procl. in Euclid.

Πόρισμα, τὸ, dialecticis dicitur propoſitio conſecutionem neceſſariam habens, & ex iis dependentem quæ iā probata ſunt. Philop. in 1. l. poſt. an Ariſt. Eſtque vox à Geometris deſumpta, qui theorema aliquod ex demonſtratiuo ſyllogiſmo neceſſariò ſe-
1273 quens inferentes, illud quaſi lucrari dicuntur quòd non ex profeſſo quidem theorematis huius inſtituta ſit demonſtratio, ſed tamen ex demonſtratis rectè ſequatur. Procl in Eucl. l. 3.

Πορισμός, οῦ, ὁ, ipſa actio comparandi & acquirendi. Plut. ¶ Heſychio eſt machinamentum ſeu res quam quis eſt machinatus. ¶ Exponitur &, ſuppeditatio: reditus ac vectigal.

Ποριστής, οῦ, ὁ, ſuppeditator. Greg. Item quæſtor, qui vel ſimpliciter quærit aut comparat vel quæſtor ærarius, i. pecuniæ præfectus, Demoſth.

Ποριστικός, qui quærere nouit, induſtrius cōquiſitor. Ariſtot. rhet. 1. Ποριστικὴ πόλις, ciuitas in qua facilè victus paratur.

Ποριστός, qui acquiri poteſt, parabilis. Item acquiſitus. Exp. etiam, qui facilè ſuppeditatur.

Πόρω (poet.) f. σω, idem quod πορίζω, præbeo, ſuppedito, do. Il. π πόρεν δέ οἱ ἐγχελαὸν υἱόν.

Πορσύνω & πορσαίνω, idem Soph. in Aiace, τἄλλα πάντα πορσυνῶ reliqua omnia ipſe præbebo. ¶ Item paro, vt Il. Κείνου πορσανέουσα λέχος. ¶ Item ago, perago, adminiſtro, vt πορσύνειν τὰ τοῦ θεοῦ. Herod. ¶ Item colo, honoro. Apoll. Arg. lib. 3. θεὸν ὡς πορσανέουσι. ¶ Item, incito, inuito. Heſych. ¶ Item, alo: Pind. in Olymp.

Πορσύνομαι, agor, conficior. X. pæd. 7. ¶ Πορσύνεται Heſych. exp. ὁδεύεται, iter facit.

Καταπορσύνω (comp.) exhibeo, machinor. Xen.

Πορεύω, f. εύσω, traiicio, traduco, tranſueho. Soph. in Trachin. ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς μισθοῦ 'πόρευε χερσὶν, traduxit, tranſuexit. Sic apud Eurip. & Plat. ¶ Itē mando, mitto, ire iubeo. Soph. in Electra, ὅπως σοῦ πορεύσαντος ξένου, qui miſit.

Πορεύς, έως, ὁ, qui traiicit, portitor. Heſych.

Πορεύομαι, eo, proficiſcor, iter facio. Xen. pæd. 4. τοῖς ποσὶν πορεύεσθαι, pedibus iter facere. Et cum accuſ. Iſocr. μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι. Et cum præpoſ. Plato de leg. πορεύομαι εἰς πόνους, adeo labores. Demoſth. πορεύεσθαι εἰς τὰ κτήματα, hereditatem adire. ¶ Apud biblicos interpr. & n. T. ſcriptores ſignificat. verſari. vt Petr. ep. 1. c. 1. & in ep. Iudæ.

Πόρευμα ναυτικόν, naualis expeditio Eurip.

Πορεύσιμος, ὁ καὶ ἡ, per quem tranſiri poteſt: meabilis, vel permeabilis. Plut. & Xen.

Πορευτικός, ή, ὁ, qui incedere poteſt, qui ingreditur & ambulat. Ariſtot. Πορευτικὸν ὄργανον, exp. inſtrumentum inceſſui deſtinatum.

Πορευτός, idem cum πορεύσιμος.

Πορεία, ας, ἡ, perfectio, iter. Plat. Xen. & alij. Exponitur & progreſſus vel greſſus, apud Herodian. Item inceſſus, ingreſſus. Plut. ¶ Et in ſacris literis πορεῖαι dicuntur vitæ inſtituta, facta alicuius vel recta vel praua, vt ep. Iacobi c. 1.

Πορεῖον, id cuius ope vel auxilio iter facimus. Suid. vel cuius ope traiicimus. Poll. & Plat.

Πορθμός, οῦ, ὁ, fretū: ſinus maris in anguſtias coarctatus qui facilè traiici poteſt. Hom. & Plut. ¶ Item traiectus, traiectio. Eurip. πορθμὸς νεῶν, traiectus naulum, vel traiicientium nauium curſus.

Πορθμίον, nauis quo fretum traiicitur. Euſt. ¶ Item merces quæ pro traiectu freti perſoluitur. Luc.

Πορθμίς, ίδος, ἡ, paruum fretum. Dion. de ſitu orb. Σικελὴν ἐπὶ πορθμίδα λήγει. Euſtathio eſt etiam nauis piſcatoria, ſeu linter quo transfretamus, & quælibet nauis vel nauicula.

Πορθμεύς, έως, ὁ, qui lintre ſeu rate aliquem tranſportat per fretum. Hom. & Æſchin.

Πορθμεύω, f. εύσω, transfreto, fretum traiicio, velaturam facio. Interdum abſolutè, vt Syneſ. ep 55. ἀπεῖδεν ἐκεῖσε πορθμεύων. Interdum cum accuſ. fluminis aut freti quo traiicitur: vt Epigr. l. 3. πορθμεύεις τὸν Ἀχέροντος ὕδωρ, transfretas ſeu traiicis. Dicitur & πορθμεύειν γραφάς, literas ad aliquem transferre, & πορθμεύειν πόδα & ἴχνος, mouere pedem loco: apud Eurip.

Πορθμεύομαι, tranſmittor, traiicior. Item transfreto, traiicio. Eurip. in Andron.

Πορθμευτής, οῦ, ὁ, qui rate aliquem tranſmittit. Euſt.

Πορθμευτικός, pertinens ad eum qui transfretat. Ariſtot. 1274

Πορθμεῖον, τό, idem quod πορθμίον. Pro eodem Ionica dialyſi πορθμήιον, apud Callim.

Compoſita, ac primùm ex πείρω.

Ἀναπείρω, idem cum πείρω, transfigo. Ariſtoph.

Ἀναπείρομαι, transfigor, proferor. Athen.

Διαμπείρω, (*decomp* pro διαπείρω.) penitus transfigo, ſeu profero Heſych.

Διαμπερές, & διαμπερέως, prorſus, in totū. Hom. Plut. ¶ Item ſemper, perpetuò, in æternum Il. τ.

Διαπείρω, *idem*, transfigo, traiicio. Eurip.

Ἐμπείρω, infigo. Hom. & Dion.

Ἐμπείρομαι, infigor. Alex. Aphrod.

Καταπείρω transfigo, traiicio, configo. Phalar.

Περιπείρω, circumcirca transfigo. Apud Plut. in Galba περιπείρας περὶ λόγχαι, exp. infigens lanceæ.

Περιπαρείς, traiectus.

Decomp. Ἐμπεριπείρω, circum circa transfigo, & ἐμπεριπαρείς, confoſſus, traiectus.

Συμπείρω, configo. Συμπείρομαι, configor.

Compoſita ex πόρος, ac primum retinentia ſignificationem verbi περάω, ſiue actiuam ſiue neutram.

Ἀεροπόρος, aërigradus, item aëriuagus. Plato.

Ἀεροπορέω, in aere gradior. Baſil.

Ἀκρόπορος, ὁ, ὁ καὶ ἡ in extremitate transfigens, acutus in extremitate. Od. γ.

Ἁλίπορος, per mare iter faciens. Lucian.

Βουπόρος, ad boues transfigendos aptus. Eurip.

Βραδύπορος, tardè ſeu lentè pertranſiens. Gal.

Βραδυπορέω, lentè incedo, tardè progredior.

Ἔμπορος, vector, qui mare traiicit: *ſed aliena naui*. Od. ω. ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης. Sic & Od. β. ¶ Itē mercator, negotiator, & præcipuè is qui mare traiicit, & merces inde aduehit, aut emptas, aut ſuis quas exportauit permutatas. Iſocr. Xen. Plat. Metaph. apud Demoſt. ἔμποροι τῆς τῶν ῥητόρων πολιτείας dicuntur, qui ſententias ſuas pretio nundinātur. Item adiect. pro ἐμπορικὸς apud Nonn. ¶ Item viator. Soph.

Ἐμπορικὸς, mercatorius, negotiatorius, vt ἐμπορικὴ τέχνη, mercatura. Plat. Et ἐμπορικὴ δίκη, actio negotiatorum. Dem. Apud Plut. ἐμπορικὰ χρήματα, dicuntur ipſæ merces. Et apud eundem in Lyc. ἐμπορικοὶ φόρτοι, exp. ipſæ merces, vel naues oneratæ mercibus.

Ἐμπορία, ας, ἡ, mercatura, negotiatio: propriè, ea qua mare traiicitur mercium cauſa. Iſocr.

Ἐμπόριον, τὸ, forum nundinarium. Thuc. & Herod. Legitur & ἐμπορεῖον apud Strab.

Ἐμπορέω, ῶ, negotior, mercaturam facio.

Ἐμπορευτικὸς, pertinens ad mercatores.

Ἐμπορεύομαι, f. εύσομαι idem cum ἐμπορέω. Chion. ep. 5. φιλοσοφήσας πρότερον εἶτα ἐμπορεύεται. ex philoſopho factus eſt mercator ſeu negotiator: Interdum cum accuſatiuo ſignificat, mare traiiciens importo, vel vt negotiator & mercator importo. Luc. in Nig. Γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος, reuera noctuas Athenas importans. ¶ Item ad negotiationem vtor, ad quæſtum faciendum vtor. ep. Pet 2. c. 2. ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ἐμπορεύσονται, vobis ad nundinationem & quæſtum abutentur. Exp. &, lucror. Syn. epiſt. 4.

Ἐμπόρευμα, τὸ, negotiatio, mercatura. Heſych.

Ἐμπορευτέος, mercandus, mercium loco importandus. Ariſtoph. in Achar.

Decomp. Εἰσεμπορεύομαι importandarum mercium cauſa me confero aliquò. Heſych. exp. mercaturæ cauſa in militiam proficiſcor.

Λογέμπορος, mercaturam exercens verborum.

Μεγαλέμπορος, negotiator rerum magnarum.

Παρεμπορεύομαι obiter & quaſi aliud agēs negotior, præter merces importo. Apud Lucianum de hiſt. ſcrib. exp. etiam obiter tracto. Παρεμπόρευμα, τὸ, lucrum obiter ex mercatura factum. Baſil. Exponitur etiam, id quod acceſſionis vice tractatur: *quaſi negotiationis deſtinatæ πάρεργον*. apud Luc.

Συνέμπορος, comes & ſocius itineris. Plat.

Σωματέμπορος, corporum humanorum mercaturā exercens emendo ea & vendendo. Σωματεμπορέω,

1275 ſeruorum corporum mercaturam exerceo, ſerua corpora emo ac reuendo: apud Strab.

Ταριχέμπορος, ſalſamentarius, ſalſamentorum venditor, ſeu cetarius. Diog. Laert.

Φιλέμπορος, amans mercatorum, vel mercaturæ.

Χριστέμπορος, q. d. Chriſti inſtitor: qui Chriſtum cauponatur & quæſtui habet. Gregor.

Ψυχέμπορος qui animas negotiatur, ſeu nundinatur: ſeu hominum negotiator. Heſych.

Ἑπτάπορος, ſeptem greſſibus procedens. Apud Eurip. in Rheſo, πλειάδες dicuntur ἑπτάποροι, i. ſeptem ſtellis in cœlo quaſi ambulantes.

Θαλασσοφόρος, vel θαλασσοπόρος, per mare gradiens ſeu iter faciens. in Epigr.

Θαλασσοπορέω, per mare iter facere.

Ἰθύπορος, rectà procedens. Epigr.

Κελευθοπόρος, viator, qui iter conficit. Epigr.

Κυκλοπορέω, circumeo, ambages in itinere ſequor, apud Strab. l. 6.

*Λαίπορος, populos traiiciens, per quem populi tranſeunt. Æſch.

Λινόπορος, per linum tranſiens. Eurip.

Λοξοπορέω, obliquè incedo.

*Μακροπορία, longum iter. Strabo.

Μετεωροπόρος, in ſublimi gradiens. Baſil.

Μεσοπόρος, q. d. per medium incedens. Apud Eurip. in Ione, Πλειὰς μὲν ᾔει μεσοπόρου δι' αἰθέρος. exp. Pleias medium cœli tenebat.

Ναυσιπόρος, q. d. nauigradus, naui permeās: vt ναυσιπόρος στρατός. Eurip. in Rheſo. Item nauem aliquò permeare ſeu traiicere faciens, apud eund.

Ναυσίπορος, vide in claſſe comp. ſequente.

Νηοπορέω, nauibus permeo, nauigo. Epigr.

Νυκτοπόρος, Noctu iter faciens. Oppian.

Νυκτοπορέω, noctu iter facio. Xen.

Νυκτοπορία, profectio nocturna. Plut.

Ὁδοιπόρος, per viam incedens. Sympoſ. 3. Plut. Item comes. Il. ω.

Ὁδοιπορέω, iter facio. Herodian.

Ὁδοιπορία, ἡ, profectio, ſeu iter. Herodian.

Ὁδοιπορικὸς, ad viam pertinens: viatorius. Herod.

Ὁδοιπόριον, merces ſeu donum quod comiti aut duci itineris datur. Od. ο.

Decomp. Διοδοιπορέω, iter facio per, permeo.

Ἐξοδοιπορέω, proficiſcor ex aliquo loco exeo.

Προοδοιπόρος, qui in itinere præit. Heſych.

Συνοδοιπόρος, comes. Idem.

Ὀξύπορος, qui citò tranſit. Τὰ ὀξύπορα, abſolutè dicūtur medicamenta oxypora, apud Dioſc. l. 3. c. 58.

Ὀξυπόριον, medici vocant medicamenti genus tenuiū partiū & facilè venas ſubiens ac permeans. Vide Gal. in lib. de ſan. tuenda.

Ὀπισθόπορος, retrogradus. Exp. etiam aſſecla.

Παιδοπόρος, q. d. liberis tranſitum præbens: vt παιδοπόρος φύσις, in Epigr.

*Παλίμπορος, qui iter repetit, vel, è contrario iter faciens. Opp. 4. Hal.

Πεζοπορέω, pedibus incedo, ſeu iter facio. Xen.

Ποντοπόρος mare traiiciens, pontigradus. Od. μ.

Ποντοπορέω, per pontum gradior ſeu percurro. Hom. Plut.

Ποντοπορεύω, idem. Od. ε.

Ποταμοπόρος fluuium traiiciens. Oppian.

Ταχύπορος, celeriter gradiens. Eurip.

Τηλέπορος, ad quantumuis longinqua penetrans, vel in longum vadens. Ariſtoph.

Ὑγρόπορος, per humida gradiens.

Ὑγροπορέω humida loca permeo. Epigr.

Ὑψίπορος ſublimia permeans, per ardua gradiens: apud Nonnum.

*Ὠκυπορέω, celeriter eo, velox ſum. Strabo.

Ὠκύπορος citò permeans: citato gradu locum aliquem peruadens, celer, velox. Od. δ.

Compoſita ex πόρος ſignificante viam ſeu meatum.

Ἀγχίπορος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, cuius meatus ſeu viæ propè ſunt, vel in propinquo, vt ἀγχίπορος γαῖα, apud Nonn. In Anthol. Epigramm. ἀγχίποροι κόλακες. exp. adulatores ſemper comitantes eos quibus adulantur: παρὰ τὸ ἄγχι πορεύεσθαι.

Ἄπορος, meatum non habens, per quem tranſitus nobis non patet, vt ἄγραπτος γενὴ καὶ ἄπορος. Plut. Metaphoricè ἄπορος homo dicitur qui in difficultatibus 1275

conſti-

conſtitutus nullam rationem inuenire poteſt,qua ſe ex iis expediat.Thuc.l.3.πανταχόθεν δ' ἄποροι καθεστῶτες, ex rebus dubiis in quibus hærebant expedire ſe non valentes.Et ἄπορος γνώμη,cōſilij inops. Item,ſine adiectione,amens,ſtupidus,hebes, apud Ariſtop in Nub.Sic & res ἄπορος eſt,ex qua nos explicare minimè poſſumus, vt ἄπορος αἰσχύνη,ſummum dedecus & quod eluere nequeas.Et τὸ ἄπορον,ſeu τὰ ἄπορα abſolutè res dubię,ex quibus euadendi rationem non inuenimus.Dion Halic. ¶Dicitur & de eo quod fieri nequit. Plut. de defec.orac.ἄπορόν ἐστι νοῆσαι, intellectu aſſequi non poſſumus. ¶Item difficilis. Thuc.l.5.Item inops, indigus,pauper.ἄποροι τινές τινων apud Luc.

Απόρως,perplexè, ita vt extricare te nequeas. Plut. Xen. ¶Exponitur & tenuiter.

Απορία,ἡ,res intricatæ & perplexæ,ex quibus explicare nos non poſſumus.item anxietas,anguſtia, conſilij inopia.Iſocr.in Helen.encom. μεγάλου φόβου καὶ μεγάλης ἀπορίας magno metu & anxietate.¶Item ſchema rhetoricum, quo ſimulamus nos neſcire quid dicendum nobis,quid omittēdum ſit.¶Item quæſtio de qua dubitatur. Plut.Ariſtot. & Lucian. ¶Item difficultas. Plat. & Plut. ¶Item periculum. Plat.in epiſt. ¶Item pro ἀδυναμία.Schol.Thucyd. lib.1.¶Item inopia,indigentia, paupertas,Thucyd. Luc.Xenoph.

Απορέω,ad anguſtias detruſus inexplicabiles hæſito:vel ſimpl.dubito,æſtuo.neſcio quò me vertā. Interdum abſolutè,vt Iſocr in Trapez.ἀπορῶν δὲ καὶ ζημίαν ἄλλην εὑρίσκων ἀπαλλαγήν. Interdum cum datiuo Plut.in amat.narr. ἀπορῶν δὲ τῷ πράγματι Θεοφάνης,neſcius quid agendum eſſet Theophanes. Et cum accuſ. Ariſt.hiſt.an.lib 7. ἀπορῶ τὴν αἰτίαν, dubito quæ ſit cauſa.Sic Herod.l.4. ἀπορεῖν τὴν ἐξαγωγήν,hæſitare de egreſſu. Cum eodem caſu conſtructum ſignificat etiā neſcio, ignoro. Luc.Interdum cum infinitiuo,ac tum ſignificat, aliquando diffido me poſſe: vt apud Plut. in Themiſt. ἀπορῶν ταῖς ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς προσάγεσθαι τὸ πλῆθος, populum in ſuam ſententiam humanis conſiliis adducere ſe poſſe diffidens. Aliquando ſign.nō poſſum,nequeo.Ariſtoph.ἀπορῶ κρίναι μέγα πρᾶγμα. ¶Cum genitiuo ſignif.egeo, deſtitutus ſum.Iſocr. in Helen.encom.οὐδεὶς πώποτε λόγων ἠπόρησεν.

Απορέομαι,idem quod ἀπορῶ.Ariſtoph.in Nub. κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων, ἀφεὶς ἄπιθι, ſi de conceptu & cogitatione quapiā dubites, dimitte. Item neſcio, ambigo. Plato in ep. ὑπὲρ ὧν ἔπεμψας ἀπορούμενος. ¶Item egeo,indigeo.Ariſtot in Oec. ἀπορούμενος ἀργυρίου:Sic & apud Plat. ¶ἀπορεῖσθαι in paſſ.ſign.dicitur id de quo dubitatur ſeu quæritur. Ariſt. ἀπορεῖται δέ ἐκ τίνος συντίθησι τὴν νεοττιάν, non inuenitur vnde confingantur nidi. Et τὸ ἀπορούμενον, id quod controuerſum eſt, de quo quæſtio eſt. Alexand.Aph.

Απόρημα, τὸ,res de qua quæritur, dubitatio in medium allata de qua diſceptatur. Et ſimpl. dubitatio. Απορηματικὸς σύνδεσμος, coniunctio dubitatiua,apud Gramm.

Απορητικός,ὁ,qui dubitare ſolet,hæſitator, vt ἀπορητικοὶ φιλόσοφοι, qui de omnibus rebus dubitabant. Diog.Laert.

Decomp. Διαπορέω,ῶ,f. ήσω, idem cum ἀπορῶ,(niſi quòd additione præpoſitionis ſignificatio aliquantum intēditur)animi dubius ſum,hæſito,& neſcio quid mihi ſit faciendum. Syneſ.epiſt.4. διαπορεῖν συννόμενος, animi ſim dubius. Item dubito,ambigo. Act.Apoſt c.5. διηπόρουν περὶ αὐτῶν. ¶Item dubitationem affero,addubitās quæro.Plut. Sic Philo de mundo,διαπορούμεν περὶ αὐτῆς,de ea quærimus. Interdum ſignificat neſcio,vt apud Herodian.l.5. διηπόρουν ποῦ ποτε ἄρα εἴη. ¶Item egeo ſeu indigeo,vt apud Ariſtot.Oecon.2.

Διαπορέομαι,idem:vnde διηπορημένη animi dubia, ad conſilij inopiam redacta, apud Æſchin. ¶Item in quæſtionem venio,ſeu quærēdo & addubitando de me diſputatur. Themiſt. ταῦτα ὑφ' ὧν ἴσως διηπορήθη.Διαπόρησις,ἡ,dubitatio,addubitatio. Eſt etiam figura oratoria,de qua Aquila Rom. Διαπο- 1277
ρητικῶς,dubitanter.

Dec. Προσδιαπορέω,valde dubito Plut.ſymp 4.

Συνδιαπορέω,ῶ,vnà dubito,vel vnà quæro.

Εξαπορέω, prorſus hæſito, & detruſus ad anguſtias quò me vertam neſcio. Item ingenti inopia rerum neceſſariarum & conſilij opprimor, in ep.ad Corinth.2.c.4.ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι,egentes, ſed egeſtati non ſuccumbentes.Εξαπορέομαι, idem. Plut.

Επαπορέω,addubito, inſuper dubito: aliam inſuper dubitationem & quæſtionem moueo.Επαπόρημα, τὸ,addubitatio, quæſtio, dubitatio ſuper aliqua re. Επαπορηματικὸς λόγος,& ἐπαπορητικός,oratio qua addubitantes quærimus. Επαπόρησις addubitatio & quæſtio ſuper aliqua re:vel ſimpliciter ἀπορία. Heſyc.& Suid. Επαπορία,idem.

Προαπορέω, prior dubito, prior quæro, vel dubitabundus diſputo.Ariſtot.

Αραιόπορος,meatus raros habens,laxus. Al. Aphr.

Βραχύπορος,breues meatus habens.

Δίπορος,duas vias ſeu duos meatus habens. Eur.

Δύσπορος, per cuius viam aut meatum difficulter iri poteſt,tranſitum difficilem habens.Luc.

Δυσπορία difficultas tranſitus ſeu viæ Xen.

Εὐθύπορος,cuius meatus in rectum porriguntur,recto tramite progrediens Metaphoricè apud Plat. εὐθύπορον ἦθος,recti mores.

Εὐθυπορία, meatuum rectitudo, progreſſio in rectum,Plat.de leg.& Syneſ.ep.131.

Εὐθυπορέω, ſum meatibus in rectum porrectis, ſeu habeo meatus in rectum protenſos. Theophr.de cauſ.l.5. εὐθυπορούσης τῆς τροφῆς, quum rectis meatibus deſcendat nutrimentum. Item rectam viam ſequor Pro quo Strab.l.9.dicit εὐθυπορούσας ἔχειν ὁδούς,recto itinere progredi poſſe.

Εὔπορος,cuius meatus benè aperti ſunt, peruius Luc. Item per quem meare facile eſt, tranſitum facilem habens:vt ὁδὸς εὔπορος,apud Plat.& Gregor. Et actiuè apud Eur.εὐπόροισι πλάταις,velociter permeantibus,ſeu nauibus actuariis. Item expeditus,facilis. Syneſ.ep.152.εὔπορος εὑρεῖν ἐραστοῦ φύσιν, promptus & expeditus ad inueniendum amatoris naturam. ¶Item abundās,copiam alicuius rei habens. Ariſt. Oecon.2.τῶν καρπῶν εὔποροι. & οἱ εὔποροι,diuites,locupletes.

Εὐπόρως,facilè.Εὐπορώτερον, facilius.Plat.

Εὐπορία,ἡ, progreſſus expeditus, curſus facilis:vt εὐπορία τῆς τύχης, facilis fortunæ progreſſus, apud Thucyd.¶Item via ſeu ratio facilis,facilitas,facultas.Thuc.Plutarch.¶Item copia,abundantia,vt εὐπορία χρημάτων, apud Herodian. & ſpecialiter abundantia bonorum & opum.Demoſth.¶Εὐπορία dicitur etiam certa & omnis dubitationis expers cognitio eius ſcientiæ cuius facultatem es aſſecutus.Ariſtot.

Εὐπορέω, eſt mihi copia & facultas, abundè poſſum,vel ſimpl.poſſum. Plat.de leg.εὐπορῶ εἰπεῖν. Idem ibidem καθ' ὅσον εὐπορεῖ τις,quantum quis poteſt. ¶Item habeo, ſuppetit mihi.Ariſtot Oecon.2. ἐκ τοῦ εὐπορεῖν ἀργυρίου.Item abundo aliqua re,magna eſt mihi copia. Plutarch. ¶ Interdum expon. abundè nanciſcor, vel ſimpl. conſequor, comparo

mihi: vt apud Demoſth. ἄλλοθεν χρήματα εὐπορήσεις. Interdum ſign. diteſco, vt apud Xen. αἰσχρὸν ἀπὸ τῶν πονηροτέρων εὐπορεῖν, labore improborũ hominum diteſcere ¶ Εὐπορέω philoſophis in ſpecie eſt, omni dubitatione remota certò cognoſco veritatem. Ariſtot. metaph. 1 & 2.

Εὐπορέομαι, idem quod εὐπορέω. Act. apoſt. 11. καθὼς εὐπορεῖτό τις, prout cuique ſuppetebat. Item abundè habeo. Ariſtot.

Εὐπόρητος, abundè ſuppetens.

Dec. Ἐξευπορέω, idem cum εὐπορέω, comparo. Cum accuſ. Plat. de leg. lib. 10.

*Συνεξευπορέω, ſimul copiam auxiliarem facio.

*Ἐξευπορέω, Xen. Anab.

Προσευπορέω, præterea mihi acquiro. Item abundè ſuppetit mihi, προσευπορέομαι, abundè habeo. Demoſth.

Συνευπορέω, vnà comparo, aliquem in comparando ſeu acquirendo adiuuo. Demoſt. ἔδει τὸ μὲν τρεῖς καὶ τὰς μνᾶς συνευπορῆσαι Apud Antiphon. ἐκ τῶν ἰδίων συνευπόρησε, exp. ex propriis contulit. ¶Item general. operam meam alicui ſuppedito. Plutar. in Luc. νύμφης συνευπορούσης, ſponſa operam ſuam accommodante. Συνευπορέομαι, idem. Iſocr. in Paneg.

1278 Εὐρύπορος, latos ſeu amplos meatus habens. Exponitur etiam habens lata vada.

Ἰσχνόπορος, qui graciles meatus habet. Plut.

Ναυσίπορος, nauibus meabilis, nauigabilis. Herod.

Πεντάπορος, quinque meatus, aut canales habens. Exponitur & quinquefluus, apud Dionyſium de ſitu orbis.

Πολύπορος, multos meatus habens. Exp. & diues.

*Πυκνόπορος, denſos habens meatus.

Στενόπορος, & poeticè στεινόπορος, anguſtos meatus habens, anguſtus, arctus. Thuc. Ariſtot.

Τετράπορος, quatuor meatus habens.

Compoſita ex πορίζω.

Βιοποριστικὸς, victum parans & ſuppeditans. Euſeb.

Δυσπόριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ægrè parabilis. Plut. Et τὸ δυσπόριστον, difficultas in acquirendo, penuria.

Ἐκπορίζω, excogito, adinuenio. Ariſtoph. in Veſp. ¶ Item quæro, acquiro, comparo. Ariſtoph. in eadem comœdia, κἀκπορίζομεν βίον, quærimus ſeu comparamus. ¶Item ſuppedito, ſubminiſtro, ſuggero. Plat.

Ἐκπορίζομαι *itidem* quæro ſeu comparo. Plat. Item paſſ. ſuppeditor, ſuggeror: apud eund.

Ἐκπορία quæſtus, negotiatio.

Εὐπόριστος, acquiſitu & paratu facilis Epic.

Προσπορίζω, acquiro, comparo, vel acquiro ad id quod iam partum eſt. Dem.

Προσπορισμὸς, ὁ, acquiſitio eius quo adhuc egebamus. Exp. &, peculium, ſeu id quod acquiritur per eos qui in noſtra ſunt poteſtate.

Ἀπροσπόριστα τὰ, (*decomp.*) dicuntur quæ patrifamilias per filium non acquiruntur, vt bona aduentitia Pandectis.

Συμπορίζω, vnà quæro, ſeu acquiro: ſeu ſimpl. conquiro, comparo. Thuc. l. 3.

Συμπορίζομαι, idem. Demoſth.

Συμπορισμὸς, οῦ, ὁ, comparatio, conquiſitio.

Compoſita ex πορεύω & πορεύομαι.

Ἀντιπορεύομαι contra eo. Item metaphoricè reſiſto.

Ἀντίπορος, ὁ καὶ ἡ, contra gradiens, in contrariam partem tendens. Item oppoſitus. Nonn.

Ἀποπορεύομαι, abeo, abſcedo, diſcedo. Ariſt. Item redeo, reuertor. Suid. ex Agathia.

Ἀποπορεία, ἡ, abitus, diſceſſus Item reditus. Suid.

Ἀπόρευτος, per quem iter haberi nequit. Plut.

Διαπορεύω, traiicio. Xen. anab. l. 2.

Διαπορεύομαι, eo per, iter habeo per. Plutarch. διαπορευόμενοι τὴν πόλιν, euntes per vrbem. Ariſtot. διαπορευόμενος διὰ τῆς χώρας, iter faciens per regionem. Item ſimpl. eo, proficiſcor Plat. Item intercedo, vnde διαπορευόμενος, interceſſor.

Διαπορεία, ἡ, itio ſeu iter per locum aliquem. Plato in Epinom. ¶Item interceſſio, apud Beſſar.

Διαπόρευσις, idem cum διαπορεία, in prima ſignific. Suidas.

Διαπρύσιος, ου, ὁ, penetrabilis, penetrans (quaſi διαπορεύσιος,) vt διαπρύσιοι κήρυκες, apud Greg quoniam voce ſua alta & clara aures penetrant. Sic & διαπρύσιον γεγωνεῖν dicitur qui vocem ita intendit vt etiam aures longius diſſitorum penetret. Iliad. θ & ρ.

*Δυσπόρευτος, per quem difficulter iter fit. Strabo lib. 16.

Εἰσπορεύομαι, ingredior. Eur. & ſæpè in nou. Teſt.

Decomp. παρεισπορεύομαι, ingredior. εἰς προσειπορεύομαι. 2. Macch.

Συνεισπορεύομαι, vnà proficiſcor in.

Ἐκπορεύω, educo. Eurip. in Phœn.

Ἐκπορεύομαι, exeo, egredior. Polyb.

Ἐκπόρευσις, greſſus. Item proceſſus. Naz.

Ἐκπορευτὸς, procedens vel egrediens.

Ἐκπορευτῶς, more eorum quæ egrediuntur ſeu proficiſcuntur alicunde. Sed Spiritus S. ἐκπορευτῶς προϊέναι dicitur ἐκ τοῦ πατρὸς, procedere ex Patre: apud Naz.

Διεκπορεύομαι, (*decomp.*) egredior ſeu exeo vel pertranſeo per. Exp. etiam progredior.

Ἐμπορεύομαι, proficiſcor. Eurip. Alias ſignif. vide in comp. ex πόρος. 1279

Ἐπιπορεύομαι, eo ad, proficiſcor ad Plut. in apophth. ἐπιπορεύομαι τόπους, conferre ſe ad loca. Item eo, ſeu proficiſcor per. Plut. in Lyc. ἐπιπορευόμενοι τοὺς ἀγρούς, proficiſcentes per agros. Et cum accuſ. apud eundem ibidem, τὴν οἰκουμένην ἐπιπορεύεται, terrarum orbem peragrat.

Καταπορεύομαι, redeo, *peculiariter dicitur de exulibus.* Polyb. Propriè, proficiſcor deorſum, deſcendo.

Μεταπορεύομαι, proficiſcor ſeu eo poſt, vel perſequor: & in ſpecie, vindicta perſequor, vlciſcor. Lyſias, ἰδίαν ἔχθραν οὐδεμίαν μεταπορευόμενος. ¶ Item ambio ſeu honorem peto. Polyb. οὐκ ἐτόλμα μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ non auſus eſt petere magiſtratum fratri.

Μεταπορευτέον, perſequendo. Heſych.

Παραπορεύομαι, ad latus incedo, adambulo Polyb. Itẽ prætereo, iter facio, ſeu tranſeo, vt Matth. 27.

Περιπορεύομαι circumeo, luſtro, cum accuſ. Ariſtot.

*Ἐκπεριπορεύομαι (*decomp.*) circumeo. Ioſuæ 15.

Προπορεύω, prius traiicio: vel prætermitto.

Προπορεύομαι, eo antè, præcedo, præeo. Xenoph.

Προσπορεύομαι, proficiſcor ad, venio ad. Mac. 10. προσπορεύονται αὐτῷ. Item, aduento. Ariſtot. προσπορευομένης τι τῆς νουμηνίας.

Προπορεία, dignitas præeundi.

Συμπορεύομαι proficiſcor cum, vnà eo. Lucæ 24.

*Ὑποπορεύομαι, eo ſub, ſubeo. Plut.

*Ὑποπόρευσις, ingreſſus ſubterraneus, infernus ingreſſus ſeu iter. Plut.

Compoſita ex πορθμός.

Ἀντίπορθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex vlteriore freti parte oppoſitus. Eurip. & Ariſt.

Διαπορθμεύω, f. εύσω, transfreto, traiicio, tranſporto. Dion. Areop. ταύτην διαπορθμεύοντας, hanc tranſmittentes. Plat. in ſympt. διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων, tranſportans ad deos ea quæ ſunt apud homines. ¶Item interpretor, i. ab vno ſermone in

alium

alium transfero. Areth. in apoc. c. 16.

Διαπορθμευτικῶς, tranſportando, tranſmittendo. Dio. Areop.

Εκπορθμεύομαι, per fretum exporto, abduco. Eur.

Στενόπορθμος, arcto freto conſtrictus. Eurip.

ΠΕΛΑΓΟΣ, εος, τὸ, pelagus, mare, æquor. Hom. Iſocr. &c. Metaphoricè apud Athen. lib. 13. Εἰς πέλαγος αὐτὸν ἐμβάλλεις γὰρ πραγμάτων.

Πελάγιος, α, ὁ, marinus. Ariſtot. Scribitur & πελάγιος ſine diphthongo: apud eundem. Fœmin. πελαγία ſine adiectione ſignificat τὴν πελαγίαν μίλω, teſte Heſy.

Πελάγια, τὰ, eidem ſunt crepitacula.

Πελαγικὸς, idem quod πελάγιος. Plut.

Πελαγίζω, altum teneo Suid. * Idem & quod æſtuo, ferueo apud Herodotum l 4.

Αμπέλαγος, per ſync. pro ἀνὰ πέλαγος. Heſiod.

ΠΕΛΑΝΟΣ, ε, ὁ, libum quod placetæ in modum è farinæ polline fiebat, & ſacrificiis adhibebatur. Eurip. in Hippol. ἄθυτον πελανῶν. ¶ Item ſuccus ſeu lacryma plantæ concreta & arendo indurata, vt gummi, thus, & ſimilia teſte Suida, ſpuma etiam concreta πέλανος nominatur, teſte eodem. Suid. & Heſych. Sunt qui πέλανον dici ſcribant quoduis humidum concretum & arendo induratum. Significat etiam obolum. Nic. in Alex.

Compoſita.

Εμπέλανα, placentæ latæ, tenues & orbiculares, πόπανα. Heſych.

Επιπελανίαι, liba. Idem.

1280 ΠΕΛΑΡΓΟΣ, ε, ὁ, ciconia de qua aue vide Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 5. Ælian. Oppian. in Ixeut. & Plin l. 19 c 23. ¶ Eſt etiam teſtaceum ſeu fictile vas, ciconiæ roſtrum habens Heſych.

Πελαργικὸς, ε, ὁ, qui ciconiarum eſt, ſeu qualis ciconiarum eſt ciconiarum proprius, vt πελαργικὸς νόμος, lex qua liberi parentes alere iubemur. nam ciconias, parentes ſenio confectos nutrire, in volando feſſos iuuare & portare, teſtantur ſcriptores hiſtoriæ naturalis. Ariſtot. & Plin.

Πελαργιδεῖς, ciconiarum pulli, apud Ariſtoph.

Πελαργῖτις, herba quædam lienoſis medens. Galen. τῶν κατὰ τόπους, l. 9.

* Πελαργώδης, ciconiæ ſimilis, referens ciconiam. Strabo.

Πελαργᾶν, Pythagoras vocabat τὸ νουθετεῖν, admonere: vt ſcribit Suidas.

Compoſita.

Αντιπελαργέω, gratiam in tempore refero, beneficium rependo. Suid. *Metaphora à ciconiis quæ parentes ſenio iam confectos nutrire & feſſos ad terga recipere dicuntur ab Ariſtot.*

Αντιπελάργησις & ἀντιπελάργωσις, beneficij accepti remuneratio. Suid. Αντιπελαργία idem.

Ορειπελαργὸς, ciconia montana aquilæ genus apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 32.

ΠΕΛΑΣ, (aduerb.) propè, idem quod ἐγγύς. Plut. Et cum genit. Od. ο. Ος τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο. Cū articulo, ὁ πέλας, vicinus, proximus, finitimus. Item alius à nobis.

Πελάω & πελάζω, f. άσω, propinquo, appropinquo, venio ad, accedo Eurip. πελάζειν εἰς ὄψιν, in conſpectū accedere. Heſiod. in Erg. πρὸς τοῖχον πελάσας. Syneſ. epiſt. 1. πελάζειν τῇ γῇ. ¶ Item tranſitiuè appropinquare facio, admoueo, applico, appello. Hom. & Heſiod.

Πελάζομαι, idem cum neutraliter πελάζω. Hom. Eurip. Πελάσασθαι, actiuè etiam exp. Il. β.

Πελάτης, ε, ὁ, qui appropinquat, qui accedit. Soph. Πελάται, loci alicuius dicitur, i. vicinus, incola. Πελάται dicuntur etiam inferioris conditionis homines qui domum noſtram ventitant, & nos colunt. Romanis clientes. Plut. in Rom. Fœm. πελάτις, ιδος, ἡ, cliens, vel famula. Plut. in vita Cat.

Πελατικὸς, ε, ὁ, ad clientes pertinens: Τὸ πελατικὸν dicuntur ipſi clientes, ſeu clientum caterua.

Πελατεία, ἡ, clientela.

Πελαστὴς, ε, ὁ, idem cum πελάτης.

Πελάθω, f. άσω, idem cum πελάζω, appropinquo. Eur.

Πλάω & Πλάθω, ſiue πλάζω, per ſyncopen dicuntur pro πελάω, πελάζω & πελάθω. Soph. & Eurip. Fut. eſt πλάσω & πλήσω: vnde apud Hom Οὐρὴν ὑψ ποτὶ ἔπλασ' ἐφ' ὕδασι, caudam aquis admouit. Hinc & imperfect. ἔπλων. Il. δ. ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι Επλῶντ' ἀλλήλῃσι tanquam à πλῆμι.

Πλάτης & πλήτης, ε, ὁ, idem cum πελάτης. Heſych. Et fœm. πλάτις, idem quod πελάτις. Ab Ariſtoph. πλάτις dicitur coniunx: παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην. in Acharn.

Πλησίος, ε, ὁ, propinquus: pro quo Doricè dicitur πλατίος ſeu πλατῖος. Theocr. idyll. 5.

Πλησιαίτερος & πλησιέστερος, propior.

Πλησιαίτατος & πλησιέστατος, proximus.

Πλησίον, prope. Od κ. Et cum genit. Od. ξ. συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει Πλησίον ἀλλήλων. Phil. de mundo, πλησίον αὐτῶν χρυσοῦ. Dicitur & ὁ πλησίον, qui in propinquo eſt, proximus. Plato in Charm. κακόν τι ἐργάζονται τῶν μάλιστα πλησίον αὐτῶν. Et τὸ πλησίον, quod in propinquo eſt. Luc. de calumn. Interdum οἱ πλησίον dicuntur qui genere propinqui ſunt. Item domeſtici, familiares. Sed generaliter ὁ πλησίον, quiuis homo appellatur in ſacris literis: vt Matth. 5. Marci 12. &c. Poeticè pro πλησίον dicitur πλησία.

Πλησιάζω, f. άσω, propinquo, appropinquo. Luc. πρὸς τοῖς ἐπλησίασε τῷ οὐρανῷ. Et metaph. apud Plat. ep. 7. πλησιάζειν ἐγγύτατα τινός. ¶ Item accedo familiariter ad aliquem, aliquo familiariter vtor Iſocr. Æſchin. Item ſector. Luc. ὦ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφία πλησιάζουσι, Iſocr. ad Nicocl. τοῖς λόγοις πλησιάζειν, in literis verſari, ſtudium literarum ſectari. ¶ Item conſueſco, rem habeo, concumbo. Dem. & alij.

Πλησιασμὸς, ὁ, acceſſus. Gregor. Item familiaris conſuetudo. Item coitus. Ariſtot.

Πιλνάω, ῶ, idem quod πλάω, (vnde & factum eſſe teſtantur grammatici:) appropinquare facio, admoueo. Sic terræ aliquis aliquid πιλνᾷ, quum facit vt in eam ſe inclinet ſeu cadat Heſiod Dicitur etiam 1281
πίλνημι, vnde paſſ. πίλναμαι, ſignificans πελάζομαι, appropinquo. Il. τ, οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται.

Compoſita.

Απέλαστος, cui appropinquare tutum non eſt, inacceſſus. Pro eodem dicitur & ἄπλαστος. Heſiod. de quo & in compoſitis ex Πλάσσω.

Απλατος, idem. vt ἄπλατος βέτρις, in Epigr. Exp. & immenſus: apud Heſiod. in Theog.

Απλητος, idem Heſiod. in Aſp. Vide & in comp. ex πλήθω. in Πλέος.

Βουπελάται, οἱ, bubulci παρὰ τὸ πέλας τῶν βοῶν εἶναι. Nic. Vide & in comp. ex Ελαύνω.

Εμπελάζω, appropinquo, peruenio ad. Ariſtot. ἰουδαῖοι ἐμπελάσῃ τῇ ἀκμῇ Et tranſitiuè, admoueo, committo, congredi facio. Heſiod.

* Εμπελάζω, idem quod ἐμπελάζω. Nic. in Ther.

Εμπελαδὸν, propè: vel appropinquando. Heſyc.

Εμπελάδην, idem. exp. &, cum impetu. Nic.

Εμπελαστικῶς, idem quod ὁρμητικῶς. Schol. Nic.

Εμπελάω, idem quod πελάζω. Heſych.

Ἐμπελάτειρα, meretrix, ſic dicta quòd corpus corpori admoueat: ſeu quòd omnibus appropinquet. Etym. ex Callim.

Ἐμπελὼ, propè (ab ἐμπελάω.) Il. ζ.

*Ἐμπελάζω, appropinquo. Nicander in Alex.

Ἐρυσίπελας, τὸ, tumor ex feruenti tenuíque ſanguine ortus: Lat. ignis ſacer & vulgò, ignis S. Antonij. Vide Celſ. l. 5. c. 26. Etym. ſic nominari ſcribit παρὰ τὸ ἐρύεσθαι ἐπὶ τὸ πέλας, καὶ ἐπιῤῥεῖν τοῖς πλησίον ἐπινεμόμενον.

Ἐρυσιπελατώδης, εος ὁ καὶ ἡ, eryſipelatis ſpeciem gerens, in eryſipelas vergens. Dioſc. l. 1. c. 15.

Παραπλήσιος, proximè ad aliquem accedens, affinis, ſimilis: Dioſc l. 3. c 9 πόα ὑπὸ ἀπὸ παραπλήσιος. Dem. pro cor. παραπλήσια πάντα ἐστί. Παραπλήσιαι ſeu παραπλήσια, exp. etiam totidem. Thuc. παραπλήσιαι νῆες. Et παραπλήσιον tantundem. Idem l. 7.

Παραπλησίως, ſimiliter, eodem propè modo. Dem.

Προσπελάω & προσπελάζω, appropinquo. Herodian. item appropinquare facio, admoueo.

Προσπελάτης, cliens, aſſecla, famulus. Athen.

Προσπελάζω ſiue προσπελάθω, idem cum προσπελάζω. Od. λ. ἡ δὲ προσέπλαζε γαίῃ.

Πρόσπλαστος, cui appropinquare aliquis poteſt; ad quem acceſſus & aditus patet. Æſch.

Προσπίλναμαι, appellor, admoueor & propinquus fio, προσπελάζομαι Od. ν.

De comp. Ἀπρόσπλαστος, inacceſſus, cui appropinquare nemo poteſt. Ἀπρόσπλαστος, idem.

Δυσπρόσπλαστος, acceſſu difficilis. Plut.

ΠΕΛΕΚΥΣ, εως, ὁ, ſecuris, bipennis. Hom. Plutarch. ¶Heſychio eſt etiam σταθμὸν ἑξαμναῖον, ἀρχαῖον: vel δυοδεκάμναιον.

Πελεκάω, & metri cauſa πελεκκάω, f. ήσω, ſecuri cædo, vel complano. Od. ε πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ

Πελεκάομαι, ſecuri cædor. Theophr.

Πελέκημα, τὸ, quod ſecuris inter cædendum aut complanandum abſtulit. Aet. l. 8 c 2.

Πελέκησις, ἡ, ſectio vel dolatio quæ ſecuri fit. Th.

Πελεκητὴς, οῦ, ὁ, qui ſecuri cædit aut dolat. Πελεκητὸς, ὁ, bipenni cæſus vel complanatus, qui ſecuri cædi poteſt aut complanari. Theophr.

Πελεκίζω, f. ίσω, ſecuri ferio, ſecurim impingo. Diod. sic. l. 9. ῥαβδίσας ἐπελέκισε κατὰ τὸ πάτριον ἔθος.

Πελεκίζομαι ſecuri percutior. Apoc. c. 20.

Πέλεκκον, τὸ, manubrium ſeu capulus bipennis. Il. ν. Pro eodem ſcribitur & πελεκκός: apud Heſych.

Πελεκῖνος, ὁ, ſecuridaca: herba de qua Dioſc. l. 3. c 146. ¶Item auis nomen. Ariſt. in Auib.

Πελεκᾶς, ᾶντος, & Attic è, πελεκὰς, ᾶνος. Doricè, πελεκᾶς, ᾶ, picus martius, παρὰ τὸ πελεκᾶν τὰ ξύλα, teſte ſchol. Ariſtoph. apud eum in Auib. Vide & Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 12. & l. 9. cap. 10

Πελικαὶ, ſpecies poculi lignei, & ſic dicti διὰ τὸ πεπελεκῆσθαι, quòd ſecuri dolatum & confectum ſit. Heſychius dicit eſſe catinum ligneum

Πελίκη, ης, ἡ, in poculorum cenſu enumeratur: apud Athen. l. 11.

1282 Πέλυξ ſeu πέλις, idem quod πέλεκυς: Ierem. c. 23. οἱ λόβοι μου ὡς πέλυξ κόπτων πέτραν. ¶Item peluis Poll. l. 10. cap. 32. ſcribit τὴν λεκάνην à tragicis vocari πέλιν: Æoles autem πέλυκα vocare maximè ligneam peluim aut ligneum catinum: ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι. ¶Dicitur & πέλυξ ſignificare galeam. ¶ At πέλιξ, ικος, exp. calix: apud Athen. l. 11.

Compoſita.

Ἀμφιπελέκκη, ης, ἡ, ſecuris anceps, bipennis. Heſych.

Ἀμφιπέλεκκος, capulus ſecuris.

Ἀπελέκητος, ὁ καὶ ἡ, ſecuri non complanatus: vel qui ſecuri dolari aut complanari nequit.

Ἀποπελεκάω, ſecuri aufero. Item ſecuri dolo & complano. Ariſtoph. in Auib.

Διαπελεκίζω, ſecuri percutio ſeu ferio.

Ἐκπελεκάω, ſecuri excindo vel excutio. Theophr.

Εὐπελέκητος, bene dolatus ſecuri: vel qui facilè dolari & complanari poteſt ſecuri. Theophr.

Ἑξαπέλεκυς, cui ſex ſecures & faſces præferuntur. P.

Ἡμιπέλεκκον, τὸ, ſecuricula, dimidiata ſecuris, i. quæ bipennis & anceps non eſt. Il. ψ. Ἡμιπέλεκκος, ὁ καὶ ἡ, ab vna tantùm parte acutus in modum ἡμιπελέκκου.

Ἡμιπέλεκυς, idem quod ἡμιπέλεκκον Suid.

Περιπελεκάω, circumdolo, vel dedolo. Greg.

ΠΕΛΕΜΙΖΩ, F. ξω, moueo, commoueo, quaſſo, concutio. Il. ν. καὶ ἑλκόμενον πελέμιξεν ἔγχος.

Πελεμίζομαι, moueor, concutior. Il. ρ.

Καταπελεμίζω, (comp.) incutio, Apoll. Arg. l. 2. κατὰ δὲ βαρεῖαν χεῖρ' ἐπὶ οἱ πελέμιζε.

ΠΕΛΛΑ, ſiue πέλλη. Ionicè, ης, ἡ, vas in quod lac mulgebant: mulctra ſeu mulctrale, Athen. l. 11. In eo etiam reponebatur lac. Il. π. Accipitur etiam pro potorio vaſe, apud Athen. lib. 11. ¶Item apis. Heſyc.

Πελλὶς, ίδος, ἡ, mulctra. Nic. Item catinus. Heſych.

Πελλητὴρ, ῆρος, ὁ, is qui εἰς τὴν πέλλαν lac mulget. Heſyc. Pro eodem ſcribitur & πελλατήρ.

ΠΕΛΜΑ, τὸ, planta pedis: ſolum. Alex. Aphr. οἱ γαργαλιζόμενοι τὰ πέλματα γελῶσι. Tribuitur cæteris etiam animantibus: vt apud Herodian. lib. 4 (de camelis) μάλιστα ἰσχύουσι ἁπαλὰ τὰ πέλματα. Tribuitur & digitis apud Alex. Aphr. ἐν τοῖς πέλμασι τῶν δακτύλων. ¶Item ſolea calceamenti. Polyb.

Compoſita.

Ἐκπελματῶσαι, plantas pedis atterere. Suid.

Καταπελματόω, exp. pyctaciis conſuo. Ioſue c. 10.

ΠΕΛΟΣ, οῦ, ὁ, niger, aut fuſcus. Suid.

Πέλειος idem. Heſyc Dicitur etiam de nigrore qualis eſt ſanguinis ſubter cutem collecti ex ictu aut alio aliquo caſu: qui Latinis eſt liuidus, eodem teſte.

Πέλιος, (ſine diphthongo) idem. Suid. & Heſych. Exp. & pallidus, liuidus: apud Al. Aph.

Πελιοῦσθαι, liuidum fieri, liuore ſuffundi.

Πελίωμα, τὸ, liuor: ſeu pars liuida, Dioſc.

Πελία, ἡ, liuor; *Vocab. Dor.* teſte Corintho.

Πελίας ὄνος, aſinus ſubniger ſeu fuſcus. Etym.

Πελιδνὸς ſiue πελιτνὸς, nigrorem plumbeum habens, liuidus. Thuc. Πελιδνὴ, item ſubſt. liuiditas, liuor: apud Nic.

Πελιδνότης, ητος, ἡ, idem quod πελία. ſchol. Nic.

Πελιδνόω ῶ, liuidum reddo: ſugillo: vnde paſſ. πελιδνοῦσθαι, liuidum fieri, liquorem contrahere.

Πελίδνωμα, τὸ, idem quod πελίωμα, ſchol. Th.

Πέλεια & πελειὰς, άδος, ἡ, columbarum ſpecies, quòd nigricante ſit colore. Ariſtot hiſt. an. l. 5. c. 13.

*Πελειὰς, poet. idem quod πελειὰς, columba. Opp. lib. 1. de ven.

Πελλὸς ſiue πέλλος, idem quod πέλιος. Theocr.

Πελλαιὸς, fuſcus. Heſych.

Πελλοῦσθαι, idem quod πελιοῦσθαι.

Πέλλωμα, idem quod πελίωμα, ſchol. Theocr.

Compoſita.

Ἐμπέλιος, ὁ, ὁ, intus liuidus, in quo liuor eſt. Nic.

Περιπέλιος, ὁ καὶ ἡ, liuidus.

Ὑποπέλιδνος, ſubliuidus.

*Ὑποπέλιος, ſubfuſcus. Dioſc. lib. 1.

*Ὑποπελιάζω, ſubliuidus ſum. ex Galeno in Iſag. 1283

ΠΕΛΤΗ, ης, ἡ, pelta: ſcutum breuius, lorum non habens,

habens, quo ſagittarij & leuioris armaturæ milites vti ſolebant. Plut. Heſych & Suidas dicunt eſſe clypeum qui non habeat in circunferentia veluti limbũ ſeu vmbonẽ. Exp. & haſta, & iaculũ. Sic etiã non nulli appellant coracinũ fluuiatilẽ. teſte Athen l.3.

*Πελτάζω, peltaſticæ ſcientiæ operam do. Max. Tyr. ſerm. 7.

Πελτάριον, ου, τὸ, paruula pelta ſeu cetra.

Πελταςής, οῦ, ὁ, peltatus. Xen. Hellen. 2.

Πελταςικὸς, ad peltaſtam pertinens. Item qui pelta ſeſe tueri in pugna probè nouit. Πελταςικὴ, ſ. ἐπιςήμη, ſcientia peltaſtica, i. protegendi ſeſe pelta in prælio.

Καταπέλτης, ου, ὁ, (comp.) catapulta: machina & telũ bellicũ, de quo Vitruu. l. 10. c. 15. & 18. Ariſtot. eth 3. c. 2. ὡς ὁ τὸ καταπέλτην βουλόμενος ἀφεῖναι. Sic Polyb catapultas & baliſtas vocat καταπέλτας καὶ πετροβολικὰ ὄργανα. Item ſupplicij genus, apud Heſych. & Suid.

Καταπελτικὸς, catapultarius. Plut.

Καταπελτάζω, catapultis infeſto, ſeu oppugno. Exp. etiam incurſo, ſeu infeſto more peltatorum militum. Ariſtoph. in Acharn.

ΠΕΛΩ, ſum. (verbum in præſenti tantùm indicat. & particip. Itémque in præt imperf. vſitatum) Il. ι. κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ. ipſi malè eſt. Il. μ. Καὶ Περγάμου ἄσακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε: per ſyncopen pro ἔπελε. Sic apud eundem πέλε & πέλεν, pro ἦν erat. Exp. etiam fio. *Significat etiam, accedo, eo. Æſch. Prom. ὀκρυοέσσῃ χθονὶ τῇδε πέλω, ad aſperam hanc terram accedo.

Πέλομαι, idem quod πέλω. ſum. Il. ζ. ὡς κε ὀπίσσω Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι. Accipitur & pro γίνομαι, fio. Odyſſ. χ. Ὀρσὶ ἐν εἰαρινῇ ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται. Od. θ. ἔπλετο, per ſyncopen dicitur pro ἐπέλετο.

Compoſita.

Ἀμφιπέλομαι, adſum vel aduenio. Heſych.

Ἐκπέλω, exto. Hom. ἐκπέλει pro ἔξεστι, licet. Heſych.

Ἐπιπέλομαι, accido, ingruo. Od. ν. ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, ingruunt hominibus. Ἐπιπλόμενος per ſyncopen pro ἐπιπελόμενος: vt ἐπιπλόμενος ἐνιαυτὸς, & ἐπιπλόμενον ἔτος, annus voluens, annus decurrens apud Heſiod. & Hom. Od. ξ. Item accedens, ſuperueniẽs, ſubſequens, vt apud Apoll. lib. 1. Arg. ἐπιπλομένῃ δ' ἐνὶ νυκτί.

Εὐπελεῖς, Heſych. mites, manſueti, morigeri.

Εὐπελία, proſperitas, bona habitudo, eidem.

Κακοπελία, mala habitudo. Etym. ex Callim.

Κακοπελέων, à Nic. dicitur qui malè habet.

Νηπέλει, inualidus eſt. Gal. in Lex. Hipp.

Ὀλιγοπελέω, & poet. ὀλιγηπελέω, q. d. parua res ſum, parum valeo, infirmus ſum. Od. ε.

Ὀλιγοπελία, & apud poet. ὀλιγηπελίη, virium defectus, imbecillitas. Od. ε.

Περιπέλω, ſeu περιπέλομαι, ſupero, ſuperſtes ſum. Apud Apoll. in Arg. περιέπλεο pro περιεπλέω, ſuperaſti. Particip. περιπλόμενος, pro περιπελόμενος qui in orbem fit, qui in orbem redit. Sic Od. λ. & apud Heſiod. in Erg. dicitur περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, anno circumuoluto, in orbem redeunte.

ΠΕΛΩΡ, ωρος, τὸ, monſtrum ſeu monſtrum immane, ingens. Il. β. δεινὰ πέλωρα. Apoll. Arg. l. 1. Στεινῶς εν αἰνὰ πέλωρα de gigantibus. ¶Item adiectiuè, monſtroſus, portentoſus. Apollon. Dictum volunt, quaſi πέλας ὄρεος ὢν τῷ μεγέθει, quòd magnitudine proximè ad montem accedat.

Πέλωρος, ου, ὁ, idem quod πέλωρ, adiect. Il. μ. Interdum exp. ingens, immanis, vt Odyſſ. 2. ¶Πέλωρον, Pelorum, vnum ex tribus Siciliæ promontoriis. Strabo πλωρίδα ἄκραν & πλωριάδα vocat.

Πελώριος, idem quod πέλωρος. Eurip. Interdum exp. admirandus, ſuſpiciendus, mirus. Il. γ.

Πελωριστὸς, idem, vnde πελωριστὰ πόλις. Theocr.

Πελωρίδες, oſtreæ: ſic dictæ à magnitudine. Athen.

*Comp. Αἰνοπέλωρος, monſtroſus, immanis. Opp. 5. Hal.

ΠΕΜΠΩ f. ψω, mitto. Il. μ. Πέμψε δέ μιν πόλεμόνδε. Plut in Ariſt. πέμπειν ἐπὶ τὸν πόλεμον. Apud Thucy. πέμπω σοι περὶ τούτων, nuntium ad te ſuper hac re mitto. Xen. pæd. 5. πέμπω πρὸς σε, mitto ad te. Thuc. lib. 2. περὶ τε Φορμίωνα ἐπεμπον, κελεύοντες ἀμύνειν. Dem. in epiſt. Philippi, πέμψαντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμοῦ πολλάκις Polyb. πέμπειν τὰς βοηθείας, mittere ſuppetias. Et cum infinit. apud Xen. Hellen. 3. ¶Item dimitto. Il. ω. πέμψον δέ με σοὺ γε θεοῖσι, dimitte me. ¶Item procul amando. Od ι τὸ κρεῖον ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε. ¶Item demitto, Il. ϑ. ὅς μιν ἔμελλε πέμπειν εἰς ἀίδαο. ¶Item immitto vt πέμπειν φόρους, apud Plat. mitto in, impono. Ariſtoph ἔπεμπε τὸ κρέας. ¶Item deduco, veho: vel tranſueho, traiicio. Od. ε. Οὐ γὰρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι, Οἵ κεν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. ¶Πομπὴν πέμπειν, apud Dem. & Plat. lib. 1. de rep. quidam exp. deducere pompam, alij celebrare pompam & ludum. 1284

Πέμπομαι, mittor, &c. Item accerſo. Eurip.

Πέμψις, εως, ἡ, miſſio. Thuc. l. 7.

Πεμπτέος, mittendus. Πεμπτὸς, miſſus, mandatus. Thucyd l 8.

Πομπὴ, ῆς, ἡ, miſſio, miſſus, Plato de rep. l. 2. Thuc. l. 4. Item impulſus, inſtinctus. Eurip. Plut. in Rom. Item deductio: *qua tranſmittendum aut tranſuehendum curamus eum qui nobiſcum aliquandiu eſt verſatus.* Od. ζ. & ε. Plut. in Alcib. ¶Item pompa, i. ſolennis apparatus & ſpectaculum ſolenne in modum triumphi. Thuc. l. 2. Dem. contra Mid. Metaphoricè apud aut. Axiochi, εἰς πομπὴν καὶ ῥημάτων ἀγλάϊσμον αὐτῇ.

Πομπικὸς, ὁ, ad pompas pertinens, pompis conueniens. Plut. & Athen.

Πέμπιμος, ὁ καὶ ἡ, qui mitti ſeu tranſmitti poteſt. Item miſſus, tranſmiſſus. Soph. Et actiuè qui mittere ſeu tranſmittere poteſt. Eurip.

Πομπαῖος, ου, ὁ, Mercurij cognomen, quòd defunctorum animas ad inferos deducat. Soph.

Πομπὸς, ὁ, qui aliquem deducit ſeu tranſmittit. Il. ν. Τὸ πομπὸν dicitur τὸ κηρύκιον, caduceus. Euſt.

Πομπίλος, idem quod πομπός. ¶Eſt & nomen piſcis: de quo vide Euſt & Athen.

Πομπεύω, tranſmitto, tranſueho, deduco. Od. ν. Αὐτὸν πόμπευον ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο. Athen l. 7. Πομπεύουσι τρίμματ' ἦν ἡμᾶς ἄδειαν ἴσχομεν. ¶Item cum pompa incedo: vel pompã duco. Syneſ. ep. 127. ὀχήματι δημοσίῳ πομπεύων διὰ τῆς πόλεως. Exponitur etiam, efferor, exulto, mihi placeo. apud Suid. Item conuitia iacto: Dem. pro cor. ταῦτα τοίνυν εἰδὼς αἰσχύνης οὐδὲ ὁτιοῦν ἐμοῦ πομπεύειν αἰτία τοῦ κατηγορεῖν εἵλετο. Item in pompa tranſueho. Athen. ἐφαίνει ὑφ' ἧς γὰρ ἐπόμπευσαν εἰς ἐκκλησίας. ¶Item tranſitiuè, oſtento in pompa & triumpho: vnde in paſſ. apud Plut. in Tit. Flamin. τὰ λάφυρα πομπευόμενα. Impropriè apud Grego. ἡ βασίλισσα τῶν ἀρετῶν dicitur τῇ βασιλίδι τῶν ἡμερῶν πομπεύειν καὶ δωροφορεῖν παρ' ἑαυτῆς πᾶν ὅ, τι κάλλιστον.

Πομπευτὴς, οῦ, ὁ, qui aliquem deducit: vel qui pompam ducit.

Πομπεὺς, έως, ὁ, idem. Thuc. l. 7.

Πομπεία, ἡ, pompa: vel tranſuectio qualis in pompa eſſe ſolet. Athen. l. 5. Item conuitiorum iactatio. *In pompis enim bacchanalibus quidam conuitia iaciebant in alios, & viciſſim ab illis impetebantur.* Menand. in

Perinth. Ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσπομπεῦσαι τινες Σφίδρα λί-θοισι.

Πομπεῖον, τό, vas quo in pompis vtuntur. Dem.

Πέμπελοι, οἱ, dicuntur ſenes admodum decrepiti & ca pulares, vt pote iam orco demittendi. Gal.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναπέμπω, remitto: vt apud Iſocr. αἰχμαλώτους ἀνέπεμψα. ¶ Item emitto. Plut. ¶ Item ſurſum mitto. ¶ Item exhalo, exhalando mitto ſurſum. Alex. Aphr. Ἀναπέμπομαι, remittor & emittor, &c. Interdum idem quod ἀναπέμπω Xen.

Ἀναπομπὴ ἡ, remiſſio, i. ipſa actio remittendi. ¶ Item ſurſum miſſio. ἀναπομπαὶ θησαυρῶν, apud Lucianum effoſſiones theſaurorum.

Ἀναπόμπιμος ὁ καὶ ἡ, qui remittitur. Luc.

Ἀντιπέμπω, remitto. Plut.

Ἀποπέμπω, dimitto, poteſtatem abeundi facio. Xen. Pæd. 5 τοῦ δὲ ἐπιτείλας τοῦ κήρυκι ἀπέπεμπεν. Interdum ſignificat, dimitto cum comitatu, vel dimitto inſtructum iis quæ ad iter conficiendum neceſſaria ſunt. Od. κ. Item amando, ablego. Æſchines, ἐκ ἀποπέμψετε τούτους; non in exilium mitteris, & ablegabitis quoquò gentium? Item, mitto, remitto. Xen. Apud Ariſtoph. ἀποπέμπειν τὰ ἀπόρρητα. exp. tranſmittere ſecreta ſeu arcana, vel emittere, i. euulgare. Ἀποπέμπομαι, aliquando ſignificat, demitto à me. vt apud Xen. p. 1. ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν ἡμᾶς μὲν ... Item reiicio, à me ſummoueo. Ariſtot. Aliquando ſignificat, repudio: vt ἀποπέμπεσθαι ſeu ἀποπέμψασθαι τὴν γυναῖκα, apud Plutarch. Apud Eurip. ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν, non agnoſco, abominor.

1285

Ἀπόπεμψις, ἡ, dimiſſio. Item miſſio. Item reiectio, repudiatio, & peculiariter, repudium: vt apud Dem. ἀπόπεμψις τῆς ἀνθρώπου.

Ἀπόπεμπτος, ὁ καὶ ἡ, dimiſſus. Ab Heſych. ἀπόπεμπτοι dicũtur digni qui reiiciantur propter improbitatẽ.

Ἀποπομπὴ, idem quod ἀπόπεμψις, dimiſſio. Item miſſio: vt ἀποπομπὴ τοῦ μισθοῦ. Item ablegatio, apud Æſchin. Item reiectio, repudiatio. Item peculiariter, repudium. Poll. ¶ Item procuratio & depulſio ſceleris aut prodigij. Hinc ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι, procurare & depellere, vel à ſe ablegare & ſummouere: quod fiebat certis precationibus. Iſocr. ad Philip. Erant præterea ἀποπομπαὶ (teſte Heſychio) ſtati dies quibus ſacrificabatur diis, qui ἀποπομπαῖοι vocabantur.

Ἀποπομπεῖν, procurare ſeu depellere prodigia, aut quicquid nociturum putatur. Heſych.

Ἀποπομπαῖος, α, ον, q. d. depulſorius, ad depellendum aptus. Peculiariter vocantur ἀποπομπαῖοι δαίμονες, malorum depulſores & auerſores, defenſoreſque peſtium & calamitatum. ¶ Ἀποπομπαῖος, hircus à Græcis interpretibus dictus exp. hircus emiſſarius. Leuit. c. 16. quòd in deſertum emitteretur.

Decomp. Ἀνταποπέμπω, viciſſim demitto.

Προαποπέμπω, antè dimitto.

Διαπέμπω & διαπέμπομαι, tranſmitto. Thucyd. lib. 4. αὐτοῖς πεντακοσίους ὁπλίτας διέπεμψε. Idem lib. 3. καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμπετο, eò illis tranſmittebat. Item dimitto, i. in diuerſas partes mitto. Herodian. & Thuc. ¶ Item διαπέμπομαι, dimittor. Herodian.

Διαπομπὴ, ἡ, tranſmiſſio, vel demiſſio. App.

Διαπόμπιμος, tranſmiſſus. Opp.

Εἰσπέμπω, mitto in vel intrò. Plut. Exp. etiam, induco, importo: apud Eurip. in Iphig.

Εἰσπέμπομαι, accerſo.

Εἰσπομπὴ, intromiſſio.

*D. c. Παρεισπέμπω. Intromitto, ſubmitto. Plut. in Erot.

Προεισπέμπω, intromitto antè: vel accerſo antè. Item, magna pompa induco. Luc.

Ἐκπέμπω, emitto, mitto foras, mitto ex. Hom. Iſocr. l. 3. ¶ Item cum contumelia & ignominia emitto, eiicio, relego. Luc. Et ἐκπέμπειν τὴν γυναῖκα, dimittere & repudiare, apud Dem. Et ἐκπέμπειν στρατιώτας in expeditionem emittere milites, apud eund. Ἔκπεμψις, emiſſio, legatio. Thuc. l. 4.

Ἐκπομπὴ ἡ, emiſſio: cui opponitur εἰσπομπή. Plato de leg. ἐκπομπὴ ἀποικιῶν, emiſſio vel deductio coloniarum. Ab Heſychio exponitur ἀποστολή. Apud Thucydidem, ἐκπομπαὶ λῃστῶν, excurſiones latronum. Exp. & relegatio, repudium.

Decomp. Προεκπέμπω, prius emitto. Plut.

Συνεκπέμπω vnà emitto. Xen. Hellen. 7.

Ὑπεκπέμπω, clam emitto, ſummitto.

Ὑπερεκπέμπω, emitto vltrà, vltra ſcopum eiaculor.

Ἐπιπέμπω, inſuper mitto Thuc. Plato in Apolog. Socr. ἄλλον ὑμῖν ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ, alium deus vobis emittet. ¶ Item immitto. Herodian. ¶ Exponitur etiam, remitto, relaxo.

Ἐπίπεμψις, miſſio in aliquem locum Thuc.

*Εὐθύπομπος, rectà deducens. Pind. Nem. 2.

Καταπέμπω, demitto, deorſum mitto. Exp. etiam, mitto. Herodian. & Plut. Exp. & ſubditis edicta mitto.

Μεταπέμπω, mitto poſt aliquem, mitto qui aliquem accerſant, vel ſimpl. accerſo, accio. Item mitto qui petat. Ariſtoph.

Μεταπέμπομαι, idem. Plut. de deo Socrat. μεταπέμψαιτο δεσμώτην οἱ πολέμαρχοι; an miſerunt qui eum vinctum accerſerent? Aliquãdo exponi poteſt, mitto qui petat, aut etiam ſimpliciter, peto. Iſocr. in Archid. ἐξ ἄλλων παρ' ὧν ἔδει βοηθείας μεταπέμπεσθαι, vnde accerſenda eſſent auxilia. ¶ Item paſſiuè, accerſor, petor. Apollon. 1286

Μετάπεμψις, miſſio qua aliquẽ accerſimus: ſeu accerſitus Plato ep. 7. (etiam reuocatus.

Μετάπεμπτος, accerſitus, accitus. Thuc. & Plut. Exp.

Μεταπομπὴ, idem cum μετάπεμψις. Plat.

Παραπέμπω, prætermitto, tranſmitto. Et metaph. trãſmitto: *vt negligens* dimitto. Dem. & in lib. Eſther, παραπέμποντες τὰ τῶν βασιλέων διατάγματα, ſpernentes regum edicta ¶ Παραπέμπειν ſe alicui rei dicitur aliquis (i.) dedere ſe ei aut permittere ſe. Plutarch. in Solone, παραπέμπων ἑαυτὸν τῇ ποιήσει καὶ μουσικῇ, comprobationibus & muſicæ indulgens. ¶ Item mando. Hermog. de inuent. σὺ δὲ παράπεμπε τοῦ νοῦ τὰς διαιρέσεις. ¶ Item deduco, comitor, proſequor. Plut. in Camill. τὸ Κάμιλλον οἱ παῖδες χερσὶ καὶ βοῇ παρέπεμπον. ¶ Παραπέμπειν τὴν φήμην, in aliquem locum dicitur qui illam velut eò euntem deducit, aut illam eò perfert. Syneſ. epiſt. 94. ¶ Item παραπέμπω, aduebo, importo Dem.

Παραπέμπομαι, idem cum παραπέμπω, prætermitto, παραπέμψασθαι σιωπῇ, apud Greg. prætermittere ſilentio. παραπέμπεσθαι πόνον, fallere laborem. Item paſſ. deducor: vt apud Herodian. l. 6. παραπεμφθεὶς ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς, καὶ παντὸς τοῦ δήμου, comitatus ſenatu ac populo.

Παραπομπὴ, deductio, comitatio Ariſtot. Exponitur etiam traiectio, tranſuectio, aduectio, importatio. Xen. & Ariſtot. Παραπομπὴ (ſicut κομιδή) dicuntur, etiam ea ipſa quæ aduehuntur ſeu importantur commeatus: vt ibidem παραπέμψαι τὴν παραπομπήν, commeatus aduehere.

*Παραπομπικὸς, importatiuus, quæ importantur.

Παραπομπὸς, qui lateri alicuius adiunctus eum deducit, comes. Fœm. gen. vſus eſt Polyb.

Decomp. Συμπαραπέμπω, vnà deduco, vnà proſequor: *vt in funere.* Greg. Item vnà deduco, vel vnà aduebo, vnà importo. Æſchin.

Περιπέμπω, dimitto circũ: vel ad inquiſitionẽ mitto.

Περ-

Προπέμπω, prior mitto, mitto ante. Thuc. & Plut. Item mitto. Il. α. ¶ Item deduco, proſequor, comitor: vt προπέμπω. Xenoph. Pæd. 1. ἀπιόντα δὲ τὸν Κῦρον προύπεμπον ἅπαντες. Apud Syneſ. epiſt. 57. τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ᾽ ὅσον ἐξικνοῦντο, προὔπεμψα, oculis vos proſequutus ſum quouſque eis peruenire concedebatur.

Προπέμπομαι, deducor honoris cauſa. Plat. Item actiuè, deduco, proſequor. Xen.

Προπεμπτήριος quo proſequimur & deducimus aliquem abeuntem: vt apud Gregor. προπεμπτήριος ἢ ἐπιτάφιος ἔπαινος, laus qua funus alicuius proſequimur.

Προπομπὴ præmiſſio Plut. Item deductio & comitatus quo præuia turba in pompis ſolemnibus anteit ferculis pomparum. Idem.

Προπόμπιος, vt προπόμπιος τιμὴ, quum honoris gratia alicui præimus & deducimus. Greg. Item pro προπομπὸς, apud Theophyl.

Προπομπεία & προπομπία ipſa deductio, quum honoris cauſa alicui præimus.

Προπομπὸς, anteambulo, præuius, deductor, vel præuius deductor. Xen.

Decomp. Συμπροπέμπω, vnà deduco & comitor. Plutarch.

Προσπέμπω, inſuper mitto. Ariſtoph. Item mitto ad. Thuc. lib. 3. προσπέμπει δὲ αὐτοῖς κήρυκα.

Συμπέμπω, ſimul mitto. Eurip.

*Ταχύπομπος, qui celeriter deducit ſeu tranſmittit.

1287 Ὑπερπέμπω, mitto ſuper vel vltra.

Ὑποπέμπω, ſubmitto, clam mitto, ſuborno. Syn.

*Ὑποπομπὴ, προτροπὴ, incitatio, inſtigatio, impulſus. Æſch. in Perſis.

Compoſita ſine præpoſitione.

*Ἀνάπομπος, remittens, vel ſurſum mittens. Æſch. in Perſis.

Δυσπέμφελος, ου, ὁ καὶ ἡ, traiectu difficilis. Sic à poetis dicitur ὁ πόντος & ἡ θάλασσα, quoniam δι᾽ αὐτῆς δυσχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται. Iliad. ω. Itémque ἡ ναυτιλία dicitur δυσπέμφελος, quoniam fit in mari δυσπεμφέλῳ. Heſiod. in Erg. l. 2. Homo δυσπέμφελος vocatur apud Heſiod. in Erg. pro χαλεπός, δυστρεπτος μεμψίμοιρος.

Διοπομπέω, ῶ, & ἀποδιοπομπέω, vel potius ἀποδιοπομπέομαι, οῦμαι, ablego, procul amando, inuocando Δία ἀλεξίκακον, & quaſi illius inuocationis præſidio à me depello. Syneſ. Ο μὲν ὡς ἀποδιοπομπεῖται τὰ ἐκ τῆς φιλονεικίας κακὰ εἰς ὄρος. Exponitur etiam, exigo, & procul amoueo: vt apud Plut. in Catone, ὁ δὲ Κάτων ἔγνω ἀποδιοπομπήσασθαι τὸ φιλοσόφους ἀπὸ τῆς πόλεως. ¶ Item, reiicio, vel quaſi neglectius aut per diſſimulationem tranſmitto: vt apud Athen. l. 9.

¶ Ἀποδιοπομποῦμαι, eſt etiam expio, procuro: vt prodigium, & depellere conor, ἀποπέμπομαι πρὸς τὸν προτρόπαιον Δία, inquit Suidas.

Ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ, ſacrum expiabile. Plat.

Εὔπομπος, exp. bonus dux.

Θεοπομπέω, numine afflatus ſum. ἐνθουσιῶ. Heſyc.

Θεόπεμπτος, à Deo miſſus. Ariſtot.

Ναυσίπομπος, naues vehens & promouens. Eurip.

Νεκροπομπὸς, οῦ, ὁ, dux manium. Epith. Mercurij qui manibus ad inferos ducendis præeſt. Luc.

Πετροπομπὴ, machina qua ſaxum emittitur.

Σιτοπομπεία, frumenti tranſmiſſio, procuratio annonæ. Dem. Scribitur & σιτοπομπία.

Ψυχοπομπὸς, animarum deductor qui animas defunctorum ad inferos tranſmittit, ſeu deducit. Mercurij cognomen. Od. ω. apud Plut.

Ψυχοπομπεῖον, τὸ, locus ex quo animę defunctorum ad inferos deducũtur: vel in quo ex inferis ſedib. euocantur & interrogantur de rebus futuris. Plut.

Ὠκύπομπος, celeriter vehens ſeu trãſuehens. Eurip.

Compoſita ex πομπεύω ſeu ex πομπὴ ſignificante pompam.

Διαπομπεύω, in pompa tranſuehor, pompaticè tranſeo. Luc. in Menippo.

Ἐκπομπεύω, pompaticè me effero, pompaticè & cum faſtu incedo. Lucianus, ἐκπομπεύει τῷ κάλλει. Item effero, euulgo, pando ſecreta. Dion. Areop.

Ἐμπομπεύω, pompaticè iacto & oſtento me aliqua re. Baſil. Apud Demoſth. ἐμπομπεύει τοῖς κατορθώμασι, pompaticè illorum præclara facinora memorat.

Ἐπιπομπεύω, idem Plutarch. in Cæſare, τῆς πατρίδος ἐπιπομπεύειν συμφοραῖς οὐ καλῶς ἔχειν, pompam ducere & triumphare in patriæ cladibus & calamitatibus.

*Καταπομπεύω, idem quod ſimplex πομπεύω: niſi quòd præpoſitio κατὰ videtur aliquid adiicere ſignificationi. Luc in Amor.

Προπομπεύω, in ſolenni pompa præeo vel præferor: *de animatis pariter & inanimis.* Herodian.

Συμπομπεύω, vnà pompam duco, ludos concelebro.

ΠΕΜΦΙΞ, ιγος, ἡ, flatus. Aeſchyl. & Soph. ¶De radiis ſolaribus (inquit Gal.) videtur vſurpaſſe Soph. in Colchis: itidem Æſchylus; Ἐξ ἀκτινίας ὑπὸ πέμφιξ ἡλίου Περσεφόνεται. ¶Item gutta. Æſchyl. in Pentheo, μηδ᾽ αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. ¶ Item nubes. apud Soph. Vide Galen. apud Hippo. epidem. 6. com. 1. art. 29 ¶Item puſtula, bulla è cute erumpens. Galen. ibidem. Pro bulla verò quæ in aquis & humidis quibuſlibet flatu quodam extruditur & ſupernatat, dicitur à Nic. in Ther. v. 272.

Πεμφιγώδης, εος ὁ καὶ ἡ, referens πέμφιγα. Hipp.

Πέμφις, ιδος, ἡ, idem cum πέμφιξ. Heſych.

Πεμφιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πεμφιγώδης. Heſ.

Πομφὸς, οῦ, ὁ, eminentia cutis tumida, humore redundans & rubicunda. Gal. in lex. Hippocr.

Πομφόλυξ, υγος, ἡ, bulla: idem cum πέμφιξ, Luc. & Plut. ¶ Eſt & metallicum quiddam. Dioſc. l. 5. c. 85.

Πομφολυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bullis turgens: vel bullam referens.

Πομφολυγηρὸς, οῦ, ὁ, idem. Apud Æginetam. l. 7. ca. 17. πομφολυγηρὸν eſt nomen emplaſtri. 1288

Πομφολυγόω, ῶ, in bullas conuerto vel cogo. Πομφολυγοῦμαι, in bullas coeo. Dioſc. l. 5. c. 75.

Πομφολυγέω, ῶ, bullo. Dioſc. l. 5. c. 84.

*Πομφολύζω, idem quod πομφολυγέω. Pind. Pyth. 4.

ΠΕΜΦΡΗΔΩΝ, όνος, ἡ, pemphredo: inſectum è vesparum genere. Nicand. Exiſtimatur idem eſſe quod τενθρηδὼν, apud Ariſtot.

ΠΕΝΘΕΡΟΣ, οῦ, ὁ, ſocer, vxoris meæ pater. Apud Plut. Romani vetantur, παρὰ γαμβροῦ καὶ παρὰ πενθεροῦ δῶρα λαβεῖν.

Πενθερὰ, ᾶς, ἡ, ſocrus, vxoris mater. Heſych.

*Πενθέρειος, ſocerinus, ad ſocerum pertinens. Aratus.

Εὐπένθερος, (*decomp.*) bonum habens ſocerum. Th.

ΠΕΝΘΟΣ, εος, τὸ, luctus, i. mœror ex morte propinquorum vel amicorum. Herodot. Plutarch. &c. ¶Apud poetas quemuis mœrorem ſignificat: vt Il. α Ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει.

Πενθήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, luctuoſus. Eurip.

Πενθικὸς, οῦ, ὁ, lugubris: can. 5. concil. Ancyr.

Πενθικῶς, lugubriter, lugubré. Xen.

Πένθιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lugubris, vel luctuoſus. Plut. Apud Eurip. πένθιμος ἀνὴρ. exp. vir qui lugetur.

Πενθαλέος, luctuoſus Bion Smyrn.

Πενθάς, άδος, ἡ, luctuoſa, lugubris. Nonn.

Πενθέω, ῶ, & poetica epentheſi πενθείω, f. ήσω, lugeo.

Il. π. νίκω πενθῆσαι. Il. ψ. Τὸν πόγ' ἐπαύτες πενθείετον. Od. τ. ἐπεὶ κάμνον πενθήμεναι αἰεί: tanquam à πένθημι vel πενθαίνω, teſte Euſt. Iſocr. ἐπένθουν αὐτὸν ὥσπερ τὸν οἰκεῖον υἱὸν ὄντα.

Πένθημα, τὸ, luctus. Theocr.

*Πενθήμων, luctuoſus, πενθήρης. Æſch. in Agam.

*Πενθητὴς, qui luget. Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Πενθητήριος, ου, ὁ, lugubris. Plut.

Πενθητικῶς, lugubriter, more eorum qui lugent.

Πενθήτρια, ἡ, exp. præfica. Præficæ autem dicebãtur apud veteres (teſte Nonio) quæ adhiberi ſolebant funeri, mercede conductæ, vt flerent & fortia facta laudarent. apud Eurip. in Hippol. πενθήτρια κακῶν, exp. ſimpliciter, quæ luget.

Compoſita.

*Ἀκρεπενθὴς, ſummè lugens. Æſch. in Perſis.

Ἀξιοπενθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dignus luctu. Eurip.

Ἀπενθὴς, luctu carens. Syneſ. ep. 57.

Ἀπένθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem luctu nemo proſequutus eſt, vel proſequitur, indefletus. Iulian. ep. 38.

Ἀποπενθέω, ῶ, lugeo vel elugeo Plut.

Βαρυπενθὴς, graui luctu oppreſſus, grauiter lugẽs. Item grauem luctum & mœrorem afferens.

Βαρυπένθεια, ἡ grauis luctus

Βαρύπενθος, ὁ, idem quod βαρυπενθὴς. Epigr.

Διαπενθέω, ῶ, lugeo. Plut. in Public.

Δυσπενθὴς, grauiter lugens.

Δυσπενθέω, grauit r & vehementer lugeo. Plut.

Καταπενθέω, ῶ, lugeo, defleo, deploro.

Νεοπενθὴς, ὁ, qui in recenti luctu eſt.

Νηπενθὴς, luctu & mœrore vel triſtitia carens, ſerenus, lætus in Epigr. Item quo luctus tollitur: vt φάρμακον νηπενθὲς. Od. δ.

Νηπενθέως, ſine luctu. Plut.

Πολυπενθὴς, multum lugens, quem crebræ calamitates luctu afficiunt, miſer. Od ξ. Exp. &, luctuoſus, luctu plenus: *quum de re dicitur.*

Συμπενθέω, cum alio lugeo Eurip.

Ταλαπενθὴς, luctum ferens ſeu luctu affectus: vel fortiter luctum & mœrorem perferens. Od. ε.

Φιλοπενθὴς, luctus amans, ad luctum procliuis. Plut.

ΠΕΝΟΜΑΙ, facio, efficio, ago. Il. α. ὣς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατὸν, ſic illi quidem hæc agebant in exercitu. Dicitur etiam πένεσθαι ἄριστον, parare prandium Il. ω. Sic & δαῖτα πένεσθαι. Od. ξ. conuiuium curare

1289 & ſtruere epulas. ¶ Item pauper ſum, inops ſum. Athen. lib. 4. νέους ὄντας καὶ πενομένους. Sic & Plut.

Πένης, ητος, ὁ, propriè qui labore victum quærit, pauper, inops. Plut. de deo Socr. ἐν οἴκῳ πένητι, in domo paupere. Et cum accuſ. apud Plat. ep. 7. ὁ φιλοχρήματος πένης τε ἀνὴρ τὴν ψυχὴν, animo pauper. Item egens: vt ibidem cum gen. πένης γὰρ ἦν αἰσχρῶν φίλων καὶ πιστῶν. Fœm. πένησσα, paupercula. Heſ. Comparat. πενέστερος, pauperior. Plut. Superl. πενέστατος, pauperrimus. Xenoph.

Πενητεύω, pauper ſum. Heſyc.

Πενία, ἡ, paupertas, inopia. Ariſtoph. & Plut.

Πενιχρὸς, οῦ, ὁ, idem cum πένης. Ariſtoph. Hinc cõpoſ. πέντε πενιχρὸς, quinquies pauper. in Epigramm.

Πενιχρῶς, pauperum more, per inopiam. Ariſtot.

Πενιχρότης, ητος, ἡ, paupertas, inopia. Πενιχραλέος, ου, ὁ, pauperculus, inops.

Πενέστης, ου, ὁ, ſeruus, famulus. Eurip. Apud Theſſalos πενέσται, dicti fuerunt ſerui bello capti, vt εἵλωτες, apud Lacedæmonios κλαρῶται, apud Cretenſes: vide Athen. lib. 6. Generaliter etiam dicuntur πενέσται qui in colendis agris aliiſve laboribus obeundis operam ſuam locant: teſte Heſych.

Πενεστεία, ἡ, famulitium, ſeruitium. Ariſtot.

Πόνος, ου, ὁ, labor, ſtudium & opera rei alicui impenſa. Iliad. κ. οὐ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις, nunquam à labore ceſſas. Dicitur πόνον ὑποδύεσθαι, apud Xen. Pæd. 1. ſubire vel ſufferre laborem. Exponitur etiam, negotium: vt Odyſſ. λ. ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε, quoniam alia nos vrgebant negotia. ¶ Item moleſtia, vel labor & moleſtia: vt Il. φ. ἵνα μιν παύσῃς πόνον Ἀίδου Ἀχιλλῆα, vt liberaret laboribus & moleſtiis. Exponitur etiam ærumna: vt apud Thuc. ἐν πόνῳ εἶναι. ¶ Item morbus vel odor: aut etiam vitium. Gal. πυρετοὶ καὶ πόνοι Et cum genit. vt Hippocr. ἄρθρων πόνοι, articulorum dolores. ¶ Πόνος σελήνης dicitur defectus lunæ.

Πονέω, ῶ, f. ήσω, laboro. Xenoph. πονεῖν ἡδέως εἰς τὰ τοιαῦτα. Et πονεῖν ἐπ' ἄξια, in res dignas laborem impendere Et cum accuſat. Ariſtot. œcon. 1. cap. 8. ἀπονήσουσιν εἰς ἀδυνάτους, Plut. in Cam. πολλὰ πεπονηκώς. Cum eodem ſignificat etiam, facio. Soph. πάνθ' ὅμοια πᾶς αὐτῷ αὑτῷ πονεῖ, facit quæ ſibi vtilia ſunt. Exponitur & , tolero, labores exantlo. Plat. epiſt. 7. ἀναγκάζει ἴσως ἐνιαυτὸν γ' ἔτι πονεῖν.

¶ Item viribus frangor, laboribus ſuccumbo. Plat. Exponitur &, laſſeſco, defatigor. Ariſtot. in Probl. διὰ τί πονεῖ ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν μηρῶν τὸ μέσον μάλιστα ποιοῦσιν. Item laboro, id eſt, laborem non amplius ſuſtineo, premor, inclino. Thucyd. lib. 1. ἐπεὶ σφῶν ξύμμαχοι ἐπόνουν. ¶ Nauis quoque & eius inſtrumenta dicuntur πονεῖν, quum tempeſtate quaſſata & propemodum fracta ſunt. Thucyd. ¶ Item laboro, i. ægroto, doleo. Ariſtot. de part. an. lib. 3. πονεῖν τῶν νεφρῶν

Πονέομαι, idem quod πονέω. Hom. Ariſtot. Et paſſ. πόνος dicitur πονεῖσθαι, id eſt, exantlari ſeu exhauriri. Gorg. πόνους ἐπ' ἀρετῇ πεπονημένους ἀπορρίψας. Item πονέομαι, facio. Odyſſ. χ Ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονέωμαι ὅττι μάλα χρή. Sic & Odyſſ. ι. & λ. Item laſſus fio, defatigor. Chron. in epiſt. ad Matr. Item laboro, ægroto. Thucyd.

Πόνημα, τὸ, labor, opus. Epigr.

Πονητικὸς, οῦ, ὁ, ad laborandum promptus, ad laborem perferendum aptus.

Πόνηρος, ου, ὁ, (proparoxyt.) laborioſus, miſer, infelix Ariſtoph. πονηρὸς οῦ, ὁ, (oxyt.) improbus, ſceleſtus, prauus. Demoſth. Item malus, i. malè ſe habens, Phil. de vita M. l. 1. χρηστὰ προσδοκᾶν ἐκ πονηρῶν, meliora ex malis ſperare. Sic & dicitur πονηρὸν ἱππάριον, apud Xen. Pæd. 1. Et πονηρὰ ἐλπὶς, apud Herodian. lib. 2. Exponitur etiam vitioſus, vitiatus. 1260

Πονήρως, malè, miſerè: Iſocr. πονήρως διέκειτο, πονηρῶς, improbè, ſceleſtè, nequiter.

Πονηρία, ἡ, vitæ cõditio miſera & laborioſa. Heſyc. Item improbitas, nequitia, malitia. Ariſto Xenoph. Plut &c. Item vitium, prauitas. Plut Exp. & defectus, inopia. Plat.

Πονηρεύω, f. εύσω, improbus ſum, improbè ago.

Πονηρεύομαι, idem.

Πονήρευμα, τὸ, facinus improbum, ſcelus Chryſoſt.

* Πονικὸς, idem quod πονητικὸς, laborioſus. Laertius in Cleanth.

Compoſita, ac primùm ex πένομαι.

Ἀμφιπένομαι, circa aliquid vel aliquem ſatago, illaboro alicui rei. Iliad. ρ. ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον.

Περιπένομαι, idem. Od. λ.

Compoſita ex πόνος, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιπονῶ ſeu ἀμφιπονοῦμαι, ſatago circa, occupor circa. Il. ψ. Exp. & ab humo, apud Plut.

Ἀποπονέω, laborare deſino, apud Suid.

Διάπονος, ὁ καὶ ἡ, laborioſus, induſtrius. Plut.

Διαπόνως, laborioſè, magna cum difficultate.

Διαπονέω & διαπονέομαι, elaboro, expolio, conficio, Xenop. κάλλιον δὲ ταῦτα διαπονούμενοι, ſummo labore

labore efficientes. Item operam do,exerceo,factito.Plutarch. in Per. Ἀριστοτέλης περὶ Πυθοκλείδου μουσικὴν ἐνδιαπονηθῆναι τὸν ἄνδρα φησι, muſicæ operam dediſſe. Plato in ep. εἰς θωρήξεις καὶ πότους καὶ ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονεῖσθαι. Exponitur & labore pario: item labore conficio. Item exerceo, excolo. Plutarch. Exponitur etiam, conor, cum labore ſuſcipio. Iſoc. τὰ πλεῖστα ἀεὶ τὸν βίον τῶν ἀποβαινόντων εἴς τε διαπονοῦμαι. ¶Item neutraliter,idem quod πονῶ. Plat. Et in paſſ. οἱ διαπονούμενοι, qui labore exercentur. Xen. ¶Διαπονηθεὶς, ægrè ferens,tædio affectus. Act. ap.cap.16.

Ἐκπονῶ,elaboro,excolo. Thucyd. τὸ ἐκπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας. Item ſatago, operam pono in, exerceo. Plut.in Per. τὴν ὕλην ἐκπονοῦσαι τέχναι. Item cum labore conficio,vel ſimpliciter conficio. Ariſtot. Item neutraliter,labores perfero Xen.

Ἐκπονοῦμαι,elaboror.Theoc.Item exerceor.Xenoph. vnd. ἐκπεπονημένος, exercitatus, laboribus aſſuefactus. Item labore conficior,defatigor. Plut.in Oth. 2. ἐκπονούμενος τῇς ἐργασίᾳ. ¶Item actiuè,exerceo,meditor.Xen.

Συνεκπονέω,(*decomp*) ſimul labores perfero,operam meam laboranti adiungo.Eurip.

Ἔμπονος,laborum patiens.

Ἐμπονῶ,operam alicui rei impendo.

Ἐμπόνημα,τὸ,labor alicui rei impenſus.

Ἐπίπονος,laborioſus,operoſus.Iſocr. Item labores & moleſtias afferens: vt λύπη ἐπίπονος. in Stoic. defin. item laſſeſcens, laſſitudinem ſentiens. Ariſtot. Τὸ ἐπίπονον,labor,moleſtia.Xen.

Ἐπιπόνως, magno cum labore,difficulter.Thuc. Item ſedulò,magno cum ſtudio. Athen.

Ἐπιπονέω,idem quod ἐμπονέω. Exponitur & labores tolero.

Συνεπιπονέω,(*decomp.*)ſimul illaboro.Xen.

Κατάπονος,labore defeſſus & confectus.Plut.

Καταπονέω,labore conficio & opprimo,defatigo.

Καταπονοῦμαι,labore cōficior,fatiſco: vel ſimpliciter, conficior,debilitor. Diog.Laert. Καταπονούμενος,exp. etiam,exercitatus.

Προπονεῖν,ante labore frangi & fatigari.

Συμπονέω,& Att. ξυμπονέω,vnà laboro Eurip.

Ὑπέρπονος, qui ſupra modum laborauit: ideóque viribus eſt ſolutus ac defectus.Plut.

1291 Ὑπερπονέω,labore me conficio.Gal.ad Glauc.l.1.

Ὑπερπονῶ σου,ſeu ὑπερπονοῦμαι,labores pro te ſuſcipio. Soph.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀκεσίπονος,ου,ὁ καὶ ἡ,ſanans laborem.Pro quo metri gratia dicitur ἀκεσσίπονος.Suid.

Ἄπονος,labore carens,facilis.Item moleſtia carens,moleſtiam nō exhibens. Item morbi dolorísq; expers Poll.Item qui ſe laborare nō exercet.Xen. Item abhorrens à labore,nō tolerans laboris.Idem Hellen. 3.Item dolores ſedans.

*Ἀπονέστερος,ſine labore.Pind.Olymp.2.

Ἀπόνως,ſine labore,nullo negotio,facilè.Xen.

Ἀπονία,ἡ,vacuum eſſe à labore & moleſtiis.Item auerſatio laboris,laborum detrectatio & fuga,apud Xenoph.Item deſidia,inertia,otium.

Ἀπόνητος, illaboratus: vel idem cum ἄπονος. Ἀπονητὶ,idem cum ἀπόνως.Suid.

Ἀριστόπονος, cuius optimus eſt labor,optimè laborans: apis epith.apud Phocyl.

Ἀρουροπόνος,q.d.in aruo laborans,agricola:in Epigr.

Ἀτρύπονος, ærumnoſus: ἀτρύτους (inexhauſtos) πόνους afferens.Heſych.Item qui multos ſubit labores,nec frangitur quem οἱ πόνοι οὐ τείρουσι.

*Αὐτόπονος,nulla arte elaboratus,vilis.Nic.in ther.

Αὐτοπόνητος,per ſe elaboratus. Epigr.

Γεωπόνος,agricola.

Γεωπονία,ἡ,agricultura.Phocyl.

Γεωπονικὸς,ad agriculturam ſpectans.

Γεωπονέω,terram colo.

Γηπόνος, idem quod γεωπόνος. Heſych. Γηπονία, idem cum γεωπονία. Γηπονέω, idem cum γεωπονέω, Eurip.

Δαιτροπόνος.Heſych.eſt σιτοπόνος,σιτοποιός.

Δοριπόνος,haſta laborans,ſeu laborioſus in bello. Eur.

Δυσπονὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,laborioſus,ærumnoſus:graues & difficiles labores afferens.Od.ε.

Δυσπόνητος τροφή,nutritio quæ difficili labore fit.Sophocl.

Ἐθελόπονος,libenter laborans,impiger,ſtrenuus.Xen.

Εἰροπόνος,qui lanificio laborem impendit.Suid.

*Ἐργοπόνος,laborioſus.Coluth in raptu Helenæ.

Ἡφαιστόπονος,à Vulcano elaboratus.Eurip.

Θεόπονητος, à deo elaboratus ſeu ſtructus.Eurip.

Θρασύπονος,audax in laboribus ſuſcipiendis.

Κακοπονητικὸς,ad laborem ineptus,debilis.Ariſtot.

Λαθίπονος,laborum & moleſtiarum oblitus.Soph.

Λυσίπονος,laboribus & moleſtiis liberans.

Ματαιοπονία,ἡ,inanis labor.Luc.Plut.

Ματαιοπονέω,fruſtra laboro.Chryſoſt.

Μισοπονέω,odi labores,non enitor,nec ſtudeo.Plat.

Μοιροπονέω,fatalibus infortuniis premor.Heſych.

Νυμφοπόνος,quæ circa ſponſam adornandam occupatur.Eſt & nomen fabulæ,Sophr.apud Ath.

Ὀψοπόνος,obſoniorum apparator,coquus.Epigr.

Παυσίπονος,labori finem imponens.Eurip.

Πολύπονος,laborioſus. Item calamitoſus.Eurip.Exp.etiam,labores multos ſtrenuè perficiens.Soph.

Πολυπόνως,multo cum labore.Plut.

Πουλύπονος,poet.idem quod πολύπονος.Eurip.

Προεκπονέω,præelaboro.Simonides apud Ath.lib.14.

Ῥυσίπονος,a labore liberans.Epigr.

Σιτοπόνος,piſtor.Philo de mundo.

Τλησιπόνος,patiens laboris.Exp.&,audax.Heſych.

Τρισπόνητος,ter elaboratus,ter textus.Epigr.

Φερέπονος,laborifer,laborum tolerans.

Φερεπονία,ἡ,laborum tolerantia.Appian.

Φιλόπονος,amans laborum,gnauus.Iſocr.

Φιλοπονία,ἡ,laborum amor,ſtudium,induſtria. Plat.

Φιλοπονέω,laborum amans ſum.Item cum labore efficio, ſtudioſè & grauiter aliquid facio. Plat. Exponitur etiam elaboro,elucubro: vt in Pand. φιλοπονεῖν ταύτην τὴν διάταξιν.

Φιλοπονέομαι,idem.Ariſtot.Rhet.3. δεῖ μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι περὶ τῆς μεταφορᾶς.

Φιλοπόνημα,τὸ,opus elaboratum.

Decomp. Ἐπιφιλοπονέω,gnauiter alicui rei operam do. 1292

Ἐπιφιλοπονοῦμαι idem.Xen.

Προσφιλοπονέω.idem.

Φυγόπονος,qui laborem ſeu labores fugit.Polyb.

Φυγοπονία.laborum fuga.Idem.

Χειροπονία,feſtum quoddam in quo opifices ſacrificabant.Heſych.

Χειροπόνητος,manu elaboratus.

Compoſita ex πονηρὸς.

Ἀπόνηρος,minimè malus.

Ἐκπονηρεύω,vitioſum reddo,vitio.Syneſ.

Λιπόνηρος,eximiè improbus,inſigniter nequam.Heſyc.

Μεγαλοπόνηρος,qui in magnis rebus improbus eſt: immani improbitate præditus.Ariſtot.

Μικροπόνηρος qui in parua re improbus eſt.Idem.

Μισοπόνηρος malorum oſor.Demoſth. Τὸ μισοπόνηρον, improbitatis odium.Philo.

Μισοπονηρία,idem quod τὸ μισοπόνηρον.Plut.

Μισοπονηρέω,improbos & improbitatem odi.Lyſ.

Συμμισοπονηρέω, (*decomp.*) vnà improbitatem odi, vnà indignor ob facti iniquitatem 2.Macc.c.4.

Παμπόνηρος, omnino improbus, improbiſſ.
Περιπόνηρος, admodum improbus, improbitate nobilitatus. Ariſtoph. in Acharn.
Φιλοπόνηρος, improborum amans. Ariſtot.

ΠΕΝΤΕ, quinque. Plut. & alij.
Πεντάς, άδος, ἡ, quinarius numerus. Idem.
Πενταδικός, ή, ό, quinarius vel pentade conſtans.
Πεντάδιον, idem cum πεντάς.
Πεντάκις, quinquies.
Πενταχῆ & πενταχῶς, quinquefariam, quinque modis.
Πένταχα, idem Il. μ.
Πεντακόσιοι, quingenti.
Πεντακοσιοστός, quingenteſimus.
Πεντήκοντα, quinquaginta.
Πεντηκοντήρ, ῆρος, ὁ, quinquaginta militum præfectus. Xen. in Laced. rep.
Πεντηκοστός, ή, ό, quinquageſimus. Gal. Πεντηκοστὴ, ſub. ἡμέρα quinquageſima dies. Item quinquageſima pars, ſub. μοῖρα.
Πεντηκοστεύομαι, quinquageſimam ſoluo, quinquageſima à me exigitur. Harpocr.
Πεντηκοσταῖος, qui quinquageſima die aliquid facit.
Πεντηκοστὺς, ύος, ἡ, ordo militaris conſtans quinquaginta viris. Thuc. lib. 5.
Πενταπλόος, πλοῦς, quintuplus, quintuplicatus. Athen. Exp. & quintuplex 3. Reg. c. 6.
Πενταπλάσιος, quintuplo maior ſeu amplior: vel quintuplus. Exp. & quinquies tantus.
Πενταπλασίων, pro eodem.
Πενταπλασιάζω, quintuplo maiorem facio.
Πέμπε. Æolicè dicitur pro πέντε. Heſ. & Euſt.
Πεμπάς, idem cum πεντάς, Ariſtot.
Πεμπάζω, ſeu πεμπάζομαι, per πεμπάδας numero. Od. δ. Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται ἠδὲ ἴδηται. Exponitur & ſimpliciter, numero: vt apud Apoll. Argon 2. εἴπης ἕκαστα πεμπάζοι. Sunt qui πεμπάζειν eſſe dicant per quinos digitos numerare.
Πέμπτος, η, ο, quintus. Plut. Πέμπτη, dicitur etiam quinta pars.
Πεμπταῖος, α, ο, quintanus: vt πεμπταῖος πυρετὸς, febris quintana, i. quæ quinto quoque die redit. Alexand. Aphr. in probl. Aliquis etiam aliquid πεμπταῖος facere dicitur, quum id facit quinto pòſt die. Od. ξ. Plut. in Fab.
Πεμπτὰς, άδος, ἡ, numerus quinque militum. Xen.

Compoſita.

Αναπεμπάζω, & ἀναπεμπάζομαι, iterum numero, calculum repetó. Quidam exp. in memoriam reuoco, præterita reputo. Lucian. ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν.
Αποπεμπτόω, ῶ, quintam partem perſoluo. Gen. 47.
Επίπεμπτος, ſeſquiquintus Leuit. 27.
Πεύπεμπτα, Didymo videntur fuiſſe ἐπιτίμιά τινα τὰ περὶ τῆς καταβολῆς: quoniam moris fuit τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων προσκαταβάλλεσθαι Harpocr.

ΠΕΟΣ, εος, τὸ penis, pudendum virile. Ariſtoph.

ΠΕΠΕΡΙ, εως, τὸ, piper: arbor Indica fructum ferens
1293 ſibi cognominem. Dioſc. l. 2. c. 189. Apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἡ διὰ τριῶν πεπέρεων, medicamentum è triplici pipere confectum.
Πεπερὶς, ίδος, ἡ, granum piperis apud Athen.
Πεπέριον, ου, τὸ granulum piperis, apud eundem.
Πεπερίτης, ου, ὁ, piper referens guſtu.
Πεπερίζω, piper imitor ſeu refero. Dioſ.
Υδροπέπερι, (comp.) piper aquaticum, nomen plantæ: de qua Dioſc. l. 2. c. 191.

ΠΕΠΛΟΣ, ὁ, peplum: veſtis ſeu inſtrumentum muliebre è ſubtili ſtamine, cæteris veſtibus ſuper iniici ſolitum. Il. ζ. Ενθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων. Xen. Pæd. 3. καταῤῥηγνύμεναι τοὺς πέπλους καὶ δρυπτόμεναι. Habebant & viri ſuos πέπλους, vt, Il. ω. Priamus è ſuis φωριαμοῖς δώδεκα περικαλλέας ἐξέλε πέπλους. Sic apud Xen. Pæd. 3. Armenius Tigranes τοὺς πέπλους κατεῤῥήξατο. Generalius etiam pro amictu ſumitur: vt apud Soph. in Trachin. Τὸ σὸν φέρον δῶρον, θανάσιμον πέπλον.
¶ Πέπλοι, dicuntur etiam vela quibus currus & defunctorum cadauera teguntur. Il. ε ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπτανται. Sic & Il. ω. ¶ Pro eodem neutro quoque genere dicitur πέπλον. vt apud Nonn. ἐπὶ χεῖρὶ πέπλα βαλόντες. Sic & in Epigr. ποικίλα πέπλα. ¶ Eſt & πέπλος frutex quidam: de quo Dioſ. l. 4. c. 168. & Galen. in lex. Hippocr.
Πεπλὶς, ίδος, ἡ, fruticis nomen eaſdem cum peplo frutice vires habentis, teſte Dioſ. l. 4. c. 169.
Πέπλιον, τὸ, frutex qui aliàs daphnoides dicitur: de quo Dioſc. l. 4 c. 148. Ab Hippocrate ſic vocari τὴν πεπλίδα teſtatur Dioſ. l. 4. c. 169.

Compoſita.

Απεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, peplo carens. Eurip.
Ελκεσίπεπλος, ἡ, quæ peplum trahi ſinit, nec ſuſtollit: quæ peplum geſtat fluxum & longum: vt Τρῳάδες ἑλκεσίπεπλοι. Il. ζ.
Εὔπεπλος, ſeu εὐπέπλος, pulchrum habens peplum Heſiod. in Theog.
Ιόπεπλος, violæ colore purpurantem peplum geſtans.
Καλλίπεπλος, idem quod εὔπεπλος. Eurip.
Κροκόπεπλος, croceum peplum ſeu veſtem habens. Heſiod. Metaph. aurora κροκόπεπλος dicitur Il. τ.
Κυανόπεπλος, cæruleo peplo veſtitus aut veſtita: cuius peplum cyanum refert. Heſiod.
Μελάμπεπλος, cui eſt nigrum peplum. Eurip.
Μικρόπεπλος, paruum geſtans peplum.
Μονόπεπλος, vno ſeu ſimplici peplo indutus. Eurip.
Νεβρόπεπλος, dicitur Bacchus, quod peplum ſeu veſtem ex hinnuleis pellibus geſtaret. in Epigr.
Στερφόπεπλος, paruus peplus. Suid. Propriè ſignificat firmum ſeu rigidum geſtans peplum.
Στερφόπεπλος, pelliceo peplo indutus. Herculis epith. apud Lycophr.
Τανύπεπλος, extento & promiſſo peplo amictus: vel, cui eſt veſtis laxa & ſinuoſa Il. γ.
*Χρυσόπεπλος, ὁ καὶ ἡ, aurea veſte indutus. Pind. Iſthm.
*Decomp. Αχρυσόπεπλος, carens veſte aurea. Plut.

ΠΕΠΤΩ, F. ψω, coquo. Plat. Sæpe de concoctione cibi dicitur in ventriculo: vt apud Galen. ad Glauc. lib. 1. τοῖς δ' ἐπὶ κόποις, ὅσα καλῶς πέψαι δύνανται καλόν ἐσθίειν Metaphoricè verò πέψαι ὀργὴν iram concoquere apud Ariſtot. eth. 4. c. 5. Æoles pro hoc πέπτω, πέσσω dicunt, teſte Herodian. apud Euſt. pro quo πέσσω. Atticè dicitur πέσσω, quod ſpecialiter de concoctione panis dicitur: Regum 1. cap. 8. Et de coctione ventriculi, apud Alex. Aphr. σρεβλοκόμματος σίδηρον πέσσει. ¶ De ſole & aura æſtiua dictum ſignificat, maturo: vt Od. η. Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει ἄλλα δὲ πέσσει. ¶ Vſurpatur & metaph. ſicut πέσσω: vt Il. δ. χόλον θυμαλγέα πέσσων. ¶ Exponitur etiam, θεραπεύω. Il. θ.
Πέπτομαι & πέσσομαι, coquor: vt πεπεμμένος ἄρτος, apud Ariſtoph. Item ad maturitatem perducor.
Πέμμα, τὸ, quicquid coquitur Specialiter ſic dicitur genus quoddam placentæ: vt apud Plut. ſymp. 1. probl. 10. & Athen. l. 14. Heſych. πέμματα ſunt ποικίλα ἐδέσματα. 1294
*Πεμμάτιον, diminut. placentula.

Πέψις

Πέψις,εως,ἡ,coctio,concoctio,coctura.Ariſtot.

*Πεπτήριος, ad coquendum factus, deſtinatus. Aretæus.lib.2.cap.7.

Πεπτικὸς,ὁ,coquendi ſeu concoquendi vim habens. Dioſc.l.3.c.58.ad Glauc.l.2.

Πεπτὸς,ὁ,coctus,vel coctibilis.

Πέπανον,τὸ,placentula lata,tenuis & rotunda:cuius vſus maximè in ſacrificiis erat.Ariſtoph.

Πέπων,ονος,ὁ καὶ ἡ,coctus ſeu excoctus à ſole ad maturitatem perductus,maturus. Propriè de fructibus dicitur,vt apud Ath.l.2.& Theophr.hiſt.pl.l.3.c.12.impropriè apud Hipp.πέπονα φαρμακεύειν οὐκ ὠμά. ¶Item mollis,mitis:metaphora à fructibus,qui quũ ſole percocti maturuerunt, molles etiam & mites euaſerunt: vt σίκυος πέπων, apud Ariſt. in probl.cucumeris genus mollius & dulcius:quod interdũ ab ſolutè πέπων dicitur:vt apud Athen.l.2. Vtitur & in hac ſignif. Homer.Il.β. & Plut. de diſcern. adul. ab am. ¶Ὦ πέπον exp.ſuauiſſimè,iucundiſſimè : itidem metaphora ducta à fructibus maturis qui iam iucundiores ſunt & ſuauiores:vt Il.ρ & ε.

Πεπαίτερος,ὁ, maturior. Athen.l.13. Πεπαιτέρα,dicitur quæ ætatis maturioris & conſtantioris eſt apud eundem.l.13.

Πεπαίτατος,maturimus.Item l.14.

Πεπαίνω,f.ανῶ, excoquo & ad maturitatem perduco.Dioſ.& Plat.

Πεπαίνομαι, excoquor, ad maturitatem perducor. Metaphoricè apud Xen.Pæd.4.ita dicitur πεπαίνεσθαι, i coqui & premi.

Πεπασμὸς,ȣ,ὁ,maturatio:actio qua quid ad maturitatem perducitur.Gal.

*Πεπαστικὸς, qui coquendi ſeu maturandi vim habet. Fernel.Therapeut.lib.6.

Πέπανσις,ἡ,idem. Ariſtot.Theoph.

Πέπανος,ȣ,ὁ,maturus,mollis,ſchol.Ariſtoph.

Πέπειρος,ὁ καὶ ἡ,idem cum πέπων.Dioſc.Ad ætatem etiã transfertur:vt παρθένος πέπειρος,apud Plut.

Compoſita.

Ἀναπέπτω ſeu ἀναπέττω,iterum coquo,recoquo.

Ἀπεψία,ἡ,coquere ſeu concoquere non poſſe.Plut.

Ἄπεπτος,non coctus:vel qui concoqui nequit.

*Ἀπεπτέω, non coquo,crudus ſum. Plut.in præc.ſanit.

Ἀπέπαντος,ad maturitatem non perductus.

Ἀπέπειρος idem.

Βραδυπεπτέω,tardè coquo peculiariter,cibum in ventriculo.Dioſ.χυλίσματος βραδυπεπτοῦσι.

Βραδυπεψία,ἡ, tarda concoctio, imbecilla & imperfecta cibi concoctio.Galen.ſymp.l.3.

Διαπέπτω percoquo,penitus coquo.

Δρυπεπὴς,τος,ὁ καὶ ἡ,in arbore coctus,apud Suid.

Δυσπεψία,ἡ,difficultas concoctionis. Athen.

Δύσπεπτος,coctu ſeu concoctu difficilis.Dioſc.

Δυσπεπτέω,difficulter concoquo, vnde δυσπεπτούμενος, idem quod δύσπεπτος, apud Dioſ.l.4. cap.73. Exp.& ferre non poſſum.Heſych.

Ἐκπέπτω ſiue ἐκπέσσω,excoquo.Theoph.

Ἐκπεπαίνω,ad maturitatem perduco.Theoph.

Συνεκπέσσω (*decomp.*) ad conſummationem concoquo,vel ad concoctionem perduco.Theophr.

Εὐπεψία,ἡ,facilis concoctio.

Εὔπεπτος,concoctu facilis.Galen.

Ἡμίπεπτος,ſemicoctus.

Καταπέσσω, percoquo,vel ſimpliciter,coquo. Vſurpatur & metaph. vt καταπέψαι χόλον.Il.α.

Περιπέπτω,intego,contego,inuoluo,metaphora à panificib.qui paſtam craſſiorẽ ſpecioſa farina circunquaque conſpergunt,atque ita coctam reddunt vẽdibiliorem. Ariſtoph. in Plut. Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.Hinc & περιπεφθεὶς,delinitus,circumuentus,deceptus,apud Ariſtoph.in Veſp.

Σικυοπέπων, idem quod σίκυος πέπων, cucumeris genus quod πέπων dicitur,Gal.de alim.fac.l.2.c.4.

Συμπέπτω & συμπέσσω,concoquo,& excoquo.Ariſtot.

Συμπεπτικὸς, concoquendi facultate præditus. Exp. etiam concoquens.

Ὑπερπέσσω,ſupra modum concoquo.

ΠΕΡ,particula eſt quæ & annecti aliis orationis partibus ſolet, & plerunque ſignificat quamquam, quamuis, tametſi, licet, vt Odyſſ. γ. Μέντορ μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα κηδόμενοί περ. In hac ſignif. dicitur etiam καίπερ quod καὶ per tmeſin interdum à περ diuellitur, vt Il.ω. Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. Interdum reſpondet Latinæ particulæ, cunque. vt apud Eurip.ὅπου περ ᾖ,vbicunque ſit.Sæpius vacat,vt οὐκ ὀλίγον περ,pro οὐκ ὀλίγον,non parum,& ὅπου περ, pro 1295
ὅπου,vbi.Sic ὅσπερ pro ὅς.& ἧπερ aduer.pro ᾗ quomodo,&c.ἤπερ,pro ἢ,quàm,ἤνπερ pro ἢν ſi.

ΠΕΡΑ,vltra,Plat.Et pro vltrà modum,apud Ariſtot. lib.8.polit.Interdum ſine caſu.Aliquando cum gen. vt Ariſtot.lib.6.polit.καὶ τούτου μὴ πέρα προβαίνειν, vltra hoc non progredi.Interdum exp.vltra quàm, plus quàm, vt πέρα τοῦ φυσικοῦ καὶ μετρίου plus quàm natura & modus exigit. ¶Item ſuprà,vt Philoſt.in Her.πέρα ἀνθρώπου, ſupra hominem. Et πέρα πίστεως ſupra fidem, πέρα τοῦ λόγου, ſupra quàm dici poteſt. Exponitur etiam, præter, vt πέρα τοῦ μέτρου, præter modum,apud Luc. Et πέρα ὧν προσδεχόμεθα, præter expectationem.

Πέραν,idem quod πέρα vltra. De loco tantùm dicitur, vt Ariſtot.de mundo, πέραν Ἰνδῶν, vltra Indos,πέραν θαλάσσης,vltra mare.Thuc.Idem ſine caſu, διαπλεύσαντες πέραν,traiicientes in vlteriorem partem. Cum articulo, ὁ πέραν, vlterior,qui in vlteriore parte eſt, qui eſt è regione, vt ἡ πέραν ὄχθη, vlterior ripa. Et τὰ πέραν,quæ ſunt in aduerſa parte.Thuc.

Περάτη,ης,ἡ,vlterior, Apollon. Arg.2. περάτης εἰς οὔρεα γαίης, in montes terræ vlterioris. Accipitur etiam ſubſtant.pro πέρας finis,extremum.Odyſſ.ψ. Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν. Exponitur etiam,extremitas horizontis orientem verſus,apud Apoll Arg, l.1.ἠὼς ἐκ περάτης ἀνιοῦσα.

*Περάτηθεν ἐκ τῆς περάτης. Apoll.4.Arg.

Περαίτερος, vlterior, vnde περαιτέρω,vlterius,vel vlterius quàm.Æſchin. περαιτέρω τοῦ δέοντος,vltra quàm oportet. Apud Plut in Galba,περαιτέρω τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτὸν,multò audacior euaſit.

Περαῖος,ȣ,ὁ, vlterior, in vlteriore parte ſitus, vnde ἡ περαία.ſc.γῆ vel χώρα terra vel regio vlterior.i.è regione ſita.Strabo & Apoll. Arg.l.1.

Περαιόθεν,ex vlteriori parte. Arat.

Περαίας,ȣ,ὁ,piſcis ex genere capitonum, apud Ariſtot. hiſt.an.l.8.c.2.

Περαιόω,transmitto, ſeu tranſueho εἰς τὴν περαίαν, traiicio in vlteriorem oram,tranſporto.

Περαιόομαι, οῦμαι, in vlteriorem partem traiicior, trans flumen,lacum aut fretum vehor.Luc. Item neut.traiicio,tranſmitto,tranſeo.Herodot. ἐπεραιώθην τὸν ποταμὸν,tranſmiſi fluuium.

*Περαίωσις,traiectio,tranſmiſſio.Strabo.

Πέρην,Ionicè pro πέραν,trans,vltra.Il.β.

Πέρηθεν,ex vlteriori,ſeu de vlteriori parte.

Compoſita.

Ἀντιπέραν, vel ἀντιπέρας, è regione,ex aduerſo.Plut.in Pericle, εἰς τὴν ἀντιπέρας Θρᾴκην, in Thracia quæ eſt ex aduerſo. Dicitur etiam τὸ ἀντιπέρας:vt apud Xen. ἀποκλεῖουσα εἰς τὸ ἀντιπέρας.Item ἀντιπέραν,& ἀντιπέρα vltra,apud Polyb.l.5.

Ἀντιπέρην, Ionicè dicitur pro ἀντιπέρας. Apoll.

Ἀντιπέρηθεν, idem cum πέρηθεν: ex vlteriori parte, ex oppoſita regione.

Καταντιπέρας, (decomp.) pro ἀντιπέρας. Luc. Quidam diuiſim ſcribere malunt κατ' ἀντιπέρας.

Ἀντιπέραιος, ex aduerſo ſeu è regione ſitus, vt ἀντιπεραία γῆ, apud Apoll. Rhod. Et τὰ ἀντιπέραια, loca ex aduerſo ſita. Il. β.

Διαπεραιόω, idem cum περαιόω. Plut.

Διαπεραιόομαι, idem cum περαιόομαι, vnde διαπεραιωθεὶς τὸν ποταμὸν, flumen tranſuectus, vel qui flumen tranſmiſit. Ap. de Soph. in Aiace, ὥστε καὶ διαπεραιωθῆ ξίφη, exp. vt & diſtricti fuerint enſes.

Διαπεραίωσις, εως, ἡ, tranſuectio, traiectio: vel tranſmiſſus, traiectus.

ΠΕΡΑΣ, ατος, τὸ, finis, terminus. Ariſtot. Dem. & alij. Item ſcopus, metaph. Luc. in Harm. ἐπὶ τὸ πέρας ἀφῖξαι τῆς δόξης. ¶Exponitur & aduerbialiter, tandem ad extremum, denique. Æſchin. Demoſth.

*Περασμὸς, finis. Eccleſ. 4.

Περατεύω, f. εύσω, finio. Heſych.

Περατόω, f. ώσω, finio, termino. Περατοῦμαι, finior, terminor. Ariſto. Pr. perf. πεπεράτωμαι. Pro quo per ſyncopen dicitur πέπρωμαι, fato deſtinatus ſum. Ath.

1296 Hinc particip. πεπρωμένος, fatalis, fato deſtinatus. Il. γ. Interdum dicitur πεπρωμένον, pro πεπρωμένον ἐστὶ. Et πεπρωμένον (ſub ὂν) pro πεπρωμένου ὄντος, vt apud Plut. Et τὸ πεπρωμένον, pro πεπρωμένον τέλος, vt apud Lucill. Epigr. l. 2. Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον αὐτὸς ἑαυτῷ. Dicitur & ἡ πεπρωμένη, pro πεπρωμένη μοῖρα, vt apud Demoſth. in Epitaph. ἐπειδὴ ἡ πεπρωμένη τούτοις εἵλεν.

Περαίνω, idem cum περατόω, vnde πεπερασμένος, finitus, terminatus. Ariſtot. ¶Item finio, i. ad exitum perduco, perficio. Iſocr. καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν. Interdum exp. efficio, promoueo. vt apud Thuc. l. 6. ἐπεὶ οὐδὲν ἔτι περανεῖ προσχωρούμενον. ¶Apud Dialecticos ſignificat, ex poſitis vel cōceſſis aliquid efficio, i. infero, vel concludo. Plut. ſymp. 4. ¶Exponitur etiam, prædico, apud Laert. in Menedemo, ἐρωτήσαν εἰς τί αὐτὸν Ἀντίγονος περαίνει.

Περαίνομαι, ad exitum perducor, perficior, vel euenio. Ariſtoph. in Veſp.

Περαντικὸς, ἡ, ὸν, ad finem perducendi & efficiendi vim habens. ¶Item qui peritus & probè nouit inferre & concludere aliquid. Ariſtoph.

Πεῖραρ, ſiue πείρατ, ατος, idem cum πέρας, Od. ξ.

Compoſita.

Ἀπείρων, ω, ὁ καὶ ἡ, interminatus, infinitus. Exp. etiam, immenſus. Plut. Et οἱ ἀπείρονες innumeri, innumerabiles. Plat. in Tim. Ἄπειρος δακτύλιος dicitur qui non habet fundam: vel qui caret gemma. Ariſtot. Auſcult. l. 3. Poll. l. 7. ¶Item inexpertus: quam ſignificat. vide in comp. ex πεῖρα.

Ἀπειράκις, (aduerb.) infinities. Areop.

Ἀπειραχῶς, infinitis modis. Procl. in Euclid.

Ἀπειρία, ἡ, infinitas, immenſitas.

Ἀπειροπλάσιος, q. d. infinitiplex, multiplex. Heſych.

Ἀπείρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄπειρος. Odyſſ. θ. Terram autem ἀπείρονα dictam eſſe ab Hom. & Heſiodo, i. rotundam, teſtatur Euſt.

Ἀπείρατος, idem: vt πόντος ἀπείρατος. Heſiod.

*Παναπείρατος, valdè immenſus. Opp. lib. 2. de Ver.

Ἀπειρέσιος, idem Heſych.

Ἀπερείσιος, idem. Hom. Pro quo per metatheſin dicitur ἀπερείσιος, vt ἀπερείσι' ἄποινα. Il. α.

Ἀπέρατος, itidem infinitus. Ariſtoph.

Ἀπεράντωτος, pro eodem. Plut.

Ἀπέραντος, idem. Heſyc. Item qui ad finem perduci non poteſt, apud Ariſtid.

Ἀπεράντως, more eorum quæ infinita ſunt. Ariſtot.

Ἀπέραστος, idem quod ἀπέραντος.

Ἀποπεραίνω, ad finem perduco, efficio, perago. Suid.

Διαπεραίνω, idem. Διαπεραίνομαι, ad finem perducor, abſoluor. Plat. & Plut. Et actiuè, idem quod διαπεραίνω, vt apud Ariſtot. de mundo, σελήνη ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον.

Συνδιαπεραίνω, (decomp.) vnà abſoluo. Plat.

Ἐκπεραίνω, idem quod διαπεραίνω. Plat.

Ἐκπεραίνομαι, idem quod διαπεραίνομαι. Eurip.

Decomp. Διεκπεραίνω, abſoluo & ad finem perduco rem inſtitutam. Xen. Exp. & percurro.

Δυσεκπέραντος, qui difficulter abſolui & ad finem perduci poteſt. Eurip. in Hippol.

Συμπεραίνω, vnà perficio, adiuuo ad aliquid peragendum. Dem. Item concludo, colligo: *Vox Dialecticorum.* Ariſtot. eth. 1. c. 3. ¶Item coitum perago. Ariſtot. an. l. 5.

Συμπεραίνομαι, concludo. Item concludor.

Συμπέρασμα, τὸ, concluſio quod ex poſitis vel conceſſis concluditur & efficitur. Ariſtot.

Συμπερασματικῶς, inferendo concluſionem, vtendo concluſione. Ariſtot. reth. 2.

Ὑποπεράτωσις, εως, ἡ, perfectio, conſummatio. Heſyc.

ΠΕΡΑΩ, ῶ, f. άσω, & άσω, tranſeo: idem cum περάω (vnde & deriuatum putant nōnulli: alij à πέραν vel πέρας, vt idem ſit cum περαιοῦμαι) Il. μ. ὅτ' αὖ ὑπὲρ τεῖχος ἐπέρησαν Ἀχαιοί, οὐδὲ περῆσαι ῥηϊδίως. Plut. in Camillo ὡς ἂν τὸν ποταμὸν περάσαι. ¶Item ſupero. Soph. ὅταν θυμὸν περάσῃς. 1297 Epigr. l. 2. εἴ σε περήσω. ¶Item tranſitiuè, tranſporto, traiicio: peculiariter de iis qui tranſportant vt vendant. vnde & Euſt. exp. in vlteriore regione vendo, ſeu in vlteriora loca transfero, vt vendam. Il φ. Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε Νήσων ἀπο. ¶Iunctum aduerbiis motum in loco ſignificantibus, ſimpliciter exp. vendo: vt Il. ω. Δῆσαι καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων.

¶*Deriuata ex περάω, tranſeo, traiicio.*

Πέραμα, τὸ, traiectus, tranſitus, ſchol. Hom.

Πέρασις, εως, ἡ, tranſitus, ipſa actio tranſeundi. Theoph. Item finis, exitus. Suid.

Περάσιμος, ὁ καὶ ἡ, qui tranſiri poteſt, vadoſus. Arr.

Περατὸς, ἡ, ὸ, permeabilis. Plut.

Περητὸς, Ionicè dicitur pro περατὸς. Herodot.

Περητήριον, τὸ, quo perforare & transfodere aliquid poſſumus. Hip.

Περάσκω, poeticè pro περάω, tranſeo. Od. ε.

Πρήσσω (factum per ſyncopē ex futuro περήσω) eo per. Odyſſ. ν. Ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσεσσι κέλευθον. Od. ο. ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο, vt viam carpamus.

Διαπρήσσω, (Comp.) pertranſeo. Il. ε. μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο. Iliad. α. διαπρήσσουσα κέλευθον. Item percurro. Od. ξ. Οὔτι διαπρήξαιμι λόγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ.

Compoſita.

Ἀναπεράω, & per ſyncopen ἀμπεράω, penetro, perforo, perterebro, Hippocr.

Ἀπέρατος, qui tranſiri nequit, imperuius.

Ἀποπεράω, traiicio alicunde. Plut.

Διαπεράω, pertranſeo, traiicio. Plut.

Διαπέραμα, τὸ, traiectus. Heſych.

Δυσπέρατος, per quem ægrè tranſitus patet. Eurip.

Εἰσπεράω, tranſeo ſeu traiicio in. Heſiod.

Ἐκπεράω, tranſeo ex. Eur. δωμάτων ἐκπερᾷ. Item traiicio. Od. ν. νῆα σὺ πεποιθότες ἀκείῃσι Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι. ¶Item tranſitiuè, traduco, traiicio, tranſporto. Numer. 11. ἐξεπέρασεν ὀρτυγομήτραν ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὸ πνεῦμα.

*Ἐκπέραμα, apud Æſch. in Schol.

Διεκπεράω,(decomp.)q.d.ex loco aliquo per alium tranſeo.Interdū ſignificat,exeo.Frequentius tranſeo,traiicio,vt apud Apoll. Arg l.2. Ἀξεινου διεξεπέρησαν ἐρετμοῖς.Item traiicio,transfigo.Ariſtoph.πολλῶν θυμῶν ῥίζας διεκπερῶντες.

Εμπεράω,traiicio in:vel tranſueho in.

Εμπέραμος,qui tranſit ſeu traiicit in,vector.Callim. Aliam ſignif.vide in comp.ex πέρα.

*Συνεκπεράω,ſimul tranſeo,ſimul euado,traiicio.Xen.

Ταλαπείριος,Euſt.exp.ὁ τῆλε περάσας.Od.ζ.

¶*Deriuata ex* περάω,vendo.

Πιπράσκω (factum per reduplicationem ex περάω, quod per ſyncopen dicitur pro πράω) vendo.Plut. in Apophth. ληφθέντων δὲ πολλῶν αἰχμαλώτων, ἐπίπρασκεν αὐτούς. Apud ſchol. Thuc. πιπράσκει δ' ὁ ἀγαθὸς πάντα πρὸς χρυσίον. Præt. πέπρακα. vnde particip.apud Dem.Philipp.4. τοὺς πεπρακότας ἑαυτούς.

Πιπράσκομαι,(præt. πέπραμαι. Aor.1. ἐπράθην) vendor Thuc.ἐπράθη πάλαι τῶν εἴκοσι.Herodot.πρηθεὶς ἐς Αἴγυπτον:Ionicè pro πραθείς.

Πρᾶσις,εως,ἡ, venditio. Plat.Exp.etiam,auctio:apud Luc.Reg.l.4.cap.12 ἀπὸ τῆς πράσεως αὐτῆς,exp. iuxta ordinem ſuum.Scribitur & πρᾶξις.

Πράσιμος,ὁ καὶ ἡ,venalis,vendibilis.Xen.

Πρατέος,ὁ,vendendus.Plato de leg.

Πρατήρ-ῆρος,ὁ,venditor.Idem de leg.l.11.πρατὴρ λίθος,lapis vnde mancipia vendebantur.Poll.

Πρατήριον,τὸ, locus in quo res venales venū exponuntur:forum.Item idem quod πρατὴρ λίθος.Poll.

Πράτης,ου,ὁ,idem quod πρατήρ.Poll.ex Iſæo.

Πράτρια,ἡ,venditrix.

Περνάω,(exp.πράω per pleonaſmum τοῦ ν)vnde πέρνημι, vendo.Il.χ.Κτείνων ἢ πέρνας νήσων ἔπι τηλεδαπάων.

Πέρναμαι,vendor. Ariſtoph.

Περνάσκω,idem quod πέρνημι,vel venum exporto, venum abduco Il.ω.

Πόρνος,ου,ὁ,qui corpus ſuum proſtituit & veluti

1298 vendit:cynædus,exoletus.Xen.

Πόρνη,ἡ,fœmina quæ corpus ſuum proſtituit & veluti vendit:meretrix,ſcortum Athen.

Πορνικός,ὁ,meretricius.Æſchin.Chryſ.

Πορνίδιον,τὸ,meretricula,ſcortillum.Ariſtoph.

Πορνεύω,f.εύσω,ſcortor,corpus meū proſtituo. Æſc.

*Εκπορνεύω,comp.ſcortari facio. Exod.34.

Πορνεύομαι,idem. Athen.& Luc.

Πορνεῖον,τὸ,lupanar. Athen.

Compoſita ac primùm ex πιπράσκω.

Αναπιπράσκω,reuendo.

Ανάπρασις,εως,ἡ, quum venditum nobis reuendimus aliis.Poll.

Αναπράτης,ου,ὁ,qui ſibi vendita reuendit.

*Αποπερατίζομαι,vendo.Tob.cap.1.

Απρασία,ἡ,emptorum penuria.Liban.

Απρατος,ὁ καὶ ἡ, qui nondum venditus eſt:vel, qui non venditur.Poll.

Δημιόπρατος,qui publicè emitur.Plut.

Διαπιπράσκω,diuendo.Idem in Sylla.

Διάπρασις,ipſa diuendendi actio,venditio.

Ελευθεροπράσιον,τὸ,liberorum venditio, vnde ἐλευθεροπρασίου δίκη,actio quæ in eum inſtituebatur qui liberum vel ſeruum alienum vendidiſſet. Poll.l.3.

Εμπιπράσκω,vendo in.Poll.l.7.c.2.

Καταπιπράσκω,vendo,venundo.Luc.

Λογοπράτης,verborum venditor. Eſt & epith.Iudæ, quòd Chriſtum λόγον Dei vendiderit.Greg.

Μεταπράσις, ædium dicuntur quum venditæ aliter extruuntur.Strabo l.5.

Μεταπράτης,qui emit,vt poſtea vendat.Heſych.

Παλίμπρατος,ὁ,qui iterum vēditus eſt:vel qui ſæpius vendi ſe ſinit:qui priore hero relicto ſubinde alij ſe addixit, veterator. Poll. Et τὰ παλίμπρατα, iterum vel ſæpius vendita.

Παμπρασία, ἡ, omnium rerum venditio ſeu rerum omnis generis.Poll.

Προπιπράσκω,prior vendo.

Προπράτης,qui prior vendit.Poll.ex Lyſia.

Προπράτωρ, idem : vel ὁ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν. Idem lib.7.c.2.ex Dinarch.& Iſæo.

Προσαπεμπράσκω,aliis adiunctum vendo Idem.ibid.

Συμπιπράσκω,vnà vendo,venditionis ſocius ſum.

Συμπράτης,ὁ,qui cum alio aliquid vendit.Poll.

Χαρτοπράτης,chartarum venditor.

Compoſita ex πόρνος & πόρνος.

Εθελόπορνος,ὁ καὶ ἡ,qui corpus ſuum ſponte proſtituit & quæſtui habet Athen.l.12.

Εκπορνεύω,idem cum πορνεύω in ep.Iudæ.

Ιππόπορνος, equæ equientis more ſcortans: immane ſcortum. Alciphr.ep.183.

Καταπορνεύω,idem cum πορνεύω. ¶ Item ſtupro,ſtuprum infero. Plut.Item proſtituo. Herodot. καταπορνεύω τὰ θήλεα τέκνα. ¶ Item lenocinor,i.lenociniis adblandior.Naz.μὴ γλῶσσαν καταπορνεύσωμεν.

Καταπόρνευσις,ἡ,ſcortatio:vel conſtupratio.

Νεκροπέρνας,ου,ὁ, qui defunctorum cadauera vendit.epitheton Achillis,apud Lycophr.

ΠΕΡΔΙΞ,ικος,ὁ καὶ ἡ,perdix: auis de qua Ariſtot.hiſt. an.l.9.c.8.& Athen.l.9

Περδίκιον, ου, τὸ, paruus perdix. Athen. Item herbæ nomen:apud Theophr. hiſt.pl.l.1.c.11.

Περδικιδεύς,έως,ὁ,pullus perdicis.

Compoſita.

Διαπερδικίσαι,decipere & effugere.Heſyc.

Εκπερδικίσαι, perdicis modo callidè ſubterfugere. Ariſtot.

Διεκπερδικίσαι(decomp.)idem quod διαπερδικίσαι.

Συροπέρδιξ,auis quædam,apud Ælianum.

ΠΕΡΔΩ, pedo, crepitum ventris emitto.F.2. παρδῶ à quo aor.2.ἔπαρδον.Ariſtoph.πέρδω σου pro πέρδω καὶ σοῦ.oppedo tibi.

Πέρδομαι, idem quod πέρδω, fut.2. παρδήσομαι:præt. med.πέπορδα,pepedi.Ariſtoph.

Πορδή,ἡ,crepitus ventris.

Compoſita.

Αποπέρδω,idem quod πέρδω. Ariſtoph.

Αποπορδή,idem quod πορδή.Alex. Aphr.

Decomp. Ανταποπέρδω, crepitum ventris emittenti oppedo. Ariſtoph.in Nub.

Καταπέρδω,oppedo. 1299

Καταπέρδω,idem quod καταπέρδω.Ariſtoph.

Ονόπορδον, τὸ, crepitus aſini:herba eſt quam ſi comederint aſini crepitus reddere edicuntur. Plin.

Προσπέρδω,idem quod καταπέρδω.Ariſtoph.

ΠΕΡΘΩ, (F.πέρσω,f.2. παρθῶ & per metatheſin πραθῶ.vnde aor.2.ἔπραθον) diruo,euerto, vaſto, depopulor Od.ε.δηκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν. ¶Item perimo,trucido,perdo.Soph.

Πέρθομαι,euertor,diruor,expugnor.Il.β.

Πέρσις,εως,ἡ,vaſtatio,euerſio,expugnatio.Ariſt.

Πορθέω,ῶ,f.ήσω,idem quod πέρθω Hom.Xen.Thuc.

Πορθοῦμαι, vaſtor,euertor,diruor. Iſocr.

Πόρθησις,εως,ἡ,euerſio,depopulatio.Hermog.

Πορθητής,οῦ,ὁ,euerſor,vaſtator. Eur.

*Πορθήτωρ, euerſor, vaſtator. πορθητὸς, Æſch. in Χοηφ.

Compoſita.

*Αντιπορθέω, contra euerto viciſſim euerto.Eurip. in Troad.

Απόρθητος,ὁ καὶ ἡ,nō vaſtatus,nō euerſus & dirutus:vel

qui vaſtari & dirui non poteſt. Heſyc.

Διαπέρθω, idem quod πέρθω, deuaſto, &c. Hom.

Διαπορθέω, idem. Hom. Plut.

Διαπορθοῦμαι, euertor. Soph.

Ἐκπέρθω, expugno & euerto. Il. α.

Ἐκπορθέω, idem. Eurip.

*Ἐκπόρθησις, deuaſtatio. Strabo lib. 9.

Ἐκπορθήτωρ, ορος, ὁ, euerſor, vaſtator. Idem.

Πτολίπορθος, ὁ, vrbium euerſor & expugnator. Il. υ. Pro quo & πτολιπόρθης, teſte Euſt.

*Τρίπορθος, ter raptus, ter euerſus. Troiæ epith. apud Theocr.

Συμπορθέω, ſimul depopulor. Eur.

ΠΕΡΙ, variam habet & conſtructionem & ſignificationem.

Cum genit. de: vt περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν, apud Plat. in Protag. Sic ἐρωτᾶν περί τινος, interrogare de aliqua re. In hac ſignif. ſi caſui ſuo poſtponatur, ſcribitur πέρι, vt ταῦτα λέγοντες Ἡρακλέους πέρι, hæc dicentes de Hercule. ¶ Item pro, Il. ψ. ἐπιγνάμψαι περὶ νίκης. Plato de leg. περὶ ψυχῆς μάχομαι, pugno pro anima, περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι, pro nihilo duco, vel nihili facio. ¶ Item pro ἕνεκα, propter, ob, vel gratia: vt apud Eur. in Phœniſſ. τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν, propter tyrannidem, propter regnum, vel regnandi gratia. ¶ Item apud poetas, circum, circa: vt περὶ σπῆος, apud Hom. circa ſpecum. ¶ Item præ, vltra, apud poetas: vt περὶ πάντων σε τίω, præ omnibus te honoro, apud Hom. In hac ſignificatione dicunt etiam poetæ περὶ πρὸ vel περιπρὸ, pro περισσῶς, vt Il. λ. περὶ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.

Cum dat. circum, circa: vt Il. κ. ἔδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα. Plato de rep. lib. 2. περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν. ¶ Item, pro ἐν, in: vt Apoll. Arg. 3. περὶ ῥοδέοισιν ἐέρση Τήκεται, ros liqueſcit in roſis, & pro εἰς, in, cum acc. vt apud Apollon. πίπτοντα περὶ σφίσι, cadentia in ſeſe. ¶ Item pro ἐξ, ex: vt Od. ε. περὶ κῆρι φιλεῖν, ex animo amare. ¶ Cum verbo φοβοῦμαι aut δείδω, alióve ſynonymo, exp. de: vt Il. κ. ἔδεισε περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. Sic & apud Herod. & Thuc. Cum datiuo ſimul & accuſ. apud Thuc. lib. 4. ἀλλὰ περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβούμενοι τὸ κατάδηλον, timentium ſibi ipſis ne patefierent.

Cum accuſ. circa, circum. Dem. Olynth. 2. τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὑτὸν ἔχει, hos amat & circa ſe habet. Cum εἰμὶ aut ἔχω, interdum exp. occupatus ſum, intentus ſum, do operam rei alicui, apud Demoſt. Xen. &c. Cum accuſatiuo perſonæ præcedente articulo interdũ ſumitur pro eo aut iis qui ſunt circa aliquem, i. ipſum circunſtant, vt ſolẽt amici, aut etiam miniſtri, vt οἱ περὶ Σέβαστον, miniſtri Auguſti: interdum periphraſin facit: vt οἱ περὶ Σωκράτην, Socrates. Dicitur, & τὰ περὶ ἐμὲ, res meæ, ea quæ ad me pertinent. ¶ Item erga, in: vt ἡ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβεια, Iſocr. Item in, aduerſus: vt Ariſtoph. περὶ τοὺς αὑτοῦ γονέας κακουργεῖν. ¶ Deſignat etiam tempus, vt Xen. Hell. 1. περὶ ἀρίστου ὥραν ἧκεν εἰς Θερικόννησον, circa horam prandij venerunt. Significat etiam, circiter.

900 Thuc. περὶ ἑβδομήκοντα ναῦς, naues circiter ſeptuaginta. Pro περὶ interdum ab Æolibus vſurpari πὲρ tradit Hellanicus, apud Euſt.

Πέριξ, idem quod περὶ, circum, circa: vt πέριξ τὸ τεῖχος. Herodot. Et πέριξ δ' αὐτὸν, circa ipſum, in eius circuitu, apud eundem Herodot. Item circumquaque, circumcirca, vndique. Polyb. πέριξ δὲ παντὸς τοῦ δήμου σαίνοντος. Et ὁ πέριξ ἀκεανὸς, apud Ariſtot. Apud Plat. in Timæo, πέριξ αὐτὰς ἔλαβε, exp. vndique eſt eas circumplexus.

Περισσὸς, vel περιττὸς, ἡ, ὁ, qui præ cæteris aliquid habet quo illis præſtet (quaſi ὢν περὶ τῶν ἄλλων) vnde exp. eximius, egregius, item præſtans, excellẽs, inſignis: vt περισσὸς ἀνὴρ, Eur. & Ariſtot. Interdum cum accuſ. vt περισσὸς τὴν σοφίαν, apud Syneſ. Dicitur & περιττὸς κατά τι, apud Ariſt. Probl. 1. ſect. 3. & περισσὸς ἔν τινι, apud Plut. in Rom. Apud Heſiod. περισσὰ δῶρα, munera eximia. Inuenitur & in malam partem, περιττὸς τὴν ἀσέβειαν, apud Greg. de Iuliano. ¶ Item qui eſt vltra id quod eſſe debet, modum excedẽs, nimius. Item ſuperuacaneus, redundans, vt περιττὸς τῆς ἐργασίας. Hermog. & περιττὴ παχύτης, apud Herodian. lib. 6. Hinc τὸ περισσὸν, excrementum, apud Ariſtot. Dicitur & τὰ περισσὰ de reliquiis, apud Lucill. Epigr. lib. 2. Interdum περισσὸς ponitur etiã pro copioſo, multo: vnde ἐκ περισσοῦ ὑπερέχειν, multis partibus ſuperare, apud Plat. ¶ Περισσὸς ἀριθμὸς, impar numerus: ſic dictus quòd in eo redundantia quædam ſit. Ariſtot. Plut. Hinc aduerbium περισσάκις, numero impari, impariter. apud Plut. ¶ Item περισσὸν, ſolani ſpecies, apud Theoph. & Plin. Περισσῶς ſeu περιττῶς, eximiè, egregiè, excellenter. Athen. Item ſingulari quodam modo & peculiari. Item redundanter, ſuperuacaneè: vel abundanter, abundè. Interdum ſignificat, amplius, magis, vehementius. Pro quo & gradu comp. περισσοτέρως, & περισσοτέρον, ſæpe in noui Teſt. ſcriptis.

Περισσότης, ητος, ἡ, excellentia, præſtantia. Item redundantia. Et peculiariter, ea ſermonis redundantia quæ & πλεονασμὸς vocatur. Hermog.

Περισσεύω, ſeu περιττεύω, redundo vel abundo, affluo. Luc. 21. ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς. Et cum genit. apud eundem c. 15 περισσεύουσιν ἄρτων. Eccleſiaſt. cap. 3. τί ἐπερισσεύσεν ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ κτῆνος; quid amplius habet homo? Item tranſitiuè, facio, vt abundet, abundè ſubminiſtro. 1. epiſt. ad Theſ. cap. 3. ὑμᾶς δὲ ὁ κύριος πλεονάσαι καὶ περισσεύσαι τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους. Item ſuperſum, reliquus ſum. Ioan. c. 6. τὰ περισσεύσαντα κλάσματα.

*Ἐκπεριττεύω, *comp.* redundo. περιττεύω.

Περισσεύομαι, idem quod περισσεύω, in poſteriore ſignif. Non. ὅσα περισσεύοντο. Matth. c. 13. & 21. περισσευθήσεται, exp. reddetur abundè.

Περίσσευμα ſeu περίττευμα, τὸ, abundantia, apud Matth. Item reliquiæ. Marci 8. Item excrementum, ſtercus. Plut.

Περισσεία, ἡ, abundantia. 2. Cor. 8. *Item præſtantia. Eccleſ. cap. 7.

Περίττωμα, τὸ, excrementum: quicquid in corpore ſuperuacaneum eſt. Alex. Aphr.

Περίττωσις, ἡ, idem.

Περιττωματικὸς, excrementis abundans. Item ſimpl. cui excrementa inſunt.

Compoſita ex περισσὸς.

Ἀπέριττος, ὁ, καὶ ἡ, nihil ſuperuacaneum habens. Item luxu carens. Greg.

Ἀπερίττωτος, excrementis carens. Theophr.

Ἀρτιοπέρισσος, parimpar.

Ὑπερπερισσῶς, ſupra modum. Marci c. 7.

Ὑπερπερισσεύω & ὑπερπερισσεύομαι, ſuperabundo: vehementer exundo. Rom. 5.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, ᾶς, ἡ, columba: tam de mare dicitur quàm de fœmina: vide Ariſt. hiſt. an. l. 5. c. 13. Athenæus lib. 9. Atticos περιστερὸν dicere ſcribit, eóque vtitur etiam Ariſtot. diſcriminandi ſexus cauſa.

Περιστερεὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo columbæ aluntur. Varro de re ruſtica, l. 3. cap. 7. ¶ Eſt & herba quædam, tracto nomine ἐκ τοῦ τὰς περιστερὰς ἡδέως διατρίβειν ἐν αὐτῇ, vt tradit Dioſc. lib. 4 c 60.

*Περιστερήεις, adiect. eſt à περιστερεών. Nic. in Ther.

Περιστέριον, & περιστερίδιον, ου, τὸ, paruula columba. Athen. Quidam περιστερίδιον, exp. pullus columbinus,

pipio,

pipio, qui & περιπερδὸς, teſte Euſt.

ΠΕΡΚΟΣ, & περκνὸς (quod frequentiori eſt in vſu), ὁ, niger, item nigris diſtinctus maculis, varius. Hom. μορφνὸν & περκνὸν, pro eodem accipit. Il. ω. Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν, Μορφνὸν θηρητῆρ' ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. Ariſtot. tamen hiſt. an. l. 9. c. 32. diſcrimen ſtatuit inter hæc duo. Apud eundem l. 9. c. 36. memorantur etiam περκνόπτεροι.

1301 Πέρκη ſiue περκὶς, piſcis quidam, quòd nigris maculis ſit varius. Ariſtot hiſt. an. l. 8. c. 15.

Περκάζω, nigreſco, ſeu nigris diſtingui maculis incipio. Sic dicuntur vuæ περκάζειν, quũ pingi incipiunt & nigreſcere. Theophr. Dioſc. & Plut. Item actiuè, vario. Dioſ.

Περκαίνω, varior, varius fio. Heſy.

Περκώματα, τὰ ἐπὶ τῶ προσώπου ποικίλματα, Idem.

Compoſita.

Ἐπίπερκος, nigricans, ſubniger, vel nigris maculis aliquantum diſtinctus. Xen. in Cyneg.

Ὑποπερκάζω, propemodum nigreſco, ſeu nigris maculis diſtingui incipio. Od. η.

ΠΕΡΟΝΗ, ης, ἡ, fibula. Dicta à πείρω, quoniam vel infigitur veſti, vel ora veſtimenti interdum affigitur. Od. σ. περόνην τ' ἐπέθηκε φαεινήν. Athen. l. 12. ἐποίκιλλον τὰ σώματα περόναις. ¶ Item ſura, fibula, alterum os tibiæ, exterius & tenuius: interdum etiã ſic appellatur oſſis huius epiphyſis, interdũ & eius protuberantia, quæ non eſt aliud quàm malleolus. Gal. in lex. Hippocr. ¶ At ὁ περόνης, metrũ quoddam eſt organum muſicum, Suida teſte, apud quem ſcribitur & περόνης.

Περονάω, ῶ, f. ήσω, fibula ſubnecto, fibulo. Item traiicio velut fibula Il. η. Διὰ μέσον περόνησε.

Περονάομαι, idem. Il. κ.

Περόνημα, τὸ, quod fibula ſubnectitur ſeu ſubnexum eſt. Theocr. idyll. 15.

Περονητρὶς, ίδος, ἡ, & Doricè περονατρὶς, veſtis quædam quæ fibula ſolebat ad pectus ſubnecti.

*Περονὶς, fibula, περόνη, Soph. in Trach.

Compoſita.

Διαπερονάω, fibula traiicio, fibula necto. Suid.

Ἐμπερονάω, infibulo, fibula infigo. Heſy.

Ἐμπερόνημα, & Doricè ἐμπερόναμα, veſtis fibulas infixas habens: ſeu perforando & fibulas traiiciendo confecta. Theoc. idyll. 15.

Ἐμπερονατρὶς, ίδος, ἡ, veſtis dupla. Heſy.

Καταπερονάω, infibulo, veluti fibula defigo. Polyb.

Προπερονάω, ab anteriori parte fibulo.

Προσπερονάω, fibula annecto ſeu affigo. Philo.

ΠΕΡΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, leuis, temerarius, præceps, & qui à quouis vento circumagitur: itẽ vanus, inanis. (Dici putatur, quaſi περίφορος, à verbo περιφέρεσθαι.) Exponitur etiam, nugator, loquax Suid. & Etym.

Περπερεύομαι, temerarius & præceps ſum: item leuis & inconſtans ſum. 1. Cor. 13. Item ſuperfluo & inutili corporis ornatu gaudeo, apud Baſil.

Περπερεία, ἡ, temeritas. Exponitur etiam, καλλωπισμὸς, nimius cultus, apud Clem Alex. pæd. l. 3. Scribitur & περπερία, apud Baſ.

Compoſita.

Καταπερπερεύομαι, exp. adulor, χαριεντίζομαι.

Ῥωποπερπερήθρας, iactatum eſt in quendam futilem & vanum, teſte Euſt. in Il. ν.

ΠΕΡΣΗΣ, ου, ὁ, nomen iactus teſſerarij Heſ. ¶ Item Perſa, oriundus ex Perſide regione. Xen. Hell. 7. Interdum ὁ Πέρσης dicitur pro ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς: vt in ep. Philipp. apud Dem. πρὸς τὸν Πέρσην πρέσβεις ἀπέστειλας.

Περσικὸς, ού, ὁ, Perſicus, qui vel qualis Perſarum eſt, Perſis proprius: Fœm. περσικὴ ſ. μηλέα, malus Perſica: arbor de qua Theophr. de cauſ. pl. l. 8. & Gal. in l. ſimpl. pharm. Τὸ περσικὸν, ſub. μῆλον, malum perſicum, fructus perſicæ arboris, de quo Dioſ. l. 1. c. 165. Περσικὰ κάρυα, nuces perſicæ, aliàs iuglandes: ſic dictæ quòd è Perſide à regibus ſint translatæ. Vide Dioſ. l. 1. c. 169 & Plin. l. 15. c. 22. Περσικὸς ὄρνις, Ariſtophani paſſo dicitur: vtpote è Perſarum regione in hæc citeriora loca aduectus.

Περσέα, ας, ἡ, perſes: arbor in Ægypto naſcens à Perſa ſeu Perſeo inuentore denominata: de qua Theoph. hiſt. pl. l. 4. & Dioſ. l. 1. c. 188. Eadem dicitur & περσεία, interiecto ι propter metrum, apud Nic. in Alexiph. Item περσεὺς, apud eundem in Ther. & Περσῆος ἐπώνυμος apud Callimach. ¶ Περσεὺς, eſt & nomẽ piſcis in mari rubro naſcẽtis, teſte Æliano: pro quo apud Heſ. πέρσος Eſt & ſideris nomẽ apud Proc.

Πέρσιον, τὸ, Perſium: planta Ægyptiaca: de qua Theophr. hiſt. pl. l. 2. c 3. & Galen. de alim. fac. lib. 2. Sic etiam appellatum fuiſſe ſolanum marinum ſcribit Dioſ. lib. 4. c. 75. Scribitur & πέρσεον, apud Ath. li. 14.

Μεσοπερσικαὶ, (comp.) ſemiperſica: calceamenti muliebris genus, quod ad Perſicorum calceorum formam accedere putatur, cuius meminit Heſy. Pro eodem ſcribitur & μεσοπερσικαὶ, apud Poll. l. 7. c. 22. 1302

ΠΕΡΥΣΙ, anno præterito, anno proximè elapſo, anno ſuperiore, vt πέρυσι σῖτος, frumentũ anni ſuperioris. & αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι, legationes anni ſuperioris, apud Dem. Dicitur etiam aliquis aliquid facere πέρυσι. Philoſt. in Heroic. εἶδον αὐτὸν πέρυσι, vidi ipſum anno ſuperiore. Significat etiam antehac, ante hoc tempus. Xen. Hell. 3. ἐσμὲν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι, iidem nunc ſumus qui ante hoc tempus.

Περυσινὸς, qui anni ſuperioris eſt, vt οἱ περυσινοὶ ἄρχοντες, apud Plat. in ep. & περυσινὸς καρπὸς, apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 12. Sic dicitur etiam ὁ ἔφηβος περυσινὸς, teſte Pol. vt qui proximè pueritiæ annos exceſſerit.

Προπέρυσι. (comp.) ante ann. ſuperiorem, anno ab hinc tertio.

Προπερυσινὸς, qui eſt anni ante præſentem tertij.

ΠΕΣΣΟΣ, ſeu πεττὸς, οῦ, ἡ, calculus, ſeu ſcrupus luſorius. Odyſſ. α. πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον. Accipitur etiam pro ludo ipſorũ calculorũ, apud Plut. Dicitur & πεσσὰ in plur. apud Euphor. teſte Euſt. ¶ Item lapis quadratus cubica forma, apud Strab. ¶ Eſt etiam nigrum illud quod oculi pupillã ambit. Poll. l. 2. ¶ Item peſſus, peſſariũ: lana concerpta & ad digiti figuram rotunda facta, in qua pharmaca excipiuntur & continentur. Paul. Ægin. l. 7. c. 24. Dioſ. l. 1. c. 145. In hac ſignif. ſcribitur etiam πεσὸς vnico σ, teſte Euſt.

Πεσσικὸς, οῦ, ὁ. vt πεσσικὸς βόλος, calculus luſorius, idem cum πεσσός, Euſt. ex App.

Πεσσεύω, ſeu πεττεύω, f. εύσω, calculis ludo. Polyb. lib. 1. Metaphoricè, apud Phil. de vita M. l. 1. τύχης γὰρ ἀστάθμητο πεσσεύειν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης, quæ rerum humanarum ſurſum deorſũmq. aleam quandam ludit.

Πεσσευτήριος, ὁ, quo vtuntur οἱ πεσσεύοντες. Pro quo Atticè πεττευτήριος: vnde πεττευτήριον, τὸ, dicebatur laterculus ſuper quo motus ſolis & lunæ, & quæ pertinerent ad eclypſes eorũ inquirebant Ægyptij. Plat.

Πεσσευτικὸς, ſeu πεττευτικὸς, ad eos pertinens qui calculis ludunt. Item calculis ludendi peritus.

Πεττεία, calculorum luſus. Item in Phædro.

Πεσσάζω, idem quod πεσσεύω, Heſy.

Compoſita.

*Διαπεσσεύω, calculis ludo. Lucian. in Amor.

Μεταπεσσεύω, mutatis calculis ludo. Metaphoricè apud Platonem in Minoe. ἴσως γὰρ οὐκ ἐννοεῖς ταῦτα μεταπεσσευόμενα ὅτι ταῦτά ἐστι, eadem eſſe etiamſi transmutentur.

ΠΕΤΑΥΡΟΝ, ου, τὸ, pertica, tignum, aut aſſer ſuper quo gallinæ dormiunt. Dicitur & de gallinario. Nic. in Ther. Scribitur etiam πέτευρον apud Theoc. idyll. 13. ¶Item genus laquei. Heſych. Nonnulli etiam πέτευρον dicunt eſſe aſſerem cum laqueis auibus tenſum, vt in eum inuolantes laqueis ſe intricent. ¶Heſych. eſſe dicit inſtrumentum quoddam.

Πεταυρίζω, alto exilio petauro.

*Πεταυρισμὸς τύχης, pro ludibrio fortunæ.

Πεταυριστὴ, qui alto petauro exiliunt, i. machina alto loco ſuſpenſa, ita vt ferè ex ipſo aere deuolare videantur.

ΠΕΤΑΩ, (vnde πετάζω, & πεταννύω, ſiue πετάννυμι) F. άσω, pando, explico. Il. ξ. & φ. ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας. ¶Item aperio. Oppian. l. 3. Exponitur etiam tendo.

Πετάζομαι, & πετάννυμαι, pandor, explicor, aperior. Præt. πέπταμαι, panſus ſum, explicatus ſum, apertus ſum. Il. ε. (de bigis) ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται. Apoll. Arg. l. 2. πεπταμένον κῶας, expanſum, explicatum. Il. φ. πεπταμέναι πύλαι, portæ apertæ & paſſæ. apud Ariſt. πεπταμένοις ἐρίοις, exp. lanis volantibus.

Πέτασμα, τὸ, explicatio, extenſio.

Πέτασος, ου, ὁ, petaſus, galerus: tegmen capitis latum, & expanſum, quod fuiſſe σφαίρων φόρημα, tradunt Poll. & Heſ. Geſtamen eſt Mercurij, apud Athen. l. 12. Exponitur etiam, vmbraculum, vmbella. ¶Herbis quoque nonnullis πέτασοι tribuuntur: vt apud Theoph. l. 4. hiſt. pl. c. 10. ¶Πέτασος, dicitur etiam eſſe ſpecies texturæ. Suid.

1303 Πετασίτης, ου, ὁ, petaſi ſpeciem gerens: plantæ nomen, apud Dioſ. lib. 4. c. 108.

Πετασώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, petaſi ſpeciem gerens. Et πετασώδεις, plantæ quæ folia habent ampla in modum petaſi. Athen. l. 9.

Πέταλον, (& Ionicè πέτηλον, apud Heſiod. & Nicand.) ου, τὸ, folium: propriè folium quod eſt in amplitudinē expāſum. (Nam Euſt. à πετάζω, deriuat.) Od. τ. δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσι. Dioſc. l. 1. c. 44. πέταλα χίλια τῶν ῥόδων. ¶Item lamina, bractea. Philo. Sic Exod. 28. πέταλον χρυσοῦν, lamina aurea. ¶Capitur etiam pro petalo ſeu galero, i. pileo latiore in modum folij ampli. Suid. ex Epigr.

Πεταλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, folio vel laminæ ſimilis πεταλώδης οὖρον, folioſa vrina: in qua foliis ſimilia ſiue ſquamis aut laminis ſubſident.

*Πετάλειον, apud poetas idem quod πέταλον. Nic. in ther.

Πεταλοῦσθαι, in folium mutari. Heſych. πεταλωτὸς, οῦ, ὁ, foliatus. Idem.

Πεταλίζω, folia decerpo: item folia emitto.

Πεταλισμὸς, οῦ, ὁ, oſtraciſmus cum foliis. Idem.

Πεταλίτης, ου, ὁ, folium referens. Πεταλίτης, lapis in laminas ſolutus. Πεταλῖτις, ιδος, ἡ, apud Nicand. de herba quadam.

Πέταλοι, dicuntur vituli: à cornibus quæ inſtar ramorum habent, apud Athen. l. 9. Πεταλίδες ὕες per metaph. apud Achæum.

Πετάλη, ης, ἡ, tenera: *vt folia & germina recens ab arbore emiſſa:* in Epigr. πετάλης παρθενικῆς, puellæ ſeu iuuenculæ.

Πέταχνον ſiue πέταχον, τὸ, poculum latum & tenue, apud Athen. lib. 11.

Compoſita, ac primùm ex πετάω, πετάζω, ſeu πετάννυμι.

Ἀναπετάω, ſeu ἀναπετάζω, & ἀναπεταννύω, ſiue ἀναπετάννυμι, expando, aperio, laxo. Hom. Luc. Gal.

Ἀναπετάννυμαι, expandor. Item explicor, aperior. Xen. Præt. ἀναπεπταμένος (per ſyncopen pro ἀναπεπετασμένος) apertus, patens, expanſus, vt ἀναπεπταμέναι θυρίδες, apertæ feneſtræ. Apud Plut. in Themiſt. ἀναπεπταμένος εἰς βορέαν ναὸς, exp. templum in boream exporrectum vel patens.

Ἀναπίτναμαι, idem quod ἀναπετάννυμαι. Nic.

Ἀμπετάω, ſeu ἀμπετάννυμι, per ſyncopen dicitur pro ἀναπετάννυμι. Eurip. in Phœn.

* Ἀποπετάω, idem quod ἀναπετάω. Laert. in Dion.

Διαπετάννυμι, pando, aperio: vnde διαπέτεται πόροι dicitur quum ſeſe meatus aperiunt. Euſt.

Ἐκπετάζω ſiue ἐκπετάννυμι, expando, extendo. Eur.

Ἐκπετάζομαι, & ἐκπεταννύομαι, vel ἐκπετάννυμαι, expandor, explicor. Plut.

Ἐκπεπταμένως, cum expanſione ſeu explicatione.

Ἐμπεταννύω, explico, extendo. Xen.

Εὐπέταστος, explicatu panſúque facilis. Heſych.

Καταπετάζω, ſiue καταπεταννύω, aut καταπετάννυμι, expando, explico, extendo. Plut. Item obtego, velo. Plat. in Parmen. καταπετάσαι ἱστίον πολλοῖς ἀνθρώποις.

Καταπέτασμα, τὸ, velum quo aliquid obtenditur ſeu obtegitur, apud Phil. de vita M. l. 3.

Παραπετάζω, vel παραπεταννύω, idem cum καταπετάζω ſiue καταπεταννύω, obtendo, obtego, obuelo: item expando, explico. Vnde παραπέπταται, expanſus ſeu explicatus eſt, vel etiam ſe explicat. Arat. in Phœnom. ὁ δ' ἐν παραπέπταται ὄρνις Ἀσσότερον βορέω.

Παραπέτασμα, idem cum καταπέτασμα. Plut. Exp. & σκηνὴ, vmbraculum.

Περιπετάζω, vel περιπεταννύω, in orbem expando, vel circumcirca obtendo. Æſchin.

Περιπέπταμαι, circumcirca obtentus ſum. Apoll.

Περιπέτασμα, velum ſeu aulæum quod rei alicui circumcirca obtenditur. Plut. in Pomp. Eſt etiam verbum theologicum, ſignificans integumentum myſticum ſpiritualis ſenſus, apud Dionyſ. Areop. Exponitur etiam cortina. Περιπετάσματα, τὰ, aulæa quæ ad ornandum locum aliquem extenduntur.

Περιπέταστος, circumcirca expanſus vel obtentus.

Προπετάζω, ſeu προπεταννύω, aut προπετάννυμι, ab anteriore parte expando, prætendo. Xen. 1304

Προσπετάννυμι, extendo, illido.

Compoſita ex πέταλον ſeu πέτηλον.

Ἀπέτηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, foliis carens. in Epigr.

Ἐκπέταλος, amplus paſſúſque in modum folij, vt ἐκπέταλα ποτήρια. Athen. l. 11.

Ἐμπεταλὶς, ίδος, ἡ, Heſych. eſt ἔδεσμα διὰ τοῦ τυροῦ σκευαζόμενον, quod dictum putatur quoniam foliis obductum coqui ſolebat.

Εὐπέταλος, bene foliatus, foliis decorus, pulchra habens folia: in Epig. ¶Εὐπέταλον, τὸ, fruticis nomen de quo Dioſc. l. 4. c. 148. Item εὐπέταλος λίθος. Plin. l. 37. c. 10.

Καλλιπέτηλος, pulchra habens folia. in Epigr.

Παραπέταλος, foliis obtentus & opertus. Suid.

Πενταπέτηλος, quinque folia habens, πενταπέτηλον, herba quæ & πεντάφυλλον Nic. in Ther.

Τριπέτηλος, trifolius. Hom. hymn. in Merc. Τὸ τριπέτηλον, herba quædam. Lat. trifolium.

Ὑψιπέτηλος, folia in cacumine gerens. Od. δ. Item altus. Athen. Pro eodem dicitur ὑψιπέταλος.

ΠΕΤΟΜΑΙ, & πέταμαι, ac πετάομαι, volo: idem quod ἵπτημι. Il. ζ. Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. Plut. de ſolert. an. οὐ γὰρ ὁμοίως ἱέρακες βλέπου-

σιν ἢ

π ἢ ἀέτης ἢ δὲ ἄσποι πίπτοντες ἢ πέρδικες. Ariſto. metaph.3. τὰ πετώμενα διώκειν. ¶Metaphoricè de iis dicitur quæ rapido curſu feruntur, tam inanimis quàm animatis: vt Il.ψ. & Epigr.l.2.

Πετεινὸς, οῦ, ὁ, volucris. Ariſtot polit.1. Pro quo poeticè reſoluta vocali, & verſo ι in η dicitur πετεηνός. Il. φ. & apud Heſiod. in Erg. πετεινὰ & πετεηνὰ, τὰ, volucres, aues. Il.θ.ρ.& ω.

Ποτὴ, ἡ, volatus. Odyſſ.ε.

Ποτάομαι, ῶμαι, idem quod πέτομαι. Il.ϐ. Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Scribitur & πωτάομαι apud Theocr. Idyll.7.

Ποτητὸς, idem quod πετεινός. Et ποτητὰ, τὰ, idem quod πετεινά. Od.μ.

Ποτηνὸς, & Doricè ποτανὸς, idem quod πετητός. Eur.

Ποτέομαι, f. ήσομαι, idem quod πέτομαι Apoll.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιποτάομαι, ῶμαι, circumuolo. Il.ϐ.

Ἀναπέτομαι, ſubuolo, in altum volo. Ariſtoph.

Ἀποπέτομαι, auolo. Dion.l.43.

Διαπέτομαι, peruolo, volando pertranſeo.

Εἰσπέτομαι & εἰσπέταμαι inuolo, volando introeo.

Εἰσποτάομαι, idem. Ariſtot. hiſt. an. l.9.c.40.

Ἐκπέτομαι & ἐκπέταμαι, euolo. Ariſtoph.

Ἐκποτάομαι, idem. Ariſtot.

Ἐκποτάομαι ſeu ἐκπωτάομαι, & ἐκποτέομαι, pro iiſdem. Metaphoricè. Il.τ. ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται.

Ἐπιπέτομαι & ἐπιποτάομαι, aduolo, inuolo. Eurip.

*Ἐμποτάω, volo. Deuter.34.

Ἐμποτάομαι, idem. Dioſc.l.5.c.85.

Καταπέτομαι & καταποτάομαι, deuolo, volando deſcendo.

*Μεταπέτομαι, ſeu μεταπέταμαι, tranſuolo. Luc. de ſcribenda hiſt.

Παραπέτομαι & παραποτάομαι, aduolo, i. iuxta ſeu à latere volo. Item præteruolo.

Περιπέτομαι circumuolo. Luc.

*Συμπέτομαι, ſimul volo, vt quũ muſca mas fœminã init in aere volando. Lucian. in encomio muſcæ.

Ὑπερπέτομαι, ſuperuolo, ſupernè volo Ariſtot.

Ὑπερποτάομαι, idem. Theocr. idyll.15.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀεροπετὴς, in aere volans. Ἀεροπετος, vide in comp. ex πίπτω.

Ἰθυπτίων, rectà volare, recto impetu fieri. Heſych.

Ἰθυπτίων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, rectà volans, qui recto curſu fertur, eóque valde citato. Il φ.

1305 Κακοπετὴς, malè volans. Ariſtot.

Ὀρσιπετὴς, concitatis alis volans, Heſychio idem eſt quod ὑψιπετής.

Ταχυπετὴς, celeriter volans.

Τηλοπετὴς, procul volans ſeu auolans.

*Ὑπερπετὴς, ſuperuolans, agilis. Strabo.

Ὑψιπετὴς, altiuolans altiuolus. Od.υ.

Χαμαιπετὴς, humi volans.

Ὠκυπετὴς, celeriter volans. Heſiod. Item qui rapido curſu fertur. Il.θ.

ΠΕΤΡΟΣ, ου, ὁ, lapis, ſaxum Hom. Xen.

Πέτρα, ας, & Ionicè πέτρη, ης, ἡ, idem. Hom. Heſiod. Plut. Interdum exp. ſcopulus, cautes *Vt quum de ſaxis dicitur quæ in mari viſuntur.* Od.μ, Αὐτὰρ ἐπὶ πέτρας φύγομεν δεινήν τε χάρυβδιν. Interdum rupes: vt Plut. in Amat. narrat: ῥίπτει ἑαυτὸν κατὰ τῶν πετρῶν.

Πετρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, petroſus, ſaxoſus. Dioſc.

Πετραῖος, ου, ὁ, ſaxatilis, inter petras ſeu ſaxa verſans: vt Od.μ. Σκύλλα πετραίη. Item in petroſis & ſaxoſis locis naſcens: vt συκῆ πετραία apud Athen.

Πετραίη σκιὴ, vmbra quã petra ſeu rupes de ſe projicit. Heſiod. in Erg. Item πετρήεις, ſaxeus, petroſus: vt πετραίη λιθάς: apud Soph. ¶Eſt & Neptuni epith. quòd olim ſuper ſaxo cõſopitus, vrinam profuderit genitalem.

Πετρήεις, εντος, ὁ, petroſus, ſaxoſus, lapidoſus. Il.β.

Πέτρινος, ὁ, lapideus, ſaxeus.

Πετρίδιον, τὸ, ſaxulum. Exp. & ſaxum, petra. Ariſtot.

Πετρηδὸν, in modum petrarum. Luc.

Πετρόω, in lapidem vel ſaxum verto. Exp. & lapido: vnde apud Eurip. Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρούμενος θανεῖν, vix eis perſuaſit ne ſe lapidarent.

Πέτρωμα, τὸ, lapidatio, lapidum iactus. Idem.

Compoſita.

Ἐμπετρος, ὁ καὶ ἡ, qui in petris & locis ſaxoſis prouenit.

Ἐμπετρον, τὸ, nomen eſt herbæ quæ Romanis ſaxifraga dicitur, de qua in append. Dioſc. Eſt & alia eiuſdem nominis, quam Latini calcifragam appellant: de qua Dioſc.l.4.c.181.

Ἐπίπετρον, τὸ, herba eſt de qua Ariſtot. de part. an.l.4.& Hippocr. in lib. περὶ ἑλκῶν. Eam alio nomine ἀείζωον appellari tradit Plin.

Καταπετρόω, lapidibus obruo.

Λεωπέτρα, ἡ, petra leuis. Heſych. Scribitur & λεωπετρία. apud Suid.

Περίπετρον, τὸ, vndique habens eminentes rupes ſeu petras. Heſych. περιπετρίζεσθαι, exp. allidi. Idem.

Ὑπόπετρος, ſub quo petræ latent, petroſus. Dioſc.

ΠΕΥΚΗ, ης, ἡ, quidam exp. picea, alij larix, arbor de qua Ariſto. hiſt. an.l.5.c.19. Accipitur interdum pro face ſeu tæda ex picea execta Ariſtoph. in Nub. σὺν πεύκαις σελαγεῖ. Apud Eurip. in Phæd. ponitur pro pugillarib. ſiue codicillis è picea ſeu larice factis ante repertum chartæ vſum. ¶Amaritudinis etiam quandam ſignificationem habet, quod videre eſt in deriuatis & compoſitis nonnullis.

Deriuata ex πεύκη, picea.

Πευκήεντα ὄρεα, montes in quibus πεῦκαι multæ naſcuntur. Dionyſ. de ſitu orb.

Πεύκινος, ου, ὁ, piceus, qui eſt è picea arbore. Dioſ.

Χαμαιπεύκη, ἡ, (*comp.*) larix, pumila. Plin.l.24.c.15.

Deriuata ex πεύκη in ſignificatione amaritudinis.

Πευκεδανὸς, ου, ὁ, amarus. Il.κ. Exp. etiam, exitioſus. Πευκέδανον dicitur herba quædam nomen ſortita ab amaritudine: de qua Theophr. hiſt. pl.l.9.c.15.

Πευκάλιμος, amarus: vel cautus, prudens. Il. ο & υ.

Compoſita.

Ἐμπευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, amarus.

Ἐχεπευκὴς, idem. Il.α. Exp. & mortifer.

Περιπευκὴς, peramarus. Il.λ.

ΠΗΓΗ, ῆς, ἡ, fons, ſcatebra, ſeu aqua ſaliens, idem quod πίδαξ. Hom. Plut. Athen. ¶Metaphoricè etiã vſurpatur, vt & Lat. fons: vt apud Æſchy. ἡλίου πηγὴ dicitur ea mundi pars in qua ſol oritur. Sic apud Xen. Pæd.7. αἱ τέχναι αἳ πηγαί εἰσι τῶν καλῶν εἰσί. 1306

¶Πηγαὶ, dicuntur etiam oculorum anguli qui ſunt ad nares, teſte Heſych.

Πηγίδιον, τὸ, fonticulus. Suid.

Πηγαῖος, fontanus, è fonte manãs. Ariſt. & Plat. de leg. Metaphoricè apud Areop. πηγαία αἰτία dicitur de cauſa velut è perenni fonte manans. πηγαῖον, τὸ, Heſychio eſt, τὸ ὄρανον.

Πηγάζω ſcateo, ſcaturio: aut, in modũ fontis effundo, ſcaturire facio. Greg Et cum accuſat. apud Damaſcen. ἐπήγασεν ἡμῖν πηγὴν ἀφέσεως, in modum fontis in nos effudit, ſeu ſcaturire fecit.

Πηγάζομαι, velut è fonte mano ſeu effundor. Dam.

Πήγασος, ου, ὁ, Pegaſus, alatus Perſei equus, ita dictus, quòd circum Oceani fontes natus eſſet, teſte Heſiod. in Theogo. Habuit & Bellerophõ eiuſmo-

di equum. Plin. l. 8. c. 21. pegaſi ſunt pennati equi & cornibus armati.

Πηγάσιον πτερὸν, alæ Pegaſi. Ariſtoph.

Πηγασὶς κρήνη, fons caballinus, qui extitit è terra Pegaſi pede pulſata. Epigr.

Αναπηγάζω, (comp.) emitto in modum fontis. Heſych.

*Παμπήγδην, paſſim per fontes. Nic. in Alexiph.

ΠΗΓΝΥΩ, ſeu πήγνυμι, & πήσσω, ſiue πήττω, F. ξω, compingo. Item compingendo ſtruo & fabricor. Il. β. αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε. Et πηγνύω σκηνὴν, ſtruo tabernaculum. Item concreſcere facio, congelo, cogo, coagmento. Dioſc. l. 4. πήγνυσι τὰ διαλελυμένα, diſſipata cogit. ¶ Item pando, figo, ſeu depango, defigo, infigo. Heſiod. in Erg. ἐν ἐλύματι πήξας, in dentali figens. Od. λ. πῆξαι τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν. Sic Xen. & Philo.

Πήγνυμαι, (med.) idē quod πήγνυμι, ſtruo, &c. Heſiod. in Dieb. Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς.

Πήγνυμαι, (paſſ.) cogor, coagulor, concreſco, coeo. Ariſto. de part. anim. ψύχεται δὲ θᾶττον τὸ ὕδωρ καὶ πήγνυται τοῦ ἐλαίου. Item metaphoricè Iliad. κῆρ ἄχεϊ ἐν γυίοις πήγνυται, vt Ouid. *Aſtrictum gelido frigore pectus erat.* ¶ Item pangor, figor, vel depangor, defigor Iliad. ε. Dicitur & ὅρκους πήγνυσθαι, pangi, apud Eurip. Præt. med. πέπηγα, cōpactus & coagmentatus ſum Chryſoſt. Item concreui, frigore conſtrictus ſum: vnde πεπηγὸς αἷμα, apud Plut. Item depactus & defixus ſum. Il. γ. Metaphoricè res aliqua dicitur πεπηγέναι, quæ fixa eſt & ita conſtituta, vt de ſtatu ſuo nullo modo dimoueri poſſit, apud Demoſth. Philipp. 1. & alibi.

Πῆγμα, τὸ, id quod concretum eſt, ſeu concretus. Polyb. Item coagmentum, concinnatio, compoſitio in Epigr. ¶ Πῆγμα dicitur etiā machina lignea, in qua ſtatuæ collocantur & figuntur ad eas ſuſtinendas. Ioſeph. de bell. Iud. 7.

Πηγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, concretus: vel πῆγμα referens.

Πῆξις, εως, ἡ, coagmentatio, coagulatio, congelatio. Ariſtot. Exp. & glacies, apud Plut.

Πηκτὸς, ὁ compactus, coagmentatus. Heſiod. ¶ Item concretus, congelatus. Ariſtot. ¶ Item defixus, depactus, Soph. ¶ Πηκτὸν interdum abſolutè dicitur lac. Apud Aet. & Suid. Et πηκταὶ fores bene compactæ & coagmentatæ, teſte Heſych.

Πηκταὶ ſunt etiam inſtrumentum venatorium ſeu ſpecies retis, apud Ariſtoph. in Auib. Τὸ πηκτὸν dicitur etiam ſymphyti herbæ ſpecies quædam: de qua Dioſc. l. 4. c. 10. Et τὰ πηκτὰ, lacrymæ, παρὰ τὸ πεπηγέναι Heſych.

Πηκτικὸς, congelandi ſeu coagulandi vim habens. Dioſc. Exp. & paſſiuè, qui congelari ſeu conglaciari poteſt, apud Theophr.

3307 Πηκτὶς ἴδος, ἡ, gen. fœm. ¶ Eſt & inſtrumentum muſicum, quod aliàs μάγαδις dicitur. Ariſtot. Pol. 8. Athen. l. 4 & 14. Item fiſtula, tibia. Heſych. ¶ Item culter ad ſcindendas carnes Suid.

Πακτὸς, Doricè idem cum πηκτός. Et fœm. πακτὴ, idem quod πηκτὴ, lac per coagulum concretum, ſeu caſeus recens coagulatus. Theoc. idyll. 11. τὰ πακτὰ δωμάτων dicuntur fores: apud Eur.

Πακτόω, f. ώσω, compingo, coagmento. ¶ Item obſero, claudo: vt πακτῶσαι θύρας. Pol. ex Archilocho. Item obſtruo: apud Ariſtoph. in Veſp. ¶ Exponitur etiam, diſtendo: vt in Epigr. λαῖφεα πακτώσας, μίαν ἀθέει πλάκα.

Πάκτων, ωνος, ὁ, genus nauigij fluuiatilis, quod ſolui poterat, vt expeditiùs tranſportaretur, iterúmque vbi opus eſſet compingi Diod. Sic.

Πακτὶς, ίδος, ἡ, idem cum πηκτίς. Theoc. in Epigr.

Πηγὸς, οῦ, ὁ, bene compactus & compoſitus: vt πηγοὶ ἵπποι. Il. ι. ¶ Exponitur etiam, niger: vt κύματι πηγῷ. Od. ψ. Item albus, ſeu niueus, qualis eſt glaciei color: vt πλόκαμος πηγὸς, apud Lycophr. ¶ Ponitur & ſubſtant. pro ſale: apud Athen. l. 9.

Πηγὰς, άδος, ἡ, glacies. Heſiod. Exp. etiam, rupes, apud ſchol. Apoll. Argon. l. 2.

Πηγετὸς, οῦ, ὁ, glacies, gelu. Dion. de ſitu orb.

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, gelida, glacialis. Od. ψ. & Apoll. Exp. &, ſubſt. gelu, glacies teſte Suid. & Euſt.

Παγὶς, ίδος, ἡ, laqueus depactus ad irretienda animalia: decipulum. Xenoph. ¶ Exponitur & locus excelſus. Heſych.

Παγὶς, ίδος, ἡ, idem quod πάγη in prima ſignif. Ariſtoph. in Auib. Metaphoricè apud Athen. l. 13. meretrices dicuntur παγίδες τοῦ βίου. Exponitur & retinaculum: in Epigr.

Παγιδεύω, illaqueo tendiculis, irretio. Matt. 22.

Πάγος, ὁ, tumulus, collis, terra in tumulum coagmentata. Od. ε. ¶ Item humor frigore aſtrictus, glacies. Plutarch. ¶ Πάγος appellatur etiam ſal, apud Lycophr.

Παγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glacialis, gelidus.

Παγερὸς, idem. Procl. in Heſiod.

Παγετὸς, idem quod πηγετός. Xen. in Cyneg.

Παγετώδης, idem cum παγώδης, glacie aut gelu adſtrictus. Ariſtot. de mundo.

Παγὰς, idem cum πηγάς. Heſ.

Πάγιος, ου, ὁ, fixus, firmus, ſtabilis. Naz.

Παγίως, firmè, firmiter. Plat. παγίως λέγειν, aſſeuerare, conſtanter affirmare. Ariſtot. Compar. παγιώτερον, firmius, conſtantius.

Παγιόω, ῶ, firmum & fixum ſtatuo, firmo, ſtabilio: vnde παγιωθεὶς ab Etymol. exp. ἑδραιωθείς.

Πήγανον, τὸ, ruta: nomen herbę ita nominatæ, quòd caliditate ſua πήγνυσι τὸ σπέρμα, ſeu τὴν γονὴν, vt tradit ſchol. Nicand. Vide Dioſc. & Plut.

Πηγανώδης, rutæ ſimilis.

Πηγάνιον, τὸ, rutula. Theophr. hiſt. pl. l. 1.

Πηγανίζω, rutam imitor, rutam refero. Dioſc.

Αγριοπήγανον, (comp.) ruta agreſtis ſeu ſylueſtris. Heſych.

Πητύα, ας, ἡ, coagulum: (à πήσσω ſeu πήττω deductū.) Suidas exp. ſuccum qui lac in caſeum contrahit. Scrib. & πυτία. Dioſc. l. 2. c. 85.

Εμπυτιάζω, (comp.) coagulo Dioſc.

Compoſita ac primùm cum præpoſ.

Αμφιπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circunquaque firmus, vel firmiter hærens. Nonn.

Αναπήγνυμι, ſuffigo, ſuſpendo. Plut.

Αντιπαγὴς, è contrario vel ex aduerſo fixus.

Αντιπὴξ, γος, ἡ, arca, ciſta. Eur.

Αποπήγνυμι, frigore cogo, concreſcere facio.

Αποπήγνυμαι, penitus gelu adſtringor. Ath.

Διαπήγνυμι, compingo, concinno, compono. Luc.

Διαπηγὰ, τὰ, intercolumnia, i. columnulæ paruæ quę inter maiores panguntur. Reg. l. 3. c. 7.

Εκπηγνύω, ſeu ἐκπήγνυμι, congelo, conglacio. Theoph.

Εκπήγνυμαι, gelu adſtringor. Idem Theoph.

Εκπηξις, ἡ, congelatio, concretio quæ frigore fit.

Εκπηκτικὸς, congelandi vim habens, apud eund.

Εμπήγνυμι, compactum & coagmentatum inſero: vel, 1308 infigo, depango. in Epigr. l. 2. Item concreſcere facio: vnde ἐμπήγνυμαι, congelor, &c.

Εμπήκτης, ὁ, miniſter qui forenſes legalēſque tabulas à legiſlatore accipiens in libellos compingit.

Επιπήγνυμι & ἐπιπήσσω, in ſuperficie congelo.

Επιπήγνυμαι, & ἐπιπήσσομαι, in ſumma parte concreſco & coeo. Theophr.

Επίπαγος, ὁ, glacies ſuperficiaria: humor in ſumma parte concretus. Gal. Sic etiam dicitur ſuccus qui

incisor

inciſo arboris cortice emanans concreſcit & congelat.

Ἐπιπακτὶς,ἡ,parua herba:de qua Dioſc.l.4. c.10.9. Plin.frutricem eſſe dicit.l.13.c.20.

Ἐπιπακτόω,idem cum πακτόω: vnde ἐπιπακτοῦν θύρας,obſerare ſeu claudere fores Poll.

Καταπήγνυμι & καταπηγνύω, gelu conſtringo. ¶Item defigo,depango Ariſtot.

Καταπήγνυμαι,gelu coeo & concreſco.Ariſto.Item defigor,depangor.Baſil.

Καταπὴξ,ῆγος ὁ,palus qui in terram depãgitur.Suid.

*Decomp.*Ἐγκαταπήγνυμι,depango in.Od.λ.

Παρεγκαταπήγνυμι,depango iuxta,defigo apud.

Παραπήγνυμι, à latere figo,iuxta depango.Vnde metaph. apud Iſocr. αἱ λῦπαι ταῖς ἡδοναῖς παραπεπήγασι, voluptatibus adiuncti ſunt dolores. Apud Alex. Aphr.in præfat. probl.l.2. οἰκείαν ἀρχὴν παρεπήξατο. exp.conſtituit.

Παράπηγμα,τὸ,inſtrumentum aſtronomicum quo ortus occaſúſque ſiderum,tempeſtatúmque ſignificationes cognoſcuntur atque inueniuntur: inde dictum quòd è multis variiſque concinnatum eſſet.Suid.& Vitruu.l.9 c.7.

Περιπήγνυμι, circumquaque compingo & coagmento.Item circumquaque figo vel defigo. Item circumquaque congelo & concreſcere facio.Dioſc.

Προπηγνύω, prius congelo. Τὸ προπεπηγὸς, prius concretum:vel ſimpliciter,concretum Dioſc.

Προπαγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,prominens,protuberans. Luc.

Προσπηγνύω,& προσπήγνυμι,appingo,affigo. Item cruci affigo.Act.ap.c.3.

Πρόσπηγμα,τὸ, id quod affixum eſt. Προσπήγματα Heſych.dicit eſſe partem quandam nauis.

Συμπηγνύω, vel συμπήγνυμι, & συμπήσσω, compingo, coagmento.Theocr.idyll.8. Πηκτὰν ταν συνέπαξ᾽, ἐπὶ καὶ τὸν δάκτυλον ἄλγει. Doricè pro συνέπηξα. Metaphoricè apud Plut.in Rom.συνέπηξε τὰ ζῶα compegit & commiſcuit. ¶ Item concreſcere & coaleſcere facio,cogo.Il.ε.Et Dioſc

Συμπήγνυμαι, compingor, &c. vnde συμπεπηγὼς coagmentatus,cohærens. Luc.de ſalt. Item συμπηγνύμαι,compingendo fabricor. Appian.

Σύμπηξις,ἡ,compactio.coagmentatio Plut.

Σύμπηκτος,ὁ καὶ ἡ,compactus,compactilis. Ariſt.

Ἀσυμπαγὴς,(*decomp.*)non compactus.

Ὑπερπαγὴς,admodum glacie conſtrictus.Xen.

Compoſita ſine præpoſitione,ac primùm ex aoriſto 2. ἐπάγην.

Ἀκροπαγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ in ſummo fixus.Nonn.

Ἀπαγὴς,qui compactus & concretus non eſt.Plut.

Ἀρτιπαγὴς,recens compactus & coagmentatus.

Βυρσοπαγὴς ναῦς nauis corio contecta:q.d.corio compacta.

Γομφοπαγὴς,cuneis ſeu clauis compactus. Metaphoricè apud Ariſtoph.γομφοπαγῆ ῥήματα.

Δρυοπαγὴς, ex ligno ſeu contignatione compactus.

Δρυοπαγῆ στόλον,vocat Soph.τὸν ποταμὸν.vt tradit Heſy: vel claſſem è quercubus compactam.

Εὐπαγὴς,bene compactus,ſolidus.Euſt.

*Εὐπηγὴς,έος, bene compactus, bene coagmentatus. Apoll lib.2.

*Εὔπηγος,idem quod εὐπηγὴς,bene compactus,qui eſt bene compactis membris.Max.Tyr.

*Εὐπηξία, bona coagmentatio,ſeu concretio. Adamantius in phyſiogn.

Ἡμιπαγὴς,ſemiconcretus.Ariſtot.

Ἰχθυοπαγὴς,piſci hærens.Epigr.

Κηροπαγὴς,ex cera compactus ſeu concretus.Epigr.

*Μελαμπαγὴς, concretus nigreſcens. Æſch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Μεσοπαγὴς,vſque ad medium terræ defixum, Pro quo metri gratia dicitur μεσσοπαγές.Il. φ.

Νεοπαγὴς,idem cum ἀρτιπαγής.

Πρωτοπαγὴς, qui primus compactus eſt.Il ω. Exp.& qui primus fixus & depactus eſt.

Compoſita ex præt.med.πέπηγα.

Ἀγροπηγοὶ,οἱ,carpentarij:fabri plauſtrorum artifices, & ex omnibus agreſtibus lignis opera conficientes:ſchol. Ariſtoph.

Ἁλοπηγὸς,οῦ,ὁ, qui in ſalinis ſalem efficit concreſcere, cogit in glebam,ſalarius.Nic.

Ἁλοπήγια,τὰ, ſalinæ, loca in quibus ſal concreſcit. Plut.

Ἁμαξοπηγὸς, curruũ fabricator, plauſtrorum compactor. Plut.in Pericle. 1309

Ἁμαξοπηγέω,plauſtra fabricor.Poll.

Ἁρματοπηγὸς,idem quod ἁμαξοπηγὸς,Il.δ.

Ἁρματοπηγέω,currus fabricor.

Ἀσπιδοπηγὸς, clypeorum compactor ſeu fabricator. Poll.

Ἀσπιδοπήγιον,τὸ,locus vbi clypei compinguntur.

Διφροπηγία,ἡ,bigarum ſeu ſellarum fabricatio.

Εὐπηγὴς,ὁ καὶ ἡ, bene compactus & coagmentatus. Apoll.

Θυροπηγία,ἡ,ianuarum fabricatio.

Ἰκριοπηγοὶ,tabularum coagmentatores.

Καινοπηγὴς,nouo quodam modo compactus.Æſch.

Κηροπήγιον,τὸ,candelabrum,vbi cerei depanguntur.

Κλινοπηγία,lectorum compactio.

Κλινοπήγιον,τὸ, locus vbi lecti compinguntur.Poll.

Ναυπηγὸς,qui naues compingit,nauium fabricator.

Ναυπηγία,ἡ,nauium compactio & fabricatio.Eur.

Ναυπήγιον,τὸ,locus vbi naues compinguntur.Ar.

Ναυπηγικὸς,ad nauium fabricationem pertinens.

Ναυπηγέω,naues fabricor.

Ναυπηγεῖσθαι,dicuntur naues quæ compinguntur & ſtruuntur. Plut. Actiuè idem ſignificat quod ναυπηγεῖν: vt apud Æſchin. πάσας ἐξεργάζεσθαι τριήρεις ναυπηγεῖσθαι.

Ναυπηγησία,idem quod ναυπηγία.Thuc.

Ναυπηγήσιμος,manibus fabricandis aptus.Thuc.

*Decomp.*Ἀντιναυπηγεῖν, contrà ſeu viciſſim naues fabricari. Item contrà machinari in nauium fabricatione.Thuc.

*Περιπηγὴς,circumquaque concretus & congelatus. Nic.in Alex.

Προσναυπηγέω,inſuper claſſem ædifico.

Νεοπηγὴς,recens compactus ſeu coagmentatus.Epigr.

Παλιμπηγὴς, iterum compactus: vnde παλίμπηγα, dicuntur calceamenta ſæpius ſuppacta.Poll.

Σκηνοπηγία,ἡ, tabernaculi ſeu tabernaculorum compactio: vel quum tentorium figitur.Feſtum erat apud Hebræos à figendis tentoriis dictum:quod ab ipſis agebatur in memoriam priſtinæ vitæ quam in tabernaculis egerant Zachar.14 Ioann.7. Vtitur & Ariſtot. hiſt.an l.6. de ſolertia hirundinis in confingendo nido.Dicitur & σκηνοπήγια,τά.

Σκηνοπηγέω,tabernaculum pono.Athen.

Σοροπηγὸς qui ſandapilas compingit.Ariſtoph.

Σοροπήγιον,τὸ,locus vbi ſandapilæ conficiuntur.Pol.

Compoſita ex πηκτός.

Ἄπηκτος,ὁ καὶ ἡ,non compactus. ¶Item nõ concretus. qui nunquam gelu duratur.Ariſtot.

Εὔπηκτος,bene compactus & coagmentatus.Il β.Item qui facilè conglaciatur.Theophr.

Κρυστάλλόπηκτος,glacie concretus.Eur.

Μελίπηκτον,placenta ex melle: opus piſtorium melle conditum. Athen.l.4.& 14.

Νεόπηκτος,recens compactus vel coagulatus.Hom.

ΠΙΔΑΩ, ῶ, F.ήσω, ſalto, ſalio. Hom. Soph. Ariſtot. ¶Item metaph. vt & Lat.ſalio.Baſil. ὑπὲρ τὰ ἐσχατα

βῆμα πηδῶντες. Ariſtoph. in Nub. Οἴμοι γὰρ ἤδη νῦν πτερὸν τὰς καρδίας πηδᾶν, ὅ, τι λέξει, trepidè expectare.

Πήδημα, τὸ, ſaltus: ipſum effectum ſalientis. Luc.

Πήδησις, εως, ἡ, ſaltus: ipſa actio ſaliendi. Plut.

Πηδητικὸς, qui ſalire ſolet, qui ſubſultim incedere conſueuit. Metaph. πηδητικὴ μήτρα, apud Euſt.

Πιδακώδης, ου, ὁ, vliginoſus & fonticulis ſcatens, vnde aqua proſilit. Nic. in Ther.

Πιδύω, aquæ ex me ſaliunt, aquis ſcateo. Heſ.

Πιδυλὶς πέτρα, rupes ex qua ſalit aqua. Idem.

Πιδύω, idem cum πηδύω, ex eóque factum, ſicut ἴκω ex ἥκω. Sin de humore effluente dicatur, exp. proſilio, profluo, ſalientis in modum erumpo: vt πιδύων ἱδρώς in Epigr.

Πιδύομαι, idem. Nic. in Ther.

Πιδύεις, εντος, ὁ, aquis ſalientibus ſcatens: vnde fœm. πιδύεσσα, apud Hom. Il. γ.

Compoſita, ac primùm ex πηδάω.

Ἀναπηδάω, ῶ, ſubſilio, ſurſum ſalio: vt ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον, quum ſubſiluiſſet in equum, Xenoph. Item proſilio, exilio. Idē pæd. 1. ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον. Interdum ſignificat reſilio, i. retrorſum ſalio. Ariſtoph.

Ἐπαναπηδάω, (*decomp.*) inſilio, inſurgo. Ariſtoph.

1310 Ἀντιπηδάω, viciſſim & ipſe ſalio.

Ἀποπηδάω, deſilio, reſilio: vt ἀποπηδᾷ τοῦ ἅρματος, curru deſilit, vel proſilit è curru. ¶ Item aufugio, refugio, celeriter & cupidè abſcedo: apud Chryſoſt.

*Ἀποπήδησις, reſultus, reſultatio. Plut. in lib. de facie in orbe Lunæ.

Διαπηδάω tranſilio, ſaltu ſupero ſeu tranſeo. Xen. de re eq. τάφρους διαπηδᾶν.

Διαπήδησις, ἡ, tranſitus qui ſaltu fit. Apud medicos quid ſit vide Galen. Meth. l. 4. & 7.

Εἰσπηδάω, inſilio, ſaltu irruo & inuado. Dem. in Mid. εἰσπηδῆσαι εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐπεισπηδάω. (*decomp.*) inſuper inſilio. D. Areop.

Ἐκπηδάω, exilio, ſaltu exeo. Xen.

Ἐκπήδησις, ἡ, exitus eius qui exilit.

Προσεκπηδάω, (*decomp.*) inſuper exilio, ſeu proſilio.

Ἐμπηδάω, inſilio. Apud Luc. de hiſt. ſcrib. dicitur de eo qui velut inſiliens manum patinæ infert.

Ἐπεμπηδάω, (*decomp.*) inſuper inſulto calcibus.

Ἐπιπηδάω, idem quod ἐμπηδάω. Ariſtoph. in Veſp. ἵν' ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς. Et cum accuſat. apud Suid. ἐπιπήδησιν ἀκαίρως τὴν ἐξουσίαν. Exp. etiam, cupidè accedo: apud Chryſoſt. comm. in 1. ep. ad Cor.

*Ἐπιπήδησις, Plut. lib. 1. contra Coloten.

Καταπηδάω, deſilio. Xen. καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου.

Μεταπηδάω, tranſilio, tranſulto. Metaphoricè apud Chryſoſt. de precat. ἀπὸ φαυλοτέρου βίου πρὸς τὴν εὐσέβειαν μεταπηδῆσαι, à turpiori vita ad pietatem reſiliit.

Μεταπήδησις, ἡ, ſaltus mutatio. Plut.

Παραπηδάω, ſaltu prætergredior. Exp. &, tranſgredior: vt παραπηδᾶν νόμους: apud Æſchin.

*Περιπήδησις, ſaltus qui circumcirca fit, diſſultatio. Galen.

*Προπήδησις, proſilitio. Polemon in phyſiogn.

Προσπηδάω, ſaltu appeto, aſſilio.

Συμπηδάω & Att. ξυμπηδάω, vnà cum alio ſalio. Eur.

Ὑπερπηδάω, ſaltu ſupero, tranſilio. cum accuſ. Theocr.

Compoſita ex πηδύω & πιδύω.

Ἀναπιδύω, erumpo è ſcaturigine, ſcaturio. Plut.

Διαπηδύω, diſſilio vel tranſilio. Heſych. Et, ſcaturio.

Διαπιδύω, ſcaturio, perſilio ſeu perſudo in modum ſalientium fontium. Ariſtot.

ΠΗΔΟΝ, ου, τὸ, vel πηδὸν, οῦ, τὸ, ligni ſpecies. Euſt. ¶ Item πηδὸς, palmula ex eo ligno confecta. Heſych. Pro quo apud Euſt. ſcribitur πηδός. ¶ Item πηδὸν, remus. Odyſſ. η. Ex iſto πηδὸν. Euſt. ſcribit fieri πηδάλιον, pleonaſmo ſyllabæ αλ. Apud Heſych. reperitur etiam πηδὸν, expoſitum πηδάλιον.

Πήδινος, vt πήδινον ξύλον, lignum conficiendis remis aptum: apud Heſych. & Euſt.

Πηδάλιον, ου, τὸ, gubernaculum, temo ſeu clauus nauis. Od. ε. Item metaph. vt ὁ νοῦς οὐκ ἔχει πηδάλια.

Πηδαλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, gubernaculi ſpeciem gerens, gubernaculo ſimilis.

Πηδαλιωτὸς, οῦ, ὁ, exp. clauatus. Ariſtot. in categ.

Ἀπηδάλιον πλοῖον, (*comp.*) gubernaculo carēs nauis.

ΠΗΛΗΞ, ηκος, ἡ, galea, caſſis. Od. α. Στῆ ἡ ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε.

Compoſita.

Εὐπήληξ, pulchra ornatus galea. In Epigr.

Τιναξιπήληξ, qui galeam quaſſat. Heſych.

Χρυσοπήληξ, auream habens galeam. Eurip.

Χρυσεοπήληξ, idem: Hom. hymno in Martem.

ΠΗΛΟΣ, οῦ, ὁ, lutum, cœnum, limus. Plut. Thucyd. interdum de luto dicitur, quo parietes oblinuntur, aut auium nidi conſtruuntur. Plut. Exponitur etiam mortarium: apud Thuc. & Ariſtoph. Dicitur & de terra ſeu creta figlina: apud Pauſ. Fœminino 1311 quoque genere vſurpari docet Euſt. ex Diodoro Gramm.

Πηλὸν ab Ionibus dici τὸν οἶνον tradit Heſych. Vide κάπηλος.

*Πηλόεις, cœnoſus. Opp. 4. Hal.

Πηλώδης, εος ὁ καὶ ἡ, lutoſus, limoſus.

Πήλινος, ὁ, luteus, ex luto factus. Luc.

Πηλόω, vnde paſſ. πεπηλωμένος, exp. limum contrahens, putreſcens.

Πήλωσις, εως, ἡ, volutatio in luto. Plut.

Πηλουσιώτας, Hieronym. in Ierem. c. 29. vocari ſcribit, qui in luto iſtius corporis conſtituti non poſſunt ſentire cœleſtia.

Πηλαμὶς, ίδος, ἡ, pelamis, genus piſcis ſic dictum quòd in luto moretur. Athen. l. 7.

Πηλακίζω, vnde πηλακισμὸς, propriè ſignificat luti illitionem & aſperſionem quæ petulanter fit & per contumeliam: generaliter verò de quauis iniuria inſolente, contumelia & probro, dicitur. Etymol. & Suid.

*Πηλωύω, idem quod πηλόω. Theocr. Idyll. 4.

Compoſita.

Ἀκρόπηλος τόπος, locus in ſummo lutoſus, intus durus. Polyb.

Προπηλακίζω, ignominia afficio, per contumeliam derideo. Dem. pro cor. οὐδ' εἴ τις τινίας προπηλακίζει.

Προπηλακίζομαι, contumelia afficior. Dem.

Προπηλάκισις, ἡ & προπηλακισμὸς, ὁ, læſio quæ fit per contumeliam. Plato, & Æſchin.

*Ὑπόπηλος, ſublutoſus, lutum habens ſub. Lucian. in ſomn.

ΠΗΜΑ, ατος, τὸ, damnum, exitium. Hom. Heſiod. Exponitur etiam, clades: apud Pauſan. Quidam πῆμα verbale eſſe dicunt à πήθω ſignificante πάσχω, vt idem ſit cum πάθος.

Πημαίνω, f. ανῶ, noceo, damnum do, lædo. Hom. Plat.

Πημαίνομαι, damno afficior, lædor. Soph. Et in voce media idem quod πημαίνω. Ariſtoph. in Acharn. οὐ δ' ἄλλος αἰθέρια πτῶν ὑποψανῶν σε πημανεῖται.

Πημαντὸς, ὁ, cui damnum datum eſt, læſus.

Πημονὴ,ῆς,ἡ,idem cum πῆμα.Thuc.Athen.

*Πημοσύνη,idem quod πημονὴ,Æſch.in Prom.

Compoſita.

Ἀπήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,nullo damno affectus,illæſus, incolumis.Il,α.Odyſſ.ε.& δ.Item non nocens,minimè damnoſus, ſiue exitioſus. Et interdum proſper. Hom.Heſiod.

*Ἀπημονία , idem quod ἀπημοσύνη , incolumitas. Callim.

Ἀπημοσύνη,ης,ἡ,incolumitas.

Ἀπήμιος Ζεὺς,Iupiter qui triſtes noxas pellit à foribus,ſeu qui calamitates auertit.Pauſan.

Ἀπήμαντος,ὁ καὶ ἡ,idem quod ἀπήμων.Od.τ.

*Αὐτοπήμων,id eſt,ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ κακὰ ἔχων.Æſch.in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Παναπήμων,(*Decomp.*)prorſus innocuus,omnino innoxius.Heſiod,item prorſus illæſus,ſaluus.

Βαρυπήμων , graui detrimento affectus : grauia detrimenta afferens.Exp. & miſer. Suid.

Δενδροπήμων,arbores lædens. Æſchyl.

Καταπημαίνω,idem quod πημαίνω.Heſych.

Πολυπήμων,multa damna afferens, noxius.Hom.

ΠΗΝΟΣ,ου, ὁ, & πήνη,ης,ἡ, textum ſeu tela. Eurip. ¶Sunt qui pro fuſorum quodam genere accipi putent.Epigr.l.6.

Πηνίον,ου,τὸ, Suidas eſſe dicit fuſum ſuper quo voluitur trama,innuens de textorio fuſo dici. Epigr.l.6. Apud Hom. ponitur pro ſtamine ſeu filo, quod è colu deducitur & fuſo deuoluitur.Il ψ. ¶Eſt etiam inſectum quoddam ex erucarum genere.Ariſtot.

Πηνίζω , ſtamina è colu deduco & deuoluo fuſi circumactu.Poll.lib.7.

1312 Πηνίζομαι,& Doricè πανίσδομαι,idem Theocr.

Πήνισμα,τὸ, ſtamen ſeu filum è colu deductum & fuſo deuolutum.Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀβροπήνους πέπλους,dixit Lycophron, molli & ſubtiliſſimo ſtamine contextos peplos.

Ἀγγοπῆναι & ἀγγοπήνια,vel ἀγκοπήνια,apum cellæ,quia in modum telæ ſtructæ ſunt.Heſyc.& Suid.

Ἀναπηνίζω,fuſo circumacto recolligo vel attraho. Ariſtot.hiſt.an.l.5.c.19.

Ἐκπηνίζειν,ſtamen ſeu filum educere.Metaph. vſus eſt Ariſtoph. in Ran.vt annotat ſchol.

Εὔπηνος ὑφὴ,textum è pulchro ſtamine.Eurip.

Πολύπηνον φᾶρος,veſtimentum ex multo ſtamine contextum.Eurip.in Electra.

ΠΗΡΑ,ας,& Ionicè πήρη,ης,ἡ,pera,ſaccus, & plerunque qualem mendici geſtant.Od.ρ.ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην.Sic & Plut.

Πηρίδιον,ου,τὸ,perula. Ariſtoph.in Nub.

Compoſita.

Ἄπηρος,qui peram non habet.Suid. Aliam ſign.vide in πηρός.

Ἀσκοπήρα, marſupium.Suid.

Ἱπποπῆραι,ſacculi quibus equites neceſſaria itineri ſecum circumferunt.Feſtus bulgas appellat.

Κακόπηρος,malam habens peram.

Μονόπηρος,vnicam habens peram,apud Etymol.

ΠΗΡΟΣ,οῦ,ὁ, mutilus,mancus, captus parte aliqua corporis.In Epigr. Πηρὸς ὁ μὲν γυῖοις,ὁ δ' ἄρ' ὄμμασι. Exp.etiam,mutus.Heſy.Item cæcus.Il.β.Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν. Dicitur & πηρὸς qui mente captus eſt,teſte Heſych.

Πηρόω,f.ώσω,mutilo,trunco, partem aliquam corporis debilito.

Πηρόομαι, mutilor , lædor,& debilitor aliqua corporis mei parte.Herodian. l.8. παμπλεῖστον πλῆθος τῆς στρατιᾶς τάς τε ὄψεις ἐπηρώθη καὶ τὸ πρόσωπον.Πεπηρωμένος dicitur etiam, qui excæcatus eſt ſeu oculis captus.Luc.

Πήρωμα,τὸ, oblæſa pars corporis. Ariſtot. Exp. & homo natura imperfectus.Themiſt.

Πήρωσις,ἡ,mutilatio,debilitatio & oblæſio membri alicuius in corpore.Ariſtot.

Compoſita.

Ἀμφίπηρος,idem cum πηρός.Heſych.

Ἀνάπηρος,ὁ καὶ ἡ,mutilus:Secundum Poll.mutilus toto corpore.Plut.Interdum ſic dicitur qui eſt claudus. Suid. Interdum qui eſt cæcus Heſych. Et metaph. vitiatus:vt ἀνάπηρος ψυχὴ apud Plat.

Αναπηρία,ἡ, mutilum eſſe.Poll.ex Cratin.

Ἀναπηρόω,mutilum reddo,mutilo.

Ἀντιπηρόω,viciſſim mutilo , viciſſim oblædo partem aliquam corporis.Ariſtoph.

Ἄπηρος, nullo mẽbro mutilus,nullo membro captus, Poll.& Suid.

Ἀπηρὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,idem.Heſy.

Ἀπήρωτος,idem:apud eundem.

Διαπήρωμα,τὸ,id quod mutilatum eſt.

Ἔμπηρος,idem quod πηρὸς & ἀνάπηρος.Suid.

ΠΗΧΥΣ,εως, ὁ, cubitus : i. ea pars tota quæ inter manum & cubiti articulum eſt,vel cubitum:i.id os quod è duobus oſſibus longius eſt & grandius.Od. ω. Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα. Sic & Iliad. ε. & Odyſſ.ρ. ¶ Eſt & menſuræ nomen qua rerum interualla dimetimur : nimirum ſpacium à cubito vſque ad ſummum medium digitum,pedis vnius & dimidii,vt tradunt Poll.Heſyc.& Suid.ſeu eſt menſura digitorum quatuor & viginti. Latini cubitum appellant tam maſculino quàm neutro genere.Ariſtot.Pol.5. cap.3. ὥσπερ ὁ μὲν ποὺς τετράπηχυς ἢ τὸ δ' ἄλλο σῶμα δυοῖν σπιθαμῶν. Theophr. φύεται οὐκ ἐν βάθει τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ὅσον ἐν δύο πήχεσιν.Metaphoricè apud Ariſtoph. πήχεις ἐπῶν, menſuras verſuum. ¶Sumi traditur & pro norma , id eſt , architectorum inſtrumento ex duabus regulis coagmentatis ad angulum rectum,ad ſimilitudinem cubiti accedẽte,quum ad angulos rectos brachium flectitur. in Epigr. ¶ Sic etiam dicitur pars citharæ verticillos continens quibus fides intenduntur & laxantur.ſchol.Hom.& Heſych. ¶Et in arcu ſic nominatur pars brachiorum media qua arripitur,& quæ ſagittam ſuſtinet.Il. λ. ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκει.Sic & Od.φ.

Πηχυαῖος,ου,ὁ,qui vnius cubiti eſt.Theophr.

Πήχυιος,idem:vt πήχυιος κέδρος,Hom. in Odyſſ. Apud Apoll. πήχυιος dicitur ſignificare paruũ lorum quo remus ſcalmo alligatus continetur:aliis poſteriorẽ remi partem quam nauta manu tenens remigat.Etymol. 1313

Πηχίσκος,ὁ,ſtipes cubitalis.Suid.

Compoſita.

Δεκάπηχυς,ὁ καὶ ἡ,qui decem cubitorum eſt.Luc.

Decomp. Δωδεκάπηχυς, ſeu δυωδεκάπηχυς , qui duodecim cubitorum eſt.

Ἐνδεκάπηχυς, qui vndecim cubitorum eſt.

Τρισκαιδεκάπηχυς,qui tredecim cubitorum eſt.

Δίπηχυς, duo cubita æquans,bicubitalis.Dioſc.

Διπηχυαῖος,idem. Idem l.4.

Διπηχαϊκὴ, Interſcalmium.Vitr. l.1 c.2.

Ὑπερδίπηχυς,(*decomp.*)duos cubitos excedens.

Εἰκοσίπηχυς , ſeu εἰκοσάπηχυς , qui viginti cubitorum eſt.

Ἑξάπηχυς,qui ſex cubitorum eſt.Phryn.

Ἐννεάπηχυς,longitudinem nouem cubitorum æquans,

vt ὅρμοι ἐννεάπηχυς. Hom.
Ἐπίπηχυς, qui ſupra cubitum eſt. Et τὸ ἐπίπηχυ, pars cubiti ſuperior. Poll.
Ἑπτάπηχυς, qui eſt ſeptem cubitorum.
Εὔπηχυς, pulchros cubitos habens. Poll. Apud Eurip. εὐπήχεις χεῖρες, manus pulchris annexæ cubitis.
Ἡμιπηχυαῖος, ſemicubitalis, dimidium cubitum altitudine vel longitudine æquans. Dioſc.
Ἰσόπηχυς, cubitorum numero par.
Καλλίπηχυς, pulchros cubitos habens Eurip.
Λευκόπηχυς, albos cubitos habens. Apud Euri. in Bacc. λευκόπηχυς χειρῶν ἀκμή per hypallagē dicitur vigor brachiorum albos cubitos habētium, ſeu manuum albis cubitis annexarum.
Ὀκτώπηχυς, ſeu ὀκτάπηχυς, qui octo cubitorum eſt. Heſych.
Παράπηχυς, cubito adiunctus, cubito appoſitus. Τὸ παράπηχυ. Poll. lib 7. fuiſſe ſcribit veſtimētum album cubitum purpureū attextum habens Libro 4. refert inter veſtes quibus mulieres in ſcena vtuntur.
Παραπήχιον, τό, cubiti os minus, quod & κερκὶς dicitur. Poll. l. 2.
Πεντάπηχυς, qui quinque cubitorum eſt. Theoph.
Περιπηχύνομαι, vlnis circundo. Suid. ex Callim.
Περιπήχιον, os cubiti maius cubitum. Poll. l. 2.
Προσπηχύνομαι, vlnis amplector. Exponitur & cubito metior.
Τεσσαρακοντάπηχυς, qui quadraginta cubitorum eſt.
Τριακοντάπηχυς, triginta cubitorum menſuram æquās.
Τετράπηχυς, qui quatuor cubitorum eſt. Theoph.
Τρίπηχυς, tricubitalis, qui trium cubitorum eſt.
Ῥοδόπηχυς & Doricè ῥοδόπαχυς, roſeos habens cubitos: lacertos habens rubore ſuffoſos. Heſiod.

ΠΙΔΑΞ, ακος, ὁ, vel ἡ, fons, ſcatebra, aqua ſaliens. idem quod πηγή. Theocr. idyll. 7. πολλαὶ δ' ἔχεται ὠεὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πιδακόεις, εντος, ὁ, aquis ſalientibus ſcatens: irriguus, vuidus. Apud Eurip. λιβὰς πιδακόεσσα, exp. latex fontis. Pro πιδακόεις per ſyncopen & mutato α in η dici πιδήεις tradit Euſt. vnde πιδήεσσα, apud Etym. exp. πηγὰς ἔχουσα, κὰ δυτρος.
Πιδακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Heſyc.

Compoſita.

Εὔπιδαξ, pulchros fontes habens Suid.
Πολυπίδαξ, multos fontes habens. Il. θ.
Πολυπίδακος, ου, ὁ, idem. Hom.

ΠΙΕΖΩ, F. ἐσω, premo: vel ſtringendo premo. Il. π. χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα. ¶ Item metaph. premo, crucio. Xen. Hellen. 1. ὀλίγῳ ἐπὶ χρόνον τῷ λιμῷ πιεσθέντας. Item premo, i. onero. Plut. in Pericle, ἡ δὲ δόξα τῶν ἔργων ἐπίεζε φθόνῳ τ φειδίαν, onerabat inuidia. ¶ Item ſtricta manu teneo, firmiter retineo. Plut.
1314 Πιέζομαι, premor. Thuc. Xen. ¶ Et metaph. crucior, premor: vnde πιεζεσθαι συμφοραῖς, apud eundem.
Πίεσμα, τό, retrimentum quod ab expreſſo ſucco reliquum eſt. Gal. Pro ſucco vſus eſt Dioſc. l. 1. c. 107.
Πίεσις, ἡ, preſſio, preſſura.
Πιεστὸς, οῦ, ὁ, preſſus. Item qui premi poteſt.
Πιεστήρ, ῆρος, ὁ, prelum, torcular. Πιεστήριον, τό, idem. Suid. Item tormenti genus, apud Syneſ. Πίεστρον, idem. Item inſtrumentum chirurgicum ad extrahendum fœtum mortuum. Gal. in lex. Hippocr.
Πιεζέω, idem quod πιέζω, Exp. etiam, reprimo, cohibeo: apud Plut.
Πιάζω, Doricè dicitur pro πιέζω, teſte Etym. & Euſt. vnde apud Herodot: Πιαχθεὶς πολέμῳ. exp. bello preſſus. Exp. & iniecta manu premo. Item prehendo, comprehendo, corripio. Act. cap. 3. πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε.

Compoſita.

Ἀμφιπιάζω, circumcirca premo vel cōſtringo. Theocr.
Ἀντιπιέζω, prementem viciſſim premo. Polyb.
* Ἀποπιάζω, idem quod ἀποπιέζω ſupra exprimo. Iudic 6.
Ἀποπιέζω, exprimo.
Ἀποπίεσμα, τό, retrimentum, ab expreſſo ſucco reliquum. Vel, id vnde ſuccus ſeu liquor expreſſus fuit. ſchol. Ariſtoph.
Ἐκπιέζω, exprimo, premendo expello. Plut.
Ἐκπίεσμα, id quod expreſſum eſt, ſuccus ſeu liquor expreſſus. Galen. Item, retrimentum & reliquiæ ſucci expreſſi. Dioſc. Ἐκπίεσμα, dicitur etiam fractura caluariæ in multas partes, in qua profundius fracta oſſicula deſcendunt, & membranam cerebri comprimunt. Paul. Æg.
* Ἐκπιασμὸς, idem quod ἐκπιεσμὸς ab ἐκπιάζω Epicurus in epiſt. ad Pythoclem apud Laert.
Ἐκπιεσμός, ὁ, expreſſio. Ariſtot. Sic dicitur etiam totius oculi prolapſus extra cauitatem ſuam.
Ἐκπίεσις, εως, ἡ, expreſſio. Item comprehenſio & compreſſio. Ariſto. de part. an. l. 4.
Ἐκπιεστὸς, ὁ, expreſſus, vel qui exprimi poteſt. Ariſt.
Ἐκπιεστήριον, τό, id quo aliquid exprimere poſſumus, prelum, torcular. Poll. ex Ariſtoph.
Καταπιέζω, deprimo, opprimo. Item comprimo.
Καταπίεσις ἡ, depreſſio, compreſſio, oppreſſio.
Περιπιέσματα, τά, vinacei ſeu vinacea: vel fraces: i. ea quæ vino oleóque expreſſo ſuperſunt. ſchol. Ariſt.
Συμπιέζω, comprimo. Item opprimo.
Ὑποπιέζω, ſupprimo. Exp. & exprimo, elido. Suid.

ΠΙΘΗΞ, ηκος, & Πίθηκος, ου, ὁ, ſimia. Plut. ¶ Item breuis ſtaturæ, homuncio pumilio. Suid.
Πιθήκειος, ου, ὁ, q. d. ſimiaceus. Greg. πιθήκειον βλέπειν. ſimiæ vultum exhibere ſpectantibus.
Πιθηκίζειν, ſimiam imitari, ſimiam agere: *hoc eſt*, adulari, ſeu doloſis adulationibus vti. Ariſtoph.
Πιθηκισμὸς, οῦ, ὁ, imitatio ſimiæ: ſeu imitatio adulatoria, adulatio doloſa. Ariſtoph. in Equit.
* Πιθηκώδης, ſimiaceus, qui proximè ad ſimiarum naturam accedit. Ariſt. in Phyſiogn.
Πίθων, dicitur etiam pro ſimia. Pind.

Compoſita.

Δημοπίθηκος, qui ſimiam ſe exhibet erga populum, vel fraudulentia vel adulatione. Ariſtoph.
Διαπιθηκίσαι, Suidæ eſt, ludere inter ſe: metaph. à ſimiis quæ animal ſunt φιλοπαιγμονέστατον.
Τριπίθηκος, ter (ſeu valde) ſimiam referens. in Ep.
Ὑποπιθηκίζειν, idem quod πιθηκίζειν.
Χοιροπίθηκος, ſimia porcaria. Ariſtot.

ΠΙΘΟΣ, ου, ὁ, dolium. Il. ω. Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει. Plut. de orac. Pyth. ὀσμάτων πίθους. Prouerbialiter dicitur ἐκ πίθου ἀντλεῖν, qui omnium rerum copia affluit: apud Theocr. idyll. 10. Item ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν, dicitur qui neglectis primis diſciplinarum elementis ad maiores ſtatim & perfectas ſcientias ſe confert Heſyc. ¶ Πίθοι dicuntur etiam ſpecies quædam rerum in aere apparentium ob ſimilitudinem. Ariſtot. de mundo.
Πιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, dolij figuram gerens.
Πιθίτης, ου, ὁ, idem: vt πιθῖται κομῆται, apud Plin. Fœm. πιθῖτις, ιδος, ἡ, quæ dolij figuram repræſentat. Dioſc. 1315
Πιθάριον, τό, doliolum. Heſych.
Πιθάκνη, ης, ἡ, idem. Ariſtoph in Equit. Πιθάκναι dicebantur & pocula quædam dolij figura, vel ex ligno, vel ex terra figlina. Athen. l. 11. Pro eodem dicitur & φιδάκνη, teſte Suid.
Πιθάκνιον, τό, doliolum: ſeu poculum paruum dolioli

lioli figuram habens. Athen.l.ſ.
Καπίθη, nomen menſuræ. Heſych. & Poll.

ΠΙΚΕΡΙΟΝ, Hippocr. vocat butyrum, teſte Gal.

ΠΙΚΡΟΣ, ᾶ, ὁ, amarus: cui oppon. γλυκύς, dulcis. Propriè de ſapore dicitur: vt apud Plut. ad Col. γλυκὺ τὸ μέλι καὶ πικρὸς ὁ θαλλός. Homerus etiam odori tribuit: Od. δ. Πικρὸν ἀποπνείουσα ἁλὸς πολυβένθεος ὀδμήν. Metaphoricè de aliis etiam rebus dicitur: vt πικρὸς ὀϊστὸς. Il. θ. & alibi apud Hom. Item de verbis: πικρὸν εἰπεῖν: Demoſth. Et de homine. Ariſtot. eth. 4. c. 5. οἱ δὲ πικροὶ δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται.
*Πικρασμὸς, idem quod πικρία & πικρότης. Ezech. cap. 17.
Πικρῶς, amarè: Plut. & Demoſth.
Πικρότης, ητος, ἡ, amaritudo, amaror. Plut.
Πικρία, ἡ, idem. Plerunque metaph. vſurpatur: vt apud Dem. & Plut.
Πικρὶς, ίδος, ἡ, nomen herbæ: de qua Theoph. hiſt. pl. l. 7. cap. 11. & Plin. l. 19. c. 8. Sic etiam appellatur à quibuſdam τὸ ἀνδρόσαρκες, vt eſt in append. Dioſc.
Πικρίδια σῦκα, ficus ſubamaræ: vel quæ picridem guſtantibus referunt. Athen.
Πικρόω, ῶ, amarum reddo. Item exacerbo.
Πικροῦμαι, amarus fio. Alex. Aphr.
Πικρίζω, amareſco: vel amarorem refero.
Πικραίνω, idem cum πικρόω. Apoc. c. 10.
Πικραίνομαι, exacerbor. Philo.

Compoſita.

Απικρος, ὁ καὶ ἡ, non amarus, amaritudinis expers.
Βαθύπικρος, qui amaritudine ſua ad ima penetrat, ſummopere amarus. Βαθύπικρον, τὸ, appellatur abſinthium, ob intentam amaritudinem. Dioſc. l. 3. c. 26.
Γλυκύπικρος, dulciter amarus ſeu acerbus, dulcedinem amarori permixtam habens.
*Διαπικραίνω, exacerbo. Plut. de cohibenda ira.
Εκπικρος, vehementer amarus. Ariſtot.
Εκπικρόω, peramarum reddo.
Εκπικρόομαι, amarus reddor, amareſco. Ariſt.
Εμπικραίνω, exacerbo, exaſpero.
Εμπικρος, in quo amaror eſt, amarulentus. Dioſc.
Εμπικραίνω, exacerbo in. Εμπικραίνομαι, exacerbor & aſperor.
Προσεμπικραίνομαι, (decomp.) q. d. inſuper exacerbor in aliqua re. Apud Herodot. προσεμπικρανθῆναι Σαμίοις, exp. hoſtilem quandam amaritudinem in Samiis implere.
Επίπικρος, ad amaritudinem accedens. Theophr.
Κατάπικρος, peramarus.
Παραπικραίνω, amara ira accendo. Heb. c. 3.
Πολύπικρος, cui multum amaroris ineſt.
*Συνεκπικραίνω, ſimul exacerbo. Plut.
*Υπέρπικρος, valde amarus. Æſch. in Prom.
Υπόπικρος, ſubamarus, aliquantulum amarus. Dioſc.

ΠΙΛΟΣ, ου, ὁ, pileus ſeu pileum: indumentum capitis è lana compactum. Heſiod. in Erg. κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀσκητόν. Sic & Ariſtot. Dicitur & fœm. gen. πῖλος: apud Theoph. hiſt. pl. l. 4. c. 10. Plantis etiam tribuitur: apud eundem ibidem. In quib. ſic etiam dicitur pilula quædam ex laneis flocculis coacta, vt tradit idem hiſt. pl. l. 3. c. 8. ¶ Πῖλοι dicebantur & indumenta ex lana compacta, quibus pectus ceu thoracibus quibuſdam muniri ſolebat. apud Thuc. l. 4. ὅτε οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα. Item tapetes ſpiſſi ex lana craſſa compacti: vt apud Herodian. lib. 5. & Xenoph. pæd. 5. ¶ Item ſocculi lanei, vt apud Heſiod. in Erg. Αμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα... πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας. ¶ Πῖλος etiam pilam ſignificat. apud Suid.

Πιλίον, τὸ, pileolus. Sæpe idem ſignificat quod πῖλος, pileus. Plut. exp. &, centunculus: apud Suid.
Πιλίδιον, τὸ, idem quod πιλίον. Plat.
Πιλίσκος, idem. Dioſc. l. 3. c. 151.
Πιλέω, ῶ, cogo ſeu coarcto more τῶν πιλοποιῶν: vel, conſtipo. Theophr. Peculiariter ſignif. lanas cogo.
Πίλωσις, εως, ἡ, coactio & conſtipatio, qualis eorum eſt qui lanas cogunt. Theophr.
Πιλωτὸς, ὁ, coactus & conſtipatus: peculiariter, ex lanis. Poll. l. 7. c. 30.
Πιλωτάριος, ὁ, coactiliarius. Aet.
Πιλέω, idem quod πιλόω: vnde in Epigr. μάζα ὕδατι πιλητῇ, maza ſubacta aqua, ac coacta in modum lanæ coactilis.
Πίλημα, τὸ, lana coacta: ſeu cento, centunculus. Gal. & Dioſc. Et quævis res conſtipata in modum lanæ coactæ. Ariſtot.
Πίλησις idem quod πίλωσις: Suid. Exp. &, coarctatio, compreſſio. Galen.
Πιλητὸς, idem quod πιλωτός. Πιλητὰ κτήματα dicuntur coactilia ſeu ſubcoacta. Plat. Et πιλητοὶ appellantur pilæ purpureæ, quæ erant effigies viriles & muliebres ex lana. Diod. Sic. Item πιλητὸς, qui cogi poteſt, & coactus compreſſúſque preſſuræ vim firmiter retinet.
Πιλητὴς, ὁ, qui cogit & conſtipat, peculiariter, lanas. Poll. 7. c. 30.
Πιλητικὸς, cogendi & conſtipandi vim habens. Ariſtot.

Compoſita.

Εμπιλέω, ῶ, cogo ac conſtipo in. Plat.
Συμπιλέω, cogo, conſtipo, condenſo. Ariſtot.
Συμπίλησις, ἡ, coactio & conſtipatio: propriè, lanæ. Poll. l. 7. c. 30.
Συμπιλητὴς, idem quod πιλητὴς idem. ibid.
Συμπιλόω, idem quod συμπιλέω. Theophr.

ΠΙΜΕΛΗ, ῆς, ἡ, pinguedo ſeu pingue, idem quod πῖαρ, & λίπος. Ariſtot. hiſt. an. l. 3. c. 16. dicit πιμελὴν eſſe χυτὸν καὶ ἄπηκτον, fieríque inter carnem cutémque ſucco liquidam. Idem tamen & pro adipe accipit.
Πιμελὴς, έος ὁ καὶ ἡ, pinguis, obeſus. Luc.
Πιμελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πιμελής. Ariſtot. Item ſimilis pinguedini. Idem.

Compoſita.

Απίμελος, pinguedinis expers. Athen. Απιμελὴς, idem.
Εμπίμελος, pinguis. Dioſc.
Ζαπίμελος, præpinguis. Heſych.
Καταπίμελος, præpinguis.
Περιπίμελος, pinguedine obductus, pinguis. Poll.
Υποπίμελος, ſubpinguis. Dioſc. l. 5. c. 85.

ΠΙΝΑΞ, ακος, ὁ, tabula, aſſer. Od. μ. Item tabula, i. menſula, abacus. Epigr. Et pro arithmeticorum tabula atque abaco. Plut. Item tabula ſeu tabella ſcriptoria, codex, libellus. Iliad. ζ. Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Πίνακες dicuntur etiam tabellæ quibus capita libri alicuius continentur: Ciceroni indices & σίλλαβοι. Item tabellæ & indices rerum ex aliis libris exſcriptarum. Plutarc. & Athen. Item πίναξ tabula in publico loco ſuſpenſa memoriæ rei alicuius cõſeruandæ ac propagandæ gratia. Athen. l. 13. Dicitur & de pictorum tabula in qua ſimulacra & formas depingũt hominum, cæterorúmque animantium. Athen. lib. 12. ὅτι τὸν ἐν Λίνδῳ Ηρακλέα ἔγραψεν, ἐπέγραψε τῷ πίνακι. Item diſcus, quadra, cui carnes in menſa imponuntur, vel cui impoſitæ intro feruntur. Athen. Et in Epigr. indignè ferens quidam diſcos argenteos ſibi appoſitos eſſe ſed benè vacuos, πίνακας κενεαλέους appellat.

Πινάκιον,ου,τὸ,tabella,codicillus. Ariſtot.
1317 Πινακὶς,ίδος,ἡ,idem. Athen.Exp.&,ſcutella. ¶ Eſt & genus ſaltationis apud Athen.l.14.
Πινακίδιον,idem.Luc.z 1.
Πινακίσκος,ου,ὁ,idem.Plerunque accipitur pro paruo diſco ſeu ſcutella:apud Athen.& Poll.
Πινακίσκιον,τὸ,tabella ſcutella.Athen.
Πινακηδὸν,in modum tabularum ſeu aſſerum Ariſt.
Πινάκωσις,εως,ἡ,tabulatio:vel tabulatum.Plut.

ΠΙΝΝΑ,ſiue πίννη,ης,ἡ, pinna: genus conchæ ſeu oſtrei ſemper comitem ſociúmque in comparando cibo habens cancellum vel ſquillam. Ariſt. Athen.

ΠΙΝΟΣ,ου,ὁ,ſordes,ſqualor,illuuies. Antiph. Epigr lib 2. Καὶ τὰ χύδην ῥυπόωντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔδαφος, ſordibus ſqualentib. Metaphoricè de verbis quoque antiquis dicitur.vnde τῆς ἀρχαιότητος πίνος, ſermonis antiqui ſqualor quidam, apud Dionyſ. Halicarn. Sic dicitur & homo ſordidus,teſte Euſt. Pro πίνος vſurpatur etiam πίνα, itidem ſordes, illuuies. Schol.Soph. ¶ Πῖνον,τὸ,vinum hordeaceum: Ariſtot. Paulus vinum quod ex ſordibus vellerum elutis conficitur, πῖνον vocari putat. ¶ Πῖνος,ἡ,lib.6. c 17.
Πινόεις,εντος,ὁ,ſordidus.in Epigr.
Πινώδης εος,ὁ κ ἡ,idem Eurip.in Oreſte.
Πινηρὸς,οῦ,ὁ,idem.Erot.in lex Hippocr.
Πιναρὸς,idem.πινάριον,τὸ, genus quoddam atramenti ſutorij.Dioſc l.5.c.114.
Πινόω,ώσω,ſordibus inquino: vnde paſſ. πεπινωμένος, ſordibus fœdatus:apud Plut.in Alex.

Compoſita.

Αἰρόπινον,τὸ, cribrum rarum:ſic dictum διὰ τὸ αἴρειν τὸν πίνον,inquit Etymol.
Απινὴς ἐος ὁ κ ἡ,purus à ſordibus.Suid.
Αποπινόω,ſordibus emaculo:vnde ἀποπινοῦται.Heſych.
Δυσπινὴς,illuuie deformis,ſordidus.Ariſtoph.
*Εὐπινὴς, ſqualidus, cuius oratio vetuſtatem quandam redolet.Cic.ad Att.
Κακοπινὴς,impurus,ſordibus & illuuie fœdus. Athen.

ΠΙΝΩ. (F.πίσω, quo vtitur Pind. teſte Euſt. Aor.2. ἔπιον tanquam à πίω.Præt.πέπωκα tanquam à πόω) bibo,poto Il.β.πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο. Xenop. pæd.5 ἐκ χρυσῶν φιαλῶν ὄπινομεν.
Πιεσθῆναι dicuntur quæ potari poſſunt.Dioſc Fut. media ſunt πίομαι & πιοῦμαι Ariſtoph.πικρότατον οἶνον πίομαι τὸν πιῶ.Epigr.lib.2.Πίουσιν ὦ Αλωαί. Reperitur & fut.πίσομαι apud Antiph teſte Euſt. Aor.1.paſſ. eſt ἐπόθην vnde particip.ποθεὶς,ſæpe apud Dioſc.
Πόμα,τὸ,potio,potus.Luc.Pro eodem ſcribitur & πῶμα,apud Eurip. in Cyclop. ¶ At πῶμα,operculum,vide ſuo loco.
Πόσις,εως,ἡ,idem quod πόμα.Hom. Et pro potatione.Thuc.πόσιμος,potabilis.
Πόσις,εως,ὁ,maritus,παρὰ τὸ πίνειν: quoniam vt aqua terræ mixta cauſa eſt ſeminum & plantarum, ita vir mulieri mixtus, prolis.Il.γ.Od.α.&c. Pro eodem metri cauſa dicitur πόσις, in Epigr. Hinc & compoſ. προπόσις, quæ virgo alicui nupſit.Poll. Et μελλόποσις futurus maritus.Soph.
Πότος,ου,ὁ,potatio,compotatio.Exp.&,cōuiuium. Athen.¶Ποτὸς,ὁ,potulentus,ſeu poculentus.Eurip. & Thuc.Ποτὸν,τὸ,potio,potus,quod bibitur. Od.ι. Xen.pæd.8.
Ποτικὸς,οῦ,ὁ,bibax.Plut.
Πότιμος,ου,ὁ κ ἡ,potui aptus Ariſtot.& Theophr.
Πότης ου,ὁ potor,potator,bibax:Impropriè apud Ariſtoph.in Nub. λύχνος dicitur πότης. Πότις,ιδος,ἡ, potrix,quæ eſt bibax:Poll.ex Phryn.

Ποτὴς,ῆτος,ἡ,potus,potio.Od.σ.& ε.
Πότημα,τὸ,idem. Dioſc.Item poculum.Heſych.
Ποτὴρ,ῆρος,ὁ,poculum. Eurip.ποτήριον,τὸ, idem. Athen.Plut. ¶ Item canalis ſeu piſcina. Hieron.in Ezech. ¶Significat & indumentum laneum,teſte Etymol. ¶ Eſt & fruticis nomen,quem etiam νεύραδα vocant:de quo Dioſc.lib.3 c.17.
Ποτίζω,potum præbeo,ſeu miniſtro. Greg Naz. ποτίζει σοῦ πᾶσι ἐθέλοντας. Ariſt phyſ.2 ἐπόθη πενὴς ἐρθῶς ὁ ἰατρὸς τὸ φάρμακον. Item ago potum,appello ad bibendum vel ad aquam. Item irrigo,rigo 1.ep. ad Cor.cap.3.ἐγὼ ἐφύτευσα, Απολλὼς ἐπότισεν.
Ποτίζομαι potus mihi præbetur. Greg.Item irrigor: vnde ποτιζομένη γαῖα,apud Luc.
Πότισμα,τὸ,potio.Dioſc.
Ποτισμὸς,adaquatio,irrigatio,Exp &,potio.
Ποτίστρα,vbi animalia aquantur.
Πιπίσκω, idem quod ποτίζω. Hippocr. ὕδωρ κ γάλα ἐς πιπίσκειν.Luc πιπίσκοντές με τουτουὶ τοῦ φαρμάκου.Fut.πίσω mutuatur ab inuſitato πίω, ſicut & πιπίσκω. Pind. Iſthm 6. πίσω σφε Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ. Pro πιπίσκω ſcribitur & πιπίζω,apud Heſych.
Πῖσος & πεῖσος (à fut.πίσω verbi πιπίσκω) vnde πίσεα & πείσεα.τὰ,locus humectus,& irriguus: quaſi qui poſſit πίσαι i.potum præbere pratum.Il.υ.
Πίστρα,ἡ, idem quod ποτίστρα, canalis in quo adaquantur pecora,dictus etiam πιστὴρ & πιστήριον quoniam ibi πιπίσκονται τὰ θρέμματα. Exp. etiam, alueus:apud Eurip.
Πίστρις,genus nauigij,apud Polyb.
Πιστὸς,οῦ,ὁ, idem quod πότιμος.Æſchyl. in Prom. Alias ſignif.vide in πείθω.
Πιστικὸς, idem. Exp. & liquidus : vt νάρδου πιστικῆς, Marc.14. Vide & in πείθω.
Πίσυγξ,dicitur eſſe auis aquatica, apud Ariſtoph. παρὰ τὸ πίω,quod delectetur aquis.Etymol.

Compoſita,ac primùm cum præpoſitione.

Αναπίνω,(q.d. rebibo)reſorbeo.
Αμπωτις, per ſyncopen dici traditur pro ἀνάπωσις. Frequentius tamen vſurpatur ἄμπωτις, quod exp. reciprocatio æſtus, quæ fit quum poſt inundationem aqua ad mare reuertitur, ac reciprocando ſubſidit.Exp.& ſimp.æſtus.Ariſtot Herodian.¶ Ab Hippocrate ſic etiam appellatur reuocatio humoris ab externis partibus ad internas.
Αμπωτίζω,reſorbeo:vt πέλαγος ἀμπωτίζον.Phil.
*Αποπίνω,deuoro,abſorbeo.Luc.in ſomn.
*Εἰσπίνω,imbibo,haurio,σπίω.ex Eubulo.
Διαπίνω, perpoto: aut ebibo,epoto. Exp.etiam,interpoto,interbibo.
Εκπίνω,ebibo,epoto Eurip.
Εκπωμα,τὸ,poculum.Plat.& Xen. *Eſt etiam operculum.Strabo.
*Εκπωμάτιον, pro operculo poculi ſeu vaſis alicuius. Strabo.
Εκπιτίζω,pitiſſando exhaurio.Athen.l.3.
*Deᴄomp.*Προεκπίνω.priùs ebibo Athen.l.5.
Συνεκπίνω,ſimul ebibo.Ariſtoph.in Plut.
Εμπίνω, bibo,haurio, deglutio. Luc.Exp.&, poto:vt ἐμπίνει τοῦ αἵματος.Herodot.
Εμπίσαι,potu implere,irrigare:Nic.in Alexip. Οξει δ' ἐμπίσαιο,τὸ δ' ἀθρόον ὕδατι μίξας.Exp &,potandum præbere,vel,infundere:apud eund.
Επιπίνω,ſuperbibo,potum potui addo:vel vnum potus genus alij potus generi adiicio. Ariſtop.
Καταπίνω,abſorbeo,ebibo,epoto.Frequentius ſignificat deglutio,deuoro. Eur.in Cyclope, μή με καταπίῃς μόνον.Metaphoricè apud Athen.πάντα ναύκληρον λαβοῦσα καταπίνουσ' ἀπώλεσεν.
Καταπίνομαι, idem, vnde fut. καταποθήσεται. Ariſtoph.Et apud Plut.in Ant. κατεπόθη πόλις.

Καταπόσις,ἡ, abſorptio, deuoratio: peculiariter de glutitio,i.cibi & potionis ab ore in ventriculũ deſcenſus.Sumitur & pro ipſo deglutiẽdi meatu:apud Dioſcor.l.3.Apud eundem eodem libro exponitur etiam,gula.

Καταπότης,ου,ὁ,gula,guttur.

Καταπότιον, τό, medicamentum quod deglutiendo ſumitur. Διδόσθαι καταπότιον, exp.etiam, potui dari apud Theophr.hiſt.pl.l.9.c.8.

Καταπόθρα, ἡ, fauces infimæ quibus cibus deuoratur,ſtomachi orificium.Paul.Ægin.

Decomp. Δυσκατάποτος τροφή, cibus qui ægrè deglutitur. Ariſtot.

Προκαταπίνω antè abſorbeo,antè deglutio.

Προπίνω,propino.Propriè putatur ſignificare, trado poculũ ebibendum antequã ipſe biberim. Athen. Exponitur etiam,poculo prouoco: vt apud eundẽ. Ἀλέξανδρος σὺν ἀπῶσας ποτὲ ποτήριον ἴχων, κ) πιὼν προὔπιε τῷ Πρωτέᾳ. Sic & apud Xen. Hell.1. ¶Item metaph. in gratiam alicuius aliũ prodo ac porrigo perdendum.Demoſth. προὔπιε τὴν Ἑλλάδα. Exp & propinando offero: apud Plut.in Galba, προὔπιεν ὁ Τιγελλῖνος αὐτῇ πέντε κ) εἴκοσι μυριάδας.

Προπίνομαι,propinatur mihi:vnde προποθεῖσα κύλιξ, apud Athen.Metaph.vſurpatur apud Dem.Olynth. 3. προπέποται τῆς παραυτίκα ἡδονῆς κ) χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, propinatur reſpubl. præſenti voluptati & delectationi.

1319 Πρόπομα,τό,potus qui propinatur. Peculiariter ſic dictum fuit certum quoddam potionis genus, vel quod eo in propinando vterẽtur,vel quòd illud cæteris præbiberent.Athen.& Plut.ſymp.l.1.quæſt 6.

Πρόποσις,ἡ,propinatio.Athen.& Plut.Putatur etiam dictum fuiſſe de potu qui propinatur.

Προποτίζω,antè bibendum præbeo,antè in potione porrigo.Exp.&,potionem porrigo in Hipp.

Προπότισμα, τό, potio quæ antè præbetur. Προποτισμός,præbitio eiuſmodi potionis,apud Dio c.

Decomp. Ἀντιπροπίνω, viciſſim propino. Metaphoricè apud Athen. ἀοιδαῖς ἀντιπροπίνει. Ἀντιπροπίνομαι, viciſſim mihi propinatur.Gregor.

Συμπίνω, compoto. Plut.& Plato in Minoe, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην. Item combibo, imbibo, humorem concipio.Theophr.

Συμποσία,ἡ,comparatio.Maccab l.3.

Συμπόσιον,ου,τό,compotatio vel conuiuium. Plut. ſymp.l.Plato polit.2. Interdum ipſum conuiuij locum ſignificat:apud Poll.& Athen. Nonnunquam de ipſis conuiuiis dicitur.Sic etiam dicitur liber ſeu libellus quo conuiuium à quibuſdam agitatum deſcribitur.

Συμποσιακός,conuiualis Plut.

Συμποσιάζω,vnà conuiuor,vnà cõuiuium celebro. Greg.in encom.Maccab.

Συμποσιαστής,ου,ὁ,conuiuator.

Συμπότης,compotor,combibo.Athen.l.4.Luc.

Συμπότις,ιδος,ἡ,& συμπότειρα,compotrix.

Συμποτικός,(q.d compotorius) ad compotores pertinens, aut potiùs ad ipſam compotationem, cõuiualis.Plutarch.Athen.Luc. Item compotationi aut conuiuio conueniens.Plutarc. Item compotor ſeu conuiua ſuauis & iucundus.Ariſtoph in Veſp.Plut. in ſympoſ.

Ὑποπίνω,ſubbibo,i.pluſculum bibo, vel aliquantum bibo.Exp.&,largiùs bibo.Xen.

Compoſita ſine præpoſitione.

Αἱματοπότης, ου,ὁ, ſanguinipota. Draconis epith. apud Ariſtoph.

Αἱματοποτέω,ῶ,ſanguinem poto.

Ἀκρατοποσία,meracior potus.Plut.Athen.

Ἀκρατοπότης,qui merum potat.

Ἀκρατοποτέω,merum bibo,meracius poto.Ath.

Ἄποτος,q.d.impotus,id eſt non potus.Soph. Item potui inutilis.Greg.Naz.

Ἀρρυθμοπότης,ου,ὁ, qui non bibit ad rhythmum & certam menſuram, ſed plenis poculis merum in ſe ingurgitat. Athen.l.10.

Ἀρχιποσία,ἡ, q. d.principatus bibendi. Exponitur &, primus bibendi locus.

Βραχυπόται,breui tractu bibentes parum potãtes. Hippocr.Iidem & βραχύποτοι dicuntur.Gal.

Γαλακτοπότης,qui lac bibit.Eurip.

Γαλακτοποτέω,lac bibo. Athen.lib.2.

*Δύσποτος,non potabilis, vel ægrè potabilis, potu ingratus ſeu inſuauis.Æſch.in Eumen.

Εἰαροπότης,ſanguipota.Heſych.

Εὔποτος,potatu ſeu bibitu facilis,potui aptus. Æſchyl. in Prometh.Item è quo bibere aut potare facile eſt iucundum,Athen.lib.11.

Ζαπότης,magnus bibax,ſtrenuus potor.Heſych.

Ζωροπότης,meri bibulus, qui meracius potat: Per conſequens ſignificat,ebrioſus.

Ζωροποτέω,ῶ,meracius bibo ſeu poto.Euſt.

Ἡδύποτος,cuius potus ſuauis eſt.Od.β.

Κλεψιπότης,qui fallaciter potat.

Κλεψιποτῶ, fallacia inter bibendum vtor, parcè bibens & compotorem ad largè potandum prouocans.Suid.

Λαβροποτέω,auido & hianti ore bibo.in Epigr.

Μαριλοπότης,fauillæ potor:Vulcani & cæterorum fabrorum epitheton.

Μετριοπότης,qui modicè aut moderatè potat.Xen.

Μετριοποτῶ,modicè poto ſeu moderatè.

Οἰνοποσία vini potio ſeu potatio.

Οἰνοπότης,vini potor.Suid.in epitaph.Anacr. Οἰνοπότις,ἡ,vini potatrix.Poll.ex Anacr.

Οἰνοποτέω,vinum bibo,vino me ingurgito. Athen.

Οἰνοποτάζω,idem.Il.& Od.υ.

Ὀλιγοποσία ἡ,q.d.pauca potatio:parcus potus.

Ὀλιγόποτος,qui parum potat ſeu bibit.Ariſt.

Ὀλιγοποτέω pauco potu vtor.Plut.

Πολυποσία,multa potatio:immodicus potus.Dioſc.

Πολυπότης,qui multum bibit,magnus potor.Plut.

Πολύποτος,qui potationi indulget,bibulus.Ariſtot. 1320

Σκυθιστὶ πιεῖν,Scythicè potare,i.intemperanter.

Ὑδροποσία aquæ potio ſeu potus.

Ὑδροπότης,aquæ potor Xen.pæd.6.

Ὑδροποτέω,aquam bibo,aquam poto.Idem.

Φαρμακοποσία,medicamenti potus ſeu hauſtus. Plat.

Φαρμακοποτέω,medicamentum bibo ſeu ſorbeo.Th.

Φιλοποσία,amor potationis ſeu potus: inexhauſta & inexplebilis bibendi auiditas.Xen.

Χειλοποτέω,ſummis labris delibo,pitiſſo.Epigr.

Ψυχροποσία,ἡ,frigidæ potus.Plut.

Ψυχροπότης,frigidæ potor:ſeu qui frigidæ potu delectatur.Idem ſymp.4.probl.6.

Ψυχροποτέω,frigidam poto:frigidæ potu delector.

*Decomp. Ἀκατάποτος,non potabilis, qui abſorberi aut deuorari nequit.Iob.20.

ΠΙΠΟΣ,pipus,auis marina,de qua Ariſtot.hiſt.an. l.5.c.11.

Πίπποι,auium pulli,pipiones.Athen.l.9.

Πιππίζω,auium pullos voce imitor,pipio.Ariſtoph.

¶At πιπίζω,cum vnico π vide in πίνω.

Πίπρα,ας,ἡ, pipra: auis inimica luteæ, apud Ariſtot. hiſt.an lib.9.cap.1.

ΠΙΠΤΩ (fut. πέσω & Doricè πεσῶ, pro quo frequentius vſurpatur media vox πεσοῦμαι, tanquam à πέτω Præt. πέπτωκα, tanquam à πτόω,cado) labor.Il. ρ. Ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε. Xenoph.

pæd.l. πίπτειν εἰς γόνατα. Athen. lib.10. ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι. ¶Significat etiam interficior, proſternor Iliad.ρ. Plut. πεσὼν ὑφ' ἑτέρου. Interdum exp. profligor: vt apud Thuc.l.2. πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἤδη ἔπεσεν ὑπ' ἐλασσόνων. Interdum exp. incido: vt apud Soph. Πίπτειν βαρείας πρὸς θεῶν δυσπραξίας. Item πεσὼν aliquãdo dicitur qui procubuit ſeu procumbens: vt Syneſ. καὶ πεσὼν ἱκέτευον. Apud Polyb. ὅσα τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν Καρχηδονίων πίπτει δυναστείαν, exp. ſubiecta ſunt imperio Carthaginenſium. Apud Dioſc. γῆ πᾶσα ἡ πίπτουσα εἰς ἰατρικὴν χρῆσιν, exp. omnis terra in vſum medicamenti recepta.

¶*Deriuata ab inuſitato πέτω.*

Πέσημα, τὸ, caſus, lapſus. Soph. Item id quod recidit vel cadit Eurip. Et peculiariter cadauer, corpus defuncti: apud eundem. Pro eo metri cauſa πέσσημα dicitur. Heſych.

Πιτνέω, ῶ, idem quod πίπτω. Eur. in Helene. Ω παρθέν' ἱκέτις ἀμφὶ τὸν πιτνῶ γόνυ.

Πίτνω, iacio, proiicio. Heſiod. in Aſp. Οἱ δ' ὥς ἐν ἐλεδανοῖσιν δέον, καὶ ἔπιτνεν ἀλωῇ. Particip. πιτνάς. Od.λ. exp. accidens. Et imperfectum, πίτνα, tanquam à πιτνάω, exp. ante oculos expandit: Il.φ. ἧ ἔρα δ' Ἥρη.

Πίτνα πρόσθε ἔαθ' ἄκι.

Πίτναμαι, coniicior, proiicior. Eurip.

¶*Deriuata ab inuſitato πτόω.*

Πτῶμα, τὸ, caſus, lapſus. Dioſ. Item metaph. delictum ſeu erratum. Luc. Πτώματα dicuntur etiam ea ipſa quæ cecidere. Lyſ. Peculiariter autem corpora mortua quæ itidem à cadendo dicta cadauera. Plut.

Πτωματίζω, cadere facio vel præcipito. Cyrill.

Πτωματὶς, ἡ, poculi ſeu alius vaſis genus. Athen.

Πτῶσις, εως, ἡ, idem cum πτῶμα, Lucæ 2. Matth.7. Item caſus: *vocabulum gramm.* Ariſtot.

Πτώσιμος, cadiuus, caducus.

Πτωτὸς, ὁ, ὁ, qui cadere poteſt vel ſolet, caducus.

Πτωτικὸς, caſualis: *vox gramm.*

Compoſita, ac primum ex πίπτω, cum præpoſitione.

Αναπίπτω, recumbo, decumbo. Item procumbo. Euri. Interdum, accumbo in menſa, quod & ſimpliciter accumbo dicitur. Athen. μετὰ ταῦτ' ἀναπεσεῖν ἐκέλευον αὐτὴν παρ' ἐμέ. Item ſupinus ſum, Xen. in Oecon. ἐν τάξει δὲ προσβαίνουσιν, ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσιν. ¶Item metaph. animo concido, animum abiicio. Thuc. lib.1. νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι. Demoſth. δέδοικα μὴ τῷ ἀναπεπτωκότες ἦτε, ne ſupini & deſides ſitis, malis veſtris indormiſcentes. Exponitur &, frigeo

1321 & remiſſus ſum: vt apud eundem Dem. ἀναπεπτώκει δ' περὶ τῆς ἐξόδου, quod agitatum fuerat de equitatu mittendo, refrixerat. *Item concumbo, coeo καὶ ἀνέπεσε μετ' αὐτῆς. Concubuit cum ea. In Hiſt. Suſannæ.

Ανάπτωσις, ἡ, decubitio, recubitio, accubitio. Item reſupinatio. Item animi remiſſio.

*Decomp. Επαναπίπτω, recumbo.

*Αναπίπτω, Ael. var. Hiſt. l.9.

Πρoαναπίπτω, prius concido, antè collabor ſeu corruo. Philo.

Προσαναπίπτω, recumbo, ſeu accumbo apud Athen.

Αμφιπίπτω, circum cado, circum procumbo. Od.θ.

Αντιπίπτω, contrà irruo. Item obſiſto, renitor, aduerſor. Plut. in Theſeo, μηδὲν ἀντιπίπτει πρὸς τοῖς ἱστορικῶν τοῖς τραγικοῖς. Item intercedo: apud eundem. Exponitur &, occurro: *ſcilicet obiectioni aduerſarij.* Item occupo, occupatione vtor. Τὰ ἀντιπίπτοντα πράγματα: aduerſæ res, quaſi contra cadentes. Gregor. in Iul.

Αποπίπτω, decido, delabor: Epigr. l.2.

Απόπτωσις, delapſio, lapſus, caſus. Gal.

Decomp. Προαποπίπτω, antè decido. Theoph.

Προαπόπτωτος, q. d. prædeciduus, antè tempus decidens. apud eund.

Δυσαπόπτωτος, qui vix decidit ſeu delabitur. Theo.

Διαπίπτω intercido, interlabor, elabor. Xen. Item diffluo, vaneſco. Plat. Exponitur & intercido. i. quaſi inter digitos labor. Syn. Significat etiam, excido: vt apud Grego. διαπίπτουσί σοι λόγοι. Item dimano: vt Plut in Galb. λόγου διαπεσόντος εἰς τὰ στρατεύματα, quum dimanaſſet rumor inter exercitus.

Διάπτωμα, τὸ, exp. lapſus.

Διάπτωσις, ἡ, ipſa actio interlabendi ſeu elabendi. Exp. & ruina. Item delictum, apud Plut.

Αδιάπτωτος. (*Decomp.*) ὁ καὶ ἡ. in quo nullus error admittitur. Polyb. l.5. Item qui nec intercidit, nec dilabitur, nec intercipi poteſt.

Εἰσπίπτω, incido in vel ſuper: irruo, irrumpo: vt εἰσπίπτειν εἰς τὴν πόλιν. Herodot. apud Thuc. εἰσπίπτειν εἰς τὴν εἱρκτήν, exp. in carcerem coniici.

Decomp. Επεισπίπτω, magno cum impetu irruo: vel inſuper irruo. Eurip.

Παρεισπίπτω, irruo, ingredior hoſtiliter. Plut. Exp. etiam, obrepo, me inſinuo. Theop.

Συνεισπίπτω, ſimul irruo ſeu irrumpo. Plut.

Εκπίπτω, excido, decido ex. Iliad. ο. τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. Sic Xenoph & Plutarch Item eiicior, expellor, explodor. Demoſth & Ariſtot. Item excido ſeu deſciſco ab inſtituto, degenero & mutor Plat. εἰς ἀλλότριον εἶδος τ πολιτείας ἐκπίπτει. Æſchin περὶ παραπρεσβ. πολλάκις δὲ ἐκπίπτει τοῦ λόγου, excidit ab inſtituta oratione. i. memoria nihil amplius ei ſuggerebat quod dicere poſſet. Item exeo, foras prodeo. Et, ad vulgus emano. Plat. in ep. ad Dionyſ. εὐλαβοῦ μέντοι, μή ποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους. Item elabor, prolabor, aut delabor. Item erumpo, euado. Plut.

Εκπτωμα, τὸ, luxatio, i. oſſium è propria ſede exceſſus ſine fractione. Gal.

Εκπτωσις, ἡ, delapſio. Strab. Item caſus, calamitas Ceb. Theb. Item ἔκπτωμα Gal.

Εκπτωτος, ὁ καὶ ἡ, delapſus, qui excidit. Greg.

Decomp. Παρεκπίπτω, clam elabor, furtim me ſubduco.

Διεκπίπτω, per medium vel medios elabor. Item per foramen elabor. Plut. Exp. &, intercido.

Διέκπτωσις, ἡ per medium elapſio. Item ipſa actio intercidendi. Gal. Exp. &, effugium.

Συνεκπίπτω, ſimul elabor, ſimul decido. Plut. Metaphoricè apud Plut. in Pericle, οὐδὲ συνεξέπιπτεν ὑπὸ ῥώμης καὶ τύχης τοσαύτης ἐπηρμένοις, non ſe comitem præbuit impetui ciuium tanto robore ac fortuna elatorum. Apud Ariſtot. de mundo, ταῦτα ἐκ τ ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως πέφυκε συνεκπίπτειν, exp. euenire comparatum eſt.

Υπερεκπίπτω, ſupergredior, exupero, excello. Greg.

Εμπίπτω, incido, illabor. Xen. ἐμπίπτειν εἰς τάφρους. Item metaph. incido. Demoſth. Dicitur & res aliqua ἐμπίπτειν τινὶ, quæ in mentem venit. Od.μ. καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ. Item obuius fio, occurro. Herodian. l.3. πάντα δὲ τ ἐμπίπτοντα ἐφόνευον. ¶Item irruo, inuado. Hom. Xen. 1322

Εμπτωσις, ἡ, ipſa actio incidendi. Exp. & caſus.

Dec. Ανέμπτωτος, qui incidere non poteſt. Laert. in Zen. Exp. & irreprehenſus, inculpatus.

Επεμπίπτω, irruo, inuado. Soph.

*Εὐεμπτωσία, facilis lapſus, procliuitas. Laert. in Zenone.

Εὐέμπτωτος, qui facilè incidit ſeu labitur. Εὐεμπτώτως, procliuiter, facilè incidendo & labendo.

*Επίπτωσις, inuaſio. Theages Pythagoreus in lib. περὶ ἀρετῆς.

Παρεμπίπτω

Παρεμπίπτω, intercido, interlabor. Itē interrepo. Ariſtot. & Æſchin. Παρέμπτωσις, q. d. intercidētia, vel interuenientia, interuentio Plut.

Προεμπίπτω, antè incido: aut antè occurro. Plut.

Συνεμπίπτω, ſimul incido, incurro.

Ἐπιπίπτω, ſupercido, vel ſuperincido. Marc. c. 3. ὥστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ ἵνα αὐτοῦ ἅψωνται, ὅσοι εἶχον μάστιγας. Exponitur &, incumbo. Ioan. c. 13. ἐπιπεσὼν ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ. ¶ Item irruo, inuado, adorior. Thuc. l. 3. ἡ νόσος τὸ δεύτερον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις.

—Προσεπιπίπτω, (Decomp.) inſuper incido, inſuper incurro & incumbo. Phil.

Καταπίπτω, decido, delabor. Xen. ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτοντες. Act. ap. c. 26. καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν.

Κατάπτωμα, τὸ, & κατάπτωσις, ἡ, lapſus, caſus, ruina.

Decomp. Ἐγκαταπίπτω, decido in. Apoll. 3. Argon.

Εὐκατάπτωτος, procliuis ad lapſum, caducus.

Περικάππεσε, per ſyncopen pro περικατέπεσε, tanquam à περικαταπίπτω, apud Apoll. Argon. 2. exp. ſimpl. decidit: vt περικάππεσε δουρί.

*Προκαταπίπτω, ante cado. Plut. in lib. de cohibenda irac.

Μεταπίπτω, recido. Herodian. ¶ Item ſpe excido Æſchin. Item dilabor, mutor vel in peius, vel in melius. Iſocr. ad Philipp. πάλιν μεταπεσούσης τῆς τύχης. Et general. mutor. Plat. in apol. εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀπεπεφεύγειν ἄν. ¶ Item tranſeo & degenero ab vna ſpecie ad aliam Chryſoſt. εἰς ὀξίνην μεταπεσεῖν.

Μετάπτωσις, dilapſio. ¶ Item mutatio à ſpecie in ſpeciem, degeneratio Gal.

*Μεταπτωτικὸς, qui degenerat & immutatur, qui mutationem recipit. Dionyſ. Halicarn.

Dec. Ἀμετάπτωτος, qui tranſire in aliam ſpeciem non poteſt, immutabilis. Plut.

Εὐμετάπτωτος, qui facilè mutatur.

Προσπίπτω, incido. Xen. ὁπότε καὶ μὴ προσπέσοι. Item incido, i. offenſo, obuiam fio. Plutarch. Item accido, euenio, contingo. Plat. Apud Polyb. l. 2. προσπεσὼν δὲ εἰς Ἄργος, exp. quum vi irrumpere tentaſſet Apud Ariſtot. hiſt. an. l. 5. ἰχθύες πάντες προσπίπτοντες. ὕπτια πρὸς τὰ ὕπτια ποιοῦνται τὸν συνδυασμὸν, exp. piſces omnes attritu ſupinarum partium coeunt. ¶ Παρεμπίπτειν, exp. etiam, intercalare, interſerere, interlabi.

Παράπτωμα, τὸ, lapſus, offenſa, erratum, peccatum in ep. ad Gal. 6

Πρόσπτωσις, ἡ, idem: vel ipſa actio labendi ſeu offendendi. Item incurſus & attritio partium: *quū de piſcium copulatione dicitur.* Ariſtot. hiſt. an. l. 1. ¶ Dicitur etiam eſſe figura qua caſus pro caſu ponitur. ſchol. Hom.

Περιπίπτω, (q. d. circumcado) cado ſuper, & incumbo. plut. in Oth. ξίφος ὑποστήσας ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί, καὶ περιπεσὼν ἄνωθεν. Item incido Iſocr. τηλικούτοις κακοῖς περιπεσεῖν. Sic & apud Xen. & Plut. Interdum exp. accipio: vt περιπίπτειν πληγῇ, accipere vulnus. in Camill. Sic & περιπίπτειν τραύματι, apud eundem in Public. Item incido, i. offendo, obuio. Demoſt. ¶ Exponitur &, incurro. Gregor. Περίπτωμα, τὸ, & περίπτωσις, ἡ, quod accidit, caſus, calamitas. Περίπτωσις, ab Empiricis etiam dicta fuit occaſio quædam fortuita, ex qua in aliquos morbos & remedia improuiſò incidiſſent.

Περιπτωτικὴ πεῖρα, ſpecies experimenti per fortuitam occaſionem. Gal. de ſect. l. 1.

Ἀπερίπτωτος, (*dec.*) qui talis eſt vt non incidat, cui periculum non eſt ne incidat. Dioſ.

323 Προπίπτω, procido. Od. ι. & μ. οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον, remigabant proclinati.

Πρόπτωσις, ἡ, prolapſio, ſeu procidentia. Dioſ.

Πρόπτωτος, prociduus.

Δυσπρόπτωτος, (*decomp*) non facilè procidens.

*Ἐπιπροπίπτω, ſuper procido. Nic in Alexiph.

Προσπίπτω, accido. Herodian. φέρειν τὰ προσπίπτοντα. Item accido, i. cado ad, vt apud Eurip. in Herc. fur. φθάνει δ' ὁ τλήμων γόνασι προσπεσὼν πατρός. Sic & ſæpè in nouo Teſt. Exponitur & ſupplex fio, ſupplicē me offero. Eurip. in Androm. Τί με προσπίπτεις, ἁλίαν πέτραν ἢ κῦμα λιταῖς ὣς ἱκετεύων. Greg. αὐτῆς προσπιπτούσης σοι δι' ἡμῶν. Dicitur & προσπίπτειν ἡμῖν, cuius ſonus aures noſtras pepulit: apud Ariſto. ¶ Item προσπίπτω, irruo, adorior, impetum facio, incurſo. Thuc. ¶ Item occurro, obuius fio Ariſtoph. ¶ Προσπεπτωκότα, traduntur etiam dici quæ quum intumuerunt, poſtea ſubſidunt & contrahuntur apud Gal.

Dec. Ἀπροσπτωσία, ἡ, methodus certa & errore carens, qua vitamus ne intempeſtiua aſſenſione impingamus aut peccemus. Laert.

Ἀπρόσπτωτος, in quem impetus fieri nequit, quem adoriri tutum non eſt. Macc. l. 3.

Συμπίπτω, (q. d. ſimul vel vna cado) coeo, competo: incurro. Ariſtot. ¶ Item corruo. Eurip. in Her. fur. Θύελλα σείει δῶμα, συμπίπτει στέγη. ¶ Item accido: contingo. Iſocr. θεωρῶ τὰ γιγνόμενα καὶ τὰ συμπίπτοντα καὶ τοῖς ἰδιώταις καὶ τοῖς τυράννοις. Item incido, recido, deuenio ξυνέπεσον ἐς τοῦτο ἀνάγκης. Thucyd. ¶ Exponitur &, conuenio, congruo. Συμπίπτειν dicuntur & qui concurrunt & congrediuntur ac confligunt: vt συμπίπτειν τοῖς πολεμίοις. Xenoph. ¶ Συμπίπτειν dicitur etiam res tumida quum ad habitum ſuum edit & conſidit: vnde τὸ συμπεπτωκὸς, cuius tumor conſidit. Et quod contrahitur & aſtringitur: vt μυκτῆρες συμπεπτωκότες, apud Xen.

Σύμπτωμα, τὸ, quod accidit, caſus. Thuc. Dem. Ariſt. ¶ Apud medicos σύμπτωμα dicitur affectus præter naturam, qui morbum, velut vmbra corpus ſequitur. Galen.

Συμπτωματικὸς, qui eſt ex aceeſſione morbi.

Σύμπτωσις, ἡ, caſus. Ariſto. Item incurſio rerū eodem deſinentium. Item contractio, compreſſio. Gel. l. 16. c. 3. Dicitur & de re conſidente quæ intumuerat. Item concurſio, conflictus. Suid.

Ὑπεμπίπτω, ſuperincido, illabor.

Ὑποπίπτω, cado ſub, ſuccido, me ſubmitto Ariſtot. ὑποπίπτοντα τὰ θήλεα δέχονται τὴν γονήν. Plutarch. ὑποπεσεῖν δόγμασι. Et metaph. ſubiicio me, cedo. Demoſt. Alia metaph apud Ariſt. ὑποπίπτει ὑπὸ τὴν τέχνην. Et apud Dioſc. l. 7. ὑποπίπτειν τισὶ ταῖς τῶν αἰτιῶν διαφοραῖς.

Ὑπόπτωσις, caſus, ruina. Heſyc. Item ſubmiſſio & genuflexio Dionyſ. Et metaph. ſubmiſſio, qualis eſt eorum qui pœnitentia ducuntur. Et pro pœnitentia can. 5. concil. Anticyrani.

Compoſita ex inuſitato πέτω, ſine præpoſitione.

Ἀεροπετὴς, έος ὁ καὶ ἡ, ex aere delapſus.

Γηπετὴς & Doricè γαπετὴς, in terram delapſus: ſeu in terram cadens. Eurip.

Γονυπετὴς, qui genu ſucciduo procumbit, vel accidens & procumbens ad genua alicuius. Eurip.

Γονυπετέω, genu ſuccido, procumbo: vel ad genua alicuius accido, Matth. 17. προσῆλθεν αὐτῷ ἄνθρωπος γονυπετῶν αὐτῷ. Et cum accuſat. Marc. 10.

Διοπετὴς, & διϊπετὴς, à Ioue delapſus, qui cœlitus decidit. Eurip. Plut. Herodian.

Δοριπετὴς, qui haſta cecidit. Eurip. Pro eodem δορυπετὴς, & δορειπετὴς, apud eund.

Δρυπετὴς, fructus iam adultus & maturus. q. d. iam iam ex arbore caſurus. Dioſ. & Athen.

Δυσπτὴς,malè cadens,aduerſus.¶Item difficilis: vnde μαθεῖν δύσπτης,,apud Soph.in Aiace.

Δυσπτέω,res mihi malè cadunt,aduerſis caſibus agor.Suid. ¶Item difficulter & ægrè fero. Cyril. δυσπτῆσ ἐν ταῖς συμπιπτούσαις συμφοραῖς.

Δυσπτωμα,τὸ,caſus aduerſus,infortunium.

*Δυσπτῶς,ægrè, difficulter δυσπτῶς φέρειν,ægrè ferre. Æſch.in Prom.

Ἀποδυσπτέω,(Decomp.)ſtomachor,ægrè fero:impatienter agitor. Laert. ¶Item renitor,reſiſto. Lucian. πολλοῖς ἀπόεργεις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες,ἀποδυσπτοῦσι τε καὶ αἰαςρέφουσιν ἀθυμήσαντες. ¶Item laſciuio,ferocio,contumaciter ago. Ἀποδυσπέτησις,ἡ,ſtomachatio,in rebus aduerſis,impatientia.Chryſoſtom.

Ἐναντιοπτὴς,in contrariam partem lapſus, qui in aduerſum cecidit.Heſych.

Εὐπτὴς,q.d bene cadens,facilis.Plat.

Εὐπτῶς,facilè. Xen.pæd.3. Pro quo Ionicè εὐπετέως dicitur,apud Herodot.

Εὐπτεια,ἡ,facilitas,procliuitas.Xen.Plat.

Κλινοπτὴς,qui in lectum procumbit,in lecto decum-
1324 bens.Plut.

Οὐρανοπτὴς,qui è cœlo decidit,cœlo delapſus. Plut.

Παλιμπτὴς retro relapſus.Heſych.Τὸ παλιμπετὲς aduerbialiter exp.retrorſum,retro.ιl π.

Περιπτὴς,qui incidit. Cum dat.apud Plut.in Cic. Exponitur & ſimpliciter,qui cecidit vel corruit: apud Soph.in Antig. Apud eundē in Aiace, Εγχέι οἱ περιπετὲς κατηγορεῖ, exp ᾧ περιέπεσε , in quod incidit. ¶Res verò περιπετὶς dicuntur, quæ in contrarium ſtatum ſunt lapſæ.Eurip.Herodot.

Περιπέτεια ἡ,conuerſio, in contrarium ſtatum mutatio. Ariſtot. Exponitur &, caſuum varietas & rerum euentus:apud Chryſoſt.Item caſus fortuitus, caſus repentinus. Ariſtot. Sumitur & in bonam partem pro admiranda & rara fortuna:apud Diod. Sic.

Προπτὴς,prociduus, prominens:vt προπετεῖς ὀφθαλμοὶ,apud Galen.& κοιλία προπεπτέρα, Athen. lib. 13.Item prociduus i.qui pronus corruit.Soph.Item præceps,procliuis,qui pronus fertur,vel ruit. Plat. Item præceps,i.temerarius Ariſtot. Apud Iſocr. ad Dem. προπετὴς γέλως,exp.riſus profuſus:ab aliis, effrænatus,immodeſtus.

Προπτῶς,præcipitanter,temerè. Plut.Iſocr.

Προπέτεια ἡ præcipitantia , præcipitatio , temeritas.Demoſt. Iſocr. Et peculiariter linguæ præcipitantia proteruia & procacitas linguæ, Suid. Exponitur etiam, procliuitas, propenſio : *& præſertim ad corporis voluptates* : apud Plutarch.de Deo Socrat.

*Προπετεύομαι,temerè me gero, temerarius ſum.In auth.

Ὑψιπετὴς,ex alto lapſus. Apud Eurip.in Hec. ὑψιπετὲς μέλαθρον,exp.domum ſublimem.

Χαμαιπετὴς,qui in terram cecidit.Luc. Metaph.apud eund. ὑπόμνημα χαμαιπετὲς,humili dicendi genere conſcriptum.

Χαμαιπετῶς, humiliter , in terram procidendo. Heſ.

*Χαμαιπίτω,humi cado.Pind.Nem.4.

Χαμαιπετεία,ἡ,humilitas,humi iacere Suid.

Compoſita ex inuſitato πτόω,itidem ſine præpoſitione.

Ἀπτὼς,ῶτος, ὁ καὶ ἡ,qui non cadit : *& per conſequens*, ſtabilis,firmus.Item qui non cecidit.

*Ἄπτωτος,idem quod ἀπτὼς, qui non cadit.Laert. in Zenone.

Ἀπτώτως,citra lapſum.Exp.& ſine defectu.

Ἡμίπτωτος,ſemirutus,qui dimidia ex parte corruit.

Ὁμοιόπτωτος,ſimiliter cadens. Ὁμοιόπτωτον,τὸ, figura eſt oratoria:de qua Quint.l.9.c.3.

Ὁμόπτωτος, eodem caſu.

Πολύπτωτος, multos caſus habens. Et τὸ πολύπτωτον, ſchema rhet.de quo Fab.l.9.c.3.

Ψευδόπτωμα,τὸ,falſus ſeu fictitius lapſus.ſchol.Ariſtor.

Compoſita ex πιτνέω.

Ἀμφιπιτνέω,idem quod ἀμφιπίπτω Eurip.

Ἐκπιτνέω,ῶ,idem quod ἐκπίπτω.Æſchyl.

Ἐμπιτνέω,irruo,aggredior,adorior.Soph.

*Περιπιτνέω,περιπίπτω.Æſch.in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Προπιτνέω,accidens ſupplico.

Προσπιτνέω,accido ad genua,ſupplex fio.Eurip. Item ſimpliciter accido,cado ad,apud eund.

Συμπιτνέω,accido,euenio,contingo.Eurip.

ΠΙΣΣΑ,ſiue Πίττα,ης,ἡ, pix.Il.δ. μελάντερον ἠύτε πίσσα. De picis generib. vide Dioſc.l.1.c.95. & Plin. l.2.c.7.¶Πίσσα, dicta fuit etiam à quibuſdam ἡ κώνυζα,vt eſt in append.Dioſc.propter glutinoſum eius lentorem.

Πισσώδης,ſeu πιττώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,piceus : ſeu pice abundans.Theophr.Item picem referens.

Πισσήεις,εντος,ὁ,idem Nic.in Ther.

*Πισσήεις, piceus,picem referens. Æſch.in Xen.

Πισσηρὸς,ᾶ,ὁ,piceus,picem referens.Gal.

Πισσίτης οἶνος,vinum picatum.Dioſc.l.5 c.48.

Πισσίζω,f.ίσω,picem refero vel imitor Dioſc.

Πισσόω,ſeu πιττόω,ῶ,pico,pice oblino.Clem.Alex.

Πισσόομαι, ſeu πιττόομαι,pice oblinor. Athen.

Πίττωσις,εως,ἡ picatio,picis ad cutem illitio,vel dropax ſimpliciſſimus , pice arida cum exiguo oleo li- 1325
quata,cutíque,dum calet,illita.vide Gal.

Πιττωτὴς,ῦ,ὁ,qui pice illinit.Luc.

Πιττωτὸς,ὁ, pice illitus. Πιττωτὰ φάρμακα , medicamenta quibus pix admiſcetur Hal.

Πιττάκιον,τὸ,tabula è fuſili pice ad exarandum conflata.Exp.& ſimpl.tabula apud Laert.

Compoſita.

Ἀπίσσωτος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,qui picatus non eſt.

Ζώπισσα ἡ,pix cum cera deraſa nauibus maritimis. Dioſc.

Καταπιττόω,idem cum πιττόω,Clem. Alex.

Καταπιττοῦμαι idem quod πιττοῦμαι Plat.

Ὀρρόπισσα,ſerum picis, ſereus humor qui è pice profluit dum coquitur.Hipp.Galen.

Παλίμπισσα.pix recocta. Dioſc.l.1 c.95.

Ὑγρόπισσα,τὸ,dicitur pix liquida.ſchol.Nic.

Ὑποπιττόω.pice ſublino,pice ſubungo. Exponitur & ſubagito, apud Ariſtoph.

ΠΙΣΤΑΚΙΑ,τὰ,piſtacea:nuculæ ſunt ſtrobilis pineiſque nucibus ſimiles,intus viridi nucleo.de quibus Dioſ.l.1.c.178.

ΠΙΣΥΓΓΟΣ,ου,ὁ,comicis quibuſdam dicitur calceamentorum ſutor,cerdo.Poll.

Πισύγγιον,ου,τὸ,officina cerdonis.Heſ.& Poll.

ΠΙΤΑΝ Α,turma,cohors:in Epigr.Heſych. ſcribit πιτάνην fuiſſe tribum quandam.

Πιτανάτης ςρατὸς,exercitus Græcorum : ſic dictus vel per ſynecdochen,vel propter Menelaum cuius gratia iſta expeditio ſuſcepta erat Heſ.

ΠΙΤΥΛΟΣ,ου, ὁ propriè dicitur ſonus ſeu ſterpitus aquæ remo percuſſæ. Ipſum etiam remigium ſic nominatur & ipſi remi,teſte Gal.in lex. Hipp. Item metaphoricè pro crebra agitatione & motu,

τὸ χειρῶν πίτυλος, compoſio vel micatio manuum, apud Æſchyl. ¶ Apud Eurip. in Hippol. δακρύων πίτυλος, exp. lachrymarum vbertim manantium diſtillatio. Sic apud eundem πίτυλος σκύφου. in Alceſt. exp. largior defluxus vini è ſcypho. ¶ Item auicula quædam ſylueſtris. Heſych.

Πιτυλεύω, cieo πίτυλον. Ariſtoph.

Πιτυλίζω, idem: apud ſchol. Ariſtoph. Item geſticulor & crebro motu cieo manus. Gal.

Πιτύλισμα, τὸ, eiuſmodi manuum commotio, apud Iuuenal. Sat. 11.

ΠΙΤΤΡΟΝ, ου, τὸ, furfur: pellicula quæ à frumento inter molendum abſcedit. Theophr. & Dioſ. Heſychio πίτυρα ſunt cortices frumenti vel hordei, quibus grana ipſorum integuntur, vt & Lat. furfures. Item quæ in capite & in vrina ſimilia furfuribus viſuntur.

Πιτυρώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, furfuroſus, furfuraceus. Dioſc.

Πιτυρίας, ſiue πιτυρίτης ἄρτος, panis furfuraceus vel furfureus, qui poſt excuſſam tenuiſſimam farinam ex reliquo conficitur. Athen. & Gal.

Πιτυρίασις, εως, ἡ, furfures, porrigo, quum inter pilos quædam quaſi ſquamulæ tenues & furfuraceæ ſurgunt, & à cute reſoluuntur. Actuar.

Πιτυρίδες ἐλαῖαι, furfuraceæ oliuæ, oliuæ tritæ. Ath.

Πιτυρώδης, furfuribus ſeu porrigine infeſtari, quæ πιτυρίασις dicitur. Hipp.

Επίπυρον, ου, τὸ, (comp.) edulium quoddam ex confractis oliuis, quarum genus quoddam πιτυρίδες dicitur ab Athen. lib. 2. dipnoſoph. Heſyc. ἐπίπυρα vocat fraces & oliuarum magmata.

ΠΙΤΥΣ, υος, ἡ, pinus. Odyſſ. ι. Μακρῆσίν τε πίτυσσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισι. Athen. lib. 5. ἐστεφανωμένος πίτυος στεφάνῳ.

Πιτυόεις, εντος, ὁ, pinis abundans. Per contract. verò & Attico more pro πιτυόεις, dicitur πιτυοῦς & πιτυοῦσσα, pro πιτυόεσσα. ¶ Πιτυοῦσα, eſt etiam ſpecies tithymalli: apud Dioſc. l. 4. c. 166.

1326 Πιτυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πιτυόεις. Plut. At. πιτυώδης καρπός, fructus pineus, apud Theophr. lib. 1. de cauſ. pl. c. 5 qui & conus nominatur.

Πιτύϊνος, ου, ὁ, pineus, apud Athenæum & Plutarch. Apud Dioſcor. πιτύϊνος οἶνος, vinum conditum lignis pini.

Πιτυΐς, ίδος, ἡ, pinea: idem quod πιτυΐνη. Abſolutè πιτυΐς dicitur etiam reſina pinea, apud Gal. in lex. Hippoc.

Πιτυΐδες, dicuntur nuclei pineæ nucis. Vide Dioſ. l. 1. c. 88.

Χαμαίπιτυς, υος ἡ, (comp.) humilis pinus: herbæ nomen de qua Dioſc. l. 3. c. 171.

*Χαμαιπιτύϊνος, ex aiuga herba, vt χαμαιπιτύϊνος οἶνος, apud Dioſcor.

ΠΙΩΝ, ονος, ὁ, pinguis, obeſus. Ariſtoph. πίονες καὶ παχύχνημοι. Dicitur & de rebus ſenſu carentibus, vt πίονες ἀγροὶ, vberes, opimi, apud Hom. In compar. & ſuperl. dicitur πιότερος & πιότατος, pinguior, pinguiſſimus. Τὸ πῖον ſubſt. dicitur pingue, i. id quod pingue eſt, res pinguis.

Πῖος, εος, τὸ, pinguedo, ſeu pinguitudo.

Πιότης, ητος, ἡ, idem. Ariſtot.

Πιώδης, εως, ἡ, idem cum πίων.

Πιήεις, idem: in Epigr.

Πιαλέος, ου, ὁ, idem. Hel. Pro eo reperitur etiam πίαλος, apud Hipp. γυναικ. l. 2.

Πίειρα, ας, ἡ, pro παλέα, apud Hipp. Sic Od. τ. γαῖα καλὴ καὶ πίειρα.

Πῖαρ dicitur pro πῖος, ſeu πιότης, pingue, pinguedo. Il. λ. ¶ Item adiect. pro πῖον, pingue. Od. ι.

Πιαίνω, pinguefacio. Eurip. Et metaph. apud Athen. 10. ὃ γὰρ πιαίνει ταῦτα μάχεται πόλεις.

Πιαντήριον, pinguefactorium, id quod pinguem reddit & obeſat. Hipp.

*Πίασμα, pinguedo. Æſch. in Perſis.

Πιάλλω, idem quod πιαίνω.

Compoſita.

Απίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, non pinguis. Athen. l. 5.

Διαπιαίνω, pinguefacio, pinguedine diſtendo.

Εμπιαδὲν γάλα. apud Dioſc. l. 2. coloſtrum.

*Καταπιαίνω, idem quod πιαίνω Æl. var. hiſt. lib. 9.

Καταπίων, pinguis, præpinguis. Suid.

*Περιπιαίνω, circumpinguefacio. Dionyſ. de ſitu orbis.

ΠΛΑΓΙΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, obliquus, tranſuerſus. Theophr. τάφρους ὀρύσσοντας, τὰς μὲν πλαγίους, τὰς δὲ ὀρθίας. Sic Plat. & Plut.

Πλαγίως, obliquè. Item obſcurè. item doloſè. Heſych.

Πλαγιόω, & πλαγιάζω, obliquo. in obliquum ſeu latus flecto. Poll. lib. 1 πλαγιάζειν. expon. & obliquè enunciare. Item in errorem impellere, decipere. Heſych.

Πλαγιασμὸς, obliquatio: apud Hermog.

Παραπλάγιος (comp.) aliquantum obliquus.

Παραπλαγιάζω, obliquo: vnde παραπλαγιάσας. Heſych. exp. πλαγιασάμενος.

ΠΛΑΔΟΝ, ου, τὸ, ſiue πλάδος, ου, ὁ, humor ſuperfluus, humiditas ſuperuacua. Hipp. ἱδρῶτες πᾶσι πάντοθεν πουλὺς ὁ πλάδος. Sic Dioſc.

Πλαδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, & πλαδόεις, εντος, ὁ, humiditate nimia abundans, vliginoſus, vdus Hipp.

Πλαδαρὸς, οῦ, ὁ, præhumidus, vuidus ſeu vdus, nimio humore abundans. Hipp. Dioſc. ¶ Item laxus, mollis, flaccidus: in Epigr.

Πλαδάρωμα, τὸ, flacciditas ex nimio humore: vel vligo, mador, nimia humiditas.

Πλαδάω, ῶ, (& poet. πλαδόω, apud Nic. & Apoll.) nimio & ſuperfluo humore madeo. Dioſc.

ΠΛΑΖΩ, (F. πλάγξω, addito γ, εὐφωνίας gratia. Aor. 1. ἔπλαγξα) errare facio, diſiicio, errabundum ſeu errabundos huc illuc agito. Odyſſ. α. Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. ¶ Dicitur & per ſyncopen pro πελάζω, de quo ſuprà in πέλας. 1327

Πλάζομαι, vagabundus iactor. Odyſſ. α. ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη, qui multis variiſque erroribus huc illuc iactatus eſt. Plut. in Philopœm. ἐν ἀταξίᾳ πολλῇ ἐν ταῖς πόλεσι πλαζομένοις.

Πλαγκτὴρ, ῆρος, ὁ, erro, vagus, erroneus. In Epigr.

Πλαγκτὸς, οῦ, ὁ, idem: vt πλαγκτὸν ὕδωρ aqua erratica. in Epigram. ¶ Item ſtolidus, ſtultus, amens: *huiuſmodi enim hominum mens è ſtatu ſuo emota huc illuc vagatur, nec certæ cuiquam rei adhæret.* Od. φ.

Πλαγκτοσύνη, ης, ἡ, vagus error, vagatio. Od. ο.

Πλακία, ας, ἡ, error, erratum, delictum. Heſyc. Sunt tamen qui non à πλάζω, ſed à πλέκω deducant, quòd inſtar laquei hominem implicet.

Compoſita: ac primùm ex πλάζω ſeu πλάζομαι.

Αλίπλαγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, mariuagus, pontiuagus. Soph.

Αναπλάζω, oberrare facio.

Αποπλάζω, aberrare facio vel euagari. Apoll.

Αποπλάζομαι, aberro, euagor, ſeu vagor à. Odyſſ. θ. πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς τῆς πατρίδος.

Εμπλάζω, vagor in, vagor per. Nic. in Alex. καὶ ἐμπλάζοντες ἀγυιαῖς.

Ἐμπλάζομαι, idem. Nic. ibidem.

Θαλασσόπλαγκτος, per mare errans, mariuagus. Eurip.

Νυκτίπλαγκτος, noctu errans. Æſchyl.

Ὀρείπλαγκτος, montiuagus. Oppian.

Οὐρανόπλαγκτος, cœlum pererrans: vel qui ſub cœlo vagatur. Epith. nubium apud Orph.

Παλιμπλάζομαι, vagis erroribus retro agitor, ſeu iterum oberro. Il. α.

*Παλίμπλαγκτος, iterum errabundus. Æſch. in Prometh.

Παραπλάζω, à vera via ſeductum in errorem impello: vel vagabundum duco ſecus viam rectam: aut ſimpl. ſeduco Od. ι. κατήγαγον ἐς αἴμοιο ἱέμενον Τρίβωθε, παρέπλαγξασε Μαλειῶν.

Παραπλάζομαι, aberro, ſeducor. Eurip.

Πολύπλαγκτος, multum errans, qui multis erroribus huc illuc agitatur. Odyſſ. ρ. Sophocl. in Aiace, πολυπλάγκτων ἐπέων μύθοις, de ambagibus verborum.

Τηλέπλαγκτος, longinquus, longiuagus. Æſchyl.

Compoſita ex πλακία.

Ἀμπλάκιος, peccato carens, iuſtus. Schol. Soph.

Ἀμπλάκητος, idem, ſeu qui non aberrat, & fruſtratur. Soph. in Trachin.

Ἀμπλακία, ἡ, peccatum, erratum. Eurip.

*Ἀμπλάκιον, idem quod ἀμπλακία, peccatum. Pind. Pyth.

Ἀμπλακίσκω, ῶ, f. ήσω, pecco, delinquo. Ibycus. μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν παρ᾽ ἀνθρώπων ἀμείψω. Particip. ἀμπλακὼν, qui aberrauit, fruſtratus. Eurip.

Ἀμπλάκημα, τὸ, idem quod ἀμπλακία.

*Ἀμπλακίσκω, pecco. ἀμπλακίω. Theages. Pythag. in lib. περὶ ἀρετῆς.

Ἀναπλάκητος (decomp.) non errans. Soph.

ΠΛΑΝΗ, ης ἡ, error, erratio. Dem. Herodot. ¶ Vſurpatur & metaph. ſicut Lat. error. ep. Petri 2. c. 2. ἐκ τῆς πλάνης ἀναστρεφομένους.

Πλάνης, ητος, ὁ, erro, erroneus, vagabundus. Plut. Item πλάνητες, ſub. ἀστέρες, ſidera errantia. Plut.

Πλάνος, ὁ, idem cum πλάνης ἄνθρωπος. Athen. lib. 6. Matth. 27. Item fallax, fraudulentus, in errorem impellens: vt πλάνα δῶρα, apud Moſc. in amore fugitiuo. Item, idem quod πλάνη. Soph. Exp. digreſſio, ſeu vagus ſermo & vaga digreſſio: apud Plat. ep. 7.

Πλανήτης βίος, vita erratica vagabunda: in Ep.

Πλανάω, ῶ, f. ήσω, à recto itinere abduco, vagari facio. Herodot. Plerunque ſignificat, in errorem impello, decipio. Marci 13. βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ.

Πλανάομαι, ῶμαι, erro, vagor, vagabundus obeo. Il. ψ. Metaphoricè apud Iſocr. in Panath. οἶμαι δὴ τὴν καταφορὰν ὅθεν ἐπλανήθην. Item erro, vagor, i. locorum ignarus modò huc modò illuc appellor. Xenop. Et metaph. erro, i. decipior, in errorem impellor. Iſoc.

1318 ὑμᾶς τῆς διανοίας πλανᾶσθαι.

Πεπλανημένως (aduerb.) vagabundè, more eorum qui errant. Iſocr. in Euag.

Πλάνησις, εως, ἡ, erratio. Thuc. Item error. Dion. Areop.

Πλανήτης, ου, ὁ, erro, homo erraticus ſeu erroneus. Iſocr. & ſubaud. ἀστὴρ planeta, ſtella erratica. Item πλανῆται πυρετοὶ, apud Hippocratem ſectione 13. articulo 22.

Πλανητικὸς erraticus, vagabundus.

Πλανητὸς, idem: vt πλανητὰ ἄστρα, apud Plat.

Πλανύττω, idem quod πλανάομαι, oberro, errabundus ſum & vagabundus. Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀειπλανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. ſemperuagus: qui perpetuis erroribus huc illuc iactatur.

Ἀείπλανος, ὁ καὶ ἡ, idem. in Epigr.

Ἀλιπλανὴς, mariuagus, pontiuagus. in Anthol. Ep.

Ἀλιπλανία, ἡ, erratio ſeu vagatio in mari. ibid.

Ἀναπλανάομαι, idem cum πλανάομαι.

Ἀπλανὴς, minimè erraticus & vagabundus. Ariſt. Et cum genit. apud Plat. in Tim.

Ἀπλανεια, ἡ, non errare, ſtabilitas. Suid.

Ἀποπλανος, erro, impoſtor. Heſych.

Ἀποπλανάω, aberrare facio vel euagari. Aeſch. ἵνα δὲ μὴ ἀποπλανῶ ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως. ¶ Item in errorem impello, decipio. Marci c. 13.

Ἀποπλανάομαι, aberro, vagor, euagor. Cum genit. Chryſoſt. εἰ τις ἐνθείας ἀνθρώπους ἀποπλανηθείη πίστεως. Interdum additur præpoſit. ἀπό.

Ἀποπλάνησις, ἡ, aberratio, euagatio. Figuræ nomen quæ & ἀπὸ λέξις Iul. Firm.

Βιοπλανὴς, qui victus quærendi cauſa huc illuc vagatur: mendicus. Apud Nonn. βιοπλανὲς ἦθος, exp. mores lubrici & inconſtantes.

Γοοπλανὴς, q. d. luctiuagus Nonn.

Δυσπλανος, infeliciter errans.

*Ἐκπλανάομαι, idem quod πλανάομαι. Plut. ſimp. 7.

*Εὐπλανὴς, qui feliciter errat & vagatur. Oppian. l. 4. de Ven.

Νεοπλανὴς, qui recenter errat, qui recenter deliquit ſeu peccauit. Nonn.

Νυκτιπλανὴς, noctiuagus. Oppian.

Ὁδοιπλανέω, errabundus iter facio, erro. Ariſt.

Οἰνοπλάνητος, vino errans. Eurip.

Ὀρειπλανὴς, montiuagus, in monte errans. Nonn.

Περιπλανάω, errabundum circumago.

*Περιπλανὴς, qui circum oberrat. Plut. in quæſtion.

Περιπλανάομαι, oberro, pererro. Xen.

Περιπλάνησις, vagus circuitus, oberratio. Greg.

Πολυπλανὴς, multiuagus, vagus, erroneus: vel, errorum plenus. Nonn. & Chryſoſt.

Πολύπλανος, idem. Eurip.

Πολύπλαγκτος, idem. Idem in Helene.

Σκολιοπλανὴς, obliquè incedens. Nicand.

*Συμπλανάομαι, ſimul erro & vagor. Plut. in Ant.

Ψυχοπλανὴς, Bacchus, vel quia animo vago eſt, vel quod vagos ebriorum animos reddit. in Ep.

ΠΛΑΣΣΩ, & Atticè πλάττω fingo. Ariſtot. πλάττεσθαι δὲ κηρία πρῶτον. Et generaliter formo: vt πλάττειν τὰ μέλη τοῦ σώματος. Plut. de educ. liber. Et metaph. apud Plat. de rep. l. 2. πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις. Item illino: Ariſtoph. ἔπλασε πηλῷ τὸ ἔδαφος μου. ¶ Item fingo, confingo, comminiſcor. Iſocr. Plut. item ſimulo. Xen.

Πλάττομαι, idem quod πλάττω. Ariſtot. πλάττοντες κηρία. Dem. πλασάμενος σχῆμα τεχνικόν. Sic & apud Luc. ¶ Item illino. Herodot. ἐπλάσαντο πηλῷ κεφαλὴν πηλῷ.

Πεπλασμένως, fictè, ſimulatè, commentitiè.

Πλάσμα, τὸ, figmentum, figlinum opus. Ariſtoph. Luc. ¶ Item commentum, ſimulatio. Greg. ¶ Eſt & verbum theatricum & artis tibicinum: apud Theophr. hiſt. pl. l. 4. Quidam exp. varietatem quandam circa muſicos ſonos, & cantus luxuriam, quib. opponatur ſimplex muſica. ¶ Putatur & fuiſſe poticnis genus, quo ſuauior vox reddebatur.

Πλασματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fictus, commentitius.

Πλασματίας, ου, ὁ, idem. Ariſtot. Exp. etiam, fictor, fabulator: apud Plut.

Πλάσις, εως, ἡ, fictio, ipſa actio fingedi. Item formatio. Et metaph. formatio morum & inſtitutio: apud Greg. Exponitur & forma, apud Polyb.

Πλαστὴς, οῦ, ὁ, fictor. Plut. Item creator, conditor. 1329

Πλαςήρ, pro eodem: vnde fœm. πλάςειρα, fictrix, creatrix. in Epigr.

Πλαςὸς, οῦ, ὁ, fictus, fictilis. Heſiod. Item fictus, ſimulatus, commentitius, adulterinus. Item πλαςὸν φάρμακον, medicamentum quod illinendo adhibetur: ſchol. Ariſtoph.

Πλαςῶς, fictè, ſimulatè, falsò. Plat.

Πλαςικὸς, ad ſignificandi artem aptus. Item fingendi arte valens. Polyb. Πλαςικὴ, ſub. τέχνη, fingendi ars. Luc.

Πλαςουργέω, fingo. Heſych.

Πλαθανὸς vel πλάθανος, orbis ſeu diſcus ſuper quo panes finguntur formantúrque. Heſy. & Pol.

Πλαθάνη, ης, ἡ, ſartago. Theocr. idyll. 15.

Πλαγγὼν, όνος, ἡ, icuncula cerea, puppa cerea. Heſych.

Πλαίσιον, ου, τὸ, lateris forma: forma in qua lateres finguntur. ἀπὸ τοῦ πλάττεσθαι Etym. ¶ Item militare agmen diſpoſitum quadrangulari forma, quam tamẽ longiorem eſſe quàm latiorem ſcribit Ælian. ¶ Sic dicitur etiam compages lignorum eandem formam imitans Plut.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναπλάσσω, vel ἀναπλάττω, refingo, denuò fingo, reformo. Greg. Item (vacante præpoſitione) fingo, effingo, formo. Dioſ. lib. 1. c. 129. ἀναπλάσσοντες μαγίδας, formantes, fingentes. ¶ Item fingo i. comminiſcor, imaginor apud me quæ non ſunt. Greg. ¶ Item illino.

Ἀναπλάττομαι, refingor, reformor. Item fingor, effingor, formor. Gal. Item fingor, i. falsò & vanè animo concipior. Theophyl. in ep. Item illinor. Luc.

Ἀνάπλασμα, τὸ, figmentum, id quod fictum ſeu formatum eſt. Item figmentum, commentum.

Ἀναπλασμὸς, ὁ, & ἀνάπλασις, ἡ, fictio, ſeu formatio, quæ fit de integro. Greg. Item fictio, formatio, ipſa actio fingendi, ſeu formandi. Item fictio rerum quę non ſunt aut eſſe non poſſunt. Plut.

Προαναπλάττω, idem quod ἀναπλάττω, refingo, reformo. ¶ Hipparchus Pythagoreus in lib. περὶ εὐθυμίας.

*Decomp. Συναναπλάττω, ſimul confingo. Max. Tyrius.

Ἀντίπλαςος, ſimiliter ſeu è ſimili materia fictus: vel ad exemplar alterius fictus. Soph.

Ἀποπλάσσω, vel ἀποπλάττω, effingo, fingo. Ant. Epig.

Διαπλάσσω, vel διαπλάττω, fingo, formo: vnde voce media apud Phil de mund. πλεῖστον ἔργον διαπλάσασθαι. Item metaph. vt & πλάττω. Greg. Item illino. Theophr.

Διαπλασμὸς, ὁ, formatio, conformatio.

Διάπλασμα, τὸ, vnctio, vel fomentum totum corpus oblinens. apud Dioſc. l. 1. c. 132.

Διάπλασις, formatio, conformatio. Exp. & ſpecies, apud Alex. Aphr. Dicitur etiam de oſſe quod reconcinnatur, & formæ ſuæ reſtituitur.

Διαπλαςικὸς, efficiendi formandíque vi præditus.

Ἀδιάπλαςος, (decomp.) informis & rudis.

Ἐμπλάσσω ſeu ἐμπλάττω, illino, infarcio, inſpergo. Ariſtot. Exp. &, obſtruo & impleo. Gal. ἐμπλάττειν τοὺς πόρους. Significat etiam in maſſam formo, verſando mollio.

Ἔμπλαςος & ἐμπλαςικὸς, ad illinendum aptus: vel ad illitum comparatus. Gal.

Ἔμπλαςρος, ἡ, vel ἔμπλαςρον, τὸ, compoſitio ex emplaſticis medicamentis, quæ præmollita & ſubacta vlceribus vulneribúſque imponi ſolent. Gal. Dioſ.

Ἐμπλαςρώδης, emplaſtro ſimilis. Dioſ.

Decomp. Παρεμπλάττω, obſtruo meatus, intego cutem, inſtauro cutem ſeu reſtituo. Dioſ. ¶ Παρεμπλαςικὸς, obruendi vim habens. Dioſ.

Ὑγρέμπλαςρον, emplaſtrum liquidum.

Ἐπιπλάσσω ſeu ἐπιπλάττω, illino. Gal. Exp. &, inſpergo. Item obſtruo. Ariſtot.

Ἐπιπλάσσομαι, illinor. Dioſc.

Ἐπίπλασμα, τὸ, medicamentum quod illinitur. 1330

Ἐπίπλαςος, fictus, ſimulatus. Luc.

Ἀνεπίπλαςος, (decomp.) non ſimulatus.

Καταπλάσσω, aut καταπλάττω, illino, oblino. Ariſt. Itẽ cataplaſma impono, cataplaſmate curo & medeor. Gal. ad Glauc. l. 2. καταπλάττειν δεῖ ἀλφίτῳ.

Καταπλάττομαι, illinor, oblinor. Dioſc. καταπλαττομένη τῶν διδύμων, illita teſtibus. Item cataplaſmate curor, cataplaſma mihi imponitur: Theoph. ¶ Καταπεπλασμένον, appellatur cantus tibiarum quæ præcluſis quibus clareſcunt foraminibus, recto modò exitu grauiorem ſpiritum reddunt. Quintil. l. 1. cap. 19.

Κατάπλασμα, medicamentum quod illinitur, vel quod illinẽdo adhibetur. Quidam exp. ſuperpoſitũ medicamentum. Dioſ.

Καταπλαςὸς, qui illinendo adhibetur, ſeu per illitum: cuius illitus medicamenti loco eſt: vt φάρμακον καταπλαςὸν, apud Ariſtoph. Καταπλαςὴ, medicamentum. Herodot.

Μεταπλάσσω, ſiue μεταπλάττω, transformo, refingo.

Μεταπλάττομαι, transformor. Luc.

Μεταπλασμὸς, transformatio. Peculiariter apud gramm. ſic vocatur terminalis mutatio alicuius vocabuli. Euſt.

Ἀμετάπλαςος, (decomp.) non transformatus, ſeu qui transfigurari nequit.

Παραπλάσσω & παραπλάττω, exp. illino.

Παραπλασμὸς, ſordes in tibiarum foraminibus. H.

*Προπλασμα, præfigmentum. Cic. ad Att.

Περιπλάσσω & περιπλάττω, illino. Item obduco, obtego. Theoph. hiſt. pl. l. 9.

Περιπλάττομαι, obducor, obtegor. Ariſtot.

Προσπλάσσω vel προσπλάττω, affingo. Item illino.

Προσπλαςικὸς, obſtruendi vim habens. Dioſ.

Συμπλάσσω vel συμπλάττω, fingo. Heſiod. Item pro, confingo, comminiſcor. Syneſ.

Compoſita ſine præpoſitione, ac primùm ex πλάςης aut πλαςὸς.

Ἀνδριαντοπλάςης, ου, ὁ, ſtatuarum fictor.

Ἀνδριαντοπλαςικὴ, ars fingendi ſtatuas.

Ἄπλαςος, ὁ καὶ ἡ, non fictus, non ſimulatus, non fucatus, ingenuus, cãdidus Plut. ¶ At ἄπλαςος pro ἀπέλαςος, vide in comp. ex Πέλας.

Ἀπλάςως, non fictè, non ſimulatè, ſimpliciter. Th.

Βουπλάςης, qui boues fingit. Epigr.

Εὔπλαςος, qui facilè fingi poteſt.

Θεοπλάςης, Dei ſeu deorũ (*hoc eſt*) imaginum Dei deorúmque) fictor. Ariſtoph. Dicitur etiam ipſe Deus rerum omnium fictor & creator, apud Philon. de mundo.

Θεοπλαςέω, ῶ, Deum fingo. Idem de vita M. l. 3.

Ἱεροπλαςία, diuinarum rerum imagines ſeu adumbrationes. Dion. Areop.

Ἱεροπλαςία, ἡ, rerum diuinarum adumbratio per quædam ſigna.

Κεροπλάςης, comæ ornandæ artifex. Poll.

Κηροπλάςης, qui ex cera imagines fingit, cerarius. Plut.

Κηροπλαςέω, ex ceris fingo, in ceris fingo. Athen. l. 3. Item ceras fingo, *de apibus*, apud Diod.

Κηρόπλαςος, ex cera formatus, cereus, cera compactus. Æſchyl. in Prometh.

Κοροπλάςης, qui imagines puerorum, aut aliorum animantium effingit. Etymol.

Κοσμοπλάςης, mundi fictor Philo de mundo.

Μυθοπλάστης, fabularum fictor.

Μυθοπλαστέω, fabellas fingo, fabuloſè fingo.

Πρωτόπλαστος, qui primus fictus eſt, vt Adam.

Χαλκοπλάστης, qui ex ære ſtatuas aut alia opera fingit, faber ærarius, in lib. Sapientiæ.

Χθονόπλαστος, è terra fictus.

Composita in πλάθος desinentia.

Κοροπλάθος, qui pugnas fingit. Luc.

Πηλοπλάθος, qui è luto ſimilitudines fingit.

ΠΛΑΤΥΣ, εος, ὁ, latus: interdum etiam amplus, ſpacioſus. Xen. pæd. 1. ἡ στενάς, ἡ πλατείας ὁδούς. Sic Matt. 7. πλατεῖα πύλη. Dicitur & corpus vel pars aliqua corporis πλατεῖα. Xenoph. & Il. ε. ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. Interdum fœm. πλατεῖα ponitur ſubaudito ſubſtantiuo χείρ, vel ὁδός, vt apud Ariſtophan. πλατείας τυπτόμενος. Lucæ 14. ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας.

1331 Πλατέως, latè, Comp. πλατύτερον, latiùs. Herod.

Πλατύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo Xen.

Πλατύνω, dilato, latè duco ſeu diduco, amplum & ſpatioſum reddo, Matt. 23. Apud Alex. Aphrod. πλατύνειν τὸ διάλειμμα, amplam habere intermiſſionem.

Πλατύνομαι, dilator, i. libero animo ſum. in ep. ad Corinth. 2. c. 6. πλατύνθητε καὶ ὑμεῖς. Et ibidē, ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται, cor noſtrum dilatatum eſt. Exp. etiam, latior fio, lateſco.

Πλάτυσμα, τὸ, latum linteum, vel ſimile aliquid cui emplaſtrum inducitur illitu: pittacium. Sic & generaliter dicitur quicquid in latum extenditur, Gal.

Πλατυσμός, οῦ, ὁ, dilatatio, diductio. Dioſ. Item oſtentatio, iactantia, loquacitas. Athen.

Πλάτος, εος, τὸ, latitudo. Ariſtot.

Πλατεῖον, τὸ, tabella lata. Polyb.

Πλατειάζω, & Doricè Πλατειάσδω, os dilato, ore in latum diducto loquor. Theocr.

Πλατειασμός, ὁ, ore in latum diducto loqui.

Πλάτανος, ου, ἡ, platanus: (à latè diffuſis ramis) Plato, Plut. ¶ Dicitur etiam fuiſſe vaſis genus, in quo popana fingebantur.

Πλατάνιστος, idem quod πλάτανος, arbor, apud poetas: vt Il. β. καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ. Item locus ſpatioſus & latè patens, à platani foliorum ſimilitudine.

Πλατανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, platanis abundans, platanis multis conſitus, vel platani ſpeciem gerens.

Πλατανών, ῶνος, ὁ, platanetum.

Πλατάνια, pomorum quoddam genus. Athen. l. 5.

Πλάταξ, Alexandrinis vocatur coracinus piſcis, quòd corpore latiore ſit. Idem dicitur & πλατιστακός, apud Athen. l. 7. Sunt etiam πλατανισταί, piſces quidam, de quibus Plinius lib. 9. cap. 15.

Πλαταμών, ῶνος, litus magnum & latum: apud Apoll. Rhod. à Galeno in lex. Hippocr. dicitur eſſe petra in mari læuis & humilis, circa quam dilatantur fluctus. Sic. Arat. & Dioſc.

Πλάτη, & Doricè πλάτα, ἡ, extrema & latior remi pars, palmula: Euſt. Sæpe pro integro remo accipitur, vt apud Soph. in Oedip. Colon. & Eur. in Oreſt. Suid. verò dicit eſſe ſpeciem quandā nauigij, generaliter tamen pro nauigio accipi. Apud Diod. Siculū πλάται καὶ δεσμοὶ τῶν καλάμων, ſunt faſciculi ex arundinibus ad corticis & ſuberis vſum in aqua. ¶ Itē πλάτη, ventilabrum: quoniam palmulæ remi figurā imitātur. Euſt. ¶ In homine πλάται appellantur coſtæ latiores. Poll. l. 2. Item ſcapulæ vel ſcapula aperta. Poll. ibidem. ¶ Πλάτη ſignificat etiam ictus. Heſych. vnde πλατάσσω, deriuatum videtur.

Πλάτιον, ου, τὸ, parua πλάτη, palmula vel nauicula.

Πλάτιγξ, ſumma pars remi qua percutitur aqua.

Πλατυγίζω, palmula aquam percutiendo ſtrepitum excito. Item Metaph. verborum ampullis ſtrepito. Ariſtoph. Τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις.

Πλαταγέω, ex ictu vel colliſione ſonum excito. Suid.

Πλαταγή, ῆς, ἡ, inſtrumentum quoddam ſtrepitum edens, crepitaculum. Plut & Apoll. ¶ Dicitur & in hominem garrulum aures ſermone ſuo obtundentem inſtar crepitaculi, vnde Ἀρχύτου πλαταγή, apud Ariſtot polit. 8 c. 5.

Πλαταγέω, ῶ, crepito in modum πλαταγῆς. In Epigr. Item crepitaculo ſonitum edo. Exp. & ſimpl. manu plauſum edo: apud Theocr.

Πλατάγημα, τὸ, crepitus ſeu ſonitus quem edit ἡ πλαταγή. Theocr. idyll. 3.

Πλαταγίζω, idem cum πλαταγέω. Athen.

Πλαταγών, ῶνος, ὁ, crepitaculum, ſiſtrum. Item flos papaueris, Ioſeph. & ſchol Thuc.

Πλαταγώνιον, τὸ, crepitaculum. Poll. l 9. Item papaueris folium aut anemones. Theocr. Idyll. 11. Ἡ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν. Sic autem appellatur, quoniam ex eo periculum facere ſolebant amantes an redamarentur, ſonitum inde elicientes pollici & indici ſiniſtræ manus impoſito, & dextra percuſſo. ¶ Suidas πλαταγώνιον abuſiuè vſurpari tradit, pro re quacumque latitudinem habente.

Πλαταγωνέω idem cum πλαταγέω. Heſy.

Πλάστιγξ, γγος, ἡ, lanx è iugo ſeu librili ſuſpenſa cui pondus imponitur (διὰ τὸ πλατεῖαν αὐτὴν εἶναι. Etym.) 1332 Ariſtoph. in Ran. & Plut in Camillo. Item metaph. apud Phil. in vita M. l. 3. & Athen. l. 1. Heſychio eſt etiam tabula in qua κότταβος ludebatur. ¶ At πλάστιγξ, Doricè pro πλήστιγξ, vide in Πλήσσω.

Πλάξ, ακός, ἡ, tabula, propriè quæ eſt lata, quaſi πλατάξ. Luc. in vita ſua κατεάγη μὲν ἡ πλάξ. In ſacris literis πλάκες, dicuntur tabulæ in quibus Deus legem inſcripſerat. Exodi c. 1. 2. Cor. 3. Hebr. c. 9. Exponitur etiam, cruſta: Dioſ. l. 5. c. 113. πλάκας λεπιδώδεις ἔχει, cruſtas habet ſquamarum modo. Ariſtot. hiſt. an. l. 2. πλάκας πολλὰς ἔχων, cruſtas multas habens. Alia quoque quæ in modum πλακῶν & cruſtarum lata ſunt, πλάκες dicuntur: vt πλὰξ ἐρίου, itémque panes latiores & tenuiores in modum cruſtarum. ¶ Πλὰξ dicitur etiam planities, æquor, tam in mari quàm in terra, vt πλὰξ πελαγία, apud Ariſtoph. in Ran. Et Eur. in Hecuba. Ὃς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα σπείρει.

Πλακόω, ῶ, incruſto.

Πλακερός, οῦ, ὁ, latus in modum πλακός.

Πλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Compar. πλακωδέστερος, planior & latior. Ariſtot. Item cruſtoſus, cruſtæ ſpeciem referens. Dioſ. l. 2. c. 23.

Πλακόεις, εντος, ὁ, & per contract. πλακοῦς, idem cum πλακώδης, latus, cruſtoſus, vel latus in modum cruſtæ: vt πλακόεις ἄρτος, panis latus & tenuis in modum cruſtæ, Latini placentam appellant. Athen.

Πλακουντώδης, placentæ formā imitans. Theophr.

Πλακούντιον, ου, τὸ, placentula, cruſtulum. Luc.

Composita, ac primùm ex πλατύς.

Ἀπλατής, έος, ὁ καὶ ἡ, latitudine carens. Eucl.

*Ἐμπλατύνω extendo Exod. 23.

Ἐπιπλατύνω, dilato, expando. Ariſtot.

*Ἐπιπλατὺς idem quod πλατύς. Dion. de ſitu orb.

Εὐπλατής, valdè latus, peramplus.

Ἰσοπλατής, æquè latus. Τὸ ἰσοπλατὲς, par latitudo.

Ὑπόπλατυς, aliquantùm latus. Dioſ. l. 2. c. 194.

Ὠμοπλάται, ſcapulæ, Galen. & Ariſtot.

Composita ex πλάξ.

Δίπλαξ, ex duabus cruſtis compactus, duplex. Euſt.

Τρίπλαξ, triplex, velut ex tribus cruſtis conſtans. Il. ς.

Ὑπόπλακος & ὑποπλάκιος, planitiei ſubiacens, i. planus campeſtris Porphyr. apud Hom.

Composita

Compoſita ex πλαταγέω.

Ἐπιπλαταγέω, plaudor ſuper aliqua re, alicui applaudo. Theocr. idyll 9.

Συμπλαταγέω, manibus complosis ſtrepitum edo.

ΠΛΕΘΡΟΝ, ου, τὸ, iugerum, Plut. Suidæ eſt ſtadij ſexta pars, ſeu menſura centum pedum. Heſychius tradit poni pro menſura decem millium pedum: ab aliis verò pro ſtadiis centum. ¶ Πλέθρα, τὰ, Heſych. & Suid. ſunt humida & herboſa loca.

Πλεθριαῖος, ου, ὁ, plethrum ſeu iugerum æquans. Suid.

Πελέθρον, apud poetas pro πλέθρον. Il. φ.

Πελέθρισμα, τὸ, curſus. Heſych.

Compoſita.

Ἀπλεθρος, ὁ καὶ ἡ, immenſus, vt ἶς ἀπλεθρος, immenſa vis. Od. ι. Et ἀπλεθρον τρέχειν longè currere, adeò vt immenſum penè videatur interſtitiũ. Il. λ Exp. & qui multa πλέθρα habet.

Δεκάπλεθρος, qui decem plethrorum ſeu iugerum eſt.

*Δίπλεθρον, ſpatium duorum iugerum, duo iugera. Strabo.

Ἐκπλεθρον, plethri ſeu iugeri menſuram excedens. Eurip.

Ἐκπλεθρίζειν, plethrum ſeu iugerum curſu emetiri, exercitij genus, de quo Gal. de ſan. tu. l. 2.

Ἑξάπλεθρος, qui ſex iugerum eſt. Herodot.

Ἡμίπλεθρον τὸ, dimidium iugeri.

Πολύπλεθρος, qui multorum iugerum eſt. Eur.

Τρίπλεθρος, qui trium iugerum eſt.

ΠΛΕΚΩ, F. ξω, pecto, necto, connecto. Theophr. ἐκ τῆς βύβλου ἱστία πλέκουσι. Interdum exponitur, texo, contexo vt στέφανον πλέκειν Matthæi c. 27. Item metaphoricè πλέκειν μηχανὰς, apud Platonem in ſymp. ſtruere machinas, dolos nectere. Lacon. φρασάδας πλέκειν. Exp. etiam, compono, ſtruo, conſtruo. vt apud Greg. ὀρχεῖται ὅπως πλέκω τὴν ᾠδὴν θείοις καὶ ῥήμασι καὶ διανοήμασι. Apud eundem, ὅταν τινὶ πλέκωσι τιμὴν δημοσίαν, exp. inſtruunt vel adornant, vt ſit principi vrbem ingredienti primùm. 1333

Πλέκομαι, nector, connector, &c. vt apud Chryſoſt. ἐπλάκησαν οἱ στέφανοι. Et actiuè, idem quod πλέκω: Odyſſ. κ. ¶ Item metaph. contexor, componor, concinnor: apud Hermog. Exp. etiam, implicor & coadunor, apud Greg.

Πλέγμα, τὸ, omne id quod nexum ſeu contextum eſt. Theocr. Exp. & opus vitile, apud Theophr. Dicitur etiam de crinibus intortis ſeu implicitis & plexis, in ep. ad Timoth. 1. c. 2. Accipitur & pro reti, apud Xen.

Πλεγμάτιον, τὸ, implicamentum. Ariſtot.

Πλεγματεύω, implico. Heſych.

Πλεκτὸς, ού, ὁ, plexus, nexus, textus, vel contextus, connexus. Plut. Expon. etiam, textilis, nexilis. Fœm. πλεκτὴ, interdum abſolutè dicitur pro σειρὰ πλεκτή: apud Plat. teſte Poll. Interdum pro πλεκτὴ σπυρίς, quod erat vas menſæ in quo cibi apponebantur, apud Ariſtoph. Exp. etiam, rete, apud Plat.

Πλεκτικὴ τέχνη, ars texendi. Plato de leg.

Πλεκτάνη, ης, ἡ, idem cum πλέγμα. Gal. peculiariter πλεκτάναι, dicuntur polypi citri ſeu brachia, quibus τὰ περιληφθέντα, inexplicabili nexu vincit. Dioſ. l. 4. c. 13. Exponitur etiam πλεκτάνη, cirrus ſeu cincinnus, apud Ariſtoph. in Auib. Item rete, laqueus.

Πλεκτάνιον, τὸ, paruus cirrus. Athen. l. 7.

Πλέγδην, nectendo, texendo: vel implicitè.

*Πλεγνύω, poet. pro πλέκω. Opp. lib. 3. de Ven.

Πλοκὴ, ῆς, ἡ, nexus. Philo. Exp. & contextus, compoſitio, argumentum, apud Hermog. Item dolus. Eurip. Eſt & figura oratoria: de qua Quintil. lib. 9. cap. 9. & Iul. Rufin.

Πλόκιμος, ὁ καὶ ἡ, textilis, qui necti texique poteſt. Th.

Πλοκεὺς, έος, ὁ, qui pectit ſeu nectit. Poll.

Πλοκὰς, άδος, ἡ, coma plexa, intorti crines. Poll.

Πλόκος, ὁ, cirrus, coma plexilis. Soph.* Item corona. Eurip. in Medea, ὁ πλόκον χρυσήλατον, quod & poſtea appellat, στέφος χρυσήλατον.

Πλόκιον, τὸ idem. apud Suid. Eſt etiam genus quoddam monilis collaris, teſte Heſy πλόκιος, adiectiuè, nexilis, vel textilis: vt Πλόκιοι μῦθοι. Od. ν. perplexi & intricati.

Πλόκαμος ου, ὁ, crines plexi & intorti, cincinni, cirri: vel nodi crinium nexorum. Il. ξ. & Eur. Sic etiam dicitur fumi vortex circumactus, teſte Poll.

Πλόκαμον, τὸ, virile opus. Theophr.

Πλοκαμώδης. cirratus, cincinnatus. Heſy.

Πλοκαμὶς, ίδος, ἡ idem cum πλόκαμος. Theocr.

Πλοχμὸς, (per ſyncopen factum ex πλόκαμος) idem. Il. χ. Apoll. Arg. l. 2.

Compoſita: ac primùm cum præpoſ.

Ἀμφιπλέκω, circumnecto. Epigr.

Ἀναπλέκω, implico, innecto. Item redimo, cæſariem colligo reticulo, apud Luc.

Ἀμπλέκω, poet. pro ἀναπλέκω, implico, amicio.

Διαπλέκω, intertexo. Item pertexo, contexo: vel ſimpl. texo. Hom. Plut. Apud eundem in Antonio, οἱ δὲ Πάρθοι διαπλέξαι μὲν οὐ δυνάμει τὸν στρατὸν οὐδὲ διασπάσαι τὴν τάξιν, accipitur διαπλέκειν & διασπᾶν ſynonymωs pro diſſipare, perfringere, perrumpere. Apud Plat. de leg. διαπλέκειν βίον, vitam pertexere, i. vitam degere, ſeu traducere.

Διαπλέκομαι, intertexor, texor. Plut.

Διαπλοκὴ, ſimultas, apud Plut. διαπλοκή τις ὕπουλος, occulta quædam ſimultas.

*Διαπλόκινος, textilis, & διαπλόκικον, textile. Strabo lib. vlt.

Διάπλοκος, ου, ὁ, & ἡ, implicitus, cum datiuo.

Decomp. Ἀντιδιαπλέκω, contrà implico, contrà intexo, velut implicando obtexo. Metaph. quaſi obtexo, & contra comminiſcor quod reſpondeam. Æſch. 1334

Ἐκπλέκω, implico irretio, vel innecto, intexo. Eurip Exp. etiam confundo, permiſceo: tracta metaphora à multiplici filo texturæ. Ariſtot. eth. l. 7. cap. 13. καὶ ἐμπλέκουσι τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν εὐλόγως, connectunt & permiſcent.

Ἐμπλέκομαι, implicor, irretior. Lucil. Metaph. apud Iſocr. ἐν τοσούτοις κακοῖς εἰσὶν ἐμπεπλεγμένοι, tot malis impliciti. Item implicor, i. magnopere occupor, & extricare me non poſſum, vel magnopere incumbo in aliquod inceptum, vt apud Polybium lib. 1. θεωρῶμεν τοὺς Ῥωμαίους ὁλοσχερέστερον ἐμπλεκομένους εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν.

Ἐμπλεκτὸν, ſtructuræ genus quoddam apud architectos. Vitruu. l. 2. c. 8.

Ἐμπλέκτρια, ἡ, quæ crines intorquet. Etymol. exp. κοσμώτρια, quæ capillos fucat.

*Ἐμπλοκὴ, implexus, ἐμπλοκὴ τειχῶν.

*Ἐμπλόκιον Exod. 35. & 39.

Decomp. Ἀντεμπλέκω, mutuò implico, ſeu amplector. Ἀντεμπλοκὴ, mutuus amplexus, complexus mutuò hærentium, vel inter ſe. Baſilius.

Παρεμπλέκω, interplico, implico. παρεμπλοκὴ, interplicatio, ſeu interiectus, vt aeris inter duo corpora, apud Themiſt.

Ἐπιπλέκω, implico, permiſceo. Gal. apud Hermog. ἐπιπεπλεγμένα προβλήματα, argumenta ſeu cauſæ implexæ & reciprocæ. Exp. etiam, connecto.

Ἐπιπλοκὴ, implicatio. Accipitur & pro nexu amicitiæ ſeu pro familiaritate. Polyb.

Καταπλέκω, complico, connecto, Dioſ. apud Herodot. ὡς οὐ ζωὴν κατέπλεξε, non probè vita exceſſit.

Καταπλοκὴ, ῆς ἡ, contextus, complexio.

Ἐγκαταπλέκω (*decomp.*) innecto, inſero.

*Συγκαταπλέκω, ſimul implico, immiſceo. Plut.

Παραπλέκω, attexo, admiſceo, contexo, conſero. Baſil. παραπλέκειν τῷ λόγῳ, orationi attexere. Apud Pollucem lib. 2. παραπλέκειν τὰς τρίχας, exp. ἀναπλέκειν. Exp. etiam per parodiam dico, apud Hermog.

Παραπλοκὴ, q. d. attexio, inſertio: vt quum orationi verſus aliquis aut hemiſtichium è poeta aliquo attexitur inſeritúrque, aítque Hermogenes τὰς παραπλοκὰς τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ ἡδονὴν ἔχειν, velut apud Platonem, Σὺ δὲ οὐ ἐρχομένῳ συλλαβοῦ τόμῳ, ὅτι ἐρεῦνῳ.

Παραπλόκαμος, quidam expon. calamiſtratos capillos habens: qui eſt crinibus implicitis.

Περιπλέκω, circumplector. Item inuoluo orationem, ſenſum obumbro. Hermog.

Περιπλέκομαι, circumplicor. Od. ψ. Item coeo. Ariſtot. de gen. an. l. 1. περιπλέκονται δ' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις.

Περιπλέγδην, circumplexu, circumplicando ſe. Ep.

Περιπλέγνυμι, circumplico.

Περιπλέγνυμαι, idem. Apud Suid. περιπλεγνύμενος καὶ φιλῶν, exp. circumplectens, & deoſculans.

Περίπλεξις, circumplexus, amplexus.

Περιπλοκὴ, circumplexus, amplexus. Item figura orationis quum vel rem turpem quam aduerſario obiicimus, verborum inuolucris obtegimus, vel quum quod diximus aut dicturi ſumus, moleſtum auditu fuerit audientibus: vel ſi inuidioſum ſit dicenti. Hermog.

Περίπλοκος, circumplicatus, circundatus amplexu.

* Συμπεριπλοκὴ, (*decomp.*) complexio, circumplexus, complicatio. Lucian. de conſcrib. hiſt.

Συμπλέκω, complico, connecto. Thuc.

Συμπλέκομαι, complexu iungor. Syneſ. Anguillæ quoque in coitu dicũtur συμπλέκεσθαι, apud Athen. lib. 9. Συμπλέκομαί τινι, rem habeo cum aliquo, eſt mihi negotium cum aliquo: vt Æſchin. de malè geſta legatione, συμπλέκομαι δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀνθρώπῳ γόητι καὶ πονηρῷ. Item hoſtes in pugna συμπλέκονται, i. manus conſerunt. Plut. in Themiſt συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις ἐρρωμένως. Idem in Fab. αὐτόθι συμπλέκεσθαι πρὸς Ἀννίβαν. Item συμπεπλεγμένα ἀξιώματα, apud logicos. Gell. l. c 8.

Συμπλεκτικὸς, ὁ, coniunctiuus, copulatiuus: vt συμπλεκτικὸς σύνδεσμος, apud Hermog.

Συμπλεκτικῶς, per copulatiua, ſeu copulata. Porph. Exp. etiam, copulatè, conſertè, contextè.

Συμπλεκὴς, έος ὁ καὶ ἡ, connexus, copulatus. Nonn.

Συμπλοκὴ, complicatio: item connexio, contextus.

1335 Plat. Dicitur & de complexu in coitu, & de manuum conſertione in prælio, apud Luc. Item figuræ oratoriæ nomen.

Σύμπλοκος, ὁ καὶ ἡ, idem cum συμπλεκὴς. Apud Nonnum, σύμπλοκος ἱμάσθλη, flagellum è funiculis loriſque connexum ſeu cõtextum, aut plexum: vel, vt alij interpr. flagellum nexile. Apud eundem σταυρῷ σύμπλοκος, cruci affixus.

*Ἀνεπίπλεκτος, qui aliis non permiſcetur, inſociabilis. Strabo lib. 2.

Ἀσύμπλεκτος, qui copulatus non eſt, vel non conſertus. Item qui complicari vel copulari & connecti nequit.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primum ex πλεκτός.

*Αὐτόπλεκτος, qui ſe ipſum implicat, ſeu irretit. Opp. 4. Hal.

Ἐΰπλεκτος, ὁ καὶ ἡ, bene plexus, eleganter nexus. Il. ψ.

Νήπλεκτος, non nexus ſeu complicatus. Item non redimitus, incomptus. Bion. Smyrn. idyll. 1.

Ὁμόπλεκτος, in vnum nexus, complicatus. Nonn.

Πολύπλεκτος, multum implexus.

Σχοινόπλεκτος, è iunco plexus, iunco nexus. Athen.

*Ταν́πλεκτος, in longum plexus ſeu complicatus. epith. retis apud Opp.

Compoſita in πλεκὴς *deſinentia, itidem ſine præpoſitione.*

*Βαθυπλεκὴς, profundi nexus. Opp. 4. Hal.

Εὐπλεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἐΰπλεκτος. Il. ψ.

Νεοπλεκὴς, recens textus ſeu plexus.

Ὁμοπλεκὴς. in vnum nexus, connexus. Epigr.

*Παλιμπλεκὴς, retrorſum nexus, ſeu plexus. Opp. lib. 4. Hal.

Τριπλεκὴς, terplicatus, ſeu triplicatus. Greg.

Compoſita ex præt. med. πέπλοχα, *itidem ſine præpoſitione.*

Ἄπλοκος, non plicatus.

Δικτυοπλόκος, qui retia nectit ſeu connectit. Poll.

Δολοπλόκος, dolos nectens, doloſus. Nonn.

Δολοπλοκία, doloſum commentum. Heſych.

*Ἐθειροπλόκαμος, ſtudioſus capillitij. Pind. Pyth.

Εὐθυπλοκία, ας, ἡ, recta textura ſeu connexio. Plat.

Εὔπλοκος, idem cum ἐΰπλεκτος & εὐπλεκής.

Εὐπλόκαμος, pulchros cincinnos ſeu cirros habens. Eurip. Exp. & pulchram comam habens. Pro eo poetica dialyſi dicitur ἐϋπλόκαμος, Od. α.

Ζωνιοπλόκος, qui zonas plicat, zonarius.

Ἰοπλόκαμος, nigricantes violæ in modum cincinnos crinium habens. Heſych.

Καλλιπλόκαμος, idem cum εὐπλόκαμος. Hom.

Κεκρυφαλοπλόκος, qui reticula nectit. Poll.

Λινοπλόκος, retia complicans, piſcator.

*Μυθοπλόκος, qui fabulas contexit. Max. Tyr.

Οἰσυοπλόκος, qui ſalices contexit. Poll. l. 7.

*Πολυπλοκία, verſutia, dolus. Theogn.

Πολύπλοκος, in quo multæ ſunt πλοκαί, multis nexibus implicitus. Apud Eurip. πολυπλόκοις μορφαῖς. exp. variis formis. Item doloſus, vafer, verſutus: vt πουλύποδος πολυπλόκου, apud Theogn. in Gnom.

Πολυπλόκως, implicitè, vel multis nodis.

Πυτινοπλόκος, qui vitilibus dolia religat, vietor.

Σπαρτοπλόκος, qui ſpartum plectit, qui reſtes è ſparto texit. Poll. l. 7. c. 30.

Στεφανοπλόκος, ἡ, quæ corollas & ſerta texit. Plut.

Στεφανοπλόκος, ὁ καὶ ἡ, idem. Athen.

Στεφανοπλοκέω, coronam necto ſeu texo. Plut.

Σχοινοπλόκος. qui è iunco funes nectit. Plut.

Τανυπλόκαμος, cincinnos promiſſos habens. Nonn.

Χρυσοπλόκαμος, aureos habens cincinnos. Hom.

ΠΛΕΟΣ, & poeticè πλεῖος, ου, ὁ, & Atticè πλέως, ω, ὁ, plenus, refertus Ariſtot. de mundo, ταῦτα πάντα δὲ θεῶν πλέα. Od. υ. Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή. Compar. πλειότερος, plenior. Od. λ.

Πλήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, plenus. Thuc. Theocr. Apud Iſocr. in epiſt. 1 ad Philippum, dicitur homo eſſe πλήρης διαθέσεων ἢ παθῶν τινῶν. Exp. etiam, plenus, perfectus ſeu integer: vt πλήρεα ἔτεα τέσσαρα, totum quadriennium, plenum quadriennium.

Πληρόω, ῶ, impleo, repleo. Herodian. lib. 2. τριήρεις ὁπλιτῶν πληρώσας. ¶ Item impleo, i. vterum ſemine impleo, ſeu prægnantem reddo. Ariſtot. ¶ Item 1336 ſuppleo, complementum adiicio. Demoſth. καὶ τὰς ναῦς ἐπληρώσαμεν αὐτοὶ, & claſſi ſupplementum nos ipſi præbuimus. Et in epiſt. ad Philipp. cap. 4. Θεὸς πληρώσει πᾶσαν χρείαν ὑμῶν, Deus ſupplebit omnem indigentiam veſtram. ¶ Item impleo, i. compleo, perficio, promiſſis vel dictis ſatiſfacio. Ariſtid. in Panath. καθάπερ τῆς δρομίας τὸ γιγνόμενον πληρούμενος,

ῶναι,numeros omnes impleſſe certaminis. Act. Apoſt.c.3. Θεὸς ἐπλήρωσεν οὕτω, Deus ſic perfecit. Sic paſſim in ſacris literis,πληρῶσαι τὸν νόμον, legem implere,i.iuxta legis præſcriptum viuere.

Πληρόομαι,οῦμαι, impleor. Hippocr.lib.2. aphor.11. ῥᾶον πληροῦσθαι ποτοῦ ἢ σιτίου, facilius eſt impleri potu,quàm cibo. ¶Item impleor,i.perficior, ad exitum perducor. Lucæ 4. σήμερον πεπλήρωται ἡ γραφή. ¶Πληροῦσθαι, dicuntur etiam animantia fœminea, cùm ſemine implentur.Ariſtot. ¶Item actiuè,impleo.Xenoph.

Πλήρωμα,τὸ, id quo completur ſeu perficitur aliquid,complementum. Ariſtot.polit.3. Sic nauium πληρώματα dicuntur ipſi remiges vel claſſiarij milites,quibus implentur,apud Thucyd.l.6. Interdum per complementa intelliguntur ipſa nauigia inſtructa & armata,apud Luc. Exponitur &, ſupplementum,apud Polyb.l.1.& Grego. Apud Græcos bibl. interpr.πλήρωμα γῆς dicitur omne quod terra complectitur,ita vt plena reddatur:vt Pſ.24. Et πλήρωμα θεοῦ,Dei plenitudo. ¶Exponitur & impletio in ſacris literis:vt Galat.cap.4. ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, quum impletum iam eſſet tempus. Et Rom. 13. πλήρωμα τοῦ νόμου, impletio legis. Item ſumma, ſeu ſumma completa. Ariſtoph.in Veſp. Exponitur & onus,apud Phil.de vita M.l.2.

Πλήρωσις,εως,ἡ,repletio,cuiuſlibet rei,& quacunque in parte.Hipp.Plato.Plut.Exponitur etiam, perfectio atque abſolutio.

Πληρωτὴς,οῦ, ὁ, Athenis dicebatur is qui collectos fructus,aut indictione coactos, vẽdebat iis qui aut ſorte aut emptione eos appetebant Demoſth.

Πληρωτικὸς,implendi vim habens.Dioſ.

Πλήθω,f.ήσω,impleo,repleo.Phocyl.Item neutraliter, plenus ſum. Iliad.Et cum genit. apud Heſiodum in Erg. βιότου πλήθουσι καλιαὶ domus refertæ ſunt opibus ad vitam neceſſariis. Et πλήθουσα ἀγορὰ, apud Syneſ. ¶Exponitur etiam inundo, *quum de fluuiis à mari dicitur.* Iliad λ. Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι.

Πλῆσμα,τὸ,explementum, ſeu id quo aliquid expletum eſt.Athen.l.3. Apud Ariſtot.l.6.hiſt. anim.c. 23. πλῆσμα λαμβάνειν ſiue πλῆσθαι, ſignificat prægnantem fieri,concipere atque impleri.

Πλησμὸς,οῦ,ὁ, replens, implens. Peculiariter de cibo dicitur qui ventrem replet, & ſaturitatem affert, Athen.Exp.&,delicatus,apud Plat.Item faſtidioſus. faſtidium inducens,apud Themiſt. Τὸ πλήσμιον, faſtidium,apud Plutarchum. Exponitur & ſatietas apud eundem.

Πλησμίως Gal.πλησμίως διῃτᾶτο, in victus ſaturitate degebat,quotidie explebatur cibis.

Πλησμονὴ,ῆς,ἡ,ſatietas,ſaturitas, expletio. Iſocr. In corpore humano alij interpr.redundantia,alij plenitudo,alii repletio,apud Gal.

Πληθώρα,ας,ἡ, apud medicos eſt omnium humorum æquabilis redundantia.Gal.Pro eo Ionicè πληθώρη & apud Herodotum de impletione fori vſurpatur.

Πληθωρικὸς,plenus:vt πληθωρικὸν σῶμα, apud Gal. corpus humoribus plenum.

Πληθωρέω,ῶ,impleo.Πληθωρέομαι,idem cum πληθύομαι,impleor,vel plenus ſum:interdum etiam inundo.Suid.

Πλῆθος,εος,τὸ,idem cum πληθώρα, teſte Gal. plenitudo, humorũ in primiſque ſanguinis in corpore redundãtia.¶Item multitudo, multus numerus: interdum etiam ſimpl. Ariſtot.χίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν. Item plebs,vulgus. Thuc. τὸ πλῆθος οἴονται,vulgus
1337 exiſtimat.Sic & paſſim,apud Ariſtot. & apud alios. Interdum ſignificat,magnitudo. Dem.

Πληθὺς,ύος,ἡ,idem cum πλῆθος Hom.Thuc Plat.

Πληθύω,multus ſum,frequens ſum.Plato,νόσων πληθυουσῶν ἐν τῇ πόλει. Item plenus ſum. Ariſtot.

Πληθύνω,multum facio,multiplico,augeo. Hebr. πληθύνων πληθυνῶ σε, multiplicabo & augebo te numero. Item neutraliter,augeſco,augeor numero, creſco.Act.Ap.c.6.Exp.etiam,multiplicor, amplificor,apud Theophr.

Πληθύνομαι,multiplicor,creſco.Ariſtot.

Πληθυντικὸς,οῦ,ὁ, augendi & multiplicandi vim habens.Thuc.& Xen.

Πληθυντικῶς,numero plurali.Athen.l.7.

Πληθυσμὸς,multiplicatio,auctio.

Πίμπλημι,f.πλήσω,idem cum Πλήθω,impleo.Ariſtop. πιμπλᾶσιν ἄρτων σῶμα,corpus panibus implent. Pro eodem dicitur & πιμπλημι,in Epigr.πιμπλάω.item πιμπλαίω.

Πίμπλαμαι,impleor,Hom.Luc.

Πιμπλαίομαι.(Præt.πέπλησμαι,aor.1.ἐπλήσθην)idem. Il 1.ἀλλ' ἔτι μᾶλλον πιμπλαίεται μένεος.

Πλῆμα,τὸ,idem cum πλῆσμα.Heſych.

Πλήμη,ſiue Πλήμμη,ης, ἡ, æſtus maris accedens, quum mare æſtuans vndánſque affluit.Diod.Sic.

Πλήμνη,modiolus rotæ, fiſtula quæ axi inſeritur & circa eum voluitur.Heſiod. Sic dicta ἀπὸ τοῦ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος,vt docet Euſt.

Πλημμύρα ſiue πλημμύρα, maris æſtuantis acceſſus. Plut. Exp &,maris inundatio.

Πλημμυρὶς,ίδος,ἡ,idem Hom.Theophr.

Πλημμύριον,ου,τὸ,æſtuarium.Exp. &, arx munita quæ eſt in æſtuario extructa.Thuc.l.8.

Πλημμυρὸς,inundans,plenus.Heſych.

Πλημμύρω,æſtu inundo,reſtagno.Athen.

Πλημμυρέω,idem.Epigr.Hinc comp.ἀναπλημμυρέω, redundo,exundo.Et ἐκπλημμυρέω,æſtu exundo,reſtagno.

Compoſita,ac primùm ex πλέος.

Ανάπλεος,& Att.ἀνάπλεως,plenus,refertus.Luc.

Διάπλεος,plenus.

Εκπλεως,& Att.ἔκπλεως,expletus, vel cumulatè expletus.Xenop. Fœm.ἔκπλεα, & neutr. τὰ ἔκπλεα, apud (Æl. Εκπλέως,cumulatè & plenè.

Εμπλεος,& ἔμπλειος,item ἔμπλεως,plenus. Alex. Aph.& Hom. Poet.dicitur etiam ἐνίπλειος. Od.τ.

Εμπλείω,ῶ,impleo,ſatio,refercio.

Εμπλεὼς,idem quod ἔμπλεος.

Επίπλεος,& ἐπίπλεως,plenus,refertus. Herodot.Επίπλεον,copioſius,amplius.Thuc.

Κατάπλεος, & Att. κατάπλεως,expletus,cumulatè expletus.Exponitur & ſatiatus.

Παράπλεως plenus,vel penè plenus.

Περίπλεος,& περίπλεως,plenus,valde plenus. Dioſc.

Περιπλεῶς,valdè,ſæpè,Heſy.Περίπλεον,abundè. Apollon.

Υπόπλεος,& ὑπόπλεως,plenus,refertus.Suid.

Compoſita ex πλήρης.

Αναπληρόω,ῶ,expleo,ſuppleo.Plat. Item impleo,plenum reddo.Plut.in Alex. ἀναπληρῶν ἀδελφιδέας καὶ φίλας. Αναπληρῶν τὸν τόπον ἰδιώτου,1. Corinth. c.14. exp.ſedere inter idiotas.

Αναπλήρωμα,τὸ,ſupplementum,explementum.

Αναπλήρωσις,εως,ἡ,expletio,ſuppletio.

Αναπληρωματικὸς,οῦ,ὁ, expletiuus, explendi vim habens,ad explendum aptus. 1338

*De comp.*Ἐξαναπληρόω,repleo,compleo.Ariſtot.

Προσαναπληρόω,ſuppleo,vel inſuper ſuppleo. Ariſtot.

Συναναπληρόω,ſuppleo,ἀναπληρόω. Plut.

Αντιπληρόω, contra vel viciſſim repleo,vires exhauſtas repleo apud Theoph.Item ſuppleo quod deeſt, Xenoph.

Απλήρωτος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui impletus vel completus nõ eſt,

Ἀπλήρωμα, πληρώματα, remigia male inſtructa. Poll. Exp. etiam inexpletus, inexplebilis.

Ἀποπληρόω, impleo, compleo, i. perficio, præſto. Plato & Herodian. Item expleo, ſatio.

Ἀποπλήρωσις, εως, ἡ, expletio.

Ἀποπληρωτής, ὁ, qui aliquid complet & perficit.

Δυσπλήρωτος, completu ſeu perfectu difficilis.

*Εἰσπληρόω, impleo, Epicurus in epiſt. ad Men. apud Laërtium.

Ἐκπληρόω, expleo. Ariſtid. Item ſuppleo. Xen.

*Ἐκπλήρωμα, ſupplementum. Arrian. in rebus Ind.

Ἐκπλήρωσις, η, expletio, ſupplementum.

Decomp. Συνεκπληρόω, vnà expleo vel ſuppleo.

Ἐμπληρόω, impleo.

Ἐμπλήρωσις, impletio, expletio.

Ἐπιπληρόω, adimpleo, vel ſimpl. impleo. Thuc.

*Εὐπλήρωτος, bene repletus, vel qui facilè impletur. Gal. lib. 1 Hippocr.

Ἡμιπλήρωτος, dimidia ex parte impletus. Poll.

Ναρθηκοπλήρωτος, quo ferula impleta eſt. Æſchyl.

Παραπληρόω, iuſto completóque oneri infarcio.

Παραπλήρωμα, quod oneri completo infarcitur.

Παραπληρωματικὸς, expletiuus: vt παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι, apud Demetr. Phaler.

Προσαναπληρόω, adimpleo, ſuperimpleo. Xen.

Συμπληρόω, compleo, expleo.

Συμπλήρωμα, complementum. Συμπλήρωσις, ipſa complendi actio.

Συμπληρωτικὸς, ad complementum faciens.

*Ὑπερπληρόω, ſupra modum impleo. Xenoph. Pæd. 8.

*Ὑπερπλήρωσις, nimia repletio. Aetius lib. 6.

Compoſita, partim ex πλήθω, partim ex πλῆθος.

Ἀναπλήθω, impleo, expleo. Hom. Plat. Luc.

*Συναναπλήθω, *decomp.* compleo. Plut.

Ἀναπλήθομαι, impleor, apud Ceb. Theb.

Ἀναπληστικὸς, expletiuus, impletiuus.

Ἀνδροπλήθεια, virorum amplus cœtus. Suid.

Ἀπλήμων, inexpletus, inſatiatus. Heſych.

Ἄπληστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexpletus, inexplebilis, inſatiabilis. Xen. Pæd. 8. ἄπληστος εἰμὶ χρημάτων. Et ſine genit. apud Plat. in epiſt. φιλοσόφων φυγῇ ἀπλήστῳ, fugere indefeſſo quodam ſtudio.

Ἀπλήστως, inexplebiliter, inſatiabiliter. Xen.

Ἀπληστία, inſatiabilitas, inexplebilis cupiditas. Plato ep. 8 ἀπληστία ἐλευθερίας.

Ἀπληστεύομαι, inexplebilis ſeu inſatiabilis ſum.

Ἄπλητος, idem quod ἄπληστος. Suid. Item numero infinitus vel magnitudine immenſus. Heſych. Pro eo per ſyſtolen dicitur ἄπλετος, apud poet. & Plut. ¶ Item ἄπλητος, qui adiri non poteſt, inacceſſus, de qua ſign. vide in comp. ex Πέλας.

Ἀποπλήθω, impleo, expleo. Item ſaturo, ſatio.

*Ἀρσενοπληθής, viris plenus. Apud Æſch.

Γυναικοπληθής, έος, ὁ, mulieribus plenus. Eur.

Διαπλήθω, expleo, compleo. Nonn.

*Διαπληθής, duplicatus. Nic. in Alex.

Ἐκπλήθω, expleo, compleo. Herodot. apud Eur. ἐξέπλησε τὴν ἁμαρτάδα, expleuit crimen. Et κίνδυνον ἐκπλῆσαι, exponitur perfunctus periculo.

Ἐκπλήθισμα, idem.

*Ἐμπληθής, plenus. Nic. in Ther.

Ἐμπλήθω, impleo. Plat. ἐλπίδος ἐμπλῆσαι, ſpe implere. Item expleo, exatio, exaturo. Dem.

Ἐμπλήθομαι, expleor, exatior, exaturor. Xen. ἐμπλήθομαι θηρῶν venationibus exatior. Ἐμπλησάμενος, qui impleuit. Plut.

Ἐμπλήδην, implendo, confertim. Nicand.

1339 Ἀντεμπλῆσαι, (*decomp.*) viciſſim implere. Xen.

Ἰσοπληθής, æqualiter plenus. Poll.

Καταπλήθω, impleo, repleo, oppleo. Athen.

Μυριοπληθής, έος, infinitus numero. Μυριοπληθὴς κόσμος, apud Eur. exp. multiplex ornatus.

Οἰνοπληθής, vino plenus, id eſt vino abundans. Od. σ.

Παμπληθής, confertus, Plutar. in Pomp. & Xenoph. Hellen. 6. Itē permultus, quàm plurimus. Demoſth. παμπληθὴς χρόνος, quàm plurimum tempus. Et Gr. παμπληθέσιν ὀνόμασι, permultis nominibus.

Παμπληθεί, ſeu vt Suid. πάμπληθες, cū tota multitudine, quamplurimum, pleniſſimè.

Παμπληθεὶ confertim, per totam multitudinem.

Περιπλήθω, impleo, vnde περιπλήθη, apud Xen.

Περιπληθής, prægrandis, ingens, vel magnus. Od. ο. Item perplenus, redundans. Plut.

Πολυπληθής, multus numero.

Πολυπλήθεια, magna multitudo, frequētia, item copia, apud Suid. Scribitur & πολυπληθία, apud Poll. l. 4 c. 20. ex Dem. & Hyper.

Πολυπληθέω, multus numero ſum, creſco numero.

Συμπληθύνω, vnà multiplico & augeo: item ſimul impleo, compleo. Xen. in œcon.

Συμπληθύω, idem.

Χαλκοπληθής, q. d. ære impletus: armatus, vt χαλκοπληθὴς στρατός. Eur. in ſuppl.

Χειροπληθής, manum implens, tam magnus vt manū impleat. Theocr. Et τὸ χειροπληθὲς, quantum manu comprehendi poteſt, apud Dioſc. l. 1 cap. 7. & alios medicos Græcos.

Χειροπληθιαῖος, idem. Theophr.

*Ὑπερπλήθω, redundo, valde & vltra modum impleo. Sophocl. in Oedypo tyr.

*Ὑποπλήθω, ſubimpleo, Ael. var. hiſt.

Compoſita ex πίμπλημι.

*Ἀμπίπλημι pro ἀναπίπλημι. Pind. Nem.

Ἀναπίμπλημι, repleo, impleo. Plut.

Ἀναπίμπλαμαι, impleor, repleor. Suid.

Decomp. Προσαναπίμπλημι, repleo, ſuperimpleo.

Ἀποπίμπλημι, vel ἀποπιμπλάω, impleo, expleo. Item ſatio, ſaturo. Plut.

Ἐκπίμπλημι, ſeu ἐκπιμπλάω, expleo, compleo. Eur. in Suppl. ἱερά τ' ἐξεπίμπλασαν φίλοι.

Ἐκπίμπλαμαι, repleor, &c. Idem in Helene, ὄρθια τ' ἐξεπίμπλατο βοῆς κελεύσματα φθέγματ'.

Decomp. Ἀνεκπίμπλημι, repleo. Xenoph. anab. 3.

Ἐμπίμπλημι ſiue ἐμπίπλημι, impleo. Il. φ. Et Plut. in Oth. ἐνεπίπλασαν φίλοι, impleuerunt meum.

Ἐμπίμπλαμαι, ſeu ἐμπίπλαμαι, impleor. Xen. Item expleor, exatior. Æſchin.

Διεμπίπλημι, ſeu διεμπιπλάω, impleo, differtio. Heſych.

Ὑπερεμπίπλημι, ſupra modum impleo. Xen.

Καταπίμπλημι, ſiue καταπίπλημι, repleo, impleo. Athen.

Καταπίμπλαμαι, impleor, oppleor, repleor. Plut.

Ὑπερπίμπλημι, ſupra modum impleo.

Ὑποπίμπλημι impleo, repleo.

Ὑποπίμπλαμαι, compleor, oppleor.

ΠΛΕΥΡΑ, ᾶς, ἡ, latus, coſta. Dioſ. l. 5. c. 78. πλευρᾶς πόνος, lateris dolor. Plut. πλευραὶ, latera, coſtæ. Il. ψ. αἶψα πλευράς τε καὶ ὤμους. Tribuitur & reb. inanimatis. Ariſtoph. πλευρὰ πηδαλίου. Et πλευραὶ ποταμοῦ, apud Dion. de ſitu orbis.

Πλευρόν, οῦ, τὸ, idem Dioſ. l. 4. c. 147. διατίθησιν ἀεὶ πλευρὸν καὶ πνεύμονα.

Πλευρόθεν, à latere vel de lateribus.

Πλευρίτης, οῦ, ὁ, lateralis. Poll. 2. Fœm. πλευρῖτις, ſæpe ab ſolutè vſurpatur, pro πλευρῖτις νόσος. Athen. l. 10. Aet. l. 8. c. 6. Alex. Trall. l. 6. c. 1. 1340

Πλευριτικὸς, ὁ, pleuriticus, qui lateris morbo laborat. Dioſc.

Dioſc.l.2.c.96.Ægin.l.3.c.33.

*Πλδὖρωμα, idem quod πλδὖρά. Heſych.

Εὐρὰξ, ex obliquo. *Ionicè pro πλευρὰξ per aphær.* Il. ε.

Compoſita.

*Αντίπλευρος, qui eſt contra latus, qui aduerſo eſt latere. Strabo.

Απλευρος, ὁ ἡ, latus nullo auxilio ſtipatum habens. Heſych.

Βούπλευρον, τὸ, bupleuron: herba, de qua Nic. in Ther. & Plin. lib. 22. cap. 22.

Εξάπλευρος, ſex latera habens. Phryn.

Εμπλευρος, latera plena habens, in Geopon.

Εμπλευρέω, in latus alicuius inſilio, coſtas alicuius inſulto: Heſych. ex Soph. Captiuis.

Επίπλευρος, qui ſupra latus eſt ſeu latera, coſtis ſuperiacens. Et τὰ ἐπίπλευρα, laterum ſuperior pars, locus ad mammillas ſub alis. Heſyc.

Επτάπλευρος, qui ſeptem latera habet. Item cui ſeptem coſtæ ſunt. Επτάπλευρος à quibuſdam etiam dicta fuit plantago maior, vt eſt in append. Dioſc.

*Εὐρύπλευρος, latera magna habens. Pind.

Εὔπλευρος, qui bonis firmiſque lateribus eſt.

Ισόπλευρος, qui æqualibus eſt lateribus, ſeu æquales coſtas habens. Ariſtot.

Μεσόπλευρος, ſeu μεσοπλεύριος, qui in medio latere eſt. Et μεσόπλευρα, mediæ coſtæ. Poll.

Παράπλευρος, qui ad latus ſeu coſtas eſt.

Παραπλευρίδια, τὰ, arma quæ tegunt equorum latera. Xen. Pæd. 6. & 7.

*Πολύπλευρος, multa habens latera. Plut.

Τανύπλευρος, cuius latera in longum latúmve tenſa ſunt. Epigr.

Τετράπλευρος, quatuor latera ſeu coſtas habens: vt τετράπλευρον σχῆμα, apud Euclid.

*Τρίπλευρος, tria latera habens.

Χαλκόπλευρος, ærea habens latera. Soph.

ΠΛΕΩ, & Ionicè πλείω, F. πλεύσω, nauigo. Hom. Xen. & cum præpoſitionibus: vt apud eundem Hel. l. 1. ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου, καὶ Ελλησπόντου. Ibidem, ἀπὸ Αβυδου ἀδ' Ἀβύδου πλέοντες. Eur. in Troad. Πλεῖ κατὰ πορθμὸν, πλεῖ κατὰ δαίμονα, exponitur etiam, nauiculariam exerceo, apud Dem. Πλέω, eſt etiam nomen cõtractum ex πλέονα à πολύς.

Πλέομαι, (med. f. πλεύσομαι, & Atticè πλευσοῦμαι, idem quod πλέω. Thuc. πλέομαι. (paſſ.) vnde πλεομένη θάλαττα, mare quod nauigatur. Luc.

Πλεῦσις, εως, ἡ, nauigatio.

Πλεύσιμος, & πλευστικὸς, nauigabilis. Item nauigationi accommodus. Theocr.

Πλόος, & per contractionem, πλοῦς, nauigatio, curſus. Thuc. Theocr. Hinc & δεύτερος πλοῦς prouerbialiter dicitur, apud Ariſtot. eth. 2. cap. 8. Interdum exp. expeditio naualis: vt apud Soph. ὦ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστάλην. ¶Impropriè de terreſtri dicitur itinere, apud Nic. in Theocr.

Πλοϊκὴ θάλασσα, mare nauigabile. Suid.

Πλώω & πλώμι, poeticè, idem quod πλέω, Odſſy. ε. τὰ οἱ πλώουσιν ἐλαφραί. Hinc & imperat. πλώετε, apud Apollon. Et aor. ἔπλωσε, apud Herodot. Item nato, fluito: vt Il. φ. πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν πλῶον.

Πλωΐζω, & πλωΐζομαι, idem quod πλέω, prius apud Heſiod. poſterius apud Thuc. Strab. & Luc. Scribitur & πλοΐζομαι, apud Suid.

Πλώϊμος, ὁ καὶ ἡ, nauigabilis, nauigationi idoneus: vt πλώϊμοι νῆες, apud Dem. & Thuc. Pro eodem ſcrib. & πλόϊμος, apud Dem.

Πλώσιμος, idem: vt πλώσιμον πέλαγος, apud Soph.

Πλωτὸς, idem: vt πλωτὸν πέλαγος, Phil. de mundo. Apud Homer. Odyſſ. κ. πλωτὴ νῆσος, à quibuſdam exp. inſula ſita in locis qui nauigari poſſunt, obque id celebris: ab aliis, quæ circumcirca nauigari poteſt. nec (vt aliæ inſulæ) petras marinas occultatas habet. Vide Euſt. ¶Interdum ſignificat, natatilis, vt πλωτὰ ζῷα apud Phil. Peculiariter πλωταὶ, dictæ ſunt anguillæ quædam in Sicilia, Lat. flutæ: de quibus Poll. Plin. & Macrob. ¶Inuenitur & πλῶτες, mugiles piſces, tanquam à nominat. πλὼς: de quibus vide Athen. & Euſt.

Πλωτὴρ, ῆρος, ὁ, nauigator. Item natator Πλωτὴρ, ῆρος, ὁ, idem Muſæus in Leand. Significat etiam nautam, apud Ariſtot. polit. 3.

Πλωτικὸς, nauigationi vel natationi aptus. Item qui nauticæ rei dat operam. Plut. Sumitur & pro mercatore in dialogo qui inſcribitur Axiochus.

Πλωὰς, άδος, ἡ, q. d. natatilis: auis genus à natando 1341 ſic dictæ. Suid.

Πλωϊάδες, natantes nubes & quæ crebro circumferuntur. Ariſtoph.

Πλωῒς, ίδος, ἡ, idem quod πλωὰς. Apoll. Rhod.

Πλοῖον, τὸ, nauigium. Thuc. πλοῖα καὶ ὁλκάδες.

Πλοιάριον, τὸ, nauigiolum. Xen. Hell. 4. ¶Item calceamenti muliebris genus. Poll.

Compoſita, ac primum ex πλέω, cum præpoſ.

Αναπλέω, (q. d. nauigando aſcendo) prouehor in altum, è portu ſoluo, ſoluo. Thuc. ἀναπλεύσαντες ἀπὸ θαλάσσης ἐς τὸν Νεῖλον. ¶Exponitur &, fluito, innato: apud Alexand. Aphr. οἱ ἐν ὕδασιν ἀπολλύμενοι μεθ' ἡμέρας ἀναπλέουσι. Ανάπλοος, & contract. ἀνάπλους, nauigatio eius qui ſoluit è portu. Exp. & renauigatio, remeatio quæ fit naui.

Decomp. Δυσανάπλους, qui difficulter aduerſa aqua, ſeu aduerſo flumine nauigatur. Strabo.

Επαναπλέω, idem quod ἀναπλέω. Xen.

Αντιπλέω, contra nauigo, naui occurro.

Αντίπλοια, ἡ, dicitur eſſe nauigatio quæ fit auerſo vtrinque remorum actu & impulſu: metaphoricè autem accipi pro æquabilitate & parilitate: vt apud Polyb. ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένῃ κατὰ τὸν τῆς ἀντιπλοίας λόγον ἀεὶ τὸ πολίτευμα.

Αποπλέω, abnauigo, naui ſeu nauigio diſcedo: oram ſoluo. Thucyd. ἀπέπλευσαν ἐπ' οἴκου. Exponitur & renauigo, remeo. Dicitur & καταχρηστικῶς, de terreſtri itinere: vt apud Ariſtoph. ἀπόπλει τὴν ἐπὶ τὸ νυμφίον.

Απόπλοος, & cont. ἀπόπλους, diſceſſus alicuius oram ſoluentis. Item renauigatio, remeatio.

Διαπλέω (q. d. tranſnauigo) nauigãdo tranſeo, traiicio, tranſmitto. Exp. &, enauigo, i. traiicio nauigãdo. Herodian l. 8 ὡς δὲ διέπλευσαν τάς τε λίμνας καὶ τὰ τενάγη. Metaph. apud Herodot. διαπλώσαντες τὸν βίον εὖ.

Διάπλοος, & διάπλους traiectus vel traiectio.

Επιδιαπλέω, (*decomp.*) inſuper traiicio. Exp. & ſimpl. traiicio. Xen.

Εἰσπλέω (q. d innauigo) adnauigo. Ariſtot. de mundo, εἰσπλέοντι τὰς Ηρακλείας στήλας.

Εἴσπλοος & εἴσπλους, adnauigatio, ingreſſus nauigantis. Exp. &, locus per quem introeunt naues in portum. Thucyd.

*Δυσείσπλοος, (*decomp.*) in quẽ naue intrari ſeu nauigari vix poteſt, δυσείσπλωτος, Strabo.

Εκπλέω, nauigo, è portu exeo, ſoluo. Demoſth. ἐπειδὴ ἐκ δὲ τοῦ πορθμοῦ ἐξέπλει ἐνθένδε. ¶Apud Suidam ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν, metaph. dicuntur mente alienati, & ab ea egreſſi tanquam è portu, ſeu ſtatione.

Εκπλοος & ἔκπλους, enauigatio, eruptio. Plat.

**Decomp.* Δυσέκπλοος, qui vix nauigari poteſt, innauigabilis. Strabo lib. 1.

Αντεκπλέω, contra enauigo, viciſſim ſoluo: claſſe obuiam eo nauigantibus. Thuc.

Διεκπλέω, erumpo per mediam claſſem hoſtium.
Διέκπλοος, & διέκπλους, eruptio huiuſmodi. Thuc.
Ἐπέκπλους, enauigatio aduerſus aliquem.
*Προεκπλέω, antè enauigo, prius vela facio. Plu. in Ari.
Συνεκπλέω, ſimul enauigo, ſimul ſoluo.
Ἐμπλέω, q. d. innauigo: vt apud Herodot ἐνέπλεον τῇσι νηυσὶ, in naue nauigabāt, nauibus vehebantur. Apud Phil. χερσὶ θαλαττεύεται μυρίοφόροις ναυσὶν ἐμπλεῖται, exp. ſimpliciter nauigatur. ¶Item ἐμπλέω, innato, fluito. Alex. Aphr. ἐμπλεῖ ἐν τῷ ὑγρῷ ὕδατι.
Ανέμπλοος ναῦς. (Decomp.) nauis non nauigans, i. ſtās ſeu quieſcens Non.
Ἐπιπλέω, nauigo in, i. aduerſus, claſſe inuado, ſeu tendo aduerſus Thuc. Exp. &, applico, appello: vt apud eundem ἅμα ἕῳ ἐπέπλεον τῇ Κερκύρᾳ. ¶Item, innato, fluito: vt apud Dioſc. ἐπιπλεῖον ἔλαιον.
Ἐπίπλευσις, ingreſſus nauis. Thuc.
Ἐπίπλοος & ἐπίπλους, nauigatio aduerſus aliquem, aduentus claſſis hoſtilis. Exponitur & ſimpl. incurſus, conflictus. Thucyd. lib. 3. ¶ Apud medicos ἐπίπλους & in neutro gen. ἐπίπλοον appellatur omentū: quòd duodeno inteſtino adhæreat, reliquis autem inteſtinis prætendatur & quodammodo innatet. Pol. l. 2. Ἔπιπλα, τὰ, exp. ſuppellex quidam inter pr. mobilia bona. Pauſan. apud Euſt. ἔπιπλα dicit eſſe κτήματα τὰ μὴ ἔγγαια, ἀλλὰ τὴν κατ' οἶκον κτῆσιν τὴν δυναμένην πλεῖσθαι. Idem tamen Euſt. ἔπιπλα appellata eſſe ſcribit ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, τὰ οἱονεὶ ἐπιπολάζοντα ἐν τῷ περιφαίνεσθαι. Reperitur & ſingul. num. ἔπιπλον, apud Harpocr.
842 Αντεπιπλέω, (Decomp.) viciſſim nauigo aduerſus.
Καταπλέω, q. d. nauigando deſcendo, naui deuehor in terram, appello in portum. Herodian. Apud Dem. καταπλεῦσαι, exp. regreſſus. Apud Theophr. de cauſ. pl. l. 4. καταπλέοντος Ἀθήναζε πυροῦ, exp. frumenti quod Athenas nauigio vehitur.
Κατάπλοος & κατάπλους, nauigatio qua deſcendimus ſeu deuehimur aliquò, appulſus. Item locus ad quem appellimus, portus.
*Ορθοπλέω, rectà nauigo, ſecundo vento feror: ὀρθοπλέομαι, Euryphanius Pythagoreus philoſophus.
Παραπλέω, præternauigo, præteruehor, oram lego. Plut. παραπλέων τὴν χώραν. Exp. &, traiicio: vt apud Thuc. παραπλεῦσαι ἐς Σικυῶνα.
Παράπλοος & παράπλους, præternauigatio. Item traiectus. Thuc. l. 1. & 2.
*Decomp. Εὐπαράπλοος, ſeu εὐπαράπλους, qui commodè præternauigari poteſt. Strab.
Αντιπαραπλέω, viciſſim vel contrà præternauigo. ſchol. Thuc.
Συμπαραπλέω, ſimul adnauigo.
Περιπλέω, circumnauigo: vel claſſe circumdo, Dem.
Περίπλοος & περίπλους, circumnauigatio. Thuc. Interdum adiectiuè, qui circumnauigari poteſt: vt περίπλους γῆ, apud eundem lib. 2.
*Αντιπεριπλέω, (Decomp.) contra circumnauigo. Strabo.
Εκπεριπλέω, circumnauigo. Arrian.
Προπλέω, (q. d. prænauigo) prior nauigo: vel in nauigatione priorem locum obtineo. Polyb.
Πρόπλοος & πρόπλους, vt πρόπλοοι νῆες, naues præcurſoriæ & exploratoriæ. Thuc. l. 6.
Προσπλέω, adnauigo. Thuc. l. 1.
*Επιπροσπλέω, (decomp.) adnauigo. Strabo.
Συμπλέω, vnà nauigo. Eurip.
Σύμπλοος & σύμπλους, nauigationis ſocius. Idem in Helen. Ἀχαιῶν εἷς ἐμοῦ σύμπλους πόσει.
Συμπλοΐα, nauigationis ſocietas.
Συμπλοϊκὸς, vt συμπλοϊκαὶ φιλίαι, amicitiæ quales eſſe ſolent inter nauigationis ſocios. Ariſtot.
Ὑπερπλέω, ſupernauigo.
Ὑποπλέω, q. d. ſubnauigo. Exp. ſublego. Act. c. 27.

Compoſita in πλόος & πλοῦς, deſinentia ſine præpoſitione.

Αγχίπλους πόρος, nauigatio propinqua, i. breuis & non longinqua. Eurip.
Ακρόπλοος, ὁ, ἡ, in ſuperficie natans, in ſumma parte innatans. Galen. apud Hippocr.
Αλίπλοος, per mare nauigans. Il. μ. ἁλίπλοα τείχεα, muri ſupernatantes mari, vel muri in mare demerſi, ita vt illis mare ſupernatet.
Αμφοτερόπλους, vt γῆ ἀμφοτερόπλους, terra ad quam ab vtraque parte nauigari poteſt. Αμφοτερόπλουν δάνειον, vel ἀργύριον, quod vltro citróque eſt traiectiuū.
Απειρόπλους, nauigationis inexpertus. Luc.
Απλοος & ἄπλους, nauigatione carens, vel non aptus nauigationi, innauigabilis. Dem. Thuc.
Απλοια, tempus quo nauigari non poteſt: vnde ἀπλοίᾳ χρῆσθαι, nauigandi facultatem non habere. Eurip. Et plurali num. ἄπλοιαι. Herodot.
Βραδυπλοέω, tardè aut vix nauigo.
Δύσπλοος, nauigatu difficilis: malè fidus nauibus.
Ερωτοπλοεῖν, in amore nauigare. Epigr.
Ετερόπλους, ab altera tantùm parte nauigabilis.
Ετερόπλουν δάνειον, vel ἀργύριον, quod in vnum duntaxat commeatum eſt traiectitium: quum commeatus tantùm periculum fœnerator ſuſcepit.
Εὔπλοος & εὔπλους, nauigatu facilis.
Εὐπλοΐη & εὐπλοΐη, Ionicè apud poetas, & εὔπλοια, (q. d. nauigationis facilitas) ſecunda nauigatio Exp. & tranquillitas maris.
Εὐπλοέω, ῶ, nauigatione proſpera vtor. Greg.
*Εὐθύπλοια, recta nauigatio, rectus nauis curſus. Stra.
Κοινόπλοος & κοινόπλους, cui communis cum alio eſt nauigatio, nauigationis ſocius. Et κοινόπλους ὁμιλία, cœtus eorum qui nauigationis ſunt ſocij.
*Νυκτιπλοΐα, nocturna nauigatio. Strab. lib 16.
Ομόπλοος & ὁμόπλους, nauigationis ſocius. Epigr.
Ομοπλοΐα, nauigationis ſocietas.
*Ορθόπλοος, rectà nauigans. Metaphoricè vſurpauit Hippodamus Thurius Pythagoreus.
Πρωτόπλοος & πρωτόπλους, primo nauigationem experiens, primo nauigans: vt νῆα πρωτόπλοον. Od. θ. apud Xen. πρωτόπλοοι de nauibus dicitur quæ in acie primæ erant.
Ταχυπλοέω, ῶ, celeriter nauigo. Polyb.

Compoſita ex πλώω.

Απλωτος, innauigabilis.
*Δυσανάπλωτος. (decomp.) qui vix aduerſo flumine nauigatur, δυσανάπλους. Strabo. 1343
Αναπλώω, idem quod ἀναπλέω. Exp. etiam, ſoluo claſſem, item enauigo, remeo.
Δακρυπλώω, lachrymis exundo. Od. τ.
Διαπλώω, pro διαπλέω, Apoll. Rhod. Et metaph. διαπλώσας βίον, qui vitæ curſum confecit.
Εκπλώω, idem quod ἐκπλέω, enauigo: vnde apud Apoll. πέτρας συμπληγάδας ἐξέπλωσα. Apud Herodot. metaphoricè, cum genit. ἐκπλῶσαι φρενῶν de iis qui mente ſunt alienati.
Διεκπλώω, (decomp.) idem quod διεκπλέω.
*Εμπλώω, pro ἐμπλέω, innauigo, innato. Nic. in Alex.
Επιπλώω, q. d. ſupernauigo: vt ἐπιπλώειν πόντον, nauigare ſuper mare, nauigare mare. Il β. Legitur etiam ἐπιπλώς, vt Il. ξ. ἐπιπλὼς ὑγρὰ πόντον, (quod quidam factum putant à themate ἐπιπλῶμι: alij dictum eſſe pro ἐπιπλώσας. ¶Interdum nauigo aduerſus: vt ἐπιπλώοντές σφι. Herodot.
*Εὐθυπλώω, rectè ſeu rectà nauigo, difficulter nauigo. Strabo.
*Κακοπλώω, pro κακοπλέω, malè nauigo, difficulter nauigo. Strabo.
Καταπλώω, naui deferor, ſeu deuehor, Vnde particip. καταπλώσας. Herodot.

Μετα-

*Μεταπλώω, mutato itinere nauigo, nauigationem muto. Oppian.

*Ὁμοπλωτὴρ, ſocius nauigationis, qui ſimul natat. Opp. lib. 1. de piſcibus.

Παραπλώω, idem quod παραπλέω, vnde παραπέπλωκα ταῦτα: & particip. aor. 1. παραπλώσας.

Παραπλάζω, iuxta viam ſto, aut ambulo. Heſych.

Περιπλώω idem quod περιπλέω.

Προσπλώω, idem cum προσπλέω.

Προσπλωτὸς, nauigabilis.

ΠΛΗΝ, (aduerb.) præterquam, niſi. Soph. Οὐκ αἴ Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε; Iſocr. in Panath. πάντας πλὴν τῶν μετεσχηκότας. Interdum ſequente ὅσοι: vt apud Ariſtot. hiſt. an. l. 3. πλὴν ὅσοι ταῦτα καλοῦσιν ἄρρενα. At πλὴν ὅσον, niſi quòd, præterquam quòd: vt apud Syneſ. πλὴν ὅσον ηὐξάμην. Interdum ſequente εἰ: vt Plat. de rep. l 2. πλὴν εἴ τις ἀπέσχηται αὐτοῦ. Sic & apud Theophr. & Naz. Πλὴν ἀλλὰ εἰ. exp. niſi ſi, apud Ariſtot. metaph. lib. 1. ¶ Præcedente ἄλλος ſeu ἄλλη ſeu ἄλλο, exp. quàm: vt apud Ariſtop. in Ran. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ. Iſocr. ad Phil. οὐδὲν ἄλλο πλὴν πόλεμος. Sic & ſequente infinitiuo. Plat. in Minoe, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Quem ſæpius præcedit ἄλλο τι vel τί ἄλλο. Demoſt. τοῦτον ἄλλο τί πλὴν ἀσεβεῖν φήσομεν. ¶ Cum genitiuo ſignificat, præter: vt Ariſtoph. Οἱ δ' εὐεργέτησαν, πλήν γε Θεοφράστου μόνου. Et Greg. πλὴν δόξης ὀλίγης ὄνησις. ¶ Πλὴν, πλὴν καὶ, πλὴν ἀλλὰ, veruntamen, attamen: vt in ep. ad Corinth. 1. cap. 11 πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικός. Et Ariſto. eth. lib. 4 πλὴν καὶ ἐν ἑκάστοις οὖς ἁρμόζει. Luc. πλὴν ἀλλ' ἄπειθι. ¶ Πλὴν ſignificat etiam, ſed, verum: vt Herodian. l. 3. πολλὴν στρατιὰν ἀθροίσας πλὴν ἄπειρον μάχης καὶ πόνου. ¶ Item cæterùm, Epigr. l. 2. Πλὴν μετὰ τὴν κεφαλὴν τὰ πρὸς πόδας αὖ ῥέειν ἔρχου.

Πλὴν, itaque, in ep. ad Epheſ. c. 5. πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα, ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν. ¶ Πλὴν ἐὰν, exp ſi modo. Reg. l. 3. c. 8. πλὴν ἐὰν φυλάξωνται τὰς ὁδοὺς αὐτῶν.

ΠΛΗΣΣΩ, vel πλήττω, F. ξω, percutio, ferio. Il. ε. σκῆπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω πλῆξεν. ¶ Item frango. Heſych.

Πλήσσομαι, vel πλήττομαι, percutior, ferior, pulſor. Xen. Dicuntur πεπλῆχθαι, & qui calamitatem aliquam acceperunt, aut etiam cladem, in bello. Thuc. l. 8 ἐν πολλαῖς ταῖς πρὶν μάχαις πεπληγμένοι. Interdum πληγεὶς, perculſus, perturbatus. Plat. epiſt. 7. πληγεὶς ἐγὼ τῶν λεχθέντων. Item frangor, apud Greg. ¶ Item pro actiuo, percutio: vnde πληξάμενος pro πλήξας, qui percuſſit. Il. β. Et præt. med πέπληγα, percuſſit. Od. κ. Ῥάβδῳ πεπληγυῖα. Vſurpatur tamen πέπληγα etiam in paſſ. ſig. vt apud Dioſ. πεπληγὼς τόπος, percuſſus loc^9.

Πλῆγμα, τὸ, plaga, ictus, vulnus. Ariſtoph.

Πλὴξ, ſtimulus quo boues punguntur.

Πλῆξις, εως, ἡ, ipſa percutiendi actio Gal.

Πλήκτης, ου, ὁ, percuſſor, qui promptus eſt ad verbera incutienda. ad Tit. 1. Exp. & pugnax. Plut.

Πληκτὸς, ὁ, percuſſus, ictus. Πληκτικὸς, qui percutiendi ſeu feriendi vim habet. Item pungendi vim habens, mordax. Dioſc. l. 1.

Πληκτίζομαι, vſque ad plagas venio in altercatione: digladior, pugno. Iliad. φ. ἀργαλέον δὲ Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο. Exponitur & laſciuio: apud Dion. Item affectus moueo, ad commiſerationem induco.

1344 Πλῆκτρον, τὸ, q. d. percutiendi inſtrumentum. Interdum de ſcutica ſeu flagello dicitur: vt apud Eurip. πλήκτρῳ ἐπὶ ζυγοῖς ἵππων καθήρμοσαν. Apud eundem fulmini etiam tribuitur. ¶ In cithara ſic nominatur id quo fides eius pulſantur. Ariſtot. Lingua etiam ſic vocata traditur quòd aërem pulſet, ſicut plectrum fide citharæ. ¶ Apud Herodot. vſurpari traditur pro inſtrumento quo vtebantur Aſſyrii ad fabricanda nauigia. ¶ Sic & appellatur calcar galli gallinacei, apud Ariſtoph. in Auib. A cuius calcaris gallinaceorũ ſimilitudine πλῆκτρον dicitur proceſſus vnius oſſis λαβοειδοῦς, ab inferiori eius parte exoriens, ſolidus, oblongus, & ſubtilis inſtar ſtyli, graphij, vel acus. ¶ Femoris πλῆκτρον dicitur locus vbi caput femoris coxæ acetabulo inſeritur. Pol. lib 2.

Πληγὴ ῆς ἡ, plaga, ictus, vulnus. Hom. Xen. & alij. Vox etiam à philoſophis dicitur eſſe πληγὴ σώματος δι' ὠτὸς. Plut ſymp. 8. Apud Alex. Aph. tonitrui etiam tribuitur. ¶ Apud medicos in pulſu ſic dicitur motus arteriæ tactui accurrens. Gal. ¶ Metaphoricè pro clade ſeu ingenti clade vſurpatur, ſchol. Thuc. Et pro alio damno ſeu iactura rei alicuius. Greg *Itẽ pro pulſu ſeu percuſſione lyræ, alteriúſve Muſici inſtrumenti. Euryphanius Pythagoreus.

Πλήγανον, τὸ, baculus: παρὰ τὸ πλήσσειν, eſt enim aptus ad percutiendum. Heſych.

Πληγὰς, άδος, ἡ, falx. Idem. At πληγάδες, Apollonio idem eſt quod συμπληγάδες, concurrentes & mutuo concurſu ſe ferientes petræ.

Πλάστιγξ & Doricè πλάστιγξ, ιγγος, ἡ, flagellum, παρὰ τὸ πλήσσειν, Eurip. Πλήστιγγες Hippocrati ſunt οἱ νάρθηκες, inquit Gal. in lexico eius.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιπλὴξ, vtrinque percutiens vel feriens: vt ἀμφιπλὴξ ἀρά. Soph. in Oedip. Colon. Ἀμφιπλὴξ, terra, iſthmus q d. qui vtrinque percutitur, vtrinque percuſſus. Poll.

Ἀμφίπληκτος, idem, in poſt. ſignif. Heſych.

*Ἀναπλήσσω, referio, repercutio. Aratus.

Ἀντιπλήσσω, repercutio. referio.

Ἀποπλήσσω & ἀποπλήττω percutio, repercutio.

Ἀποπλήσσομαι, percutior, repercutior, retorqueor. ¶ Item perterreſio. Soph.

Ἀποπληξία, ἡ ſtupor corporis mentíſque. Quidam exp. ſtupor corporis totius. Alij ſtupor attonitus. Itẽ ſtupor ſine adſectione. Gal. ad Glauc. lib. 1. Ariſtot. in probl. ſect. 11. Expon. etiam, inſania ſeu amentia. Suid. & Heſych.

Ἀπόπληκτος, ὁ καὶ ἡ, qui laborat apoplexia. Item inſanus, amens, attonitus. Poll. l. 5. c. 36. ¶ Item admirabilis. Heſych. Exp. & qui vehementi quadam admiratione velut eſt perculſus.

Ἀποπλήκτως, inſanè, ſtupidè, ſtolidè. Luc.

Ἀποπληκτικὸς, ad apoplexiam pertinens. Item qui apoplexia laborat. Ariſtot. Rhet. 3.

Διαπλήσσω, diffringo, diffindo, Il. ψ. Exp. & diſſipo.

Διαπληκτίζομαι, idem quod πληκτίζομαι. Plut.

Διαπληκτισμὸς, altercatio qua venitur ad manus.

Ἐκπλήσσω & ἐκπλήττω. ictu ſeu ictib. excutio. Theoph. Et metaph Thucyd. l 1 φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει. ¶ Item percello, perterrefacio, obſtupefacio. Ariſtop.

Ἐκπλήττομαι, percellor, obſtupeſco, attonitus reddor. Xen. ἐκπλήττεσθαι ἐπὶ τῷ κάλλει. Plut. in Cam. ἐκπεπληγμένοι πρὸς τοσοῦτο πλῆθος.

Ἔκπληξις, ἡ, ſtupor, perterrefactio, conſternatio. ¶ Item mentis abalienatio ex repentina quapiam perturbatione extrinſecus proueniẽs. Autor defin. medic. Quidam exp. ſideratienem & tabem. Vide Gal. comm. Aph. 14. l. 7. ¶ Dicitur & de arborũ tabe.

Ἔκπληκτος, ſtupore perculſus, veſanus. Soph.

Ἐκπληκτικὸς, ſtuporem aut terrorem afferens, terribilis, horribilis. Thuc. & Phil.

Ἐκπληκτικῶς, cum ſtupore vel terrore: ſeu ſtuporem

afferendo, terribiliter. Suid.
Ἐκπλήγδην, idem apud eundem.
Ἐκπλαγής, έος, ὁ καὶ ἡ perterritus, attonitus. Polyb. Item actiuè, terribilis, horrendus. Suid.
1345 Ἐκπλαγῶς, mirabiliter, egregiè. Hesych.
Ἐκπλαγότης, exp. ſtupor, magnitudo.
Ἐκπλαγόμαι, percellor, attonitus fio, furo. Hesych.
Ἔκπαγλος, ὁ καὶ ἡ, poëtica metatheſi pro ἔκπλαγος, terribilis, ſtupendus, admirabilis Hom.
Ἔκπαγλον, & ἔκπαγλα, aduerbialiter ponuntur, pro terribilem & ſtupendum in modum, horrendè, inmaniter. Il. γ. & Od. χ.
Ἐκπάγλως, idem. Il. α. Exp. etiam valde, vehementer, ſupra modum. Od. ε & Il. β.
Ἐκπαγλέομαι, admiratione percellor, obſtupeſco, vnde ἐκπαγλεόμενοι, valde & ad ſtuporem vſque admirantes, apud Herodot. l. 9. Et apud Eurip. in Oreſte, πατέρα ὑπὸ τῶν ἐκπαγλουμένους.
Decomp. Ἀνέκπληκτος, non obſtupefactus, imperterritus, intrepidus. Ἀνεκπλήκτως, imperterritè, intrepidè.
Ὑπερεκπλήσσω, & ὑπερεκπλήττω, ſupra modum obſtupefacio.
Ὑπερεκπλήττομαι, ſupra modum obſtupefio, cum ſummo ſtupore admiror: aut valdè exhorreſco. Demoſth.
Ἐμπλήσσω & ἐμπλήττω, percutiendo ſeu feriendo irruo: aut ſimpl. irruo, ingruo, incido. vt apud Arat. εἰ δὲ κενῇ Τυφῶσιν ἐμπλήξῃ δεινὴ αἰέλλα ... Cic. vertit, *Sin grauis inciderit vehementi flamine ventus.* Apud Apoll. Arg. 2. πολλέες ἐμπλήξασαι ἐναντίη, exp. ſe mutuo concurſu & impetu collidentes. ¶ item ob ſtupefacio, attonitum reddo: Eur. in Alc. Ἡ κέρτομός με θεῶν τις ἐμπλήσσει χαρά;
Ἐμπληξία, ἡ, ſtupor, ſtupiditas. Exp. & vecordia, apud Gal. Item pauor: apud Æſchin.
Ἔμπληκτος, ſtupore perculſus: ſtupidus: vecors, ſtolidus. Plut. in Rom. & in Dione.
Ἐμπλήκτως ſtupidè, veſanè, ſtolidè: Thucyd. Ἐμπλήγδην, idem Od. ε.
*Ἐμπληγής, idem quod ἔμπληκτος, Nic. in Alex.
*Ἐμπληκτικός, idem quod ἔμπληκτος, ſtupidus. Plut.
Ἀνεμπλήκτως, (*decomp*) idem quod ἀνεκπλήκτως.
Ἐπιπλήσσω & ἐπιπλήττω, obiurgo, increpo, caſtigo verbis. Plato in Polit. δικαίως καὶ πάνυ ὑπὸ σοῦ μνημονικῶς ἐπιπλήξαι ... λογισμοὺς ἁμάρτημα, Herodian. ποτὲ ὑπὸ λιπαρῶν, ποτὲ δὲ ἐπιπλήττων, preces caſtigationibus admiſcens.
Ἐπίπληξις, obiurgatio, reprehenſio. Phil.
Decomp. Ἀνεπιπληξία, q. d. reprehenſionis carentia.
Ἀνεπίπληκτος, inculpatè. Heſych.
Ἀνεπιπλήκτως, irreprehenſe, inculpatè. Heſych.
Προεπιπλήσσω ſeu προεπιπλήττω, q. d. præcaſtigo: caſtigo & reprehendo præueniendo caſtigationem & reprehenſionem alterius. Ariſtot. rhet. 3. δεῖ γὰρ αὐτὸν αὑτῷ προεπιπλήττειν.
Καταπλήσσω & καταπλήττω, percello, obſtupefacio, in ſtuporem induco cum accuſ. Dem.
Καταπλήττομαι, percellor, obſtupefio, &c. Il. β. καταπλήγη φίλον ἦτορ. Thuc. καταπλαγῶμεν τοῦ πολέμου. Et καταπλαγεὶς τὴν δύναμιν, apud eundem.
Καταπληγμός, exp. obiurgatio. Eccleſiaſt. 21.
Κατάπληξις, q. d. obſtupefacio: ſtupor, conſternatio mentis: mens attonita. Thuc.
Καταπλήξ, ῆγος, ὁ, perculſus, obſtupefactus. Item qui pauidus eſt, vel, valde pauidus. Plut.
Καταπληκτικός, ſtuporem afferens, terribilis. Plut.
Καταπληκτικῶς, cum ſtupore, cum terrore.
Ἀκατάπληκτος, (*Decomp*) non obſtupefactus.
Παραπλήσσω & παραπλήττω, perperam pulſo citharam, aut aliud inſtrumentum muſicum.
Παραπλήττομαι, mente percellor, ſenſuum harmonia mihi deprauatur, vecors & amens fio: vnde γέλως παραπεπληγμένος, apud Eurip. in Herc. fur. vecors & amens riſus.
Παραπλήξ, ῆγος, ὁ, cui mentis vel ſenſuum harmonia deprauata eſt, vecors, inſanus, mente captus. Ariſtoph. in Plut. Apud Hom. παραπλῆγες ἠϊόνες dicuntur litora quæ ex obliquo fluctibus feriuntur. Euſt. & ſcol. Ariſtoph.
Παραπληξία, veſania. Παραπληξία & παραπληγία ab Hippocr. dicitur de paralyſi quæ apoplexiæ vel epilepſiæ ſuccedit, humore in aliquam ex non præcipuis partem depulſo.
Συμπλήσσω, q. d. compercutio, collido.
Συμπληγάδες inſulæ dictæ fuerunt quòd viſæ ſint συμπλήττεσθαι, i. collidi. Eurip. Apud Ariſtot. πτώσεις κεραυνῶν: μυελῶν πηγέσων συμπληγάδες, exp. conflictiones aeriæ opacitatis.
Συμπλήγδην, cum colluſione. Theocr.
*Ὑποπλήσσω, ſuccutio, percutio.

Compoſita ſine præpoſitione.

Αἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, grauiter feriens, grauiter percutiens. Nic. exp. & paſſiuè qui grauiter eſt ictus.
Ἀπλήξ, non percuſſus. Ἀπλήκτος, ὁ καὶ ἡ, idem.
Βουπλήξ, boues feriens aut pungens, i. ipſe ſtimulus quo boues punguntur. Iliad ζ. Βουπλήκτρον, τὸ, idem. Epigr. 1346
Δορύπληκτος, haſta percuſſus.
Δύσπληκτος, qui non facilè percellitur.
*Εὔπληκτος qui facilè pulſatur, ſeu feritur. Plut.
Ἡδονοπλήξ, quem voluptates ſtupidum reddiderunt, vel fructus voluptatibus. Plut.
*Ἡμιπλήξ, ſemipercuſſus, ſemiconcuſſus ictibus. Apoll. 4. Arg.
Ἡμιπληξία ἡ, idem quod παράλυσις: dimidij corporis reſolutio.
*Ἡμιπληκτικός, qui hemiplexia laborat. Dicitur autem hemiplexia, ſeu paraplexis in parte corporis, ſicut apoplexia in toto corpore. Gal. in defin. med.
Κυματοπλήξ, fluctibus pulſatus. in Antho. Epigr.
Κυματοπληγής, idem: vnde κυματοπληγεῖς ἰχθύς, vndis agitati piſces: apud Athen.
Κυνόπληκτος, à cane percuſſus. Dioſc.
Μεθυπλήξ, ebrius, ebrioſus. in Anth. Epigr.
Νωτοπλήξ, cuius dorſum verberibus conciſum eſt, vel concidi ſolet: Verbero, Maſtigia. Suid.
Οἰνοπλήξ, vino percuſſus, i. ebrius. Aliquando & ebrio ſum ſignificat.
Οἰστροπλήξ, qui œſtro vel furore agitatur. Eurip.
Ὀνειρόπληκτος, ſomnio territus. Heſych. & Suid.
Ὀρθοπλήξ ἵππος, equus qui ſe erigit, & calcibus ferit, apud Suid.
Παγοπληξία, veterinorum morbus, quum gelu percelluntur. Apſyrt.
*Πάμπληκτος, habens ſeu inferens plagas omnis generis. Sophocl.
Σκορπιόπληκτος, à ſcorpio percuſſus. Dioſc.
Σοροπλήξ & σορόπληκτος, q. d. à ſandapila percuſſus: dicitur de eo qui ſandapilæ propediem eſt includendus, ſenex capularis. Euſt.
Φρενοπλήξ, (q. d. mente perculſus) mente captus. Greg.
Χαλκόπληκτος, ære percuſſus, apud Soph. χαλκόπληκτος ξίφος. gladius cuſus ex ære aut ferro.
Χειρόπληκτος vel χερόπληκτος, manu percuſſus ſeu manibus, manibus inflictus. Sophocl.

ΠΛΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, later, Ariſtoph. πλίνθοις χρυσαῖς εἰληφέναι. ¶ Dicitur & ſignificare omnem in ædificio neceſſariam figlinam, vt imbrices, tegulas & ſimilia. ¶ Architecti in columinis πλίνθον nominant,

nant,quod in earum baſi ſpiris ſubiacet, Vitruu.l.3. cap.3. & l.5.cap.9.Heſychio eſt pars quædam capitis columnæ.

*Πλινθακὸς,lateritius operarius.Laert.in Arceſilao.

Πλίνθινος,ου,ὁ,lateritius,è latere fabricatus.

Πλίνθιον,τὸ,laterculus. Eſt & forma mathematica, cuius longitudine & latitudine æqualibus minor eſt craſſities ſeu profunditas. Plut.in Camillo. ¶Item agmen militare ſic diſpoſitum vt ex omnibus lateribus quadrati formam repræſentet. Ioſeph. de antiqu.Iud. ¶Eſt & machinamenti genus. de quo Orib.in l.de machin.

Πλινθὶς,ίδος,ἡ,laterculus. Athen.l.5. Eſt & eadem figura mathem.cum πλινθίον.

Πλινθηδὸν,in modum laterum tāquā opere lateritio.

Πλινθόω,ῶ,è lateribus conſtruo quippiam.Epigr.

Πλινθωτὸς,ὁ,lateris formam gerens, quadrangulus ad modum lateris: vt πλινθωτὸν σχῆμα, idem quod πλινθίον,de agmine quadrato dictum.Suid.

Πλινθεύω,f.εύσω,lateres duco, lateres fingo. Luc.& Ariſtoph.Item ex lateribus dūco ſeu ædifico. Thuc. l.4 ἐν ἐρύγματι ἐκαθέζοντο ὅθεν ἐπλίνθευον τὰ τείχη.Item in lateres effingo ſeu formo: vt πλινθεύειν τὴν γῆν, Herodot.

Πλινθεύομαι,idem.Thuc.l. 2. τάφρος ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο.¶Exp.etiam,decipior:tracta metaph. ἀπὸ τῆς ἀναγκαίας τοῦ πηλοῦ.Suid.

Πλίνθευσις,εως,ἡ,laterum fictio.

Πλινθευτὴς,οῦ,ὁ,qui lateres fingit ſeu coquit.Poll.

Πλινθεία,ἡ,idem cum πλίνθευσις. Exod.c.1.Sic & nominatur agmen quadratum, quod & πλινθίον & πλινθωτόν.Suid.Exponitur &,lateritium opus: apud Naz.

Πλινθεῖον,τὸ, figlina laterum, officina in qua lateres finguntur.Poll.ex Ariſtoph.

Compoſita.

Ἐκπλινθεύω, lateres eximo.Harpocr.ex Iſæo.

Ἡμιπλίνθιον,ſemilateritium.

ΠΛΙΣΣΩ,ſiue πλίσσομαι,gradio r,διαβαίνω.Heſ. quidam interpr.greſſus glomero.Od.ξ.(de mulabus.) Αἱ δ᾽ εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ᾽ ἐπλίσσοντο πόδεσσι. Euſt.quum ſcribit τὸ συμπεπηγμένως τρέχειν Αἰολικῶς dici πλίσσεσθαι innuere videtur πλίσσεσθαι, Æolicè dici pro Πλήσσεσθαι,vt ſit pedibus pulſare terram.i.ita intento gradu progredi,vt pedibus terram pulſando, ſonitum excites. Alibi tamen Ionicam dictionem, & (ſecundum quoſdam) Doricam eſſe tradit.

Πλίγμα,τὸ,gradus,greſſus. Euſt.Idem Hippocratem ſic appellare ait,partem quæ eſt inter femora.

Πλὶξ,gradus,greſſus,paſſus.Euſt. & ſchol. Ariſtoph.& Suid.Item ſpatium inter pollicem & medium digitum,i.dodrans.Suid.

Πλίχος,cutis quæ pudendis ſubeſt.ſchol Hom.

47 Πλιχὰς,άδος,ἡ, pars corporis inter inguina & femur. Gal.apud Hippocr.& Poll.l.2.

Compoſita quæ ſequuntur,itidémque præcedentia deriuata etiam per η ſcripta inueniuntur.

Ἀμφιπλίσσω,exp.περιβαίνω.

Ἀμφιπλὶξ,exp.περιβάδην Soph.in Triptol.

Ἀποπλίσσομαι ſeu ἀποπλήσσομαι,abſilio, ſaltu me proripio ſeu aufugio. Ariſtoph.

Διαπλίσσω,diſcedo dehiſco,diſſilio.Heſych.Euſt.dicit διαπλίχθαι eſſe περιπλέκειν τὼ πόδας.

Ἐκπλίσσομαι,vide ἐκπεπλίχθαι. apud Hippocr.

Περιπλίσσομαι,idem quod ἀμφιπλίσσομαι,περιβαίνω.

ΠΛΟΥΤΟΣ,ου,ὁ, diuitiæ. Xen.in ſymp.ἐν τῷ οἴκῳ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν ἔχειν. Cum genit. ὁ πλοῦτος τῆς πόλεως,apud Demoſth.& ὁ τῆς φιλοσοφίας πλοῦτος.Luc. ¶Item Plutus,Deus diuitiarum præſes. apud Heſiod.Ariſtoph.Plut.& alios.

Πλούταξ,valde diues.Athen.l.6.& 12.

Πλουτηφόρος,ου,ὁ, diuitias miniſtrans & ſuggerens, quæſtuoſus,lucroſus.Xen.

Πλουτίνδην,eligendo ditiores, vel ditiſſimum quēque. Ariſtot.pol.2.c.9.

Πλουτέω,ῶ,diues ſeu opulentus ſum,diuitias poſſideo, Ariſtoph. in Plut. Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ᾽ ὑπήκοα. Dem.πλουτῶ ἐξ ὑμῶν.Et cum genit. Ariſtot polit.1. νομίσματος πλουτῶν, πολλάκις ἀπορήσει τῆς ἀναγκαίας τροφῆς.Phal.in ep πλουτῶ μαρτύρων.Cum accuſat.ſignificat,abundo,præditus ſum,poſſideo.Greg.ἵνα βασιλείαν πλουτήσητε. Idem πλουτεῖ τὴν ἐν κόλποις Ἀβραὰμ ἀνάπαυσιν.¶Apud Alex.Aphr.probl.l.2.Πλουτοῦσι πρὸς σῶμα,exp.creſcunt in corpus.

Πλουτίζω,f.ίσω,dito,opulento. Xen. pæd.8.πλουτίζων καὶ εὐεργετῶν αὐθρώπους,εὔνοιαν ἐξ αὐτῶν κτῶμαι.

Πλουτίζομαι,diues & opulentus fio.Xen.

Πλουτεὺς,έως,ὁ,Dis,Pluto.in Epigr.

Πλούτων,ωνος,ὁ, idem.Plat in Cratylo.Luc.de luctu. Ariſtoph.in Pluto pro diuitiis exiſtimatur accepiſſe, quum inquit,τῷ πλούτωνι παρεκαθέζετο.

Πλούσιος,ὁ,diues,locuples,opulentus.Ariſtot.Plut.

Πλουσίως,opulenter,abundè.

Πλουσιακὸς,idem cum πλούσιος: vel idem cum πλούταξ. Plut.περὶ φιλοπλουτ. Athen.l.13.

Πλουσιάω,ῶ,idem cum πλουτέω, diues ſum,abundo. Al.Aphr.prob.l. 2.ὁ δὲ ἀμφιμμένος πλουσιῶν πρὸς ὕλην, abundans materia.

Πλουσιάζω,idem quod πλουτίζω,πλουσιάζομαι, idem quod πλουτίζομαι.Exp.etiam,augeor: vt apud Herodian.l.7.τότε μᾶλλον ἐπλουσιάσθη τὸ πλῆθος.

Compoſita.

Ἁβρόπλουτος χαίτη,coma molli,& opulento ornatu decorata:apud Eurip.in Iph. Taur.

Ἄπλουτος,ὁ καὶ ἡ,diuitiis carens,Plut.

Ἀποπλουτέω,diuitias amitto:diuitias abſumo, vel profundo.Greg. ἵνα δὲ Πλοῦτον ἀσφαλῆ νόμιζε,τὸ ἀποπλουτεῖν θεῷ καὶ τοῖς πένησι.

Ἀρτίπλουτος,qui nuper diues eſt factus.Apud Eurip.in Supplic.ἀρτίπλουτα χρήματα,exp.bona nouis & ſubitis aucta diuitiis.

Ἀρχαιόπλουτος,cui priſcæ ſunt diuitiæ iam inde à maioribus ſuis diues,ex eóque nobilis.Soph.

Ἀρχέπλουτος,penes quem adminiſtrandarum ac diſpenſandarum diuitiarum poteſtas eſt Idem.

Βαθύπλουτος,immenſas diuitias poſſidens.Suid.

Βαθυπλούσιος,Idem Poll.l.3. c.22.

Εὔπλουτος,grandibus diuitiis auctus,valde diues.

Ζάπλουτος,valde diues,ditiſſimus.Eurip.

Ζαπλουτέω, valde ſum diues.Chryſoſt.

Καλλίπλουτος,pulchras diuitias poſſidens.

Καταπλουτέω,diues ſum,abundo.Damaſc.l. 3. πῶς οὐ τελείως καταπλουτήσει πᾶσαν σοφίαν καὶ χάριν.

Καταπλουτίζω,idem quod πλουτίζω. Xen.

Λακκόπλουτος,è foſſa ditatus.Heſych.

Μεγαλόπλουτος,grandes diuitias poſſidens,Poll.

Μεγαλοπλούσιος idem.Poll.

Νεόπλουτος, cui recentes ſunt diuitiæ, qui non ita pridem diues eſt factus.Ariſtot.Plut.

Ὀψίπλουτος,qui ſerò diues eſt factus.Baſil.

Παλαιόπλουτος,idem quod ἀρχαιόπλουτος. 1348

Παμπλούσιος, omnibus diuitiis affluens: vel omnium ditiſſimus aut opulentiſſimus.Plat.

Ὑπερπλουτέω,ſum prædiues.Ariſtoph.

Ὑπερπλούσιος,ſupra modum diues.

Ὑπόπλουτος γῆ, diuitiis ſubterraneis abundans, vel ſub qua Πλούτων,id eſt diuitiarum Deus habitat,Strabo.

Φιλόπλουτος,diuitiarum amans,auarus.Luc.

Φιλοπλουτία,ἡ,diuitiarum amor.Plut.

*Ἀφιλοπλουτία,diuitiarum contemptus.Plut.

Φιλοπλουτέω, diteſcere cupio. Plut.
Ψευδόπλουτος, qui ſe diuitem mentitur.

ΠΛΥΝΩ, ῶ, lauo. Propriè de veſtimentis dicitur, ſicut λούω de corpore, νίπτω de manibus ac pedibus, Il. χ. ὅθι εἵματα σιγαλόεντα Πλύνεσκον. Impropriè de aliis rebus: vt Theocr. idyll. 28. Τὸ σῶμα μὲν πλυνῶ, καὶ ἀποστύψω τὸ φίλαμα. Athen. l. 4. ὃς πλυνεῖ σκάφη. ¶ Significat etiam, conuitiis inceſſo, maledictis proſcindo, obiurgo: vt Demoſth. πλυνοῦντας αὐτῶν τὰ πέρρηνα. Et cum dat. apud Chryſoſt. μυρίαις σε πλύνει λοιδορίαις. ¶ Item contamino. Chryſoſt
Πλύνομαι, lauor: interdum, eluor vel abluor. Dioſc. ¶ Item conuitiis proſcindor. Heſych. & Suid.
Πλύμα, τὸ, aqua ſordida ex lotura. Poll. metaph. ſic dicitur ἡ καταπεπλυμένη ἐπῳδὴ, vt idem teſtatur.
Πλυσμὸς, ὁ, & πλύσις, lotio, lotura. Euſt. Πλυσμὸς eſt etiam labrum in quo lauantur panni. Heſych.
Πλυντὴς, qui veſtimenta lauat, fullo. Poll.
Πλυντικὸς, qui eorum eſt qui veſtimenta lauant: πλυντικὴ τέχνη. Plat. in polit.
Πλυντρὶς, ίδος, ἡ, lotrix. Poll.
Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ qui lauat. Item cruſta vel foſſa lapidea in qua lauantur panni.
Πλυντήριος, ad lauandum aptus Poll. ¶ Πλυντήρια τὰ, feſtum erat quod Athenis in honorē Aglauri, filiæ Cecropis agitabatur, teſte Heſych. vel in honorem Palladis, teſte Plut. in Alcib.
Πλύντρον, τὸ, merces pro lotura, Poll.
Πλύντρια ἡ, lotrix, quæ pannos lauare ſolet.
Πλυντρὶς γῆ, terra qua lotrices in abluendis pannis vtebantur. Theophr. de cauſ. pl. l. 2. c 5.
Πλύτης, ου, ὁ, idem quod πλυντὴς. Etymol.
Πλυτικὸς, idem quod πλυντικός.
Πλυντήριος ἱερτικὸς, genus poculi Laconici: de quo ſchol. Ariſtoph & Suid.
Πλυνεὺς, έως, ὁ, idem quod πλυντὴς ſeu πλύτης. Poll.
Πλυνὸς, ὁ. locus vbi lauatur: Od. ζ. Il. χ Sumitur & pro vaſe ipſo in quo abluuntur panni, teſte ſchol. Ariſtoph. & Heſych. Hinc πλυνὸν ποιεῖν τινα dicitur, i. maledictorum ſordibus implere aliquē ſicut implētur in quo panni lauantur. Ariſtoph. in Plut.
¶ At πλυνὸς, (paroxyt.) ſignificat τὸ πλυνόμενον. Scho. Ariſtoph.

Compoſita, ac primum cum præpoſitione.

Αναπλύνω, eluo, vel iterum lauo.
Ανάπλυσις, εως, ἡ, ablutio, elotio.
Αποπλύνω, abluo Luc. ἀποπλύναι τὴν κόνιν.
Απόπλυμα, τὸ, aqua ſordida in qua quid lauimus.
Decomp. Δυσαπόπλυτος, qui difficulter ablui poteſt. Suid.
Εναποπλύνω, abluo in.
Διαπλύνω, perluo. Poll. 2. c. 11.
Εκπλύνω, eluo. Ariſtoph in Plut. Οἴμοι μὲν γ' ἂν εἴ τις ἐκπλυνεῖ σε.
Εκπλύνομαι, eluor. Ariſtot.
Εκπλυσις, ἡ, ipſa eluendi actio.
Εκπλυτὸς, ſeu ἔκπλυτος, elutus, elotus. Plat. de leg. l. 9. Item (de veſte aut panno dictum) colorem non retinens, cuius color eluitur.
Decomp. Ανέκπλυτος, qui elui nequit. Poll.
Δυσέκπλυτος, qui difficulter elui poteſt. Δυσέκπλυντος Idem. Plut.
Εὐέκπλυτος, qui facilè eluitur. Poll.
Εμπλύνω, lauo in.
Καταπλύνω, abluo, eluo: vel ſimpl. lauo, aut perluo, Xen. ὅταν καταπλύνῃ τὴν κεφαλήν.
Καταπλύνομαι, abluor, &c. vnde καταπλυθεὶς, apud Theophr. Apud Æſchinem, καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, exp. obſorduit, viluit.
Περιπλύνω, perluo: vel circumcirca lauo. Gal.
Περίπλυμα τέφρας, lixiuium. q. d. perluuium cineris.
Περίπλυσις, ἡ, ipſa perluendi ſeu circumcirca lauandi actio. Apud Hippocr. περιπλύσιες, dicuntur tenuium humiditatum deiectiones per aluum, teſte Gal.
Προπλύνω, prius lauo, antè abluo vel eluo.

Compoſita ſine præpoſitione.

Απλυσία, ἡ, illotum eſſe. Apud Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 16. ἀπλυσίαι, dicuntur ſpongiæ quædam, quòd elui nequeant. Meminit & Theophraſt. hiſt. pl. l 4. c. 7.
Απλυτος, ὁ καὶ ἡ, illotus, propriè de veſtimento, apud Athen.
Εριοπλύτης, qui lanam ſeu lanas lauat, fullo. Dioſc.
Εὐπλυνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene lotus, i. purus, mundus. Poetica dialyſi dicitur εὐπλυνής. Od. γ.
Λινοπλύνης, ου, ὁ q. d. lini lotor. Heſych.
Λινοπλυνὴς, q. d. lino lotus, i. lino loto contextus: vt λινοπλυνεῖς ἐπενδύτας. Poll. l. 7. c. 12.
Νεόπλυτος, recens lotus, nuper ablutus. Hom. Herodot.
Νεόπλυντος, idem.
Χρυσοπλύσιον, ου, τὸ, officina in qua aurum lauatur. Ser.

ΠΝΕΩ, (& poet. metri gratia πνείω) flo, ſpiro. Od. ε. Αὐτὴ δ' ἐκ ποταμοῖο ψυχὴν πνέει ἐκ δὲ φρεός. Et cum accuſ. vt Il. λ & ω. Μένεα πνείοντες Ἀχαιοί. Ariſtoph. in Ran. πνέοντες λέρν καὶ λόγχας. Xen. Hell. 7. εἰ πῦρ πνέοντες. Pro quo accuſat. Atticè genitiuus vſurpatur: vt epigr. l. 1. πνείων δὲ ἐπῆς. Item ſpiro, odorē ſpiro. Od. δ. Αμβροσίην Ἡδὺ μάλα πνείουσαν. Dioſc. lib. 3. cap 94. ὥστε γευσαμένῳ τὸ στόμα μηδὲ πνεῖν. εἰ μὲ ἐπ' ὀλίγον. Et cum genit. vt πνεῖν τράγου. Epigr l 2. Et πνέον κρόκου, apud Dioſc. l. 1 c. 65. ¶ Item ſpiro, i. viuo Ariſtoph in Ran.
Πνέομαι, vnde πνεῖται, flatur. Athen. l. 9.
Πνεῦμα, τὸ, flamen, flatus, ſpiritus. Plerunque flatus ventorum, vel ventus, vt teſtatur Ariſtot. de mūdo, ſcribēs ventum nihil aliud eſſe niſi multum aerem copioſè & confertim fluentem, qui ſimul & πνεῦμα dicatur. Sic apud Thuc. l 4 ὑπό τε πνεύματος ἐκ πόντου ἐπ᾿. Alioquin (inquit idem Ariſt. ibidem) πνεῦμα dicitur ſubſtantia animata & genitalis, in ſtirpibus & animantibus exiſtens, & per omnia pertingens. Peculiariter autem de ſpiritu dicitur quem animantia viuētia ducūt, i. de anhelitu, halitu, anima. Plut. Symp. 2. Xen. in Cyneg. &c. & pro difficultate ſpirandi, apud Hippocr. ¶ Item ſpiritus ſeu afflatus. Plut. de def. orac. & de exil. & ſæpe in nouo Teſtam. ¶ Interdum in ſacris literis per τὸ πνεῦμα intelligitur malus ſpiritus, Satanas: vt Matth. 8. Frequentiùs tamen pro ſpiritu ſancto ponitur vt 1. Cor. 12. τὸ γὰρ πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ. ¶ Item τὸ πνεῦμα, ſententia membris conſtans vt periodus. Hermog. ¶ Πνεύματα, τὰ, ſpiritus vitalis, vitalia præcordia. Diod. Sic. de rebus geſtis Philippi, τὰς ἀρχὰς τοῦ σιδήρου τοῖς πνεύμασιν ἐνερείσας.
Πνευματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſpiritu plenus ventoſus. Plut. ſymp. 1. & 4. Item qui flatus mouet, qui inflat. Idem in probl. Rom. Athen. l. 8. Item inflatus, flatu diſtentus Item qui ægrè reſpirat: apud Hippocr. & Galen. Apud Plat. in Cratyl. πνευματώδη γράμματα, exp. literæ quæ cum flatu ſeu ſpiritu pronunciantur.
Πνευματικὸς, ὁ, ſpiritualis, ſpiritalis, qui à ſpiritu cietur: vt πνευματικὰ ὄργανα, apud Vitruu. lib. 10. cap. 1. Et πνευματικοὶ πόροι meatus ſpirituales, i. ſpiritui ſeu reſpirationi ſeruientes. Plutarch. in prob. Rom. 8. Item flatibus (ventorum) obnoxius, ventoſus. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. cap. Item inflatus, flatu ſeu ſpiritu diſtentus. Ariſtot. hiſt. an lib. 7. Item flatus ciens, inflans. Plut. in Prob. Rom. Athen. lib. 7. Exponitur &, pulmonis inflāmatione laborās, pulmonarius.

-tius. ¶Item ſpiritualis à πνεῦμα ſignificante S. S. ſæpe in ep. Pauli & alibi in nouo Teſtam. ¶Πνευματικοὶ appellati fuerunt medici quidam, à flatu ſeu ſpiritu in corpora ſubeunte, omnia vel ſecundum naturam ſe habere, vel in morbos incidere cenſebant.

Πνευματικῶς, ſpiritualiter. 1. ep. ad Cor. c. 12.

Πνευματίας, ου, ὁ, cui magna eſt & frequẽs reſpiratio: vel cui venter flatu diſtenditur Galen.

Πνευμάτιον, τό, (diminut.) paruus flatus. Athen.

*Πνευματώδης, idem quod πνευματικός, ventoſus. Arat.

Πνευματόω ῶ, flatu ſeu ſpiritu imp'eo, flatus excito. Athen. l. 9 ἵνα διεγείρῃ πνευματώσῃ τὸν ἀέρα. Idem l. 3. (de fabis) χλωροὶ μὲν εἰσι πνευματικώτεροι ξηρανθέντες δὲ ἧττον πνευματοῦσι. Item in ſpiritum verto. Ariſtor.

Πνευματοῦμαι, flatibus impleor, i. inflor. Hippocr. Item vertor in ſpiritum & euaneſco. Ariſt.

Πνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio. Ægin. l. 3 c. 38.

Πνευματωτικός, inflandi ſeu flatus excitandi vim habens. Athen. l. 9. Dioſc. l 2. c. 134.

1350 Πνεύμων, ονος ὁ, pulmo: reſpirationis inſtrumentũ. Plut. Apud Dioſ. l. 2. cap. 39. πνεύμων θαλάσσιος, pulmo marinus.

Πνευμονικός, οῦ, ὁ, ad pulmonem pertinens: item qui pulmonum vitio laborat, pulmonarius.

Πνευμονίας, ου, ὁ, idem; vt πνευμονίας λέβης. Poll.

Πνευμονία, ἡ, morbus quidã pulmonis. Aet. de acut. morb. l. 2. Vnde compoſ. περιπνευμονία, ἡ, pulmonis inflammatio. Dioſ. l. 3. c. 52. Et περιπνευμονικός, qui peripneumonia laborat, apud eundem. l. 3. & alibi.

Πνευμώδες πάθος, alius quidam pulmonis morbus, de quo Aet περὶ χρονίων παθῶν, l. 1. c. 12.

Πνευμονευτικά, inſtrumenta quæ ſpiritu inflantur.

Πλεύμων, Atticè pro πνεύμων, apud Plutarch. ſymp. 7. probl. 1. Item pulmo marinus apud Ariſtot.

Πλευμονικός, πλευμονία, ſiue περιπλευμονία, idẽ quod præced. πνευ.

Πλευμονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulmoni ſimilis, ſpongioſus, ac fiſtulis inanibus cauus, laxúſque & mollis, vt pulmo. Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 16.

Πλεύμος, pulmonis vitium, Gal. in lex. Hipp. Πλευμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulmonarius, Gal. Πλευμόω, ῶ, in tabem incido apud Hippocr.

Πνεῦσις, εως ἡ, ſpiratio, flatus, Gregor.

Πνευστικός, idem cum πνευματικός Athen.

Πνευστιάω, ῶ, anhelo, crebrò ſpiro ſeu reſpiro: apud Suid. Poeticè dicitur in πνευστιόω. in Epig. Exp &, ſpirandi difficultate laboro, ægrè reſpiro.

Πνοή, ἡ, flatus, ſpiritus. Ariſtoph. Pro quo Dorica epentheſi dicitur πνοιή. apud Hom.

Πνοός, ὁ idem. Exp. etiam, ſonus Heſych.

Πνύω ſiue πνύω, idem cum πνέω, vnde & deriuatum Πνύμαι, idem quod πνύω, ſpiro, vnde πεπνυμένος, ſpirans, ſeu viuus, apud Polyb. ¶Itẽ πνύμαι, & πέπνυμαι, ſapio, intelligo. Il. ω -εἶδός δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός, πέπνυσαι δὲ νόον, corpore ac ſpecie admirãda, pectore autem ſapiente. Sic & Od. κ. Hinc πεπνυμένος, ſapiens, prudens. Hom Plut.

Πινύω, vnde πινύσσω & πινύσκω, moneo, ſapere vel reſipere facio, ad ſanam mentem reduco. Iliad. ξ. Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή. Ab Euſt. exp. & φρενοῖ.

Πίνυσις, εως, ἡ, prudentia, ſapientia, intelligentia. Et πινὺς pro eodem, apud Heſych.

Πινυτός, οῦ, ὁ, ſapiens, prudens, conſultus: vt πινυτὴ γυνή, apud Hom. Legitur & apud Dem.

Πινυτῶς, ſapienter, prudenter.

Πινυτότης, ητος, ἡ, ſapientia, prudentia. Euſt. & pro eodem πινυτής, ῆτος, ἡ, in Epigr. Ponitur & πινυτὴ

ſubſt. pro πινυτότης, Il. η. & Od. ψ.

Ἀπινύσσω, (comp.) decipio Od. ζ. Item efflo, expiro. Suid. Ἀπίνυτος, amens, qui deſipit.

Ἀπινύτως, amenter, deſipienter.

Νηπύτιος, idem quod ἀπίνυτος, particula νη priuandi vim habente. Vide & in Νήπιος.

Ποιπνύω, opus facio & quidem ſedulò, valde occupor. Od. γ οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον, opus iniunctum acturum faciebant. Il. α. Ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα Sic & Il. σ. & ο. exponitur etiam miniſtro vt Il. ω. Ety. propriè eſſe dicit τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ πνεύματος ποιεῖν, quoniam qui properanter & anxiè opus faciunt, πνευστιῶσι.

Ποιπνύς, ύος, ὁ, miniſter, famulus. Heſyc.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναπνέω, & poet. ἀμπνέω, ſeu ἀμπνείω, reſpiro. Plat. Hõ. Et cum genit. vt Iliad. τ ἀναπνεύσωσι πόνοιο, & Iliad. π. ἀναπνεύσωσι πόνοιο. Cum quo exp. & me recreo, relaxationem animi capio: vt Il. λ. ἀναπνεῖν κακότητος. Et Luc ἀμπνεύσων τοῦ δεινοῦ.

Ἀνάπνευσις, & poet. ἄμπνευσις, reſpiratio. Ariſtot. in probl. Item recreatio & relaxatio. Il. λ.

Ἀναπνευστικός, reſpiratiuus, vi reſpirandi præditus. Alex. Aphr.

Ἀνάπνευστος, idem cum ἄπνευστος Heſiod.

Ἀναπνοή, & poet. ἀμπνοή, ἡ, reſpiratio. Plat. Ariſt. Plut. Soph. Secundum quoſdã propriè dicitur ea reſpiratio quæ fit pulmonibus & pectore. Item ſpiraculum vt exp. apud Ariſtot. de mundo. Exp & vapor, apud Baſil. in ep. Item relaxatio, apud Plut. & Baſil.

Ἀνάπνοια. Idem.

Ἀμπνύω, idem cum ἀναπνέω, reſpiro. Il. ψ.

Ἀμπνύνομαι, idem. Il ω. Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἄμπνυτο. Exp. & reſipio, ad ſanam mentem redeo. Heſych.

Decomp. Δυσανάπνευστος, ὁ καὶ ἡ, ægrè reſpirans.

Ἐπαναπνέω, inſuper reſpiro. Apud Herodot. ἐπαναπνέειν τὰ ἔπεα, effundere verba. 1351

Προαναπνέω, prius reſpiro Plut.

Ἀντιπνέω) & poet. ſeu Ionicè ἀντιπνείω) reflo, cõtrarium flatum emitto, ſpiro contra. Phocyl. ἀντιπνείει ἀνέμοισι. Et metaph. reflo, i. aduerſus ſum.

Ἀντίπνοος & ἀντίπνους, ſpirans aduerſus, reflans.

Ἀντίπνοια, ἡ ventus contrarius. Herodian.

Ἀποπνέω (& poet. ἀποπνείω) efflo, exhalo, ſpiro. Iliad. ζ. Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. In proſa cum gen. cõſtruitur: vt apud Luc. ἀποπνέω μύρου Interdũ ſine caſu ſignificat odorem emitto, ita vt eũ amittam: vt apud Theophr. l. 9. πλῆσαι δὲ καὶ τὰς δραμίδας ἐπὰρ ἤδη καὶ καλάμῳ, πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν. Interdum abſolutè ſignificat efflo animã, morior: vt apud Hom. in batrachom. Ταῦτ' εἰπὼν ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι. Interdum additur ei accuſat. θυμόν, vt Il ν. Abſolutè etiam ponitur pro, flatum ventris emitto, pedo. Suid.

Ἀπόπνευσις, exhalatio, efflatio, expiratio.

Ἀποπνοή, idem. Ἀπόπνοια, ἡ, flatus. Theophr.

Ἐναποπνέω, (decomp.) ſpiro in, immorior.

Διαπνέω, & poet διαπνείω, perflo, perſpiro. Item flatum ventris emitto. Suid Item difflo. Item interſpiro, id eſt reſpiro. Philo de vita M. l. 1. διαπνεύσαντες τῆς ταλαιπωρίας ἐπ' ὀλίγον.

Διαπνέομαι, idem quod διαπνέω, perflo. Gal. Itẽ paſſ. difflor. Ariſtot.

Διαπνοή, perflatus, perſpiratio. Al. Aphr.

Decomp. Δυσδιάπνευστος, qui ægrè difflatur, qui per ſpirituales meatus ægrè tranſmittitur. Dioſ. l. 5. c. 9.

Εὐδιάπνευστος, & εὐδιάπνους, perflabilis. Item qui per ſpirituales meatus facilè tranſmittitur.

Εἰσπνέω, ſeu εἰσπνείω, inſpiro, afflo. Ariſtop. in Ran. Δᾳδων γέ με αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Apud Lacones ſignificat etiam, amo, teſte Etymol.

Εἰσπνέομαι, inſpiror, vel aſpiror, afflor. Al. Aphr.

Εἰσπνοὴ,ἡ,inſpiratio. Gal.cõm 3.ſect.115. in lib. Hippocr de victus rat.in morb.acut.

Εἰσπνήλης,ου,ὁ,amaſius,amoris ignibus afflatus,Etym. ex Callim. Pro eodem dicitur &,εἴσπνηλος , apud Theoc.idyll.12.quod Amyclæorum peculiare vocabulum eſſe ait.Scribitur &,εἴσπνιλος , apud ſchol. Theocr.& Euſt.

Ἐπεισπνέω,(decomp.)inſuper inſpiro.Gal.

Ἐκπνέω,afflo,expiro. Ariſt.Item,expiro,id eſt morior. Plut.de deo Soc. τοῦ ἄλλοις ἀσπασιώτερος ἅμα ἵλεως ἐξέπνευσε.

Ἔκπνευσις, expiratio,quum efflatur ſpiritus.

Ἐκπνοὴ,idem:vel,exalatio.Ariſtot.

Ἐκπνευματόω,ῶ,in ſpiritum verto.Itẽ flatibus effero ſeu extollo:vnde ἐκπνευματουμένη θάλασσα, inflatum & tumidum mare ob vim ventorum.

*Ἐκπνευμάτωσις, expiratio,efflatio. Epicurus in ep. ad Pyth apud Laert.

Decomp. Διεκπνέω expiro per,perflo. Ariſtot. Διεκπνοὴ,perflatus:vel expiratio pertranſiens.

Συνεκπνέω,ſimul expiro,ſimul animam efflo.Eur.

Ἐμπνέω,& poet. ἐμπνείω,inſpiro,aſpiro,afflo. Heſiod. in Erg. διὰ Θρήκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ ἐμπνεύσας ὤρινε. Epigr.l. 2. εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν,inflauit tubam. Et metaph. inſpiro,&c.Iliad c. & ν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν. Phil.de vita M l.1. θάρσος ἐμπνεούσας τοῖς Ἑβραίοις. ¶ Exponitur &,inhio apud Heſych. Vſurpatur & pro ſimplici πνέω.vt Act. ap. c.9. ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου.Et Plat.de rep.l.2. ἐμπνέοντα ἔτι καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι. Sic & apud Herodian. & Syneſ.

Ἐμπνέομαι, inſpiror,afflor.Plut.

Ἔμπνευσις, inſpiratio. Item animus afflatus: apud Greg in enc.Macchab.

Ἐμπνευστὸς,inſpiratus ſeu qui inſpiratur.Athen.

Ἐμπνευστος,exp. ἄφωνον & ἀφανὴς,Heſych.

Ἔμπνοος & ἔμπνους,qui ſpirat,ſpirans.Plat.

Ἔμπνοια,ἡ, ipſa ſpirandi actio, ſpirare , viuum eſſe. Heſych.

Ἐμπνευματόω, ſpiritus flatúſque ingenero, inflo. Athen.l.2. τὰς δὲ ἐφολκίας ἐμπνευματοῦν ἔθος. Item flatu ſeu vi ventorum incito.Luc.in Lexiph.

Ἐμπνευμάτωσις,inflatio,flatuum ingeneratio.Ath.

Ἐμπνευματωτικὸς,inflandi vi præditus,inflans.

Ἐμπνύμαι,reſpiro,ad me redeo,reuiuiſco. Heſyc.

Ἐπιπνέω & poeticè ἐπιπνείω,aſpiro,afflo. Heſiodus in Theog. ἀέρι ἐπιπνείουσι θάλασσαν. Exponitur &, flo ſuper: Odyſſ. σ. ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει. Item metaph.afflo. Eurip.in Phœn. στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας.

*Ἐπίπνευσις, afflatus, inſpiratio , ἐπίπνοια. Strabo lib.10.

Ἐπίπνοος & ἐπίπνους afflatus.Plut.

Ἐπίπνοια,ἡ, afflatus inſtinctúſque diuinus.Plat.

Παρεπιπνείω,(decomp. à latere aſpiro,ſeu leuiter a-

1352 ſpiro.Apoll.Argon.l.2.

Καταπνέω,perflo,afflo. Eurip.in Rheſo, Ὁ Στρυμόνιος πῶλος Μούσης ἥκων,ἀοιδοῦ,καταπνείοις.

Καταπνέομαι,perflor,afflor.Theophr.

Κατάπνευμα,τὸ,perflatus,afflatus.Eurip.

*Μεταπνέω, reſpiro.Opp.5.Gal.

Παραπνέω, à latere flo ſeu ſpiro. Item leuiter ſpiro. Dioſcor.

Περιπνέω & περιπνείω,ſpiro circum.

Προσπνέω,afflo,aſpiro,cum dat.apud Ariſtoph.

Προσπνεῖσθαι,aſpirari.verbum grammat.Athen.

Πρόσπνευμα,τὸ,afflatus,apud Suid.

Συμπνέω, conſpiro.Plerumque metaph.vno conſenſu molior.Herodian.l.7.

Συμπνευσμὸς,conſpiratio,conſenſus Heſych.

Σύμπνοος & σύμπνους,qui conſpirauit.Plut.

Σύμπνοια,ἡ,conſpiratio.Herodian.

Ὑποπνέω,ſubtus ſpiro,aliquantum ſpiro,aſpiro.

Compoſita ſine præpoſitione,ac primùm ex præſenti πνέω.

Ἀπνεὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,valde ſpirans. Epigr.Item (α exiſtente priuatiuo)non aſpirans,flatu deſtitutus.

Λιγυπνείων,οντος, ὁ, dulce ſpirans:argutum ſeu ſtridulum flatu ſonum reddens.Od.δ.

Πυρπνέω,ignem ſpiro Eurip.in Ione.

Compoſita ex præt.perf.paſſ.

Ἀπνεύματος,ὁ καὶ ἡ,qui à vento non perflatur.

Ἄπνευστος,qui reſpirare non poteſt:& *per conſequ.*exanimis Od.ε.Item flatu venti carens.Theophr.

Ἀπνευστὶ,ſine reſpiratione.Item ſine interpellatione. Athen.l 10.Plat.in ſymp.

Ἀπνευστία,non ſpirare:ſpiritum reprimere.

Ἀπνευστιάζω,contineo ſpiritum.Ariſtot.

Εὔπνευστος, benè ſpirans , cuius ſpiracula bene aperta ſunt,item perflabilis.Item bonum odorem ſpirans,

Εὐπνευστία,ἡ,commoda ſpiratio,ſpiritus facilitas.

Θεόπνευστος,à Deo inſpiratus.2.ep.ad Tim.c.3.

Compoſita ex πνοή.

Ἁλίπνοος,ὁ καὶ ἡ,mare redolens,apud Muſæum.

Ἄπνοος & ἄπνους, flatu carẽs,flatum non emittens: Ariſtot.meteor.l.2. Item reſpiratione carens,ideóque exanimis.Heſ.Item,cuius odor euanuit. Callim.

Ἀπνοια,ἡ,q. d. carentia flatus. Item tranquillitas à ventis Item priuatio facultatis reſpirandi.

Βαρύπνοος,grauiter ſpirans,mali odoris.Nic.in ther.

Βραχύπνοος, breues ſimúlque tardos ſpiritus ducens. Gal.

Δύσπνοος & δύσπνους,qui ægrè ſpirat , ſpirandi ſeu reſpirandi difficultate laborans.Hippocr.

Δύσπνοια,ἡ,ſpiritus difficultas.Xen,

Δυσπνοϊκὸς,ſpirandi difficultate laborans.Gal.

Δυσπνοέω,ῶ,ſpirandi difficultate laboro.Dioſ.

*Ἑτερόπνοος,aliud ſpirans,diuerſum ſpirans.Anacr.

Εὐθύπνοος, rectà ſpirans, cuius flatus in rectum procedit.cui opp. ἀνακαμψίπνοος,apud Ariſtot.

Εὔπνοος & εὔπνους,idem quod εὔπνευστος: Xen. Pro quo poetæ ἐΰπνοος.Theocr.

Ἡδύπνοος ſiue ἡδύπνους,iucundum odorem ſpirans,vel grato odore ſpirans.Eur.in Med. Pro iiſdem dicitur ἡδυπνοίος,in Epigr.

Ἡμίπνοος & ἡμίπνους, dimidiatum tantùm ſpiritum edens,ſemianimis:Hom.in Batrach.

Καλλίπνοος & καλλίπνους, pulchrum ſpirans.

Λιγύπνοος,& poeticè λιγυπνοίος, idem quod λιγυπνείων. Hom.hymno 1.in Apoll.

Λιγυρόπνοος,ſiue λιγυρόπνους, idem.Poll.

Μακρόπνοος, ſiue μακρόπνους , qui longos ducit ſpiritus. Hippocr.Apud Eurip. μακρόπνους ζωὴ, vita longa,in qua longo tempore ſpiratur.

Μελίπνοος, mel ſpirans,i.ſuauiter ſpirans.Suid.

Μυρόπνους,ου,ὁ, vnguentum ſpirans. Epig. Pro eodem dicitur etiam μυρίπνους:apud Plut.

Ὀρθόπνοια,ἡ,orthopnœa: morbus quum erecta ceruice ſpiritus ducitur.Dioſc.

Ὀρθοπνοϊκὸς,qui orthopnœa laborat , qui non niſi erecta ceruice ſpiritum trahere poteſt.Idem.

*Πολύπνοος,multum odorem mittens,valde odoratus, Opp.lib.1.de Ven.

Πυρίπνοος,ſiue πυρίπνους:ignem ſpirans.Epigr.

Πύρπνοος,idem.Eurip.

Ῥοδόπνοος,roſarum odorem habens.Athen.

Compoſita remotiora.

Ὄμπνη,ἡ , quidam interpretantur cereales fructus , vtpote quorum vſus ſit nobis cauſa τοῦ ἀμπνεῖν, i. ſpirandi & viuendi. Sic vocari poſſunt & alia quibus alimur,quæque nobis τοῦ ἀμπνεῖν cauſa ſunt. Vnde & pro frumento Lycophron vſurpauit. Nicander

in A-

in Alexip. πολυόμπνια ὄμπνας fauos appellat. Ab Heſychio exponitur cibus.

Ὀμπνειον & ὄμπνεον, quod nobis reſpirandi & viuendi cauſa eſt: almum: vt ὀμπνειος λειμὼν ſeu ὄμπνιος, ager ſegete & Cerealibus frugibus plenus. ὀμπνία Δημήτηρ, alma Ceres. Sic ὄμπνιον ὕδωρ, apud Suid. Et Sophocles ὄμπνιον νέφος vocauit quod fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ.

Ὀμπνηρὸν, idem quod ὄμπνιον, apud Heſyc.

ΠΝΙΓΩ, F. ξω, ſuffoco, præfoco, ſtrangulo. Hom. Ariſtop. Et metaph. ſtrangulo, torqueo. Luc. ὁ δὲ μάλιστά με πνίγει, τοῦτ' ἐστι.

Πνίγομαι, ſuffocor, præfocor, &c. Plut. Item in voce media, idem quod πνίγω.

Πνιγμὸς, ου, ὁ, ſuffocatio, ſtrangulatio. Dioſc.

Πνιξ, ιγὸς, ἡ, idem. Hippocr. Dioſc.

Πνικτὸς, ὁ, ſuffocatus, præfocatus, ſtrangulando enectus, Athen. l. 4. & 10.

Πνῖγος, εος, τὸ, idem cum πνιγμὸς & πνίξ. Peculiariter dicitur de calore æſtiuo nos velut ſuffocãte. Thuc. Luc. Eſt etiam ſpecies quædam παραβάσεως, ſchol. Ariſtoph.

Πνιγώδης εος, ὁ καὶ ἡ, æſtu ſuffocans. Plut. Item general. ſuffocans, ſtrangulãs, vel ſtrangulandi vim habens. Athen. l. 2.

Πνιγηρὸς, ὁ, idem. Thuc. & Plut.

Πνιγετὸς, ὁ, laqueus quo ſe quis ſtrangulat. Heſych.

Πνιγεὺς, έως, ὁ, fumus in quo carbones aut carnes quæ inaſſantur, ſuffocãtur. Ariſt. Impropriè apud Ariſtoph. in Nub. ſic appellatur cœlum, cuius feruore æſtiuo tempore omnia quæ ambit ſuffocantur, ſicut camino incluſi carbones. ¶Eſt etiam pars quædam muſici inſtrumẽti quod hydraula dicitur. Heſych. & Etym ¶Itẽ camus ſeu fiſcella iumentorũ: vnde apud eundem Etym. παρόδης σειωτοῦ τὸν πνιγέα.

Πνιγέα, ἡ, exp. vaporarium, apud Gal.

Πνιγαλίων ωνος, ὁ, incubus, ſuppreſſio nocturna qua dormientes ſuffocari ſibi videntur. Ægin.

Πνιγῖτις γῆ, terra quædam colore nigra qualis eſt ampolitis, Eretriæ ſimilis: Dioſc. l. 5. c. 177.

Compoſita.

Ἀποπνίγω, ſuffoco, præfoco. Hom. Item ſtrangulo. Ariſtot. in Veſp. οὔποτέ με νῦν ἀποπνίξαι βούλεται. Et metaph. indignationem moueo, vro, eneco.

Ἀποπνίγομαι, ſuffocor, &c Xen. ¶Item ſtomachus mihi mouetur, præ indignatione diſrumpor. Dem. ἐφ' οἷς ἔγωγε ἀποπνίγομαι.

*Ἀποπνιγὴς, ſuffocans, ſuffocandi vim habens. Nic. in Ther.

*Εναποπνίγω, (*decomp.*) præfoco in. Lucian.

Εμπνίγω, ſuffoco in: vel ſimpliciter, ſuffoco. Naz.

Εμπνικτος, in olla furno incluſa ſuffocatus. Athen.

Καταπνίγω, idem quod ἀποπνίγω. Gal. καταπνίγειν πῦρ.

Καταπνίγομαι, idem quod ἀποπνίγομαι. Ariſtot.

Κατάπνιξις, ſtrangulatio, ſuffocatio.

*Περιπνιγὴς, ſuffocatus. Nic. in Ther.

Προπνιγεῖον, τὸ, calida laxatio, ſeu caldarium in quod intrabant è frigidario, minus calidum quàm ipſe πνιγεὺς, calidius autem ipſo frigidario. Vitruu. l. 5. c. 11. Plin. iun. ep. 41. l. 2.

Συμπνίγω, vnà ſuffoco & ſtrangulo.

Συμπνίγομαι, vnà ſuffocor: apud Suid.

ΠΟΑ, ας, ἡ, herba. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 9.

Ποώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, herboſus, herbis abundans. Item herbeus, ſeu herbidus, herbæ ſimilis. Plut.

Ποάριον, ου, τὸ, herbula, parua herba.

Ποάζω, herbas lego. In re ruſtica eſt herbas inutiles à ſegete euello. (Latinè runco.) Theophr. *Item ποάζειν eſt, herba abundare. Strabo.

Ποασμὸς, οῦ, ὁ, noxiarum herbarum euulſio: runcatio.

Ποάστρια, ἡ, quæ noxias herbas vellit & extirpat, runcatrix. Poll. l. 7. c. 30. Ποάστριον, ου, τὸ, falx qua ſecatur herba, apud eundem.

Ποίη, Ionicè pro πόα. Il. ξ. ¶Item qualis, à ποῖος.

Ποιήεις, εντος, ὁ, herboſus, herbidus. Il. ϐ.

Ποιώδης, idem quod ποώδης.

Ποιηρὸς, idem: vt ποιηρὸν νάπος, apud Eurip.

Ποιά, quoque dicuntur pro πόα, vt χλοιά pro χλόα. *Item annus, παρὰ τὴν πόαν, quoniam ſemel tantùm in anno ἡ πόα φύεται. vt apud Callim. Αἴγυπτος περιπλέξειεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς, nouem circiter annos. Huius ſignif. meminerunt Etym. & ſchol. Theocrit.

Λεχεποίης, (*comp.*) ferens herbas lectis & ſtibadiis idoneas, Iliad. δ.

ΠΟΘΟΣ, ου, ὁ, deſiderium. Odyſſ. ξ. Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, Xenoph. πόθον ἔχειν δεινόν. ¶Sic dicitur & Cupido. Pauſ. in Att. ¶Item flos æſtiuus: de quo Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 7. & Plin. l. 21. cap. 11. ¶Quidam & pro Priapo accipiunt, apud Dion. in Calig. πόθον ἢ Ἀφροδίτην, ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτον εἶδον. 1154

Ποθεινὸς, ὁ, deſiderabilis, exoptatus. Eur. Thuc.

Ποθέω ῶ, f. ήσω, & έσω deſidero. Odyſſ. τ. Ὀδυσῆα ποθέουσα φίλον. Luc. ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. Dicuntur & res aliquæ ποθεῖν τινα: apud Plut. in Cor. τὸν καὶ Μάρκιον αὖθις ἐπόθει τὰ Οὐολούσκων πράγματα. Cum infinit. exp. & magno cum deſiderio cupio, expeto, Iſocr. in Panath. τοῦτο γὰρ εἴωθα μάλιστα ποθεῖν ἀκοῦσαι τῶν πολλοῖς. Item amo. Plut. Sympt. 6. αἱ μὲν γὰρ τῶν ποθουμένων ἡδοναὶ τὴν ἀνάμνησιν ἀμυδροτέραν ἔχουσι.

Πόθημα, τὸ, deſiderium: vel res deſiderata.

Πόθησις, εως, ἡ, ipſa actio deſiderandi.

Ποθητικὸς, deſideratiuus. ex Metopo Pythagoreo.

Ποθητὸς, ὁ, deſideratus.

Ποθὴ ἡ idem cum πόθησις ſeu πόθος. Hom.

*Ποθητὺς, deſiderium, amor. Opp.

Compoſita.

Αντιποθέω, viciſſim deſidero.

Αντιποθοῦμαι, viciſſim deſideror. Xen.

Απόθητος, ὁ καὶ ἡ, cuius deſiderio non tenemur: & *per conſequens*, abiectus, neglectus. Heſych.

Απόθεστος, idem. Od. ρ.

Επιποθέω, idem cum ποθέω. Luc.

Επιπόθησις ἡ, deſiderium, 2. ep. ad Cor. c. 7.

Επιποθία, ἡ, idem. Rom. 15.

Επιπόθητος, deſideratus. ad Philip. c. 4.

Περιπόθητος, valde deſideratus vel deſiderabilis.

Πολυπόθητος, multum deſideratus.

Τριπόθητος, ter deſideratus, exoptatiſſimus. Pro quo Doricè τριπόθατος, apud Moſch.

ΠΟΙΕΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, facio, efficio, ago. Demoſt. pro cor. ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω. Sæpè apud Ariſtoph. τί ποιεῖς; quid agis? Frequenter iungitur infinitiuo: vt apud Xen. pæd. Hell. 6. καὶ ἐποίησαν Ἀγησίλαον ἐπαναχωρῆσαι πρὸς τὰ ὅπλα, fecerunt vt cogeretur recedere. Apud Iſocr. de Pace, καὶ γὰρ αὐτοὶ πεποιήκατε τῶν ῥητόρων μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν, &c. induxiſtis illis in animum philoſophari. Iungitur & cum variis particulis: vt in Axiocho, ποιήσω ὡς λέγεις, faciam vt dicis, Xenop. pæd. 1. ποίει ὅπως βούλει, fac vt libet. Et cum aduerbiis, ὀρθῶς, καλῶς, κακῶς, & aliis. Dicitur ποιῶ σε κακῶς, afficio te malis. Cum accuſatiuis variis, variè interdum exponitur, vt ποιεῖν ὀσμὴν, apud Ariſtot. odorem excitare, ποιεῖν χάριν, afferre voluptatem. ποιεῖν ἀγαθά, Iſocr. con-

ferre beneficia. Apud Demoſt. ποιῶ σοι χρήματα, comparo tibi pecuniam. Sic apud Thuc. ποιῶ βίον comparo victum. ποιεῖν ἐκκλησίαν, cõcionem cogere ſeu aduocare. ποιεῖν τὸν νόμον, ſeruare legem ſeu præſtare & implere. ποιεῖν ἁμαρτίαν, committere peccatum. παράδειγμα ποιεῖν, proponere exemplum vel exemplar, apud Iſocr. in Panegyr. ἀσθενεῖς ποιεῖν, infirmos reddere. Xenoph. pæd. 1. Interdum conſtruitur cum duobus accuſatiuis. Dicitur enim ποιῶ τι κακὸν vel ἀγαθὸν, apud Xen. Apud Matth. c. 27. τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν; quid faciam iſto Ieſu? Iungitur etiam datiuo perſonæ: vt Matth. 21. τί ποιήσῃ τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Sic apud Plat. in Apol. Ταῦτα ὑμῖν καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ποιήσω. In nouo Teſt. ſæpe ſign. ago, i. commoror, verſor. vt Iac. cap. 4. Act. cap. 18. ¶ Ποιῶ interdum ponitur pro ἐργάζομαι facio, factito, conficio, fabricor: vt apud Theophr. τὰ ἀγάλματα ποιεῖν, ſimulachra factitare. ¶ Item efficax ſum, proſum, confero. Cum πρὸς: vt apud Dioſc. lib. 1. ποιεῖν πρὸς φάρμακα, aduerſus venena eſt efficax. ¶ Item verſus ſeu carmina facio, poeticè ſcribo. Iſocr. in Panegyr. Τίς γὰρ ἢ τῶν ποιεῖν δυναμένων ἢ τῶν λέγειν ἐπισταμένων μὴ ποιήσῃ καὶ φιλοσοφήσει; Sic & apud Ariſtot. & Xenoph. ¶ Apud Plut. in Sol. ποιῶ λέγοντας, induco, ſeu introduco loquentes. ¶ Apud Xen. anab. lib. 5. ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγνωσθέντας ὑπ' ἐμοῦ ἥκειν εἰς Φᾶσιν, fingo, concedo. ¶ Ποιῶ, interdum ſignificat pono, colloco. Il. γ. Σφῶϊν δ' ὦ ἐκ θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν. Sic & apud Thuc. ποιεῖ ἐπὶ τοῦ ξηροῦ τὰς ναῦς, in ſicco naues collocare. Sic ἐν μέσῳ ποιεῖν, apud eundem.

1355 Ποιέομαι, οῦμαι, idem quod ποιέω, ῶ, facio, &c. vt μνήμην vel μνείαν ποιοῦμαι, apud Ariſtot. mentionem facio. λόγους ποιεῖσθαι, verba facere, ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Iſocrat. initium facere. ποιεῖσθαι κέρδος, lucrifacere. ποιεῖσθαι βασιλέα, creare regem, apud Plat. Interdum ſignif. exiſtimo. vt apud Greg. καὶ πομπὴν ἀλλ' οὐ συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιούμενοι. Interdum adopto, vt ποιεῖσθαι παῖδα, apud Demoſth. Cum præpoſit. variam admittit expoſitionem, vt ποιεῖσθαι εἰς ἀσφάλειαν apud Thuc. collocare in tuto. ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, riſui habere, ridiculum exiſtimare. ἀνάσχετον ποιεῖσθαι, rem intolerandam exiſtimare. ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἰσχὺν ἐξουσίαν, comparare ſibi magnam potentiam, apud Herodian. περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, rem magnam exiſtimare, & contrà περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, pro re parua habere, vel parui facere. ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα, in poteſtatem ſuam redigere. Ponitur & pro προσποιοῦμαι, ſimulo. apud Themiſt. ἐρωτικοὺς ποιούμενος εἶναι. ¶ Accipitur & in paſſiua ſignif. vt Il. ζ. & apud Xen. pæd. 2. &c.

Ποίημα, τὸ, quod aliquis fecit, opus. in ep. ad Eph. c. 2. ¶ Plerumque ſignificat, poema, ſeu opus poetæ. Æſch. contra Cteſiph. Plut. &c.

* Ποιηματικὸς, qui poemata conſcribit, poeta. Plut.

Ποιημάτιον, τὸ, paruum poema, poemation. Luc.

Ποίησις, εως, ἡ, q. d. factio, factura. Herodot. ¶ Item poeſis, carminum factio. Plat. Ariſtot.

Ποιητὴς, οῦ, ὁ, factor, creator, conditor. Naz. Item opifex. Xen. Pæd. 1. Item qui factis exprimit ea quæ facienda eſſe audiuit. in ep. Iac. c. 1. ¶ Item qui carmina facit, poeta. Plat. Ariſtot. Plut. &c.

Ποιήτρια, ἡ, poetria, quæ carmina facit. Plat.

Ποιητικὸς, ὁ, faciendi vim habens, per quem aliquid fit. Ariſtot. ¶ Item poeticus, i. poetis conueniens, poetarũ proprius, poetis familiare. Plut. & Luc. Et ἡ ποιητικὴ ſ. τέχνη, ars faciendi carmina. Plut. Ariſt.

Ποιητὸς, ὁ, factus. Item factitius. Il. μ. Plut. Et actiuè, efficiens: apud Epicur. Item adoptiuus, aſcititius. Plut. in Dem. Ariſtot. polit. l. 3.

Πόω pro ποιῶ, metri cauſa dictũ inuenitur apud poetas: vt Theocr. idyll. 10. Ἡ καλὰς ἄμμι πόει τὰς ἰσχνὰς θεὸς ἀοιδάς. Interdum & prima correpta ſcribitur ποιῶ, vt apud eundem idyl. 3. ἀπάγξασθαί με ποιήσεις.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

Ἀντιποιέω, ῶ, econtrariò facio, viciſſim facio, par pari reddo. Exponitur &, beneficium rependo.

Ἀντιποιέομαι, οῦμαι, vendico, attribuo mihi. Cum genit. ἀντιποιεῖσθαι Σαλαμῖνος, apud Plut. & ἀντιποιεῖσθαι τῆς τιμῆς, apud Ariſtot. Polit. 3. Exponitur & affecto, occupare contendo, aſſequi conor: item capeſſo, vt apud Iſocr. in Archid. ἀλλὰ καὶ κατὰ μικρὸν ἀρετῆς ἀντιποιούμενοι. Dem. Phil. 4. τοῦ πρωτεύειν ἀντιποιοῦνται μὲν ἅπαντες, ἀφεστᾶσι δ' ἔνιοι.

Ἀποποιέομαι, abduco, reiicio, alienum à me facio. Baſil. Sic & Iob. c. 15. σὺ ἀπεποιήσω φόβον, reieciſti timorẽ Dei à te. & c. 14. μὴ ἀποποιοῦ τὰ ἔργα, ne abdices, ne abnuas. ¶ Item improbo, non admitto, repudio. Philo. Item renuntio alicui amicitiam. Plut.

Ἀποποίησις, ἡ, abdicatio, reiectio, repudiatio.

Εἰσποιέω vel Ἐσποιέω, (q. d. facio intra, i. facio vt ſit intra & velut intromitto) aſciſco, adopto. Dem. καὶ τῶν πραττομένων εἰσεποίει κοινωνὸν αὐτόν. Plut. in Numa, τῶν δ' ἐφεξῆς μάλιστα Δομιτιανοὺς εἰσποιήσει ταῖς αὐτοῦ ἐπωνυμίαις, ſuis cognomentis aſciuit. ¶ Item adopto, *in propria ſignif.* vnde in paſſ. apud Dem. μετὰ ταῦτ' ἤδη ἐσπούδαζεν ὅπως ἐκ τῶν θυγατέρων εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ.

Εἰσποίησις, adoptatio: vel adoptio. Plut.

Εἰσποιητὸς, adoptatus.

Συνεισποιέω, (*dec.*) vnà aſciſco, vnà adopto. Plut.

Ἐκποιέω, (q. d. facio vt ſit extra) amitto, ſubduco, vt apud Philoſtr. ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου. Item do adoptandum. Et general. alieno, emancipo. Item vendo, dono: vnde in paſſ. apud Lyſ. ὑπάρχει τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα, κἂν ἐκ τοῦ πατρῴου οἴκου τις οἴκοι, κἂν ἐκποιηθῇ. ¶ Item ſufficio: vt apud Athen. l. 4. τῶν ἰδίων μου προσόδων εἰς ταῦτα ἐκποιουσῶν. Exponitur etiam, efficio, conſumo. Et ἐκποιεῖ, (impersonaliter) ſuppetit. Laert. in Theophr.

Ἐκποίησις, ipſa actio dandi aliquem in adoptionem. Item alienatio, emancipatio. ¶ Item emiſſio ſeminis. Herodot.

Ἐκποίητος, in adoptionem datus. Iſæus.

Ἐμποιέω, facio ſeu efficio in aut intra. Xen. τῇ ψυχῇ ἐπιθυμίαν ἐξελέγχειν ἐνδείας ἐμποιοῦσι. Item indo, inſero, immitto, &c. Idem, καὶ ὄψις καὶ ἀκοὴ καὶ σῶμα ἐνεποίησαν, Plut. in Num. ἐμποιεῖν πάθεσιν τοῖς ἀξίοις. Apud Iſoc. ἐμποιεῖν λήθην, inducere obliuionem, Apud eundẽ in Panath. ἐμποιεῖν ὀργὴν, cõcitare iram.

Ἐπποιεῖν, attingere. Philoſtr. in ep.

Ἐπποίητος, fictus, commentitius. Syn.

Μεταποιέω, muto, commuto propriè, facio aliquid diuerſum ab eo quod prius erat. Apud Dẽ. μεταποιεῖν νόμον, exp. derogare legi, abrogare aliquid legi.

Μεταποιοῦμαι, vendico, mihi aſſero, capeſſo. Syneſ. μεταποιεῖσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως. Greg. Cum accuſat. Χριστὸν μεταποιοῦμαι διὰ τοῦ βαπτίσματος.

Μεταποίησις, mutatio, commutatio. Greg. Exponitur & inſtauratio, refectio.

Μεταποιητὴς, mutator. Item inſtaurator, refector.

Ἀμεταποίητος (*decomp.*) immutabilis.

Παραποιέω, (q. d. facio ad ſimilitudinem alicuius, emẽtiens tamen id quod ita factum eſt, pro eo ipſo cui aſſimulatum eſt) falſò aſſimulo, adultero. vt in voce 1356 med. apud Thuc. παραποιησάμενοι σφραγῖδα. Item ad diſſimulãdam veritatem, & ne res cognoſcatur corrumpo & peruerto: vt apud Athen. l. 12 πολλὰ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος. Et general. inuerto, peruerto. Pauſ. Eliac. l. 1. παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἄλτιν ἐκ τοῦ παλαιοῦ καλοῦσι.

Παραποιοῦμαι, falſò aſſimulor. Baſil.

Παραποίημα, τὸ, quod factum eſt ad ſimilitudinem alicuius, falsò aſſimulatum, adulteratum. Apud Ariſtot. ſic dicitur verbum de induſtria paulum immutatum ad aliud ſignificandum.

Παραποίησις, ἡ, aſſimulatio qua ementimur aliquid, adulteratio. in Pand. Gr.

Απαραποίητος, (dec.) non adulteratus, germanus genuinus.

Απαραποιήτως, non adulteratè, germanè genuinè.

Περιποιέω, tueor, ſeruo, conſeruo. Thu. l. 1 τὴν τε πόλιν περιποιῆσαι. Herod. l. 8. εἰς τὸ περιποιῆσαι τῷ Μαξίμῳ τὴν μοναρχίαν. Itē acquiro, quæro, comparo. Them. Περιποιοῦμαι, idem. Thuc. περιεποιήσαντο τὸ χωρίον. periculo liberarunt. ¶Itē acquiro, &c. Ariſtot. pol. 3. περιποιοῦνται αὐτοῖς δυναστείαν. ¶Item vendico mihi, aſſero mihi. Syn. τὸ μὴ προσῆκον περιποιήσασθαι. ¶Item in contrarium & præpoſterè facio. Phal. in ep. ad Meſſen. ¶Τὸ περιπεποιημένον, arte ſingulari & induſtria factum. Theophr. l. 9.

Περιποίησις, ἡ, tutatio, ipſa actio tuendi & conſeruandi. Item acquiſitio. Item vindicatio, & aſſertio. in ep. ad Eph c. 1.

Περιποιητικός, q. d. acquiſitiuus. vnde περιποιητικὰ ῥήματα, acquiſitionis ſignificationem habentia: apud grammat.

Προποιέω, antè ſeu prius facio. Προποιοῦμαι, prius fio.

Προσποιέω, (q. d. facio vt meum ſit) mihi aſſumo, vendico, in meam poteſtatem redigo. Thuc li. 2. φάσκων προσποιῆσαι αὐτὴν ὅσα πολεμίαν. Dem. contra Aphob. ὅσα ἐξ αὐτῆς ἐγένετο ταῦτα προσποιεῖν. Syn. Προσποιοῦμαι idem. Cum genit. Iſæus. πόσοι συγγενεῖς καὶ ὑμεῖς καὶ δίκην, προσποιήσαντο τῆς Νικοστράτου. Cum accuſat. Plut. in Cæſ. προσεποιοῦντο τὴν δόξαν, ſibi vendicabant & aſſumebant. Item adiungo, adiicio. Them. in phyſ. l. 2. τὴν ὕλην οὐ προσποιοῦνται οἱ μαθηματικοὶ παντελῶς. ¶Itē ſimulo, fingo. Plat. de rep. l. 1. προσποιεῖν φιλονεικεῖν. Cum infinitiuo interdum exp. profiteor. vt Plat. in ep. προσποιεῖται μὴ τὰ δη μοκρατία ξυμφέροντα εἶναι.

Προσποίημα, τὸ, id quod vendicamus nobis: vel id quod ſimulamus.

Προσποίησις, ἡ, ipſa actio vendicandi ſibi aliquid aut aſſumendi. Thuc. Item ſimulatio. Ariſtot.

*Παραπροσποίησις, (decomp.) ſimulatio, diſſimulatio. Παραποίησις, adulteratio. In auth.

Προσποίητος, ſimulatus, fictus, Idem œcon. 2.

Προσποιητικός, ſimulator, ſimulationi deditus. Idem.

*Συμποιέω, adiuuo, auxilior. Laert. in Socrate.

Ὑποποιέω, (q. d. ſub me eſſe facio) acquiro, comparo, concilio. Plut. in Per. τὸ προσποιήσεως αὐτῆς τῶν καλῶν ὑποποιήσεις τινὰ λελήθότως ζῆλον.

Ὑποποιοῦμαι, idem. Ariſtot. pol. 5. ὑπεποιήσαντο τὸ συνέδριον αὐτῶν, Greg. λόγοις ἡμέροις καὶ ὁμιλίαις ὑποποιεῖσθαι τὴν πόλιν ἐπιχειρεῖ. Exponitur & mihi autoro, ad autoritatem meam fidémque traho. Greg. in Iulian. orat. ὑποποιεῖσθαι τὸ στρατιωτικόν.

Ὑποποίητος, acquiſitus. Exp. & ſimulatus.

Compoſita ſine præpoſitione.

Αγαθοποιός, ὁ, ὁ καὶ ἡ, bonum vel bona efficiens. Alex. Aphr. exp. & munificus, beneficus.

Αγαθοποιέω, bene facio alicui, bene mereor de aliquo. Act. 14. οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν Αγαθοποιῶν. Sic & Luc 6. & alibi in nouo Teſt. Exp. &, rectè vel recta ago.

Αγαθοποιΐα, boni efficientia: vel beneficiorum collatio 1 ep. Pet. c. 4.

Αγαλματοποιός, ſtatuarum & ſimulacrorum fabricator. Poll. l. 1.

Αγαλματοποιΐα, ars conficiendi ſtatuas. Idem.

Αγαλματοποιέω, ſtatuas conficio.

Αγαλματοποιητική, idem quod ἀγαλματοποιΐα.

Αγριοποιός, ferum reddens ſeu efferatum, feritatem inducens. ſchol. Nic. & Euſt. Apud Ariſtoph. in Ran. Æſchylus dicitur ἀγριοποιός, quòd heroas induceret feros & immanes.

Αἱματοποιητικός, ſanguinem gignēs ſeu generans. Gal. comm. 1 in l. 1. Prorrhet.

Αἰσχροποιός, fellator, qui ore morigeratur in fœdo miniſterio. Ariſto. & general. qui turpe aliquid & fœdum patrat. Eurip in Medea.

Αἰσχροποιεῖν, dicitur qui tale miniſterium exercet. At Αἰσχροποιΐα, hoc ipſum miniſterium.

Αλφιτοποιέω, farinam facio, molo, pinſo.

Αλλαντοποιέω, farcimina vel lucanicas facio.

Αλλαντοποιός, qui facit lucanicas. fartor

Ανδριαντοποιός, ſtatuarius, ſtatuarum artifex, Athen.

Ανδριαντοποιΐα, ſtatuarum confectio, actio ipſa faciendi ſtatuas. Exp. & ars faciendi ſtatuas. Xen. 1357

Ανδριαντοποιέω, ῶ, ſtatuas facio.

Ανδριαντοποιητική, ſ. τέχνη ars ſtatuaria.

Ανθοποιός, flores producens, florificus.

Ανθρωποποιός, hominum factor ſeu fabricator, i. humanarum formarum. Luc.

Ανθρωποποιΐα, hominum fabricatio, ſeu humanarum formarum: apud eundem.

Αποίητος, non factus, ſeu nondum factus. Athen. Item ſine arte factus: Dionyſ. Halic.

Αργοποιός, inertem & ſegnem reddens.

Αριστοποιοῦμαι, prandeo: Xen. Parti. ἀριστοποιούμενα paſſ. exp. ea quæ parantur in prandium.

Αρματοποιός, qui currus fabricatur. Heſych.

Αρματοποιέω, currus fabricor. Poll.

Αρρητοποιός, nefanda perpetrans, & obſcœna. Heſych.

Αρρητοποιΐα, nefandum facinus.

Αρτοποιός, q. d. panifex: piſtor. Plutar. Ponitur & adiectiuè: vt ἀρτοποιὸς ζύμη, fermentum ex quo panis conficitur: Apud Naz.

Αρτοποιέω, panem conficio, piſtoriam artem exerceo. Exp. &, in panem vel in panes formo.

Αρτοποιΐα, panificium, piſtura. Xen.

Αρτοποιϊκός, inſcriptus liber: apud Athen.

Ασπιδοποιός, qui clypeos fabricatur. Poll.

Ασπιδοποιΐα, clypeorum fabricatio Item clypei deſcriptio quæ apud Hom. habetur: vt Euſt. vocat.

Αταρακτοποίησις, ἡ, actio imperturbata: ſeu imperturbatè aliquid agere. Hippocr.

Αὐλοποιός, qui fiſtulas conficit. Poll.

Αὐλοποιΐα, & αὐλοποιητική, ars conficiendi tibias.

Αὐτοποίητος, à ſeipſo vel per ſe factus. Heſych.

*Αὐτοποιός, ſua ſponte & per ſe factus. Sophocl. in Oedipo Col.

Βελοποιός, telorum fabricator. Poll.

Βελοποιΐα, telorum fabricatio.

Βροντοποιός, qui tonitrum facit.

Βυρσοποιός, coriarius. Poll.

Γελωτοποιός, (q. d. riſus artifex) qui facit aut dicit quibus riſum eliciat. Xenoph. in Symp. Exponitur &, ſcurra: item feſtiuum acroama.

Γελωτοποιέω, riſum cieo, dictis aut factis riſum capto, Plat. Exp. & ago ſcurram, ſcurriliter ago: apud Plut.

Γελωτοποιΐα, artificium excitandi riſus. Xen.

Γεφυροποιός, pontifex. i. qui pontem facit. Plut.

Γεφυροποιέω, pontem facio, ponte iungo. Polyb,

Γλωττοποιός, qui lingulas tibiarum conficit. Poll.

Γλωττοποιΐα, lingularum in tibiis fabricatio.

Γλωττοποιέω, lingua patro: lingua morigeror. Ar.

Γλωττοποιητική, ſ. τέχνη ars fabricandi linguas tib.

Γονοποιΐα, fœtificatio. Alex. Aphr.

Γραμματοποιός, dictum eſt drama quoddam Apollodori, l. 7. c. 10.

Δειπνοποιός, qui cœnam parat aut conuiuia.

Δειπνοποιέω, paro cœnam: eius eſt qui cœnam con-

dixit apud ſc. Alciphr.
Δειπνοποιοῦμαι, cœnam mihi apparo, epulor in cœna, cœno. Thuc. l. 8.
Δευσοποιὸς, infector, tinctor. Heſych. & Suid. Item bene imbutus ſeu tinctus, ita vt tinctura deleri & elui nequeat qua ſignificatione propriè de purpura dicitur teſte Suida: metaph. autem de omnibus colorem habentibus permanẽtem & diu durantẽ. Athe. l. 3. Plat. de rep. l. 4. Item metaph. perimbutus, indelebilis: qui elui nequit. Plato. ibidem.
Δηλοποιέω, ῶ, manifeſtum reddo, manifeſto.
Διθυραμβοποιὸς, dithyrambicus poeta.
Διθυραμβοποιΐα, dithyramborum ſcriptio.
Διθυραμβοποιῶ, dithyrambos compono.
Δικτυοποιὸς, qui retia conficit: apud Poll.
Δογματοποιῶ, decretum facio. Polyb.
Δραματοποιὸς, dramatum ſeu dramatis ſcriptor. Plat. Exp. &, actor fabularum. Luc.
Δραματοποιΐα, dramatum ſcriptio.
Δραματοποιῶ, in modum dramatis conſcribo.
Δυσβατοποιοῦμαι, difficilem aditum aut tranſitum aut receptum facio. Xen.
Εἰδοποιὸς, ſpecificus, ſpeciem efficiens. vt εἰδοποιὸς διαφορά, Porphyr. Iſogog. c. 4.
Εἰδοποιέω, ῶ, ſpeciem efficio ſeu formam. Philo.
Εἰδωλοποιέω, ῶ, ſpeciem & imaginem fingo. Syn.
Εἰδωλοποιΐα, imaginis fictio. Item repræſentatio per ſonæ mortuæ tanquam viuæ, quum eius vmbram introducimus.
Ἀνειδωλοποιέω, (*decomp.*) idem quod εἰδωλοποιέω.
Εἰρηνοποιὸς, pacificator, pacis conciliator. Xeno. Item pacificus. Matth. 5.
Εἰρηνοποιέω, pacifico, paco. ad Coloſſ. c. 1.
Ἐλεγειοποιὸς, elegorum ſeu elegiarum ſcriptor. Ariſtot.
Ἑλκοποιὸς, q. d. vulnificus, vulnus inferens: Τὸ ἑλκοποιὸν,
1358 Heſychio eſt cantharis: quia cauſtica vi prædita eſt & exulcerat, teſte Plin.
Ἑλκοποιέω, ῶ, vlcero, exulcero. Æſchin.
Ἐμετοποιὸς, vomitum efficiens vel ciens. Iſ.
Ἐξωμιδοποιὸς, exomidis ſeu exomidum confector. P.
Ἐξωμιδοποιΐα, ars conficiendi exomidas. Poll.
Ἐποποιὸς, heroicorum carminum ſcriptor. Plat.
Ἐποποιΐα, ſcriptio verſuum heroicorum. Ariſt.
Ἐποποιϊκὸς ad ἐποποιΐαν pertinens. Idem.
Εὐποιέω, ῶ, benefacio Xen. εὐποιεῖν τὸ εὐποιοῦντα.
Εὐποιητικὸς, propenſus ad beneficẽtiam. Et τὸ εὐποιητικὸν, beneficentia. Ariſtot. in Rhet.
Εὐποιὸς, idem cum εὐποιητικός. Heſyc. Item iuſtus.
Εὐποιΐα, beneficentia. Poll.
Εὐποίητος, bene factus: eleganter confectus: vt εὐποίητον μέλαθρον, apud Hom.
Decomp. Ἀντευποιέω, beneficium vel beneficia rependo. Ariſtoph. τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντευποιεῖν.
Φιλευποιΐα, amor & ſtudium beneficentiæ.
Ἐχθροποιέω, inimicum reddo, inimicitias concito.
Ζυγοποιΐα copulatio parium. Theophr.
Ζυγοποιεῖν, iuga curruum conſtruere. Ariſtoph.
Ζωμοποιὸς, condiendi iuris peritus. Athen.
Ζωμοποιὸν, quod gratiam in iuribus habet. Dioſ.
Ζωοποιὸς, viuificum. Item vinum & animale generans.
Ζωοποιΐα, animantis procreatio.
Ζωοποιέω, viuifico. Item vermes genero. Theophr.
Ζωοποιητικὸς, q. d. viuificatiuus.
Συζωοποιέω, (*decomp.*) q. d. conuiuifico, ſimul viuifico, vnà in vitam reuoco, ad Epheſ. c. 2.
Ἠθοποιὸς, mores inſtituens, & faciens: animi formator & inſtitutor. Ariſtot. Plut. in Themiſt. Item mores affectus hominis exprimens: vt λόγος ἠθοποιός.
Ἠθοποιΐα, morum affectuúmque expreſſio ſeu fictio. ficta deſcriptio. Dion. Halic.
Ἠθοποιέω, ῶ, mores formo, inſtituo moribus. Plut. Item affectus & mores exprimo. D. Hal.
Ἀνηθοποίητος, (*dec.*) morũ expreſſione & affectuum carens. Item qui morib. eſt incompoſitis & ruſticis.
Ἡνιοποιὸς, qui habenas conficit.
Ἡνιοποιεῖον, τὸ, officina in qua habenæ conficiuntur. Xenoph.
Ἡνιοποιέω, habenas conficio. Itẽ habenas tego & duco. Vel ſimpl. rego & moderor. Idem.
Θαλικοποιοὶ, Heſychio ſunt qui arculas corio obductas conficiunt & coriaceos riſcos.
Θαυματοποιὸς, præſtigiator, circulator. Dem. Item miracula edens. Apud Luc. θαυματοποιοὶ dicuntur ὅτι ... quòd mirabiles res nobis repræſentent.
Θαυματοποιΐα, q. d. præſtigiatio, vel præſtigiatoria ars. Item figmentum præſtigiatorium figmentis ſimile. Iſoc.
Θαυματοποιῶ, præſtigiatoris in modum facio, præſtigiis vtor. Lu. ἀλλὰ πολλὰ τεχνικώτερα θαυματοποιεῖν.
Θεοποιὸς, qui deos ſiue deorum imagines fabricatur. Poll. lib. 1.
Θεοποιΐα, Deorum fabricatio, ſimulacrorum in honorem Deorum effictio. idem ibid.
Θεοποιέω, ῶ, Deum ſeu deos facio. Luc. in Scyth. Item inter Deos refero, Dei loco habeo. Theodoret. in eccleſ. hiſt. τῶν τὰ στοιχεῖα θεοποιούντας.
Θεοποιητικὸς, qui deos ſiue deorum ſimulachra facere poteſt.
Θεοποιητικὴ, ſ. τέχνη, ars deorum fabricatrix, ars conficiendi deorum ſimulachra. Poll. l. 1.
Θεσμοποιέω, leges condo. Eur. in Pœn.
Θορυβοποιὸς, tumultum excitans, tumultum ſeu turbarum excitator, ſeditioſus.
Θορυβοποιέω, tumultum ſeu turbas excito.
Θρονοποιὸς, qui thronos conficit ſeu fabricatur.
Θωρακοποιὸς, thoracum fabricator. Xen.
Θωρακοποιΐα, thoracum fabricatio, Poll.
Ἰδιοποιοῦμαι, proprium facio, mihi vendico. Reg. l. 2. c. 15. Item concilio mihi, adiungo mihi.
Ἐξιδιοποιοῦμαι, (*Dec.*) mihi vendico. Athen.
Ἱδρωτοποιὸς, ſudorem efficiens.
Ἱδρωτοποιΐα, ſudatio. Ariſtot.
Ἱδρωτοποιῶ, ſudorem elicio. Ἱδρωτοποιοῦμαι, ſudo. Idem Ariſtot. ibidem.
Ἱεροποιὸς, q. d. ſacrificus, ſacrificulus. Ἱεροποιοὶ, peculiariter dicebantur qui ſacra faciebant Eumenidibus præſidibus Areopagi. apud Dem.
Ἱεροποιΐα, functio illa.
Ἱεροποιέω, fungor illo munere. Et general. ſacra facio. Item dedico. Ariſtid.
Ἰπνοποιὸς, qui furnos fabricatur. Luc.
Ἰσχυροποιέω, validum reddo, corroboro. 1359
Ἰσχυροποιοῦμαι, corroboror. Hermog.
Καθαροποιέω, purifico, Exp. & verro. Heſy.
Καινοποιὸς, innouator, noua faciens. Naz.
Καινοποιέω, res nouas facio: vel innouo aliquid in re quapiam. Item renouo. Diod. l. 16.
Καινοποιητὴς, nouis artificiis in re quapiam vtens. q. d. nouitatis artifex. Xen.
Κακοποιὸς, maleficus, malè afficiens. Ariſtot.
Κακοποιΐα, maleficentia, malorum illatio ſeu importatio: vel maleficium. Iſoc.
Κακοποιέω, malè facio, noceo. Geneſ. 31.
Καλυβοποιέω, vel καλυβοποιοῦμαι, gurguſtia ſeu caſas facio. Strab.
Καννοποιὸς qui ſtoreas ſeu tegetes conficit. Poll.
Καρυκοποιὸς, & καρυκκοποιὸς, qui conficit intritum dictum καρύκη. Vocati autem fuerunt καρυκοποιοὶ Delphi, quòd victimas circuncidentes, coquorum fungi officio viderentur.
Καρυκοποιέω, conficio intritum illud dictum καρύκη.

Item generaliùs,condimentum concinno, condio ſuauiter. Ariſtoph.

Καρποποιὸς,q.d.fructificus,epith.Cereris.

Κερκιδοποιὸς,qui radios textorios conficit.

Κερκιδοποιïκὴ,ſ. τέχνη, ars ſeu ſcientia conficiendi radios textorios. Ariſtot.Polit.l.1.

Κηροποιὸς,qui fanos conficit ſeu confingit.

Κιβωτοποιὸς, qui areas ſeu ciſtas conficit:arcarum fabricator.Poll.ex Dinarcho.

Κλινοποιὸς,qui lectos fabricatur.Poll.

Κλινοποιïκὸς,ad lect fabricationem pertinens. Et κλινοποιïκὴ,ſ. τέχνη,ars fabricandi lectos.

Κοινοποιέομαι,commune facio,communico.Gr.

Κοσκινοποιὸς,qui cribra conficit.Poll.

Κοσμοποιὸς,mundi conditor,mundi opifex,Deus.

Κοσμοποιïα,ἡ,mundi fabricatio ſeu creatio.

Κοσμοποιεῖν,mundum condere:apud Phil.

Κρανοποιὸς,galearum artifex.Poll.l.1.

Κρηπιδοποιὸς,qui crepidas conficit.Athen.

Κωμῳδοποιὸς & κωμῳδοποιητὴς, comœdiæ ſeu comœdiarum ſcriptor,comicus poeta.Plut.

Κωμῳδοποιïα,actio ipſa ſcribendi comœdias.

Λαρισοποιὸς, qui lariſſas cõficit:aut lariſſeorum conditor. Ariſtot.l.3.c.1.

Λεπτοποιέω,gracilem reddo,extenuo.Dioſ.

Ληκυθοποιὸς,qui lecythos conficit, qui ampullas vnguentarias fabricatur.Poll.l.7.c.30.

Λιθοποιὸς,calculum gignens. Alex.Aphr.

Λογοποιὸς,fabularum confictor ſeu ſcriptor. Athen.Item qui mendacia confingit,vaniloquus,Dem. Exponitur & orator:apud Iſoc.Item hiſtoricus: apud Xen.Et orationis artifex:apud Plat.

Λογοποιïα,fabularum confictio ſeu ſcriptio,mendaciorum confictio.

Λογοποιέω,fabulas confingo ſeu ſcribo fingo poetarum more.Iſoc.in Helen enc.πολλὰς ἄλλας αἰσχύνας ἐλογοποίησαν κατὰ τῶν θεῶν. Et generaliter cõfingo,mẽtior,tumorẽ falſum ſpargo Dem.Philip.2. λογοποιοῦσι τινὲς περιϊόντες ὡς Εὐβοεῦσι τὰ τείχη. Item ſimpliciter,rumorem ſpargo,dictito,perhibeo.Luc.

Λογοποίημα,τὸ, (q.d.fabulamentum) fabula,commentum,mendacium.Poll.ex Plat.

Λογοποιητικὴ τέχνη,ars τῶν λογοποιῶν.Plat.

Λογχοποιὸς,lancearum fabricator.Eur.

Λυροποιὸς,qui lyras conficit,lyrarum conficiendarum artifex.Plut.& generaliter,qui muſica inſtrumenta quæ digitis aut plectro pulſantur,compingit. Poll.

Λυροποιïα,lyrarum compactio, ſeu compingendarum ſcientia.Poll.lib.7.c.30.

Λυροποιητικὸς,lyrarum conficiendarum peritus. Et λυροποιητικὴ,idem quod λυροποιïα:Idem.

Λυχνοποιὸς,lucernarum confector. Ariſtoph.

Μαχαιροποιὸς,machærarum ſeu cultrorũ artifex. Plat.

Μελοποιὸς,qui mele ſcribit:lyricus poeta. Athen.Eſt & luſciniæ epith.apud Eur.in Rheſo.

Μελοποιïα,ſcriptio carminum lyricorum, quæ mele vocantur: aut ipſa mele:vel modulatio qualis eſt in carminibus quæ vocantur mele.Ariſtot.

Μελοποιέω,ſcribo mele,vel modulationem adhibeo qualis eſt in carminibus quæ mele vocantur.

Μελοποιητὴς,idem cum μελοποιὸς,in Epigr.

Μηχανοποιὸς,machinarum faber.Poll.

Μηχανοποιïα,machinarum fabricatio.

Μελοποιὸς,qui carmina ſcribit.Eur.in Troad.Τί καί ποτε γράψειεν ἂν σε μελοποιὸς ἐν τάφῳ; Præcipuè ſic dicitur qui lyrica carmina componit:vt Sappho μελοποιὸς,apud Herodot.

Μελοποιῶ, carmina compono , vel decanto,aut in modulos redigo.Ariſtoph.

Μοσχοποιέω,vitulos facio.Act.Apoſt.c.7.

Μυθοποιὸς,fabularum fictor.Plat.

Μυθοποιïα,fabularum fictio : vel figmentum fabularum.Plut.

Προσμυθοποιέω (dee.)fabuloſè adiicio.Strab.

Ναοποιὸς,cui templi vel extruendi vel cõficiendi cura commiſſa eſt, ſacrarum ædium procurator. Ariſtot. (Rhet.l.1. 1360

Ναοποιέω,ῶ,templum ædifico.Greg.

Νεοσσοποιïα,pullorum procreatio.Dioſc.

Νεωτεροποιὸς, qui res nouas molitur,nouarum rerum ſtudioſus. Thuc.lib.1.

Νεωτεροποιïα,ſtudium rerum nouarum.Idem.

Νεωτεροποιέω , res nouas molior, ſeu innouo : apud Galen.exponitur & commoueo: apud Hippocr.in Aphor.μὴ νεωτεροποιεῖν τὰ κινεόμενα.

Νεωποιὸς,qui naues fabricatur.Poll.l.1.

Νοσοποιὸς,q. d. morbum faciens,morbum afferens, morbum incutiens.Alex.Aphr.

Νοσοποιέω,morbum ſeu morbos facio,morbos affero ſeu incutio.Ceb.Theb.

Ξηροποιῶ,ſiccum reddo,ſicco.

Ὁδοποιὸς,qui viam facit,i.qui viam ſeu vias munit & ſternit. Aeſch.Xen.

Ὁδοποιïα,viarum munitio. Ipſa actio vel munus faciendi ſeu muniendi vias.Xen.ibidem.

Ὁδοποιέω,viã facio ſeu munio,tranſitũ præſtruo. Luc in Dem. ἡ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἡ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Cum dat perſ. Greg. σφηνώσῃ προγράμματι ὁδοποιήσαι τῷ Ἰσραήλ.Et metaph. viam ſeu aditum patefacio,ſterno viam. Ariſt. metaph. 1. αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡδοποίησεν αὐτοῖς. Damaſ. (de Chriſto orante) προσεύχεται ἡμῖν ὁδοποιεῖν τὴν πρὸς θεὸν ἀνάβασιν. ¶ Item ad methodum redigo. Ariſt.Rhet.l 1. ἐπεὶ δὲ ἀμφότερα ἐνδέχεται δῆλον ὅτι εἴη καὶ ταῦτα ὁδοποιεῖν.

Ὁδοποιεῖται,via mihi patefit, via mihi ſternitur. Exponitur & progredior,promoueo,proficio : apud Greg. χάριτος ὁδοποιουμένης ἀπαθείας τῆς βελτιόνων.

Ὁδοποίησις,viarum munitio:vel, munus vias ſternẽdi.Et metaph aditus patefactio. Ariſtot.

Ὁδοποιητικὸς, qui viam facere & ad aliquid patefacere aditum poteſt.Ariſt.in Eth.

Προοδοποιέω (dee.)viam præſtruo,viam patefacio aut præbeo. Ariſt. προωδοποίηται γὰρ τῷ βίῳ. Idem Polit.7. δεῖ ταῦτα προοδοποιεῖν πρὸς τὰς ὕστερον διατριβάς. Exponitur & præparo, & quaſi imbuo. Idem Probl.ſect.2. Τὸ ὑφ᾽ ὀλίγον πῦρ μᾶλλον ἢ τὸ πολὺ προοδοποίησει τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἱδροῦν. Itẽ autor & adiutor ſum,exẽplũ præbeo. Plut. πολλὰ προωδοποίησαν αὐτοῖ τῆς νομοθεσίας. ¶ Itẽ procliuis & propenſus ſum. Ariſt. Rhet.l.2. προωδοποίηκε τὸ γῆρας τὴν δειλίαν. Προοδοποιοῦμαι,idẽ quod προοδοποιέω , in poſtrema ſign. Ariſt. ὀλίγαρχία ἤδη προοδοποιεῖται πρὸς τὴν φθοράν.

Προοδοποιημένος , præparatus,in quo ſeu ad quem via iam quaſi patefacta eſt:apud eundem Ariſt.

Ὀλμοποιὸς,mortariorum artifex. Ariſtot.

Ὀνοματοποιὸς,nominis ſeu nominum fictor,i. verborum ſeu vocabulorum.Athen.

Ὀνοματοποιïα, nominis ſeu nominum fictio,i.vocabulorum. Peculiariter dicitur de vocabulis ita fictis vt ſonum rei quæ ſignificatur exprimant ſeu repræſentent.Quintil.lib.1.c.5 & lib.8.c.6.

Ὀνοματοποιέω,nomen ſeu nomina fingo,i.vocabula verba nouo. item fingo vocabula à ſono ea deducens:ſæpe apud Euſt.Et ſimpl.nomen do,nuncupo. Ariſt.eth. l.2. πειρατέον δὲ ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αὐτοὺς ὀνοματοποιεῖν.

Ὁπλοποιὸς,armorum faber.Poll.

Ὁπλοποιïα,armorum fabricatio.Idem.

Ὁπλοποιῶ,arma fabricor.Sapient c.5.

Ὁπλιτοποιὸς, armatos efficiens,homines ad capienda arma impellens. Poll ibidem.

Ὀργανοποιὸς,qui inſtrumenta fabricatur.

Ὀργανοποιïα,inſtrumentorum fabricatio. Itẽ machi-

natio velut per inſtrumenta. Philo.

Ὀχλοποιέω, turbas concito, turbas excito. Exponitur & turbam congrego.

Ὀψοποιός, qui opſonia apparat, conditor. Plat.

Ὀψοποιία, opſoniorum apparatio, popinalium deliciarum apparatio. Plat.

Ὀψοποιϊκός, pertinens ad eum qui opſonia apparat. popinalis, coquinarius: vt ὀψοποιϊκὰ ὄργανα. Xen. Et Ὀψοποιϊκή, ſ. τέχνη, ars ſeu ſcientia apparandi opſonia. Plat. in Gorg.

Ὀψοποιέω, opſonia apparo, popinales delicias apparo: coquo. Plut.

Ὀψοποιοῦμαι, idem Xen. Hell. 7.

Ὀψοποιητικός, idem cum ὀψοποιϊκός. Item opſoniorum apparandorum peritus, opſoniorum artifex. Ariſtot. metaph. 1. vnde ὀψοποιητική, idem quod ὀψοποιϊκή. Idem Polit. 1 c. 4.

*Ὀψοποίημα, opſonium, cibaria ὄψον. Iudith.

Παθοποιΐα, affectuum commotio: ſchema Rhetoricum de quo Iul. Rufinian.

Παιδοποιός, liberos procreans: liberorum procreator ſeu procreatrix. Eur.

Παιδοποιΐα, liberorum procreatio. Plut.

Παιδοποιῶ, liberos procreo. Eur. in Heracl. Item ſimpliciter gigno, genero. Luc. ἐς τοιαῦτα γάμους καὶ παιδοποιεῖς.

Παιδοποιοῦμαι, idem Xen. οὐ γὰρ ἀφροδισίων ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνεις. Sic & apud Iſocr. & Luc. παιδοποιεῖται, exp. & paſſiuè, ſuſceptus eſt, generatus eſt. Luc.

Παιδοποιητικός, idem quod παιδοποιός. Παιδοποιητική, vt παιδοποιητικὴν ἐργάζεσθαι, operam dare liberis procreandis.

Πετροποιΐα, ſtructura ex petris, ſtructura ſaxea. Athen.

Πηλοποιός, figulus, qui vaſa fictilia è luto conficit. Gal.

Πηλοποιέω, è luto fingo, figlinam factito.

Πηλοποιητικός, pertinens ad figulos.

Πιλοποιός, qui pileos ex coactis lanis piliſve conficit.

Πιλοποιΐα, ars τῶν πιλοποιῶν. Poll.

Πιλοποιϊκός, ad coactiliarium pertinens.

Πιλοποιϊκή, idem quod πιλοποιΐα.

Πιλοποιέω, pileos & coactilia conficio.

Πιλοποιητικός, idem cum πιλοποιϊκός. Πιλοποιητικὴ κονία, lixiuium quo πιλοποιοὶ vtuntur cogendis parandiſque lanis.

Πληκτροποιός, qui plectra conficit, i. inſtrumenta quibus citharæ pulſari ſolent. Poll.

Πληκτροποιΐα, plectrorum fabricatio.

Πληκτροποιητικός, ad plectrorum fabricatores pertinens.

Πληκτροποιητική, ars plectra conficiendi.

Πληκτροποιητικῶς, vt plectrorum confectores decet, ſeu more eorum qui plectra conficiunt.

Πλουτοποιός qui diuitias facit & congerit: vel lucroſus, quæſtuoſus. Poll. l. 3. c. 22.

Πολεμοποιός, qui bellum mouet: qui bella mouere aut gerere ſolet. Ariſtot. pol. 5 c. 11.

Πολεμοποιῶ bellum moueo, ſeditiones excito. Xen. Item inimicum & hoſtem reddo. App.

Πορνοποιέω, tranſitum facio. Dioſc l. 1. c. 11.

Μεταπορνοποιῶ, (Dec.) meatuum ſtatum muto. Dioſ.

Μεταπορνοποιΐα, ἡ, meatuum in corpore mutatio.

Πωματοποιός, potionum confector. Athen.

Προσωποποιός, qui perſonas ſeu laruas fabricatur.

Προσωποποιΐα, perſonarum confictio: figura oratoria, quam Cic de orat l. 3 appellat perſonarum fictarum inductionem. Vide & Quintil l. 9. c. 2.

Προσωποποιῶ, perſonas fingo ſeu confingo. Dam.

Πταρμοποιός, medicum faciens. Ariſtoph.

Πυοποιός, pus mouens, ſuppurans ſeu ſuppurationem adiuuans Dioſc. l. 2. c. 82.

Πυοποιέω, pus moueo. idem l. 2. c. 185.

Ῥᾳθυμοποιός, deſidem & inertem reddens. Th.

Ῥυθμοποιός, rythmorum factor ſeu fictor. Heſych.

Ῥυθμοποιΐα, rythmorum fictio.

Σεμνοποιέω, magnificè æſtimo, maieſtate afficio. Greg. Exp. & reuerentiam concilio. Strab.

Σεμνοποιοῦμαι, in grauitatem me compono, honeſtos & ſpecioſos mores præ me fero. Greg.

Σηποποιός, putrefaciens, ſeu putrefaciendi vim habẽs.

Σιτοποιός, panifer, piſtor. Thuc. Xen. Plut. (Al. Aphr.

Σιτοποιΐα, panificium. Xen.

Σιτοποιϊκός, ad cibaria conficienda pertinens.

Σιτοποιῶ, panem conficio. Eur. Item ad panificium accommodo vel vtor. Dioſc. Item alo. Xen.

Σιτοποιοῦμαι, idem quod σιτοποιῶ, in panificio occupatus ſum. Idẽ, Pæd. 4. Item frumentũ mihi cõparo, frumentatũ eo: apud eundẽ Pæd. 1. Exponitur &, in cibos aſſumo, veſcor, vt apud Dioſc. l. 4. cap. 15. τὸν δὲ καρπὸν γλυκὺν ὄντα καὶ τρόφιμον αὐτοὶ σιτοποιοῦνται.

(Decom.) Ἀρχισιτοποιός, piſtorum princeps.

Συσσιτοποιέω, compinſo, vel in cibum concinno, Dioſc. in præfat. l. 8. Συσσιτοποιοῦμαι, compinſor, apud eundem l. 4.

Σκευοποιός, qui vaſa & inſtrumenta diuerſi vſus fabricat. Peculiariter ſic dicitur qui perſonas & alia indumenta ſcenica parat. Ariſtot.

Σκευοποιῶ, vaſa & inſtrumẽta diuerſi vſus fabricor. Cum accuſ. ſimpliciter ſignificat, fabricor, conficio: vnde in voce media apud Plut. ὄργανα ἐσκευοποιεῖτο. Item metaph. fabricor, machinor, Hyperides, σκευοποιεῖν τὸ πρᾶγμα.

Σκευοποιοῦμαι, conficior, fio. Athen. l. 11.

Σκηνοποιός, qui tentoria conficit, ſeu tabernacula. 1362

Σκηνοποιΐα, tabernaculorum fabricatio.

Σκηνοποιέω, tabernacula conficio, vmbracula fabricor. Greg. Naz.

Σκηνοποιοῦμαι, idem, Herodian l. 7.

Σπονδοποιέω, ῶ, libo: vel fœdus & inducias paciſcor.

Σπονδοποιοῦμαι, idem. Athen. l. 11. Σπονδοποιηθέντα, τά, pacta, ſeu de quibus in fœdere icto conuenit.

Στλεγγιδοποιός, qui ſtrigiles conficit. Poll.

Στλεγγιδοποιός, idem, Etymol.

Στερεοποιῶ, ſolido, firmo, duro. Suid.

Στερροποιέω, idem. Polyb. & Dioſc.

Στεφανοποιός, qui coronas conficit.

Στιβαδοποιέω, conficio lectiſternium ſeu ſtramentum ex gramine, aut frondibus virentibus.

Σχηματοποιοῦμαι, fingo, conformo, informo. Xen. de re equ. ἀπὸ αὐτῆς σχηματοποιεῖται. Exponitur & geſticulationi ſeruio, ſchemata ſaltationis cuiuſque imitor. Poll 4 c. 13. Σχηματοποιούμενος dicitur etiam, qui ingenuè non loquitur & ſimpliciter, ſed effecto vultu & ſermone aſſimulato.

Σχηματοποιΐα, geſtuum ſchematũmque in ſaltando effictio, Athen. l. 14.

Σωματοποιέω, corpus eſſe facio, i. quod ante diſperſum diſiectũmque erat in vnum velut corpus cogo: in Pand. Item corpulentum reddo, corpus reficio, laboribus, aut fame, aut morbo emaceratum. Polyb. lib. 3. ἐσωματοποίησε τοὺς ἵππους. Metaphoricè apud eundem, Fab. Maximus dicitur ſuorum τὰς ψυχὰς σωματοποιεῖν. Generaliter etiam ſignificat, auctiorẽ ac validiorem reddo, augeo: vt apud eundem, σωματοποιεῖν τὴν τόλμαν αὐτῆς. ¶ Item corpus ſeu rem corpoream eſſe fingo: Alex. Aphr. probl. l. 1. οἱ ζωγράφοι σωματοποιοῦσι τὸν ἔρωτα κατηφῆ.

Σωματοποιοῦμαι augeor, validior fio. Ariſtot.

Συσσωματοποιῶ, (Dec.) concorporo, in vnum corpus cogo. Ariſtot.

Τειχοποιός, qui muros fabricatur & ſtruit. Item qui inſtaurandis mœnibus præeſt. Dem.

Τειχοποιΐα, muri extructio: vel cura extruendorum aut reficiendorum murorum.

Τεκνοποιός, liberos procreans. Eurip. Item multos procreans

creans liberos,fœcundus.Herodot.
Τεκνοποιΐα,liberorum procreatio.Ariſtot.
Τεκνοποιέω,liberos procreo.Xen.
Τεκνοποιοῦμαι,idem:apud eundem ibidem.
Τεκνοποιητικὸς, liberis procreandis idoneus. Τεκνοποιητικὴ,ſ.τέχνη ars procreandi liberos.Ariſtot.
Συντεκνοποιέω,(decomp.)vnà liberos procreo.
Ὑμνοποιὸς,qui hymnos conficit:poeta.Eurip.
Ὑπνοποιὸς,ſomnificus,ſomnum afferens.Dioſc.
Ὑπνοποιέω,ſomnum concilio,ſomnum affero.
Φαρμακοποιὸς,qui medicamenta conficit.
Φιλοποιὸς,amicos efficiens. Plut. Item qui labores amat,ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν.Heſych.
Φιλοποιέω,vel Φιλοποιοῦμαι,amicum reddo.
Χαλινοποιὸς,qui fræna conficit.
Χαλινοποιητικὴ, ſ.τέχνη, ars conficiendorum frænorum.Ariſtot.eth.c.1.
Χειροποίητος,manu factus,artificio humano factus aut ſtructus.Thuc.& Dem.
Ἀχειροποίητος (decomp.)qui non eſt χειροποίητος.
Χλαμυδοποιὸς,qui conficit chlamydes.
Χλαμυδοποιΐα,ars conficiendi chlamydes.Poll.
Χλαμυδοποιϊκὸς, qui ad artificē chlamydarum pertinet,ſeu quo opifex ille vtitur.
Χλανιδοποιὸς,lanarum tenuiorum & molliorum confector.Poll.l.7.c.30.
Χλανιδοποιΐα,lanæ tenuioris & mollioris cōfectio vel contexio: ſeu lanæ eiuſmodi conficiendæ texendæque ars.Xen.apomn.2.
Χορδοποιὸς,qui chordas conficit.Poll.
Χορδοποιΐα,chordarum confectio.
Χορδοποιϊκὸς,ad eiuſmodi artifices pertinens.
Χορδοποιϊκῶς,more eorum qui chordas conficiunt.
Χρηματοποιὸς,qui pecunias conficit,i.comparat. Exp. &,quæſtuoſus,apud Xen.
Χρυσοποιὸς,aurifex.Luc.
Χρωματοποιΐα,colorum confectio.Philoſtr.
Ψηφοποιὸς,q.d. ſuffragiorum confector, qui ſuffragia conficit,ſuffragiorum artifex.Soph.
1363 Ψυχροποιὸς,& ψυχροποιητικὸς, frigidum faciens, frigidum faciendi vim habens, prius apud ſchol. Thuc. poſterius epith.febris:apud medicos.
Ὠδοποιὸς,qui carmina ſeu cantiones conficit.Theop.

ΠΟΙΚΙΛΟΣ,ου,ὁ,varius,Propriè qui eſt varij coloris,verſicolor,maculoſus.Il.δ. ἀμφὶ δὲ πᾶσι τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε. Athen.l.10.ἐδόθη ποικίλην αἰγίδα... Metaphoricè ποικίλος μῦθος, dicitur oratio variis quaſi coloribus picta & ornata. Epigr.l.2. Item varius,qui multorum, diuerſorúmque generum eſt; vt ποικίλη ᾠδὴ,apud Plut.Symp.4.probl.1. Et ποικίλα ἐδέσματα, apud Athen. Ad animum tranſlatum de homine dicitur qui varias artes, ac machinas callet,vafro,verſuto,callido: vt Προμηθεὺς ποικίλος, Heſiod. in Erg. Et de eo cui animus variat & inconſtans eſt.Ariſtot.
Ποικίλως,variè,multis modis.Item callidè,vafrè.
Ποικιλία,ἡ,varietas.Iſocr.
Ποικιλὶς,ίδος,ἡ,q.d.varia,verſicolor:nomen eſt auis apud Ariſtot.quam carduelem eſſe putant.
Ποικίλλω, variego, variè diſtinguo. Eurip. Item vafrè vario,vafrè comminiſcor aut fingo.Plat.in Sympt. μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἀληθῶς εἰπεῖν ἅ μοι δοκεῖ.
Ποικίλλομαι,variegor,variè diſtinguor.Herod.
Ποίκιλμα,τὸ,varius ornatus,ornatus verſicolor.
*Ποικιλμὸς,varietas.Plut.
Ποίκιλσις,εως,ἡ,variegatio.Plat.
Ποικιλτὴς,οῦ,ὁ,qui variat,qui verſicolore ornatu veſtimenta elaborat.Æſchin.
Ποικιλτικὸς,ὁ, Pertinens ad eum qui acu pingit aut polymiton telam texit.Et ποικιλτικὴ,ſ.τέχνη,ars illa plumariorum & phrygionum.Heſych.& Suid.
Ποικιλτὸς,variatus,verſicolor.Dionyſ.Long.
Ποικιλεὺς,idem quod ποικιλτής.Heſych.

Compoſita.

Βελονοποικίλτης,ου,ὁ, qui acu veſtes variegat,phrygio.
Διαποίκιλος,ὁ καὶ ἡ, variegatus.
Διαποικίλλω,idem cum ποικίλλω.Iſoc.
Διαποικίλλομαι,variè diſtinguor.
*Ἐκποικίλλω,euario,variè diſtinguo.Max.Tyr.
Ἐμποικίλλω,vario,intexo variè.
Καταποικίλλω,vario,varietate diſtinguo.Plat.
Παμποίκιλος,admodum varius,multum variegatus. Od.η. Exp.& verſutus. Heſyc.
Πολυποίκιλος, admodum varius, multùm variegatus: vt πολυποίκιλα φάρεα, apud Eur. Item multifarius, multimodus, multiformis, vt πολυποίκιλος σοφία τοῦ θεοῦ,in ep.ad Epheſ.c.3.
*Περιποίκιλος,circumcirca varius.Xen.in Cyn.
Πτεροποίκιλος,varias & pictas pennas habens.Ariſt.
Πυροποίκιλος,punctis ignei coloris diſtinctus. Πυῤῥοποίκιλος,lapidis nomen eſt,apud Plin.
Σιδηροποίκιλος,lapidis nomen.Plin.
Ὑποποίκιλος,aliquantum varius ſeu variegatus.
Χρυσοποίκιλος,auro diſtinctus.

ΠΟΙΜΗΝ,ένος,ὁ,paſtor,propriè ouium paſtor, opilio: id quod indicat Plato in Minoe vbi quærenti quis ſit &quo nomine vocetur,ὁ τὴν τῶν προβάτων ἀγέλην κράτιστος νέμειν,reſpondetur ποιμήν. Theocr. idyll.8. Ποιμὰν ἐρευπόκων οἴων συρικτὰ Μενάλκα.Pro bubulco etiā capi docet Euſt. Od.κ. ὅθι ποιμένα ποιμὴν ἠπύει εἰσελάων. Metaphoricè dicitur Chriſtus ποιμήν,Ioan.10.& alibi,necnon eius miniſtri &vicarij.Epheſ.4. Dicitur & dux ſeu imperator, vel etiam rex ποιμὴν λαῶν. Il. α. & alibi. Et generaliter pro quouis curatore accipi tradunt,vt apud Soph. in Aiace,σὲ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα. Eur.ποιμένες ὄχων,rectores curruum.
Ποιμενικὸς,paſtoralis,paſtoritius,paſtorius.Phil.
Ποιμένιος,ου,ὁ,idem.in Epig.
Ποιμενίδης,ου,ὁ,è paſtore natus.
Ποιμαίνω,f.ανῶ, paſco, Odyſſ. ι. μῆλα. Οἶος ποιμαίνεσκε. Plato de rep.l.1.ποιμαίνειν τὰ πρόβατα,pro quo Herodian.l.7.abſolutè dixit, ποιμαίνων ἐν τοῖς Θρᾳκίοις ὄρεσι. Metaphoricè apud Theocr. idyll.11. Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα Μουσίσδων. ¶Item curo,curam gero,ſchol.Soph.& Suid.
Ποιμαντικὸς,ὁ pertinens ad eos qui oues paſcunt, paſtorius,paſtoritius.Greg.Et ἡ ποιμαντικὴ, ſ.ἐπιστήμη, ſcientia paſcendi curandíque ouium gregem. Chryſoſt.de ſacerdot.
Ποιμάντωρ,ορος,ὁ,idem cum ποιμήν.
Ποιμάτωρ, idem. Heſych. Et metaph. dux vel rex populi,apud Æſchin. (puli.Euſt.
Ποιμανόριον,τὸ, grex non ouium tantùm, ſed & po-
Ποιμανδεύω,paſco,Exp.& cuſtodio.
Ποιμανεὺς,έως,ὁ,idem cum ποιμήν. 1364
Ποίμνη,ης,ἡ, grex ouium.Od.ι. Soph. in Aiace, Metaphoricè de grege ouium Chriſti.Matth.26.
Ποιμνήιος,ὁ,pertinens ad ouium gregem.
*Ποιμνήτης paſtoralis,Eurip.in Alc.
Ποίμνιον,τὸ,idem quod ποίμνη.Plat.
*Ποιμνεῖον,pro ποίμνιον,ouile.Opp.

Compoſita.

Ἀρχιποίμην,ὁ,paſtorum princeps,epith Chriſti.
Βουποίμην,boum paſtor.in Epig.
Φιλοποίμην,paſtorem amans.
Φιλοποίμνιος,gregis amans.Theoc.

ΠΟΙΝΗ,ῆς,ἡ, pœna, vltio iniuriæ ſeu peccati. Quidam definierunt, ποινή ἐστι ἁμαρτήματος ἐκδίκησις. pœna eſt peccati vltio. Hinc ποινὰς διδόναι & τίνειν

ſeu ἀποτῖσαι,dare pœnas,pendere,ſoluere,luere. Et- πράττειν ποινάς, exigere,repetere, repoſcere. Et ἀφεῖσθαι ποινῆς, liberatum eſſe pœna. Ipſæ etiam furiæ & deæ quæ ſcelerum pœnas exigere credũtur,ποιναὶ nominantur,apud Pauſ.¶Item pretium quo iniuria penſatur,apud Hom.vt Il.τ.δεκ᾽ ἑῶν εἵνεκα ποινὴς Ἀνδρὸς ἀποφθιμένοιο.

Ποινῆτις,ὁ,pœnarius, ποιναία σελὶς,exp. pagina in qua ſcribuntur pœnæ pro delictis ferendæ. Accipitur & pro ποίνιμος,pœnalis,pœnas infligens.

Ποίνιμος,ὁ,ἡ,& ἡ,pœnalis,pœnas infligens,pœnis perſequens.Item vltor,vindex.Soph.

Ποινάω,ῶ,punio,pœnas exigo,pœnas ſumo de.

Ποίνημα,ατος,pœna quam quis luit.Heſych.

Ποινήτωρ,ορος,ὁ,qui punit,vindex,vltor. Nonn. Pro quo Doricè ποινάτωρ,apud Eur.

Ποινητὴρ,ῆρος,ὁ,idem.Oppian.de piſcibus.

Ποινάζω,idem quod ποινάω.Eur.

*Ποίπνος,remuneratorius,remunerator.Pind.

Compoſita.

Ἀντίποινον,ου,τὸ,pœna,vltio.Soph.

Ἀξιόποινος,ου,ὁ,καὶ ἡ,pœna dignus.

Ἄποινον,pretium aut munus quod loco pœnæ debitæ offertur, ſeu quo pœna debita luitur aut penſatur.Il.ρ. Item pretium liberationis.Il.α.&ω.Ἄποινα, τὰ,pœnæ,apud Plat.de leg.

Ἀποινάω, pœnæ debitæ eximo,redimo. Exp. &,pecuniam exigo Demoſth.

Ἀποινᾶσθαι,præmium reportare & aſſequi. Eur.

Ανάποινος,(*decomp.*)non redemptus pretio.Il.α.

*Γυναικόποινος, qui pœnas ſumit ſeu vlciſcitur mulieris cauſa.Æſch.in Agam.

Ἐμποίνιμος,in pœnam incurrens, pœnam mœrens. Suid.pro eodem ſcrib.ἐμποίνιος.

Λαθίποινος,punire oblitus. Et τὸ λαθίποινον,quòd non punitur.Heſych.

Μεταποίνιος,pœnalis Suid.

Νηλεόποινος,crudeli ſupplicio puniens.Heſiod.

Νήποινος,impunis,impunitus.Od.ζ.Itẽ expers.Pind. Et Νήποινον(*aduerb.*)impunè,impunitò.Od.σ. Νέποινα &νηποινεί,vel νηποινή,idem.Xen.Legitur & νηποινῆ,pro iiſdem,apud Poll.l.8.

*Ὠκύποινος,qui citò punit,qui citò vlciſcitur.Æſch.in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

ΠΟΛΕΜΟΣ,ου,ὁ,bellum,pugna.Iliad.ε.Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε. Τὰ τοῦ πολέμου. Demoſth.res bellicæ.Xen.Pæd.1.πόλεμον ἄρασθαι πρὸς τούτοις. Polybius,ἀνειληφὼς τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον, quum ſuſcepiſſet bellum Romanum.Sic ἐγείρειν πόλεμον,Herodian.l.3.& κινεῖν πόλεμον, apud Athen.l. 12. Et Thuc. πόλεμον ποιεῖσθαι μετὰ τῶν ξυμμάχων, bellũ gero cum ſociis.Apud Eurip. χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν,bella & diſſidia inter fratres.

Πολεμικός,ὁ,ὁ,bellicus, militaris. Xenoph.Thuc.& alij Τὰ πολεμικὰ,res bellicæ Xen.¶Item bellax,bellicoſus.Iſoc.Thuc.Ariſtot.Xen. ¶Accipitur & pro πολέμιος apud Plut

Πολεμικῶς,bellicosè,vt πολεμικῶς ἔχειν, bellicoſo animo eſſe , belli cupidum eſſe. At πολεμικῶς ἔχειν πρός τινα,hoſtili animo eſſe erga aliquem.Xen.

Πολεμήιος,& Ionica dialvſi πολεμήιος bellicus.Il.ϐ. πολεμήϊα ἔργα.Sic & Heſiod

1365 Πολέμιος,ου,ὁ,qui animo hoſtili & bellum inferẽdi cupido affectus eſt erga aliquem,infeſtus: interdum etiam inimicus Xenoph.ἐχθροὶ πολέμιοι. Et cum genit. apud Ariſtid. πολέμιος τοῦ δικαίου. Item πολέμιος ſimpliciter, pro ὁ πολέμιος ἀνήρ, hoſtilis. & οἱ πολέμιοι,hoſtes,ſæpe apud Thuc.Xen.Plut. & alios.Et ἡ πολεμία,pro ἡ πολεμία χώρα,ſolũ hoſtile, hoſticum, apud Xen.Pæd.3.

Πολεμίως,hoſtiliter,hoſtili atque infeſto animo.

Πολεμόω,ῶ,ad bellum excito.

Πολεμόομαι,οῦμαι, ad mouendum contra aliquem bellum inſtigor.Thuc.l.1.

Πολεμίζω,f.ίσω,bello, belligero, ſeu bellum gero:aliquando,pugno,decerto,cum dat Il.ο.

Πολεμιστής,οῦ,ὁ,bellator,habilis ad bellum. Hom.

Πολεμιστήριον,ου,ὁ,& ἡ,idem.Xen.

Πολεμέω,f.ήσω,idem cum πολεμίζω, bellum gero. Interdum abſolutè , apud Thuc. & Iſocr. Interdum cum accuſ.πόλεμον. Demoſt.πολλοὺς ὑμεῖς πεπολεμήκατε πολέμους, multa bella geſſiſtis. Sæpe cum præpoſit.μετὰ & πρὸς apud Thuc.& Plut.Sæpe cum dat. apud Thuc.Demoſt.& Plutarch. Item metaph.vexo.Xenoph.Pæd.1. ἀλλὰ τί ποτε σὺ ὦ παῖ τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; Apud Plutarch. in Theſſ. πολεμεῖν τῷ παλαιῷ χρόνῳ, repugnare veteri opinioni & dudum receptæ.

Πολεμέομαι,οῦμαι, bello appetor,ſeu laceſſor, oppugnor.Dem. Plut.& Syneſ.Dicitur etiam πολεμεῖται, imperſon.bellatur,belligeratur.

Πολεμησείω,bellare geſtio.Thuc.

Πολεμώνιον,ου,τὸ, herbæ nomen apud Dioſc.l.4.cap. 8. quæ ſic nominata eſſe traditur à bello & certamine quod antiquiſſimi reges inter ſe certarunt,dum inuentionis eius laudem vterque ſibi tribueret. Sunt & qui ſic dictam putent, quòd aduerſus venena pugnet.

Compoſita.

Ἀγναπτοπόλεμοι , vel potius ἀγναμπτοπόλεμοι, inuicti bello, inſuperabiles, in bello minis nec vulneribus flexibiles.Heſych.

*Ἀναπολεμέω, rurſus bellum gero , bellum renouo. Strabo.

*Ἀναπολέμησις, ab ἀναπολεμίζω,belli renouatio, apud Strab.

Ἀντιπόλεμος,bellum contra aliquem gerens.Heſy.

Ἀντιπολέμιος,idem.Thuc.l.3.

Ἀντιπολεμέω, belligero aduerſus, bello laceſſitus viciſſim bellò infeſto.Thuc.l.1.

Ἀπειροπόλεμος,belli inexpertus,tyro.

Ἀπόλεμος,ὁ καὶ ἡ,imbellis.Plat. Item inhabilis ad bellũ: vt ſenes qui iam emeriti ſunt aut membris in prælio læſi & truncati fuere.Arrian.Item, inexpugnabilis.ἀπόλεμος δέ γ᾽ ὁ πόλεμος.Æſchin.in Prom.

Ἀπολέμως,non bellicosè,nec pugnaciter.

Ἀπολέμητος,bellicis turbis carens.Luc.

*Βαθυπόλεμος,bellicoſus,epith.Martis.

Διαπολεμέω,bello decerto,bellifico:vel depugno, decerto.Plat.ep.6. ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διεπολέμησαν πρὸς τὴν τυραννίδα. Dicitur & διαπολεμεῖν πόλεμον. Et in paſſ. διαπολεμεῖται, conficitur,finis ei imponitur.Thuc.l.7.

Διαπολέμησις,εως,ἡ,decertatio quæ bello fit.

Δυσπόλεμος, vix habilis ad bellum.Item, bello infortunatus.Æſch.in Perſis.

Δυσπολέμητος,qui bello ægrè capi poteſt.Iſoc.

Ἐκπολεμόω,idem cum πολεμόω Dem.

Ἐκπολεμόομαι,idem cum πολεμόομαι Plut.

Ἐκπολέμωσις , excitatio ad bellum inferendum.

Ἐκπολεμόω, debello , bello deuinco vel expugno. Ammon. Apud Thuc.l.6. καὶ τὰ ἐνθάδε χρὴ ἅμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν. exp. ex iis debetis apertius bellum Athenienſibus inferre.

Συνεκπολεμόω,(*decomp.*)vnà ad bellum contra aliquem ſuſcipiendum incito.apud Suid.

*Συνεκπολεμέω,idem Ioſ.11.

Ἐμπόλεμος,aptus ad bellum.Heſyc.

Ἐμπολεμίζω,bellum gero in: apud Suid.

Ἐμπε-

Ἐπιπολεμέω, belligero aduerſus, bello appeto.
*Εὐπολέμειος, bellicoſus, εὐπόλεμος. Apoll. Arg. l. 1.
Εὐπόλεμος, habilis ad bellum, bellicoſus. Hom.
Εὐπολέμητος, qui facilè debellari poteſt.
Καλλιπτόλεμος, egregius & ſtrenuus in bello. Epigr.
Καταπολεμέω, bellum gero contra, bello oppugno: vel perbello. Plutarch. in Cæſ. τοῖς ἄλλοις καταπολεμηθεὶς ἐκράτησε. Thuc. lib. 4. τοῖς Ἀθηναίοις ἐγκλήμασι καταπολεμεῖσθαι.
Καταπολεμέομαι, bello appeto, &c. Idem. l. 6.
Καταπολέμησις, oppugnatio, debellatio, Thuc.
Μακρεπτόλεμος, ex longinquo pugnans. Theocr.
Μενεπτόλεμος, bellum fortibus humeris ſuſtinens. Il. β.
Περιπολεμέω, belligero *pro*, propugno, Æſchin. de malè geſta leg. οἱ τῆς πόλεως περιπολεμοῦντες.
Προσπολεμέω, inſuper hoſtem facio, præter alios perduelliones ad perduellionem excito. Thuc.
Προσπολεμέω, bello cum, belligero contra. Thuc. Item belliſocius ſum, bello adiuuo. Idem.
Συμπολεμίζω, idem, in poſt. ſignif.
Συμπολεμέω, idem. Plat. ep. 7.
Φιλοπόλεμος, & poeticè φιλοπτόλεμος, belli amans, bellax, bellicoſus. Il. π & ρ. Plut. in Fab.
Φυγοπτόλεμος, qui bellum fugitat, bellicos ſtrepitus ac labores fugiens. Od. ξ.

ΠΟΛΕΩ, ῶ, verto, verſo. Heſiod. in Erg. Εἰαρι πολεῖν θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει. Exponitur etiam, aro, apud Poll. l. 1. Neutraliter etiam accipi, pro ἀναστρέφεσθαι, verſari, tradit Euſt. Exponitur & paſco, Heſych.
Πολέομαι, οῦμαι, vertor: Ariſtoph. in Auib.
Πολέσκω, idem quod πολέω. Πολέσκομαι, idem quod πολοῦμαι, vnde πολέσκετο, pro ἐπολέσκετο.
Πολεύω, f. εύσω, verſor. Od. χ. Exp. &, nutrio, miniſtro, contineo.
Πόλος, ου, ὁ, terra aratro verſa ſeu ſciſſa. ¶Πόλοι dicuntur etiam duo puncta, axem, circa quem mundi moles circumagitur, terminantia: vertices & cardines mundi. Ariſtot. de mundo. ¶Ipſa etiam mundi quæ circum axem polóſque rotatur moles, vel ipſum cælum, πόλος nominatur. Athen. l. 2. τὸ τοῦ πόλου σύμπαντος ἡμισφαίριον. ¶Item capitis vertex. Et totum caput, teſte Poll. l. 2. Et in ore ſeu palato ſic appellatur τὸ μετὰ σταφυλήν, apud eundem ibidem. ¶Πόλος dicitur etiam ſolarium ſeu horologium: quòd in eo vmbra vnà cum ſole circumacta horas indicet. Athen. l. 5. Poll 6.
Πωλέω, idem cum πολέω. ¶At πωλέω, vendo, vide ſuo loco. Πωλοῦμαι verſor, vertor: vel proficiſcor, eo: interdum & ventito. Odyſſ. δ. Πωλεῖται τις δεῦρο γέρων ἅλιος.
Πωλέσκω, idem cum πωλέω. Πωλέσκομαι, idem quod πωλοῦμαι. Il. α & ε.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

*Ἀμπολέω, pro ἀναπολέω. Pind. Nem.
Ἀμφιπολέω, verſor circum. Item obeo, luſtro. Theocr. idyll. 1. Εἴτε τύγ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον. Item miniſtro, famulor, curo.
Ἀμφίπολος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ circa dominum dominámve verſatur, miniſter, miniſtra. Od. ω. Il. ω. Ath. l. 6. ¶Ἀμφίπολος τάφος, ſepulchrum quod circumquaque obitur Euſt.
Ἀμφιπολεύω comitor aliquem tanquam famulus aut famula. Et ſimpliciter, comitor. Odyſſ. υ Καί ῥ' ἐδόκησε συγγρήϊην ἐξεννέπειν ἀμφιπολεύειν. Item miniſtro alicui tanquam famulus, laboro circa quidpiam tanquam miniſter: vt Odyſſ. ω. Τεῦ δμῶς εἶς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; Et general. officium humanitatis alicui præſto, tueor, curo, foueo: vt Od. σ. & τ. Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι. Et apud Herod. ἀμφιπολεῦσαι ἱερὸν Διός, in Iouis templo miniſtro.
Ἀναπολέω, reuoluo, iterum voluo, iterum verſo. Et metaph. reuoco in cogitationem, animo reuoluo. Plat. Interdum ſumitur pro ſimplici πολέω. ¶Item rumino. Suid. ex Ælian. μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ. Exp. & ἀναπτύσσω. Suid. & Heſych.
Ἀναπόλησις, εως, ἡ, ipſa actio reuoluendi in animo, reuocatio in cogitationem.
Ἀναπολητικός, reuoluendi facultatem habens, vel aptus ad reuocandum in cogitationem.
Ἐπαναπολέω. (*decomp.*) iterum reuoluo, iterum in memoriam reuoco. Plat. de leg.
*Ἐπίπολος, qui nobiſcũ verſatur. Soph. in Oedipo tyr.
Περιπολέω, in orbem agor ſeu verſor, obeo, circumeo. Plat. in Tim. Apud Iſocr. τὴν στρατιὰν τὴν μετὰ βασιλέως περιπολοῦσαν, exp. exercitium prætorianum, & quem rex in comitatu circumducit.
*Συμπεριπολέω, (*decomp.*) ſimul in orbem agor. Plut.
Περίπολος, ὁ, qui circumit, qui in orbem obit & luſtrat: vt exploratores & excubitores. Ariſtoph. in Auib. Thuc. l. 4. Sic dicitur etiam nauis apud Rhodios de qua Arrian. l. 2.
Πρόπολος, ὁ καὶ ἡ, anteambulo: famula quæ heræ ſuæ præit. Ariſtoph. Athen.
Προπολεύω, ſum πρόπολος: vt apud Suid.
Προπόλευμα, τὸ, exp. miniſterium. apud Eur.
Πρόσπολος, famulus, miniſter vel famula. Eur.
Προσπολέω, famulor, miniſtri munere fungor. Eur. Τύμβῳ τέτακται προσπολεῖν Ἀχιλλέως.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀγνοπόλος, pro ſimplici ἁγνός. Orph.
Ἀοιδοπόλος, ὁ, poeta qui verſatur circa carmina. Heſy.
Αἰπόλος, caprarius: ὁ περὶ τὰς αἶγας πολῶν, aut (ſecundum alios) ὁ περὶ τὰ αἰπὰ πολῶν, qui inter capras verſatur, aut circa alta loca. Od. υ. Theoc. idyll. 1. & alibi. Vſurpatur etiam pro ποιμὴν, paſtor ouium, teſte ſchol. Theoc. 1367
Αἰπολικός, ad caprarium ſeu caprarum paſtorem pertinens. vt αἰπολικὴ ᾠδή.
Αἰπόλιον, τὸ, grex caprarum. Il. λ. Herodot. l. 1.
Αἰπολέω, ſum caprarum paſtor, verſor inter capras. Theoc. idyll 8.
Ἀκρόπολος, ὁ καὶ ἡ, altiſſimum habens verticem, cuius ſummitas ipſum polum attingit, excelſus, præaltus: vt ἀκρόπολα ὄρη. Il. ε.
Ἀστροπολέω, circa aſtra ſeu aſtrorum ſcientiam verſor.
Ἀστυπολέω, per vrbem incedo. Athen.
Βουπόλος, qui circa boues verſatur, bubulcus. Heſych.
Δικασπόλος, qui circa iura reddenda verſatur. Et interdum idem quod rex, vt Il. & Od. α.
Δικασπολία & Ionicè δικασπολίη, iuris dictio, iudicium. Exp. &, lis controuerſia. Epig. l. 2.
Δίπολος, bis verſus ſeu aratus: vt δίπολος γῆ. Procl. in Heſiod.
Δρυοπολεῖν, in montibus vagari & circa quercus, veſcentem earum glandibus, & iis ſuccidendis ſe fatigantem. Heſy. Exponitur &, lignis circumuallatum obſidere. Suid.
Ἡμίπολον, dimidia poli, i. cæli pars Heſych.
Ἠερόπολη, ἡ, aurora. in Epigr.
Θαλαμηπόλος, qui circa thalamum verſatur & curam eius gerit. Od. ψ. Plut. in Alex. Pro ſponſo vſurpatur, apud Soph. in Oedip. Tyr.
Θεμιστοπόλος, qui circa leges & reddenda iura verſatur.
Θεοπολέω deos fingo. Plat.
Θυηπόλος, qui circa ſacra aut ſuffumigia facienda verſatur Eur. in Iphig. Taur.
Θυηπολία, ἡ, ipſa functio τοῦ θυηπόλου.

Θυηπόλιον, τὸ, ſacrificium.

Θυηπολέω, ſacra facio. Plat. Et cum dat. apud Eur. in Electra. Αἴγιϑος ἔνϑα νοῦν θυηπολεῖ θεοῖς.

Θυηπολεῖται, ſacra fiunt. Idem in Heracl.

Ιπποπόλεος, qui circa equos verſatur, qui equos alit ac iis ad pugnam vtitur. Item, equeſter. Il. ξ.

Δοξοπολέω, ob'iquè vagor, tranſuerſus feror.

Μαντιπόλος, qui vel quæ circa vaticinia verſatur: vates. Eur. in Hecub.

Μετεωροπολῶ, ſublimia verſo: ſublimia perago & perluſtro. Plat. in Phædro, πᾶσα μὲν οὖν ἡ ψυχὴ, μετεωροπολεῖ τε καὶ ἅπαντα τὸν κόσμον διοικεῖ.

Μουσοπόλος, qui circa muſas verſatur, muſarum famulus, poeta. Eur. in Alceſt.

Μυοπολεῖ, veluti mus oberrat. Ariſtoph.

Μυστιπόλος, ſeu μυστοπόλος, qui myſtica verſat, ſeu qui circa myſtica, i. res ſacras verſatur: ſacerdos. Nonn. Apud eundem μυστιπόλος ἡμέρα, ſacer ſeu feſtus dies. Et in Epig. μυστοπόλῳ φόρμιγγι.

Μυστιπολεύω, celebro Nonn.

Νηοπόλος, qui in templo verſatur: æditu us aut ſacerdos. Heſiod. in Theogn.

Νυκτιπόλος, noctiuagus, noctu oberrans. Eur.

Οἰοπόλος, qui circa oues verſatur: *à nomine* οἶς. Apoll. Arg. l. 2. Interdum ſignificat, ſolitarius, qui ſolus alicubi verſatur: à nomine οἶος, ſolus. Dicitur & locus aliquis οἰοπόλος, vel is in quo verſari oues ſolent, vel is in quo non niſi ſolus verſari queas, deſertus: vt Il. τ. & ω.

Οἰοπολέω, ſolitarius ſum, vel in ſolis locis verſor. Eur. in Cyclop.

Ονειροπόλος, qui circa ſomnia verſatur, per ea, futura prædicens, coniector. Il. α. & ε.

Ονειροπολέω, in ſomniorum interpretatione verſor. Heſy. Itē ſomnio, ſomnium cerno. Dem. Item decipio & eludo, veluti vanis per ſomnium imaginationibus. Ariſtoph. in Equit. Τὸν δ' ἐξαπατᾷς καὶ ὀνειροπολεῖς ἀεὶ σὺ ὤν.

Ορεσιπολέω, in mōtibus verſor. At ὀρεωπολέω, circa mulos verſor, mulos curo, vel alo. Suid.

*Περιπόλησις, circum agitatio, circuitus. Laert. in Pythag.

Πυρπολέω, circa ignem verſor: vel ignem accendo Od. κ. Cum accuſat. ſignificat, igni & incendiis vaſto, igni depopulor: vt Ariſtot. τὶς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν.

Πυρπολέομαι, idem Herodot. πυρπολέεσϑαι τὴν Ἀττικὴν ὑπὸ βαρβάρους. Et paſſiuè incendiis vaſtor ſeu inflammor, apud Heſy. & Suid.

Πυρπόλημα, τὸ, vaſtatio quæ fit igni. Eur.

Καταπυρπολέω, (*decomp.*) incendiis abſumo, vel comburo, concremo. Phalar.

Ταυροπόλος, ſeu ταυροπόλη, Dianæ epitheton: vel quòd apud Tauros (Scythiæ gentē) colatur, vel quod tantorū: & generalius cæterorum etiam pecorum gregibus præſit: vel quòd eadem ſit cum luna quam tauris vehi fingunt. Soph. & Eur.

Τετράπολος, quater aratro ſciſſus, ſeu verſus: Theocr.

1368 Τρίπολος, γῆ, terra quæ ter aratro verſa fuit.

Υμνοπόλος, qui circa hymnos verſatur. Phal. ep. 53. Pro eodem dicitur & ὑμνηπόλος.

Υμνηπολέω, circa hymnos & carmina verſor. Heſych.

Υοπόλος, qui circa ſues verſatur, ſubulcus. Poll.

Υοπολέω, circa ſues verſor, porcorum paſcendorum curam habeo. Heſych.

Υψίπολος, qui in alto verſatur. Oppian.

Ωραιοπολέω, verſor inter τοὺς ὡραίους, i. eos qui florenti adhuc ſunt ætate & forma venuſta. Suid.

Compoſita ex πωλέω ſignificante itidem quod πολέω.

Επιπωλέομαι, obeo, ſeu obeundo luſtror. Il. γ. Στιχας ἐπιπωλεῖται ἀνδρῶν.

Εὔπωλος γῆ, terra quæ aratro facilè vertitur: Vide & in comp. ex Πῶλος.

ΠΟΛΙΟΣ, ὁ, ὁ, canus. Il. χ. πολιὸν κάρη πολιόν τε γένειον. Et πολιὰ θρὶξ, in Epigr. & apud Dioſc. l. 3. c. 124. Sæpe πολιὰ, abſolutè ponitur pro πολιὰ θρὶξ apud Iſocr. Plut. &c. ¶ Item albus, candidus, niueus: vt πολιὴ θάλασσα, propter ſpumam & fluctus: apud Hom. πολιὸς σίδηρος, Od. φ. Sic πολιὸς αἰγιαλὸς, apud Apoll. Rhod.

Πολιότης, ητος, ἡ, canities.

Πολιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, canus: vel canos referens. Item facilè caneſcens. Alex. Aphr.

Πολιόω, canum facio, πολιοῦμαι, canus fio, caneſco. Ariſtot. πολιοῦνται οἱ κροταφοι.

Πολίωσις, ἡ, ipſa actio reddendi canum. Exponitur &, canities.

Πόλιον, τὸ, frutex eſt capitulum habens cano hominis capillo ſimile. Vide Dioſc. l. 3. c. 124.

Compoſita.

Επιπολιόομαι caneſco, vel ſupernè caneſco.

Μεσαιπόλιος, ὁ καὶ ἡ, ſemicanus, qui medium canæ ætatis attigit. Il. ν.

Μιξοπόλιος, cuius pili canis miſceri incipiunt.

Πρωπόλιος, ante tempus caneſcens. Æl. Dionyſ.

Σπαρνοπόλιος, Heſych. exp. ὀλιγοπόλιος, cuius per tempora pauci cani ſparſi ſunt. *Compoſitum ex* σπαρνός, ratus, & πολία.

Σπαρτοπόλιος, cui ſparſi ſunt per tempora cani.

Τριπόλιον, q. d. ter canum ſeu caneſcēs, herbæ nomē, quæ in die floris colorem ter mutat. Dioſc. l. 4. c. 135. Eadem dicitur & τελεσπόλιον. Heſych.

Υποπόλιος, ſubcanus, aliquantum canus.

ΠΟΛΙΣ, εως, ἡ, vrbs, ciuitas. Sæpe pro ipſa vrbe muris cincta, viciſque & ædificiorum ſerie diſtincta: vt Il. ο, πόλις πύργοις ἀραρυῖα. Luc. αἰσύμνας ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη. Interdum pro ciuitate ſeu ciuibus: vt Ariſtot. in polit. πόλις τῷ πλήϑει μυριάνδρος. Et Eth. 8. τὰς πόλεις συνέχει ἡ φιλία. ¶ Suidæ eſt ludi genus.

Πολιὰς, άδος, ἡ, vrbana Palladis epith. apud Athē. quod vrbis tutatrix crederetur.

Πολιεὺς, έως, ὁ, cognominatus Iuppiter vrbium tutor, præſes ac cuſtos. Ariſtot.

Πολίχνη, ἡ, oppidulum. Thuc. πολίχνιον, τὸ, idem. Iſocr. in Panath. Plat. de rep. 2.

Πολίζω, f. ίσω, vrbem condo, vrbem ſtatuo Il. η. Dicitur & πολίζειν τόπον, qui in eo vrbem ædificat. Plut.

Πολίζεται, dicitur vrbs quæ extruitur. Herod.

Πόλισμα, τὸ, idem quod πόλις. Thuc. Dem. Πολισμάτιον, τὸ, idem cum πολίχνη. Polyb.

Πολιστὴς, οῦ, ὁ, conditor & autor ciuitatis. Item ciuitatis princeps Naz.

Πολίτης, & poet. πολιήτης, ου ὁ, ciuis, municeps. Hom. Xen. Dem. &c. Item ciuis, i. cōciuis. Iſocr. Plut. Fœm. πολῖτις, ιδος, ciuis; de muliere. Ariſtot. & quæ eiuſdē ciuitatis eſt. Plut. Pro quo poet. πολιῆτις. Apoll.

Πολιτικὸς, ὁ, ciuilis: ad ciues ſeu ciuitatem pertinens: vt πολιτικὰ πράγματα. Iſocr. & Plat. Et κοινωνία πολιτική. Ariſtot. Et τὸ πολιτικὸν, ciuile ac populare. Itē adminiſtrandæ reipub. peritus, aut qui in adminiſtratione reip. verſatur. Ariſtot. Item ad reip. adminiſtrationem pertinens, vt πολιτικοὶ λόγοι. Iſocr.

Πολιτικῶς, ciuiliter. Syneſ. vel vt decet rempub. adminiſtrantem, aut reip. adminiſtrationem.

Πολιτίζω, remp. adminiſtro, ciuilia neg. tracto.

Πολιτισμὸς, adminiſtratio reip. Laert.

Πολιτεύω, rempub. adminiſtro, fungor magiſtratu in rep. Xen. Et ſimpliciter, adminiſtro. Thuc. ἐλεύϑεροι δὲ τά πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν. Propriè ſignificat 1369

ſicat, in repub. verſor & eius legibus atque inſtitutis viuo:vt apud Thuc. l.3. κατὰ τὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια πολιτεύειν.

Πολιτεύομαι, idem Iſocr. ad Phil. καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν. Et ſimpliciter, adminiſtro. Ariſtot. polit. 1. πολιτεύονται ταῦτα μόνον. Exponitur & , molior: vt Chion. Plat. πολιτευσάμενος ἐκ πολλοῦ αὐτόπτης σου γενέσθαι. Item, munere fungor. Greg. in Baſil. ᾧ ζῶ καὶ πολιτεύομαι. Sic & act. Apoſt. c.13. De priuatis dictum ſignificat idem quod πολιτεύω, in poſt ſignif. vt apud Demoſth. πολιτεύεσθαι ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐξ ἴσου. Item vitam meam inſtituo: vt apud Ariſtot. polit. 3. ὅταν τὸ πλῆθος πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύηται τὸ συμφέρον, quum ita vitā inſtituit populus vt publicæ intereſt vtilitatis. Et ſimpliciter, viuo, verſor. Greg. φυλασσέ μοι τὴν καλὴν παρακαταθήκην ᾗ ζῶ καὶ πολιτεύομαι. ¶ Πολιτεύομαι, (paſſ.) gubernor, adminiſtror. Plat. εὖ πεπολιτευμένη πόλις.

Πολιτεία, ἡ, adminiſtratio reip. ſeu ciuitatis regimen, Iſocr. πᾶσα πολιτεία ψυχὴ πόλεώς ἐστιν. Item reipub. ſtatus, vel reſpub. Ariſtot. polit. l.8. c.10. Item vitæ inſtitutum & ratio. Baſil. & Gregor.

Πολίτευμα, τό, idem cum πολιτεία. Ariſtot. pol. 3. c.4. Interdum ſic dicitur genus adminiſtrandæ reip. vel ciuitatis. Polyb. Item actio aliqua pertinens ad reipub. adminiſtrationem. Et generaliter, actio, vel ſolertia qua quis in re aliqua adminiſtranda vtitur. Luc.

Πολιτευτής, οῦ, ὁ, reip. ſeu ciuitatis adminiſtrator, magiſtratus. Greg. Olympiodoro.

Πτόλις, poeticè dicitur pro πόλις. Il. σ.

Πτολίεθρον, τό, vrbs, oppidum. Od. ζ.

Πτόλισμα, τό, pro πόλισμα. Suid.

Compoſita, ac primum ex πόλις, πολίζω, & πολίτης.

Ἀγχίπολις, vrbi propinquus. Nonn.

Ἀκρόπολις, ἡ, q.d. ſumma vrbs, i. ſummitas vrbis: ſumma pars vrbis & altiſſima: arx vrbis. Iſocr. in Panag. & de Pace. Peculiariter & quaſi κατ' ἐξοχὴν ſic dicebatur arx Athenarum, in qua & ærarium erat. Iſocr. Thuc. Dem.

Ἀμφίπολις, ciuitas aquis cincta: nomen vrbis cuiuſdam Thraciæ: de qua Steph.

Ἄπολις, ὁ καὶ ἡ, cui vrbs non eſt, qui ſine vrbe eſt. Iſocr. de pace, Xen Hell. 6. Item qui vrbe ſua priuatus eſt, extorris. Et ἄπολις πόλις, vrbs euerſa, quæ non amplius eſt. Plat. de rep. l 6. Item inurbanus, inciuilis, ruſticus. Syn. ep. 103.

Ἀπολιτικός, qui non eſt πολιτικός: vnde ſuperlat. ἀπολιτικώτατος, ignariſſimus adminiſtrationis reip. apud Cic in ep ad Att l.8. ep.20.

Ἀπολίτης, qui ciuis eſſe deſiit. Poll. ex Theop.

Ἀπόπολις, exul. Suid.

Ἀπραγόπολις, vrbs negotiis vacua.

Αὐτόπολις, ciuitas quæ ſuis ipſius legibus regitur: vrbs quæ per ſe ſola ciuitatis nomine cenſetur. Th.

Δεκάπολις, decem habens ciuitates, decem vrbibus inſignis: regio quædam Iudææ contermina. Matth. 4. & alibi in nouo Teſt.

Δεκαπολίτης, qui ex ea regione eſt.

Διαδραπολῖται, qui rempub. ſubterfugiūt, ſeu reip. munia. Ariſtoph in Ran.

Ἑκατόμπολις, centum vrbibus inſignis: Cretæ epith. Iliad. β.

Ἐκπολίζω, vrbem extruo, vel vrbem efficio. Ariſtid.

Ἑλέπολις, ſ. μηχανή, machina obſidionalis capiendis vrbibus apta. Vitruu. l.10. c. 22. Et quæuis vrbium expugnatrix machina. Ioſeph.

Ἑλέπτολις, idem: apud Poetas. Apud Eurip. in Iphig. Aul. Iphigenia ſe vocat Ilij & Phrygum ἑλέπτολιν, vi æſtimam diruendis Ilij mœnibus & excindenda Phrygum genti deſtinatam.

Ἔμπολις, cui patria & certa ciuitas eſt in qua habitat. Heſych. Cum dat. ſignificat, eandem ciuitatem incolens. Soph. in Oedip. Colon.

Ἐρυσίπτολις, vrbium tutatrix, Palladis epith.

Ἡδύπολις, gratus iucundúſque ciuitati. Soph.

Ἱερόπολις, ſacra vrbs, ſancta ciuitas. Phil.

Καταφλεξίπολις, incenſor ſeu exuſtor vrbis. Epigr.

Κοσμοπολίτης, mundi ciuis. Laert.

Κωμόπολις, pagus ad oppidi ſeu ciuitatis magnitudinem accedens: pagus inſtar oppidi, apud Strab. Marci 1. κωμοπόλεις dici putātur, quæ nec ſunt pagi duntaxat, nec etiam vrbes, & à quibuſdam exp. oppidula ruſticana, ab alis municipia.

Μεγαλόπολις, magna ciuitas. Eurip.

Μεγαλοπολίτης, magnæ vrbis ciuis. Poll.

Μεγιστόπολις, maximas vrbes efficiens. Pind.

Μητρόπολις, metropolis, i. vrbs matrix, ſeu vrbium aliquarum mater: vrbs ex qua coloniæ aliquæ deductæ ſunt. Thuc. l.3. Metaphoricè quoque vſurpatur, 1370
vt & μήτηρ, apud Plut. ſymp. 8. Athen. l.3. Hominis autem alicuius μητρόπολις, dicitur ciuitas ex qua mater ipſius oriunda eſt. Athen. l 12.

Μητροπολίτης, qui ex matrice vrbe eſt. Et, matrici vrbi præfectus.

Μικροπολίτης, paruæ vrbis ciuis. Ariſtoph.

Μικροπολιτικόν, multitudo parui oppidi. Idem.

Μισόπολις, ciuitatis oſor. Poll.

Νεοπολῖται, qui publico ſuffragio ius ciuitatis adepti ſunt: noui ciues. Poll. ex Plat. At νεαπολίτης, nouæ ciuitatis ciuis, Idem.

Ὁμόπολις & poet. ὁμόπτολις, qui eiuſdem vrbis eſt.

Ὀρθόπολις, erigens vrbes, vel erectas conſeruans.

Περιπόλιος, circa vrbem ſitus. Poll.

Περσέπτολις, vrbium vaſtator vel vaſtatrix: epith. Palladis apud Ariſtoph.

Πολύπολις χώρα, regio multas habens vrbes. Poll.

Πρόπολις, pars ea vrbis quæ in ipſo ſtatim aditu occurrit. Poll. lib. 9. Eſt & in alueis apiariorum propolis. Plin. l.11. c.7. Varro lib 3. c.16.

Προπόλιος, ante vrbem ſitus.

Συμπολίζω, ciuitatem conflo Strabo l.8.

Συμπολίτης, ciuis, i. conciuis. Eurip.

Σωσίπολις, vrbes conſeruans. Ariſtoph.

Τετράπολις, quatuor vrbes habens.

Τιμόπτολις, qui ciuitati honori eſt & ornamento, qui ciuitatem honeſtat. Eurip.

Φερέπολις, vrbem ferens ſeu ſuſtinens ac ſuſtentans. Plat.

Φιλόπολις, ciuitatis amans: peculiariter, ſuæ ciuitatis & patriæ commodis ſtudens. Iſocr. Plat. pro quo poet. φιλόπτολις, apud Eurip.

Φιλοπολίτης, amans & ſtudioſus ciuium, ac ſaluti eorum conſulens.

Χαυνοπολίτης, ciuis elatus & ſtulta ſuperbia inflatus. Ar.

Compoſita ex πολιτεύω & πολιτεία.

Ἀντιπολιτεύομαι, aduerſor alicui in adminiſtranda repub. Item cōtrariam factionem ſequor in rep. Plut. in Per. πλεῖστον ἀντιπολιτεύσατο τῷ Περικλεῖ χρόνον. Exponitur & contrario modo remp. ſeu ciuitatem adminiſtro. Et ſimpliciter, reclamo, refragor, intercedo. Syn.

Ἀντιπολιτεία, contraria factio: propriè, in reip. adminiſtratione. Plut. in Cæſ.

Ἀπολίτευτος, ὁ καὶ ἡ, alienus à reip. adminiſtratione vel negotiis ciuilibus: vel non ciuilis. Plut.

Διαπολιτεύομαι, concerto de rebus ad reip. adminiſtrationem pertinentibus. Ammon. Item verſor in reip. adminiſtratione. Æſch.

Διαπολιτεία, ἡ, concertatio de rebus ad rempublicam pertinentibus.

Ἐμπολιτεύω, & ἐμπολιτεύομαι, verſor in repub. apud Thuc. Item particeps ſum politiæ. Exp. &, adminiſtro remp. ſeu munia reip. Et ſimpl. verſor in, ſeu inter. Baſil. Homil. 11. πᾶσαν τὴν ἐμπολιτευομένην ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς ἐμπαθῆ διάνοιαν.

Ἰσοπολιτεία, par ius ciuitatis, ex æquo reip. participem eſſe. Plut. in Cam.

Κακοπολιτεία, parua reip. adminiſtratio, corruptus reip. ſtatus, apud eundem in Cæſare.

Καταπολιτεύομαι, politica ratione vinco, inſtitutis meis vinco vel antiquo. Plut. καταπολιτευσάμενος τὴν ἐν τούτοις πλεονεξίαν.

Συμπολιτεύω & συμπολιτεύομαι, vnà remp. adminiſtro. apud Plat. Apud Xen. Hell. ς συμπολιτεύειν, exp. communia reip. habere iura & inſtituta. Exp. & ſimpliciter, in eadem rep. cum aliis verſor.

Ὑποπολιτεύομαι, ſubdolè remp. adminiſtro & occultè aliquid moliens. Poll.

ΠΟΛΤΟΣ, ου, ὁ, puls, pulmentum, Dioſc. l. 2. c. 112. ἐκ τοῦ κρίμνου ὁ πόλτος γίνεται.

Πολτάριον, τὸ, pulticula. Idem l. 2. c. 114.

Πόλφοι, raměta ex farre quæ leguminibus iniiciebantur, inquit Poll. 6. c. 9. Erotian. πολφοὺς exp. βολβοὺς alios eſſe dicens ὧν ἐστὶ τι πολτῶδες.

ΠΟΛΥΣ, (*cuius obliqui partim regulares ſunt, partim irregulares. Regulares ſunt genitiui πολέος, πολέων, apud poetas: itémque nominat. plur. πολέες & contracti πολεῖς, & accuſat. πολέας, qui etiam contrahitur, apud eoſdem, & accuſat. πολὺν, qui vtriſque ſcriptoribus eſt communis. Irregulares autem ſunt πολλοῦ, πολλῷ, πολλὸν, &c. tanquam è nominat. πολλὸς, qui & apud Hom. inuenitur & Herodot. l. 6. Fœm. πολλὴ, regulare eſt per omnes caſus. Neut. πολὺ. cæteros caſus itidem à πολλὸν format*) multus, numeroſus: vt πολὺς λαὸς, πολλὴ δύναμις. Plut. πολὺ στράτευμα. Et πολλοὶ ὀφθαλμοὶ, πολλὰ ὦτα, apud Xen. pæd. 8. Interdum additur articulus: vt οἱ πολλοὶ θεράποντες, apud Ariſtot. polit. 2. Et τὰ πολλὰ λέγειν. apud Dem. Item multus, i. frequens. Dem. in Mid. οἶδα τοίνυν ὅτι καὶ τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ, frequenter hac oratione vtetur. ¶ Item magnus, amplus, ſpatioſus: vt πολλὴ δ' ἡ Σικελία, apud Thuc. Interdum exp. excellens, præſtãs.
1371 Item vehemens, potens. Οἱ πολλοὶ, ſæpe dicitur pro, plerique, bona pars: vt apud Thuc. l. 1. ἀπῆλθον οἱ πολλοί. Sæpius ſignificat multitudo, vulgus, plebs, pullata turba: vt Ariſtot. βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν αὐτὸ ζητοῦσιν. In neutro quoque genere τὸ πολὺ & τὰ πολλὰ, exp. bona pars. Thuc. τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλά. Et in fœm. apud eundem, ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλήν.

Πολὺ, aduerb. multùm, valde. Il. α. ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν. Cum comparatiuo aut ſuperlat. poſitum exp. multò, longè: vt πολὺ πλείους. Demoſth. & πολὺ φέρτατος. Il. α. Aliquando & ſine iis, vt πολὺ ἐνίκων, multo ſuperiores erant, apud Thuc. Item longè, i. procul: vt πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς. Item pro πολλάκις, ſæpe, frequenter apud Epictet. ¶ Πολλὰ quoque aduerbialiter vſurpatur pro πολύ. vt apud Xen. πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιωσάμενοι Κῦρον. Et pro πολλάκις, Il. β. Poeticè πολλὸν etiam dicitur pro πολύ, vt Il. π. Πάτροκλος δ' αἰσχάζετο πολλὸν ὀπίσσω. Et cum comparat. Od. ξ. Cum ſuperlat. Il. α. & Od. ο. ¶ Dicitur & πουλὺς pro πολὺς, apud poetas: vt πουλὺς ὅμιλος, apud Hom.

Πολλάκις, & poet. πολλάκι, ſæpè, frequenter, multoties, Heſiod. in Erg. Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Et cum genit. vt πολλάκις τοῦ μηνὸς, apud Xen.

Πολλαχῆ, & πολλαχοῦ, multis in locis. Cum genit. vt πολλαχοῦ γῆς. Ariſtot.

Πολλαχῶς, multifariam.

Πολλαχόσε, ad multa loca, multas in partes.

Πολλαχόθεν, multis è locis, è multis partibus. Plat.

Πολλαπλάσιος, ὁ, & πολλαπλασίων, ονος, ὁ, & ἡ, multiplex: vt πολλαπλασία διάθεσις. Syn. Sæpe cum gen. cum quo ſignificat, multò copioſior, multò maior: vt πολλαπλάσιος τῆς ἡμετέρου. Herod. Sic & apud Xen.

Πολλαπλασίως, multipliciter, vel multo amplius, multo plus. Pro quo & πολλαπλάσια, apud Xen.

Πολλαπλασιάζω, multiplico. Plut.

Πολλαπλασιασμὸς, multiplicatio.

Πολλαπλόος, & contractè πολλαπλοῦς, idem quod πολλαπλάσιος. Heſych.

Πολλοστὸς, οῦ ὁ, multeſimus, vnus è multis. Iſocr. Exp. &, à capite remotiſſimus, apud Plat. in Philebo. Apud eundem πολλοσταὶ ἡδοναὶ, exp. exigui ſenſus voluptates à ſuauiſſimis acerrimíſque longiſſimè diſtantes.

Πολλοστῶς, apud Ariſtot. exp. perparum: ab aliis, multifariam: ab aliis, longo pòſt interuallo.

Πλείων & πλέων, ονος, ὁ καὶ ἡ, amplior, copioſior. Item maior. Heſiod. in arg. Xenoph. Thuc. Ariſtot. Plut. πλείονες, vel πλέονες, & pro eodem πλεῖς, accuſat. πλέονας & πλέας, apud poet. plures. Apud Thuc. οἱ πλείονες, exp. qui ſtatum popularem fouent. Exp. & mortui, in quodam oraculo, Tarentinis dato, & apud Pauſan. Dicitur & πλεῖς, pro πλείονες ac πλείονας: vt apud Plut. in Publ. & alibi. Neutr. πλεῖον & πλέον, plus, amplius. Plat. Xenoph. Et ſub. μέρος, maior pars. Thucyd. Dicitur & πλεῖον ποιεῖν, proficere, promouere. Plut. in Theſ. Interdum πλεῖον aduerb. ponitur ſequente genit. vel particula ἢ: vt πλεῖον εἴκοσιν ἐτῶν ἀρχῆς. Plat. de leg. Et cum dat. ὀλίγῳ πλεῖον. Xenoph. Pro eo Attici dicunt πλεῖν: vt apud Ariſtophan. Iones verò πλεῦν, & genit. πλεῦνος, &c. apud Herodot. Plut. πλείονα & πλέονα & contractè πλείω: quod aduerbialiter quoque vſurpatur. ¶ At πλειὼν (oxyt.) dicitur annus, à Pleiadibus, quòd ſua reuolutione ipſum compleant, teſte Theone, apud Aratum: vel ἀπὸ τοῦ πάντα πληροῦν, vel ἀπὸ τοῦ ἐκ πολλῶν συνεστηκέναι καὶ εἰς πολλὰ διῃρῆσθαι, (in menſes videlicet, dies, noctes & horas (autore Tzetze, apud Heſiodum, canentem in Erg. πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.

Πλεονάκις, ſæpius, Dinarch.

Πλεοναχῶς, q. d. plurifariam, multifariam.

Πλεονάζω, copioſior aut maior ſum quàm opus ſit, aut quàm ſit neceſſe. Ariſtot eth. cap. 6. ὁ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει. Apud Gal. πλεονάζειν πτισάνῃ, exp. largiore ptiſſana vti. Apud Thucyd πλεονάζειν εὐτυχίας, frequentiori bellorum vti ſucceſſu. Item plus habeo: vt Chryſoſt. τί πλεονάζει τῶν ἀνθρώπων ὁ θεός. Item inſoleſco, ſupra modum efferor, plus æquo audeo. Demoſth. Philipp. 3. ἐπειδὴ πλεονάζειν ἐπιχείρουν. ¶ Actiuè etiam ponitur: vt apud Gramm. οἱ Ἀττικοὶ πλεονάζουσι τὰ ἄρθρα, ſuperfluos ponunt articulos. Exp. &, augeo, apud Chryſ.

Πλεονάζομαι, nimium augeor & amplificor. Thuc. Item redundo. Gal.

Πλεονασμὸς, ſuperfluitas & redundantia. Plut.

Πλεόνασμα, idem.

Πλεοναστικὸς, redundans, ſuperfluus.

Πλειὰς, άδος, ἡ, pleias, ſidus in cauda vel dorſo Tauri: dictum à πλείονες, quòd plures ſtellas, (ſecundũ Proclũ, ſex, ſecundũ Plinium, ſeptem) contineat. Latinè vergiliæ dicũtur. Plura vide apud Gell. l. 13.
c. 9. A poetis eædem πλειάδες Ionicè appellantur 1372
πληϊάδες. vt Il. σ. & apud Heſiod. in Erg.

Πλεῖστος, plurimus. Plut. Xen. &c. Interdum, frequentiſſimus: apud Ariſtot.

Πλεῖστον & πλεῖστα, plurimùm. Item maximè, longiſſimè, vt πλεῖστον ἀπέχων. Xen. τὸ πλεῖστον, maxima ex parte. Herod. Item ad ſummum. Gal. Interdum vt plurimum. Pro quo & τὰ πλεῖστα, apud Ariſtot.

Πλειστάκις & πλειστάκι, ſæpiſſimè.

Πλεισταχόθεν, ex plurimis locis.

Πλειστηριάζω, plurimo licitor, pluris liceor quàm cæteri. Lyſ. & Themiſt.

Πλειστηριασμός, licitatio eius qui plurimi licitatur, ſeu pluris quàm cæteri. Heſych.

Πλειστηρίζομαι, glorior, iacto me. Æſch.

Composita.

Ἐκπλεονάζω, redundo, idem quod πλεονάζω.

Ἐπιπολὺ, aduerb. multùm, valdè admodum. Item diu, apud Thuc. & Luc. Dicitur & ὡς ἐπὶ πολὺ, & ὡς ἐπιτοπολὺ, plerunque, ferè, penè, ſemper, vt plurimùm, Exp. & magna ex parte. Apud Thuc. ἐπιπολὺ τῆς θαλάσσης ἐπέχει, exp. latè mare occupat.

Ἐπιπλεῖον (& ἐπιπλέον, apud Herodot.) vlterius. Item amplius, copioſius, fuſius: vt ἐπιπλέον διηγήσασθαι, Thuc. Interdum & pro diutius. Sic & ἐπιπλείων, amplior, apud Ariſtot. l. 2. de cœlo.

Ἐπιπλεῖστον, Interdum ſimpliciter pro πλεῖστον: vt καθόσον ἀνθρώπῳ ἐπιπλεῖστον οἷόν τε. Apud Thuc ἐπιπλεῖστον ἐξέρχονται, longiſſimè progrediuntur. Dicitur & de tempore pro diutiſſimè, in longiſſimum temporis ſpatium. Apud Thuc. ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον, ab æuo longiſſimo.

Καταπολὺ, multum, valdè. Item multò, cum compar. vt καταπολὺ ἥσσων, multò inferior. Dioſ.

Πάμπολυς, (q. d omnino multus) per multus. Luc. Plu. Et aduerb. πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶν, apud eundem, permultum præſtat ipſis.

Παραπολὺ, multò ſeu longè, cum compar. aut ſuperl. παραπλάσιοι, multo plures.

Περιπολλὸν, permultum, maximè. Apoll. Arg. 2.

Συμπλείονες, vel συμπλείους, ſimul plures, complures ſimul collecti non ſigillatim, apud Ariſtot.

Ὑπερπλεονάζω, ſuper abundo.

Ὡς τὰ πολλὰ, apud Plat. idē quod ὡς τὸ πολὺ, plurimùm, vt plurimùm.

ΠΟΝΤΟΣ, ου, ὁ, pontus, mare Odyſſ. α. πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον. Dicitur & πόντος ἁλὸς, pro ἅλς, mare. Il. ψ. ¶ Interdum dicitur πόντος ἀγαθῶν, pro tanta copia quanta aquarum maris aut ponti: vt apud Athen. l. 12. ὅστις ἔχει χρυσίου πόντον. ¶ Item πόντος, Pontus, pars Aſiæ minoris.

Ποντόθεν, è mari. Il. ξ.

Ποντικός, ή, όν, marinus, pelagicus. ¶ Item Ponticus, qui eſt è Ponto: vt ποντικὰ κάρυα. Athen. l. 2.

Πόντιος, ὁ, marinus: vt πόντιος δαίμων. Ariſtoph. Et ποντίας νῆας. Eurip. Item maritimus. Soph.

Ποντιάς, άδος, ἡ, marina, vt ποντιὰς αὔρα. Eurip.

Ποντίζω, in pontum mergo.

Composita.

Διαπόντιος, ὁ, ἡ, vt διαπόντιος πόλεμος, expeditio per mare. Thuc lib. 1.

Ἐκποντίζω, emetior, ſeu traiicio mare.

Ἑλλήσποντος, Helleſpontus, i. ponti ſeu maris ille traiectus in quo Helle cum fratre Phryxo tranans vehēte ariete ſubmerſa eſt. Etym.

Ἑλλησπόντιος, Helleſpontius, i. Helleſponti accola vel qui ad Helleſpontum prouenit.

Ἑλλησποντίας, ου, ὁ, nomen venti ab Helleſponto ſpirantis: de quo Ariſtot. pr. ſect. 26. qu. 58.

Ἐπιποντία, q. d. ſupermarina: Veneris epith. teſte Heſ.

Καταποντίζω, in pontum ſeu mare demergo. Plut. τὸ σῶμα κατεπόντισεν ἐμβαλὼν εἰς φορμόν.

Καταποντίζομαι, in mare demergor. Matth. 18.

Καταποντισμός, demerſio in pelagus, ſubmerſio.

Καταποντιστής, qui in ponti aquas demergit. Iſocr.

Καταποντόω, idem cum καταποντίζω, Athen.

Μυχόποντον, ſpecus vbi receſſus cauus & vorago ponti eſt. Ammian. Marcell. l. 22.

Προποντίς, ίδος, ἡ, Propontis mare quod ante Pontum Euxinum eſt. Suid. & Plin. l. 4. c. 12.

ΠΟΠΟΙ, Dryopum lingua dicuntur, οἱ δαίμονες, teſte Plut. de aud. poem. quaſi τὰ πάντα διοπτεύοντες, i. omnia deſpicientes. Apud Hom. ὢ πόποι. Iliad. α. Odyſſ. α. & alibi, ô dii immortales: vel papæ. Interdum admirantis, interdum indignantis eſt aduerbium.

ΠΟΠΠΥΖΩ, ſibilo, *hoc eſt*, labris compreſſis acutiorem quendam oris ſonum edo. Theocr. ¶ Item demulceo, blandè attrecto: applaudo: de equis dicitur quos equiſones ſibilis demulcent.

Πόππυσμα & ποππυσμός, ſibilus. Plut. Xen. Item ποππύσματα, adulationes, blanditiones. Heſych.

Ποππυλιάζω, idem quod ποππύζω, Theocr.

ΠΟΡΚΗΣ, ου, ὁ, annulus cuius circumplexu ferrum haſtæ cum ligno coercetur. Il. θ.

ΠΟΡΚΟΣ, ου, ὁ, rete piſcatorium, ex vitili cōtextum. Dicitur eſſe retis genus quod circulariter ſpargitur & in orbem funditur. Plut. ¶ Generaliter etiam ita nominari vult Etym. omnia rotundæ & orbicularis formæ ἀπὸ τοῦ περιέχεσθαι.

Πορκεύς, έως, ὁ, qui πόρκῳ piſcatur. Athen. l. 7.

ΠΟΡΠΗ, ης, ἡ, fibula. Il. ς. ¶ Item anulus clypei. Heſych.

Πορπηδὸν, in modum fibulæ.

Πόρπαξ ακος, ὁ, idem quod πόρπη, apud Ariſtoph.

Πορπακίζω, fibulo, fibula ſubnecto. Et πορπακίσασθαι dicitur qui fibula ſeu loro quod fibulæ clypeo annectunt, clypeum arreptum ſibi applicat. Ariſtoph.

Πορπάζω, ſiue πορπάω, ῶ, idem quod πορπακίζω. Æſch.

Πόρπημα, τὸ, indumentum fibulatum Eurip.

Πορπόω, ῶ, idem cum πορπάω, vnde πορπώσασθαι, apud Suidam, fibulari.

Composita.

Ἐκπορπάω, ſiue ἐκπορπόω, fibulo. vnde ἐκπεπορπημένος vel ſine augmen. ἐκπορπημένος, fibulatus.

Ἐμπορπάω, ſiue ἐμπορπόω, infibulo, fibula alligo, ſeu ſubnecto. Herodot. l. 7.

Ἐμπόρπημα vel ἐμπόρπωμα, apud Suid. ſpecies ὑφάσματος.

Ἐπιπόρπημα, ſiue ἐπιπόρπωμα, id quod ſupra fibulam eſt. Heſych. & pro fibula vel ornamento quod fibulæ imponitur in veſte. Plut.

Ἐπιπορπίς, idem, apud Callim.

Μισοπορπακιστάτος, ου, ὁ, qui peſſimè odit amentum clypei adeóque qui peſſimè odit bellum. Ariſtoph.

Προσπορπάω, ſeu προσπορπάζω. fibula annecto.

Προσπορπατός, ή, όν, fibula annexus, fibula affixus. Item quaſi fibula affixus. Æſchyl.

ΠΟΡΤΙΣ, ιος, ἡ, vitulus, vitula, aut iuuencus, iuuenca. Il. ε. ἐξ ἀγέλα ἄξει Πόρτιος ἠὲ βοός. Pro eodem dicitur & πόρις, apud eundem Hom.

Πόρταξ, ακος, ὁ, idem quod πόρτις Il. ρ.

Πορτάκιον, ου, τὸ, paruus vitulus, iuuenculus, ſeu parua vitula, iuuencula. Heſych.

Πορτάζω vnde πορτάζει, apud Heſyc. vitulatur.

Ἐπιπόρτις, (*comp.*) vitulum habens vacca. Ab Heſiodo in Erg. dicitur & de muliere ἐπιπόρτις ἐοῦσα: quæ liberos habet.

ΠΟΡΦΥΡΑ, ας, ἡ, purpura, genus conchæ marinæ, de qua Ariſtot.hiſt.an.l.c.15.& Plin.l.9.cap.36. ¶ I-
1374 tem pannus liquore purpuræ tinctus, veſtis purpurea. Plut. Herodian. Luc.

Πορφυρέεις, εντος, purpureus, purpurā referens. Fœm. πορφυρέεσσα & contractè πορφυροῦσσα, quod inſulæ quoque nomen eſt quæ & πορφυρὶς, Euſt.

Πορφύρεος, & contractè πορφυροῦς ὁ, purpureus. Hom. Xen. Compar. πορφυρεώτερος, magis purpureus. Dioſc.

Πορφύρειος, ὁ καὶ ἡ, idem. Suid.

Πορφυρεὺς, έως, ὁ, purpurarius, i. qui purpuras venatur. Luc. Item qui purpura tingit, Alex. Aphr.

Πορφυρεύω, purpuras venor.

Πορφυρευτής, οῦ, ὁ, idem cum πορφυρεὺς. Poll. lib. 7. c. 30.

Πορφυρευτικὸς, pertinens ad purpuratum venatorem ſeu venationem. Et πορφυρευτικὴ, ſ. τέχνη, ſeu ἐπιστήμη ſcientia venandi purpuras. Poll. ibidem.

Πορφύριον, τὸ, parua purpura. Ariſtot.

Πορφυρὶς, ίδος, ἡ, ſ. ἐσθὴς, purpurea veſtis. Xen. ¶ Eſt & auis nomen apud Callim. in lib. de auib. ¶ Item inſulæ, apud Plin.

Πορφυρίτης, ου, ὁ, purpurans: vt πορφυρίτης λίθος, rubicans in modum purpuræ. Plin. lib. 36. cap. 7. Fœm. πορφυρῖτις, ιδος, ἡ, nigricans in modum purpuræ, apud eũdem lib. 15. c. 18.

Πορφυρίων, ονος, ὁ, auis nomen à purpureo roſtri rubore ſic dictæ. Euſt. Vide de ea Ariſtot. hiſt. an. lib. 8. c. 6. ¶ Eſt & piſcis quidam. Heſych.

Πορφύρω, purpureo colore perfundo. Nonn. πορφύρεον γείτονα πέτρον Ορθρος. Sæpius neutraliter ſignificat, purpureo colore nigrico vel rubeo. Oppian. Dicitur & mare fluctuans πορφύρειν. Il. ξ. & Epigr. lib. 1. Et metaph. animus concitatus & perturbatus. Od. δ. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.

Πορφυρέω, ῶ, idem cum πορφύρω neutrali. Nonn.

Πορφυρίζω, purpureum colorem refero, purpuro.

Compoſita.

Ακροπόρφυρος, ὁ καὶ ἡ, in extremitate vel ſummitate purpuram habens.

Αλιπόρφυρος, marinæ purpuræ colorem imitans: vt ἁλιπόρφυρα φάρεα. Od. ν.

Απόρφυρος, purpura non amictus. Plut.

Διαπόρφυρος, ex quo aliquid purpurei coloris pellucet. Dioſc. lib. 2. cap. 195.

Εμπόρφυρος, indutus purpura, imbutus purpureo colore. Exp. & in purpuram vergens. Dioſc.

Επιπόρφυρος, accedens ad purpuram. Theophr.

Ηδυπόρφυρος, ex oſtreorum genere eſt. Athen.

Ολοπόρφυρος, totus purpureus. Xen.

Παραπόρφυρος, vt παραπόρφυρος χλαμὺς, chlamys purpuram limbo attexam habens. Poll.

Περιπόρφυρος purpura amictus, prætextatus. Plut. Et ſubaud. ἐσθὴς vel τήβεννος, prætexta. Idem.

Πλατυπόρφυρα ἱμάτια, veſtes latum è purpura limbum habentes. Poll. lib. 7. c. 13.

Υποπόρφυρος, aliquatenus purpureus. Dioſc.

Υποπορφυρίζω, aliquatenus purpuro. Idem.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ῶνος, ὁ, Neptunus, deus maris, in terram quoque aliquantum imperii habens, quam ſuo tridente mouere dicitur & cõcutere. Ariſtoph. In accuſat. pro Ποσειδῶνα, Attica apocope dicitur etiam Ποσειδῶ. apud Ariſtoph. & Xen. In vocat. & Ποσειδῶν & Πόσειδον. Dicitur etiam Ποσειδάων, in nominat. dicitur & Ionicè Ποσειδέων: item Ποσειδάων & Ποσιδῶν, vt eſt apud Etym. Dictus fuit Ποσειδῶν & menſis quidam Atticus, vt pote Neptuno ſacer: quem Plut. in Cæſare Romanorum Ianuario ineũti reſpondere ſcribit, Suidas Decembri.

Ποσειδώνιον, τὸ, templum Neptuni, apud Euſt. Pro quo ποσιδήιον, apud Herodot. Ποσειδώνια, τὰ, ſacra in honorem Neptuni, Neptunalia. Athen.

Ποσειδήιος, Neptunius, i. ex Neptuno natus.

Ποσειδώνιον ἔγχος, Neptunia haſta: in Epigr.

Compoſita.

Ποντοποσειδῶν, Ponticus Neptunus, ponti, (i. maris) rex Neptunus. Ariſtoph.

Ιπποποσειδῶν, equeſtris Neptunus.

ΠΟΣΘΗ, ης, ἡ, pellis qua glans pudendi virilis integitur. Dioſc. ¶ Accipitur & pro ipſo pene, apud Ariſtoph.

Πόσθιον, τὸ, pudendum virile. Ariſtoph.

Πόσθων, ωνος, ὁ, qui craſſo pene eſt: aut craſſo præputio. Ariſtoph. & Luc.

Ποσθία, ἡ, dicitur tuberculum paruum in palpebris ſuper pilorum locum naſcens, quod à ſimilitudine hordei κριθὴ etiam nominatur. Galen.

Ακροπόσθιον, τὸ, & ἀκροποσθία, ἡ, (comp.) ſumma ſeu prominentior præputij pars: τὸ τῆς πόσθης ἄκρον, inquit Poll. Exp. & ſimpl. præputium: apud Ariſtot.

ΠΟΤΑΜΟΣ, οῦ, ὁ, fluuius, flumen Hom. Herodot. Apud Homerum ſæpe dicitur de Oceano: vt Il. ξ. ποταμοῖο ῥέεθρα Ωκεανοῦ.

Ποτάμιος, fluuialis. Pro eodem dicitur & ποτάμειος: vt χοαὶ ποταμεῖαι apud Eurip.

Ποταμηδὸν, more fluuij, fluminis in morem. Heſych.

Compoſita.

Διπόταμος, ου, ὁ καὶ ἡ, duos habens fluuios. Eurip.

Ιπποπόταμος, hippopotamus: equus fluuialis. Vide Ariſtot. hiſt. an. l. 2. c. 7.

Καλλιπόταμος, pulchros habens fluuios. Eurip.

Μεσοποταμία, ſpatium inter duo flumina. Strab.

Παραποτάμιος, ad fluuium ſitus vel habitans. Herodo.

Πολυπόταμος, fluuiis abundans. Eurip.

ΠΟΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, vter. Fœm. ποτέρα. Neu. πότερον. Xen. pæd. 1. πότερος δοκεῖ κάλλιων αὐτῷ, ὁ πατὴρ ἢ ὅδε. Ponitur etiam interrogatiuè, vt πόσος. Item πότερος ἄρα, apud Dem. & πότερος ποτὲ, apud Xen. vter, tandem.

Πότερον & πότερα, aduerb. vtrum, an. Dem. Olynth. 1. αἵρεσις ἐστὶν ὑμῖν πότερον ὑμᾶς ἐκεῖ χρὴ πολεμεῖν, ἢ παρ' ὑμῖν ἐκεῖνον. Interdum πότερον vſurpari περιττῶς ἀναπληρωματικῶς tradit Demetr. Phil.

Ποτέρωθι, vtra in parte, vtro in loco. Xen.

Ποτέρως, vtro modo. Ariſtot. Plat.

Ποτέρωσε, vtram in partem, vel vtra in parte. Xen.

Οπότερος, & poeticè ὁππότερος, vter: idque citra interrog. Interdum etiam in interrogatione obliqua. Heſiod. in Theog. Τῶν δ' εἶχεν ὁπποτέρῳ σφι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγοι. Sic & Plat. de leg. Item vterque, vel alteruter. Dioſc. Item vteruis, apud Ariſtot. ¶ Οπότερον & ὁπότερα, vtrum, an, vel vtro modo. Iſocr. ¶ Dicitur & ὁποτεροσαν, ὁπότερος δήποτε, & ὁποτεροσοῦν vel ὁποτεροσοῦν, apud Xen. & Thuc.

Οποτέρωθι, vtra ex parte, vtralibet ex parte.

Οποτέρως, vtro modo. Plat. & Thuc. Item vtrolibet modo, vtrocunque modo. Iſocr.

Οποτέρωσε, vtram in partem. Thuc.

ΠΟΤΜΟΣ, ου, ὁ, ſors, fatum, caſus ſeu fortuna fatali ſorte obueniens. Eurip. Item interitus, mors. Il. σ.

Compoſita.

Αποτμος, infelix, infortunatus, miſer. Hom.

Decomp. Παναποτμος, infeliciſſimus. Il. ω.

Τρισάποτμος, ter infelix, infortunatiſſimus.

Αὐτόποτμος, eodem fato ſeu eadem ſorte vtens.

Βαρύποτμος, cuius ſors difficilis eſt, i. miſera, infelix. Eurip.

Eurip. Βαρυποτμώτατος, infeliciſſimus.

Δευτερόποτμος, qui quum mortuus eſſe putaretur, ideóq; iuſtis & exequiis honoratus eſſet, è bello aut peregrinatione contra omnium expectationem redit, velut è mortuis rediuiuus. Heſych.

Δύσποτμος, idem cum βαρύποτμος: Eurip.

Δυσπότμως, infeliciter, miſerè Plut.

Δυσποτμία, ſors ſeu fortuna aduerſa, infelicitas.

Δυσποτμέω, aduerſa fortuna vtor, aut infelici fato.

Εὔποτμος, felix, fortunatus. Suid.

Εὐπότμως, fortunatè, feliciter: apud eund.

Εὐποτμία, bona fortuna, felicitas Luc.

Κακόποτμος, idem quod δύσποτμος. Eurip.

Ταχύποτμος, qui ſubitò moritur, aut qui citò moriturus eſt. Apud Nonn. ὥρυ ταχύποτμος, ſubitò mortem allatura.

Τριτόποτμος, cui etiamnum viuo buſtum erectum eſt. inquit Heſych. qui & addit aliis ſignificare ſecundas nuptias.

ΠΟΤΝΙΟΣ, ου, ὁ, venerandus, honorandus, auguſtus. Eius fœm. frequentiſſ. eſt apud poetas: vt πότνια μήτηρ. Od. ο Iidem poetæ dicunt Πότνα pro πότνια, metri cauſa facta ſyncope. Od. υ. Ἄρτεμι πότνα θεὰ θύγατερ Διός. Ab Heſy. exp etiam, δέσποινα, domina.

Ποτνιάω & ποτνιάζω: oro & obſecro; πότνιον, ſiue πότνιαν appellans. Item generaliter, oro, obſecro: ſeu ſuppliciter oro. Eurip.

Ποτνιάομαι θεὰν, imploro. Philo de vita M. l. 1. ἅμα καὶ τὸ θεῖον ποτνιώμενος ἵνα ἐξ ἀμηχάνων ῥύσηται συμφορῶν. Interdum ſignificat ſimpliciter deprecor. Plut. Luc. Nonnunquam, ægrè fero, indignor, & quiritor. Heſych.

Ποτνίασμα, τὸ, ſupplex obteſtatio, imploratio.

Ποτνιάς, άδος, ἡ, furore percellens, ad inſaniam redigens: vnde ποτνιάδες θεαί, apud Eurip. in Oreſte. Etymol. ſunt αἱ μανιοποιοί.

Ἀναποτνιασμὸς, οῦ, ὁ (comp.) ſuſpirium cum imploratione diuini auxilij vel diuini numinis imploratio. Greg.

ΠΟΥΣ, gen. ποδὸς, ὁ pes. Hom. Xen. & alij. Dicitur aliquis χειρὶ καὶ ποδὶ aliquid contendere, i. totis virib. Æſchin. Et ἐκτὸς ἔχειν πόδα. extorrem & expertem eſſe alicuius rei. Ἀνὰ πόδα, retro, Heſych. Ἐκποδὼν, è veſtigio, vel preſſo ſeu collato pede. Polyb. Ariſtid. Ἐν ποσὶ, inter vel ante pedes. Herodot. Et τὰ ἐν ποσὶ, quæ occurrunt, obuia quæque. Thuc. Item inſtantia, præſentia. Euri. in Androm. τὰ ἐν ποσὶν Οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακά. Item vulgaria, triuialia Plat. in Theæt. Ariſtot. polit. 2. Ἐπὶ πόδα ceſſim, pedem referendo Xen. Hell. 2. ἀνεχώρησαν ἐπὶ πόδα. Ἐπὶ ποδῶν, pedibus inſiſtendo atque innitendo. Ariſtot. hiſt. an. l. 5. ἐπὶ ποδῶν ὀχεύει. Κατὰ πόδας βαίνειν, pedetentim. Suid. Κατὰ πόδα, è veſtigio inſequendo. Herodot. in Terpſich. κατὰ πόδας ἐληλυθέναι Περσέων ἵππον. Sic & apud Xen. & Thuc. Παρὰ ποδὸς, idem cum ἐν ποσί. Et τὸ παρὰ ποδὸς, idem quod τὰ ἐν ποσί Pind. Pyth. 3. Παρὰ ποσὶ, iuxta pedes, Idem Olymp. Od. 1. At περὶ πόδας, idem cum παρὰ ποδός. Plat in Theæt. Luc. de calum. Interdum πρὸς πόδα & πρὸς πόδας idem ſign. cum κατὰ πόδα, è veſtigio: vt apud Soph. in Philoct. & Polyb. l. 5. Interdum exp. in promptu, ad manum: vt Luc. ὧν πρὸς πόδας οἱ ἔλεγχοι Περὶ πόδα, conuenienter, congruenter: *metaph. a calceis qui pedibus benè quadrant.* Luc. περὶ πόδα δή σοι ὁ Εὐάγγελος ἔστι, in te aptè quadrat. Πρὸ ποδὸς & πρὸ ποδῶν, idem cum ἐν ποσίν. Ariſtoph. Et τὰ πρὸ ποδὸς, præſentia, quæ in promptu & ad manum ſunt. Pind. Iſthm. vlt. τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον ἀεὶ χρῆμα πᾶν. Ὑπὸ πόδας τιθέναι,

1377 proterere & conculcare aliquem. Plut. contra Epic. Ὑπὸ πόδας χωρεῖν, referre pedem, retro remeare. Phil. de vita M. l. 1. Ποσὶ ἐπιπλαγχθεὶς ποδί, pes pedi collatus, apud Eurip. in Heracl. ¶ Ἀσκοῦ προύχων πόδα, ab Apolline oraculum dante Ægeo rectè dicitur penis, apud Herodotum. Eurip. in Medea, & Plut in Theſ.

Ποδὸς, pes, menſura ſedecim digitorum, teſte Suid. Habet & menſa ſuos pedes. Ariſtoph. τράπεζαι ἡμῖν φέρε τρεῖς πόδας ἔχουσαν. ¶ Tribuuntur & literæ pedes, apud Athen. lib. 10. ¶ Πόδες ὄρους dicitur ima pars ſeu radix. Il. υ. Phil. de vita M. lib. 1.

¶ Sunt & pedes metrici in verſibus, apud Athen. lib. 10 & gram. ¶ In naui funes quibus conuertitur & laxatur velum, πόδες dicuntur. Od. ε. Apoll. Arg. 2. Ποὺς etiam in eadem dicitur temo ſeu clauus, apud Pind. Ode 6. & Odyſſ. κ. ¶ Ποὺς putatur etiam fuiſſe edictum quoddam longis periodis conſtans, quòd contenta continuatáque voce & vno quaſi ſpiritu à præcone recitaretur. Galen. Epidem. l. 6.

Ποδώτης, ου, ὁ, pedatus, pedibus præditus.

Ποδόω, pedibus intendo: de pedibus nauis.

Ποδωτὸς, ὁ, pedibus intentus. Lycophr.

Ποδιαῖος, ὁ pedalis, pedaneus. Theoph.

Ποδίον & ποδάριον, τὸ, pediculus ſeu pediolus. Ariſtot.

Ποδεῖον, τὸ, ſocculus qui pedi inducitur. Poll. li. 2. Scribitur & πόδειον Athen. l. 2.

Ποδεὼν, ῶνος, ὁ pes, i. pes nauis. Luc. Item petiolus in vtre pendulus qua liquor effunditur & infunditur, ſoluto vinculo quod pro obturamento eſt. Herodot. Apud eundem in Vran. pro figura accipi traditur in anguſtum deſinente, quum inquit. τὸ Δωριέων χώρης ποδεῶν στενός. ¶ Item ποδεῶνες, calceamenti ruſtici genus apud Theocr. idyll. 23.

Ποδίζω, metior pede. Heſych. Item pedes ligo, ſeu pedicis obligo Xen. Itē gradior, incedo: vnde Suid. ἔμπουσαν dictam ſcribit παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν.

Ποδισμὸς, ὁ, dimenſio pedibus facta. item ratio mēſurandi pedibus. apud Veget. l. j. Eſt & ſaltationis genus, apud Poll. lib 4. cap. 14.

Ποδιστῆρες, apud Ioſeph. de antiqu. Iud. & Reg. l. 3. c. 7. exp. lebetes, item cacabi.

Ποδωρίζω Etymol. poni tradit ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι, ſaltare, Æolicè pro ποδορίζω, ſicut ὄνυμα pro ὄνομα. Idem exp. etiam λακτίζειν, calcitrare, calce ferire: vnde apud Ariſtot. in Equit. ἀποποδαρίζουσι μάθωνα.

Compoſ. ac primùm partim ex ipſo recto ποὺς, partim ex eius obliquis.

Ἀγκυλόπους δίφρος, ſella curulis, appellata ab operis & figuræ expreſſione. Plut.

Ἀγχίπους, prope nos pedem habens, adſtans, propinquus. Heſych. & Eurip. Iphig. Taur. vbi tamen legitur ἀγχίπλους, non ἀγχίπους.

Ἀελλόπους, ὁ καὶ ἡ, q. d. procellipes: velox tanquam procella: vt ἵπποι ἀελλόποδες, apud Hom. hymn. in Venerem. Pro eodem metri gratia dicitur ἀελλόπος, apud eundem, Iliad. ω. Dicitur & ἀελλόποδος, ου, ὁ, apud Nonn.

Ἀερσίπους, pedes agiliter tollens, agilis, celer. Il. γ.

Αἰγίπους, capripes, caprinos pedes habens: epithetum Panis, interdum & Faunorum & Satyrorū. Dicitur & αἰγιπόδης, pro eodem, & αἰγιπόδης, apud Homer.

Ἀκαμαντόπους, indefeſſis pedibus currens. Pind.

Ἀκροποδητὶ, ſummis pedibus inſiſtendo, aut leuiter inſiſtendo pedibus. Luc. Scrib & ἀκροποδιτί.

Ἁμαξόποδες, q. d. plauſtripes Vitruu. l. 10. ſic vocari ait arbuſculas in quibus verſantur rotarum axes cōcluſi laminis ferreis. Scribitur & ἁμαξίποδες, apud Poll.

Ἀνδράποδον, τὸ, q. d. hominis pes: mācipium. Sunt enim mancipia quaſi pedes dominorum ſuorum & eos pro capitibus agnoſcunt, teſte Euſt. in Iliad. η De-

moſth.Philipp.3. ὅσην ἐκεῖ αἰχμάλωτον σπουδαῖον ἐν τῷ πολέμῳ ἐποιήσατο. Generaliter ſic dicitur homo in bello captus & ſeruituti mancipatus, ſiue ſeruus ſit natura, ſiue liber & ingenuus. Xenop. Reperitur & dat. plur. ἀνδραπόδεσσι, apud Hom. Il. η. per metaplaſmum.

Ἀνδραποδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mancipialis, ad mancipium pertinens. Item minimè ingenuus, ſeruili ingenio præditus. Xen. & Ariſtot.

Ἀνδραποδωδῶς, ſeruiliter. Plat.

Ἀνδραποδωδία, ἡ, ſeruilitas contraria ingenuitati. Ariſtot.

1378 Ἀνδραποδίζω, vel ἀνδραποδίζομαι, mancipo, mancipium eſſe facio: vel in captiuitatem abduco, in ſeruitutem redigo. Thuc. παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι. Dicitur & de vrbibus quas ſubigimus & in ſeruitutem noſtram redigimus. Thuc. ἀνδραποδίσαντες τὴν πόλιν. Significat & generaliter, vim alicui infero. Heſyc. ¶ Item ἀνδραποδίζομαι (paſſ.) in ſeruitutem redigor, in captiuitatem abducor: vt, ἀνδραποδισθεῖσα πόλις, apud Dem.

Ἀνδραποδισμὸς, ὁ, mancipatio, in ſeruitutem redactio, ſiue hominis, ſiue vrbium. Dem. Item plagium, plagiarium crimen. Plat.

Ἀνδραποδιστὴς, οῦ, ὁ, mancipator quiſquis alium in ſeruitutem redigit Xenoph. Item plagiarius, qui liberum hominem in ſeruitutem redigit. Euſt.

Ἀνδραπόδιον, τὸ, mancipiolum. Athen.

Decomp. Ἐξανδραποδίζομαι, idem quod ἀνδραποδίζομαι. Polyb. Plut.

Ἀνειλίπους, dicitur ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος ἤτοι χωλὸς, qui pedibus non ſaltat, i. claudus. Heſych. Scribitur & αἰίλιπος, apud ſchol. Theocr. vt ſit ὁ μὴ ἰλίσσων τοὺς πόδας, non torquens ſeu trahens pedem. Dicitur autem αἰίλιπος pro εἰλίπους, ſicut αἰίλουρος, pro αἰλούρους.

Ἀνιπτόπους qui illotis pedibus eſt. Hom. Athen.

Ἀντίπους, aduerſa veſtigia figens, Cic. in Acad.

Ἀνύπους qui pedibus celeriter conficit iter. Heſych.

Ἄπους, pedibus carens. Ariſtot. Plut. Luc.

Ἀποδία, carere pedibus. Ariſtot.

Ἀργίπους, qui albis vel velocibus eſt pedibus. Hom.

Ἀργυρόπους, argenteos pedes habens. Athen.

Ἀροτρόπους, vomer. Iudic. c. 3.

Ἀρτίπους, qui integris pedibus eſt. Plat. Pro eo poeticè dicitur ἀρτίπος. Od. θ.

Αὐτόπους, qui ſuis ipſius pedibus iter facit. Item ſuis pedibus abſque duce incedens. Luc.

Αὐτοποδία, ἡ, ſuis ipſius pedibus iter facere, nō equo vehi aut curru, vel naui. Dion. ¶ At αὐτοπόδια, τὰ, genus calceamentorum. Poll.

Αὐτοποδητὶ, ſuis ipſius pedibus, non vtendo equo, aut curru. Luc. in Lexiph.

Βλαισόπους, qui diſtortis tibiis & pedibus eſt.

Βλαισοπόδης, Idem. Suid.

Βραδύπους, tardipes, tardigradus. Epigr. Eurip.

Γεισίπους, ſuggrundiorum fulcrum, quum illa quaſi pedi innituntur. Poll. l. 7. c. 27.

Γεισιποδίζω, ſuggrundia fulcio. ibid.

Γεισιπόδισμα, τὸ, idem cum γεισίπους. ibid.

Γεισιπόδισις, ἡ, ſuggrundatio.

Γυμνόπους, qui nudis pedibus eſt. Γυμνοπόδης, idem. Item qui nudis pedibus incedit.

Γυμνοποδία, nudis pedibus incedere. Item ſaltationis genus, apud Laced. in qua nudis pedibus incedebant, apud Luc. in qua ſignif. dicitur & γυμνοπόδιον. Fuit γυμνοπόδιον & calceamenti muliebris genus, teſte Poll. l. 7. c. 22.

Γυμνοποδέω, nudis pedibus incedo. Suid. Exponitur & nudipedalia exerceo.

Δασύπους, cuniculus ab hirtis pedibus. Ariſtot. Sumi dicitur & pro lepore. Vide Suid.

Δεκάπους, decem pedes habens. Item decem pedes longus. Ariſtoph. in Concion.

Δωδεκάπους (decomp.) qui duodecim pedum eſt.

Δίπους, bipes, binis pedibus incedens. Ariſtot.

Διποδία, ἡ, bipedem eſſe. Item Laconica ſaltatio, à duplicatis greſſibus pedum, quæ & διποδισμός. Pol. & Heſyc. ¶ Διπόδια, τὰ, ſocci lanei qui pedibus inducuntur. Poll. l. 7. c. 22. ex Critia.

Διπόδης, qui ductum pedum eſt, bipedalis. Xen.

Διποδιαῖος, idem apud eundem.

Δολόπους, doloſo pede gradiens.

Δολιχόπους, ſeu δουλιχόπους, longos pedes habens.

Εἰλίπους, flexipes, vertens & curuans pedes inter eundum: boum epitheton Od. α. Εἰλιπόδης, idem. Suid.

Ἑκατόμπους, qui habet centum pedes: centum pedes patens. Pro eodem & ἑκατόμποδος. Il. ψ.

Ἐκποδὼν (aduerb. pro ἐκποδῶν) è pedibus, procul ſe ſummouendo è pedibus. Ariſtoph. in Ran. Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδὼν, εἰ σωφρονεῖς. Sic & apud Xen. & Plut. Et cum genitiuo Xen. Pæd. 5. τούτων ἐκποδὼν ἦμεν, ab his longè aberamus. Exponitur &, è medio. Interdum è medio, i. è vita: vt apud Plut. in Lyc. ἐκποδὼν ἔσται, è medio tolletur. 1379

Ἐλεφαντόπους, eburneum pedem ſeu eburneos pedes habens. Athen.

Ἐμπόδιος, qui impedimento eſt & obſtaculo. Plat.

Ἐμποδὼν, ante pedes, in via. Ariſtot. Item impedimento Thuc. Plut. & ὁ ἐμποδὼν, obuius. Herodot. & τὰ ἐμποδὼν, præſentia. Plut.

Ἐννεάπους, qui eſt nouem pedum.

Ἑξάπους, qui ingreditur ſex pedibus: vel ſenos pedes longus. Pro quo Attici ἕξπους, tradit Etym.

Ἑξαπόδης, ου, ὁ, & ἑξάποδος, ὁ καὶ ἡ, idem. Herodot.

Ἑπτάπους, qui eſt ſeptem pedum. Heſyc.

Ἑπταπόδης, idem: apud eundem.

Ἐρυθρόπους, cui pedes rubent. Eſt & nomen auis rubeos pedes habentis, apud Ariſtoph.

Εὔπους, bonis pedibus præditus, ſeu validis. Xen.

Εὐποδία, ἡ, boni pedes, pedum integritas.

Ἐχινόποδες, putantur eſſe tribuli vel ſpinæ genus echini aculeis horrens, ex eo nominatum, quòd echini marini pedibus ſimile ſit. Etymol.

Ἡλιόπους, dictum fuit à quibuſdam heliotropium magnum, vt eſt in Append. Dioſc.

Ἡμιπόδιον, τὸ, ſemipes, pes dimidius. Theophr.

Decomp. Πενθημιπόδιον, quinque ſemipedes, i. duo pedes cum dimidio.

Τριημιπόδιον, tres dimidiati pedes, ſeſquipes.

Θηλύπους βάσις, pes fœmineus. Eurip.

Ἱστόπους, pes textorij mali ſeu ligni, è quo ſtamina ducta ſunt. Poll. l. 7. c. 10.

Κακόπους, qui prauis eſt pedibus. Xen.

Καλόπους, pulchros pedes habens: & ex parte totum intelligendo, pulcher. Suid. At καλόπους, ſubſt. forma pedis lignea, pes ligneus. Plat. & Gal. Pro quo dicitur & καλοπόδιον. Suid.

Κλειτοπόδιον, nauis ſecunda carina. Poll.

Κλινόπους, lecti pes. Them. Κλινοπόδιον, τὸ, lecti pediculus: nomen eſt fruticis, ſic dicti, quod folia habeat lecti pedibus ſimilia. Dioſc. l. 3. c. 109.

Κοινόπους, communi ſocióque pede iter faciens. Soph.

Κολοβόπους, truncus pedum, ſeu truncatus pedes.

Κονιορτόπους, cuius pedes in puluere verſantur. Heſ.

Κονίπους & κονιόπους, idem: vel cuius pedes puluere reſperſi ſunt. Plut. in Probl. Græc. Κονίποδες, dicebantur etiam calceamenta quædam ſoleæ exilioris. Poll. & Suid.

Κορωνόπους, cornicis pes: herba quam & κορωνόποδα dici ſcribit Heſych. de qua Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 9. & Dioſc. l. 2. c. 158.

Κερα-

Κορωνοπόδιον,τὸ,pediculus cornicis. Accipitur & pro coronopo herba,apud Aet.l.1.

Κραταίπους, qui validis & ſolidis pedibus eſt. Hom.

Κυλλοίπους qui diſtortis eſt pedibus:loripes. Nic.

Κυλλοπόδης,idem. Κυλλοποδίων,idem Il.φ.

Κυνήποδες, oſſa in cruribus equorum inter vngulam & ſuram. Xen.de re equ.

Λαγώπους pedes leporis habens:nomen auis, Plin.l.10. c.48 Item herbæ. Dioſc.l.4.c.17.

Λειόπους, qui leuibus pedibus eſt vel planis.

Λεπτόπους, tenues ſeu graciles pedes habens.

Λευκόπους,albos pedes habens. Eurip.

Λυκόποδες,dicti fuerunt tyrannorum ſatellites, vel quod pedes ſemper pelle lupina contectos haberent vel quod in clypeo lupi inſigne geſtarent, inquit Suid. Sic dicti fuerunt & Alcmæonidæ. apud Ariſtoph.in Lyſiſtr.teſte eodem,& Heſych.

Μαλακόπους,molles & teneros pedes habens:vt μαλακήποδες Ωραι,apud Theocr.

Μαρανόπους,cui pedes marcuerunt. Heſych.

Μεγαλόπους,magnos habens pedes.

Μελαμπόδιον, dicitur helleborum nigrum, à Melampode inuentore. Theophr.h.pl.l.9.c.11.

Μονοπόδιον,menſa quæ vno tantùm pede ſuſtinetur.

Μυριόπους,decem millia pedum habens: vel permultos & infinitos pedes habens. ſchol. Nic.

Ναυσίποδες,dicuntur homines inſulares, quia in mari nauibus ceu pedibus vtuntur. Euſt.

Νώποδα,Heſychio ſunt μακρόποδα.

Νέπους, pedibus carens. Exponitur & natando gradiens,vt ſit comp. ex νέω,nato. Od.κ.

Νηδύπους Heſych.exp.diſcalceatus.

Ξυλόπους,qui ligneum pedem habet.

1380 Οἰδίπους,cui pedes tument:nomen illius Thebani regis,cuius paſſim meminere ſcriptores. Dicitur & Οἰδιπόδης & Οἰδίπος: Οἰδιπόδειος, ad Oedipum pertinens,ſchol.Soph.ex Lyſimacho.

Οκτάπους,octo pedes habens. Hom. Item ὀκτάπους,piſcis quoddam genus quod & polypus. Euſt.in Scythia ὀκτάποδες,dicebãtur qui duos boues poſſideret & currum:duob.enim bobus octo pedes ſunt. Luc.

Οκτώπους,idem. Sic dicitur & ſcorpius,ab octo pedibus,Suid.ex Cratino.

Οξύπους, celeres pedes habens,velox,celer. Eurip.

Οπισθόπους,ponè gradiens ſeu ſequens,apud eundem. exp.& retrocedens. Heſych.

Ορθόπους, rectos pedes habens, vel quem pedes rectà ferunt.

Ορθοποδέω,recto curſu progredior. Exp.& rectè ingredior,ad Galat.c.2.

Παλίμπους,pedem reflectens,retrogradus. Ioſeph.

Περίπους, pedem circundans. Item qui aptè pedem circumdat,pedi conueniens. Heſych.

Περιποδία, & Ionicè περιποδίη,dicitur eſſe orbiculus quem gentes quædam alligare pedibus ſolent,vice calceorum,ne pedes lædantur, Gal.

Πλατύπους,latos habens pedes. Laert.

Πνοίπους,ventos pedibus æquans, pernicitate pedum ventis comparandus. Heſych.

Πολύπους, multos pedes habens,multipes. Plut. ¶ Item piſcis quoddam genus quod & ὀκτάπους: vt πέφυκας πολύπους apud Phocyl. Vtitur & Plutarch. & Athen. In hac ſignificatione pro πολύπους dicitur & πώλυπος,Attica dialecto: vt Euſt. ex Rhet. lex. tradit.Ionicè verò & Doricè,πώλυπος,ac πώλυψ,eodem teſte:quo πώλυψ,Athen.etiam vtitur lib. 8. ¶ Item tuberculum in naribus,polypi carni ſimile multáſque habens radices.&c. Vide Celſ.l.6.c.8. Idem narium morbus. Ionica ſeu Dorica dialecto πώλυψ etiam dicitur apud Poll. ¶ Πολύποδες dicuntur & beſtiolæ quædam,quas nonnulli eutiones,alij porcelliones vocant:& alias ὄνοι appellantur. Gal. de loc. aff.l.3.

Πολυποδία,ἡ, pedum multitudo,ſeu multi pedes.

Πολυπόδιον,τὸ,paruus polypus. Athen. ¶ Eſt & herbæ nomen ſic dictæ quòd cirros inſtar polypi habeat. Theophr.hiſt.pl.l.9.c.14.

Πολυποδίτης οἶνος, vinum ex polypodio factum. Ætius.

Πολυποδίνη,ἡ,genus quoddam polypi. Ariſt.

Πολυποδώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,polypis abundans: vel polypo ſimilis. Et τὰ πολυποδώδη, quæ è polyporum genere ſunt.

Πρόπους cui ſunt grandes pedes. Suid. ¶ Πρόπους,etiam dicitur alter Geminorum, Germanic. comment.in Arat. Phænom. Et in iis ſtella ante pedes eorum ſita, teſte Proclo. ¶ Πρόποδες dicuntur etiam anteriores pedes. Et prominentia in montibus. Strab.l.9. Item inſulæ ante Ægyptum ſitæ. Heſych.

Σαράπους, qui magnis pedibus eſt & eos veluti trahit ἐσύρων τοὺς πόδας. Laert. Galeno in lex. Hippocr. σαράπους eſt ἡ διεστηκότας καὶ διεστῶτας ἔχουσα τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν,vt ſit comp.ex σαίρω.hio.

Σκιάπους,vmbram ſibi pede faciens: vmbra pedum ſe protegens.

Σκιάποδες,populi ſunt Libyæ,ſic dicti quòd maiore æſtu humi iacentes reſupini vmbra ſe pedum protegant. Harpocr.& Suid.

Σκίμπους,inter lectorum genera refertur à Poll.lib.10. c.7. A Suid. & Heſych. exp. κράββατος i. humilis lectus quo accumbere ſolebant,& cui tanquam pedi innitebantur. Idem Suid.exp.etiam ſcamnũ & ſcabellum. Etymol. ſic nominari ſcribit partem quandam crabbati. vt σκίμπους ſit ὁ σκιμποδὴς τὰ σώματος σκιμπόπους τις ὤν: metaph. autem ſic totum crabbatum appellari. Idem annotat dici etiam σκίμπος,vt αἰγλόπος. Vide & in deriuat à Σκήπτω.

Σκιμπόδιον,τὸ, lectulus diſcubitorius ſeu in quo reclinare ceruicem poſſumus. Athen.l.2.

Σκιρτοπόδης,pedibus & ſaltu laſciuiens,qui ſubſultans incedit. Epigr.

Στεγανόπους,palmipes. Ariſt.

Στρουθόπους, pedum figura ſtruthiocamelum imitans. ſchol. Ariſtoph.

Σχιζόπους & σχιδανόπους, cuius pedes in digitos fiſſi ſunt,digitatus. Ariſt. Athen.

Τανύπους & τανάπους,pedibus in rectum tendẽs. Item idem quod ταχύπους:vt τανύποδες ἐρινύες,apud Soph. in Aiace αἳ ἐν τάχει τιμωροῦσι, inquit Heſych.

Ταυρόπους,tauri pedes habens. Eurip.in Iphig. Aul.

Ταχύπους,pedibus celer. Xen. Eurip.

Τετράπους,quadrupes. Ariſt. Pro quo & τετράπος.

Τετραποδηδὸν,in morem quadrupedum. Ariſtoph.

Τετραποδίζω, incedo vt quadrupes, quaternis pedibus ingredior. Ariſt.

Τετραποδιστὶ,quadrupedum more gradiens aut viuens.

Τετραποδιστί,idem quod τετραποδηδόν.

Τραγόπους, hircinos pedes habens:Panis epith.

Τραχύπους,qui aſperos & ſcabros habet pedes.

Τρίπους,tripes, pro quo poeticè τρίπος, in ænigmate ſphingis. Item tripus Od.ι. Ariſtoph.

Τριπόδιον,τὸ,& τριποδίσκος ſeu τριποδίσκιον, paruus tripes. Xen.in anab. Suid.ex Antip.

Τριπόδης,tripedalis ſeu tripedaneus. Xen.

Τυφλόπους πούς,impropriè dicitur apud Eur. in Phœn. i.pes hominis cæci.

Υπόπους,pedes habens,pedibus ſubnixus. Ariſt.

Υποπόδιον,ſcabellum quod pedibus ſubiicitur. Euſt. & Athen.

Υποποδίζω,retrocedo.

Υποποδισμὸς,regreſſus.

Ὑψίποις, altis inſiſtens pedibus, ideóque excelſus.
Φαλιόπους, qui eſt albis pedibus.
Φιλλόποδες, q. d. ſuberipedes, tantæ leuitatis homines vt per mare currentes non ſubmergerentur. Luc. in verr. narr.
Χαλαίπους, pedes habens ſuis compagibus laxatos, claudus. epith. Vulcani apud Nic.
Χαλκόπους, æreos habens pedes: vt τέτρις χαλκόπους apud Eurip. Item cuius pedes æreis ſoleis ferrati ſunt: vt χαλκόποδ' ἵππω. Il. ν.
Χαμαίπους, qui iter faciens pedibus terram calcat, qui nec equo nec curru vehitur, ſed propriis ingreditur pedibus. Peculiariter ſic dicebatur ſponſa quæ non deducebatur domum ſponſi. moris enim erat curru eas vehi. Poll. l. 1. & 3.
Χειρόπους, ſeu χειρόπους (ex χεῖρ aut χέρ) cui ſunt χειράδες ſeu χηράδες in pedibus, qui rimas habet in pedibus. Poll.
Χειροπόδης, idem. Laert. in Pitt.
Χλιδωνόπους, qui circum pedes habet ornamenta luxurioſa: vt ſunt torques, aut alia ſimilia. Heſych.
Χρυσόπους, aureos habens pedes: ſeu aureis fulcris & quaſi pedibus inſiſtens. Athen.
Χυτρόπους, olla pedes habens. Heſiod. Plut.
Χυτροπόδιον, τὸ, patina olla peda. a. Poll.
Χωλόπους, claudus pede, ſeu claudicans pedibus: Vulcani epith. apud Nic.
Ψαυκρόπους & ψαυκρόποδες, qui tam celer eſt in ponendis & tollendis inter currendum pedibus, vt terram vix contingere videatur: prius epitheton eſt ſatyrorum, apud Nonn. poſterius Arionis equi, apud Etymol.
Ὠκύπους, pedibus celer Hom. Heſiod.
Ὠκυπόδης, idem: in Epigr.

Compoſita ex ποδίζω.

Ἀναποδίζω, retrocedo, refero pedem, retroagor. Luc. Item actiuè, retroſo, & quaſi retroago Æſchin. Item diligenter expendo, exactè perpendo. Heſych. & Suid.
Ἀναποδίζομαι, reuocor. Item diligenter expendor.
Ἀναποδισμὸς, retroceſſio. Al Aphr. Item reuocatio.
Ἐπαναποδίζω (decomp.) diligenter perpendo. vnde ἐπαναποδιστέον, in medium reuocandum & exactè expendendum eſt: apud Ariſt.
Διαποδίζω, pedibus dimetior, vel examino. Heſyc.
Διαποδισμὸς, genus ſaltationis. Idem.
Ἐμποδίζω, pedes implico: impedimento & obſtaculo ſum. cum accuſ. Herodian. Luc. Ariſtot.
Ἐμπόδισμα, τὸ, impedimentum, obſtaculum. Dem.
Ἐμποδισμὸς, ὁ, impeditio, præpeditio.
Ἐμποδιστικὸς, impediendi vim habens, impediens.
Decom. Ἀνεμπόδιστος, ὁ καὶ ἡ, cui nihil impedimento eſt. Ariſtot. Ἀνεμποδίστως, ſine impedimento, ſchol. Ariſtoph.
Παρεμποδίζω, idem cum ἐμποδίζω. Luc. & Baſil. Ἀπαρεμπόδιστος idem cum ἀνεμπόδιστος.
Παραποδίζω, idem cum ἐμποδίζω. Polyb.
Παραποδίζομαι, impedior. Plat.
Ἀπαραπόδιστος, (decomp.) non præpeditus. Heſiod.
Ἀπαραποδίστως, ſine impedimentis.
Προποδίζω procedo, progredior. Il. ν.
1382 Προποδισμὸς, progreſſio.

ΠΡΑΟΣ, (& aliquando πρᾶος, cum ι ſubſcripto,) ὁ, ὁ, lenis, mitis, manſuetus. Xen. pæd. 6 πρᾶος τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων. Fœm. πραεῖα, mutuatur à πραΰς & neutr. plur. πραεία, ab eodem. Compar. πραότερος, lenior, mitior, ſuperl. πραότατος, mitiſſimus, &c. apud Syneſ.
Πράως, leniter, manſuetè. Dem. Pro quo & πραέως, apud Ariſtoph. Πραότατα, leniſſimè, manſuetiſſimè.
Πραότης, ητος, ἡ, lenitas, manſuetudo. Ariſt. Plut.
Πραΰς, έος, ὁ, cuius fœm. πραεῖα, idem cum πρᾶος, vt πραεῖα φύσις, apud Plat. Τὰ πραέα, mitia, lenia, non aſpera: vt πραέα κλύσματα. Galen.
Πραέως, idem cum πράως.
Πραΰτης, idem cum πραότης. Heſych.
Πραΰνω, lenio, mitigo, manſuefacio, ſedo. Plat. polit. 9. τὸ θυμοειδὲς πραΰνας.
Πραΰνομαι, manſuefio, ſedatior reddor. Xen.
Πραΰνσις, εως, ἡ, ſedatio irati animi, iræ mitigatio. Ariſt.
Πραϋντικὸς, ὁ, mitigandi & ſedandi vim habens.
Πρηΰς, Ionicè dicitur pro πραΰς. Epigr.
Πράμνειος, ſeu πράμνιος οἶνος, vini genus ſic dictum: quidam volunt ἀπὸ τοῦ πραΰνειν, ἢ παρὰ τὸ μένειν, καὶ παρασιωπᾶν ποιεῖν ἐπὶ πίνοντας. vel (ſecundum alios) à Pramnia rupe in Icaro inſula, vel à Pramnia vite: vel παρὰ τὸ παραμένειν, vtpote παρὰ πολὺ χρόνον ἐπιτήδειον. Cù diphthongo ſcribitur apud Hom. Il. λ. & Odyſſ. κ. Sine ea, apud Dioſc. l. 5. c. 9.
Πραμνηνά, palmes pramniæ vitis. Poll.

Compoſita.

Ἐκπραΰνω, demulceo, permulceo.
Καταπραΰνω idem. Iſocr.
Καταπραΰνσις, ἡ, ſedatio.
Ἀκαταπραΰντος, (decomp.) implacabilis.
Ὑποπραΰνω, paululum latentérque mitigo.

ΠΡΑΠΙΔΕΣ, αἱ, præcordia. Iliad. Item pro mente ſeu ſolertia: aut ſolerti induſtria, quoniam mentis ſedes ſunt præcordia ſeu pectus. Il. α. Ἥφαιστος ποίησ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι.

ΠΡΑΣΙΑ, ᾶς, ἡ, area ſeu areola in horto, quadrata in horto loci conſiti figura. Hom. Dioſc.

ΠΡΑΣΟΝ, ου, τὸ, porrum. Dioſc. l. 4. c. 179. πράσον κεφαλωτὸν, porrum capitatum. ¶ Item algæ quædam ſpecies, apud Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 7.
Πράσινος, porraceus, porro ſimilis.
Πράσιος, ου, ὁ, idem: vt πράσιον χρῶμα. Plat. Item πράσιον vocatur origani genus. Plin. l. 20. c. 17. Sic dicitur & marrubium, apud Dioſc. l. 3. c. 119.
Πρασοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod πράσινος.
Πρασίζω, porraceus ſeu praſinus ſum. Dioſc.
Ἀμπελόπρασον (comp.) ου, τὸ, agreſte porrum quod in vinetis naſcitur. Dioſc. l. 2. c. 180.

ΠΡΑΣΣΩ, & πράττω, f. ξω, facio, ago. Xen. pæd. 4. οἱ μὲν ταῦτα ἔπραξάν τε καὶ ἔλεξαν. Sic Iſocr. Thuc. & alij. ¶ Item adminiſtro, ago, tracto. Thuc. Sic & πράσσειν τὰ πράγματα, rebus ad remp. pertinentibus operam dare, apud Herodot. quod apud Lyſiam exponetiam litem intendere: apud Ariſtoph. autem, negotia faceſſere. Item tranſigo, tracto: vt apud Thucyd. πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, quum tranſegiſſent cum eo de accipienda vrbe. Et cum ſola præpoſit. habente ſuũ accuſat. apud eundem lib. 2. Εὐρύμαχος ἐς αὐτὸν ὧν πρὸς οὓς ἔπραξαν οἱ προδιδόντες. Dicitur & πράσσειν τὰς βαρβαρικὰς, apud eundem l. 1. & πράττειν περὶ εἰρήνης, de pace agere. Xen. Hellen. & pro quo apud Demoſth. πράττειν εἰρήνην. ¶ Πράσσω, abſolutè poſitum ſignificat viuo, ætatem ago, ſorte aliqua vtor. Demoſth. in Æſchin. ὁ τὰ βέλτιστα πράττειν νομίζων, qui ſe feliciſſimè viuere exiſtimat. Interdum ei adduntur aduerbia, εὖ, καλῶς, κακῶς, ταπεινῶς, &c. vt apud Iſocr. ὑπ' ἀνθρώπου ταπεινῶς πράξαντος, ab homine qui tam humiliter ætatem egerat, i. qui ita afflictus fuerat, & opibus fortuniſque lapſus. Interdum cum adiect. plur. neutr. ponitur. vt ταπεινὰ πράττειν, apud Plut. in 1383

Agidę. ¶Interdum pro πάσχω vſurpatur : vt apud Eur.in Hec. Πάντα πράξας ἂν σε δεῖ, omnia paſſus quæ patienda ſunt. ¶Item exigo, cogo. Luc φέρ' ἴδω τί ϗ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ, quid exiges à me pro eo. In hac ſignificat. frequentius eſt paſſiuum. ¶Pro variis etiam loquendi generibus variè exponitur. Πράττειν ὅπως τὰ τῶν Ἑλλήνων σωθήσεται dare operam vt,&c. Demoſth. Phil.3. Sic πράττειν κάθοδόν τινι, efficere vt quis redeat ab exilio. Plut.in Cic. Πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθόν, à diis impetrare. Iſocrates ad Nic. Πράττειν γάμον, moliri nuptias. Plut. Πράττειν μετὰ τῶν Ἀθηναίων, cum Athenienſibus conſultare. Thuc. Πράττειν Φιλίππῳ, à Philippi partibus ſtare. Dem.

Πράττομαι, (in actiua ſignif.) ago, &c. Demoſt. Item exigo. Philoſtr. in Heroic. ἐπραξάμην τούτων αὐτὸν δίκας horum pœnas exegi de eo. Sic & apud Thucyd. Xenoph. Πράττομαι, (paſſ.) fio, conficior. Æſchyl. in Prom. πέπρακται τοὔργον οὐ μακρῷ πόνῳ quod πέπρακται apud Eurip. in Hippol. abſolutè poſitum, exp. actum eſt, peracta res eſt Thucyd. l.2. αὐτὸς δὲ ἐπεπράγετο ὧν ἕνεκα ἐσέβαλε. Item tranſigor Æſchin. πράσσονται πρὸς σε τὰ πολλά. Præt. med πέπραγα, cum aduerbio aut adiect. plur. neut. ſæpè exp. agitur, vel actum eſt: vt apud Ariſtoph. in Plut. Ὦ δέσποτ' ὡς πέπραγας εὐτυχέστατα, præclariſſimè agitur aut actum eſt cum hero. Interdum exp. feci vt apud Ariſtot. Interdum impetraui : vnde apud Xen. Hellen. 1. ὅτι πάντων ὧν δέονται πεπραγότες εἶεν παρὰ τοῦ βασιλέως.

Πρᾶγμα, τό, propriè res facta à quopiam, plerunque tamen exp. res. Plut. Demoſth & alij. Interdum exp. rerum ſtatus : vt apud Xenoph. ἀδύνατον τοσούτους τρέφειν ἐν τοιούτοις πράγμασι. &, rerum ſumma, Plut. ἐδέξατο τὰ πράγματα, aliquando ſignificat adminiſtrationem reip vt apud Thucyd. l.8. Item res, i. negotium. Demoſth. pro cor. Item negotium. i. moleſtia. Plat. in ſymp. οὐδὲν ἦν πρᾶγμα. Τὰ πράγματα, præter ſuperiores ſignificationes interdum ponitur pro litibus : vt apud Ariſtoph. in Nub. & Lyſ.

Πραγμάτιον, τό, res parua, negotiolum. Ariſtoph.

Πραγματικός, ſolers in negotiis agendis & rebus tractandis. Polyb. item realis : vt πραγματικὴ ἀλήθεια. Areop. Exp. & negotialis. Hermog. Πραγματικοὶ dicuntur homines quidam forenſis profeſſionis, qui cauſarum actores interdum iuris ignaros monebant, iuris reſponſa formulaſque actionum ſubminiſtrantes. Vide Cic. de orat. l.1.

Πραγματικῶς, ſtrenuè, gnauiter : item peritè, certa ratione. Polyb.

Πραγματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, negotioſus, operoſus, moleſtus. Iſocr.

Πραγματεύω, negotiis implico, vexo, diſtineo. Greg. ad Eudot. rhet. ἄλλως πραγματευέτω φθόνος ϗ χρόνος ϗ τύχη.

Πραγματεύομαι, (paſſ.) negotiis implicor, vexor, fatigor. Greg. Item efficior, elaboror. Plat. in Apol. ἃ μοι δοκεῖ μάλιστα πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς. Xenoph. δόρυ οὕτω πεπραγματευμένον, haſta conſultò ita fabricata.

Πραγματεύομαι, (in act. ſign.) efficere conor, molior, laboro. Dem. Item commentor, compono. Ariſtoph. ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην. Plat. πραγματεύεσθαι περὶ σωφροσύνης. Item ſatago circa aliquid. Greg. ad Baſil. τοσοῦτον ἐπραγματεύσατο μόνον. de hoc modo anxius fuit. Exp. lucrum & compendium in aliqua negotiatione ſeu exercitatione ſequor, comparo, lucror. Baſil. τὴν κτῆσιν ἑαυτοῖς τῶν οὐρανίων πραγματευόμενοι.

6384 Πραγματεία, ἡ, ſtudium quod adhibetur ad efficiēdam rem quampiam. Et peculiariter, commentatio & intentio animi: atque opus commentatione cōpoſitum. Iſocr. ad Demon. Item negotium, difficultas : apud Suidam. Item moleſtia: Demoſth. & Luc.

Πραγματεῖαι, αἱ, exp. etiam litigia & calumniæ litium: apud Iſocr. ad Nicocl.

Πραγματειώδης, operoſus, longi tractatus. Plat.

Πραγματευτής, ὁ, & πραγματευτικός, ὁ, negotiator, mercator. Suid. & ſchol. Ariſtoph.

Πραγματευσις, εως, ὁ, idem.

Πρᾶξις, εως, ἡ, actio. Ariſtoph. Interdum exponitur res agenda vel gerenda: vt apud Plut. in Rom. Interdum, res geſta, acta: vt πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Item facinus, factum, opus. Demoſt. ¶Item negotium: vt κοινὴ πρᾶξις, apud Ariſtot. ¶Item ſors alicuius, conditio, ſtatus rerum alicuius. Soph in Aiace. ¶Item proditio. Suid. ¶Item exactio. Ariſtot.

Πρακτός, ὁ, qui agi poteſt, ſub actionem cadens, in actione verſans. Ariſtot.

Πρακτικός, aptus ad agendum, qui agere poteſt: vel in agendo poſitus: vt πρακτικὴ διάνοια. Ariſtot. Item opere pollens. Xen. Item efficax, ſtrenuus. Poll.

Πρακτικῶς, cum agendi facultate, efficaciter. Plut.

Πράκτηρ, ῆρος, ὁ, exactor, coactor tributorū. Pro quo Ionicè πρήκτηρ, apud Greg.

Πράκτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, perpetrator: vt Πράκτωρ φόνου, Ariſtoph. Item exactor, quæſtor. Demoſt. ¶Item vltor ſeu vltrix : vt πράκτορι χειρί. Ariſtoph. & πράκτορες αἵματος, Æſchin.

Πρᾶγος, εος, τό, res, negotium. Soph.

Πρήσσω, Ionicè dicitur pro πράσσω. Il. α. ¶At πρήσσω ſignificans περάω, vide in Περάω, tranſeo.

Πρήσσεσθαι, exigere, pro πράσσεσθαι. Herodot.

Πρῆγμα pro πρᾶγμα. Herodot. Theogn.

Πρῆξις, pro πρᾶξις, negotium. Od. γ. Interdum exp. profectus, vtilitas, vt Il. ω. Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. Et pro ſorte ſeu conditione alicuius, apud Herodot.

Πρηκτήρ, ῆρος, ὁ, actor, qui agit. Il. ι. Item negociator, mercator. Od.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναπράττω, vel Ἀναπράττομαι, exigo, poſco, vt ἀναπράττειν χρήματα pecunias exigere. Thuc.

Ἀντιπράσσω, vel Ἀντιπράττω, in contrarium laboro & contendo, repugno, obſiſto, renitor. Diodorus lib. 18. Εὐρυδίκης τῆς τῶν ἐπιμελητῶν ἐπιβολαῖς ἀντιπραττούσης.

Ἀντιπράττομαι, idem. Iſocr.

Ἀντίπραξις, ἡ, refragatio, reſiſtentia, obſiſtentia.

Διαπράσσω, vel διαπράττω & διαπράττομαι, conficio, efficio, effectum reddo. Dem. Xen. Et cum infinit. apud Plat. de rep. lib.2. οὐδεὶς διαπράξαιτο τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. Interdum exp. obtineo, impetro. vt apud Luc. διαπράττεσθαι τὴν κατάστασιν παρά τινος διαπράττομαι, paſſiuè etiam ſumitur : vt apud Plut. in Cæſ. διαπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος, iam confectum eſſet bellum. Sic apud Eurip. in Hel. διαπεπράγμεθα, exp. actum eſt de nobis, periimus.

Διάπραξις confectio : vel negotij confectio, negotium. Plat. in ſymp.

Διαπρήσσω, Ionicè dicitur pro διαπράσσω, apud Herodot. At διαπρήσσω, compoſitum ex πρήσσω vide in Περάω, tranſeo.

Decomp. Προσδιαπράσσω, inſuper efficio & obtineo: vnde apud Xen. pæd.8. ἀλλά γέ τοι ὦ Σάκα πρὸς διαπράξομαι παρὰ Κύρου.

Συνδιαπράσσω, vnà conficio, vnà adminiſtro. Luc.

Εἰσπράσσω, ſeu εἰσπράττω, & εἰσπράττομαι, exigo. Dem. Iſocr. Εἰσπράττομαι, paſſiuè etiam exp. vt

εἰσπράττομαι δίκην, pœnæ à me exiguntur. Greg.

Εἴσπραξις, ἡ, exactio. Suid.

Εἰσπράκτωρ, exactor. Heſych.

Ἐκπράσσω, ſeu ἐκπράττω, perficio, conficio, perago. Sophoc. Eurip. Item exigo: vt ἐκπράττειν χρήματα. Thuc. Sic ἐκπράττειν μητρῷον φόνον, pœnas exigere de cæde matris: apud Eurip. in Medea.

Ἐκπράσσομαι & Ionicè ἐκπρήσσομαι, itidem exigo. apud Herodotum.

Ἔμπρακτος, efficax. Dioſc. Exp. &, actuoſus.

Ἐμπράκτως, efficaciter, actuosè.

Ἐμπρακτικὸς, idem quod ἔμπρακτος.

1385 Ἐπιπράττομαι, inſuper facio, addo.

Καταπράσσω, ſeu καταπράττω & καταπράττομαι, efficio, perago, tranſigo. Xen. Item pertracto. Greg. Apud Dion. Halic. καταπραττόμενος ἀσφάλειαν, exp. comparans ſecuritatem.

Καταπραγματεύομαι, negotior. Greg.

Παραπράσσω, vel παραπράττω, ſecus facio quàm deceat, aut præter iuſſa facio Soph.

Συμπράσσω, vel συμπράττω, ſocius ſum & adiutor in re aliqua facienda, vnà facio & ago: adiuuo, opitulor. Soph. τὰ δ' ἄλλα σύμπραττε. Dem. συνέπραττον ... τούτοις.

Σύμπραξις, ἡ, actio adiuuandi quempiam: opera quæ præſtatur. Item opitulatio. Plut.

Συμπράκτωρ & Ionicè συμπρήκτωρ, adiutor, adminiſter. Herodot & Soph.

Συμπραγματεύομαι, vnà cum alio ſeu aliis negotium quoddam procuro. Plut.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm ex πρᾶγμα.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ἡ, alienarum rerum curatio ſeu tractatio: Plat. de rep. l. 4.

Ἀπράγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, negotiis vacuus, quietus: aut, à negotiis abhorrens, iners, Thuc. l. 2. Apud Xen. ἀπράγμων ἀπόλαυσις, quæ nullo negotio & facilè comparari poteſt. Item qui placidis eſt moribus & negotium aliis non exhibet. Exponitur etiam, qui lites non amat, apud Dem. Item fugitans litium: apud Ariſtoph. in Veſp.

Ἀπραγμόνως, facilè aliquid agẽdo nullóq; negotio.

Ἀπραγμοσύνη, vacatio negotiorum, vel vacatio à negotiis: quies ſeu tranquillitas eius qui vacuus eſt negotiis. Dicitur & de iis qui alieni ſunt & abhorrent à negotiis. Thuc. l. 1.

Ἀπραγμάτευτος, ὁ καὶ ἡ, circa quem ſtudium ad habitum non fuit, cui labor impenſus non fuit.

Δικαιοπραγμοσύνη, iuſtitia.

Δυσπραγμάτευτος, difficulter tractabilis: difficilis, moroſus: vt δυσπραγμάτευτος λαός. Plut.

Ἰδιοπράγμων, propria negotia curans. Laer.

Κακοπράγμων, qui malas res agit, qui ſe improbè gerit in aliquo negotio.

Κακοπραγμοσύνη, nequitia, improbitas. Polyb.

Κακοπραγμονέω, ῶ, improbè ago, improba molior, ſeu res malas aut malè cogito. Polyb.

Μεγαλοπράγμων, magnarum rerum ſuſceptor. Plut.

Μεγαλοπραγμοσύνη, rerum magnarum inceptatio: animus ad inceptandas res magnas promptus.

Μισοπράγμων, qui negotia odit.

Μονοπραγματέω, ῶ, vni duntaxat rei ſeu vni negotio vaco, vnicam rem tracto. Ariſtot.

Πολυπράγμων, (q. d. qui eſt multorum negotiorum,) multa negotia curans: multis negotiis ſe implicans: curioſus. Ariſtot.

Πολυπραγμοσύνη, ἡ, ſolicitudo de multis negotiis & quidem nihil ad nos pertinentibus curioſitas. Plat. & Plut.

Πολυπραγμονέω, multis negotiis me implico, iiſque nihil ad me pertinentibus. Plat. Ponitur & pro ſycophantεῖν apud Ariſtoph. in Pluto, Εὐεργετεῖν ὂν δεῖ τὸ πολυπραγμονεῖν. Item in bonam partem diligenter inquiro, curiosè perſcrutor: Plato de leg. πολυπραγμονεῖν τὰς αἰτίας ἐρευνῶντας. Dicitur & πολυπραγμονεῖν περί τινος. Plut. & πολυπραγμονεῖν εἴς τι. Pauſ. Πολυπραγμονεῖσθαι, curiosè inquiri. Plut. Dicitur & πολυπραγμονεῖσθαι is cui negotium exhibetur, qui moleſtia afficitur, apud Iul. Aug.

Πολυπραγματέω, ῶ, multis rebus vaco. Ariſtot.

Φιλοπράγμων, qui libenter variis negotiis ſe implicat, qui ſibi & aliis libenter exhibet negotia.

Φιλοπραγμοσύνη, amor faceſſendi negotium aliis: vel amor & voluptas litigandi. Demoſth.

Φιλοπραγμόνως, more eorum qui ſe libenter implicant negotiis: vel cum deſiderio faceſſendi negotium. Φιλοπραγμονέστερον, cum maiore deſiderio faceſſendi negotium. Exp. & diligentius.

Compoſita ex πρᾶξις itidem ſine præpoſitione.

Ἀπραξία, ἡ, ceſſatio à rebus agendis, otium. Exp. &, inertia. Ponitur & pro iuſtitia: apud Plut.

Δυσπραξία, ἡ, infelicitas in rebus agendis ſeu gerendis. Et generaliter, infelicitas. Soph. 1386

Εὐπραξία, ἡ, felicitas in reb. gerẽdis, res ſecundæ. Ariſt.

Πρωτοπραξία, prima exactio.

Compoſita ex πρακτὸς, itidem ſine præpoſitione.

Ἄπρακτος, infectus, non factus. Xen. ¶ Item inultus, impunitus: vt apud Suid. ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε ἄπρακτα γενέσθαι. ¶ Item actiuè qui nihil effecit. Sic dicuntur legati dimitti ἄπρακτοι, i. re infecta. apud Thuc. & Plut. Item qui nihil efficere poteſt, inefficax: vt ruta dicitur τὰ θανάσιμα καθιστάναι ἄπρακτα, apud Dioſc. l. 3. c 52. Ἄπρακτοι ἡμέραι, dies feſti, in quibus à labore abſtinent homines. Plut.

Ἀπράκτως, re infecta. Item irritè, ſine profectu.

Ἀπρακτέω, ῶ, nihil proficio. Item non impetro quod peto: vt παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν. Xen. Item nihil ago, otioſus ſum. Ariſtot.

Ἀργυροπρακτικὸς, οῦ, ὁ, ad argentum elaborandũ faciens.

Ἀργυροπρακτικὴ (τέχνη) argentaria. Ἀργυροπρακτικὰ ἐργαστήρια, argentariæ officinæ.

Δύσπρακτος, factu difficilis.

Εὔπρακτος, factu facilis.

Compoſita ex πράγος, ſeu ex præt. med. πέπραγα itidem ſine præpoſitione.

Ἀλλοτριοπραγία, alienarum rerum tractatio, ſeu curatio. Areop.

Ἀλλοτριοπραγέω, ῶ, f. ήσω, alienas res ago, aliena negotia curo. Dion. Areop. Item res nouas molior, deſciſco, fide decedo Polyb. l 5.

Αὐτοπραγία, ἡ, per ſe & pro ſuo arbitrio facere: vt apud Diog. Laert. in Stoicis dogmat. ἐλευθερίαν εἶναι ἐξουσίαν αὐτοπραγίας, δουλείαν, στέρησιν αὐτοπραγίας. Cic. exp. quid eſt enim libertas? poteſtas viuendi vt velis: ſeruitus obedientia fracti animi & abiecti, & arbitrio carentis ſuo.

Δικαιοπραγία, ας, ἡ, actio ex æquo, actio iuſta.

Δικαιοπραγέω, iuſtè ago, ex bono & æquo ago. Ariſt.

Δικαιοπράγημα, τὸ, iuſtè factum. Ariſtot.

Ἀδικοπραγέω, (à comp.) iniquè vel iniuſtè ago. Plut.

Ἀδικοπραγία, iniuſta actio. Poll.

Δυσπραγία, idem quod δυσπραξία.

Δυσπραγέω, infeliciter res gero: & generaliter infelix ſum, aduerſa fortuna vtor Plut.

Δυσπραγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, infelix. Δυσπραγέστερος, infelicior.

Εὐπραγία, idem quod εὐπραξία, apud Thuc. Plat.

Εὐπραγέω, feliciter res gero. Thuc.

Εὐπραγὴς, felix, Εὐπραγέστερος, felicior.

Ἰδιοπραγία, q. d. ipſa actio curandi propria negotia. Apud Plat. exp. priuata commoditas.

Ἰδιοπραγέω, mea negotia curo non aliena.

Καινοπραγία, rerum nouarum deſignatio. Plut.
Κακοπραγία, idem quod δυσπραγία.
Κακοπραγῶ, idem quod δυσπραγῶ. Apud Gal. ἐπὶ σπλῆνι κακοπραγοῦντι, exp. male affecto.
Κοινοπραγία, conſpiratio. Polyb. l. 2.
Κοινοπραγέω, communiter aliquid ago, auxiliatorem & conſortem me præbeo. Polyb.
Οἰκειοπραγία, adminiſtratio ſuorum negotiorum.
Οἰκειοπραγέω, priuata negotia ago, non publica.

ΠΡΕΜΝΟΝ, ου, τὸ, ſtipes, ſtirps στέλεχος. Heſych. Exp. & truncus, caudex. Apoll. Apud Dioſc. l. 2. c. 143. τὸ μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ πρέμνου κείμενον, liber qui cortici & ligno intercedit. Item pro fundamento, vt πρέμνον τῆς ἑστίας, apud Heſych. exp. τῆς οἰκίας θεμέλιος. Metaph. apud Ariſtoph. in Auib. ἔχοντι πρέμνον πράγματος πλωρίμ. ¶ Item extremitas albi oculorum. Poll.
Πρέμνιον, τὸ, paruus ſtipes. Heſych.
Πρεμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſtipiti ſimilis. Theoph. Et τὸ πρεμνῶδες in plantis dicitur quod ſtipitis vice eſt: vt apud eundem hiſt. pl. l. 4. c. 11.
Πρεμνίζω, vnà cum ſuo ſtipite & radice euello. aut vnà cum ſtipite ſuo amputo. Poll.
Πρεμνίζομαι, vnà cum ſtipite ſuccidor. Dem.

Compoſita.

Ἀπόπρεμνα φυτάρια, plantæ particula ſtipitis ſuffultæ. Theophr hiſt. pl. l. 2. c. 7.
1387 Αὐτόπρεμνος, per ſe radicatus: natiuus, ſua ſponte proueniens. Heſy. Metaphoricè apud Ariſtoph. in Ran. αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα, quod Suid. exp. δυσκόλοις, ῥιζηρίζοις ἢ μεγάλοις.
Ἐκπρεμνίζω, ſtipitem excido, extirpo. Dem.
Εὔπρεμνος, pulchrum habens ſtipitem. Heſyc. Pro quo poetæ dicunt ἠΰπρεμνος.
Κατάπρεμνος, idem exp. κατάκλαδος.
Πολύπρεμνος, multos habens ſtipites ſeu truncos.
Ὑπόπρεμνος, habens aliquid ſtipitis. Theoph.

ΠΡΕΠΩ, decorus ſum, conſpicuus ſum. Item excello. Il. μ. ὁ δ᾽ ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων. Eurip. πρέπω ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ, veſte & cultu corporis decorus ſum.
Πρέπει, decorum eſt, decet, conuenit, dignum eſt, Plat. in Char. πρέπει τοιοῦτον αὐτοῖ εἶ(ν). Et πρέπων, decorus, decens, conueniens, dignus. Chryſoſt. βίος τῇ τοῦ θεοῦ λατρείᾳ πρέπων. Item τὸ πρέπον, quod decet & conuenit, decorum. Plat. de leg. κατὰ τὸ πρέπον αὐτῷ ἑκάστῳ. Exponitur etiam ὅμοιον. ab Heſyc. Interdum & πρέπον pro πρεπόντως dici Attica dialecto, annotatur.
Πρεπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, decens, decorus. Ariſtoph.
Πρεπῆς, Heſy. exp. ὁμοίως.
Πρεπτὰ, eidem ſunt φαντάσματα, εἰκόνες.
Πρόπιον, τὸ, vaticinium, oraculum. Suid.

Compoſita.

Ἀγαθοπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. bonos decens: benignus.
Ἀγαθοπρεπῶς, benignè: vel vt bonum decet.
Ἀνθρωποπρεπὴς, hominem decens.
Ἀνθρωποπρεπῶς, humanæ naturæ cõuenienter. Dem.
Ἀξιοπρεπὴς, dignus, decorus. Xen. Τὸ ἀξιοπρεπὲς & ἡ ἀξιοπρέπεια, dignitas: ſeu dignitas oris.
Ἀπρεπὴς, indecens, indecorus. Thuc.
Ἀπρεπέως, ῶς, indecorè, indecenter. Herod.
Ἀπρέπεια, ἡ, q. d. indecentia. Plat.
Ἀριπρεπὴς, valde decorus, decore inſignis. Il. ζ. ψ. θ. &c. Exp. & præclarus, magnificus.
Ἀριπρεπέως, admodum decenter.
Ἀριπρέπεια, eximium decus, alij expon. decor quo quis clarus efficitur, claritas.
Αὐλοπρεπὴς, aulæ conueniens.
Αὐτοπρεπὴς, ſeipſum decẽs, ſibiipſi conueniens. Hom.

Βαρυπρεπὴς, idem cum ἀρυπρεπὴς. Exp. & ſumptuoſus.
Γυναικοπρεπὴς, mulieres decens. Xen. & Plut.
Γυναικοπρεπῶς, muliebriter, vt mulieres decet.
Διαπρέπω, decorus ſum & excello inter alios. Plut. in Erot. κόρη τις κάλλει διαπρέπουσα. Theodor. hiſt. eccl. l. 2. αὐτὸς ἐν τοῖς εὐσεβείας διαπρέψας ἀγῶσι. Exponitur & actiuè, καλλωπίζω, apud Plat. in Gorg.
Διαπρεπὴς, decorus & inſignis inter alios, eximius, vt διαπρεπὴς εὐψυχία, apud Eur.
Διαπρεπῶς, decorè, eximiè.
Δουλοπρεπὴς, ſeruos decens, ſeruilis. Plat. Luc.
Δουλοπρέπεια, ſeruilitas, vt ſeruos decet. Poll.
Δυσπρεπὴς, indecorus, turpis. Heſyc.
Ἐκπρέπω, idem cum διαπρέπω. Eur.
Ἐκπρεπὴς, idem cum διαπρεπὴς. Il. β. Plut. Item excedens τὸ πρέπον, indignus. Thuc.
Ἐκπρεπῶς, idem cum διαπρεπῶς. Heſy.
Ἐλευθεροπρεπὴς, liberum decens, liberalis.
Ἐλευθεροπρεπῶς, liberaliter.
Ἐμπρέπω, decorus & præſtans ſum inter. Ariſtoph. Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων. Item decori ſum, cum decore conuenio. Plut. in Alcib. τῇ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, voci balbutiem quoque decus & gratiam attuliſſe.
Ἔμπρεπος, decorus, conueniens. Heſy.
Ἐπιπρέπω, decorus ſum in vel ſuper. Luc.
Ἐπιπρεπὴς, decorus, eximius. Et τὸ ἐπιπρεπὲς, decus.
Ἐπιπρέπεια, idem quod τὸ ἐπιπρεπές. Ariſt. Ἐπιπρέπειαι, αἱ, decoræ veſtes: apud Suid.
Εὐπρεπὴς, decorè eximius, perdecorus. Xen. Εὐπρεπὴς τράπεζα, menſa magnificis & opiparis epulis inſtructa. Interdum exp. ſpecioſus: vt εὐπρεπὴς φιλία, apud Thuc. l. 3. Et τὸ εὐπρεπὲς, ſpecioſitas.
Εὐπρεπῶς, perdecorè, decorè, eleganter. Item ſpecioſè, ſpecioſo prætextu. Thuc. 1388
Εὐπρέπεια, decor eximius, decora forma. Plut. Item ſpecies ſeu ſpecioſitas. Plat.
Θεοπρεπὴς, deum decens ſeu deos. Plut. Et τὸ θεοπρεπὲς, diuinum decus, diuina maieſtas. Phil.
Θεοπρεπῶς, vt deum vel deos decet, diuinè. Luc.
Θεοπρόπος, ὁ καὶ ἡ, idem cum θεοπρεπὴς, in Epigr. Item vates, diuinus, ὁ τοῖς θεοῖς, vel τῷ θεῷ πρέποντα λέγων, inquit Euſt. Il. μ. & ν. Item qui vadit ad oraculum petendum, qui oraculum conſulit. Herodot. l. 1. Plut. in Fab.
Θεοπροπία, ἡ, & θεοπρόπιον, τὸ, oraculum, vaticinium. Il. π, & α.
Θεοπροπέω, oracula expono, vaticinor. Il. α.
Ἱεροπρεπὴς, talis qualem decet eſſe eum qui ſacer eſt: ſanctitatem ſeu ſanctimoniam decens. Polyb.
Ἱεροπρεπῶς, vt decet ſanctum ſeu ſanctimoniam: vel, ſacro quodam modo. Heſy.
Καινοπρεπὴς, nouitatem decentem habens. Her.
Κομψοπρεπὴς, qui decet τοὺς κομψούς, feſtiuus, lepidus, elegans: vt κομψοπρεπὴς μοῦσα, Ariſtoph.
Κτηνοπρεπὴς, cui conueniunt eadem quæ & iumentis, iumentis ſeu brutis ſimilis. Athen.
Μεγαλοπρεπὴς, magnum virum decens, magnificus. Plut.
Μεγαλοπρεπῶς, magnificè. Xen. pæd. 6.
Μεγαλοπρέπεια, ἡ, magnificentia. Ariſt.
Μεταπρέπω, idem quod διαπρέπω, decorus ſum inter. Il. β. ὅς ἐστι μεταπρέπει.
Μικροπρεπὴς, viles abiectóſque homines decens, vilis, illiberalis. Syn. Plut.
Μικροπρεπῶς, illiberaliter, ſordidè, more decente abiectos homines. Poll.
Μικροπρέπεια, illiberalitas, ſordes. Ariſt.
Μικροπρεπεύομαι, ſum μικροπρεπὴς, ſum vilis abiectíque animi vel indecore parcus. Syneſ. Dicitur & σμικροπρεπὴς & σμικροπρέπεια.

Μιλτόπρεπος, miniaceo colore decorus, i. rubens. Euſt.
Νεοπρεπής, iuuenes decens, iuuenilis. Item iuuenilis, non maturus. Plut. apud Plat. de leg. exp. etiam iuuenili decore inſignis.
Σεμνοπρεπής, grauem virum decens. Item graui eximiáque grauitate præditus. Τὸ σεμνοπρεπὲς, & ἡ σεμνοπρέπεια, grauitas decora, vel dignitas oris. Exp. & ſimpliciter dignitas. Syn.
Σεμνοπρεπῶς, cum dignitate. item grauiter. Herod.

ΠΡΕΣΒΥΣ, υος, & Atticè εως, ὁ, ſenex. Eurip. Ω πρέσβυ δόμων τῶνδε πάρεισιν στίχε. Fœm. πρέσβειρα vetula, ſenex: pro quo per ſyncopen dicitur πρέσβα, teſte Etymol. vt Il. ε. & θ. Ἥρη πρέσβα θεά. Pro eodem πρέσβειρα dicitur & πρέσβειρα: vt πρέσβειρα θέμις, apud eundem Hom. Πρέσβεις etiam dicũtur principes, reges & quibus is honor exhibetur qui ſenibus exhiberi ſolet, teſte Heſych. Pro ſenatore etiam ſumitur, in Epigr. ¶ Item πρέσβυς auis quæ & τρόχιλος. Ariſtot. ¶ Item πρέσβυς, legatus. Ariſtoph. Frequentius vſurpatur numerus plur. πρέσβεις. Iſocr. ad Philipp. πρέσβεις πέμπειν πρὸς οὓς αἱ ἑλληνίδες, καὶ λέγειν παῤ ὧν αἱ σοὶ δοκῇ. Sic & apud Xen. Plut. Dem. &c. Orta autem hæc ſignificatio ex prima videtur, quòd olim ſenibus legationes mandarentur. Πρέσβεις, exp. etiam, mediatores, interceſſores. Heſych. Scribitur & πρέσβυς, apud Suid & Etym.

¶ *Deriuata à πρέσβυς, ſenex.*

Πρεσβύτερος, ὁ, ſenior, ætate prouectior. Xen. Ariſt. Vnde πρεσβύτεροι ſpecialiter dicuntur ſeniores qui eccleſiæ præſunt: quorum alii politiam eccleſiaſticā adminiſtrabant, aliis interdum doctrinæ verbi cura incumbebat: in ep. ad Tim. 1. c. 5. ¶ Item πρεσβύτερος, vetuſtior, antiquior, magis priſcus. Plut. Item antiquior, i. potior, pretioſior, apud Plat. in ſymp. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον.
Πρεσβυτέρως, vt πρεσβυτέρως τετιμηκέναι, antiquiorem habuiſſe, ſeu antiquiore cura ei honorem habuiſſe: Plat. de rep. l. 8.
Πρεσβυτέριον, τὸ, cœtus presbyterorum, presbyterium. Act. 20. Exp. & honor ſenectutis.
Συμπρεσβύτερος (*decomp.*) & qui & ipſe presbyter eſt.
1389 1. ep. Petr. c. 5.
Πρεσβύτατος, maximus natu. Athen. Item antiquiſſimus, vetuſtiſſimus. Plut. Item, potiſſimus. Plut.
Πρεσβύτης, ου, ὁ, idem cum πρέσβυς, Ariſtoph.
Πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, idem cum πρέσβειρα Æſchin.
Πρεσβυτικὸς, ſenilis. Ariſtoph. Dioſc. Item antiquus, priſcus. Ariſtoph.
Πρεσβυτικῶς, ſeniliter, ſenum more. Greg.
Πρεσβεύω, ſenior ſum, natu maior: vel maximus ſum. Herodot in Polymn. τῶν μὲν δὴ πρεσβεύει Ἀρτοβαζάνης. Item in honore & pretio ſum. Xen. Hell. 7. Apud Soph in Aiace, Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ, exp. moderator olympi. Item honore afficio vt grandæuum Eur. Rem verò aliquam πρεσβεύειν, dicimur, qua nihil antiquius & potius ducimus. Plut. ¶ Item aſſero aliquid & conſtituo. Greg.
Πρεσβεύομαι, antiquior habeor & honoror. Plat.
Πρέσβευμα, τὸ, honorarium.
Πρεσβεία, ἡ, honos auguſtior, Heſych.
Πρεσβεῖον, τὸ, honorarium quod meretur is qui natu maximus eſt: vel quo aliquis honoratur veluti maior natu, aut tempore prior aliqua in re. Pro eodem Ionicè dicitur πρεσβήϊον. Il. θ.
Πρέσβευς, έως, ὁ, idem cum πρέσβυς, & à πρεσβεύω deriuatum, ſicut ἱππεὺς ab ἱππεύω, inquit Etym. Hinc plur. nomin. πρεσβῆες, Ionicè pro πρεσβεῖς. Heſiod. in Aſpide.

¶ *Deriuata ex πρέσβυς, legatus.*

Πρεσβεύω, legatione fungor, legatus mittor, legatus venio. Demoſth. πρεσβεύω εἰς Πελοπόννησον. Dicitur & πρεσβεύειν τι, legatum miſſum eſſe de re aliqua, vt Iſocr. in Paneg. τῶν πρεσβευσάντων ταύτην τὴν εἰρήνην. Apud Philoſtr. in Heroic. πρεσβεύω τὰς λιτὰς, exp. preces Deo offero velut legatione fungens & interpretem agens. Exp. & deprecor pro alio: apud Greg. ¶ Item ſum legatus in exercitu, i. vicarius imperator. Luc. πρεσβεύειν τῷ πατρί.
Πρεσβεύομαι, legationem mitto. Dem. Olynth. 1. πρεσβεύεσθαι ἐφ' ἃ δεῖ. Item legatus venio. Thuc. lib. 8. πῶς τε ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένοις ἐπιμένειν. Res verò πρεσβεύεσθαι dicuntur quæ in legatione peraguntur: vnde πεπρεσβευμένα, negotia in legatione tranſacta. Dem.
Πρεσβεία, ἡ, legatio Plat. Interdum ſic dicuntur ipſi legati apud Dem. & Iſocr. Item deprecatio, poſtulatio, preces. Greg.
Πρέσβευσις, ἡ, idem cum πρεσβεία, legatio. Thuc.
Πρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, idem cum πρέσβυς. Thuc. Item legatus, i. vicarius imperator. Plut.

Compoſita.

Ἀντιπρεσβεύω, è contrario legatus eo. Poll.
Ἀντιπρεσβεύομαι, è contrario legatos mitto, vel viciſſim.
Ἀποπρεσβεύω, renuntio legationem, i. acta in legatione expono. Plut.
Διαπρεσβεύω, legatus dimittor: apud Suid.
Διαπρεσβεύομαι, legatos dimitto, i. in diuerſas partes mitto. Ariſtid.
Ἐπιπρεσβεύω, legatus mittor ſeu eo ad. Poll.
Ἐπιπρεσβεύομαι, legatum mitto ad.
Παραπρεσβεύω, legationem perperam gero, aliter in legatione ago quàm mandatum eſt. Æſchin.
Παραπρεσβεύομαι, idem. Dem. in Tim.
Παραπρεσβεία, ἡ, malè geſta legatio, Dem.
Σύμπρεσβυς, εως, ὁ, legationis collega. Æſchin.
Συμπρεσβεύω, collega & ſocius ſum legationis.
Συμπρεσβευτὴς idem cum σύμπρεσβυς. Ariſt.

ΠΡΗΘΩ, incendo, inflammo. Il. ζ. πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα. Item flo, ſeu inflo. Heſyc.
Πρήθομαι, incendor, &c. ¶ Item inflor: item diſrũpor, crepo: inflationem enim ſequitur tumor, tumorem ruptura. Numer. cap. 5. πρησθήσεται τὴν κοιλίαν, venter ei inflatus rumpetur. 1390
Πρῆσμα, τὸ, vſtio, ambuſtio. ¶ Item inflatio, tumor. Gal. in lex. Hippocr.
Πρῆσις, εως, ἡ, vſtio, inflammatio. ¶ Item inflatio. Hippocr.
Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui incendit & inflammat: vt πρηστὴρ ἄνεμος igneus turbo contacta comburens. ¶ Sic dicitur & ſerpens quidā, ob inextinctæ ſitis ardorem quem infert morſu. Dioſc. ¶ Item exterior gutturis pars faucibus ſubiecta quæ in ira inflatur & intumeſcit. Poll. l. 2.
Πρηστήριος, ὁ, imburens in modum preſteris. Exponitur & fulmineus.
Πρηστικὸς, ὁ, adurendi vim habens. Gal.
Πρῆστις. ſpecies marini ceti quæ dicitur maltha, inquit Suid. Scrib. & πρίστις, apud Ariſt.
Πίμπρημι, ſeu πίπρημι, incendo, comburo. Plut. in Alex. πιμπράναι τὰ βασίλεια, καὶ διαφθείρειν. Item metaph. vro. ¶ Item inflo. Dicitur & πιμπράω, ſeu πιπράω pro eodem: apud Eurip.
Πίμπραμαι, incendor, inflammor, ardeo. Nic. Et metaph. vror. Luc. Item actiuè, inflammo, & inflo. Nic.
Πρημαίνω, ſpiro, flo; ſeu vehementer & furenti impetu ſpiro: παρὰ τὸ πρήθειν, teſte ſchol. Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀναπρήθω, incendo, vro. Item efflo, exufflo: vnde δάκρυ ἀναπρήσας. Il. ι. exp. & magna copia effundens.

Ἀντιπίμπρημι, viciſſim incendo, viciſſim vro.
Ἄπρητος, non incenſus aut inflammatus. Heſych.
Βούπρηστις, εως, ἡ, animal ex cantharidum genere, ſimillimum ſcarabeo longipedi: ſic dictum quòd in herba à bobus deuoratum, eos tacto felle ita inflāmet, vt rumpat, teſte Nic. in Alexiph. & Plin. lib. 30. c. 4. ¶ Eſt & oleris ſylueſtris ſpecies: de qua Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 8. & Galen. in lex. Hippocr.
Διαπρήθω & διαπίμπρημι, penitus inflammo, peruro. Dioſc. Exp. & ſimpl. vro ſeu aduro.
Ἐκπρήθω, idem quod διαπρήθω.
Ἔκπρησις, incenſio, inflammatio. Heſych.
Ἐμπρήθω, idem quod ἐκπρήθω. Ariſtoph. ¶ Item inflo, flatu impleo, Iliad. α. Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον.
Ἐμπρησμὸς, ὁ, incenſio, inflammatio. Phil. Item incendium. Plut. & Philoſtr.
Ἔμπρησις, ἡ, idem. Æſch. contra Cteſiph.
Ἐμπρηστὴς, οῦ, ὁ, qui incendit, incendiarius.
Ἐμπίμπρημι, ſeu ἐμπίπρημι, idem cum ἐμπρήθω. Ariſtoph. ἐμπιπράναι τὴν οἰκίαν.
Ἐμπίμπραμαι, incendor, inflammor.
Decomp. Κατεμπρήθω, idem quod ἐμπρήθω. Eurip.
Συνεμπρήθω, vnà cum alio incendo. Eurip.
Εὔπρηστος, facilis accenſu vſtúque, inflatu facilis. Heſ.
Καταπρήθω, comburo, deuro, incendo. Herod.
Καταπίμπρημι & καταπιμπράω, incendo, inflammo, vel incendio abſumo. Plut.
Καταπίμπραμαι, comburor. Pind.
Κυνοπρῆστις, animal quoddam. Heſych.
Ὑποπρήθω & ὑποπίμπρημι, ſuccendo, item contremo.

ΠΡΗΝΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, pronus, in caput propendens, præceps. Iliad. ρ. πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κεῖτο. Athen. τὰ πρηνῆ τοῦ σώματος, pronæ corporis partes. Ariſtot. Exp. & decliuis.
1391 Πρηνηδὸν, præcipitando in caput, pronè. Nonn.
Πρηνίζω, f. ίσω, pronum in caput deiicio, præcipito, vnde πρηνιχθεὶς, præcipitatus. in Epigr.
Πρηνισμὸς, ὁ, præcipitatio, deiectio in caput, vel ſubuerſio, euerſio. ex orac. Sibyll.
Πρανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πρηνής. Xen. de equ κατὰ τὰ πρανῆ ἐλαυνόμενοι, per loca decliuia. Τὰ πρανῆ in animantibus exp. pronæ corporis partes, dorſum, tergum. Ariſtot.
Πρανὸς, οῦ, ὁ, idem cum πρανής. Heſych.
Πρανίζω, idem cum πρηνίζω, vnde πρανιχθέντα, apud eund. exp. τὰ ἐπὶ στόμα πεσόντα.

Compoſita.

Ἐπιπρηνὴς, cernuus, in faciem inclinatus Heſych.
Καταπρηνὴς & καταπρανὴς, pronus dependens, vel ſimpl. dependens. Od. ν.
Προπρηνὴς, pronus, præceps, propendens. Il. ω.

ΠΡΗΩΝ, ωνος, ὁ, eminentia mōtis, cacumen, vertex, ſeu prominens in mōte locus. Heſiod. Pro eodem dicitur & πρεών. Il. ρ. Dicitur & πρώων, vnde plur. πρώονες. Il. θ. & π.

ΠΡΙΑΜΑΙ, emo. Demoſt. pro cor. ὁ ὠνούμενος νενίκηκε τὸν λαβόντα ἐὰν πρίηται. Odyſſ. ξ. τίς γάρ σε πρίαιτο κτεάτεσσιν ἑοῖσι; Soph. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν. ¶ Item redimo, i. conduco. Demoſth. εἰ ὑπόρρυ πρίαιντο.

Compoſita.

Ἀποπρίαμαι, idem cum πρίαμαι. Ariſtoph.
Ἀπριάτην, (*aduerb.*) ſine emptionis ſeu redemptionis pretio, gratis. Od. ξ. Pro nomine etiam poni traditur. Il. α. δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην Ἀπριάτην, ἀνάποινον, nullo nec pretio redemptam nec lytro.
Ἐκπρίαμαι, eximo. Lyſias οἱ δὲ κινδύνους ἐξεπρίαντο, data pecunia ſeſe diſcriminibus eximebant. Exp. & pecunia corrumpo, apud eundem.
Ἐκπριάομαι, ῶ, redimo: vt in prouerb. Solom. ἐκπριάσασθαι τὸν κτεινόμενον μὴ φείσῃ, redimere mortuum ne ceſſes.
Συμπρίαμαι, coemo. Ariſtot.

ΠΡΙΑΠΟΣ, & Ionicè πρίηπος, Priapus, Veneris & Liberi patris filius, hortorum cuſtos. Item membrum virile.
Πριαπίσκος, priapiſcus, lignum quoddam in Hippocratis βάθρῳ in modum penis teres & erectum.
Πριαπισκωτὸς μοτὸς, lineamentum in veretri arrecti figuram formatum, apud Gal.
Πριαπισμὸς, pudendi extenſio citra libidinem. Gal.

ΠΡΙΝ, priùs, antè, anteá. Iliad. β. ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν, habens cōſilium immotum, vt antea. ¶ Item priuſquam, antequam. Thuc. πρὶν ἤρετο δύναμις τῶν Ἀθηναίων, priuſquam Athenienſium potentia augeſceret. Cum coniunctiuo. Soph. in Aiace, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ, antequam ipſe coràm adeſſet. Et πρὶν ἀκούσῃς, antequam audieris, apud Heſiod. Sępe cum infinit. Odyſſ. ε. πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Sic Luc. πρὶν ἥκειν, antequam adueniat. ¶ Πρὶν interdum geminatur ita vt poſteriori loco ſignificet quàm, idque vel cum coniunct. vel cum infi. vt Il. α. Μὴ πρὶν πημανέειν πρὶν δὴ δεκάτη μόλῃ ἠώς. Interdum in proſa ponitur πρὶν præcedente πρότερον, itidem cum coniunctiuo, vel infin. necnon cum indicat. ¶ Expon. etiam donec, quoad, vt apud Iſocr. πρὶν τινὲς εἶπον, donec quidam dixerunt. ¶ Iungitur cum particulis ἂν δὴ γε μὴ, & ἤ. Nam dicitur πρὶν ἂν, πρὶν ὅτ' ἂν, ſiue πρὶν ὅταν, priuſquam, pro antequam. Πρὶν δὴ, donec, vſquedum, quoad. Πρὶν μὴ præcedente οὐ, non antè quàm. Vſitatiſſimum eſt πρὶν ἢ ſiue πρινή. modò cum opt. modò cum ſubiunct. modò cum infinit.

ΠΡΙΝΟΣ, ου, ὁ, ilex: arbor de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 3. c. 16. & Dioſc. l. 4. c. 48.
Πρινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ilici ſimilis: vt πρινῶδες φύλλον.
Πρίνινος, ου, ὁ, iliceus, iligneus, ex ilice confectus: vt πρίνινος γύης, apud Heſiod. in Erg. Et πρίνινοι ἄνθρακες, apud Ariſtoph. in Acharn. 1392
Πρινίδιον, ου, τὸ, parua ilex, apud eundem.

ΠΡΙΩ, ſiue πρίζω, (vt eſt apud Poll. lib. 7.) ſerro, ſerra ſeco vel findo, ſerra diuido. Thuc. lib. 4. δίχα πρίσαντες, quum ſerra fidiſſent. Apud Ariſtoph. μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας. noli ſerrare dentes, ſeu ſtridere vel frendere dentibus. ¶ Item ſtringo, conſtringo, alligo.
Πρίομαι ſiue πρίζομαι, ſerra ſecor ſeu diuidor: in ep. ad Hebr. Item ſtringor. Soph.
Πρίσμα, τὸ, ſcobs eorum quæ ſerra ſecātur. Theoph. Dicitur & de ſcobe à vermibus eroſa, ſeu lignorum carie, apud Dioſc.
Πρίσις, εως, ἡ, diuiſio quæ ſerra fit. Item πρίσις ὀδόντων, actio frendendi dentibus. Plut.
Πριστὴς, οῦ, ὁ, qui ſerra aliquid ſecat & findit. Poll. Item priſtis piſcis cetacei generis. Ariſtot. ¶ At πρίστης, ſerra. Poll. l. 7. Eſt & poculi genus, apud Ath. lib. 11. & nauigij, apud Polyb. l. 15.
Πριστὴρ, ῆρος, ὁ, idem cum πριστής.
Πριστὸς, οῦ, ὁ, ſerra diſſectus, ſerra ſectus, ſeu fiſſus. Od. σ. Τὸ πριστὸν, ſectile marmoris genus, quod ſerra diſſecari ſolebat. Ioſeph. de an. Iud.
Πρίων, ονος, ὁ, ſerra. Plut. in ſymp. 3. ¶ Eſt & captioſi perplexíque argumenti genus, quod alio nomine κροκοδειλίτην vocant.
Πριονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſerratus. Athen. l. 33.

Πρισνωτὸς. idem. Ariſtot.
Πρίω, idem cum πρίω.
Πρίσμα, τὸ, idem cum πρίσμα. Heſy.

Compoſita.

Ἀποπρίω, ſerra deſeco, ſerra abſcindo.
Ἀπρὶξ, tam tenaciter & firmiter vt ſerra deſecari nequeas. Theocr. & Soph.
Διαπρίω, ſerra diſſeco, ſerra diſſindo.
Διαπρίομαι, ſerra diſſecor. Syn. Διαπρίεσθαι ταῖς καρδίαις, frendere cordibus. Act. c. 7.
Δύσπριστος, ſerra ægrè ſecabilis, vel ſectu difficilis.
Ἐκπρίω, ſerra exſeco ſeu excîdo. Thuc.
Ἐμπρίω, ſerra incîdo. Item ſerràtis inciſuris ſum. vt ἐμπρίοντα σίνηπι, Nic. in Alexiph. Dicitur & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας aliquis, comprimere, infrendere dentibus, apud Suid.
Ἐπιπρίω, in ſuperficie ſerro. Item dentibus ſuper aliqua re frendo. Heſy.
Εὔπριστος, ſerra eleganter ſectus aut diſſectus, vel qui ſerra facilè diſſecari aut ſecari poteſt.
Καταπρίω, ſerra diſcindo vel concîdo, & ſimpl. diſcindo, diſſeco, Theocr.
Κινεωπρισις, equorum morbus circa ilia, in Hippiatr.
Κυμινοπρίστης, dicitur qui vel cuminum (granum valdè minutũ) ſecare in plures partes non veretur præ nimia tenacitate ne integrum quidem granulum dare audens, præparcus & ſordidus. Ariſtot.
Νεόπριστος, recens ſerra diſſectus. Od. θ.
Παραπρίω, ſerra ſeco, vel iuxta ſeco.
Παράπρισμα, ſcobs quam ſerræ dentes egerunt è ligno quod diſſecatur. Sic vocantur & concreti humores in ſuris equorum: apud Hierocl.
Συκοπρίστης, ficuum ſector, ſordidus, auarus.

ΠΡΟ, ante, qua in ſignif. dicitur & Lat. pro πρὸ δόμων, ante ædes. Eurip. Sic πρὸ τῶν θυρῶν, ante fores, pro foribus. Item coram ἔμπροσθεν. Hom. Plut. Cum nõnullis genitiuis poteſt exponi, præ, vt πρὸ ὀφθαλμῶν vel ὀμμάτων, præ oculis, ante oculos. Interdum ſequente verbo exp. præfero, antefero, vbi videlicet aliquid cum alio comparatur, vt apud Iſocratem πρὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ἐτιμησάμην, multis pecuniis prætuliſſem. Interdum exp. magis. Plat. de rep. lib. 2. ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν, laudare iniuſtitiam magis quàm iuſtitiam. Interdum & aliis verbis exponitur: vt πρὸ δούλου δεσπότης ſub. ἐστὶ, dominus ſeruo præſtat. ¶Sæpè & de tempore dicitur: Herodian. lib. 1. εὐγενέστατός τε τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων βασιλέων. ¶Item pro ὑπὲρ, pro: vt πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι, dimicare pro liberis & vxoribus: apud Hom. Interdum huic præpoſ. apud poetas præponitur. ἀπὸ, ἐπὶ, διὰ, περὶ, vel diuiſim, vel coniunctim: vt ἀπὸ πρὸ οἴκων, procul ab ædibus, apud Hom. Sic τύτθον ἀποπρὸ νεῶν. Il. κ. hinc ἀποπρόθε & ἀποπρόθεν, procul, eminus. Exponitur &, ſeorſum à, vel abſque
1393 apud Nonn. Ἐπιπρὸ, apud Apoll. Arg. 1. ſchol. ait eſſe εἰς τοὔμπροσθεν, ſiue δηλον. Exponitur &, longo tractu. Διαπρὸ ſeu διὰ πρὸ, penitus. Iliad. ο. διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε, ita vt traiecerit. Περιπρὸ vel περὶ πρὸ accipitur pro περισσῶς, ſummè, eximiè, ſupra modũ: vt Il. λ. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν. Exponitur etiam, valdè, vehementer.
Πρόσθεν, & poet. πρόσθε, antè, coram, in conſpectu, Iliad. φ. Οἴκαν πρόσθε φίλαι τοκέων ἀλόχωντε καὶ υἱῶν, &c. corã parentibus & vxoribus ac liberis. Alij tamen hîc exp. ὑπὲρ. Apud Plat. πρόσθεν ποιεῖσθαι, exp. obtendere, prætendere, opponere. Interdum comparationi adhibetur, vt apud Eurip. in Hec. λέκτρα πρόσθεν θέσθε τῶν λόγων. Et apud Plut. πρόσθεν γεγονὼς τῶν πολιτῶν, qui præſtitit cæteris ciuibus. Item πρόσθεν, anterius, ab anteriore parte: cui opponitur ὄπισθεν, vt Il. ζ. Πρόσθεν λέων, ὄπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Item vltra, vlterius, vt apud Ariſtoph. πάριτ' εἰς τὰ πρόσθεν, procedite vlterius. Plat. de leg. εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι τῶν νόμων, vlterius in ferendis legibus progredi. Sic & ἡ πρόσθεν ὁδὸς, vlterior via. ¶Dicitur & de tempore, antea, ſeu antehac, prius. Xeno. pæd. 4. μείζους φαίνεσθε καὶ καλλίους καὶ γοργότεροι, ἢ πρόσθεν ἰδεῖν. Frequenter cum articulo, vt ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, tempore anteacto, præterito tempore. Sic οἱ πρόσθεν, qui tempore præterito fuerunt, priſci, antiqui. Et ὁ πρόσθεν, priſtinus. Apud Platonem τῇ πρόσθεν, ſubaudi ἡμέρα, præcedente die, id eſt pridie. Interdum πρόσθεν ἢ, priùs quàm, antequàm. Soph. & Xen.
Πρόσθιος, anterior, vt πρόσθιοι πόδες. Xen. & Ariſtot. Et πρόσθια τραύματα anteriore parte accepta vulnera, ſeu aduerſa. Epigr.

Compoſita.

Ἔμπροσθεν idem quod πρόσθεν, ante, coram, in conſpectu. Ariſtoteles, εἰς τὸ ἔμπροσθεν ῥίπτει, ante ſe proiecit. Item ante, cui opponitur poſt, ſeu ponè: vt ἔμπροσθεν ἐκείνων τάττειν, Plato. & προπορεύεσθαι ἔμπροσθεν apud Xen. pæd. l. 4. Sic ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι obtendere, apud eundem. Item anterius, ab anteriore vel in anteriore parte. Cum genit. vt ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου, in anteriore parte nauigij. Sic εἰς τὸ ἔμπροσθεν, vel (per ſynæreſin ſeu craſin) εἰς τοὔμπροσθεν, in anteriorem partem, in anteriora. Interdum ſignificat, vlterius, vnde εἰς τοὔμπροσθεν προϊέναι, apud Plat. Dicitur & de tempore, vt ὀλίγων ἔμπροσθεν, paulò ante, Plat. Plutarch. de Pythiæ oraculo, πάλιν ἔμπροσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ. Et cum gen. apud eundem in Pericle, ὀνομάζεται πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου. Ἐμπρόσθιος, anterior, vt τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς, anterior pars capitis. Alex. Aphr. Τὸ ἐμπρόσθιον, eſt quædam pars currus. Poll.
Ἐπίπροσθεν, idem quod, ἔμπροσθεν, ante. vt ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι, apud Xenoph. Et cum genit. τὰ ἐπίπροσθεν αὐτῶν, quæ ſunt ante ipſa, Plat. Apud eundem de leg. ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι, exp. antefero, antepono, pluris facio. Sic & apud Paul. in Meſſ. κέρδη ἄδικα ἐπίπροσθεν ἢ πιστὸς εἶναι ποιούμενος, lucra iniqua potiora habens quàm fidelitatem. Ἐπιπροσθέω, ῶ, officio luminibus, obtenebro: vt ἐπιπροσθοῦν ὄρος, mons vrbem occultans: apud Greg. Item metaphor. apud eundem, οἷς ὁ ζόφος ἔστιν ἐπιπροσθεῖ πρὸς τὴν τοῦ ἀληθοῦς κατανόησιν, lumen adimit, obumbrat. Item interiectus ſum, vt apud Themiſt. οὐ τὰ μέσα ἐπιπροσθεῖ τοῖς ἄκροις. Ἐπιπρόσθησις, ἡ, obumbratio, obtentus. Themiſt.
Πρόσω, & poet. πρόσσω, ante ſe, in anteriorem partem: cui oppon. ὀπίσω, retrorſum. Iliad. γ. ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει. Xenoph. πρόσω ἰέναι καὶ οὐ κατόπιν. Interdum cum genit. vt Plutarch. in lib. an ſeni capeſſ. reſp. ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω τῶν πραγμάτων ὁρῶντα, cernentem rerum omnium frontem & occiput. Significat etiam, longè, antè, procul, vt apud Herodot. Αἰγύπτου δὲ οὐ πρόσω, non procul ab Ægypto. Sic πρόσω γίνομαι, procul abſcedo, apud Xen. Apud Philoſtr. in her. πρόσω σοφίας, ſupra ſapientiam. Item τὸ πρόσω quod ante pedes eſt, quod ante nos eſt. Luc.
Προσωτέρω, longius ante, vlterius: vt προσωτέρω διώκειν, apud Plut. Et προσωτέρω αὐτῶν, longius ante ipſos, ſeu vltra ipſos. Superl. προσωτάτω, longiſſimè ante, ſeu longiſſimè. Plut. in Themiſt. προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος, longiſſimè à Græcia.
Προσώτερος, qui longius ante eſt, longius prouectus ſeu progreſſus. Προσώτατος, qui longiſſimè ante eſt, lõgiſſimè prouectus, ſeu progreſſus. Soph. in Aiace.
Προσωτάτω, idem cum προσωτάτω & πορρωτάτω, longiſſimè.

Προσωθεν, è longinquo. Soph.

Πόρρω, idem cum πρόσω, (ex quo & factum eſt meta theſi literarum & verſione, teſte Euſtathio) ante ſe, in anteriorem partem, vel longè ante ſe. Ariſtoph. πεπορευμένος μακρὰ πόρρω πάνυ. Plat. πόρρω προβεβηκότα τῆς ἁμαρτίας, longè in errore progreſſum. Interdum exp. longè, procul. Demoſth. pro cor. οὕτω
1394 μέχρι πόρρω προήγαγεν τὸ πρᾶγμα, vſque adeo longè rem prouexere. Et cum genit. apud eundem πόρρω τῆς πόλεως, procul ab vrbe. Idem ἵνα μὴ πόρρω τοῦ παρόντος γένωμαι, ne longius à propoſito digrediar. Item ὁ πόρρω, longè, ſeu procul à nobis diſſitus. Et εἰς τὸ πόρρω ad id quod longè abeſt. ¶Πόρρω, aliquando cum genit. exponitur ſupra, vltra: vt πόρρω τοῦ ἀποχρῶντος, ſupra modum, vltra quàm ſit ſatis. Comparat. πορρωτέρω, longius, magis procul. Plut. Superl. πορρωτάτω, longiſſimè, maximè procul, Lucian.

Πορρώτερος, longiùs diſſitus, magis procul remotus.

Πορρώτατος, longiſſimè diſtans.

Πορρώτερον, longiùs, idem cum πορρωτέρω. Πορρώτατα, longiſſimè, idem cum πορρωτάτω. Ariſtot.

Πόρρωθεν, è longinquo, eminus: interdum exp. procul. Luc. Apud Plut. ſymp. 1. οὐ πόρρωθεν, non multò antè, à non multis annis.

Πόρσω, idem cum πόρρω & eiuſdem originis, longè antè, ſeu longè, procul. Arat. Πορσώτερος, longiùs diſtans. Πορσώτατος, longiſſimè diſſitus. Πόρσιον longius, vlterius. Pind.

Πρόσθε, antè, antea, antehac, Thucyd. l. 1. καὶ νεμομένοις τὸ αὐτῶν ἀπὸ τοῦ καὶ πρόσθε ξυνῴκουν. Sæpe cum articulo: vt ὁ πρόσθε χρόνος, tempus ſuperius. Et οἱ πρόσθε φίλοι, ſuperioris temporis amici, apud Dem.

Προτέρω, idem cum προσωτέρω, ſeu πορρωτέρω, aut πορσωτέρω, longius ante ſe, vlterius, vt προτέρω διώκειν Il. υ. Item cum genit. προτέρω χρόνου vltra tempus, ſeu vltra modum. Apoll. Arg. 1. τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω μυθήσομαι, vltra hæc minimè verba faciam.

Προτέρωσε, idem cum προτέρω, ſeu εἰς τοὔμπροσθεν, Apoll.

Ἐπιπροτέρωσε, (comp.) vlterius. Idem. Arg. 2.

Πρότερος, ου, ὁ, prior. Il. χ. Τὸν πρότερος προσέειπε Ἕκτωρ apud eundem Hom. Il. ψ. & alibi, πρότεροι, αἰζηοί, ſiue ἄνθρωποι dicuntur ſuperioris ætatis homines. Ariſtot polit. 5. c 12. τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ ἐγένετο τῆς ἐπιθέσεως, pridie mutationis, pro quo & abſolutè dicitur προτεραίᾳ, apud eundem.

Πρότερον, (aduerb.) priùs, antea, interdum, & ſuperiore tempore. Dem. Philipp. 1. νῦν οὐ πρότερον. Item præcedente datiuo ἐνιαυτῷ, aut ἡμέραις. Dem. Philipp. ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως, vno anno antequam caperetur. Sic Plat. epiſt. 3. Πρότερον ἤ, priùs quàm, antè quàm. Et οἱ πρότερον, qui ſuperioribus temporibus fuerunt.

Προτέρως, priore modo. Exponitur etiam, anterius

Προτεραίτερος, prior. Ariſtoph.

Προτεραῖος, ὁ, (adiect. ex προτέρα) pridie; vt προτεραῖος ἦλθε, pridie venit. Et τῇ προτεραίᾳ, pro τῇ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ. Dem. & Lyſ.

Προτερικός, ὁ, prior: vt προτερικὴ συκῆ, præcox ſeu feſtina ficus. Athen. l. 3.

Προτερεύω, prior ſum. Item prior ſum dignitate, priores partes obtineo. Greg.

Προτερίζω idem. Exp. & priores partes ambio.

Προτερέω, ῶ, iisdem, prior ſum, vt προτερεῖ Λυσίας ὁ Ἰσοκράτους. Plantæ etiam προτερεῖν dicuntur quæ priores fructum ſuum reddunt. Theophr. Exp. & præuenio. ¶Item primas partes obtineo, victor euado, ſuperior ſum ſeu vinco. Polyb. li. 3. ἐπροτέρευον κατὰ τὴν προτέραν συμπλοκήν.

Προτέρημα, τό, priores partes: aut, maior ſeu potior rei alicuius gerendæ commoditas. Item res bene geſtæ, victoria. Polyb. lib. 3.

Καταπροτερέω, (comp.) primas partes eripio, deuinco. Καταπροτεροῦμαι, priores partes deuictus amitto. Polyb. l. 14.

Πρῶτος, (& Doricè πρᾶτος, apud Theocr.) ου ὁ, primus. Odyſſ. λ. Αἰεὶ πρῶτος ἔβαξε. Et cum genit. vt τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων, apud Plat. in Cratylo. Apud Ioan. cap. 1. πρῶτός μου. expo. prior, i. præſtantior. Τὴν πρώτην, interdum ſine ſubſtant. exp. à principio. Gal. Ariſtot. Dicitur & ἀπὸ πρώτης, à principio: apud Thucyd. Item πρῶτος, primus, primarius, primum locum obtinens. Plutarch. Sic & πρῶται πόλεις primariæ ciuitates: apud Thuc. libr. 2. Τὸ πρῶτον, quod præcipuum & primarium eſt. Et τὰ πρῶτα primæ partes. Item τὰ πρῶτα eſſe dicitur qui princeps eſt, & in primis in honore habitus. Luc. & Greg.

Πρῶτον, (aduerb.) primùm, primò, primo loco, ante omnia. Hom. Ariſtot. Dicitur & τὸ πρῶτον, pro eodem, apud Dem. coniunctim τοπρῶτον. ¶Item prius, pro πρότερον, Alex. Aphr.

Πρῶτα, primùm. Od ρ & υ. Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν 1395
primum inter deos. aduerbialiter etiam dicitur τὰ πρῶτα, apud Luc.

Πρώτως, primò, primariè, i. per ſe & ſua natura, non per accidens. Ariſtot. eth. l. 8. δεῖ γὰρ ἐν μὲν δικαίοις τὸ κατ' ἀξίαν πρώτως, primo loco.

Πρωτεύω, primas partes teneo, principatum obtineo, in primo, i. ſummo honore habeor. Interdum abſolutè Herodian. Interdum cum genit. vt πρωτεύει τῆς Ἑλλάδος, Græciæ tenet principatum. Plutar. Et cum genit. perſ. & dat. rei πρωτεύει ἀρετῇ τῶν πολιτῶν, virtutis inter ciues primas obtinet, apud eundem in Solon. Cum dat. tantùm: vt πρωτεύει σοφίᾳ, principem locum in ſapientia obtinet. Interdum cum præpoſ. ἐν, κατά, vel περί. Plut. de lib. educ. πρωτεύειν ἐν πᾶσι. Apud eundem in Luc. πρωτεύει κατὰ δόξαν, gloriæ palmam obtinet. Æſchin. πρωτεύειν περὶ κακίαν, in malitia principem eſſe.

Πρωτεῖον, τό, primatus, primæ partes. principatus: vnde τὸ πρωτεῖον ἔχειν. primas tenere. apud Dem. Philip. 4. Et τὰ πρωτεῖα φέρεσθαι & τῶν πρωτείων τυγχάνειν eadem ſignif. Τὸ πρωτεῖον φέρεσθαι, exp. præſtantiſſimum eſſe, aut præſtantiorem, & τὸ πρωτεῖον ἐκφέρεσθαι τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων, maximè inſignem eſſe victoriis.

Πρώτιστον, prius. Il β. πρώτιστα, idem quod πρῶτα, Heſiod. Et πρώτιστον idem quod πρῶτον. Od. χ.

Compoſita ex πρῶτος.

Δευτερόπρωτον σάββατον, ſabbatum ſecundoprimum ſeu altero primum. Luc. c. 6.

Δεκάπρωτοι, decemprimi Δεκαπρωτεία, decemprimatus.

Εἰκοσάπρωτοι, viginti primi. Εἰκοσαπρωτεία, viginti primatus.

Πάμπρωτος, omnium primus. Il. ι. Πάμπρωτον & πάμπρωτα, imprimis, potiſſimùm.

Πεντάπρωτοι, quinqueprimi. Πενταπρωτεία, quinqueprimatus.

Φιλόπρωτος, amans primarum partium, cupiens eſſe primus. in Geopon.

Φιλοπρωτεύω, primatum ambio. Ioh. ep. 3.

ΠΡΟΒΑΤΟΝ, ου, τό, pecus. De equis vſurpatur apud Pind. quum præſepe equorum Diomedis vocat προβάτων φάτναν, teſte Ariſtoph. Gramm. apud eund. De omni verò pecudum genere πρόβατα intellexiſſe Hippocr. in lib. de artic. teſtatur Galen. ¶Peculiariter & κατ' ἐξοχὴν ouem ſignificat; apud Luc. & paſſim apud alios.

Προβάτιον,ου,τὸ,ouicula. Ariſtoph. Et general.pecus.
Προβατικὸς,ὁ,ad oues ſeu pecudes pertinens:vt προβατικὴ κολυμβήθρα, pecuaria piſcina,ex qua potare & in qua merſari pecudes ſolebant.Ioan.5.
Προβάτειος,ου,ὁ,ouillus. Ariſtot.
Προβατώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,oues imitans. Exponitur & εὐήθης,item μωρός.
Προβατεὺς,ouium paſtor,opilio. Ariſtoph.gram. Προβατευτὴς,idem Poll.
Προβατεία,ἡ,pecuaria,vel res pecuaria.Plut.
Προβατευτικὸς,ὁ,pecuarius.Xen.
Προβατεύσιμος,ouibus aptus.Phil.
Προβάτιμα,τὸ,idem quod πρόβατον.Heſy.
Πολυπρόβατος,(comp.)diues ouium & pecoris. Poll.

ΠΡΟΗΓΟΡΕΩΝ, gula, guttur. Suidas propriè ita vocari ſcribit locum in auibus,in quẽ cibus ſumptus primùm colligitur: dici tamen & de hominibus, (ἀπὸ τοῦ ἀγείρεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφήν.) Pro eodem dicitur & πρηγορεών. Ariſtoph.

ΠΡΟΙ͂Ξ, & per ſynæreſin προῖξ,κὸς,ἡ,donum.Od.ν. ἀργαλέον γὰρ ἕνα προικὸς, χαρίσασθαι. Item peculiariter,dos:id quod pater filiæ dat quum eam elocat. Demoſth. ὁ νόμος κελεύει ἐάν τις ἀποπέμπῃ γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα.Accuſat. προῖκα aduerbialiter etiam vſurpatur,pro,gratis,ſine mercede:vt προῖκα διδόναι,Ariſtoph.& προῖκα ἐργάζομαι.Plat.
1396 Προικῷος,ου,ὁ,dotalis.
Προικεῖος,ου, idem vt προικεῖα δῶρα, dotalia munera, quæ & προικεῖα abſolutè.Theop.ep.75.
Προικίδιον,ου,τὸ,doticula,exigua dos.Plut.
Προίκιος,ου,ὁ,gratuitus,vt προίκιος χάρις,in Ep.

Compoſita.

Απροικος,ὁ καὶ ἡ,dotis expers,indotata.Athen.
Εκπροικίζω, doto,ſeu dote data eloco.
Εξώπροικα,parapherna bona:in Pand.
Επίπροιξ,quod doti accedit, quod adiicitur doti.Heſ.
Επίπροικος dotata.Idem.

ΠΡΟΚΑ, ſtatim, continuò, repentè, ſubitò. Herodot.πρόκα τε φρίκης αὐτὸν ἐπελθούσης.

ΠΡΟΞ,οκὸς, hinnulus, vel ſpecies cerui aut damæ. Od. ρ. ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς.

ΠΡΟΣ, (& poeticè προτὶ & ποτὶ)pro variis caſibus, quibus iungitur,varia ſignificat.

Cum genit. à, ab. Iliad. α. Τιμὴν ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων, pœnam expoſcentes à Troianis. Interdum originem indicat: vt ἐλεύθερον εἶναι καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρὸς, liberum eſſe & ingenuum à patre & matre,i.à genere paterno & materno: apud Æſch. in Cteſiph. Apud Soph. οἱ πρὸς αἵματος, conſanguinei.Apud Hom. πρὸς βορέου & πρὸς νότου, à borea, ab auſtro, ſeu(vt quidam exp.)verſus boream,verſus notum.Sic πρὸς ζεφύροιο. Dionyſ.de ſitu orb. & πρὸς νυκτὸς, Heſiod. Item pro, ἐγγὺς, prope, iuxta, vt πρὸς ἁλὸς & πρὸς Θύμβρης, apud Hom. Sic Thuc. l.3.πρὸς Μεγάρων, prope Megara. Interdum poteſt exponi,à,vel pro: & πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι, à nobis futurum vel pro nobis. Sic πρὸς ἐμοῦ λέγεις. Luc. Interdum tamen πρὸς ἡμῶν ἐστὶ ſignificat,nos decet, officij noſtri eſt. Ariſtoph. in Veſp.ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἀνοήτου ἐς σωτηρίαν, iſtud decet virum qui. &c.Sic & apud alios.¶Ponitur etiam pro ἐκ, ex: vt Odyſſ.θ.ἵκετο πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων.

¶Interdum exp.apud,item erga. Item coram:vt Iliad. α. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων πρός τε θεῶν μακάρων,πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, &c. Sic Xenoph. anab.l.2. Interdum exp. per Demoſth.Phil.3. λογίζεσθε δὴ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν. ¶Apud Galen. τοῦτό μοι πρὸς κακοῦ γίνεται, hoc mihi nocet. Sic dicitur & πρὸς καλοῦ εἶναι. ¶Exponitur etiam,μετὰ,cum:vt πρὸς δίκης σθένεις, apud Soph.

Cum dat.propè,iuxta.Ad. Luc.in Philopſeude, πολλοὶ ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ,multi iacebant oboli ad pedes eius. Odyſſ.9. ποτὶ γαίῃ κόπτεν, ad terram alliſit.Interdum exp.in: vt πρὸς ἱεροῖς ποσὶν ὀρχεῖσθαι, Plutarch.in Lyc. Et πρὸς ταῖς ἀγκάλαις τὰ παιδία κομίζειν, in vlnis geſtare,apud eundem.Apud eundem πολὺν χρόνον ἦν πρὸς αὑτῷ σιωπῇ λογιζόμενος,ſecum ipſe meditabatur. Sic dicitur πρὸς ἑαυτῷ σκοπεῖν, vel λογίζεσθαι aut σκέπτεσθαι. Dicitur & εἰμὶ πρὸς τούτῳ,ſum deditus huic rei,vel occupatus in hac re,apud Ariſtot.polit.8. Apud Sop. In Aiace, Εβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ, intinxiſti enſem in exercitum Græcorum. Item præter,vltra:vt Theophr. πρὸς τῇ φύσει καὶ ἔθος.Sic πρὸς τούτοις, inſuper præterea.Luc.in Macrob. ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε,ſeptem ſupra nonaginta annos vixit.

Cum accuſat.ad,in.Odyſſ. ὁ ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον. Dioſc.πρὸς ἑρπετὰ ἄριστον. Exponitur etiam,per, vt πρὸς ὀργὴν, per iram πρὸς φθόνον, per inuidiam. ¶ Item apud:vt πρὸς ἑαυτὸν σκεψάμενος, quum apud ſe cogitaſſet:Item cum:vt πρὸς βασιλέα γενέσθαι συνθήκας, cum rege percuſſa fœdera. Sic πρὸς με παῖσαι, mecum ludere. ¶Nonnumquam ſignif. aduerſus,vt μάχεσθαι πρός τινα, ſeu πολεμεῖν, Plutarch. Sic oratio aliqua dicitur ſcripta πρός τινα, aduerſus aliquem. Et πρὸς φάρμακα θανάσιμα ποιεῖ, efficax eſt contra venena. ¶Item inter, vt ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία amicitia quæ inter nos intercedit.

¶Nonnumquam circa:vt γίνεσθαι πρός τι, occupatum eſſe circa aliquid,ſeu in aliqua re. ¶Item propter vt apud Ariſtot.πρὸς ἀκροατὴν, propter auditorem, auditoris cauſa. Sic πρὸς ταῦτα, propter hæc,propterea,apud Ariſtoph. ¶Item *pro*,prout: vt πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις: Iſocr. prout cuique conſentaneum eſt & conueniens. Plut. in Fab.πρὸς ἀρετὴν τὰς τιμὰς νέμει,prout virtus cuiuſque meretur. Et πρὸς ἀξίωμα,pro dignitate.Dem. ¶Adhibetur etiam 1397
ſignificandis permutationibus & compenſationibus: vt apud Theophr. πωλεῖσθαι δὶς πρὸς ἀργύριον, rependi cum his tanto argenti. ¶Inſeruit etiam comparationi.Plat.epiſt.7. τὰ δ' ἄλλα σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτά μοι βλάβη. Et πρός τι, apud Ariſtot. ſign.relationem ad aliquid.Item πρὸς τί, ad quid? quamobrem?quorſum? ¶Aliquando etiam tempori exprimendo adhibetur,& interdum exp. ſub vt πρὸς τὴν γένεσιν,ſuum generationis principium, apud Theophr.Interdum exp.in:vt πρὸς τὸ γῆρας, in ſenectute. ¶Exponitur interdum per ablatiuum. vt apud Plat. ἀπέστηκα πρὸς καθαρότητα,diſtat claritate. Et πρὸς ἀλήθειαν,re vera. Sic πρὸς ὀρθὴν, ſeu πρὸς ὀρθὰς, ſ. γραμμὴν, vel γραμμὰς, recta linea,aut rectis lineis. ¶Aliquando per aduerbiũ exp.vt πρὸς καιρὸν,tempeſtiuè,apud Soph.πρὸς ἀφθονίαν.abundè, πρὸς ἀφοσίωσιν,perfunctoriè. ¶Per ſe deniq; poſitum aduerbialiter pro προσέτι vſurpatur apud Pla.

ΠΡΟΣΠΑΙΟΣ,recens,idem quod πρόσφατος. Nicand. Dicitur ἐκ προσπαίου, pro προσπαίως,recens, ſubitò,repentè,apud Ariſtot.
Προσπαίως, ſubitò,repentino quodã animi motu.Ar.

ΠΡΟΥΝΗ,ης,ἡ, prunus: arbor grummoſam lachrymam fundens,vt ceraſus,teſte Theophr.

ΠΡΥΛΕΕΣ, quidam exp. propugnatores. Alij populi

populi multitudo in vnum congregata. Alij, pedites conferti. Il. λ. Αὐτοὶ δὲ προμνὸς σὺν πύχεσι θωρηχθέντες Ρώοντο. Pro eodem dicitur & πρύλις, teſte Heſych. & Euſt. Item πρύλις eidem Heſych. eſt ſaltatio armata, *hoc eſt*, quam pedites armati ſaltant: vt apud Callim. hymno in Iouem, Οὖλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο.

ΠΡΥΜΝΟΣ, ȣ, ὁ, extremus, vltimus. Il. π. Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, extremam tibiæ partem. Et νηὸς πρυμνὴ extrema nauis pars, i. puppis.

Πρύμνα, ης, ἡ, idem cum πρυμνὴ ναῦς, extrema nauis pars, puppis. Od. ο. Ἐν πρύμνῃ δ᾽ ἤπειτα καθίζετο, in puppi ſedebat. Sic Thuc. Item ſynecdochicè pro ipſa naui. Il. α.

Πρυμναῖος, ȣ, ὁ, ad puppim pertinens. Epigr.

Πρυμνήσιος, idem: vt πρυμνήσια χοινία ſiue πείσματα, funes quibus naues ad terram à puppi religantur. Sæpe verò ſine adiectione in ea ſign. ponitur, vt Il. α. & Odyſſ. ι. κατὰ δὲ πρυμνήσι᾽ ἔδησαν. Sic & apud Athen.

Πρυμνήτης, ȣ, ὁ, gubernator in puppi ſedens. Et metaph. princeps. Æſchyl. Accipitur & adiect. pro πρυμνήσιος, vt πρυμνήτης κάλως. Eurip.

Πρυμνητικὸς, idem cum πρυμνήσιος, Athen.

Πρύμνηθεν, & πρυμνόθεν, à puppi. Luc.

Compoſita.

Ἀμφίπρυμνον πλοῖον, nauigium vtrinque puppim habens: Heſych. & Soph. Andromeda.

Δίπρυμνος, duplicem puppim habens. Athen.

Εὔπρυμνος, bonam ſeu pulchram puppim habens. Iliad. δ.

Πρόπρυμνα, funditus, prorſus: apud Æſchyl.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ, εως, ὁ, præfectus, rector, adminiſtrator, diſpenſator. Interdum exp. etiam, cuſtos, tutor. Naz. θεὸς ὁ τῆς ἀληθείας πρύτανις. In lib. Sap. cap. 13. πρυτάνεις κόσμου, mundi rectores. In repub. Athenienſi πρυτάνεις dicebantur quinquaginta viri, teſtibus Liban. & Harpocr. Thuc. lib. 6. καὶ σὺ ὦ πρύτανι ταῦτα ἐπιψήφιζε. Vide & Ariſtot. polit. l. 6.

Πρυτανικὸς, ἡ, ὁν, vt πρυτανικὴ ἐσθὴς, veſtis qua vti ſolet ὁ πρύτανις, Athen. l. 4.

Πρυτανεύω, ſum πρύτανις, ago πρύτανιν. Sic tribus à Demoſth. pro Cor. πρυτανεύειν dicitur, ex qua quinquaginti viri erant πρυτάνεις. Cum accuſat. dicitur aliquis εἰρήνην πρυτανεύειν, i. pacem agitare vt πρύτανις. Iſocr. Et Demoſth. pro Rhod. ὁ πρυτανεύσας ταῦτα, qui harum rerum tranſactor & ſummus adminiſter fuit. Exponitur etiam, rego, moderor, adminiſtro. ¶ Item ſuppedito, ſubminiſtro, procuro. Syneſ.

Πρυτανεύομαι, regor, adminiſtror, proſpicior. Greg. ¶ Item ſubminiſtror. Philipp. 3.

98 Πρυτανεὺς, έως, ὁ, idem quod πρύτανις, Harpocr.

Πρυτανεία, & (Ionicè) πρυτανηίη, ἡ, dignitas ſeu poteſtas prytanica, munus prytanicum. Plut.

Πρυτανεῖον, (& Ionicè πρυτανήϊον) locus Athenis in quo ἐπρυτανεύοντο ij qui de republ. bene meriti eſſent, aut quos ciuitas honore afficere vellet. Plat. Ariſtot. Thuc. & pro quauis ampla ac magnifica domo, apud Athen. ¶ Πρυτανεῖα, τὰ, pecunia quam deponebant actor & reus iudicio diſceptaturi: vnde apud Ariſtoph. θήσω πρυτανεῖα.

Συμπρύτανις (*comp.*) collega eius qui eſt πρύτανις.

ΠΡΩΙ, manè: cui oppon. ὀψὲ, veſperi. Il. σ. Πρωῒ δ᾽ ὑπ᾽ ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες manè ſub auroram Xenop. Hell. 1. ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωῒ καὶ πρὸς ἑσπέραν matutino & veſpertino cuiuſlibet diei tempore. ¶ Item tempeſtiuè aut præmaturè, ante tempus conſtitutum: cui opp. ὀψὲ, ſerò, tardè. Thucyd. lib. 3. πρωῒ ἐσβάλλοντες καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος. Et πρωῒ πάνυ, præmaturè, ante tempus conſtitutum.

Πρώϊος, ȣ, ὁ, matutinus: vt πρώϊος ὕπνος, in Epigr. Πρωΐα, ſub. ὥρα, vel κατάστασις, aut εἵλη, tempus matutinum. Matth. 27. & Ioann. 18. Et πρωΐαν, hora matutina. Il. ο. ¶ Item maturus. Theoph. de cauſ. pl. πρώϊον σπέρμα...ον, maturè ferunt. Locus etiam aliquis πρώϊος dicitur citò maturans ſemen commiſſum, ſeu præcox. Et πρώϊα δένδρα, arbores præcoces. Theophr. hiſt. pl. l. 8. c. 3. & alibi.

Compar. πρωϊαίτερος, maturior, tempeſtiuior. Poll. Et πρωϊαίτερον (aduerb.) profundiore diluculo.

¶ Item maturius, tempeſtiuiùs: vt πρωϊαίτερον γίγνεται γηράσκειν, maturiùs fieri ſenem.

Superl. πρωϊαίτατος, maximè maturus ſeu tempeſtiuus. Et πρωϊαίτατα, (aduerb.) admodum tempeſtiuè: præmaturè. Plut. ſymp. 3. πρωϊαίτατα γνῶναι. Et πρωϊαίτατα τῆς ἡλικίας, ab ineunte ætatula, admodum maturè. ¶ Item ſummo manè, primo diluculo. Xen. pæd. 8.

Πρωϊότης, ητος, ἡ, præcox maturitas. Theophr.

Πρώϊμος, idem quod πρώϊος, maturus, tempeſtiuus: vt πρώϊμος σπόρος in Geopon.

Πρωϊνὸς, matutinus: cui oppon. ὀψινός.

Πρωΐθεν, de manè.

Πρῷ, pro πρωῒ, Atticè. Ariſtoph. in Auib. Ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων. Apud eundem in Veſp. legitur & πρῴ Et in Concion. πρῴ.

Πρῷος pro πρώϊος, præmaturus. Ariſtoph.

Πρώϊζα, non ita dudum: hodie manè. Il. β. Significat & maturè, vel præmaturè, ante tempus conſuetum apud Theocr. idyll. 18.

Πρωϊζὸν, idem. Suid. Pro quo & πρωζόν.

Πρώην, nuper. Theocr. Exp. & nudiuſtertius, apud ſchol. Hom. Item primùm, apud Aphth.

Πρωῒ pro πρωῒ, tempore, maturè.

Πρώϊμος & πρώϊος, maturus, tempeſtiuus: vel præmaturus, ſtatum tempus præueniens. Heſych. Vnde ſuperl. πρωϊαίτατος, omnium primus, maximè maturus. Suid.

Πρώϊζα, pro πρώϊζα, nuper. Heſych.

Πρὼξ, ωκὸς, gutta, ſtillicidium. Heſych. Propriè de roris gutta: ἀπὸ τοῦ πρωῒ πίπτειν. Theocr.

ΠΡΩΚΤΟΣ, ȣ, ὁ, anus, podex, nates. Ariſtoph.

Compoſita.

Εὐρύπρωκτος, qui lato ſeu amplo eſt podice. Ariſtoph.

Λακκόπρωκτος, podicem habens latum & profundum inſtar λάκκου, apud eundem.

Λευκόπρωκτος, cui albus eſt podex. Schol. Ariſtoph. Sic etiam à Plat. comico dicuntur effœminati.

Σαυλοπρωκτιᾶν, ceuere, turpiter mouere podicem. Suid.

Συκόπρωκτος, qui nates habet ficoſas. Heſych.

Τηρεπρωκτιᾶν, nates inſpicere, & quidem propriè adulterorum, dum διορύττονται ῥαφανίδι καὶ τίλλονται. Ariſto. in Equit.

Χαυνόπρωκτοι, οἱ ab Ariſtophane dicuntur molliculi, quaſi natibus fuſis & hiantibus.

ΠΡΩΡΑ, ας, ἡ, prora: anterior nauis pars. Plut. in Alcib. παρὰ τὰς πρώρας τῶν πολεμίων νεῶν. Metaphoricè pro πρόσωπον accipitur. Viti etiam tribuitur apud Theophr. Dicta eſt à προορᾶν, quaſi πρόορα παρὰ τὸ προέχειν καὶ προορᾶν τοῦ σκάφους.

Πρωρεύς, ȣ, ὁ, proreta, qui in prora nauem regit. Poll.

Πρωρατεύω, proreta ſum. Ariſtoph.

Πρωρεὺς, έως, ὁ, idem cum πρωράτης. Xen. Ariſtot. 1395

Πρωρίω, idem cum πρωρατεύω.

Πρώραθεν, è prora. Plut. & Theocr.

Πρωρίζω, in prora deprimo, ſic πρωρίζεσθαι nauis dicitur, quum prora ponderum vi deprimitur: metaphoricè autem ſenes quum caput in anteriorem partem incuruatur. Heſych.

Compoſita.

Ἀνδρόπρωρον pro ἀνδροπρόσωπον, hominis facies. Soph.

Ἀντίπρωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, obuerſam ſeu oppoſitam proram habens: vt ἀντίπρωροι νῆες, apud Plut. & ἀντίπρωροι ἐμβολαὶ, irruptiones quæ fiunt aduerſis proris, apud Philoſtr. in heroic. Item metaphoricè pro ἀντιπρόσωπος, aduerſam faciem habens, oppoſitus. Soph. At τὸ ἀντίπρωρον, ſubſtant. pars nauis aduerſa proræ, puppis: apud Thuc.

Βούπρωρος, qui bouem in prora habet. Βούπρωρος θυσία, ſacrificium cōſtans ex apro, ariete & tauro, in quo taurus præibat, vt in naui prora. Euſt.

Δίπρωρος, duplicem proram habens. Athen.

Ἐμπρωρος, in proram inclinatus. Polyb.

Καλλίπρωρος, pulchram habens proram. Eurip. Item qui pulchra facie eſt. Heſych.

Κυανόπρωρος, cæruleam proram habens aut etiam nigricantem, Hom. Od. ι. & κ. Pro quo κυανοπρώρειος apud eundem. Od. γ.

Ὀξύπρωρος, acuminatam proram habens. Heſych.

Τανύπρωρος, proram extenſam & promiſſam habens. Heſychio etiam καλύπτραι dicuntur τανύπρωροι, quòd faciei obtendantur.

Ὑπόπρωρος, proram habens depreſſiorem. Plut.

Χαλκόπρωρος, æratam vel æream habens proram. Plut.

Χρυσόπρωρος, auream vel auratam habens proram.

ΠΤΑΙΡΩ, F. αρῶ, ſternuo, ſternuto. Od ρ. Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν.

Πταρμὸς, οῦ, ὁ, ſternutatio, ſternutamentum. Gal.

Πταρμικὸς, ή, όν, qui ſternutare poteſt vel ſolet. Item ſternutamenta mouens. ¶ Πταρμικὴ fruticis genus ſic dicti, quòd in cacumine capitulum habeat acri odore ſuo ſternutamentum excitans, teſte Dioſc. lib. 2. c. 192.

Πτάρνυμαι, idem cum πταίρω. Ariſtot.

Compoſita.

Ἐπιπταίρω, inſuper ſternuto: vel ſternuto aliquam ob rem: vel ſternuto aduerſum. Hom. Od. ρ. Οὐχ ὁράας ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν;

Ἐπιπτάρνυμαι, idem. Heſych.

Μελλέπταρμος, vel μελλόπταρμος, iamiam ſternutaturus: apud Ariſtot. in probl.

ΠΤΑΙΩ, F. αίσω, impingo, offendo: apud Suid. μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν. Exp. etiam, titubo, vacillo: vt apud Herodian. l. 7. εἴ τι πταίσειαν τὰ Μαξιμίνου πράγματα. Interdum &, labor: item collabor, corruo, ſequente autem ὑπὸ, labefactor: vt Gaz. τὰς μεγάλας τῶν πολιτειῶν ὑπὸ νέων πταισάσας. Item fallor, fruſtror: Herodian. lib. πταίων τῆς ἐλπίδος.

Πταῖσμα, τὸ, offenſio, lapſus: propriè quum pedes lapidi aut alij offendiculo impinguntur. Plut. Interdū & pedum ex offenſione oblæſio. Poll. Metaph. pro lapſu & delicto ſeu errato. Greg. Et pro aduerſa fortuna, infortunio. Demoſt. Item pro caſu: vt τύχης πταῖσμα, apud Herodian. l. 5.

Compoſita.

Ἀμετάπταιστος, ὁ καὶ ἡ, qui recidere nequit, conſtans.

Ἄπταιστος, non impingens, (ſeu in proceſſu ſeu in re gerenda) Xen. Plut. in Fab.

Ἀπταίστως ſine offenſione. Heſych.

Ἀπταισία, ἡ, non labi, nec impingere. Plat.

Διαπταίω, offendo, vel titubo. Apud Luc. in ſomn. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα, exp. quum hæc effutiuiſſet.

Ἐπιπταίω, idem cum πταίω.

Ἐπίπταισμα, τὸ, offenſio, quum impingitur: itē quum pes ex offenſione læditur. Poll.

Παραπταίω, offendo, impingo, labor, vacillo.

Προπταίω, prior impingo, prior cladem accipio.

Προσπταίω, offendo, impingo. Plut. οἱ λίθοι προσπταίσαντες ὁδοιπόροι. Item impingo, i. ſermone titubo. Syneſ. Item offendo, i. indignationem aut odium alicuius incurro. Plut. in Per. διὰ Φειδίαν προσέπταισε τῷ δήμῳ. Item aduerſa fortuna vtor. Herodot. προσέπταισε τῇ ναυμαχίῃ.

ΠΤΕΛΕΑ, ας, ἡ, vlmus: ſpecies arboris aptiſſima ædificiorum fundamentis. Vide Dioſc. lib. 1. cap. 112. & cap. 185.

Πτελεώδης, vlmeus, vlmo ſimilis. Heſych.

Πτελεϊνὸς, vlmeus, ex vlmo confectus. 1402

ΠΤΕΡΝΑ, ης, ἡ, calx, calcaneum: os pedis omnium maximum, parte qua ingredimur, leniter rotundum & latiuſculum, poſteriore, tibiæ rectitudinem longè excedens. Il. χ. ¶ In malo nauis πτέρνα dicitur ima eius pars. Athen. lib 15. ¶ Et generaliter ſic dicitur cuiuſuis rei extremitas, vt & Lat. calx. Sic montium extremæ partes πτέρναι vocantur. Heſych. ¶ Metaphoricè pro dolo & fraude capitur, teſte Suid. ¶ Et pro veſtigio: in cant. Solom. cap. 1.

Πτερνὶς, ίδος, ἡ, idem quod πτέρνα, calx, calcaneum: item fundum & baſis peluis. Poll lib 2. & Euſt. ex Ael. Dionyſ. ¶ Ac πτέρνιξ dicitur caulis cacti, apud Theoph. & Plin.

Πτερνίζω, calce peto, ferio. Item ſupplanto, decipio, Suid ἐπτέρνικε γάρ με ἤδη τέταρτον τοῦτο.

Πτερνισμὸς, οῦ, ὁ, ſupplantatio, deceptio. Heſych.

Πτερνιστὴς, οῦ, ὁ, qui calce impetit & verberat: vel qui calcibus contingere & ferire ſolet.

Πτερνιστὴρ, ῆρος, idem: vel calcar.

Πέρνα, ἡ, perna, petaſo. Athen. & Strab.

Compoſita.

Ἀποπτερνίζω, idem cum πτερνίζω.

Ποσιπτερνίδες, dicuntur eſſe venæ in calcaneo.

ΠΤΕΡΟΝ, οῦ, τὸ, ala, (per ſyncopen dictum quaſi πετερὸν, ἀ πέτομαι, Etym. quòd eius beneficio aues volent.) Il. ω. Τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά. Sic Ariſtot. ¶ Metaph & nauium remi πτερὰ dicūtur, Odyſſ. λ. Specialiter verò remi palmulæ, teſte Poll. Sic & velum nauis appellatur. Heſiod. in Erg. Et proræ nauis vtræque partes Poll Item apud architectos muri duo in altitudinem conſurgentes alarum inſtar, πτερὰ nominari tradūtur. ¶ Πτερὸν penna, & pinna: Luc. de ſalt. τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις. Interdum per ſynecdochen pro animali pennato ſeu alato ponitur: vt Od. κ. Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα. ¶ Apud comicos vmbellam ſeu vmbraculum ſignificat, teſte Poll. Heſych. idem eſt quod σκιώνη.

Πτερίως, celeriter.

Πτερόεις, εντος, ὁ, alatus, pennatus, volucris: vt μύρμηκος πτερόεντος. Epigr. lib 2. Sagittis etiam tribuitur, ſeu quòd pennatæ ſint, ſeu quod inſtar auium volantium celeriter ferantur. Il ε. & δ. Item verbis, quod emiſſa ex ore reuocari nequeant: paſſim apud Hom.

Πτερόω, ῶ, alas addo, alitem facio. Luc. ἡ φύσις τὴν μέλιτταν πτεροῦσα. Item alis ſubueho. Ariſtoph. in Ran. Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ, &c. ¶ Metaphoricè nauem πτεροῦν dicimur, quum vela ei quaſi alas accommodamus, ſeu quum remos eius

in modum

in modum expanſarum alarum vtrinque erigimus. Polyb.lib.1.πτερύσαι τὼ τακώ.

Πτερόομαι,οῦμαι, alæ mihi accommodantur,alatus fio. Ariſtop.Item alis in altum vehor:apud eundem ibidem.¶Metaph. naues velo πτερῶσθαι dicuntur,apud Greg. Et πτερῶσθαι ἐλπίσι, quiſpe & gaudio exultant,& quaſi alites fiunt,apud eundem,Dicuntur & πτερῶσθαι in rebus aduerſis, qui collecto animo quaſi alis & rurſus eleuantur,vires reſumunt.Plut.

Πτέρωμα,τὸ, pennoſum in auibus tegmen, Ariſtot. ¶Πτερώματα,dicuntur & pennæ ſeu muri in ædificiis.Strab.lib.17.

Πτέρωσις,ἡ,pennarum pro ductio.Item idem quod πτέρωμα.Ariſtoph.Luc.

Πτερωτής,οῦ,ὁ, qui alas addit,qui alis ſubleuat. Metaph.apud Greg. τῆς ἐρημίας πτερωτὴν,i.exhilaratorem & confirmatorem.

Πτερωτός,ὁ,alatus,pennatus. Ariſtot.

Πτερινός,ὁ,idem.Ariſtop.Polyb.

Πτερύσσομαι,f.ξομαι,alis latera ferio.Luc. Exponitur &,geſtio, ſeu paſſis alis geſtio: vnde metaph.apud Athen.l.6. Γέγηθα κἀ χαίρω τι κἀ πτερύσσομαι. Item alis ſtrepo & pugnam meditor: de gallis gallinaceis,apud Laer.

Πτέρυξις,εως,ἡ,alarum plauſus.

Πτέρυξ,υγος,ἡ, ala.Il.β. πτέρυγας λάβεν ἀμφιαχυῖαν. ¶Item penna.Theophr.hiſt.pl.l.3.c.10.Nic. Baſil. ¶Πτέρυγες dicuntur gubernaculi pinnulæ, Poll. & Heſych. ¶Item partes veſtium circa fimbrias laciniosæ,lacinioſo procurſu& angulis alarū formam referentes. Plut.in Num. In thorace etiam pinnulæ ſic appellantur.Xen.de re equ. ¶Πτέρυξ à qui-

401 buſdam etiam dictum fuit τὸ ἄσπληνον, vt eſt apud Dioſc.l.3.c.151.

Πτερυγώδης,εος,ὁ κἀ ἡ,alæ ſpeciem gerens.Gal.

Πτερύγωμα,τὸ , ala,pinna. Πτερυγώματα dicuntur pudendi muliebris labra & veluti alæ Poll.l.2. Et in auribus ea quæ pādūtur,quaſi pinnæ.Ruf.Epheſ.

Πτερυγωτός,ὁ,alatus,pennatus Ariſtoph.

Πτερυγίζω,pennas roſtro purgo. Theophr. Item alas pando,alas explico.Ariſtoph.Et metaph.fruſtra & inaniter conor: *inſtar pullorum alis explicatis volatum tentantium nondum tamen volare valentium.* Idem in Plut. ἐλέγξαι μ᾽ οὔπω δύνασαι περὶ τούτου, ἀλλὰ φλυαρεῖς κἀ πτερυγίζεις.

Πτερύγιον,τὸ,alula. ¶In auribus hominis ſic dicitur pars illa quæ ad tempora vergens inflectitur. Poll.lib.2.Item partes ſcapularum vtrinque πτερύγια nominantur.In naſo verò exteriores & infimæ partes motu præditæ.Idem ibidem.Sic &in mulieribus eminentiæ duæ vteri ſinum ambientes appellātur. autor Iſag.in med. ¶Eſt & πτερύγιον mali cuiuſdam nomen , quum vel in oculis vel digitis ab angulo clauſurâve aliqua inutilis membrana & caruncula progreditur iis nocens. Vide Celſ.& Aret. ¶In piſcibus πτερύγια pinnæ ſunt.Ariſtot. ¶In veſtibus πτερύγιον idem ſignificat cum πτέρυξ. 1. Reg.15. & 24.Et in thorace itidem idem quod πτέρυξ. Xen.anab.4. ¶In templo pinnaculum vel pinna πτερύγιον dicitur.Lucæ 4.

Πτέρις ſeu πτερίς,ίδος,ſeu ίδος,ἡ, filix mas: herba de qua Dioſ.l.4.c.186.vbi & ſic appellatā ſcribit,quòd folia expanſa habeat,velut ala. Hinc comp.Θηλυπτερίς,filix fœmina,de qua idem eiuſdem libri c.187.Et Δρυοπτερίς,herba de qua idem l.4.c.189.

Compoſita,ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναπτερόω,alatum facio,pennis inſtruo. Metaphoricè ſignificat , excito quempiam ad aliquid agendum, animum addo,in ſpem erigo.Eurip.in Oreſt. μῦθοι πολεμίων πάρα Αἴγλης ἀνεπτέρωσι Δαναΐδων πόλιν Ἀναπτεροῦμαι,alis inſtruor. Et metaph.excitor ad rem aliquam agendam,ad rei alicuius deſiderium accendor,in ſpem erigor. Plat.in Phæd.

Ἀποπτερύσσομαι,alas pando & quatio.Heſych.

Διαπτερόω,alas explico aut diſpando.

Ἐκπτερύσσομαι,alas expanſas concutio.Luc.

Κατάπτερος,ὁ κἀ ἡ,plumatus,aliger.Eurip.

Περίπτερος, circūcirca pinnas habēs:de ædificiis, Ath. Ψευδοπερίπτερος(decomp.) qui peripteri formam mētitur & quaſi ſimulat.Vitruu.l.4.c.7.

Ὑπόπτερος,alas habens quibus ſubuehitur. Ariſtoph.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀγαπτερίως,q.d.valde volucriter:celerrimè, pernicisſimè.item promptè,libenter:Heſych.

Ἄπτερος,ὁ κἀ ἡ,alas non habens, pennis ſeu pinnis carens. Metaphoricè μῦθοι ἄπτεροι dicuntur verba quæ permanent in mente eius qui audiit,nec quaſi auolant.Od.ρ.&τ.

Ἀπτέρως,celerrimè:Lycophr.Ἀπτερίως,idem Apoll.

Ἀπτέρωτος,idem quod ἄπτερος.

Ἀπτέρυγος,idem Athen.l.7.

Δερμόπτερος , menbranis volans, cui membranaceæ pinnæ ſunt. Ariſtot.hiſt.an.l.1.c.5.

Δίπτερος,bipennis,duas habens pennas.Idem ibidem. ¶Δίπτερος ναὸς ,ædes duo habens ptera. Vitruu.lib. 3.cap.1.¶Ψευδοδίπτερος ναὸς , ædes quæ ſic collocatur vt in fronte & poſtico ſint columnæ octonæ in lateribus,cum angularibus quindenæ. Idem ibidem.

Διπτέρυξ,υγος,ὁ κἀ ἡ,κἀ τὸ, idem cum δίπτερος. Epigr.

Ἑξαπτέρυγος,ſex alas habens,ſenis alis volans.Naz.

Εὔπτερος,bene alatus,pennis plurimum potens.Eurip. Vſurpatur & metaph.apud Ariſtot.

Κακόπτερος,malè pennatus,malè volans.Ariſtot.

Κελεόπτερος , cuius pennæ inuolucro criſtaceo velut vagina includuntur.Idem.

Κυανόπτερος,alas cæruleas ſeu nigricantes habens.H.

Κυκνόπτερος , cycneas pinnas habens. Apud Eurip. in Oreſte,ὄμμα κυκνόπτερον,oculus candidus,& formoſus inſtar pennarum cygni.

Λευκόπτερος,albas alas habēs.Nauis epith.apud Æſch.

Λινόπτερος, lineas habens alas.Nauis epith.apud eund.

Μακρόπτερος,cui ſunt longæ alæ ſeu pennæ.

Μελανόπτερος,nigras alas aut pinnas habens. Ariſt.

Μελανοπτέρυγος,idem.Eurip.

Μονόπτερος,vnicam pinnam habens.Vitruu.

Ξανθόπτερος,cui flauæ ſunt alæ.Arat.

Ὀλιγόπτερος,paucas pennas habens.

Ὁλόπτερος,cuius vniuerſum corpus pennis tectum eſt. Item cuius alæ non ſunt ſciſſæ.Ariſtot. 14

Ὁμοιόπτεροι, quibus ſimiles pennæ ſunt.

Ὁμόπτερος,ſimul volans:Et metaph. ſimilis:vt βόστρυχοι ὁμόπτεροι,apud Eurip.

Ὀρθόπτερος,ſurrectas pinnas habens.

Ποικιλόπτεροι,variegatas pennas habens.Eurip.

Πολύπτερος,multas pennas ſeu pinnas habens.

Σχιζόπτερος,alas ſiſſas habens.Ariſtot.

Τανύπτερος,& τανυσίπτερος , cui alæ extinctæ ſunt,extentis & patulis alis volans.Heſiod.

Τανυπτέρυξ,idem.Il.τ.

Ταχύπτερος,celeriter volans.Et metaph.velox.Æſch.

Τετράπτερος,quaternas gerens pinnas.Ariſtot.

Τετραπτερυλλίς,ίδος,ἡ,locuſta.Suid.

Ὑμενόπτερος,alas membranaceas habens.Luc.

Φοινικόπτερος, rubeas alas ſeu pinnas habens. Nomen auis apud Ariſtoph.in Auibus.

Χρυσόπτερος,aureas alas vel gemmas habens.Hom.Eſt & gemmæ nomen apud Plin.l.37.c.8.

Ὠκύπτερος,celeres habens alas.Hom. Ὠκύπτερα , dicuntur & ipſæ pinnæ alarum prominentiores,quibus volandi celeritas iuuatur:aut ipſæ alæ.Plutarc. Ariſtoph.

ΠΤΙΛΟΣ,ȣ,ὁ, cui ex ciliis pili periere. Gal. & Aet. Scribitur & πτίλος, apud Heſych. & πτίλλος, apud Suid. ¶Πτίλον, τό, penna ſeu pinna: propriè inſectorum. Ariſtot. Dicitur & de ſerpentum alis: apud Herodot. l.2. Et de pinnis auium, apud Plut. Dicuntur & πτίλα, molliores auium pennæ, i. plumæ: item lanugines excluſos pullos veſtientes, quibus deinde cum incremento eorum pereuntibus, legitimę plumæ oriuntur. Apud Ariſtoph. in Acharn. πτίλον de galea etiam dici tradit eius ſchol. *Ab hoc neutro πτίλον ſunt ſequentia deriuata & compoſita.*

Πτίλωσις, εως, ἡ, pennarum plumarúmque annua mutatio. ¶Item, defluuium pilorum è palpebris calloſis & rubentibus. Aet. Idem malum dicitur & πτίλα βλέφαρα, apud Dioſc. l.1. c.87.

Πτιλωτός, ὁ, pennatus, ſeu pinnatus Ariſtot.

Compoſita.

Απτιλος, ὁ καὶ ἡ, implumis, inuolucris. Suid.

Τετράπτιλος, quaternas pennas gerens. Ariſtoph.

ΠΤΙΣΣΩ, ſiue πτίσω, F. ίσω, pinſo, tundo, decortico. Athen. l. 14. καὶ τῶν πτισσουσῶν ἄλλη τις, ſub. ᾠδή, cantio mulierum quæ hordeum pinſunt.

Πτίσσομαι, pinſor, tundor: vt ἐπτισμέναι κριθαὶ, hordeum piſtum apud Ariſto. hiſt. an. l.8. Et πτισθείς, piſtus, apud Theophr. hiſt. pl. l.2.

Πτισάνη, ſiue πτισσάνη, ptiſana, i. hordeum piſtum & à cortice purgatum. Athen. & in Epigr.

Πίσον, ȣ, τό, piſum: legumen quod & πίσος dicitur, & Euſtathio hinc deriuatum videtur. Apud Galen. de aliment. facult. l. 1. ſcribitur gemino σ. & oxytonως πισσοί, in cenſu leguminum.

Πίσινον ἔτνος, pulmentum è piſis confectum. Athen.

Compoſita.

Απτιστος, qui piſtus & tuſus non eſt. Heſych.

Διαπτίσσω, tundo, pinſo. Theophr.

Περιπτίσσω, perpurgo corticem auferendo: ſeu exactè decortico, excaſtro. Theophr. Metaphoricè περιεπτισμένος, purus ac omni veluti gluma carẽs. Ariſtoph. in Acharn. Αλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι. Sic apud Philoſt. περιεπτισμένος τὸ εἶδος ſpecie purus.

Φακεπτισάνη, edulium ex lente & ptiſana.

ΠΤΟΕΩ, ῶ, F. ήσω, terrefacio, exterreo. Baſil. εἰ γὰρ τὰ φρικτὰ οὐ πτοεῖ. ¶Item obſtupefacio.

Πτοέομαι, ȣ̃μαι, terrefio, perterreor. Plut. ¶ Item obſtupeſio, attonitus reddor. Eur. ἐπτοήθης ἔρωτι, amoris œſtro ad ſtuporem vſque percuſſus es.

Πτόησις, εως, ἡ, pauor & conſternatio, timor, metus.

1403 1. ep. Petri c.3. ¶Interdum ſignificat nimiam & velut attonitam rei venereæ libidinem: apud Ariſtot.

Πτία, ας, ἡ, pauor & conſternatio, timor, metus.

Πτοιέω, ῶ, idem cum Πτοέω. Moſch.

Πτοιέομαι, idem quod πτοέομαι, Odyſſ. χ. Item attonitus ſum re aliqua, admiror rem aliquam ad ſtuporem vſque, & impotenti eius deſiderio flagro. Apud Heſiodum in Erg. Κυδιόωσα γὰρ αἰὲν μετ' ὁμήλικας ἐπτοίηται, exp. gaudens æquales ſpectat & animo intento.

Πτοίησις, idem cum πτόησις Plat.

Πτοία, idem quod πτία, Plut. Item impotens & veluti ſtupida libido rei alicuius, nimia affectio. Plut. ¶Item ſternutatio. Heſych.

Πτοιαλέος, ȣ, ὁ, pauidus, timidus, meticuloſus.

Πτοιάω, ῶ, idem cum πτοιέω, ſeu πτοέω.

Πτήσσω, F. ξω. q. d. metu contrahor. Propriè dici volunt de animantibus quæ conſpecto hoſte præ metu ſe contrahunt in loco aliquo ad latendum cõmodo. Ariſtophan. in Veſp. πτῆξ' ὁ Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ. Exponitur etiam, expaueſco, exhorreſco, perhorreſco. Athen. ὡς πάντας πτῆξαι, ita vt omnes perterrerentur. Item fugio: vt Eurip. πόλιν πρὸς πόλιν ἔπτηξε χειμασθεῖσα ciuitas calamitate accepta trepida ſe recepit ad aliam ciuitatem, ſeu confugit. Item abſcondo & occulto me. Dicitur & πτήσσειν qui in inſidiis latent ſe non mouentes donec occaſio ſe offerat inimicum inuadendi: vt apud Ariſtoph. πτήξαντες ἠρεμεῖ. ¶Item actiuè, perterrefacio, facio vt quis metu velut contrahatur. Il. ξ. πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Αχαιῶν.

Πτὰξ, ακός, ὁ καὶ ἡ, pauidus, timidus. Heſych.

Πτακίς, ίδος, idem apud eundem.

Πτακισμὸς, trepidatio, quum aliquis metu contrahitur, apud eundem.

Πτώσσω, idem cum πτήσσω, metu contrahor, perterreor. Item trepido, expaueſco. Iliad. δ. Τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; Item metu conſternor, metu percuſſus concido: vt Iliad. φ. τοὶ δὲ πτώσσουσι κατ' ὕδωρ Item abſcondo me præ metu. Iliad. φ. πτώσσεν ὑπὸ κρημνοῖς. ¶Significat etiam mendico. Odyſſ. ρ ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον. Item timidè mendicans oberro. Heſiod. in Erg. μήπως τὰ μεταξὺ χατίζων Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους.

Πτὼξ, idem quod πτὰξ pauidus, timidus. Iliad. χ. ἢ ἀφ' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν. Item ſubſtantiuè pro lepore: vt Il. ρ ἐκ ἴλαθι πτώξ.

Πτωκὰς, άδος, ἡ, pauida, timida, vel fugax. Apud Soph. in Philoct. nonnulli per πτωκάδας intelligunt harpyas.

Πτωκάζω, idem cum πτώσσω, expaueſco. Il. δ.

Πτωχὸς, ȣ̃ ὁ, mendicus, Odyſſ. ξ. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες Ξεῖνοί τε πτωχοί τε. Diſcrimen inter πτωχὸν & πένητα docet Ariſtoph. in Plut. Compar. πτωχότερος, mendicior apud Athen. l.6 & irreg. πτωχίστερος, apud Ariſtoph.

Πτωχικὸς, mendicus, paupertinus. Item qui mendici eſt, qui mendicis conuenit: vt πτωχικὴ στολή, apud Eurip. in Rheſo. Et ὀνόματα πτωχικά, apud Luc. de ſcrib. hiſt.

Πτωχίζω, ad mendicitatem redigo, pauperem facio, 1. Regum cap. 2. Κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει.

Πτωχεύω F. εύσω, mendicus ſum, mendicando viuo. Ariſtot. rhet. 3. τὸν μὲν πτωχεύοντα εὔχεσθαι, τὸν δὲ εὐχόμενον πτωχεύειν 2. Corinth. cap.8. (de Ieſu Chriſto) δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὤν. Item mendicus oberro, mẽdicans peto. Od. τ. πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον. Et cum accuſat. Od. ρ. & apud Theogn. Cum genitiuo, ſign. egeo, indigeo. Greg.

Πτωχεία, ας, ἡ, mendicitas. Ariſtoph.

Πτωχεῖον, τὸ, locus in quo mendici degunt & aluntur. in Pand. & can. 8 concil. Chalced.

Πτύρω, idem cum πτοέω, conſterno, expauefacio, perterrefacio. Vnde paſſ. πτύρεσθαι, peculiariter de equis, vt & πτοεῖσθαι, Plut. in Fab. παραπλησίως ἐπτοημένῳ τῷ ἵππου χαλινῷ καὶ πτύροντος ἐξέπεσεν, conſternato & attonito equo.

Πτυρμὸς, ȣ̃, ὁ, pauor & conſternatio. Heſych.

Compoſita ac primùm ex πτοέω.

Απτόητος, ſiue ἀπτοίητος, interritus, intrepidus.

Αναπτοέομαι, ȣ̃μαι, conſternor, expaueſio perterreor: vt ἀναπτοηθεὶς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναικός, obſtupefactus comitate mulieris. ¶Item erigor ſpe & animo. Herodian. lib. 2. (de Nigro ad imperium euocato) ἀνεπτόηντο δὲ πάντες, καὶ μηδὲν μελλήσαντες προσέκειντο, animo erecti erãt. Plut. in Sertor. ἀναπτοηθέντα πρὸς τὴν ἐλπίδα.

Εκπτοέω, ῶ, exterrefacio, obſtupefacio. Polyb. 1404

Διαπτοέω, perterrefacio Baſil.

Διαπτοέομαι, perterreor, perterrefio. Plat.

Διαπτόησις, ἡ, pauor attonitus. Item διαπτόησις ἀφροδισίων, vehemens & impotens libido. Plat.

Δορυπτόητος

Δορυπτοίητος,haſta perculſus:in Epigr.
Ἐκπτοέω,exterreo,exterrefacio.Poll. Item obſtupefacio.Ἐξεπτοῆσθαι,exp.etiam,impotem animi eſſe.
Καταπτοέω,metu conſterno,perterrefacio.
Πολυπτόητος, & πολυπτοίητος,pauidus,meticuloſus. Itē tumultuoſus.Plut. Et Πολυπτοίητος θάλασσα, valde ſtupendum mare, in Epigr.

Compoſita ex πτήσσω.

Ἐκπτήσσω,expauefacio,ſeu exterrefacio.Eurip.
Καταπτήσσω, idem cum πτήσσω, perterrefio,& timore contrahor: deiecto ſum animo,ex pauore,& metu conſternor. Antiphon.& Plut.& Il.χ. Item perterrefio admiratione,obſtupeſco Od θ.
Ὑποπτήσσω,præ timore me ſubmitto, pauore & metu perculſus ſubmitto me.Xen.

Compoſita ex πτώσσω & πτωχὸς.

Καταπτώσσω,metu concido.Heſych.
Καταπτωχεύομαι, ad mendicitatem redigor. Vnde part.καταπτωχευμένος,apud Plut.
Φιλόπτωχος,mendicorum amans,promptus ad iuuandos mendicos & pauperes.

Π Τ Υ Γ Ξ,γγος,ὁ,ptynx:auis genus,de qua Ariſtot hiſt. an l 9.c.12.

Π Τ Υ Σ Σ Ω,F.ξω,plico,complico Item in rugas & ſinus contraho. Luc. c.4 καὶ πτύξας τὸ βιβλίον ἐκάθισε, plicato libro.Plut.in Rom.τὴν ἁλουργίδα,πτύξαι, purpuram in ſinus contrahere.
Πτύσσομαι,complicor.Herodian. Apud Hom.Il.ν.haſtæ πτύσσεσθαι,dicuntur,quæ adeò flexibiles ſunt vt ferè complicari,*hoc eſt* duplicari videantur euibrando concuſſæ.Euſt.
Πτύγμα,τὸ, plica,ſinus: vel ſinus rei complicatæ. Il.ε. πέπλοιο πτύγμα. Apud medicos πτύγμα ῥάκους, idem quod πτυκτὸν ῥάκος. Πτυγμάτιον (forma diminut.)idem quod πτύγμα,Paul.Ægin.
Πτύξις,εως,ἡ,plicatio,plicatura.Heſych. πτύξεις ἐπάλληλοι,ſquamæ aliæ aliis incumbentes.Iob 41.
Πτυκτὸς,ῆ,ὸν,plicatus,complicatus: vt πτυκτὸν ῥάκος & πτυκτὸν λινοῦν,apud medicos, pro quo & πτύγμα ῥάκους,linteamen duplicatum aut triplicatum,quod oleo aliquo imbutum imponitur vulneri.
Πτυκτίον,Heſych.eſt,libellus plicatilis.
Πυκτὸς,idem quod πτυκτός. Herodian.l.7.οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι, literas obſignatas duplicibus tabellis.
Πυκτίον,libellus plicatilis:ſeu pugillares.Euſt.
Πυκτεῖον,tablinum,locus in quo reponuntur tabulæ pugillares.Suid.
Πυκτὶς,ίδος,ἡ,idem quod πυκτίον, in Epigr. Πυκτίδες, exp.etiam fidiculæ. ¶Item πυκτὶς, dicitur eſſe animal quoddam,apud Ariſtoph.
Πτὺξ,υχὸς,ἡ,plica,plicatura. Heſych. Item ruga,& ſinus veſtis.Athen.l.13.& Theocr.idyll.19. In ſcutis πτύχες,ſunt coria coriis multipliciter impoſita.Il.σ. & υ. Et in montibus πτύχες ſunt ſtriæ,ad ſimilitudinem veſtium ſtriatarū & complicatarum.Hom. Ætheri quoque πτύχες tribuũtur apud Eurip.in Helene.Sic & dicuntur ianuæ & valuæ.Poll.l.10.Apud Baſilium teſtaceæ valuæ oſtrearum quas modò pandunt, modò claudunt, ſic etiam nominantur. Eidem πτύχες,ſunt quoque laminæ pugillarium.
Πτυχὴ,ῆς,ἡ,idem quod πτύξ. Eurip.ἐν δέλτου πτυχαῖς, in plicis libelli. ¶Item πτυχαὶ,in clypeis, dicuntur diuerſæ laminæ quibus ſunt obducti. Suid. ¶Item montium ſinus,ſeu caui receſſus & conualles.Sop. ¶Sic nominatur etiam locus in naui,vbi nauis nomen inſcribitur. ſchol. Apoll.in l.1.Arg. Pro quo apud Poll.l.1.ſcribitur πτυχή.

Πτυχώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,multas habens plicas,rugoſus ſeu plicatilis.Ariſtot.
Πτυχίον,τὸ,idem quod πτυκτίον.Schol.Arati.

Compoſita.

Ἀναπτύσσω,expando,explico. Itē aperio:vt ἀναπτύσσειν τὰ δίκτυα,explicare retia, apud Philoſtr. in epiſt.& ἀναπτύξαι χεῖρας, expandere palmas, apud Euſtath. 1405
¶Item patefacio,reuelo,detego. Item explano,declaro.Dionyſ.Theol. ἀναπτύξαιμι τὰ τῶν ἀρχαίων τούτων ἱερὰ προβλήματα.
Ἀναπτύσσομαι,expandor,aperior.Ariſtot. Et ἀναπτυγμένον,apertum,expanſum.Xen.
Ἀνάπτυξις,explicatio,declaratio.Philop.
Ἀνάπτυχος,ὁ καὶ ἡ, apertilis,ſeu adapertilis. Item apertus ſiue explicatus. Ariſtot.
Ἀναπτυχὴ,ῆς,ἡ, idem quod ἀνάπτυξις. Pro quo per ſyncopen dicitur ἀμπτυχὴ,apud Eurip.
Προσαναπτύσσω,(*decomp.*)replico,inſuper replico.
Διαπτύσσω,diſplico,i.complicatum & connexum diſſoluo. Greg.Exp.& expando,aperio,apud Theoph. hiſt.pl.l.4. Itē explico:in metaph.ſignif.apud Euri. in Hippol. τὸ μὲν τοι πρᾶγμ' ἔχει πολλοὺς λόγους Εἴπερ διαπτύξειεν οὐ καλὸν τόδε.
Διάπτυξις,explicatio,ſolutio.
Δίπτυχος,duplex,duplicatus.Od.μ. Δίπτυχοι, duo.Eur. in Iphig.Taur.
Δίπτυξ,Apoll.Arg.2.
Διπτυχὴς,duplex,geminus,duplicatus.
Διπτυχίζω,duplico.Heſych.
Ἐπιπτύσσω,complico,complicando claudo.Gal.
Ἐπιπτύσσομαι,paſſ.complicor,&c. Ariſtot.
Ἐπίπτυγμα,τὸ,operculum,applicamen.Ariſtot.
Ἐπίπτυξις,applicatio operculi.Baſil.
Ἐπιπτυχὴ,idem quod ἐπίπτυγμα, ſeu plicatura.P.
Περιπτύσσω,circumplico,circumcirca obuoluo. Dioſ. Item circumdo, circumfundo. Item complector, amplector.Bion Smyrn.
Περίπτυγμα, operimentum.Eurip.
Περιπτυχὴ,circumplexus,complexus. Athen.
Περιπτυχὴς,circumuolutus,circundatus.Soph.
Πολύπτυχος,multiplex,multas plicas habens,ſinuoſus. Item in quo multi ſunt caui & ſinuoſi receſſus: vt Ἴδης πολυπτύχου,Il.χ.
Προσπτύσσω,applico,Item amplector.Eurip.
Προσπτύσσομαι,applicor.Item circumplicor,circumplector,amplector. Luc. τῆς Ἀφροδίτης μετὰ τὸ κεστὸν ἐκλεῖψεν προσπτυξαμένης αὐτόν. Et cum dat. προσπτύξομαί γε ἀνδρὸς ὧν ὄντι. ¶Item amicè ſaluto,blandè compello.Odyſſ λ.ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ Sic & Od.θ.& ρ. Item amicè excipio & amplector, apud Apoll.Arg. l.1.χεῖρας δὲ περὶ Ἀκρίω ἀμφιβαλὼν προσεπτύξατο.¶Item interrogo,apud Nonn. Apud eundem ſignif.etiam adoro.
Πρόσπτυγμα,amplexus:vel quod amplectimur.
Συμπτύσσω,complico,ſeu claudendo complico:vnde συμπεπτυγμένος,complicatus. Exp.&,cumulatus,confertus,apud D.Areop.
Συμπεπτυγμένως,confertim,cumulatè,aſtrictè.
Σύμπτυξις,clauſura,concluſio.Baſil.
Συμπτυκτικὸς, complicandi & contrahendi vim habens,ſeu conſtrictiuus.D.Areop.
Τρίπτυχος,triplex,triplicatus.Gal.

Π Τ Υ Ω.F. ύσω. ſpuo, exſpuo, excreo,Il.ψ. Αἷμα παχὺ πτύοντα. Et cum dat.apud Soph.πτύσας προσώπῳ, inſpuens in faciem patris. ¶Item metaph.contemno: vt apud eundem, Ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ, μέθες τὴν παῖδα. ¶Mare etiam πτύειν dicitur,quum expuit & eructat in Epigr.
Πτύσμα,τὸ,ſputum,id quod excreatu eiicitur,Hipp.
Πτύσις,εως,ἡ,excreatio,expuitio.Aret.

Πτύελον, ſiue πτύαλον, ſputum. Alex. Aphr. ¶ Aeſyc. eſt etiam vas idoneum ad lauandum.

Πτυελίζω, frequenter ſpuo, os plenum habeo ſputo. Hippoc. in prorrhet.

Πτυελισμὸς, ſiue πτυαλισμὸς, ſcreatus, excreatio: vel ſputatio, crebra ſputi erectio. Idem.

Πτυὰς, άδος, ἡ, ſputatrix. Species quædam eſt aſpidis, apud Paul. Ægin. in l.5.c.19. ab inſpuendo veneno corporibus ſic dicta.

Πτύον, τὸ, ventilabrum: inſtrumentum ruſticorum quo ſemina poſt trituram à puluere & aceribus repurgant Il.ν. & Xen.

Πτυπίζω, ſputo, crebrò ſpuo. Etym.

1406 Πύσμα, τὸ, idem quod πτύσμα.

Compoſita.

Αἱμοπτυϊκὸς, ὁ, ἡ, ſanguinem excreans Paul.

Ἀναπτύω, exſpuo, propriè ſurſum ſpuo. Apoll. ¶ Item deſpuo, conſpuo, i. contemno. Gal.

Ἀποπτύω, ſpuo, exſpuo: idem quod πτύω. Hom. Xen. ¶ Item reſpuo, auerſor, aſpernor. Heſiod. in Erg. Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς, auerſantur preces.

Ἀποπτύομαι, exſpuor, ſpuor. Gal.

Ἀπόπτυστος, ὁ, ἡ, aſpernandus, auerſandus, deteſtandus: vt ἀπόπτυστος φρω. Eurip.

Ἀποπτυστὴρ, ῆρος, aſpernator, contemptor. Opp.

Ἀποπτυπίζω, reſpuo, ſpuendo eiicio. Ariſtot.

Διαπτύω, deſpuo. Et metaph. contemno, faſtidio Dem.

Διάπτυστος, deſpuendus, deſpui dignus.

Εἰσπτύω, inſpuo: vt εἰσπτυπιν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ἐκπτύω, expuo. Od.ε. Item reſpuo, abhorreo.

Ἐμπτύω, & poet. ἐνιπτύω, inſpuo Athen.

Ἐμπτύομαι, vnde fut. ἐμπτυσθήσομαι, conſpuar.

Ἐπιπτύω, inſpuo inſputo.

Ἐπίπτυστος, dignus qui inſputetur.

Ἐπιθύζω, & Doricè ἐπιθύσδω, inſpuo veneficarum more. Theocr. Expon & ἐπιψιθυρίζω, ſuſurrum edo.

Καταπτύω, deſpuo, i. auerſor, vel abominor. Luc. καταπτύω τ φιλοσοφίας, auerſor philoſophiam.

Κατάπτυστος, deſpuendus, abominandus. Dem.

Περιπτύω, aſpuo, inſpuo in aliquem conſpuo: in Hippiatr. Item diſpuo, i. contemptim reiicio. Ath. περιπτύω τοῦ χαλινοῦ, καὶ τοῖς ... αὐτὸ θαυμάζειν, ὅταν μὴ δίψαν ἢ διψῶ πιεῖ.

ΠΥΓΗ, ῆς, ἡ, nares, clunes. Ariſtop. Athen. ¶ Pro πυγῇ, dicitur etiam πύξ. Ariſtot. in phyſiogn.

Πυγαῖος, poſticus, qui eſt natium: vt πυγαῖον ἄκρον, extrema natium pars. Πυγαῖα τὰ, dicuntur clunes, teſte Polluce. ¶ Item πυγαῖα, Heſych. & Suidæ ſunt ſpiræ columnarum: & pars corporis noſtri oſſi ſacro coniuncta. ¶ Item πυγαῖος, dicitur cinędus, apud eundem Suid.

Πυγηδὸν, ſecundum clunes, auersè Ariſtot.

Πυγίδιον, τὸ, exiles nates, clunes depreſſæ. Ariſtoph.

Πυγίζω, f. ίσω pædico, cum auerſo coeo. Theocr.

Πύγισμα, τὸ pædicatio: apud eundem, ibid.

Πυγιστὴς, οῦ, ὁ, pædico.

Compoſita.

Ἀντίπυγος, oppoſitas ſeu obuerſas nates habens.

Ἄπυγος, nates non habens: vel perexiles nates habens. Simonides in iambis de mulieribus.

Εὔπυγος, cui bonæ ſeu pulchræ nates ſunt. Poll.

Εὐπυγία, ας, ἡ, pulchræ ſeu pingues clunes. Athen.

Καλλίπυγος, pulchras habens nates. Athen.

Κατάπυγος, cinædus. Athen. & Ariſtoph.

Καταπυγὴς, idem Heſych.

Καταπύγων, idem Ariſtoph. ¶ Attici medium manus digitum καταπύγονα vocarunt. Poll. Καταπυγέστερος, obſcœna libidini addictior. Suid.

Καταπυγοσύνη, ης, ἡ, flagitium illud obſcœnum quod cinædi patrant. Ariſtoph.

Καταπυγῶ, obſcœnum iſtud opus patro. Suid.

Λεπτόπυγος, exiles habens nates, macras & graciles.

Λευκόπυγος, qui eſt candidis natibus, ac proinde plerunque mollis & effœminatus. Suid.

Λισπόπυγος, attritas nates habens & exiles. Poll.

Μελάμπυγος, cui ſunt nigræ nates: ſic plerunque fortes dicebantur. Heſych. 1407

Ὀρθόπυγος, qui habet nates erectas.

Ὀρθοπυγιάν, clunibus erectis eſſe: erigere ſe vt altior & procerior videatur. Heſych.

Ὀρθοπύγιον, erecti clunes: pars ſupra clunes elata, quæ & ὄρρος dicitur Heſych.

Ὀρροπύγιον, & ὀρσοπύγιον, & οὐροπύγιον, τὸ, via illa ac velut linea, quæ ſcrotum medium interſecans per ταῦρον vſque ad anum tendit Galen. in lex. Hippocr. ſeu eſt, vltima pars ſpinæ qua vertebræ deſinunt, in auibus manifeſtior quàm in homine. Ariſtot. hiſt. an lib. 2. οὐρὰν δ' οὐκ ἔχουσιν, ὀρροπύγιον δέ.

Decomp. Ἀνορροπύγιος, qui orrhopygion non habet. Et αἱ ἀνορροπύγιοι πτήσεις, volatus qui nullo caudæ gubernaculo regitur Ariſtot.

Μικρορροπύγιος, cui eſt paruum orrhopygion.

Σεισοπυγὶς, nomen auiculæ, à frequenti natium cōmotione ſic dictæ: quæ aliàs σεισοῦρα etiam, & ἴυγξ, nec non κίγκλος appellatur Suid.

Ῥαθαπυγίζω, planta pedis nates alicuius ferio. Ariſt.

ΠΥΕΛΟΣ, ου, ὁ, ſolium, alueus: locus in quo quippiam lauatur. A Polluce inter balneatoria vaſa numeratur, qui & ex Eupolidis taxiarchis citat, ὅτι πύελον οὐκ ἔχων. ¶ Anatomicis πύελος, dicitur cauitas in cerebro membranoſa, per quam ſeu canalem pituita defluens in palatum & nares tranſcolatur. ¶ Item theca, loculus, arca, apud Suid.

Πυελὶς, cauitas annuli in quam gemma inſeritur, teſte Polluce. Sic Suid. à Lyſia & Ariſtoph. vocatum tradit id quod ſuo tempore σφραγιδοφυλάκιον, nominabatur. Latini palam annuli dicunt.

Πυέλιον, τὸ, labrum ſeu ſolium æreum in quo ſe lauant. Heſych.

Πυελώδης, ὁ, ἡ, concauus in modum πυέλου. Ariſt.

ΠΥΘΩ, F. ύσω, putrefacio Il.δ. σὰ δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα. Heſiod. in Erg. ἵνα μὴ πύθῃ διὸς ὄμβρος.

Πύθομαι, putreſco, putrefio. Od.α.

Πυθεδὼν, όνος, ἡ, putredo. Nic. in Ther.

Πυθὼν, draco vel ſerpens, quem Apollo interemit, ſic dictus, quòd ex putredine terræ ortus eſſet. Plut.

Πύθων, dicebatur etiam dæmonium cuius afflatu futura prædicebant Suid. & Heſych. Et οἱ πύθωνες, è ventre hariolantes. Plut.

Πυθωνικὸς, Pythonicus: vt πυθωνικὸν πνεῦμα.

Πύθιος, ὁ, cognomen Apollinis, à ſerpente Pythone ei impoſitum, quem iaculis ſuis interemiſſe fertur, apud Thuc. Plut. Luc. Πυθία ἡ ἱέρεια. Pythij Apollinis ſacerdos, Pythia. Plut. in Alex. & alibi. Πύθιον, τὸ, Apollinis templum. Et in Plut. πύθια, feſtum Græcorum in honorem Apollinis Pythij, ob interemptum ſerpentem Pythonem.

Πυθικὸς, Pythicus Ariſtoph. Thuc. Plut.

Πυθιὰς, άδος, ἡ, idem quod ἡ πυθία. Plut.

Πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum, ima pars. Athen. l.11. ποτήριον πυθμένα μὴ ἔχον fundum non habens. Tribuitur etiam plantis, apud Dioſc. & Ariſtot. Item fructibus. Dioſc. l.1.c.171 (de meſpilo) πυθμένα πλατὺν ἔχει Sic etiam ab Atticis dicitur vmbilicus. Sunt & in numeris πυθμένες. Ariſtot. polit. 5. Deriuari ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι, quòd primo putreſcere ſoleat iſte locus, docet Euſt.

Πυθμόθεν,funditus,è fundo.

Πύματος (poet)extremus.Iliad.δ.Item vltimus, poſtremus.Il.ψ.Vnde τὸ πύματον,vltimò,poſtremò, apud Theocr.idyll. 14. τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον. Diciturquaſi πρὸ θύματος,inquit Etym.

Πύον,ſanguis putrefactus.Lycus apud Suid.

Πύον,ου,τὸ,pus,ſeu ſanguis putrefactus. Ariſt.

Πυώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,purulentus.

Πυόω,ῶ,ſuppuro,ſeu ad ſuppurationem perduco.

Πύωσις,εως,ἡ,ſuppuratio.Aet l.7.c.30.

Πυέω idem quod πυόω.

Πύη,morbus pulmonis,qui & φθίσις.Aret.

Πύος,coloſtrum, ſeu coloſtra, primũ lac à partu in omnibus animantibus. Ariſtoph. Scribitur & πύας.

¶Alicubi πῦς exp.& ſanguis putrefactus.

Compoſita,ac primùm ex πύθω.

Διαπύθω,putrefacio ſeu penitus putrefacio.

Καταπύθω,putrefacio,putredine conſumo.

Καταπύθομαι,putreſco,putredine conſumor.

Compoſita ex πυθμὴν.

Απύθμενος,fundo carens.Etym.

Βαθυπύθμην,profundum fundum habens.Idem.

Διπύθμην,duo funda habens.Euſt.

Compoſita ex πύον.

Απυος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui ſine pure eſt.Suid.

Διάπυος,ſuppuratus.Hippocr.

Διαπυίσκω,pus moueo, ſuppuro,ad ſuppurationem perduco.Gal.

Διαπύημα, collectio puris vniuerſi, concocto tumore qui præter naturam eſt.Hippocr.

Διαπύησις,εως,ἡ,ſuppuratio.Idem.

Διαπυητικὸς, ad pus mouendum accommodatus:vt διαπυητικὸν φάρμακον, medicamentum ſuppuratorium.Gal.ad Glauc.

Δυσπύητος,ſuppuratu difficilis.Gal.

Εκπυόω, ſuppuro, ad ſuppurationem perduco. Dioſc.

Εκπυέω,idem.

Εκπύημα, vniuerſi puris collectio, tumore aliquo qui præter naturam eſt contracto.Hippocr.

Εκπύησις ἡ,ſuppuratio.

1408 Εκπυητικὸς vim habens ſuppurandi.Gal.

Εκπυΐσκω,ad ſuppurationem perduco Gal.

Δυσεκπύητος(ἡ comp.)ſuppuratu difficilis.Gal.

Εμπυος,in quo pus eſt ſuppuratus, purulentus. Plut. & Gal. Εμπυοι μοτοὶ Hippocr.appellat linamenta concepta & conuoluta quæ vulneribus induntur ad purgandam ſaniem.

Εμπυικὸς,idem. Item peculiariter qui pus & purulenta ſpuit.Gal.

Εμπύη,morbus cùm pus ex thorace aut latere proueniens per pulmonem excreatur. Aret.

Εμπυέω,purulentus ſum,ſeu pus excreo. Idem.

Εμπύημα, collectio puris facta in quacunque corporis parte. Aut effuſio puris inter thoracem & pulmonem Ægin.& Gal.

Εμπυΐσκω,idem cum ἐμπυέω.Gal.

Εμπυόω,pus ingenero, purulentum reddo.

Υπόπυος,ſuppuratus. Υπόπυον, collectio puris copioſi ſub cornea oculi tunica.Aet.

ΠΥΚΑ,denſè,ſpiſſé.Iliad.μ. ¶Exponitur etiam prudenter,accuratè,ſeu affabrè.Od.α.τέγος πύκα ποιητῶν.

Πυκάζω,denſo,ſtipo.Heſiod.in Erg. ¶Item tego,intego,contego.Iliad.ρ. πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτήν. Metaphoricè dolor cor alicuius πυκάζειν dicitur,i.coarctare,conſtringere.In eodem libro, Εκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας. Exponitur etiam, munio, fulcio, firmum reddo. Heſiod.

Πυκάζομαι,denſor,&c. Athen. lib.7.Item tegor,integor:apud eundem lib.11.βωμὸς αὖθι πάντη πεπυκασμένος. Exponitur & accuratè elaboror:vt Il.ψ.ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε.Πεπυκασμένος νόον, prudens,callidus.Heſiod.in Erg.

Πυκασμὸς,denſatio:vel denſitas.Suid.

Συμπυκάζω (comp.) contego,operio.

Πυκνὸς,οῦ,ὁ,(deriuatum ex πύκα,aſſumpto ν:vt ſit quaſi πυκανὸς)denſus,ſpiſſus:cui oppon. ἀραιὸς & μανὸς, rarus: vt λεπτὸς, tenuis, exilis. Theoph. (de folio abietis)πυκνὸν οὕτως ὥστε μηθ' ὑπὸν δύνασθαι. Exponitur & creber : vt apud Athenæum libro 15. Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι κάρα γέροντος.Hinc πυκνὸν & πυκνὰ , aduerbialiter quoque vſurpantur,pro crebrò. Ariſt.Rhet.1.πυκνὸν αἰ ἄπνοεῖ.Iliad.σ. Πυκνὰ μάλα στενάχων. ¶Νοῦς πυκνὸς,mens prudens & varia rerum cognitione & ſcientia veluti denſa.Sic dicitur αἰνὴ πυκνὸς τὰς φρένας,hiſt.eccleſ.l.5. Hinc & πυκνὰ, exp. prudenter.

Πυκνῶς,denſè,ſpiſſé.Ath. Item crebrò,frequenter, ſæpè.Plat. Pro eodem dicitur & πυκνάκις, apud Ariſt.probl.ſect.3.

Πυκνότης,ητος,ἡ,denſitas,ſpiſſitudo.Plut. Item crebritas.Herodian.¶Item prudentia.Ariſtoph.

Πυκνόω,ῶ,denſo,ſpiſſo. Plutar. Dicitur & aliquis rem quampiam facere πυκνώσας,quum ſæpius eam facit,& iteratis vicibus.

Πυκνοῦμαι,denſor,ſpiſſor,ſpiſſeſco.Plut.

Πύκνωμα,τὸ,ſpiſſamentum.Item frequentamẽtum. Plat polit.lib.7.

Πύκνωσις,ἡ,denſatio,ſpiſſatio,denſitas.Plut.

Πυκνωτικὸς,ὁ,denſandi vim habens.Dioſc.

Πυκινὸς,idem cum πυκνὸς, denſus.Il.π. Ως δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι. ¶ Item prudens, callidus:vt πυκινὴ βουλή.Il.β.

Πυκινῶς,denſé.Item crebrò.Od.υ Item prudenter, ſapienter.Od.α.Exp. & accuratè,firmè.Pro eodem vſurpatur & πυκινά.

Συχνὸς,οῦ,ὁ, idem quod πυκνὸς ex quo & factum videtur, frequens, creber. Apud Plat.συχνὸν πολίχνιον, oppidulum in quo eſt frequentia. Item multus,copioſus:vt οὐσία συχνή, apud Ariſtoph. in Pluto.Et συχνὸς χρόνος, multum tempus, vel multum temporis. Plat. Demoſth. & alij. Dicitur & συχνῷ βελτίων, apud Plat. multo melior. Iidem in plur. συχνοὶ,multi,apud Plat.Plutarch.Ariſtot. Aliquan- 1409 do exponitur, denſus, confertus.Συχνὸν aliquando exponitur aduerbialiter pro πολὺ, multum ; apud Xenoph. ἅρματα διαλείποντα συχνὸν ἀλλήλων. Sic vſurpatur & συχνῷ : vt apud Plat.συχνῷ βελτίων. Et συχνὰ,frequenter,ſæpè,aſſiduè.

Συχνῶς,frequenter,ſæpe.Συχνάκις,idem.

Συχνάζω,denſo,ſpiſſo,frequento.πυκνάζω.Suid.

Πνυξ,υκνὸς,ἡ,Athenis erat locus propè arcem, vbi concio habebatur,teſte Poll.& ſchol. Ariſtoph.Sic dictus ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι ἐκεῖ τῶν ἐκκλησιαζόντων, vel ἀπὸ τοῦ πεπυκνῶσθαι τῆς καθέδρας, vt ſcribit idem ſchol.

Πνυκίτης,ου,ὁ, frequentator pnycis. Ariſtoph. Item ſtrepitus quem populus in pnyce concitans excitat. Poll.Scrib.etiam πυκνίτης.

Πύξος , ου , ἡ , buxus : ἀπὸ τοῦ πυκάζειν ἤγουν πυκνοῦσθαι, dicta, διὰ τὸ πύκνον τοῦ ξύλου , teſte Euſt. Theophr. πυκνότατα μὲν οὖν δοκεῖ πύξος εἶναι καὶ ἔβενος.

Πυξώδης,buxo abundans;vel buxeus.

Πύξινος,buxeus,è buxo factus. Οἱ πύξινοι λίθοι qui buxeo colore ſunt.Euſt.

Πυξεὼν,ῶνος,ὁ,buxetum,locus buxo conſitus.

Πυξίς,ίδος,ἡ,pyxis,vaſculum è buxo teres, excauatum,& in ſumma parte operculo clauſum.Et gene-

ranter pro ſimili vaſe ex quauis materia confecto. Athen.

Πυξίδιον, parua pyxis. Et parua tabella.

Πυξίον, tabella ſcriptoria: ſic dicta quòd antiquitus è buxo fieri ſoleret. Poll. l. 4. c. 2. & ſchol. Demoſth. Exod 24. πυξία λίθινα, tabulæ lapideæ ſeu cruſtæ marmoreæ. ¶ Item πυξίον, tabula pictoris.

Compoſita: ac primùm ex πυκνὸς

Ἄπυκνος, qui denſus ſeu creber non eſt. Ἄπυκνοι ſoni, apud muſicos dicuntur qui impoſitionem ſonorum trium tenent. Mart. Cap. l. 9.

Βαρύπυκνοι, ſoni, qui velut regiones primas ſpiſſi retentant. Idem ibidem.

Καταπυκνόω, ῶ condenſo, repleo, refarcio. Plut.

Μεσόπυκνοι, ſoni, qui media ſpiſſi poſſident. M. Cap.

Ὀξύπυκνοι, ſoni, qui vltima ſpiſſi tenent. Idem.

Compoſita ex πύξος.

Ὀνόπυξος, ου, ὁ, buxus aſinina. Theophr.

Παραπυξος κλίνη, lectica buxea, vel buxeæ ſimilis.

ΠΥΛΗ, ης, ἡ, porta: propriè aditus per mœnia in vrbem ferens. Iliad. σ. ἀσὶ δὲ πύργοι ὑψηλαί τε πύλαι. Plutarch. αἱ πόλεις ἔχουσι τινας πύλας ἀποῤῥήτους. Metaphoricè aliis etiam rebus tribuitur: vt cœlo. Il. θ.

1410 Et ſoli: Odyſſ. ω. Regioni, apud Plutarch. in Alex. Vnde & locus quidam Græciæ πύλαι appellatus fuit, quòd ibi aditus & fauces eſſent Græciæ. Dem. Plut. Auribus, apud Ath. lib. 4. Iecori, apud Poll. & Ruf. Epheſ.

Πυλαῖος, ὁ, qui extra portas eſt. Item qui Pylis oriũdus eſt Et πυλαία συνοδὸς, conſilium quod Pylis habebatur. Hippocr.

Πυλεὼν, ῶνος, ὁ, atrium. Ariſt. Pro eodem poeticè dicitur πυλεὼν, apud Oppian. de venat. l. 3.

Πυλὶς, ίδος, ἡ, portula. Thuc. & Xen.

Πυλόω, ῶ, portis munio ſeu claudo. Xen. Hell. 4. ἐπύλωσαν τὸν Πειραιᾶ.

Πύλωμα, τὸ, porta, ſeu ianua. Eurip.

Πύλος, idem quod πύλη. Il. ε.

Compoſita.

Ἀμφίπυλος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque portas habens, ſeu habens duas portas. Eurip. in Med.

Ἀντίπυλος, oppoſitam portam ſeu oppoſitas portas habens. Herodot.

Διαπύλιος, qui per portam effertur. Ariſt.

Ἑκατόμπυλος, centum portas habens. Thebarum Ægyptiarum epith. apud Hom.

Πεντάπυλος, idem. in Epigr.

Ἑπτάπυλος, ſeptem portas habens. Thebarum Bœoticarum epith. apud Heſiod in Erg.

Εὐρύπυλος, ὁ καὶ ἡ, latas ſeu amplas & patulas portas habens. Il. ψ.

Εὐρύπυλος, idem. Heſych.

Θερμοπύλαι, q. d. calidæ portæ. Sic nominatur locus quidam Græciæ qui & πύλαι, quod propè eas Græciæ fauces calidæ ſint aquæ. Strab. l. 9.

Μακρόπυλος, longas habens portas. Euſt.

Πρόπυλος, ſeu προπύλαιος, qui ante portam eſt. Πρόπυλον & προπύλαιον, veſtibulum domus, locus inter portam & [illegible]m interiectus. Plut.

Συμπύλη, portula, oſtium.

Τηλέπυλος, cuius portæ in longinquo ſolo ſunt: vel cuius portæ longo interuallo inter ſe diſtant: vel amplas & ſpatioſas habens portas. Od. κ.

Ὑψίπυλος, altas portas habens. Il. ζ.

Χαλκόπυλος, æreas portas habens, æreis munitus clauſtris: vt χαλκόπυλος πόλις. Eurip.

ΠΥΝΔΑΞ, ακος, ὁ, fundum, idem quod πυθμὴν. Apud Ariſtot. in prob. ἀμφορέως τὸν πυνδακα ἀφελὼν, exp. amphoræ detracto operculo. ¶ Item manubrium gladij. Heſ. ex Soph. in Iphig.

Ἀπύνδακωτος, fundo carens. Soph.

ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ, & πεύθομαι, (F. πεύσομαι. Aoriſt. 2. ἐπυθόμην, præt. paſſ. πέπυσμαι) audio, intelligo: interdum & cognoſco, reſciſco, certior fio. Odyſſ. ψ. Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην. Xenoph. πυνθάνομαι παρ' αὐτοῦ. Et cum accuſat. Odyſſ. π. Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐπὶ μεγάλοιο ὄλεθρον. Sic Iſocr. Interdum cum genit. perſ. & accuſ. rei: vt Ariſtoph. πυνθάνομαί σου τὰ πράγματα, ex te res cognoſco. Ponitur & cum ſolo genit. vt Æſch. ὡς ἐγὼ τοῦ πατρὸς ἐπυνθανόμην. Sæpius πυνθάνομαί τινος dicitur pro πυνθάνομαι περί τινος: vt Odyſſ. ν. Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ, de Creta audiebam. ¶ Item interrogo, quæro, ſciſcitor. Odyſſ. ο. Ἦλθον πευσόμενος πατρὸς ὃν δὴν οἰχομένοιο, percontaturus de patre. Xenoph. pæd. 1. τῶν ἐπομένων πρεσβύτατος ἐπυνθάνετο. In quibus locutionibus ſubauditur ante genit. præpoſitio περί.

Πύσμα, τὸ, quæſitum, quæſtio, interrogatio. Plut.

Πυσματικὸς, ὁ, percontatorius, ſciſcitatiuus. Amm.

Πύσις, εως, ἡ, auditio, fama. Thucyd. Exponitur & percontatio.

Πεῦσις, εως, ἡ interrogatio, percontatio. Syn. Phil. Πεύσιες, αἱ, nuntij ſermones. Phal. in ep.

Πευστικὸς, ὁ, interrogatiuus.

Πευστηρία, ἡ, inquiſitio atque interrogatio quæ fit in extiſpicina. Eurip.

Πευστὸς, exp. obediens. Heſych.

Πευθὴν, ῆνος, ὁ, explorator, ſciſcitator, emiſſarius: auſcultator. Herodot. & Luc.

Πεύθη, ἡ, interrogatio, percontatio. Heſych.

Compoſita.

Ἀναπυνθάνομαι, idem quod πυνθάνομαι interrogo, &c. Herodot. ἀναπυνθανόμενοι τὸν ποιήσαντα. 1411

Ἀνάπυστος, ὁ καὶ ἡ, peruulgatus, peruagatus, hominũ ſermonibus celebris. Odyſſ. λ. Heſych. ἀνάπυστα, ſunt etiam ineffabilia, inaudita. in qua ſignificatione dicitur etiam ἀνάπυστος.

Ἄπυστος, fando inauditus, fama incognitus. Od. α. Item actiuè, qui fando audiuit, qui fama accepit. Od. ε.

Ἀπευθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, de quo fama & auditione nihil accepimus. Odyſſ. γ. Exponitur & imperitus, indoctus, qui nihil audiuit, ſeu audiendo didicit. Suidas. Pro eodem dicitur & ἄπευθος, quod Heſych. exponit qui non audiuit, aut qui omnis mali eſt expers.

Ἀπευστος, idem. Heſych.

Πανάπυστος, (*decomp.*) de quo prorſus nihil cognoſci poteſt fama aut auditione: vel qui prorſus nihil audiuit & cognouit. Suid.

Ἀποπυνθάνομαι, ſciſcitor ex aliquo. Epictet.

Διαπυνθάνομαι, intelligo, cognoſco. Plat. Item ſciſcitor, percontor. Heſych. & Suid.

Διάπυστος, auditus, & intellectus, notus. Herodian.

Ἐκπυνθάνομαι, audio ex aliquo: vel ſimpliciter. audio. Soph. θανάτῳ γὰρ ἴσον παιδὸς ἐκπύθῃ. Item ſciſcitor & percontor. Eurip.

Ἔκπυστος, exauditus, euulgatus, cognitus. Thuc.

Ἀνέκπευστα (*dec.*) Heſych. ſunt manifeſta, exaudita. Item ineffabilia, infanda.

Περίπυστος, fama circumquaque notus.

Πολυπευθὴς, multum ſciſcitans: ſeu à quo multa interrogantur.

Προπυνθάνομαι, prius audio, præſentiſco. Xen.

Προσπυνθάνομαι, inſuper percontor.

Φιλόπυστος, & φιλόπευστος, & φιλοπευθὴς, qui ſciſcitari amat: ideóque diſcendi cupidus: vel curioſus ſcrutator. Heſych. & Suid.

Φιλοπευστία, ſtudium ſciſcitandi, curioſitas.

φιλοπευθέω, libens audio & ſciſcitor, vel curioſus ſum in ſciſcitando. Heſych. & Suid.

ΠΥΞ (aduerb.) pugno, vel pugnis (ſicut λὰξ, calce ſeu calcibus) Iliad. ψ. πὺξ πεπληγέμεν. Sic τύπτειν πὺξ, pugno pulſare. Greg. Πὺξ μάχεσθαι, pugilatu certare Il. ψ & Heſiod. in A'p E. πὺξ ἀγαθὸς Il. γ.

Πυγμὴ ῆς, ἡ, pugnus, manus in pugnum cōtracta. Suid. & Heſych. Item lucta ſeu pugilatus. Plut. in Lyc. πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσεν. Item menſura continens ſpatium quod eſt à cubito ad digitos clauſos. Poll.

Πυγμαῖος, α, ὁ, æquans ſeu explens πυγμήν. Item πυγμαῖοι, populi quidam qui menſuram iſtam ſua ſtatura non excedere creduntur, vel ἀπὸ τῆς πυγμῆς, i. lucta, certamine, quòd ſint ad bella promptiſſimi, vt ſcribit Hieron. apud Ezech. c. 27.

Πυγμαίως, inſtar pugni.

Πυγὼν, όνος, ἡ, menſura continēs ſpatium quod eſt à cubito vſque ad digitos inflexos. Heſych.

Πυγωνιαῖος & πυγούσιος, menſuram illam æquans.

Πύκτης, ου, ὁ, pugil, ὁ πὺξ μαχόμενος, ſeu πυγμάχος. Xen. & Plut. Adiectiuè apud Luc. πύκτης πόλεμος pro πυγμαχία, pugna quæ πὺξ commiſſa eſt.

Πυκτοσύνη ης, ἡ, pugilatus, ars pugilica. Athen.

Πυκτικὸς, ὁ, pugilicus, vt πυκτικὴ, ſc. τέχνη, ars pugilica. Xen. Item pugilico certamini aptus. Ariſtot.

Πυκτεύω, pugilatione ſeu in pugilatu certo, pugilor. Plut. Exp. & pugnos incutio, apud Eurip. in Cyclop. Τίς εἰς σὸν κρᾶτ' ἐπύκτευσεν γέρον;

Πυκτεῖον, τὸ locus in quo pugiles exercentur. Suid.

Πυκταλίζω, idem cum πυκτεύω Euſt.

Compoſita ex πυκτεύω.

Διαπυκτεύω, pugnis decerto, pugilatu decerno, & metaph. contendo τινὶ, cum aliquo. Luc.

Καταπυκτεύω, vinco in pugilatu.

ΠΥΠΠΑΞ vox poppyſmatis. Ariſtoph. Schol.

Πυππάζω, poppyſmate demulceo, poppyſmate adulor, idem quod ποππύζω, ſuprà.

Ὑπερπυππάζω, ſuprà modum demulceo poppyſmate, do crebrum poppyſma. Ariſtoph.

ΠΥΡ, υρὸς, τὸ, ignis. Hom. Ariſtot. & alij. Πυρὸς ἄνθος eſt flos ignis, i. quod in eo eſt lucidiſſimum. Heſyc. Πυρὸς ἄγχη à quibuſdam dicitur ἡ χαμελαία,
1412 fruticis genus, teſte Dioſc. lib. 4 c. 172. ¶ Πῦρ ἄγριον ab Hippocrate febris vehementiſſima nominatur, quaſi eiuſdem ſit cum igne ſubſtantiæ. Dicitur & in plurali πυρὰ, τὰ, ignes, apud Thucyd. Plutarch. & c.

Πυρώδης εος, ὁ καὶ ἡ, igneus, ignitus, vel vrens in modum ignis. Dioſc. l. 2.

Πυρόεις εντος, ὁ, idem. Metaph. in Epigr. πυρόεις πόθος ¶ Item ſubſt. ἀστὴρ, ſtella Martis. Ariſtot.

Πύρινος, & πυρινὸς, ὁ, igneus. Theoph.

Πυρίτης, ου, ὁ, ſc. λίθος, lapis pyrites, lapis ignem edens: de quo Plin. l. 36. c. 19. & Dioſc. l. 5 c. 142. Fœm. πυρῖτις ſc. λίθος, itidem lapis pyrites, apud Suid. Et πυρῖτις βοτάνη, quæ & πύρεθρον. Nic. in Alexiph. & Dioſc. l. 3. c. 86. Eſt & πυρῖτις ταφίδος, quæ ξυλοκίνη quoque & montana dicitur, apud Galen.

Πυρίδιον, τὸ, igniculus.

Πυραλὶς, ίδος, ἡ, ignaria: nomen auis, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 1. Scribitur & πυραλλὶς, apud Athen. lib. 9. & πυρραλὶς, apud Heſych.

Πυραμὶς, ἡ, apud Geometras eſt figura ſolida planis ſuperficieb. operta, à quarum vna cæteræ ſurgentes ſimul in vnum ſignum coeunt ac deſinunt: ab igne & flamma quam imitari videtur, nomē ſortita. Peculiariter pyramides appellatæ fuerūt turres quædam in Ægypto iuxta hanc formam conſtructæ: de quibus Iul. Solin. & Plin. l. 36. c. 12. ¶ Aliam ſignif. vide in deriuatis à Πυρὸς.

Πυρόω, ῶ, ignem infeſto, igne iniecto vro, inflammo. Herodian. lib. 8. καὶ πυρώσαντες τὸ ſτρατὸν ἀπεκώλυσαν. Item incendo, inflammo: vnde πεπυρωμένοι ἄνθρακες, carbones accenſi ſeu candentes, apud Dioſc. Exp. & torreo, vro: vnde in Axiocho, λαμπάσι πυρούμενοι ... Item igne probo & purgo: vnde πεπυρωμένος χρυσὸς, apud Areth. Exp. etiam, concoquo apud Alex. Aphr.

Πύρωσις, ἡ, coctio ad ignem. Theophr. & Ath. Item probatio quæ igne fit. Heſych.

Πυρωτὴς, qui igni excoquit & purgat. Eſdræ l. 2.

Πυρωτικὸς, vrendi vi præditus, ſeu feruens. Dioſc.

Πυρωτὸς, ignitus. Et τὸ πυρωτὸν, ignea natura. Plut.

Πυρσεύω ignem immitto, igni inflammo. Plat.

Πυρευτὴς, qui igni inflammat, incendiarius. Heſych.

Πυρευτικὴ χρεία, ignarius vſus. Theophr.

Πυρεῖον, τὸ, igniarium, materies arida ad accendendum ignem. Item ignarium, i. lapis pyrites. Plat. de rep. l. 4. Syneſ. Eſt & vas fictile cui ignis imponitur: ignis receptaculum. Exod. 27. 2. Paralip. 4. ¶ Πυρεῖα, dicuntur & ſilices ex quibus chalybe percuſſis elicitur ignis, & in fomite ſuſcipitur, apud Soph. in Philoct. Pro πυρεῖον, Ionica dialyſi dicitur, πυρήϊον, apud Apoll.

Πυρήϊον, idem Theophr. Πυρήν, pro eodem apud eund. Vnde τὰ πυρεῖα ignes. Xen. Plut.

Πυρὰ (& Ionicè πυρὴ) ᾶς, ἡ, rogus, pyra, lignorum ſtrues igni ſubiecto ardens. Hom. Plut.

Πυρία, & Ionicè πυρίη ἡ, ſudatio ſicca: vt quum ſilices aut ferri fruſta candefacta in vaporarium inferuntur ad ciendum ſudorem. Gal. in Alex. Hipp. Exp. etiam, fotus, apud Dioſc. l. 1. Sic dicitur & ipſum vas caldarium quo excalefacto, ſudatio cietur. Athen. lib. 5. Pro odore etiam & thuribulo apud Herodotum accipi traditur.

Πυριάω, ῶ foueo. Dioſc. πυριᾶν θερμῷ θαλάσσῃ.

Πυριῶμαι, foueor. Idem παῖς κατὰ μήτραν μύσασι ... πυριωμένη, fotu prodeſt. Item ſudo & incaleſco ex camini aut πυρίας calefactione. Athen.

Πυρίαμα, τὸ, fomentum. Ariſtot.

Πυρίασις ἡ, fomentum. Gall.

Πυριατήριον, τὸ, locus in quo πυριῶνται: ſeu teſtudo vnde vapor ſiccus egreditur ad ſudorem ciendum. Plin. cellam caldariam vocat, Celſus Laconicum, Ariſtot. probl. ſect. 2. probl. 29.

Πυριατὸς κέραμος, later igni excalefactus, qui panno inuolutus fomenti loco applicatur. Τὸ πυριατὸν, lac primum, ſeu coloſtrum quod decoquitur. Heſy. in qua ſignificatione etiam πυριάτης dicitur, apud Aet. l. 2. c. 99.

Πυρσὸς, οῦ, ὁ, fax facula. Il. σ. Plut. & Luc. Dicitur & in plur. πυρσὰ, faces, ignes, apud Eurip. ¶ At πυρσὸς, rufus, vide poſt πυῤῥός.

Πυρσεύω, facem accenſam tollo vel præfero. Ariſt.
Πυρσεύεται, face ſublata prælucetur. Luc. de hiſt. ſcrib. ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης. Metaphoricè apud Plut. ἡ δόξα, dicitur πυρσεύεσθαι, i. elucere, vt ignes è ſpecula prænuntij conſpicuè tolluntur. 1413

Πυρσόω, ῶ, ignes excito. Eurip.

Πυῤῥὸς, ὁ, rufus, rutilus. Plut. in Tim. πυῤῥὸν ξανθὸν τε καὶ φαιὸν χρῶμα γίγνεται. Exp. & fuluus.

Πυῤῥότης ητος, ἡ, color rufus, & rufitas. Ariſtot.

Πυῤῥούλας, auis nomen à rufitate ei impoſitū. Ariſt.

Πυῤῥάκης rufus. Reg. l. 1. c. 16.

Πυῤῥίας, ου, ὁ, ſerpens quidam, nomen à rufo aut rubeo colore habens.

Πυῤῥιάω, rufus ſum.

Πυῤῥίζω, idem, vel rufum colorem imitor.

Πύῤῥιχος, rufus, Theoc. id. 4. Αἰσωπὸς μαὶ χ᾽ ὁ πυῤῥος, ὁ πυῤῥιχος. ¶ At πυῤῥίχη ὄρχησις, dicitur ſaltatio, à Pyrrho authore: vide de ea Athen. lib. 14. Plin. lib. 7. c. 57. Hinc & πυῤῥίχιος πούς, pes pyrrhichius, apud Demetr. Phal. & Quint. l. 9. cap. 4. Item πυῤῥιχίζω, pyrrhicham ſalto. Ath. lib. 14. A quo eſt πυῤῥιχιστής, pyrrhichæ ſaltator. Plut. in Alex.

Πυρσός, dicitur pro πυῤῥός, vt κόρση pro κόῤῥη Æolica dialecto. Eurip.

Πυρσαίνω, rufum facio, ſeu rufo. Philoſtr.

Πυρετός, οῦ, ὁ, ligneus calor, ſeu igneus æſtus. Il. χ. φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι. Item febris, ſic dicta à colore igneo, vt Latinis à feruendo: de qua vide Gal. de different. febr. Interdum κατ᾽ ἀντίφρασιν ſic appellatur rigor & horror, ſeu horridus rigor, Πυρετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, febrilis, vel cum febrili colore iunctus. Item febres excitans ſeu inuehens. Hippocrati idem etiam ſignificat, quod θερμός, calidus.

Πυρέτιον, τό, febricula. Alex. Aph.

Πυρεταίνω, febrio, febricito. Athen. Scribitur & πυρεταίνω, in Hippiatr.

Πυρέσσω ſeu πυρέττω, f. ξω, idem Plut. Apud Alex. Aphr. πυρέττω πυρετόν. Significat & generaliter corporis aliquo dolore affligor, apud Eurip. in Cyclope, quum Silenus inquit, Ωμοι, πυρέσσω συγκεκομμένος τάλας.

Πύρεξις, ἡ, idem cum πυρετός.

Πυρεκτικός, febrilis. Gal. ad Glauc. l. 2.

Compoſita, ac primùm ex πῦρ.

Αμφίπυρος, ὁ καὶ ἡ, igni cinctus. Soph.

Αναπυρόω, accendo, inflammo, Ariſtot.

Απυρος, igni expers, igne carens, vt ἄπυρος εἶναι. Heſiod. in Erg. Item qui igni non admouetur, vt λέβης Απυρος. Iliad. ψ. Item ignem non expertus, non coctus, crudus, vt ἄπυρον μέλι, apud Luc. Exp. &, mortuus. Heſych.

Απύρωτος, igni nunquam admotus, ideóque nouus, vt φιάλη ἀπύρωτος. Athen. lib. 11. Απύρωτοι, à quibuſdam etiam dicuntur carbunculi, ignem non ſentiẽtes. Plin. lib. 37. c. 7.

Αποπυρίας, ου, ὁ, qui ſuper carbonibus coquitur. Ath.

Αποπυρίδες, piſces quidam, apud eund.

Αποπυρίζω, edo ex igne captum. Heſych.

Αποπυρόω, idem cum πυρόω.

Αποπυροῦμαι, igneſco, inflammor. Ariſtot.

Δεξίπυρος, ignem ſuſcipiens vel excipiens. Eurip.

Διάπυρος, igni excandefactus, vel ſimpl. candefactus, Ariſtot. Et metaph. feruidus, vehemens, acer. Plut. Vnde τὸ διάπυρον, feruor ſeu ardor, vehementia. Dion. Long.

Διαπυρίζω, excandefacio.

Διαπυρίζομαι, excandeſco, ſeu accendor, inflammor Et metaph. ira exardeſco.

Διαπυρόω, incendo, inflammo, Eurip.

Δίπυρος, qui recoquitur & ſecundos experitur ignes, vt δίπυροι ἄρτοι, apud Athen. lib. 3. qui & διπυρῖται, dicuntur apud Hippocr. Quidam interpr. panem nauticum. Item, duplici igne lucens: vt δίπυροι λαμπάδες, apud Ariſtoph.

Δορύπυρος, igneam haſtam habens. D. Phal.

Εκπυρος, qui igni ſupra modum efferbuit.

Εκπυρόω, idem quod διαπυρόω. Eurip.

Εκπυροῦμαι, inflammor, exardeſco. Gal.

Εκπύρωσις, ἡ, incenſio, inflammatio. Athen. Exponi-
1414 tur & ardor quo aliqua inflammantur & exardeſcunt, apud Ariſtoph.

Decomp. Προεκπυροῦσθαι, interim ignoſcere.

Προσεκπυρόω, inſuper accendo & inflammo.

Εμπυρος, igne vrens, igne habens, vt ἔμπυροι τῶν τεχνῶν. apud Philoſtr. Item qui igni admouetur. Plut. Τὸ ἔμπυρον, ſacrificium, aut victima quæ crematur. Plut.

Εμπυρίζω, incendo, inflammo.

Εμπυρίζομαι, incendor, inflammor.

Εμπυρισμός, incenſio, inflammatio.

Εμπυρεύω, idem cum ἐμπυρίζω. Εμπυρεύομαι, idem cum ἐμπυρίζομαι, apud Dioſc.

Εμπυρόω, idem quod ἐμπυρεύω.

Εμπύρευμα, τό, carbones cineribus obruti ad accendendum ignem, quum opus eſt, relicti. Heſych.

Εὐπύρωτος, ignitu & excandefactu facilis.

Ζάπυρος, valde igneus. Æſchyl.

Ζώπυρον, τό, ſuſcitabulum ignis, ſeu reliquiæ ignis ſopiti & cineribus obruti. Suid. & Heſy. Metaphoricè apud Plat. de leg. lib. 3. ζώπυρα humani generis appellantur ij qui ex diluuio ſeruati ſunt, & quaſi igniculi ad ſuſcitandum genus humanũ relicti. Ζώπυρα, τά, dicuntur etiam quæ ſuſcitant ignem ſopitum, vt folles. Suid. In qua ſignificat. dicitur & ζωπύριον. Suid. & ζώπυρα, ἡ, Heſych. Ζώπυρα. eſt etiam herbæ nomen, quæ alias κλινοπόδιον. Plin. lib. 24. cap 15.

Ζωπυρέω, ignem ſopitum & carbones cineribus obrutos ſuſcito & accendo. Suid. Metaph. plerunque ſignificat, bella aut alia mala ſopita ſuſcito: teſte eodem. Item refocillo, reficio, reſtauro vires propemodum morbo extinctas, apud eundem.

Dec. Αναζωπυρέω, exſuſcito, redardeſcere facio. Et metaph. excito, recreo. Plut.

Αναζωπυροῦμαι exſuſcitor, redardeſco. Et metaph. excitor, ardorem animi recupero. Xen.

Εκζωπυρέω, excito, exuſcito: propriè de igne ſopito. metaph. de aliis rebus: vt ἐκζωπυρεῖν πόλεμον, apud Plut. Εκζωπύρησις, ἡ, exuſcitatio, ſeu accenſio. Plut.

Ημίπυρος, ſemiuſtus, ſemiardens. Ariſtot.

Θεόπυρος, à Deo ardens, cælitus accenſus. Eurip.

Κάπυρος, (comp. ex κάειν καὶ πυροῦν, teſte Euſt.) torridus, aridus, aduſtus. Theocr.

Καπυρία, & καπυρίδια, placentarum genus, apud Athen. l. 3.

Κατάπυρος, ignitus. Metaph. ardentiſſimus. Suid.

Λαμπυρίς, lampyris, noctiluca: inſecti genus. Plin.

Λαμπυρίζω, lampyridis inſtar luceo. Dioſ.

Λειπυρίας πυρετός, febris continua, in qua ſimul externa frigent, interna vruntur: ſic dicta ἀπὸ τοῦ λείπεσθαι πυρὸς ἤτοι θέρμης. Actuar. l. 2.

Ξηροπυρία, ἡ, balneum ſiccum, in quo quis tantum deſudat, non etiam aqua abluitur. Schol. Nic.

Συμπυρόω, ſimul incendo, ſeu ſimul comburo, aut igne torreo. Eurip. in Cycl.

Υπέρπυρος, ſupra modum igni excalfactus.

Ψευδόπυρα, τά, fictitij & ementiti ignes Suid. Sic & prouerbialiter dicuntur inania terriculamẽta & minæ aut cùm arte oſtenditur aliquod periculum, quod re ipſa non eſt. Eraſm. in Chiliad.

Compoſita ex πυρσός fax, &c.

Διαπυρσεύω, idem cum πυρσεύω Plut.

Εκπυρσεύω, igni luceo ex aliquo loco.

Compoſita ex πυῤῥός.

Εὔπυῤῥος, rufus, rubeus Dioſc. l. 3. c. 19.

Επίπυῤῥος, ad rufum colorem inclinans. Ariſtot.

Ημίπυῤῥος, ſemirufus.

Κατάπυῤῥος valde rufus. Dioſ. l. 2. c. 184.

Υπόπυῤῥος ſubrufus. Gal. Dioſc.

Υποπυῤῥίζω, ſubrufus ſum Dioſc.

Compoſita ex πυρετός.

Απύρετος, qui ſine febri eſt, febri carens. Athen.

Ανξιπύρετος, faciens ceſſare febrem. Nic. in Myt.

Ριγοπύρετος, febris dicitur in qua ægrotus ſimul febricitat & riget, eodem tempore in toto corpore vtrumque ſentiens affectum. Gal.

1415

ΠΥΡΓΟΣ, ὁ, turris. Od. ζ. ἀμφὶ δὲ πύργος ὑψηλός. Xeno.

Xen. Hellen. 6. κατιδόντες ἀπὸ τῶν πύργων. Pro muro accipi tradit Etymol. Il. γ. Οἱ δ' ὡς οὖν εἴδον Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν. Et pro parte quadam muri. Il. μ. Τοὶ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν. ¶ Apud Latinos accipitur pro alueolo, in quo teſſeræ ante iactum agitantur, vt apud Horat. Mitteret in Pyrgum talus. ¶ Eſt & bellicum inſtrumentum. Heſych. ¶ Sic & dicitur acies militaris quadrangulari forma diſpoſita, in modum turris, conſtans ex viris ſexcentis & ſexaginta, teſte Euſt. qui & ſic vſurpari tradit. Il. μ. Πατ τήνεν δ' αἶψα πύργον Ἀχαιῶν. Metaphoricè πύργος, is dicitur, qui aliorum eſt præſidium & refugium, apud Hom. & Eur. ¶ Pro parte etiam nauis accipi teſtatur. Etym.

Πυργίτης στρουθὸς, paſſer in turribus degens. Gal.

Πυργίον & πυργίσκος, turricula. Poll. Πυργίσκος exp. etiam, arca turrita, apud Suid.

Πυργηδὸν, in modum turris. Il. μ.

Πυργόω, turri inſtruo & munio. Od. λ. Item metaph. in altum tollo, eueho in turris altitudinem, amplifico. Ariſtoph. in Ran. ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά. Et velut turri munio. Nonn.

Πυργόομαι, turri inſtruor. Epigr. l. 5.

Πύργωμα, τὸ, turris. Eur. in Phœn.

Πυργωτὸς, turritus. Athen. l. 5.

Compoſita.

Ἀντίπυργος, ὁ καὶ ἡ, qui turri opponi & comparari poteſt altitudine. Eur.

Ἄπυργος, turres non habens. Eur.

Ἀπύργωτος, idem Od. λ.

Ἑπτάπυργος, ſeptem turribus ornatus. Eur.

Εὔπυργος, pulchras ſeu bonas turres habens. Heſiod.

Καλλίπυργος, idem Eur. Exp. & ſublimis.

Καλλιπύργωτος, pro eodem: apud eundem.

Μεσοπύργιον, τὸ, muri ea pars quæ inter duas turres media eſt. Syn.

Μεταπύργιον, ſpatium quod inter duas turres eſt: idem ferè cum μεσοπύργιον. Thuc.

Πολύπυργος, multis turribus munitus.

ΠΥΡΗΝ, ῆνος, ὁ, nucleus: quod in pomo ligneum oſſeúmve eſt. Dioſc. lib. 1. cap. 152. τῆς ὀξείας ῥίζης ὁ πυρήν. Apud Galen. τῶν κατὰ τόπ. lib. 6. στρόβιλοι etiam, i. nuclei nucis pineæ πυρῆνες dicuntur. Apud eũdem aliorum quoque ſegmenta ſic appellari traduntur. Vuis etiam πυρῆνες tribuuntur, apud Ariſtot. probl. ſect. 10. probl. 24. Item piſcibus. ¶ Πυρὴν dicitur etiam ſpecilli pars altera minor, in nuclei modum rotunda. ¶ Apud Hippocr. granum ſignificat, & de thure dicitur, teſte Galen. in eius lex. ¶ Eſt & gemmæ nomen. Plin. l. 27. c. 11.

Πυρηνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lignoſus, qui interiore ligno multo eſt. Theoph. hiſt. pl. l. 2. c. 8.

Πυρίνη, ης, ἡ, idem cum πυρήν. Heſychius. Exponitur & granum, & de thure dicitur. Galenus apud Hippocratem.

Πυρηνώδης, idem cum πυρηνώδης. Item nucleo ſimilis. Ariſt.

Compoſita.

Ἀπύρηνος, ὁ καὶ ἡ, ligno ſeu oſſe carens, nucleum non habens, vt καρπὸς ἀπύρηνος. Theoph. Item ſpinis carens: de piſcibus dictum. Athen. l. 7.

Ἀπύρινος, idem: vt ἀπύρινος ῥίζα. Philoſtr. ep. 10.

Διπύρηνος, duos nucleos habens, qui interiore ligno gemino eſt. Et τὸ διπύρηνον, ſpecillum duas cuſpides habens. Gal. de alim. l. 2.

Ἐκπυρηνίζω, enucleo, ſeu educo veluti nucleum. Aphr.

Μαλακοπύρηνος, mollem nucleum habens. Theoph.

ΠΥΡΟΣ, οῦ, ὁ, triticum, frumentum. Iliad. θ. Ὑμῖν παρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν. Plut. in Per. πυρῶν μεδίμνοι τετρακισμύριοι.

Πύρινος, ου, ὁ, triticeus. Athen. Dioſc.

Πύρνος, per ſyncopem dicitur pro πύρινος: vt Odyſſ. ῥοδώσῃ δ' οἱ ἄνακα θέλησι Πύρνον καὶ κοτύλην. Exponitur 1416 etiam ſubſtantiuè, fragmentum panis, bolus, apud Suid. & Heſych. Item τροφή, Etymol. & ſchol. Theocriti.

Πυρωπὸς, maturus, edulis. Theocr.

Πυρίτης, ου, ὁ, idem cum πύρινος. Suid.

Πυραμοῦς, οῦντος, panificij genus ex tritico admixto melle, quod præmij loco dabatur iis qui inſomnes pernoctaſſent in ſympoſiis. Athen.

Πυραμὶς ίδος, ἡ, ſ. μάζα, placenta, itidem ex tritico & melle: vt σησαμὶς dicitur ἡ ἐκ σησάμων καὶ μέλιτος. Etym. Diuerſum panis genus eſſe à πυραμοῦς, docet Iatrocles in lib. de placentis, teſte Athen. ibidem. ¶ Πυραμίδες, apud Ægyptios etiam dicuntur regia granaria, à Ioſepho ædificata, teſte Etym.

Σπυρὶς, ίδος, ἡ, ſporta, corbis. Heſych. exp. τὸ τῶν πυρῶν ἄγγος. itidémque Etym. deriuat à πυρὸς, quaſi πυρὶς, pleonaſmo τοῦ σ. Vtitur comicus quidam apud Athen. l. 10. Matth. c. 15. & Luc. act. ap. c. 9.

Σπυρίδιον, τὸ, ſportula, corbula. Ariſtoph.

Σπυρίδων, idem quod σπυρίς. Poll.

Compoſita.

Αἰγίπυρος, q. d. capræ triticum: herbæ nomen, de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 2. c. 9. & Theocr. idyll. 4. Sic dici putatur, quòd capræ eius eſu gaudeat. Exponitur etiã rufus, apud ſchol. Ariſtoph. quoniam ægipyrus herba eſt florem habens rubeum, teſte Demet.

Αὐτόπυρος ἄρτος, & αὐτοπυρίτης, ου, ὁ, panis cui nihil furfuris ademptum eſt. Gal.

Διόσπυρον, τὸ, genus ceraſi, ſeu fructus ceraſo ſimilis. Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. 13. Sic etiam dicitur à quibuſdam lithoſpermon. Plin. lib. 27. c. 12.

Ζεόπυρον, teſte Dioſc. vocatur in Bithynia zeæ triticique mixta ſpecies. Quidam exp. genus frumẽti mediæ inter zeam & triticum naturæ. Scribitur & ζειόπυρον.

Ἰσόπυρον, herba eſt quæ & phaſiolus: de qua Dioſ. l. 4. cap. 121.

Λαγωόπυρον, Hippocr. τὸν λαγώποδα, herbam nominauit quaſi leporis triticum. Eadem dicitur & ἀλωπεκόπυρος, apud eundem in lib. de vlc.

Μελάμπυρον, herbæ nomen, in quam triticum degenerat. de qua Theophr. hiſt. pl. l. 8. c. 5. Gal. de alim. l. 1. c. vlt. Sic etiam à nonnullis dicitur μύαγρον, teſte Dioſc. l. 4. c. 17.

Συγκομιστὸς... Ξηροπυρίτης, ἄρτος, idem qui & αὐτόπυρος. Athen.

Ὀλιγόπυρος, ὁ καὶ ἡ, parum tritici ferens. Theophr.

Ὁλόπυρος, triticum integrum, ſeu quod integrum coctum eſt. Athen. l. 9.

Ὁμοιόπυρος, tritico ſimilis. Theophr.

Πολύπυρος, tritico abundans. Odyſſ. ξ.

Φιλόπυρος, amans triticum.

ΠΥΤΙΝΗ, ης, ἡ, Heſychio lagæna vini vimine obducta. Suid. dicit eſſe è ſurculis nexum vaſculum. Eſt & nomen comœdiæ Cratini, apud Ariſtoph.

Πυτιναῖος, vt apud Suid. Diitrephes quidam dicitur πυτιναῖα ἔχειν πτερὰ, quòd ἐκ πυτινῶν πλούτοις ditatus eſſet, & inde veluti alas quib. emergeret ſumpſiſſet.

ΠΩΓΩΝ, ωνος, ὁ, barba. Plut. de diſcern. adulat. ab am πώγων πω δηρὸς καθεῖται. Tribuitur & aliis animantibus: vt τράγου πώγων, de piſce quodam. apud Athen. lib. 8. Sic & auium roſtris πώγωνες naſcũtur. Ariſtot. Athen. l. 14. Dicitur & de inanimis: vt φλογὸς πώγων, flamma quæ ſparſim erũpẽs in conum acuitur. Æſchyl. Πώγωνες etiam à poetis cuſpides

dici teſtatur. Poll. lib. 2.

Πωγωνίας, ου, ὁ, barbarus: vt πωγωνίας ἀστήρ. Plin. l. 2. c. 25. Exp. & ſubſt. magna barba. Suid.

Πωγωνιήτης, Ionicè pro πωγωνιάτης, & πωγωνίτης, barbatus. Iouis epith. Suid.

Compoſita.

Ἀπώγων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, imberbis.

1417 Δασυπώγων, denſam & hiſpidam ſeu hirſutam habens barbam. Ariſtoph. in Theſmoph.

Ἐκπώγων, cui barba excreuit, barbatus.

Λειπoπωγωνία, quum barba aliquis deſtituitur, quum barbam quis non habet. Etym.

Μακροπώγων, cui promiſſa ſeu prolixa barba eſt.

Μισοπώγων, oſor barbæ. Sic & inſcrib. quidam Iulian. apoſt. λόγος in Antiochenos.

Πολυπώγων, multum barbæ habens.

Προπωγώνιον, anterior barba quæ progerminat ante inferiorem: prima barba. Poll.

Σπανοπώγων, cui rara barba eſt. Idem ibid.

Σφηνοπώγων, cui barba velut cuneo diffiſa eſt, & biſulca.

Τραγοπώγων, hircinam barbam habens: nomen herbæ quæ & πτεροπώγων, de qua Dioſc. l. 2. c. 173.

Χαλκοπώγων, cui eſt ænea barba. Plut.

ΠΩΛΕΩ, ῶ, vendo, venundo. Dem. pro cor. πωλοῦσι τῷ Φιλίππῳ τὴν πατρίδα. ¶ Item verto: de qua ſignif. vide in πολέω.

Πωλοῦμαι, vendor. Athen. πωλεῖται πρὸς χρυσίον.

Πώλημα, τὸ, id quod venditur ſeu venum exponitur, res venalis. Xen.

Πώλησις, εως, ἡ, venditio. Idem.

Πωλητὴς, οῦ, ὁ, venditor. Athenis erat magiſtratus cui commiſſa erat elocatio vectigalium, metallorum, auctionum, quique functiones publicas elocabat. Poll. l. 8. & Harpocr.

Πωλητήριον, τὸ, locus vbi res venales exponūtur: forū. Luc. Sic & Athenis dicebatur locus vbi cōſidebant magiſtratus qui dicebātur πωληταί. Harpocr.

Πωλὴ, ἡ, venditio. Idem Harpocr. ex Hyp.

Πώλης, ου, ὁ, venditor. Suid. ex Ariſtoph.

Compoſita ac primùm ſine præpoſitione.

Ἀναπωλέω, ῶ, rurſus vendo, reuendo. Poll.

Διαπωλέω, ῶ, diuendo.

Ἐκπωλέω, ῶ, vendo.

Ἐμπωλέω, ῶ, vendo in aliquo loco.

Ἐμπώλημα, idem quod πώλημα. Xen.

Ἐμπώλησις, & ἐμπωλή, ἡ, venditio. Poll.

Ἐμπολέω, idem cum ἐμπωλέω. Item comparo mihi, alicunde emo. Ariſtoph. in Pace, ἀλλ' οὐδὲν ἐμπεπόληκάς πω. Item comparo, acquiro, i. lucror. Luc. οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκασιν. Ἐμπολῆσαι, exp. etiam mortem ſibi accerſere apud Soph.

Ἐμπολέομαι, idem acquiro, &c. Od. ο.

Ἐμπόλημα, τὸ, id quod ſibi aliquis comparauit.

Ἐμπολή, ἡ, idem. Ariſtoph. Exponitur & lucrum ex negotiatione partum.

Ἐμπολαῖος, dicitur Mercurius præſes negotiationis. Ariſtoph. Plut. & in Acharn.

Ἐμπολεὺς, negotiator. Epigr.

Ἐμπολάω, negotior. Euſt. κερδαίνετ' ἐμπολᾶτε.

Decomp. Ἀπεμπωλέω, ſeu ἀπεμπολάω, vendo, venundo: vnde Heſych. ἀπεμπολεῖ, exp. πωρράσκει. Et Eurip. in Cycl. Τιμὰς δὲ ξένοις ἡμῖν τῶν σῶν οἴνου σκύφος Ἀπεμπόλατε, &c. Luc. ἀπεμπεπόληκεν τοῦ ὑφ' ἡμᾶς Ἀττικῆς ἐμὲ δυσβόλων. Exponitur etiam, vt emptum abduco ſeu rapio, apud Eur. in Iph. Taur. Τίνος; τίς ὤν, τὴν δ' ἀπεμπολᾷς χθονός. Ἀπεμπόλησις, venditio, nundinatio. Hippocr. Ἀπεμπολητὴς, vēditor, ſeu qui lucrum ex venditionibus facit, inſtitor. Ἀπεμπολὴ, idem cum ἀπεμπόλησις. Suid. exp. etiam negotia-

tio. Heſych. & Suid.

Διεμπολάω, coemo, mercor. Ariſtoph. Exp. & diuendo, ſeu vendo, apud Eur.

Ἐξεμπολάω, vendo.

Ἱερεμπολος, qui circa ἱερεῖς mercaturam exercet. Heſych.

Παρεμπολῶ, inſuper emo ſeu comparo. Metaph. apud Eur. Γάμους παρεμπολῶν, &c.

Προπωλέω, inſtitoris munere fungor. Plat.

Προπώλης, ου, ὁ, qui res minoris emptas pluris poſtea vendit: propola. Ariſtoph.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀγκιστροπώλης, ου, ὁ, hamorum venditor. Poll.

Ἁλατοπωλία, ἡ, ſalis venditio, & poteſtas ſalis vendendi. Ariſt. Œcon. 2.

Ἀλεκτρυονοπώλης, ſeu ἀλεκτρυοπώλης, gallinarum venditor. Poll. lib. 7.

Ἀλεκτρυονοπωλητήριον, ſeu ἀλεκτρυοπωλητήριον, locus vbi gallinæ venduntur. Phryn.

Ἀλλαντοπώλης, lucanicarum venditor vel farciminum. Sumitur & pro vili homine.

Ἀλλαντοπωλέω, farcimina vel lucanicas vendo. 1418

Ἀλουργοπώλης, venditor purpuræ. Ariſt.

Ἀλουργοπώλιον, locus vbi purpura venditur. Item purpuraria officina.

Ἀλουργοπωλική, ſ. τέχνη, purpuræ venditoria ars.

Ἀλφιτοπώλης, farinæ ſeu farinarum venditor. Ἀλφιτόπωλις, farinæ venditrix.

Ἀνθοπωλέω, flores vendo. Heſych.

Ἀνθρακοπώλης, qui carbones vendit, carbonarius.

Ἀργυροπωλέω, pecunia numerata vendo. Polyb.

Ἀρτοπώλης, qui panem vendit. Poll. Ἀρτόπωλις, ιδος, ἡ, quæ panem vendit. Ariſtoph.

Ἀρτοπώλιον, locus in quo venduntur panes. Poll. At ἀρτοπωλεῖον dicitur eſſe piſtrinum. Suid.

Ἀρτοπωλεῖν, panem vendere. Poll.

Αὐτοπώλης, qui ipſe per ſe vendit: i. qui non vendit ab alio empta. ſchol. Ariſtoph.

Βελονοπώλης, qui acus vendit. Poll. Βελονόπωλις, ἡ, quæ acus vendit. Idem.

Βιβλιοπώλης, librorum venditor, bibliopola. Poll.

Βυρσοπώλης, coriarius, qui coria vendit. ſchol. Ariſt.

Γελγοπώλης, ſcrutorum venditor, ſcrutarius. Euſt.

Γελγόπωλις, ἡ, ſcrutorum venditrix. Poll.

Γελγοπωλέω, ſcruta vendo. Idem.

Γρυτοπώλης, idem quod γελγοπώλης.

Ἐγχελυοπώλης, qui venditat ἐγχέλυας. Athen.

Ἐλαιοπώλης, olei venditor. Poll. l. 7. c. 30.

Ἐλαιοπωλεῖον, locus vbi oleum venditur.

Ἐνταφιοπώλης, qui vendit quæ ad ſepulturam pertinent, libitinarius. Vlpian.

Ἐριοπώλης, lanæ venditor ſeu lanarum. Poll.

Ἐριοπώλιον, locus in quo lana venditur.

Ἐριοπωλέω, lanam vendo, ſum lanæ venditor. P.

Ἐριοπωλικῶς, more eorū qui lanā vendūt, i. doloſè, quoniā illi eam humectāt, vt pondus augeāt. Suid.

Ἑφθοπώλης, qui cocta ſiue elixa vendit.

Ἑφθοπώλιον, vel ἑφθοπωλεῖον, locus vbi cocta ſiue elixa veneunt. Athen. l. 13.

Ζῳοπώλης, qui ſacra animalia vendit, & locus vbi id fit. Ζῳόπωλις. Heſych.

Θεατροπώλης, qui ex theatris locandis quæſtum facit.

Θερμοπώλης, qui calida cibaria vendit. (Ariſtop.

Θερμοπώλιον, locus vbi calida cibaria veneunt.

Ἱματιοπώλης, veſtium venditor, veſtiarius. Poll.

Ἱματιόπωλις ἀγορά, forum in quo veſtes venduntur.

Ἱπποπώλης, equorum venditor.

Ἰσχαδοπώλης, caricarum venditor, qui caricas vēditat. Poll. l. 8. Ἰσχαδόπωλις, caricarum venditrix.

Ἰτριοπώλης, placentarum venditor quæ ἴτρια dicuntur. Poll. l. 7. c. 30.

Ἰχθυοπώ-

Ἰχθυοπώλης, piſcium venditor, piſcarius. Athen.

Ἰχθυοπώλαινα, ἡ, piſcium venditrix. Idem l. 4.

Ἰχθυοπωλεῖον, piſcaria, i forum piſcarium. Plut. Scribitur & ἰχθυοπώλιον, apud eundem.

Καυλοπώλης, qui caules venditat. Poll.

Κεραμοπώλης, fictilium venditor. Idem.

Κεραμοπωλέω, fictilia aut tegulas vendo. Poll.

Κεραμοπωλεῖον, locus vbi fictilia venduntur. Idem.

Κοιλιοπώλης, qui ventres ſeu omaſa vendit. Ariſt.

Κρεωπώλης, carnium venditor; lanius Poll.

Κρεωπώλιον, macellum, laniena, laniarium. Plut.

Κρεωπωλικός, ad lanium ſeu carnium venditorem pertinens: vt κρεωπωλικὴ τράπεζα. Plut.

Κρεωπωλέω, carnes vendo. Poll. l. 6 c 7.

Κρηπιδοπώλης, crepidarum ſeu crepidularum venditor. Syneſ.

Κρομμυοπώλης, cæparum venditor. Poll.

Κωδωνοφαλαροπώλος, qui nolas ſeu tintinnabula equorum phaleris adiicit. Ariſtoph.

Κτενοπώλης qui pectines vendit. Poll.

Λαφυροπώλης, ſpoliorum venditor. Xen. & Plut. ſic dicitur etiam qui captiuos vendit.

Λαφυροπωλέω, ſpolia vendo. Cum accuſat. exp. etiam, exuuias alicui detractas vendo: vel ſub haſta diuendo, auctionor. Polyb. Athen.

Λαφυροπωλεῖον, officina diuendendis ſpoliis. Polyb.

Λαχανοπώλης, olerum venditor. Poll.

Λαχανόπωλις, ἡ, olerum venditrix. Pro eodem dicitur &, λαχανοπωλήτρια, apud eundem.

1419 Λεκιθοπώλης, qui vitellos vel piſa vendit. Et ſynecd. qui oua aut legumina vendit. Λεκιθόπωλις, ἡ, quæ eiuſmodi vendit. Ariſtoph.

Ληκυθοπώλης, lecythorum venditor, qui ampullas olearias, ſeu vnguentaria vendit. Poll.

Λιβανοπώλης, qui thus vendit. Idem.

Λιβανωτοπώλης, idem. Athen. l. 14.

Λιβανωτοπωλέω thus vendo. Poll. ex Ariſtoph.

Λοφοπωλέω, galearum criſtas vendo. Idem Poll. Exp. etiam ὑπολοφᾶν: ſolebant enim qui galeas criſtarum vendebant, eas capiti ſuo impoſitas crebro nutu concutere, vt non corroſas oſtenderent. Heſy. & Suid.

Μαχαιροπώλης, cultrorum venditor ſeu gladiorum. P.

Μαχαιροπωλεῖον, locus in quo gladij venduntur.

Μελιτοπώλης, venditor mellis. Ariſtoph. Μελιτόπωλις, venditrix mellis. Poll.

Μελιτοπωλέω, mel vendo Idem l. 7. c. 30.

Μιγματοπώλης, qui medicamentorũ miſturas vendit.

Μονοπώλης, qui ſolus vendit.

Μονοπωλία & μονοπώλιον, priuilegium & ius τοῦ μονοπώλου, quum aliquis ſolus merces aliquas diuendit: monopolium, Ariſtot.

Μονοπωλέω, ſolus vendo quippiam, monopolij ius obtineo. Strab.

Μυροπώλης, vnguentorum venditor: vnguentarius. Athen. Et αἱ μυροπώλιδες, vnguentariæ. Ariſtoph.

Μυροπωλέω, vnguenta vendo, apud eund.

Μυροπωλεῖον, ſiue μυροπώλιον, locus vbi vnguenta venduntur: officina vnguentaria. Ariſtoph.

Νομισματοπώλης, q. d. numiſmatum aut monetæ venditor. Poll. lib. 7 c. 30.

Νομισματοπωλική, q. d. ars vẽdendi numiſma. Idem.

Οἰνοπώλης vini venditor, vinarius.

Οἰνοπωλέω vinum vendo. Ariſtot.

Οἰνοπώλιον, taberna vinaria.

Ὀξοπώλης, aceti venditor. Poll. l. 7. c. 30.

Ὀρεωπώλης, mulorum venditor. Suid.

Ὀρνιθοπώλης, qui aues vendit. Pol. l. 9.

Ὀρτυγοπώλης, qui aues vendit. Idem l. 7.

Ὀσπριοπώλης, leguminum venditor.

Ὀψοπώλης, opſoniorum venditor, cupedinarius. Ὀψόπωλις, ἡ, opſoniorum venditrix.

Ὀψοπώλιον & ὀψοπωλία, locus in quo veneunt opſonia, popina: apud Suid. & Athen.

Παλιμπώλης, qui emit vt reuendat. Poll.

Παντοπώλης, qui omnis generis res venales vendit.

Παντοπωλία omnis generis rerum venditio. Poll.

Παντοπωλεῖον, locus vbi omnis generis res veneunt: forum publicum. Idem.

Πινακοπώλης, qui tabulas ſeu aſſeres vendit. Poll.

Πορφυρόπωλις, quæ purpuras vendit (intelligendo de conchis) vel quæ purpuram vendit, i. lanam aut veſtem purpuream. Act. cap. 16.

Πορφυροπωλικὴ τέχνη, ſcientia vendendi purpuras.

Προβατοπώλης, ouium vel pecudum venditor. Chryſ.

Ῥιζοπώλης, radicum venditor. Poll.

Πυροπώλης, tritici venditor. Ariſtoph.

Πυροπωλέω, triticum vendo. Dem.

Ῥωποπώλης qui merces illas vendit, quæ propriè vocantur ῥῶπος: aut qui varias merces eáſque minutas & parui pretij vendit, ſcrutarius. Heſy.

Ῥωποπωλέω, vendo merces quæ ῥῶποι dicuntur: vel vendo varias merces.

Σιδηροπώλης, ferri venditor. Poll.

Σιλφιοπώλης, qui laſerpitium vendit. Poll.

Σιτοπώλης, venditor frumenti, frumentarius. Ariſt.

Σκανδικοπώλης, dictus fuit Euripides, quòd eius mater oleris ſylueſtris, quod σκάνδιξ, dicitur, venditrix eſſet.

Σκευοπώλης, qui vaſa vtenſilia vendit. Poll.

Σκοροδοπώλης alliorum venditor: apud eund.

Σπαρτοπώλης, qui ſpartum vendit, vel ſpartea texta.

Σπερμολογοπώλης venditor τῶν σπερμολόγων. veteres & tritas veſtes vẽdens: vel ſimpliciter veſtium venditor. Poll. Et σπερμολογοπώλις ἀγορά, idem quod ἱματιοπώλις ἀγορά. teſte eodem.

Σπερματοπώλης, ſeminum venditor. Poll.

Στεφανοπώλης, coronarum venditor. Suid. Στεφανόπωλις, coronarum venditrix: mulier quæ corollas & ſerta vẽditat. Plut. Eadem dicitur & στεφανοπωλήτρια. apud Poll.

Στυππειοπώλης, ſtupæ venditor, venditor veſtium ſtupearum. Ariſtoph in Equit.

Συρμαιοπώλης, qui raphani id genus vendit quod συρμαία dicitur. Poll. ex Ariſtoph.

Σχοινοπώλης, iuncearum reſtium venditor: vel ſimpl. qui funes aut reſtes vendit. 1429

Ταριχοπώλης, ſalſamenta venditans, ſalſamentarius. Plut.

Ταριχοπωλέω, ſalſamenta vendito Luc.

Τιμιοπώλης, qui pretio vendit. Alii exp. pollinctor. propriè ſign. rerum pretioſarum venditor. Poll.

Τυροπώλης, caſeorum venditor. Idem.

Τυροπωλέω-ῶ, caſeos vendo. Item pondero & examino, more eorum qui caſeos venditant. nam ad pondus diuendebatur caſeus. Ariſtoph.

Φαρμακοπώλης, medicamentorum & pigmentorum venditor, pharmacopola. Poll.

Φαρμακοπωλέω, ſum pharmacopola. Athen.

Χαλκοπώλης, qui æs vendit. Poll.

Χοιροπώλης, porcorum venditor, porculos venditans.

Χοιροπωλέω porcorum ſeu porcos vendo. Dicitur & fœmina χοιροπωλεῖν, quum porcum ſuum quæſtui habet, cuiuis eum proſtituens. nam χοῖρος pro pudendo muliebri apud Corinthios vſurpari docet Suid.

Χορδοπώλης, chordarum venditor. Poll.

Χυτροπώλης, ollarum ſeu cacaborum venditor. Fœm. Χυτρόπωλις, ollarum venditrix. Poll.

Χυτροπώλια, locus in quo ollæ venduntur. Heſych. pro quo χυτροπωλεῖα, apud Poll.

Ὠόπωλις, venditrix ouorum. ſchol. Ariſtoph.

ΠΩΛΟΣ,ὁ, ὁ, pullus, plerunque pullus equinus, equuleus, ſiue teneræ ſiue adultæ ætatis. Hom. Xen. Dicitur etiam de pullo aſini. Matth. 21. & de pullo elephantis. Ariſtot. l. 9 an. c. 1. ¶ Πῶλοι metaph. dicuntur etiam pueri & puellæ. Eurip. in Hecuba. Πῶλον ἀθίκτων σῶν ἀπὸ μαζῶν. Apud Athen. l. 13. Ἀργολίτης πῶλοι dicuntur meretrices iuuenæ.

Πωλικός, ή, όν, pullinus. Luc. apud Soph. πωλικὴ ἀπήνη. rheda ſeu vehiculum quod pulli trahunt.

Πωλίον, ου, τὸ, paruus pullus, ſeu equuleus. Ariſtoph. ¶ Πωλίον, pullium, id quod equa mittit antequam pullum partu edat. Ariſtot.

Πωλάριον, idem quod πωλίον. Plat. apud Laert.

Πωλοδαμνέω, f. ήσω, pullos equinos domo & erudio. Xen. Πωλοδαμνία, ας, ἡ, cura domandi pullos equinos. Πωλοδαμνικός, ad equuleos domandos idoneus. Πωλεία, ας, ἡ, idem quod πωλοδάμνης. Xen. Ab Vlp. vſurpatur pro armento pullorum ſeu equuleorum. ¶ Item fimum pulli aſinini quod primùm edidit.

Compoſita.

Αἰολόπωλος, varios pullos equuleos habens.

Απωλοδάμνης, non domitus eruditúsque, vt pulli domari & erudiri ſolent. Suid.

Ευδοξόπωλος, equorum pullis inclytus. Heſych.

Εξάπωλος, ſex pullos ſeu equuleos habens. Her.

Εὔπωλος, & Ionica dialyſi ἐΰπωλος, pulchros equuleos habens aut producens. Od. ξ. Vide & aliam ſign. in comp. ex πωλέω, verto

Εχέπωλος, pullos equinos habens. Heſych.

Κλυτόπωλος, idem cum ἐυδοξόπωλος. Il. ε

Λευκόπωλος, candidos pullos habens, niueis equuleis inuectus. Solis epitheton, dici & lucis, Soph. Eſt & deorum epith. apud Eur.

Μονόπωλος ἠώς, aurora quæ vnico equuleo inuehitur.

Ταχύπωλος, celeres equuleos habens. Il. ε. & ψ. Exponitur & rei equeſtris peritus.

Τρίπωλον ἅρμα, currus qui à tribus equuleis trahitur.

ΠΩΜΑ, τὸ, operculum: vt πῶμα φαρέτρης. Il. δ. Sic & Athen. ¶ Item potus, idem quod πόμα, de qua ſignificat. vide in Πίνω. ¶ Πῶμα dicitur etiam palma Ægyptia, in medio maturitatis vigore decerpta, Arabici myrobalani ſimilis. Dioſc. l. 1. c. 149.

1421 Πωμάζω, f. άσω, operculo claudo & obturo. Ariſtot.

Πωματίας, ου, ὁ, operculatus, ſic cognominatur cochleę quædam ſpecies, apud Dioſc.

Compoſita

Επιπωματίζω, idem cum πωμάζω. Syneſ.

Παρεπωμάζω, idem. apud Ariſtot.

Περιπωμάζω, operculo circumcirca obturo. Dioſc. Περιπωματίζω, idem. Ariſtot.

ΠΩΡΟΣ, ου, ὁ, luctus. Antimach. apud ſchol. Soph. Pro eodem ſcribitur & πώρη, apud ſchol. Eurip. Heſychio verò πωρὸς eſt ὁ ταλαίπωρος. ¶ Item callus corpus album, durum & ſiccum, oſſa fracta coniungens. Sic etiam dicitur pus quod in aliqua parte corporis humani præter naturam in modum calli concreuit: vt fit in articulis & in pulmone, tophus. Ariſtot. hiſt. an. 3. c. 19. Paul. Ægin. l. 3. c. 78. ¶ Eſt & lapidis nomen, de quo Plin. l. 36 c. 17.

¶ Πωρὸς ὁ, cæcus. Suid. vnde πωρόω, excæco. & πώρωσις, excæcatio, cæcitas: apud eund.

Pertinentia ad πῶρος, luctus.

Πωρέω, lugeo, mœrore afficior. Schol. Soph. & Suid. Exp & luctu afficio. Heſych.

Πωρητὺς, luctus, miſeria, calamitas, apud eund.

Ταλαίπωρος, (comp. quaſi ὁ τλάων τὸν πῶρον) qui calamitatum luctuoſarum oneribus aſſiduè premitur, ærumnoſus, miſer. Eurip. & Ariſtoph. Aliquando cum indignatione profertur: vt apud Dem. pro cor. ὦ τᾶν ταλαίπωρε συκοφάντα. Τὸ ταλαίπωρον exp. etiam conſtans laboris tolerantia: apud Ariſtoph.

Ταλαιπώρως, ærumnosè, miſerè, laborioſè. Thuc.

Ταλαιπωρία, ἡ, miſeria, ærumna. Item labor, moleſtia & fatigatio. Idem l. 2. & 7.

Ταλαιπωρέω, f. ήσω, miſer ſum, malè mecum agitur, res meæ afflictæ ſunt. Thuc. Itē laboro, labores & ærumnas perfero. Idem l. 1 ἐκ εἰωθόσι ἐθέλομένοις ταλαιπωρεῖν, laboribus vllis perfungi. Et tranſitiuè in miſerias coniicio, calamitatibus & ærumnis afficio. Iſocr. de Pace, ὁ πόλεμος πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς.

Ταλαιπωρέομαι, idem Ariſtoph. Τὸν γέροντα καταδικάσαι, κ' ταλαιπωρεῖσθαι, non laborantes.

Ταλαίπωρον, ου, τὸ, idem cum ταλαιπωρία. Phal.

Decomp. Αταλαίπωρος, laborum & ærumnarum expers, moleſtiis carens. Ælian. Thuc. l. 1. Exp. etiam, ſegnis, iners, apud Etym. Αταλαιπώρως, ſegniter, negligenter, incurioſè. Ariſtoph.

Διαταλαιπωρέω, ærumnis & laboribus vſq; premor, ærumnis perfero. Συνδιαταλαιπωρέω, ſimul labores & ærumnas perfero.

Επιταλαιπωρέω, inſuper laboro & moleſtias perfero. Thuc. Item laboro ob aliquam rem.

Συνταλαιπωρέω, vnà in ærumnis verſor. Phalar.

Deriuata ex πῶρος, callus.

Πώρινος, porinus, è poro factus. Item πώρινος λίθος pro πῶρος. Herodot. l. 5

Πωρώδης, calloſus, aſper.

Πωρόω, ῶ, f. ώσω, in porum conuerto, vel in lapidoſam duritiem & tophum cōmuto, durum reddo in modū pori ſeu tophi. In ſacris literis exp. induro, item excæco. ¶ Item apud medicos, ſolido & ferrumine obducto callo. Dioſc. l. 1. c. 112. κάταγμα πωροῖ.

Πώρωμα, τὸ, calloſa duritiēs, collectio quæ in callum concreuit. Poll. & in Hippiatr.

Πώρωσις, concretio quæ in callum fit: conſolidatio & ferruminatio oſſium fractorum. Gal. In ſacris literis πώρωσις καρδίας, quum cor. occalluit. Quidam exp. obduratio, item excæcatio. 1422

Compoſita.

Απώρωτος, ου, ὁ, & ἡ, vt apud Dioſc. ἀπώρωτα ὀςέα, oſſa quæ non coierunt & callum obduxerunt: ſeu oſſa quæ non conferbuerunt.

Επιπωρόω, ῶ inſuper ſeu præterea induro.

Επιπώρωσις, exp. obſtinatio, obduratio, cæcitas.

Συμπωρόω, ῶ, in tophum ſeu callum cogo.

Συμπωροῦμαι, concreſco ſeu coaleſco in tophum aut calloſam duritiem. Oſſa autem dicuntur συμπωροῦσθαι, i. conferueſcere, conſolidari.

Ασυμπώρωτος (*decomp.*) qui non conferbuit & conſolidatus eſt. Paul. Ægin.

ΠΩΣ, (aduerb. interrog.) quomodo? quo pacto? qui? qua ratione? Luc. πῶς τοῦτο λέγεις; Sæpe iungitur alicui particulæ: vt apud Plut. πῶς, ποτε, quónam tandem modo? cúrnam? item πῶς δὴ τοῦτο; apud Plat. de rep. lib. 2. quî fieri iſtud poteſt? Et πῶς γὰρ, apud Demoſth. ¶ Πῶς ὄ, (inquit Bud.) in reſponſionibus aſſenſionem ſignificat, vt τί μήν. Demoſt. pro cor. πῶς ἐκ ἀδικεῖς, κὴ δεινὰ ποιεῖς; nónne tu improbus es? Idem πῶς ἐκ αἰσχρὸν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; At quum dicitur πῶς γὰρ ὄ, ſiue ἐκ, exp. quidni? Ponitur & in interrogatione non directa, vt Xenoph. ἐρωτῶντα πῶς δεῖ ποιεῖν. ¶ Item in admiratione *pro*, quàm: vt πῶς δυσχερῶς; quàm grauiter: Dem. ¶ Ponitur πῶς etiam extra interrog *pro* certo modo, certo quodam modo. Ariſtot. eth. 1. cap. 5 ὁ δὲ φύγεται ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ' ὁ πῶς Sic & alibi in eodem opere. ¶ Dicitur etiam πῶς μὲν & πῶς δὲ, pro πῇ μὲν & πῇ

δὲ πῆ δὲ, partim quidem, partim verò : apud Themiſt. de anima l. 3.

Πῶς, (extra interrog. encliticum) quodammodo aliquomodo, aliquantum. Xen. Pæd. 4. ἀλλὰ μὴν μέμψεώς γέ πως ἐγὼ ἄξιοι εὖ ἂν ποιοῦντος, &c. Cum quibuſdam particulis exp. fortè; vt εἴπως, ſi fortè, μήπως, ne fortè. Sæpè vacat, vt ἀκριβῶς πως, οὔπω πως.

Ὅπως, quomodo. in interrogatione: vt apud Lucian. ὅπως δὲ εἰπὲ μάλιστα ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν; Apud Ariſtoph. in Nub. ſubiungitur voci πῶς interrogatiuæ. Interdum extra interrog. ponitur pro ὅπως ἄν, vt Iliad. δ. Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, fac quomodo vis, fac ita vt vis, fac vt libet. Sæpe pro πῶς in interrogatione non dicta, vt φράζε ὅπως κρύψεις, apud Soph. Plat. de rep. lib. 2. οὐ γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω, non habeo quomodo ſuccurram. Dicitur etiam ὁπωσδή, & ὁπωσδήποτε, & ὁπωσδήποτε οὖν, & ὁπωσοῦν, & ὁπωσοῦν, i. quomodocunque, quocunque modo, quouis modo, vtcunque. ¶ Ὅπως, pro ἵνα, vt Xen. ὅπως ἀκούσῃς, ἥκεις, venis vt audias. Dicitur οὐκ ἔστιν ὅπως cum ſubiunct. pro, fieri non poterit: vt paſſim apud Ariſtoph. Plat. Dem. Interdum ſubauditur verbum aliquod imperatiui modi ante ὅπως poſitum cum ſubiunctiuo, plerunque & cum futuro indicatiui: vt quum dicitur ὅπως τοῦτο ποιῇς, pro ὅρα vel σκόπει ὅπως. ¶ Ὅπως apud poetas, vt, velut, ſicut, tanquam Eur. λέων, ὅπως, vt leo. Apoll. Rhod. δμωῒς ὅπως: ſcribitur & ὅππως, pro eodem. ¶ Item quam Luc. οἶσθα ὅπως ἦν θαῤῥαλέος, ſcin' tu quàm audax eſſem? Dicitur etiam ὅπως τάχιστα, quàm celerrimè. Item pro ὅτι. Xen. pæd. 3. ἀλλ' ὅπως μὴ ὦ Κῦρε καὶ οἱ ἄλλοι Πέρσαι ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς, μηδ' ὑπό σοι εἴπῃ. Οὐχ ὅπως (ſequente ἀλλὰ) non ſolum non : apud Iſocr. Dem. Xen. & alios. Interdum exponitur tantum abeſt: nedum *mutata orationis ſtructura*. Interdum οὐχ ὅπως, in poſteriore membro ponitur: & tunc exp. nedum vel tantum abeſt: *conſtructione non mutata*. Luc. in Prometheo οὐ δὲ μνημονεύσειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, neque Iouem poſtridie memorem futurum exiſtimabam, nedum tam grauiter hæc laturum: vel, tantum abeſt, vt eum tam grauiter hæc laturum putarem. Vſurpatur etiam οὐχ ὅπως pro non vt.

ΠΩΥΓΞ, υγος, ὁ, mergi genus. Etym. Apud Heſych. ſcribitur πῶϋξ, diciturque eſſe ποιὸς ὄρνις.

P.

P, Nota literæ, quam vocant ῥῶ. ¶ Eſt etiam nota numeralis, de qua vide in Append. ¶ In vocibus nonnullis hæc litera aſcititia eſſe putatur, vt in ῥῖγος & ἀλάβαστρον. ¶ Attici dictiones habentes communiter ρ σ efferunt per du-
1423 plex ρ, vt ἄρσην ἄῤῥην. θαρσεῖν θαῤῥεῖν, τάρσος ταῤῥός, κόρση κόῤῥη. Interdum vſurpant ρ pro λ : vt κρίβανος pro κλίβανος.

Ῥωτακίζω, litera ρ. identidem vtor.

Ῥωτακισμός, frequens literæ ρ repetitio.

ΡΑ, enclitica particula apud poetas exp. etiam : ſicut ἄρα, ex qua etiam facta traditur per metatheſin, certè, vtique, vel omnino vacat. Od. ζ. αὐτίκ' ἔπειτ' ἄρ' ἄρα. Πατροκαπτέγνητοι. Cum accentu etiam inuenitur, vt Il. ... δὴ ῥὰ, dixit quidem.

Ῥᾶ vel potius ῥᾶ pro ῥᾴδιον, facilè, apud Soph. teſte Euſtat.

¶ Ῥᾶ, apud medicos, genus eſt radicis. Dioſ. l. 3. ca. 2. Latini rha Ponticum ſeu Ponticam appellant.

ΡΑΒΔΟΣ, ου, ἡ, virga, bacillus, ſcipio. Hom. Xen. & alij. Αἱ ῥάβδοι Græcis Romanarum rerum ſcriptoribus idem ſunt, quod Lat. faſces: vt apud Plut. in Publi. Herodian. l. 7. &c. ¶ Item ῥάβδος, virga viſcata, qua aues falluntur. Ariſtoph. in Auib. ¶ Item ramus: apud Dioſc. lib. 4. cap. 49. Peculiariter palmæ rami ῥάβδοι appellari traduntur. Exp. &, ſarmentū: apud Theophr. ¶ Item haſtile. Xen. de venat.

¶ Per ῥάβδους, in clypeis futuræ intelliguntur in ambitu ſcuti, virgis ſimiles : aut virgæ quibus ſcutum tenebatur: Euſt. Il. μ. ¶ Ῥάβδος in aere dicitur arcus cæleſtis exhibitio in directum conformata. Ariſt. de mundo. ¶ Venæ etiam terræ in metallis ῥάβδοι appellantur apud Theophr. de cauſ. pl. lib. 4. cap. 13. ¶ Et in veſtimentis lineę apud Polluc. l. 7. ¶ Denique ſic vocari traduntur virgulæ & obeli qui Homericis verſibus adſcribebantur, teſte Heſy. Scribitur & ῥάβδος, cum α habente ι ſubſcriptum.

Ῥάβδωσις, εως, ἡ, (tanquam à verbo ῥαβδόω,) q. d. virgatio, vt ῥάβδωσις κιόνος, virgatio columnæ, aut collocatio columnæ ad pares angulos, apud Ariſt. eth. 10. c. 4. quidam ῥάβδωσιν in columnis ſtriationem aut ſtriaturam eſſe putant. Dicitur & de toreumate poculo, apud Ioſeph. de Antiquit.

Ῥαβδωτός, q. d. virgatus: vt ῥαβδωτὸς κίων, columna collocata in longitudinem, ad rectos angulos. Apud Ariſtot. exp. etiam pectinatim diuiſus, item ſtriatus: de conchis quibuſdam dictum.

Ῥαβδεύω, virgulas quatio. Ariſtot.

Ῥαβδίζω, virgis cædo. Act. ap. c. 16. Item perticis cædo ſeu percutio.

Ῥαβδίζομαι, virgis cædor : 2. ep. ad. Cor. c. 11. Item perticis cædor ſeu decutior. Theoph.

Ῥαβδίον, τό, virgula, parua virga. Τὰ ῥαβδία, in ore quorundam piſcium, exp. raduli. Ariſtot.

Compoſita.

Ἀραβδος, ſeu ἄῤῥαβδος ὁ καὶ ἡ, carens virga ſeu baculo.

Ἀῤῥάβδωτοι, conchæ dicuntur non pectinatim diuiſæ, non ſtriatæ aut virgatæ. Ariſtot.

Παχύῤῥαβδος, craſſas habens virgas.

ΡΑΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, germen, ramus tener: apud Heſy. & alibi, c. 8.

ΡΑΔΙΟΣ, ου, ὁ, facilis. Xen. οὐ πάνυ γε ῥᾴδιον ἐστὶν εὑρεῖν. Sic & apud Dem. & alios. ¶ Item procliuis ad aliquid. Syn.

Ῥᾳδίως, facilè, minimo negotio. Apud Plat. 1. ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν, moderatè, leniter, patienter, ferre. Exp. etiam temerè, apud eundem Plat. & apud Dem. Item facilè, i. admodum, apud Iſæum.

Ῥᾴων, (comparat.) facilior. Item expeditior. Exp. & qui melius valet aut hilarior factus eſt, apud Dem. Neutr. ῥᾷον facilius, expeditius. Et aduerbialiter, facilius. Suid.

Ῥᾳόνως, & ῥάως, facilè: apud eundem.

Ῥᾳΐζω, idem quod ῥᾴων εἰμὶ, conualeſco, ex morbo recreor. Xen. & Dem.

Ἀναρρᾳΐζω (*comp.*) idem. Heſy.

Ῥᾷστος, ου, ὁ, (ſuperlat.) facillimus. Pro quo dicitur & ῥήϊστος. 1424

Ῥᾷστα, facillimè: in Ariſtoph. Et ῥήϊστα, pro eodem apud Theocr. idyll. 11.

Ῥαστώνη, ἡ, facilitas. Plat. Exp. &, laboris leuamentum, ſeu facilis ratio rei conficiendæ: apud Lyſ. Item facultas Plutarc. Item facilitas & indulgentia fortunæ nullis caſibus aut cladibus interrupta: res ſecundæ. Exp. &, doloris remiſſio: apud Dem. Interdum eſt relaxatio animi. Luc. Item otium & inertia. Iſocr.

Ῥαστωνεύω, langueo otio, inertiæ indulgeo.

Ῥαστωνευτικῶς, idem cum ῥαστώνη Suid.

ἐρραστωνευμένως (aduerb.) per inertiam, ſegniter.

Ῥηΐδιος apud poetas, idem quod ῥᾴδιος.

Ῥηϊδίως, facilè Heſiod. in Ἔργ.

Ῥηΐτερος, idem quod ῥᾴων, facilior. Il. π.

Ῥήϊστος, faciliimus Hom. Ῥηΐστα facillimè.

Ῥέα, idem quod ῥηϊδίως. Heſiod. & metri gratia ῥεῖα pro eodem apud eund.

ΡΑΔΙΞ, ικος, ἡ, ramus. Nic. in Ther.

ΡΑΘΑΓΟΣ, ου, ὁ, ſtrepitus, propriè qualis eſt remi aquam percutientis: ſonitus quem fluctus ſcopulis alliſi edunt. Exp. & general. ſonitus, ſtrepitus, tumultus. Heſy.

Ῥαθαγέω, ῶ, ſonitum edo, ſtrepito. Item fragorem edo. Item frango, confringo.

Συρραθαγέω, ῶ (Comp.) confringo, contero. Nic.

ΡΑΘΑΜΙΓΞ, ιγγος, ἡ, (poet.) gutta. Heſiod. in Theog. ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι, guttæ cruentæ. Sic & Il. λ. At Il. ψ. κονίης ῥαθάμιγγες, de puluere in via excitato quo quis quaſi guttatim conſpergitur.

Εὐραθάμιγξ, (Comp.) pulchris irrorans guttis. Nonn.

ΡΑΙΒΟΣ, οῦ, ὁ, incuruus, intortus, item qui pedibus eſt incuruis & in ſe contractis: cui crura ſunt in orſum obtorta. Poll. Huic opponitur βλαισός.

ΡΑΙΝΩ, F. ανῶ, perfundo, aſpergo, inſpergo, irroro apud Ariſtoph. ῥαίνω εἰς τὰ βλέφαρα, aſpergo palpebras, vel inſpergo palpebris.

Ῥαίνομαι, perfundor, aſpergor. Plut. τῆς γῆς ὕδατι ῥαινομένης, terræ conſperſæ aqua. Dicitur & de puluere Il. λ (de equis) ῥαίνοντο δ' ὄπισθε κονίῃ.

Ῥαντός, οῦ, ὁ, aſperſus, perfuſus, irroratus.

Ῥαντήρ, ῆρος, ὁ, (q. d. perfuſor, irrorator) locus in oculis ex quo lachrymæ manant. Poll.

Ῥαντίζω, idem quod ῥαίνω, aſpergo, irroro. Hebr. c. 9.

Ῥάντισμα & ῥαντισμὸς, aſperſio, 1. Pet. c. 1.

Ῥανίς, ίδος, ἡ aſperſio, ſtilla, gutta.

Ῥάζω, idem quod ῥαίνω, & ab eo factum ſicut βιβάζω ex βαίνω, vnde ῥάδαται apud Hom. exp. ῥαίνονται & paſſ. ἐρράδατο apud eundem, aſperſi erãt vel perfuſi. ¶ Item ῥάζω, latro, allatro, Euſt. Pro qua ſignif. eſt ῥάζω, & ῥύζω, apud Suid. Item ῥίζω, apud Euſt.

Ῥάσμα, τὸ, aſperſio, perfuſio. Athen.

Ῥάστωρ, poculi genus quoddam. Heſych.

Compoſita, ac primùm ex ῥαίνω.

Αἱμόρραντος, ſanguine conſperſus ſeu aſperſus. Eurip.

Ἀπορραίνω, ſpargo, aſpergo, irroro. Ariſtot. an. l. 6 ἀπορραίνουσι τὸ θολὸν ὑγρόν. ¶ Item ſemen genitale ſpargo. Idem de generat. an. l. 3 & 5. & de part. an. lib. 6. & 4.

Ἀπορραντήριον, ου, τὸ, q. d. aſperſoriũ, locus vbi aquam luſtralem ſpargere ſolebant. Eur.

Διαρραίνω, aſpergo, conſpergo. Prouerb. c. 7.

Διαρραντίζω, diſpergo.

1425 Ἐκραίνω, q. d. ſpargo ex: diſpergendo effundo Eur.

Ἐπιρραίνω, inſpergo, inſtillo, irroro. Theocr.

Καταρραίνω, perfundo ſtillatim, apud Gal. & aſpergo ſeu reſpergo: apud Dioſc.

Νεόρραντος, recens aſperſus. Soph.

Περιρραίνω, circum aſpergo. Dioſc.

Περίρραντις, aſperſio, q. d. circum perſio.

Περιρραντήριον, ου, τὸ, aſpergillum: inſtrumentum ad aſpergendum. Peculiariter dicitur de ramo vel alia re qua fiebat luſtralis quædam aſperſio ſuperſtitioſa, ſeu ſuperſtitione recepta. Theodor. in hiſt. eccl. Vtitur & Luc.

Περιρραντίζω, idem quod περιρραίνω Heſyc.

Προρραίνω, ante aſpergo ſeu conſpergo.

Προσραίνω, aſpergo, aſpergendo adiicio. Alex. Aphrod. ὄξος προσραίνειν τῇ μήτρᾳ, acetum aſpergere matrici. Vtitur & Ariſtoph.

Compoſita ex ῥάζω.

Ἀμφιρρᾳδής, circumquaque aſperſus ſeu irrigatus.

Καταρράζω, idem quod καταρραίνω. Dioſc.

Περιρρηδής, idem cum ἀμφιρρᾳδής. Od. χ. Apud Hippocr. περιρρηδὴς exp. vtrinque ſeu in vtranque partem perfractum, in qua ſignif. videtur pertinere ad περιρρήγνυμι.

ΡΑΙΩ, F. σω, P. κα, profligo, corrumpo, deſtruo. Od. ζ. ὅτε μ' ἔρραισε κλυτὸς ἐννοσίγαιος.

Ῥαίομαι, profligor, deſtruor, frangor. Il. π. ἀμφὶ δὲ κυνέῃ φάλος ἐρράισθη.

Ῥαιστὸς, qui corrumpi poteſt. Exp. & corruptus.

Ῥαιστὴς, οῦ, ὁ, corruptor, profligator, deſtructor.

Ῥαιστήρ, ῆρος, ὁ, malleus: ῥαιστὴρ διὰ τὸ ῥαίειν καὶ διαφθείρειν τὰ τυπτόμενα Il. σ. & Plat.

Ῥαιστήριος, q. d. corruptorius ſeu corruptiuus.

Compoſita.

Ἀπορραίω, perdo, diſperdo. Od. α. ¶ Item careo, priuor. Heſiod Μήτι σ' ἀπορραίσῃ γεράων.

Ἄρραιστος, non corruptus, incorruptus. Ponitur & ἄρραιστος pro eodem. Method. apud Etym.

Διαρραίω, idem fere cum ῥαίω. Il. ι.

Θυμορραιστὴς, οῦ, ὁ, animum deſtruens. Il. π.

Ἰλιορραιστὴς, Ilij ſeu Troiæ populator. Theocr.

Λυκορραιστὴς, luporum interfector.

Μητρορραιστὴς, qui matri manus infert. Suid.

Πατρορραιστὴς, patricida.

ΡΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, ſpina alba, ſpinoſus frutex. Theophr. hiſt. pl. ca. 3 & 17. Dioſc. lib. 1. cap. 10. Apud Theocr. idyll. 22 καθεύδων ἐν ῥάμνῳ, exp. dormiens in frondibus.

Ὀρόδαμνος, frons, ramulus, Nicand in Ther.

ΡΑΜΦΟΣ, εος, τὸ, roſtrum auium propriè. Euſtathius id ſcribit de aquilis, dicitur tamen & de aliis. Laſcaris αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι ῥάμφος ἰδὼν ... Vtitur & Alex. Aphr.

ΡΑΠΙΣ, ίδος ἡ, virga, ῥάβδος, Heſych. Exp. & κρηπίς. Item ſilula, ab eodem Heſych.

Ῥαπίζω, virga cædo ſeu percutio, baculo cædo, aut etiam fuſte. Plut. in Themiſt.

Ῥάπισμα, τὸ, ictus, qui virga ſeu fuſte percutitur

Compoſita.

Ἐπιρραπίζω, exp. taxo, refello, reprehendo. Item pro κωμῳδέω, apud Suid.

Ἐπιρραπισμός, οῦ, ὁ, pro murmure apud Polyb.

Χρυσόρραπις, auream habens virgam, vel aureos calceos. Epith. Mercurij Od. ε.

ΡΑΠΤΩ, F. ψω, P. φα, ſuo, cõſuo: vel ſarcino, conſarcino: vt apud Pol. ῥάψαι ὑποδήματα καὶ καττύειν. Frequent. in metaph. ſign. vſurpatur pro ſtruo, machinor Eurip. φόνον ῥάψασα τῷ γάμῳ σέθεν, machinata 1426 cædem. Sic Chryſoſt. Ariſtoph. in Nub.

Ῥάπτομαι, ſuor, cõſuor, &c. Et voce media ſuo, cõſuo.

Ῥάμμα,

Ῥάμμα,τὸ,ſutura.Expon.etiam,licium, filum: & fibula ſiue tænia quæ per annulos excurrit,veſtiſque ſciſſuras inter ſe committit. Ioſeph.

Ῥάπτης,ου,ὁ,ſutor,conſarcinator. Ῥαπτὸς,οῦ,ὁ,ſutus, conſutus,vel ſutilis:vt ῥαπτὸς χιτὼν,Od.ω.vbi expo. etiam,lacerus. Ῥαπτὰ, dicuntur etiam puluini ſeu centones,apud Xen.

Ῥαφὴ,ἡ,ſutura,vt ῥαφὴ τῆς κεφαλῆς:apud Plut.

Ῥαφὶς,ίδος,ἡ,ſuendi ſeu ſuturæ inſtrumentum:acus. Epigr.lib. 2. Ita etiam dictum fuit quoddam calceamenti genus: item olus quoddam ſylueſtre lapſanæ ſimile: apud Heſych. Eſt & nomen piſcis qui & βελόνη.

Ῥαφιδεὺς, qui vtitur inſtrumento quod ῥαφὶς dicitur:ſutor.Epigr.lib.2.

Ῥαφιδεύω,ſuo,cōſuo:Ῥαφιδευτὸς,ſutus, conſutus. Itē acu textus Exod.cap.36.

Ῥαφιδευτὴς,idem quod ῥαφιδεὺς.Exod.27.

Ῥαφίον,τὸ,parua acus,item ſubula.Galen.

Compoſita,ac primùm cum præpoſitione.

Αναῤῥάπτω,conſuo,conſarcino Exp & reſarcio.

Αποῤῥάπτω,conſuo,conſuendo obſtruo.Plut.

Ενῤῥάπτω,inſuo. Plut. Et voce media,apud Herodot. ἐνεῤῥάψατο εἰς τὸν μηρὸν.

Επιῤῥάπτω,aſſuo.

Καταῤῥάπτω,inſuo,conſuo,perſuo.Dioſc.

Κατάῤῥαφος,conſutus,pannoſus.Item ex commiſſuris conſtans,non integer.Luc.

Εγκαταῤῥάπτω,(decomp.) inſuo, vel deſuo in.Xen.

Παραῤῥάπτω,q.d. iuxtà ſuo:aſſuo,conſuo.

Περιῤῥάπτω,aſſuo.Plut.in apopht.

Συῤῥάπτω,conſuo,ſimul ſuo,conſarcino. Heſiod.

Ῥακιοσυῤῥαπτάδης,ου,ὁ,(decomp.)q.d. qui veſtes viles detritas & pertuſas conſuit. Sic cognominatus fuit Euripides ab Ariſtop. quòd aliorum poetarum dictis ceu plumis alienis ſe ornauerit:vel quòd ferè pannoſos reges in ſcenam produxerit.

Υποῤῥάπτω,q.d.ſubſuo.Eurip.in Alc.

Compoſita ſine præpoſitione partim ab ἔῤῥαφα, partim ab ἐῤῥάφην.

Αῤῥαφος,ὁ καὶ ἡ,non ſutus,ſeu non ſutilis.Ioh.c.19.

Γαστροῤῥαφία,ventris vulnerati connexio.

Δικοῤῥάφος,ὁ,cauſarum concinnator.

Δικοῤῥαφέω,cauſas concinno ſeu conſarcino. Ariſt.

Δολοῤῥαφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, ex dolis conſutus,doloſus.

Δολοῤῥαφία,ἡ,doloſum commentum,vafrities,Ep.

Ειραφιώτης,ου,ὁ, Bacchi epitheton apud Dionyſ. de ſitu orb. ideò ei tributum, quòd inſutus fuerit in femur Iouis,teſte Euſt.qui tamen addit,ſic etiam dictum eſſe eum παρὰ τὸ ἔριν φαίνειν: vinum enim immodicè hauſtum litis & rixæ originem eſſe.

Εὐῤῥαφὴς,pulchrè ſeu benè conſutus. Dioſc.

Ἱστοῤῥάφος,qui vela conſuit. Et met.doloſus. Ar.

Κακοῤῥάφος, malorum ſutor,dolorum machinator.

Κακοῤῥαφὴς, malis, ſeu ex malis conſutus. Heſ.idem eſt quod κακοῤῥάφος.

Κακοῤῥαφία, malorum conſutura:malorum machinatio.Od. α. & μ Il.ο.

Μηροῤῥαφὴς,femori inſutus Bacchi epith.

Μηχανοῤῥάφος, machinarum ſtructor,technarum ſeu fraudum excogitator,Eurip.

Μηχανοῤῥαφία,ἡ,machinarum conſutura,&c.

Μιτοῤῥαφὴς,filo ſutus:in Epigr.

Νευροῤῥάφος,qui neruis conſuit.Plat.

Νευροῤῥαφέω, neruis conſuo.Idem & Xen.

Νευροῤῥαφικὸς, ad eiuſmodi ſuturam pertinens.P.

Πολυῤῥαφὴς,multum ſutus: vel multipliciter ſutus ſeu
1427 conſutus.Soph.in Aiace. Πολυῤῥαφὴς,idem.Nonn. Dicitur & πολύῤῥαπτος pro iiſdem.Theocr.

Σκηνοῤῥάφος,qui tentoria conſuit.Suid.

Σκηνοῤῥαφεῖον,τὸ,locus vbi tentoria conſuuntur.

Υποδηματοῤῥάφος,ſutor.Chryſoſt.

Φορμοῤῥαφέω,ῶ,in tegete inſuo: vel tegetes acu traiecta conſuo.Metaph.vtitur Æſchin. in Cteſ.

ΡΑΡΟΣ,ου,ὁ,venter.Suid.& Etym.Exponitur etiam, robuſtus.Heſych.

Ῥάριον,τὸ,dicitur infans.Suid.& Etym.

ΡΑΣΣΩ, F. ξω,allido, deiicio : idem quod ἀράσσω, (ex quo & factum per aphæreſin literæ α.)Demoſt. in orat. contra Conon. εἶθ᾽ ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον,&c.Eſa.cap.9. ῥάξει ὁ θεὸς τοὺς ἐπανιστανομένους ἐπὶ ὄρος Σιὼν ἐπὶ αὐτόν.Exp.etiam,vi & impetu valido decido.Euſt.

Ῥάκτος,ου,ὁ, collis,tumulus,petra,præcipitium. Heſyc.

Ῥακτήριος,ου,ὁ,ſtrepitum multum edens.Heſych.

Ῥακτήριον,τὸ,eidem eſt ſaltatio quædam.Pro eodem per ſyncopen dicitur ῥάκτριον: vnde ῥάκτρια,τὰ,dicuntur bacilli quibus fructus deiiciunt & deturbant:apud eundem.

Compoſita.

Αποῤῥάττω,amputo,auello. Suid.

Απόῤῥαξ,id quod amputatum ſeu auulſum eſt.Heſ.

Απόῤῥαξις,ὁ,dicebatur modus pila ludendi,quo pila fortiter ad ſolum alliſa, ei qui miſerat, remittebatur:monſtrato prius ſaltu eius:ſaltus enim numerari ſolebant.Poll.l.9.

Επιῤῥάσσω, irruo,incumbo.Diodor.

Επίῤῥακτος,ὁ,incumbens hiatu.Plut.

Καταῤῥάσσω,& καταῤῥάττω,frango,rumpo:vnde καταῤῥαχθεῖσα ἐσθὴς,apud Herodian.l.3. Item impetuosè deturbo.Demoſth. κατέῤῥαξε δ᾽ εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας. Et neutraliter,erumpo: vt apud Ariſtot. de mun. ὄμβροι καταῤῥάσσουσι,χιόνες τε καὶ χάλαζαι. Interdum, defluo & caſito more ſalientium aquarum. Gal.meth. 8. εἰ κρουνὸς ὕδατος καταῤῥάττει τῶν ἀγγείων ψυχρὸν. Tranſitiuè apud eundem meth. 13.

Καταῤῥάκτης, vel καταράκτης,ου,ὁ, cataracta : locus abruptus & præceps in flumine vnde aqua ruit potius quàm fluit.Euſt. & Suid. Significat etiam vectē quo porta obfirmatur: Dion.Halic.l.8. & ipſam portam cataractam. Plut.in Am. Eſt & nomen auis rapacis: de qua Ariſtot.hiſt.an.l.2.& l.9. cap.12. & Plin.l.10.c.44.

Επικαταῤῥάττω,(decomp.) percutio,impetuosè impello.

Περιῤῥάσσω,idem quod περιῤῥήγνυμι.Suid.

Περίῤῥαξις,conflictus.Polyb.

Συῤῥάσσω,confligo. Xen. ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολεμίους, συνέῤῥαξαν.Dicuntur & flumina συῤῥάττειν,cum impetu confluentia Diodor.

Σύῤῥαξις,ἡ,conflictus.Plut.de fort.Alex.

ΡΑΦΑΝΟΣ,ου,ὁ,ſiue ῥαφανὶς,ίδος,ἡ, (Atticè) raphanus,radix ſeu radicula.Gal.& alij.

Ῥαφανηδὸν, in modum raphani:vt ῥαφανηδὸν κάταγμα, fractura raphani modo facta.Gal.

Ῥαφανώδης ῥίζα,raphani ſimilis radix.Theoph.

Ῥαφανιδόω, raphano in anum immiſſo cruciari: quæ pœna mœchis ignominiæ cauſa ſolebat irrogari. ſchol.Ariſtoph.in Nub.

Αποραφανίδωσις,(comp.)raphani per podicem traiectio. Schol.Ariſtoph.in Pluto.

ΡΕΓΧΩ,vel ῥέγκω,F.ξω,rhonchiſſo,ſterto,factum per onomatopœiam,teſte Galeno. Ariſtoph.in Nub. Οἱ δ᾽ οἰκέται ῥέγκουσιν.Inuenitur & paſſ. ῥέγχομαι,in anth.Epigr.

Ῥέγκος & ῥέγξις,ſonus naſi qui ſtertendo editur: rhoncus,Gal.ex Hippocr.

Ῥογκίειν pro ῥέγκειν,apud Epichar.teſte Heſych.

Ρέγχος, ου, rhonchus. Ρεγχάζω, exp. reſono.
Απορέγχω (*comp.*) deſterto.

1418 Ρ Ε Ζ Ω, (F. ῥέξω. & per metatheſin, ἔρξω, tanquam ab ἔργω, præt. ἔοργα) facio. Il. ι. αἴσυλα ῥέζων. Et cum gemino accuſat. Od. σ. οὐ πώ τι σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω. Sic alibi. ¶ Item facio, i. ſacrifico. Iliad β. ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν. Et cum accuſ. Il. α. Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. Sic apud Theocr.
Ρέζομαι, fio: vnde particip. ῥεχθείς, factus: vt Il. ι. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Præt. med. ἔοργα & per metatheſin ἔοργα, feci. Iliad. β. ἀλλὰ ἔοργα, & alibi apud Hom. ὥς μοι πρόσθεν ἔοργε. Scribit tamen Euſt. fieri etiam poſſe vel ab ἔργω, vel ab εἴργω.
Ρεκτήρ, ῆρος, ὁ, actor. Heſiod. Ρεκτήριος, ὁ, acer & promptus ad agendum: apud Athen. Pro quo dicitur & ῥέκτης, vt ῥέκτης ἀνήρ, apud Syneſ.
Ερδω, idem quod ῥέζω: ex quo facta metatheſi literarum & mutatione ζ. in δ. ortum traditur. Od. ο. φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι. Futurum eſt ἔρξω. Heſiod. in Erg. ὅς τοι δ' ὡς τ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει. Item facio, ſacrifico. Il. β. ἔρδεσκον ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας.
Ρέζω, Bœoticum eſt pro ῥέζω ſeu ἔρδω. Euſt.

Compoſita.

Αρρεκτος ſeu ἄρεκτος, infectus, imperfectus. vt ἔργον ἄρεκτον. Iliad. τ.
Αὐτορέγμων, quem ipſe ſibi ſtruit ſiue conciliat aliquis. Heſy.
Επιρρέζω, idem quod ῥέζω, ſacrifico. Theocr.
Ανεπιρρεκτος (*decomp.*) non ſacrificatus, non libatus. Heſiod. in Erg.
Καταρρέζω, demulceo manu. Il. α. Χειρί τέ μιν κατέρεξε. pro quo per ſyncopen dicitur καρρέζω. vt Il. ε. Τῶν τινα καρρέζουσα Αχαιϊάδων εὐπέπλων.
Παραρρέζειν, Heſychio eſt τὸ ἐπὶ τοῖς καθαρσίοις θύειν.
Συνέρδω, ſimul facio, ſimul operam do & adiuuo, S.

Ρ Ε Θ Ο Σ, εος, τὸ, membrum, quæuis pars corporis: vnde Plur ῥέθεα, ῥέθη, vt Il. π. Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Αἰδόσδε βεβήκει. Interdum peculiariter de facie dicitur. Apoll. Arg. 2 in Moſchi Megara, τὸ πρὶν δέ τοι οὔ κιτ' ἐρεύθεος ἔσχεν ἐπὶ ῥέθεσι, quidam ῥέθεσι eſſe volunt dictum pro genis aut labris. Itidémque ῥέθος, pro genis apud Soph. in Antig. Totum etiam corpus ῥέθος, appellari annotat Suidas.

Ρ Ε Μ Β Ω, in gyrum circumago, vel ſimp. circumago, circumuoluo γυρεύω. Heſych.
Ρέμβομαι, temere inambulo, ſpatior, erro. Plut. in vita Dem. ῥεμβόμενον ἐν Πειραιεῖ. Athen. μόνος ἐρρέμβετο λίθος ἀπὸ μάλης ἔχων. Et metaph. negligens ſum, animo ſum vagabundo. Plut. & Chryſoſt.
Ρέμβη, ης, ἡ, vagatio, erratio, vel aberratio. Gal.
Ρέμβος, ὁ, vagus, erro. Scribitur & ῥεμβός, apud Erot. quod exp. στρεβλός.
Ρεμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, animo vagabundo factus; qualis eſt eius cuius animus vagatur. Plut. Apud eundem de audiendo βλέμμα ῥεμβῶδες, exp. oculi huc illuc vagantes, non defixi in eum qui verba facit.
Ρεμβεύω, exp. vagor, fluctuo.
Ρεμβάζω, vagor mente, animo ſum vagabundo.
Ρεμβασμός, occupatio mentis. Sapient. c. 4.
Ρόμβος, ου, ὁ, rhombus: rota ſeu quiddam rotæ formam habens. Theocr. Idyll. 2. Exp. & rotatio: apud Pind. Apud mathematicos dicitur eſſe figura quadrangula, lateribus quidem conſtans inter ſe æqualib., ſed non etiam angulis: ac à quibuſdam σάκχυλον appellari à ſimili forma panis, apud Eleos vſitati: de quo pane Athen. l. 3. ¶ Ρόμβος etiam à Romanis piſcis dicitur, quem Græci alio nomine ψῆτταν appellant, teſte eodem l. 7. in fine.
Ρομβωτός, οῦ, ὁ, rhombi figuram habens. Athen.
Ρομβέω, circumago in modum rhombi. Suid.
Ρομβητός, verſatilis in modum rhombi.
Μεσορόμφος, (*comp.*) apud medicos vinculum quoddam eſt. teſt. Heſych.
Ρύμβος, itidem rotula fuiſſe putatur: vel turbinatum quidpiam, quod ſcutica impulſum & circumactum ſonum quendam reddebat. Etym. & Euſt.
Ρυμβόνιον, τὸ, rotula quam veneficæ agitant. Schol. Apol. l. Rhod.
Ρυμβών, ῶνος, ὁ, implicatio & circumuolutio ſpiræ ſerpentis. Apoll. l. 4.

Ρ Ε Π Ω, F. ψω, vergeo, propendeo. Propriè de ſtatera ſeu lance dicitur: vt apud Plat. de rep. l. 8. ἢ οὐχ οὕτω πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου, ἑκατέρου ἀεὶ τοὐναντίον ῥέποντος. Et de eo quod lanci impoſitum eſt: vt Il. χ. fatum Hectoris impoſitum ſtateræ aureæ, vnà cum fato Achillis, dicitur ῥέπειν. Metaphoricè plerunque ſignificat, propenſus ſum & inclino ad aliquid. Alciphr. ὅπου γὰρ αἱ ῥέπῃς ἅπαξ ἐκεῖσε ἀκολουθεῖ τῷ. Item propenſus ſum, i. beneuolentia proſequor: Ioſeph. πάντες ἔρρεπον πρὸς τὸν θρασύτερον. Exponitur interdum, tendo, feror: vt apud Gal. ad Glauc. ῥέπει εἰς τὴν γαστέρα. Et pertineo: vt Ariſtoph. in Plut. ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει. 1419
Ροπή, ῆς, ἡ, q. d. deuergentia: propenſio, ſeu inclinatio: vt de inclinatione lancis, apud Plut. in Cam. Apud eundem pro libramento etiam ponitur. Exponitur etiam, propenſio ad imum vergens decliuitas, apud Alex. Aphr. Metaphoricè pro momento ponitur: vt apud Ariſtot. de cœlo lib. 2. μεγάλην αἱ ἔχει ῥοπὴν εἰς πίστιν. Sic & apud Xen. Pæd. 4. Et ῥοπὴ χρόνου ſeu ἡμέρας, temporis momentum & articulus: quo poſteriore vtitur Baſil. Ροπὴ dicitur etiam quod momentum affert & pondus ad rem aliquam, vis impultrix: vt θεία ῥοπή, apud Chryſoſt. Exp. etiam periculum: apud Soph. in Trachin.
Ρόπαλον, ου, τὸ, claua, geſtamen Herculis. Odyſſ. ι. Cyclopi tribuitur. Ab Heſychio exponitur etiã, virga, baculus. Euſtath. dictum ſcribit παρὰ τὸ ῥέπειν, ὡς μὴ ὀρθὸν ὂν ἀλλὰ ῥέπον. ¶ In anthol. Epigr. de virili membro dicitur.
Ροπαλίζω, claua percutio: vel verſo tanquam clauã.
Ροπαλισμός, percuſſio quæ fit claua. Dicitur & de tentigine ſeu ſatyriaſi, apud Suid.
Ρόπτρον, ου, τὸ, idem quod ῥόπαλον, claua, incuruum lignum. Exponitur &, fuſtis. Sunt & qui pro enſe poni tradant. Metaphoric. apud Eurip. ἔπαισεν αὐτὸν δίκης ῥόπτρον. Dicitur & de membro virili. ¶ Item marculus, ſeu annulus oſtij. Plut. ¶ Eſt etiam paxillus in maioribus laqueis aut retibus venaticis, qui incuruis & inflexis lignis inſeritur. Heſych. & Euſt.
Ρομφαία ἡ, telum quoddam Thracicum. Vide Gell. lib. 10. cap 25. Exp. etiam, framea, iaculum longum. Dicitur & de enſe. Etym. à ῥέπω dicit fieri ῥοπή, ῥομφαία καὶ ῥομφαία.
Ρὼψ, ωπός, ὁ, virgultum. Vſitatius eſt in plur. ῥῶπες virgulta, ſentes. Od. ξ. ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας. Euſt. ita dici à ῥέπω annotat, vt ἔλαψ à ἔλαπω.
Ρωπήϊον, ου, τὸ, ſenticetum, virgultis plenus locus. Il. ν. Exp. & virgultum vimineum.
Ρωπάς, ſpecies plantæ flexilis. Heſych.
Ρῶπος, ου, ὁ, merces parui momenti. Apud Strab. exponitur etiam merces, vel mercimonium. Suidas ſcribit quoſdam ῥῶπον, appellaſſe omnifariam ſarcinam. Item cinnum colorum qui tinctoribus, pictoribus, vnguentariis vſui ſunt. Apud Dioſc. quidam

dam exp. crates; fiſcella arundinacea.

Ρωπικὸς, qui talis eſt quales ſunt merces quæ ῥῶπος appellantur, vilis & parui pretij.

Ρωπολεῖν, vendere merces quæ ῥῶπος dicuntur. Heſych.

Ρωπίζω, Euſtathius exponit σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιῶ.

Ρὶψ, ῥιπὸς, ὁ, vimen flexile: vide & in Ρίπος.

Compoſita ac primum cum præpoſitione.

Αμφιρρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in vtramque partem inclinans ſeu vergens. Interdum & ambiguus.

Αντιρρέπω, in contrariam partem vergo. Phil.

Αντίρροπος, ὁ καὶ ἡ, in contrarium ſeu contrariam partem vergens. Sæpius idem valet quòd ἰσόρροπος, æquè pollens, æquale pondus ſeu momentum habens: & propriè de rebus dicitur quæ in trutina penduntur ſeu pendi poſſunt: metaphoricè & de aliis: vt ἀντίρροπος συμμαχία, apud Dem. Olynth. 1. Et τὸ ἀντίρροπον æquilibrium, æquilibritas.

Αντιρρόπως, æquali ſeu pari pondere. Xen.

Επιρρέπω, propendeo, vergeo. Et actiuè, vergere facio, inclino. Theog. Ζεύς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλω.

Επιρρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui propendet & in alteram partem vergit. Et metaph. propenſus, procliuis, pronus: vt, ἐπιρρεπὴ ἐπὶ τὰ ἀφροδίσια, apud Athen. Item felix: ſuccedens apud Polyb.

Επιρρέπεια, pronitas, propenſio. Chryſoſt.

Καταρρέπω, deorſum vergo, & inclinor. Polyb.

Καταρρεπὴς deorſum vergens, decliuis.

Κατάρροπος, idem. Gal. ad Glauc. l. 2.

Καταρροπεῖν, deorſum vergere.

Compoſita ſine præpoſitione, ac primum retinentia ῥεπ.

Αρρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non vergens quoquam, in neutram partem inclinans. Dionyſ.

Αρρεπῶς, non vergendo in alterutram partem.

Αρρεψία, ἡ, animus in neutram partem ſeu ſententiam magis inclinans. Laert.

Ετερορρεπὴς, in alteram partem vergens.

Ετερορρεπεῖν, in alteram partem vergere.

1430 Οξυρρεπὴς, q. d. celeriter repens, agilis. Heſych.

Χαμαιρρεπὴς ſeu χαμορρεπὴς, in terram vergens. Suid.

Χαμαιρρεπῶς, in terram vergendo. Heſych.

Compoſita ex ῥοπή: itidem ſine præpoſitione.

Ανάρροπος, & ἀνώρροπος, ὁ καὶ ἡ, ſurſum vergens. Gal.

Αναρροπία, ἡ, ſurſum vergere. Hippocr.

Αρροπος, idem cum ἀρρεπής.

Ετερόρροπος, idem quod ἑτερορρεπὴς apud Gal.

Ετερορροπεῖν, idem quod ἑτερορρεπεῖν.

Ισόρροπος, æqualiter vergens, æqualiter propenſus: ſeu in neutram partem inclinans: vt ἰσόρροπον πρᾶγμα, Plat. in Phæd. Interdum æquè pollens, eadem exiſtimatione: vt τιμῆς ἰσόρροπος. Ariſtot. eth. 9. Et generaliter, æqualis, par, apud Thuc. & Herodian.

Ισορροπία, ἡ, in neutram partem propenſio, æquilibrium Plat. in Phæd.

Ισορροπέω, in neutram partem vergo, æquilibrium facio. Polyb. item æqualibus ſum viribus, ita vt nec ſuperer ab alio, nec alium ſuperem. Ariſt. Et generaliter, æqualis ſum, adæquo, nec excedo, nec minus ſum: apud Plat. de leg. l. 5.

Καλαῦροψ, οπος, ἡ, pedum: propriè quod in ſummo eſt repandum, (dicitur enim quaſi κᾶλον αὖ ῥέπον. Euſt.) Il. ψ. Οσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ.

Οξύρροπος, qui fit momento temporis, celerrimus. Alex. Aphr. & flexus, agilis, apud Baſil.

Παλίρροπος, qui retro vergit, reflexus. Eurip.

ΡΕΩ, (F. ῥεύσω, P. ῥέρρευκα, fluo. Propriè dicitur de rebus liquidis. Xen. pæd. 7. ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ. Sic dicitur ὕδωρ, κρήνη, θάλασσα ῥέειν. apud Hom. Metaph. vſurpatur etiam de aliis: vt de igne, apud Ariſtot. Item de telis, lapidibus, verbis & aliis rebus quæ cũ quadã celeritate & quodã impetu feruntur, apud Hom. Ponitur & pro, fluo, i. diffluo, euaneſco, intereo, ſoluor, labor: vt apud Phil. θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες, fragiles & fluxi. Sic & apud Dem. & Plut. ¶ Item actiuè pro χέω, fundo. Eur. in Hecuba, ῥέει χεὶ παῖς Αχιλλέως χοὰς θανόντι πατρί. Inuenitur & ῥείω pro ῥέω, apud poetas. ¶ Itẽ ῥέω, dico, loquor. In qua ſignif. quamuis non ſit vſitatum ῥέω, in vſu tamen eſt aor. 1. ἐρρήθην (pro quo & ἐρρέθην) regulariter formatus ab ἔρρημαι, cuius act. ἔρρηκα fut. ῥήσω. Hinc & ῥῆμα, ῥῆσις, &c. quæ vide poſt omnia comp. ex ῥέω, fluo.

Deriuata ex ῥέω fluo.

Ρέομαι, idem quod ῥέω, fluo, perfundor. Gal.

Ρεῦμα, τὸ, fluentum. Item fluctus. Interdum exp. fluuius, vel fluminis impetus, apud Herodian. ¶ Apud medicos, fluxio, fluxus.

Ρευματικὸς, fluxionibus obnoxius. Apud Dioſc. ἕλκη ῥευματικὰ, diſtillantia vlcera.

Ρευματίζω, fluxionibus infeſtor: item grauedine infeſtor. Dioſc. & Alex. Aphr.

Ρευματισμὸς, fluxio, vt ῥευματισμὸς κοιλίας.

Ρευμάτιον, paruum fluentum, riuus. Plut.

Ρεῦσις, fluxio, i. ipſa fluendi actio.

Ρευστὸς, ἡ, ὁ, fluxus. Item fluidus, euanidus, mortalis, caducus, Gregor. Areop.

Ρευστῶς, fluxè, inſtar eorum quæ fluxa ſunt. Ρευστικῶς abundè, affluenter. Heſych.

Ρευσταλέος, fluidus, fluens. Heſych.

Ρόος, οος, τὸ, (poet.) fluxus, fluxio. Æſchyl.

Ρέεθρον, (iidem poet.) fluentum: ſæpe apud Hom. Dicitur & τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν, apud Herodot. Item flumen. Pro eodem dicitur & ῥεῖθρον, per ſyncopen, apud Herodot. Theophr. & Plut.

Ροῦ, idem quod ῥέεθρον: fluentum. Il. β.

Ρόος, ου, ὁ, fluentum. Exp. & fluxio & curſus aquarum. Et pro ipſis aquis quæ fluunt Od. ε.

Ροῦς, per contractionem pro ῥόος dicitur: vnde κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι τὰ πράγματα, dicuntur res quæ proſperè cedunt & ex voto. Apud medicos frequẽter dicitur de mulierum fluxionibus. ¶ Item ῥοῦς, ῥοὸς, arbuſcula quædam: qua coriorum infectores vtuntur ad inſpiſſandas pelles. Dioſc. l. 1. c. 148.

Ροώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fluidus, idem vndoſus. Ariſtot.

Ροαγὰς, άδος, ἡ, defluuium acinorum: vitis vitium quo acini defluunt. Theophr.

Ρωικὸς, qui fluxione laborat, ſeu profluuio. ¶ At ῥοικὸς, incuruus, inflexus, apud Theoc. idyll. 7. Item qui naturaliter eſt cruribus incuruis, apud Hipp.

Ρητίνη, ἡ, reſina, humor eſt liquidus & oleaginoſus, ex planta ſponte diffluens. Gal. & Dioſc. 1431

Ρητινίζω, reſinam refero, ſum reſinaceus.

Ρητινίτης οἶνος, reſinatum vinum. Dioſc.

Ρητινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, reſinoſus, apud eund.

Ρύω, thema inuſit. à gramm. ſtatuitur, ex eo formantibus aor. 2. paſſ. ἐρρύην (vnde etiam infinit. ῥυῆναι & particip ῥυεὶς, quod eſt in vſu pro, fluxi, vt ἐρρύη καὶ δυνάμεις ὁ Αντίας, & ῥυῆναι λόγον ἐν τῷ δήμῳ, apud Plut emanaſſe rumorẽ in populũ. Inuenitur ἐρρύην & in prӕt. imperf. ſignif. profluebam, apud Thuc. & Xen. Et & præp. ἐρρύηκα, fluxi tanquam à ῥυέω. ¶ Aliam ſignif. verbi ῥύω, vide in Ρύω, ſuo loco.

Ρύσις, fluxio, fluxus. Philop. Item profluuium. Ariſtot. Item fluentum & brachium fluminis. Polyb. ¶ Heſychio eſt etiam phiala aurea, pro quo ῥυσὶς, apud Athen. l. 11. item lignea quædam libra. ¶ At ῥύσις liberatio, vide in Ρύομαι.

Ρυτὸς, fluidus, fluxus, fluens. Theophr. Τὰ ῥυτὰ

(ſubſt.)poculi quoddam genus,cornibus ſimile,ex quo tenuiter profluente vino,infernè bibitur. Ath. & Euſt.¶At ῥυτὸς,tractus,vide in Ῥύομαι.

Ῥυδὸν & ῥύδην,affluenter,affatim,abundè.Od.ν.

¶Ῥύδην ,exp. etiam vehementer,impetuoſè,item cum vehementi ſtrepitu, apud Suid. & Heſych.& pro eodem inuenitur & ῥύζδην.

Ῥύμη,ης,ἡ, impetus Chryſoſt. τῆ τύποντος ῥύμη καὶ ὁρμῇ.Sic Dem.Item vicus, platea,locus,in quem omnes certatim confluunt. Vide & in ῥύω,traho.

Ῥύαξ,ακος,ὁ,profluuium,riuus. Item proluuium, proluuies,eluuies.Thucyd. Plat. Dicitur & αἵματος ῥύακες,ſanguinis riui,apud Ariſtidem.

Ῥυάς,άδος,ἡ, vitium oculi, quum canthus lacrymas continere nequit. Trall. l. 2.¶Item ῥυάδες dicuntur vites non continentes fructum: quod acini deſinant,& qui remanent,graciliores exiſtant.Geopon.lib.5.¶Ῥυάδες,piſces,flutæ,apud Ariſtot.

¶Ῥυάς, (adiect.)fluxus,perfluxus,deciduus.Ariſtot. l.1.de part.anim.

Ῥύημα,τὸ,itrium: bellarij genus præſtantius.Gal.

Compoſita ac primùm cum prapoſitione.

Ἀναῤῥέω,refluo,vel ſurſum fluo. Item ſcateo,ſcaturio, quaſi ſurſum fluendo.Luc.

Ἀνάῤῥοια,ἡ,refluxus(vt vndarum.)Athen.

Ἀποῤῥέω,effluo,defluo.Dem & Theophr. Et metaph. apud Soph. ὅπου δ᾽ ἀποῤῥεῖ ἡ μνῆσις , cuius effluit memoria.Item emano,promano,profluo.Dioſc.Et tranſitiuè, apud Alex. Aphr. ἀποῤῥέοντα λοιμικὴν ἀποῤῥοιαν.

Ἀπόῤῥυς,ὁ καὶ ἡ,profluens,manans,emanans.Athen.

Ἀποῤῥοὴ,ἡ,defluxus,defluuium. Item effluxus,profluentia,emanatio.Ariſtot.Exp etiam,ſuccus , vel humor effluens alicunde,aut vapor.Plut.

Ἀπόῤῥοια,ἡ,idem Xen. Item effluentia:in metaph. ſignif.apud Ariſtot.& Nazianz.

Ἀποῤῥύην,vnde part. ἀποῤῥυεὶς, qui defluxit. Dioſ. impropriè.Plut.ἀποῤῥυεὶς τῦ ἵππου, delapſus equo.

Ἀπόῤῥυτος,ὁ καὶ ἡ,effluens,defluens : vt ἀπόῤῥυτον σῶμα,corpus effluens,i.quod decreſcit.Plat.

*Decomp.*Εὐαπόῤῥυτος,facilè defluens.Hippocr.

Προαποῤῥέω,prius effluo vel defluo.

Διαῤῥέω,per medium fluo.Iſoc.in enc.Buſir.κύκλῳ τὴν χώραν περιέχων καὶ πᾶσαν διαῤῥέων. Item perfluo.Luc. μικρὸν μετὰ ἡμῶν σκαφίδιον ὑπόσαθρον ἐστὶ καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλά. ¶Item defluo. Philo de vita M.l.3. τὸ σῶμα διαῤῥέουσιν ὑπὸ τῆς καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἀδιαστάτου θρύψεως,corpore defluunt ex perpetuis & quotidianis deliciis. Et Ariſtoph. in Nub. φθέγγεσθαι τοῖς χείλεσι διεῤῥυηκόσι.loqui labris diffluentib.& diductis. Itē,diffluo,i.dilabor,pereo. Soph.Itē tabeſco.Diog.

Διάῤῥυτος,irriguus.Strab. (Laert.

Διαῤῥοὴ,ἡ,meatus, canalis , id per quod aliquid fluit:vnde πνεύματος διαῤῥοαὶ,apud Eur.

Διάῤῥοια,ἡ,fluxus,fluentum,meatus. item copioſus alui ſine inflammatione exulcerationéque fluor, fluuium ventris:apud Medicos.

Διαῤῥοΐζομαι,alui profluuio laboro.Al .Aphro.

Λογοδιάῤῥοια,ἡ,(*decomp.*)q d.verborum profluuium. profluentia loquendi.De garrulis dicitur,quaſi eo

1432 rum lingua profluuio laboret,ſeu morbo qui διάῤῥοια dicitur.Athen.l.4.

Εἰσρέω,influo,illabor.vt εἰσρέοντα πόντον, apud Eur.Metaph.εἰσρυέντες εἰς τὴν πόλιν,ingreſſi vrbem.

Εἴσρυσις,& εἴσρους,influxio. Ariſtot.

*Decomp.*Ἐπεισρέω,q.d.ſuperinfluo.Plut.

Παρεισρέω,ſenſim influo,& clàm ingredior.Idem.

Ἐκρέω,effluo:Item excido. Plut. Et τὸ ἐξεῤῥυηκὸς,abolitum & fluxum,euanidum:apud eund.

Ἔκρυσις, effluxio. Ἐκρύσεις,ex conceptus corruptiones quæ intra ſeptimum diem fiunt.Ariſtot.

Ἐκροὴ,itidem effluxio.Ariſtot.exp.& meatus, canalis.Alex.Aphr.

Ἐκροος,idem quod ἐκροὴ,apud Herod.Pro quo contractè,ἔκρους fluentum,ſeu alueus.

*Decomp.*Διεκρέω,perfluo,effluo per. Διέκροος meatus per quem aliquid effluit.

Ὑπεκρέω,(q.d. ſubeffluo)ſenſim & clam effluo,aut euaneſco.Plut.in Sym.

Ἐπιῤῥέω,influo, fluo ſuper. Gal. ἐπιῤῥεῖν τῷ μέρει , influere in partem. Dicitur & ἐπιῤῥεῖν, quòd humorem emittit,à quo humor manat.Ariſtot.τὸ δ᾽ ἀπὸ τῆς συκῆς ἀεὶ ἐπιῤῥεῖ. Metaphoricè apud Xen.Pæd.7. ὄχλος dicitur ἐπιῤῥεῖν.& apud Hom. τὰ δ᾽ ἐπίῤῥοον ἔθνεα πεζῶν.¶Item actiuè pro inundo:apud Greg.

¶Exp.& largior copioſè,apud Areop.

Ἐπιῤῥοὴ,ἡ,influxio,influxus.Theophr.

Ἐπίῤῥοια,idem Heſych. Et pro affluentia ſeu abundantia apud Areop.

Ἐπιῤῥύην,affluxi:vnde particip. ἐπιῤῥυεὶς , apud Eurip.Ὄλβος δ᾽ ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος Ἄλλου γένοιτ᾽ ἂν ἄλλος,quum affluxerunt opes.

Ἐπίῤῥυσις,ἡ,influxio. Item acceſſio qua aliquid ſenſim augetur.

Ἐπίῤῥυτος,qui influit, i. aduentitius:vt δύναμις ἐπίῤῥυτον,apud Plat.de Rep.l. 7. Item is in quem influit humor & infunditur:vt ἐπίῤῥυτον σῶμα , apud eundem in Tim.Exp.etiam,affluens.

Καταῤῥέω,defluo: vnde apud Aphron. καταῤῥέουσαν τοῦ τραύματος,quod è vulnere defluxit. Et metaph.delabor:vt καταῤῥεῖν εἰς τὴν γῆν,apud Xen. pæd.1.Item collabor,concido:vnde κατεῤῥυηκὸς ἱερὸν,exp fanum iam concidens, & ruinæ proximum:apud Pauſan. Alia metaph. apud Ariſtoph. in Acharn.ἀθρόοι καταῤῥέοντες,confertim aduenientes.

Καταῤῥέομαι, perfundor:vt apud Plutarch.in Galb. λόγχῃ καταῤῥεομένην αἵματι.

Κατάῤῥυτος qui defluente humore irrigatur.

Κατάῤῥοος, & contractè κατάῤῥους , defluxio.Apud medicos peculiariter ſic dicitur deſcenſus humoris è capite in os.

Καταῤῥοϊκὰ νοσήματα,morbi ex illo deſcenſu.

Καταῤῥοΐζομαι , catarrho laboro,ſeu diſtillationibus vexor.Dioſc.l.5.c.43.

Καταῤῥοϊκὸς,qui diſtillationibus infeſtatur.

Decomp. Ἐπικαταῤῥέω,influo,ſeu delabor ex ſuperiore loco.

Συγκαταῤῥέω,ſimul defluo.Item ſimul decido.Pro eodē dicitur & συγκαταῤῥύω,vnde aor.1. συγκατεῤῥύην:& particip.συγκαταῤῥυεὶς, apud Dioſ.l.5.ca.105.

Μεταῤῥέω,q.d.fluendi modum muto:refluo,reciproco:vnde apud Ariſtot. περὶ πάντων γὰρ ὥσπερ τὰ βλαβύματα,καὶ οὐ μεταῤῥεῖ,ὥσπερ Εὔριπος.

Μετάῤῥοια, ἡ,refluxus,reciprocatio. Ariſtot.

Παραῤῥέω,præterfluo. Xen & Herodian. Metaph. apud Greg. ἵνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γίνηται τὰ καλὰ, καὶ μὴ παραῤῥυῇ.Item interfluo.Theoph.

Περιῤῥέω,circumquaque fluo, vndique fluo. Baſil. Et circumfluo,circunluo,alluo. Herodian l.8. ποταμός τε περιῤῥεῖ τὸ τεῖχος. Et circumfluo,i.abundo:vnde apud Soph. περιῤῥέοιτο βίος,exp. affluant facultates. Apud Greg.περιῤῥεούσῃ ἐσθῆτι.exp.fluidæ veſti.

Περιῤῥεῖται, dicitur vrbs aut locus aliquis, quem fluuius circumfluit.Xen.& Ariſtot.

Περίῤῥυτος circumfluus Heſiod.

Περίῤῥοος,idem Herodot.l.1.

Προῤῥέω aut προρέω, profluo:vt apud Heſiod. in Erg. 1433

ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων.

Ὑποπροῤῥέω(*decomp.*)idem.Hom.Od.ζ.

Συῤῥέω,confluo.Iſocr.Plerunque in metaph.ſign.

Σύῤῥευσις,& συῤῥοὴ,item σύῤῥους,& σύῤῥοια,confluxus, confluens,colluuio.Plat.& Theoph.

ὑποῤῥέω,

Ὑπορρέω,ſubterfluo,ſubterlabor.Item ſenſim ſluo,ſeu influo: vnde metaph.apud Plut.de def.orac. τῇ ψυχῇ ὑπορρέουσι δυσχέρειαι καὶ κινήσεις, clàm ſubeunt animum moleſtiæ & impulſiones. Exp. etiam, ſurrepo,apud Dem.Item ſublabor,ſuccumbo,vt ὑπορρέοντα ἐρείσματα apud Plat. Item dilabor: vnde apud Luc. ἤδη αὐτῷ ὑπορρέουσιν οἱ πολλοί. ¶Actiuè etiam vſurpatur apud Dem.in orat.contra Lept. τὸ δ' ἐν πᾶσι καθεστάναι δοκιμαστὰς ἀδημονίᾳ ταῦτα ταῦτα ἀμελήσαμεν ὑπέρρει τῷ μικρόν.

Compoſita ſine præpoſitione,ac primùm retinentia verbi ῥέω ſeu ῥείω.

Ἀγαλαρρείτης,ου, placidè vel leniter fluens,aut leni agmine,ὁ ἀγαλῶς ῥέων.Il.η.

Βαθυρρείων, & βαθυρρείτης, profunda habens fluenta, profundè fluens.Apoll.& Hom.

Ἐυρρείτης, pulchrè fluens,bellè fluens.Il.ζ. Pro eodem dicitur & ἐυρρής vnde ἐυρρεῖος ποταμοῖο, ibidem: de quo vide & in Εὐοις.

Ἐυρυρέω,compoſitè dicitur pro εὐρὺ ῥέω,latè fluo:vnde ἐυρὺ ῥέων Φᾶσις,apud Apoll.

Εὐρυρέεθρος,lata habens fluenta,latè fluens.Il.φ.

Καλλιρέεθρος,pulchra flueta habens,pulchrifluus.Hom.

Λαβρέων, (q.d.λαρέων,ex λα & ῥέων) impetuosè & rapidè fluens:vel latè fluens.Etym.

Ὁμορρέεθρος vnà cum alio fluenta habens: qui ex eodem riuo ducit aquam:riualis.in Pand.Græc.

Compoſita ex ῥοῦ aut ῥόος,itidem ſine præpoſ.

Ἀγάρροος,ου,ὁ,(ὁ ἄγαν ῥέων) impetuoſum fluentum habēs: vel impetuosè fluens.Hom.

Ἀγχίρροος vicina fluenta habens.Apoll.

Ἀείρροος,ſemper fluens.Suid.

Ἀητόρρους, ventis fluens,ſeu ex quo fluente venti exoriuntur.vox ficta apud Plat.in Cratylo differentem de etymo nominis ἀήρ.

Αἱμορροέω,ῶ f.ήσω,ſanguinem effundo, ſanguinis profluuio laboro,vt γυνὴ αἱμορροοῦσα Matth.9.

Αἱμόρροια,ſanguinis profluuium.Dioſc.

Αἱμορροΐς, ἴδος,ἡ, idem Ariſtot.Gal. ¶Eſt & ſerpentis genus inde appellatum,quòd morſu ſanguinē & quaſi profluuium ſanguinis excitet, ac diſſolutis venarum commerciis,quicquid animæ eſt, euocet per cruorem,teſte Solino.

Αἱμόρροος, & contractè αἱμόρρους, dicitur mulier quæ menſtrua patitur. ¶Eſt & idem ſerpens cum hemorrhoide Nic in Ther.

Ἁλίρροος, circa mare, vel ad mare, vel in mare fluens. Eurip. & Theocr.

Ἀρροίη,ἡ, retentio menſtruorum, vel retardati & commorantes menſes.Hippocr.

Ἀψόρροος, q. d. retrograda fluenta habens ſeu reciproca, refluus: vt ἀψόρρου Ὠκεανοῖο. Od. υ. Exp. etiam cuius cita ſunt fluenta,celeriter fluens, vt dicatur quaſi αἶψ' ὄρροος.Euſt.

Ἀψορρὸς, retrogradus,retro veſtigia referens. Hom.

Ἄψορρον,retrogradè,retro veſtigia referendo:aut,retrorſum Od.ι.

Βαθύρροος,idem quod βαθυρρείτης ſuprà Il.φ.

Γονόρροος, & γονορρυής, ου, ὁ, qui genituræ effluentia ſeu profluuio laborat.Ezech.7.

Γονόρροια & γονόρρυα,ἡ,genituræ profluuium.

Γονορρυέω,ſeminis fluxum patior.Leuit.15.

Δακρύρροος,lacrymis fluens lacrymas fundens.Eur.

Δακρυρροέω,lacrymis fluo,lacrymor. Eurip.& Herodian. Item deploro.Philo de vita M.l.3. σύμπαν τὸ ἔθνος αὐτὸν ὅλον μῆνα δακρυρροοῦν.

Ἑπτάρροος, ſeptemfluus,ſeptem oſtia habens.

Εὔροος, & εὔρους, & dialyſi ἐύρροος bene fluens, facilem curſum habens: vt ἐύρροος ποταμὸς. Il φ. Apud Theoph.εὔρους φορά,exp.facilis meatus.

Εὔροια,ἡ,facilis fluxus.Et metaph.pro rebus proſperis,& ad voluntatem noſtram fluentibus.Plut.

Εὐροέω, bene fluo, facilem curſum habeo. Et metaph.feliciter ago.Gregor.

Εὖρος,ου,ὁ,Eurus:ventus orientalis,inter Aquilonem & Vulturnum medius,teſte Ariſtot.de mun.& Pli.l.2.c.47.dictus quaſi ὁ ἀπὸ τῆς ἕω ῥέων,inquit Etym. Vide & in Εὐρὺς.

Καλλίρροος, idem quod καλλιρέεθρος, Il. φ. Scribitur & 1434
καλλίρους. Od.ε.

Ὁμόρροος,ſimul fluens.

Ὁμόρροια,ἡ,q.d.confluentia aut confluxio.

Παλίρροος & παλίρρους,refluus,reciprocus : vt κλύδων παλίρρους. Eurip. Παλίρρους, etiam ſubſt.exp.refluens.

Παλιρροία,ἡ,refluxus,reciprocatio aquæ.

Πλατύρροος,idem quod εὐρυρέεθρος.Æſchyl.

Πυόρροος & πυόρρους pure fluens,ex quo pus manat.

Πυόρροια,ἡ,fluxus puris,ſuppuratio.Dioſc.

Πυορροέω, pure mano,pus effundo: vt πυορροοῦντα ὦτα aures è quibus pus fertur.Dioſ.

Τριχορροέω,pilorum defluuio laboro.Dioſc.

Τριχορρυέω,idem Ariſtoph.

Ὑδρορρόα, ſeu ὑδρορρόη,ἡ, cloaca, emiſſarium, canalis per quam aqua pluuialis effluit.Ariſtoph.

Φυλλορροέω,foliis fluo,frondes amitto,Plut.

Χειμάρροος,& χειμάρρους,ex quo per contractionem χείμαρρος,hyeme fluens: vt χειμάρρους ποταμὸς:Il.ε. δ.& λ. Sic & χειμάρροα ποταμός,apud Phil.& Dem.

¶Χείμαρρος, autē dicitur paxillus ſeu clauus ligneus ſub carina,in foramine quodam fixus quo exēpto defluit aqua in ſentina collecta ex pluuiis. Heſiod.

Χρυσορρόας,ου,ὁ, auro fluens,auriramenta ſuis fluentis vehens. Pro quo & χρυσορρόης Athen.

Ὠκύρροος & ὠκύρροος celeriter fluens.Il.ε.

Ὠκυρρόης,idem.Apoll.Arg.2.

Compoſita in ῥυτος,vel ῥυτης deſinentia itidem ſine præp ſitione.

Ἀείρρυτος,ſemper fluens.Soph.

Αἱματόρρυτος,ſanguine fluens.

Ἀμφίρρυτος & ἀμφίρυτος,circumfluens.Hom.

Ἀνθεμόρρυτος,à flore fluens.Eurip.

Ἀργυρορρύτης,ου,ὁ,q. d. argentifluus,fluenta habens argentum vehentia.Eurip.

Θεόρρυτος,à Deo perfluens:à Ioue fuſus.

Μελίρρυτος,mellifluus.Nonn.

Νεόρρυτος,qui recens effluxit.Suid.

Πολύρρυτος,multifluus.Soph.

Πρωτόρρυτος ῥητίνη, reſina quæ prima defluit : quæ & αὐτόρρυτος,à ſpontanea fluxione.Gal.

Χρυσόρρυτος,idem cum χρυσορρόας.Æſchyl.

¶*Deriuata ex ῥέω,dico,loquor.*

Ῥῆμα,ατος,τὸ, vocabulum,verbum.Demoſt. Item dictum,ſententia.Plat.Item cantus,vel oratio,vel hymnus qui recitatur apud eund.

Ῥηματικὸς, ad vocabulum ſeu vocabula pertinens. Item verbalis:apud Gramm.

Ῥημάτιον,vocula,paruum vocabulum.Ariſtoph.

Ῥηματίσκιον,idem. Plato in Theæt.

Ῥῆσις,εως ἡ,dictum,ſententia,oratio.Dem.

Ῥησείδιον,pro quo Heſy.ῥησίδιον ſententiola.

Ῥητὸς, dicendus,fandus, Demoſt. ῥητὰ καὶ ἄρρητα κακὰ ἐξεῖπον,dicenda & tacenda effutierunt.Item memorandus,celebris.Heſiod. ¶Item de quo certis verbis conuenit,præfixus,præfinitus,conſtitutus. Il φ. μισθῷ ἔπι ῥητῷ, mercede præſtituta, ſeu pacta & ἐν ῥηταῖς ἡμέραις. apud Thuc. l. 6. Sic dicitur ἐπὶ ῥητοῖς ſine ſubſt.certis conditionibus,certa lege vel certis legibus,apud eundem.Thuc.l.1.Et ῥητὴ εὐθεῖα,definita linea. Τὸ ῥητὸν, dictum,ſententia.Baſil.& Greg. τὰ ῥητὰ,oracula, apud Iuſtinum.Mart.

Ῥητῶς, certis verbis, expreſſè. Themiſt. in 3. de an. Exponitur etiam,ad verbum.Item planè,certò,nominatim.apud Lucian.

Ῥητήρ,ῆρος,ὁ,orator.Il.ι.Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι.

Ῥήτωρ, idem Demoſt. Item generaliter, cauſidicus, rabula: vnde ῥήτορες φαῦλοι, apud Xen. & Æſchin. Item iudex qui propriam ſuam ſententiam exponit. Suid. ex Soph.

1435 Ῥητορικὸς, oratorius, ad oratorem aut artem oratoriam pertinens. Ariſtot. Item qui artem oratoriam tenet, eloquens. Iſocr. Ῥητορικὴ (ſub.) τέχνη, ars oratoria. Ariſtot. Item ῥητορικὴ γραφὴ, cauſa ſeu accuſatio quã agebant rhetores, vel quæ contra rhetores habebant. Suid.

Ῥητορικῶς, oratorio more, artificio ſeu eloquentia oratoria. Æſchin. in Tim.

Ῥητορεύω, oratoriam artem exerceo. Appian. Et Laert. (de Socr.) πρῶτος ῥητορεύειν ἐδίδαξε. Exponitur etiam orationem habeo, i. pronuntio, apud Luc. Et οἱ λόγοι ῥητορεύεσθαι, dicuntur qui ore pronuntiantur more rhetorico. Iſocr.

Ῥητορεία, oratio rhetorices artificio elaborata. Item oratoria eloquentia. Iſocr.

Ῥήτρα, ἡ, dicendi locus, dicendi vices. Lucian.

¶ Item dictio, i. oraculum: vt Plutarchus Lycurgum dicit leges ſuas ῥήτρας appellaſſe, tanquam χρησμούς τινας. ¶ Item pactum, pactio, conuentio. Od. ξ.

¶ Item decretum, vt in pſephiſmate Byzantinorum, ἐκ τᾶς βουλᾶς λαβὼν ῥήτραν. ¶ Item general. commentarius, ſcriptura, σύγγραμμα. Suid.

Compoſita, ac primum cum præpoſitione.

Ἀνεῤῥήθην ὕπατος, renuntiatus ſum conſul. Plut. Et ἀναῤῥηθεὶς, renuntiatus: vnde ἀναῤῥηθεὶς στέφανος, proclamata corona apud Demoſth. Ἀνάῤῥημα, τό, dictum voce præconis enuntiatum. Suid.

Ἀνάῤῥησις, renunciatio, creatio. Item proclamatio. Ariſtides.

Ἀντίῤῥησις, contradictio: reſponſio contradicens alicui & repugnans. Item refutatio. Phil.

Ἀντιῤῥητικὸς λόγος, oratio refutatoria. D. Areop. Et τὰ ἀντιῤῥητικὰ dicti libri Ioſephi contra Appionem.

Decomp. Ἀναντίῤῥητος, cui contradici nequit, irrefutabilis, minime controuerſus. Plut. Ἀναντιῤῥήτως, citra contradictionem, extra omnem controuerſiam.

Δυσαντίῤῥητος, cui ægrè contradici poteſt. Δυσαντιῤῥήτως, ita vt vix contradici queat. Polyb.

*Ἀντιρρητορεύω, contra orationem habeo. Ioſeph.

Ἀπεῤῥήθη, vetitum eſt, interdictum eſt: vnde ἀποῤῥηθεὶς, vetitus. Ariſtid. ἀποῤῥηθὲν μὴ καταφεύγειν, quum vetitum eſſet. Apud Plat. de leg. 11. ὑπὸ δὲ γένους παντὸς ἀποῤῥηθῶσι, exp. quaſi à toto genere abdicari.

Ἀπόῤῥημα, interdictum. Plat. Ἀπόῤῥησις, interdictio. Item renuntiatio. Syneſ. Exp. & defatigatio, & defectio virium & animi.

Ἀπόῤῥητος, vetitus. Lyſ. Item arcanus: vt apud Eurip. in Iph. Taur. ἀπόῤῥητος φλὸξ, arcana flamma ſeu myſtica. Et ἐν ἀποῤῥήτῳ, vel ἐν ἀποῤῥήτοις, item δι' ἀποῤῥήτων, ſecretò, vel clàm. Sic apud Plut. in Themiſt. πρᾶξις ἀπόῤῥητος πρὸς τοὺς πολλοὺς, res arcana & vulgo non communicanda. Item inenarrabilis, ineffabilis. Item indignus dictu ſeu narratu. Iſocr.

Ἀποῤῥήτως, ſecretò, clam. Item ita vt dici nequeat. Heſych.

Διεῤῥήθη, diſcuſſum eſt, diſtinctè explicatum eſt. Plat. Διάῤῥησις, explicatio diſtincta. Idem.

Διαῤῥήδην, explicatè. Plat. Item clarè, apertè. Dem.

Ἐπίῤῥημα, aduerbium: pars orationis apud Grammat. Item certa quædam pars comœdiæ, apud Ariſtop. Suid. & Heſy. Sic etiam dicebatur geſtamen quoddam comicum. Poll. Ἐπιῤῥηματικὸς, aduerbialis, aduerbij formam habens. Ἐπιῤῥηματικῶς, aduerbialiter.

Ἐπίῤῥησις, vituperatio. Item accuſatio. Suid.

Ἐπίῤῥητος, vituperabilis, reprehenſione dignus. Suid. Exp. etiam, infamis, apud Xen.

Ἐπιῤῥήδην, palàm, apertè. Apoll. Euſt. ex Arato exp. ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς, nominatim.

Ἐπιρρητορεύω, vel ἐπιῤῥητορεύω, oratoriè dico & eloquenter. Luc. παιδία ἐπιῤῥητορεύοντι αὐτῷ.

Κατάῤῥησις, accuſatio. Item condemnatio. Suid.

Καταῤῥητορεύω, vi eloquentiæ demulceo. Luc.

Παράῤῥητος, qui verbis flecti poteſt. Il. ι. Item adhortatorius, monitorius. Il. ν. παῤῥητοῖσι πιθέσθαι, orationibus adhortatoriis obtemperare.

Πρoεῤῥήθη, & προεῤῥέθη, prædictum eſt, & προῤῥηθεὶς prædictus. Προῤῥητέον, prædicendum. Plat.

Πρόῤῥησις, prædictio, vaticinium. Phil.

Πρόῤῥητος, prædictus. Soph. 1436

Προῤῥητικὸς, vnde βιβλία προῤῥητικὰ, Hippocr. libri continentes prædictiones de morbis.

Προσεῤῥήθη, appellatus eſt, nuncupatus eſt. Item ſalutatus eſt: apud Eurip. in Med.

Πρόσρημα, appellatio. Ariſtid. Πρόσρησις, idem. Plat. Item compellatio, vt πρόσρησις οἰκέτου, verba quibus compellatur ſeruus, apud eundem. Item ſalutatio. Syneſ.

*Πρόσρησις, pro ſalutatione. Eurip. in Iphig.

Προσρητέος, inſuper dicens. Item appellandus, compellandus. Plat.

Προσρητὸς, compellatus, ſalutatus. Apud Poll. προσρητὴ ἡμέρα, eſt in qua clientes ſalutant patronos.

Ἀπρόσρητος, ὁ, ἡ, (decomp.) qui vel quæ non eſt affabilis vlli. Apud Poll. ἀπρόσρητος ἡμέρα eſt in qua ſalutationibus ſuperceditur.

Compoſita ex ῥῆμα, ῥῆσις, ῥητὸς ſine præpoſ.

Αἰσχροῤῥήμων, turpiloquus, obſcœna loquens. Poll.

Αἰσχροῤῥημοσύνη, turpiloquentia. Idem.

Ἀῤῥήμων, tacitus, mutus.

Ἀῤῥημοσύνη, taciturnitas, ſilentium.

Ἀῤῥητεῖν, nolle, vetare, interdicere. Heſych.

Ἀῤῥησία, ſilentium, apud Antiphontem.

Ἄῤῥητος, indictus, non dictus. Odyſſ. ξ. & Plato in ſympoſ. κεῖμαι ἐγὼ ἄῤῥητα τὰ εἰρημένα. Item infandus, ineffabilis. 2. Cor. 12. ἤκουσεν ἄῤῥητα ῥήματα. Et ἄῤῥητον θεοῦ, cuius nomen effari non licet. Plut. Apud medicos ἄῤῥητοι ἰδιότητες ſunt proprietates quarum ratio reddi non poteſt. Alex. Aphr.

Ἀῤῥήτως, infandè, vel ineffabiliter.

Ἀῤῥήδην, ita vt non colligetur in oratione. Heſych.

Ἀστειοῤῥημονέω, facetè loquor ſeu feſtiuè.

Ἀστειοῤῥημοσύνη, vrbanitas, feſtiuitas.

Δύσρητος, qui ægrè dici ſeu pronuntiari poteſt. Gal. Item non facilè dicendus. D. Phal.

Εἰκαιοῤῥημονέω, vana loquor. Suid.

Εἰκαιοῤῥημοσύνη, vaniloquentia. Idem.

Εὐθυῤῥήμων, vtens rectà oratione nec aberrante à vero.

Εὐθυῤῥημονέω, rectè loquor. Ariſtoph. Εὐθυῤῥημοσύνη, oratio recta.

Εὐῤῥήμων facundus. Εὐῤῥημοσύνη, facundia.

Θεοῤῥήμων qui diuina loquitur. Damaſc.

Θεοῤῥημοσύνη, inſtitutio diuina. Suid.

Θεόῤῥητος, à Deo dictus, diuinus. Nonn.

Κακοῤῥήμων, maledicus. Κακοῤῥημοσύνη, maledicentia.

Καλλιῤῥήμων, pulchris verbis. D. Halic.

Καλλιῤῥημοσύνη, pulchra dictio, verba elegantia.

Κομποῤῥήμων, qui grandibus ſe verbis iactat.

Κομποφακελοῤῥήμων, ampulloſa & graui verborum compoſitione vtens. Sic dicitur Æſchylus apud Ariſtoph. in Ran.

Μεγαλοῤῥήμων, magniloquus.

Μεγαλοῤῥημονέω, magna loquor, & iactito.

Μεγαλοῤῥημοσύνη, magniloquentia.

Ὁμόῤῥητος, vno eodémque ore dictus, concors. Nonn.

Παῤῥησία (quaſi πᾶν ῥησία) libertas & licentia loquendi qua omnia dicuntur: oratio libera nihil reticens. Dem. Sic παῤῥησίαν δίδωμι, apud Iſocr. & Plat. libertatem.

tatem loquendi dare. Item general. fiducia, confidentia. Marci 8. Ioh. 16. & alibi παῤῥησία, exp. etiam palàm, apertè.

Παῤῥησιάζομαι, liberè profiteor, & ingenuè planéque dico περί τινος. Iſocr. Et cum accuſ. apud Luc. παῤῥησιάζομαι ταῦτα πρός σε. Aliquando & paſſiuè ſumitur, vt apud Iſocr τὰ περὶ τῆς φιλοσοφίας πεπαῤῥησιασμένα, liberè dicta.

Παῤῥησιαστὴς & παῤῥησιαστικὸς, qui liberè loquitur, qui libertatem in dicendo amat. Ariſtot.

Παῤῥησιαστικῶς, liberè loquendo.

Decomp. Ἀντιπαῤῥησιάζομαι, viciſſim & ipſe liber ſum in loquendo.

Ἀπαῤῥησίαστος, qui liberè loqui non audet. Ἀπαῤῥησιάστως, ſine libertate loquendi.

*Πολύῤῥημος, multiloquus. Iob. 8.

Πολυῤῥήμων, multiloquus.

Πολύῤῥητος, multum dictus. Heſych.

Ταπεινοῤῥημοσύνη, humilitas verborum. Chryſ.

Τραπεζορήτωρ qui in menſa diſſerit. Athen.

Φιλορήτωρ rhetoricæ ſtudioſus.

Χρυσοῤῥήμων, cuius verba aurea ſunt. Damaſc.

1437 ΡΗΠΑΙ, αἱ, tigella ſubſtructionibus fulturíſque accommodata: vt ſublicæ Cæſari, vel ſublicia, Liuio, tibicines, Virgilio & Iuuenali. Diod Sic.

ΡΗΣΣΩ, F ξω, frango, rumpo. In qua ſignif. vſurpatur potius ῥήγνυμι vel ῥηγνύω, ex eo factum ¶ Item vehementer ferio. Il σ. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. ¶ Item pro βάπτω, tingo: apud antiquos, inquit Euſt. vnde ῥήγος, εος, τὸ, ſtragula tincta. Odyſſ. π. & ῥηγεὺς, ὁ, tinctor. Heſych.

Ῥηγνύω, vel ῥήγνυμι, f. ξω, idem quod ῥήσσω, frãgo, rumpo. Il μ. Τεῖχός τε ῥῆξαι. Ariſtoph. & Dem. ῥῆξαι φωνὴν, rumpere vocem. In Epigr. ῥῆξαι δάκρυα, in lachrymas erumpere. ¶ Item edo, erumpere facio: vt Plutarc. ῥήγνυσι πηγὰς ναμάτων θερμῶν ὁ χῶρος, emittit fontes.

Ῥήγνυμαι, frangor, rumpor. Xen. Item rumpor, diuidor, diuellor, abſtrahor. Plat. pol. 2. Item cũ vehementia & fragore elidor & ſupernè decido, vt procelloſa pluuia & grando ſolet. Ariſtot. ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων. Item in media voce, erumpo: vt Ariſtot. τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια. Nonn ῥήξατο φωνὴν, erupit in vocem. Il. υ. ἔριδα ῥήγνυντο, excitauerunt, ediderunt. Præt. med. ἔῤῥωγα.

Ῥῆγμα, τὸ, quod ruptum eſt, ruptio. Ariſt.

Ῥηγματίας, qui ruptis laborat, i. τοῖς ῥήγμασι. Gal. Pro quo & ῥαγματίας, apud Hippocr.

Ῥηγμὶν, ῖνος, ἡ, propriè dicitur aqua τῇ γῇ προσερηρεισμένη, inquit Etymol. vt apud Ariſtot. mereot. l. 2.

Καταχρηστικῶς autem littus ſignificat, παρὰ τὸ ἐκεῖ ῥήσσεσθαι τὰ κύματα. Il α. Interdum ſic dicitur ſuperficies ſeu planities maris, παρὰ τὸ ῥήγνυσθαι κώπαις, vt Od μ. teſte Euſt.

Ῥῆξις, εως, ἡ, q. d. ruptura: ruptio. Ariſtot.

Ῥήκτης, ου, ὁ, ruptor, effractor. Ariſtot. Ῥηκτικὸς, οῦ, ὁ, ruptorius, rumpendi vi præditus.

*Ῥηκτὸς, qui frangi poteſt, cuius contrarium ἄῤῥηκτος, Apoll. 5. Arg.

Ῥηχὸς, ſepes ſeptum, maceria. Heſych & Suid.

Ῥηχώδης, aſper, ſalebroſus. Nonn.

Ῥηγὴ, ἡ, ruptio: apud Hippocr.

Ῥαγὰς, άδος, ἡ, ruptura, fiſſura, rima. Dioſc. Peculiariter ῥαγάδας medici vocant ani fiſſuras.

Ῥαγόεις εντος, ὁ, rimoſus lacer. Nicand.

Ῥάγδην, (aduerb.) abruptè. Plut.

Ῥαγδαῖος, impetuoſus, vi perrumpens. Theophr.

Ῥαγδαίως, validè, validiuſculè Dioſc.

Ῥαγδαιότης, ητος, ἡ, impetuoſitas.

Ῥωγὴ, ἡ, fiſſura. Heſych.

Ῥωγαλέος rimoſus, fractus. Od ν.

Ῥωγὰς, άδος, ἡ, (adiect.) lacera, fracta, rimoſa. Suid. Item (ſubſt.) ſaxum hians, rupes. Nic. In plurali ſignificat etiam rimas terræ. Heſych.

Ῥωγμὴ, ἡ, rima. Ariſtot. Apud medicos eſt diuiſio caluariæ, ſuperficiaria, vel profunda quidem, ſed eatenus vt fractum os loco non moueatur. Vide Paul. l. 6. c. 9.

Ῥωγμὸς, ὁ, rima. Heſych. & Suid

Ῥωχμὸς, οῦ, ὁ, ſciſſura, rima. Il. ψ. Ῥωχμὴ, ἡ, rima.

Ῥὼξ ωγὸς, ἡ, fiſſura. Odyſſ. χ. ¶ Idem quoque ſignificat quod ῥὰξ & κόκκος, acinus. Eſaiæ 68. Euſtathius tamen ῥὼξ pro acino barbarum eſſe ſcribit. ¶ Sic quoque dicta eſt tunica vuea quæ tantam habet cum vua ſimilitudinem vt vuæ etiam nomine donata ſit. ¶ Item phalangium quoddam ab acinĩ ſimilitudine, quod & ῥάγιον appellatur ab Aet. Nic. in Ther.

Ῥάκος, εος, τὸ, lacera veſtis. Ariſtoph. Apud medicos interdum panniculum, interdum linteolum ſignificat. Apud Ariſtoph. in Pluto exp. cicatrix ſeu ruga & lacinia faciei. Dicitur etiam de homine nihili, apud Luc. in Tim. à veſte detrita reticuláque ſumpto conuitio.

Ῥακόεις, ὁ, pannis laceris plenus, pannoſus. Epigr.

Ῥακώδης, εως, ὁ καὶ ἡ lacer: vt ῥακῶδες σῶμα in Epigr.

Ῥακόομαι, οῦμαι, laceror & in modum detriti panniculi rumpor. Plut. Apud Dioſc. ἐῤῥακωμένα πρόσωπα, exp. rugoſæ facies.

Ῥάκωμα, τὸ, ex attritis panniculis conſuta veſtis, idem quod ῥάκιον. Ariſtoph.

Ῥάκωσις ὀσχέου, laxata ſcroti cutis. Ægin. l. 6.

Ῥάκιον, ου, τὸ, veſtis vilis, & pertuſa. Ariſtoph. Et pro vili & detrito panniculo. Luc.

Ῥακίδες, ſurculi, rami. Heſych.

Ῥάχις, εως, ἡ, ſpina dorſi, quæ & abſolutè ſpina, ſic dicta à ῥήσσω, inquit Apollodorus apud Etym. quòd quaſi ruptura ſit diſcernens dextras partes à ſiniſtris aut quòd propter ſpõdylorum diſtinctionem ac flexionem rupta eſſe videatur. Alij tamen à τραχὺς deriuant quòd ſpondyli parte poſteriore ſint 1438
τετραχυσμένοι, i. ſpinoſi & aſperi. Habet & naſus ſuã ῥάχιν, in quo ſic dicitur oſſeum id quod vtrinque quaſi recedit ad genas, teſte Pol. lib. 2. Sic etiam appellatur dorſum terræ, in Epigr. & dorſum montis, in iiſdem, & apud Herod. in Melpom. Item pars læuis à qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur. Ariſtot. hiſt. an. l. 4.

Ῥαχίτης ου, ὁ, dorſualis: vt ῥαχίτης μυελὸς, medulla dorſi ſeu ſpinæ dorſi. Gal. Et οἱ ῥαχῖται muſculi toti ſpinæ ſuperiecti, qui & ῥαχιαῖοι.

Ῥαχίζω, per ſpinam diſſeco, vel diſſeco incipiens à dorſi ſpina. Et general. diſſeco. Soph. Heſychio eſt etiam, victimam ferio. Item leuiter & temerariè mentior.

Ῥαχιστὴρ & ῥαχιστὴς, diſſector. Item qui ingentia maleficia perpetrat, apud ſchol Soph. Exp. mendax oſtentator Heſych.

Ῥαχιάδην, exp. ἐπὶ τῆς ῥάχεως: apud eund.

Ῥαχέτριον, τὸ, media ſpina, meditullium ſpinæ, Poll.

Ῥαχιτεύω, diſſeco, διακόπτω, Poll.

Ὑπόῤῥαχις, (*comp.*) cauitas ſub ſpina ad lumbos vſque. Poll. lib. 2.

Ῥάχος, εος, τὸ, auulſa quædam pars ex dorſo. Heſy. ¶ At ῥάχος, ου, ὁ, exp. ſpinoſus palus apud Etym. Et in plur. ῥάχοι dicuntur eſſe ſtipites, apud Xen idem Etymol hinc dicit eſſe verbum ῥαχίω, ſignificans τέμνω, ſcindo.

Ῥάχος & ῥαχίαι apud Theophr. pro cauliculis, i. ramulis, vel vitium, vel hederæ: aut etiam pro radicum fibris. Quidam annotant apud eundem ῥαχὸς

vocari in vite flagella vel potius brachia quæ duramenta & duramina vocant. Plin. & Colum.

Ῥαχία, ἡ, propriè dicitur crepido litoris petroſa, ſeu omne litus petroſum, teſte Heſych. & Etymol. aut locus cui alliduntur fluctus. (παρὰ τὸ ῥάσσ ἐοικέναι, vt inquit Etym.) Hinc ῥαχιώδης αἰγιαλὸς, litus petroſum habens crepidinem, quæ ab vndis verberatur: apud Thucyd. Exp. etiam ſtrepitus, apud Plutarch. Itē reſtagnatio maris in Oceani litore, apud Pauſan. Etymologo & terra quædam in metallis ῥαχία, appellatur. Eodem teſte, de mōte etiam dicitur apud Soph. Quin & locum arboribus conſitum à quibuſdam ſic dictum fuiſſe idem docet. Pro ῥαχία Ionicè dicitur ῥηχίη, quod apud Herodot. in Eut. exp. vado ſum æſtuarium.

Ῥὰξ, αγὸς, ἡ, acinus. Plat. Dioſc. Propriè, vuæ acinus. Dicitur & de aliarum plantarum acinis. Plinius nucleos interpr. lib. 19. cap. 6. Vocatur ῥάγες etiam extremitas digitorum intrò vergens, quæ rotundior eſt vbi pulpulæ teretes digitos terminant. Poll. l. 2. Ruf. Epheſ.

Ῥαγικὸς, ὴ, ὸ, q. d. acinalis, ῥαγικοὶ μίσχοι, apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. vlt. acinorum pediculi.

Ῥαγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, acinoſus.

Ῥάγιον, ου, τὸ, acinus paruus. Eſt etiam phalangij ſpecies acini vuæ nigræ ſimilitudine.

Ῥαγίζω, acinos carpo. Theocr.

Compoſita: ac primùm ex ῥάσσω ſeu ῥήγνυμι, cum præpoſitione.

Ἀμφιῤῥὼξ, ῶγος, ὁ καὶ ἡ, vndiquaque ruptus. Apoll.

Ἀναῤῥήσσω, ſeu ἀναῤῥήγνυμι & ἀναῤῥηγνύω, diffringo, diſrumpo. Eurip. Item diſſeco, diffindo. Ariſtot. σεισμοὶ βίαιοι πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἀνέῤῥηξαν. Item erumpere facio, emitto cum eruptione. Greg.

Ἀναῤῥήγνυμαι, diffringor, diſrumpor. Paul. Ægin. Item diſſecor. Item erumpo: vt ἀναῤῥήγνυνται πηγαὶ, Gregor. & Plutarch. in Cic. εἰς ἅπαν ἀναῤῥαγησομένη τόλμης, in omnem erupturos audaciam. Prat. med. ἀνέῤῥωγα, diſruptus ſeu diſciſſus ſum: hinc vt ἀνεῤῥωγὸς στόμα Ariſtot. de an. l. 2.

Ἀνάῤῥηξις, εως ἡ, diſruptio diſciſſio. Plut.

Ἀποῤῥήσσω, & ἀποῤῥήγνυμι, ſeu ἀποῤῥηγνύω, abrumpo, diſrumpo, frango. Iliad. ζ. Metaphoricè apud Eurip. ἀποῤῥῆξαι βίον, vitam abrumpere. Exp. etiam, abrumpendo diuello: vt apud Aeſchin. ἀποῤῥῆξαι τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν. Neutraliter etiam vſurpatur, pro erumpo: vt in anth. Epigr. ἀποῤῥήξας ἀπὸ δεσμῶν. Sic & apud Luc.

Ἀποῤῥήγνυμαι, abrumpor, diſrumpor, auello. Xen. Præter. med. ἀπέῤῥωγα, auulſus vel abruptus ſum. Pauſ.

1439 Ἀποῤῥὼξ, abruptus, præruptus: vt τόποι ἀποῤῥῶγες. Plutarch. in Alexand. Et ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες. Odyſſ. ν. Et ſubſtant. fragmentum auulſum, ſeu pars auulſa. Heſ. Et ſimpliciter pars, portio. Nic. in Ther. Exponitur & emanatio, ſtillamentum ſeu diſtillamentum. Odyſſ. ι, & κ.

Διαῤῥήσσω, & διαῤῥήγνυμι, & διαῤῥηγνύω, diffringo, dirumpo, vt διαῤῥήσσων τὰ δεσμὰ. Lucæ 8.

Διαῤῥήγνυμαι, diffringor. Item dehiſco. Ariſtot. Item rumpor. Luc. in Tim. ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου, vt rumpantur inuidia. Præt. διέῤῥωγα, diruptus ſum & fiſſus.

Διαῤῥὼξ diſruptus, fiſſus Eurip.

Ἐκρήγνυμι, vel ἐκρηγνύω, effringo, ſcindo. Et neutr. erumpo: vt apud Soph. ἐκρήξει μάχη.

Ἐκρήγνυμαι, itidem erumpo. Ariſtot. Apud Themiſt. ἐξεῤῥάγη ὁ πόλεμος, exp. bellum exarſit, vel excitatum fuit.

Ἔκρηγμα, τὸ, quod ex alio abruptum eſt aut abſciſſum. Gal. Item abruptus locus, ſalebra. Itē eruptio aquarum in magnis imbribus. Theophr. Ἐκρήγματα dicuntur etiam concauitates in campis factæ ex torrentibus Suid.

Ἔκρηξις, ἡ, diruptio. Exp. & vociferatio.

Ἐκραγή, idem. Suid.

*Ἐπιῤῥήσσω, pro cum impetu & fragore claudo. Hom.

Καταῤῥήγνυμι, ſeu καταῤῥηγνύω, confringo, dirumpo. Item cum impetu decidere facio, deiicio. Plut.

Καταῤῥήγνυμαι, confringor, dirumpor. Luc. Et act. dirumpo. Xen. Præt. med. κατέῤῥωγα, expon. erumpo. Eurip.

Καταῤῥήσσω, & καταῤῥήσσω, idem quod καταῤῥήγνυμι. Apud Dioſc. καταῤῥήσσει κοιλίαν, exp. turbat ventrem Exp. & conſtrepo, inſono. Heſ.

Καταῤῥάγες, ſc. πέτραι, petræ ſciſſæ ex eo, quòd fluctibus reniti non potuerunt. Euſt.

Decomp. Ἐπικαταῤῥήγνυμαι, ſuper aliqua re frangor.

Περικαταῤῥήγνυμαι diffringor, dirumpor. Xen.

Παραῤῥήγνυμι & παραῤῥηγνύω, diſrumpo, diffringo.

Περιῤῥήσσω & περιῤῥήγνυμι, ſeu περιῤῥηγνύω, circumfringo, circumrumpo. Dioſc. Apud Iſocr. in Buſir. enc. τὸν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέῤῥηξε exp. circumfudit & circumdedit.

Περιῤῥήγνυμαι, circumfringor, circumrumpor.

Περιῤῥὼξ, præruptus, circumcirca abruptus.

Περιῤῥαγίδες, propriè dicuntur palmarum termites. Nicander & aliis plantis tribuit.

Προσρήγνυμι, & προσρηγνύω, allido. Προσρήγνυμαι, allidor, illidor, offenſo. Baſil.

Συῤῥήγνυμι, vel συῤῥηγνύω, confringo. Item committo, irrito. Plut. τὸν πόλεμον συῤῥήγνυσιν.

Συῤῥήγνυσθαι πόλεμος, dicitur quum committitur. Thucyd. Dicuntur & ij συῤῥήγνυσθαι qui confligant: & purgant. Chryſoſt. ἐν τοῖς ἄλλοις ἀλλήλοις συῤῥηγνύμενοι.

Σύῤῥηξις νεφῶν, cum flictus nubium. Exponitur & nubium fragor. Greg. Naz.

Ὑποῤῥήγνυμι q. d. ſubtus rumpo.

Ὑποῤῥήγνυμαι q. d. ſubtus rumpor: vnde Iliad. π. οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθὴρ, expon. ſub æthere ruptis & diſſipatis ſerenitas in tota terra illuxit. Euſtat.

Compoſita ſine præpoſitione.

Αἱμοῤῥαγέω, ſanguinem effundo, vel emitto: propriè cum eruptione & impetu. Dioſc.

Αἱμοῤῥαγία, ἡ, ſanguinis eruptio. Gal. & Dioſc.

Ἄῤῥηκτος, ὁ καὶ ἡ, infractus, infragibilis. Il. ψ.

Ἀῤῥαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Theop. Ἄῤῥαξ idem.

Ἀῤῥηχὲς, ſepibus valde idoneus. Nic.

Δυσεργὴς difficilis ruptu. Luc.

Ἡμιῤῥαγὴς, ſemifractus, ſemilacerus.

Πυριῤῥαγὴς, igne fractus Suid. Et metaph. putridus, inutilis. Ariſtoph. in Acharn.

Φλεβοῤῥαγία, ἡ, ruptio venarum, pro quo Ionicè φλεβοῤῥαγίη: apud Hippocr.

Ψυχοῤῥαγὴς, cui anima abrumpitur, animam agens, ſingultans. Eurip.

Ψυχοῤῥαγέω, ῶ, abrumpitur mihi anima, animam ago: ſingulto. Apoll. & Plut. in Craſſo.

Ψυχοῤῥαγία, eiuſmodi ſingultatio animæ. Baſil.

Compoſita partim ex ῥὰξ, partim ex ῥὼξ, i. acinus. 1440

Εὐῤῥαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. bene acinatus, acinoſus.

Μικρόῤῥαξ, αγος, ὁ καὶ ἡ, paruos acinos habens. Plut.

Ὀμφακόῤῥαξ, αγος acerbos acinos habens. Epigr.

Πυκνόῤῥαξ, αγος, denſus acinis, vitis epith.

Φιλόῤῥαξ amans acinorum. Itidem vitis epith.

ΡΙΓΟΣ, εος τὸ, rigor, frigus vehemens. Xenoph. in pæd. λιμοῦ καὶ ῥίγει μοχθοῦντες. Apud medicos, ἐπιβολὴ ῥίγους, rigoris acceſſio & aggreſſio.

Ῥιγεδανὸς, ὴ, ὸν, horribilis, horrorem incutiens. Epigr.

Apud

Apud Hom. ῥιγεδανὴ Ἑλένη, quam omnes exhorrent.

Ῥιγέω,ῶ, horreo, exhorreo. Il. γ' ῥίγησεν δ' ὁ γέρων. Exponitur etiam, obſtupeſco.

Ῥιγηλὸς,ῆ,ὸ, horrendus, horrificus. Heſiod. Item, qui ſtatim rigore ſeu frigore corripitur, alſioſus.

Ῥίγιον, (comparatiui, ſignificatione à ῥῖγος) magis horrendum. Interdum verò magis formidandum, item acerbius, triſtius. Il. α. τὸ δέ τοι κῆρ ῥίγιον ἔσαι. Apud Heſiodum ſignificat deterius: nam ei opponitur ἄμεινον. Superl. ῥίγιστος, maximè horrendus, &c.

Ῥίγιος,ε,ὁ & ἡ, (adiect.) vnde ῥίγια πάθη, rigores febriũ, horrores, apud Dioſ.

Ῥιγόω,ῶ, rigeo, frigeo, algeo. Hom. Xen. Luc.

Ἐρρίγω, (factum ex præt. med. ἔρριγα, verbi ῥιγέω) horreo, cum rigore trepido. Il. γ. Ἵνα τις ἐρρίγησι καὶ ἰφθίμων ἀνθρώπων ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι.

Compoſita.

Ἀπορριγέω, exhorreo, extimeſco, metuo: vnde præter. med. ἀπέρριγα, pro præſenti vſurpatum. Od. ζ. Οἳ πατρὸς οὐκ ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι.

Ἄρριγος,ὁ καὶ ἡ, non frigens, frigori non obnoxius. Ariſtoph.

Ἀρρίγητος, exhorreſcere neſcius, non exhorreſcens, impauidus in Epigr.

Δύσριγος, qui frigus ægrè tolerat, qui frigus ſtatim & vehementius ſentit: alſioſus. Ariſtot.

Δυσριγὴς, alſioſus: vel à graui frigore illatus.

Ἐρριγόω, pro ἐνριγόω, inalgeo. Ariſtoph.

Καταριγηλὸς, horrendus, horribilis. Od. ξ.

Παραριγόω, rigeo, ſeu aliquantum rigeo in Epigr.

ΡΙΖΑ,ης,ἡ, radix. Odyſſ. κ. Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε. Κατ' ἐξοχὴν apud medicos ſic dicitur γλυκεῖα ἰδαία, ῥοδία & λευκὴ, vt apud Hippocr. Apud eundem & pro genere quodam ſati ponitur. ¶ Metaphoricè quoque vſurpatur. Athen. ἀρχὴ καὶ ῥίζα παντὸς ἀγαθοῦ.

*Ῥιζὰς,άδος,ἡ, radix ῥίζα: vel radicum aceruus, & cumulus ſicut φυλλὰς foliorum. Pro radice poſuit Nicand. in Alexiph.

*Ῥιζὶς,ίδος,ἡ, radicula Nic. in Alex.

Ῥιζώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, radici ſimilis.

Ῥιζίας,ε,ὁ, (adiect.) radicarius: qui ex radice exprimitur: vt ῥιζίας ὀπὸς, apud Theophr.

Ῥιζόθεν, radicitus, ſtirpitus Herodian.

Ῥιζίον,τὸ, radicula, parua radix. Dioſ.

Ῥιζόω,ῶ, radico, radicitus firmo, ſeu fulcio: vel tanquam fixis radicibus ſtabilio. Hom. Phil. Exponitur & ſimpliciter, ſtabilio, confirmo, corroboro. Plut. de educ. lib. ὅταν τις ῥιζώσῃ τὴν δύναμιν. ¶ Item neut. radices ago. Theophr.

Ῥιζόομαι,οῦμαι, vnde præt. ἐρρίζωμαι, infixus radicibus nitor, radicitus adhæreo. Apoll. Metaph. apud Plat. ep. 7 ἐξ ἀμαθίας πάντα κακὰ πᾶσιν ἐρρίζωται καὶ βλαστάνει.

Ῥίζωμα,τὸ, (q. d. radicamentum) quod radices egit. Theoph. de cauſ. pl. l. 3. c. 4. vel quod ſtabilitum eſt velut fixis radicibus. Exponitur etiam, radix. Metaphoricè pro ortu ſeu principio ſumitur: in aur. carmin. Pythag. Et pro genere ſeu progenie, apud Æſchyl.

Ῥίζωσις,εως,ἡ, q. d. radicatio. Theophr.

Compoſita.

Ἀκρόρριζος,ὁ καὶ ἡ, in ſummitate vel in ſuperficie radicem habens: vt ἀκρόρριζα δένδρα, apud Baſil.

Ἀπορριζόω,ῶ, radicitus euello, extirpo.

Ω41 *Ἀργυρόρριζος, radices argenteas habens. Steſiphorus.

Ἄρριζος, radice carens, radices nullas agens.

Ἀρρίζωτος, idem. Theoph.

Ἀσθενόρριζος, imbecilla radice hærens.

Αὐτόρριζος, vnà cum ipſa radice. ſchol. Soph.

Βαθύρριζος, altas ſeu profundas radices habens. Theophr.

Βαθυρριζία, radicis altitudo ſeu profunditas.

Βραχύρριζος, breues habens radices.

Βραχυρριζία, breuitas radicum.

Γλυκύρριζα,ἡ, dulcis radix: frutex de quo Dioſ. l. 3. c. 7. Dicitur & γλυκύρριζον. Et γλυκύρριζος, ſ. βοτάνη.

Γλυκυρριζίτης οἶνος, vinum è glycyrrhiza, ſeu glycyrrhiza conditum: de quo Colum. l. 1. c. 35.

Ἐκριζόω,ῶ, eradico, radicitus euello, extirpo.

Ἐκριζόομαι, eradicor.

Ἐκρίζωσις, eradicatio, extirpatio.

Ἐκριζωτὴς,οῦ,ὁ, eradicator, extirpator, Ioſeph.

Ἐπιπολαιόρριζος, cuius radices per ſuperficiem tantùm terræ ſparſæ ſunt, & non in imam terram penetrant. Theophr. hiſt. plant. lib. 16. c. 31.

Ἐπιρρίζιον τὸ, additamentum ad radicem. Exp. & radicamentum, capillamentum radicum. Dioſ.

Εὐθύρριζος, cuius recta eſt radix, ſeu cuius rectæ ſunt radices aut in rectum tendentes. Theophr.

Εὔριζος, bene radicatus: radice extuberans. Suid.

Εὐριζόω, bene radicatus ſum, vel radicib. exubero.

Ἰσχυρόρριζος, validam radicem habens ſeu agens. Iſocr.

Κατάρριζος, radices terræ infixas habens, vel altè infixas. Theophr.

Καταρριζόω,ῶ, idem quod ῥιζόω.

Καταρριζόομαι, radicor: item ago radices.

Κεφαλόρριζος, radicem habens capitatam.

Μακρόρριζος, longas radices habens.

Μακρορριζία, longitudo radicum.

*Μεγαλόρριζος, magnam radicem habens. Dioſ.

Μονόρριζος, vnicam vel ſimplicem radicem habens.

Ὁλόρριζος, cum tota radice. Exp. & radicitus. Prou.

Ὁλορριζεί, vnà cum tota radice, radicitus.

Παχύρριζος, cui craſſa eſt radix, vel craſſæ radices.

Πολύρριζος, cui multæ ſunt radices: vel cui multiplex eſt radix.

Πολύρριζον, dictum etiam fuit helleborum nigrum à quibuſdam, teſte Dioſ. lib. 4. c. 151. Item πτέρις, apud eundem lib. 4. c. 186.

Πολυρριζία,ἡ, multitudo radicum.

Πρόρριζος vnà cum radice, radicitus. Soph.

Πρόρριζον (aduerbialiter) radicitus, ſtirpitus.

Πρόσριζον & πρόσριζα, aduerbialiter inuenitur pro πρόρριζον & πρόρριζα Plut. & Ariſtot.

Προσριζόω, actis radicibus affigo. Phil.

Πρωτόρριζος,ὁ,ἡ, prima radix, radicalis, is ad quem alicuius rei radix ſeu principium refertur. Lucian.

Πυκνόρριζος, denſas ſeu crebras radices habens.

Συρριζόω, ſimul radico. Lucian.

Τανύρριζος, radices extẽdens: radices extenſas habens, & longè latéque expanſas. Heſiod.

Ὑπόρριζος, qui eſt ſub radice, radici ſubiectus. Item aliquid radicis habens.

ΡΙΚΝΟΣ,οῦ,ὁ, rugoſus, curuus. Apollon. Argon. l. 1. ῥικνοῖς ποσὶν ἦεν ὄρεχθε. Vtitur & Hom.

Ῥικνότης,ητος,ἡ, curuitas.

Ῥικνόομαι,οῦμαι, diſtrahor & omnibus modis diſtorqueor in quandam ſpeciem. Heſy. & Suid. Exp. etiam, indecenter me flecto: in ſaltando lumbis incuruatis agitor: item criſſo, apud eundem. Suid. Heſ. ῥικνοῦται, exp. λεπτύνεται, i. attenuatur, addens dici de oſſibus ſenum.

Ῥίκνωμα,τὸ, ſaltationis impudicæ genus.

Ῥικνώδης βάκχος, rugoſus, propter vuas paſſas. Epigr.

Ῥικνιείς,εντος,ὁ καὶ ἡ, rugoſus, vetus, obſoletus. Nic.

Compoſita.

Διαρρικνοῦσθαι, Etym. eſſe dicit, τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς κινεῖν. Eandem expoſitionem Pollux ſimplici ῥικνοῦσθαι tribuit coniungens tres iſtas ſaltationis ſpecies ξιφισμὸν, ποδισμὸν καὶ τὸ ῥικνοῦσθαι. l. 4. c. 14.

Ἐπίγρυπος, aliquantum vel ſuperiori parte rugoſus aut incuruus.

τ ¶Item promontorium.Thucyd.

1446 P I N,& ῥὶς, ῥινὸς, ἡ, naſus.Hom.Xen.& alij Ῥῖνες,αἱ, nares. Heſiod. in Aſp. Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον. Sic & Od.χ.& Il.τ Interdum & pro naſo.Xen.in ſymp. περὶ δὲ ῥινῶν ποτέρα καλλίων ἡ σὴ,ἢ ἡ ἐμή.

Ῥινάω,ῶ, decipio, metaph. ducta à canibus quos ſuus olfactus decipit.Æl.Dion. Εγωγ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν.Vtitur & Pauſan.teſte Euſt.

Ῥινίον,τὸ,naris.Et ῥίνια,τὰ,nares.Ariſtot.

Compoſita.

Ακρορρίνιον,tota naſi ſummitas ſeu ambitus.Poll.

Ανάρρινον,per nares rediens.Gal. ¶Sic etiam dicitur ea herba quæ aliàs ἀντίρρινον,quòd ſemine ſit vituli narium ſimili.Dioſ.

Αντίρρινον.vide in præcedenti ἀνάρρινον.

Αρριν vel ἄρριν,ινος,ὁ & ἡ, naſo aut naribus carens, vel q.d. malum habens naſum,non ſagax. Pro eodem dicitur & ἄρρις,ſeu ἄρρις, item ἄρρινος,apud Xen.

Εκμυκτηρίζω,naſo ſuſpendo,ſubſanno Luc.

Ερρινον,medicamentum,quod naribus purgando capiti infunditur.

Εὐθύρριν,ſeu εὐθύρρις, qui recto eſt naſo,habens naſum iuſtæ proportionis.Poll.l.2.

Εὔρριν,q.d.cui bonus eſt naſus:ſagax,vel ſagacitate præſtans,vt εὔρινες κύνες,apud Xen.Dicitur & εὔρινος,vnde ſuperl. εὐρινώτατος,apud Heſ.Item.εὔρις Apud Apoll.Arg.l.2.

Καμπυλόρριν,incuruum ſeu aduncum habens naſum.

Κολοβόρριν,vel κολοβόρρις,qui mutilo naſo eſt.

Μικρόρριν,vel μικρόρρις,cui paruus eſt naſus.Suid.

Οξύρριν,ſeu ὀξύρρις,qui acuto eſt naſo.

*Πλατύρριν,ſeu πλατύρριν,qui nares latas habet. Strabo.

*Παχύρριν, qui naſum habet craſſum: ex Polemone in Phyſiogn.

Υπόρρινος,ſic loquens vt vox in naribus ſtridat.

Υπορρίνιον,herba quæ ſub naribus enaſcitur.Poll.

*Υπόρρινον,idem quod ὑπορρίνιον.Cteſ.

P I N H,ης,ἡ,lima.Xen.pæd.6. ἀγαθὸν δὲ καὶ ῥίνην φέρειν. Putatur eſſe & ὄργανον χυτοχοϊκὸν, in Epigr. ¶Eſt & piſcis nomen apud Ariſtot. quem Gaza ſquatinam appellat. Meminerunt eius Athen.etiam & Ælian. itémque Etym.

Ῥινάω,limo.Dioſ.l 5.c.95.

Ῥίνημα,τὸ, quod lima abraditſeu exterit:ramentum, ſcobs. Herodian.lib.1. Sic dicitur etiam collyrium quoddã ab exterẽdis callis & cicatricibus:apud Gal.

Ῥινίζω,idem quod ῥινάω:vnde ῥίνισμα,idem quod ῥίνημα,apud Dioſc.l.5.c.88.& 91.

Ῥινίον,τὸ,limula.Eſt & collyrium quoddam apud Gal.

Ῥινάριον,(itidem dimin.)q.d.limula.

*Αποῤῥινάω,lima ſero,limo.Strabo.

Διαρρινίζω,delimo,limo.Dioſ.

Καταρρινάω,(comp.)limo,lima polio.Ariſtoph.

Καταρρινίζω,idem.

P I N O Σ,τοῦ,ὁ,vel ἡ,pellis,cutis,corium.Il.κ.ὑπὸ δὲ στόρεσεν ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο.In fœm.gen.dixit Euripides πωλικὴν ῥινὸν, equinam pellem.¶Item per ſynecdochen (ponendo partem pro toto) clypeus, ſcutum: fieri enim ſolebant ſcuta ex pellibus bubulis. Il.δ. Σὺν δ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν.

Compoſita.

*Εὔρρινος,bene corio textus ſeu munitus.Apoll.Arg.3.

Λιθόρρινος,ου,ὁ,καὶ ἡ, lapidea pelle tectus, corio munitus, cuius durities eſt ferè lapidea.Plut.

Λιπόρρινος, pelle deſtitutus & quidem ea quæ dura ſit.

P I O N,ου,τὸ,montis cacumen:vt ῥίον Οὐλύμποιο.Il.Θ.&

P I Π T Ω,Ε.ψω, & ῥιπτέω,f.ήσω,proiicio,do præcipitem,præcipito. Plut. ῥίπτει ἑαυτὸν κατὰ πετρῶν. Theog. Ην δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγακήτεα πόντον ῥιπτεῖν, ſub. ἑαυτὸν. Interdum exp.proſterno. Interdum deiicio: vt apud Xen.Pæd.4 ἐρρίπτουν τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων.Aliquando,iacio ſeu emitto:vt ῥίπτω βέλη.Plat. de leg.Sic & Il.ψ.Item iacto : vt ἄνω καὶ κάτω ῥιπτοῦσι. Ariſtot. Aliquando,coniicio(& quidem in metaph. ſignif.) vt Plut. in Themiſt. ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς ἐλπίδας ἀπόρους.

Ῥίπτομαι, proiicior, præcipitor. Interdum & proſternor:vnde ἐρρίφθω,apud Luc.& particip. ῥιφεὶς,iactus, proiectus,apud Alex. Aphr. Ερριμμένος, metaph. abiectus,proiectus,i.humilis,contemptus.

Ρίψις,εως,ἡ,proiectio.Plat. Ερριψις,exp proſtratio & deiectio corporis.Hipp. 1447

Ῥιπτάζω,iacto,proiicio,præcipitem do,vel proſterno, proturbo.Il.ξ.Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς.

Ῥιπτάζομαι,iactor &c Exponitur &,conflictor : de ægroto dictum qui in lecto conflictatur: vnde metaph. apud Plut. ὅπως ὅτι τῇ γνώμῃ πολλὰ ῥιπτασθεὶς ἐπ' ἀμφότερα.

Ῥιπτασμὸς,ὁ,iactatio,conflictatio Idem.

Ῥιπτάσκω,poet.idem quod ῥιπτάζω.Od.Θ.

Ῥίμφα,leuiter,ſtatim,celeriter, παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν διὰ τάχους Il.ζ Ρίμφα ἑ γοῦνα φέρει.

Ῥιπὴ,impetus eius quod proiicitur: vt Od.Θ λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. Exponitur etiam,ictus ſeu iactus teli miſſi velut fulminis:item incitamentum,impetus:vt Ilia.Θ. ἐλαύνηται Διὸς ὑπὸ ῥιπῆς.Dicitur & ῥιπὴ πυρὸς, apud Apollon.& ῥιπαὶ ἄστρων παμφαῶν,apud Soph.Item flatus,πνοή. Plut.ex quodam poeta, ὠκείας τε ἀνέμων ῥιπάς.

Ῥιπὶς,ίδος,ἡ, flabellum,i.ventilationis inſtrumentum,muſcarium,apud Poll.Suid.ex epigr. Et pro flabello quo excitantur carbones, apud Ariſtoph. Acharn τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα. Apud eundem ἱερὰ ῥιπίδι, pro τῷ τοῦ ἀνέμου φυσῇ. Dicitur etiam eſſe vas ex vimine contextum,apud Herodot.

Ῥιπίδιον,ου,τὸ,itidem pro flabello.ſchol.Ariſtot.

Ῥιπίζω, ventilo.Plut. Item excito ignem ſufflando, follibus accendo.

Ῥιπίζομαι,ventilor.Et metaph.apud Greg.

Ῥιπισμὸς,οῦ,ὁ & ῥίπισις,εως,ἡ,ventilatio.Item refrigeratio.Alex.Aphrod.

Ῥιπιστὸς, qui ventilari poteſt, aut qui ventilatur, vel refrigeratur ventilatione.Exponitur etiam,perflatilis & ventis expoſitus.

Ῥὶψ, πὸς,ὁ,ramus ſalignus,vimen flexile. Ariſtoph. Exponitur etiam, virgultum, crates viminea. Pro eodem dicitur & ῥίπος,apud Dioſ.

Compoſita,& primùm ex ῥίπτω.

Αναρρίπτω,vel ἀναρριπτέω,ῶ, ſurſum ſeu in altum iacio, in ſublime iaculor. Odyſſ.κ. ἀναρρίπτειν ἅλα πηδῷ, mare, i. marinam aquam ſurſum proiicere remi impulſu.Sic & Phill. ¶Metaphoricè dicitur ἀναρρίπτειν τὸν κίνδυνον,apud Thucyd 4.& Herod.lib.5. pro ἀναρρίπτειν τὸν κύβον τοῦ κινδύνου, aleam periculi iacere,i.periculum temerè & præcipitanter adire. Et ἀναρρίψαι μάχην,aleam pugnæ ſubire,ſeu fortunæ prælij ſe cõmittere,apud Plut. Apud eundem, ἀναρρίπτειν πάντα κύβον,omnem aleam iacere,i fortunæ ſe tradere,ſeu omnem fortunam experiri.¶Suidas ἀναρρίπτειν,exp. etiam pœnitere,& mutare conſilium.

Ανάρριψις, εως,ἡ,ipſa actio ſurſum iaciendi ſeu in ſublime.Plut.de primo frig.

Επαναρρίπτω,(Decomp.) vnum ſuper alium reiicio & in ſublime iaculor. Apud Xen. exp. etiam eiaculor,iacio in longum.

Αποῤῥίπτω, vel ἀπορριπτέω,ῶ, abiicio,proiicio. Herod.

Exponitur & ſimpl. iacio. Heſiod. Metaphoricè apud Chryſoſt. πᾶσαν αἰδῶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποῤῥίπτειν, omnem oculorum pudorem abiicere. Exponitur etiã, non admitto: item contemno, aſperno, reiicio.

Ἀποῤῥίπτομαι, abiicior, proiicior. Herodian.

Ἀπόῤῥιψις, εως, ἡ, abiectio, proiectio.

Διαῤῥίπτω, vel διαῤῥιπτέω, ῶ, diſiicio, in diuerſas partes facio. Item iacto. Ariſtoph.

Διάῤῥιμμα, diſiectio, diſiectus Xen.

Ἐκῤῥίπτω, ſeu ἐκῤῥιπτέω, proiicio Item decutio.

Ἐκῤῥιψις, proiectio, decuſſio: ipſa actio proiiciendi & decutiendi. Theoph.

Ἐπιῤῥίπτω, vel ἐπιῤῥιπτέω, ſuperiicio, iniicio. Dioſc.

Ἐπιῤῥίπτομαι, & ἐπιῤῥιπτοῦμαι, iniicior. Idem.

Καταῤῥίπτω, vel καταῤῥιπτέω, deiicio, proſterno.

Καταῤῥίπτομαι, deiicior, proſternor.

Μητρόῤῥιπτος, à matre abiectus. Theocr.

Μεταῤῥίπτω, ſeu μεταῤῥιπτέω, in diuerſam partem iacio. Gal. μεταῤῥιπτῶν ἑαυτὸν ἄλλοτ' εἰς ἄλλο σχῆμα.

Μεταῤῥιπτοῦμαι, in aduerſam partem proiicior.

1444 Παραῤῥίπτω, vel παραῤῥιπτῶ, abiicio, reiicio.

Πετρόῤῥιφης, è petra præcipitatus. Eurip.

Περιῤῥίπτω, ſupra me iacio. Greg.

*Συναῤῥίπτω, vnà ſurſum & in ſublime iacio. Luci.

Ὑποῤῥίπτω & ὑποῤῥιπτέω, iacio ſubter, ſubiicio.

Καμαῤῥιφής, in terram deiectus, humi deiectus aut proſtratus, humilis. Theophr.

Compoſita ex ῥιπίζω.

Ἀναῤῥιπίζω, propriè ignem propè extinctum flatu exuſcito & reaccendo. Et general. ac metaph. accendo, ſiue ſuſcito, ſeu exuſcito. Lu. exp & concito, cieo, ſolicito apud Plut. & Suid.

Ἀναῤῥιπίζομαι, ſuſcitor, exſuſcitor, accendor. Ioſeph. πόλεμος καθ' ἡμέραν ἀνεῤῥιπίζετο, bellum magis, ac magis in dies accendebatur. Apud Laert. ἀναῤῥιπισθείσης αὐτῆς μιᾶς τῶν καπνίδων, exp ab igne ſurſum eiecta & eructata.

Ἀναῤῥιπισμός, ſuſcitatio, exſuſcitatio.

Προσαναῤῥιπίζω, (dat.) inſuper vel denuo exſuſcito.

Ἀποῤῥιπίζω, flatu diſcutio. Item abigo, depello Areop.

Διαῤῥιπίζω, diuentillo, difflo Item ventilãdo ſeu flando diſpergo, aut diſiicio.

Ἐκῤῥιπίζω, flãdo excito, ſeu ſuſcito: ſeu etiam follibus accendo Item ſimpl. accendo, apud Ariſtot. Item flando immitto ſeu impello. Plut. Item metaph. excito, accendo. Plut. τὸ τοῦ Μετέλλου ἐξεῤῥίπιζε. excitabat, ſuſcitabat.

ΡΟΑ, vel ῥοιά, ᾶς, ἡ, malus Punica, arbor: item malum Punicum fructus, granatum. Dioſ.

Ῥοΐσκοι, corymbi aurei, ornatus gratia ſacrorum ſtolis annexi ob mali Punici ſimilitudinem ita dicti. Exod c 28.

Ῥοΐτης οἶνος, vinum ex malis Punicis. Dioſ.

Ῥοών, ῶνος, ὁ, malis Punicis conſitus locus.

Ῥόσιος, color qualis eſt mali Punici P. Ægin.

Ῥοΐζω, ruſium colorem imitor. Geop. l. 11.

ΡΟΔΟΝ, ου, τό, roſa Luc. in Nigr. τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε ῥόδων χαίρουσιν. Plut. ſymp. l 3. vult ita eſſe appellatum quia ῥεῦμα πολὺ τῆς ὀδωδῆς ἀφίησι.

*Ῥοδαλός, roſeus. Oppian.

Ῥοδόεις, εντος, ὁ, roſaceus. Item roſeus. Eur.

Ῥόδεος, ου, τό, roſeus: vt ῥόδεα ἄνθη, i. roſæ, apud Athen. Et λίπει ῥοδέῳ, pro ῥοδίνῳ ἐλαίῳ. Nic. in Alexiph. Item roſeus, i. qui eſt roſei coloris, purpureus, pulcher aſpectu, vt ῥόδεη Πασίη. in Epigr. Item odoratus. Heſy. inuenitur & ῥόδεος στέφανος, apud Suid.

Ῥόδινος, roſaceus. Athen.

Ῥόδιος, idem quod ῥόδινος: vt ῥόδιον μύρον, apud Ariſt. Et τὸ ῥόδιον, nomen medicamenti, de quo Paul. Æg. lib. 7. c. 13. & Aet. lib. 14. cap. 36. Item ῥοδία ῥίζα, rhodia radix, planta quædam, de qua Dioſc. l. 4. c. 45.

Ῥοδία, Heſych. eſt calceamenti genus: item genus vitis.

Ῥοδίτης οἶνος, vinum roſatum, ſiue roſis conditum.

Ῥοδωνιὰ λοπάς, olla odoratiſſima quæ in menſam ferebatur: apud Athen. Ab aliis dicitur eſſe edulij genus cui intritæ fuerint roſæ, & quod in olla ad menſam ferebatur. Apud eundem Athen. legitur & ῥοδωνία, de eadem.

Ῥοδῆ vel ῥοδῆ, frutex roſas producens. Heſych.

Ῥοδωνιά, locus vbi roſæ naſcuntur, roſarium vel roſetum. Ammon. Heſych. & Suid. Pro eodem dicitur & ῥοδών. Poni dicitur & pro toto ceſpite & planta roſæ, apud Theophr. hiſt. plant. li. 1. c. 1. Sic etiam à quibuſdam vocari rhododaphnem tradit Etymol. & ex eo Suidas. Ab iiſdem dicitur eſſe nomen vitis ferentis vuam roſei coloris. ¶ Heſychio ſic etiam appellatur pudendum virile.

Ῥοδὶς ίδος, ἡ, paſtillus ex roſis confectus Dioſc.

Ῥοδίζω, roſæ ſimilis ſum colore vel odore. Dioſ. Item roſeo colore tingo. Alex. Aphr. 1445

Ῥόδαξ, (dimin.) parua roſa, apud Demetr.

Ῥοδερὸν τοῦ σώματος, apud Ioſeph. de antiq. Iud. dicitur coloris bonitas in corpore habitiore, aliquid roſeum præ ſe ferens.

Compoſita.

Ἀγριόῤῥοδον, ου, τό, ſaliunca. Plin. l. 21 c. 7.

Διάῤῥοδος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, vnde διάῤῥοδα κολλύρια, certæ collyriorum ſpecies ex roſis compoſitæ: Gal.

Κυνόῤῥοδον, ſeu κυνόῤῥοδον, roſa canina: ſpecies roſæ de qua Theophr. & Plin. l. 21. c. 5.

Λευκόῤῥοδον, alba ſeu candida roſa.

Ὀξυῤῥόδινον, vel ὀξυρρόδινον, oleum roſaceum aceto temperatum apud Gal.

Πολύῤῥοδος, roſis abundans. Ariſtot. Et πολυῤῥόδης, pro eodem, quod exp. etiam conſperſus roſis.

Φοινικοῤῥοδίαι punicea roſaria.

ΡΟΘΟΣ, ου, ὁ, vndarum ſtrepitus, ſeu remorum ſtrepitus: vt tradit Harpocr. Item ſtrepitus, item fremitus, tumultus: vt apud Heſiod. in Erg. Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι δωροφάγοι. Exponitur etiam, impetus ὁρμή.

Ῥοθέω, ῶ impetu feror, ὁρμῶ.

Ῥόθιον, ου, τό, impetus vndarum, aut etiam vnda fluctus. Thuc. Plut. Apud Eur. in Iph. Taur. ῥοθίοις εἰλατίνοις, exp. abiegna rate.

Ῥόθιος, (adiect.) impetuoſus, cum impetu ciens. Ariſtot. de mundo κατὰ ῥοθίου βίας, & ῥοθίουσι χερσάλοισι, littoribus impetuoſis, vel quæ impetuntur aquæ impetu: in Epigr.

Ῥοθιάζω impetuosè vel contentè remigo: apud Suid. Ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζῃ σὺν φρεσὶ κόσμου. Dicebantur & nautæ ῥοθιάζειν, qui quum decem aut pluribus remis remigaſſent, ſubitò ſimul omnes ceſſabant & clamorem edebant. Euſt. ſignificat etiam cum impetu & ſtrepitu voro, porcorum inſtar. Ariſtoph.

Ῥοχθέω, ῶ, ſtrepitum ſeu ſtridorem edo. De maris fluctu propriè dici exiſtimatur. Od. ε.

Compoſita.

Ἀλίῤῥοθος, ὁ καὶ ἡ, mari fluus: vt πόροι ἀλίῤῥοθοι, fluuij in mare fluentes: ſed cum ſonitu, apud Soph. In Epig. ἀλίῤῥοθος ἀκτή, exp. litus quod fluctibus marinis agitatur. Inuenitur & fœm. ἀλιῤῥοθία, in anthol. Epigram. vt ἀλιῤῥοθία κόνις. Ἀλίῤῥοθος, ſubſtantiuè etiam exp. ἁλὸς ῥόθος, fluctus maris. Heſyc. Sic ἀλιῤῥόθιον quaſi ἁλὸς ῥόθιον, apud Suid.

Ἀναῤῥοθία ἡ, vnda quæ ad ſummam marginem nauis tollitur. Poll.

Ἐπίῤῥοθος, auxiliator: vel auxiliatrix, propriè auxilium ferens magna cum animi alacritate & contentio-

ας Il.δ. Exp. &, vtilis, apud Apoll.

Ἐπιῤῥόθος, pro eodem. Il.λ & υ.

Ἐπιῤῥοθέω, ſtrepitum ſeu fremitum edo. Interdum &, tumultuor. De ſtrepitu admurmurantium: apud Eurip. Λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν.

Κακοῤῥοθέω, q.d. malo ſtrepitu linguæ & clamore inſector conuitiis & maledictis proſequor. Eur. Πῶς σοι δ' ἐφ' ὅσον παῖδα τὸν κακοῤῥοθῶν.

Ὁμόῤῥοθος, ſimul ſtrepitum aut ſonitum edẽs. Theoc.

Ὁμοῤῥοθέω ῶ, q.d. conſtrepo, i. vnà ſtrepitum aut ſonitum edo. Exp & conſentio Soph. dicuntur etiam remiges ὁμοῤῥοθεῖν, quum eorum remi conſurgunt & vno velut conſenſu remigant. Interdum ſignificat adiuuo, auxilior, ſcholiaſt. Ariſtoph.

Παλιῤῥόθιος, refluentes ſeu reciprocantes habens fluctus. At κῦμα παλιῤῥόθιον, effluens ſeu reflua vnda. apud Hom. Od.ε.

Πολύῤῥοθος, multiſtrepus Æſchyl.

Πολυῤῥόθιος, multis agitatus fluctibus. Metaph. apud Arat. ἐποικτείρουσα, πολυῤῥοθίοις ἀνθρώποις. Cic. vertit, *Commiſerans hominum miſerandos vndique caſus.*

ΡΟΙΖΟΣ, ου, ὁ, ſtridor. Hom. Plin. Plutar. Ponitur etiam fœm. genere, Ionico more. Odyſſ.ι. Heſychius exp. etiam ψόφος: item ἦχος, addens ſignificare etiam ῥεῦμα σφοδρόν. Exponitur quoque impe-

1446 tus cum ſtridore: item impetus, ex Ioſepho ῥοῖζος καὶ βία.

Ῥοιζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſtridorem edens, ſtreperus Gal.

Ῥοιζέω, ῶ, ſtrido, ſtridorem edo. Ariſtot. Item ῥοιζῶ, aut ῥοίζω, exp. etiam, latro. Euſt. vide Ῥάζω Hinc comp. ἐπιῤῥοιζῶ, vel ἐπιῤῥοίζω, apud Theophr. Apud Hom. Il.κ. Ῥοίζησεν ὥρα, &c. exp. ſibilo innuit.

Ῥοιζέομαι, οῦμαι, cum ſtridore voluor, ſeu volutor, aut circumagor. Greg In Epigram. autem ῥοιζεῖσθαι δι' αἰθέρος, exp. ferri per aerem celeriter cum ſtridore, more ſagittæ.

Ῥοίζημα, ατος, τὸ, ſtridor, aut impetus, qualis eſt ſagittæ volantis cum ſtridore. Luc.

Ῥοιζηδὸν, cum ſtridore: ſeu cum magno impetu & ſtridore. Ῥοιζηδά, pro eodem. Nic.

Ῥοῖβδος, idem quod ῥοῖζος, ſtridor. Euſt. Idem dicit eſſe Αἰολικώτερος. De vento dicitur apud Ariſtoph. ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης.

Ῥοιβδέω, ῶ, ſtrido. Interdum, ſorbeo.

Ῥοίβδησις, εως, ἡ, ſtridor. Eur.

Ῥοιδμὸς, ſtrepitus quoddam genus, apud Heſyc.

Compoſita.

Ἀναῤῥοιβδέω, ῶ, vel ἀναρροιβδέω, reſorbeo: aut abſorbeo. Od.μ. ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ.

Ἀναρροίβδησις abſorptio aquarum, vel eiulatio.

Ἀποῤῥοιβδέω, cum ſonitu eructo ſeu emitto. Soph.

*Διαῤῥοιζέω, ſtridorem emitto. Sophocl.

Ἐπιῤῥοίβδην, rapido cum impetu & ſtridore. Eur.

Εὐρροίζητος bene ſtridens, vt δυσροίζητος ἰὸς, bene ſtridẽs ſagitta, i. celeriter volans cum ſtridore.

Πολύῤῥοιζος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum ſtridorem vel ſtrepitum edens, multiſtrepus Nic.

ΡΟΦΕΩ vel ῥοφάω ῶ, F. ήσω, ſorbeo: vt ὠὰ ῥοφεῖν. Gal. Interdum exhaurio. haurio. Soph.

Ῥοφέομαι, idem quod ῥοφέω Ariſtoph.

Ῥόφημα, ατος, τὸ, ſorbitio: quod ſorbetur. Gal.

Ῥόφησις, ſorbitio, ipſa actio ſorbendi. Gal.

*Ῥοφητικὸς, qui abſorbet, abſorbẽdi vim habẽs. Strabo.

Ῥοφητὸς, οῦ, ὁ, ſorbilis apud Dioſc. & Gal.

Ῥόφω, Atticè dicitur pro ῥοφῶ, teſte Etym. vnde ῥόφημα, idem quod ῥόφημα, & ῥοπτὸς, idem cum ῥοφητὸς, apud Hippocr.

Compoſita.

Ἀναῤῥοφέω, vel ἀναῤῥοφάω, reſorbeo, abſorbeo. Phil.

Ἀποῤῥοφέω, vel ἀποῤῥοφάω, abſorbeo, exhaurio. Syn.

Ἐκροφέω vel ἐκροφάω, exſorbeo. Ἐκροφέομαι, idem, apud eundem.

Ἐπιῤῥοφέω, ſeu ἐπιῤῥοφάω, ſorbeo, ſumo ſorbitionem. Ariſto. & Plut. Hinc paſſiuum ἐπιῤῥοφηθεὶς, ſorbitione ſumptus. Dioſc.

Καταῤῥοφέω, ſorbillo, ſorbendo deglutio.

*Συνεκροφέω, ſimul exorbeo. Max. Tyr.

Ψυχοῤῥοφέω, animam ſorbeo vel exſorbeo. Suid.

Ψυχορόφος, animam exſorbens. Heſych.

ΡΥΓΧΟΣ, εος, τὸ, roſtrum, rictus. Propriè de porco dici tradit Athen.l.3. Dicitur & de auibus, apud eundem l.14. Item de hominibus, apud Ariſtoph. & in Epigr. De cane etiam, apud Theocr. idyll.6.

Ῥυγχίον, q.d. roſtellum, apud Athen.

Compoſita.

Ἐπιῤῥυγχὶς, curuitas roſtri in auib. rapacib. Suid.

Ὀξύῤῥυγχος, vel ὀξύρυγχος, acutum roſtrum habens: piſcis Ægypto ſacer, nomen à roſtri acumine ſortitus. Athen. l.7.

Παχύῤῥυγχος, qui craſſum roſtrum habet. Alex. Aphr. 1447

Πλατύρυγχος, ſeu πλατύῤῥυγχος, qui lato roſtro eſt.

Φοινικόρυγχος, qui eſt roſtro puniceo ſeu rutilo.

ΡΥΘΜΟΣ, οῦ, ὁ, rhytmus, cócinnitas: numerus ſeu modulus certa dimẽſione & proportione cõſtans. Ariſtot. Propriè in muſica & poeſi locũ habet. Vide Fabium l.9.c.4. & Gell. lib.16.c.18. ¶ Apud medicos pulſui etiam tribuitur. Gal. (de pulſu loquens) ῥυθμὸς ἐστὶ κίνησις ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ὡρισμένην. ¶ Item quicquid certo modo, ordine & ratione fit: κατὰ ῥυθμὸν fieri dicitur, & quod contrà παρὰ ῥυθμόν. Plato de leg. l.1. & apud Græcos bibl. interpr.

Ῥυθμικὸς, οῦ, ὁ, rhythmicus: numerorum peritus ſeu faciendorum numerorum: vel qui numeros aut modos facit. Plut. in Pſychog.

Ῥυθμίζω, ad numeros aptos redigo, numerorum concinnitatem ſeu modulationem alicui rei tribuo. Item tempero, compono & effingo. Luc. ῥυθμίσαι ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸ ἥδιον. item rectè colloco. Theoph. Item moderor, mores compono, informo, doceo. Chryſoſt. τὴν οἰκίαν ῥυθμιζέτω ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ.

Ἐῤῥυθμισμένος, emodulatus. Herodian.

Compoſita.

Ἄῤῥυθμος, ὁ καὶ ἡ, numeris carens, nullam concinnitatem ſeu modulationem habẽs, qualis eſt numerorum: interdum & inconcinnus, incompoſitus. Fab. l.9 c 4.

Ἀῤῥύθμως, abſque numeris, abſque concinnitate ea quam afferunt rhythmi, inconcinnè.

Ἀῤῥυθμία, ἡ, inconcinnitas qualis eſt eorum quæ numeroſa non ſunt. Exp. & diſſonantia. Gal.

Ἀῤῥυθμέω, diſſono, diſcordo.

Ἐπιῤῥυθμίζω, & καταῤῥυθμίζω, idem cum ῥυθμίζω.

Εὔρυθμος, numeroſus, numerorum modulationem habens, concinnus, compoſitus. Plut.

Εὐρύθμως, numeroſè, item concinnè.

Εὐρυθμία, concinnitas quam afferunt numeri. Ariſtot. Et generaliter, concinnitas.

Μεταῤῥυθμίζω, reformo: item emendo, corrigo. Xen. Ariſtot. Exponitur etiam, commuto, tranſmitto, vnde paſſ. apud Theophraſt. ἀνάγκη καὶ τὰ σχήματα μεταῤῥυθμίζεσθαι.

ΡΥΠΟΣ, ου, ὁ, ſordes, propriè quæ in ſummis manuũ ac digitorum vnguibus colliguntur, aut (ſecũdum alios) illuuies quæ diſtinguitur à corporibus oleo illitis poſt ſudorem. Plut. Metaphoricè de ſordibus dicitur, i. auaritia, illiberalitate, apud Suid. ἐχθὲς μὰ τὸν θεὸν τοῦ ῥύπου. ¶ Vſurpatur & pro cera ſigillari, apud Ariſtoph. in Lyſiſtrat. Pro ῥύπος dici & ῥύπον, ρε-

-πον,per metaplaſmum,annotat Euſt.Od.ζ.πλυνέμεναί τε καθήρεν τε ῥύπα πάντα, quod tamen ipſe exponit τὰ ῥύπου μετέχοντα,ac ſi per apocopen dictum foret pro ῥυπαρὰ,ſicut λίπ' ἐλαίῳ,pro λιπαρῷ ἐλαίῳ dictum putatur.

Ῥυπόεις,εντος,ὁ,ſordidus.

Ῥυπώδης, idem. Τὸ ῥυπῶδες eſt etiam emplaſtri nomen,de quo Celſ.l.5.c.19.

Ῥυπαρὸς,ὰ,ὸ,ſordidus,ſordibus obſitus,vt ῥυπαρὸν ἔριον ſuccida lana,& ῥυπαρὸς ἄρτος,panis ſecundarius qui præ illo qui σιλιγνίτης dicitur ſordidus eſt. Athen. l.6.¶Item ſordidus,i.auarus.Plutarc.

Ῥυπαρία,ſordes.Item ſpurcitia,ſitus,illuuies: item genus quoddam vlceris ſordidi, apud Dioſc.l.5.c, 99.¶Item ſordes,i.turpis parſimonia,auaritia.

Ῥυπάω,& ῥυπόω,ῶ,ſordeo,ſordidus ſum.Hom.Athen.

Ῥυποδώομαι,ſordidior.Hom.Greg.

Ῥυπαίνω,ſordido, ſordidum reddo,maculo, contamino. Item metaph.infamem reddo: famæ alicuius notam inuro.Dion.Halic.in Iſocr. ἐπιτίθεμαι Αριστοτέλει ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλόμενος.

Ῥυπαίνομαι,ſordidus reddor,commaculor.Plut.

Ῥύπασμα,qua aliquid ſordidatum eſt,ſordes.

Ῥύπτω,ſordes eluo,purgo,abſtergo.Dioſc.

Ῥύπτομαι,abſtergor,ſordibus purgor.Ariſtot.

Ῥύμμα,purgamentum,ſtrigmentum.Hom.

1448 Ῥύψις,εως,ἡ,abſterſio,purgatio.

Ῥυπτικὸς,ὴ,ὸν, aptus ad abluendas ſordes,abſtergendi vim habens.Plut.

Compoſita,ac primum ex ῥύπος & ῥυπαίνω.

Ἀῤῥύπαντος,non ſordidatus,non contaminatus.

Ἀῤῥύπαρος,non ſordidus.Greg.Naz.

*Ἐπιῤῥυπαίνω,fœdo,maculo,ῥυπαίνω.Plut.

Καταῤῥυπαίνω,idem quod ῥυπαίνω. Et metaph.nomen alicuius ſeu famam contamino.Iſocr.

Οἴσυπος,ου,ὁ,ſiue οἰσύπη,ſordes ouium,vel fimum ouillum. Erot. in lex. Hippocr. Item lana ſordida ſeu ſordes ouillæ lanæ ex fimo adhærentes.Dioſ.¶Pro οἰσύπη dicitur etiam οἴσπη,apud Herod.

Οἰσυπηρὸς,ὰ,ὸ,ſordes ouinas redolens: ſeu ſordidus ex fimo ouillo.Dioſc.

Οἰσυπώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,idem cum οἴσυπος.

Compoſita ex ῥύπτω.

Ἀποῤῥύπτω,abluo,ſordibus expurgo. Suid.

Διαῤῥύπτω,idem quod ῥύπτω,detergo.Gal.

Περιῤῥύπτω,circum abſtergo,vndiquaque abluo.Gal.

ΡΥΩ,vel potius ῥύομαι,traho: F ὑσομαι, vt Il.σ. ἐρρύσαντο δὲ νεκρούς,i.detrahebant mortuos. ¶Item cuſtodio,ſeruo, tueor.Odyſſ.ξ. -σὺ δ' ἔς πάντα φιλάσσω τε ῥύομαί τε.Herodian.l.6.ῥύεσθαι τὰς Ῥωμαίων ὄχθας. & ibidem ῥύεσθαι τὰ σώματα,conſeruare corpora.Item libero,eximo,redimo. Od.μ. Οὐ γάρ κεν ῥύσαιο, τό σ' οὐκ ἐθέλοντά γε. ... Laer. in Archyta,ὃ τοίς ὁ Πλάτωνα ῥυσάμενος δι' ἐπιστολῆς, qui Platonem à morte liberauit Et paſſiuè 2.Theſſ. c.3.ἵνα ῥυσθῶμεν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων. ¶ Ῥύω, fluo, vide in Ῥέω. *Deriuata ex ῥύομαι,traho.*

Ῥῦμα,τὸ,tractus. Suid. ex Ennapio. Item funis ad remulco trahendum.Polyb.l.1.

Ῥύσιον,ου,τὸ, quod loco eius quod ereptum erat trahitur & velut pignus retinetur, ſeu quod ab hoſte ſpoliante nos viciſſim rapimus.Il.λ.

Ῥυτὴρ,ῆρος,ὁ,tractor, qui trahit:vt ῥυτῆρες ὀϊστῶν, tractores ſagittarum, i.ſagittarij.Odyſſ.σ. ¶Item habena, ſeu lorum freni quo equus huc & illuc trahitur. Hom.& Laert.Item metaph.apud Plut.Pro eodem. Æoles dicunt βρυτήρ.

Ῥύτωρ,idem quod ῥυτὴρ,in prima ſignif. vt ῥύτωρ τόξου apud Aratum.

Ῥυτὸς,οῦ,ὁ,tractus.Od.ζ. Ῥυτοῖσιν λάεσσι,&c.lapidibus tam magnis vt trahendi eſſent: vel extractis erutíſque ex terra. Τὰ ῥυτά,habena, ſeu frenum quo equi retrahuntur.Heſiod.

Παλίῤῥυτος,(*comp.*) retrorſum tractus: vel qui retrahitur.Heſych.

Ῥυσμὸς,ὁ,tractus.Dionyſ.de ſitu orb. Οὗτος μὲν Λιβύης ῥυσμὸς πέλει,idem Libyæ tractus eſt.

Ῥυστάζω,f.ξω,traho,vel trahendo rapio.Il.ω.

Ῥύσταγμα,τὸ, violenta tractio & vis mulieri illata, Etym.ex Lycophr.

Ῥυστακτὺς,ύος,ἡ,tractio violenta.Od.σ.

Ῥυτὶς,ίδος,ἡ, ruga cutis in ſenili corpore in plicas contracta.Plut. ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔνεστιν ἔρως. Item metaph.apud Plut. & Plat.

Ῥυτιδώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,rugoſus.

Ῥυτιδόω,f.ώσω,corrugo,in rugas contraho.Ariſt.

Ῥυτιδόομαι,in rugas contrahor.Idem.

Ῥυτίδωσις,ἡ,corrugatio: medicis ſic vocatur corrugatio pupillæ.

Ἀῤῥυτίδωτος,(*comp.*)qui rugas non habet.

Ῥυσσὸς & ῥυσὸς,ὁ,rugoſus.Il.ι.Κωλαί τε ῥυσαί τε.Lucian. ῥυσὸς τὸ δέρμα,obrugata cute. Et metaph. ῥυσὰ βουλεύματα,apud Athen.& Plut.

Ῥυσὰ vel ῥυσή,ἡ,marcor,ſenectus.Suid. 1449

Ῥυσότης,ητος,ἡ,rugoſitas.Plut.

Ῥυσόω vel ῥυσόω,ῶ,f.ώσω,rugo,corrugo: vnde ῥυσῶσαι,corrugare,in Hippiatr.

Ῥυσοδώομαι,rugor.Dioſc.

Ῥύσασις,ἡ,rugatio,in rugas contractio.

Ῥυσαλέος,ου,ὁ,rugoſus.Nicand.

Ῥυσαίνω,rugo,& ῥυσαίνομαι,corrugor.Nic.

Ῥύσημα,τὸ,ruga.Suid.

Ῥύμη,ης,ἡ,vicus:tractus viæ in vrbe vtrinque ædificiis ſeptæ.Act.c.9.¶Item impetus,de qua ſign. vide in Ῥέω.

Ῥυμὸς,ὁ,temo currus: lignum illud longum medium inter equos quo currus trahitur.Il.ω.

Compoſita:Ἀκρόῤῥυμον,τὸ,ſummus temo,extrema temonis pars.Poll.

Δίῤῥυμος,duos temones habens.Æſchyl.

Ὀκτάρυμος,ſeu ὀκτάῤῥυμος,ου,ὁ καὶ ἡ, octoiugis,octo temones habens.Xen.Pæd 4.

Περιτόρυμος,extremum temonis.Heſych.

Τετράρυμος,quatuor temones habens.Xen.

Τρίῤῥυμος,tres temones habens.

Deriuata ex ῥύομαι,tueor,cuſtodio.

Ῥῦμα,τὸ, tutamen, munimentum, propugnaculum. Eurip.in Heracl. Ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἕδρα. Et ῥύματα,apud Hippocr. remedia è mortis periculo nos conſeruantia.

Ῥύσις,ἡ,liberatio,redemptio.

Ῥύσιον,τὸ, quod pro liberatione alicuius datur. Greg.Ῥύσιον ἀρχεγόνων ἡμετέρων παθέων.Item pignus. Soph.in Trach. Item donum quod datur iis pro reſtituta valetudine aut conſeruata ſalute.Dionyſ. de ſitu orb.

Ῥυσιάζω,pignoris loco capio.Eurip.

Ῥυσιάζομαι,pignoris loco capior. Apud eundem ibidē,ῥυσιάζομαι λόγῳ,exp.opprimor ſermone,i.verbis tanquam pignore me tibi deuincire ſtudeo.

Ἐρυσιάζω,idem quod ῥυσιάζω.Euſt.

Ῥύσιμον,ου,τὸ,ruta(conſeruat enim nos contra venena & alios peſtiferos morbos.) Nic. Dicitur & ῥυτὴ,pro eodem.

Ῥυτὴρ,ὁ,cuſtos.Od.ρ.Αὐτὰρ βελτέμεν σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι.Sic Oppian.l.3.de ven.

Ῥύτωρ,idem.in Epigr.

Ῥύτρον,τὸ,quod pro liberatione offertur.Heſych.

Ῥύστης,ὁ,liberator,ſeruator.

Ῥύσκω,ſeu ῥύσκομαι:tueor,è periculo conſeruo.Il.ω.

Compoſita.

Διαῤῥύω, vel διαῤῥύομαι, redimo, libero captiuum, ...

Pand. Et ἀνερρύσθη, redemptus eſt. ¶ Item ſeparo, ſarcio. Dionyſ. Halic. l. 5. ¶ Item iugulo, macto, ſacrifico, vnde αὐέρυσαν apud Hom.

Ἀνάῤῥυσις, ἡ, redemptio. ¶ Item ſacrificium. ¶ Heſyc. eſt etiam nomen diei ſecundi ἀπατουρίων.

Ἀῤῥυσίαστος, qui pignori opponi non poteſt D. Hal.

ΡΩΘΩΝ, ωνος, ὁ, naris, pro quo frequentius vſurpatur plur. ῥώθωνες. Dioſc. Exp. & naſus.

ΡΩΝΝΥΩ, ſeu potius ῥώννυμι, (F. ῥώσω, præt. ἔῤῥωκα, Aoriſt. 1. ἔῤῥωσα, ab inuſ. ῥόω) confirmo, corroboro. Greg. ῥώσαντες τὰς ψυχὰς εἰς ὑπόστασιν, quum confirmaſſent. Sic Plut.

Ῥώννυμαι, confirmor, corroboror. Thuc. ἐῤῥώσθησαν μᾶλλον, magis confirmati ſunt. ¶ Item recreor, reficior. Syneſ. ἐπὶ τῆς λεπτάσι ῥωννύμεθα, hoc piſcium genere reficimur. Præt. ἔῤῥωμαι, confirmatus ſum, confortatus ſum, animo ſum alacri & animato. Thucyd. ἔῤῥωντο ἐς τὸν πόλεμον, animoſè incũbebant in bellum. Sic Herod. ἀλλὰ τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοὶ ἔῤῥωτο ὑπὲρ πάντα νεανίαν, animi alacritate omnes iuuenes vincebat. Item ἔῤῥωμαι, valeo, proſpera vtor valetudine. Et ἐῤῥώμην, valebam. Thuc. l. 7. ὅτ' ἐῤῥώμην, quũ valerem. Hinc ἔῤῥωσο, & ἔῤῥωσθε vale, & valete, & ἐῤῥῶσθαι, valere. Dem. partic. ἐῤῥωμένος, corroboratus, confirmatus. Item metaph. confirmatus animo,
1450 qui animo eſt forti. Item robuſtus, valens, validus. Plut. Item bona vtens valetudine. Syneſ. ¶ Compar ἐῤῥωμενέστερος, & ſuper. ἐῤῥωμενέστατος apud Xen. & Plut.

Ἐῤῥωμένως, robuſtè, firmiter, vehementer, fortiter. Luc. in Cauc. τὴν σφύραν ἐῤῥωμένως κατάφερε. Item metaph. forti animo, præſenti animo, apud Xenoph. Item cum firma valetudine, forti & valente corpore, apud Syneſ. Compar. ἐῤῥωμενέστερον, ſeu ἐῤῥωμενεστέρως, robuſtiùs, validiùs, fortiùs. Syneſius & Iſocr.

Ῥώμη, ης, ἡ, robur, vires, vis. Iſocr. Xen. & alij.

Ῥωμαλέος, ὁ, robore præditus, robuſtus. Plut.

Ῥωμαλεότης, ἡ, robur, virilitas.

Ῥωμαλεόω, ῶ, robuſtum reddo, ſeu firmo. Ῥωμαλεοῦμαι, robuſtus reddor, robur acquiro.

Ῥώμη, Roma: nomen vrbis.

Ῥωμαϊστί, Romanè. Plut. de Roman. fort.

Ῥωμαϊκός, οῦ, ὁ, Romanus: qui eſt Romanorum, ſeu ad Romanos pertinens. Plut.

Ῥωμαϊκῶς, Romano more, vel Romana lingua.

Ῥωμαΐζω, Romanis faueo. Appian

Ῥῶσις, ἡ, q. d. corroboratio, cõfirmatio. D. Areop. Item robur, firmitas, ſanitas. Heſych.

Ῥώομαι, (inuſ.) vnde ἐῤῥώοντο, apud Hom. Iliad. ψ. quatiebantur. Et Aor. 1. ἐῤῥώσαντο. Odyſſ. ψ. Γουνατα δ' ἐῤῥώσαντο, vehementi motu agitabantur. Et ῥώεσθαι, apud Heſych. feſtinanter & cum impetu agitari. Hinc & comp. ἐπεῤῥώοντο, & ἐπεῤῥώσαντο, apud Hom. Od. υ. & Il. α.

Ῥωστικός, qui propenſus eſt ad rem aliquam cum robore & impetu capeſſendam. Heſych. Exp. & corroboratiuus, corroborandi vim habens.

Ῥωστήριον, incitamentum mentis Heſych.

Compoſita.

Ἀναῤῥωννύω, & ἀναῤῥώννυμι, robur priſtinum reddo. S.

Ἀναῤῥώννυμαι, refocillor ſeu conualeſco. Syn.

Ἄῤῥωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inualidus, infirmus. Item languidus, inſtrenuus. Iſocr. Item æger, ægrotus.

Ἀῤῥώστως, inualidè, infirmè. Et ἀῤῥώστως διακεῖσθαι, infirma valetudine conflictari, ægrotare.

Ἀῤῥωστία, infirmitas, imbecillitas. Apud Thuc. ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν, tædium militandi. Item aduerſa valetudo, morbus. Iſocr. Plut.

Ἀῤῥωστέω, ῶ, infirmus ſum & imbecillis. Item infirma ſum valetudine, ægroto. Dem.

Ἀῤῥώστημα, ægrotatio, ægritudo, morbus Chryſoſt.

Ἐπιῤῥωννύω, ſeu ἐπιῤῥώννυμι, idem quod ῥώννυμι. Luc. ἐπίῤῥωσον σαυτήν, corrobora teipſam. Item incito, impello. Plut. ἐπιῤῥῶσαι πρὸς πόλεμον.

* Συνεπιῤῥώννυμι, idem. Plut.

Ἐπιῤῥώννυμαι, confirmor, corroboror. Thuc. Herod. Et ἐπεῤῥώσθη ἀπὸ τῆς νόσου, à morbo confirmatus eſt, i. melius habere cœpit, apud eund.

Ἐπίῤῥωσις, εως, ἡ, roboris ſeu virium confirmatio.

Εὔρωστος, robuſtus, validus. Plut. 1451

Εὐρώστως, robuſtè, fortiter. Et metaph. de animi fortitudine εὐρώστως ἤνεγκε, fortiter tulit. Plut.

Εὐρωστία, robur, firmitas. Item ſanitas. Heſych.

Εὐρωΐα, bona habitudo, ſanitas: apud eund.

Ταχύῤῥωστος πλευράς, velociter robuſta Soph.

Σ.

Nota literæ quam vocant σίγμα. ¶ Eſt etiam nota arithmetica, de qua vide in Appendice. ¶ Attici eam mutant in ξ, in præpoſitione, tam in compoſitione, quàm extra compoſitionem. Interdum in τ: vt in τεῦτλον pro σεῦτλον, θάλαττα pro θάλασσα. Aliquando mutatur in ζ, vt apud poetas ζμικρός pro σμικρός. ¶ In quibuſdam dictionibus abundat aut deficit, vt docet Euſt.

Σίζω, verbum factum ex imitatione ſoni literæ σ dicitur de ſtridore ſeu ſibilo quem emittit ferrum candens quum in aqua extinguitur. Odyſſ. ι. Dicitur & de eo quod frigitur, apud Athen. Dicitur & αἷμα σίζειν, apud Quintil. Pollux proprium eſſe putat auium quæ κέψυχοι appellantur.

Σιγμός, ου, ὁ, ſeu σισμός, ſtridor, qualis eſt ferri candentis dum in aqua extinguitur.

Σίξις, idem. Ariſtot. Euſt. ait eſſe τὸν τοῦ σίγμα.

Compoſita.

Ἄσιγμος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens litera ſigma. Athen.

Ἐπισίζω, canes inſtigo ſeu incito ſibilo quodam. Ariſt.

Ἐπίσιγμα, canum inſtigatio.

Ἐπισιγμός, canum in venatione incitamentum.

Πολύσιγμος, abundans litera σ, frequenter habens repetitam literam σ: vt ille ex Eurip. Medea verſus,
Ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι.

ΣΑΒΟΙ, vox quædam bacchantium, quæ ſubiungitur voci εὐοῖ, vt apud Demoſt. pro cor. καὶ βοῶν εὐοῖ. Item σαβοί, qui Baccho ſunt initiati. Item Baccho conſecrata loca. Exponitur etiam Bacchi ſacerdotes. Thracum vel Phrygum vox eſſe traditur.

Σαβάζιος, dictus eſt Bacchus, vel (ſecundum alios) Bacchi filius, à Thracibus.

Σαβάζειν, bacchari, bacchantes imitari, clamare euoe. Heſych. Traditur eſſe nonnunquam perſultare, ſed indecoro & motu & geſtu.

Σαβασμός, vociferatio bacchantium. Harpocr.

Σαβακαί, Dionyſiacæ, quæ thyadum inſtar debacchari conſueuerunt. ¶ Σαβακός autem Heſychius ſignificare ait putridum. Pro purulento vſurpaſſe traditur Hippocrates de morb. lib. 1. Σαβακῶς, auſterè, aſperè, acerbè.

ΣΑΓΑΡΙΣ,ιος,ἡ,ſecuris quoddam genus quod Amazonum geſtamen erat. Xen. anab. l. 4.

ΣΑΘΕΡΙΟΝ,ου,τὸ,ſatherium : animal quadrupes ex mari victum quærens. Ariſtot.

ΣΑΘΗ,ης,ἡ,pudendum virile. Ariſtoph.
Ἀνδροσάθων, & Ἀνδροσάθης, (*comp.*) virilia grandiora habens, membroſus. Suid. & Heſych.

1452 ΣΑΙΡΩ, f. αρῶ, ſcopis purgo, verro. Plut. in Dione: σαίρουσαν καλλιωτέρῳ τινὶ τὴν οἰκίαν. ¶ Præteritum σέσηρα præſentis ſignificationem habet: exponitur enim, ſum ore aperto ſeu hianti: & propriè de canibus dici putauit, qui deducto rictu, ita vt conſpiciantur dentes, minitantur, ſeu qui ringuntur. Interdũ de iis dicitur qui ore hianti ſunt & dentibus renudatis, ita vt ridere videantur, ſiue ſimulẽt riſum, ſiue re vera rideant. Plut. in Apophth. γελῶν καὶ σεσηρώς. Pro quo particip. Doricè dicitur σεσαρώς, apud Theocr. idyll. 7. καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς Ὄμματι μειδιόωντι. At partic. σεσαρυῖα, apud Heſiod. in Aſp. regulariter & citra dialecton formatum eſt à maſc. σεσαρώς.

¶ *Deriuata à σαίρω, verro.*

Σάρμα,τὸ,ſordes purgando collectæ Heſyc. Aliam ſig. vide in ſequenti claſſe deriuat.
Σαρόω, idem quod σαίρω. Luc. 15. σαροῖ τὴν οἰκίαν. Et metaph. mundo. Gregor.
Σαρόομαι, οῦμαι, ſcopis purgor. Matth. 12.
Σάρωμα,τὸ, & σάρωσις, ἡ, ſordes & quiſquiliæ verrendo collectæ. Suid.
Σάρωθρον, τὸ, ipſæ ſcopæ. Apud antiquos etiam augmentum ſignificabat, per antiphraſin, teſte Euſt. non enim augentur aut creſcunt ea quæ ſcopis purgantur.
Σάρος, vel σαρός, idem quod σάρωθρον. Heſych. ¶ Eſt etiam numerus & menſura quædã apud Chaldæos, teſte Suid. & Heſych.

Compoſita.

Ἀσάρωτον,τὸ,ſcopis non mundatum: ſeu quod ſcopis mũdari nequit. Heſych. ¶ At ἄσαρον, herbæ nomen, vide ſuo loco.
Ἀσάρωτον,τὸ, dictum fuit pauimenti genus, quòd ſcopis non purgaretur, ſed manibus purgamenta inde colligerentur, & ſpongiis mundaretur: ſeu quoniã ſimile erat ſcopis non mundato. Plin. l. 36. c. 25.
Διασαίρω, ſimulatè verro. Plut.
Παρασαρόω, idem quod σαρόω. Heſych.

¶ *Deriuata ex præterito σέσηρα, ſum ore hianti.*

Σάρμα, τὸ, hiatus. Etymol. Σαρμός,ὁ, cumulus terræ. Heſych.
Σήραγξ,αγγος,ἡ, & frequentius in plur. σήραγγες,αἱ, rimæ & fiſſuræ terræ, cauernæ, fauces. Ariſtot. Exp. & fiſtulæ apud Dioſc.
Σηραγγώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, rimoſus, cauernoſus.
Σάραβος,ὁ, pudendum muliebre: item libidinoſus. Heſy. ¶ Eſt & Deus nauticus: vnde prouerb. σάραβος ναυτικώτερος, de quo vide Eraſm. Σαρῶνες, Heſychio ſunt venatorum retia.
Σαρωνίδες,αἱ, arbores cauæ: vel ſpecialiter, excauatæ quercus. Etym. aut quercus hiantes ob vetuſtatem, vt exp. Heſy. Sic vtitur Callim.
Σείριος,ὁ, Sirius. Latin. canicula, quam (ſecundũ Hom.) κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι. Stella eſſe dicitur omnium fixarum maxima. Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται, Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι, teſte Hom. Hanc Heſiod. in Erg. σείριον abſolutè, & σείριον ἀστέρα vocauit. Accipitur & pro ſole, apud Archiloch. teſte Heſy. vt & apud Heſic. à quibuſdã exponitur. In qua ſignificat. dicitur & σείρ apud Suid. Idem Heſy. & Suid annotant, Ibicum omnia aſtra σείρια appellaſſe. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι, vel quòd lucem quaſi hiãdo emittat: vel quòd canes σεσηρέναι cogat, *id eſt*, ore hianti eſſe, præ vehementiſſima ſiti.
Σειριάω, exp. ἀστράπτω, fulguro; in rhet. lex. teſte Euſt. vbi & annotatur hinc dici σείρια & σείριοι: quum potius σειριάω à σείριος deriuetur. Item capitis inflammatione illa laboro quæ ſiriaſis dicitur. Alex. Aphr. probl. 98. l. 1. σειριᾶν dicit infantes, qui à vulgo dicuntur καῦμα ἔχειν, i. æſtu correpti eſſe. Dicũtur & equi σειριᾶν, vel σειριᾶν τὼ πόδας, quum ſuffraginis vel ſuffraginum vitio laborant, à nomine σειρός; (de quo ſuo loco) in Hippiatr.
Σειρίασις, dicitur eſſe capitis inflammatio ex vehementi ſolis ardore atque æſtu, qua præcipuè pueri & infantes infeſtantur. Scribitur & σιρίασις pro eodem, ſicut σιριᾶν, pro σειριᾶν.
Σειραίνω, ſicco, exicco. Otus, apud Etym.
Σειρός, vel (vt Suid. ſcribit) σιρός,οῦ,ὁ, ſcrobs ſeu fouea, in qua condita frumenta aſſeruantur Eurip. Inuenitur & ſcriptum σιρρός, apud Simpl. Hinc quidam σιριᾶν & σιρίασιν nomen accepiſſe putant, *hoc eſt*, à ſincipitis cauitate: quam deriuationem ſequitur & Aetius. Etymologus tamen compoſitã dictionem eſſe vult, ſcribens σιρὸς dictum eſſe quaſi σιτηρός, παρὰ τὸ τὸν σῖτον τηρεῖν.

ΣΑΚΧΑΡ, vel σακχάρον, τὸ, ſaccharum. Galen. Strab. & Dioſ lib. 1.

ΣΑΛΑΚΩΝ,ωνος,ὁ, qui quum pauper ſit, diues haberi vult, qui in paupertate opulentiã ſimulat. Suid. 1453
Ab Heſych. exp. pauper iactabundus. Item qui ſumptuoſus eſt in iis rebus vbi nõ oportet, apud Theoph. Sic & Ariſtot. Rhet. lib. 2. putatur accepiſſe. Scholiaſtes Ariſtoph. tradit Σαλάκωνα, fuiſſe quendam mollem & luxui deditum, Autolyci patrem.
Σαλακωνία, vel σαλακωνεία, ſimulatio diuitiarum in paupertate, iactantia in paupertate. Heſyc. Item pecuniarum profuſio illegitima & ſuperflua. Item mollities, luxus, deliciæ, apud Alciphr.
Σαλακωνεύω & σαλακωνίζω, opes iacto in paupertate. Item ſumptus facio vbi non decet. Item delicias facio atque mollitie diffluo.
Διασαλακωνίζω, (*comp.*) idem quod σαλακωνίζω, mollitie diffluo, vnde apud Ariſtoph. in veſp. τρυφερόν τι διασαλακώνισον. vide ſchol.

ΣΑΛΑΜΑΝΔΡΑ,ας,ἡ animal lacerti figura. de quo vide Ariſtot. Ælian. Dioſ. Plin.
Σαλαμάνδρειος,ου,ὁ καὶ ἡ, vt σαλαμάνδρειον δόλιον δάκος αἶψ' ἀπεχθές apud Nic.

ΣΑΛΟΣ,ου,ὁ, ſalum: maris ora in qua ſtant naues ad anchoras, quæ ad littus accedere non poſſunt. Polyb. l. 1. καθωρμισμένων πρὸς τι πολισμάτιον ἀλίμενον μὲν σάλους δὲ ἔχον. Itẽ iactatio eius qui nauigat, præſertim ea quam affert tempeſtas Luc. Metaphoricè apud Plutar. in lib. de furt. Rom. ὑπερφερομένοις τοῖς φέγγεσιν ἀγκυροβόλιον, σάλος καὶ πλάνης. ¶ Σάλος ab Heſy. & Suid. exp. etiã φροντίς: pro quo apud Etym. σάλ. Hinc comp. ἄσαλής,ὁ καὶ ἡ, qui nullius rei curam gerit, nihil curãs: vt ἀσαλὴς μανία, apud Æſchyl. teſte eodem.
Σαλεύω, f. εύσω, ſto in ſalo, fluctuo, fluito. Syneſ. Metaphoricè apud Herodiã lib. 4. ἐφ' ᾧ πᾶσα Ῥωμαίων ἐσάλευεν ἀρχή. ¶ Item actiuè, iacto, agito, concutio. Luc. Et Metaph. apud Plut. ποία δόξαν οὐ σαλεύει.
Σαλεύομαι, iactor, agitor, quaſſor Luc.

Compoſita.

Ἀνασαλεύω, concutio, quaſſo, exagito.

Ἀποσαλεύω, ſto in ſalo. Thuc. Plut.
Ἀσάλευτος, ὁ καὶ ἡ, inconcuſſus, immotus, firmus. Phil.
Διασαλεύω, vehementer concutio & quatio. Luc.
Ἐπίσαλος, qui agitatur, mobilis, inſtabilis. Suid.
Ἐπισαλεύω, exp. concutior, agitor. Philoſtr.
Ἡμισάλευτος, dimidia ex parte agitatus. Heſych.
Κονίσαλος, ſeu κονίσαλος, ὁ, puluis excitatus aut motus: ἡ κόνις σεσαλευμένη, inquit Etym. Il. γ. & ε. Vide & in deriuat. à Κόνις.
Παρασαλεύω, concutio, aliquantum concutio.
Ἀπαρασάλευτος. (*dec.*) inconcuſſus, firmus.
*Ἐπανασαλεύω, ſurſum verſus concutio vel moueo. Ariſtot.
Παρενσαλεύω, concutio. Exp. & tripudio. vt Ariſtoph. τοῖν ποδοῖν αὐτὸ παρενσαλεύων.
Ὑπόσαλος, idem cum ἐπίσαλος, vel ſubmobilis. Dioſ.

ΣΑΛΠΗ, ης, ἡ, ſalpa, piſcis genus apud Ariſtot. l. 5. de hiſt. an. & Athen. l. 7.

ΣΑΛΠΙΓΞ, γγος, ἡ, tuba, buccina. Iliad. σ. ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ. Eurip. in Heracl. ἐπεὶ δ' ἐσήμηνε ὄρθιον Τυρσηνικῇ Σάλπιγγι. Eſt & Mineruæ cognomentum apud Argiuos: quòd illa tubæ perhibeatur eſſe inuentrix. Etym. & Euſt. Dicitur etiam ſumi pro tubæ ſonitu, apud Ariſtot. Rhet. 2. & pro muſico inſtrumento, apud Themiſtium. ¶ Heſychio eſt etiam nomen auis cuiuſdam. Item piſcis marini. Idem apud Archilochum ſic dici ait τὸ σκόμβρον.
Σαλπίγγω, (quod inuſitatum eſſe putatur) & σαλπίζω, f. ίγξω, & ίσω, tuba cano, buccina. Iliad. φ. Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. Athen. lib. 10. ἡ γυνὴ δὲ ἐσάλπισεν.
Σαλπίζομαι, tuba canor, tuba promulgor. Baſil. & general. promulgor.
Σάλπισμα, τό, tubæ ſonitus, clangor tubæ. Poll.
Σαλπιγκτής, οῦ, ὁ, buccinator, tibicen. Dem.

Composita.

Ἀριστοσαλπιγκτής, præſtantiſſimus tibicen. Poll.
Ἀσάλπιγκτος, ſeu ἀσάλπικτος, ὁ καὶ ἡ, qui tuba proclamatus non eſt ſeu proclamatur. Ἀσάλπιγκτος ὥρα apud Soph. in Lemniis dicitur media nox, eo quod veſpere duntaxat & manè tuba canere ſolerent, inquit
1454 Heſy.
Διασαλπίζω, peruulgo, diuulgo. Διασαλπίζομαι, diuulgor, peruulgor.
Περισαλπίζομαι, tubarum ſeu tubæ ſonitu excitor, vel tubam ſonantem audio. Plut.
Ἀπερισάλπιστος (*decomp.*) cui tubarum clangore non circumſonatur, ſeu non circumſonat. Et general. quem nihil circumſonat. Suid.
*Προσαλπισμός, in quo ante tuba canitur, in quo ante ſignum tubæ datur. Ælian.
Σιγησάλπιγξ, Heſychio eſt κῆρυξ, præco; quòd tuba ſilentium indicat.

ΣΑΜΒΥΚΗ, ἡ, inſtrumentum muſicum: item inſtrumentum oppugnandis vrbibus idoneum: teſte Heſychio, apud Polyb. lib. 8. machina in bello nauali.
Σαμβυκίστρια, quæ ludit Sambuca inſtrumento muſico. Legitur & σαμβυκιστρίς.

ΣΑΜΨΥΧΟΝ, ſampſuchum: herba de qua Dioſc. l. 3. c. 47. Latinis maiorana dicitur, vt eſt in eius append. Cyziceni & Siculi amaracum eam appellant. teſte Dioſ. ibidem.
Σαμψύχινος, vt Σαμψύχινον μύρον, ſampſuchinum vnguentum. Dioſ. l. 1. c. 59.
Σαμψυχίζω, ſum odore ſampſuchi.

ΣΑΝΔΑΛΙΟΝ, ου, τό, ſandalium, calceamentum muliebre, teſte Heſychio. vt apud Luc. Hercules dicitur παίεσθαι τῷ σανδαλίῳ, ab Omphale. Tribuitur tamen & viris, apud Athen. l. 8. Sic & act. cap. 12. Pro eodem reperitur & σάνδαλον, apud Hom. & Theocr.

Compoſita

Ἀσάνδαλος, ſandalis carens, ἀνυπόδητος. Bion Sm.
Χρυσοσάνδαλος, aurea ſandalia habens. Apud Eurip. in Iph. Aul. χρυσοσάνδαλον ἴχνος, veſtigium quod imprimitur aureis ſandalis.

ΣΑΝΔΑΡΑΧΗ, ης, ſandaracha eſt ſuccus concretus terreſtrisque & quodammodo vſtus. Vide Dio. lib. 5. c. 122.
Σανδαραχίζω, ſandaracham colore imitor ſeu ſandarachæ colorem. Dioſc. lib. 5. c. 113.
Σανδαράχινον χρῶμα, ſandarachæ color.
Σάνδυξ, υκος, ἡ, ceruſſa vſta, donec rufa & ſimilis ſandarachę euaſerit. ſandaracham Vitruuius appellat ob ſimilitudinem coloris. Eſt etiam collyrij nomen.

ΣΑΝΙΣ, ίδος ἡ, tabula, aſſer. Lucr. Item ſpecialiter tabula cui maleficos alligabant. Euſtath. Sic apud Herodot. ζῶντα τὸν Ἀρταΰκτην πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν. Et αἱ σανίδες, tabulæ in quib. leges aut alia quæ ad iudicium pertinent inſcribebantur: apud Ariſtoph. & Æſchin. Significat etiam libros: apud Eur. in Alceſt. Sumitur & pro valuis. Od. χ. σανίδας δ' ἐκδῦσαι ὄπισθε.
Σανίδιον, τό, tabella. Æſchin.
Σανιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tabulæ ſeu aſſeri ſimilis. Peculiariter apud medicos σανιδώδεις dicuntur, quibus ſcapulæ inſtar alarum protuberant, ita vt propterea thorax anguſtus ipſis ſit & in modum tabulæ depreſſus. Gal.
Σανιδόω, ῶ, tego tabulis, tabulo, contabulo.
Σανιδῶσθαι, vnde particip. σεσανιδωμένος, tabulis ſtratus, tabulatus, contabulatus.
Εὐσανίδωτος. (*comp.*) bene tabulatus.

ΣΑΠΕΡΔΗΣ, ου, ὁ, ſaperda, piſcis, apud Athen.

ΣΑΠΦΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, ſapphirus: gemmæ nomen apud Dioſ. & Dion. de ſitu orb.

ΣΑΡΓΟΣ, ſargus: piſcis è mugilum genere, apud Ariſtot. an. l. 5. c. 11.
Σαργῖνοι, piſces gregales, apud eund. l. 9.

ΣΑΡΔΩ, & Σαρδών, όνος, ἡ, Sardinia, inſula in mari Liguſtico. ¶ At σαρδόνες, retis partes quædam. Heſy. ex Xen. Cynegetico.
Σαρδώνιος, vel σαρδόνιος, vt apud Dioſ. σαρδωνία πόα, quæ & σαρδῴα, Sardonia herba, quæ in Sardinia multa naſcitur guſtus acerrimi, cuius eſu mentem adimi autores quamplurimi ſunt, atque ita contorqueri ora, vt riſus imaginem referant, qui ob id σαρδώνιος γέλως, dictus eſt, Homero σαρδάνιος. Od. υ. pro quo ſcribitur & σαρδιανὸς γέλως apud Plut. & σάρδιος γέλως, apud ſchol. Lycophr. Quidam tamen (inter quos eſt Euſt.) σαρδάνιον γέλωτα, dictum autumant ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοὺς ὀδόντας, à renudandis dentibus. vide Eraſm. in Chiliad.
Σαρδωνικός, & σαρδῷος, idem quod σαρδώνιος.
Σαρδάζω, Sardonium rideo. 1455
Σάρδιος λίθος, qui & Σάρδιον, Sardius lapis, Sarda Plinio σάρδω. Luciano.
ΣΑΡΙΣΣΑ, ης ἡ, ſariſſa: Macedonica haſta, vel Mace-

Macedonicum venabulum,apud Theophr.

ΣΑΡΞ, κὸς, ἡ, caro:ſiue hominis ſiue brutorum animantium.Eurip.Athen.& alij. ¶ Item corpus:vnde apud Metrodor. σαρκὸς εὐσταθὲς κατάστημα. Cic.exp. firma affectio corporis. ¶In nouo teſtamento pro corpore &toto homine vſurpatur,& ſpecialiter pro homine non renato:apud Paulum.Interdum & de hominis non renati ea animi parte dicitur quam τὸ ἄλογον nuncupant philoſophi, cui opponitur ἡ διάνοια,ſeu τὸ λογικὸν,apud eundem.

¶Σὰρξ κοχλίου,apud Dioſ.expon.callus limacis. ¶Apud Theophr.de cauſ.pl.l.6.c.11.pro pulpa ſumi dicitur.

Σαρκίον,&Σαρκίδιον,τὸ,caruncula.Greg.Plut.

Σάρκινος,ὁ καὶ ἡ,carne conſtans.carneus.Theocr.

Σαρκικὸς,ὁ,carneus,vel carnalis.Apud theologos ſignificat carni deditum eum in quo corrupta natura dominatur vt paſſim in ep.Pauli.Τὸ σαρκικὸν τοῦ Χριστοῦ,incarnatio Chriſti:apud Greg.

Σαρκικῶς,carnaliter,more eorum qui carnales ſunt,

Σαρκώδης,idem quod σάρκινος.

Σαρκόω,carneum reddo,carne oppleo,incarno. Item corpulentum reddo Gal.

Σαρκωθῆναι carne indui,de Chriſto dictum.

Σάρκωσις,εως,ἡ,carnis generatio. Item excreſcentia carnis.Dioſ.lib.5.

Σαρκωτικὸς,carnem reſtituendi vim habens, ſeu reſtituens:vt σαρκωτικὸν φάρμακον.

Σαρκάζω, carnes detraho:propriè de canibus famelicis dicitur qui oſſa carne denudant diducto rictu. teſte Suid. Ariſtoph. in Pace,σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια.Dicuntur & animantia σαρκάζειν,quum prata tondent: vel quum labra inter ſe tam vehementer committunt,vt auellere & abſcindere partẽ aliquã graminis valeant,aut quum dentibus inter ſe ex vtraque parte commiſſis ſcindunt.Gal ¶Item diducto rictu oſtenſiſque labris irrideo: vel morſis labris ſubſanno,vt idem exp.in Lex.Hippocr.

Σαρκασμὸς,ὁ,irriſio quædam amarulenta, ſeu iocus amarulentus:ſchema rhet.

Compoſita.

Ἁπαλόσαρκος,ὁ καὶ ἡ,qui molli eſt carne. Gal.

Ἀποσαρκόω,in carnem concreſcere facio. Apud Ariſt. ἀποσαρκοῦσθαι σάρξ caro coaleſcit.

Ἀραιόσαρκος,raram ſeu laxam carnem habens.Athen.

Ἄσαρκος,carne carens,non conſtans carne.Anacr.Item non carnoſus,macilentus. Ariſtot.

Ἀσαρκία.carere carne.Item gracilitas,macies.

Ἐκσαρκόω,carnem excreſcere facio.

Ἐκσάρκωμα,τὸ,carnis excreſcentia.Dioſc. Gal.

Ἐκσαρκίζω, excarnifico.Item carnem auello. vnde Ezech c.29.ἐκσεσαρκισμένος ἀπὸ τῶν ὤμων.

Εὔσαρκος, bonam habens carnem. Item bene habitus, corpulentus.Xen.

Εὐσαρκία,ἡ,corpulentia,plenitudo corporis.

Εὐσαρκέω,reddo corpulentum & carnoſum. Gal.

Ἔγσαρκος,carni ſeu cuti adhærens.

Κατάσαρκος,carnoſus,corpulentus,obeſus.Ath.

Κατασαρκόω, obeſum reddo.

Λειπόσαρκος,ſeu λιπόσαρκος,& λιποσαρκὴς, q. d qui deficitur carne,macilentus.Epigr.

Λινόσαρκος,q.d.lineam carnem habens,i.ex lino:vt λινόσαρκοι θρυαλλίδες, apud Antiphanem,i. tenues & molles, vt exp.Euſt.

Μαλακόσαρκος,idem quod ἁπαλόσαρκος.Gal.

*Μεγαλόσαρκος, qui eſt magna carne ſeu magno corpore,carnoſus corpulentus.Ezechiel.16.

Μυλίσαρξ,idem cum μύλη,i. caro informis & inutulis in muliebri vtero concepta Heſych.

Ξηρόσαρκος,ſiccam carnem habens.Athen.

*Ὀλιγόσαρκος,qui parũ carnis habet, macilẽtus.Luciã.

Περισαρκίζω,carnem ſcalpello circino.

Περισαρκισμὸς, circinatio carnis quæ ſcalpello fit. Dioſc.l.7.& 8.c.1.

*Περίσαρκος,circum carnoſus.Ariſtot.

*Πλατυσαρκὴς,latã & amplã carnem habens. Ptolem.

Πολύσαρκος.carnoſus,aut valde carnoſus.

Πολυσαρκία,ἡ,corpulentia.

Πυκνόσαρκος, qui denſa eſt carne : qui ſolidum habet corpus & ſucci plenum.

Σκληρόσαρκος,qui duram habet carnem.

Συσσαρκία,exp.carnis bonitas:apud Theoph.

Συσσαρκόω,carnem cum carne coaleſcere facio.

Συσσάρκωσις,q.d.concarnatio:quidam exp. incarnationem,alij carnis concretionem.Gal.

Ὑγρόσαρκος,humidam carnem habens.

Ὑπερσαρκέω,q.d.ſupra modum carnoſus fio:ſupra modum corpulentus euado.Athen.

Ὑπερσαρκοῦν, dicuntur quæ corpulentiora iuſto euadunt.

Ὑπερσάρκωσις & ὑπερσάρκωμα, carnis excreſcentia, carnis inutile incrementum.

Ὑποσάρκιος & ὑποσαρκίδιος,qui ſub carne latet.

Ὑποσαρκόω,carne ſubter repleo.Gal.

Φιλοσαρκία,ἡ,amor carnium,libido edendi carnes.S.

ΣΑΤΡΑΠΗΣ,ου,ὁ,ſatrapa, prouinciæ præfectus ſeu præſes:Perſica eſt vox,teſte Heſychio.Iſocr. Ariſtot. & Plut.in Alex.

Σατραπεύω, ſum ſatrapa, ſum præfectus vel præſes. Plut.σατραπεύειν τῆς ἄνω Φρυγίας.

Σατραπεία,& Ionicè σατραπηίη,præfectura, aut prouincia cui præeſt ſatrapa.Herodot.

Σατραπικὸς,οῦ,ὁ, ſatrapicus, ad ſatrapam aut ſatrapas pertinens,ſatrapis conueniens.Plut.

ΣΑΤΤΩ,F.ξω, P.χα, onero, onus impono : φορτίζω, Euſt. Propriè de iumentis clitellariis dici putatur quibus onera imponuntur.Exp.etiam,farcio & impleo preſſim:vnde metaph.apud Ariſtot.probl.ſect. 11.τὸ δὲ συνεχῶς προσφερόμενον σάττει μὲν καὶ πληροῖ τὴν ἐπιθυμίαν. Item conculco,conſtipo : vt σάττειν τὴν γῆν,apud Xen.in Oecon.

Σάττομαι,oneror.Item farcior,impleor.Ariſtot.

Σάγμα,τὸ,onus iumenti ſarcinarij.Plut. Item congeries ſtipata,aceruus.Idem. ¶Item theca ſcuti, & aliorum armorum.Ariſtoph.

Σαγμάρια, (ſ. ὑποζύγια) iumenta quibus σάγματα imponi ſolebant.Suid.

Σάκτας,ου,ὁ,ſaccus.Ariſtoph.Σακτὴρ idem Heſ.

*Σάκτωρ,qui onerat,qui implet.Æſchyl.

Σάγη,ἡ,exp.ὅπλον,apud Suid. & ſchol. Ariſtoph.vnde comp.πανσαγία,ἡ,exp.πανοπλία.

Σάγος,ſagum.Polyb.& Plut.

Σάκος,εος,τὸ,ſcutum,clypeus:dictum quaſi σάγος, inquit Etym.Il.ρ.φέρων σάκος ἠΰτε πύργον.Hinc comp. Εὐρυσάκης,εος,ὁ καὶ ἡ, latum ſeu amplum habens ſcutum,apud Soph.in Aiace.Et φερεσσάκης,ſcutifer,ſcutatus,bellicoſus.Heſiod.

Σάκκος,ου,ὁ,ſaccus,cilicium.Eſaiæ 20. Quidam à σάττω deriuant.

Σακκίζω,per ſaccum excolo,liquorem per ſaccum excolando tranſmitto Quidam exp.ſaccello. Theop. Dicuntur etiam σακκίζειν ſaccularij fures.

Σακκελίζω,idem quod σακκίζω.

Σακκίον,ου,τὸ,ſacculus.Poll.

Σακκίας οἶνος,vinum per ſaccum tranſmiſſum.Poll.

Ὑποσακκίζω.(comp.) q.d.ſubſaccello.Item furor: vt χρήματα ὑποσακκίζειν.Herod.

Σάτινον τὸ,& σατίνη,ἡ,plauſtrum,vehiculum.Dictum à σάττω, quoniam onera plauſtris imponuntur & iis vehuntur.Hom.Eurip.

Σαγήνη,ἡ, ſagena retis genus, Latinè verriculum, ſeu

euerriculum.Exp.& naſſa.Plut.Sunt qui velint eſſe propriè ſinum retis in quem capti piſces deueniūt.

Σαγηνεύω,ſagena includo,ſagena irretio. Quidam interpr.euerriculo. Phil.Dicitur etiam de eo qui alio etiam modo irretit. vt apud Lucianum dicitur de Vulcano Martem & Venerem irretiente. Dicitur etiam σαγηνεύειν aliquam vrbem aut regionem, apud Herod.& Plat. quod exp. indagine cingere. Oecum. in acta de Apoſtolis metaphoricè vſurpauit homines ad fidem Chriſtianam conuertentib.

Σαγηνεία,actio illa includendi ſagena, ſeu irretiendi:euerriculatio.Exp.etiam piſcatus.

Σαγηνευτὴς,έως,ὁ, & σαγηνευτὴρ,ῆρος,ὁ, & σαγηνευτής,ου,ὁ,qui ſagena vtitur:verriculator, vel euerriculator. Item piſcator,in Epigr.

Ἐκσαγηνεύω,(comp.)e ſagena ſeu reti explico:vt apud Plut. ἀλλ' οὐ τὸν ἐκσαγηνεύειν.

1457 Σαργάνη,ἡ,ſporta.2.Cor.c.11.Exponitur etiam, ciſta & crates.Item vinculum,nexus: apud Heſych. Etym. deriuat à σάττω vt ſit quaſi σαγάνη, & pleonaſmo τοῦ ρ σαργάνη, quòd videlicet vas ſit cui onera imponuntur.

Περισαργανόω,(comp.)annecto,affigo.Luc.

Compoſita ex σάττω.

Ἀποσάττω,depono clitellas aut ſtragula, ſeu quicquid eſt inſtratum iumento.Geneſ.c.24. ἀπέσαξε τὰς καμήλους.Item obturo,obſtruor. Herod.

Ἄσακτος γῆ,terra non conculcata & conſtipata.Xen.

Ἐπισάττω,impono clitellas ſeu ſtragula, aut quicquid equo imponi ſolet.Et ſimpliciter,impono,inſterno. Xen. ἐπισάξαι τοὺς ἵππους, inſternere equos. Idem ἐπισάττειν ἀσκοὺς ἐπὶ τὰς καμήλους Exp.etiam, conſtipo & conculco.Ariſtot.

Ἐπισάττομαι, vnde ἐπισεσαγμένος ἵππος,cui impoſita ſunt ephippia,ſtratus equus.

Ἐπίσαγμα,τὸ,centones qui ſupponuntur clitellis,& ipſæ clitellæ.

Ἐπίσαξις τῆς γῆς accumulatio terræ.Theophr.

Κατασάττω,conſtipo,aggero,condenſo.Idem.

Παρασάττω,refercio.

Περισάττω,circum conſtipo,circum accumulo.Th.

Περίσαξις τῆς γῆς,aggeratio terræ circa radices.

ΣΑΤΥΡΟΣ,ου,ὁ,ſatyrus. Etym.à nomine σάθη deducit virile membrum ſignificante: quoniam ad libidinem proni ſunt ſatyri.

Σατυρικὸς,ὁ,ſatyricus, ſatyro ſeu ſatyris conueniens. Exp.etiam,dicax,mordax,more nimirum ſatyrorū. Plut.

Σατυρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſatyros imitans,ad ſatyrorum mores accedens.Item hiſpidus. Luc.

Σατυρίζω & σατυριάω,ῶ, prurio ad venerem inſtar ſatyri.

Σατυρίασις,& σατυριασμὸς, de pruritu illo dicuntur: & peculiariter ita vocatur pudendi palpitatio, de qua vide Paul.Ægin. Item σατυριασμὸς eſt etiam rumor aliquantum prominens,ſiue augmentum adenum poſt aures:apud Gal.

Σατυρίας,nomen morbi faciem hominis ita mutātis vt ſatyro ſimilior quàm homini videatur. Ariſt. de gener.an.lib.4.

Σατυρικὸς χορὸς,ſatyricus chorus.

Σατυρία,ας,ἡ,eſculenti genus ex herba.

Σατύριον,herba ad venerem incitans:de qua Dioſc. l.3.c.14?.& 144. ¶ Item nomen animalis amphibij apud Ariſtot.

Σατυρικὴ nomen cuiuſdam antidoti,quæ deſcribitur à Paulo l.7.c.11.

Σατυρίσκος,idem quod σάτυρος.Theocr.

Τίτυρος,ου,ὁ,Satyrus calamus:vel auis. Heſych.Ælian. ὅτι οἱ συγχορευταὶ Διονύσου σάτυροι ἦσαν, οἱ ὑπ' ἐνίων τίτυροι ὀνομαζόμενοι.

Τιτύρινος,fiſtula paſtoralis ex ſtipula.Heſych.

Τιτυριστὴ ſaltatores quidam, quorum ſaltatio turpes motus habebat.Appian.

ΣΑΥΛΟΣ,ου,ὁ,delicatus,mollis: item fluxus,leuis, quietus.Homerus hymno in Mercurium(de teſtudine) σαῦλα ποσὶν βαίνουσα tardè pedibus.

Σαυλόομαι,οῦμαι,delitior,luxu diffluo. Apud Eurip.in Cyclope,quidam interp.tripudio Suidæ σαυλοῦσθαι, eſt ἀβρῶς βαίνειν καὶ οἱονεὶ σείεσθαι,παρὰ τὸ σάλον.

Διασαυλούμενος(comp.)delitians,luxui deditus. Ar.

ΣΑΥΡΑ vel σαύρα,ας,ἡ,& Σαῦρος,ου,ὁ, lacerta; lacertus.Theocr.¶Eſt & nomen piſcis.Ariſtot.

Χλωροσαύρα,viridis lacerta.Schol.Theocr.

ΣΑΥΣΑΡΙΣΜΟΣ,οῦ,ὁ,aridæ linguę & hærentis affectio,linguæ hæſitatio.Ariſtot.

ΣΑΦΗΣ,έος,ὁ καὶ ἡ,manifeſtus,apertus,perſpicuus.Demoſt.Item certus, interdum & verus: vt σαφὴς μῦθος.Eurip.& σαφὴς πίστις. Phil.& apud Tuc. τῶν γεγενημένων τὸ σαφὲς,rerum geſtarum veritas.

Σάφα(nomen aduerbiale factum ex plurali σαφέα) certò:vt Od.α. οὐ γὰρ ἐγὼ σάφα εἰδῶς. 1458

Σαφῶς,manifeſtè,apertè,dilucidè.Demoſt.Iſocr. Item certò Ariſtoph. Compar. σαφέστερον manifeſtiùs,certiùs.Superl. σαφέστατα,manifeſtiſſimè, certiſſimè.

Σαφέω,ῶ,idem,manifeſto,declaro.

Σαφηνὴς idem cum σαφής.Herodot.

Σαφηνέως, & contractè σαφηνῶς,idem quod σαφῶς. Æſchyl.in Prometh.

Σαφήνεια,ἡ,perſpicuitas,dilucida oratio. Plat. Exp.& explanatio,apud Luc.

Σαφηνίζω,idem cum σαφέω. Ariſtot.

Σαφηνιστικὸς, declarandi facultate præditus:aut declarator,explanator.Greg.

Compoſita.

Ἀποσαφῶ,manifeſtum reddo,ſignifico.Plat.

Ἀσαφὴς non manifeſtus,obſcurus,incertus.Thuc.

Ἀσαφῶς non apertè,obſcurè. Item non certò.

Ἀσάφεια,ἡ,obſcuritas.Plut.Sumitur & pro fortis nomine proprio,apud eund. ex Eurip.

Διασαφῶ,idem cum ἀποσαφῶ.Th.& Matth.c.18.

Διασάφησις,ἡ,declaratio,expoſitio.

Διασαφητικὸς σύνδεσμος, coniunctio expoſitiua vel declaratiua:apud Gramm.

Διασαφηνίζω,idem cum διασαφέω.Suid.

*Προδιασαφῶ,idem quod διασαφῶ, ante infeſto,declaro Plut.

ΣΒΕΝΝΥΜΙ, ſeu σβεννύω,F. σβέσω,P. ἔσβεκα,(pro quo vſitatius eſt aor.1. ἔσβεσα tanquam à σβέω) extingo,reſtinguo.Et metaph.comprimo,compeſco, Plat.Sic & σβέσαι μένος.Il.π.

Præteritum ἔσβηκα per η, paſſiua etiam ſignif. ponitur pro extinctus ſum, ſicut & ἀπέσβηκα apud Plat.

Σβέννυμαι,extinguor.Plu.in præcept.cōnub. τὸ πῦρ σβέννυται. Et metaph. ſupprimor,comprimor, compeſcor.Heſiod.Xen.Item,extinguor,i.morior: vt in anthol.Epigr. ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόκλεες.

Σβέσις,εως,ἡ,extinctio.Ariſt.& Plut.

Σβεστήρ,ῆρος,ὁ,extinctor. Σβεστήριος & σβεστικὸς,q.d.extinctiuus, ſeu reſtinctiuus:i. vim extinguendi habens:ſeu aptus ad extinguendum.Gal.& Ariſtot.

Compoſita.

Ἀποσβέννυμι, & ἀποσβεννύω, f. ἀποσβέσω, & ἀποσβέννυμαι.Aor.2. ἀπέσβην, tanquam ab ἀποσβῆμι, extinguo.Plut.ſymp.2. τὸ πῦρ ἀποσβέννυσι. Et metaph.aboleo,

ſeo,perdo.Xen.Item ſupprimo, ceſſare facio. Plut. Præt.ἀπέσβηκα,& aoriſt.2.ἀπέσβην, paſſiuè etiam vſurpatur,Xenoph. pæd. 8. τὸ μὲν τοι τὰ ἱππικὰ μανθάνειν καὶ μελετᾶν,ἀπέσβηκε, exercitatio rei militaris extincta eſt. Theodorit.hiſt.eccleſ.lib.2.ἀπέσβη δὲ τοῦτο τὸ δόγμα καὶ παρεδόθη τῇ λήθῃ. Ἀπέσβηκε, exp. etiam concidit animo,relanguit,apud Plut. in Demoſt. Ἀποσβέννυμαι & ἀποσβεννύομαι,extinguor.Itẽ intereo.Xen.Item ſupprimor,vt γάλα ἀποσβέννυται, Ariſtot.

Ἄσβεστος,ὁ καὶ ἡ,inextinctus,qui extingui nequit:vt ἀσβέστη φλόξ.Hom.Il.π.Item qui non eſt reſtinctus aqua. Gal. & Dioſc. Metaphoricè κλέος ἄσβεστον & γέλως ἄσβεστος, apud Hom. Dicitur & eſſe nomen lapidis coloris ferrei:apud Plin.lib.37.c.10.

*Δυσκατάσβεστος,qui facilè reſtingui non poteſt. Plut.

Ἐνσβέννυμι,extinguo in.

Κατασβεννύω,ſeu κατασβέννυμι, idem quod ἀποσβέννυμι. Il.φ. κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ. Et metaphor. κατασβεννύναι τὴν ταραχὴν,apud Xen.

Ἐγκατασβέννυσθαι,(decomp.)extingui.

*Συγκατασβεννύω,ſimul extingo vel extinctum reſtingo.Plut.

ΣΕΒΕΝΙΟΝ,τὸ, id corticoſum quod in ſumma palmula enaſcitur.Heſych. Vſus eſt hac voce Archigenes,apud Gal.τῶν κατὰ τόπους l.2. Sic dicitur etiam ἐλάτη καὶ σπάθη in palma, i. fructus palmæ recentis adhuc & florentis inuolucrum: apud eundem. Gal. de ſimpl.l.8. Dioſc.

1459 ΣΕΒΩ,veneror,adoro,colo.Eurip.in Hippol. Ἐπίσταμαι γὰρ πρέποντα μὲν θεοὺς σέβειν. Lucian. de ſacrif. κατὰ ἔθνη σέβουσιν,οἱ μὲν Δελφοὶ τὸν Ἀπόλλω.

Σέβομαι,idem.Interdum colo,obſeruo,veneror:de hominibus dictum:vt σέβου ἥρωας ἀγαυοὺς, apud Pythag. Et Xen. pæd.8. οἵ τε ἀρχόμενοι τοὺς ἄρχοντας ἐσέβοντο.¶Item paſſiuè adoror, color, veneratio mihi exhibetur. Greg.ἃ τοῖς νόμοις κολάζεται ταῦτα ὡς θεῖα σέβεται. Item pro αἰδέομαι & ἐκπλήττομαι inquit Euſt.apud Hom.Il.δ. Ἀργεῖοι ἰόμωροι ἐλεγχέες, οὔ νυ σέβεσθε;

Σεπτὸς,τὸ,ὁ,venerabilis,venerandus,auguſtus.

Σεπτικὸς,q.d.adoratiuus,cultiuus.Σεπτήριον, idem. Sic peculiariter dicebatur vna ex nouem ſolennitatibus quæ Delphis in honorem Apollonis celebrabatur.Plut.

Σεπτεύω,idem quod σέβω.Heſych.

Σέβας,τὸ,(nomen indeclinabile,vt putatur)veneratio, adoratio,cultus diuinus.Gregor.Item res quam veneramur & adoramus: res auguſta, apud Eurip.& Soph.¶Item ſtupor ex admiratione. Od.ζ. σέβας μ᾽ ἔχει εἰσορόωντα. Exponitur etiam,pudor,indignatio.Il.σ σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω.

Σεβάζομαι, idem quod σέβομαι,Greg.apud Hom.Il. ζ σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ, quidam exp.irreligioſum eſſe putauit,alij,religioſum id ei fuit.

Σέβασμα,τὸ,quod veneramur ſeu adoramus: id in quo Deus colitur. Act.c.17. Σεβασμὸς, veneratio,adoratio,cultus.Plut.& Strab. Exp. & religio & obſeruantia, apud Phil.

Σεβάσμιος,venerabilis,venerandus. Item auguſtus: vt σεβάσμιος γάμος apud Herodian.

Σεβασμιότης,ητος,ἡ,q.d venerabilitas.

Σεβασμιάζω,veneror.

Σέβασις, εως,ἡ,veneratio,adoratio.Plut.

Σεβαστὸς,veneratione & adoratione dignus,venerandus,adorandus. Exp. etiam auguſtus: & plerunque cognomen erat Rom. imperatorũ: apud Herodian.l.2.& 7.Plut.Dion.Strab. Fœm.σεβαστὴ,auguſta.i.quæ erat vxor Cæſaris,apud Herodian.Et σεβαστὴ σπεῖρα.Act.ap.27.

Σεβίζω,idem quod σεβάζομαι.Eurip.

Σεβιστὸς,idem quod σεβαστός.Heſych.

Compoſita.

Ἀσεβὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, qui non colit nec veneratur cœleſte numen,ideóque impius,irreligioſus.Interdum abſolutè,interdum cum præp. εἰς,vel περὶ: vt apud Xen.pæd.8.&c. Τὸ ἀσεβὲς,impium,irreligioſum, nefarium.Plat.Xen.

Ἀσέβεια, impietas;contemptus venerationis & cultus diuini.Plut.Athen.Greg &c.

Ἀσεβέω, irreligioſus & impius ſum: item impiè ago.Xen.Hell.1.ἀσεβεῖν εἰς τὰ μυστήρια. Sic & apud Herodot.& Herodian.Et cum accuſ.Xen.pæd.8.μετὰ τὸ ἠσεβηκέναι τὸ δοκοῦν τῶν.

Ἀσεβεῖσθαι,impiè & nefariè committi.Æſchin.

Ἀσέβημα,τὸ,faciens irreligioſum & impium,facinus nefarium Thuc.& Æſchin.

Ἀσέβησις,ἡ,actio impia & nefaria.Plut.

Ἄσεπτος,idem quod ἀσεβής.Soph.& Eurip.

Δυσσεβὴς,idem cum ἀσεβής.Eurip.in El.

Δυσσέβεια,& poet.δυσσεβίη, idem quod ἀσέβεια, Eur.

Δυσσέβημα, idem quod ἀσέβημα.

Εὐσεβὴς,pius,religioſus, qui probè colit & veneratur Deum.Eurip.Luc.&c.

Εὐσεβέως,& contr.εὐσεβῶς,piè,religioſè Dem.

Εὐσέβεια,ἡ,pietas,religioſitas.Iſocr.Plut.

Εὐσεβέω,probè & religioſè Deum colo,pius ſum, piè ago.Cum accuſat.rei,Iſocr.in Nicol. τὰ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβοῦσι. Cum præpoſit. Eurip. εὐσέβει περὶ ξένους.Et in Epigr. εὐσεβῶ πρὸς τοὺς θεούς. Apud Eurip. in Bacch. Διόνυσος ἡμᾶς εὐσεβεῖν.exp. Bacchus nobis hæc ſacra tradidit:vel religioſè tractare ea nos docuit.

Εὐσεβεῖσθαι,dicitur quod religioſè & piè fit: vt in Axioch ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ.

Εὐσέβημα,τὸ, pium factum,officium pietatis. D.Phal.

Εὔσεπτος, venerabilis.

Θεοσεβὴς,qui Deum piè colit,religioſus.Plat.

Θεοσεβῶς,piè,more eorum qui Deum colunt.

Θεοσέβεια,ἡ,Dei cultus,cultus diuinus.Iobi c.2.

Θεοσεβῶ,deum colo.Chryſoſt.

Θεόσεπτος,ὁ καὶ ἡ,dei inſtar colendus,venerabilis, venerandus. Ariſtoph.in Nub.

Θεοσέπτωρ,ορος,ὁ,dei cultor.Eurip. 1460

*Λαοσεβὴς,qui à populo colitur.Pind.

*Περισέβω,idem quod σέβω. Æſchyl.

ΣΕΙΡΑ, ᾶς ἡ, catena. Suid. Item funis, reſtis: vt σειρὰς ἀπλέκτους Iliad.ψ.Exp.& habena. Poll. Apud eundem σειρὰ τριχῶν, exp. crines plexi & intorti.Item linea, vt πατρῴα σειρὰ paterna linea, in Pand.¶Item ſera & obex forium,eo quòd antiquitus fune communire ianuas ſolerent. ¶Σειρὰ, morbus in iumentorũ ſuffraginibus præcipuè proueniẽs,ob id & ſuffragio dictus.Apſyrt.in Hippiatr. ¶Inuenitur & σείρη apud Heſych. quod ſignificare dicit apem,vt apis cellulam.Item veſtimenti genus ſubtile, ἀσπάθητον,i.non inculcando tramam ſtamini per ſpatham, confectum.Pro quo apud Suid. σειρόν.

Σειραῖος ἵππος,equus extra iugum ferens catenam ſeu habenam,helciarius.Soph.

Σειρὰς, άδος,ἡ idem quod σειρὰ,funiculus. Σειρὶς,ίδος, ὁ.idem Xenoph.

Σειράδιον,pro eodem.Euſt.

Σειρόω,catena conſtringo.Et ſimpl.conſtringo,connecto. Eurip.in Herc.fur.

Σειρὴν,ῆνος,ἡ,ſiren,monſtri marini genus: ſic dictum ἀπὸ τῆς σειρᾶς (vt quidam volunt) quod ſuauitate cantus velut catena in naufragium pelliciat. ¶Eſt etiã inſectum api non diſſimile,de quo Ariſto.hiſt. an.l.9.c.4 & Plin.l.11.c.16. ¶Σειρῆνες dicuntur

etiam ſidera, vt Euſt. ex rhetorum lexico tradit παρὰ τὸ σέλας, ὅ ἐστιν ἀστράπτειν.

Σειρήνιος, vt σειρήνιον μέλος, Sirenum cantus.

Ζειρὰ, quidam pro σειρὰ, dictum putant, teſte Suid. qui apud Herodot. & pro μίτρα accipi tradit. Eſt & genus veſtis apud Xen. anab. l. 9. Apud Heſych. legitur & ζειρεχτὶς, quod dicit eſſe veſtimenti genus apud Syros.

Compoſita.

Ἄσειρος, ου, ὁ, habena carens ſeu habenis. Et generaliter non vinctus. Heſych.

Ἀσείρωτος, vt ἀσείρωτον ὄχημα ζυγῆς, currus qui non trahitur equis ei alligatis. Eurip.

Ἀνασειράζω, retraho catena. Heſych & Suid. Et generaliter retraho. Apoll.

Δεξιόσειρος, exp. κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος κέρας, metaph. ab equis qui in curru παρὰ σειρὰν εἰσί. ſchol. Soph. apud eum in Antig.

Παράσειρος, equus ad iugum deuinctus, ſeu qui latera ſtipat, qui & παρήορος. Euſt.

ΣΕΙΩ, F. σείσω, P. σέσεικα, concutio, quatio, agito. Eurip. in Elect. σείοντες βέλη Πυλάδης Ὀρέστης τ'. Peculiariter de terræ concuſſione dicitur: idque vel cum accuſat. τὴν γῆν, vel ſine eo: ſæpe apud Pauſan. Aor. 1. ἔσεισε, terræ motus fuit, apud Thuc. ¶ Itē σείω pro συκοφαντῶ Heſych. qui & addit ſumptam eſſe metaph. ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων.

Pro σείω interdum metri gratia dicitur σίω apud poetas: vt apud Anacreontē, Ὀρνίθων σίοντα χαίτην.

Σείομαι, concutior, quatior, agitor: vt σείετο πᾶσα ὕλη. Hom. Aliquando exp. tremo, tremiſco.

Σεισμὸς, οῦ, ὁ, cōcuſſio, quaſſatio, motus: plerunque de terræ motu. Ariſtot. Thuc. Xen.

Σεῖσμα, idem. Σεισματίας, ου, ὁ, vt τάφος σεισματίας. ſepulchrum eorum quos ruina ex terræ motu oppreſſit apud Plut. in Cimone.

Σεῖσις, εως, ἡ, concuſſio, quaſſatio. Gal.

Σειστὸς, οῦ, ὁ, qui concuti poteſt ſeu concuſſus.

Σεῖστρον, ου, τὸ, ſiſtrum: crepitaculum quoddam ſacris Iſidis adhiberi ſolitum. Suid.

Σειστὺς, patella in qua aliquid commouetur & frigitur. Poll. Dicitur & σείσων.

Σεύω, cieo, agito, concito. Il. λ. Item perſequor, inceſſo: item fugo. Il. ζ. & Od. ξ.

Σεύομαι, idē quod σεύω, vt Il. γ. εἴ περ ἄν αὐτὸν σεύωνται ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοί. ſi eum inſequantur vel agitent. Item paſſ. incitatè feror, prorumpo, ruo: vt Iliad. ζ. ἐπὶ τρίχα δ' ἐσσεύοντο. Ab hoc verbo quædam tempora deducūtur per eliſionem literæ ε: vt σύετο pro ἐσσεύετο concitabatur: ἐσύθην pro ἐσσύθην, pro quo & ἐσσύθην geminato σ metri cauſa, prorupi, prorui. Præt. ἔσσυμαι per hyperthesin dici pro σέσυμαι traditur: σέσυμαι autem pro σέσευμαι: vnde part. ἐσσυμένος apud Hom. incitatus, & tendens aliquò cum ardore quodam & impetu. Ex-

1419 ponitur & properans. Alij malunt hæc tempora formare à σύω, fut. σύομαι, inuſit.

Ἐσσυμένως, incitatè, cum ſtudio & ardore, celeriter. Il. ο. ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

Σύδην, celeriter & inferendo ſe cum impetu: aut erumpendo cum impetu: vel impetuosè, cum impetu, ὁρμητικῶς. Heſych.

Σήθω, f. σήσω, p. σέσηκα, excutio cribro, cribro. Exponitur etiam incerno & ſuccerno: vnde σῆσαι in Hippiatr. Euſtathius à σείω deducit.

Σήθομαι, cribro excutior, cribror. Dioſ.

Σῆσις, ἡ, cribratio, ſuccretio quæ fit cribro. Exp. & cribri agitatio, quaſſatio Suid.

Σῆστρον, ου, τὸ, cribrum. Heſyc.

Σαίνω, idem quod σείω, quatio, concutio. Heſych. Item moueo, commoueo, turbo, vnde paſſ. σαίνεσθαι, turbari. 1. Theſſ. ¶ Item caudam quaſſo ſeu moueo, canum propriè & brutorum quæ caudæ agitatione adulantur. Od. π. Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, cauda blanditus eſt. Item metaph. adulor, blandior, aſſentor. Hominibus etiam tribuitur. Plut. ἀσπάζονται μὲν καὶ σαίνουσι παρόντα. Sic apud Luc. σαίνουσί με.

Σαίνομαι, concutior, turbor, 1. Theſſ. c. 3.

Σαννὸς & σάννας, ου, ὁ, ſtultus, fatuus. Euſt. ex Cratino qui & ſic dictum eſſe ſcribit παρὰ τὸ σαίνειν: aut à fatuo quodam eius nominis: aut à Tzannis, barbaris populis.

Σαννίον, ου, τὸ, penis, cauda, παρὰ τὸ σαίνειν. Heſych. Item haſta, Poll. ex Menandro: vel potius Perſicum telum. Diod. In hac ſignif. ſcribitur & σαυνίον, legitúrque apud Plut.

Σόος, ου, ὁ, ab Heſychio exp. ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν. At σῶς ſaluus, vide ſuo loco.

Σόω, in fugam coniicio.

Σόομαι, in fugam coniicior, fugio: ſeu incitato curſu feror: vnde imperat. σοῦ, pro σόου, curre, apud Heſyc. Et σούσθω, currat, apud Soph. in Aiace. Item σοῦσθε, currite, apud Callim. hymno in lauacra Palladis. Itidem σοῦται apud Heſych. exp. διώκεται, φεύγει, à σοῦω, fugo, in fugam coniicio.

Σοῦσις, itio, curſus: apud eundem Heſych.

Σοῦω, idem quod σόω, citato greſſu currere cogo: vnde paſſ. imperf. σοῦντο. Heſych. exp. ὁρμῶντο.

Σοῦστρον ſiue σῶστρον, τὸ, lignum orbiculare rotæ quod radios in ſe continet. Poll. l. 1. c. 14. Pro eodem dicitur & σώστρωμα, Heſych.

Compoſita, ac primùm ex σείω.

Ἀνασείω, quatio, concutio. Heſiod. in Aſp. Αἰγίδ' ἀνασείσασα. ¶ Item perſuadeo, concito: vnde apud Lucam & Marcum, ἀνασείει τὸν λαὸν, concitat populum, i. ad ſeditionem incitat. Apud Demoſth. contra Ariſtog. ἀνασείσας, exp. minitatus.

Decomp. Ἐπανασείω, concutio vibrando aduerſus aliquem.

Ἐπανασείομαι, aduerſus aliquem concutior, vnde ἐπανασεισθεὶς, contra aliquem vibratus. Ἐπανάσεισις, cōcuſſio: vt ἐπανάσεισις ὅπλων, apud Thuc. concuſſio armorum qua crepitus excitatur.

Προεπανασείω, q. d. antè concutio vibrando, à cuius paſſ. eſt προεπανασείσθη, apud Thuc. lib. 5. quod exp. προηπειλήθη.

Ἀποσείω, ſeu potius ἀποσείομαι, concutiendo à me repello, excutio. Itē ſimpliciter à me repello: vt apud Xen. pæd. 7. ἵππος σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, excutit Cyrum. Greg. orat. 1. contra Iuli. ἡ δὲ γῆ τὸ πονηρὸν ἀπεσείετο, concutiendo à ſe repellebat. Luc. ἀποσεισάμενος τοὺς ἑταίρους, quum à me repuliſſem ſocios. Item amolior, ablego, apud Herodian. Et, de medio tollo, apud eundem, ἐξέβαλε καὶ αὐτὸν ἀπεσείσατο. Apud Herodot. pro ἀποσεισάμενος inuenitur ἀποσεισάμενος.

Ἀπόσεισις, excuſſio. ¶ Sic etiam appellatur impudica quædam ſaltatio. Poll. l. 4. c. 14.

Ἄσειστος, inconcuſſus, non quaſſatus: qui non poteſt concuti ſeu quaſſari. Chryſoſt.

*Ἀσείστως, immobiliter. Laert.

Διασείω, concutio, aut vehementer concutio. Item metaph. apud Luc. ὀλίγον τι διασείειν τῆς ἐλπίδος, labefactans. In Pand. exp. etiam terreo autoritate. Item vexo & per magiſtratus licentiam exhaurio obnoxios redimendis criminibus & litibus. Exp. etiam, muneribus corrumpo & quaſi concutio.

Διασεισμὸς, concuſſio magiſtratus quæ fit muneribus, corruptio magiſtratus donatione munerum.

Ἐκσείω, excutio: ſeu quaſſando emoueo aut expello.

Ἐνσείω, incutio, infligo. Heſych.

Ἐπισείω, incutio, quatiendo vibro. Item ſimpl. vibro: Herodian. ἐπισείειν τὰ δόρατα, & ἐπισείειν τὴν αἰγίδα. Item

-ϑαι. Item metaph. apud Ioſeph. ἐπισεῖσαι αὐτοῖς τὸν κίνδυνον, importare ipſis periculum. Apud Plut. οὐ Πέρσαις ἐπισείων, exp. non incutiens illis terrorem à Perſis. Et ἐπισείειν. Heſych. exp. ἐκφοβεῖν: item. ἐπισείσαντος
1462 ab eodem exp. ἐπικελευομένης, adhortanti.
Ἐπισείομαι, concutior, concutiendo vibror. Luc.
Εὔσειστος, qui facilè poteſt concuti. Item peculiariter, terræ motibus obnoxius.
Κατασείω, decutio: vt κατασείειν τὸν καρπὸν, decutere fructus ex arbore. Item deturbo, euerto. Et metaphoricè, deturbo ſeu multis poculis proſterno, ita vt præ ebrietate aliquis in terram prolabatur. Athen. l. 10. ¶ item concutio, quaſſo. Phil. Itē concutio, terreo. Greg. Item concutio, tremefacio, apud Syneſ. Item manu deorſum commota ſeu quaſſata ſilentium indico, ſeu aliud ſignum do. Xen. & Syn.
Κατασείομαι, decutior, deturbor, euertor. Greg.
Decomp. Ἀκατάσειστος, ὁ, καὶ ἡ, inconcuſſus, firmus: qui decuti ſeu deturbari non poteſt.
Ἐπικατασείω, q. d. ſuperdecutio, vel ſuperdeturbo, aut ſuper proſterno. Ioſeph. ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ τὰ ἐλέφαντα, ſuper ſe proſtrauit.
Παρασείω, vtrinque quatio, vel obquatio. Apud Ariſtot. l. 4. eth. dicitur aliquis φεύγειν παρασείσας, qui in fuga concitata vtrinque ſeſe agitat.
Περισείω, circumcirca quatio ſeu concutio.
Προσείω, antè concutio. Eurip.
Συσσείω, ſimul quatio aut concutio. Greg. Naz.
Συσσεισμὸς, concuſſio. Exp. etiam, turbo.
Ὑποσείω, ſuccutio, latenter excutio.
Ὑποσεισμὸς, ſuccuſſio, ſeu ſuccuſſus.
Ὑπόσεισμα, micæ concuſſu eliſæ, manna thuris. Plin.

Compoſita partim ex σεύω, partim ex σεύομαι inuſ. cum præpoſitione.

Ἀποσεύω, ſeu ἀποσύω, idem quod ἀφορμῶ.
Ἀποσεύομαι, erumpo, proſilio, exilio. Heſiod.
Ἀπόσσυτος, excitus, excitatus. Nonn.
Διασεύομαι, cum impetu pertranſeo ſeu perſuado.
Διασεύομαι, idem. Item ſimpliciter tranſeo, ſeu pertranſeo. Il. ζ. διέσσυτο λαῶν Ἀχαιῶν, tranſibat per populum Achiuorum. Sic apud eundem διέσσυτο τάφρον, foſſam traiecit.
Ἐκσεύομαι, erumpo, exilio. Hom.
Ἐπισεύω, concito aduerſus aliquem. Od. ε.
Ἐπισεύομαι, concitatè & cum feſtinatione eo: feror cum impetu, ruo, prorumpo. Od. ν. Νῆας ἐπεσσεύοντο, ad naues properabant. Item actiuè apud Apoll. Arg. 1. ἐπεσσεύοντο γυναῖκας, feſtinanter ire cogebant. Apud Nonn. ἐπεσσεύοντο πορείην, iter accelerabant: ſeu citato gradu iter faciebant.
Ἐπισεύομαι, incitor, impellor. Hom. Il. α. εἴ τι θυμὸς ἐπέσσυται, ſi tibi animus huius rei deſiderio eſt incitatus. Hinc & partic. ἐπεσσυμένος, incitatus. Item cum impetu ſuperuenio, irruo. Iliad. φ. Τρώεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος.
Ἐπίσσυτος, impetuoſus, ingruens, incumbens. Eurip.
*Κατασεύομαι, cum impetu, ſeu impetuosè deſcendo, redeo cum impetu. Homer.
*Μετασεύομαι, poſtquam impetu incitor, cieo, cerno. Hom.
Συσσεύω, ſimul concutio ſeu agito. Hom.

Compoſita in συτος deſinentia ſine præpoſitione.

Αὐτόσσυτος, ὁ, καὶ ἡ, ex ſe excitatus. Nonn.
Θεόσσυτος, à Deo impulſus, diuinus: apud eundem.
Κραιπνόσσυτος, velociter concitatus ſeu celeritate incitatus, celer. Æſchyl.
Λαβρόσσυτος, impetu ruens, curſu concitus.
Παλίσσυτος, q. d. ad retrogradum greſſum incitatus: vel ſimpl. retrogradus, ceſſim iens. Eurip. Exp. & reſiliens. Theocr.

Παλισσυτέω, ῶ, retrogredior.

Compoſita remotiora ab eodem σεύομαι.

Ἁλοσύδνη, vna Nereidum, apud Hom. ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ σεύεσθαι. apud eundem dicitur etiam de mari ſeu aqua maris quaſi ἁλὸς ὕδωρ. Vide Euſt.
Πασσυδίη, ſeu πασσυδὶ, omni impetu. Il. ζ. Apud Thuc. l. 8. inuenitur & πασσυδεὶ, ſeu πανσυδεὶ, quod exp. funditus, omnino.

Compoſita ex σήθω.

Ἀλευρότησις, εως, ἡ, cribrum quo farina cribratur. Pro ἀλευρότησις enim à σήθω dici ſcribit Etym. ex Phil. Item farinæ tenuiſſimum. Suid.
Ἀποσήθω, cribro, excutio.
Διασήθω, cribro, incerno. Dioſ. l. 5. cap. 26.

Compoſita ex σαίνω.

Ἄσαντος, nō adblandiens, propriè canum blandas mouentium caudas. Heſych.
Περισαίνω, ſeu περισσαίνω, caudam mouendo circum aliquem adblandio. Od. κ & π. 1465
Προσαίνω, antè adblandior. Heſych.
Προσσαίνω, adblandior, ſeu adblandiendo delecto. Æſchyl. in Prometh. εἰ τῶνδέ σε προσσαίνει τι, ſi quid horum tibi adblanditur.
Ὑποσαίνω, ſubblandior.

Compoſita ex σόος, & σώζω.

Δορυσσόος, ὁ καὶ ἡ, haſta impetuoſus. Heſiod.
Δυσσόος, quem difficulter perſequi poſſumus, qui vix abigi poteſt. Theocr. Idyll. 4. Vide & in comp. ex adiect. Σόος.
Ἐπισῶτρα, τὰ, dicuntur ferramenta curua quæ extrinſecus ligno illi, quod σῶτρον dicitur, imponuntur, ne ipſum lignum deteratur continua agitatione. Poll. l. 1. cap. 14. Pro eo poeticè dicitur ἐπίσσωτρα: vt Iliad. ε. & ψ.
Εὔσωτρος, ſeu εὐσσωτρος, bene inſtructus σώτροις: vt εὐσσώτρου ἀπήνης, currus pulchra ligna in ſuo ambitu extremo habentis. Heſiod. Exp. & facilè currens.
Λαοσσόος, qui populum concitat. Martis epith. hominesad arma concitantis. Il. ρ. Vide & in comp. ex σόος, ſaluus.
Λιθοσόος, & λιθοσσόος, lapidum iactu fugans, lapidatór.
Νεκυοσσόος, mortuos ſuſcitās. Chriſti epith. apud Non. νεκυοσσόος ὥρη, tempus in quo mortui ſuſcitabuntur. Vide & in comp. ex σόος, ſaluus.

ΣΕΛΑΣ, αος, τὸ, fulgor, lumen. Il. θ. Καίομεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκει. Dicitur & σέλας ἡλίου. Interdum & ipſe ignis σέλας appellatur à poetis. Apud Ariſtot. de mundo, σέλας δέ ἐστι πυρὸς ἀθρόου ἔξαψις ἐν ἀέρι, i. σέλας eſt ignis collectio qui in aere exarſit.
Σελάω ſplendeo. Nic.
Σελαγέω, ῶ, fulgeo, luceo. Opp. & Ariſtoph.
Σελαγεῖται, Suid. exp. λάμπεται & ἐκπυροῦται.
Σελαγίζω, idem quod σελαγέω. Suid. & Heſych.
Σελήνη, ης, ἡ, luna (dicta παρὰ τὸ σέλας, teſte Heſych. vt & Lat. luna à lucendo) Il. σ. Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν. Item σελῆναι, placentæ rotundæ & latæ: Suid. & Eur.
Σεληναία, ſeu σεληναίη, idem quod σελήνη. Ariſtoph. Pro quo Doricè σελαναία Theophr.
Σεληνιακὸς, ῆ, ὁ, lunaris. Item ſubſtantiuè, lunaticus: alij exp. qui epilepſia ſeu comitiali morbo laborat. Alex. Trall.
Σεληνιάζεσθαι, dicitur qui eſt σεληνιακός. Matth. 24.
Σεληνίτης λίθος, lapis lunaris, qui & ἀφροσέληνος, ſic dictus quòd noctu creſcēte luna reperiatur plenus, vt tradit Dioſc. lib. 5. c. 159.
Σεληνὶς, lunula. Item quiddam in paruæ lunæ formam factum. Plu. in probl. Item amuletum, quod pueri collo geſtant. Heſych.

σελήνιον,ε,τὸ,lunæ lux:vel lunæ ſidus. Athen.
Σέλαχος,εος,τὸ,piſcium genus cartilaginoſum. Ariſtot. Galenus in expoſitione gloſſ. Hippocr. σελάχη vocari ſcribit piſces omnes qui ſcamas non habent,atque animal pariunt. Ita autem appellata exiſtimantur quòd eorũ cutis aſpera noctu luceat: à nomine σέλας:cuius etymi meminit & Gal.de alim.l.3.
Σελάχιον,ε,τὸ,diminut.idem quod σέλας.Athen.
Σελαχώδη,τὰ,cartilaginea.Athen.

Compoſita ex σελήνη.

Ασέληνος,ε,ὁ κ ἡ,illunis,carens lunæ fulgore.Dioſc.
Αφροσέληνος,ε,ὁ,q.d. ſpuma lunæ:nomen lapidis, qui & σεληνίτης,quod vide.
Βεκκεσέληνος,decrepitus ſimul & delirus.Ariſtoph. in Nub.Compoſitum ex Βέκκος,quod Phrygum lingua panem ſignificat.
Επισέληνα,placentæ in lunæ formam factæ.Heſych.
Ευσέληνος,lunæ fulgore illuſtris.Heſych.
Πανσέληνος σελήνη, q.d.plenilunis luna:luna quum eſt in plenilunio:non tamen addi ſolet σελήνη.Æſchin. Ariſtoph.
Προσέληνος,q.d.antelunis.i.antiquior luna.
Προσεληνιαῖος,pro eodem.
Τρισέληνος, q.d.trilunis,i.tres lunas habens. Epigr.
Ψευδοσέληνον,ε,τὸ,luna obſcura.Heſych.& Suid.Sic dicitur quoniam videtur fictitia & ementita eſſe, ſi cum fulgente conferatur.

ΣΕΛΕΥΚΙΣ,ίδος,ἡ,poculi genus.A Seleuco rege nomen habens. ¶ Dictæ ſunt & quædam triremes σελευκίδες,vide Bayf. ¶Σελευκὶς,eſt etiam auis locuſtis veſcens:cuius meminit Oppian.in Ixeut. Plin.l. 10. c.27.Baſil.in Eth. ¶ Item σελευκὶς,quoddam calceamentum muliebre.Heſych.

1464 ΣΕΛΙΝΟΝ,ε,τὸ,apium:herba de qua Dioſc.l.3.c.74. ¶Eſt & pudendum muliebre.Heſych.
Σελινίτης οἶνος,ſelinites vinum,ſ.ex apio compoſitum apud Dioſc.l.5.c.74.

Compoſita.

Αγριοσέλινον,apium ſylueſtre.Dioſc.l.3.c.78.
Ελειοσέλινον,ſeu ἑλειοσέλινον,apium paluſtre. Dioſc.l.3 c. 75.Plin.lib.19 c.8.
Ιπποσέλινον,apium ſatiuo multo maius quod Romanis olus atrum dicitur,ſic appellatum vel ob magnitudinem vel propter equorum ſtranguriam.Theoph. hiſt.pl 7.c.6 Dioſc.lib.3 c.78.
Ορεοσέλινον, apium montanum,in locis montoſis naſcens.Dioſc.l.3.c.76.
Πετροσέλινον,apium petræum, apium in locis petroſis & ſaxoſis naſcens.Dioſc.l.3 c.77.

ΣΕΛΙΣ,ίδος,ἡ,ſpatium inter lineas, Suidæ. Ponitur & pro pagina. Dicitur eſſe & ſpatium inter tabulata nauis,alio nomine σέλμα.vide Euſt.Il.π.
Σελίδιον,pagella,apud Polyb.
Σελίδωμα,τὸ,tabula lata.
Σέλμα,τὸ, idem quod σελὶς ſpatium inter tabulata nauis.tranſtrum.Soph.
Εὐσσελμος,(comp.)bona ſeu pulchra habens σέλματα, bonis inſtructus tranſtris & tabulis : poeticè pro hoc dicitur ἐϋσσελμος.vt Il.π.

ΣΕΛΛΟΣ,ε,ὁ, Sellus, nomen fuit cuiuſdam qui quum pauper eſſet,diues haberi ſtudebat. Sic dici putatur generaliter,ὁ ἀλαζὼν, qui & σελλίζων. vide Suid.& ſchol. Ariſtoph.in Auib.
Σελλίζειν, diuitias ſimulare in paupertate, idem cum σελλοκομπάζειν Exp.& ἀλαζονεύεσθαι.Suid. Heſych.

ΣΕΜΙΔΑΛΙΣ, ſimila,ſimilago. Et farina ex tritico communi.
Σεμιδαλίτης ἄρτος,panis ex ſimila confectus.Gal.

ΣΕΜΝΟΣ,ἡ,ὁ, venerabilis , reuerendus, auguſtus,ſanctus.Eurip.Sic & apud Ælian.σεμνὰ ἱερεῖα, Suid.exp.σεβάσμια.Exponitur etiam honeſtus apud Phocyl.Interdum exp.maieſtate præditus, cui maieſtas ineſt:vnde τὸ σεμνὸν,ipſa maieſtas:apud Dem. in Mid.¶Item grauis,i. timidus , non affabilis,cui oppon.εὐπροσήγορος apud Eurip.in Hippol.Μισεῖν τὸ σεμνὸν,κ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον. Exponitur & , oſtentabundus:vt σεμνοὶ λόγοι,apud eundem Eurip. & Ariſtoph.
Σεμνῶς,venerabundè.Item cum maieſtate,grauitatem præ ſe ferendo. Demoſt. Item grauiter, i.tumidè. Xenoph.
Σεμνότης,ητος,ἡ,grauitas,maieſtas. Ariſtot. Exponitur &,reuerentia.Eurip.Item ſanctimonia & ſeueritas morum.
Σεμνεῖον,τὸ,q.d.ſanctuarium:locus ſanctus.Phil.
Σεμνόω,ῶ,ſpecioſè fingo,adorno. Herodot.
Σέμνωμα,τὸ,ornamentum,decus.
Σεμνύνω,venerandum & auguſtum reddo.Plat. Item orno,honore & dignitate afficio.Demoſth. ὑμᾶς ἐσεμνύνομεν.
Σεμνύνομαι,grauitatem præ me fero, cum grauitate ago & compoſitè,vel ad grauitatem me compono. Iſocr.σεμνύνεσθαι δ' ἐμμελέστερον,ἀλλ' ὁ βωμολοχεύεσθαι. Exponitur & efferor,glorior, iactito me:apud eundem in Euag. ἐπὶ μάλιστ' κ ἀγαθοῖς,τῆ ἀνδρῶν ἐχ ἧττον ἐπὶ τῷ κάλλει τε σώματος σεμνυνομένοις.

Compoſita.

Αντισεμνύνομαι,grauitatem grauitati oppono: viciſſim glorior,& me iactito. Ariſtot.
Αποσεμνύνω,verbis effero,magnificè celebro. Baſil. in Hexaem.hom.11. Σολομῶν ἀποσεμνύνων τὸν ἄνθρωπον. Item orno,cohoneſto.Idem ibid. Item iacto,vendito,oſtento.Naz.
Αποσεμνύνομαι,magnifico.Item cohoneſtor. Baſil. Sumitur & actiuè,apud Ariſtoph.
Ασεμνος,ὁ κ ἡ, minimè venerandus , nihil maieſtatis habens:aut grauitati non conueniens. Ariſtot.Exp. &,in honeſtus,fœdus.Herodian.
Εκπάνσεμνον,auguſtum,multum,magnum, Heſ. 1465
*Νυκτίσεμνος,quẽ nocte honore ſeu veneratione proſequimur,quem nocte veneramur & colimus.Æſch.
Περίσεμνος,admodum grauis & magnificus.Ariſt.
Υπερσεμνύνομαι, vehementer glorior & efferor,vehementer me iacto.Xen.in ſymp.

ΣΕΡΑΠΙΑΣ,άδος,ἡ,herba,quam & ὄρχιν & τρίορχιν appellari ſcribit Paulus lib.4.c.25.

ΣΕΡΙΣ,εως,ἡ,intybi genus ſiue cichorij.Dioſc.

ΣΕΡΙΦΙΟΝ, vel σέριφον, abſinthium marinum. Dioſc.

ΣΕΡΙΦΟΣ γραῦς, anus quæ in virginitate conſenuit. Metaph. ſumpta eſt à ſylueſtri locuſta , quam vocant γραῦν σέριφον & μάντιν.Suid.

ΣΕΡΦΟΣ,inſecti genus formicæ ſimile,culex(ſecundum quoſdam.)Ab hoc animalculo eſt prouerbium.ἔνι κἀν μύρμηκι κἂν σέρφῳ χολή.de quo lege Eraſmum.

ΣΕΣΕΛΙ, εως,τὸ, & σέσελις,ἡ,herba eſt:de qua Dioſc. lib.3.c.63. Ariſtot hiſt.an.lib.9 c.5.

ΣΗΚΟΣ,ε,ὁ, ſtabulum:propriè ouium & caprarum, teſte Poll Od.ι.ς ἔνεντο δὲ σηκοὶ Αρνῶν,ἠδ' ἐρίφων. ¶Pro templo quoque vſurpatur : vt apud Plut. de def,

ἀef. orat. ἀνυχύσαις τῶ σηκῶ. Sic & apud Pauſan. & Herodian. ¶ Item pro auiū loculis ſeu loculamentis. Ariſtot. ¶ Exp. etiam, domus. Heſych. & Suid. ¶ Sumi dicitur & pro ſacra olea, quæ & μορία, apud Lyſ. teſte Harpocr. ¶ Euſtathio etiam σταθμὸν aut ὄλκὸν ſignificat.

Σηκίτης, & Doric. σακίτης, ε, ὁ, vt ἀρνα σακίταν, agnum lactentem ob teneriorem ætatem ſtabulo incluſum, apud Theocr. idyll. 1.

Σηκὶς, ίδος ἡ, ancilla, Famula rerum domeſticarum curam gerens. Ariſtoph. in Veſp.

Σηκύλη, ἡ, idem. Æl. Dionyſ.

Σηκάζω, f. άσω, ſtabulo includo. Hom. Xen.

Σηκίζω, ſagino. Epigr.

Σηκόω, ῶ, vnde Σήκωμα, τὸ, quod in libra opponitur ad æquilibrium faciendum: æquipondium. Polyb. & Hyper. Exponitur etiam, delubrum, fanum, ſicut & σηκὸς, apud Eurip. in Elect. Οἰκεῖν Λυκείου ϖλησίον σηκώματος.

Σηκωτὴρ, lorum iugi. Heſych.

Compoſita.

Ἀνασηκόω, ῶ, addo quod deeſt. Etymol. & Suid. Exponitur etiam, ad æquabilitatem libro. Apud Gregor. ὦμοι παλλόμενοι καὶ ἀνασηκούμενοι, exp. humeri vibrati ad modum libræ.

Ἀντισηκόω, quaſi ad æquilibrium rependo: ex æquo rependo. Gregor. οὐδ᾽ ἐγὼ δέχομαι τῶν μὲν ἀντισηκοῦντας τῷ κακῷ τὴν διόρθωσιν, æqua virtute vitium non compenſantes.

Ἀντισήκωσις, ἡ, adæquatio in pondere. Et metaph. repenſio, recompenſatio. Themiſt.

Ἀποσηκόω, in ſtabulo includo: vel includo tanquam ſtabulo aut ouili. Heſyc.

Διασηκόω, pondus manu æſtimo: ſeu manu ſublatum pondero. Suid.

*Νεώσηκος, nauale, etiam nauium ſtabulum. Dicitur & νεώσοικος. Strab.

ΣΗΜΑ, ατος, τὸ, ſignum, nota. Iliad. ψ. Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ᾽ ἀριφραδές. Dicuntur & literæ σήματα. Iliad. ζ. δεῖξαι σῆμα ἰδέσθαι. Item ſignum, portentum, ſeu augurium. Iliad. ν. Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσι, Iliad. ι. ἐνδέξια σήματα φαίνων Ἀστράπτει. ¶ Item ſignum, i. vexillum. Suid. Sumi dicitur & pro inſigni nobilitatis, apud Æſchyl. in trag. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. ¶ Item ſepulchrum, buſtum, monumentum. Il η. ω. & φ. Sic etiam nominatur podex, quemadmodum & τάφος, apud Theocr. & Ariſtoph. ¶ Exponitur etiam, forma, apud Dioſc. lib. 5. cap. 106. Et forma deſignata, Iliad. ψ.

Σημαλέος, ὁ, q. d. ſignificatiuus: vt βωμὸς σημαλέα Διὸς, ara Iouis qui ſigna demonſtrat. Pauſ.

1466 Σημάτιον, & σημάδιον, τὸ, (dimin.) q. d. paruum ſignum. Euſtath.

Σηματίζομαι, ſignis quibuſdam colligo. ſchol. Soph.

Σημαία, ας, ἡ, ſignum, i. vexillum. Plutarch. in Fab. Item ipſi milites qui ſub ſigno alio comprehenduntur. Polyb. Item ſignum, i. ſimulacrum, apud Suid. Item inſigne familiæ, ſeu nobilitatis teſtimonium, apud Ariſtoph.

Σημεῖον, τὸ, ſignum, nota, indicium, argumētum, apud Demoſth. Thuc. Ariſtot. &c. vnde σημεῖον δὲ, huius rei argumentū hoc eſt: ſæpe apud Iſocr. Demoſt. & Xen. Peculiariter σημεῖον dicitur nota horæ atq; ſemihoræ: vt apud Menand. teſte Poll. & Luc. in Gal. Et σημεῖα, notæ milliariorū, quæ erant lapides mille paſſuum ſpatio à ſe inuicem diſtantes. ¶ Item σημεῖον, vexillum, ſignum. Thuc. l. 1. Plutarch. in Cam. ¶ Item ſimulacrum, imago. Herodian. lib. 4. ¶ Item portentum, oſtentum. Æſchin. in Cteſiph. Plutarc. in Pericl. ¶ Expon. & punctum, apud Ariſtot. de Mun. & phyſ. 8. ¶ Significat & ſigillum ſeu ſignum quod aliquis ſuo κτήματι, imprimit, apud Luc. in Tim. & Dem.

Σημειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſignificans. Ariſtot. Item inſignitus. Strab. Exp. &, notabilis, apud Phil.

Σημειόω, inſignio, noto: vnde paſſ. apud Gregor. τῷ ἀληθινῷ φωτὶ σημειούμενα πρόσωπα. Item ſignum & notam imprimo, obſigno. Item annoto, obſeruo: vnde apud Athen. lib. 2. καὶ σημείωσαι φησὶ τῶν θερμοκυάμους, ἐπεὶ καὶ νῦν οὕτω λέγεται. ¶ Item commentarium rerum ſcribo, ex quo poſtea fiat hiſtoria: vt in paſſ. in vita Thuc. ἀφ᾽ οὗ γὰρ ὁ πόλεμος ἤρξατο, ἐσημειοῦτο τὰ λεγόμενα πάντα. ¶ Σημειοῦμαι, actiuè etiam ſignificat, inſignio: item prætendo, imitor, Gregor. τοῦτο σημειοῦται κατὰ τῶν φόβων.

Σημείωσις, ἡ, notatio, annotatio, deſignatio. Item commentarius in quo memoriæ cauſa notantur memoratu digniora in vita Thuc. Apud medicos animaduerſionem ſeu obſeruationem ſignificat, qua cognitis nonnullis alia etiam quę ignorabantur cognoſcuntur.

Σημειωτικὸς, notatorius. Et ἡ σημειωτικὴ, pars medicinæ ſignorum omnium differētias & vires expendens: præcipuè autem eorum quib. per morbos & præterita, inueſtigantur, & præſentia cognoſcuntur, ac futura præuidentur. Hippoc. in Prognoſt.

Σημαίνω, f. ανῶ, ſignum do, ſignifico. Xen. pęd. 1. τοῖς ἄλλοις δὲ ἐσήμαινε πᾶσιν ἀκολουθεῖν. Sic & ἐσήμαινε τὸ ἀνακλητικὸν, ſignum receptui datum eſt. Plut. Interdum expon. ſigno dato iubeo ſeu impero. Ariſtot. Vnde & ſimpliciter pro iubeo ſeu impero: item pro præſumpo nitur: vt Od. χ. σήμαινε δ᾽ Ὀδυσσεὺς Αὐτὸς ἐπισπέρχων. Et cum genit. Iliad ξ. στρατοῦ ἄλλου σημαίνει. Cū dat. Il. α. οὐ γὰρ ἐμοί γε σημαίνειν. Sic vtitur & Plat. in Phæd. ¶ Item ſignifico, indico, oſtendo, defero aliquid ad aliquem. Xen. Pæd. 6. εἰ δέ τις τι καὶ ἄλλο δέον ὁρᾷ, πρὸς ἐμὲ σημαινέτω. Interdum ſignifico, id eſt, portendo. Thucyd. Item ſignifico: *vocab. gram. m.it.* Ariſtot. περὶ ἑρμην. cap. 2. & alibi. ¶ Item Σημαίνομαι, ſignificationem accipio. Syneſ. de inſomn. λέγεται παρ᾽ ἀλλήλων ὥσπερ σημαίνεται. ¶ Item obſignor: vt σεσημασμένα διπλώματα, apud Plutarc. Et actiuè, obſigno. Pauſ. ¶ Item ex ſignis quibuſdam colligo. Soph. & Syneſ.

Σημασία, ἡ, ſigni datio, claſſicum. Numer. 29. Item ſignificatio, ſeu ſignificatus. Dioſc.

Σημαντὴρ, ῆρος, ὁ, qui ſignum dat, claſſicum aut receptui canendo. Item paſtor. Apoll.

Σημάντωρ, idem. Item dux, præſes, præfectus. Iliad. δ. Heſiod. in Aſp. & Ariſtot. de mun.

Σημαντρὶς γῆ, terra ſigillaris, cuius vſus eſt in obſignandis literis. Herodot.

Σήμαντρον, τὸ, ſigillum, ſignum. Xen.

Σημαντικὸς, ſignificatiuus. Ariſtot. περὶ ἑρμ.

Compoſita, ac primùm cum prępoſitione.

Ἀντισημαίνω, contrà ſignifico, ſignificationem do in contrarium. Item prodigium emitto, contrarium & aduerſarium futuri præſagium edo. Pauſ.

Ἀποσημειοῦμαι, annotationes & collectanea facio: commentarios ſcribo. Ammon.

Ἀποσημαίνω, ſignum do. Plat. Item defero, denuntio. Ioſeph. ἀποσημήνασα τοῖς ἄρχουσι τῆς Παλαιστινῶν, &c. Item conſpicuum reddo, inſignio. Baſil. Ἀποσημαίνω εἴς τινα, ſcommate ſeu dicterio aliquem noto. Thuc. l. 3. ἐς Νικίαν τὸν Νικοστράτου στρατηγὸν ὄντα ἀπεσήμαινεν ἐχθρὸς ὤν. Sic & apud Plut.

Ἀποσημαίνομαι, obſigno: vt ἀποσημήνασθαι τὴν ἐπιστολὴν. Herodian. Item annoto. Xen.

Ἀείσημος, inſignis, illuſtris. Phil. 1467

Διασημαίνω, ſignum do, manu ſignifico. Plut. Item nota inſignio, ſigno aliquo noto. Xen.

Ἐκσημαίνω, declaro, aperio.

Ἐνσημαίνομαι, ſignifico & intelligendum præbeo. Xen.

Item exprimo,ſeu imprimo,in metaph ſignif.Plat. de rep.l.2.(de doctrina puerorum) μάλιϛα δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος,ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάϛῳ Et pro,exprimo legendo,apud Iſocr.Significat & paſſiuè imprimor.Baſ.

Ἐπίσημος, cui ſignum ſeu nota impreſſa eſt, ſignatus Thuc Item inſignis,nobilis,illuſtris. Luc. Et τὸ ἐπίσημον in clypeo,inſigne,ſeu inſignis aliqua nota.Pl. Ἐπισήμως,inſigniter.Polyb.Item perſpicuè vel ſignificanter.Luc.de hiſt.ſcrib.

Ἐπισημειόω,annoto, ſcribo annotationes. Apud Plut.in Apoph ἐπισημειωσάμενοι τὸ ἔθος,exp. plauſu morem approbantes.

Ἐπισημείωσις,annotatio.

Ἐπισημαίνω,indico,indicium facio Ariſtot.& Gal. Hinc ἐπισημαίνει, imperſonaliter poſitum ſignificat indicium editur,indicatio fit: vt apud Ariſtot. hiſt. an.l.5. τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἐπισημαίνει κατά τε τὴν τῆς φωνῆς μεταβολὴν,&c. ¶ Item ἐπισημαίνω,portendo. Ariſtot. Plut.& Greg.

Ἐπισημαίνομαι,quamcunque ſignificationē do. Ariſtot.Et,ſigno vel acclamatione teſtor.Polyb.2. τὰς προαιρέσεις τῶν πραξάντων ἐπισημαίνεσθαι.Item acclamo populariter & applaudo. Æſchin. de malè geſta leg. ὑπὲρ ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον Et cum accuſat. apud Polyb. προθύμως αὐτὸν ἐπισημήναντες τῆς πλήθους. Vnde & pro ſubſcribo,approbo,obſigno,ponitur.Dē Itē inſignio,decore aliquo honeſto. Polyb.

Ἐπισημασία,ἡ,ſignificatio cuiuſcunq; rei.Procl. Peculiariter apud medicos ſic dicitur ſignificatio acceſſionis febris: principium ſeu inſultus accedentis febris.Dioſc.

Ἀνεπισήμαντος,ὁ καὶ ἡ,(decomp.)non notatus ſeu nota aliqua inſignitus.Polyb.

Κατασημαίνω,annoto,obſeruo.Syneſ.Item obſigno, ſigillo: vt in voce med.Xen pæd.8. κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιςολὴν τοῦ Κροίσου θεράποντι. Et in paſ. κατασεσημασμένα γράμματα.Herodian.l.7. Significat &,noto,inſignio: vnde ἐσθῆτες κατασημανθεῖσαι, apud Greg.

Decomp. Ἀκατασήμαντος,non obſignatus. Herod. Εὐκατασήμαντος,obſignatu facilis.

Παράσημος,perperam ſignatus,adulterinus: vt παράσημα νομίσματα,Heſych.Et metaph παράσημος ῥήτωρ, apud Dem.pro Cteſiph.Item obſcurus,ignobilis: vt δόξα παράσημος. Eurip. Et contraria ſignif.inſignis & inter alios conſpicuus.Plut.in Polit.præcep.&in Coriol. Τὸ παράσημον,inſigne.Plut. Athen. Item ſignum,teſſera: apud eundem Plut.de deo Socr. Τὰ παράσημα,exp.monſtroſa,prodigioſa.

Παρασήμως,inſignitè,& cum additamento.Th.

Παρασημειόω annoto.Παρασημείωσις, annotatio.

Παρασημαίνω,perperam ſigno, falſum ſignum notámve imprimo.Heſ Item Inſignio: vnde παρασημασθεὶς τὸ μέρος,mēbro aliquo mutilato inſignitus. Item obſigno.Dem. Item pariter & eadē opera ſignifico.Baſil.συνεκδοχικῶς παρεσήμανε,vna comprehenſione ſignif. Exp.etiam annoto & adſcribo, apud Ariſtot.top.1. παρασημαίνεσθαι δὲ καὶ ἑκάστων δόξας.

Decomp. Ἀπαράσημος, nullo inſigni notus vel perſpicuus.Iſæus.Ἀπαρασημείωτος,non annotatus, nota non inſignitus.

Ἀπαρασήμαντος,non illuſtratus,non deſignatus.

Περίσημος, inſignis,clarus inſignitus,notatus, vt ἔρως dicitur eſſe παῖς περίσημος.Moſch.

Προσημαίνω,præſignifico,portendo.Xen.

Προσημασία,ἡ,præſignificatio: portētū aliquid præſignificans

Προσσημαίνω,præterea ſignifico: vt ῥῆμα dicitur προσσημαῖνον χρόνον.Ariſtot.

Προσσημαντικὸς,præterea ſeu etiam ſignificans.

*Προσημειόω,ante ſignifico,ante denoto.Ioſeph.

1468 Σύσσημος,conſignificans. Et τὸ σύσσημον, commune ſignum Marci 14.

Συσσημαίνω,conſigno: vnde Suid.ex Lycurg.τὴν ἱέρειαν συσσημαίνεσθαι τὰ γραμματεῖα.

Ὑποσημειόω,notis excipio.Laert.

*Ὑποσημείωσις,ſubſcriptio.in Anth.de collat.

Ὑποσημαίνω,indico,ſignifico.Ariſtot.eth.4. καθάπερ καὶ τοὔνομα αὐτὸ ὑποσημαίνει. Item ſignum do,anteſignanum & autorem me præbeo.Plat. polit.lib. 8. ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμὸν, autorem ſe præbeat nouarum tabularum legíſque agrariæ.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀρίσημος,ὁ καὶ ἡ,illuſtris, vel celebris in bellis.Suid. Apud Hom.hym.1.in Merc.ἀρίσημα ἔργα,exp.illuſtria & inſignia opera.

Ἄσημος,cui ſignum ſeu nota non impreſſa eſt,non ſignatus: vt χρυσίον ἄσημον,apud Thuc. Exp.&, rudis, informis: vt σάρκα ἄσημον. Oppian.Item obſcurus, quem nullis ſignis notíſque agnoſcere licet. Herodot.Et,obſcurus,i.ignotus,ignobilis: vt γένος ἄσημον.Plut. Τὸ ἄσημον,quod nihil ſignificat.Suid.

*Ἀσήμων,idem quod ἄσημος.Sophocl.

Ἀσήμως,obſcurè.Heſ.Item ignobiliter. Herod.

Ἀσημείωτος,non notatus aut inſignitus.Phil.

Ἀσήμαντος,rectore carens,cui nemo præeſt.Il κ. Et τὰ ἀσήμαντα, non obſignata, quibus ſignum impreſſum non eſt.Suid.

Διοσημεία,ſeu διοσημία,ſignum à Ioue,prodigioſa tempeſtas: vel ſimpliciter tempeſtas.Plut.Exp.& prodigium,oſtentum,apud Herodian.& Pauſ.Et διοσημία ἐστι,vitium obuenit.Ariſtoph.

Διπλοσήμαντος, duplicem habens ſignificationē.Ariſt.

Εὔσημος,qui facilè ex ſuis notis agnoſci poteſt,clarus, perſpicuus.Theophr.Item ſignificans: Item proſpera ſigna dans,fauſtus,lætus.Plut.Eurip.

Θεοσημεία,ἡ,ſignum diuinitus datum.Damaſc.Exp. & oraculum diuinum.Suid.

Ὁμοιόσημος,qui eiuſdem eſt ſignificationis.

Πλατύσημος ἐσθὴς, veſtis lato clauo inſignis,tunica lati claui.Herodian.l.3.Diod.Sic.l.36.

Πολύσημος,multa ſignificans.

Πολυσήμαντος,idem.

ΣΗΠΩ,F.ψω,putrefacio,putredine vitio. Plutarch. ſymp.3. τὸν ἥλιον τὰ κρέα σήπειν.

Σήπομαι,putreſio,putreſco. Hom.Xen.Præt.med. σέσηπα,putrefactus ſum.Il β. Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν.

Σῆψις,εως,ἡ,putrefactio,putredo.Plut.

Σήψ,σηπὸς,ἡ, ſerpentis nomen,à putrefaciendo partes commorſas ſic dicti,teſte ſchol.Nic.Dioſc.l.2.cap. 70.& l.5.c 22. Maſculino etiam genere appellatur, apud Theophr.hiſt.l.9.& Nic in Ther.

Σηπτὸς,ὁ,putridus.Item putrefaciendi vim habens: vt φάρμακα σηπτὰ,Gal.ſimpl.medic.l.5.in qua ſignificatione dicitur & σηπτικὸς apud eundē & Dioſc.

Σηπεδὼν,όνος,ἡ, putredo,Plut.& Dioſc.Et σηπεδόνες, vlcera putrida ſeu putreſcentia.Hippocr. ¶ Eſt & lacertæ genus,à qua commorſa caro putreſcit. Nic.

Σηπεδονώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,putredine vitiatus,Aphr.

Σηπία,ας,ἡ,ſepia: nomen piſcis atrum cruorem(ceu putredinem quandam)in timore emittētis: de quo Athen.l.7. Ariſtoph. Κάθησο τοίνυν σηπίας μασώμενος. Idem dicitur & σηπιὰς, apud Nic. in Alexiph. Eſt & σηπιὰς,nomen promontorij in Magneſia,ex eo appellati, quòd ibi Thetis Peleum fugiens in ſepiam ſit conuerſa.Etym.& Euſt.

Σήπιον,τὸ,pars quædam dura & ſolida ſepiæ. Ariſt.

Σηπίδιον,τὸ,ſepiola.Ariſtoph.

Σὴς,σητὸς,ὁ,tinea,vermiculus veſtibus noxius.Theophr.

Σαπρὸς,ὰ,ὸν,putris,putridus. Athen.Exp.etiam, carie vitiatus,rancidus, marcidus. Item vetuſtate putidus: vt σαπρὰς ἐρίωνας,apud Ariſtoph.in Pace.

Σαπρότης, ητος, & σαπρία, ας, ἡ, putredo, marcor, marcedo Dioſc. l. 1. cap. 113.

Σαπρίας, ου, ὁ, vini genus quoddam conditis herbis in eo putreſcentibus ſeu marceſcentibus, odorémque illarum ex marcore iſto concipientis. Ath. l. 1.

Σαπρίζω, putreo, marceo: vel putridum marcidúmque oleo.

Σαθρός, ὁ, (formatum ex aor. 2 ἐσάπην, mutato π in θ, inquit Etym.) putris, flaccidus, marcidus: vt σαθρὸν τεῖχος. Luc. Apud eundem, ὑπὸ χρόνου σαθρὸς, exp. etiam, marcidus annis, vietus. Et apud Plutarch. in Galb. σαθροὶ de iis dicitur quib. animus iam eſt exulceratus. Exponitur interdũ, debilis, fragilis. Item futilis, friuolus: vt σαθροὶ λόγοι. Eurip.

Σαθρόω, marcidum ſeu flaccidum reddo: item de-
1469 bilito. Iudic. c. 10.

Σαθροῦσθαι, marceſcere, flacceſcere. Chryſoſt. Exp. etiam conquaſſari, labaſcere, apud eundem.

Compoſita, ac primùm ex σήπω.

Ἀκροσαπὴς, quod in ſuperficie tantùm & ſumma parte putredinem contraxit, quod leuiter putreſcere & mutari cœpit. Hippocr.

Ἀποσήπω, putrefacio, idem quod σήπω.

Ἀποσήπομαι, putrefio.

*Ἀπόσηψις, putrefactio. Plut.

Ἄσηπτος, ὁ καὶ ἡ, non putrefactus, putredine non læſus: vel qui putrefieri nequit. Plut.

Ἀσαπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr.

Διασήπω, putrefacio: vel putredine ac tabe conſumo: vnde διασαπείς. Luc.

*Δυσσηπτος, qui difficulter putrefit. Plutarch.

Ἐκσήπω, putrefio: vel penitus putrefacio.

Εὔσηπτος, qui facilè putrefit.

Εὐσηψία, putreſcendi facilitas. Theophr.

Ἡμισαπὴς, ſemiputris.

Κατασήπω, idem quod σήπω. Κατασήπομαι, idem quod σήπομαι vel marceſco. Greg.

Κρεοσήπομαι, carnium modo putreſco. Plut.

Περισήπω, circũquaque putrefacio, ſeu omni ex parte.

Συσσήπω, computrefacio. Exp. & macero. Ariſtot.

*Ὑποσήπω, ſubputrefacio. Nicand.

Compoſita ex σαπρὸς & σαθρός.

Ἐπίσαπρος, in ſuperficie putridus.

Πολύσαθρος, multum putris ſeu putridus.

Ὑπόσαθρος, ex parte putris. Luc.

ΣΗΡΕΣ, οἱ, Seres populus: vel vermiculi qui nent ſericum.

Σηρικὸς, vt σηρικὴ ἐσθὴς, ſerica veſtis, apud Luc. & σηρικὸν ὕφασμα, apud Dionyſ. & σηρικὸν νῆμα, apud Arrian. Dicitur & abſolutè σηρικὸν & σηρικὰ, apud Strab. l. 15.

Ὁλοσηρικὸς, (comp.) vt ὁλοσηρικὴ ἐσθὴς, veſtis tota ex ſerico. Pro eodem dicitur & ὁλοσηρικά, τά.

ΣΗΣΑΜΗ, ης, ἡ, ſiue Σήσαμον, ου, τὸ, ſeſama vel ſeſamum, frumenti Indici genus. Dioſc. l. 2. c. 121.

Σησαμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſeſamo ſimilis.

Σησαμίτης vel σησαμίτης ἄρτος, panis ex ſeſamo factus. apud Athenæum.

Σησαμὶς, ſ. μάζα, placenta quæ fiebat ex melle & ſeſamo. Etymol. Item σησαμὶς, vel σησαμίτις, ſ. πόα, vel βοτάνη, ſeſamites herba, aliàs ſeſamoides magnum, apud Dioſc. l. 4. cap. 151. & in eius append.

Σησάμινος, vnde σησάμινον ἔλαιον, oleum ex ſeſamo.

Σησάμιον, ου, τὸ, placenta ex ſeſamo & melle atque oleo. Hippocr. Dicitur & σησαμοῦς, οῦντος, ὁ.

ΣΗΤΕΣ, hoc anno. Aduerbium Ionicæ dialecto peculiare, pro quo Doricè σᾶτες dicitur, Atticè τῆτες quaſi τῷ ἔτει τούτῳ, teſte Gal.

Σητινὸς, Doricè σατινὸς, & Atticè τητινὸς, hornus, ſeu hornotinus, qui huius eſt anni Etym.

Σητάνιος πυρὸς, (ſeu σητάνειος, vt ſcribit Orus apud Etym.) triticum quod hoc anno, i. vere ineunte eſt ſatum. Gal. ibidem. Putatur idem eſſe cum trimeſtri tritico. Heſychius tamen σητανίοις πυροῖς exp. καθαροῖς: itidémque Suid. σητάνειον ἄρτον denominari dicit παρὰ τὸ σήθω, τὸ κοσκινίζω, vt ſit panis ex farina ſuccreta. Sunt & σητάνια κρόμμυα, cepæ ſetaniæ, apud Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 14. Scribitur & σητάνιος. de quo in Σῖτος.

ΣΘΕΝΩ, valeo, poſſum. Soph. in Aiace, εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅποιπερ ἂν σθένω. Plut. ὡς ἂν σθένοι.

Σθένος, εος, τὸ, vis, robur, potentia. Hom. Dem. Periphraſticè σθένος Ἰδομενῆος dicitur pro ipſo Idomeneo. Il. ν.

Σθεναρὸς, validus, robuſtus. Il. ι.

Σθενόω, ῶ, roboro, confirmo.

Compoſita.

Ἀγασθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, viribus ſupra modum pollens: præpotens. Epigramm.

Ἀεισθενὴς, ſemper viribus potens.

Ἀσθενὴς, inualidus, imbecillis, defectus & fractus viribus. Eurip. Xen. & alij. Interdum cum accuſat. ſub. 1470
præpoſ. κατά: interdum cum dat. vt ἀσθενὴς χρήμασι, Plat. Interdum cum præpoſ. περὶ, vel εἰς: vt apud Thuc. &c. Dicitur & de rebus: vt ἀσθενὲς τεῖχος, apud eundem, & ἀσθενὴς συλλογισμός. Ariſtot.

Ἀσθενῶς, imbecilliter, inualidè. Dem. Thuc.

Ἀσθένεια, ἡ, imbecillitas, debilitas, morbus. Plat. Xen. Thuc. Expon. & opum tenuitas, apud eund. Pro quo Ionicè ἀσθενίη.

Ἀσθενικὸς, imbecillis, valetudinarius, pauper.

Ἀσθενέω, imbecillis ſeu infirmis viribus ſum, langueo. Xen. & Plat.

Ἀσθένημα, τὸ, idem cum ἀσθένεια.

Ἀσθενόω, vires alicuius debilito & frango. Xen. ἡ μῆτις αὐτοὺς φθάσας ἀσθενώσει.

Decomp. Ἐνασθενέω, debilis & infirmus ſum in.

Ἐξασθενέω, prorſus ſum viribus defectus, vires meæ prorſus elanguere. Plut.

Παρασθενὴς, omnino imbecillis & viribus fractus.

Ὑπερασθενὴς, ſupra modum infirmus.

Δορυσθενὴς, haſta valens ſeu potens Hom.

Εὐρυσθενὴς, viribus latè potens: epith. Nept. Od. γ.

Εὐσθενὴς, viribus potens, robuſtus, validus. Al. Aphr.

Εὐσθενῶς, validè, firmiter: infractis viribus. Phil.

Εὐσθένεια, ἡ, virium integritas, robur infractum & validum. Suid. & Heſych.

Εὐσθενέω, viribus polleo, validus & robuſtus ſum.

Ἰσοσθενὴς, paribus viribus pollens, æquali robore præditus. Democr.

Ἰσοσθένεια, æqualitas virium. Laert.

Ἰσοσθενέω, æquali robore polleo, apud eundem.

Καλλισθενὴς, viribus decorus, egregio robore præditus.

Μεγαλοσθενὴς, magnis viribus præditus. Heſych.

Μεγασθενὴς, idem. Apoll. Rhod.

Ὁμοσθενὴς, iiſdem præditus viribus, æquè validus.

Πανσθενὴς, omnino robuſtus, viribus omnes ſuperans. Heſych.

Περισθενὴς, viribus & robore ſuo modum excedens, nimium viribus pollens. Plut.

ΣΙΑΓΩΝ, όνος, ἡ, mala, maxilla. Athen. lib. 10. ὁπότε κατεάξειεν τὰς σιαγόνας ἐσθίων. Dicitur & de boue, apud eundem, περὶ σιαγόνος βοείας. Item de æquo: apud Xenoph.

Σιαγόνια, τὰ, maxillæ. Deuter. c. 18.

ΣΙΑΛΟΝ, ου, τὸ, ſaliua. Xenoph. καὶ τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσι. Legitur etiam σίαλος, maſculino genere apud Athen. Dicitur etiam σίελον vel σίελος à Poll. ¶ Item σίαλος, ου, ὁ, porcus ſaginatus.

(παρὰ τὸ ἄλις σπεῖσθαι. Etym. & Euſtat.). Odyſſ.ξ.
ζατρεφίων σιάλων. Item σίαλος, pro axungia. Hippocr.

Σίαλις, ιδος, ἡ, ſaliua.

Σιαλίζω, vel σιελίζω, ſaliuam emitto. Trallian.

Σιαλισμὸς, οῦ, ὁ, ſymptoma, quum ſaliua plus æquo in os influit. Gal. & Ægin.

Σιαλιστήρια, τὰ, dicta ſunt equorum fræna, quia ſaliuam & ſpumam equis excitant dum ipſa mandunt. in Geop.

Σιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſaliuam referens. Dionyſ. de ſitu orbis. Item pro pingui & opimo.

Σιαλοῦται, apud Heſyc. exp. τρέφεται. Idem σιαλῶσαι exp. ποικίλαι variegare.

Σιάλωμα, τὸ, idem. Heſy. ait eſſe partem ὅπλου quod Συριοὶ vocant. Apud Polyb. exp. munimen.

Compoſita.

Ενσιαλίζω, inſpuo. Heſych.

Περισιαλόω, circumcirca variego. Heſych. Vtuntur 70. interpr. Exodi cap. 13. καὶ περισιαλωμένοις χρυσίῳ λίθοις, incluſos auro lapides.

ΣΙΒΥΛΛΑ, ης, ἡ, Sibylla, vates, vaticinatrix. Exiſtimatur factum eſſe ex σιὸς ſignificante Æolum lingua vel Dorum idem quod θεὸς, & ex nomine βουλὴ conſilium, vt ſit quaſi σιοῦ βουλὴ, ab enunciandis dei ſeu deorum conſiliis. Vide Suidam & Lactant.

1471 Σιβύλλειος, vt σιβύλλειοι βίβλοι, Sibyllini libri Plut.

Σιβυλλισταὶ, exp. fatidici, apud Plut.

Σιβυλλιάω, vaticinor. Item more ſenum deliro.

Σιβυλλιάω, idem quod σιβυλλαίνω. Ariſtoph.

ΣΙΓΑΩ, ῶ, F. ήσω, taceo ſileo. Odyſſ.τ. Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε μηδ᾽ ἐρέεινε. Xen. Pæd. 5. περὶ ταῦτα σίγα. Apud Eurip. σίγα λόγους, ſupprime verba.

Σιγάομαι, ῶμαι, taceor, ſilentio prætereor. Heracl. Et σιγηθὲν, ſilentio retentum. Item in media voce, pro σιγάω, ſileo. Ariſtoph.

Σιγὴ, ῆς, ἡ, ſilentium. Xen. Exp. etiam, taciturnitas. vt & apud Soph in Aiace, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. Sic & apud Eurip in Oreſt. Datiuus σιγῇ aduerbialiter vſurpatur pro tacitè aut ſubmiſſa voce: vt Il. γ. & δ. & apud Xen Hell. 6. Cum genitiuo expon. etiam clam: vt σιγῇ φίλων, clam amicis. Eurip.

Σιγηλὸς, ſeu σιγηρὸς, tacitus vel taciturnus. Eurip. Exp. etiam, voce carens. Heſych.

Σιγηλῶς & σιγηρῶς, tacitè Idem.

Σιγημονέω, taceo: vnde apud eundem σιγημονᾶς exp. σιγᾷς.

Σιγαλέος, α, ὁ, tacitus. Epigr.

Σιγαλόεις, εντος ὁ, qui ob multitudinem ſuam admiratione & ſilentium inducit: vt σιγαλόεις θρόνος. Od. ε. Item qui ob teneritudinem nullum crepitum ſeu ſonum edit, vt ἡνία σιγαλόεντα. Odyſſ.ζ Sic & σιγαλόεντα ἀμύγδαλα, amygdalæ quæ facilè frangi poſſunt, & non crepant dum franguntur: apud Hermipp teſte Euſt.

Σιγᾷ, tacitè, idem cum σιγῇ Eurip. & Apoll.

Σιγάζω, tacere facio, conticeſcere iubeo. Oppia.

Compoſita.

Ασιγησία, ἡ, tacere non poſſe. tacendi impotentia. Plut.

Ασίγητος, ὁ καὶ ἡ, tacere non valens, tacendi impotens: vel non tacens, garrulus. Nonn.

Κατασιγάω, ῶ, conticeſco. Plat.

Κατασιγάζω, ſilentium impero Herodian l.1. τῷ τε κρότῳ καὶ νεύματι τὸν δῆμον κατασιγάσας.

Κατασιγάζομαι iubeor tacere. Athen.

*Νεοσίγαλος, expon. apud Pindarum Olymp. ode 3. nouus.

*Υποσιγάω, ſubticeo. Æſchin.

ΣΙΓΛΑΙ, αἱ, inaures ἐνώτια. Heſych. ¶ Σιγλαὶ verò traditur ſignificare quas vulgò vocamus cifras, notas compendiarias. Iuſtinianum enim ſcribere ita vocari in Pand. Græcis. Plutarc. in Cat. appellauiſſe σημεῖα ἐν μικροῖς καὶ βραχέσι τύποις πολλῶν γραμμάτων δύναμιν ἔχοντα, artémque ipſam ab Auguſtino, & Apuleio notoriam vel notariam dici.

¶Eſt & σίγλος inaurium ſpecies, teſte Heſych. Item numiſma Perſicum valens octo obolos Atticos: aut duas drachmas Atticas, vt ſcribit Xen. anab. 6.

ΣΙΔΗ, ης, ἡ, Punica malus: vt σίδης καρπὸς, apud Nicand. in Alexiph. Item malum Punicum. Hippocr. ¶Item herba, ſic dicta à ſimilitudine mali Punici. Theophr. hiſt. l 4. c. 11.

Σιδόεις, vt σιδόεν καρπίον pro σίδης καρπὸς. Nic.

Σίδιον, ου, τὸ, cortex ſeu putamen mali Punici. Latinè malicorium. Ariſtoph. & Dioſ.

Σιδιόεις, puniceus.

ΣΙΔΗΡΟΣ, ου, ὁ, ferrum. Hom. Ariſtot. & alij. Per metonymiam pro re inde confecta ſumitur, vt pro enſe aut alio telo ferreo. Hom. Plut. Et pro thorace ferreo. Heſiod. Fœminino etiam genere, dicitur σίδηρος apud Nic. in Ther. σίδηρον Κωνειρᾶς θαλφθεῖσαν ὑπὸ στέρνοισι καμίνου. Et neutro genere, apud ſchol. Hom.

Σιδήρεος, & contractè σιδηροῦς ferreus. Hom. Xen. Metaphoricè χαλκὸν σιδήρεον dicitur. Od. δ. & σιδήρεον σπλάγχνον, apud Plut. Pro eodem σιδήρειος poetæ dicunt σιδήρειος. Il. ψ. & ρ.

Σιδηρικὸς, ferrarius.

Σιδηρίτης, ου, ὁ, idem. Et fœmin. σιδηρῖτις τέχνη, ars ferraria ſeu fabrilis. Poll. Item σιδηρῖτις γῆ, terra vbi foditur ferrum. ¶ Σιδηρίτης ſeu σιδηρῖτις λίθος, interdum 1472 appellatur magnes, à trahendo ferro: interdum adamantis quoddam genus, quòd ferreo ſit ſplendore præditum. Vide Plin. l. 6. c. 17. ¶Appellantur & herbæ quædam ſideritides, ob vim earum vulnera glutinantē: de quibus Dioſ l. 4 c. 33. & ſequentib. tribus.

Σιδήριον, τὸ, ferrum, ferramentum. Syn. Thuc.

Σιδηρεύω, f εύσω. ferrum tracto.

Σιδηρεὺς, έως, ὁ faber ferrarius. Poll.

*Σιδηρεία, tractatio ſeu negotiatio ferri. Xenoph.

Σιδηρεῖον, τὸ, fabri ferrarij officina, ferraria. Ariſt.

Σιδηρόω, ῶ, ferro munio, vel obduco, aut præfigo: vnde ἐπεσιδήρωτο. Thuc.

Σίδαρος, Doricè ſeu Æolicè pro σίδηρος. Pind.

Compoſita.

Ασίδηρος, ὁ καὶ ἡ, qui ſine ferro eſt. Epigr.

Βαρυσίδηρος ῥομφαία, grauis ferro enſis.

*Βραχυσίδηρος, breue ferrum habens. Pind.

ΣΙΚΥΟΣ, ου, ὁ, vel σικυὸς, cucumis. Plut. De cucumerum generibus lege Theophr. hiſt. pl. l. 7 c. 4. Athen l. 3. Plin. 16. c. 5. Dicitur & σίκυς, ύος, apud Athen. & Dioſ. l. 2 c. 163.

Σικυήλατον, cucumerarium.

Σικυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cucumerarius.

Σικύον, τὸ, ſemen cucumeris. Theoph.

Σικυηδὸν, in modum cucumeris. Poll. Æg. l. 5.

Σικύδιον, τὸ, paruus cucumis. Athen. l. 3.

Σικύα, ἡ, Cucurbita. Idem l. 2 & apud Hippocr. ¶ Sic appellatur etiam medicorum cucurbita ſeu cucurbitula: vt σικύαι προσβολὴ, apud Ariſtot. & Athen. Et σικύα ἡ χυτρᾶ, apud Luc. Pro eodem ſcribitur & σικύη, apud Hippocr. de antiqua medic. & Gal. in l. de cucurb.

Σικυώνη, idem Gal. in Lex. Hippocr.

Σικυωνία, Idem. Athen. l. 2.

ΣΙΚΧΟΣ,ου,ὁ,iniucundus, moleſtus,ἀηδὴς.Heſyc. apud Athen.l.6.καὶ ὁ δύσκολος,ὁ δυσαρέστος καὶ σικχός. A Suida exp. ἀόρεκτος καὶ ἀσθενής: vnde apud Plut.coniungitur σικχοὶ καὶ νοσώδεις. Ab eodem Suida exponitur etiam σκώπτης: item ὁ μικρὸς σῖτος, ſicut & ab Heſychio,vbi tamen quidam reponunt μικρόσιτος.

Σικχαντὸν,moleſtum,iniucundum,ἀηδὲς.Suid.

Σικχάζομαι,irrideor.Heſych.

Σίκχαι,ἡ,calceamenti genus.Polluci.

ΣΙΛΙΓΝΙΣ,ſiligo:optimum triticum puriſſimúmque,vel farina puriſſimi optimíque tritici. Scribitur & σίλιγνις.

Σιλιγνίτης ἄρτος,panis ſiligineus,ex ſiligine confectus. Paul.Æginet.

ΣΙΛΦΗ,ης,ἡ,blatta.Dioſc.Pro eodem apud Luc.legitur τίλφη. ¶Item inſecti genus quod ſenectutem exuit. Ariſtot.hiſt.an.l.8.

ΣΙΛΦΙΟΝ,ου,τὸ,laſerpitium:frutex eſt ferulacei generis: de quo Dioſc.l.3.c.94. Radix ſilphij ſola ab Hippocrate σίλφιον nominatur,teſte Gal.in gloſſis.

Σιλφώδες φύλλον,laſerpitij folium.

ΣΙΜΒΛΟΝ, vel σίμβλος, vel σίμβλη, alueare, capſa vbi mellificant apes,alueus apũ.Heſiod.in Theog. μίμνοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους, in aluearibus manentes.Sic Apollon.

Σιμβλίον μέλι.Dioſc.l.2.c.104 ſimblium mel.Quidam tamen legendum cenſent ὑβλαῖον.

Σιμβληὶς πέτρα,ſpecus vbi ſunt aluearia.

Σιμβλίδες pro apibus.

Σιμβλεύω, Apes aluearibus condo.

ΣΙΜΟΣ,ου,ὁ,ſimus,i.qui preſſis eſt naribus. Plut.τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν,τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικόν. Improprie σιμὴ γαστὴρ apud Xenoph Pæd 8. Et τὰ σιμὰ τοῦ ἥπατος,apud Galen.ad Glauc.lib.2. Dicuntur & μέλιτται σιμαὶ,apud Theocr.idyl.7. eo quod reſpectu veſparum obtuſiores habeant aculeos , teſte Etymol. Τὰ σιμὰ,loca ardua & accliuia, apud Ariſtot.in probl.& Xen. ¶ Σιμὸς, numeratur & inter piſces,apud Athen.l.7.in qua ſignif. quidam σίμος ſcribunt.

Σιμότης,ητος,ἡ,ſimitas,naris ſima.Plut.& Xen.

Σιμόω,ſimum reddo,aut repando.Heſych.

Σίμωμα,τὸ,idem cum σιμότης.Tribuitur & naui,apud Plut.in Pericl.

Compoſita.

Ἀνάσιμος,ὁ καὶ ἡ,reſimus, repandus.Ariſtot. Exp.& informis,deformis,apud Ariſtoph.

Ἀνασιμόω,reſimo,reſimũ facio Exp.etiam animantia ad coitum ruentia olfacio.Heſych Item impen-1473
do,inſumo,apud eund.

Ἀποσιμόω,ſimum reddo vel pãdum.Item à loco pando & cauo eleuo ſurſum:vnde ἀποσιμῶσαι τὰς ναῦς, apud Thuc.l.3.quod Euſt.exp.μετεωρίσαι. Et metaph.extollo,effero:teſte eodem.

Ἀποσιμόομαι,ſimus reddor vel pandus.Luc. Item à loco pando & cauo eleuor ſurſum.Euſt.

Ἔνσιμος,ſimus.Hippocr.

Ῥινόσιμος qui naſo eſt ſimo.Luc.in Dionyſ.

Ὑπόσιμος aliquantulum ſimus.Philoſtr.

Ὑποσιμόω,aliquantum pando.Alciphr.

ΣΙΝΔΩΝ,όνος,ἡ,ſindo,amictus ex lino,linteum tenue.Herodot.&Gal.Exiſtimatur dicta σινδὼν quòd primùm in Sidone vrbe fieri cœperit.

Σινδονίτης πλακοῦς,tela. Theophr.

ΣΙΝΗΠΙ,εως,τὸ,ſinapi(ſic dictum παρὰ τὸ σίνεσθαι τὰς ὦπας,lædit enim oculos. Etym.) Nic. Georg.lib 2. Σπέρματά τ' ἐνδάκνοντα σινήπιος. Dicitur & σίναπι & νᾶπυ : quod poſterius Atticorum proprium fuiſſe probat Athen. Pro νᾶπυ etiam νάπεια,dicitur apud Nic.in Alex.

Σιναπίζω,cataplaſma ex ſinapi impono.Dioſ.

Σιναπισμὸς,cataplaſma ex ſinapi.Archig.

ΣΙΝΩ, & frequentius σίνομαι, noceo,lædo Heſiod. Αἰδὼς,ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι.Xen.Pæd.5. ἐγὼ οὖν καὶ τούτοις πολλὰ σινομένοις τῶν Μηδικῶν.

Σίνομαι,paſſ.etiam exp.lædor,nocetur mihi.Heſy.

Σίντης,ου,ὁ,nocuus,noxius:vt λέων σίντης Il.υ. ¶ Σίντιες dicti fuerunt Lemnij, vel quòd primi arma bellica inuenerint,quæ exitialia eſſe cuiuis notum eſt,vel quòd piraticam exercuerint , vel ob alia facinora, teſte Etym.& Euſt.Il.α Odyſſ.χ.Iidem populi σίντιες etiam appellantur, apud Thuc. lib.2.& σίντοι apud eius ſchol. Hinc & σιντηὶς cognominata fuit ipſa Lemnus,apud Apollon teſte Etym.

Σίντωρ,ορος,ὁ,idem quod σίντης.Epigr.

Σῖνος,εος,τὸ,nocumentũ,noxa,damnum.Nic.in Ther. Scribitur &, σίνος,apud Æſchyl.in Agam.quod ſch. Ariſtoph. exp. etiam pudendum : vnde σινάμωρος, pro ſcortatore ſumitur.

Σινέω,ῶ,idem cum σίνω ſeu σίνομαι.

Σιναρὸς,ὁ,noxius.Et paſſ.damno affectus,læſus:Idem.

Σινὰς,άδος,ἡ,noxia:apud eundem.

Σινιάδος,ὁ, homo noxius,damna & mala cæteris inferens.Ariſtot rhet.3.

Compoſita.

Ἀσινὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,innocuus,innoxius. Æſchyl.Et paſſ.illæſus,incolumis.Hom.Herodot.

Ἀσινῶς,ſine noxa,innoxié.

Ἀνδρόσινος,hominibus noxius.

Ἐπισινὴς,cui noceri poteſt detrimento obnoxius.Theophr.Τὸ ἐπισινὲς,noxium.Heſy.

Ἐπισίνιος,inſidiator clàm lædere alios ſtudens.

Κακόσινος,noxius,malum ſeu damnum inferens. Gal.

Κατασίνομαι,idem cum σίνομαι.Suid.& Heſy.

Κατασινάζω,idem.Theocr Καί μιν κατεσίναζε.

Προσίνω,prior lædo,prior noceo.Heſy.

ΣΙΝΩΠΗ,ἡ,nomen proprium fœminæ,ſcorti : nec non vrbis Etym.

Σινωπίζειν , laſciuire more Sinopes,ſcorti,vel à Sinopenſium moribus tractum eſt.

Σινωπικὸς, ab vrbe Sinope:vnde σινωπικὴ μίλτος,ſinopicum minium,apud Dioſ.l.5.c.103.

ΣΙΟΝ,ου,τὸ,ſium ſiue lauer: herba aquatica : de qua Dioſc.l.2.c 154.

ΣΙΠΑΛΟΣ,ου,ὁ,deformis, inuiſam faciem habens. Etym.Scribitur & σιπαλὸς,apud Suid.

Σιφλὸς,οῦ,ὁ,idẽ & per ſyncopẽ ex eo factum,mutato π in φ,teſte Euſt Exp.etiam,mutilus,oblæſus. Item 1474
debilis inualidus,ad agendum ineptus. Apoll. ¶Apud Lycios medulla ferulæ σιφλὸς dicebatur ob eius raritatem,teſte Euſt. Σίφλος verò exp. reprehenſio,irriſio.Suid.& Schol.Ariſtoph.

Σιφλόω,f.ώσω,deformem reddo ignominiam affero aut debilito.Il ξ.Θεὸς δ' ἐσιφλώσειε.

Ἐπισίφλιον,(comp.)irriſione dignum,deforme.Heſy.

ΣΙΠΥΗ,ης,ἡ, arca:propriè, arca panaria. Ariſtoph. ἡ δὲ σιπύη μεστὴ ᾽στὶ λευκῶν ἀλφίτων.

Σιπυὶς,ίδος,ἡ,idem quod σιπύη,item pro pixide.

Ὁμοσίπυοι, (comp.) dicti ſunt coniuges,quaſi compenuarij,i.ex vno penu viſitantes. Ariſt.

ΣΙΡΑΙΟΝ,ου,τὸ,defrutum,ſapa.Gal.ab Aſiaticis ἕψημα appellari tradit.

Σίραιος οἶνος,idem quod σίραιον,apud Euſt.pro quo & σιρέος οἶνος,apud Dioſc.

ΣΙΣΑΡΟΝ,ου,τὸ,ſiſer:olus de quo Dioſc.l.2.c.139.

ΣΙΣΥΜΒΡΙΟΝ, ſiſymbrium, ſerpyllum ſylueſtre,vide Dioſc.l.2.c.136.& Theophr.hiſt.l.2.c.1.Apud Nic.in Ther.eſt σισυμβρα.

ΣΙΣΥΡΑ,ας,ἡ,veſtis barbarica ex pellibus caprinis, rheno,ſeu ſagum pelliceum,apud Herodot. Exp.etiam,penula. Ponitur etiam pro craſſo & vili ſtragulo,apud Ariſtoph.

Σισύρνα,ἡ, idem quod σισύρα. Vide Heſych.& ſchol. Ariſtoph. Legitur & σίσυρνον,apud Heſych. Item σίσυρνος,quod dicit eſſe ligamé quoddam medicum. Et σισυρες,quod ipſi eſt γράμματος εἶδος.

Σισυρνώδης,idem quod σισύρνα,eidem.Heſych.

ΣΙΣΩΝ,ωνος,ὁ, ſemen exiguum in Syria apio ſimile. Dioſc.l.3.c.64.Hippocrati σίσων dicitur.

ΣΙΤΟΣ,ου,ὁ,frumentum.Dem.& Plut.¶ Item cibus è frumento confectus,i.panis Od.ξ.Sic & Plut. de fort.Alex. Themiſtoclem dicit à rege Perſarũ τρεῖς πόλεις λαβεῖν τὴν μὲν εἰς σῖτον, τὴν δ' εἰς οἶνον,&c. Generaliter etiam pro quouis cibo ſumitur: vt Iliad. λ. Σίτου γε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ. Et Xen. Pæd.2.σίτου καὶ ὕπνου τυγχάνειν.Interdum exponitur, annona,commeatus: vt apud Thucyd. σῖτον περιάγαγον καὶ θεραπείας ἐγκατέλιπον. Dicitur & σῖτα,in plur. per metaplaſmum, ſicut ζυγὰ à ζυγὸς: vt apud Xen. Pæd.4. Annotant tamen gramm.σῖτον pro frumento,maſculino genere vſurpati,pro pane autem & cibo neutrius generis eſſe, teſte Euſt. Sed & in his ſignif.maſ.g.reperitur. Odyſſ.ω. ἅματα δ' ἔνθα ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἅπαντα Ἐδέμεναι ¶ Item σῖτος annua penſitatio ad ſuſtentandas viduas & pupillos,quæ conferebatur à curatoribus bonorum, vel à viris vxoribus repudiatis.Dem.in Aphob. οὐ διδόντος τούτου σῖτον τῇ μητρί.

Σιτικὸς,ἡ,ὁ,frumentarius:vt σιτικὸς νόμος.Plut.

Σιτηρὸς,ὁ, frumentaceus, qui frumenti nomine cenſetur.Theoph.Item idem quod σιτικὸς,vt σιτηρὰ μέτρα,menſuræ frumentariæ.Ariſtot.

Σιτώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,idem.Theophr.

Σιτών,ῶνος,ὁ,ager frumentarius.

Σιτὼ,οῦς,ἡ, apud Syracuſios vocabatur Ceres, quaſi frumenti præſes.Athen.l.3.

Σιτάριον,τὸ,granum,i.pondus tritici granum æquans. Nicol.Myrepſ.

Σιτανίας & σιτάνιος,ου,ὁ,ſub.πυρὸς,triticum quoddam à σῖτος denominatum, vt colligitur ex Theophr.hiſt. pl.8.c.2. Idem πυρὸς dicitur & σιτάνιος, de quo in Σῖτος. ¶ Meſpili etiam genus quoddam σιτάνιον nominari alias ἐπιμηλὶς dictum, tradit Dioſc.l.1.c.171. & Gal.in Lex.Hippocr.

Σιτίον,τὸ,vnde σιτία,cibi. Ariſtot.& Xen. Exp.& annona,commeatus.Athen.

Σιτέω,nutrio,paſco Heſych.

Σιτέομαι,οῦμαι,cibum capio,comedo,veſcor.Ariſto. Et accuſ. Ariſtoph. in Plut. σιτεῖσθαι τὸν ἄρτον μελιχθεὶς πτόρθοις Metaphor. apud eundem, κινδυνεύειν τὴν σοφίαν σιτήσομαι.

Σίτησις,ἡ,ius cibum capiendi, victus. Athen.

Σιτίσκομαι,idem quod σιτέομαι,Od. ω.

*Ἐπισιτίομαι Idem.Iob 40.

Σιτεύω,alo:pinguefacio,frugibus ſagino.Plut.

Σιτευτὸς,ὁ,frugibus pinguefactus, ſaginatus, vel altilis. Athen.l.9.& 14.

Σιτίζω,idem cum σιτεύω.

Σιτισμὸς,ὁ,& σίτισις,ἡ ipſa actio alendi.

Σιτιστὸς,altilis,ſaginatus.Matth.27.

Compoſita.

Ἀείσιτος,qui quotidie cibum in prytaneo capit.Heſ.

Ἀλφιτοσιτέω, pulte pro pane veſcor.Xen.

Ἀπόσιτος,à cibo abſtinens. Luc.Syn.Item abhorrens à cibis,apud Gal.

Ἀποσιτία,ἡ,abſtinentia à cibo: inedia. Exp. etiam,abhorrentia à cibo.Gal.

Ἀποσιτικὸς,ἡ,Abſtinentiam à cibo inducens.

Ἀποσιτέω,abſtineo à cibo, inediam tolero.Luc.

Ἀρτοσιτέω,pane veſcor.Xen.Et ſimpl veſcor.Luc.

Ἄσιτος,qui cibum non ſumpſit, ieiunus Hom.Xen.

Ἀσιτία,ἡ,inedia,eſuries,ieiunium. Ariſtot.

* Ἀσιτὶ,aduerb.ſine cibo.Iob 24.

Ἀσιτέω,cibum non capio,abſtineo à cibo.Gal.

Αὐτόσιτος,qui ipſe cibum ſibi comparat,qui domi ſuæ cibum capit,non alienæ. Suid.& Heſych. Item qui cum altero cœnaturus ipſe ſuas ſecum dapes affert.Heſychius.

Ἐπίσιτος,qui victus cauſa alicui operam ſuam locauit. Suidas.

Ἐπισίτιος,idem.Athen.l.6. Ἐπισίτια,τὰ, cibaria, commeatus: item viatica.Suid.

Ἐπισιτιάζω, viaticum ſumo, ſeu viaticor.

Ἐπισιτίζω,cibaria præbeo.

Ἐπισιτίζομαι,cibaria ſumo. Thucyd. Pro παρασιτεῖν etiam accipi putatur,apud Athen.l.6.

Προσεπισιτίζομαι,(decomp.)rem frumentariam adaugeo.Polyb.

Εὔσιτος,qui eſt bono ſtomacho.

Εὐσιτέω,bene habitus ſum è cibo.Theophr.

Κακόσιτος,qui ſtomachi vitio cibum faſtidit. Athen.

Κακοσιτία,cibi faſtidium.Poll.

Κακοσιτέομαι,comedo, veſcor.

Μονόσιτος,qui quotidie ſemel tantùm cibum capit. Item, qui ſolus & ſine conuiua cibum capit.

Μονοσιτία,ἡ, quotidie ſemel tantùm cibum capere. Gal.Item ſine conuiua & ſolum veſci.

Μονοσιτέω, ſemel in die veſcor. Xen. Item ſolus & ſine conuiua cibum ſumo.Athen.

Οἰκόσιτος,qui domi ſuæ cibum capit,qui ex ſuis facultatibus viuit.Athen.lib.6. Item qui domi patris adhuc alitur.Luc.in vita ſua, & in lib.de ſacrif.Nuptiæ οἰκόσιτοι dicuntur,quæ domi celebrantur & quibus priuatim familiares excipiuntur non tota multitudo.Athen.lib.6.

Οἰκοσιτία,domi ſuæ victitare,domicœnium.

Ὀλιγόσιτος,modico cibo vtens.Athen.

Ὀλιγοσιτία, modicum cibum ſumere, frugalitas, parſimonia.Ariſtot.& Syn.

Ὀλιγοσιτέω,pauco cibo vtor.

Ὁμόσιτος,qui cibum cum aliquo capit,conuictor. Her.

Ὁμοσιτέω,vna cibum capio,ſimul veſcor. Idem.

Παράσιτος,qui cibum apud aliquem ſumit. Peculiariter apud antiquos παράσιτοι dicebantur qui vnà cum ſacerdotibus partem victimæ in cibum capiebant,vt docet Athen.lib.6.Frequentiùs autem παράσιτοι,appellantur adulatores ſeu aſſentatores,qui vt apud ditiores victum habeant,iis aſſentantur:de quo hominum genere apud Athen.ibidem.¶Item adiect.qui præter panem comeditur,qui opſonij loco ad panem adhibetur. Luc.in Lexiph. ἰχθὺς ἦν παράσιτος.

Παρασιτικὸς,ὁ,ad paraſitum pertinens.Athen.

Παρασίτιον,τὸ, dicebatur archiuum ſeu locus in quo primitias ſacri cibi reponebant ii qui olim παράσιτοι erant ſacerdotum.Athen. 1479

Παρασιτέω,cibum apud aliquem ſumo. Athen.Item ſum paraſitus ſeu aſſentator, ſector & adulor ventris.

tris cauſa,praſitor.Idem l.6.& 13.

Σεμνοπαράσιτος,(*decomp.*)grauis paraſitus,adulator qui grauitate quadam ſuperilioſa paraſitam aſſentationem tegit.Alex.apud Athen.

Πολύσιτος, frumento abundans. Item cibo repletus, multum paſtus.Theocr.

Πολυσιτία,frumenti abundantia.Xen.

Σπανόσιτος,penuria annonæ laborans.

Σπανοσιτία,ἡ,annonæ penuria:idem Hell.4.

Σύσιτος,& Att.ξύσιτος,conuictor.Ariſtoph.

Συσιτία,conuictus,ſodalitas.Poll.

*Συσίτησις,idem quod Συσιτία.Plut.

Συσίτιον,τὸ,contubernium,ſodalitium.Ariſtot.

Συσιτέω,vna cibum capio,conuictor ſum.Dem.Exp. & contubernalis ſum, in contubernio alicuius ſum.Plat.& Lyſ.

Ἀποσυσιτέω,(*dec.*)abſum à ſodalitio.Plat.

*Φιλόσιτος,tritici,frumenti cupidus.Xenoph.

Ὠμόσιτος,qui crudis veſcitur cibis.Eur.

ΣΙΤΤΑ, vox eſt qua paſtores gregem ad feſtinandum incitare ſolent.Theocr. ¶ Σίττη,auis quædam apud Ariſtot.an.l.9.

Ἐπισιττᾷν,Heſy.exp.incitare venatorum more.

Φίττα, idem eſſe quod σίττα tradit Euſt. Et φίτταρες, iuuencularum luſum fuiſſe in quo ſeſe mutuo ad celerãdum incitarent ſimul συφημίσαι τὰς νύμφας.

Ψίττα,idem quoque eſt quod σίττα: ſch.Theoc.Hinc ψιττάζειν,paſtoritium illud ψίττα ſonare.

ΣΙΦΝΟΣ,οῦ,ὁ,vacuus.Heſyc. ¶ At σίφνος, ἡ, inſula quædam, vna ex Cycladibus.Plin.l 4 c.12.

Σίφνιος,ου,ὁ,qui eſt ex Siphno. Item impurus, obſcœnus: ſignificatione ducta à moribus Siphniorum impuris:vide ſequens σιφνιάζω.

Σιφνιάζω, manum admoueo poſtico, nates digito tango, quod facere ſolebant Siphnij libidinis cauſa. Heſy. & Suid.

Σιφνύω, euacuo, exinanio : vnde σιφνύει. Heſych. exp. κενοῖ.

ΣΙΦΩΝ, ωνος,ὁ, ſiphon: tubus & canalis,vt in ſalientibus. ¶Item inſtrumentum ex quo emittitur aqua in incendiis.Heſyc. Ad cuius ſimilitudinem quoniam fiebat medicorum inſtrumentum,quod καθετὴρ dicitur. σίφων etiam appellatur ὁ καθετὴρ apud Paul.lib.6.c.59.& Gal.method.l.5. ¶Item inſtrumentum quo vtũtur in deplendis doliis quum vinum diffunditur. Alex. Aphr. ¶ Eſt etiam vas quo continetur triticum.Heſych. ¶ Item vermis ſimilis formicæ & culex.Meleagro Epigr.l.7. ¶Sic & dictus eſt homo impurus ac libidinoſus. Heſy ¶ Item herba quædam quæ aliàs ægilops, vt eſt in append.Dioſc.

Σιφωνίζειν,elicere,extrahere, propriè de liquidis,teſte Suid. qui impropriè,Ariſtoph.dixiſſe ſcribit σιφωνίζειν τὸν σῖτον.

Σιφώνιον, τὸ, Heſychio eadem ſignificat quæ σίφων. ¶Sic & à quibuſdam dicta fuit βρῶμος,i.auena, vt eſt in append.Dioſc.

Ἐκσιφωνίζω,(*dec.*)ſiphone eiicio ſeu euacuo. Iobi c.5.

ΣΙΩΠΑΩ,F.ήσω,ſileo,taceo.Demoſth Plut.& alij. Cum accuſ.exp.reticeo,ſilentio prætereo, vt Dem. Olynth: τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ,πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν.

Σιωπὴ ῆς ἡ, ſilentium, Plut.Xen.Luc. Datiuus σιωπῇ aduerbialiter vſurpatur,ſicut & σιγῇ, tacitè. Od.ο.ὁ δὲ τῇ κατένεύσε σιωπῇ.Sic & alibi.

Σιωπηλὸς,ſeu σιωπηρὸς,ὁ, taciturnus.Eur. Et τὸ σιωπηλὸν,taciturnitas.Plut.

*Σιώπησις,ſilentium.Cant.cantic.4.

Compoſita.

Ἀποσιωπάω,taceo.Iſoc.Item reticeſco,conticeſco: *videlicet in medio ſermone.* Plut.in Alcib. καὶ μεταξὺ λέγων ἀποσιώπα καὶ διέλειπε. Et cum accuſ. Athen.lib.13. τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ ἀποσιωπῆσαι τοῦτο.

Ἀποσιώπησις,εως,ἡ,reticẽtia.Plut.Eſt & figura Rhet. de qua Fab.& Macrob.

Διασιωπάω,conticeſco,obticeſco.Eur. 1477

*Ἐκσιωπάω,conticeſco,σιωπάω. Arrian.

Κατασιωπάω,conticeſco.Luc. Et tranſitiuè,ſilentium indico,impero vt faueatur linguis.Nehemiæ c.8.οἱ Λευῖται κατεσιώπων πάντα τὸν λαὸν λέγοντες, σιωπᾶτε. Sic & in media voce,apud Xen.

Παρασιωπάω,reticeo,ſilentio prætereo.Phil.

Παρασιώπησις,ἡ,reticentia:ſchema orationis de quo Rut.Lup.

Ὑποσιωπάω,ſubticeo,celo,ſupprimo.Æſchin.τὰ δ' ἑβδομήκοντα τάλαντα ὑποσιωπᾷς.

Ὑποσιώπησις, reticentia, ſuppreſſio ſermonis: nomen figuræ oratoriæ,apud Vlp.inter Dem.

ΣΚΑΖΩ,F.σω,claudico, χωλεύω.Il.τ. Et σκάζειν μηρὸν apud Plut. Apud metricos etiam iambi σκάζειν dicuntur quorum vltimus pes eſt ſpondeus.

Σκαιὸς,οῦ,ὁ, læuus,ſiniſter: vt σκαιὰ χεὶρ, ἡ σκάζουσα περὶ τὸ ἐνεργεῖν,inquit Euſt.eſt enim dextra agilior & validior ad actiones quàm ſiniſtra.Iliad.π. Σκαιῇ ἔγχος ἔχων. ¶Item ineptus,ſtolidus.Ariſtop Dem. ¶Item ſiniſter,i.infauſtus,innominatus.Euſt. ¶ Item occidentem verſus ſitus:vt σκαιαὶ πύλαι. Il.ζ. ¶ Item vmbroſus,opacus:vt κνημοὶ σκαιοί.Nic.in Ther.Hinc & σκαιὰ χεὶρ, appellatam vult Heſych. quoniam plerunque ſolet ἐσκιάσθαι & κατακρύπτεσθαι,tegi & abſcondi.

Σκαιῶς ſiniſtrè. Item ineptè,ſtupidè: vt σκαιῶς ἔχειν & σκαιῶς διακεῖσθαι.apud Poll.Item inſcitè,ruſticè. Ariſtoph.in Pluto.

Σκαιόθεν,à læua,à ſiniſtra.Suid.

Σκαιότης,ητος,ἡ,ineptum & ſtupidum ingenium.Dem.

Σκαιοσύνη,ἡ idem.Soph.in Oedip.Colon.

Σκαμβὸς,οῦ,ὁ qui obliquus in latus procedit: ὁ σκάζων, ſeu σκαιῶς βαίνων:aut obliquus,incuruus,diſtortus, tortuoſus.Suid.in Geopon.σκαμβὸς dicitur cui crura introrſus intorta ſunt.Latinis,varus.

Σκάνδαλον,τὸ,ſcandalum DicuntGrammatici quidam eſſe lignum incuruum quo tendicula ſeu decipula ſuſtinetur, & in quod impingens animal, ipſam tendiculam ſeu decipulam ſuper ſe ſubita ruina proſternit. Metaphoricè vſurpatur paſſim in nouo Teſt. vt Rom. 14. μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον.Et in epiſt.Petri 1.c.2. λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου. A σκάζω deductũ traditur quòd obiectum offendiculum cogat claudicare & ad ruinam tendere.

Σκανδαλίζω,f. ίσω, ſcandalum affero, ſcandalo ſum, offendere vel impingere facio.Matt.5 εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε ſi facit vt tu offendas.

Σκανδαλίζομαι, offendor & velut in ſcandalum in via incurrens impingo.Rom.14.& alibi.

Σκανδάληθρον,ου,τὸ, lignum decipulæ incuruũ cui eſca alligari ſolet,vt animal eam arrodens,decipulam in ſe euertit:idẽ quod σκάνδαλον.Poll.Metaph. apud Ariſtot.in Acharn. Κἀτ' αὐ κύων ἐρωτᾷ σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν,verborum decipulas tendens.

Σκανδαληθρίζω,decipulam tendo erecto τῷ σκανδαλήθρῳ: vnde σκανδαληθροὶ ἐπῶν metaph.dicuntur qui verborum laqueis irretiunt.

Compoſita ex σκάζω.

Ἐπισκάζω,claudico:idem quod σκάζω.Apoll.

Κατασκάζω,concido:item procumbere facio.

Ὑποσκάζω,leuiter claudico.Luc.

ΣΚΑΙΡΩ, F. αρῶ, ſalio, ſaltito, tripudio. Il. σ. Μολπῇ τ' ἰύγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.

Σκαρθμὸς, οῦ, ὁ, ſaltus ſeu agilis motus, qualis eſt ſaltantium. Arat.

Σκάρτης, ου, ὁ, agilis in ſaltu, celer, velox. Heſych.

Σκαρίζω, idem cum σκαίρω: vnde σκαρίζεται. Heſych. exp. ταράττεται, ζέζει, turbatur, bullit. Exponitur etiam, palpito.

Σκαρισμὸς, ὁ, ſaltus. Heſych. Item palpitatio. Euſt.

Ασκαρίζω, idem quod σκαρίζω, ſicut ἄσταχυς, dicitur pro στάχυς. Hippocr.

Σκάρος, ου, ὁ, & σκαρὶς, ίδος, ἡ, nomen piſcis à σκαίρω denominati teſte Athen. lib 7. quòd incluſus naſſis caudæ ictibus crebris auerſus laxet fores, atque ita retrorſum erūpat. Vide Athen. l. 7. & Plin. l. 9 c. 11.

Σκαρίτης, ου, ὁ, gemma quædam ſcari piſcis colorem referens. Plin. 37. c. 11.

Σκαλμὸς, οῦ, ὁ, ſcalmus: lignum cui remum alligāt, inquit Etym. qui & à σκαίρω deductū ſcribit, vt σκαλμὸς, dicatur quaſi σκαρμὸς, eo quòd remo ei inſerto impulſa nauis quaſi ſaliat. Vtitur Eurip.

Σκαύρος, ου, ὁ, ſcaurus: qui talos tumentes & porrectos habet, cui pedes inflexo talo tardigradi ſunt: & *per conſequens*, qui difficu'ter poteſt σκαίρειν. Abſyrt. in Hippiatr.

Σκιρτάω, ſalto, ſalio, ſaltu laſciuio. Hom. Plat. Ariſtop. Dicitur & fœtus in vtero σκιρτᾷν. Luc. 1. Etymol. à σκαίρω deducit mutato coniugationis genere, abiecto τῷ α, & pleonaſmo τοῦ τ.

Σκίρτημα, τὸ, ſaltus. Plut. & Eurip.

Σκίρτησις, ſaltatio, ſeu exultatio, laſciuia. Greg.

Σκιρτητικὸς, ſaltator, qui ſaltare ſeu laſciuire ſolet.

Σκίτας, fœtus, fœtura: παρὰ τὸ σκιρτᾷν: vt vult ſchol. Nic. in Ther.

Σκίναξ, κος, ὁ, agilis, cui agilitas ineſt ad ſubſiliendum apta: epitheton leporis, apud Nic.

Compoſita, ac primùm ex σκαίρω & σκαρίζω.

* Αμφισκαίρω, circumſalio, περισκαίρω. Oppian.

Αποσκαρίζω, deſilio, deſalto. Ariſtoph.

Αποσκαρίζω, palpitans pedes in auerſum iacto, aut palpitans animam exhalo Iudic. c. 4.

Ασκαρὴς, έος, ὁ & ἡ, non ſaliens, non exultans. Heſych.

Ασκαρθμὸς, idem: apud eundem.

Ασκάριστος, non palpitans. Suid.

Νώσκαρ, exp. τὸ δυσκίνητον καὶ δι' ὅ πως σωμ' ἔρρωμένον: ex priuante particula νω, & verbo σκαίρω. Etymol. Vide & in comp. ex Κάρος.

Εὔσκαρθμος, ſeu εὔσκαρθμος, bene ſaltans: agilis. Il. ν.

* Καπασκαίρω, ſalio. σκαίρω. Oppian.

Μετασκαίρω, ſalto inter. Arat. Τὸν δὲ μετασκαίροντε δύ' ἰχθύες ἀμφινέμονται ἵππον. Cic. vertit, *Ipſe autem labes multis equius ille tenetur Piſcibus.* Legitur tamen & disiunct. μετὰ σκαίροντα.

Παρασκαίρω, à latere ſalio ſeu aſſulto.

Περισκαίρω, ſalio circum. Heſych.

Περισκαρίζω, idem: apud eundem.

Πολύσκαρθμος, multùm agilis in ſaltu. Il. β.

Compoſita ex σκαλμὸς.

Δεκάσκαλμος ναῦς, decem ſcalmis inſtructa nauis.

Δωδεκάσκαλμον πλοῖον, (*decomp.*) nauigium duodecim ſcalmos habens.

Υποσκαλμὶς, ſcalmi baſis, quod ſub ſcalmo eſt. Etym. & Polyb. lib. 1. titulo de partibus nauium, vbi tamen ſcribitur ἐπισκαλμίς.

Compoſita ex σκιρτάω.

Ανασκιρτάω, exilio, exultim ludo, laſciuio exiliendo. Polyæn. Item proſilio vel reſilio. Heſych.

Αποσκιρτάω, reſilio, vel reſilire conor. Luc.

Διασκιρτάω perſulto, exilio, exulto.

Επισκιρτάω, inſulto, i. exulto in, exultim ludo in.

Παρασκιρτάω, à latere ſalto, ad latus alicuius exſilio. vel exultim ludo. Exp. & lætitia exulto.

Προσκιρτάω, ſalio ante, exultim ludens anteeo. G.

Προσκίρτησις, præſultatio, præitio quæ fit in ſaltu.

ΣΚΑΛΛΩ, F. αλῶ, fodio. Heſyc. & Suid. & Item ſarculo circumcirca ſcalpo, ſarrio ſeu circumfodio. Theophr. Exp. etiam, diſrumpo, findo. Il. ψ, μὴ πρὶν μέθος ἧς ἰοιο Σκάλλη ἀμφὶ περὶ χρόα.

Σκάλσις, εως, ἡ, ſarritio, ſarritura, qua planta aliqua circumfoditur. Theophr.

Σκαλεύω, fodio. Ariſtoph. in Pace, Εχων δ' ἰπτὴν καὶ σκαλεύειν ἄνθρακας.

Σκάλευμα, τὸ, foſſa: item effoſſio, ſarritio.

Σκαλευθρον, τὸ, ſarculum. Item inſtrumentum quo ignis & prunæ fodicantur, quod & σπάλαθρον. Heſych.

Σκαλεὺς, έως, ὁ, ſarritor ſeu ſartor, qui ſarculo ſolum induratum circa plantam laxat, aut in ſegetibus herbas noxias effodit. Xen.

Σκαλεία, ἡ, idem quod σκάλσις, in Geopon.

Σκαλίζω idem cum σκάλλω & σκαλεύω.

Σκαλισμὸς, ὁ, & σκάλισις, ἡ, idem quod σκάλσις & σκαλεία. Theoph. de cauſ. pl. l. 3 c. 25.

Σκαλιστήριον, τὸ, ſarculum, inſtrumentum quo plantæ & ſegetes ſarriuntur. ſchol. Theocr.

Σκαλὶς, idem: apud eundem.

Σκάλοψ, οπος, ὁ, animal cæcum à fodiendo terram nomen adeptum. Ariſtoph in Acharn.

Σκαλμὴ, ῆς ἡ, Thracius gladius, apud Soph. in Troilo, teſte Pol. Nomen habere à σκάλλω videtur, quum gladiis perfodi & transfigi aliquid poſſe nemo ignoret.

Compoſita.

Ανασκαλεύω, ſarculo laxo: vel inſtrumento quo ignis & prunæ fodicantur, exuſcito: vnde metaph. apud Dion. Areop. ἐγὼ δὲ ἐναπεχωσμένας ἐν σοὶ τοῦ θείου πυρὸς αἰθάλας ἀνασκαλεύσω σπινθῆρας. Exponitur etiam, ſcrutor, indago: *more eorum qui aliquid inueſtigantes effodiunt & eruunt.* Heſych. 1479

Ασκαλτος, ὁ καὶ ἡ, non foſſus aut circumfoſſus, ſeu ſartitus. Heſych.

Ασκαλος, idem: vnde ἄσκαλα, non ſarrita, ſarculo non adobruta aut purgata. Theocr.

Ασκάλευτος, idem: ſchol. Theocr.

Διασκαλεύω, ſarculo terram verſo.

Υποσκαλεύω, ſarculo ſuſcito: vel τῷ σκαλεύθρῳ ſuſcito. Ariſtoph. τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.

ΣΚΑΜΜΩΝΙΑ, ας, ἡ, vel σκαμμώνιον, ου, τὸ, ſcammonia vel ſcammonium. Herba de qua Dioſc. l. 4. cap. 171. & Theophr. hiſt. pl. l 9.

Σκαμμωνίτης οἶνος, ex ſcammonia confectum vinum. Dioſc. l. 5. c. 83.

ΣΚΑΝΔΙΞ, ικος, ὁ, ſcandix, genus oleris ſylueſtris. Vide Dioſc. l. 2. c. 168.

Διασκανδικίσης, apud Ariſtoph. in Equit. ſchol. exponit ἀποδειλιάσης & μὴ πτοηθῇς. Heſy. exp. διελέγξῃς quòd Eurip. mater σκάνδικας venditrix fuerit.

ΣΚΑΠΤΩ, F. ψω, fodio. Hom. Herodian. Exp. & defodio, vt apud Theophr. de cauſ. plant. lib. 3. cap 25. σκάπτοντες βαθεῖαν τὴν κόπρον, altè defodientes fimum. Significat & excauo Etym.

¶*Deriuata ab σκάπτω, fodio.*

Σκάπτομαι, fodior: vnde ἐσκαμμένος, foſſus & prouerb. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, fines rei alicuius tranſilire, apud Luc. & Baſil.

Σκάμμα, τὸ, foſſa. Peculiariter ſic dicebatur ſulcus ſtadij ſeu ſpatij in quo ſaltu certabant: vel locus certaminis in quo athletæ cōgregabātur, foſſa cingi ſolitus, vide Cæl. Aur. chron. l 2. c. 1. ſæpe & pro illo ipſo

illo ipſo certamine athletico vſurpatur, vt apud Chryſoſt.comm.in ep.ad Rom.c.11.

Σκαπτὸς,οῦ,ὁ,foſſus,foſſilis,foſſitius.Pluſ.

Σκαπτὴρ,ῆρος,ὁ,foſſor.Ariſtot.eth.6.c.7.

Σκαπάνη,ης,ἡ,foſſio, Theophr. Item inſtrumentum foſſoris quo terram eruit: quod à quibuſdã eſſe dicitur ſpecies ligonis latior breuiórque.Theocr. & Theophr.

Σκαπανεὺς,έως,ὁ,qui ligonem tractat,foſſor.Luc.

Σκαπανήτης,ου,ὁ,idem.

Σκάπετος,ὁ,foſſa ſeu fouea.Heſych.

Σκαφὴ,ῆς,ἡ,foſſio.Procl.in Heſiod.

Σκαφεύω,idem cum σκάπτω.

Σκάφευσις,& σκαφεία,ἡ,foſſio.Suid.

Σκαφεὺς,έως,ὁ,foſſor.Eur.in Elect.

Σκαφεῖον,τὸ,idem cum σκαπάνη.Plut.Luc.

Σκαφείδιον,ſeu σκαφίδιον,paruulus ligo.Suid.

Σκαφίον,τὸ,idem cum σκαφεῖον Plut.

Σκαφητὸς,ὁ,foſſio,paſtinatio,Theophr.

Σκάφος,εος,τὸ,foſſa,ciſterna,piſcina.Anth epigr. Itẽ foſſio,ſeu paſtinatio Heſiod.

¶ *Deriuata à σκάπτω,habente ſignificationem excauandi.*

Σκαπέρδα,ἡ,ludi genus quod deſcribit Poll.lib.9. cui nomen hoc tributum eſſe videtur ab excauanda & perforanda trabe quæ in medio depangi ſolebat,vt ex fune per eam traiecto ſuſpenſum alterum,alter pone ſtans ad ſummũ trabis eueheret,quod σκαπέρδαν ἕλκειν dicebatur.Hinc pro quauis re difficili σκαπέρδαν vſurpari tradit Heſy.

Σκαπερδεῦσαι,conuitiari.λοιδορῆσαι,Heſyc.

Σκάφη,ης,ἡ, ſcapha,nauigij genus à cauitate ſic dictũ Poll 1.Item vas cauum & oblongum inſtar cunarũ aut cunabulorum.Athen.l.13.Dicitur & de aliis vaſis cauis oblongis aut rotandis.Poll.Æſchyl. Ariſtoph.Alex.Trall. ¶Eſt & vinculi capitalis nomen, apud Gal.lib. de faſciis.

Σκαφίον,τὸ, parua ſcapha. ¶Σκαφία, etiam dicuntur alia vaſa concaua,ſeu oblonga ea ſint,ſeu ad hemiſphærii figuram accedant:vt apud Plut.Athen.&c. Peculiariter autem σκαφίον, appellabatur matularum quoddam genus, mulierum proprium.Poll.l. 10.c.9.ex Ariſtoph.¶Sic & nominatur ea pars capi- 1480 tis quæ pilis tecta eſt,à cauitate & rotũditate. Pol. lib.2. Item os cauum coxendicis,apud eundẽ ibidẽ. ¶Eſt & tonſuræ quoddã genus,quo capilli nouacula raduntur.Luc.in Lexiph. ¶Item medicinalis faſcia qua vulnus obligatur.Heſy

Σκαφὶς,ίδος,ἡ,ſcaphula, alueus. Sumitur & pro mactra,i.alueo in quo farina ſubigitur Poll. l. 10.c. 24.Item vas ligneum, concauũ & rotundum,cuius in reponendo lacte vſus eſt Od.1.Theoc.idyll.5.Sic & appellatur concha marina oblongior,quæ vulgò μύαξ dicitur.Hal.in lex.Hippocr.

Σκαφίδιον,τὸ, ſcaphula, nauigiolum, linter. Luc.

Σκαφίτης,ου,ὁ,qui ſcapham remo impellit.D.Phal.

Σκαφεύω,Inter ſcaphas neco.Plut.

Σκάφος,εος,τὸ, idem cum σκάφη,ſcapha, vel generaliter nauigiũ nauis.Eurip.& Diod. Sic Apud Eurip. in Med. σκάφος Ἀργοῦς periphraſticè dicitur ipſa Argo nauis.Sic & in naui dicitur alueus.i.imus venter nauis: vt apud Thuc.l.1. In aure quoque cauitas σκάφος appellatur. Poll.l.2.

Compoſita ex σκάπτω,fodio.

Ἀνασκάπτω,refodio,refodiendo eruo,effodio.

Ἀποσκάπτω,defodio ſeu fodiendo detraho.Plat.

Ἀρτισκαπτος,ὁ καὶ ἡ,recens foſſus,ſeu effoſſus,nuper defoſſus.Epigr.

*Ἄσκαφος,ὁ,ἡ,qui foſſus non eſt.Strabo.

Βαθυσκαφὴς,profundè foſſus.

Διασκάπτω,perfodio.

Ἐπισκάπτω,infodio.Anth.Epigr.

Κατασκάπτω,ſuffodiendo euerto,diruo.Thuc.l.1.τὰ τε μακρὰ τείχη κατέσκαψαν ἑλόντες εἰς ἔδαφος.

Κατασκάπτομαι,ſuffodiendo euertor,diruor.

Κατασκαφὴ,ῆς,ἡ,euerſio quæ fit diruendo ſeu effodiendo.Æſchin.Eur.

Κατασκαφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,dirutus, ſuffodiendo euerſus. Heſychius.

*Dec.*Ἐπικατασκάπτω,ſuperfodio,vel ſuperinfodio.

Συγκατασκάπτω,ſimul euerto ſuffodiendo.Eur.

Πεδοσκαφὴς,in ſolo vel in terra defoſſus.

Περισκάπτω,circumfodio.Theophr.

Ὑποσκάπτω,ſuffodio,ſeu ſubtus fodio, in ima parte circumfodio.Theophr.

Ὑποσκαφὴ,ſuffoſſio.Item ſpecus ſeu foſſa ſub aliquo loco cauata.Dioſ.l.5.c.106.

Φυτόσκαφος, terra circa plantas aut ſtirpes effoſſa. Φυτοσκάφος qui terram circa plantas fodit ſeu effodit. Theocr.idyl.25.

ΣΚΑΡΙΦΟΣ,ου,ὁ, ſtylus, vel penicillus. Item ſtipula, feſtuca,ſarmentum.ſchol.Ariſtoph.

Σκαριφάω,leuiter delineo,primis lineamentis rudius aliquid deformo atque deſigno.Suid.

Σκαριφάομαι,ῶμαι. Heſ.exp. ξύω, σκάπτω,γράφω. Exp. & perfunctoriè quidpiam ago.Suid. Item ſcarifico, per ſuperficiem ſcindo.

Σκαριφήματα,τὰ,lineamenta prima.

Σκαριφισμὸς,οῦ,ὁ, delineatio prima picturæ & ἰσχνογραφία quædam: vnde pro re aliqua perfunctoriè facta ponitur.Ariſtoph.

Compoſita.

Διασκαριφῆσαι,propriè de auibus dicitur quæ vnguib. terram fodicant ſeu ſcalpũt. Pro diſſoluere vſurpat Iſocr.in Areop. διασκαριφήσασθαι καὶ διαλύσασθαι τὰς δυστυχίας.

Κατασκαριφάω,ῶ,vellico,pungo,fodio.

ΣΚΕΔΑΩ,ſiue σκεδάζω & σκεδάννυμι,F.άσω, diſſipo,diſpergo.Od γ.Ὡς εἰποῦσα θεὰ σκέδασ' ἠέρα.

Σκεδάζομαι,& σκεδάννυμαι,diſſipor,diſpergor. Herodian.σκεδασθέντες εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν.

Σκεδασμὸς ὁ, diſſipatio,diſperſio.

Σκέδασις,εως,ἡ,idem Od.α.

Σκεδαστικὸς,diſſipandi vim habens,diſcutiens.

Σκεδαστὸς,ὁ,diſſipatus, diſperſus. Item qui diſſipari & diſpergi poteſt.Exp.& mutabilis.Plat.

Σκιδνῶ & σκίδνημι,idem quod σκεδάω,ſeu σκεδάννυμι.

Σκίδναμαι,idem quod σκεδάννυμαι.Od.β.

Κεδάω,ſeu κεδάζω,idem cum σκεδάω.Od.ξ.

Κεδάζομαι,diſpergor,diſiicior.Il ο.

Κεδαίω,idem quod κεδάω,apud Nic.

Κίδνημι, idem quod præcedentia, vnde paſſ. κίδναμαι, diſſipor,diſpergor,diffundor. Il.ψ. Ὅτε μέτα κρόκοπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς. 1481

Compoſita.

Ἀνασκίδναμαι,ſurſum deorſúmque diſſipor, huc illuc diſpergor.

Ἀποσκεδάω,ſeu ἀποσκεδάζω,diſſipo,diſpello.

Ἀποσκεδάννυμαι,& ἀποσκεδαννύω, idem: apud Xen.

Ἀποσκίδνημι,& ἀποκίδνημι,pro eodem.

Ἀποσκίδναμαι,& ἀποκίδναμαι, diſſipor, ſeu diſpergor alicundè.Il ψ.

Διασκεδάω,ſeu διασκεδάζω,diſſipo,diſiicio, diſpergo, Odyſſ.ε. τὰ μὲν αὖτε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη. Sic & Thucyd.Apud Herodian. lib.5. διεσκέδασε τὴν φήμην,diuulgauit famam.Dicitur & διασκεδῶ pro διασκεδάσω,in futuro:apud Ariſtoph.in Veſp.

Διασκεδαστὴς,οῦ,ὁ,diſſipator.

Διασκεδαστικὸς,diſſipandi & diſpergendi vim habens. Exponitur etiam digerens.

Διασκεδάννυμι & διασκεδαννύω, idem quod διασκεδάω,apud Herodian.

Διασκίδνυμι,idem.Heſiod.

Διασκίδναμαι. diſſipor,diſpergor,diſiicior.Luc.

Διακεδάω,poeticè pro διασκεδάω.Apoll.

Εκσκεδάζω,eiectos diſſipo & diſpergo:ſeu eiicio ſimul & diſſipo.

Επισκεδάζω,inſuper diſſipo & diſpergo.Exp.etiam,inſpergo,ſpargo ſuper.

Επικίδνημι,diſſipo ſuper,diffundo ſuper.

Επικίδναμαι,diſſipor,ſeu diffundo ſuper.Il.β. Αξίου, ού κάλλιστον ύδωρ ἐπικίδναται αἶαν, Il.η. Τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς, quàm latè aurora per orbem diffunditur.

Κατασκεδάζω,& κατασκεδάννυμι diſſipo,diſpergo.

Περικίδναμαι,circumſpargor.in Epigr.

Συσκεδάζω,diſſipo,diſpergo:ſeu vnà diſſipo.Ariſt.

ΣΚΕΘΡΟΣ,οῦ,ὁ,exactus,exquiſitus:vt σκεθρὰ δίαιται exquiſita & optima victus ratio,cui opponitur φαύλη,vt annotat Gal.

Σκεθρῶς,exactè,apud Æſchyl.in Prometh.

ΣΚΕΙΡΩΝ,ωνος,ὁ,ventus à Scironiis ſaxis ſpirans, quæ Sciro latro inhabitabat. Scribitur & σκίρων pro vento qui & Caurus appellatur,apud Æſchin.& pro latrone illo.

Σκειρωνίδες πέτραι, Scironia ſaxa.Eur.

ΣΚΕΛΛΩ,exicco,arefacio ξηραίνω, vt exp. Etym. qui & hoc exemplum ex Il.ψ. ſubiicit, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλη' ἀμφὶ χρόα &c.quod tamen Euſt. ad σκέλλω refert, vt & in eo hoc exemplum ſuprà eſt citatum.Sed & apud Heſych.σκήλειεν, exp.ξηραίνειν, ἰσχναίνειν,& σκῆλαι ξηρᾶναι. Exponitur etiam attenuo, tenuem reddo.

Σκέλλομαι,exiccor, areſio: vnde σκελλόμενα, Heſychio ſunt σκελετευόμενα. Item actiuè, idem quod σκέλλω, apud eundem.

Σκελλὸς,οῦ,ὁ,aridus.Item diſtortus.Heſy.

Σκελλίδες,αἱ,nuclei alii & ſegmina Ægin.

Σκελιφρὸς,οῦ,ὁ,tenuis ex ariditate.Erot.apud Hipp.

Σκελέω idem quod σκέλλω.Gal.

Σκελέομαι,idem cum σκέλλομαι.Heſy.

Σκελετὸς,ὁ, exiccatus,arefactus.Nic.in Ther.Sic & dicitur cadauer hominis exiccatum, cadauer aridum.Plut.in Ant. Οἱ σκελετοὶ exp.etiam,manes: apud Lucil.Epigr.l.2.

Σκελετώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, corporis arefacti ſpeciem gerens.Luc.

Σκελετεύω,idem cum σκέλλω, & σκελέω: vnde σκελετευθεὶς, apud Dioſc.lib.2. cap.50. exp.ſiccatus,arefactus:aliis, ſale inueteratus.

Σκελετεία,ἡ exiccatio,arefactio.Gal.

Σκλέω,vnde σκλῆμι(per ſyncopen factum ex σκελέω)inuſitatũ quidem eſt,format tamen cum σκλῆμι præter.ἔσκληκα,quòd exp.arefactus indurui, durus ſum factus ex nimia ſiccitate.Apoll.Arg.l.2.αὐσταλέος χρῶς ἔσκλήκει.Hinc partic. ἐσκληκὼς,& apud poet.ἐσκληώς,qui exaruit ſimul & induruit: vt apud eundẽ ibidem,οἱ γ' ἦσαν ἐσκληῶτες.Exponitur etiam, qui ita addictus & aſſiduus eſt in aliqua re, vt in ea propemodum exareſcat.Suid.

*Ενσκλέω,itidem inuſitatum, cuius etiam præteritum perfectum vſitatum, ἐνέσκληκα.

Σκλῆμα,τὸ,exp.oſſis exiccatio. At σκέλημα.Gal.exp. σκελετεία,in lex.Hippocr.

Σκληφρὸς,ὁ,cuius corpus exaruit & attenuatum eſt, ſeu emacruit.Heſych.& Suid.

Σκληρὸς,ὁ, durus: *ex ariditate*,cui opp.μαλακὸς, mollis. Athen.l.14. ἡ ἕψησις τὰ σκληρὰ μαλάττει. Item durus,cui oppon. ὑγρὸς,laxus:vt apud Hippoc. τοῖσι τὰς κοιλίας σκληρὰς ἔχουσι. Item durus,i.aſper, ſæuus, cui oppon.moderatus, & mitis: vt σκληρὰ ἤθη. Plut.ſymp.7.Sic & σκληρὸς δαίμων, aſpera ſors apud Ariſtop.& ἄνεμοι σκληροὶ,apud Ælian.¶ Σκληρὸς dicitur etiam vitium in aluearibus quo innatis araneis faui corrumpuntur.Heſy.Pro quo ſcribitur & κλῆρος,apud Ariſt.hiſt.an.l.9.c.40.

Σκληρῶς,durè,duriter.Xen.

Σκληρότης,ητος,ἡ,duritia,durities.Plat.Ariſto.

Σκληρία,ἡ,idem.

*Σκληρίασις,id eſt durities. ſecundum Gal.

Σκληρόω,ῶ,duro,induro.

Σκλήρωμα,τὸ,duritia:ſcirrhi ſpecies.P.Ægin.l.3.

*Σκληρώδης,duritiem præferens natura & qualitate. Paul.Ægin.

Σκληρύνω,*itidem* duro,induro,obduro: in ep.ad Rom c.9. ὃν δὲ θέλει σκληρύνει.

Σκληρυντικὸς, durandi vim habens ſeu indurandi, vt σκληρυντικὰ φάρμακα,apud medicos.

Αποσκληρύνω(*comp*)idem quod σκληρύνω. Aphr. Αποσκληρόω,idem.Exp.&,indureſco.

Compoſita.

Αποσκλέω exareſco:item morior:vnde ἀποσκλέοι,apud Heſy.& Suid.exp.ἀποθάνοι, moriatur,apud quos tamen ſcribitur ἀποσκλαίη.

Αποσκλῆμι,*itidem* exareſco: item emacior & tabeſio ſeu contabeſco. Alciphron ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ, periculum eſt mihi ne fame tabeſiam. Hinc particip ἀπεσκληκὼς,apud Luc.tabidus,aridus. Apud Chryſoſt. de ſacerdotio, ἀπεσκληκυῖα ψυχὴ τῇ τῆς σωφροσύνης αὐστηρότητι, exp. anima quæ obduruit, vel quæ callum obduxit.

Ασκελὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,qui non obduruit nec exaruit. Item qui ſupra modum exaruit Od.κ.

Ασκελέως,duriter.Exp etiam,grauiter,aſſiduè.Il.σ. Pro eodem dicitur ἀσκελὲς, Od.α. Vide & in compoſ.ex σκέλος.

Ενσκέλλω,intus arefacio.Nic in Ther.

Κατασκέλλω,exicco,exarefacio,extenuo. Propriè carnes & medullam corporis abſumo, vt nihil præter oſſa remaneat. Heſy. Κατασκελετεύω, idem.Diog. Laert. ἰσχνὸν καὶ κατασκελετευμένον, aridum, exuccum.

Κατασκλῆμι,exareſco, vel contabeſco: vnde præt. κατέσκληκα,exarui, contabui. Luc. κατέσκληκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκὼς totus emaciatus eſt, præ curis tabefactus.Κατεσκληκέναι exponitur etiam, induruiſſe,vel induratum eſſe:apud Theophr.

Περισκελὴς, prædurus: vt Soph. in Antig. σίδηρος περισκελὴς, ferrum nimis induratum. Idem in Aiace, περισκελεῖς φρένες,prædurum ac pertinax pectus, præfracta mens. Ab Hippocr.περισκελὲς φάρμακον,dicitur quod mordicat & vehementer incitat,vt annotat Gal.l.2 Glauc.

Περισκλῆμι,exareſco, ſeu extabeſco ſtudio quo alicui rei addictus ſum.Suid.

*Περισκληρύνω,circum induro.Hippocr.

*Περίσκληρος,prædurus. Galen.

*Υπόσκληρος,ſubdurus,prædurus.Lucian.

ΣΚΕΛΟΣ,εος,τὸ,crus.(à σκέλλω deriuatum, διὰ τὸ ἄσαρκον)Ariſtot an.l.2 βραχίονας κάμπτει καὶ σκέλη, brachia & crura flexit.Et lib.2. κατὰ σκέλος δὲ βαδίζουσιν,pedatim gradiuntur. In plur. τὰ σκέλη,exponitur etiam,genua. vt apud Hippocr. τὰ σκέλεα κειμένου, ξυγκεκαμμένα ᾖ, Celſus vertit, vbi ægro genua contracta ſunt. Interdum exponitur, ſuffrago: interdum,pedes.apud Ariſtot. Apud Ariſtoph.in Veſp.σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζειν ſeu ῥίπτειν, ſalutationis genus eſt quo pedes velut in cœlum iactantur.

Σκέλεαι,αἱ,ἡ,femoralia,ſeu feminalia: vel etiã tibialia: item calceamentorum genus, apud Poll.lib.7.c.14. Apud Heſy.σκελέαι(oxyt.dicuntur eſſe crurum ſeu tibiarum

tibiarum integumenta.

Σκιλύτειον, τὸ, ſellula tripes. Poll.l.10.c.11.

Σκελὶς, ίδος, ἡ, perna, femur porci aut alius pecoris, vnà cum carne illa pulpoſa quæ à ſpina ad imum ventrem pertinet. Athen.l.6. Pro eodem dicitur & χελὶς: vt apud Ariſtoph in Equit. χελίδας ἐδηδοκὼς, ὀνήσομαι μέταλλα.

Compoſita.

Ἀποσκελῆσαι, Heſych. exp. παιδικὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι, puerilem ſeu ludicram ſaltationem ſaltare.

Ἀσκελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, crura non habens Plat.

Ἀσκελέως & ἀσκελὲς, ſine cruribus: ἀμεταστάτως. A-σκελὲς, exp. etiam, pari menſura: apud Nic. in Ther. vt α ponatur pro ἴσον.

Βραδυσκελὴς, tardis cruribus incedens, tardigradus.

Ἐγκαλοσκελὴς, qui crura habet incluſa lignis ſeu numellis. Heſy.

Ἐπισκέλισις, ἡ, de equo dicitur qui pedes mouere incipit, apud Xen. teſte Poll.

Εὐσκελὴς, qui bonis eſt cruribus. Poll. ex Plat.

Ἰσοσκελὴς, qui paribus ſeu æqualibus cruribus eſt. Et τρίγωνον ἰσοσκελὲς, quod ex tribus lineis duas æquales habet, quibus quaſi cruribus inſiſtit, apud Eucl. & Ariſtot. &c.

Κακοσκελὴς, qui malis eſt cruribus. Poll.

1483 Λεπτοσκελὴς, tenuia crura habens.

Μακροσκελὴς, cui longa crura ſunt.

Μονοσκελὴς, vnicum crus habens. Plin.

Ὀνόσκελος, crura aſinina habens: vnde ὀνόσκελοι, dæmonum genus ab aſininis cruribus ſic dictum: vnde Cæl. Rhodig. l.2. c.6.

Ὀνοσκελὶς, ίδος, ἡ, empuſa dicitur itidem ab aſininis cruribus quæ affinguntur. Euſt.

Περισκελὴς, crura ambiens ſeu circumdans: vnde τὰ περισκελῆ, femoralia. Phil. & Exod. 28.

Περισκέλιον, & περισκελὶς, feminale, caliga, braca. Leuit.16. Plut. in præcept. ſan.

Ῥαιβοσκελὴς, cui crura obtorta ſunt introrſum: loripes. Epigram.

Τετρασκελὴς, quadrupes. Eur.

Τρισκελὴς, tria habens crura.

Τραγοσκελὴς, qui hircinis eſt cruribus. Panis epith.

Ὑπερσκελὴς, qui cruribus eſt grandioribus. Plat. Dicitur & verſus ὑπερσκελὴς, qui cæterorum menſuram vna ſyllaba aut dimidio pede ſuperat.

Ὑποσκελίζω, ſubiecto crure euerto & deiicio, ſupplanto. Lucian. οἱ ὑφ᾽ αὐτῶν περιπλεκόμενοι ὑποσκελίζουσι. Metaph. pro labefacto ſumitur: apud Phil.

Ὑποσκελισμὸς, ſupplantatio, quum aliquem crure ſubiecto labefactamus. Ὑποσκέλισμα, τὸ, lapſus ſeu ruina ex ſupplantatione.

Φοινικοσκελὴς, qui puniceis eſt cruribus. Apud Eur. in Ione, φοινικοσκελεῖς χηλαὶ, vngulæ puniceis cruribus annexæ, ſeu vngulæ purpureæ.

ΣΚΕΠΑΡΝΟΝ, ου, τὸ, aſcia ſiue dolabra: fabrile inſtrumentum quo materies dolatur. Exp. & bipennis. Odyſſ.ε Δῶκε δ᾽ ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον. Sic & Plut. ¶Sic dicitur & vinculi genus, ad σκεπάρνου ſimilitudinem accedens: apud Hippoc. in qua tamen ſignif. dicitur σκέπαρνος, apud Gal. ¶Dithyrambici vellus pecoris σκέπαρνον appellarunt, quaſi σκέπον τὸν ἄρνα Euſt.

Σκεπαρνηδὸν, (aduerb.) aſciæ modo & forma. Hipp.

Σκεπαρνίζω, aſcia percutio, ancipiti ſecuri ferio.

Σκεπαρνισμὸς, ὁ, fractura caluæ in duas partes, quum grauiore ictu oſſa percuſſa deſiliunt.

Compoſita.

Ἀποσκεπαρνισμὸς, οῦ, ὁ, ſpecies eſt vna fracturæ cranij, de qua Gal.

Ἀσκέπαρνος, à ſecuri intactus, ſecuri non politus: non exaſciatus. Soph.

ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ, F. ψομαι, circumſpicio, diſpicio, Hom. Plat. Item inuiſo, viſo, viſito. Xen. pæd.4. Frequentius metaph. ſignificat, video, ſpeculor, conſidero, perpendo. Iſocr. in Buſir. enc. σκέψαι δὲ κἀκεῖνο καὶ δίελθε πρὸς σεαυτὸν, conſidera & tecum perpende. Aliquãdo exponitur delibero, conſulto. Cum περὶ: Herodian. l. 7. ἔδοξεν συνῶν συνελθεῖν, καὶ περὶ τῆς πρακτέον σκέψασθαι, conuenire ac de toto negotio deliberare.

Præt. ἔσκεμμαι, & quæ ab eo formantur, actiuam habens ſignif. quum de perſona dicũtur. Demoſth. Olynth.1. εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος ἥκει τις. Paſſiuam autem, quum de re: vt idem Demoſth. πάλαι γὰρ ἐσκέφθαι ταῦτα καὶ ἐγνῶσθαι προσῆκε, iſta conſiderata & animo perpenſa fuiſſe. Xen. Hell.3. ἐσκεμμένα λέγειν ἡγήσατο αὐτόν. Hinc aduerb. ἐσκεμμένως, conſideratè, circumſpectè Poll.l.6.

Σκέμμα, τὸ, quod animo perpendimus, commentatio, ſpeculatio, res ad diſquirendum propoſita. Ariſtot. polit.3.c.11. Luc. in Hermot.

Σκεμμὸς, οῦ, ὁ, idem. σκέψις βουλή. Suid.

Σκέψις, εως, contemplatio, inſpectio. Herodian. l.8. Item conſideratio & cogitatio, apud Plat. de leg. Itẽ commentatio, tractatio: apud Ariſtot. Item deliberatio, conſultatio, ſeu conſilium. Herodian. l.4.

Σκεπτικὸς, οῦ, ὁ, q.d. quæſitor & cõſiderator: qui diſquirere ac conſiderare ſolet. vt σκεπτικοὶ, philoſophi, apud Gell. l.11. c.5.

Σκοπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ſpeculator, & explorator. Odyſſ. δ. Τὸν δ᾽ ἄρ᾽ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός. Thucyd. l.8. σκοποὺς κατεστήσατο ἐν τῇ Λέσβῳ. Item obſeruator, inſpector. ſpectator: vt apud Xen. σκοπὸς τῶν γινομένων. Itẽ præfectus, præſes. Soph εἰσὶ ναοῖ ἐφεστῶσι σκοποί. Sic & f. gen. Od. χ. γρηῢ παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν δμωάων σκοπός ἐσσί. Apud Theocr. idyll. 6. (de cane) ἅ οἱ τὰν οἴων ἕπεται σκοπὸς, inſpectrix & cuſtos ouium. ¶Σκοπὸς, οῦ ὁ (ſubſt.) ſcopus, meta ad quã collimãt & tela dirigunt ſagittarij. Plat. de rep. στοχάζεσθαι τοῦ σκοποῦ, collimare ad ſcopũ. Pindar. Olymp. 2. ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, iaculum ad ſcopum dirige. Xen. pæd.1. βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, ſcopum attingere. Dicitur & σκοποῦ τυχεῖν: cui opponitur σκοποῦ διαμαρτάνειν, ſeu σκο- 1484
ποῦ πόῤῥω τοξεύειν. Metapherice ſignific. propoſitum & finem quem ſpectamus, ſeu ad quẽ mentem noſtram dirigimus. Herodian. Ariſtot. Sæpe dicitur: οὐκ ἀπὸ σκοποῦ, non abs re, non abſurdè, non procul à ſcopo. Aliquando exp. conſilium, mens, cogitatio.

Σκοπιὴ, ἡ, ſpecula. Luc. & Phil. Item ſpeculatio, ſeu actio ipſa ſpeculandi. Luc.

Σκοπιὰ, ἡ, idem quod σκοπιὴ, ſpecula. Iliad. δ. ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν αἰπόλος. Sic Plut. Item pro ipſo ſpeculatu. Odyſſ. θ, ἀλαοσκοπιὴν γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν.

Σκοπιήτης, ου, ὁ, ſpeculator, explorator. Suid.

Σκοπιάζω, ſpeculor, ex ſpecula obſeruo. Cum accuſ. Il.κ. & Od.κ. σκοπιάζομαι, idem. Apoll. Arg.2. Pro iiſdem dicitur & σκοπιάω & σκοπιάομαι.

Σκοπέω, ῶ, ſpeculor, contemplor, intueor. Itẽ video, obſeruo, cõſidero, apud Soph. in Oed. tyr. Itẽ video, diſpicio mecum, conſidero, animo agito & voluto: (ſequente particula τί ὅπως,) apud Iſocrat. in Panath. & Demoſt. Phil.3. itidémq; ſequente περὶ cum ſuo genit. apud Xen. pæd.1. Conſtruitur & cum accuſ. apud Thucyd. l.5. Item reſpicio (ſequente πρὸς cum accuſ.) apud Xen. Pæd.1. Item video, proſpicio, caueo, (ſequente μὴ) vt apud Demoſt. σκόπει μὴ τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσηται. Exponitur etiam, exploro, quæro: Item delibero.

Σκοπέομαι, idem quod σκοπέω, ſpeculor, intueor: apud Soph. in Oed. tyr.

Σκέπησις, idem cum σκέψις Heſych.

Σκοπεύω, ſpeculor, intueor, Baſil.

Σκέπτομαι, qui veluti ſcopus ſpectatur, quem veluti ſcopum nobis propoſuimus. Suid.

Σκόπελος, ου, ὁ, ſcopulus, locus editus ex quo circumiacentia oculis luſtrari queunt. Hom. Iliad. β. Odyſſ. μ. Ariſtoph. in Nub. Item rupes in mare prominens. Heſych.

Τανυσκόπελος, (comp.) ſcopulos habens in longum protentos.

Compoſita, ac primùm, ex σκέπτομαι, & σκοπέω, cum præpoſ.

Ανασκέπτομαι, conſidero diligenter, accuratè perpendo, (ſurſum deorſúmque rem animo volutans) Ανασκοπέω, idem.

Αποσκέπτομαι, ex alto ſpeculor.

Απόσκοπος, eminus intuens. ἀπόθεν σκοπῶν. Heſych. vide & vltimam claſſem compoſ.

Αποσκοπέω, idem quod ἀποσκέπτομαι. Eurip. Lucian. Vide & in comp. ex σκοπὸς, ſcopus. Αποσκοπεύω, ſpeculor. Greg.

Διασκέπτομαι, diſpicio, conſidero mecum, perpendo. Luc. in vit. aut ἐπέχω περὶ τούτου καὶ διασκέπτομαι. Exp. etiam contemplor, inſpecto. Item perſpicio: item conſulto, delibero.

Διάσκεψις, conſideratio, contemplatio, perſpectio. Item deliberatio, conſultatio.

Διασκοπέω, ῶ, contemplor, ſpeculor. Plat. Item diſpicio, conſidero. Thuc.

Διασκοπιάομαι, idem quod σκοπιάομαι. Il. κ.

Συνδιασκέπτομαι, (decomp.) ſimul conſidero & diſquiro. Greg. Nazianz.

Επισκέπτομαι, inuiſo, viſito. Herodian. l. 4. ἐπισκεψάμενοι τὰ νοσοῦντα. Sic & Matth. 25. Item peculiariter in ſacris literis viſito ad pœnas ſumendas: vt Ier. 5. μὴ ἐπὶ τούτοις ἐπισκέψομαι. Item viſito vt opem feram aut miſerear. Luc. 7. ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς λαὸν αὐτοῦ. Item aſpicio, inſpicio, contemplor. Soph. & Herodian. Item inſpicio, luſtro, recenſeo. Num. 1. Sic ἐπεσκεμμένοι ἄνδρες. Exod. 36. viri recenſiti. Dicitur etiam paſſ. ἐπισκεπτῆναι, requiri ſeu deſiderari in recenſione. Item conſidero animo expendo & diſpicio: vnde ſæpe apud Xen. ἐπισκεψώμεθα, videamus. Item diſquiro & diſcepto mecum, commentor, apud Themiſt.

Επίσκεψις, inſpectio. Item recenſio quæ fit luſtrando & inſpiciendo. Numer. 1. Item conſideratio, perpẽſio, cogitatio. Exp. etiam, diſputatio, diſquiſitio.

Επίσκοπος, inſpector: apud Plutarch. θεοὶ χρηστῶν ἐπίσκοποι καὶ πονηρῶν ἔργων. Sic Il. χ. (itidem de Diis) Μάρτυροι ἔσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων. Item qui alicui rei curandæ præfectus eſt, qui & σκοπός. Plutarc. in Pericle, πάντα διεῖπε, καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ Φειδίας, omnia adminiſtrabat & curabat Phidias. Exponitur etiam, cuſtos. Peculiariter autem olim dicebantur ἐπίσκοποι, ſacri gregis inſpectores qui verbo & gubernationi præerant, quíque quaſi ſpeculatores in doctrinam, & mores commiſſi gregis inquirebant, vt Act. c. 20. & Philip. c. 1. ¶ Vide & aliam ſignif. in compoſ. σκοπὸς, i. ſcopus.

Επισκοπὴ, ἡ, inſpectio, ſeu munus inſpiciendi. Act. 1. & 1. Tim. 3. Item viſitatio, i. animaduerſio, punitio: vt apud Syneſ. ἐπισκοπὴ θεοῦ, animaduerſio diuina in improbos. Item viſitatio ad opem ferendam. 1. Pet. 2.

Επισκοπέω, ῶ, idem quod ἐπισκέπτομαι, viſo, viſito, inuiſo. Iſocr. in Panath. Xen. Pæd. 8. Item inſpicio, Xen. in Pæd. πῶς ἐπιμελεῖ ἐπισκοπεῖν. Et Gal. lib. 2. ad Glauc. ἐπισκοπεῖν τὴν φύσιν, naturam inſpicere. Item curator & inſpector ſum, curã ago, velut ἐπίσκοπος: vt 1. Pet. cap. 5. Item diſpicio mecum & animo verſo, cõſidero, perpendo. Iſocrat. Item video, obſeruo, animaduerto, (ſequente εἰ) apud Xen. Itẽ video, caueo, (ſequente μὴ) vt Hebr. 12. Itẽ reſpicio (ſequente

1485

πρὸς) vt & σκοπῶ.

Επισκοπεύω, epiſcopus ſum, epiſcopi munere fungor, apud comment. Dionyſ. Areop. Επισκοπεῖον, τὸ, habitatio epiſcopi.

Decomp. Αλλοτριοεπίσκοπος, alienarum rerum inſpector. 1 Pet. 4.

Ανεπίσκεπτος, inconſideratus. Xen. Ανεπισκέπτως, inconſideratè.

Παντεπίσκοπος, omnium rerum inſpector. Epith. Dei apud D. Areop.

Παρεπισκοπέω, ſeórſim penſito, ſeu conſidero, vel obiter conſidero. Plut.

Συνεπισκέπτομαι, vnà inſpicio, ſeu vnà luſtro & recẽſeo: in qua ſignif. ſumitur paſſiuè συνεπεσκέπησαν. Numer. c. 11. Item vnà conſidero & diſpicio. Plat.

Χωρεπίσκοπος, regionis inſpector Baſil. In canonibus Græcis, exp. vicarius epiſcopi, vicarius epiſcopus.

Κατασκέπτομαι, ſpeculor: idem quod σκοπιάζω. Xen.

Κατάσκοπος, ſpeculator, viſor. Thuc.

Κατασκοπικὸς, ſpeculatorius, exploratorius: vt κατασκοπικὸν πλοῖον, nauis quæ explorandi cauſa præmittitur: à Cic. lib. 5. ep. Att. vocatur κατασκόπιον.

Κατασκοπὴ, ſpeculatio, idem cum σκοπή. Xen. pæd. 6. Exponitur & ſpecula.

Κατασκοπεύω, exploro, ſpeculor. Maccab. lib. 1.

Κατασκοπῶ & κατασκοπεύομαι, ſpeculor, inſpicio, oculis perluſtro. Eurip. & Xen.

*Πολύσκεπτος, valde circumſpectus, prudens. Arat.

Προκατασκέπτομαι, (decomp.) præmiſſus ſpeculor ſeu exploro. Herodot. l. 8.

Περισκέπτομαι, circumſpicio, cõſidero. Περιεσκεμμένος, cõſideratus, circumſpectus, cautus: tam de re quàm de homine. Luc. de conſcrib. hiſt.

Περιεσκεμμένως, circumſpectè, conſideratè, cautè & prudenter: in Axiocho.

Περίσκεπτος, qui circumcirca luſtrari oculis poteſt: excelſus, editus, altus. Od. α.

Περισκοπέω, ῶ, circumſpicio, oculis circumluſtro.

Περισκοπεύω, ῶ, idem.

Περισκόπησις, circumſpectio: qua aliquid oculis circumcirca luſtratur.

Απερίσκεπτος, (decomp.) non circumſpectus, inconſideratus. Thuc. l. 4. Απερισκέπτως, inconſideratè, imprudenter. Syneſ.

Προσκέπτομαι, proſpicio, vel prius conſidero. Herodot. προσκέπτομαι πάντα, omnia rimor & conſidero. Apud Thuc. l. 8. καὶ τὰ ῥηθησόμενα πρότερον αὐτοῖς προεσκέπτετο, præmeditati ad dicendum venerant.

Πρόσκοπος, ſpeculator ſeu explorator qui præmitti ſolet, emiſſarius, apud Suid.

Προσκοπέω, ῶ, prouideo, proſpicio. Thuc. προσκοπῶ τὰ κοινὰ, in commune proſpicio. Apud Eurip. in Med. προυσκεψάμην τὸ σὸν, conſulo tuo commodo, tibíq; proſpicio. Προσκέψις, prouiſio, proſpectio.

Απρόσκεπτος, (decomp.) improuiſus, conſideratus.

Απροσκέπτως, inconſideratè, apud Athen.

Compoſita ſine præpoſitione, ac primùm retinentia πτ.

Αξιόσκεπτος, dignus conſideratione ſeu animaduerſione: conſiderandus. Xen.

Ασκεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconſideratus, non circumſpectus.

Ασκέπτως, non circumſpectè, inconſideratè, inconſultò & temerè. Ariſtot.

Compoſita ex σκοπὸς, ac primùm pro ſpeculatore ſeu inſpectore: itidem ſine præpoſ.

Αεροσκοπία, ἡ, diuinatio ex inſpectione aëris, ſeu aëriæ conſtitutionis.

Αλαοσκοπιὰ, ἡ, cæca ſpeculatio. Il. κ. & ν.

Αλφιτοσκόπος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ ex inſpectione farinæ vaticinatur: q. d. farinæ inſpector aut inſpectrix. Heſych. in Αλφιτόμαντις.

Ασκοπος, inconſideratus, nõ circũſpectus. Il. ω. Plut. in conſol.

conſol.ad Apollon. Item paſſiuè,qui conſideratione & mente attingi non poteſt,cogitatione imperceptus.Interdum exp.inopinatus, inexpectatus:vt ἄσκοποι πέρ᾽ἀγες,apud Soph.in Aiace. Vide & in ſequenti claſſe compoſ.

Ἀσκόπως, inconſideratè, non circumſpectè, re non bene perpenſa.Poll.l.6.

Ἀστεροσκόπος,ſtellarum contemplator.

Βατιδοσκόποι, qui auidius inhiantes ταῖς βατίσι, eas in foro piſcatorio intentiore oculo perſequuntur,mo dò huc modò illuc reſpectantes.Ariſtoph.

Εὔσκοπος,conſideratus,circumſpectus,prouidus.Exponitur & paſſiuè,aptus videri.Apud Ariſtot.hiſt.an.l. 9.εὔσκοπος τόπος,exp.opportunus locus.

Ἡλιοσκόπος,ſolem ſpectans.Sic nominatam eſſe tithymali ſpeciem quandam,quoniam comas cum ſole circumagit,autor eſt Dioſc.l.4.c.165.

Ἡμεροσκόπος,diurnus ſpeculator,qui diurnas excubias agit.Xen.& Ariſtoph.

Ἡμεροσκοπεῖον, q.d.diurnæ ſpeculationis locus: nomen oppidi,apud Strab.

Ἡπατοσκόπος,ου,ὁ καὶ ἡ, q.d. qui inſpecto victimæ iecinore futura prædicit:haruſpex,extiſpex.

Ἡπατοσκοπία, iecinoris inſpectio, haruſpicina,ſiue haruſpicium:extiſpicina ſiue extiſpicium. Herodian. l.8.

Ἡπατοσκοπέω,ῶ,iecur inſpicio,apud Ezech.

Θεατροσκοπία,theatralis ſpectatio.Syneſ.ep.54.

Θηροσκόπος,feras obſeruans, feris inſidians:epitheton

1486 Dianæ.apud Hom.hymno in eam.

Θυννοσκόπος,qui thynnos obſeruat & captat.Plut.

Θυννοσκοπία, thynnorum ſpeculatio & captatio. Et metaph.accurata, & inconueniens obſeruatio:quoniam piſcatores thynnos intenta oculorum acie ſpeculantur quo pacto tridente figant.

Θυννοσκοπεῖον,locus thynnorũ ſpeculationi aptus.

Θυννοσκοπέω,thynnos ſpeculor & capto. Et metaph. ſpeculor intentis oculis,accuratè obſeruo: (more eorum qui thynnos captant.) Ariſtoph.in Equit.

Θυοσκόπος,aruſpex,qui inſpectione hoſtiæ viſcerum futura prædicit.Eurip.in Rheſo.

Ἱεροσκόπος, (q.d. ſacrorum inſpector) idem quod θυοσκόπος.

Ἱεροσκοπία,aruſpicina.

Ἱεροσκοπῶ, aruſpicinam factito ſeu exerceo,aruſpicis ſacerdotio fungor.Heſych.

Ἰχνοσκοπῶ,alicuius veſtigia luſtro.Plut.

Ἐξιχνοσκοπέω,(Decomp.)idem Soph.

Κεραυνοσκοπεῖον, alta machina in ſcena, verſatilis, inſtar ſpeculæ,ex qua fulminum iactus exhibebant. Poll.l. 4.c.19.

Λιμενοσκόπος,portuum inſpector.Callim.

Μετεωροσκόπος,ſublimium rerum(i.cæleſtium) ſpeculator. Accipitur & pro curioſo ac inutili rebus gerendis.apud Plat.

Μετεωροσκοπική, aſtrologiæ pars quæ eleuationum differentias aſtrorúmque diſtantias exquirit.

Μετεωροσκοπῶ, ſublimia ſpeculor. Item cœlum intueor.Ariſtoph.in Pace.

Μετωποσκόπος, q. d. frontiſpex: frontis inſpector, qui hominis ingenium diiudicat ex fronte, indéque futura auguratur.Plin.lib.35.c.11.

Μηλόσκοπος,vnde pecora ſeu oues conſpici poſſunt: vt κορυφὴ μηλόσκοπος.Hom.

Μορφοσκοπῶ,formas ſpecto.

Διαμορφοσκοπέω, (Decomp.) formas ſpecto inter aliquos,de forma aliquorum ex diligenti inſpectione iudex ſedeo. Athen.l.5.

Μωμοσκόπος,qui reprehenſoris animo obſeruat.

Μωμοσκοπῶ,reprehenſoris animo conſidero.Greg.

Οἰωνοσκόπος,auſpex, qui auium volatus & paſtus inſpicit,ex iiſque auguria accipit.

Οἰωνοσκοπικὸς,ad auſpicem pertinens,auguralis.

Οἰωνοσκοπία,auſpicium, auguriũ,i.auium inſpectio diuinatióque ex earum volatu,garritu aut paſtu.

Οἰωνοσκοπεῖον, locus vbi auſpices cõſident & augurium agunt:auguraculum.

Οἰωνοσκοπεῖν,augurium ago.Eurip.in Bacch.

Οἰωνοσκοποῦμαι,idem.

Ὁπλοσκοπία,armorum inſpectio.Philo.

Ὀρνιθοσκόπος,idem cum οἰωνοσκόπος Ammon.

Ὀρνεοσκόπος,idem.

Ὀρνεοσκοπέω,augurium ago,auium volatus & garritus obſeruo,futura ex iis augurans.

Οὐρανοσκόπος,qui cœlum contemplatur.Sic & vocatur piſcis ab oculo quem in capite habet,apud Athen.l. 7.& Plin.l.32.c.7.

Παλμοσκόπος, qui contemplatur παλμὸν, & ex eo diuinat.

Πανσκόπος,omnia ſpeculans,omnia cernens.Ep.

Σπλαγχνοσκόπος,extiſpex qui exta ſeu viſcera victimæ cæſæ inſpiciens, ex eorum colore aut qualitate futura coniicit & prædicit.

Τερατοσκόπος,qui portẽta inſpicit & interpretatur: qui ex oſtentorum inſpectione futura prædicit. Suid. Pro eodem per ſyncopen dicitur τερασκόπος, apud Eurip.in Bacch.

Τερατοσκοπία,diuinatio ex portentorum inſpectione,ſeu ſcientia quæ è monſtrorum inſpectione futura auguratur.Poll.

Τηλέσκοπος,qui è longinquo videtur, procul apparens.Heſiod.in Theog.Τηλεσκόπος, qui longè oculorum ſuorum aciem porrigit, cernens maximo etiam interuallo à ſe diſtantia.Ariſtoph.in Nub.

Ὑδροσκόπος,aquarum ſpeculator, qui ſpeculatur,rimatúrque vbi aquæ lateant.

Ὑδροσκοπικὸν,ſ.γράμμα,liber docens quomodo quis ſpeculari rimaríque poſſit vbi aqua lateat,& quo in loco fodiendum ſit,vt aquam reperias.Geopon.l.2.

Ὑδροσκοπέω ſeu ὑδροσκοπέομαι,ſpeculor, rimórque vbi aqua lateat,aquas indago.Ibidem.

Ὑδροσκόπιον,dicitur eſſe cleplydræ genus, qua horæ diſcernuntur,apud Syneſ.ep.15.

Χειροσκόπος,manus ſeu manuum inſpectus,qui ex inſpectione manuum diuinat.Suid.

Χειροσκοπικὸς,ad artem χειροσκόπου pertinens.

Ὡροσκόπος,qui horas vel horarum rationem obſeruat: & peculiariter,qui natalem,ſeu natalitiam alicuius horam conſiderat,& inde futura prædicit. Heſych. & Suid.Sic & aſtrologis dicitur ea pars cœli quæ genituræ tempore ab orientali parte cœli emergit in hemiſphærium noſtrum, & ortus appellatur: ex cuius obſeruatione natalitia prædicta fiunt.Ὡρόσκοπος verò in quo horæ conſiderantur ſeu videntur: vt ὡρόσκοπα ἀγγεῖα.Plin.l.2.cap.71.

Ὡροσκοπέω,horas conſidero & noto:& peculiariter horas natalitias. Dicitur & ὡροσκοπῶν ἀστὴρ,natalitia ſtella.Baſil.in Hexam. hom.6. 1487

Ὡροσκοπία,ἡ,conſideratio & notatio horarum, præſertim natalitiarum: ſcientia diuinandi ex inſpectione horæ ſiderúmque natalis.

Ὡροσκοπεῖον,τὸ,inſtrumentum ſeu machina quæ horarum rationem aſpicientibus commonſtrat.Item, inſtrumentum in quo natalitias horas notant & conſiderant aſtrologi Baſil.ibidem.

Compoſita ex σκοπὸς ſcopus.

Ἀπόσκοπος,ὁ καὶ ἡ,à ſcopo remotus,vel aberrans. Et metaph.abſurdè & à propoſito alienus.

Ἀποσκοπέω, intueor ſcopum vel aliquid tanquam ſcopum.Ariſtot.& Dionyſ.theol. cum εἰς.

Ἄσκοπος, ſcopum ad quem tendat non habens: ſeu ad nullum certum ſcopum tendens. Luc.in Tox. Exp. etiam,cuius nulla eſt effigies. Apud Suid.

Ἀσκόπως,ita vt aberres à ſcopo.Poll.

Ἐπίσκοπος, ad ſcopum tendens. Heſych. Aliam ſignif. vide in prima claſſe compoſit.

Ἐπισκόπως & Ἐπισκόπως, (aduerbia iter) tendendo ad ſcopum ſeu tanta arte vt à ſcopo non aberres. Alcidam. & Themiſt.

ΣΚΕΠΩ, tego, velo, operio. Herodian. l. 5. τὴν κεφαλὴν ἀεὶ σκέπων, ſignificat & prætexo.

Σκέπομαι, tegor, operior. Alex. Aphr.

Σκέπη, ης, ἡ, tegumentum, tegmen. Phil. de vita M. lib. 3. Item corporis integumentum. i. veſtis. Greg. Naz. μετὰ δὲ τῆς στολῆς στέγης σκέπης, τροφῆς. Exp. etiam prætextus, apud Herodot. Apud eundem pro σκιῇ, & δέρματι vſurpari tradit Suid. Exp. etiam, tutamen, præſidium.

Σκεπηνός, munitus, tectus.

Σκεπάω, & σκεπάζω, idem quod σκέπω. Theocr. Xen. Dioſc. Pro σκεπάω poeticè σκεπόω dicitur. Od. ν.

Σκεπάομαι & σκεπάζομαι, tegor, &c. Xen.

Σκέπασμα, τό, tegumentum, tegmen, operimentum. Ariſtot. polit. 7. c. 17. Pro eo poeticè dicitur σκέπας indeclinabiliter. Od. ζ. & η. Et pro σκεπάσματα σκέπα: apud Heſiod. in Erg.

Σκεπαστής, οῦ, ὁ, qui tegit. Item protector, defenſor.

Σκεπαστικός, ὁ, tegendi & operiendi vim habens: aut qui libenter tegit & protegit.

Σκεπαστήριον, τό, opertorium. Pro quo per ſyncopen dicitur σκέπαρον. At σκεπαστὴρ ἡ, dicitur faſciæ quoddam genus ad operiendum & deligandum caput: apud Galen.

Σκεπαστός, ὁ, tectus, opertus. Σκεπαστοὶ dicuntur lecticæ opertæ pellibus. Hieron. comm. in Eſ.

Σκέπανον, τό, idem cum σκέπη & σκέπασμα. Suid.

Compoſita.

Ἀνεμοσκέπης, εος, ὁ καὶ ἡ, à vento tegens: aduerſus ventorum iniuriam factus. Il. π.

Ἀποσκέπω, detego. Heſych. Ἀποσκεπάζω, idem.

Ἀσκεπής, qui tectus opertúſque non eſt.

Ἄσκεπος, idem. Ἀσκέπαστος, pro iiſdem.

*Ἀσκέπαστος, ὁ, ἡ, ſine operimento Dioſ.

Ἐπισκέπω, ſupernè intego & operio, intego. Epigr.

Ἐπισκεπής, ſupernè tectus. Ariſtot.

Εὐσκεπής, bene tectus, ſeu protectus. Theophr.

Καταςκεπάζω, protego.

Περισκέπω, circumtego, circumquaque obtego.

Περισκεπής, circumtectus. Dion. de ſitu orb.

Περισκεπάζω, circumoperio, adoperio, adumbro.

Συσκεπάζω, cooperio, contego.

Φιλόσκεπος, tegmine gaudens. Theophr.

ΣΚΕΥΟΣ, εος, τό, vas: παρὰ τὸ κεύθω, τὸ κρύπτω. Etym. Interdum & inſtrumentum. Plut. τὰ ἀμφὶ θυσίαν σκεύη. Xen. pæd. 4. τὰ τῶν ἵππων σκεύη & πολεμικὰ σκεύη, apud Thuc.

Σκευάριον, τό, vaſculum. Ariſtoph. & Plut. Τὰ σκευάρια, quæuis vtenſilia.

Σκευόω, ῶ, ſuis σκεύεσι inſtruo: vnde σκευοῦσθαι. Heſych. exp. ἑτοιμάζεσθαι.

Σκευάζω, idem. Peculiariter ſignificat, geſtaminib. corporis inſtruo: (vt veſtimentis & armis.) Plutarch. οὕτω γὰρ ἀπὸ Ῥώμης σκευάσαντες ἑαυτοὺς διὰ φίλων ὑπεξῆλθον. Ariſtoph. ἐσκεύασα σε Ἡρακλέα. Herculis te habitu indui. item paro, conficio. Athen. l. 7. Ἐπίστασαι τὸν σαῦρον ὡς δεῖ σκευάσαι. Et l. 9. σκευάσαι ἡδύσματα, condimenta ciborum parare.

Σκευάζομαι, (paſſ.) σκεύεσι, inſtruor: peculiariter iis
1488 quibus corpus ornari ſolet. Thucyd. l. 2. ὡς ἕκαστοι ἐσκευασμένοι ἦσαν. Et cum dat. Plut. ἐσθῆτι Κελτικῇ σκευασάμενος, Celtico cultu ornatus. Σκευάζομαι (actiua ſign.) colligo neceſſaria ad iter σκεύεσιν ad iter neceſſariis me inſtruo: Item paro, conficio. Plat. de rep. l. 2. ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, Exp. & molior, ſtruo, conſtruo.

Σκεύασμα, τό, confectio, compoſitio: ſeu id quod confectum & compoſitum eſt.

Σκευασία, ἡ, apparatus, qui in veſtibus & armis cultúque corporis adhibetur. Athen. Item apparatio & confectio ciborum. Idem & Plut.

Σκευαστός, ὁ, paratus, factus ſeu confectus vel factitius, compoſititius: vt σκευαστὸν σῶμα, cui oppon. τὸ κατὰ φύσιν γεγονός, apud Plat. ep. 7.

Σκευή, ῆς, ἡ, apparatus quo aliquis inſtructus eſt: habitus cultúſque corporis complectens omnia geſtamina quæ corpus noſtrum quouis tempore tegunt & ornant. Herodian. l. 4. ἐν τῇ διαίτῃ σκευῇ διαφέρουσιν ἀλλήλων. Sic & apud Thuc. Nauium etiam armamenta τῆς σκευῆς nomine efferuntur, vt Act. ap. c. 27. τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐῤῥίψαμεν.

Compoſita, ac primùm ex σκεῦος & σκευή, ſine præpoſ.

Ἄσκευος, ὁ καὶ ἡ, vaſis vtenſilibúſque carens: inops. Greg.

Ἀσκευής, έος, ὁ καὶ ἡ, imparatus.

Αὐτόσκευος, rudis, ſimplex, & inconditus, nullo artificio conſtans. Syneſ.

Εὔσκευος, vaſis vtenſilibúſque bene inſtructus.

Εὐσκευέω, vaſis vtenſilibúſque bene inſtructus ſum. item (de viatore dictum) ſarcinis ad iter neceſſariis bene ſum paratus. Soph.

Κουφόσκευος, leuibus σκεύεσιν inſtructus & onuſtus. Heſych. Exp ὁ βαστάζων τὴν πανοπλίαν.

Κρεοσκευασία, carnium apparatio, ratio apparandarum carnium. Athen. l. 12.

Ὁμοιόσκευος, ſimili cultu ſeu habitu vtens.

Ὁμόσκευος, qui iiſdem σκεύεσι ſeu armis vtitur. Thuc.

Compoſita ex σκευάζω, cum præpoſitione.

Ἀνασκευάζω, rurſus ſtruo, reſtauro reædifico. Strab. ¶Item deſtruo demolior, diruo. Item aboleo, tollo: vt apud Dioſ. l. 5. c. 142. ἀνασκευάζει δὲ καὶ σύριγγας. Item labefacto dicta alicuius, refello, refuto, Alex. in Top 1.

Ἀνασκευάζομαι, deſtruor, euertor: vnde apud Dem. contra Apoll. τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης. Abſolutè poſitum exp. collectis vaſis migro, patria fa ceſſo. Plut in Cæſ. Dicitur & exercitus ἀνασκευάζεσθαι, qui collectis vaſis caſtra mouet. apud Xen.

Ἀνασκευαστικός, ad inſtaurandum aptus, inſtaurandi vim habens. ¶Item deſtructiuus, deſtruendi facultate præditus. Dioſ. Al. Aphr.

Ἀνασκευή, reædificatio, inſtauratio. ¶Item deſtructio, euerſio. Item refutatio, confutatio Quint. l. 2. c. 4. ¶Sic dicitur etiam cum caſtra mouentur & vaſa colliguntur ab exercitu.

Προανασκευάζομαι, (decomp.) præparo, præſtruo, multo ante comporto.

Ἀποσκευάζω & ἀποσκευάζομαι, vaſa aufero: vt ἀποσκευάζεσθαι τὴν τράπεζαν, vaſa auferre è menſa. Suid. Item abiicio, depono, excutio: vt φορτίον ἀποσκευάζειν, apud Greg. & apud Baſil. Hom. 10. ἀποσκεύασαι τῆς καρδίας φαντάσματα ἄσεμνα. Peculiariter ſignificat, onus ventris depono, aluum exonero: vnde τὸ ἀποσκευαζόμενον, dicitur ſtercus humanũ, apud Poll. Interdum ei accuſ. additur: vt apud Herodian. ταραχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς, ἀποχωρεῖ ἀποσκευασόμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. ¶Item reiicio, repudio, non admitto. Themiſt. Item amolior, de medio ſummoueo. Syn. Et ablego, amãdo. Herodia. Interdum ſignif. de medio tollo, i. neco: apud Luc. ¶Eſt etiam, demolior, euerto: apud Plut. in Publ. Et deſtruo, i. reſpuo, conuinco apud Greg. ἐπειδὴ ἀπεσκευασάμεθα τὸν λόγον, τὸ ἀλλότριον, &c. Ἀποσκευάζομαι paſſ. etiam exp. ſummoueor, excorior: apud Dioſ. l. 7. Ἀποσκευή, vaſa viatoria & ſarcinæ. Luc. Item exercitus inpedimẽta. Plu. Sic & dicitur alui exoneratio. Poll.

Προσαποσκευάζομαι (decomp.) inſuper amolior, ſeu demolior.

ſeu demolior.

Διασκευάζω, inſtruo, orno, adorno. Luc.

Διασκευάζομαι, inſtruor, me paro, adornor. Syneſ. ὡς εἰς μάχην διεσκευάζοντο. Peculiariter, armis inſtruor, armor: vnde διεσκευασμένοι ἄνδρες, armati, accincti, apud Plut. in Pelop. Apud Polyb. διεσκευασμένη ἐπιστολὴ, exp. epiſtola doloſe & fraudulenter conſcripta. Διασκευάζομαι, actiuè etiam exp. compono, colligo: vnde apud Dem in Aphob. διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν, collectis vaſis, ſarcinis ſuis compoſitis. Διασκευὴ, adornatio, ipſa adornandi actio. Item ornamentum, apparatus. Item inſtrumentum: vt lectiſternia, apud Athen. Apud rhetores in narratione διασκευὴ, dicitur ornamentum dictionis, ſeu artificium illuſtrandi problematis cuius inſtituitur narratio: vide Hermog. de inuent. l. 2.

1489 *Decomp.* Ἀδιάσκευος, qui exornatus & politus non eſt. Suid.

Ἐνδιάσκευος τρόπος διηγήσεως, modus narrationis quo διασκευὴ, adhibita facit vt oratio inuale cat. Hermog.

Ἐπιδιασκευάζω, recognoſco, retracto: Hippoc. in l. de victu in morb. acut. Ἐπιδιασκευάζεσθαι, dicitur liber aliquis in quo quæ prius ſcripta erant ita emendantur, vt quædam detrahantur, quædam addantur, quædam immutentur. Gal.

Ἐπιδιασκεύασις, ἡ, recognitio, retractatio.

Ἐκσκευάζομαι, vaſa ſummata alicunde exporto: vel ſimpliciter exporto. Strab. l. 15.

Ἐνσκευάζω, inſtruo, orno, induo. Luc.

Ἐπισκευάζω, ſarcio, inſtauro, reconcinno. Iſocr. ¶ Item inſterno, clitellas & onera iumentis impono: vt Ariſtot. œc. 2. ἐπισκευάσας τὰς ἡμιόνους.

Ἐπισκευαστὴς, ὁ, inſtaurator. Ἐπισκευαστὸς, ὁ, inſtaurati-uus, rediuiuus. Plut.

Ἐπισκευὴ, ἡ, inſtauratio, refectio. Dem. Thuc.

Ἀνεπισκεύαστος (*dec.*) qui talis eſt vt inſtaurari non poſſit, irreparabilis.

Κατασκευάζω, inſtruo, adorno. Dem. πάσι κατασκευάσας τὸ πλεῖον, ἀφ' ὧν ἐπελάμβανε σωθήσεσθαι. Et ſpecialiter, armis inſtruo, armo. Xen. ¶ Item extruo, conſtruo, ædifico. Herodian. ¶ Item abſtruo, probo, argumentis confirmo. Phil. ¶ Item ſtruo, i. molior, machinor. Demoſt. in Steph. μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει ταῦτα. ¶ Item efficio, reddo: vt κατασκευάζειν ὑγιᾶ, reddere ſanum. Ariſtot. & Dioſ. Item conficio, compono, fabricor: vnde in med. apud Ariſt. φειδίαν κατασκευαζόμενον τὴν ἐν ἀκροπόλει Ἀθηνᾶν. Κατασκευάζομαι, (*paſſ.*) inſtruor. Plut. ¶ Item extruor, ædificor. Pauſ. Item doloſè ſtruor: vnde κατεσκευασμένον, fictum commentitium: apud Dem. Κατασκευάζομαι, (med.) idem quod κατασκευάζω, ædificia extruo. Thuc. Exponitur etiam, comparo, acquiro: vt συμμάχους κατασκευάζονται. Xen. Item molior: vt κατασκευάζεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ κρηπῖδα, in animo moliri fundamentum. Alias ſignific. vide in κατασκευάζω.

Κατασκεύασμα, τὸ, id quod ſtructum eſt, ſtructura, molimen, machinamentum. Ariſtot. Item ædificiū, Herodian. Item commentum, molimentum ſubdolum. Dem. & Ariſtot.

Κατασκευαστὴς, ὁ, extructor, molitor, opifex. Κατασκευαστὸς, extructus, conditus: compactus, fabrilis. Plutarch. Item ſubornatus, appoſitus, ſummiſſus. Ariſtot.

Κατασκευαστικὸς, q. d. adſtructiuus, adſtruendi vim habens ſeu aptus ad aſtruendum.

Κατασκευὴ, extructio, ſtructura, opificium: vt κατασκευὴ νεὼς, apud Athen. Item ſtructura, artificium orationis & compoſitio. Dion Halic. in vita Lyſ. Et ſpecialiter, talis orationis compoſitio qua fiat vt dictio quæ adhibetur, vulgarem loquendi conſuetudinem excedat. Laert. in vita Zen. Exponitur etiam conſtitutio: vt κατασκευὴ τῆς ψυχῆς, & τοῦ βίου, apud Plat. Item apparatus, cultus; copiæ ad adminiſtrandum aliquid neceſſariæ. Iſocr. Et peculiariter, vaſa & inſtrumenta domus, ſupellex fundi apud Thuc. lib. 9. & Xen. ¶ Sic dicitur & caſtrorum metatio: apud eundem Xen cui oppon. ἀσκευή. ¶ Item κατασκευὴ, adſtructio, probatio, demonſtratio: vnde πρόβλημα aliquod, ſeu ὑπόθεσις aliqua dicitur δεῖσθαι κατασκευῆς, apud Philopon. & Procl.

Decomp. Ἀκατάσκευος λόγος, oratio elocutionis ornatu carens & artificio, dictio figuris carens & diſtinctione troporum. Baſil. Item ἀκατάσκευος, non confectus argumentis, non probatus. Hermog. Ἀκατασκεύαστος, inconditus, infabricatus: item inelaboratus. Syneſ. Ἀκατασκευάστως, imparatè, inconditè, infabricatè.

Δυσκατασκεύαστος, conditu ſeu fabricatu difficilis.

Ἐγκατάσκευος λόγος, oratio concinna & compoſita, & opificij rhetorici plena. Et ſpecialiter, dictio figurata & tropis diſtincta. Plut. Ἐγκατάσκευος τρόπος διηγήσεως, modus narrationis quum narratio argumentis & cauſarum prolatione confirmatur. Hermog. Ἐγκατασκευάζω & ἐγκατασκευάζομαι, intus conficio, condo & perficio. Themiſt.

Εὐκατασκεύαστος, conditu ſeu fabricatu facilis.

Προκατασκευάζω, ante ſtruo aut molior, præſtruo quidpiam id quod efficere volo. Apud Herodian. l. 6. ἐπὶ λάθρα τοῦτο προκατασκευάσαντα, exponitur re prius compoſita. Προκατασκευὴ, præſtructio, præparatio. Apud rhetores pars orationis præſtruens ea quæ adſtruenda ſunt argumentationibus. Polyb. & Dionyſ. Halicarn. Item ſchema orationis præmolliens dictum hyperbolicon quod dicturi ſumus. Hermog. 1490

Προσκατασκευάζω, inſuper extruo vel conſtruo.

Συγκατασκευάζω, vnà inſtruo & adorno. Plat.

Μετασκευάζω, in aliam formam habitúmque verto. Item mutare genus vitæ facio, ſeu mutato vitæ genere traduco. Syneſ.

Μετασκευάζομαι, in alias ſedes migro, & quaſi vaſa transfero: vitæ genus muto. Gregor. ἐκ τῆς παροικίας εἰς τὴν κατοικίαν μετασκευαζόμενος, ex incolis ciues fiunt.

*Μετασκευὴ, transformatio, mutatio in aliam formam in noue l. conſt.

*Μετασκευαστικὸς, adiect. apud Laert.

Παρασκευάζω, cōparo, apparo, præparo. Thucyd. Apud Iſocr. τελευτήσασι δόξαν παρασκευάζει, gloria comparat & acquirit. ¶ Item efficio, facio. Syneſ. Et cum accuſat. perſon. Xen. εὐσεβεστέρους τε καὶ σωφρονεστέρους τοὺς συνόντας παρεσκεύασεν, magis pios & temperantiores reddidit. Interdum exp. aptum efficio: vt apud eundem in œcon. παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν μὲν γυναικὸς φύσιν ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα.

Παρασκεύαζε σεαυτὸν, teipſum compara & paratum redde. Plut. in Cor.

Παρασκευάζομαι, (actiua ſignif.) idem quod παρασκευάζω, præparo, paro, comparo. Herodian l. 3. τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκεύαζεν. Interdum ſequente accuſat. exp. me accingo: vt παρασκευάζομαι τὸν πλοῦν, ad nauigationem me accingo. Thucyd. Interdum cum infinit. exp. do operam, conor, meditor, ſtudeo: vt παρασκευάζομαι ποιεῖν. Xen. & Ariſtop. in Plutarch. ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην, quod meditabar, ſtudebam. Apud eundem. παρεσκευασμένος ὢν κρύπτειν, decreueram occultare. ¶ Item ſuborno, ſuppono, coitione & conſpiratione fingo. Demoſt. in Aphob. μάρτυρας ψευδεῖς παρεσκεύασεν περὶ πάντων, falſos teſtes ſubornauit. Sic & apud Iſæum, Παρα-

παρασκευάζομαι, (p. ſ. ſig.) accingor, me ad bellum comparo. Thucyd. παρεσκευάζοντο ὡς μαχούμενοι τοῖς ἐναντίοις. Item inſtruor: vnde πόλις παρεσκευασμένη πᾶσιν εἰς πόλεμον. Plut. in Camil. ¶Apud Plat. τούτῳ ἀρίστα παρεσκευάσθαι ζῆν. exp. huic optimè viuendi ratio cõparata eſt. ¶Item παρασκευάζομαι, ex compoſito perficior & meditata fraude. Lyſ. contra Agorat. παρεσκευάσθη ἅπαντα ἃ ἐγὼ λέγω.

Παρασκεύασμα, τὸ, apparatus, præparatio, inſtructio. Greg.

Παρασκευαστικὸς, q. d. præparatiuus. Apud Dioſc. παρασκευαστικὸς εὐχροίας, boni coloris efficiens.

Παρασκευὴ, ἡ, apparatus, præparatio. Thucyd. l. 2. Herodian. Item inſtructio Iſocr. Exponitur & inſtitutio apud Plat. ¶Item factio & coitio hominum appoſitorum vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ eximendos contra æquitatem iuris legúmque interdicta. Demoſth. in Leochar. ὑμεῖς τῆς ἀληθείας πιστεύσαντες εἰσεληλύθατε, ἔτοι δὲ τῇ παρασκευῇ, &c. ¶Item ἐκ παρασκευῆς fieri dicitur quod fit conſultò & ex compoſito ſeu induſtria: & interdũ ei opponitur quod eſt extẽporaneum: apud Plut. in Polit. præcept. ¶Παρασκευὴ πυρετῶν. exp. febrium aduentantium indicia: apud Dioſc. l. 5. c. 27. ¶Παρασκευὴ dicitur etiam dies quæ ſabbatum antegreditur, ad eius aduentum quaſi ſe accingens: ſeu in qua præparabantur neceſſaria victui in ſabbato: Marci 15. & alibi.

Decomp. Ἀντιπαρασκευάζομαι, viciſſim inſtruor, viciſſim & ipſe me paro Thuc. l. 1. Ἀντιπαρασκευὴ, apparatus qui fit ex parte contraria. Idem ibid.

Ἀπαρασκεύαστος & ἀπαρασκεύαστος, imparatus. Thuc. 61. Herodian. l. 3. Ἀπαρασκευάστως, imparatè. Item ſine præmeditatione.

Ἐμπαρεσκευασμένος, præparatus, inſtructus. Baſil.

Ἐπιπαρασκευάζω, inſuper paro vel præparo.

Προπαρασκευάζω, antè paro, longè antè paro. Xen. Exponitur & præmunio: apud Gal. Προπαρασκευὴ, præparatio.

Συμπαρασκευάζω, ſimul apparo ſeu comparo, adiuuo in apparando ſeu comparando. Xen. Exp. &, ſimul efficio: apud Dem.

Συσκευάζω, in faſciculum colligo, in vnam ſarcinam necto. Demoſth. περὶ παραπρεσβ. δι' ὧν ταῦτα πάντα εἰς ἓν ψήφισμα ἔτοι συνεσκευάκασιν. Item compilo. Exod. capit. 3. συσκευάσετε τοὺς Αἰγυπτίους. Item ſtruo ſubdolè, fraudulenter comminiſcor, &c. vide συσκευάζομαι.

Συσκευάζομαι, (act. ſignific.) colligo vaſa, cibaria mecum porto Xenoph. pæd. 4. σὺ μὲν, ἔφη, συσκεύαζε, &c. Lyſ. in Phil. συσκευασάμενος τὰ αὐτοῦ ἐνθάδε, ſarcinis ſuis collectis & huc comportatis. Et generaliter, comparo, apparo, inſtituo. Plutarch. in Cat. ἤδη τὸ λοιπὸν εἰς ἡδονὴν καὶ χορηγίαν συσκευαζομένοις τὸν βίον, ad voluptatem conſectandam ſe comparantes. ¶Item ſtruo, molior inſidiis aggredior: ſignificatione ducta ab iis qui vaſis alienis furtim collectis in pedes protinus ſe proiiciunt. Demoſth. ἀδικήματα τοιαῦτα μετ' ἐκείνου συνεσκευάσατο. Plutarch. in Cæſ. συσκευαζόμενος τὴν πόλιν, vrbem captans eique inſidias ſtruens. Συσκευάζομαι (paſſ.) colligor: vt ἀργύριον συνεσκευάσθη. apud Herodian. l. 8
1491 Item ſtruor, ſubdolè fingor, vt συσκευασθεῖσα φήμη, apud eundem. Item adornor: ſtruor vnde apud eundem, ἑτέρα τις ἐπιβουλὴ συνεσκευάσθη, adornata fuit coniuratio.

Συσκευαστικῶς, collectim, confertim, ſimul. Greg.

Συσκευασία, ἡ, apparatus. Xen. pæd. 3.

Συσκευαστὴς, ſtructor, machinator.

Συσκευὴ, ἡ, fraudulenta molitio, inſidiarum ſubornatio. Herodian. l. 3.

Ἀσυσκεύαστον, (decomp.) nõ complicatum vt ſarcina, inconditum, non digeſtum.

ΣΚΗΝΗ, ῆς, ἡ, tabernaculum, tentorium. Plat. de leg. σκηνὰς πήγνυσθαι, tentoria figere. De theatri tabernaculo, apud Lucian. Interdum de conuiuio & cõpotatione dicitur: quoniam conuiuari & compotare milites in ſuis tabernaculis ſolent. Xen. pæd. 3. διαλύσαντες τὴν σκηνὴν ἀνεπαύοντο; dimiſſo conuiuio. ¶Interdum pro ipſa actione ſcenica ponitur, aliquando & pro oſtentatione & pompa ſcenica: apud Chryſoſt. inde & de re fabuloſa vſurpatur, quoniam fabuloſa in ſcenam produci ſolent. Herodian. l. 2. συσκευὴν τινὰ καὶ σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑπετόπησεν.

Σκῆνος, εος, τὸ, idem. Suid. & Heſych. Metaphoricè in 2. ep. ad Corinth. cap. 5. ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ. Corpus etiam noſtrum σκῆνος dicitur, in Axioch. quoniam animæ tabernaculum eſt.

¶Etym. ſcribit σκῆνος dici etiam vas quoddam, aut mundum quendam muliebrem, aut vmbellam in qua ſignificatione apud Harpocr. ſcribitur σκηνὴ. ex Demoſth.

Σκηνήτης, ſeu σκηνίτης, ου, ὁ, in tentoriis ſeu vmbraculis habitans: vt σκηνῖται Αἴβυες apud Poll. 4. c. 10. Item tabernacula integens: vt σκηνίτης κισσὸς, hedera topiaria. Anth. epigr. l. 3.

Σκηνικὸς, ὁ, ſcenicus, ſcenaticus, ſcenalis. Athen.

Σκηνίδιον, ſeu σκηνύδριον, τὸ, tentoriolum, paruum tabernaculum. Theoph.

Σκηνάω ſeu σκηνόω, fut. ώσω, tentorium figo, tabernaculum pono: vel habito tabernaculum. Thucyd. lib. 1. οἰκίαις ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνωσαν. Xenoph. Hell. 5. ἔδει ὑπὲρ τὰς ναῦς οἱ ἄνδρες ἔμελλον σκηνοῦν, ſua tentoria ſixuros eſſe. Accipitur & pro συσκηνῶ contubernalis ſum: vnde σκηνοῦντες Heſychio ſunt σύσκηνοι.

Σκηνάζομαι, ſeu σκηνέομαι, idem. Plat. Ariſtoph.

Σκήνημα, τὸ, tentorium, tabernaculum: ſeu domicilium quod quis tentorij loco ſibi erexit. Xen.

Σκηνήτης, qui in tentoriis habitat, &c. vide & paulò antè.

Σκηνευτὴς, idem. Etym.

Σκηνόω, idem cum σκηνάω & σκηνέω. Plutar. in Cam. σκηνοῦν ἐρείπια, in ruderibus domicilium ſuum & ſedem habere.

Σκηνόομαι, idem. Metaph. apud Plat. de rep. l. 10 ὅτι πόρρω που ἐσκήνωται τοῦ θνητοῦ εἶναι, tantum abeſt vt (anima) ſit mortalitati obnoxia.

Σκήνωμα, τὸ, idẽ quod σκήνημα. Metaph. apud Eur.

Σμικρὸν τὸ σκήνωμα περισσῆς ψυχῆς

Σκηνωτὴς, idem cum σκηνίτης. Exponitur &, contubernalis. Heſych.

Compoſita.

Ἀπόσκηνος, ὁ καὶ ἡ, ſemotum ab aliis tentorium ſeu tabernaculum habens. Et general. qui procul ab alio habitat. Xen. pæd. 8.

Ἀποσκηνέω, ſeorſum vel longè remotum tentorium habeo. Plut. Et general. ſeorſum habito. Themiſt. ¶Item tentorium moueo. Geneſ. c. 13.

Ἄσκηνος, tentorio, ſeu tabernaculo carens. ¶Item non fictus.

Ἀσκήνως, non fictè. Syneſ. ep. 138.

Γογγυλόσκηνος, tabernaculum ſeu domicilum habens rotundum. Heſych.

Διασκηνάω & διασκηνέω, diuerſandi cauſa tabernacula ſeu tentoria pono. Exp. etiam, diſpertior tentoria: item caſtra metor. apud Xen.

Διασκηνόω, ῶ, apud Xen. pæd. 3. putatur ſignificare, tentoria diſſoluo, ſeu vaſa colligo.

Ἐπίσκηνος, qui ſuper ſcena eſt aut fit Soph. Item ſubſt. idem quod ſequens ἐπισκήνιον, apud Vitr.

Ἐπισκήνιον, τὸ, domicilium ſuper ſcena. Heſ. Quidam exp. ſuperior ſcenæ pars. Vitruu.

Κατασκηνόω, & κατασκηνόομαι, tentorium defigo. Plat.

1492 Κατασκηνόω idem. Xenoph. Et metaph. Marci 13. Exponitur & actiuè, tentoriũ ſeu tabernaculum præbeo: apud Greg. Naz. εἰς τόπον χλόης κατασκηνῶν. Item quieſco. Pſal. 15.

Κατασκήνωσις ἡ, tentorij ſeu tabernaculi collocatio. Et pro habitaculo. Matth. 8.

Συγκατασκηνόω (ſecundo) vnà tentorium figo, vel in vno eodémque tabernaculo habito. Et act. in vno eodémque tabernaculo colloco. Xen.

Ὁμόσκηνος, in eodem tentorio ſeu tabernaculo habitans, contubernalis.

Ὁμοσκηνία, ἡ, contubernium.

Ὁμοσκηνόω, contubernalis ſum, in eodem tabernaculo habito. Xen. pæd. 2.

Παρασκήνια, τὰ, aditus ad ſcenam ferentes: aliis eſt locus iuxta ſcenam capacior, in quem inſtrumenta ad ludos neceſſaria imponebantur. Dem.

Παρασκηνέω ſeu παρασκηνόω, iuxta habeo vel figo tentorium ſeu tabernaculum meum. Xen.

Παρασκηνόω, idem Xen. pæd. 4. Et general. ſedem meam figo apud, vel habito apud: vnde metaph. apud Plutarc. in lib. de diſcern. adul. ab am. ταύτῃ πρὸς ὃν ἐπὶ χρείᾳ πλησιάζειν ἑκάστῳ καὶ παρασκηνοῦν. Apud eundem ſymp. 8 exp. etiam, vicinus & proximus ſum.

Προσκήνιον, τὸ, veſtibulum ſcenæ. Plut. in Lyc. Suidæ eſt velum quod ſcenæ protenditur. Alius locus ante ſcenam porrectus, vbi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prodirent. Vtitur & Vitruu. l. 5. cap. 6.

* Προσκήνιος, adiect. à προσκήνιον.

Σύσκηνος, idem cum ὁμόσκηνος. Xen. Plut.

Συσκηνία, idem cum ὁμοσκηνία. Suid.

Συσκήνιον τὸ idem Xen.

Συσκηνέω idem ὁμοσκηνέω. Item pæd.

ΣΚΗ´ΠΤΩ, f. ψω nitor, innitor, incumbo. ¶ Item cado ſeu decido in, ſeu vehementi impetu decido & irruo Soph. in Oed. tyr. ἐν δ᾽ ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν. peſtis, ignifera illa dea ingruens vrbem exagitat. Exp. & tranſitiuè, immitto, ſeu cum impetu immitto: apud Eurip. in Med. Τὴν σὴν δ᾽ ἀλάστορ᾽ εἰς ἔμ᾽ ἔσκηψαν θεοί.

¶ *Deriuata ex σκήπτω, nitor.*

Σκήπτομαι, idem quod σκήπτω, nitor, innitor, incumbo. Iliad. ξ. Sic Apoll. Arg 2 βάκτρῳ σκηπτόμενος, nitens baculo. Et metaph. nitor, fulcio me. Demoſth. Philipp. 2. πῶς τῷ δίκαια νομίζειν ταῦτ᾽ εἶναι πεποιηκέναι, σκήψαιτο, eo nitatur ac tueatur ſe, quod iuſtum putaret eſſe hæc fieri. ¶ Item prætexo, nitens aliqua ratione. Æſchin. in Cteſiph. οὐ γὰρ δήπου τοῦτό γε σκήψει ὡς οὐ δυνατὸς εἶ λέγειν, non enim hoc prætexes & excuſabis. ¶ Significat etiam, fingo, ſimulo, vt apud Ariſtoph. in Pluto, καὶ σκήπτομαί γ᾽, ὅταν τύχω, ita pro re nata fingo me talem eſſe. Et cum accuſ. Plut. in Solone, ἐσκήψατο ἔκστασιν τῶν λογισμῶν, furere ſe ſimulauit. Et cum infinit. apud eundẽ in Cam. σκηψάμενος ἀρρωστεῖν ἐξωμόσατο τὴν ἀρχὴν, ſimulata corporis aduerſa valetudine magiſtratu ſe abdicauit. Exponitur etiam, defendo: vt apud Plat. de leg. σκήπτομαι ὑπὲρ σοῦ, defendo te, ſum tibi patronus.

Σκῆψις, εως, ἡ, prætextus. Dem.

Σκῆπτρον, τὸ baculus, ſcipio, cui innitimur inter eundum. Od. ξ. Ioui etiam tribuitur, tãquam regiæ maieſtatis ſignum apud Pauſan. in Att. & alibi. Erat & regum & imperatorũ geſtamen, vtpote qui deorum vicem in terris gerant. Il. β. & alibi apud Hom. Per metonymiam interdum pro regno accipitur, ſignum videlicet pro re ſignata: Eurip. in Oreſt. ἐπὶ σκῆπτρα γ᾽ ἔχων τὴν ἐλπίδ᾽, ſperans ſe regno potiturum.

*Δίσκηπτρος, ὁ, ἡ, duplex ſceptrum habens, τιμὴ δίσκηπτρος, dignitas duplex ſeu duo in eandem dignitatem conſtituti. vide Διθρόνος ex Æſchyl.

Μονόσκηπτρος, ὁ, (comp.) ſolus ſceptra gerens, monarcha.

Σκήπων, ωνος, ὁ, idem cum σκῆπτρον, ſcipio, baculus. Ariſtoph.

Σκηπάνιον, τὸ, idem. Il. ω. & ν. Pro eodem Ionicè dicitur σκηπτήνιον, apud Heſych. & Doricè σκαπάνιον, apud eundem & Suid.

Σκήμπτω, idem cum σκήπτω. Pro quo & σκίμπτω. Heſych. Aliam ſign. vide in ſequenti claſſe.

Σκίμπτομαι, idem cum σκήπτομαι, Pind. Pro σκίμπτω, dicitur etiam σκίμπω & σκιμπτύω. Heſy.

Σκίμπων idem cum σκῆπτρον & σκήπων. Eur. in Hec. Herodot. l. 4. Pro eodem ſcribitur & σκίπων apud Etym. & Heſyc. vnde Σκιπωνός, qui baculo innitens incedit & ex conſequenti, tardus. Theocr. idyll. 16. Ἔρχεται μοι σκιπωνόν ἐπὶ σκιπῶνι ὁδίτας Et comp. Ἀσκίπων, ſcipione nõ nitens, qui ſine baculo incedit: & per conſequẽs, qui adhuc viridi eſt ſenecta.

Σκίμπους, οδος, ὁ, lectus humilis quo accumbebant. Ariſtoph. in Nub.

Σκιμπόδιον, τὸ, lectulus diſcubitorius, ſeu in quo reclinare ceruicem poſſumus. Athen. l. 12. Vide & in comp. ex πούς.

Σκηρίπτω, idem cum σκήπτω: ex quo & formatum videtur epentheſi ſyllabæ ρι, quamuis Euſtath. σκήπτω ex σκηρίπτω per ſyncopen dici tradat. Apoll.

Σκηρίπτομαι, fulcior, fulcio me. Od. λ.

Compoſita.

1493 Ἀποσκήπτω, decumbo in, incumbo, innitor. vide & ſequentem ord. comp.

Ἀποσκίμπτω, idem. Ἀπόσκημμα τὸ, firmamentum ſeu fulcimentum in quod aliquid inclinatum recumbit. Item decubitus, i. humor qui relicta ea parte quam infeſtabat, in aliam tranſit. Gal.

Ἀπόσκηψις, εως, ἡ idem. Exp. & ſcarificatio Hipp.

Ἐνσκήπτω, innitor, fulcio me. Heſych. Alias ſign. vide paulò poſt in ſequent. comp.

Ἐπισκήπτω, & ἐπισκήπτομαι idẽ. Dem. in Phorm. σὺ δ᾽ ἐπισκήπτῃ μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι, tu hoc teſte niteris. Vide alias ſign. in cõp. ex σκήπτω, cado, &c.

Ἐπισκηρίπτω, idem. Heſych.

Προσκήπτω, prædico, præſignifico. Heſych.

¶ *Deriuata à σκήπτω, decido.*

Σκηπτὸς, ὁ, fulmen quod in terram impetu violento illiſum decumbit. Ariſtot. & Plut. Sic etiam nominatur vortex procelloſus, qui impetu in terrã deuehitur, teſte Ariſtot. Sic apud Soph. in Antig. τυφῶς ἀείρας σκηπτὸν, typho turbinem in altum eleuans, quem antea cum impetu deturbarat.

Σκίμπτω, incumbo ſeu decumbo in, ſeu ingruo aut irruo: vnde paſſ. Il. π. τὸ δ᾽ ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν Οὔδει ἐνι σκίμφθη, vbi tamen etiam expon. fixa ſeu infixa eſt. Actiuè etiam exp. verbero, icio, ferio: vnde σκίμψασθαι. Heſych. eſt πλῆξαι. Sic & apud Galen. σκίμψαι exp. διασχάσαι, διελεῖν, τύψαι, ſcarificare, diſſecare, ferire.

Compoſita.

Ἀνασκήπτω, irruo, ingruo. Herodot.

Ἀποσκήπτω, decumbo, decido, allidor. Plut. Item euado, erumpo. Baſil. Item deſino: tendo. Alciphr. ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον, in exitium deſinere. Exponitur etiam tranſitiuè, apud Diony. Halic. l. 6. ἀποσκήπτειν τὴν ὀργὴν εἰς αἰτίους, iram in autores effundere & quaſi deturbare.

Ἐνσκήπτω, irruo, inuado, cum impetu ingruo. Alex.

Aphr. πνεῦμα δὲ κεδρον ἐνσκῆψαι εἰς αὐτὴν, in ipſam irruens. Exp etiam, illabor. Damaſc. ¶Item act. immitto, vel cum impetu immittor. Herodot. l. 1. τοῖσι τουτέων ἐκγόνοισι ἐνέσκηψεν ὁ θεὸς θήλειαν νόσον.

Ἐπισκήπτω & ἐπισκήπτομαι, irruo, ingruo, incumbo in. Herodot. ἐπισκήπτει εἰς δένδρεα. Plutar in Theſ. νόσος ἐπέσκηψε. Item incumbo, i. vrgeo, inſto: crimen aliquod intendendo: vt ἐπισκήπτεσθαι μαρτυρίαις, vrgere teſtimonia, crimen aliquod intendendo ipſis, i. ea falſi accuſare: apud Demoſth. Sic & ἐπισκήπτεσθαι dicitur is qui iniuriarum iudicium intẽdit in aliquem, ob verbera aut vulnera conſultè illata: apud Plat. de leg. l. 11. & Lyſ. Item ἐπισκήπτω, improbo, reprehendo, refello. Plat. in Theæt. οὐδεὶς ἐπισκήψεις αὐτῷ Sic & apud Greg. & Chryſoſt. ¶Item mãdo, iniungo. Eur. Plut. Et ſpecialiter, moriens quippiam mando: ſeu ab amicis precibus aliquid contendo. Lyſ. ἀποθνήσκοντες γὰρ ἡμῖν ἐπέσκηψαν καὶ ἡμῖν, &c. Vnde & pro obſecro & obteſtor vſurpatur. Thuc. l. 2. ἐπισκήπτουσί τε ὑμῖν πρὸς τῶν ὅρκων. Sic & apud Æſchin. & Baſil.

Ἐπίσκηψις, ἡ, ipſa incumbendi & ingruendi actio. ſchol. Thuc. Item actio illa iudiciaria qua teſti crimen falſi teſtimonij intendimus, aut iniuriarum aliquem accuſamus. Poll. & Suid. Sic dicitur & elogium morientis, hoc eſt oratio qua aliquid à circumſtantibus petit aut mandat poſt mortem ſuam fieri. Gregor.

Ενεπισκήπτεσθαι, (*Decomp.*) incumbere. Peculiariter ἐνεπισκήπτεσθαι, creditores dicebantur qui publicatis bonis alicuius experiebantur contra populũ, actione pignoratitia in pignora incumbẽtes. Dem. in Timoth. Ενεπίσκημμα, τὸ, talis actio creditorum. Suid. & Harpocr.

Κατασκήπτω, impetu deuehor, impetuosè irruo ſeu ingruo. Ariſtot. Apud Herodot. κατέσκηψεν ἐς ἀγγέλους, nuntios inuaſit & corripuit. Et cum dat. apud Ariſtot. problem. l. 1. κατασκήπτειν τῷ ὀδόντι, in dentem incumbere.

Κατάσκηψις, inuaſio, decubitus. Dioſc.

Decomp. Εγκατασκήπτω, inuado & decumbo in. Thuc. lib. 2.

Εγκατάσκηψις, quum morbus inuadit & decumbit in corporis aliquam partem, aut totum corpus. Dioſc. lib. 7.

Συγκατασκήπτω, vno impetu ingruo, vnà inuado.

1494 Παρασκήπτω, iuxta ſeu à latere ingruo & irruo: vel decumbendo & ingruendo oberro. Luc.

Περισκήπτω, circumcirca irruo. Heſyc.

ΣΚΙΑ, ας, ἡ, vmbra: (dicta quaſi κιὰ παρὰ τὸ κίω, quòd nos comitetur. Etym.) Hom. Xen. & alij. Metaph. apud Athen. l. 6. dicitur quidam οὐκ ἄρτοις ἐπινενευχέναι ἀλλ' ἄρτων σκιαῖς. Et lib 12. ex Soph. πάλιν ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς. Οὐκ ἂν πριαίμην. i. nihilo quidem emerim. Sic & conuiua ad cœnam σκιὰν ſuam adducit, quũ amicum aliquem non inuitatum ſecum ducit. Plut. Σκιαὶ αἱ, dicuntur manes & vmbræ defunctorum. Od. κ.

Σκιώδης, εος, ὁ & ἡ, vmbroſus, opacus, obſcurus. Eurip. & Plut. in Probl. Rom.

Σκιόεις, εντος, ὁ, idem. Il. α. Pro neutro σκιόεν dicitur σκιόειν metri gratia, apud Apol. Arg. 2.

Σκιερὸς, ὁ, itidem, vmbroſus, opacus Heſiod. Xen.

Σκιαρὸς, idem. Plat.

Σκιὰς, άδος, ἡ, vmbraculum fornicatum. Plut. Athen. Exp. etiam tabernaculum ſeu tẽtorium: apud eundem Athen. & Plut. ¶Sic & dicitur vitis arbuſtiua. Heſych. Eſt & nomen herbæ, apud Athen. l. 9. ex Phaniæ plantarum lib. 1.

Σκιάδιον, τὸ, idem: vmbella, vmbraculum. Poll. & Heſ. Pro eodẽ ſcribitur & σκιάδειον, apud Ariſtoph. in Auib. Sic & dicitur vmbella quæ in herbis cernitur, Latinis muſcarium. Dioſc. l. 6. c. 68. & alibi.

Σκιαδίσκη, itidem, vmbella. Athen. l. 12.

Σκιάδες, rami maiores & vmbroſiores. Heſyc.

Σκιαδεὺς, έως, ὁ, piſcis genus qui à nonnullis σκίαινα vocatur, teſte Heſych. & Athen. Et σκιαδεὺς, apud Gal. de facul. alim l. 3. c. 30.

Σκιάω, f. άσω, obumbro, vmbra opaca obtego: vnde poet. σκιόων τότε πᾶσαι ἀγυιαί. Od. β γ. & λ.

Σκιάζω, idem. Hom. & Luc.

Σκιάζομαι, obumbror, inumbror Plut.

Σκίασμα, τὸ, vmbra, item adumbratio.

Σκίρον (ſeu σκίῤῥον, vt eſt apud ſchol. Theocr.) ου τὸ, vmbraculum, vmbella. In plurali σκίρα τὰ, dicebatur feſtum quoddam Athenis in honorem Mineruæ σκιράδος, vel (vt alij volunt) Cereris & Proſerpinæ celebrari ſolitum: de quo vide ſchol. Ariſtop. initio Concionant. Mineruæ autem σκιράδος meminit Pauſ. in Att. ¶ Item σκίρον ſeu σκίῤῥον, ſordes caſeis adhærentes, apud Ariſtoph. in Veſp. In qua ſignif. apud Heſych. ſcribitur & σκεῖρος. Hinc verbum Σκιραφιοῦν dicitur de ſordibus ita adhærentibus vt difficulter elui poſſint, teſte Etymol. qui & metaphoricum vſum verbi huius ex Sophrone affert, vbi νόσος dicitur ἐπὶ τὸν μυελὸν σκιραφιοῦν. Sic & ἐνεσκιρῶσθαι (ab ἐνσκιρόω) dicuntur quæ ita adhæſere vt ſordes caſeo. apud ſchol. Ariſtoph. ¶Σκίρον eſt etiam loci nomen, in quo lupanar erat & meretricum cœtus.

Compoſita.

Αμφίσκιος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque vmbroſus. Suid.

Αποσκιάζω, obumbro. Αποσκιάζομαι, obumbror. Greg.

Αποσκίασμα, τὸ, & Αποσκιασμὸς, ὁ, obumbratio. Plut. Item ἀποσκίασμα, adumbratio. Naz.

Ασκιος, vmbra carens. Heſyc. Item vmbroſus, opacus vt α ſit ἐπιτατικόν: apud eundem.

Παντάσκιος, (*decomp.*) omnino carens vmbra, nulla ex parte vmbroſus. Idem.

Βαθύσκιος, altam vmbram faciens, ſeu ingentem & longam, vmbroſus, opacus. Hom.

Δασύσκιος, denſam ſeu ſpiſſam vmbram faciens. Pro quo per ſyncopen dicitur δάσκιος: quo Homerus vtitur. Il. ο. & Od. ε. Etym. tamen exponens μεγαλόσκιος compoſitam dictionem eſſe ait ex intenſiua particula δα & σκιά.

Δαφνόσκιος, lauris vmbroſus ſeu opacus. Athen.

Δολιχόσκιος, longam vmbram faciens & *ex conſequenti*, longus, vt δολιχόσκιον ἔγχος. Il. γ.

Επίσκιος, quem vmbra protegit, vmbra obtectus: vmbroſus. Sic dicuntur loca ἐπίσκια, vmbroſa & in quibus æſtate latent feræ vmbram captantes. Item ἐπίσκιος βίος, vita vmbratilis, vita quæ ſub vmbraculis agitatur. Plat.

Επισκιάω, idem cum σκιάω. Laſc.

Επισκιάζω, inumbro, obumbro. Matth. 17 νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς. Et cum dat. Lucæ 1. δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. Sic & Marci 9. & Act. 5. Metaphoricè ſignificat, tenebras offundo, obſcuro: vt in paſſ. apud Herodian. 2. τῇ δ' εὐγενείᾳ τῇ τοῦ πατρὸς ἡ μνήμη 1495
ἐπεσκιάζετο.

Επισκιασμὸς obumbratio. Item tegumentum, velamentum. Heſych.

Ετερόσκιοι, quorum alterum latus vmbram facit, quorum vmbra aut ad Septentrionem aut ad Meridiem ſpectat. Strabo l. 2.

Εὔσκιος, vmbroſus, opacus, vel gratas vmbras habens. Pro quo poet. εὐσκιόεις. Theocr.

Κατάσκιος, vmbroſus, opacus. Heſiod.

Κατασκιάω, obumbro, opaco. Od. μ. Κατασκιάζω, idem. Heſiod. & Herodot.

Λιπόσκιος, qui reliquit vmbroſas tenebras, clarus. Nonn.

Θρό-

Ὀρέσκιος βάκχος, vmbris montium gaudens Bacchus: vel quòd colles obumbrent vites. Epigr.

Ὀφρυόσκιος, quem ſupercilia obumbrant. Ariſtot.

Παλίσκιος ſeu παλίσκιος, vmbroſus, opacus, tenebricoſus: vt αἰῶν παλίσκιον. Hom. Soph. Archiloch. & Iſæus. Exponitur etiã, qui inumbratur ab alio. Etym.

Περίσκιον, dicitur qui arcticum circulum eundem habent cum tropico, aut maiorem. Strab.

Περισκιάζω, circumcirca obumbro.

*Περισκιασμὸς, circumobumbratio. Plut.

*Περίσκιος, vmbroſus, adumbratus, vel περίσκιον, τὸ, adumbratio. Strabo.

Σύσκιος, vmbroſus, opacus, vmbra obtectus. Xen.

Συσκιάζω, obumbro, opaco, inumbro. Cum accuſ. Athen. Et συσκιάζον ἄγκος, opaca vallis. Eurip. Metaphoricè pro oculo accipitur: apud Dem.

Συσκιασμὸς & συσκίασις, obumbratio.

*Ταυύσκιος, extenſam ſeu magnã vmbrã habẽs. Oppiã.

Ὑπόσκιος, vmbroſus, opacus, vmbra obtectus Plut.

Ὑποσκιάω, aliquatenus obumbro. Apoll.

Ὑποσκιάζω, obumbro. Athen. l. 4. Exponitur etiam, progredior. Etym. nam qui progrediuntur, ſolum quod à tergo relinquunt, velut occulunt aut obumbrant.

*Ὑποσκιόεις, vmbroſus, opacus. Nicander in Ther.

Φιλόσκιος, amans vmbræ, vmbras captans.

ΣΚΙΓΓΟΣ, vel σκίγκος, ſcingus, vel ſcincus, crocodilus terreſtris. Dioſ. l. 2. c. 71. & l. 3. c. 144.

ΣΚΙΛΛΑ, ης, ἡ, ſcilla, ſiue ſquilla: herba bulbum inſignem habens: Dioſ. l. 2. c. 202. Apud Theog. Θύπ γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται.

Σκιλλητικὸς, ſcilliticus, ex ſcilla factus. Dioſ.

Σκιλλώδης, ſcillaceus. Theophr.

ΣΚΙΜΑΛΙΖΩ, medio digito tento an gallinæ oua conceperint immiſſo eo in podicem. Exponitur etiam, digito medio podicem fodico. Suid. Metaphoricè, infamem digitum porrigo atque oſtendo cæteris compreſſis, quod in ſummo conceptu fiebat. Sic apud Laert. narratur Diogenes, Demoſthenem non indice porrecto, ſed medio digito commonſtraſſe: quo effœminatam eius mollitiem notauit. Ariſtoph. in Acharn. ὅπως αὖ αὐτὸν ῥηματίοις σκιμαλίσω, irrideam atque infamem.

ΣΚΙΝΔΑΨΟΣ, οῦ, ὁ, genus plantæ ſimilis hederæ, apud Nyſam, in India: vt ex Apollonij ſchol. annotatur. ¶Fuit etiam inſtrumentum muſicum tetrachordon, quo mulieres præcipuè vſæ traduntur: eiúſque chordæ ex aurichalco pluma feriri ſolitæ: Athen. Euſt. Gal. Apud Laert. pro viliſſimo inſtrumento ponitur.

ΣΚΙΝΘΟΙ, καὶ κολυμβηταὶ, homines nantes ſeſéque ſubmergentes, vt Gaza vertit apud Theophr. hiſt. pl. l. 4. ca. 7. Plinius vertit, naufragi & vrinantes lib. 13. c. 25.

ΣΚΙΡΟΣ, ου, ὁ, marmoris fragmentum ſiue fruſtulum, quod excidit dum illud ſcalpitur: ea fragmẽta aſſulas vocat Vitru. l. 7. c. 6. Inde pro ſcrupo ponitur. Pro eodem ſcribitur etiam σκῦρος apud Heſych. ¶Apud medicos σκίρος, ſiue σκίρρος dicitur tumor præ-

1496 ter naturam durus & doloris expers: Vide Gal. variis in locis. ¶Item λατύπη, cæmentum, ¶Item gypſus apud Suid.

Deriuata ex σκίρος, ſeu σκῦρος, ſcrupus.

Σκιράφιον, ſiue σκιραφεῖον, aleatorium, forum aleatorũ locus in quo teſſeris luditur. Priore vtitur Iſocr. in Areop. Poſterius à Suida exp κυβευτήριον.

Σκιραφεύω, teſſeris ludo. Σκιραφευτὴς, οῦ, ὁ, qui teſſeris ludit. apud Poll.

Σκιραφεία, ἡ, luſus ſcruporum qui in laterunculariа tabella exercetur.

Σκυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, exp. petricoſus. Heſych.

Σκυρόω, ῶ, vnde σκυρωθῶσι apud Heſych. exp. λιθωθῶσι. Κυρωτὴ ὁδὸς, idem exp. ἡ λιθόστρωτος.

Σκύρον, herba quæ & erythrodanum. Pro qua apud Nic. in Ther. σκῦρα, τά.

Ἐπίσκυρος, (comp.) ludi genus: de quo Poll. l. 9.

¶Deriuata ex σκίρος, tumor, &c.

Σκιρρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis σκίρρῳ, vel calloſa duritie rigidus & induratus: vt σκιρρώδεις ὄγκοι. Galen. method. med. l. 14. c. 6. Item metaph. durus, contumax: vt σκιρρώδης νόσος, apud eundem. Galen.

Σκιρρόω, ῶ, induro in σκίρρον, ſeu tumefactum induro. Alex. Aphrod. ὁ σκιρρούμενος σπλὴν, lien qui duro tumore vitiatur.

Σκίρρωμα, ſiue σκίρωμα, τὸ, idem cum σκίρος. Suid.

Ἀποσκιρρόω, ῶ, (comp.) in ſcirrhum induro. Item generaliter induro.

Ἀποσκίρρωμα, durities quæ in ſcirrhum abiit.

*Ἐγκατασκιρρόω, exp. in ſcirrhum induro, inuetero, induro. Hipparchus.

*Προσεγκατασκιρρόω, induro, inuetero. 3. Marc.

ΣΚΙΤΑΛΟΙ, οἱ, viles homines & improbi à Scirone quodam ob improbitatem celebrato. Suid.

ΣΚΟΛΙΟΣ, ᾶ, ὁ, tortuoſus, intortus, obliquus. Et metaph. prauus. Heſiod.

Σκολιῶς, tortuosè, intortè, obliquè. Item prauè.

Σκολιότης, ητος, ἡ, q. d. tortuoſitas, curuitas, prauitas.

Σκολιόω, ῶ, intorqueo, tortuoſum reddo.

Σκολίωμα, τὸ, exp. anfractus, apud Strab.

Σκολίωσις, ipſa actio intorquẽdi ſeu reddendi tortuoſum: Item q. d. tortuoſitas. Eſt etiam morbi nomen apud medicos: quum ſpinæ vertebræ loco mouentur & in latus inclinant. Apud Hippocr. omnis ſpinæ deprauatio ſic dicitur teſte Gal.

Σκολιαίνω, tortuoſum reddo. Hippocr.

Σκολιάζω, obliquo: in prouerb. Solom.

Σκόλιον, (accentu in primam retracto) carmen ſeu canticum quoddam conuiuale, quod dictum putant nonnulli ex eo quòd à primo cœptum non à proximo, ſed flexuoſo circuitu vltro citróque exciperetur. Ariſtoph.

Σκόλλυς, villus, lanugo: vt ἀποκείρει τὴν σκόλλυν. Athen. Dictum videtur παρὰ τὸ σκολιοῦν. ¶At σκόλλις dicitur mundus quidam muliebris, qui & κορυφαία & κορυφή. Euſt. ex rhet. lex.

*Ἐνσκολιεύω, intorqueo. Iob. 40.

ΣΚΟΛΟΠΑΞ, gallinago, auis quę in arbore nunquam ſedet. Ariſtot. Legitur & ἀσκαλώπαξ. ¶Dicitur eſſe etiam nomen piſcis parui.

ΣΚΟΛΟΠΕΝΔΡΑ, ας, ἡ, ſcolopendra animalculũ ex genere multipedum, de quo Theoph. hiſt. l. 7. ca. 11. Eſt & ſcolopendra maior ſeu multipeda maior, ita à corporis forma notiſq; dorſi rubris quibus præcedentem ſimulat, appellata, de qua apud Aratum & Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 7. ¶Sunt & θαλάσσιαι σκολοπένδραι, à terreſtrium ſimilitudine dictæ. Plut. de ſolert. an. Dioſ. l. 2. Galen. l. 11 ſimp. ¶Item σκολόπενδρα ſiue σκολοπένδριον, herbæ nomen. Dioſ. l. 3. c. 151. Gal. l. 9. de comp. medic. & Theophr. l. 9. hiſt. pl. c. 19.

ΣΚΟΛΟΨ, οπος, ὁ, præacutus palus: vallus: idem cum σταυρὸς & χάραξ. Sic etiam dicuntur aſſulæ & I.

ſurculi acuti corporibus aculeorum inſtar infixi, quia formam ſuperiorem σκολόπων referunt. Dioſ. l.2.c.29. Metaph. autem D. Paulus 2.Cor.12. σκόλοπα vocare videtur τὴν ἐπιθυμίαν, quæ videlicet teli inſtar carni penitus infixa eſt.

Σκολοπόεις, εντος, ὁ, palis ſeu vallis abundans.

Σκολοπίζω, palo infigo, σταυρόω.

Σκολοπίζομαι, palo infigor ſeu palus mihi adigitur, palo traiicior. Luc.

Ανασκολοπίζω, (comp.) palo affixum tollo: in crucem tollo, idem cum ἀνασταυρόω. Luc.

Σκολοπία, ἡ, ſcolopendra: animalculum ex genere τῶν πολυπόδων. Theophr. hiſt. pl. l.7.c.11.

ΣΚΟΛΥΜΟΣ, ου, ὁ, cardui ſpecies. Dioſ. l.3.cap. 16. Ita vocatur etiam herba quæ alio nomine κυνόγλωσσον.

Σκολυμώδης φύλλον, folium carduo ſimile. Theophr.

ΣΚΟΛΥΠΤΩ euello, lacero. Heſych.

Αποσκολύπτω, (comp.) decortico, excorio: item detrunco, mutilo. Heſych. vnde ἀπεσκολυμμένος, cui penis circumciſus eſt. Idem ex Soph.

ΣΚΟΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, ſcombrus, marinus piſcis. Ariſtoph. ſchol. paruis thunnis aſſimilat, id eſt cordylis ſiue pelamidibus. Vide Plin. & Athen. lib.7. Inuenitur & Σκομβρίδες de quibuſdam piſcibus.

Σκομβρίζω, murmuro, γογγύζω. Heſyc. & Suid. Dicitur etiam de laſciuum quendam ludum exercentibus vt iidem teſtantur.

ΣΚΟΡΟΔΟΝ, ου, τὸ, allium. Ariſtoph. Xen. Sic & apud Plut. σκόροδα καὶ κρόμμυα.

Σκοροδίζω, alliis paſco. Apud Ariſt. in Equit φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορόδισας, alliis me cibaſti: allegoricè dictū exiſtimatur pro, ad lacrymas coegiſti. Exp. etiam ante pugnam gallinaceos alliis præmunio: ibid.

Σκοροδών, ῶνος, ὁ, allietum. Heſych.

Σκοροδιῶ, idem exp. σινηπίζειν.

Σκορόδιον, τὸ, allij caulis, aut ip ūm allium. Ariſtoph.

Σκόρδον, idem quod σκόροδον, apud Dioſc.

Σκόρδιον, herba quæ allij odorem reſipit. D. l.3.c 125.

Σκοροδοπώλης, alliaris. Ariſtoph.

Σκορδινάομαι, ᾶμαι pandiculor, extendo membra cum oſcitatione. Ariſt. in Acharn. & Ran Scholiaſtes dictum eſſe tradit παρὰ τῶν σκορόδων, i. ab alliis, quoniā ex nimio eſu cietur vomitus & propter acrimoniam pandiculatio corporis.

Σκορδίνημα, τὸ, pandiculatio.

Σκορδινισμὸς, pro eodem.

Compoſita.

Ασκορδίνωσις, exp. non agitans membra. Heſych.

Αφροσκόροδον, allij prægrandis genus, ſic dictum quòd ei trito multa ſpuma increſcat. Colum. lib.11. cap.3. vlpicum quod quidam allium punicum vocant. Græci autem ἀφροσκόροδον. Traditur appellari etiam αὐτοσκόροδον.

Ελαφοσκόροδον, alliū ceruinum: allij genus de quo Dioſcor. l.2.c.82 Sic etiam à quibuſdam dictum fuit apocynon ſeu cynocrambe, vt eſt in append. Dioſ.

Οφιοσκόροδον, all. um anguinum ſeu ſylueſtre: idē quod ἐλαφοσκόροδον. Dioſc. ibid. Sic & appellatum fuit acynon. in app Dioſc.

ΣΚΟΡΠΙΖΩ, ſ. ίσω, diſſipo, ſpargo, diſpergo. Ioan. 10. ὁ λύκος σκορπίζει τὰ πρόβατα, diſpergit oues.

Σκορπίζομαι, diſpergor, diſſipor. Ioan. 16.

Σκορπισμὸς, οῦ, ὁ, diſperſio, diſſipatio.

*Αποσκορπίζω, diſpergo σκορπίζω, 1. Maccab.

Διασκορπίζω, (comp.) diſſipo, diſpergo, idem cum σκορπίζω, ſæpe in nouo teſtamento.

Διασκορπισμὸς, οῦ, ὁ, diſſipatio, diſperſio.

*Εκσκορπισμὸς, diſſipatio, expulſio. Plut.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ, ου, ὁ, ſcorpius, inſecti genus quoddam. παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰόν. Meminit Dioſ. Ariſtot. Ælian. Nicand. Plin. & alij. ¶Eſt & cæleſte ſignum apud Arat. ¶Item piſcis apud Ariſtot. cuius fœm. genus vocatur σκορπὶς, ίδος, ἡ, & σκόρπαινα. ¶Eſt & plantæ genus ſcorpio ſimilis. Theoph. hiſt. pl. l.9. cap.19. ¶Sic dicitur etiam coma plexilis puerorum, cincinnus crinium in acumen deſinens. Vide ſchol. Thuc. lib.1. ¶Item tormenti bellici genus, quod Cæſar quoque ſcorpionem appellat, ſic dictum quoniam aculeum deſuper habet erectum. *Σκόρπιος, etiam ſcorpius eſt genus flagri aſperrimi, ſeu caliga habens in ſummitate glandes plumbeas. 1. Reg. 1498

Σκορπίδιον, τὸ, idem cum σκορπίος, quum pro bellico inſtrumento ponitur. Polyb.

Σκορπιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſcorpioni ſimilis. Idem ſcorpioni ſimilis, i. ad iracundiam pronus, qui facile irritatur, vt ſcorpio, vel etiam venenoſus, pernicioſus. Suid.

Σκορπίτης λίθος, ſcorpites gemma. Plin.

Σκορπιόω, exaſpero, exacerbo, irrito. Heſ.

Σκορπιαίνω, idem apud Suid.

*Σκορπιόεις, ad ſcorpium pertinens. Nicand.

ΣΚΟΤΟΣ, ου, ὁ, ſiue εος, τὸ, tenebræ caligo. Xen. pæd.8. οὐ γὰρ ἐν σκότῳ ἡμᾶς οἱ θεοὶ ἀποκρύπτονται. Idem, ἐν σκότει νέμονται: in obſcuro & opaco loco De tenebris nocturnis, apud Dem. & Eurip. De tenebris infernalibus, apud Hom. Metaphoricè quoque vſurpatur, vt apud Dem. pro cor. πολύ τι σκότος ἐστὶ παρ' ὑμῖν περὶ τῆς ἀληθείας.

Σκοτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tenebroſus, tenebricoſus. Plut.

Σκοτόεις, εντος, ὁ, idem: vt σκοτόεις ζόφος, Apoll.

Σκοταῖος, ὁ, idem. Plut Dicitur etiam aliquis aliquid facere σκοταῖος i. veſperi. Xen.

Σκοτεινὸς, pro iiſdem. Plut aduerſ. Color.

Σκότιος, ὁ, idem cum ſuperioribus. Eurip. & in Epigr. Apud eundem Eurip. σκότιον λέχος, exp. furtiuus cōcubitus. Et apud Hom. Il. ζ. σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ. mater ipſum clàm & in tenebris peperit, vt pote furtiuo concubitu cōceptum. Σκοτία, ἡ, tenebræ. Suid. Eſt & vocabulum architectonicum, idem ſignificās cum τρόχιλον, teſte Heſ. Σκοτίας, ου, ὁ, tenebrio, fugitiuus. Heſych.

Σκοτιαῖος idem cum σκοταῖος, apud Suid.

Σκοτόω, ῶ, obſcuro, tenebras induco. Soph.

Σκοτοῦμαι, tenebræ mihi offunduntur. Et peculiariter vertigine corripior ſimul & viſus hebetudine. Plut.

Σκότωμα, τὸ, vertigo, inordinatus motus ſpirituum in cerebri ventriculis à quo omnia circumagi videntur, &c Vide Gal. de loc. aff. l.3.c.8.

Σκοτωματικὸς, ὁ vertiginoſus. Alex. Aphr. Item qui vertigines facit. Dioſ.

Σκότωσις, εως, ἡ, idem cum σκότωμα. Exp. etiam tenebricoſa lucis obſcuritas. Aut. defin. med. item obſcuratio. Plut.

Σκοτίζω, idem cum σκοτόω: vnde σκοτίζεσθαι & φωτίζεσθαι ſibi opponitur, apud Plut.

Σκοτάζω, idem Σκοτασμὸς, ὁ, caligo, obſcuritas. Dioſ.

Σκοτεύω, aufugio, vel clàm tenebricoſo tempore aufugio. Heſych.

Compoſita.

Αποσκοτόω, obtenebro, obſcuro: ſeu tenebris obductum oculis eximo: vnde ἀποσκοτοῦσθαι tenebris inuolui & obrui: apud Polyb. l.1 Exponitur etiam, adumbro: vel vmbris picturam decoro: vnde ἀπεσκοτωμένον, apud Ariſtoph. Suid. exp. ἐσκιαγραφημένον, κεχρωσμένον.

Αποσκοτίζω, idem quod ἀποσκοτόω, obtenebro, obſcuro

ſcuro. &c. Item tenebras ſubmoueo, corpus quo obumbrabam aliquid amoueo. Plut.

Εἰλισκότωσις, vertigo. Heſyc. propriè, vertigo coniuncta cum oculorum offuſcatione.

Επισκοτέω, obtenebro, tenebras offundo ſeu obduco. Dioſc. lib 4. c. 117. τὰ τὰς κόρας ἐπισκοτοῦντα. Exp etiam, luminibus obſtruo: apud Dem. in Mid. οἰκίαν ᾠκοδόμησεν ἐν Ἐλευσῖνι τοσαύτην, ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τῷ τόπῳ. Metaphoricè apud Iſocrat. de Pace. τὸ γὰρ πρὸς χάριν ῥηθὲν ἐπισκοτεῖ τὸ καθορᾶν ἡμᾶς τὸ βέλτιστον.

Επισκότησις, ἡ, offuſio tenebrarum, caligo.

*Συνεπισκοτέω, tenebras offundo. Actuar.

Συσκοτάζω, obnubilo. Et συσκοτάζει, (impersonaliter) contenebreſcit, adueſperaſcit. Xen.

1499

ΣΚΥΒΑΛΟΝ, ου, τὸ, ſtercus, fimus. Alex. Aphr. & ad Philipp. cap. 3. Interdum dicitur de re qualibet vili quæ abiicitur: vnde & exp. quiſquiliæ. Apud Dioſc. lib. 5. c 77. eſt fæx & craſſamentum quod in colo remanet.

Σκυβαλώδης, εος ὁ καὶ ἡ, fæculentus. Τὸ σκυβαλῶδες exp. retrimentum: item fæx, apud Dion. Areop.

Σκυβαλικὸς, vt σκυβαλικὸν ἀργύριον, argentum excrementiuum & vile: apud Plut.

Σκυβαλίζω, reiicio tanquam σκύβαλον, & generaliter, vilipendo, aſpernor: item reiicio.

Σκυβαλίζομαι, vilipendor, &c.

Σκυβαλισμὸς, οῦ, ὁ, reiectio alicuius rei quam vilipendimus.

Σκυβάλισμα, ipſa res quam reiicimus. Phocyl.

ΣΚΥΔΜΑΙΝΩ, f. ανῶ, iraſcor, ſuccenſeo. Iliad. ω. Μή μοι Πάτροκλε σκυδμαινέμεν, ne mihi Patrocle ſuccenſeas. Etym. ſcribit propriè de leonib. dici ob catulos ſurreptos concitatis. ἀπὸ τῶν σκύμνων καὶ ὑφαιρεῖν. Alij ſimpliciter à σκύζω deducunt ad iram concito. Exponitur etiam triſti ſeu tetrico ſum vultu. Heſyc.

Σκυδμαινὸς, οῦ, ὁ, tetricus vultuoſus.

Σκύζομαι, idem cum σκυδμαίνω. Heſych.

Σκυθρὸς, ὁ vultum præferens iratum, aut triſtem & tetricum. Idem.

Σκυθράζω, ſum vultu tetrico & mœſto. Eurip.

Σκύθραξ, exp. adoleſcens, puber. Heſych.

ΣΚΥΘΗΣ, ου, ὁ, Scytha: qui eſt è Scythia. Accipitur & pro ferro (teſte Stephano) vt apud Theolog. Ἀλλ' ἄγε δὴ σκύθα κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κόμον.

Σκυθικὸς, οῦ, ὁ, Scythicus: vt Σκυθικὴ ῥίζα, Scythica radix: quæ & γλυκεῖα ῥίζα, dicitur à Theophr. hiſt. pl. 7. c. 13. & γλυκύρριζα apud Dioſc. l. 3. c. 7. Item Σκυθικαὶ calceamẽti quoddã genus, Stephano & Suidæ.

Σκυθὶς, mulier quæ eſt è Scythia. Luc.

Σκύθος, genus poculi, ſcyphus. Athen. l. 11.

Σκυθίζω, Scythas imitor. Item idem quod μεθύω, ebrius ſum, apud Athen. l. 11.

Σκυθίζομαι, tondeor: (à σκύθης ſignificante ferrum) vel Scythico more rador. Eurip.

Compoſita.

Αποσκυθίζειν, Scythico more tondere, i. turpi & contumelioſa tonſura alicui illudere, aut alicui crines euellere. Athen. l. 11. Suidas propriè eſſe dicit cutim capitis vnà cum pilis detrahere.

Επισκυθίζω, Scythas imitor: *in potando nimirum*, Scythicas potationes imitor. Herodotus in Eratone ſcribit Lacones quum vellent ζωρότερον πίνειν, dixiſſe ſolitos ἐπισκύθισον.

Περισκυθίζω, cutem cum crinibus amputo. Scyth. more rado, & general. excorio. Suid.

ΣΚΥΛΛΩ, υλῶ, vexo, moleſtiam exhibeo. Item fatigo. Herodian. & in nouo Teſt.

Σκύλλομαι, vexor, fatigor. Luc. c. 7. κύριε μὴ σκύλλου.

Σκυλμὸς, οῦ, ὁ, vexatio. Σκύλμα, τὸ, vnde in Epigr. σκύλματα κόμης, exp. laniatus comæ.

ΣΚΥΝΙΟΝ, ου, τὸ, ſumma palpebra, cilium. Nic.

Επισκύνιον, (*comp.*) pellis ſupercilij, quæ flectitur: ſupercilij prominentia, ſeu ſupercilium ipſum. Il. ρ. Et Ariſtoph. δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων.

ΣΚΥΦΟΣ, ου, ὁ, & εος, τὸ, ſcyphus. Ariſt. polit. 7. πίνειν σκύφον περιφερόμενον, neutro genere vtitur Hom. Od. ξ. Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος. Pro eodem dicitur & σκύπφος, apud Heſiod.

Σκυφίον δέπας, poculum ſcypho ſimile. Ath.

Σκύφωμα, τὸ, idem cum σκύφος. Æſchyl.

Ωοσκύφια, τὰ, (*comp.*) genus poculi, apud Aſclep. Myrleanum teſte Athen. l. 11. 1500

ΣΚΥΤΟΣ, εος, τὸ, corium, pellis. Plat. Item loreus funis ſeu flagrum loreum, ſcutica, quod & σκυτάλη. Dem. in Mid. σκῦτος ἔχων ἐπόμπευε, καὶ τούτῳ μηδὲν ἐπάταξέ τινα. Etym. ſecũdum Petronium ſic nominari ſcribit cutem omnem quæ eſt inter colli neruos: ſecundum alios verò, locum qui eſt inter ſupercilium & frontem: aliis autem eſſe capitis cutem: idcóque pro ipſo capite vſurpari.

Σκύτινος, ου, ὁ, coriaceus: vt σκυτίνῃ μάστιγι, apud Athen. l. 12. Et σκυτίνη, ἡ, ſubaudi ζώνη ſeu περιζώστρα, coriũ ſeu pellis quæ præcingitur. Etym. At σκυτίνη ἐπικουρία, prouerbium Atticum de infirmis auxiliis. Heſ.

Σκυτικὸς, ὁ, coriaceus. Et σκυτικὴ, ſ. τέχνη, ars coriaria. P.

Σκυτεύω, f. εύσω, artem coriariam factito, ſum cerdo.

Σκυτεὺς, έως, ὁ, qui artem ſutoriam ſeu coriariam exercet, cerdo. Herodot.

Σκυτεῖον, τὸ, officina ſutoris, ſutrina.

Σκυτάλη, ἡ, flagrum loreum ſeu coriaceum: ſcutica, vel ſaccus coriaceus Heſyc. Item claua in ſumma obducta corio, vel ſimpliciter, claua, fuſtis. Pind. in Olymp. Σκυτάλαι dicuntur etiam vectes ſeu palangæ. Exodi 30. ¶ Item σκυτάλη, genus ſecretæ epiſtolæ loro inſcriptæ, de quo vide Gell. l. 17. c. 9. & Plut. in Lyſand. Sic apud Xen. Hell. 5. εἰς τὰς συμμαχίδας πόλεις σκυτάλας ἔπεμπον. ¶ Eſt & ſerpentis nomen apud Ælian. Nicand. & Dioſc. l. 7. c. 11.

Σκυταλίας, ου, ὁ, σκυτάλην æquans, ſeu inſtar σκυτάλης teres & oblongus. Athen. & Theophr.

Σκυταλὶς, ίδος, ἡ, idem cum σκυτάλη. Herodot. l. 4. & Ioſeph. Σκυταλίδες, ſunt etiã inſtrumenta ad ignem iaculandum. apud Suid. Sic etiam dicuntur digitorum oſſa, quòd eo ordine diſpoſita ſint, vt velut in acie ſtare videantur. σκυταλίδες enim etiam equitum turmam ſignificat. Poll. l. 2. & Gal. de oſſib. Etymologo σκυταλίδες ſunt εἶδος καμπῶν, animalculum quoddam. Item εἶδος καρίδων, apud Alexandrinos. Item vas quoddam in naui.

Σκυτάλιον, τὸ, idem cum σκυτάλις. Exp etiam regula, apud Theophr. hiſt. pl. l 4. c 5. Sic etiam à quibuſdam dictus fuit vmbilicus Veneris, teſte Dioſ. l. 4. c. 92. Heſychio σκυταλία ſunt αὐλίδια περιεσφιγμένα.

Σκύταλον, τὸ claua, fuſtis. Ariſtoph. & Herodot.

Σκυταλέω, ῶ, fuſte cædo: vnde σκυταλευμένη, apud Heſych. & Etym. exp. ξύλῳ τυπτομένη.

Σκυταλωτοὶ ὄχλοι, οἱ ῥαβδωτοί. Etym.

Compoſita.

Δωδεκάσκυτος σφαῖρα, ſphæra è duodecim coriis confecta.

Εγκυτὶ, ad cutim vſque. Etym. dicit eſſe aduerbium apud Archiloch. ſignificans τὸ ἐγχρῶ, παρὰ τὸ κύτος, quod & σκῦτος dicitur.

Δυκισκυτάλιον, dictum fuit à quibuſdam ſeſamoides magnum, vt eſt in app. Dioſc.

ΣΚΩΛΗΞ,ηκος,ὁ,vermis. Iliad.ν. ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο ταθείς. Ariſtot.σκώληκες οἱ ἐν τῶν δένδρων.Dioſc. l.1.c.106. σκώληκας καὶ ἀσκαρίδας φθείρει, lumbricos ventris.Metaphoricè apud Athen. l.6. Ἔνιοι κόλακες εἰσὶ τῶν ἐχόντων οὐσίας Σκώληκες.Dici etiam fœminino genere ἡ σκώληξ,tradit Euſt.in Odyſſ.

Σκωληκώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,vermem imitans. Ariſt. Exp.& verminoſus.

Σκωλήκιον,τὸ,vermiculus.Athen.l.7.

Σκωληκιάω,ῶ, vermibus ſcateo, ſeu vermes genero, vermino.Apud Dioſc. l.3.σκωληκιῶντα ὦτα,exp.vermiculantes aures.

Σκωληκίζω, vermem refero: vt σκωληκίζων σφυγμὸς, apud medicos.

Σκωληκίζομαι,inſtar vermium moueor.Heſyc.

Σκωληκόω,ῶ,vermibus infeſto. Σκωληκόομαι,vermibus infeſtor,vermiculationem ſentio.Th.

Σκωλήκωσις,ἡ, vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur,verminatio.Theophr.

ΣΚΩΛΟΣ, ου,ὁ. Etymologo eſt ſpinæ genus quod in igne verſatum & candefactum validius euadat: aliis eſt pali ſpecies,quem ruſtici, vbi exacuerũt & igne verſarunt,teli loco vſurpant non aliter quàm haſta penetrantis,teſte Euſt.Il ν.Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μένε' ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος. Pro eo per metaplaſmũ generis dicitur σκῶλον,τὸ,vt tradit Euſt. quod exp.offendiculum,impedimentũ in via occurrens.Exod. 10.ἕως τίνος τοῦτο ἔσται ἡμῖν σκῶλον; Et Greg. λύει τὰ ἐν μέσῳ σκῶλα καὶ προσκόμματα. Pro ſpina aut alio ligno præacuto accipitur, apud Suid. Ἐκ μοι σκῶλον ἔρυσον ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὁπλῇ.

1501 ΣΚΩΠΤΩ, F.ψω,cauillor, ſalibus & dicteriis vtor, irrideo dicteriis. Dem. pro cor. ὡς δειλούς σκώπτεις. Plut.in Lyc.σκώπτει τὰς Λακωνικὰς μαχαίρας εἰς τὴν μικρότητα, irridet enſes Laconicos veluti paruos. Idem in Galb.σκώπτων αὐτὸν εἰς μικρολογίαν.

Σκώπτομαι,irrideor cauillis. Ariſt.Herod.

Σκῶμμα,τὸ,cauillum,dicterium,ſales.Xen. Plut.

Σκωμμάτιον,τὸ,dicteriolum mordax ſeu ſalſum, cauillum.Ariſtoph. & Plut.

Σκῶψις,εως,ἡ, deriſio quæ fit in dicteriis mordacib. & cauillis,cauillatio. Athen.

Σκώπτης, ου,ὁ,cauillator,deriſor, qui dicteria mordacia iactat,ſeu iactare ſolet.Suid.

Σκωπτικὸς,ὁ, qui ſcommatis dicteriiſque ſalſis inceſſere ſolet.Exp.& mordax. Athen.

Σκωπτόλης,ου,ὁ,cauillis & ſcommatis gaudens. Ar.

Compoſita,ac primùm cum præpoſit.

Ἀντισκώπτω, viciſſim dicteriis mordacibus inceſſo.

Ἀποσκώπτω,ſcommate inceſſo ſeu inſector.Syn.

Ἀπόσκωμμα,τὸ, irriſio per ſcomma.

Διασκώπτω,ſcomma & dicteria iacio.Xen.

Ἐπισκώπτω idem. Plut. Et cum εἰς,in Lycurgo.

Κατασκώπτω,pro eodem.

Παρασκώπτω,pro iiſdem.

Compoſita ſine præpoſitione ex σκῶμμα & σκώπτης.

Εὐσκώμμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,dexter in dicteriis.

Εὐσκωμμόνως,cum dexteritate quadam in ſcommatis iaciendis.

Εὐσκωμμοσύνη,ἡ, dexteritas in ſcommatis & dicteriis.Poll l.5.c.45.

Φιλοσκώμμων,dicteriis & ſcommatis gaudens.

Φιλοσκωμμόνως,more eorum qui ſcommata dicere amant.

Φιλοσκωμμοσύνη,ἡ, amor ſcommatum,quum quis ſcommata in aliquem iacere amat.Poll.

Φιλοσκώπτης,ου,ὁ,idem cum φιλοσκώμμων.

Φιλοσκωπτέω,ſcommata iacere amo.Athen.

ΣΚΩΡ, ατὸς,τὸ,ſtercus,oletum,merda.Ariſtoph.

Σκωρία,ἡ. ſcoria, fæx metalli,ſordes metalli. Exp. & retrimentum:item recrementum:item ſtercus,excrementum,vt σκωρία σιδήρου, μολύβδου,χαλκοῦ, apud Dioſc.l.5.

ΣΜΑΡΑΓΕΩ, ῶ, F. ήσω, reſono,ſtrepitum edo ſeu fragorem ſtrido. Il.β. σμαραγεῖ δέ τε πόντος. Heſiod. Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν.

Σμαραγίζω,f ίσω idem.Heſiod.

Compoſita.

Ἐπισμαραγέω,ῶ, inſono,inſtrepo,infremo.

Ἐρισμάραγος, ου, ὁ,magnos ſtrepitus edens. Iouis epitheton apud Heſiod.

Περισμαραγέω,circumſtrepo. Dion.de ſitu orb.

Πολυσμάραγος,multum ſonans,ſtreperus Heſych.

Πυρισμάραγος,igni reſonans ſeu crepitans.Idem.

ΣΜΑΡΙΣ,ίδος,ἡ,genus puſilli piſcis. Ariſtot.

ΣΜΑΩ,ſiue σμάω ῶ.abſtergo,extergo,detergo: vnde Heſyc.σμῶν exp.σμήχειν Exp.& purgo.

Σμάομαι, ῶμαι, abſtergeor, extergor. Item purgor,ornor Herodot. Apud Dioſc.l.1.c.82. ἀχῶρας σὺν νίτρῳ σμώμενος ἰᾶται,exp.capitis vlcera manantia cum nitro infricatum ſanat.

Σμῆγμα,τὸ,ſmegma,id quo ad abſtergẽdum & purgandum vtimur. Athen.

Σμήχω,idem quod σμάω. Od ζ.Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο Luc.σμήχειν Αἰθίοπα.

Σμῆμα,τὸ,quo in abſtergendo vtimur.Apud med ſic dicitur puluis ſiccus qui cuti non vnctæ inſpergitur ad eam detergendam.Aet.

Σμῆξις,εως,ἡ,deterſio,abſterſio.Dioſc.

Σμηκτὶς,ίδος,ἡ,idem cum σμηκτική, vt σμηκτὶς γῆ,terra cui deſertoria vis ineſt, quæ Κιμωλία dicitur,apud Gal.& Erot. Eadem dicitur & σμηκτρὶς, apud Cephiſodorum,teſte Poll. 1502

Compoſita.

Ἀποσμάω,detergo,abſtergo. Luc.& Dioſc.

Ἀποσμήχω,idem Luc.in Tim.

Προαποσμήχω, (Decomp.)ante detergo.

Διασμάω,ſeu διασμέω, extergo,detergo. Herodot.

Διασμήχω,extergendo perpurgo.Ariſtoph.

Ἐκσμάω,extergo.Herodot.

Ἐπισμήχω,abſtergo, vel detergo in ſumma parte.

Περισμάω. circumcirca abſtergo:vel circumcirca affricatum detergo.Dioſ. l.3.c.52.

Περισμήχω,idem:ibidem.

ΣΜΗΝΟΣ, εος, τὸ, examen apum. Idem Ariſtoteli quod ἑσμὸς & ἀφεσμός. Metaph.apud Ariſtid. τὰ τῶν ἀποικιῶν σμήνη διαπέμψαι. Dicitur & de quauis multitudine,vt σμῆνος ἡδονῶν,& σμῆνος ἀρετῶν, apud Plat. ¶Item alueare, ſeu alueus,apiarium. Heſiod. Ariſtot.¶Item pro ſermonis ſuauitate ſeu loquendi dulcedine,apud Ariſtoph in Nub.μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδῆς.

Σμήνιον ου,τὸ (diminut.)alueare.Dioſc.

ΣΜΙΛΑΞ,ακος,ὁ, taxus: arbor feralis & venenata. Plut. Dioſc.Theophr. ¶Item arbor à taxo diuerſa, folium habens ilicis,de qua Theophr. hiſt.pl.l.3.c. 16.¶item herba quædam,de qua Dioſc.l.4.c.143.

Σμῖλος,ου,ὁ,idem quod σμῖλαξ in prima ſignificatione. Nicand.Pro eodem apud Theophr. & Poll.legitur etiam μίλος.

Μίλαξ pro σμίλαξ, hederæ ſpecies è qua tori fiebant, qua etiam coronari ſolitos poetas aiunt. Ariſt.

Μιλακόχροα,color à milace denominatus,vt tradit Euſt.ex technico quodam.

ΣΜΙΛΗ,ης,ἡ, ſcalper ſeu ſcalprum, ſcalper inciſorius. Plat. polit. lib. 1.

Σμιλίον,ου,τὸ, ſcalpellus. Luc. & Plat.

Σμιλεύω, ſcalpello reſeco, ſcalpro amputo.

Σμίλευμα,τὸ, ſegmen ſcalpro amputatum. Metaph. vtitur Ariſtoph. in Ran.

Compoſita.

Ἀποσμιλεύω, ſcalpello amputo ſeu reſeco, ſcalpro repurgo. Et general. polio ſeu expolio, quaſi reſecans ſcalpello Syn. ep. 101.

Ἀποσμίλευμα, τὸ, ſegmen ſcalpello factum, quod ſcalpello vndique reciditur.

Διασμιλεύω, ſcalpello perpurgo ſeu perpolio. Et general. expolio, perpolio: vnde διεσμιλευμέναι φροντίδες, ad vnguem exquiſitæ meditationes, apud Athen. lib. 4.

Εὐσμίλωτα, ſcalpro bene polita ſeu parata. Heſych.

ΣΜΥΡΙΣ, ſmyris, lapis quo gemmas annularij exterunt. Dioſc. l. 5. c. 166.

Σμυρίτης λίθος, ſmyrites lapis. Iob. 41.

ΣΜΗΧΩ, ξω, attero, abſumo, corrumpo. Heſy. Item exuro, incendo ſeu igni vaſto, inflammo. Greg. in poem. Κῆρ ἄχεϊ σμύχων, cor dolore vrens & macerans. Sic Baſil. & Apoll.

Σμύχομαι, abſumor, vror. Item inflammor. Il. χ.

Σμυγερὸς,ού,ὁ, ærumnoſus, qui perpetuis laboribus ærumníſque maceratur & conficitur. Apoll.

1503 Σμυγερῶς, ærumnoſé. Heſyc.

Compoſita.

Ἀποσμύχω, deuro, igni abſumo, metap. apud Luc. paſſ. particip. ἀποσμυχθέντες, macerati & confecti dolore.

Διασμύχω, peruro. Heſych. & Suid.

Ἐπισμυγερὸς, ærumnoſus; vel miſerabilis: aut etiam triſtificus, cor dolore vrens. Heſiod.

Ἐπισμυγερῶς, ærumnoſé. Od. γ.

*Ἐπισμύχω, idem quod σμύχω, macero, lacero, abſumo. Oppian.

Κατασμύχω, comburo, exuro. Il. ι.

Κατασμύχεσθαι, torqueri dolore. apud Phalar.

Περισμύχω, circumcirca vro: vel vndique macero, prorſus conficio & exhaurio: in Epigr.

Ὑποσμύχω, ſuburo, vſtulo, i. paulatim vro. Item ſuccendo, inflammo. Baſil.

ΣΜΩΔΙΞ, κος, & σμώδιγξ, ιγγος,ἡ, vibex: liuor ex percuſſione Il. β. Fit ἀπὸ τοῦ σμῶξαι, quod Etym. Ionum dialecto ſignificare ait πατάξαι.

Σμωδικὸν, pharmacum ad vibices. Gal.

ΣΜΩΧΩ, mando, μασσῶμαι. Ariſtoph. in Pace, Ἀνδρικῶς ἐμβάλλεσθε καὶ σμώχετ᾽ ἀμφοῖν τοῖν γνάθοιν: vbi tamen etiam legitur σμήχετε. ¶ Apud Suidam σμώχειν exp. etiam λοιδορεῖν, conuitiari: ἀπὸ τοῦ καταπίπτεσθαι τῶν σμαυμάτων. ¶ Apud Heſych. σμωχεῖν exp. ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς. Ex ſcholiaſte Nicandri citatur σώχω, quod exp. τρίβω λειῶ: eóque etiam Herodotus vti dicitur.

Κατασμώχω, (*comp.*) contero, tundendo comminuo. vnde apud Nic. in Alexiph. κατασμώξαιο: pro quo tamen quidam legunt καταρμώξαιο.

ΣΟΒΕΩ ῶ, F. ήσω, abigo, expello. Plerunque de auibus dicitur vtendo voce σοῦ, σοῦ. vt Ariſtoph. οὐδενὸς σοβοῦντος αὖ ἐπτάμεθ᾽ ἐκ τῆς πατρίδος, nemine abigente. Item propello vt quum à paſtore grex pecorum propellitur. Luc. μᾶλλον δὲ ὥσπερ αἰπόλιον ἀθρόως αὐτῶν τῇ ῥάβδῳ σοβῶν, propellens ſed progredi cogẽs, aut vrgens. Ab Heſychio exp. διώκω. Apud Xen. de re equ. σοβεῖν κόνιν, excutere puluerem. ¶ Item σοβῶ, pro σοβῶ τοὺς ἀπαντῶντας, obuios ſummoueo: quod faſtuoſorum eſt. Dem. Apud Plut. in Sol. σοβοῦντες ἐν ὄχλῳ δορυφόρων, magna ſatellitum caterua ſtipati ſeſe inferunt faſtuosè & inſolenter. ¶ Item moueo, concito. Ariſtoph.

Σοβέομαι, abigor, expellor, propellor. Item moueor, concitor. Baſil. in epiſt. βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον, greſſus, concitatus. Et Eurip. μεγάλως ἐμπλήκτῳ καὶ σεσοβημένον πρὸς δόξαν, qui œſtro percitus gloriæ conſequendæ, gradu concitato fertur.

Σόβη,ἡ, muſcarium flabellum quo muſcæ abiguntur. In cauda equina ſic dicuntur pili longiores, quibus equi muſcas abigunt: vel ipſa cauda pilis veſtita, cuius motu muſcas à ſe pellunt. In Hippiatr. exponitur etiam, galea ex pilis equinis. Suid.

*Σόβησις, agitatio, expulſio. Plut.

Σόβοι,οἱ, dicuntur ſatyri, παρὰ τὸ σοβεῖν, citato gradu currere: ſunt enim animal perniciſſimum, teſte comment. Dem. & Plin.

Σοβὰς, άδος,ἡ, quæ inſolenter ſe infert, vel quæ citato gradu incedit: epitheton meretricis. Suid. & ſchol. Ariſt. ex Eupol. Numeratur & inter ridiculas ſaltationes: apud Athen. l. 14.

Σοβαρὸς,ὁ, qui concitato gradu ſeu impetu fertur, concitatus, mobilis: vt σοβαρὰ αὔρα. Ariſtoph. in Pace. Item inſolenter ſeſe inferens & obuios quoſque ſubmouens: ex quo intelligitur faſtuoſus, ſuperbus. Plut. Σοβαρῶς, ſuperbè, faſtuosè, inſolenter & faſtuosè ſe inferendo. Plut.

Σοβαρεύομαι, inſolenter & faſtuosè me infero, ſuperbè incedo. Agath. Epigr. l. 1.

Compoſita.

Ἀνασοβέω, excutio, expello propriè, ſurſum reiiciendo ſeu retrorſum. Plat. Item conturbo, perturbo aliquem. Suid. & Heſyc.

Ἀνασόβησις,ἡ, excuſſio, eiectio ſurſum aut retrorſum. Item conturbatio.

Ἀποσοβέω, arceo, abigo, repello: apud Suid. Exp. etiã excutio: vt apud Ariſt. in Ran. οὐχ οἷός τ᾽ εἰμ᾽ ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων. Item neutraliter, ab eo citato gradu: vnde apud Menand. exp. ἀποτρέχω. 1504

Ἀποσοβητὴς, qui inſolenter aliquem ſummouet & repellit.

Γραοσόβαι,οἱ, qui cum vetulis rem habent: vel vetulas ab emendis piſcibus abigunt: ideóque piſcium auidiſſimi voratores Ariſtoph.

Διασοβέω, diſpenſo, diſcutio, diſturbo.

Ἐκσοβέω, expello, abigo foras. Menand. apud Ath.

*Ἐπισοβέω, abigo, expello Eccleſ. 12.

Κατασοβέω, depello. Exp. & perſequor, arceo. Heſ.

Μυιοσόβη, q. d. muſcarum abactorium, id quo muſcæ abiguntur, muſcarium. Epigr. l. 1.

Μυιοσόβης,ου,ὁ, muſcarum abactor. Athen. l. 11. Μυιοσοβεῖν, muſcas abigere.

Παρασοβέω, inſolenter & faſtuosè prætereo: vel feroci & ſuperbo aſpectu tranſmitto. Plut.

Περισοβέω, circumeo, vel circumfero: vt in conuiuio περισοβεῖν dicebatur in orbem τὴν φιλοτησίαν circumferre. Menand. Erat etiam περισοβεῖν τὸ ἐν κύκλῳ πίνειν teſte Athen. l. 11.

ΣΟΓΧΟΣ,ου,ὁ, ſonchus, cucurbita, quam Apuleius lactucam leporinam vocat. Dioſ. l. 2. c. 159. Eſt etiam olus agreſte in cibis expetitum, apud Theoph.

ΣΟΜΦΟΣ,ού, ὁ, inanis & fungoſus velut ſpongia: vnde exp. etiam ſpongioſus. Vtitur Ariſt. de mammis mulierum loquens. Apud Hippocr. φθέγγεται σομφὸν exp. loquitur obſcurè: quoniam in colorib. quidam τὸ φαιὸν appellat σομφὸν, quod videlicet eſt inter album & nigrum. ¶ At σομφὸς ſiue σόμφος (*ſubſtant.*) cucurbita ſylueſtris. Plin. lib. 20. c. 3.

Σομφώδης, idem quod σομφὸς adiect. in qua ſignif. inuenitur πολώδης: apud Theop.
Σομφότης, ητος, ἡ, inanitas, fungoſitas.

ΣΟΟΣ, ὁ, ſaluus, incolumis, ſoſpes. Iliad. π. σόον δ' αὐτόν ἐκ μάχης ἐξ ἐπονέεσθαι. Iliad. ο. ἀλλ' ἄλοχος τε σόη, καὶ παῖδες ὀπίσσω. Et neutro genere. Il. α, ἵνα σοι τάδε τοι σόα μίμνοι. Exp. etiam integer, perfectus. Heſych. Et σοι eidem ſunt σωτῆρες, ſalutares, ſalutis autores. At σόος, impetus. vide in Σείω.
Σόω, f. ώσω, ſeruo, ſaluum & incolumem præſto: vnde σόεις. Heſyc. exp. σώζεις. Aliam ſignificat. vide in Σόος impetus, &c.
Σῶς, ῶ, ὁ καὶ ἡ, idem quod σόος: ex quo & contractum dicitur: aut (ſecũdum alios) ex σάος. Hom. Thuc. Item integer, perfectus: vt Od. ε. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, nunc in totum ſum perditus.
Σῶος, ſeu σάος, ὁ, idem quod σῶς, ex quo & quidam deriuatum exiſtimant. Xen. & Dem.
Σαόω, ſeruo, ſoſpito. vnde σαώσειν. Il. θ. Apoll.
Σαόομαι, ſeruor incolumis, ſoſpitor. Apoll.
Σώζω, idem quod σόω: (ex eóque deriuatum ſicut ἕζω ex ἕω, inquit Etym.) Xen &c. Item in iudicio aliquid σώζειν aliquem dicitur quod cauſam eius tuetur & eum abſoluit: vnde σώζουσα ψῆφος, ſententia abſolutoria, quæ & ſine adiect. σώζουσα dicitur. Luc. in Herm. τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις. ¶ Item σώζω, ſeruo, conſeruo, vt σώζειν τὴν πίστιν καὶ τὴν εὔνοιαν τῷ βασιλεύοντι Herodian. l. 7. σῶσαι σὺ μέλλων Demetr. Phal. Item ſeruo, i. cuſtodio: vt apud Eur. in Bacch. σώζουσι πανδήμοισι προσπόλοι στέγαις, aſſeruant in publicis cuſtodiis.
Σώζομαι, ſeruor, incolumis euado. Plut. Xen. & alij. Interdum cum præpoſi. ἐκ, ſequente genit. vt Plat. πῶς ἐσώθης ἐκ τῆς μάχης; Interdum cum εἰς, ſequẽte accuſat. Iſocr. in Euag. σωθεὶς εἰς Σόλους τῆς Κιλικίας, quum ſaluus perueniſſet. Cõſtruitur & cum πρὸς, apud Xen. pæd. ς. Et cum ἐπὶ apud eundem Hell. 1. Dicuntur & res σώζεσθαι, apud Dem. Philipp. 3. & Plut περὶ εὐθυμίας. ¶ In ſacris literis σώζεσθαι eſt æternam ſalutem conſequi: vt Matth. 10. & Marc. 13. &c. ¶ Exponitur etiam, ad frugem bonam peruenire, apud Plut. ¶ Exponitur etiam, manere, permanere apud Gal. ad Glauc. l. 1. Præt. perf eſt σέσωσμαι, cuius tertia perſona interdum retinet σ, interdum abiicit. Aor. 1. ἐσώθην, tanquam à σόω.
Σωστικὸς, ὁ, ſeruandi ſeu conſeruandi vim habens, conſeruator, tutator. Ariſtot.
Σῶστρον, τὸ, præmium quod conſeruatus conſeruatori reddit Xen.
1505 Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, ſeruator, ſalutis autor, qui ſalutem dat & dedit. Iſocr. Dem. Luc. &c. Fœm. σώτειρα, ἡ, ſeruatrix. Pauſan.
Σωτήριος, ὁ καὶ ἡ. idem quod σωστικός. Plat. Thuc. Σωτήρια, τὰ ſ. ἱερὰ, ſacra ſeu feſta quæ agitantur in honorem σωτήρων θεῶν Herodian.
Σωτηρία, ἡ (ſub) ſalus. Thuc. Æſchyn. Iſocr. Plut. &c. Item conſeruatio, qua aliquid conſeruatur incolume & in ſtatu ſuo. Ariſtot.
Σωτηριώδης, ſalutaris, qui ſalutem dat, ſoſpitalis.
Σωτηριακὸν, pretium quod pro funeris elatione datur. Heſyc.
Σάος, idem quod σόος, quidam per dialyſin ex σῶς tractum tradunt: alij σῶς ex σάος cõtractum eſſe cenſent. Compar. σαώτερος, magis ſaluus & incolumis. Xen. Ponitur & ſimpliciter pro σάος. Il. α σαώτερος ὥς κε νέηαι, vt ſaluus hinc redeas.
Σαόω, f. ώσω, idem quod σώζω. Poeticum eſt. Odyſſ. ν. Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω.
Σαόομαι, ſeruor, incolumis euado. Il. ρ.
Σαώζω, idem quod σαόω. Hinc Euſtath. deducit futurum σαώσω, & aor. 1. ἐσάωσα. Præt. Imperf. ἐσάωζε & abiecto augmento σάωζε. pro quo per apocopen Æolicam dicitur σάω. Il. φ. ζωὸς δὲ σάω τῷ κατ' ἐέρχθεν. At Od. ν. σάω μὲν ταῦτα σάω δ' ἐμὲ, per apoc. dictum pro imperat. σάωζε.
Σαωτὴρ, idem quod σωτήρ: in anthol Epigr.
Σῶκος, ου, ὁ, Mercurij epitheton. Il. υ. quod Etym. ex σώζω fieri dicit, ſicut θῶκος, ex θάσσω. Idem ex ἰσχυρὸς, παρὰ τὸ σωκεῖν, τὸ ἰσχύειν: quo vtitur Soph. in Elect. μοῦνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ λύπης ἀντίρροπον ἄχθος, non valeo, non poſſum. Vide & σωσίοικος in comp. ex Οἶκος.

Compoſita, ac primùm deſinentia in σόος.

Αεισόος, ὁ καὶ ἡ, ſemper ſeruans. Nonn.
Βιοσόος, vitæ ſeruator. idem.
Δύσσοος, dicitur qui difficulter ſeruatur, ideóque ὁ κακοδαίμων. Theocr. idyll. 3. & 4. Vide & in comp. ex σόος in Σείω.
Εὔσοος qui tutò ſeruatur. Heſych.
Εὐσοΐα, robur, virium potentia Suid.
Λαοσσόος, populum ſeruans, populi tutor ſeu ſeruator. Hom. Vide & σόος in Σείω.
Μελισσόος παῖ, apiarius, apum ſeruator. in Ep.
Μηλοσσόος, ouium ſeruator aut ſeruatrix.
Νεκυσσόος, mortuorum ſeruator. Chriſti epith. apud Nonn Vide & alterum σόος in Σείω.
Νηοσόος ſeu ναοσόος, nauium ſeruator. Apoll.
Οἰνοσόος, vinum ſeruans. Nonn.

Compoſita ex σώζω.

Ανασώζω, reſtituo primæ incolumitati, facio vt quis ſaluus euadat. Soph. ἀνασώζεται ξένος. Item ſarcio, recupero: vnde in media voce apud Xen. Hell. 7. ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν.
Ανασώζομαι, ſeruor, &c. Diod. Sic.
Αντισώζω, viciſſim ſeruo. Item inſtauro.
Αποσώζω, ſaluum & incolumem reduco, vel reuerti facio. Cum præpoſit. εἰς, apud Xen.
Αποσώζομαι, ſaluus & incolumis euado. Xen. Exp. & ſimpl. euado: item confugio.
Ασωστος, ſeu ἄσωτος, ὁ καὶ ἡ, qui ſeruari ſeu ſoſpitari nequit, de cuius ſalute ſpes nulla eſt Ariſtot Itẽ perditus, deploratus, profligatus, calamitoſus Plutarc. Item perire dignus, indignus ſalute. Soph. ¶ Ασωτος exp. etiam, qui per ſe ſuáque opera perit, apud Ariſtot. eth. 4 c. 1. Item luxurioſus, nequam, luxu & ganeæ ſtudio perditus: apud eund. ibid.
Ασώτως, luxurioſè, luxurioſorum more. Athen. & Iſoc. Exp. etiam, prodigè, nequiter.
Ασωτία, ἡ, luxuria, prodigalitas, profuſio, nequitia. Ariſtot. Scrib. etiam ἀσωτεία.
Ασωτεῖον, τὸ ganeum, popina. Poll. Athen.
Ασωτεύομαι, luxurioſè viuo, omnia per luxum ſeu in luxum profundo Athen.
Διασώζω, idem quod σώζω. Iſoc. Item conſeruo, tueor: apud eund. Item ſeruo, i. retineo, etiam vtor: vt διασώζω τὴν παροιμίαν. Plat. de rep. l. 1. Sequente εἰς, exp. incolumem perduco in, vel ad incolumem remitto aut reduco, vt διέσωσαν εἰς Αθήνας. Laert. in Plat.
Διασώζομαι, idem quod διασώζω. Xen. Item paſſiuè, conſeruor. Demoſth. Sequente εἰς exp. incolumis peruenio: vt ἐς Κύπρον διεσώθησαν. Thuc l. 1. Exponitur etiam, conualeſco. Xen.
Εκσώζω, è periculo ereptum incolumem ſeruo, libero ſeu tueor è periculis. Eurip. Plat. 1506
Περισώζω, facio vt incolumis ſuperſit, & incolumem ſeruo: vel tandem ſeruo. Syneſ.
Περισώζεσθαι, incolumem eſſe & ſeruari à morte.
Συνανασώζω, ſimul ſeruo, conſeruo. Plut.
Συσσώζω, ſimul ſeruo, ſeruando contineo & ſtringo ne dilabatur. Eurip. Plat.

ΣΟΡΟΣ, οῦ, ἡ, loculus, conditorium: ſepulchrum ſeu capulum

capulum,ſandapila.Plut. in Numa,λιθίνας σορὰς loculos lapideos. Apud Ariſtoph.in Veſp. Ποθεῖν ἐρᾷν σ' ἐοικας ὡραίας σορᾶς , deſiderare & amare videris pulchram ſandapilam,i.formoſam vetulam.

Σορηδὸν,in modum loculi ſeu buſti.

Σορεύω,f.εύσω,cadauera in loculo condo.

Compoſita.

Ενσοριάζω,in loculo condo,ſepelio.

Εὐρύσορος,latum habens loculum ſeu capulum. in Ep. εὐρύσορον σῆμα,amplum & capax ſepulchrum.

ΣΟΥ, vox abigentis aues. Ariſt.in Veſ. Σοῦ,σοῦ,πάλιν σοῦ. ¶Eſt & gen.pronominis σύ. ¶Item imperat. contr.pro σεύ.

ΣΟΥΣΟΝ,ου,τὸ,lilium,lingua Phœnicum ſeu Phrygum,teſte Etym.

Σούσινος, vnde σούσινον μύρον ſeu χρίσμα, vnguentum ex liliis confectum. Dioſ. Ponitur σούσινον & pro oleo ex liliis confecto.

ΣΟΦΟΣ,ου,ὁ,ſapiens.Eurip.Plut.&c. Dicitur & σοφὸς qui peritus eſt alicuius rei aut artis, & plurimùm in ea verſatus, ideóque probè eam callens: vt σοφὸς τέκτων. Il.ο. Interdum dicitur aliquis σοφὸς εἶναι τινὶ & σοφὸς τί. Soph. Hlar. Dicitur & σοφὸς εἶναι τινός: vt σοφοὶ τοῦ κακοποιῆσαι. Greg.Naz. Item σοφὸς περί τινος: apud Plat.in apol Socr. Et σοφὸς πρὸς ἐπιβουλὴν,apud Herodian l.3. Τὸ σοφὸν, quod ſapiens eſt, ſeu ſapientis viri,ſcitum, eruditum: interdum callidum, argutū apud Plut.& Syneſ. ¶Σοφὸς, exp.etiam, prudens,vt idem ſignificat quod φρόνιμος.

Σοφῶς,ſapienter,doctè. Ariſtoph.

Σοφία,ἡ,ſapientia.Hom.Plat.Ariſtot.

Σοφόω,ῶ,ſapientem reddo.

Σοφίζω,idem:vel doceo ſapientiam.

Σοφίζομαι,(paſſiu.)doceor ſapientiam,percipio & diſco ſapientiam ab alio traditam.Xen.τοιαῦτα γὰρ ἱμείρετων ... καὶ ἐσοφισάμεθα. Item doceor,i.cognoſco,intelligo: vt Reg.l 1.c.3. ἐσοφίσατο ὅτι κύριος κέκληκε τὸ παιδάριον, intellexit. Σοφίζομαι,(actiua ſignif.)argutè & ingenioſè comminiſcor aliquid aut conficio.Philoſtr.in Heroic.σοφίζονται τὴν πορφύραν,ſcitè & ingenioſè conficiunt.Et in malam partem, vafrè & callidè comminiſcor, fraudulenter excogito,ſeu perago.Eurip.Cum accuſat perſonæ ſignificat,decipio. Herodian.l.7. αὐτοὶ τὸν δῆμον ἐσοφίσαντο.

Σεσοφισμένος,edoctus,peritus.Heſiod.

Σεσοφισμένως, more eorum qui captioſis verbis vtūtur,more Sophiſtarum.Xen.

Σόφισμα,τὸ,inuentum callidum, conſilium aut facinus aſtutum.Thuc.Phil.&c.

Σοφισματικὸς, captioſus, doloſus: aut cauillationum peritus,ſeu ad cauillationem pertinens.

Σοφισμὸς,ὁ,callida & coacta interpretatio.

Σοφιστὴς,οῦ,ὁ, doctus & peritus artifex: ſeu artifex callidus & ingenioſus: vt σοφιστὴς κακοπαθείας. Luc. σοφιστὴς λόγων.Plut.in Lyc. Item ſapiens & doctus:vt σοφισταὶ Ἰνδῶν,apud Arrian.l.6. Sic & apud Syneſ.ep. 44. Plerunque in malam partem σοφισταὶ dicti fuerunt, qui oſtentationis aut quæſtus cauſa philoſophabantur,vt teſte Cic.in Academ.quæſt. Et in primis rhetores: vnde Gorgias rhetor ſophiſta dicitur apud Luc. in Macrob. Item σοφιστὴς,deceptor,impoſtor: peculiariter, qui vafris & doloſis verbis aliquem circumuenit, cauillator Demoſth. pro cor. δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν ὀνομάζων. Sic & apud Plat. &

1507 Xenoph.

Σοφιστικὸς,captioſus,cauillatorius Ariſtot.Luc. Item ſophiſtarum proprius.

Σοφιστικῶς,ſophiſticè,captioſè. Ariſtot.Plut.

Σοφιστεύω, ſophiſticam artem doceo ſeu profiteor. Athen.l.5. Item rhetoricen profiteor. Hermo.Exp. & philoſophor.Item argutor.

Σοφιστεία,ἡ,ars ſophiſtica. Phil.de vita M.l.1. Exponitur,& inanis ſapientia.

Σοφιστιάω,argutor, ſophiſtarum in modum magnificis me verbis oſtento.Plut.

Σοφίστρια,ἡ,magiſtra ſophiſtices,vel deceptrix.

Compoſita,ac primum ex σοφός.

*Ἀκρόσοφος,ſummè ſapiens.Pind.

Ἄσοφος,ὁ καὶ ἡ,qui ſapiens non eſt,inſipiens,vel imperitus.Poll l.4.c.1.

Ἀσόφως,inſipienter,ſtultè,imperitè.Idem ibidem.

Συνασοφέω,(dec.)ſimul deſipio. Eurip.

Δοκησίσοφος, qui ſibi videtur ſapiens eſſe, quum non ſit.Poll.& Heſych.

Δοκησισοφία, opinio quam quis de ſua ſapientia falsò concipit.Pol.

Δοξόσοφος,idem cum δοκησίσοφος,Plat.Ariſtot.

Δοξοσοφία,idem cum δοκησισοφία,apud eoſdem.

Ἡμίσοφος,ſemiſapiens. Luc.in Hermot.

Θεόσοφος,rerum diuinarum conſultus.Areop.

Θεοσοφία,rerum diuinarum ſcientia,apud eund.

Θυμόσοφος,qui ipſe ſibi animi ſui acumine peritiam alicuius rei comparauit, ingenio præſtans, ingenioſus.Ariſtoph.Plut.

Θυμοσοφικὸς,idem.Ariſtoph.in Veſp.

Κενόσοφος,inani ſapientia præditus.

Κενοσοφία,inanis & vana ſapientia.

Μισόσοφος,ſapientiam & ſapientiæ ſtudium exoſus ſeu oſor philoſophiæ Plat.

Μωρόσοφος, ſtultè ſapiens, vel inſulsè ſapiens, aut ex ſtulto & ſapiente concretus.Luc.

Μωροσοφέω,ſtultè ſapere.Μωροσοφία,ſtulta ſapientia.

Πάνσοφος,ſapientiſſimus,omnifaria ſapientia præditus, Dei epithetum,apud Phil.

Ὑπέρσοφος,ſapiens ſupra quàm dici poſſit.

Φιλόσοφος, amans ſeu expetens ſapientiam, ſapientiæ ſtudio deditus.Plat.Ariſtot.Plut.&c. Item philoſophicus, philoſopho dignus, vt φιλόσοφος παρρησία, apud Plut.de Deo Socr.Exponitur & ſapiens: vt apud Syneſ.ἡ φιλοσοφία laudatur, ὡς φιλοσοφωτάτη αἱρέσεων,vt ſectarum ſapientiſſima.

Φιλοσόφως, philoſophicè, ſeu vt philoſophum decet. Plut.in Alex.

Φιλοσοφία,ἡ,amor ſeu ſtudium ſapientiæ. Iſocr.Plat. Ariſtot.Apud Iſocr.idem ſignificat quod φιλολογία. Exp.& ſtudium , vt περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφία, apud eundem.Item commentatio, vt φιλοσοφία πολιτική, apud Ariſtot.polit 3.

Φιλοσοφικὸς,ad philoſophum pertinens, vel philoſopho dignus,philoſophicus.

Φιλοσοφέω,ſapientiam amo,ſapientiæ deditus ſum. Plat. Interdum exp.philoſophiam capeſſo, ſeu ad philoſophiæ ſtudium accedo , dedo me philoſophiæ.Plut.Item philoſophor,i.philoſophorum more diſputo ſeu diſſero. Idem de exilio, Σωκράτης δὲ φάρμακον πίνων ἐφιλοσόφει. Item philoſophorum more diſquiro & commentor mecum. Iſocr.in Panegyr.σκοπεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον. Apud eundem περὶ τὰς πολιτείας ἐφιλοσόφησαν, occupati fuerunt & ſtuduerunt Exponitur & ſimpliciter,diſputo & tracto aliquid,vt apud Greg. εἰ καὶ ἑαυτοῖς καὶ ἡμῖν ταῦτα πεφιλοσόφηται. ¶Item philoſophiam doceo, ſeu profiteor. Phil.

Φιλοσόφημα,τὸ, philoſophica quæſtio ſeu res quam quis philoſophica commentatione ſecum diſquirit. Ariſt de cælo.l.2.

(*Decomp.*)Ἀντιφιλόσοφος,philoſophis ſeu philoſophiæ contrarius. Ἀντιφιλοσοφία,ſtudium philoſophię contrarium.

*Ἀντιφιλοσοφέω, aduerſus contendo ſeu diſputo, ingeni ſtudio contradico.Ioſeph.

Ἀφιλόσοφος, qui philoſophus non eſt, à philoſophia alienus ſeu abhorrens. Athen.l.13. Exponitur etiam non conueniens philoſophiæ. Ἀφιλοπόρητος. philoſophiæ & literarum expers, qui nihil ſtudij in doctrina & ſapientia collocauit, imperitus, indoctus. Chion in epiſt. ad Clearch.

Ἐμφιλοσοφέω, philoſophor in, philoſophicè commentor, & diſputo in. Greg. Exponitur etiam, ſtudium & operam meam colloco in Ἐμφιλοσόφημα, τὸ, id in quo philoſophamur; vel philoſophica diſputatio: philoſophicum ſtudium. Greg.

*Ἐμφιλόσοφος, philoſophorum conueniens, ad philoſophum pertinens. Laert.

Καταφιλοσοφέω, philoſophicè diſputo contrà, vel philoſophica diſputatione vinco. Baſil.

Περιφιλοσοφέω, philoſophor ad ſeu apud. Luc.

Συμφιλοσοφέω, vnà operam do philoſophiæ: vnà philoſophor, vnà philoſophicè diſputo.

Χειρόσοφος, vel χειρίσοφος, q. d. manu ſapiens. Luc.

1508 *Compoſita ex σοφίζω.*

Ἀντισοφίζομαι, ſophiſmatis certo contrà, ſophiſmatis contra ſophiſtam & argutatorem ago.

Ἀντισοφιστής, qui contrà ſophiſmatis certat. Item qui ingenioſis commentis vtitur ad aliquid euertendũ: vel qui ſapienter oppugnat. Luc.

Γυμνοσοφισταί, ſapientes Indorum, ita vocati, quòd nudi in ſyluis agerent. Plut.

Δειπνοσοφιστής, qui inter cœnandũ philoſophatur. Ath.

Διασοφίζομαι, aſtu vtor, ſophiſticè ago. Ariſt.

Κατασοφίζω, ſophiſmate circumuenio: vel ſophiſmate redarguo aut percello. Plat.

Κατασοφιστεύω, eludo captioſè verborum argutiis.

Μετεωροσοφιστής, qui circa ſublimia (i. cæleſtia) philoſophiam oſtentat. Ariſtoph.

Παρασοφίζομαι, non dextrè, ſeu perperam σοφίζομαι, ſcitè & ingenioſè parare aliquid tentans, perperam id facio. Athen. l.4. apud Ariſtot. Rhet. l. παρασοφίζεσθαι παρὰ τὸ ἰατρὸν, quidam exp. videri velle ſapere ſupra medicum.

Περισοφίζομαι, ſophiſticè circumuenio. Ariſtoph.

Ψευδοσοφιστής, qui falsò ſophiſtæ nomen ſibi vſurpat. Sic inſcribitur Luciani quidam dialogus.

ΣΠΑΘΗ, ης, ἡ, rudes ſeu rudicula: ſpatha, ſpathula: inſtrumẽtum quo pharmacopolæ & chirurgi pharmacum mouent in mortario aut olla. Dioſc. ¶ Item gladius, enſis. Poll. l.10. c.31. ex Menand. ἀφαιρεῖ γεγόνασιν αἱ σπάθαι. ¶ Sic etiam dicitur inſtrumentum quoddam equiſonum, quo pilos equorum purgãt. Poll. ¶ Apud eundem eſt etiã textorium inſtrumentũ: quod quidã id eſſe putant quo telam arctat textor denſátque. ¶ In homine σπάθαι dicuntur coſtarũ oſſa: apud eundem Poll. l.2. vel ipſæ coſtæ. Ruf Epheſ. Hippocrates verò σπάθας fertur appellaſſe ſcapulas. Hinc comp. ἀκροσπάθια dicuntur ὑποχόνδρια, quòd coſtis ſubiiciantur, & velut in extremitate earũ poſita ſint. ¶ In palma σπάθη dicitur id vnde fructus dependet: teſte Poll. l.1. quomodo vſus eſt Herod. l.7. & Xen. In eadem ſig. & appellatur ipſum inuolucrum palmulæ, quod alias φοῖνιξ dicitur teſte Dioſ. l.1. c.52. Quin & ipſa palma arbor ſic nominatur: apud Plin. l.12. c. vlt.

¶ Deriuata à σπάθη, in prima ſignificatione.

Σπαθίον, τὸ, ſpathula: apud Ægin. pro cultro chirurgico, in Hippiatr. pro ſpecillo ſeu ſcalpello.

Σπαθὶς, ίδος, ἡ, rudicula qua athletæ in gymnaſio ex lecytho oleũ corpori ſolebant illinere, quum inungebantur. Poll. ¶ Item veſtis σπάθῃ contexta. Idem. l.7. c.10 & Heſych.

Σπαθίζω, ſpathula agito. Nic. Myrepſ. ſect.9. c.71. Item ſpatula oleum ſeu vnguentum è lecytho exemptum illino. Heſych.

¶ Deriuata à σπάθη, inſtrumento textorio.

Σπαθάω, licium inculco τῇ σπάθῃ: vel ſimpliciter, texo. Exponitur &, prodigè licia telæ addo, inculco τῇ σπάθῃ: vt apud Ariſtoph. in Nub. Ω γύναι λίαν σπαθᾷς. Vnde metaph. pro profuſè inſumo ſeu cõſumo ponitur, prodigo, dilapido, diſſipo. Luc. de luct. οὐδ' σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας, neque profuſè epulaberis. Et cum accuſat apud eundem in Cauc. σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα, profuſè abſumentem. Exponitur etiam τρυφᾷ. Heſych. *A qua ſignificatione orta deriuata: vide poſt deriuata & comp. prima ſignif.*

Σπάθημα, τὸ, denſitas in tela, quum textor liciũ telæ addidit largè, & citra parſimoniam inculcauit. Heſ.

Σπάθησις, ἡ, telæ denſatio, qua circa parſimoniam licium ei additur. Exp. etiam prodiga erogatio, profuſa inſumptio. Suid.

Σπαθητὸς, ὁ, denſatus: vt ὕφασμα σπαθητὸν, cui licium largiſſimè additum eſt. Athen.

Compoſita.

Ἀσπάθητος, ὁ καὶ ἡ, qui non ἐσπάθηται, vt ἀσπάθητα ἱμάτια, quibus licium τῇ σπάθῃ inculcatum non eſt. apud Heſych. Apud eundem ἀσπάθητος χλαῖνα vocatur pellis ſeu exuuium.

Διασπαθάω, idem cum σπαθάω: vnde metaph. διασπαθῆσαι τὴν οὐσίαν, dilapidare patrimonium. Plut.

Κατασπαθάω, luxu conſumo, prodigo.

Πολυσπαθής, multùm denſatus τῇ σπάθῃ. in Epigr.

¶ Deriuata à σπαθάω, deliciis & luxu viuo.

Σπατάλη, ἡ, lautitiæ, deliciæ τρυφὴ apud Suid. Chryſoſt. in 1. epiſt. ad Tim. cap.5. ὅταν ἐν τῇ σπατάλῃ διάγῃ, in deliciis.

Σπαταλάω, ῶ, delicior, lautis epulis victito, voluptariam vitam dego. Iacobi c.5.

Σπατάλημα, τὸ luxus ſumptuum: in Epigr.

Κατασπαταλάω, ῶ, (comp.) idem quod σπαταλάω, delicior, in deliciis viuo. Epigr. l.2. Sic Greg. κατασπαταλῶν ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων, lautè & delicatè viuens 1509
in eburneis accumbendo lectulis. Significat & in delicias & lautas epulas inſumo.

¶ Deriuata ex σπάθη, palma.

Σπαθίτης, ου, ὁ, palmeus: vt σπαθίτης οἶνος, apud Alex. Trall. & Paul. Ægin.

Σπαθάλιον, τὸ, ſpathula ramus palmæ, palmes. Theoph. Item muliebre ornamentum quod brachio inſerebant armillæ loco. Tertulian. de cult. fœm. Quidam hæc ſpartalia ſic dicta exiſtimant ob colorem puniceum.

Σπαθίναι ἔλαφοι, dictæ videntur vel ob colorem puniceum: vel quòd cornua ſpathis ſimilia, i. mucronata & acuminata habeant. Euſt.

ΣΠΑΙΡΩ & ἀσπαίρω: (vt σκαίρω & ἀσκαίρω) palpito, vibro, tremo, propriè de iis qui morti obluctando animam efflant. apud Anthol. Epigram. lib. 6. & Homerum. Dicitur & cor. ἀσπαίρειν, quũ vibrat ſeu pulſat. Il. ν. Tribuitur & piſcibus aut carnibus, qui in ſartagine à feruente oleo ſuccutiuntur, vt palpitare & tremere videantur. Athen. l.3. οἱ τάριχοι ἐπὶ τῷ πυρὶ κείμενοι ἐπάλλοντο καὶ ἤσπαιρον.

Σπαρίζω & ἀσπαρίζω, palpito, tremo. Ariſtot.

Compoſita.

Ἀπασπαίρω, idem quod ἀσπαίρω. Eurip.

Ἀποσπαρθάζω, ſeu ἀποσπαρίζω, palpito, vibro, pulſo. Hippocr. de morb. l.2.

Ἐπισπαίρω, ſubſulto, velut ab animi deliquio palpitabundus.

Περισπαίρω, palpito, & terram calcibus pulſo.

Προσπαίρω, palpito ad. Plut. in Oth.

Ὑποσπαίρω, ſubpalpito. Suid.

ΣΠΑΝΟΣ,& σπάνιος,ὁ, rarus, qui non vbique nec ſemper reperitur; ideóque pretioſus. Exp. etiam paucus,parcus.In Epigr. ὤμος χειμερίης σπάνιον γέρας.Plat. πράγματος σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ὑπολαῦσαι πραχθέντος.Ariſtot. rhet.l.1. ἅμα δὲ καὶ σπάνιον τὸ διὰ χρόνου ἡδὺ ἐστι. ¶ Item rarus,id eſt minimè denſus. Heſych.

Σπανίως,ra ò inſolenter.Exp.etiam parcè.

Σπανιότης,ητος,ἡ, raritas vel penuria.Heſy.

Σπανία,idem:apud eundem.

Σπάνις,εως,ἡ,pro iiſdem.Eur.Plat.Dem.

Σπανίζω,penuria laboro. Eurip.in Cycl. ὧν σὺ σπανίζεις. Sic Thuc Plut.&c. Dicitur & res aliqua σπανίζειν,cuius copia non eſt.Ariſtoph.

Σπανίζομαι idem cum σπανίζω Xenoph.& paſſ.ſign. apud Eur.in Oreſte, ὁρᾷς δὴ φίλων ὡς ἐσπανισμένα,vt priuati amicis ſimus: vel quanta amicorum penuria laboremus.

Σπανιστὸς ὁ cuius penuria eſt,rarus.Soph.

Ὑποσπανίζω,& ὑποσπανίζομαι,(comp.) aliquantum egeo:vel ſimpl.egeo.Soph.

Ἐσπανὸς, idem cum σπάνος, ſeu σπάνιος, rarus, infrequens,paucus.Callim.

ΣΠΑΡΑΣΣΩ,ſeu σπαράττω,lacero, lanio: eu dilacero,dilanio : vel vellico. Ariſtoph. in Ran. σπαράττειν τὰς γνάθους. Gal. ad Glauc.l.1.σπαράττειν τὸν στόμαχον ἤτοι δακτύλων ἢ πτερῶν καθέσει, proritare ſtomachum digitis penniſve immiſſis.

Σπάραγμα, τὸ, fruſtum rei dilaceratæ ſeu diſcerptæ. Eurip.Plut. Apud eundem, σπαράγματα λόγων,exp. lacera verba.

Σπαραγματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, vt κραυγὴ σπαραγματώδης vociferatio quæ ipſum guttur ruptura videtur. Plut. in præcept.ſanit.

Σπαραγμὸς,laceratio,conuulſio. Eur.

Σπάραξις εως,ἡ,idem.

Compoſita.

Ἀνασπαράσσω,lacerando euello,vel reuello.Eur.

Ἀποσπαράσσω,auello lacerando.Idem.

Διασπαράττω,dilacero,dilanio,diſcerpo.Athen.

Διασπαρακτὸς,ὁ καὶ ἡ,dilaniatus,diſcerptus.Eur.

Κατασπαράττω,idem quod διασπαράττω.

1910 Νεοσπάρακτος, recens dilaniatus ſeu diſcerptus.Schol. Ariſtoph.

Συσπαράττω,concerpo.

Ὠμοσπάρακτος,qui crudus adhuc diſcerpitur. Ariſtot.

ΣΠΑΡΓΑΝΟΝ,ου,τὸ, faſcia , pannus oblongus in quo infans inuoluitur.Hom.Plutarc.& alij. Apud Phil.de vita M.l.1 ἐξ ἔτι σπαργάνων,ab incunabulis.

Σπαργάνιον,τὸ,faſciola. Eſt & herbę nomē apud Dioſc. l.4.c.21.quam quidam ita dictum exiſtimant quòd foliis eius pro faſciis vterentur.

Σπαργανίζω,f.ίσω,faſciis inuoluo.Heſiod.

†Σπαργανώτης,faſciatus.Hom.

Σπαργανόω,idem.Plut.Lucæ 2. Cū datiuo inſtrumenti exp.ſimpliciter, inuoluo,ſeu inuoluo vt faſcia,aut faſcio.Ariſt.hiſt.an.l.7.σπαργανοῦσιν ἐρίοις αὐτὰ,faſciis ex lana inuoluunt.Plut.de fort.Alex.Ἀλέξανδρον σπαργανώσας τῇ πορφύρᾳ Μελέαγρος,purpura faſcians. Legitur & σπάρξαν,apud Hom.hymn.1.in Apoll.σπάρξαν δ' ἐν φάρεϊ λευκῷ quod per ſyncopen dictum videtur pro ἐσπαργάνωσαν,aut ἐσπαργάνισαν,eliſa ſyllaba ανω aut ανι & γσ in ξ mutato , in quas literas ipſum ξ reſoluitur.Heſychius tamē σπάρξαι exponit etiam σπαράξαι innuens ex σπαράξαι συγκεκόφθαι.

Σπαργανόομαι,τὸ,faſciis inuoluor.faſcior.

Σπαργάνωμα,τὸ,idem quod σπάργανον:id quod aliquid velut faſcia inuoluitur,faſciæ vſum præbens inuolucrum.Etym.

Σπαργανώσεις,vide in Σπαργάω.

Compoſita.

Ἀποσπαργανόω,ῶ,faſcia exoluo.

Ἀποσπαργανοῦμαι,faſciis quibus obuolutus eram euoluor:vel faſciis me euoluo.Greg.

Ἐνσπαργανόω ῶ,faſciis inuoluo.D.Longin.

ΣΠΑΡΓΑΩ,ῶ, tumeo & diſtentus ſum.Propriè de vberib.dicitur vſque adeo lacte diſtentis,vt rupturam minentur , & præ nimio tumore lac ſtillent. Plat.de re.l 5.τὰς δὲ μητέρας ὅπη τὸν σηκὸν ἄγοντες ὅταν σπαργῶσι:Sic & Eur. Dicuntur & arbores σπαργᾶν, quarum cortices ſucco turgeſcunt:apud Theophr. Item homines,quorum cor accenſum alicuius rei cupiditate & libidine intumeſcit : & præſertim ij qui pruriunt libidine venerea:vt apud Plut. Σπαργῶν καὶ μεθύων ὁ Λούκιος. De aliis rei cupiditate,apud eundem in Fab. δι' ὧν τυχεῖν ἐπιθυμίᾳ καὶ σπαργῶντι,τοῦ δήμου χαλινὸν ἐμβάλλειν. Et cum præpoſit.ὑπὸ, apud eundem in Artox.& Lucullo.

Σπαργὴ,vel σπαργὴ,ἡ, libido ; propriè qua matres diſtenta lacte vbera exinanire cupiunt.Gal.

Σπαργάνωσις, εως, ἡ, in matribus dicitur quum earum mammillæ à partu præſertim recente ſic lacte intumeſcunt,vt exuberantiam eam ferre vix queant. Dioſc.l.2.c.129. *Habet autem formam verbalis, tanquam σπαργανίω,de quo ſuprà* in σπάργανον.

ΣΠΑΤΑΓΓΟΣ,ου,ὁ,ſpatangus: echinorum ſpecies, apud Ariſtot.hiſt.an.l.4 & Athen.l.3.

ΣΠΑΤΟΣ,corium,pellis.Heſych.

Σπάτεινος,ου,ὁ καὶ ἡ,coriaceus,pelliceus.Idem.

ΣΠΑΩ,ῶ,f.άσω,traho.Item attraho.Greg. μὴ σπάσῃς θάνατον ne mortem attrahens, animam effles. Propriè bibentes dicunt σπᾶν, quum hauriunt & ſpiritu ſuo attrahunt potum. Athen. λαβὼν ποτήριον, ἔσπασε γενναίως.Phil. l. de vita M.l.1. ὥσπερ οὐχ ὕδατος ἀλλ' ἀκράτου σπάσαντες , quaſi nō aquam ſeu vinum hauſiſſent,ſeu ſpiritu ſuo attraxiſſent ¶Item contraho. ¶ Item extraho, educo.Eurip.in Iphig. Aul. & Taur. χειρὶ φάσγανον σπάσας,educto enſe.Item extraho, i euello. Accipitur & pro ſimp.vello. Item pro conuello.

Σπάομαι,ῶμαι,idem quod σπάω,extraho, educo:vt Il. τ.Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος. Item euello.Odyſſ.κ.Item conuello, contrahor:vt apud Eurip.in Cycl. ὥστε τοὺς πόδας ἴσως ἐσπάσθημεν. Dioſc. ῥήγμασι σπωμένοις,ruptis & conuulſis medetur. 15[?]

Σπάσμα,τὸ, in gladio dicitur mucro ſeu acies nuda & è vagina educta. Plut.in Othon. In corpore humano ſic appellatur quod conuulſum eſt. Ariſt. in Problem σπάσματα λαμβάνειν.Exp.etiam,diſtenſio.apud Theophr.

Σπασματώδης, εος ὁ & ἡ, conuulſionis ſpeciem gerens,ſeu conuellens.Exp.euellens.

Σπασμὸς, ὁ, idem quod σπάσμα. Thuc. l.2. σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρὸν,conuulſionem ciens validam.

Σπασμώδης,conuulſiuus: vt σπασμώδης πάθος, conuulſiuus affectus:apud Gal.

Σπάσις,εως,ἡ,tractus ſeu attractus.Exponitur etiam ſuctus,apud Ariſtot.

Σπαστικὸς , trahendi ſeu attrahendi aut extrahendi vim habens.Item qui τῷ σπασμώδει πάθει obnoxius eſt.Plin.l.2.c.20.

Σπάδιξ,ικος, ἡ, termes ſeu palmes: ramus palmæ ſeu auulſus è palma termes.Plut.Sic etiam dicitur cortex radicis illigneæ vt eſt in lex.Herodot. ¶Numeratur & inter muſica inſtrumenta quæ manu pulſantur:apud Poll.l.4.c.9.

Σπαδίξας τὸ δέρμα, apud Herodot.exp. pellem detrahens: à σπαδίζω.

Σπάδων,ωνος,ὁ,cui teſticuli euulſi ſunt:ſeu cui neruus membrum genitale erigens eſt conuulſus: ſpado. Cyril. apud Suid. Legitur & genit.σπάδοντος, apud Plut.in Demetr. ¶Exp.etiam,ſpaſmus,contractio: apud Nic.& Hippocr.

Σπαδονίζω,caſtro,ſpadonem efficio,teſticulos ſeu neruos vnde teſticuli dependent,euello.

Σπαδονισμὸς,caſtratio.

Σπάλαξ,& ἀσπάλαξ,ακος,ὁ,talpa:dicta παρὰ τὸ σπᾶν,teſte Etym. quoniam ſemper terram vnguibus ſuis vellicat & perforat. ¶Σπάλακος dicitur etiam e quorum quoddam genus Heſych. ¶Item σπάλαξ herbæ nomen,apud Theoph.hiſt.pl.l.1.c.11.

Σπαλακία,ἡ,cæcitas:propter cæcitatem talpæ. Heſych.

Composita ac primũ cum præpoſitione.

Ἀνασπάω,ſurſum traho,ſeu retraho: vt ἀνασπᾶν τὴν ὀφρῦν Ariſtot. Item ſimpliciter,retraho. Ariſtoph. Item etiam in altũ tollo,ſuſtollo:vt ἀνασπᾶν ὀφρῦς. Demoſth. Sic λόγους ἀνέσπα, apud Soph. in Aiace, verba attollebant.Item contraho vt ὀφρῦς ἀνασπᾶν. Apol. Arg. Exponitur etiam reuoluo,euello: vt τὰ λίθους ἀνασπᾶ. Eurip. in Med. Item expello aliquem è ſuis ſedibus & quaſi extraho.Iſocr.

Ἀνασπάομαι,ſurſum trahor vel retrahor. Item in altum tollor,erigor: vt ἄγκυρ ἀνασπᾶται, apud Ariſtot.Item contrahor: vt μέτωπον ἀνασπᾶται. Dioſc. Item ſedibus expellor.

Ἀνάσπαστος,ὁ,ἡ, alicunde extractus ſeu auulſus. Item pulſus ex aliquo loco , ablegatus aut amandatus: & quaſi ex eo ſurſum tractus: vt ἀνάσπαστος ἐκ Θρᾴκης Luc.Item cui ſucceſſor mittitur,qui reuocatur è prouincia.Demoſth.

Ἐξανασπάω (decomp.)euello. Eurip.

Ἀντισπάω, in contrariam partem traho ſeu vello: vel in diuerſum abſtraho, in diuerſum auerto. Ariſtoph & Gal. Et metaph. contrarius ſum,repugno refragor. Suid. Exp.etiam,prehendo: apud Apoll. Arg. ἀντισπάσασα νεῆς Σκύλλη.

Ἀντίσπασμα,τὸ, tractio in contrariam partem. abſtractio in diuerſum. Significat etiam idem quod ἀντισπασμός:quod vide.

Ἀντίσπασις,ἡ,idem cum ἀντίσπασμα.Gal.

Ἀντίσπαστος,ὁ,ἡ,in contrariũ abſtractus: item contrà nitens. ¶Eſt & pedis nomen apud Grammat.qui ex quatuor ſyllabis conſtat,prima & vltima breui, ſecunda & tertia longis.Vide ſchol.in Hephæſt.

Ἀντισπαστικὸν μέτρον,conſtans ex pedibus antiſpaſtis: vide apud eundem.

Ἀποσπάω,auello,abſtraho. Cum genit.& accuſ. Plut. in Themiſt. τὴν πόλιν ἀποσπάσαι τῆς θαλάσσης. Et addita præpoſit. ἀπὸ,apud Xen.Hellen.1.

Ἀποσπάομαι,auellor,abſtrahor.Furip. Leuit.c.21 ἀπεσπασμένος dici is putatur cui auulſi ſunt teſticuli.

Ἀπόσπασμα,pars rei auulſa. Ἀποσπάσματα, particula auulſa.Cic ad Att.

1512 Ἀποσπαδὰς,άδος,& ἀποσπάδων,ωνος,ὁ,cui teſticuli auulſi ſunt vel execti.Suid.

Decomp. Δυσαπόσπαστος, qui ægrè auellitur. Δυσαποσπάστως,ita vt difficulter auellatur.

Εὐαπόσπαστος,qui facilè auelli poteſt.

Διασπάω,diſtraho,diuello,dirimo.Xenop.Pæd.6.ἐπεχείρησέ ποτε ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα διασπάσαι ἀπ' ἀλλήλων. Item perrumpo, perfringo: vt διασπάσαι τὸ ἔρυμα. Plutar.in Cam.Et metaph labefacto, euerto:vt διασπᾶν νόμους Xen pæd.8

Διασπάομαι, diſtrahor.Et metaph.diſtineor,diſtringor.Luc περὶ τοιαύτας ἀσχολίας διεσπασμένος.tot officiis diſtractus ſeu implicatus.Item diſcerpor.Iſoc. Et actiuè,diſcerpo,dilanio.Luc

Διάσπασμα,τὸ,quod diſtractũ eſt ſeu auulſum.Item diſtractio,diuulſio,diremptio. Plut. Διασπασμὸς, idem in Alexand.& Artox.

Διάσπασις,ἡ,pro eodem.Διασπαστικὸς, qui diuelli & diſtrahi poteſt.

Ἀδιάσπαστος,(decomp.) indiſtractus,non diuulſus aut diuiſus.in Pand.Græc. Ἀδιασπάστως, ſine diſtractione aut diuulſione.Heſych.

Ἐκσπάω,extraho euello.Il.e.

Ἐκσπάομαι,idem.Il.λ.

Ἐπισπάω,attraho.Xen.Hell.l.6.ἐπισπάσαντα τὴν θύραν ἔχειν τὸ ῥόπτρον,attracta ianua. Item conſequor,acquiro.Soph.

Ἐπισπάομαι,(med.)idem Ariſtot.de mund.μέχρι μὴ ἐμπλεῖον ἐπισπασάμενοι. Alia attrahendi ſignific. apud Xenoph pæd.5. Κῦρον ἐπεσπάσατο ἐμὲ τοῖς δεινοῖς ἀκούων τὰ ὀνόματα, attraxit, i. coegit. Item attraho,i. acceſſo ſeu concilio mihi: vt in Epigram ἐχθρὰς ἐπεσπάσατο. Item conſequor,acquiro. Chryſoſt. de ſacer et. πλὴν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ τὴν παρρησίαν ἐπεσπάσατο. ¶Item aſſequor,aſſequor. Thuc l.5 οὐδ' ὅπλοις ἐπεσπάσαντο.Sic & alibi apud eundem.

Ἐπισπάομαι.(paſſ.) attrahor ad inſequendum ſeu perſequendum.Plut.in Alex.ἐπισπασθεὶς ὁ ἐλέφας, &c. Item attrahor in ſententiam alicuius , ſeu vt monita eius & conſilia equar.Thuc l.3.οἱ πολλοὶ καὶ οἱ ἐπισπώμενοι ὁμιλίᾳ ἐβλάπτοντο.

Ἐπίσπασις,ἡ,attractio,adductio.Alex.Aphr.

Ἐπισπαστὴρ,ῆρος,attractor,ſiu inſtrumentum quo aliquid attrahimus, in Epigr.

Ἐπισπαστικὸς,attrahendi vim habens.Celſ.l.5.

Ἐπίσπαστος,ὁ, quum quis ipſe ſibi acceſſiuit & attraxit:vt ἐπισπαστὸν κακόν.Od.α.

Ἐπίσπαστρον,τὸ, laqueus quẽ quis ſibi attraxit & induit.Heſyc.Item marculus ferreus quo ianua pulſari & attrahi ſolet Poll.l.10 c. 4. Pro funibus quibus aliquid attrahitur, accipitur, apud Diod. Sic. Dicitur & ſignificare velum quod obducitur adytui alicui.Num.c.4.

Decomp. Ἀντεπίσπαστος idem cum ἐπίσπαστος.

Συνεπισπάω,vnà attraho.Συνεπισπάομαι,idem: vel ſimpl.attraho,allicio.Ariſtot.

Κατασπάω detraho,extraho, educo,elicio.Herodian. & Dioſ.Exp.etiam,auidè deglutio ſeu haurio faucibus:apud Ariſtoph.in Equit. Αὐτὸς δ' ἐκείνου τεμαχίδιον κατέσπακας.

Κατάσπασμα,detractio.Theophr.hiſt.pl.l.4.cap.12. Accipitur,& pro σπάσμα.

*Κατασπασμὸς,idem quod κατάσπασμα.Plut.

Κατασπαστικὸς,detrahendi vim habens.Dioſ.

Συγκατασπάω,(decomp.)pariter auello ſeu conuello.

Παρασπάω, à latere alicuius abſtraho ſeu auello. Et propriè,frutricem arbori adnaſcentem ex eius imo trunco auello:vnde τὸ παρασπώμενον.quod ſic auellitur, apud Theophr. hiſt pl.l.2. Item generaliter, abſtraho,auello:apud Xen & Dem.Exp.&,in latus traho ſeu deflecto.

Παρασπὰς,άδος,ἡ,frutex arbori adnaſcens,qui inde auulſus plantatur:ſtolo,Theophr.

*Παρασπασμὸς auulſio,conuulſio.Plut.

Περισπάω, circumcirca detraho. Et metaph.nudo, ſpolio. Philoſtr.in Heroic. περισπάσαι τὴν ἀσπίδα ζῶντες.Plutarch.in Cic περισπᾶν ἀπ' αὐτοῦ δύναμιν,ab eo auellere. ¶Item diſtraho,i. in diuerſum traho, vnde paſſ. apud Ceb. Theb. εἰς ἕτερα περισπᾶσθαι,in alia ſtudia diſtrahi.Item diſtraho,i negotiis onero. Plut.in Cam. πολίτας τρίβειν καὶ περισπᾶν βουλόμενον. Et paſſiuè apud Baſil.in epiſt.ad Greg. ὑπὸ ἀσχολιῶν περισπώμενος. ¶ Exponitur etiam , auoco aliò,abſtraho.Plut.in Fab.περισπάσαι τὸν Ἀννίβαν τεχνάζων. 1515

¶Apud Eurip.in Iph. Taur. ὁ δὲ περισπάσας ξίφος exp. quum diſtinxiſſet ſeu eduxiſſet enſem. ¶Eſt & vox

& vox grammatica περισπάω, ſignificans circumflecto: apud Athen. & Euſt.

Περισπασμὸς, ὁ, diſtractio, occupatio orta ex curis & negotiis diuerſis. Plut. Eſt & vocabulum caſtrenſe, de quo vide in ἐκπερισπασμὸς, infrà.

*Περισπάω, attraho. Ariſtot.

Decomp. Ἀντιπερισπάω, retraho, reuoco: vocabulum caſtrenſe. Polyb. Ἀντιπερισπᾶν τὸν λόγους exp. ſua verba retractare. Ἀντιπερίσπασμα dicitur ſtratagema auxilia hoſtium alibi diſtinentis, vel quum hoſtes domum reuocantur ad tuendam patriam. Polyb.

Ἀπερίσπαστος, qui diſtrahi nequit, inconcuſſus, quietus. Ἀπερισπάστως, ſine vlla diſtractione.

Ἀποπερισπάω auerto: vel circumductum abſtraho.

Ἐκπερισπασμὸς, itidem vocabulum eſt caſtrenſe, & plus eſt quàm περισπασμός. Dicitur enim περισπασμὸς quum milites ita mouentur duplici flexu, vt eorum ora in partem poſteriorem ſpectent. At ἐκπερισπασμὸς plenior eſt conuerſio, triplici flexione conſtans: quod fit quum poſt περισπασμὸν rurſus in haſtam conuertuntur, (ſiquidem in haſtam moueri primùm cœperint) aut in læuam, ſi læuorſum & in ſcutum fuit prima inflexio. Ælian.

Περισπώμεναι, vocabula dicuntur apud Gramm. quæ in penultima circumflexum habent.

Συσπάω, contraho, contorqueo, conuello. vnde συσπώμενοι mendici & pauperes incedere dicuntur. i. adductis ſeu contractis ſcapulis. Athen. l. 13.

Σύσπασις, contractio, conuulſio.

Σύσπαστος, contractilis qui contrahi poteſt. Plat.

Ὑποσπάω, ſubtraho, ſubduco. Plut. Eurip.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἡμίσπαστος, ſemiuulſus, ſeu ſemiauulſus. Epigr.

Εἰλυσπάομαι, voluendo trahor. Compoſitum enim eſt ex εἰλύω & σπάομαι. Propriè εἰλυσπώμενα vermes & ſerpentes dicuntur, qui ſe in arctum colligentes & poſteriora attrahentes progrediuntur. Scribitur & ἰλυσπάομαι, quod exp. ἐν τῇ ἰλύϊ σπάομαι πυνέσιν ἐν τῇ γῇ κυλίομαι. in limo trahor, i. humi voluor: ſeu per humum repo ſerpentum more. Ioſeph. de capt. Iud. ἰλυσπώμενος ὑπὸ τῶν τραυμάτων κατέπεσεν, præ vulneribus reptans inſtar ſerpentis, corruit. Plat. in Tim. ἰλυσπώμενα ἐπὶ γῆς, humi ſerpentia. Transfertur & ad animum, apud Gregor. περὶ τὰ κάτω καὶ τὴν ὕλην ἰλυσπώμενος, terrena tantùm & humilia ſapiens.

Εἰλύσπασμα, τὸ, eiuſmodi motus. Euſt.

Κατειλυσπᾶσθαι (decomp.) idem cum εἰλυσπᾶσθαι.

Νεόσπας, άδος, ἡ, nuper auulſa. Suid.

Νευροσπαδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, neruo tractus. Soph.

Νευρόσπαστος, ὁ, neruis tractus. Herodot. ¶ Eſt & fruticis nomen, apud Plin.

Νευροσπάσται, dicebantur qui νευρόσπαστα ἀγάλματα oſtentabant, i. parua quædam animalium ſimulacra, quæ certis neruis aut fidiculis in hanc vel illam partem cum quadam venuſtate tracta, ſua ſponte mouebantur. Ariſtot.

Νευροσπαστικὸν, pars animæ ὁρμητικὴ. Alex.

Νευροσπαστέομαι, neruis fidiliculíſque trahor. Athen.

*Ὀδυνοσπὰς, άδος, dolore conuulſus. Plut.

ΣΠΕΙΡΑ, ας, ἡ, ſpira: linea flexuoſa orbes facientes in ſeſe non redeuntes: vt ſerpentium volumina ſinuoſa & funiũ conuolutorum. Arat. Theoc. Ælian. ¶ Pro fune nautico ſumitur apud Plut. de garrul. quia in orbem conuolui ſolent eiuſmodi funes, & in naui poni modò ad alligandas, modò ad trahendas ipſas naues. ¶ Ab eorundem funium ſimilitudine muliebres quoque ſpiræ dicũtur ornatus cauſa factæ & genus operis piſtorij eodem modo formatum. ¶ In arboribus σπεῖραι dicuntur vbi con-uoluere ſe venæ atque nodi. Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 3. ¶ Exponitur etiam, multitudo, cohors, legio, apud Appian. 3. & Act. 21.

Σπειροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſpiræ ſimilis, orbem ſpiris ſuis faciens. Nic. in Alexiph.

Σπειρηδὸν, in modum ſpiræ, in orbem, conuolutim.

Σπειράω, ῶ, in ſpiram cõtraho ſeu colligo, vnde paſſiu. præter. ἐσπείραμαι, in ſpiram contractus ſum ſeu collectus apud Eratoſth. Apud Suid. σπειρωθεὶς τοῖς ῥακίοις, exp. obuolutus aut inuolutus.

Σπείραμα ſeu σπείρημα, τὸ, idem cum σπεῖρα. Propriè de ſerpentium ſpira dicitur. Plut. Exp. &, multitudo. Heſych. ¶ Σπείρημα pro σπέρμα accipitur apud Nic.

Σπειραία, ἡ, ſpiræa: frutex quem ideo hoc nomen habere tradũt quòd in ſpiram torqueri poſſit: de quo Theoph. hiſt. plant. l. 1. c. 23. 1514

Σπεῖρον, τὸ, funis nauticus in orbem conuolutus. Od. ζ. vbi tamen legitur & σπεῖρα: ἀ σπεῖρα. Item faſcia ſchol. Dionyſ. Plerunque σπεῖρα dicuntur panni laceri, quibus mendici inuoluere ſe ſolent: vt Od. δ. & ζ. Generaliter autem quæuis veſtes ſic appellantur: vt Od. ϛ. & apud Pol. l. 7. c. 18.

Σπειρόω, circundo τῷ σπείρῳ. Euſt.

Compoſita.

Εὔσπειρος, ὁ καὶ ἡ, pulchras ſpiras faciens, pulchrè ſe in ſpiras colligens. Epigr.

Περισπειράω, in orbem circundo, vel inuoluo. Propriè ſerpenti tribuitur qui ſuis ſpiris aliquem circundat. Plut. in Cam. περισπειράσας τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ, capiti veſtem inuoluens.

Περισπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ, pedi circumcirca implicari in modum ſerpentis.

Πολύσπειρος, in multas ſpiras ſe colligens: ſeu multis ſpiris & flexibus inuolutus.

Συσπειράω, in ſpiram colligo. Item conglomero, condenſo. Ioſeph. de antiq. Iud. l. 9.

ΣΠΕΙΡΩ, F. σπερῶ, ſero, ſemino. Heſiod. Plut. & alij. Metaph. etiam vſurpatur ſicut & Latin. ſero. Ariſtot. rhet. 2. ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισας. Luc. in Phœn. Ἐσπειρεν ἡμῖν παῖδα. Et Soph. apud Athen. l. 13. Ἀλλοτρίαν σπείρειν, i. μιχεῦειν. Item diſſemino, ſpargo: vnde σπείρειν φλόγα. Ariſtot. de arte poet.

Σπείρομαι, ſeminor. Item diſſeminor, diſpergor. Thu.

Σπέρμα, τὸ, ſemen. Heſiod. Plut. & Dem. Item ſemen animantium. Plut. in Lyc. & in Symp. & c. Metaph. pro principio & autore rei alicuius ponitur. Plut. Dem. ¶ Item ſemen, i. fructus quem reddidit ſemen: ſeu ipſa arbor. Athen. lib. 2. & 4. Sic dicitur & fructus quem vterus partu edit. Eurip.

Σπερματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſeminalis. Ariſtot.

Σπερματικὸς idem. Athen. Phil.

Σπερματίας σικυὸς, idem cum σικυὸς πέπων, ſeu ſimplici πέπων. Athen. lib. 2.

Σπερματῖτις, ιδος, ἡ, idem cum σπερματικὴ: vt σπερματίτιδες φλέβες, ſeminariæ venæ. Ariſtot.

Σπερμάτιον, ου, τὸ, paruum ſeu exile ſemen, minutum ſeminis granum. Athen. l. 2.

Σπερματόω, ῶ, ſemino, conſero: vnde σπερματουμένη γῆ, ager qui conſeritur. Theophr.

Σπερματίζω ſemento, ſemen fero Exodi 9. Item ſemen emitto. Baſil.

*Σπερματίζομαι, ſemen ſuſcipio, concipio. Leuit.

Σπερματισμὸς, ὁ, ſeminis emiſſio. Τοὺς σπερματισμοὺς μεταφέρειν, plantas ſemine natas tranſplantare. Th.

Σπερμεῖον, τὸ, idem cum σπέρμα. Nic. in Alex.

Σπερμείω, idem cum σπείρω. Heſiod.

Σπαρτὸς, ὁ, ſeminatus, ſeu ſatus, editus. Athen. Et σπαρτοὶ ἄνδρες, viri qui ex dentibus interfecti a Cadmo draconis prouenerunt. Eurip.

Σπάρτον, τὸ, ſpartum, genus vitilium. Plin. l. 19. c. 1.

dicit herbam hanc ſponte naſci,nec ſeri poſſe: eſtq́ue propriè iuncū aridi ſoli. Accipitur & pro fune ſparteo: vt Il.β. καὶ σπάρτα λέλυνται. Cuius loci mentionem faciens Plin. loco citato ſcribit Homerum quum ſparta dixit, ſata ſignificaſſe. Gell. lib. 6.c.4. refert Græcos magis cannabe & ſtupa cæteriſq́; rebus naues fuiſſe,& inde σπάρτα appellaſſe: accentu in penultimam retracto: quoniam voces eiuſmodi, quum ex communi ſignificatione in rei certæ proprietatem concedunt, diuerſitate accentuum ſeparentur. Pro eodem dicitur & σπάρτος,ου,ὁ,apud Paul. Ægin.l.5.

Σπάρτη,ἡ, idem. i. funis ſparteus, ſeu reſtis ſpartea. Poll.lib 10.c.49.ex Cratino. Item στάθμη τεκτονική. Heſych i.funiculus ille quem fabri rubrica aut atramento tinctum ex vtraque ligni aut lapidis parte tendunt,poſtea tollunt vt rectam lineam deſignet, quam in poliendo ſequantur.

Σπαρτίον,τὸ,itidem,funiculus ſparteus. Et generaliter,quiuis funiculus.Athen.l 5.Sic dicitur & frutex ex cuius ramulis ſpartei funes contexuntur. Dioſc. l 4.cap.158.

Σπάρτινος,ὁ,ſparteus,è ſparto confectus.Poll.

Σπαρτίνα,funiculus ſparteus Idem.

1515 Σπέργαδος εος,τὸ,idem cum σπέρμα & σπερμεῖον.Nic.

Σπόρος,ου,ὁ,ſatio,ſatus:ipſa ſerendi ſeu ſeminādi actio. Plat.in Tim.Item pro ipſo ſemine Epigr.l 2.& Xen. in Oecon. Dicitur accipi etiam pro ipſo loco in quo aliquid ſeritur.

Σπόριμος,ὁ καὶ ἡ,qui ſeminari ſeu conſeri ſolet.D.

Σπορεὺς,έως,ὁ,ſator,ſeminator.Xen.

Σποδεύω, ſero,ſemino. Σποδευτὴς,idem cum σπορεύς. Heſych.

Σπορητὸς,ſatio,ſatus.Theophr.hiſt.pl.l.8.c.3. Exp. etiam,tempus ſerendi.

Σπορὰ,idem cum σπορητός. Item ſeges. Eurip. Item genus.Soph. Vſurpatur & pro prole ſeu fœtu , apud Eurip.in Cyclop.

Σποράς,άδος,ὁ, vel ἡ, ſparſus, diſperſus , qui diſpalatus vagatur huc illuc. Plut. Et αἱ σποράδες νόσοι , morbi ſparſim graſſantes.Hippocr.

Σποράδην,ſparſim,palatim. Arat.Iſocr.

Σποραδικὸς,palans,vagus,qui vitam degit vagabundam.Ariſtot.polit.1.

Σπερμὶν,ῖνος, teſticulus : quaſi σπερμὶν, παρὰ τὸ σπείρεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ τέκνα,vt tradit etym. Pro eodem dicitur & πορὶν , quod & pro ipſo pene ponitur apud Nicand.

Compoſita, ac primùm ſine præpoſitione.

Αποσπείρω ſemen iacio,ſeu ſpargo & diſſero.Luc.

Απόσπορος, ſatus ab aliquo,i. genus & originem ab aliquo ducens.

Αποσπερματίζω,ſemen emitto,ſemine genitali polluor.Ariſtoph.& Ariſtot.

Αποσπερμαίνω,idem cum σπερμαίνω.Euſeb

Διασπείρω,diſſero,diſſemino.Et metaph.Xen. διασπείρας λόγον ὡς μεταπεμπομένων Χαλκηδονίων.

Διασπείρομαι,diſpergor,diſſeminor.Plut.Item diſſipor,diſpalor.Xen.

Διεσπαρμένως,ſparſim,palatim.Suid.

Διασπορὰ,ἡ,diſſeminatio,diſperſio.Plut.

Διασπορεὺς,qui diſſeminat.

*Διςπορέω,bis ſero.Strabo.

Ενδιασπείρω,(dec) diſſero & diſſemino in : vel interſero,interſpergo. Ενδιασπείρομαι, interſpergor. Plut.in Numa.

Εκσπερματόομαι, ad ſemen peruenio, vel ſemen reddo. Theophr.hiſt.pl.l.7 c.1.

Ενσπερματίζω,ſemen emitto.Numer.c.5.

Ενσπείρω,inſero,inſemino. Ενσπείρομαι, diſſeminor, ſpargor in vel per.Xenoph.

Ενσπερμος, in quo ſemen eſt,ſeu ſemen producens. Dioſc.

Επισπείρω,inſuper ſero,ſeu denuò ſemino. Theophr. Item inſero,inſemino,ſeu in aliquo ſero: apud eundem Theophr.

Επισπορὰ,ἡ,ſatio iterata,ſeu qua ſatis nouum ſemen ſuperſeritur.Damaſc.Item inſitio.Theophr.

Επισπορία,ἡ,idem,Heſiod in Erg.

Επίσπορος,qui inſeritur vel reſeritur.Theophr.

Επανεπισπείρω,idem quod ἐπισπείρω.Tzet.

Επανεπισπορὰ idem cum ἐπισπορά,apud eund.

*Ερίσπορος, ad ſementē recipiēdum apta terra.Oppiā.

*Κατασπορὰ.diſſeminatio. Plut.

Κατασπείρω ſero,ſemino.Soph.

Εγκατασπείρω,(decomp.)ſpargo,ſeu ſemino in:Plut.

*Νεόσπορος,qui recenter ſeminatus eſt.Æſchyl.

Παρασπείρω. ſemino iuxta ſeu apud. Παρασπειρόμενον, conſitum & interſitum.Alex.Aphr.

*Παρασπορὰ,diſperſio Galen.

Περισπείρω,q d circumquaque ſero vndique ſemino. Impropriè apud Eurip. Hermione Andromachen hac conditione mortem euaſuram eſſe dicit, ſi domum ipſi verrat,famulæ inſtar, ἐκ χρυσηλάτων τευχέων περισπείρουσα Αχελῴου δρόσον,i humum aqua perſpergens ex aureis vaſis

Υποσπείρω,occultè ſero ſeu ſemino.

Compoſita ſine præpoſitione,ac primùm partim ex σπέρμα,partim ex ipſo σπείρω.

Αγγειόσπερμος,vel ἀγγειοσπέρματος ὁ καὶ ἡ,vaſculo ſiue vaſculis ſemen incluſum habens.Theophr.

Εναγγειοσπέρματος (decomp.)pro eodem.

Ασπερμὸς,ſemen nullum producens. Theophr. Item prole carens & nepotibus.Il.υ.

Γυμνόσπερμος, ſeu γυμνοσπέρματος,cuius ſemen nudum eſt.Idem Theophr.

Ελλοσπέρματος,cui ſemina in folliculo ſunt ſurculacea. Idem Theophr.

Εμφλοιοσπέρματος,cuius ſemina cortice obducta ſunt.

Εμφλοιοσπέρματα,ſemina quæ in cortice ſunt.

Ενυμενόσπερμος,ſemen habens membranis intectum.

Κακόσπερμος, malè ſementans , malum ſemen ferens. 1516
Theophr.hiſt pl.l.7.c.4.

*Λεπτόσπερμος,qui minutum ſemen ſeu tenue habet. Dioſc.

Λιθόσπερμον,τὸ, lithoſpermum,herba ſic dicta ob ſeminis lapideam duritiem.Dioſc.l.3.c.158.

Μικροσπέρματος,paruum ſemen ferens.

Ολιγόσπερμος, parum ſeminis ferens.Th. Item parum ſeminis emittens:de animante dictum.

Πανσπερμία, ἡ, omnifaria ſeminum mixtio. Ariſtot.Item ſemina omnis generis permixta , ſeu muſcella omnis generis ſeminum Plut.

Πολυσπερὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, q.d.multùm ſparſus ſeu diſſeminatus , hominum eſt epitheton apud poetas , quoniam per diuerſos terræ tractus ſunt ſparſi: vt apud Hom.Il. β. Αλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Exp. etiam actiuè fœcundus, latè genus ſuum propagans apud Plut.ex Emped.

Πολύσπερμος,multum ſeminis ferens , abundans ſemine.Theophr.Item (de animante dictum) copioſè fundens ſemen.

Πολυσπερμία,ἡ,affluentia ſeminis genitalis.

Χρυσόσπερμον, dicitur à nonnullis ſedum maius,ab aureo ſeminis colore.in App.Diſ.

Compoſita ex σπαρτὸς, itidem ſine præpoſitione.

Ασπαρτος,ὁ καὶ ἡ,non ſatus ſeu ſeminatus.Od.ι Item qui non ſeminatur,ſeu cui ſemen non committitur: vt ἄσπαρτος γῆ,ibidem.

Ασπάρτως,ſemente non facta,citra ſationem.

Πυρίσπαρτος,in quo ignes ſparſi ſunt.in Epigr.

Compoſita

Compoſita ex σπορὰς, aut σπορὰ, itidem ſine præpoſitione.

Ἀγχίσπορος, ὁ καὶ ἡ, è propinquo ſanguine ſatus, propinquus, conſanguineus. Suid.

Ἄσπορος, idem quod ἄσπαρτος. Plut. Exp. & ſeminis expers, ſegete carens. Heſych. Item ſemen præparcè reddens, ideóque non conſerendus ob ſterilitatem Luc.

Βαθύσπορος, qui profundè ſeritur. Item in quo profundæ ſationes fieri poſſunt.

Δεκάσπορος, in quo decem ſementes factæ ſunt. i. decem illis. Eurip. in Troad.

Εὔσπορος, ſiue ἐύσπορος, fœcundus ſeminis.

Θηλύσπορος, fœmininus. Æſchyl.

Μανόσπορος, rarè ſeminatus, non ſpiſſè nec denſè.

Μανοσπορέω, rarè ſemino. ſemen rarè ſpargo.

Μηλόσπορος, malis conſitus. Eurip.

Ὁμόσπορος, ſimul ſeminatus ſeu ſatus. Item eadem ſtirpe ſatus, eodem ſanguine natus, frater vel ſoror apud Eur. Item actiuè, qui cum eadem muliere rem habet cum qua alius. Soph.

Ὀψίσπορος, qui ſerò ſeu tardè ſeritur: vel ſerò ſerendus. Theophr. hiſt. pl. lib. 8.

Ὀψισπορέω, ſerò ſementem facio, tardè ſero. Idem.

Παιδοσπορέω, liberos procreo, liberos gigno. Et generaliter, gigno, genero.

Πολύσπορος, ſatu vel ſemine abundans, ſegete abundans. Oppian de venat. lib. 3.

Πρωΐσπορος, qui maturè ſeritur vel præmaturè ſerendus. Theophr. hiſt. pl. lib 8.

Πρωϊσπορέω, præmaturè ſero, maturè ſemino.

Πρωτόσπορος, primus ſeminatus, primò ſatus. Apud Nonn. γάμος dicitur βίου πρωτόσπορος ἀρχὴ, i. principium & ſeminarium vitæ. Πρωτοσπόρος, qui primus ſerit aut ſeuit.

Πυκνόσπορος, denſè ſatus, denſè ſeminatus.

Πυκνοσπορέω, denſè ſero, denſè ſemen ſpargo.

Πυκνοσπορέομαι, denſè ſeror. Theophr.

Τεκνοσπορία, liberorum procreatio. Epigr.

Φυτοσπόρος, plantam ſeu ſtirpem ſerens. Et metaph. prolem procreans. Epigr.

Χειμόσπορος, hyeme ſatus. Theophr.

Χειμοσπορέω, hyeme ſemino.

Χειμοσπορούμενος, qui hyeme ſeritur.

ΣΠΕΛΕΘΟΣ, ου, ὁ, ſtercus, excrementum, fimus, idem quod σκώρ. Ariſtoph. Pro eodem ſcribitur & πέλεθος apud eundem. Reperitur & σπέλθος apud Athen. lib. 15. quæ ſcriptura putatur eſſe mendoſa.

Ὑοσπέλεθος (comp.) ſuccerda, ſtercus ſuillum. Poll.

ΣΠΕΝΔΩ, (F. σπείσω, tanquam à σπείδω) libo: i. vino, lacte, aut ſimili liquore diis ſacrifico. Plut. in Num. μὴ σπένδειν τοῖς θεοῖς ἐξ ἀμπέλων ἀτμήτων. Cum genit. Herod. an. l. 5. οἴνου σπένδωσι. Apud Ariſtoph. au-

1517 tem, σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος, ſubaud. κρατῆρα. ¶ Item paciſcor, fœdus ineo ſeu percutio: quod ſacrificiis & libationibus intercedentibus fiebat. Herodian. l. 5. ἐν οἷς σπείσαντες, &c.

Σπένδομαι, ſacrificor, mactor & immolor: in ep. ad Philip. c. 2. Item ſpondeor. Et actiuè idem quod σπένδω, libo. Iliad. ι. Item paciſcor, &c. Cum dat. perſonæ Thuc. οὐκ ἐσπείσαντο τοῖς Ἀθηναίοις. Cum dat. rei, τῇ πρεσβείᾳ σπένδεται, cum legatione ſeu legatis paciſcitur. Æſchin. cum accuſ. Dem. σπεισάμενοι εἰρήνην αὐτοῖς. Et cum πρὸς, Plut. in Theſ. σπεισάμενος πρὸς αὐτήν. fœdere cum ipſa percuſſo. Præt. ἔσπεισμαι paſſiuè vſurpatur: vt apud Thuc. l. 3. Μαντινεῦσι καὶ οἷς ἔσπειστο. Sic & aor. 1. ἐσπείσθην, apud Plut. Et τὰ ἐσπεισμένα, pacta conuenta.

Σπονδὴ, ῆς, ἡ, libatio. Xen. Item libamen, libamentum: i. vinum quod libatur. Eurip. Peculiariter σπονδαὶ dicuntur libationes quæ fœderibus & induciis ſanciendis adhibentur. Et frequentiùs ſic ipſæ induciæ & fœdera appellantur, intercedente libatione ſancita: vt Xen. Hell. 3. πότερα βούλεται σπονδὰς ἔχειν ἢ πόλεμον, velítne inducias an bellum. Sic & apud Thuc. Plut. Herodian. &c.

Σπονδεῖον, τὸ, vas quo vinum libant in ſacrificiis, aut conuiuiis: teſte Pol. & Athen.

Σπονδεῖος, ὁ, qui libationibus adhiberi ſolet: vt σπονδεῖον μέλος, apud Poll. l. 4. c. 10 quod etiam erat quarta pars τοῦ πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, ſignificans ipſam victoriam Apollinis. Item σπονδεῖος πούς, pes apud metricos ſic dictus quòd in libationibus metro ex tali pede conſtanti vti ſolerent. Schol. Hephæſt. vnde comp. Δισπόνδειος, geminus ſpondeus. & Ὁλοσπόνδειος στίχος, verſus ex ſolis ſpondeis conſtans.

Σπονδειακὸν μέτρον, ſpondeis conſtans.

Σπονδίτης, ου, ὁ, idem ferè cum σπονδεῖος. Fœm. σπονδῖτις, vt σπονδῖτις σταγών, ſtilla quæ inter libandum è patera effunditur. Suid. ex Etym.

Σπονδιεῖς, οἱ, qui vinum pateris libant. Heſych.

Σπονδάζομαι, proprium reddo.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀποσπένδω, libo, libamina ſeu libamenta perago. Od. γ. ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ. Antiphon, ἐπειδὴ ἀπέσπεισαν. Significare etiam videtur, libamina diis offerenda tanquam inutilia in terram effundo: apud Eurip. in Ione, ὡς δ' ἀπέσπεισαν μέθυ: vbi vinum diis libandum terræ dederant.

Ἀπόσπονδος, excludendus ſeu alienus ἀπὸ τῶν σπονδῶν. Piſides apud Suid.

Ἐκσπένδω, idem cum ἀποσπένδω, in poſteriori ſignif. libamina effundo. Eurip.

Ἔκσπονδος, ὁ καὶ ἡ, excluſus à fœdere vel à ſocietate. Dem. Item fœdifragus: apud Suid. Item qui eſt contra τὰς σπονδάς. Dionyſ. Halic. l. 2. c. 98. Exp. etiam immunis à fœdere, qui nullo fœdere tenetur.

Ἔνσπονδος, fœdere iunctus, confœderatus. Propriè ἔνσπονδοι dicũtur qui à bello fiunt amici, teſte Schol. Thuc. & Suid. Conſtruitur cum genit. apud Thuc. & Cum dat. apud Appian.

Ἐνσπόνδως, more confœderatorum.

Ἐπισπένδω, libo, infundo ex patera. Plut.

Ἐπισπένδομαι, idem quod σπένδομαι. Thuc.

Ἐπίσπεισις, ἡ, libatio, libamen.

Ἐπισπονδὴ, fœdus. induciæ Thuc. l. 5.

Κατασπένδω, perfundo libamine, ſeu libamento. Plut. Apud Eur in Oreſt. δακρύοις κατασπένδω σε, lachrymis te perfundo, i. lacrymis tibi libo. Et pro ſimplici σπένδω apud Appian.

Κατάσπεισις, perfuſio eiuſmodi qua hoſtia ſolet perfundi. Plut.

Ἐπικατασπένδω (decomp.) libo deſuper.

Παράσπονδος, fœdus & pacta tranſgrediens, qui fit cõtra fœdus & pacta. Thuc.

Παρασπόνδως, contra fœdera & pacta, perfidè.

Παρασπονδέω, contra fœdus facio; violo pacta & conditiones fœderis. Demoſt. Et tranſitiuè, contra fœderis fidem violo. Plut in Syll. κατέστησεν ἑαυτὸν εἰς ἀνάγκην τοῦ παρασπονδῆσαι ἕτερον.

Παρασπονδεῖσθαι, dicitur qui perfidè violatur. Plut.

Παρασπόνδημα, τὸ, facinus fœdere violato perpetratum, ſeu fœdus violatum. Plut.

Παρασπόνδησις, ἡ, violatio fœderis.

Ὑπόσπονδος, aliquid aliquis facere dicitur, quum accepta ab hoſte fide, aut eo cui nõ dedit id facit. Thuc. l. 6. ἐχώρει ὑπόσπονδος εἰς Σίγειον. Plut. in Solon. ὑποσπόνδους ἀφῆκε, data eis fide.

Συσπένδω, ſimul libo. Æſchin.

*Σύσπονδος, qui eiuſdem libaminis particeps eſt. Æſchin.

Compoſita citra præpoſitionem.

Ἄσπειστος, ὁ καὶ ἡ, nullas σπονδὰς admittens, irreconciliabilis Suid.

Ἄσπονδος, fœderis ſeu induciarum expers. Thuc. Itē idem quod ἄσπειστος, qui nullis σπονδαῖς poteſt diri mi: vt ἄσπονδοι πόλεμοι, apud Dem. & Æſchin.

Ἀσπονδεὶ, ſine amicitia: item abſque ſacrificiis: ſeu non adhibendo libationes & ſacrificia. Suid.

Ἀσπονδέω, fœdus aut inducias non ſeruo, vel non admitto. Heſych.

Μελίσπονδος, in quo diis melle libatur. Plut.

Οἰνόσπονδος, in quo vinum libatur. Suid.

Ὁμόσπονδος, libaminum conſors. Item fœdere iunctus, confœderatus. Dem

Ὑδρόσπονδα, ſacra quædam in quibus aqua fiebant libationes. Porphyr

ΣΠΕΟ Σ, εος, τὸ, ſpecus, ſpelunca, antrum. Il. δ. ... σπέος ἤλασε μῆλα. Dicitur & σπεῖος per epentheſin literæ ι apud Heſiod.

Σπήλαιον, ου, τὸ, idem quod σπέος, ſpelæum, ſpecus, ſpelunca. Luc. Dicitur etiam σπῆλυγξ, fœ. gen. apud poetas.

Σπηλαιώδης, ſpeluncæ formam habens. Pro eodem ſcrib. σπηλώδης, apud Poll.

Σπηλάδιον, parua ſpelunca. Poll ex Theop.

ΣΠΕΡΧΩ, vrgeo, premo, propello & feſtinare cogo Odyſſ. γ. Νῆα κυβερνῆσαι ὁπότ' ἂν σπέρχοιεν ἄελλαι. Exp. & neutr. feſtino. Item iraſcor. Heſych.

Σπέρχομαι, vrgeor, propellor, progredi feſtinanter cogor. Od. ν. Et neutr. feſtino, propero. Od. ι. Σπερχόμενοι ... ἐπιβαινέμεν ἀκτάων. Exp. etiam, fugor, apud Nic. in Ther. Item ira concitor: apud Callim.

Σπερχνδὸν, in modum eorum qui σπέρχονται, aut σπερχόμενοι, validè. Heſy.

Σπερχνὰ, idem quod σπερχνῶς: vnde σπερχνόμενος, qui vrgetur & propellitur. Erotian.

Σπερχνὸς, ὁ, feſtinus, præproperus, celer: vel cum impetu & velociter irruens. Heſiod. Exp. etiam, ſtudioſè incumbens alicui rei. Heſych.

Compoſita.

Ἀσπερχὲς, inceſſanter, ſine intermiſſione. Od. α. & Il. π. Exp. etiam, ſedulò, ſtudioſè.

Ἐπισπέρχω, idem cum σπέρχω. Il. ψ.

Ἐπισπερχὴς, incitatus, feſtinus, ſtudioſè aliquid properans. Ariſtot. in Phyſiogn.

Ἐπισπερχῶς, ſtudioſè, properanter. Heſych.

Κατασπέρχω, idem cum ἐπισπέρχω, impello, vrgeo, citatu gradu progredi cogo. Thuc.

Περισπέρχω, in orbem currere cogo, circũcurſare cogo, aut ſurſum deorſúmque currere. Heſych.

Περισπερχὴς, ſupra modum vrgens. Soph.

ΣΠΕΥΔΩ. F. σω. feſtino, propero. Iſocr. δεῖ σπεύδειν καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβήν. Interdum cum præpoſitione ſignificante motum ad locum. Heſiod. in Erg. Εἰς ἄστυ σπεύδοντ'. Sic Thuc. Cum præpoſit. ſignificante motum de loco. Euripid in Iph. Aul Σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι. Interdum cum infinit. Plut. in Cam. ἔσπευδε ... τὸν καιρόν. Sæpe cum accuſ. Od. τ. Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν, nuptias properant ſeu vrgent. Thuc. σπεύδω τὴν ἡγεμονίαν, ad principatum propero. ¶Exp. etiam actiuè, incito, inſtigo, citato gradu progredi iubeo.

Σπεύδομαι, adhortor, incito: vnde σπεύσαντο. Heſych. exp. παρεκαλέσαντο. Et paſſiuè incitor, inſtigor: vnde σπεύδεται eidem eſt ἐρεθίζεται.

Σπευστικὸς, ὁ, feſtinator, qui properare ſolet. Ariſtot.

Σπουδὴ, ῆς, ἡ, feſtinatio, acceleratio. Vnde διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, κατὰ σπουδὴν, ὑπὸ σπουδῆς, feſtinanter, properanter, apud Xen. Thuc. Plut. ¶Item ſtudium, diligentia: Xen. Pæd. 4. πολλὴ ἡ σπουδὴ τὰ παρηγγελμένα ἐπιτελεῖν. Dicitur σπουδὴν ἔχειν, & τίθεσθαι, diligentem eſſe, operam ſuam & ſtudiũ ponere, apud Eur. in Oreſt. & Soph. & aliquid ἐν σπουδῇ τίθεσθαι, apud Plut. in Solon. Sic σπουδὴν ποιεῖν ſeu ποιεῖσθαι, vel ſequente ὅπως, vt apud Dem. vel cum infinit. vel cũ præpoſit. περὶ, apud Iſocr. Dem. Syneſ. &c. Dicitur & ὑπὸ σπουδῆς, κατὰ σπουδὴν, & μετὰ σπουδῆς, diligenter, enixè, ſtudioſè, apud Ariſtot. & Plut. ¶Interdum σπουδὴ abſolutè dicitur pro ἡ περὶ τὰ καλὰ σπουδὴ, vel ἀρετὴ, vt apud Soph. in Oedip. tyr. Σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία. ¶Item σπουδὴ, ſtudium, i. amor & iuuandi prompta voluntas. Herodian. lib. 2. & 5. ¶Item dictum ſerium, ſtudium vel labor ſerius. Ariſtot. rhet. 3. δεῖ τὴν μὲν σπουδὴν διαφθείρειν τῶν ἐναντίων γέλωτι, τὸν δὲ γέλωτα, σπουδῇ. vnde ἀπὸ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, ſeriò. Iliad. η. Et σπουδὴν ποιεῖν, ſerium eſſe, ſeu ſeriò fieri putare. Ariſtoph. in Ran. 1519

Σπουδῇ, aduerbialiter vſurpatur in omnibus ſignificationibus. Prioris exempla ſunt Odyſſ. ο. & apud Herodian. l. 7. Poſterioris, apud Plat. in Charm. & Thucyd. li. 2. Interdum tamen exp. magno cum labore, vix, ægrè, vt apud Galen. σπουδῇ γ' ἀκίνδυνον ἁμαρτεῖν τοῖς κάμνουσι γένοιτο, vix ſine diſcrimine peccari poteſt in morbo. In poſtrema ſignific. (pro ſeriò) vſus eſt Xenoph. Pæd. 4. Plat. de leg. Plut. in Per

Σπουδαῖος, ὁ, ſtudioſus, diligens: vt ἀνδράποδον σπουδαῖον, apud Demoſt. Item bonus, probus: cui oppon. ὁ φαῦλος, apud Iſocr. ad Demon. & Xen. Pæd. 2. Item bonus, i. probatus, in ſua arte peritus, vt σπουδαῖος κιθαριστὴς, i. ὁ εὖ κιθαρίζων. Ariſtot. eth. 1. c. 7. Sic & res σπουδαῖαι dicuntur, bonæ, probatæ, laudatæ: vt σπουδαῖον μέλι, apud Dioſc. lib. 1. c. 181. & σπουδαῖον μύρον. Plut. in ſymp. ſep. ſap. Interdum ſignificat ὁ σπουδῆς ἄξιος, magno ſtudio affectandus: ſic dicitur δικαιοσύνη εἶναι σπουδαῖον, apud Plat. de rep. l. 1. ¶Item ſerius, cui oppon. γελοῖος, apud Xen. Pæd. 2. Sic & homo σπουδαῖος dicitur qui grauis eſt, nec in rebus leuibus aut ludicris operam ſuam ponit: apud Xen. Pæd. 2.

Σπουδαίως, diligenter, ſtudioſè: vnde σπουδαίως ἔχειν πρός τι, aut περί τι, ſtudere alicui. Ariſtot.

*Σπουδαιότης, diligentia. 3. Macc.

Σπουδάζω, f. σω, ſedulò ago, diligenter & ſtrenuè operam nauo, contendo, enitor. Ariſtoph. Interdũ cum participio conſtruitur: vt σπουδάζω διδάσκων, diligenter doceo Xen. in Oecon. Interdum cum infinit. Herodian. l. 1. μᾶλλον ἐσπούδαζε διεξελθεῖν, magis contendebat legere. Xen. in Apol. Socr. οὐ πάντα εἰπεῖν τὰ ἐκ τῆς δίκης ἐσπούδασα, non omnia dicere inſtitui. Interdum ſequente ὅπως: vt Dem. ἐσπούδαζεν, ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱός. Sæpe cum præpoſit. Cum περὶ, ſequente genit. Demoſth. περὶ δόξης μᾶλλον σπουδάζετε ἢ περὶ χρημάτων. Sequente accuſat. rei. Iſocr. τῶν περὶ τὸν πλοῦτον σπουδαζόντων. Sequente verò accuſat. perſonæ exp. etiam, faueo, addictus ſum alicui: vt Herodian. l. 2 φασὶ περὶ τὸν Νίγρον ἐσπουδακέναι Sic & cum πρὸς habente accuſat. perſ. exp. colo aliquem, exhibeo me obſequioſum. Demoſt. in Ariſtot. ἐσπουδακότες πρὸς ὑμᾶς. Et cum εἰς, apud eundem, σπουδάζειν εἰς τὰ σά, fauere rebus tuis. Cum ἐπὶ Iſocr. ad Nicocl. ἐφ' αἷς γνώμαις μάλιστα ἐκεῖνοι ἐσπούδασαν. Datiuo etiam iungitur. vt Luc. σπουδάζοντες τοῖς παρασιτικοῖς, ſtudentes paraſiticis adulationibus. Cum accuſat. Galen. Therap. l. 9. δοξοσοφίας μᾶλλον ἢ ἀληθείας σπουδάσαι, quàm in veritate operam ſuam & ſtudium collocare. ¶Item σπουδάζω, ſeriò ago, loquor, aut dico. Iſocr. περὶ τὰ γελοῖα σπουδάζων, in rebus ludicris ſeriò agens. Sic & apud Plat. & Xen.

Σπουδάζομαι, opera mihi nauatur, ſtudioſè expetor, in pro-

in precio habeor.Xen.Pæd.4.τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις χρῆσθαι, quæ ſtudioſè expetuntur. Sic apud Luc.Vulcanus dicitur σπουδάζεσθαι ὑπ' Ἀφροδίτης, i.ſtudioſè coli ab ea & amari. Apud Syn. de inſomn.ὅτου χάριν ἐσπουδάσθη ὁ λόγος,exp.cuius gratia inſtituta eſt oratio.

Ἐσπουδασμένως,bona fide.

Σπούδασμα,τὸ,ſtudioſè elaborata. Sophron. Item res quæ ſtudioſè fit & affectatur,ſeu cui ſtudetur. Greg. Pro eodem dicitur & σπούδαγμα,apud Heſyc.

Σπουδαστής,οῦ,ὁ,ſtudioſus.Greg.

Σπουδαστικός,diligens,ſtrenuam operam nauare ſolens. Ariſtot.rhet.2. Item qui ſerio ſermone delectatur Plat.

Σπουδάζω,incito,inſtigo:ὀτρύνω,ſchol.Hom.

*Σπουδιστικοὶ ἄρτοι, panum genus quoddam à feſtinatione dictum.Plin.

Σφεδανός,(quaſi σπεδανὸς:à σπεύδω,vt traditEuſt.)vehemens,feſtinus,intenſus.Heſych. Vnde σφεδανὸν aduerbialiter ſumitur, pro vehementer, acriter,apud Hom.Il.λ.π.& φ. Apud Suid. ὄμμα δ' ἑλίξας Βουχάπε σφεδανῶν ὀμβρίμων ἐκ χθύων,exp.σπερρῶν ἰσχυρῶν.Apud Nic.in Ther. σφεδανὸν κάρηνον, exp. aſperum,durum.

Compoſita,ac primùm ex σπεύδω.

Ἀντισπεύδω, contrà contendo, contrarium efficere enitor,repugno,obſiſto.Antiph.

Ἀποσπεύδω,dehortor,diſſuadeo, teterreo. Thuc.

Ἐπισπεύδω,accelero, propero,feſtino. Herodot. ἐπισπεύδων τοῖς ἱεροῖσι,ad ſacra feſtinans. Et tranſitiuè, feſtinare iubeo,vel cogo.Soph.in Elect.ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.Item vrgeo,incito,adhortor.Herodot.

Συνεπισπεύδω,(*Decomp.*)vnà accelero.Suid.

Διασπεύδω,excito & properare iubeo.

Κατασπεύδω, idem quod σπεύδω. Æſchin.in Cteſiph. τὸ πρᾶγμα κατασπεύδων.Item tranſitiuè,premo,perterreo,conturbo.Dan c.4.

Κατεσπευσμένος, acceleratus, deproperatus. Κατεσπευσμένως,feſtinatò.

Compoſita ex σπουδὴ,σπουδάζω,&c.

Ἀξιοσπούδαστος,ὁ καὶ ἡ,dignus cui ſtudeatur, dignus qui ſtudioſè expetatur aut colatur.

Ἀποσπουδάζω,ſtudium & contentionem circa rem aliquam omitto, ſtudioſus rei alicuius eſſe deſino. 20 Exp.etiam,negligo,contemno.Cum genit.vt apud Plut.ὅμως δὲ οὐκ ἀπεσπούδαζε τῶν κοινῶν, non tamen negligebat rempubl.

Ἀσπουδὶ,ſine ſtudio,negligenter. Item ſine labore & negotio.Il.θ.ο.χ.

Ἀσπούδαστος, qui non ſtudioſè expetitur aut colitur:neglectus,contemptus.

Διασπουδάζω,expeto,do operam.Demoſth.

Ἐπισπουδάζω,feſtino,incito.item inſtigo.

Ἐπισπουδαστής,οῦ,ὁ,accelerator.

Κατασπουδάζω,ſtudeo,operam nauo,ſtudioſè affecto. Apud Naz. κατεσπουδάσαμεν τοῦ υἱοῦ, filij ſategimus, de filio anxiè laborauimus.

Κατεσπουδασμένως,idem quod ἐσπουδασμένως.

Κενόσπουδος,inanibus rebus ſtudens.Cic.ad Attic.

Κενοσπούδως,ſtudio inani,fruſtra.Plut.

Κενοσπουδία,ἡ,inane ſtudium.

Ἀκενόσπουδος,(*decomp.*)qui rebus inanibus nō ſtudet,vel vanæ gloriæ non ſtudens.Suid.

Ματαιόσπουδος,idem quod κενόσπουδος. Ματαιοσπουδία, idem quod κενοσπουδία.

Περίσπουδος,exp.qui rebus ſeriis gaudet.

Περισπούδαστος,ſtudioſè expetitus: vel qui ſtudioſè affectari ſolet.Herodian.

Συσπουδάζω σοι,ſtudeo tibi,à te ſto. Ariſtoph.

Ὑπερσπουδάζω, ſupra modum ſtudeo, ſupra fidem nauo operam alicui rei.Luc.

ΣΠΙΖΩ,extendo,expando.Euſt.& ſchol. Ariſtoph. in Equit. ¶Auis etiam quæ σπίνος nominatur dicitur σπίζειν,idque per onomatopœian,teſte Euſt.ex Arato.Καὶ σπίνος ἠῷα σπίζων.

Σπιδής,έος,ὁ καὶ ἡ,paſſus amplus: vt σπιδέος πεδίοιο. Il.λ. vbi tamen legitur etiam ἀσπιδέος.Σπίδιος,idem.vnde σπίδιον πεδίον:& σπίδιον μῆκος ὁδοῦ, apud Æſchyl. legitur & σπιδέες pro iiſdem, & σπιδνός: vnde σπιδὲν Heſy.exp.πλατὺ μέγα:item πυκνὸν. μέλαν σκοτεινόν. Et σπιδνόν,itidem πυκνὸν,πεπηγὸς συνεχές.

Σπιδόθεν,eminus,procul.Item longè antè:vt σπιδόθεν προγνοῦσαι.Antimach.

Σπίζα ſeu σπίζη,ης,ἡ,exp.fringilla,ſeu fringuilla,apud Ariſtot.dicta per onomatop.à σπίζω.Heſyc.autem eſſe dicit ſimilem paſſeri.

Σπιζίας ἱέραξ,accipiter fringillarius : ſpecies accipitris Heſych. Pro σπιζίας dicitur etiam σπίζας, apud Ariſtot.hiſt.an.l.9.c.36.

Σπιζίτης αἰγίθαλος, exp. fringillator, apud Ariſtot. hiſt.an.l.8.c.3. Apud eundem ibidem legitur & ὀρόσπιζος,quam dicit autem eſſe σπίζῃ magnitudine æqualem,niſi quòd habeat ceruicem cæruleam & quòd in montibus verſetur.

Σπιζίον, τὸ, parua fringilla: vel quælibet auis,teſte Heſych.

Σπίνος,ου,ὁ,fringilla: itidem per onomatop.à σπίζω dicta.Arat.Pro eodem & σπίνα.Heſych.

ΣΠΙΘΑΜΗ,ῆς,ἡ,ſpithama:ſpatium quod eſt inter pollicem & minimum digitū expaſſos, teſte Poll. l.2.& Heſych. ſeu eſt menſura duodenûm digitorum,quam Latini palmum maiorem & dodrātem appellant.Dioſ. l.3.c.153. φύλλα ἔχει καὶ κλωνία σπιθαμῆς ὕψος. Euſt. deducit παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι τοὺς δακτύλους,τουτέστιν ἐκτείνεσθαι.

Σπιθαμιαῖος, αος,ὁ καὶ ἡ,ſpithamæ ſeu dodrantis longitudinem æquans,dodrantilis.Dioſc.

Σπιθαμιαῖος,idē. Pro quo legitur & σπιθαμιαῖος, apud Dioſcoridem.

Compoſita.

Δισπίθαμος,ὁ καὶ ἡ, duas ſpithamas longus, duos dodrantes altitudine æquans.Dioſc.

Δισπιθαμιαῖος,idem:apud eundem.

Τρισπίθαμος,tres ſpithamas longus.Heſiod.

ΣΠΙΛΟΣ,ου,ὁ, macula,labes. Propriè volunt eſſe maculam in veſte à vino aut vnguine. Athen.Item maculæ & næui in facie apparentes σπίλοι dicūtur: Dioſc.l. 1. Metaphoricè Epheſ.c.5. τὴν ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ῥυτίδα. ¶Item ſaxum porum duritia referens,terra figlina.Heſych. Legitur & apud Ariſtot.σπίλος pro σπιλὰς,in lib.de mundo.

Σπιλόω,ῶ,maculo,labem aſpergo.Iacobi c.3. 1521

Σπιλόομαι,οῦμαι,maculor,ſeu ſordidor.

Σπίλωμα,τὸ, macula & labes aſperſa veſti : idem quod σπίλος ſeu næuus.Exponitur etiam, locus ſalebroſus,ſaxum aſperum.

Σπιλωτὸς,οῦ,ὁ,maculatus,maculoſus.

Σπιλὰς,άδος,ἡ,idem quod σπίλος rupes ſeu ſaxum:plerunq; de ſaxo quod in mari prominet,vt ſunt ſcopuli.Od.γ. νῆας γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξεν Κύματα. Item σπιλὰς,glarea,vel terra glareoſa.Theophr. Heſych.σπιλάδες adiectiuè etiam exp.μεμιασμένοι.

Compoſita.

Ἄσπιλος,maculæ & labis expers,in quo nulla macula aut næuus conſpicitur.Epigr.lib.1.&apud Herodian.lib.5. Apud Dioſcor.lib.1. c.197 arum dicitur habere folia ἀσπιλότερα, i. paucioribus diſtincta maculis.Item metaph purus,irreprehenſus.Heſyc. Idem ἄσπιλον, à Macedonibus vocari ſcribit τὸν χείμαρρον.

Ασπίλωτος, idem. Suid.

Κατασπιλάζω, f. άσω, commaculo, labem aſpergo, inquino. Heſych. Apud Etym. καταςπιλάζοντες, exp. κατακρύπτοντες, metaphora ſumpta à petris quæ in mari teguntur, & σπιλάδες appellantur.

ΣΠΙΝΔΑΣΙΣ, auis inter raras & peregrinas, apud Ariſtot. de hiſt. an. Dicitur incendiaria auis. Plin. l. 10. c. 13. Apud Ariſtot. quidam legendum ſuſpicantur σπίνδασις, ἀπὸ τοῦ σπένδω, ſacrifico, libo.

ΣΠΙΝΘΗΡ, ῆρος, ὁ ſcintilla. Il. δ. (de ſtella) τοῦ δὲ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται. Sic Ariſtoph.

ΣΠΛΑΓΧΝΟΝ, ου, τὸ, viſcus. Et σπλάγχνα, τὰ, viſcera, exta: vt ſunt cor, iecur, & ſimilia interanea præcipua & vitaliora, quæ in cæſis victimis aruſpices conſiderabant ſi quid portenderent. Græc. Plut. De viſceribus aut extis animalium quæ mactantur. Odyſſ. γ. ¶ Frequenter de corde dicitur. Ariſtoph. σπλάγχνα θερμαίνειν πρὸς ἐγώ. Et Eurip. in Med. αἰδέσας σπλάγχνον ἐμὸν θεῖν σαφῶς. ¶ In ſacris literis Hebræorum imitatione σπλάγχνα dicũtur omnes teneri & materna affectus: vt in ep. ad Philip. c. 1. & alibi. Euſtath. ex veterũ autoritate refert σπλάγχνα denominari à Dorico σπλαὶ quod pro σπλὴν dicitur: ita vt pars toti appellationem tribuerit. ¶ Apud Dioſc. l. 1. c. 20 & Gal. περὶ κτ τόπ. l. 1. c. 1. muſcus etiam σπλάγχνον appellatur.

Σπλαγχνικός, οῦ, ὁ, ad viſcera pertinens. Dioſc.

Σπλαγχνεύω, exta in manus ſumo & attrecto: quod fiebat è coniuratis iureiurando & religione arctiſſima ſe aſtringentibus. ¶ Dion. (de Catilina) ἔπειτα ἐσπλάγχνευσεν αὐτὰ μετὰ τῶν ἄλλων. Item extorum & viſcerationis particeps ſum. Ariſtoph. Item σπλαγχνεύω ſeu σπλαγχνεύομαι, auguror per exta. Strab. l. 7. & l. 3.

Σπλαγχνίζομαι, miſericordia commoueor ſumma & vehementi, atque ex intimis viſceribus profecta: verbũ in S. literis vſitatũ: vt Matth. 9 Marci 6. &c.

Σπλαγχνισμὸς, ὁ, commiſeratio qua viſcera alicuius miſericordia tanguntur.

Σπλαγχνιδεύς, ἡ, cor. ſchol. Soph.

*Σπλαγχνίζω, ſacrifico, 2. Macc.

*Σπλαγχνισμός, ſacrificium, 2. Macc.

Composita.

Ασπλάγχνος, ὁ καὶ ἡ, non habens cor. Item non animoſus, timidus, ignauus: quoniam cor animoſitatis eſt ſedes. Soph. Exp. & crudelis.

Αφοβόσπλαγχνος q. d. intrepida habens viſcera: fortis, audax, cordatus.

Δυσπλαγχνος, acerbus, immiſericors.

Επισπλαγχνίζομαι, miſericordia commoueor ſuper.

Εὔσπλαγχνος, animoſus: ſchol. Soph. Item miſericors, pronus ad miſerandum: ad Eph. c. 4.

Εὐσπλαγχνία, animi præſtantia, animoſitas. Eurip. Item animus ad miſerandum pronus.

Θρασύσπλαγχνος, qui eſt audacibus viſceribus, ſeu pectore intrepido. Æſchyl.

Θρασυσπλάγχνως, audacter, intrepidé. Æſchyl.

*Κακόσπλαγχνος, timidus, ignauus, excors. Æſchyl.

Μεγαλόσπλαγχνος, qui magno animo eſt. Eurip.

*Ὁμόσπλαγχνος, eiuſdem viſceris, cognatione coniunctus frater. Æſchyl.

Περίσπλαγχνος, idem Theocr.

Πολύσπλαγχνος, multum in viſceribus habens miſericordiæ.

312 ΣΠΛΗΝ, ηνὸς, ὁ ſplen, lien: vt σπληνὸς οἴδημα, tumor lienis. Plut. Σπλῆνες, οἱ, dolor lienis. Hippocr. ¶ Item σπλὴν, idem quod σπλήνιον, ſplenium: i. linteolum ſplenis formam referens, quo medicamentum illitum parti affectæ applicatur. Gal. method. med. l. 6.

Σπληνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lineoſus, ſplenicus. Hipp.

Σπληνικὸς, idem. Propriè ſic dicitur cui lien obduruit. Aut. def. med. Vtitur & Athen.

Σπληνῖτις φλέψ, ſplenica vena: ramus ſuperior & minor venæ portæ, qui totus per lienem ſpargitur. Ariſtot. hiſt. an. l. 3.

Σπληνίον, ſeu σπλήνιον, τὸ idem quod σπλὴν, lien. Pol. l. 2. Item linteolum ſplenis figura aut quacunque forma ad partium corporis habilitatem aptatum, quo exceptum vel illitum medicamentum adhibetur: apud Dioſc. Paul. Æginet. &c. ¶ Σπλήνιον dicta etiam fuit à quibuſdam ἄσπλενον herba, item hemionitis, vt teſtatur Dioſ. l. 3. c. 151. & 152.

Σπληνιάω, ῶ liene laboro. Poll. l. 2.

Ασπληνος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) lienis expers, liene carens.

Ασπλήνον, τὸ, exp. medicamentũ ad curanda lienis vitia. ¶ Eſt & herbæ nomen inde dictæ, quòd eius foliorum iure decocto & per 40. dies poto lien abſumatur, vt teſtatur Dioſc. lib. 3. c. 51. & Plin. l. 27. c. 5. ſeu quòd folia lieni illita ſingultus ſedent.

ΣΠΟΓΓΟΣ, ου, ὁ, ſpongia. Hom. Plut. & alij. De generibus autẽ & natura τῶν σπόγγων: vide Dioſc. Ariſtot. & Plin. Σπόγγοι dicuntur etiã glandulæ quædam ad fauces, vt ſcribit Hippoc. initio l. 4. epidem. ſic fortè dictæ quod ſpongiarum modo humorem combibunt & continent. Pro σπόγγος legitur etiam σφόγγος in Timæo. Plat. Etymol. dici ſcribit παρὰ τὸ σπᾶν τὰ ὑγρὰ, quòd humorẽ attrahat & combibat.

Σπογγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſpongioſus. Pro eo dicitur & σφογγώδης, apud Dioſc. l. 4. c. 267.

Σπογγιστής, ὁ, ſpongiator. Athen. ex Ariſtot.

Σπογγίον, ου, τὸ, ſpongiola. Ariſtoph.

Σπογγιὰ, ᾶς, ἡ, ſpongia. Ariſtoph. & Plut.

Σπογγίτης λίθος, ſpongites lapis. Plin. l. 37. c. 10.

Σπογγίζω, f. ίσω, ſpongia tergo ſeu detergo. Dem.

Σπογγίζομαι, ſpongia detergor, ſeu tergor. Ath.

Σπόγγισμα, τὸ, purgamentum, ſordes ſpongia deterſæ. Euſtath.

Compoſita.

Αποσπογγίζω, ſpongia abſtergo ſeu detergo.

Αποσπόγγισμα, τὸ, idem quod σπόγγισμα.

Εκσπογγίζω, idem quod ἀποσπογγίζω. Poll.

ΣΠΟΔΟΣ, οῦ, ἡ, cinis: idem quod κόνις & τέφρα. Luc. τὴν σποδὸν ἡμᾶς πιπίσαι πίπτεσθαι. Interdum non ſimpliciter cinerem ſignificat, ſed ſordidum quid, & cui carbones ſeu extincti, ſeu adhuc candentes permixti ſunt, & aliarum rerum reliquiæ. Hom. Plut. ¶ Sic etiam dicitur res nihili aut in nihilum redacta: vt in epigrãmate Sardanapali, apud Athen. l. 8 Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι. Exp. & pernicies, exitium. Epig. l. 2. ὁ γαρ δὲ ἡ Βάκχου κυλίκων σποδός. Pro σποδὸς etiam σπληδὸς dicitur apud Nic.

Σποδιός, ὁ, cinereus: vt σποδιὸν χῶμα. Athen.

Σπόδιον, τὸ, cinerula: recrementum metallorum vſtorum quòd cineris in modum partim fornacum parietibus inhæreſcit, partim in terram decidit, indéque colligitur, pro quo dicitur & σποδός: vide Dioſ. & Plin.

Σποδιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod σποδός. Heſych. Sic & dicitur σποδιὸν, apud Dioſc. ¶ Σποδιὰς, άδος, ἡ, nomen arboris: apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 7. qui eius fructum σπονδίας appellat: apud Athen. l. 2.

Σποδιακὸν κολλύριον, collyrium quoddam à cinereo colore, apud Ægin. & Scrib. Larg.

Σποδίτης ἄρτος, panis ſubcineritius: qui & ἐγκρυφίας: eo quòd feruentibus cineribus obrutus inaſſetur. Athen. l. 3. ex Nicand. & Diphil.

Σποδίζω,f.ίσω, ſub cinere coquo, cinere obrutum inaſſo aut torreo.Plat. Exp. etiam, comburo velut in cinere,apud Ariſtoph.in Veſp.Et neutraliter, cineraceus ſum,in cinereum colorem vergo.

Σποδέω,feruenti cinere obruo aut vro.Propriè eſt altaria purgo,ſeu ab altaribus cinerem detergo, teſte ſchol. Ariſtoph.Significat &, ferio,cædo ſeu percutio.Ariſtoph.in Ran.ἀλλὰ τὰς λαγῴας σποδεῖ.

¶Exponitur etiam,coeo.Heſych.

Σποδέομαι,feruenti cinere obruor. Item velut cinere obruor. Eurip. ¶Item cædor. Item in Hippol. Steph. Σποδεύμενος ἀμφὶ πρὸς πέτρας φίλον κάρα,allidens caput ad ſaxa.¶Item prædico.Ariſtoph.

Compoſita.

Αντίσποδος, cineris ſeu ſpodij vicem præſtans qui eſt pro cinerula quæ ſpodiū dicitur: vt ἀντίσποδα φάρμακα: apud Dioſc.lib.5. c.86. Legitur & ἀντισπόδιον pro eodem,apud Gal.ſimpl.l 9.& Oribaſ.

1523 Αποσποδέω,ῶ, cinerem detergo. Ariſtoph Exp.& ictu decutio,apud eius ſchol.

Ενσποδος,cineraceus.Dioſc.l 1.c.95.

Θερμοσποδιά,calidus aut calefactus cinis:vel cinis feruens.Dioſc.l.2.c.134.

Καταπποδέω,depello.Heſych.

Υποσποδίζω,aliqua ex parte cineraceus ſum.Dioſc.

ΣΠΟΛΑΣ,άδος,ἡ,veſtis coriacea ſeu pellicea.Xen. καὶ σπολὰς ἀντὶ θώρακος.

ΣΠΟΝΔΥΛΟΣ,ου,ὁ, ſpondylus: vertebra ſpinæ dorſi ſeu vnum ex 24. oſſibus quibus tota ſpina conſtructa eſt.Poll.l.2.& Ruf.Epheſ. ¶In architectura ſic dicitur ſculptura vertebrata ſeu verticillata, à vertebræ ſiue verticilli figura, quæ columnis ornamenti loco oppoſita eſt Athen lib.5. ¶Item σπόνδυλοι dicebantur ænei calculi quibus iudices vtebantur in ſuffragiis ferendis. Poll. l.8. ¶Idem nomen ſortita ſunt etiam verticula ſeu ponduſcula quæ mulieres nentes imæ fuſi parti appendunt, vt facilius cum contorqueant. ¶Σπόνδυλος, etiam nominatur cardui ſatiui caput,teſte Gal.de alimentorum facult.l.2.c.31. ¶ Eſt & piſcis nomen: apud Plin.l.22.c.vlt.

Σποιδύλιος idem quod σπόνδυλος.Euſt.

Σπονδύλιον,τὸ,pro iiſdem dicitur. Sic & appellatur verticillus fœminarum nentium.

Σφόνδυλος,Atticè dicitur pro σπόνδυλος. Pro verticillo fœminarum nentium. Plutarchus vtitur Symp. 9. probl. 14. Σφόνδυλοι, dicuntur etiam membrorum compages. Item Iudicum calculi: teſte Heſych.& Euſt.Item ambitus aculei in ſcorpio. Heſych. Qua ſignificat.fœminino genere vſurpauit Nic.in Ther. de ſcorpio loquens, τῷ γὰρ περιμυελαὶ ἐπεὶ ἄκρη Σφόνδυλος. ¶Σφόνδυλος dicitur & herba quæ aliàs σφονδύλιον apud Dioſc.l.3.c.97.

Σφονδύλιος,idem quod σφόνδυλος.Il.υ μυελὸς αὖτε Σφονδυλίων ἔκπαλτο, quod tamen Poll.l.2. nominatiuum facit & adiectiuè accipit μυελὸς Σφονδυλίων. Σφονδύλιον, idem cum σπονδύλιον ſeu σπόνδυλος. ¶Eſt & herbæ nomen.Dioſc.l.3.c.90.

Σφονδύλη ſeu σπονδύλη, dicitur eſſe radix ſimilis ſilphio, vt Euſt. ex veteribus tradit. Numeratur & inter inſecta odore tetro, de blattarum genere apud Ariſtoph. Ariſtot.& Theocr.

*Εκσπονδυλίζω, ſpondylis ſeu vertebris loco moueo. Ioſeph.

ΣΠΥΡΑΘΙΑ, ας,ἡ, & Σπύραθος,ου,ὁ & ἡ, & Σπυράς,άδος,ἡ, caprarum ſtercus,caprinus fimus. Apud Dioſ. σπύραθος μία, ſtercoris caprini vna pilula: ſeu vna bacca,& vnus globulus. Apud eundem interdum dicitur αἰγὸς σπύραθοι vel αἰγῶν σπύραθοι. De ouillo quoque ſtercore vſurpari docet Heſych. Pro σπυράς dicitur etiam σφυράς, apud Ariſtoph. teſte Suid.

ΣΤΑΖΩ.F.ξω,ſtillo. Interdum neutrum eſt, interdum tranſitiuum. Quum neutrum eſt, datiuo inſtrumentali plerunque iungitur: vt apud Soph. in Aiace,κάρα Στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνοις,caput ei ſtillabat ſudore.Interdum & abſolutè vſurpatur: vt apud Eurip. in Bacch. ἐκ δὲ κισσίνων θύρσων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί. At tranſitiuum cum accuſatiuo ponitur:vt Il. τ. Πατρόκλῳ δ᾽ αὖ ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν, inſtillauit Patroclo. Sic dici στάζειν δάκρυ, apud Eur. in Iph. Aul. fundere lachrymas,& στάζειν φόνον, ſanguinem ſtillare,apud Apoll. Arg.2.

Στάγμα,τὸ,gutta,ſtilla:liquor qui ſtillatur.Epigr.

Στακτός,οῦ,ὁ, ſtillatus, ſeu ſtillatitius: vt στακτοῖς μύροις Ariſtoph.in Plut.Fœm.στακτή, ſ. κονία, dicitur lixiuium liquidum à quouis cinere colatum:ſeu calx. Item στακτή,liquor oleaceus è myrrha cinnamomóque inciſo ſtillans.Theophr.

Στακτίς,atramenti ſutorij genus eſſe dicitur.

Σταγών,όνος,ἡ,ſtilla,gutta.Eurip.Athen.

Σταγονίας,ου,ὁ,ſtillatitius,ſtillatim emanans.Dioſc.

Σταλάζω,f.ξω,idem quod στάζω.Eur.in Phœn. Πλείων δὲ τοῖς ὀρθοῖσιν ἐστάλαζ᾽ ἱδρὼς, Η πᾶσι δρῶσι. Pro eodem dicitur & σταλάω,apud Suid.& σταλάσσω, apud Eurip. in Helen.δάκρυ σταλάσσω.

Σταλαγμός,οῦ,ὁ, diſtillatio. Gal. Item gutta,ſtilla: vt φόνου σταλαγμοί. Eur.in Hec.Sic & dici traditur chalcanti genus puriſſimum,ſtiriæ ſeu guttæ ſimile. Per iocum homo paruæ ſtaturæ ſeu homuncio ſic apud Athenienſes nominabatur,vt docet Euſt. 1524

Σταλαγμίας,ου,ὁ,Plin.l.34.c.13. eſt chalcanti genus id de quo paulò antè.

Σταλακτικός,ὁ,ſtillatitius.Dioſc.

Σταλακτός,ὁ,vt σταλακτὸν χάλκανθον.Idem.

Σταλακτίς, ἡ, ſtillatitia, genus chalcanti, ſic dictum quoniam humoribus ſtillatim in cuniculos quoſdam colatis concreſcit.Dioſc.

Compoſita.

Αβροσταγής,έος,ὁ καὶ ἡ,mollitie diffluens.Suid.

Αἱματοσταγής,ſanguine diffluens,ſanguine ſtillans aut manans.Eurip.

Αποστάζω,deſtillo,ſeu diſtillo:vel ſtillo.Luc.ἀποστάζει λόγων αὐτῶν χρυσὸς,aurum ſtillat ab eorum verbis. Interdum tranſitiuè, ſtillatim fundo.Phil. εἰς τοὔδαφος ῥανίδας ἀποστάζουσι.

Απόσταγμα,τὸ,liquor deſtillans.Απόσταξις,ἡ,ſtillatio. Theophr.pl.l.9 c.8.

Αποσταλάζω,idem cum ἀποστάζω. Pro iiſdem dicitur & ἀποσταλάω in Epigr.

Αστακτος non ſtillatus,non deſtillans.Eurip.

Αστακτί,non ſtillatim.Philoſtr.

Ασταγής,idem quod ἄστακτος.

Ασταλακτος,pro iiſdem.Plut.in Craſſo.

Βοτρυοσταγής,ab vuis diſtillans. Athen.l.1.

*Δακρυοστακτος,lacrymoſus,lacrymas ſtillans.Æſchyl.

Δύστακτον, Heſych.exp. κακοδάκρυτον, malè lacrymas fundens.Vide & in comp.ex τάσσω.

Ενστάζω,inſtillo:vnde præter.paſſ.ἐνέστακται,inſtillatum eſt.Od.β.

Ενσταλάζω,idem.

Επιστάζω,inſtillo,ſeu ſuperinſtillo.Dioſc.

Επισταγμός,ὁ,inſtillatio.

Επισταλάζω ſeu ἐπισταλάω,idem Epigr.

Ζύστακτον κολλύριον,collyrium quoddam: quod & στακτὸν & στακτικὸν,apud Galen.

Καταστάζω,diſtillo.Eurip.Luc.

Καταστάγμος,ὁ,diſtillatio.

Μελισταγής,mel ſtillans.in Epigr.

Νεκταροςαγὴς, qui nectare deſtillauit:i.dulcis,ſuauis & odoratus. Athen.l.1.
Περιςάζω, circumquaque ſtillo, irroro. Epigr.
Περιςαλάδην guttatim, ſtillatim, ſenſim. Nic.
Πολυςαγὴς, multum ſeu abundè ſtillans. Suid.
Πολυςακτὶ, multis ſtillando guttis, vbertim.
Πρωτόςακτος, qui primus deſtillauit. Πρωτόςακτος κονία, lixiuium quod à cineribus calce commixtis paratur. Ægin.l.7.
Πυρίςακτος, in quem ignis ſtillat: ſeu ex quo ignis ſtillat. at πυρίςακτος πέτρα. Eurip.
Ροδόςαγμα, τὸ, roſarum liquor. in Hippiatr.
Ροδόςακτον, idem cum ῥοδόμελι. Ægin.l.7.c.115.

ΣΤΑΙΣ, vel ςαὶς αἰτὸς, τὸ, farina triticea aqua ſubacta Herodo. Apud Dioſc.l.1. ςαὶς περιπλάσαντες, exp. circumlinentes cruſta piſtorio opere in modum panificij confecta. Dicitur & πυρὸς τὸ ςαὶς, apud Ariſtot. in probl. Interdum ςαὶς ponitur pro adipe ſeu pinguitudine, ſicut ςέαρ, vt quidam annotant.
Σταιτώδης, plurimum ςαιτὸς admixtum habens.
Σταίτινος, ου, ὁ ἡ, confectus ex farina illa ita ſubacta.
Σταιτίνη, ἡ, placenta confecta ex ea farina.
Σταιτίτης, placentæ ſpecies, apud Athen.l.14.

ΣΤΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, vrna, hydria amphora. Exodi c.16. λάβε ςάμνον χρυσοῦν ἕνα: in genere fœm. vſurpatur apud Athen.
Σταμνίον, ου τὸ, idem quod ςάμνος. Plat. Dem. ςαμνίον & κεράμιον pro eodem ponit.
Σταμνάριον, ου, τὸ, idem Poll. Σταμνίσκος, idem.
Καταςαμνίζω, (comp.) in vas ſeu doliolum defundo & condo. Pol. Apud Theophr. καταςαμνισμένος οἶνος, exp. vinum amphoris contentum.

1525 ΣΤΑΥΡΟΣ, ου, ὁ, vallus, palus ligneus, acutus & erectus. Hom. Thuc. Item crux ſeu palus erectus, plerunque in ſuperiori parte cum ligno tranſuerſo, è quo malefici ſuſpendebantur: lignum figuræ literæ Τ. ἐφ' ὃ ἄνθρωποι ἀνασκολοπίζουσιν, vt ſcribit Luc. ἐν δίκῃ φωνηέντων.
Σταυρηδὸν, in modum ςαυροῦ.
Σταυρόω, ῶ, vallum ſeu palum depango. Thuc.l.7. Item palo ſeu cruci affigo. Ioan.19.
Σταυρόομαι, cruci ſeu palo affigor: in nouo Teſt.
Σταύρωμα, τὸ, plures valli ſeu pali in terram depacti: vel munimentum eſt vallis ſeu palis in terram depactis. Thuc. Xen.
Σταύρωσις, εως, ἡ, vallorum ſeu palorum depactio. Thuc.l.7. Item crucifixio.
Σταυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui vallos ſeu palos depangit. Item qui cruci affigit.
Σταυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, cuſpis in imo ferro haſtæ tranſuerſa, qua haſta appenditur: ſeu ferramentum cõcauum, mucronatum, cui extrema haſtę pars inſerta efficit, vt erigatur haſta, & ſolo depangatur. Dicitur enim quaſi ςαυρωτὴρ, παρὰ τὸ ςαυροῦσθαι καὶ ὀρθοῦσθαι ἐπ' αὐτῷ (τῷ σιδήρῳ) τὸ δόρυ. teſtibus Etym. & Euſt. Vtitur Hom. Il. κ. Herodot & Polyb.

Compoſita.

Ἀνασταυρόω, iterum crucifigo. in ep. ad Hebr.c.6. Item in palum ſeu crucem attollo. Plut.
Ἀποσταυρόω, vallis in terram depactis munio ſeu cingo. Thuc. Item affigo cruci, crucifigo.
Παρασταυρόω, palos ſeu vallos depango: vel iuxta aut à latere palos figo.
Περισταυρόω, vallis ſeu palis in terram depactis, circumcirca munio. Thuc.l.2.
Περισταύρωμα, τὸ, munimentum ex vallis circumcirca depactis.
Προσταυρόω, vallis ſeu palis in terram depactis præmunio, aut ante munio. Thuc.l.4.

Συσταυρόω, ῶ, vnà crucifigo, vnà crucem tollo: vnde paſſ. Marci 15. & apud Naz.

ΣΤΑΦΙΣ, ίδος, ἡ, vua paſſa. Theocr. & Dioſ. ¶ Σταφὶς ἀγρία, herba peduncularia ſeu pedicularis: de qua Dioſ.l.4.c.156.
Pro ςαφὶς Atticè dicitur ἀςαφὶς: Athen. Apud Luc. ſenes ſic dicantur, per ſimilitudinem: vnde & prouerb. Ἀνδρὸς γέροντος ἀςαφὶς τὸ κρανίον. ¶ Eſt & ἀςαφὶς ἀγρία, idem quod ςαφὶς ἀγρία, apud Plin.lib. 23.cap.1.
Σταφυλὴ, ῆς, ἡ, vua. Hom. Plat. ¶ Sic etiam dicitur affectio columellę ſeu curculionis, quum laxior ex fluxione reddita, ſuperna ſui parte tenuis eſt, interna autem, craſſior & liuida: ita vt granum ςαφυλῆς referat è pedunculo ſuo dependentis. Galen. περὶ χυ. πόν.l.6. ¶ At ςαφύλη, ἡ, dicitur eſſe perpendiculũ, ſeu fabrilis libella, teſte Ptolemæo apud Etym. & ſchol. Ariſtoph. Quidam pro ςάθμη accipiunt. Il.ψ. Σταφυλὶς, ίδος, ἡ, vua, racemus. Theocr.
*Σταφυλίτης, Bacchi cognomentum. Ælian.
Σταφύλωμα, τὸ, dicitur vitium in oculo, quum eroſa ruptáque cornea tunica, altera ei ſubdita (quæ ῥαγοειδὴς dicitur) ad eum modum excidit, vt acinum vuæ repræſentet. Vide Paul l.3.c.22. & Aet.l.7.c.34.
Σταφυλίζειν Heſ. exp. σωρεύειν τὰς ὤας τοῦ ἱματίου.
Σταφυλῖνος, ου, ὁ, herbæ nomen quam Latini paſtinacam appellant: vide de ea Dioſ.l.3.cap.59. & Plin.l. 19.c.5. Eſt etiam inſecti quoddam genus pro quo ςαφυλῖνος ſcribitur in Hippiatr. Pro ἀςαφυλῖνος, Attico pleonaſmo dicitur & ἀςαφύλινος, apud Athen. l.9. ex Diocle.
Στέμφυλα, τὰ, vinacei ſeu vinaceæ: ſolida vuarum in torculari expreſſarum retrimenta: Columell. briſa appellat. Gal. Hippocr. Dioſc. ¶ Item fraces, i. oliuarum expreſſarum reliquiæ. Ariſtoph Ariſtot. ¶ Στεμφυλίδες, ſunt oliuæ nigræ. Athen.l.2. Et ςεμφυλίτης, lora, quæ & δευτερία.

Compoſita.

Ἀγριοςαφίδες & ἀγριοςαφύλιες, vuæ ſyluestres. Heſych.
Ἀποςαφιδόω, in vuam paſſam conuerto ſeu muto: vnde paſſ. ἀποςαφιδωθῶσι apud Theophr.
Εὐρυςάφυλος, magnas ferens vuas vel egregias & generoſas. in Epigr.
Ὀφιοςαφύλη, vua anguina, ſic à quibuſdam appellari capparin tradit Plin.l.13 cap.23. Pro quo in append. Dioſ. legitur φυλοςάφυλος, ſeu φιλοςάφυλος. Ὀφιλοςάφυλον autem vocant nonnulli vitem albam, teſte Dioſ.l.4.c.84. vbi tamen itidem ſunt qui legendum putent φιλοςάφυλον.
Πολυςάφυλος, multùm habens vuas Il.β.
Φερεςάφυλος, racemiger, vuiger, racemos ſeu vuas producens. Bacchi epith. apud Opp.

ΣΤΑΧΥΣ, υος, ὁ, ſpica. Heſiod. Plut. ¶ Sic & dicitur ſtella fulgida in virginis ſiniſtra manu, teſte Procl. quam Latini quoque ſpicam appellant. ¶ Item ligamen quoddam medicinale, teſte Heſ. ¶ Eſt & herbæ nomen marrubio ſimilis. de qua Dioſ l.3.c.110. 1526
Σταχυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſpicatus, ſeu ſpicam ferens.
Σταχυηρὸς, οῦ, ὁ, idem.
Σταχυόω, ομαι, ſpicor, i. ſpicam protrudo, vel in ſpicam euado. Hinc ἐςαχυωμένος, ſpicatus. Dioſ.
Ἄςαχυς, etiam dicitur pro ςάχυς: vt ἀςαφὶς pro ςαφὶς, & ſimilia. Il.λ. ἐπὶ τ' ἠμύει ἀςαχύεσσιν.

Compoſita.

Ἀδροςαχυς, υος, ὁ καὶ ἡ, prægrandes ſpicas habens: vel abundans ſpicis.
*Ἀναςαχύω, ſurſum euergo ſeu exilio in modum ſpicarum. Apoll.
*Ἐπιςαχύω, augeo vel augeor in modum plantarum ſpiciferarum. Apoll.

Εὐςάχυς,bonas ſpicas ferens,ſpicis abundans Eur.
Κολοβόςαχυς,ſpica truncatus:item breuem ferens ſpicam.Dioſc.
Μεγαλόςαχυς,magnam emittens ſpicam.
Μικρόςαχυς,paruas ſpicas ferens ſeu protrudens.
Ναρδόςαχυς,ſpica nardi.Gal.ad Glauc.
Περιςαχυώδης μόσχοι,ſpicatim circumdãtes ſtolones.
*Πολύςαχυς,epith.Cereris Theo.
Ὑποςαχύομαι,augeor in modum ſpiciferarum plantarum.Od.υ.

ΣΤΕΑΡ,ατος,τὸ,ſebum,ſeu ſeuũ,oleoſa & pinguis ſubſtantia,adipe ſiccior,(quæ πιμελὴ dicitur)magiſque coucreſcens.vide Ariſtot.de part anim l 2.c.5. Euſt.ςέαρ dici ſcribit τῶν κερατοφόρων,πιμελὴν autem τῶν μὴ ἐχόντων κέρατα. ¶ Significat & fermentum & farinam aqua ſubactam in panis aut offæ formam apud Dioſ.l.2.c.102.& l.5.c 99. ¶ Exp.etiam adeps,apud Plin.l.20.c.9.
Στεατώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſeuum referens,ſeuoſus Dioſ.
Στεάτιον,τὸ,aliquantum ſeui ſeu adipis. Item aliquantulum fermenti ſeu paſtæ.P.Ægin.
Στεατόω, in ſeuum aut adipem conuerto: vnde paſſ. ςεατωθῆ,in Hippiatr.
Στεάτωμα, τὸ, dicitur tumor præter naturam, mali coloris,tactu lenis, primùm puſillus,temporis progreſſu amplior,adipem intra ſe membrana concluſam habens. Aut.defin.med.& Poll.
Στῆρ,contractè dicitur pro ςέαρ,apud Gall.
Στητώδης,pro στεατώδης.Gal in lex.Hipp.

ΣΤΕΓΩ F.ξω,tego,operio,occulto. Ariſtoph. Item tego,i.tueor,protego:apud Suid. πύργοι μὲν οἳ πόλιν στέγουσιν. ¶ Item contineo: propriè de iis quæ aquam ita continent, vt per rimas aut formam non tranſmittant.Plat.Item contineo,i.retineo, non elabi ſino.Plat.in Gorg.οὐ δύναμαι ἐγὼ οὐδὲν στέγειν διὰ λήθην. ¶Dicuntur & ligna στέγειν,quum vermibus corroſa & terebrata, foramina illa comprimunt in aquam demerſa.Theoph. ¶Item στέγω, ſuſtineo, tolero,ſuffero,patior Greg. in ep taph.fratr. πάντα στέγοντες.
Στέγομαι, tegor, occultor. Soph.Item contineor,retineor.Gal.
Στέγη,ης,ἡ,tectum:propriè tectum domus. Plut.Item ædificium tectum & contignatum.Xen.Plut.¶Exp etiam γαστὴρ Heſych.
Στέγος,εος,τὸ,idem:tectum domus.Soph.
Στεγανὸς,ἡ,tectus,opertus:vt πύργοι στεγανοί.Thuc.l.3.Et τὰ στεγανὰ,quæ vel id quod effluere nititur,incluſum retinent: vel quæ arcent id quod intrare conatur:vt θρὶξ στεγανὴς, per quam aqua penetrare nõ poteſt.Xen.in Cyneg. ¶Item στεγανὸς, qui ſecreta in pectore clauſa retinet.Ælian.apud Suid. ¶Τὰ στεγανὰ dicuntur etiam tecta,στέγαι.Diod.Sic.
Στεγανῶς,arctè,ſtrictè, ita vt nihil effluat vel penetret.Dioſc.l.2.c.91.
Στεγανώματα,τὰ,ἐν τοῖς τοίχοις dicũtur nexus & vincula quæ parietes continent ne dilabantur.Heſ.
Στεγνὸς,idem quod στεγανὸς, ex quo per ſync.eſt factum.Propriè de vaſis dicitur denſioribus & ſolidioribus, ita vt nec rimis nec raritate liquorem infuſum tranſmittant.Sic apud Eur.in Cycl. στεγνὰ σκηνώματα,denſa & ſolida tabernacula,ſeu tecta & operta.Exp.etiam,aſtrictus: vt στεγνὰ πάθη,& στεγνὰ σώματα,apud Dioſc ¶Dicuntur & volatilia habere πτερὰ στεγνὰ, quorum alæ fiſſæ non ſunt, ſed vna membrana conſtant. Nic.in Ther. Στεγνὸν,τὸ, tectum.Xen.in Oecon.
Στεγνόω,ῶ idem quod στέγω,tego,operio.Gal.Item
1527 aſtringo.Dioſc.
Στεγνόομαι,aſtringor.Gal.& Al.Aphr.

Στέγνωσις,ἡ,aſtrictio ſeu conſtrictio.Dioſc.
Στεγνωτικὸς, aſtringendi ſeu conſtringendi vim habens.Idem ibidem.
Στεγάζω,idem quod στέγω Strab.l.4.Vnde partic.ἐστεγασμένος,tectus,apud Xen.& Theophr. Exp.etiam, ſuſtineo,fulcio.
Στέγασμα,τὸ,tegmen,tegumentum.Plat.
Στεγαστὸς,ὁ,tectus,opertus.
Στέγαστρον,τὸ, id quo tegere & operire aliquid poſſumus. Plut.in Craſſo. Στεγαστρὶς διφθέρα, coriacea tunica qua corpus tegimus ad arcendas pluuias.
Στεγητὴ,Heſychio eſt ἡ πόρνη,meretrix.
Τέγος,εος,τὸ, idem quod στέγος: ex quo factum eſt adempto σ, teſte Euſt. Idem tamen etiam à τέγγω deriuari poſſe ſcribit,quoniam tectum præ cæteris partibus domus τέγγεται, i.pluuiis madefit.Pro tecto domus vtitur Xen.Pæd.7.μὴ ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβάντες βάλωσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Pro ipſa domo accipit Hom.Od.α.
Τέγη,ἡ,idem quod στέγη.Heſy.
Τέγεος,(pro τέγεος) vt τέγεοι θάλαμοι. Il.ζ. vel in ſuperiore domus parte ſunt ſuper tecto:vel qui multa tecta & multas contignationes habent.Euſt.

Compoſita.

Ἀναστεγνόω,idem quod στεγνόω,aſtringo.
Ἀποστέγω,intus coerceo & cohibeo.Theophr. Item arceo,inhibeo,propulſo.Polyb.
Ἀποστεγνόω,idem quod στεγνόω.Athen.
Ἀποστεγάζω,detego. Strab.l.4. τὸ ἱερὸν ἀποστεγάζειν. Item idem quod στεγάζω,tego,operio.
Ἀποστέγασμα, τὸ, tegmen, operculum, tegumentum,protectio.Theophr.
Ἄστεγος,ὁ καὶ ἡ,tecto ædibuſque deſtitutus. Heſych. & Suid. Item qui non retinet arcana in pectore clauſa,loquax.Suid. & Prouerb.10. Item qui ſuſtineri non poteſt,intolerabilis.Heſych.& Suid.In qua ſignif.dicitur & ἄστεγνος,apud Dioſc.l.7 c.14.
Ἀστεγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,nõ tectus:vel multis tectis clauſ.
Ἄστεκτος,idem quod ἄστεγος. Heſyc.Ἀστέκτως, intolerabiliter ſeu intoleranter.Idem.
Ἀστέγαστος,non tectus ſeu opertus.
Αὐτόστεγος, qui ipſe ſibi tecti loco eſt: vel tecto natura ſua inſtructus.Exp etiam,perfectus,abſolutus.Heſ.
Δεκάστεγος, decem tecta habens, ſeu decem tabulata & contignationes.Strab.
Δίστεγος, duplex tectum habens,ſeu duo tabulata & contignationes.
Διστεγία,ἡ,duplex tectũ: vel domicilium duobus tectis ſeu duabus contignationib.inſtructum.Pol.
Κατάστεγος,tectus,tecto opertus.Athen.l.10.Il.4.c 19.
Καταστεγάζω,intego,operio Καταστέγασμα,τὸ,operimentum,tegmen,item tectum.Herodot.
*Μονόστεγος,vnicum tectum habens. Strab.
Ὁμόστεγοι,ſub eodem tecto habitantes,cõtubernales.
Περιστέγω,circumago.Item munio. Περιστέγομαι, circumquaque operior.
*Πολύστεγος,ὁ,ἡ,multos habens textus,multas habens contignationes,altus.Strabo.
Προστέγιον,tecti prominentia.Plut.
Προστέγασμα,τὸ,id quod in tecto prominet ad arcendos imbres.Pol.l 1.c.8.
Συστεγάζω,contego,operio.
Τρίστεγος,tria habens tecta: ſeu triplici tecto opertus.
Τρίστεγον,τὸ, tertium tectum, ſeu tertia contignatio domus.Act cap.20.
Ὑπέρστεγος,qui ſupra tectum eſt.Heſych.
Ὑποστέγω,ſubtus tego:item ſupertego.Soph.
Ὑπόστεγος,qui ſub tecto eſt,qui in ædibus eſt.S.

ΣΤΕΙΒΩ,calco Iliad.υ. Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, calcabant defunctos & clypeos in via ſtratos.Sic apud Nic.in

Ther duo dracones dicuntur νέμον ςείβειν, i. calcare & perambulare paſcua loca. Interdum ſignificat fullonum more calco: vt Odyſſ. ζ. Στίβον δ' ἐν βόθροισι. ¶ Habet etiam quandam denſandi & conſtipandi ſignificationem, quum quæ calcantur, eadem & condenſentur.

¶ *Deriuata à ςείβω, calco.*

Στείβομαι, calcor, teror: vt ςειβομένη ὁδός. Xen.

Στειπτός, ὁ, calcatus. Soph. in Philoct.

Στειβεύς, έως, ὁ, qui viam pedibus calcat, viator. Heſ.

Στίβω, idem quod ςείβω, calco, tero. Eurip.

Στιπτός, idem quod ςειπτός: vt ςιπτῆς εἴδεος. Heſy. Exp. & denſus, ſolidus, apud eundem.

Στίβος ου, ὁ, via, ſeu callis, ſemita ſeu veſtigium aut ſignum eius qui terram pedibus calcauit & triuit. Pro via, apud Herodot. & Polyb. Pro veſtigiis, apud Sophocl. in Philoct. & Xen.

Στιβέω, calco ſeu peragro, peruado *terram calcando*: vnde apud Soph. in Aiace. Πᾶν ςτιβήσαται πλέθρον ἑσπέρου νεῶν.

Στιβεύω, idem. Item inueſtigo, indago: *quoniam id fit ſequendo veſtigia*. Plut. Metaph. apud eundē, ςιβεύων τὸ μέλλον, indaganti res futuras. Exp. etiam, veſtigiis imprimo: vnde ςιβευόμενος τόπος, locus cui veſtigia

1528 imprimuntur: apud eundem de cauſ. nat.

Στιβεύς, idem quod ςιβεύς. Exp. & fullo: pro quo apud ſchol. Nic. legitur ςιβεύς. Item inueſtigator.

Στιβευτής, idem quod ςιβεύς.

Στιβεία, ἡ, ingreſſus: quo terra calcatur & teritur pedibus. Item inueſtigatio.

Στιβάζω & ςιβίζω, calco, tero. Apud Etym. ῥυθμὸς δὲ τὸ ψεῦδος ςιβάζουσι, exp. fugiunt, declinant.

Στιβία, idem quod ςίβος, via. Suid.

Compoſita.

Ἀςιβής, έος, ὁ, ἡ, qui abſceſſit, ſeu diſceſſit: vel qui non eandem viam calcat. Heſych.

Ἀςειπτος, ὁ, ἡ, nullis calcatus pedibus: ideóque vel non frequentatus, vel inuius. Soph.

Ἀςιβής, έος, ὁ, ἡ, non calcatus ſeu tritus, vel qui non calcatur ſeu teritur pedibus. Soph.

Ἀςιβος, idem. Heſy. Ἀςίβητος pro iiſdem. S.

Δυςίβευτος, inueſtigatu difficilis. Plut.

Ἐπιςείβω, calco. Rhianus de imprudentia, ἐπὶ κλῆθεται ὑψηλὰ γαῖαν. Ποσσὶν ἐπιςείβει.

Εὔςειπτος, bene calcatus: vt εὔςειπτον φᾶρος, bene calcatum à textore, ideóque denſum & bene textum, vel bene calcatum à fullone, ideóque politum & mundum. Apollon. Argon. 2.

Εὐςιβής, bene calcatus viatorum pedibus. Suid.

Θεοςιβής à deo calcatus vel calcandus. Naz.

*Ἡλιοςιβής, à ſole tritus, per quem ſol incedit vel meat Æſchyl.

Νιφοςιβής, à niue calcatus, vel in quo niues calcantur, niuoſus. Soph. in Aiace.

Πεδοςιβής, ſolum ſeu terram calcans, per terram gradiens, pedeſtris, vt πεδοςιβὴς ςρατιά. Eur. exp. etiam humi ſtratus, apud eundem ibidem, ὄλουμαι πεδοςιβεῖς. Apud eundem in Medea, πεδοςιβὴς ὄχος, vehiculum per terram tractum.

Περιςιβής, tritus, ſeu crebrò tritus. ſchol. Nic.

*Πλανοςιβής, terræ epithetum, apud Æſchyl.

Πολύςειπτος, multùm calcatus. Heſych. Πολύςιβος, idem ſchol. Nic.

Προςιβάζεται præit, vel præcedit. Heſy. Προςιβάς, άδος, ἡ, veſtigium impreſſum ab eo qui preit, vel κολαπτὴ ἢ inciſum, *vt fit in impreſſis rupibus*, apud Suid.

Χθονοςιβής in terra calcatus vel depreſſus. Et ſimpliciter, terreſtris. Soph.

¶ *Deriuata à ςείβω, condenſo, ſtipo.*

Στίβη, ἡ, ros matutinus frigore concretus & condenſatus. Od. ε. & ρ.

Στιβήεις, ήεσσα, ήεν, pruinoſus. Exp. & ſubſtantiuè, frigus aëris quod eſt ſub auroram.

Στιβάω, rigeo, frigeo. Heſy.

Στιβαρός, denſus, ſpiſſus, craſſus. Item grauis, firmus, robuſtus. Od. α. ε. & σ.

Στιβαρῶς, denſè, ſpiſsè, vel firmiter. Il. μ.

Στιφρός, denſus, firmus: item toroſus, rigidus. Ariſt. Exp. & aridus, durus, contractus Hipp.

Στιβάς, άδος, ἡ, ſtratum, ſtipatum, & quaſi calcatum, idem ferè quod Lat. culcitra. Plerumque ςιβάδες erant ſtramenta è frōdibus teneris, calamis, culmis, aut aliis herbis, quale quid erat & torus apud Latinos. Ariſtoph. in Plut. ἀντὶ δὲ κλίνης ἔχειν ςιβάδα σχοίνων. Vtitur & Ariſtot. Pl. Xen. &c. Ipſæ etiam frōdes ex quibus ςιβάδες fiebant, ςιβάδες vocātur, vt Marci 11. Στιβάδιον, τὸ, torulus ex herbis ſeu gramine & frondibus, ſtibadium.

Στοιβάς etiam dicitur pro ςιβάς, vnde ςιβάδ' εὐθέσθαι exp. in toro reponere, vel torum ſternere.

Στοιβή, herba qua in extruendis ſtibadiis & toris vtebantur, quáque tomenti loco culcitras farciebant. in Hippiatr. & apud Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 1. Scribitur & ςοίβη apud Heſyc. quod exp. etiam, conſtructio, compoſitio.

Στοιβάζω, conſtruo, compono digero. Luc. σὺ δὲ ςοίβαζε καὶ συντίθει. Et Eccleſiaſt. c. 8. ςοιβάζειν ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ, ſtruere ligna in pyram.

Στοιβασία, ſtructio. Etym.

Διαςοιβάζω, (*comp.*) inſtipo, conſtipo.

Στῖφος, εος, τὸ, turma, caterua, globus militum. Xen.

ΣΤΕΙΧΩ, F. ξω. Aor. 2 ἔςιχον, eo, vado. Il. α. Κούρην ἅμ' ἔςιχον. A quibuſdam propriè dicitur eſſe, ordine eo ſeu incedo. Etym. exp. ἐν τάξει παραγίνομαι.

Στίξ, ιχός, ἡ, ordo, verſus. Il. β. Οὐ γὰρ ἔην ὅςις σφιν ἐπὶ ςίχας ἡγήσαιτο. In Epigr. ςίχες φυτῶν exp. verſus.

Στίχος, ου, ὁ, idem quod ςίξ, ſed in proſa vſitatius. De ordine militari, apud Xen. Pæd. 8 ςίχοι δὲ εἰςήκεισαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ, de ordinibus ſeu verſib. plantarum & arborum, apud eundem in Occ.[1] ὀρθοὶ δὲ οἱ ςίχοι τῶν δένδρων. De verſibus librorum etiam dicitur, i. lineis, & peculiariter de verſib. metricis: apud Plut. de fort. Alex. l. 1. & 2. Στίχος dicitur etiam eſſe ἡ ἐπὶ βάθος ςάσις τῶν χρόνων Euſt. in Il. ψ.

Στιχήρης, verſu ſcriptus. Damaſcen.

Στιχίδιον, τὸ, verſiculus. Plut. & Athen.

Στίχειος, ὁ, q. d. verſeus. Lucill. Epigr. l. 2. 1529

Στιχηδὸν, in modum verſuum. Herodian.

Στιχίζω, ordine diſpono. Æſchyl. in Prometh. Item carmina ſcribo.

Στιχάω eo, vado, vnde Il. β. Ἠΐονος προπάροιθε βαθείης ἐςιχόωντο.

Στιχάς, άδος, ἡ, herbæ nomen, quæ aliàs ςοιχάς. Dioſ. l. c. 31 & l. 5. c. 52. & 53.

Στιχαδίτης οἶνος, vinum ex ſtœchade.

Στιχαδικὸν ὄξος, acetum ſtœchadicum. Dioſc.

Στοῖχος, idem quod ςίχος, ordo, verſus. In acie propriè ςοῖχος dicitur ordo à fronte incipiēs, & per ſuccenturiatos à tergo ſiue ſubſtites ſigillatim ad extremum agmen porrectus. Thuc. l. 4. Herodian. l. 8. In cynegeticis ςοῖχοι dicitur ipſa indago & ſeries plagarum, quibus ſaltus ſtabuláque ferarum cinguntur à venatoribus. Xen. & Poll.

Στοιχάς, άδος, ἡ, ordine poſita. Nonn. ¶ Eſt & herbæ nomen quæ & ςιχάς, quod vide.

Στοιχίδιον, τὸ, paruus ordo ſeu parua ſeries.

Στοιχηδὸν, ordine, ſerie, more eorum quæ in verſus diſpoſita ſunt. Greg.

Στοιχέω, in verſus rectos porrigor. Theophr. Item ordine procedo. Xen. Et ſimpl. incedo, ambulo. Rom. 4. Act. cap. 21. & alibi in nouo Teſt.

Στοιχίζω, indagine cingo. Xen. ςοιχίζετε δὲ ὑψηλά.

Στοιχισμὸς, quum indagine cinguntur ſyluæ & ſtabula

bula ferarum,expanſio plagarum varis ſurrectarum.

Στοιχεῖον,τὸ, elementum, principium. Propriè στοιχεῖα dicuntur quatuor mundi elemēta, è quibus omnia oriuntur & prodeunt.Plut.aduerſus Colot. ἄγε φησὶ μιγνυμένων τῶν στοιχείων ἀποτελεῖσθαι. ¶ Apud Gram. στοιχεῖα ſunt elementa ex quibus ſyllabæ componūtur.Ariſtot. &c. Habent & aliæ res ac artes ſua στοιχεῖα. Ariſtot.Philop.Iſocr. ¶ Στοιχεῖον dicitur etiam ſolarij vmbra,quia ex vmbris veluti elementis horarum ratio temporiſque momenta obſeruatione deprehenduntur.Poll.l.6. c.8.

Στοιχειώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, elementalis,ſeu elementarius: elementaris,ſimplex.Ariſtot.metaph.1.Plut. Apud Theophr.hiſt. pl.l.8.c.4. στοιχειώδης κριθὴ, exp. hordeum in verſus ſpicatum.

Στοιχειωδῶς,elementaliter.Laert.in Zen.

Στοιχειακὸς, idem cum στοιχειώδης. Et στοιχειακῶς, idem quod στοιχειωδῶς,Tzetz.

Στοιχειόω, elementa doceo, erudio principiis ſeu rudimentis artis alicuius. Apud Greg. στοιχειούμενοι φόβῳ,timoris prima elementa ſuſcipientes.

Στοιχείωμα,τὸ, idem quod στοιχεῖον. Στοιχειωματικὸς, elementarius.Στοιχειωματικοὶ vocari dicuntur ij qui cœleſti ratione imagunculas concinnant, euentu ſæpe mirabili ad fallaciæ dæmonum erroriſque efficaciam.

Στοιχείωσις,ἡ,elementorum & primorum rudimentorum traditio.Dion.Areop.

Στοιχειωτὴς, qui elementa & prima rudimēta tradit.

Compoſita, ac primùm ex στείχω & στιχάω ſeu στιχέω.

Αποστείχω,abeo,diſcedo.Od.μ. Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε δῖα θεάων.Item reuertor.Soph.

Αποστίχω,idem,vnde imp.ἀπόστιχε,abi.Il.α.

Διαστείχω, peruado,permeo,ſeu eo per, vado per. Eur. in Androm.

Επιστείχω, adeo,accedo,aduento.Od χ. Exponitur etiam,ingredior,inambulo.

Επιστιχάομαι accedo,eo.Nonn.

Καταστείχω,deſcendo,adeo,redeo,reuertor.Nonn.

Μεταστείχω,adeo.Eur.Ἥκω μεταστείχων σε.

Ομοστιχάω,ſeu ὁμοστιχέω,vnà eo,comitor.Il.ο.

Παραστείχω,tranſeo,prætereo.Hom.apud Nonn. παρέστιχε δίζυγες ἠοῦς δρόμος, duo dies præterierant. Item prope accedo. Soph.in Oedip. tyr. ὥς μ' ὁρᾷ ὄχου παραστείχοντα,accedentem ad currum.

Περιστείχω,circumeo,ſeu in orbem eo.Od.δ.

Compoſita ex στίχος & στοῖχος.

Ακρόστιχον,τὸ, initium verſus. ſchol. Thuc. Ακροστιχὶς,ἡ, idem.Euſeb.

Αντίστιχος,ὁ καὶ ἡ, oppoſitam ſeriem habens, è regione oppoſitus in ſerie ducenda. Αντίστιχα dicuntur etiam,quorum alterum alteri velut ex aduerſa parte reſpondet.Item ἀντίστοιχος,ſerie æqualis, vel ſimpliciter,æqualis.Eur.in Androm.

Αντιστοιχῶς, oppoſita ſerie,obuerſariò.

Αντιστοιχία,ἡ,duarum rerum oppoſita inter ſe collocatio,vel collocatio duarum rerum ex aduerſo ſibi reſpondentium. De literarum inter ſe appoſitione dicitur apud Athen l.11.quùm ait, φιάλην κατ' ἀντιστοιχίαν eſſe πάλην,&c.

Αντιστοιχέω,oppoſitus ſum è regione,in ſerie ducenda obuerſo alij Dicuntur & ἀντιστοιχεῖν,quæcunque ſibi mutuo reſpectu velut oppoſita ſunt. Eſt & verbum ſaltatorium,apud Xen in Symp.

Αστοιχος,in quo verſus ſeu ordines nulli ſunt.

1530 Αὐτόστοιχος,qui ſolus ſecum meditatur.Suid.

Δίστιχος & δίστοιχος,duobus verſibus conſtans,duos ordines ſeu verſus habens.Ariſtot.

Διστιχία, ſeu διστιχίασις, ἡ, dicitur affectus palpebrarum,quum ſub ordine pilorum palpebræ naturali alius ordo pilorum præter naturam ſuccreſcit. Aut. definit.med.

Διστοιχία,ἡ,duplex ordo,bini ordines.

Εξάστιχος,ſenis conſtans ordinibus ſeu verſibus.

Ετερόστοιχος,qui alterius eſt ordinis & diuerſæ ſeriei.

Ημιστίχιον,τὸ,dimidium verſus,dimidiatus verſus.

Μεταστοιχεὶ,ordine,ſerie,Il ψ.

Μονόστιχος,vno verſu ſeu ordine conſtans.Μονόστιχον,vnicus verſus.Epigr.

Νομαδόστοιχοι,qui à paſcuis veniunt ordine incedētes. Heſych.

Ολιγόστιχος,paucos verſus ſeu ordines continens.

Ομόστιχος,ſeu ὁμόστοιχος,in eodem verſu ſeu ordine locatus.Plut.

Παραστιχὶς, continuus ordo, continuata ſeries,capita & primæ verſuum litteræ.Diog.Laert.

Παραστιχίδιον,τὸ,(dimin.)idem apud eundem.

Πεντάστιχος,quinque ordinibus ſeu verſibus conſtans.

Περίστοιχος,circumcirca in quincuncem ordinem poſitus.Dem.contra Nicoſtr.

Περιστοιχίζω & περιστοιχίζομαι, vndique cingo indagine. Xen. Metaph. apud Philip. l. 1. κύκλῳ πανταχῆ μέλλοντας ὑμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται.

Πολύστιχος & πολύστοιχος,multis verſibus ſeu ordinibus conſtans,verſuum multitudo in Epigr.

Σύστοιχος, qui eiuſdem eſt ordinis ſeu ſeriei, in eadem ſerie ſeu eodem ordine locatus. Propriè σύστοιχοι milites in acie dicuntur qui in eadem ſerie collocantur,ita vt primus ſecundo à tergo immineat,ſecundo tertius & ſic deinceps,&c.¶Hinc σύστοιχα,ea etiam dicuntur quæ cognata inter ſe ſunt & conſociabilia, ſeu quæ naturæ cognatione aut eiuſdem qualitatis communione inter ſe conueniunt: vt homo brutis animantibus σύστοιχος eſt: quoniam τῇ ἀλόγῳ ψυχῇ, cum iis vtitur. Et aer igni σύστοιχος eſt, quoniam caliditate ei reſpondet.Ariſtot.de ortu & interitu.¶Item quæ ab eodem capite & genere deſcendunt, σύστοιχα ſunt:vt ea quæ ſub ſubſtātia ponuntur genera ſpecieſque ſubalternæ cum indiuiduis. Sunt & ea σύστοιχα quæ per annominationem dicuntur ſeu eiuſdem generis verba, quæ ab vno orta variè commutantur:vt apud Ariſtot.top.l.2. τὰ δίκαια καὶ ὁ δίκαιος τῇ δικαιοσύνῃ σύστοιχα ſunt, à qua denominantur. ¶ Interdum & ea ſibi σύστοιχα eſſe dicuntur, quæ ſub diuerſo quidem genere poſita ſunt,eandem tamē ad ſua ſubiecta rationē habent: quæ ab Alexandro σύστοιχα κατ' ἀναλογίαν appellari poſſe traduntur: vt eſt ἡ ἐπιστήμη καὶ αἴσθησις, cuius vtriuſque eadem eſt ratio ad τὸ ἐπιστητὸν καὶ αἰσθητόν. vide Alex. Aphr in top.l.1. Ariſtot.de ſenſu

Συστοίχως,eodem ordine & eadem ſerie.Ariſtot.

Συστοιχία, ἡ, propriè militum ſeries in profunditatē porrecta,pendentē catenam repræſentans. Accipitur & pro quauis ſeriei ſeu ordinis rerum communione ſeu cognatione,natura atque conuenientia.

Συστοιχέω,ῶ, eiuſdem ordinis ſum: in eadem ſerie ſeu eodem verſu ſum collocatus.Polyb.

Τελεόστιχις,ίδος,ἡ,verſus ſeu verſuum genus quorum primæ vltimæque ſyllabæ connexæ eſculentum aliquid aut poculentum aut vas ſeu vtenſile denotāt: vt in hoc Homerico, Ἀργυρόπεζα Θέτις,θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, prima & vltima ſyllaba coniunctæ ἄρτος conſtituunt,quod panem ſignificat.Athen.

Τετράστιχος,ſeu τετράστοιχος, quatuor conſtans ordinibus aut verſibus.Dion.Areop.

Τετραστοιχία,quadripartitus ordo, ſeu ordo & ſeries conſtans quaternis verſibus.

Τετραστοιχεὶ,quadruplici ſerie,per quatuor ordines. Phil.de vita M.l.3.

Τρίστοιχος, qui tribus conſtat ordinibus,in ternos verſus explicatus.Athen.l.13.

Τριστοιχία,ἡ,tres ordines,triplex ſeries. Τριστοιχεὶ,tribus ordinibus,triplici ſerie.Heſiod.

Compoſita ex ϛοιχειόω.

Ἀναϛοιχειόω, informo: *quaſi ab elementis incipiendo*: Suid. Item elementa reſoluo. Greg.

Ἀναϛοιχείωσις, ἡ, informatio quæ fit quaſi ab elementis incipiendo. Item reſolutio in elementa. Alex. Aphr in Probl.

Ἐγχαραϛοιχειόω, vnà cum primis elementis & rudimentis indo: vel imprimo & infigo quaſi prima elementa & rudimenta. Plut. in Lyc.

Μεταϛοιχειόω, in aliud elementum muto, transformo. Suid.

ΣΤΕΛΕΧΟΣ, εος, τὸ, truncus, caudex: arboris ea pars quæ ex radice ſurgit, & poſtea in ramos finditur. Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 2.

1531 Στελεχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. caudicoſus: ſeu caudicis truncique ſpeciem gerens. Dioſ.

Στελεχιαῖος, idem: vt ϛελεχιαία φλὲψ, vena illa magna quę ab ima iecinoris parte exoriens aliarum veluti truncus eſt. Gal.

Στελεχόω, caudicem emitto. Epigr.

Compoſita.

Ἀϛέλεχος ſeu ἀϛελέχης, caudicem non habens, trunco carens. Heſy.

Βραχυϛελέχης, qui paruo ſeu breui caudice eſt.

Μακροϛελέχης, cuius truncus eſt procerus.

Μονοϛελέχης ſeu μονοϛέλεχος, qui vnum à radice caudicem habet. Theophr.

Πολυϛέλεχος, multos habens truncos: in Epigr.

ΣΤΕΛΙΣ, ίδος, ἡ, arbori innaſcens quiddam: vt viſcum & hiphear. Theophr.

ΣΤΕΛΛΩ, F ελῶ, mitto. Iliad. μ. Sic Plut. in Per. χιλίους ἔϛειλεν εἰς Χερρόνησον, mille in Cherſoneſum miſit. Apud Luc. ὁδὸς εἰς Κόρινθον ϛέλλουσα, via quæ ducit ſeu fert Corinthum. Apud Eur. in Oreſt. ἐϛείλαμεν ναῦν, nauem traiecimus, & ϛέλλειν ϛρατὸν, claſſem traducere: eidem. ¶ Item inſtruo, apparo, apto, adorno. Odyſſ. ξ. Ἐννέα νῆας ϛεῖλα. Soph. in Aiace, ὧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐϛείλαμεν, cuius gratia hanc nauigationem apparauimus. Et cum genit. Plat. in ep. τῆς ἐμπορείας ταύτης ἕνεκα σὺ ϛείλῃς, ὅτι Ἀρχέδημος ἐμπορεύσηται καλλίω. Item orno, exorno, i. veſtimentis inſtruo & exorno: amicio, induo. Soph. in Trachin. Στελεῖν χιτῶνι τῷδε. Sic Xenoph. Hell. 5. ¶ Item contraho: vt ἱϛία ϛέλλειν. Od. π. & apud Apoll. Argon. 2. Item reprimo, inhibeo, ſiſto, compeſco: apud Phil. Apud Alex. Aphr. τὰ ϛέλλοντα τὴν κοιλίαν, quæ aluum adſtringunt & ſiſtunt. Et apud Dioſcor. ϛέλλουσιν ὑπερσαρκώματα, carmen nimis excreſcentem repriment & compeſcunt.

¶ *Deriuata à ϛέλλω, mitto.*

Στέλλομαι, mittor. Herodian. Accipitur & pro πορεύομαι: & de vtroque itinere dicitur, magis tamẽ propriè de nauali. Soph in Aiace, τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐϛάλην propterea enim huc veni. Syneſ. ep 10. ϛέλλεται ἐπὶ πονηροὺς ἄνδρας, proficiſcitur in improbos homines. Metaph. apud Ariſtot. in Veſp. ἐπὶ τυραννίδ' ἐϛάλης viam affectas ad tyrannidem.

Στόλος, ου, ὁ, commeatus, profectio, iter, i. ipſa actio eius qui mittitur ſeu proficiſcitur. Syneſ. ep 61. Dicitur & de expeditione tã terreſtri quàm nauali, propriè verò de nauali: teſte Heſyc. De terreſtri, apud Arr. l. 4. De nauali apud Suid. Sic dicuntur etiam copiæ quæ ϛέλλονται: quæ ſi ſint nauales, exp. claſſis, vt apud Thuc. lib. 8. ſi ſint pedeſtres, exp. exercitus, apud Xẽ. anab. 2. Exponitur & familia, apud Soph. in Trachin. Item appendix, apud Ariſtot. de part. anim. l. 4. ϛόλον ἔχειν τινὰ, aliquid habet prominens. Apud eundem de part. an. l. 2. ϛόλος κέρκου, exp. tenor caudæ. ¶ Eſt ϛόλος & nauis pars, apud Poll. l. 1. & Heſ. ¶ Aliã ſignif. vide in ſecundo ordine deriuat.

Στειλειά, ᾶς, ἡ, foramen ſecuris in quod immittitur lignum. Od. φ.

Στειλεὸν, τὸ, ſecuris manubrium, (quod nimirum τῇ ϛειλειᾷ immittitur.) Od. ε.

Compoſita: ac primùm ex ϛέλλω, cum præpoſitione.

Ἀποϛέλλω, mitto. Demoſth. ἀποϛέλλειν χρήματα. Thuc. ἀποϛέλλειν ϛρατιὰν, mittere exercitum. Interdum eſt, mitto aliquem cum mandatis, mitto legatum, vt apud Thuc. Μελήσιππον ἀποϛέλλει εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἀποϛέλλειν ναῦν, curſum nauis aliquò dirigere & contendere, quod etiam is facit qui magiſtratum præpoſuit & exercitorem nauis. Demoſth. Item ἀποϛέλλω, amando, ablego. Eur. in Phœn. Τί τόνδ' ὑβρίζεις πατὲρ ἀποϛέλλων χθονός;

Ἀποϛέλλομαι, mittor. Item mittor cum mandatis, mittor legatus. Item è litore ſoluo. Dem.

Ἀποϛολὴ, ῆς, ἡ, miſſio: Itẽ dimiſſio, vel remiſſio. Plut. in Dion. Item profectio eius qui naue proficiſcitur, vt apud Thuc. l. 3. & Plat. Sic peculiariter dicitur in ſacris literis munus apoſtolicum, ſeu apoſtolatus, vt in ep. ad Rom. c. 1. & Act. 1.

Ἀποϛολεύς, έως, ὁ, magiſtratus rei nauticæ iuriſdictionẽ habẽs qui trierarchis iura reddebat. Suid. & Pol.

Ἀπόϛολος, ὁ, interdum eſt adiectiuum, ἀπόϛολα πλοῖα apud Plat. ep. 7. quæ modò huc modò illuc dimitti ſolent à rei naualis præfectis, vel (ſecũdum alios) quæ iam dimittuntur, & è litore ſoluunt. Sæpius eſt ſubſtantiuũ, interdúmque ſic dicitur apparatus claſſium, & expeditio maritima, vt apud Dem. Olynth. 3. ἀφήρηται, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τὸν ἀπόϛολον. 1532
Interdum ſic appellatur imperator exercitus qui expeditioni nauali præficitur, teſte Heſych. ¶ Apud Iuriſconſultos dimiſſorias literas ſignificat, ſeu appellatorias. l. 6. D. de verb. ſign. ¶ Quiuis etiam qui cum mandatis aliquò mittitur ἀπόϛολος dicitur. Peculiariter tamen legati Chriſti quos in totum terrarum orbem miſit ad annunciandum Euangelium, ſic dicuntur ab Euangeliſtis, & Eccleſiaſticis ſcript. Lat. etiam apoſtoli.

Ἀποϛολικὸς, ad apoſtolos pertinens, aut apoſtolos decens, vel ab apoſtolis profectus: vt ἀποϛολικὴ πολιτεία, Ἀποϛολιμαῖος, emiſſitius ſeu miſſitius.

Decomp. Ἀνταποϛέλλω, viciſſim emitto, remitto, apud Suid.

Διαποϛέλλω, amando in diuerſas partes dimitto, ſeu emitto nuntium. Διαποϛολὴ, miſſio internuntij.

Ἐξαποϛέλλω, emitto. Polyb. Item lego cum mandatis, ſeu legatũ mitto. Diod. Sic. Ἐξαποϛέλλομαι, emittor. Greg. Naz. Ἐξαποϛολὴ, emiſſio, ablegatio. Polyb.

Ἐπαποϛέλλω, inſuper amando, ſeu mitto.

Προαποϛέλλω, antè emitto, ſeu præmitto. Dem.

Ψευδαπόϛολος, qui falsò ſibi nomen apoſtoli vſurpat. in ep. ad Corinth. 2 c. 11.

Διαϛέλλω, mando dimiſſis huc illuc nuntiis: aut ſimpliciter, mando, edico. Leuit. 4. διαϛέλλων τοῖς χείλεσι καλοποιῆσαι. Item decerno, deſtino: apud Ioſuam c. 20.

Διαϛέλλομαι, (medium) idem Marci 5. διεϛείλατο αὐτοῖς πολλά. Sic Matth. 16. & Act. cap. 15. Διαϛέλλομαι, (paſſ.) mandor, edicor. Hebr. c. 12. τὸ διαϛελλόμενον. *Alias ſignificationes, vnà cum deriuatis & decomp. vide in com. ex ϛέλλω, contraho.*

Ἐκϛέλλω, emitto, mitto extrà.

Ἐπιϛέλλω, mitto ad: vt ἐπιϛέλλειν ἐπιϛολάς. Dem. Sæpe dicitur pro ἐπιϛέλλω γράμματα, vt apud Herodian. l. 4. ἐπιϛέλλει βασιλεῖ Παρθυαίων, dat literas ad regem Parthorum. Idem l. 4. ἰδίᾳ αὐτῶν ἑκάτερος ἐπέϛελλε λανθάνων, vterque ſeorſum clanculum literas miſſitabat. Interdum ſignificat, per literas certiorem facio, miſſis literis ſignifico. Plat. in epiſt. καὶ ἡμῖν εἴ του δεῖ, ἐπιϛέλλετο. ¶ Item mando, iubeo,

præcipio.Xen.pæd.2. τ' ἄγγελον ἐπιςείλας ταῦτα,ἔπεμψε,cum mandatis miſit. Eurip. in Heracl. Ἐμοὶ δὲ πρὸς σε τὴν δ' ἐπιςείλασ' ἄγειν.¶ Item attraho,adduco Epigr. Φᾶρος ἐπιςείλασα κατωμαδὸν,velum capitis adducens & ad humeros trahens.

Ἐπιςαλμένα,τὰ,literæ quæ mittuntur.Herodian. Itē mandata,præcepta & iuſſa.Thuc.

Ἐπίςαλμα,τὸ,mandatum quod fit per epiſtolam.

Ἐπιςαλτικὸς,ὁ, mandatiuus. Exponitur etiam , qui ſcribend.epiſtolis operam dat.

Ἐπιςολὴ,ἡ,epiſtola,literæ quæ ad aliquem mittuntur.Thuc.Xen.Iſocr.&c. Item mandatum, iuſſum, præceptum.Æſchil.& Eurip.

Ἐπιςολικὸς, epiſtolaris: vt ἐπιςολικὸς χαρακτὴρ & τύπος apud Apollon.Thyan.& D.Phal.

Ἐπιςόλιον,τὸ,breuis epiſtola,epiſtolium.Plut.

Ἐπιςολεὺς,έως,ὁ,epiſtolarum ſcriptor,epiſtolarū magiſter.Xen.Hellen.l.1.Exponitur etiam tabellarius, ſeu tabellio:apud Suid. Sic dicitur etiam vicarius nauarchi qui vicem gerit eius qui toti claſſi præfectus eſt.Xen.Hellen.2.

Ἐπιςολιμαῖος, idem quod ἐπιςολικὸς: vt κατηγορίαι ἐπιςολιμαῖοι,quæ fiunt per epiſtolas.Dionyſ.

Ἐπιςαλάδην,ornatè,ſuccinctè.Heſiod.

Decomp. Ἀντεπιςέλλω, per epiſtolam reſpondeo.

Προσεπιςέλλω,inſuper mando ſeu ſcribo Thuc.

Μεταςέλλω,accerſo,mitto qui aduocet Eurip.

Μεταςέλλομαι , idem. Lucian. ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταςελλώμεθα. Exp.& tranſmitto,deporto.

Compoſita ex ςόλος,ſine præpoſitione.

Ἀκροςόλιον,τὸ,ſummitas ſeu ora nauis. Athen.

Αὐτόςολος,ὁ καὶ ἡ, qui ipſe ſibi nauis eſt ſeu claſſis,i.qui ſine naui traiicit.Muſæus in Leand.

Μονόςολος,ſolus & deſertus:ſeu qui ſolus it, ſolus miſſus.Soph.apud Eurip.in Phœn. Λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοςόλου δορός.exp.an vt cohortibus imperent,an verò vt ſoli haſta ſua pugnent. Pro eodem dicitur etiam μονοςαλής.Heſych.

Ναύςολος,naui vehens.Æſchil.

Ναυςολέω,naui veho ſeu duco,naui deduco Eur. in Or. Καὶ δάμαρτα, τὴν κατάςολον ναυςολῶν ἐληλυθεν; Item claſſe peragro,naui permeo.Soph. Item naui peto,claſſe contendo.Interdum & ſimpliciter proficiſcor:vt Luc in Lexiph. ναυςολεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον. Exponitur etiam rego & guberno veluti nauem: a-
1533 pud Eur.in Supplic. κυμάτων ἄπερ πόλιν Σὴν ναυςολήσεις.Ναυςόλημα,τὸ, nauigatio, ſeu profectio quæ fit naui.Eur.Ναυςολία,ἡ,idem Suid.& Heſych.

Νεκροςόλος,ου,ὁ,elator funerum,pollinctor.Oecum.

Νεκροςολέω,mortuos Plutoni mando.

Νεκυοςόλος,qui mortuos tranſmittit.Charontis epith.apud Luc.

Νυμφοςόλος,ὁ καὶ ἡ,qui ſponſo ſponſam adducit ſeu cōciliat.Heſych.& Suid. Item auſpex nuptiarum, inſtructor & exornator.Greg.

Νυμφοςολέω, nuptam deduco, vel ſponſam deduco ad ſponſum.¶ Item exorno ſponſam:vnde νυμφοςοληθεῖσα noua nupta dicitur quæ ornata eſt & ad ſponſum ducenda.Strab.l.6.

Ὁμόςολος,qui ſimul ςέλλεται, i. ſimul mittitur ſeu proficiſcitur.Apoll. Argon.2.

Πολύςολος,multam ſeu magnam habens claſſem.

Πομποςολέω,claſſem deduco.Lucian.

Ψυχοςόλος ἠχὼ , apud Nonnum dicitur vox Chriſti in extremo iudicio animarū quaſdam Orco demiſſuri,quaſdam in æternam requiem intromiſſuri.

¶*Deriuata à ςέλλω appare,orno,exorno,&c.*

Στέλλομαι,inſtruor,accingor,paror.Il.ψ. Ἄλλοι δὲ ςέλλεσθε κατὰ ςρατόν. Eurip. ςέλλονται κιεῖν, accinguntur ad mouendum. Addito accuſat.exp. accingor ad,vel ſuſcipio.Gal,ἀποδημίας μακρὰς ἐγκαρτερεῖς ςέλλεσθαι. Item ornor,exornor.Luc. ἐςαλμένος ἐσθῆτας.

Στόλος,ου,ὁ,apparatus,ornatus,amictus.Eurip.

Στολὴ,ῆς,ἡ, amictus,veſtimentum,indumentum. Eurip. Interdum exp. habitus, ornatus, vt & ςόλος. Athen.Item ſtola: quod erat genus veſtis promiſſæ, Medíſque propriæ.Xen.Pæd.8.& Hellen. 4. Latini verò ſtola ſpecialius vtuntur pro veſte muliebri.

Στολίον,τὸ, parua ſtola, ſeu amiculum. Et pro veſte philoſophica,in Epigr.

Στολὶς,ίδος,ἡ, ruga veſtis,in extrema plerunque ora. Poll.l.7. Dicitur & de lineis ſeu ſtriis in fronte,ex quibus contracta fronte , fiunt rugæ.Poll.l.2. Item de rugis & plicis in ſede quæ plus æquo intumeſcentes in condylomata abeunt.Aet.l.14.c.3.

Στολιδώδης, rugoſus:idem cum ςολιδωτός.Gal.

Στολιδόω,induo,amicio,vnde particip.ςολιδωσάμενος, indutus,amictus.Eurip.

Στολιδωτὸς.rugatus,rugas & plicas habens.Xen.

Στολὰς,άδος,ἡ,dicitur eſſe genus armaturæ,loricæ: apud Suidam.

Στολίζω,amicio,veſtio,induo:vel orno,Greg. νυμφικῶς ἐςολισμένος , nuptiali veſte indutus. Item inſtruo,apparo.Heſiod.in Erg.

Στόλισμα,τὸ,indumentum,amiculum.Eur.

Στολισμὸς,ὁ,amictus : i. ipſa actio exornandi & amiciendi veſte.Heſych. Pro eo,per ſyncopen dicitur ςολμὸς:apud Eurip.

Στολιςὴς,οῦ,ὁ,veſtiarius,qui ſtolas & alias veſtes conficit.Regum l.4 c.10.

Σπλημνίαι, faſciæ quibus canum latera præmuniuntur.Xen.in Cyn.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιςέλλω, circumcirca amicio , vel orno:vnde ἀμφιςειλάμενος,ornatus & amictus. Theocr.

Ἐκςέλλω,orno.

Καταςέλλω,apto,adorno,compono.Eurip.

*Καταςολίζω,veſtibus induo.Plut.

Καταςολὴ,veſtitus,amictus.Heſych.& Suid. Alias ſig. vide in comp.ex ςέλλω,contraho.

Περιςέλλω, cooperio,contego , ſeu obuoluo,circumcirca inuoluo.Od.ε.Sic Plut.in Lyc.περιζωνίω περιςέλλεσθαι σκίμποδι. Interdum exp. compono ſeu decenter compono Eurip & Plut.Aliam ſignif.vide in comp. ex ςέλλω,contraho.

Περιςολὴ, ipſa actio cooperiendi ſeu obuoluendi. Vide & in comp.ex ςέλλω contraho.

Περιςαλτικὸς,vide ibidem.

Περιςολάδην,circumcirca obtegendo.

Προςέλλω,protego.Thuc.l.5.

Συςέλλομαι,decenter compono ſeu operior.Eur.Alias ſignif.vide in comp.ex ςέλλω,contraho.

Συςολίζω, ſimul orno.Epig. Exp. & ſimpliciter, apparo,adorno,apud Eurip.in Oreſt.

*Ὑποςολίζω,idem quod ςολίζω.Plut.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀςαλὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, qui inſtructus non eſt, veſtimentis non amictus.Heſych. 1534

Ἄςολος,ὁ καὶ ἡ,veſte carens,non ſtolatus.Plut.

Γαμοςόλος,qui nuptias apparat & inſtruit.Muſ.

Γαμοςολέω,nuptias apparo.

*Εὐςαλία,ſuccinctum eſſe,paratū,ſeu expenſum.Plut.

Ἑπτάςολος,ſeptem modis inſtructus ſeu exornatus.Apud Eur.in Supplic.ἑπτάςολον πύργωμα, Καδμείων ἔπι, ad ſeptem turres Cadmeorum, i. ad vrbem Cadmeorum ſeptem turribus inſtructam.

Εὐςείλας,apud Hom.coniunctim dicitur metri cauſa pro εὖ ςείλας.Od.ξ. Νῆας ἐϋςείλαντα σὺν ἀνθέσιν ἑτάροισιν,nauibus bene inſtructis.

Εὐςαλὴς,bene inſtructus, decenter ornatus. Luc.in Tim. τὸ σχῆμα εὐςαλής. Item ſuccinctus & paratus. Herodian.l.1.Item qui leuiter armatus eſt,ideóque expeditus.Thuc.l.3.

Εὐςαλῶς, decenti cultu ſeu ornatu, compoſitè.Luc.

¶Item expeditè.Herodian.l.4.

Εὔστολος,ſeu εὔσολος,bene indutus,pulchrè ornatus. Item bene inſtructus: vt εὔστολος ὁλκάς, apud Apoll. Rhod.Argon.2.

Ἰδιόστολος, quem quis ſibi propriis ſumptibus inſtruxit: vt ἰδιοστόλῳ τριήρει, triremi ſuis ſumptibus apparata. Plut.in Alcib.

Κυανόστολος,cærulea veſte amictus Bion.Symm.

Λινοστολία,amictus lineus.Plut.

*Μελανόστολος,nigris veſtibus indutus.Plut.

Νυμφοστόλος,vide in comp.ex στέλλω,mitto.

Πυγοστόλος,qui vel quæ clunes exornat.Heſiod.

Ὑψίστολος, altè ſtolatus: vel altè ſuccinctus, in altum ſuccinctam veſtem habens.

Χρυσεόστολος,auro exornatus.Euri.

¶*Deriuata à στέλλω contraho.*

Στέλλομαι, (medium) idem cum στέλλω, contraho. Il.α. Ἱστία μὲν στείλαντο. Item vito, declino,ſumpta à nautis tranſlatione, qui deflectunt vt ſcopulum declinent:vt in ep. ad Corinth.2.8. στελλόμενοι τοῦτο μή τις ἡμᾶς μωμήσηται. Item fallo,ſumpta ſignif. ab iis qui clam impetus animi reprimunt, vt apud Suid. ἐβούλετο μὲν στέλλεσθαι οὐ μὴν ἠδύνατό γε κρύπτειν τὸ γιγνόμενον. Στέλλομαι,(paſſ.)reprimor,cohibeor.Phil.

Σταλτικός, qui vim habet contrahendi,cui vis ineſt reprimendi & adſtringendi ſeu ſiſtendi.Dioſc.

Compoſita.

Ἀμφιστέλλω,circumcirca aſtringo vel cohibeo

Ἀναστέλλω ,reprimo,inhibeo,reſtringo,contraho. Eur. Gal.Exp. & propulſo impetum irruentis.Plut. ¶Item ſuccingo, ſubligo, vel etiã,ſurſum traho,vnde voce media,apud Eurip.in Bacch. Νεβρίδας τ' ἀνεστείλανθ' ὅσαισιν ἁμμάτων σύνδεσμ' ἐλέλυτο , nebridibus ſe ſuccingebãt quibus vinculorum nodi ſoluti erant, vel nebridas ſubligabant aut ſurſum trahebant. Ἀναστέλλομαι,reprimor,&c. Interdum terga verto,retrocedo.Thuc.apud Plut. ἀνεσταλμένῳ τῷ χιτῶνι, ſurſum retracta tunica.

Ἀνασταλτικός, reprimendi & cohibendi vim habens.

De comp. Ἐπαναστέλλω,idem quod ἀναστέλλω. Ariſt.

Προαναστέλλω, ante cohibeo & reprimo,prior compeſco.Plut.

Διαστέλλω, (contraria ſimplici ſignificatione) diduco: aperio,patefacio, laxo Plut.Item diuido,ſeparo. diſtermino.Reg.l.4.cap.8. Interdum diſtinguo.Phil. Item determino,definio:vt διαστέλλειν μισθὸν πρός τινα, definire alicui mercedem .Gen.c.30.

Διαστέλλομαι,diſtendor,diducor apud Philoponum. Item ſeparor,diuidor,diſterminor apud Suidam.

Διαστέλλομαι, (medium) præciſè caueo, ſeu verbis conceptis & præciſè denuntio & teſtor.Polyb. ὑπὲρ τῆς Σικελίας ταῦτα πάντα διαστέλλονται ῥητῶς. Item explico, diſputo,diſcepto Ariſtot.

Διάστελσις,εως,ἡ fœdus,pactum.Macch.l.2.

Διαστολή,ἡ distinctio:item diuiſio,diſcretio,diſtractio.Polyb.Item dilatatio,diductio,extenſio,cui oppon.συστολή. Interdum ſignificat pacificatio & reconciliatio animorum:vt apud eundem Polyb.Exp. etiam, explicatio.

Διαστολεύς,έως,ὁ, inſtrumenti chirurgici nomen quo vtuntur in diducendo ore ægrotantis, aut matrice, aut aliis quæ compreſſa diſtendere volunt.

1535 *Dec.* Ἀντιδιαστέλλω,aliquid ab alio diſtinguo, quaſi cõtrarium ei ponens.Exp.& ſimpl. diſtinguo. Iuſti.

Ἀντιδιαστολή,diſtinctio,differentia:apud Moſchop.& Gram.

Ἀποδιαστέλλω,diſpeſco,arceo,interſepio:apud Areop. Item diuido.Ioſue c.1.

Ἐνδοδιαστολεύς, inſtrumentum medicorum quo anũ compreſſum,ſede aliquando ita inflãmata & anguſtata, vt per ipſam non tranſmittantur alui recrementa,diducunt.

Παραδιαστέλλω, diſiungo,ſeparo. Παραδιαστολή,disiunctio,ſeparatio,diſtinctio: nomen figuræ oratoriæ,qua ſimilia diſcernuntur: de qua Quintil.l.9.c. 3.Rutil.Lup.& Iul.Rufin.

Προσδιαστέλλω , ſeu προσδιαστέλλομαι, nominatim excipio & ſtipulatione caueo. Baſil. ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τοῦτο προσδιαστείλασθαι, ὅ,τι φεύγειν δεῖ. Προσδιαστολή. cautio huiuſmodi & definitio, quum in oratione addimus duntaxat, vel particulam æquè pollentem.

Ὑποδιαστολή,q.d.ſubdiſtinctio. Pro interpunctione vſurpantur apud Euſt.& cæteros gram.

Καταστέλλω, idem quod ἀναστέλλω, reprimo, compeſco, cohibeo:vel ſupprimo Dioſ.Plut.

Κατασταλτικός,cohibendi aut reprimendi ſeu ſiſtendi vim habens.

Καταστολή,repreſſio,cohibitio Apud Plut. καταστολὴ περιβολῆς,exp.modeſtia in veſtitu.

Παραστέλλω,idem quod ἀναστέλλω.Heſy.

Περιστέλλω,comprimo,arcto,contraho: item comprehendo,complector:vnde περιστέλλονται compendioſiores fiunt.Dion.in myſt.theol.

Περισταλτικός, coarctandi & comprimendi vim habens.Galen.

Περισταλή,compreſſio,coarctatio:apud eundem.

Προστέλλω,contraho,adduco:vnde προσεσταλμένος aſtrictus , adductus, ideóque breuis:vt θρὶξ προσεσταλμένη. Ariſtot. hiſt.an.l. 9. Apud Gal. ad Glauc. l.2. προσέσταλτο ὁ σκιρρώδης ὄγκος, aſtrictus & cohibitus erat ſcirrhi tumor.

Συστέλλω , contraho, coarcto, coerceo,cui oppon. διαστέλλω. Plut. in Peric. συνέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὰ τείχη, compulit eos intra muros. Iſocr. de Pace, ὧν ὑπ' ἄλλοις αἱ συμφοραὶ συστέλλουσι , cohibent & compeſcunt.D icuntur & triſtitia,dolor,aliáque eiuſmodi πάθη, aliquem συστέλλειν, i deprimere & deiicere: apud Plut.Item συστέλλω ἐμαυτόν, in periculo me recipio & ſubduco.Greg.de Chriſto. ¶Apud Gram, ſignificat corrigio.

Συστέλλομαι , contrahor: *vt fit in metu & pauore.* Eur. Dicuntur & ij συστέλλεσθαι, qui profuſiores ſumptus vitantes ſeſe veluti contrahunt.

Συνεσταλμένως,correptè,correpta ſyllaba.Ath.

Συσταλτικός,contrahendi ſeu coarctandi vim habẽs. Exponitur & corripiens.

Συστολή,ἡ, contractio, coarctatio, in definit.Stoic.& Damaſ.Item correptio.figura gramm.

Ὑποστέλλω, idem quod συστέλλω. Item ſubtraho, ſubduco:in ep.ad Galat.c.1.

Ὑποστέλλομαι, idem cum συστέλλομαι, animo demittor ac contrahor. Peculiariter ſignificat,metuo,reformido,vereor.in Euag. μηδὲν ὑποστειλάμενος. Item vires remitto, non acriter nec omni conatu ago. Demoſth. Exp. etiam, conſultò vincor & cedo pari. Item mihi ſubtrahitur. Ariſtot. magn. moral. l.2. ὑποστέλλομαι τῶν ἀγαθῶν, de bonis mihi detrahitur.

Ὑποστολή,contractio animi,timiditas.Greg.

Ἀνυπόστολος ῥήτωρ (*dec.*) non præuaricans, qui in dicẽdo nihil timet aut veretur, qui liberè loquitur.

Ἀνυποστόλως, ſine præuaricatione, nihil remittendo. Heſy.exp. ἀνυπόπτως.

*Συνυποστέλλω,idem quod συστέλλω, ὑποστέλλω.

ΣΤΕΜΒΩ, contumelia ſeu iniuria afficio. Item aſſiduè moueo.Etym.& Euſt.

Στεμβάζω,cõnuiti or irrideo.Heſy.

Ἀστέμβακτος,ὁ,καὶ ἡ, (*comp.*) contumeliis probríſque carens.Etym. Item immotus,firmus,ſtabilis: vt σέος ἀστέμβακτον.Euphor.apud Euſt.

Ἀστεμβακτί.exp.lamentabiliter,flebiliter Lyc.

Ἀστεμφής, έος,ὁ καὶ ἡ, *itidem* immotus,firmus. Item non

non perturbatus, ſtupore non attonitus nec metu perculſus. Heſy.

Ἀστεμφὴς, idem quod ἀστεμβὴς, immotus. Il. β. ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν. Apud Heſych. exp. etiam, aſper, difficiiis.

Ἀστεμφέως ſeu ἀστεμφῶς, immotè, timidè, firmiter. Odyſſ. δ.

ΣΤΕΝΟΣ, οῦ, ὁ, anguſtus, arctus: vt στεναὶ ὁδοί. Xen. Pæd. 1. Et εἰς στενὸν συνελαύνειν, ad anguſtias redigere. Luc. in Hermot. Τὰ στενὰ dicuntur anguſtiæ ſeu anguſti tranſitus in montibus aut fretis, quos Latini
1536 fauces appellant. Thuc. l. 2. μὴ εἰσπλεῖν ἐς τὰ στενά.

Στενότης, ητος, ἡ, anguſtia.

Στενόω anguſto, in anguſtum ſpatium redigo. Στενόομαι, οῦμαι in arctum cogor, coanguſtor. Herodian. lib. 7. ταῖς δὲ διεξόδοις ἐστένωται.

Ἐστενωμένως, anguſtè.

Στεινὸς Ionicè, idē quod στενὸς vt στεινὸς πόρος. Herodot. Et τὸ στεινὸν anguſtiæ: apud eund.

Στεῖνος, εος, τὸ, via anguſta, ſeu anguſtus locus. Il. ψ. & Od. χ.

Στεινόω, idem quod στενόω. Στείνωμα, τὸ, q. d. arctamen ſeu anguſtamen: idem cum στένος.

Στένω f. νῶ, gemo, ingemiſco, ſuſpiro (à στενὸς deductū, quoniā corde anguſtato gemitus edi ſolē). Dem. ἀκούω κ̀ στένων κ̀ κόπτων ἐπὶ τῷ γλῶ. Cum accuſat. perſon. exp. deploro, lugeo cum gemitu: vt apud Eurip. Στένω σὲ μᾶλλον ἢ μὲ τῆς ἁμαρτίας. De mari dictum expon. ſono, reſono, ſtrideo. Soph. ἠιόνες στένουσι πόντιον. Sic & apud Eur in Herc. fur.

Στένομαι, idem.

Στενόεις, εντος, ὁ gemebundus. Heſyc.

Στόνος, ου, ὁ, gemitus, ſuſpirium: vel gemitus fletu mixtus. Il. τ. & χ. Thuc. l. 7.

Στονόεις, idem quod στενόεις. Il. θ. Od. λ. & φ.

Στοναχέω, ήσω, & στοναχίζω, f. ίσω, idem quod στένω. Od. ι. ὄφρ' ὅτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στοναχίζω.

Στοναχίζομαι, idem quod στοναχίζω. Il. η.

Στοναχὴ, ἡ, gemitus, idem quod στόνος. Il. ω. Odyſſ. ι.

Στόναχος, idem. Suid.

Στενάζω, f. ξω, idem quod στένω, gemo, ingemiſco Plut. Cum accuſat. ſignificat, cum gemitu deploro. Eur. in Herc. fur. Στενάζω τέκνων ὄλεθρον.

Στέναγμα, τὸ, & στεναγμὸς, ὁ, gemitus, ſuſpirium. Ath. Eurip. Plut.

Στενακτὸς, gemebundus, lamentabilis, gemitu dignus. Eur. Στενακτικὸς idem.

Στενάχω, idem quod στενάζω. Iliad. σ. Πυκνὰ μάλα στενάχων. Sic & Odyſſ. θ. & alibi apud Hom. in eadem ſignificatione vſurpatur & paſſ. στενάχομαι. Il ψ. verſu 1.

Στεναχίζω, pro eodem. Il. ψ. ἀδινὰ στεναχίζων Et cum accuſat. Od. α. Οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω Οἶον. Pro eodem dicitur & στεναχέω Il. σ.

Στείνω, etiam Ionicè pro στένω dicitur: vnde στείνομαι, quod itidem ſignificat, gemo, gemitus & ſuſpiria duco. Heſiod. in Theog. γαῖα πελώρη Στεινομένη. Exponitur etiam, arctor ſeu coarctor, vt deriuetur à στενὸς: vt Il. ξ. στείνοντο δὲ λαοὶ, in anguſtum cogebantur. Sic & Il. φ. & Od. ι.

Compoſita, ac primùm ex στενός.

Ἀποστενόω, idem quod στενόω. Alex. Aphr.

*Διάστενος, anguſtus. Galen.

Δύστενος, anguſtus, in arctum coactus. Heſych.

Ὑπόστενος, ſubanguſtus, vel ima ſui parte anguſtus.

Compoſita ex στένω.

Ἀγάστονος, ὁ κ̀ ἡ, multis mixtus gemitibus. Exponitur & multum reſonans. Od. μ. Item multorum cauſa gemituum. Item multis gemitibus proſequendus.

Ἀναστένω, idem quod στένω: vel gemitus & ſuſpiria duco. Eur. περὶ τύμβῳ γὰρ σ' ἱερὸν ἀναστένω.

Ἀναστενάζω, vehementer ſuſpiro, grauiter ingemiſco. Idem in Iph. Aul. Item vehementer deploro. Idem in Iph. Thaur. Σὲ πάρος, ὦ σ' ἀναστενάζω γόοις.

Ἀναστενάχω, idem. Il. ψ. τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.

Ἀναστεναχίζω, pro eodem. Il. κ. v. 9.

Ἀστένακτος, non gemebundus. Et actiuè, qui non gemit, qui ſine gemitu aliquid agit. Soph.

Ἀστενάκτως, ſine gemitu, ita vt non ingemiſcas. Ἀστενακτὶ, idem Ariſtoph.

Ἀστὴς, & ἄστηνος, miſer, calamitoſus, qui multùm ingemiſcit: vt ſit comp. ex α epitatico & στένω. Vide & in comp. ex ἵστημι.

Βαρύστονος, grauiter ingemiſcens, graues gemitus & ſuſpiria ducens: ſic cognominati fuerunt hiſtriones quidam apud Dem. pro cor. Exponitur & graues gemitus afferens, grauium ſuſpiriorum cauſa: vt βαρύστονος λίθος, in Epigr.

Δύστηνος, infelix, miſer: παρὰ τὸ στένω. vt ſit grauiter gemens. Hom. Dem. vide & in comp. ex ἵστημι.

Ἐπιστένω, ingemo ſeu ingemiſco ob. Eur. Τί δῆτα λύων τοῖς δ' ἐπιστένεις τέκνοις;

Ἐπιστοναχίζω ſeu ἐπιστεναχίζω, idem, apud Heſiod. ἐπιστοναχίζε δὲ γαῖα: vbi legitur etiam ἐπιστενάχιζε.

Ἐπιστενάχομαι idem, Il υ.

*Ἐχέστονος, ſuſpirioſus, exitialis. Theocr.

*Ἀμφιπεριστένω circumcirca gemo. Callimach.

Συνεπιστένω, (Decomp.) congemiſco, condoleo.

Καταστένω, ingemo, ſuſpiro. Eur. in Phœn. τί τάσδε καταστένεις; quid hæc ducis ſuſpiria? Apud eundem, καταστένω σου cum gemitu te defleo.
1537

Καταστενάχω & καταστοναχίζω ingemiſco. Epigr.

Καταστενάζω, ingemiſco, ſeu cum gemitu deploro. Baſil. καταστενάζω τῆς ἐμαυτῶ ψυχῆς.

Μεγαλόστονος, idem quod πολύστονος & ἀγάστονος. Æſchyl.

Μεταστένω, ingemiſco & ſuſpiro ob: vt Od. δ. ἄτην δὲ μετέστενον ob damnum ingemiſcebam.

Μεταστένομαι, idem Eur. in Med.

Μεταστεναχίζω, idem, vnde in paſſ. apud Heſiod. in Aſp. ἡ που πολλὰ μεταστεναχίζετ' ὀπίσσω.

Περιστένω, circumcirca gemo. Περιστένομαι, lamentis & gemitibus circumſono.

Περιστεναχίζω, & περιστοναχέω, idem quod περιστένω: Heſiod. in Aſp. περιστοναχίζε δὲ γαῖα: vbi legitur & περιστονάχισε.

Περιστοναχίζομαι, vndique repleor & reboo gemitibus. Od. περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα.

Περιστενάζω, idem cum περιστένω. Περιστενάζομαι, idem cum περιστένομαι ſeu περιστοναχίζομαι. Plutarch.

*Πολυστένακτος valde gemebundus. Πολύστονος. Lucian.

Πολύστονος, multum gemens, multis gemitibus mixtus: vt πολύστονος γόος, in Epigr. Exponitur & multis gemitibus proſequendus, lamentabilis, luctuoſus, Hom. Eur.

Συστενάζω, ſimul gemo congemiſco. Rom. 8.

Ὑποστένω, ſubtus ingemiſco, ſchol. Hom.

Ὑποστεναχίζω, idem. Il β. Ὑποστενάζω, pro eodem: vel aliquantum ingemiſco.

*Φιλόστονος, gemebundus, amans gemitus, multum gemens. Inde φιλοστόνως aduerbium. Æſchyl.

ΣΤΕΡΓΩ, F. ξω, naturali quadam charitate complector, qualis eſt amor parentum erga liberos, liberorúmq; viciſſim erga parentes & ſanguine iunctos. Iſocr. in Panath. στέργοντας αὐτοὺς ὁμοίως ὥσπερ οἱ βέλτιστοι τοὺς πατέρας κ̀ τὰς μητέρας τοὺς αὑτῶν. Plutarc. τὴν ἀδελφὴν ὑπερφυῶς ἔστεργε. Item generaliter amo, diligo. Moſch. Idyl. & Plutarc. Interdum amo, i. delector. Iſocr. ad Demon. μεγάλως [illegible]

στέργε. ¶ Item acquieſco: ſum contentus, vnde στέργειν ἀνάγκη, acquieſcendum eſt. Eurip. in Herc. fur. Cum dat. Iſocr. in Panath. στέργειν τοῖς ἤδη συμβεβηκόσι. Idem cum accuſ. ad Dem. στέργε τὰ παρόντα. ¶ Significat etiam, oro, obſecro, ſeu opto, deſidero. Soph. in Oedip. Colon. στέργω διπλᾶς ἀρχὰς μολεῖν, γᾶ τᾶδε καὶ πολίταις.

Στέργομαι, amor, diligor, charus ſum: in Epigr. ἐστέργμεθα μούσαις.

Στέρξις, εως, ἡ, amor peculiariter, qualis parentum eſt erga liberos, & viciſſim: vel habitus animi præſentibus contentus.

Στερκτικὸς, ὁ, amandi vi præditus. Τὸ στερκτικὸν vis illa amoris natura inſita parentibus erga liberos & viciſſim: vel generaliter, amanti in amatum aut amatam. Plut. in Alex.

*Στερκτὸς, idem quod στερκτικὸς, ἀγαπητός. Sophocl.

Στέργημα, τὸ, amoris incentiuum & illecebræ: ſeu poculum amatorium, deſiderij poculum. Horatio. Soph. in Trachin.

Στέργηθρον, τὸ, Heſychio idem eſt quod φίλτρον, amoris illecebra. Apud Eurip. in Hippol. Εὔλυτα δ᾽ ἐστὶ στέργηθρα φρενῶν, exp. ſimpliciter, amores mentis. ¶ Sic etiam dicitur herba quæ aliàs κοτυληδὼν, & Latinis vmbilicus Veneris, appellatur, vt eſt in append. Dioſc. eo quòd ea ad philtra vtantur, teſte Dioſc. l. 4. cap. 92.

Στοργὴ, ῆς, ἡ, peculiariter dicitur affectus ille amoris quo parentes liberos proſequuntur, & liberi viciſſim parentes. Generaliter de quouis amore: vt apud Herodian. l. 1.

Στοργέω, idem quod στέργω. Heſych.

Compoſita.

Ἀποστέργω, odio proſequor. Exp. etiam, contemno, vilipendo, apud Theocr. Idyll. 14.

Ἀπόστοργος, ὁ καὶ ἡ, inuiſus. Heſyc. Putatur etiam ſumi pro ἄστοργος.

Ἀστοργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inamabilis: vel inexorabilis. Soph.

Ἄστοργος, in quo non ineſt affectus amoris illius mutui inter parentes & liberos. Athen.

Θεόστοργος, Dei amans. Nonn.

Ὁμόστοργος, eodem amore proſequens, concors in amore. Idem.

Φιλόστοργος, propenſus ad amorem. Propriè de parentibus dicitur & liberis amore illo naturali mutuò ſe complectentibus. Xen. de Cyro, πῶς φιλόστοργος φύσει. Vtitur & Ariſtot & Plut.

Φιλοστόργως, amoris affectu illo inter parentes & li-
1538 beros mutui. Et generaliter, amore magno. Plutarch.

Φιλοστοργία, reciprocus ille amor inter parentes & liberos. Athen. l. 13.

Φιλοστοργέω, naturali illo amore proſequor. Athen.

Ἀφιλόστοργος (decomp.) deſtitutus φιλοστοργίᾳ. Et general. non amans.

ΣΤΕΡΕΟΣ, οῦ, ὁ, ſolidus: vt σχῆμα στερεὸν, figura ſolida, apud geometras. Gel. l. 1. c. 20. ¶ Item ſolidus, i. integer, perfectus: vt ἀριθμὸς στερεός. Ariſtot. polit. 5. ¶ Item ſolidus, i. rigidus, firmus, durus: vt στερεὴ λίθος. Od. τ. Et κέρατα στερεὰ, Ariſtot. Sic & κάλαμος στερεὸς, apud Theophr. hiſt. pl. l. 4 c. 12. vbi expon. etiam, ſpiſſus. Deriu. παρὰ τὸ ἱστάναι ſeu στῆναι.

Στερεῶς, ſolidé. Item firmiter, conſtanter. Il. ψ. Item duriter, firmiter, arctè, tenaciter, apud eund.

Στερεότης ητος, ἡ, ſoliditas.

Στερεόω, f. ώσω, ſolido, firmo, firmum ſolidúmque reddo: vnde paſſ. apud Xen. pæd. 8. βουλόμενοι διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι.

Στερέωμα, τὸ, firmamentum. Baſil.

Στερέωσις, ἡ, ſolidatio, firmatio. Baſil.

Στερέμνιος, idem quod στερεὸς, ſolidus, durus, firmus: vt στερέμνιος φύσις, apud eund.

Στέριφος, pro eodem. Thuc. lib. 6. & 7. Exp. etiam, imbecillis, infirmus. Heſych. Item infœcundus, ſterilis, apud eundem.

Στεῤῥὸς, οῦ, ὁ, idem quod στερεός. Eurip. & Herodian.

Στεῤῥότης, idem quod στερεότης, ſoliditas, firmitas. Chryſoſt. Exp. etiam, conſtantia, grauitas.

Στεῤῥόω, idem quod στερεόω.

ΣΤΕΡΕΩ, ῶ. F. έσω & ήσω, priuo, orbo. Od. ι. Ὥς οὐκ ἐμὲ στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης. Sic Eurip.

Στερέομαι, οῦμαι, priuor, orbor, omitto. Xen. Eurip.

Στέρησις εως, ἡ, priuatio, cui oppon. ἕξις. Ariſtot.

Στερητικὸς, priuatiuus: vt στερητικὴ πρότασις. Idem.

Στερίζω, & στερίσκω, idem cum στερέω Epigr. l. 2.

Στέρομαι, idem quod στεροῦμαι. Atticorum proprium; vt putatur. Heſiod. Νίκης τε στέρεται. Sic Plat.

Στεῖρα, ας, ἡ, ſterilis, quæ non parit, quaſi ἡ τοῦ τίκτειν ἐστερημένη, teſte Etymol. In epiſt. ad Gal. cap. 4. ex Eſa. Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα. Legitur & στεῖρος in hac ſignific. apud Eur. in Androm. Η στεῖρος οὖσα μόσχος, οὐκ ἀνέξεται Τίκτοντας ἄλλους. Apud Hom. Odyſſ. υ. βοῦς etiam στεῖρα dicitur. ¶ Item στεῖρα, carina nauis. Iliad. β. In hac ſignif. Etym. & Euſt στεῖραν dictam volunt quaſi στεῤῥάν. Pro eodem dicitur & στείρωμα, apud Heſyc. ¶ Dicitur & de coma certo quodam modo intorta: quòd conſueuerint mulieres comam carinare. Poll.

Στειρωθῆναι, ſterilitati obnoxium eſſe. Item liberis priuari. Chryſoſt. de ſacerd.

Στείρωσις, ſterilitas. Baſil.

Compoſita.

Ἀποστερέω, fraudo, priuo, ſpolio. Xen. οὐδένα ἀγαθῶν ἀποστερήσει. Iſocr. ἀποστερεῖ με Πασίων τὰ χρήματα.

Ἀποστερέομαι, defraudor, priuor, ſpolior. Iſoc. μικρῶν προσόδων ἀποστερήσεσθαι. Cum accuſat. Demoſth. δίκαιος ἀποστερηθῆναι τὴν ἀτέλειαν. Particip. ἀποστερημένος, priuans. In epiſt. Iacob. 5. ἀπεστερημένος μισθὸς, exp. merces intercepta.

Ἀποστέρησις, defraudatio. Iſocr. Thuc.

Ἀποστερητὴς, οῦ, ὁ, fraudator. Plat. Et fœm. ἀποστερήτις, fraudatrix. Ariſtoph.

Ἀποστερητικὸς, q. d fraudatiuus, i. fraudandi vim habens, ad fraudandum valens. Ariſtoph.

Προσαποστερέω, ſeu προσαποστερίσκω, (decomp.) inſuper priuo, fraudo, præter alia. Chryſoſt.

Βιοστερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui victus & vitæ neceſſarian on ſuppetunt. Soph. in Oed. Colon.

Ἡλιοστερὴς, ſole priuans. Idem ibidem.

*Πατροστερὴς, patre priuatus, orbatus. Æſch.

Ὀμματοστερὴς, oculis priuatus, cæcus. Eurip.

Ὑποστερέω & ὑποστερίσκω, clanculum priuo, clàm defraudo. Exp. & ſimp. priuo.

ΣΤΕΡΝΟΝ, ου, τὸ, pectus: pars thoracis anterior, 1539
clauibus ſubiecta, in quam coſtæ copulãtur. Hom. Xen. Pro cogitatione etiã & corde accipitur: quoniam cogitationum & cordis eſt ſedes: vnde διὰ στέρνων ἔχειν, in animo habere, cogitare, meminiſſe. Soph. in Antigon. Metaphoricè apud Nic. in Ther. camini mediæ partes στέρνα dicuntur, quoniã στέρνον in toto corporis trunco medium locũ obtinuit.

Στερνίτης, ου, ὁ, pectoralis. Fœm. στερνῖτις. Poll.

Στέρνιξ, medulla, ἐντεριώνη. Heſyc.

Compoſita.

Ἀντίστερνον, τὸ, pars aduerſa ſeu oppoſita pectori: quidam exp. ſpina dorſi.

Βαθύστερνος, cui profundum eſt pectus. Et metaph. profundos receſſus habens, epith. terræ.

Λασιόστερνος, ὁ καὶ ἡ, qui denſo ſpiſſóque & bene compacto pectore eſt, vel, hirſutum ſeu hiſpidum pectus habens. Heſiod. in Erg.

Ἐνστερνίζομαι,in pectoris ſinum recipio,amplector, cõplector.Heſych.

Εὐρύστερνος,qui lato ſeu amplo eſt pectore.Poll.l.2. Dicitur & γαῖ' εὐρύστερνος, apud Heſio.in Theog.ob amplos ſinus,ſeu amplas planities in quas panditur & diffunditur.

Εὔστερνος,cui bonum & firmum pectus eſt.Geop.

Περίστερνος,pectus cingens ſeu circunſtans. Περιστέρνιος, idem : vnde τὸ περιστέρνιον, pars corporis quæ pectus cingit,præcordia.Theophyl.

Ποικιλόστερνος, varium pectus habens. Item varia ſub pectore verſans,qui eſt verſuto pectore.

Προστερνίδιος,pectori anterius applicatus.Xen.

Προστερνίζομαι,pectori meo applico,amplector,complector.Heſych.

*Πρόστερνος,pectori applicatus ſeu appoſitus : προστερνίδιος.Æſchyl.

Ὑπόστερνος,qui ſub pectore eſt.Et τὸ ὑπόστερνον, pars thoracis pectori ſubiecta Heſych.

Ὑποστερνίζω,pectori ſubdo ſeu ſubiicio.Plut.

ΣΤΕΦΩ.F.ψω,corono,redimio,cingo.Eurip.in Alceſt. στέφε δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλάδοις Ἀμουσ' ὑλακτῶν. Item circundo,circumfundo.Iliad.σ. Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων. Item orno,κοσμῶ,Soph. in Antig.χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.

¶Exponitur etiam,impleo,repleo.Heſych.& ſchol. Theocr.

Στέφομαι,coronor,redimior,cingor.Eurip.

Στέμμα,ατος,τὸ,ſertum,corona.Il.α. Thuc.l.4.Exponitur &,vitta,infula.Scho.Soph ſic appellari ſcribit lanam quæ obuoluitur ramo oliuæ,quã ſupplices geſtare ſolebant. Itidémque Æſchines στέμματα vocat lanas, eo quòd colus cingant ſeu coronent. Apud antiquos τὸ περικείμενον, στέμμα dicebatur, teſte Poll.l.2. Sunt & gentium ac familiarum nobilium στέμματα,apud Eurip.& Plut.

Στεμματόω,ſertis redimio,vittis corono.Eurip.

Στεπτὸς,ὁ, coronatus,ſerto redimitus. Στεπτήριος, idoneus ad coronas nectendas, quo coronare & redimire aliquem poſſumus. Στεπτήρια dicuntur fuiſſe ſerta quædam quę ex arborum ramis ſuſpendebant ſerui.Heſych.

Στέφος,εος,τὸ,corona ſeu corolla.Eurip.

Στεφέτης, qui corolla oleaginum ramum cinctum gerens ſupplex alicui ad genua accidit.Heſych.

Στέφανος,ου,ὁ,idem quod στέμμα & στέφος: vt στέφανον ὑφαίνειν,nectere coronam.Plutarc.Vtitur & Plat.Heſiod. &c.Interdum pro ipſo præmio accipitur virtutis & fortitudinis:quoniam victoribus corona præmij loco dabatur. Thucyd. lib. 2. ¶Sic dicitur & ſidus quoddam cæleſte, ob ſimilitudinem. Latin. etiam corona:apud Procl.& cæteros aſtronomos.¶Interdum idem valet quod κύκλος,circulus : quoniam vt plurimum corollæ orbiculari rotunditate fiunt. Il. ν.Pro ambitu mœnium in orbem ducto:apud Orph. ἑπτὰ περὶ στεφάνοισι κυκλούμενον.¶Podex quoque στέφανος dicitur,à rotunditate orbiculari.

1540 Στεφάνη,ἡ, idem quod στέφανος, corona,ſertum. Iliad. σ.Herodian.lib.(&c. ¶Sic & nominatur orbiculus quem mulieres onera geſtantes capiti imponere ſolent. ¶Item ille quaſi orbis, quem imi capilli circum caput deſcribunt. Poll. lib.2. ¶Item circulus inter album oculi & pupillam medius,apud Galen. ¶Item ciliorum extrema per ſomnum ſe cõtingentia. Ruf. Eph. ¶Sic & podex appellatur, teſte Poll. lib.2. ¶Item cribri & incerniculi ambitus:vel certa quædam cribri ſpecies.Ariſtoph.in Concion.

¶Circulo quoq; venatoriæ ſupellectilis στεφάνην tribui teſtantur Poll.& Xenoph.in Cyneg. ¶Apud architectos muruli qui in circuitu tectorum fiunt,στεφάναι vocantur : vt Dexter.capit.22. ¶Et generaliter quicquid coronæ modo quippiã cingit στεφάνη dicitur : vnde & τύμβῳ στεφάνην tribuit Apoll. Argon.2. ¶Sic & dicitur galeæ ſpecies quædam eminentias habentis,teſte Heſ.vt Iliad.λ.& κ.¶Montium etiam cacumina ſeu culmina ſic nominantur : vt Iliad.ν. ¶Ab Ægyptiis στεφάνην dictam eſſe thymum herbam,traditur in append.Dioſc. ¶A quibuſdam laurum Alexandrinam hoc nomen habuiſſe ſcribit Dioſcor.l.4.cap.147.

Στεφανικὸς,coronarius. Στεφανιαῖος,idem.

Στεφανίτης,ου,ὁ, pro iiſdem : vt στεφανίτης ἀγὼν, certamẽ coronarium,i.in quo de corona certatur. Ariſtot.Rhet.1.Item coronatus,victor certaminis Gregor.Fœm.στεφανῖτις,ἡ,coronaria : vt στεφανίτιδες ῥαφαί. Poll.l.2.

Στεφανίσκος, corona. Anacr. Pro quo & στεφάνιον. At στεφανέων,eſt ſpecies graculi.Heſych.

Στεφανηδὸν,in modum coronæ: ſeu,in orbem,circumcirca.

Στεφανίζω,f.σω, corono, corona cingo ſeu redimio.Ariſtoph.in Equit.

Στεφανόω, idem. Plutarc. ἐκεῖνον ἐστεφάνωσεν δρυὸς στεφάνῳ ¶Item honoro,orno,decoro: quoniam honoris cauſa offerri corona ſolebat. Ariſtoph. in Equit.ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια. Demoſt. στεφανῶν τοὺς νενικηκότας.Exp.etiam,victorem declaro, palmam tribuo,apud Galen. ¶Item cingo, circundo, vel circunfuſus ſum:vnde paſſ. Od.κ. Νῆσον τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται,quæ mari cincta eſt.Sic & apud Heſiod.

Στεφανόομαι,coronor,corona cingor, Plut Interdũ, cingo mihi tempora corona,me redimio.Plutarch. & Lyc. στεφανοῦσθαι παρήγγελλε πᾶσι. ¶Item honoror, ornor.Philoſtr.in Heroic. στεφανοῦμαι τὰ ἀριστεῖα.

¶Item cingor,circundor:cuius exempla vide in στεφανόω.

Στεφάνωμα,τὸ,coronamentum.Athen.l 15.

Στεφανωματικὸς, coronarius, coronis texendis nectendíſque aptus.Dioſc.Theophr.

Στεφάνωσις,ἡ,coronatio. Athen.

Στεφανωτικὸς,idem cum στεφανωματικός. Athen.

Στεφανώτιδες μυρρίναι,myrri prouenientes modo coronarij operis,apud Theophr.

*Στεφανάπλεις, coronaria,vt στεφανάπλεις βίβλος.Plut.

Στέρφος,εος,τὸ,corium,pellis(dictum à στέφω pleonaſmo τοῦ ρ quoniam στέφει,i.σκέπει τὸ σῶμα, teſte Etymol.)in Epigr. αἰγὸς στέρφος. Pro eodem dicitur etiam ἔρφος. apud Nic in Alexiph.

Στέρφινος,ου,ὁ coriaceus.Heſych.

Στρέφος,Doricè:idem quod στέρφος.Heſych. Vide & in deriuat.à στρέφω.

Στρεφόω, pelle intego. Στρέφωσις, quum vas aliquod pelle ſeu corio operitur.Heſych.

Compoſita,ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιστεφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,vtrinque coronatus.Il.λ.Item vndique plenus.Heſych.& Suid.

Ἀναστέφω,idem quod στέφω. Ἀναστέφομαι,idem quod στέφομαι.Eurip.Plut.

Ἐξαναστέφω,(*decomp.*)denuo redimio.Eurip.

Ἀποστέφω,coronam aufero,coronam depono.

Ἀποστεπτικὸν ᾆσμα, cantilena quæ canebatur quum corona capiti adimeretur.Etymol.

Ἀποστεφανοῦμαι,corona priuor.Luc.

Ἐκστέφω,idem quod ἀποστέφω. Pauſan.apud Euſt.Exp & inanio,euado,apud eundem. Item corona exorno ſeu general.exorno.Eurip.

Ἐκστέφομαι,exorno.Soph.& Eurip.

Ἐπιστέφω,corona impoſita redimio. Eurip.

Ἐπιστέφομαι,idem.vnde Odyſſ.α. Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, id eſt, crateres ad ſummum vſque labrum implebant,vt corona impoſita velut eminerent viderentur.

1542 Ἐπιστεφὴς, corona impoſita cinctus ſeu redimitus. Il.θ. Od.ς.

*Καταστεφὴς, corona redimitus. Soph.

Καταστέφω, corono, ſerto redimio. Eurip.

Καταστέφομαι, corona cingor, &c. Æſchin.

Περιστέφω, corona cingo ſeu circumcirca redimio. Item circundo, circumtego. Hom.

Περιστέφομαι, idem cum καταστέφομαι, vnde metaph. apud Aphthon. ἀρετῇ περιστέφεται.

Περιστεφὴς, corona circumcirca redimitus. Et ſimpl. circumſeptus ſeu cinctus velut ſerto. Plut.

Περιστεφανόω, idem cum περιστέφω. Ariſtoph.

Περιστεφανόομαι, pro eodem. Ariſtot.

Ἀμφιπεριστέφω (decomp.) idem quod περιστέφω : vnde Od.θ. Ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσι, verba eius nulla comitatur gratia & venuſtas: vbi tamen legitur & ἀμφιπεριτρέφεται.

*Ἐξαναστέφω, corona exorno, ſeu exorno ἐκστέφω. Eur.

Προστεφανόω, prius corono, antè corona redimio : vel ſimpliciter, redimio. Athen.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀκανθοστεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſpinis coronatus, ſpinis cinctus, apud Ariſtot.

Ἁλιστέφανος, ὁ καὶ ἡ, mari circundatus. Hom.

Ἀστέφανος, coronam non habens. Eurip.

Ἀστεφάνωτος, idem. Dem. & Æſchin.

Βοτρυοστέφανος, ſertis ex botryonibus confectis redimitus.

Εὐστεφὴς, ſeu εὐστεφὴς, bene coronatus, pulchra corona cinctus.

Εὐστέφιος, idem. Epigr.

Εὐστέφανος, pro eodem. Heſiodus in Erg. Εὐστέφανος Θήβη. Thebæ muris bene cinctæ.

Ἰοστέφανος, coronam è violis geſtans. Plut.

Καλαμοστεφὴς, calamis coronatus. Hom.

Καλλιστέφανος, pulchra redimitus corona. Eur. Καλλιστέφανος ἐλαία, oliua in coronario opere præſtãs: de qua vide ſchol. Ariſtoph. in Plutum ex Ariſtot.

Κισσοστέφανος Βάκχος, Bacchus hedera coronatus : in Epigr.

Λιποστέφανα φύλλα q.d. folia quæ corollas aut ſerta deſtituerunt. i. quæ è corollis ſeu ſertis deciderunt: in Epigr.

Πιτυόστεπτος, pinna redimitus. Pro quo dicitur & πιτύστεπτος: in Epigr.

Πολυστεφὴς, multis redimitus ſertis. Soph.

Σταχυοστέφανος, ſpicea corona redimitus, ſpiceam coronam geſtans. Cereris epith. in Epigr.

Φιλοστέφανος, coronarum amans ſeu cupidus. Epigr.

Φιλοστεφανέω, coronarum amans ſum, ſeu coronam ambio. Polyb. lib. 1. Plut.

Χρυσοστέφανος, aurea redimitus corona, cui aureum ſertum tempora cingit. Heſiod.

Χρυσεοστέφανος, idem. Eurip. in Ione.

ΣΤΗΘΟΣ, εος, τὸ, pectus. Hippocrati idem quod στέρνον, teſte Galen. Il.σ. χερσὶ δὲ πᾶσαι Στήθεα πεπλήγοντο, plangebant pectora palmis. ¶Sic etiã ab Hipp. vocatur ima pedis planta, teſte Gal. ¶Item carnoſulum illud ſub pollice, στῆθος ἀντίχειρος dicitur. Latin. mons pollicis. Alterũ verò paulò depreſſius appellatur στῆθος χειρός. Poll. l. 2. ¶Nautæ στήθη vocant ſcrupuloſas cautes ſub aqua latentes, ad quas ſæpe noctu naues allidunt: aliàs ταινίαι. Polyb. Etymol. ab ἵστημι deducit, ſeu ab eius futuro στήσω: quoniã στῆθος ſtet ἀπαράλλακτον, nec inflectatur, vt aliæ corporis partes: aut quoniam ipſo τὸ ἡγεμονικὸν ἵστηται.

Στηθίδιον, τὸ, pectuſculum. Suid.

Στηθικὸς τόπος, pectoris locus.

Στηθαῖον, medium pectoris. Poll. l. 2.

Compoſita.

Ἀποστηθίζω, f. σω, expectoro, i. ex pectore depromo, aut eloquor. Suid.

Ἀκροστήθιον, τὸ, ſumma pectoris pars. Ariſtot.

Ἐντοστήθιος, ὁ, qui intra pectus eſt. Et τὰ ἐντοστήθια, penetralia pectoris, interanea. Poll.

Εὐρυστήθης, qui lato pectore eſt: pectoroſus.

Ἐκστηθίζω, Euſt. exp. ἀπὸ στήθους λέγω, ex pectore loquor, non ex membrana aut libro recito.

Μεταστήθιος, interiectus inter τὰ στήθη. Μεταστήθιον, τὸ, interſtitium inter τὰ στήθη, ſeu monticulorum in manu interſtitium.

Περιστήθιος, qui pectus ambit ſeu circundat.

Περιστήθιον, τὸ, faſcia pectoralis, pectorale. Exod. 28.

Προστηθὶς, ίδος, ἡ anterior pars τοῦ στήθους. Poll.

Προστηθίδιος, appoſitus ſeu applicatus pectori, vt ἵππων προστηθίδια ὅπλα, arma quibus pectora equorũ belli tempore muniuntur. Poll. 1543

ΣΤΗΛΗ, ης, ἡ, lapis è terra extans, vel munitionis gratia, vel ſigni erectus: ab ἵστημι ſtatuo. Il.μ. Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν, &c. Plerunque accipitur pro cippo ſeu columna quæ in ſepulchris ſtatuebatur, aut in qua fœdera inſcribebantur, aut alia quæ poſteriori mandare cuperent. Il.ρ. ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδος, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ Ἀνέρος ἑστήκει τεθνειότος. Dem. pro cor. στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρκους. Sic στήλην ἀναγράφειν, in cippo proſcribere. Iſocr.

Στηλόω, ſtelen ſeu cippum erigo. Item erigo & ſtabilio vt cippum : vel ſtatuo, pono. 2. Reg. 18. ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτὸν σωρὸν λίθων. Item metaph. ita me alicui rei dedo, vt ab ea non diſcedam : *inſtar columnæ quæ alicubi conſtituta, firma ſuo loco & immota manet.* Greg. in epitaph. part. τίς κάλλον ψαλμῳδίαις ἑαυτὸν ἐστήλωσεν; Στηλόομαι affigor alicui rei, ita vt ab ea non diſcedam: vnde ἐστηλωμένος, affixus, deditus. Idem ἐστηλωμένοις τῷ θεῷ. Item neutraliter, immotus ſto inſtar cippi : interdum & ſimpliciter, ſto. 1 Reg. 17.

Στηλίτης, ου, ὁ, in ſtelen ſeu cippum inſcriptus. Plerunque de iis dicitur qui ob crimina ſua aliqua in cippo infamiæ cauſa proſcribebantur. Dem.

*Στηλίτης, columnaris, ad columnam pertinens στηλίτης λίθος. Lucian.

Στηλιτεύω, f. εύσω, in cippo inſcribo. Poll. & metaph. memoriæ prodo & omnibus innoteſcere facio velut in cippo, aut columna inſcriptum. Greg. (αἱ εἰκόνες στηλιτεύουσι τὴν λώβην τοῦ σώματος. Idem ἐστηλίτευσας τὴν εὐεργεσίαν, peruulgaſti, & omnibus notam feciſti.

Στηλιτεύομαι, velut in cippo inſcriptus omnibus innoteſco. Syneſ. & Phil.

Στηλίτευσις, inſcriptio in cippum ſeu ſtelam. Item, inuectiua qua aliquem velut in cippo notamus, ſcelera eius omnibus proponentes.

Στηλιτευτικὸς λόγος, oratio infamatrix ſeu inuectiua cui velut cippo, flagitia alicuius inſcripta omnibus exponuntur.

Στηλὶς, ίδος, ἡ, & στηλίδιον τὸ, paruus cippus, columella.

Στηλίδια, exp. etiam limites, termini. Heſy.

Compoſita.

Ἀναστηλόω, erigo ſeu ſtatuo ſuper cippum. Plut.

Ἄστηλος, ὁ καὶ ἡ, ſtelen ſeu cippum non habens : aut cui cippus non eſt erectus.

Καταστηλιτεύω, in ſtela noto, in ſtela ſeu in cippo proſcribo. Luc. dial. meretr.

ΣΤΗΡΙΖΩ, ξω, ſtatuo firmiter, figo (itidem ab ἵστημι, ſtatuo) Heſiod. in Theogn. Τὸν δὲ Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης. Item ſtabilio, firmo, fulcio : vnde metaph. Lucæ 22. στήριξον τοὺς ἀδελφούς. ¶Item neutraliter, ſto, conſiſto, firmo pedem. Od.υ οὐδέ τι εἶχον Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβῆναι. Sic Plut. mathematicos τοὺς πλανήτας στηρίζειν, teſtatur, quum

quum ceſſant vlterius progredi. ¶Dicitur & morbus στηρίζειν, in aliquam corporis partem. In quam incumbit, & qua tanquam fulcimento nititur: apud Thuc. & Dioſ.

Στηρίζομαι, ſtatuor firmiter, figor. Itē ſtabilior, firmor, aliqua re ceu fulcro nitor. Il. π. Et metaph. in 2. ep. Petri 1. c. ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ.

Στήριγμα, τὸ, fulcimentum, ſtabilimentum: id cui res aliqua innititur. Plut. Sic & dicitur parti ægræ adhibitum firmamentū, quod quidem iniecta faſcia fit, ſed ſine vinculo: apud Hippocr. Item temo currus apud Lyſ. teſte Poll. vel furca, quæ curribus ſubiecta, eos ſuſtinet Plut.

Στηριγμὸς, ὁ, ipſa actio ſtabiliendi & firmandi. Suid. Item ſtabilitas 2. Pet. 3.

Στήριγξ, fulcrum. idem quod στήριγμα. Metaph. apud Xen. de re equ. tibiæ equ. στήριγγες dicuntur. Significat etiam, furca, teſte Plut.

Compoſita.

Ἀντιστηρίζω, contra fulcio, protego quaſi fulciendo. P.

Ἀντιστήριγμα, τὸ, fulcimentum ſeu firmamentum ad uerſus quippiam. Exp & protectio. Pſalm. 17.

Ἀποστηρίζω inniti facio, fulcio, ſuſtento.

Ἀποστηρίζομαι, idem. Themiſt. Item paſſiuè, fulcior: vel innitor. Ariſtot.

Ἀποστήριγμα, τὸ, ſuſtentaculum, fultura.

Ἀποστήριξις, ἡ, ſubſtentatio, innixus.

Ἀστήρικτος, ὁ καὶ ἡ, qui ſtabilitus non eſt 2. Pet. c. 3.

Βαθυστήριξ, fulcimentum profundum habens, profundè defixus. Epigr.

1543 Διαστηρίζω, ſtabilio, fulcio, firmo.

*Εἰστηρίζω, inniti facio, fulcio, firmo. Callimach.

Ἐπιστηρίζω, denuo vel ſuper ſtabilio & firmo.

Ἐπιστηρίζομαι fulcio me ſuper, innitor. Ariſtot.

Καταστηρίζω, incumbo. Hippocr.

Ὑποστηρίζω, fulcio.

ΣΤΗΤΗ vel στῆτα, ης, ἡ, fœmina, mulier. Theoc.

Στήτας οἶστρε δὶ τας, mulieris furor. Lydæ.

ΣΤΙΑ, ας, ἡ lapillus, calculus: apud Sicyonios teſte ſchol. Apoll. Arg. l. 2. Pro eodem dicitur etiam στῖον apud Hippocr. Scribitur etiam στεία, ἡ.

Στιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, durus. Gal.

Στιάζω apud Heſych exp. λίθοις βάλλω.

Πολύστιος, & πολύστιος, (comp.) multos habens calculos, lapillis abundans Nic. & Callim.

ΣΤΙΖΩ F. ξω, pungo. Item notis compungo, ſtigmata inuro, ſeu inuſtis notis ſigno. Plutarch. in Per. τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες, ἔστιζον εἰς τὰ μέτωπα γλαῦκας, Herodot. l. 7. ἔστιζον στίγματα βασιλήϊα ἕως πλεῦνας τῶν Θηβαίων, compungebant notis regiis. Metaphoricè ſignificat mordeo, inceſſo. Item taxo, infamo apud Baſil. & Chryſoſt. comm. in 1. ep. ad Corinth. Exponitur etiā, cædo, verbero μαστιγόω. Heſych. ¶Significat etiam, interpungo, punctis diſtinguo. Epigr. l. 1. Εὐπείθους Ἀθηναίου στίξαντος τὴν καθόλου. qui punctis diſtinxerat & emendarat.

Στίζομαι, notis compungor. Artemidor.

Στίγμα, τὸ, ſtigma, nota qua aliquis compunctus eſt, ſignum alicui inuſtum. Herodot. Plut. Dioſ.

Στίγματα, dicuntur etiam maculæ ſeu notæ quib. aliquid diſtinctum variatúmque eſt veluti punctis: apud Heſiod in Aſp.

Στιγματίας, ου, ὁ, ſtigmate notatus, notis compunctus: vt στιγματίας δοῦλος. Poll. l. 3. c. 8. Sic etiam dictus fuit Nicanor. gramm. quòd multa de punctis diſſeruerit, teſte Euſt.

Στιγμὴ, ἡ, punctum: apud Mathematicos minima lineę pars, quæq; in partes diuidi nequit. Euclyd. Sic στιγμὴ χρόνου, temporis momentum i. minimum temporis ſpatium. Plut. in conſol. ad Apollon.

Στίξις, ἡ, ipſa actio compungendi aliquem & notis inuitis eum ſignandi Euſt.

Στικτὸς, ὁ, punctus. Item variis notis compunctus ſeu diſtinctus.

Στιγεὺς, έως, ὁ, ſubula, vel omne id quo pungimus: κεντητήριον. Suid.

Στιγὼν ῶνος, ὁ, (ſeu στίγων vt eſt apud Euſt.) idem quod στιγματίας. Heſych & Poll.

Compoſita.

Ἀναστίζω, rurſum compungo notis. Interdum idem quod στίζω.

Προσαναστίζω, (decomp.) iterum compungo addita & alia nota: vt τὰ λοιπὰ προσαναστίζειν.

Ἄστικτος, ὁ καὶ ἡ, qui punctus non eſt. Item nullis cōpunctus notis, nullo ſtigmate ſignatus. Ἄστικτον χωρίον, dicebatur ager creditoribus nō obnoxius, eo quòd qui obnoxij erant, lapidibus vel columna ſignabatur. Poll.

Διαστίζω, diſtinguo punctis & notis. Ariſtot. Exp. & in punctum deſino: apud eund.

Διάστιξις, ἡ, diſtinctio quæ fit punctis & notis.

*Εὔστικτος, pulchrè maculis diſtinctus. Oppian.

Ἐπιστίζω, notis compungo: vel in ſuperficie punctis notíſque diſtinguo.

Ἐρυθρόστικτος, rubeis diſtinctus maculis.

Καταστίζω, punctis diſtinguo. Baſil. Κατεστιγμένος, punctis diſtinctus. Ariſtot.

Κατάστικτος, notis ſeu punctis variatus, notis compactus, varius: vt κατάστικτος δορά. Eurip.

Λευκόστικτος, albis punctis ſeu maculis diſtinctus, albis notis compunctus: apud eund.

Ὀρροπυγόστικτος, punctaſeu notas in orthopygio habens Athen. l. 7.

Παραστίζω, puncto noto, nota ſigno. Heſych.

Περιστίζω, notis vndique compungo, circumcirca punctis diſtinguo.

Περιεστιγμένη & περιεστιγμένον, ſigna ſunt ſeu notæ quæ libris apponuntur. Laert. in Plut.

Περιστιγὴς, notis vndiq; compunctus, circumcirca maculoſus. Nic in Ther.

*Πυκνόστικτος, denſis maculis diſtinctus & variegatus.

Τρυπηματιστής, aleator: ſic dictus à foraminibus quæ ſunt in teſſeris: ſunt enim punctis inſignitæ quibus numeri denotantur. 1544

Ὑποστίζω, ſubtus pungo, ſubdiſtinguo.

Ὑποστιγμὴ, ἡ, ſubdiſtinctio.

ΣΤΙΛΒΩ, ſplendeo, luceo, niteo, coruſco. Iliad γ. Κάλλει τε στίλβων καὶ εἵμασι, nitens oris ſpecie & veſtibus. Ariſtot. in 2 de cœlo, τοὺς δὲ πλανήτας μὴ στίλβειν, non micare ſeu coruſcare. Item niteo, i. ſum nitida & bene curata cute. ¶Item tranſitiuè, illuſtro, fulgorem addo, nitidum reddo. Dioſ. l. 1. c. 111. στίλβει πρόσωπον ἐπιχριόμενον.

Particip. στίλβων nitens, ſplendens. Sic etiam dicitur ſtella Mercurij, apud Ariſtot.

Στιλβὴ ης, ἡ, nitor, ſplendor. Heſych. Sic & apud Atticos dicitur ſpeculum, teſte eodem. Item ellychnium, laterna. Poll. l. 6. c. 18. ex Platon. Com.

Στιλβηδὸν, nitidè, ſplendidè. Suid. Στιλβηδὼν, όνος, ἡ, nitor, ſplendor, apud eundem.

Στιλβόω, itidem & ſplendidum reddo. Pſal. 7. τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει.

Στιλβόομαι, nitidus & ſplendidus reddor. Greg.

Στίλβωμα, τὸ, id quo aliquid nitidum redditur, quod nitorem conciliat. Dioſ. l. 1. c. 36.

Στίλβωσις, ἡ, politio qua aliquid nitidum redditur & ſplendidum. Exp. & nitor, ſplendor.

Στιλβωτρον, τὸ, idem quod στίλβωμα. Dioſc.

Στιλβὸς, ὁ, fulgidus, lucidus. Suid.

Στιλπνὸς, ὁ, nitidus, ſplendidus, Il. ξ. Dioſc. l. 3.

Compoſita.

Ἀποστίλβω, idem quod στίλβω. Ariſtot. Cum accuſ. exp. etiam emitto cum fulgore. Areth. χρυσοειδεῖς ἀποστίλβων λαμπηδόνας.

Ἀποστιλβόω, idem quod στιλβόω. Epigr.

Διαστίλβω, transluceo, ſplendeo per Poll.

Ἐπιστίλβω, idem quod στίλβω. Lucian.

Καταστίλβω, pro eodem. Hom. hymn. in Mart.

Περιστίλβω, circumfulgeo, circum circa niteo. Epigr.

Ὑποστίλβω, aliquantum ſplendeo vel ſubtus niteo.

ΣΤΙΛΗ, ης, ἡ, numulus, minutum quoddam numiſma apud Calliſtratum, teſte Poll. Vnde ſumitur pro τὸ ἐλάχιστον, minimum. Ariſtoph. in Veſp. Τί ἂν ἀποκοιμηθείην ὅσον στίλην.

ΣΤΙΜΜΙ, τὸ, ſtibium. Lapis eſt metallicus colore non nihil ſimilis lapidi plumbario. Apud Plin. l. 6. c. 33. ſpumæ candidæ & nitentis lapis dicitur. Vulgò vocant antimonium. Pro eodem dicitur & ἡ στίμμις, apud Ionem tragicum, teſte Poll. & Euſt. quam vocẽ Ægyptiorum propriam eſſe tradit Ariſtop. gramm. apud eundem Euſt.

Στιμμίζομαι, exp. ſtibio ſupercilia fuco, ſtibio vtor ad pigmentum oculorum.

Στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum pigmenta & fucus. Heſych.

ΣΤΛΕΓΓΙΣ, ίδος, ἡ, ſtrigil: inſtrumentum quo vtimur in corpore deſtringendo. Ariſtoph. οὐδὲ γὰρ αὐτῇ στλεγγίς, οὐδὲ λήκυθος. Sic apud Plut. Spartani dicũtur vſi fuiſſe στλεγγίσιν οὐ σιδηραῖς ἀλλὰ καλαμίναις, ſtrigilibus non ferreis ſed arundineis. ¶ Sic etiam dicitur laminula ſeu bractea aurea quam capiti circũdare ſolebant, vt patet ex Athen. l. 4. Schol. Ariſtoph. mulierum id geſtamen fuiſſe ſcribit. ¶ Pollux στλεγγίδα quoque vocari tradit τὴν σπαθίδα.

Στλεγγίζω, f. ίσω, deſtringo, ſtrigili rado: ſeu abrado, vnde στλεγγιζόμενοι. Suid. exp ἀποξυόμενοι.

Στλέγγισμα, τὸ, ſordes quæ ſtringendo ſeu deſtringendo auferuntur, ſtrigmentum. Heſy.

Στελγίς, idem quod στλεγγίς: ex quo & factum tranſpoſito λ & γ priore ablato. Heſych. & Suid.

Στελγίζω, idem quod στλεγγίζω. Στέλγισμα, τὸ, idem quod στλέγγισμα. Etym. Στελγιστρον, idem quod στελγίς.

Στελεγγίς, quoque dicitur pro στλεγγίς. Et στελεγγίζω, pro στλεγγίζω.

Compoſita.

Ἀποστλεγγίζω & ἀποστελεγγίζω, deſtringo, abrado. Luc. & Poll. l. 7. c. vlt.

Ἀποστλέγγισμα, τὸ, ramentum.

Περιστλεγγίζω, deſtringo circumcirca. Heſych.

3545 ΣΤΟΑ, ᾶς, ἡ, porticus. Erant autem variæ porticus: vt μακρὰ στοὰ, apud Dem. & ἡ στοὰ τῶν Ἑρμῶν. Æſchin. in Creſiph. &, ποικίλη στοὰ, apud eundem, & Athen. l. 3. & στοὰ βασίλειος, Athenis porticus regia: vide Paul. Harpoc. & Poll. ¶ Στοαὶ dicebantur etiam loca in quibus frumentum recondebatur, vide ſchol. Ariſtoph in Concion.

Στωϊκοὶ, Stoici philoſophi, qui dicebantur etiam οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, & στοάκες per contemptum. Athen.

Compoſita.

Περίστοον, Atticis dicitur locus ſeptus columnis, qui & περικίονα Poll. l. 2. A Suida exponitur etiam, στοὰς ἔχον, circa quod porticus & ambulacra ſunt & ea columnis in orbem cincta. Scribitur etiam περίστῳον.

Πρόστῳον, locus qui ante porticum eſt, porticus veſtibulum. Plato, ἐν τῷ προστῴῳ περιπατοῦντα.

ΣΤΟΜΑ, ατος, τὸ, os: interdum eſt totum id ſpatium quod diductis labris ad imas vſque fauces interiacet, in quo ſunt dentes, palatum, lingua, gurgulio & tonſillæ duæ: interdum verò id tantum ſpacium quod diductis labris continetur. Iungitur diuerſis epithetis: vt λάβρον στόμα, apud Soph. os procax. Et apud Ariſtoph. in Ranis, ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα, os effrænε, incontinens, nullis valuis ſeu portis clauſum. pro ἀπύλωτον στόμα dicitur etiam ἀθύρωτον, apud Plut. de lib. educ. Iungitur & diuerſis verbis: vt verba facturus dicitur ἀνοίγειν καὶ λύειν στόμα, apud Iſocr. & Soph. aperire & ſoluere os: pro quibus dicitur & διαίρειν τὸ στόμα, diducere os, apud Demoſth. & Luc. Contra ἔχειν στόμα, apud Eurip. in Suppl. os cohibere: ſic pro eodem δάκνειν στόμα, apud Ariſtoph. in Neb. & ὑποσχεῖν στόμα, apud Soph. in Antig. Dicitur & ἐμφράττειν στόμα, apud Dem. & Plut. os obturare ſeu obſtruere. Iungitur & variis præpoſitionibus: vt ἀνὰ στόμα ἔχειν, in ore habere. Iliad. β. & Xen. in Hierone, Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, memoriter dicere. Xenoph. in ſymp. & Plut. ſymp. 6. itidémque in Solone & Themiſt. Διὰ στόματος εἶναι vt apud Theocr. idyll. 14. Πᾶσι διὰ στόματος, ſub. ἐστι: in omnium ore eſt, in omnium ſermone verſatur: ſic vtitur & Herodot. & Plut. Ἐξ ἑνὸς στόματος, vno ore, apud Ariſtoph. in Equit. Plat. lib. 1. de leg. & lib. 2. de rep. Ἐπὶ στόμα ἐλθεῖν, apud Æſchyl. & Plut. in Erotico. & Plat. de rep. 8. in buccam venire. Κατὰ στόμα & πρὸς στόμα in os, coram. In ſacris literis στόμα ſæpe dicitur ipſa oratio ſeu verba ore prolata: vt Luc. c. 19. Matth. 18. 1. Pet. 2. & alibi. ¶ Metaphoricè aliis etiam rebus tribuitur: vt στόμα τῆς γαστρὸς, os ſeu orificium ventriculi. Gal. ad Glauc. στόμα τῆς ἀγυιᾶς vici introitus & fauces. Xenoph. στόματα Νείλου, oſtia Nili, apud Ariſtot. de mun. στόμα λιμένος, fauces portus. Thu. & Plut. στόμα μαχαίρας, acies gladij, Luc. 21. Itidem in exercitus στόμα dicitur acies, ſeu frons, primi ordines, apud Xen. & Plut.

Στοματικὸς, ad os pertinens: vt στοματικὰ φάρμακα, apud Gal. Exponitur etiam, ori gratus. Item qui oris vitio laborat.

Στομώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui magno ore eſt. Poll.

Στομίας, ου, ὁ, magnum os habens. Στομίας ἵππος dicitur equus oris duri & contumacis. Suid.

Στόμιον, ου, τὸ, oſculum, paruum os, apud Athen. l. 9. Dicitur de vaſis, venarum & aliarum rerum introitu, apud Gal. Alex. Ariſtot. &c. ¶ Item ea fræni pars quæ inditur ori equi. Xen. & Eurip.

Στόμις, idem quod στομίας, duri & contumacis oris equus. Æſchyl.

Στομόω, ῶ, f. ώσω, os facio vt στομοῦν ὄγκον, tumori ſuppurato os facere quo pus exeat, i. oſtiolo facto aperire, apud Galen. Apud Hippocr. lib. 6 τῶν ἐπιδημ. accipitur pro ἀναστομῶ, recludo atque adaperio quamcumque partem adhibito medicamento. Dicitur στομῶσαι σίδηρον qui acie ferrum inſtruit ſeu acuit, apud Greg. Inde factum vt στομῶσαι accipiatur pro roborare: vt apud eundem Greg. inuect. in Iulian. τοῖς κινδύνοις στομώσαντες, qui obdurarunt & confirmarunt animum periculis. In exercitu στομῶσαι ſignificat, infeſtam aciem obuertere, infeſto agmine exercitum firmare, apud Plutarch. in Ant. Dicitur etiam λιμένα στομῶσαι qui cum ſtomate inſtruit.

Στόμωμα, τὸ, id quod exacutum eſt, id quod ſtomate inſtructum eſt, vt χαλύβδικον στόμωμα, ferrum acie chalybea inſtructum & roboratum, apud Pol. στόμωμα σιδήρου, apud eundem, pro σίδηρος ἐστομωμένος, ferrum quod candens acie chalybea præfixum eſt & aquæ immerſum ac induratũ. Metaphoricè etiam dicitur στόμωμα, robur, vis, vigor: vt στόμωμα, τῆς εὐνοίας apud Plut. ſymp. 6. c. 7. Dicitur etiam στόμωμα robur aciei, apud eundem in Flamin.

Στόμωσις, ipſa actio τοῦ στομῶσαι, quum faber cãde-

defactum & exacutum ferrum in aqua extinguit vt durius fiat ac firmius. Plut. in ſymp. ſept. ſap. Expon. etiam, acies, acumen, robur: vt ϛόμωμα. Soph.

Deriuata paulo remotiora.

Στόμος, garrulitas: item conuitium. Heſych.

Στωμύλος, (pro quo tamen ſcribendum videretur ϛομύλος, quum à ϛόμα deriuetur, teſte Poll. lib. 2.) ὁ, ὁ, garrulus, loquax, λάλος φλύαρος, Heſych. vt apud Theocr. idyll. 5. ὦ Παχύ, ἦ ϛωμύλος ἦσθα Κομάτα. pro quo paulo ante ὡς λάλος ἐσσί. Exponitur etiam, qui ſua loquacitate aliquem circumuenit. Accipitur etiam in bonam partem pro, lepidus, facetus. Heſych.

Στωμυλία, ἡ, loquacitas, ſeu verſuta & fallax loquacitas. Apud Ariſtoph. in Ran ϛωμυλίαν ἐδίδαξας, ſchol. exp. σκώμματα κολακείαι, πανουργίαι.

Στωμυλέω, ῶ, loquax ſum. Heſych. vnde ϛωμυλήθρη δαιτυαλεῖς, garruli loquaceſque conuiuæ. Athen.

Στωμύλλω, idem quod ϛωμυλέω. Ariſtoph. in Nub Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ' οἷάπερ οἱ νῦν, non deblaterans & ore loquaci garriens.

Στωμύλμευμα, idem: apud eundem in Ran. & in Acharn. Hinc ϛώμυλμα, τὸ, nugamentum, nugæ: Idem in Ran. Et comp. καταϛωμύλλω, deblatero: vnde καταϛωμυλιθείς, deblateratus, & pro deblateratore, apud eundem, ibidem.

Στέμβος, ου, ὁ, qui ore dilatato grauem vocem clamorémque edit. Gal. exp βαρύηχος βαρύφθογγος.

Στομβάζω, ore dilatato grauem vocem edo: ſeu ore latè diducto loquor.

Στόμφος, ου, ὁ, (vt apud Dion. Lon. εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον ἐκφέρεσθαι) videtur eſſe granditas quædam verborum.

Στομφάζω, vtor grandibus verbis, magnificè loquor, grandius loquor. Ariſtoph. in Veſp. Στομφαστικὸς grandiloquus.

Στόμφαξ, ακος, ὁ, idem: ſic dicitur Aeſchylus poeta, apud Ariſtoph. in Nub.

Στοῖβος, idem quod στόμβος, conuitium. Heſych. στοιβάζω, conuitior. Idem.

Compoſita, ac primùm cum præpoſ.

Ἀμφίστομος, ὁ καὶ ἡ, geminum os habens: accipiendo ϛόμα, in metaph. ſignif. vt ἀμφίστομος φάλαγξ, apud Ælian. & ἀμφίστομος τάξις. Arrian. lib. 6. Ἀμφίστομοι, gemini ſeu geminæ. Ariſtot. hiſt. an. lib. 9.

Ἀνάστομος, apertus, laxus, dehiſcens.

Ἀναστομόω, q. d. facio os laxius & apertius: ilaxo, relaxo, aperio. Euripid. in Cycl. Εὐρείας φάρυγγος, ὦ Κύκλωψ Ἀναστόμου τὸ χεῖλος, aperi labium ampli gutturis. Apud Xenop. pæd. 7. ἀναστομοῦν τὰς τάφρους, exp. foſſas repurgare. ¶ Item κιαστομόω, arcto, anguſto, in fauces comprimo: vnde ἀκιασὸς ἀναστομωθείς, in fauces compreſſus, apud Ariſtot. de mundo. ¶ Item, q. d. os facio, exacuo: vt apud Athen. lib. 4. ταῦτα τῶν ἡδυσμάτων Ἀναστομοῖ τάχιστα τὴν αἴσθησιν.

Ἀναστόμωσις, ἡ, laxatio, relaxatio. Item arctatio, compreſſio in fauces. Item exacutio palati *de cibis dictum*. Athen. lib. 4.

Ἀναστομωτικὸς, vim habens oris patefaciendi: Item exacuendi palati vi pollens.

Ἀναστομωτήριος, idem Hippocr.

Ἀντίστομος, aduerſam frontem habens. Ælian.

Ἀποστομόω, os obthuro, os occludo. apud Suid. Item (de ferro dictū) aciem eius hebeto & retūdo: vnde metaph. apud Luc. δύο ἀκτῖνες (ſ. κεραυνοῦ Διὸς) dicuntur ἀποστομωθεῖσαι. ¶ Item ore facto aperio: apud Dioſc. & Gal.

Ἀποστόμωσις, apertio facto oſtio. Ariſtot.

Ἀποστοματίζω, memoriter recitare iubeo. Plat. Et ſimpl. allicio ad loquendum. Lucæ c. 11. ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων. Item memoriter recito ſeu refero. Athen.

Ἀποστομίζω, idem quod ἀποστοματίζω. Heſych. Exp. etiam, os obſtruo: apud eundem. Item aciem retundo & hebeto, apud Plut.

Διαστομόω, diduco ore patefacto. Διαστόμωσις, ἡ, diductio & apertio oris. Alex. Aphr. Διαστομωτὶς μήλη, ſpecillum quo os clauſum aperitur & diducitur.

Ἔνστομος ſeu ἔνστομος, qui in ore eſt. Dioſc.

Ἐνστομίζω, frænum iniicio: vnde ἐνστομισθέντων, apud Suid. quibus frænum iniectum erat. & Ἐνστόμισμα, τὸ, frænum quod nimirum ori iniicitur ad coercendum & regendum iumentum. Ioſeph.

Ἐνστομίζω os obthuro & loquentem reprimo. Luc.

Ἐπιστόμισμα, τὸ, obthuramentum, præpedimentum quo os alicui homini reíve obſtruitur. Et metaph. obſtaculum Ioſeph. in Antiq. Iud.

Ἐπιστόμιον, τὸ, idem.

Ἐπιστοβέω, (dictum quaſi ἐπιστομίω μ mutato in β, teſte Etym.) irrideo, contumelia afficio, conuitior. Apollon. Arg. l. 3. Μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες.

Καταστομίζω, tacere facio. Exp. etiam, ad infantiam redigo. apud Plut. in Ariſtid.

Καταστομὶς, pars quædam tibiæ. Heſych.

Περίστομος, qui circum os eſt, os ambiens. Περίστομος ἡ φαλαγγία, dicitur cuius frons vtrinque aduerſus hoſtes vergit, apud Ælian.

Περιστόμιον, τὸ, Heſychio eſt ὁ τῆς ἐπιγλωσσίδος τόπος ἐν τῷ βρόγχῳ. Exodi c. 28. capitium.

*Περιστόμιος, qui circum os eſt. περίστομος. Oppian.

Πρόστομος, acuta cuſpide præfixus, mucronatus.

Προστομία, ἡ, ſeu προστόμιον, τὸ, labiorum commiſſura, Poll. lib. 2.

Ἀπρόστομος, (*decomp.*) qui acuta cuſpide præfixus non eſt, non acutus in ſumma ſui parte.

Σύστομος, qui eſt ore ſenſim compreſſo & contracto. Ariſtot. Item mutus, elinguis: vnde prouerb. συστομώτερος σκάφης, apud Heſych. & Suid.

Συστομόω, os contraho, oſtium conſtringo & coanguſto. Exp. & ſimul in fauces contraho.

Ὑποστόμια, fræni ferramenta quæ mandit equus. Poll.

Compoſita citra præpoſitionem.

Ἀθυρόστομος, cuius os nullis foribus cohibetur: hoc epitheto echo cognominatur, apud Soph.

Ἀθυροστομία, ἡ, oris incontinentia, oris petulantia, loquacitas, garrulitas: in Epigr.

Ἀθυροστομέω, linguam non contineo, linguæ petulantia vtor.

Αἰολόστομος, habens os varium. Sic ab Æſchylo oracula vocantur, quoniam vt plurimum ambigua ſunt & 1347
intricata, varióque ſenſu exponi poſſunt.

Ἀρτίστομος, cui eſt ϛόμα ἄρτιον, i. integrum: qui integra verba, ita vt intelligi poſſint, pronunciat: ſeu qui verba alicuius linguæ pronuntiat integra & perfecta. Suid. Exp. & vndique planus. Gal.

Ἀρτιστομέω, integra & perfecta verba pronuntio. Suidas.

Ἄστομος, qui os non habet: ideóque loquēdi facultate deſtitutus. Luc. in Lexiph. Exponitur etiā, cui paruū os eſt: in Cyneg. Ἄστομος ἵππος, equus durioris oris, qui frænis cohiberi nequit ob contumaciam. Æſch. Cibariis ἄστομον tributum ſignificat ori ingratum & inſuaue, ſeu id quod ſapore eſt ingrato. Athen. lib. 7. ¶ Ἄστομοι dicuntur & populi quidam, quòd ore careant. Plin. l. 7. 2.

Ἀστόμωτος, qui exacutus non eſt, acie non temperatus aut roboratus: ſeu qui non tinctus eſt aut immerſus poſtquam candefactus fuit & exacutus.

Αὐθαδόστομος, qui eſt ore contumaci & temerario. Ariſtoph.

*Βαθύστομος, profundum os habens. Strabo.

Βαρβαρόστομος, qui barbarè effert verba alienæ linguæ.

Βαρβαρόςομία, vitium quo quis barbarè verba linguæ alicuius pronuntiat. Strabo l.4.

Βαρβαροςομέω, barbarè pronuntio vel loquor.

*Βαρύςομος, os habens graue Oppian.

Βραχύςομος, qui breuiore eſt vel paruo orificio. P.

Δίςομος, geminum os habens: vel duo habens oſtia. Itē anceps, vtrinque acutus ſeu ſcindēs: vt δίςομα φάσγανα, apud Eurip. in Oreſt.

Δύςομος, qui difficili ſeu malo ore eſt: vt δύςομος γλῶς. in Epigr. Vide & in comp. ex Τέμνω.

Εκατόςομος, centum oſtia habens. Eurip.

Ελευθερόςομος, qui eſt ore libero, i. qui liberè loquitur quæ in buccam veniunt.

Ελευθεροςομία, ἡ, libertas loquendi, quæ & παῤῥησία.

Ελευθεροςομέω, liberè loquor, παῤῥησιάζομαι. Aeſch. & Eurip.

Επτάςομος, ſeptem ora ſeu oſtia habens. Apud Eurip. in Bacch. πόλισμ' ἑπτάςομον, vrbs ſeptem habens portas.

Ετερόςομος, altera tantùm parte aciem habens, ex altera tantùm parte acutus. Syneſ.

Εὐρύςομος, qui lato ore eſt aut oſtio.

Εὔςομος, qui pulchro ore eſt. Item qui eſt ore magno. Xen. Luc. Εὔςομος ἵππος, qui fræno facilè paret, qui eſt ore tractabili. Plut. Synecdochicè εὔςομος dicitur qui eleganti eſt forma ſeu oris ſpecie Heſych. Exponitur etiam, benè pronuntians: item bene loquens, facundus, diſertus. Epigr. l.2. Item ore ſeu lingua fauens: vnde apud Soph in Philoſtr. εὔςομ' ἔχε παῖ, faue lingua, ſile, tace. Sic εὔςομά μοι κείσθω, ore fauebo, apud Herodot. in Eut. & Plut. de exil. Cibaria verò εὔςομα dicuntur quæ ori grata ſunt & iucunda, apud Theoph. & Dioſc.

Εὐςομία, ἡ, bona pronunciatio. Item oris feſtiuitas. Item ſapor ori gratus. Theoph.

Εὐςομέω, ſuauem & concinnum ore cantum modulor. Soph. Exp. etiam, ore rotundo loquor. Item ore faueo, bona verba dico. Ariſtoph.

1548 Επευςομέω, (de comp.) concinna ſuauíque melodia cantillo ſeu perſtrepo in. Philoſtr.

Θρασύςομος, qui audaci ore eſt, qui nihil non audet proloqui. Eurip.

Θρασυςομέω, audacter & inſolenter loquor.

Κακόςομος, qui mali oris eſt, maledicus. Euri. Item qui perperam effert verba alienæ linguæ.

Κακοςομία, vitium quo quis malè pronuntiat verba alienæ linguæ. Strab. l.14.

Κακοςομέω, maledico. Item malè pronuntio.

Κοιλόςομος, qui cauo ore eſt, qui cauo ore loquitur, ſeu in cuius ore vox obſcuratur, velut in cauo receſſu. Κοιλόςομος φάλαγξ dicitur quæ duces vtriuſque phalangis in iiſdem partibus collocatos habet, aut dextris, aut ſiniſtris. Ælian.

Κοιλοςομία, vitium illud quo vox in ore quaſi ſpecu obſcuratur. Quintil. l.1.c.5.

Λαβρόςομος, qui eſt ore procaci ſeu garrulo.

Λαβροςομία, procax os, ſeu procacitas oris. Heſych.

Λαβροςομέω, procaci ore ſum. Aeſch.

Λαυροςομέω, procaciter & præcipitanter loquor: vel pleno ore blatero. Idem.

Μονόςομος ἀξίνη, ſecuris vnicum tantùm habens ſtoma, vnica tantùm parte ſcindens.

Μικρόςομος, qui paruo ſeu anguſto ore eſt.

Οζόςομος, cui os fœtet: in Epigr.

Ομοιόςομος, ore ſimilis, os ſimile habens. Ομοιόςομος διφαλαγγία, quum cohors præcedentem ſequens ſimili forma ſequitur. Ælian.

Οξύςομος, qui acuto ore ſeu roſtro eſt. Ariſtoph. Dicitur & ὀξύςομος μάχαιρα, gladius acutè ſcindens ſeu acutam cuſpidem habens. Eurip.

Παχύςομος, qui craſſo ore eſt. Item qui craſſè loquitur, craſſilinguis. Strab. l.14.

Παχυςομία, os craſſum, ſeu craſſe pronuntiatio.

Παχυςομέω, craſſo ore loquor, craſſè pronuntio.

Πλατύςομος, qui lato ſeu patulo ore eſt. Dioſc.

Ποικιλόςομος, cuius os varium eſt: ſeu roſtrum variegatum habens, i. vario colore pictum.

Πολύςομος, multa habens ora. Πολύςομος ἠχώ, ſonus ex multiplici ore proficiſcens. Nonn.

Σεμνόςομος, grauis ore, qui grauiter loquitur. Aeſch.

*Στενόςομος, qui os habet anguſtum. Strabo.

Στενόςομα, inter Danubij quædam oſtia numeratur.

Τραχύςομος, qui aſpero ore eſt, ſeu qui aſperè loquitur. Strab. lib.14.

Τρίςομος, tria habens ora ſeu oſtia. Item cui triplex eſt acies ſeu mucro: in Epigr.

Τυφλόςομα, cæcum os ſeu oſtium. Euſt.

Χαλκόςομος, æreum habens os, ſeu æratum roſtrum: vt χαλκόςομος κώδων. Soph.

Χρυσόςομος, aureum os habens, aureo ore loquēs, ſeu aurea verba ore fundens: ſic cognominatus fuit Ioannes Antiochenus, teſte Suid.

Ψαλιδόςομος, forficem aut forcipem in ore habens: epitheton cancri, apud Hom.

Ψευδόςομα, falſa & mentita oſtia. Herodot. Ψευδόςομος, qui mendaci ore eſt.

Ψευδοςομέω, mendaci ore ſum, mentior. Soph.

ΣΤΟΜΑΧΟΣ, ου, ὁ, ſtomachus, i. illa canalicula, ſeu fiſtula quæ faucibus ad linguæ radices ſubiacens eſculenta poculentáque in ventrem tranſmittit, quocum coniungitur. Interdum huius fiſtulæ ſuperior pars hoc nomine intelligitur, id eſt gula: vt Iliad. τ. Ἦ καὶ ἀπὸ στομάχους κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ. Sic & Iliad. γ & ρ. Interdum verò ſic dicitur ſtomachi pars inferior, id eſt orificium ventriculi ſuperius: vt apud Galen. meth. l.13. Interdum ipſe ventriculus cū ſuo orificio ſic appellatur: vt apud Athen. l.1. ἐν οἰκείως διατίθεσθαι τὸν στόμαχον, eſſe languenti ſtomacho. Hippocrates ſic etiam nominauit os ſeu orificiū vuluæ, vt quum inquit, παιδίου τῆς κεφαλῆς ἐμφραχθείσης ἐν τῷ στομάχῳ. Quidam ſimpliciter per paragogen à στόμα factum putant, ſicut μέτωπον, ex μέτος & στόναχος ex στόνος.

Στομαχικός, ſtomachicus: vt στομαχικὴ διάθεσις, quum ſtomachus malè affectus eſt: apud med. Item qui ſtomachi vitio laborat. Dioſc. Interdum ſic ſpecialiter dicitur ad vomitum procliuis, qui cibum non continet. Galen.

Compoſita.

Εὐστόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, bonum habens ſtomachum, cuius ſtomachus bene habet. Item de cibariis dictum, ſtomacho conueniens, vtilis, aut gratus, ſtomachum corroborans. ſæpe apud Theoph. & Dioſc. 1549

Εὐστομαχία, ἡ, bonus ventriculus, ventriculi bona affectio. Item ſapor ſtomacho gratus, ſeu gratia ſaporis ſtomacho iucundi. Dioſc.

Κακοστόμαχος, cuius ſtomachus malè affectus eſt ſeu malè habere ſolet. Et κακοςόμαχα, quæ ingrata ſunt ſtomacho eúmque lædunt & infirmum reddunt. Dioſc. l.1. c.181. Athen. l.3.

ΣΤΟΡΕΩ, ῶ, F. έσω, ſterno, id eſt, deiectum expando humi & alio in loco plano: vt in Epigr. ἐστόρεσαν δαπέδῳ, humi ſtrauerunt. Sic dicitur στορέσαι λέχεσι, ſuis linteaminibus & operculis ſuperſtratis tegere. Iliad. ω. Odyſſ. η. Dicitur & aer ſerenus & tranquillus πόντον στορέσαι, i. tranquillum reddere, ſedare: apud eundem Hom. ¶ Item proſterno, humi deiicio: ita vt ſe expandat: vnde metaph. apud Thuc. l.6. ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα.

Στορεύς, έως, ὁ, ſtrator, qui ſternit aut ſternere ſolet. De Deo dicitur aut aere ſilente: qui æquora ſternit & tranquilla reddit. Heſ. Sic appellatur etiā fomes qui

ſuſterni ſolet ad concipiendam flammam aut ſcintillam quæ è ſilice excuditur, teſte eodem & ſchol. Apollon.

Στορεννύω, ſeu στορέννυμι, idem quod στορέω. Per ſyncopen etiam στόρνυμι dicitur pro στορέννυμι.

Στρωννύω & στρώννυμι, deriuata ex στορέω ſyncopen paſſo, futurum habentia στρώσω, idem quod στορέω. Xen. Exp. etiam, ſubſterno: vt in geopon. στρώννυσι δὲ αὐτοῖς ἄχυρα.

Στρῶμα, τὸ, ſtratum, ſtramentum, ſtragulum: ſeu veſtis ſtragula. Peculiariter ſic dicitur quo lectus auttorus ſolet inſterni: ſeu quod dormituro ſubſternitur, Xen. & Plut.

Στρωματίτης, ου, ὁ, Heſych. eſt conuiuium quoddam collatitium in quo ſibi ipſis præbebant ſtragula & ſtramenta.

Στρωματίζω, ſterno, inſterno: apud eund.

Στρωματεὺς, έως, ὁ, veſtis aliqua ſutilis aut saccus ex pannis lineis laneiſve conſutus, in quo ſtragula deponi ſolebant & colligari Pol. l. 7. ca. 19. & Theoph. hiſt. pl. l. 4. c. 2. ¶Sic etiam nominatur piſcis quidam quoniam tergum eius virgis aurei coloris variegatum eſt, inſtar στρωματέως διαποικίλου. Athen. l. 7. ¶Inſcribuntur & libri quidam στρωματεῖς, apud Clem. Alex. ob varietatem argumenti, vt ipſe teſtatur l. 4.

Στρωμνὴ, ῆς, ἡ, idem quod στρῶμα. Xenoph. Plutarch. &c.

Στρῶσις, εως, ἡ, ſtratio, ſtratura. Et peculiariter lecti ſtructura & compoſitio. Athen. l. 2.

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, ſtrator. Στρωτῆρες dicuntur trabiculæ ſeu tigellæ quæ tignis maioribus inſternũtur. Suid. & Harpocr. Item textiles crates quibus tuguriorum culmina ſolent inſterni. Poll.

Στρώτης, ου, ὁ, ſtrator. Et lecti ſtrator. Athen.

Στρωτὸς, ſtratus, ſtragulis intectus. Heſiod.

Compoſita, ac primùm ex στορέω & στορεννύω, ſeu στορέννυμι.

Καταστορέω, ſterno humi proſterno ſeu deiicio. Herod. Item conſterno, complano. Phil. dicitur & placidus ventus aut aër ſedatus æquor καταστορέσαι: apud Baſil. vnde metaph. pro ſedare, componere & demulcere vſurpatur: vt apud Plutarch. καταστορέσαι τὴν φιλοτιμίαν.

Καταστορεννύω ſeu καταστορέννυμι, idem. Pro eo per ſyncopen dicitur καταστόρνυμι, ex quo rurſus ſyncopato fit καστόρνυμι: vt Odyſſ. ρ. Κῶεα καστόρνυσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι.

Παραστορέω, iuxta ſterno. Exp. & extendo. Ariſt.

Ὑποστορέω, ſubſterno, ſubiicio. Baſil.

Ὑποστορεννύω ſeu ὑποστορέννυμι, idem. Pro quo per ſyncopen dicitur ὑποστόρνυμι, apud Euſt.

Compoſita ex στρωννύω ſeu στρώννυμι, ac primùm cum præpoſitione.

Διαστρωννύω ſiue διαστρώννυμι, ſterno, inſterno. Ath.

Ἐπιστρωννύω ſeu ἐπιστρώννυμι, inſterno, ſuperſterno, vel inſtrato tego. Luc.

Ἐπίστρωμα, τὸ, inſtragulum.

1550 Καταστρωννύω aut καταστρώννυμι, conſterno. Galen. ἀμπέλων ἕλιξι καὶ ῥόδοις καταστρωννύναι τοὔδαφος. Item ſterno, proſterno. Eurip. in Herc. fur. Δάμαρτα καὶ παῖδ' ἐνὶ κατέστρωσεν βέλει.

Κατάστρωμα, τὸ, ſuperius tabulatum nauis: ſed tabulatũ quo nauis ſuperiore ex parte ſtrata eſt, quodque nautas diſcurrentes aut milites propugnantes ſuſtinet. Thuc. l. 1 & 7. Polyb. l. 1.

Κατάστρωσις, ἡ, conſtratio: item proſtratio.

Περιστρωννύω ſiue περιστρώννυμι, circumcirca ſterno.

Περιστρώματα, τὰ, tapetia, quibus triclinia & lecti circumquaque ſterni ſolent. Athen.

Ὑπερστρωννύω ſiue ὑπερστρώννυμι, ſuperſterno.

Ὑποστρωννύω & ὑποστρώννυμι, ſubſterno. Eurip.

Ὑποστρώννυμαι, mihi ſubſternitur. Athen.

Προϋποστρωννύω, ſeu προϋποστρώννυμι, (*Decomp.*) prius ſubſterno.

Compoſita ex στρῶσις & στρωτὸς: ſine præpoſitione.

Ἀστρωσία, ἡ, ſine ſtragulis cubare. Plat.

Ἄστρωτος, ὁ καὶ ἡ, qui ſtratus, ſeu inſtratus non eſt, ſtragula non intectus. Eurip.

Βαθύστρωτος, profundè ſeu altè ſtratus. Suid.

Εὔστρωτος, bene ſtratus. Homer.

Κερόστρωτος, cornibus ſeu corneis laminis ſtratus. P.

Λιθόστρωτος, lapidibus ſtratus. Idem Plin. l. 36. c. 28.

Ὁδόστρωσις, viarum ſtratura: ſeu munus ſternendæ viæ. Iuſtinian.

Φυλλόστρωτος, foliis ſtratus. Eurip.

Χαμαιστρωσία, humi e ſtratũ, lectus humi ſtratus. ſchol. Soph. Sic etiã dici poteſt, quum quis in ſolo herbido decumbit & herba ipſa ſtraguli vicem præſtat.

ΣΤΟΡΘΥΓΞ, cuſpis haſtæ, ſpiculum haſtæ. Suid. in qua ſign. f. ſcribitur στόρθη apud Heſych. ¶Sumitur pro priapo, in Epigram. ¶Ibidem στόρθυγγα δικέρτην de cornibus cerui, q. d. bicornem ramum.

¶Item στόρθυγγες, capilli cum ſordibus implicit, apud Poll.

Εὐστόρθυγξ κορύνη, claua è valido pulchróve ſtipite. Epigram.

ΣΤΟΧΑΖΟΜΑΙ, F. άσομαι, P. ασμαι, collimo & rectà ad ſcopum tendo: vt qui ὀρθῷ κανόνι στοιχοῦσι, (nam à στείχω deriuari dicitur.) Polyb. στοχάζεσθαι σκοποῦ οὐκ ἐδύναντο. Xenop. ἦν δέ ποτε πόλεμος γίγνηται ἵνα δύνωνται τῶν ἀνθρώπων στοχάζεσθαι: collimando oculos figere & directo ictu ferire aduerſarios. Metaphoricè etiam accipitur. Plato in Euthyd. πάλιν ἐστοχάζετο τοῦ μειρακίου, iterum petiit & aggreſſus eſt iuuenem argumentatione. Significat etiam propoſitum eſt mihi, ſpecto ſeu reſpicio: vt Ariſtot. Pol. l. 1. παντὸς ἀγαθοῦ τινος στοχάζονται. Plato de leg. στοχάζομαι πρὸς τοῦτο. ¶Item coniicio, coniecturam facio: vt in Epygram. τί στοχασόμεθά σου, quid de te coniicere poſſumus. Plutarc. in Fab. οὐκ ὀρθῶς στοχαζόμενοι τοῦ ἀνδρὸς: non rectè coniectantes & iudicantes de viro. Apud Phalar. στοχάζομαι ἀπὸ τρόπων, è moribus cõiecturam facio. apud Plut. in Pericle ἐστοχάσθαι τὰ εἰρημένα τοῦ ὡς ἐπὶ πολὺ γινομένου, hæc ita expoſita ſunt, vt magna ex parte res euenit.

Στόχασμα, τὸ, id quod in ſcopum intendit, ſeu quo ad ſcopum collimamus. Eurip.

Στοχασμὸς, οῦ, ὁ, collimatio & petitio ſcopi. Plut. Item coniectatio ſeu cõiectura. Suid. Sic dicitur etiam retium tenſio, teſte Poll. l. 5. c. 4.

Στοχαστὴς, οῦ, ὁ, coniector: vel qui bene collimat & rectà ad ſcopos tendit.

Στοχαστικὸς, rectà collimans & ad ſcopum tendens, qui ſcopum attingere probè nouit. Ariſtot. Item qui ſolertis eſt cõiecturæ, conſultus. Item coniecturalis: vt στοχαστικὴ στάσις. Quintil. l. 3. c. 7.

Στοχαστικῶς, coniecturaliter, more eorum qui coniiciunt. Ariſtot. rhet. 1.

Στοχὰς, άδος, ἡ, retium tẽſio, Item ſtrues ex materia aut lapidibus ad æquanda loca inæqualia in quibus tenduntur ipſæ plagæ. Poll.

Compoſita.

Ἄστοχος, ὁ καὶ ἡ, qui non bene collimat. Item qui non bene coniicit & rationem ad veritatem dirigit.

Ἀστόχως, more eorum qui non bene coniiciunt. P.

Ἀστοχία, ἡ, quum quis nõ bene collimat: item quum quis nõ bene coniicit, ſed aberrat à ſcopo. Exp. & opinionis & ſpei fruſtratio.

Ἀστοχέω, non rectà ad ſcopum tendo: aberro à ſcopo; vnde metaph. Plut. ἀστοχοῦσι τοῦ μετρίου.

Ἀστόχημα, τὸ, erratũ, propriè eius qui nõ rectà ad ſco- 1551

pum tendit, ideoque eum non attingit.

Διαςοχάζομαι, conjector, conjectationibus auguror.

Δυςςόχαςος, conjectu difficilis. Eurip.

*Εὐςόχημα, id quod proiicitur, quod acutè & ſolerter perſpicitur, vel dicitur pro ſententia & apophthegmate: apud Laert.

Εὔςοχος, bene collimans, felix in tangendo ſcopo: ideóque & iaculandi peritus: vt εὔςοχοι ἀκοντιςῆρες, apud Euri. Item (de re dictum) rectà ad ſcopum tendens, directus: vt εὔςοχοι βολίδες τῶν ἀςεραπῶν. Sapient. 5.

Τὸ εὔςοχον, dexteritas illa attingendi ſcopũ. Herodiã. lib. 1. Item εὔςοχος, ſolers, acutus, ingenioſus, Laert.

Εὐςόχως, dextrè, aptè, modo eorum qui à ſcopo non aberrant.

Εὐςοχία, ἡ, dexteritas in iaculando, certa manus in mittendis ſagittis. Herodian. l. 1. Et metap. dexteritas in coniiciendo. Ariſtot.

Εὐςοχέω, dexter ſum in attingendo ſcopo, à ſcopo non aberro. Item ſolerter coniecto. Polyb.

Κατευςοχέω (*decomp.*) bene coniecto, ſeu bene coniecto contrà.

Καταςοχάζομαι, collimo ſeu collineo, ad ſcopũ tẽdo. Et metaph. velut ſcopum propoſitum habeo, ſpecto. Baſil. ὁ κριτὴς τοῦ δικαίου καταςοχάζεται, οὐ προσώπα λαμβάνων.

ΣΤΡΑΓΓΟΣ, οῦ, ὁ, tortus, tortuoſus, peruerſus, diſtortus, obliquus, Suid. & Heſyc. Scribitur etiam ςραγὸς, apud eundem Suid. vnde ςραγότερος, quod exp. impudentior, apud Baſil.

Στραγγεύω, torqueo, Heſych. Suid.

Στραγγεύομαι, torqueor, torqueo me. Heſych. Suid.

Στραγγίζω, f. ίσω, torqueo vel premo Heſyc.

Στραγγάλη, ἡ, laqueus quo alicui collum obtorquetur. Exp. & ſtrangulatio, apud Ioſeph.

Στραγγαλιά, ἡ, tortuoſus laqueus, nexus intricatus: tẽdicula. Exp. & via tortuoſa & obliqua, item verſutia, doloſum conſilium. Pſal. 124.

Στραγγαλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tortuoſus, peruerſus, doloſus: item diſtorſus, peruerſus. Suid.

Στραγγάλια, τὰ, apud Apſyrtum in Hippiatr. dicuntur eſſe tophi & durities ex humore concreto, maximè in articulis.

Στραγγαλὶς, ίδος, ἡ, idem quod ςραγγαλιά. Suid. & Poll. Item ςραγγαλίδες dicuntur quidam globuli nodoſi, quum humor non coquitur nec excernitur, ſed in nodoſos cõcreſcit globulos: quales ferè ſunt etiã αἱ ςράγγες. Ariſtot.

Στραγγαλίζω, obtorqueo ſeu ſtringo.

Στραγγαλόω, ῶ, torqueo conto queo. Heſyc. Item ſtrangulo, ſuffoco. Item ſtringo. Alex. Aphr. Apud Suid. ςραγγαλωτὴ μάςιξ, exp. lorum nodoſum quo cædebantur ſerui.

ΣΤΡΑΓΞ, γγὸς ἡ, gutta, ſtilla, humor per parua foramina, paulatim defluens, teſte ſchol. Ariſtop. Menander apud Etym. ὕδατος ςράγγα ἔχων. Deducitur à ςάξω futuro verbi ςάζω, pleonaſmo τοῦ γ & ρ, inquit idem Etym.

Στραγγίζω, f. ίσω, guttatim exprimo, ſtillatim excludo. Dioſ. l. 1. c. 32. χωρὶς τοῦ ςραγγίσαι τὸ ὕδωρ, ita vt ne extillet aqua. Sic & l. 2. c. 84.

Στραγγεύω, idem. Et metaph. premo & quaſi per anguſtum foramen exire cogo: vnde paſſ. apud Ariſtop. in Nub. τί ταῦτ᾽ ἔχων ςραγγεύομαι;

Στραγγεῖον, τὸ, inſtrumentum quo humor exprimitur: vt ſtillatim defluat. Alex. Aphr.

Στρεύγω (quaſi ςραγγεύω) dolore afficio: Item expugno, item tardo, ceſſo, Heſych.

Στρεύγομαι, (quaſi ςραγγεύομαι,) paulatim & veluti guttatim deficio, ſeu tabeſco. Il. ι. Exp. & moram traho, Heſych.

Στραγγουρία, ας, ἡ, ſtranguria. Nicand.

Compoſita.

Εκςραγγίζω, idem quod ςραγγίζω.

Καταςραγγίζω, facio diſtillare.

ΣΤΡΑΤΟΣ, οῦ, ὁ, exercitus, copiæ militares, ſeu terreſtres, ſeu nauales. Hom. Thuc. De naualibus copiis dictum exp. claſſis: apud eundẽ Thucyd. Metaphoricè apud Plut. aduerſus Colot. ὑπὲρ παντὸς ςρατοῦ τῶν ἄλλων φιλοσόφων. 1551

Στρατάομαι, ῶμαι, exercitum collocatum habeo: ſeu caſtra pono aut metor. Il. ρ.

Στρατεύω, f. εύσω, exercitum in expeditionem educo, cum exercitu venio. Et ex conſequenti, bello inuado. Thuc. l. 3. ςρατεύει ἐπ᾽ Οἰνιάδας. Item milito, ſtipendium facio. Eurip. in Erechth. Οὐδεὶς ςρατεύσας ἄδικα, σῶς ἦλθεν πάλιν. Item imperatoris munus obeo, dux ſum. Thucyd. l. 2. ἐπολιόρκουν Λεωκράτους ςρατεύοντος.

Στρατεύομαι, idem quod ςρατεύω. Xen. Pæd. 4. οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν ςρατευόμενοι. Et cum ἐπὶ, apud eundem. Significat & milito, ſtipendia facio. Interdum abſolutè: vt apud Xen. in Hellen. Thucyd. l. 8. Interdum cum genit. vt μισθοῦ ςρατεύονται, apud eundem Xen. Interdum cum dat. perſ. vt ςρατεύεται Καίσαρι. Greg. Cæſari merent. Aliquando cum præpoſi. ὑπό: vt apud Plut. in Cam. ςρατευόμενος ὑπὸ δικτάτωρι Ποσουμίῳ Dicitur & ςρατεύεσθαι ςρατείαν, militare in expeditione aliqua apud Dem. Plut. & Polyb.

Στράτευμα, τὸ, exercitus qui in expeditionem ducitur, agmen: idem cum ςρατός. Thuc. Xen. & c.

Στρατευματικὸς, militaris, idoneus bello.

Στράτευσις, εως, ἡ, expeditio, Στρατεύσιμος, ὁ καὶ ἡ, qui in expeditionem educi poteſt, militiæ maturus, Xen. Hellen. 6.

Στρατευτικὸς, idem: item bellicoſus, pugnax, muniis militaribus aſſuetus. Athen.

Στρατεία, ἡ, expeditio, militia. Dicitur ὁρμᾶν ςρατείαν, ſuſcipere expeditionem: apud Xen. pæd. 8. & pro eodem ςρατείαν ποιεῖσθαι, apud Thuc. & Iſocr. Apud eundem dicitur & ςρατεία γίνεσθαι, i. expeditio fieri. Propriè de pedeſtri expeditione dici traditur: vnde & apud Thuc. l. 2. ναυμαχία & ςρατιά ſibi oppoſita inueniuntur. Significat etiam idem quod ςράτευμα & ςρατιά, i. ipſum agmen & copias militum quę in expeditionem ducuntur, apud Xen. pæd. 7. Pro eodem Ionicè dicitur ςρατηίη.

Στράτιος, ου, ὁ, cognomen eſt Iouis & Martis, apud Herodot. l. 5. & Strab. l. 14. Quidam exp. militaris, alii caſtrẽſis, alii exercituum ſeu expeditionum præſes. Minerua etiam ςρατία, dicta fuit, quòd bello & militię præeſſet apud Luc. in Dial. meretrix. Τὸ ςράτιον. exp. magnum, hoſtile, formidabile, ab Heſych. & ſchol. Ariſtoph. apud eum in Veſp.

Στρατιά, ᾶς, ἡ, idem quod ςρατός Plat. Xen. & c.

Στρατιώτης, ου, ὁ, miles. Plut. Herodian. Ath. & c. Sic etiam dicitur ipſa militum multitudo, apud Thuc. l. 9. ¶ Eſt & herbæ nomen, cuius duo genera deſcribit Dioſc. l. 4. c. 102 & 103.

Στρατιῶτις, ιδος, ἡ, fœmina quæ militat. Eſt & eadem herba quæ apud Dioſc. ςρατιώτης dicitur apud Heſych. Interdum eſt adiectum: vt ςρατιώτιδες νῆες, naues quibus vehuntur ſeu traiiciuntur milites pedeſtres certamen inituri, apud Thuc. l. 6. Plut. in Per.

Στρατιωτικὸς, militaris, ad milites pertinens. Xen. Iſoc. Item qui militię ſtudet. Herodian. Item militaris rei peritus. Idem l. 1. & 4. Τὸ ςρατιωτικὸν, ſ. τάγμα, dicuntur ipſi milites, apud Plut. & Herodian. Et τὰ ςρατιωτικὰ, res militares.

Στρατιωτικῶς, militariter. Thuc. in Iſocr.

Compoſita.

Ἀγέςρατος, ὁ καὶ ἡ, dux exercitus. Mineruæ epith. apud Heſiod.

Heſiod.in Theog.

*Ἀμφιστρατάομαι, obſideo, circũ caſtra metor. Hom.

Ἀντιστρατεύω ſeu ἀντιστρατεύομαι, expeditionem ſuſcipio aduerſus aliquem, bellum infero alicui. Et general. aduerſor, repugno. Chryſoſt.

Ἀστράτευτος, immunis à militia, militia ſolutus. Æſch.

Ἀστρατεία, ἡ, militiæ vacatio. Ariſtoph. Sic dicitur etiam deſertio militiæ: ſeu quum quis non militat, qui tamen legibus militare tenetur: vnde τῆς ἀστρατείας ὑπόδικον γίνεσθαι, reum eſſe deſertæ militiæ, apud Plat. Eſt & Dianæ cognomẽtum, cui ſacellum extructum fuit in agro vrbis Pyrrhichi, quòd inde Amazones præliantes vlterius non proceſſerint, apud Pauſan.

Ἀποστρατεύω, vel ἀποστρατεύομαι, militia mittor, exauctoror. Appian. de bell. ciuil. 5.

*Ἀξιοστράτηγος, imperio dignus, dignus qui imperes. Ariſtot.

Ἐκστρατεύω, exercitum in expeditionem educo, infeſto exeo agmine. Ariſtot. & Polyb.

Ἐκστρατεύομαι idem, Thuc. Xen.

*Ἐκστράτευμα, expeditio, ἐκστράτευσις. In Auth.

Ἐκστράτευσις, ἡ, eductio exercitus in expeditionem, expeditio.)

Ἐκστρατεία, idem. Gregor.

Ἐπιστρατεύω, expeditionem ſuſcipio aduerſus, infeſto agmine tendo in. Cum dat. Thuc. lib. 2. τοῖς ἡμῖν ἐπιστρατεύσαντες. Cum accuſ. Eurip. in Troad. Οἳ τὴν δ' ἐπεστράτευσαν Ἕλληνες πόλιν. Cum ἐπὶ, apud Ariſtot. Cum πρὸς. Thuc.

Ἐπιστρατεύομαι, idem. Ariſtoph.

Ἐπιστρατεία, ἡ, expeditio quæ aduerſus aliquem ſuſcipitur. Dem. & Thuc. Pro quo Ionic. dicitur ἐπιστρατηίη, quod apud Herodot. exp. etiam, ſuperuenientes copiæ, exercitus.

*Ἡμιστρατιώτης, ſemimiles, miles ſemivir. Lucian.

1553 Λειποστράτιος, ὁ, qui militiam deſerit ſeu recuſat.

Λειποστρατία, ἡ, & λειποστράτιον, τὸ, deſertio expeditionis ſeu militiæ: illud apud Herodot. hoc apud Thuc. Scribitur & ſine diphthongo, per λιπ.

Πανστρατιᾷ, cum vniuerſo exercitu. Thuc. Dicitur & πανστρατὶ, pro eodem, apud Suid.

Συστρατεύω, ſeu συστρατεύομαι, vnà expeditionem ſuſcipio, vnà in militiam proficiſcor, ſeu ſimul milito. Thuc. l. 2. Xen. pæd. 3.

Συστρατιώτης, commilito. Herodian.

Ταραξιππόστρατος, equeſtris ſeu equeſtriũ copiarum perturbator. Sic vocatur Cleon. apud Ariſtoph.

Φιλοστρατιώτης, militum amans.

Φοβεσίστρατος, Mineruæ epith. quæ hoſtes in fuga conicit. apud Etym.

Φοβεσιστράτη, idem. Suid.

ΣΤΡΕΦΩ, F. ψω, verto, verſo, flecto, torqueo. Eur. in Herc. fur. Θησεῦ πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα. Sic Dem. Xen. Item torqueo, i. ango. Plat. de rep. lib. 1. στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὦσι, eius animũ angunt ſint ne veri necne. Exp. etiam, luxo. Item verſo, voluto, cogito. Baſil. in ep. ad Euſtat. κατ' ἐμαυτὸν ἔστρεφον, mecum ipſe animo verſabam. ¶ Neutraliter quoque vſurpatur, ſignificans reuertor, remeo, reflecto pedem. Item verſutè ago, idem quod κλέπτω apud Ariſtoph.

Στρέφομαι, vertor, i. à cœpto progreſſu pedem retrorſum agẽs reflecto. Xen. pæd. 3. στραφέντες ἔφευγον εἰς τὸ ἔρυμα. Interdum conuertor: vt fœtus in vtero στρέφεσθαι dicitur apud Ariſt. Itẽ torqueor, cõtorqueor: vt ligna ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα, apud Theoph. Interdum, contorquendo luxor: vt apud Herodot. ἐστράφη τὸ πόδα. Item verſor, circumagor: vel in propria vel in metaph. ſignif. Propriè. Il. ω. ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα. Et apud Plat. epiſt. 7. ἐπὶ γῆς στρέφεσθαι, in terra verſari. Metaphoricè apud Plut. in Coriol. στροφὰς τε πανταδαπὰς ὑπ' ὀδύνης στρεφόμενον: de homine ad anguſtias redacto aut doloribus exagitato. Sic apud Plat. polit. 3. homo litigioſus fallaciis techniſq; iudicium euadere cogitans, ἱκανὸς dicitur πάσας στροφὰς στρέφεσθαι. Quod & generaliter omnibus dolo ac tergiuerſatione vtentibus tribuitur, vt apud Ariſtoph. in Acharn. & eundem Plat. in Phœdro.

Στρέμμα, τὸ, id quod tortum ſeu intortũ eſt, Heſychio opus quoddam piſtorium à torquendo ſic dictum. Sic appellatur etiam quum membrum aliquod luxatum eſt, teſte Vlpiano in Dem Olynth. 2.

Στρέψις, εως, ἡ, verſio, conuerſio. Item fraus. Heſ.

Στρεπτὸς, ὁ, verſatilis ſeu verſabilis, qui circumagitur: vt στρεπτὴ γλῶσσα. Il. υ. Item flexilis, qui flecti poteſt: vt στρεπταὶ φρένες. Iliad ο. Item tortus, tortilis: vt στρεπτοῖς λύγοις, apud Eurip. in Cyclop. Et στρεπτὸς χιτών. Iliad. ε. Interdum abſolutè στρεπτὸς ſeu στρεπτὸν, aut στρεπτοὶ ſeu στρεπτὰ dicitur pro, torques. Dem. Xen. Plut.

Στρεπτίνδα, luſus genus in quo teſtulam aliquam aut numina, in tabula iacens, deſuper iniecta alia teſtula aut numiſmate conuertebant. Poll. l. 9.

Στρέφος, εος, τὸ, idem cum στρέμμα Heſych. At στρέφος pro στέρφος vide cum στέφος in Στέφω.

Στρεφάσκω, idem quod στρέφω.

Στροφὴ, ῆς, ἡ, verſio, verſura, flexus: vt στροφὴ στραγγάλης, apud Poll. l. 2. Interdum ſic dicitur flexus quo ſeſſor equum progredientem habenis reflexit, vel in obliquum flectit: vt apud Xeno. de re equ. In fabulis poetarum comicorum & tragicorum στροφὴ erat quum chorus ad ſpectatores conuerſus decantabat ſeu pronũciabat verſus quoſdam: vel quum in dextram partem mouebatur: apud ſchol. Ariſtoph. & Eurip. Exponitur etiam, conuerſio & reuelatio: vt στροφαὶ ἄστρων, apud Platon. de leg. Sic & nominatur tergiuerſatio fraudulenta, qua quis fallere aliquem ſtudens modò huc modò illuc ſe conuertit, vt elabendi aliquam viam inueniat: ſtropha, ſtrophæ, apud Ariſtoph. & Plat. polit. 3.

Στροφαῖος, ου, ὁ, verſutus, qui multas nouit ſtrophas. Mercurij epitheton: ſic dicti vel παρὰ τὰς στροφὰς, i. à verſutiis doloſis: vt teſtatur Carion apud Ariſtoph. vel quòd iuxta ianuam ſtatui ſolebat ad arcendos alios fures: vt vult Ariſtoph. ſchol. vel à cardine ianuæ, qui στροφεὺς dicitur, vt tradit Heſychius.

Στροφὰς, άδος, ἡ, quæ circumagitur ſeu circumuertitur. Soph. in Trachin. Στροφάδες dictæ fuerunt inſulæ quædã ἐκ τῆς στροφῆς, i. conuerſione, quòd ibi Zethus & Calais vlterius perſequi Harpyas deſiſtẽtes ad nauem reuerterunt, teſte Apollon. Argon. 2.

Στροφεῖον, τὸ, theatri pars in qua erãt heroes indigetati, vel in bello mortui, vel in aquis. Poll.

Στροφεὺς, έως, ὁ, vertebra. Poll. Item cardo in foribus qui circumuertitur. Theophr.

Στρόφιγξ, ιγγος, ὁ, idem Eurip. & Dion. Longin. Sic dicitur etiam vertibulum quod ſalientium fiſtulis aut epiſtomiis additur, vt verſo eo effluere poſſit aqua, & rurſus conuerſo reprimi. ſchol. Ariſtoph. in Nub. Metaphoricè & linguæ tribuitur στρόφιγξ, apud Ariſtoph. in Ran.

Στροφὶς, ίδος, ἡ, conuerſio: item volumen & ſpira. Eurip. ¶ At στρόφις, ὁ, verſatilis ingenij homo, verſutus. Ariſtoph.

Στρόφος, ὁ, funiculus è loco aut cannabe aliáve materia tortus & plexus: Odyſſ. ν & ρ. Item tormen inteſtinorum. Ariſtoph. & Dioſ. ¶ Item στρόφος, idem dicitur quod στρόφιον, apud Suid. Apud Galenum method. lib. 10. στρόφος ἐρίου, exp. hapſus lanæ contortæ.

Στροφέομαι, οῦμαι, inteſtina mihi torquentur, torminibus vexor ſeu laboro. Dioſc.

Στρόφιον, τὸ, teres zona quæ mulieres cingi ſole-

bant.Poll.ex Ariſtoph.Scribitur & ϛρόφιον,apud Heſych. Erat & ϛρόφιον, redimiculum quoddam quo tam viri quàm fœminæ circa caput vtebantur:apud Herodot.& Athen.l.12.

Στροφαλίζω,verto,verſo,circumago.Od.σ.

Στροφάλιγξ,ιγγος ἡ conuerſio, vortex,flexus,gyrus. Od.α Sic & dicitur lactis ſiccati caſeus,apud Nic.in Ther.à forma orbiculari,quam induit dum lac coagulatur.Item axis circum quem rota vertitur. Heſ.

Στροφαλὶς, idem cum ϛροφάλιγξ, in ſecunda ſignific. ſcholiaſt Nicand.

Στροφάω verſo,circumago,Στροφάω verſutiis & ſtrophis vtor.Epig.

Στρώφα. idem quod ϛροφάω,Od.ζ.Στρωφῶμαι, vertor,circumagor,verſor.Oppian.

Deriuata remotiora.

Στρεβλὸς ἡ,ὁ,tortuus,tortuoſus,flexuoſus.Hom. & Ariſtot.Et metaph.peruerſus,callidus,verſutus: vt ϛρεβλῷ τῷ παλαίσματι, apud Suid. Apud Hippocr ϛρεβλὸς idem ſignificat quod ϛραβὸς ὁ διεστραμμένος τὰ ὄμματα teſte Gal.

Στρεβλότης,ητος,ἡ,tortuoſitas,flexuoſitas.Plut.

Στρεβλη,ἡ,inſtrumentum ligneum nauticum: cuius labris conſtringuntur plantæ in compingenda naui, adactis cuneis ligneis. Heſych. Accipitur etiam pro tormento apud Atticos Greg.Et pro prelo Plut.

Στρεβλόω,torqueor,torto diſtraho.Dem.Plut.Exp.& diſtorqueo,peruerto,deprauo.

Στρεβλοῦμαι,torqueor,torto diſtrahor.Plat.

*Στρέβλωσις,tortuoſitas.

Στρεβλωτήριον τὸ,tormentum.

Στραβὸς,οῦ,ὁ,qui eſt oculis diſtortis.Gal Etymol.deriuante à ϛρέφω.

Στραβίζω,ſum Strabo,ſum oculis diſtortis.

Στραβισμὸς,οῦ ὁ diſtortio oculorum:in definit.med. vide & Actuar.& Paul.Ægin.

Στραβων ωνος,ὁ,idem quod ϛραβὸς.Poll.

*Στράβωσις, oculorum diſtortio ϛραβισμός. Actuar.

Στράβαι αἱ,compedes,quæ potius ποδοστράβαι.

Στραβάλος, Achiuorum lingua dicitur qui eſt tereti à quadrato corpore Videtur accipi & *pro*, tortuoſus tortus.

Στραβηλοι, Heſychio ſunt κοχλίαι. Legitur apud Athen.l.3.

Στροβέω,f ήσω,circumago torqueo. Ariſtoph.Item exagito,vexo,perturbo.Plut.in Num.λοιμώδης νόσος περιϊοῦσα τὴν Ἰταλίαν ἐστρόβησε.

Στρόβος ὁ,ὁ,vortex,vertigo,gyrus.Nic.

1555 Στροβεὺς,έως,ὁ inſtrumentum fullonum, cuius ἔργον eſt περιάγειν καὶ ϛρέφειν, inquit ſchol.Ariſtop. Quidam putant eſſe verticillum.

Στροβερὸς,ὁ,tortuoſus,incuruus Heſyc.

Στρόβιλος,ὁ,vortex, ventus ſeu procella vorticoſa, turbo.Ariſtot.Item turbo,trochus,quem pueri per plana exagitant verſántque verbere ſcuticæ.Platon. Plut ¶ Aquorum trochorum forma ſic etiam dicitur nux pinea,item ipſe nucis pineæ nucleus.Dioſ.Athē. Item ipſa pinus ϛρόβιλος dicitur Plut. ¶Apud Etym. ϛρόβιλοι nominantur etiam οἱ κοχλίαι,καὶ θαλάσσιοι καὶ χερσαῖοι. ¶ Numeratur & ϛρόβιλος,inter ſaltationis genera apud Athen.& Poll.

Στροβιλώδης,εος ὁ καὶ ἡ, turbinatus. Exponitur etiam frequens anfractibus.

Στροβίλινος,ὁ,pineus Dioſc.l.1.c.92.

Στροβιλίτης οἶνος,pineis nucibus conditum vinum.

Στροβιλίζω,idem quod ϛροβέω,turbineo vortice circumago.Legitur & ϛροβιλοῖ apud Plutarch.in Apophth.Lacon. à ϛροβιλόω,vt δὲ ϛροβιλοῖ τὴν γλῶτταν, egregiè linguam verſat ſeu circumagit.

Στρόμβος,turbo,rhombus,trochus.Il.ξ.Eſt & conchæ genus,ſeu cochlea.Ariſtot.

Στρομβώδης, turbinis ſeu coni figuram gerēs in turbinatum mucronem deſinens. Ariſtot.

Στρομβεῖον,τὸ,turbo,conus.Nic.

Στρομβηδὸν,turbinis in modum,turbinatim.Ep.

Στρομβέω,turbineo vortice verſo ſeu circumago:vel ſimpliciter,verſo,voluto.Heſych.

Compoſita:ac primum ex ϛρέφω cum præpoſ.

Αναστρέφω,inuerto, inuerſo ſeu præpoſtero ordine colloco:vt ἀναστρέφειν τὰ πράγματα.Hermog.item in contrariam partem verſo. Euripid. Item conuerto retrorſum vt ἀναστρέφω πόδα, apud eundem. Interdum retrorſum reuerti cogo.Æſchin.Item verſo,perpendo.Plat.Item ſubuerto.Ioan.c.2. ¶ Neutraliter etiam ſumitur pro,inuerſo ordine collocor: item reciprocor,conuertor.Hermog.Item retro vertor,redeo.Luc.ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας. Item terga verto : interdum & in hoſtem inſequentem conuertor.Xen.

Αναστρέφομαι,retro vertor,redeo.Xenoph.Item ſubuertor,euertor.Iſocr.Item verſor: vt ἀναστρέφεται ἐν ὀφθαλμοῖς,ante oculos verſatur.Plut. Et cum accuſat.Od ν Γαῖαν ἀναστρέφομαι.Cum præp.περὶ ſequente accuſat verſor circa quidpiam,i in eo ſum occupatus.Dioſc.Alias etiam ſignificationes actiuæ vocis ſequitur.

Ανεστραμμένως,inuersè,præpoſterè.

Αναστροφὴ,inuerſio,præpoſtera rerum collocatio: nomen figuræ,apud Gramm.Item conuerſio retrorſum ſeu in contrariam partem,reciprocatio.Xen.in Hipp.Item reuerſio,reditus:apud eundem: Itē conuerſatio aut commoratio,apud aliquos.1. Petri c.2.

Αναστροφάδην,idem cum ἀνεστραμμένως.Heſy.

Ανστρέφω,per ſyncopen apud poet. dicitur pro ἀναστρέφω.Et ἀνστρέφομαι,pro ἀναστρέφομαι ſeu ϛρέφομαι ἀνά,verſor per,percurro,peruado Heſ.

Αναστρωφάω, verto verſo. Od.φ.τόξον νώμα Πάντῃ ἀναστρωφῶν.Αναστρωφάω verò exp.conuerto,ſubuerto Epigramm.

Decomp. Επαναστρέφω,retrorſus ago, reuerti ſeu retrocedere cogo.Exp. etiam,ſubuerto.Επαναστρέφομαι,reuertor,refero pedem.Xen.Επαναστροφὴ, reuerſio ſeu reflexus. Eſt & ſchema orationis, quum membri vnius finis principium fit alterius. Hermo. Exp.& conuerſatio:in concil.Sardic.

Συναναστρέφω vnà reuertor,vnà refero pedem , ſeu retrocedo.Plut.in Galb. Συναναστρέφομαι, conuerſor cum aliquo,verſor & congredior cum aliquo,Idem in Lyc. Συναναστροφὴ,reuerſio : item conuerſatio,conſuetudo quotidiana quæ alicui cum aliquo intercedit.

Αντιστρέφω, in contrarium,ſeu in contrariam partem verto,obuerto,inuerto. Item retrorſus ago ſeu repello:item vice verſa facio.Athen.l.3 & 15.Αντιστρέψαντι σου τὴν βίβλον τὰ βιβλία. ¶ Item paſſ ſignif.reciprocor & quaſi retrorſum conuertor : vt ἀντιστρέφοντες ſυλλογισμοὶ,apud Ariſtot.& ἀντιστρέφοντα ἐπιχειρήματα.

Αντιστρέφομαι,in contrarium vertor, obuertor,reciproco.item redhibeor.in Pand.

Αντεστραμμένως,vice verſa,ſeu contrario modo, oppoſito modo,ſæpe apud Ariſtot.

Αντίστροφος ὁ καὶ ἡ,oppoſitus,è regione ſitus,obuerſus,vel obuerſim reſpondens.Dion.Halyc.Exponitur etiam,contrarius.Iſocr. ἀντίστροφα τούτων πράξεις Item ex aduerſo reſpondens & in coniugatis æquè pollēs,vt tyrannis dicitur ἀντίστροφος eſſe regno, apud Ariſto. Eſt & ἀντίστροφος,comœdiæ pars,de qua in ἀντιστροφή. 1556

Αντιστρόφως,è conuerſo,vice verſa, reciprocè. Plat.Item contrario modo.Luc.

Αντιστροφὴ,inuerſio , conuerſio quæ fit retrorſum ſeu in contrarium,reciprocatio.Eſt & ſchema rhetorum: de quo Euſt. Item comœdiæ pars,quæ & ἀντίστροφος,

i.obuerſim reſpondens τῇ σροφῇ. Mouebatur enim chorus quum recitabat ἀντιστροφὴν ſeu ἀντίστροφον, in latus ſiniſtrum:ſchol. Ariſtoph. & Hephæſtionis:
Ἀποστρέφω auerto. Luc. νὺξ μάλα τοῖς θεοῖς ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος, auertere vel depellere. Item obuerto. Arat. ὅταν δὴ ναῦται ἀποστρέψωσι κορώνην. Cic. vertit. *Obuertunt nauem magno cum pondere nautæ.* Exponitur etiam, retroago, retroflecto. Od. χ. Item conuerto: vt ἀποστρέφων πρόσωπον, apud Plut. ¶ Item neutraliter, abſcedo, vel aliò iter deflecto. Cum genit. Plut. in Demetr. Τούτων πάλιν ἀποστρέψας. Cum ab eis abſceſſiſſet.
Ἀποστρέφομαι, auertor. Gal. Item auerto me, i. vultum vel oculos. Xen. Item auerſor, exoſum habeo, faſtidio. Luc. Gal. Et neutr. abſcedo, recedo. Plat. ep. 7. Signif. etiam conuertor. Ariſt. in prob. πότερον ὅτι ἀποστραφέντες πρὸς τὸ φῶς οὐ βλέπουσι. Item contorqueor, retorqueor. Ariſtoph.
Ἀποστροφή, auerſio. Et, nomẽ figuræ apud rhetores, quam Quint. ſermonem auerſum vocat. l. 4. c. 1. & l. 9. c. 2. Item auerſio, i. depulſio, purgatio. Eurip. Itẽ auerſatio, cui oppon. ἐπιθυμία, apud Themiſt. Item defectio, proditio. Plut. in Alcib. Item effugium. Soph. in Oedip. Colon. Dem. contra Timocr. Item perfugium, receptus. Eurip. in Med. Τίς ἄρ' ἐπειδὴ σοὶ μὴ 'στ' ἀποστροφή. Sic & apud Thuc. & Xen.
Decomp. Ἀνταποστροφή, mutua auerſatio, mutua inflexio. Strabo.
Ἀπόστροφος, auerſus: vt ὀμμάτων ἀπόστροφοι αὐγαί, oculi auerſi vel peruerſi. Soph. in Aiace. Et cum gen. auerſus, i. abhorrens, vt ἀπόστροφοι τοῦ θεοῦ, apud Syn. Item ſubſt. pars προσῳδίας in comœdiis, quũ chorus ad populum conuertebatur poſt receſſum hiſtrionum. Habent & grammatici ἀπόστροφον, ſcilicet προσῳδίαν, i. ſignum eliſæ vocalis vel eliſarum vocalium. Moſcoph.
Ἀποστροφία, Venus vna dicta cognomento: ex eo quod humanum genus à libidine inconceſſa & factis nefandis auerteret.
Προσαποστρέφω (*decomp.*) inſuper auerto.
Διαστρέφω, detorqueo. Metaphoricè Pſalm. 17. μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις, cum peruerſo peruerſus eris. Et apud Dem. pro cor. διαστρέψας τἀληθῆ, veritatem obſcuraturus, mendacio contaminaturus.
Διαστρέφομαι, detorqueor. Ariſt.
Διαστροφή, diſtortio. Dioſc. Et metaph. peruerſitas: vt διαστροφὴ πραγμάτων. Chryſoſt.
Διάστροφος, diſtortus, peruerſus. Eur.
Dec. Ἀδιάστροφος, qui diſtortus ſeu peruerſus non eſt. Plut. Metaph. Maccab. l. 3. ἀδιάστροφος εὔνοια, inconcuſſa beneuolentia.
Προσδιαστρέφω, inſuper detorqueo & deprauo.
Ἐκστρέφω, inuerto, id quod interius erat extra verto, ſeu reſupino. Ariſtoph. Et metaph. immuto, commuto. Idem in Nub.
Ἐξεστραμμένως, more eorum quæ inuerſa ſunt. Exponitur & ex tranſuerſo.
Ἐπιστρέφω, conuerto, conuertere greſſum cogo, retroago: vel in diuerſum conuerto. Thuc. ἄκρα ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς. Item conuerto, i. errãtem in veram viam reduco. Plut. Et neutraliter, pedem refero, redeo. Ariſtoph. Sic & ſæpe in nouo teſt. vt Matth. 12. & Marc. 12. Item intorqueo, cõtorqueo: vnde metaph. apud Ariſt. in Plut. Ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔχειν ἐπιστρέφειν, torquere, vexare. Exponitur etiam adduco, attraho, corrugo. Epigr. lib. 2. Item inflecto, incuruo, inuerto.
Ἐπιστρέφομαι, greſſum conuerto, pedem refero. Herodian. Item conuertor, i. faciem reſpiciendi cauſa cõuerto. Luc. Item ab errore in viam veram reducor. Syn. exp 57. πρὸς θεὸν ἐπιστρέφεται: ſeu reſipiſco, ad mẽtem atque intellectum redeo. Plut. Item reuertor. Ariſt. in Probl. ¶ Item verſor. Heſ. in Theog. Γαῖαν ἐπιστρέφεται. ¶ Apud Eurip. in Hel. πόθεν γῆς τῆς δ' ἐπεστράφης πέδον, exp. vnde ad terram hãc appuliſti? ¶ Significat etiam ἐπιστρέφομαι, curã facio, curam ago. Ἐπιστρεπτικός, vim habens τοῦ ἐπιστρέφειν.
*Ἐπιστρέφοντος, reuertente anno. 3. Reg. v. 20.
Ἐπιστρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſolers induſtrius. Xen. Ἐπιστρεφέστερος, peruerſior: item verſutior. 1557
Ἐπιστρεφέως, ſolerter, accuratè: item fraudulenter, impoſtoriè: apud Herodot.
Ἐπιστρέφεια, ἡ, ſolertia, induſtria. Suid.
Ἐπιστροφή, ἡ, conuerſio. Thuc. Item reuerſio, reciprocatio, vortex. Strab. lib. vlt. Item turbatio: apud eundem. Et pro turba ac multitudine quæ congregatur aut conuerſatur alicubi: vt μυρίαι ἐπιστροφαὶ κακῶν, apud Ariſtoph. Item animaduerſio, cura: ſic πρᾶγμα πλείονα dicitur ἐπιστροφῆς εἶναι, apud Polyb. Item caſtigatio, punitio: vt ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι, animaduertere, punire: apud Dem.
Ἐπιστροφεύς, primus ſpondilus, qui vnà cum collo conuertitur & circumagitur. Poll. l. 2.
Ἐπιστροφίδες, crines contorti, cincinni. Euſt.
Ἐπίστροφος, qui conuertitur, reciprocus, flexuoſus: vt ἐπίστροφος ὅρμος, apud Dion. de ſitu orb. Ἐπίστροφος ἀνθρώπων, qui verſatur inter homines, ſeu cum hominibus. Od. α.
Ἐπιστροφάδην, huc illuc ſe conuertendo, ſtudioſé. Item ſtrenuè, fortiter, validè. Od. χ & ω.
Ἐπιστροφία, cognomen Veneris, apud Pauſan. in At. quæ ſuprà ἀποστροφία.
Ἐπιστρωφάω, verſor in, oberro, obeo. Od. ρ. ἐπιστρωφῶσι πόληας. Legitur & paſſ. ἐπιστροφάομαι, apud Eur. in Med. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστροφᾷ πέδον; quod exp. vnde veniens in terra hac verſaris: ſeu in hanc terram diuertiſti?
Decomp. Ἀντεπιστρέφω, viciſſim vel contrà conuerto. Ἀντεπιστροφή, conuerſio mutua vel contraria, vel in contrariam partem.
Ἀνεπιστρεφής, non curans, ſecurus. Exponitur & inexorabilis, ad veniã flecti neſcius: apud Iuſtin. Mart.
Ἀνεπίστρεφος, idem. Ἀνεπιστρεφῶς, more eorum qui non curant. Ἀνεπίστρεπτος, qui non cõuertitur. Item ita negligens & ſecurus, vt ne reſpicere quidem conuerſa facie digneris. Sym. de inſomn.
Ἀνεπιστρεπτὶ & ἀνεπιστρέπτως, ita vt non conuertaris, nec faciem conuertendo nec pedem reflectendo. Heſych. Scribitur & ἀνεπιστρεπτεί, apud Plut. de defin. orac.
Παρεπιστρέφω, paulum conuertor, leniter flector. Strab. lib. vlt.
Παρεπιστρέφομαι, identidem conuertor & reſpecto. Diogen. Laert. Παρεπιστροφή, conuerſio in latus: vt qui crebrò limis reſpicit oculis. Plut. Et παρεπιστροφαί, verſiones quæ viciſſim fiunt ab vno ad alterum.
*Προκαταστρέφω ante morior, prius vitam finio. Laert.
*Προκαταστροφή, eãdem ſignificationem habet quam προκαταστρέφω. Laert.
Συνεπιστρέφω, vnà conuertor: ſeu vnà cõuertor & reuertor. Apud Plut. in Num. κεραίας συνεπιστρέφεσθαι τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας exp. apices denſitate inter ſe conuerſi, ſeu frequenter inter ſe conuoluti.
Καταστρέφω, ſubuerto. Ariſtoph. Item reuoco. Liban. Item exigo, finio, claudo: vt apud Ceb. Theb. τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, reliquum vitæ exigit in omnis generis ærumnis. Interdũ ſine adiectione ſignificat, finio vitam morior. Plutar. in Themiſt. κατέστρεψεν ὑπὸ γήρως ἐν Μαγνησίᾳ. Sic & apud Herodianum lib. 5. Item neutr. deſino, finior. Pauſ. τοῦ ἐνιαυτοῦ καταστρέφοντος, anni exitu, idem, καταστρέψαντος εἰς τοῦτο, hunc exitum habuit.
Καταστρέφομαι, ſubuertor, reuertor, deſtruo. Herod.

Frequentiùs pro actiuo vſurpatur,euerto, deſtruo, &c.apud Thucyd. Interdum ſignificat ſubiugo,in poteſtatem redigo.Herodot. καταστεραμμένος πολλῶν γλῶ ¶ Apud Ariſtot.in Rhet.καταστεραμμένη λέξις, exp.conuerſa dictio.

Κατεστραμμένως,aduersè.

Καταστροφὴ,ſubuerſio,euerſio,expugnatio Sic dicitur etiam exitus rei,vel quum res ad exitium inclinat.Luc.item exitus,i.mors.Thuc.l.2.

Καταστροφικῶς,more cataſtropharum,ſeu vt in cataſtrophis fabularum fieri ſolet.Athen.

Dec.Επικαταστρέφω,ſuperinuerto,inuerto ſuperiaciendo.

Περικαταστρέφω,inuerto,deorſum verto.

Μεταστρέφω,conuerto: propriè ex vno latere in aliud, aut ex vno ſtatu locóve in aliũ verto,verſo:in Geopon. μεταστρεψάτω τὰ ὠὰ ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται.Item inuerto,peruerto.Ariſto.Item muto,flecto,conuerto.Il o Η τί μεταστρέψεις;an aliquid mutabis?¶ ApudEur.in Hippol.Steph.Οὔθ' ἱπποδέσμων,οὔτε κολλητῶν ὄχων Μεταστρέφουσαι,exp.nihil lora,nihil bene compacta vehicula curantes.Μεταστρέφομαι,conuertor,i.conuerſa facie retro aliquid reſpicio.Xen.

1558 Μεταστροφὴ,ἡ,conuerſio:in Epigr.

Decomp.Αμεταστρεπτὶ,ſine conuerſione,ita vt non reſpicias cõuerſus. Plat. Αμετάστροφος,conuerſionis expers,immutabilis.

Παραστρέφω,peruerto,deprauo.Ariſtot.

Παραστρωφάω,idem: ſeu,in latus vel obliquè detorqueo:vnde Apoll.Argon.2. ὄμματα δέ σφι Λοξὰ παραστρωφῶνται.

Περιστρέφω,circumago,circumuerto.Hom.

Περιστροφὴ,conuerſio,conuolutio,rotatus.Procl.Eſt & nomen figuræ,apud Rhet.

Περιστρωφάω,idem cum περιστρέφω.Περιστρωφῶμαι, circumeo,obeo.Apud Herodot. περιστρωφώμενος χρηστήρια, exp.perueſtigans oracula.

*Περιστροφάδην,circumuertendo,in orbem verſando. Oppian.

Dec.Αμφιπεριστρέφω, idẽ cũ περιστρέφω. Apud Hom. Od.θ. Αλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστρέφεται ἐπέεσι,exp.verba eius nulla gratia comitatur: vbi legitur & ἀμφιπεριστρέφεται.

Αμφιπεριστρωφάω,idem Hom.

Αντιπεριστρέφω, è contrario circumuerto, vel circumagendo verto in contrariam partem. Αντιπεριστροφὴ, circumactio è contrario,vel in contrariam partem, circumactio reliſu facta.

Απερίστρεπτος, qui non circumuertitur, vel qui circumagi nequit.

Συμπεριστρέφω,vnà circumuerto.Ariſtot.

*Συνδιαστρέφω,ſimul diſlaqueo,vel etiam diſtorqueo. Plut.

Συστρέφω,contorqueo,conuoluo in faſcẽ,ſeu collectũ contorqueo.Plat.Metaphoricè apud Dion.Hal. de Iſocr.ἐν τῷ συστρέφειν τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν, ſententiis contortis vtendo.Item in cõpendiũ contraho:apud eund.Item cogo,coagulo,condenſo.Athen.l.2 Et ſpecialiter,agmen cogo,factionem cieo. Ariſtot.pol.l.2.Neutraliter etiam pro coeo ſumitur, ſeu paſſ.cogor,condenſor:apud Dioſc.l.1.c.94.

Συστρέφομαι,contorqueor,colligor.Item cogor,contrahor,condenſor:plerunque de humidis quę coaleſcunt:vt Ariſto.de mund.χάλαζα δὲ γίνεται ὑετοῦ συστραφέντος.Interdum & de aliis rebus.Dicitur enim agmen militum συστρέφεσθαι,quum ſe cogit & conglobat ad fortius faciendam impreſſionem:vt apud Polyb.l.1. Dicuntur & ipſi milites συστρέφεσθαι,in acie condenſati & confeſtim euntes:vt apud Xenop. Hellen.5.Item quum diffuſi & diſperſi ab hoſte eos circumuenięti ſe rurſus conglomerant & globum faciunt.Idem Hellen.6. Quæuis etiam multitudo συστρέφεται,quæ factiosè coit,ſeſe conglobat & conſpirat.Dem.Phil. ¶Εἰς ἑαυτὸν συστρέφεσθαι,exp.in ſeipſum vergere:apud Greg.de theol.

Σύστρεμμα,τὸ,coagmentum compactile: ſeu globus,conuolutio. Ερέου σύστρεμμα, lanæ contortæ hapſus.Paul.Ægin.l.3.c.27,Significare etiam dicitur agmen militum compoſito ordine progredientium, impreſſionémque hoſtiliter facientium:apud Poly. l.1.Eſt & verbum caſtrenſe, ſignificans certum numerum militum,vt mille.

Συστρεμμάτιον, τὸ globulus:item vortex.Ariſtot.

Συστρεπτικὸς,cogẽdi & cõdẽſandi vim habẽs. Hipp.

Συστροφὴ,conuerſio & conuolutio in orbẽ,vortex, vertigo.Heſych.Sic etiam dicitur quum animal(præſertim ad pugnam ſe parans)ſeſe contorquet & cõglobat ad impetũ vehemẽtius faciendum:vnde metaph.συστροφὴ λόγου,apud Dem.Phal.Eſt & vitiũ quoddã in arboribus,quum ſe conuoluêre venæ velútq; nodum effecit collecta & contorta materia.Theop. Quales etiã nodi & collectiones in corpore humano συστροφαὶ dicũtur.Dioſ.Dicitur & συστροφὴ multitudinis alicuius ad ſeditionẽ concitatæ coitio.Act.ap. c.19.¶Item συστροφαὶ,viarum compita,apud D.Hal.

Επισυστρέφω(dec.) vnà conuerto ad aliquid ſuſcipiendum contra aliquem, vel vnà cogo & colligo. Maccab.l.1.c.14.ἐπισυστρέψαι συστροφὴν,exp.conuocare conuentum.

Υποστρέφω,conuerto,auerto:ſeu conuertere greſſum & referre pedem cogo:reduco & reuerti facio.Il.ε.ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους.Sic & Phil. Et neutr.pedem refero,reuertor.Il γ.ὑποστρέψειας ὄλυμπον.Greg.Naz. πάλιν ὑποστρέφει εἰς οἶκον.

Υποστρέφομαι,idem.Exponitur etiam,auertor & flexu fallo:fugitando ludificor.Xen.

Υποστροφὴ,reuerſio,refluxio,ſeu reuerti, retrocedere.Dem.Polyb.Apud Rhetores ſic dicitur quum ad expoſitionem interruptam ἐμβολῇ ſeu παρενθέσει aliqua reuertitur oratio.Hermo.Accipitur & pro callida reflexione.

Υπόστροφος,qui reuerſus eſt,redux.Heſych.

*Ανθυποστρέφομαι,denuò reuertor,iterum redeo:in nouel.conſt.

Φιλυπόστροφος,qui lubẽter vel qui facilè redit. Hippoc.

Compoſita ſine præpoſitione,ac primùm in στρεφὴς aut στραφὴς deſinentia.

Αἰστρεφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, qui ſemper vertitur & circumagitur,qui ſemper torquetur.

Αλιστρεφὴς,qui in mari verſatur,mariuagus.Muſ.

Αμφιστρεφὴς,in orbem flexus,vel ſibi mutuò implicatus 1559 & innexus.Il.λ. κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν Τρεῖς ἀμφιστρεφέες: legitur tamen & ἀμφιστρεφέες.

Αστραφὴς,qui flecti nequit,& *ex conſequenti*,durus, immobilis.Soph.in Myſis.

Εὐστρεφὴς,& poet.ἐϋστρεφὴς, pulchrè tortus, ſeu tortilis, flexilis.Od.ι.& ξ.

Εὐστραφὴς verſatilis, verſabilis, qui dextrè & agiliter circumagitur.

*Πολυστρεφὴς, multum tortus,multos flexus habens. Oppian.

Compoſita in στρεπτος deſinentia.

Αλίστρεπτος,ὁ καὶ ἡ,idem quod ἁλιστρεφής.

Αστρεπτος,qui flecti aut torqueri nequit:ex quo intelligitur,rigidus.Exp.etiam,quem vertere ſeu circumagere non licet.

Εὔστρεπτος ſeu ἐΰστρεπτος, qui facilè verſari, flecti aut torqueri poteſt,flexilis,tortilis.Od.ο.

*Παλίστρεπτος,retrò vertens.Nicand.

Compoſita ex στροφὴ.

Αγχίστροφος,ὁ καὶ ἡ, conuerſioni mutationíque propinqua, i. ſubinde mutabilis: vnde ἀγχίστροφος μεταβολὴ,ſubita mutatio, apud Thuc.l.2. Et ἀγχίστροφα βουλεύεσθαι,ſententiam mutare.Herodot. in Polym.

Dicitur

Dicitur & ἀγχίστροφος, homo qui verſatili eſt ingenio, quique velum vento obuertit prout è re ſua eſſe videt: apud Suid. Ἀγχίστροφος δίωξις, perſecutio quæ fugiens perſequentem retrò flectere pedem cogit & in fugam vertit. Procop.

Ἀγχιστρόφως, ſubita ac repētina conuerſione ſeu mutatione. Dion. Longin.

Ἀμφιστροφή, deflexio, reflexio. Heſych.

Ἀνομοιόστροφα συστήματα, quæ diſsimiles ſtrophas habent. Hæc in ἑτερόστροφα diuiduntur, & ἀλλοιόστροφα de quibus vide ſchol. Ariſtoph.

Βωλοστροφία, ἡ, glebarum inuerſio & repaſtinatio. Gaz.

Γλωσσοστροφέω, linguam agiliter verſo, blatero. Ariſt.

Δημοστροφέω, in populo verſor.

Ἑδροστρόφος, ὁ, exp. podicem inuertens. Theocr.

Ἑτερόστροφα, dicuntur metra quædam apud Schol. Ariſtoph. quorum Hephæſtio quoque meminit, & Triclin. apud Soph.

Εὔστροφος, qui facili motu verſatur & circumagitur, agilis: vt ναῦς εὔστροφος, apud Plut. in Ant. Item tortilis, flexilis, ſeu bene aut pulchrè tortus, vt εὔστροφοι ἱμάντες, apud eundem de deo. Socr.

Εὐστροφία, ἡ, verſatilitas. Idem de ſolert. anim.

Ἡνιοστρόφος, ὁ, qui habenas vertit, i. qui habenis huc illuc flectit equos, auriga.

Ἡνιοστροφέω, habenas verto, ſum auriga. Et general. rego, guberno. Eurip.

Ἱμονιοστρόφος, qui funem loreum quo aqua è puteo hauritur, verſat. Ariſtoph. in Ran.

Καλωστρόφος, qui funes intorquet ſeu torquet. Plut.

Μονόστροφος, vnicam habens στροφήν. Theophr.

Νεόστροφος, nuper tortus, ideóque nouus. Il. ο.

Οἰακοστρόφος, qui gubernaculum manu verſat, gubernator. Eurip. in Med.

Οἰακοστροφέω, gubernaculum manu verſo, rego. Suid.

*Παλίνστροφος, retortus, in contrarium tortus. Oppian.

Πολύστροφος, qui multis gyris circumagitur: item verſatilis, mobilis.

Σχοινοστρόφος, qui funem è iunco torquet. Plut.

Φιλοστρόφος, qui verti & mutari amat, mutabilis, inconſtans. Poll. lib. 6.

Compoſita ex στρεβλόω.

Ἀποστρεβλόω, idem quod στρεβλόω, torqueo, &c. Ἀποστρεβλοῦσθαι, exp. & colliſi.

Διαστρεβλόω, torto ſeu tormentis diſtraho. Æſchin.

Καταστρεβλόω, idem Καταστρεβλούμενος, deprauatus.

Compoſita habentia στραβ.

Ἀστραβής, qui tortus ſeu tortuoſus non eſt, qui non torquetur & reprauatur. Theophr.

Ἀστραβαλίζειν, corrigere, complanare. Heſych.

Εὐστραβής, qui facilè torquetur ſeu flectitur. Theoph.

Compoſita ex στροβέω.

Διαστροβέω, rapido vortice & impetuoſè peruado. Pl.

Ἐνστροβηλέω, exp. contero. Suid.

Πολύστροβος, & poet. πολύστροιβος, multum ſtrepens: vel turbulentus, multis agitatus fluctibus. Nic.

ΣΤΡΗΝΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, aſper, τραχύς. Heſych. à quo exponitur etiam ὀξύς, acutus: σαφής, manifeſtus: στυγνός, triſtis. Idem στρηνὲς βοᾶν, exp. σκληρόν. Interdum στρηνές aduerbialiter ſignificat, aſperè, horrendè ſeu horribiliter; vt Epigr. lib. 3. στρηνὲς ἀεὶ γρυζουσα παρ' οὔασι. Legitur etiam στρηνὸς pro στρηνής, aſper, acutus.

1560 Ἀστρηνής, έος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) idem quod στρηνής, acutus, ὀξύς. Heſych. ab eodem exp. & σαφὴς διάδηλος.

ΣΤΡΗΝΟΣ, εος, τὸ, luxus, deliciæ. Apocal. 18.

Στρηνιάω, ῶ, in deliciis ſum ſeu viuo, luxurior: item, laſciuio. Apocal. 18. καὶ ἐστρηνίασαν. Sunt qui hoc verbum deducant ἀπὸ τοῦ στερεῖν καὶ ἀποσπᾶν τὰς ἡνίας, vt ſit metaphora ſumpta ab equis qui frænis excuſſis ferociunt & ſuopte ingenio feruntur.

Καταστρηνιάω, ῶ, (comp.) inſolentiùs & laſciuiùs me gero aduerſus, laſciuio contrà, 1. Tim. 5.

ΣΤΡΙΒΟΣ, exilis & tenuis vox auis: ſchol. Ariſt.

Στριβιλικίγξ, vide in λίγξ.

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ, ου, ὁ, rotundus, i. in formam rotundam aut turbinatā contractus aut conglobatus: cui oppon. μακρός, longus, oblongus: vt στρογγύλαις χαλάζαις, apud Ariſtop. Sic dicuntur naues στρογγύλαι, quæ rotūdiores ſunt, apud Thuc. l. 2. Et corpora στρογγύλα, breuiora & magis compacta, non procera, nec gracilia, apud Ariſtotelem in hiſt. an. de leonum generibus, & Athen. lib. 13. Metaphoric. etiam στρογγύλη λέξις dicitur, apud Dionyſ. Halicarn. ¶ Item teres: *inſtar cylindri*: vt ξύλα στρογγύλα dicuntur rudia adhuc necdum architecti manu poſita: apud Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 6. Fœm. στρογγύλη ſubſtantiuè dicitur pro ἡ στρογγύλη ζώνη, teres zona apud Poll. l. 16. c. 14. Quidam exp. etiam rapum.

Στρογγύλως, rotundè. Plut. Item tereti figura.

Στρογγυλότης, ητος, ἡ, rotunditas: figura teres.

Στρογγυλόω, ῶ, rotundo, rotundum efficio. Aphr.

Στρογγύλωμα, τὸ, coagmentum rotundum aut teres, orbis. Reg. l. 1. c. 19.

Στρογγύλωσις, ἡ, rotundatio. Pro exercitu accipi traditur. Reg. l. 1.

Στρογγυλαίνω, idem quod στρογγυλόω: vnde στρογγυλαίνεσθαι, exp. rotundari, conuolui.

Στρογγυλίζω, pro eodem ſeu ore rotundo loquor atque enuntio. D. Halic. στρογγυλίζειν, τὰ νοήματα.

Γογγύλος, ὁ, idem quod στρογγύλος. Athen. Γογγύλη ſubſtātiuè vocatur maſſa rotunda, ſeu quæ inter ſubigendum rotundata eſt, apud Ariſtoph. in Pace. Quidam exp. etiam rapum.

Γογγύλιος, idem quod γογγύλος. Gal. & Suid.

Γογγυλίς, ίδος, ἡ, rotunda. Gal. Et ſubſt. rapum vel rapa Athen. & Theophr.

Γογγυλίδιον, τὸ, rapulum. apud Gal. in lex. Hipp. γογγυλίδια exp. μικρὰ σφαιρία, pilulæ minutæ.

Γογγυλίζω, idem quod στρογγυλίζω. Schol. Ariſtoph. & Suid. exp. μεταστρέφω.

Γογγυλέω, idem: vel μεταστρέφω. Heſych. Γογγυλεύω, pro iiſdem: vnde γογγύλευμα, idem quod στρογγύλωμα. Heſy.

Compoſita ex στρογγύλος.

*Ἀμφιστρόγγυλος, circumcirca orbicularis, ſeu orbiculatim factus, ædificatus. Lucian.

Ἐπιστρογγύλλω, in globum & rotundum tego. Nicand.

Ἐπιστρόγγυλος, in rotundum inclinatus, ſubrotundus, ſeu turbinatus. Ariſtot.

Ἡμιστρόγγυλος, ſemirotundus. Lucian.

Συστρογγυλίζω, in rotunditatem conglobo. Metaphoricè Nicomachus apud Athen. l. 2.

Συστρογγύλλω, idem Athen. l. 4.

Ὑποστρόγγυλος, idem quod ἐπιστρόγγυλος.

ΣΤΡΟΥΘΟΣ, οῦ, ὁ, paſſer, paſſerculus. Iliad. β. Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα. Athen. l. 9. καὶ οἱ στρουθοὶ δ' εἰσὶ ὀχευτικοί. Hinc & metaphoricè στρουθὸς dicitur ſalax, & ad venerem nimiū pronus, vt paſſer. Στρουθὸς μεγάλη, dicitur ὁ στρουθοκάμηλος, ſtruthio, apud Ariſt. in Suid. Pro eodem dicitur & στρουθὸς Ἀραβικὸς ſeu Λιβυκὸς, à regionibus in quibus præcipuè inuenitur, apud Ariſtot. lib. 4. de part. anim. c. 12. & hiſt. anim. lib. 6. cap. 5. A volatu humili vocatur & στρουθὸς κατάγαιος & χαμαιπέτης. Herodot. lib. 4. ¶ Item herba quæ & στρούθιον. Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 13.

Στρούθιος ſiue στρούθειος, ſtrutheus, vt στρούθιος μηλέα, ſtruthea malus. Theophr. Dioſc.

1561 Στρεθίον,ου,τὸ,paſſerculus.Athen. ¶Item herbę nomen, quæ Lat.radicula & herba lanaria.Dioſ.
Στρεθάριον,ου,τὸ,paſſerculus.Athen.l.2.
Στρεθίζω,paſſeris in modum ſtrido,Ariſtoph.Eſaię 10. dicitur de auium pullis qui ore hiante & ſtridente ſeu vociferante eſcam à matre petunt. ¶Item radicula purgo,lanariæ herbæ ſucco mundum ac candidum reddo.Dioſ.l.2.c.84.

Compoſita.

Αστρούθιστος,qui radiculæ ſucco elotus non eſt.
Καλλιστρούθια σῦκα,calliſtruthiæ ficus.Athen.

ΣΤΡΥΧΝΟΣ,ου,ὁ,ſolanum,herba de qua Dioſc.l.4.c.71.& tribus ſequentib.eadem dicitur & neutro genere στρύχνον, apud eundem l.4.c.72. Dici verò & fœm.gen.ἡ στρύχνος,tradit Æl. Dionyſ. apud Euſt.in Od.Pro eodem τρύχνος itidem fœ. gen. dici teſtatur. Etym Apud Theoc.id.10.ἄφωνα δὲ τρύχνα, exp.vox mollis,i. ἐοικυῖα τρύχνῳ inquit ſchol.

ΣΤΥΓΕΩ,ῶ, F. στύξω,ab inuſitat.στύγω,odio proſequor, odi.Iliad.θ.Νῦν ἐμὲ μὲν στυγέει.Sic Soph.Item exhorreſco,extimeſco,reformido,Iliad.η. τὸν τι στυγέουσι καὶ ἄλλοι.Sic & Il.υ.Cum infinitiuo exp.metuo,non audeo.Il.α.σ στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος ἶσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην. Od. λ. Τὰς κε τίω στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,exp.terribiles ſeu terrificas reddiderim. Significat etiam,triſtor,teſte Heſych.vt apud Ap.Arg. l.2.οἱ δ' ἔστυγον εἰσαΐοντες, triſtati ſunt.
Στυγέομαι,οῦμαι,odio & horrori ſum.Soph.
　Στύγημα,τὸ,odium, aut quod aliquis odio perſequitur.Eur.in Oreſt.
　Στυγητὸς, odioſus, qui odio & horrori eſt:vel odio dignus:item horribilis.
Στύγος,εος,τὸ,odium.Epigr.
　Στυγερὸς,ὁ,odio dignus,horribilis & terribilis. Hō. Exponitur & triſtis,triſtificus:vt στυγερὸν πένθος.Od.κ. Item grauis,vt στυγερὴ νόσος,apud Apoll.Rhod. Pro eodem dicitur & στυγνερὸς,apud Heſy.
　Στυγερῶς,horribiliter.Il.π.
　Στυγερότης,ητος,triſtitia,mœſtitia.
Στυγνὸς,odioſus,inuiſus.Soph.Item grauis,triſtis,triſtificus.Soph.& στυγνῷ προσώπῳ,triſti &tetrico vultu,apud Eur.
　Στυγνότης,ητος,ἡ,mœſtitia,mœror,vel horrifica iuſtitia,ærumna,Athen.l 4.
　Στυγνάζω,triſtor,triſtitia moleſtiáque afficior.Marci 10 Impropriè cœlum στυγνάζειν dicitur Matth.16.i.obductum eſſe nubibus,non eſſe ſerenum.
Στύξ,γὸς,ἡ,ſtyx:fons ad Nonacrin Arcadiæ,ab horribili frigiditate nomen adeptus : quæ tanta eſt,vt etiam enecet eos qui aquā aliam guſtarint. Vide Plin.l.2. c.103.& l.31.c.2.Vitruu.l.8 c.3.Sic etiam nominatur palus quædam apud inferos,itidem ab horribili gelid itate , per cuius aquam iurare ſuperi finguntur à poetis.Hom.Heſiod. ¶Item horror tremórque ex perfectione.Theophr.
Στύγιος,ὁ καὶ ἡ,ſtygius infernalis.Plut.Soph.

Compoſita.

　Αποστυγέω,odio habeo,auerſor abhorreo.in ep. ad Rom c.12 ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν
Βροτοστυγής,έος,ὁ καὶ ἡ,hominibus inuiſus.Æſchyl.
Επιστυγνάζω,triſtor ob aliquid,contriſtor.Baſil.
Θεοστυγὴς,Deo exoſus,Deo odioſus.Euripid. Item qui Deum odit,Deum exoſus.Rom.c.1.
　Θεοστυγία ἡ,odium Dei.
Καταστυγέω,idem quod ἀποστυγέω. Apud Hom κατὰ δ' ἔστυγον αὐτὴν,per tmeſim pro κατέστυγον, quod eſt aor.2. à f στυγῶ vel imp.ab inuſ.καταστύγω.
Ψευδιστυγὴς,ὁ καὶ ἡ,oſor mendacij:in Epigr.

ΣΤΥΛΟΣ,ου, ὁ, columna idem quod κίων, teſte Poll.Ezechiel.c.41.ἐξέχε τὸ περίστυλον ἔξωθεν τοῖς κατωτέροις.Metaphoricè apud Euri.initio Iphig.Taur. Στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες. Sic 1.Corinth.c.3. Pro graphio etiam accipitur , quo in tabulis cereis 1562
exarabant.¶Apud Vitruu.in cochlea aquaria ſunt etiam ſtyli ferrei qui tignis vtrinque poſitis infiguntur,ſiue à colūnę ſiue à graphij ſimilitudine ita dicti.
Στυλίτης,ου,ὁ, ſupra columnam locatus.Suid.
Στυλὶς,ίδος,ἡ,columella.Eſt & pars nauis ἡμιολίας,teſte Heſy. Sic dicitur illud quod pares inſtar muri diſpeſcit quod & κίον & διάφραγμα.Poll.l.2.
Στυλίσκος,ου,ὁ,columella.

Compoſita.

Αραιόστυλος,ὁ καὶ ἡ,raras columnas habens.Vitruu.
Αστυλος,columnis carens.
Αὐτόστυλος, per ſe & ſuapte natura columnis fultus.
Δεκάστυλος,decem columnas habens.Vitruu.
Διάστυλος,qui amplis & patentibus columnis eſt.
Διαστυλόω,columnis fulcio.Polyb.l.5.
Εξάστυλος,ſex columnas habens.Vitruu.
Επιστύλιον,τὸ, trabs aut lapis quæ ſupra columnas ponitur.Plut.in Pericle.
Εὔστυλος, cuius columnæ iuſtis interuallis diſtributæ ſunt,ideóque columnarum ſpecie decorus.Vitr.
Οκτάστυλος,octo columnas habens.Idem l.3.c.1.
Περίστυλος,columnis in ambitu cinctus.Eurip. Περίστυλον,τὸ,locus columnis cinctus.Ath.l.5.
　Περιστύλιον,τὸ,idem Vitruu.l.6.c.9.
Πολύστυλος,multas columnas habens.Plut.
Πρόστυλος,ab anteriore parte columnas habens.Vitr.
　Αμφιπρόστυλος,(decomp.)omnia habet quę proſtylos, prætereáque habet in poſtico ad eundem modum columnas & faſtigium.Idem Vitr.
Πυκνόστυλος,qui eſt celebris columnis.Idem l.3.c.2.
Σύστυλος,qui columnis eſt paulo remotioribus. Idem.
Τετράστυλος,quatuor columnas habens:apud eundem.

ΣΤΥΠΗ , ſiue στύππη,ης,ἡ, ſtupa, Ioſeph. apud Suidam,πληρώσαντες τὴν σκάφην στύππης. ¶Στύπη exponitur etiam ab Heſych. ſtipes, ſtirps, truncus, caudex.
Στυππεῖον ſiue στυπεῖον,ου,τὸ,idem quod στύπη,ſtupa.
Στύπαξ vel στύππαξ,venditor veſtium ſtupearū. Poll, Pro eodem στυππακὸς,apud Heſy.
Στύπος,εος,τὸ, idem quod στύπη,ſtipes,caudex,truncus. Apoll.Apud Nic.Ολμῳ ἐνὶ στύπει adiectiuè vſurpatur, i.in lignea pila.
　Στυπάζω,ſtipite pello.Heſy. Αποστυπάζω,(comp.)ſtipite depello aut proſequor:apud Arch.

ΣΤΥΡΑΞ,ακος,ὁ,cuſpis teli ſeu haſtæ. Vide Poll.Heſy. Suid.& Athen. ¶Item arbor Syriæ,quæ malo Cydonio fertur eſſe ſimilis : cuius etiam lacryma στύραξ vocatur:vide Dioſc. Ariſtot. Theophraſt. & Plin.
Στυράκιον,ου,τὸ, idem quod στύραξ in prima ſignif.
Στυράκινος,vt στυράκινον μύρον,ex ſtyrace confectum vnguentum.Dioſ.
Στυρακίζω,Heſy.exp.κεντρίζω. Item ſtyracem refero. Dioſ.l.2.c.109.

ΣΤΥΦΩ,F.ψω, adſtringo : de iis quæ dum guſtantur, linguam adſtringunt. Dioſ.Exp.& ſpiſſo,quoniam quæ adſtringunt denſare & ſpiſſare ſolent.
Στύμμα,τὸ,ſpiſſamentū adſtringendi vim habens.Gal.
Στύψις,εως,ἡ aſtrictio.Gal.Item ſpiſſatio.Dioſ.
Στυπτικὸς,ὁ,aſtrictorius.aſtringēdi vim habens. Dioſ,
Στυφὸς,idem Baſil.Στυφόεις,pro eodem ſchol.Nic.
*Στυφότης,denſitas,adſtrictio.Plut.
Στυπτηρία,ἡ,alumen:dictum παρὰ τὸ στύφειν , quoniam potentiſſimè aſtringit:Vide Dioſ.

Στυπτηριώδης, εος, ὁ κ ἡ, aluminoſus, alumen reſipiens: vt ὕδωρ τὸ ϛυπτηριῶδες Gal.

1563 Στρυφνὸς, ἕ, ὁ, idem quod ϛυφὸς (ex quo & factum creditur pleonaſmo τῦ ρ) aſtringens, acerbus, auſterus. Theophr. Aet. Gal. &c. Metaphoricè dicitur homo ϛρυφνὸς, apud Ariſtoph. & Xen. vt Lat. acerbus, auſterus.

Στρυφνότης, ητος, ἡ, acerbitas. Alex. Aphr.

Στυφελὸς, ἕ, ὁ, durus, aſper (ex ϛύφω quoque deriuatum creditur eò quòd quæ aſtringũtur & inſpiſſantur, ſoleant exaſperari & indurari) Apoll. Arg. l. 2. ϛυφελῇ βρίμει ἀκτῇ.

Στυφελίζω, duriter aſperéque tracto, duris verberibus aut verbis aſperis inceſſo, duriter & aſperè excipio. Iliad. π. Odyſſ. σ. & alibi ſæpe. Sic & Apoll. Arg. 2. Καὶ ἐνίοτ πολέεσιν ὀνείδεσιν ἐϛυφέλιξε, multis conuitiis probríſque inſectatus eſt. Item diſpello, diſcutio, diſiicio. Il. λ. ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα ϛυφελίζῃ. Item deturbo, depello, deiicio. Il. α. Ἐξ ἑδέων ϛυφελίξαι.

Στυφελισμὸς, οῦ, ὁ, iniuria, contumelia: quum quis verberibus verbíſve aſperis excipitur. Ariſtophan. in Equit. Dicitur & quum quis iniurioſè loco ſuo deturbatur.

Στυφλὸς, ἕ, ὁ, idem quod ϛυφελὸς, ex eóque factum per ſyncopen. Lycophr.

Στυφρὸς, ἕ ὁ, idem, durus, rigidus. Heſyc. Exp. & retorridus, duratus, calloſus. Ariſtot.

Compoſita: ac primùm ex ϛύφω.

Ἀναϛύφω, triſtitiam præ me fero, triſtor. Heſyc.

Ἀποϛύφω, idem quod ϛύφω, aſtringo. Item.

Ἀϛυφία, & Ἀϛυψία ἡ, aſtrictionis vacuitas, aſtrictionis expertem eſſe: apud eundem.

Ἐνϛύφω, idem quod ϛύφω. Nic.

Ἐπιϛύφω, aſtringo: apud eundem & Athen.

Παραϛύφω, pro eodem.

*Περιϛύφω, circumaſtringo, inſpiſſo. Plut.

Προϛύφω, antè aſtringo. Item antè inſpiſſo.

Πρόϛυπτος, adſtrictus: item ſubſtrictus.

*Πρόϛυφος, adſtrictus, ſubſcriptus. Dioſc.

Ὑποϛύφω, leuiter aſtringo, aliquantulum aſtringo. Gal. Item aſtringo ſimul & inſpiſſo. Theoph περὶ ὀσμῶν.

Compoſita ex ϛρυφνός.

Γλυκύϛρυφνος, ſimul dulcis & acerbus.

Ὑπόϛρυφνος, ſubacerbus. Dioſc.

Compoſita ex ϛυφελός.

Ἀποϛυφελίζω, depello, deturbo. Il. σ.

Ἀϛύφελος, minimè durus aut aſper. Epigr.

Ἀϛυφέλικτος, non diſturbatus, immotus. Nonn. in Epigr.

Καταϛύφελος, valdè durus aut aſper. Heſiod. Pro eodem per ſyncopen, καταϛυφλος. Eur.

ΣΤΥΩ, F. ϛύσω, tentigine laboro: priapum extendo. Ariſtoph. in Lyſiſt. ἀλλ' ἐϛύκασ' ὦμια ϛύετε.

Στύομαι idem quod ϛύω apud comicos. Exponitur etiam triſtitia afficior. Ariſtoph.

Στῦμα, τὸ, tentigo: ἔντασις τῦ αἰδοίου. Euſt.

Ἄϛυτος, ἕ, ὁ, (*comp.*) qui ϛύειν nequit: vt ἄϛυτος γέρων, apud Euſt.

Ἄϛυτος, οἶνος, exp. ἄγονος, ἄκαρπος, apud eundem ex Xenarcho.

ΣΥ, (pro quo Æoles & Dores dicunt τύ, vnde addita ſyllaba νη fit τύνη) tu. Genit. σοῦ, tui, & Ionica dialyſi σέο, & metri gratia ι inſerto, σεῖο. Atticè σέθεν & per ſyncopen σέθεν. Doricè ſeu Æolicè, σεῦ & τεῦ apud Theocr &c. Datiuus, σοὶ, tibi & Doricè τοὶ & τὶν pro quo pleonaſmo literæ ε τεΐν. Iliad. λ. & Odyſſ. ο. Accuſat. σὲ, te. Doricè τὲ & τὺ. Theocr. idyll. ἐς τόσσον βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ, vſque adeóne profundus ſomnus detinet te? Dual. num. nomin. vocat. & accuſat. σφῶϊ, vos duo, ô vos duo, vos duos. Il. δ. Pro quo abiecto ι & mutato accentu dicitur σφώ, vt apud Hom. Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε, ſi vos duæ. Æolicè & Doricè pro eodem dicitur ὔμμε quod tamen etiam eſt accuſat. plural. pro ὑμᾶς. Genitiuus & dat. σφῶϊν veſtrum duorum, vobis ambobus. Iliad. δ. Signif. etiam, ipſorum duorum & ipſis duobus: vt Iliad. α. σφῶϊν δὲ ἄγγ: tunc autem deſcendit ab ἕ, ſui. Pro eo per contractionem & ſubſcripto ι dicitur σφῷν. Odyſſ. δ. quod itidem 1564
pro αὐτῶν vſurpatur, ipſorum duorum, & ipſis duobus, originem videlicet ab οὗ habens. Plur. num. ὑμεῖς, vos. Ion. ὑμέες. Doricè ὔμες. Aeol. ὔμμες. Gen. ὑμῶν, veſtrûm ſeu veſtri. Ion. ὑμέων. & inſerto ι. ὑμείων. Æol. ὑμμέων. Dat. ὑμῖν, vobis. Pro quo Dores dicunt ὑμῖν, vltima correpta, Aeoles ὔμμιν ſeu ὔμμι. Accuſat. ὑμᾶς, vos, Ion. ὑμέας. Aeol. ὔμμας, & Dor. ὔμμε: vt apud Theocr. idyll. 5. αὔριον ὔμμε πάσας ἐγὼ λεῦσω, vos omnes lauabo.

Σὸς, ἕ, ὁ, tuus. Heſiod. in Erg. Πατὴρ ἐμὸς τε πατὴρ κ σός. Sic Plutarch. Τὸ σὸν, tuum commodum. Soph. in Electr. Et τὰ σὰ tua bona, ſeu tuæ opes. Od β. Pro σὸς Doricè dicitur τεός. vt ἀναξ τεός. Od. ξ.

Σφωΐτερος, veſter: propriè de duobus aut duabus. Iliad. α. Σφέτερος, idem in Heſiod. in Erg. σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι, veſtrum patrem. Vide alias ſignificat. in Ε.

Ὑμέτερος, ερα, ερον, veſter, veſtra, veſtrum. Ὑμὸς, apud poetas, idem: vt πόλιν ὑμήν. Il. ε, & κράτος ὑμὸν, veſtrum imperium. Heſiod. in Theog.

ΣΥΒΑΡΙΣ, ιδος, & ιος, ὁ, Sybaris: vrbs quædam Italiæ deliciis & luxui mirum in modum dedita: vnde pro ſummo & exquiſitiſſimo luxu prouerbialiter vſurpatum inuenitur à Philoſtrato: vt Συβαρίδος μεϛοὶ ἦσαν.

Συβαρίτης, ἕ, ὁ, Sybarita, qui eſt è Sybari. Συβαριτῶν τράπεζαι, Sybaritarum menſæ; *de menſis luxu refertis.* Fœmin. eſt συβαρῖτις, quæ eſt è Sybari. Dictæ etiam fuerunt à quibuſdam συβαρίτιδες, breues fabulæ & compendiariæ, vt teſtatur ſchol. Ariſtoph.

Συβαριτικὸς, Sybariticus: vt συβαριτικοὶ μῦθοι, & συβαριτικὴ τράπεζα. Interdum mollis, luxui deditus. Poteſt etiam aliquid συβαριτικὸν dici in quo ſummus ſit luxus.

Συβαρίζω, (q. d. Sybariſſo) deliciis & luxui indulgeo, mollitie luxúque defluo.

ΣΥΚΗ, (per contract. factum ex Ionico συκέη pro συκέα) ficus arbor. Odyſſ. ω. Οὐ φυτὸν ἕ σικῆ ἐκ ἄμπελος, ἐκ ἐλαία, Theoph. hiſt. pl. 1. συκῆ ἰνδικὴ, ficus Indica. ¶ Dicitur eſſe etiam pini ſpecies quædam, apud Theophr. hiſt. pl. lib. 3. Sic vocatur ab aliquibus & frutex ille qui & πέπλος dicitur, teſte Dioſc. l. 4 cap. 146. ¶ Item ficus, mariſca, excreſcentia carnis, ſeu vlcus ficus ſimile. Dioſc.

Συκάς, άδος, ἡ, ficus nouella. Poll.

Συκὶς ίδος, planiarium, ficus, ſemen ſeu ſurculus qui è ficu auulſus aut exciſus plantatur inſeritúrve. Ariſtoph. Item mariſca. Heſych.

Σύκινος, ἕ, ὁ κ ἡ, ficulnus, ſiue ficulneus: vt σύκινον ξύλον, apud Ariſtoph. & Plut. ¶ Et quoniam lignum ficulnum eſt inualidum, inde fit vt σύκινος capiatur pro ἀσθενὴς, imbecillus, debilis, fragilis, inutilis: vt σύκινη ἐπικουρία. Ariſtoph. Iidem Theocr. idyll. 10. συκίνους ἄνδρας vocat homines qui labores nõ adeũt nec tolerant ſtrenuè: ſed iis veluti ſuccumbunt, vt lignum ficulnum ponderi alicui grauiori. Sic apud Luc. in libro ad indoctum. χωλὸν ἔχων κ σύκινον τὸν γνώμην, clauda ac ficulna mẽte præditus, id eſt, nullius precij, inutiliſque ad aliquid excogitandum. Dici-

tur σύκινος etiam de calumniatore, apud Ariſtoph. in Pluto.

Συκών,ῶνος,ὁ,ficetum,i.locus in quo ficus plantantur, ſeu ficubus conſitus.

Συκάμινος,ου,ἡ, arbor quæ & συκομορία,licetà quibuſdam diuerſæ eſſe arbores ſtatuantur. Theophr.l.4. hiſt.plant.c.2.& Dioſc.l.1.c.181.¶Fructus huius arboris eodem nomine appellatur, apud Athen. l.2. Idē fructus neutro etiam genere dicitur συκάμινον, ſycaminū quod ſæpius pro moro accipitur. Athen. l.2.& Ariſt.l.6.hiſt.an. ¶ Accipitur συκάμινος & pro moro arbore.Gal.¶Item pro morbo &tumore qui σύκωσις dicitur:ſchol. Ariſtop.in Ran.

Συκαμινοειδής,έος,ὁ καὶ ἡ,mori ſeu ſycamini ſpeciem gerens,apud Athen.l.1.

Σῦκον,ου,τὸ,ficus,fructus τῆς συκῆς.Dem.pro cor.σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. De ficuum generibus vide Athen.l.3.nec non Theoph.&Dioſ.l.1.c.184.¶Item mariſca,ficus ſiue ficatio: tumor eſt à fici ſimilitudine ſic dictus.Gal.

Συκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ,ficoſus, ſimilis ficui: vt βλέφαρα συκώδη,palpebræ ficoſæ. Accipitur etiam pro συκοφαντης,vt docet ſchol. Ariſtoph.

Σύκινος,è ficis confectus.Plut.item ficulnus. Sed in hac ſign.vide ſupra.

Συκίτης οἶνος,(qui & κατορχίτης dicitur)vinum quod è ficubus fit.Dioſc.5 c.41.

Συκίον,decoctum ficuum arefactarum.Gal.

Συκάζω,f.σω,ficus lego,ſeu ficus deligo,ficus colligo,ficus carpo.Poll.7.Ab Heſych.exp.σῦκα τρώγω,ficus comedo:item συκοφαντῶ. A ſchol.Ariſtop.
1565 exp.& τὰ σῦκα ἀποθλίβω,ficus premo.

Συκαστής, οῦ ὁ, qui ficus legit. Item ſycophanta,calumnioſus delator, quadruplator,συκάστρια, calumnioſa delatrix.Heſych.

Συκόομαι, οῦμαι, in ficum vertor, ficus fio,ſeu ficoſus fio.

Σύκωμα, τὸ, ficoſum germen. In palpebris dicitur quum ficoſi tumores in eis excreſcūt:ſchol. Ariſt.

Σύκωσις, vlcus ſeu carnis excreſcentia à fici ſimilitudine ita nominata.Gal.

Συκωτὸς,οῦ,ὁ,ficatus:vt συκωτὸν ἧπαρ, ficatum iecur,i. ficuum eſu præparatum.Oribaſ.& Aet.

Συκαλὶς,ίδος ἡ,ficedula:aut ſic dicta quòd ficu pinguis fiat.Vide Athen.& Ariſtot.

Compoſita.

Ἁμάσυκον μῆλον,malum vnà cum ficu florens.Euſt.

Ἁμασυκάδες, αἱ, mala quæ cum ficis florent aut naſcuntur,vel pira quæ cum ficis proueniunt.Heſ.

Ἀποσυκάζω , ficus decerpo. Accipitur etiam pro,δοκιμάζω,exploro more eorum qui ficus carpunt. Ariſtoph.in Equit.Ab Heſ.exp.ficus comedo,vel ficus decerptos comedo.

Φιλόσυκος,amans ficum.Plut.

Χαμαισύκη, humilis ficus:nomen herbæ apud Dioſc. l.4.c.170.quam & συκῆν vocari tradit.

ΣΥΛΗ,ης,ἡ, præda,ſpolium:vel q.d.prædatio,ſpoliatio, compilatio. Dem. Ariſtot.

Σῦλον,τὸ,ſpolium,prēda.Euſtath.Exponitur &pignus. Heſych.

Συλάω ῶ,ſpolio, deprædor,compilo. Iliad ζ. Νεκροὺς ἀμπεδίον συλήσετε τεθνειῶτας Sic Ariſtot. & Plat.Interdum cum gemino accuſatiuo(perſonæ & rei qua aliquis ſpoliatur)vt Il.π. εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ τεύχεα συλήσωσι. Item exuo,adimo,detraho,eripio.Il.η.Et in Epigr.ζώνην συλήσας. Il.δ,αὐτίκα ἐσύλα τόξον, exp. educit.

Συλάομαι,ῶμαι, ſpolior,exuor.Dem. σεσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ τούτων.

Συλέω,ῶ,idem quod συλάω.Iſocr.

Σύλημα,τὸ,ſpolia,exuuiæ.

Σύλησις,εως,ἡ,ſpoliatio,depeculatio,compilatio. Idem quod σύλη:vt σύλησις τῶν ἱερῶν.

Συλητὴς,οῦ,ὁ,ſpoliator,depeculator,compilator.

Συλεύω,f.εύσω,idem quod συλάω,& συλέω.Il.ε.

Σκῦλον,ſeu σκύλον,τὸ,idem quod σῦλον , ſpolia,exuuiæ: propriè quæ mortuis detrahuntur : vt σκῦλα Φρύγια, apud Eur. Peculiariter ſic dicitur pellis feræ alicui detracta:apud Callim.¶In eadem ſignif.legitur & σκύλος,in Epigr.quod & de corio quo veſtitur caſtaneæ nucis caro,dicitur apud Nic.in Alexiph.

Σκυλεία,ας,ἡ,idem cum σκῦλον.Heſy.

Σκυλάω,idem quod συλάω.Σκυλήτρια,ἡ,ſpoliatrix,deprædatrix,compilatrix.Euſt.

Σκυλεύω,idem cum συλεύω. Thuc.τοὺς νεκροὺς ἐσκύλευον.Item ſpoliando detraho,exuo.Xen. Hell.2.τῶν δὲ χιτῶνας οὐδεὶς τῶν πολιτῶν ἐσκύλευσεν, nulli ciuium tunicam detraxere.

Σκυλεύομαι,veſtimentis & armis ſpolior.Dem.

Σκύλευμα,idem quod σκῦλον.Eur.

Compoſita.

Ἀποσυλάω,diſpolio,deprædor,depeculor:Item ſpoliando aufero ſeu eripio.Chryſoſt.

Ἄσυλος,ὁ καὶ ἡ,prēda immunis,i.prædæ periculo:cui periculum nō eſt ne eius res præda fiant,vel inſpoliatus.Eurip.in Med.μενεῖς ἄσυλος, manebis inſpoliata & tuta.Et cum genit.apud eundem in Helen.ἄσυλος ἦν γάμων,ſecuta eram à nuptiis,ſeu non metuebam ne quis nuptiis meis ceu prædæ inhiaret. Item qui non ſpoliatur,quem ſpoliare nefas eſt,& ex conſequenti,à violentia tutus,ſacroſanctus:vt ἄσυλον ἱερὸν, apud Phil.de vita M.l.1.

Ἀσυλαῖος θεὸς,Deus aſyli.Plut.in Rom.

Ἀσυλεὶ,tuto,ſine ſpoliationis periculo:vel ita vt abduci nequeas nec niſi per ſummum ſcelus & nefas violari.

Ἀσυλία,ἡ,ius illud quo aliquis tutus eſt,nec niſi per ſummum ſcelus violari poteſt , quum ad aſylum confugerit.Plut & Phil.

Ἀσύλητος,idem quod ἄσυλος,inſpoliatus. Item qui non niſi per ſummum ſcelus violari poteſt,in- 1566
uiolabilis.Eurip.in Helen.Ναυαγὸς ἥκω ξένος ἀσύλητον γένος.

Θεοσυλής,ſacrilegus,qui res Deo dicatas furatur.Suid.

Ἱερόσυλος,idem,Plat.polit.1.Ἱεροσύλως,ſacrilegè.

Ἱεροσυλία,ſacrilegium.

Ἱεροσυλέω,ſacrilegium committo: vel ſpolio aliquē per ſacrilegium aut ſacrilegè.Ariſtoph.

Ἱεροσύλημα,quod ſacrilegio raptum eſt,ſacrilegium.

Νεκρόσυλος,mortuorum ſpoliator. Νεκροσυλία , mortuorum ſpoliatio.

Περισυλάω,circumcirca diſpolio: vel ſpoliando & depeculando detraho.Plat.in Gorg.

ΣΥΝ,& Atticè ξὺν,cum,vnà cum,ſimul cum. Præpoſitio eſt quæ ſoli datiuo iūgitur:vt Iliad.δ,σμῶτε μεγάλῳ ἀπέτισαν Σὺν σφῇσι κεφαλῇσι , γυναιξί τε καὶ τεκέεσσι.Sic Matt. 27 τότε σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λῃσταί. ¶Σὺν θεῷ,Deo iuuante,Dei auxilio , Dei ope:vel etiam Dei beneficio. Exponitur etiam,Deo propitio,Deo fauente. Interdum παρενθετικῶς dicitur σὺν θεῷ δ' εἰρήσθω,cum bona Dei venia dictum ſit,abſit verbo inuidia:ſic σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω.

¶Σὺν νόμῳ,ſecūdum leges,apud Plat.de leg.& Xenoph. ¶Interdum veluti ſuperuacanea non exp. vt Xenoph. σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι, tuo commodo pœnas ſumere.Thucy σὺν ἐπαίνῳ ἐποτρύνειν.laude incitare. Aliquando contra omiſſa ſubauditur: vt Thucyd.l. 4. προσλαβόντες ἑπτακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης,cum mille & ſeptingentis militibus armatis. Xenoph pæd.5.ἥκειν εἰς τὰς τάξεις αὐτοῖς στεφαίοις. ¶ Interdum ſine caſu aduerbialiter ponitur,adiūcto δὲ aut καὶ pro,pariter,vnà, ſimul:

ſimul: ſeu ſimul & pariter & Nic. in Ther. κακὰ ἔργα φαλάγγια σὺν καὶ αἴγεσι. Ἐρπηστὰς ἔρπεις τι. ¶In compoſitione interdũ vacat: vt in συναγκάζω. ¶Σῦ ſuem, vide Σῦς.

ΣΥΡΑΙ, αἱ, paruæ vileſque lacernæ: ſchol. Ariſtoph. apud Heſych. σύρας, exp. μάγαρας.
Συρία, eidem Heſychio eſt pinguis & craſſa lana: vel ἀπὸ τῆς σισύρνης, vel quoniã in Cappadocia fit: in ea autem ſunt Syri. Vide & Poll. ¶Eſt etiam herba apibus grata. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 40.

ΣΥΡΒΗ, ης, ἡ, tumultus, τάραχος, Ariſtoph. gramm. & Suid. ¶Sic etiam dicitur ἡ αὐλοθήκη. Suid. & Heſych. Iidem Suid. & Etym. innuunt eſſe quoque vocem qua ſubulci ad ſues vtuntur.
Συρβλώης χέρες, prouerbialiter dicitur ἐπὶ τῶν ἀτάκτων χερῶν, teſtibus iiſdem Etymol & Suid.
Συρβλωεις, tumultuoſus: metaphora ſumpta ab iis qui cũ ſtrepitu & tumultu fiſtula canũt. Etymol. & Suid Item pauper: διὰ τὸ τὰς αὐλοθήκας καὶ φαρέτρας κενάς, inquit Etym. Heſychio eſt etiam αὐλητής, vſum huius vocis ex Cratino ἐν Θρᾴτταις afferenti.
Τύρβη, Atticè dicitur pro σύρβη, tumultus turbæ (vt Euſt. ex Rhetorico lexico tradit.) Polyb. ἀμιξίας καὶ θορύβου καὶ τῆς λεγομένης τύρβης πλήρες τὸ στρατόπεδον. Item turba. i. incondita hominum multitudo, Lucian.
Τυρβάζω, turbas ſeu tumultũ excito, tumultuor Plutarch. de aud. poem. ex Soph. πάντα τυρβάζει κακά, tumultuando quæuis excitat mala. Ariſtophan. in Veſp. τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων, lutum turbabis.
Τυρβάζομαι, turbor. Luc. cap. 10. καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά, quidam exp. tumultuaris circa multa, turbaris circa multa: alij ſatagis de multis.
Τυρβασία, ἡ, ſaltatio dithyrambica. Poll. l. 4.

Compoſita.

Ἀνατυρβάζω, conturbo, perturbo. Ariſtoph.
Σικιννοτύρβη, nomen modi cuiuſdam tibia canendi: à τύρβη ſeu σύρβη ſignificante fiſtulam. Euſt.

ΣΥΡΙΣΣΩ ſeu συρίττω, ſibilo, ſibilum edo. Item ſibilo eiicio, exibilo. Demoſth. in Mid. εἰσιόντα, εἰς τὸ θέατρον τοῦτο ἐσυρίττετε. ¶Item fiſtula cano, fiſtulo. Ariſtot.
Συρίττομαι, exibilor, explodor. Æſchin.
*Σύριγμα, idem quod συριγμός, ſibilus. Oppian.
Συριγμός, ὁ, ſibilus, ſonitus ſeu ſtridor ille qui ſibilãdo editur ſeu quo aliquis exibilatur. Propriè homini tribuitur & ſerpenti. Plutarch. & Ariſtot. de elephantibus etiam dicitur, quod exp. barritus: apud Arrian.
Συρικτής, οῦ, ὁ, ſibilator. Item fiſtulator. Theocr.
Συρίζω, idem quod συρίσσω, ſibilo. Euryp. ¶Item fiſtula cano, fiſtulo. Item Iphigen. Aul. βάρβαρα συρίζων φρυγίων αὐλῶν, barbaricas cantilenas canens Phrygiis fiſtulis. Pro eodem Doricè dicitur συρίσδω, vt apud Theocr. Idyll. 1. ἁδὺ δὲ καὶ τὺ συρίσδες dulce canis fiſtula. ¶Significat etiam Syrè loquor aut ago: & Syrorum modo ſum molliculus, deductum videlicet à Σύρος.
Συρισμός, idem cum συριγμός, ſibilus, ſtridor. Luc
Σῦριγξ, ιγγος, ἡ, fiſtula: propriè paſtoria. Hom. Heſiod. Ariſtot. Sic etiam vocatur à Theophraſto arundo fiſtularis hiſt. pl. l. 4. cap. 12. Item exterior caſſiæ fiſtularis cortex: apud Galen. Pro fiſtula alueariis apum ſumi dicitur apud Greg. Naz. ¶A fiſtulæ ſimilitudine ſic etiam appellatur vagina ſeu receptaculum haſtæ. Iliad. τ. ¶Item fiſtula illa ſeu canalis quo dorſi medulla continetur. Poll. l. 2. ¶In rota currus σύριγγες ſunt foramina fiſtulam ſua cauitate imitantia, in quæ axis inſeritur: apud Euryp. ¶Eandem appellationem habent & ſiphones. ¶Sophocli in Aiace ſic dicuntur venæ colli grandiores quæ collo truncato ſãguinem effundunt. ¶Apud medicos σύριγξ eſt ſinus anguſtus, oblõgus, calloſus: interdũ etiam obliquus, os habens cui cicatrix obduci nequit, per quod humor certis temporibus excernitur: ſæpe apud Dioſc. ¶Σύριγγες γῆς vocantur cõcaui ſub terra meatus, ſeu cauernæ in ea longæ in modum fiſtulæ. Ariſt. de mundo. ¶Σύριγξ, exp. etiam, fibula apud Apoll. Arg. 4.
Συριγγώδης, ὁ καὶ ἡ, fiſtuloſus ſeu fiſtularis.
Συριγγίας, ου, ὁ, Idem Dioſc.
Συριγγὶς, ίδος, ἡ, pro eodem: vt συριγγὶς κασία, apud Gal. de Antid. l. 1. c. 14.
Συρίγγιον, τό, parua fiſtula. Plut. περὶ ἀοργησ. Item modiolus rotæ. Heſych.
Συριγγόω, in fiſtulam excauo. Hippiatr.

Compoſita, ac primùm ex συρίσσω.

Ἀποσυρίττω, exibilo, ſibilis eiicio.
Ἀσύρικτος, ὁ καὶ ἡ, qui exibilatus non eſt.
Ἐκσυρίττω, exibilo. Demoſth.
Ἐπισυρίττω, ſibilo ad, ſibilis excipio. Exp. & exibilo, apud Dem. Item more gruum vociferor.
Κατασυρίττω, ſibilo. Ariſtoph. Item exibilo.

Compoſita ex συρίζω.

Ἀποσυρίζω, ſibilo: item exibilo. Hom. Luc.
Διασυρίζω, idem. Daniel. cap. 4. διασυρίζων exp. flans ſpiritus.
Περισυρίζω, ſubſibilo, inſufflo. Polyb.
Ὑποσυρίζω, reſono, Æſchyl. in Prometh.

Compoſita ex σύριγξ & συριγγόω.

Ἀποσυριγγόω, in fiſtulam conuerto, Hippocr.
Ἐκσυριγγόω, aperio & peruium reddo, velut fiſtulam, apud eundem.
Πεντεσύριγγος, quinque fiſtulas ſeu quinque foramina habens: vt πεντεσύριγγον ξύλον. Ariſtoph.

ΣΥΡΩ, F. ρῶ, traho. Herod. l. 1. σύροντες τὰ σώματα, trahentes corpora. Dicitur & σύρειν qui progreditur & contendit aliquò. Piſides apud Suid. Σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετ' ἐλπίδων. Sic & ſerpentes corpus ſuum σύρουσι, quoniam tractu progrediuntur. Dicitur & de iis qui raſtris ſtipulas aut ſimile quid in vnum contrahunt, & qui ſcopis ſordes è parietibus detrahunt, aut in pauimento conuertunt. ¶Significat etiam extraho: vt gladium aliquis σύρειν dicitur ¶Exp. etiam, ſibilo: item fiſtula cano: apud Heſych.
Σύρομαι, trahor. Herodian. l. 7.
Σύρμα, τό, quod trahitur ſeu attrahitur. Peculiariter nomen eſt veſtis cuiuſdam longæ quam veluti trahunt inter incedendum qui ea ſunt induti. Latinis quoque ſyrma: apud Poll. Σύρματα, τά, ſtramina aut paleæ qui raſtro corraduntur & coaceruantur. Ariſtot. eth. l. 10. Apud Dioſc. l. 5. cap 85. σύρματα καμίνων, ſordes ſeu purgamenta ſcopis vel radulis è fornacibus detracta.
Συρματεὺς, qui raſtro purgamenta aut ſtipulas aut ſimile quid in vnum aceruum contrahit & colligit, vt συρματεῖς στρατιᾶ. Heſych.
Συρματίτης, ιδος, ἡ, vt συρματίτις κόπρος, fimus ex purgamentis, ſtipulis, aut ſtramentis, quæ ſcopis aut raſtro coaceruata fuere. Theoph.
Συρμὸς, ὁ, tractus. De tractu ſerpentis, apud Plutarch. in Ant. De tractu aquæ qui turbineo vortice circumagitur: apud Phil. de mundo. Dicitur & συρμὸς quum aquæ feruẽtes vorticoſo quodam tractu gyrantur: apud Nicand. in Alexiph. Συρμὸς χαλαζήεις, quum grando quaſi tractu quodam decidit: in Epigr.
Συρμαία, ἡ, dicta eſt à quibuſdam raphanus,

quod concitando vomitni eſſet idonea. Apud Poll. & Diod. eſt genus quoddam raphani. Eſt & cibi quoddam genus, quod veteres ex adipe & melle conficiebant, teſte Heſychio. Item docet ſic appellari potionem è ſale & aqua miſtis, purgando ventri idoneam. Eidem ſic nominatur certamen quoddam apud Lacedæmones vſitatum in quo qui viciſſet, præmij loco habebat συρμαίαν. ¶Apud Herodotum συρμαΐην, exponitur aptum: pro quo apud Heſychium συρμαῖον dicitur eſſe herba quædam apio ſimilis. ¶Schol. Ariſtoph. in Pace dicit eſſe ſuccum herbæ qua Ægyptij vtuntur πρὸς διάῤῥοιαν.

Συρμαΐζω, exp. κενοῦμαι, euacuor. Etym. Συρμαϊσμὸς, à veteribus appellata fuit modica vacuatio, quæ vel per vomitum vel per alui decoctionem fiebat. Gal.

Συρμαστὴρ, Heſychio eſt lignorum venditor, propriè ſic dici videtur qui ligna in ſyluis hinc inde corraſa & collecta vendit.

Σύρσις, εως, ἡ, tractio.

Σύρτης, ου, ὁ, tractor. Heſych. frænum, habena.

Σύρτις, εως, ἡ, in mari dicitur vbi limum arenámque & ſaxa ingentia fluctus trahunt. Strab. Sunt & terreſtres ſyrtes in locis arenoſis, quum nempe arenarũ cumuli vento agitati faciem terræ mutant, ita vt ſublimia ſint aggere quæ prius valle reſidebant, ſint autem profunda vallibus quæ prius excelſa erant.

Συρτὸς, ὁ, tractus, qui trahitur Strab. l. 1.

Σύρδην tractim. Exponitur etiam, funditus, impetuosè: apud Eurip.

Συρφετὸς, οῦ, ὁ, ſordes & purgamenta quæ raſtro aut ſcopis corraſa ſunt: Idem quod σύρμα. Heſiod. in Erg. 2. Χόρτον τ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετόν. Exponitur etiam quiſquiliæ. Metaph. dicitur de vilium & contemptorum hominum turba, ſed de hominum colluuie. Luc. de hiſt. ſcrib. τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον. Suidæ eſt etiam incondita verborum colluuies. Exponitur etiam χειμών.

Συρφετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt συρφετώδης ὄχλος, apud Plut. de educ. puerorum, idem quod συρφετὸς, vilium & abiectorum hominum colluuies. Item inconditus, incompoſitus, in modum τοῦ συρφετοῦ. Plutarc.

Σύρφαξ ακος, ὁ, idem quod συρφετώδης. Lucian. & Phryn. Item ſubſtantiuè pro συρφετὸς, ſeu συρφετώδης ὄχλος, apud Lucian. in Lexiph. & Ariſtoph. in Veſp.

Compoſita, ac primùm cum præpoſ.

Ανασύρω, ſurſum traho ſeu retraho: vt mulier ἀνασύρειν veſtem dicitur quum ea ſurſum retracta pudenda retegit: ſic apud Diog. Laër. in Stilp. Item metaph. detego quod intus eſt aut quod latere & tectum eſſe decet: vt apud Athen. l. 12.

Ανασύρομαι, paſſ. ſurſum retrahor: vnde ἀνασυρομένη mulier dicitur quæ pudenda retegit veſte ſurſum retracta, apud Plut. Item in media voce pro ἀνασύρω. Plut.

Ανάσυρμα, τὸ, quod ſurſum retractum eſt: aut ſurſum retrahendo retectum. Eubulus comicus per locum ſic vocauit furtiuum conceptum: vt ſcribit Poll.

Αναξυρὶς, ίδος, ἡ, braca ſeu bracca femorale ſeu ſeminale pro ἀνασυρὶς, (teſte Etym. & Euſt.) quoniam induendo ἀνασύρεται. Xeno. Eſt etiam indumentum pedum Heſychio.

Αποσύρω, detraho. Dioſc. Item retraho P. Ægin.

Απόσυρμα, τὸ, id quod detractum ſeu abraſum eſt: fruſtum alicundè abraſum ſeu excuſſum vel euulſum, apud Ariſtot. Exponitur etiam, deſquammatus: apud Gal. & Dioſc.

Διασύρω, diſtraho, ægrè traho. in Hippiatr. Item lacero, obtrecto, probis & conuitiis inceſſo, calumnior: vel eleuo. Dem.

Διασυρμὸς, diſtractio. Peculiariter ſic dicitur figura orationis qua dictio aliqua ad duo diuerſa ſignificata trahitur. Vide & Aquil. Rom. & Iul. Rufin. Item obtrectatio.

Διασυρτικὸς, aptus ad obtrectandum, ſeu factus ad lacerandum alicuius famam probris: vt διασυρτικὸν ἐπιχείρημα.

Decomp. Προδιασύρω, prior traduco & carpo.

Προσδιασύρω, inſuper traduco & carpo. Ariſtoph.

Επισύρω, attraho, poſt me traho. Exp. etiam, tractim duco, ſtrictim traho: in Hippiatr. (de equo ægrotante) καὶ πορεύεται, καὶ ἐπισύρει τὸν ὄνυχα, ingreditur vngula non ſublata. Ibidem, καὶ ἐπισύρει τὰ ὀπίσθια, erigere poſteriores pedes non poteſt. Apud Lyſ. & Demoſth. Budæus ἐπισύρειν ſignificare putat, ambage verborum qua de re agitur implicare, quaſique rem in lõgum tractim ducere, cardinem cauſę non attingere.

Επισύρεσθαι in media voce, idem quod ἐπισύρειν: Poll. Metaphoricè apud Baſil. aliquis dicitur ἐπισύρεσθαι quos in comitatu poſt ſe trahit, in inceſſu aut curſu ἐπισύρεσθαι dicitur qui pedes velut ægrè trahit poſt ſe. Xen. in Cyneſ. (de lepuſculis ὑγρομελῆ ὄντα ἐπισύρεται ὅλα ἐπὶ τῆς γῆς, ingrediendo toto cor- 1569
pore terram ſtringunt & luculentiora veſtigia imprimunt: quaſi tractim ſeſe agunt. Apud Luc. γράμματα ἐπισεσυρμένα vocantur literæ hiulcæ, tractim dictæ ab homine celeriter ſcribente.

Επισεσυρμένως τι ποιεῖν, quaſi tractim & languidè. Significat etiam, diſſolutè, incõditè, incompoſitè, remiſſè, ſenſim.

Επίσυρμα, id ipſum quod aliquis poſt ſe trahit: ſeu veſtigium corporis tractim ſeſe agentis. Hipp. & Xenoph.

Κατασύρω, detraho, deorſum traho. Alciphr. Et apud Phil. de mundo, ἅπασαν τὴν ὕδατος κατασύρει φύσιν, vniuerſæ aquæ naturam ſecum detractam inuehit. Exponitur etiam, populor, diripio, vexo. apud Polyb. l. 2. & alibi.

Προκατασύρομαι, detrahor, deorſum trahor.

Προσκατασύρω, (decomp.) inſuper detraho. Epig.

Παρασύρω, præpoſterè traho, traho in latus in quod trahere non decet, peruerto, diſtorqueo. Greg. Exp. & abſtraho, euello, tranſuerſum traho. Baſil. & Diod.

Παρασύρομαι, peruertor & deprauor, tranſuerſus trahor ac rapior. Greg. & Luc.

Περισύρω, circumcirca traho: ſeu circumeundo & obeundo traho. Greg. Exponitur etiam in diuerſum traho, diſtraho, diuello, lacero, vexo, diripio. Polyb.

Περισύρομαι, circumcirca trahor. Luc.

Συνσύρω, diuexo, contumelioſè tracto.

Υποσύρω, ex imo ſurſum traho, funditus euello, ſtirpitus extraho. Exp. etiam imminuo, ſubduco. Chryſ. Videtur etiam ſignificare, allicio & ſubdolè attraho. Greg.

Compoſita ſine præpoſitione.

Αείσυρος, ſemper trahens: vel qui ſeſe ſemper trahit, videlicet in inceſſu. Æſchyl.

Αἴσυρος leuis agilis, tenuis, ſublimis. παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι, apud Suid. & Euſt.

Ασυρὴς, pro ſcelerato aut temerario, apud Polyb.

Βλοσυρὸς, οῦ, ὁ, terribilis aſpectu, truculentus. ὁ τὸ βλέμμα ἀποσύρων. Euſt. Accipitur tam in bonam quàm in malam partem. Hom. Heſiod. Dicitur & βλοσυρὸν ὄμμα, aſpectus ſeu vultus truculentus, & βλοσυρὸν θάκος, apud Nic. Metaphoricè transfertur etiam ad alia: apud Theophr. & in Epigr.

Κολοσυρτὸς, οῦ, ὁ, confuſanea multitudo: puluis excitatus & in altum ſe tollens tumultus. Hom. Ariſtop.

Apud

Apud Heſiod.in Theog. ἀργαλέη κολοσυρτῷ, ſunt qui velint propriè eſſe ſtrepitum ac puluerem qui excitatur quum virgultorum ſtipularúmve faſces per terram trahuntur.

Κολοσυρτοῖ, tumultuatur, tumultum ſtrepitúmque excitat,turbas dat.Heſych.

Παίσυρτος,omnia trahens,πάντα σύρων.Soph.

ΣΥΣ,υὸς,ὁ,vel ἡ,ſus, porcus. Hom.Plut. Dicitur & de agreſti ſue ſeu apro, Il.ν. & Od. σ. & alibi:qui & σῦς κάπριος,Il.ρ.& σῦς ἄγριος.Il.ι.Xenoph.in Cyn. Pauſ.in Att.Plut.ſymp.3.

Συώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,porcinus,ſuillus.Dicitur in hominem immundum & ſpurcum: apud Suid.Exp. etiam ἀμαθὴς,item truculentus.

Σύειος,ſuillus,porcinus.Athen.

Συϊκὸς,ῦ,ὁ,& συΐνος,ſuillus,porcinus.Epigr.

Συὰς,άδος,ἡ,ſus.Heſych.

Σύαινα,ης,ἡ,piſcis nomen eſt apud Oppian.

Συῆλαι,volutabra ſuum.Heſych.

Συηνὸς, qui porcinis eſt moribus,aut qui porci modo ſtupidus eſt & inſulſus.

Συηνέω,ῶ,porco ſimilis ſum,ſpurcitia Suid.

Συηνία, apud eund.exp. ἀμαθία,σκαιότης, ſiniſtra imperitia:porcina immunditia.

Σύβαξ,ακος,ὁ,qui porcinis moribus eſt.Heſy.

Σύβας,& σύβαλλας,procliuis ad Venerem more ſuis:ſalax & libidinoſus in modum ſuis.Heſych.

Συβίνη, theca ex ſuillo corio. Suid. Apud Poll. lib.7. cap.vlt.legitur συβίνη. Heſychio autem συβίνη eſt haſta qua apri figuntur : venabulum quod iaculantur venatores in apros.Idem exponitur etiam ὀμβόλιον.

Σιβύνη,idem quod συβύνη:apud Poll.

Σιβύνη, etiam legitur pro eodem.Heſychius eſſe dicit telum haſtæ aſſimile,ſpiculum : Suidas iaculū Romanis vſitatum. Apud Diod. Sicul. exp.haſtile, Sic & apud Athen. lib.5.& 52. Legitur & ζιβύνη pro eodem Eſa.c.2.

Σιβύνιον,parua σιβύνη,haſtula,ſpiculum.Polyb.

Σίγυνος, ſiue σιγύνης, idem cum σιβύνη.Suidas σιγύνας ait à Macedonibus vocari δόρατα,ab Heſychio exponitur ξυστὰ δόρατα, itē ὁλοσίδηρα ἀκόντια. Epigram. Legitur & σίγυνον vel σίγυμνον.ου,τὸ, pro iaculo quod totum eſt è ferro.vide Euſtath.

Συφαρὸς,ῦ,ὁ,ſubulcus,porculator.Heſych.

Συφεὸς,ῦ,ὁ,hara porcorum,ſuile.Od.ξ.

Συφεόνδε,aduerb.ponitur pro εἰς συφεόν.Od.κ.

Συφεών,ῶνος,ὁ,idem quod συφεός.Suid.Συφὸς,idem.

Ὗς,idem quod σῦς,ex quo & tactum eſſe tradunt quidam.Odyſſ.ν.τάδ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.Xen. ὗς πολλάς καὶ βοῦς τρέφει. Et θαλάσσιοι ὕες, porci marini, apud Athen.

Ὑώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſuillus,porcinus,ſui ſimilis : ſpurcus & immundus,vel ſtupidus.

Ὑωδία,ἡ, porcina inſulcitas & ſtupiditas ac craſſa imperitia,aut porcini mores.Ariſtoph.

Ὕειος,ου,ὁ.ſuillus,porcinus.Athen.

Ὑεικὸς,ῦ,ὁ,idem.Poll.Scribitur & ὑϊκός.

Ὑὰς,άδος,ὁ, ſucula, vt συὰς ſuprà Ὑάδες Bacchæ, nutrices Bacchi,à quibus etiam Bacchus ipſe denominatur ὕης ſecundum quoſdam. item ὑάδες ſtellæ quædam,de quibus vide apud Gell.l.13.c.9.& in deriuatis ex Ὕω.

Ὕαινα,ἡ, ſucula aut porcella. piſcis nomen eſt qui σύαινα ſuprà. Athen. Eſt etiam feræ nomen, de qua Opp.& Ariſtot.quos vide.

Ὑαινὶς,ίδος,ἡ, hyænuſa, piſcis per diminutionem dictus,qui & ὕαινα,apud Athen.l.7.

Ὑηνὸς,idem quod συηνός.Xen.

Ὑηνεὺς,idem,apud Suid.

Ὑηνία,ἡ,idem quod συηνία,mores Suilli,porcina inſulſitas,ſuillum ingenium.Ariſtoph.

Ὑηνέω,ῶ,ſum inſulſus in modum porci.Suid.

Ὑστηρία,ἡ,ſuum immolatio , feſtum in quo ſus immolabatur.Athen.l.3.

Ὑΐζω,grunio.Ὑϊσμὸς,grunnitus.

Ὕραξ,ακος,mus:Schol.Nicand.in Alex. dicit eſſe Æolicum vocabulum,à ſuillo roſtro.

Ὕνις ſiue ὕννις,εος,ἡ,vomer ἀπὸ τ' ὑὸς , nomen accepiſſe docet Plut.Vtitur & Heſiod.

Ὑννὴ,idem,Heſych item capra apud eund.

ΣΥΦΑΡ,exuuium anguis & cicadæ.¶Item pellicula rugoſa quæ lacti ſuperſtat, alio nomine γραῦς dicta Heſyc.& ſchol.Nic.¶Item rugoſa & exucca ſenum pellis : Callim. Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμόν. Ab Heſychio exponitur etiam ſumma ſenectus ſeu extrema.Exp.& corrugata ficus.Heſych.

ΣΦΑΔΑΖΩ,F.σω,pedes agito,pedes iacio ſeu iacto. Propriè de eo dici putatur qui ſtare neſciēs pedibus terram quatit ſeu pulſat. Quod aliquando lætantis exultantíſque eſt, vt apud Plut.in probl. Rom. Σὺ δὴ σφαδάζεις πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ. Interdum eſt dolentis, ægrè ferentis,aut ſuccēſentis Soph. Ὁ δ' ἐσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγάς, pedibus terram quatiebat, in angore conſtitutus. Vnde etiam exponitur, doleo, ægrè fero,ſuccenſeo:atque adeo Etymol. Atticoſin hac ſignificatione,& inter hos Xenoph.vſurpare tradit Plut.de educ.lib. τῶν ἀμφ' αὐτὸν ὁρῶν ἀγανακτοῦντας καὶ σφαδάζοντας.

¶Peculiariter de morientibus dictum ſeu ægrè animam exhalantibus exp.palpito,iacto pedes, vt Etymol.ex rhet.lex teſtatur.

Σφαδάω , quoque pro eodem dici videtur : vnde apud Etym. & Eurip.& Plat. διὰ παντὸς βίου σφαδᾷ i. χαλεπαίνει μετ' ὀργῆς στενάζει.

Σφαδασμὸς,ὁ , quum quis pedes iactat aut conuellitur modò in hoc modò in illud latus.Heſych.

Σφαδανὸς,vehemens,terribilis:apud eund.

Compoſita.

Αὐασφαδάζω,palpitans ſubſilio.Heſych.

Ἀσφάδαστος,ὁ καὶ ἡ, expers σφαδασμοῦ : vt ἀσφάδαστος θάνατος , mors in qua non palpitatur, ſeu in qua moriens pedes non iactat.Soph.in Aiace.

Ἀσφαδάστως,ſine palpitatione,ita vt non conuellaris nec pedibus terram pulſes.

ΣΦΑΖΩ, ſeu σφάττω, F.ξω. iugulo,macto: ſeu gener. interficio.Ariſtot.δι' ὀργὴν ἑαυτὸν σφάττων.

Σφάζομαι,iugulor.mactor.interficior.Hom.Plut.

Σφακτὸς,ῦ,ὁ,mactatus.Eurip in Hec.Τὸ σφακτὸν apud Poll. dicitur eſſe nomen tributi quod pendebatur pro mactata hoſtia.

Σφάκτρια,ἡ,iugulatrix,mactatrix,ſacrifica.Suid.

Σφαγὴ,ῆς,ἡ,iugulatio,mactatio,cædes.Iſocr.Item iugulus ſeu iugulum , pars colli qua aliquis iugulatur. Thucid. Polluci eſt etiam concauitas illa quæ ſub pectore eſt,præcordia.

Σφαγὶς,ίδος,ἡ,pro eodem.Heſych.Σφαγίδες,dicuntur etiam cultri quibus reſoluunt ſeu feriunt iugulos pecorum mactandorum.Eurip.

Σφαγίδιον,τὸ,cultellus quo iugulum alicuius petitur. Suid.

Σφαγίτης,ου,ὁ, iugularis, ad iugulum pertinens. Et fœm.σφαγῖτις.

Σφάγιον,τὸ, victima, hoſtia: beſtia quæ iugulatur ſeu mactatur. Thuc. Item locus quo excipitur ſanguis pecudum quæ mactantur,Heſych.Pollux.l.10. vas eſſe dicit.Σφαγία,ἡ,dies qua ſacra fiunt mactatis iugulatíſque victimis.Heſych.

Σφαγιάζομαι,F.άσομαι, victimas iugulo, hoſtias macto , ſeu victimis mactatis ſacrifico. Plut. in Theſ.

σφαγιασάμενος τῷ Φοίβῳ, quum Phœbo ſacrificaſſet. Interdum cum accuſat. rei quæ mactatur. Idem in Lyc. ἐσφαγιάζετο τὴν χίμαιραν. Particip. σφαγιασθείς, exp. mactatus.

Σφαγιασμός, mactatio, rucidatio. Eurip.

Σφαγεύς έως, ὁ iugulator, mactator Xen. Impropriè apud Soph. Aias gladium vocat σφαγέα, quoniam eo iugulum reſoluitur.

Σφαγεῖον, τό, vas quo iugulatæ pecudis ſanguis excipitur. Etym. & Suid.

Φάσγανον, τό, enſis, gladius. Il. α. Ἦγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Etym. & Euſth. per hyperthesin literarum dictum volunt quaſi σφάγανον, à σφάζω ¶ Eſt & nomen herbæ, quæ alias ξίφιον, apud Dioſ. lib. 4 c. 20.

Compoſita ac primùm ex σφάζω ſeu σφάττω, cum præpoſitione.

Ἀποσφάζω, ſeu Ἀποσφάττω, idem quod σφάττω. Dem. ἀπέσφαξεν ἑαυτόν Ἀποσφάττομαι, idem quod σφάττομαι Xen. pæd. 7.

*Παρασποσφάττω, ante iugulo, προσφάττω. Lucian.

Ἀπόσφαγμα, τό τε ὑγρὸν τὸ παρηθημένον, fæculentum quod per colum tranſmiſſum eſt. Gal.

Ἀπόσφαξ, αγος, ἡ excelſum præcipitium: ſeu præcipitium in rupibus à ſe diuulſis. Heſych.

Διασφάζω, ſeu διασφάττω, iugulum alicui diſſeco.

Διασφακτὴρ ἦρος, ὁ, iugulum alicui reſoluens, ſeu aptus ad aperiendum iugulum, Epigr.

Διασφαγή, ἡ, hiatus ille qui cernitur in iugulo ſeu gutture diſſecto. Et generaliter, quiuis hiatus, quodlibet interſtitium: vt de hiatibus in muro diſrupto, Eſdr. l. 2.

Διασφάξ, interſtitium quo duæ rupes diſtant à ſeſe auulſæ. Herodot.

1572 Ἐπισφάζω, vel ἐπισφάττω, iugulo ſeu macto ſuper. Eur. Et ſimpl. iugulo, macto, trucido. Plut.

*Περιεπισφάττω, iugulo. Plutarch.

Ἐπισφαγεὺς iugulator, mactator Hippocrati. & Poll. l. 2. ſic dicitur cauum illud ceruicis prope ſpondylum σφαγή, quoniam ibi nonnullis pecudibus culter immittitur.

Ἐπισφαγιάζομαι, immolo ſuper vel poſt.

Κατασφάζω, aut κατασφάττω, idem quod σφάττω. Lucian.

Κατασφακτικός, iugulatorius: ſeu auidus iugulationis & cædis, ſanguinolentus.

Ἐπικατασφάττω (ἐπιτιμ.) idem quod ἐπισφάττω.

Προσφάττω, macto ſeu iugulo ante. Πρόσφαγμα, hoſtia, victima. Eurip. in Hec.

Ὑποσφάττω, ſubtus iugulo, iugulum ſuccido.

Ὑπόσφαγμα, τό, videtur dici ſanguis qui colligitur vaſculo ſuppoſito pecudi iugulatæ Item eiuſmodi ſanguis in cibum formatus, varia conditura vt apud Athen. l. 7. ſic dicitur cibarium ex ſanguine pecudis recèns iugulatæ confectum ex ſale, caſeo, melle, cumino, laſerpitio, &c. Sic & dicitur ſuffuſio ſanguinis in oculo ex ictu apud Gall.

Ὑποσφάξ, itidem appellatur cauitas iuguli cui ſubditur culter iugulatorius: ſeu hiatus inter partes iuguli diſſectas. Eur.

Compoſita ex σφαγὴ aut aor. 2 ἐσφάγην & σφαγεύς.

Αἱματοσφαγής, έος, ὁ & ἡ ſanguinolètè iugulatus, ſanguinolentam cædem habens. Heſych.

Αὐτοσφαγής à ſeipſo iugulatus. Eurip.

Βουσφαγέω, boues macto. Eurip.

Βουσφαγία boum mactatio. Epigr.

Μηλοσφαγέω, oues iugulo, oues macto.

Μηλοσφαγία, ouium iugulatio aut immolatio. Heſy.

Νεοσφαγής, nuper iugulatus, recèns occiſus. Eur. Apud Soph. νεοσφαγῆ φόνον, recèns editam cædem.

Νεόσφακτος, idem.

Χοιροσφάγος, ου, ὁ, qui porcos mactat. Heſych.

Παρασφαγίς, ίδος, ἡ, pars iugulo vicina. Poll.

ΣΦΑΙΡΑ, ας, ἡ, ſphæra, globus: *quum de aſtronomica ſeu cœleſti ſphæra dicitur.* Plut. ¶ Itē pila quæ in ſphæriſterio luditur. Od. ζ. Sunt & pugilum plumbeæ σφαῖραι, pilæ ſeu maſſæ ex plumbo: vnde σφαιρομαχία. Alia etiam in modum ſphæræ rotunda & globoſa σφαῖραι dicuntur. Athen. Metaphoricè Alexis apud eundem l. 4. ὥσπερ δύο σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν παρ᾽ αὑτοῦ οὐσίαν, bona ſua velut in pilam conglobata deuorauit.

Σφαῖρα θαλαττία, dicitur recrementum quoddam maris globoſum, è ſpuma maris in littoribus & ſcopulis concreſcens. Ariſtot.

Σφαιρικός, ἡ, ὁ, ad ſphæram pertinens, ſphæræ ſeu globi proprius: vt σφαιρικὸς λόγος. Et τὰ σφαιρικά, ſphærica, res ſphæricæ. Epigr. Exponitur etiā globoſus. Fœm. σφαιρική, idem quod σφαιριστική, apud Athen. l. 1.

Σφαιρικῶς, in modum ſphæræ ſeu globi. Plut.

Σφαιρίτης, ου, ὁ, rotūdus & globoſus in modum ſphæræ ſeu pilæ. Fœm σφαιρῖτις, ιδος, ἡ, vt σφαιρῖτις κυπάρισσος, cupreſſus quæ pilulæ in modum rotunda ſemina fert. Gal.

Σφαιρίον, τό, globulus, pilula. Theophr. ¶ Sic etiam dicitur totus ambitus natium. Poll.

Σφαιρίδιον, itidem pilula ſeu globulus.

Σφαιρηδόν, in modum piluli ſeu pilulæ. Il. ν.

Σφαιρόω, ῶ, conglobo in pilam ſeu rotundam & globoſam maſſam conformo. Gal.

Σφαιρόομαι, οῦμαι, in pilam conglobor, &c. Dioſcor. l. 2. c. 37. Dicitur & haſta aut iaculum σφαιρωθέν, quū ei rotūda aliqua ex ligno pila infigitur ne pungere poſſit, aut quum à fabro cuſpis, ſeu mucro rotundatur, ita vt ex mucronata cuſpide fiat rotunda pilula. Xen de re equ. ἐσφαιρωμένα τε ἔχων ἀκόντια.

Σφαίρωμα, τό, maſſa rotunda ſeu globoſa in modum pilæ. Ariſtoph. Σφαιρώματα, dicuntur rotundæ ac globoſæ natium partes. Schol.

Σφαιρωτήρ, ῆρος, ὁ, corrigia ſiue lorum calcei Greg.

Σφαιρωτός, rotundatus, in globoſam rotundámque maſſam coactus in modum pilæ. Xen.

Σφαιρίζω, f. ίσω, pila ludo Plut. 1573

Σφαίρισις, εως, ἡ, luſus pilaris, ludus pilæ. Ariſtot.

Σφαιριστήριον, τό, locus in quo pila luditur. Plin.

Σφαιριστής ου, ὁ, qui pila ludit, qui callet artem ludendi pila. Athen l. 22. Σφαιριστικός, pertinens ad σφαιριστήν. Item peritus ludere pila. Et fœm. σφαιριστική, ſ. τέχνη, ars ſeu ſcientia ludendi pila. Athen. l. 1.

Compoſita.

Ἀποσφαιρίζω, eiaculor & relido pilam, pilā repello ſeu reſilire facio. Item retorqueo & relido in modum pilæ. Ariſtot.

Διασφαιρίζω in modum pilæ diſiicio. Eurip.

Ἡμισφαίριον, τό, dimidiata ſphæra, ſeu dimidia ſphæræ aut globi pars. in Axiocho.

*Περισφαιρηδόν, idem quod σφαιρηδόν, in globi modum. Aratus.

Συσφαιρίζω, vnà cum alio ſeu aliis pila ludo.

Συσφαιριστής, ου, ὁ, colluſor in ludo pilæ. Suid.

ΣΦΑΚΕΛΟΣ, ου, ὁ, apud medicos dicitur partis alicuius inflammationem perpeſſæ mortificatio. vide Galen. In arboribus ſic appellatur quum radices nigreſcunt atque emoriuntur, apud Theoph. ¶ Accipitur & pro gangræna, i. incipiente ſphacelo: apud Athen. l. 1. ¶ Equis etiam σφάκελος tribuitur apud Apſyr in Hippiat. Apud Æſchyl. σφακελισμὸς & mentis emotio ſic nominatur. in Prometh. ¶ Suidæ etiam eſt medius digitus qui & infamis nominatur. ¶ Eſt & ſpecies quædam σφάκου, de qua in Σφάκος. ¶ At σφάκελος vide in σφάκελοι.

Σφακελίζω, f. ίσω, infeſtor eo morbo qui σφάκελος dicitur. Plat in Tim. σφακελίσαν ὀστῶν, os tabefactum & carie exeſum. Item gangræna vitior: apud Hipp. l. 7. aphoriſm. 50. Apud Dioſc. l. 2. c. 153. σφακελίζοντα τραύματα, vulnera tabem minantia.

Σφακελίζομαι, idem quod σφακελίζω in priori ſignif. ¶ Arbores etiam ſeu plantæ σφακελίζειν dicuntur, quum earum radices nigreſcunt atque emoriuntur: apud Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 39.

Σφακελισμὸς, idem quod σφάκελος. Theoph.

Σφακελίας, ου, ὁ, qui infeſtatur σφακέλῳ. Th.

Φάκελος, idem quod σφάκελος. Pro quo apud Ammon. legitur φάκελον, τό.

Compoſita.

Ἀποσφακελίζω, idem quod σφακελίζω. Exp. etiam σφακελοῖ, induco, debilito, putrefacio.

Ἀσφακέλιστος, ὁ, ἡ, non infeſtatus σφακέλῳ.

ΣΦΑΚΟΣ, ου, ὁ, ſaluia: herba nota, de qua Dioſc. l. 3. c. 40. & Apul. de virtut. herb.

Σφακώδης, εος, ὁ, ἡ, abundans σφάκῳ. Heſych.

Σφάκελος, ὁ, ſpecies eſt quædam ſaluiæ, quam quidam eſſe volunt ſaluiam marem. Theophr. hiſt. pl. lib. 6. ca. 2. ¶ Alias ſignif. vide in σφάκελος quod præceſſit.

Ἐλελίσφακος, ὁ, ſeu ἐλελίσφακον, τό, (comp.) idem quod σφάκος. Quidam intelligunt ſaluiam ſylueſtrem & ſaluiam fœminam per ἐλελίσφακον. Vide Dioſc. Th. & Plin.

Ἐλελισφακίτης οἶνος, vinum ſaluia conditum: apud Dioſc. l. 5. c. 71.

ΣΦΑΛΛΩ, F. αλῶ, ſupplanto, euerto, proſterno. Odyſſ. ρ. ἀλλ' ἄγε μιν σφῆλαι ἐθέλεις Ἀντινόεις. Sic Xenop. Plerunque metaph. vſurpatur: vt euerto, labefacio (apud Lat.) Thucyd. l. 5. ὡς οὐδὲν σφῆλας τὴν πόλιν, διεχείρισε, nihil fecit quo reſpub. labefactari poſſet & euerti. Item fallo, circumuenio. Plat. epiſt. 7. τοῦτον δὴ καὶ Δίωνα ἔσφηλε, idem Dionem quoque fefellit. Interdum exp. fruſtror ſpe alicuius, facio vt quis ſua ſpe excidat: vt apud Herodian. l. 2. σφῆλαι δὲ αὐτὸν τῆς γνώμης ἡ τύχη. Exp. etiam, in terrorem induco, apud Hermog. Item auerto: apud Plut. in Themiſt. παῖς αὐτὸς ἔσφηλε.

Σφάλλομαι, ſupplantor, euertor, labefactor. Plutarch. Interdum, titubo, vacillo. Ariſtoph. in Veſp. Ὁ δ' αὖ καὶ σφαλλόμενος περιπατήσεται. De titubatione in ſermone, apud Plutarc. in Alcib. τραυλίζων ἐσφάλλετο. Significat & labor, decipior, erro, fallor. Iſocrat. Exponitur &

1574 offendo, rem infeliciter gero: fruſtror, excido, Plat. polit. 1. ἐὰν ἄγαν σφαλῇ τι. Thuc. σφαλεὶς τῆς δόξης, ſpe deceptus. Et cum dat. apud Herodian. lib. 9. & c. σφάλλομαί τι ὑπὸ σοῦ, aliquid detrimenti abs te accipio. Xen. Dicitur & res aliqua σφάλλεσθαι, i. malè geri, infelici ſucceſſu adminiſtrari: apud Thuc. l. 2.

Σφάλμα, τό, lapſus, caſus, error: vt σφάλμα τῆς φωνῆς, lapſus vocis apud Plut. Et ἐπὶ τοῖς τῆς ὁδοιπορίας σφάλμασι, itineris errore. Phil. Item peccatum, delictum, offenſa. Xen. Exp. & infortunium, infelix ſucceſſus, clades. Thuc.

Σφαλμὸς, labor, collabor, concido. Polyb.

Σφαλερὸς, ὁ, qui inter eundum labſat, qui titubat & vacillat fallente veſtigio. Nic. Dioſ. De re dictum exp. lubricus, inſtabilis, fallax, quo tutò niti non poſſis: vt σφαλερὸν πέτρου βῆμα, apud Soph. Exp. &, periculoſus, noxius.

Σφαλερῶς, lubricè, parum tutò, dubiè. Iſocr.

Σφαλὸς, ὁ, qui facilè labefactari aut commoueri poteſt. Heſyc. Exp. etiam, denſus, obliquus.

Σφέλας, ατος, τό, ſcabellum, (dictum παρὰ τὸ ἐᾶν σφάλλεσθαι τοὺς ἐπιβαίνοντας, teſte Euſt. (Odyſſ. ρ. Ὡς ἄρα

φωνήσας σφέλας εἷλε, Sic & Od. ρ. Apud Nic. in Alexip. Ἡ σφέλας ἢ ὅλμον κοῖλον ſchol. dicit eſſe lignum cauum vt pila. Dicitur & de ſede remigum in naui. Heſych. & Euſtat.

Ἐπισφέλας, ου, ὁ, (comp.) Item ex Heſych. & Euſt.

Compoſita ac primùm ex σφάλλω cum præp.

Ἀνασφάλλω, erigo lapſum, ſuſcito, attollo. Item à morbo recreo: apud Luc. Et neutr. erigor à lapſu, attollor. Item à morbo recreor, conualeſco. Syneſ. Sic μέλεα ἀνασφήλαντα, membra ſanitati reſtituta: apud Alex. Aphr.

Δυσανασφάλλητος, ὁ, ἡ, difficulter ex morbo reſurgens, qui ægrè conualeſcit. Hippocr.

Εὐανάσφαλτος, facile reualeſcens.

Ἀποσφάλλω, ſubuerto, peſſundo. Item à via aberrare facio, ſeduco. Odyſſ. γ. Et cum genit. facio excidere ab incœpto, impedio. Iliad. ε. μέγα δ' ἔσφηλε ἀποσφήλειε πόνοιο.

Ἀποσφάλλομαι, ſubuertor, peſſundor, delabor. Plutar. Item aberro, fruſtror, excido. Cum genit. apud Plat. & Xenoph.

Ἀποσφάλσις, aberratio. Suid.

Διασφάλλω, aberrare facio, fallo. Διασφάλλομαι, fallor, aberro. Cum genit. apud Æſch.

Ἐπισφάλλω, idem quod σφάλλω.

Ἐπισφαλής, ὁ, ἡ, qui labefactari poteſt, lubricus, inſtabilis, certus, periculoſus. Plut.

Ἐπισφαλῶς, ita vt labefactari & euerti queat, lubricè, non ſine periculo. Idem in Sol.

Παρασφάλλω, aberrare facio propriè à latere alicui adſtans. Iliad. θ. παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων, eius ictum aliò auertit.

Παρασφαλής, idem quod σφαλερὸς, lubrico pede incedens, vacillans, titubans. Nic.

*Περισφαλής, lubricus Plut.

Compoſita deſinentia in σφαλὴς, citra præpoſitionem.

Ἀκροσφαλὴς, έος, ὁ, ἡ, procliuis ad lapſum: vt ἴχνος ἀκροσφαλὲς, apud Nic. in Alexiph. Et metaph. lubricus, periculoſus. Sic etiam dicitur homo qui ſtatim in hanc vel in illam partem labitur, cui imminet periculum à re aliqua. Plut. ἀκροσφαλὴς πρὸς ὀργὴν, ad iram procliuis, iracundus. Exponitur etiam, qui citò labitur & peccat: apud eundem, & qui citò periclitatur morbo, apud [illegible].

Ἀγισφαλὴς, valde lubricus. Hom.

Ἀσφαλὴς, minimè lubricus, & ex conſeq. tutus, nõ periculo[illegible]. [illegible] apud Demoſt. Sæpe abſolutè dicitur ἐν ἀσφαλεῖ pro [illegible] ἐν ἀσφαλεῖ [illegible]: vt apud Xenop. [illegible], tuti ſunt ab omni periculo. Interdum ἀσφαλὴς dicitur qui non poteſt euerti & deiici, tam firmus vt ſubuerti nequeat: vt ἀσφαλὴς ἕδος, apud Plut. in Pet. Et, qui tutus eſt aduerſus fortunæ incurſus ſeu inſidias, cui tutum eſſe ſolet conſilium: vt apud eundem ibidem Pericles dicitur ἀσφαλὴς ὢν ἐν στρατηγίαις τῆς τόλμης, ciuibus fidi loco præſidij. Τὸ ἀσφαλὲς, ſecuritas. Luc.

Ἀσφαλέως, tutò, ſecurè, ſine periculo. Il. [illegible] & Od. ρ. & apud Heſiod. Pro eo contractè dicitur ἀσφαλῶς in proſa: apud Xen. & Herod. Exponitur etiam, certò, haud dubiè: apud Thuc. l. 1.

Ἀσφάλεια, ἡ, ſecuritas. Iſo. Et ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι, in tuto eſſe, apud Thuc. In contractibus & fide data ἀσφάλεια 1575 dicitur cautio, aut pignora & ſponſores: vnde ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι ſatiſdo apud Theoph. inſt. l. 2. & ἀσφάλειαν δοῦναι, dare cautionem ſeu idoneos ſponſores. Exp. etiam, libera & ſecura poteſtas huc illuc commeandi, fides publica, ſaluus conductus: vnde πέμπειν μετ' ἀσφαλείας παρέχειν, apud Plut. in Alc. Interdum ſignificat firmum præſidium apud Greg.

Ἀσφαλίζω, f. ίσω, firmo, ſtabilio: propriè eum qui lapſat, in lubrico loco pedem figere non valens.

Ἀσφαλίζομαι, idem. Item confirmo, affirmo, pro certo aſſero. Chryſoſt. Item tutum reddo, munio. Polyb. ἀσφαλισάμενος τὰ ἐν τῇ πόλει, quum oppidū munitionibus firmaſſet. Dicitur & is ἀσφαλίζεσθαι, qui aliquem ſecurum reddit datis ſponſoribus ſeu qui fideiuſſoribus cauet: vt in Biantis ſententia, περὶ τῶν μελλόντων ἀσφαλίζεσθαι. Item qui ſeipſum quaſi munit ne aliquid faciat, *hoc eſt*, qui ſibi ab aliquo facto cauet. Greg. ἀσφάλισαι μὴ πάλιν κακῶς ἐξανθήσῃς, caue ne rurſus malè pullules. Significat etiam ἀσφαλίζομαι, propulſo, arceo: cum accuſ. apud Polyb. ¶ Paſſiuè etiam ſumitur *pro*, munior, tutus reddor. Item ſecurus reddor accepta cautione. Item affirmor, confirmor.

Ἀσφάλισμα, τὸ, id quo aliquem ſecurum reddimus & certum pignus. Item tutamen, munimentum, locus quo nos munimus.

Ἀσφάλιος & ἀσφαλίων, q. d. tutelaris aut ſtabilitor: cognomen Neptuni, apud Plut. dicti quoniā fundamina terræ inconcuſſa cuſtodit. teſte Opp.

Ἄσφαλος, qui labefactari nequit, immobilis. Heſ.

Decomp. Διασφαλίζω & διασφαλίζομαι, idem quod ἀσφαλίζω & ἀσφαλίζομαι, Polyb.

Ἐξασφαλίζω, pro iiſdem.

Κατασφαλίζω, idem: vel demiſſum munio, aut ſecuritatis cauſa demiſſum obfirmo. Maccab. l. 3.

Παρασφαλίζω, iuxta aut obiter & leuiter munio.

Προασφαλίζω, præmunio.

Νοοσφαλής, vt νοοσφαλὲς ὄμμα, mente captus oculus, oculus inſaniam præ ſe ferens.

ΣΦΑΡΑΓΟΣ & σφάραγξ, ου, ὁ, ſonus qui gutture emittitur. Item ipſum guttur, fauces. Euſt.

Σφαραγέω, ῶ, gutture ſonum edo. Interdum de alio quoque ſono dicitur. Odyſſ. ι. γλῆναι χαμαὶ ζύμης, σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι, ſtrepebant. Ibidem (de ouibus quibus erant vbera lacte diſtenta) οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο.

Σφαραγίζω, cum ſtrepitu excito Heſiod. Σὺν δ' ἀνέμοι ἐνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον.

Ἀσφάραγος, idem quod σφάραγος, Il. χ. Item aſparagus: vide in Ἀσπάραγος.

Compoſita.

Ἀνεμοσφάραγος, vento perſtrepens. Pind.

Βαρυσφάραγος, grauiſtrepus. Idem.

Ἐρισφάραγος, idem. Hom. hymn. 1. in Merc. Exp. &, qui magno & elato collo eſt. Heſych.

Περισφαραγέω, ῶ, circumſtrepo, apud Nic.

Πυρισφάραγος, igni perſtrepens. Theocr.

ΣΦΕΝΔΑΜΝΟΣ, ου, ἡ acer arbor. Theophr. Pro eodem legitur & τὸ σφένδαμνον, apud eundem l. 3. ¶ Eſt & ſpecies cannabis. Suid.

Σφενδάμνινος, acernus. Item durus, firmus, quoniam tale eſt huius arboris lignum. Ariſtot.

ΣΦΕΝΔΟΝΗ, ης, ἡ. funda, Eur. & Xen. ¶ Σφενδόνη τοῦ δακτυλίου, pala annuli. Plat. polit. 2. ¶ In oculo ſic nominatur quod pupillam in ſe continet, vt funda lapidem Poll. l. 2. ¶ A ſimilitudine τοῦ περιβόλου σφενδόνης dictum fuit etiam σφενδόνη ornamētum quoddam muliebre, apud Poll. & Euſt.

Σφενδονήτης, ſeu σφενδονήτης, ου, ὁ, funditor, qui fundæ rotatu aliquid iaculatur. Phil. Xen. Plut.

Σφενδονηδόν, in modum fundæ. Etym.

Σφενδονάω, ſeu σφενδονέω funda vtor: fundam torqueo. Xen. Plut. Item funda inſequor, funda peto. Greg. σφενδονᾷ τὰ θηρία. Item more fundæ roto ſeu torqueo. Ariſtot. (de ſtruthiocamelo) τῶν ἐπιφερομένων τοὺς λίθους, εἰς τοὐπίσω σφενδονᾷ τοῖς ποσίν, lapides in fuga contra inſequentes pedibus ingerit more fundæ.

Σφενδονάομαι, οῦμαι, funda torqueor. Item velut funda diſiicior. Eurip.

Σφενδονίζω, more fundæ roto. Reg. l. 1. c. 25.

Compoſita.

Ἀποσφενδονάω, ſeu ἀποσφενδονέω, funda torqueo, funda rotatum remitto. Luc.

Ἀποσφενδόνητος, ὁ καὶ ἡ, funda emiſſus. Item funda repulſus. Plut. in probl. Hell.

*Ἀποσφενδονίζω, funda torqueo, funda eiaculor. Ioſeph.

Διασφενδονάω, aut διασφενδονέω, fundæ rotatu diſſipo, funda diſiicio. Impropriè apud Plutarch. Alexander dicitur Beſſum διασφενδονῆσαι, i. duabus arboribus in terram flexis corpus eius alligaſſe, quæ deinde in altum redeuntes ſecum id rapiebant & diſcerpebant.

Διασφενδονίζω, idem. Plut. in Marcello.

Ἐκσφενδονάω, ſeu ἐκσφενδονέω, funda eiaculor. Item funditoris more eiaculor. Baſil.

Ὀπισθοσφενδόνη, dictum fuit muliebre quoddam ornamentum, apud comicos, quod ita capiti circumponebant, vt latiores eius partes ponè, extremitates autem acuminatiores & ligamen à fronte apparerent. Quidam exp. reticulum. Euſt.

ΣΦΗΝ, ῆνος, ὁ, cuneus quo ligna aut lapides, in ſciſſuras indito & adacto vi mallei finduntur. Suid. ¶ Item inſtrumentum tortorum quo veritatem extorquent, apud Ariſtoph.

Σφηνάριον, τὸ, cuneolus. Suid.

Σφηνίσκος, ου, ὁ, idem. ¶ Itē figura geometrica, à cuneoli ſimilitudine, conſtans ex latis & quadratis lateribus in anguſta & tenuia deſinētibus, apud Nicom. ¶ Item linamentum in cunei formam inuolutum & intortum, apud medicos.

Σφηνεύς, έως, ὁ, cuneus: ita dicitur ſpecies quædam κεστρέως. Athen. l. 7.

Σφηνόω, ῶ, cuneo, i. cuneo findo. Item obſtruo & obthuro cuneo, vel obthuro velut adacto cuneo. Exp. &, coadenſo, ſtipo.

Σφηνόομαι, οῦμαι, cuneo adacto ſcindor: apud Suid. σφηνωθεὶς ἀπέθανε. Item obſtruor velut cuneo: vt ἐσφηνωμένην καλάμῳ παχεῖαν, apud Dioſc. l. 5. c. 40. Item condenſor, ſtipor: vt αἵματος ἐσφηνωμένου, condenſati & infarti ſanguinis, apud Gal.

Σφήνωσις, εως, ἡ, adactio cunei. Item obſtructio quæ fit cuneo. Et quæuis obthuratio: vt apud medicos σφήνωσις dicitur quum humor alicubi hæret artus veluti diſcuneans. Plut.

Compoſita ex σφηνόω.

Διασφηνόω, diſcuneo, adacto cuneo diffindo.

Ἐνσφηνόω, cuneum inculco vel intrudo. Item impingo veluti cuneum: vnde χυμοὶ ἐνσφηνωμένοι, apud Ægin. Item obſtruo & inſpiſſo velut adacto cuneo. Dioſc.

Κατασφηνόω, cuneo. Hippocr. de nat. inf.

*Προσσφηνόω, condenſo, conſtipo. Ægin.

Περισφηνόω, vndique obſtruo adactis cuneis. Et ſimpliciter, vndique obſtruo.

ΣΦΗΞ, ηκος, ὁ, veſpa. Hom. & Ariſtot. σφῆκες ἐργάται. Exponitur etiam, crabro, apud eundem hiſt. an. lib. 5. cap 41.

Σφηκίσκος, ου, ὁ, lignum oblongum & in acutū deſinēs, ita vt latitudo paulatim contrahatur, à ſimilitudine veſparum quæ admodum adductam habent & ſtrictam aluum, teſte Heſyc. Quidam exp. cuneolus. Vtitur Ariſtoph. in Plut.

Σφηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, veſpæ modo in acutum & anguſtum deſinens. Item homo cuius vēter præ gracilitate

tate & macie adductus eſt & anguſtus. Ariſtoph. in Pluto.

Σφηκὸς, ὁ, ὁ, idem Heſych. Exponitur etiam, robuſtus. Item verſicolor, apud eundem. Subſtantiuè ſignificat criſtæ in galea extremitatem anguſtam & conſtrictam, teſte eodem.

Σφηκόω, ῶ, ex lato & craſſo in anguſtū cōtraho, cuneo. Il. ρ. ¶ Item obſtruo, & obthuro velut cuneo iniecto Dioſc. l. 5. c. 64. σφηκῶσαι ἀγγεῖον. ¶ Apud Etym. σφηκῶσαι exp. δῆσαι, ligare, additúrque ſic vſurpaſſe Phrynichum.

Σφήκωμα, τὸ, id quod ex lato in anguſtum contractum eſt: in galea ſeu criſta ea pars cui pinnæ inſeruntur. Ariſtoph. in Pace. Item id quo aliquid velut cuneo iniecto, obthuratur & obſtruitur, apud Dioſ. in præfat. l. 8.

Σφηκὼν, ῶνος, ὁ, ſedes & domicilium veſparum, cella veſparum. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 41.

1577 Σφηκίον, τὸ, idem. Idem ibidem. Pro quo apud Heſych. ſcribitur σφηκεῖον. Eſt σφηκεῖον, & phalangij genus quoddam apud Nic. in Ther.

Σφηκία, ἡ, examen veſparum. Plut.

Σφηκίασις, ἡ, faui vel nidi veſparum.

Σφηκισμὸς, genus harmoniæ, quod veſparum ſuſurro non erat abſimile. Heſych.

Compoſita.

Διασφηκόω, in veſpam conuerto, veſpæ figura & habitu induo: vnde paſſ. apud Ariſtoph in Veſp. θαυμάζει μ' ἰδὼν αὐτὸν διεσφηκωμένον.

Κατασφηκόω, idem quod σφηκόω.

Περισφηκόω, circumcirca obſtruo: velut iniecto cuneo: vel ſimpl. obſtruo, obthuro. Dioſc.

*Συσφηκόω, quod confuſum erat informo, compono. Laert.

Ψευδοσφὴξ, veſpa ementita & fictitia. Plin.

ΣΦΗΤΤΙΟΣ, qui eſt è tribu quæ vocantur Σφηττός. ¶ Interdum, acer: vt ὄξος σφήττιον. Ariſtoph. in Pluto. acetum acre vel acerrimum: metaphora ἀπὸ τῶν σφηττίων qui πικροὶ erant & συκοφάνται. vide Schol.

ΣΦΙΓΓΩ, F. ξω, ſtringo, conſtringo. Philo de mundo συνάγων πάντα τὰ μέρη καὶ σφίγγων, coagmentans omnes mundi partes & conſtringens. Exp. &, complector, arceo, cogo.

Σφίγγομαι, ſtringor, conſtringor. Plut.

Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui ſtringit, conſtringit, aut aſtringit. Apud Medicos ſic dicitur muſculus ani rotundus vltimam inteſtini recti oram ambiens, adſtringens inteſtinum rectum, ne ante tempus excrementa effluant. Poll. ipſum podicem ſic appellari teſtatur. l. 2. ¶ Apud Tarentinos σφιγκτὴρ vocatur ὁ χιτὼν teſte Heſych.

*Σφιγκτὸς, conſtrictus. Oppian.

Σφιγγία, ἡ, expon. parſimonia & ſordes victus: quum quis ſtrictiore manu quàm deceat, ſumptus facit, Eccleſiaſt. 11.

Σφὶγξ, ιγγὸς, ἡ, nomen vatis cuiuſdam alatæ faciem virgineam habentis, reliquo corpore leonis ſimilis quę reſponſa cōſulētibus intellectu difficilia reddebat: vt tradit ſchol. Eurip. vel quæ loquebatur ἐσφιγμένα ῥήματα, vt inquit Etym. quibus homines ita ſtringebat, vt expedire ſe non poſſent. Eadem à Bœotis dicitur φὶξ, apud Heſiod. in Theog. teſte eius ſchol. vnde φίκιον, rupes quam incolebat. Plura vide apud Tzetz. & Suid. ¶ Apud Athen. l. 9 & 10. ſic vocatur qui ænigmaticè loquitur, ſeu qui ænigmaticis ſuis quæſtionibus aliquem implicat. ¶ Refertur & inter animalium monſtroſorum genera apud Diod. Sic & Plin. ¶ Per iocum apud Athen. l. 13. & 6. meretrices traduntur dici poſſe σφίγγες.

Compoſita.

Ἀποσφίγγω, ſtringo, adſtringo, coarcto: propriè, alicunde abſtractum ſtringo. Luc.

Ἀσφίγκτος, ὁ καὶ ἡ, qui conſtringi nequit: vel non conſtrictus.

Ἀσφίγγωτος, qui conſtrictus non eſt, qui denſus non eſt. Mercur.

Διασφίγγω, perſtringo, valdè ſtringo. Eraſiſtr. Item cohibeo, colligo.

Ἐπισφίγγω, adſtringo, adductum ad me ſtringo & arctè complector. Alex. Aphr.

Περισφίγγω, circumcirca ſtringo: vel conſtringo, coërceo, complector. Dioſc. in præf. l. 8.

Συσφίγγω, conſtringo, ſtringendo cogo. Athen.

Ὑποσφίγγω, ſubſtringo, ſubtus ſtringo. Epigr.

ΣΦΟΔΡΟΣ, ὁ, ὁ, vehemens, qui impetu fertur, validus, vegetus. Dem. pro cor.

Σφόδρα, (aduerb.) vehementer, impetuosè Ariſtoph. & Plat. interdum ὁ σφόδρα, vehemens ſeu vehementiſſimus. Ariſtot. Aliquando σφόδρα ſeu σφόδρα γε reſponſioni affirmatiuæ adhibetur, *pro* admodum maximè: apud Xen.

Σφοδρῶς, *itidem* vehementer.

Σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia.

Σφοδρύνω, vehementem ſeu vehementiorem reddo. Et neutr. vehementior reddor, incrementum accipio, Alex. Aphr. probl. l. 1.

Σφοδρύνομαι, idem apud eundem.

ΣΦΡΑΓΙΣ, ῖδος, ἡ, (accuſ. ῖδα & σφραγῖν, Æolicè teſte Euſtat.) ſignum, ſigillum: nota quæ rei imprimitur, vt dignoſci queat. Plerunque de ſigno quod annulo imprimitur epiſtolæ, vt apud Thuc. l. 1. ἐπιστολὴν διαπέμψαι καὶ τὴν σφραγῖδα ἀποδεῖξαι. Metaphoricè apud Gregor. in enc. Maccab. σφραγὶς ἀθλήσεως obſignatio certaminis. Pro nota crucis apud eundem. ¶ Item id ipſum quo nota imprimitur velut annulus ſignatorius. Plut. ¶ Σφραγὶς Λημνία, terra Lemnia ex eo dicta, quòd non niſi ſignata venderetur. Plin. l. 53. c. 6. Eadem dicitur & σφραγὶς αἰγὸς, apud Dioſc. l. 5. c. 113. ¶ Item σφραγὶς, nomen trochiſci ſeu paſtilli, 1578
apud Æt. & Gal.

¶ Σφραγῖδες dicuntur gemmæ quibus ſigna & notæ inſculpi poſſunt. Plin. l. 37. c. 8.

Σφραγίδιον, τὸ, ſigillum, annulus ſignatorius. Plut.

Σφραγίζω, f. ίσω, ſigno, ſigillo, nota impreſſa inſignio, Dioſc. l. 5. c. 113. σφραγίζοντες εἰκόνι αἰγός. Item cruce inſignio: apud Chryſoſt. Item obſignio, id eſt approbo mea autoritate, veluti ſigillo impreſſo. Ioan. c. 6. & 3. Item cōſigno, ſeu obſignatum trado aut depono: vnde media voce in ep. ad Rom. c. 15. σφραγισάμενος αὐτοῖς τὸν καρπὸν τοῦτον.

Σφραγίζομαι, ſignor, ſigno notor, obſignor. Eur. Item actiuè, idem quod σφραγίζω.

Σφράγισμα, τὸ, idem cum σφραγίς. Xen.

*Σφραγιστὴρ, pro ſigillo. Laert.

*Σφραγιστὴς, ſigillator. Plut.

Compoſita.

Ἀνασφραγίζω, reſigno, ſignum tollo. in Pand.

Ἀποσφραγίζω, idem Diog. Laërt. Interdum idem quod σφραγίζω, Eurip.

Ἀποσφράγισμα, idem quod σφράγισμα, ſigillum: ſeu id quo aliquid obſignatur. Athen.

Ἀσφράγιστος, ὁ καὶ ἡ, non ſignatus, cui nulla nota impreſſa eſt. Exp. & paſtore carens. Etym.

Ἐκσφραγίζω, exſigno, alicunde exemplari ſumpto ſigno, ad exemplar ſigno.

Ἐκσφράγισμα, effigies expreſſa. Greg.

*Ἐναποσφραγίζω, idem quod ἐνσφραγίζω, nota inſignio, ſignum imprimo Laert.

Ἐνσφραγίζω, ſignū imprimo, nota inſignio: pro quo

Ionicè ἐνσφραγίζω, in Epigr.

Ἐπισφραγίζω, idē. Item probo, approbo, ſubſcribo. Item conſigno: apud Plat. Apud Ariſtid. ἐπισφραγίζεσθαι τὴν νίκην exp. concludere velut ſigillo.

*Ἐπισφράγισις, obſignatio, in edit. Iuſt.

Ἐπισφραγιστὴς, qui ſigillum imprimit, obſignator.

Προεπισφραγίζομαι, (*decomp.*) inſuper ſigillo meo comprobo. Metaph. apud Dem. προεπισφραγιζομένοις τὴν ἀγαθὴν τύχην.

Κατασφραγίζω, obſigno, ſignaculo claudo.

Μοσχοσφραγιστὴς, vitulorum ſeu vitularum ſignator.

Παρασφραγίζω, adulterato ſigno noto.

Πολυσφράγιστος, multis ſignis notatus. Item bene ſigillatus Nonn.

*Συσφραγίζω, ſimul ſigillo ſigno. σφραγίζω. Daniel.

Ὑποσφραγίζομαι, ſubſigno, ſubtus ſignum imprimo: ſeu finio & claudo ſuppoſito ſigillo. Phal.

ΣΦΡΙΓΑΩ, ῶ, F. ήσω, turgeo: propriè de mammis lactis copia diſtentis: vt οὔθατα σφριγῶντα, apud Poll. Metaph. animus dicitur σφριγᾶν, apud Æſchy. in Prometh. Item ſum corpore bene habito, ſum vegetus, vt qui adhuc ſunt in flore ætatis. Ariſtophan. in Nub. Ὦ σωματίῳ γὰρ σφριγᾷ. Plut. de leg. τὰ σώματα πολὺ μᾶλλον σφριγῶντες. Dicitur & ipſum σῶμα σφριγᾶν apud Eurip. Significat etiam, laſciuio, vt pecudes ſtabulis emiſſæ. Item κυπριάω, vt ex Heſych. Sic apud Greg. in Carmin. σφριγῶντα ὄμματα, oculi libidinoſi & clari.

Σφριγανὸς, vehemens: item florens, vegetus. Etym.

ΣΦΥΖΩ, ſalio, pulſo: ſeu mico, palpito, Galen. ad Glauc. l. 3. αἱ ἀρτηρίαι σφύζουσι, arteriæ ſaliunt ſeu pulſant. Plerunque ea σφύζειν dicuntur quæ ex inflammatione aliqua palpitant & pulſant igneo quodam motu: vt in Hippiat. τάς τε λαγόνας τοῖς διδύμοις σφύζειν. Vnde ad cor etiam transfertur quum deſiderio rei alicuius incenſum ſalit & micat. Greg. de baptiſ. σφύζει μοι τὸ πνεῦμα. Et ad hominem qui cupiditate gliſcente inflammatus continere ſe nequit, ſed deſiderio æſtuat. Piſides apud Suid. Σφύζειν Ἀχιλλεὺς καὶ μὴ θύσκειν τὰς φρένας.

Σφυγμὸς, ὁ, pulſus: motus cordis & arteriarum dilatatione & contractione factus. Vide Gal. Apud Ariſt. terræ etiam tribuitur.

Σφυγμὴ, à veteribus nominatus fuit pulſus inordinatus & incompoſitus, teſte Gal.

Σφυγμικὸς, ὁ, vim habens ciendi pulſus, in quo pulſus conſiſtunt. Damaſ.

Σφυγμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulſitans, pulſui ſimilis, qualis eſt in pulſu. Paul. Ægin.

Σφυγμωδῶς, vt fit in pulſu, pulſum repræſentando.

Σφυγματώδης, idem cum σφυγμώδης.

Σφύξις, ιος, ἡ, idem cum σφυγμὸς, pulſus ſeu percuſſus

1379 venarum & arteriarum. Dicitur & de cordis palpitatione, apud Ariſtot. in l. de reſpirat.

Σφύσδω, Doricè idem quod σφύζω. Theocr.

Compoſita.

Ἀσφυξία, ἡ, priuatio, ſeu defectio pulſus in toto animali. Galen. l. 1. de præſag. ex pulſ.

Ἄσφυκτος, ὁ, & ἡ, non pulſans, pulſu omnino deſtitutus, vel in quo pulſus tam exilis eſt vt omnino nequeat deprehendi.

Ἀσφυκτέω, pulſu deſtitutus ſum, venæ mihi conciderunt. Dioſ. in præfat. l. 6.

*Κακοσφυξία, grauitas pulſus Gal.

Μικρόσφυκτος, cui paruus eſt pulſus & exilis: ſeu cui pulſus elanguit. Exp. & debilis.

*Μικροσφυξία, paruitas ſeu exilitas pulſus. Galen.

ΣΦΥΡΑ, ας, ἡ, malleus: inſtrumentum fabrile. Hom. Ariſtot. Plut. ¶ Eſt & nomen piſcis cuiuſdam marini qui aliàs κέστρα, teſte Heſyc. Scribitur & σφύραινα apud eundem.

Σφύριον, τὸ, malleolus. Theophr.

Σφύραινα, ἡ, piſcis apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. quem Plin. l. 32. ſudem à Latinis appellari ſcribit. Attici eum κέστραν nominant, vt teſtatur Strattis apud Athen. li. 7.

Σφυρὸν, τὸ, malleolus pedis: vt quidam exp. à σφύρα deductum eſſe innuentes, ob mallei ſimilitudinem. Il. ρ. Dioſc. l. 4. στρέμματα σφυρῶν, luxationes malleorum. ¶ Metaphoricè σφυρὰ dicuntur imæ montium partes: vnde planities incipit, teſte Heſych. in Epigr. ¶ Per ſynecdochen totus pes σφυρὸν dicitur apud Oppian. de venat. l. 3.

Σφυρῖτις φλὲψ, malleoli vena.

Σφυρίον, τὸ, idem cum σφυρὸν Act. ap. c. 3.

Σφυρόω, ῶ, ſignificare putatur, malleolos pedum calceis aut ocreis munio, vel corrigia ſubſtringo: apud Athen. l. 14.

Σφυρωτὴρ ὑποδήματος, corrigia calceamenti. Geneſ. cap. 4.

Compoſita ex σφυρόν.

Ἀκρόσφυρον, τὸ, extrema malleoli pars. Eſt & genus calceamentorum muliebrium. Heſych.

Ἐπισφύριον, τὸ, fibula ocreæ: ſic dicta quoniam ſupra malleolum pedis poni & ſtringi ſolet. Iliad. γ. Euſtat. ἐπισφύρια nominari etiam ſcribit τὰ ὑπὲρ τὸ σφυρόν.

Εὔσφυρος, & poet. dialyſi ἠΰσφυρος, ὁ καὶ ἡ, pulchros habens pedum malleolos, & *ſynecdochicè*, cui eſt decora & elegans pedum forma, Hom.

Καλλίσφυρος, idem. Exp. & pulchra habens calcanea.

Λευκόσφυρος, candidos habens pedum malleolos: & ex parte intelligendo totum, albos habens pedes: vt λευκόσφυρος Ἥβη. Theoph.

Ὁλόσφυρος, ſeu ὁλοσφύρατος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) qui totus malleo ductus eſt ſeu fabricatus: ſolidus apud Heſych. & Plin. l. 33. c. 4.

*Ὁλοσφύρητος, idem quod ὁλοσφύρατος, ſolidus, qui totus malleo ductus eſt. Eccleſ.

Ὁμόσφυρος, qui ſuis σφυροῖς gradiens vnà cum aliquo iter facit, comes. Exp. etiam, frater.

Περίσφυρον, τὸ, faſcia qua malleoli pedis ſolent cingi: ſeu eſt ligamen quod cruribus circumdatur, accipiendo σφυρὸν ſynecdoch. pro crure.

Περισφύριον, τὸ, idem. Herod.

Τανύσφυρος, malleolos pedum extendens inter eundū, ſeu amplis latíſque paſſibus progrediens. Heſiod.

Χλιδανόσφυρος, Habens pedum malleolos delicatos & molles: vel (ſynecdochicè) cui molles & teneri ſunt pedes: vt κοῦρα χλιδανόσφυρος, apud Anacr.

ΣΧΑΔΩΝ, animal quoddam pennis & pedibus carens. Etym ¶ Item tactus quidā talorum. Heſ. ¶ Σχαδόνες, faui fucorum: apud eundem Etymol. ſeu faui apum, vt eſt apud Heſych. quomodo Theocr. vtitur idyl. 1. Πλήρεις τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γένοιτο, Πλῆρες δὲ σχαδόνων, Exp. etiam, apum ſoboles, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 5. Apud eundem l. 9. σχαδόνων θυρίδες, exp. cellæ ſobolariæ.

Σχαδάσαι, Etymologo eſt θηλάσαι, lactere.

Ἀνίσχαδον. (*comp.*) quod non peperit, nec ſugi poteſt. Idem ex Diogene.

ΣΧΑΛΙΣ, ίδος, ἡ varus, paxillus ſeu furcula qua attolluntur ſuſtentantúrque retia. Xen.

Σχαλιοῦσαι, eligere σχαλίδας, plagas erigere & furcis fulcire: apud eundem.

Σχαλίδωμα, τὸ, idem cum σχαλίς.

Ἀποσχαλιδόω, ῶ, (*comp.*) idem quod σχαλιδόω, Ἀποσχαλίδωμα, τὸ, idem cum σχαλὶς & σχαλίδωμα. Xen. Legitur & ἀποσκαλίδωμα, apud Heſ. qui à Xen. ſic voca-

ri dicit extremitates varorum humanam ſpeciem repræſentantes.

ΣΧΑΩ,ῶ,F.άσω,ſcarifico,ſcalpro aperio, incido,aut pertundo. Ariſtot.in Nub.ἔσχων γαστέρα τοῖς συγγῦσι, κατ' οὐκ ἐξῆν ἀμελῆσαι, non aperiebam cultro,vt ſpiritus exiret.Itē laxo,remitto: vnde paſſ.σχᾶται apud Hippocr.exp.laxatur,remittitur. ¶Exponitur etiam,demitto,item deduco.¶Item traduco,transfero:vnde σχᾶσθαι apud Hippocr. ἄρθρων l.2.repentè ex naturali ſitu in alium tranſferri.

Σχάζω,eaſdem habet ſignificationes. Pro ſcarifico,apud Ariſt.& Gal.¶Item demitto,deduco.Xen. ¶Itē demitto,intermitto,inſtituti mei tenorem abrumpo:vnde in voce media apud Ariſtoph.in Nub. σχασάμενος τὴν ἱππικὴν,dimiſſo ſeu intermiſſo & abrupto equorum ſtudio.¶Significat etiam traduco,trāſpono:vnde σχάσαι Heſych.exp μεταβάλλε.¶Item inhibeo,ſiſto,cohibeo:vt apud Pindar.κώπαν σχάσον, inhibeas remum.

Σχάσις,εως,ἡ,ſcarificatio, apertura ſeu inciſura quæ fit cultro.Theoph.hiſt.pl.l.4.c.1.

Σχαστηρία,ἡ funis trochlea,aut aliquid aliud quo organum intentum laxatur,vel erectum demittitur.Ariſtot. Item funis ille qui in circo curſoribus prætendi ſolebat,& quo laxato in curſum effundebantur.Gal.

Σχαστήριον,τὸ,pugio ſeu ſcalpellus quo vtuntur in ſcarificando,ſeu in aperienda & incidenda cute aut vena,in Hippiatr.¶Eſt & pars quædam in naui.Heſ.Eidem σχαστήρια ſunt ὁρμητήρια portus.

Compoſita ex σχάζω.

*Ἀνασχάζω,idem quod σχάζω:apud Pind.

Ἀποσχάζω,idem quod σχάζω,ſcarifico.Gal.

Ἐπισχάζω,in ſuperiore parte ſcarifico.

Κατασχάζω,idem quod ἀποσχάζω Dioſ.l.7.

*Κατάσχασμα,ſcarificatio.Dioſ.lib.7.

Κατασχασμὸς,ſcarificatio.

Ἐγκατασχάζω,(dreo.)idem quod κατασχάζω.Dioſc.

Παρασχάζω,inhibeo,ſiſto,regredi facio.Heſyc.

ΣΧΕΔΟΝ,propè:vel q. d. contiguè: ἐχομένως, vt Euſt exp.Il.ν.Δαιμόνιε,σχεδὸν ἐλθέ. Interdum cum genit.Odyſſ.δ,μάλα σχεδὸν ἤλυθεν αὐτῆς.Interdum cum dat.vt apud Heſiod.οἱ δή σφι σχεδὸν εἰσι.Expon.etiam, cominus,i.è propinquo. Il. ε, σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ Item propè,i. propemodum,fermè,ferè:vt σχεδὸν ἅπαντες.Demoſth.Item propè vel circiter.Plat. ep.7 σχεδὸν ἔτη τετταράκοντα γεγονώς.Exponitur etiam fortaſſe,apud Soph.in El. Σχεδὸν τι τὴν σὴν οὐ κατασχήσω φάτιν.Interdum vacare dicitur, vt apud Plat. ep.7.σχεδὸν οὐκ εἰκάζων.

Σχεδόθεν,idem propè:vt Od.τ,Στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν ſtetit propè ipſos.Et cum dat:Od.β.

Σχεδίην,Euſtath.ſimiliter exp.ἐχομένως,πλησίον, propè, contiguè.Exp. &.pedetentim, ſenſim,vel retento greſſu,Plut.

Σχέδιος,ου,ὁ,qui propè eſt,ὁ ἐγγὺς καὶ αὐθωρὸν: inquit Euſtath.in Il.π. ¶Exponitur etiam extemporalis,ſubitò factus,inelaboratus,ſimplex : vt σχέδιος ἑορτὴ, apud Greg.Et τὸ σχέδιον, extemporaneum,apud Hermo. Fœm,σχεδία,ἡ,i.ναῦς.nauis quæ ſubitò & tumultuariè fit,ἡ ἐξ ὀλίγου συμπαγεῖσα, & q. d. ex propinquo ſumpta teſte Euſt.Od.ε, Ἀλλ' ἐγ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου πήματα πάσχων. Accuſat. σχεδίην aduerbialiter ſumitur pro σχεδὸν,cominus,à propinquo.Il.ε, Τύφον δὲ σχεδίην:vbi tamen Euſt. annotat ſubaudiri poſſe ſubſtant.πληγὴν vel τύπην.

Σχεδιάζω, ex tempore facio & tumultuario opere. Gregor. in Athanaſ. ὅσα σχεδιάζει ἡμῖν ἡ μνήμη νῦν εἰς γνωρισμὸν πατρὸς, quæ ex tempore memoria fundit & depromit.Item improuidè & inconſideratè ago. apud eundem περὶ τῶν βάπτισμα σχεδιάζοντας, qui inconſideratè baptiſmum accipiunt. Exponitur etiam exaſcio:apud eundem.

Σχεδίασμα,τὸ,opus ex tempore factum.Vtitur Cic.ad Att.

Σχέδη,ἡ,tabella vel papyrus,aut philyra,aliúdve in quo ſcribimus:propriè, id quod ex tempore in mentem nobis venit,ſeu in quo tumultuariè aliquod ſcribimus.Quidam exp.pugillares. 1581

Σχεδάριον,τὸ,fabulata eiuſmodi.Euſtath. exp. τὸ τῆς σχεδίων λόγων εἰδύλλιον.

Compoſita.

Ἀπoσχεδιάζω,ex tempore facio,vel dico ſeu pronūtio. Athen.l.14.Item temerè ago:vnde ἀπoσχεδιασμένος νόμος,lex temerè lata.Ariſtot.

Αὐτoσχεδὸν,propè,item cominus.Il.ο.Pro eodem dicitur & αὐτoσχεδά Il.π.

Αὐτοσχέδιος,idem quod σχέδιος,ex tempore factus, inelaboratus,tumultuarius.Hero.Αὐτοσχεδία, ſ.μάχη, pugna quæ cominus fit & ex propinquo:ſeu qua pede cum hoſte collato decernitur.Il ο. Accuſat. αὐτοσχεδίην aduerbialiter idem ſignificat quod αὐτοσχεδὸν cominus.Il.ρ.

Αὐτοσχεδίως,ex tempore,tumultuariè.Suid.

Αὐτοσχεδιάζω, ex tempore facio & tumultuariè.Item properè & illotis manibus quidpiam aggredior. Xenoph. Item inconſultè ago & in re præſenti conſilium capio.Iſoc.Significat etiam fingo & comminiſcor,apud Athen.l.13.Item temerè & confidenti animo quidpiam deſigno ſeu loquor.Plat.¶Item mea ſponte ago , non iuſſu aut mandato alterius. Xen.

Αὐτοσχεδιασμὸς, dictio extemporalis.Αὐτοσχεδίασμα, opus tumultuariè factum.Poll.

Αὐτοσχεδιαστὴς, qui extemporalem habet orationem. Item qui ex tempore & tumultuariè agit aliquid:vt Αὐτοσχεδιασταὶ τῶν στρατιωτικῶν,apud Xen. in Lac.rep.

Αὐτοσχεδιαστὸς λόγος,oratio extemporalis. Alcid.

Αὐτοσχεδιαστὶ,ex tempore,non præmeditatè.

Αὐτοσχεδιαστικὸς, ex tempore factus ſeu dictus.

Αὐτοσχεδιαστικὴ δύναμις , facultas dicendi ex tempore.

Αὐτοσχέδιον ὑπόδημα, calceamentum craſſiori Minerua factum.Poll.

Ἐπισχεδὸν,idem quod σχεδὸν.Apoll.Arg.2.

Παρασχεδὸν,pro eodem.Item illico,mox.

Παρασχεδιάζω, perperam & inconſultè interpetror. Greg.in 1.orat.contra Iulian.

ΣΧΕΤΛΙΟΣ,ου,ὁ,miſer,miſerabilis,infelix:Dem. & Theoc ¶Item aſper,ſæuus,intractabilis.Il.ι.Interdū acer,audax,laborum patiens:vt.Ody.μ.Σχέτλιός ἐσσ' αὖ τοι πολεμήια ἔργα μέμηλε; ¶Item ſceleſtus,nefarius,iniuſtus.Od.ξ.

Σχετλίως,miſerè.Item ſceleratè.Iſocr.

Σχετλιάζω,conqueror tanquā miſerabilis aut ſceleſta paſſus,quiritor,lamentor. Ariſto.& cum accuſ.Plut. ταῦτα σχετλιάζοντες.

Σχετλιασμὸς,quiritatio,lamentatio.Thuc.

Σχετλιαστικὸς , conueniens τῷ σχετλιάζοντι ſeu σχετλιασμὸν indicans.

Κατασχετλιάζω.(comp.)indignor aduerſum.

ΣΧΙΖΩ,F.ίσω,findo,ſcindo ſeu diffindo,diſcindo,diſſeco:vt σχίζειν ξύλα,apud Xen.Metaphoricè aliquis ἐκκλησίαν σχίζειν dicitur,qui eā in contraria ſtudia ſcindit,excitatis diſſenſionibus & diſcordiis,apud Syn. epiſt. 58.

Σχίζομαι,findor,ſcindor:ſeu diffindor,diſſecor:vt ξύλα ἰσχισμένα,apud Dioſ.Arbor σχίζεσθαι dicitur quū

in plures ramos ſpargitur ſeu finditur: apud Theop. Dicitur & multitudo aliqua σχίζεσϑαι quæ in contraria ſtudia ſcinditur, apud Xen. in ſymp. ἐνταῦϑα ἀϕ᾽ ὕπτοι ἐσχίσϑησαν.

Σχίσμα, τὸ, ſciſſura. Luc. 5. Peculiariter ſic dicitur fiſſura ſeu rima naturalium in muliere, teſte Pol. l. 2 Item in eccleſia σχίσμα appellatur quũ grex in contraria ſtudia ſcinditur & vnione rupta diſſident qui prius conſenſerant. 1. ep. ad Cor. c. 11. & alibi in n. T.

Σχισμή, ἡ, idem Heſych.

Σχίσις, εω, ἡ, ſciſſio, fiſſio, vel fiſſura. Suid.

Σχιστός, ὁ, fiſſus, ſciſſus, vel fiſſilis, qui findi & ſcindi poteſt: vt σχιστὰ ξύλα, apud Theophr. Dicitur & lapis quidam σχιστός, natura ſua fiſſilis, apud Dioſ. Appellatur & lac quoddã σχιστὸν, cuius ſeroſa portio certo quodam modo exempta ſegregatáque eſt à caſeo: vide eundem l. 2. c. 77. & Ægin. l. 1. c. 88.

¶Σχισταὶ, calceamentorum quoddã genus, apud Pol.

1582 Σχίδαξ, ακος, ἡ, aſſula, fragmentum aut ſegmentum à ligno ſciſſo Dioſc. l. 1. c. 130.

Σχιδακηδὸν, in modum aſſularum, aſſulatim. Idem.

Σχιδακώδης, aſſuloſus, apud eundem Dioſ.

Σχίδος, εος, τὸ, idem quod σχίδαξ. Heſych.

Σχίδιον, τὸ, aſſula. Vitr. Σχίδη, idem quod σχίδος.

Σχίζα, ſeu σχίζη, ἡ, idem quod σχίδαξ & σχίδος, Il. β.

Σχινδαλμὸς, idem quod præcedentia. Exp. &, feſtuca. Heſy. Pro eodem ſcribitur & σκινδαλμὸς, apud Gal. Metaphoricè apud Ariſtoph. in Nub. σκινδαλμοὶ dicũtur λεπτολογίαι, vt exp. ſchol. Scribitur & σχινδάλαμος, de quo in com. ex Κάλαμος.

Σχινδύλησις, fiſſio quæ aſſuloſè fit. Hippocr.

Σχῖνος, ου, ἡ, lentiſcus: arbor de qua Dioſ. l. 1. c. 90. ἀπὸ τοῦ σχίζεσϑαι, deriuari putatur, vel quod eius σχίδαξι ſolerent vti ad repurgandos dentes, vt teſtatur Dioſ. vel quòd oculos quaſi proſcindat, & inde vi ſua lacrymas eliciat. ¶Interdum exponitur ſcilla ſeu ſquilla, vt apud Ariſtoph. in Plut.

Σχινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lentiſcum referens odore, colore, aut aliqua ſimilitudine: ſeu qui eſt è lentiſci genere.

Σχίνινος, lentiſcinus: vt σχινίνη ῥητίνη, apud Dioſ. li. 1. c. 91 & σχίνινον ἔλαιον, apud eundem.

Σχινὶς, ίδος, bacca lentiſci: fructus quẽ fert lentiſcus, Hippoc de natura mulieb.

Σχινίζομαι, ad dentes repurgandos & candefaciendos lentiſcum mundo vel ſcillam. Etym.

Compoſita ex σχίζω.

Ἀκροσχιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſumma vel extrema ſui parte ſciſſus, aut fiſſus, vel in cacumine diuiſus.

Ἀνασχίζω, idem quod σχίζω. Theocr.

Ἀνασκινδυλεύεσϑαι, in palum ſeu in crucem tolli. Pla. Scribitur & ἀνασκινδυλεύεσϑαι. Heſy.

Ἀποσχίζω, abſcindo, fiſſu auello, abrumpo. Eur. Metap. apud Ariſtoph. in Nub. ὅϑεν ἀπέσχισαί με τοῦ λόγου, vnde me quaſi auulſiſti.

Ἀπόσχισις, ἡ, auulſio quæ ſciſſu aut fiſſu fit. Heſ.

Ἄσχιστος, ὁ καὶ ἡ, non ſciſſus, indiuiduus. Plat.

Ἀσχιδὴς & ἄσχιστος, idem: vel qui findi ſcindíve nequit.

Διασχίζω, diffindo, diſcindo, diſſeco.

Διασχίζομαι, diffindor, &c. Xen. Et metap. apud Plat. in ſymp. ὅπως μὴ καὶ αὖϑις διασχισϑησόμεϑα, ne rurſus in contraria ſcindamur ſtudia.

Διάσχισμα, τὸ, fruſtum ex diſſectione ſeu diſciſſione. Apud muſicos ſic dicitur dimidium ſemitonij minoris Boeth. l. 2. c. 27.

Ἀδιάσχιστος, (decomp.) non diffiſſus.

Διχασχιδὴς, bifidus.

Δύσσχιστος, qui difficulter finditur ſeu ſcinditur.

Ἐκσχίζω, ſcindo ex, excindo. Ariſtot.

Ἐπισχίζω, in ſuperficie ſcindo: vel incido. Apol.

Ἐπισχίδες, dicuntur cunei quib. immiſſis aliquid finditur aut diſtinetur, ne fiſſura coeat. Vitr.

Ἐπισχίδιον, idem.

Εὔσχιστος, qui facilè ſcinditur ſeu finditur. D.

Εὐσχιδὴς, bene fiſſus ſeu ſciſſus: Epigr. vel idem quod εὔσχιστος.

Καϑασχίζω, diffindo, diſcindo, præcido. Dem.

Κατάσχισμα, fruſtum diffindendo auulſum.

Κατάσχισις, diffiſſio, diſciſſio.

Λεπτοσχιδὴς, tenuibus inciſuris, ſeu rimis diffiſſus. Λεπτοσχιδεῖς dicuntur calceamentorum genus quoddam. Poll.

Μεσοσχιδὴς, in medio fiſſus ſeu per medium.

Παρασχίζω, iuxta ſeu à latere findo: vel incîdo, diffindo.

Περισχίζω, circumcirca ſcindo.

*Περισχισμὸς, circumſciſſio, diuiſio. Plut.

*Περισχιδὴς. Dioſ.

Πολυσχιδὴς, multifidus, in multas partes fiſſus. Luc.

Πολύσχιστος, multifidus, in multas partes fiſſus: πολυσχιδὴς. Soph.

Προσχίζω & Ὑποσχίζω, antè ſcindo, & ſubtus ſcindo.

Πρόσχισμα & Ὑπόσχισμα, quod anterius aut ſubtus ſciſſum eſt, genera calceamentorum, apud Pol. l. 7. c. 22.

Χαμαισχιδὴς, humi fiſſus, qui humi finditur, ſeu ſcinditur. Theoph. de cauſ. pl. l. 4.

ΣΧΟΙΝΟΣ, ου, ἡ, iuncus: cuius deſcriptionem vide apud Dioſc. l. 4. cap. 52. ¶Item funis è iunco plexus. Et generaliter, pro quouis fune. ¶Item menſura Ægyptiaca, ſexaginta ſtadia capiens, vt teſtatur Herodot. l. 2. In qua ſignif. etiam fœm. gen. legitur apud Callim. 1583

Σχοινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, iuncoſus, vel iuncus.

Σχοίνινος, iunceus, è iunco factus. Heſy.

Σχοινία, iunci planta ſeu ſtirps vnà cum ſuo ceſpite. Theoph. Exponitur etiam, funale ſeu funis: apud Ioſeph. in antiq. Iud.

Σχοινίον, τὸ, funiculus iunco plexus, teſticula iuncea. Ariſtop. Metap. apud Plut. in lib. de diſcern. adul. ab am. ¶Apud Ariſtopha. in Veſp. ſic per iocum nominatur penis ſeu veretrum. ¶At σχοινίων, dicitur eſſe nomen auis apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9.

Σχοινίζω, fune metior, fune circumſcribo & finio.

Σχοινίζομαι, obſcœnè penem agito. Athen.

Σχοίνισμα, τὸ, pars agri fune demenſa & deſcripta.

Σχοινισμὸς, ὁ, dimenſio & deſcriptio quæ fit fune. Eſt & torturæ genus, quod funibus fit & fidiculis tractoriis. Plut. in Lucullo.

Compoſita.

Ἀποσχοινίζω, fune circumſcriptum ſeiũgo & ſeparo. Et ſimpliciter, ſeiungo, ſeparo. Suid.

Ἀποσχοινίζομαι, ſeparor & disiũgor veluti fune. Chry. Et ἀποσχοινισμένος, ſeparatus, ſeiunctus, ſecluſus apud Dem.

Βαϑύσχοινος, ὁ καὶ ἡ, altos & ſublimes iuncos ferens, epitheton fluuij. Il. δ.

Δεκάσχοινος, decem ſchœnos longus.

Ὀλίγοσχοινος, iunci quoddam genus craſſum & carnoſum, Dioſc. l. 4. c. 52.

Ὀξύσχοινος, iuncus acutus. Dioſ. l. 4. c. 52.

Πεντάσχοινος, quinque ſchœnos longus.

Περισχοινίζω, fune circumſcribo. Poll.

ΣΧΟΛΗ, ῆς, ἡ, otium, vacatio & feriatio à negotiis. Ariſtot. Xenop. dicitur aliquis σχολὴν ἄγειν, qui otioſus eſt & otium terit, idque abſolutè interdum: vt Xen. pæd. 5. σχολὴν περὶ δεῖπνον ἦγε. Interdum cum infinit. vt Luc. σχολὴν οὐκ ἄγουσι τοῖς ἐν ποσὶν αἰτιᾶσϑαι, non eſt eis otium. Interdum cum præpoſit. dat. ſequente, Plat. in Apol. & ſequente accuſat. apud Luc. Sequente genit. apud Plut. & Ariſtot. Aliquando cũ ſolo gen. vt Plat. de rep. l. 2. τῶν ἄλλων σχολὴν ἄγων, ab aliis ceſſans. Cum dat. ſolo, apud Luc. in lib. de calumn.

lumn. Dicitur & aliquis ἔχειν σχολὴν ἀμφί τινα,ha-bere otium quod impendat alicui,vt apud Xenop. pæd.7. Item σχολὴ infinitiuo addito exp. otium aliquid agendi. Cum genit.ſignificat vacationē ab aliqua re.Plat. de rep.l.2. σχολῆς τῶν ἄλλων πλείστης αὖ εἴη δεόμενον,egeat otio ab aliis rebus. Ἐν σχολῇ καὶ σχολὴν ἐπὶ σχολῆς,in otio, per otium.Plat. Æſchin. ¶Itē σχολὴ, mora eius qui lentè agit.Thuc.l.1. ¶Item lucubratio quam quis per otium ſeu in otio compoſuit: vt apud Plut.in exordio lib.de aud. ¶Ipſe etiam locus in quo otium impenditur alicui rei σχολὴ nominatur,ſchola.Idem in Pericle,ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν φιλοσόφων.

Dat. σχολῇ aduerbialiter ſignificat, otioſè, per otium. And. οἴγε σχολῇ περὶ τῶν εἰσαγγελλομένων σκοποῦντες.Item lentè,tardè, more hominum otioſorum. Thuc.l.3.Item vix,ægrè,magno cum labore. Xen. pæd.4. Item haudquaquam, nullo modo,nullatenus.Soph.in Oedip. tyr. Σχολῇ σ' αὖ οἴκοις τοῖς ἐμοῖς ἐστειλάμην.Sic & apud Ariſt metaphyſ.2.

Σχολαῖος,ου,ὁ,lentus, tardus,ſegnis.Thuc.l.3. Syn.epiſt. 104.Compar.σχολαιότερος,& per ſyncopē σχολαίτερος. Herod.l.7.Superl.σχολαιότατος &per ſyn. σχολαίτατος.

Σχολαίως,per otium,ſeu lentè,tardè,cunctāter.Ariſtot.Compar. σχολαιότερον, & per ſync. σχολαίτερον, tardius,ſegniùs. Ariſtot. Superl.σχολαιότατα & σχολαίτατα,tardiſſimè,cunctantiſſimè.Xen.

Σχολαιότης,ητος,ἡ,tarditas,cunctatio.Thuc.

Σχολικὸς,ad ſcholas pertinens,ſcholis conueniens: vt Σχολικὰ ὑπομνήματα.Athen.l.3.

Σχόλιον,τὸ, gloſſema: quod vel ſcribitur in id quod per otium legitur : vel quod per otium ſcriptum explicationem continet vocabulorum intellectu difficilium,teſte Etym. Luc.in Vit.aut.

Σχολιαστὴς, qui ſcholia ſcribit in aliquem autorem & iis eum illuſtrat.Euſt.

Σχολεῖον,τὸ,ludus literarius.Suid.

Σχολάζω,otior, otium ago,ſum otioſus.Plut.Interdū cum dat.ac tum exp.etiā vaco,operam do,ſtudeo. Cum dat.perſon.Xen.in Symp. Σωκράτει σχολάζων διημερεύω, totos dies Socrati do operam. Cum eo-
1584 dem ſignif.etiam,diſcipulus ſeu auditor ſum:vt apud Athen. οὐ μόνον Πλάτωνι ἐσχόλακεν, ἀλλὰ καὶ Ξενοκράτει.Cum dat.rei. Herodian.l.7. τῆς τυραννίδος ἔργοις σχολάζειν.Sic & lib.1.& 4. Interdum cum præpoſit.iungitur: vt apud Xen.pæd.7. ἐπεὶ ἀπὸ τούτου σχολάσεις,ſi otium habebis ab hoc. Cum ἐν verò & πρὸς in poſt.ſignif.ſumitur,Chryſoſt. πάντα τὸν βίον ἐν προσευχαῖς ἐν τῇ τοῦ θεοῦ λατρείᾳ σχολάζειν, per totum vitæ tempus precibus vacare.Ariſtot. polit.5. οὐκ ἐᾶ σχολάζειν πρὸς τοῖς ἰδίοις.Et ſeq.accuſ.apud X.Cum infinit.exp.nō eſt mihi otium, mihi nō vacat.Xen. pæd.8 οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν, non otium erat ei eos audiendi Sic & apud Plut.in Per.¶Σχολάζουσα ἐκκλησία, vacans eccleſia,i.rectore & paſtore carens.can.16.conſil. Antioch.

Σχολαστήριον,ου, τὸ, locus in quo commodum eſt otium agere & quieſcere poſt labores. Exponuntur exhedra,apud Athen.l.5.ab aliis etiam ſchola.

Σχολαστὴς,οῦ,ὁ,otium agens,otio indulgens,qui deditus eſt otio. Plut. Interdum adiectiuè ſumitur, pro,otioſus: vt σχολαστὴς βίος,apud eundem. Exp. & diſcipulus.

Σχολαστικὸς,qui otiari ſolet,otio deditus. Ariſto. Oἱ σχολαστικοὶ,cœtus feſti apud eund. τὸ σχολαστικόν, otiandi facultas,vel otium:apud eund.eth.10.c.7.

Compoſita.

Ἀποσχολάζω, vaco, remitto animum & quieti indulgeo. Ariſtot.eth.10.c.6.

*Ἀπόσχολος,otium agens,quieti indulgens.Laert.

*Ἀπασχολία, occupatio, abſtractio, occupatio qua quis ab aliqua re auocatur.Strab.

Ἄσχολος,ὁ καὶ ἡ, cui otium non eſt, occupationibus & negotiis diſtrictus. Ariſt. ἄσχολον ὄντα πρὸς τοῖς ἔργοις,occupatum in opere faciendo.

Ἀσχολία,ἡ,negotia,occupationes:vnde ἀσχολίαν παρέχειν,negotia exhibere,apud Xen. & ἀσχολίαν ἔχειν, negotiis diſtrahi,apud eund.

Ἀσχολέω,negotia faceſſo ſeu exhibeo,occupo:vel in opere detineo. Luc. Et neutraliter , occupatus ſum,negotiis diſtringor.Ariſtot.

Ἀσχολοῦμαι,idem. Herod.l.3. ὄντος καὶ ἀσχολουμένου τοῦ Σεβήρου,occupato Seuero. Et cū περὶ apud Athen. περὶ ταῦτα ἠσχόληντο περισσῶς,vehementer in hęc incubuerant.

Ἀσχόλημα,τὸ,negotium,occupatio. Item pro ἐπιτήδευμα διατριβή,ſchol.Ariſtoph.

Decomp. Ἀπασχολέω,negotium faceſſens auoco, occupans & impediens abſtraho. Herodian.Et ſimpliciter, occupo,impedio:vnde apud Luc. ἀπασχολούμενοι περὶ αὐτήν.

Διασχολέω, negotiis diſtineo: vnde paſſ.apud Herod.l.7. διασχολουμένου δὲ ἐκείνου πρὸς τὴν τῶν σφαγίων διάγνωσιν,eo occupato.

Ἐνασχολοῦμαι,occupatus ſum in.

Πολυάσχολος , multis negotiis occupatus & diſtrictus.Lucian.

Εὔσχολος,qui abundat otio.

Εὐσχολέω,otio abundo,otio affluo: ſeu vacuus ſum negotio & opere. Apud Luc. εὐσχολεῖ τὴν καθ' ἡμέραν πίστιν,exp. omnia iam deprehenſa habeo.

*Dec.*Ἐνδιασχολέω, otium & operam pono in. Luc. ἐνδιασχολήσας τοῖς λογισμοῖς.

Περιπυσχολέω,idem,exp.& accuratè contemplor.

*Σατασχολέω,occupo,ἀσχολέω.Plut.

*Κατασχολέω,otium tero in malis rebus.Plut.

Κακόσχολος, otio malè vtens: vel otium malis rebus impendens.

Κακοσχολία, otium quod in malis rebus teritur, otium inutile.Plut.in probl.Rom.

*Κατασχολάζω,idem quod σχολάζω.Soph.

*Περιασχολέω,circumoccupor, circum negotia faceſſo.Lucian.

*Συνασχολέω,ſimul occupo,ſimul operā nauo.Plut.

Συσχολάζω,ſimul otior,vnà ferior,vel colludo in otio & feriis. Plut. Item συσχολάζων,condiſcipulus. Pro quo & συσχολαστής.Plut.

ΣΩΛΗΝ,ῆνος,ὁ,canalis, tubus,fiſtula,velut in aquæ ductu. Plut. ¶ Apud chirurgos eſt inſtrumentum rotundum, oblongum, cauum, in quod crus aut femur fractum conicitur & continetur.Galenus. ¶Sic etiam ab anatomicis dicitur medium foramē quo omnes ceruicis vertebræ peruiæ ſunt,& ſpinæ medulla à cerebro deſcendit:quoniam ad canalis ſimilitudinem accedit. vide Poll. ¶ Σωλῆνες apud Ariſtot.& Athen.lib.3. piſces ſunt teſtacei generis, quorum conchæ tubuli modo oblongæ : Plinio vngues ſeu dactyli. 1585

Σωληνιστὴς,οῦ,ὁ,qui piſcatur σωλῆνας piſces. Athen.

Σωλήνιον ſiue σωληνίσκος, canaliculus, tubulus,ſiphunculus. Euſt.

ΣΩΜΑ,ατος,τὸ,corpus. Tam animatis quā inanimis tribuitur. Hom.Xen. Ariſtot. Plat. & alij. Interdum pars aliqua corporis animati σῶμα dicitur : vt apud Galen.ad Glauc.& Alex.Aphr. Interdum σῶμα ponitur pro ἐσφαγμένον σῶμα:vt Xen.in Sympt. ὁ τοῦ σώματος ὀρεγόμενος. ¶Item σῶμα,ſerui,mancipia,domeſticum famulitium.Ariſtot.rhet.1.& Dem.Philip.3. ¶Metaphoricè etiā σῶμα vſurpatur, ſicut & corpus. Ariſtot.ibidem. οὐδὲ περὶ μὲν τῶν ἐνθυμημάτων οὐδὲν λέγουσιν ὅπερ ἐστὶ σῶμα τῆς πίστεως.

*Σῶμα, quidam dictum eſſe volunt quaſi σῆμα: eſt.e.

animi veluti ſepulchrum. Vnde & Empedocles apud Plut. ſympoſ.5. quæſt.8. ἀμφιβρότην χθόνα appellat. & Syneſ. γήϊνον κέλυφος: id eſt, terrenum inuolucrum animæ.

Σωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, corporeus, corporea natura præditus: Ariſtot. Plut &c. Exp. corpulentus.

Σωματικὸς, οῦ, ὁ, corporalis, qui eſt corporis: vt σωματικαὶ ἡδοναὶ, apud Ariſtot. Item corporeus, corpore cõſtans: vt ζάσις σωματική, apud Phil. de mun. Exp. etiam, corpulentus, craſſus. item corpori deditus.

Σωματικῶς, corporaliter. Plut.

Σωμάτιον, τὸ, corpuſculum. Iſocr. Athen ¶ Item codex ac liber. in eccleſ. hiſt. Σωμάτια, τὰ, numerantur inter ornamenta ſcenica, apud Luc.

Σωματεῖον, corpus, i. multitudo aliqua ſedes coniunctas habens & iiſdem viuens legibus: vnde & pro collegio accipitur. in Pand. Σωματεῖα, τὰ, dicuntur ſtolæ hiſtrionicæ ad talos vſque demiſſæ, & totum corpus integentes. Poll. l.4. c.18.

Σωματόω ῶ, corpus eſſe facio, corporea natura induo.

*Σωματότης, corporis ratio, quaſi dicas, corporeitas. Merc. Triſm.

Σωματοῦσθαι, corporeum fieri, corpoream naturam induere ſeu ſumere. Ariſtot.

Σωμάτωσις, ἡ, ipſa actio corporeum aliquid efficiendi. Theophr. de cauſ. pl. 6. c.17.

Compoſita.

Ἄσωμος, ὁ καὶ ἡ, incorporeus, incorporalis, cui corpus non eſt. Etym.

Ἀσώματος, idem. Ἀσωμάτως, ſine corporis interuentu.

Δίσωμος & δισώματος, bicorpor.

Δουλοσώματα, mancipia, famuli ſeu ſerui. Poll.

Ἐνσώματος, corporeus, corporatus. Greg. Naz.

Ἐνσωματόω, idem quod σωματόω.

Μετενσωμάτωσις, (*decomp.*) corporis vnius in aliud corpus tranſmutatio. Plat.

Ἐπίσωμος, corpulentus. Exp. &, toroſus in Hipp.

Ἐπισωματόω, idem quod ἐνσωματόω: vnde ἐπισωματοῦσθαι, in corpus coaleſcere, corporari. Dioſc.

Εὔσωμος, qui bene habito corpore eſt, corpulẽtus: vel qui robuſtum habet corpus. Polyb.

Εὐσώματος, idem. Εὐσωματέω, ſum corpore pulchro & bene habito, vel robuſto. Eur.

Εὐσωματία, ἡ, bona corporis habitudo. Poll.

Λεπτόσωμος, qui tenui & gracili corpore eſt. Euſt.

Μεγαλόσωμος, qui magno eſt corpore.

*Ὁλοσώματος, qui totius corporis eſt, ad totum pertinens corpus. Actuar.

Πολυσώματος, multa habens corpora. Poll.

Σκληροσώματος, qui durum corpus habet. Al. Aphr.

Σύσσωμος, qui eiuſdem eſt corporis. ad Eph. c.3.

Τρίσωμος & τρισώματος, tricorpor. Eur.

Φιλοσώματος, corporis ſui amans, nimium corporis ſui ſtudioſus. Plat.

Φιλοσωματία, amor corporis.

Φιλοσωματέω, nimium amans ſum corporis mei.

ΣΩΡΟΣ, οῦ, ὁ, cumulus, aceruus. Plut. Symp. 6. πυρῶν ἐπιτεθεὶς σωρῷ, tritici impoſitus aceruo. Et σωρὸς χρημάτων, apud Ariſtoph.

Σωρηδὸν aceruatim, cumulatim. Herodian.

Σωρεύω, f. εύσω, cumulo, vel cumulatim onero. Herod.

Σωρεύομαι, cumulor, aceruor, cumulatim aggregor. Idem ibidem.

Σώρευμα, idem cum σωρός. Xen. pæd. 7.

Σώρευσις, εως, ἡ, aceruatio cumulatio.

Σωρευτὸς, aceruatus, cumulatus. Athen.

Σωρεία, ἡ idem ferè cum σωρὸς & σώρευμα. Ab Heſy. & Suid. & exp. πλῆθος, multitudo.

1586 Σωρεὸς, idem cum σωρός: factum ex σωρεύω, ſicut φωλεὸς ex φωλεύω, inquiunt Etym. & Euſt. qui etiam addunt σωρὸς contractum eſſe ex iſto σωρεός.

Σωρείτης, ου, ὁ, dicitur argumentationis quoddam genus apud dialecticos. Vide Cic. de Diuin. l.2.

Σώρακος, Poll. vas eſſe dicit in quo hiſtriones veſtimenta ſua reponunt. Heſyc. vas in quod ficus coniiciuntur. Exp. etiam, aceruus, apud Ariſtoph. ¶ Σωρακὶς dicitur eſſe inſtrumentum equiſonis cauum quo equi crines cohibentur. Poll. l.1.

Compoſita.

Ἐκσωρεύω, accumulatio, aceruatim aggero. Eur.

Ἐπισωρεύω, idem. Athen. l.3.

Κατασωρεύω, accumulo, coaceruo.

Περισωρεύω, circumcirca cumulo & aceruo. Exp. &, cumulo, circumcirca obruo.

Συσσωρεύω, aceruo, aceruatim congero.

T

T.Nota decimænonæ apud Græcos literæ, cuius nomen ταῦ ab Hebræis ſumptum eſt. De hac multa ſcitu digna apud Cæl. Rhod. l. 10. c. 8. ¶ Attici ea pro σ vtuntur, dicentes τήμερον pro σήμερον, & θάλαττα pro θάλασσα. ¶ Quorundam vocum à π cœptarũ ſyllabæ primæ inſeritur: vt in πτόλις & πτόλεμος: apud poetas pro πόλις & πόλεμος. ¶ Eſt etiam numeralis nota, de qua vide in Appendice.

ΤΑΓΓΗ, ης, ἡ, rancor. Alex. Aphr.

Ταγγὸς, rancidus, qui rancorem contraxit. Geop.

Ταγγίζω, rancesco, rancidus fio. Aet.

ΤΑΛΑΝΤΟΝ, ου, τὸ, ſtatera, libra vel trutina, lanx. Hom. Ariſtot. Interdum ſic dicitur id quod lanci imponitur ponderandum, & nominatim pondus 125. librarum, vt Heſyc. ex Epiphan. tradit. ſic Il. ι. δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα Diuerſa autem talẽtorum genera fuere. de quibus vide Bud. in lib. de aſſe.

Ταλανταῖος, ſeu ταλαντιαῖος, ὁ, talentum æquans. Athen. Apud Ariſtot. œcon. l.2. ταλαντιαῖοι ἔγγυοι τῶν εἴκοσι ταλάντων dicuntur reſponſores qui viginti talenta perſoluere poſſunt. Quæuis etiam quæ ingentis & grauis ponderis ſunt, ταλαντιαῖα dicuntur: vt ταλαντιαῖα νοσήματα, apud Alcæum com. teſte Poll. l.9.

Ταλαντάω, libro, pondero, appendo. Etym.

Ταλαντεύω, idem. Macedon. Epigr. l.2. Οἷσι ταλαντεύεις πάντα νόμον βιότου. Et metaph. hũc illuc exagito, ſuſpenſum teneo, ancipitem & alternantẽ. Greg. Naz. in Carm. Καί με ταλαντεύει σκολιοῦ μῦθος ἐχθροῦ, dæmonis ſolicita verſutia nũc me tollit viciſſim ac deprimit. Item neutraliter, præpondero. Philo de vita M. l.3. τῇ μὲν γὰρ ἐταλάντευε τὸ ἔλεος καὶ τὰ δίκαια.

Ταλαντεύομαι, ponderor, appendor. Et metaph. vergo & inclino. Diod. Sic. in hiſt. Alex. ἐταλαντεύετο, τῇ δὲ κἀκεῖσε. Luc. ἰσορρόπως ταλαντεύομαι, in neutram partem propenſus ſum. Item actiuè, in æquilibrio teneo. Alciph. τούτων σὺ τὴν αἵρεσιν ταλάντευε. Apud Theophyl. ep.17. χρυσὸς τοῖς αὐθαιρέτοις τὸ νικᾶν ταλαντεύεται. exp. velut ponderans dat victoriam.

Ταλαντόω, idem quod ταλαντεύω: vnde metaph. terra dicitur ἀνωμάλως ταλαντουμένη, inæqualiter librari, apud Plat. in Timæo.

Ταλάντωσις, εως, ἡ, ponderatio, examinatio quæ fit pondere appenſo & libratione. Suid. Apud Antiquos

phontem τὸ τάλαρος ſignificat,teſte Poll.l.9.

Ταλαντίζω,idem quod ταλαντόω & ταλαντεύω:vnde apud Suid.Ταντάλε τάλαντα ταλαντίζεται.

Compoſita.

Αμφιτάλαντος,ὁ καὶ ἡ,vtranque in partem libramentū habẽs,ſeu quod ab vtraque parte vergere vel inclinare poteſt. Exponitur,&vtrinque libratus.Gregor.

1587 Nazianz.

Αντιτάλαντος,qui paris eſt ponderis , æquilibrium faciens.Et metaph.qui paris eſt momenti aut ponderis.Item general.æqualis.

Αντιταλαντεύω,rependo, æquali pondere retribuo: vnde paſſ.apud Greg.inuect.in Iul.2. εἰς ἀντιταλαντεύεσθαι πονηρία.

Ατάλαντος,idem quod ἀντιτάλαντος.Il. β. Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.

Δεκατάλαντος,qui decem talentorum eſt,aut decem talenta ponderat. Ariſtoph.teſte Poll.

Δεκαταλαντία,ἡ,decem talenta. Poll.

Διτάλαντος, qui duorum talentorum eſt,duo talenta ponderans.Dem.

Εκατοντάλαντος,qui centum talentorum eſt,centum talenta pondere æquans.

Εκατονταλαντία,centum talenta.Poll.l.9.

Ημιτάλαντον,ſemitalentum.Il.ψ.

Ισοτάλαντος,idem cum ἀτάλαντος,& ἀντιτάλαντος.

Πεντατάλαντος,ſeu πεντετάλαντος , quinque talenta æquans:vt πεντατάλαντος φερνὴ, apud Phal. in epiſt.

Πεντετάλαντος δίκη, lis qua de quinque talentis certatur.Ariſtoph.

Πεντήκοντα τάλαντος , qui quinquaginta talentorum eſt.

Πεντηκονταταλαντία,quinquaginta talenta.Poll.

Πολυτάλαντος,multa habens talenta,i. diues.Poll. Et πολυτάλαντον πρᾶγμα, res quæ multis talentis æſtimatur.Idem.

Τριτάλαντος,qui trium talentorum eſt,aut tribus talentis conſtans.Et τριτάλαντον,tria talenta.

Υπερταλαντᾶν,præponderare,ponderis grauitate ſuperare.Etym.

Χιλιοτάλαντος,mille valens aut conſtans talentis. Plut. in Pericle.

ΤΑΛΑΩ,ῶ,F.άσω,ſuffero,perpetior. ¶Item ſuſtineo,i. audeo.Il.ν εἰ δὲ σύ τοῖσι πρόφρων μένεις, ὄφρα ταλάσσῃς Μένειν ἐμὸν δόρυ, ſi auſus fueris expectare.

Τάλασις,εως,ἡ,patientia,tolerantia.

Ταλαύεργος,ου,ὁ,patiens ærumnarum & laborum:vt ταλαύεργος πολεμιστὴς,Il. ε.& υ.Exp.etiam,audax.

Ταλαὸς,ὁ,miſer,ærumnoſus.Herod.

Τάλας,ανος,ὁ,idem Eurip Phœn. τάλαινα,miſera,ærumnoſa. Ariſtoph.Compar.ταλαίτερος,miſerior,ærumnoſior.Superlat.ταλαίτατος,miſerrimus.Ariſtoph.

✱Τριτάλας,ter miſer, miſerrimus.Oppian.

Ταλανίζω,miſerum &ærumnoſum voco.Sui.Exp.& lamentor veluti miſerum.Heſy.

Ατλας,idem quod τάλας,ex eóque factum tranſp. lit.Euſt.vide & in comp.ex Τλάω.

Ταλάσιον,τὸ,lana:Heſych.&Euſt. dicta à ταλάω,quoniã magnos labores ſuſtinent qui eam tractant.

Ταλασία,ἡ,ipſum lanificium.Plut.

Ταλάσιος,lanifex:apud Suid.Pro quo poët. dicitur ταλασήϊος,vt ταλασήϊα ἔργα,apud Apoll.

Τάλαρος,vas ſeu inſtrumentum quo ad lanificia vtuntur,lanas & fuſos in eo reponentes:quibus ſuſtinendis ſeu continendis , quaſi ταλάειν videtur:qualus, quaſillus.Theoc.idyl.18. (de Helena) Οὔτις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα. Adhibetur etiam cibariis aut aliis rebus gerendis:Il.σ.& apud Ariſtot. rhet.3.Item ſic nominantur vaſa in quibus lac reponunt bubulci,apud Theocr.idyll.5. Et quibus vtuntur in premendo lacte & in caſeum formando , teſte Poll.l.7.

Ταλάριον & Ταλαρίσκος,quaſillus ſeu fiſcella:prius apud Poll.l.10.c.28. poſterius apud Suid.

Τᾶλις,ιδος,ἡ , dicitur virgo nubilis,ſeu quæ ſponſa futura eſt,teſte Euſt.itidem ἀπὸ ταλάω, vt ſit ἡ ταλάσια ἀσκοῦσα,quoniam puellæ ad nubilem ætatem lanificio exerceri ſolebant Soph.Antig. ἀγνύμφος τάλιδος ἥκει μέρος Αντιγόνης.Vtitur & Callim teſte ſchol.Sop. qui Æolicam eſſe dictionem tradit.

Τελαμὼν,ῶνος,ὁ , lorum enſis,& id ex quo ſcutum pendet(dictum à Ταλάω quaſi ταλαμὼν, τάλας γὰρ καὶ τλήμων διὰ τὸ βαστάζειν, inquit Euſt.) Il. β. Ιδρώσει μέν του τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφιν Ασπίδος ἀμφιβρότης. Item vinculum,ligamen,faſcia.Il.ρ. Interdum faſcia aut linteum concerptum quo vulnera aut obleſa membra obligantur.Eur.

Τελαμώνιος,qui ad cingulum & lorum pertinet.Heſ. ὁ περιστρόφιος τῶν τελαμώνων.Τελαμωνίαι. Poll.dicuntur quæ στελμονίαι. Xen. baltea coriacea quibus armantur canes aduerſus feras.

Τελαμωνίζω,faſcia inuoluo:apud Euſt.

Τλάω,ῶ,(factum per ſyncopen ex ταλάω)vnde τλῆμι,f. τλήσω,præt.perf.τέτληκα,aor.2.ἔτλην,idẽ quod ταλάω,perfero,patior. Eurip. in Herc. fur. μόχθους,οὓς ἔτλην,τί δεῖ λέγειν,labores quos exantlaui.Ilia.α.Τέτλαθι μῆτερ ἐμὴ καὶ ἀνάσχεο , perfer & tolera:*per reduplicationem* pro τλῆθι.Item ſuſtineo,i.audeo. Il.ω, 1588

Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Αχαιῶν ἐλθέμεν οἶος, quomodo auſus fuiſti?Sic Il.α,τέτληκας θυμῷ,ſubſtinuiſti:vel in animum induxiſti. Hinc & optatiuus τλαίην,Il. δ. pro quo reduplicatione facta dicitur τετλαίην.Et in fin.τλῆναι & τετλάναι,pro quo Æolicè τετλάμεναι Ionicè τετλάμεν.Part.τετληκὼς ſeu τετληὼς interdũ nominis vſum præſtat,patiẽs,tolerans:vt τετληότι θυμῷ. Od.δ. & alibi Particip. τλὰς *itidem* patiens,paſſus. Item qui ſuſtinuit qui auſus fuit.Eur.in Med. Εργον τλᾶσα δυσσεβέστατον , auſa perpetrare facinus maximè impium.

Τλήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,patiens:Interdum,audax,fortis: vt τλήμων Οδυσσεὺς,Il.κ.Plerunque miſer,ærumnoſus,calamitoſus,vt τλήμων Ορέστης,apud Eur. In qua ſignif. Doricè τλάμων dicitur frequentiſſimè apud tragicos.

Τλημόνως,miſerè,lamentabiliter.Eur.

Τλημοσύνη,ἡ,ærumna,infortunium Hom.

Τλῆσις,εως,ἡ,patientia,tolerantia,audacia.Heſ.

Τλητὸς,tolerabilis,qui tolerari poteſt.Eur.Et actiuè tolerans,patiens.Il.ω.

Τλητικὸς,patiens.

Τλητικῶς,toleranter,patienter.Phil.

Οτλος,ὁ,ærumna,labor,miſeria Heſy. Deriuatum à τλάω,per pleonaſ. τοῦ ο,teſte Etym.

Οτλέω,ærumnas & labores ſuſtineo.Heſych.& ſimpliciter,perfero,ſuſtineo in Epigr.

Οτλημα,τὸ, ærumna,miſeria, Οτλήμων,ærumnoſus miſer.

Οτλεύω,idem cum ὀτλέω,Apoll.

Compoſita ac primum ex τλάω.

Ανατλάω,& ἀνάτλημι,perfero,perpetior.Od.ξ.

Ανλέω,per ſync pro eodem.

Ατλας.Euſt.dictum eſſe ſcribit vel παρὰ τὸ μὴ τάλας εἶναι,vel ἐπιτατικῶς , quaſi πολύτλας : fingitur enim Atlas cœlum humeris ſuis ſuſtinere. Ατλαντες dicuntur etiam ſtatuæ Atlantis,ſeu quæ Atlantis modo cœlum ſuſtinent,aut aliud quiddam apud architectos,Athen. ¶ Nominatur & ἄτλας extrema colli vertebra,ipſum pondus colli ſuſtinens. Poll. lib.2. ¶Exponitur etiam qui humeris aliquid baiulat in modum Atlantis cæliferi. Item qui non eſt audax, qui nihil patitur.Heſy.

Ατλητος,& Dor.ἄτλατος,ὁ καὶ ἡ,intolerabilis,intolerandus:vt πένθος ἄτλητον.Il.ι.

Ἀτλητέω, & Dor. ἀτλατέω, tolerare non poſſum vel perpeti. Soph. Item ſum intolerabilis. Item metuo, animo ſum abiecto. Heſy.

Ἀτλητία, intolerantia, impatientia. Idem.

*Βαρύτλητος, pondus aut graue aliquid ferens, laborioſus: ex Naumach.

Διατλάω & διάτλημι, idem quod ἀιτλάω.

*Δυστλήμων, ærumnoſus Hom.

Δύστλητος, toleratu difficilis. Eurip.

Ἐπιτλάω & ἐπίτλημι, perpetior, perfero. Il. χ.

Παντλήμων, & Dor. παντλάμων, omnino miſer, & infelix, miſerrimus. Eurip.

Πολυτλήμων, multùm patiens. Item multum miſer. Homer.

Πολύτλας, multa paſſus ſeu perpeſſus, multis miſeriis conflictatus: epitheton Vlyſſis apud Hom. in Od.

Πολύτλητος, idem: vel multa patiens.

*Συντλάω, ſimul fero. Eurip.

Ὑποτλάω, ſeu ὑπότλημι, ſuffero, ſuſtineo. Epigr.

Compoſita ex τάλας.

Δυστάλας, miſer, ærumnoſus. Soph.

Παντάλας, omnino miſer, miſerrimus. Eurip.

ΤΑΜΙΑΣ, (Ionicè ταμίης) ου, ὁ, promus, condus, diſpenſator eorum quæ condenda & promenda ſunt: vt qui præeſt penui, cellæ vinariæ aut frumentariæ. Itē qui ærario pręeſt, quæſtor. Xen. Interdum adduntur genit. rerum earum quarum diſpenſandarum curam gerit. Idem pæd. 4. ἦλθον δὲ πρὸς με καὶ χρημάτων ταμίαι. Et ταμίαι προσόδων, apud Ariſtot. polit. l. 6. Sic ταμίαν πλούτου, apud Theoph. ep. 19. Interdum generalius diſpenſatorem ſignificat, arbitrum, adminiſtratorem aut præfectum. Sic Iupiter dicitur hominibus ταμίης πολέμοιο τετύχθαι Il. δ. & τ. Idem apud Eurip. appellatur πολλῶν ταμίας ἐν Ὀλύμπῳ, in fine Med. Apud Thuc. ταμίας τῆς τύχης, qui fortunā arbitrio ſuo temperat. ¶ Exponitur etiam, defenſor: apud Dion. Halic. l. 8. Dicitur autem παρὰ τὸ τέμνειν, à rerū ſibi commiſſarum ſectione & diſtributione. Etym.

1589 Ταμία, ſeu ταμίη, ἡ, diſpenſatrix, œconoma. Hom. Xen. ¶ Exponitur etiam, mulcta, ab Heſych. vt quæ à quæſtoribus exigi ſolet.

Ταμιεύω, f. εύσω, ſum promus cellarius. Ariſtoph. Item quæſtor ſum, queſtoris munus obeo. Ariſtot. polit. 3. ταμιεύει δὲ καὶ στρατηγεῖ. Cum gen. Dem. in Mid. τῆς παράλου ταμιεύσας, quum quæſtor adminiſtraret maritimam prouinciam. Idem cum dat. ταμιεύων Φιλίππῳ τῷ ναυκλήρῳ, qui quæſtor erat Philippi Naucleri. ¶ Item condo, recondo, in penuaria cella aſſeruo: vnde metaph. apud Syneſ. ep. 49. ποιητικὴ γὰρ ὁ θεὸς ἔδωκε ταμιεύειν τὴν εὔκλειαν, in perpetuis monumentis condere.

Ταμιεύομαι, in conditorio repono. Lyſ. contra Nicom. ἐκ τῆς τούτου χειρὸς τεταμιεύμεθα τοὺς νόμους, huius manu leges ſcriptas in ſcriniis condidimus. Et general. recondo quod in futurum promam, ſeu in tempus futurum reiicio. Lucian. εἰς αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος καὶ μνησικακεῖν, in craſtinum recondere. Et paſſiuè aliquid ταμιεύεσθαι dicitur, i. ad vſum aliquem aſſeruari. Greg. in epit. Gorgon. ἀδελφῶν ἐπιταφίοις ἐταμιεύθημεν. ¶ Item ταμιεύομαι, promo. Xenop. in ſymp. Item diſpenſo, tempero, conſtituo, determino. Plut. de educ. lib. ταμιεύεσθαι τὸν τοῦ σώματος πόνον. Thuc. l. 6. οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ἐς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν, nobis conſtituere & determinare non licet.

Ταμιευτικός, quæſtorius: vt ταμιευτικὴ ἐξουσία. Plut. Item parcus, qui recondere nouit in futurum.

Ταμιεία, ἡ, quæſtura. Appian.

Ταμιεῖον, τό, cella penuaria. Iſocr. & Plut. Item ærarium, locus in quo quæſtor recondit accepta, ſeu in quo pecuniarum theſauri reponuntur. Plu.

Ταμιείδιον, repoſitoriolum. Suid.

Ταμείας, ſcriptum inuenitur pro ταμίας, apud Heſych.

Ταμεία, pro ταμία apud Poll. l. 3. c. 8. Item ταμεῖον pro ταμιεῖον, apud Herodian. & Plut.

Compoſita.

Ἀποταμιεύω, recundo, in penum aut ærarium repono. Ælian. ſeu reconditum occulto & obſero: vnde ἀποταμιεύεται. Suid. exp. ἀποκλείει.

Ἀταμίευτος, ὁ καὶ ἡ, qui reconditus non eſt, aut non recōditur. Phil. Item qui nihil recondit, non prouidens res in futurum neceſſarias.

Ἀταμιεύτως, more eorum quæ non recunduntur: ſeu non recondendo. Plat. de leg.

Διαταμιεύω, in penu cuſtodio. Idem ibidem.

Ἑλληνοταμίαι, quæſtores Græciæ. Thuc. & Poll.

Ἐνταμιεύω intrò latum recondo, in theſaurum refero.

Εὐταμίευτος, bene reconditus. Item qui parcè promitur, parcus. Ariſtot.

ΤΑΠΕΙΝΟΣ, οῦ, ὁ, humilis, non multum à terra aſſurgens: cui oppon. ὑψηλός, procerus, altus. Luc. Plerunque metaph. vſurpatur vt & humilis apud Latinos, ac interdum in laude homini tribuitur, vt quum D. Petrus ep. 1. c. 5. dicit θεὸν τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεσθαι, ταπεινοῖς δὲ διδόναι χάριν. Sic & alibi in nouo Teſt. Hinc & τὸ ταπεινόν, humilitas & abiectio animi: apud Greg. Nazian. Interdum in vitio de ipſo dicitur, quum nimirum τὸ ταπεινὸν modum excedit. Ariſtot. Eſt verò & μέσον vocabulum, quando de iis dicitur quos vel vilis & abiecta conditio vel fortuna reddidit humiles. Iſocr. Dicitur & de aliis rebus: vt ταπεινὸν σχῆμα, habitus abiectus & vilis. X. Pæd. 5. Et ταπεινὴ δίαιτα, apud Plat. de leg. Sic ταπεινὴ λέξις, apud Ariſt. de art. poet. & ταπεινοὶ λόγοι, apud Dem. in Mid. ¶ Apud Athen. li. 4. ταπεινοτέρα μερὶς exp. minor particula. Dictum quidam grammatici volunt quaſi ἐδαφεινός, ab ἔδαφος, vt humilis ab humo.

Ταπεινῶς, humiliter, more hominum abiectorum & qui demiſſo ſunt animo. Iſocr. & Ariſtot.

Ταπεινότης, ητος, ἡ, humilitas, animi demiſſio & abiectio, animus demiſſus. Ariſtot. Thuc. & c.

Ταπεινόω, ῶ, humilem reddo, demitto ſeu ſubmitto, deprimo. Æſc. in Cteſiph. Apud Plut. in Per. ταπεινοῖ τὸν φθόνον, inuidiam deprimit & imminuit.

Ταπεινόομαι, humilis reddor, deprimor. Ariſtot.

Ταπείνωμα, τό, depreſſio, humilitas. Plut.

Ταπείνωσις, ἡ, animi demiſſio & abiectio. Lucæ 1. Apud rhetores quid ſit ταπείνωσις, vide Quint. l. 8. c. 3.

Compoſita.

Ἀταπείνωτος, ὁ καὶ ἡ, qui animum non abiecit, cui animus non eſt deiectus. Plut.

Ἐκταπεινόω, idem quod ταπεινόω, niſi quòd plus aliquid ſignificat.

ΤΑΠΗΣ, ητος, ὁ, tapes. Hom.

Τάπις, ιδος, ἡ, idem Heſych. exp. etiam ceruical.

Δάπις, idem quod præcedentia. Ariſtoph. Xen.

Compoſita.

Ἀμφιτάπης, ητος, ὁ καὶ ἡ, vel ἀμφίταπος, ὁ, tapes vtrinque villoſus. Æl. Dion. & Ath. interdum ἀμφίταπος adiectiuum eſt, vt ἀμφίταποι κοῖται, Regum l. 2. c. 17. Ἀμφίταπις, ἡ, idem quod ἀμφιτάπης. Laert.

Ψιλόταπις, tapes non villoſus & veluti nudus præ illo qui dicitur ἀμφίταπις, Laert. Pro eodem dicitur & ψιλίδαπις apud Pauſan. teſte Euſt. & ψιλόταπις.

ΤΑΡΑΣΣΩ, ſeu ταράττω, F. ξω, commoueo, turbo. Propriè aquam aliquis ταράττει, quum limum in ea commouet & excitat: & medicus pharmacum quum in ſpatha agitat: vt apud Luc. in Lexip. Apud Hom.

Hom.Odyſ.ε.de Neptuno,συνάγαγεν νεφέλας,ἐτάραξε δὲ πάντον,mare concitauit & commouit. Item metap. turbo,perturbo,perterreo.Plut.& Dem.

Ταράσσομαι,ſeu ταράττομαι, commoueor,perturbor, metu conſternor & perterreor.Xen. Et τεταραγμένα πράγματα,res perturbatæ apud Dem. Philip.1. Exponitur & ſimpliciter,metuo,timeo, apud Ariſt. in catego. ταράττομαι μή τις φήσῃ , metuo ne quis dicat.

Τεταραγμένως,perturbatè,confusè,inordinatè.

Ταραγμὸς,οῦ,ὁ,turbatio,conſternatio.Eur.

Ταράξις,ἡ,*itidem* perturbatio. Apud medicos τάραξις dicitur perturbatio oculi.

Ταραξίας,οῦ,ὁ,turbulentus,turbis ſtudens,turbas excitare amans:apud Suid.

Ταρακτὴς,οῦ,ὁ, turbator, perturbator. Ταρακτικὸς, perturbatorius, perturbandi ſeu turbandi vim habens:aut qui turbare ſolet:vt ταρακτικὰ πάθη τῆς πολιτείας,apud Plut.in Camill.

Ταρακτὸς,perturbatus, ſeu qui perturbari poteſt.

*Ταράκτωρ,idem quod ταρακτὴς,turbator,perturbator. Aeſch.

Ταραχὴ,ἡ,idem quod τάραξις & ταραγμός.Iſocr. Apud Herodian.l.4.ταραχὴ κατεῖχε τὸν δῆμον, erat ingens tumultus populi. Sic & Dem.Thuc.Plut.&c.

Τάραχος,ου,ὁ,idem. Act.ap.c.12.

Ταραχώδης,turbulentus,turbarum plenus.Xen.

Ταραχωδῶς,turbulentè,tumultuoſè.Iſocr.

Θράσσω , ſeu θράττω, perturbo, moleſtiam affero , per ſyncopen factum ex ταράσσω & τ in θ mutato,teſte Etymol. Exponitur etiam, fodico, vellico, pungo: vnde metaph. apud Plat. in Parmen. ἤδη μέν τοι ποτέ με καὶ ἔθραξε μή τι ᾖ περὶ πάντων ταυτόν. ¶ Apud Ariſtot.rhet.3.quidam Theodorus barbariem & ſeruilem originem exprobrans Niconi citharœdo, ſcommaticè inquit,Θράττει σε,pro Θρᾶττά σε,i.Thraſſa mulier te genuit,i.ſerua.

Θράσσομαι, ſeu θράττομαι, conturbor, fodicor,pungor,apud Suid.

Compoſita.

Ανταράττω,conturbo,perturbo,commiſceo: vel commoueo,agito.Plut.

*Αντιταράττω,contra turbo.Max.Tyr.

Αταραξία,ἡ,ſtatus animi imperturbati.

*Αταρακτέω,non perturbor.Laert.

Ατάρακτος,ὁ καὶ ἡ, imperturbatus , qui perturbari nequit,quietus,tranquillus.

Ατάραχος,vacuus à turbis.Item intrepidus.

Αταράχως,citra perturbationem,tranquillè.

Διαταράττω,idem quod ἀνταράττω.Plut.

Διαταράττομαι,perturbor,percellor.Luc.τίς οὐκ ἂν διεταράχθη.

*Εγκαταράττω, perturbo,in Plut.

Εκταράττω,*itidem* conturbo,perturbo,vel exterreo,percello.Plut.

Εκτάραξις,perturbatio,commotio.

Επιταράττω,idem quod ἐκταράττω.Luc.

1591 Εὐτάρακτος,qui facilè perturbatur.

*Καταταράσσω,perturbo.Sap.ſerm.17.

Παραταράττω,idem quod ἐπιταράττω.

*Περιεκταράττω,in ſuper conturbo.Plut.

Συνταράττω,conturbo,perturbo.Hom.Plut.

Συντάραξις,conturbatio,confuſio.

Υποταράττω,leuiter turbo,nonnihil terrefacio.Dioſ.

Υποταράττω,idem Plut.Et ſimpliciter,cõturbo, perturbo. Idem in Fab.Max. ἧττον ὑπέθραττε διὰ τὴν ἀλογίαν, minus perturbabant Fabium prodigia.

ΤΑΡΒΟΣ,εος,τὸ,terror, timor,metus.Eurip.in Bacc. Πόλει τι τάρβος ἦσθα, terrori eras ciuitati. Apoll.Argon. l.1.ἤ σε δυμνῷ τάρβος ἐπιπλόμενον. Pro eodem dicitur & τάρβη,apud Suid.à ταράσσω,quaſi τάραβος.

Ταρβοσύνη,ἡ,idem quod τάρβος.Od.σ.

Ταρβαλέος,ου,ὁ,terribilis,metum afferens.Hom.Expo.etiam,metuens, apud Nonn.

Ταρβέω,ῶ,f.ήσω,paueo,timeo,trepido. Od.σ.οὐδέ τι θυμῷ Ταρβεῖς.Et cum accu Il.ζ.Suid.apud Sopho. ταρβεῖν pro τιμᾶν accipi teſtatur.

Compoſita.

Αταρβὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,intrepidus,minimè pauidus & meticulo ſus.Æſch.in Prometh.

Ατάρβητος,ὁ καὶ ἡ,idem,vt ἀτάρβητος νόος.Il.γ.Exp.& inculpatus,irreprehenſus.Heſy.

Αταρβήτα & ἀταρβήτως,intrepidè,citra terrorem , ſine metu.Soph.in Aiace.

Εκταρβέω,expaueſco,vel expauefacio , vnde ἐκταρβημένον.Heſy. exp.ἐπτοημένον,attonitum.

Επιταρβὴς,admodum meticuloſus.Heſy.

Περιταρβέω,idem quod ταρβέω.Il.ρ.

ΤΑΡΙΧΟΣ,ου,ὁ,vel εος,τὸ,ſalſamentum,piſcium caro ſale condita & exiccata,ac præſertim ceruices eorũ & ventres,cæteræque partes pinguiores,teſte Orib.l. 2.Clearchus apud Athen.l.3.Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ.Apud eundem l.1.Εκ δ' Ελλησπόντου σκόμβρους καὶ πάντα ταρίχη.Interdum de iis dicitur quæ alia quauis conditura aſſeruantur,vt apud Gal.de loc. l.5.Interdum ſic nominatur cuiuſcumque animantis caro inueterata, etiam non condita ſale apud Dioſc.l.2.de adipe.Suidæ eſt caro ſale aſperſa.

Ταριχηρὸς,ὁ,qui eſt ex genere ſalſamentorũ, vel qui ſaliri ſolet.Athen.l.8.Item ſale cõditus & ſeruatus,vt ταριχηροὶ ἰχθύες,apud Dioſc.

Ταρίχιον,idem quod τάριχος.Poll.ex Ariſtoph.

Ταριχεύω,ſale condio & macero,ſeu ſale condĩtum & inueteratum ſeruo.Plat.& in paſſiuo apud Dioſc.r. Significat & generaliter,macero,condio,arefacio, exicco,*citra ſalem*,vnde apud eundem l.2.c.88.στέαρ δίχα ἁλῶν τεταριχευμένον ſine ſale condĩtus,adeps.Et apud Theop.l 5.ταριχεύουσι δὲ τὰ ξύλα, ligna in aqua macerant.Metaphoricè apud Chryſoſt.τεταριχευμένος καὶ κατεργασθεὶς,maceratus & confectus.

Ταρίχευσις,εως,ἡ,conditura quæ ſale fit,ſalſura.

Ταριχευτὴς,οῦ,ὁ,ſalſamentarius,qui carnes ſale macerata s & inueteratas vendit.Herodot.

Ταριχευτὸς,ὁ,ſalſus,ſale conditus & aliquandiu aſſeruatus: vt ταριχευτὰ κρέατα.Plut.

Ταριχεία,ἡ, idem quod ταρίχευσις.Ariſtot.

Compoſita.

Αταρίχευτος,ὁ καὶ ἡ,qui non eſt ſale conditus,vel ſine ſale inueteratus: *& ex conſequenti* recens.

Ζωμοτάριχος,cognominatus eſt quidam ab Alexide apud Athen l. 3. quòd muria piſcium ſale conditorum nimiùm delectaretur.

Ημιτάριχος,qui ex media parte eſt ſalſamentum:ſalſamentum imperfectum.Athen.

Προταριχεύω,ſale præmacero.Et ſimp præmacero,ante exicco & arefacio.Gal.

Φιλοτάριχος,amans ſalſamentorum.Athen.

Ωμοτάριχος,ου,ὁ,ſalſamentum crudum.Idem.Dicitur & 1592
ὠμοτάριχον,τὸ,apud eundem.

Ωραιτάριχος,vel ὡραιοτάριχος,idem quod τὸ ὡραῖον τάριχος ſalſamentum ex piſcibus æſtiuo tempore captis. Poll.7.c.8.

ΤΑΡΤΑΡΟΣ,ου,ὁ,tartarus,profundiſſimus inferorũ locus,Hom.Heſi.Sic dictus quoniam opacis ſuis tenebris ταράσσει καὶ ταρβεῖν ποιεῖ,exterret & tremefacit.

Ταρταρόω,f.ώσω,in tartarum deiicio.2.Pet.2.

Ταρταρίζω,tartareo frigore tremo.Plut.

Αποταρτάριος,(*comp.*)qui ſub tartaro eſt, vel ſub tartarum detruſus.Il.ξ.& Heſiod.

ΤΑΡΦΟΣ,εος,τὸ,denſitas: peculiariter ſyluæ: vel locus ſyluæ denſus. Il.ε. Poſſit deduci à τρέφειν ſignificante πηγνύναι: quicquid enim denſum eſt id quodammodo compactum eſt & concretum.

Ταρφὺς,ſeu ταρφὺς,έος,ὁ,ἡ,ἡ, item ταρφειὸς,ού,ὁ, denſus, creber, frequens. Hom. Nomin. plur. neutr. ταρφέα aduerbialiter vſurpatur, pro, crebrò, frequenter. Il. χ. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς ταρφέ' ἐπῴχετο.

ΤΑΡΧΕΑ,τὰ,& τάρχαι,αἱ, inferiæ, iuſta, parentalia. Apud Heſych. τάρχη exp. τάφαξις.

Ταρχύω exequias facio, funus curo, ſepelio: vt Il.π. Ὄφρα ἑ ταρχύσωσι.

Ἀτάρχυτος, vel potius ἀτάρχυτος,ου,ὁ,ἡ,ἡ,(comp.) inſepultus. Phocyl.

ΤΑΣΣΩ, vel τάττω, F. ξω, P. χα ordino, colloco. Plat. Interdũ dicitur de acie & collocatione militum: vt Thucyd. l.4. τάσσειν καὶ κατασκευάζεσθαι ὡς ἐς μάχην in noua ſignif. vox paſſiua frequens eſt. Dicitur & τάττειν τὸν κόσμον, apud Plat. in Epinomide ordinare mundum. Apud Xen. ἐμαυτὸν τοίνυν τάττω εἰς τοὺς ἐθελουσίους, &c. exp. in eã claſſem me adopto. Apud eundem, ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος ἑαυτὸν τάττει πρὸς τὸ ἐλλεῖπον φίλῳ, exp. ſubſtituit ſe vicarium. Apud Plut. in Solone, ἑαυτὸν ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι τάττει, in pauperum ordinem ſe redigit, inter pauperes ſe numerat. Item conſtituo, præficio. Cum præpoſitione ἐπὶ vt Ariſtot. polit. l.3. τάττει ἐπὶ τὰς οὐσίας τῶν ἀρχόντων. Sic Iſocr. ἐπὶ τὰς πράξεις σε τάττουσι, præficiunt te negotiis. Item ſtatuo, conſtituo: vt Ariſt. œcon.2. τάξαντες τιμὴν, quum pretium conſtituiſſent. Thuc. l.3. φόρον τάττειν, tributum ſtatuere, indicere, imperare. Apud eundem l.4. τάξαντες ἀργυρίου πολλοῦ, exp. quum taxaſſent ingenti pretio.

Τάσσομαι, ſeu τάττομαι, ordinor, collocor: vt τάσσεσθαι ἐς μάχην apud Thucyd. l.4. dicuntur milites: vnde & τεταγμένοι appellantur. Dicitur & de nauibus: vt idem l.2. ἔπλεον ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς. Latius etiam extenditur. Dicitur enim τάττεσθαι εἰς ἄνδρας, in numerum virorum adſcribi. Item præficio cum præpoſitione ἐπὶ, apud Plat. Iſocr. &c. Item conſtituor, &c. vt τεταγμένη ἡμέρα. & τεταγμένος χρόνος, dies conſtitutus, tempus cõſtitutum, apud Xen. & Plut. Apud Luc. τάττεσθαι ὑπὸ θεοῦ ſubiicitur Deo.

Τεταγμένως, ordinatè, ſeruato certo ordine. Item ſtato tempore, ſeu ſtatis vicibus.

Τάγμα,τὸ, militum centuriatorum certus numerus, cohors, legio. Pro legione apud Plutarc. in Fab. Max. Pro cohorte, apud eund. in Cam. Apud Herodian. τὸ ἱππικὸν τάγμα, exp. equeſtris ordo,

Ταγματικὸς, ad cohortem ſeu legionem pertinens.

Τάξις,εως,ἡ, ordinatio, vel ordo: modus ratione temperatus. Plat. in Tim. εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας. Sæpe de ordine militari: vnde ἐν τάξει χωρεῖν, apud Thucyd. l.7. Interdum exp. acies: vt ἐχθίστη τάξις, apud Plutarch. Exponitur etiam, ſtatio & locus pugnandi: vt τάξιν λιπεῖν, apud Æſchyn. ſtationem ſuam & locum deſerere. Item turma, apud Xenop. Sic dicitur etiam comitatus & multitudo hominum magiſtratui cuipiam apparentium & operam dantium, quæ multitudo cohors Conſulis aut Prætoris olim appellabatur: apud Syn. ¶ Significat etiam locum & vicem: vt apud Athen. θεραπαίνης τάξιν ἐπέχουσαν, famulæ locum & vicem obtinentem. Apud Demoſth. pro cor. ἐν ἐπηρείας τάξει καὶ φθόνου, calumniæ & inuidiæ ſpecie. Item locum & ſedem alicui cõuentui vel collegio conſtitutã: apud Ariſtot. ¶ Item officium, munus, partes. Dem. Æſch. ¶ Exponitur etiam, taxatio.

Ταξεώτης,ου,ὁ, apparitor præſidis. in Pand.

Ταξείδιον, parua cohors, aut parua turma. Suid.

Τακτὸς,οῦ,ὁ, ordinatus, in quo ſeruatur ordo. Item certus, definitus: vt τακτὸς χρόνος. Plat.

Τακτικὸς,ὁ, ordinandi peritus: peculiariter peritus ordinandi milites & aciei inſtruendæ. Xen. pæd.8.

Τὸ τακτικὸν, quod pertinet ad hominem τακτικὸν ſeu ad eius munus & officium.

Τακτικῶς, militariter. Suid. Item vt conuenit ei qui inſtruendæ aciei eſt peritus.

Ταγὸς,οῦ,ὁ, dux, imperator: vel præfectus, præſes. Il.ψ. & Xen. in Hell. In Theſſalia ſic dictus fuit ſummus magiſtratus.

Ταγεύω, ſum ſummus magiſtratus. Xen. Ταγεία,ἡ, principatus ille & ducatus. Item præfectura. Ariſt. in Oec.

Ταγὴ,ἡ, principatus, præfectura. Heſ.

Ταγαῖος, qui facit quidpiam ab alio iuſſus. Heſych.

Compoſita ac primùm ex τάσσω, cum prapoſ.

Ἀνατάσσω ſeu ἀνατάττω & ἀνατάττομαι, inſtruo, præparo. Suid. & Heſyc. ¶ Item compono & literis mando. Lucæ 1. ¶ Apud Plut. de ſolert. anim. (de elephante) ὤφθη νύκτωρ αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν σελήνην ἀνατάττόμενος τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν, viſus eſt recolere ſecum & velut in ordinem digerere ea quæ edoctus erat.

Ἀντιτάσσω ſeu ἀντιτάττω, ex aduerſo inſtruo ad præliũ, oppono in prælium. Eurip. in Heracl. Metaph. apud Æſch. ἀντιτάττειν τὸν νόμον πρὸς τὴν τούτων ἀναίδειαν, legem opponere horum impudentiæ.

Ἀντιτάσσομαι & ἀντιτάττομαι, ex aduerſo ſto, inſtructa acie prælio obſiſto. Plutarch. in Cæſ. ἀντιταχθεὶς δ' Ἀντωνίῳ καὶ Φιλίππῳ. Et general. aduerſor, repugno, obſiſto. Demoſt. Olynth.3. τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ὄντος ἀξιόχρεω περὶ τῆς προστασίας ὑμῖν ἀντιτάξασθαι. Dicitur & πόλις ἀντιτεταγμένη πρὸς πόλιν ἑτέραν, apud Xen. Pæd.3.

*Ἀντίταγμα, id quod aduerſus hoſtem inſtruitur, id quod ex aduerſo in acie ſeu ad prælium inſtruitur. Plut.

*Ἀντιτακτικὸς, vim habens repugnandi & reſiſtendi. Plut.

Ἀντίταξις, aciei inſtructio aduerſus hoſtem. Item, repugnantia. Plut. de primo frig.

Ἀποτάσσω ſeu ἀποτάττω, colloco certo in loco, ſepono, ſecerno, ſeorſim deſtino. Plut. Item centurio, in ſtationibus pono. Polyb.

Ἀποτάττομαι, collocor. Demoſth. Item deſtinor, deſpondeor, deuoueor: vnde ἀποτεταγμένος οἴκοις, apud Chryſoſt. ¶ Significat etiam, renuntio, iubeo valere, à me ſummoueo. Baſil. ad Neocæſar. ἀποταξάμενοι τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις. Et ſimpliciter, vale dico, dimitto vale dicens. Act. ap. cap. 18. ὁ Παῦλος τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος ἐξέπλει εἰς τὴν Συρίαν.

Ἀπόταξις & ἀποταγὴ, renuntiatio. Item ſalutatio quæ ad extremum fit. Cyrill. Dion.

Ἀπότακτος,ὁ,ἡ,ἡ, ſepoſitus & ſelectus ad certum vſum. Herod.

Διατάσσω ſeu διατάττω, ordino, in ordines compono, digero, diſpono. Xenoph. ταῦτα ὦ Λύσανδρε ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα. Item deſcribo, decurio. Idem in Hellen. διέταξεν ἱππικὸν, ὅσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν. Item conſtituo, ſtatuo, edico, Act. 18.

Διατάττομαι, idem. Syn. in ep. ad Theophr. διατάττου μηδενὶ μηδὲν ἐξεῖναι τοιοῦτο ποιεῖν, impera, conſtitue. Item digero, in ordines cõpono. Xen. Hell.7. οἱ Θηβαῖοι διαταξάμενοι, agmine compoſito inceden tes. Διατάσσεσθαι paſſiuè dicitur quod edicitur & ſan-

ſancitur. Phil. Apud Herodot: διατέταγμαι ἐφορᾶν, mandatum ſeu iniunctum eſt mihi.
Διάταγμα,τὸ,edictum,ſanctio,conſtitutio. Plu. Greg. Item deſcriptio,decuriatio.
Διάταξις & διαταγὴ,idem Greg.& ad Rom.c.13.
Διάτακτος,& διατάκτωρ,ορος ὁ,ordinator,dux.
Decomp Αδιάτακτος,ὁ κ ἡ,non ordinatus, non digeſtus.Heſy.
Αντιδιατάττομαι,contra ſtatuo ſeu decerno.Syn.
*Εκδιαγὴ,pro delegatione,in Pand.
Ενδιατάττω,ordino & digero in ſeu intus.
Επιδιατάττομαι,inſuper edico vel mando.
Ἐκτάσσω ſeu ἐκτάττω,inſtruo aciem,compono ordines & agmen.Diodor.
Ἐκταξις,ἡ,inſtructio aciei.Polyb.
Ἐκτακτοι,extraordinarij.Ælian.
Ἐντάσσω,ſeu ἐντάττω,inter ordinandum interiicio. Et general.interiicio,interpono:vnde ἐντεταγμένοι, in ordinem numerúmque redacti.
Ἔνταξις,interpoſitio,inſertio.Peculiariter ſic dicitur quum leuis armaturæ milites in phalangis interſtitiis interſeruntur,nudi ſinguli iuxta ſingulos armatos.Suid.
Παρεντάττω,(*decomp*) idem quod ἐντάττω,exponi etiam poteſt,clàm aut obiter interiicio.Παρένταξις.
1594 Suid.
Ἐπιτάσσω,ſeu ἐπιτάττω,colloco ſeu diſpono poſt. ¶Item mando,impero,iubeo.Xen.ἐπιτάττω μὴ κλέπτειν. Iſocr. τὸν γὰρ αὐτῷ τὰ βέλτιστα πράττειν ἐπιτάττοντα,qui ſibi ipſe optima quæque agere imperat.
Ἐπιτάττομαι,collocor poſt.Xen.Hinc ἐπιτεταγμένοι, qui in ſecunda acie diſpoſiti ſunt.Item ἐπιτάττομαι, imperor,ſubditus ſum alicuius poteſtati. Ariſtot.οὐ γὰρ δεῖ ἐπιτάττεσθαι τὸν σοφὸν ἀλλ' ἐπιτάττειν. Et ἐπιτεταγμένοι ſubditi.
Ἐπίταγμα,τὸ,ſubſidiaria cohors.Plut.Item mandatum,iuſſum.Plat.
Ἐπιταγματικὸς,ſubſidiarius.
Ἐπίταξις,& ἐπιταγὴ,idem quod ἐπίταγμα, mandatum imperium.Plut.in polit.
Ἐπιτάξ,aduerb.quod apud Callim.legitur in Rhet. lex.exp.breuiter,compendiariè,teſte Etym.
Ἐπίτακτοι, dicuntur triarij & ſubſidiarij milites, qui collocati ſunt vt laboranti parti in acie ſuccurrant.Suid.ex Thuc.
Ἐπιτακτὴρ ῆρος ὁ,qui imperat.
Ἐπιτακτικὸς,imperioſus.item ad imperiũ pertinens. Plat.in polit. Ἐπιτακτικὴ,ſ.ἐπιστήμη,ſcientia imperandi.Idem ibidem.
Ἐπιτακτικῶς,imperioſè,ſeu pro imperio Suid.
Decomp. Ἀνεπίτακτος, cui non imperatur,qui nullius imperio ſubditus eſt.Thuc.
Ἀντεπιτάττω, contrà iniungo ſeu impono,viciſſim impero.Item l.3.
Αὐτεπιτάκτης,qui ipſe per ſe aliquid iniungit,qui iure ſuo iuſſa imponit.Plat.in polit.Αὐτεπιτακτικὸς vnde αὐτεπιτακτικὴ,ſ.τέχνη, ars pertinens ad αὐτεπιτάκτας, ſeu ars mero imperio aliquid regendi.Idem ibidem.
Αὐτεπιτακτικῶς, more eorum qui per ſeſe iubendi poteſtatem habent.
Προσεπιτάττω,inſuper impero ſeu mando. Iſocr.
Κατατάσσω,aut Κατατάττω,in numeros militares refero,centurio,decurio.Lyſias,κ εἴ τις αὐτὸν ταξίαρχος εἰς τάξιν τινὰ κατέταξε. Plut.περὶ Αντιπάτρε φίλον τινὰ καταταξας εἰς τὸν δικαστάς.
Κατατάττομαι in numeros militares refero,&c.Herodian.Item actiuè,pecuniam conſtituo,Dem.κατετάξατο τοῖς φυλέταις ὑπὲρ αὐτῷ κ ἀδελφῷ.
Κατάταξις,centuriatio,decuriatio.
*Decomp.*Ἐγκατατάττω,q.d.colloco inter alios:adſcribo,adiudico.
Συγκατατάττω,vnà cum aliis colloco.

Μετατάσσω,vel μετατάττω, ordines muto,in acie inſtruenda.Xen.Item tranſcribo in aliam decuriam vel ordinem paſſiuè apud Areop.Item μετατάττομαι, tranſeo ab vno exercitu ad alium.
Παρατάσσω,ſiue παρατάττω,in acie colloco, aciem inſtruo.Paul.& Xenoph.
Παρατάσσομαι, in procinctu ſto,inſtructa acie ſto. Demoſth.Item metap.Greg.in Maccab.encom.πρὸς νόμον θεοῦ παρατάσσῃ,legem Dei oppugnas.
Παρατεταγμένως,acie inſtructa. Ariſtid.
Παράταξις εως ἡ, inſtructio aciei,aut acies inſtructa: vel acies,prælium,conflictus.Thuc.Plut.
Ἀντιπαρατάττω,(*decomp.*) contra colloco in acie,aciem contra inſtruo.Thuc.Ἀντιπαράταξις,inſtructio aciei,aduerſus aliam,acies contra inſtructa.
Προστάσσω,ſeu προστάττω,præficio aliquem,imperium ei aliquod & munus mandans.Thucyd.l.3. ναύαρχον προσέταξαν.Item mando curam vel onus.Dem.ἡ δὲ λῃ προσέταξε ἑτέρω.Et ſimpliciter impero,iubeo,iniungo.Xen.& Pla.ſignificat etiam,deſtino,attribuo, aſſigno.
Προστάσσομαι,imperium accipio,iubeor.Xen. Item aſſignor,deſtinor.Eur.in Hec.ἵν' ἐκκληρωθεῖσα κ προστάχθω δούλη,vbi ſeruitio eſt deſtinata. Sic & apud Thuc.
Πρόσταγμα,iuſſus,mandatum,imperium, πρόσταξις, idem. Ariſtot.de mundo.
Προστακτικὸς, talis vt imperare poſſit, vel ita comparatus vt lubenter imperet ſeu iubeat. Chryſipp. Apud Grammat. προστακτικὴ ἔγκλισις, imperatiuus modus.
Προτάσσω,& προτάττω,ante colloco,præpono.Plut.
Προτάττομαι,anteponor:vnde προτεταγμένοι, in bello qui in fronte ſunt collocati.
Πρόταξις,collocatio aciei in priore parte.
Πρόтακτος,in fronte collocatus:aut anteſignanus.P.
Προτακτικὸς,præpoſitiuus apud Gramm.
Συντάσσω,aut συντάττω,q.d.vnà cum aliis colloco & ordino,inſtruo aciem & compono. ¶Item,ordino, inſtituo.Plut.in Anto.ἑτέραν δὲ συνέταξαν,aliam inſtituerunt.Item conſtituo,comparatum & conſtitutum habeo. Æſchin.de malè obita leg συντεταγμένον ἡμᾶς αὐτοῖς, inter nos comparatum, & conſtitutum habeamus. ¶Item iubeo , impero. Polyb. συντάξας ἐλαύνειν κατὰ σπουδὴν ὅσον ἔχει δυνάμεως. Et apud Plut. ἐπεὶ δὲ νοσοῦντι συνέταξε πίχλην ὁ ἰατρὸς. Apud Aeſchin. σύνταγμα συντάξας,exp. deſcripta annua penſitatione.¶Apud Gram. συντάττω,conſtruo ſignificat.
1595
Συντάττομαι,vnà cũ aliis colocor & ordinor.Item eiuſdem ordinis ſum & notæ ſeu claſſis,eadem ſum dignitate præditus:vt ſpiritus ſanctus apud Gregor. dicitur , ἀεὶ τῷ πατρὶ κ υἱῷ συντεταγμένος κ συναριθμούμενος. Item acie inſtructa & agmine iter facio:vnde συντεταγμένη φάλαγξ,apud Plut.in Lic. Significat etiam ad ſtipendium conferendum ordine deſcribor & in claſſes diſtribuor.Dem.τὰ μὲν σώματα ἔτω φημὶ δεῖν συντετάχθαι, ita deſcripta eſſe & in claſſes diſtributa.¶Item compono & ſcribo. Plut. συνετάττετο λόγοις παντοδαποῖς κ ἱστορίας.
Σύνταγμα,τὸ,conſtitutio, ordinatio:vt Σύνταγμα τῆς πολιτείας.Iſocr. in Areop. Sic & dicitur certus militum numerus:item quum inſtructa eſt acies & in procinctu ſtat.Suid.Item deſcriptio quæ fit ad ſtipendium conferendum,pẽſitatio annua ad bellum gerendum.Demoſt. & Aeſch.contra Cteſip.¶Item volumen compoſitum,commentaria,libri. Plut.in Num.
Συνταγματικὸς,vnde τὰ συνταγματικά, ſc. συγγράμματα quæ & phraſin habent conuenientẽ ſyntagmati,& ordinatam capitum diuiſionem.Ammon.
Σύνταξις,ἡ,idem quod σύνταγμα, i.deſcriptio ad

bellum conferendum & illa annua penſitatio. item ipſum ſtipendium tributum: vnde συντάξιν διδόναι. apud Hyperid. Item ordo, claſſis: vnde εἰς οὐδεμίαν σύνταξιν συντεταγμένος, in nullum ordinem deſcriptus apud Syn. ¶Significat etiam volumen compoſitum, hiſtoriam, apud Polyb. & Cic ad Atticum. ¶Itē ſic nominatur oſſium compoſitio, apud Galen.

¶Apud Gram. σύνταξις, conſtructio, ordinatio partiū orationis.

Συντακτικὸς, & συντακτήριος, dictus eſt Origenes quaſi compoſitor, vel quaſi quadam libros componendi facultate præditus: quòd multos libros compoſuerit, teſte Suid.

Decomp. Ανασυντάσσω, recognoſco cenſus, iterum cōſtituo cenſus. Harpoc. ex Hyper. Ανασύνταξις, cenſus recognitio: quum decuriarum munera obeuntium cenſui alicui vel addendum vel demēdum eſſe decernit populus, eligitque qui hoc ipſū curent. Suid.

Ασυνταξία, ordinis perturbatio, Ασύντακτος, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, incompoſitus, incōditus. Xen. Item, immunis à muneribus Syneſ.

Επισυντάττω, (q. d. ſuperconſtruo) impono aliis iam conſtructis & compoſitis.

Ομοιοσύντακτος, ſimilis conſtructionis.

Υποτάσσω, & ὑποτάττω, (q. d. ſubcolloco) colloco ſub: ſubiicio: in ep. ad Epheſ. c. 1. καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Interdum exp. ſubiugo, ſubigo, in poteſtatem redigo. Herodian. l. 3. πᾶσαν αἰχμάλωτον ὑπέταξε. Υποτάσσομαι, ſubiicior, pareo vt ſubiectus: in ep. ad Tit. cap. 2. δούλους ἰδίοις δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι. Item ſubigor. Herodian. l. 2.

Υποταγὴ, ipſa actio ſubiiciendi ſe ſeu parendi alicui vt ſubiectum, ſubiectio 2. ad Cor. 9.

Υποτακτικὸς, ſubiunctiuus, qui ſubiungi poteſt vel ſolet: vt ὑποτακτικὸν ἄρθρον, apud Gramm.

Decomp. Ανυπότακτος, non ſubiectus, qui ſui iuris eſt. Item qui ſubiici ſeu parere, tāquam ſubiectus, recuſat: ſeu immoriger, refractarius. 1. ep. ad Timoth. 1.

Αὐθυπότακτος, vnde αὐθυπότακτον ῥῆμα. verbū quod eſt ſubiunctiui modi. Euſth. Αὐθυποτάκτως, tanquam αὐθυπότακτον.

Compoſita ex τάξις, τακτὸς, & aor. 2 ἐτάγην ſine præpoſitione.

Αταξία, ἡ, vbi nullus ordo ſeruatur, ſeu vbi aliquid geritur nullo ſeruato ordine: ordo conturbatus & permixtus. Thuc. l. 2. Plat. Phil. de mundo. Et ſpecialiter ordo non ſeruatus in acie: apud Xen. Hellen. 3. Item metaph. incompoſiti mores, petulantia, inſolentia. Syneſ. ep. 62.

Ατακτος, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, in quo nullus ſeruatur ordo: perturbatus, confuſus, inconditus. vt ἄτακτος ὄχλος, apud Iſocr. Peculiariter ἄτακτοι milites dicuntur qui in numerum non ſunt redacti. ¶Itē ἄτακτος, qui incompoſitis eſt moribus, qui nulla moderatione vtitur. Plut. de def. orac.

Ατάκτως, inordinatè, incompoſitè, indigeſtè. Thu. l. 3. ἀτάκτως, καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες. Item more eius qui incompoſitis eſt moribus, abſque vlla moderatione ſeu modeſtia, petulanter. Iſocr. ad Nicocl.

Ατακτέω, inordinatus ſū, ordinē non ſeruo nec tenorem. Plut. de def. orac. ἀτακτεῖν ταῖς κινήσεσι τὸν ἥλιον. De militibus dictū exp. in manipulo aut turma me non contineo, vel, militiam detrecto. Dem. Item inhoneſtè & petulanter me gero, flagitiosè viuo. Plut.

Ατάκτημα, quod ab aliquo petulanter factum eſt &
1596 flagitiosè.

Δύστακτος, ordinatu difficilis. Plat.

Εὐταξία, ordinis conſeruatio: ordo ratus & conſtitutus. Plut. & Herod. ¶ Item moderatio, modeſtia: apud eundem. Herodian.

Εὔτακτος, ordinatus, ordinem ſeruans, certo quodam tenore procedens: vt εὔτακτος τῶν κεφαλαίων διαίρεσις, apud Ammo. Apud Thuc. l. 2. εὔτακτοι παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες, compoſitis ordinib. Apud Demoſt. εὔτακτος is eſt qui ordinem ſeu ſtationem ſuam prouinciám que non relinquit. Τὸ εὔτακτον, modeſtia, diſciplina.

Εὐτάκτως, ordinatè. Exp. etiam, æquabiliter: item cōpoſitè, modeſtè, Ariſtoph.

Εὐτακτέω, ordinem ſeruo & tenorem. Miles εὐτακτεῖ dicitur qui ordinem non deſerit, aut qui diſciplinam ſeruat: apud Xen.

Κακότακτος, malè ordinatus. Heſych.

Λειποταξία, ἡ, deſertio ordinis aut loci in acie. Dem.

Λειποτάξιον, τὸ, idem: vnde λειποταξίου δίκη ſeu γραφὴ, accuſatio deſerti loci in acie: vel deſertæ militiæ, Pollux. Scribitur & λιποτάξιον, apud Phil.

Λειποτάξιος, ſeu λειποτάκτης, qui locum in acie deſerit, deſertor aciei. Et ſimpl. deſertor.

Λειποτάκτης, ου, ὁ, idem. Demoſth. Λειποτακτέω, deſero ordinem ſeu ſtationem. Phil.

Ομοταγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui eiuſdem eſt ordinis. Chryſ.

Ομοταγῶς, eodem ordine, eadem ſerie.

ΤΑΥΡΟΣ, ου, ὁ, taurus, de cuius natura, vide Ariſtot. Ælian. & Oppian de venat. l. 2. ¶Eſt & ſignum cæleſte. ¶Item pars ea quæ interiecta eſt inter ſcrotum & podicem. Euſthath. Apud Suid. eſt pudendum viri.

Ταυροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, taurinus. Nic. in Alex.

Ταύρειος, ου, ὁ, taurinus qui è tauro eſt: vt ταύρειον αἷμα apud Dioſc. l 6. c. 26. Ταύρεος, ου, ὁ, idem: apud poetas. Neptuni eſt epith. apud Heſiod. in Aſp. Ταυρείη ſiue ταυρέη, (ſ. δορὰ) tauri pellis, exuuium tauri.

Ταύρειος, ου, ὁ, idem. Apud Soph. ταύρειον ὕδωρ, aqua Tauri fluuii.

Ταυρεία, feſtum in honorem Neptuni.

Ταυρικὸς, tauricus: pertinens ad taurum.

Ταυρίδιον, ου, τὸ, paruus taurus. Suid.

Ταυρὼ, οῦς, ἡ, dicitur taurica, ſeu quæ à Tauris colebatur.

Ταυρηδὸν, in modum tauri: vt ταυρηδὸν ὑποβλέπω, toruè intueor in modum tauri, apud Luc.

Ταυριάω, ῶ, taurio, taurum appeto. Pro eodem dicitur & ταυρόω, apud Ariſtot.

Ταυρόω, ῶ, taurum facio, in taurum muto. Heſych.

Ταυροῦμαι, taurus fio, taurinam naturam induo. Eur.

Compoſita.

Αταυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, tauro carens. Ariſtot.

Αποταυρόω, idem quod ταυρόω. Αποταυροῦμαι, tauri in modum efferor. Eurip.

Αταυροι, boues quædā in Epiro à mare intactæ, vt incrementum & amplitudinem corporis ingentem acciperent.

Αταύρωτος, quæ taurum nondum admiſit: de vacca iuuenca adhuc à tauro intacta. Dicitur & de puella virilem ταῦρον nondum experta. Ariſtoph.

Θεόταυρος, taurus diuinus. Theocr.

Κένταυρος, ου, ὁ, centaurus: vnde οἱ κένταυροι, centauri, Sic dicti fuerunt ſatellites regis cuiuſdam Theſſali, quòd equis conſcenſis armentum boum œſtro agitatum ad ſtabula reduxerint, pungentes id & ſtimulantes, παρὰ τὸ κεντεῖν τοὺς ταύρους, teſte Seruio. A poetis ſemiferi & bimembres finguntur, quoniā vel currendo velociter, vel dum equi eorum in trāſitu Penei fluminis potantes, capita inclinata tenerent, vnum animal eſſe videbantur, vt idem docet. Ab iiſdem finguntur etiam eſſe monſtra fera & ſæua, quoniam equeſtris illa gens ferox erat & agreſtior. ¶ Item κένταυρος, ſignum cæleſte, apud Proclum in ſphæra. ¶Item κένταυροι dictæ naues quædam, à ſigno centauri quod in roſtris præferebant.

Κενταυρίδης, ου, ὁ, Centauri filius, vel è Centauro natus, à Centauro genus ducens. Luc.

Κένταυ-

Κενταυρίσκος,ου,ὁ,paruus Centaurus, ruſticus, agreſtis. Idem.
Κενταυρικὸς,centauricus. Κενταυρικῶς, Centaurico ritu.i.ferum & agreſtem in modum. Ariſtot.
Κενταύρειος, Centaureus. Item κενταύρειος ſeu κενταυρεία βοτάνη, herba centaurea: quæ & κενταύρειον, apud Dioſc.l.3.c.8.& 9. Eſt & alia herba dicta κενταυρὶς, à Theophr.hiſt.pl.& c.9.
Λάσταυρος, cuius ὁ ταῦρος eſt λάσιος, hirſutus ſeu hiſpidus ea parte quæ ταῦρος dicitur, exp. & ſalax, inſigniter mutoniatus : vt λα ſit epitaticum & ταῦρος pro pene accipiatur.
Ὑποταύρειον,ου,τὸ,exp. vulua iumentorum. Apſyrt.

1597 ΤΑΧΥΣ,έος,ὁ, pernix, celer, velox. Il. σ. ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα. Ariſto.rhet.1. καὶ ὁ ταχὺς ἰσχυρὸς ἐστι. Interdum exp. præceps, præproperus, nimium feſtinans. Idem eth.6.c.7. καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσιν. Metaphoricè ſic dicitur qui ingenio eſt celer, ſeu qui acri eſt ingenio: apud eundem de memoria.
Comparat ταχύτερος, pernicior, celerior, apud eundẽ de mundo. Superl. ταχύτατος, celerrimus, velociſſimus. Pro ταχύτερος, vſitatius dicitur ταχίων, item θάσσων & θάττων: vt Iliad.ο & ν.& apud Platon. & Xen. Pro ταχύτατος autem, τάχιστος. Vnde τὴν ταχίστην, aduerbialiter vſurpatur pro τάχιστα quàm celerrimè primo quoque tempore. Demoſt. Herodian.l.3.
Ταχὺ & ταχέως, velociter, properanter. Ariſtoph. & Xen. Comparat. ταχύτερον celerius, velocius, pro quo dicitur & τάχιον, item θᾶσσον ſeu θᾶττον: illud apud Plut.in Fab. hæc Il.β.& apud Xen.pæd.5. Superl. ταχύτατα celerrimè, velociſſimè. Pro quo vſitatius eſt τάχιστα Il.ο Xen Hell.6.
Τάχα, idem quod ταχὺ & ταχέως: Od.ο. τάχα δ' ἔσσεται ὧδε. Item forſan, fortaſſis, fortè. Plat.in Min. τάχα δὲ ὧδε ἄμεινον εἰπώμεθα. Interdum addi ſolet particula ἂν & που.
Ταχυτὴς,ῆτος,ἡ, ſeu ταχύτης,ητος,ἡ, celeritas, pernicitas, velocitas: vt ταχυτῆτος ἄεθλα. Il.ψ. Et ταχύτητι ποδῶν, apud Athen.l 10.
Ταχύνω, accelero, propero, feſtino Xen. Et cum accuſat. Soph. κοίλην κάπετον χερσὶν ταχύνετε, cauam ſcrobem manibus accelerate, i. celeriter facite ſeu fodite.
Τάχος,εος,τὸ, idem cum ταχύτης, Xen. Ἐν τάχει, κατὰ τάχος, διὰ τάχους, citò, properè, celeriter, interdum &, primo quoque tempore. Soph. & Plut.
Ταχινὸς, idẽ quod ταχύς: ταχινὰ ἅρματα, apud Ariſtoph. celeres currus, & ταχιναὶ φρένες, Theocr.idyl 4. ¶ Ταχίνης. Heſychio eſt ceruus aut lepus: quoniam ea animalia ex genere ſunt τῶν ταχυδρόμων.

Compoſita.

Ἐπιταχύνω, accelero, vrgeo Plut. Sic, τὴν ὁδὸν ἐπετάχυνε, iter vrgebat: apud Herodian.l.1. Apud Thuc. ἐπιταχύνω τῆς ὁδοῦ, i. ταχύνω εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῆς ὁδοῦ.
Ἰσοταχὴς, æquè velox. Theon apud Arat.
Ἰσοταχῶς, eadem celeritate: apud Strab.
Καταταχέω, celeritate vinco & anteuerto. Polyb.
Ὁμοιοταχὴς, ſimili celeritate præditus. Theon.
Ὁμοιοταχῶς, ſimili celeritate, apud eundem. Ὁμοταχῶς. idem.
*Ὁμοταχὴς, eiuſdem celeritatis. ὁμοιοταχὴς. Strabo.
Συνταχύνω, vnà accelero: vel properare cogo.

ΤΕ, que: particula copulatiua enclitica, vt apud Hom. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, hominúmque deorúmque. Plerumque ponitur ſequente καί: vt Il.α. Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Xen. ὑπηρέτην ἑκόντα τε καὶ εὔνουν. ¶ Frequenter otioſa eſt : vt paſſim videre licet.

ΤΕΓΓΩ, F. ξω, tingo, madefacio, humecto. Eur. in Med. Αὐτὴ τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας; quid lachrymis pupillas madefacis? i. quid lachrymaris? Heſy. τέγγεις abſolutè exp. etiam κλαίεις, fles. Item mollio, emollio: vnde paſſ. apud Plat polit. lib. 2. μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας, καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς γινομένων, infamia non emolliri. ¶ Apud Ariſtot. probl.l.2. art.32. τέγγει τοὺς ἱδρῶτας, exp. ſudores arcet obtrudítque.
Τεγκτὸς,ὸ,ὁ, tinctus, madefactus : vel qui tingi & humectari poteſt. Ariſtot. meteor.l.4.
Τέναγος,εος,τὸ, locus humidus, ſeu humectus: vel limus aquæ exiguæ reſtagnantis & herbæ in eius ſuperficie apparentis: locus cœnoſus & paluſtris, teſte Etym. qui & à τέγγω deriuari ſcribit, ex quo fiat τέγγος & deinde τέναγος. Polyb. τὰ δὲ δὴ πλεῖω τῶν πλοίων μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεστάλη. Vtitur & Plut. de prudent. animal.
Τεναγώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, cœnoſus, limoſus. Polyb.

Compoſita.

Ἄτεγκτος,ὁ καὶ ἡ, qui tinctus & madefactus nõ eſt. Item qui tingi & humectari nequit. Ariſtot. meteorolog. l 4. Homo verò ἄτεγκτος dicitur cuius cor emolliri nequit, nec verbis nec lacrymis : apud Soph.& Syn.
Ἀτέγκτως, ita vt humectari & aqua molliri nequeat: & metaph. duriter, rigidè. Suid.
Διατέγγω, idem quod τέγγω, humecto, irrigo. Eur.
Ὀφθαλμοτέγκτος, oculis tinctus ſeu madefactus: vel ex oculis manans. Eurip.

ΤΕΙΝΩ, F. τενῶ, P. τέτακα, (ab inuſitat. τάω, vnde & τανύω & τιταίνω : ſeu ex τάζω, vnde & partic. τεταγών, Il.α.) tendo. interdum &, extendo, diſtendo, contendo. Il.π. ὁ τέτε Ζεὺς λαίλαπα τείνει. Plat.in Tym. ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θεὶς, διὰ παντὸς ἔτεινε, per totum tetendit. ¶ Item neutraliter, tendo, contendo. Luc. 1598
ἔτεινον ὁδὸν Βαβυλῶνος, rectà Babylonem contendebam. Soph. in Aiace, Μὴ τεῖνε μακράν, ne ſermonem extendas in longum. Interdum, tendo, i. porrigor ſeu porrigo me, pertineo aut ſpecto. Herodot. παρ' ἣν τὸ ὄρος τείνει, ad quam mons pertingit. Ariſtot. eth. 10. τὰ τείνοντα πρὸς ἀρετὴν, quæ ad virtutem pertinent. ¶ Exponitur etiam, ſtringo.
Τείνομαι, tendor, extendo, intendor, &c. Phil. de mundo, ὄμματα πρὸς τὸν ἔσχατον αἰθέρα τείνεται, viſus ad ſummum vſque æthera extenditur. Il.ρ ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, pugna intendebatur. i. omnibus neruis intentis pugnabatur. Item ſtringor. Il.γ. ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείας. Neutraliter etiam exp. conor, omnes neruos ac vires contendo.

Τάσις,εως,ἡ, tentio, intentio, extentio, contentio. Hermog.& Gal.

Τόνος,ου,ὁ, idem: tentio, intentio: vt τῆς φωνῆς, vocis intentio, ſeu vocem intendere, apud Dem. pro cor. ¶ Apud Gramm. ſunt vocum, τόνοι, i. tenores qui & προσῳδίαι, accentus: vide Quint.l.1.c 5. ¶ Apud muſicos τόνος dicitur ſpatij magnitudo, per quod vox quæ ante omnes prima fuerit, extẽditur : ſeu interuallũ ex duobus ſonis inter ſe diuerſis, cum legitima quãtitate minimũ. Vnde etiam in cælo minimum à terra ſpatium ad lunam τόνος dicitur: ſeu ſpatium id quod interiacet inter terræ ſuperficiẽ & cæli citimũ circulum i. lunarem, quod videlicet ſunt centum viginti ſex millia ſtadiorum. Martian Cap.l. 9. c. de tonis. ¶ Τόνος etiã exp. ſonus: apud Ariſto de gen. anim.l.5. ¶ Item τόνος verſus : vt τριμέτρῳ τόνῳ χρᾶ, apud Herodot. ¶ Significat & intentionem ſtudij ſeu mentis apud Gregor. item vim & animi inflexibilem conſtãtiam: apud Plut. Item vires acrobur: apud Galen. ¶ In pictura ſic nominatur vigor & ſplendor. Plin.l.35.c.

¶ Item τόνοι dicuntur funes aut nerui extenti vel qui extendi ſolent. Poll. ex Philippide & Ariſtoph. Lyſiſtr. Hippocr. & Xen.

Τοναῖος, ὁ, qui tenore fit, contentus, intentus: vt τοναῖος δρόμος, apud Suid. Τοναία, ἡ, dicitur vocis intentio, ſeu vox intenta, apud Heſych. & Etym. qui & addit Alexin ſic appellaſſe τὴν παλλακὴν, pellicem.

Τονιαῖος, toni magnitudinem æquans vt τονιαῖον διάϛημα, apud Ariſtot. in probl.

Τονικὸς, qui tenore ſeu extenſione fit. Exp. & firmus.

Τονάριον, τὸ, fiſtula qua muſici ſeu harmonici tonos miniſtrant & induunt. Quint. l. 1. c. 19.

Τονίζω, tonum do. Τονίζομαι, tono exprimor.

Τονόω, intendo, ſeu roboro, firmo. Greg.

Τονώδης, tenſiuus, vt κόπος τονώδης. Laſſitudinis ſpecies quædam quæ intenſiua dicitur.

Τονωτικὸς, vim habens intendendi, ſeu roborandi & firmandi, vt τονωτικὰ δυνάμεις, apud Gall.

Τεινεσμὸς, teneſmus, continua & implacabilis deſidendi cupiditas, qua tamen nihil præter cruenta pauca & mucoſa egeritur, ſic dicta παρὰ τὸ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ τείνεσθαι κατὰ τὰς ἐκκρίσεις βιάζεσθαι, vt tradit Actuar. apud quem plura vide, necnon apud Galen. Ægin. & ſchol. Nic.

Τεινεσμώδης, ὁ, ἡ, ὁ, teneſmo ſimilis. Item (de homine) teneſmo laborans. ſchol. Nic.

Τένων, οντος, ὁ, tendo, finis muſculi, quo in partem mouendam inſerto motus omnis fit voluntarius: conſtans fibris neruorū & ligamentorū in vnum coeūtibus, quas interdum adhuc caro ambit: dictus παρὰ τὸ τείνειν, quoniā præcipua eius actio intenſione cōſiſtit ſeu cōtractione. Il. χ. ρ. & alibi ſæpe apud Hom. vide & Ruf. Epheſ. & Gal. de art. l. 2. Metaphoricè monti τένοντες tribuuntur, apud Baſil.

Τετανὸς, ὁ, tentus, extentus, exporrectus, promiſſus: vt τετανὸν φύλλον, apud Theocr. & τετανὸς ῥινὸς, apud Nic. Scribitur & τέτανος, vnde τέτανοι σπασμοὶ, cōuulſionis quædam ſpecies: de qua Aet. de morb. acut. l. 1. c. 6. Dicitur & τέτανος, de penis tentione ſeu tentiginc apud Ariſtoph.

Τετανικὸς, qui laborat morbo τετανῷ, cuius muſculi ita rigent vt inflectere ſe nequeat. Dioſc.

Τετανόω, reddo τετανὸν. Propriè medicamentum aliquod dicitur cutem τετανοῦν, quum rugas in ea delet & ita extendit vt nulli in ea rugarum appareant ſulci. Dioſc. l. 4. c. 184.

Τετάνωμα, & τετανώθρον, τὸ, vim habens extendendi & erugandi cutem, inprimis faciei. Idem.

Τιταίνω, idem quod τείνω, tendo: vel extendo, intendo, contendo. Il. χ. χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Sic ſæpe apud Hom. παλίντονα τόξα τιταίνειν, arcus intendere. ¶ Aliam ſignif. vide in Τίω.

Τιταίνομαι, tendor, intendor, contendor. Od. ζ. Πλησίαι ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερύγεσσι, extenſis alis. Il. χ. τιταινόμενος πεδίοιο, curſum contendens per campum. Dicitur & is τιταίνεσθαι, qui omnes neruos intendens aliquid facit & toto corporis nixu. Iliad. λ. Item τιταίνομαι, idem quod τιταίνω. Od. φ. τίς δὲ κατὰ τόξα τιταίνει;

Τιτῆνες, à quibuſdam nominari exiſtimantur

1595 παρὰ τὸ τιταίνειν: vt videlicet intelligantur venti qui cælitus in terram detruſi, ex eius viſceribus poſtea manus ſuas veluti protendentes terræmotus cient. Vide & τιταίνω, in Τίω.

Ταινία, ας, ἡ, tænia, faſcia, vitta, corona, ſeu vittarum extremitas, aut redimiculum è corona pendens: dicta παρὰ τὸ τιταίνειν, teſte Etym. quoniam circum caput extenditur, aut quoniam in longum extendi poteſt. Plat. & Pauſ. ¶ Ab huius ſimilitudine ſic etiam nominatur agger ex arenæ colluuie, ſeu cautes ſcrupuloſa ſub aquis latens, in lōgum porrecta: at puluinus, dorſum: apud Polyb. ¶ Itē cingulum quod dependet è ligno nauis erecto columellæ formam habente. Poll. l. 1. Item faſcia pectoralis, qua mulieres vtuntur ad mammas coercēdas, teſte Pol. l. 7. ¶ Et generaliter omne ex lana aut lino tenue & oblongum textum ταινία dicitur, teſte Etym. ¶ Sunt & ταινίαι vermes quidam longi, inſtar tæniæ: in Geopon. l. 12. c. 27. ¶ Item piſces quidam, apud Athen. l. 7. Ariſtot. hiſt. an. l. 2.

Ταινίον & ταινίδιον, τὸ, faſciola pectoralis: aut ornamentum collare. Etym. & Poll. l. 7.

Ταινιόω, tænia redimio & corono. Syn. & Ariſtoph.

Ὑποταίνιος, (comp.) ſubligatus.

Ταινύω, idem cum τανύω. Od. ο. ξεϛὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν. extendit ſeu expandit.

Ταινύομαι, tendor, extendor, diſtendor. Il. υ.

Ταίνυμι, idem cum ταινύω. Ταίνυμαι, idem cum ταινύομαι. Il. ρ. ταίνυται δὲ διαπρὸ, diſtenditur ſeu extenditur in longum.

Τανυστὺς, ύος, ἡ, extenſio: contentio. Od. φ.

Ταναὸς, ὁ, idem quod τιταινὸς, protentus, extentus, promiſſus: Eurip. in Bach.

Ταναὶ, αἱ, porrecta tigna: vel ſimpl. tigna: quoniam in directum ſolent porrigi. Theoph.

Ταὼς, & ταῶς, ῶ, & ταὼν, ῶνος, ὁ, pauo: auis nomen habēs ἀπὸ τῆς τάσεως τῶν πτερῶν, teſte Athen. l. 9. quem vide, necnon Ariſtot. hiſt. an. l. 6.

Compoſita, ac primùm ex τείνω, cum præpoſitione.

Ἀμφιτείνω, circumquaque extendo.

Ανατείνω, ſurſum extendo, erigo ſurſum extendens, attollo, tollo: Ariſtot. de mundo πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνατείνομεν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, ὅταν χὰς ποιώμεθα, manus in cælum tollimus. Apud Xen. Pæd. 4. τὰς δεξιὰς ἀνατείναντες, dexteras porrigentes (quod erat amicitiæ ſignum.) Apud Plut. in Othon. ἀνατείνειν τὸ ξίφος, gladium intentare.

Ανατείνομαι, ſurſum extendor: erigor, attollor: vt ἀνατείνεται πρὸς τὴν ἄνω χώραν, apud Galen. Interdum, erigor, vt homines elati & magnificè de ſe ſentientes. Chryſoſt. in 2. ad Theſſal. c. 2. εἰσῆλθεν ἔχων ζάλην χυσιν, καὶ ἀνατεταμένος. Apud theologos idem ſignificat quod ἀνάγομαι, i. quaſi ſubuehor vltra hæc terrena ad reconditiorem ſenſum inueſtigandum, vt apud Dionyſ. de Cæl. Hierarch. c. 2. Actiuè etiam vſurpatur pro ἀνατείνω, intento, vt apud Xen. Pæd. 7. ἀνατεταμένοι τὰς μαχαίρας, gladios intentantes: vnde exp. etiam minor, comminor. vt apud Dem. ἐκεῖνος οὐδὲ ἓν εἶχεν ἡμῖν ἀνατείνασθαι φοβερὸν, nihil metuendum comminari nobis poterat.

Ανάτασις, εως, ἡ, extenſio in altum, erectio, porrectio. Item comminatio: peculiariter, quæ fit cum acerbitate animi & audacia. Plut. & Polyb.

Ανατατικὸς, extenſus, aptus ad extendendum ſurſum. Apud Theologos idem quod ἀναγωγικὸς.

Ανατατικῶς, cum extenſione quadam, elatè. Item imperioſè, rigidè, apud Suid.

Ανάτονος, ſurſum tendens: vel nimis in altum tendens. Vitru. l. 10. c. 15.

Ανατιταίνω, idem cum ἀνατείνω: vel idem cum τείνω, tendo, extendo, protendo.

Decomp. Επανατείνω, ſublatum intento alicui: Luc. Item intendo: vnde apud Xen. pæd. 2. ἐπανέτεινε δὲ καὶ μείζονας ἐλπίδας τοῖς ἀξίοις ἐπαίνου, intendebat ſpes, i. maiores reddebat, accendebat. Επανάτασις intentio ſeu intentatio. Item ſublatio, erectio: vt τῶν σκήπτρων ἐπανάτασις, apud Ariſtot. polit. 3.

Προανατείνω, ante attollo. Exponitur & prætendo. Heſych.

Προσανατείνομαι, minas addo: apud Suid.

Αντιτείνω, in contrariam partem tendo ſeu traho. Interdum, viciſſim tendo, obtendo, oppono. Eurip. in Med. Item neutraliter, renitor, repugno, refragor, non aſſentior: Eurip. in Herc. fur. τῷ δ᾽ ἀναγκαίῳ τρό-

τῶ. Οἱ ἀντιτείνειν σεμνὸν ἡγοῦνται βέλτιον, qui ſenicitate moribus neceſſariò vſurpandis.Plutarch.in Numa ἀντιτείνω πρὸς οὐδέν.Sine præpoſit.apud Ariſtot.ethic. 4.Exponitur etiam,oppoſitus ſum:apud Plutarch.in Themiſt.

Ἀντίτασις,ἡ,reluctatio,reſiſtentia.Plat.

Ἀντίτονος,in contrarium tendens retinens.Epigr.

1600 Ἀποτείνω,in longum extẽdo,produco:vt ἀποτείνας τὰ ποδὶ καθεύδειν,apud Luc. Plat. in Gorg. αὐτὸς μακρὸν λόγον ἀποτέτακα,ſermonem produxi,quod & abſolute ἀποτείνειν dicitur:apud eundem ibidem.

Ἀποτείνομαι, in longum extendor : vnde ἀποτεταμένος τράχηλος,in Hippiatr. Item producor , in longum tempus extendor : Vt ἀποτεινόμενος πότος : apud Luc.Item longam & verboſam orationem habeo:apud eundem.Item inuehor:& contendo.Baſi. ὁ γὰρ κύριος οὐκ ἐνδίδωσι πέρα τοῦ μέτρου πρὸς ἐκείνους ἀποτείνασθαι. Et cum εἰς apud Galen. ἀποτείνεται εἰς Θεσσαλόν.

Ἀπότασις,εως,ἡ,extenſio,productio. Et pro intẽtione ac ſcopo ſcriptoris.ſchol.Ariſtoph.

Ἀποταδὴν,productè,extenſè.Item prolixè.

Διατείνω,Protẽdo,extendo,porrigo Item diſtindo:vnde διατεινόμεναι φλέβες, quæ diſtenduntur:apud medicos.Interdum neutraliter,porrigor,&me extẽdo, pertendo,pertineo:vt διατείνειν ἐπὶ πολύ,apud Ariſt. eth.4.c.1.Idem eth. 10. διατείνει ταῦτα διὰ παντὸς τοῦ βίου,extendunt ſe,ſeu pertinent.

Διατείνομαι,protendor,extendor,porrigor.Athen.Et actiuè,idem cum διατείνω,protendo vnde διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ παλτά,οἱ δὲ τόξα, apud Xenoph.pæd.1. Item contendo,efficere laboro,annitor:Ariſt.eth. 9. διατεινομένων τὰ κάλλιστα πράττειν. Apud eundem Polit.7.παιδία διατεινόμενα, pueri qui vires ac voces contendunt.Interdum pro verbis & oratione contendo.Theoph.Vnde & exp.affirmo,aſſeuero:apud Ariſtot.Luc.& Plat.

Διατεταμένως,magna contentione,magnopere,enixè Ariſtot.eth.9.c.4.

Διάτασις,ἡ,extentio,diſtentio,contentio : vt διατάσεις τοῦ πνεύματος,ſpiritus contentiones.Plut.Apud Ariſtot.pol.7.διατάσεις τῶν παίδων,virium & vocis contentiones in pueris.

Διατατικὸς,ὁ,ὁ καὶ ἡ,pertendens,contendens,aut tendens.Theophr.de cauſ.pl.l.2.c.20.

Διάτονος,diſtentus,extentus. item contentus,vehemens,i.Τὸ διάτονον apud muſicos eſt modulationis genus quoddam:de quo Plutarch.in lib.de muſica. Vitr.l.5.c.4.& Matt.Cap.l.9.c.de ſonis.Dicuntur & lapides quidam διάτονοι,in ſtructuris:apud eundem Vitruu.l.2.c.8.

Διατόνια,dicuntur circuli,annuli.Exodi c.35.

Ὑπερδιατείνομαι,(decomp.)ſupra modum contendo, mira peruicacia contendo.Demoſt.

Ἐκτείνω,extendo,protendo:vt ἐκτείνας τὴν χεῖρα.Plat.Item extraho,educo.Sap.c.10.

Ἐκτείνομαι,extendor,& porrigor.Xen.

Ἐκτεταμένως,extenſè,more eorum quæ extenſa & porrecta ſunt.Suid.

Ἔκταμα,τὸ,extenſio,productio : vel id quod extentum eſt & productum.

Ἔκτασις,ἡ,extenſio & porrectio:vt ἔκτασις χειρῶν, apud Greg.in Maccab.encom.Item figuræ nomen apud Gram.qua ſyllaba breuis extenditur & producitur.Exp.etiam,explicatio.Item diſceſſus,tranſitus.Ariſtot.

Ἐκτατὸς,exporrectus,extenſus.Plat.

Ἐκταδὴν & ἐκταδὸν, idem cum ἐκτεταμένως. Eurip.

Ἐκτάδιος,extenſus,exporrectus:vel qui in longum ſe extẽdit:Oppian.de venat.l.3.Item amplus,qui longè lateque diſtendi & explicari poteſt:vt ἐκταδίη χλαῖνα,Il.κ.

Ἐκτενὴς,idem.Exp.etiam,ſedulus,diligens:apud Suid. Item,iugis,aſſiduus. Act.ap.c.12.

Ἐκτενῶς , idem cum ἐκταδὴν:ſeu prolixè. item promptè:apud Polyb.Item impenſè,vehementer,totis viribus.Poll.

Ἐκτένεια ſeu ἐκτενία,ἡ,extenſio,explicatio. Heſy.Item iugis & aſſidua opera.Suid.Item,copia,abundantia. Herodian.l.7.& 8.

Decomp.Ἀντεκτείνω,contendo,confero,comparo. Ariſtoph.in Ran.ἀντεκτείνειν αὐτοῖ τούτοις.

Ἀντέκτασις,contentio,collatio,comparatio , apud Greg.

Ἀπεκτείνομαι,extendor,prolator,vel prolongor.

Ἐπεκτείνω,extendo,exporrigo,protendo. Alex.Aphr.

Ἐπεκτείνομαι,contendo,enitor,annitor.Ἐπέκτασις,ei porrectio,extenſio,vel dilatatio. Δυσεπέκτατος, qui difficulter extendi poteſt.Παρεκτείνω,itidem extendo & produco:vel ad comparationem alicuius extendo & produco : vnde παρεκτεινόμενον τοῖς αἰδίοις διάστημα,ſpatium quod comparatione ſua æternis reſpondeat:Greg.Naz.Παρεκτείνομαι,exponitur etiam, ſimul extendor & creſco,vel alterius magnitudinẽ aſſequor.Παρέκταμα,τὸ,immodica extenſio,immodica longitudo.Παρέκτασις,nomen figuræ Gramm. qua vox aliqua vna ſyllaba inſerta extenditur & lõgior fit:vt quum ἀδελφειὸς dicitur pro ἀδελφὸς,& ἐτήτυμος,pro ἔτυμος.Ἀντιπαρέκτασις,idem quod ἀντέκτασις.Greg.Συμπαρεκτείνω,ſimul extendo. Item comparo,contendo.Συμπαρέκτασις,idem cum ἀντιπαρέκτασις.Greg.Ὑπερεκτείνω,vltrà extendo, vel vltra modum extendo.Ὑπερεκτείνομαι,vltrà extendor,id eſt,efferor & euehor ſuprà,excello, ſupero. Greg. ὄρη καὶ κέδροι ὑπερεκτείνεσθαι. Et cum accuſ.apud Dion. Areop. Ὑπερέκτασις,extenſio qua aliquid ſupra aliud euehitur & attollitur.

Ἐντείνω,intendo:vnde in voce media τόξα ἐντείνασθαι,apud Xen.Pæd.4.Item cædo,pulſo,ferio.Syne.πὺξ ἐντείνειν. ¶ Apud Xen. νόμους ἐπιχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος εἰπεῖν,exp.leges edere verſibus tentauit.¶ Apud Plu. in ſchol.γνώμας ἐνέτεινε φιλοσόφους,ſententias adiecit philoſophicas. 1601

Ἐντεταμένως,intenſè , omnium virium intenſione. Exp.& conſtanter,impenſè.

Ἔντασις,ἡ,intentio,contentio.Item diſtentio,productio,vehementia,rigor.Item adiectio.Vitr.

Ἐντατὸς,ὁ,intentus:contentus:vel qui intendi ſolet aut poteſt:vt ἐντατὰ ὄργανα, apud Plut. Ἐντατικὸς,intendendi ſeu contendendi vim habens:vt ἐντατικὰ φάρμακα,apud Paul.Ægin.

Ἐντενὴς,contentus,intentus.Vnde ἐντενὲς,intentis viribus,vehementer:Apoll.Arg.2.

Ἔντονος,idem:intentus,vehemens,acer,rigidus.Plat. in Theætet.Plut.in Publ.

Ἐντονία,contentio,intentio,vel valida & firma contentio.Item firmitas.

Ἐντόνως,intentè,intentis viribus,acriter.

Decomp.Προσεντείνω,inſuper intendo. Et προσεντείνω πληγάς,inſuper verbera infligo.Luc.

Συνέντασις , intentio quæ ſimul fit:aut idem quod ἔντασις.

Ἐπιτείνω,intendo,contẽdo,Plu. Metaphoricè apud Ariſtot.polit.5.τὰ τιμήματα ἐπιτείνειν ἢ ἀνιέναι,intendere,i.augere.Item neutraliter,inualeſco,increſco,validior fio.Plut.in Cam. ἐπέτεινεν ὁ λοιμός. Item contendo,enitor,annitor.Ariſtot.

Ἐπιτείνομαι,itidem,accreſco,inualeſco,augmentum capio.Phal.in epiſt.ἐπιτετάσθαι μοι φροντίδες, curæ nobis accreuerunt.Exp.&,diutius duro.Xen.

Ἐπιτεταμένως,intenſè,vehementer.

Ἐπίτασις,intenſio ſeu intentio : vt ἐπίτασις χορδῶν,apud Plat.de rep.l.1.Et metaphoricè exaggeratio,amplificatio,vehemẽtia. Eſt & pars quædã fabularum.

Ἐπιτατικὸς, intendendi & augendi vim habens: vt & dicitur eſſe ἐπιτατικὸν, apud Gramm.

Ἐπίτονος, ſ. ἱμὰς, lorum quo aliquid intenditur. Et ſpecialiter, funis ſeu rudens qui à ſumma mali parte in puppim tentus, malum firmat. Od. μ.

Ἐπιτόνιον, τὸ, verticillum ſeu vertibulum, quo intenduntur nerui ἐπὶ τῶν ὀργάνων. Et metap. amplificatio. Plut. Dicitur & eſſe inſtrumentum quo chordæ funéſque intenduntur.

Decomp. Ἀνεπίτατος, intentionis expers: vel qui intendi non poteſt. Porphyr.

*Ἀντεπιτείνω, in contrarium tendo. Plut.

Συνεπιτείνω, vnà intendo: vel intendo, adaugeo: vt συνεπιτείνειν τὰ ἄλγη apud Baſil. Et neutr. ſimul intendor, vnà augeor. Ariſtot.

Κατατείνω, idem quod τείνω, tendo: vt Iliad. γ, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω, retro tetendit lora ſeu habenas. Item retineo retractis aut detractis habenis. Plut. vnde metaph. apud eundem Pericles dicitur τὸν ἐξυβρίζοντα δῆμον κατατείνειν, inhibere & coercere. Significat etiam proſterno, deiicio: ſeu toto virium nexu detraho: Idem in Public. κατατείνοντες αὐτὸν εἰς τοὺς ὅρους. Item contendo: vt apud Syneſ. κατατείνω δρόμον ἐπὶ τὸν λιμένα. curſum contendo: quod interdum abſolutè κατατείνω dicitur: vt apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 44. Item diſtendo, extendo, vel diſtendendo torqueo. Chry. ¶Neutraliter quoque pro tendo accipitur, i. porrigor, pertineo: vt κατατείνειν ἄχρι τῆς θαλάσσης, apud Phil. Item in inſtituto orationis curſu pergo, latius diſſero. Syneſ ep. 11. κατατείνει συνεχῶς.

Κατατείνομαι, diſtendor, extendor, ſeu extendendo crucior. Dem. κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου ὡμολόγησε. Et neutr. contendo, connitor. Plut.

Ἀντικατατείνω, (*decomp.*) contrà contendo, contrà diſſero. P.

Παρατείνω, protẽdo, extendo, produco. Luc. παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων producens. Apud Plut. in Cam. παρατείνασαν ὀπίσω τὸ ἱμάτιον, porrigentem veſtem poſt terga. Item procraſtinando in longum tempus protraho, prorogo: vt παρατείνειν τὸ ἐπίταγμα, apud Greg. Interdum detineo, ſuſpenſum teneo, remoro. Xen. & Phil. Item extendo & torqueo aliquẽ donec viribus concidat, conficio, eneco. Phil. ¶Neutraliter ſignificat, prætentus ſum, vt apud Thuc. παρατείνουσα τὸν λιμένα, portui prętenta. Item producor, prorogor, in longum ducor. Gal. Sic παρέτεινε ζῶν, diutius vita ipſius producebatur. Syneſ. ep. 67. Interdum & pro, porrigor: apud Strab.

Παρατείνεσθαι, dicitur quod producitur & extenditur ſeu protenditur: apud Ariſtoph. in Nub. Item quod cunctando prolatatur: vt δύναμις παρατεινομένη, apud Plut. in Fab. Item quod conficitur & enecatur: vt λιμῷ παρατείνεσθαι, Plat. in ſymp.

Παράτασις, extenſio, porrectio, productio. Euſt.

1062 Παρατατικὸς, extendendi ſeu protendendi vim habens. Apud Gramm. παρατατικὸς χρόνος, imperfectum tempus: quoniam longius aliquod temporis ſpatiũ ſignificat, quàm ὁ ἀόριστος χρόνος: ſeu quoniam rei extenſionem longiorem habet, teſte Euſt.

Παρατατικῶς, cum quodam ſpatio temporis, per præteritum imperfectum tempus: apud eund.

Παράτονος, protenſus. Eurip.

*Παρεντείνω, iuxta extendo. Plut.

Ἀντιπαρατείνω (*decomp.*) contendo, comparo, compono (ſicut è regione rei alicuius extẽſæ aliquid aliud extenditur vt cum ea conferatur. Plat. Ἀντιπαράτασις idem cum ἀντιπαράστασις.

Περιτείνω, circumtendo, circum extendo aut obtendo. Interdum valdè extendo.

Περίτασις, circumtenſio, obtenſio. Theoph. Item vehemens ſeu valida diſtentio. Dioſc.

Περιτενὴς, valde tentus, rigidiſſimus.

Περιτόναιος, ſeu περιτόνιος, aut περιτόναιος, circuntentus, obtentus: vnde περιτόναιον, aut περιτόνειον, ſ. σκέπασμα dicitur membrana ſeu tunica totum internum ventrẽ cõtinens, cui circuntenditur. Poll. l. 2. In naui περιτόναιον, dicitur quod ex ſuperiori parte latera & veluti parietes nauis vtrinque continet, teſte eodẽ. l. 1.

Προσεντείνομαι, inſto, inſtanter poſco.

Προτείνω, prætendo, obtendo, obiecto. Plat. de rep. l. 2. ψεύδεσθαι θεὸς ἂν ἐθέλοι ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ φάντασμα προτείνων, falſam ſpeciem prætendens. Item propono, in medium affero Iſocrat. Sic aliquis πρόβλημα προτείνειν dicitur, cuius in medium propoſiti explicationem poſtulat, apud Laert. & Athen. Item protendo, porrigo. Ariſtoph. Sic δεξιὰς προτείνειν, apud Xen. pæd. 4.

Προτείνομαι, itidem prætendo, obtexo. Plat. Item offero, in medium profero. Demoſt. Et paſſiuè, offeror. Phil. Sic χαλινὸς προτεινόμενος, frænum quod equo offertur, apud Xen de re equ.

Πρότασις εως ἡ, propoſitio: id quod ad diſputãdum proponitur, ſępe apud Ariſt. Eſt & pars quædam fabulæ initium videlicet dramatis, & primus actus.

Προτατικὸν πρόσωπον, in fabulis dicitur perſona quæ in προτάσει tantùm loquitur.

Προτενὴς, prætenſus, ſeu protenſus. Apoll.

Πρότονος, ὁ, ſ. ἱμὰς, aut κάλως, lorũ ſeu funis à malo ſummo in proram tendens, ſeu quo à ſumma mali parte protẽto in proram ipſe malus firmatur. Od. μ. Idem πρότονοι etiam πρότονα dicuntur, teſte Euſt.

Προτονίζω, rudentes laxos intendo. Syn. ep. 4.

Προτόνιον, τὸ, dictum fuit veſtimentum quoddã quo ſacerdos primùm induebatur, deinde à ſacerdote ei qui ſacrificium mactaret, imponebatur. Suid.

Ἀντιπροτείνω, (*Decomp.*) viciſſim ſeu ex altera parte protendo. Xen. in Hell. Item è contrario, ſeu contrà propono. Ἀντιπρότασις, propoſitio contraria, ſeu in contrariam partem.

Συντείνω, contendo propriè, de arcu. Item contendo, i. laboro & nitor efficere. Plat. Interdum contendo, ſ. curſu, vel curſum. Plutar. Item incito, vrgeo, inſtigo. Plat. Item, adduco, contraho. Plut. de def. orac. τὰ τοιαῦτα συντείνει καὶ συνίστησι τὸ πρόσωπον. ¶Neutraliter idem ſignificat cum τείνω, tendo, ſpecto ſeu pertineo, vt apud Ariſt. eth. 6. τὰ πρὸς τὸν ὑποκείμενον σκοπὸν συντείνοντα.

Συντείνομαι, annitor & omnes neruos intendo vt ad exitum perducam. Plat.

Συντεταμένως, contentè, enixè, maximoperè. Idem.

Σύντασις, ἡ, contentio vel diſtentio. Dioſc.

Συντατικὸς, contendendi ſeu contrahendi vim habens. Galen. method. l. 4.

Σύντονος, ὁ καὶ ἡ, contentus, qui cum animi & virium contentione fit. Item acer, vehemens, concitatus: vt σύντονος πορεία ἐπ' αὐτὸν, apud Plutar. in Erot. Et σύντονος σπουδὴ, apud Herod. lib. 2. Τὸ σύντονον, idem quod συντονία, contentio. Xeno. in Cyneg. Interdum aduerbialiter vſurpatur, vt σύντονον βλέπει, acriter tuetur, apud Philoſtr. pro quo & σύντονα, apud Eurip.

Συντόνως, idem cum σύντονον & σύντονα, ſumma cum contentione, acriter, vehementer. Luc. Syneſ.

Συντονία, cõtentio continua, ac non interruptus tenor. Ariſtot. polit. 8. Apud eundem hiſt anim lib. 5. συντονία τοῦ αἰδοίου, genitalis membri rigor, ſeu tentigo.

Ἀσύντονος (*Decomp.*) non contentus, laxus, remiſſus, languidus. Ἀσυντόνως, ſine vlla contentione, remiſſè. Xen. pæd. 4.

Ὑπερτείνω, ſupra modum tendo, intendo ſeu contendo vltra iuſtã menſuram. Et neutraliter, extollor & euehor ſupra vel vltra, ſupero. Theophr. hiſtor. pl. l.

1603 4. τὰ ἄγρια ὑπερτείνει πολὺ τῶν τῶν ἄλλων ζώων. Apud Ariſtot. eth. l. cap. 8 οἱ δὲ ϛρατιῶται δειλοὶ γίνονται ὅταν ὑπερτείνῃ ὁ κίνδυνος, exp. quū periculum maius fuerit quàm putauerint. Item ὑπερτείνω, tenſus ſum ſupra vel ſuper: vt ὑπερτείνοντες ἀρχίσκοι, apud Ath. l. 12.

Ὑπερτείνομαι, idem cum ὑπερτείνω in ſecunda ſignifi. Ariſtot. in probl. ὑπερτείνομαι δυνάμει, viribus ſupero. Apud Xen. ὑπερτείνασα τὸ κέρας, ſuperarūt cornu, vlterius ſe extendendo.

Ὑπερτενής, tenſus vel tendens ſupra. Item eminens, altus, ſublimis. Suid.

Ὑπέρτενος, nimium tentus, vltra modum contentus. Ariſtoph. in Nub.

Ὑποτείνω, ſubtendo, ſubtus tendo. Et paſſiuè, ſeu neut. tendor, ſeu tentus ſum. apud Eucl. l. 1. Item ſubiicio, ſuggero, exhibeo. Syneſ.

Ὑποτείνομαι, idem quod προτείνομαι, interrogo & diſputando propono. Plat.

Compoſita ſine præpoſ. ac primùm partim in τενής, τενῶς, deſinentia, &c. partim ex τένων.

Ἁλιτενής, έος, ὁ καὶ ἡ. vt ἁλιτενὴς τόπος, maritimus vel mari adiacens locus; quaſi ad mare extenſus. Τὸ ἁλιτενὲς exp. demiſſum & humile. Heſy. & Etym. Apud Appian. ἁλιτενὴς θάλασσα, exp. mare vadoſum.

Ἀτενής, intentus, vel admodum intentus, vt ἀτενὴς νόος, apud Heſiod. in Theog. Item qui intentis & inconniuētibus oculis intuetur, ſeu fixis & firmis. Athen. l. 8. Metaphoricè de homine dicitur, qui eundē ſemper tenorem ſeruat, rigido, inflexili, conſtanti, Plut. Interdum in malam partem, de peruicaci: apud Ariſtoph.

Ἀτενὲς & ἀτενῶς, intentis ſeu defixis oculis. Plut.

Ἀτενίζω, intentis oculis aſpicio, oculos defigo. Act. apoſt. cap. 7. ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανόν. Et cum dat. Lucæ 4.

Ἀτενισμὸς, intuitus continuus & inconniuens.

Ἐνατενίζω, (decomp.) oculos defigo in, intenſis oculis inſpicio. Baſil. in ep.

*Ἐνατένισις, oculorum defixio, intenſè aut intēſis oculis facta contemplatio: in nou. conſt.

Εὐθυτενὴς, in rectum tendens, directus.

Εὐρυτενὴς, qui latè diſtenditur, latus, amplus. Nonn.

Ἰθυτενὴς, in rectum extenſus, rectus. Ptolem.

Ἰθυτένεια, ἡ, q. d. in rectum extenſio, via in rectum extenſa, via recta, apud eundem.

Νευροτενὴς, neruis intentus ſeu contentus. Epigr.

Ὀξυτενὴς, in acutum tendens, acuminatus: in iiſdem.

*Ὀρθοτενὴς, rectus tonus. Oppian.

Πολυτενὴς, (pro quo poeticè dicitur πουλυτενὴς) multū porrectus: ſeu in multum longúmque ſpatium porrectus & extentus. Dionyſ. de ſitu orb.

Πρηϋτένων, qui miti & manſueta ceruice eſt, manſuetè iugum ſubiens. Epigr.

Σχοινοτενὴς, extenſus ſeu protenſus vt funis. Herodot. Exp. & prolixus, longus. Philoſtr.

Σχοινοτενῶς, in modū funis extenſi in longum: porrectè, prolixè, intenſè. Hermog.

Τραχυτένων, qui dura ceruice eſt. Heſych.

*Τριημιτόνιον, tres toni medietates, tonus cum dimidio. Plut.

Ὑψιτενὴς, in altum tendens: in alto extenſus. Nonn.

Ὑψιτένων, qui alta ceruice eſt. Item qui erecta ceruice incedere ſolet. Phocyl.

Χειροτένων, qui manibus eſt neruoſus: epit. cancri, in Batrachom.

Compoſita in τονος, &c. deſinentia, itidem ſine præpoſitione.

Ἀκρότονος, ου, ὁ καὶ ἡ, in ſummo tentus. Item qui extremas partes, i. manus & brachia ſummis viribus intendit Athen. l. 13.

Ἄτονος, non contentus. Meta. laxus, remiſſus, infirmus, languidus. Plut.

Ἀτόνως, ſine contentione virium, remiſſè.

Ἀτονία, ἡ, nerui remiſſi languor, infirmitas, remiſſio virium. Plut.

Ἀτονέω, ῶ, languidus, ac inualidus ſum, infirmus & imbecillus ſum, torpeo. idem de fort. Ale. ἀτονεῖ δὲ ἡ χεὶρ καὶ ξίφος εἶχε ναρκῶδες. Cum infini. exp. non potis ſum. apud Chryſoſt.

Βαρύτονος, qui graui tono effertur ſeu pronuntiatur.

Βαρυτόνως, graui tono.

Βαρυτονέω, graui tono finio, graui tono effero.

Βυρσότονον κύκλωμα, apud Eurip. in Bacch. dicitur tympanum: quoniam rhombus eſt orbicularis pelle intenta obductus.

Ἐμπροσθότονος, in anteriora tendens, morbi cuiuſdam nomen & ſpecies, τοῦ σπασμοῦ Cæl. Aurel.

Ἐμπροσθοτονία, pronus raptus: inclinatio colli in anteriores partes inuoluntaria, ob vehementem tumorem ſiue ſtricturam.

Ἐμπροσθοτονικὸς, qui laborat ἐμπροσθοτονίᾳ: apud eundem ibidem.

Ἑπτάτονος, ſeptē τόνοις habens: ſeu ſeptem neruis, aut fidibus intentus. Eurip.

Εὐθύτονος, idem εὐθυτενής.

Εὔτονος, bonis & firmis neruis intentus. Et metaph. validus, robuſtus. Luc. Plut.

Εὐτόνως, intentis viribus, validè. Heſych.

Εὐτονία, firmus tenor & contentio valida, vehementia apud eundem.

Εὐτονέω, validus ſum, valeo viribus. Et cum infini. poſſum, potis ſum. Plut. περὶ δυσωπίας. 1604

Διευτονέω, (decomp.) idem.

Ἡμιτόνιον, τὸ, dimidia pars toni. item pro fune ſeu neruo: apud Herod.

Ἰσότονος, qui æqualis toni eſt.

Ἰσοτόνως, æquali tono: vel æquali tenore.

Μονότονος, qui vno tantùm tenore progreditur ſeu profertur. Exponitur & peruicax.

Μονοτόνως, eodem tenore.

Μονοτονία, vnus idémque tenor, vna eadémque ſpiritus ac ſoni intentio. Quint. l. 11. c. 3.

Ὁμότονος, eundem ſemper tenorem ſeruans. Item æqualiter tentus, ſeu contentus. Gal.

Ὁμοτόνως, æquali ſeu eodem tenore: aut more eorum quæ æqualiter tenſa ſunt.

Ὀξύτονος, qui acuto tono finitur, apud Gramm. Apud Soph. ὀξύτονοι γόοι, qui acuto vocis tenore eduntur.

Ὀξυτονέω, in acutum tendo, vel anguſtus ſum. Gregor.

Decomp. Παροξύτονος & προπαροξύτονος, qui in penultima acutum tonum habet, & qui antepenultima vocab grammat.

Ὀπισθότονος, in aduerſum tendens aut tentus: nomen morbi de quo vide Aret. de morb. acut. l. 1. c. 6. Sic etiam dicitur perſona quæ in poſteriora, ſeu in ſcapulas conuellitur: alias ὀπισθοτονικός.

Ὀπισθοτονία, idē cum ὀπισθότονος, quum de morbo dicitur, apud Cæſ. Aurel. de acut. morb. l. 3. c. 9.

Ὀρθότονος, qui rectum tonum ſeu accentum habet.

Ὀρθοτονέω, rectum tonum ſeu accentum do. Gaz.

Παλίντονος, idem quod ἀντίτονος. in aduerſum tendens, remittens: vt παλίντονα τόξα. Il. θ.

Χειροτονέω, manum protendo & attollo. Ariſtoph. in Conc. Item ſciſco, decerno, creo: quoniam in ſuffragiis ferendis manus porrigi ſolebant. Demoſt. in Timocr. ὁπότερον δ' ἂν τῶν νόμων χειροτονήσωσιν οἱ νομοθέται, τοῦτον κύριον εἶναι quamcumque legem ſcito ſuo probauerint legumlatores. Idem Philip. 1. χειροτονεῖτε ἐξ ὑμῶν ταξιάρχους, create. Significat etiam ſuffragiis defero, apud Herodian.

Χειροτονοῦμαι, magiſtratus creor. Et cum accuſat. ἀρχὴν, apud Ariſtoph.

Χειροτονητὸς, ſuffragiis creatus, χειροτονητὰ, cogno-

minatur liber quidam Democriti: apud Vitruu.

Χειροτονία, ἡ, ſuffragiorum latio. Thuc. l. 3. Exponitur, plebiſcitum, ſuffragium. Item ſic dicitur creatio magiſtratus.

Decomp. Ἀντιχειροτονέω, ſuffragio ferendo contraria ſciſco, ſeu decerno, refragor. Ariſtop. in Conc. & Thuc. l. 6. Ἀντιχειροτονία, refragatio, ſuffragatio contraria.

Ἀποχειροτονέω, ſuffragio meo improbo aut antiquo: vel veto, abrogo. Dinarc. Et in paſſ. apud Dem. in Timoth. ἐπειδὴ δὲ ἀποχειροτονήθη ὑφ' ὑμῶν ϛρατηγὸς, vbi imperium ei vos abrogaſtis. Item plebiſcito abſoluo. Idem Demoſth. τὰ προειρημένα ἀκούσας ὁ δῆμος, ἀποχειροτονήσας Μειδίου. Ἀποχειροτονία, antiquatio quæ fit ſuffragio. Demoſth. Item, abrogatio: apud eund.

Αὐτοχειροτόνητος, ſuo ipſius ſuffragio electus.

Ἀχειροτόνητος, qui nullis electus eſt ſuffragiis.

Διαχειροτονέω, ſuffragio meo declaro vtra ex duabus rebus quæ propoſitæ ſunt, mihi placeat. Dem. Διαχειροτονέομαι, idem Xen. Διαχειροτονία diiudicatio illa qua ex duabus rebus propoſitis vna alteri ſuffragio præfertur. Demoſth.

Ἐγχειροτονέω, inter alias creo. Poll.

Ἐπιχειροτονέω, ſciſco, decerno. Demoſt. Item, ſuffragia fero. Idem Philip. 1. ἐπειδὰν ἐπιχειροτονῆτε τὰς γνώμας, quum ſuffragia de ſententiis feretis.

Ἐπιχειροτονηθὲν, dicitur quod decernitur & plebiſcito probatur: vnde εἰρήνην ἐπιχειροτονηθεῖσαν, apud eundem. Ἐπιχειροτονία, plebiſcitum: ſæpe apud eundem.

Καταχειροτονέω, aduerſus aliquem ſuffragium fero, ſuffragio condemno. Demoſth. in Nub. ὁ δῆμος μιᾷ γνώμῃ κατεχειροτόνησεν αὐτοῦ. Et addito accuſat. θάνατον, apud eundem, οὗ θάνατον κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος. Καταχειροτονία, condemnatio per ſuffragia & à plebe facta, apud eundem.

Προχειροτονέω, antè ſeu prius creo: vel præ aliis ſeu ante tempus aliquid deſigno. Demoſth. in Timocr. μετὰ ταῦτα γινομένης ἐκκλησίας προεχειροτόνησεν ὁ δῆμος, prima de illo ſuffragia tulit. Et in paſſ. μάρτυρες προκεχειροτονημένοι teſtes iam antè deſignati. Act. ap. cap. 10. Προχειροτονία, quum ſententia conſilij (quod προβούλευμα dicebatur) ad populum allata prius decernatur an illud ratum eſſe, an quæri amplius deberet.

Χειροτονία, chordarum intentio in lyra. Athen.

Compoſita ex ταινύω.

1605 Ἐκταινύω, idem quod ἐκτείνω, extendo, &c. Theocr.

Παρεκταινύω, (*decomp.*) idem cum παρεκτείνω, Epigr.

Ἐνταινύω, intendo, extendo. Od. υ.

Ἐπενταινύω, (*decomp.*) inſuper intendo: vel idem quod ταινύω. Od. χ.

Ἐπιταινύω, idem cum ἐπιτείνω.

Καταταινύω, & per ſyncopen κατανύω, extendo. Item explico, expedio. Hom.

*Περιτανύω, antè inualidus & languidus ſum. Actuar.

Προταινύω, extendo.

*Συνεξατονέω, ſimul deficio, ſimul imbecillus ſum. Plut.

Τριτάνυσος, ter extenſus, vel multum extenſus, longus. Suid ex Epigr.

Ὑποταινύω, ſubtendo, ſubter extendo. Il. α.

ΤΕΙΡΩ, F. τερῶ, vexo, affligo, infeſto, moleſto. Od. λ. ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός. Exp. etiam, domo, ſubiugo, abſumo, tero, atterο: vnde Il. ρ. τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ. Θ' ἅμα οἱ αὐτοὶ ἴσαν. Il. δ. γῆρας λυγρὸν τείρει σε, conficiebatur ſenecta.

Ἀτειρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) qui non τείρεται, indomitus: vt χαλκὸν ἀτειρής. Il. γ.

Τείρεα, τὰ, dicuntur aſtra, apud Hom. Il. σ. τὰ τ' ἐν τείρεα, teſte Euſt. πολλοὶ γὰρ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονοῦνται χειμῶνες ἀγροίκοις.

Τερύσκω, idem quod τείρω. Heſych.

Τέρυες ἵπποι, quidam exp. imbecilles: vt qui laboribus aut morbis exhauſti ſunt. Item voraces, apud Heſych. Idem Heſych. τέρυ exponit etiam λεπτὸν, tenue, ſubtile.

Τέρην, ενος, ὁ, tener, mollis, qui facilè atteritur. Il. δ. Et metaphoricè. Il. γ. & Odyſſ. τ. τέρεν δάκρυ. Fœm. gen. dicitur τέρεινα, tenera: vt Apollon. τερείνης ποίης, herbæ teneræ. Compar. τερεινότερος, tenerior: vt ἀμνοῦ τερεινοτέρη, agno tenerior. in Epigr.

Τεράμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod τέρην, tener, mollis, propriè de leguminibus & ſeminibus quæ coctura fiũt teneriora ac molliora, ſeu quæ ſunt coctibilia: vt docet Theophr. de cauſ. pl. l. 4. cap. 13. Sic Dioſc. γῆν τεράμονα, dixit ſolum coctibilia ſemina ferens.

Τεραμότης, ητος, ἡ, teneritas illa leguminum coctibilium apud Theophr. eodem l. c. 14.

Τέραμνος, ου, ὁ, idem quod τεράμων Plat. At τέραμνα (ſubſtant.) Heſych. eſt καλύβη, area. Itidémque τέραμνοι, eidem ſunt ϛέγη σκηνώματα, tecta, tentoria. Similiter apud Euſtath. τὰ τέραμνα dicuntur eſſe οἴκου ϛέγη, domuum tecta: παρὰ τὸ τείρεσθαι σιδήρῳ ἐγκελαϊπῆσθαι, in quorum conſtructione ferrea inſtrumẽta terantur & abſumantur. Hinc & apud Eur. in Troad. τέραμνα Περγάμων, tecta Pergamorum. Apud eundem in Hippol. Steph. ἐν τεράμνοις, Πυθίοις, exp. in fanis ſeu delubris Pythiis.

Τεραμνότης, idem quod τεραμότης, Theophr.

Ἀτεράμων, (*decomp.*) qui non eſt τεράμων, Metaphoricè dicitur ἀτεράμων ἀνὴρ, apud Plat. Symp. 7 probl. 2. Sic Plat. de leg. ἀτεράμονι φύσει χρώμενοι. qui natura ſunt indomita, qui ingenio ſunt refractario & quod emolliri nequit. Quidam interpr. durus, præfractus, indomitus, immitis, inexorabilis.

Ἀτέραμνος, idem quod ἀτεράμων, apud Theophr. loco citato. Et ἀτέραμνα ὕδατα, Ariſtot. lib. 4. de gen. an. quæ coctioni reſiſtunt. Sumitur & metaph. apud Polyb. l. 4. Ἀτεραμνότης, qualitas illa qua aliquid eſt ἀτέραμνον, duritas quædam & peruicacia in coquendo. Theoph. de cauſ. pl. 4. c. 5. Ἀτεραμνία, ἡ, incoctilis natura. Hippocr. de vulneribus in capite.

Ἀτεραμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, natura incoctibilis. Gal. com. in epidem. l. 6.

Τορύνη, ἡ, peculiariter dicitur id quo in olla aliquid teritur & agitatur inter coquendum. Plat.

Τορυνάω, ῶ, agito toryna. Poll. l. 6. c. 13.

ΤΕΙΧΟΣ, εος, τὸ, murus, mœnia: (παρὰ τὸ τεύχω, teſte Euſtath.) Od. ζ. Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, vrbẽ muro cinxit. Thucyd. l. 2. ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες καὶ ἐπιϛήσαντες τῷ αὐτῶν τείχει, cõſtructo muro ligneo. Sic & alibi apud Hom. Dem. Ariſtot, &c. Metaphoricè apud Luc. de calumn. ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς περιβεβλημένος, cuius animus adamantino muro eſt circundatus.

Τειχίον, τὸ, paruus murus. Od. π. Exp. etiam, paries, apud Thu. Apud eundem legitur & τειχία, quod exp. munitio, ſeu muralis munitio.

Τειχόεις, muratus, muris bene cinctus: vel ſimpliciter, muris circundatus. Il. β.

Τείχωμα, (tanquam à τειχόω.) murale tormentum, ſeu muralis machina, qua vtuntur ad oppugnandos & ſubruendos muros. Polyb.

Τειχόω, ῶ, muris cingo, muris circundo. Herodot.

Τειχίζω, f. ίσω, murum ædifico ſeu ſtruo. Thucyd. Cum 1606
accuſat. loci idem cum τειχόω, ſignificat, muro cingo, ſeu munio: vt apud eundem, ἐτείχιζον τὸν κρυμνὸν τὸν ἐπὶ τῷ ἕλεις. Sic Xenoph. Pæd. 3. ἐτείχιζες τὰ ἐρύματα. Significat munio veluti muro, aut munio: vt apud

apud Æſchin. in Cteſiph. χαλκοῖς τείχεσι καὶ ἀδαμαντίνοις τὴν χώραν κατατειχίσαι. Et ſimpliciter, ædifico, ſtruo: addito accuſat. τεῖχος. Thuc. l. 6.

Τείχισμα, τὸ, idem cum τεῖχος vel munimentum, munitio, propugnaculum. Thuc. l. 3.

Τειχισμός, muri extructio. Dem.

Τειχιστής, οῦ, ὁ, murarius, qui muros ſtruit.

Compoſita.

Ἀνατειχίζω, muros inſtauro, reficio mœnia.

Ἀνατειχισμός, ὁ, inſtauratio murorum. Xen.

Ἀντιτειχίζω, contrà mœnibus munio. Et generaliter, contra munio, munitionem oppono.

Ἀντιτείχισμα, τὸ, munitio alteri oppoſita. Athen.

Ἀποτειχίζω, muro obſtruo, muro interſepio & concludo. Xenoph. Item muro extructo prohibeo exitu. Suid. Item murum condo aduerſus, & velut muro excludo. Plut. in Per. ἀπετείχισε τὰς καταδρομὰς τῶν Θρᾳκῶν, aduerſus incurſiones Thracum murum condidit. Apud Thucyd. l. 1. ἀποτειχίζειν τεῖχος, expo. mœnia circum vallare, vel muro vallóque cingere.

¶ Exponitur ἀποτειχίζω, etiam, murum capio: apud Suidam

Ἀποτειχίζομαι, muro obſtruor, vel interſepior, & concludor. Xen. Plut.

Ἀποτείχισμα, τὸ, murus circunductus ad obſtruendum ſeu interſepiendum munimentum loci, quod fit foſſa vallóque eum cingendo. Xen

Ἀποτειχισμός, obſtructio quæ fit muro circunducto. Item circumuallatio, munitio.

Ἀποτείχισις, ἡ, idem. Expon. &, murorum ablatio. Suidas.

Εὐαποτείχιστος, (decomp.) qui facilè muniri & circumuallari poteſt.

Ἀτείχιστος, ὁ καὶ ἡ, muro non cinctus nec munitus.

Διατειχίζω, diſtermino & ſeparo muro interiecto. Et generaliter, velut muro interiecto ſeparo, dirimo, diſcludo. Xe. in Sym. ἡ δ' ὑψηλὴ ῥὶς διαπετείχικε τὰ ὄμματα. In paſſiua voce apud Syn. ep. 141. παιδείαν καὶ στρατείαν διαπετειχισμένας θριγκοῖς μεγάλοις, magnis maceriis à ſe inuicem disiunctas.

Διατείχισμα, τὸ, murus in id ſtructus vt interſepiat aliqua, muros interſepiens. Plut.

Ἐκτειχίζω, muris cingo & communio, vel muris quos ducere inceperam ad finem perductis, munio. Thu. l. 7. περιμείνας ἕως τὸ χωρίον ἐξετείχισε.

*Ἐκτειχισμός, muri conſtructio. Arrian. l. 6.

*Ἐντειχίδιος, qui muris ſe continet, qui muris incluſus eſt. Luc.

Ἐντείχιστος τόπος, locus mœnibus concluſus & cinctus. Poll. l. 9.

Ἐντειχίζω, munimentum & murum ædifico in aliquo loco vel muro includo. Thuc.

Ἐντείχισις, muri ſeu munimenti in aliquo loco erectio.

Ἐπιτειχίζω, munio muris eductis aduerſus: vel, munio velut muro. Philo de vita M. 3. μόνοι γὰρ σχεδὸν ἁπάντων τῶν ἐθνῶν Αἰγύπτιοι γῆν ἐπετείχισαν οὐρανῷ, terram tanquam munitione in cœlum obuallarunt. Item excitato muro oppugno. Xenoph. Hell. 5. ἐπετείχισαν Αἰγινήτας. Significat etiam idem quod διατειχίζω, apud Thucyd. Exp. &, murum addo, muro cingo.

Ἐπιτείχισμα, propugnaculum contra aliquem munitum. Dem. Metaph. apud Phil.

Ἐπιτειχισμός, excitatio muri ſeu munitio aduerſus aliquem. Thuc. l. 1 & 5.

Ἐπιτείχισις, idem: apud eundem l. 1.

Ἀντεπιτειχίζω, (decomp.) viciſſim munitionem excito aduerſus eum qui me extructo munimento infeſtat.

Εὐτειχὴς & εὐτείχεος, bonis muris cinctus, bene munitus prius. Il. π. poſterius Il. α & β.

Κατατειχίζω, muros demolior & ſubruo. Xen.

Παρατειχίζω, murum excito iuxta. Παρατείχισμα, munimentum ſeu murus iuxta aliquem locum excitatus, adiacens munitio. Luc.

Περιτειχίζω, muro circundo ſeu cingo. Thuc.

Περιτείχισμα, murus ſeu munitio aliquem locum ambiens. Idem l. 3. & 6.

Περιτειχισμός, & περιτείχισις, ipſa actio cingendi locum aliquem muro. Idem l. 8. & 2.

Προστειχίζω, murum addo, præterea muro cingo. Th.

Προτειχίζω, muro præmunio. προτείχισμα, murus quo quis præmunitur: vel ſimpliciter, propugnaculum: apud eundem, & Plut.

Συντειχίζω, extruendi muri ſocius ſum: vel ſimul munio. Xen.

Ὑποτειχίζω, murum ſubſtruo, murum ſubtus munio.

Ὑποτείχισμα, murus alicui loco ſubſtructus, aut ſubiecta munitio, ſubſtructio. Thuc.

Ὑποτείχισις, idem: apud eund.

ΤΕΚΜΑΡ, τὸ, finis, exitus rei. Ariſtot. rhet. 1. τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας ταυτὸν ἐστὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν. ¶ Item ſignum. Euſt. Exponitur & prodigioſum ſignum, prodigioſum oſtentum.

Τέκμωρ, pro eodem dicitur Odyſſ. δ. Sumitur & pro fine ſeu ſcopo quem quis in actionibus ſuis proponit. Il. ι, teſte Euſt. Exp. &, teſtimonium, ſignum 1609
Heſy.

Τεκμαίρω, certis ſignis oſtendo & probo. Arat. τεκμήρατο πᾶσιν ἀεὶ δίκην, certis ſignis oſtendite.

Τεκμαίρομαι, ad finem & exitum perduco, perficio, Odyſſ. ι, πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι αὔριον. Item ſtruo, molior, inferre paro. Heſiod. Exp. etiam, prædico, denũtio. Iliad. λ. Item noto, obſeruo, apud Dionyſ. de ſitu orb. Item ſpeculor, diſpicio, conſidero. item coniicio. Thucyd. l. 1. τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντες ἦσαν, coniiciens eos vigere. Et cum dat. Herodot. τεκμαίρομαι τῇ ἐσθῆτι, è veſte coniecturam facio. Cum accuſat. Iſocr. in Paneg. τὰ μέλλοντα τοῖς γε γενημένοις τεκμαίρεσθαι. Cum præpoſit. ἐκ ſequente genit. Plutarch. in Sol. Et cum ἀπό, apud eundem in Lyc.

Τέκμαρσις, εως, ἡ, coniectura. Thuc. l. 2. Item cognitio quæ fit per τεκμήριον. Exp. &, interpretatio.

Τεκμήριον, τὸ, peculiariter dicitur certum & indubitatũ ſignum, ſeu neceſſariũ: vel quod perpetuò vnũ ſignificat. Ariſto. Rhet. 1. Generaliter quoduis ſignum, indicium, notam, ſeu argumentum ſignificat. Plat. in apol. Socr. μεγάλα δ' ἔγωγ' ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τούτων. Sic & apud Iſocr. & Ariſtot.

Τεκμηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, conſtans ex iis ſignis quæ vocantur τεκμήρια. Ariſtot.

Τεκμηριόω, f. ώσω, nitens coniecturis & τεκμηρίοις pronunt o. Thuc. l. 3. τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν. Sic & apud Arrian. l. 6.

Τεκμηρίωσις, coniectura, probatio, documentum, ſignum, argumentum. Arrian.

Compoſita.

Ἀξιοτέκμαρτος, ὁ καὶ ἡ, ſufficientibus argumentis probatus.

Ἀποτεκμαίρομαι, ſpeculor, conſidero: τεκμαίρομαι. Apoll.

Ἀτέκμαρτος, qui ad finem ſeu exitum perduci nequit. Heſ. & Suid. Item de quo nulla certa cõiectura fieri poteſt. Thuc l. 4 Plut. de orac. Pyth. Exp. & actiuè, inconſideratus, nullas coniecturas aut ſigna ſequens in re aliqua. Ariſtoph. in Auib.

Ἀτέκμαρτα & ἀτεκμάρτως, nullam ſequendo coniecturam, abſque coniectura. Syneſ. & Xen.

Διατεκμαίρομαι, per ſigna demonſtro ita, vt coniectare ſit facilè, certis ſignis oſtendo. Heſiod.

Δυστέκμαρτος, coniectu difficilis. Soph.

Ἐυτέκμαρτος, coniectu facilis. Heſyc.

Συντεκμαίρομαι, coniicio, coniecturam facio. Suid.

ΤΕΛΛΙΝΗ, ης, ἡ, tellina: piſcis de quo Dioſc. l. 2. Gal. de ſimpl. & Hippocr. l. 2. de diæta.

ΤΕΛΜΑ, ατος, τὸ, lama, lacuna: vel, locus cœnoſus, ſeu paluſtris. Ariſtoph. in Auib.

Τελματαῖος, cœnoſus, item paluſtris. Ariſtot. meteorol. l. 1. apud eundem τελματαῖα βάτραχοι, exp. lutariæ ranæ.

Τελματικὸς, paluſtris, lacuſtris.

Τελματώδης, idem quod τελματαῖος. Exponitur etiam lutoſus & fœculentus.

Τελματόομαι, οῦμαι, exp. in lamam luteſco & exiccor, apud Strab. lib. vlt.

Τελμὶς, ῖνος, ὁ, lutum quod eſt ἐν τοῖς τέλμασι, vel ex telmaſi collectum. Iſæus apud Etym.

ΤΕΛΛΩ, thema eſt cuius exempla aut nulla aut rara ſunt. Heſyc. τέλλον, exp. ἐποίουν, & ἔμελλον. Etymologo autem τέλλω eſt προςτάσσω, vnde ἐπιτέλλω. Dicitur etiam poni τέλλω per aphæreſin pro ςέλλω. paſſ. τέλλεται, idem Heſyc. exp. γίνεται, αὐξεται, fit, perficitur.

Τελέθω, (poet.) ſum. Hom. Od. ρ

Τελέθομαι, idem. item fio, orior. Phocyl.

Compoſita.

Ἀνατέλλω, oriri facio: vt Matth. 5. ἀνατέλλει ὁ θεὸς τὸν ἥλιον. Et generaliter, exiſtere facio, produco, emitto: vt Il. ε, Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε. Item neutraliter, orior, exorior: propriè de ſole & luna dictū (vt volunt quidam grammatici) Xen. Pæd. 8. πρὶν ἥλιον ἀνατέλλειν. Et ſimpliciter, enaſcor, exiſto, apparere incipio. Apoll.

Ἀνατολὴ, ἡ, ortus, exortus: propriè, ſolis & lunæ: vnde & abſolutè ἀνατολὴ, pro ἀνατολὴ ἡλίου dicitur. Plutarc. Item oriens pars orientalis: in qua ſignificat. frequentior eſt numerus pluralis, apud eundem & Herodia. ¶ Item album illud quod eſt iuxta vnguium radices. Poll. l. 2.

Ἀνατολικὸς: orientalis, eous.

Ἀντέλλω, idem quod ἀνατέλλω, apud poet.

Ἀντολὴ, idem cum ἀνατολὴ, ortus, oriens: apud eundem Apoll. ibidem. Pro eodem epentheſi ſyllabæ

1603 πι dicitur ἀμπολὴ apud Plut. in Rom.

Ἀντολικὸς, idem cum ἀνατολικὸς: vnde ἀντολίη interdum ſubſt pro ἀντολὴ, vt Epigr. l. 5.

Decomp. Ἐξανατέλλω, exoriri & exiſtere facio: vel excito. Plut. Item, exorior, exiſto.

Ἐπανατέλλω, & ἐπαντέλλω, itidem orior, exiſto. Apud Eurip. in Phœn. ἀπὸ κλιμάκων Ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων, expon. pedum veſtigia ſubleuans & quaſi oriri faciens.

Παρανατέλλω, ſeu παρανατέλλομαι, iuxta exorior.

Προανατέλλω, prius orior.

Προσαντέλλω, orior ſeu experior ad, ſurſum aſcēdo. Eurip. τὴν εἰς οὐρανὸν κόνιν προσαντέλλουσαν.

Συνανατέλλω, vnà orior.

Ἀπαντέλλω, produco, emitto, ἀνατέλλω. Oppian.

Ἐντέλλω, & ἐντέλλομαι, faciendum iniungo, mandatum impono quod quis exequatur. Herodi. l. 3 ἐντέλλεται τι τῶν προςτάκτων ἑαυτῷ ἀγγέλῳ Πλαυτιανῷ, &c. Sic & alibi apud eundem. Paſſiuè ἐντέλλεσθαι dicitur quod faciendum mandatur: vndè τὰ ἐντεταλμένα, mandata, iuſſa: apud Eur. in Ph. & Xen. P. 5.

Ἔνταλμα, τὸ, præceptum, mandatum, iuſſum: in ep. ad Coloſſ. c. 2.

Ἐντολεὺς, is cui aliquid iniungitur, procurator. in auth.

Ἐντολὴ, idē: paſſim in nouo Teſt. vt Matt. 17. Iohā. 14.

Προσεντέλλω, ſeu προσεντέλλομαι, (decomp.) inſuper

mando & iniungo. Xen.

Ἐπιτέλλω, idem cum ἐντέλλω. Hom.

Ἐπιτέλλομαι, idem. Il. τ, Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω. Et paſſiua ſignif. Il. β. Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐπετέταλτο αἰανέως. Αἰτωλοῖσι, mandatum ei fuerat. ¶ Significat etiam, orior, exiſto. Heſiod.

Ἐπιτολὴ, ortus, exortus. Theophr.

Συνεπιτέλλω, (decomp.) vnà orior.

Περιτέλλω, circumuoluendo ſeu circumuertēdo perficio: vnde apud Hom. annus περιτέλλεσθαι dicitur, quū circumuolutus perficitur & exigitur. Il. β. & θ.

Ὑπερτέλλω, exorior & exiſto ſuprà alios, ſupereminco: propriè de ſtella dicitur, quæ quum orta eſt, alias omnes antecellit, generaliter & de aliis quæ ſupra aliquid exiſtunt & eminēt: vt apud Eurip. in Hec. Μέλαθρα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' αἰεὶ, ſupra terram eminens. Sic apud Greg. inuect. 2. in Iulian. κορυφῆς ὑπερτέλλοντα πέτρον, lapidem ſupra verticem exiſtentem. Apud Herodot. ὑπερτείλας ἥλιος, exp. ſol, efferueſcēs, vel qui ad vmbilicum cœli eſt euectus.

Ὑποτέλλω, ſuborior. Aratus.

ΤΕΛΟΣ, εος, τὸ, finis, exitus, extremum: vt τέλος ἔχειν, finem habere, ad finem perduci, apud Demoſth. Dicitur etiam τέλος ἔχειν, qui moritur, apud Xenop. Pæd. 7. Τέλος βίου, finis vitæ: in Axioch. Εἰς τέλος, poſtremò, denique, tandem: pro quo dicitur & πρὸς τὸ τέλος, apud Plat. & ἐπὶ τέλει, apud Luc. Interdum & ſine præpoſ. τέλος δὲ, vel τὸ δὲ τέλος. Διὰ τέλους, apud Soph. exp. aſſiduè, iugiter: alibi ſignificat ad finem vſque, à principio ad finem: vt in princ. orat. Aeginetica, apud Iſocr. Apud Hom. Il. τ. οὐδ' αὖ τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, exp. non præſtabis re, ſeu non efficies quod dicis. Item τέλος vectigal. Herodian. ¶ Item impenſa, ſumptus: apud Thuc. & Plutarch. ¶ Item dignitas, qualis eſt eorum qui magiſtratu funguntur, vnde οἱ ἐν τέλει, magiſtratus, aut qui principem locum apud aliquos obtinent. Soph. & Thucyd. hinc & comp. ἐντελεῖς, exp. ἄρχοντες, apud Suid. Et ἐντέλεια, τάξις ἀρχικὴ, apud Heſych. ¶ Significat etiam legionem, turmam, item cohortem, agmen, ſeu numerum equitum 2048. Iliad. κ χῶν ςρατὸν ἐν τελέεσσι. ¶ Τὰ τέλη, exp. myſteria: apud Plat. de rep. l. 7.

¶ Deriuata à τέλος finis vel effectus.

Τελικὸς, ἡ, ὁ, finalis, ad finem pertinēs. Item extremus: vt τελικὰ κεφάλαια. Aphthon.

Τέλειος, ſeu τέλεος, perfectus, vt ἀρετὴ τελεία, apud Ariſtot. eth. l. 2. c. 13. Interdum in malam partem, ſummus, extremus, vt τελεωτάτη ἀδικία apud Plat. de rep. lib. 1. Item vltimus, poſtremus, vt τέλειος ἡμέρα. Abſolutè poſitum τέλειος, de eo dicitur qui adultus eſt, ſeu qui ad virilē ætatem peruenit, interdum qui vxorem duxit, vt apud Laert. Heraclitus dicitur τέλειος μὴ τοι γενόμενος πάντα εἰδέναι qui in iuuētute ſeu adoleſcentia ſe nihil ſciuiſſe a firmabat. De eo qui vxorem duxit, apud Plut. vnde τέλειος Iupiter & Iuno τελεία, tanquam nuptiarum præſides. Dicitur & de brutorum ætate adulta ſeu integra, vt λέων τέλειος, apud Diodor. ¶ Τέλεια ἱερὰ, eximia vel ſanctiora, vel largiora & luculenta. Dem. aduerſus Neær. & apud Luc.

Τελείως, ſeu τελέως, perfectè, abſolutè. Item integrè, plenè. Exponitur & prorſus, omninò. Iſocr.

Τελειότης, ητος, ἡ, perfectio: item integritas.

Τελειόω, ſ. ώσω, ad finem perduco, finio. Thu. Item perfectum reddo & abſolutum.

Τελειοῦσθαι, abſolui, ad finem perduci, conſummari. ¶ Item ad virilem ætatē peruenire, virum fieri: vnde τελειωθέντες, qui ad virilem ætatem peruenerūt, 1639

apud Plat. de rep. l. 5. ¶ Significat τελειοῦσθαι etiam, matureſcere, Theoph. hiſt. pl. 8. ¶ Eſt etiam, γῆμαι, vxorem

vxorem ducere,teſte Euſt.

Τελείωσις,ſeu τελέωσις,εως,ἡ,perfectio,conſummatio, Ariſt.Exp.&,maturitas,apud Theoph.

Τελειωτὴς,οῦ,ὁ,conſummator,finitor.

Τελήεις,εντος,idem quod τέλειος,perfectus.Expo.& eximius,ſolennis:vnde τελήεσσαι ἑκατόμβαι,eximiis hoſtiis facta ſacrificia,Il.α.

Τελέω,f.ήσω,p.ἐκα,ad finem perduco,perficio,effectũ reddo.Hom.Apud Heſiod. ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ,expo. vbi morbo perfunctus fuerit. Apud Apoll.Rhod. τελεῖν ὄλεθρον exp. exitium afferre. Matth.cap.10.τελέσητε τὰς πόλεις,dictum putatur pro,τελέσητε τὴν ὁδὸν εἰς τὰς πόλεις,iter per ciuitates conficite.Sic apud Thucyd.l.4.Φάρσαλον ἐτέλεσε,ſ.ὁδὸν.viam Pharſalum ducentem abſoluit,i.Pharſalum peruenit.Matth.ca. 11.ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων,expon.quem finem mandãdi feciſſet.¶Item τελέω,ago,perago,celebro: *de rebus ſacris* Herodian. πομπὴν μητρὶ θεῶν τελοῦσι Ῥωμαῖοι. *Alias ſignificat,vide in ſequentibus ordinib. deriuat.*

Τελέομαι,οῦμαι,perficior,ad finem perducor.Iliad.θ. τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται. Particip. τετελεσμένος,vnde τετελεσμένον ἐστὶ,ſæpe apud Hom.erit perfectum,ſeu perficietur.Dicuntur & feſta τελεῖσθαι, i.peragi,celebrari,apud Greg.

Τελέσιος,finem imponens τελέσιος ἡμέρα, vltimus dies.Heſych.

*Τελεστικὸς,ſignificat etiam idem quod ἀνυστικὸς, vim habens perficiendi,qui perficit. Ariſtot.

Τελετὴ,finis,exitus.Hom.in Batrach.

Τελείω,idem quod τελέω,ex quo factum eſt,ι me tri gratia inſerto:vnde τελείομαι,idem cum τελέομαι, Il. α.Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ,Iouis conſulta perficiebantur.

Τελευτὴ,ῆς,ἡ,idem cum τελετὴ,& τέλος:vt βιότοιο τελευτὴ.Iliad.η.pro quo & ſine adiunctione dicitur τελευτὴ,vt apud Herod.an.l.7. ἐς τὴν Ῥώμην ἐδηλώθη ἡ τοῦ πρεσβύτου τελευτὴ, mors ſenis.Et τελευτὴν,tandem, poſtremò.Heſiod.in Erg.Τελευταὶ,exp.etiam,extremitates,apud Ariſtot.

Τελευταῖος,q. d.finalis:vltimus,poſtremus: vt τελευταία ἡμέρα,apud Luc.Τὸ τελευταῖον,& τελευταῖον,exp. poſtremò,demum,tandem:apud Æſc.Item ,vt minimum,apud Ioſeph.Sic τελευταῖα ſeu τὰ τελευταῖα, tandem, denique,apud Luc.de luctu.

Τελεύτατος (tanquam ex poſitiuo τέλευτος)vltimus, vel ſummus.Heſych.

Τελευτάω,finio,ad finem perduco:vel efficio,effectum reddo Od.γ.τελευτῆσαι τάδε ἔργα.Eurip.in Helen. Κἀγὼ στερηθεὶς σου,τελευτήσω βίον. vitam finiam te orbatus. Interdum & abſolutè τελευτᾶν dicitur, pro mori:vt apud Xeno.ὅταν τελευτήσω. Apud eundem pæd.l.1. cum genit. ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω ¶Item τελευτῶ,finem habeo,deſino Plut. in Solo.εἰς συμφορὰς τελευτᾷ, in calamitates deſinit. Et cum πρὸς apud Aphth.ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν,in inopiam deſinebat.Particip.τελευτῶν,interdum exp.tandem,ad poſtremum:vt,τελευτῶν δὲ συνεχώρησε, tandem conceſſit.Plat.

Τέλσον,finis,extremitas:(ex τέλος per metatheſin factũ & addita litera ν,teſte Euſt.) vt τέλσον ἀρούρης,Il.σ. & ν.Vtitur & Hippocr.

Compoſita.

Ἀγχιτέλεστος χρόνος,tempus appropinquans,&cuius completio prope eſt apud Nonn.

Ἀκροτελεύτιον,τὸ,finis ſeu extremitas carminis.Th.

Ἀποτελέω,efficio,perficio,præſto.Polyb.

Ἀποτελέομαι,efficior,perficior:vnde ἀποτετελεσμένος ἀνὴρ,vir conſummatus & abſolutus,vir præſtantiſſimus,apud Xen.

Ἀποτέλεσμα,τὸ,effectio:vel effectus.Gal.& Procl. Peculiariter ἀποτελέσματα,dicuntur effectus ſtellarum:apud Plu.in Rom.Item ἀποτέλεσμα,euentus:apud Artemid.in Onirocr.

Ἀποτελεσματικὸς,effectus præſtans. Dioſ.Ἀποτελεσματικὴ,ſ.ἐπιστήμη,ſcientia docens apoteleſmata,i.tum genituram tum effectus ſtellarum.Euſt.

Ἀποτελεσμὸς,effectio.

Ἀποτελεστικὸς,q.d.effectiuus,De aſtrologis vſurpatur apud Baſil.

Ἀποτελευτάω,finem habeo,definio.Ariſtot.& actiuè finem do,termino.Alex.Aphr.

*Ἀποτελεύτησις,mors.In nou.conſt.

*Ἐκτελευτάω,idem quod τελευτάω.Æſch.

Ἐναποτελέω,(*decomp.*)perficio,ſeu efficio in vel efficio,reddo:apud eundem.

Ἀτελὴς,έος,ὁ,ἡ,imperfectus,mutilus.Ariſt.Apud Plat. de leg.ἀτελὴς ὁμολογία,pactum non ſeruatum.

Ἀτέλεια,ἡ,q.d.imperfectio : vt ἀτέλεια τῶν σπερμάτων, 1610
apud Theoph.de c.pl.l.4.c.14.

Ἀτέλεστος,infectus,non effectus: vel qui effici nequit.Od.β & apud Plat.

Ἀτελεύτητος,ad finem non perductus,non finitus: vel non effectus,irritus.Il.α. Item qui finiri non poteſt,fine carens,vt ἀτελευτήτου ὑγιείας,apud Phil.

Αὐτοτελὴς,in ſe finem ſuum habẽs:vt αὐτοτελὴς θεωρία apud Ariſtot. Item per ſe finem faciens ſeu imponens,vt αὐτοτελὴς δίκη,apud Suid.& αὐτοτελῆ φάρμακα,apud Gal.Item per ſe abſolutus & conſummatus:vt αὐτοτελὴς πρᾶξις,apud Ariſt.Item ipſe ſibi ſufficiens: apud Polyb.

*Αὐτοτελὴς,eſt Deus,apud Eurip.Pythag.

Αὐτοτελῶς abſolutè,perfectè.Polyb. Αὐτοτέλεια,perfectio,abſolutio.item integritas Herm.

Αὐτοτέλεστος,per ſe perfectus.Nonn.

Βραχυτελὴς,breuem finem habens.Exponitur &,compendiarius.Suid.& Heſy.

Γαμοτελέω,nuptias celebro Heſyc.

Γανυτελεῖν, idem exp. γανοποιεῖν ἡδύσματα ποιεῖν , lætitiam efficere,iucunditatem afferre.

Δημοτελὴς, publicis expenſis vel publico nomine factus publicus:vt δημοτελὴς θυσία.Plut.

Δημοτελέω,publicis expenſis aut publico nomine facio,apud Dem.

Διατελέω,perago,traduco,cõficio.Iſoc.Xen.Item neutraliter,permaneo,perſeuero.Ariſtot.ἄγονοι διατελοῦσι,ſteriles permanent.Plut.in Theſ.διατέλει χρώμενος τῇ κορώνῃ,claua perpetuò eſt vſus.

Ἐκτελὴς,perfectus:item perfectam & cumulatam menſuram habens.Interdum & adultus.Heſiod.

Ἐκτελειόω,ſeu ἐκτελέω,exp.perfectum reddo.

Ἐκτελέω,perficio,abſoluo,ad exitum perduco.Il. β.Apud Luc.ἐκτελέσαι τὴν καταδίκην,exp.ſupplicium perpeſſum eſſe.apud Phocy.φόνον ἐξετέλεσας,cædem patraſti.

Decomp. Διεκτελὴς, vide διεκτελέστερον,abſolutius, perfectius.Heſy.

*Παρεκτελέω,idem cum ἐκτελέω.Moſch.

*Προεκτελέω,ante perficio,ante initio,ante perſoluo. Ælian.

Συνεκτελέω,ad conſummationem confero.Th.

Ἐντελὴς,perfectus,abſolutus,vel integer,cui nihil deeſt Luc.Plut.Dicuntur & viri ἐντελεῖς,ij qui iam adulti ſunt,apud Syn.

Ἐντελῶς,perfectè,abſolutè,integrè.Heſyc.

Ἐντελεχὴς perfectus, idem cum ἐντελὴς. Ἐντελέχεια, apud Ariſto.exp.actus & perfectio.Vide &in comp. ex Ἔχω.

Ἐντελευτάω,finio vitam in,immorior.

Ἐπιτελὴς,ad finem ſeu ad exitũ perductus, abſolutus, non irritus:vt ἐπιτελὴς εὐχὴ, preces raræ vel non irritæ,apud Plat Apud Heſy.ἐπιτελὴς exp.ὡραία γαμεῖν, virgo matura viro.

Ἐπιτελειόω, ſeu ἐπιτελόω, vnde ἐπιτελείωσις , perfectio,

abſolutio, peractio: vt ἐπιτελέσεις τῆς ἀρχῆς, Plut. Exp. &, augmentum. Heſyc. Apud Plat. de leg. ἐπιτελέσεις παίδων, procreatio liberorum.

Ἐπιτελεστικὸς, efficax, qui exequitur. Ariſtot.

Ἐπιτελέωμα, victima poſtrema qua priores omnes ratæ fiebant. Suid.

Ἐπιτελέω, perficio, perago, exequor. Thuc. Herodian. Exponitur &, obeo, perfungor: vt ἆθλον ἐπιτελεῖν, apud Luc. Significat &, celebro, perago: vt ἐπιτελεῖν θυσίας, Plut.

Συνεπιτελέω, (Dec.) ad conſummationem confero.

*Εὐτελεστικὸς, qui probè abſoluit & perficit.

* Εὐτελὴς, gracilis. Plut.

Εὐτελία, ἡ, felicitas: proſpera fortuna in exequẽdis rebus & ad finem perducendis. Ariſtoph.

Ἡμιτελὴς, non omnino perfectus, vel imperfectus: vt δόμος ἡμιτελής. Il. β.

Ἡμιτέλεια, dimidium ſeu ſemiſſis Luc.

Ἡμιτέλεστος, dimidia ex parte abſolutus.

Ἑξατέλεια, ἡ, dictum fuit olim coniugium, teſte Poll. l. 3. cap. 3. ea de cauſa (vt quidam putant) quoniam in nuptiis Iunoni tanquam connubij præſidi ſacra faciebant.

*Ισοτέλεστος, eundem finem habens, ſimiliter deſinens. Soph.

Κατατέλεια, vnde apud Arrian. in exped. Alex. ἱερεῖα τῇ στρατιᾷ πάσῃ κατατέλεια ἐδίδου, exp. ſacrificiorum reliquias militibus diſtribuit.

Νεοτελὴς, recens abſolutus. Heſy.

Νυκτελέω, noctu ſacra perago. Idem.

Νυκτέλιος, dicitur Bacchus cui noctu ſacra fiebant, apud Plut. & Pauſ. Et νυκτέλια, τὰ, ipſa ſacra nocturna apud eundem. Plut.

Ὁλοτελὴς, perfectus, integer. Greg.

Ὁμοιοτέλευτον, q. d. ſimilem finem habens. Fab l. 9. c. 3.

*Ὀξυτέλευτος, finem habens acutum, deſinens ſeu finiens in acutum ſonum aut vocem acutã. Polem.

Ὀλιγοτέλεστος, ferè perfectus vel factus. Il. β.

Παντοτελὴς, idem cum ὁλοτελής.

Παντελὴς, idem. Itẽ plenus, vniuerſus, vel vniuerſalis. Plu. συνέβη δὲ Λακεδαιμονίων ἧτταν παντελῆ γενέσθαι,
1611 fuſi cæſique ad vnum Lacedæmonij omnes Interdum εἰς τὸ παντελὲς dicitur pro παντελῶς: vt Lucæ cap. 13.

Παντελῶς, omninò, prorſus, plenè abſolutè, X. Plat. &c. Pro quo poëtæ dicunt παντελέως.

Παντέλειος itidem integer & perfectus. Suid. Παντέλεια, perfectio, ſeu perfectionis ſumma, apud Phil.

Παρατέλευτος, qui eſt iuxta finem. Item penultimus. ſchol. Ariſtoph.

Προτέλειος, qui fit ante nuptias: (à τέλειος quod interdũ de eo dicitur qui vxorem duxit) vt προτέλειοι εὐχαί, preces quæ cũ ſacrificiis peragebãtur ante nuptias, apud Atticos. Interdum προτέλειοι εὐχαί generaliter dicuntur precationes, quæ fiunt ad imitandũ ſe & expiandum ante ſacrificiorum & ceremoniarum tractationem vt apud Dion. ad Demoph.

Προτέλεια, τὰ, dicũtur dona ante nuptias. Poll. *Vide* προτέλειον, *in vltima claſſe compoſ.*

Προτελευτάω, antè finio vitam ſeu prius.

Συντέλεια, ἡ, finis & cõſummatio: vt συντέλεια τοῦ αἰῶνος, Matt. 13. & alibi.

Συντελέω, q. d. ſimul ad finem tendo: vnà ad eundẽ finem tendo. Herodian. l. 2. Item conſummo, perficio, perago: vnde apud Polyb. συντελουμένης τῆς ἐκφορᾶς, dum funus peragitur. In epiſt. ad Hebr. c. 8. συντελέσω καινὴν διαθήκην, exp. fœdus nouũ pangã, ſeu conſummabo: *conſummantur enim fœdera & rata ſunt dum panguntur.* Significat etiam ſimul celebro feſtum, apud Laert.

*Συντελέω, conficio, id eſt, affligo. 2. Reg. 21.

Συμποτελεστὴς, οῦ, ὁ, exp. qui ſimul idem cũ alio feſtũ celebrſt. Exp & conſummator. Greg.

Συντελικὸς, valens ad reddendum aliquid perfectũ. Hermog.

Ἀσυντελὴς, (*decomp.*) imperfectus.

*Ἀσυντέλεστος, qui ad finem non perducitur. Plut.

Ὑπερτελὴς, plus quàm perfectus. Damaſc. Apud Eur. in Ione, τοῦ οἴκου θεοῖσι τῶν ὑπερτελὴς, exp. ſupra ſacras ædes eminens.

Ὑπερτέλειος, ſeu ὑπερτέλεος, idem.

¶ *Deriuata à τέλος, vectigal.*

Τελῶ, pendo, penſito. Plat. in Protag. ἀργύριον τελῶν ἐκείνῳ μισθὸν ὑπὲρ σοφίας. Item ſum ſub ditione, ſum ſub imperio, pareo: quæ ſignificatio ex priori depẽdet: ſolent enim tributa aut alia penſitari alicui ab iis qui eius imperio parent. Theodoric. Significat & contribuor, attribuor, cenſeor, & quaſi inter eos qui vnũ vectigal penſitant, numeror: vt πόλις εἰς τὸ Καππαδοκῶν ἔθνος τελοῦσα apud eundem hiſt. eccl. l. 2. Sic apud Luc. ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, poſtquam inter viros ſum cenſus.

Τέλεσμα, τὸ, vectigal, tributum: aut ipſa tributi penſitatio. in Pand.

Compoſita.

Ἀποτελέω, pendo tributi nomine & ſoluo. Xen. Et general. perſoluo: apud eundem pæd. 4. καὶ χαριστήρια ὥν καὶ ἔγωγε τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν.

Ἀτελὴς, à pendendo vectigali immunis. Ariſtot.

Ἀτέλεια, ἡ, immunitas. Iſocr. Pro quo Ionicè dicitur ἀτελίη, apud Herodot.

Αὐτοτελὴς, qui ſuis vtitur vectigalibus.

Ἐπιτελέω, pendo, ſoluo. Herodot.

Ἰσοτελὴς, qui idem cum alio vectigal ſeu tributum pendit Harpoc Suid. & Heſyc.

Ἰσοτέλεια, æqualis in pendendo vectigali.

Λυσιτελὴς, vtilis, frugifer: (quaſi ὁ λύων τὰ τέλη, quod qui facit, iis quibus ſoluit & abolet tributum, vtilitatem affert, vt putauit ſchol. Soph.) Diod. Sic ὑπελάμβανε γὰρ τοῖς Ῥωμαίοις ἅμα μὲν διὰ τὸ λυσιτελὲς, ἅμα δὲ διὰ τὸ δικαιότερον εἶναι, προσδέξασθαι τὴν νίκην.

Λυσιτελέω, vtilis ſum, expedio, confero. Xen. μηδενὶ δεσπότῃ λυσιτελεῖν.

Λυσιτελούντως, vtiliter apud eundem.

Ἀλυσιτελὴς, (*decomp.*) inutilis. Dem. Ἀλυσιτελῶς, inutiliter. Xen.

Ὁμοτελεῖς, qui idem tributum pendunt.

Προτελέω, exp. pecuniam repræſento & ante diem ſoluo: apud Xen. anab. l. 6.

Συντελὴς, ſimul tributum pendens: vel, eõdem tributum aut collectam conferens. Dem.

Συντέλεια, munus in decuria ſua conferendi, apud eundem. Item conſortium & communitas eorum qui cõmuni cõcilio eiuſdem gentis ſunt attributi.

Συντελέω, in eandem gentem contribuor, eiuſdem gentis concilio & communi attribuor. Pauſan. in Achaic. οὐ βουλομένους εἰς τὸ Ἀχαϊκὸν συντελεῖν. Et cẽſeor, annumeror. Dem. in Ariſtot. εἰς τὰς νόσους ἐκεῖ ὧν συντελεῖ. Interdum, contribuo, confero. Idem συντελοῦσιν εἰς τὸν πόλεμον. Itẽ, confero, i. proſum: vt quum dicitur τοῦτο εἰς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ.

Ὑποτελὴς, (q. d. qui ſub tributo eſt) qui tributo pẽdendo eſt obnoxius, vectigalis. Interdum addito genit. φόρου, apud Thuc. & μισθοῦ, apud Xen.

Ὑποτελέω, pendo. Iſocr. μὴ ἵνα φόρον ὑποτελοῦντες.

¶ *Pertinentia ad τέλος, impenſa, ſumptus.*

Τελῶ, inſumo, impendo, ſumptũ facio: vnde Gal. apud Hip. τελεῖν, exp. ἀναλίσκειν, & Athen. l. 2. δαπανᾶν. 1612

Ἀτελὴς, ſumptus ſeu impenſæ carens. Heſyc.

Ἀτέλεια, vita vel opus ſine ſumptu. Dem.

Αὐτοτελὴς, qui ſuis ſumptibus viuit, vel qui ſuis ſumptibus aliquid facit. Luc.

*Δαπανίζω, contemno, vilipendo. Ælian.

Εὐτελὴς, facilem impenſam requirẽs, tenuis, frugalis

ἀπελὴς δίαιτα, & ἀπελὴς τράπεζα, apud Herodian. Item qui paruos ſumptus facit, parcus. Menand. Ἐγὼ δ' αἰόλιτος ἀπελὴς ὑπῆρχον. Sæpe & exp. vilis: vt apud Herodian. ἰδιώτου τινὸς κ ἀπελοῦς γαμβρὸν γῆμαι. Et ἐξ ἀπελοῦς διαβολῆς, leuiſſima calumnia & viliſſima, apud eundem. l. 7.

Εὐτελῶς, q. d. paruo ſumptu, frugaliter, tenuiter.

Εὐτέλεια, ἡ, paruus ſumptus, frugalitas: aut parſimonia. Thuc. Interdum &, vtilitas. Greg.

Εὐτελίζω & ἐξευτελίζω, contemno aliquid tanquam ἀπελὲς, vilipendo, floccifacio.

*Κατευτελίζω, eleuo, paruifacio. Plut.

Κατατέλεια, impenſæ & conceſſus eſſe dicitur in lex. Herodot. teſte etiam Suid.

Πολυτελὴς, magnos ſumptus poſtulans, ſumptuoſus: vt πολυτελὴς τράπεζα, apud Plut. Interdum exp. exquiſitus, vt πολυτελὴς δίαιτα, apud Epicur. Interdum & magnificus.

Πολυτελῶς, ſumptuoſè, magnificè. Πολυτέλεια, ſumptuoſitas, magnificentia. Plut.

¶ *Deriuata à τέλη, myſteria.*

Τελειόω, ſeu τελέω, conſecro, ſacro, initio. Greg. τὸ παίδευμα τελειοῦν μετὰ τοῦ βαπτίσματος.

Τελειόομαι, οῦμαι, conſecror, initior. Idem Greg. καλὸν καὶ τὰς χεῖρας τελειοῦσθαι καὶ τοὺς πόδας.

Τελείωσις, εως, ἡ, conſecratio, initiatio. Dion. Areop. Sic & dicitur baptiſmus: apud Greg.

Τελειωτὴς conſecrator, initiator apud eund.

Τελέω, itidem initio & res diuinas facio: vnde apud Luc. ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια. & Greg. τελεσθεὶς τῷ βαπτίσματι. Item inauguro, vnde τελούμενοι ἱερεῖς ſacerdotes qui inaugurantur.

Τελεστικὸς, myſticus. Et τελεστικῶς, myſticè. Herm.

Τελεστήριον, τὸ, locus in quo fit initiatio. Heſych.

Τελετὴ, initiationis ritus. Greg. Item ipſa initiatio Plut. in Dem. Exponitur, & expiatio: item ſacerdotium, apud Dem. Item ceremonia, apud Syn. ſic & nominantur ludi ac ſacrificia.

Ἀποτελειόω, ſeu ἀποτελέω, idem cum τελειόω. D. Areop.

Ἀρτιτελὴς, recens initiatus, Plat.

Ἀτέλεστος, non initiatus: profanus. Plat. Cum genit. apud Eur. in Bacch. ἀτέλεστος βακχευμάτων.

Ἐπιτελεόω, conſecro Heſych.

Ἱεροτελεστὴς, qui ſacris initiat: ſacerdos, epiſcopus.

Ὀρφεοτελεστὴς, qui Orphicis myſteriis initiat.

Προτέλειον, τὸ, q. d. tyrocinium & initiatiuum. Greg. Nyſſ. Et generaliter omne primordium rei diuinæ faciendæ. Greg. Naz.

Προτελέω, ad initiationem præparo, vel expio ante rem ſacram. Alciphr. προτέλεια dicebantur quæ expiandi gratia ante rem ſacram fiebant. Significat & ſimpliciter, præparare ſe, idoneum, purúmq; ſe reddere: vt apud Greg. Item ante erudiri ſeu doceri. Luc. εἰ μὴ προτελεσθείης τὰ περὶ τῆς ῥητορικῆς.

Προτελίζω, idem cum προτελέω. Eur.

Συντελεστὴς, qui ſimul cum alio initiat.

Χριστοτελεστὴς qui Chriſti myſteriis initiat.

ΤΕΜΝΩ, (F. 1. τεμῶ & 2. τεμῶ: vnde aor. 2. ἔταμον & infinit. ταμεῖν. Præt. perf. τέτμηκα, tanquam ex τμέω) ſeco, ſcindo, reſeco, imputo. Luc. in Zeux. τέμνοντές καὶ διαιροῦντες ἀκριβῶς. Apud Eur. (cum duplici accuſ. τέμνειν ἵππους φόβην, reſecare equorum iubas. Τέμνειν τὰς δίκας, dirimere lites. Aliquando exp. cædo, decido, vt apud Thuc. τέμνειν τὴν ὕλην, & δένδρα τέμνειν. Apud Plat. de rep. l. 5. ἀγροὺς τέμνειν eſt ſuccisis ſegetib. vaſtare agros: ſic τὴν γῆν τέμνειν apud Thuc. l. 7. ſic apud Xen. Hell. 4. τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χώραν. Dicitur prouerbialiter μέσον τέμνειν medio ire, medium tenere: vt apud Plat. ep. 8. Dicitur & τέμνειν ὁδὸν, apud Greg. viam ſecare, i. tenere: ſic τέμνειν κέλευθον, apud Eurip. ſic & σπονδὰς τέμνειν, fœdus percutere, apud eundem in Helen.

Τέμνειν φάρμακον, concidere, in minutiſſimas partes ſecare, comminuere, conterere, contundere.

Τέμνομαι, ſecor, incidor, ſuccidor, diſſecor, reſecor: vnde metaph. τετμημένην ὁδὸν τῆς νομοθεσίας προϊέναι, inſtitutam viam & methodum ſequi. Et actiuè, idem cum τέμνω. Baſil. τὰ μέλλοντα φιλίας ἀλλήλων τέμνεσθαι, abrumpere & dirimere.

Τομὸς, ὁ, ἡ, ſcindens, incidens: acutus, vt λόγος dicitur eſſe ὅπλον τομώτερον σιδήρου. apud Phocyll. Item vi inciſoria præditus: apud Plut.

Τομῶς, more eorum quæ ſcindunt, penetranter. Exp. &, clarè, apertè, apud Callim.

Τόμος, fruſtum ſectione ſeu ſciſſione ablatum: vt γαστρὸς καὶ φύσκης τόμον, apud Athen. l. 4. Suid. & Heſyc. 1613
eſt ὁ χάρτης, ex eo quòd excidatur è pellib. animantium. Item maioris voluminis ſectio & pars, in quas eſt diuiſum & veluti diſſectum. Laert.

Τομὴ, ἡ, ſectio, ſectura, vel inciſio, amputatio. Il. α, (de ſceptro) ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, quum ſemel in montibus cæſum, ipſos montes reliquit Iſoc. de Pace, τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν. Exp. &, portio ſectione demenſa.

Τομικὸς, inciſorius, vel incidens: vt τομικοὶ ὀδόντες, apud med.

Τομαῖος, ſectus, cæſus, ſucciſus, reciſus: vt τομαῖος χαῖτα, apud Eurip.

Τομάω, ſectione egeo, ſectionem deſidero. Soph.

Τομεύω, ſeco, incido: idem quod τέμνω, Heſych.

Τομεὺς, έως, ὁ, ſector, inciſor, vel exactor, caſtrator, putator. Idem. Item inſtrumentum putatorium vel inciſorium ſignificat. vnde & inter ſcalpra ſutoris refertur apud Plat. in Alcib. Τομεῖς, dicuntur etiam octo primi dentes in vtraque gena quatuor, qui cibum abſcindunt & diuidunt. Lat. inciſores dentes. Poll. l. 2. Apud geometras τομεὺς dici traditur reſecta circuli pars, duabus ad ambitum à centro productis lineis.

Τομεῖον, τὸ, inſtrumentum quo aliquid ſcindi aut diſſecari poteſt. Galen. apud Hippocr. ſic nominari ait forcipem.

Τομὶς, ίδος, ἡ, exp. forfex.

Τομίας, ου, ὁ, ſectionem ſeu ſcalprum expertus, inciſionem paſſus: caſtratus. Athen. & Herodian. Traditur & ſumi pro ſeparato ſelectóque, apud Plat.

Τόμιον, τὸ, fruſtum, ſeu quod ſectione eſt ablatum. Peculiariter τόμια nominantur quæ ex victima reciduntur. Dion. Halic. l. 7. vel potius exta quæ ſectione è victima eximuntur: & ſuper quæ extracta manus imponebant & iurabant. Dem.

Τέμαχος, εος, τὸ, idem cum τόμος, fruſtum ſectione ablatum, plerunque de grandiorum piſcium fruſtis & ſegmentis. Ariſtoph. Impropriè apud Athen. l. 8. Æſchylus ſuas tragœdias dicit eſſe τεμάχη τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων.

Τεμάχιον (ſeu τμημάτιον,) fruſtulum ſectione alicunde ablatum, tomaculum, ſeu tomaclum. Syn.

Τεμαχίτης ἰχθύς. piſcis qui in fruſta ſecari ſolet & muria condiri, ſchol. Ariſtoph. Pro quo & abſolutè dicitur τεμαχίτης, apud Athen.

Τεμαχίσκος, paruulus, τεμαχίτης. Athen. l. 6.

Τεμαχίζω, in fruſta & τεμάχη, ſeco.

Τέμενος, εος, τὸ, agri portio à cæteris reſecti ſeorſum ab aliis ſita. Il. μ. Τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας. Plerunque eiuſmodi agri deo alicui aut heroi conſecrati erant: vt Od. θ. vnde exp. & agri ſacri. Significat & fanum ſeu delubrum. vnde apud Strab. l. 14. τοὺς τὰ τεμένη προεστῶτας, exp. æditui.

Τεμενίζω honoro τεμένει. Item conſecro. Plat.

*Τεμένιος, ad delubrum pertinens. Soph.

Τεμένισμα, idem cum τέμενος. Dion. l. 42. προτεμένισμα, τὸ, (comp.) veſtibulum templi quod eſt ante τὸ

num.Thuc.l.1.

Τευμίτης,ου,ὁ,ſ.λόφος,collis quidam in Thracia prope Tribullum,teſte Steph.Item abſolutè,incola loci illius in Sicilia propè Syracuſas, qui τεύμιος dicitur teſte eodem.Fœm. τευμῖτις:vt τευμῖτις ἄκρα, vertex teminites, apud Thuc.l.6.

Τμάω,inuſitatum format ex ſe particip.τμαόμενος,quod Suid.exp.ἀποτεμνόμενος.Et præt. τέτμηκα & τέτμημαι, vnde apud Gal. ἀνὼ πάτη δ᾽ ἐσω αὐτὴν ὁδὸς τέτμηται, via ſecta eſt.

Τμῆμα,τὸ,ſegmentum,fruſtum ſectione alicunde ablatum:vel,particula,portio.Plat.

Τμῆσις, ἡ, ſectio. Apud gramm. nomen figuræ qua compoſita aliqua vox diuiditur. Exp. & diuiſio. Item clades belli.

Τμητὴρ,ῆρος,ὁ,ſector,inciſor.Τμητὴς,idem.Heſych.

Τμητικὸς, incidendi vim habens : vt τμητικὸς χυμὸς, apud Alex.Aphr.Item aptus ad ſecandum & incidēdum,putatorius.Et paſſiuè,inciſus,ſectilis.Dioſc.

Τμητικῶς,in modum eorum quæ incidunt,incidendo,ſeu ſecando. Suid.

Τμητὸς,ſectus,inciſus.Eurip.

Τμήδην,idem cum τμητικῶς.Suid.Exp.etiam leniter Il η.Τμήδην δ᾽ αὐχὴν ἐπῆλθεν.

Τμήσσω, idem cum τμάω,ſeco,ſcindo,ſuccîdo. Apoll. Argon.1.αὐτὰρ ὁ τήν γε ἀφραδέως ἔτμηξε.imprudenter ſuccîdit. Hinc & aor.2.paſſ. ἐτμάγην, vnde tertia perſona plur. τμάγεν pro ἐτμάγησαν. Iliad. π. Πάσας σκιδνάμενοι ἐπεὶ ἂρ τμάγεν,quoniam diuiſi & diſſipati erant.*Sunt tamen qui hæc tempora à τμήγω formare malint.*

Τμήγης,ου,ὁ,idem cum τμητὴρ,Heſych.

Τμῆγος,εος,τὸ,ſectura,ſciſſura,ſulcus.idem.

Τάμνω,Ionicè & Doricè,idem cum τέμνω. Ariſtot. Itē execo,excindo.Od.ι. Interdum,execo, i.teſticulos excido,caſtro:vt apud Heſiod.in Erg.ἐρίφους τάμνειν.
1614 ¶Apud Hom.Il.γ ὅρκια τάμνειν eſt fœdus percutere cæſis victimis: qui mos in paciſcendis fœderibus obſeruari ſolebat.

Τάμνομαι,*itidem* ſcindo,ſeco.Od ω.

Τέτμω,inuenio,offendo,nanciſcor:propriè, ἐν ἐπιτομῇ καὶ συντόμως λαμβάνω, vt inquit Euſth cui & per diplaſiaſmon ex τμάω factum videtur. Il. δ', Ἔνθ᾽ ὅγε Νέστορ᾽ ἔτετμε.Cum genit.apud Heſiod.in Theog. ὅς δέ κε τέτμῃ ἀπαρτηρῆς ὑλήεντος.

Τέμπεα,τὰ,dictæ fuerunt anguſtiæ inter Olympum & Oſſan,Theſſaliæ montes Peneo amne irriguæ,vt Etym.ex Dionyſio tradit.Generaliter verò ſic nominantur fauces,cauitates & anguſti exitus quorūuis montium, eodem teſte & Suida παρὰ τὸ τέμνειν, (vt videtur)ſunt enim quaſi diſſecta & rupta loca quibus montes à ſe inuicem diuiduntur. Item loci arboribus conſiti,& pratis ac herbis virentibus amœni:quib.videlicet nec herbæ nec arbores τμηθεῖσαι amœnitatem conciliant.Theocr.idyl.1.Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα ἢ κατὰ Πίνδω.

Compoſita, ac primùm ex τέμνω,τμήσσω,τάμνω, cum præpoſitione.

Ἀμφιτέμνω,circumcîdo,vndiquaque amputo.

*Ἀμφίτομος,vtrinque ſecans ἀμφίστομος.Oppian.

Ἀνατέμνω,diſſeco,incîdo : à partib.inferiorib.ad ſuperiores progrediendo.Athen.

Ἀνατέμνομαι diſſecor,incidor.Luc.

Ἀνατομὴ,diſſectio,inciſio:& ſpecialiter,membrorum inciſio. Ariſtot.

Ἀνατομικὸς ad anatomen pertinens. Et ἡ ἀνατομικὴ,ſ. τέχνη,ars anatomica, ars membra incidendi. Item, ἀνατομικὸς,qui anatomē factitat,vel diſſectionis corporum peritus,apud Galen.

*Ἀντιτέμνω,auxilior:propriè dato pharmaco opem fero.Eurip.

Ἀποτέμνω, abſcindo, Odyſſ.σ. Interdum pro ſimplici τέμνω.Plat.

Ἀποτέμνομαι,abſcindor,vel ſcindor. ¶Item fines circuncido,agris mulcto. Iſoc.in Archidiam. τῆς χώρας ἀποτέμνονται, idem cum accuſat. in ep. ad Philip. χώραν ἀποτεμνόμενος τοσαύτην. ¶Item præcido,ſeparo, dirimo.præfinio.Arrian. ¶Significat etiam, conſecro : quod enim deo conſecramus, id velut ab aliis ſeparamus.Luc.de ſacrif.πρόσθεν μὲν ὕλας ἀποτέμνοντο. ¶Item intercipio,tranſitu arceo.Xen.Hell.7. Polyb. 1.cum accuſ.

Ἀποτομὴ,ἡ,abſciſſio,ſciſſura.Eſt & peculiare muſicorum vocabulum.

Ἀποτομὰς,άδος,ἡ, idem. Heſych. item iaculi genus quo pentathli vtebantur,apud eundem.Interdum, adiectiuum eſt, vt quum dicit Euſt. τεύμενος eſſe γλῶσσαν ἀποτομάδα,i.abſciſſam.

Ἀποτομεὺς,abſciſſor. Item iaculum pentathli.Poll.

Ἀπότομος,ὁ καὶ ἡ,abſciſſus,abruptus,præruptus:vt ἀπότομος ἀκρώρεια,apud Soph.1.abrupta,conſcenſu difficilis.Sic ἀπότομοι πέτραι,apud Luc. Et metaph. durus, ſeuerus, inexorabilis: apud Plut.& Sapient.6.

Ἀποτόμως, abſciſſè,abruptè. Et metaph.ſeuerè,rigidè. Exponitur &,planè ſeu præciſè, apud Iſocr.in Archid. οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἐστὶν ἀποτόμως οὔτε κακὸν,οὔτ᾽ ἀγαθὸν.

Ἀποτομία,ἡ,inciſio. Chryſoſt. Item ſeueritas nimia qua res nimis ad viuum reſecatur.

Ἀπότμημα,τὸ,quod aliunde abſciſſum eſt.Heſ.

Ἀποτμήσσω,ſeu ἀποτμήγω idem quod ἀποτέμνω. Hom.& Heſiod.

Ἀποτμὴξ,γος,ὁ καὶ ἡ,abſciſſus,abruptus. Apoll.

Ἀποτάμνω,idem cum ἀποτμήσσω,Herodot.

Περιαποτέμνω,(*decomp.*)præcido.

Διατέμνω,diſſeco,diſcindo,Eurip.Et,diſtinguo,ſeparo.Plat.de leg.διατέμνω χωρίς. Item metaph.ſtudia in contraria ſcindo, dirimo, diuello : vt Æſchin.in Cteſiph.διατετμηκότα τὴν πολιτείαν.

Διάτομος,diſſectus,diſciſſus.Item æqua portione diuiſus ſeu diſſectus:vt διάτομος στήλη.

Διατμήσσω,ſeu διατμήγω,idem cum διατέμνω, diſſeco, vel diſſecando vulnero. Theoc.Item diſiicio, diſpergo.Il φ.

Διατμήσσομαι idem : vnde διατμήξασθαι ἀρούρας,arua ſcindere aratro. Apoll.Aor.διετμάγην, diſciſſus ſeu diſiunctus ſum.Il.α.

Διατάμνω,diſſeco,diſcindo.

Ἐκτέμνω, execo,excido. Il.α.Et peculiariter, teſticulos alicui ſectione eximo,caſtro. Luc. Apud Ariſt. met.l.2.ἐκτέμνειν τὴν γῆν,exp.per zonas diſtinguere.

Ἐκτέμνομαι,execor,excidor.Luc.Item caſtror:vnde ἵπποι ἐκτεμνόμενοι,apud Xen.

Ἐκτομὴ,exciſio,exectio.Plut.Apud Dioſc.pro feneſtra ſumi dicitur. Apud Plut. ἐκτομαὶ γῆς βαθεῖαι
dicuntur ipſæ ſoli herbidi partes è terra profundius 1615
exectæ ad conſtruendum tribunal

Ἐκτομεὺς,ſcalper exciſorius,vel ſecator.Heſyc.

Ἐκτομὶς,exp.ſectrix.Ἐκτομὶς μήτρα,dicitur vulua,porcorum exectitia,apud Athen.l.3.

Ἐκτομίας & ἔκτομος,exectus,caſtratus.Heſyc. & Suid.

Ἔκτομον, dicitur etiam veratrum ſeu helleborum nigrum. Gal.apud Hippocr.

Ἔκτμημα,fruſtum exectione extractum.Apud Ariſt.in met.ἐκτμήματα τῆς γῆς,ſegmenta terræ,zonæ.

Ἔκτμησις.exciſio,caſtratio

Ἐκτάμνω,idem cum ἐκτέμνω,Il γ.Herodot.l.8.

Διεκτέμνω.(*decomp.*)diſſeco,penetrans execo.

Ἐντέμνω, incido. Item cæſas ſeu mactatas hoſtias immolo.Plut.ἐντεμεῖν σφάγια Περιτήμω.

Ἐντομὴ,inciſura,inciſio,aut inciſus.Ariſtop.Item immolatio ſeu ſacrificium quod cæſa ſeu inciſa victima fit : vnde ἐντομὰς ποιῆσαι, idem quod ἐντέμνειν apud Plut.de Herodot.

Ἐντο-

Ἔντομος, inciſus ſeu inſectus. Et ἔντομον ποιεῖν, idem quod ἐντέμνειν, incidere, ſeu cædere: apud Herodot. l. 2. Τὰ ἔντομα, Heſ. ſunt fœdera & expiationes. Item apud phyſicos ἔντομα ζῶα, animalia inſecta, ab inciſuris ſic appellata: vide Ariſt. h. an. l. 4. c. 1. & Pl. l. 11. (c. 2.

Ἐντομίας, idem cum ἔντομος. Exp. & ſpado. Heſ.

Ἐντομὶς, idem cum ἐντομή. Heſych. & Suid. Ἐντομίδης, ου, ὁ, iisdem inſectus, inciſus: cuius facies aut cutis inciſa eſt, ἀμυχαῖς aut ξυσμαῖς, Suid.

Ἐντόμια, inſecta: ſchol. Ariſtoph.

Ἔντμημα, τὸ, inciſura, Xen. in Cyneg.

Ἐντάμνω, idem quod ἐντέμνω.

Ἐπιτέμνω, incido, concido: peculiariter id, quod in nimiam excreturum erat longitudinem breuius reddo, abbreuio. Syneſ. ep. 44.

Ἐπιτομὴ, præciſio ſeu reciſio, qua aliquid breuius fit. Item id quod tali præciſione eſt abbreuiatum: compendium, breuiarium, epitome. Ariſtot.

Ἐπίτομος, inciſione ſeu præciſione breuior factus, præciſus: vt ἐπίτομα ξύλα, apud Theoph. hiſt. pl. l. 5. c. 2. Et general. breuior factus, in cōpēdium redactus: vel breuis, compendiarius, vt ἐπίτομος ὁδός. Philo.

Ἐπιτμήγω, ſeu ἐπιτμήξω, idem cum ἐπιτέμνω. H.

Κατατέμνω, concîdo, vt Xen. ἑαυτὸν κατατέμνειν. Item vulneribus multis concîſum interficio, vel ſimpl. occîdo, in Epigr. φονέας ὁσίως συγγόνων κατατέμνει. Item diſſeco, ſectione dirimo. Plut. Et general. diuido, dirimo, apud Greg.

Κατατομὴ, conciſio, inciſura, ſectio.

Κατατάμνω, idem cum κατατέμνω.

Ἐπικατατέμνω, (Decomp.) concido, lacero.

Παρατέμνω, ſeco iuxta me ſitum: vel perperam ſeco, aut limites tranſgreſſus. Baſil. Exp. & ſimpliciter, diuido, ſcindo.

Περιτέμνω, circumcîdo, circūſeco. Apud Græcos bibl. interp. & in nouo T. ſign. præputiū amputo, vt act. ap. c. 12. &c. Item accîdo, interdū, imminuo, attero.

Περιτομὴ, ἡ, circumciſio ſeu circumciſura, in ep. ad Coll. c. 3. & alibi in n. Teſt.

Περιτομεὺς, έως, ὁ, is qui circumcidit. Item ſcalper exciſorius, ſeu quo ſutores coria circuncidūt. Pol. l. 7.

Περιτομὶς, pars quædam nauis. Heſych.

Περιτάμνω, idem cum περιτέμνω, Heſiod. Περιτάμνομαι, idem. Herodot. l. 2.

Ἀπερίτμητος, ὁ καὶ ἡ, (Decomp.) cui præputium nō eſt amputatum, non circunciſus. Metaph. Act. ap. ca. 7. ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ.

Προτέμνω, proſcindo, vel præſcindo, prius ſcindo.

Προτομὴ, effigies ſeu imago hominis alicuius vmbilico tenus ducta, vt προτομαὶ βασιλικαὶ apud Suid.

Προτομαὶ, dicuntur etiam facies animantiū ratione carentium, teſte Poll. l. 2. Sic & apud Ath. l. 7.

Πρότμησις, ipſa præſcindendi actio. Interdum id quod præſcinditur, vnde apud Hom. Il. λ. vmbilicus aſpidis πρότμησις dicitur, quoniam ab ipſo ſtatim partu vmbilicus infantib. præſcindi ſolet, aut quoniam iuxta vmbilicū in duo diuiditur medius homo. In hac ſignif. legitur & προτμητὸς, apud Heſ.

Προτάμνω, idem cum προτέμνω. Od. τ.

Συντέμνω, conſcindo, concîdo. Item præcîdo, in anguſtum contraho, decurro, vt apud Thuc. lib. 8. τὰς μισθοφορίας ξυνέτεμον. Et apud Eurip. in Hec. Ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω, omnibus in anguſtum contractis, ſeu paucis dicam.

Σύντομος, conciſus, breuis, compendiarius: vt σύντομος ἀπόκρισις, apud Plut. de orat. Pyth. Sic σύντομος λόγος, & σύντομος ὁδὸς, pro quo & abſolutè σύντομος dicitur. Ariſtot.

1616 Συντόμως, conciſè, breuiter, cōpendioſè. vnde συντόμως εἰπεῖν, ſæpè apud Iſoc. Item actutum, cōtinuò, è veſtigio: vt συντόμως ἀπεκρίνατο, apud Athen. l. 8.

Συντομία, ἡ, conciſa breuitas, compendium, Ariſto.

Συντάμνω, idem quod συντέμνω.

Ὑποτέμνω, ſuccido, ſubtus ſeco. Interdum, ita ſeco, vt τομὴ aut τομαὶ deorſum vergat, velut quum coria obliquè ſecantur, vt craſſiora videantur: vt apud Ariſtoph. in Equ. ὑποτέμνων δέρματα μοχθηρῶν βοῶν, Item præcîdo: vt ὑποτέμνειν ἐλπίδας. apud Xenoph. Hell. 1.

Ὑποτέμνομαι, idem. Æſchin. in Cteſiph. τὰς φθόνους ὑμῶν ὑποτεμνόμενος, præcidens vobis & ſubtrahens occaſiones rerum gerendarum. Exp. &, tranſitu aliquem arceo: apud Xen. pæd. 1.

Ὑποτομὴ, ſucciſio. Ὑποτομεὺς, qui ſuccîdit aut præcîdit: vel inſtrumentum quo ſuccîdimus & præcidimus. Ὑποτομὰς, præciſa, ſucciſa.

Ὑποτάμνω, idem cum ὑποτέμνω.

Compoſita, ſine præpoſ. ac primùm, habentia τομ.

Ἀγκυλοτόμον, ου, τὸ, inſtrumentum chirurgicum quo τὸ ἀγκύλιον τῆς γλώσσης, i. vinculum neruoſum (quod filum vulgò vocant) in pueris hæſitantib. eximitur.

Ἀεροτόμος, aerem findens, epith. auium.

Ἀκρότομος, ὁ καὶ ἡ, cuius ſummæ partes ſectæ ſunt: vt πέτρα ἀκρότομος, rupes adeò prærupta latera habens, vt ferro reſecta eſſe videantur: apud Ioſeph. ἀκρότομοι λίθοι, lapides extremis partibus reſectis complanati & politi apud eundem.

Ἀκροτομέω, extremas ſeu ſummas partes amputo, trunco. Xen. Oecon.

Ἀρτηριοτομία, ἡ, arteriæ diſſectio. Eſt remedij genus quod arteria ſecta adhibetur.

Ἀρτίτομος, nuper cæſus, nuper ſectus. Ἀρτιτόμος, nuper ſecans: qui nuper ſecuit ſeu incîdit. Cyrill.

Ἄτομος, qui ſectus non eſt. Dioſc. Item inſecabilis, qui diſſecari nequit. Plut.

Βαλαντιοτόμος, crumenarum inciſor, ſaccularius: pro quo dicitur & βαλαντιητόμος. Ariſtoph.

Βαλαντιοτομεῖν, crumenas incidere.

Βούτομος, ſiue βούτομον, nomen fruticis paluſtris, ex eo ſic dicti, (vt quidam putant) quòd commodiſſimè ſecetur boum pabulo: id quod & Suid. innuere videtur, quum ait eſſe plantam calamo ſimilem qua boues veſcantur. Alij ſic appellatum volunt παρὰ τὸ βοῦ, ἤγουν σφόδρα τέμνειν, quòd valde ſecet digitos eorum qui ipſum carpunt: vnde & à Theocr. idyll. 13. vocatur βούτομον ὀξύ. Vide & Theophr. hiſt. pl. lib. 1. c. 8.

Βραχύτομος, ita putatus vt reliquiæ breues remanſerint, breuiter reciſus.

Βραχυτομέω, ita puto vt breues remaneant reliquiæ, breuiter recido. Theoph.

Βωλοτόμος, glebas ſecans. Epigr.

Γεωτόμος, qui terram ſcindit. Item agricola: in iiſdem.

Γειοτόμος idem Apoll. Γητόμος, pro eodem.

Γητομέω, terram ſcindo ſeu findo. Apoll.

Γλωσσοτομέω, linguam alicui amputo. 2. Macch. c. 7. vnde γλωσσοτομηθῆναι, elinguatum eſſe. Plut.

Γυρητόμος αὖλαξ, ſulcus procîſſus orbiculatim: quoniam aratrum ad extremum agrum perueniens, in orbem vertitur.

Δειροτομέω, ceruicem abſcindo, decollo. Il. ψ.

Ἀποδειροτομέω, (Decomp.) idem. Od. λ. Et abſcindo à ceruice: vt κεφαλὴν ἀποδειροτόμησε. Heſiod.

Δενδροτομέω, arbores excindo. Thuc. l. 1.

Διχότομος, in duas æquales partes diſſectus, vt διχότομος σελήνη, apud Mart. Capell. Διχοτόμος, in duas partes ſecans.

Διχοτομέω, in duas partes ſeco. Polyb. Item æqua portione diuido. Procl. in Sphær.

Διχοτόμημα, τὸ, vna ex duabus partibus æqua portione reſectis. Heſych.

Διχοτομία, ἡ, diuiſio in duas partes.

Δρυοτόμος, quercuum amputator. Et generaliter, arborum amputator. Exponitur &, materiarius, item li-

guarius faber. Pro eodem dicitur & δρυτόμος: Iliad. λ & π.

Δρυοτομία, ἡ, arborum amputatio, ſeu materiæ.

Δρυοτομική, ars amputandi arbores, ars materiaria. Plat.

Δύστομος, difficilis cæſu. Vide & in comp. ex τόμος.

Ἐμβρυοτομία, ἡ, vmbilici ſectio in fœtu recens in lucem edito. Poll.

*Εὐθύτομος, idem quod ὀρθότομος. Pind.

Εὔτομος, ſectu facilis. Item benè ſeu pulchrè ſectus.

Εὔτομος οἰκία, domus quæ multis meatib. ſecta eſt ſeu peruia. Ariſtot. pol. 7. c. 11.

Ἡμίτομος, ſemiſectus. Ἡμίτομον, dimidiata pars. Luc. & Athen. Ἡμιτόμιον, idem Dioſc. l. 2.

Ἡμιτόμιος, & ἡμιτομίας, ſemicaſtratus, cui alter ex teſticulis exectus eſt.

Ἰθύτομος, (q. d. in rectum ſectus) rectus: vt ἰθύτομος οἶμος. Dion. Areopag.

Καινοτόμος, qui nouas vias ſecat: qui res nouas molitur, nouarũ rerum ſtudioſus. Καινότομος, in quo nouæ viæ ſectæ & apertæ ſunt, innouatus. Hermog.

Καινοτόμως, nouè, nouo quodam more.

1617 Καινοτομία, ἡ, innouatio, rerum nouarum molitio. Plat. Exp. &, nouitas, apud Syn.

Καινοτομέω, innouo. Luc. καινοτόμησαι τὸν τρόπον. Item rem nouam aut res nouas facio. Greg. Item res nouas molior, nouas deſigno. Herod. l. 6. Significat etiam, metallũ aut lapides excido, teſte Poll.

Καινοτομεῖσθαι, innouari. Et τὰ καινοτομούμενα, res nouæ quas aliquis molitur. Herodian. l. 7.

Καινοτόμημα, τό, innouatio. Item nouum inſtitutum.

Καλαμητομία, ſtipularum ſectio. apud Suid. Accipitur & pro meſſe.

Καρατόμος, cui caput amputatum eſt. Eurip. Item è capite abſciſſus vel reſectus. Sophocl. Καρατόμος, caput abſcindens: vnde καρατόμοι σφαγαί, apud Euripid.

Καρατομέω, caput amputo. Phrynich.

Κενοτομία, inanium & vanarum rerum ſtudium, quum via ad res vanas inaneſque ſecatur.

Κέρτομος, ὁ, ἡ, cor alicui ſcindens maledicentia: vt κέρτομα βάζειν, apud Heſiod. in Erg. Item cauillatorius, iocularis. Suid. ex Epigr.

Κερτόμιος, idem: vt κερτομίοις ἐπέεσσιν. Il. ε. pro quo & abſolutè κερτομίοισιν: vt Il. α. & Od. υ.

Κερτομία, ἡ, maledictum. Il. υ. & Od. υ.

Κερτομίας, ὁ, maledicus, cauillator, deriſor. Heſ.

Κερτομέω, maledictis inceſſo, cor alicui probris ſcindo. Hom. Item cauillor, derideo. Od. τ.

Κερτόμησις, irriſio, ludibrium. Soph.

Decomp. Ἐγκερτομέω, conuitia ingero, probris inceſſo. Item illudo. Eur.

Ἐπικερτομέω, maledictis ſeu probris inceſſo ſuper aliqua re. Interdum, falſum timorem incutere alicui cupio: vt Il. ω, Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Item deludo, derideo. Agathias apud Suid. Ἐπικερτόμημα & ἐπικερτόμησις, dictum mordax vnà cum illuſione ſeu cauillo, vel obiurgatio. Demetr. Phal.

Διακερτομέω, conuitiis proſcindo.

Κατακερτομέω, idem.

Φιλοκέρτομος, ὁ & ἡ, qui maledictis inceſſere vel cauillari & deludere amat. Od. χ.

Κυματότομος, q. d. fluctus ſecans, machina triangulari forma, anteriore triãguli parte acuta, roſtro nauis longæ aſſimilis, teſte Suida. Sic autem dicta putatur, quòd columnis & ſuſtentaculis pontium præſtrui ſoleret, ad fluctus findendos, ne maiori impetu impingerent.

Κωλοτομέω, membra incido, membris trunco.

Λαιμότομος, cui iugulus ſectus eſt, iugulatus. Eurip. Pro eodem, & λαιμοτόμος, apud eund. Λαιμοτόμος vero, iugulum incidens: in Epigr.

Λαιμοτομέω, iugulum incido, iugulo. Plut. in Oth. ὁ λαιμοτομήσας ἑαυτόν.

Λαιοτομέω, ſegetem demeto τὸ λαῖον τέμνω. Theocr. Dicitur autem λαῖον Doricè pro λήϊον.

Λατόμος, ὁ, ἡ, lapicida. Poll. & Euſt.

Λατόμιον, τό, lapidicina. Strab.

Λατομία, ἡ, idem. Latinè latomia, aut latumia. Plut. de fort. Alex. Lucill. Epigr. l. 2.

Λατομέω, lapides incido, vel è lapidibus extruo.

Ἐκλατομέω, (*Decomp.*) lapidibus conſtruo. Nonn. cap. 21.

Λιθοτόμος, idem cum λατόμος. Item chirurgus calculum excindens.

Λιθότομος, inciſus à lapide. Cyrill.

Λιθοτομία, idem cum λατομία. Thuc.

Λιθοτομίας, ὁ, idem cum λιθοτόμος. Poll.

Μακρότομος, ita putatus vt amputari longæ reliquiæ ſuperſint.

Μακροτομέω, ita puto vt longæ redundent amputatæ partis reliquiæ. Theophr.

Μηροτομέω, femur incido, femur abſcindo.

Μεσότομος, per medium ſectus: pro quo poet. μεσσότομος. in Epigr.

Μεσοτομέω, medium ſeco, ſeu per medium ſeco Xenoph.

* Νεότομος, ὁ, ἡ, recens ſectus ſeu amputatus. Eurip.

Ὀμφαλοτόμος, ſiue ὀμφαλητόμος, ὁ, ἡ, quæ vmbilicos infantibus recens natis præcidit: obſtetrix. Poll.

Ὀμφαλοτομία ſiue ὀμφαλητομία, vmbilici præciſio.

Ὀρθότομος, in rectum ſectus. Ὀρθοτόμος, in rectum ſecans.

Ὀρθοτομέω, in rectum ſeco: in ep. ad Tim. c. 2.

Ὀρχοτομέω, teſtes excido, caſtro, euiro. Apſyrt.

Ὀρχοτομία, teſtium amputatio, caſtratio.

Οὐροτομέω, caudam amputo: apud Suid.

Ὀψίτομος, ſerò putatus: qui ſerò putari ſolet. Th.

Πρωτότομος, qui primus cæſus aut putatus eſt Idem.

Πρωτοτομέω, primum ſeco vel cædo, in primis puto.

Πυροτομία, ſectio ſeu meſſis tritici.

Ῥιζοτόμος, radicum excifor ſeu ſector, qui radices colligit, earum peritiam habens. Apud Nic. ῥιζοτόμος ὥρη, tempus ſecandarum radicum. 1618

Ῥιζοτομία, radicum ſectio ſeu exciſio. Exponitur etiam herbarum ſectio. Theophr.

Ῥιζοτομικός, pertinens ad radicum exciſionem: vt ῥιζοτομικός, liber Dioclis, apud ſchol. Nic.

Ῥιζοτομέω, radices excindo ſeu ſeco: ablaqueo, apud Hippocr. & Theophr.

Ῥινοτόμος, ſcuta ſeu clypeos diſſecans. Item qui naſum vel nares ſecat.

Ῥινοτομέω, ſcuta ſeco: vel nares amputo. Euſt.

Ῥυμοτομία, viarum vicorúmque ſectio & metatio: partitio in ſtrigas. Polyb. & Diod. Sic.

Ῥυμοτομέω, per vicos partior & ſeco: ſeu ſtrio, vel ſtringo, in ſtrigas ſeco. Diod. Sic. & Ioſeph.

Σιδηροτομέω, ferro ſeco, ferro incido. in Epigr.

Σκυτοτόμος, qui coria incidit in ſuos vſus aptata & concinnata, ad calceos, loráve aut ſimilia conficienda: cerdo. Plat. Xen. Plut.

Σκυτοτομικός, ad σκυτοτόμον pertinens: vnde σκυτοτομική, ſ. τέχνη, ars ſutoria, ſeu ars ſutorum, calceariorum ſeu corariorum. Plat.

Σκυτοτομέω, artem ſutoriam exerceo, factito artem incidendi coria. Ariſtoph. & Ariſtot.

Σπλαγχνοτόμος, viſcerum ſector, qui viſcera hoſtiæ mactatæ cultro reſoluit & eximit.

Ὑλοτόμος, qui arbores in ſyluis ſuccidit, ſeu cæſor materiæ. Heſiod. Item lignator, qui in ſyluis ligna cædit cremanda. Iliad. ψ. Pro eodem dicitur & ὑλητόμος, Theocr.

Ὑλοτομικὸς, ad materiam pertinens, vel aptus ad ὕλης τομήν.

Ὑλοτομία, materiæ ſucciſio. Pol. Item ars cædendi ligna & materiem. Ariſtot.

Ὑλοτομέω, materiem cædo ſeu ſuccido, lingua in ſyluis cædo. Heſiod. in Erg.

Τρωγατόμος, qui apum fauos eximit. Heſych.

Φλεβοτόμος, venæ inciſor, qui venam incidit ſeu ſecat.

Φλεβοτόμον, τὸ, ſcalpellum ſeu aliud inſtrumentum quo vena inciditur.

Φλεβοτομία, ἡ, venæ inciſio ſeu venarum. Exp. &, ſanguinis miſſio; apud Dioſ. l. 6. Et generaliter, vacuatio venarum. Gal.

Φλεβοτομέω, venam ſeco. Item ſanguinem mitto. Gal.

Φλεβοτομέομαι, vena mihi inciditur.

Ὠμότμητος, qui ſectus vel cæſus fuit quum adhuc crudus aut immaturus eſſet.

Ὠμοτομέω, incido adhuc crudum. Ægin.

Compoſita ex τμήω, aut τμήσσω, ſine præpoſitione.

Ἄτμητος, ὁ καὶ ἡ, qui ſectus non eſt, ſectionem non expertus ſeu paſſus: vt κόμη ἄτμητος, coma nō deſecta, non tonſa. Et ἄτμητος ἄμπελος vitis non putata, apud Plut. Exp. & non exectus, non caſtratus, item indiuiduus, item inſecabilis. Apud Thuc. lib. 1. γῆ ἄτμητος dicitur non vaſtata.

Γλωσσότμητος, cui lingua amputata eſt.

*Εὐτμητος, valdè ſectus, in multas partes ſectus ſeu ſectilis. Oppian.

Εὔτμητος, bene inciſus, bene reparatus. Pro quo poet. ἐΰτμητος: vt ἐϋτμήτοισι τοῖχοι. Hom.

Λαιμότμητος, idem cum λαιμότομος: vt apud Euripid. in Phoen. λαιμότμητον Γοργόνος κάρα.

Λαῖτμα, traiectus, latitudo ſeu æquor. Od. ε. Silenus in gloſſis λαῖτμα mare eſſe tradidit, itidémque. Irenęus. Dictum eſt autem quaſi λαίτμημα. Nam quum vniuerſum diſtributum eſſet in partes duas, terram & mare, λαιγότμημα vocabatur ἡ θάλασσα.

Νεότμητος, nuper ſectus, recens inciſus vel cæſus. Exp. & recens tritus. Luc.

Πολύτμητος, in multum diuiſus, in multas partes diſſectus. Oppian.

Φιλότμητος, amans ſectionis, inciſione gaudēs. Nonn.

*Χειρότμητος, manibus exciſus. Strab.

Ὠτότμητος, aure ſeu auribus truncus. Leuit. 22.

ΤΕΝΘΩ, ſiue τένθω, comedo, rodo, arrodo, Heſiod. Ex ἔδω, pleonaſmo τοῦ τ & ν. inquit Euſt.

Τένθης, ου, ὁ, vorator, liguritor, guloſus. Ariſtoph.

Τενθεύω, ſum catillo & guloſus, ad carpēdos delicatiores cibos auidius ingero manum patinæ.

Τενθεία, ἡ, catillatio, guloſitas. Suid.

Τενθρήνη, ἡ, inſectum aculeatum, veſpæ ſimile, melli ficans, apud Nic. in Alexiph. Apud Heſyc. Ariſt. hiſt. anim. lib. 9 cap 44. eſt τενθρηδών. Quidam dictum putant ἀπὸ τῆς τενθείας, quòd liguritione delectetur.

1619 Τενθρήνιον, ου, τὸ, fauus illius inſecti, vel locus vbi fœtum edit, apud Ariſtot. an. l. 9.

Προτένθης, ου, ὁ, (*comp.*) qui prior comedit. Aliquando in bonam partem *pro*, præguſtat. Ar. apud Athen. l. 4. Aliquando in malam partem pro catillone & guloſo. apud Ariſtoph.

Προτενθεύω, prægusto, ſeu ante alios manus infero patinæ: atque ideo guloſus ſum & catillo, cupediis inhio, helluor. Ariſtoph. ibidem.

ΤΕΡΑΣ, ατος, τὸ, ſignum peculiariter tale, quo Deus aliquid nobis portendere ſeu prædicere vult. Lat portentum & oſtentum. Interdum de vſitatis ſignis & quæ non ſunt præter naturam: vt Il ρ & μ. Sæpè de inuſitatis & ſolitis, ſeu monſtris, prodigus: vt Il. δ. & apud Plut. in Fab. Dicitur & metaph. τέρατα λέγων.

Τερατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, portentoſus, monſtroſus, pro prodigio habendus. Phil. de v. M. l. 1.

Τερατωδῶς, portentosè, monſtrosè, prodigiosè.

Τερατούργημα, τὸ, opus monſtroſum, monſtrum.

Τερατικὸς, idem cum τερατώδης. Τερατικῶς, idem cum τερατωδῶς. Plut.

Τεράτειος, idem cum τερατικός.

Τεράστιος, pro iiſdem Ælian. Τεράστιος Ζεὺς, Iupiter qui ſignis è cœlo hominibus portendit. Τὸ τεράστιον, idē cum τέρας, vnde τὰ τεράστια, monſtra, miracula, apud Suid. & Heſych.

Τερατεύω, f. εύσω, & frequentiùs τερατεύομαι, portenta & monſtra loquor, mōſtrifica fingo & vana. Item mōſtrificè mentior, & calumnior. Æſchin.

Τερατεία, ἡ, prodigioſa narratio, mendacia prodigioſa. Ariſtoph. & Iſocr.

*Τερετίζω, eſt ſonum muſicum edo. Diog.

*Τερέτισμα, cantus, ſonus muſicus. Laert.

Τερθρεὺς, έως, ὁ, præſtigiator, incantator, impoſtor: dictū quaſi τερατευς. Etym.

Τερθρεύω & τερθρεύομαι, illudo præſtigiis, incanto, impoſturis vtor. Exponitur etiam, inaniter me iacto. apud Plut. de aud.

Τερθρεία, ἡ, præſtigiæ, incantatio, incantamentum. Etym. Exponitur etiam, argutari in verbis, & nimis curioſa ſubtilitate vti, λεπτολογία, apud Laert. in qua ſignif. Etym. ex τέρθρον, fieri dicit ex Rhet. lex. de quo τέρθρον in Τρέω.

Τέρθρευμα, τὸ, idem. Heſych.

Compoſita.

Ἐπιτερατεύομαι, prodigiosè affingo. Pauſ.

Θεοτέρατος, à Deo prodigiosè proficiſcens. D. Phal.

Περιτερατεύομαι, idem: apud Themiſt.

ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, terebinthus: arbor de qua Theoph. hiſt. pl. l. 3.

*Τερέβινθον, etiam vſurpat Dioſc. lib. 1. c. 148.

Τερεβίνθινος, η, ον, terebinthinus. Dioſ. l. 3. c. 39. Τερεβίνθινον ἔλαιον oleum quod ex terebinthi fructu fit.

Τερεβινθίνη, ſ. ῥητίνη, terebinthina reſina, apud eund.

Τερεβινθίζω, ſimilis ſum terebinthinæ reſinæ.

Τέρμινθος, eadem arbor quæ τερέβινθος, apud Dioſ. l. 1 c. 91. Eſt & alia planta lino ſimilis, ex qua Athenienſes fiſcellas ſeu naſſas nectere ſolebant, ad quarum vius rerum in iis repoſitionem vtiles & accommodatas, teſte Etym. ¶ Sic dicitur & tumoris ſpecies ſeu tuberculi, ſupra quod puſtula nigra eminet: apud Oribaſ. & Gal.

Τερμίνθινος, idem cum τερεβίνθινος. Nic.

Τέρμινθος, idem cum τερέβινθος, ſchol. Nicand.

ΤΕΡΕΩ, ῶ, f. ήσω, terebro, torno: item vulnero: vt τέρεσεν apud Hom. Heſych. exp. ἐτόρευσεν, item ἔτρωσε. Ex τείρω ortum traditur, propter affinem ſignificationem. Hinc comp. Κυκλοτερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tornando rotundus factus, Et gener. ita rotūdus ac ſi torno ad orbicularem rotunditatem exactus eſſet: vt ὄμμα κυκλοτερὲς, apud Heſiod. in Theog. de Cyclopibus. Exp. &, orbicularis, rotundus, teres: vt κυκλοτερὴς χόνδρος, apud Athen. l. 11. Apud Hom. Il. δ. κυκλοτερὲς τόξον dicitur, quoniam vehementer intenſus arcus aliquo modo circuli figuram repræſentat.

Τέρετρον, τὸ, terebrum. Hom.

Τερέτριον, terebellum ſeu terebella. Theoph. 1620

Τέρθρον, funiculus quidam in naui tenuis, per extremitates linteorum ſeu velorum traiectus. Etym. ex Rhet. lex. qui & addit hinc τερθρείαν dici τὴν λεπτολογίαν. Item ex eodem lex. annotat τέρθρα appellari foramina ſuprema inſtrumēti eius quod ſupra malū nauis eſt, & ex quo antenna dependet. Heſych. τέρθρον eſt qui communiter dicitur artemon. Alij di-

cunt eſſe funem quo velũ nauis vtrinque trahitur, alij antennæ ſummum extremúmve iugum. Metaphoricè Hippocr. γυναικ. 2. τὸ τέρθρον τοῦ πάθεος dixit ſummum morbi: vbi in præcipiti ſtat, præſénſque remedium poſtulat. ¶ Polluci eſt pars pertendens vſque ad iugula.

Τέρθροι οἱ, rudentes qui vtrinque ad extremum vel alligati ſunt, quibúſque ipſum velum intenditur & laxatur. Heſych.

Τερθρωτὴρ, eidem eſt locus vbi conſidens prorheta in mare proſpicit.

Τερηδὼν, όνος, ὁ, teredo, vermis ligna terebrans: propriè vermis qui in mari ligna terit ſeu terebrat. teſte Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 5. De quorũuis lignorũ teredinib. apud Plut. ſymp. 2. probl. 2. Τερηδόνες dicũtur etiã lumbrici equorum: Apſyrt. in Hippiatr. Eſt & in oſſibus τερηδὼν, i. caries: reſolutio continuitatis in oſſe ab eroſione facta, quæ oritur ex humore acuto & acri in oſſe putreſcente ipſúmque exulcerante.

Τερηδονίζομαι, à teredine infeſtor. Dioſc.

Ἀτερηδόνιστος, ὁ καὶ ἡ, (*decomp.*) à teredinibus non eroſus, teredinum iniuriæ non obnoxius.

Τορέω, idem cũ τερέω, perforo, ferro traiicio: item aor. 2. ἔτορον. Il. λ. Οὐδ᾽ ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, non penetrauit. Hinc & præt. med. τέτορα, perforaui, traieci, apud Heſych. quod tamen etiam à τείρω formari poteſt, ſicut ἔσπορα à σπείρω. Apud Ariſtoph. in Pace, εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα, exp. niſi hæc perſpicuè declarem & aperiam.

Τορὸς, οῦ, ὁ, penetrans, acutus: vt τορὸν φθέγμα aures acumine ſuo penetrans, apud Luc. Sic τορὸς λόγος, oratio clara & perſpicua facilè ad intellectũ & mentẽ penetrans. Exp. etiam, validus, magnus. Xen.

Τορῶς, ita vt penetret, clarè, firmiter. Suid. Item perſpicuè, apertè, apud Eur. & Athen. l. 6. Item agiliter, perniciter, exacta diligentia Plat.

Τόρος, (ſubſt.) inſtrumentum quoddam ligneũ manubrium inſertum habens, cuius vſus eſt in puteis fodiendis, apud Philyllium, teſte Euſt.

Τορεύω, idem cum τορέω, ex quo & deductum. Item facio clarũ & perſpicuum, clarè & perſpicuè explico. Ariſtoph. τόρευε πᾶσαν τὴν ᾠδήν.

Τόρευμα, τὸ, opus torno factum, toreuma. Pro ſagitta torno facta, apud Eur. in Herc. De ſculpturis in opere aliquo torno factis dicitur apud Plut. de aud.

Τόρευσις, ipſa actio tornãdi, ſeu tornãdo aliq̃d faciẽdi.

Τορευτὴς, οῦ, ὁ, tornator, qui torno aliquid facit. Ath.

Τορευτικὸς, ad tornaturam pertinens, ſeu cuius vſus eſt in tornando. Et ἡ τορευτικὴ, ſ. τέχνη ars tornandi, toreutica. Plin. l. 34. c. 8.

Τορευτὸς, tornatus, ſeu tornatilis, torno elaboratus: vt ἀργυρώματα τορευτὰ, Athen. l. 11.

Τορεὺς, έως, ὁ, idem cum τορευτής. Poll. l. 10. Τορεία, idem cum τόρευσιν. Plut.

Τορνὸς, idem cum τόρος, tornus, inſtrumentum quo aliquid tornatur & excauatur. Theogn.

Τορνόω, idem cum τορεύω, torno: aut torno cælo. Item rotundum aliquid facio: item, circulo circũſcribo. Il. ψ & Od. ι.

Τορνεύω, idem cum τορνόω, Theoph. Item, circino, circino deſcribo. Plat.

Τόρνευμα, Idem cum τόρευμα. Item ſcobs quæ torno egeritur. Dioſc. l. 1. c. 109.

Τορνευτὴς, idem cum τορευτής. Τορνευτήριον, τὸ, idem cum τόρνος ſeu τορνὸς. Theopr.

Τορνεία, ἡ, idem cum τορεία: apud eund.

Compoſita, ac primùm ex τορέω, ſeu τορὸς.

Ἀντιτορέω, ῶ, perforo, transfodio, tranſfigo. Hom.

Βούτορος, ου, ὁ καὶ ἡ, boues penetrans & transfigens, ſeu bobus transfigendis aptus. Suid.

Διατορέω, ῶ, perterebro, perforo, apud eund.

Διάτορος, penetrans: aut traiectus. Soph. Dicitur etiam διάτορος, vox, quæ aures penetrat tono ſuo acuto, firma & vehemens, apud Suid. Item Suid. διατορώτατον exp. clariſſimum, maximè perſpicuum.

Ἐκτορέω, tornando eiicio. Hom. hym. in Merc.

*Ἔντορος, validus: viuidus: τορὸς. Nicand.

Ῥινοτόρος, ſcuta ſeu clypeos perforans aut ſecans. Exp. &, pellem diſſecans ſeu clypeorum ſeu corporum. Martis epith. Il. φ.

Compoſita ex τορεύω. 1612

Διατορεύω, idem quod τορεύω. Διατόρευμα, opus tornatile: item tornatura, vt lib. 3. Reg. c. 7.

Εντορεύω, idem quod τορεύω, vel potius torno inſculpo, torno imprimo, apud Athen. & Plut.

Χρυσοτόρευτος, ex auro tornatus, vel ſcalptus aut cælatus. Suid. Heſych.

Compoſita ex τόρνος & τορνεύω.

Ἀμφίτορνος, vtrinque tornatus: item vtrinque tornando excauatus. Euripid. in Troad.

Ἀποτορνεύω, detorno. Exp. etiam, expolio, elaboro, exorno: item in orbem redigo. Poll.

Εὔτορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, tornatus. Plat. de leg.

Εὔτορνος, torno ſeu tornatu facilis. Item pulchrè tornatus; vt εὔτορνοι παράδρομοι ἴτυος. Eurip.

Περιτορνεύω, detorno, torno facio: vel torno rotundum efficio. Exp. & circumſcribo circulo.

ΤΕΡΜΑ, ατος, τὸ, terminus, meta, finis. Hom. Metaph. τέρματα νίκης, & τέρματα τέχνης, apud Athen. lib. 7. Sic τέρμα βίου, apud Soph. in Aiace. Heſych. ſimpliciter ſignificare dicit τέλος βίου, finem vitæ. In monte τέρμα dicitur eius ima pars. Suid. Dicitur & accipi pro planta pedis. Interdum aduerbialiter ſignificat, ad extremum, tandem: vt apud Phocyl. Ἀρχόμενος φείδου πάντων μὴ τέρμ᾽ ἐπιδεύης.

Τερματίζω, termino, finio. Heſych.

Τέρμις, idem cum τέρμα. Heſychio ſic dicitur pes, pars corporis extrema.

Τερμιόεις, έντος, ὁ, ad imam vſque corporis partem dependens, ad pedes vſque demiſſus. Hom.

Τέρμιος, extremus, vltimus. Soph.

Τερμιεὺς, terminalis, ſic dicitur Iupiter, παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴ καὶ τέρμα εἶναι. Etym.

Τέρμων, ονος, ὁ, idem cum τέρμις & τέρμα. Eurip. Item terminus, i. cuſtos finium deus.

Τερμόνιος, idem cum τέρμιος. Æſchyl.

Compoſita.

Ἀγχιτέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, metæ proximus. Item conterminus, finitimus: vt ἀγχιτέρμων λεώς. Eurip.

Ἁλιτέρμων, mari finitimus: in anth. Ep.

¶ Ἀπειροτέρμων infinita magnitudine præditus.

Ἀποτερματίζω, determino, definio. Item, extermino, excludo. Naz.

Ἀποτερματισμὸς definitio, determinatio. Procl.

Ἀποτερμίζω, itidem definio ſeu finio.

Ἀτερμάτιστος, ὁ καὶ ἡ, interminatus, infinitus. Diod. Sic. Item inconſtans, fundamento carens. Heſych.

Ἀτέρμων, idem: vt ἀτέρμων αἰὼν ſempiternum æuum.

Βαθυτέρμων, profundum & magnum terminum habens, id eſt, immenſus, magnus. Oppian.

Ἐπιτέρμιος, qui terminis præeſt. Heſych.

Ὁμοτέρμων, conterminus, vicinus. Nonn.

Συντέρμων, idem: vt συντέρμονες στῆλαι, in Epigr.

ΤΕΡΠΩ, F. ψω, delecto, oblecto, exhilaro: vel mulceo, demulceo. Od. α. Πεισοίστ περιπάρειδε θυμὸν ἔτερπον. Sic Plut.

Τέρπομαι, delector, oblector, delectationem capio. Od. δ. Αἴνως δὲ μύθοισιν ἔπεσί τε σοῖσιν ἀκούων Τέρπομαι. Interdum, delecto me, oblecto me, vt, Il. ι. Cum genit. exp. ſatior aut ſatio me: vel ad hilaritatem vſque me ſatio. Il. λ. Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος.

Τέρψις,

Τέρψις,ιος,ἡ, delectatio,oblectatio:vel oblectamentum,voluptas.Heſiod.Thuc.Athen.
Τερπωλὴ,idem,Od.σ.
Τερπνὸς,delectationem & voluptatem afferens,iucundus.Euripid.Vtitur & Iſocr.& Plut.Superl.τερπνίςατος (pro τερπνότατος)iucundiſſimus.Etym.
Τερπνότης,ητος,ἡ,iucunditas.

Compoſita.

Ἀντιτέρπω,viciſſim delecto.Plut.
Ἀτερπὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,minimè delectans,iniucundus,moleſtus,acerbus.Thuc.ἀτερπὴς εἰς ἀκρόασιν,auditu inſuauis. Ἄτερπος,Idem.
1622 *Ἀτερπία,idem quod ἀτερψία,moleſtia.Laert.
Ἀτερψία,ἡ,moleſtia.Luc.
Δημοτερπὴς,populo iniucundus.
*Δυστερπὴς,idem quod ἀτερπὴς,iniucundus. Oppian.
Ἐπιτέρπω,idem quod τέρπω.Ἐπιτέρπομαι,idem cum τέρπομαι.Heſiod κακῷ δ' ἐπιτέρπεται ἔργῳ.
Ἐπιτερπὴς,delectationem & voluptatē afferens,iucūdus:vt ἐπιτερπὴς ψυχὴ,apud Plut.in Rom.Homo verò ἐπιτερπὴς dicitur qui deditus eſt rebus voluptatē & delectationem afferentibus,apud eundē in Alcib.
Ἐπιτερπῶς,iucundè,ſuauiter.Idem in Per.
Περιεπιτέρπομαι,(*decomp.*)Inſuper oblector.
Εὐτερπὴς,aptus ad delectandū,Εὐτέρπη,ἡ,nomen vnius è nouem Muſis.Plut.
Θεοτερπὴς,deum delectans,deo gratus.Nonn.
*Κατατέρπω,delecto κατατέρπε,delectare.Sophon.
*Νεοτερπὴς,qui recenter oblectat,nouam delectationē adferens.Oppian.
Ὀχλοτερπὴς,turbam delectans.
*Παντερπὴς, omnes oblectans,vel delectationem adferens.Plut.
*Ποτιτέρπω , Doricè pro προστέρπω, delecto : τέρπω. Hom.

ΤΕΡΣΩ,arefacio,ſicco,ξηραίνω,Heſych.Apud eundem τέρσαι,exp.χαίνεται.Item πήγνυται.
Τέρσομαι,ſiccor.in Epigr.
Τερσία,ἡ,ſiccatio,arefactio.Iulian.ep.24.ad Serap.
Τερσαίνω,idem quod τέρσω.Il.π. ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο Αἷμα μέλαν τέρσηνε,ſiccauit. Τερσαίνομαι, idem cum τέρσομαι.Iulian.ibidem.
Διατερσαίνω,(*comp.*)exicco, inarefacio. Heſych.
Ταρσὸς, & Atticè ταῤῥὸς,οῦ,ὁ , crates ſuper qua caſei aliáque ſolent ſiccari.Hom.Theocr.Accipitur & pro omni plexu & vitilibus. ¶Ab harum cratium textarum figura ταρσὸς dicitur ala auium , teſte Suid. Item ordo remorum,apud Herodot.& Diodor.l.10. Exp.etiam,palmula remi ſeu palmula remorum ordine poſitæ.Æl.Dionyſ.Item palma manus: cui digiti ita infixi ſunt,vt alis pinnæ & nauibus remi.Suidas & Euſt.eſſe dicunt extremam manus partem,i. digitorum ordinem:alij totum μετακάρπιον eo nomine accipiunt. Tribuitur etiam pedi ταρσὸς , quæ eſt poſt calcem anterior veſtigij pars,vbi incipit prima articulatio oſſium quæ plantam conſtituūt.Suidæ τὸ πλάτος τοῦ ποδός.Euſt.τὸ κάτω πλατύ. Herodot. in Vran. ἀπέταμε τὸν ταρσὸν ἑωϋτοῦ : plantam pedis ſibi reſcidit.Poetæ ταρσοὺς & ταρσὰ(metaplaſmo generis facto)vocant integrum etiam pedem ſynecdochicè : vt in Epigr. Ὄμματά σοι καὶ ταρσὰ ποδώκεα, pedes ventis pernicitate æquandi. Iidem ſic vocant & ipſa calceamina quæ ταρσοῖς circunduntur: vt in iiſdem τί δὲ ταρσοῖς πέδιλ' ἔχεις cur calceos circum pedes habes? Galenus ταρσὸν vocari ſcribit quicquid latum eſt in modum palmæ aut plantæ pedis. Ταρσὸς ſiue κοιλὶς Theopilo medico dicitur eſſe palpebræ extrema ora limbúſque,vnde cilia naſcuntur:ipſáque pilorum in ciliis ſeries palmularum remigii inſtar.Vide Poll.lib.2.& Ruf. Dicitur & de nexu ac contextu radicum implicitarum in modum crucis.Theophr.
Ταρσώδης,ſiue ταῤῥώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,figuram ταρσοῦ gerens in modum cratis implicitus ſeu implexus. Theoph.hiſt.pl.l.6 c.7.
Ταῤῥίον,ου,τὸ,craticula.Poll.l.1.
Ταρσόω,ſiue ταῤῥόω,ῶ,munio ταρσῷ.Arbores etiam ταῤῥοῦσθαι dicuntur quarum radices mutuò implexæ veluti cratem efficiunt.Theoph.
Τάρσωμα,ſiue τάῤῥωμα,idem cum ταρσὸς, ſeu ταῤῥός. Poll.l.1. Ab Euſth.exp.κατάπλασμα.
Τερσιά,ἡ,locus vbi ſiccantur caſei & ficus. Dicitur & de vaſe cui ficus & alij fructus imponuntur:vide Poll.& Heſych.

Compoſita ex ταρσὸς ſeu ταῤῥὸς,&c.

Εὔταρσος,exp.καλῶς πτερωτός.Epigr.l.5.
Συνταῤῥος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui cum aliquo coniunctus ταῤῥὸν efficit:vt σύνταῤῥα δένδρα,arbores quarum radices mutuò implexæ veluti cratem & ſepem conficiunt. Theophr.de cauſ.pl.l.2.c.8.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ,& Atticè τέτταρες)quatuor.Od.ε. Οἱ δ' ἔλαχον τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι,Τέσσαρες. Xen. ἐπὶ τεττάρων τεταγμένος, quaterni. Pro eodem dicitur & neutro genere τέσσαρα ſeu τέτταρα , vt apud Luc. ἀφελέσθαι τέτταρα.
Τεσσαράκοντα ſeu τετταράκοντα, quadraginta.Hom.
Τεσσαρακοντάκις,ſiue τετταρακοντάκις,quadragies.
Τεσσαρακοστὸς,quadrageſimus Thuc.l.8.Τεσσαρακοσταῖος, idem Ariſtot.& Theophr.
Τέσσερες, Ionicè pro τέσσαρες. Τεσσεράκοντα, pro τεσσαράκοντα.Herodot.
Τέτορες,& τέσυρες,poeticè idem quod τέσσαρες: prius apud Heſiod.in Erg.poſterius. Od.π.
Τετρὰς,άδος,ἡ,quaternio,quaternarius numerus. Plut. ſympl.l.9. Sic dicitur etiam ἡ τετάρτη ἡμέρα , apud Dem.& eundem Plut.
Τετράδιον & τετράδειον,idem cum τετράς. Act.ap.c.12.
Τετραδιστὴς,οῦ,ὁ dicitur qui ærumnoſam vitam degit teſte Suid.ſumpta appellatione ab Hercule qui quarto menſis die natus multos labores exātlauit.Apud 1623
Athen.l.14. τετραδισταὶ dici videntur qui quarto die feſtum agitant.
Τετρακόσιοι,quadringenti.Sic dicebatur apud Athe.magiſtratus quidam.Iſocr.Dem.&c.
Τετρακοσιοστὸς, quadringenteſimus.
Τετρακτὺς,ύος,ἡ,idem quod τετράς. Pythag.in carmi. aur.v.47.Luc.& Plut.
Τετράκις,quater,Od.ε Iſocr.ad Philip.
Τετραχῆ & τετραχῶς:item τέτραχα & τετραχθὰ , quadrifariam , quatuor modis:vel in quatuor partes: priora duo apud Suid. poſterius Il.γ.& Od.ι.
Τετραχίζω,Heſych.eſt ἐπὶ τετάρτῳ μέρει ποιῶ.
Τέταρτος,ου,ὁ,quartus Od.β.& Il.ν.Pro quo in proſa dicitur τέταρτος, vnde aduerb.τετάρτως:quarto gradu ſeu loco.
Τεταρταῖος , qui quarto die aliquid agit aut patitur, quatriduanus,quartanus:vt τεταρταῖος πυρετός: apud Alex.Trall.& Alex.Aphr.pro quo interdum ſimpliciter dicitur τεταρταῖος.
Τεταρταΐζω,laboro febre quartana.
Τέτραξ,& τετράων,auium nomina:quarum prioris Ariſtophan.in Auib.meminit,& Athen.l.9.vbi ſcribit magnitudine eam maximum gallum excedere, ab auribus vtrinque κάλλαια dependentia habere , ob quæ etiam nomen accepiſſe putatur.Eiuſdem mentionem facit & Alexander Myndius l.2.de volatilibus animi vbi inter paruas aues eam referens ſpermologo ſimilem eſſe dicit , τῇ φωνῇ τετράζειν,ὠοτοκεῖν. Poſterior Phaſianus dicitur,vt idem Athen. teſtatur l.14.vide & Plin.l.10.c.32.Eſt & τέτραξ auis

quædam:de qua Ariſtot.an.l.6.c.2.

Τετραπλόος,οῦς,quadruplus. Luc.19.Τετραπλῆ,quadrupliciter.Il.α.

Τετραπλάσιος,quadruplo maior ſeu amplior.Plat.

Τετραπλασίων,idem Ariſtot.& Dioſc.

Τετραπλασιάζω,quadruplico,Τετραπλασιασμὸς,quadruplicatio.

Compoſita.

Δεκατέσσαρες, quatuordecim.Plut.

Εἰκοσιτέσσαρες , viginti quatuor. Pro quo & εἴκοσι τέσσαρα ὑπομνήματα.Athen.

Ἑξηκοντατέσσαρες,ſexaginta quatuor.

Τρεταρτημόρια, tres quartæ partes minæ,dodrans minæ. Gal.περὶ κτ̃ τόπ.4.

ΤΕΤΤΑ, vox beneuolentiæ aut honoris qua iunior ſeniorem cōpellat:vt ſcribit Euſt.Il. δ, Τέττα σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. Fuerunt & qui crediderint vocem eſſe indignationis per apocopen factam ex τέτλαθι,vt annotat idem Euſt.Vide & Ἄττα.

ΤΕΤΤΙΞ,ιγος,ὁ,cicada.Hom.Theocr.Thuc.&c. ¶Τέττιγες, dicebantur etiam coqui quidam.Athen. Euſt.& Heſych.

Τεττιγόνια,ſiue τεττιγόνιαι, cicadaſtræ:ſeu cicadæ minores,cicadulæ.Ariſtot.hiſt.an.l.5.c 30.

*Τεττιγώδης,cicadæ ſimilis,cicadæ naturam referens, ſeu habens.Lucian.

Τεττίζω,ſtrido vt cicada,fritinio.

ΤΕΥΘΟΣ,ου,ὁ,piſcis ex ſepiarum genere , de quo Athen.l.7.qui exiſtimatur eſſe loligo maior.

Τευθὶς,ίδος,ἡ,loligo minor:idem piſcis genus quod τεύθος niſi quod eo minus eſt,plurima habens ſepiæ ſimilia,numerum videlicet pedum & proboſcides. Ariſtot.Suidas vilem piſciculum fuiſſe ſcribit.¶Apud Plut.in Apophth.τευθίδες,exp gladioli piſces. ¶Nominatur & πυθὶς, placentæ quoddam genus , apud Athen.l.7.

ΤΕΥΤΑΖΩ,ſatago,ſedulò rem gero,operam & ſtudium in aliquam rem confero. Etym. Ab eodem Etym.τευτάζειν exp.etiam,στρατεύεσθαι: item τὸ αὐτὸ λέγειν, φλυαρεῖν. Dicitur & πταύζω, pro eodem apud Teleclidem,παύτος δὲ πταύζουσιν. Hinc & particip. πεταυκὼς,apud Plat.in Tim.quod Ety.exp.διατρίβων.

Τευτασμὸς,militia στρατηγία,Heſyc.

ΤΕΥΤΛΟΝ,ου,τὸ,beta:oleris genus.Dioſc.l.2.c.149. Dicitur etiam τεύτλιον & τευτλίς.Eadem planta cōmuniter σεῦτλον dicitur:apud Athen.l.9.ex Theop.

ΤΕΥΧΩ,F ξω,fabricor,ſtruo, paro. Il.ζ. δώματα καλὰ τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε.Sic Theocr.idy.28.Metaphoricè Heſyod.in Erg. Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ

1624 τεύχων.

Τεύχομαι , ſtruor:vnde particip. τετυγμένος pro τετευγμένος:vt βωμὸς τετυγμένος, ara ſtructa,ſeu bene parata,affabrè facta.Interdum exp.ſum,fio:vnde Il.β. θαυμάζομεν οἷα ἐτύχθη , mirabamur quid factum eſſet,& præt.τέτυγμαι(pro τέτευγμαι ſum.Il.δ. ταμίης πολέμοιο τέτυκται belli eſt arbiter. Interdum ſignificat,armis inſtruo,armor:vnde Od.χ. τεθωρῆχθαι γὰρ ἄμεινον,melius eſt vt armati ſimus. Actiuè etiã vſurpatur pro τεύχω:vt τεύξεσθαι δόρπον,cœnam paraturũ eſſe.Il.ι.

Quidam præteriti τέτυγμαι & aoriſti primi ἐτύχθην thema ſtatuunt τύκω,ſeu τύχω à quo τύκω eſt ao.2.infinit:τετυκεῖν,Od.ο.per reduplicationem pro τυκεῖν & τετύκοντο,Il.α, pro ἐτύκοντο. Euſt. verò τέτυγμαι pro τέτευγμαι & ἐτύχθην pro ἐτεύχθην (eliſo υ)dici tradit.

*Τεῦγμα,machinamentum,ſtructura.Theocr.

Τεῦξις,εως,ἡ , ipſa actio parandi aliquid,extructio, ſtructio.Pro quo & τύξις.Heſych.

Τευκτὴρ,ῆρος,ὁ,fabricator,inſtructor.Suid.

Τεῦκρος,idem apud Heſych.Eſt & nomen proprium, à quo Troiani dicti ſunt Teucri:hinc & Τεύκριον,ου,τὸ, & Τευκρὶς,ίδος,ἡ,teucrion,teucris herba ab inuentore Teucro denominata:de qua Dioſc.l.3.c.111.

*Τευκρὶς,etiam eſt Teucria.Theocr.

Τευκτὸς,οῦ,ὁ,fabricatus,factus.Heſych.Suid.

Τυκτὸς,οῦ,ὁ,idem vt τυκτὸν δάπεδον.Od δ,ſolum manu arteque vel etiam affabrè factum.

Τύκος,ſiue τύχος,ου,ὁ, inſtrumentum ferreum quo architecti & lapicidæ vtuntur in poliendis lapidibus.Euſt.Pauſ.Heſych.

Τυκίον ſiue τυχίον,ου,τὸ , idem quod τύκος ſeu τύχος. Euſt.

Τυκίζω ſiue τυχίζω,paro ſeu polio τῷ τύχῳ. Ariſt.

Τύκισμα,τὸ, quod τῷ τύκῳ conſtructum & paratum eſt. Lycoph. ἐν παλαιθρεπτῶνος λαϊνοῖς τυκίσμασι. Apud Eur.in Troad. Ilium vocatur κανόνων τυκίσμα Φοίβου, cuius mœnia regula & τύκῳ Apollinis extructa erant.

Τυκάνη,ἡ,inſtrumẽtum quo fruges triturantur:vt eſt tribulum ſeu tribula,apud rei ruſticæ ſcriptores.

*Τευχήεις,armatus.Oppian.

Τεῦχος,εος,τὸ,vas,alueus.ἀγγεῖον.Xenoph.Hell.1.φάσκειν ἐπὶ τεύχεις ἀλφίτων συνθεῖναι.De vaſis & inſtrumentis nauticis.Odyſſ.ο. Interdum peculiariter in plurali τεύχεα dicuntur inſtrumenta quibus ad bellum nos paramus,i.arma:vt paſſim apud Hom.

¶Τεῦχος,exp.etiam,volumen,liber.

Τευχησταὶ, armati,ſeu armati milites.Heſych.

Τευχῖτις σχοῖνος,dicitur iuncus Arabicus ſeu Babylonicus,vt tradit Dioſc.l.1.c.16.

Τέκτων,ονος,ὁ,faber lignarius ſeu materiarius.Xenoph. pæd.5. χαλκέας τε καὶ τέκτονας καὶ σκυτοτόμους. Sic ſæpe apud Hom.Soph.& alios. Item generaliter,quiuis artifex,quilibet opifex , quicunque aliquid τεύχει. Apud Eurip. τέκτονες κακῶν,malorum fabricatores.

Τεκτονικὸς,ad fabrum pertinens,fabrilis.Dioſc. Item τεκτονικὸς, qui fabrilis artis ſeu lignariæ peritus eſt: quæ ars τεκτονικὴ,dicitur ab Ariſtot.in probl.

Τεκτονία,ἡ,ſtructura,opus fabrile,Theophr.

Τεκτοσύνη,ης,ἡ,itidem ſtructura ſeu ars fabrilis.Od.ε.Et in Epigr.τεκτοσύνη ἐπέων fabricatio verborum.

Τεκτονεῖον,ου,τὸ,officina fabri,fabrica.

Τεκταίνω,fabricor,ſtruo,machinor.Apoll.Item metaph.apud Chryſoſt.

Τεκταίνομαι,ſtruor,apparor,conficior.Ariſtoph. Materia verò aliqua τεκταίνεσθαι dicitur, quæ operi fabrili aptatur,aut apta eſt.Luc. ¶Item τεκταίνομαι actiuè,fabricor, ſtruo: aut artem fabrilem exerceo. Phil.de mundo.ὁ κόσμον ἄνθρωπον ἐτεκτήνατο.

Compoſita ac primùm ex τευκτὸς & τυκτός.

Ἄτυκτος,ου,ὁ καὶ ἡ non factus,infectus.Phocyl.

*Εὔτυκος,pro ἕτοιμος.Theoc

Εὔτυκτος,&(poetica dyalyſi)ἐΰτυκτος,bene ſeu affabrè factus. ἐΰτυκτος κυνέη,Od.ζ. Apud Herodotum εὔτυκτα, exp.&,facilia,parata.

Θεότευκτος,à deo fabrefactus.

Νεότευκτος,nuper fabricatus,recens factus ſeu paratus.

Φηγότευκτος,è fago fabricatus.Lycophr.

Χαλκότευκτος,ex ære factus.Eurip.

Χρυσότευκτος,ex auro fabricatus.Apud eund.

Compoſita ex τυχίζω.

Ἀποτυχίζω,vnde ἀποτυχίσαι λίθον.Euſtathio eſt à lapide aſſulas & cæmenta malleo roſtrato decutere ad eum complanandum.

Περιτυχίζω, vnde περιτυχίσαι , circumcirca decutere malleo illo aſſulas è lapide adhuc rudi & impoli- 1625

to. Euſt.& Heſych.

Compoſita ex τεῦχος.

Ἀτευχής,εος,ἡ,armis carens,inermis. Eurip.
Μυριοτευχος,multi armati,apud eund.
Νεοτευχὴς,idem cum νεότευκτος.Il.ι.
Παντευχία,idem quod πανοπλία.Eurip.
Πεντάτευχος βίβλος,liber quinque voluminum.Sic vocantur Moſis ſcripta,quoniam in quinque volumina ſunt diſtributa. Sic octateuchon vocant octo priores veteris Teſt.libros.
Χαλκοτευχὴς,ære armatus:vel ſimpl.armatus.Eurip.
Χρυσοτευχὴς,aurea arma habens.Idem.

Compoſita ex τέκτων.

Ἀρχιτέκτων,ονος,ὁ, fabrorum materiariorum præſes,ædificij ſtructor:architectus. Plutarch.& metaph. fabricator,ſtructor: vt ἀρχιτέκτων ἐπιβουλῆς, apud Demoſth.
Ἀρχιτεκτονικὸς, ad architectum pertinens, architectonicus.Item peritus architectonices. Ariſtot. Ἀρχιτεκτονικὴ, ſ. τέχνη vel ἐπιστήμη, ars architectonica, ſeu architectura.
Ἀρχιτεκτονία,pro eodem.
Ἀρχιτεκτονέω,ῶ,architectonicam factito. Athen.l.5. Exp. & tranſitiuè,architector,fabricor.
Ἀρχιτεκτόνημα,τὸ,opus ab architecto fabricatum.
Παρατεκταίνω,admachinor,affingo.Od.ξ.
*Προστεκταίνω,inſuper ſtruo & machinor.Plut.
Συντεκταίνομαι,confabricor,vnà molior, vel ſtruo:vel idem quod τεκταίνομαι.Apoll.
Φρενοτέκτων,qui in mente ſua fabricatur:cui mens eſt fabricatrix & architecta.Sic vocatur Æſchylus tanquam mirificus verborum grande ſonantium architectus ſeu artifex.Ariſtoph.
Χρυσοτέκτων,aurifex.Epigr.

ΤΕΦΡΑ,ας,ἡ,(& Ionicè τέφρη)cinis.Hom.Plut.
Τεφρὸς,οῦ,ὁ,cinereus,cineraceus.Ariſtot.
Τεφρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ.Idem.
Τεφρικὰ κολλύρια collyria quæ & σποδιακά.
Τέφριον,τὸ,collyrium quoddam cinerei coloris.Aet.
Τεφρίζω,imitor cinerem,vergo in colorem cinereū.
Τεφρόω,ῶ,in cinerem redigo,apud Suid.
Τέφρωσις,ἡ,ipſa actio redigendi in cinerem.

Compoſita.

Ἀποτεφρόω,& ἐκτεφρόω,idem cum τεφρόω, vnde ἀποτεφρωθῆ & ἐκτεφρωθῆναι,in cinerem redigi. Auth.
Εντεφρος, in quo cinis eſt. Item cinereus, referens id in quo cinis eſt.Athen.l.13.
Κυκησίτεφρος, miſcens cinerem ſeu confundens.Ariſt.
Ὑπότεφρος,aliquatenus cinerem referens. Apoll.

ΤΕΧΝΗ,ης,ἡ,ars:ἡ τοῦ τεύχειν ἐπιστήμη: vnde & deducitur. Dicitur διὰ τέχνης,κατὰ τέχνην,& σὺν τέχνῃ,aliquid fieri, quod fit arte, artificioſè, ſcitè Ariſtot. μᾶλλον διὰ τέχνης καὶ ἐπιμελείας δυνατόν. Lucian. κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασι. Pauſ.in Att. τὰ σὺν τέχνῃ πεποιημένα.Eodem ſignificatu dicitur & τέχνῃ aliquis aliquid facere:vt Iliad.γ,ὅς ῥά τε τέχνῃ νήϊον ἐκτάμνῃσι. ¶Item metap.dolus,fallacia,fraus,techna.Hom. Dem.&c.
Τεχνήεις,εντος,ὁ,arte excultus,artificioſus:tam de perſona quàm de re.Od.θ.
Τεχνηέντως,artificioſè,ſolerter,ſcitè.Od.ε.
Τεχνικὸς, qui artis eſt aut artium, ad artem vel artes pertinens:vt τεχνικὰ ὀνόματα,apud Hermog. Item, artificioſus, arte valens, ingenioſa ſolertia præditus. Ariſtot.
Τεχνικῶς,artificioſè,ſolerter.Iſocr.& Plut.
*Τέχνιον,parua ars. Laert.
Τεχνίτης,ου,ὁ,artifex,qui artem aliquam factitat. Ariſt.
Τεχνιτεύω, artificioſè fabricor.Phil. Item arte molior:vel ſimpliciter,molior, machinor.Ioſeph. ἐπιχνιτεῦσαι τινὶ τρόπῳ φέρειν.
*Τεχνίτευμα,artificium,τέχνημα. Max.Tyr. 1626
Τεχνιτεία,ἡ,artificium Athen.l.4.
Τεχνοσύνη,ars,artificium.Epigr.
Τεχνύδριον,articula. Athen.l.10. Exp.& arguta ars,inuentiuncula,verſutia.
Τεχνάω, arte paro & conficio, artificioſè fabricor: vt Od.η.mulieres Phæacum ſcire dicuntur præ omnibus aliis ἱστὸν τεχνῆσαι.
Τεχνάομαι, artificioſè fabricor, arte paror & conficior.Xen.pæd.8. Et actiuè idem cum τεχνάω. Interdum & ſimpliciter,fabricor,cōficio.Thuc.l.2.Item, doloſè machinor & molior, ſolerter inuenio & comminiſcor. Il. ψ, Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι. Ipſe machinabor & comminiſcar.Sic Thuc.l.4.
Τέχνημα,τὸ,opus arte confectum. Xen.Item artificioſum commentum ſeu inuentum.Plut.
Τεχνήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, artificioſus, artificioſè factus: vt τεχνήμοσιν αὐλοῖ,in Epigr.
*Τεχνιτεία,ars,artificium.Epicur.
Τεχνητὸς,idem.Theophyl.ep.43.
Τεχνάζω, idem cum τεχνάω, arte conficio, ſeu ſimp. conficio. Gal. Item machinor,molior: artificioſè machinor aut doloſè, ſolerter comminiſcor.Phil. Apud Xen.in Cyneg.(de lepore) εἴωθε τεχνάζειν τῇ βαδίσει,conſueuit doloſa arte vti inter progrediendum. Exp.& tranſitiuè, doloſis artibus inſtruo: apud Plut.in Alcib.
Τέχνασμα, τὸ, ars doloſa, machinamentum, commentum,dolus.Xen.Herodian.
Τεχναστὴς,οῦ,ὁ,machinator:ſeu doli fabricator.
Τεχναστὸς,idem cum τεχνητός.
Τεχνόω,arte inſtruo.Τεχνόομαι,arte inſtruor.Gal.

Compoſita,ac primum cum præpoſitione.

Ἀντίτεχνος, ὁ καὶ ἡ, aduerſarius & æmulus alterius qui eandem artem profitetur.Luc.Et general.æmulus, contrarius commodis alterius. Ariſtot.
Ἀντιτεχνέω,ſum ἀντίτεχνος.
Ἀντιτεχνάω,& ἀντιτεχνάομαι,è contrario artificiis aliquibus vtor,è contrario machinor.
Ἀντιτέχνησις,æmulatio alterius eandem artem profitentis. Item contraria machinatio.Thuc.
Ἐκτεχνάομαι,contechnor,comminiſcor.
Ἔντεχνος, peritus,artibus inſtructus, doctus, callidus. Plat. Item de re dictum, artificialis: arte conſtans, aut ab arte profectus.Ariſtot.
Ἐντέχνως,artificioſè,ſcitè peritè.
Ἐπιτεχνάομαι, inſuper machinor & molior: vel molior,machinor,comminiſcor.
Ἐπιτέχνησις,ἡ,machinatio,adinuentio:vel commentum,inuentum,ſolertia.Thuc.
Ἐπιτεχνητὸς,arte factus,artificialis.Luc.
Ἀνεπιτεχνήτως,(Dec.)citra artem,non conſultò.
Κατάτεχνος,artificioſus,induſtrius: de homine. Vitru. Item artificioſè elaboratus:de re.Plut.
Περιτεχνάομαι, machinor, molior, vel circumquaque me verſans machinor,apud Suid.
Περιτέχνησις,machinatio,dolus:vel ſolertia.
Σύντεχνος,qui eandem artem profitetur.Ariſtoph.
Ὑπέρτεχνος,ſupra modum artificioſus.

Compoſita ſine præpoſ.

Ἀριστοτέχνης,ου,ὁ,optimus artifex.Greg.Naz.
Ἄτεχνος, ὁ καὶ ἡ,artificio carens, ab arte non profectus, inartificialis: vt ἄτεχνοι πίστεις, apud Ariſtot.in rhet. Interdum exp. artificio nullo excultus,rudis. Item carens doloſis artibus.Naz.
Ἀτέχνως,nullo adhibito artificio.Ammon.
Ἀτεχνία,nulla ars,nullum artificium:ruditas.Ariſt.
Ἀτεχνὴς,ſine dolo & fraude factus.Etym.
Ἀτεχνῶς,ſine dolo:verè,prorſus,planè. Ariſtoph. & Plat.Item valdè,vehementer.Ariſtoph.

Αὐτότεχνος,per ſe peritus,per ſe tenens artem.
Εὔτεχνος,artificioſus,peritus,artibus inſtructus.
Εὐτεχνία,ἡ,peritia,doctrina,eruditio.Heſyc.
Ἰατρότεχνης,qui medicorum artem profitetur.Ariſt.
* Κακοτεχνής,idem quod κακότεχνος.Luc.
Κακότεχνος,malis artibus deditus:vel in rebus malis ar tificioſus,malignus.Il.o.
Κακοτεχνία,ἡ mala ars quæ ad hominum perniciem conuertitur,maleficium.Item ars mala,i.non exacta artis peritia.Athen.l.14.
Κακοτεχνίον,vnde κακοτεχνίου δίκη,maleficij crimen, apud Lyſ.teſte Poll.
Κακοτεχνέω,malis artibus vtor & maleficio. Dem. Et actiuè,malis artibus adultero &deprauo:vnde κακοτεχνημένος,adulteratus,maleficium paſſus: de hæmatite lapide,apud Dioſc.l.5.
Καλλίτεχνος,pulchram artem factitans, vel pulchra artis ſuæ ſpecimina edens.
1627 Καλλιτεχνία,artis pulchritudo,artificij elegantia.P.
Καλλιτεχνέω,eleganti artificio elaboro.
Κλυτοτέχνης,celebris artifex,clarus arte:epitheton Vulcani,apud Hom.Il.α.& alibi.
Ματαιότεχνος,vanis artibus deditus.
Ματαιοτεχνία,ἡ,vanæ artis ſtudium:vel vana artis imitatio.Quint.l.2.c 20.
Μεγαλότεχνος,arte ſeu artificio magnus:vnde τὸ μεγαλότεχνον,magnum artificium.D.Halic.
Ὁμότεχνος,idem cum σύντεχνος ſuprà,Athen.
Ὁμοτεχνέω,eandem artem profiteor.Hipp.
* Παίτεχνος,artificioſus,multas artes ſciens.Æſch.
Πολύτεχνος,multa arte accuratus,multum artificij habens:vel,valde artificioſus.
Ὑαλοτέχνης & ὑελοτέχνης,artifex vitri conficiendi.
*Φιλοτέχνης,idem quod φιλότεχνος.
Φιλότεχνος,artis aut artium ſtudioſus:induſtrius,ſolers. Athen.& Plut.
Φιλοτέχνως,more eorum, qui artium ſtudioſi ſũt:vel artificioſè,ingenioſè,ſolerter.
Φιλοτεχνία,artium ſtudium:vel,ſtudium elegantię& varij artificij,ratio artificioſa.Laert.
Φιλοτεχνέω,artium ſtudioſus ſum,artificioſæ elegantię ſtudio teneor.Item incumbo in aliquã rem, more eius qui artibus eſt deditus.Epictet.Item diſſero de arte aliqua velut eius ſtudioſus.Athe.Item artificioſè & ingenioſè ago.Baſil in Hexaem. οὕτω σοφῶς φιλοτεχνοῦσαι τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος.
Φιλοτέχνημα,opus artificioſum & ſolers.
Φιλοτέχνησις, ipſa actio ſolerter aliquid efficiendi & more eorum qui artium ſunt ſtudioſi. Item,artificium,opificium.Baſil.
Προσφιλοτεχνέω,(Decomp.) ſtudium & induſtriam rei alicui adhibeo.Philo de mundo.
Χειροτέχνης, manu artem aliquam conficiens,opifex. Ariſtoph.& Xen.
Χειροτεχνία,opificium, artificium manu factum.Pla.
Χειροτεχνικός, vnde χειροτεχνικαὶ τέχναι, quæ & βαναυσικαὶ,artes mechanicæ.Poll.
Χειροτέχνως & χειροτεχνικῶς,manus artificio,vel more eorum qui mechanicas artes tractant.
Χειροτεχνέω,manu artem aliquam conficio.Hipp.
Χειροτέχνημα,opus manu factum.Poll.

ΤΗΒΕΝΝΑ,& τήβεννος,ἡ,toga,veſtis Romana.Plut. Poly.Et pro trabea,apud Dionyſ.Halic.Fuiſſe in vſu etiam apud alios colligi poteſt ex Polybio apud Athen.Scribitur & τήβενος.
Τηβεννικὸς,vt τηβεννικὴ ἐσθὴς,apud Strab.togatus cultus, i.cultus qualis eſt togatorum.

ΤΗΚΩ, (& Doricè τάκω)F.ξω, liquefacio, liquo. Plat.Theocr.Item metaph.macero,conſumo,tabefacio. Od. τ,μηδέ τι θυμὸν τῆκε,πόσιν γοόωσα,ne animum tuum macera deflendo maritum.Exp.& mollio:item attenuo.Heſych.
Τήκομαι,liquor,liqueſio,liqueſco,&c Od.τ,Præ,med. τέτηκα.Il.γ,κλαίουσα τέτηκα,lacrymis liqueſco.
Τῆξις,εως,ἡ,liquefactio.Item,tabefactio.Greg.
Τηκτικὸς ὁ,liquefaciendi vim habens:liquans.
Τηκτὸς,ὁ,liquefactus,liquatus.Eurip.Item qui liquefieri poteſt,liquabilis. Ariſtot.
Τακερὸς,ὁ (formatũ ex aor.2 paſſ ἐτάκην) liquefactus, liquatus:vel mobilis & humidus ex liquatione. Et gener.mollis,tener, delicatus, more eorum quæ liquefacta ſunt:vt apud Athen. l.3. Ὡς τακερὸν ὦ Ζεῦ καὶ μαλακὸν τὸ δέρμ' ἔχει. Sæpe de carnibus & aliis cibis dicitur maceratione vel coctione ita emollitis,vt in ore quaſi liqueſcere & diffluere videantur. Gal.Itẽ maceratus,tabefactus.Luc.Interdum actiuè tabefaciens,emacians:vt ἔρος τακερὸς,apud Anacr.
Τακερῶς,inſtar eorum quæ τακερὰ dicuntur.Ath.
Τακερόω,idem cum τήκω ſeu τακερὸν,reddo : vnde paſſ. τακερωθῆ,apud Dioſc.
Τηκεδανὸς,liquens:vel liquefaciens.Heſy.
Τηκεδὼν,idem cum τῆξις.Item tabes.Od.λ. 1628
Τήγανον,τὸ, ſartago,vel patella,in qua butyrum oleũm ve liquefieri ſolet ad piſces frigẽdos aut carnes,aut ſimilia:vnde & παρὰ τὸ τήκειν dicitur.Athen.
Τηγανίτης ἄρτος,panis in ſartagine coctus,admixto caſeo.Heſyc & Athen.l.4.
Τηγανίζω,in ſartagine coquo.Idem.
Τηγανισμὸς,coctio ſeu frixio quæ fit in ſartagine.
Τηγανιστὸς,in ſartagine frixus ſeu coctus. Athen.
Τάγηνον,τὸ,idem quod τήγανον,ex eóque ortum,teſte Euſt.Quidam tamen τάγηνον propriè volunt eſſe id quod ἐν τηγάνῳ frigitur.Plut.
Ταγηνίτης,idem cum τηγανίτης.Idem l.14.Ταγηνίας,ου, ὁ,idem:apud eundem ibidem.Etymol.ταγηνίας dicit eſſe placentas in ſartagine coctas ex adipe humido,caſeo,melle & vuis paſſulis.Ταγηνίζω,idẽ cum τηγανίζω.Ταγηνιστὸς,idem cum τηγανιστὸς:apud Athen. lib.3.

Compoſita,ac primùm ex τήκω.

Ανατήκω,idem quod τήκω.Plut.Item,tabefacio,tabidũ reddo.item mollem ac languidum reddo quaſi liquefaciens:apud eundem in præcept.ſan.
Συνανατήκω,(Dec.)ſimul liquo,ſimul liquefacio. Idem in Pomp.
Αποτήκω,idem quod διατήκω,liquo.Item macero,tabefacio,conſumo.Herodot.
Απότηξις,deſtillatio quæ fit humore liquefacto.
Ατηκτὸς,non liquatus,non liquefactus.Item qui liquefieri nequit.Ariſtot meteor.l.4.
Γυιοτακὴς,membra tabefaciens.in Epigr.
Διατήκω, idem quod τήκω.Ariſtoph.
Διατήκομαι,idem quod τήκομαι.Plut.
Εκτήκω,eliquo,exprimo liquefactum. Item emacero,extabefacio.Eurip.
Προεκτήκομαι,(decomp)prius contabeſco.
Εντήκω,illiquefacio.Item liquefactum infundo ſeu inſtillo.Plut.ἐνέτηξε μόλιβδον τῇ κεφαλῇ. Metaphoricè odium aut deſiderium alicui ἐντετηκέναι dicitur,i.ita innatum & impreſſum eſſe,vt liquefactum & infuſum plumbum firmiter inhæret.Soph.in El.Μῖσος τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι.
Επιτήκω,idem quod ἐντήκω:vel liquefacto obduco.Herodot. ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα
Κατατήκω,colliquo,colliquefacio:vel ita liquefacio vt diffluat.Odyſſ τ.Item extabefacio.ibid.
Περιτήκω idem Exp.& abſumo,occido.
Προστήκω,liquefactum affundo.Et metap. adhæreo,inſideo:more eorũ quæ liquefacta alicui affuſa firmiter inhærent.Syneſ.epiſt. 44. οὐ πάνυ προσετετήκει ἔχει καὶ προσπέπηγεν τὸ πάθος, nondum penitus inhæſit pe

ſteri eius vitium illud.

*Περίτηξις, tabefactio. Plut.

Συντήκω, liquatum iungo & vnio, vel commiſceo. Et metaph. conflo & coaleſcere facio in vnum. Plat. in ſymp. ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφυσῆσαι εἰς τὸ αὐτό. Itē colliquefacio, id eſt liquefaciendo conſumo: vt nix dicitur συντήκεσθαι, apud Xen. in Cyn. Et metaph. contabefacio, tabe & macie conſumo, & quaſi colliquo. Eurip.

Σύντηγμα, τό, q. d. colliquamentum: id quod à corpore deteritur liqueſcendo. Ariſtot.

Σύντηξις, ἡ, colliquatio: contabefactio. Orib.

Συντηκτικός, cui colliquandi ſeu contabefaciendi vis ineſt: vnde συντηκτικοὶ πυρετοὶ apud medicos. Itē qui συντηκτικῷ πυρετῷ ſeu τῇ συντήξει obnoxius eſt. Plin. l. 28. c. 9.

*Ὑπερτήκω, valdè liquefactus, valdè attenuatus. Ioſeph.

Ψυχοτακής, έος, ὁ καὶ ἡ, animum macerans. Epigr.

Compoſita ex τήγανον.

Ἀποτηγανίζω, è ſartagine comedo. Athen.

Συρακτήγανον, à Syracuſis dicitur τὸ τήγανον. τήγανον autem ipſis eſt λοπάς, teſte Athen.

ΤΗΛΕ procul. Il. 6. Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, longè ab Aſcania. Super τήλιστα, maximè procul, longiſſimè, apud Orp. in Argon.

Τηλικώτατος, longiſſimè remotus: item longiſſimè progreſſus ætate. Heſy.

1629 Τηλοῦ, idem cum τῆλε. Interdum cum genit. vt Odyſſ. γ. Τηλοῦ φασὶν Ἀχαιΐδος, procul ab Achaia. Interdum cū ἀπό, vt Heſiod. in Theog. τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων, longè à diis. Supe τηλοτάτω idem cum τήλιστα, valdè procul, longiſſimè. Od. η.

Τηλόθι, idem quod τηλοῦ, & τῆλε. Il. α τηλόθι πάτρης, procul à patria, Τηλόθεν, procul, à longinquo, eminꝰ. Od. α τηλόθεν εἰλήλουθας. Item pro τηλοῦ & τηλόθι Apoll.

Ἀποτῆλε, (comp.) procul. τῆλε ἀπό: vt in Epigr. ἀποτῆλε θεοῦ procul à Deo. Ἀποτηλοῦ, idem. Od. ι.

ΤΗΛΕΦΙΟΝ, ου, τό, portulaca agreſtis: herba de qua Dioſcori. lib. 2. c. 217. Romanis illecebra dicitur, teſte Gal. in lex. Hippocr. Eadem nomina Dioſc. ſemperuiuo tertio tribui dicit, lib. 4. c. 91.

ΤΗΛΕΦΟΣ, ου, ὁ, Telephus, de quo multa apud poetas: ſic dictus διὰ τὸ θηλάσαι αὐτὸν ἔλαφον, quòd ceruа eum lactauerit.

Τηλέφειον ἕλκος, Telephium vlcus, malignum inueteratum & quod vix cicatricem recipit: ſic dictum à Telepho qui in tali vlcere conſenuiſſe fertur.

ΤΗΛΙΑ (Atticè) & τηλία (communiter) ας, ἡ, vas ſitulæ figura. Heſychio eſt vas in quo ſubigitur farina. ¶ Itē pegma quadranguli forma, vndiquaque latas affixū habēs tabulas, in quo farina vendebatur, & coturnices vel galli gallinacei committebantur. Etymol. ex rhet. ¶ Suidæ eſt tabula lata cui piſtores panes ſuperponebant vt ſiccarentur, à quo nominatur etiā κάρδοπος. ¶ Sic dicitur etiam arca qualis eſt frumētaria: vnde Pitholaus. Seſtum dicebat eſſe, τηλίαν τοῦ Πειραιέως, apud Ariſtot. rhet. l. 3. ¶ Orus apud Etym. ſic nominari ſcribit ambitum cribri in qua ſignif. Ariſtop. vſurpauit in Pluto. ¶ Item fumarij operculum, teſte Suid. apud eundem Ariſtop. in Veſp. ¶ Apud Etym. ſic etiam nominari traditur tabula in qua teſſeris luditur. Ab aliis dici annotatur & de coturnicū luſu apud Syneſ. ep. ad fratrem, quoniam qui coturnices, πρὸς ὀρτυγομαχίαν alebant, eas ἐν τηλίᾳ committebant.

ΤΗΛΙΣ, εως, & ιδος, ἡ, fænograecum herba de qua Dioſc. lib. 2. cap. 124.

Τήλινος, vt τήλινον ἄλευρον, fænigreci farina. Τήλινον μύρον, ex fænogræco confectum vnguentum, apud Dioſ. l. 1. c. 58. ¶ Τηλίνη, à quibuſdam dicitur ὁ κύτισος, vt eſt in append. Dioſc. producit enim folia fœnigræco ſimilia, vt teſtatur idem Dioſc. l. 4. c. 113.

ΤΗΝΕΛΛΑ, & τήνελλος, ου, ὁ, lyræ harmonia & pulſatiuncula quæ in victoria edebatur. Ariſtoph.

ΤΗΡΕΩ, ῶ. F. ήσω, ſeruo, conſeruo, tueor. Demoſt. Plu. &c. Item ſeruo, i. aſſeruo, reſeruo. vt Ioan. 2. σὺ τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι. Item cuſtodio, vt Matth. 27. οἱ μετ' αὐτοῦ τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν. Interdum, obſeruo, capto. Thuc. l. 3. τηρήσαντες νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ ἀνέμῳ, obſeruata & captata nocte quadam procelloſa. Apud eundem l. 4. cum infinit. μάλιστα δὲ ἐτήρησαν ἀνέμῳ καταφέρεσθαι. Et ſequente ὅπως: apud Iſocr. in Areop.

Τερέουσι, τεδίῳσι, itidem obſeruo, caueo. Ariſtoph.

Τήρησις, εως, ἡ, ſeruatio, obſeruatio, vt τήρησις ἐντολῶν θεοῦ, 1. ep. ad Corint. c. 7. Item, cuſtodia. Act. ap. 4. & 5. Item attenta obſeruatio accuſationis, hoſtis, aut alterius rei. Thu. l. 7. Empirici τήρησιν vocabant quicquid aliquando fieri in morbis obſeruaſſent.

Τηρητικός, ſeruandi vim habens.

*Τηρός, qui tuetur, cuſtodit. Æſch.

Compoſita.

Ἀλιτηρός, peccator, ſceleratus, propriè, ὁ ἐπιτηρῶν ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα καὶ διαρπάζων, qui tempore famis eum qui molit obſeruat, & farinam diripit. Plutarchus tamen hoc etymon reprehendit. Vide & in Ἀλέω & Ἀλιτέω.

Διατηρέω, ſeruo, conſeruo, tueor. Itē ſeruo, obſeruo, vt διατηρεῖν τοὺς νόμους, Æſchin. Item attentè obſeruo, caueo. Dem. Philip. 3. διατηρῆσαι μὴ πάθωσι.

Διατήρησις, obſeruatio, conſeruatio.

Δυστήρητος, ὁ καὶ ἡ, obſeruatu difficilis vel, qui difficulter cuſtodiri poteſt. Phocyll. 1630

Ἐπιτηρέω, obſeruo, ſeu diligenti animaduerſione obſeruo. Demoſth.

Ἐπιτήρησις, ἡ, obſeruatio, animaduerſio. Greg.

Ἐπιτηρητικός, qui obſeruare ſolet, obſeruator.

Παρατηρέω, præter ius & fas obſeruo ſuperſtitioſè obſeruo, in ep. ad Gal. c. 4. Item ſimpliciter, obſeruo, diligenti animaduerſione noto. Luc.

Παρατήρημα, & παρατήρησις, obſeruatio, notatio, animaduerſio. Suid.

Παρατηρητικός, obſeruator, obſeruatorius.

De comp. Ἀπαρατήρητος, nō obſeruatus, vel qui obſeruari nequit. Ἀπαρατηρήτως, ita vt obſeruari nequeat.

Συμπαρατηρέω, vt à obſeruo.

Περιπτηρεῖν, adulterorum nates obſeruare, dum διεφθάρνται ῥαφανῖδι καὶ τίλλονται. Ariſtoph.

Πιννοτήρης, ου, ὁ, obſeruator pinnæ: cancellus vel ſquilla quæ ſemper pinnam affectans, eámque hiantem obſeruans, ſi piſciculi in ipſam ingreſſi ſint, leui morſu comprimendā eſſe concham doces, capiendámque prædam in retia iam illapſam. Athen. l. 3.

Συντηρέω, conſeruo, obſeruo.

Συντήρησις, ἡ, conſeruatio, obſeruatio. Greg.

Συντηρητικός, conſeruandi vim habens. Idem.

Τοποτηρητής, q. d. loci ſeruator: vicarius, locū tenens in concil. Chalced. can. 28.

ΤΗΤΑΩ, ῶ. F. ήσω, priuo, στερίσκω, Euſt. ¶ Item quæro, tento. Etym.

Τητῶμαι, priuor, careo. Eurip. φίλων τητωμένη.

Τῆτις, ἡ, priuatio, inopia. Heſyc.

ΤΗΥΣΙΟΣ,ε,ὁ, inanis. Od. ο. σὺ μὲψ τηΰσίω ὁδὸν ἤλθες, inane iter confeceris,fruſtra iueris.

ΤΙΑΡΑ,ας,ἡ,capitis geſtamen apud Perſas.Xen.pæd.8. ὀρθὼ ἔχων τίω τιάραν.
Τίαρις,criſta galeæ.Heſych.

ΤΙΒΗΝ,tripus.Lycophr.Dictus quaſi τελῶω,quoniam ἐπάνω πελᾶν βάσιαν κεῖται Etym.

ΤΙΓΡΙΣ,ιδος,vel ιος,ἡ,tigris fera,vide Ælian.

ΤΙΘΑΙΒΑΣΣΩ,& πθαιβώσσω,mel conficio,mel lifico.Od.ν.ἔνθα δ' ἔπειτα πθαιβώσσουσι μέλισσαι.

ΤΙΘΑΣΣΟΣ,ε,ὁ,ἡ, (pro quo ſcribitur & πθασός cicur,mitis,manſuetus,Plat.in pol.διῄρητο τοίνω ἡ δὴ ξύμπαν τὸ ζῷον τῷ πθασῷ καὶ ἀγρίῳ.Dicitur & de plantis,ac tum exp.ſatiuus.Plut.
Τιθάσιον, natura cicur & manſueta.Theoph.
Τιθασεύω,ſeu πθασσεύω,f εύσω,cicuro, manſuefacio. Plut.Metap.etiam apud Dem.Olynth.3. ὑπαγάγουσιν ἡμᾶς ἐπὶ ταῦτα,καὶ πθασσεύουσι.
Τιθασεύομαι,cicuror,manſueſco,miteſco.Plut.
*Τιθάσευσις,cicuratio,manſuefactio,Plut.
Τιθασευτὴς,ſeu πθασσευτὴς,ε,ὁ, cicurator , palpator. Metaph.apud Ariſtoph.in Veſp.
Τιθασευτικὸς,ὁ,ſiue πθασευτὸς,ὁ, qui cicurare poteſt & manſuefacere.
*Τιθασεύτωρ,cicurator,πθασευτής.Oppian.
Τίθος,idem cum πθασός.Heſyc.
Ἀτίθασος (com.) qui manſuetus & cicur non eſt,immitis,intractabilis,indomitus.Heſ. Ἀτιθάσευτος,ſeu ἀτιθάσευτος qui manſuefieri aut cicurari nequit. Exp.etiam intractabilis,implacabilis.Plut.
*Δυστιθάσευτος, qui difficulter & vix cicurari poteſt: ἀτιθάσευτος,Plut.
*Εὐπθάσευτος , qui facilè cicuratur & manſueſcit. Strab.

1631 ✝ΤΙΘΗΜΙ,(F. θήσω, pr.τέθεικα,pro τέθηκα, pro quo frequentius vſurpatur aoriſt.1.ἔθηκα,tanquā à θέω pono,colloco. Plat.in Timæo,ὅπω δὴ πυρός τε καὶ γῆς ὕδωρ ἀέρα τε ὁ θεὸς ἐν μέσῳ θεὶς, ita contingit vt inter ignem & terram aquam Deus aerémque poneret. Heſiod.in Aſp.Ἐς δίφρον θῆκαν, currui impoſuerunt. Dicitur & ἐν ἐπαίνῳ τιθέναι,apud Ariſtot.rhet. l.1 in laude ponere,laudi ducere.¶Item propono:vt πθέναι ἄθλον,præmium proponere.Iſoc ¶Item pono,repono:vt πθέναι εἰς τὸ τῶν ἀριθμὸν,apud Plut. Dicitur & πθέναι εἰς ἀιθρώπους.¶Item pono,ſuppono,theſin facio & hypotheſin,apud Ariſtot.metaphy.l.10. ¶Item pono,i.facio ita eſſe,eſto vt ita fit.Homer.καὶ τίθημι συμπαίζειν αὐτούς. ¶Item facio:vt Il.α.ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε,¶Item tribuo,attribuo:aſſigno. Xe. apomm.l. 4. ὑποτέθειθι τίω ἀπάτίω ταύτίω θήσουσι ¶Item oppono pignori,pigneror. Demoſt.ad Nico. πθημι σοὶ τίω συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν ἀρκέσαντι. Παμφίλου τάδη,oppono igitur cœnacularias ædes in ſedecim minas.
Τιθέω,etiam inuenitur,aut certè quædam tempora ab eo deducta:vt Iliad.α,ἐν χερσὶ τίθει in manibus ponebat,pro ἐτίθει Dicitur etiam πθει in imperatiuo, i.pone.
Τίθεμαι,idem quod τίθημι,pono:adhibetúrque in iiſdem loquendi generibus:vt Il. γ.ἐς δίφρον ἀῦτὰς θέτο,in curru poſuit. Apud Eurip.& Plut. ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι,turpe exiſtimare,cui opp.ἐν καλῷ τιθέναι, honeſtum ducere,apud Polyb.Apud Thucyd.li.1,θεῖν-
σιν ται ἐν ἀδικήματι, ponent in crimine, vel criminis loco. Dicitur & ἐν οὐδενὶ λόγῳ πθεμαι,apud Plut.& Dem.pro nihilo duco,flocci facio,contemno.Apud Plut. in Galba, πθέμενος τὸ κοινὸν πρὸ τοῦ ἰδίε, publicum bonum ſuo anteponens:cui opponitur ὕστερον πθεσθαι,apud Pauſ. poſtponere. Εἰς ταύτίω πθεμαι τίω τάξιν,apud Plut.in hoc ordine pono ſeu repono. Τίθεσθαι τέλος καμάτοιο πᾶσι, finem laboris omnibus imponere,apud Apoll.Rhod. Apud Luc. ὅπως τὸ παρὸν εὖ θεῖμεν, quum compoſueris quod inſtat. Pro exiſtimare,ducere,arbitrari. Ariſtot Demoſth.Syneſ.Cum variis accuſatiuis interdum variè exp. vt πθεσθαι νόμον,legem ferre. Dem. Τίθεσθαι δῶμα,apud Hom. domum ſtruere. Τίθεσθαι γνώμίω apud Dem.dicere ſententiam ſeu proponere.Τίθεσθαι ἀγῶνα apud Greg.edere certamen. Τίθεσθαι μάχίω apud Hom.& Heſi. pugnam committere ſeu conſerere. Τίθεσθαι ἀράς,apud Plutar.in Theſ.imprecari apud eundem.θέμενος φιλίαν πρὸς ἅπαντας,amicitiam iniens ſeu concilians,contrahens.Item πθεμαι, ſumo,vendico,tribuo.Plato de leg.πθεμαι τιμίω ταύτίω εἰς γῆρας,hunc honorem ſenectuti tribuo. Item pigneror,apud Dem.Item aſſentior,ſtipulor. Syneſ. ἐθέμίω τῷ δόγματι.¶Item paſſ.ſignif.ponor , collocor,ſupponor,&c.
*Τιθέναι νεκρὸν,interficere.Eurip.
Θέμα,τὸ,id quod poſitum,appoſitum,depoſitum aut propoſitum eſt.Plutarch.in conſol.ad Apollon. Ceb.Theb.Quint,lib.4.c 2.Dicitur etiam ſignificare ſidus natalitium & horoſcopū,i id quod mathematici notāt,quomodo cœlum ſit affectū,compoſitáque ſidera quum homo aliquis oritur,apud Sueton. in Aug.
Θεματικὸς,ἡ,ὁ, poſititius:vt θεματικοὶ ἀγῶνες,certamina in quibus depoſito præmio certatur. Poll.l. 3.apud Gramm. θεματικὸν ῥῆμα, verbum primitiuū, quod veluti fundamentum eſt cæterorum inde deriuatorum.
Θεματίζω,depono.Item pono caſum:in Pand.Greg.
Θεματισμὸς,ὁ,poſitio caſus. Item poſitus,ſtatio. Vitru. lib.1.c.2.
Θέσις,εως,ἡ, poſitio: vt νόμων θέσις,apud Ariſtot. polit.4.Item,diſpoſitio,cui oppon. ἄρσις & ἀφαίρεσις apud Plat.de leg.& Luc.in Harm Interdum,impoſitio:vt Demetr.Phal multa eſſe nomina dicit venuſta & iucunda:quę de re aliqua dicantur etiam παρὰ τίω θέσιν , i. etſi ei ab initio,impoſita non ſint. Philoſophis , θέσις dicitur poſitio ſeu ſumptio,qua aliquid veluti principium ponunt ſeu ſtatuunt:vel, principium quod demonſtrari non poteſt quodque non neceſſe eſt habere ſcientiam aliquam percepturum.Ariſtot.poſt.analyt.l.1.cap.2. Eodem teſte top.1. Rhetoribus theſis eſt opinio abſurda concepta de re aliqua in philoſophia nota: item quæſtio infinita , quæ remotis perſonis & perſonarum circumſtantiis,in vtramque partem tractatur.Quintil.l.3.c.5. Significat etiam,poſitus,ſitus,Ariſtot.de part.an.l.3.
Θέτης,ε,ὁ,qui aliquid depoſuit apud quempiam aut oppignerauit.Iſæus.
Θετικὸς,poſititius,ſeu poſitiuus: vt θετικοὶ νόμοι,apud Ariſtot.pol.2.c.10.
Θετικῶς,poſitiuè,affirmatiuè. Greg. Naz. Item infinitè.Hermog.
Θετὸς,ὁ,poſitus. Item adoptatus : vt θετὸς παῖς:Plutarch.
*Θηκαῖος,adiectiuum eſt à θήκη,vt θηκαῖον οἴκημα. Herodot.
Θήκη,ης,ἡ,theca,repoſitorium,locus in quo aliquid reponitur.Plat.Thuc.Xen.&c.
Θηκίον,τὸ,repoſitorium,loculus.Heſych.
Θῆμα,τὸ,eidem eſt θῆκη,τάφος,ex Soph.

Θῆμων

Θημῶν, ωνος, ὁ, aceruus & cumulus rerum ſimul poſitarum ſeu congeſtarum. Od. ε.

1632 Θημονία, ἡ, idem. Suid. Pro quo ſcribitur & θαμωνιά apud Heſyc.

Compoſita ac primum cum præpoſitione.

Ἀμφιτίθημι, circumpono. Eurip.

Ἀμφίθετος, ὁ καὶ ἡ, circumpoſitus. Item qui vtrinque poni poteſt: vt ἀμφίθετος φιάλη. Il. ψ.

Ἀνατίθημι, ſurſum pono, in altum pono, ſuſtollo. Ariſtoph. Item impono alicui, portandum quidpiam impono. Xenop. Et metap. iniungo, impono, curam rei alicuius demando. Ariſtoph. in Nub. Ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀμὰ πράγματα. ¶ Item expono, narro, Act. ap. 25. ¶ Item attribuo, acceptum fero, aſſcribo, imputo. Plutarch. in Fab. ταῦτα μὲν ἄν τις εὐνοίᾳ θεῶν ἀναθείη, Deorum beneuolentiæ aſſcripſerit. Interdum tribuo, id eſt faueo, propenſus ſum. Plat. ¶ Item ſuſpendo: vel, ſuſpenſum dico, & ſimpliciter, dico, conſecro. Ariſtoph. ταῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν. Cum præpoſit. εἰς. Herodot. ἀναθεῖναί μιν εἰς τὸ Ἡραῖον, templo Iunonis conſecraſſe. ¶ Item transfero, traduco: vt, τὰς καθ' ἡμῶν αἰτιάσεις εἰς τοὐναντίον ἀνατιθέναι τῇ τέχνῃ. ¶ Item differo, prorogo: cum genit. Soph.

Ἀνατίθεμαι, rem quampiam ſublatam alicui impono. Xenoph. Interdum, mihi ipſe impono portandum quidpiam, vel impoſitum ſuſcipio. Syneſ. ἀλλ' ἡ κάμηλος ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία, camelus ſcabioſa complurium aſinorum tollit onera. ¶ Item dico, conſecro. Plat. ¶ Item committo, communico. Plutarch. Sic in ep. ad Galat. c. 2. ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, expo. excommunicaui cum ipſis Euangelium. ¶ Item differo, in futurum reiicio: q. d. retro pono: vt ἀναθέσθαι τὸ σκέμμα, apud Syneſ. ¶ Item retracto, reuoco q. d. iterum pono, ab iis ducta metaph. qui calculos male promotos, errore intellecto, tutius collocant, teſte Suid. Luc. ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα. Antiph. ἀναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν, τὸν βίον οὐκ ἔξεστι. Ανατίθεμαι, (paſſiua ſignificat.) ſurſum ponor, imponor in altum. Item conſecror, dicor. Ariſtophanes in Plutarch. Dicitur & ἀνατίθεσθαι, quod alicui demandatur ſeu faciendum imponitur. Polyb.

Ἀνάθημα, τὸ, donum quod dicatur ſeu conſecratur, parietibus & columnis templi appenſum. Plat. polit. 2. ἀναθήματα τοῖς θεοῖς ἀνατίθεσθαι. ¶ Item ἀναθήματα, ornamenta vrbis: vt ſunt templa, baſilicæ, porticus. Strab. lib. 5. Et quælibet ornamenta: vt ἀναθήματα δαιτὸς, ornamenta conuiuij. Odiſſ. α.

Ἀναθηματικὸς, ad dicandum ſeu conſecrandum comparatus, aptus ad dicandum: in auth. Epig. Item ad ornamentum pertinens, vt ἀναθηματικὰ σκεύη.

Ἀνάθεμα, τὸ, ſacer homo, cuius caput diis inferis dicatum eſt & deuotum: execrabilis, communione cum hominibus non dignus. in ep. ad Gal. c. 1. Item idem quod ἀνάθημα. Iuſtin. Mart.

Ἀναθεματίζω, anathema eſſe declaro, execror, vel execrãdo extremis diris & execrationibus deuoueo. Reg. l. 4. c. 19.

Ἀναθεματισμὸς, execratio alicuius cum pronuntiando eſſe anathema. Iuſtin. in Authent.

Ἀνάθεσις, dilatio, apud Suid. πλειῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν. Item dicatio, conſecratio. Athen. l. 15.

Ἀνθέμεναι, poeticè dicitur pro ἀνατίθεμαι. Apoll. arg. Sic ἄνθεμα pro ἀνάθεμα.

Decomp. Ἐπανατίθημι, & ἐπανατίθεμαι, inſuper impono. Item attribuo, acceptum fero. Aphth.

Καταναθεμα exp. maledictum. Apocal.

Καταναθεματίζω, exponitur meipſum deuoueo & iuro. Matth. 26.

Προσανατίθημι, & προσανατίθεμαι, idem cum ἐπανατίθημι & ἐπανατίθεμαι, inſuper impono mihi, vel inſuper ſuſcipio. Xen. Sic in ep. ad Galat. c. 2. ἐμοὶ γὰρ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, nihil præterea oneris impoſuerunt. Exponitur etiam, communico & cõfero cum aliquo. Item me alicui adiungo vel addico. Diod. Sic. τοῖς μάντεσι προσανάθέμενος περὶ τοῦ σημείου, quum ſuper portento illo vates conſuluiſſet. Luc. in Ione tragœdo, ἐμοὶ προσανάθου, mihi te adiunge, me cum de rebus tuis confer. ¶ Προσανατίθημι, exp. etiam differo, cunctor: vt apud Suid. ὁ δὲ βραχέα προσανατεθεὶς κατένευσε ποιήσειν.

Ἀντιτίθημι, contra ſeu ex aduerſo pono, oppono. Item comparo, confero: quæ enim conferuntur inter ſe, veluti ex aduerſo ponuntur. Plutarch. in Fab. Σάμον μὲν ὑπὸ Περικλέους ἁλοῦσαν τὴν Τάραντα ὑπὸ ἀντιθεῖναι. Cum præpoſit. πρὸς & accuſat. Dem. in Mid. ἵν' αὐτὰ πρὸς τὰ ἐκείνου πεπραγμένα ἀντιθῇ τι. Cum accuſat. & genit. apud Thuc. l. 2. & 3. ¶ Item ἀντιτίθημι. idem quod ἀντιθέτως λέγω, per antitheta loquor. ¶ Significat etiam ſimpliciter, pono: vt Leuit. 14. ἀντιθήσουσι λίθους ἀντὶ τῶν λίθων, lapides ponent loco lapidum. 1633

Ἀντίθεσις, ἡ, antitheſis, oppoſitio, contrapoſitio. Et αἱ ἀντιθέσεις, oppoſitiones & obiectiones aduerſariorum contra diſputantium, Greg. Naz. ¶ Apud rhet. ἀντίθεσις appellatur aſſumptiua cauſa: vnde κατ' ἀντίθεσιν defendi id dicitur, quod per ſe improbabile aſſumptis extrinſecus auxiliis defenditur. Quin. l. 7. c. 5. ¶ Dicitur & ἀντίθεσις, vſus antithetorum, vel oratio conſtans antithetis, apud Marcell. de Thuc. loquentem.

Ἀντίθετος, ὁ καὶ ἡ, contrapoſitus, oppoſitus. Greg. Item obuerſarius: vt ἀντίθετοι σύζυγες, apud eundem. Τὸ ἀντίθετον ſententia ſententiæ & membrum orationis membro oppoſitum. Fab. l. 9.

Ἀντιθέτως, vt ἀντιθέτως λέγειν, vti oratione habente antitheta.

Ἀντιθετικὸς, habens ἀντιθέσεις: vt στάσεις ἀντιθετικαί, ſtatus aſſumptiui. Hermog.

Ἀποτίθημι, ſeu ἀποτίθεμαι, depono. Herod. & Plutarch. Exponitur etiam, abiicio, item amitto: vt apud Naz. τὸ κακῶς κτηθὲν ἀποτίθεσθαι. ¶ Item expono: vt ἀποτίθεσθαι τὰ γεννώμενα, infantes exponere. Ariſtot. polit. 7. ¶ Item repono, recondo, reſeruo. Dioſc. ἀποτίθεσο εἰς ἀγγεῖον. ¶ Item differo, reiicio. Xenoph. apomn. li. 2. τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. ¶ Exponitur interdum, confero. ¶ Ἀποτίθεσθαι paſſiuè etiam exp. referri: apud Plut. in Per. ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς Πρυτανεῖς ἀποτεθῶσιν.

Ἀπόθεσις, ἡ, depoſitio. Demetr. Phal. Exponitur & abiectio, vt ἀπόθεσις σαρκὸς, Nazianz. Item expoſitio, vt ἀπόθεσις γεννωμένων, infantium expoſitio, Ariſtot. polit. 7. cap. 16. Significat & repoſitio, aſſeruatio.

Ἀποθετικὸς, deponendi vim habens, deponens: vt ἀποθετικὰ ῥήματα, apud Gramm.

Ἀπόθετος, repoſititius, qui reponi & recondi ſolet in apothecis: vt καρπὸς ἀπόθετος. Poll. l. 1. Item repoſtus, reconditus. Plut.

Ἀποθέται, in Laconico agro erat locus quidã præruptus & profundus in quo exponebant partus informes & degeneres. Plut.

Ἀποθήκη, ἡ, apotheca, repoſitorium, reconditorium, Thuc. Plut. Herodian.

Dec. Ἐναποτίθημι depono in. Galen.

Προσαπόθεσις, exp. aſſignatio.

Διατίθημι, diſpono, compono. Luc. Item adminiſtro, conſtituo. Item inſtituo: vt ἀγῶνας διέθεσαν, apud Luc. ¶ Item, efficio, reddo. Demoſth. τὸν ἅπαντας ἀπίστως πρὸς ἡμᾶς διαθέμενον. ¶ Item afficio, tracto. Idem ἴστε γὰρ ὃν τρόπον Ὀρχομενίους διέθηκα, quomodo

Orchomenios vexarit.
Διατίθεμαι (act.) *itidem* compono & adminiſtro,
ſtatuo,conſtituo:vt ἱερὰ διατίθεσθαι,apud Xenoph.
¶Significat etiam,placo, ſatisfacio alicui , Appian.
de bell.ciu.l.2. διαθέμενος τοῖς ἐνοχλοῦσι, ὡς ἐδύνατο,
manum iniicientibus creditoribus ſatisfaciens, vt
poterat. ¶ διατίθεσθαι νόμους,leges condere.Plat.de
leg. ¶Διατίθεσθαι λόγους,verba facere. Polyb & Ap-
pian. ¶Item διατίθεμαι,venundo,vendo.Demoſt.
ἐπειδὰν διαθῶνται τὰ φορτία. poſtquam vendiderit.
¶Item teſtor, teſtamento aliquid mando hæredi-
bus.Idem σκέψασθε ἃ διέθετο. Item paciſcor. Ari-
ſtophan. ἢν μὴ διάθωνται διαθήκην ἐμοί. Διατίθεμαι,
(paſſ.)afficior.Plut. διετέθη δεινῶς περὶ τὴν αἴσθησιν.
Διάθεσις,εως,ἡ,diſpoſitio:vt διάθεσις τῶν ἐπῶν,Phry
nich. ¶Item teſtamentum:extrema voluntas,qua
moriens diſponit & diſpenſat res ſuas , ac quid de
illis fieri velit,exponit.Lyſ.in Timonid. Interdum
exp.&, teſtatio. ¶Item venditio Plutarch. ¶ De
pictura etiam dicitur,apud Athen lib.5.eſt enim in
pictura diſpoſitio & ordo rerum quæ depingũtur.
¶Interdum exp.conditio & ratio:vt apud Luc. in
Alc. διαφέρει τῆς πρὸς ἡμᾶς διαθέσεως. Interdũ idem
valet quod σχῆμα.Athen.¶Διάθεσις τῶν νόμων,legum
cõſtitutio Plat. ¶Item affectio:tam corporis quàm
animi:apud Ariſtot.&c.
Διαθετὴρ,ῆρος,ὁ,ordinator,rector.Plat.
Διαθέτης,*itidem* diſpenſator,ordinator.Suid.
*Διαθέτησις,moderatio,ordinatio in nou.conſt.
Διαθετικὸς, afficiendi vim habens. Item affectum
denotans:vt διαθετικὰ ῥήματα,apud Grammat.
Διαθήκη,teſtamentum. Demoſt.Iſocr. ¶Item fœ-
dus,pactum:paſſim in ſcriptis vet.& noui Teſt.
Decomp. Ἀδιάθετος,qui diſpoſitus non eſt,inordi-
natus Exp.& inteſtatus.Apud Plut.in Caton.maio-
1634 re,ὅτι μίαν ἡμέραν ἀδιάθετος ἔμεινεν, exponitur quòd
nihil ſeriæ rei egiſſet.
Δυσδιάθετος,qui ægrè componitur.Plut.
Ἐνδιάθετος, qui eſt in mente aliquo modo affecta,
mente conceptus vt ἐνδιάθετος λόγος,ſermo in men
te conceptus , ſermo quem in corde loquimur, a-
pud Plut. Phil. & Damaſcen. item ſermo qui ex
ſententia animi profertur, non fallax nec ſimula-
tus,apud Hermog tom.2.de Ideis.
Ἐνδιαθέτως λέγειν,è ſententia animi loqui,ita in ani-
mo affectum eſſe vt verba pronuntiata ſignificant,
apud eundem.
Ἐνδιάθηκος λόγος,oratio ſcripto conſtans.Heſych.
Ἐπιδιατίθημι, inſuper paciſcor.Dem. Ἐπιδιαθήκη,po-
ſterius teſtamentum.
Εὐδιάθετος , bene ſeu pulchrè diſpoſitus. Εὐδιαθέ-
τως,exp.interpoſitis ſpatiis.
Προδιάθεσις,antecedẽs diſpoſitio,priſtina affectio.
Προδιάθεσις,exp.affectus,diſpoſitio.
*Συνδιατίθημι, idem quod συντίθημι,aſſentior. Plu-
tarch.
Εἰστίθημι,ſeu ἐστίθημι,impono, pono in ſeu intra,indo,
vnde aor.2.med.apud Pauſ.in Arcad. ἐσθέμενος αὐτὴν
ὁμοῦ τῷ παιδὶ ἐς λάρνακα, ἀφῆκεν εἰς θάλασσαν, condi-
tam vnà cum filio in arcula.
Ἐκτίθημι,expono. Ariſtophan. κἀγὼ ἐξέθηκα παιδία. Item
expono,id eſt explico, declaro,edo, prodo. Iuſtin.
Mart.
Ἔκθεμα,τὸ,tabula quæ exp.oculis prætereuntium,
ſeu qua prætereuntium oculis expoſita aliquid ſi-
gnificatur & declaratur.
Ἔκθεσις,expoſitio,explicatio. Alex.Aphr.Item edi-
tio alicuius dogmatis,vel editum & promulgatum
dogma:Theodorit.
Ἐκθετικὸς,expoſitiuus,aliis,expreſſiuus.
Ἔκθετος,expoſitus,vt ἔκθετος λόγος.Eurip.

Decomp. Ἀντεκτίθημι,contrà expono.
Προεκτίθημι,priori loco expono,propono.Herm.
Προέκθεσις, expoſitio quæ præmittitur, præpoſitio,
apud eundem.
Ὑπεκτίθημι , vel ὑπεκτίθεμαι, clàm ſubductum &
ſubtractum expono.Soph.& Plut.
Ἐντίθημι,& ἐντίθεμαι:impono, pono in:item indo,in-
ſero.Dem.Luc.Metaph.Od.φ. Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυ-
μένον ἔνθετο θυμῷ,animo concepit,& recondidit.Il.
δ,ἐντίθεσθαι ἐν ὁμοίῃ τιμῇ,exp. in pari honore habere.
Exp.&,in animum induco, apud Plut. Dicitur &
ἐντιθέω pro iiſdem,apud Ariſtoph. in equit. τῷ μὲν
ὀλίγον ἐντιθείς.
Ἔνθεμα,τὸ,ſurculus qui inſeritur & inditur arbo-
ri vel cortici.Theoph.
Ἐνθέμιον,τὸ,interior pars puppis.Poll.
Ἔνθεσις,ἡ, impoſitio. Peculiariter ita dicitur fru-
ſtum quod ori inditur,buccea.Athen.
Ἔνθετος , inſitus , ſeu inſititius, qui inſeri poteſt.
Theogn.
Παρεντίθημι,& παρεντίθεμαι,(*decomp.*)obiter impo-
no vel inſero,interſero.Demoſth. Παρένθεσις,inter-
poſitio,interiectio,inſertio,nomẽ figuræ grammat.
quum in medio vocalis aliqua inſeritur, ſyllabam
tamen non efficiens, vt quum νόος dicitur pro νό-
σος.Tryphon.Item figura orator.de qua Iulian.Ru-
fin.& Ruti.Lup. Παρένθετος, interpoſitus, ſeu obiter
inſertus, obiter introductus. Παρενθήκη,interiectio,
intercalatio.Et metaph. additamentum,appendix,
Pauſ.in Art.Syn.ad Auxent.
Ἐπιτίθημι,& ἐπιτιθέω,impono,ſuperimpono.Herodi.
Dicitur ζημίαν,τιμωρίαν,& τίμημα ἐπιθεῖναι,mulctã
imponere,mulctare, apud Xenop.Demoſth.& Æſ-
chin.Item αἰτίαν & δίκην τινὶ ἐπιθεῖναι, i.intendere,
obiicere.Iſocr.Dicitur & ἄλγεα ſeu στοναχὰς ἐπιθεῖναι,
i.afferre,inferre.Il.β. ¶Item ἐπιτίθημι,addo, adii-
cio.Hom.Dem. ¶Interdum exp.obdo,occludo,vt
Od.ι,ἐπέθηκε θύρῃσι λίθον,obdidit oſtio lapidem.
Ἐπιτίθεμαι,*itidem* impono,irrogo,infligo.Thuc. ἐπέ-
θεντο θάνατον ζημίαν. ¶ Item impono,aliquid exe-
quendum iniungo,mando.Athen.l.11 ¶Item ma-
num impono,inchoo,aggredior.Æſchin. ἐπιτίθεμαι
τῇ τοῦ δήμου καταλύσει, aggredior popularem ſtatum
euertere. Item adorior, inuado, per vim occupo.
Herod.l.6. πρῶτος γὰρ ἐτόλμησε τῇ Παρθυαίων ἀρχῇ ἐπι-
θέσθαι. ¶ Significat etiam, toto pectore incumbo, 1635
magnopere deditus ſum.Syneſ.ep.57. οὐδὲ θεατροκο-
πίαις ἐπιθέμην. ¶Exp.&,cunctor, diem duco,apud
Hippocr.de arte. ¶ Ἐπιτίθεμαι,(paſſ.)imponor,ſu-
perimponor.Plat.de rep.l.9.
Ἐπίθημα,τὸ,id quod ſuperimponitur rei alicui,o-
perculum,opertorium.Hom.& Pauſ.
Ἐπιθημάτιον,operculo.Athen.
Ἐπίθεμα,τὸ,idem Dioſc.& Pauſan.
Ἐπίθεσις,ἡ, impoſitio.Alex. Aphr. Item inuaſio,
aggreſſio.Ariſtot.& Plut.
Ἐπιθετικὸς,aptus ad inuadendum,ſeu cui nõ deeſt
animus ad inuadendum, & aggrediendum ; vt κύ-
νες ἐπιθετικοὶ,apud Xen.
Ἐπίθετος,adiectus,ſeu adiectitius,qui adiici ſolet:vt
ἐπίθετον κάλλος, apud Hermog. & ἐπίθετα ὀνόματα,a-
pud gram. Exponitur etiã aſcititius,aliunde inue-
ctus:vt ἐπίθετοι ἑορταὶ apud Iſocr.in Areop.Item im-
poſititius ſeu impoſitus;qui impoſitus,qui imponi
ſolet:vt ἐπίθετοι ἐπιστολαί,apud Lyſ.
Ἐπιθέτως,adiectitiè,ſeu adiectiuè.item fictè.
Ἐπιθήκη,additio,adiectio,additamẽtum, exceſſus.
Heſiod.in Erg.Ariſtoph.in Veſp.
(*Decomp.*)Ἀντεπιτίθημι,viciſſim vel cõtrà impono.
Εὐεπίθετος, aggreſſu vel inuaſu facilis. (Thu.
Συνεπιτίθημι, ſimul impono. Συνεπιτίθεμαι , vnà
adorior.

adorior & inuado, apud Poly.l.5 μὴ συνεπιθῆται τοῖς καιροῖς, exp. ne arriperet occaſionem, ſeu ne vteretur occaſione oblata.

Κατατίθημι depono. Xenoph. pæd. 2. καταθεὶς τὰ ὅπλα εἰς τὸ μέσον. Item, depono, pendo, perſoluo, numero. Xen. pæd. 3. ἀπάγου τὴν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας μηδὲν αὐτῶν καταθείς, nihil pro ipſis perſoluens. ¶ Item repono, colloco. Xen. in Oecon. δίχα δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν λελογισμένα, κατέθεμεν, quæ in annuum vſum deputata ſunt, ſeorſum etiam condidimus. Apud Plat. in Cratyl. εἰς τὸ κοινὸν καταθέντας χρὴ σκοπεῖν, &c. expon. re in medium collata conſiderandum eſt. ¶ Apud Eurip. καταθεῖναι σπονδὰς fœdus facere.

*Ἀποκατατίθημι, depono, repono. Apoll.

Κατατίθεμαι, idem quod κατατίθημι, depono. Hom. Plutar. Item dependo, perſoluo. Phal. in ep. ¶ Item colloco, conſtituo. Iſocr. in encom. Euag. βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι τὰ περὶ αὐτόν, res ſuas in tuto collocare cupiens. ¶ Exponitur etiam, comparo. acquiro: vt αἰδῶ ἢ δόξαν καταθέσθαι, apud Thucyd. l. 4. ¶ Κατατίθεσθαι χάριν, collocare & conferre beneficium, gratiam inire. Idem l. 1. & Demoſth. ¶ Ἐν γράμμασι ſeu εἰς γράμματα κατατίθεσθαι, literis mandare, ſcriptis prodere & teſtificari. Syneſ. ¶ Κατατίθεσθαι ἐργασίᾳ, paſſiuè dicitur, i. conferri apud Herodia. l. 6. Item σπουδὴ κατατεθεῖσθαι dicitur, i. collata eſſe, apud eund.

Κατάθεσις, depoſitio. Item poſitio, i. affirmatio.

Τῶν ἀμπέλων κατάθεσις, propagatio vitium quum in terram ſarmenta deprimuntur. Gaza de ſen.

Καταθήκη, itidem depoſitio. Item pro παρακαταθήκη, Iſocr.

Decomp. Ἐγκατατίθημι, (& poet. ἐνικατατίθημι,) depono in, repono ſeu condo in. Heſiod.

Παρακατατίθημι, ſeu παρακατατίθεμαι, depono apud, fidei alicuius committo cuſtodiendum trado. Plut. in Them. τὴν πόλιν παρακαταθέσθαι τῇ Ἀθηνᾷ. Interdum exp. depono tanquam apud ſequeſtrē: vt apud Xen. Hell. 6. Item, fortunæ committo. Aeſc. in Cteſiph. Παρακαταθήκη, depoſitum, fidei commiſſum. Thuc. & Dem.

Προσκατατίθημι, inſuper dependo ſeu perſoluo. Ariſtoph.

Συγκατατίθημι, vnà depono. Συγκατατίθεμαι, idem. Vnde metaph. συγκατατίθεσθαι τὴν δόξαν dicitur, i. in eandem ſententiam deſcendere, idem ſentire: ſūpta metaphora ab iis qui eiuſdem ſententiæ exiſtentes calculum vnà in vrnam ponunt. Sæpe tamē ſine accuſat. συγκατατίθεμαι, in hac ſignif. vſurpatur: vt apud Plut. de prim. frig. τὸ ἰσχὺν ἐν τοῖς ἀδήλοις τῷ συγκατατίθεσθαι σφαλερὸν ἡγούμενος.

Συγκατάθεσις, aſſenſio, approbatio. Sext. Philoſoph. in Pyrrhon. Item conſenſus ſeu conſenſio, in ep. ad Cor. 2. c. 6.

*Συγκαταθετικός, approbatiuus. Plut.

*Ἀσυγκατάθετος, citra aſſenſionem. Plut.

Μετατίθημι, tranſpono. Item huc illuc transfero, cōmuto, permuto. Plut.

Μετατίθεμαι, tranſponor. Phil. de mun. Frequentiùs idem ſignificat quod actiuum. Thuc. & Xen. Inter-
1636 dum abſolutè μετατίθεσθαι dicitur pro retractare dicta & mutare ſententiam. Plut.

Μετάθεσις, tranſpoſitio, permutatio. Dem. Plut. Eſt & figuræ gram. nomen de qua Tryphon. & oratoriæ, de qua Iul. Rufin.

Decomp. Ἀμετάθετος, non tranſpoſitus vel mutatus: ſeu immutabilis, conſtans.

Δυσμετάθετος, tranſpoſitu vel mutatu difficilis.

Εὐμετάθετος, qui facilè tranſponitur & mutatur.

Παρατίθημι, appono, ſeu iuxta pono. Il. σ. Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξενήϊα καλά. Sic Plato. Item addo, iado. Od. γ. Αἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. Item commendo, fidei alicuius depoſitum ſeruandum trado, committo. Act. ap 9. τὰ νῦν παρατίθημι ὑμᾶς ἀδελφοὶ τῷ θεῷ. Sic & alibi in nou. Teſt. Significat etiam, pono iuxta aliquid vt cum eo comparem, compono, confero. Iſocr. Item propono: vt Matth. 13. παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς. Exp. &, impono. Heſiod.

Παρατίθεμαι, apponor, vnde παρατιθέμενα, fercula quæ apponuntur. Ariſtot. Frequentiùs idem ſignificat cum παρατίθημι, appono: vt παραθέσθαι δαῖτ' ὀψά τε χρειῶν τε καὶ οἴνου, Odyſ. o. Interdum iuxta pono, vt δαΐδας παραθέσθαι, Ody. β. Interdum appono, i. cito, allego, in medium affero. Plat. Exponitur etiā, confero, comparo, compono. Idem depono apud, fidei alicuius cuſtodiendum trado, commendo. Plu. Eſt etiam, expono, explico, enarro. Areth. in apoc. c. 4. Itē periculo expono ſeu obiicio. Od. γ. οἵ τ' ἀλόωνται ψυχὰς παρθέμενοι. ¶ Apud Polyb. l. 3. τὰ μὲν χρήματα εἰς τὰς ἰδίας ἐπιβολὰς παρέθετο, exp. repoſuit & recondidit.

Παράθεμα, id quod apponitur vel adiicitur. H.

Παράθεσις, appoſitio, & idem cū παράθεμα: vndē apud Athen. l. 5. & 10. epulæ quæ conuiuiis apponūtur παραθέσεις dicuntur. Item compoſitio, comparatio, collatio Polyb. l. 3. Item depoſitio ſeu repoſitio: apud eundem ibidem. ¶ Eſt & ſpecies ἀγωνίσματος, apud Plut. ſymp. 2. probl. 4.

Παραθήκη, res repoſita & recondita. Maccab l. 2. c. 3. Item res depoſita. Phocyl. Pro additamento & appendice vſus eſt Plut.

Ἀντιπαρατίθημι, (decomp.) ex aduerſo pono, propono vt comparem cum alio. Plat.

Περιτίθημι, circumpono: vel circundo. Herodian. l. 1. τὴν χλαμύδα περιέθεσαν. Metaphoricè plerunque περιτιθέναι aliquid alicui dicimur, quo eū velut veſtimus & amicimus. Plut. in Schol. τῆς τέχνης ἀξίωμα περιέθηκε, effecit vt in authoritate & pretio haberetur. Interdū exp. tribuo, attribuo: vt apud Ariſt. poli. 8. c. 6. περιτιθέμενοι τῇ Ἀθηνᾷ τὴν ἐπιτίμησιν.

Περιτίθεμαι, circumponitur mihi, mihi circumpono, induo. Idem de mun. ὁ δὲ κνημῖδας ἢ κράνος ἢ ζωστῆρα περιτίθεται.

Περίθεσις q. d. circumpoſitio, actio circumponendi ſeu circundandi ſibi aliquid. in ep. Pet. 1. c. 3.

Περίθετος, circūpoſitus: ſeu circumpoſitiuus, qui circumponi ſolet. Ariſtoph.

Συμπεριτίθημι, (Dec.) vnà circumpono vel circūdo.

Προτίθημι, propono, ante pono. Herod. l. 7. Item propono, i. oratione in medium affero. Thuc. Apud Pl. in Cam. βουλὴν προθεῖναι, ſenatum habere. Apud Dem. προτιθέναι ψῆφον, permittere vt ſententiam dicant iudices. Item προτίθημι, appono, obiicio. Soph. Item præpono, antepono, præfero. Thuc. προὔθεσαν τὸ ὅσιον τὸ τιμωρεῖσθαι.

Προτίθεμαι, idem cum προτίθημι. Thucyd. l. 2. τὰ ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων, in publico proponunt. Interdum, in animo mihi propono, ſtatuo ſeu cōſtituo faciendum eſſe. Item l. 3 εἴ τινες ἐπὶ τοῦ ἐκείνων καὶ νῦν τὴν αὐτὴν ἀγαθὴν προὔθεντο. Expon. etiam, propoſito edicto conſtituo apud eundem l. 5.

Προτίθεσθαι, paſſiuè dicitur quod quis ſibi propoſitum habet. Dem. Phil. 1.

Πρόθεσις, propoſitio: vt ἄρτοι προθέσεως, apud Græc. bibl. interpr. Item propoſitio, id eſt, ea argumentationis pars per quam ſummatim oſtendimus quid ſit quod probaturi ſumus. Ariſtot rhet. 3. Quintil. l. 4. c. 4. Item propoſitum, intentio, ſcopus quem ſibi quis propoſuit: vnde τῆς προθέσεως διαμαρτάνειν, apud Phil. de v. M. l. 3. Apud gram. expon. præpoſitio: pars orationis.

Προθετικός, proponendi ſeu præponendi vim ha- 1637

bens,præpoſitiuus ſeu propoſitiuus.

Προθέσμιος, præſtitutus, antè conſtitutus ſeu ſtatutus: vt προθεσμία ἑορτή, apud Luc. & προθεσμία ἡμέρα. quæ ſæpe omiſſo ſubſt. προθεσμία dicitur, tum apud eundem ibidem, tum apud Dioſc.l.7.c.4. Interdum etiam additum genit. alterius ſubſt. habet: vt προθεσμία ἐπαγγελίας & δίκης, apud Naz.

Decomp. Απροθέσμως, ſine animi propoſito & conſilio. Polyb.

Εκπροθέσμος, qui præſtitutum diem exceſſit. Luc. Εκπροθέσμως, poſt diem præſtitutum, condicto die iam elapſo. Εκπροθεσμέω, diem præſtitutum excedo, in mora ſum: in Pand. Gr.

Εμπροθέσμος, qui intra præſtitutum tempus præſtat quod promiſit. Luc. Εμπροθέσμως, intra præſtitutum tempus.

Υπερπροθέσμος, idem quod ἐκπροθέσμος. Luc.

Προστίθημι, appono, applico, admoueo Thuc. lib.3. κλίμακας προσθέντες ἀπὸ τοῦ τείχους τοῖς πύργοις, ſcalis admotis. Idem addo, adiicio. Iſocr. Apud Dem. προστίθημι εἰς τὰ πράγματα φιλανθρωπίαν, adhibeo ſeu adfero ad. Interdũ exponitur, adiungo: vt apud Thuc. l.13. μελλήσαντες Αθηναίοις προσθεῖναι σφᾶς αὐτούς. Item, tribuo, attribuo. Plut. in Lyc.

Προστίθεμαι, adiungor, adiungo ſeu coniungo me. Herodian. l.7. προσετίθεντο τοῖς Ρωμαίοις. Plutar. in Fab. προσετίθεντο καὶ κατεκοσμοῦντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην, ſententiæ eius ſe adiungebant, i. aſſentiebantur ſeu adſtipulabantur ipſi. Item tribuor, attribuor. Thuc l 3. μὴ τοῖς ὀλίγοις ἡ αἰτία προστεθῇ. Actiuè idem ſignificat cum προστίθημι: apud eund l.1. Neutraliter exp. inſiſto, inſto, pergo. vt Act. ap. c.12. προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον.

Πρόσθεμα, quod apponitur, admouetur aut adhibetur. Exp. &, appoſitus: apud Dioſc. l.3. ἐν προσθέματι ποιεῖ, appoſitu prodeſt.

Πρόσθεσις, appoſitio, admotio, applicatio: vt πρόσθεσις τῆς σικύας, apud Ariſtot. Item additio, adiectio. Phi. Eſt & figuræ gramm. nomen, vocabulo alicui ab initio ſyllabam adiicientis. Tryph.

*Προσθησις, idem quod πρόσθεσις, appoſitio, adiectio. Epicur.

*Απροσθετέω, nil pono, hæreo, dubito, nil definio. Laert.

*Επιπρόσθεσις, adiectio. Epicur.

Πρόσθετος, appoſitus: ſeu appoſititius, qui apponi ſolet: vt πρόσθετοι κόμαι, apud Xen. Item addictus creditori. Plutarch. Scribitur & προσθετός, apud Lucian. de ſalt.

Προσθήκη, additamentum, acceſſio. Plut.

Συντίθημι, compono, coniungo, concinno. Ariſtot. Apud Thuc. lib.1. ἢ τὰ περὶ τῶν Μηδικῶν Ελλήνων ξυνέθεσαν ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικά; compoſuerunt, i. conſcripſerunt. Interdum ſignificat, doloſè compono: vt apud Antiph. ἔστι ἐξ ἐπιβουλῆς συνέθεσαν ταῦτα, apud Plutarch. συνετίθει τὴν περὶ τὸν Σίμωνα πραγματείαν, exp. confecit negotium.

Συντίθεμαι (paſſ.) componor. Theophr. Item compono & accommodo me: vt κολακεία πρὸς τὸ Αλεξάνδρου πάθος συντεθειμένη, apud Luc. Συντίθεμαι, (act. ſignif.) idem cum συντίθημι. Thucyd. ξυνετίθετό σφι συμμαχίαν, ſocietatem cum eis iniit, quod ſæpius ſine illo accuſat. dicitur: vt apud eundem l.8. τῶν πόλεων ὁπόσαι ξυνέθεντο τῷ βασιλεῖ. Dicuntur & συντίθεσθαι qui inter ſe paciſcuntur, ſeu inter quos de aliqua re conuenit: idque ſequente interdum accuſat. vt apud Plutarch. in Alcibiad. interdum infinit. vt Herodian. lib.1. συντίθενται ἐθέλουσι τι δράσοντες ἢ παθεῖν. Interdum etiam cum ὡς: vt Xen. Hell. 2. ξυνετίθεντο ὡς τῇ Χίῳ ἐπιθησόμενοι. Apud eundem dicitur & συντίθεσθαί τι πρός τινα. ¶ Item συντίθεμαι, adſtipulor, aſſentior: cum dat. apud Pauſ. ¶ Item attendo, animum aduerto: vt Od. ο. καὶ ὥ, σὺ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον.

Σύνθημα, compoſitum, conſtitutum, compactum: vnde ἐκ συνθήματος fieri dicitur, quod ex compoſito fit & compacto. Item ſignum partibus commune. Herodian. lib.2. πάντες ἐφ' ἑνὶ συνθήματι συλλαμβάνονται: repentè dato ſigno. Hinc ἀποδοῦναι, δέξασθαι, ἐξαίρειν σύνθημα, dare, accipere, tollere ſignum: apud Polyb. Plutarc. & Luc. Item ſignum, quod imperator militibus dat, teſſera. Eurip. Troiani exercitus σύνθημα erat Φοῖβος. Dicitur & de teſſera quam excubitoribus dat teſſerarius: apud Polyb. Item ſic nominatur vexillum, Greg. Et generaliter ad quæuis ſigna & notas extenditur, apud Plat. & Syneſ. &c ¶ Apud Athen. lib.5. idem fere ſignificat quod συνθήκη i. conſenſus, quum de Socrate inquit, Τί γὰρ ἀστικὸν ξύνθημα καὶ βακτηρία;

Συνθηματικός, vt συνθηματικαὶ ἐπιστολαί, literæ quæ per ſigna & notas arcanas ſcribuntur.

Συνθηματικῶς, vtendo ſignis & notis parti vtrique communibus. Polyb. 1638

Συνθηματιαῖος, vt συνθηματιαῖοι στρατιῶται apud Ariſtoph. qui à recentioribus dicuntur ἐκδοτικοὶ, i. qui conficiendi ἐκδίδονται ab eo qui confici curat.

Σύνθεμα *idem* ſignum quod ex compoſito datur: teſſera: pactum. Heſych. & Suid.

Σύνθεσις, compoſitio, coagmentatio, commiſſura cuiuſlibet rei. Ariſtot. & alij. Eſt & figuræ nomen apud gramm. Item ſic dicuntur res plures inter ſe compoſitæ. Dicitur & de certo quodam veſtis genere, apud Suid & Mart.

Συνθεσία, pactum, fœdus. Il. ζ.

Συνθέτης, ου, ὁ, compoſitor, autor. Plat. Συνθετικὸς qui componere & conſtruere nouit. Luc.

Σύνθετος, compoſitus, coagmetatus, concretus. Herodian. Scribitur & συνθετός, vnde συνθετή, apud Ariſtot. de arte poet.

Συνθήκη idem quod σύνθεσις, compoſitio, &c. vt συνθήκη τῶν ὀνομάτων, apud Luc. Sæpius ſignificat, pactum, commentum, fœdus: apud Ariſtot. Iſocr. Interdum & ipſæ tabulæ, quibus αἱ συνθῆκαι continentur, συνθῆκαι nominantur. Demo. item cõſenſus, aſſenſus, aſtipulatio. Idem in Ariſtog.

Decomp. Ασυνθεσία, tranſgreſſio & violatio pactorum ſeu fœderis. Suid. Ασύνθετος, non compoſitus aut concretus, ſimplex. Ariſtot. Polit. l.1. Item qui fœdera non ſeruat quæ cum aliis pepigit. Suidas. Item qui pactus non eſt, qui fœdus non iniit: Heſ. Apud Dem. ἀσυνθετώτατος ὄχλος inter alia exp. etiã, plebs quæ quid ſentiat minimè aliquis intelligere & animaduertere poſſit Harpocr. Ασυνθετέω nõ ſto pactis & inito fœdere. Eſdræ 2.

Επισυντίθημι, inſuper compono & coniungo cum, vel cumulatim adnecto & adiungo. Themiſt. Επισύνθεσις, cumulata coniunctio. Idem.

Εὐσύνθετος, bene compoſitus, vel aptus ad compoſitionem, qui componi facilè poteſt. Εὐσυνθετέω, bene compoſitus ſum. Item fœderibus & pactis ineundis facilem me præbeo: vel fœdus & pacta ſeruo Suid. exp. δίκαιος ἔχω.

Κακοσυνθεσία. exp. malum fœdus. item mala compoſitio. Heſ. idem eſt cum κακοῤῥαφία.

Παρασύνθετος, ex compoſito deriuatus.

Προσυντίθεμαι, antè paciſcor, prius conuenio.

Υπερτίθημι, ſuperpono ſuperattollo. Plat. τὸ ἄγαν ὑπερθέντες. Exp. &, præpono.

Υπερτίθεμαι, differo, in aliud tempus reiicio. Polyb. l.5. ὑπερτιθέμενοι τὴν ἐπὶ τὸ Ρίον παρεῖναι ἡμέραν.

Υπερθεμα, vnde ὑπερθεματίζω, pretium augeo, ſupra omnes liceor.

Υπερθεματισμὸς, melior allata conditio in pacto addictionis in diem. in Pand.

Ὑπέρθεσις,tranſpoſitio.Hermogen.Gramm.idem ſchema eſt quod μετάθεσις. Item,dilatio,procraſtinatio.Phil.de vita M.lib.1.

Ὑπερθετικός,ſuperlatiuus,vox gramm.

Ἀνυπέρθετος,(*dec.*)qui differri & procraſtinari nequit.interdum,citus,ſubitus.Dioſ. Ἀνυπερθέτως,ſine mora,ſine dilatione.Phil.ep.38.

Ὑποτίθημι, ſuppono.ſubiicio. Plut.de ſol.an. τύχα μεγάλη ὑποθεὶς.Item ſubiicio,i.propono:vt ὑποθεῖναι ἐλπίδα,apud Thuc.l.1.& 4. Item ſuppono,i. velut principium pono.Ariſtot. metaph. ¶Item pignori oppono,oppignero.Æſch.in Cteſi. ὑπέθεσαν αὐτῷ τὰ παλαιὰ τοῦ πατρὸς ἤδη κτήσεως ὀφειλέτας. ¶Exponitur &,ſtatuo,fundo. Hermog.

Ὑποτίθεμαι,ſupponor,&c. Item edoceor:vnde ὑποτιθέμενος,edoctus,Philoſt.in Heroic.Item proponor. Ariſtot. eth. 6. Item oppigneror, pignori oppono. Demoſth.aduerſus Aphob. Actiuè frequentius vſurpatur pro,pono,ſtatuo.Iſocr. τάχιστ' ἂν ἀλῷεν τοῖς οὗτοι ὑποθέμεθα δεῖν εἶ). Interdum cenſeo : decerno. Ariſtot. ὅτι δὲ καλῶς ὑποθέμεθα. Item propono, propoſitum mihi habeo.vt Iſocr.in Helen enc. περὶ ἧς τὴν ἀρχὴν ὑπεθέμην de qua ab initio dicere propoſitum mihi fuit.Exponitur &,ſcribendi argumẽtum.ſeu materiam mihi ſumo.apud Philoſtr.in Heroic. ¶Apud Atticos ſignificat, præcipio, doctrinæ moralis & philoſophicæ præcepta do: vt apud Iſoc. ἐγώ σοι πειράσομαι ὑποθέσθαι,&c. Sic Plat. & Ariſtot. Interdum moneo,conſulo vel educo,ſuggero.Il.θ. Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' ἥτις ὀνήσει. Sic & alibi apud Hom.

Ὑπόθεμα,τὸ,id quod ſupponitur ſeu ſubiicitur:pedamentum,baſis.Plut.in quæſt. Plat. Apud medicos ὑποθέματα,dicuntur trochiſci ſeu glandes quæ ano ſubiiciuntur.

Ὑπόθεσις,*itidem* fundamentum,baſis alicuius rei
1639 ſuppoſita:apud Theoph.Item ſuppoſitio,ſubiectio. Interdum ὑπόθεσις dicitur poſitio rei alicuius tanquam demonſtratæ & ab alio conceſſæ, vnde καθ' ὑπόθεσιν εἰπεῖν,eſt non planè ſtatuentem aliquid dicere , ſed id ponentem & pro confeſſo ſumentem. Item de cauſ.pl.l.6. Item ὑποθέσεως ἀπόδειξις dicitur quum quod demonſtratur ex eo,quod pro demonſtrato aſſumitur, non tamen eſt demonſtratũ. Philop. ¶Apud rhetores & iuriſconſultos ὑπόθεσις dicitur quæſtionis genus infinitum : cauſa : ſpecies vel legis caſus:ſic &,apud Baſil.¶Item ſic nominatur quæſtio ſeu res propoſita,res de qua agitur: vnde apud Plut.in Erot. λέγειν τι πρὸς ὑπόθεσιν. ¶Item materia & argumẽtum operis alicuius: apud ſchol. Dem.Eur.&c. ¶Significat etiam prætextum,velamen,apud Plut.

Ὑποθέτης,ου,ὁ,qui ſubiecit aut ſuggerit,autor,conſultor Suid.

Ὑποθετικός,hortatorius.Itẽ conditionalis:vnde ὑποθετικοὶ συλλογισμοί,qui Ariſt. συλλογισμοὶ ἐξ ὑποθέσεως pr.an.l.1.c.26. in quibus præmiſſæ concedente,ad uerſario & ex pacto poſitæ ſunt & aſſumptæ.

Ὑπόθετος, ſuppoſitus: ſeu ſuppoſititius,qui ſupponi ſolet:vnde ὑπόθετον φάρμακον.Ægin.

Ὑποθήκη,ſuppoſitio. Item argumentum, materia ſubiecta.Item pignus. Demoſt.Ariſtoph. Item ὑποθῆκαι , præcepta & admonitiones ad vitam inſtituendam.Iſocr.Baſil.

Ὑπόθημα,τὸ,idem cum ὑπόθεμα,Athen. Ὑποθημοσύνη, præceptum,monitum,conſilium.Il.ο.

Decomp. Ἀνυπόθετος,non ſuppoſititius,qui ſine ſuppoſitione eſt.Plat.

Προϋποτίθημι,& προϋποτίθεμαι,præſuppono.Plut.

Compoſita ſine præpoſitione,ac primùm ex θέσις.

Ἀγωνοθεσία,conſtitutio eorum quæ ad certamen pertinent,munus agonothetarum.

Ἀθεσία,actio qua ea quæ rata facta fuerant irrita fiũt: inconſtantia,infidelitas.Polyb.

Ἀθλοθεσία, præmij conſtitutio: ipſum munus athlothetarum. Ariſtoph. Dicitur etiam ſignificare mutuam depoſitionem vtriuſque concertantium.

Ἀστροθεσία,plures ſtellæ ſimul poſitæ,quidam conſtellationem vocant.

Εὐθεσία, bene conſtituta corporis habitudo.Gal.

Θεσμοθεσία,lex,inſtitutum:idem cum θεσμός. Areop.

Νομοθεσία legiſlatio,ius ferendarum legum. Ariſtot.

Νουθεσία,admonitio,actio ipſa monendi.Plut.

Ὀνοματοθεσία,nominum impoſitio.

Ὁροθεσία,deſignatio terminorum Ὁροθέσια τὰ,ipſi termini & limites conſtituti.Heſych.

Τοποθεσία, loci ſitus vel poſitus. Exponitur etiam,ficta loci deſcriptio.Cic.ad Att.

Υἱοθεσία,adoptio ſeu adoptatio.Rom.c.8.

Χειροθεσία, manuum impoſitio, *cuius à Luca fit mentio.* Dicitur & de lyram pulſante,apud Athen.

Compoſita ex θέτης,*&* θετός,*itidem ſine præpoſit.*

Ἀγωνοθέτης,ου,ὁ,q.d.certaminis diſpoſitor:iudex & præſes certaminum.Luc.

Ἀγωνοθετέω, præſum certaminibus, omnia moderor & rego in certaminibus.Thuc.

Ἀγωνοθέτις,idem cum ἀγωνοθεσία.ex Soph.

Ἄθετος,ὁ,ἡ,irritus,abdicatus,abrogatus. Itẽ,ineptus, inutilis:apud Dioſc.l.1.& 3.

Ἀθετέω, loco moueo,abrogo,irritum facio.Plut. Sic in ep.ad Gal.c.2. ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ θεοῦ,interdum exp.reiicio,improbo,aſpernor : vt Lucæ 10 ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ. Exp.etiam præuaricator : in prouer. Solom.c.11.

Ἀθετοῦμαι,reiicior,contemnor.Chryſoſt.

Ἀθέτημα,ipſum factum quo aliquid irritum fit,violatur & reiicitur præuaricatio,tranſgreſſio,Reg lib. 3.c.8.

Ἀθέτησις,abrogatio,abdicatio:ad Heb.c.7.

Ἀθετῶς,apud Heſyc.exp. ἀθέσμως,item, συσκιαστικῶς.

Ἀθλοθέτης,& ἀθλοθέτης, qui præmium certaminis ſtatuit,qui certamina exhibet muneribus propoſitis. Luc. Significat &,qui quoduis præmium proponit: apud Dion.

Ἀθλοθετέω , præmium certatoribus propono , ſum athlotheta. Et generaliter, cuilibet præmia propono.Athen l.2.

Ἀθλοθετήρ,idem cum ἀθλοθέτης.

Ἀκμόθετον,τὸ,id cui incus imponitur:dictum per ſync. pro ἀκμονόθετον.Il.σ. 1640

Ἀοιδοθέτης,poeta.in Anth.Epigr.

Ἀστρόθετος ad ſtellarum poſitum pertinens.Epigr.

Αὐλοθετέω,fiſtulas compingo.

Δυσθετέω ,malè affectus ſum,ſum animo malè affecto & alienato,apud Suid.

Δυσθετέομαι,idem:Apud eundem.Apud Polyb. Δυσθετούμενος exp.animi anxius,perplexus.

*Δυσξύνθετος,incompoſitus,ἀσύνθετος.Plut.

Εὔθετος,appoſitus,accommodatus.Dioſc.

Εὐθετέω,ſum aptus & idoneus.Idem l.1.c.106. εὐθετεῖ πρὸς τὰ ἰσχιαδικά.Item bene habitus ſum.Theophr. ¶Item tranſitiuè, concinnè diſpono,eleganter & ſcitè digero.Luc.& Syn.

Εὐθετίζω,idem Heſiod.in Theogon.

Decomp. Ἀνεύθετος,non appoſitus,ineptus,inutilis. Heſych.

Διευθετέω,ſuo quodque loco digero & diſpono.Exponitur &,boni conſulo.

*Θεσμοθέσιον,locus vbi leges feruntur ſeu fiunt,conſilium ciuitatis.Plut.

Θεσμοθέτης,legumlator,legum & inſtitutorum autor. Æſchin.& Ariſtot.

Θεσμοθετέω,ſum θεσμοθέτης. Διαθεσμοθετέω, (decomp.) exp. inſtituo, item deſigno.

Ἱεροθέτης, ſacrorum inſtitutor, qui ſacra aut ſacros ritus inſtituit. Areop.

Ἱεροθετέω, ſacros ritus inſtituo. Et ſimpliciter, ritus inſtituo: apud eundem.

*Κακοσυνθετος, incompoſitus: ἀσύνθετος, lege ſolutus. Lucian.

Νομοθέτης, q.d. legum poſitor: legumlator. Ariſt.

Νομοθετικός, pertinẽs ad legumlatorem. Item legum ferendarum peritus: apud eund. eth. 10.

Νομοθετέω, legem vel leges fero: leges ſancio. Iſo.

Νομοθετεῖν τοῖς μοναρχίαις. Item general. iubeo, ſancio *more legulatorũ*. Theophyl.

Νομοθετεῖσθαι, lege ſancitum ſeu cautum eſſe. Ariſto. Item, legi ſubiici & legem accipere. Plat.

Νομοθέτημα, ſanctio legis, edictum. Plut.

Νομοθέτησις, idem quod νομοθεσία ſuprà.

Decomp. Ἀνομοθέτητος, nullis legibus conſtitutus. Plat. de leg. Item, legibus malè ordinatus. Ariſtot. Exp. &, legibus poſitis non obtemperans, ſine lege viuens: apud Athen. l. 12.

Ἀντινομοθετέω, aduerſus legem fero. Plut.

Διανομοθετεῖν νόμους, conſtituere leges. Plat.

Ἐπινομοθετέω, inſuper ſancio, ad leges latas aliquam addo.

Καταινομοθετέω, legem oppono. Plat.

Συννομοθετέω, vnà leges fero, ſocius ſum in ferendis legibus. Demoſt. in Timocr.

Νουθετέω (q.d. menti impono aut indo) moneo, cõmoneo, commonefacio. Luc. τηλικοῦτος ἥκω ταῦτα σε νουθετήσων. Item reprehendo, caſtigo, increpo. Plat.

Νουθετοῦμαι, moneor. Iſocr. Item reprehendor, &c.

Νουθέτημα, τό, monitio, admonitio. Plut.

Νουθέτησις, ipſa actio monendi. Ariſtot.

Νουθεσία, idem. (apud Plut.) & Νουθετία, ας, ἡ, apud Plat. inquit Poll.

Νουθετικός, monitorius, pertinens ad monitionem: vt νουθετικοὶ λόγοι. Plat. & Xen.

Νουθετίζω, idem cum νουθετέω. Νουθετισμός, idem cum νουθεσία, apud Menand. Poll. tamen improbat.

Decomp. Ἀνουθέτητος, qui moneri non poteſt: vel qui monitionibus non emendatur. Iſocr. & Plut.

Ἀντινουθετέω, viciſſim admoneo.

Καταινουθετέω, commoneo. Item, monitis inſtituo & moderor. Syneſ.

Οἰωνοθέτης, qui prout alites videt vel volare vel paſci vel garrire, οἰωνοὺς τίθεται, i. auguria captat. Soph.

Ὀνοματοθέτης, & ὀνομαθέτης, nominis vel nominum impoſitor. Plat. in Cratylo.

Ὀνοματοθετέω, nomina impono.

Ὀροθέτης, finitor, qui terminos & limites alicuius agri vel regionis ſtatuit.

Παλαίθετος, longo tempore aſſeruatus.

Παλαιοθέτης. Heſ. eſt παλαιογράμμων & ἀρχαῖος.

Υἱόθετος, adoptatus, idem. Υἱοθετέω adopto.

Ὑμνοθέτης, q.d. hymnos ponens poeta. Theocr.

Χειροθετέω, manus impono. Dionyſ. Areop.

Χειροθετεῖσθαι, exp. accipere manuum impoſitione: in can. 8. Concil. Niceni.

Ὠμοθετέω, crudum impono aræ. Il. α.

Ὠμοθετέομαι, idem. Od. ξ.

Ὡροθετέω, in hora natali noto & digero. Epigr.

Compoſita ex θήκη, itidem ſine præpoſ.

Ἀγγοθήκη, vaſorum apotheca. Athen. l. 5.

Ἀλαβαστροθήκη vas in quo alabaſtra reponuntur. Ariſt. Scrib. & ἀλαβαστροθήκη, apud Suid.

1641 Ἀρτοθήκη, locus in quo panis reponitur: panarium.

Βελοθήκη, theca ad reponenda iacula, pharetra. H.

Βιβλιοθήκη, bibliotheca, libraria.

Δακτυλιοθήκη annulorum theca. Plin.

Δροσοθήκη, locus in quo hauſtæ reponuntur. Pro eodẽ dicitur & δρασοθήκη.

Ἐγγυοθήκη, propriè dicitur eſſe ſcrinium in quo veluti in fideiuſſione nummi deponuntur & pretioſa ſupellex. Luc. in Lexiph. Scribitur & ἐγγυθήκη & ἐγγυθήκη, apud Athen.

Ἐδεσματοθήκη, penaria cella, ſeu penaria, quæ & κυψελοθήκη dicitur, teſte Poll.

Μυροθήκη, vnguentorum repoſitorium, vas vnguentarium. Suid.

Μυροθήκιον, idem. Cic. l. 2. ad Att. ep. 1.

Ξιφοθήκη, vagina enſis. Heſy.

Ὁπλοθήκη, armorum repoſitorium. Plut.

Πινακοθήκη, tabularum repoſitorium: tablinum, tabularium. Et ſpecialiter, locus vbi tabulæ pictæ reponebantur. Plin. l. 35. c. 2.

Σανδαλοθήκη, locus vbi ſandala ſeu ſandalia (calceamenti id genus eſt) reponuntur. Poll.

Σκευοθήκη, vaſorum inſtrumentorúmque ſupellectilis repoſitorium. Athen. l. 11. Item armarium, vel armamentarium. Æſchin.

Ὑδροθήκη, locus aquæ reponendæ deſtinatus. Et in naui, locus ad aſſeruandam aquam dulcem. Athen.

Χαλκοθήκη, locus vbi æs & ærea ſupellex reconditur: peculiariter, poculorum æreorum repoſitorium. Athen. l. 6.

Χρυσωματοθήκη, aureæ ſupellectilis conditoriũ. Idẽ. l. 5.

Compoſita ex θῆμα ſeu θήμων.

Εὐθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt corpore bene inſtituto & habito Ariſtot. Exponitur etiam, aptè ſeu pulchrè compoſitus, concinnus.

Εὐθημοσύνη, ordo concinnus & elegans, apta rerum digeſtio Heſiod. & Xen.

Εὐθημονέω, & εὐθημονέομαι, aptè & concinnè digero & diſpono. Plat. de leg. l. 6.

Κακοθήμων, qui eſt corpore malè conſtituto. Item malè digeſtus &c. oppoſitum τῷ εὐθήμων.

Κακοθημοσύνη, quum res malè digeruntur & diſponuntur. Heſiod.

ΤΙΚΤΩ, (F. τέξω, aoriſt. 2. ἔτεκον, præt. med. τέτοκα, ab inuſitato τέκω) pario, procreo, item genero, gigno. Heſiod. in Erg. Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι. Od. ξ. ὅν τέκ' Ὀδυσσεύς, quem genuit Vlyſſes. Sic Plut. Interdum ἡ τεκοῦσα dicitur mater genitrix. Ariſtot. Sic paſſim apud Eurip. & cæteros trag.

Τίκτομαι, parior, generor. Itẽ actiuè, idem quod τίκτω. Od. ω. & Paul.

Τέξις, εως, ἡ, partus ſeu partio.

Τεκτικός, οῦ, ὁ, parturiens, partui vicinus. Poll.

Τοκὰς ἀδος, ἡ, quæ peperit & enixa eſt. Eurip. Item quæ breui paritura eſt, grauida. Od. ξ.

Τοκεύς, έως, ὁ, parens, genitor. Il. φ In plur. τοκεῖς & Ion. τοκῆες. Od. α. & ξ. πόθεσιν πόλιες ἠδὲ τοκῆες.

Τοκετός, ὁ, partus, puerperium. Exp. &, natiuitas. Poll.

Τόκος, ὁ, *itidem* partus. Hom. Ariſt. Interdum ſic dicitur id quod partu edidit mater, ſeu edit: vt apud Sy. ep. 141 Metaphoricè ſic appellatur fœnus quod ex vſura ad nos redit. Iſocr. & Dem. &c.

Τοκάω, parturio, partui ſum vicina. Poll.

Τοκίζω, fœnori do, fœneror. Idem l. 3. c. 9.

Τοκισμός, fœneratio. Ariſtot polit. 1. c. 7.

Τοκιστής, οῦ, ὁ, fœnerator. Poll. l. 3. c. 9.

Τέκος, εος, τό, fœtus, proles, tam paruula quàm adulta, tam animantium brutorum quàm hominum. Il. β. Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη.

Τέκνον, τό, idem Il. β ἡμετέραι τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα. De prole brutorum animantium. Plut. in Per.

Τεκνίον, τό, filiolus, filiola, Ioan. 13.

Τεκνόω, liberos procreo, genero, gigno. Plut. in Per. 1642
ἐδεήθη δὲ νόθον ἐκ ταύτης τεκνῶσαι. Item neutraliter, liberos habeo, peperi. Soph.

Τεκνοῦμαι, gignor, naſcor. Plut. Apud Eurip. Ἐξ ὧν

τὸ ἐξ ὃ Λαΐος, expon. ex quo tempore factus eſt pater Laius.
*Τέκνωμα, filius. Theocr.
Τέκνωσις, ἡ, liberorum procreatio. Thuc.
Compoſita, ac primum ex τίκτω & τοκίζω, cum præpoſitione.
Ανατοκίζω, vſuram renouo.
Ανατοκισμὸς, vſuræ renouatio anniuerſaria. Cic. ad Attic. l. 5. ep. vlt.
Αποτίκτω, partu edo, & enitor, partu emitto: vel partum depono. Plut.
Απότεξις, partus ſeu partio. Dioſ. l. 5. c. 153.
Συναποτίκτω, (*decomp.*) vnà cum partu edo.
Εκτίκτω, idem. Item edo in lucem. Plat.
Εκτοκίζω, fœnori do, fœnero. Deut. c. 23.
Συνεκτίκτω, (*decomp.*) vnà cum partu edo: vel, ad partum confero & conduco.
Εντίκτω, pario in ſeu intus. Et metaph. ingenero. Plat. ep. 7. μόγις ἐπιθυμίαν ἐν ἔτοκε. Partic med. ἐντετοκὼς, ingenitus, inſitus. Ariſtoph.
Προσεντίκτω, (*dec.*) inſuper ingenero ſeu ingigno.
Επιτίκτω, inſuper pario. Exponitur & ſimpliciter, partum edo. In Pand. ἐπιτεχθεὶς αὐτεξούσιος. exp. agnatus ſuus hæres.
Κατατοκίζομαι, fœnore obruor & exhaurior. Ariſt.
Compoſita ſine præpoſitione, ac primùm ex præt. med. τέτοκα.
Αγχίτονος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, exp. in propinquo natus.
Αεξιτόκος, fœtum augens. Apud Nonn. ἀεξιτόκος dicitur pater, i. prolificus, fœtificus.
*Αἰνοτόκεια, quæ infeliciter peperit. Moſch.
Αἰνότοκος, infeliciter natus ſeu genitus. Heſych. Αἰνοτόκος, quæ infeliciter peperit, & qui infeliciter genuit. Nonn. Legitur & fœm. αἰνοτόκεια, in hac ſignif. apud Moſchum in Megara.
Αλαοτόκος, cæcos aut cæcum pariens vel gignens, ſeu qui cæcos peperit.
Αλλόκοτος, (per hyperthesin dictum pro ἀλλότοκος) cuius partus alienus & longè diuerſus eſt à cæterorũ animalium partubus: prodigioſus, monſtruoſus. Et generaliter, abſurdus, inuſitatus, rationi non cõſentaneus: vt ἀλλόκοτος συνθήκη: apud Lucian. Apud Plat. in Sol. ἀλλόκοτος καὶ ἄγροικος, homo peregrinis moribus præditus, & ruſticus.
Αριστοτόκος, qui optimus parit. Αριστοτόκος, optimo partu editus: vel ſimpliciter optimus, præſtantiſſimus: vt apud Eur. in Rheſo, ὅς μ' ἀπώλεσε γόνας Εθηκεν ἀριστοτόκοιο.
Δυσαριστοτόκεια, ἡ, (*dec.*) quæ optimam quidem prolem edidit partu, ſed infelici fato. Il. σ.
Αῤῥενοτόκος, mares pariens. Dioſ.
Αῤῥενοτοκέω, virilis ſexus partum edo. Idem.
Αρτίτοκος, recenti partu editus, apud Cyrill. Metaph. ἀρτίτοκος σελήνη dicitur noua luna. Αρτιτόκος, quæ nuper peperit, quæ recentem edidit partum apud eundem.
Ατοκος, quæ nondum peperit: vel, quæ non parit, ſterilis. Athen. lib. 9. πρόβατον ἄτοκον ἢ ἄτοκον. Χρήματα ἄτοκα dicuntur quæ mutuo data ſunt abſque vſura. Plat.
Ατόκιος, qui partum impedit, & ſterilitatẽ inducit. D.
*Αὐτότοκος, id eſt, cum ipſo partu, σὺν αὐτῷ τόκῳ, Æſch.
Αωρότοκος, intempeſtiuo ſeu immaturo partu editus.
Βληχοτόκος, à quibuſdam dicitur, ὁ δίκταμνος ſeu pulegium ſylueſtre: vt eſt in append. Dioſc. quòd & ſagittarum & partuum remedium ſit.
Βραδυτόκος, tardè ſeu ſerò pariens.
Δευτερητόκος, quæ ſecundò peperit, vel quæ ſecundò parit. δευτερότοκος, ſecundo partu editus.
Διδυμοτόκος, geminos pariens, geminam prolem partu edens, pro quo apud Theocr. διδυματόκος.
Διδυμοτοκέω geminos pario: vnde διδυμοτοκούμενος, qui gemini vno partu eduntur.
Διδυμοτοκία, geminorum partus.
Δίστοκος, quæ bis peperit vel parit. Δίτοκος, idem: apud Anacr.
Διτοκέω, bis pario, ſeu gemellos pario. Ariſtot.
Δυοτοκέω, itidem bina pario.
Δύστοκος, difficulter pariens: vel partu infelix.
Δυστοκέω, difficulter pario, ægrè partũ edo. Plut. Item 1645
infelices partus edo. Alcmena apud Moſch.
Δυστοκία, difficultas pariendi, difficilis partus.
Ερωτοτόκος στοργὴ, amorem pariens. Apoll.
Εὔτοκος, facilè pariens, fœcundus.
Εὐτοκέω, ῶ, facilè pario, facili partu vtor.
Εὐτοκία, ἡ, facilis partus. Item fœcunditas.
Ζωοτόκος, animal gignens. Ariſtot.
Ζωοτοκία, animalis generatio.
Ζωοτοκέω, animal genero, animal procreo ſeu pario, quod dicitur ad differentiam τῶν ᾠοτόκων: apud eundem. Item animale & viuum procreo ſeu gigno: vnde ζωοτοκεῖσθαι, ad animalem formam peruenire.
Θεοτόκος, ὁ, ἡ, Dei genitrix, Mariæ virginis epithetum.
Θεότοκος, à Deo natus.
Θεσμοτόκος, legiſlator. Nonnius.
Θηλυτόκος, fœminei ſexus partum edens. Exp. etiam, habilis fœminæ procreandæ.
Θηλυτοκέω, fœminei ſexus partum edo, Dioſc.
Θηλυτοκία, partus fœmineus.
Ιοτόκος, venenum pariens, venenatus. Oppian.
Καλλίτοκος, pulchram pariens prolem. Heſyc.
Καρποτόκος, fructum pariens, fructiferus.
Καρποτοκία fructus editio. Theophr.
Καρποτοκέω fructum pario, fructum fero. Idem.
Κλεψιτόκος partum furans. Oppian.
Κοινότοκος, communi partu editus. Soph.
Κουροτόκος, puerpera mater. Eur.
Κυοτοκία fœtus editio. Alex. Aphrod.
Μεριμνοτόκος curas & ſolicitudines pariens. Agath.
Μογοστόκος partus laborem ſuſcipiẽs circa partus laborans. Lucinæ epitheton, Il. λ, π & τ, quæ parturientibus adeſſe fingebatur & circa τόκους μογεῖν. De ipſa parturiente dictum exp in partu laborans.
Μογοστοκέω in partu vel circa partum laboro.
Μονοτόκος, quæ vnum ſingulis partibus edit. Ariſtot.
Νεβροτόκος, hinnulos pariens. Nic.
Νεοτόκος, quæ recens peperit. Eur.
Ολιγοτόκος, rarò & paucos pariens.
Ολιγοτοκέω, paucos edo partus.
Ολιγοτοκία, ἡ, paucus partus ſeu parcus.
Οξυτόκος, citò pariens, partum accelerans. At ὀξυτόκιον φάρμακον, medicamentum efficiens vt mulier citò pariat. Dioſ. lib. 2. c. 49.
Παιδοτόκος puerpera. Nonn. Παιδοτόκος βίος, vita coniugalis liberorum procreatrix.
Παλιντοκία, mutua fœneratio: ſeu fœnoris dati repetitio. Plut. in Helen.
Παντοτόκος, omnia pariens: epitheton terræ.
Πολυτόκος, multos pariens, partu fœcundus.
Πολυτοκέω, multa pario: partu ſum fœcundus.
Πολυτοκία, partus numeroſitas.
Πρωτοτόκος, quæ primùm peperit, primipara. Il. ρ. Πρωτότοκος, primogenitus. Lucæ 2.
Πρωτοτοκέω, primùm pario, primùm enitor.
Πρωτοτοκεύω, primogenituræ priuilegia tribuo. Deuter. c. 21.
Πρωτοτοκεῖα, τὰ, priuilegia, ſeu ius primogenituræ: ibidem. Pro eodem dicitur & πρωτοτόκια, Geneſ. c. 25. & Hebr. 12.
Πυροτόκος λίθος, q. d. lapis qui ignem parit, lapis è quo ignis elicitur. Epigr.
Σιδηροτόκος, ferrum partu edens, ferri ferax, in iiſdem.
Σκυμνοτοκεῖν, catulos parere. Dicitur & de piſcibus, apud Ariſt. in hiſt. anim.

Σκωληκοτόκος, vermes procreans ſeu generans. Ariſtot.
Σκωληκοτοκέω, vermes genero ſeu procreo. Ariſtot.
Σκωληκοτοκία, vermium procreatio. Idem.
Ταχυτόκος, breui tempore pariens.
Τελειοτόκος, perfectum edens partum.
Τελειοτοκέω, perfectum edo partum. Item, perfectum fructum pario.
Τελειοτοκία, partus perfectus, perfecta generatio.
Τερατοτόκος, ἡ, quæ monſtrum parit.
Τερατοτοκέω, monſtrum pario, portentoſum fœtum edo.
Τερατοτοκία, monſtrifica partio, partus monſtroſus.
Ὠκυτόκος, idem quod ὀξυτόκος. At ὠκύτοκον, partus celer, facile puerperium. Herodot.
Ὠκυτόκιος, ad partus celeritatem conferens, idem quod ὀξυτόκιος. Dioſ. l. 5. c. 173.
Ὠμοτόκος, crudum adhuc partum edens, partum ante maturitatem emittens. Epigr. l. 1.
Ὠμοτοκέω, fœtum immaturum pario, abortum facio. Geopon. l. 5. c. 46. Aet. l. 16. c. 48.
1644 Ὠοτόκος, ouiparus. Ariſtot.
Ὠοτοκέω, ouum pario. Plut. Athen.
Ὠοτοκία, oui generatio. Plut.

Compoſita ex τέκνον, itidem ſine præpoſitione.

Ἄτεκνος, ὁ καὶ ἡ, prole carens, orbus. Heſiod.
Ἀτεκνία, ἡ, prole ſeu liberis carere, orbitas. Ariſtot.
Ἀτεκνέω, liberis ſeu prole careo: vel ſterilis ſum.
Ἀτεκνόω, liberis & prole orbo: vel, ſterilem efficio: vnde ἀτεκνοῦσθαι, ſterileſcere. Interdum etiam, ſterilem eſſe. Reg. l. 4. c. 2.
Δύστεκνος, liberis infelix. Δυστεκνία, liberis infelicem eſſe.
*Ἐντεκνόω & ἐντεκνοῦσθαι, liberos procreo in Plut.
Εὔτεκνος, prole ſeu liberis felix: fœcundus vel fœcunda: vt εὔτεκνος γυνή, apud Plut.
Εὐτεκνώτατη, prole feliciſſima. Eur.
Εὐτεκνία, ἡ, fœcunditas, quum quis multam vel egregiam prolem habet. Ariſtot.
Εὐτεκνέω, multa vel egregia proles mihi eſt.
Μισότεκνος, liberorum oſor. Æſchin.
Μισοτεκνία, odium liberorum. Plut.
Μονότεκνος, vnicam habens prolem, cui vnicus filius eſt, aut vnica filia. Eur.
* Ὀλιγότεκνος, plures generos habens. Max. Tyr.
Παιδοτέκνωσις, liberorum procreatio.
Πολύτεκνος, multos habens liberos, multa beatus prole. Poll. ex Cratino.
Πολυτεκνία, multa proles, multi liberi. Ariſtot.
Πολυτεκνέω, multos habeo liberos, multam ſobolem procreo. Idem polit. 2. c. 8.
Φιλότεκνος, amans liberorum ſeu magno amore complectens ſobolem ſuam Eur.
*Φιλοτεκνία, amor liberorum ſuorum. Plut.
Ἀφιλοτεκνία, (De comp.) liberos ſuos non amare.

ΤΙΛΛΩ, vello, vellico. Iliad. χ. ἡ δέ νυ μήτηρ τίλλε κόμην. Dion. in Vitellio, οἱ δ' ἐρράπιζον, αὐτὸν, οἱ δ' γενείου ἔτιλλον. Item metaph. vellico, i. vexo, mordeo. Significat &, diuello ſeu conuello, diſcerpo: apud Theophr.
Τίλλομαι, idem. Iliad κ, τίλλοντο τε χαίτας, comam vellebant. Et metaph. vexor. Ariſtoph. Apud eundem in Nub. τέφρα τε πλησθῇ, exp. vellatur & feruenti cinere conſpergatur.
Τίλμα, τὸ, linamentum concerptum, penicillus, turunda. Apſyrt. Item vulſio, vellicatio. Dio.
Τιλμάτιον, idem cum τίλμα, in priori ſignif. apud Gal. τῶν κατὰ τόπους l. 5.
Τιλμός, ὁ, vulſio, vellicatio. Euſt. Eſt & ludus quidam Heſych.
Τίλσις, εως, ἡ, idem: in priori ſignif.
Τιλτός, ὁ, vulſus: item concerptus: vt τιλτὸς μοτός, apud Gal. ad Glauc. lib. 1. Exponitur & vulſilis, euulſilis.
Τὸ τιλτὸν, idem cum τιλτὸς μοτὸς, apud Ægin. l. 6. ¶ At τίλτον eſt ſalſamenti ſpecies: apud Pol. l. 6. c. 9. ex Pla. Com. & Athen. l. 3.
Τίλαι, αἱ, paruæ quiſquiliæ ſeu corpuſcula, quæ infuſis per feneſtram radiis ſolis, aeri videntur innatare: præſertim verò quiſquiliæ è panno vulſo euolātes: vnde & παρὰ τὸ τίλλεσθαι dictæ videntur. Plut.
Τίλλων, piſcis nomen eſt apud Ariſtot. Apud Herodo. l. 5. ſcribitur τίλων.

Compoſita.

Ἀποτίλλω, auello, reuello. Plut.
Ἀπότιλμα, τὸ, id quod auulſum eſt. Theoc.
*Συναποτίλλω, ſimul auello. Dioſc.
Διατίλλω, peruello. Διάτιλμα, euulſio. Epigr.
Ἐκτίλλω, euello. Athen.
Προσεκτίλλω, (decomp.) inſuper vel ſimul euello. Ariſtot.
Κατατίλλω, depilo, compilo, conuello. Item euello: apud eund.
Νακοτίλτης, qui vellera vellit. Poll.
Νακοτιλτεῖν, vellera vellere ſeu tondere. Idem.
Νακότιλτος, velleris in modum vulſus. Idem.
Παρατίλλω, compilo, depilo, vulſella pilos extraho. Clemens Alex. pæd. l. 3.
Παρατιλμός, vulſura, pilorum euulſio, depilatio. Sch. Ariſtoph.
Παρατίλτρια, depilatrix: fœmina quæ molles homines vulſellis glabrat. Philoſtr.
Περιτίλλω, circumcirca vello: vel ſimpliciter, vello, reuello. Luc.
Ὑποτίλλω, q. d. ſubuello. Apud Theophr. ὑποτίλλειν τὴν βοτάνην, exp. ſubruncare herbam.

ΤΙΛΟΣ, ου, ὁ, ſtercus, merda. Poll. l. 5.
Τιλάω, ῶ, caco, ſtercus edo: in Hippiatr. Item pro liquidum ſtercus edo: ibidem.

Compoſita.

Διατιλάω, ῶ, caco, excerno. in Hippiatr.
Ἐντιλάω, incaco, ſtercore, ſeu merda inquino. Ariſt.
Ἱππότιλος, ου, ὁ, morbus quidam equi ex argumento dictus: de quo Tiberius in Hippiatr.
Κατατιλάω, ſtercore contamino: vel ſtercus emitto ad uerſum. Ariſtoph.
Περιτιλάω, idem: apud eund. in Nub.
Σπατίλη, ἡ, idem quod τίλος. Poll. l. 5. Schol. Ariſtoph. in pace dicit eſſe humanum ſtercus, accipi tamen etiam poſſe pro ſegmento corij quod ſcalpro recidunt ſutores. Gal. apud Hippoc. exp. liquidum excrementum.

ΤΙΝΑΣΣΩ, F. ξω. quatio, concutio, vibro. Iliad. χ. Exp. &, perrumpo & perfringo: in Epigramm. διεμὰ τινάξας. 1645
Τινάσσομαι, quatior, &c. Item pro τινάσσω. Od. β.
Τιναγμός, οῦ, ὁ, quaſſatio, vibratio. item excuſſio. Gre. Pro eodem dicitur & τίναγμα.
*Τινάκτειρα, in fœm. gen. quaſſatrix. Æſchyl.
Τινάκτωρ, ορος, ὁ, quaſſator, vibrator. Soph.

Compoſita.

Ἀμφιτινάσσω, vtrinque quatio, vel vndique quaſſo & concutio: vnde φρένας ἀμφιτίναξε, mentem vndique concuſſit aut perculit.
Ἀνατινάσσω, concutio. vel, vehementer concutio.
Ἀνατιναγμός, concuſſio, emotio è loco ſuo. Heſych.
Ἀποτινάσσω, decutio, vel excutio. Eur. in med. voce apud Chryſoſt.
Ἀποτίναγμα, quod decutitur ſeu excutitur. Symm.
Ἀτίνακτος, inconcuſſus, immotus. Nonn.

Διατινάσσω, diſcutio, quaſſu diſcutio. Et ſimpliciter, quatio, vibro. Eur.

*Δορυτίνακτος, qui haſtam quatit, vel etiam paſſiuè. Æſchyl.

Εκτινάσσω, excutio: vnde Il. π. ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες. Item amolior, expello.

Εκτιναγμὸς, excuſſio quæ fit concutiendo.

Εντινάσσω, incutio. Εντιναγμὸς, incuſſio.

Συντινάσσω, concutio, conquaſſo. Ariſtot.

ΤΙΝΘΑΛΕΟΣ, ου, ὁ, calidus, feruidus: vnde τινθαλέοισ' ὕδασιν, apud Nicand. ſchol. exponitur θερμοῖς. Sic τινθαλέα λοετρά. Suidæ ſunt χλιαρά, necnon θερμά.

Διατινθάλεος, (comp.) feruidus, ignitus, Ariſtot.

ΤΙΣ, aliquando eſt oxytonum, aliquando barytonum.

Τίς, oxytonum, cuius genit. τίνος quis? interrogatiuè. Fœm. itidem τίς, quæ? Neutrum, τί, quod vel quid? Od. η. Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν. Plat. in Charm. ἐστι δὲ τίς καὶ τῶ; Interdum dicitur ὁ τίς, quum videlicet præcedit ſententia aliqua quam hoc interrogatiuum claudit: vt apud Greg. in Iulian. ¶ Interdum idem valet quod particula *nullus* abſque interrogatione poſita: vt apud Ariſtoph. in Plut. τούτου τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον, quis hac re melius quippiam inueniat? i. nullus inuenerit. In indirecta etiam interrogatione adhibetur: vt quum apud Luc. in Demon. dicitur, ἠρώτα τίς σὺν χλευάζοι τὰ αὐτά. ¶ Exponitur etiam, vter: vt Epigr. lib. 1. γνώσῃ τίς τίνος ἐστὶ Κρόνος, vter vtrius ſit Saturnus. ¶ Ponitur & *pro* qualis, qualiſnam: in vtraque interrogatione. Dem. & Æſchin.

Τί, quid? Plat. in Charm. τίσι φαίνεται ὦ Σώκρατες; Exponitur &, quod Lucæ 17. ἐποίησαμεν τί ὀφείλομεν. Sæpe poſt ipſum verbum ſubaudiendum relinquitur: vt quum dicitur apud Luc. in Tim. τί τοῦτο. Sic Xen. in Symp. Τί οὖν σοί καὶ μάχεται τις ἡμῖν ἐνεγκεῖν; quid igitur dices? Dicitur & τί τί; quidnam? apud Ariſtoph. quod exp. etiam, quare? cur? apud eundem in Plut. Interdum τί, exp. ad quid? ad quam rem? vt apud eundem in Nub. τί τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον; Interdum ponitur pro διὰ τί, quamobrem? vt Xen. pæd. 5. σὺ μὲν ἀεὶ οὕτως τί ἂν ὑβρίζεις, τί δὲ λέγεις. ¶ Vſurpatur & in interrogatione indirecta: vt Ariſtoph. λέγε τί κελεύεις. ¶ Eodem τί de ſubſtantia rei quæritur: vnde exp. etiam, ſubſtantia, apud Ariſt. ab aliis verò quiditas. ¶ Item aliis atque aliis particulis adiunctũ ſignificationem mutat, & interdum affirmationi, interdum negationi æquipollet, vt paſſim apud Xen. Plat. Luc. &c. videre licet.

Pro eodem τί dicitur etiam, τίη ſeu τιή, apud poetas. Hom. Ariſtoph.

1646 Τὶς, barytonum, interdum & incliticum, indefinitum eſt, ſignificans, aliquis, quiſpiam: idque per omnes caſus. Il. β. Ὧ δέ τις εἴπεσκεν. Thuc. lib. 4. εἴπου τις τινὰ ἴδοι ἐχθρὸν ἑαυτῷ. ¶ Iunctum numeralibus nominibus, exp. circiter: fermè: vt apud eundem lib. 8. διακοσίους μὲν τινὰς σὺν πάντας τῶν δουλῶν ἀπέκτεινε. ¶ Annexum his vocibus, πᾶς, ἕκαστος, αὐτός, ſuperuacaneum eſt, idémque facit præcedente aliquo adiectiuo, & in ὁποῖός τις, τοιός τις, οἷός τις, τοιός δέ τις, & aliis quibuſdam: apud Thuc. Baſil. &c. Aliquando τὶς dicitur pro μέγας τις: vt apud Dem. in Leptin. Μεγάλοι τινὲς εἶναι φάσκοντες. ¶ Interdum idem valet quod πᾶς τις: vt apud Ariſtop. τις ἀψήφιστος αἰτιάσθω. Thuc. lib. 7. ὅτι ἄλλοι πάντες ἔφερον, ὅ, τι τις ἐδύνατο. ¶ Exponitur etiam, quidam, certus quidam Ariſtot. rhet. 1. τισὶ μὲν δίκαιον, τισὶ δὲ οὐ δίκαιον. In qua ſignific. dicitur & ὁ τὶς: vt Baſil. οὐ τόν τινα ἄνθρωπον, ἀλλὰ ἀεὶ καθόλου φύσιν δηλοῖ.

Τὶ ſimiliter ſignificat aliquid, quippiam. ¶ Ponitur & pro μέγα τι: vt apud Plat. in apol. Socr. οἰόμενοί τι εἶναι, ὄντες οὐδενὸς ἄξιοι. ¶ Frequentiſſimè redundat, tum apud Hom. tum apud Thuc. &c. ¶ Significat etiam, quiddam ſeu quoddam, quiddam certum, nonnihil, interdum & pars: vt quum dicitur τί τι, τὸ μὲν τι, τὸ δέ τι, apud Plut.

Compoſita.

Ὅστις, quis, quiſnam. Fœm. ἥτις, quæ, quænam. Neutr. ὅ, τι, quod, quodnam. Plut. Thuc. &c. Apud Iſocr. ad Mityl. οὐκ οἶδα ὅ τι δεῖ πλείω λέγειν, exp. quanam de cauſa. Pro ὅ, τι poeticè dicitur ὅ, ττι: vt Od. ξ. Ὅ, ττι μάλιστ' ἐθέλεις δόμεν Ζεύς. ¶ Interdum ὅστις ſignificat, quiſquis, quicunque, quilibet: vt Ariſtop. in Veſp. προσκαλεσάμενοι σ' ὅστις ἦν, προσὼν σὺ ἀγορανόμους. In qua ſignificat. dicitur &, ὅστις αἰ, ὅστις δὴ, ὅστις οὖν: apud Thuc. &c. Sic ὅστις ποτὲ, quicunque, vel quicunque tandem. Luc. in Herm. ὅστις ποτ' ἐκαλεῖτο. exponitur tamen &, quiſnam: vt apud Iſocr. θαυμάζειν ὑμᾶς οἶμαι ἣν τινά ποτε γνώμην ἔχω. ¶ Ὅστις expon. etiam, ſi quis. vt apud Nic. in Ther. Ἢ καὶ ἐπὶ σπληνὸς φαείνῃ, ὅστις ἐπαύρῃ, ſi quis attrectet. Sic ἐάν ὅστις οὖν apud Plat. de leg.

Ὅτις, poeticè, idem quod ὅστις, quis: vel qui: vt Od. ω, Οἴσω καὶ γὰρ χρυσὸν ὅτις ὑποχείριος ἔλθῃ, aurum quod in manus meas venerit. In accuſat. ὅτινα pro ὅντινα: vt Od. θ. Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμὸς τε κελεύει, quem vel quemcunque animus iuſſerit.

Οὔτις, ὁ καὶ ἡ, nullus, nemo. Il. α, οὔτις χεῖρας ἐποίσει. ¶ At Οὖτις ficto nomine vocatur Vlyſſes. Od. ι.

Οὔτιδες, appellatæ fuerant Chryſippi. συλλογισμοὶ, i. captioſæ quædam argumentationes.

Οὐτιδανὸς, (per pleonaſmum ſyllabæ δα) homo nullius pretij. Il. α. & Od. ι.

ΤΙΤΑΝΟΣ, ου, ἡ, calx. Gal. τίτανος ἀκατάσβεστος calx viua. Apud Heſiod. in Aſp. Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι Ηλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, poni exiſtimatur pro gypſo. Maſculino etiam genere ſed rarò vſurpari tradit. Suid.

Τιτανίομαι, οῦμαι, vnde τιτανωτός, calce oblitus vel gypſo. Heſy. Τιτανωτὸς pro eodem, apud eundem.

ΤΙΤΘΟΣ, οῦ, ὁ, mamma, mamilla. μαστός. Propriè de mulieribus dici ſcribit. Poll. l. 2.

Τιτθίον, ου, τὸ, mamilla. Ariſtoph.

Τίτθη, ſiue τιτθή, ἡ, idem quod τιτθὸς μαστός, Heſych. Item nutrix, τροφός, nimirum quæ mamillas præbet infantibus lactentibus. Ariſtot. & Plut. ¶ Item auia, matris mater.

Τιτθὶς, ίδος, ἡ, nutrix: vt quidam exp. apud Syn. ep. 3. Item matertera, amita. Plut.

Τιτθεύω, f. σω, nutrio. Τιτθευόμενος, exp. lactens. 1647

Τιτθεία, ἡ, nutritio. Dem.

Τιθὴ, ἡ, idem quod τιτθὴ, nutrix. Plat.

Τιθεύω, idem quod τιτθεύω. Plut. in Lyc. τὴν τοῦ Αλκιβιάδου τιτθεύσασαν. Τιθευτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutricator: in Sybill.

Τιθηνὸς, οῦ, ὁ, nutritor. nutritius, educator. Heſyc. Item in fœm. gen nutrix: apud Dion. Long. Dicitur etiam de terra altrice.

Τιθήνη, ἡ, nutrix. Il. ζ. Plut. & Athen. ¶ At τιτήνη, apud Heſyc. exp. regina.

*Τιθηνία, nutricatio. Ioſeph.

Τιθηνίδια, q. d. nutricalia: feſti nomen apud Athen.

Τιθηνέω, ῶ, nutrio, nutricor. Phalar. Apud Xen. τιθηνεῖν τινα, nutricis in modum tractare, aut demulcere. Metaph. apud Ioſeph. de antiq. Iud. γῆν τιθηνεῖν, terram excolere. Dicitur etiam τιθηνεῖσθαι, actiuè pro τιθηνεῖν. Baſil. Τιθήνημα, τὸ, idipſum quod nutritur. Athen. Τιθήνησις, ἡ, nutritio, educatio. Theophraſt. Τιθηνητὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutritius: in Epigr.

cuius fœm. τιθήνη, nutrix: in iiſdem.

Τήθη, ἡ, nutrix, idem quod τιτθὴ apud Suid. & Euſtath. ¶Item auia. Exponitur etiam, amita ſeu matertera, i patris aut matris ſoror. Suid. Heſych. Euſtath. Poll. Hinc comp. ἐπιτήθη, abauia. Euſt. & προτήθη, aui, ſeu auiæ mater.

Τηθύς, dicitur terra, teſte Euſtath. quoniam eſt communis omnium nutrix. Il. ξ. Tethys tamen à Latinis poetis pro mari potius accipitur quàm pro terra.

Τῆθος, εος, τὸ, oſtreorum quoddam genus. Vide & Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 6.

Τηθὶς, ίδος, ἡ, idem quod τιτθὶς, auia, amita, matertera. Suid. Euſt. Ammon.

Τηθαλλαδοῦς, ὁ, qui à ſua auia educatus fuit.

Τηθαλλαδεὺς, idem apud Heſy. Poll. & Etym. Ab Heſyc. exp. etiam, σπάταλος, delicioſus, luxurioſus: quales eſſe ſolent qui ab auis ſeu auiis aluntur delicatius. Dicitur etiam de ſtolido & fatuo: apud Euſt.

Τηθίς & τηθίδιον, apud eundem Euſtath. pro vetula quam matris aut auiæ nomine reuerentiæ cauſa dignamur.

Τιθύμαλος, ὁ, & τιθυμαλὶς, ίδος, ἡ, tithymalus: herba lactaria, de qua Dioſc. l. 4. c. 155.

Τυτθὸς, οῦ, ὁ, paruus, puſillus, (ἀπὸ τοῦ τιτθοῦ, mutatione literæ ι in υ, Etym.) Iliad. ζ. ἔτι τυτθὸν ἐόντα, adhuc paruulum, aut infantem. Dicitur & τυτθὸν βρέφος, quaſi quod ſit adhuc ὑποτίτθιον. Iliad. α, νῦν δ' ἐμὲ δ' οὐδὲ τυτθὸν ἔτισεν, ne minimum quidem me honorauit.

Compoſita.

Ἀπότιτθος, à matris vberibus amotus. Phil.

Ἐκτιθηνέω, enutrio, educo. Ἐκτιθηνίζω, idem.

Ἐπιτίτθιος, infans, lactens. Epigr. l. 2.

Ὁμότιτθος, eadem vſus nutrice. Poll.

Ὀρθοτίτθιος, puella habens rectas ſeu arrectas mamillas: quibus opponuntur penſiles.

*Συνεκτιθηνέω, ſimul enutrio, educo, confoueo. Plut.

Ὑποτίτθιος, q. d. qui eſt ſub mamilla: qui adhuc è mamilla pendet & lactet. Suid.

ΤΙΤΙΖΕΙΝ, dicitur de voce quam edunt aues, vel potius pulli auium ἁπλῶς μὲν τιτίζουσιν οἱ νεοσσοὶ, κατιδίως δὲ τρίζουσιν, inquit Euſtathius ex veterum ſententia. Exiſtimatur autem ab hoc verbo deriuatum eſſe vocabulum τίτις, quod de quadam auicula dicitur, aut generaliter quamuis auiculam ſignificat.

Τιτυβίζειν, dicitur de hirundinibus, vel de perdicibus, ſecundum alios Heſy. & Euſt. Apud Athen. l. 9. ſcribitur τιττυβίζειν, de perdicibus. Pro eodem ſcribitur & τιτύζειν.

ΤΙΤΡΑΩ, ſeu τίτρημι, & τιτραίνω, (fut. τρήσω, tanquam à τράω) perforo, terebro, idem quod τετραίνω, ſupra Theophr. Dicitur & τιτραίνω pro τετραίνω apud eundem. Vnde aor. 1. τέτρηνα, Il. χ. Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης.

Τιτράομαι, & τιτραίνομαι, perforor. Dioſ. Præt. perf. τέτρημαι, perforatus ſeu pertuſus ſum. Alex. Aphr.

1648 Hinc particip. τετρημένος, perforatus, pertuſus: vt εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν, apud Xen.

Τρῆμα, τὸ, foramen. Dioſc. l. [illegible] c. 77.

Τρηματόεις, εντος, & τρηματώδης, εος, ὁ, multa habens foramina in Epigr. & apud Ariſtot.

Τρῆσις, εως, ἡ, perforatio, traiectio quæ fit terebra.

Τρητὸς, ὁ, perforatus, foramina habens. Hom.

Τρανὸς, perſpicuus, manifeſtus, apertus: ¦metaphora ab iis ducta quæ ita perſpicua ſunt & aperta acſi perforata & pertuſa eſſent. Plut. Eſaiæ 36. γλῶσσαι τραυλῶν ἐροῦσι τρανῶς.

Τρανὴς, idem cum τρανὸς, Soph.

Τρανῶς, manifeſtè, apertè, diſertè. Eurip.

Τρανόω, reddo clarum & perſpicuum, declaro, manifeſto. Cum accuſ. Phil. Item, illumino, illuſtro: apud Greg.

Τρανωτικὸς, explanatorius, vel illuſtratorius.

Τρανίζω, idem cum τρανόω, explano, declaro: vt in carmine quodam de laudibus Dauidis. Τρανίζει τὰ κρυπτὰ τῶν θεοῦ μυστηρίων.

Τράμη, vel τράμις, podex, τρῆμα τῆς ἕδρας. Ariſtoph. Dicta eſt τράμις ſecundum quoſdam & ea linea quæ medium ſcrotum diuidit in duas partes. Etym. Poll. Heſych.

Διατράμις, (comp.) Heſychio eſt ἡ διερρωγὼς τὴν τράμιν Polluci eſt depygis, depreſſas habens nates.

Compoſita, ac primùm ex τιτράω.

Ἀμφίτρητος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque perforatus.

Ἀμφιτρής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. Nonn.

Ἀνατιτράω, ſeu ἀνατιτραίνω, idem quod τιτράω. Dioſ.

*Ἀνάτρησις, perforatio, perfoſſio. Plut.

Ανάτρητος, ὁ καὶ ἡ perforatus, pertuſus. Syneſ.

Ἄτρητος, qui pertuſus non eſt, non perforatus ſeu perterebratus. Ariſtot. peculiariter ἄτρητος dicitur cui meatus ani coaluit.

Ἀτρήτως, ſine foramine.

Διατιτράω, & διατιτραίνω ſeu διατετραίνω, perforo, perterebro, pertundo. Theoph.

Διάτρησις, perforatio, pertuſio, foramen. Herodot.

Διάτρητος, perforatus, foraminibus pertuſus. Damaſc. Exp. &, tornatilis, torno factus.

Εὐθύτρητος, recta habens foramina. Gal.

Εὐρύτρητος, lata & ampla habens foramina.

Εὔτρητος & poet. ἐΰτρητος, bene ſeu eleganter perforatus: vt εὔτρητοι λίθοι, Iliad. ξ. Item multis pertuſus foraminibus. Epigr. Accipitur & pro εὐρύτρητος, lato ore hians Heſiod.

Κατατιτράω, ſeu κατατιτραίνω, idem quod διατιτράω. D.

Κατάτρησις, perforatio, exeſio, foramen.

Λεπτότρητος, exigua & tenuia habens foramina. Dioſc.

†Ὁμότρητος, vnà perforatus, vnà penetrabilis. Nonn.

Περιτιτράω, ſeu περιτιτραίνω, circumforo, circumquaque perterebro & pertundo.

Περίτρητος, circumquaque pertuſus. Vitruu.

Πολύτρητος, multa habens foramina. Hom. Dioſc.

Συντιτράω, ſeu συντετράω, itidem perforo.

Σύντρησις, perforatio. Item foramen. Ariſt.

*Σύντρητος, perforatus. Gal.

Ὑποτιτράω, ſeu ὑποτιτραίνω, ſubtus perforo.

Ὑπότρητος, ſubtus perforatus & pertuſus. Athen.

Compoſita ex τρανὸς & τρανόω.

Ἀτράνωτος, qui declaratus & manifeſtatus non eſt, obſcurus. Dionyſ. Areop.

Διατρανόω, idem quod τρανόω.

Περίτρανος, idem cum τρανός. Plut.

ΤΙΤΡΩΣΚΩ, (f. τρώσω, tanquam à τρόω, ſeu τρῶ, quod Euſtathius per ſyncopen ex τείρω factum dicit) vulnero, cutem telo pertundo ſeu perfodio. Plutarc. Metaphoricè apud eundem de aud. αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰάσεται. ¶Item læd o, damnum infero: in 1649
qua ſignificat. τρώω, dicitur. Od. φ. Οἶνός σε τρώει μελιηδής.

Τιτρώσκομαι, & τρώσκομαι, vulneror. Herodian. Xen. Metaphor. apud Herodian lib. [illegible] ὑπὸ φήμης τὰς ψυχὰς ἐτρώθησαν, animi eorum illo rumore exulcerati erant. Item lædor, damnum accipio. Iliad. μ.

Τρώσκομαι, autem apud Hippoc. legitur apud quem de morb. mul. l. 1. Gal. etiā exp. ἐκτιτρώσκω, abortio.

Τρῶμα, τὸ, vulnus. Heſych. Item clades, damnum, detrimẽtum, Schol. Hom. & Gal. Pro eodem dicitur & τρώμη,

& τρώμη, teſte Euſth. qui & Ionicum eſſe ait, ſignificans τὴν τρῶσιν.

Τρωματίζω, vulnero.

Τρῶσις, εως, ἡ, vulneratio. Exp. etiam vulnus, ictus.

Τρωτὸς, vulneratus. Item læſus, vel, qui vulnerari lædive poteſt. Eurip.

Τραῦμα, τὸ, (tanquam à τραύω) idem quod τρῶμα, in communi lingua Plut. Xen. Item, clades, ſtrages, detrimentum bello acceptum. Luc.

Τραυματικὸς, ad vulnus ſeu vulnera pertinens, vulnerarius, in vulneribus ſanandis aptus. Dioſc.

Τραυματίας, ου, ὁ, vulneratus, ſaucius. Thuc.

Τραυματίζω, vulnero, ſaucio. Cum accuſ. Dem.

Τραυματίζομαι, vulneror, &c. Thuc.

Compoſita.

Ἄτρωτος, ὁ καὶ ἡ, inuulneratus, illæſus: vel qui vulnerari & lædi nequit. Plat.

*Ἀτραυμάτιστος, inuulneratus, qui vulnus non habet. Lucian.

Ἀτρώτως, ſine vulnere, vel inuictè. Heſyc.

Ἀτρώς, idem quod ἄτρωτος. Suid.

Ἐκτιτρώσκω abortum facio, abortum infero. Dioſc.

Ἔκτρωμα, abortus. Ἐκτρωματιαῖος, abortiuus.

Ἐκτρωσμὸς, & ἔκτρωσις, ipſa actio abortandi. Ariſtot.

*Ἐκτρωτικὸς, abortiuus, eiectiuus, ἐκτρωτικὴ δύναμις, vis & facultas partum ſeu abortum eiiciendi. Plut.

Κατατιτρώσκω vulnero: vel vulneribus conficio.

Νεότρωτος, recens, ſeu nuper vulneratus. Etym.

Νευρότρωτος, qui vulneratos neruos habet.

Συντιτρώσκω, ſimul vulnero: vel τιτρώσκω. Plut.

ΤΙΤΥΣΚΟΜΑΙ, intentiſſimè dirigo, vt certum ictum inferam: collimo, dirigo ad ſcopum Iliad. β. Τῷ δ' ἐπιτοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. Τοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον. Item paſſiua ſignificatione dicitur aliquid τιτύσκεσθαι: vt Ἔγχος δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, in eum dirigebatur, vel directa deferebatur. ¶ Exponitur etiam paro, ἑτοιμάζω: vt τιτύσκομαι φρεσίν, apud Homerum ſequente infinitiuo.

ΤΙΦΗ, frumenti genus, de quo Theophr. hiſt. l. 8. c. 1. & lib. 4. de cauſ. & Ariſt. hiſt. lib. 8.

ΤΙΦΟΣ, εος, τὸ, palus, vliginoſus locus. Apoll.

Τῖφαι aues paluſtres: apud Heſy.

ΤΙΩ, F. τίσω, honoro, in honore habeo, magni æſtimo: interdum &, carum habeo. Hom. Legitur & imperf. Ion. ἐτίεσκον, pro ἔτιον Odyſſ. χ. Οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. ¶ Item punio, vindico, vlciſcor: in qua ſignific. vſitatior eſt vox media: vt Odyſſ γ. ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐτίσατο πατροφονῆα, & cum accuſatiuo rei, apud Heſiod. in Aſp. Ὅς ῥά γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων. Item perſoluo, ſoluo, luo:
1650 interdum etiam luo. Il. α. Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι. Od. ξ. Ἀλλὰ δίκην τίσει, dant ſeu luunt pœnas.

¶ Deriuata à τίω, honoro.

Τίομαι, in honore & pretio habeor, magni æſtimor, color. Il. ε ν. & τ. θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ. Hinc particip. τετιμένος, honoratus, in pretio habitus. Il ω. Significat etiam τίεμαι idem quod τίω, apud Heſio. in Theog. Ζεὺς τίεται αὐτήν.

Τιμὴ, ῆς, ἡ, honor, cultus, qui aliis exhibetur: vt τιμὴ τῶν νέων πρὸς τοὺς γέροντας. Plut. Item honor, id eſt, dignitas ſiue parentum, ſiue magiſtratus & virorum præſtantium. Il ρ. ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Sic Thuc Dicitur ἄγειν & ἔχειν τινὰ διὰ τιμῆς, in honore habere aliquem, apud Syneſ. Et pro eodem ἄγειν ἐν τιμῇ, apud Plut. Peculiariter τιμῆς nomine intelligitur imperium, magiſtratus, teſte Ariſtot. polit lib. 5. c. 7. Apud quem lib. 5. c. 9 οἱ ἐν τιμαῖς ὄντες iidem ſunt qui alias οἱ ἐν ἀρχαῖς ὄντες. ¶ Item τιμὴ pretium: quo res aliqua æſtimatur. Dem. τιμὴν ἀπέδωκε φιλάκῳ.

Τιμήεις, εντος, ὁ, honoratus, honorabilis, qui in honore & pretio habetur. Od ν. & δ. In accuſat. pro τιμήεντα dicitur τιμῆντα. Il. σ.

Τίμιος, idem. Herodian. Thuc. De rebus inanimis quoque dicitur, & itidem exp. honore dignus, item pretioſus. Plut.

Τιμίως, magno pretio, carè.

Τιμιότης, ητος, ἡ, q. d. honorabilitas, pretioſitas. Exp. & nobilitas, excellentia, pretium.

Τιμαδία, Heſyc. eſt μικρὰ τιμή.

Τιμάω, f. ήσω, honoro, honore afficio, in honore & pretio habeo, magni æſtimo. Odyſſ. θεὸν ὣς τιμήσουσι. Sic Æſch. in Cteſiph. Et cum dat. rei qua honoramus aliquem. Plut. Symp. lib. 1. τιμῶμεν ἕδρῃ τε πρεσβυτέρους τε οἱ δὲ πλείοις δεπάεσσιν. ¶ Item æſtimo. Cum genit. Ariſtid. τιμῆσαι τῆς ἀξίας, digno pretio æſtimare. Cum præpoſit. περί. Greg. τιμῶ περὶ πολλῶν χρημάτων, multis pecuniis præfero & antepono. Cum genit. & accuſat. exp. etiam, dignum iudico, frequentiùs tamen in voce media. Conſtruitur & cum dat. perſ. & accuſat. rei, ſubaudio accuſat. δίκην. Demoſthen. οὐδ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος τούτῳ. &c.

Τιμάομαι, honore afficior, in honore & pretio habeor. Plutarc. ¶ Item æſtimor. Xen. In voce media idem ſignificat quod τιμάω, honoro. Od. τ. Οἳ δήμῳ θεοὶ κηρὶ θεὸν ὡς τιμήσοντες. Et pro τιμάω, æſtimo. Cum genit. & accuſat. Chryſoſt. de offic. epiſc. πολλοῦ τὴν ἡμετέραν τιμώμενος φιλίαν. In eadem conſtructione exp. etiam, dignum iudico, dignum cenſeo. Luc. in Cauc. τιμησαίμην ἂν ἐμαυτὸν τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Cum da. perſ. & accuſat. δίκην. apud eundem, ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυρὸν ἂν τιμήσαιτο, qui coquum cruce mulctandum eſſe cenſeat. Sic & apud Plat. & Dem.

Τίμημα, τὸ, pretium, æſtimatio, Eurip. Interdum, litis æſtimatio, mulcta: vnde τίμημα ποιεῖσθαι, mulctam irrogare apud Demoſt. Et pro eodem, τίμημα ἐπάγειν, ἐπιτιθέναι, ἐπιγράφειν. Demoſth. Æſchin. Ariſtoph.

Τίμησις, εως, ἡ, honoratio, honoris delatio. Item litis æſtimatio. Æſchin.

Τιμητὴς, οῦ, ὁ, æſtimator litium.

Τιμητικὸς, propenſus ad honorandum. Plut. Τιμητικὸν πινάκιον, tabellæ in qua τιμηταὶ, ſuum ſcribebant ſuffragium. Ariſtoph.

Τιμητὸς, ἡ, honorabilis qui talis eſt vt honorari aut æſtimari debeat, τὸ τιμητὸν, idem quod τίμημα, æſtimatio litis. Demoſth.

Compoſita, ac primùm ex τίω.

Ἀτίζω, nullo dignor honore, aſpernor: vel, ignominia afficio, honorem derogo. Cum accuſ. Apoll. Exp. etiam, negligo, non curo. Il υ.

Ἄτιτος, exp. inhonoratus. Il. ν. vide & comp. ex τίω punio.

Ἀτίτης, idem Heſych. Ἀτιτεῖν idem eſt ἀδικεῖν, qui enim iniuriam inferunt, ij iuſtitiam ignominia ſuis ſceleribus afficiunt. Ἀτίετος quoque pro ἄτιτος dicitur: vnde apud Eurip. in Ione, ἀτίετος φίλων, exp. ſpretus ab amicis. Eſt autem formatum ex τίω, de quo in τίω punio.

Περιτίω, vehementer honoro & colo. Il. θ. περὶ μέν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι Ἕδρῃ τε κρέασιν τε. 1651

Compoſita ex τιμὴ & τιμάω.

Ἀγλαότιμος, ὁ καὶ ἡ, ſplendidè vel magnificè honoratus. Orph. Pro quo per metaph. ἀγακλέτιμος Heſych.

Ἀνατιμάω, pretium nimis magnum ſtatuo: aut, ſupero

cæteros in ſtatuendo pretio. Heſych. Apud Athen. αἰτιμᾶ τα ὤ ια, exp. annonam intendere.

Ἀντιτιμάω, viciſſim honoro. Xen. Pæd. 5. πειρασόμεθά σε ἀντιτιμῆσαι πᾶσι τοῖς καλοῖς. Item ἀντιτιμάω, & ἀντιτιμάομαι, contrà æſtimo. Plat. in apol. Socr. ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι;

Ἀντιτίμημα, & ἀντιτίμησις, æſtimatio litis quam reus actoris æſtimationi opponit, mulcta quam reus ſibi contra actorem ſtatuit.

Ἀπότιμος, honore carens, inhonoratus. Soph.

Ἀπότιμα χρήματα, quæ aliquis æſtimata accipit: ſeu quæ ſuo æſtimata pretio, oppignerata ei ſunt donec pecunia reſtituatur. Dem.

Ἀποτιμάω, æſtimatum do. Dem. Apud Hom. hymno in Merc. Οὐδ' ἀποτιμήσω, exp. non ignominia afficiam: vt propter metrum dicatur pro ἀτιμήσω.

Ἀποτιμάομαι, æſtimatum accipio. Heſyc. ἀποτιμήσασθαι, eſt pignori accipere, indicato ſimul pretio quo ipſum pignus æſtimatur.

Ἀποτίμημα, pignus quod dotis loco datur. Heſych.

Ἀποτίμησις, deſcriptio, cenſus.

Ἀποτιμηταὶ, dicuntur ij qui pignus certo pretio æſtimatum accipiunt. Harpocr.

Ἄτιμος, idem cum ἀπότιμος, Hom. Heſiod. Syneſ. Item cui nullo honore fungi licet, infamis, ignominioſus. Dem. in Mid. Vnde ἄτιμα χρήματα, bona τῶν ἀτίμων, quæ inuadere licebat & rapere: apud eundem.

Ἀτίμως, ſine honore. Plat. Item ignominioſè, cum infamia ſeu contumelia: apud eundem.

Ἀτιμία, ἡ, infamia, ignominia. Od. ν. Iſocr.

Ἀτιμόω, ignominia afficio, infamia noto. Dem.

Ἀτίμωσις, ignominioſa damnatio. Idem in Mid.

Ἀτιμωτικὸς, ignominioſum reddens. Ἀτιμωτικῶς, ignominia & infamia afficiendo.

Ἀτιμάω, nullum honorem habeo, nullo honore afficio, item, negligo, aſpernor. Soph. Exp. & indignitate ſeu contumelia afficio. Xen. ἐὰν αὐτὸν χρηστοὺς ἀτιμῶσι. Pro eodem Ionicè & poet. dicitur ἀτιμάω. Od. ψ.

Ἀτίμητος, inhonoratus, contemptus, neglectus. Il. Item non æſtimatus: vel, qui æſtimari non ſolet: vt ἀτίμητος δίκη, apud Dem.

Ἀτιμάζω, idem cum ἀτιμάω. Od. ξ. Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα. Plat. de rep. l. 1. ἀτιμάζειν καὶ προπηλακίζειν. Exp. &, ignominia afficio, infamia noto. Xen.

Ἀτιμασμὸς, idem quod ἀτίμωσις.

*Ἀτιμαστὴρ, qui dedecore afficit. Æſch.

*Ἀτίμαστος, non ſectus, cui nullus honor tribuitur.

Decomp. Ἐξατιμόω, penitus infamia noto.

Προσατιμόω, præterea ignominia afficio.

Βαρύτιμος, q. d. qui grauis eſt pretij, pretioſus. Mat. 26.

Βαρυτιμάω, pretium augeo & grauius reddo, ſolito grauiore pretio vendo. Suid.

Βότιμος, bouis pretium æquans. Heſyc.

Διατιμάω, æſtimo: vnde διατετιμημένον πρᾶγμα, in Pand.

Διατίμησις, æſtimatio, Διατιμητικὸς, indicandi vim habens, i. rei venali pretium conſtituendi.

*Διατιμητὴς, æſtimator in edict. Iuſtin.

Ἀδιατίμητος, (decomp.) inæſtimabilis.

Ἔκτιμος, expers honoris. Soph.

*Ἀξιότιμος, pretioſus.

Ἐκτιμάω, valde honoro, ſupra modum colo. Item æſtimo. Plat. Interdum, nimio pretio æſtimo, nimis carum indico. Ariſtot.

*Ἐκτίμησις, æſtimatio, pretium. Strabo.

Ἔντιμος, qui in honore & pretio habetur. Dem. Et οἱ ἔντιμοι, viri ſpectabiliores, optimates. Xen. Res verò ἔντιμος dicitur, i. honeſta, honorabilis, honorifica: vt ἔντιμος βίος, apud eundem, pæd. 3. Et ἔντιμον ποιεῖν τι, magno in honore habere, magni facere. Iſocr.

Ἐντίμως, honeſtè, honorificè. Plat.

Ἐντιμάομαι, ſuo pretio æſtimo. Poll.

Ἐπίτιμος, cui ad honores accedere licet: ſeu cui honos ſuus ſaluus eſt & integer. Thuc.

Ἐπιτιμία, ſtatus ciuis iuſtus atque integer, quum fama & exiſtimatio alicuius illæſa eſt; nec vlla infamia notata. Dem. Significat etiam idem quod ἐπιτίμησις: apud Chryſoſt.

Ἐπίτιμος, qui in honorem alicuius fit, ad honorandum aliquem inſtitutus. Soph.

Ἐπιτιμάω, carius indico: pretium augeo, ſeu intendo: vnde apud Dem. pro cor. ὅτε δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμήθη φέρεσθαι, quum frumenti pretium eſſet auctum. Item præterea æſtimo. Idem in Aphob. οὐ μόνον αὐτοῦ κατέγνωσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιγεγραμμένην ἐπετίμησαν. ¶Cum datiuo exp. reprehendo, obiurgo, increpo interdum &, incuſo. Item, interdico additis minis. Iſocr. in Panath. πολλοὶ τούτοις ἐπιτιμήσουσι. Et cum accuſat. apud eundem in Paneg. οὐ δὲ ἐπιτιμᾶν δέον βλέψεις αὐτῶν. Dicitur & ἐπιτιμᾶν τι τινι, aliquid in aliquo reprehendere vel taxare. Phal. ἐπιτιμῶσι ἀσέβειαν. ¶Ἐπιτιμάω, exp. etiam, glorifico, celebro. apud Thuc. l. 3. Itidémque apud Herodot. τῷ ἀδελφεῷ Στησαγόρα δηλαδὴ ἐπιτιμέων. exp. in honorem Steſagoræ fratris. vbi ἐπιτιμέων Ionicè dicitur pro ἐπιτιμῶν. 1562

*Προσεπιτιμάω, inſuper increpo: ἐπιτιμάω. Eccleſ.

Ἐπιτιμῶμαι, reprehendor, taxor. Ariſtot.

Ἐπιτίμημα, id quod alicui vertitur vitio, quod in aliquo reprehenditur & taxatur. Ariſtot.

Ἐπιτίμησις, reprehenſio, obiurgatio. Macrob.

Ἐπιτιμητὴς, reprehenſor, increpator, caſtigator. Poll. l. 9. Ἐπιτιμητικὸς, ad reprehenſionem pertinens, reprehenſorius, increpatorius.

*Ἐπιτιμητὴρ, caſtigator, reprehenſor, cenſor. Oppian.

Decomp. Ἀνεπιτίμητος, irreprehenſus, inculpatus, qui reprehendi & culpari nequit.

Φιλεπιτιμητὴς, qui libenter obiurgat & increpat, ad reprehendendum pronus. Iſocr.

Ἐρίτιμος, qui in maximo habetur honore, admodum honorificus. Il. β. ¶Eſt & piſcis nomen apud Ariſt. hiſt. an. l. 5. & Athen. l. 7.

*Εὐρύτιμος, latè honoratus. Pind.

Θεοτίμητος, à deo honoratus: vel diuino honore afficiendus, venerandus.

Ἰσότιμος, qui in pari & æquali eſt honore. Plut. Item τὸ ἰσότιμον, quod pretio par eſt tantidem æſtimandum. Herodian. l. 1.

Ἰσοτιμία, par honor & dignitas, ſeu, par conditio & ius. Phil. de v. M. l. 1.

Decomp. Ἀνισότιμος, qui inæqualis eſt dignitatis, Greg. Naz.

Ἐξισοτιμία, æqualitas ſeu exæquatio honorum.

Μεγαλότιμος, qui in magno honore habetur. Heſych.

*Μεγαλοτίμως, magno honore. Laert.

Ὁμότιμος, idem cum ἰσότιμος, qui in pari & eodem habetur honore, interdum & eiuſdem conditionis. Il. ο. Xen. pæd. 2. Plut. in Fab.

Ὁμοτίμως, æquali honore, pari dignitate.

Ὁμοτιμία, honoris æqualitas. Greg.

Παντίμον γέρας, munus honoratiſſimum. Soph.

Περιτιμήεις, εντος, ὁ, admodum honoratus: vnde fœm. περιτιμήεσσα, apud Hom.

Πολύτιμος, multo honore dignus: vel magno pretio dignus, pretioſus. Athen. l. 1.

Πολυτίμητος, idem. Ariſtoph. in Nub.

Πολυτιμητίζω, multo honore afficio, in magno honore & pretio habeo. Heſych.

Πρέτιμος, maiore honore & pretio dignus, præſtantior, antiquior. Luc.

Προτιμάω, pluris facio: maioris æſtimo, præfero, antepono. Plutarch. in Num. προτιμήσαι τῶν δικῶν...

τὴν τῆς βασιλείας. Herodot. προτιμῶν πολλοῦ ἐμοὶ ξεῖνον γενέσθαι, multis pecuniis anteponens meum hoſpitium. Item rationem habeo, curo. Ariſtoph. Ἔπειτα προτιμᾷς γ' οὐδὲν, Demoſth. ὧν οὐδὲν προτιμᾷ.

Προτιμάομαι, pluris fio, anteponor. Plut. τῆς πολεμικῆς δυνάμεως προτιμᾶσθαι τὴν πολιτικήν.

Προτίμησις, ipſa actio pluris æſtimandi. Thuc.

*Προτιμία, prælatio, honoris prærogatiua. Max. Tyr.

Συντιμάω, pretium augeo, carius indico. Dem.

Συντίμησις, indicatura, pretium. Reg. l. 4. c. 11.

Ὑπέρτιμος, pretij magnitudine modum excedens. Ari.

Ὑπερτιμάω, ſupra modum honoro: vel, ſuper alios honore afficio. Luc. item nimis magno pretio æſtimo.

Ὑποτιμάω, idem cum τιμάω, æſtimo, indico. Athen.

Ὑποτιμάομαι, idem. Ariſtot. in œcon. Eſt etiam idem quod ἀντιτιμάομαι, litē mihi ęſtimo contra actorem in Xen. in apol. Socr.

Φιλότιμος, honoris ſeu honorum cupidus & ſtudioſus. Xeno. interdum &, ambitioſus, qui nimia honorum cupiditate ducitur. Plat. Ariſtot. Dicitur & generaliter φιλότιμος, qui ad rem aliquam contendit, ex eáque honorem ſibi parere nititur, vnde φιλότιμος ἐπ' ἀρετῇ, virtuti obnixè ſtudens: apud Pla. de leg. Τὸ φιλότιμον, ſtudium honorum. Thuc. l. 2. Item ſtudium contentionis: cuius ſcopus eſt honor & gloria. Syn. epiſt. 60. Apud Eurip. φιλότιμον ἦθος, expon. liberales mores.

1653 Φιλοτίμως ſtudio honoris: vel, nimio honoris ſtudio ambitioſè Dem. in Epitaph. Φιλοτίμως ἔχειν πρός τι, ad aliquid honoris & gloriæ ſtudio contendere. Interdum φιλοτίμως exp. certatim: vt apud Herod. l. 3. φιλοτίμως πέμπουσι τῷ Δηιώκεϊ ἕκαστον ἔτος πολυτελῆ ἀναθήματα. Significat etiam, magnificè, apud Polyb.

Φιλοτιμία, honoris ſeu honorũ ſtudiũ. Interdũ, ambitio. Herodian. Significat etiam æmulatio, æmula virtus & contentio animi ad certamen excitati, cōtētioſa ſimultas, apud Plut. & Xen. Exp. & ſimpliciter: ſtudium, contentio: vt ἡ ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτιμία, apud Plat. in ep. Item cupiditas, libido: vt φιλοτιμία πρὸς τὴν καθιέρωσιν, libido conſecrandi, Plut. in Public. ¶ Apud Demoſt. φιλοτιμία, dicitur erogatio publicè facta. Apud eundem & Plut. in Aut. exp. munificentia, liberalitas.

Φιλοτιμέομαι, honoris conſequendi gratia facio aut annitor: ambitioſius & magno ſtudio conor & annitor: *non eorum qui honoris cauſa toti ſunt in aliqua re.* Xenoph. εἰσὶν ἐνθάδε οἳ πάνυ ἂν φιλοτιμηθεῖεν φίλῳ σοὶ χρῆσθαι, qui magnoperè amico te vti vellent. Et ſequente particip. Plat. polit. 1. μηδὲ φιλοτιμοῦ ἐλέγχων ἐπειδάν τίς τι ἀποκρίνηται. Sequente verò μὴ exponitur honoris mei ſtudio ardens vereor ne: vt apud eundem epiſt. 7. Item æmulor, æmulatione ductus contendo cum aliquo. Iſocrat. in Panegyr. πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμούμενοι. Item efferor, glorior, mihi placeo. Item in Euagor. ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ τῇ μνήμῃ φιλοτιμουμένους. Et cum ſolo dat. apud Greg. in Epitaph. part. Cum ὅτι, apud Lyſ. ¶ Significat etiam, munificentia & liberalitate incláreſco, largior populariter. Demoſthen. Et ſimpliciter, dono, munero: vt apud Theophyl. δυσχερεστάτῳ φιλοτιμούμενος δώρῳ τὸν Πρίαμον.

Φιλοτίμημα, τό, conatus, contentio, ſtudium aliquid efficiendi: propriè in quo aliquis ſibi placet, & è quo honorem aucupatur. Greg. ſignificat & liberalitatē, item facinus liberale. Plut.

Decomp. Ἀντιφιλοτιμέομαι, inuicem certo ſeu contendo, Plut. in Per. Item ex aduerſo largior, ſeu munificentia cum alio certo. Greg.

Ἀφιλότιμος, qui nullo prorſus honoris ſtudio & cupiditate ducitur, liber ab ambitione. Ariſt. eth. 4. c. 7. exponitur &, illiberalis, qui laudem non meretur: apud Plut. in Erot. Syneſ. ep. 118. Ἀφιλοτιμία, animus ab honoris cupiditate alienus.

Διαφιλοτιμέομαι, contendo, & magno ſtudio conor quippiam efficere. Theophr.

*Συμφιλοτιμέομαι, ſimul magno ſtudio contendo ac decerto. Plut.

Ὑπερφιλότιμος, qui ſupra modum honoribus ſtudet, nimium ambitioſus. Ὑπερφιλοτίμως, nimio honoris ſtudio. Item ſumma cum æmulatione & contentione. Athen.

Deriuata à τίω, punio, vlciſcor, item ſoluo, perſoluo.

Τίομαι, idem quod τίω, punio, &c. vide Τίω. Itē exigo ſeu accipio id quod perſoluitur & datur. Od. ν. ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον τισόμεθα.

Τίσις, εως, ἡ, punitio, pœna, vltio. Hom. Heſiod. Exp. & perſolutio, remuneratio. Hom.

Τιμή, pœna, mulcta, vltio Il. α. Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα, Πρὸς Τρώων, pœnas à Troianis repetentes. Item cenſus, idem quod principi per capita ſoluitur ſiue per focos.

Τιμάω, mulcto, item mulctandum cenſeo ſeu pronuntio, condemno: vnde apud Suid. εἰ γὰρ ὑφ' Ἱμεραίων τὸν Φιλόδημον τιμᾶσθαι πρὸς τῇ δημεύσει, καὶ φυγῆς ζημίᾳ. Significat &, cenſeo: vnde apud Ariſt. poli. 6. τιμᾶσθαι τὰς κτήσεις, & paſſiua ſignif. apud Polyb. οἱ ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι δραχμάς, qui ſupra centum millia æris cenſi ſunt.

Τίμημα, mulcta, ſupplicium, pœna. Demoſth. Item cenſus. Plat. Ariſtot. & Dem. &c.

Τίμησις, ἡ, idem priori ſignif. apud Dimarch. poſteriori apud Ariſtot. polit. 5. c. 8.

Τιμητόν, τό, *itidem* cenſus. Dem.

Τίνω, & τινύω, ſeu τίνυμι, idem cum τίω, luo, ſoluo, pendeo, rependo. Il. γ. Apud Plat. de leg. τίνειν τὴν βλάβην, damnum rependere. Sic μισθὸν τίνειν, mercedem ſoluere: apud Xen. Et in apoſtol. can. 84. τινέτω τιμωρίαν, pœnam luat.

Τίνυμαι, punio, pœnas expoſco, vlciſcor. Heſio. Item luó, pendo, idem cum τίνυμι. Epigr.

Τιταίνω, idem cum τίομαι, punio &c. Heſiod. in Theogn. Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι Ἔργον. Exponitur & neutraliter, pœnas luo, punior, apud ſchol. Heſiod. ¶ At τιταίνω, pro τείνω, vide in Τείνω.

Τιτᾶνες, ſeu τιτῆνες: dæmones quidam à Ioue è cælo ſub terram detruſi: ſic dicti à τιταίνω, ſignificante vlciſcor, vel pœnas luo, vide ſchol. Heſiod. & Plut.

Τιτανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Titanicus: vt, Τιτανῶδες ἰδών, toruum intuens, more Titanum. Luc.

Τιτανικός, idem: vt, Τιτανικὸς τύπος, apud Plut.

Τιτανίς, ίδος, ἡ, Titania, ſeu, Titanica: vt Τιτανὶς γῆ, apud Etym. & Heſych. terra cognominata à Titano, vno ex Titanibus, qui ſolus contra deos non militauit. 1654

Τίω, punio: vel potius, crucio, dolore afficio: vnde particip. τετιηώς & τετιημένος. Il. ι. Ἵζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες, ſedebant triſtes.

Compoſita.

Ἀντιτίω, viciſſim punio ſeu vlciſcor, viciſſim pœnas ſumo. Item viciſſim pœnas luo. Soph.

Ἀντιτίομαι, *itidem* viciſſim punio. Eurip.

Ἀντίτισις, mutua pœnæ luitio.

Ἀντίτιτος, viciſſim punitus, viciſſim pœnā paſſus. Heſych. pro eo per ſync. ἄντιτος. Il. ω.

Ἀντίτιμος, ὁ καὶ ἡ, quem aliquis ἀντιτίει. Et ἀντίτιμα, quæ aliquis loco mulctæ perſoluit. Heſych.

Ἀντιτίνω, viciſſim luo, viciſſim pendo. Theogn.

Ἀποτίω, idem cum τίω, punio, &c. vnde Od. ν. ἀλλ' ἄγε

μένπ ὑφάνον ὅπως ἀποτίσουμῳ αὐτῶ,Sic & Xen. Item perſoluo,luo.Iliad.φ,Τῶ σ' τιω ὢ οἷω ἀποτισείων ὅσα μ' ἔοργες.Sic Phil.de min.Significat & rependo , ſeu reddo quod accepi.Iliad.α,Τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομῳ.

Ἀποτίνω,itidem luo, ſoluo,pendo. Il. γ,Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμῳ ἥντιν' ἔοικε.Sic Plut.

*Ἐξαποτίνω,exoluo,ἀποτίνω.Hom.

Ἀποτίνυμι idem cum τίνυμι. Ἀποτίνυμαι,idem cum τίνυμαι,pœnas ſumo Il.π.

*Ἀπότισις,mulcta,pœna.In nou.conſt.

Decomp Ἀνταποτίω,retribuo,rependo.in auth. Ep. Ἐναποτίω,perſoluo in.

*Ἄτιστος,ὁ ἡ,ἡ,qui non vlciſcitur, qui non ſumit pœnas.Æſch.

Ἄτιτος,ὁ ἡ,ἡ,impunitus,inultus.Phocyl.

Ἐκτίω & ἐκτίνυμαι idem quod ἀποτίω,punio.Soph. Item luo,ſoluo, interdum &,rependo:vt ἐκτίσειν τὸ τίμημα τὸ γιγνόμενον, perſoluturum litis æſtimationem iuſtam,Demoſt. Apud Plu.in Sol.ἐξετίσατο τίσιν αὐτῷ pœnas ei pependit.

Ἔκτισμα,τὸ, id quod luendum exactum eſt vel exigitur,pœna,mulcta.Dion Halic.l.10.

Ἔκτισις,ἡ,perſolutio.Ariſtot.

Ἐκτιστής,ὁ,qui ſoluit.Item,exactor,vindex.Baſil.

Ἐκτίνω,exoluo,pendo,luo.Plut.Ἐκτινύω.Idem.

Dec. Ἀντεκτίω,viciſſim luo,ſeu pendo. Item rependo.

Ἀντέκτισις,repenſio,apud Phil.Item mulcta.Ἀντεκτίνω.idem cum ἀντεκτίω.

Συνεκτίω,ſimul ſoluo,vnà pendo Συνεκτίνω,idem.

Συνεκτινύω,pro iiſdem Plut.

Υπερεκτίνω,ſoluo vel pendo pro.Cũ genit perſ.Luc.

Ἐπιτίμιον,τὸ,mulcta,pœna,Dem.& Plut.

Ἐπιτιμάω,vlciſcor,punio Heſych.

Ἐπιτίμημα,idem cum ἐπιτίμιον.Poll.

Ἐπιτιμήτωρ,punitor,vltor,vindex.Od.

Παλίντιτος,qui rependitur,viciſſim punitus Od. α.

Πολυτίμητος multis pœnis exercitus.Suid.

*Πολύτιμος,multũ honoratus,qui à multis honoratur, multo honore dignus,πολυτίμητος , apud Herod.

Προστιμάω,mulcto,Demoſt. ὁ νόμος προστιμᾶν ἐπιτάξει τῷ δημοσίῳ, mulctare eum iuſſit pecunia reip. dependenda.

Πρόστιμημα,idem cum ἐπιτίμημα:apud Poll.

*Προστίμησις pœnæ ſeu mulctæ adiectio,vt fit in contractibus,in nou.conſt.προστίμημα. idem in eadem conſt.

Υποτιμάω ſeu ὑποτιμάομαι,irrogo pœnam, condẽno. Plut.Item cenſeo. Ariſtot.

Υποτίμησις,exp.pœna,mulcta.Exp.&,prætextus , apud Plut.in Cam.

Ἀνυποτίμητος (*dec.*)non cenſus,non æſtimatus. Et peculiariter,cui lis æſtimata non eſt. Ἀνυποτιμήτως, ſine cenſura,ſine litis æſtimatione,ideóq; ſine mulcta.Ioſeph.

*Ἀπροστίμητος,pœnam ſeu mulctam non habens, in quo pœna adiecta non eſt in nou conſt.

T O I, particula eſt enclitica, quæ aduerbiis vel coniunctionibus adnectitur,interdum ornatus tantùm gratia,vt πάντως τοι, οὕτω τοι,γάρ τοι,δέ τοι : cum quibus particulis inuenitur etiam cohærere. Aliis vocabulis ſubiuncta,aliquando expon.quidem: vt apud Xenoph.ἐγώ τοι σε ἐμὲ δίκαιον νομίζω , equidem te iuſtum eſſe iudico.Sic εἶδα τοι apud Ariſtoph.noui equidem.Τοι γὰρ aliquando exponitur equidẽ : vel ego verò:aliquãdo exp.itaque, igitur.in qua ſign.dicitur ſæpe τοιγαροῦν vel τοιγάρτοι , in ſoluta oratione.Καίτοι,quamuis,quamquam.Demoſth.καίτοι τόγ' ὀρθῶς ὁμολογεῖς.ſic & apud Iſocr. & alios.item *pro*, equidem:vt apud Plutarch.in Cæſare.καίτοι κ᾽ λόγῳ τινὰ κατήπειγεν εἰς τὸν δῆμον: item pro atqui, at, verum,ſed,itaque,proinde.Τοίνυν,interdũ, pro καίτοι, atqui,at,equidem,proinde:interdum eſt παρατακτικῶς,ſicut verò Latinis: item *pro* vtique & profectò Plura apud Bud.in commen.Ἤτοι,aut,ſiue.item pro,μὲν quidem, apud poetas. item pro certè,ſanè, profectò.item pro videlicet,vide plura in Ἤ.

T O I X O Σ,ου,ὁ, paries:interdum & murus,lateralis aut tranſuerſarius.Hom.Thuc.Metaphori. apud Athen.l.13.τὸν τ᾽ ἡδονῆς ὑποτεγάττοντες τοῖχον. ¶ In naui latera appellãtur τοῖχοι:vt Od.μ.Plut.in ſymp.2 probl.7. ¶Aliis etiam reb.τοῖχοι tribuuntur à ſimilitudine domus & cuiuſuis ædificij:vt poculis apud Athen.l.13.quæ alta ſunt & rotunda, vel anguloſa.¶ Item hominis lateri,apud Eur.in Troad.¶Lanceæ etiam partem interiorem τοῖχον nominari tradit.Pol.

Τοιχέω,ῶ,murum facio,Τοιχοῦσθαι,murum fieri vel eſſe. Plut.

Compoſita.

Ἀντιτοιχέω,ῶ,modò in hoc modò in illud nauis latus iactor,vt fit in tempeſtate.Poll.l.1.

Ἀνατειχάσαι,parietem obire.Heſych.

Ἄτοιχος,parietem non habens.Eurip.

Διάτοιχοι,Heſychio ſunt οἱ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον,à pariete ad parietem pertinentes.

Διατοιχέω idem cum ἀντιτοιχέω.Poll.

Μεσότοιχον,τὸ,paries interiectus & medius,paries intergerinus,in epiſt.ad Ephe.c.2.Legitur & μεσότοιχος:apud Athen.l.7.

Ὁμότοιχος,communem habens parietem.Iſæus.

T O Λ M A,ης,ἡ,audacia.Plerunque in malam partem acceptum in vitio ponitur.Thuc.Xen.Interdum plus aliquid ſignificat quàm fidentia & in bonã partem capitur.Iſocr.in epiſt.ad Philip. οὔτε γὰρ φωνὴν ἔχον ἱκανὴν ὥστε τόλμαν ἐνδυναμένην ὄχλῳ χρήσασθαι.

Τολμήεις,εντος,ὁ,audens,audax,intrepidus.Interdum& tolerans,vt τολμήεις θυμὸς,Od.ρ.

Τολμηρὸς,ὁ,idem,vel temerarius,Thuc.& Dem.

Τολμηρῶς,audacter,intrepidè.Thuc.l.3.

Τολμάω ῶ,audax ſum,audeo.Hom.Herod.Et cum infinitiuo.Dem. pro cor. ἢ βλέπειν εἰς τὰ ἐκτὸς ἢ προσπατολμᾷ.Cum eodem interdum exp.ſuſtineo:vt apud Iſocr.τίς γὰρ ἱκετεύσειν τολμήσει.Significat &,ſuſtineo,tolero,profero.Eurip.Cum accuſat.exp.audeo, vel patro,committo,ſumma cum audacia perpatro. Thuc. l. 3. ἐθέλοντες τολμᾶν μετ᾽ κινδύνων τὰ βέλτιστα. Exp etiam,comminiſcor:apud Herod.l.4.τολμᾷ δὲ τοιοῦτο,tale quid comminiſcitur.

Τολμᾶσθαι;dicitur quod ſumma cum audacia ſuſcipitur & admittitur:apud eund l.6.

Τόλμημα,τὸ,facinus,quod quis perpetrare auſus eſt auſum,interdum in bonam partem accipitur,interdum in malam.Thuc.Plut.&c.

Τολμητὴς homo audax.Thuc.

*Τολμητὸς,audacter factus,vel edictus aut ſuſceptus. Soph.

Τολμητίας,ου,ὁ,idem:apud Suid.

Compoſita.

Ἀνατολμάω,idem quod τολμάω,audeo.Eur.

Ἀντιτολμάω,contrà audeo,audacter obſiſto.Thuc.

Ἀπότολμος,ὁ ἡ,ἡ,inaudax.Et ſuperl.ἀποτολμότατος,minimè audax omnium.Luc.

Ἀποτολμάω , confidenter audeo ſeu aggredior. Æſch.Exp.&,facinoroſè audeo.Lyſ.

Ἀποτολμᾶσθαι,dicitur quod cum confidentia & audacia ſuſcipitur , vel quaſi confidente quadam audacia vnde ἀποτετολμημένον, confidenter ſeu audacter cœptum,magnum auſum.

Αρείτολμος,(q.d. à Marte audaciam ſumens) Martius, bellicoſus.Epigr.
Ατολμος,idem quod ἄτολμος,timidus,omni audacia carens.Thuc.Plut.
Ατολμία,ἡ,timiditas,formido,ignauia.Xen.
Ατολμέω,inaudax ſum,timeo,formido.Thuc.
Δορίτολμος,haſta audens.Epigr.
Επιτολμάω,audeo in aliquare. Cum dat. Syneſ. ep.4. Item ſuſtineo,tolero.Od.κ.
Εὔτολμος,audax,confidens,animoſus.Herod.
Εὐτολμία,audacia,confidentia,animoſitas.Plut.
Εὐτόλμως,audacter,animoſè,intrepidè.
Κατατολμάω,audeo aduerſus,cum genit.Suid.
Μεγαλότολμος,magnopere audax.
*Παντολμία,audacia,nihil non audens.ex Adamant.
*Παντολμίας, idem quod πάντολμος.ex Adamant.
Παντότολμος, ſeu πάντολμος, omnia audens, audaciſſimus.Greg.Eurip.
Παράτολμος, audax: vel nimium audax,temerarius.P.
Παρατολμάω,præcipitanter audeo.Naz.
*Πολύτολμος,multa audens,audaciſſimus.Plut.
Προτολμάω,prior audeo.Item prius patro.
Προτολμᾶσθαι,prius auderi ſeu patrari.Thuc.
Προτολμίζεσθαι,apud Suid.exp.præire.Exp. & prætentare,audendi exemplum dare.
*Υπέρτολμος,ſupra modum audax.Æſchyl.

ΤΟΛΥΠΗ,ης,ἡ, lana carpta & pexa & operi parata,vel pila ſeu glomus lanarum carptarum & ad nendum paratarum (teſte Euſtath.) Dioſc. l.5. c.85. ¶Apud Athen.lib.13. τῶν πράσων τολύπαι dicuntur porri in pilæ formam conglobati, ſeu globus qui ex porris conuolutis fit & ottingeritur.¶Item à τολύπης ſphærica figura mazæ etiam genus quoddam τολύπη dicebatur,teſte Euſt.& Tryph.apud Athen.l.3.¶Suidæ eſt etiam ſylueſtris colocynthis, quomodo accipi putatur Regum l.4.c.4.
* Τολυπεύω,glomero,conglomero,conglobo.Euſt.Exp. & torqueo:apud Heſyc.Item nexo,contexto: vnde δόλους τολυπεύειν.Od.τ.Significat etiam machinor,fabricor,ſtruo.Il.ω. Item conficio,ad finem perduco: vt πόλεμον τολύπευσα.Od.ξ. ¶Ex p.& paſſiuè ærumnas patior,labores moleſtos exantlo.Heſych.
Τολύπευμα,τὸ idem cum τολύπη.Suid.
Τολυπευτικός,qui nouit τολυπεύειν.Heſyc.
Εκτολυπεύω, (comp.)perficio,conficio.Heſiod.

ΤΟΝΘΟΡΥΖΩ, & τονθορίζω, murmuro, vel ſubmiſſa voce murmuro. Item muſſo,ſummiſſè loquor,Ariſt. in Ran. τί δὲ τονθορίζων, ὥσπερ οἱ πληγὰς λαβὼν Πολλὰς ἀπῇς θύραζε.
*Τονθρύζω,idem quod τονθορύζω,Oppian.
Τονθορίς,ύος,ἡ,murmur. Apud Heſyc. τονθρίς, exponitur φωνή.
Υποτονθορίζω,(comp.)ſubmurmuro ὑπογογγύζω.Heſyc. & Suid. Apud Luc. cum accuſat. ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας.

ΤΟΞΟΝ,ου,τὸ, arcus.Hom.Plut. interdum per τὰ τόξα intelliguntur ſagittæ cum arcu:vt Il.θ.Interdum & pharetra cum telis & arcu:vt Iliad.φ.Interdum τόξα ipſam artem ſagittariam ſignificant: vt Il.β. Τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν τόξων εὖ εἰδώς.
*Τοξάριον,paruus arcus,arculus.Lucian.
Τοξοσύνη,ars ſagittandi.Il.ν.& Eurip.
Τοξότης,ου,ὁ,ſagittarius, arcitenens. Thuc. Fœm. τοξότις ιδος,ἡ,epitheton Dianæ,apud Luc.
Τοξικός, ὁ, ſagittarius ad ſagittas aptus, Theophr. & ἡ τοξική, ſ. τέχνη, ars ſagittaria, ſcientia vtendi arcu & ſagittis apud Plut.Item τοξικαὶ θυρίδες,feneſtræ à ſagittis idcirco dictæ quòd inſtar ſagittarum anguſtum in ædes lumen immittant,& intrinſecus dilatentur.Hieron.in Ezech.cap. 40. Τὸ τοξικὸν, dicitur venenum quoddam ex eo,quòd barbarorum ſagittæ eo illinerentur,vt tradit Dioſc.l.6.c.20. & Nic.in Alexiph.ſchol.tamen Nic.refert quoſdam ideo ſic appellatum velle, quoniam hauſtum ſeu potum è 1659
veſtigio interimat hominẽ inſtar ſagittæ: vel quòd ortum ſit ex ſanguine hydræ quam ſagittis cõfecit Hercules.Vide & Plin.l.16.c.10.& lib.26.cap.8.
Τοξάζομαι, ex arcu ſagittam emitto,iaculor. Od.χ. Item ſagittis peto ſeu impeto.ibid.
*Τοξεία,ſagittatio,ars ſagittandi.Plut.
Τοξεύω,f.εύσω, idem Xen.pæd.3.τοξεύειν ἐς τοὺς ἀποκτείναντας,in cædis autores tela dirigere, interdum velut arcu emitto:vt τοξεύει μελιγήρυας ὕμνους,apud Plut.de orac.Pyth.Sic & Eurip. Item arcu peto,ſagittis impeto,vel ferio Xen.
Τοξεύομαι,arcu petor,ſagittis ferior.Plut.
Τόξευμα,τὸ,quod arcu emiſſum eſt:ſagitta,iaculum, Dioſ.Item ipſe ictus ſeu iactus ſagittæ aut teli. Plut.
Τοξευτήρ,ῆρος,ὁ,arcitenens,ſagittarius. Arat.
Τοξεύτειρα,ſagittaria:apud Oppian.
Τοξευτής,idem quod τοξευτήρ.Il.ψ.
*Τοξευτὸς,ſagitta percuſſus.Soph.

Compoſita.

Αγκυλότοξος, qui curuo ſeu adunco arcu vtitur,ſinuatum ſeu lunatum arcum gerens.Il.β.
Αποτοξεύω,arcu propulſo:ſagittis emiſſis. Item ſagitta arceo ſeu propello,Luc.Significat &,ſagitta appeto.
Αποτοξεύεσθαι,ſagittis appeti:ſagittis arceri ſeu propelli. Metaph. apud eundem, πάνυ δεξιῶς ἀποτετόξευται, aptè & ſcitè probatum eſt,& velut arcu emiſſum.
Αργυρότοξος,argenteum arcum habens.Hom.
Ατοξος,arcu & iaculis carens.
Ατόξευτος,qui ſagitta ictus ſeu percuſſus nõ eſt.Item qui ſagitta peti ſeu tangi nequit.
Διατοξεύω,ſagitta penetro vel traiicio.Et ſimplic.iaculor,telum vibro, Xen.
Εκτοξεύω,iaculando ſeu emittẽdo exhaurio:vnde apud Herodot. τὰ βέλεα ἐξετοξεύετο, ſagittæ abſumebantur. Metaph.apud Ariſtop.in Plut. βίος dicitur ἐκτετοξεῦσθαι,i.exhauſta & confecta eſſe.
Επιτοξὶς,crena cui imponitur ſagitta. Vitruu.
Επιτοξάζομαι, ſagittis peto, arcum dirigo in.Il.γ. Τοὶ δ᾽ ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Αχαιοί.
Εὔτοξος,& εὔτοξος, bonum arcum habens & bonas ſagittas:vt εὔτοξος φαρέτρη.
Εὐτοξία,dexteritas & iaculandi peritia.
Ιπποτοξότης, ſagittarius equeſter, qui ex equo ſagittas emittit.Phil.de v.M.l.1.
De comp. Αμφιπποτοξόται,deſultores ſagittarij.
Αφιπποτοξόται,idem cum ἱπποτοξόται.
Καλλίτοξος, pulchrum arcum habens : vel idem quod εὔτοξος.Eurip.in Phœn.
Κατατοξεύω,ſagitta impeto,ſagittam dirigo in.Item ſagitta traiicio,ſagitta conficio.Luc.Thuc.& ſimpliciter traiicio,transfigo,confodio:vnde metaph. apud Ariſtoph.in Nub.ῥηματίοισι καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατατοξεύσω.
Κλυτότοξος,arcu & iaculis inclytus,arte ſagittandi celebris:epitheton Apoll apud Hom.
*Παρατοξεύσις, cùm quis malè vel etiam obiter minimum intendit & dirigit.Plut.
Περιτοξεύω,ſagittis vndique configo.Ariſtoph.
Σκυθοτοξότης,Scythicus ſagittarius vel qui in arte ſagittaria Scythas imitatur.

ΤΟΠΟΣ,ου,ὁ, locus:qui ſecundum Ariſtot.phyſ.l.4. eſt τὸ πρῶτον περιέχον ἕκαστον τῶν σωμάτων πέρας.

Peculiariter dicitur de naturalibus mulierum ſeu locis fœminarum, idque frequentiùs in plurali: vt apud eund. Ariſtot. & Dioſc. Item apud Dialect. & Rhet. τόποι dicuntur ſedes & domicilia argumentorum: de quibus Ariſt in Top. Suid. & Quintil. li. 5. cap. 10. In oratione vel diſputatione τόπος dicitur argumentum vel thema aliquod quod tractatur. Iſocr.

Τοπικὸς, q d. localis: vt τοπικὰ φάρμακα, medicamenta quæ partibus ſeu locis affectis adhibentur. Galen. κατὰ τόπ. l. 1. c. 1. Et ἡ τοπικὴ τέχνη, ars inueniẽdi, ſeu ars explicans τόπους Dialecticos & monſtrans quomodo ex iis argumenta inueniuntur ad quæſtionem probabilem confirmandam: vnde τὰ τοπικὰ inſcribuntur libri Ariſtot. τοπικὴν tractantes.

1658

Τοπικῶς, ratione loci. Plut. Exponitur & per locos communes, per capita.

Τοπάζω, ſtatuo, colloco, q d. in loco pono: vnde τοπάζει Heſy exp. ἱδρύει. ¶ Exponitur & coniicio, ſuſpicor Plat. de Leg. l. 2. εἰ δ' οὐ τοπάζειν δεῖ, quòd ſi coniectura vti oportet Significat etiam quæro, Troglodytarum lingua, teſte Plin. l. 37. c. 6.

Τοπάζιος ὁ λίθος, topazius lapis: ſic dictus παρὰ τὸ τοπάζειν, quòd olim magno ſtudio quæreretur. Plin. tamen l. 6. c. 39. inſulam Topazon gemmæ huic nomen dediſſe ſcribit, ipſam verò inſulam, quòd ſæpe quæſita ſit à nauigantibus, à τοπάζειν fuiſſe denominatam. Eadem gemma neut. gen. τοπάζιον dicitur in Apoc. 21. & Exod. l. 28. triſyllaba verò voce, τόπαζος ſeu τόπαζον, apud Dionyſ. de ſitu orbis.

Τοπάω, coniicio, coniector, ſuſpicor. Suid.

Τοπεῖον, τό, funis, rudens. Suid. Pro eodem ſcribitur & τοπίον, apud Poll. Hinc apud Lat. topia & topiaria opera, de quibus Plin l. 16. c. 33.

Compoſita.

Ἄτοπος, ὁ καὶ ἡ, (q d. locum non habens) abſurdus, incõueniens, rationi minimè conſentaneus. Iſocr. Plat. & alij. Exponitur &, inſolens, inuſitatus, nouus: apud Athen.

Ἀτόπως, abſurdè inconuenienter, ineptè. Dem. Exp. & incompoſitè, inſolenter.

Ἀτοπία, abſurditas, inconuenientia. Iſocr. Item, inſolentia, inuſitata nouitas. Thuc.

Ἀτόπημα factum aut dictum abſurdum. Damaſc.

Ἀτόπαστος, quem coniectura aſſequi non licet Heſyc.

Ὑπάτοπος (*Decomp.*) aliquo modo abſurdus.

Δύστοπος. vnde δυστόπως, ex quo ſuperl. δυστοπώτατα exp. difficillimè: item abſurdiſſimè Suid.

Δυστοπάζω, difficulter coniicio. Heſych. Δυστόπαστος quem coniectura aſſequi difficulter poſſis: vt δυστόπαστ' αἰνίγματα apud Eurip. in Suppl. vbi tamen legitur & δυσξύμβλητα.

Ἔκτοπος, q. d. qui eſt extra locũ, loco ſuo emotus: vnde ἐκτοπώτατον, apud Suid. & Heſ. exp. ἐξηλλαγμένον. Frequentius idem ſignificat cum ἄτοπος, inſolens, inuſitatus, mirabilis. Plut. Apud Theophr. de cauſ. pl. l. 6. c. 8. ἔκτοπος χειμών, exp. vehemẽs hyems, ſeu mirum in modum frigida. Exp. &, peregrinus, vt ἄγυρις ἔκτοπος, apud Soph. in Thrac.

Ἐκτόπως mirum in modum, modo inſolito. Suid.

Ἐκτόπιος, idem cum ἔκτοπος, peregrinus, longè remotus. Soph. Vnde ἐκτόπιον αἴρειν, amouere, & amoliri, *è loco in quo erat*, apud eundem in Oedip. tyr. ἐξώσατ' ἐκτόπιον φλόγα πήματος.

Ἐκτοπίζω, è loco moueo, ſummoueo: in lib. Maccab. ἐξετόπιζον ἑαυτὸν Item neutraliter diſcedo è loco in quo eram, peregrè abeo, peregrinor, habitationem muto. Laert. Plut. Ariſtot.

Ἐκτοπισμός, locorum & hominum alienatio finitimis populis. Strab. l. 3.

Ἐκτοπιστικός, qui locum mutare ſolet & relicto domicilio ſuo aliò ſe conferre. Ariſtot.

Ἐντόπιος, qui hunc locum colit, indigena: *vt* ἐντόπιοι θεοί, apud Plat. Pro quo & ἔντοπος. Poll.

Ἐντοπίζω, in loco & ſede mea me contineo. Suid.

Ἐπιτοπίζω, idem apud eundem.

Παράτοπος, abſurdus, inconueniens: apud eundem.

Ὑποτοπάζω, idem cum τοπάζω Etym.

Ὑποτοπέω, idem cum τοπάω. Thuc. l. 1.

Ὑπότοπος, qui ſuſpicatur, ſuſpicioſus: item qui ſub aliqua re locum habet & ſitus eſt. Ptolem.

Κακχυπότοπος, (*dec.*) mala ſuſpicans: apud Suid.

Κακχυποτοπεῖσθαι, mala ſuſpicari. Ariſtoph.

ΤΟΡΔΥΛΙΟΝ, ſeu τόρδυλον, nomen herbæ quæ & ſeſeli Creticum dicitur, de qua Dioſc. l. 3. c. 63.

ΤΟΡΜΗ, vel τόρμος, autore Heſyc. dicitur modiolus rotæ in quem axis inſeritur, qui aliàs πλήμνη & χνόη ¶ Suidæ & Euſtath. eſt meta, item carceres & repagula. Item curſus in hippodromo. Vnde ἐκ τόρμης, apud Heſyc. exp. ἐκ τοῦ καθήκοντος, extra metam, extra id quod decet ſeu conuenit. ¶ Apud Lycophr. τόρμη nominatur etiam orbita ſeu veſtigium rotæ, teſte Euſt. 1659

Ἐκτορμέω, (*comp.*) conſtitutum curſum egredior, extra metas excurro. Euſt. ex Pauſan.

ΤΡΑΓΟΣ, ὁ, ὁ, hircus, caper. Hom. ¶ Sic & dicitur fœtor qui aliàs γράσος. ¶ Ponitur & pro libidine & ſalacitate: ſunt enim hirci animal laſciuum & libidinoſum: apud Luc. ¶ Hippocr. epidem. l. 6. iuuenes pubeſcentes & τραγίζοντας, appellauit τράγους. Lat. hirquitallos. τράγοι nominantur naues hirci capite inſignitæ: teſte Poll. l. 1. ¶ Meſſen orũ dialecto caprificus τράγος dicitur, teſte Suid. ¶ Eſt & piſcis nomen apud Athen. l. 8. ¶ Item ſpongiarum genus quoddã apud Ariſtot. hiſt an lib. 5. c. 6. & Dioſc. lib. 5 c 138. ¶ Numeratur & inter Cerealia: apud Dioſc. l. 2 c. 125. Itemi inter herbas, apud eundem lib. 2. c. 51. Eſt & pultis genus quod ex tritici ſemine fit, vt vult Plin. l. 18. c. 7. & 10. ex olyra autem, vt tradit Galen. de alim. ¶ Item in auris cauitate τράγος dicitur ea pars quæ ſub extremitate temporum ſuperaſſurgit in interiorem neruum. Poll. l. 1.

Τράγεος, ὁ, hircinus.

Τράγειος, idem: vnde τραγέη, ſc. δορά, pellis hircina. Plut. quæ contractè τραγῆ apud Suid.

Τραγίσκος, hirculus: hircus paruulus: aut hœdus: apud Theocr. idyll 5.

Τραγαίναι, αἱ, capræ vtriuſque ſexus genitalia habentes. Ariſtot. de gen. an. lib. 4.

Τράγιον, ſeu τραγέαν (vt eſt apud Heſych) herba inde dicta, quòd folia eius autumno hirci virus olent, teſte Dioſc. l. 4. c. 50.

Τράγανος eadem herba quæ & τράγος. Idem. l. 4 c. 51.

Τραγίζω, hircum refero: *vel odore, vel laſciuia*: apud Hippocr. de iuuenibus. Interdum τραγίζειν, de iiſdem dicitur quum pubertatem attingentes vocem ex acuta in grauem & aſperiorem mutant. Ariſtot.

Τραγοσκόπος, qui victimas furatur, ſacrilegus. Heſych.

Τραγάω idem cum τραγίζω, vnde παιδία ἀρχόμενα τραγᾶν dicuntur apud Alex Aphr. probl. l. 1. qu. 129. quæ pubertatis annos ingreſſa mutare vocem incipiũt. hircorum virus olere, & eorum libidinem imitari. Dicuntur & vites τραγᾶν quæ fructu carentes fronde luxuriant: ducta ſignif. ab hircorum natura, qui obeſiores minus ſemine abundant, maciores autem, magis ad gignendum ſunt idonei, teſte Ariſto. de gen anim. l. 5. c 18.

Τραγικὸς, idem quod τραγῳδικὸς, pertinens ad tragœdiam, ſeu

dum,ſeu tragœdorum proprius : vt τραγικοὶ αὐλοί, apud Athen. Item conueniens tragicis,dignus tragicis : ſeu qualis in tragœdis fieri ſolet : vnde τὰ τραγικά, grauia & tragœdiis conuenientia,apud Ariſtot.de arte poet.Interdum οἱ τραγικοὶ dicitur pro τραγικοὶ ποιηταί,apud eund.Fœm. τραγικὴ,ſ.ποίησις, tragica camœna,apud eundem Rhet.3.

Τραγικῶς,tragicè,more tragicorum.Greg.

Τραγικεύομαι,tragicè loquor.ſchol.Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀντίτραγος,pars oppoſita,τῷ τράγῳ in aure.Poll.

Ἀντιτραγικὸς πίθηκος,tragica ſimia.Dem.

Ἐπίτραγος,vitium vitis quum carbunculatur. Poll.

Ἐπιτραγία,ἡ, veneris cognomen,ex eo impoſitum ipſi quòd capra quam Theſeus ad mare immolabat. Venerem itineris ducem comitem ſibi adiungere oraculo Delphico iuſſus,fortuitò in caprum tranſierit.Plut.

Ἐπιτραγέαι,piſces eſſe dicuntur apud Ariſtot.hiſt.animi lib.4.

Ὑπερτραγίζω,ſupra modum oleo hircum.Dioſc.

ΤΡΑΠΕΖΑ,ης,ἡ,menſa. Hom. Xen. ¶ Interdum

1660 accipitur pro menſa inſtructa epulis. Hom. Thuc. & alij. ¶ Interdum ſic quaſi κατ' ἐξοχὴν nominatur menſa argentariorum ſeu nummulariorum: vt apud Demoſth. ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔθηκαν ἑπτὰ μνᾶς. ¶Apud architectos ſic dicitur pegma conſtans ex regulis & diapegmatis & tabula inter regulas & diapegmata collocata.Turneb. Aduerſ.l.2.c.5. ¶Apud Ariſtoph.ſic vocatur pulpitum aut locus editior in quo vernæ & mancipia omnium oculis venum exponebantur, teſte Poll.l.7. ¶Scapularum etiam circa dorſum partes latiores τράπεζα appellantur. ¶Item pars hepatis latior inſtar menſulæ. τράπεζα dicitur Nic.in Alexiph. ¶Eſt etiam τράπεζα,τὸ ἐφ' ᾧ ἔκειτο τὰ σιτία. Poll l.2.

Τραπεζώ,ῶος,feſtum quoddam Athenis.Heſyc.

Τραπεζεύς,έως,ὁ,menſæ aſſecla,qui inuocatus ad menſam venit:epitheton canis,apud Hom.

Τραπεζήτης,ου,ὁ,idem.Suid.& Euſt.

Τραπεζίτης, menſarius,nummularius. Plut.

Τραπεζιτικὸς,ή,όν,ad menſarium pertinens.Dem.

Τραπεζιτεύω,menſarius ſum.Poll.

Τραπεζία,ἡ,menſarum confectio.Theophr.

* Τραπεζήεις,menſarius,ad menſam pertinens,menſæ inſeruiens.Nicand.

Τραπέζιον,τὸ,menſula,abaculus.Heſ.

Τραπεζόω,f.ώσω,menſæ impono.Soph.

* Τραπεζώδης,menſarius,menſæ ſimilis,ad inſtar menſæ effictus.Strab.

Τραπέζωμα,quod ſupra menſam ponitur : *vt vaſa.* Euſtath.

Compoſita.

* Ἀργυροτράπεζα, argentaria menſa:in edict.Iuſtin.

Δυστράπεζος, qui menſa vtitur malè inſtructa ſeu infelix propter menſam. Eurip.

Ἐκτράπεζος,ου,ὁ & ἡ,extra menſam conſtitutus, qui menſæ non infertur.Luc.

Ἐντραπεζίτης,ου,ὁ, menſæ aſſecla. Ἐντραπεζῖτις,ιδος,ἡ, quæ in menſa noſtra alitur.Suid.

Ἐπιτραπέζιος,ου,ὁ qui ſuper menſam eſt aut fit.Lu.Exp. & menſarum aſſecla.Heſych.

Ἐπιτραπεζίδιος,idem apud eundem.

Ἐπιτραπεζώματα,τὰ,quæ in menſa ſeu ſuper menſa opponuntur.Athen.l.14.Et peculiariter,ſecundæ menſæ apud eundem ibidem.

Εὐτράπεζος, vt εὐτράπεζος βίος, vita quæ degitur ad menſam bene inſtructam.Athen.l.2. Homines verò εὐτράπεζοι dicuntur qui bene inſtructa menſa vtuntur,apud eundem l.4.

Μικροτράπεζος, qui exiguam ſeu tenuem menſam apponit.Idem ibidem.

Μονοτράπεζος, vnicam menſam habens,vel ſolus in menſa cibum capiens,Apud Euri.in Iph.Thaur.ξένια μονοτράπεζα dicuntur munera hoſpitalia quæ ſeorſum aliis in menſa Oreſti apponebantur,i.hoſpitalis menſa ſeorſum appoſita.

Ὁμοτράπεζος,qui eadem menſa vtitur.

Συντράπεζος,idem.

ΤΡΑΥΛΟΣ,ὁ,ὁ,balbus,blæſus,qualis Alciades fuiſſe dicitur à Pla.vtpote λ pro ρ pronuntians,vnde irridetur ab Ariſtoph. in Veſp.

Τραυλότης,ητος,ἡ,balbuties Plut in Alcib.

Τραυλίζω,balbutio, balbus ſum,aut blæſus.Ariſtoph. Et cum accuſat. apud eundem in Nub. αἰδεσθείς σου πάντα ψελλίζοντος.

Τραυλισμὸς,balbuties.

Compoſita.

Ἡμίτραυλος,ου,ὁ & ἡ,dimidia ex parte balbus.

Ποικιλότραυλος,variè balbutiens.

Ὑποτραυλίζω,aliquantum balbutio.Luc.

ΤΡΑΧΗΛΟΣ,ου,ὁ, collum,ceruix.Plut.Purpurarum etiam & reliquorum oſtreorum ſuperiores partes τράχηλοι dicuntur apud Athen.l.5. ¶ Item κύστεως,i. veſicæ paruum os, τράχηλος,nominatur apud Hippocr.¶Item apud Athen.l.11. quidam dicit ſe ἐκ κώθωνος ſubiſſe τὸν τράχηλον ἀποκεκλασμένος: 1661

erat autem κώθων populi genus.¶Eodem Athen.teſte ibidem,nautici mali media pars τράχηλος quoq; dicitur.¶Exponitur & vertebra, verticilium apud Dioſc.l.4.c.17.

Per metaplaſmum generis pro τράχηλοι dicitur & τράχηλα.

Τραχήλια,τὰ,propriè ſunt edulia quæ ex trunculis extremiſque partibus truncatis ac reciſis,præcipuè ceruicibus auium,parantur viliora cęteris:vnde & quiſquilias nonnulli exp. Ariſtoph.in Veſp.

Τραχηλιάω,ceruicem attollo,ſuperbio,ferocio. Greg.

Τραχηλίζω,in collum ſeu ceruicem reſupino.Item obtorqueo collum,obtorto collo traho,ango,*vt lucta tor luctatorem*:vt apud Suid. Κλεόστρατος Ῥόδιος πάλῃ νικᾷ,ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανε. Et in paſſ.apud Pla. τραχηλιζόμενος τὸν βίον διατετέλεκεν, tota vita nihil aliud egit,quàm vt collo obtorto traheretur à luctatoribus. Exponitur etiam, ceruicem cædo & ferio:vt in præcedenti loco quidam accipiunt. Significare etiam dicitur, luctatores ceruicibus manuum complexu mutuo hærentes atque implicitos ſeparo : vnde apud Plut. in Ant. τοὺς νεανίσκους ἐτραχήλιζεν, exp iuuenes luctantes dirimens proſtrauit. ¶Eſt etiam patefacio,aperio *ducta metaph. ab iis quorum facies reſupinata omnium oculis exponitur*, vt in ep.ad Hebr. c.4. πάντα δὲ γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ.

Τραχηλισμὸς,ceruicis reſupinatio vel flexus.Plut.

Compoſita.

Ἀποτραχηλίζω,collum frango,ſtrangulo. Suid.

Γλυκυτράχηλος,dulcem ceruicem habens.

Διατραχηλίζω,præcipitãdo collũ frãgo:vel præcipito.

Ἐκτραχηλίζω,excutio,& collum frango: Plut.Metaph. apud eundem de educ.lib. ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα perdere iuuentutem, ¶Exponitur &,in ſuperbiam effero,extollo:apud Hermog.

Ἐκτραχηλίζομαι,excutior & in collum deuoluor Ariſtoph.

Ἐπιτραχήλιος,qui ſupra collum eſt.Suid.

Λεπτοτράχηλος,qui collum ſubtilius habet.Ariſtot.

Μακροτράχηλος,longum collum habens.Il.4.

* Παχυτράχηλος, qui craſſam habet ceruicem ſeu collum.in Phyſiogn.

* Περιτραχήλιος,collum cingens.

*Λεπτοτράχηλος,qui collum ſubtilius habet. Ariſtot.

Σκληροτράχηλος,duram & rigidam ceruicem habens & metaph.pertinax.

Υγροτράχηλος,mollem ceruicem habens. Ariſtot.

Υποτραχήλιον, colli pars infra ceruicē & intra ſcoptula aperta. Eſt & in contracturis ſcaporum columnæ ὑποτραχήλιον,apud Vitruu.l.3.

ΤΡΑΧΥΣ,έος,ὁ, aſper, ſcaber:interdum &,confragoſus,ſalebroſus:cui opponitur λεῖος,leuis.Ariſt. Item metaph.aſper,agreſtis.Dem.

Τραχέως, aſperè Plerunque in metap.ſignif.Iſocr. Cōpar τραχύτερον,aſperius.Luc.Superlat. τραχύτατα aſperrime.Herodian.

Τραχύτης,ητος,ἡ,aſperitas,Xen.Iſocr.

Τραχύνω, aſpero,exaſpero.Athen.l.12.

Τράχυσμα & τραχυσμὸς,exaſperatio,ſeu aſperitas.

Τραχυντικὸς,exaſperandi vim habens,exaſperans.

Τραχώδης idem quod τραχύς.

Τράχωμα idem quod τραχύτης ſeu τραχυσμὸς Peculiariter medicis ſic dicitur aſperitudo palpebræ interna parte:vide Aet & Gal.

Τραχωματικὰ κολλύρια, collyriorum certa ſpecies, tollendis oculorum aſperitatibus efficax. Aet.

Τραχὼν,ῶνος ὁ,locus aſper & ſalebroſus.

Τραχεῖος,idem quod τραχύς,& τραχώδης:Suid.

Τρηχὺς,poeticè idem cum τραχύς.Il.κ.

Τρηχέως,idem quod τραχέως.

Τρηχύνω,pro τραχύνω,Oppian.

Τρηχαλέως,itidem aſperè,Epigr.l.4.

Τρηχὼ,οῦς,ἡ,locus aſper & ſalebroſus Nic.in Ther.

¶ At τρήχω,aſper & ſalebroſus ſum.Idem ibidē. Ἢ που ἐν τρήχοντι πάγῳ ἢ ἀποσφάγι ἕλισσῃ. Præt.τέτρηχα,aſper & ſcabroſus factus ſum,interdum &,aſper ſum. Dion.de ſitu orb.Il.β.Τετρήχει δ᾽ ἀγορή, concio turbis & tumultibus plena erat.

Compoſita.

662 Αποτραχύνω & Εκτραχύνω,exaſpero.Plut.& Suid.

*Επιτρηχύνω,exaſpero. Aratus.

Εντραχὺς,in quo aſperitas eſt τραχύς.

Υπότραχυς,aliquantùm aſper. Pro quo Ionicè ὑπότρηχυς,apud Athen.l.7.

ΤΡΕΙΣ,οἱ καὶ αἱ,tres, Neutr. Τρία tria. Ariſtot. & Theocr.

Τρίαινα,ἡ,tridens. Interdum eſt piſcatorium inſtrumentum quo maiores piſces figuntur:vnde & Neptuno, tribuitur velut inſigne , tanquam piſcatorū & maris deo præſidi: vt Odyſſ. ε , Χερσὶ τρίαιναν ἔχων.

Τριαινατὴρ,ῆρος,ὁ,qui tridente vtitur.Heſych.

Τριαινόω,tridente moueo.Ariſtoph. Hinc comp. Εκτριαινόω,tridente emoueo. Luc.Συντριαινόω, Eurip.

Τριάκοντα,triginta.Plat.Pro quo poet.τριήκοντα.

Τριακοντάκις,tricies.Plut.in Coriol.

Τριακοστὸς,& poet.τριηκοστὸς,trigeſimus:vnde τριακοστή, ſ.μοῖρα,trigeſima pars.Demoſt.

Τριακὰς,άδος,ἡ,trigeſima dies menſis.Luc.Item numerus tricenarius.Greg.Heſyc. eſt etiam ciuium tertia pars.Pro eodem poet.dicitur τριηκὰς,vt apud Heſio. in Dieb.

Τριακόσιοι,trecenti.Pro quo Ion. τριηκόσιοι. Herod.

Τριὰς,άδος,ἡ,numerus ternarius,ternio.

Τριασμὸς,ternarij numeri ratio.

Τρισσὸς,& Atticè τριττὸς,triplex. Exponitur τρισσὸς, etiam ternus,trinus. Apud Platon. de leg. τριτταῖς πόλεσι,expon.ciuitatibus tribus.Sic τριττοὶ δῆμοι,tres populi.apud Demoſt.Τρισσὸς, exp. etiam tertius.Etym.

Τρισσῶς,tripliciter,trifariam,Expon.& tertio,i.tertia vice.Reg.l.1.c.20.

Τρισσάκις,ter.Epig Τρισσαχῆ,tribus in locis.Ariſt.

Τρισσάτιος,itidem triplex,ternus,in epigr.

Τρισσόω, triplico Greg. Τρισσεύω,tertiò facio,Regū l.3.c.18.Exp.&,tres dies maneo.Reg.l.1.c.20.Ibidem, τρισσεύω ἀκοντίζων,ter ſagittis iaculor.

Τριττὺς,triplicitas,ternio apud Greg.Item,triens, tertia pars:apud Dem & Æſchin.Peculiariter, tertia pars tribus,Pol.& Suid.Scribitur & τριττὺς,apud Etymol.Item τριττὺς ſeu τριττύα(vt eſt apud Euſt.)ſacrificium perfectum & omnibus ſuis numeris abſolutum,quod tribus conſtabat,ſue,ariete,& hirco.Vide Etym & Euſt.

Τριξὸς,Ionicè dicitur pro τρισσός. Herod.

Τρίτος,ſeu τρίτατος,tertius.Hom. Plat.Fœm.τρίτη ſæpè abſolutè dicitur pro ἡ τρίτη χορδὴ,apud Ariſtot & Pl. Interdum pro ἡ τρίτη μοῖρα,tertia pars,triens. Interdum etiam pro ἡ τρίτη ἡμέρα.Plut.

Τρίτως,tertio loco.

Τριταῖος , interdum idem quod τρίτος:vt τριταῖον φέγγος,tertia lux,ſeu tertius dies,apud Eurip. Interdum ſignific.triduanus,qui tertio die aliquid facit, ſeu cui tertio die quidpiam accidit: vt τριταῖος ἀφίκετο, apud Herodot. & τριταῖος πυρετὸς,apud medicos , apud quos etiam ſine adiectione per τοὺς τριταίους intelliguntur febres tertianæ:vt apud Dioſ. l.2.cap.72.

Τριταϊκὸς,vt τριταϊκαὶ περίοδοι,apud eundem l.2.c 67 febris tertianæ circuitus.

Τριταϊκῶς,more febrium tertianarum:ſeu,alternis& tertio quoque die Aet.l.12.c.37.

Τριταΐζω,tertiana febre laboro Dioſc.l 4.c.61.

Τριτόω,tertiò facio.Cyrill. Dicitur etiam ſignificare, in tres partes diuido.

Τριτεύω,tertius ſum,tertius obtineo. Τριτεῖα,τὰ, tertiæ partes,tertia palma.Plat.

Τριτεὺς,tertia medimni pars.Poll.

Τρὶς,ter,Heſiod.Τρὶς ὕδατος προχέειν.In compoſitione plerunq; ſignificat,multoties,ſæpe,teſte Euſt.Interdum,admodum,valdè.

Τριάκις,itidem ter Heſych.

Τρίχα,tripliciter,trifariam,in tres partes.Herodot.Odyſſ.ξ ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, quum eſſet tertia & vltima noctis pars. Pro eo propriè dicitur τριχθὰ,vt Il. (β.& γ.

Τριχθάδιος,triplex,trinus:in Epigr.

Τριχῆ,tripliciter.Exp.&,in tres partes.

Τριχοῦ,tribus in locis,Exp.&,tripliciter.

Τριχόθεν,tribus ex locis.

Τριχῶς,idem cum τριχῆ.

Τριπλόος,οῦς,triplus, triplicatus:vt τριπλᾶ κηρία,triplices faui.Ariſtot hiſt.an.l.5.Τριπλῆ,(aduerb.)tripliciter,triplicatò.Il.α.

Τριπλάσιος,triplo maior,ſeu amplior Pro eodem dicitur & τριπλασίων. Τριπλασιάζω,triplico,vel triplo maiorem facio.

Τρίπλαξ,triplex Il.α.Vide in comp.ex Πλάξ.

Τριάζω.f. ξω,vinco,ſupero,verbum ab athletis ſumptum, apud quos victoria in triplici certamine ſita erat:hinc τριαχθῆναι,ter vinci:apud Suid.

Τριακτὸς, deuictus,ſuperabilis.

Τρίγλα,ſeu τρίγλη,mullus:piſcis ſic dictus quia ter anno parit,teſte Ariſtot.

Τριγλὶς,ίδος,ἡ,mullulus.Suid.

Τριγλίζων,Heſ κατὰ μίμησιν dici ſcribit de ridentibus.

Θριαὶ,αἱ,calculi ſortilegorum,i quos ſortilegi in vrnā mittunt Callim hymno in Apol. Κεῖνον δὲ θριαὶ καὶ μάντιες. Sic dicuntur quaſi τριαί τινες οὖσαι,quod tres ſint calculi,& à trib.nymphis inuenti.Etym. ¶ At Θρῖοι,οἱ extremi rudentes,nautici funes qui ἔκφοροι dicuntur.Ariſtop.

Θριάζω , furore percitus ſum vatum more. Heſych.

Θελάσιον, dictum fuit πεδίον quoddam ἀπὸ τῶν βλα-στιῶν εἰς αὐτὸ θρίων ὑπ' Ἀθηνᾶς, inquit Etym.

Ἐνθριάζειν, (comp.) παραθρίειν, ἀπὸ τῶν μαντικῶν θριῶν. Hesyc.

Θρῖον, vel θρῖον, ου, τὸ, ficus folium (quod τεθριμμένος εἶ) ſcribit Etym.) Athen. l. 7. Θρίοισιν ταύτην εἵλησα. ¶ Item generaliter, quoduis foliū: vnde Χαμαιπίτυος θρῖα, apud Nicand. ¶ Sic dicebatur etiam edulium quoddam ex lacte & adipe ſuillo ac ſemidalide, quod ficulnis foliis incoquebatur. Luc. ¶ Apud Ariſtop. θρῖα ἐγκεφάλου, membranæ cerebri ob ſimilitudinem cum ficulneis foliis.

Θριασταί, ficuum cultores: item vinitores.

Ἐνθριοῦμαι, (comp.) ficulnis foliis inuoluor. Suid.

Τρίναξ, ſeu θρίναξ, inſtrumentum ruſticum tridenti ſimile. Suid ex Epig.

Θρινακὶς & Θρινακία, dicta eſt Sicilia quòd ſit τρινακί ſimilis, teſte Steph. & Strab. lib. 6. Apud Nican. in Ther. radix thapſi θρινακίη dicitur, quòd in Sicilia naſcatur, teſte eius ſchol.

Compoſita ac primùm ex τρεῖς, τρὶς, τρίχα & τρίτος.

Ἀποτριτόω, ad tertias redigo ſeu decoquo. Dioſc.

Διατριταῖος, acceſſio morbi ſeu febris tertia die. Gal.

Διατρίχα, tripliciter, trifariam. Il. β.

Ἔντριτος, triplex. Legitur apud interpr. eccleſiaſtæ. Solom. c. 4.

Ἐπίτριτος, ſeſquitertius. Plat. Ἐπιτρίς, ter. Dioſ.

Εἰκοσιτρεῖς, viginti tres. Εἰκοσιτρία, viginti tria. Sic πεντηκοντατρία, &c.

Ἡμιτριταῖος, ſemitertianus, vt ἡμιτριταῖοι πυρετοί.

Πρότριτα, triduo antè: ſeu tertio ante die. Thuc.

Σύντρεις, ſimul tres, terni. Od. ι.

Ὑπότριτος, ſubtertius: in muſica. Capell.

Compoſita ex τριαίνω.

*Ἀγλαοτρίαινα, Neptuni epith. Pind.

*Εὐτρίαινα, idem, apud eundem.

*Ὀρσοτρίαινα, tridentis impulſor. Pind.

Ἀποτριαινόω, idem cum τριαινόω. Poll. & Heſych. Scribitur & ἀποτριαιζω.

Ἀτρίακος, inuictus. Æſchyl.

Πεντετριαζόμενος, quinquies victus. Epigr.

ΤΡΕΠΩ, F. ψω, verto, conuerto. Heſiod. in Erg. Ἀντίος ἠνεχέος ἀνέμου στρέψαντο πρόσωπον, vento obuerſa facie. Syneſ. ep. 60. ἔτρεψας ἐπ' ἐμὲ τὴν ὀργὴν, conuertiſti in me iram. Apud Plut. in Rom. εἰς ἑτέρας τὰς αἰτίας τρέπουσιν, in alias cauſas transferunt. Interdum τρέπω εἰς φυγὴν, in fugam conuerto. Hom. Thuc. Interdum exp. muto: vt Od. τ, Τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτρεπε, mentem ei mutauit. Item verſo, conſidero, perpendo. Xen. pæd. 5.

Τρέπομαι, (paſſ.) vertor, conuertor: vel conuerto me, conuerto gradum pedem refero. Il. ρ. Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω Ἠὲ σαωθήτω, conuerſo greſſu. Τρέπεσθαί τινα, i. ὁδὸν viam aliquam ingredi. Syneſ. μετ' ἐκείνους ἡμεῖς τὴν ἐπὶ θάτερα ἐτραπόμεθα. Item τρέπομαι, conuerto, i. confero me, relictis aliis negotiis aggredior. Iliad. γ, Ἀμφίπολοι δ' ἔπειτα θεὰς ἐπὶ ἔργα τράποντο. Plut. in ſymp. ſept ſap. ἐτράποντο πρὸς τοιαύτας ἐρωτήσεις, huiuſmodi percontationib. vti cœperunt. Interdum conuerto, id eſt, accedo, confugio. Thuc. Significat &, conuertor, i. oculos ſeu faciem meam conuerto. Phil. Item in fugam

1664 vertor, fugor. Xen. Item mutor. Il. κ, ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν. ¶ Item, vergo, ſpecto. Thuc. l. 2. ἐτράποντο τὴν πρὸς Εὔβοιαν τε καὶ Ἄνδρον τετραμμένην, viam conficiebant ad Andrum ſpectantem.

Τρέπομαι, (medium) idem quod τρέπω, in fugam hoſtes verto. Xen. & Plut.

Τράπομαι, Ion. idem quod τρέπομαι, Heſiod.

Τρεπτὸς, qui verti poteſt. Item qui mutari poteſt, mutabilis. Naz.

Τρεπτότης, ητος, ἡ, conuerſio ſeu verſio. Heſyc.

Τροπὴ, ῆς, ἡ, idem: vt τροπαὶ ἠελίοιο. Heſiod. in Erg. & Od. ο. Item conuerſio in fugam. Plut. Item mutatio: vt περὶ τὸν ἀέρα, apud eundem in Numa. ¶ Apud Hermog. τροπὴ λέξεως, tranſlatio: ſeu figura. ¶ Τροπαὶ dicuntur etiam venti qui aliàs τροπαῖαι πνοαὶ. Ariſtot. probl. 4. l. 26.

Τροπαῖος, ὁ, is cuius fit conuerſio, ſeu qui conuertitur: vt πνοὴ τροπαία, quæ & ſine adiectione dicitur τροπαία, ventus qui flatu cōuerſo è mari in terram reuertitur. Ariſtot. l. 26. prob. l. 5. Τροπαῖος Ζεὺς & τροπαία Ἥρα, quorum beneficio ἡ τροπὴ τῶν πολεμίων γίνεσθαι credebatur, & in quorum honorem trophæa erigebantur. Τροπαῖον, vel τρόπαιον, τὸ, monumentum τῆς τῶν πολεμίων τροπῆς. Xen. Interdum cum genit. vt τροπαῖον τῆς ἱπτομαχίας, apud Thuc. l. 6. Plerunque dicitur στῆσαι ſeu ἀναστῆσαι τρόπαιον ἀπό τινος: vt Ariſtid. τρόπαιον ἐστήσατε ἀπὸ τῶν Θηβαίων.

Τροπικὸς, vt τροπικοὶ κύκλοι, circuli tropici, id eſt, quos quum attigerit ſol, τρέπεται, conuertit & reflectit curſum ſuum. Procl. in ſphær. Τροπικὰ σημεῖα, puncta reuerſionis. Plut. de def. ora. Apud Rhet. τροπικαὶ λέξεις, in quibus eſt τροπὴ, ſeu quæ figuratæ ſunt & tranſlatæ. (Ariſtop.

Τροπικῶς, tropicè: metaphoricè, per tropum. ſchol.

*Τροπία, pro verſutia, verſatili ingenio. Hom.

Τροπίας οἶνος, q. d. vinum verſum, vinum vappa factum. Ariſtoph.

Τροπάζω, ſolſtitium facio. Gaz. de menſib.

Τροπαλίζω, idem quod τρέπω, verto, conuerto.

Τροπαλισμὸς, conuerſio, mutatio. Heſyc.

Τροπέω, idem quod τροπαλίζω. Τροπάομαι, idem cum τρέπομαι, vertor, conuertor, ſeu conuerto me. Il. ε, οὐδέ τρωπάσθαι φέβονται.

Τρωπάω, idem cum τροπάω. Od. τ. Τρωπάομαι: idem cum τροπάομαι. Od. ω.

Τρωπάσκω & τρωπάσκομαι, idem cum τρωπάω, & τρωπάομαι. Il. λ.

Τροπόω, in fugam verto & vinco: vnde Suid. expon. τροπώσομαι, Suid. νικήσω, ὑποτάξω. Et τροπωθῆναι ῥιφθῆναι, μεταβληθῆναι. Heſych.

Τρόπος, ου, ὁ, Plut. in vita Hom. eſt, ἡ τῆς λέξεως ἐκτροπὴ, deflexio in verbis à communi vſu & propria ſignificatione: verborum immutatio. Cicer. vide & Quintil. lib. 8. c. 6. ¶ Item modus, ratio. Ariſtoph. ἁπλῷ τρόπῳ. Æſchin. μηδενὶ τρόπῳ μηδαμοῦ, nullo modo, haudquaquam. Interdum dicitur τρόπον ſub. κατ': vt apud Demoſth. πάντα τὸν τρόπον καὶ τοιαύταις τέχναις. Item, mos, ritus, conſuetudo. Xenoph. κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον. Et addito genit. ἐν τρόπῳ βοσκήματος, more ſeu inſtar pecudis. Lucian. Κατὰ τρόπον, eo quos decet modo rectè, conuenienter, pro quo dicitur & πρὸς τρόπου, apud Plat. de leg. lib. 9. Ἀπὸ τρόπου, perperam, ineptè, inconueniēter: apud eundem in Crat. & Plut. de educ. lib. ¶ Item τρόπος, mores, ingenium, indoles, animus. Thucyd. lib. & διάφοροι πλεῖστον ὄντες τὸ τρόπον, ingenio & moribus diſſimiles. Hinc & πρὸς τρόπου, ex moribus. Plut. Sic & paſſim, apud Iſocr. Dem. &c. ¶ Exponitur &, autoritas: apud Plut. ¶ Item ſtudium, inſtitutum, voluntas.

Τροπὸς, lorum contorum quo remus ſcalmo alligatur. Od. δ.

Τροπόω, loro illo ad ſcalmum alligo. Luc.

Τροπωτῆρ ἰμὰς, idem cum τροπὸς, Thuc.

Τρόπηξ, manubrium remi: à τρέπεσθαι dictum, quoniam inter remigandum verſatur.

Τρόπηλις ſeu τρόπαλις, faſciculus alliorū, ſeu alliorum manipulus. Ariſtop. Dicitur autem à τρέπεσθαι

ſignificante ἐλαῦσαι, teſte Suida.

Τρόπις, ιδος, vel ιος, ἡ, carina: ima nauis pars. Odyſſ. μ. Metaph. pro principio ſumitur: vt τρόπις τῶ πράγματος. Ariſtoph. in Veſp.

Τροπίδιος, vt τροπίδια ξύλα, ligna apta ad fabricandas nauium carinas. Etym. Item ad carinam pertinens. Plat. de leg. l. 7.

1665 Τροπίζω, carina inſtruo. Hippocr.

Τραπελίζω, idem quod τροπαλίζω.

Τραπελίζομαι, idem quod τροπαλίζομαι, Heſych.

Τραπελός, οῦ, ὁ, mutabilis.

Τραπέω, vuas calco in lacu. Heſiod. in Aſp. Οἵγε μὲν ἐτράπεον. Od. η. Ἄλλοι δὲ τραπέουσι.

Τραπηταὶ vuarum calcatores. Heſych.

Τραπητὸς, muſtum, vinum. Idem.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀνατρέπω, ſubuerto, euerto, proſterno. Plat. Apud Ariſtoph. in Nub. ἀνατρέψω ταῦτ' ἀπολέγων, euertam iſta, i. refutabo.

Ἀνατρέπομαι, euertor, exturbor, proſternor. Plut. Marc. ἀνατρέπεσθαι dicitur quum id quod in imo eſt emergit & ſurſum fertur. Ariſtot. Item ἀνατρέπομαι, pro ἀνατρέπω, Xen. pæd. 7.

Ἀνατρεπτικὸς, euertendi vim habens.

*Ἀνάτρεπτος, proſtratus, immutabilis ἄτρεπτος: in nouell. conſt.

Ἀνατροπὴ, ſubuerſio, euerſio, exturbatio. Greg. Item euerſio, id eſt refutatio. ¶ Apud Dioſc. Ἀνατροπὴ ςομάχου, ſtomachi diſſolutio, quum in vomitiones effunditur.

Ἀνατροπεὺς, έως, ὁ, ſubuerſor, euerſor. Plut.

Decomp. Δυσανάτρεπτος, euerſu difficilis. Plut.

Εὐανάτρεπτος, ſubuerſu vel euerſu facilis.

*Προσανατρέπω, inſuper euerto, vel euerto, ἀνατρέπω, Eccleſ.

Ἀποτρέπω, euerto: item auoco, reuoco, deterreo, dehortor. Il. λ. ὅθεν αὖτις ἐπέτραπε λαὸν Ἀθήνη. Iſocr. ἀποτρέπειν τῶν ἁμαρτημάτων, auocare à peccatis.

Ἀποτρέπομαι, auertor, ſeu auerto me, pedem auerto & retro conuerto. Xen. & cum genit. Luc. ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ, quum à via deflexiſſent. Et cum πρὸς. Plut. in Fab. ἀποτετράφθαι πρὸς Ἰταλίαν, conuertiſſe greſſum in Italiam. ¶ Item auerſor, reiicio, repudio, repello. Idem ibidem. ταύτην μὲν ἀπετρέψατο τὴν δίκην.

Ἀποτρεπτικὸς, auertendi ſeu depellendi vim habẽs. Luc. Exp. &, diſſuaſorius, dehortatorius.

Ἀποτροπὴ, auerſio: item amolitio, depulſio. Plat. Iſocr. Item dehortatio, diſſuaſio. Ariſtot.

Ἀποτρόπαιος, malorum auerſor & depulſor: vt Ζεὺς ἀποτρόπαιος, apud Luc. Item οἱ ἀποτρόπαιοι ſ. δαίμονες, auerrunci & depellentes. Xen. Hell. 3. Interdum ἀποτρόπαιος, qui fit malorum auertendorum cauſa: vt ἱερουργίαι ἀποτρόπαιοι. Plut. Item, auerruncandus, auertendus, ideóq; horrendus, abominandus. Plat. ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἦν ἀκοῦσαι ταῦτα.

Ἀποτροπιάζομαι, auerſor, abominor, peto vt dij auerruncent. Syn. Exp. & placo, expio in bibl.

Ἀποτροπιασμὸς, ſacrificium quod fit malorum auertendorum gratia: piaculum, piamen, piamentum.

Ἀποτροπιασμὸς, auerruncatio deûm iræ. Exponitur &, auerſatio. ſchol. Soph.

*Ἀποτροπία ſeu ἀποτροπίη, Ionicè, depulſio, auerſio ἀποτροπή. Apoll.

Ἀπότροπος, quem alij auerſantur, abominantur & refugiunt ἀπότροπον ἄϊδαν. apud Soph. in Aiace. Od. ξ, παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος, exp. ſeparatus & quaſi exterminatus: ſeu auerſans vrbem & fugiens. Itẽ depulſor mali auerrũcus ſiue auerrũcator. Plat. de leg. l. 9.

Ἀποτροπάω, idem quod ἀποτρέπω. Hom.

Ἀποτροπάομαι, auerſor, declino. Phocyl.

Δυσαπότρεπτος, (dec.) qui difficulter auerti poteſt. Item qui difficulter poteſt auocari, refractarius.

Διατρέπω, diſtorqueo, peruerto. Hom. Item auerto, diſſuadendo auoco & abſtraho, pudore iniecto deterreo. Herodian. lib. 1. διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον. Exp. &, confundo, perterreo, ad inopiam conſilij redigo.

Διατρέπομαι, pudefio, erubeſco. Plut. Item perturbor, perterreor, ad inopiam conſilij redigor. Polyb. τὴν σύγκλησιν αὐτὴν συμβῆν διατραπῆναι.

*Διατρεπτικὸς, diſſuaſiuus, auocatiuus, vim auertendi ſeu abſtrahendi habens. Plut.

Διατροπὴ, pudor, confuſa facies. Item confuſio & perturbatio. Polyb. l. 5.

Διάτροπος, ὁ διαπεπραγμένος: ſeu qui ſolet διατρέπεσθαι. Apud Eur. διάτροποι φύσεις βροτῶν, exp. naturæ hominum mutabiles.

Decomp. Ἀδιάτρεπτος, qui non poteſt διατρέπεσθαι, immotus.

Ἀδιατρέπτως, ita vt nequeas διατρέπεσθαι. Eccleſiaſt. cap. 26.

*Ἀμετάτρεπτος, qui mutari non poteſt, immutabilis, immotus. Plut. 1666

Συνδιατρέπομαι, vnà erubeſco & confundor. Plut.

Εἰστρέπομαι, vertor in ſeu intra: recipio me intra: ſeu intus. Ariſtot. hiſt. an l. 9.

Ἐκτρέπω, auerto, deflecto ſeu declino: item detorqueo. Plut. & Antiph. Interdum, cogo, vt declinet. Soph.

Ἐκτρέπομαι, deflecto & declino à via. Ariſtop. Plut. Et cum accuſ perſon. Dem. εἶτ' ἐκτρέπεταί με καὶ ἀπαντῶν, obuiam mihi factus, continuò ſe auertit aliò. Significat & auerſor, vito, fugio. Plat. in Phileb. Item mutor. Et in malam partem, degenero. Chryſoſt. εἰς ὀλιγωρίαν ἐκτρέπονται.

Ἐκτροπὴ, deflexio, declinatio: vt ἐκτροπὴ τῶν λέξεων. Pl. Interdum, digreſſio, diuerticulum: apud eund. Item locus, ad quem deflectimus, diuerticulum: diuortium. Ariſtop. Ἐκτροπαὶ ὑδάτων, aluei per quos aquæ à ſolito meatu diuerſæ emittuntur. Item ἐκτροπὴ, deprauatio: vt ἐκτροπὴ τῆς κεράσεως.

Ἐκτροπίας, qui paſſus eſt ἐκτροπήν vt ἐκτροπίας οἶνος, vinum in vappã conuerſum, ſeu ſimpliciter, vappa: quæ & abſolutè ἐκτροπίας dicitur apud Ariſtoph.

Ἐκτρόπιον, ſ.τὸ, ἡ τῶ βλεφάρων ἐκτροπὴ, morbus quando palpebræ deorſum conuerſæ ſunt. Actuar.

Ἔκτροπος, deflexus, digreſſus: ſeu qui declinat & recedit. Exponitur & diſſentaneus.

Ἐκτράπελος, inuenuſtus, illepidus, inſcitus. Item quem aduerſari & declinare ſolemus, ſeu horrendus, auerſandus. Suid. Interdum exp. monſtroſus. Herm. Item actiuè, horrens, auerſans. Suid.

Decomp. Παρεκτρέπω, diuerto, deflecto, ſeduco. Eurip. Παρεκτρέπομαι, deflector: vel detorqueor. Ariſtot.

Τριβολεκτράπελα. (comp.) ἐκ τῶ τριβόλου καὶ ἐκτραπέλου, apud Ariſtoph. σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα, i. dura & incondita & abſurda, teſte Suid.

Ὑπεκτρέπω, paululum deflecto: ſeu clàm auerto.

Ὑπεκτρέπομαι, paululum declino, paulatim auerſor & vito. Plat. in Phædro.

*Ἐναντιοτροπὴ, conuerſio contraria. Laert.

Ἐντρέπω, pudore afficio, pudorem ac ruborem iniicio: propriè, facio vt præ pudore faciem deflectat aliquis. Plut. in Hom. τὴν αἰτίαν τῆς ὀλιγωρίας εἰς ὀλίγους τῶν μηδενὸς ἀξίους αἰαφέρει, τῶν πολλοὺς ἐντρέπει. Sic & apud Chryſoſt. & in ep. ad Cor. 1. c. 4.

Ἐντρέπομαι, pudore ſuffundor, verecũdor, reuereor. Plut. ἐντρεπομένων πολλῶν τὸ ἀξίωμα τῶν γυναικῶν παρρησιαζομένων. Sic & Lucæ 70. & alibi in N. Teſt. ¶ Significat &, curo, curam habeo ducta ſigni. ab iis qui cura & deſiderio rei alicuius inter eundem ſubinde ſe conuertunt & reſpectant. Plat. in Phædro, τῶν κένθρων ὑπὸ χειρῶν οὔτε μέσιγος ἔτι ἐντρέπεται. ¶ Exponitur

ponitur,& mutor,flector.Od.ι.

Ἐντρεπτικός,pudefaciendi vim habens.

Ἐντρεπτικῶς,pudore reprehenſum afficiendo.Chry.

Ἐντροπή,pudefactio,in 1.ad Cor.c.15.

*Ἐντροπή,etiam pro τροπή,conuerſio,ſolſtitium. Aratus.

Ἐντροπίας οἶνος,idem quod ἐκτροπίας.Heſych.

Ἐντροπῶσαι,induere.Heſyc Ἐντροπίδες, calceamenta quædam apud eundem.

Ἐντροπάδην,alterna manuum commutatione. Idem.

Ἐντροπαλίζω,vnde ἐντροπαλιζόμενος , ſubinde ſe conuertens & reflectens inter eundum.Il.λ.

Ἐπιτρέπω,committo , curæ alicuius trado, demando. Hom.Item committo.Pro quo interdum ſine accu ſat. dicitur ἐπιτρέψαι: vt Dem. ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις, rem permittere arbitrio amicorum.Interdum cum infinit. Plat. in pol. ἐπιτρέπω τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ. qui infinitiuus ſæpe ſubaudiēdus relinquitur: vt apud Xen.pæd.3.Thuc.l.1.&c.

Ἐπιτρέπομαι,meæ curæ traditur, mihi committitur, Thuc.l. 1.οἷς τῶν Ἀθηναίων,ἐπιτετραμμένοι ἦν τὴν φυλακὴν, quibus Athenienſium cuſtodiæ cura commiſſa erat. Item,mihi permittitur.Luc.

Ἐπιτροπή,ipſa actio τοῦ ἐπιτρέπειν, quum arbitrium alicui permittimus. Thuc.& Dem.Exp.&,procuratio,tutela.

Ἐπιτροπαῖς vt ἐπιτροπῇσι ἔχω τὴν βασιλείαν,regnum
1667 in mea tutela eſt.

Ἐπιτροπικός,ad tutelam pertinens.Plat.

Ἐπίτροπος , cui cura alicuius rei commiſſa eſt ſeu committitur,curator,procurator,vicarius. Herod. li.7.ὁ κατὰ τὴν Λιβύην ἐπίτροπος.Peculiariter ἐπίτροποι dicuntur quibus parentes morituri liberorum ſuorum curam commendant , aut qui eiuſmodi curam ſuſcipiunt,vel ſponte,vel rogati:tutores.Plat.& Plut.

Ἐπιτροπεύω, ſum adminiſtrator & præfectus, procuro,adminiſtro.Herodo.ἐπιτροπεύων τῆς Αἰγύπτου. Itē, tutor ſum in tutela mea habeo,itidem cū gen.Plut.

Ἐπιτροπεύομαι,ſum ſub tutoribus.

Ἐπιτροπευτικός, cui aliquid ἐπιτρέπειν poſſumus tanquam homini perito.Xen.

Ἐπιτροπεία,ἡ præfectura,procuratio.

Ἐπιτροπάδην,ex commiſſo,non ſponte.H.

Ἐπιτροπάω,idem quod Ἐπιτρέπω,Apoll.

Ἐπιτράπω,Ionicè pro Ἐπιτρέπω Herodot.

Ἀνεπίτροπος (ὁ &c.)tutoribus carens Suid.

Καταστρέπω & καταστρέπομαι,in fugam conuerto, fundo,fugo.Greg.

Κατάτροπος,deorſum verſus,deorſum vergens.Heſ.

Μετατρέπω,conuerto.Μετατρέπομαι,conuertor.Ilia α. Item curo curam habeo.Il μ.τῶν ἔτι μετατρέπομ' οὐδ' Μετατροπή conuerſio,mutatio Item cura (ἀλεγίζω.)

Μετάτροπος,qui poteſt conuerti:verſatilis,mutabilis: vt μετάτροπον ἦθος,apud Non.Item reuerſus,redux. Epigr.lib.3.Apud Heſio.in Theogon.μετάτροπα ἔργα τελεῦσι,exp.res in integrum reſtituunt.

Ἀμετάτροπος,(dec.)qui verti mutaríque nequit.

Παρατρέπω,diuerto,deflecto,à ſolita & inſtituta via auerto vel auoco.Plat.& Thuc.

Παρατρέπομαι,auertor,auocor.Plat.Et neutraliter,digredior.Cum genit.Xen.

Παρατροπή,deflexio,i. ipſa actio deflectendi alium. Plut.Et neutr.deflexio,digreſſio.Theod.

Παράτροπος,deflexus,auerſus.Non.& actiuè,auertēs, auertendi vim habens.Eur.

Παρατροπάω,idem cum παρατρέπω.Il.λ.

Παρατροπάω,idem.Od. τί με ταῦτα παρατροπέων, ἀγορεύεις,Ionicè pro παρατροπῶν.

Ἀπαράτρεπτος,(dec.)nō peruerſus, detortus,deprauatus:vt χεῖρες ἀπαράτρεπτος,apud Baſil. Ἀπαρατρέπτως, recta,nullo diuerticulo.

Περιτρέπω,circumago.item circumactu euerto & percello. Luc. χειμὼν δὲ καὶ γνόφος ἐμπεσὼν,ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν.Exponitur &,in terrorem induco:in Axioch.νυνὶ δὲ περιτρέπεις σεαυτόν.Et ſimpliciter,induco,impello redigo:vt act.ap. ca 26.πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει,ad inſaniam redigunt. Item verto:ſ.in melius.Ariſtid.περιεγράφη πᾶσι περιτρέψαι τὰς συμφορὰς ἐπὶ θάτερα. Sumitur & neutraliter pro conuertor. Heſiod. in Theog. περὶ δ' ἔτραπον ὧραι.

Περιτροπή,circuitus,vertigo.Ἐκ περιτροπῆς, per vices, ſeu in orbem.Baſil.

Περίτροπος,idem Heſych.

Περιτροπάδην,cirgumagendo Apoll.

Περιτροπάω,circumeo,obeo. Hom hym.1.in Merc. Πολλὰ περιτροπέων μηλάτων φῦλ' αἰθρέπων. Et περιτροπέων ἐνιαυτὸς, apud eundem.Il.β.annus circumiens: ſeu qui circūagitur. Dicitur autem περιτροπέων Ionicè pro περιτροπῶν.

*Decomp.*Ἀπερίτρεπτος,qui non circumuertitur,vel qui circumuerti nequit.Heſy.Ἀπερίτροπος,idem:vel, non reuertens,irredux.Soph.in El.

Εὐπερίτρεπτος,circumactu facilis,verſatilis.Exponitur &,ſubuerti facilis.Luc.

*Συμπεριτρέπω,vnà cir cumago,περιτρέπω.Dioſ.

Προτρέπω, q. d. ante me verto,propello:vnde paſſiuè, Il.ε , Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν. Item cieo,prouoco , vt προτρέπειν τὰ ἔργα , apud Gal. ad Glauc l.1.¶Item προτρέπω,ſeu προτρέπομαι, hortor, adhortor,monitis incito & impello,metaphora ab iis qui inſtigant & cogunt ſubſiſtentem vt progrediatur.Herod.l.3 προέτρεπεν εἰς τὸν ἔλεγχον,adhortabatur ad redarguendum.Cum ἐπὶ Iſocr. in Areop. προτρέποντες ἐπὶ τὰς ἀδικίας. ¶Cum πρὸς apud eund. in Nic.& Plut in ſymp.ſep.ſap.

Προτρεπτικός,exhortatorius,incitatorius: vt προτρεπτικὸς λόγος.Iſocr.

Προτροπή,exhortatio,incitatio, impulſus monitis mixtus. Ariſtot.& Plut. 1668

Προτροπάδην φεβέσθαι ſeu φεύγειν dicuntur qui hoſtibus terga vertentes quanta maxima poſſunt cum celeritate fugiunt.Il π.Polyb & Plat.

Προτροπάω,idē quod προτρέπω. Exp.&,verto,flecto.

Πρότροπος οἶνος, vinum quod ſua citatum ſponte defluit antequam vuæ calcentur.Athen.

Προτροπίς,Heſy.eſt σπυρίς.

Προστρέπω,oro,obſecro, precor,ad genua prouolutus, & adorans.Sop.in Aiace,Τοιαῦτά σ' ὦ Ζεῦ προστρέπω. Paſſiua voce vtitur.Plat.de leg.l.9.

Προστροπή,ſupplicatio,preces ſupplices.Soph.Item, deuotio,deteſtatio,Æſchin.Item reatus ob homicidium & piaculum,labes ſceleratę contagionis.Syn.

Προστρόπαιος,cui ſupplicamus , ſeu ad cuius genua ſupplices prouoluimur:vt προστρόπαιος Ζεύς. Interdū dicitur is qui ſupplex alicui ad genua accidit Soph. Item obnoxius deuotionibus , τῷ προστρεπομένῳ:ſeu qui ad aliquem confugit expiari patratum à ſe ſcelus cupiens qui cęde manus polluit & adhuc pœnas debet ei quem occidit.Æſchin.Exponitur etiam,& qui piaculum importat, ob quem religio oboritur. Antiph.

Ὑποτροπή,reuerſio,reciprocatio.Gal.Ὑποτροπίη,idem Apollon Rhod.Argon.1.

Ὑποτροπιάζω,reuertor,reciproco,recurro.Hip.

Ὑπότροπος,reuerſus,redux Il. ζ.Od.υ.

Ὑποτροπάδην,reciprocando,reuertendo.Oppian.

Compoſita ſine præp. ac prim ām ex τρέπω & τρεπτός.

Ἄτρεπτος , qui verti & immutari nequit,immutabilis, immotus,ideóque rigidus,firmus,conſtans:tam de re animata quàm inanimata Plut.

Ἀτρέπτως,immutabiliter,conſtanter,rigidè.Phil.

de vita M.l.1.Exp.etiam,rectè:apud Ælian.
Εὐαλλότροπος,cuius voluntas mutabilis eſt.Damaſc.
Εὔτρεπτος,verti facilis:mutabilis. Ariſtot.
Εὐτρεπὴς,έος,ὁ κ ἡ,paratus:q. d. bene verſus ad opus aliquod.Eur.Exp.etiam,abſolutus:item æquus, δίκαιος. Heſych.
Εὐτρεπίζω,paro,apparo,inſtruo.Demoſth.
Εὐτρεπίζομαι,idem Pauſan.Itē paſſiuè,paro me,ſum paratus.Dem.pro cor.
Εὐτρεπισμὸς,apparatio.Exp.& bonus ordo.
Decomp. Ἐξευτρεπίζω,idem quod ſimplex. Eur.
Κατευτρεπίζω,idem. Ariſtoph.
Παρευτρεπίζω,pro iiſdem Eurip.
*Πολύτρεπτος, volubilis, conuertibilis,mutabilis.Plut.
Προευτρεπίζω,præparo.

Compoſita ex τροπὴ & τρόπος.

*Ἄτροπος,peruerſus.Pind.
Αἰολότροπος,ὁ κ ἡ, variis præditus moribus,mores ſubinde mutans. Heſych.
Ἁλίτροπος,qui vertitur in mari,qui mari huc illuc verſatur & iactatur.Phocyl.
Ἀλλοτροπέω,muto,immuto,q.d.aliò conuerto. Heſyc.
Ἀλλοιότροπος, idem cum ἀλλότροπος. apud eund.
Ἀλλοιοτροπέω,exp.variè muto,apud Hippoc.
*Ἀρτίτροπος,recenter mutatus.Æſch.
Ἀρχαιότροπος,antiquis moribus præditus,antiquos mores reſpiciens.Thuc.
Ἀρχαιοτρόπως,antiquis moribus,antiqua morum ſimplicitate.
Ἀρχαιοτροπία,antiqui mores.Plut.in Pho.Exp.etiam, priſca viuendi forma.
Ἄτροπος,idem quod ἄτρεπτος.Eſt & nomen vnius Parcarum:quoniam eius mens non mutatur,ſed inexorabilis permanet.Ariſtot.
Ἀτροπία,ἡ,exp.malè morata natura,improbitas, temeritas.Poſſit etiam exponi,verti flectique non poſſe,immutabilitas,rigiditas. Pro eo Ionicè dicitur ἀτροπίη,quod exp.nox intempeſta, media nox:apud Heſych.
Δύστροπος,qui ingenio & morib. eſt difficilibus,difficilis.Demoſth.Item qui transferri vel mutari difficulter poteſt.Suid.
Δυστροπία,mores difficiles:apud eund.
Δυστρόπως, malignè,morum quadam peruerſitate & prauitate.Poll.
Ἑτερότροπος,aliuſmodi,diuerſus,alius. Epigr.
Εὔτροπος,qui probatis eſt morib.,bene moratus. Ariſt.
Εὐτροπία,morum probitas,morum elegantia.
Ἡλιοτρόπιον,ου,τὸ, herba ſolaris:herba verrucaria,heliotropium. Nomen accipit ἀπὸ τοῦ συμπεριτρέπεσθαι τὰ φύλλα τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει, quòd folia vnà cum ſole circumagat,teſte Dioſc.l.4.c.193. ¶Eſt & gemmæ nomen quæ deiecta in vas aquæ fulgorem ſolis accedentem percuſſu ſanguineo mutat. ¶Item ſolarium, vas horoſcopon,ſeu locus in quo horæ ad ſolem denotantur veruto vmbram faciente:vel pinnula:quę vmbra ad ſolis curſum circumagitur.Athen.l.5.
1669
Ἰδιότροπος,qui proprij cuiuſdam modi eſt.
Ἰδιοτρόπως,modo quodam proprio & peculiari.
Κακότροπος,qui malis eſt moribus,malè moratus:vel prauus,peruerſus,malignus.
Κακοτροπία,mali mores,mores peruerſi & praui : malignitas,nequitia.Ammon.
Κακοτροπεύομαι,malis artibus ago, malitioſè improbéque ago. Polyb.l.5.
Μονότροπος,vniuſmodi,ſimplex.Pl.Μονότροποι dicuntur etiam qui ſolitariam amant vitam:apud eund.
Μονοτρόπως,vno tantum modo & ſingulari.Ioſeph.
Ὁμοιότροπος,qui ſimilis & eiuſdem modi eſt.Ariſtot. Item qui ſimilibus præditus eſt moribus, qui eiuſdem eſt ingenij.Thuc.
Ὁμοιοτρόπως,iiſdem moribus,eodem modo.Phil.
Ὁμοιοτροπία, ſimilis & idē propè modus. Item morum ſimilitudo.
Ὁμότροπος, idem quod ὁμοιότροπος, vt ὁμότροπα ἤθη. apud Plat.Exp.etiam,conſentaneus.
Παλίντροπος,retrò conuertens greſſum,retrò reflectens gradum.Exp.etiam reuerſus,redux.
*Παλιντρόπης, idem quod παλίντροπος, retrò gradum reflectens. Nicand.
*Παλιντροπία, conuerſio retrò facta, immutatio παρεπιστροφή. Apoll.
Παλιντροπάασθαι, idem quod πάλιν τρέπεσθαι, retrò conuertere.Euſt.
Πολύτροπος cuius multi ſunt modi, multiplex, varius: vt πολύτροποι συμφοραὶ, apud Thuc.l.2. Πολύτροπος, homo, cuius ingenium velut in varias partes vertitur,verſutus,verſatilis ingenij.Hom.
Πολυτρόπως,multis modis ſeu multimodè, multifariam,variè in ep.ad Hebr.c.1.
Πολυτροπία, multiplex,& verſatile ingenium.
Τοιουτότροπος,huiuſmodi,talis.Plat.de leg.5.

Compoſita formata ex ao.2.ἔτραπον,vel ex Ionico themate τράπω pro τρέπω itidem ſine præpoſit.

Ἀτράπελος,idem quod δυστράπελος,ſchol.Soph.
Ἀτραπὸς, ſiue ἀτραπιτὸς,οῦ,ἡ, & poëtica metatheſi ἀταρπὸς,ſiue ἀταρπιτὸς,via trita,non habens diuerticula ſeu recta : ex qua non licet τραπέσθαι ſeu ἐκτραπέσθαι teſte Heſych.Lat.callis,ſemita trames,prius apud Ariſt.in Ran.Herod.l.8. Poſteriora tria.Hom.
Ἀτραπὸς, dicitur etiam vinum quod ſponte fluit vua nondum calcata,teſte Etym.
Ἀτραπίζειν,viam carpere,iter facere.Heſych.
Δυστράπελος,moroſus,qui difficulter flecti poteſt,cuius animus mutari nequit.Soph.
Δυστραπελία,peruerſitas & malignitas morum,improbi & maligni mores.Item moleſtia aliquid ægrè efficiendi,quum quis facilè explicare ſe non poteſt apud Diod.Sic.
Δυστραπέλως,implacidè,contumaciter. Item inconcinnè.Xen.
Εὐτράπελος,lepidus,ſcitus,elegans,venuſtus,vrbanus: quaſi εὔτροπος,ſeu εὐκίνητος. Iſoc.
Εὐτραπελία, facetiæ,feſtiuitas,vrbanitas,lepor.Accipitur & in malā partem, pro ſcurrilitate, dicacitate & dicteriis quæ non referuntur ad finem honeſtū: in ep.ad Epheſ.c.5.
Εὐτραπελεύομαι,ſum εὐτράπελος,Chryſoſt.
*Παλιντράπελος,in contrarium verſus.Pind.

ΤΡΕΦΩ, F. θρέψω, (tenui in aſpiratam mutata,ad differentiam futuri τρέψω præcedentis τρέπω, quod & in aliis temporibus obſeruatur quæ ſine φ efferuntur)alo,nutrio,educo.Il.ν Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνὶ τυτθὸν ἐόντα. Sic Xen.pæd.1.¶ Apud Soph.pro αὔξω & ἔχω ponitur teſte eius ſchol.vt in Oedip.Colon.ὅ,τι κ πόλις τρέφει ἄφιλον, quod & ciuitas inuiſum habet.Sic in Aiace & alibi. ¶Significat etiam πήγνυμι.

Deriuata à τρέφω,alo,nutrio.

Τρέφομαι,alor,nutrior,educor.Hom.Xen.&c.
Θρέμμα,τὸ,alūnus:omne illud quod nutritur,alitur & educatur.Plat.Soph.&c.
Θρέψις,ἡ,nutritio,alitura.Alex.Aphr.
Θρεπτὴρ,ῆρος,ὁ,nutritor ſeu altor. Nonn. Θρέπτειρα, ἡ. fœm.Eur.Pro quo per ſync.θρέπτειρα.
Θρεπτήριος,ου,ὁ,qui ali & nutriri ſolet: vt θρεπτήριος πλόκαμος,apud Æſchyl.Item ad alendum idoneus. 1670
Θρεπτήρια,τὰ, alimenta.Item nutritionis & alituræ præmia.Heſiod.in Erg.Pro eodem per ſyncopen dicitur & θρέπτρα, apud Hom. Il ρ. & θρέπτα, apud Euſt.Θρεπτικὸς,aptus ad nutriendum & alendum,alendi & nutriendi vi præditus.Ariſtot.
Θρεπτὸς,altus,nutritus:ſeu qui alitur.Poll.

Τρίφος, ιος, τὸ, idem quod θρέμμα. Athen.
Τροφὸς, οῦ, ἡ, altor, nutritor. Plat. Et in fœm. gen. ἡ τροφὸς altrix, & nutrix infantis: apud Hom. Soph. Pla. Plutarc. Metaphoricè Iſocr. in Paneg. Athenas τὴν τῶν ἑλλήνων τροφὸν dixit. ¶ Τροφοὶ ſunt etiam θρέμματα. Heſych.
Τροφὴ, ῆς, ἡ, alitura, nutritio, educatio. Soph. Item nutrimentum, alimonia, victus. Ariſtot. Dem. &c. Item ipſe paſtus. Athen. ¶ Τροφαὶ, adoleſcētes. Soph.
Τρόφις, Gal. in lex. Hipp. exp. bene nutritus, craſſus, pinguis. Item alumnus. Euſt.
Τρόφιας, ου, ὁ, altilis, alumnus: vt τρόφιαι ἵπποι, qui domi nutriuntur. Ariſtot.
Τρόφιμος, alimentum præbēs, alens. Dioſc. Theop. Item herus qui famulitium alit. Poll. l. 3. c. 9. Item alumnus, is quē domi noſtræ alimus. Opp. & Ariſti.
Τροφίμη, ἡ, mater, domina: ex Epigr. & Poll. l. 3. c. 9.
Τροφόεις, εντος, ὁ, idem quod τρόφις, bene altus & nutritus. Heſyc.
Τροφώδης, ὁ καὶ ἡ, alimento abundans, copioſum nutrimentum ſuggerens. Ariſtot.
Τροφέω, idem cum τρέφω, ſignificante αὔξω. Od. γ, Κύματα τροφέοντο, fluctus agebantur: vbi tamen legitur & τροφόεντα.
Τροφεύω itidem nutrio &c.
Τροφεὺς, έως, ὁ, altor, nutritor. Plat & Plut.
Τροφεῖον, τὸ, merces ſeu præmium nutritionis & educationis. Iſocr. in Archid.
Τραφερὸς, ᾶ, ὁ, aridus, ſiccus. Tam de mari dicitur quàm de terra: quòd vtraque pars animalia nutriat: teſte Euſtat.

Compoſita ac primum cum præpoſitione.

Ἀνατρέφω, idem quod τρέφω: vel alendo & nutriendo facio vt augeſcat & in maiorem molem aſſurgat. Interdum medici ἀνατρέφειν ægrotos dicuntur quū iis certam victus rationem præſcribunt.
Ἀνατρέφομαι, nutrior, ſeu nutriendo in molem aſſurgo: apud Plut.
Ἀνάθρεμμα, idem quod θρέμμα. Theocr.
Ἀνάθρεψις, εως, ἡ, q. d. renutritio, reſtauratio, reparatio, refectio. Hippocr. in aphor.
Ἀνάθρεπτος, ὁ καὶ ἡ, alumnus. Appian.
Ἀνατροφὴ, nutritio, educatio. Ἀνατροφεὺς, nutritor, educator.
*Ἐπανατρέφω, reficio ægrotum reſtrictè & victus ratione. Hippocr.
Προσανατρέφω, (*decomp.*) inſuper nutrio, vt ex morbo aſſurgat. Cic. ep. ad Att. l. 6.
Ἀντιτρέφω, viciſſim alo, alimenta reddo. Xen.
Ἀπότροφος, ὁ καὶ ἡ, qui procul à parentibus ſuis altus & educatus fuit. Plut.
*Ἀποτροφὴ alimentum. In Auth.
Διατρέφω alo, nutrio, vel enutrio: apud Syn.
Ἐκτρέφω idem cum διατρέφω: ſeu à primis vſque annis enutrio. Ariſtop. Et in media voce apud Heſiod. in Erg φυτὰ δ' ἐκθρέψασθαι ἀρίστη, plantis alendis & enutriendis vt excreſcant eſt optima.
Ἐκτροφὴ, enutritio, educatio. Exp. & enutriendæ prolis ratio.
Decomp. Ἀντεκτρέφω, viciſſim enutrio, & educo. Ariſtot.
Συνεκτρέφω ſimul enutrio & educo. Eur.
*Συνέκτροφος ſimul educatus ſimul enutritus. Macc.
Ἐντρέφω, & poet. ἐνιτρέφω, alo ſeu nutrio. in Epigr.
Ἔντροφος, innutritus: apud Apoll.
1671 Ἐπιτρέφω, alo ſuper, ſeu alendo ſuperinduco: vt σὰρξ apud medicos dicitur ἐπιτραφῆναι.
Μεταστρέφω, alo & educo inter: apud Apoll.
Παρατρέφω alo & educo iuxta, nutrio præter. Plut. Exp. & in tranſcurſu educo.
Παρατρέφεσθαι, apud Plut. de pauperibus dicitur qui miſerè aluntur. Dicitur & de iis qui apud aliquem aluntur: apud Syn. ep. 104.
Συντρέφω, ſimul nutrio & educo. Plut.
Σύντροφος, qui ſimul nutritus & educatus eſt, & (*ex conſequenti*) contubernalis, ſodalis. Xen. Metap. σύντροφος τῇ ἁπλότητι ſimplicitati aſſuefactus. Gr.
Συντροφία, communis educatio, nutritionis communitas, conuictus, ſodalitium. Epigr.
Συντροφέω, ſimul alor & educor.
Ὑποτρέφω, clàm alo, latenter nutrio. Gal.
*Ὑποτροφὴ, nutritio. Max. Tyr.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primum in τρεφὴς, aut τραφὴς deſinentia.

Ἁλιτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ex mari alitur, i. vel eſu piſcium marinorum, vel eorum piſcatu. Nonn.
Ἀνεμοτρεφὴς, & ἀνεμοτραφὴς, à vento nutritus, à vento actus & corroboratus: vt ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος, haſta corroborata à ventis antequam ex arbore abſcinderetur. Il. λ. Sic Il. ο. ἀνεμοτρεφὲς κῦμα, fluctus alimētum à vento ſumens & incrementum.
Ἁπαλοτρεφὴς, molliter nutritus. Il. φ, ἁπαλοτρεφὴς σίαλος à quibuſdam exp. porcus ſaginatus.
Βυθοτρεφὴς, in profundo nutritus. In lib. Maccab. βυθοτρεφὲς κῆτος, exp. in profundo vtero nutriens.
Διοτρεφὴς, à Ioue nutritus, Iouis alumnus: epitheton regum, apud Hom.
Εὐαρετρεφὴς, verno tempore nutritus. Theocr.
Εὐτρεφὴς, bene nutritus, bene ſaginatus. Od. ξ.
Ζατρεφὴς, admodum bene nutritus & ſaginatus, præpinguis: vt Ταύρων ζατρεφέων Il. η.
Κηρετρεφὴς, qui vnà cum lethifero fato alitur, vel qui educatur inter multas duræ ſortis miſerias, & illis eſt obnoxius. Heſiod. in Erg.
Νεοτρεφὴς, nuper ſeu recens nutritus. Eurip.
Οἰκοτραφὴς, domi nutritus, verna.
Ὀρειτρεφὴς, in monte nutritus. Apoll. Arg. 2.
Πεδοτρεφὴς, in ſolo nutritus, ſub. in terra. Apud Nonn. πεδοτρεφὲς ὕδωρ, aqua quæ nutrita eſt in terra, i. è terra ſcaturiens, tanquam ex nutrice ſua.
Σκιατραφὴς, in vmbra ſeu vita vmbratili educatus.
Σκιατραφία, idem quod σκιατροφία. Plut.
Σκιατραφοῦμαι, in vmbra nutrior, ſeu educor, vmbratilem vitam dego. Dicitur tam de plantis quàm hominibus, apud Xen. & Plut. Dicitur & ἐσκιατραφηκὼς pro ἐσκιατραφημένος, in vita vmbratili educatus.
Ὑδατοτρεφὴς, in aqua nutritus, Od ρ. (apud Plat.

Compoſita ex θρέμμα itidem ſine præpoſitione.

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, vitam alens: almus. Ariſtoph.
Πολυθρέμμων, pecoroſus, multa alens pecora. Πολυθρέμματος, idem Ioſeph. in antiq. Iud.
Ὑδατοθρέμμων, in aqua nutritus, aquatilis. Plut.
Χιονοθρέμμων, qui niue nutritur & alitur. Eurip.

Compoſita ex θρεπτὸς, itidem ſine præpoſ.

Ἑλεόθρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, enutritus in paludibus, ſeu creſcens in paludibus. Hom.
Μαμμόθρεπτος, à nutrice vel potius auia educatus: & ideo educatus molliùs.
Μελίθρεπτος, melle nutritus. Epigr.
Νεόθρεπτος, nuper altus, recens nutritus.
Οὐρεσίθρεπτος in monte nutritus. Eurip.

Compoſita ex præt. τέτροφα, itidem ſine præpoſ.

Ἀγελαιοτροφία, q. d. gregoria nutritio: actio nutriendi gregem vel greges. Plato in polit.
Ἀγελαιοτροφικὴ, ſ. ἐπιστήμη, ſcientia nutriendi greges: idem ibidem.
Ἀναγκοτροφέω ῶ, neceſſitate coactus me bene nutrio & alo. Exp. & neceſſariis veſcor. Epictet. 1672
Ἁρματοτροφέω, curules equos alo. Laert.
Ἁρματοτροφία, curulium equorum nutritio. Xen.
Ἀρτοτροφέω, pane alo. Poll.
Ἀσπιδοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui aſpidibus veſcitur. Gal.
Ἄτροφος, qui non alitur & nutritur: vel qui ex alimento quod aſſumit, non augeſcit nec habitior fit, Plin.

lib.18.cap.1.De re dictum quæ in cibo potúque ſumitur,exp.non alens,nullum alimentum ſuppeditans,cui opponitur πολύτροφος & τρόφιμος. Athen. & Theophr.

Ἀτροφία,ἡ,non ali ſeu nutriri, ex alimento nullum ſentire incrementum.Gal.

Ἀτροφέω, non nutrior:è nutrimentis alimentiſque nullum corporis viriúmque incrementum ſumo. Ariſtot.de mun.& Theophr.vel, deſunt mihi quibus alar & nutriar:vt apud Phil.de mun. ἀτροφοῦσα γὰρ τὸ πῦρ,αὐτίκα σβέννυται.

Βούτροφος,qui boues paſcit,bubulcus.Βοοτρόφος,idem.

Γαλακτοτροφέω,lacte alo.

Γηροτρόφος,ſenectutis altor.Eur.

Γηροτροφία,actio illa alendi:apud Plut.

Γηροτροφεῖον,locus in quo illud fit.

Γηροτροφέω,in ſenectute alo.Iſocr.

Ἀντιγηροτροφῶ, (dec.) viciſſim alo in ſenectute: ex Leſbonacte.Inueniuntur hæc ſcripta etiam per ω.

Δονακοτρόφος,arundines alens.Eur.

Δύστροφος,qui ægrè alitur & nutricatur.Th.

Ἐγχελυοτρόφος,vel ἐγχελεοτρόφος,anguillarum nutritor. Athen.l.7.Ariſtot.

Ἐλειότροφος,idem quod ἐλεόθρεπτος.Athen.

Ἐρωτοτρόφος,nutrix amoris.Veneris epith.

Εὔτροφος, qui bene altus ſeu nutritus eſt: ideóque pinguis, plenus. Dioſc.l.4. Item actiuè,probè nutriens, copioſum ſubminiſtrans alimentum, apud eundem l.1.c.79.

Εὐτροφέω,bene nutrior.

Εὐτροφέομαι idem.Theopr.de cauſ.pl.l.4.

Εὐτροφία, bona nutritio ſeu alitura: alimenti copia: vel habitus vegetior.

Ζευγοτρόφος,qui iugum ſeu par iumentorum alit. Peculiariter qui alit par equorum ad certamen.Legitur apud Plut.in Per.

Ζευγοτροφεῖν,dicebantur qui equos illos alebant.

Καταζευγοτροφεῖν, (decomp.)in alendis equis conſumere.Iſæus.

Ζωοτρόφος,animal nutriens.Heſych.

Ζωοτροφέω,animal nutrio.

Ζωοτροφία,ἡ,animalium nutritio.Plato.

Ζωοτροφικός, ad nutritionem animalium pertinens.Idem ibidem.

Θηροτρόφος,feras nutriens. At θηρότροφος,qui feris veſcitur,qui beluis ſe alit.Eurip.

Θηριότροφος, idem cum θηρότροφος: peculiariter, qui ſerpentibus veſcitur.Gal.ad Glauc.l.2. At θηριοτρόφος,idem cum θηροτρόφος.

Θηριοτροφεῖον,locus vbi belluæ aluntur,leporarium i.(vt Varro apud Gell. exp.)omne ſeptum ædificiū villæ habentis incluſa animalia quæ paſcuntur.

Ἰδιότροφος, qui ſeorſim alitur & paſcitur: vel qui peculiaribus ſibi nutrimentis vtitur.

Ἱπποτρόφος,equorum nutritor ſeu nutrix.Moſc.Peculiariter ſic dicebantur, qui curules equos alebat.

Ἱπποτροφία,equorum nutritio.Thuc. (Dem.

Ἱπποτροφέω,equos nutrio, equos alo.Dioſc.l.4.c.15. Athen.lib.12.Dicebantur ſpecialiter ἱπποτροφεῖν qui curules equos alebant,ſeu qui in ſacris certaminibus vincere cupiebant.

Decomp. Καθιπποτροφέω,alendis equis conſumo.

Τεθριπποτρόφος,qui quadriiuges alit equos,quadrigarius.

Τεθριπποτροφέω, quadrigas,i. quadriiuges equos alo.Herodot.in Eratone.

Ἰχθυοτρόφος, qui piſces alit:piſcinarius. Item (de loco aliquo dictum)piſcoſus.Heſych.

Ἰχθυοτροφικός, qui piſcibus alendis delectatur: in Geopon.

Ἰχθυοτροφεῖον piſcium viuarium, locus vbi piſces aluntur. Athen.l.11.

Κακότροφος,malè nutriens.

Κακοτροφία, mala nutritio , mala alitura: ſeu malè nutriri,malè nutritum eſſe.

Κακοτροφέω,malè nutrior,parum alimenti accipio. Theophr.de cauſ.pl.l.5.

Καρπότροφος,frugibus nutritus & altus.Eurip.

Κηροτρόφος,(q.d.mortem nutriens)mortifer.Nic.Item ceram alens.in epigr.à nomine κηρός.

Κοινοτροφική,ſ.ἐπιστήμη, ſcientia verſans circa communem nutritionis rationem.Plat.

Κομοτροφέω,comam nutrio.Strab.

Κουροτρόφος, iuuenum ſeu iuuenculorum nutritor. Hom.Heſiod. & Plut. 1674

Κτηνοτρόφος,iumentorum paſtor,ſeu pecudum.

Κτηνοτροφία,ipſa actio paſcendi pecora.Plut.

Κτηνοτροφέω,ſum paſtor iumentorum.Phil.

Λαγωτροφέω,lepores alo.Euſt.

Λαγωτροφεῖον,viuarium in quo lepores aluntur. Colum.l.1.

Λαοτρόφος,populum alens ſeu nutriens. Λαότροφος,qui à populo alitur ſeu nutritur.

Λωτοτρόφος,lotum alens & nutriēs,lotum producens: epitheton prati,apud Eurip.

Μεθυτρόφος,alens vinum.

Μελισσοτρόφος,apes nutriens.Eur.

Μηλοτρόφος,ouium nutritor,qui oues alit.Nonn.

Μονοτροφῶ,vno paſtu vtor.Strab.

Μονοτροφία,nutritio vnius animalis.Plat.

Νεοσσοτροφεῖον,locus vbi pulli aluntur, auiarium. Colum.l.8 c.15.

*Νεότροφος,recens nutritus νεοτρεφής.Æſch.

Νεοττοτροφία,pullos alo.vnde metaph. νεοττοτροφεῖσθαι aliquis dicitur, i. à pueritia ali ſeu educari veluti pullus. Ariſtoph.

Νοσοτροφία,morbi nutritio, quum quis morbum curando corpore producit,aut longus morbus. Plat. de rep.l.3.& 6.

Ξενοτρόφος externos milites alens.

Ξενοτροφία,ipſa actio alendi milites externos,& ſtipendia illis præbendi.Hyper.

Ξενοτροφέω, externos milites alo: vel externos milites mercede conduco.Iſocr.

Ξηροτροφικός,qui in ſicco ali ſolet.Plat.

Ὀλιγότροφος,pauco nutrimento cōtentus.Item parum nutrimenti in cibo præbens.Athen.

Ὁμότροφος,ſimul nutritus & educatus,conuictor,ſodalis.Hom.Apud Ariſtop.in Auib. ὁμότροφα πεδία, campi qui aliquos ſimul alunt.

Ὀρεσίτροφος, idem quod ſuprà ὀρειτρεφής.Il.μ. Pro eodem dicitur & ὀρίτροφος & ὀρεσίτροφος.

Ὀρνιθοτροφία.auium nutritio.Plut.

Ὀρνιθοτροφεῖον ,locus ad nutriendas ſeu alendas aues,auiarium.Colum.l.8.c.3.

Ὀρτυγοτροφεῖον,locus vbi coturnices aluntur.Ariſt.

Ὀρφανοτρόφος,qui orphanum ſeu orphanos alit.

Ὀρφανοτροφεῖον,locus in quo orphani aluntur.

Ὀρφανοτροφέω, orphanos alo,ſeu educo, vel educationis orphanorum curam gero.ſchol.Eur.

Παιδοτρόφος,puerorum educator ſeu altor.

Παιδοτροφία,puerorum educatio.Plat.

Παιδοτροφέω,pueros educo. Hipp.Item ſeruos alo.

*Παίτροφος , eſt etiam epithetum τῆς πλευρίδος, id eſt columellæ.apud Æſch.

Παντότροφος, ſeu πάντροφος, omnium nutritor & altor: epithetum Dei vel terræ.

Πισσοτρόφος,picem alens,ſeu picem fundens.Plut.

Ποιοτρόφος,herbarum altrix ſeu nutrix.Oppian.

Πολεμοτροφέω,bellum nutrio,ſeu foueo.Macc.l.2.

Πολύτροφος, multum accipiens alimentum, ideóq; bene habitus & pinguis. Item multum alimenti ſuppeditans.Dioſc.

Πολυτροφία,alimenti abundantia.

Παρτιτρόφος,vitulos nutriens.Hom.
Πτωχοτρόφος,qui mendicos alit.
Πτωχοτροφία,mendicorum nutritio. Greg.
Πτωχοτροφεῖον,locus alendis mendicis dicatus.
Πωγωνοτροφέω,barbam nutrio ſeu alo.Plut.
Σαρκοτροφέω,q d.carnem alo,cutem bellè curo. Greg.
Σκιατροφία,vita vmbratilis ſeu vmbratica.Poll.
Σκιατροφίας,ου,ὁ,in vmbratili vita educatus,ſub vmbraculis nutritus,apud eund.
Σκιατροφοῦμαι,idem quod ſuprà σκιατραφοῦμαι. Th.
Τεκνοτροφέω,liberos educo,Τεκνοτροφία,liberorum ſeu ſobolis educatio.Ariſtot.
*Γραμματοτροφέω , pecora alere , paſcere pecora. Strabo.
Ὑγροτροφικὸς,qui in humido ali ſolet & nutriri.Plut.
Φιλοτροφεῖν,lubenter alere,ſtudioſum eſſe alendi.Plut.
Χηνοτροφεῖον,cors in qua aluntur anſeres.Colum.
Χιονοτρόφος,qui niuibus alitur.Eur.
Χλοοτρόφος,alens herbida ſeu virẽtia: in quo herbacea & viridia proueniunt.Idem.
Χοιροτροφεῖον,locus in quo porculi nutriuntur ſaginanturque Poll.l.7.
1674 Ψυχρότροφος , qui frigore alitur vel gaudet. Ψυχρότροφον, τὸ,nomen herbæ ſic dictæ,quòd frigore ſeu frigidis locis gaudeat.Dioſc.l.4.c.1.

¶*Deriuata ex* *θρέφω* i. *πήγνυμι.*

Τρέφομαι,cogor.coagulor,concreſco.
Τροφιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,denſus,coagulatus.
Τροφικῶμα,apud Hom.Il.λ.dicitur fluctus quem ventus erectum quaſi coagulauit & condenſauit,teſte Euſtath. Eſt autem neutrum è maſculino τρόφις, quamuis Heſych.per apocopen ex τρόφιμον factum eſſe velit.
Τροφαλὶς,dicitur caſeus,quod ex lacte coagulato fiat.Euſt.Ath. Pro eodem dicitur & θυφαλὶς:vnde θυφαλίδες.Heſych. exp. fruſta è tenero & recenti caſeo deſecta.Et θυφαλίδες τοῦ γάλακτος, formellæ caſei.Reg.l.1.c.17. Scribitur & τροφαλὶς,apud Athen. & Heſych.Item τράφαλος & τραφαλὶς:apud eundẽ Heſych.
Τραφερὴ,ἡ,ſpecialiter dicitur terra, quòd compacta ſit & firma,vt inquit Euſt.Il ξ.
Τρόφηξ,ηκος,labium nauis in quo ſcalmi ponuntur.Itẽ ſimpl.pro ligno,apud Lycophr. Exp. &,lignum in quo panes ponuntur.Etym.

Compoſita.

Ἀμφίθρεπτος,circum concretus.Soph.
Ἄθροφος, Laconibus dicitur τυρὸς ὁ μὴ πηγνύμενος , qui non coagulatur.Heſych.
Νεόθρεπτος,recèns compactus,recèns coagulatus.Ep.
Περιτρέφω,circũ conglacio & concreſcere facio. Od.ξ. αὐτὰρ ἔπειτα χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη Ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.Sic & Il. ε.

ΤΡΕΧΩ, curro. Plut.Prouerbialiter τρέχειν τὴν ἐσχάτην dicuntur qui extremum incurrêre periculum,& tamen ex eo euadere conantur: apud Suid.Item τρέχειν περὶ ψυχῆς , ſcilicet κίνδυνον,vel δρόμον,incurriſſe periculum vitæ,ſeu de vita periclitari,Herodot. Dicitur & θρέξων ποιεῖν τι,aliquis,i. properare,feſtinare:more eorum qui interfaciendum aliquid,currunt.Plut.

Format hoc verbum duplex futurum,θρέξομαι & δραμοῦμαι,ſeu δραμῶ:alterum ex ſe , alterum ex inuſitato δρέμω ſeu δρέμομαι : vnde & aor.2. ἔδραμον, & præt.δεδράμηκα,Ath,l.8 δραμὼν εἰς τὴν ἀγορὰν. Ex vtroque autem themate oriuntur deriuata,ſeu ex vtriuſque thematis temporibus.

¶*Deriuata à τρέχω.*

Θρεκτικὸς,οῦ,ὁ, velox,celer vel curſu velox.Heſych.
Θρεκτὸς,curſu peractus.Idem.

Θρεξάσκω,curſito.Il.σ.
Τρέχος,curſus,Heſ.Item locus in quo curritur.Euri. Exp.& curſor,nuntius,apud Euſt.
Τροχαῖος,curſorius,curſui aptus,vel qui curſu fit: τροχαῖα εἴδη,apud Heſych.ex Rhinth. Τροχαῖος ποῦς pes metricus , conſtans priore longa & poſteriore breui.Hephæſt.Hinc τροχαϊκὸς,conſtans trochæis. Et comp.Διτρόχαιος, duplex trochæus.
Τροχαλὸς,velox,citus,currens Eur. & Heſ.¶Moſchopulus τοὺς τροχάλους, propriè dici ſcribit lapillos qui in mari & fluuiis reperiuntur,vel in fluminum ripis & maris litoribus.Apud Etym.verò Lycophrõ, τρόχαλα,dicitur appellaſſe lapillos & ſcrupos.Itémque Heſych. τρόχμαλον,exp. aceruum lapidum:in qua ſignific.vſus eſt Nic.in Ther. Sed & τρόχμαλος, ſignificare dicitur ſcrupum,glaream : apud Theophraſt.de cauſ.pl.l.3.c.7. quamuis Etym. τρόχμαλον(maſculino genere) appellari velit ſeptum ſeu maceriam ex rotundis lapidibus quibus agri cingi ſolent.
Τροχερὸς,currens,citus.Ariſtot.
Τροχίς,curſor,nuntius.Heſych.
Τρόχις. idem Æſchil.in Prometh.
Τροχάω,ſeu τροχάζω, idem quod τρέχω,ſeu citato gradu feror,propero,feſtino.Hom.Xen.Eurip. Dicitur & τρωχάω pro τροχάω,Il.χ.& Od. ζ.
Τροχὸς,οῦ,ὁ,rota.Hom.Xeno. Interdum de pœnali rota dicitur,qua in quæſtionibus vtebantur torquendis ſontibus.Ariſtoph.& Plut Dicitur & de rotula qua pueri ludunt,quæ Lat.itidem trochus. Item τροχοὶ nominari dicuntur piſces quidam qui Lat. rotæ. Τροχοὶ denique appellantur quæcũque ſunt orbiculari rotũditate in modum rotarum,orbes:vt Od. μ. Poll.l.1.ſchol.Apoll.
Τροχόεις,εντος,ὁ,rotundus in modum rotę vel orbis. vt τροχόεσσα κύλιξ.Epigr.l.2.
Τρόχεος, idem Nic.in Ther.
Τροχαλὸς,pro iiſdem:vnde apud Heſiod. in Erg. τρόχαλον δὲ γέροντα τίθησι, quidam expon. efficit vt incuruet ſe ſenex & contrahat in modum rotę,teſte Etym.
Τροχάλειον,τὸ,orbis rotundus in modum rotæ,orbis circularis.Arat.
Τροχαλία,ἡ,rota qua aqua è puteo trahitur.Poll.
Τροχαλιώδης,τροχαλίαις,ſimilis.Hippocr.
Τροχίλεια, ſcriptum reperitur pro τροχαλία , apud Ariſtot. in Mechan. vt pro iiſdem,τροχιλεά , apud Theophr hiſt.plant.lib.& c.4 Item Τροχιλία,apud Polyb.& Suid.Et τροχιλέα,apud Diogen.Laert.vnde Latinis trochlea dicitur. Rurſus pro iiſdem Τροχίλιον legitur apud Athen.lib.5. & τροχίλιον itidem eſſe dicitur rotula. At τρόχιλος,ſeu τροχίλος,auiculæ nomẽ eſt,apud Ariſto.Herodo.& Oppiã.quæ Lat.regulus & rex auium Τρόχιλος,etiam Scotia dicitur apud Vitruu.l.& c.3.
Τροχιὰ,rotæ veſtigium, orbita.Exp.&,via,ſemita: item curſus Heſych & Suid.
Τροχίσκος,rotula,paſtillus,medicamentum quod in orbiculos fingitur:vide Celſ.l.5.c.17.
Τροχίζω,rota torqueo.Ariſtot.
Τροχαντὴρ,genus tormenti,vt τροχός. Greg.Apud medicos τροχαντῆρες dicuntur duæ apophyſes in ceruice ſuperiore femoris, vna interna,altera externa, illa maior,hæc minor.Poll.lib.2. Quidam à τροχάζω ſic dicta putant, quoniam crucis motus curſúſque per muſculos his apophyſibus incertos perficiantur.

¶*Deriuata à temporibus formatis ex inuſitato* *δρέμω ſeu δρέμομαι.*

Δράμημα,τὸ,curſus. Athen.lib.11.ex Ione. Pro eodem dicitur & δρόμημα,apud Eur.
Δρόμος,ου,ὁ,idem Od.θ.&Thu.l.5.

Δρομαῖος, curſilis: vt δρομαῖον πόδα, Ariſtop. Item qui adhuc in curſu eſt & viget. Plut. apud Luc. δρομαῖος ἀφῖχθαι, curriculo acceſſiſſe.

Δρομαίως, curriculo, curſim.

Δρομάς, άδος, ἡ, curſitans. Soph. Item ſcortum, *vagum & erroneum*. Heſych.

Δρομάσσω, idem quod τρέχω, apud eundem.

Δρομάδην, idem quod δρομαίως: eidem.

Δρομεύς, έως, ὁ, curſor. Luc. de cal.

Δρομικός, qui curſu valet, aptus ad curſum. Ariſt.

Δρομαλὸς λαγωὸς, lepus inter currendum captus, Heſych.

Δρόμων, ωνος, ὁ, paruus cancer: quem ideò ſic nominatum ſcribunt quoniam in maris æſtuariis capiatur, ſagittæque in modum per aquæ ſummum decurrat. Meminit Heſych. & Plut.

Compoſita, ac primùm cum præpoſit.

Ἀμφίδρομος, ὁ & ἡ, circumcurrens vel circumcurſans: ſeu vndique incurſans: vt κύκλῳ ἀμφίδρομον, apud Soph. in Aiace. Τὸ ἀμφίδρομον, frequentius paſſiuè dicitur quod circumuerſari poteſt, ſeu quod curſu poteſt circuiri. Ἀμφίδρομος, exp. etiam, ancipitis curſu. Strab. l. 10.

Ἀμφιδρόμια, ἡ, dicebatur quintus à partu infantis dies, quo mulieres quæ in partu adfuiſſent & obſtetricando iuuiſſent, manus abluere ſolebant, ac infantem geſtantes ſecum circumcurſare. Dicitur & neutro genere ἀμφιδρόμια, τὰ, apud Plut. & Athen.

1676 Ανατρέχω, recurro, i. retrorſum curro, vel redeo currens. Il. σ. Et ſimpliciter, redeo. Polyb. lib. 3. Significat etiam, erigor in altum, attollor: vt propriè ſit, ſurſum curro, vel ſurſum verſus. Od. κ. λίασι δ' ἀναδέδρομε πέτρη, in altum erigitur. Sic ἀνατρέχειν πρὸς τὸν οὐρανὸν, apud Phil. de mundo. ¶ Ἀνατρέχειν τοῖς χρόνοις, apud Polyb. exp. rem altiùs repetere: *ad ſuperiora tempora velut aſcendendo recurrere*. ¶ Item ἀνατρέχειν, exilire, ſcatere, apud Theod. hiſt. eccl. l. 3.

Ἀναδρομὴ, recurſus. Item ſublatio in altum: *de re, quæ aſſurgit & in altum erigitur*. Exponitur & germinatio: apud Eurip. Item aſcenſus ſeu aſcenſio: ἀναδρομὴ τῆς ὑστέρας, apud Gal.

*Ἐπαναδρομὴ, recurſio, recurſus, reditus. ἀναδρομή. In nou. conſt.

Ἀναδραμάω, idem quod ἀνατρέχω

Ἐπανατρέχω (*decomp.*) recurro. Apud Baſil. τὰ φυτὰ ἐπανατρέχειν dicuntur, i. in ſublime excreſcere.

Ἀντιτρέχω, curro in contrariam partem.

Ἀποτρέχω, currendo abeo. Item expatior: Apud Ariſtoph. in Nub. εἰς Ἀκαδημίαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις Exponitur etiam, reuertor currens: ἀνάχωρῶ. Heſych.

Ἀπόδρομος, qui recurrit curſu reuertens: apud eundem. Item curſu inferior: apud Soph. in Acriſ. teſte eodem. Item qui deſiit artem curſoriam, in curſorio certamine emeritus. Euſt.

Ὑπαποτρέχειν (*decomp.*) exp. ὀπίσω τρέχειν. Schol. Ariſt.

Διατρέχω, diſcurro, percurro, curriculo pertranſeo: Thuc. lib. 2. διαδραμὼν τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, percurſo Athenienſium exercitu. Apud Herod. l. 2. μιᾶς δήπου καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδεδραμηκυίας quum vnus & alter dies præteriiſſet.

*Διαδραχάζω, idem quod δραχάζω. Xenoph.

Διαδρομὴ, diſcurſus vel diſcurſio. Διαδρομαὶ dicuntur & excurſiones ad laceſſendam pugnam. Plut. in Lucull.

Διάδρομος, idem quod διαδρομή, ſignificãs quandam δίοδον, apud Luc. in Hipp.

Διαδρομέω, diſcurro, apud eundem in lib. de Aſtrologia.

Εἰσδρομή, vel ἐσδρομή, incurſus, inuaſio, irruptio.

*Εἰστρέχω, incurro, diſcurro. 2. Maccab.

Ἐκτρέχω, excurro. Herodian.

*Διεκτρέχω, idem quod διατρέχω. Plut.

*Προεκτρέχω, ante excurro. Plut.

*Συνεκτρέχω, concurro. Plut.

Ἐκδρομὴ, excurſio ſeu excurſus. Ἐκδρομος, idem Poll. lib. 1. Exp. & excurſor: Item peruius.

Ἐκδραχάζω, excurro: vel procurro.

Dec. Ἀνέκδρομος, excurſum & effugium non habens. Epigr.

Διεκδρομὴ, excurſus, vel percurſus.

*Δυσέκδρομος, adiec. vnde difficile eſt imum effugium.

Ἐπεκτρέχω, excurro aduerſum, vel excurſionibus & latrociniis infeſto. Ἐπεκδρομὴ, eiuſmodi excurſio.

Ἐπεκδρομέω, idem quod ἐπεκτρέχω. Plut.

Παρεκδρομεῖν, in latus excurrere, apud eundem.

Ὑπεκτρέχω, longè excurro. Et metaph. excello, ſupero. Eurip. in Troad. εἰ θεὰς ὑπεκδράμοι κάλλει, ſi deas pulchritudine excelleret. Significat etiam effugio. So.

Εὐτρέχω, q. d. incurro: cõuenio, quadro, aptus ſum: *more lignorum quæ ita ſunt aptata à fabris, vt dum alterum alteri inſeritur quaſi id incurrat*. Sic Il. τ, Achilles dicitur ſeipſum ſub armis probare. Εἰ οἱ ἐφαρμόσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα. ¶ Item inſideo, inhæreo, Luc. τῶν ἀεὶ τῶν ἐκεῖ ἐρως ἐντρέχει.

Εὐτρεχής, έος, ὁ & ἡ, acutus, ſolers, celers ingenio: propriè, qui omnibus rebus nouit ſe accommodare. Exponitur & diligens, acer: apud Herodian. l. 5. & Plat. de rep. l. 7.

Εὐτρέχεια, ἡ, ſolertia, induſtria. Baſil.

Ἐνδρομὴ, certaminis quoddam genus apud Plu. de muſica.

Ἐνδρομίδες, ſunt calceamentorum quoddam genus, quo curſores vtebantur. Poll. 3.

Κακεντρεχής (*dec.*) induſtrius & ſolers in re mala: verſutus, aſtutus. Baſil. Κακεντρέχεια, ſolertia ſubdola & malefica: apud eundem.

Ἐπιτρέχω, percurro. Odyſſ. ζ. Apud Xenoph. ἐπιτρέχειν τῷ λόγῳ, oratione percurrere. Item per ſummas partes curro. Plutarch. Item incurro, incido: vt apud eundem in Cim. ἁμαρτίαι ἐπιδραμοῦσαι ταῖς πολιτικαῖς πράξεσι. Et cum accuſat. Apoll. Arg. 1. ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη, in animam occurrit obliuio. Interdum incurſo, incurſionem facio: vt Herod. l. 7. αἱ ἵππος ἐπιτρέχοντες τὰς πύλας, ἐπίδρομον τῷ δήμῳ. Interdum exp. accurro. Il. σ.

*Ἐξεπιτρέχω, excurro. Arat.

Ἐπίτροχος, velox, volubilis. Luc. Ἐπιτρόχως, velociter, modo eorum qui currunt. Suid.

Ἐπιτρόχαλος, idem cum ἐπίτροχος. Et ἐπιτρόχαλον, idem cum ἐπιτρόχως. Heſych.

Ἐπιτροχάδην, itidem velociter. Il. γ.

Ἐπιδρομὴ, incurſus, incurſio, irruptio. Thuc. Metaphoricè apud Plut. in Ant. ἐξ ἐπιδρομῆς λέγειν, ex tempore dicere. Apud Ariſtot. de mun. κυμάτων ἐπιδρομαὶ, vndarum excurſiones.

*Ἐπιδρομία incurſio, incurſus. ἐπιδρομή Apoll.

Ἐπίδρομος, expoſitus incurſionibus: vt ἐπίδρομον τεῖχος, Il. ζ. Item ſuper quo curri poteſt: vt mare dicitur eſſe νηυσὶν ἐπίδρομον, apud Theoc. idyll. 19 ¶ Item ἐπίδρομος, ſc. σχοῖνος, funis quidam in reti, qui per inferioris & ſuperioris oræ laqueos traiicitur, vt ipſæ plagæ eo contrahi poſſint & diſſolui. Poll. lib. 5.

¶ Ἐπίδρομος dicitur etiam poſterior nauis malus ſeu arbor, teſte eodem. l. 1.

Ἐπιδρομάδην, feſtinanter. Heſych.

Ἐπιτροχάζω, percurro Ἐπιτροχασμὸς, percurſio.

Κατατρέχω, incurro, incurſionem facio, incurſionib. vaſto. Herodian. l. 6. τὰ πεδία κατατρέχουσι. Item inſector, inuehor, reprehendo Athen. l. 3. πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς οἰνόφλυγος.

Καταδρομή, incurſio. Thu. l. 1. & 8. Item inſectatio, reprehenſio Athen. l. 5.

Κατάδρομος, q.d. decurſorium: locus in quo decurrũt equites.

Καταδρομάω, idem quod κατατρέχω. Exponitur &, contrà curro.

Κατατροχάζω, decurro, incurro. Exp. etiam, roto.

Μετατρέχω, tranſcurro: item curro poſt, perſequor.

Μεταδρομὴ, tranſcurſus. Item incurſio, diſcurſio.

Μετάδρομος, curſor. Exp. & animaduerſor, vltor: q.d. qui currit poſt aliquem cúmque perſequitur ad pœnas de eo ſumendas.

Μεταδρομάδην, curſim, currendo: ſeu currendo pòſt. Apoll. Rhod.

Μετατροχαζόντως, idem Heſych.

Παρατρέχω, à latere curro: vnde παρατρέχοντες, ſtipatores, ſatellites. Regum l.3.c.14. Item prætercurro: interdũ &, prætereo, præterlabor, elabor. Herodia. l.2 δύο δέ που ἢ τριῶν ἡμερῶν παραδεδραμηκυιῶν, duobus aut tribus diebus præterlapſis.

Παρατροχάζω, prætercurro, curſu prætereo. Epigr.

* Συμπαρατροχάζω, vnà prætercurro, vnà curro Plut.

Παραδρομὴ, curſus quo alicui à latere currimus. Athen. l.11. Item tranſcurſus, ſeu curſus qui fit prætereundo. Ariſt. in Pand. μετὰ τὴν τῆς δεκαετίας παραδρομὴν poſt elapſum decennium.

Παράδρομος, qui poteſt παρατρέχειν. Poll.

Περιτρέχω, circumcurro, currendo circumeo. Ariſtop. Apud Plat. ep.7 περιτρέχουσα ἑταιρεία, exp. vulgaris amicitia.

Περίτροχος, circumcurrens, vel orbiculatus. Heſych.

Περιτρόχαλος, idem Plut.

Περιτροχάω, idem cum περιτρέχω. Epigr.

Περιδρομὴ, curſus quo circumcurrimus & obimus. Pl. Exp. & circuitus, circinatio.

Περίδρομος, idem quod περίτροχος: vt περίδρομοι κύνες apud Ariſtoph. in Ran. Item rotundus, teres: vt πλήμναι περίδρομοι, Il.ε. ¶ Subſtantiuè vſurpatum interdum ſignificat locum circularis figuræ in quo circumiri poteſt: vt apud Xen. pæd.6. & Herodian. l.1. Interdum dicitur de circulo illo qui caluariam circumcurrit, ſeu de orbe quem imi capilli deſcribunt teſte Poll. l.2. Sunt & ἴτυες εὔτορνοι περίδρομοι, apud Eurip. in Troad. ambitus in vmbone clypei. Item περίδρομοι dicuntur funes qui retis laqueis ab imo & ſummo inditi, ipſum modò contrahunt expãſum, modò contractum explicant: apud Xenoph. & Cyneg.

Περιδρομίδες, apud Vitru. l.5. c.11. ſunt hypæthræ ambulationes, in quib. per hyemem ex porticu rectà prodeuntes athletæ, cælo ſereno iuſſu xyſtarchæ exercentur.

Προστρέχω, accurro. Chryſoſt & Dem.

Πρόστροχος, exp. στρογγύλος. Heſy. propriè ſignificat, accurrens, vel ad quem accurri poteſt.

Προτρέχω, præcurro, curro antè. Metaph. apud Iſocr. πολλοῖς γὰρ προτρέχει ἡ γλῶττα τῆς διανοίας.

Πρόδρομος, præcurſor, præuius: vel excurſor, emiſſarius. Plut. Thucyd. Nominantur & aquilones quidã πρόδρομοι, quoniam exortũ caniculæ diebus fermè octo antecedunt. Plin l.2. c.47.

Πρόδρομος οἶνος, vinum quod ex vuis nondum calcatis ſua ſponte defluit. Dicuntur & σῦκα quædam πρόδρομα, quæ citiùs ad maturitatem perueniunt cæteris. Theophr.

Συντρέχω, concurro, In vnum concurro. Plut. Et met. conuenio, conſentaneus ſum, conſentio. Eurip. in Ione, τῷ χρόνῳ γε συντρέχει.

Συντροχάω & συντροχάζω, idem. Exp. &, occurro, obuius fio. Apud Etym. συντροχάσαι. exp. πληρωθῆναι ſumpta metaph. à rotis quæ axem implent.

Συνδρομὴ, concurſus, curſus plurium in vnum eũdémque locum. Ariſtot. rhet.3.

Σύνδρομος, concurrens, in vnum idémque currens: vnde apud Apoll. Arg. l.2. σύνδρομα πετράων, petræ quæ inter ſe concurriſſe dicuntur. Item qui cum aliquo currit. Epigr. l.3.

Συνδρομὰς, vnde κυάνεαι συνδρομάδες, inſulæ quæ inter ſe concurriſſe finguntur. Theoc. Sic & συνδρομάδες πέτραι apud Eurip.

Ὑπερτρέχω, ſupercurro. Exponitur & tranſcurro: item depopulor. 1678

Ὑποτρέχω, currens ſubeo. Il.φ. ὁ δ' ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων, Plut in Apopht. ὡς (ſ πλατάνοις ὑποτρέχουσι χειμαζόμενοι. Item curſu comprehendo, fugientem prehẽdo: vt Xen. pæd. 1. λῃστὰς ὑποδραμεῖν. Item curſu ſuffugio, vel ſuffugio. Gal. ad Glauc. Itẽ ſubeo: ſic dicitur ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχειν ἐν τῇ ἐκλείψει. apud Themiſt. in poſt. l.1. Item ſubeo, id eſt, in mẽtem venio. ſuccurro Baſil. τούτων ἕκαστον ὑποτρεχέτω σου τὴν διάνοιαν. Interdum, latenter ſubeo, ſubrepo, inſinuo me apud eundem & Æſchin. in Cteſiph. Plat. de leg. l.11. ¶ Apud Dioſ. l.7 c.4. ὑποδραμὼν, ὑποδείξω, exp. curſim oſtendam.

Ὑποτροχάω, idem quod ὑποτρέχω, currens ſubeo: ſeu curro ſubter. Moſchus de Alpheo amne, τὴν δὲ θάλασσαν νέρθεν ὑποτροχάει: ſicut Virgilius eundem amnem dixit occultas egiſſe vias ſubter mare.

Ὑποτρόχαλος, ſubtus currens. Apud Herodot. κείρονται ὑποτρόχαλα καὶ περιξυρῶνται τοὺς κροτάφους, circumtondent vndique & tempora radunt.

Ὑποδρομὴ, ipſe ſubeundi actus. Them. Apud Dioſ. ὑποδρομὴ αἵματος, exp. ſuffuſio ſanguinis.

Compoſita ſine præpoſit. ac primùm ex præt. med. τέτροχα & τροχαλός.

Εὔτροχος ſeu εὔτροχος, bene currẽs, velox, celer, agilis: vt εὔτροχος ἅμαξα. Od.ζ. Expon &, volubilis: vt εὔτροχος γλῶσσα. Eur. Plut.

Εὐτρόχαλος, & εὐτρόχαλος, idem quod εὔτροχος: vt εὐτρόχαλοι ἅμαξαι, apud Apo. Exp. & pulchros habens orbes, rotundus Heſyc. Item æquabilis, planus: vt εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, apud Heſiod.

Θαμὰ τροχᾷ, apud Heſyc. exp. non quieſcit, propriè, frequenter currit.

Λοξότροχις ἴδος, ἡ, obliquè currẽs: per ambages obſcurè verba voluens. Epigr.

Ὀλοοίτροχος ſubſt. λίθος, lapis ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοὸς, pernitioſus in curſu, teſte Euſt. Il.ν.

Πολυτρόχαλος, multum currens, multũ agilis in currẽdo. Apud Eur. πολυτροχάλοις ἀγοραῖσι, exp. concionib. volubilibus.

Compoſita ex τροχὸς, rota.

Αματροχία, ἡ, rotarũ concurſus & commiſſio inter ſeſe.

Ἁρματροχία curriculi orbita Ælian. Pro eodem metri gratia & mutato accentu dicitur ἁματροχιὴ, Il.ψ.

Ἁμαξιτροχία, idem Poll. l.7.

Κλινότροχος, ου, ὁ, exp. lectirotaria, apud Theoph.

Ὁλοίτροχος, omni ex parte rotundus in modum rotæ vel orbis: vt ὁλοίτροχοι πέτρος, apud Herodot. Pro eodem ſcribitur & ὁλοοίτροχος, Il.ν.

Παρατρόχια, τὰ, quæ iuxta rotam ſeu à latere rotæ ſunt. Poll. l.1.

Ὑποτροχίζεσθαι, ſub rotam decidere, ab eáque ſauciari. Suid.

Compoſita, ex inuſitato verbo δρέμω, ſiue ex nomine δρόμος ſine præpoſ. Nam quæ præfixam habent præpoſitionem collocata ſunt cum compoſitis ex Τρέχω.

Αἰθεροδρόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, per ætherem currens. Ariſtoph.

Ἁλίδρομος, per mare currens. nauis epith.

Ἀνεμόδρομος, curſor cum vento currens: vel curſor qui à vento impellitur. Luc.

Ἁρματοδρομία, ἡ, curule certamen: quum curſu currus certant.

Αὐτόδρομον, per ſe ſuapte natura currens. Et gene-

tal.quod per ſe & ſua natura mouetur.Gal.

Βοηδρόμος,& Doricè βοαδρόμος. q. d.ad clamorem alicuius accurrens: auxiliator.Eurip.

Βοηδρομέω,auxilior.Cum περὶ vel ἐπὶ ſequ.accuſ.Eurip.

Βοηδρόμιος,ου,ὁ,auxiliaris.Βοηδρόμια,τὰ. Plut.in Theſeo feſtum eſſe dicit Athenis celebrari ſolitum ob prælium aduerſus Amazones feliciter geſtum Boedromione menſe. Apud Etym.ſcribitur βοηδρομία, dicentem feſtum eſſe Athenis , inde ſic nominatum.quòd Xuthus pugnantibus Athenienſibus aduerſus Eumolpum Neptuni filium ſuppetias tulerit. Idem & Apollinem βοηδρόμιον & menſem βοηδρομιῶνα, & feſtum βοηδρόμια nomen habere ſcribit à voce exercitus Athenienſis victoris in vrbem currente.Eſt autem βοηδρομιὼν menſis Auguſto reſpondens.

Βουδρομία,curſus citus ſeu incitatus:à βου particula intenſiua Exp.&,acceleratio,apud ſchol.Dem.

Βουδρομεῖν,accelerare,curſu incitato ferri.

Βραχυδρόμος,qui bene curriculum facit.Xen.

Τυρδρόμος πέτρος,lapis in orbem motus,vt mola Ep.

Διαυλοδρόμος,qui diaulum currit,qui curſum circenſem peragit.

Διαυλοδρομεῖν,quum ad calcem perueneris , rurſus ad carceres curſu redire.Ariſt.

Δολιχοδρόμος qui ſexies (vt quidam putant) ſtadium curriculo obibat.Plat.& Xen.

Δολιχοδρομέω,dolichum curro,i.longiſſimum curſum.Æſchin,contra Cteſ.

3679 Εὔδρομος,qui bene currit,celer.Metaph.Greg. εὔδρομος λόγος,inoffenſus,bene procedens.

Εὐδρομίτης,ου,ὁ,idem.Plut.ex Eratoſth.

Εὐδρομέω, bene curro,pernix ſum curſu:in Ep.Exp. & inoffenſo curſu progredior.Greg.

Εὐθύδρομος,qui recto curſu pergit.

Εὐθυδρομέω,recto curſu eo.Act.Ap.c.16.

Ἡμεροδρόμος,ου,ὁ, (q.d.diurnus curſor)curſor:vel ſtator , aut qui eſt à pedibus. Exp.&,qui curſum die conficit.Herodot.Item qui per diem totum currit. Eſt & ſolis epith. vtpote cuius curſus ſit diurnus. Heſych.

Ἡμεροδρομέω, ſum curſor,ſeu ſtator: ſum à pedibus Luc.

Ἰθύδρομος, qui rectam viam in currendo tenet, rectè currens:in anth.Epigr.

Ἱππόδρομος,equorum curriculum, ſpatium decurſionis equeſtris Hom.Plut.

Ἱπποδρόμος μὴν,menſis in quo equorum curſu certatur.Plut. Ἱπποδρόμια,τὰ.equitia,ludi curules. At Ἱπποδρόμιον dicitur animalculum marinum,quod aliàs ἱππόκαμπος. Maccab.l.1.

Ἱπποδρομία,ἡ,certamen quo equi curſu certant,ludi circenſes,ſeu certamen curule.Thuc.

Ἰσόδρομος,curſu æquans.Ariſtot.

Ἰσοδρομέω, curſu æquo.

Ἱστιοδρομεῖν,nauis dicitur,quæ paſſis velis currit &vento ſecundo fertur,non remis impellitur.Polyb.

Κοινοδρομεῖν, pari incitatione communiter decurrere, vt currens ſocium adæquet curſus velocitate Xen.

Κυνοδρομέω , incitato curſu tanquam canis feror:ita quidam legunt apud Xen.in ſymp.

Κυνοδρομία,canum curſus.Callim.

Λαιψηροδρόμος,velociter currens,celer.Eurip.

Λαμπαδηδρομία,curſus in quo faces ſeu lampades accenſæ manu geſtabantur , certabatúrque quis primus ad ſcopum perueniret non extincta lampade. ſchol.Ariſtoph.

Μακροδρόμος qui longa curricula facit Xen.

Νυκτιδρόμος,noctu currens,viator nocturnus.Orp.

Ὁμοδρομέω,ſimul curro,vel concurro,Plut.

Ὁπλιτοδρόμος,qui armatus curſu cum aliquo contendit,qui in armis ſtadium decurrit.Poll.

Ὁπλιτοδρομέω , ſtadium in armis decurro,vel armatus curſu cum aliquo contendo.Pauſan.

Ὀρειδρόμος,qui montes percurrit,montiuagus. Eurip. Scribitur & ὀριδρόμος,apud Suid.

Ὀριδρομία,curſus per montes.Epigr.

Ὀρθόδρομος,qui recto curſu pergit.

Ὀρθοδρομέω,recto curſu contendo ſeu eo.Xen.

Οὐρανοδρόμος,curſu in cælum tendens,Greg.

Οὐριοδρόμος,vento ſecundo currens.

Οὐριοδρομέω,ſecundo vento curro.Laert.

Παλίνδρομος,recurrens,reciprocus.

Παλινδρομία,recurſus,curſus reciprocus.

Παλινδρομέω,recurro,curſu reciproco redeo.Plut.

Ἀναπαλινδρομέω,(decomp.)idem Hippocr.

Παταγοδρόμος,fragorem edens in curſu ſeu inter currendum:vt παταγοδρόμος αὐδὴ, tonitrui periphraſis, apud Orpheum hymn.in Iouem fulg.

Σταδιοδρόμος , qui ſtadium ſeu ſpatium ſexcentenûm pedum decurrit,ſtadiodromus.Plat.

Σταδιοδρομέω,ſtadium curro.Demoſth.

Σταφυλοδρόμοι,dicebantur quidam τῶν Καρνεατῶν, qui incitabant vindemiatores.Heſych.

Ταχυδρόμος,qui velociter currit.

Ταχυδρομέω,velociter curro .Greg.

Ὠκύδρομος,idem quod ταχύδρομος.Eurip.

ΤΡΕΩ, F. τρέσω,tremo,intremiſco,trepido:peculiariter,ex pauore trepido.Ilia.φ.τηλεῖ δὴ μήτ' αὐτὸ λίην τρέε,μὴ τέ τι τάρβει.Item territus ſeu pauefactus fugio. Plut.& in Epigr.

Τρέστης,ου,ὁ,trepidus,trepidator,meticuloſus.

Τρέμω,idem quod τρέω, ex eóque deriuatum. Od.λ. τρέμον δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστῳ.Chryſoſt.τρέμει περὶ τῆς ἀρχῆς, anxius eſt de principatu.

Τρόμος,ου,ὁ, tremor:motus deprauatus facultatis animalis partim à voluntate, partim ab onere partis editus.Plut.item plerunque tremor qui ex pauore oritur.Hom.

Τρομώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,tremulus,trepidus.Plut. 1680

Τρομερός,οῦ,ὁ,idem Ariſtoph.in Auib.

Τρομέω,idem quod τρέμω,ſeu τρέω,Il.κ. Item horreo,timeo aliquem. Odyſſ.υ , Οὐδ' ἔτι δὴ τρομέουσι θεῶν.

Τρομητὸς,tremulus,trepidus.

Τετρεμαίνω,idem quod τρέμω , ex eóque deriuatum,Athen.& cum accuſ.apud Ariſtoph. ὥστ' αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι.

Τρήρων,ωνος,ἡ,columba(ἀπὸ τοῦ τρεῖν , eſt enim maximè timida auis)Hom.Athen.

Πολυτρήρων,(comp.)columbis abundans.Hom.

Compoſita ac primùm ex τρέω.

Ἀτρεστος,ὁ καὶ ἡ, intrepidus,imperterritus. Soph. vnde ἀτρεστα,idem quod ſequens ἀτρέστως.Eurip.

Ἀτρέστως,intrepidè.Suid.

Διατρέω,intremiſco. Item tremefactus diffugio.Il.λ.

Ζατρέω,in piſtrino torqueo.Suid. & Etym.παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικὸν καὶ τρέω.

Ζατρεῖον,ου,τὸ,ſeruorum carcer.Etym.

Παρατρέω,idem quod διατρέω.Il.ε.

*Περιτρέω,circum trepido.Hom.

Ὑποτρέω,intremiſco,perterreſco: vel tremefactus & timore perculſus ſuffugio.Hom.& Syneſ.Pro eodem metri cauſa dicitur ὑποτρείω.

Compoſita ex τρέμω.

*Ἀτρεμέω , intrepidus ſum,non tremo,non ſum tremulus.Theogn.

Ἀμφιτρομέω,ῶ,circum vel ab omni parte tremo.

Ἄτρομος,ου,ὁ καὶ ἡ,non tremens intrepidus.Il.ρ.

Ἀτρέμως,intrepidè.Suid.ex Piſide.

Ἀτρέμητος,idem quod ἄτρομος.

Ἄτρεμας, ſine tremore. i. ſine motu eo qui in tremore fit. Et general. ſine vllo motu, quietè. Il. ν. & ι. Pro eodem dicitur & ἀτρέμα Exp. etiam, ſenſim, leniter, paulatim, remiſſè Ariſtoph. Plut.

*Ἀτρεμαῖος, placidus, remiſſus. Plut.

Ἀτρεμία, ἡ, quies, immotum manere. Xen.

Ἀτρεμέω, immotus maneo, quieſco. Plut.

Ἀτρέμητον, τό, quod immotum manet. Heſych.

Ἀτρεμίζω, idem quod ἀτρεμέω. Herodot. ἀτρεμίζω τὴν ψυχὴν, tranquillo animo conſiſto. Item tranſitiuè, firmo, ſtabilio. Theogn.

Ἔντρομος, tremens, ſeu tremefactus.

Περιτρέμω, circumtremo. Greg. Naz.

Περίτρομος, circumtremens, vndique tremefactus.

Περιτρόμως, vndique trepidando: vt περιτρόμως ἔχω πρὸς τὴν δίκην, reformido, ſeu omni ex parte reformido iudicium. Phal. in epiſt.

Περιτρομέω vel περιτρομέομαι, tremo circa. Od. σ.

*Σύντρομος, tremulus. Ioſeph.

Ὑποτρέμω, aliquantum tremo, ſubtimeo. Plat.

Ὑπότρομος, ſubtremulus, qui timore & pauore velut ſuccutitur. Plut.

Ὑποτρομέω, tremore ſuccutior. Il. υ.

ΤΡΙΒΩ, F. ψω, tero, contero, tundo, comminuo. Dioſ. Dem. &c. Sic dicitur ἄλφιτον τρίβειν qui farinā ſubigit & manibus domat, ac pugno tundit. Ariſtot. At boues τρίβειν fruges dicūtur, i. triturare, apud Ho. Il. υ. Τρίβειν ὁδὸν, viam terere: vnde ἀτραπὸς τετριμμένη, apud Ariſtop. in Ran. Hinc ducta metap. βίον τρίβειν dicimur, i. degere ſeu tranſigere: interdū &, ſectari, colere, ætatem terere in. Ariſtop. in Pace, ὃν πάσι γεωργικὸν βίον ἐτρίβομεν. ¶ Item τρίβω, tero, i. crebrò exerceo quotidianis laboribus. Plut. ¶ Item attero, detero: (vt veſtis quæ diuturno vſu atteritur.) Interdum, at
1681 tero, vexo, exhaurio. Thuc. lib. 8. ἐπ' ἐκείνῳ μᾶλλον τρίβειν ἀμφοτέρους, vt vtrique ſe attererent & magis exhaurirent. Τρίβειν τι πρός τι, aliquid alicui affricare, duo aliqua inter ſe collidere: apud Plat. ep. 7. ¶ Τρίψαι τὴν κεφαλὴν, caput perfricare, caput ſcalpere & vellere: vt fit ab iis qui perplexi ſunt, & animo hæſitant. Æſch.

Τρίβομαι, teror, contundor, comminuor, &c. Item vexor, exhaurior. Thuc. l. 6.

Τρίμμα, τό, quod tritum ſeu intritum eſt. Athen. Item potio ex aromatis intritis, ſeu cui aromata ſunt intrita, vt teſtatur Poll. l. 6. c. 2. Athen. l. 1. Sic dicitur & homo qui aliqua in re diu ſe exercuit. Ariſtoph. Sumitur & pro vſu & exercitatione, apud eund.

Τριμμάτιον, ου, τό, (diminut.) τρίμμος accipitur apud Athen. l. 6. & 7.

Τριμμὸς, οῦ, ὁ, idem quod τρίψις, tritus. Apud Plutar. Symp. l. 3 probl. 6 dicuntur τριμμοὶ πριόνων, ſtrepitus quem edunt ſerræ terentes & ſcindentes lignū aut lapidem, vel etiam quem edunt ea quæ lima teruntur, Apud Xen. in Cyneg. τριμμοὶ ſunt tramites triti qui per aliquem locum edunt.

Τρίψις, εως, ἡ, tritus, tritura, Ariſtot. hiſt. an. l. 4 ca. 9. τρίψιν vocat ſubactionem farinæ. Accipitur & pro fricatu ſeu frictione. Gal.

Τριπτὴρ, ῆρος, ὁ, tritor. Sic etiam dicitur inſtrumentum quo aliquid teritur. Heſyc. Item vas in quo aliquid teritur & contundendo comminuitur. Nic. in Alexiph.

Τριπτήριον, τό, idem quod τριπτὴρ, omne id quo terimus ſeu fricamus & ſcalpimus aliquid.

Τρίπτης, ου, ὁ, idem cum τριπτὴρ tritor. Τριπταὶ vocantur famuli qui fricant ſuos heros. Plut.

Τριπτὸς, οῦ, ὁ, tritus, contuſus vel conciſus.

Τριβὴ, ἡ, tritus: idem quod τρίψις: vnde metaph. apud Ariſtoph. Οὔπω μοι ἐκ ἀχάριστος εἰς τριβήν. Expon. & vſus, exercitatio: vnde τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχειν, vſum rei bellicæ habere, apud Polyb. l. 1. Interdum idem eſt quod διατριβὴ, & exp. mora, procraſtinatio. Plut. Thuc.

Τριβακὸς, οῦ, ὁ, tritus: homo in rebus agēdis exercitatus & diuturno vſu velut tritus. Euſt. Τριβακὸν, τό, lacerna ſeu veſtis trita. Suid. Sic & τριβακὴ dicitur de veſte ſeu pallio, aut linteo trito: apud Cæl. Rhod. l. 3. ca. 19. Scribitur & τρίβακος περιπεπορφυρωμένας, apud Heſyc. & Etym. quod etiam eſt genitiuus à nominat. Τρίβαξ, idem ſignificante.

Τρίβανον, τό, idem ferè quod τριπτήριον. Quibuſdam eſt id quo teritur fomes. Theophr. Heſyc. exp. λήκυθος, i. ampulla olearia.

Τριβὰς, άδος, ἡ, frictrix. Τριβάδες dicuntur fœminæ perditæ libidinis ac nefariæ laſciuiæ: quæ ὀλισβοῖς ſeſe τρίβουσι mutuò. Cæc. Aurel.

Τριβαδικὴ ἀσέλγεια, tribadum illa inſana libido. Luc.

*Τριβεὺς, tritor, qui fricat ſeu defricat. Strab.

Τρίβος, ου, ἡ, ſemita à viatoribus trita. Xeno. Item pro itinere ſeu curſu quo quis viam terit pedibus. Nic. Significat etiam idem quod τριβὴ, trita conſuetudo: vnde τρίβων λαβεῖν, aſſueſcere & inueteraſcere. Hippocr.

Τρίβων, ωνος, ὁ, idem quod τριβακὸς, homo rerum vſu veluti tritus. Ariſtoph. Item pallium tritum & lacerna. Athen. l. 10.

Τριβώνιον, τό, palliolum tritum. Ariſtoph. Luc.

Τριβωνάριον, Idem. Athen. l. 10.

Τριβωνικῶς, in modum pallij detriti. Ariſtoph.

Τριβωνεύομαι, Suidas accipere videtur pro τρίβων εἰμὶ πραγμάτων.

Θρὶψ, πός, ὁ, vermis, pluraliter is qui ligna terebrando & corrodendo terit. Theoph.

Θριπόδεστος, εος, ὁ καὶ ἡ, vermibus obnoxius. Theoph.

Compoſita ac primum ſine præpoſ.

Ανατρίβω, contero. Xen. Expon. &, affrico. item, refrico, confrico, miſceo.

Ανάτριψις, attritus, item frictio.

Ανάτριπτος, attritus, vt ἀνάτριπτα ἱμάτια.

Συναναστρίβω, (decomp.) ſimul contero, vel contritum permiſceo. Συναναστρίβομαι, exp. verſor cum.

Αποτρίβω, detero, vel, attero, contero, vnde metaph. apud Theocr. idyl. 25. πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα, antequàm ſenium iuuentam contereret, i. aboleret & expelleret. Item frictu detergo, ſeu tritu abſtergo. Idem idyl. 16.

Αποτρίβομαι, idem: vnde metaph. apud Diod Sic λόγοις φιλανθρώποις ἐπειρᾶτο τὰς καθ' αὑτὴν διαβολὰς ἀποτρίψασθαι, detergere & diluere calumnias. Sic apud Æſch. Interdum exp. ſummoueo, amolior Item arceo, à me repello, repudio Plut. ἀποτριψάμενος τὰς δόσεις τὸ πρῶτον reiiciens ſeu repudians. Exp. etiam, impedio, & alterius conatus attero. Suid. τῶν πολεμίων ἀποτριβόμενος. 1682

Απότριμμα, quod deterendo decidit.

Αποτριβὴς, detritus, attritus. Dem. & Plut.

*Δυσαπότριπτος, qui amoueri & depelli poteſt. Plut.

Διατρίβω, a tero, abſumo, conſumo. Ody β. τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί. Xeno ph. ἐν τῷ ἰδίῳ πολὺν χρόνον διατρίβειν, multum temporis terēs. Item neutraliter, immoror, agito, dego, tempus impendo in, exerceo me in. Herodian. l. 3 διέτριβεν εἰρήνην ἄγων, in pace agitabat. Apud eundem ibidem ἔτη οὐκ ὀλίγων ἐν τῇ Ῥώμῃ διέτριψε, haud paucos annos Romæ eſt moratus. Demoſth. ἐν οἷς ἑκάστοτε διατρίβετε, quibus tempus impenditis. Cum ἐπὶ. Plutar. in Sol. διατρίβοντες ἐπὶ νομαῖς καὶ προβατείαις, rei pecuariæ operam dantes. Sic & cum περὶ, ſequente dat apud Athen. l. 2. Cum περὶ ſequente accuſ Iſocr. τῶν περὶ ταῦτα διατριβόντων. Sic & apud Phil. &c. Item procraſtino,

differo,extraho in longum:*tempus terendo:* Odyſſ.υ. Οὐ τι διατρίβω μητρὸς γάμον. Sic & Od.β. Interdum, nimium moror,nimium procraſtino. Ariſtoph.¶ Vſurpatur & pro ſimplici τρίβω,tero:apud Hom. hy. 1.in Merc.

Διατρίβομαι,idem tempus tero. Apoll. Argon.2.

Διατρίβεσθαι,paſſiuè dicitur χρόνος,i.teri,conſumi:res autem,atteri.Interdum & corrumpi:vt ναῦς διατετρίφθαι dicitur apud Thuc.l.8.

Διάτριμμα,τὸ,intertrigo.

Διατριβή,mora , temporis in longum extractio, procraſtinatio. Interdum additio genit. χρόνου:vt apud Thucyd.l.8.Frequentiùs abſolutè:vt apud Herodian li 6 διατριβῆς μάτην ἐγγινομένης,quum fruſtra tempus tererent. Vnde res aliqua διατριβὴν ἔχειν dicitur , & διατριβῆς δεῖσθαι , in qua immorari eſt neceſſe. apud Luc. Et διατριβὴν ποιεῖσθαι cunctari,morari,apud Iſocr in Panath. Et διατριβὴν ποιεῖν τινὶ moram afferre,in longum producere. Athen.li. 10.ex Alex.Item διατριβή,commoratio, cõuerſatio, vita quæ alicubi degitur. Plutarc. Item ſtudium & opera quæ alicui rei impenditur:ſeu ſtudium quod alicui rei impendentes tẽpus terimus: in qua ſignific. plerunque cum περὶ conſtruitur : vt περὶ λόγους διατριβαί,apud Plut.in Symp. Interdum & cũ ἐν. Interdum abſolutè:apud eundem &Luc.&c.Διατριβαί, dicuntur, philoſophorum congreſſus & diſputationes, quæ Plut. διατριβαὶ περὶ λόγους. Item locus in quo διατρίβουσι περί τι,διατριβή,dicitur apud Iſocr. Plut.Luc.

Decomp. Ἀποδιατρίβω,immoror,tempus conſumo

Ἐνδιατρίβω,tempus tero in,verſor in,operam & ſtudium pono in. Plut. in Per. ἐνδιατρίψαι τῇ περὶ τὸν βίον ἀναγραφῇ. Thuc.l.2. πλείονας περὶ αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον ἐνδιέτριψαι. Conſtruitur & cum ἐν,apud Xenoph.

Ἐπιδιατρίβω idem.Herodot.

Παραδιατρίβω,vnde παραδιατριβαί,prępoſtera ſtudia & exercitationes , quum tempus præpoſtere teritur in aliqua re.in ep.ad Tim.1.c.6.

Προσδιατρίβω,idem cum ἐνδιατρίβω.& ἐπιδιατρίβω. Cum dat perſ.Plat.Cum dat rei Ariſt. Προσδιατριβή,commoratio in aliqua re vel apud aliquem.

Συνδιατρίβω,idem cum προσδιατρίβω.Iſocr.

Ἐκτρίβω,extero.terendo excutio.Xen. Item extero,i. terendo & fricando extergeo.Plut.

Ἔκτριμμα,τὸ,id quo aliquid exterimus: mãtile quo manus ablutæ exterguntur. Athen.

Ἔκτριψις,extritus,extritio,vel deletio.Gal.

Ἐκτριβή,idem Item idem quod τριβή.Heſych.

Decomp Παρεκτρίβω,attritu elido.Ariſtot.

Συνεκτρίβω,ſimul elido.

Ἐντρίβω,intero,infrico,Xen.Et metap.infligo,incutio, impingo.Plut.& Luc.

Ἔντριμμα τὸ,id quod infricatur faciei:vt fucus,ceruſſa Poll.l.5.

Ἔντριψις,ἡ,infricatio.Xen.pæd.1.

Ἐντριβής,έος,ὁ καὶ ἡ,qui diu in aliqua re verſatus eſt,alicui rei aſſuetus ſeu inſuetus.Plut.

Ἐπιτρίβω,attero,affligo. Ariſto.Item attero,exhaurio. Item.Et pro perdo,euerto:metap.ab iis qui aliquid atterunt ſeu conterũt:vnde paſſ.apud eundem.Καί μιν ἐπιτετρῖφθαί γε,pro quo paulò antè dixerat ἀπόλλυσθαι.Item infrico,affrico Exponitur &, infligo,inueho,infero:vt νόσον ἐπιτρίβουσι,morbum inuehunt: apud Chryſoſt.

Ἐπίτριμμα,τὸ,id quod ἐπιτρίβεται.Heſych.

Ἐπίτριψις ipſa actio τοῦ ἐπιτρίβειν. Exponitur &,fluctus.Pſal.91.

Ἐπίτριπτος,ὁ καὶ ἡ,contritus:ſeu dignus qui conteratur,perditus,ſceleratus. Ariſtoph.

*Προσεπιτρίβω,affligo,attero.Plut.

Κατατρίβω,contero,attero,Thuc.Accipitur & pro ſimplici,τρίβω.Xen.

*Κατατριβή,contuſio.Diog.

Παρατρίβω,attero,affrico.

Παρατρίβομαι affricor,atteror. Syneſ. Sic apud Ariſtot in hiſt.an.quæ iam animalia dicuntur παρατρίβομαι ὀχεύεσθαι τὰ ὕπτια πρὸς ὕπτια , id eſt , coire attritu mutuo ſupinarum partium.Item infenſus ſũ & animo infeſto affricor alicui:vt ipſum vel conteram, vel atteram. Polyb. ὑπῆρχε τὴν Περινθίαν παρατριβομένην ὑπό τινων πρὸς τοὺς Βυζαντίους , Byzantiis infeſtum eſſe certis de cauſis. Παρατρίψασθαι τὸ μέτωπον,frontem perfricare: quod fit ab iis qui verecundiæ fines tranſeunt & pudorem deponũt.Strab. lib.13.

Παράτριμμα,τὸ,id quod affrictu ſeu attritu detritum eſt. Exp.& intertrimentum Gal.

Παράτριψις,attritus,affrictus. Dioſc.l.5.c.95.Exponitur & colliſio.

Παρατριβή, contentio quæ iurgiis fit Suid.

Περιτρίβω,circumcirca tero aut frico.item contundo. item detero.

Περίτριμμα,τὸ,dicitur de homine qui rei alicuius tractatione velut attritus eſt.Dem.

Περιτριβής,obtritus,detritus,attritus.

Προστρίβω,idem quod παρατρίβω.attero,affrico.Baſi.Metaphoricè exp.inuro,*quaſi affricando*: apud Chryſoſt. Cum accuſ.rei & datiuo perſ.

Προστρίβομαι, mihi affricatur ſeu infricatur,mihi inuritur.Item idem quod προστρίβω affrico. Plutar. τὰς αἰτίας τῇ Φουλβίᾳ προσετρίβετο , Fuluiam iis criminibus aſpergebat.Significat etiam,incutio,infligo.Ariſtoph

Πρόστριμμα,id quod attritum eſt,fragmentum. Plut.

Πρόστριψις,attritus,affrictus.

Συντρίβω,ſimul tero. Luc. Item contero,contundo, comminuo.Xen.Hel.3.

Συντρίβομαι,conteror,contundor.Plu.Item dolore & triſtitia,veluti conteror.Idem.

Σύντριμμα,τὸ,& Συντριμμός,ὁ,contritio,contuſio, confractio.Rom.c.3.Reg.l.2.c.22.

Σύντριψις,idem,apud Greg.Συντριβή,ἡ,pro iiſdem. Prou.16.

Συντριβής,qui conuerſatur cum aliquo.Heſ.

Ὑποτρίβω,ſubtero.Ὑπότριμμα, genus quoddã edulij: apud Plut & Ariſtoph.in Concion.

Ὑποτριμμάτιον,(diminut.)idem Poll.

Compoſita fine præpoſitione.

Ἁλετρίβανος , piſtillus quo ſal teritur: παρὰ τὸ τοὺς ἅλας τρίβειν Scribitur & ἀλετρίβανος cum tenui:παρὰ τὸ ἀλεῖν καὶ τρίβειν. Vtitur hac voce Ariſtoph. Ἀλότριψ, dem:in Epigr.

Ἀτριβής,έος,ὁ καὶ ἡ,qui tritus non eſt:vt ἀτριβὴς ὁδός. Sic. inſula ἀτριβής,Thuc.l.& 4.& ἀτριβὴς ἐρήμη, Phil.de vita Moſ.l 1.& 3.Itẽ nõ attritus,integer: inuiolatus. Item inexercitatus imperitus, qui vſu rerum tritus non eſt:in qua ſignif dicitur & ἄτριψ,apud Suid.& ἀτρίβωνος,apud Xen.

Ἀτριβί,exp,ſine detrimento,ſine mora.

* Ἀτρίβων,non palliatus. Metaphor. pro ſimplici & minimè fucato:apud Laertium.

Ἄτριπτος,ου,ὁ καὶ ἡ,idem quod ἀτριβής,qui tritus nõ eſt.Item qui teri nequit:vt ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις,apud Theocr.ſpinis indomitis & calcatu difficillimis. Itẽ non ſubactus:vt ἄτριπτοι αὐτοί,apud Ariſtot.Exp.etiã,laboris inſuetus,ſeu laboris inexpertus,delicatus: vt χεῖρες ἄτριπτοι Od.φ.

*Ἀτριψία inexperientia,imperitia. Cicero.

Ἀστραγαλοτρίψ,ιβος,ὁ καὶ ἡ,raleam terens.in Epigr.

Ἐλαιοτριβεῖον,ου,τὸ, locus vbi oliuæ teruntur & oleum exprimitur.

*Εὐτριβής,bene tritus,Nicand.

Εὔτριπτος, tritu facilis, qui facilè teri poteſt ſeu contundi & comminui, friabilis.
Κυμινότριβοι ἅλες, ſal cum cumino tritus. Athen.
1684 Λειοτριβὴς, tritu læuigatus, minutim tuſus ſeu contuſus ac contritus.
Λειοτριβέω, contero ſeu contundo & comminuo ita vt læuigetur. Gal. & in Geopon. Ἐκλειοτριβέω, tero minutiſſimè, contero & contundo ita vt leuiſſimum euadat.
Λιθοτριβικὴ, ars lapides elaborantium ad operum ornamenta apud Suid.
Νεοτριβὴς, nuper tritus, recèns tritus, Phocyl.
Νεότριπτος, idem. Nicand.
Ξηροτριβία, ἡ, frictio ſicca. Ariſtot.
Ὀδοντότριμμα, τὸ, dentifricium: id quo dentes fricantur & gingiuæ.
Οἰκοτριβὴς, οῦ, ὁ, verna, ſeruus vernaculus & non nunc primùm emptus, ſed diu domi noſtræ verſatus, aut ex parentibus ſeruis natus. Heſych. & Suid. Οἰκότριψ, idem. Phil. de v.M.l.1.
Οἰκοτριβαῖον, (ſubſt. παιδίον) puer ex verna natus. Poll.
Παιδοτριβὴς, qui pueros exercet, præfectus pueris exercendis. Quidam exp. gymnaſij magiſter, palæſtræ magiſter. Plut. Item præceptor, doctor, ludimagiſter. Luc.
Παιδότριψ, pro eodem. Luc.
Παιδοτριβικὸς, οῦ, ὁ, ad pædotribam pertinens. Et παιδοτριβικὴ, (ſ. τέχνη) apud Ariſtot. ars pædotribarum.
Παιδοτριβικῶς, more pædotribarum; vel vt decet pędotribas, Ariſtoph. in Equit.
Παιδοτριβία, pro παιδοτριβικὴ, apud Poll.
Παιδοτριβεῖον, τὸ, locus in quo pueri exercentur.
Παιδοτριβέω, pueros exerceo, ſum pędotriba. Et metaph. inſtituo, formo, exerceo. Exp. etiam, educo & promoueo. Plut. Baſil. Greg.
Ἀπαιδοτρίβητος, (*decomp.*) qui ſub magiſtro exercitatus non fuit. Item inexercitatus. Heſych.
Παλιντριβὴς, qui denuò tritus eſt. Apud Simonid. παλιντριβὴς ὄνος, exp. doſſuarius aſinus.
*Πολύτριπτος, ὁ καὶ ἡ, multum tritus. Oppian.
Φαρμακοτριβὴς ſeu φαρμακότριψ, qui pharmaca terit & apparat. Poll. ex Demoſt.
Χειροτριβέω, manu frico ſeu perfrico: in Hippiatr.
Χειροτριβία, apud Hippocr. pro τρίψις.
Χρονοτριβέω, tempus tero inutiliter. Ariſtot.
Ἀχρονοτριβὴς (*Decomp.*) in quo tempus tritum non eſt, ideóque celeriter vel ſubitò factus: aut qui tempus non terit. Heſyc.
Ὠμοτριβὴς, qui tritus & contuſus fuit quum adhuc crudus eſſet. Et ὠμοτριβὲς ἔλαιον, oleum expreſſum ex oliuis quæ crudæ adhuc tritæ & tuſæ fuerunt. Dioſ. lib.1.cap.29.

ΤΡΙΖΩ, ſtrido, verbum ex ſono factum.) Od. ω. ψυχαὶ τρίζουσαι. Marci c.9. τρίζειν τοὺς ὀδόντας, ſtridere dentibus. Præt. τέτριγα pro præſenti ponitur. Hom. Plut. apud Syneſ. ep.4. τὸ κέρας ἐτετρίγει, antenna ſtridebat. Dicitur etiam de ferro & aliis rebus.
Τρισμὸς, ſeu τριγμὸς, οῦ, ὁ, ſtridor. Theophr. Plut.
Τρύζω, idem ferè quod τρίζω, murmuro, ſuſurro. Propriè eſt turturis quæ hinc τρυγὼν nominatur. Arat. Theoc. Apud Hom. Il. ι τρύζετε exp. γογγύζητε.
Τρυσμὸς, οῦ, ὁ, murmur, ſuſurrus, muſſitatio Greg.
Τρυγὼν, όνος, ἡ, turtur: dicta παρὰ τὸ τρύζειν, vnde prouerb. τρυγόνος λαλίστερος, teſte Euſt. Vide Ariſtot. hiſt. an.l.5.cap.13. & Athen.l.9. Eſt etiam piſcis marinus apud Ariſtot. Ælian. & Dioſ. Latini paſtinacam marinam nuncupant.
Τρυγονάω, ῶ, vnde apud Suid. ex Ariſtoph. Τρυγονάσαι τὴν θύραν, exp. ἡσύχως κνῶσαι.

Compoſita ex τρίζω & τρύζω.
Ἀμφιτετρύζω, circumſtrideo, circummurmuro.
Ἐπιτρύζω, admurmuro, accino. ἐπιγογγύζω. Heſyc.
Κατατρίζω, idem quod τρίζω. Hom.
Παρατρύζω, iuxta murmuro. Heſyc.
Ὑποτρύζω, paululum murmuro, leniter murmuro, Exp. & ſubmiſſè loquor, muſſo.

ΤΡΥΒΛΙΟΝ, aut τρυβλίον, ου, τὸ, catinus, paropſis: de 1685
vaſe in quod cibi imponuntur, apud Luc. Exponitur etiam, patella, oliula, acetabulum, item culeus. Ariſtoph. Exp. & trulla, apud Plut. & Ioſeph. Athen. l.11. fuiſſe dicit ἄγγος κεραμεοῦν, ἐπιδεχόμενον ὡς εἴκοσι ἀρτάβας.

ΤΡΥΓΗ, ης, ἡ, triticum, hordeum, cereales fruges & quilibet fructus. Hom. hymno in Apoll. ¶ Pro vindemia etiam vſurpatur: Epigr. lib.1 τὸ δὲ τρύγης δρέπανον, vindemiæ falcem. Sic & apud Poll. l.1. cap.12 τρύγη & τρυγητὸς pro eodem ponuntur. ¶ Item ariditas, ſiccitas. Nic. in Ther.
Τρυγάω f. ήσω, cereales fructus colligo: peculiariter autem, vuas carpo, vindemio. Plut. Interdum cum accuſ. vt apud Heſiod in Aſp. Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, vindemiabant vites. Sic Ariſtop. & Od. η. Item metaph. fruor percipio. Luc. καὶ σὺ γλυκέριον ἄλλο τρυγήσεις.
Τρυγάομαι, ῶμαι, vindemior, colligor. Dioſ.
Τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, vindemiator: qui decerpit & colligit cereales fruges & vuas. Heſiod. in Aſp. ¶ Eſt etiā ſidus cæleſte. Colum. l.11. ca.2. & Procl. Τρυγητὴς, οῦ, ὁ, idem quod τρυγητήρ. Τρυγητὸς, οῦ, ὁ, vindemia. Plut. Dicitur etiā τρυγητὸς δένδρων, apud Poll. pro fructuum autumnalium collectione. Ponitur etiam pro vindemiæ tempore. Athen. l.2. ex Gal. in qua tamen ſignifi. quidam προτρυγητῶνας ſcribunt τρύγητος. Scribitur & τρύγετος pro vindemia: vnde προτρύγετος, apud Vitruu.
Τρύξ, υγὸς, ἡ, Heſych. vinum recèns, muſtum nondum percolatum. Athen. Per catachreſin dicitur τρὺξ & vetus vinum, vt Theocriti ſchol. annotauit. ¶ Item fæx vini. Theocr. Ariſt. Plut. Dicitur etiam de fæce olei, teſte Poll. l.1. item de ſcoria ferri: apud Nicand. in Alexiph.
Τρυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fæcis plenus vel fæcem referens, fæculentus Alex. Aphr. in probl. Sunt & quædam τρυγώδη κολλύρια apud medicos: de quibus Gal. περὶ τῶν κατὰ τόπους lib.4.c.2. & Paul. Ægin. l.7.c.15.
Τρυγερὸς, idem Heſych.
Τρύγινος, ου, ὁ, fæcatus: vel è fæcibus expreſſus.
Τρυγίας, ου, ὁ, ſ. οἶνος, vinum fæculentum, vini reliquiæ cum ſua fæce. Exp. & fæx. Pſal 74.

Compoſita ac primùm ex τρύγη & τρυγάω.
Ἀποτρυγάω, vindemio τρυγάω.
Ἀτρυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui vindemiari nequit. Epigr.
Ἀτρύγετος, ὁ, ſterilis: vt Iliad. ἀτρύγετος ἅλς vocatur, quòd ſit ἄκαρπος, inquit Euſt. vel quòd τρυγεῖσθαι, i. exſiccari nequeat. Vide & in compoſit. ex τρύξ. Dicitur etiam de aere: vt Il. ρ.
Διατρύγιος, vt διατρύγιος ὄρχος. Od. ω. locus inter vitium ordines conſitus frumento aliòve cerialium frugum genere. Exp. etiam διατρύγιος, frugifer.
Ἐπανατρυγάω, denuò vindemio, vindemio iterum: veluti quum poſt primam vindemiam colliguntur racemuli præcedente τρυγητῷ prætermiſſi, Leuit. cap. 19. Deut. 24.
*Ἐκτρυγάω, vindemio, Leuit.
Εὐτρύγητος, vindemiatu ſeu deceptu facilis.
*Περιτρύγης, Bacchi cognomentum: apud Ælian.
Προτρυγητὴρ ſiue προτρυγητὴς, q. d. anteuindemiator ſideris cæleſtis nomen ſic dicti quòd aliquanto au-

te vindemiæ tempus exoriatur.Arat.& Procl. Scribitur & τρυγητος,apud Vitruu.l.9.c.6.

Compoſita ex τρύξ.

Ατρυγος,ου,ὁ καὶ ἡ,fæce carens,non fæculentus,purus. Athen & Plut.

Ατρύγετος,ἁλς, quidam exp.βαθύτατος ἄβυσσος, cuius τρύγα inueniri nemo queat. vide & in præcedente claſſe compoſ.à τρύγη.

Ελαιότρυγον,ου,τὸ,olei fæx,amurca,Heſyc.

ΤΡΥΠΑ,ης,ἡ,foramen.Euſt.Pro terebro accipi putatur apud Suid.vt ſit idem quod τρύπανον.

1686 Τρυπάω,terebro,perforo,pertundo.Luc.¶Obſcœna ſignif apud Theocr.idyll.5.καὶ ὁ τράγος αὐτὰς (ſ. χιμαίρας) τρύπη,i.conſcendebat.

Τρυπῶμαι,terebro,perforor,pertundor.Plut.

Τρύπημα,τὸ,foramen.idem quod τρύπα,Epigr.

Τρύπησις,εως,ἡ,terebratio.

Τρύπανον,ου,τὸ,ſeu τρυπάνη,ἡ,terebrum ſeu terebra.Eurip. Heſych. Τρύπανον metaphoricè dicitur veterator. ſchol. Ariſtoph.

Τρυπανίζω,idem quod τρυπῶ.Heſych.

Compoſita.

Ατρύπητος,ου,ὁ καὶ ἡ,non perforatus.

Αὐλοτρύπης,ου,ὁ,qui tibias perforat.Poll.

Διατρυπάω,perterebro,perforo,pertundo.Exp.&,penetro,transfigo:item excauo.Etym.

Δυστρύπητος,terebratu difficilis.Theoph.

Εἰστρυπάω,terebro,intro,terebrando penetro. Item inſinuo me,clàm me ingero.Suid.

Εκτρυπάω, terebrando egero. Item veluti terebrando erumpo.Ælius Dion.apud Euſt.

Εκτρύπημα,τὸ,ramentum ſeu ſcobs quam terebra educit:apud Theophr.

ΤΡΥΩ, tero,attero:idem quod τείρω,ex quo deriuatum dicitur. Item vexo, defatigo, exhaurio,conficio,eneco & macero: vnde τρύειν Heſyc.exp. καταπειράζειν καταπονεῖν.

Τρύομαι,teror,atteror,vexor,&c.Plat.

Τρύμη,ſeu τρύμη, veterator & homo qui longo rerum vſu velut eſt tritus.Ariſtoph.Significat & foramen,teſte ſchol. Ariſtoph. vnde τρυμάτιον pro paruo foramine apud Etym & Suid.legitur.

Τρυμαλιά,ἡ,foramen.Matth.10.& Luc 18.

Τρύσις,εως,ἡ,afflictio,ærumna Heſyc.

Τρύσκω,idem quod τρύω:vnde τρύσκει Heſych. eſt τρύχει.Apud eundem exp. etiam ξηραίνει.

Τρυσός,οῦ,ὁ,afflictus,inualidus,æger.Exp.&,λεπτός:quæ enim vel atteruntur vel emaciantur, eadem & λεπτύνονται.Heſych.

Τρύχω & τρυχόω,idem quod τρύω,attero,abſumo.Od.α, τρύχουσι δὲ οἶκον,atterunt domi noſtræ collectas opes. Sic Herodian. In paſſiuo.Od.κ μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ, nec fame conficiamur. Pro iiſdem dicitur & τρυχίω.Gal.in lex.Hipp.

Τρύχος,εος,τὸ,pannus attritus,ſeu lacerus. Ariſt.

Τρυχηρός & τρύχινος,ὁ,attritus,lacer: prius apud Eur. in Troad.poſterius apud Ioſeph in Antiq.Iud. Propriè autem τρυχηρὸς eſt,attritus & lacer in modum τρύχους.Τρύχινος,confutus ἐκ τῶν τρυχῶν.

Τρυχίον,ου,τὸ,idem cum τρύχος Hippocr.

Τρυτάνη,ἡ, trutina dicta παρὰ τὸ τρύω, quoniam τρύεται ſeu τείρεται τῷ ζυγῷ τῶν ὀγκων teſte Euſt.Cornutus apud Perſicum ſcribit trutinam eſſe foramen intra quod eſt lingua bilancis ad quod eſt examinatio. Pro ſtatera aut bilance accipit Dem.pro cor.

Τρυτανεύω,trutino,trutina examino.

Compoſita ac primum ex τρύω.

Αλίτρυτος,ου,ὁ καὶ ἡ,in mari vexatus. Anth.ep.

Αποτρύω,detero,attero.Item edomo,defatigo,cõficio laboribus.Plut. Apud Soph.in Trachin.ἀποτρύειν ἐλπίδα deponere ſpem,laſſeſcere& deſpõdere animũ.

Ατρυτος,indomitus,infatigabilis,indefeſſus, vt ἄτρυτος δύναμις, apud Ariſtot.de mundo. Τὸ ἄτρυτον, nullis laboribus frangi,vita defatigationis expers. Ariſtot. Item ἄτρυτος,qui ſine intermiſſione vexat,vehemẽs, immenſus:vt ἄτρυτος πόνος,apud Herodot.

Ατρυτώνη, Mineruæ epitheton eſt apud Hom.Il.ζ. & alibi, ſic dictæ quòd bellicis laboribus inexhauſta ſit,ſeu quòd militaribus laboribus defatigari ac frangi nequeat,teſte Etym.

Κατατρύω,emacero,conficio Nic.in Alexiph.

Compoſita ex τρύχω.

Αμφιτρυχής,έος,ὁ καὶ ἡ,attritus.Heſyc.& Suid. 1687

Αποτρύχω,attero,conſumo,exhaurio.Plut.

Εκτρύχω,ſeu ἐκτρυχόω,idem:apud Suid.

Κατατρύχω,exhaurio,affligo,vexo.Hom.& Chryſ.

ΤΡΩΓΩ (Fut.τρώξομαι.Aor.2.ἔτραγον)arrodo,rodo comedo.Cum accuſ,Hom. & alij. Propriè de animantibus ratione carentibus dici traditur. Dicitur tamen & de hominibus.Athen.

Τρῶξις,εως,ἡ,eſus vel roſio.

Τρώξιμος,ὁ καὶ ἡ,qui comedi poteſt aut ſolet, edulis,veſcus.Hippocr. Peculiariter τρώξιμον dicitur intybum,ſeu ſeris herba, vulgò endiuia. Ægin. lib.3. cap 46.

Τρώξαια,τὰ,rami tenelli & qui à pecore arrodi poſſunt:apud Theophr.de cauſ.pl.l.3.c.2. ¶ At τρωξαια dicuntur quæ iumẽtis ex pabulo reliqua fiunt. Item ſpinoſa quædam & arida ligna.Suid. ex Pherec.

Τρώξ,vermiculus ille qui legumina rodit,ſchol. Heſiod. Sunt & τρωξαλλίδες vermium genus apud Athen.l.3.

Τρώκτης,ου,ὁ,comeſtor,vorator. Exponitur &, πανοῦργος ἀπατεών Od.ξ & ο.

Τρωκτός,ὁ,idem quod τρώξιμος Geopon.l.14 Plerunque τρωκτὰ dicuntur quæ cruda comedi ſolent: & ſecundis menſis apponi.Hippocr.

Τρωγάλιος,idem cum τρωκτὸς & τρώξιμος. Et τὰ τρωγάλια,eadem quæ τρωκτὰ,bellaria Athen.

Τρώγημα,τὸ, quod in menſa ſecunda apponi ſolet comedendum ſeu arrodendum.Plat.

Τραγηματίζομαι, comedo bellaria.Athen.

Τραγηματισμὸς,comeſtio bellariorum.Idem.

Τρωγαλίζω,exp.ἀποτρώγω,apud Ariſtoph.

Τρώγλη,cauerna ſeu foramen roſione factum, vt murium & teredinum teſte Etym Epigr.l.2.

Τρωγλῖται, hirundinum ſpecies in foraminibus & cauernis nidulantium, quæ & ἄποδες & κύψελοι, Ariſt.hiſt.l.9.c.3.

Compoſita.

Αποτρώγω,abdo,auello ſeu abſcindo morſu,dentibus excindo.Laert.in Zen.El.

Αποτρώγημα,reliquiæ bellariorum.Athen.

Διατρώγω,peredo perrodo,vel erodo.

Εντρώγω,comedens ingero in ventriculum:vel ſimpl. comedo.Athe.l.7.ἐντραγε τῶν σηπιῶν.Exp.&, ſecundariam cœnam perago,apud eundem.

*Επιτρώγω,arrodo,comedo. Lucian.

Παρεντρώγω,(decomp.):in os ingero, deuoro, deglutio:apud eundem ibidem.

Θερμοτραγέω,calida comedo.Luc.

Κατατρώγω, comedendo ſeu rodendo conſumo: vel ſimpliciter, comedo.Theocr.

*Συγκατατρώγω, ſimul comedo, ſimul comedendo conſumo.Plut.

Κυαμοτρώξ,ῶγος,ὁ, fabarum vorator: ita dicitur iudex qui fabis quibus ſuffragia dabantur,victitat,aut omnis qui in ſuffragio ferendo fabam ſuam quæſtui habet.Suid.

Παρα-

Παρατρώγω, abrodo, comedo.
Περιτρώγω, circumrodo, obrodo. Luc. Metaphoricè Ariſtoph. in Veſp.
Πτερνοτρώκτης, perniuorus: nomen muris in Batrach.
Σχινοτρὼξ, qui lentiſcum mandit: ſic dicebantur homines molles & effœminati, qui ad nitorem candorémque dentium frequenter commanducabant lentiſcum. Suid.
Σχινοτρώκτης, idem Luc. in Lexiph.
Τριχοτρώκτης, pilorum eroſor: nomen vermiculi pilos rodentis. Heſych.
*Ὑποτρώγω, ſubrodo Xen.
Φθειροτραγεῖν, pediculos edere, apud Herodot.
Φθειροτρωκτεῖν, idem apud eundem.
Φιλοτραγήμων, bellariorum appetens. Athen.

1688 ΤΥΓΧΑΝΩ, (F. τεύξομαι, à τεύχω, vnde & deriuatur: item τυχήσω, tãquam à τυχέω, vnde & aor. 2. ἔτυχον) ſum. Soph. in Aiace, Ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, intus eſt. Plat. in Apol. τυγχάνει μέγιστον ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν τοῦτο. In hac ſignif. ſæpe participio iungitur verbi εἰμί. vt apud Thuc. l. 2 ἔτυχον γὰρ ἤδη ἐν Αἰγίνῃ ὄντες, iam tũ in Ægina erant. Et Luc. ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, nuda erat. Sæpe & aliis participiis: vt Plat. in Mic. ὃ τυγχάνω ἐρωτῶν σε, quod ex te quæro. Ariſtoph. in Veſp τυγχάνει καθεύδων, dormit. Interdum ſignificat, accidit vt ſim, fortè ſum: vt apud Herodot. l. 8. ἔφη τυχεῖν τότε ἐὼν ἅμα Δημαρήτῳ, ſe forte tunc fuiſſe cum Demarato. Ariſtot. eth. 3 c. 8. εἰ οὕτως ἔτυχεν, ſi forte ita eſſe cõtingat, vel, ſi forte ita cõtigerat. Accipitur enim etiam ſimpliciter pro contingo, euenio, accido: vt Od. ξ, Καί μοι μάλ' ἐτύγχανε πολλά, multa mihi eueniebant. Particip. ὁ τυχὼν plerunque dicitur pro ὅστις ἔτυχε, ſeu ὃς ἔτυχε, quem primũ fors obtulerit, quiuis, quilibet: vt παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνειν, apud Xen Et τὸ τυχὸν πταῖσμα, offenſio quæcũque. Demoſth. ad Philipp. ep. Interdum expon. vulgaris, vilis, plebeius: vt apud Iſocr. in Helen. enc. εἷς τῶν τυχόντων ἀλλὰ μὴ τῶν πολὺ διενεγκόντων, vnus è multis, vnus è plebe. At τυχὸν aduerbialiter vſurpatur pro fortuitò, caſu, forte fortuna: interdum &, fortaſſe: vt apud Syn. in ep. ad fratrem, τυχὸν δ' αὖ καὶ τὰ πρωτεῖα συγχωρηθήσεται ἡμῖν: fortaſſe & primæ partes nobis indulgerentur. Interdum & τυχὸν ἴσως ἐκ παραλλήλου dicitur Attico more, teſte ſchol. Ariſtot. ¶ Item τυγχάνω aſſequor, attingo: in qua ſignif. propriè quidẽ de iaculantib. dicitur, qui propoſitam metam telis ad eam directis attingunt: vt apud Luc. in Hermo. ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσι, aues attingunt & feriũt. Generaliter tamen & metaphor. ſignificat, aſſequor, nanciſcor, voti compos fio, obtineo, impetro: idq; cum genit. vt Od. ο, τυχὼν παρὰ τοῦ φιλότητος. Et apud Demoſth. pro cor. τυγχάνειν ἀρετῆς. Sic τυγχάνειν λόγου, impetrare à iudicibus vt audiatur, & facti ſui rationes afferat. Et τυγχάνειν ἐπιεικείας, obtinere vt iudices æquiores ſint, nec ſummo iure agant, apud eund. in Mid. In rem malam, apud Æſchin. τυγχάνειν ζημίας, mulctari. Et κατηγορίας τυγχάνειν, in accuſationem incurrere, apud Demoſth. Aliquãdo in his ſignif. genit. ſubaudiendus relinquitur: vt Il. ε, Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες, non attigiſti ſcopum quem petebas. Et Heſiod. in Theog. τῷ δὲ τυχόντι, qui eam nactus fuerit.
*Τυγχάνω, pro rem habeo, coeo. Eurip.

¶ Deriuata à τυγχάνω, ſum, vel contingo.

Τυχόντως, prout contigit ſeu contigerit, quolibet modo, vtcunque. Ariſtot.
Τύχη, ης, ἡ, fortuna, euẽtus ſeu caſus fortuitus, ſiue proſper ſit, ſiue aduerſus. Demoſth. & c. Τύχῃ, ἀπὸ τύχης, διὰ τύχην, κατὰ τύχην, forte fortuna, fortuito caſu. Philoſt. Plut. Iſocr. ὦ τύχης dicitur pro ὦ ſeu φεῦ τῆς τύχης ab eo qui infortunia ſua deplorat, ſeu fortunæ iniquitatem accuſat. Xen. pæd. 2.
Τυχαῖος, fortuitus. Et τὰ τυχαῖα, fortuita, quæ forte accidunt, caſus Syneſ. ep. 4.
Τυχηρὸς, idem: vt τυχηρὸν ἀγαθὸν, apud Plut. Item fortunatus, felix. Suid.
Τυχηρῶς, fortuitò. Item fortunatè, feliciter. Etym.
Τυχαίως, itidem fortuitò.

Compoſita ex eodem τυγχάνω.

Ἐντυγχάνω, incido, occurro. Thuc. l. 2. τῇ δυνάμει ἡμῶν οὐδείς πω πολέμιος ἐνέτυχε, noſtris virib. nullus dum hoſtis occurrit. Hinc οἱ ἐντυγχάνοντες dicuntur in quos forte fortuna incidimus, qui nobis obuiam fiunt: vt apud Herodot. l. 3. φονεύειν τὸν ἐντυγχάνοντα κελεύσας, occidere obuium quenque ¶ Item adeo, conuenio, colloquor. Cum dat. perſon. Plat. Cum πρὸς apud Plut. in Fab ἐντυγχάνων πρὸς αὐτόν. Rom. c. 11. ἐντυγχάνει τῷ θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, colloquitur cum Deo. ¶ Item negotium & cõmercium habeo cum, verſor cum. Plat. de rep. ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις, verſatus ſum cum. ¶ Ἐντυγχάνειν τινὶ κατ' ὄψιν, videre aliquem. Plut. ¶ At ἐντυγχάνειν τινὶ in ſermone, eſt incidentem in aliquem verba de eo facere. Greg. Naz. θεῷ δὲ ἐντευξόμεθα νῦν ὑπὲρ ὀλίγα. ¶ Dicitur & is ἐντυγχάνειν rei alicui, qui dum ea fit, adſtat & intereſt: vt βλάστῃ ἐντυγχάνειν, herbæ dum pullulat adſtare, apud Dioſc. in præf. l. 1. ¶ Ἐντυγχάνειν ἐπιγράμμασι, legere literas: apud Herodian. lib. 4. Sic apud Plut. in Lyc. ἐντυχὼν ποιήμασι, qui legit poemata.
Ἐντυχία, ἡ, congreſſus colloquium, appellatio. Plut. de deo Socr.
Ἔντευξις, ἡ, idem. Iſocr. Plut.
Ἐντευκτικὸς, ὁ, qui conueniri & compellari facilè poteſt, affabilis, comis, humanus. Plut.
Decomp. Ἀνέντευκτος, hominum congreſſus fugiens, inaffabilis.
Δυσέντευκτος, adeuntibus ſe difficilem præbens, inaffabilis. Polyb.
Κατεντυγχάνω, conuenio & compello aliquem contra alium. Baſil. Κατεντευκτὴς, qui aliquẽ conueniens 1689
& compellans accuſat, vel alium vel illum ipſum quem conuenit ac compellat. Iob. c. 7.
Προεντυγχάνω, prius incido. Syneſ. ep. 108. τοῖς σκοποῖς ἡμῶν προεντυχόντες. Apud eundem epiſt. 88. ὡς οὐκ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ προεντυχεῖν. quod non oportet alium librum antè legere.
Ὑπερεντυγχάνω, conuenio & compello pro, interpello & intercedo pro. Rom. c. 8. Ὑπερέντευξις, compellatio eiuſmodi, ſeu interceſſio aut deprecatio, apud Greg Naz.
Ἐπιτυγχάνω, idem quod ἐντυγχάνω, incido. Ariſtoph. ἄπιθ', ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ. Syneſ. ep 34. οἱ ὑπὲρ σοῦ ἐπιτυχὲ σου ζητῶν ſi in te incidit. Hinc particip. ἐπιτυχὼν, quilibet in quem incidimus. Plat. Item vilis, vulgaris, triuialis, quoniam quæ paſſim obuia ſunt, vilia ſunt. Plat. de rep. l. 2. οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, non agitur de re leui. At homo ἐπιτυχὼν, vilis conditionis, vnus ex plebe. Ἐπιτυγχάνω accipitur & pro ἐντυγχάνω, adeo, conuenio, colloquor. Plat. de leg. l. 6.
Παρατυγχάνω, adſum, interſum. Polyb. μὴ δύνασθαι παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, pugnæ intereſſe non poſſe. Interdum ſignificat, caſu fortuito occurro vel adſum. Xen. & c. Dicitur ἐκ παρατυχόντος, ex tempore. è re nata, ſubitò, apud Thuc. & Plut. Dicitur & παρατυχὸν aduerbialiter, i. quum ſe offerat occaſio, ſeu quum liceat apud Thuc. l. 1.
Περιτυγχάνω, incido, fortè reperio. Xen. ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν, in iudicem iniquum incidere.

Προσυγχάνω,occurro,obuius fio,offero me: vel fortè occurro caſu obuius fio. Plut. Itidem τὸ προστυχὸν dicitur quod fortè fortuna nobis occurrit,fortuitum. Plat. Dicitur & ἐκ τοῦ προστυχόντος, ſubitò, ex tempore,ita vt fors tulit.Plut.

Προστυχής,έος,ὁ καὶ ἡ,idem quod προστυχών, qui fortè occurrit,obuius.

Προτυγχάνω,prior ſum,ante ſum.

Συντυγχάνω,concurro,occurro,obuiã fio Ariſtot. ἡ σελήνη συντυχοῦσ' ἡμῖν,nobis obuiam facta. Item conuenio,adeo, vt Luc. c. 8 οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ Item colloquor,congredior,conuerſor,commercium & conſuetudinem habeo. Dicuntur etiã nobis συντυγχάνειν,quę nobis contingunt ſeu accidunt: vnde συντυγχάνοντα, caſus, fortuiti euentus. Xenophan. Apud Plutarch.in Oth. πρὸς τὸ συντυχὸν, exponitur in euentum fortunæ : item in præcipitem caſum.

Συντυχία,ἡ,colloquium,congreſſus.Syneſ. Item euentus,caſus.Thuc.Σύντευξις,idem,Suid.

Ὑποτυγχάνω, protinus, appoſitéque reſpondeo, idem quod ὑπολαμβάνω.Hippocr.& Plut.

Deriuata à τυγχάνω, aſſequor, nanciſcor.

Τεῦξις,εως,ἡ,adeptio,conſequutio.Syneſ.

Τευκτικός,ή,όν, conſequendi ſeu adipiſcendi vim habens,qui aſſequi & adipiſci poteſt. Ariſtot.

Τυγχάζω, idem quod τυγχάνω, aſſequor, attingo: vnde τυγχάζεσθαι,Heſych.exp. στοχάζεσθαι.

Compoſita.

Ἀντιτυγχάνω,viciſſim adipiſcor,viciſſim conſequor,viciſſim nanciſcor Cum genit.

Ἀποτυγχάνω,aberro,non aſſequor : vt ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ aberro à ſcopo, ſcopum non attingo. Ariſtot.Demoſth.ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος, fruſtrari ſpe. Item perdo,amitto. Xenop. pæd. 1. διὰ ταῦτα ὧν εἶχον καὶ ἀπέτυχον.

Ἀποτυγχάνομαι,fruſtror,voti compos non fio:vnde ἀποτετυγμένος, fruſtratus, cui malè quid ſucceſſit. Dicitur res aliqua ἀποτυγχάνεσθαι , quæ præter animi ſententiam euenit, quæ non ex voto ſuccedit, ſæpe apud Luc.

Ἀποτυχόντως,præter votum.

Ἀπότευγμα,τό,res quæ malè & præter animi ſententiam ſucceſſit.Plut.

Ἀπότευξις,repulſa,ſiniſter & infelix ſucceſſus, cùm quis voti ſui compos non fit.Plut.

Ἀποτευκτικός, qui ſolet aberrare & fruſtrari. Dicitur ἀποτευκτικὸν φάρμακον, quod infelix eſſe & ſucceſſu carere compertum eſt: cui oppon. ἐπιτευκτικὸν,apud Gal.

Ἀποτυχία,& ἀποτυχία,ſpei fruſtratio, infelix ſucceſſus,infortunium:vel etiam repulſa.

Ἄτευκτος,qui cõſequutus non eſt.ἀτευκτέω, non attingo,aberro.Suid.cum genit.

Ἐκτυγχάνω,aſſequor.vnde partic,ἐκτυχὼν , aſſequutus G.eg.Naz.

1690 Ἐντυγχάνω,adipiſcor,inuenio,nanciſcor: vt apud Xen. ὁ τοῖς ῥᾴστοις ἐντυγχάνειν αἰσχιμώτατος χρώμενος,qui rebus inuentu & adeptu facillimis moderatè vtitur. Sic ἐντυγχάνειν ἐπιστολῆς, accipere & adipiſci literas : apud Syneſ.

Ἐπιτυγχάνω,aſſequor,nanciſcor:propriè de ſagittariis: vt & τυγχάνειν. Plutarch. Et Metaph. apud Demoſth.δόξης ἐπιτυγχάνων,gloriam aſſequens. Paſſiuè res aliqua ἐπιτυγχάνεσθαι dicitur quum ſuccedit & ex animi ſententia euenit.Et ἐπιτετυγμένως πραχθῆναι apud Polyb. res quæ felici ſucceſſu & ex voto geſtæ ſunt.

Ἐπιτυχής,έος,ὁ καὶ ἡ, qui voti ſui compos fit. Apud Iſocr.in Panethen. δόξα ἐπιτυχὴς καιρῶν, quæ occaſiones nanciſcitur.

Ἐπιτυχῶς,ita vt aſſequaris,feliciter.Iſocr.

Ἐπιτυχία,adeptio,proſper ſucceſſus.Alcidam.

Ἐπίτευγμα & ἐπίτευξις,adeptio,ſucceſſus. Item obuentio,reditus,prouentus.Suid.

Ἐπιτευκτικός,qui ſolet aſſequi id ad quod contendebat,ſucceſſu non carens , idem qui ἐπιτυχής : vt ἐπιτευκτικὸν φάρμακον. Paul. Ægin.l.3.c.78. cui opp. ἀποτευκτικόν.

*Ἐπιτετυγμένως,fœlici ſucceſſu,feliciter.Laert.

Κατατυγχάνω, euenio, ſucceſſum habeo. Dem.Exp. etiam aſſequor, ſortior, itidémque κατατυχὼν, voti compos,ſucceſſu vſus.

Περιτυγχάνω,nanciſcor.cum dat.Xen.Dem.Thuc.

*Συμπεριτυγχάνω,ſimul incurro.Ælian.

*Συντυχικός,fortuitus.Plut.

Compoſita ex nomine τύχη.

Ἀτυχής,έος,ὁ καὶ ἡ,infortunatus,infelix.Dem. Exponitur etiam,impos voti.

Ἀτυχῶς,infeliciter,item præter votum.Iſocr.

Ἀτυχία,ἡ,fortuna aduerſa, caſus aduerſus,infortunium. Item calamitas,clades.Plut.Iſocr.

Ἀτυχέω,ῶ,aduerſa fortuna vtor,infortunatus ſum, infeliciter rem gero.Iſocr. Xenoph.Syneſ. & alij. Interdum cum accuſ. vt apud Iſocr. in ep. ad Phil. οὕτω δὲ τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἀτυχοῦσι, tanto infortunio bellum gerũt. Significat etiam idem quod ἀποτυγχάνω,non aſſequor, voti compos non fio, fruſtror, repulſam patior:Xen. pæd.1. Interdum etiam cum genit.vt in Axiocho οὐκ ἀποτυχήσεις μου οὐδενὸς τῆς μετρίων,non feres repulſam.

Ἀτυχεῖσθαι, dicitur quod aduerſa fortuna geritur,apud Demoſth.

Ἀτύχημα,τό,idem quod ἀτυχία. Thuc.Ariſtot. Ἀτύχησις,idem.Heſyc.

Δυστυχής,idem cum ἀτυχής, miſer,calamitoſus,infelix. Iſocr.in Nic.Eurip.&c.

Δυστυχῶς,infeliciter,aduerſa fortuna.Luc.

Δυστυχία,aduerſa fortuna,calamitas.Iſocr.

Δυστυχέω, difficili & aduerſa fortuna vtor , res mihi ſunt aduerſæ,infelix ſum:Iſoc. Interdum cum dat. vt apud eundem,δυστυχῶ τῷ πολέμῳ,aduerſa fortuna vtor in bello. Interdum cum ἐν vel περί:vt Luc. δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Plutarch.in Camillo, δυστυχήσας περὶ τὴν μάχην. Interdũ cum accuſ.Hermog. δυστυχῶ τὴν ἀπαγγελίαν.Paſſiua voce δυστυχεῖσθαι dicuntur ea quæ non ſuccedunt feliciter,ſed aduerſa fortuna ſunt.

Δυστύχημα,infortunium,calamitas.Xen.

Ἐνδυστυχέω,(decomp.) infelix & miſer ſum in.Plutarch.

Εὐτυχής,fortunatus,felix.Plut.

Εὐτυχῶς,ſiue εὐτυχῶς,feliciter,fortunatè.Herod.

Εὐτυχία,felicitas,ſecunda fortuna.Iſocr.

Εὐτυχέω, felix ſum, feliciter rem gero, fortuna mihi fauet.Thucyd.lib.7.Xenoph.pæd.3.Apud Demoſth.pro cor. εὐτυχεῖτε in fine epiſtolæ, pro ἔρρωσθε,valete aliquando cum ἐκ vt apud Syneſ.ep.44. Ipſæ etiam res dicũtur εὐτυχεῖν quum feliciter ſuccedunt & ex animi ſententia.Thuc.lib.4.idémque εὐτυχεῖσθαι quum feliciter geruntur.Plut.Interdum εὐτυχέω ſignificat, aſſequor, conſequor, nanciſcor, adipiſcor,obtineo,impetro:cùm accuſ. & aliquando cum genit.apud Syneſ.

Εὐτύχημα,idem εὐτυχία,Xen.Plut.& alij.

Decomp. Διευτυχέω, vſquequaque proſpera vtor fortuna.

Ἐνευτυχέω,felix ſum in,feliciter ago in.Ariſtid.

Καπευτυχέω.vt καπευτυχῶ τοῦ διὰ τοῦ πράγματος, apud Areth.in Apocal.mihi hæc res ſucceſſit.

Συνευτυχέω, ſimul proſpera fortuna vtor, particeps ſum proſperitatis.Max.Tyr. 1691.

Κακοτυχὴς,idem cum δυστυχὴς.infelix. Eurip.

Κακοτυχέω,ῶ,infelix,ſum,infeliciter ago.Thuc.

ΤΕΛΟΣ

ΤΥΛΟΣ,ου,ὁ,callus ſeu callum:cutis in aliqua corporis parte obdurata ex labore vel opere. Luc. Dioſc. ¶ Item clauus ligneus. Ariſtoph. ¶ Item τὸ αἰδοῖον,vnde ἀποτυλόω,Heſych. & Poll.l.2. ¶Τύλους à medicis ſuperciliorum etiam pilos dici teſtatur.Poll.l.2.

Τυλώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,calloſus.Plut.

*Τυλόεις,idem quod τυλοειδὴς,calloſus.Nicand.

Τυλόω,calloſum reddo,callum obduco.Xen.

Τυλόομαι,calloſus & durus fio,obcalleſco.Dioſc.

Τύλωμα,τὸ,idem quod τύλος, Heſych & ſchol.Ariſtoph.¶Item pars pedis inferior:calcaneus,ſeu vola vel planta pedis.Poll.l.2.

Τύλωσις,εως,ἡ,ipſa actio callum obducendi, vel occalleſcendi. Medicis ſic dicitur magna & inueterata internæ palpebrarum faciei aſperitas,quæ iam callum contraxit Aegin.l.3 c.22.Act.l.7.

Τυλωτὸς,vnde τυλωτὰ ῥόπαλα,clauæ præferratæ.

Τύλη,ſeu τύλα,ἡ,idem quod τύλος,Ariſtoph. ¶ Item cameli à ſpina dorſi incipiens ſumma pellis.Heſ.Item culcitra ſeu culcita,lodix.Epig.l.2 Exp.& ſtragulum. Suid.

Τυλεία,& τυλεῖον,culcitra,Poll.ex Soph.

Τυλίττω, in modum culcitræ conuoluo:vnde τυλιχθεὶς exp.συσπειραθεὶς Exp. & perſcrutor,*more eorum qui euoluti ſtragulis aliquid perquirunt.*

Compoſita.

Ανατυλίττω,reuoluo ſeu euoluo quod eſt inuolutum, Luc.Exp.& ſimpliciter,voluo,voluto.

Αποτυλόω, glandem renudo.Pherecr.

Εντυλόω,callum obduco,idem quod τυλόω.

Εντυλίττω,inuoluo,Matth.27 Εντυλίττομαι,inuoluor. Ariſtoph.in Nub.

*Επιτυλίττω, euoluo,reuoluere, vt euoluere librum dicimus.Laert.

ΤΥΜΒΟΣ,ου,ὁ,buſtum ſepulchrum Hom. ¶Eurip.in Med. γέροντα τύμβον dixit capularem ſenem & prope diem buſto inferendum.

Τυμβίας αὐδὴ,vox ſeu ſermo ſepulchralis.Nonn.

Τυμβὰς,άδος,ἡ,dicitur venefica,quod identidem circũ ſepulchra verſetur.Heſych.

Τυμβείτης,ου,ὁ,ſepulchralis. Suid.ex Epigr.

Τυμβεύω, buſto infero,tumulo ſepelio. Soph. Apud eundem in Elen.τυμβεῦσαι χοὰς,exp.libamina ſuper buſtum effundere. Apud Lycoph Ἄσαρκα μιστύλλων ἐτύμβευσε τάφῳ,exp. deuorauit:quaſi in ventre ſepeliit.

Τύμβευμα,id quod buſto infertur,cadauer.Eur.

Τυμβεία,ἡ,tumulatio,inhumatio.apud Suid.

Compoſita.

*Ατυμβευτος,carens tumulo,non humatus.Oppian.

Ἄτυμβος,ὁ καὶ ἡ,buſto carens,inhumatus,inſepultus.

Ἐπιτύμβιος,ſeu ἐπιτυμβίδιος,ſuper ſepulchro poſitus:vt ἐπιτύμβιον κρηπὶς:in Epigr.Item ad ſepulchrum pertinens,ſiue ad ſepulchri honorem: vt ἐπιτύμβια θέσμα,apud Non. Et ἐπιτύμβιος vel ἐπιτυμβίδιος λόγος,oratio quæ ad ornandum ſepulchrum habetur Ἐπιτυμβίδιοι cognominatæ fuerunt etiam alaudæ: apud Theocr.idyll.7. vel quod vt plurimum circa buſta verſentur: vel quod veluti τύμβον in capite ferant:habent enim aliquid erectum in eo & galerum quendam,vnde & galeritæ dicuntur teſte eius ſchol.

Ἡμιτύμβιον , dimidiatum vel paruum buſtum. Suid. ¶Poll l.7.c.16.ex Ariſtophanis Pluto, Ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύμβιον λαβὼν, τὰ βλέφαρα περιέψησεν , ἡμιτύμβιον id eſſe dicit quod in media comedia vocabatur καψιδρώτιον,nunc verò σουδάριον. Sed quidam in hoc ſignificatu ibi legunt ἡμιτύμβιον,quomodo & Galen.apud Hippocr.ἡμιτύμβιον teſtatur eſſe ὀθονίου παχέος μέρος,partem craſſi lintei.

Περιτύμβιος,qui ſepulchro ſeu buſto circumfuſus eſt. vt περιτύμβια δάκρυα in Epigr.

ΤΥΝΟΣ,vel potius τυννὸς ,(& apud Heſych. τυννὸς)paruus,μικρὸς,ſcho.Ariſtoph. 1692

Τυννοῦτος,vel(Attica terminatione)τυννουτοσὶ,paruus, paruulus,tantillus : vocabulum eſt Atticum frequens apud Ariſtoph.vt in Acharn. Ὁ δ᾽ ἀνὴρ ὁ λέξων οὑτοσὶ τυννουτοσί.vbi ſchol.annot. τυννουτοσὶ dici offendendo minimum digitum,& in Nub.ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ à ventriculo tantillo.

ΤΥΠΤΩ,F.ψω,verbero,percutio,pulſo,tundo. Xeno. pæd. 5.τύπτει αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον.

Τύπτομαι,verberor,percutior,&c.Hom.Plat.

Τύμμα,τὸ,ictus,percuſſus,plaga.Theocr.

Τυμμὴ,ἡ,idem apud Suid.

Τυπὴ,ἡ,pro iiſdem,apud eundem. Scribitur & τύπη apud Heſych.

Τύπης,ου,ὁ,eidem eſt πλήκτης,percuſſor.

Τυπάζω,idem quod τύπτω,apud eundem , Τυπέω, pro eodem Heſych.

Τυπετὸς,ὁ,percuſſio,verberatio ; peculiariter ea qua in luctu & mœrore quidã pectora tundunt & pulsãt, quidam caput & femur percutiunt:planctus, plangor,Dion.Halic.hiſt.l.5.

Τυπίας,ου,ὁ,qui ictibus aut malleo ductus eſt, ductilis:vt τυπίας χαλκὸς,apud Poll.l.7.

Τυπὰς,άδος,ἡ,malleus.Plutarch. Τυπὶς,Pro eodem. Apol.

Τύπος,ου,ὁ , veſtigium & nota percutiendo ſeu pulſando impreſſa.Athen.Interdum & veſtigium quocunque modo impreſſum:vnde χύτρας τύπος, veſtigium quod in cinere impreſſum reliquit,apud Plutarch. Symp.8. Item figura,ſimulachrum, imago, effigies τύπος τοῦ θεοῦ,apud Herodian. Interdum τύπος,dicitur exemplum ſeu exemplar quod imitatur. Lat. forma & formula:vt in Ep.ad Tit.ca.2.σεαυτὸν παρέχων τύπον καλῶν ἔργων. Item deſcriptio minus exacta,& quæ fit rudiore Minerua:vnde τύπῳ exp.pingui Minerua,craſſo modo,interdum & ſummatim, paucis Ariſtot. eth.1.ca.3. τύπῳ τἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι. Theophr hiſt.pl l. 3. ὡς ἐν τύπῳ καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν , vt ſummatim dicam. ¶In medicina τύπος nominari dicitur forma atque ordo qui per acceſſiones remiſſionéſque in morbi temporibus notatur, quoq; morbi genus diſcernitur : vnde Galeni liber περὶ τύπων.¶Erat & τύπος,iudicium quoddam quo iis interdicebatur foro qui creditoribus paria non facerent:teſte Philoſtr.in vitis Sophiſt.& Cęl.Rhod.l.& cap.20.

Τυπώδης,εος, ὁ καὶ ἡ , non exactus,rudi deſcriptione comprehenſus:vt τυπώδης μάθησις,Ariſtot.

Τυπωδῶς,idem quod datiuus τύπῳ. Cic.ad Att.l.4. Exp.& expreſsè,graphicè:apud Strab.

Τυπικὸς,figuratus,ſymbolicè innuens,Greg.

Τυπικῶς,typicè,per figuram & formam.

Τυπόω,ῶ,informo,figuro,ſignum imprimo vel inſculpo Appian. ἐτύπωσεν ἐπιστολὴν τῇ σφραγῖδι τοῦ Μαρκέλλου, ſignum impreſſit. Apud Greg. τῆ γραφῆ τυπωθέντος, exp. ſacræ ſcripturæ penicillo effigiati.

Τύπωμα,τὸ,idem quod τύπος, figura:vt τύπωμα μορφῆς apud Eurip.Apud Soph.τύπωμα χαλκόπλευρον,vrna ærea ſeu ex ære ſculpta.

Τύπωσις,figuratio,formatio,expreſſio.

Τυπωτὸς,informatus,expreſſus,effictus,Lycophr.

Τυμπάνιον,paruum tympanum.Strabo.

Τύμπανον,τὸ,baculus,baculum. Item inſtrumentum quoddam bellicum quo cietur ſonus.Hom.

Τύμπανον,*itidem* fuſtis ſeu baculus,teſte Suid.Eſt

τύμπανον ſeu τύμπανος, etiam inſtrumentum quo pulſato ſonus cietur, Eurip. Athen. ¶ Dicitur & auis quædam τύμπανος, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 1.

Τυμπανίης, ιντος, & τυμπανίτης, & τυμπανίας, ου, ὁ, dicitur hydrops quidam, quòd eo venter ita tẽdatur, vt tympanum & ita tentus pulſatúſque tympano ſimilem ſonum reddat. Nican. in Alexiph. Hip.

Τυμπανίζω, fuſtibus cędo: vnde in ep. ad Hebr. ca. ἐτυμπανίσθησαν, quidam exp. fuſtibus cæſi ſunt. Item tympanum pulſo ſeu tundo. Reg. l. 1. c. 21. ἐτυμπάνιζεν ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς πόλεως.

Τυμπανισμὸς, tympani pulſatio. Plut.

*Τυμπανιστὴς, qui tympanum pulſat. Strabo.

Τυμπανίστρια, quæ tympanum pulſat. Dem.

*Τυμπανώδης, tympano ſimilis, tympanum referens Ægin.

Κτυπέω, (factum ex τυπέω pleonaſmo τοῦ κ) pulſu ſonitũ cieo, qualis eſt tympani, ſtrepo, reſono. Il. ψ. de arboribus cæſis. ταὶ δὲ μέγα κτυπέουσαι πίπτον. magno cum ſonitu terram pulſantes. Luc. de ſalt. τῶν τοῖς σανίσιν ἀπὸ δίνησι κτυπούντων. Significat etiam, quatio,

1663 percutio, tundo: vt apud Heſiod. in Aſp. χθὼν δ' ἐκτύπον ὠκέες ἵπποι. Apud Eur. in Rheſo, Πολλοῖσι σὺν κτύποισιν ἐκτύπει φόβον exp. metum ſonitu incutiebat.

Κτυπέομαι, idem. Ariſtoph. in Pluto.

Κτύπημα, τὸ, ſonitus, ſtrepitus: propriè, qui pulſu cietur: interdum & fragor. Eurip.

Κτύπος, ου, ὁ, idem. Il. τ. Od. ω. Xen. pæd. 7.

Compoſita ac primùm ex τύπτω cum præpoſ.

Αντιτύπτω, viciſſim verbero, repercutio. Ariſtoph.

Αντίτυπος, ου, & ἀντιτυπής, έος, ὁ καὶ ἡ, ictum repellens, repercutiens, vel qui pedum illi ſui non cedit, nec rumpitur: durus, aſper, vt ξύλον ἀντίτυπον, Luc. in Hermot. Sic ἀντίτυπον ῥέεθρον, apud Hero. l. 6. Metaphoricè homo ἀντίτυπος, dicitur, qui monentis verba non admittit: ſed inſtar duræ incudis repercutit: renitens, refractarius. Plat. interdũ ſignificat, contrarius, repugnans: vt ἀντίτυπος μῦθος, apud Nonn.

Αντιτυπία, ἡ, renixus τοῦ ἀντιτύπου: durities, aſperitas. Athen. Exp. etiam, diſſidentia & contrarietas. apud eũdem.

Αντιτύπως, repercutiendo, cum repercuſſione & renixu. Item durè, aſperè.

Αντιτυπέω, ſum ἀντίτυπος, repercutio, relido, Luc. μὴ ἀντιτυποῦντες τῇ πληγῇ. Item renitor, reſiſto, refragor. Ariſtot. eth. 4. c. 6.

Αποτύπτω, verberare deſino, Αποτύπτομαι, deſino vapulare. Herodot. l. 2.

*Προτύπτω, ante verbero, prior verbero ſeu cædo. Hom.

Υποτύπτω, verbero. Exp. & ſuffringo, decutio. Greg.

Compoſita ſine præpoſitione, ac primùm retinentia τὸ π.

Πατροτύπτος, ου, ὁ, patris percuſſor aut verberator, qui patrem verberibus afficit. Poll. ex Iſæo.

Κτερνοτύπτης, qui pectus tundit ſeu ferit: *vt fit in dolore.* Heſyc. & Suid.

Στερνοτυπτέομαι, pectus ferio, pectus verbero ſeu plango. Suid.

Compoſita formata ex temporibus verbi τύπτω, quæ τ abiecerunt, & ex τυπέω.

*Αλίτυπος, à mari percuſſus. Æſchyl.

Αλληλοτυπεῖν, ſeſe inuicem ferire, Αλληλοτυπία, mutua conflictio. Philo de mundo.

Βούτυπος, boues cædens, qui boues mactat. Athen. l. 14. ¶ Eſt etiam ſpecies animalculi quod ἵμπις dicitur, teſte Heſych.

Δουρατυπής, haſta verberatus. Δουρατυπὴς σφῦρα, malleus ad tundenda ligna: in Epigr.

Εγγλωσσοτυπέω, ſeu ἐγγλωττοτυπέω, q. d. lingua crepo: in ore ſemper habeo & iacto. Ariſt.

Ζηλότυπος, inuidia percuſſus ὁ ζήλῳ τυπεὶς: qui præ feruore amoris riualem pati nequit, ſed aliis eiuſdem amoris inuidet ſocietatem. Ariſtoph. Luc.

Ζηλοτυπία, ἡ, zelotypia: propriè, illa inuidentia, qua riualem in amore mulieris pati non poſſumus, generaliter, ægritudo ex eo quòd alter quoque potiatur ea re quam nos ipſi concupiuimus. Plu. Luc. Æſch. &c.

Ζηλοτυπέω, zelotypus ſum, præ feruore amoris riualem pati nequeo. Athen. l. 12. ζηλοτυπήσασα τὴν αὐτῆς γυναῖκα. Et generaliter, zelo ducor. Greg. Item æmulor, zelo bono proſequor. Idem, ζηλοτυπεῖ τὴν ἀλλήλων κινδυνεύουσαν. Item inuideo, animo maligno proſequor. Æſch. contra Cteſip. κατάθαρμα ζηλοτυποῦν ἀρετήν.

Decomp. Αζηλότυπος, zelotypia & inuidia carens. Cic. ad Att. Αζηλότυπος, quem æmulari aut cui inuidere nemo ſolet. Plut.

Διαζηλοτυπέομαι, æmulor, inuideo. Athen.

Επιζηλοτυπέω, zelotypia laboro.

Ηλότυπος, clauo percuſſus aut fixus. Nonn.

Ιλοτυπής, iaculo ſeu ſagitta percuſſus. Epigr.

Καλοτύπος, ligna tundens: ita dicitur picus Martius, à tũdendis arboribus. Heſyc.

Κεντροτύπος, aculeo feriens. ſchol. Ariſt.

Λατύπος, q. d. qui tundit ſeu percutit lapides, lapicida. Poll. ex Soph.

Λατύπη, ἡ, quod è lapide abraditur. Plu. Item terra figlina, terra Cimolia, vel gypſum. ſchol. Ariſtoph. Numeratur & inter χαλκέως inſtrumenta, apud Plut.

Λατυπέω, lapides incido. Item muros è lapidibus extruo. Lycophr.

Μηροτυπής, femora feriens ſeu percutiens. Anth. Ep.

Ορειτύπος, qui ligna in montibus cædit, lignator. Pro quo dicitur & ὀρεοτύπος & ὀρειτύπος.

Ορειτυπίη, labor ille quem in montibus ſubeunt. Hippocr.

*Παλιντυπής, repercutiens, qui repercutitur: ἀντιτυπής. Apoll.

Στερνοτυπής, pectora tundens & feriens. Apud Euri. in Suppl. στερνοτυπεῖς κτύποι, ſtrepitus pectora plangentium.

Στερνοτυπέομαι, idem quod ſupra στερνοτυπτέομαι. Athen. l. 6. & Syneſ. ep. 132.

Στερνοτυπία, pectoris planctus ſeu percuſſio. Luc.

Χαλκότυπος, ære percuſſus aut inflictus: vt χαλκοτύπους ὠτειλάς. Il. τ. Χαλκοτύπος, qui æs percutit, faber ærarius. Plut. in Per. Accipitur & pro χαλκοπλάστης, apud eundem περὶ δεισιδαίμον & Xen. Hellen. 3.

Χαλκοτυπικὸν, dicitur quod fingitur à fabro ærario ſeu æris fuſore. Plut.

Χαμαιτύπος, humi tundens: vt χαμαιτύποι, accipitres, qui humi roſtro ſuo & vnguibus in prædam irruũt: eámque tundunt. Ariſtot.

Χαμαιτύπη, ἡ, ſcortum triuiale, quod humi ſe cuiuis proſtituit. Plut. de educ lib.

Χαμαιτυπεῖον, locus in quo eiuſmodi meretriculæ ſe proſtituunt, lupanar. Suid.

Χαμαιτυπία, ſcortatio, cum triuiali ſcorto. Heſ.

Χορεύτυπος, qui in choro ſeu chorea terram pedib. pulſat: vel ὁ χορὸν τύπτων, i. ipſum ſaltationis locum. Apud Hom. Mercurius chelyn ſuam inuentã χοροίτυπον appellat, vel quòd inſtrumentum muſicum in de cõfectum efficiat vt choreæ agitentur & terra à ſaltantibus pulſetur: vel quòd ipſum inſtrumentum digitis pulſetur in choreis: qua ſignif. ſcribendum foret χορείτυπον.

Χορειτυπία, ipſa actio plaudendi pedib. ſolum inter ſaltandum: chorus vel chorea. Il. ω.

Χρυσότυπος, ex auro percuſſus, ex auro confectus, deauratus vel aureus. Eurip.

Compoſita cum nomine τύπος & eius deriuatis.

Αναπυπόω, & ἀνατυπόομαι, reformo, iterum formo. Et metaph. informo aliquid in animo, informationem rei alicuius concipio, imaginor. Greg. Ανα-

Ἀνατύπωσις,reformatio:vel formatio.Heſyc.Item imaginatio διανόησις.Suid.

Ἀντίτυπος,ſeu ἀντίτυπον,typus,figura,exemplũ.Grego. Significat etiam exemplar,ἀντίγραφον, apud Syn.in ep.ad Theophr.Adiectiuè etiam accipitur ἀντίτυπος, pro,eandem formam habens,ſimilis:vt ἀντίτυπα εἴδη, apud Nonn.

Ἀποτυπόω,& ἀποτυπόομαι,exprimo,effingo.Plat.

Ἐναποτυπόω,(*decomp.*)imprimo.

Ἀρτίτυπος ὀπωπή,aſpectus recens formatus.Nonn.

Ἀρχέτυπον,τὸ,exemplar,primigenium , forma primigenia:typus initio factus &omniũ primus.Luc.Dicitur & ἀρχέτυπος γραφή,apud Phil.Vtriuſque autem vocis proprius vſus eſt in imaginibus,metaphoricus in aliis rebus.

Ἀρχετυπία,exemplar,idea.Dionyſ.Areop.

Ἄτυποι,dici putatur qui non ſatis expedito plectro linguæ vtuntur,quaſi non ſatis verba exprimentes cõformantéſque.Item qui decenti & iuſta membrorũ forma deſtituti quaſi monſtroſi ſunt.

Ἀτύπωτος,non formatus,non expreſſus.Suid.

*Αὐτότυπος ὁ καὶ ἡ,à ſeipſo impreſſus.

Γνωμοτύπος,q d.ſententiarum excuſor,ſententiarũ fabricator.Ariſtoph.in Ran.

Γνωμοτυπικὸς,qualis eſt τῶν γνωμοτύπων.

Γνωμοτυπικῶς,exp.γνωμολογικῶς.Suid.

Γνωμοτυπία, exp.γνωμολογία,ἀκρίβεια.

Διατυπόω,informo,inſtituo.Item conformo,melius diſpono.Suid.Item ſancio,condo:vt διατυποῦν νόμους. Luc.Item conſtituo,ſtatuo,animo concipio. Hero.

Διατύπωσις,informatio.Baſil.Item informatio.i.deſcriptio,lineamentum.Exp.& conſtitutio, ſtatutum.itẽ teſtamentum:apud Chryſoſt.

Dec. Ἀδιατύπωτος,qui informatus & effictus non eſt,i nformis.Ocell.

Δυσδιατύπωτος δοῦλος,ſeruus qui ægrè ad bonos mores formatur.Chryſoſt.

Ἔκτυπος,expreſſus ex archetypo.Plin.l.35.c.12.

Ἐκτύπως,expreſsè: vnde ἐκτυπώτερον, expreſſiùs, perfectiùs,apud Greg.

Ἐκτυπόω,exprimo,effingo.item informo.Plut.

Ἐκτυπόομαι,idem.Plat.de leg.l.6.

Ἐκτύπωμα,expreſſio,effigies.

Ἔντυπος,impreſſus.Ἐντυπάς,(aduerb.)impreſſo corporis veſtigio.Il.ω.

Ἐντυπόω,& ἐντυπόομαι, imprimo. Item formam & effigiem exprimo.Ariſtot.

Ἐντετυπωμένως, impreſſo veſtigio.Heſych.Suid.

Ἐντύπωσις,dicitur humeri acetabulum,vbi humerus cum brachio coaleſcit.Poll.l.2.

Ἐντυπωτὴς,impreſſor.

Ἱερότυπος,cui ſacra figura impreſſa eſt.Dion.

*Ἰσότυπον,exemplar.in Auth.

Μετατυπόω,transformo. Μετατύπωσις,transformatio ſeu transfiguratio,ſchema quoddam apud Gramm. quo aliquid trãsformatur ex compoſita dictione in ſimplicem,teſte Euſth.vt quum λευκὴ πέτρα,dicitur pro λευκόπετρα,& κενὴ δόξα pro κενοδοξία.

Παράτυπος,perperam cuſus & ſignatus.ſchol.Ariſt.

Παρατυπόω, perperam formo ſeu figuro:vel,obiter & in tranſitu formo.

*Παρατύπωσις,informatio,expreſſio,effigies. τύπωσις. Plut.

Παρατυπωτικῶς,rudiùs,minúſque expreſsè,craſſiore Minerua.Gal.de cauſ.ſymp.l.3.

Πρόσυπος,appreſſus,ſeu impreſſus.Athen.

Προσυπόω,apprimo:προσυπωθῆναι,apprimi.Gal.

Πρότυπος,ſeu πρότυπον, futuri operis præcedens typus & forma ſpeciminis gratia.Plin.l.35.c.12.

Προτυπόω,præformo,ſeu præinformo.

Πρωτότυπος,idem quod ἀρχέτυπος:exemplar ex quo ſimile facimus.Apud Gramm. πρωτότυπον nomen dicitur primitiuum ſeu primigenium.

Σταυρότυπος,crucis typum & formam gerens.

Σταυροτύπως,typo & forma crucis.

Ὑποτυπόω , ſeu ὑποτυπόομαι , informo, delineo, & oculis ſubiicio,repræſento,& ſpeciem rei informo. Ariſtot.eth.lib.1.c.7. δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρῶτον εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι , informare primùm & ſummaria deſcriptione deſignare.Ὑποτυποῦσθαι,expo. etiam,animo verſo & imaginor,apud Herodian.

Χονδρότυπος,ex cartilagine formatus,cartilaginis figuram habens.Ariſtot.an.l.9.

Compoſita ex τυμπανίζω.

Ἀποτυμπανίζω,fuſtibus concido.Dem.& Plu.Exp.etiã, tympanis & fidiculis extendo.Athen.

*Ἐκτυμπάνωσις, cùm venter aut aliquid aliud tympanum intumeſcit,ſeu in modum tympani.Strab.

Περιτυμπανίζω, tympanorum pulſatione & boatu circundo, vnde apud Plu. αἱ πηγαὶ περιτυμπανιζόμεναι dicuntur ἐκμαίνεσθαι καὶ ἐκταράττεσθαι.

Compoſita ex κτυπέω & κτύπος.

Ἁλίκτυπος,mari ſeu vndis marinis reſonãs,mariſonus Epigr.Apud Eur.in Or.ἁλίκτυποι dicũtur piſcatores, quòd mare remis pulſantes ſtrepitum excitent.

Ἀντίκτυπος , contra ſeu ex aduerſo ſonans:contrarium ſonum edens:Apud Non.ἀντίκτυπος ὀμφή,vox reſpõdentis.

Ἀποκτυπέω,ſonum edo vel cieo.Suid.

Βαρύκτυπος,grauiter reſonans.grauiſonus:epitheton Iouis,à tonitruorum graui horrendóque ſonitu:apud Hom.Heſiod.

Βολεκτυπία,ſonitus ex iactu teſſerarum.

Δορίκτυπος,herba ſtrepens.

Ἐπικτυπέω,inſono.inſtrepo,perſtrepo.Ariſt.

Ἑπτάκτυπος φόρμιγξ,q.d.ſeptiſona cithara.Pind.

Ἐρίκτυπος,magnos edens ſonitus.Heſiod.

Λυρόκτυπος,qui lyram pulſans ſonitum ciet.

Λυροκτυπία, lyræ pulſus,vel lyræ pulſatæ ſonus.

Μενέκτυπος,qui bellicos ſtrepitus & tumultus ſuſtinet nec expaueſcit.

Περικτυπέω,circumſtrepo,circumſono.Baſil.

Ἀπερικτύπητος(*decomp.*)qui nullis ſtrepitibus circumſonat,ſeu circumſonatur.Suid.

Χαλκόκτυπος,ære pulſato ſonitum edens.Athen.

Χιονόκτυπος,niue obrutus & conſperſus.Soph.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ,ου,ὁ,tyrannus,rex,princeps.Euripid.in Suppl. Τίς γῆς τύραννος ; quis huic ditioni imperat? Sic Ariſtoph.& Athen. Quum autem initio honeſtum eſſet vocabulum,poſtea principum malitia & crudelitate creſcente vituperari cœpit,& in malam partem acceptum fuit pro rege ſeu principe iniquo. Iſocr. Ariſtot.&c.Interdum adiectiuè:vt τύραννα σκῆπτρα apud Æſchyl. in Prom. & τύραννον πόλιν,apud Thuc.l.1.¶Eſt & auis nomen apud Ariſtot.hiſt.ann. lib.8.

Τυραννικὸς,ὁ,tyrannicus,ad tyrannum pertinens.Eurip. Dem. Item à tyranno profectus ſeu tyrannum decens,quo tyrannus vtitur:vt τυραννικοὶ νόμοι. Plat.Item tyrannidem exercens. Plut. Item dominandi peritus Iſocr.

Τυραννικῶς,tyrannicè,tyrannorum more.Iſocr.

Τυραννία,ἡ,tyrannis, tyrannicus dominatus.Xen.

Τυραννιάω, tyrannidem affecto.Suid. Apud Laert.in Plat. Plato τῷ λόγῳ Διονυσίῳ τυραννιᾶν dicit,i.tyrannidem declarare.

Τυραννὶς,ίδος,ἡ,idem cum τυραννία. Interdum generaliter accipitur *pro* regnum,imperiũ.Eurip.Iſocr.&c. Sæpius in malam partem,pro dominatu iniuſto & crudeli Ariſtot. Plut. & Herodian. ¶Τυραννὶς,dicitur etiam vxor tyranni ſeu principis in libro Eſther c.2. 1696

Τυραννεῖον,τὸ,domus ſeu domicilium tyranni.Plut.

Τυραννεύω,ſum τύραννος,regno,impero.Eur.in Elect.

Νῦν ἱ πάντες ἀμίτρηοι, Γῦ ἐς τυραννεύουσι φίλοι βασιλῆες. Et in malam partem,tyrannidem exerceo,tyrannum ago. Appian.

Τυραννεύομαι, ſum ſub tyranno,tyranno ſubiectus ſum,tyranno pareo. Plat. Thuc.

Τυραννέω,idem quod τυραννεύω. Athen.l 1. τυραννεῖν ἐπιχείρησε τ̃ πατρίδος. Dem. Philipp.3. τυραννοῦσι τῶν τότε σώζοντας αὐτῶν, tyrannidem exercent in eos à quibus tunc ſeruati fuerant. Item generaliter dominor, obtineo,vel exupero. Alex. Aphr.

Τυραννέομαι,idem quod τυραννεύομαι. Plat. ſignificat etiam,cogor, vim patior, violor. Greg.

Τυραννησείω, cupio τυραννεῖν, tyrannidem & imperium affecto. Laert. lib. 1.

Τυραννίζω,cum tyrannis facio,tyranno faueo.

Compoſita.

Ατυράννευτος,ὁ,ὁ ἢ ἡ,liber à tyrannico dominatu. Th.

Εντυραννεῦσθαι,tyranno ſubiectum eſſe.

Ισοτύραννος, tyrannis par & æqualis:vt ἰσοτύραννος ἀρχὴ apud Ariſtot. polit.2.c.7.

*Καταυτυραννέω,tyrannidem exerceo,τυραννέω. Strab.

Μισοτύραννος,tyrannorum ſeu tyranni oſor.

Συντύραννος,tyrannici dominatus particeps.

*Συντυραννέω,ſimul tyrannidem exerceo. Strab.

Φιλοτύραννος,amans tyrannorum vel tyrannidis.

Ωμοτύραννος,crudelis tyrannus. Maccab.l.2.c.7.

ΤΥΡΟΣ,οῦ,ὁ,caſeus. Hom. Ariſtoph. Athen.

Τυρώδης,εος,ὁ ἢ ἡ,caſeolus,è caſeorum genere. Plut.

Τυρόεις,εντος,ὁ,idem Τυρόεις,ſ. ἄρτος,panis qui intritum caſeum permixtum habet. Theocr. Pro eodem per contract. τυροῦς, vnde τυροῦντες ἄρτοι qui & τυρῶντες.

Τυρίον,ου,τό,caſeolus. (apud Euſt. & Athen.l.3.

Τυρόω,ῶ,coagulo & cogo in caſeũ. Item agito,turbo, *ſicut lac rudicula agitatur,dum condenſatur.* Athen.

Αλλὰ διαφθείρουσι κακῶς τυροῦντες ἅπαντα.

Τυροῦσθαι,dicitur lac quum in caſeũ condenſatur, Apud Gregorium ὑπὲρ γάλα ἐτυρώθητε, à quibuſdam exponitur lacte candidiores facti eſtis:ab aliis,conglutinati eſtis.

Τυρεύω,f. σω,idem quod τυρόω,in caſeũ cogo & denſo: vnde τυρεύεται γάλα. Ariſtot. Item agito,turbo,commiſceo. Heſy. & Euſt. Exponitur & machinor,ſtruo. Dem.

Τύρευμα,τό,lac coagulatum & condenſatum:vel lacticinium: Eur. in Cyclop.

Τύρευσις,εως,ἡ, & τυρεία,ἡ, lactis coagulatio & in caſeum denſatio:exp. & confectio caſei. Ariſtot.

Compoſita.

Αλίτυρος, caſeus ſale aſperſus. in Anth. Epigr.

Ατύρωτος,ὁ ἢ ἡ, qui in caſeum denſatus & coagulatus non eſt:vel qui in caſeum denſari ſeu coagulari nequit. Dioſc.l.3 c.41.

Βούτυρον,ου,τό,butyron:ſpuma lactis:concretiúſq; quàm ſerum:inde dictum quòd è bubulo lacte vt plurimũ fiat:teſte Galen. & Plin. vide & de eo Dioſc. l.2.c.8 ¶ At βούτυρος,ου,ὁ,herbæ ſpecies. Heſych. ex Dionyſio.

Βουτύρινος,ου,ὁ,è butyro factus. Dioſ.

Συντυρόω,ῶ,in caſeum cogo & condenſo,coagulo. Metaph. huius paſſiuo vtitur, Ariſtoph.

Υποτυρίς,ίδος,ἡ,edulij genus apud Athe.l.14 quod fieri ſcribit melle iniecto lacti,dum coagulatur:coagulatio autem iam cribello aut flabello vimineo imponi,vt ſerum perfluat.

1697 ΤΥΡΣΙΣ,εος,ἡ,turris:ea præſertim quæ eſt in mœnibus, vt vult Gal. apud Hippocr. Dicta à Thyrrenis ipſarũ inuentoribus. ¶ Eſt etiam ambitus muri, apud Suid. ex Xen in Ped. ¶ Item propugnaculum Heſych. Pro munitionib. aut ambitu vrbis à Philoſtrato poni tradit Bud. Dicitur etiam τύρσος,Suid.

ΤΥΦΛΟΣ,οῦ,ὁ,cæcus,oculis captus,orbus luminibus. Hom. Plut. &c. Metaphoricè dicuntur τὰ τυφλὰ τ̃ σώματος,partes corporis quæ non habent oculos,apud Xeno pæd.3. apud architectos τυφλοὶ τοῖχοι cæci parietes,in quibus non ſunt feneſtræ quæ lumen inferant. Apud medicos τυφλὸν ἔντερον,dicitur inteſtinũ à ventriculo ordine quartum:quoniam vno foramine,tanquam oculo ſit præditum. Dicitur etiam homo τυφλὸς eſſe rei alicuius quam non perſpicit & videt:vt apud Pl. in Solone, τυφλός ἐστι τ̃ μέλλοντος ὁ ἄνθρωπος. ¶ Item qui non videtur,vix apparens,obſcurus:vt τυφλὸν ζῶμα,in Epigr. Τυφλὴ πηγὴ, fons non apparens. Xen. ¶ Item ſurdus, κωφὸς Heſych.

Τυφλότης,ητος,ἡ,cæcitas. Plut. Ariſt.

Τυφλόω,ῶ,f. ώσω,excæco,obcæco,oculis priuo. Eur.

Τυφλόομαι,οῦμαι,excæcor,oculis priuor. Metaphoricè apud Pind. in Olymp. περὶ δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί,futura non cernũt mentes. Apud Pla. in Tim. τούτων τυφλωθεὶς,exp. his orbatus. Dicitur & vox τυφλοῦσθαι,i. obſcurari. Plut.

Τύφλωσις,εως, ἡ,excæcatio ſeu obcæcatio. Exp. & cæcitas. ſchol. Ariſtoph.

Τυφλώδης,qui mutus ſedet & velut attonitus. Gal.

Τυφλώττω,cæcus ſum,cæcutio. Metaphoricè plerunque de animo dicitur. Herodot. & Greg.

Τυφλῖνοι,dicuntur ſerpentes cæci:quibuſdam cæciliæ. Ariſtot. hiſt. an.l.8.

Τύφλη,nomen piſcis apud Athen. lib.7.

Compoſita.

Ατυφλόω,ῶ,excæco ſeu obcæco. Plut.

Εκτυφλόω,ῶ,idem. Plut. Εκτύφλωσις,excæcatio.

*Περιεκτυφλόω,excæco. Plut.

Επιτυφλόω,ῶ,obcæco.

Υπότυφλος,aliquantum cæcus,luſcioſus.

ΤΥΦΩ, F. θύψω, fumum excito:in qua ſignificatione dicitur etiam τύφω καπνὸν,apud Herodot. Dicitur etiam τύφω καπνῷ fumo excitato infeſto. Ariſtoph. ¶ Item accendo, incendo,inflammo,vro. Eurip.

Τύφομαι,fumo infeſtor. Apollon. Item neutraliter,fumo,fumigo:vt Eſaiæ 42. λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει, linum fumigans non extinguet. ¶ Item incendor,inflammor,vror. Plut. Item neutraliter,ardeo. Exp. & marceſco,ſeu flacceſco. Heſyc.

Θύψις,εως,ἡ,vſtio,crematio. Suid. & ſchol. Ariſtoph.

Θυμάλωψ,titio,ſemiuſtus carbo:ſeu titio ex igni ſublatus & ambuſtus. Ariſtoph.

Τυφεδὼν,όνος,ἡ,accenſio,inflammatio,vſtio Suid.

Τυφεδανὸς,ου,ὁ,epitheton decrepiti & cuius cadauer propediem ſit cremandum. Ariſtoph.

Τῦφος,ſeu τύφος,ου,ὁ,fumus:apud Macr. Aurel. ¶ Item iactãtia,oſtentatio,arrogãtia,faſtus, inſolentia. Luc. ὁ τ̃ τύφου ἀπαιωρηθεὶς κὴ χαύνη σταυπένη Sic Plut. Exp. & ſtupor attonitus:apud Hipp.

Τυφώδης,εος,ὁ ἢ ἡ,decrepitus & capularis. Apud medicos,τυφώδης πυρετὸς,febris quædam cõtinua & ardens,de qua vide Gal.

Τυφόω,fumo infeſto vel eneco. Heſyc. ¶ Item effero & inſolentem reddo Cum accuſ. Plut.

Τυφόομαι οῦμαι,efferor,inſoleſco. Laert. Item ὁ τετυφωμένος,qui è mente ſua collocatus & attonitus: Ariſtot. Dem. Plut.

Τυφῶν,ventus quidam repentinus ſeu procella:vortex igne factus,ſeu vortex procelloſus & euerberans. 1698 Ariſtot. Pro eodem dicitur & τυφώς,apud Eur. & Ariſtoph.

Τυφωνικὸς,οῦ,ὁ, typhonicus:vt ἄνεμος τυφωνικὸς,ventus,

rus tempeſtuoſus, ac typhonis quodammodo æmulus. Act. ep. 27.

Τυφῶν, ſeu τυφῶς, & poeticè τυφάων & τυφωεύς, nomen proprium gigantis, Typhon ſeu Typhoeus. Hom. & Heſiod.

Τυφαόνιος, Typhaonius, ſeu Typhonius.

Compoſita ac primùm ex τύφω, & τυφόω.

Ἐκτυφόω, & ἐκτύφω, in fumum redigo.

Ἐκτυφόομαι, & ἐκτύφομαι, in fumum euaneſco. D.

Ἐντύφω, idem quod τύφω, Ariſtoph. Item incēdo. Chryſoſt. Exp. &, intus foueo, apud Phil.

Ἐπιτύφω, accendo in, inflammo aduerſus. Suid.

*Συνεπιτυφόω, ſimul accendo. Plut.

Ὑποτύφω, ſuffumigo, fumum ſubtus excito. Plut. Item ſuccendo, ignem ſubiicio. Et metaph. irrito, prouoco: apud Dion. Areop. Item paulatim vro, ſeu vſtulo. Luc.

Compoſita ex τῦφος, iactantia.

Ἄτυφος, ὁ καὶ ἡ, minimè faſtuoſus. Plut.

Ἀτύφως, ſine faſtu, modeſtè: Idem de aud. poem.

Ἀτυφία, animus faſtu expers, ſimplicitas animi, humilitas. Idem in Numa, & de Deo Socr.

Ἱπποτυφία, ἡ, equina ſuperbia: aut faſtus, qualis eſt eorum qui ſe equis iactitant. Laert. & Luc.

*Μισότυφος, oſtentationis oſor. Luc.

Ὑπότυφος, aliquantum faſtuoſus & elatus: ſeu ſub quo latet iactantia & ſuperbia. Plut.

ΤΩΘΑΖΩ, dicteriis inceſſo, irrideo, mordeo opprobriis. Exp. &, conuitiis inceſſo. Ariſtoph. Ariſtot. Apud Theocr. idyll. 16. Πολλά με τωθάζοισαι ὑπ' ἀλλήλων ὁδὸν ᾖσαν, exp. multum me incuſantes.

Τωθασμὸς, irriſio.

Τωθαστὴς, irriſor. Τωθαστικὸς, irriſorius.

Τωθαστικῶς, irriſoriè, cum irriſione. Laert.

Ἐπιτωθάζω (*comp.*) irrideo, derideo, conuitior, Theodorit. Exp. etiam, aſſentor, adulor.

Υ

Υ Nota literæ quam ὖ ψιλὸν communiter vocant. Æoles autem ὖμ. vt tradit Euſt. ¶ Ab huius literæ figura os quoddam radicem linguæ ſitum dicitur ὑοειδὲς, à quibuſdam & ὑψιλοειδές. ¶ Ab Æolibus autem ponitur pro ο: vt ὄνυμα pro ὄνομα.

ΥΥ, vox ficta ad exprimēdum ſonum quē quis ore faciens edit, ſpiritum narib. attrahendo. Ariſtop. Scholiaſtes dicit eſſe etiam aduerbium admirantis.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ, ὁ, vel ἡ, hyacinthus: nomen herbæ & floris apud Theocr. Nic. Dioſ. ¶ Delphini etiam ſpeciem quandam ὑάκινθον nominari ſcribit idē Dioſc. l. 3. c. 85. Eſt etiam gemma apud Luc. in Epigr. & Apoc. 21. à colore hyacinthi flori ſimili ſic dicta. ¶ Itē lana aut fila hyacintho colore imbuta. Exodi 28.

Ὑακινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, hyacinthinus.

Ὑακίνθινος, ὁ, ὁ, hyacinthinus, purpureus, vel ſubniger in modum hyacinthi. Od. ζ.

Ὑακινθὶς, ίδος, ἡ, hyacinthis. Athen. l. 4.

Ὑακινθίζω, hyacinthum refero ſeu imitor. Areth.

ΥΑΛΟΣ, ſiue ὕελος, ὁ, ἡ, vitrum. Luc. & Al. Aphr. ¶ Item cryſtallus, apud antiquos, vt teſtatur Schol. Ariſtop. apud eundem in Nub.

Ὑάλη, pro ὕαλος, teſte Heſych. & Suid.

Ὑαλῖτις, adiect. fœm. gen. vitriaria. Strab.

Ὑαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vitro ſimilis, vitreus. Pro eodem dicitur & ὑελώδης.

Ὑαλόεις, εντος, ὁ, idem, vnde ὑαλόεν. Heſych. eſt λαμπρὸν, διαφανὲς, ſplendidum, pellucidum.

Ὑάλεος, & contractè ὑαλοῦς, è vitro confectus, vitreus: vt ὑαλᾶ ἐκπώματα. Luc. Ὑέλεος, idem: vnde ὑελοῦν, ἀγγεῖον. Dioſc.

Ὑάλινος, ὁ, Idem. Apoc. c. 4. Dicitur & ὑέλινος.

Ὑαλοῦς, pro iiſdem. Heſyc.

Ὑαλίζω, vitrum imitor colore & pelluciditate. Ὑελίζω.

Ὑαλόω, in vitrum conuerto. vnde Ὕάλωμα, τό, vitium in oculis equorum. Apſyrt. in Hipp.

ΥΒΡΙΣ, εος, ἡ, iniuria, contumelia, ſeu iniuria cōtumelioſa, aut iniuria ſimul & contumelia, iniuria petulanter illata. interdum exp. etiam, inſolentia, petulantia, ſuperbia. Ariſtoph. in Plut. ἀλλ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστί; Dem. in Mid. dicit οὐκ ἔστι τῶν πάντων οὐδὲν ὕβρεως ἀφορητότερον. Dici ut ὕβριν ὑβρίζειν, apud Plut. Apud Heſiod. in Erg. καὶ ὕβριν ἀνέρα τιμήσουσι adiectiuè accipitur ὕβριν, pro ὑβριστήν.

Ὑβρίζω, f. ίσω, & Att. ιῶ, iniurius ſum, proteruus & inſolens ſum, inſoleſco. Hom. Demoſt. &c. Item iniuria & contumelia afficio, petulanter iniuriam infero. Il. λ. Ἡμᾶς ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωντο. Xenop. pæd. ς. ἐᾶν ὑφ' ἀσθενεστέρων ἑαυτοὺς ὑβρίζεσθαι, τί δεῖ λέγειν; Sæpe cū præpoſit. εἰς, ſequente vel accuſat. perſ. vt εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζειν. apud Ariſtoph. in Nub. vel accuſ. rei: vt apud Herodian. l. 4. καὶ λοιπὸν ἀθλιώτερα ὑβρίσαντα μέν, τοῖς τὰ ἐκείνων ἔργα. Significat etiam, ſtupro, cōſtupro pudicitiæ vim infero. vt apud Luc. in Solœc. καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σε ὑβρίζει. Bruta etiam animantia, ὑβρίζειν dicuntur, quū petulantia ſunt & laſciua: vt quum taurus petulcus cornu ferit, vnde ὑβρίζοντες οἱ ὄνοι, apud Herodot. Dicuntur & plantæ ὑβρίζειν, quum frondib. luxuriant & foliorum copia, vnde ὑβρίζει δένδρον, apud Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 8.

Ὑβρίζομαι, contumelia afficior. Dem.

Ὕβρισμα, τό, idem quod ὕβρις. Plat. Sic dicitur etiam quod quis pro ludibrio habet. Eur.

Ὑβρισμὸς, idem. Athen. l. 15. ex Æſch.

Ὑβριστὴς, οῦ, ὁ, iniurioſus, contumelioſus, inſolēs & proteruus. Exp. &, conuitiator. Item ſtuprator.

Ὑβρίστρια conuitiatrix, inuectiua.

Ὑβριστὸς, ὁ, ἡ, idem cum ὑβριστής. Hom. Plat. &c. Apud Eur. in Bacc. ταῦρον ὑβριστήν, tauri cornu feriētes ſeu petulci. Fœm. ὑβριστίς, iniurioſa, cōtumelioſa. Etym. Et ſubſtātiuè idem cum ὕβρις: Suid. Comparat. ὑβριστότερος proteruior, petulantior, inſolentior. Xenop. Superlat. ὑβριστότατος, petulantiſſimus, inſolentiſſimus: apud eund.

*Ὕβριστος, contumelioſus. Ὑβρίστως, Eſaiæ 16.

Ὑβριστικὸς, pronus ad efficiendum iniuria & contumelia, qui iniurioſus eſſe ſolet: interdū idem cum ὑβριστής: vt ὑβριστικὸν ἐπιτήδευμα apud Æſchin. in Cteſiph. & ὑβριστικοὶ ἀποφθέγματα. Plutarc. in ſymp. ſept. ſap. ſententiæ contumelioſæ. Dicuntur & vites ὑβριστικαί, quæ luxuriare frondibus ſolent nec fructū ferunt. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. ¶ At ὑβριστικὰ τά, dicebatur quoddam Argiuorum feſtum, quo mulieres inſolentiùs in maritos agebant, virilibus indutæ veſtib. in memoriam patriæ ab hoſtibus ſua virtute defenſæ. Plut.

Ὑβριστικῶς, more τῶν ὑβριστικῶν, iniurioſè, contumelioſe, inſolenter, petulanter. Xen. & Plut.

Compoſita.

Ἀνθυβρίζω, viciſſim iniuria vel contumelia afficio. Il.

latam iniuriam vlciſcor. Plut.

Ἀνύβριστος, ὁ καὶ ἡ, nulla iniuria ſeu contumelia affectus, nullæ iniuriæ obnoxius. Phocyl. Item, à quo iniuriæ & contumeliæ alienæ ſunt, non inſolens nec petulans: vt ἀνύβριστος παιδιά, apud Plut.

Ἀφυβρίζω, iniuria vel cōtumelia afficere deſino, à petulantia & protervia deſiſto. Syn.

Ἐνυβρίζω, iniurius & contumelioſus ſum in, inſolētia & petulantia vtor in. Herodian. lib. 5. τὰ σώματα παρέδοσαν σύρειν τε καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς δουλουμένοις. Idem cum datiuo perſonæ, lib. 8. θελήσαντες ζῶσιν ἐνυβρίσαι.

Ἐνύβρισμα, τὸ, id in quo iniurioſè debacchamur. Plut. Exp. &, contumelia ludibrium.

Ἐξυβρίζω, inſolentiùs efferor, inſolentia & petulantia modum excedo. Xen. apud Dionyſ. Areop. εἰς θείας ἀθέτμως ἐκ ἐξύβριζε δυνάμεις. expon. procul ab eo abfuit vt petulanter de diuinis copiis diſſereret. Dicuntur & flumina ἐξυβρίζειν, quum extra alueos erumpentia petulanter euagantur. Item plantæ quæ nimia ſoli vbertate laſciuiunt & luxuriant. Theophraſtus.

Ἐξύβρισις, ἡ, in ſegetibus dicitur eiuſmodi laſciuia & luxuria.

Ἐφυβρίζω, contumēlia afficio, iniurius & petulās ſum aduerſus aliquem. Il. ι. Greg. Naz. Exponitur etiam, ſugillo. Plut.

Ἐφυβριστὴρ & ἐφυβριστής, qui in aliquem iniurius ſeu contumelioſus eſt: vel iniurius, contumelioſus, inſolens, petulans: in Epigr.

Ἐφύβριστος, contumelioſus, probroſus. Herodian.

Ἐφυβρίστως, contumelioſè, ignominioſè. Idem l. 2.

Καθυβρίζω, idem cum ἐφυβρίζω, vel inſolenter & petulanter afficio iniuriis. Exp. & iniuria laceſſo. Plut. in Cam. πολλὰ τὴν χώραν καθυβρίσαντες. Item inſulto, Soph. in Aiace, τοῖς σοῖς ἄχεσι καθυβρίζων. Item, ignominia & dedecore afficio, dedecus inuro, cōtumelioſum & probroſum reddo. Herodian. l. 1. καθυβρίζοντα τὸ ἀξίωμα αἰσχίστῳ καὶ μιμητικῷ σχήματι.

Περιυβρίζω, ſingulari iniuria & contumelia afficio, iniurioſiſſimus & cōtumelioſiſſimus ſum in. Herod. τὴν βασιλεία ἡμῶν περιυβρίσας ἐξέβαλε. Et ſimpl. iniuria & contumelia afficio. Ariſtoph.

Περιυβρίζομαι, ſingulari iniuria afficior. Plut.

Προσυβρίζω, præterea iniuria & contumelia afficio. Demoſth.

ΥΓΙΗΣ, ιος, ὁ καὶ ἡ, ſanus, integræ & incolumis valetudinis. Suid. Thuc. &c. metaph. ſanus, non vitioſus ſeu non vitiatus, vt apud Dion. Long. ὑγιὴς κριτής. Sic paſſim, οὐδὲν ὑγιές, apud Ariſtop. Thucyd. Plat. Dem. &c. Expon. etiam, verus, ſyncerus: vt Il. θ, μῦθος ὑγιής. Sic & apud Dem.

Ὑγιῶς, ſanè: vt ὑγιῶς διάγειν, apud Athen. l. 2. Item metaph. rectè, ſine vitio. Dem. & Phil.

Ὑγίεια, ἡ, ſanitas, bona valetudo. Iſocr. Athen. &c. Pro eodem per ſyncopen dicitur ὑγεία: apud Luc. quod & Mineruæ eſt epitheton, apud Pauſ. in Att. & Plut. in Per. ¶ Item ὑγεία ſeu ὑγίεια dicebatur maza quæ in ſacrificiis deguſtanda præbetur, teſte Athen. l. 3. Etym. & Heſych.

Ὑγιεινός, idem quod ὑγιής, ſanus, proſpera valetudine vtens: vt ὑγιεινὰ σώματα. Ariſtot. item conferens ad ſanitatem corporis vel tuendam vel recuperandam, ſaluber. vnde ὕδασι ὑγιεινοῖς χρῆσθαι, apud Ariſto. polit. 7. Ὑγιεινὴ, ἡ, dicitur pars medicinæ cui ſanitatis cura incumbit. Τὸ ὑγιεινὸν dicitur etiam ſignum ſanitatis, item ſanitatis capax, teſte Ariſtot. metaph. 3.

Ὑγιεινῶς, ſanè, ſalubriter. Plat.

Ὑγιαίνω, ſanus ſum, rectè valeo, bona vtor valetudine. Luc. Imperatiuus ὑγίαινε, in ſalutationib. vſurpatur, quum proſperam valetudinē alicui precamur, ſeu quum alicui ſalutem dicimus, tam in colloquio quàm in epiſtolis. Alexis. ὦ δέσποθ', ὑγίαιν', ὡς χρόνιος εἰλήλυθας. Item ὑγιαίνω, ſanæ mentis ſum, mentis compos ſum. Ariſtoph. & Demoſt. Vnde ὑγιαίνειν exordiis epiſtolarum præfigi ſolebat, quoties ſaniorem mentem precabantur, & etiam interdum in colloquio per ὑγίαινε mēs ſana optabatur ei qui per χαῖρε aliquem ſalutarat. Plut. ſignificat ὑγιαίνω etiam ſalubris ſum: vt γῆς ὑγιαινούσης χυμοί, terræ ſalubris ſucci: apud Syneſ. ep. 79. Item rectè habeo Dem. τὰ παρ' ὑμῖν ὑγιαίνει.

Ὑγίανσις, q. d. conualeſcentia: via ad ſanitatem. Th.

Ἐξυγιαίνω, (comp.) ſano, ſanitati reſtituo. Hipp.

Ὑγιάζω, idem Ariſtot. polit. 3. φέρονται τὸν μισθὸν τῶν καμνόντων ὑγιάσαντες, ægris ſanitati reſtitutis. Et neutraliter, idem quod ὑγιαίνω. Xen.

Ὑγιάζομαι, ſanitati reſtituor, conualeſco. Al. Aphr.

Ὑγιόω, idem quod ὑγιάζω & ὑγιάζομαι. Heſych.

Ὑγιηρός, ſanus, vt ὑγιηρὸς γόνος, apud Hippocr.

ΥΓΡΟΣ, οῦ, ὁ, humidus, humectus, madidus. Xenop. 1701
Hippocr. &c. Interdum dicitur & de rebus liquidis & fluidis: vt ὑγρὸν ἔλαιον, ὑγρὸν δάκρυ, ὑγρὸν ὕδωρ, ὑγρὸν γάλα. Sic ὑγρὰ πίσσα apud Dioſc. Apud Plat. de legibus ὑγρὰ μέτρα, menſuræ rerum liquidarū. Fœm. gen. ὑγρὰ ſeu Ionicè ὑγρή, interdum ſubſtantiuè accipitur pro ὑγρὸς κέλευθος, (quod eſt apud Hom. Il. α) mare, pelagus: vt Il. ξ οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν, qui per mare & per terras ferent. ¶ Item metaph. tener, mollis: vt ὑγραὶ ἀγκάλαι, apud Eurip. in Theſeo, molles & teneri lacerti. Item flexibilis & agilis. Idem ibidem, τὰ σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει. Exp. etiam, laxus, remiſſus, apud eundem. Item fluxus, lubricus. Plut.

Ὑγρῶς, humidè, liquidè, fluidè. Item molliter. Athen. l. 11. Item flexibiliter, agiliter: vnde ὑγροτέρως, molliùs, flexibiliùs, apud Xen. de re equ.

Ὑγρότης, ητος, ἡ, humiditas, humor. Plut. Luc. Item flexibilitas. Luc.

Ὑγραίνω, humecto, madefacio. Plut. Eurip.

Ὑγρανσις, ἡ, humectatio. Alex. Aphr.

Ὑγρασία, ἡ, humiditas, humor, vligo. Gal.

Compoſita.

Ἀνυγραίνω, humecto, madefacio. Item mollio. Plut.

Διυγρος, humidus, vligenoſus. Item mollis, infirmus.

Διυγραίνω, madefacio, madore perfundo.

Ἔνυγρος, iti idem humidus, madens: vt ἔνυγροι τόποι, apud Dioſc. Item in humido degens, aquatilis.

Ἔξυγρος, prorſus humidus ſeu aqueus. Hippocr.

Ἐξυγραίνω, idem quod διυγραίνω: apud eundem. Exp. &, languidum reddo.

*Συνεξυγραίνω, vna mollio ſeu mollifico. Plut.

Ἔφυγρος, idem quod δίυγρος & ἔνυγρος.

Κάθυγρος, pro iiſdem. Dioſc.

Καθυγραίνω, idem cum ἐξυγραίνω, Theoph.

Πάρυγρος, leuiter humidus: vel ſimpl. humidus, madēs.

Τὸ πάρυγρον, emplaſtri quoddam genus, inde nominatum, quoniam initio liquidum eſt, poſtea conſiſtit & dureſcit. Gal.

Παρυγραίνω, aliquantum humecto.

Στενυγρός, arctus: propriè de anguſtia in mari aut fluuiis aut aliis locis humidis. Simonid.

Στενυγρόω, humorum meatus conſtringo & ſicco: vel coarcto locum in quo humiditas eſt. Gal. & Erotian. Exp. & generaliter, coanguſto, in arctum ſpatium cogo. Gal.

Ὕφυγρος, aliquantum humidus: vel ſimpl. humidus.

ΥΔΩ, celebro, cano, dico. Heſych. & Etym. Apud Nic. in Alex. pro ὑδίζω dicitur pro voco.

ΥΔΑ

Υδέω, ῶ, idem Heſych. & Etym. Pro eodem dicitur etiam ὑδείω, metri cauſa. Callym. hymno in Iouem, Αὐτίκα χαλκῆας ὑπὲρ ὑδείουσιν Ηφαίστοιο.

Υδέομαι, celebror, cantor, laudor. Apoll.

Υδης, ου, ὁ, qui carmina pangit, vel qui carminibus laudes alicuius dicit, poëta: Heſyc. Item ſapiens, intelligens, prudens: in qua ſignificatione legitur & ὕδνης, apud eundem.

Υμνος, ου, ὁ, hymnus, carmen: vt γαμικὸς ὕμνος. Apud Athe. l. 4. carmen nuptiale. Interdum peculiariter dicitur carmen in honorem Dei: vt ὕμνον εἰς Απόλλωνα, εἰς Δία, &c. Dicitur & ὕμνος Απόλλωνος, pro εἰς Απ. apud Athen. Dauidis etiam Pſalmi vocantur ὕμνοι à Philone. ¶ Item oraculum, χρησμὸς, Heſych. ¶ Anacreontem ὕμνος pro θρῆνος vſurpaſſe teſtatur Euſt. itidémque ſcholiaſtes Sophoclis annotat apud poëtas præſertim tragicos accipi pro cantione lugubri.

Υμνέω, ῶ, (& poëticè ὑμνείω, idem quod ὕδω ſeu ὑδέω, carmine celebro, hymnis decanto propriè de poëtis dicitur & iis qui carmina recitant. Hom. hymno in Apoll. Item ſimpl. prædico, dico. Plat. Item prædico, celebro, decanto, laudibus celebro, laudo. Herodian. l. 1. τῶν κολάκων εἰς αἰδρείας δόξαν αὐτὸν ὑμνούντων. Et cum duplici accuſ. Thuc. l. 2. ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶν δὲ καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν, quæ in vrbis laudem & gloriam dixi. ¶ Item conuitio, incuſo ſeu accuſo, carmine perſtringo & diffamo, vel maledictis celebro. Eurip. in Medea τὴν ἐμὴν ὑμνοῦσαι ἀπιστοσύναν. Sic Soph. & Plat. ¶ Item deploro

1702 & lamentor apud eundem Plat. & Soph. in Electra: vt exponit ſchol. & Suid.

Υμνησις, ἡ, celebratio quæ fit hymnis aut carmine. Et pro laudum decantatione. Greg. Naz.

*Υμνητος, celebris, Pind.

Υμνητὴρ, ῆρος, ſiue ὑμνητὴς, οῦ, ὁ, celebrator, laudator: propriè, qui carmine laudes alicuius celebrat.

Compoſita ex ὕμνος & ὑμνέω.

Ανυμνέω, ῶ, idem quod ὑμνέω. Luc.

Βαρυύμνων ὀλαγίων. in Epigr. exp. hymnorum ſanctorũ.

Εὔυμνος, ſeu εὔυμνος, celebrandus. Hom. Subſtantiuè pro bono hymno vſurpauit Laſc.

Εφύμνιον, ου, τὸ, quod hymno ſuccinitur, canticum quod poſt hymnum decantatur. Apoll.

Εφυμνέω, ῶ, decanto, celebro, apud Plat. de leg. Apud Soph. in Oedip. tyr. Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, in malam partẽ accipitur pro δυσφημῶν, teſte Euſtath. vel pro οἰμώζων, vt vult ſchol. Apud eundem in Antigon. λοίσθιον δέ σοι κακὰς Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ. idem ſchol. exp. diras imprecata tibi vt liberorum tuorum occiſori.

Καθυμνέω, ῶ idem cum ἐφυμνέω.

Πολύυμνος, multos habens hymnos, celebris. Hom.

Υπερύμνητος ου, ὁ καὶ ἡ, laudibus ſummis vel ſuper omnia euectus vel euehendus.

*Φίλυμνος, hymnos ſeu carmina amans, cãtus amans.

ΥΔΩΡ, τὸ, genit. ὕδατος (ab inuſit. ὕδας) aqua. Interdum producitur. vt Od. θ. θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. interdum corripitur, vt Il. ι. φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, afferte aquam lauandis manibus. Dicitur ὕδωρ κατὰ χειρὸς, apud Ariſtoph. in Veſp. aqua quæ lauandis manibus ante cibum adhibebatur. ¶ Peculiariter interdum ὕδωρ dicitur mare. Od. γ. ¶ Ita vocatur etiam aqua pluuia. Xen. & Ariſtot. ¶ Apud medicos dicitur etiam de aqua intercute: vt apud Dioſc. l. 4 c 17. & Ariſtot. in probl. ¶ Apud Proclum in ſphæra ὕδωρ τὸ ἀπὸ ὑδροχόου ſidus eſt: aqua quam aquarius è ſuo vaſe effundit.

Υδος, etiam dicitur poeticè pro ὕδωρ. Orph. in Argon. (de Acheronte fluuio) Αργυροδίνης ὕδος ἀερσίων.

Grammatici ab ὕω deriuatum dicunt, pleonaſmo literæ δ.

Υδατώδης, aquoſus, aqueus. Theoph. & Aet.

Υδατόεις, εντος, ὁ, idem, vnde in fœm. ὑδατόεσσα ἰαέτης. apud Dion. de ſitu orb.

Υδάτινος, aqueus. In Epigr. ὑδατίνους βραχίονας, exp. brachia roſcida.

Υδατικὸς, aquarius: vt ὑδατικὸν σημεῖον, ſignum & indicium pluuiæ futuræ. Theophr.

Υδάτιον, τὸ, aquula: ſeu ſimpliciter, aqua & ſpecialiter, aqua pluuia. Theophr. & Ariſtot.

Υδατὶς, ίδος, ἡ, aquula: medicis eſt pinguetudinis ſuperiori palpebræ ſubſtratæ extima parte incremẽtum. Exp. &, ſtilla, gutta. Heſy. & Suid.

Υδατόω, aquoſum reddo: vt ὑδατωθῆναι, in humorem reſolui.

Υδατίζω, aqueſco: vel idem quod ὑδατόω, Gal.

Υδαλέος, aquoſus, aqueus, apud eundem.

Υδαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem vt ὑδαρὲς ἐξόνειρον apud eundem ad Glauc. & ὑδαρὴς οἶνος, vinum aqueum, vel immodicè dilutum. Xen. & Athen. lib. 10. Metaphoricè vſurpatur pro, fluxus, infirmus: vt Υδαρὴς φιλία. Ariſt. polit. 2. Υδαρός, pro eodem. Heſyc.

Υδαρόω reddo aquoſum ſeu aqueum & dilutum: vnde Υδαρωθεὶς οἶνος, in Pand.

Υδερος, ὁ, idem cum ὕδρωψ, aqua intercus. Ariſtot.

Υδερώδης & ὑδερικὸς, hydropicus, Gal.

Υδεριάω, hydropicus ſum. Dioſ.

Υδερίασις πάθος, aquæ intercutis & hydropis.

*Υδροβολέομαι, aquatrices, quæ aquatum eunt. Geneſ.

Υδρώδης εος, ὁ καὶ ἡ, aquoſus, humidus.

Υδρόεις, εντος, ὁ, idem: vnde fœm. ὑδρόεσσα & contractè ὑδροῦσα, dicta fuit Cos inſula ſeu Tenon propter aquarum abundantiam, teſte Ariſtot. & Plin.

Υδρηλὸς, idem cum præcedentibus, vt γῆ ὑδρηλὴ, apud 1703
Athen. l. 2. Apud Nic. in Ther. ὑδρηλὴ καλάμινθος, vocatur calamintha viridis vel aquatica, ad differentiam montanæ, teſte eius ſchol. ¶ At ὑδρηλὴς Heſyc. eſt coluber ſeu ſerpens aquaticus, item mutabilis.

Υδρίον, τὸ, aquula. Item paruum vas aquarium, parua hydria. Hippocr.

Υδρία ἡ, vas aquarium, aqualis, hydria, Ath. Υδρίαι Athenis dicebantur ſitulæ & vrnæ in quas coniiciebantur calculi & ſortes. Ariſtoph. Xen. Iſoc.

Υδρίσκη, ἡ, parua hydria, vrnula. Athen.

Υδριάδες νύμφαι, nymphæ aquaticæ. Epigr.

Υδραίνω, lauo, irrigo, ſeu aqua perfundo. Exp. &, ſimpliciter, effundo, vel perfundo. Eurip.

Υδραίνομαι, lauor, vel lauo me. Od. ρ.

Υδρεύω, f. εύσω, aquor, aquam peto ſeu haurio. Od. κ. Itẽ rigo, irrigo. Theophr.

Υδρεύομαι, idem Odyſſ. ρ. ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, vnde oppidani aquam hauriebant. Sic Plut. Item rigor, irrigor. Theophr.

Υδρευμα, aquationum ratione diſpoſita manſio. Plinius.

Υδρεία & ὕδρευσις, ἡ, aquatio, aquæ hauſtio. Apoll. & Plut. Item rigatio, irrigatio. Theophr.

Υδρεῖον, τὸ, vas quo vtimur in aquando, hydria, ſitula. vrna. Plut. & Athen. Pro eodem Ionicè dicitur ὑδρήϊον, apud Herodot.

Υδρος, ſerpens aquaticus, coluber in aquis viuens. Exp. & natrix, apud Ariſtot. Vtitur & Hom. eſt & ſideris nomen, apud Procl.

Υδρα, hydra, idem cum ὕδρος ſerpente. Plerunque ſic dicitur Lernæus ille anguis ab Hercule occiſus, quem κύνα etiam vocat Eur.

Compoſita.

Ανυδρος, ὁ καὶ ἡ, aqua carens, aquarum penuria laborans: vt ἄνυδρα πεδία, Geopon. l. 2. Et ἄνυδρος γῆ; vel

χύδρος, quæ & ſimpliciter, ἄνυδρος, dicitur apud Athe. l.2.

Ἀνυδρία, ἡ, aquæ penuria, aquarum inopia. Thuc.

Ἀνυδρέω, ſeu ἀνυδρολογέω, ex fonte haurio, exhaurio.

Ἀνύδρευτος, non rigatus. Theophr.

Ἄυδρος, idem cum ἄνυδρος. Heſiod.

Αὐδρία, idem cum ἀνυδρία.

Ἔνυδρος, aquis in ſe habens, aquis abundans, aquis irriguus: vt ἔνυδρα πηγάδια, Geopon. l.2. Item in aquis degens, aquaticus, vt ἔνυδρα ζῶα, apud Ariſtot. Dicitur & gemma quædam ἔνυδρος, apud Plin. l. 37. cap. 11.

Ἐνυδρὶς, ſeu ἐνυδρὶς, lutra: animal ſimile fibro, nunc in terra, nunc in aquis agitans. Ariſtot.

Ἐνυδρία, aquæ copia.

Ἐνυδρόω, reddo ἔνυδρον. Heſyc.

Ἐξυδατόω, in aqueam naturam conuerto, in aquam reſoluo: vnde paſſ. apud Dioſc. l.1. c.88.

Ἐξυδάτωσις τοῦ αἵματος, corruptio ſanguinis in ſubſtãtiam aqueam.

Ἐξυδρίας ἄνεμος, ventus cum aquis pluuiis erumpens. Ariſtot. de mundo.

Ἐξυδρόω, idem cum ἐξυδατόω. Ἐξυδροῦσθαι, in aquam verti. Alex. Aphr.

Εὔυδρος, bonam habens aquam, bonis aquis riguus: vel aquis abundans, aquoſus. Phil.

Εὐυδρέω, aquis abundo, aquoſus ſum, bonas aquas habeo. Strab.

Ἐφυδάτιος, aquaticus, vdus.

*Ἐφυδατίη, nomen nymphæ. Apoll.

Ἔφυδρος, & Ionicè ἔπυδρος, aquoſus, aquis ſcatens. Dioſ. Item aquaticus, vdus, i. aquas ſeu pluuias afferens: vt ἔφυδρος ζέφυρος. Od. ξ.

Ἐφυδρία, ἡ, idem cum ἐνυδρία.

Ἐφύδωρ, Athenis dicebatur apparitor qui clepſydras moderabatur. Poll. l.8. quidam tamen diuiſim ſcribere malunt ὁ ἐφ' ὕδωρ.

Κάθυδρος, aquoſus, abundans aquis.

Κλεψύδρα, ἡ, clepſydra, inſtrumentum horologicum, in fundo habens exile foramen per quod aqua ſenſim & quaſi furtim deſtillat, vnde & nomen habet. Ariſtoph. Hinc, οἱ ἀπὸ τῆς κλεψύδρας, qui ad clepſydram exercentur apud Philoſtr. Eſt & fontis nomen apud Pauſan.

Κλεψύδριον, τὸ, parua clepſydra. Philoſtr.

1074 Λειψυδρία, aquæ defectus ſeu penuria. Theophr.

Λειψύδριον, τὸ, dictus fuit quidam locus Athenis ab aquarum penuria.

Μελάνυδρος, nigris ſcatens ſeu manans aquis. Il. π.

Ὀλιγύδρος, parum aquę habens, parum aquoſus. Item pauca aqua contentus. Theophr.

Ὀρσύδρα, foramen vnde aqua concitato curſu deſilit, ὅπη ἐστὶν ἧς, ὄρνυται ὕδωρ ὑψοῦ Euſt.

Παρυδάτιος, iuxta aquas natus vel ſitus.

Πάρυδρος, idem Theophr.

Πολύυδρος, multis affluens aquis. Plat.

Πολυυδρία, aquarum copia & abundantia.

Σπάνυδρος cui raræ ſunt aquæ, minimè aquoſus. Σπάνυδρα σῦκα, ficus in quibus non multùm aquoſi ſucci ineſt. Athen. l.3.

Ὑπέρυδρος, ſupra modum aquoſus. Item diſtetus aqua inter cutem collecta. Hippocr. Exponitur etiam, qui ſupra aquas eſt.

Ὕφυδρος, qui ſub aquis eſt, ſub aquas demerſus. Thuc. Item aqua intercute laborans. Gal.

Φυγύδρος, aquam refugiens & reformidans. Polyb.

Φίλυδρος, aquæ amans, gaudens aquis. Theop.

Φιλυδρέω, aquas amo. Heſych.

Χέλυδρος, teſtudo marina ſeu aquatica. Eſt & venenati ſerpentis nomen, qui ὕδρος, & aliàs, & χέρσυδρος. Item, ὁ φύσις apud Nic.

Χέρσυδρος, idem cum χέλυδρος ſerpente: ſic dictus quòd in aquis pariter & terra degat. Nic.

ΥΘΛΟΣ, ου, ὁ, nugæ, loquacitas. Dem. Plat.

Ὑθλέω, ῶ, nugor. Ariſtoph. in Nub. Ὑθλεῖς ἀπῤῥεῖ.

ΥΙΟΣ, οῦ, ὁ, filius, natus ſeu gnatus. Hom. Dem. &c. Atticus nominatiuus eſt ὑϊεὺς, vt annotat ſchol. Thuc. vnde genit. ὑιέως apud Thuc. l. 1. & Plat. ep. 7. ſeu ὑιέος, vt ſcribitur apud Luc. pro quo Iones dicunt υἷος. Dat. υἷι & υἱεῖ. Odyſſ. ξ. Accuſat. υἷα & Ion. υἱῆα, apud Nonn. Dual. num. τὼ υἱέε, apud Plat. in Apol. Plur. num. nom. υἱεῖς, Od. η. & Ionicè υἱῆες, apud Apol. Arg. 1. Dat. υἱέσι, apud Ariſtoph. in Nub. Sunt & alij caſus obliqui Genit. υἷος ſeu υἱὸς, tanquam à nomina. υἷς, Dat. υἷι. Accuſat. ſing. υἷα. & plur. υἷας. Dat. plur. υἱάσι. Od. γ Ἔνθ' ἄρα Νέστωρ ἧστο σὺν υἱάσι. Omnes autem hos obliquos Euſtathius contractos eſſe vult, deſcendentes à nomin. υἷς, vt ὗος, dicatur pro υἷος, υἷι pro υἱεῖ &c.

Υἱοθέτησις, adoptio in nou. conſt.

Υἱότης, ητος, ἡ, q. d. filiatio: filium eſſe: vel filium appellari. Greg. Naz. Dion. Areop.

Υἱόω, filium facio, adopto. Υἱωσις, adoptio.

Υἱικῶς, filij more.

Υἱδιον, ſeu υἱίδιον filiolus. Ariſtoph.

Υἱωνὸς, οῦ, ὁ, filij filius, nepos ex filio. Hom. Plut.

Υἱωνή, ἡ, ſeu potius υἱωνὴ filij filia, neptis ex filio.

Υἱωνεὺς, έως, ὁ, idem cum υἱωνὸς, Heſyc.

Υἱδοῦς, οῦ, ſeu υἱιδοῦς, έως, ὁ, idem cum υἱωνὸς prius apud Ariſtoph. poſterius apud Iſocr. Fœ. υἱδῆ, ἡ, idem cum υἱωνή. Heſych.

Υἱς, ἰδος, ἡ, idem: apud eundem.

Υἱὸς, idem cum υἱὸς, teſte Heſyc. Significat etiam vitem αἰγιθαλάδα, quæ arboribus iuncta eas ſcandit, & quaſi arboris cui iungitur, filius vel filia eſſe videtur: apud eundem.

ΥΛΑΩ, ῶ, F. άσω, latro: canum proprium. Od. π. Ibidem vſurpatur & vox paſſ. ὑλάασθαι pro ὑλᾶν.

Ὕλαγμα, τὸ, latratus: in Geopon. Ὑλαγμὸς, οῦ, ὁ, idem. Il. φ. Xen. de venat.

Ὑλακτικὸς, οῦ, ὁ, qui ſolet latrare, pronus ad latrandum.

Ὑλακτέω, ῶ, idem quod ὑλάω. Il. σ. Interdum cum accuſ. pro allatro, ſeu latratu proſequor. Iſocr. τοὺς τυχόντας ὑλακτεῖ. Pollux de vulpibus etiam, & lupis dici ait. Dicitur etiam de homine in modum canis latrantis vociferante. Soph. in Electra. Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ. Dicitur & cor latrare quum palpitat. Il. υ. & apud Plut.

Ὑλακή, ἡ, latratus in Geopon. 1705

Ὑλακέω, ῶ, idem cum ὑλάω & ὑλακτέω. Oppian.

Ὑλακόεις, latratiuus. Oppian.

*Ὑλεύς, canis nomen apud Xen.

Compoſita.

Ἀμφιλάω, circumlatro, ſeu circumallatro.

Ἐξυλακτέω, ῶ, latratum emitto, in latratum erumpo, Plut.

Καθυλακτέω, ῶ, oblatro, latro in. Baſil.

Μαψυλάκτης fruſtra latrans, inania deblaterans magno cum clamore. Plut. Μαψυλάκας, ὁ, idem.

Σκύλαξ, ακος, ὁ, (& interdum ἡ) catulus propriè, catulus canis. dictum enim vult Orus apud Etym. quaſi σχύλαξ ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν τὴν ὑλακήν. Od. μ. Τῆς δ' ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς. Venatici etiam canes σκύλακες nominantur. apud Plat. Significat & quemuis catulum, vt σκύλαξ ἄρκτου. Luc. ¶ Item pro piſce & pro catena ferrea, apud Poll. ¶ Pro σκύλαξ, dicitur etiam σκύλλος, apud Etym.

Σκυλακώδης, εος, ὁ & ἡ, conueniens σκύλακι, vnde τὸ σκυλακῶδες. metaph. de puero habente aliquid in quo σκυλάκιον, naturã imitabatur, apud Xen. in pæd.

Exp.

Exp.& inuerecundus,item caninus. τὸ σκυλακῶδες, frons inuerecunda,impudentia, item pro blanditiis,apud eundem ibidem.

Σκυλακεύω,canes admitto,Xenop. Poll.eſt τὰς κύνας ἐμπιμπλάναι κ) ὀχεύειν. Exp. etiam,canes alo,ſeu duco.Apud Strab. (de Romulo & Remo) ὑπὸ λυκαίνης ἐκτραφῆναι σκυλακευομένους, à lupa educatos tanquam catulos.

Σκυλάκευμα,τὸ,pro catulo ponitur.Ariſtoph.Ἑρμαϊκὸν σκυλάκευμα,metaphoricè.

Σκυλακεία,ἡ,canum admiſſura,item canum ſeu catulorum educatio.

Σκυλάκιον,catellus,paruus catulus.Xen. Ariſtot.

Σκύλια,caniculæ piſces.Ariſtot.& Ælian.

Περισκυλακισμὸς,οῦ,ὁ,(decomp.) luſtratio ſeu expiatio quæ fit τῇ σκυλάκων περιμάξει.Plut.

Προϋλακτέω,ῶ,prius latro.

ΥΛΗ,ης,ἡ,materia ſeu materies. Ariſtot.& Plutarch. ¶Peculiariter ſic vocantur ligna Theoph.hiſt.plant. lib.5.Il.ψ. νήεον ὕλην,ligna coaceruabant. Sic ὕλη αὔη,ligna arida,apud Plat.de leg. Frutices quoque ſtirpéſque paruulæ quæ in ſegete naſcuntur,vel herbæ quæ in frutices aſſurgunt,ὕλη dicuntur, apud Xenoph.in Oecon. & alibi. Sæpe ſylua ὕλη nominatur.Hom.Xen.&c. ¶Quædam etiam quibus corpus alitur & vita ſuſtentatur, ὕλη appellantur:vt apud Herodot.ἐξ ὕλης ἀργίης, ζώοντα,ἔθνεα. ¶Apud Plut. ſymp.6.probl.2.ὕλης,dicuntur & fæces cibi concocti, vel ipſi cibi concocti. Apud Theologos verò ὕλη, interdum nominantur ſordes fæcéſque mundanæ, quibus inuoluti ſunt ij qui res diuinas contemnũt vt apud Syn.hymno 3. ὁ νοφερὰν ὕλας κηλῖδα φέρω.Sic & Greg.

Ὑλήεις εντος,ὁ,ſyluoſus,arboribus denſus.Od.ι.

Ὑλώδης εος,ὁ,& ἡ, idem. vnde τὰ ὑλώδη, loci ſyluoſi. Xenoph.Item qui craſſæ materiæ eſt, fæculentus. Dioſcor.

Ὑλαῖος,ου,ὁ,ſylueſtris vel luxurians frondib.& ſyluesſcens.Epigr.Item materialis.Syn.

Ὑλειώτης,ου,ὁ,ſyluaticus,in ſyluis degens,in Epigr.

Ὕλημα,τὸ, frutices & ſtirpes humiliores,mediæ inter arbores & herbas, propius tamen accedentes ad genus herbaceum.Theoph.

Ὕλις,εως,ἡ,idem quod ὕλη,Etym.

Ὑλικὸς,materialis:vt ὑλικαὶ ἀρχαί.Plut.Item craſſus,mũdanis ſordibus inquinatus.Greg.

Ὑλάζομαι, materior,lignor,materiam ſeu ligna colligo aut comporto,Heſy.& Etym.

Ὑλάστρια,ἡ,lignatrix,quæ ligna comportat apud Etymol.

Ὑλασία,lignatio,lignorum congeſtio.Heſy.

Ὑλίζω,defæco,fæcibus expurgo, vel per colum transfundo defæcandi cauſa:vt apud Dioſc.l.3. c.9 ὑλίζεται δι' ὀθονίου, Apud Cratin.ὕλιζε τὰς ῥῖνας,emunge nares Pol. l.2.

1706 Ὑλιστὴρ,ῆρος,ὁ,colum,cribrum:vel ſacellus per quem aliquid transfunditur,vt à fæcibus repurgetur.Pol. l.6.& Dioſc.l.2.

Ὑλιστήριον & ὑλίστριον,idem ſchol.Nic.

*Ὑλότης materiæ ratio quaſi dicas,materietas,ipſa materiæ fabrica.Merc.Criſm.

Compoſita.

Ἄνυλος,ὁ,κ) ἡ, ſyluis carens, qui ſyluoſus & nemoroſus non eſt.Theophr.

*Ἀνυλήεις, carens arboribus,carens ſyluis, materia. Strabo.Ἀπυλίζω,defæco,idem quod ὑλίζω, ſeu διϋλίζω.

Ἄϋλος,expers materiæ,è nulla conſtans materia,incorporeus.Heſiod.

Διϋλάζομαι,exp.in materiam abeo.Plat.

Διϋλίζω,idem quod ὑλίζω, defæco, per colum transfundo.Plat.ſymp.6.Dioſc.l.5.c.82.

Διύλισις,percolatio,per colum transfuſio.Suid.

Διϋλιστὴρ,idem cum ὑλιστήρ.

Προδιϋλίζω,ante percolo.Dioſ.l.1.c.94.

Ἔνυλος,materie conſtans,materialis.Them.

Πρόσυλος,materiæ adhærens.Item qui rebus mundanis deditus eſt,carnalis.

ΥΜΗΝ,ένος,ὁ, membrana,pellicula,tunica ſeu tunicula.Euſt.ex Athen.Sic Gal.ad Glauc.ὑμένα,appellat membranam ſeu tunicul͂a oculi· alij ὑμένας vocant membranas quibus fœtus inuoluitur. Itẽ carmen nuptiale:carmen quod in nuptiis cantari ſolet. idem quod ὑμέναιος Poll.

Ὑμενώδης,εος,ὁ κ) ἡ,membranaceus,ſeu tenui membrana conſtans vel membranæ ſpeciem gerens.Ariſt.

Ὑμένινος,ὁ,membranaceus.i.è membrana factus.Ath.

Ὑμένιος, membranæ in modum tenuis:vel ſimpl. tenuis.Heſych.

Ὑμέναιος,ὁ,hymenæus·nuptiale carmẽ,ſeu quod in nuptiis ſponſo & ſponſæ accinitur.Il.6.Quidam ſic dici volunt, παρὰ τὸ παρθένειον ὑμένα.i. membrana virginitatis indice,quæ primo coitu rũpitur:alij aliunde deriuant:vide Euſth.in Il.6.Accipitur & pro ipſis nuptiis,teſte Heſych. Item ſic dicitur ipſe nuptiarum præſes deus,apud Luc.in Herodot.

Ὑμεναιόω,ſeu ὑμεναιάζω,hymenæum canto: vel connubio iungo.Etym.

Ἀνυμέναιος(comp.)hymenæi expers, iuſtos hymenæos non paſſa.Eurip.in Hec.

ΥΝΝΟΣ,ου,ὁ, equuleus,equus paruulus.veluti nanus & pumilio in equino genere.Eiuſmodi equulei à Latinis vocantur manni & mannuli:vide ſchol.Ariſt. in Pace.Apud Heſych ὕννος exp. πῶλος ἐν τῇ γαστρὶ νοσήσας πρὶν κυηθῆναι.

Pro ὕννος ſcribitur & ἰννὸς,item γίννος. Quidam verò ἰννὸν ſiue γίννον aiunt eſſe partum equæ ex aſino aut mulo conceptum. Ariſtot.in fine lib.2.de gen. an.ſcribit γίννους dici fœtus mulinos,aſininos,aut equinos qui in ventre matris corrumpuntur,naſcuntúrque membris deprauatis ac oblæſis. vide & lib. 6.c.24 in eodem opere.Heſych. tradit quoſdam ἰννὸν vocare mulum aut equulum qui non creſcat:ipſe verò eſſe dicit fœtum ex equo & mula aut aſina. Idem Heſych. ἴννις exponit etiam παῖδας & ἴννιν puellam paruulam: item pupillam oculi Ἶνις idem Heſych. exp.υἱὸς νέος παῖς βρέφος ἀπόγονος,νήπιος.

Ὑννὴ Heſychio eſt αἴξ,capra, Ὑννὰς, eidem eſt capra agreſtis ſeu fera.

ΥΠΑΙΘΑ,ex obliquo,corám,rectà. Apollon. Argon. 2. κατανεκλιται ἠπείροιο δὲ Κοίλης ὕπαιθα νάπη. Ho. Il.ξ ὕπαιθα λιάσθη, in obliquum declinauit,ſiue in anteriorem partem.

ΥΠΑΡ,τὸ, (nomen indeclin.) viſio, ſeu vera viſio quę euẽtu cõprobatur,cui opponitur ὄναρ ſomnium. Odyſſ.τ. Οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν ὅτι τετελεσμένον ἔσται.Sic & Plat.ep.3.& Plut.Apud Grec.in Iulian.inuect.2.καθ' ὕπαρ,per veram viſionem:quod & καθύπαρ, coniunctim ſcribitur.interdum ὕπαρ aduerbialiter vſurpatur pro καθ' ὕπαρ.

ΥΠΕΡ, (& poeticè ὑπεὶρ vt Od. ι. præpoſ. pro varia conſtructione varia ſignificans.

Cum genit.ſuper,ſuprà.Iliad. ζ. Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς,ſtetit autem ſupra caput. Sic Plato & Luc. Apud Thuc.l.2. ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου quæ eſt 1707
ſuper Ægyptum. Apud eũdem οἱ ὑπὲρ τῆς πόλεως exp. vrbi imminentes. Item Σικελοὶ οἱ ὑπὲρ τῶν ἄκρων. Siculi montani. ¶Item,pre: vt Demoſthenis ora-

ὑπὸ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Interdum ὑπὲρ σοῦ, exp. nomine tuo, tua cauſa, in gratiam tuam, propter te: interdū vice tua, apud Iſocr. Dem. & alios. ¶ Item pro πρὸς, per: vt Greg. ὑπὲρ Χριστοῦ δέομαι, rogo te per Chriſtum. Sic Il. ω. ¶ Item pro περὶ, de: vt apud Gal. ὑπὲρ πασῶν γράψαι ὁμοίως ... ὑπὸ ...

Cum accuſ. vltra, trans: vt in prouerbio, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. Demoſth. ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, ſuprà dignitatem. ὑπὲρ λόγον, ſupra quàm dici poteſt. ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς, natus ſupra ſexaginta annos, vel vltra, i. qui annum ſexageſimum exceſſit. Plut. in Lycurg. Apud Luc. in Iconibus, ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐκχεόμενον λέγειν, aquæ modum in dicendo excedere, i. vltra elepſydræ menſuram orationem protrahere. ¶ Item præter, vel contra, παρὰ: vt Il. γ. ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. ¶ Pro κατὰ accipi putat Euſtath. Od. ι. ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

In compoſitione auget: vt in ὑπέραγαν, ὑπερλίαν, maximè, vehementiſſimè. ¶ Interdum cum verbis nonnullis vim habet comparatiui: vt apud Ariſtot. polit. lib. 4. ὑπερτείνει τῷ ποιῷ ἢ λείπεται τῷ ποσῷ, magis ſuperat qualitate, quàm deficiat quantitate. ¶ Significat etiam τὸ ἔξωθεν & τὸ ἄνωθεν: vt in ὑπέρθυρον & ὑπερῷον. ¶ Interdum vacat: vt in ὑπεράνω.

Ὑπέρτερος, α, ον, ſuperior, præſtantior, maior, potior. Hom. Herodian. Et Nonn. ὑπέρτερος ὁμηρὴ, dixit pro ὑπέρτερος. Interdum cum accuſ. vel dat. eius rei qua quis alium ſuperat. Oppian. de venat. lib. 3. ἄλλος δ' αὖ μέγεθος οἷς ὑπέρτερος, ſtatura ſuperat reliquos. ¶ Ὑπέρτερα, in victima dicuntur carnes exteriores, ſeu quæ forinſecus obiacent: apud Plut. ſymp. 5. probl. 8. ex Od. γ. ¶ Veteres Iones ὑπέρτερον dixerunt etiam iuniorem, vt Euſt. annotat. Il. λ.

Ὑπερπρότερος, idem cum ὑπέρτερος, ſuperior: iunior. Heſy.

Ὑπερτερέω, ῶ ſum ſuperior: cum genit. Suid.

Ὑπερτερία ἡ, ſtorea. Od. ζ.

Καθυπέρτερος (comp.) idem quod ὑπέρτερος. Thuc. Xen. &c. Apud Herodotum legitur, κατυπέρτερος, Ionicè. Κατυπερτερέω, ῶ, præſto, ſuperior ſum, antecello. Areth.

Ὑπέρτατος, η, ον, ſupremus, ſummus, altiſſimus, Il. ψ. Item pro maximus.

Comp. Κατυπέρτατος, idem.

Πανυπέρτατος, omnium ſupremus, omnium excelſiſſimus. Ariſtot. Item præſtantiſſimus.

Ὕπερθε ſiue ὕπερθεν, deſuper ſeu ſupernè, in ſuperiori parte, ſuprà: ſæpe apud Hom. Τὰ ὕπερθεν, apud Xen. ſuperna, ſuperiores partes.

Comp. Ἐφύπερθε ſiue ἐφύπερθεν, idem quod ὕπερθε. In Epigr. ἐφύπερθε κεφαλῆς, ſupra caput.

Καθύπερθε ſiue καθύπερθεν, idem quod præcedens. Od. μ. Interdum cum genit. Nic. Apud Hom. Od. ο. Ὀρτυγίης καθύπερθεν, exp. trans Ortygiam.

Ὑπεράζω ſiue ὑπεράζομαι, ſuperficiarium ſulcum produco, i. non altè impreſſo terræ vomere aro: apud Theoph. hiſt. plant. l. 3. c. 4.

Ὑπέρα, ἡ, funis quo antennarum cornua transferuntur, ſeu tenduntur & laxantur Suid.

Ὕπατος, dicitur per ſyncopen pro ὑπέρτατος (vt νέατος pro νεώτατος) ſummus, ſupremus: vt Iliad. ψ & ω. Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, in rogo excelſiſſimo. In Epigr. ὕπατον ὄρος, altiſſimus mons & ὕπατον κλέος, maximum decus. & ὕπατος Ζεὺς Il. τ. Et cum genitiuo, vt Il. θ. ὕπατε κρειόντων, ſumme regum. Apud muſicos ὑπάτη χορδὴ, ſuprema chorda, quæ & ſimpliciter ὑπάτη dicitur: cui opponitur νήτη, vnde compoſ. παρυπάτη: vnde Martian. Capell. & Vitruu. necnon Ariſtot. in probl. ¶ Ὕπατος accipitur etiam pro imo & profundiſſimo: vt Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. ἐξ ὑπάτοιο, Στήθεος ἀμπνεύσας. ¶ Apud Græcos rerū Rom. ſcriptores ὕπατος eſt conſul: quòd apud conſules poſt exactos reges ſumma eſſet poteſtas. Dionyſ. Halic. & Plut. in Rom. fœminino genere dixit Herodian. l. 2. ὕπατος ἀρχὴ, pro ὑπατικὴ, conſulatus, conſulare imperium. Ab hac ſignific. ſunt quæ ſequuntur deriuata & compoſ.

Ὑπατικὸς, οῦ ὁ, conſularis. Herodian. & Plut.

Ὑπατεύω, ſum conſul, conſulatum gero. Plut.

Ὑπατεία ἡ, conſulatus: apud eoſdem.

Compoſ. Ἀνθύπατος, ου, ὁ, proconſul: qui conſulis vicē gerit. Plut. Ἀνθυπατικὸς, proconſularis. Plut. Ἀνθυπατεύω, proconſulare imperium obtineo, proconſul ſum pro conſule prouinciam adminiſtro. Act. c. 18. 1708
Herodian. lib. 7. Ἀνθυπατεία, ἡ, proconſulatus, procōſulare imperium. Herodian. l. 7.

Συνύπατος, collega in conſulatu, conſularis imperij particeps. Συνυπατεύω, ſocius ſum & collega in gerendo conſulatu. Plat.

ΥΠΕΡΙΚΟΝ, vel ὑπερικὸν, hypericum: herba de qua Dioſc. l. 3. c. 171. Dicitur etiam ἡ ὑπέρεικος apud Nic. in Alexiph.

ΥΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, piſtillum. Heſiod. in Erg.

ΥΠΗΝΗ, ης, ἡ, barba: propriè quæ eſt circa labia: vnde à Gaza apud Ariſtot. lib. 3 anim. exp. muſtax. In Epig. ἄχνοι ὑπήνη, exp. malæ imberbes.

Ὑπηνήτης, ου, ὁ, iuuenis, vtpote cui ὑπήνη ſuboriri incipiat. Luc. de ſacrif. Vide Poll.

Ἀνύπηνος, ου, ὁ (comp.) imberbis. Suid. & Heſych.

ΥΠΝΟΣ, ου, ὁ, ſomnus. Iliad. ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, quum enim inuadebat ſomnus dulcis. Dicitur etiam aliquis ὕπνον λαβεῖν. Plat. in ſymp. & pro eodem αἱρεῖν, item δυνεῖν Od. π & τ. & Il. κ. Dicitur ἐν ὕπνῳ & καθ' ὕπνον, in ſomniis, per ſomnum, per quietem: & frequentius in plur. ἐν τοῖς ὕπνοις & κατὰ τοὺς ὕπνους apud Athen. & Plut.

Ὑπνώδης, εος, ὁ, ἡ, ſomnolentus, ſomniculoſus. Plut.

Ὑπνοδότης, ſomnificus. Æſchyl.

Ὑπνηλὸς, οῦ, ὁ, idem Athen. l. 15.

Ὑπναλέος, ου, ὁ, idem. Nic. in Alex. Ὑπναλὴ dicitur eſſe aſpidis genus ſomno necantis.

Ὑπνάω, ſiue ὑπνέω, ῶ, dormio, ſomnum capio Ὑπνωτικὸς idem cum ὑπνωτικὸς.

Ὑπνόω, ῶ, idem quod præcedentia: vnde ὑπνῶσαι, dormire & ſopiri ſomno, apud Luc. & Xen. Item actiuè, ſomnum affero, ſomnum concilio. Dioſc.

Ὑπνωτικὸς, ſomnolentus, in ſomnum pronus. Ariſto. Et actiuè, ſoporificus, ſeu ſoporiferus, apud Plut. Athen. Dioſc.

Ὑπνώω, idem quod ὑπνόω poet. Od. ω.

Ὑπνώττω, ſomnum capio, dormio. Galen.

Compoſita.

Αἰένυπνος, ὁ καὶ ἡ, æterno perfuſus ſomno. Item æternos ſomnos afferens. Soph. Pro eodem dicitur & ἀείυπνος, apud ſchol. Soph. & Suid.

Ἄυπνος, inſomnis, ſomnium nō capiens, vigil, peruigil. Od. τ. Xen. Pæd. 2. Νὺξ ἄυπνος, nox in qua ſomnus capitur. Il. ι.

Ἀυπνία ἡ, inſomnia, vigiliæ, peruigilatio. Plat.

Ἄγρυπνος, idem quod ἄυπνος (Luc.) ex eóque ortū pleonaſmo literarum γρ, teſte Etym.

Ἀγρυπνία, ἡ, inſomnia, vigiliæ. Xen.

Ἀγρυπνὶς, ίδος, ἡ, feſtum quoddam Bacchi. Heſych.

Ἀγρυπνέω, vigilo, non dormio. Xen. Item inuigilo, vigili & attenta mente obſeruo. Luc. ἀγρυπνῶ τοῖς πράγμασι.

Ἀγρυπνητικὸς, vigilias facilè ferens, qui vigilare & inſomnis

ſomnis eſſe ſolet. Plut.

Decomp. Διαγρυπνέω, peruigilo, inſomnem noctem tranſigo. Athen. l. 14.

Ἐπαγρυπνέω, inſomnes noctes duco ob vel ſuper. Cum dat. Luc. & Baſil.

Παναγρυπνος, omnino inſomnis. Epigr.

*Περιαγρυπνέω, noctem inſomnem duco. Plut.

Ἀφυπνόω, obdormio, obdormiſco. Lucæ c. 8.

Ἀφυπνίζω, expergefacio, è ſomno excito. Eur.

Βραχύϋπνος, breui contentus ſomno, non diu dormiens. Ariſtot.

Διϋπνίζω, idem quod ἀφυπνίζω.

Δύσυπνος, qui difficulter ſomnum capit.

Δυσυπνέω, ægrè obdormiſco, ægrè dormio. Plat.

Ἐνύπνιον, τό, inſomnium viſum quod ſe dormiẽti obtulit. Plat. Plut. Xen. Quomodo ab ὀνείρῳ differat, vide Macrob. cõm in ſomn. Scip. l. 1. c. 1. Aduerbialiter etiam ponitur pro, in ſomnis, per quietem. Il. β.

Ἐνυπνιάζω, inſomnium video, ſomnio. Ariſtot.

Ἐνυπνιάζομαι, idem. Plut. & Act. Ap. c. 2.

Ἐνυπνιαστής, οῦ, ὁ, inſomniator, qui videre inſomnia ſolet. Gen. c. 27.

*Ἐνυπνιώδης, inſomnio ſimilis, canus, vt inſomnia. Strab.

Ἔξυπνος, qui è ſomno euigilauit, expergefactus.

*Ἐξυπνέω, expergiſcor. Ioſeph.

Ἐξυπνίζω, expergefacio. Phrynich.

Ἐφυπνίδες, qui ad ſomnium afferendum fit. Epigr.

Κάθυπνος, graui ſeu alto oppreſſus ſomno: vel ſomnolentus, vehementis ſomni. Ariſtot.

Καθυπνής, idem. Nic. in Alex.

*Πανάϋπνος, omnino inſomnis. Oppian.

Φίλυπνος, amans ſomni, ſomnolentus. Theoc.

*Φιλαγρυπνος, vigiliarum amans. Tryph.

ΥΠΟ, præpoſitio variam habens conſtructionem & ſignificationem.

Cum genit. ſign. à, ab, cum verbis paſſiuis aut neutris: vt Iſocr. παιδεύομαι ὑπ' ἐκείνου, inſtituor ab illo. Xen. pæd. 4 ἐκεῖνος δὲ τέθνηκεν ὑφ' ὑμῶν, interfectus eſt à vobis. ¶ Item propter: vt Plut. in Per. ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰτιῶν πόλεμος συμπίπτει τοῖς Ἀθηναίοις. ¶ Item præ: vt δακρύειν ὑφ' ἡδονῆς, lacrymari præ voluptate. ¶ Item per: Plato, τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ ψηφισμάτων διανέμων, multis paucorum facultates per decreta diſtribuens. ¶ Item ſub: vt ὑπὸ γῆς, ſub terra, vel ſub terram. ὑπὸ μάλης, ſub mala Luc.

Cum dat. itidem ſignif. ſub: vt τόπος ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺς, Luc. Sic apud Heſiod. in Theog. κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ, ſub cauo ſaxo. Thuc. ὑπὸ Ἀθηναίοις εἰσὶ, Athenienſibus ſubiecti ſunt, ſeu parent. ¶ Interdum, ſub, vel in: vt apud Hom. καταχρύψας ὑπὸ κόλπῳ, in ſinu. Et apud Apollon. ὑπὸ νυκτὶ in nocte vel ſub noctem. ¶ Item pro μετά: cum. Plut. in Galba, ὑπὸ φωτὶ πολλῷ πορεύει, cũ multo lumine. ¶ Apud Apoll. Rhod. ὑπὸ κιθάρῃ πλήσσω, exp. ad citharam ferio, i. ad eius ſonũ ¶ Interdum datiuum pro genitiuo habet: vt Iliad. α, ὑπὸ χερσὶ δαμείς. Et Il. ν, ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι. Interdum & pro accuſatiuo: Il. δ, Αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι Ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.

Cum accuſ. itidem ſign. ſub. Plut. in Colol. καὶ τῶν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν ζώντων, &c. ſub terra. Apud Xen. τῶν ὑφ' ἑαυτὸν ἡγεμόνων, ducum quos ſibi ſubiectos habet ſiue ſub ſua ditione. Il. β, ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, exp. εἰς vel ἐπί. Quandoque tempus denotat: vt ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, apud Xen. ſub finẽ belli. Sic ὑπὸ κύνα, apud Ariſtot. an. l. 8. ſub caniculam, ſub exortum caniculæ. Ὑπὸ νύκτα, interdum exp. ſub noctem: interdum capitur pro κατὰ νύκτα, per noctem, de nocte, noctu, apud Hom. & Thuc.

In compoſitione interdum ſignif. ſub, vt in ὑπάγω, ὑπέχω, ὑπακούω. ¶ Interdum minuit, vt in ὑπόξυρος & ὑπόλευκος. ¶ Interdum indicat aliquid ſenſim ſimulq; cum aliqua fraude fieri: vt in ὑπέρχομαι & ὑπάγομαι. ¶ Nonnunquam idem valet quod πρὸ, vt in ὑπαγορεύω & ὑπάγω. ¶ Interdum pro περὶ ponitur: vt in ὑποφέρω pro περιφέρω. ¶ Item pro ἀνὰ, vt in ὑποβῆναι & ὑποβιβάζειν. ¶ Interdum vacat: vt in ὑπολείπω, ὑποκάτω, ὑποκύω. ¶ Apud poetas interdũ poſteriorem ſyllabam mutat in eam literam à qua ſimplex incipit: vt in ὑββάλλω pro ὑποβάλλω.

Ὑπαὶ, poeticè pro ὑπὸ vt παραὶ pro παρά. Iliad. β. Apud Ariſtoph. in Achar. ὑπαὶ πτερύγων, ſchol. exp. κατὰ πτερύγων.

ΥΠΟΛΑΙΣ, auicula quæ latinis curruca dicitur, & ex ouis cuculi in nido ſuo poſitis excluſos pullos pro ſuis alit. Theoph. de cauſ. pl. l. 2. c. 24 οὐδὲ τὴν γένεσιν τοῦ κόκκυγος εἰ μὴ τὴν ὑπολαΐς. Vocatur etiam ὑπολαῒς & Ἐπιλαΐς.

ΥΠΤΙΟΣ, ου, ὁ, ſupinus, reſupinus, in dorſum verſus. Od. σ, πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι. Apud Luc. in Tim. στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, reſupinam, i. retrorſum vergẽtem. Apud Suid. χεῖρες ὕπτιαι dicuntur paſſæ manus ſeu ſupinæ. Idem annotat ὕπτιον ὕπνον, in Epig. dici τὸν ἀφρόντιστον. Τὰ ὕπτια interdum dicũtur plana: vt ὕπτια πεδία, apud eũdem. Interdum, excelſa: apud eund. Interdum partes inferiores: vt apud Theop. τὰ ὕπτια ποωδέστερα καὶ λειότερα. Plin. exp. foliorum pars inferior: quæ à terra herbido viret colore.

Ὑπτίως, ſupinè.

Ὑπτιότης, ητος, ἡ, ſupinitas. Theophr.

Ὑπτιόω, ῶ, f. ώσω, ſupino, reſupino: vnde ὑπτιοῦσθαι, ſupinari, reſupinari. Dioſc. & Gal.

Ὑπτιάζω, ſupinus ſum: vel ſupinor, ſupinus relabor. Herod. l. 1. ὑπὸ δὲ ἀσθενείας καὶ ἀθυμίας αὖτις ὑπτιάζειν. Item ſupinus ſum ac negligenter ago. Item l. 2.

Ὑπτίασμα, τὸ, ſupinatio ſeu reſupinatio. Apud Æſch. in Prometh. γυναικομίμοις ὑπτιάσμασι χερῶν, expon. ſupina manuum inflexione.

Ὑπτιασμὸς, idem. Luc. de ſaltat.

Compoſita.

Ἐξυπτιάζω, idem quod ὑπτιάζω. Ariſtot. Et actiuè, reſupino, ſupino. Luc.

Ἐξυπτιάζομαι, reſupinor, vel ſupinor. Athen.

Ὑπερύπτιος, ſupra modum ſupinus.

ΥΡΧΗ, ης, ἡ, inſtrumentum in quo nautæ onera baiulant. Heſych. ¶ Apud Ariſtoph. in Veſp. τούτοισι τῶν δωροδοκούντων Ὑρχὰς οἴνου, Pollux dicit eſſe vocẽ Æolicam quæ ſignificet τὸ περσικὸν τοῦ βίκου κεράμιον. At ſchol. dicit ὑρχὰς eſſe vaſa fictilia quibus ſalſamenta imponuntur.

ΥΣΓΙΝΟΝ, ου, τὸ, hyſginum: plantæ genus quo color tingitur coccineo ſimilis. Heſy. eſſe ait βάμματι. Vide Plin. l. 36. c. 6. Legitur & ὕσγη, apud Suid. dicentem eſſe herbæ genus quoddam.

Ὑσγινόεις, εντος, ὁ, ad hyſginum pertinens.

ΥΣΣΟΣ, ου, ὁ, verutum, vt Laſc. exp. apud Polyb. Alij exp. pilum: apud Plut. Quidam interpr. etiã geſſum; quaſi hac Latina voce inde ſumpta.

ΥΣΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, poſterior, nonnunquam ſerior: interdum &, ſequens, ſecundus. Plut. in ſymp. 8. καιριώτερα τὰ ὕστερα νομίζεται καὶ βεβαιότερα τῶν προτέρων, Æſch. in Cteſiph. τὰς συμμαχίας ὑστέρας ποιεῖσθαι μετὰ τὰς εὐεργεσίας, ſecundo loco inire belli ſocietates. Ὕστερος ἐλθεῖν dicunt qui ſerior venit & poſt alios. Il. σ, & apud Ariſtoph. in Veſp. Ὕστερόν τι ποιεῖν τινὸς, vel ὕστερον τίθεσθαι τινὸς, poſthabere, poſtponere al-

quid alicui, apud Plut. in Demetr. Item qui ſe alicui ſubmittit ὕστερον τινὸς ſe τιθέναι dicitur: vt apud eundem in Fab. ὕστερον αὑτὸν τῶ νόμου καὶ τῶ ἄρχοντος τίθησι, legi & conſuli ſe ſubmittit. Sic apud Æſch. μὴ ἐμπροσθεν τῶν νόμων ἀλλ' ὕστερος πολιτεύε, ſubiice te legib. & iis ſis ſecundus. Interdum ὕστερος dicitur ſecundus, inferior: ſeu poſthabendus: vt γενεᾷ ὕστερος, ætate inferior. Il. γ. & Thuc. l. 1. οὐδενὸς ὕστεροι γνώμῃ φανῆναι. Item proximus, futurus, proximè venturus: vt ὕστεροι σύλλογοι, proximũ conciliũ & ὑστέρᾳ Ὀλυμπιάδι, proxima Olympiade. Sic ὑστέρῳ χρόνῳ, futuro tempore: vel poſtea, apud Plut. in amat. narr. pro quo dicitur etiam ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ apud Thuc. At ἐς ὕστερον, abſolutè pro, in poſterum tempus. Plat. ep. 7.

Ὕστερον aduerbialiter ſignif. pòſt, poſtea, poſteriore loco, deinde: nonnunquam &, ſerius, tardius: item deinceps poſthac. Interdũ cum genit. vt apud Xen. ὕστερον τῶν ἱππέων, poſt equites. Et Herodot. ὕστερον τούτων, poſt ea tempora. Interdum cum datiuo tẽpus denotante, vt Iſocr. in Aeginet. πένθ' ἡμέραις ὕστερον ἐξέπεμψεν, pro quo omiſſo ſubſtant. χρόνῳ Plut. in Perſ. dixit ὀλίγῳ δ' ὕστερον. Aliquando cum articulo ponitur: vt οἱ ὕστεροι, poſteri, vt apud Herodian. l. 1. & τῷ ὑστέρῳ ἔτει, poſtero anno. Ariſt. hiſt. an. l. 5.

Itẽ ὕστερον, ſeu ὕστερα, ſecũdæ, i. omnia quæ editum in lucem infantem ſtatim ſequuntur. apud Dioſc.

Fœm. gen. ὑστέρα dicitur pro ὑστέρα ἡμέρα, ſequens dies: vt apud Plut. in lib. de fort. Rom. At ὑστέρα δεκάτη, viceſima prima menſis dies, quẽ menſem Attici in tres decades diuidere ſolebant, teſte Etym. ¶ Medici & phyſici ὑστέραν vocant vuluam ſeu vterum, quòd extremum locũ inter viſcera obtineat, ſi non exactè, at ſaltem κατὰ πλάτος, Poll. l. 2. Hinc ὑστερικὸς ad vuluam pertinens: vt ὑστερικοὶ πόνοι, apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 6. Et aduerb. ὑστερικῶς, vt ὑστερικῶς πνιγόμεναι γυναῖκες, fœminæ quæ obnoxiæ ſunt vuluę ſuffocationi, apud Dioſc. l. 2. c. 10.

Ὑστεραῖος, idem quod ὕστερος: vnde ὑστεραία, ſ. ἡμέρα, poſtera dies. Plat. Itẽ qui fit τῇ ὑστεραίᾳ: vt ὑστεραία προσβολή, ſecunda oppugnatio, apud Xen. Hell. l. 2.

Ὑστερέω, ſum ὕστερος, poſterior ſum. Plut. ἡ ἀποικία τῶν Ἰώνων ὑστερεῖ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου ἔτεσιν ἑξήκοντα, ſexaginta annis eſt poſterior. Item tardiùs venio ſeu adſum: ſeriùs aduenio: in Axioch. Et apud Ariſtid. ὑστέρησαν τῆς μάχης ἡμέρᾳ μιᾷ, tardiùs ad pugnam vno die venêre, i. poſtridie quàm pugnatum eſt. Item fruſtror, non aſſequor: vtpote qui in captando vel perſequendo fuerim negligentior: vt ὑστερεῖν τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων apud Iſocrat. Item deficior, non habeo, deeſt mihi. Lucæ 2. μή τινος ὑστερήσατε; Dicitur & res aliqua ὑστερεῖν qua deſtituimur & caremus: vt Ioann. cap. 2. ὑστερήσαντος οἴνου.

Ὑστερίζω, propriè ſignificare dicitur, in curſu linquor & poſterior fio. Plerunque tamen (ſicut ὑστερέω) exponitur deſtituor, egeo, inopiam patior, idque abſolutè interdum, vt Lucæ 15. Interdum cum genit. vt apud Baſil. ὅσοι ὑστεροῦσι ἄρτων, ἔλθετε πρός με. Et cùm præpoſit. ἐν, ſequente dat. 1. epiſt. ad Cor. cap. 1.

Ὑστέρημα, τὸ, partes poſteriores: eius propriè qui in curſu deficit & vincitur. Item defectus, inopia, penuria. 1. epiſt. ad Theſſal. cap. 3. & alibi ſæpius in nouo Teſt.

Ὑστέρησις, penuria, inopia, egeſtas. Marci 12.

Ὑστερητικὸς, qui ſolet ὑστερεῖν & tardiùs accedere: Apud medicos ὑστερητικὸς τύπος, retardatio acceſſionis. Gal.

Ὑστερίζω, f. ίσω, idem cum ὑστερέω, ſum poſterior. Item tardo, cunctor, ſerior venio. Thuc. l. 8. ὑστερίσαντες οὐ πολλῷ, Demoſth. τοῖς τοῦ πολέμου καιροῖς ἀκολουθεῖν, ἢ μηδενὸς ὑστερίζειν, nulla re tardiorem venire, i. nullam rem cunctando prætermittere. Item deſtituor, deficior. Iſocr. in Euagr. ὑστερίζω τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ, vires me deficiunt. Item inferior ſum, ſuperor, vincor. Xen.

Ὕστατος, (factum tanquam ex ὑστερώτατος) poſtremus, vltimus. Il. λ, τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν: Ὕστατον & ὕστατα aduerbialiter vſurpatur pro, poſtremùm, vltimò. Luc. & Hom.

Ὑστάτιος, idem quod ὕστατος. Il. ο.

Ὑστάτιον, idem cum ὕστατον. Od. θ.

Compoſita.

Ἀφυστερέω, deſtituor, defraudor.

Ἀφυστερίζω, ſeriùs venio, tardo, moror.

Ἐφυστερίζω, poſterior ſum vel fio. Thuc. l. 5.

Καθυστερέω, poſterior ſum: item tardiùs & ſeriùs venio. Polyb. & Plut. Et cum dat. apud Theophr. de cauſ. pl. l. 1. Item cedo & inferior ſum: cum genit. apud Strab. & Luc.

Καθυστερίζω, tardor, moror, Eccleſ. c. 16.

Πανύστατος, omnium poſtremus ſeu vlt. vnde πανύστατον & πανύστατα, omnium poſtremo loco. Soph.

*Πανυστάτιον, idem quod ὑστάτιον poſtremò, vltimò, Callim.

Πρωθύστερος, præpoſterus apud gramm.

ΥΦΑΩ, & Ionicè ὑφόω, texo. Od. κ, Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσι.

Ὑφὴ, ἡ, texturæ ſeu textus. Athen. & Plat.

Ὕφος, εος, τὸ, textile, id quod textum eſt, tela. Dioſ. l. 2. c. 68. Interdum pro ſindone accipitur aut pro velo: vt apud Ioſeph. Apud Athen. 5. περιπετάσματα ὕφη appellantur.

Ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo, ordior. Il. γ, Τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ, ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε. Metaph. dicitur μύθους & μήδεα ὑφαίνειν. Il. γ. item ὑφαίνειν δόλον texere fraudes ſeu dolos. Il. ζ.

Ὕφασμα, τὸ idem quod ὕφος. Eurip. Interdum accipitur pro panno & nonnunquam pro veſte. Herodi. & Plut. interdum ſic dicitur ipſe textus, apud Phil. de v. M. l. 3.

Ὕφανσις, εως, ἡ, textura ſeu textus. Poll. l. 7.

Ὑφάντης, ου, ὁ, textor. Plat. & Ariſtot.

Ὑφαντικὸς, ad textorem pertinens, textorius. Poll. Et ὑφαντική, ſ. τέχνη, ars textoria. Ariſt.

Ὑφαντικῶς, more textorum. Poll.

Ὑφαντὸς textus ſeu textilis. Hom.

Ὑφὰς, άδος, ἡ, Polluci l. 10. eſt πλεκτὸν ἀγγεῖον quo ſacra teruntur.

Ὕφα, idem quod ὕφασμα, teſte Suid.

Compoſita.

Ἀργυφὴς, ὁ καὶ ἡ, ex alba textura conſtans. Et ſimpl. albus: vt ὄϊν ἄργυφον, Il. ω.

Ἀργύφεος, idem Od. ε. Metaph. ἀργύφεον σπέος, Il. σ.

Διυφαίνω, pertexto: vel intertexto.

Ἐνυφαίνω, intexo. Athen. l. 12.

Ἐξυφαίνω, pertexo, contexo: ſeu texendo abſoluo & conficio. in Batrachom. Πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα. Exp. etiam, compono, ſtruo, apud Greg. loquentem de ape.

Ἐξύφασμα, idem quod ὕφασμα, textum ſeu tela: vt ἐξύφασμα κερκίδος, apud Eurip.

Εὐυφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, textus: ſeu ſcitè & eleganter textus: vt εὐυφέα λαίφεα in Epigr.

Εὐύφαντος, idem.

Ἐφυφὴ, id quod ſtamini intexitur, trama, ſubtegmen. Plat. de leg. l. 5.

Ἐφυφαίνω, idem quod ἐνυφαίνω: ſeu inter texendum ingero. Et pro ſimplici ὑφαίνω. Oppian.

Καθυφαίνω, exp. intexo.

*Συγκαθυφαίνω, ſimul intexo. Eſa.

*Κρεκύφαντος, peplus ſeu velũ ex trama textũ: τὸ διὰ κρόκης ὑφαινόμενον, Etym. & Euſt. idem eſt cũ κεκρύφαλος.

Ἀλκυϕὴς,idem cum ἄργυφος,ſeu ἀργύφεος,Euſt.
*Λεπτυφὴς,ſubtiliter & tenuiter contextus.Lucian.
Παρυφάω, attexo, Παρυφὴ,ἡ, id quod telæ ſeu textili attextum eſt,veluti ſunt virgæ aureæ,purpureæ,candidæ,&c.Plut.in Lac.inſtit.
Πάρυφος,idem : vel idem quod παρυφὴς,attextus ſeu intertextus:apud Poll.l.7.c.14.
Παρυφαίνω, idem quod παρυφάω , apud eundem ibidem. Apud Xen.pæd.5. παρυφασμένα ὅπλα, exp. obtenta arma.
Decomp. Εὐπάρυφος,cuius veſtis inſignē pulchrúmque limbum attextum habet.Luc.in ſomn. Dicitur & veſtis εὐπάρυφος , eleganti limbo prætexta : apud Herodian.l 1.
Λευκοπάρυφος , cuius veſtis candido limbo prætexta eſt.Plut.in Apoph.
Φοινικοπάρυφος , puniceo limbo prætextam veſtem gerens.
Χρυσοπάρυφος,aureum limbum in ſua veſte geſtans.
Προσυφαίνω,attexo.Plat.in Tim.
Σακχυφάντης,ſaccorum textor.Dem.
Συνυφάω,contexo. Συνυφὴ,contextus ſeu contexio.P.
Συνυφὴς,contextus.Ariſtot.
Συνυφαίνω, idem quod συνυφάω, vel attexo: vnde metaph.apud Phil.τούτου δὴ προομολογηθέντος,ἀκόλουθον ἂν εἴη συνυφαίνειν τὰ ἁρμόζοντα.
Ταναϋφὴς,in longum textus.Suid.
Τυλυφάντης,qui culcitras texit,culcitrarum & lodicum artifex.Poll.l 7.ex Hyper.
Χρυσοϋφὴς,ex auro textus:vel auro intextus.Athen.

ΥΦΕΑΡ αρος,τὸ, viſci genus quod in abiete & larice naſcitur. Theophr. de cauſ.pl.l.1.6.c.23. Plin.l.16.c. vlt.Idem Theop.hyphear tribuit ilici.l.3. de hiſt. pl. c.16.

ΥΨΟΣ,εος,τὸ,altitudo,celſitudo,ſublimitas:interdum & cacumen,faſtigium, vertex. Thuc. & Plut.Metaphoricè apud Herodian.lib.2. οὐδὲν οὔτε πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξαίρων,nihil verbis extollens.
Ὑψηλὸς,ἡ,ὸν,altus,excelſus,ſublimis:vt πύργοι ὑψηλοὶ Il. η. Metaphoricè Luc.in Hermot. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, ſublimia affectas animo.Dicitur & ἀφ' ὑψηλοῦ, ſc. τόπου,ex alto. Luc.
Ὑψηλῶς,altè,excelsè,ſublimiter.
Ὑψόθεν,ex alto,deſuper.Il.υ. Cum genit.ſignif ſuper:vt apud Apoll. Arg.l.2.ὑψόθεν ἀκτῆς.
Ὑψόθι, in alto,in ſublimi.Il.ρ.Item ſuper,cum genit.vt ὑψόθι πατρὸς,Epigr.l.1.Significat etiam altè,in altum: apud Apoll.Arg.2.
Ὑψόσε,in altum.Od.μ.χεῖρας ὑψόσ' ἀειρόμενος.
Ὑψοῦ,altè,in,in altο.Il.α.& Soph.
Ὑψι idem.Il.ξ & υ.Heſiod.in erg.
Ὑψητὸς,idem cum ὑψηλὸς.Heſyc.
Ὑψίτερος,altior:vt δρύες ὑψίτεραι apud Theoc.
Ὕψιστος,altiſſimus,excelſiſſimus: hac voce ſæpe intelligitur Deus in ſacr.lit.vt Act.7.Lucæ 1.& alibi.
Ὑψιστάριος ἄρτος,dicitur τῶν τῶ ὑψίστων σεβόντων.Heſyc. & Suid.
Ὑψόω,in altum tollo,exalto,extollo.Lucæ 14 ὅστις ὑψώσῃ ἑαυτὸν,ταπεινωθήσεται.Item perficio,abſoluo:metaphora ab ædificiis ſumpta , quæ tum demum perfecta ſunt quum ad faſtigium ſunt perducta. Ioſeph. πρὶν ὑψῶσαι τὸ ἔργον ἔφθη τελευτήσας. Exponitur etiam ὑψηλὸν κηρύττω,Suid.ex Pſalm.Dauid.
Ὕψωμα , exaltatio,eleuatio: vt ὑψώματα τῶν ἀστέρων, apud Plut.Item altitudo. Rom.8. Exponitur,&,cacumen,ſummitas.Phocyl.
Ὕψωσις,exaltatio,eleuatio.Suid.
Composita.
Ἀνυψόω,idem quod ὑψόω.Epig.l.4.
*Ἐξυψόω,extollo.Eccleſ.
Ἰσοϋψὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,qui paris eſt altitudinis,æquè altus.
*Περιϋψόω,exalto,extollo,ὑψόω.Macc .
*Ἰσύψης ſeu ἰσοϋψὴς, altitudine par, eiuſdem altitudinis.Strabo.
Συνυψόω,ſimul exalto,vnà in altum eueho.
Ὑπερυψόω,ſupra alia vel ſupra modum extollo.
*Ὑπερύψηλος,nimiæ magnitudinis & ſtupendæ,altiſſimus.Ælian.

ΥΩ.F.ὕσω, pluo. Od.ξ, ὗε δ' ἄρα Ζεὺς πάννυχος , nocte pluebat tota Iupiter. Luc. ὕοντος θεῶν πτερὰ ἐπὶ τὰ Γεράμματος. Interdum cum dat.perſonæ: vt Ariſtoph.in Nub.ὕσομεν περὶ ποιεῖν ὑμῖν.Interdum cū dat. rei qua pluit : vt Athen.l.8. οἶδα δὲ καὶ πολλαχοῦ ὕσαντα τὸν θεὸν ἰχθύσιν.Et cum accuſat. apud eundem ibidem Phænias ſcribit. ἐν Χερρονήσῳ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὗσαι τὸν θεὸν ἰχθῦς.Dicitur & imperſonaliter ὕει pro ὕει Ζεὺς,apud Ariſt.rhet.2. & Theoph.de cauſ.pl.l.4.¶Item actiuè irrigo, pluuia perfundo.
Ὑετὸς, dicitur quod pluendo decidit:vt apud Greg.αὐτὸς ὑετὸς ἐν ἐρήμῳ. Item quod irrigatur & pluuia perfunditur:vt apud Arrian. l. 6. οὐ γὰρ ὕεται τὸ πολὺ ἡ γῆ αὕτη ἐξ οὐρανοῦ,non multum pluuiis humectatur. Sic & apud alios.
Ὕσμα,ſeu ὗσμα τὸ,pluuia.Erot.apud Hipp. 1713
Ὕσις,ipſa pluendi actio. Heſyc.
Ὑάδες,hyades:ſtellæ quædā in cornibus tauri,à pluendo ſic dictæ: quoniam ortu occaſúque ſuo pluuias largóque imbres concitant, vt Cic.& Plin.teſtātur, & poſt hos Etym. Eurip.in Ione, ὑάδες τε ναυτίλοις σαφέστατον σημεῖον.Quidam Latinè ſuculas appellant, ab ὗς deriuantes. Alij etiam à litera Υ ſic nominari volunt,quam aliquo modo repræſentent, vt docet idem Etymol.
Ὑακίζω,pluo,madefacio,rigo.Heſych.
Ὑετὸς,οῦ,ὁ,pluuia.Heſiod.& Ariſt.
Ὑέτιος,pluuius,pluuioſus: vt ὑετίη ἀτέχνως,in Epigr. & ἄνεμοι ὑέτιοι, Ariſto. in probl. Superl. ὑετώτατος, pluuioſiſſimus:vt ὑετώτατος ἄνεμος,apud Herodot.
Ὑης,appellatur Iupiter,qui & ὑέτιος & ὄμβριος,Lat.pluuius.Eſt & Bacchi epitheton , teſte Suida ex Clidemo,quoniam ſacra ei faciebant quum plueret.
Ὑη,nominatur Semele, teſte Pherecyde & Heſych.
Compoſita.
Ἐφύω,ſuperfluo,pluuia perfundo : vnde ἐφύει,perfluit. pluuia interceſſit.Theophr.de cauſ.pl.l.4.c.9. ἐὰν δὲ καὶ ἐφύσῃ σπαρέντι,δυσφυέστερος.Significat&,pluuia cōſequitur,ſtatim poſt pluit:apud eundem de cauſ.pl. l.6.(de Iride) ἐφύει γὰρ ὅπου ἂν ἐρισῃ.
Καθύω,compluo. Καθύεσθαι complui.

NOTA literæ quam vocant φῖ, ab Hebræorum Phe,ſeu Pe.
¶Æoles ea initio dictionum pro θ vtuntur,dicētes φῆρες pro θῆρες, φλᾶν pro θλᾶν, φλίβειν, pro θλίβειν.
¶Eſt & numeralis nota , de qua vide in Appen.

ΦΑΓΩ,vel φάγομαι(vtrunque enim thema ſtatuit: Euſt.) edo , comedo. Frequens eſt vſus aor. 2. ἔφαγον & infinitiui φαγεῖν : vt Odyſſ.ξ. Ἢ τὸν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες. Ariſtot.polit.7. αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ φαγεῖν. Ea

dem tempora paſſim etiam occurrunt in ſacris lit. Fut.med. φάγομαι pro φαγοῦμαι dicitur,(ſicut πίομαι pro ποθοῦμαι) vnde φάγεσαι apud Luc.c.17.

Φάγημα,τὸ,id quod comeditur,eſculenta.Suid.

Φάγησις,εως,ἡ,comeſtio,voratio.

Φαγησία,ἑορτὴ, feſtum quoddam in quo cibo ad ſatietatem vſque exhilarabantur. Athen.l.7. Idem dicitur & φαγήσια,apud eundem ibidem.

Φαγίσωρος,à comicis dicitur ὁ ἄπληστος,inexplebilis, te ſte Poll.l.6.Lat.edo vel comedo.

Φάγαινα & φαγέδαινα, dicitur affectus ſtomachi quum vehementer appetens cibum immodicè ſumit, nec ſatiari vorando poteſt in definit.med & apud Gal. l.3 comm.in li.Epidem.aphor.37. ¶ Φαγέδαινα de vlceribus quoque dicitur, & interdum omnia vlcera deſignat quæ ſemper maiora & deteriora fiunt.Interdum ſpeciatim vlcus quoddam denotat, quod deſcribit Poll.l.4.cap.penult.Celſ.l.6.eſt genus cancri.Hinc apud Æſchyl.in Phil.

Φαγέδαινα ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός. Ab hoc vlcere ad fauorum quendam morbum transfertur, de quo Colum.de re ruſt.l.9.c.13.

Φαγεδαινικός,phagedænicus Dioſ.

Φάγος,vorax,edax.comedo.Matth.11.Lucæ 7.

Φάγος, Cretenſium lingua dicitur cos: quia ferrum acuens adedit.Athen.l.7. Item piſcis quidam,à voracitate,vt putatur,apud eund.

Compoſita, ac primum cum præpoſitione.

Διαφάγω,peredo,exedo,edendo conſumo.Phil.

Εκφάγω,itidem exedo:vnde ἐξέφαγε.Poll.

Εμφάγω,ori inditum deglutio,comedo.

Επιφάγω,poſt aliquid edo,ſuperedo.Item vnà cum pane veſcor.Poll.ibidem.

Καταφάγω peredo,edo,deuoro,Ariſtop.Dicitur etiam κτήματα aliquis καταφαγεῖν, abſumere per luxum, abligurire.Od.ο.

Καταφαγᾶς,comedo helluo Poll.

Συγκαταφάγω,(Decomp.) vnà comedo ſeu deuoro.

Προσφάγω,pani additum comedo,cum pane veſcor.

Προσφάγιον,τὸ, quo cum pane veſcimur, opſonium: apud Ioan.c.vlt.

1714 Προφαγεῖν præcomedere,ante alia comedere.

Συμφάγω,vnà comedo.Plat.de leg.

Compoſita ſine præpoſitione vel ex φάγω,vel ex nomine φάγος.

Αγκιστροφάγος,ὁ,ἡ,q.d.hamiuorus.Ariſtot.Et metaph. auarus.Heſyc.

Αδδηφάγος,ſeu ἀδηφάγος, ad ſatietatem & libitum comedens: vorax,helluo.Theocr.idyll 23. Metaph.apud Ariſtoph.in Nub.λύχνοι dicũtur ἀδηφάγοι,lichni bibuli,qui multum olei deuorant. Sic ἀδηφάγοι ἵπποι,equi curules,qui magnis ſumptibus ad certamina curulia aut bellum nutriebantur. Euſt. ex rhet. lex.Sic & ναῦς ἀδηφάγος,cui plenum dabatur ſtipendium: apud Lyſ. & ἀδηφάγοι τριήρεις,in quas magni erogantur ſumptus,apud Suid.

Αδδηφαγέω ſeu ἀδηφαγέω, ad ſatietatem vſque comedo,vorax ſum.Iſocr.

Αδδηφαγία, ſeu ἀδηφαγία, eſus ad ſatietatem vſque: voracitas Athen.& Oppian.

Αἰγοφάγος,capriuorus,capram ſeu capras vorans aut edens. Peculiariter ſic Iuno vocabatur apud Spartanos,quòd apud eos capræ ipſi immolarentur.Heſy.

Ακριδοφάγος,qui locuſtis victitat.Ακριδοφάγοι cognominati fuerunt quidam populi,de quibus Strabo,Agatharchides,& alij.

Αλληλοφάγοι,ſeſe inuicem deuorantes.Ariſtot.Hiſt.an. lib 8.

Αλληλοφαγία,mutua deuoratio Herodot.

Αλληλοφαγεῖν,mutuò ſeſe deuorare: vt plurimum de piſcibus dicitur.Ariſtot.loco citato.

Αλλοτριοφάγος,aliena comedens.Athen.

Αλλοτριοφαγέω,aliena comedo,Euſt.

Αναγκοφάγος, qui neceſſitate coactus comedit, vt athletæ.

Αναγκοφαγία, comedendi neceſſitas,victus athleticus.Ariſtot.polit 8.c.3.

Αναγκοφαγέω, coactus comedo,liberaliori victu vti cogor,vt athletæ Heſych.

Ανδροφάγος,hominiuorus ſeu homiuorus,humana carne veſcens Philoſtr.

Ανδροφαγέω,humana carne veſcor.

Ανθρωποφάγος,idem cum ἀνδροφάγος.Athen.

Ανθρωποφαγία,hominum deuoratio,eſus carnium humanarum.

Αρνοφάγος,agnos deuorans.

Αρτοφάγος,paniuorus,qui pane veſcitur. Athen.

Αρτοφαγέω,panem voro,pane veſcor.

Βαλανοφάγος,qui glandibus veſcitur,Plut.

Βαλανοφαγία glandibus veſci Euſt.

Βούφαγος,q.d.qui bouem vna cœna abſumpſerit:vorax, edax,comedo:vel ex epitatica particula βυ. Herc. epitheton in Epigr.

Γαλακτοφάγος, lactiuorus,lacte victitans. Γαλακτοφάγοι (per ſyncopen) epitheton gentis cuiuſdam eſt apud Hom.Il.ν.

Γηφάγος,qui terra veſcitur.Heſych.

Γυιοφάγος,membra exedens.

Δαμαλοφάγος, bucularum ſeu vaccarum eſor: epitheton Herc.in Epigr.

Δαφνηφάγος,lauri comeſtor:epith.vaticinantium, quoniam comeſta lauro numen haurire credebantur: vnde & fatidica laurus à Lat.dicitur.Lycophr.in Alexandra.

Δριμυφάγος,qui acribus veſcitur.

Δριμυφαγία, acrium ciborum eſus. Cæl. Aur. Item vomitus acrium eſu prouocatus. Dioſ.

Δριμυφαγέω,acribus veſcor.

Δωροφάγος,doniuorus.Heſiod.

Ζωοφάγος,qui animantes deuorat,qui animalium carne veſcitur.Ariſtot polit.1.

Ζωοφαγέω,animalibus victito. Idem.

Θριποφάγος, qui vermibus lignorum veſcitur, cui victus eſt è coſſis. Ariſtot.hiſt.an.l.9.

Θυμβροφάγος,qui thymbra victitat.Ariſtoph.

Ιξοφάγος,ſeu ἰξιφάγος,(q.d. viſciuorus) viſco victitans. Peculiariter de quibuſdam turdis dicitur.

Ιχθυοφάγος,qui piſces comedit,piſcib.victitans.Ath.

Ιχθυοφαγέω,piſcibus victito. Ariſtot.

Καρποφάγος,fructibus viuens,fructuũ eſu vitam ſuam ſuſtentans.Idem in polit.

Καρποφαγέω,fructibus veſcor,apud eundem.

Κατωφαγᾶς,ᾶ,ὁ, nomen auis quæ ὀρύσσει τὰ σπέρματα: fortaſſis ἀπὸ τοῦ καταφαγεῖν,inquiunt ſchol.Ariſtoph. & Suid. Ab hac ſic etiam nominatus fuit Oleonymus apud comicos, quòd ſemper capite in terram deiecto eſſet & voraret.

Κραδοφάγος, qui ficos comedit, aut ficulnis ramis foliiſve victitat.Heſy. Κραδοφάγοι nominantur homines ruſtici & qui ex rebus vilibus quæſtum faciunt. Euſtath.

Κραμβοφάγος,qui braſſica veſcitur:nomen ranæ in Batrachom.

Κρεοφάγος,carniuorus,qui carnibus veſcitur.

Κρεωφαγία,carnium voratus.Plut.

Κρεωφαγέω,carnes voro.

Κριθοφάγος,hordei comeſtor,qui hordeo victitat.

Κριθοφαγία, hordei comeſtio:pœna militaris, apud Polybium.

Κριοφάγος,arietum vorator. Deus quidam gentilitius 1715
cui arietes immolabantur.Heſych.

Λαιμοφαγέω,auido & hianti ore voro.

Λαγωφαγία,leporum eſus,leporum comeſtio.Epigr.

Μιαρ͂οφάγος,qui impuris cibis veſcitur.
Μιαροφαγέω,contaminatis cibis veſcor.Greg.
Μιαροφαγία,pollutorum eſus.Areth.
Μονοφάγος,qui ſolus cibum capit.Ath.l.1.Μονοφάγοι dicti fuerunt quidā in Aegina,quòd ſuos propinquos è bello reuerſos conuiuio excepiſſent, cæteris qui ſuos in bello peremptos lugebāt non inuitatis.Plu.
Μονοφαγίστατος,qui maximè & ſupra quoſuis talis eſt vt cibum ſolus ſumat.Ariſtoph.
Μονοφαγέω,ſolus comedo,neminem ad cœnam inuito,Athen.l.1.
Μονοφαγία,ſolum comedere.
Ναστοφάγος,placentæ comeſtor,quæ ναστὸς,dicitur.
Ναστοφαγέω,ναστὸν comedo.Poll.& Heſych.
Νυκτιλαθραιοφάγος,qui noctu clam vorat.Athen.
Ξηροφαγῶ,arida epulor:vel comedo quæ ſiccandi vim habent, cibis ſiccioribus vtor.Dioſc.
Οἰοφάγος,oues deuorans.Heſy.
Οἰσοφάγος, gula:meatus à faucib.in ventriculum, per quem cibus &potus in ventriculum deferuntur.Ariſtot.Exp.&,os ventriculi.Hippocr.
Ὀψοφάγος,qui opſoniis inhiat,popinalium deliciarum auidus deuorator.Ath.l.8. Peculiariter ſic dicebatur qui piſces auidiùs deuorabat,teſte Plut. ſym.4. probl.4.
Ὀψοφαγίστατος,auidiſſimus opſoniorum deuorator. Xen.apom.3.
Ὀψοφαγία,opſoniorum deuoratio:peculiariter, piſcium delicatorum auida deuoratio.Athen.
Ὀψοφαγέω, opſonia deuoro,popinalibus delitiis & præſertim piſcibus deuorandis delector.Ariſt.
Κατοψοφαγία,(*Dec.*)idem cum ὀψοφαγία.Poll.
Κατοψοφαγέω,idem cum ὀψοφαγέω.Athen.
Παμφάγος,qui omnia deuorat,comedo,helluo. Et in bonam partem,qui omnibus veſcitur: vt παμφάγα ζῶα,apud Ariſtot.poll.l.1.
*Παντοφαγία,eſus omnium rerum, vel cum omnibus cibum ſumere Ioſeph.
Ποηφάγος,herba veſcens:vt ποηφάγον θηρίον.Suid.Eſt & animal quoddam Indicum apud Ælian.
Ποηφαγία,herbis veſci,victus ex herba.
Πολυφάγος,qui multum comedit,vorax,helluo.
Πολυφαγία,multus cibi vſus,edacitas.
Πρασοφάγος,qui porrum comedit,vel algæ illam ſpeciem quæ πράσον dicitur: nomen ranæ in Batrach.
Ῥιζοφάγος,radicibus veſcens.
Σαρκοφάγος,carniuorus,qui carne veſcitur:vt σαρκοφάγα ζῶα apud Ariſtot.& Ath.Item ſubſtantiuè,pro ſepulchro.Item lapis quidā Aſſius ſiue Aſius,ita dictus quòd carnem exedat. Dioſc.l.5.c.142.Gal.& Plin.
Σαρκοφαγία,carnis ſeu carnium eſus.Plut.
Σιτοφάγος,frumento veſcens,pane victitans. Od.1.Eſt & nomen ranæ in Batrach.
Σκατοφάγος,merdiuorus,à σκῶρ,σκατός, Æſculapij epitheton,apud Ariſtoph.in Pluto.
Σπλαγχνοφάγος,viſcerum vorator. Σπλαγχνοφάγοι,homines violenti pauperum voratores:ſeu qui in ſacrificiis hominum viſcera edebant:in lib.ſapien.c.1.
Ταυροφάγος,taurorum vorator:epith. Bacchi apud Soph. quoniam τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο,teſte Etym.qui etiam exponi poſſe ait,crudiuoras.Plut.
Τεκνοφάγος,liberorum vorator.Greg.Naz.
Τρυγηφάγος,Cerealium frugum comeſtor.Plut.Pro eodem dicitur & στρυγηφάγος,apud Euſt.& Heſ.pleonaſmo τοῦ σ.
Ὑλοφάγος, qui ſyluas depaſcitur:qui in ſyluis paſcitur ſeu degit.Heſiod.in Erg.
Φθειροφάγος,pediculorū eſor.Sic etiam cognominata fuit gens quædam Ponti à ſqualore & ſordibus,teſte Strabone.
Χαλινοφάγος,q.d.qui frænum mandit ſeu rodit:epitheton generoſi equi,apud Callim.hymno 5.
Χελωνοφάγος,teſtudinum vorator:ita dicitur gens quædam Indica:vide Plin.l.6.& 10. Χελωνοφάγοι dicuntur etiam aquilæ quædam,teſte Heſyc.
Χλωροφαγέω,viridi gramine paſcor,in Hippiatr.
*Ὠμοφαγέω,crudis veſcor cibis.Strabo.
Ὠμοφάγος,crudiuorus,crudis cibis veſcens.Il.λ.
Ὠμοφαγία,crudis veſci,crudorum voratio.

ΦΑΙΔΡΟΣ,ὁ,ὁ,hilaris,alacer.Xen.Eurip.Exp. & ſplendidus,luculentus.
Φαιδρῶς,hilariter,alacriter.
Φαιδρότης,ητος,ἡ,hilaritas,alacritas.Item ſplendor.
Φαιδρέω,ῶ,exhilaro,alacrem reddo.
Φαιδρύνω,idem.Item ſplendidum reddo ſeu nitidum. Cum accuſ.Eurip.Item expurgo.Poll.
Φαιδρύνομαι,alacer fio.
Φαιδρυντὴς,ædituus.Heſy.
Φαιδρύντρια,lotrix.Heſyc.
Φαίδιμος,ὁ,ἡ,illuſtris.Hom.
Φαιδιμόεις,idem:vt φαιδιμόεντες Ἐπειοὶ.Il.ν.
Compoſita. 1716
Ἐκφαιδρύνω,nitidum ac terſum reddo.Eurip.
Ἐπιφαιδρύνω,idem.Apoll.Rhod.

ΦΑΙΚΑΣΙΟΝ,ὁ,τὸ,calceamenti genus Heſyc.ruſticum calceamentum eſſe tradit, ideóque nonnulli φαικάσια interpr.perones, Appianus dicit fuiſſe calceamentum.Ἀλεξανδρέων καὶ ἱερέων Ἀττικῶν,quo vteretur Antonius dum eſſet cum Cleopatra.Sic & Plut. in Antonio, μετὰ τῶν γυμνασιαρχῶν ἐν ἱματίῳ καὶ φαικασίοις ἑωρᾶτο.

ΦΑΙΝΩ,F.ανῶ,p.πέφαγκα, pro quo vſitatius eſt aor.1. ἔφηνα,in lucem edo,in lucem profero: item oſtēdo. Il.β,Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς ὅσπερ ἔφηνεν. ¶ Item neutraliter,luceo,colluceo,ſplēdeo.Pla.&c.Hinc& φαίνων ſtella quædam apud Ariſtot.de mundo.Item pro φαίνομαι,appareo.Od. λ.ἀμφὶ δὲ ποσσὶ γαῖα μέλαινα φάνεσκε.¶ Rurſum tranſitiuè,defero,accuſo. Xen. Dem.Interdum exp.defero ad fiſcum:vnde φαίνοντες dicuntur qui quadruplaturas factitant:apud Demo. ¶ Apud Xen.in Hell. φαίνειν φρουρὰν,exp. decernere exercitum,aut delectum habere.
Φαίνομαι,in lucem prodeo.Od.φ Item luceo, ſplēdeo. Il.α.δεινὼ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν,oculi micuerunt.Itē accuſor,deferor, reus ſum. Item appareo,conſpicior,in conſpectum venio,cernor.Il.α.&Pla.Peculiariter apud aſtrologos τὰ φαινόμενα, dicuntur quæ apparent in cælo.Arat.Item videor.Herodot. φαίνομαι πεποιηκέναι,videor mihi feciſſe. Dicitur & τοῦτό μοι φαίνεται, hoc mihi videtur,hoc ſentio. Sic τὸ φαινόμενόν μοι, quod mihi videtur,ſententia mea:apud Iſo & Plut. ¶ Φαίνεται cum participio pro δῆλός ἐστι: vt apud Thu. φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη. Sic & apud Ariſtidem φαίνεται γεγονώς,comperitur fuiſſe.
Particip.πεφασμένος, dicitur tanquam à πέφασμαι, (pro quo dicitur πέφαμμαι,apparui,comparui)oſtenſus,demōſtratus,patefactus,apud Soph.in Oed.tyr. & apud Plat in Phædro.Item pro πεφασμένος,dictus à φάω,dico.Item pro,interfectus,à φάω,occido.
Πεφασμένως,apertè,palàm:apud Lyſ.& Plut.
Præt.med πέφηνα,apparui,comparui,viſus ſum,extiti,fui,in conſpectum veni.
*Τὸ φαινόμενον,id quod videtur.Plut.
Φάσμα,τὸ,viſum,ſpectrum,Eurip.Item oſtentum, portentum,prodigium.Ariſtot.
Φάσις,εως,ἡ,apparitio.Quidam exp comparentia Ariſtot.in Meteorol. Item delatio,accuſatio:vnde διώκειν φάσιν,aliquem deferre. Peculiariter dicitur de quorundam criminum delatione,vt docet Poll.

Alias ſignif vide in Φάω, dico.

Φαντάζω apparere facio, ſpeciem præbeo, oſtendo. Areth. in Apoc. & Alex. Aphr.

Φαντάζομαι, appareo, video. Eur. & Plat. Item imaginor imaginem ſeu ſpeciem mente cócipio. Gal. ad Glauc. l. 1. φανταζόντα μαρμαρυγὰς ὁρᾶν. Exponitur & cõtemplor, apud Greg. Item accuſor, idem quod φαίνομαι, apud Ariſtoph. in Acharn. Item oſtento me, & tanquam ſpectaculo omnibus eſſe volo: vel tanquam mirandum quoddam ſpectaculum in omnium oculos incurro apud Herodot. in Polym.

Φάντασμα, τό, quod apparet, viſum, ſpectrum. Ariſtot. & Eurip. Sæpè dicitur de eo cuius vana ſpecies & imago nobis obſeruatur & oculos noſtros deludit. Plat. & Plut.

*Φαντασμάτιον, diminut. Paruum viſum. Plut.

Φαντασία, ἡ, viſum, viſio: quum imagines rerum abſentium ita repræſentantur animo, vt eas cernere oculis ac præſentes habere videamur. Phil. Interdum exp. ſpecies: vnde φαντασίαν ἐμφαίνειν μήκους, longitudinis ſpeciem præbere. Ariſtot. Item cogitatio vehemens rei ſpeciẽ animo repræſentans, imaginatio ſeu imago rerum animo inſidentium, ſpecies animo concepta. Ariſt. & Polyb. item oſtenta-
1717 tio, ſeu ſplendor ſpecioſus omnibus conſpicuus. Athen. l. 5. Act. ap. c. 25.

Φαντασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ex aliqua viſione ſeu imaginatione proueniens, vel in imaginationibus conſiſtens.

Φαντασιαστικὸς, ad viſiones conciperidas aptus. Apud Plut. de def. orac. ποιοῦσι φανταστικοὺς τοὺς προφήτας καὶ τὰς προφήτιδας, expon. viſionum impulſione præſagos reddunt diuinos atque diuinas.

Φαντασιοῦμαι, obuerſantur mihi vel concipio viſa & imaginationes. Alex Aphr. de an. l. 2.

*Φαντασιὴς, qui ſe oſtentat, qui videndum ſe præbet. Polem.

Φανταστικὸς, ὁ, efficiens aut concipiens viſiones, qui talis eſt vt efficiat ſeu concipiat viſiones & imaginationes. Plut. de plac. Philoſ.

Φανταστικὸς, talis vt viſiones & imaginationes concipiat. Plut. in lib. vtr. anim. prud.

Φανταστικῶς, concipiendo viſiones & imaginationes apud eund. in lib. de def. orac.

Φανὸς, ὁ, lucidus, ſplendidus. Plat. Ariſtot. Ariſtoph. ¶ Item ſubſtantiuè, laterna, lampas, fax. Ioan. c. 18. In qua ſignif. ſcribitur & πανὸς, apud Athen. l. vlt. ex Menand. & Diphilo. ¶ Apud Ariſtoph. ſic dicitur delator, accuſator, ſycophanta. ¶ Φανοὶ εἰσί, Heſych. ſunt λαμπάδες: vnde apud Eur. in Rheſo Terpſichore vna ex nouem muſis Orpheum dicit δεῖξαι φανὰς μυστηρίων ἀπορρήτων i. monſtraſſe myſteria arcana Bacchi, facib. peragenda eſſe & ignis coruſcatione adhibita. Apud eund. Eur. in Ione itidem per φανὰς Βακχίου intelligi dicuntur orgia Bacchi nocturno tempore facibus accenſis agitari ſolita.

Φανίον, τό, laternula, facula, Menand. ¶ At φανίον, locus in quem purgamenta coniiciebantur. Suid.

*Φανίζω, appareo, manifeſto φαίνω. Exod.

Φανάριον, idem cum φανίον, apud Euſt.

Φαναῖος Ζεὺς, ſplendidus Iupiter ſeu nitidus. Eurip. in Rheſo. Eſt & cognomen Apollinis apud Chios, teſte Heſych.

Φανερὸς, ὁ, apparens. Ariſtot. Item manifeſtus, apertus Iſocr. in Archid. διὰ τούτων εἶναι πᾶσιν ἔσῃ φανερόν. Xen. apomn. lib. 1. θύων τε γὰρ φανερὸς ἦν, manifeſtè ſacrificabat. Apud Plat. de rep. l. 1. φανερὸς ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, manifeſtum erat eum cupere dicere. Dicitur & ἐκ τοῦ φανεροῦ, apertè, palàm. Interdũ & ex profeſſo. Thuc. l. 4. Et pro eodem ἐν τῷ φανερῷ, apud Xen. Item clarus, illuſtris, celebris. Xen. & Syneſ.

Φανερῶς, manifeſtè, apertè, palàm. Plat. Dem. &c.

Φανερόω, manifeſtum facio, patefacio, declaro: vox in ſacris lit. vſitata. vt Ioan. c. 7.

*Φανέρωσις, patefactio, declaratio, Merc. Triſm.

Φανεροῦμαι, manifeſtus fio, patefacio. Marci 4.

Φάνης, ητος, ὁ, dicitur ſol, quòd quotidie nouus apparet. Macrob. Apud Orph. ſic nominatur Amor quòd ex Chao primus apparuit.

Φανητιάω, apparere volo.

Φανότερος & φανότατος, ſplendidior, ſplendidiſſimus. Hom. & Greg.

Φαινίνδα, ἡ, dicebatur modus pila ludendi παρὰ τὸ φαίνειν, quoniam pilam alteri oſtendentes alteri mittebant, decepto eo qui ſe accepturum putabat. Poll. & Euſt. vide Athen. l. 1. vbi & alia etyma affert.

Compoſita, & primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιφανὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, vndique apparens. Eur.

Ἀναφαίνω, manifeſto, oſtendo, exhibeo, edo. Iliad. α. Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις. Sic Il. υ. ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων, Act. ap. 27. ἀναφάναντες τὴν Κύπρον, expon. quum Cyprum cernere cœpiſſemus.

Ἀναφαίνομαι, appareo, cõſpicuus fio, manifeſtus reddor. Il. ρ. Præt. ἀναπέφασμαι, & ἀναπέφηνα, compertus ſum. Plat.

*Συναναφαίνω, ſimul exhibeo, ſimul oſtendo. Luc.

Ἀναφανδὸν & ἀναφανδὰ, manifeſtò, palàm, propalam prius apud Luc. & Plut. in Alcib. poſterius: Od. γ & λ. Pro iiſdem per ſyncopen dicitur ἀμφαδὸν & ἀμφαδά. Od. ξ. & apud Nonn.

*Ἀμφαίνω, idem quod ἀναφαίνω. Theocr.

Ἀμφάδιος, apertus, manifeſtus: vnde ἀμφαδίην, ſ. μάχην Il. η. Ἀμφαδίην ἀφ' ἀλέειν & accuſ. ἀμφαδίην. Od. ε. vbi itidem ſubſtantiuum aliquod ſubaudiri docet Euſt. vel aduerbialiter vſurpari.

Decomp. Ἐξαναφανδὸν, idem quod ἀναφανδόν.

Ἐπαμφάδησε, circumſpexit, admiratus eſt. Heſ.

Ἀποφαίνω, oſtendo, demonſtro, palam facio, declaro interdũ &, probo, indico. Thuc. l. 3. πειρασόμεθα ἀποφαίνειν, demonſtrare conabimur. Exp. etiã exhibeo, profero: vnde ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην, exhibere & proferre tabulas teſtamẽti, apud Lyſ. Sic apud Dem. ἔργον οὐδὲν ἀποφαίνουσι τοῖς χρήμασι, nullum exhibẽt fœnus. Itẽ defero: vnde ἀποφαίνειν πρὸς τὸ δημόσιον, ad populum rem deferre. Plat. de leg. ¶ Itẽ efficio, reddo: vel potius effectũ exhibeo: vt apud Luc. πλουσίους ἐκ πενήτων ἀποφαίνειν, ex pauperibus diuites efficere.

Ἀποφαίνομαι, oſtendor, demonſtror, conuincor. Demoſt. in Dinarch. & alibi. Vnde τὰ ἀποπεφασμένα dicuntur quæ probata ſunt, demonſtrata & comper- 1718
ta: vt ἀποπεφασμένα χρήματα, pecuniæ quas compertum eſt aliquem accepiſſe. ¶ Item actiuè, idẽ quod ἀποφαίνω, declaro, explico: interdum &, pronuncio, affirmo. Xen. pæd. 4. τότε τὴν γνώμην περὶ αὐτῶν ἀποφανοῦμαι. Iſocr. in Panath. μὴ προπετῶς ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν οὐκ ἴσασι. Apud Dialecticos ſignif. enuntio: vt apud Ariſtot. περὶ ἑρμηνείας.

Ἀποπεφασμένως, manifeſtè, apertè, palam. Dem.

Ἀπόφανσις & ἀπόφασις, εως, ἡ, enuntiatio ſeu pronuntiatio. Ariſt. περὶ ἑρμην. Item ſentẽtia: vt ἀπόφασιν ποιεῖσθαι, ſententiam ferre, idem quod ἀποφήνασθαι apud Dem. Interdum ſententia, i. bene dictum: vt quum Plut in Public. dicit τὸν Σόλωνα ἐξενέγκαι περὶ εὐδαιμονίας ἀπόφασιν πρὸς Κροῖσον. Ἀποφάσεις, dicebantur etiam rei quæſitæ probationes: quæ fiebant in curia Areopagi: vt apud Dinarch. in Demoſt. Idem indices ſeu commẽtarij ſeu recenſiones: vulgò inuentaria: vnde ἀποφάσεις τῶν ὄντων ἐν ταῖς ἀπογράφαις. ¶ *Alias ſignif. num.* ἀπόφασις, *vide in* ἀπόφημι, *in comp. ex* (Φάω *dico.*

*Προσαποφαίνω, pronuncio. Plut.

Ἀποφαντὸς, enuntiatus, pronuntiatus. Laert. ¶ Significat

gnificat etiam idem quod ἀποφατικὸς,i. negatiuus vel negandus.Suid.

Ἀποφαντικὸς,enuntiatiuus, pronuntiatiuus: vt λόγος ἀποφαντικὸς,ſermo perfectam ſententiam ita continens,vt aut affirmationem aut negationem admittat.Ariſtot.περὶ ἑρμην.

Ὑπεραποφαντικὸς,ſupernunciatiuus.Laert.

Ἀποφαντικῶς,enuntiatiuè,more eorum qui de re aliqua pronuntiant.Hermog.

Decomp. Ἀνταποφαίνω,viciſſim oſtendo,contra oſtendo Thuc.

Ἐξαποφαίνω,idem cum ἀποφαίνω.

Διαφαίνω,q.d.interoſtendo, διαδείκνυμι.Heſy. & Suid. Et neutraliter,eluceo: vnde apud Plut. τῷ νεαρῷ καὶ αἰδουμένῳ διέφαινεν ἦθος ἡ ἀκμή.

Διαφαίνομαι,inter alia appareo & conſpicuus ſum. Iliad. θ', Ἐν καθαρῷ ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος. Item tranſparens & tranſlucens ſum , perlucidus, vt Odyſſ.ι. (de veſte candente) διεφαίνετο δ' αἰνῶς. Hinc τὸ διαφαινόμενον,pellucidum , apud Ariſtot. in prob.Signif.& ſimp.conſpicuus fio.in conſpectum venio,videor:vt apud Phil.de mun.loquentē de inſulis Rhodo & Delo , χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττουμένης: (ſc. τῆς θαλάττης) κατ' ὀλίγον ἀνίσχουσαι διεφαίνοντο: exiſtere ſenſim cœperunt & conſpici. Sic & apud Thuc.l.2.& 4.

Διάφανσις ſeu διάφασις,q.d. interlucentia. Cic. ad Att.l.2.ep.2.Item tranſparentia.

Διαφανὴς, perlucidus qui tranſlucet ſeu tranſparet. Ariſtot.Item illuſtris,celebris,clarus. Plat.& Philop.

Διαφανῶς,perſpicuè,apertè,manifeſtè.Thuc.

Διαφάνεια,ἡ,perluciditas.Euſt.

Ἐκφαίνω, in lucem edo,profero,euulgo, patefacio.Heſiod.in Theog. ἐκ δὲ τὸ πᾶσαν φαῖνε βίην , omnem vim exerebat.Baſil.in ep. ad Andron. ἐκφαίνειν τὴν αἰτίαν ἐκφαίνειν ὑπὲρ ὧν ποιοῦμαι τοὺς λόγους.

Ἐκφαίνομαι , in lucem edor,emergo:item appareo, conſpicuus ſum.Od.κ.οὐδέ τις αὐτῶν ἐξεφάνη, nullus eorum apparuit. Iliad. τ,ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφάανθεν , oculi ſicut flamma micuerunt.

*Συνεκφαίνω,vnà patefacio,ſimul declaro.Plut.

Ἔκφανσις,patefactio euulgatio.Syneſ.Exp. & expreſſio,enarratio,ſignificatio:apud eundem.

Ἔκφαντος,patefactus,euulgatus.Ἐκφαντικὸς , enuntiatiuus,enarratiuus: vt ἐκφαντικὴ ἀνάπλασις , apud Dionyſ.de cæl.hier c.2.

Ἐκφαντικῶς , enuntiatiuè. item, expreſſè , ſignificanter.

Ἐκφάντωρ,ορος,ὁ,enuntiator,enarrator,interpres, qui arcanum aliquod patefacit: vt ἀληθείας ἐκφάντωρ apud eundem.

Ἐκφαντορικὸς,idem cum ἐκφαντικὸς, Damaſc.

Ἐκφαντορία,doctrina rerum reconditarum ac myſticarum interpres & enarratrix.Dionyſ.

Ἐκφανὴς,manifeſtus,apertus.Item ſplendidus,illuſtris.Polyb.

Ἐκφανίζω , manifeſtum reddo,aperio Heſyc. Ἐκφανόω,attono,percello:vnde ἐκπεφανῶσθαι, apud eundē ex ἀπόπληκτος γέγονεν.

Ἐκφάδην,apertè,manifeſtè:apud eundem.

Decomp. Διεκφανὴς,idem quod διαφανής.

Παρεκφαίνομαι,leuiter eluceo & appareo.Greg.

Ὑπεκφαίνομαι,ſubluceo.

Ἐμφαίνω , repræſento, ſpeciem præbeo,præ me fero:vel oſtendo.Theophr.Interdum,verbis ob oculos pono & quaſi repræſento,indico,innuo.Herodian.Interdum,exp.refero: vt cum Dioſc. τὸ εἶναι αὐτὸ δοκιμώτατον εἶναι τὸ ἐμφαῖνον ἐν τῇ ὀσμῇ τὴν οἰνώδη.

*Συνεπεμφαίνω,adhuc in lucem edo,adhuc patefacio. Plut.

Ἐμφαίνει, imperſonaliter vſurpatur pro videtur:vt apud Ceb.ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν.

*Ἐμφάνισις,patefactio, declaratio:ἐμφανισμὸς,inſinuatio,vt apud Forenſes vſurpatur.In Auth.

*Ἐμφανιστικὸς,inſinuatiuus.In Auth.

*Ἐμφανίσιμος,idem,inſinuatiuus,in eodem.

Ἔμφασις,εως,ἡ,repræſentatio,inanis rei exhibitio. ſpecies edita,Exp &,ſimulatio:apud Polyb.Item figuræ nomē apud Rhet.quum verbis tacita ſubeſt ſignificatio:vel quum plus ſignificatum eſt quàm dictum.Quint.l.9.c.2.& alibi.

Ἐμφατικὸς,ſeu ἐμφαντικὸς,habens emphaſin , ſeu ſignificans cum emphaſi.Syneſ.

Ἐμφατικῶς & ἐμφαντικῶς , ſignificanter,magna cum ſignificatione,vel luculenta.Polyb.

Ἐμφανὴς , qui repræſentatur oculis noſtris,qui pa- 1719
lam eſt conſpicuus.Item,manifeſtus,apertus: vnde τὰ πράγματα ἐμφανῆ ποιῆσαι,apud Dem. Et ἐμφανὴς μῖξις, coitus qui fit in propatulo.Herodot.

Ἐμφανῶς,perſpicuè,apertè,manifeſtè.Heſych.

Ἐμφάνεια,aſpectus,apparitio.Item ſignificatio,demōſtratio.Areop.

Ἐμφανίζω, repræſento,ante oculos pono,patefacio: vt τὴν ἀλήθειαν ἐμφανίζειν.apud Luc. Sic Ioann.14. ἐμφανίζω αὐτῷ ἐμαυτόν. Item indico,certiorem facio. Act.ap.c.23.ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με.Sic & ca.25.

Ἐμφανίζομαι,in conſpectum venio,appareo:in ep.ad Heb c.9.

Ἐμφανισμὸς,patefactio,declaratio.

Dec. Ἀνέμφατος,ὁ καὶ ἡ,carens emphaſi,ſine ſignificatione luculentam ſpeciem non præbens.Ἀνεμφάτως, ſine emphaſi,vel non expreſſè.Hermog.Ἀνέμφαντος, non demonſtratus.

*Ἀνεμφάνιστος,non inſinuatus.in Auth.

Ἀπεμφαίνω,nullo modo refero ſpeciem,non conuenio,diſſimilis ſum.Polyb.

*Ἀπέμφασις,declaratio,expoſitio,demonſtratio, nēpe ab ἀπεμφαίνω,idem ſignificante.Strabo.

Διεμφαίνω,q.d.inter oſtendo.

Δυσέμφατος,malæ ſignificationis.Damaſc.

Παρεμφαίνω , præterea vel ſimul oſtendo ſeu præter ea vel ſimul ſignifico : vnde paſſiuè παρεμφαίνεσθαι dicitur ἡ ὕλη καὶ ἡ μορφή, apud Ariſtot. Item declaro ſeu explano.Athen.Item refero,ſimilis ſum. Dioſc. λίαν παρεμφαῖνον τὴν τῆς τήλεως ὀσμήν. Παρέμφασις, declaratio, explanatio, repræſentatio Παρεμφατικὸς,explanatiuus,ſignificatiuus,repræſentatiuus. Ἀπαρέμφατος,q.d minimè declaratiuus,cui nulla ſubeſt declaratio,vt ἀπαρέμφατος ἔγκλισις, apud Gram.

Ἀπαρεμφάτως,abſque declaratione,infinitè,ſeu indefinitè.

Συνεμφαίνω, ſimul oſtendo,ſimul ſignifico.Item ſimul refero.Theoph.

Ὑπεμφαίνω,q.d.ſuboſtendo,vel ſubſignifico.

Ἐπιφαίνω,q.d.ſuperoſtendo.Et neutraliter,illuceſco.Lucæ c.1.

Ἐπιφαίνομαι,q.d.ſuperappareo,appareo ſuper aliqua re,i.dum res aliqua geritur,interuenio.Xen. Apud Plut. in Galb. ἐπιφαίνετο τὰ πολλὰ σημεῖα τῇ μορφῇ. exp.in facie apparebant.

Ἐπίφασις,q.d.apparentia,apud Suid.

Ἐπιφανὴς,qui ſupra alios apparet.Et metaph.illuſtris,inſignis,clarus.Polyb.

Ἐπιφανῶς,inſigniter,inſignem in modum.Item ſplendide,magnificè.

Ἐπιφάνεια,q.d.ſuper apparentia: apparentia quæ eſt ſupernè,& in ſummo,ſummum, vt ἐπιφάνεια τοῦ πελάγους,ſummum æquor,apud Phil.Exponitur &,ſuperficies,apud Plutarch.& geometras. Accipitur & pro habitu & forma loci,ſeu plani,ſeu montoſi, ſeu confragoſi:apud Polyb. Item pro habitu & ſpecie oris apud eundem.Significat &,celebritas. ¶ Pe-

culiariter apud Chriſtianos Græcos theol. ſic dicta fuit apparitio Chriſti ſeruatoris noſtri in carne, teſte Suid.

Ἐπιφανία ſeu ἐπιφάνεια, τὰ, dictus fuit dies in quo celebratur memoria baptiſmi Chriſti, & quo catechumeni quoque baptizabantur, vel dies quo Chriſtus manifeſtari cœpit gentibus quum ad eum adorandum magi ab Oriente venerunt. Epiphanius lib. aduerſus hæreſes vult eſſe diem quo natus eſt Chriſt⁹ in carne. vide & Aug. hac de re var. in locis.

Συνεπιφαίνομαι, (*decomp.*) ſimul appareo vel exorior.

Καταφαίνω, idem ſignificare videtur quod κατάφημι, affirmo, vnde καταφαντὸς, affirmandus. Suid.

Καταφαίνομαι, appareo, videor eſſe. Ariſt.

Καταφανὴς, qui apparet, vel conſpicuus, apertus. vnde καταφανὲς ποιεῖν & ποιεῖσθαι, manifeſtum reddere, declarare, apud Iſocr. & Xen. Τὸ καταφανὲς exp. etiam compertum, notum, apud eundem.

Καταφανῶς, euidenter, manifeſtè.

Παραφαίνω, q. d. in tranſitu & velut præteriens oſtẽdo. Exp. &, ex propinquo oſtendo ſeu monſtro. Item ſimpliciter, oſtendo. Heſiod.

Παραφαίνομαι, in tranſitu appareo Plut. παραφανεὶς ἐν καιρῷ, opportunè in conſpectum veniens tanquam prætereundo.

Περιφαίνομαι, circumquaque conſpicior, vel conſpicuus ſum. Homer. hymn. in Ven.

Περίφαντος, circumquaque conſpicuus, vel valde conſpicuus & apertus.

Περιφαντὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem Soph. Expon. &, ſimpl. conſpicuus, apud Luc.

*Περιφαὴς, idem quod περιφανὴς. valdè lucens, valde ſplendidus. Oppian.

Περιφανῶς (q. d. circumſpicuè) valde manifeſtè, item ſimpliciter, manifeſtè, apertè. Soph.

Περιφάνεια, proſpectus in omnem partem.

1720 Προφαίνομαι appareo.

Προφανὴς, apparens, manifeſtus. Dem.

Προφαίνω, præluceo, lumen præfero. Plut. Item præmonſtro, ſeu præmonſtro ſpeciem futuri & quaſi polliceor. Theoph. de cauſ. pl. l. 1. προφαίνειν ὑφ᾽ ὧν τὰ ἄγρια πολλὼ καρπὸν, τοῦτον δ᾽ ἐκπίπτειν. Item oſtento. Xenop. ὁ ὑφ᾽ θεὸς πολλὰ ἀγαθὰ προφαίνει, oſtentat nobis ſpem ingentium rerum. Item portendo aliquid ac ſignifico prodigio.

Προφαίνεσθαι dicitur id quod portenditur. Plut. Item quod præſignificatur. Dem. Item προφαίνομαι, appareo, in conſpectum prodeo. Soph. προφαίνητέ μοι. Exp. etiam obuerſor.

*Ἐπιπροφαίνομαι, ſupra aliquam rem appareo. Apoll.

Πρόφαντος, præmonſtratus, præſignificatus. Heſych. Exp. etiam, prædictus, ab eodẽ. Et τὸ πρόφαντον prædictio, oraculum: vnde apud Herodot. πρόφαντον ἐγένετό σφι, oraculum factum eſt ad ipſos.

Προφανὴς, conſpicuus, manifeſtus, apertus: vnde ἐκ τοῦ προφανοῦς, vel ἀπὸ apertè, manifeſtè.

*Προφανία, conſpicuitas, ambitio. Merc. Triſm.

Προφανῶς, conſpicuè, apertè in Epigr.

Ἀπρόφατος, (*Decomp.*) ſubitò & ex improuiſo accidens, vt στρέπται ἀπρόφατοι, apud Apoll. Arg. 2. Ἀπροφάτως, ex improuiſo & repente apud eundem, ibid. vide πρόφημι, in comp. ex Φάω dico.

Συμφανὴς, manifeſtus, apertus.

Σύμφασις, exp. multarum ſtellarum vnus emerſus & conſpectus, apud Ariſtot. Συμφάσεις, αἱ, vocari dicuntur ſimul apparentes in iride colores.

Decom. Ἀσυμφανὴς, non conſpicuus ſeu perſpicuus. Ariſtot.

Ἀσυμφανῶς, obſcurè, ænigmaticè, tectè.

Ὑπερφαίνομαι, q. d. ſuper appareo, vel appareo ſupra, aut conſpicior ſupra: vt ὑπερφαίνεσθαι τοῦ λόγου, ſupra collem apparuerũt, apud Thuc. Item ſupereminco, vt ὑπερφαίνομαι τῶν πολλῶν, apud Baſil.

Ὑπερφανὴς, q. d. apparens & conſpicuus ſupra alios, ſeu ſupra alia. Exp. etiam, arduus & erectus, apud Xen. in Hipparc.

Ὑπερήφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſuperbus, arrogans, q. d. qui ſupra cæteros ſe conſpiciendum præbet: vnde ὑπερήφανος τρόπος, ſuperbi mores. Compar. ὑπερηφανώτερος, ſuperbior, apud Ariſt. 25. & 2. τὸ ὑπερήφανον, magnificum, eximium, maximi pretij. Plat. & Plut.

Ὑπερηφάνως, ſuperbè, arroganter.

Ὑπερηφανεία, & ὑπερηφανία, ἡ, ſuperbia, arrogantia. Dem. Exp. etiam, contemptus, vel ſuperbus contemptus. Plat.

Ὑπερηφανέω, ſuperbio, inſoleſco. Iliad. λ. & apud Polyb. Item effero, vel ſuperbè effero, apud eundem Polyb. lib. 5. Item contemno, faſtidio, vel ſuperbè contemno. Luc.

Ὑπερηφανεύομαι, idem Apoll. Baſil. ὑπερηφανεύομαι ταῦτα, exp. ſuperbè iacto.

Ὑποφαίνω, (q. d. ſubluceo) illuceſco: vt ὑπέφαινεν ἡμέρα, illuceſcebat dies. Luc. item actiuè & metaph. ſuboſtendo, non plenè oſtendo: vt ἀγαθὰς ὑποφαίνειν ἐλπίδας, apud Herodian.

Ὑποφαίνομαι, idem quod ὑποφαίνω, Xen. pæd. 4. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ὑπεφαίνετο, &c Et ὑποφαίνουσαι ἐλπίδες, ſpes quæ ſubaffulgent. Ὑποφαίνεσθαι dicitur etiam id quod ex loco inferiori apparet. Plut.

*Ὑπόφασις, q. d. ſuboſtenſio, ſublucẽtia, ſuſpectio. Hip.

*Προϋποφαίνω, ante ſubluceo, ante prædico. Plut.

Compoſita ſine prepoſ. ac primùm ex ipſo φαίνω, partim in φανὴς deſinentia.

Ἀγχιφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ex propinquo apparens, propinquus. Nonn.

Ἀειφανὴς, ſemper apparens. Baſil.

Ἀκροφανὴς, q. d. in ſummo apparens. Apud Nonn. ἀκροφανὴς ἠὼς aurora ſummo diluculo apparens: vel quę ſuperficiariam tantùm & nõ plenam lucem habet: vel apparere & exoriri incipiens.

Ἀλλοφανὴς, qui alius apparet, apud eund.

Ἀμφαίνω, idem quod ἀναφαίνω. Hom.

*Ἀμφαδὴς, idem quod ἀμφάδιος, manifeſtus. Apoll.

Ἀρτιφανὴς, nuper in lucem editus, qui nuper apparere incœpit. Epigr.

Ἀφανὴς, qui diſparuit & euanuit, quem cernere deſinimus. Plut. Item ab aſpectu noſtro remotus, oculos fallens, latens, obſcurus. Ariſtot. eth. 2. δεῖ γὰρ τῶν ἀφανῶν τοῖς φανεροῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι. Sic & apud Thucyd. l. 1. Item obſcurus, ignobilis. Phil. de v. M. l. 1.

Ἀφανῶς, ita vt non appareat, occultè, clanculum.

Ἀφανία, obſcuritas. Thuc. l. 2.

Ἀφανίζω (q. d. ab aſpectu remoueo, è conſpectu aufero) aboleo aliquid ita vt nulla eius veſtigia cernantur, extinguo, perimo, euanidũ reddo. Iſocr. ἀφανίζειν ἐξ ἀνθρώπων. Exp. &, occulto, celo, ſupprimo, apud Dem. Item obſcuro. Matth. c. 6.

Ἀφανισμὸς & ἀφάνισις, ipſa actio ex oculis tollendi & euanidum reddendi. Item circumductio, oblitteratio, vt ἀφάνισις τῆς δίκης, apud Ariſtop. Ἀφάνισις exp. etiam, diſparitio, ſeu quum aliquis euaneſcit & ex oculis tollitur, apud Ariſtot. Apud Plut. ſymp. 4. ἀφανισμοὶ τῆς σελήνης, quando luna non apparet.

Ἀφανιστὴς, qui ab aſpectu remouet & euanidum reddit, deletor.

Ἀφανιστικὸς, vim habens è medio tollendi & exoleſaciendi.

Δουλοφανὴς, qui ſeruus eſſe videtur. Et τὸ δουλοφανὲς, forma ſeruilis.

Δυσφανὴς vix apparens, obſcurus. Plut. 1721

Ἐγρεσιφαὴς πέτρος, lapis ignarius, q. d. lucis excitatorius Epigr.

Εἰδωλοφανοῦντες, ſimulachri ſpeciem habentes.

Ἠλιοφανὴς,

Ἡλιοφανὴς, ſolarem ſplendorem habens, vel à ſole illuſtratus.
Ἡλιοφαΐζα, ſolaris claritas.
*Ἡμιφανὴς, qui ex dimidio apparet. Strabo.
Θεοφάνεια, ἡ, apparitio Dei, qua Deus hominibus ſe conſpiciendum præbet Greg. Scribitur & θεοφανία, apud Dionyſ. apud quem etiam eſt pars doctrinæ diuinæ. Θεοφάνεια, τὰ, ſeu θεοφάνια, ων, feſtum ſolemne quod eo die celebratur quo Deus hominibus apparuit: prius apud Poll. lib. 1. poſterius apud Herodot. l. 1. Apud Chriſtianos ſic dicitur feſtū quod die natali IesuChriſti celebratur, quòd eo die natus hominibus ſe conſpiciendum in corpore humano dedit.
Θηλυφανὴς, fœminæ ſimilis.
Μεσοφανὴς, in medio apparens.
Μολυβδοφανὴς, qui plumbeus eſſe videtur, plumbeus aſpectu. Athen.
Νυκτιφανὴς, noctu apparens, noctu lucens.
Ὀπισθοφανὴς, Heſych. eſt εἰς τοὐπίσω περιτιχῶν.
Ὀπισθοφανῶς, retrorſum, in auerſum.
Ὀστοφανέω, oſſa oſtendo: in Hippiatr.
Ὀφθαλμοφανὴς, qui oculis cernitur, ſub oculorum ſenſum cadens, apud Chryſo. Et τὸ ὀφθαλμοφανὲς, quod ante oculos poſitum eſt & manifeſtum. Strab.
Ὀφθαλμοφανῶς, manifeſtè, perſpicuè, more eorum quæ oculis cernuntur. Chryſoſt.
Ὀψιφανὴς ſerò apparens.
Παμφαίνω totus luceo ſeu fulgeo. Il. ψ.
Παμφανάω, idem. Il β.
Παμφαλάω, attonitus & veluti numine afflatus aſpicio vel circumſpicio, ſchol. Apollon. ex Euricio. Παπταίνοντες παμφαλόωντες δυνήσωνται τὸ ποιεῖ. Factum videri poteſt hoc verbum ex παμφανάω, ν, in λ mutato, ac propriè eſſe, omnia colluſtro oculis omnia aſpicio Etym. tamen dictum eſſe putat παρὰ τὸ πᾶ φαν ... ἀλλ...
Ἐπιπαμφαλάω, (dec.) idem Apoll. Arg. l. 2.
Πρωτοφανὴς, primò apparens. Nonn.
Ταυροφανὴς tauro ſimilis. Dionyſ. de ſitu orbis.
Τηλεφανὴς, qui procul apparet ſeu conſpicitur, procul diſſitus, longinquus: vt τηλεφανεῖς σκοπιῇ Ariſtop. in Nub.
Τρυγηφανὴς οἶνος, vinum quod fit ex expreſſis acinorū folliculis & aqua perfuſis: lora. Sic dici videtur quoniā velut fæx eſt illud vinū reſpectu eius quod ſpōte ex vuis ſubiectis prælo defluit. Poll. l. 6. c. 1. & l. 7.
*Ὑπερφανὴς, ſupra apparens. Strabo.
Ὑψιφανὴς, altè apparens: ſeu in alto: ſublimis. Nonn.
Χαλκοφανὴς, æreo colore ſplendens.
*Ψευδοφανὴς, idem quod ψευδοφανὴς. Laert.
Ψευδοφανὴς, mendaci & adulterina luce ſplendens.
Ψιμμυθιοφανὴς, ceruſſam repræſentans. Dioſc.

Compoſita quæ iam ſyncopen paſſa.

Ἀκραιφνὴς, (dictum pro ἀκραιφανὴς, teſte Etymol. & ſchol. Thuc.) purus: vt ἀκραιφνὴς αἷμα, apud Eur. in Hec. Et ἀκραιφνέστατον φῶς apud Greg. Item integer, intactus, illæſus. Thuc. l. 2.
Ἄφνω, (per ſyncopen factum ex ἀφανῶς, & abiecto σ, vt tradit Etym.) ſubitò, repentè: quaſi ex occulto adueniendo Dem. in Mid. Exponitur & inſpiratò, ſeu ex inſperato.
Αἰφνης, idem ex eóque ortum. Eurip.
Αἰφνίδιος, ὁ καὶ ἡ, repentinus, ſubitus, improuiſus, vel ex improuiſo adueniens. Gal. Et τὸ αἰφνίδιον, quod repētinum eſt. Thuc. Aduerbialiter etiam vſurpatur αἰφνίδιον pro αἰφνιδίως, Plut. in Numa.
Αἰφνιδίως, repentè, ſubitò. ad Theſſ. c. 5.
Ἐξαίφνης, (dec.) idem cum αἴφνης. Il. φ. Xenoph. de arte equ. Ἐξαιφνίδιος, idem quod αἰφνίδιος. Pro eodem ἐξαίφνης, dicitur etiam ἐξαπίνης, apud poetas: vt Il. ο. Item ἐξαπίναιος, idem cum ἐξαιφνίδιος, Xen. Hinc ἐξαπιναίως, idem quod αἰφνιδίως: apud eundem & Thucyd.

Compoſita, ex ſecunda & tertia perſona præter paſſ. ſine præpoſ.

Ἀφαντος, ὁ καὶ ἡ, qui diſparuit & euanuit. Eurip. Item ab oculis remotus, abſtruſus: vt ἄφαντον φῶς, apud Soph. Apud Hom. de eo dicitur qui funditus cum ſtirpe periit.
Θεόφαντος, à deo declaratus aut manifeſtatus: vt θεόφαντα ὄργια, apud Plut.
Θεοφάντωρ, ορος, ὁ, ſacerdos vel theologus. Heſ.
Ἱεροφάντης, ſacrorum antiſtes, qui ſacra & ceremonias docet. Plut. & Phil.
Ἱεροφαντία, ἡ, antiſtitium, antiſtitis ſacrorum dignitas. Plut. in Alcib.
Ἱεροφαντικὸς, ad ſacrorum antiſtites pertinens. Ἱεροφαντικαὶ βίβλοι, libri de iure pontificio. Plut. 1722
Ἱεροφαντικῶς, more ſacrorum antiſtitum.
Ἱεροφαντέω, ſacrorum antiſtes ſum, ſacra doceo.
Μονόφαντος, qui ſolus apparet. Heſyc.
Νυκτίφαντος, qui noctu apparet. Eurip.
Οὐρανοφάντωρ, ad cælum vſque reſplendens. Suid.
Συκοφάντης, ου, ὁ, ſycophanta, calumnioſus delator. Sycophantæ apud Athenienſes dicebantur qui indicabāt qui ficus ex Attica exportaſſent. Vetitum enim erat apud eos exportare ficus: vtpote qui ficum arborem in pretio haberent & ſummopere admirarentur. Hinc appellari cœperunt qui vt aliquid pecuniolæ corraderent in iudicium pertrahebant reóſque agebant leuiſſimis de cauſis, interdum & ficta crimina intendentes: more τῶν συκοφαντῶν. qui ex eo vitæ genere victum ſibi comparabant: vt docet ſchol. Ariſtoph. & confirmat. Plut. περὶ πολυπραγ. vide ſchol. Ariſtophan. & Feſt. qui & alias etymi huius rationes afferunt. Dem. pro cor. πονηρὸν ὁ συκοφάντης, ἀεὶ, καὶ πανταχόθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον.
Συκοφαντικὸς, ad ſycophantam pertinens: vel ſycophantæ conueniens, calumnioſus. Luc.
Συκοφαντικῶς, calumnioſe, calumniatoriè, more ſycophantarum.
Συκοφαντώδης idem quod συκοφαντικός. Lyſ.
Συκοφαντωδῶς idem quod συκοφαντικῶς.
Συκοφαντέω, ſycophantor, ſycophantem ago: calumnioſas comminiſcor delationes, falsò criminor. Dem. & cum accuſ. apud eundem ibidem & Ariſt. Poll 5. Cum accuſ. & genit. Ælian. ἐσυκοφάντει τῆς θείας ἀληγορίας Cum genit. perſ & accuſ. rei. Lucæ 19. Accipitur & pro κνίζω ἐρωτικῶς, apud Plat. com. & Menand. teſte Suida.
Συκοφαντοῦμαι, ſycophantioſe deferor, calumnioſè accuſor. Xen. in Oecon.
Συκοφάντημα, τὸ, crimen quod ſycophantioſè alicui impingitur, ſycophantia, calumnia. Plut.
Συκοφαντία, ſycophantioſa & calumniatoria accuſatio. Item ars ſycophantioſè calumniandi quam quis factitat. Xen. Hell. 2.
Συκοφάντρια, ἡ, mulier quæ calumnioſè aliquid defert, ſycophantioſa accuſatrix. Ariſtoph.
Συκόφασος, (quaſi συκόφαντος) idem cum συκοφάντης, Suid. ex Epigr.
Dec. Ἀσυκοφάντητος, qui ſycophantioſè delatus non eſt aut deferri nequit.
Ἐπισυκοφαντεῖν, ſycophanticè aliquem inſectari.
Ὑδροφάντης, qui aliquo loco latentes aquas deprehendit & oſtendit quærentibus.
Ὑδροφαντικὴ, ſ. τέχνη, ars prodendi aquas iis qui eas quærunt. Geopon l. 2.

Compoſita ex φαντάζω, &c.

Ἀναφαντάζω, apparere facio, & phantaſia afficio. Baſil.
Ἀφαντασίωτος, ὁ καὶ ἡ, qui non viſiones concipit.
*Ἀφαντασίαστος, qui phantaſia & imaginatione cōprehendi non poteſt. Merc. Triſm.

Αφαντασος,viſionibus & imaginationibus carens. Plut.& Syn.

Δυσφαντασος, non facilè viſiones concipiens,ad viſorū informationem difficilis.Plut.

Εὐφαντασίωτος,qui bene vel facilè concipit viſiones.

Καταφαντάζω,idem quod αὐαφαντάζω.

*Πολυφαντασος,q.d.multas efficiens viſiones.Plut.

*Συμφαντάζομαι,ſimul animo imaginor,ſimul concipio.Plut.

ΦΑΙΟΣ,ᾶ,ὁ, fuſcus, ſubniger : qui medio eſt inter candidum & nigrum colore.Plat.&Dioſc.Apud Athen.l.3.φαιὸς ἄρτος,panis cibarius & ater.

Compoſita.

Λευκόφαιος,ex albo & fuſco mixtus.Poll.

Φλογόφαιος,color ex flammeo & fuſco.

ΦΑΚΕΛΛΟΣ,ᾶ,ὁ,faſciculus ſeu faſcis.Eur.Syn.Pro eodem dicitur & σφάκελλος : vt σφάκελλοι φρυγάνων, faſces ſeu faſciculi virgultorum:apud Dion. Halic. hiſt. l. 7. Pro quo legitur & φακίολοι φρυγάνων, apud eundem l.10.Item φάκελλος. Suidæ eſt quoddam geſtamen capitis , quod & φακιόλιον nominari dicit.

ΦΑΚΗ,ῆς,ἡ,lens,lenticula:ſeu lens cocta & ipſum ex lente pulmentum Laert.

Φακὸς,ὁ,lens cruda.Prouerbialiter φακὸν κόπτειν dicitur qui operam ludit. Φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων,lens paluſtris:apud Dioſ. Eſt etiam vas lenticularis formæ, dictum lenticula Reg.l.1.c.10. Dicitur & de vaſe in quo mortuorū cineres conduntur:apud Iuſt.Mart. ¶Item nigra quædam oculi macula.Heſy.

Φακωτὸς,lenticulatus,in lentis modū conformatus:vt φακωτὸν πυριατήριον,vas in lenticulæ formam factū quod ad ignem calente, vel aqua aut oleo calidis pleno fotus fiunt:apud Hippocr.De ſcalpri quodam genere dicitur apud Gal.meth.l.6.

Φάκινος,qui ex lente eſt.Euſt.

ΦΑΛΑΓΞ,αγγος,ὁ, phalanx : genus aciei apud Mace-
1723 dones,conſtans centum & viginti hominibus teſte Euſt (ſeu vt quidam volunt)octo millibus armatorum.Generaliter dicitur de quauis acie.Hom Dem. Xen. ¶Item regula lances libræ ſuſpendens. Ariſtot.¶Item araneus.Plat. ¶Φάλαγγες,αἱ, dicuntur internodia digitorum:oſſa terna mutuò colligata & velut in acie diſpoſita:apud Gal. ¶Item ligna in quibus naues in nauali fulciuntur, & in quibus reſident.Apoll.Arg.2.

Φαλαγγίτης,ᾶ,ὁ,miles in phalange.Eſt & herba quædā quæ & φαλάγγιον.

Φαλαγγηδὸν,per phalanges:Il.ζ.

Φαλάγγιον,τὸ,aranei genus à crurum longioribus internodiis dictum:apud Xen.& Dioſc. ¶Item herbæ nomen quæ & φαλαγγίτιον,apud Dioſc.l.3.ca.122. & φαλαγγίτης à Paul. Ægin. nominatur. ¶ Φαλάγγια dicebantur etiam ligna quæ & φάλαγγες.Euſt.

Φαλαγγόω,efferor,in ferinam naturam vertor,irritor: vnde Φαλαγγῶσα,Heſy.exp. πεθηριωμένη ἠρετισμένη,à φάλαγξ,ſignificante araneum.

Φαλάγγωμα,pompa quædam quæ in bacchanalibus celebrabatur:apud eundem.

Φαλάγγωσις,oculi affectio quum cilicium intrò ſpectat,pilorum acie ſimul cum eo inuerſa,ita vt pili oculum compungant.apud Gal.& Ægin.

Compoſita.

Διφαλαγγία,duplicata phalanx,duæ phalanges. Ælian.

Μονοφαλαγγία,vnica phalanx.Idem.

Τετραφαλαγγία,quadruplata phalanx,quatuor phalanges.Idem.

Τριφαλαγγία,triplicata phalanx,tres phalanges : apud eundem.

Υποφαλαγγεῖν,dicitur phalanx quę vtrinque hoſtibus circumfuſa aciem eorum coercet.Arrian.

Υποφαλάγγησις,actio illa,&c.

ΦΑΛΑΙΝΑ,ης,ἡ,cicindela,lampyris,quæ noctu lucernis aduolat.(vnde ſic dicta exiſtimatur παρὰ τὸ εἰς φῶς ἄλλεσθαι.)Nic.in The.¶A Lycophrone φάλαιναι dicuntur & φάλαι,per apocopen. ¶ Φάλαινα aliquando etiam eſt balæna.

ΦΑΛΑΚΡΟΣ,ᾶ,ὁ,caluus:vt in prou. φαλακρὸν τίλλεις apud Suid παρὰ τὸ φαλὸν ἔχειν τὸ κάρα.

Φαλακρότης,& φαλάκρα,caluitium. Φαλάκραι dicuntur etiam glabreta,i.loca nullo gramine nulliſque ſatis & fruticibus veſtita.

Φαλακρόω,caluum reddo.Φαλακρόομαι, caluus fio,calueſco.

Φαλάκρωμα,&φαλάκρωσις,caluitium.Ezech.27.

Compoſita.

Ημιφάλακρος,ſemicaluus:in Epigr.

Οπισθοφάλακρος,à tergo caluus,qui occipite eſt caluo, Epitheton χαρρᾶ apud poetas.

ΦΑΛΛΟΣ,ᾶ,ὁ, penis ligneus vel coriaceus:ſiue lignum oblongum in ſummo habens penem ligneū aut coriaceum.Quidam exp.ficulorum veretrum,apud Herodot.

Φαλλικὸς,vt φαλλικὸν ἆσμα,carmen ad phallos pertinēs, carmen extemporaneum quod in honorem Bacchi ſuper phallis canebatur. Apud Ariſtoph.in Acharn. ᾄσομαι τὸ φαλλικὸν,quidam interpr. cantabo feſcennios verſus Pollux.l.4.ſcribit etiam φαλλικὸν eſſe ὄρχημα Διονύσου.

Ιθύφαλλος,ᾶ,ὁ,(*comp.*)interdum dicitur penis erectus,interdum carmen quod in arrectum penem cantabatur,teſte Heſyc.& Suid. Dicitur & de ipſis hominib. qui erectos penes geſtabant:vide Athen.l.4.Ιθυφαλλικὸν μέλος,carmen ithyphallicum .

ΦΑΛΟΣ,ᾶ,ὁ,ſplendidus,albus παρὰ τὸ φάω,luceo inquit Etym.¶Item ſubſtantiuè,ſcutulum quoddam,ſplēdidum & album.¶Item petra in mari eminēs apud eundem in Rhet.Lex. ¶Item conus galeæ cui criſta inſeritur : item ἧλοι τινὲς λαμπροὶ ἕνεκα κόσμου τῆς περικεφαλαίας,vt idē inquit.in hac ſignificatione ſcribitur & φάλος,vt Il.γ.πλῆξε φάλον κόρυθος.

Φάλιος,idē quod φαλός. Exponitur &,albos crines habens in fronte.Heſyc.

Φαληρὸς albus, ſpumeus,apud eundem.Pro eodem dicitur & φαληρικὸς φαληρὸς,& φαληριόεις.

Φαληριάω,albeſco ſpuma,ſpumeſco:vnde κύματα φαληριόωντα,Il.ν.

Φάλα ornamentum quoddam galeæ.Etym.& Suid.

Φάλαρα,τὰ Heſych ſunt ἀστραγαλίσκοι ὁ ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας. Item phaleræ ornamenta equorum ſeu equitum,& nobilium.Herodot.apud Eur.in Supplic.pro loris vſurpari dicitur. Pro eodem dicitur & φάληρα teſte Euſt.

Φαλαρὶς,auis quædā marina ſeu paluſtris,de qua Athen.l.7.& 9.Quæ &Φαληρὶς apud Suid.

*Φαλαρισμὸς,vox à Phalari deducta,ſignificāns crudelitatem.Cicer.

Compoſita ac primùm ex φάλος.

Αμφίφαλος,galeæ epitheton , quia circumcirca ornari φάλοις,i.clauis ſeu cuneolis ſolebat.Il. ε.

Αφαλος κυνέη , galea quæ clauis ſeu ſcutulis ex auro ſplen-

ſplendentibus inſignis non eſt. Il. κ.
Τετράφαλος, quatuor conos ſeu eminentias habens. Apoll. Arg. l. 2.
Τρυφάλεια, ſæpe pro galea apud Hom. quoniam τρεῖς φάλυς habebat, poſito υ pro ι.

Compoſita ex φάλαρα ſeu φάληρα.

Καπφάλαρ, Æolica & poetica ſyncope dicitur pro κατὰ φάλαρα, iuxta clauos galeæ. Il. π.
Τετραφάληρος, idem quod τετράφαλος. Il. ε.
Χρυσοφάλαρος, aureas phaleras habens. Eurip.

ΦΑΡΑΓΞ, αγγος, ἡ, barathrum, præceps locus, præcipitium. Plut. Thuc. Vſurpatur & de loco prærupto in litore maris. Plut. Exponitur etiam, terræ cauitas, hiatus, fauces terræ. Item vallis, conuallis, apud Apol. 1. Dicitur & Φάραγγος ὄρυς apud Plut. περὶ Κολ.
Φαραγγώδης, ιος, ὁ καὶ ἡ, vt φαραγγώδεις τόποι, loca in quibus ſunt terræ hiatus. Ariſtot.
Φαραγγίνδω, ab Atticis ſcommaticè iactatum fuit εἰς γαστριμαργίαν, teſte Suida, qui & addit dici ſicut ἀρπίνδω. Euſt. etiam annotat hominem ἄσωτον appellatum fuiſſe φάραγγα.

Φ Α Ρ Ε Τ Ρ Α, ἡ, pharetra. Heſiod.
Φαρέτριον, parua pharetra, in Epigr.
Φαρετρεών, ῶνος, ὁ, idem quod φαρέτρα. Heſy. exp. τοξότης.

Compoſita.

*Εὐρυφαρέτρας, latam pharetram habens. Pind.
*Εὐφαρέτρας, pulchram pharetram habens. Soph.

Φ Α Ρ Ι Κ Ο Ν, genus veneni. Dioſc. l. 1. c. 13. & l. 6. c. 20. & Nic. in Alex. Scrib. & φαρικόν, ex Athen.

Φ Α Ρ Κ Ι Σ, ίδος, ἡ, ruga. Heſych exp. ῥυτὶς ἡ ἐκ τῶ γήρως γινομένη ἢ ῥίζα περὶ ῥυτίδας ποιοῦσα, ἢ στολίς.
Φαρκιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rugoſus.
Φαρκιδούμενος, qui rugatur ſeu corrugatur, qui eſt fronte caperata, συννάζων. Heſych.

Φ Α Ρ Μ Α Κ Ο Ν, ου, τό, medicamentum, venenum. Vox eſt ambigua & anceps. Interdum enim in bonam partem de medicamento ſalutari dicitur, interdum in malam de lethali medicina ſeu vulgò dicto veneno. In bonam partem dictũ interdum abſolutè ponitur, aliquãdo epithetis iungitur. Hom. Plut. & alij. Generaliter etiam & metaph. pro quouis remedio accipitur. Heſi. Ariſtot. & c. in malam partem de veneno ſeu medicamento lethali, apud Thu. l. 2. Apud Dioſc. θανάσιμα φάρμακα, dicuntur omnia illa quæ in medicina vſum aliquem habent, per ſe autem lethalia ſunt. Pro medicamento ſalutari grammatici dictum volunt quaſi φέρον ἄκος, pro exitiali verò quaſi φέρον ἄχος, teſte Euſt. ¶ Φάρμακα, dicuntur etiam colores quibus vtuntur pictores, aut quibus aliquid tingitur, pigmenta. ¶ Ariſtoph. & Plat. ¶ Quidam etiam τὰ αἰδοῖα φάρμακα appellauit, vt eſt apud Euſt. Heſyc. verò φάρμακα dicit eſſe πᾶσαν πίαν.
Φαρμακόεις, εντος, ὁ, medicamentarius, cui medicamentum ineſt, medicamenti vim habens, vt φαρμακόεσσαι πόσιες, apud Nic. in Epigr. φαρμακόεις δόλος, de arte pigmentaria.
*Φαρμακόεις, venenatus. Moſch.
Φαρμακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem vt φύλλα φαρμακώδη, apud Dioſ. Sic & ſæpe apud Theoph. Item venenatus, veneno tinctus, vt φαρμακώδη τοξεύματα, apud eundẽ Dioſc. l. 3. c. 94.
Φαρμακών, ῶνος, ὁ, officina in qua tingitur. Euſt. At φαρμακοπώλης, ὁ, qui medicamentis ſeu venenis eſt læſus. De m. pro cor.
Φαρμακεύς, ὁ, veneficus, magus. Plat. Item homo ſacer & deuotus, execrabilis, deteſtandus, κάθαρμα. Ariſtoph. Φαρμακίς, ίδος, ἡ, venefica, apud eundem.
Φαρμακίτης, ου, ὁ, ſ. οἶνος, dictum fuit vinum Pramniũ, teſte Euſt. A φαρμακίτης, ad medicinam pertinens, vt φαρμακίτιδες βίβλοι. Gal.
*Φαρμακτήρ, veneficus, qui veneno tingit & inficit. Oppian.
*Φαρμακτής, veneficus, qui parat venenum. Oppian.
Φαρμακεύς, έως, ὁ, magus, veneficus. Syneſ.
Φαρμακεύω, veneficio aut veneno vtor. Plat. de leg. Item veneficio afficio. Item conficio medicamẽta. Item tingo, condio. Apud Hippoc. ſignificat medicamento purgante vtor.
Φαρμάκευσις & φαρμακεία, ἡ, ipſa actio veneficio afficiendi: vel ipſa medicandi actio, medicatio, apud Plat. Φαρμακεῖαι dicuntur & ipſa medicamenta, apud Ariſtot. pro quo Epigr. l. 2. legitur φαρμακίαι.
Φαρμακευτής veneficus. Plat. Φαρμακεύτρια, ἡ, venefica. 1725
Φαρμακευτικός, ad veneficia pertinens: vel ad medicamenta, medicamentarius.
Φαρμακάω, medico: vnde πεφαρμακωμένον μελίκρατον. Plut. At φαρμακάω, refertus ſum medicamentis, vel indigeo medicamentis. Euſt.
*Φάρμαξις, tinctura, immerſio, maleficium. Plut.
Φαρμάσσω, ſeu φαρμάττω, veneno afficio, veneno noceo. Plat. in ſymp. φαρμάττειν βούλει με ὦ Σώκρατες, ἵνα διαθορυβηθῶ. Item metaph. lenocinio afficio, adultero, fuco. Plut. ¶ Item tingo. Heſych. Poll. & Euſt. Interdum intingo, vt φαρμάσσειν πέλεκυν aut σκέπαρνον, Od. ι. ſecurim candentem in aquam immergere, vt acies eius induretur.

Compoſita.

Ἀλεξιφάρμακον, remedium aduerſus pharmacum ſeu venenum, amuletum. Dioſc. Et metaph. præſidium. Dem. Exp. & ſimpliciter, remedium: vnde λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. Dicitur & adiectiuè ἀλεξιφάρμακος, ὁ καὶ ἡ, vnde ἀλεξιφάρμακοι δυνάμεις, apud Plutarch. ſymp. 4. & ἀλεξιφάρμακος λόγος, liber tradens amoliendorum venenorum rationem, apud Dioſc. l. 7. cap. 1.
Ἀντιφάρμακον, idem quod ἀλεξιφάρμακον. Dioſc.
Ἀφάρμακος, ὁ καὶ ἡ, veneno carens, non infectus. Et τὸ ἀφάρμακον, τὰ αἰδοῖα. Euſt.
Ἀφάρμακτος, veneficio non infectus. Luc.
*Διαφαρμακεύω, medeor, medicamentum purgans præbeo. Plut.
Εὐφάρμακος, medicamentis conueniens ſeu vtilis. Item τὸ εὐφάρμακον, τὸ εὔχροον. Euſt.
Καταφαρμακεύω, veneficio afficio & ſortilegio. Plut.
Καταφαρμάσσω ſeu καταφαρμάττω, idem. Plut.
*Παμφάρμακος, qui vel quæ commodas veneficiorum artes callet. Pind.
Πεντεφάρμακος, quinque medicamentis conſtans. Τὸ πεντεφάρμακον, conuiuium quintuplici condimentorum genere. Cæl. Rhod.
Πολυφάρμακος, medicamentis abundans, aut venenis. Item multorum medicamentorum peritus, multis medicamentis vtens. Il. π.
Τετραφάρμακος, quatuor medicamentis conſtans. Euſt. & emplaſtrum quoddam τετραφάρμακον apud medicos.
*Ὑποφαρμάσσω, quodammodo fuco vel adultero, aut etiam medicor. Plut.

Φ Α Ρ Ο Σ, εος, τό, palla, pallium, veſtis exterior: ſicut χιτὼν interior, Od. ο. χλαῖναν δῶ ἠδὲ μέγα φᾶρος, pro palla virili. Pro fœminea autem, Od. ε. ἀργύφεον φᾶρος.

μέγα ἔννυτο νύμφη. Corripitur apud Heſiod. in Erg. Αὐ κοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω, &c. Capitur etiam pro ὀθόνη. Odyſſ. ε. ¶ Item pro velo capitis & tegmine apud Eurip.

Φάρσος, εος, τὸ, velamen, integumentum, inuolucrum. Nic. & Ioſeph.

Compoſita.

Βλέφαρον, ου, τὸ, palpebra, pellis tegens oculos. Etymo. dictum ait quaſi τοῦ βλέποντος φᾶρος. Od. ψ βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυα ἧκε.

Βλεφαρὶς, ίδος, ἡ, ſeu in plur. βλεφαρίδες, cilia, pili palpebrarum. Xen. Item palpebra. Ariſtot.

Βλεφαρίζω, nicto, i. crebro conniueo.

Decomp. Αγκυλοβλέφαρον, ου, τὸ, à Celſo l. 7. c. 7. dicitur quum inter ſe palpebræ coaleſcunt, aperiríque non poteſt oculus: ſeu quum palpebrę cum albo oculi cohæreſcunt. Aet. l. 7. c. 66.

Ελικοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui palpebræ ſunt volubiles aut tortiles, aut nigræ. Hom.

Καλλιβλέφαρον, (ſ. φάρμακον) calliblepharum: medicamentum ad ornamentum & venuſtatem palpebrarum faciens.

Αποβλέφαρος κύκλος, orbis cui palpebræ deſunt. Nonn. pro eo qui oculis eſt deſtitutus.

Σοβαρβλέφαρος, ſuperciliofus, ſuperbus: à magnis ſuper ciliis & adductis.

Χαριτοβλέφαρος, cuius palpebris gratia aliqua ineſt. Hoc nomine ſcribit Laert. Demetrium fuiſſe appellatum, quod venuſtatem oculorum notat. ¶ Eſt etiam frutex eiuſdem nominis, apud Plin. l. 13. c. vlt.

Ημιφάρον, dimidiata veſtis pars. Suid.

Ισοφαρίζω, paribus indumentis ſum amictus παρὰ τὸ ἴσα φάρη περιβεβλῆσθαι. vide & ſecundum ordinem com. exp. Φέρω.

Καλλίφαρον φῶς, lux pulchro amicta veſtitu, i. lux ſplendida. Eur. in Ione.

ΦΑΡΥΓΞ, υγγος, ὁ καὶ ἡ, guttur, fauces. Hippocr. Item pro aſpera atteria. Gal. Pro φάρυγξ, dicitur & φάρυξ, vt Od. ι. φάρυγος ἐξέσσυτο οἶνος (?) ... Vide & λάρυγξ, ſuo loco.

Φαρυγγίζω, apud Dem idem quod λαρυγγίζω.

Φαρυγγὶς ίδος, ἡ, ingluuies, edacitas, Heſy.

Φαρυγγώδης, cum ingluuie, cum voracitate. Scribitur & φαρυγγίγων apud Etym.

Φαρύγεθρον, ου, τὸ, idem quod φάρυγξ, apud Hipp. & Gal.

Compoſita.

Εμφαρυγξάμενος, qui in guttur immiſit & deglutiit ſeu deuorauit.

Ηδυφάρυγγες θρυμματίδες, apud Athen. gutturi gratæ, gutturi ſuaues & iucundæ.

1726 ΦΑΣΙΑΝΟΣ, οῦ, ὁ, phaſianus (auis ſic dicta à Phaſi Colchidis fluuio) eodem & φασιανικὸς dicitur apud Athen. l. 9. ¶ Item ſycophanta, apud Ariſtoph. in Achar. παρὰ τὴν φάσιν (ἢ φαίνω) vt tradit ſchol.

ΦΑΤΝΗ, ης, ἡ, præſepe, ſtabulum. Hom. Luc. ¶ Stellæ item quæ in cancro nubeculam referunt, vocantur φάτνη, vt annotat. ex Proclo. Sic apud Theoc idyl. 23. ¶ Exponitur, etiam, menſa apud Suid. ¶ Item φάτναι & φατνίαι, loculamenta dentium, quaſi præſepia & capſulæ in quib. collocantur. Gal. l. de oſſ. dicit dẽtes contineri ἐν τοῖς τῶν φατνίων βοθρίοις, ſcribítque φάτνια oſſa eſſe dentes continentia, βόθρια verò cauitates in quas dentes inſerti ſunt.

Φατνώματα, τὰ, lacunaria ſiue laquearia. Euſtat. & Suid. ¶ Exponitur etiam, nauium foramina per quæ in adnauigantes miſſilia emittuntur, apud Athen. ¶ Dicuntur & dentium eſſe φατνώματα, apud Euſt.

Φατνωματικὸς, laqueatus. Plut. in Lyc.

Φατνωτὸς, laqueatus, tabulatus.

Compoſita.

Εκφατνίζω, è præſepi eiicio. Item metaph. excutio, expello, vt ἐκφατνίζει ἰδόντας. Euſt.

Εκφατνίζομαι, è præſepi eiicior, apud eundem.

Εκφατνίσματα, præſepium purgamenta: ſordes quæ è præſepibus eiiciũtur quum purgantur. Heſyc. Sic dicuntur etiam reliquiæ menſarum quæ excutiuntur canibus apud Athen. l. 6

Εμφατνίσματα, τὰ, tabulę quę tolluntur è præſepi ad expurgandas pabuli reliquias. Poll.

Επιφατνίδιος, præſepialis, apud Xen.

ΦΑΥΛΟΣ, ου, ὁ, vilis, nullius precij, abiectus, humilis, contemptus. Dem. Apud Iſocr. φαῦλα & καταφρονέμενα copulantur. Dicitur & περὶ φαύλου ποιεῖσθαι, pro nihilo ducere, nihil facere apud Syneſ. ¶ Item paruus, apud Diog. Laert. in vita Plat. Sic & apud Thuc. φαῦλον τείχισμα, exp. μικρόν. ¶ Item ſimplex & mediocris, vt apud Plat. vſurpari tradit Diog. Laert. Sic Hippocr. de fract. κατάτασιν φαυλοτέραν dixit extenſionem ſimpliciorem & quæ non magno negotio perficitur. Idem φαύλην διαίτην appellauit quæ exquiſitæ contraria eſt. Exponitur etiam, ineptus, ridiculus. ¶ Item malus, vitioſus vt φαῦλα ὕδατα. Ariſtot. malæ aquæ aut inſalubres. Vocantur etiam φαῦλοι ποιηταὶ & φαῦλοι ῥήτορες mali poetæ & mali rhetores. Dicitur & φαῦλος ἄνθρωπος, malus, improbus, nequam, apud Iſocr. Xen. Ariſtot.

Φαύλως, malè. Dem. Item facilè, apud Ariſtoph.

Φαυλότης, ητος, ἡ, vilitas Xe. Item inepta, ruſticitas, inſcitia. Plat. Exp. &, imbecillitas, infœcunditas, apud Plat. de leg.

Φαυλίζω, pro vili habeo, floccifacio, paruifacio, itẽ pro nihilo duco, eleuo, contemno Xen.

Φαυλισμὸς, οῦ, ὁ, contemptio, deſpectus.

*Φαύλισμα, idem quod φαυλισμός. Sophon.

Φαυλίστρια, contemptrix, ſubſannatrix.

Φαυλία ἐλαία, quæ & φαύλη ἐλαία, oliua cuius paruus eſt fructus Theophr. l. 6. c. 11.

Φλαῦρος idem cum φαῦλος, vilis. Atticũ tamen eſſe exiſtimatur, adeóque non pro φαῦλος ſed pro φλύαρος, factum eſſe per ἀναγραμματισμὸν quidam tradunt. ¶ Item malus. vt φλαῦρον ἔπος, cõtumelioſum verbum apud Soph.

*Εκφαυλίζω eleuo, pro vili habeo φαυλίζω. Plut.

Φλαύρως male Herodot. Thuc.

Compoſita ac primùm ex φαυλίζω.

Αποφαυλίζω, idem quod φαυλίζω.

Διαφαυλίζω, idem. Εκφαυλίζω idem.

Φαυλότης vilitas, idem quod φαυλότης. Plut.

Καταφαυλίζω, idem. Plut.

Ημίφαυλος quaſi nullius pretij. Luc.

Compoſita ex φλαυρίζω.

Αποφλαυρίζω, idem quod φλαυρίζω. Quidam exp. auerſor tanquam malum ſeu improbum. Item fio deterior, ad malum conuertor.

Ασκοφλαυρίζω, pro ἀσκῷ φλαυρίζω apud Euſt.

Εκφλαυρίζω, idem quod ἐκφαυλίζω.

ΦΑΩ, ῶ, (poeticum) luceo, ſplẽdeo, fulgeo, mico. Vnde φάε, tertia perſon a ſing. præteriti imperf. abiecto incremento pro ἐφάε. Od. ξ. (de aurora) φάε δὲ χρυσόθρονος ἠώς. Extat & particip. φάεσαι, apud Arat. Οὐδ' αἱ ἐφ' ἑξείης ... λεπταὶ φάουσαι. ¶ Item φάω, dico, aio, pro quo vſurpatur potius φημὶ ab eo deductum. ¶ Item φάω, occido, interficio. Quæ ſignificatio non niſi in paſſ. voce inuenitur. ¶ Ponitur φάω & pro πυρόω, vt vult Euſt. 1727

¶ *Deriuata*

¶*Deriuata à φάω, luceo.*

Φάος, εος, τὸ, lumen, lux, vt φάος ἠελίοιο. Hom. Pro quo & abſolutè φάος dicitur: Od. γ. Sic φάος πυρὸς, apud eũdem. Exp. &, ſolis ortus, diluculum, apud Heſ. ¶ Itẽ oculus. Od. ρ. ¶ Ponitur & pro vita, in Axiocho. ¶ Item φάος, dies, pro quo frequentior eſt num. plur. φάεα. Epigr. l. 2. ¶ Vſurpatur & pro ſalute, item pro auxilio quod ſalutem & victoriam affert: interdum & pro ipſa victoria, apud Hom. Exp. & gaudium. Heſych. ¶ Interdum hac voce compellamus quempiã ei blandientes, vt & Lat. lux mea: vt Od. ρ.

Φῶς, φωτὸς, τὸ, idem quod præcedens: ex eóque per contractionem ortum. Plut. Accipitur & pro oculo, teſte Heſych. ¶ Item ſic nominatur papillarum quaſi areola, & nigellus ambitus, ſub quo lactis quaſi ſedimentum. Poll.

At φὼς, φωτὸς, ὁ, apud poetas eſt vir, aut ſimpliciter, homo: vt Od. α. Il. λ. & ξ. ſic denominatus, quoniam μόνος φράζει τὰς διανοίας τῷ λόγῳ, teſte Etym. Hinc comp. Δαμασίφως hominum domitor: epitheton ſomni, apud Simon. Et Ολεσίφωτος, exitialis ὁ ὀλλύων τοὺς φῶτας, vt exp. Schol. Nic. Exp. & verſutus, improbus. Od. υ & δ.

Φωτεινὸς, ῆ, ὁ, lucidus. Xen.

Φωτίζω, lucidum reddo, illumino, illuſtro. Gal. Itẽ in lucem profero, patefacio, apud Suid. φωτίζει τὸ ἀπόρρητον apud Greg. ſignificat, illumino lumine baptiſmi, & baptizo.

Φώτισμα, illuminatio. Item baptiſmus, apud Gregor. Chryſoſt. & Areopag.

Φωτισμὸς, exp. αὐγὴ, ſplendor. Heſych.

Φωτιστικὸς, illuminandi vim habens. Greg.

Φάσκω, luceo: vnde comp. διαφάσκω, &c.

Φωστὴρ, luminare, Gen. 1. & ad Philip. c. 2.

Φόως, idem quod φῶς ex eóque factum per pleonaſmum literæ ο Metaph. etiam vſurpatur pro ſalute & auxilio lætitiam afferente: vt Il. θ. & π. Et pro victoria. Il. ζ. Dicitur & φόωσδε, in lucem apud Hom. Il. β. & τ.

Φαύω, Æolicè pro φάω, luceo. Etym. & Euſt.

Φαῦσις, εως, ἡ, ipſa lucendi actio, lux, ſplendor.

Φαυσίζηλος Bacchi epit. apud Lycophr. quòdcum facibus celebrarentur eius myſteria.

Φαύσκω idem quod φαύω Πιφαύσκω (factum per reduplicationem ex φαύσκω in lucem profero. Heſyc. vide & in deriuatis à φάω, dico.

Φαέθω, idem quod φάω. Vnde particip. φαέθων, quod interdum eſt ſolis epith. vt apud Hom. & Heſio. Interdum abſolutè pro ſole ponitur: vt in Anth. Epigr. l. 1. Eſt & nomen ſtellæ Iouis, apud Ariſtot. de mundo.

Φαείνω, *itidem* ſplendeo, luceo, fulgeo. Od. γ.

Φαείνομαι, idem. Apoll. Arg. l. 1.

Φαεινὸς, ſplendidus, lucidus, nitens. Hom.

Φαεννὸς, idem: vt φαεννὰ ὅπλα, apud Eurip.

Αμφιφαείνω, (*comp.*) circumluceo. Hom.

Φιαρὸς, οῦ ὁ, lucidus, ſplendidus, ſplendorẽ quendam aqueum habens. Suid. quaſi φαερὸς vt tradit Etym. deriuans à φάος. Item pinguis: vt ὄρνιθος φιαρὸς, pinguis gallinæ. Nic.

Φιαρύνω, ſplendorem affero, λαμπρύνω. Heſych.

Compoſita, ac primùm ex φάω, habentia tamen ferè omnia terminationem adiectiuorum in ης

Αμφιφάω, circumcirca luceo, colluceo, igni aut facib. accenſis. Hinc particip. ἀμφιφῶν, nominatur mazæ quoddam genus, ſeu placentæ ſacræ, quæ in ædem Munychiæ Dianæ ferebatur affixis circumcirca facibus ardentibus, teſte Poll. lib. 9. c. 14. & Heſych. apud quem legitur ἀμφιφόων. Philochorus verò apud Athe. ἀντιφῶντα, nominatum vult, quoniam in illo die, quo offertur Dianæ, cælum gemino collu-
ſtratur, lumine lunæ occidentis & ſolis exorientis.

Αμφιφανὴς, ἑος, ὁ, ἡ, circumquaque vel vtrinque lucẽ habens, vel vtrinque lucens aut apparens. Ariſtot. de mun.

Αρτιφαὴς, qui modò lucẽ habuit, ſ. *oculorum*, qui modò viſum recuperauit. Nonn.

Αστροφαὴς, ſtellis reſplendens, aut in modum ſtellarum. Heſych. 1718

Ηδυφαὴς ἤλεκτρος, electrum ſeu ſuccinum ſuaue ſplendens. Dionyſ. de ſitu orb.

Ηλεκτροφαὴς, inſtar electri fulgens, electri ſplendorem habens. Eurip. in Hipp. Steph.

Κελαινοφαὴς, niger, obſcurus, ater. Ariſtoph.

Κεραυνοφαὴς, in modum fulminis coruſcãs. Apud Eurip. in Troad. κεραυνοφαὲς πῦρ, ignes fulminei.

Λευκοφαὴς, qui albus videtur, albus aſpectu. Eurip.

Μελαμφαὴς, ater obſcurus, tenebricoſus. Idem.

Παμφαὴς, omnia luce ſua illuſtrans: vt παμφαὴς ἥλιος. Ariſtot.

Πασιφαὴς omnibus apparens Nonn.

Πλησιφαὴς plenam lucem habens. Damaſc.

Υψιφαὴς, in alto lucens. Item altè apparens, celſus: vt ὑψιφαῆ τάφον, in Anth. Epigr.

Φοινικοφαὴς, qui puniceus eſſe videtur, puniceus aſpectu: vt φοινικοφαῆ πέδα, apud Eurip.

Χρυσοφαὴς, auream lucem habens, i. auri modo ſplendens. Eur. & Plut.

Compoſita ex φῶς & φωτίζω.

Αμφιφῶς, qui dubia luce colluſtratur. Athen.

Αντιφωτισμὸς, illuminatio quæ fit ex oppoſito.

Αρχίφωτος, initium & autor luminis. Sic apud Dyoniſ. Areopagit. Dicitur baptiſmus, quoniam poſt eum animæ initiatorum Chriſtianæ religioni ſolent φωτίζεσθαι.

Αὐτοφῶς, ipſa lux. Ita dicitur Spiritus ſanctus apud Gregorium, quoniam vera & vnica lux eſt, & ſine eo nemo φωτίζεται.

Αφώτιστος, ὁ, ἡ, lucis expers, aut obſcuratus, epith. lunæ non lucentis, apud Alex. Aphr.

Διαφωτίζω, idem quod φωτίζω.

*Εκφωτίζω, idem quod φωτίζω, illuſtro, illumino. Plut.

*Συνεκφωτίζω ſimul illuſtro. ἐκφωτίζω. Plut.

Εμφώτειος ἐσθὴς, veſtis quæ induebatur ab eo qui baptizabatur. Greg.

*Επιφωτισμὸς φωτισμὸς. Plut.

Καταφωτίζω, illumino, illuſtro, apud Naz.

Λυκόφως, tempus quod ſolis exortum præcedit, ſic dictum (vt quidam volunt) παρὰ τὸ λύκον, quòd lupi colorem referat, qui cinereus eſt, nec intenſiorem nigredinem præfert: ſeu quòd referat colorem pilorum lupi, qui prope cutem albi ſunt exteriore parte nigriores. Dicitur & λυγόφως, pro eodem παρὰ τὴν λύγην σκιὰν, quod ſit lux quædam obſcura, & nocti non abſimilis, qualis eſt circa diluculum & veſperi quum dies & nox miſceri incipiunt.

Περιφωτίζω, q. d. circum illumino. Plut.

*Συμφωτίζω colluſtro, ſimul illumino. Plut.

Compoſita ex φάσκω & φαύω, ſeu φαύσκω.

Διαφάσκω, illuceo, illuceſco. Herodot.

Διαφαύω idem Reg. l. 1. c. 4. ἕως διαφαύσῃ ἡμέρα.

Διάφαυσις ſplendor. Plut.

Επιφάσκω, idem quod præcedentia. Lucæ 23.

Επιφαύω pro eodem, in ep. ad Ephes. c. 5. ἐπιφαύσκω, in lucem profero, oſtendo Hom.

Υποφαύσκω, q. d. ſublucco. Ariſtot.

Υπόφαυσις, ſublucentia Herodot.

Compoſita remotiora.

Κατηφὴς, ἑος, ὁ, ἡ, qui eſt vultu demiſſo, *præ pudore aut mærore*: vnde interdum exp. pudibundus: interdum ſubtriſtis: ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ φάη βάλλειν. Theophila.

ctus epiſt. 29. paupertatem eſſe dicit κακὸν ῥαθυμοποιόν, κατηφές. Vtitur & Plut. item Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9.

Κατήφεια, ας, ἡ, & Ionicè κατηφείη, vultus demiſſus, ſeu pudor cum mœrore. Il. γ. & Plut.

Κατηφέω, ſum vultu demiſſo, præ pudore erecto vultu intueri non audeo. Il. χ. & Ariſtot.

Κατηφιάω, idem: apud Plut. Pro quo Ionicè dicitur κατηφιόων, vt apud Greg. in carm. Κείμενος ἐν μέσοισι κατηφιόων καὶ ἄναυδος.

Ὑποκατηφής, (dec.) ſubtriſte.

Παπταίνω: oculos circumquaque verto, oculos quoquouerſum circumduco. Exponitur etiam, illuſtro. Item ἐκφανὴς καὶ ἐνθουσιαστικῶς ὁρμῶ. Il. β. Quidam per reduplicationem ex φάω dictum volunt: alij quaſi πάντη τὰ φάη ἀΐσσω.

Decomp. Ἐκπαιφάσσω, furo, ſeu fanaticorum more excurro & impetu feror. Il. ε.

Μεταπαιφάσσω, vnde apud Apoll. Arg. l. 3. μεταπαιφάσσεσθαι. ſchol. exp. τὸ διάλαμπον σημαίνει.

1729 *Deriuata à φάω dico.*

Φάομαι, inuſitatum thema format ex ſe præteritum πέφασμαι: vnde imperat. πεφάσθω, dictum ſit: apud Plat. & πεφασμένος, dictus. Hinc & verbalia quæ ſequuntur.

Φάσις, εως, ἡ, dictio. Item dictum, ſententia ſeu apophthegma. Ariſtot. eth. 6. Ponitur & pro denuntiatione ac rumore: Act. ap. cap. 21. Significat & affirmationem, apud Ariſtot. Item propoſitionem, apud eundem metaphyſ. 3. ¶ Alias ſignificat. vide in Φαίνω.

Φάτις, itidem dictum: ſententia: vt φάτις φυσική, in Epigr. Item reſponſum vatis oraculum. Eur. Item ſermo vel verbum Suid. ex Soph. Item nuntius, rumor, fama: vt Od. ψ. & apud Soph in Aiace. Exp. etiam, gloria Od. ζ.

Φατίζω, ίσω vel ίξω, dico Soph. Apud Herodot. ἐφάτισαν, exp. confeſſi ſunt.

Φάτης, ου, ὁ, loquutuleius, loquax. Exponitur & mendax. Heſych.

Φατειὸς, οῦ, ὁ, dicendus, nominandus. Heſiod.

Φατὶς, ὁ, idem apud eundem in Aſp. Item celebris, apud eundem in Erg. aliam ſignific. vide in φάω, occido.

Φημὶ idem quod φάω, aio, dico, affirmo. Il. β. Τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν. Æſch. in Cteſiph. σκοπεῖτε μὴ τίς φησιν εἶναι ἀλλὰ τίς ἐστιν. Fut. 1. eſt φήσω. Præter. imperf & aor. 2 ἔφην: quorum hoc η in omnibus perſonis retinet, illud in α mutat. Dicitur enim ἔφαμεν & ἔφασαν, & pro eodem abiecto augmento φάσαν. item ἔφαν, per ſyncopen & pro hoc rurſus φάν: apud Hom. Dicitur & φῆν pro ἔφην aor. 2. item φῆς pro ἔφης &c. Sic pro φημὶ, interdum ἠμί dicitur: vt apud Ariſtoph. in Nub. & ἦν, ἦς, ἦ, pro ἔφην, ἔφης ἔφη, paſſim apud Plat.

Φαμαι, inuſitatum format ex ſe præt. imperf. & aor. 2. med. ἐφάμην: prius Od. ξ. Ὡς ἐφάμην, à poſteriore eſt infinit φάσθαι, apud Hom. Ab eodem φαμαι eſt imperat. φάο dic. Od. σ & particip. φάμενος, dicens. Xen. εἰπαμένου Λυσάνδρου.

Φῆμις, idem quod φάτις, ſermo, verbum. Heſych. Item rumor, fama. Od. ξ & ω. Exp. & concio. Od. ο. Item omen. Od υ.

Φημίζω, f. ίσω, vel ίξω, dico. Dion. de ſitu orb. Item vulgo: vnde φήμην φημίζειν. Heſiod. Apud Eurip. in Iph. Aul. ἣν ἐφήμισεν πατήρ μοι, exp. quam fama mihi adiudicauit pater.

Φημισμὸς, idem cum φήμη quod ſequitur. Suid.

Φήμη ἡ, fama, rumor. Plat. &c. Item opinio & exiſtimatio concepta de aliquo. Heſiod. Plat. & Iſocr. Exp etiam omen. Xen.

Φημὸς, οῦς, ἡ, idem quod φήμη, fama, rumor.

Φάσκω, idem quod φημὶ, dico, apud Hom. & Luc.

Πιφάσκω vel Πιφαύσκω (per reduplicationem factum ex φάσκω, & inſerto υ φαύσκω) idem poetis quod φάσκω: vel memoro, commemoro. Orpheus. Σοὶ δ' ἔτι καὶ σθένος ἄλλο συνηρέεται πιφαύσκω. Sic Od. λ. Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν. Exponitur &, denuntio, nuntio. Item manifeſto, declaro, demonſtro. Heſy.

Πιφαύσκομαι, idem. Il. ο. & Od. ο.

Compoſita ac primùm ex φημι cum præpoſitione.

Ἀντίφημι, contradico, refragor, nego. Plat.

Ἀντίφασις, contradictio. Ariſtot.

Ἀντιφατικὸς, contradictorius.

Ἀπόφημι, contradico: vel nego, inficior. Ariſtot. Plut. idem etiam valet quod ἀποφαίνομαι, profiteor, effor: vt Il. κ. Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι γυναῖκα μὴ ἀποδώσω. apertè profiteor. Exponitur & cenſeo; autumo: apud Ariſtot.

Ἀπόφαμαι, vnde ἀπόφασθε, Il. ι. exp. declarate.

Ἀπόφασις, negatio: paſſim apud Ariſtot. Ἀποφατικὸς, negatiuus ſeu negans: apud eundem.

Ἔκφημι, eloquor: vnde ἐκφάτο μῦθον, apud Apol.

Ἔκφασις, edictum.

Ἐπίφατος, qui malè audit apud Soph.

Κατάφημι, aio, affirmo. Ariſtot.

Κατάφασις, affirmatio: apud eundem.

Καταφατικὸς, affirmatiuus, affirmans, apud eund.

Καταφατίζω, dico ſeu teſtor contra aliquem. Item ſanctè polliceor vel affirmo. Plut.

Μετάφημι, interloquor, inter alios loquor. Hom.

Παράφημι, dico aliquid ſuadendo, ſuadeo, conſilium do, hortor, admoneo, Il. α.

Παράφαμαι, idem: vnde particip. παραιφάμενος, ι inſertum habens metri gratia, Apoll. Arg. 2 Τοῖα παραιφαμένη κατέρυκε, talia ſuadens. Pro eodem per ſyncopen dicitur παρφάμενος Od. ε. quod Euſt. exp. παραπείσας παραγαγὼν λόγοις. Sic & παρφάσθαι: Od. δ. exp. decipere, ſuadere. 1730

Παράφασις, & παραίφασις, admonitio, conſilium, adhortatio: vel etiam, conſolatio. Prius, Il. α, poſterius apud Apoll. Arg. 2. Pro παραίφασις dicunt & πάρφασις Il. ξ.

Πρόσφημι, alloquor: vnde tertia perſ. ao. 2 προσέφη, ſæpè apud Hom. quum inquit: Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς &c.

Πρόφημι, prædico. vnde aor. 2. προέφην.

Προφήτης, ου, ὁ, propheta qui prædicit futura, diuinus: Plut. de def. orac. & paſſim in ſcriptis ſacris Apud veteres προφῆται dicebantur fanorum antiſtites, oraculorúmque interpretes, teſte Feſto: vt apud Plat. in Tim. Sic apud Luc. ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης, dicitur veritatis ac libertatis in dicendo antiſtes ac interpres. Fœm. προφῆτις ιδος, ἡ, quę prædicit futura, diuina, prophetrix ſeu prophetiſſa: apud Plut. de def. orat.

Προφητικὸς, propheticus: in ep. Paul & Pet.

Προφητεύω, prædico futura, vaticinor. Matt. 7. & 11 & alibi in nouo Teſt. Item fanorum antiſtes ſum oraculorúmque interpres. Plut. Sic & in ep. ad Cor. 1. 14 προφητεύειν, de eo dicitur qui ſacra ſcripta interpretatur ſeu enarrat.

Προφητεία, ἡ, prædictio futurorum, vaticinatio aut vaticinium. Matth. c. 13. & alibi. Item ſcripturæ interpretatio ſeu enarratio. Rom. 12.

Προφητίζω, idem quod προφητεύω, Hippocr.

Πρόφασις, εως, ἡ, propriè dici videtur ſermo quo aliquis factum ſuum excuſat, ſeu verus is ſit ſeu fictus. i. cauſa quę pro defenſione dicitur, ſeu vera ea ſit ſeu ficta & ſpecioſa, quam Latini prætextum colorem, ſpeciem & obtentum appellant, vt apud Ariſtot. polit. 5. ἴσα προφάσεως χάριν ἐν ταῖς πολιτείαις σοφίζονται

περὶ ζοντας περὶ δῆμον. Sic προφάσεις ζητεῖν apud Demoſth.pro cor.quærere prætextum,quærere quod dicere poſſis ad excuſandum factum. Hinc & ἐπὶ προφάσει,ſub prætextu , ſub ſpecie apud Herodian. l.7 pro quo & πρόφασιν , dicitur ſubaudita prępoſ. κατὰ apud Thucy.l.3.& Demoſthen.pro cor. Galenus quum annotat apud Hippo.προφάσεις vocari cauſas vt plurimum manifeſtas & veras, innuit πρόφασιν à προφαίνω dici, vt ſit cauſa ita aperta vt quaſi ab alio præmonſtrata videatur:ſeu vt ſit cauſa quæ ad tuẽdum aliquid oſtenditur & tanquam lumen præfertur,in qua ſignificatione Thuc.etiam vſurpat l.1 &3. & Ariſtophan.in Veſp. Ab ea origine deſcendens exp.etiam, occaſio,anſa : aliquid nimirum quod ſe offert & oſtendit.vnde πρόφασιν λαμβάνειν, arripere occaſionem,apud Herodian.&c.& πρόφασιν διδόναι, præbere occaſionem,apud Dem.&c.Dicitur & corpus ἔχειν πρόφασιν, i. ægrum eſſe & cauſarium apud Iſocr.in epiſt.

Προφασίζομαι,fingo cauſas:cauſificor ſeu tergiuerſor cauſando & prætexendo aliquid.Thucydid.l.2.Item prætexo , prætendo.cauſæ loco affero,excuſo.Demoſt. pro cor. ἄνευ ὅτε λέγων προφασίζεται ἐκ ἀληθῆ. Sic & apud Xen.Herodian.& Syneſ. Et cum præpoſit.ὑπὲρ ſequente genit.apud Iſocr.in Paneg.Paſſiue etiam vſurpatur apud Thuc.8 εὗρεν ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκ τ̃ Σάμε προφασισθὲν , ſimulatum & confictum.

Προφασιστικὸς,excuſa torius:quem prætendere &quo excuſare nos poſſumus aut ſolemus:προφασιστικὸς λόγος.Deut.22.

Decomp. Απροφάσιστος , prætextu & excuſatione carens,vt ἀπροφάσιστος θάνατος, apud Eur.in Bacch.Item qui ſine vllo prætextu & ſimulatione aliquid agit ſine tergiuerſatione.Xenop. Απροφασίστως,ſine prætextu & excuſatione.Item pæd.2. & 8.Thuc.l.1. Απρόφατος, idem quod ἀπροφάσιστος, Apoll. Arg.l.1. Απροφάτως , nullo allato prætextu,apud eundem. Arg.l.1.

Ευπροφάσιστος,ſpecioſum habens prætextum. Thuc. l.6.Ευπροφασίστως,ſpecioſo prætextu.

Ψευδοπροφήτης , falſus propheta,qui falsò prophetæ nomen ſibi vſurpat in nouo Teſt.

Σύμφημι,q.d.vnà cum alio aliquid dico:aſſentior,conſentio,adſtipulor. Eurip. Καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι. Item fateor,concedo Plat.ξύμφαθι ἀπ᾽ ἐμῇ.

Συμφήτωρ,ορος,ὁ , aſſenſor,adſtipulator.Exponitur & teſtis. Heſych.

Υπόφημι,vnde ὑποφήτης,q.d.ſubloquutor,qui loquitur ſub vate,hoc illi velut dictante vaticinia & oracula
1731 quæ loqui debet,vaticiniorum ſeu oraculorũ quaſi internuntius.Exponitur &,qui ab alio acceptũ oraculum promit,deorum interpres.Il. π. Accipi & alicubi pro προφήτης, ſunt qui tradunt.Dicuntur & poetæ Muſarum ὑποφῆται,i. Muſarum internuntij &interpretes,apud Theocr.idyll.17. Laſcaris etiam ὑποφήτας appellauit enarratores & explanatores poetarum.

Υποφητικὸς,pertinens ad ὑποφήτην,ſeu ad eius munus & functionem.Υποφητικαὶ τάξεις,angelorum ordines qui diuina interpretandi munere funguntur. Dion.Areop.

Υποφητικῶς , more eius qui fungitur munere interpretandi diuina.

Υποφητεύω,fungor munere interpretis rerum diuinarum apud Luc.

Υποφητεία,ἡ,munus & functio τ̃ ὑποφήτου.Suid.

Υποφήτωρ,ορος,ὁ,idem quod ὑποφήτης,vnde ὑποφήτορες μουσάων,apud Apoll.Rhod.

Compoſita ex φήμη & φημίζω.

Απόφημος,ὁ & ἡ,mali ominis,inominatus.Suid.

Αφημος & ἀφήμων,qui fama celebris nõ eſt,inglorius, immemoratus,Heſ.

Αφήμως,exp.ἐν κόσμῳ,ἡσυχῇ.Thuc.l.3.

Βλάσφημος, famam alicuius lædens & inquinans,qui infamat aliquem ſparſis de eo falſis rumoribus: ὁ βλάπτων τὴν φήμην.Dem.

Βλασφημοσύνη,ἡ, maledicentia qua probra alicui ingeruntur.Syn.ep.57.

Βλασφημία,idem,Plat.Dem.

Βλασφημέω,probra & conuitia iacto in aliquem, famam & exiſtimationem alicuius lædo , eum calumniando & ei obtrectando. Iſocrat.in Helen.encom. ἐξ ὧν ἐβλασφήμησαν περὶ ἐκείνε. Idem in Panath. τῶν ὑπερεχόντων βλασφημούντας. Et cum præpoſit.εἰς apud Plat.de rep.l.2.Cum accuſat.perſon.apud Appian.

Διαφημίζω,famam ſpargo,aut vulgo fama aliquid.

Δύσφημος, maledicus,famam exiſtimationémque alicuius lædens.Herodian.lib.8.item mali ominis,inominatus,infauſtus. Heſiod.

*Δύσφημον,τὸ,ignominia,probrum.Plut.

Δυσφημία,idem cum βλασφημία. Oecum. Item mala fama,infelices rumores.Suid.

Δυσφημέω,idem cum βλασφημέω,apud eundem Oecum. Item malè ominor,ominoſa loquor. Eurip.in Hec. τί δυσφημεῖς φρίμματά μοι κακά;

Επιδυσφημέω,(*dec.*)infami appellatione noto.Ariſtoth.eth.7.

*Επίφημι.Eurip.

Επιφημίζω,famæ,ſeu nomini alicuius adſcribo : vel ſimpl.adſcribo,attribuo,aſſigno.Plut.in Public.εἰωθόσιν ἅπασι τοῖς μεγάλοις ἐπιφημίζειν τὸ δαιμόνιον, omnes res magnas Deo adſcribere.item peruulgo,rumorem diſſemino.Idem.

Επιφήμισμα,τὸ, omen.Thuc.l.7.

*Επιφημισμὸς,proloquutio,verbi prolatio.

Εφήμισμα.Strab.

Επιφημιστὴρ,(tanquam ab ἐπιφημίζω) fauſta precans, acclamans,aſſentiens.Heſych.

Εὔφημος,honorificus:vt εὔφημος μνήμη, honorifica memoria apud Syn.ep.17.item pius religioſus:vnde εὔφημα ἐφετμὰ,apud Plat.Itẽ boni ominis,fauſtus: vnde εὔφημα φωνεῖν apud Soph.& εὔφημος γλώσσῃ, in Epigr. Apud Æſchyl. εὐφήμοις γόοις per antiphraſim dicitur pro δυσφήμοις,teſte Heſych.

Εὐφήμως,honeſto nomine.ſchol.Thuc.Item fauſtè, feliciter.Heſych.

Εὐφημία,bona fama.Chryſoſt.Item honeſta ſeu honorifica appellatio.Dem.&Pla.item bonum omen. Æſchin. Luc. Athen.&c.Item fauſta acclamatio:paſſim apud Herodian.

Εὐφημέω,celebro,laudo.Heſych.Item fauſta precor, gratulor.Plut.Item bene ominor.Plat. Item faueo lingua,bona verba dico. Ili.ι.Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ εὐφημῆσαί τε κέλεσθε. Sic apud Luc.εὔφημοι ὦ Αρες , dic meliora,ſeu tace.Item fauſtis acclamationibus proſequor:apud Herodian.l.3.& 8.

Ευφημοδέομαι,fauſtis acclamationibus excipior.i.de.

Ευφημίζω,idem quod εὐφημέω,vnde paſſ.apud Herodian.lib.2.πρὸς πάντων εὐφημισθεὶς,ab omnibus votis exceptus & acclamationibus.

Ευφημισμὸς,idem quod εὐφημία, D.Phal.

Decomp. Ανευφημέω,celebro fauſtis ominibus proſequens. ¶Item lamenta edo ſeu clamorem cum eiulatu Plut.& Soph. 1732

Επευφημέω,fauſta acclamatione do ſignificationem approbationis,ſecũda admurmuratione approbo.Il. α.Ενθ᾽ ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Αχαιοὶ,&c.

*Επευφημίζω,fauſta acclamatione ſignificationem do. ἐπευφημέω,Strab.

Συνευφημέω,ſimul fauſta precor,Plut.

Συνεπευφημέω,vnà cum aliis fauſta acclamatione approbo.

Κατευφημέω, fauſta acclamatione proſequor. Item laudo, collaudo. Plut.
Πανεύφημος, & Υπερεύφημος, eximia & præſtanti laude prædicandus. Areop.
Καταφημίζω, exp. diuulgo.
Κακόφημος, qui eſt mali ominis, inauſpicatus. Item bonam famam lædens & infamiam afferens.
*Κακοφημία, obtrectatio. Ælian.
Παλίμφημος, idem. Eur. in Ione.
Περίφημος, cuius fama eſt maxima. Heſych.
Πολύφημος, idem apud Hom. πολύφημος ἀγορή, forum in quo varij rumores narrantur.
Υστεροφημία, fama apud poſteros. Plut.
*Ψευδόφημος, falſam famam ſeu rumorem afferens, falſò vaticinatus, mendax. Soph.

Compoſita ex φάσις & φατὸς ſine præpoſit.

Αφασία, ας, ἡ, loqui non poſſe, ſtupor quo vox & ſermo intercipitur, ſeu quis neſcit quid dicat. Eurip. in Helen. Herodian. l. 1. & 8. Pro eodem metri gratia dicitur Αμφασίη. Od. δ.
Αφατος, qui dici non poteſt, ineffabilis, inenarrabilis. Chryſoſt. & in Epig. Item non dicẽdus, infandus, nefandus. Item incelebris, illaudatus, inglorius. Heſiod. in Erg.
Διφασία, duobus modis dici. Heſych.
Διφάσιος, bifarius, qui duobus modis dicitur. Idem, Item duplex, geminus: apud Herodian.
Δίφατος, qui duobus modis dicitur. Heſyc.
Δύσφατος, nefandus, non dicendus.
Θεόφατος, à Deo pronuntiatus. Heſyc.
Θεσφατίζω, ex Deo loquor, vaticino, apud eund.
Θέσφατος diuino ore pronuntiatus, vel diuino cõſilio eueniens, fatalis. Il. ζ. Et τὰ θέσφατα, vaticinia, reſponſa diuina. Od. ν.
Decomp. Αθέσφατος, ineffabilis, inenarrabilis. Hom. Heſiod. Et ἀθέσφατον (aduerbialiter) ita vt vix dici poſſit, ὃ οὐδὲ θεὸς ἂν φατίσῃ.
Εκθέσφατον, exp. ſcientia diuina.
Κακόφατος, inglorius, ignobilis. Heſych Τὸ κακόφατον eſt etiam figura apud gramm. de qua Quint. l. 8. c. 3. Pro eodem dicitur & κακέμφατον, apud eundem loco citato, & κακέμφατον, apud Chryſoſt.
Ακακέμφατος (*decomp.*) qui mala fama eſt liberatus, qui non amplius malè audit. Heſych.
Νεόφατος, nuper dictu, ſeu celebratus: nouus: vt νεόφατος ὄσσα, apud Hom. Poteſt etiam deduci à Φάω, occido, vt ſit idem quod πρόσφατος.
Παλαίφατος, iam olim dictus ſeu celebratus: priſcus, antiquus: vt παλαίφατα θέσφατα. Od. ν.
Πολυφασία, loquacitas, multa loqui. Heſych. & Suid.
Πολύφατος, multum celebris, multorum ſermone iactatus. Pind. in Olymp Od. ι.
Τριφάσιος, trifarius, triplex: propriè, qui trib. modis dicitur. Herodot. in Thal. τριφασίας ςρατιὰς, triplices ſeu tres expeditiones.
*Τρίφατος, idem quod τριφάσιος, triplex. Nicand.
*Υποφήτης, ſubloquutor. Pind.

Compoſita ex φάσκω.

Αποφάσκω, idem quod ἀπόφημι nego, inficior. Philop. Interdum, effor, eloquor. Areop.
Καταφάσκω, idem quod κατάφημι.
Παραφάσκω, pro quo poeticè παραιφάσκω, inſerto ι, idem quod παράφημι.

Compoſita in φάσσω deſinentia.

Αλλοφάσσειν, Euſt. dicit ſignificare, aliud loqui, ἄλλο φάσειν ſeu φάσθαι, Erotian. apud Hippocr. exp. ἀπορεῖσθαι καὶ πεπρυδνῆσθαι, animo anxio eſſe, in anxietate animi conſtitutum eſſe: παρὰ τὸ ἀλλοχοῦ τὰ φάη παραφέρειν. Exp. etiam, deſipere. Galen.
Παραφάσσω, deſipio, idem quod ἀλλοφάσσω. Gal.

¶ *Deriuata à φάω, occido.*

Φάομαι, φῶμαι, inuſitatum thema format ex ſe præt. πέφαμαι, vnde tertia perſona πέφαται, occiſus eſt, Il. ρ. & πέφανται, occiſi ſunt. Il. ε. Item infinit. πεφάσθαι, occiſum eſſe. Il. ν. Item paulò poſt fui. πεφήσομαι, cuius ſecunda perſona πεφήσεαι, occideris, legitur. Il. ν. Eſt & aliud præt. πέφασμαι, tanquam à φάζω: vnde πεφασμένος παῖδας, apud Lycophr.
Φατὸς, occiſus, mortuus Heſych.

Compoſita.

Αλλόφατος, ab alio interfectus. Heſych.
Αρηίφατος, in prælio occiſus. Il. τ & ω. Αρείφατος, idem. Exp. & ſimpliciter, bellicoſus ſeu in bello perpetratus. Eurip. 1733
Αρτίφατος, recens peremptus. Heſych.
*Δουρίφατος, haſta interfectus. Oppian.
Επίφατος, (pleonaſ. τοῦ σ) pernicioſus, exitialis. Euſt.
Κηρίφατος, qui in orbo deceſſit. Heſych.
Μυλήφατος, mola fractus & cõtuſus & quaſi occiſus, vt ἄλφιτον μυλήφατον, apud Hom.
Οδυνήφατος, dolores domans ſeu pellens. Hom.
Πρόσφατος, recenter interfectus. Iliad. ω. Et general. recens. vt Πρόσφατα πράγματα, apud Plut.
Προσφάτως, recens, nuperrimè. Act. ap. c. 18.
Πυρίφατος, incenſus, combuſtus πυρίφλεκτος. Æſch.

Deriuata à φάω, idem ſignificante cum πυρόω.

Φώσιγγες, maculæ in tibiis ex igne contractæ. Poll.
Φωγνύω, & φώγνυμι, torreo, vro. vnde φωζῆται, vnde torretur, adoretur Dioſ. Pro φωγνύω, apud Etym. & Sui. legitur φωγνύω, quod exp. φρύγω.
Προφώγνυμι, (comp.) antè ſeu prius torreo.
Φώζω, idem quod φωγνύω vnde φωχθεὶς, apud Dioſc. & προφωσθεῖσαι ἰσχάδες apud Athen.
Φῶδες, hinc deductum eſſe ait Euſtat. & apud Ariſtophan. in Plut. ſignificare ὑπωπιάσματα id eſt rubentes maculas cruribus inductas ex nimia ignis propinquitate.

ΦΕΒΟΜΑΙ, fugio: vt Il. ε. Φεβόμεθα Τυδεΐδας υἱόν.
¶ Item timeo, metuo. Heſych.
Φόβος, ου, ὁ, fuga. Il. ad. ρ. πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο, fugere cœpit. Item timor, metus. Thuc. Xenop. Plat. &c.
Φοβερὸς, qui eſt timori ſeu terrori, timidus, formidabilis. Iſocr. ad Phil. τοῖς μὲν Ελλησιν ἴσον πρᾶον τοῖς δὲ βαρβάροις φοβερός. Item actiuè, timidus, meticuloſus. Arrian. & Xen.
*Φοβέρειος idem quod φοβερός. Strabo.
Φόβημα, idem quod φόβος.
Φοβερῶς, metum incutiendo, formidabiliter.
Φοβερότης ητος, ἡ, timor φοβερίζω, terreo: apud Daniel. & Eſdr. Φοβερισμὸς, terror.
Φοβέω, ῶ, f. ήσω, in fugam verto. Iliad ρ. Item metum ſeu terrorem incutio, terrefacio. Cum accuſ. Thucyd.
Φοβέομαι, οῦμαι, in fugam vertor. Hom. Item metuo, timeo, formido. Ariſtot. rhet. 2. οὐδεὶς γὰρ ὃν φοβεῖται φιλεῖ. Et cum præpoſ. περὶ, ſequente genit. apud Iſoc. in Euag. φοβούμενος περὶ τῶν μελλόντων, ſequente dat. Thuc. Φοβηθεὶς περὶ τῷ χωρίῳ.
Φοβητικὸς, meticuloſus. Ariſtot.
Φοβητὸς, metum inferens, formidoloſus. Soph.
Αμφιφοβέω, circum circa in fugam conuerto. Hom.
Φόβηθρον, τὸ, quod metum incutit ſeu incutere poteſt, terriculum, terriculamentum: in Axioch.
Φόβη, ης, ἡ, coma (ſic dicta quòd φόβον incutiat: vel παρὰ τὸ φοβερὸς εἶναι τοὺς κομῶντας, teſte Etym.) Soph. in Oedip. Col. εἰς δ' ἄκραν δίμ' ὑπερτέλλοντι τῆς κεφαλῆς φόβαν. Vſurpatur & de frondibus, apud eundem, & Euripid.

Compoſita.

Αἱμοφόβος,ὁ κ ἡ,ſanguinem metuens. Item metuens miſſionem ſanguinis.Gal.therap.l.9.

Ἄφοβος,metu carens,intrepidus,imperterritus. Ariſtot. Item metum non afferens.Plat.

Ἀφόβως,ſine metu,intrepidè,imperterritè.

Ἀφοβία,animus metu carens,animus intrepidus.

Ἀφόβητος,metu non perculſus,ſeu non metuens, non formidans.Soph.

*Διαφοβέω,metum iniicio,in fugam vertor.Hierem.

*Διαφόβημα, metus,perterrefactio , id quod terrore concutitur.

Ἔκφοβος,metu perculſus,perterritus.

Ἐκφοβέω,exterreo,exterrefacio Gal. Ἐκφοβέομαι, exterreor.item metuo,extimeſco.Soph.

Ἐκφόβηθρον,terriculamentum.

Προεκφοβέω,(*decomp.*) antè terrefacio. Προεκφόβησις antè incuſſus metus.

Ἔμφοβος,idem quod ἔκφοβος.

Ἐμφοβοῦμαι,metuo.Plut.in Oth.

Ἐπίφοβος,idem cum ἔμφοβος.

Θεόφοβος,Dei timens.Heſych.

Ἱπποφοβὰς,άδος,ἡ,q d. equis terrorem ſeu metum incutiens,herbæ nomen Democrito apud Plin.l.24.c. 7 quam equæ præcipuè cauent.

Κατάφοβος,formidoloſus.

Καταφοβέω,exterreo,conterreo. Καταφοβοῦμαι, extimeſco. Ariſtoph.in Ran.

Περίφοβος,metu vehementi perculſus,pertrepidus.Xenoph.

Περιφοβεῖσθαι,pertimeſcere Xen.

Ὑδροφόβος,qui aquam timet.Gal.therap.l.9.

Ὑδροφοβία,aquæ metus.

Ὑδροφοβικὸς,vt ὑδροφοβικὸν πάθος,morbus quo aliquis à cane rabioſo commorſus aquā timet perinde vt ipſe canis è quo eſt morſus.Dioſ.l.7.c.2.Item τῷ ὑδροφοβικῷ πάθει laborans.

1734 Ὑδροφοβιάω,aquam timeo,ſeu laboro è morbo qui ὑδροφοβία dicitur.Dioſc.ibidem.

Ὑπερφοβοῦμαι,in ſummo metu verſor.Xen.

*Ὑπέρφοβος,qui valdè timet,meticuloſus.Xen.

Ὑπνοφόβης,in ſomnis terrens,ſomniis & vaſis per quietem terrens.Bacchi epith in Epigr.

Ψυχροφόβος,frigidam metuens Apud Gal.ſic dicitur medicus qui frigidam ægro exhibere metuit.

ΦΕΓΓΟΣ,εος,τὸ.ſplendor,lux,lumen.Eur.Interdum ponitur pro iubare ſeu luce ſolis, apud eun.Interdum pro luce,i vita:vt Epig.l.2. Οἷς γλυκεροῦ φέγγους Ζώπυρος ἐστέρησε,quos luce iucunda Zopyrus priuauit. Item pro luce.i.die:apud Eurip.initio Hec.

Φεγγώδης,εος,ὁ κ ἡ,ſplendore ſeu luce abundans,lumineſus:vt φεγγώδης Ἰησοῦς,apud Naz.

Φέγγω,ſplendorem præbeo,illumino.Heſyc.

Compoſita.

Ἀργυροφεγγὴς,έος,ὁ κ ἡ,argento ſplendens.Epigr.

Ἀφεγγὴς luce carens,tenebroſus.Eur.

*Ἀφεγγία,ſplendoris carentia, obſcuritas. Max.Tyr.

*Διαφεγγὴς,tranſparens,tranſlucens,pellucidus.Lucia.

Εὐφεγγὴς pulchrũ ſplendorem habens,vel valdè ſplendidus aut lucidus.

Ζαφεγγὴς,admodum lucidus & ſplendidus.Heſych.

Καλλιφεγγὴς,idem quod εὐφεγγὴς.Eur.

Λιποφεγγὴς,quem lumen deficit, cæcus.

Παμφεγγὴς,totus lucens,illuſtris,fulgidus.

Περιφέγγεια,ἡ,circumfuſa lux.

Πολυφεγγὴς,multum lucidus.

ΦΕΙΔΟΜΑΙ , F. σομαι,P.εισμαι , parco,remitto pœnam,do veniam,ignoſco. Odyſſ χ,σὺ δὲ φείδεο λαῶν Σῶν.Sic Plut.in Galba.Apud Herod.lib.6. ὅμως ἐφείσατο ὡς μὴ φονεῦσαι, exp. tamen ab illorum cæde abſtinuit. ¶Item parco,parcè vtor, ſum parcus:vt Heſiod.in Erg.μὴ φείδεο σίτου, ne parcas cibo.Sic & Xenoph. Interdum eſt,abſtineo,tempero à:vt φείδεσθαι τῆς ἀμετρίας τοῦ λόγου , abſtinere à prolixitate nimia. Et cum infinit.vt apud Xen.pæd.1. φείδου,ἔστι ἔχεις διδάσκειν.

Φειδωμένως,parcè,cum parſimonia,in ep.ad Cor.2.c.9. Dicitur & προεισμένως, pro eodem.

Φεισμονὴ,ἡ,parſimonia.Itẽ,affectus quo adducimur ad parcendum.Suid.

Φειδὼ,όος,ἡ,parſimonia.Heſiod.Ariſto.Item ipſa actio parcendi.Herodian.

Φείδων,ωνος,ὁ,parcus.in Epigr.Ponitur & pro vaſe oleario.apud Ariſtot.& Poll.

Φειδὸς,*itidem* parcus,apud comicos.

Φειδωλὸς,idem cum præcedentibus.Ariſtot.

Φειδωλὴ,& φειδωλία,ἡ, parſimonia.illud apud Hom. hoc apud Greg.

Φειδίτιον,ſeu φειδίτειον,(ſcribitur & φιδίτιον) ſodalitas quædam apud Spartanos ſimul epulari ſolitorũ,ſed cum parſimonia & frugaliter,ex legis præſcripto.Item locus in quem conueniebant qui eiuſdem ſodalitij erant.Athen.

Φειδῖται,vel φιδῖται,qui φειδίτια celebrant.Idem.

Φειδιτικὸς, pertinens ad φειδίτια. Et φειδιτικὰ δεῖπνα quæ & φειδίτια,eidem.

Compoſita.

Ἀφειδὴς,έος,ὁ κ ἡ,qui non parcit:vt ἀφειδὴς τοῦ βίου,apud Ariſtot.Item qui parſimonia non vtitur, profuſus, immodicus.Herodian.

Ἀφειδῶς , non parcendo:vt πάντας ἀφειδῶς κολάζειν, apud eundẽ,nemini parcere,ſed omnes interficere. Item abſque parſimonia, profuſè:vt apud eundem, ἀφειδῶς χορηγεῖν.Sic ἀφειδῶς χρημάτων ἔχειν,pecunia abundare.Syneſ.

Ἀφειδία,ἡ,non parcere,vt ἐν ἀφειδίᾳ τοῦ σώματος, in eo quòd corpori non parcant,ad Coloſſ.c.2.

Ἀφειδέω,non parco,vt ἀφειδεῖν τοῦ βίου,apud Thucyd. 1735 Item contemno,aſpernor,nullam curam habeo:*more eius qui corpori ſuo non parcit,ſed id periculis exponens veluti contemptus habet.* Apoll.Arg.l.2.ἀφείδησαν βασιλῆος.Item parcus non ſum,non vtor parſimonia.

Περιφείδομαι,idem quod φείδομαι,Theocr.

*Ὑποφείδομαι,Plat.

ΦΕΛΛΟΣ,οῦ,ὁ,ſuber:vt κουφότερος εἶναι φελλοῦ , apud Strab *prouerbialiter* ſubere leuius.

Φελλόω, fluito ſuberis more.Heſych.

Φελλίνας,leuis in modum ſuberis:apud eund.

Φελλεὺς fuit Atticæ locus ſalebroſus,teſtè Suida.

ΦΕΝΑΞ,ακος,ὁ,impoſtor,deriſor,Ariſtoph. ὡς ὢν ἀλαζὼν κ φέναξ,ab Heſyc.exp.etiam ψεύστης.

Μετεωροφένακες,(*com.*)qui per ſuas de rebus ſublimibus argutias imponunt auditoribus.Ariſtoph.

Φενακίζω,decipio,fallo,impono,do verba,illudo,ludifico. Demoſt.pro cor. ὁ δ' οὖν ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ κ φενακίσας ὑμᾶς.Scribunt etiam φενακίζω, apud Heſy.

Φενακισμὸς, οῦ,ὁ,deceptio,impoſtura,illuſio. Ariſt.

Φενάκη,ης,ἡ,coma addititia,& Euſt.galericum,capillamentum.Poll.

Πηνίκη,ſiue πηνίκη,ἡ, idem quod φενάκη,ex quo quidã factum eſſe exiſtimant alij contrà Etym.& Euſt.

Πηνικίζω,idem quod φενακίζω.Heſyc.& Suid.

Πηνίκισμα,τὸ,impoſtura.Heſyc.

Διαπηνικίζω, ſiue διαπηνικίζω,(*comp.*)idem quod πηνικίζω:apud Heſyc.& Suid.

ΦΕΝΩ,occido,interficio.Suid.

Πέφνω, idem quod φένω, ex quo & factum eſſe vult Euſtath. Il. κ. ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς, quem nos interfecimus.

Καταπέφνω, (comp.) idem quod ſimplex. Il. γ, Εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ.

Φόνος, ου, ὁ, cædes, homicidium. Exp. &, clades, vt Il. Γ. Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι. Sic & apud Plut. Apud Homer. eſt etiam ſanguis in cæde effuſus, aut locus in quo perpetrata cædes eſt. Item φόνοι, Dorum lingua, qui perpetrarunt cæde digna. Euſt. ex Herac.

¶ Φόνος appellatur etiam herba attractilis.

Φόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cæde contaminatus, homicida, ſanguinarius. Item lethalis, mortifer: interdum &, truculentus. Fœm. φονία, ſeu φονίη, vt φονίη ἔχις, lethalis vipera. Apud Eurip. φόνιον δίκην αἰτεῖ, de cæde pœnas exigit. Et in Epigramm. φόνιον κῦμα μόθου, pro cæde.

Φοίνιος, idem quod Φόνιος in Epigr.

Φονικὸς, ad cædem pertinens. Ariſtot. Item qui facilè ad cædem perpetrandam incitatur, cædis cupidus. Herodian.

Φονικῶς, ſanguinariè, item crudeliter.

Φονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cædem repræſentans, ſeu cruorem in cæde effuſum. Theophr.

Φονεὺς, έως, ὁ, homicida. Iſocr. & Eurip.

Φονεύω, f. εύσω, cædem perpetro, occîdo. Eurip.

Φόνευμα, quod occiſum eſt: cadauer. Idem.

Φονευτὴς, οῦ, ὁ, interfector.

Φονάω, cædis perpetrandæ auidus ſum. Gal. in lex. Hippocr. Exponitur etiam, temerariè in cædem ruo. apud Suid.

*Φονέω, idem quod φονάω. Tryph.

Compoſita ex φόνος.

Ἀλληλοφόνοι, ων, οἱ, mutuò ſe interficientes.

Ἀλληλοφονία, ἡ mutua cædes.

Ἀνδροφόνος, homicida. Hom. Heſiod. Item ſpecialiter, viros interficiens. Eurip.

Ἀνδροφονία, homicidium.

Ἀνδροφονέω, ſum homicida. Et ſimpliciter, occîdo. Hippocr. in ep. ad Demag.

Ἀνδριφόντης, idem quod ἀνδροφόνος, Martis epith. Il. ρ. pro quo ſcribitur & ἀνδρειφόντης.

Ἀντίφονος, cædem compenſans. Soph.

Ἀπόφονος φόνος, iniuſta cædes & non conueniens, apud Euripid.

Ἀργειφόντης, Argi occiſor: Mercurij Epith. ab occiſo Argo illo πολυοφθάλμῳ, apud Hom.

Αὐτοφόνος. αὐτοφονευτὴς & αὐτοφόντης, qui ſeipſum perimit vel peremit. Epigr. l. 3. Αὐτοφόντης, dicitur etiam

1736 qui propria manu alij infert cædem. Eur.

Βουφόνος, qui boues cædit & mactat. Hom. Βουφόνοι dicebantur quidam ſacerdotes boues immolantes. Pauſ. in Att.

Βουφόνια, τὰ, boum mactationes: feſtum apud Athenienſes, de quo Ariſtoph. in Nub.

Βουφονέω, boues macto. Il. η

Γιγαντοφόνος, qui gigantes interficit aut interfecit. Eur.

Γοργοφόνη, ἡ, Gorgûs interfectrix, epith. Palladis.

Δαφοινὸς, ſeu δαφοίνεος, ὁ λίαν φοίνιος, i. vel cædis admodum auidus, vel cruore ex cæde valde conſperſus. Hom. Heſiod. Exp. etiam rubeus, maculis rubris ac veluti ſanguineis diſtinctus: vt δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός. Il. β.

Δολοφονία, cædes dolo perpetrata & inſidiis.

Δολοφονέω, dolo occido & ex inſidiis. Plut.

Ἐλλοφόνος, hinnulorum peremptor ſeu catulorum ceruinorum: epith. Dianæ. Etym. & Suid.

Θηλυφόνος, fœminas occidens, fœminei ſexus animalia interficiens. Τὸ θηλυφόνον dictum fuit aconitum quòd impoſita eius radix, genitalib. fœminei ſexus animalium eodem die mortem afferat, teſte Dioſ. l. 4. c. 77. & Plin. l. 27. & 3.

Θηροφόνος, feras occidens: epith. Dianæ. Eurip.

Καταφόναι, iidem qui & φόνοι, i. qui perpetrarunt propter quæ meritò ſint interficiendi. Euſt.

Καταφονεύω, idem quod φονεύω. Eurip.

Λαοφόνος, populi occiſor, bellicoſus. Theocr.

Λεοντοφόνος, leonicida. Epigr. Λεοντοφόνον dicitur & animal quoddam: de quo Plin. l. 8. c. 38.

Μηλοφόνος, ouium occiſor. epith. lupi. Oppian.

Μητροφόνος & μητροφόντης, matricida. Eurip.

Μιαιφόνος, ὁ μιαίνων ἑαυτὸν φόνῳ, qui ſe cæde polluit. epitheton Martis. Il. ε, pro quo apud Archiloch. dicitur μιηφόνος.

Μιαιφονία, contaminatio ex cæde, cædes. Plut.

Μιαιφονέω, polluo me cæde, occido. Plat. Luc.

Μυοφόνος, mures occidens. Μυοφόνον dicitur aconitum apud Theoph. quoniam odore ſuo mures necat.

Νεόφονος, recèns occiſus. Eurip.

Ξεινοφόνος. hoſpitis vel hoſpitum occiſor. Plat.

Ξενοφονέω, occido hoſpites. Eurip.

Οὐλοφόνον, dicitur chamæleo herba viſcum profundẽs: apud Nic. in Alexiph. & Dioſc. Schol. Nic. exp. τὰ ὅλα βλάπτον ἢ ὅλον φονευτικόν.

Παιδοφόνος, puerorum vel liberorum interfector aut interfectrix. Eurip.

Παιδοφονία, puerorum vel liberorum occiſio. Naz.

Πατροφόνος, patricida, patris interfector aut interfectrix. Eurip. in Oreſt.

Πατροφονεὺς, idem: item qui alterius patrem interficit. Od. α.

Πατροφόντης, pro iiſdem. Eurip.

Περσεφόνη, ſeu Περσεφόνεια, quæ cædibus omnia vaſtat, ἡ τῷ φόνῳ πάντα πέρθουσα. Eſt nomen Proſerpinæ filiæ Iouis & Cereris, quæ & Φερσεφόνη & Περσέφασσα, paſſim apud poet.

Πολυφόνος, qui multos occidit. Eurip.

Συμφονεύω, ſimul cum alio interficio. Eurip.

Συοφόντης, ſuum interfector. Συοφόντις, ἡ, ſuum ſeu aprorum interfectrix. Epigr.

Ταυροφόνος, taurorum interfector. Theocr.

ΦΕΡΒΩ. F. ψω, paſco, alo, nutrio. Heſiod in Erg. Μουνογενὴς δὲ παῖς σώζοι πατρώϊον οἶκον φερβέμεν. Eurip. in Hippol. coron. Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτά. Vtitur & Theocr. idyll. 7.

Φέρβομαι, paſcor, alor. Theocr. 1737

Φορβὴ, ἡ, pabulum. Et generaliùs, eſca Il. λ.

Φορβὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, alimentum ſuppeditans: vt φορβὰς γῆ, apud Soph. Φορβὰς ἵππος ſeu πῶλος, qui paſcitur cum aliis & eſt vnus è grege, gregarius. Plat. Dicitur & φορβὰς γυνὴ, mulier quæ corpus multis proſtituit victus quærendi gratia. Poll. & Euſt.

*Φορβαῖος, paſcuus. Callim.

Φορβειὰ, (ſubſt.) cibus, eſca. Suid. Ponitur & pro capiſtro, apud Ariſtot. polit. 7. c. 1. in qua ſignif. ſcribitur etiam φορβαία, apud Luc & φερβειὰ, apud Xen. & φορβεὰ ſeu φορβέα in Hippiatr. Tranſlatè φορβειὰ dicitur de corio velútque capiſtro quo tibicines ora ſua munibant: aut ne nimio flatu labia ſcinderentur, aut vt expirati aeris moderatione inflatus lenior eſſet, ſonúſque gratior auribus accideret. Ariſtoph. in Veſp.

Compoſita.

Ἀποφέρβομαι, paſcor ſeu alor ex: paſcó ſeu alo me ex. Apud Eur. in Med. ἀποφερβόμενοι κλεινοτάτην σοφίαν. exp. fruentes ſapientia.

Ἀσπιδοφέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui clypeo ſe alit: & per conſequens, qui ex bello viuit, bellicoſus. Eurip.

Αὐτόφορβος Heſych. exp. αὐτοφάγος.

Βουφορβὸς, οῦ, ὁ, qui boues paſcit, bubulcus. Plat.

Βουφόρβια, armenta. Eur.

Βουφορβέω, boues paſco. Idem in Alc.

Ἐμφόρβια, depaſcentia & abſumentia. Nic.

Εμφορ-

Ἐμφορβιόω, ſeu ἐμφορβειόω, capiſtro, capiſtrum inii- cio: vnde particip. ἐμπεφορβειωμένος de ti bicine qui co rio quod φορβειὰ ſeu φόρβιον nominant, inſtructus eſt, labiis circumpoſito: apud Ariſtoph. in Auib. Scri bitur & ἐμπεφορβειωμένος apud Euſtath.

*Ἐπιφέρβω, idem quod φέρβω. Hom.

Ἐπιφορβέω, paſco in vel ſuper. Hom.

Εὐφορβία, ἡ, paſtus ſeu cibi copia. Εὐφόρβιον, τὸ, nomen arboris, de qua Dioſc. Gal. Aët. & Plin.

Ἱπποφορβὸς, equorum paſtor. Plat. Ἱπποφορβὸς αὐλὸς, ti- bia qua paſtores equarij vtebantur. Poll.

Ἱπποφορβεὺς, έως, ὁ, idem apud eundem.

Ἱπποφόρβιον, τὸ, locus paſcendis equis. ſchol. Hom.

Ἱπποφόρβια, τὰ, greges equorum, equariæ. Xen.

Μονόφορβος, ſolus paſcens. Heſyc.

Ὀνοφορβὸς, aſinorum paſtor.

Πάμφορβος, omnibus pabulum præbens. Euſt.

Πολυφόρβος, multis pabulum ſeu eſcam ſuppeditans: vt πολυφόρβου πείρατα γαίης, Il. ξ. Legitur & πολυφόρβη γῆ, apud eund. Hom.

Συοφορβὸς, ſuum paſtor, ſubulcus. Heſych.

Συοφόρβιον, τὸ, grex ſuum quæ paſcuntur. Idem.

Συοφορβία, ἡ, ipſa ſuum paſtura.

Συφορβὸς, idem quod συοφορβὸς. Il. φ. Συφόρβιον, idem quod συοφόρβιον.

Ὑλοφορβὸς, in ſyluis paſcens. Et ſimpl. paſtor. Eurip.

Ὑοφορβὸς, idem quod συοφορβὸς. Poll. l. 7.

Ὑφορβὸς, pro eodem apud Theocr.

ΦΕΡΝΗ. ῆς, ἡ, dos, προὶξ, i. quæ ſponſa affert & dat ma rito: (παρὰ τὸ φέρειν teſte Heſych.) Eurip. in Hippol. co rol. & alibi.

Φερνίζω, doto. Exodi c. 22.

Compoſita.

Ἀντίφερνα, τὰ, eſſe dicuntur quæ viciſſim à marito ſpon ſæ dantur loco dotis.

Παράφερνα, bona apud Iuriſconſultos dicuntur τὰ ἐξώ- προικα. i. quæ ſponſa præter conſtitutam dotem ſe- cum fert.

Πολύφερνος, cui multa dos obtigit, bene dotata.

ΦΕΡΩ, F. οἴσω, tanquam ab οἴω, quod vide ſuo loco. præt. med. Att. ἐνήνοχα, tanquam ab ἐνέχω, aor. 1. ἤνεγκα & 2. ἤνεγκον, tanquam ab ἐνέγκω) fero, porto. Ariſtoph. in Veſp. εἴσω φέρω σ' ἐνπεδῶν. Et φέρειν ὅ- πλον, φέρειν πένους, ξίφος, &c. apud Xen. Apud Gregor. εἰς ᾅδου φέρουσα (ſub. ὁδὸς) via quæ fert ad inferos. Sæpe coniunguntur φέρειν καὶ ἄγειν, pro diripere & populari. Iungitur & cum aduerbiis: vt φέρειν χαλεπῶς ſeu βαρέως, moleſtè ferre ſeu grauiter. A- pud Plat. σὺ ῥαδίως τὸ γῆρας φέρειν. Cic. interpret. tibi tolerabilem ſenectutem videri. Dicitur etiam φέρειν ψῆφον apud Dem. ferre ſuffragium. ¶ Item φέρειν, ferre, i. pertinere, vt apud Plat. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, omnia quæ ad beatè viuendum ferunt. Ariſtot. ἐφ' ὃ φέρει τὸ ὄνομα τούτων, ad quod po- tiſſimum pertinet. ¶ Item φέρειν, ferre, reportare, obtinere, conſequi. Heſiod. ¶ Item φέρειν pende- re, ſoluere, perſoluere: vt Plat. ep. 7. φόρον ἐτάξατο

1739 φέρειν τοῖς βαρβάροις. ¶ Item φέρω, fero, profero, produco. Herodian. l. 4. ἀρώματα τε καὶ θυμιάματα πάντα ὅσα γῆ φέρει. ¶ Item fero, affero. Hom. Plut. &c. ¶ Item aufero vt apud Heſiod. in Aſp. Οἵτινες αἰπεῖαν πόλεμον Διὸς υἱέι φέροιεν qui bellum inferrent Iouis filio. ¶ Item aufero, rapio. Iliad. ζ. οἷς μὴ κῆ- ρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Greg. καὶ εἰ ὑπὸ ψόφου αὖραι φέροιεν, auferant venti, rapiant venti, in ventos abeat. ¶ Item confero: vt Il. ι. φέρειν χάριν, confer- re beneficium, quòd exp. etiam, obſequi, gratificari. ¶ Item φέρω, teneo, Aratus, Παρθένον ἥ ῥ' ἐν χειρὶ φέ- ρει στάχυν αἰγλήεντα, Cic. interpret. *Spicum illuſtre te-nens ſplendenti corpore virgo.* Dicitur & διὰ μνήμης φέρειν, apud Herodian. lib. 2. tenere memoria, i. me- miniſſe, recordari. ¶ Φέρων particip. eſt interdum pars orationis ornatus magis cauſa quàm ſignifica- tionis poſita. Luc. σεαυτὸν αὐτῷ φιλοσοφίᾳ φέρων ἀπημ- πόληκας.

Φέρε, (quod eſt imperatiui modi) interdum ad- uerbialiter vſurpatur, & exp. age, agedum, ageſis, Cum ſubiunctiuo, vt Ariſtoph. φέρ' ἴδω τί ὀφείλω. Plut. φέρε λάβωμεν. Cum imperat. Greg. φέρε, πεί- σθητι. Cum infinitiuo εἰπεῖν, exp. vt ita dicam e- xempli gratia: vt apud Porphyr. εἰς ἕνα ἀνάγουσι, φέ- ρε εἰπεῖν τὸν Δία, ad vnum referunt, verbi gratia, Iouem.

Φέρομαι, feror, portor. Item feror, i. irruo, inuado: vt φέ- ρεσθαι εἰς βαρβάρους, Plut. Dicuntur etiam φέρεσθαι, quæ in manibus hominum verſantur: vt liber edi- tus. Item φέρεσθαι afferri. Item auferri, & rapi impetu. Iſocr. Item φέρεσθαι, ſtudio alicuius rei teneri, verſari, occupatum eſſe. Laert. Dicitur etiam καλῶς, aut κα- κῶς φέρεσθαι is qui cum bene aut malè agitur, is cui res feliciter aut infeliciter cedunt. Res quoque a- licuius dicuntur καλῶς φέρεσθαι ſeu κακῶς. Apud Thuc εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίαις, cui bene cedit impe- ratoris munus. ¶ Item φέρομαι, idem quod φέρω, fero, accipio, conſequor, reporto: vt φέρεσθαι μισθὸν, apud Xen in Oecon. Sic. φέρεσθαι τὸ ἆθλον, & φέρεσθαι δόξαν, & φέρεσθαι χάριν.

Φέρτερος, q. d. qui plus fert ſeu portat, vel qui plus ferre poteſt & portare: & per conſequens, validior, robu- ſtior. Plerunque tamen accipitur pro, potentior, præ ſtatior: item melior, vtilior. Ilia. β, ἄλλων μῦθον ἀκουε. Οἵ σεο φέρτεροι εἰσί. Et Il. α. ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστι. Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσι, quoniam multo la- tius eſt.

Φέρτατος, validiſſimus, robuſtiſſimus, item præſtantiſſi- mus, vtiliſſimus. Il. α. Pro eodem dicitur & φέριστος apud Hom. & Soph.

Φερτὸς, tolerabilis. Eurip. in Hecub.

Φέρετρον & φέρτρον, pheretrum, capulum. Il. σ.

Φερετρεύω, traduco & tranſueho in pompa: ſumpta metaph. à pompa funebri: vnde in paſſ. φερετρευόμενος πομπῆς. apud Plut. in Coriol.

Φορὸς, ὁ, ferens: vt φορὸς ἄνεμος, ventus ferens & ſecun- dus: apud Suid. Sic metaph. φορὸς κύβος, alea ſecunda & proſpera. Lucian. Item commodus ac proferens, ad finem homini propoſitum. Alex. Aphr Sumi an notatur & pro εὔφορος, ferax, fertilis. ¶ At φόρος, quod penditur ſeu penſitatur, tributum, vectigal: vt φόρους φέρειν, apud Dem. & Ariſtop. & φόρους ὑποτελεῖν. lib. 2.

*Φορὸς, paſſiuè qui fertur. Plut.

Φορὰ, ἡ, latio, delatio: ſpecies motus, apud Ariſtot. de anim. l. 2. & alibi. Interdum dicitur de eo quod fertur cum impetu, atque adeo impetus quandam ſignificationem habet. apud Plut. & metaph. pro impetu caſus temerarij ponitur, apud Demoſth. pro cor. & Naz. Dicitur & de impetu naturæ ad aliquid concitatæ: vt Themiſtocles: apud Plut. ὁμολογεῖται φορᾶς μεστὸς εἶναι. Item portatio, latio, ipſa ferendi a- ctio. Poll. li. 7. ¶ Item φορὰ, penſitatio, collatio. Thu. & Demoſth. ¶ Dicitur & de feracitate, vbertate ſeu prouentu: vt φορὰ ἀκροδρύων, apud Phil. Metapho- ricè φορὰ ῥητόρων, apud Æſchin. & φορὰ τῶν σοφιστῶν. Plut.

Φοράδην, q. d. portabundè aut geſtabundè: portādo, geſtando: Eurip. in Luc.

Φοράδες, αἱ, Heſych. ſunt equæ, ita dictæ à geſtando vtero.

Φορεὺς, έως, ὁ, portator, baiulus. Il. σ. Heſych. φορεῖς ſunt pueri qui metallicam egerunt. Item lora cly- peorum.

Φορεῖον,τὸ geſtatorium,ſella geſtatoria,lectica: item vehiculum.Appian.& Herodian. Item,merces quæ baiulo datur.Poll.

Φορέω,geſto,fero.Plut.Thuc. Exp. interdum, ha-
1739 beo:vt apud Ariſtoph.in Plut. ἕνα γομφίον μόνον φορεῖ. Dicuntur & ἵπποι φορέειν,ferre,portare.Il.ζ. Legitur ibidem infinit. φορήμεναι,tanquam à φόρημι ſeu φορήμι.

Φόρημα,τὸ,geſtamen,quod geſtatur.Plut.

Φορητὸς,qui geſtari ſeu portari poteſt: vt λαβὴ φορητὴ, apud Epict. Item tolerabilis.Luc.

Φορτίδιον,idem cum φορτίδιον apud eund.

Φόρτιον,merces quæ baiulo numeratur.Poll.

Φέρημον,dicitur aluminis liquidi genus quoddam, quoniam vilis pretij eſt & vbique reperiri poteſt, teſte Gal. τῶν κτ τοπ.l.6.

Compoſita,ac primùm ex φέρω,cum præpoſitione.

Ἀμφιφορεὺς,ἑως,(Ionicè ῆος) ὁ amphora, i. vas vtrinque auriculas habens quibus geſtari poteſt: teſte Athen. l.11. Il.ψ. Ἐν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας. Eſt etiam certæ menſuræ genus.Item hydria & σορὸς,pheretrum.Heſyc.

Ἀμφιφορίτης,ſ. ἀγὼν, certamen apud Æginetas circa Aſopidem fontem,quo hydriis ex fonte repletis & humero impoſitis, contendebant quis curſu alterum vinceret,herões in ea re imitantes,inquit Etymol.

Ἀμφορεὺς, per ſyncopen dicitur pro ἀμφιφορεὺς, apud Ariſtop.Eſt etiam certæ menſuræ nomen quæ aliàs κεράμιον.Dioſ.l.5.c.71.

Ἀμφορεῖον,τὸ,vnd.ἀμφορεῖω,Heſych.eſt φορεῖω, pheretro,ſeu lecticæ.

Ἀμφορείδιον,parua amphora.Ariſtoph.

Ἡμιαμφόριον,(decomp.) dimidium amphoræ, amphora dimidiata.Suid.

Ἀναφέρω,ſurſum fero, ſuſtollo, ſubueho: vt ἀναφέρειν τὴν ἀκρόπολιν.Æſchin. ¶Item profero, fero, patior, & q.d.in humeros ſublatum porto: vt Chriſtus dicitur ἀνενεγκεῖν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, 1.epiſt. Pet. c.2. ¶Item produco,edo,emitto:quod fit quaſi ſurſum ferendo:vt apud Alex.Aphr. ἰσταμένων τὰ βρέφη τοὺς ὀδόντας ἀναφέρει. ¶Item offero, confero ad cultum diuinum,& q.d. Deo ſubueho.Ariſtot.œcon.2. in epiſt. ad Hebr.cap.7. & alibi in nouo Teſtamento. ¶Item ἀναφέρω, refero,in propria ſignif.Thuc. τὸ σφάγμα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἀναφέρειν. ¶Item refero,i.attribuo,Plat.in apol. εἰς ἀξιόχρεων ὑμῖν τὸν λέγοντα ἀνοίσω. Sic ἀναφέρειν εἴς τινα τὴν τοῦ γένους διαδοχὴν, generis ſui originem ad aliquem referre, i. alicui tribuere.¶Item refero,vt dicitur ad ſenatum referre. Plut. ¶Item refero, i. commemoro. Eurip. in Phœn.Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος. ¶Interdum,transfero, reiicio, Eurip. ¶Item recreor, me reficio, me colligo.Plut.in Rom. ἐκ τῆς πληγῆς ἀναφέρων, ex vulnere conualeſcens.

Ἀναφέρομαι,ſurſum feror,ſuſtollor.Luc. Item comportor:vt apud Ariſto. pol.lib 6. ἀλλὰ δεῖ ὅτιν περὶ τὰς λοιπὰς προσόδους τῶν κοινῶν ἀναφέρεσθαι. ¶Item referor,reducor.Idem.¶Item me colligo,ad me redeo. Herodian μόλις δέ ποτε ἀνενεχθεὶς ἔπιν.

Ἀναφορὰ,ἡ, latio ſurſum verſus,ſubuectio, emerſio. Ariſtot.Exp.&, exhalatio,ſeu euaporatio, apud Athen. ¶Item relatio:vt Ariſtot. dicit τὴν ἀναφορὰν δεῖν πάντων πραγμάτων εἰς τὸν δῆμον εἶναι, omnia ad populum referri, & apud Alex.Aphr. περὶ τὸ τέλος ἔχει τὴν ἀναφορὰν,ad ſcopum habet relationem,i.ad ſcopum refertur & tendit.¶Item criminis relatio: ſeu ius referendæ quæſtionis in alium quempiam quàm cum quo iudicium prius eſt agitatum. Dem. Exp. &, refugium, ſeu præſidium: vt apud Eurip. in Oreſt. ἔστιν ὑμῖν ἀναφορὰ τῆς συμφορᾶς. ¶Item oblatio: vt Pſal.50. ¶Item reditus ſeu prouentus. Plut. ¶Dicitur & de erectione eius quod cecidit. Item de virium & animi collectione. Plut. ¶Eſt & mathematicum vocabulum,vt videbis in Ἐπαναφορά.

Ἀναφορικὸς, relatiuus: vt ἀναφορικὸν ἄρθρον, apud gramm. ¶Dici traduntur & ἀναφορικοὶ, qui cruenta ſeu vitioſa reiiciunt,& è pectore extuſſiunt.

Ἀνάφορον,τὸ, fulcimentum doſſuarium vel humerarium: ſeu vectis humerarius, aut quippiam ſimile quo baiuli vtuntur. Ariſtoph.in Ran.

Ἀναφορεὺς,έως,idem. Paralipom.cap.5. Exponitur & lorum. Suid.

Ἀναφορέω,in altum erigo,aſcendere facio, impono, ſublatum in altum.ſchol.Thuc.

Decomp. Ἀνταναφέρω,viciſſim refero.

Δυσαναφορικὸς, qui difficulter ἀναφορεῖ, & excreat. Heſy.Ἀι δυσαναφόρους ὕπνος,exp.δυσδιάστατος.

Ἐξαναφέρω, reficio & reparo me, conualeſco. Plut. Item ſuffero,ſuſtineo. 1730

Ἐπαναφέρω, transfero,remoueo,reiicio. Demoſth. Item refero,renuntio:vnde apud Xen. οἱ δ' ἀφίκοντο ἐπανεφέρετο ταῦτα εἰς Ἀθήνας. Item refero,reduco. Hermog. Item repeto,conduplico. Ἐπαναφορὰ nomen ſchematis apud rhet. quum ab eodem verbo plures ſententiæ initium ſumunt. Plut.& Iul.Rufi.

*Προσαναφέρω,offero. Tobit.

Συναναφέρω,ſimul ſubueho vel eueho.Greg.

Ἀντιφέρω,refero: vel reddo: vnde ἀντοίσομαι.Heſych. exp.ἀνταποδώσομαι.

Ἀντιφέρομαι, obuiam me fero, occurro in certamine,obſiſto. Il.α. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι,difficile eſt contendere cum Ioue.

Ἀντιφερίζω, oppono me, vel æquiparo me. Ariſtoph. ἀντιφερίζεις σὺ Θεμιστοκλεῖ;

Ἀποφέρω, aufero,tollo. Athen.lib.13. ῥᾳδίως πίνειν καὶ περισφαιρίζειν καὶ ἀπόφερε τὴν κύλικα. Liban. ἀποφέρει δὲ ἡ νόσος τὸν ἄνθρωπον, hominem de medio tollit. Item aufero, i. refero, reporto. Luc. ¶ Item pendo, perſoluo, vel allatum pendo: vt φόρον ἀποφέρειν τῷ δήμῳ, apud Polyb. ¶Et generaliter, affero: vt ἀποφέρειν τὰ ὅπλα συνειλημμένα, apud Xenop. pæd.4. ¶Item renuntio, deſigno, nomen alicuius edo. Dem.in Polycl.ἀποφέρειν ναύτας. Interdum & in album refero:vnde apud Lyſ.τῶν ἱππέων ἀναγκαῖον ἦν ὑπὸ τῶν φυλάρχων ἀπενεχθῆναι. ¶Ἀποφέρω γραφὴν, defero aliquem & poſtulo.Demoſt.pro cor.¶Ἀποφέρω λόγον ſeu λόγους, rationes ad ærarium refero. Dem.in Timot.& general. rationes refero: apud eundem in Aphob. μεγάλων ἀναλωμάτων λόγους ἀπενηνόχατε.

Ἀποφέρομαι,itidem reporto,refero:vt δίκας ἀποφέρεσθαι,apud Herodian. ¶Item paſſiuè auferor,tollor, &c.Dicitur & ἀποφέρεσθαι γραφὴν,apud Æſchin. ¶Item expiro,exhalo,emano.Plut.

*Συναποφέρομαι,ſimul exhalo,emano.Plut.

Ἀποφορὰ,ἡ,ablatio.Ariſto.¶Item lucrum,emolumentum. ¶Item penſio,penſitatio,propriè,quæ eſt ſeruorum.Plut.& Andoc. Dicitur & de ſtipendio militari,apud eundem.Plut.in apophth. ¶Item exhalatio,expiratio,effluxio. Plut.ſymp.5. Interdum ſignificat & graueolentiam:vt apud Dioſc.

Ἀπόφορος. Heſyc. eſt ἀσθενέστερος, infirmior,imbecillior:quaſi oneri ferendo non ſufficiens. Idem ἀπόφορα δένδρα dici ſcribit τὰ μὴ φέροντα καρπὸν,præpoſitione ἀπὸ obtinente vicem ἀ στερητικοῦ.Item ἀπόφορος, non ſufferendus,auerſandus. Phal.in epiſt.ad Agemort. μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον.

Διαφέρω, differo,i. in diuerſas partes fero, diſſipo, diſtraho,vt qui diſcerpunt & dilaniant. Æſchyl.Exp. &,vexo.Plut. Item animo verſo, agito cogitando. idem de Cæſare loquens, Rubiconem tranſeunte,

πολλὰ

πολλὰ ἀφ' αὑτοῦ ἐν ἑαυτῷ διήνεγκε. Exponitur &,diſpono: apud Xen.in Oecon Item perfero,exporto. Appian. Interdum perfero,tolero:vt διαφέρειν τὴν πονηρίαν apud Pauſan.Item differo , diſcrepo:vt apud Pl.in Apol.οὔτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι vnde τὰ διαφέροντα dicuntur controuerſiæ,diſſidia,apud Thucyd.¶ Item antecello,præſto, excello. Xenoph. pæd.1. τοσοῦτον διήνεγκε τῶν ἄλλων βασιλέων. Plat.in Apol.διαφέρειν τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων ,re quapiam antecellere vulgus,& quaſi ab eo diſcrepare. Apud eundem ibidem , διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς αὐτήν. ¶ Item διαφέρω, conduco , proſum. Iuſtin. Mart. ἐκ αὐτοῖς τοῖς Ἰουδαίοις ἀλλ' ἡμῖν ἡ ἐκ τούτων διαφέρει διδασκαλία. ¶ Hinc διαφέρει imperſonaliter vſurpatur pro intereſt. Dem. ᾧ ἐκείνοις φυλαχθῆναι μάλιστα διέφερεν,cuius maximè intererat & cui maximè duce bat vt ſeruarentur.Sic apud Plat.de rep.l.1.τί σοι τοῦτο διαφέρει;

Διαφέρομαι,differor,i.in diuerſas partes feror,iactor, diffundor.Plut.¶ Item neutraliter diſſideo,diſſentio, diſcrepo Plat. Exp &,contendo,ambigo,litigo,apud Ariſtot.Xen.& Athen.

Διαφερόντως,excellenter,egregiè. Item magis,maximè,vehementer.Plat.

Διάφορος,ὁ καὶ ἡ , differens,diuerſus , vt ὁδὸς διάφορος,apud Ariſtot. de mundo Item præſtans,excellens.Platon Item conferens,cõmodus:vnde apud eundem,διάφορος πρὸς σωτηρίαν,ad ſalutem commodus.Item diſſidens,diſſentiens.Demoſt. ἐν τῇ δημαρχίᾳ διάφορος ἐγένομην.Sic & apud Ariſtot. polit.1 & Pauſan.in Phoc.Τὸ διάφορον,interdum dicitur diſſidium,controuerſia:vt apud Thuc. Interdum,impenſa ſeu expenſa : vt apud eundem , & Dionyſ. Halic.

Διαφορά,ἡ,differentia,diſcrimen:ſæpe apud Ariſtot. & cæt.philoſ.Itẽ diſſidium,diſſenſio, controuerſia. contentio.Plut.Thuc.Plat.&c.

741 Διαφόρως,differenter,cum differentia.Item diuerſè, variè,multifariam.Thuc.

- Διαφορότης,idem cum διαφορά Plat.

*Διαφορότης,pro diſſidio,apud Ælian.

Διαφορέω,idem quod διαφέρω,differo,diſiicio,diſtraho, &c. Eur.Item diripio,compilo,ſpolio:vnde apud Dem. περὶ παραπρ. διαφορουμένης αὐτῷ τῆς χώρας ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν.Significat & excutio: vt equus dicitur διαφορεῖν,apud Suid. Item diſcutio,digero. Al.Aphr. διαφορεῖ τὰ περιττώματα.

Διαφορέομαι,immodico ſudore exhaurior & ſoluor. Gal.

Διαφόρημα,τὸ , quod diſſipatur ſeu diſiicitur:πάγγιον. Suid.

Διαφόρησις, diſſipatio,item actio diſcutiendi & digerendi.item diſſolutio.Gal.

Διαφορητικὸς,diſcutiendi vim habens,diſcuſſorius.

Decomp.Ἀδιάφορος,indifferens, non diſſimilis. Et τὸ ἀδιάφορον,quod non refert,quod nihil momenti habet,vt ἀδιάφορον πρᾶγμα,apud Chryſoſt. Item ἀδιάφοροι negligentes & diſcrimen rerum non attendentes.

Ἀδιαφορία,ἡ,q d. indifferentia,i.qualitas ea rerum per quam indifferentes habentur:vtitur Cic.ad Att.

Ἀδιαφορέω,rem aliquam pro indifferente habeo: vel indifferens ſum aliqua in re.Expo.etiam,neglectim tranſmitto,contemno,non magni pendo.Chryſoſt.

Ἐναδιαφορέω,idem cum ἀδιαφορέω ἐν.Baſil.in mart.Iulittam.ἐναδιαφορεῖν ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις ἀλγήμασι.

Δυσδιαφόρητος , cui difficulter ſucci perſpirabili cute digeruntur.Gal.

Εὐδιαφόρητος,oppoſitum præcedenti: apud eund.

Συνδιαφέρω, cum alio perfero aut ſuſtineo,adiuuo in tollerando.Syneſ.

Εἰσφέρω,infero,fero intrò , importo.in ep. ad Tim.1. c.6. οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον.Exp. & ingero.Item confero:vt εἰσφέρειν χρήματα,apud Plut.in Publ. quod & abſolutè εἰσφέρειν dicitur apud De.pro cor. τοῦ πόποτε τὸ Ἀθηναίων εἰσήνεγκας. Item infero ſeu pendo tributum.Dem.Item,infero,inueho:vt Plut. in Cam. εἰσενήνοχε τοῖς βαρβάροις ἀτυχίας.¶ Νόμον εἰσφέρω,legem fero,legem rogo,cum populo ago.Athen. ¶ Apud Plat.de leg.εἰσφέρειν εἰς τοὺς νομοφύλακας, exp.referre.

Εἰσφέρομαι , inferor,importor. Item ingeror:vnde εἰσφερομένη ὀργή , apud Ariſtot. Dicuntur & χρήματα,item νόμοι εἰσφερόμενοι.Item τὰ εἰσφερόμενα , ea de quibus ad populum aut ſenatum refertur. Ariſtot. polit.4.Item εἰσφέρομαι,in medium affero,introduco.Dion.Halic.Item intrò admitto.Ariſt.de ſomn. & vigil.

Εἰσφορά,ἡ,illatio.Item collatio,penſitatio,tributum. Thuc.& Ariſtot.

Decom.Ἀνείσφορος,immunis à tributis.

Ἀνεισφορία,tributorum immunitas.Plut.

Ἀντεισφέρω, contra infero,ſeu in locum alius infero.

Ἀντεισφέρειν νόμον, legem legi latæ contrariam ferre.

Ἀντεισφέρειν τῷ θελήματι τὸ θέλημα , voluntati voluntatem opponere.

Ἐπεισφέρω,q.d.ſuperinfero & impono,præterea importo Euripyd. Ponitur & pro,infero & intromitto : vt Phil. de mun. αἴσθησις τὰ φανέντα ἐπεισφέρει τῷ νῷ.

Παρεισφέρω νόμον , legem cum lege & rogationem cum rogatione compono.Demoſth. Exp.&,legem legi contrariam fero.

Προεισφέρω,prior ſeu ante infero.Greg.

Συνεισφέρω,ſimul infero,item ſimul confero.Item orat.2.& Iul.Συνεισφορά,exp.collatio,collecta.

Ἐκφέρω , effero,exporto. Gregor. Item effero , ſcilicet funere.Interdum effero,id eſt diuulgo,enuntio, foras effero. Plutarch. in Themiſt. πρὸς οὐδένα τῶν λόγων ἐξήνεγκε. Item profero, do,depromo:vt ἐκφέρειν γραμματεῖον: apud Ariſtop. Sic δεῖγμα ἐκφέρειν,ſpecimen edere,apud Demoſth.περὶ παραπρ. Dicuntur & fœminæ ἐκφέρειν quæ vterum ad exactos menſes perferunt , & maturum pariunt apud Ariſtot.hiſt.an l.8. Hinc metaph. apud Plutarch. in Demetr. κακίας μεγάλας ὥσπερ ἀρετὰς αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέρουσιν. ¶ Apud Plutarch. ἐκφέρειν πρὸς τὴν σύγκλητον, expon. ad ſenatum referre. ¶ Ἐκφέρειν, etiã equus dicitur, id eſt contumaciter auferre feſſorem, apud Xenoph. Sic Iliad. ψ,ὦκα δ' ἔπειτα Αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεις ἔκφερον ἵπποι, præ impetu rapuerunt ¶ Eſt etiam , è carceribus curſorum exire,& curſum auſpicari:vt ibidem ὦκα δ' ἔπειτ' Ἔκφερ' Ὀϊλιάδης. ¶ Significat &, pendere , teſte Poll.

Ἐκφέρομαι,efferor.Item funere efferor, Antiph Item auferor,rapior,tranſuerſus agor. Ariſtot.¶ Item actiuè effero.Xen.

Ἐκφορά,ἡ,elatio,exportatio. Et ſpecialiter,elatio quæ eſt in funere.Ariſtop.in Plutar.& apud Lyſ. Item diuulgatio,peruulgatio: vnde Periandri dictũ λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ. Item actio auferendi ſeu abripiendi:vel,impetus equi ſeſſorem auferentis Xen.¶ Expon.&,proiectura: apud Vitruu.l. 3.c.3. 1742

Ἔκφορος,q.d.exportatitius:exportandus. Ariſtoph.Item qui quodam animi impetu vel aufertur & abripitur,concitatus,percitus.Syneſ.¶ Ἔκφοροι κάλοι funes nautici qui primi ſedata tempeſtate de prora laxantur,ſchol.Ariſtop.¶ Item ἔκφορος,diuulgatus,elatus in vulgus,proditus.Greg.

*Ἐκφορικὸς,idem quod ἔκφορος,vulgatus,peruagatus, peruulgatus.Plut.

Ἐκφόριον,τὸ , quod terra producit ſeu edit,fructus

quem terra edit Baſil. Expon. &,cenſus:quod pro ſolo penſitatur:apud Ariſtot.

Ἐκφορέω,effero,exporto,egero.Lucian.

Ἐκφορέομαι,efferor, &c. Item idem quod ἐκφορέω. Eurip.in Cycl. τοῖς τ' ἄρνας ἐξεφορούμεθα. Apud Dem. ἐκφορήσασθαι exp.pigneraſſe,& ἐκπεφορημένα χρήματα, pignora capta.

Ἐκφόρημα,quod exportatum eſt ſeu egeſtum. Ἐκφόρησις,exportatio,egeſtio.

Decomp. Ἀνέξοιστος,quem efferre non licet, non euulgandus.Euſtath.

Ἀντεκφέρω,viciſſim effero ſeu exporto.

Δυσέξοιστος,elatu ſeu expoſitu difficilis. Heſych.

Ἐπεκφορά,elatio i.pronuntiatio.Gaz.

Εὐέκφορος, dicitur mulier quæ vterum ad exactos menſes perfert,& maturum parit. Ariſtot.

*Μετεκφέρω præteruehο,vltra vel trans effero.Hom.

Παρεκφέρομαι,efferor,vel concitor,vel aliàs efficior. Plut.in conſol.

Ὑπεκφέρω q.d ſubeffero: clàm effero. Item cenſim effero.Il.θ.Ἐν δ' Αἴας ὑφ' ὑπεξέφερεν στίχας, Odyſſ.γ. Τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι exp.cum impetu ferebant vtpote σπουδῇ καὶ κινούμενοι,inquit Euſt.

Ἐμφέρομαι,feror in. Et ſimpliciter,feror,Philoſtr.Exp. & contineor:apud Phil.

Ἐμφερής ἐος,ὁ καὶ ἡ,ſimilis.Soph.Plut.

Ἐμφέρεια,ἡ,ſimilitudo.Suid.

Ἐμφορέω,importo.Plut.Item infligo,incutio,apud eundem.

*Ἐμφόρησις,repletio,ſatietas.Plut.

Ἐμφορέομαι, repleor,ſatior, ingurgitor. Herodian. ἵνα ἂν οἴνου πλείονος ἐμφορηθῶσιν. Et metaphor. inſolenter & immodicè vtor:vt apud Plutarch.τῆς ἐξουσίας ἄγαν ἐμφορεῖσθαι.Significat &,fruor:apud Iul. & Phalar.

*Ὑπερεμφορέομαι,ſupra modum repleor , ingurgitor. Lucian.

Decomp. Ἀπεμφερής,diſſimilis,abſimilis.Theoph.

Παρεμφέρω, ſimilis ſum, refero. Dioſc.l.1. παρεμφέρει τῇ Αἰγυπτίᾳ ἀκάνθῃ Παρεμφερής , idem quod ἐμφερής.

Προσεμφερής,pro eodem. Theoph.

*Προσεμφέρεια,ſimilitudo.Laertius.

*Προσεμφορέω,infero.Plut.

Ἐπιφέρω infero, induco. Il.α. Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει. Sic apud Thuc.πόλεμον ἐπιφέρειν. Et ἐπιφέρειν δουλείαν,apud eundem,l.1.Ἐπιφέρειν,impingere vel obiicere crimen,pro quo & ſimpliciter ἐπενεγκεῖν dicitur:vt apud Procop. ἐπενεγκὼν τι αὐτῷ ὅτι δὴ οὐχ ἥκιστα ἀληθίζεται. ¶Item ἐπιφέρω,impono, ſuperimpono : vt ἐπιφέρειν τῷ νεκρῷ στέφανον. Plut.in Per. ¶Exponitur &,ſubiicio,ſubiungo,& q.d.poſt cætera effero.

Ἐπιφέρομαι, itidē infero,importo,inueho. Demoſt. Item profero,promo:vt ἐπιφέρεσθαι τὸ βιβλίον,apud Herodian.Interdum, affero,apporto:apud eūdem. ¶Ἐπιφέρομαι,(paſſ.)feror, vel cum impetu feror.irruo Syneſ.Interdum à tergo irruo: vt apud Xenop. pæd. 2. (de aquila inſectante leporem) ἐπιφερόμενος ἐπαισε αὐτόν Ἐπιφέρεσθαι dicitur πόλεμος,i.inferri. Sic ἐγκλήματα dicuntur ἐπιφέρεσθαι. Dicitur & is ἐπιφέρεσθαι qui fertur ſeu vergit in aliquam ſententiam, apud Ariſtot.

Ἐπένεγξις,illatio.Etym.

Ἐπηγκενίδες, tabulæ nauium à puppi ad proram extenſæ.Od.ε dictæ quaſi ἐπενηνεγκίδες,inquit Euſt.

Ἐπιφορά, impetus quo aliquis fertur quum irruit: vt ἐπιφορὰ τῶν ἐχθρῶν. apud Polyb.Hinc metaph.. de inuectiua oratione dicitur,& cum impetu prolata, apud Hermog Peculiariter medicis ἐπιφορὰ eſt humoris impetus in aliquam partem influentis ſeu fluxio in aliquam partem, velut irruens.Dicitur tamen & ἐπιφορὰ ῥευμάτων, apud Gal. περὶ κρ. τόπ. lib. 4. ¶Item ἐπιφορὰ,illatio, quæ aſſumptionem ſequitur in argumentis. Laert. ¶ Item ſententia addita ſermoni præcedenti. Hermog. ¶Item corollarium,τὸ προστεθέμενον τῷ μύθῳ.Poll.

Ἐπίφορος, ferens, perferens : vt ἐπίφορος ἄνεμος,apud Thuc.ventus ferens & ſecundus. Dicitur & fœmina ἐπίφορος, vterum ferens, apud Xen.& Theophr. Item ἐπίφορος , procliuis ad aliquid. Et ſimpliciter, pronus,vt ἐπίφορον χωρίον,in ep.Hipp.in Demag.

Ἐπιφορέω,comporto,aggero, congero, iniicio: vnde apud Plut.in Num. ἐπιφορουμένης γῆς ἄνωθεν, deſuper iniecta terra.Significat etiam,infero poſt cætera,poſtremo loco infero.

Ἐπιφόρημα,vnde ἐπιφορήματα, quæ ferūtur poſt primam menſam,bellaria. Athen.

*Decomp.*Εὐεπίφορος , idem quod ἐπίφορος procliuis ad aliquid. Εὐεπιφόρως , vt εὐεπιφόρως ἔχειν πρός τι pronum eſſe ad aliquid,facilè ad aliquid ferri:apud Strab.

Συνεπιφέρω,ſimul infero.

Καταφέρω,deorſum fero,defero, demitto.Phil. Item deiicio,deturbo. Chryſoſt. Εἰς ὕπνον καταφέρειν,ſopire,q d.in ſomnum deiicere aut demittere. ¶ Item καταφέρω , adigo,alligo,incutio: *quod fit quaſi deorſum plagam ferendo.* Luc. σκάπτε δὲ Τίμων βαθείας καταφέρων,altè ligonem adigens.Idem κἂν ἔχω θι κατοίσω καὶ τρίτην , tertiam plagam incutiam. ¶Interdum ponitur pro φέρω κατὰ:vt apud Plutarch. in apoth.καταφέρει ξίφος τῷ πολεμίῳ,enſem infert in hoſtem.

Καταφέρομαι, deorſum feror,deferor. Act.ap.c. 20. Item peſſum eo,ſido,mergo: vt κἂν τὸ ὑπέρειαν ἐπιπολάζειν , τὸ δὲ πλήρεις καταφέρεσθαι κάτω dicitur in Geopon. Item deiicior, deturbor, euertor: vt οἰκία κατενεχθεῖσα apud Chryſoſt.in comm. ep.1.ad Cor. Exponitur &neutraliter,ruo,labor:vt apud Hippo. εἰς τὸ εἰωθὼς πάθος κατηνέχθη. ¶Interdum καταφέρομαι dicitur pro καταφέρομαι εἰς ὕπνον , vehementius obdormiſco,in ſomnum collabor:apud Ariſtot.de gen an.l.3.& Dioſc. Item καταφέρομαι appello ſeu appellor.Thuc.l.1 καταφέρεται χειμῶνι εἰς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον.

Καταφορά,lapſus,delapſus:vt καταφορὰ ὄμβρων, in Axioch Item ictus,alluſio:vt καταφορᾷ τῇ μαχαίρας, apud Polyb. Et peculiariter,ſomni vehementis impetus: vel magna & grauis ſomnolentia. Dioſc. & Gal. ¶Oratoribus inter accuſandum dicitur eſſe longior ſpiritus productio.Hermog.

Κατάφορος,procliuis,pronus:propenſus:vt κατάφορος πρὸς δόξαν.Plut.in Them.

Καταφορικὸς vehemens,impetu incurrens: vt καταφορικὸς λόγος,apud Chryſoſt.comm.in 1.adCor.c.15.

Καταφορικὸς ὕπνος, ſomnus vehementiùs incubans. Ægin.

Καταφορέω,deorſum fero,defero.

Καταφερής, idem quod κατάφορος,pronus, procliuis:vt καταφερὴς πρὸς τὰ Ἀφροδίσια, apud Athen. pro quo & ſimpliciter καταφερὴς dicitur apud Laert.loquentem de Ageſilao.

Καταφέρεια,procliuitas.Athen.

Decomp. Ἐπικαταφορά, aſtrologis dicitur præceps locus cœli in octauo ab horoſcopo ſigno: ſeu pars Zodiaci quæ totidem partibus in demerſu occiduū punctum ſigniferi præceſſerit , quot partibus in emerſu ἀναφορὰ ab horoſcopo relinquitur.Eſt autem ἀναφορὰ & interdum ἐπαναφορὰ ea pars cœli quæ triginta partibus ab horoſcopo diſtat , in ſecundo ſigno exiſtens ab eo in quo horoſcopus inchoatur:quaſi pars iam emerſura. Ἐπικατάφορος, procliuis,pronus. Athen.

Εὐκατάφορος, idem. Ariſtot. ethic. 2. Εὐκαταφορία procli-

procliuitates.Diog.Laer.

Συγκαταφέρομαι,ſimul deferor.

Μεταφέρω,transſero.Item metaph.loquor.Ariſt.eth.9.

Μεταφορὰ,ἡ,tráſlatio.Sæpe de ea tranſlatione de qua à rhetoribus tractatur.Fab.l.8.c.6. vtitur & Iſocr.in enc.Euag.

Μεταφορικὸς, tranſlatitius, vſurpatus per tranſlationem,metaphoricus.

Μεταφορικῶς,metaphoricè,per translationem.

Μεταφόρητος,tranſlatilis,qui transferri poteſt:apud Ariſtot.phyſ.4.

Συμμεταφέρω,(*decomp.*) ſimul vel vnà transfero.

Παραφέρω,in medium affero,profero,in medium pro duco.Æſchin.in Timarc.Exp.& affero cum alio,vel obiter affero,apud Plat.in ep.ad Diony. χαίρουσι τὴν Σιμωνίδου ξυνουσίαν παραφέροντες.Παραφέρειν τὴν χεῖρα, manum porrigere. Demoſth.Item παραφέρω, deprauo:detorqueo : vt παραφέρει τὸν ὀφθαλμὸν, apud Luc.Item tranſuerſum fero,rapio,abripio. Plutarc. Interdum ſignificat ſupero: vt apud Ariſtid.in Panath. ὁ δ' πάντας βασιλέας παρενεγκὼν τῆς ἐπινοίας. ¶Apud Eur.in Helen.pro præfero vſurpari videtur, ſeu à latere fero,quum dicitur, Λαμπάδων ἱμμινήμεθ', αἷ πετρώεσσιν ἵπποις ἐποχάζων,παρέφερον, quas præferebam.

Παραφέρομαι,in medium afferor: vnde τὰ παραφερόμενα,interdum dicuntur cibi qui in menſam afferũtur,fercula, vt apud Luc.Item perperam ago,perperam moueor. Ariſtot.Item tranſuerſus auferor,rapior,abripior.Herodian.l.8.

Παραφορὰ, error mentis.Greg.Interdum additur genit. διανοίας. Plut. Dioſc.

Παράφορος,inſanus,cuius mens à ratione aberrat,vel animi impos,delirans:vnde παράφορον βλέπειν,efferatis oculis intueri,apud Lu. Exp &;titubãs:παράφορος γλῶσσα,apud Gregorium & παράφορον βαδίζειν,apud eundem.Luc.titubanter incedere.

Παραφόρως,errabunda mente,inſanè aut non ſatis ſa na mente,vel titubanter.

Παραφορότης,efferatio.Plat. in Tim.

Παραφορέω,in medium affero, itẽ iuxta affero. Hinc παραφορεῖσθαι,expon.congerere,colligere,apud Plat. de leg.

Παρφέρομαι,per ſyncopen dicitur pro παραφέρομαι, in anth.Epigr.l.2.

Decomp. Εὐπαράφορος,qui facilè in malam partem detorquetur. Item qui facilè in mentis errorem ſeu inſaniam incidere poteſt.

Συμπαραφέρομαι,vnà abripior.

Περιφέρω,circumfero Syneſ.Item in diuerſum & contrarium fero.Item circumago,reuoluo,redigo, vt apud Appian. μὴ τὴν Ἰταλίαν περιπλέοντες εἰς λιμὸν περιενέγκωσιν , ne ad famem redigerent. Sic apud Plutarch. in Per. περιελὼν ἤνεγκεν εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας, in ſuam poteſtatem redigit. Item traduco, per ora oculóſque hominum circumduco.Syneſ. τὸ πονηρὸς περιενήνοχε. Item in errorem induco,perturbo,vt in eccleſiaſt.Solom. περιφέρει ἡ συκοφαντία τὸν σοφόν.

Περιφέρομαι, circumferor,item circumagor,modò huc modò illuc fero.Exponitur & vagor,error,palor.Plut.

Περιφορὰ,circumlatio,circumactio.circumuectio: vt περιφορὰ τῆς σελήνης. Ariſtoph. Item ferculorum miſſus qui conuiuiis apponuntur,aut ſingulis cõuiuiis aut quaternis.Item obturbatio,erratio, hallucinatio.Greg.de theol.l.2.Eccleſ.c.2.

Περιφορέω,circumfero,circumago. Περιφόρητος, qui circumagi poteſt, verſatilis.

Περιφερὴς,orbicularis,rotundus.Xen.

*Περίφορος,circuitus.Lucian.

Περιφερῶς,rotundè,rotunda forma ſeu orbiculari.

Περιφέρεια,ἡ, rotunditas,rotunda forma. Exponitur & circumflexus,item circumcurrens linea.Ariſtot. eth.& alibi.Dicitur & de erroribus mentis. Eccleſ. l.10.

Decomp. Ἀπεριφερὴς,non orbiculatus.Theoph.

Συμπεριφέρω,vnà circumfero & circumrapio. Alex. Aphr. συμπεριφέρων αὐτὸν κάκιστα. Συμπεριφέρομαι vnà circumferor,vnà circumrapior. Luc. Item comitor,coeo, vnà huc illúcque ventito.Ath. φιλικῶς ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι.Item comiter alicui me do & morigerus ſum. Laert. in Socr. κἀγὼ Ξανθίππῃ χρώμενος , τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις συμπεριενεχθήσομαι, morigerabor.Exponitur &,vnà verſor.Συμπεριφορὰ, comitatus & frequens huc illúcque affectatio.Polyb.l.6.

Εὐσυμπεριφορος,qui ea vitæ facilitate præditus eſt, vt paratus ſit ad facienda eadem quæ & alij,qui facilem ſe præbet aſſenſorem.Laert.

Προσφέρω,offero:vt,προσφέρειν δῶρα καὶ θυσίας,in ep. ad Hebr.Interdum offero,porrigo: vt προσφέρειν φάρμακον , apud Plut.Et ſpecialiter,ori vel naribus admoueo:vnde apud eundem in probl.ſect.2.αἰάρρινον dicitur εὖ ποιεῖν ὁμοίως δακρύειν προσφερόμενον, naribus admotum. ¶Προσφέρειν ἑαυτῷ τὰς χεῖρας,manus ſibi afferre.Polyb.lib.5 ¶Προσφέρειν λόγον,inferre ſermonem.Herodot.& Thuc. 1745

*Προσφέρω,ſimilis ſum.Pind.

Προσφέρεσθαι,dicitur quod offertur. Thucyd. Item quod offertur edendum: vnde τὰ προσφερόμενα, cibus ſeu cibi,ea quæ eſitantur. Ariſtot.Hinc,& προσφέρομαι,expon cibum ſumo,eſito,aſſumo: vnde ἰχθύας προσφέρεσθαι,piſcibus veſci, apud Plutarc.in Alex.Item προσφέρομαι,admoueor,inferor,irruo.Plutarch.Item congredior,manus conſero.Idem interdum προσφέρεσθαί τινι eſt accedere ad aliquid,alicui ſe adiungere:apud Herodot.Interdum verò προσφέρεσθαί τινὶ dicitur qui ſe alicui exhibet, qui cum aliquo agit, ſeu qui ſe erga aliquid aut aliquem gerit. Demoſth. Sic Plat.in epiſt. ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτιον προσφέρῃ vt melius cum aliis agas. Dicitur & προσφέρεσθαί τι τινὶ,& προσφέρεσθαί σοι τούτῳ , hac in re erga te gerere, vel hac re te proſequi.Plut.in Fab. τἄλλα τῷ Φαβίῳ προσεφέροντο λαμπρῶς. Herodian.l.4. διὰ τὰς χρημάτων ἐπιδόσεις αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς,quibus eos proſequebatur.¶Προσφέρομαι,exp. etiam,vtor,ſeu tracto : vt ἵπποις προσφέρεσθαι: apud Xen.pæd.8.¶Actiuè etiam ſumitur pro adhibeo,admoueo.Plut.

Προσφορὰ,oblatio:id quod offertur.Act.ap.21. Rõ. 15.& alibi in nouo Teſt. Item admotio,adhibitio, ¶Item cibi aſſumptio:interdũ &,cibus:apud Theophr. ¶Exponitur &, reditus:apud Antiphon.Item προσθήκη προσθέσεις.Suid.¶Item probrum, vituperatio,inſectatio:& q.d. vitiorũ ob oculos propoſitio. Polyb.

Πρόσφορος,commodus,aptus,conueniens,vtilis.Plutarch. in Per. ὀφθαλμοῦ χρεία πρόσφορος.Πρόσφορος δικαστὴς,de eo qui iuriſdictionem habet:in Pand.

Προσφόρως,commodè,conuenienter,vtiliter.Theophraſt.

Προσφερὴς,idem quod ἐμφερὴς,ſimilis.Eurip.Item idem quod προσφορος,Herodot.

Πρόσοισμα,quod offertur,adhibetur,aut aſſumitur. Hippocr.

Decomp. Ἀπρόσφορος,incõmodus,non conueniens, Eurip.Ἀπρόσοιστος,intolerandus, non ferendus. Æſchyl.Ἀπροσοίστως, intolerabiliter , ita vt ſufferri nequeat.Iſocr.in Euag.

Εὐπρόσφορος ἐν λόγοις, facundus,diſertus.Herodia.l. 8.Εὐπρόσοιστος allatu facilis.Itẽ acceſſibilis, peruius, expoſitus.Polyb.

Προσφέρω,profero,in medium effero,exhibeo, prope-

no.Hom.Gregor.Interdum exp.promo,depromo: vt ἐκ ταμιείου προφέρειν, Iſocr. Interdum, allego,cito,vt quum dicitur προφέρειν νόμους, apud Xenoph. Item obiicio, crimini obiicio. Iliad.γ. Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης. Item enuntio,loquor.Gregor.¶Item neutraliter,præſto,antecello, ante eo.Herodot.προφέρειν πλούτῳ Ἀθηναίων. Eur.in Med.προφέρειν σοῦ εἰς εὐτυχίαν. ¶ Apud Heſiod. in Erg.Ἠὼς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ προφέρει δὲ καὶ ἔργου, quidam exp.incrementum confert,& vitæ & operi:alij,promouet. videtur propriè ſonare, vlterius fert ſeu portat.

Προφέρομαι,(actiuè)profero, i.allego.Xen. Item obiicio:vt προφέρεσθαι ἀσέβειαν, Polyb. Item enuntio. Hermog.& Themiſt. ¶Item infero:vt κακὴν ἔριδα προφέρεσθαι.Il.γ.¶Paſſiuè προφέρεσθαι dicuntur quæ enuntiantur.

Προφερής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt prouecta ætate. Æſch. ¶Item præſtans:vnde comparat.προφερέστερος,& ſuperl.προφερέστατος,apud Hom.& Arat.

Προφορά,prolatio,pronuntiatio.Heſiod.

Προφορικὸς λόγος,ſermo qui in enuntiatione conſiſtit, qui profertur.Plut.& Philo.

Πρόφορος, dicitur homo cruentus & aquoſus intra membranas quibus fœtus continetur.Ariſtot.

Προφορέομαι,tramam filúmque duco atque reduco, vnde pro vltro citróque curſito ponitur. Ariſt.

*Ἐπιπροφέρω,profero,infero.Apoll.

Συμφέρω,ſimul fero, ſimul porto,adiuuo in ferẽdo. Xen. Interdum,comporto,conueho: congrego in locum quempiam:vt συμφέρειν χρήματα,apud Thuc. ¶Item confero,vtilis ſum.Thuc.Vnde συμφέρει interdum impersonaliter ponitur pro confert, expedit:vt Plat.de rep.l.1.συμφέρει αὐτῷ πλεῖν.Hinc & par

1746 ticip.συμφέρον,ſæpe nominis vim obtinens.Dicitur enim τὸ τῇ πόλει συμφέρον,à Demoſth.&τὸ τῷ ἐχθρῷ συμφέρον,apud eundem. ¶Significat & idem quod συμφωνῶ,teſte ſchol.Ariſt.¶Item quadro,competo. Soph.Item pareo,obſequor: apud eũdem in Elect. συμφέρειν τοῖς κρείσσοσι.

Συμφέρεσθαί τινι dicuntur quæ ſimul feruntur & mouentur:vt τῷ ἡλίῳ συμφέρεται. Plutarch.in Sol.Et metaph.qui alicui aſſentiuntur ſeu cũ eo ſentiunt: vt Plat.de rep.l.6. ἔγωγ' αὖ τῇ Σπάρτῃ ξυμφερομένην. Sic τοῖς παροῦσι συμφέρονται qui præſenti rerum ſtatui acquieſcunt,& ſorte ſuã ſunt contenti.Dicuntur & συμφέρεσθαί τινι, qui conueniunt aliquem & cum eo congrediuntur: apud Platon.& Herodot. Item qui confligunt cum aliquo & manus conſerunt.Plutarch.in Sol. πεζῇ συμφέρεσθαι τοῖς Μεγαρεῦσι. ¶ Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, vnus ſum è multis. Plut. ¶Item,συμφέρομαι, euenio,contingo. Thuc. Plut.&c.

Συμφερόντως,commodè,vtiliter.Dem.

Συμφερτὸς,collatitius.Il.ν,Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν.Exp.& cõgeſtus, confertus.Pro eodem & συννιστός.Euſt.

Συμφορά,collatio,congeſtio.Luc.¶Item quod accidit,caſus,euẽtus:vt συμφορὰ βίου, apud Soph.plerunque pro infelici euentu, fortuna aduerſa quæ accidit calamitate, infortunio: vt paſſim apud Eur Xen.Dem. &c. Interdum & fortunam proſperam denotat,apud Euſt.

Σύμφορος,vtilis,commodus.Ariſtop. Exp.&, aptus, conueniens.Theog.Οὔτοι σύμφορόν ἐστι γυναῖκα νέαν ἀνδρὶ γέροντι. ¶Item qui ſimul verſatur,aſſecla,comes:vt λιμὸς dicitur eſſe σύμφορος ἀνδρὶ ἀεργῷ,apud Heſiod. in Erg.

Συμφόρως,commodè,vtiliter.Iſocr.Xen.

Συμφορέω,confero,comporto,conueho,accumulo. Thuc.l.6.λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες.

Συμφορεῖσθαι,actiuè aues dicuntur,quum nidos conſtruunt.Ariſtot. Paſſiuè verò, quod congeritur & comparatur:vt, ὕλη ἐκ δένδρων συμπεφορημένη, apud Luc.

Συμφόρημα,quod congeſtum eſt,congeries.Plut.

Συμφόρησις, actio congerendi, coaceruatio. Et pro συμφόρημα,multitudo collecta.Idem in Per.

Συμφορητὸς,congeſtitius,congeſtus.Ariſtot.

*Decomp.*Ἀσύμφορος,incommodus, inutilis, damnoſus.Plat.Ἀσυμφόρως,inutiliter,damnoſè Xen.

Βαρυσύμφορος,graui calamitate preſſus.Heſ.

Ὑπερφέρω, fero ſuper, vel vltra transfeho. Thucyd. ¶Item,præſto,antecello,anteeo.Plutarch.in Rom. ὑπερφέρει μεγέθει πάντας.Et cum genit.perſ.&dat.rei, apud Thuc.

Ὑπερφέρομαι,idem.Herodot.

Ὑπερφερής, præſtans, vnde ὑπερφερέστερος, & ὑπερφερέστατος.

Ὑποφέρω,ſuffero,ſuſtineo,fero,tolero.Xenoph. Item pro ſimplici φέρω:vt ὑποφέρειν ὅπλα,apud eundem, Exponitur &,occultè fero. ¶ Item aufero pedem, veſtigiũ fallo:vnde χωρία ὑποφέροντα,dicuntur quæ veſtigium fallunt præ lubricitate, teſte Poll. Item aufero,rapio,abripio.Ariſtid. ¶Item ſubduco,eximo.¶Item obiicio,exprobro:idem quod προφέρω, *more Atticorum*: vt apud Herodian. ἐπὶ ὑποπτεύοντι ἑτέροις ὑποφέρειν τὸ ἔγκλημα δεῖ. ¶ Exponitur &, deduco: vt ὑποφέρειν εἰς διόρθωσιν. Plutarch in Lyc. ¶Apud Ariſt.hiſt.an.lib.8 τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ὅτι τὰ ἱμασθέντα, καὶ ὑποφέρουσιν,ὥστε ἀλλήλοις συγκρούεσθαι,exp.crura poſteriora inter ſe titubante greſſu colliduntur.

Ὑποφέρομαι,labor,decido.Appian. Vnde ὑποφερόμενον dicitur quicquid labaſcit aut titubat,nec firmiter nixum eſt, ſed peſſum ire videtur.Plutarch.in Sert. ¶Item abripior,abducor,vehementer inclinor.Idem Plutarch. Eſt etiam, ſubducor, eximor. Il.ο,τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, parum à morte abſunt. Exp.&, recedo: apud Ariſtot.in lib.de greſſu anim.

*Ὑπερφορέω,ſuperfero.Aratus.

Ὑποφορά,obiectio. ¶Apud Alex.Aphr.& Dioſc. ὑποφοραὶ, dicuntur profunda & ſubducta vlcera, quæ dehiſcunt in fiſtulam,vlcera cauernoſa.

*Ὑποφόρος,tributo obnoxius,vectigalis,tributarius. Plut.

Decom. Ἀνθυποφέρω,per ſermonis exceptionem obiicio:refero, replico. Chryſoſt. Ἀνθυποφορά,ſubiectio,ſchema rhet.

Δυσύποιστος,qui ægrè ſufferri poteſt.

Compoſita ſine præpoſitione,ac primùm retinentia φερ

Ἀναφερής,qui ſurſum fertur, ſuperna petens.Ariſtot.& Damaſc.Exp.&,accliuis.

Ἀναφέρεια, vis illa ſeu natura vel actio petendi ſuperna.Exp.etiam,accliuitas.Alex.Aph.

Ἄφερτος,non ferendus:non tolerandus,vnde ἀφέρτερος & ἀφέρτατος,irregulariter ex eo formata.Greg.

Ἀφέρτεροι,expon.etiam,inferiores & oneri ferendo impares.Heſych.

Εὐθυφερής,in rectum tendens,rectus.Plat.

Ἰσοφερίζω(dictum quaſi ἰσοφερίζω,)æquiparo,adæquo, par ſum.Il.ζ.Heſiod.in Erg.

Καταφερής qui deorſum fertur ſeu propendet. Exp.& decliuis.Alex.Aphr.

Καταφερῶς,deorſum,& in præceps.ſchol.Ariſtoph.

Καταφέρεια, pronitas qua aliquid deorſum fertur, & ad ima tendit.

Οἰνοφερής,procliuis ad vini potum,vinoſus.Heſyc.

Compoſita ε in ο mutantia,itidem ſine præpoſitione.

Ἀγκαλιδοφόρος,ſeu ἀγκαλιδηφόρος,qui manipulos portat

tat ſeu faſciculos.Et general.baiulus.Poll.

Αγκαλιδοφορεῖν, manipulos portare ſeu faſciculos, Baiulum eſſe.

Αειφόρος,ὁ καὶ ἡ, ſemper ferens:& peculiariter,ſemper ferens fructus. Item ſemper virens & germinans. Heſy.ex Soph.Telepho.

Αεθλοφόρος,ου,ὁ,præmium certaminis ferens, victor in certamine.Il.χ.Dicitur & ἀθλοφόρος,Il.ι.

Ακανθοφόρος,ſpiniger,ſpinas ferens.Greg.

Ακανθοφορέω,ſpinas gero.

Ακεσφόρος, remedium afferens,ſalutaris.Eur.

Ακρατοφόρος,qui meracum fert,vel ad meracum ferendum aptus.Poll.

Αμνοφόρος , agnum ferens , agnum in vtero geſtans. Theocr.Idyll 11.

Αμφορεαφόρος,amphoræ gerulus,qui amphoras baiulat mercede conductus.Menand.

Αμφορεαφορέω , amphoram baiulo ſeu porto.Et metaph.baiulo veluti amphoram.Ariſt.

Ανεμοφόρητος,à ventis diſiectus.

Ανθοφόρος,florigerus.Pro quo dicitur & Ανθεσφόρος,apud Eur.item αἰθηφόρος.in Epigr.

Ανθεσφόρια,Proſerpinæ feſtum,nomen habens ex eo quòd Pluto eam rapuiſſet legẽdis floribus intentã. Scribitur etiam αἰθεσφόρια.

Ανθοφορέω,flores fero, vel gero. Item flores comporto ſeu conueho.Dioſ.in præfat.l.1.

Αντίφορος,idem quod ἀντιφερής.Dion.Areop.

Αρρηφόρος,qui nefanda & arcana geſtat,quaſi ἄρρητα φέρων,teſte Heſy.& Etym.

Αρρηφορία(quaſi ἀρρητοφορία)geſtatio arcanorum:nomen feſti apud Athenienſes quod ex arcanis ſacris conſtabat:apud eoſdem.

Αρρηφορεῖν,ſacra illa & arcana ſacra geſtare.Harpo.ex Dinarcho.Etym.& Suid.

Αρτοφόριον,ου,τὸ,vas quo panis fertur:panarium.Ath.

Ασπιδοφόρος,& ἀσπιδηφόρος,clypeum geſtans.Eur.

Αστραπηφόρος,fulgura ferẽs.Apud Eur.in Bacchis verſ. 5. Semele dicitur λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρὶ,i. igne

Αστραπηφορέω,fulgura fero.Ariſtoph. (fulgureo.

Αφορος,minimè ferax,infertilis,ſterilis.

Αφορία,ἡ,infœcunditas,ſterilitas Plat.Plut.

Αφόρητος,intolerabilis.Luc.Αφορήτως,intolerabiliter, grauiter,vel grauiſſimè.

Βαϊοφόρος,qui ramum palmę geſtat.nam βαῒς ſiue βαΐον, eſt ramus palmæ arboris.

Βαλανηφόρος,glandiferus. Athen.

Βιβλοφόρος,librum ferẽs:tabellas ferens,tabellarius.Et pro eodem βιβλιοφόρος Poll.

Βρυοφόρος,(q.d.muſcifer,)muſci fertilis. Theoph.

Γεραφόρος , præmium vel præmia ferens ſeu capiens, Heſych.

Γραμματοφόρος,vel γραμματηφόρος,literarum lator, tabellarius.Polyb.Plut.Luc.

Δᾳδοφόρος,qui tædam ſeu facem geſtat.Plut.

Δᾳδοφορέω,tædam fero.Theophr.hiſt.pl.l.9.c.2.

Δαιμονοφόρητος,qui à dæmone agitatur.

Δασμοφόρος tributi penſitator,tributarius

Δασμοφορέω,tributum penſito.

Δαφνοφόρος,lauriger,laureatus. Pro quo dicitur & δαφνηφόρος, apud Plut.& Herodian.l.8.

Δαφνοφορέω, cum lauru,ſeu laurea.

Δαφνοφορέω,laurum fero,ſum laureatus.Idem.

2748 Δειπνοφόρος , cœnam ferens;aut ad cœnam ferendam comparatus.Lyſ.Poll.& Suid.

Δειπνοφορία,cœnæ portatio.Poll.

Δενδροφόρος,arboriferus,arborum ferax.Athen.

Δερματηφορέω,pellem ſeu pelles geſto.

Δίφορος,biferus,bis anno fructum ferens.Ariſt.

Διφορέω,biferus ſum,bis fructum fero.Theoph.

Διφορεῖσθαι dicitur λέξις, aliqua apud grammaticos,i. duobus modis efferri,vel ſcribi.

Διφροφόρος,& διφρηφόρος , qui ſella lecticaria aliquem geſtat.Plut.Athen.l.12.

Διφροφορέω,ſellam lecticariam fero.Athen.

Διφροφορεῖσθαι,ſella lecticaria geſtari.Herodot.

Δορυφόρος,ſpiculator,ſatelles haſtatus,ſatelles.Xen.Pro eodem dicitur & δοράτοφόρος.

Δορυφορία,ἡ,ſatellitium.

Δορυφορικὸς,ad ſatellites pertinens.Plat.

Δορυφορέω, ſtipo,comitor,vt ſatellites.Thucyd.Plut.Item metaph.ſtipo,affector:vnde apud Iſocr.in Helen. enc. τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος. Item tueor,protego,tutum ab omni violentia iniuriáque præbeo.Dem.Item ſeruo,ſubſeruio,cum dat. apud Baſilium.

Δορυφόρημα,ſatellitum haſtatorum comitatus.Plut.

Αδορυφόρητος,(dec.)ſatellitibus haſtatis non ſtipatus: qui ſtipatoribus non vtitur.Ariſtot.

Δροσοφόρος,roriferus.

Δύσφορος,portatu difficilis.item qui non facilè tolerari poteſt:moleſtus ,grauis.Plut.Eurip.

Δυσφόρως,ita vt vix portari poſſit.item moleſtè,ægrè, iniquo animo.Herodian.

Δυσφορία, portandi ſeu tolerandi difficultas.

Δυσφορέω,difficulter porto vel tolero. Et metaph. ægrè fero,indignor.Herodian.l.5.

Δυσφορέομαι,idem.Xen.pæd.2.

Δυσφόρητος,latu toleratúque difficilis Heſych.Apud Gal.ad Glauc.l. 2. Δυσφόρητος ὄγκος,exp.tumor qui non facilè reſoluitur.

Υποδυσφορέω,(decomp.) ſubiraſcor,ſubindignor.

Δωροφόρος,dona ferens.Athen.l.6. (Plat.epiſt.9.

Δωροφορία,munerum oblatio.

Δωροφορέω,munera fero ſeu offero.Greg.

Εἰδοφορέω,ſpeciem gero,repræſento.

Ελαιοφόρος,oliuiferus,oliuarum fertilis. Eurip.Item ad oleum ferendum aptus:vt ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον.

Εναροφόρος, (per ſync.pro ἐναροφόρος,) ſpolia ferens & *per conſequens*,bellicoſus,epith.Martis apud Heſiod.

Εναρηφόρος,idem.Epigr.

Ενιαυτοφόρος,annuum fructum ferens.

Ενιαυτοφορέω,annuum fructum fero,vel anno fructũ fero.

Παρενιαυτοφόρος,(dec.)alternis annis fructum ferens. Theophr.de cauſ.pl.l.1.c.24.

Εξαφόροι,qui ſeni aliquod onus geſtant.Vitruu.Εξάφορον,lectica quæ à ſex ſeruis geſtatur.

Επετειοφόρος,annuatim fructum ferens. Theophr.

Επετειοφορεῖν,in ſingulos annos fructum ferre.

Επιστολιαφόρος , qui epiſtolia fert, tabellarius,tabellio. Xen.Hellen.6.

Εριοφόρος,laniger ſeu lanifer.Theophr.

Εὐθυφορεῖσθαι,in rectum ſeu recta ferri: vnde εὐθυφορούμενον σῶμα,apud Procl.

Εὔφορος portatu ſeu toleratu facilis.Et actiuè,qui facilè portare poteſt:vel qui ferendo eſt Interdum,agilis, expeditus,vnde εὐφορώτερον σῶμα. Exponitur etiam, ferax,fertilis.Herod.l.1.

Εὐφόρως, ita vt facilè portetur:ſeu toleretur. Alex. Aphr probl l.2.Exp.& ſimpl.leuiter,facilè. Hippoc.

Εὐφορία q.d portandi facilitas.Galen.Item feracitas, fertilitas.Phil.de vita M.l.3.

Εὐφορέω,ferax ſum,vberes fructus affero. Lucæ c.12.

Εὐφόρητος,portatu ſeu toleratu facilis, tolerabilis.

Εωσφόρος,lucifer: ſtella auroræ ſeu lucis prænuntia:vnde eam ſecum ferre creditur.Il.ψ.

Ζυγηφόρος,iugum ferens.Eurip.

Ζωηφόρος,vitam afferens,ſalutaris.Themiſt.

Ζωοφόρος , idem, vt ζωοφόροι ἄνεμοι,in Epigr.¶Item ſic nominatur Zodiacus circulus,Latinis ſignifer à duodecim animalium effigiebus quas geſtare fin-

gitur apud Ariſt.de mun.& Procl.in ſphæra ¶Vitruuio ſic dicitur pars illa in columnis inter epiſtyliū & cornicem,quæ puluinatis ſæpe figuris viſitur,ornamentiſque diuerſis inſtructa.

Θεοφόρος,Deum ferens: vt θεοφόρα ὀνόματα,quæ à diis deſumpta alicui indita ſunt.Athe.l.11.Θεοφόρος,qui diuino motu fertur,numine afflatus.Damaſc.

Θεοφορία,ἡ,numinis afflatus.

Θεοφορέομαι,diuino numine correptus agor, diuino ſpiritu feror.Item in malam partem,malo ſeu fana-
1749 tico ſpiritu agor.

Θεοφόρητος,qui numine agitur.Plut.

Θεοφορήτως,diuino inſtinctu.

Θεσμοφόρος,legiſlator.Nonn.Interdum Cereris eſt epitheton, vtpote quæ inuento frumento prima quoque leges inueniſſe & dediſſe mortalibus fingatur: apud Orph.& Pauſ.

Θεσμοφόρια,feſta in Cereris honorem.Ariſtot.

Θεσμοφοριάζω,ſacra legiferæ Cereris celebro.

Θυρεοφόρος, ſcutifer, qui geſtat id clypei genus quod θυρεὸς appellatur.Plut.

Θυρσοφόρος,thyrſifer,thyrſum geſtans.Athen.

Θυρσοφορία,thyrſi geſtatio.

Θυρσοφορέω,thyrſum geſto.Eurip.

Θωρακοφόρος,qui thoracem geſtat,thoracatus.Xen.

Ιεροφόρος,ſacriferus,qui ſacra fert.

Ισοφόρος,æquale ferens ſeu æqualem partem.Hom.

Καλαμηφόρος, calamum ſeu arundinem geſtans. Xen. Dicitur & καλαμηφόρος pro eodem.

Καλαμηφορεῖν,calamum geſtare.Themiſt.

Κανηφόρος, caniſtrum gerens. Pro quo Doricè καναφόρος,apud Theocr.idyll.2.

Κανηφορεῖν,caniſtrum ferre. Plut.

Καρποφόρος,fructiferus. Eurip.

Καρποφορία,actio ipſa fructus ferendi:aut fructuum vbertas.Naz.

Καρποφορέω,fructum fero. Theoph. produco veluti fructum,ſequente accuſat.Greg.

Κατώφορος,idem quod κατωφερής,Al.Aphr.

Κερατοφόρος,corniger,cornutus.Ariſto.Pro eodem dicitur & κερασφόρος, apud Eurip.& κεροφόρος, apud eundem.

Κερατοφορέω,corniger ſum,cornua gero.Ariſtot.

Κεραυνοφόρος,qui fulmen fert,fulmen gerens.Plut.

Κερκοφόρος,qui caudam gerit,caudatus.

Κηρεσσιφόρητος, qui à lethifero fato fertur,quem funeſta fata adferunt,ſeu ſecum adducunt.Il.Θ.

Κισσοφόρος,ſiue κιττοφόρος,hederam gerens,hederaceam frondem geſtans,illud apud Dionyſ.de ſitu orb.hoc apud Dem.pro cor.

Κισσοφορέω,ſiue κιττοφορέω,hederam gero,vt bacchantes.Plut.de educ.lib.

Φιλοκισσοφόρος,(*dec.*)amans hederæ geſtandæ.Eurip. in Cyclop.

Κιστοφόρος,ciſtifer,qui ciſtam ſeu capſulam geſtat.Suid. Item nummi ſpecies: ſic dicti à canephoris virginibus, quæ Palladi miniſtrabant: ſeu ab imagine alicuius qui ciſtam ferebat,in eo expreſſa,apud Cic.& Liu.

Κλοποφορέω,furto aufero,furtim expilo.Geneſ.c.3.

Κνημιδοφόρος,qui ocreas ſeu tibialia geſtat.

Κοντοφόρος,qui contum geſtat,conto armatus.Luc.

Κοπροφορέω,ſtercora fero.Item ſtercus ingero. Ariſt.

Κοτινηφόρος,oleaſtros ferens Bion.

Κυνικοφόρον δένδρον, arbor crucifera.Theophr.h.p.lib.4. cap.3.

Κραδηφορία,geſtatio ramorum ficus.Plut.

Κριθοφόρος,hordeum ferens ſeu hordei ferax.

Κριοφόρος,arietem geſtans,ſic cognominatus fuit Mercurius apud Tanagræos,quod peſtiferum morbum ab ipſis propulſarit, ariete circum mœnia ciuitatis portato,teſtę Pauſ.in Bœot.

Κυκλοφορέω,in orbem ago.

Κυκλοφορέομαι,in orbem agor vel feror.Ariſtot.

Κυκλοφορητικὸς, & κυκλοφορικὸς, talis qui in orbem circúmque ferri queat:orbicularis.Plut.

Κυκλοφορητικῶς,more eorum quæ in orbem circúmque feruntur.Athenag.

Κυκλοφορία,rotatio,motus quo aliqua in orbem circúmque feruntur. Ariſtot.

Κυοφορέω,grauida ſum,vterum fero.Luc.

Κυοφορία,tempus quo mulier fert vterum.

Κωνοφόρος,conum ferens,conifer.Suid.Eſt etiam arbor aſſimilis pinui:apud Theophr.hiſt.pl.l.3.c.10.

Λαμπαδηφόρος,qui lampadem geſtat.Pauſ. 1750

Λαμπαδηφορία,lampadis geſtatio. Item certamen illud quo lampada geſtantes curſu contendebant. Herodot.in Vran.

Λαμπαδηφορέω,lampadem geſtans curſu certo.

Λαμπροφόρος, ſplendidam ſeu candidam gerens veſtem.Item lucernam ferens.Suid.

Λαμπροφορία,ſplendidæ veſtis geſtatio.Greg.

Λαοφόρος,populos ferens.Λαοφόρος ὁδὸς,via publica ſeu peruulgata.

Λεωφόρος,idem:vt λεωφόρος ὁδὸς,Herodian.

Λευκοφόρος,albam veſtem ferens,candidatus.Epigr.

Λογχοφόρος,qui lanceam fert.

Μαχαιροφόρος,qui gladium geſtat.Thuc.

Μηλοφόρος,q.d.mala ferens ſeu geſtans:vnde μηλοφόροι,apud Athen.ſunt regis Perſarum ſatellites aurea mala geſtantes ἐπὶ τῶν στυράκων.

Μηλοφορέω,mala geſto.Theocr.

Μισθοφόρος,qui aufert mercedem ſeu capit:qui mercede aliquid facit, vt μισθοφόροι στρατιῶται, apud Dem. qui interdum abſolutè μισθοφόροι dicuntur. Thuc.

Μισθοφορέω,mercedem capio:quæſtum facio. Ariſt. Item,æra mereo,ſtipendia facio.Thuc.¶Item tranſitiuè,ſtipendia perſoluo, ſtipendia numero. Phal. στρατιαὶ ἐπ' ἐμὶ μισθοφορεῖς.

Μισθοφορικὸς, qui mercenariorum eſt, ſeu militum æra merentium:aut qui ſtipendia facere ſolet. Et τὸ μισθοφορικὸν,idem quod μισθοφόροι στρατιῶται. Plut.

Μισθοφορία,ipſa actio æra merendi:aut genus vitæ quo quis ſtipēdiatur.At μισθοφορὰ eſt id ipſum quod mercedis loco aufertur:ipſa merces:ſalariū.Thu.Iſ.

Καταμισθοφορέω,(*decomp.*) in ſtipendia militum exhaurio.Æſchin.

Μυριοφόρος ναῦς,dicitur de naui oneraria & prægrandi, apud Phil.de mundo.

Ναυσιφόρητος,qui naui fertur.Pind.

Νεκροφόρος,qui defunctos effert & humat.Poll.

Νικηφόρος, q.d. qui victoriam tulit: victor: vt ἀθλητὴς νικηφόρος,Plut.Item triumphans:vt exp.apud Herodian.lib.3.

Ξιφηφόρος,enſifer,enſe armatus.Herodian.

Ξιφηφορέω,enſem geſto.Idem.

Ξιφηφορία,gladij ſeu enſis geſtatio.Suid.

Ξυλοφόρος,qui ligna fert,calo.Athen.l.4. Item qui fuſtem ſeu baculum manu geſtat.

Ξυλοφορέω,ligna porto,Item fuſtem geſto.

Ξυλοφορία,lignorum portatio.Lyſ.teſte Poll.

Ξυστοφόρος,qui haſtile radendo politum & ferro præfixum geſtat,ſeu ſpiculator.Xen.

Οἰνοφόρος,vinum ferens:ſeu vinum ferēdo aptus. Ath.

Ολβοφόρος,diuitias & beatitudinem afferens.

Οπλοφόρος,armiger,telifer.Xen.Eur.

Οπλοφορέω,arma gero ſeu geſto.Xen.pæd.4.Item armatus alicuius latus ſtipo.

Οπλοφορέομαι,ab armatis ſtipor.Plut.

Οπωροφορέω,poma fero.

Ορεοφηφόρος,tectum ferens:vnde ὀροφηφόρον,animal dicitur quod aliàs ὀστρακόδερμον.Heſyc.

Οσχοφόρος, ſiue ὀσχοφόρος, vitis palmitem racemis onuſtum geſtans.Harpocr.ex Hyp.

Οσχοφορία

Ὀσχοφόρια ſiue ὠσχοφόρια, feſtum quo ramulos vitis racemis onuſtos geſtabant. Plut.
Παμφόρος, omnia ferens, omnium ferax. Xen.
Πελεκυφόρος, qui ſecurim geſtabat: bipennifer.
Πηλοφόρος, qui lutum baiulat. Suidæ χειροτέχνης.
Πηλοφορέω, lutum fero ſeu baiulo. Ariſtoph.
Πλειστοφόρος, plurimorum ferax.
Πληροφορία, plena fides quæ nobis fit de re aliqua: plena perſuaſio. Exp. & certa fides, certa perſuaſio, ad Theſſ. 1. c. 1. & Baſil.
Πληροφορέω, plenam fidem facio, plenè certioro, in ep. ad Tim. 2. c. 4. Hinc & in paſ. πεπληροφορημένα πράγματα, res quarum plena nobis eſt facta fides, Lucæ c. 1. Item πληροφορέω, certum & ſecurum reddo, apud Baſil. & Chryſoſt.
751 Πληροφορεῖσθαι, certiſſimè noui & compertum habeo, plenè perſuaſum habeo. Iſoc. in Trapez. ἐμὰ πολλῶν ἀκουόντων ἐξαρνὸν πληροφορηθεὶς γενέσθαι. Quidam πληροφορεῖσθαι prius in vſu fuiſſe cenſent quàm πληροφορῶ, & dici πληροφορεῖσθαι quaſi πλήρη πίστιν φέρεσθαι, i. λαμβάνω, vel πλήρη φέρομαι τὰ περὶ πίστιν. Sed & actiuum πληροφορῶ, denominatiuum dici poteſt παρὰ τὸ πλήρη πίστιν φέρω ſeu φορέω, plenam fidem affero. vt hac ratione locum ſuum retineat. Sũt qui per ω iſta ſcribenda velint in antepenultima, deriuari putantes παρὰ τὸ ὁρᾶν, vt πληροφορία ſit plena deprehenſio, ἔλεγχος καὶ ἐπιφανὲς φώριον, pleniſſimum teſtimonium & probatio.
Πολυφόρος, multorum ferax.
Πολυφορέω, multum fero, ferax ſeu fertilis ſum.
Πολυφορία, feracitas, fertilitas.
Ποταμοφόρητος, qui à fluuio aufertur, Apoc. c. 12.
Πτεροφόρος, aliger, penniger vt πτεροφόροι θεαί, apud Eurip. in Oreſt. Sic dicebatur etiam agmen quoddam militare. Forſan à pennigeris eriſtis. & Heſ. annotat. ¶ Item πτεροφόροι vocabantur curſores, tabellarij ac nuntij celeres quòd ij peregrè proficiſcentes (vt Dion. ſcribit) ſurrectas in capite pennas geſtare ſolerent. Plut.
Πτερυγοφόρος, idem quod πτεροφόρος.
Πυργοφόρος, turrifer ſeu turriger. Syn.
Πυργοφορέω, turrim geſto.
Πυροφόρος, ignifer. Pro quo frequentiùs dicitur πυρφόρος: vt πυρφόροι οἰστοί, apud Thucyd. l. 2. πυρφόροι ἱερεῖς, apud Luc. qui ignem ad adolendas victimas gerunt, vel qui in acie ignem præferunt, Pollux πυρφόρον etiam dici poſſe exiſtimat τὸν χυτρέπτον, i. quo prunæ introferri ſolent ad recalfacienda edulia mẽſæ appoſita. Apud Soph. peſtis etiam πυρφόρος θεὸς nominatur, tanquam febriles ardores immittẽs ſeu inferens. ¶ Item πυρφόρος triticum ferens, tritici ferax. Il. μ & φ. pro quo & πυροφόρος dicitur. Od. ξ.
Πυρφορέω, ignem ſeu faces geſto. Eur.
Πυρσοφόρος, qui facem geſtat. Item vas prunis ferendis idoneum. Heſych.
Πωγωνοφορία, geſtatio barbæ.
Ῥαβδοφόρος, qui virgam ſeu virgas geſtat, aut faſces ſeu bacillum, lictor.
Ῥαβδοφορέω, virgas geſto ſeu baculum. Xen.
Σακεσφόρος, ſcutifer. epith. Aiacis. Hom.
Σειραφόρος, q. d. arenam ferens: equus extra iugum ferens catenam, ſeu habenam, qui aliàs σειραῖος, dicitur. A quibuſdam exponitur, helciarius. Herodot.
Σημειοφόρος, ſignifer, anteſignanus, vexillarius. Polyb. Dicitur & pro eodem σημειοφόρος.
Σιδηροφόρος, ferri ferax Apoll. Rhod.
Σιδηροφορέω, ferrum geſto, arma fero. Thuc. Plut.
Σιτοφόρος, frumentum ferens, frumenti ferax. Item *frumentum ſubuectans*, commeatum ſeu cibaria vehens, vt σιτοφόροι κάμηλοι, apud Herodot. l. 7. Item panifere rendo aptus: vt σιτοφόρον κανοῦν.
Σκαφηφόρος, ſcapham ferens. Poll. & Heſy.
Σκαφηφορέω, ſcapham fero. Harpocr.
Σκευοφόρος, vaſa ſeu inſtrumenta portans. Xen. Plut. Dicitur & σκευηφόρος.
Σκευοφορία, vaſorum ſarcinarúmque baiulatio.
Σκευοφορικὸς, ad σκευοφορίαν, pertinens: vt σκευοφορικὸν βάδος, apud Xen. pæd. 6.
Σκευοφορίτης, idem cum σκευοφόρος. Poll.
Σκευοφόριον, lignum è quo vaſa ſuſpenſa feruntur. Idem. Scribitur & σκευοφορεῖον, apud eund.
Σκευοφορέω, vaſa & inſtrumenta fero ſeu baiulo. Plut. ſymp. 2. Dicitur & σκευηφορέω.
Σκευοφορεῖσθαι, vaſa & impedimenta mihi baiulantur, ſeu mihi baiulanda curo. apud eund.
Σπερμοφόρος, ſemen ferens: ſeu ſemen commiſſum reddens, fructum ferens. in Epigr.
Σπερμοφορέω, ſemen fero, ſemento. Theoph.
Σταφυλοφόρος, vuiger. Ariſtot.
Στεφανοφόρος, coronam geſtans, coronatus. Poll. Pro quo dicitur & στεφανηφόρος, quod erat etiam nomen dignitatem quandam obtinentis & inter alia ornamenta coronam ex lauro geſtantis, vt docet Ath. l. 5. Hinc & στεφανηφόρος ἀρχὴ, dignitas τοῦ στεφανηφόρου, apud eundem l. 2.
Στεφανηφορία, coronæ geſtatio, coronatum eſſe. Eur. Pro eodem dicitur & στεφανοφορία.
Στεφανοφορέω, coronam geſto, coronatus ſum, & στεφανηφορέω, pro eodem. Dem. & Plut.
Συκοφορέω, ficus fero ſeu produco. Epigr.
Σχοινοφόρος, iunceum funem geſtans, ſeu ſimpl. qui funem gerit. Greg. Naz.
Τελεσφόρος, q. d. finem afferens, ad finem perducens, vt Τελεσφόρος Ζεὺς, apud Hom. hymno in eum. Expo. 1752
& paſſiuè, qui ad finem perducitur, ſeu ad finẽ perductus, vt τελεσφόρος ἐνιαυτὸς apud Homerũ dicitur annus integer & ad finem perductus. Sic χρησμὸς τελεσφόρος, oraculum completum, apud Eur. in Phœn. Expon. &, ad finem vſque officio ſuo fungens, ſeu perfectè, apud Theophr. Item τελεσφόρα δένδρα apud Plut. dicuntur arbores quæ fructus tempeſtiuos & maturos ferunt.
Τελεσφορέω, ad finẽ perduco, perficio. Item ad maturitatem perduco, de arbore dictum.
Ἀτελεσφόρητος, (dec.) ad maturitatem non perductus. Dioſc.
Τευχεσφόρος, idem quod ὁπλοφόρος.
Τευχοφόρος, idem apud eundem, initio Rheſi.
Τοξοφόρος, arcum ferens, Idem ibidem.
Τριβωνοφόρος, qui pallium tritum geſtat, vel detritam veſtem gerens. Etym.
Τριβωνοφορία, triti pallij geſtatio. Plut.
Τριβωνοφορέω, pallium tritum geſto. Idem ibid.
Τροπαιοφόρος, trophæum geſtans.
Τροπαιοφορία, trophæorum geſtatio, ſeu quum in pompa oſtentantur monumenta victoriæ.
Τροποφορέω, ῶ, mores & ingenium alicuius fero ſeu tolero. Act. ap. c. 13.
Τυμπανοφορέομαι, tympanum fero ſeu pono. Athen.
Τυροφορεῖον, τὸ, aſſer in caſearia taberna diſpoſitos caſeos ſuſtinens. Poll. l. 1. c. 12.
Τυφλοφόρος, q. d. cæcum ferens. Apud Theo in Syringe τυφλοφόροι vocantur paſtores peras portantes, per metalepſin pro πηροφόροι. πηρὸς enim cæcum ſignificat. at πήρα, peram.
Ὑδροφόρος, aquæ gerulus, lixa ſeu calo qui aquam afferre domum ſolet, Luc. in vit. aur.
Ὑδροφορία, aquæ geſtatio. Athenis erat feſtum lugubre in memoriam eorum inſtitutum qui diluuio perijſſent teſte Suid. ex Apol. & Heſy.
Ὑδροφορέω, aquam gero ſeu fero. Athen.
Ὑδριαφόρος, qui hydriam geſtat. Hippocr.
Ὑλοφόρος, ſeu ὑληφόρος, qui materiam & ligna comportat. Etym. & Suid.

Υλοφορέω, materiam comporto. Phil.

Υπνοφόρος, ſomnifer, ſomnum afferens. Plut.

Φαεσφόρος, lucifer, lumen afferens. Orp. Apud Eurip. ἐν φαεσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει expon. in lucido Cyclopis oculo.

Φωσφόρος, idem: vt φωσφόρος Ἄρτεμις, apud eundem in Iph. Taur. Sic apud eundem ibidem κόραι φωσφόροι nominantur, i. ſplendentes, illuſtres. Subſtatiuè ſic dicitur ſtella Veneris ſolem antegrediens, quæ eundem ſubſequens ἕσπερος nominatur.

Φωσφορεῖν, lumen præbere ſeu miniſtrare. Phil.

Φαλλοφόροι, phalli geſtatores: actores quidam theatrici, apud Athen. l. 14.

Φορειαφόρος, qui lecticam portat, lecticarius ſeruus, apud Plut.

Φυλλοφόρος, folia ferens, foliatus.

Ἐκφυλλοφορῶ, (ῶ.) ſenatu vel ordine aliquem moueo, & eiicio, ducta ſignificatione ex eo, quoniam frondibus & ſuffragiorum loco vtebatur. Æſchin.

Ἐκφυλλοφορία, illa eiectio è tribu ſeu populo. Etym.

Κλαμυδηφόρος, qui chlamydem fert ſeu geſtat. Th.

Χλαμυδηφορέω, chlamydem fero. Poll.

Χλοηφόρος, viridem herbam ferens. Eur.

Χλοηφορέω, herbam ſeu gramen viride fero: vel herbeſco ſeu herbaſco. Theophr.

Χρυσοφόρος, aurifer, Eur. in Hec.

Χρυσοφόρον, τό, dicitur electrum: apud Dioſc. l. 1. cap. 114 quod quidam & χρυσοφόρον nominari volunt ab auri colore quem habet.

Χρυσοφορία, auri geſtatio.

Χρυσοφορέω, aurum fero ſeu gero, i. aurata veſtimenta vel aurea monilia gero. Ariſt. Athen.

Ψηφοφόρος, qui fert ſuffragium ſeu ſententiam.

Ψηφοφορία, ſuffragij latio aut ſententiæ. Ariſtot.

Ψηφοφορέω, ſuffragium fero, ſententiam fero. Luc. Item ſuffragio meo creo, ſequente accuſat. Perſ. apud Dion. Halic.

Ὠοφόρος, ouum ferens.

Ὠσχοφόροι, vide ὀσχοφόροι ſuprà.

1753 ΦΕΥ, eheu, heu, Xenop. Cum genitiuo, apud eundem (de homine indigna morte perempto) φεῦ τοῦ ἀνδρός. Cum nominatiuo apud Sophocl. φεῦ τάλας, heu miſerum, ô me miſerum. Et cum accuſ. apud Eurip. Dicitur & φεῦ, φεῦ, heu, heu. ¶ Φεῦ, admirantis, (vt Phy. apud Terentium in Adelphis) papæ: vt φεῦ τοῦ λόγου, papæ quid ego audio. Sic φεῦ τοῦ κάλλους papæ qualem pulchritudinem, vel ô qualem pulchritudinem. Aliquando exp. etiam per deos immortales.

Φεύζω, clamo φεῦ.

ΦΕΥΓΩ, (P. φεύξομαι, & φευξοῦμαι, pro quibus legitur & φεύξω, apud Eur. in Her. fur. P. πέφευγα, aor. 2. ἔφυγον.) fugio, fugam capio, do me in fugam. Odyſſ. ω. μὴ φεύγετε κοῦροι Ἀχαιῶν. Dicitur & φεύγειν ἐς πατρίδα & φεύξομαι ἐκ πτολέμοιο, apud Hom. & φεύγειν φυγήν, apud Ariſtoph. ¶ Item effugio, euado. Iſocr. Item refugio, vito, declino, auerſor: vt φεύγειν διαφθείρειν, apud Plat. Et φεύγειν τὴν ἐλπίδα, ſpem reiicere: apud Plut. Et apud Xen. ἀπὸ τῆς Σκύλλης φεύγειν, Scyllam auerſari. Item cum infinit. recuſo: vt apud Plat. διδάξαι ἔφυγες. ¶ Item fugio patriam (*vt loquitur Virgil.* exulo, verto ſolum: vt apud Hom. φεύγων ἐξ Ἄργεος. Et ἡ τῶν φευγόντων κάθοδος, reuocatio exulum: apud Plat. Φεύγοντες ἀειφυγίαν, perpetuo exilio mulctati. Dicitur & φεύγειν τὴν πατρίδα, exulare patria. ¶ Item φεύγω reus ſum, accuſor: apud Æſch. οἱ τῆς ξενίας φεύγοντες, rei peregrinitatis. Sic φεύγων φόνον, cædis reus, & φεύγων ὕβρεως. vbi ſub. δίκην, cui accuſatiuus interdum additur: vt apud Dem. aduerſus Onetorem, ὅτι φεύγει ταύτην ὑπ' ἐμοῦ τὴν δίκην. Et cum accuſat. γραφὴν: vt apud eundem φεύγω γραφὴν ὕβρεως.

Φεύγομαι, à quo particip. πεφυγμένος (euphoniæ gratia & ablato ε dictum pro πεφευγμένος) qui effugit, qui vitauit. Il. ζ.

Φεῦξις, ιος, ἡ, fuga. Heſyc.

Φεύξιμος, à quo fugiendum eſt, vel qui effugi poteſt ſeu vitari. Apud Plut. in lib. de inſtit. Βωμὸς φεύξιμος, expon. ara ad quam confugitur, ſeu ad quam confugere licet.

Φευκτὸς, ού, ὁ, qui effugi poteſt ſeu vitari, vitabilis. Sophocl. Item deteſtabilis. Ariſtot.

Φευκτικὸς, οῦ, ὁ, fugax.

Φύξις, idem quod φεῦξις Il. κ. Exp. & effugium.

Φύξιμος, idem quod φεύξιμος. Od. ε. Exp. & actiuè, fugans, qui in fugam vertit: vt φύξιμος ὀδμὴ, apud Nicand.

Φύξιος, itidem qui fugat. Idem fugæ fauens, fugæ præſes, vt φύξιος Ζεὺς, apud ſchol. Apoll.

Φύξηλις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, perfugus, exul. Exp. &, fugax, timidus ſeu ignauus. Suid. & Heſych. In qua poſteriori ſignif. quidam φύξηλιν dici putarunt ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἴλας.

Φυκτὸς, idem cum φευκτὸς. Od. θ. & ξ.

Φυγὴ, ῆς, ἡ, fuga. Od. κ, Φυγὴ ἐπὶ νῆας ἱκέσθαι. Et φυγὴν ποιεῖν τοῖς πολεμίοις, hoſtes in fugam vertere. Xen. Item effugium, vitatio aut euitatio: vel vitandi ratio. Baſil. ad Naz. ¶ Item exilium. Eurip. in Oreſt.

Φύγαδε, in fugam. Il. θ.

Φυγὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, profugus, exul. Xen. Dem. &c. Item ſeruus fugitiuus: in Pand.

Φυγαδικὸς, ad exulem pertinens: vel qualis eſt exulis. item idem cum φυγὰς Iſocr.

Φυγαδικῶς, exulis more. Plut.

Φυγαδεύω, in exilium mitto ſeu pello: vnde πεφυγαδεῦσθαι, exulem eſſe. Herodian.

Φυγαδεία, ἡ, exilium. Greg. in Athen.

Φυγαδευτήριον, vrbs quæ aſylum habet quò rei confugiunt & exules in lib. Paralip. & Ioſ.

*Φυγίνδην, fugaciter, fugæ inſtar. Nicand.

Πεφύγω idem quod φεύγω, ex eiúſque præt. med. πέφυγα ortum ſicut πεπλήγω, ex πέπληγα. Euſt.

Φυγγάνω, pro eodem. Soph.

Φύζα, idem quod φυγὴ Ionicè, propriè, fuga cum pauore & trepidatione Il. ι. & Od. ξ.

Φυζαλέος, & φυζακινὸς, pauidus, timidus. Suid. & Euſt. Pro iiſdem & φύζηλος, Heſ.

Φύζω, Ionicè dicitur pro φύγω hoc autem pro φεύγω, teſte Euſt. vnde particip. πεφυζὼς, Il. φ, Τῆρ οἵγε πεφυζότες. Idem tamen hoc particip. per ſyncopen factum eſſe ex πεφυζηκὼς à φυζῶ, dici poſſe ſcribit.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναφεύγω, rurſum fugio. Heſ. Item pro ἀποφεύγω. Xen.

Ἀνάφυξις, exp. effugium. Plat.

Ἀμφεύγω poetice pro ἀναφεύγω, effugio. Eur.

Ἀναφευκτικὸς, qui fugit, fugax Strab.

Ἀποφεύγω, effugio, euado. Dem. Eurip. Cum accuſ. Dicitur & ἀποφυγόντες τῆς φθορᾶς, 2. ep. Petr. c. 1. ¶ Interdum exp. abſoluor, ſequentibus accuſat. δίκην γραφὴν αἰτίαν, vel ſimilibus: vt Ariſtot. ἡ ῥᾳδίως ἂν φεύγων ἀποφύγοι δίκην. Sic ἀποφεύγειν εὐθύνας, Plat. Dicitur & ἀποφεύγειν δίκην τινὰ αἰτιώμενον τινα, aliquo contra ſe orante abſolui. apud Dem. Interdum ſine his accuſat. hanc ſignificationem habet: vt apud Athen. κρινομένη ὑπὸ Εὐθίου τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπέφυγε. 1754

Ἀπόφευξις, effugium, euaſio. Ariſtoph.

Ἀποφευκτικὸς, effugiendi ſeu euadendi peritus, qui hanc fortunam habet, vt facilè euadat.

Ἀποφυγὴ, idem quod ἀπόφευξις. Item euitatio. Plat. ep. 7. Alex. Aphr.

Διαφεύγω, idem cùm ἀποφεύγω, effugio, euado, euito, Plat. Iſocr. Cum accuſ. Item effugio periculum: ſæpe apud Thuc. Item euado mortem, apud eundem, & Iſocr. Dicitur & διαφεύγειν ἡμᾶς quo excidimus, quod è manibus quaſi nobis elabitur: apud Æſchin. Item quod nobis è memoria elabitur & excidit. Iſocrat. & Plut.

Διαφευκτικὸς, idem quod ἀποφευκτικὸς.

Διαφυγὴ, effugium. Plat. de leg. l. 5.

Διάφευξις, effugium, διαφυγὴ Plut.

Διαφυγγάνω, idem cum διαφεύγω. Thuc.

Δυσδιάφευκτος, (dec.) qui vix effugi poteſt, ægrè euitabilis. Suid.

Ἐκφεύγω, effugio, elabor. Xen. Hell. 1. τῶν δὲ αἰδεσθέντων οἱ μὲν πλεῖστοι ἐξέφυγον. Sic Plat. in Apoll. Apud Plut. de an. procreat. ἡ ψυχὴ δὲ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν. exp. omnem ſenſum effugit. Sic apud Dioſ. φάρμακα ἐκφυγόντα τὴν ὀξύτητα τῆς ἐνεργείας dicuntur venena quæ præſentaneam vim perdiderunt. Item excido, elabor. vt Il. ξ. βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρὸς. Sic & ἐκφεύγειν ἡμᾶς, dicitur id quo excidimus: apud Dem.

Ἐκφυγὴ, effugium.

*Ἔκφευξις, effugium.

Decomp. Ἀνέκφευκτος, qui effugi non poteſt. Item cui effugere non licet Plut.

*Προεκφεύγω, ante effugio. Plut.

Ὑπεκφεύγω, clàm effugio, ſubterfugio. Hom. & Eur.

Καταφεύγω, confugio. Demoſth. καταφεύγω ἐφ' ὑμᾶς. Xen. καταφεύγω ἐπὶ λόφον.

Καταφυγὴ, perfugium, refugium. Eurip. Iſocr.

Κατάφευξις, pro eodem.

Καταφύξιμος, ad quem eſt perfugium. Plut.

Καταφυγγάνω, idem quod καταφεύγω. Æſchin.

*Παμφύγδην, idem quod φύγδην, effuſa fuga. Oppian.

Προκαταφεύγω, (dec.) antè vel prius confugio.

Περιφεύγω, ita fugio vt ad extremum euadam. Plat. de leg. l. 3. οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθοράν.

Προσφεύγω, fugio ad, confugio. Plut. προσφυγόντες τοῖς βωμοῖς. Exp. &, transfugio. Herodian.

Πρόσφυξ, γος, ὁ & ἡ, qui confugit ad aliquem: vnde πρόσφυγες, clientes, in Pand. & πρόσφυγες θεότητος, apud Greg. Item transfuga aut perfuga Herodian.

Προφεύγω, profugio. Item effugio. Theocr.

*Παρεκπροφεύγω, effugio. Hom.

Ὑπεκπροφεύγω, (dec.) clàm profugio. Heſiod.

Συμφεύγω, vnà fugio.

*Συμφυγὰς, qui ſimul exulat, comes fugæ. Eurip.

Ὑποφεύγω, clàm effugio, ſubterfugio. Thuc. Plut.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀειφυγία, perpetuum exilium. Plat.

Ἄφυκτος, ὁ & ἡ, ineuitabilis, ex quo nulla effugiendi eſt facultas: vt ἄφυκτα δεσμὰ, apud Luc. Item qui euadere non poteſt. Ariſtoph.

Ἀφύκτως, abſque nullo effugio, citra ſpem effugij. Plut.

Πανάφυκτος, (dec.) omnino ineuitabilis. Ep.

Εὐφυγία, fugæ facilitas. Polyb.

Κρησφύγετον, perfugium, refugium: munitio ſubſidiaria, apud Herod. & Luc. Propriè & iuxta etymon ſic dicebatur refugium quod habebant qui Minoen Κρῆτα, i. Cretenſem fugiebant, teſte Etym. & Euſt. Exp. &, latebra, aſylum.

ΦΕΨΑΛΟΣ, ου, ὁ, ſcintilla, vel ſcintilla parua (vt vult ſchol. Æſch. Ariſtot. Meteor. l. 2. τέλος δὲ ὕστερον ῥαγέντος ἐξῆλθε πνεῦμα πολὺ καὶ φέψαλον καὶ τέφραν ἀνήνεγκε vbi tamen gemino λ ſcribitur φέψαλλον.

Φεψαλόω, ῶ, in ſcintillas conuerto, comburo, à cuius paſſ. Φεψαλοῦμαι eſt ἐφεψαλώθη apud Æſchyl.

Φέψαλυξ, idem quod φέψαλος, Archiloch.

ΦΗΓΟΣ, ου, ἡ, fagus: arbor ex quercuum genere: de qua Dioſ. l. 1. c. 145. ¶ Apud Theoph. φηγὸς, nominari dicitur arbor quæ Lat. eſculus, fagū autem ipſe τὴν ὀξύην nominat. ¶ Item fructus huius arboris φηγὸς appellatur glans fagea. vnde apud Plat. polit. 2. recenſentem ſuorum ciuium τραγήματα, φηγοὺς σποδιοῦσι περὶ τὸ πῦρ. Ariſtoph. in Pace rectè φηγὸν, nominat membrum genitale, quoniam pars quędam eius βάλανος, i. glans dicitur. 1755

Φήγινος, ὁ, faginus, ſeu fagineus Epigr.

Φηγίνεος, idem. apud Athen. l. 2.

Φηγαλεὺς, έως, ὁ, cognomen Bacchi: ob fagos quæ viti pedamentum præbent. Iuſt.

Φήγιον, nominatus fuit quidam mons à fagorum copia, in eo naſcentium, teſte eodem.

ΦΗΛΟΣ, ου, ὁ, impoſtor, fallax. Suid. & Heſyc.

Φηλέω, ῶ, decipio, pro quo veteres φηλόω.

Φηλήτης, ου, ὁ, impoſtor. Hom. Eur.

Φηλόω, ῶ, impono, decipio: vnde Lycoph. φηλώσας πρόμον, pro ἀπατήσας τὸν ἄρχοντα.

Φηλώματα, & φηλώσεις, impoſturæ, fallaciæ. Suid.

Φῆληξ, ηκος, impoſtor, ὁ ἀπατεὼν, Suid. Item groſſus, i. ficus nondum matura, vel potius, quæ quum immatura ſit, quandam maturitatis ſpeciem præ ſe fert. Ariſtot. in Pace.

Compoſita.

Ἀποφηλακίζω, decerpo ficos immaturas, φήληκας ἀφαιρῶ. Item metaph. vim affero. Suid.

Ἀσύφηλος, vilis & abiectus, nullius pretij infamis. Il. ι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, Etym. & Euſt. deriuant παρὰ τὸ ἄτω, τὸ βλάπτω, καὶ φηλόω Quidam tamen interpretantur etiam, ſtolidus inſipiens, deriuātes ex σοφὸς facta Æolica mutatione τοῦ ο εἰς υ. Il. ω. Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον.

ΦΗΝΗ, ης, ἡ, oſſifraga. Gaza apud Ariſtot. l. 6. an. c. 6. & l. 8. c. 3. Auis maior aquila. Dicitur & φήνις.

ΦΗΡΕΑ, τὰ, neruorum tumores & tenſiones oblongiores, apud Hippocr. Sunt item qui φέρεα ſcribant. Vide Gal. comment. 3. in lib. 6. τῶν ἐπιδημιῶν, & in lexico Hippocr.

ΦΘΑΝΩ, (fut. φθάσω, à φθάζω, inuſit. aor. 2. ἔφθην tanquam à φθῆμι) præuenio, anteuerto, occupo Th. l. 3. φθάσαι δὲ οὐ δυνάμενοι τῶν Πελοποννησίων τὴν παρασκευὴν ἐπιπλεῦσαι. Sæpe cum participio, vt Xen. φθάνω ἀναβὰς, prior aſcendo. & φθάνω ποιῶν, apud eundem. Interdum poſt particip. ponitur πρὶν, vt φθάνω ἀναλισκόμενος πρὶν στερῆσαι, apud Ariſtot. in probl. Sic & apud Xen. Interdum ἔφθην ποιήσας, dicitur pro ἐποίησα. Sic X. ἔφθη κατακωλυθεὶς, pro κατεκωλύθη. Interdum & cum infinit. ſequente itidem particula πρὶν: vt Plut. in apophtheg. ἔφθη γὰρ τελευτῆσαι, πρὶν ἢ παρ' ἐμοῦ χάριν ἀξίαν τῆς φιλίας ἀπολαβεῖν. Sic Aphr. problem. lib. 1. φθάνουσι πεφθῆναι πρὶν διεξιέναι. ¶ Item aſſequor quod efficere cōtendit: ſignificat etiam aliud quod non ſatis vno verbo exprimi poteſt. (inquit Bud.) Demoſth. οὐ γὰρ ἔφθη ὁ Θεόπομπος, neque enim facere potuit Theopompus, quin, &c. Gregor. de Trinitate loquens οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, οὐ φθάνω τὰ τρία διελεῖν, καὶ εἰς τὸ ἓν ἀναφέρομαι, vnum animo concipere nequeo, vt non trium ſplendore circumfundar: tria diuidere non poſſum, quin continuò ad vnum referar. Apud Plat. in Phædone. ἀλλὰ μὴν ὡς διδόντος σοι οὐκ ἂν φθάνοις, atqui omnino igitur id facies, quando illi tibi hoc quod poſtulas protinus conceſſerit. Et in Euthydemo, οὐκ ἂν

φθάνοις ἀκούων, iamiam audies. Ibidem, οὐκ αὖ φθαίνοις ἐσιὼν ἡμᾶς, non effugies quin conuiuio nos excipias. ¶Dicitur etiam οὐκ αὖ φθάνοις, propoſiti ſummam non aſſequeris, voti compos non eris. ¶Item φθαίω, peruenio, Il. ι. φθαίη δὲ τε πάσας ἐπ᾽ αἶαν βλάπτουσ᾽ ἀνθρώπους. Greg. κἂν μέχρι πέρατος κατὰ Παῦλον οὐρανοῦ φθάσῃς. Apud eundem, ἄνω φθάνειν. exp. in ſublime euadere.

*Ἐπιφθάνω, idem quod φθάνω, præuenio. Hom.

Compoſita.

Παραφθάνω, idem quod φθάω, præuenio, præuerto, anteuerto: vt παραφθαίησι apud Hom. anteuertat. Et apud Nonn. παραφθάσας ἐρεείνει, præueniens rogat.

Προφθάνω, idem, vnde προφθάσει, 2. Reg. 9.

Προφθαδίην, q.d. (præuenienter) præueniendo, anteuertendo, vt παραφθαδίην ἀγορεύειν. Nonn. anteuertere ſermone.

Ὑποφθάνω, idem quod præcedentia, vnde ὑποφθὰς apud Hom. idem quod προφθὰς προλαβών. Item Od. ο, ὑποφθαμένη φάτο μῦθον.

ΦΘΕΓΓΟΜΑΙ, F. γξομαι, ἐφθεγμαι, loquor Moſc. & Dem. Item vocem edo ſeu emitto, ſonum edo.
1756 Hom. Luc. Aliquando apud Hom. exp. clamo, dicitur tamen apud Plat. de leg. φθέγγεσθαι κατὰ βοῆς. Apud Ariſtot. in problem. φθέγγεσθαι διὰ ῥινῶν dicuntur quibus vox per nares erumpens ſtridet. Sæpè cum accuſ. exp profero, enuntio, dico. Dem. τούτων πάνυ οὐδὲν ἐπιεικὲς οὐδ᾽ ἐφθέγξατο οὐδ᾽ ἤκουσεν ὑμῶν οὐδείς. Ariſtot. φθέγγεσθαι γράμματα proferre literas. ¶De brutis etiam deque inanimatis, dicitur. Herodot. Plutar. & alij.

Φθέγγω, quoque pro φθέγγομαι dicitur ſono; ſonum emitto. Hom. hymno 1. in Mercurium loquens de cithara Mercurij, ἱμερόεν φθέγγουσα διὲκ παθων.

Φθέγμα, τὸ, loquentis vox, aut quiuis ſonus. Soph.

Φθεγκτὸς, ὁ, vocalis, Epigr.

Φθογγὴ, &, φθογγὸς, ὁ, ſonus, apud Hom. Plat. &c. ¶Item φθόγγος, litera. Plut. in Fab. & ſpecialiter, vocalis litera, apud eundem.

Φθογγήεις, εντος, ὁ, vocalis, ſonum edens.

Φθογγάζομαι, vocem ſeu ſonitum edo. Epigr.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναφθέγγομαι, alta voce eloquor, exclamo. Plut.

Ἀντιφθέγγομαι, obloquor: vel contrà aut viciſſim vocem ſeu ſonum edo. Eurip.

Ἀντίφθογγος, contrarium ſonum edens. Eſt & echûs epith. vtpote quæ viciſſim ſonum edat.

Ἀποφθέγγομαι, eloquor vel ſententioſè dico. Laert.

Ἀπόφθεγμα, dictum ſententioſum & breue, vnde, Ἀποφθέγματα. Plut.

Ἀποφθεγματικὸς, peritus apophthegmata loquendi, & ad id prompto ingenio præditus, vel qui apophthegmatis loquendi gaudet. Idem.

Ἀπόφθεγκτος, à ſermone ſemotus, & ſeparatus. Eur.

Ἐπιφθέγγομαι, adſono, acclamo, reſpondeo, Plut.

*Συνεπιφθέγγομαι, accino, concino, conſono. Plut.

*Προσφθεγκτὸς, id eſt προσφωνηθῆναι ἄξιος, Soph.

Ἐπίφθεγμα, acclamatio.

Παραφθέγγομαι, non concinnè reſpondeo, nihil ad rem pertinentia loquor. Plat.

Παράφθεγμα, ſonus editus contra ſeu præter rhythmum. Item inconcinnum reſponſum & minimè conſentaneum, Plato ibidem.

Παραφθεγκτήρια, feſta quædam nuptialia. Poll.

Προσφθέγγομαι, adſono, vel alloquor, compello. Eur.

Πρόσφθεγμα, alloquium, alloquutio: apud eundem.

Προσφθεγκτήριος, vnde dona προσφθεγκτήρια, ſic dicta ab alloquendo vel ſalutando. Poll.

*Πρόσφθογγος, compellatorius, ſalutatorius. Æſchyl.

Ὑπερφθέγγομαι, q.d. ſono ſupra ſonum: ſono altiùs, elatiorem ſonum edo. Luc. in Toxar.

Ὑποφθέγγομαι, q.d. ſubloquor.

Compoſita ſine præpoſitione ex φθεγκτὸς & φθόγγος.

Ἀγάφθεγκτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, valde vocalis, valde ſonans. Plin.

Ἄφθεγκτος, non vocalis.

Ἄφθογγος, voce carens, mutus. Eur.

Βαρύφθογγος, q.d. grauiſonus: grauem ſonum edens: epith. leonis, apud Hom.

Δίφθογγος, cuius geminus eſt ſonus: qui eſt duarum vocum: ſæpe apud Gramm.

Ἀποδιφθογγόω, (dec.) conflo in diphthongum.

Ἀποδιφθόγγωσις, conflatio, in diphthongum. Gaz.

*Ἐμφθέγγομαι, vocem edo. Lucian.

Ἐννεάφθογγος, nouem ſonos reddens. Epig.

Ἑπτάφθογγος, ſeptem ſonos habens. Exp. &, ſeptem neruos habens ſeu fides: vt ἑπταφθόγγου κιθάρας. Eurip. Item ſeptem foramina habens.

Εὔφθογγος, benè ſonans, amabilem edens ſonum. Th.

Καλαμόφθογγος, calamo ſonans ſiue canens. Ariſto. 1757

Καλαμοφθόγγης pro eodem.

Καλλίφθογγος, pulchrum reddens ſonum. Eur.

Λαθίφθογγος, vocis obliuionem inducens, faciens vt loqui obliuiſcamur. Heſiod in Theog.

Λιγύφθογγος, argutam vocem edens, ſtridulum & argutum ſonans: canorus, argutus. Il. β.

Λιπόφθογγος, quem vox deſtituit: mutus.

Μελίφθογγος, q.d. melliſonus. Heſiod.

Μονόφθογγος vnum ſonum habens ſeu vnicum.

*Ὁμόφθογγος, conſonus, eiuſdem ſoni. Non.

Πολύφθογγος, multiſonus. Poll.

*Σύμφθογγος, ſimul loquens, vt chorus. Æſchyl.

*Τανύφθογγος, extenſam vocē habens, canorus. Tryph.

Ὑγρόφθογγον, poculum in quo liquores reſonant. Ep.

ΦΘΕΩ, ῶ, F. ήσω, corrumpo, labefacto, perdo, interimo. Hinc apud Heſyc. φθείης, exp φθαρείης. Inuenitur vox paſſ. in paſſiua itidem ſignific. vt Od. λ. Πεῖν γάρ κεν καὶ νὺξ φθῖτ᾽ ἀμβροτος. Et alibi apud eundem poetam, φῇς δή αὐτὸν φθεῖσθαι, cum dicis interiiſſe: pro quibus ſcribi etiam φθῖτο & φθῖσθαι tradit Euſt. Apud Heſyc. φθίσονται, exp διαφθαρήσονται.

Φθόη, ἡ, tabes, idem quod φθίσις, apud Gal.

Νεόφθοντος, (comp.) nuper corruptus.

Φθίω, f. ίσω, idem cum φθίω, Hom.

Φθίομαι, corrumpor, perdo, pereo, Præt. ἔφθιμαι, vnde ἔφθιται. Od. α. & partici. φθίμενος, pro ἐφθιμένος, corruptus, perditus, interfectus, apud Eur. & Xen. Apud Soph. in Aiac. τῆς φθιμένης νυκτὸς, præterita nocte.

Φθίσις, εως, ἡ, corruptio. Item extenuatio, conſumptio, decrementum. Ariſtot. Apud medicos, tabes, item pupillæ affectus, quum ea anguſtior, hebetior, obſcurior, rugoſiórque euaſit.

Φθισικὸς, οῦ, ὁ, qui laborat tabe. Al. Aph.

Φθισιάω, ῶ, tabe laboro, Exp. etiam, tabe conſumor, vnde φθισιάσαι, apud Ariſtot. in probl.

Φθιτὸς, οῦ, ὁ, corruptibilis, corruptioni obnoxius ſeu interitui, mortalis. Epigr. Apud Plut. de primo frig. φθιτῶν καὶ ἐνέρων, mortuorum.

Φθίνω, (neutr.) corrūpor, conſumor, pereo, deficio, tabeſco: Od. ι. μηδέ τοι αἰὼν φθινέτω. Apud Plat. in Timæo, φθίνοντα ζῶα, conſumpti animantes. Cic. Apud Plut. in conſ. ad Apoll. αὔξεσθαι & φθίνειν inter ſe opponuntur. Dies quoque φθίνειν dicitur, quum ſol à medio cæli axe deuergit occaſum verſus. Euſt. φθίνοντος μηνὸς, Od. ξ. exp. deſinentis. Sic & apud Thuc. & Plut. in Alex. Apud Ariſtot. hiſt. anim l. 7. c. 2. περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας, exp. decreſcente luna.

Φθινάδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui iam phthiſi correptus eſt, vel qui ad phthiſin natura procliuis eſt. Exp. &, rabidus, qui tabe conficitur. Dioſc.

Φθινὰς, άδος, ἡ, vt φθινὰς νόσος, pro φθίσις, tabes, q.d. albificus moribus. Plat.

Φθίνασμα, τὸ, idem. Apud Æſchil. φθινάσματα ἡλίου Euſt.

Euſt exp. ſolis occaſus.

Φθινύθω, perdo, profligo: item corrumpo, macero, conſumo. Hom. Item neutr. contabeſco. Il. β.

Φθείρω, f. φθερῶ, p. ἔφθαρκα ao. 2. ἔφθαρον, corrumpo, vitio. idem quod φθίω: vt apud Thuc. φθείρειν τὰ πράγματα, ſtatum rerum labefactare.

Φθείρομαι, corrumpor &c Ariſtot eth. 2. Item interimor, interficior. Herodian. Apud Thuc. πολέμῳ φθείρεσθαι, exp. bello vexari. Apud eundem, ἐφθαρμένη πόλις, fracta ciuitas, afflictis viribus. Imperat. Φθείρου, apud Ariſtoph. expon. in malam rem.

Φθάρμα, τὸ, corruptio, corruptela. Ioſeph.

Φθαρτὸς ὁ, ὁ, q. d. corruptibilis, corruptioni obnoxius aut interitui, mortalis: vt φθαρτὸς στέφανος, 1. epiſt. ad Cor. c. 9 & φθαρτοῦ εἰκόνος. Rom. 1. Φθαρτικὸς, (q. d. corruptorius aut corruptiuus)corrumpendi vim habens. Exponitur etiam, exitialis, lethalis: φθαρτικὸν κακὸν, apud Ariſtot. rhet. 2. Apud Plut. φθαρτικὴ φύσις exp. tabifica natura. Apud Dio l. 6. φθαρτικὸν pro herba venenata ſeu arbore aut frutice: vbi tamen quidam legunt φαρικόν.

Φθορὰ, corruptio, interitus, perditio, internecio: interdum labes, lues. Thuc. Plat. Plut. Exp. etiam, corruptela, vitium.

Φθόρος, ὁ, ὁ, idem quod φθορὰ, internecio, ſtrages. Thu. Plut. item pro corruptione, pernicie, iactura, morte, apud Plut. & Ariſtot. Apud Ariſtoph. & Dem.

Φθόρος ἄνθρωπος, pro pernicioſo.

Φθορεὺς, έος, ὁ, corruptor, vitiator: in Pand.

1578 Φθόριος ὁ, ὁ, & ἡ, corrumpendi ſeu perdendi & extinguendi vim habens. Apud Dioſ. l. 5. φθόριος ἐμβρύων οἶνος, vinum quod fœtus enecat, vinum, abortiuum. Sic φθόρια φάρμακα, medicamenta abortus efficientia, apud Plut. exponitur etiam, quæ valent ad abigendos ex vtero fœtus.

Φθεὶρ, ειρὸς, ὁ, pediculus. Ariſt. in Pace. καὶ τοῖς φθειρσὶ πολεμοῦντας. ¶ Item mediũ claui ſiue gubernaculi. Poll. l. 1. ¶ Vocantur φθεῖρες etiam τὰ τῶν πιτύων ἐξανθήματα. Il. ζ. quòd ſimilia ſint pediculis. ¶ Item φθεὶρ nomen piſcis, apud Ariſtot.

Φθειροποιὸς, aptus ad procreandos pediculos.

Φθειριάω, ῶ, pediculis ſcateo, pediculari morbo laboro. Laert.

Φθειρίασις, pedicularis morbus.

Φθέρρω, Æolicè pro φθείρω.

Περιφθείρομαι, (comp.) Heſ. exp. τοὺς φθεῖρας συλλέγω pediculos colligo, vide & in comp. ex φθείρω.

Compoſita, ac primùm ex φθίω, φθίνω, & φθινύθω.

Ἀμφιπεριφθινύθω, circumquaque corrumpor. Hom.

Ἀποφθίω, idem quod φθίω, perdo, interficio. Heſiod. Item morior, pereo: vnde ἀπέφθιτο in Epigr. Partic. ἀποφθίμενος perditus, interfectus, mortuus. Il. γ.

Ἀποφθίνω, intereo, pereo, itẽ interimo, perdo. Hippocr. Ἀποφθινύθω, idem quod φθινύθω: vt θυμὸν ἀποφθινύθειν. Il. π. Item neutr. pereo, intereo: vt ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί. Heſiod. in Erg.

Συναποφθίνω, ſimul intereo, ſimul conſumor. Oppian.

Ἄφθιτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, incorruptibilis, corruptioni minimè obnoxius. Item immortalis, æternus: vt Il. ζ. σκῆπτρον ἄφθιτον, Apud Soph. ἄφθιτοι γνῶμαι, exp. ἀμετάτρεπτοι.

*Ἐκφθίνω, idem quod φθίνω. Æſchyl.

Καταφθίνω, idem quod φθίω, in Æſch epitaph.

Καταφθίνω, pareo, marceſco. Eur. Item cõſumo tabe.

Καταφθινύθω, idem quod φθινύθω.

Νεόφθιτος, qui recens interiit. Apud Heſy. νεόφθιτος κόρη recens vitiata.

Προφθίμενος, præmortuus, antè mortuus. Epigr.

Συμφθίω, vnà diminuo, ſemel decreſco.

Compoſita ex φθείρω, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναφθείρομαι, iterum corrumpo, iterum intereo. Ariſt.

Ἀποφθείρω, corrumpo, perdo. Et peculiariter corruptũ edo fœtum, abortum pario. Hippocr.

*Ἐξαποφθείρω, idem quod ἀποφθείρω, Æſchyl.

Ἀποφθείρομαι corrumpor, perdor. Apud Ariſtoph. οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθαρήσει; exp. non à me protinus in malam rem abibis?

*Προαποφθείρομαι, præmorior. In nouel. conſt.

Ἀπόφθορμα, τὸ, pharmacum abortum faciens Hipp.

Ἀποφθορὰ, ἡ, abortus, editio fœtus in vtero corrupti.

Διαφθείρω, corrumpo. Dem. Xen. Item corrumpo, i. ſtupro: vt διαφθείρειν τὴν γυναῖκα, apud Lyſ. Item interficio. Thuc.

Διαφθείρεσθαι, corrumpi. Item ſtuprari. Plut. Item interfici: ſeu mori, Præt. med. διέφθορα, corruptus ſum. Eur. in Med. Et actiuè, idẽ quod διέφθειρα. Ammon & Euſt.

Διαφθορὰ, ἡ, corruptio, corruptela, Ariſt. Item ſtupratio Herodian. Item internecio, ſtrages, cædes, pernicies. Thuc.

Διαφθορεὺς, έως, ὁ, corruptor. Plat. Item ſtuprator.

Decomp. Ἀδιάφθορος, incorruptus, integer: aut corruptioni non obnoxius: vt ἀδιάφθορος ψυχή. Dem pro cor. Ἀδιαφθορία, q. d. incorruptibilitas, integritas, quũ quis corrumpi non poteſt pecuniis vel precibus. Ἀδιάφθαρτος, idem cum ἀδιάφθορος. Ἀδιαφθαρσία, idem cum ἀδιαφθορία.

Εὐδιαφθείρω, corrumpo, putrefacio. Plut.

Εὐδιάφθορος, qui facilè corrumpitur ſeu corrumpi poteſt.

Προδιαφθείρω, antè corrumpo aut interficio.

Προσδιαφθείρω, inſuper corrumpo, &c.

Συνδιαφθείρω, ſimul vel vnà corrumpo.

*Προσυνδιαφθείρω, ante corrumpo, extat Nou. conſt.

Εἰσφθείρομαι, cum certa pernicie irrepo & introducor. Greg.

Παρεισφθείρομαι, (*decomp.*) perniciosè obrepo & fallo, per obreptionem inſinuor apud eund.

Ἐκφθείρομαι, inauſpicatò & in perniciem ac in malam rem exeo. Suid.

Ἐμφθορὴς, έος ὁ & ἡ, qui periit. Nic. in Ther.

Ἐπίφθορον φάρμακον exitiale medicamentum ſeu lethale. Poll.

Καταφθείρω, idem quod διαφθείρω. Theophr.

Καταφθορὰ, idem quod διαφθορά. Eur.

Παραφθείρω, corrumpo, vel aliquantum corrumpo.

Παραφθορὰ, corruptio, labes. Hermog.

Περιφθείρομαι, Heſyc. exp ἐλαττοῦμαι minuor: vnde apud Greg. πάλαι dicitur περιφθείρεσθαι. Exponi etiam poteſt, circumcirca corrumpor & pereo.

Συμπεριφθείρομαι, (*decomp.*) ſimul περιφθείρομαι. Exp. & ſimul oberro: apud Luc. 1579

Προσφθείρομαι, cum pernicie mea accedo: vel depereo, inſano amore teneor. Alciphr.

Συμφθείρω, ſimul perdo: vel ſimpliciter, euerto, labefacto. Eur. in Androm.

Compoſita ſine præpoſ. ac primùm formata ex ſecunda & tertia perſona & præt. paſſ. ſingul.

Ἀφθαρσία, q. d. incorruptibilitas: corruptionis immunitas, immortalitas. Rom. 2.

Ἄφθαρτος, incorruptibilis, corruptioni nõ obnoxius: vt δόξα ἀφθάρτου θεοῦ. Rom. 1.

Ἀφθαρτίζω, incorruptibilem reddo vel immortalẽ.

Δυσφθαρτος, vix corruptibilis.

Εὔφθαρτος, qui talis eſt vt facilè corrumpi poſſit.

Πάμφθαρτος, omnino corruptibilis. Æſchyl.

Compoſita ex præt. med. ἔφθορα, ſeu φθορὰ itidem ſine præpoſit.

Ἁλιφθόρος, ὁ, in mari perdens: prædo marinus, in Anth. Epigr.

Ἁλιφθορία ναυτῶν, perditio nautarum in mari, ibidem

Ἀλληλοφθορεῖν, ſeſe inuicem corrumpere.
Ἀλληλοφθορία, mutua perditio. Plat.
*Ἀνδροφθόρος, homines corrumpens, homines occidens Soph.
Ἀνεμόφθορος, à vento diſperditus: à vento periens. Oſeę c. 8.
Ἀνεμοφθορία, corruptio quæ fit à vento. Suid.
Ἄφθορος, ὁ & ἡ, incorruptus, vel incorrupta. Epigr.
Ἀφθορία, ἡ, incorruptum eſſe.
Βιοφθόρος, vitam corrumpens: mortiferus.
Βροτοφθόρος, mortales ſeu homines corrumpens. Æſch.
Θυμοφθόρος, animo pernicioſus, animum lædens, vt τινὶν θυμοφθόρος, apud Heſiod.
*Κακοφθορεὺς, malè perdens, malè corruptus, κακῶς φθείρων. Nicand.
*Κακόφθορος, malè perdens, perditor. Nicand.
Λαοφθόρος, populi pernicies, populum corrumpens & euertens. Theognis στῆναι ἐκ λώβων λαοφθόρον.
Μητροφθόρος, qui matrem occidit Athen. ep.
Ναυτόφθορος, in naui corruptus & perditus: vt ναυφθόρου στολῆς, veſtis quæ in naui periit. Eur.
Ναυφθορία, exp. naufragium.
Ξυλοφθόρος, qui ligna corrumpit: vt vermes exedendo Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 32.
Οἰκοφθόρος, domuum pernicies, qui domos peſſundat, ſeu qui bona domeſtica dilapidat. Heſyc. οἰκοφθόροι ſunt μοιχοί.
Οἰκοφθορία, domus ſeu familiæ euerſio, rei familiaris dilapidatio. Plat.
Οἰκοφθορέω, domum ſeu familiam peſſundo, rem familiarem dilapido Idem de leg. 11.
Κατοικοφθορέω. (dec.) domum & familiam penitus euerto, rem familiarem exhaurio. Impropriè apud Plut. de Alcibiade, κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν, exhauſit vires ciuitatis.
Παιδοφθόρος, puerorum corruptor, pædico, cinædus.
*Πολεμοφθόρος, bello conſumens. Æſchyl
Πολιτοφθόρος, ciuibus ſeu ciuitati peſtifer. Plat.
Πολυφθόρος, qui vel quæ multos occidit. Eur. At πολύφθορος, cædibus abundans, multas ſtrages habens: vt πολύφθορον δῶμα, apud Soph.
Ψυχοφθόρος, animæ exitium ferens: lethifer.

ΦΘΟΙΣ, ίδος, ἡ, & per contract. φθοῖς, ὁ, quoddam placentæ genus ex caſeo cribrato & ſiligine. Ariſtoph. in Pluto τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας. Apud Hippocr. φθόεις Gal. exp. τροχίσκοι paſtilli. Legitur & φθοίσκοι apud eundem περὶ γυναικ. lib. 1.

ΦΘΟΝΟΣ, ου, ὁ, inuidia, inuidentia. Φθόνον ἔχειν ponitur pro inuidere. Apud Ariſtid. & pro inuideri, apud Iſocr. Dicitur & συνάγειν φθόνον, apud Dem. conflare inuidiam ſeu concitare. Et pro eodem φθόνον κινεῖν, apud Hermog. Frequens eſt apud Pla. Luc. &c. οὐδεὶς φθόνος (ſub ἐστὶ vel ἔσται) pro οὐ φθονήσω, non inuidebo tibi quod poſtulas, vel non denegabo, libens præſtabo. Aliquãdo additur infinit. vt apud Philonem de mundo, φθόνος οὐδεὶς αὖ διδάσκειν, docere non grauabimur. Cum geni. apud Greg. φθόνος οὐδεὶς ἀναβάσεως, exp. ad altiora cõtendentibus non inuidendũ. ¶ Itẽ φθόνος, exp. μέμψις, reprehenſio, apud Eur. in Hecuba, ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας, vbi ſubauditur ἐστὶ
Φθονερὸς, ὰ, ὸν, inuidus, qui inuidere ſolet, qui inuidiæ morbo laborat. Plut. Ariſtot. &c.
Φθονερῶς, inuidè, per inuidiam. Xen.
Φθονερία, inuidia, inuidentia, i. habitus inuidię, à natura inſitus.
Φθονέω, ῶ, inuideo: vt φθονεῖν τοῖς εὖ πεπραγόσι, apud Plut. Interdum cum genit. rei & dat. perſ. Phocyl. Μὴ φθονέοις ἀγαθῶν ἑτάροις Plat. φθονῶ σοι τοῦ θανάτου. Et cum infinit. Eur. in Med. τί σὺν οὐ φθονῶ καλῶς
1760 ἔχειν. quòd res tuæ feliciter ſe habeant, non inuideo. ¶ Item nego, denego, concedere nolo: propter inuidiã. Plat. in Hipparch. οὐδενὶ φιλοσοφίας φθονεῖν. Et cum accuſat. Polyb. Φθονήσαι τοῖς ἑαλωκόσι τὴν σωτηρίαν. Cum infin. Eurip. in Med. μὴ φθόνει φράσαι, ne graueris dicere.
Φθονέομαι, inuideor, inuidia laboro, inuidioſus ſum. Xen. pæd. 8.
*Φθονητικὸς, ad inuidiam pertinens.
*Φθόνησις, inuidia. Soph.

Compoſita.

Ἀλλοτριοφθονέω, alienis inuideo.
Ἄφθονος, ὁ, & ἡ, inuidia carens, ab inuidia alienus. Herodot. lib. 3. τύραννον ἄφθονον εἶναι. Item copioſus, ſatgus, multus: q. d. circa inuidiã datus: ducta ſignificatione ab iis qui inuidiæ expertes largè & copioſè impertiũtur, quum inuidi aut nihil aut grauatè alij aliquid communicent. Æſchin. in Cteſ. ἄφθονα δίδωσι καὶ πολλὰ ἔχων λέγειν. Item cui copia rei alicuius ſuppetit: vt ἄφθονος βίος, Iſocr. in Pane. & ἄφθονος ὕδασι. Ariſtot. Polit. 7.
Ἀφθόνως, abſque inuidia, cãdidè. Item largè, copioſè, affatim. Herodian. l. 6.
Ἀφθονία, animus inuidię expers. Item copia, abundãtia, vbertas. Xen.
Ἀφθόνητος inuidiæ non obnoxius.
Διαφθονέομαι, idem quod φθονέομαι. Chryſoſt.
Ἐπίφθονος, inuidiæ expoſitus, inuidioſus: vt ἐπίφθονον κτῆμα, Plat. Dicitur & ἐπίφθονόν ἐστι, inuidioſum eſt. item reprehenſione dignum eſt. Eur.
Ἐπιφθόνως, inuidioſè. Thuc. Xen.
Ἐπιφθονέω, inuideo ob vel ſuper.
Ἀνεπίφθονος. (decom.) minimè inuidioſus: vt ἀνεπίφθονος ἐπωνυμία. Plut. in Cic. Item non reprehenſus, reprehenſioni non obnoxius. Ἀνεπιφθόνως, non inuidioſè. Item citra reprehenſionem, inculpatè. Thuc.
*Πολυφθονερὸς, valdè inuidus. Dialecticos Epicurus appellare ſolebat πολυφθονερούς. Laert.
Περιφθονέω, inſuper inuideo.
Ὑποφθονέω, aliquantum inuideo. Xen.

ΦΙ, & φιν, ſyllaba parogogica, quam poetæ interdum datiuis ſingularibus addũt. interdum & pluralibus. Dicitur enim δεξιτερῆφι χειρὶ pro δεξιτερῇ. Odyſſ. ο. Dicitur & ὄχεσφιν, pro ὄχεσι, curribus. Il. θ, ε, δ. Interdum mutata terminali caſus ſyllaba vel datiuo iuncta reperitur vel genit. vt quum θεόφιν dicitur pro θεῷ, & ἐκ θεόφιν pro ἐκ θεοῦ. Il. ψ. Sic δακρυόφιν pro δακρύοις vel δακρύων Od. τ. & υ. Dicitur & ἴνηφι pro ἰνῶν, apud Heſiod. in Erg.

ΦΙΑΛΗ, ης, ἡ, phiala. Exponitur etiam, poculum, patera. Apud Athen. φιάλη ἀμφίθετος, phiala duplex, cuius pars vna alteri imponitur.
Φιαλίσκη, ἡ, parua phiala.
Φιαλὶς, ίδος, ἡ idem: vnde plur. φιαλίδες, Luc.
Φιαλεῖν, compotare, hilariter viuere. Item opus aggredi Ariſtoph.
Ὑπερφίαλος (comp.) exp. fœdifragor: vt Il. γ. περὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. Propriè (vt quidam volunt) qui tranſgreditur iuſiurandum quod per phialas datum eſt. Exponitur etiam ſuperbus, arrogans, inſolens. Od. ξ, ὑπέρφιαλον ἔπος. Ponitur etiam in laude, teſte Suid.
Ὑπερφιάλως, fœdifragè, more eorum qui ſunt fœdifragi. Item ſuperbè, arroganter. Item pro μεγάλως, ὑπερφυῶς, apud Hom.

ΦΙΒΑΛΕΗ, ἡ, carica, ficus arida: Etym. & Heſ.
Φιβάλεων, ficus. Etym. ex Apollophane.
Φιβαλις, ficus quoddam genus apud Athen.

Φιβάλεως, itidem ficus ſpecies, apud Gal.
Φιβαλεῖς, dicti ſunt homines graciles.

ΦΙΛΙΣ, ἰδος, ἡ, canna. Item σύριγξ. Heſych.
Φίλινος, qui eſt ex canna ſeu cannis. Herodot.

ΦΙΛΛΥΡΕ Α, ας, ἡ, arbor liguſtro ſimilis. Dioſc.

1761 ΦΙΛΟΣ, ου, ὁ, amicus, qui amat: vel, qui amatur, charus. Hom. Xen. & alij. ¶ Item placitus, libitus, gratus. Pla. de rep. l. 6. τοῦτο δὲ λέγειν ἐθέλω, εἰ καὶ ὑμῖν φίλον. Sic alibi apud eund. & Hom.

Pro φιλώτερος, comparatiuo per ſyncopen dicitur φίλτερος & pro ſuperlat φιλώτατος, φίλτατος, quod φιλώτατος etiam apud Heſych. legitur, ſicut & neutrũ φιλώτατα. Per τὰ φίλτατα ſæpe intelliguntur liberi aut aliæ res nobis chariſſimæ: vt apud Luc. & Xeno. pæd. 4. Dicitur & φιλαίτερος pro φίλτερος, & φιλαίτατος pro φίλτατος, Attica dialecto. Xen Hellen. 5. φιλαίτατος μετὰ τῶν Λακεδαιμονίοις. Legitur & φιλίων pro φίλτερος. Od. τ. Et φίλιστος pro φίλτατος, apud Soph. in Aiace. ¶ At φιλίσιον vocatur aparine ab Hippocrate, vt putat Gal. in eius lex.

*Φιλαίτερος, etiam extat apud Xen.

Φιλότης, ητος, ἡ, amicitia, amor, beneuolẽtia. Plat. φιλότης ἰσότητα ἀπεργάζεται. Dicitur & ὦ φιλότης, pro ô amice, ſeu amiciſſime: apud Luc. & Syneſ. epiſt. 143. ¶ Item φιλότης, concubitus. Venus: vnde μίσγεσθαι φιλότητι, ſæpe apud Hom. & Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος: apud eundem.

Φιλοτήσιος, ὁ καὶ ἡ, ad amicitiam pertinens: amicitiæ conueniens: vel amicitię conciliandæ aptus, vt φιλοτήσιος κοτύλη apud Theog. poculum quod amicitiæ conciliandæ ergò alteri præbibi ſolebat. Sic apud Plut. τὰ τῶν μουσικῶν δῶρα μᾶλλον φιλοτήσια eſſe dicuntur, ἢ τὰ τῆς Ἀφροδίτης. ¶ Item ad cõcubitum ſeu Venerem pertinens, Venereus: vt φιλοτήσιος εὐνή, apud Oppian.

Φιλοτησία, ἡ, propinatio: ſeu inuitatiuncula ad bibendum: peculiariter, propinatio poſt cœnã beneuolẽtiæ ergò: vnde φιλοτησίας προπίνειν, amicos inuitare ad bibendum, apud Dem. Sic & apud Luc. & Athẽ. Φιλοτησία, dicebatur etiam dies qua reges aurea vel argẽtea pocula prægustata porrigebant cui vellẽt, vt hac propinatione ſuam erga ipſum beneuolentiam teſtarentur Suid.

Φιλία, ἡ, amor, charitas, amicitia. Iſocr.

Φίλιος, qui eſt amicorum ſeu fœderatorum: qui in amicitia eſt fœderatus: vt φιλίας χώρας, apud Xe. quæ & omiſſo ſubſt. φιλία dicitur: vnde ἐν φιλίᾳ apud eundem exp. in pacato. Item φίλιος, amicitiæ præſens: cognomen Iouis, apud Syneſ.

Φιλίως, vt decet eos qui ſunt in amicitia & ſocietate, vel, amicè, amanter. Thuc. l. 3.

Φιλιόω, amicum reddo, beneuolum reddo, concilio: vnde ἀλώπηξ καὶ ἀετὸς φιλιωθέντες, in Fab. Æſop.

Φιλιωτὴς, οῦ, ὁ, conciliator. Suid.

Φιλιάζω, ineo amicitiam, fio amicus. Eccleſ. c. 37.

Φιλιαστής, Heſy. eſt συναλλακτής.

Φιλικὸς, amicitiæ conueniens, ad amicitiam pertinens. Exp. &, amabilis. item amicus: vt φιλικὴ λειτουργία. apud Luc. de ſalt. & φιλικαὶ ἐστιάσεις, apud Plut. ſym. 4. Item ad amandum propenſus, quod & φιλητικὸς, Ariſtot. eth. 8.

Φιλικῶς, amanter. Item polit. 2.

Φιλέω, ῶ, amicus ſum, amo, diligo. Hom. Ariſtot. &c. Item amicè tracto, amicitiæ officiis proſequor. Od. ο, Χρὴ ξεῖνον παρέοντα φιλεῖν. Item amo, i. ſoleo. Herodot. in Vran. οἷα φιλέει γίνεσθαι ἐν πολέμῳ. In qua ſignific. φιλεῖ ſæpe imperſonaliter ponitur: vt apud Ariſtoph. in Nub. φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ' ἑτέρως τρέπεσθαι. Sic Thucyd. lib. 2. ὅπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν

¶ Item oſculor, ſuauior, baſio: vnde apud Theocr. Idyl. 2. εὐτῆμος μ' ἐγίλαξε θέλοντά μιν αἰδοῖ φιλῆσαι. Dicitur & φιλεῖν τῷ στόματι, apud Xen. pæd. 2.

Φιλέομαι, amor, diligor. Il. β. Et actiuè, idem quod φιλέω. Hom. hymn. in Muſas & Apoll.

Φίλημα, τὸ, oſculum, ſuauium, baſium. Luc. pro eo Doricè φίλαμα, apud Theocr.

Φίλησις, ἡ, amatio, dilectio. Ariſtot.

Φιλητὸς, amabilis, amore dignus. Item eiuſdem l. c. 2.

Φιλητικὸς, ad amandum propenſus: apud eun. Item libenter oſculans.

Φιλητὴς, οῦ, ὁ, amator. ¶ φιλήτης, fur: aut latro. Heſiod. in Erg.

*Φιλήτωρ, amator, φιλητής. Nonn.

Φιλητεύω, idem quod φιλέω, oſculor. Hom.

Φίλτρον, τὸ, amoris illecebra, quod ad amorem illicit. Exponitur & amatorium poculum, deſiderij poculum, Eurip. Plut. Sic dicitur & res quæuis amicitias ſeu alium amorem quàm Cupidineum conciliãs, apud Xenoph. Exponitur & amor: apud Herodian. & Greg. ¶ Item φίλτρον, cauitas quæ ſuperiori labro ineſt valliculæ ſimilis. Poll. lib. 2. ¶ Item caryota, ſeu paſtinacea agreſtis, teſte Euſtath. cuius radicem Venerem ſtimulare tradit Dioſ. l. 3. c. 59. vnde ſic dicta putatur.

Φιλτάτιον, diminut. à φίλτατος. Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀνδρόφιλος, virum amans, vel viro amicus.

Ἀντιφιλέω, redamo, viciſſim amo. Theocr.

Ἀντιφίλησις, redamatio, mutuus amor.

Ἀξιοφίλητος, dignus qui ametur. Xen.

Ἀρηΐφιλος, q. d. Marti charus vel cui charus eſt Mars: bellicoſus, bellator, epith. Menelai.

Ἄφιλος, ὁ καὶ ἡ, amicis carens. Plat. Item ab amicitia alienus, ſeu amicitiæ non conueniens. Ariſtot.

Ἀφιλία, ἡ, amicorum penuria, amicis deſtitui.

*Ἀφίλητος, qui amabilis non eſt, quem amare non poſſumus. Soph.

Ἀφιλίωτος, qui conciliari nequit, cum quo amicitia iniri non poteſt: ἀδιάλλακτος, Heſy.

Γαστρόφιλος, ventris amans, ventri deditus.

Γυναικοφίλης, ου, ὁ, mulierum amans, mulieroſus. Th.

*Δυσφιλὴς, inimicus, ingratus. Soph.

*Εὐφιλὴς, gratus, charus. προσφιλὴς, Æſchyl.

Θεόφιλος, dei amans, amicus Dei.

Θεοφιλία, ἡ, amor dei, amicitia & familiaritas cum deo. Areop.

Θεοφιλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui à Deo amatur, deo charus. Plat. Τὸ θεοφιλὲς, dicitur etiam quod fauore diuini numinis alicui contingit. Xen. Plut.

Καινόφιλος, qui non iiſdem amicis ſemper vtitur. Suid.

Καταφιλέω, oſculor. Xen. pæd. 7.

Λυκοφίλιος, vt λυκοφίλιοι διαλλαγαὶ, Menand. fœdera quæ lupina quadam amicitia ſunt inita, ità vt ſuſpecta ſint.

Λυκοφιλίως, ſuſpectè, cum occulta quadam ſimultate Euſt. ex Æl. Dion.

Λυκοφιλία, lupina amicitia & ſuſpecta. Plat.

Μισόφιλος, oſor amicorum.

Παιδόφιλος, vel παιδοφίλης, (quod eſt apud Poll.) puerorum amator, pædico.

Παιδοφιλέω, ſum puerorum amator: pædico ſum: vnde παιδοφιλεῖσθαι dicitur de puero qui amatur. apud Plat. comicum.

*Πάμφιλος, omnibus gratus. Ioſeph.

Πολύφιλος, cui multi ſunt amici. Ariſtot.

Πολυφιλία, amicorum copia. Plut.

*Προσφίλεια, amicitia, beneuolentia, Æſchyl.

Πολύφιλτρος, admodum amori deditus. Theocr.

Πονηρόφιλος, improborum amans, qui malorum conſuetudine & commercio gaudet. Ariſtot.

Προσφιλὴς, amicus, beneuolus. Thuc. & Xenop. Item gr-

matus,ſuauis,gratus.Theocr.

Περιφιλῶς,amicè, vt amicum decet.Xen.Item gratè.iucundè,ſuauiter.

*Συμφιλία, pro conſenſu mutuo, concordia: apud Laert.

*Συμφιλέω ſimul amore proſequor.Plut.

Τρίφίλητος.& Doricè τρίφιλατος, ter amatus, multum amatus,ſeu maximè amabilis.Theocr.

Ὑπερφιλέω, ſupra modum amo, amo ſupra quàm dici queat.Xen.pæd.& Hell.7.

*Ὑπέρφιλος,valde amicus,ſupra modum amicus.Plu.

Φανερόφιλος,qui palàm amat. Ariſtot.

Φιλόφιλος, amico aut amicis amicus : amator aut ſtudioſus amici ſeu amicorum.Ariſtot.

Φιλοφιλία,amicitia amici ſeu amicorum.Idem.

Χρηστόφιλος,qui bonis amicus eſt.

Χρηστοφιλία,amicitia quæ intercedit alicui cum bonis. Ariſtot.in rhet.

Χωροφιλέω, in loco aliquo lubens verſor. Et ſimpliciter,libens verſor.Antip.

ΦΙΛΥΚΗ,ης,ἡ, phylica:arbor ſemper virens.Theophr. hiſt.pl.l.1.c.14 & l.3.c.4.

ΦΙΛΥΡΑ,ας,ἡ,tilia:arbor de qua Theoph.hiſt pl.l.3. c.10.& Plin.l.16.c.14.

Φιλύρεος,tiliaceus:vt φιλύρεοι πίνακες,tabellæ tiliaceę, quibus pro chartis veteres vtebantur:Ælian.& Euſtath.

Φιλύρινος,idem cum φιλύρεος.Ariſtoph.

ΦΙΜΟΣ,οῦ, vel φιμὸς,ὁ,camus,fiſcella: vt apud Luc. καὶ σπαταν ποιοῦ φιμὸν αὐτοῖς περὶ τῆς Eccleſ.c.10 φιμὸς ὁ στόματι,exp.capiſtrum. ¶ Apud Etymol ponitur etiam pro obthuramento quo ſibi os obligant vrinatores ne aquam ſorbere cogantur. Item pro piſcatorio inſtrumento,pro reticulo ſeu ſagena,reticulata,fiſcellæ figura.¶ Eſt etiam aleatorum inſtrumentum. Æſchin. Exiſtimatur Latinè dici fritillus. ¶Quidam medici φιμὸν propriè ſignificare aiūt nexum ſummi oris peniarum & ſacculorum,quum toto ſuperiore eius ambitu in anguſtum collecto, funiculo religantur,idem quod φίμωσις.Dioſc.l.4. φιμοῖς ὥσ ἐν αἰδοίοις χαλᾷ.

Φιμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,cami ſeu fiſcellæ formam habens,vel cami vſum præſtans.Apud Nic. φιμώδεα μύρτα exp. myrti fructus adſtrictoria vi pollentes.

Φιμόω,ῶ,f.ώσω,camo obligo aut obſtringo,fiſcella capiſtro E. general.os obthuro:vt βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, Deut.cap.25 Exp. & ſimpl.obturo, coarcto,

1763 conſtringo Ariſtoph.

Φίμωσις,obligatio ſeu obſtrictio quæ fit camo. ¶Peculiariter φίμωσις, medicis dicitur colligatio ſeu coarctatio quæ callo quodam in ſede atque ano contingit. Gal. Item quum præputio ita arctè obligatur glans,vt cute ſua renudari nequeat.

Compoſita.

Ἀποφιμόω,idem quod φιμόω.

Εὔφιμος,obſtruendi,obthurandi vi pollens.

Παραφίμωσις,& περιφίμωσις,penis vitium,quum cutis ita curta eſt,vt glandē adducta contegere nequeat. Auth.de fin.med. Παραφίμωσις dicitur etiā quum quæcunque alia quæ naturales meatus occludūt, ita retrorſum deducta ſunt vt reduci nequeant. Pro iiſdem dicitur & περιπεφίμωσις.

ΦΙΝΤΙΣ,auriga.Pind.in Olymp.

ΦΛΑΖΩ, Gal. in Lexico Hippocr. dicit ſignificare ſtultè & inarticulatè loquor,fictitiūmq; eſſe vocabulum.Exp.etiam,ferueo,quæ ſignif.potiùs cōuenit verbo παφλάζω, quod ex hoc factum creditur.

Φλασμὸς,οῦ,ὁ,faſtus τῦφος.Heſych.

Παφλάζω,ferueo, æſtuo : propriè dictum de maris æſtu:putatur,& à ſono fictum.Il.ν. Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Metaphoricè apud Ariſtoph.μὴ παφλάζων καὶ κεκραγὼς,exp. tumultuans,vel æſtuans ira.Dicitur & de iis qui in loquendo offenſant ſeu labuntur & eadem repetunt , ſicut φλάζω, apud eundem.Hipp.

Πάφλασμα,τὸ,feruor,æſtuatio,æſtus. Item ſtrepitus quem æſtuans mare edit. Et metaph. παφλάσματα de verbis inſolentibus & claris.Ariſtoph.

Compoſita ex παφλάζω.

Ἐπιπαφλάζω,inferueo ſeu inferueſco,&q.d.inæſtuo vel ſuperferueo,ſuperæſtuo.Nonn.

Πομφολυγοπάφλασμα,τὸ,bulla cum ſtrepitu erumpens ſeu ebulliens. Ariſtoph.

Ὑπερπαφλάζω,ſupra modum ferueo.Luc.

ΦΛΑΩ,ῶ,contundo: vel mollio contundendo:contero. Ariſtoph.Exponitur etiam,frango,rumpo.Exponitur etiam,flaccidum reddo.¶Itē voro, comedo auidè. Ariſtoph.ibidem. Κἀγὼ πὰτ' ἤδη τῆς ἀδελφῆς πολλὴν ἔφλων:vbi ſchol.φλᾶν eſſe ſcribit propriè cum flatu & ſibilo comedere , qui mos eſt helluonum auidiú que edētium. Eſſe enim fictitium verbum. ¶In obſcœna etiam ſignif. vſurpatur: vnde Heſyc. ἔφλα exp. σινωμένη τὸ αἰδοῖον.

Φλαστὸς,οῦ,ὁ,talis vt contundi poſſit.Ariſtot.

Φλαδάω,idem cum φλάω,Heſych.

Compoſita.

Ἀναφλάω ῶ, obſcœnam ſignif. habet, de maſturbante dictum.Luc.

Ἀναφλασμὸς,οῦ,ὁ,maſturbatio.Suid.

Ἄφλαστον,οῦ,τὸ, ſumma puppi pars : παρὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως φλᾶσθαι,i.χλᾶσθαι vt tradit Euſt.Exp.etiam ἀκροστόλιον. Alij ἄφλαστα dici volunt κατ' ἀντίφρασιν, quoniam ſunt εὔθλαστα ſeu εὔθλαστα.Schol. Apollonij ἄφλαστον eſſe vult σανίδιον ἐπὶ τὴν πρύμναν, Latini apluſtre vocant.

ΦΛΕΓΩ,F.ξω,P.χα,vro,incendo,inflammo:vt φλέγειν φέγγος accendere lumen,apud Soph. ¶Item metaphor.illuſtro (more ignis illuſtrantis ea quæ ſplendida reddit)vt apud eundem.Soph.Item ango,animum concio. Heſyc.Interdum amore vro. Moſch. ¶Neutraliter etiam vſurpatur pro,ardeo : vt πυρὸς φλέγοντος.apud Soph.ibidem. Et ὅπλοις φλέγουσι, armis ardentibus.Plut.in Rom.

*Φλέγω, etiam pro vro amore.Sic dicitur amatus vel amata amantem.Moſch.

Φλέγομαι, vror,incendor, &c. Metaph.angor, tingor. Ariſtoph in Nub.

Φλέγμα,τὸ,inflammatio,ardor.item incendium,Il. φ.& apud Hippocr. Item humor albidus & frigi- 1764 dus:pituita:apud Gal.&cæt.med.ſic dicta per antiphraſin quaſi minimè vſta.

Φλεγματώδης,εος,ἡ,vt φλεγματώδες ἔκρηγμα.Heſyc. eſt eruptio flammæ.

Φλεγματικὸς , & φλεγματώδης, cui pituita ineſt, abundans pituita. Alex.Aphr.& Gal.

Φλεγμασία,ἡ, inflammatio,æſtus, ardor. Hippocr. Exp.etiam,febris,apud Ariſtot.

Φλεγματίας,ſeu φλεγματίης,ου,ὁ,pituitoſus.Hippocr.

Φλεγμαίνω,arduo,æſtuo,ſeu exæſtuo,efferueſco, vt φλεγμαίνοντα παρίσθμια, apud Dioſc.l.1. tonſillæ inflammationes. Metaph. apud Greg. φλεγμαίνων τῇ πικρίᾳ,crudelitate feruēs.Itē intumeſco.intumeo, tumeo:apud Ariſtot.vnde metaph. φλεγμαίνουσα πόλις luxu turgens ſeu tumēs:apud Plat.de rep.l.2.Sic γλῶττα φλεγμαίνουσα ὑπὸ ῥήματος χυδαίου, apud Syn. de inſomn.

inſomn. Item tumeo, i. ſuperbio, ferocio, Chryſoſt.

Φλεγμαίνησις, idem quod φλεγμασία, Ariſtot.

Φλεγμονὴ, ἡ, inflammatio, vel tumor cum inflammatione, apud Hippocr. & Galen. & ſpecialiter, tumor cum inflammatione, cui renixus accidit, pulſus & rubor: apud med. recent.

Φλεγμονώδης, εος, ὁ, & ἡ, inflammationem habens, cũ inflammatione coniunctus ea quæ de phlegmone dicitur.

Φλεγμῶν, exp. inflatus.

Φλέξις, εως, ἡ, incenſio, incendium, exuſtio. ¶ At φλέξις, ιδος, inter aues numerantur, Ariſtoph.

Φλεγυρὸς, ignitus, ardens. Ariſtopha. Exp. & ſplendidus Heſych. Item iniurioſus, ἀπὸ τῶν Φλεγυῶν, gente iniurioſa & impia: apud eundem.

Φλεγυὸς, ruber: qualis eſt flammæ color. Galen.

Φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma. Hom. Xeno. Plut. ¶ Eſt & floris nomen apud Plin. l. 21. c. 11.

Φλόγεος & φλογερὸς & φλογόεις, flammeus, item ardẽs, feruidus, ſplendidus, fulgidus, item rutilus, ruber: vt φλογέω καρπῷ, apud Theocr. idyll. 23. ſecundum legitur in Epigr. tertium apud Nonn.

Φλόγινος & φλογώδης, pro iiſdem: φλογίνη ῥομφαία apud Greg. & φλογώδης θερμασία, apud Eraſiſtr.

Φλόγινος, numeratur & inter colores pretioſos, apud Athen.

Φλογιὰ, ἡ, idem quod φλὸξ, flamma. Nic.

Φλογὶς, ίδος, ἡ, caro aſſa, Poll. & Athen. Φλογίδιον, ſignificare videtur paruum fruſtum carnis aſſæ. Heſych. Eidem φλογίδια ſunt αἱ καῤῥίδες δι' ἰλαῖς σκελα-ξ...

Φλογίζω, vſtulo: vnde φλογίσαι Heſych. eſt καῦσαι.

Φλογισμὸς, vſtulatio, pro quo per ſyncopen dicitur φλοισμὸς ſicut σολοιμὸς pro σολοισμὸς) quod exp. ardor, æſtus: vt ἡλίου φλοισμὸς, apud Phil. Exp. & flamma: vt πυρὸς φλοισμὸς, apud Euripid. in Supplic. Item fulgur: apud eundem Phil. Φλογιστὸς vſtulatus.

Φλογιάω, inflammor cum rubore. Gal.

Φλογόω, inflammo, incendo.

Φλόγωσις, inflammatio: & peculiariter ea quæ φλεγμονὴ dicitur. Thuc. & Gal.

Φλόγωμα, vſtulati panis quaſi puſtula. Heſych.

Φλόγιον, q. d. flammula. Dionyſ. Longin.

Φλεγέθω, idem quod φλέγω. Heſiod.

Compoſita, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφίφλοξ, ancipitis & dubiæ flammæ. Eurip. Exponi etiam poteſt, vtrinque flammam habens.

Ἀναφλέγω, rurſum incendo, rurſum comburo: vel idẽ quod φλέγω: vnde metaph. apud Plut. in Alcib. ὁ δὲ πᾶσι τοῖς ἔρωτα ἀναφλέξας αὐτῷ. & in paſſ. ἀναφλεχθῆναι, ita exardere, excandere. Plat. epiſt. 7.

*Ὑπαναφλέγω, ſimul inflammo. Ælian.

Ἀναφλεγμαίνω, rurſus ardeo: vel rurſus intumeſco: Item pro ſimplici φλεγμαίνω, Plut.

*Ἀνάφλεξις, incendium Plut.

*Ἀντιφλέγω, contra illuſtro. Pind.

Ἀποφλεγμαίνω, ardere, ſeu æſtuare deſino. Item tumere deſino, tumorem depono. Gal.

Ἀποφλεγματίζω, pituita purgo, pituitam elicio. Dioſc. l. 2.

Ἀποφλεγματισμὸς, purgatio vel repurgatio à pituita: vel, id quo vtimur ad eiiciendum pituitam & ab ea repurgandum. Idem lib. 5.

*Ἀποφλογόω, inflammo, & ἀποφλογοῦμαι, inflammor. φλογοῦμαι. Max. Thyr.

Ἐκφλέγω, exuro. Ariſtopha. Ἐκφλεγματοῦσθαι in phlegmata conuerti. Hippocr.

Ἐκφλογόω, inflammo, item flammam eiaculor.

Ἐμφλέγω, inflammo, vel comburo in.

Ἔμφλοξ, inflammatus, ignitus. Epigr.

*Ἐπιφλεγὴς, flammeus, incendens. Ariſtot.

Ἐπιφλέγω, incendo, inflammo, comburo. Il. 6.

Καταφλέγω, comburo: aut penitus: Suid.

Κατάφλεξις, combuſtio, exuſtio, conflagratio.

Συγκαταφλέγω, (dec.) vnà vel ſimul comburo. Luc.

Περιφλέγω, amburo, circumquaque vro.

Περιφλεγὴς, ambuſtus. Sapient. ca. 18. Περιφλεγῶς, ardenter, vehementi ardore. Plut.

Συμφλέγω, comburo: vel idem quod φλέγω. Eur.

*Συμφλογίζω, ſimul vro, ſuccendo, 2. Maccab. 6.

*Συμφλεγμαίνω, ſimul inflammor. Gall.

*Ὑποφλεγέθω, ſimul incendo, ſupuro, Nicand.

*Ὑποφλεγμαίνω, ſubæſtuo, ſubinflammatus ſum. Actuar.

Compoſita ſine præpoſ.

Ἀειφλεγὴς, έος, ὁ & ἡ, ſemper ardens.

Ἀφλέγμαντος, ὁ καὶ ἡ, inflammatione carens. Item inflammationem prohibens. Apoll.

Ἄφλεκτος, non vſtus. Item non coctus, non toſtus.

Ἀφλόγιστος, non vſtulatus. (Idem

Εὔφλεκτος, inflammatus ſeu vſtu facilis.

Ζαφλεγὴς, valdè ſeu vehementer ardens. Item ſummè ſplendens: ſummè vrgens. Il. φ.

Ἐπιζαφελῶς, exp. ardenter, vehementer, vt dicatur quaſi ἐπιζαφλεγῶς.

Ἡμιφλεγὴς, ſemiuſtus. Ἡμίφλεκτος idem.

Καλλίφλοξ, pulchra flãma ſeu ſplendido igne coruſcãs. καλλίφλογα πέλανον. libum quod in ſacrificiis accendebatur. Eurip. in Ione.

Λευκοφλεγματίας ὕδερος, qui totius corporis ſuperficiem alba pituita plenam in tumorem extollit.

Πάμφλεκτος, omnia comburens. Soph. & Athen.

Πυριφλεγὴς, & πυρίφλεκτος, igni ardens: vel igni aduſtus, igneo ardore flagrans Xen. Plut.

Πυρίφλεκτος, ardens, ita tamen vt ab igni conſumi nequeat. Suid.

Πυριφλεγέθων, idem quod πυριφλεγής. Eſt & nomen fluuij infernalis, apud Hom. & Luc.

ΦΛΕΨ, βὸς, ἡ, vena: Hom. Xen. Item metaph. φλέβες ὑδάτων, venæ aquarum, apud Euſt.

Φλεβικὸς, ad venas pertinens, qui venarum eſt.

Φλεβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, venoſus, venis abundans. Ariſtot.

Φλεβάζω, ſcaturio tanquam è vena. Etym. & Suid.

Βλεμεαίνω, quidam exp. αἱματοῦμαι καὶ θερμαίνομαι, à φλὲψ, deducentes: vt dicatur quaſi φλεβεαίνω. vide & βλέμμα, in Βλέπω.

Compoſita.

Ἄφλεβος, ὁ καὶ ἡ, venis carens.

Ἀφλεμὴς ἐος, ὁ καὶ ἡ, Euſt. νωθρὸς, ſegnis: quaſi ἄφλεβός τις ὢν vide & βλεμεαίνω, in βλέπω.

Ἐπίφλεβος, venæ applicatus.

Μεγαλόφλεβος, cui magnæ ſunt venæ.

ΦΛΕΩ, ῶ, nugor φλυαρῶ. Heſych. Euſt. Suid. Etym. ¶ Item plenus ſum ſeu refertus, item fructu abũdo, γέμω & εὐκαρπῶ. Heſych. & Etym. vnde φλεὺς dictus Bacchus apud Chios, vt tradit idem Etym. & φλέων Bacchi epith. apud Ælian.

Φλεδὼν, όνος, ἡ, nugæ Suid. & Ety. Φλέδων, ονος, ὁ, nugator, nugax. Suid. Scribitur tamen etiam φλεδὼν, de homine, apud Heſych. & Euſt.

Φλεδονεύω, nugor, garrio. Suid. & Etym.

Φλεδονεία, ἡ, nugacitas, ineptiæ: apud eoſdem.

Φλεδονέω, ῶ, idem quod φλεδονεύω. Heſych.

Φλεδονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nugax, nugo. Hipp. & Gal.

Φληδιάω, ῶ, nugor, ληρῶ, Heſych.

Φλήναφος, ου, ὁ, nugæ: Etym. & Suid. Interdum, & nugator, nugax, ſtultiloquus. Syn.

Φληναφία, nugæ φλυαρία, Suid.

Φληναφώδης, nugator. Gal. apud Hippocr.

Φληναφάω, ῶ, nugor, ſtultè loquor. Ariſtoph. Legitur & φληναφάω, apud Heſych.

Φλιωύω ſeu φλιώω,idem Gal.apud Hippocr.
Φλύω,& φλύζω,idem cum φλύω,nugor.Suid & Nic. ¶Itē ferueo,bullio,ebullio,feruendo ſeu bulliendo ſtrido.Heſych.& Euſt. Apud Hippo.φλυζέτω Galenus exp βλυζέτω ; & φλύεται apud eundem ὑγραίνεται. Exp.&,amburo.

Deriuata ex φλύω,nugor.

Φλύος nugæ:Archiloch.apud Euſt.
Φλύαρος; nugæ , ineptiæ,item res vanæ & futiles:Ariſtoph.& Plut.Item nugator,nugax,ſtultiloquus: in
1775 Axiocho.Dicitur & φλύαρος λόγος apud Plut.
Φλυαρία,ἡ,idem quod φλέδων & φλυαρία. Plat.Dicitur & de rebus futilibus.Luc.
Φλυαρέω,ῶ,nugor,ineptè garrio,ineptio, blatero. Ariſtop.Interdum cum accuſ vt apud Pla.ἐὰν τοιαῦτα φλυαρῇς ſi talia nugeris,ſi tales nugas effutias.
Φλυαρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ nugatorius,nugax.
Φλύαξ ακος ὁ,iocoſus,iocator. γελωτοποιὸς,Heſych.Interdum pro ſcurra poni putatur.Exp.& ebrioſus,vino lentus.Heſych.
Φλιάσσω,idem quod φλύω,& φλύζω,nugor.Et pro eo dem φλυάσσω,apud Heſych.

Compoſita.

*Επιφλυαρίζω, nugas eſſe dico,exiſtimo ineptias eſſe. Plut.
Επιφλύω,nugor,deblatero.Apollon.
Καταφλυαρέω,ῶ,vt καταφλυαρῶ σου, aduerſus te deblatero.Lu rt μή τι σου καταφλυαρήσω;
Περιφλύω,paſſim & vbique nugor:ex eodem.

¶ *Deriuata ex φλύω ferueo.*

Φλύσις, eruptio in cute ex ſuperfluitate humoris qui eſt in corpore.Hippocr.
Φλισσώ,ſ.ξω,eructo.Heſych.
Φλύκταινα,ἡ,tumor ſeu tuberculum in cute ex aduſtione:papula,vel puſtula.Thuc.& Poll.Pro eodem dicitur & φλυκτίς,apud Euſt.
Φλυκταινώδης,εος ὁ καὶ ἡ,(q. d. puſtularis)cui puſtulæ inſunt,vel puſtularum ſpeciem gerens.
Φλυκταινόομαι,οῦμαι,in puſtulas erumpo Dioſc.
Φλυκταίνωσις,ἡ,puſtularum eruptio.
Φλυκτιδώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,idem quod φλυκταινώδης, ſchol. Theocr.
Φλυζάκιον,idem quod φλύκταινα.Hippocr.
Φλυδάω,ῶ , humeſco,madeo:item,flacceſco Hippocr.
Φλυδαρὸς,ὰ,ὸν,humidus,vuidus,item flaccidus.

Compoſita.

Αναφλύω,idem quod φλύω ferueo,&c. Il.φ.Αναφλύζω. idem.
Αφλυκταίνωτος,ου,ὁ καὶ ἡ, ex quo puſtulæ non eruperunt ſeu non erumpunt.Dioſc.
Εκφλύζω,idem quod φλύζω. Εκφλύσσω, vnde ἐκφλύζει apud Apoll.Arg.l. 1.exp.εἰπεῖν.
Οἰνόφλυξ,υγος,ὁ καὶ ἡ qui vino bullit,qui vinum eructat vinoſus,ebrioſus.Xen.& Poll.
Οἰνοφλυγία,vinolentia,ebrietas.Ariſtot.
Οἰνοφλυγέω,ῶ,vinoſus ſum,inebrior.Deut.21.
Οἰνόφλυκτος,temulentus,ebrius,Baſil.
Ολοφλυκτὶς,idem quod φλυκτὶς.puſtula.Gal.apud Hippocr.Pro eodem dicitur & ὀλοφλυδὼν,apud Theoc. Idyll.9.Inde & adiect.ὀλοφλυγώδης,puſtuloſus, apud Nic.in Ther.
Περιφλύω,exp.amburo.Ariſtop.in Nub.
Υπερφλύζω, efferueſco,inundo.

ΦΛΙΑ,ας,ἡ , portæ antepagmentum,antæ.Aliis eſt & veſtibulum limenque : vt etiam exponitur apud Theocr.idyll.24.Καὶ κύσε τὰν φλιάν.in plur.φλιαὶ,valuarū poſtes:apud Ioſeph. de Samſone.Apud Hipp. φλιαὶ,vt exponit Galenus in Gloſſ.)ſunt ligna directa & ex aduerſo depacta.Idem alibi vocat fulcimenta, quæ ſucculas vtrinque diſpeſcunt.Sunt etiam ſcala rum firmamēta quæ gradus tranſuerſarios per quos aſcenditur vtrinque compingunt.

ΦΛΙΔΑΩ,ῶ,putreſco,putrefio,σήπομαι. Heſych. ¶Item rumpor,laceror,lanior.Plut.& Nic. ¶Item rugas contraho:apud Nicand.
Φλιδόνες,rugæ veſtium & ſinus.Heſych.
Φλιδάνω,idem exp.διαπίπτω,διαρρέω.
Περιφλιδάω,(comp.)rugas contraho.Nicand.

ΦΛΟΙΟΣ,οῦ,ὁ,cortex.Hom.Gal.
Pro eodem dicitur etiam φλόος,& per contract. φλοῦς vnde accuſ.φλοῦν apud Dioſc. lib 5. cap.164. in Hippiatr.Metaph.dicitur de pelle : apud Nic.in 1767
Ther.Ponitur & φλόα pro φλοῦς apud eundem , pro cute.
Φλοιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, çortici ſimilis.Ariſtot. Metaphoricè τὸ φλοιῶδες dicitur vanum, futile:vel quod parui momenti eſt. Exponitur & , ἀλαζονικὸν apud Plutarch.
Φλοίζω,decortico,corticem detraho:vnde partici. paſ.
Φλοισθεὶς,decorticatus.Theophr.
Φλοισμὸς,οῦ,ὁ,decorticatio,apud eund.
Φλοιστικὸς,q.d. decorticatorius. Plat. *Quidam horum thema ſtatuunt φλοίω.*
Φλοιάριον,ου,τὸ,paruus cortex.

Compoſita.

Αλίφλοιος,ου,ὁ,q.d.maricortex,aut ſalicortex:ſpecies roboris ſeu quercus.Theophr.
Αποφλοιόω,ῶ,decortico.Et metaph.exuo.Epigr.
Αὐτόφλοιος,ipſum corticem adhuc habens.Theocr.
Αφλοιος,ὁ καὶ ἡ,cortice carens.Theophr.
Δασύφλοιος,denſum vel hirſutum & aſperum habens corticem,epith.caſtaneæ,apud Nic.
Εμφλοιος,corticem habens.Theophr.
Ευθύφλοιος,exp.recticortex:ſpecies roboris.Idem.
*Κακόφλοιος,malum corticem habens.Nicand.
Λειόφλοιος,læuam corticem habens.Baſil.
Λεπτόφλοιος,tenuem corticem habens.Theophr.
Μαλακόφλοιος,mollem corticem habens.
Ομόφλοιος,ſimilem corticem habens vel eundem.
Παχύφλοιος, qui craſſo eſt cortice.
Περίφλοιος,delibratus,decorticatus.
Περιφλοίζω,circumquaq; decortico ſeu in circuitu. Dioſ & Theocr.
Περιφλοισμὸς,corticis in orbem detractio.
Ρηξίφλοιος,corticem habens diſruptum ſeu rimoſum. Baſil.
Ριζόφλοιος,cui cortex radicis ſpeciem gerit.Theophr.
Ρυσσόφλοιος,cortices rugoſos habens.Epigr.
Τανύφλοιος,corticem habens longè protentum,i. longum:vt τανύφλοιος ἐρινεὸς,apud Theocr.
Τραχύφλοιος,qui aſpero & ſcabro cortice eſt.Theoph.

ΦΛΟΙΣΒΟΣ,ου,ὁ,ſonitus quem aqua edit,præſertim quum fluctus excitantur : murmur, tumultus:vt φλοῖσβος θαλάσσης,murmur ponti Etym.
Πολυφλοίσβος,(com.) multo ſtrepitu reſonans,aut turbulentus:epith.maris,apud poetas.

ΦΛΟΜΟΣ,ου,ὁ, verbaſcum : herba qua pro elychniis vtuntur.Eadem dicitur & πλόμος:apud Ariſtot. Apud Suid.φλῶμος,& φλόνος,θρυαλλίς.
Φλόμις,ιδος,ἡ, verbaſculum. At φλονῖτις, herba quæ & ὄνωνις.Dioſc.l.3.cap.147.Φλονίδες autem ſquamæ,Heſych.

ΦΟΙΒΟΣ,ου,ὁ.purus,impollutus,caſtus. Heſych.& Etym Item ſplendidus,lucidus.Heſych. Sic ſol dicitur φοῖβος. ¶ Exponitur etiam,vaticinus, vaticinandi peritus,eſtque Apollinis epithetum: vt Il.

ἀ, κλυε φοῖβος Ἀπόλλων.

Φοίβειος & φοιβήιος, ου, ὁ καὶ ἡ, phœbeus, phœbeius. Euripi. Fœm. gen Φοιβηΐς, ίδος, ἡ, phœbea. Eurip.

Φοιβητεύω, oracula edo: propriè, Phœbi ſpiritu inſtinctus: ſeu Phœbi numine afflatus. Heſy.

Φοιβήτρια, ἡ, q. d. editrix oraculorum Expo. & purgatrix, apud eundem.

Φοιβὰς, άδος, ἡ, Phœbas: quæ fatidica eſt ſeu vaticinatrix, vtpote Phœbi numine afflata. Eurip.

Φοιβάζω, vaticinor Phœbi numine afflata aut afflatus.
1768 Itē vaticinans dico. Lycop. Item purgo, abluo. apud Callim.

Φοιβαστικὸς, vaticinandi vi præditus. D. Long. Et fœm. Φοιβαστική, vates deo plena. Plut.

Φοιβάζω, vaticinor. Item purgo, purifico. Item orno & ſplendidum reddo. Heſyc.

Φοιβάω, ῶ, luſtro, purgo, ſplendidum reddo. Apoll.

Compoſita ex φοιβάζω.

Ἀναφοιβάζω, repurgo, ἀνακαθαίρω. Heſy.

Ἀποφοιβάζω, expurgo, ἀποκαθαίρω.

Διαφοιβάζω, vaticinor. Soph.

Περιφοιβάζω, purifico. Nonn.

ΦΟΙΝΙΞ, ικος, ὁ, interdum ſubſtantiuum eſt, interdum adiectiuum. ¶ Quum ſubſtantiuè accipitur interdum de palma arbore dicitur: vt Odyſſ. ζ. Interdum ſic appellatur huius arboris ramus, teſte Poll. Sæpe eius fructus hoc nomine intelligitur: palmula: vt apud Herod. Cuius fructum in palma adhuc florente pendentis inuolucrum φοίνικος ἐλάτην vocat Dioſc. l. 1. c. 151. ¶ Herba etiam quædam φοῖνιξ dicitur ſpicam ferens folio ſimilem ad palmulæ maturæ colorem accedentem: de qua Dioſc. lib. 4. c. 43. ¶ Eſt & φοῖνιξ auis quædam: quæ itidem à palmæ cuiuſdam natura nomen accepiſſe putatur: de qua Plin. l. 13. c. 4. & Oppian. in Ixeut. ¶ Interdum φοῖνιξ dicitur color ruber: ſeu phœniceus color, qualis eſt palmulæ. Quidam expon. ſanguineus: ad etymon alludentes, quo Euſt. φοῖνιξ à φόνος dici ſcribit, ſignificante αἷμα vtitur Hom. in hac ſignific Iliad. δ. & Eurip. in Phœn. ¶ Item φοῖνιξ, inſtrumentum quoddam muſicum à Phœnicibus inuentum: de quo Athen. lib. 14. ¶ Dicitur ſic & collyrium quoddam τραχωματικὸν, de quo Gal. & Aet. ¶ Φοῖνιξ adiectiuum exp. ruber, ad rubrum colorem accedens: item rutilus: vt apud Apoll. Arg. 2. φοίνικι λόφῳ ἐπιλάμπετο πήληξ, rubra criſta.

¶ Deriuata à φοῖνιξ palma.

Φοινικίτης, ου, ὁ, palmeus, vt φοινικίτης οἶνος, vinum ex palmulis confectum. Dioſc.

Φοινίκινος, ſ. οἶνος, idem cum φοινικίτης. Athen. l. 1. & 14.

Φοινικίνη νόσος, apud Hippoc. dicitur elephantiaſis, forſan à colore palmæ fructus vt exiſtimari poſſe dicit Gal. in lex. Hippocr.

Φοινίκειος, & Ionicè φοινικήϊος, Herodot.

Φοινικῶν ῶνος, ὁ, palmetum.

Φοινίκεος & per contrac. φοινικοῦς, phœniceus, puniceus. Ariſtot. Xen. & alii.

Φοινικίζω, ad puniceum colorem vergo.

Φοινικόεις, εντος, ὁ, idem quod φοινικοῦς, Hom.

Φοινικὶς, ίδος, ἡ, veſtis phœnicei coloris ſeu punicei, puniceus amictus. Exp. etiam, purpurea veſtis, purpureus amictus, ob coloris affinitatem. Xen. Item pro pāno puniceo, apud Ariſtop. Item φοινικίδες pro tapetibus puniceis ſeu purpureis, apud Æſchin.

Φοινίσσω, f. ξω, punico colore inficio.

Φοινήεις, εντος, ὁ, idem quod φοινικόεις. Il. μ.

*Φοινικίδιον, diminutiuum à φοῖνιξ. Laertius.

*Φοινώδης, purpureus, ruber, φοινικὸς, Nicand.

*Φοινικίας, venti cuiuſdā nomē à Phœnicia vnde flat.

*Φοινικινὸς, puniceus, palmaris. Strab.

Compoſita.

*Ἐπιφοινίσσω, purpuraſco. Plut.

Ἐπιφοινικίζω, in ſuperficiem ad colorem purpureum ſeu puniceum vergo. Ariſtot.

Σπαθοφοίνικον, apud Nic. Myrepſ. exp. ſpatha palmæ, i. fructus palmæ adhuc florentis inuolucrum.

Ὑποφοινικίζω, q. d. ſuppunico: ſuppurpuraſco.

Ὑποφοινίσσω, idem. Dioſc.

¶ Pertinentia ad Φοῖνιξ ſignificans ruborem aut colorem ſanguineum.

Φοινικόεις, rubefactus. Heſiod.

Φοινίσσω, rubefacio, ſanguine inficio, cruento. Lib. Et in paſſ. Bion. in epitaph. Adon. de Venere, Στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο, pectora rubefiebant. Apud Eur. in Iph. Aul. αἵματι φοινίσσω, exp. rubore ſuffundo.

Φοινιγμὸς, οῦ, ὁ, q. d. rubefacio. Peculiariter apud medicos ſic dicitur ruboris per medicamenta excitatio in aliqua parte: vt apud Ægin. l. 3.

Φοίνιξις, idem quod φοινιγμὸς rubefactio.

Ἐκφοινίσσω, rubefacio, cruento. Eur. in Phœ.

ΦΟΙΤΑΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, ito, ventito. Interdum peculiariter dicitur de diſcipulis ad præceptorem aut ad ſcholam diſcendi cauſa ventitantibus. Ariſtoph. Dicitur etiam φοιτᾶν εἰς διδασκάλου, apud Xen. & φοιτᾶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα, apud Plut. ¶ Item ſimpliciter, ventito ad aliquē, eo venio, accedo. Plat. Et de rebus inanimis: vt apud Thuc. ἐφοίτων ἀγγελίαι crebri nuntij afferebantur. Apud Herodot. l. 1. φοιτᾶν εἰς ὁμιλίην ἀνδρῶν, exp. cum viris coire. Sic & apud Plu. in Per. τῷ Περικλεῖ γυναῖκας εἰς τὸ αὐτὸ φοιτώσας ὑποδέχεται, cum Pericle coeuntes. ¶ Item inſanio, furo: vt refert Euſtath. ex veteribus. Apud Soph. in Aiace, φοιτάδι τ' ἀνδρα μανιάσι νόσοις. 1769

Φοίτησις, εως, ἡ, itario, ventitatio. Xen. Hellen. 1.

Φοιτητὴς, οῦ, ὁ, q. d. itator, ventitator, peculiariter de eo qui ad præceptorem ventitat: diſcipulus.

*Φοιτητὴρ, idem quod φοιτητὴς. Coluth.

Φοίτης, ου, ὁ, præco παρὰ τὸ φοιτᾶν πανταχοῦ. Heſyc.

Φοῖτος, ου, ὁ, inſania, rabies. Euſt. & ſchol. Soph.

Φοιτὰς, άδος, ἡ, inſana, furioſa. Item vaga: Epigr. lib 5. Φοιτάδος ἐμπορίης. Item meretrix.

Φοιταλέος, ου, ὁ, & ἡ, inſanus, furioſus. Eurip. Dicitur & φοιταλέη, apud Apoll. l. 4.

*Φοιταλιεὺς, furioſus, inſanus. Bacchi epith. apud Oppian.

Φοιτίζω, idem quod φοιτάω, Hom. hymn. in Bacch.

Compſita.

Ἀεροφοίτης, ου, ὁ, aerem frequentans, ad aerem ventitans.

Ἀναφοιτάω, ῶ, redeo, rurſum eo, repeto. Herodot.

Ἀνάφοιτος, ὁ καὶ ἡ, ad ſuprema vadens. Phil.

Ἀποφοιτάω, abeo, abſcedo, non frequento. Philoſtr. ἀπεφοίτα τῆς ἐκκλησίας. ¶ Item morior.

Ἀποφοίτησις, abitus, abitio, diſceſſus. Heſych.

Προαποφοιτάω, (decomp.) præmorior: vnde προαποπεφοίτηκε, præmortuus eſt. apud Plut.

*Ἀφοίτητος, qui frequentari non poteſt, inacceſſibilis.

Διαφοιτάω, diuagor, peruagor, ſeu peruado, i. percrebreſco. Herodian. l. 7 ὡς δὲ διεφοίτησε ταῦτα.

Εἰναλίφοιτος, mariuagus, in mari vagans.

Εἰσφοιτάω, ſiue ἐσφοιτάω, intro, ſæpe ingredior. Eur.

Ἐκφοιτάω, exeo, egredior, prodeo, excedo. Laert.

Ἐκφοίτησις, egreſſio.

Ἀνεκφοίτητος, (decomp.) non prodiens.

Ἐπιφοιτάω, venio ad, accedo ad, cum dat. apud Plut. & Herodian. Item ventito ad aliquem audiendi cauſa. Item viſo. Plut. in Dion. Item peruado, perago, apud Thucydid. Item in mentem venio, apud Damaſc. Item conſuetudinem ſtupri habeo apud Herodian.

Ἐπιφοίτησις,acceſſus,aduentus.Areopag. Item ipſa actio ſuperueniendi.
Ἠερόφοιτος,per aerem itans,aerem frequentans.Phocy.
Ἠεροφοῖτις,quæ per infernas tenebras ambulat,& vagatur Il.β.& τ.
Ἡμερόφοιτος,interdiu oberrans.Baſil.
Ἠνεμόφοιτος,per aera vadens,aerius.
Καταφοιτάω,adueniens ex aliquo loco deſcendo.Her.
*Μεταφοιτάω,tranſeo,transferor.Strabo.
*Νεόφοιτος,ὁ καὶ ἡ,recenter prodiens,vel recenter inſaniens.Tryph.
Νυκτίφοιτ᾽ ὀνείρατα,nocturna ſomnia.Æſchyl.
*Νυκτίφοιτος,noctu ventilans.Æſchyl.
Ὁμόφοιτος,qui ſimul it,comes.Nonn.
Ὀρειφοίτης,montiuagus , qui montes pererrat, & in iis verſatur.Suid. Pro eodem dicitur & ὀρεσιφοίτης,Et ὀρεοφοιτάς,in Epigr.
Ὀρθροφοίτης,qui matutinus aduenit.Suid.
Οὐρανοφοιτάω,per cælum gradior,in cælo verſor.Heſ.
Οὐρανοφοίτης,qui per cælum graditur.Suid.
Περιφοιτάω,circumeo,circumambulo.
Περίφοιτος,qui circumit,qui circumuagatur. Nonn.
*Προσφοιτάω,accedo,aduenio.Plut.
Συμφοιτάω,vnà ventito.Peculiariter dicitur de iis qui vnà ventitant ad ſcholam,ideóque exp.ſum condiſcipulus.Poll.
Συμφοιτητὴς,condiſcipulus.Phal.
Ὑψιφοίτης,altigradus:alta percurrens.Exp.&,qui animo eſt elato & ſuperbo.Suid.

1770 ΦΟΛΙΣ,ίδος,ἡ,ſquama *qualis eſt ſerpentis*, Oppian.& Ariſtot.Dicitur & φολὶς τοῦ χαλκοῦ, ſquama æris,apud Hippocr.¶ Exponitur & ποίκιλμα, apud Apoll.¶ Sic etiam dicuntur paruæ pennæ ſeu plumæ,quoniam ſquamis ſunt ſimiles.Etym.
¶ At φόλλις,εως,ὁ,dicitur obolus,teſte Suid.
Φολλικες,dictæ fuerũt aſpritudines quædam cutis,quales ſunt ſcabioſorum.
Φολικώδης,exp.ἐφηλώδης,λεπιδώδης.Erot.
Φολιδωτὸς,οῦ,ὁ,ſquameus,ſquamatus.Ariſtot.

ΦΟΞΙΝΟΣ,piſcis quidam.Ariſtot.an.l.6.

ΦΟΞΟΣ,οῦ,ὁ, cuius caput eſt acutum & veluti turbinatum.Il.β,de Therſite,Φοξὸς ἔην κεφαλήν.
Φοξότης,ητος,ἡ,eſſe φοξὸν,πάθος τοῦ φοξοῦ,Euſt.Il.β.

ΦΟΡΜΙΓΞ,ιγγος,ἡ,cithara.Il.σ, Τοῖσιν δ᾽ ἐν μέσσοισι παῖς φόρμιγγι λιγείῃ ἱμερόεν κιθάριζε.
Φορμίζω cytharam pulſo,cithara ludo.Od.α.
Φορμικτὴς,ſeu φορμιγκτὴς,citharœdus.Epigr.
Compoſita.
Ἀναξιφόρμιγξ ὁ καὶ ἡ, dominans citharæ,poteſtatem habens in citharam.Pind.
*Ἀφόρμικτος,qui caret cithara.Æſchyl.
Δυσφόρμιγξ,infelicem habens citharam.Apud Eurip.in Iph.Taur.δυσφόρμιγγα ἄταν,exp.luctuoſam calamitatem:quaſi quæ lamentabili & inſuaui citharæ ſono ſit commemoranda.
Εὐφόρμιγξ,ſeu εὐφόρμιγξ,pulchram citharam habens. Et ſubſtantiuè,pulchra cythara.Epigr.
*Ποικιλοφόρμιγξ,Pind.
*Φιλοφόρμιγξ , amans cytharam , citharæ cupidus. Æſch.

ΦΟΡΜΟΣ,οῦ,ὁ,ſporta,corbis,calathus:nexus vitilium:ſeu plegma ex iunco , ſparto,& id genus aliis Heſiod.Interdum ſic dicitur teges,ſeu ſtorea.Ariſt. ¶Pollux tradit eſſe τὸ ἀγγεῖον τῶν αἰθέρων, quod dictum ſit & λῶπος ¶Dicitur eſſe & menſura quædam frumenti:apud Lyſ.
Φορμηδὸν,in modum ſportæ,ſeu corbis vel,in modũ tegeris,ſeu ſtoreæ.Thuc.l.2.
Φορμίον,(ſeu φόρμιον)τὸ,item φορμίσκος,& φορμίσκιον,item φορμὶς,ίδος,ἡ,ſportula vel corbula. Item tegeticula, parua ſtorea : priora duo apud Etym.& Heſych.poſtremum apud Ariſtoph.& Ariſtot.

ΦΟΡΤΟΣ,ου,ὁ,onus:quaſi φέρτος,παρὰ τὸ φέρειν. Propriè de nauis onere dici traditur:vnde & Heſiod.in Erg. iubet νῆα ὀλίγην αἰνεῖν,μεγάλῃ δ᾽ ἐνὶ φόρτια θέσθαι.Sic apud Plut.in Lyc. φόρτος ἐμπορικός.Dicitur tamen de quouis onere,& metaphoricè de re moleſta & odioſa.Ariſtoph.
Φόρταξ,ακος,ὁ,baiulus.Poll.
Φορτίον,τὸ, onus,ſarcina:propriè,quæ naui imponitur. Heſiod.Interdum τὰ φορτία,exp.merces.Ariſtop.Metaphoricè apud Demoſth. μεῖζον φορτίον ἢ καθ᾽ αὑτὸν αἰρόμενον.
Φορτικὸς,onerarius: vt φορτικὸν πλοῖον.Thuc. Item metaph.grauis,odioſus,moleſtus,tædioſus. Ariſtot.& Plut.Exp.etiam,ineptus,inſulſus:vt κωμῳδία φορτική, apud Ariſtoph.Item faſtuoſus,arrogans, inſolens. Demoſth.
Φορτικῶς,odioſè,moleſtè,ineptè.Item arroganter,inſolenter,Plut.& Syneſ.
Φορτικότης,q.d.odioſitas,item arrogantia.Ariſtot.φορτικεύομαι,idem quod σκολοφορέω.
Φορτὶς ναῦς,oneraria nauis.Od.ι.
Φορτίζω,onero.Lucæ 11. φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα.Apud Heſio.μείονα φορτίζεσθαι,exp.minora vehere in onera ſarcinam collecta.
Compoſita.
Ἀναφορτίζω,onus in humeros tollo, vt aſportem. Ἀναφορτίζεσθαι, dicitur onus quod in humeros tollitur 1772 aſportandum:vnde ἀναπεφορτίσθαι, is dicitur metaph. qui proditus ac tanquam venditus,venit in poteſtatem emptoris,éſtque ab eo aſportatus velut mercium onus.Soph in Antig.
Ἀντιφορτίζομαι,q.d.viciſſim onus aſporto: mercium, i. ex pretio rerum venditarum alias merces emo , & mecum in patriam reporto.Dem.
Ἀποφορτίζομαι,onus abiicio,onus excutio : exonero. Heſych.Item excutio veluti onus.Syneſ.
Αὐτόφορτος ναῦς,nauis cum ipſo onere.Plut.
Βαρύφορτος,oneroſus,vel valde oneroſus.
Ἐκφορτίζομαι,idem cum ἀποφορτίζομαι.
*Ἔμφορτος,oneratus,onuſtus.Oppian.
Ἐπιφορτίζω,onero.Ioſeph.. Ἐπιφορτίζομαι, idem. Greg. Et metaph.moleſtiam exhibeo.ſchol.Ariſtoph. Itẽ in humeros tollo,geſto.
*Εὔφορτος,qui facilè ferri poteſt,agilis,leuis. Oppian.
Καταφορτικὸς,oneroſus,vehemens.Heſych.
*Καταφορτίζω,amicio,deprauo.Hipparch.
Μυριόφορτος,cuius onus eſt infinitum.In Epigr. μυριόφορτος ναῦς exp.nauis oneraria:q.d.infinita vehens onera.
Παραφορτίζομαι,de onere aliquid ſubduco.Poll.Exp.& præter onus impono,oneri onus addo.
Πολύφορτος,cui multum oneris eſt,qui multo premitur onere ſeu pondere.Theocr.

ΦΟΡΥΩ,& φορύσσω, pinſo,ſubigo. Item miſceo,turbo,farinam ſubigentis more cõfundo.Item fœdo, polluo.Od. σ,φορύξας αἵματι πολλῷ.
Φορύσσομαι,miſceor, turbor,polluor.Od χ.
Φορυτὸς,quiſquiliæ ex variis rebus commixtis. Et pro quiſquiliis aridis, apud Athen.& Ariſt.Exp.& congeſtitia & confuſa materia,congeries,colluuies. Itẽ funis ex congeſtis & ſtramentis & vitilibus ad πλέγματα.Ariſtoph.
Compoſita.
Αἱμοφόρυκτος,ὁ καὶ ἡ,ſanguine inquinatus.Od. υ.
Ἀναφορύσσω , ſubigo in modum farinæ.Item commiſceo.

ſteo.Hippocr.3 ωσμκ.l.1.& 2.

ΦΡΑΖΩ,(F.σω,P.κα, aor.2.ἐφράδον.præt.med.πέφραδα)dico,memoro,commemoro,expono.Od.λ,ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ' ὃν φράσε Κίρκη. Sic & Dem.Exponitur etiam,iubeo:vt Thuc.l.6.ὁ δὲ τοῖς ὁπλιταῖς φράσας ὅπλα ὑποτιθέναι. Sic apud Plut.μακρὰ χαίρειν φράσας τοῖς ἐν βουλῇ νεανίσκοις,valere iubens. Item indico,nuntio. Lyſ.

Φράζομαι,dicor:vnde particip.πεφραδμένος,pro πεφρασμένος,dictus. Item animo verſo, conſilium ineo. item delibero,ſtatuo:ſeu perpendo, cogito. Item animaduerto,deprehendo.Od.ν,φράζεσθαι μνηστῆρσιν ὄλεθρον, conſilium agitare de internecione procorum. Il.ψ,Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσαθ' ἵππους animaduertit.

Φράσμων,ſeu φράδμων, conſultus,circumſpectus, ſolers,interdum & peritus.Il.π.

Φραδμοσύνη, conſilium,prudentia. Item ſcientia, peritia.Heſiod.in Erg.

Φράσις,εως,ἡ,eloquutio,phraſis. Item genus loquendi:apud Euſt.

Φραστήρ,ῆρος,ὁ, eloquutor, indicator, explicator. Xen.pæd.5.&.Plut.Item φραστῆρες, dentes ſeptennij in pueris.ſchol.Ariſtoph.

Φραστικὸς,vi eloquendi valens.Laert.

Φραστὺς,idem quod φράσις. Item conſideratio,conſilium.Heſyc.

Φραδὴ,ἡ,prudentia:apud eundem. Φραδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, conſultus,prudens Il.ω.

Φραδέως,prudenter.Item diſertè,apertè.Heſych.

Φραδάζω,dico.Heſyc.Φραδάω,interpretor, enuntio. Idem.

Πιφράσκω, idem quod φράζω:ex cuius præt. med.formatum eſt ſicut πίπληγα ex πίπληγα, teſte Euſt.Il.π, Καί τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ.

Compoſita,ac primùm cum præpoſitione.

1772 Ἀντιφράζω,per contrarium loquor,contraria appellatione nomino.

Ἀντίφρασις,figura Gramm.qua bellum dicitur quòd minimè ſit bellum &c.

Ἀποφρὰς,άδος,ἡ, vnde ἀποφράδες ἡμέραι, nefaſti dies: quaſi μὴ οἷαί τε οὖσαι φράζεσθαι.Luc.& Pl. ¶Item ἀποφράδες πύλαι, portæ nefaſtæ, vel ſceleratæ, per quas capitis ſupplicio afficiendi & piacula educuntur. Plut. ¶Item ἀποφρὰς ἄνθρωπος,ſceleratus homo & nefandus,apud Syneſ.

*Διαφράζω,indico.Oppian.

Ἐκφράζω,eloquor,enarro,ediſſero.

Ἔκφρασις,enarratio, deſcriptio quaſi ob oculos ponens id quod narratur.Aphthon.

Ἐκφραστικὸς,eloquendi facultate præditus.Τὸ ἐκφραστικὸν,vis exprimendi conceptus mentis.Laert.

Ἀνέκφραστος,(Decomp.)qui eloquendo exprimi non poteſt ſeu deſcribi.Greg.

Ἐπιφράζω, indico: vt ἐπέφραδε τιμὰς, indixit honores, apud Heſiod.quidam enim hinc deducunt.Expon. etiam admoneo,ſuggero.

Ἐπιφράζομαι,excogito,comminiſcor.Od.ο.

Ἐπιφραδέως,conſultè,prudenter.Apoll.

Ἀνεπίφραστος, (Decomp.) qui excogitari non poteſt, quem comminiſci non licet.Simonid.

Καταφράζομαι,perpendo,animaduerto Heſiod.

Μεταφράζω, in aliud orationis genus ſeu in aliam formam muto. Phil. Item in aliam linguam transfero,interpretor.Plut.

Μεταφράζομαι,poſtea conſidero.Il.α.

Μετάφρασις, mutatio in aliud orationis genus ſiue in aliam formam.Plut.Item interpretatio.

Μεταφραστὴς,qui metaphraſi vtitur, interpres. Μεταφραστικὸς,qui habet metaphraſin.

Παραφράζω,q.d.loquor iuxta: i.loquor iuxta ea quæ alius dixit & velut orationis eius veſtigiis inſiſtendo,eodem ſermone vtens, aliquid latiùs,& explicatiùs eloquor.Plut.Phil.

Παράφρασις, interpretatio qua aliquis ſermone eodem vtens aliquid latiùs eloquitur.Fab.l.10.c.5.

Παραφραστὴς,qui vtitur paraphraſi.

Περιφράζω,circumloquor,pluribus verbis explico id quod vno aut paucioribus eſt dictum.Dion.Halic. ¶Item conſidero,perpendo.Nic.in Ther.

Περίφρασις,circumloquutio.Fab.l.8.c.6.

Περιφραστικὸς λόγος, oratio in qua vtimur periphraſi.

Περιφραδὴς,ſcitus,peritus Hom.

Περιφραδέως,ſcitè,peritè:ſeu ritè.Od.ξ.

Προφράζομαι,prædicor,prænuntior:vnde προπεφραδμένος,prædictus.Heſiod.

Συμφράζομαι, ſimul conſulto, ſimul delibero. Cum accuſ. Item mecum reputo.Il.α.

Συμφράδμων, ονος,ὁ καὶ ἡ, qui vnà conſilia agitat,conſiliarius.Il.β.Exp.& vnanimis.

Ὑποφράζομαι,animaduerto,ſubanimaduerto.Apoll.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀριφραδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,valde manifeſtus.Il.ψ.

Ἀριφραδέως,valdè apertè.Theocr.

Ἀφράσμων,vel ἀφράδμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,inconſultus,inconſideratus,imprudens.Heſyc.

Ἀφραδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,idem.Od.β,Ἀφραδέως,inconſultè,imprudenter,ſtultè.Il.ψ.

Ἀφραδία,& Ionicè ἀφραδίη, inconſiderantia, inſcitia,temeritas. Interdum cum genit.vt Il.β,ἀφραδίη πολέμοιο,imperitia belli.

Ἀφραδέω,ῶ, inconſultus ſum,inconſultè aliquid facio ſeu dico,deſipio.Il.ι.

Ἄφραστος,ου,ὁ καὶ ἡ,non dictus,vel non dicẽdus.Suid. Item qui dici nequit,ineffabilis.Soph. Item incogitatus, improuiſus,inexpectatus, vt ἄφραστος κηλὶς. Eur.in Hippol.& ἄφραστον ὄλεθρον,Apoll.Arg.2. Apud Nic.ἄφρασοι γελέουσι,exp.ἀλογίστως,dementer.

Ἀφράστως,ex improuiſo,præter expectationem:Item inconſideratè.apud Soph.

Ἀφραστὺς,ύος,ἡ,idem quod ἀφραδία.Suid.

Ἀφράζω,deſipio.Hippocr.

Δολοφραδὴς,dolos animo verſans.Hom.

Δύσφραστος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui vix explicari poteſt.

Εὔφραστος,explicatu facilis.Item pro εὐγνωστος & certus. Dionyſ.de ſitu orbis.

Εὐφραδὴς, clarus, manifeſtus. Heſych. item bene differens,diſertus.

Εὐφραδέως,eleganter,prudenter,item decenter, ornatè.Od.τ.Item clarè. 1773

Εὐφραδία,venuſtas ſermonis,vis dicendi.

Συνευφράζομαι, ſimul bene & ſimpliciter indico, ſignifico,admoneo.

Θεοφράδμων,qui ex Deo loquitur.Phil.

Θεοφραδὴς,à Deo pronuntiatus.Nonn.

Θεοφραδία, oraculum ſeu conſilium diuinum.Heſ.

Κακοφραδὴς,mala cogitans & machinans.Il.ψ.

Κακοφραδία,malum conſilium.Nicand.

Ὁμοφράδμων,qui vnà cum alio cõſultat, conſilij particeps.Item vnanimis,concors.Plat.

Ὁμοφραδὴς,Idem Nonn.

Πολυφράσμων, ſeu πολυφράδμων, valde conſultus, valde conſideratus,valde prudens.Apoll.

Πολυφραδὴς,idem.Simonid.

Σκινδαλαμοφράστης, ου, ὁ, qui de aſſulis loquitur ſeu de rebus ſubtilibus,nugatorias ſubtilitates effutiens.

ΦΡΑΣΣΩ, ſiue φράττω, F. ξω,P. χα, ſepio, munio, Herodianus, πανοπλίᾳ φράσσοντες αὑτῶν, armatura muniti. ¶Item obſtruo,obturo,vt Hebr.cap.11.

φράξαι ςόματα λεόντων. ¶ Exponitur etiam, addenſo, conſtipo, apud Hom. Il. ι, Φράξαντες δόρυ δουρί.

Φράσσομαι ſeu φράττομαι, ſepior, munior, obſtruor, obthuror, vnde partic. πεφραγμένος, (ſine adiectione) munitus & inſtructus ad bellum. Et φραχθεὶς, munitus. Il. ρ.

Φράγμα, τὸ, ſepimentum, ſeptum, ſepes. Exp. etiam maceria, vallum. item munimentum: vt in Epigr. cornua cerui dicuntur φράγματα μετώπων. Apud Athen. l. 4. λάθρα κατὰ μηχανὰς χαλώντων τῶν φραγμάτων, quidam expon. per clandeſtina machinamenta reductis velis aut tabulatis.

Φραγμὸς, οῦ, ὁ, idem quod φράγμα, ſepes: apud Plut. in Per. & ſæpe in nouo Teſt. ¶ Ab anatomicis ſic appellatur totus dentium ordo atque acies, vt ſcribit Paul. Ægin.

Φραγμίτης, ου, ὁ, ad ſepes pertinens: vel ſepimentis idoneus: vel qui circa ſepes naſcitur. Dioſc.

Φρακτὸς, οῦ, ὁ, ſeptus, munitus. Pro eodem per hypertheſin literarum dicitur φαρκτὸς, Etym.

Φρακτικὸς, idem quod κατάφρακτος, de quo in καταφράσσω.

Φρακτὴρ, ῆρος, ὁ, ſepes.

Φράγνυμι, idem quod φράσσω. Suid.

Compoſita, ac primum cum præpoſitione.

Ἀναφράσσω, aperio & explico quod ſepto clauſum erat. Heſyc.

Ἀντιφράσσω, & ἀντιφράττω, q. d. contra obſtruo, oppono aliquid quod obſtruat & obthuret. Exp. & ſimpliciter, obſtruo, apud Alex. Aphr.

Ἀντίφραξις, q. d. obſtructio quæ fit contra, oppoſitio alicuius quod obſtruat. Expon. & interpoſitus, vt ἡ ἔκλειψις τῆς σελήνης dicitur fieri δι' ἀντιφράξιν ὑπὸ γῆς, apud Ariſtot. poſt. anal. l. 2. c. 7.

*Ἀντίφραγμα, obſtaculum, obſtructio. Plut.

Ἀποφράσσω, ſeu ἀποφράττω, obſtruo, obthuro, interſepio: vt ἀποφράττειν τὸ ςόμα. apud Baſil.

Ἀποφράγνυμι ſeu ἀποφραγνύω, idem. Item communio veluti ſepto. Soph.

Διαφράσσω, ſeu διαφράττω, interſepio, ſepto interiecto ſeparo & diſcludo Herod. l. 2.

*Ἀπόφραξις, obſtructio, obthuratio. Xen.

Διάφραγμα, q. d. interſepimentum: quod interſepit, ſeu interſepiendo diſcludit. Thuc.

Διαφράγνυμι, & διαφράγνυμαι, ſepio, munio: vel obſtruo. Plut. in Cam.

Ἀδιάφρακτος, (*decomp*) non interſeptus. Theoph.

Ἀδιαφράκτως, nullo interiecto ſepimento, nullo diſcludente ſepto: apud eundem.

Ἐκφράττω, idem quod ἀποφράττω, obſtructione libero, obſtructiones amoueo. Dioſc. l. 3.

Ἐκφρακτικὰ φάρμακα, medicamenta quibus vis ineſt expediendi meatus obſtructos. Gal.

Ἐμφράσσω, vel ἐμφράττω, obſtruo, obthuro. Athen. Itē interſepio. Gal. Item infercio. Æſchin.

Ἔμφραγμα, & ἐμφραγμὸς, ſeptum, obex.

Ἔμφραξις, obthuratio, obſtructio: peculiariter obſtructio aurium. Heſych.

Ἔμφρακτος, obſtructus, ſeptus, munitus. Ἐμφρακτικὸς obſtruendi facultate præditus.

Ἐπιφράσσω, vel ἐπιφράττω, obſtruo, obthuro. Baſil.

Ἐπίφραγμα, obthuramentum. Heſyc.

*Ἐπίφραξις, obthuratio, ἐπίφραγμα. Plut.

Καταφράσσω, ſeu καταφράττω, munio. Et ſpecialiter, armis munio.

Καταφράττομαι, munior. Plut.

Κατάφραγμα, τὸ, munimentum.

Κατάφρακτος, circumquaque armis munitus: cataphractus: vt κατάφρακτοι ἱππεῖς, apud Herodian. 8. qui & abſolutè κατάφρακτοι dicuntur apud eund. l. 4 Liuio, equites loricati.

Κατάφρακτος ναῦς, nauis quæ tecta eſt & conſtrata vt magis ſit munita. Polyb.

Ἀκατάφρακτος, (*dec.*) qui non eſt κατάφρακτος.

Παραφράσσω, ſeu παραφράττω, obſepio, obſtruo. Herodian.

Παράφραγμα, ſepimentum munimento alicui additum ſeu circundatum. Thuc. l. 4.

Περιφράσσω, ſeu περιφράττω, circumſepio, circumuallo.

Περίφραγμα, ſeptum quo aliquid circumdatur. Pol. (l. 1.

Περιφραγμὸς, idem.

Περίφρακτος, circummunitus, circumſeptus.

Συμπεριφράττω, (*dec.*) vnà circumſepio.

Προφράσσω, ſeu προφράττω, ante ſepio vel munio, i. ante aliquem locum.

Πρόφραγμα, ſeptum alicui loco prætentum. Ariſtot. Item locus ante ſcenam. Heſych. Et general. propugnaculum, tutamen. Polyb.

Συμφράσσω, conſepio, communio.

Compoſita ex φρακτὸς, ſine præpoſ.

Ἄφρακτος, ὁ καὶ ἡ, non ſeptus, non munitus: vt ἄφρακτος φίλων, apud Soph. Apud Eur. in Hippol. ἄφρακτος ὅρκοις, exp. non obſtrictus iuramentis. Item ἄφρακτος, non obſtructus.

Δρύφακτος, vel δρύφακτον, tabulatum, ſepes, cancelli. Peculiariter ſic Athenis dicebantur cancelli eius loci in quo ſenatus iudicabat. Poll. & Heſych. quaſi δρύφρακτοι ſeu δρύφρακτα, παρὰ τὸ ταῖς δρυσὶ φράσσεσθαι, τουτέςι ξύλοις.

Decomp. Ἀδρύφακτος, cancellis non munitus. Item iudicio carens: quoniam iudicij locus Athenis δρυφάκτοις ſepiebatur. Heſyc.

Καταδρυφάσσω, (pro καταδρυφράσσω) δρυσὶν καταφράσσω. Et generaliter munio.

Ναύφρακτος, nauibus ſeptus: nauibus armatus & munitus: vt ναύφρακτον ςράτευμα, apud Eur.

Ξυλόφρακτος, lignis ſeptus ſeu circumſeptus.

ΦΡΑΤΡΙΑ, ſeu φρατρία, ας, ἡ, curia. Φρατρίαι dicuntur conuentus quidam hominum aut conuenticula, quaſi pagi, propria ſibi ſacra peculiariáque communiter habentium, teſte Bud. apud Ariſtot. in polit. Athenis ſic dicta fuit tertia tribus pars, quum populus in quatuor duntaxat tribus diuiſus erat, (inquit Poll.) Iſocr. Æſchin. Orus φατρίαν apud Etym. nominari vult quaſi πατρίαν, à πατὴρ, mutato π, in φ.

Φράτριος, curialis, ad curiam pertinens: vt φράτριος αἶξ, capra quæ immolabatur ab iis qui eiuſdem curiæ erant. Poll. Φράτριον, τὸ, ſiue φάτριον, locus in quem conueniunt curiales. Euſt.

Φρατρικὸς, curialis, ad curiam pertinens.

Φρατρίζω, ſiue φρατρίζω, ſum vnus è curialibus, ſum particeps curiæ. Dem. & Æl. Dionyſ.

Φρατριαςὴς, οῦ, ὁ, eiuſdem curiæ conſors, curialis.

Φράτηρ, pro eodem. Atticorum proprium, teſte Euſt.

Φράτωρ, idem. Exp. etiam, tribulis, contribulis. Ariſtot. polit. l. 2. & Dem.

Φατρία, idem quod φρατρία: apud Suid.

Φρήτρη, Ionicum pro iiſdem. Il. β.

Ἀφρήτωρ, (*comp.*) qui in nullius curiæ conſortio eſt ſeu ſodalitio: vel qui ab omni ſocietate cum hominibus abhorret: ibidem.

ΦΡΕΑΡ, & poeticè φρεῖαρ, ατος, τὸ, puteus. Luc. & Hom. ¶ Impropriè apud Athen. l. 5. & 11. ſic vocatus prægrande poculum.

Φρεατιαῖος, putealis, puteanus. Plut.

Φρεατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in putei modum profundus.

Φρεάτιον, τὸ, puteolus. Item profunda foſſa. Suid. in qua ſign. legitur & φρεατία, apud Xen.

Φρεατίδιος,

*Φρεατίδιος, putealis.Plut.

1775 ΦΡΕΩ,ῶ,& φρημι,F.ήσω,emitto. Quidam à φέρω tranſpoſitis literis deducunt.

Compoſita.

Εἰσφρέω,(itidem dictum pro εἰσφέρω, ſecundum quoſdam) & εἴσφρημι, intus admitto, recipio intus. Demoſth.in Leptin. εἰσέφρεσαν τὸ ψήφισμα. Exp.etiam, deuoro,apud Ariſtot.in lib.de auditu mirab.

Εἰσφρέομαι,idem apud Eurip.& Dem.

Επεισφρέω,(decomp.) inſuper intrò fero. Eurip.in El. Et neutr.ſuperintro Suid.

Εκφρέω,& ἔκφρημι,emitto foras. Ariſtoph. Item effero. Luc.in Lexiph.ἐξέφρησα ἐμαυτόν.

ΦΡΗΝ,ενός,ἡ,mens,idem quod νοῦς,& διάνοια. Il.κ. ἐπὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν. Sæpe vſurpatur plur. pro ſing vt paſſim apud Hom.σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,& ἀλλὰ σὺ φῆσιν ἔχε φρεσίν,quod à Virg. dicitur *tu condita mente teneto*.In ſoluta oratione φρένες ſæpe ſignificat prudentiam:vnde apud Herod.φρένας ἔχειν,& apud Plut. in apophth.Lacon. ἔξω φρενῶν καθεστὼς vel γενόμενος, mente captus.Sæpe etiam coniungitur cum νοῦς: vt apud Ariſtoph. νοῦν ἔχειν καὶ φρένας. ſic & apud Dem. pro cor. ¶Item φρένες, præcordia,*tanquam mentis ſedes*.Ariſtot.

Φρενόθεν,à mente.Soph.in Aiace.

Φρενόω,ad mentem reduco,prudentem reddo,facio vt quis ſapiat : interdum &,caſtigo.Æſchyl. in Prom. Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς Ἢ σαυτόν.Sic & apud Xen.apom.2.

Φρενόομαι, ad ſanam mentem reducor,prudens reddor.¶Item efferor,animor.Maccab.l.1.

Φρένωσις,εως,ἡ,caſtigatio,admonitio.Heſ φρενωτήριον, idem:apud eund.Item quod ad φρένωσιν aptum eſt & accommodatum.

Φρενικὸς,ad mentem pertinens. Item qui diaphragmatis eſt,ad diaphragma(quod etiam per φρένας intelligitur)ſpectans,vt φρενικαὶ φλέβες.

Φρενῖτις,ιδος,ἡ,mentis delirium:inflammatio membranarum cerebri,febrem acutam & mentis perturbationem inducens.Alex.Aphr.

Φρενιτικὸς,qui laborat phreneſi,phreneticus.Gal. Apud Hippocr. φρενιτικοὶ, interdum omnes vocantur quibus mens oblæſa eſt,etiamſi perpetua catapho-ra teneantur.

Φρενιτιάζω,& φρενιτίζω, ſum phreneticus,phrenetide laboro:illo vtitur Alex.Aphr.hoc Gal.

Φρενιτίασις,idem quod φρενῖτις.

Φρονέω,ῶ,(dictum quaſi φρενέω,) mente & ratione præditus ſum , mentis ſum compos,ſapio. Hom.Iſocr. Item delibero,cogito,in animo habeo.Il.ρ.φρόνεον δὲ μάλιστα Ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν καὶ κῦδος ἀρέσθαι in animo habebant:vel etiam,ſperabant, vt ſcholiaſtes exponit.Item ſentio Soph.in Aiace. Εν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος. Alia ſentiendi ſignificatione apud Ariſto.de mundo ὅπερ χρὴ περὶ τοῦ σύμπαντος φρονεῖν. ¶Κακὰ φρονεῖν,malè animatum eſſe,male velle Il.χ. & Odyſſ.υ.pro quo dicitur & ὀλοὰ φρονεῖν.Iliad.π.& κακῶς φρονεῖν Ody.σ.

¶Αγαθὰ & εὖ φρονεῖν , beneuolo animo eſſe , bene cupere Eurip.& Soph. ¶Φρονῶ τὰ σὰ,faueo tibi: vel ſto à tuis partibus. Dem. Φρονῶ μέγα,ſum animo elato,Iſocr.Xen. Huic opponitur μικρὰ φρονῶ, ſum animo demiſſo , ſubmiſſè me gero , apud Soph. ¶Item φρονῶ,ſapio, reſipio, oleo : quæ ſignificatio frequens eſt in ſacr.litt. vt φρονεῖν τὰ τοῦ θεοῦ , apud Matth.& Marc.& τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖν,in ep.ad Rom. c.8. ¶Item animum adiungo, animum intendo. Od.φ.Νήπιοι ἀγροιῶται ἐφημέρια φρονέοντες,

Φρόνημα,τὸ,cogitatio,cogitatum:item ſenſus:vt φρόνημα τῆς σαρκὸς,in ep.ad Rom.8. ¶Item animus elatus,ſeu elatio animi & fiducia:cui opponitur ταπεινότης, interdum &, cogitatio quæ ab elato animo proficiſcitur.Thuc.Xen. & Plut. Interdum in malam partem,inſolentia,ſuperbia,faſtus,Gregor.

Φρονηματίας,ου,ὁ,qui eſt elato animo, vir excelſi animi. Ariſtot.Φρονηματώδης,pro eodem. 1776

Φρονηματίζομαι , animos tollo vel magnificè de me ſentio.Polyb.& Diodor.

Φρονηματισμὸς,ipſa actio efferendi ſe & animos tollendi:animi elatio,apud Suid.

Φρόνησις,εως,ἡ, prudentia,ſapientia. Item intelligentia.Ariſtot.Et pro ſcientia,apud Plat.

Φρόνις,idem quod φρόνησις, ex quo & per ſyncopen factum quidam putarunt.Od.γ.

Φρόνιμος,ὁ καὶ ἡ, prudens,vel ſapiens,qui quid differat ἀπὸ τοῦ λεγομένου σοφοῦ, docet Ariſt.eth.6. Item peritus,apud Xen.in apol.Socr.

Φρονίμως,prudenter vel ſapienter.

Compoſita.

Αγανόφρων,ονος,ὁ, & ἡ,animo leni præditus , cuius φρὴν eſt ἀγανὴ,i.mitis & manſueta.Il.υ.

Αγανοφροσύνη,ἡ,manſuetudo,comitas.Il.ω.

Αεσίφρων, q.d. ventoſa mente præditus , leuis,inconſtans,item temerarius,ſtultus.Il.υ.

Αεσιφροσύνη,leuitas,ſtultitia Od.ο.

Αἰδόφρων,verecundam mentem habens, verecundus. Eurip.

Ακασίφρων,prudens,συνετός.Heſyc.

Αλλοφρονέω,aliud in animo habeo,mentem non attẽdo ad id quod cerno.Od.κ.Item mente ſum alienata,inſanio.Il.ψ.

Αναφρονέω,rurſum ſapio,reſipiſco.Baſil.

Αντίφρων,contraria ſentiens.Heſyc.

Αφρων,cui eſt mala mens,male animatus,Heſych.

Αρτίφρων, qui mente eſt integra, miniméque læſa,integer mentis,Eur.& Plat.

Αταλόφρων , ſeu ἀταλάφρων , tenera cogitans , tener. Iliad.ζ.

Αφρων,amens,demens,inſipiens.Theogn.

*Αφρονος,idem quod ἄφρων,inſipiens.Sap.

Αφρόνως,ſtultè,amenter,inſipienter.Soph.

Αφροσύνη,amentia,dementia.Solon.

Αφραίνω,dementer me gero,amens ſum.Il.β.

Αφρονέω,idem.Phocyll.

Υπαφρονέστερος,(decomp.) aliquantum imprudentior.Herodot.

Βαθύφρων , qui profundas cogitationes mente agitat, valde prudens.

Βαρύφρων,q.d. cui mens eſt grauis,& curis onuſta.

Βαρυφροσύνη,ἡ,ſtatus mentis grauiter affectæ.

Βαρυφρονέω,grauiter mente ſum affectus.

Βλαψίφρων,cui mens læſa eſt,ſtolidus.

Βλαστέφρων,in profundo cogitans,pectore videlicet. Heſych.

Δαΐφρων, bellicoſus.Il.ο. Od.γ. & ο, ὁ δαΐα (i. πολεμικὰ) φρονῶν,vel prudens:vt ſit qui δεδαε φρεσί:vel ὁ δεδαημένος φρονεῖν,à δάω,diſco,vel etiam à δαΐω diuido, vt ſi cui δαΐεται φρὴν,& ὁ πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.

Δαμασίφρων χρυσὸς , aurum domans animum humanum ſuis illecebris.Pind.

Δηλίφρων, & Doricè δαλίφρων,cui mens oblæſa eſt, ſtolidus:apud Naumach.

Διχόφρων,qui mente eſt diſſidente & diſcordi.

Διχοφροσύνη,diſcordia.Item inimicitiæ,ſeditio.

Δολίφρων doloſa cogitans,fraudulentus.Eur.

Δολοφρονέω,dolum ſeu dolos cogito.Hom.

Δολοφροσύνη,doli meditatio,vel dolus,Il.τ.

Δύσφρων, cui mens malè ſe habet, anxius, triſtis. Item

triſtitiam afferens.Eur.
*Δυσφρόνως,aduerb.Æſchyl.
Δυσφροσύνη,animi ægritudo,anxietas,mœror,ſollicitudo:Heſiod.& Theogn.
*Δυσφρόνη,idem quod δυσφροσύνη.Pind.
*Δύσφρων opponitur εὔφρων.Æſchyl.
Ἔκφρων,qui eſt extra mentem,amens.
Ἐκφρόνως,amenter:vtrumque apud Suid.
Ἐμπεδόφρων,qui mente firma præditus eſt.Phal.
Ἔμφρων,mentis compos.Soph.Plat.in Tim. Item prudens,ſapiens.Thuc.& Plat.
Ἐμφρόνως,prudenter.
Ἐπίφρων,idem quod ἔμφρων.Heſiod.
*Παντεπίφρων,omnino ſeu admodum prudens. Oppia.
Ἐπιφροσύνη,prudentia.Theognis.
Ἑτερόφρων,aliter ſentiens.
Εὔφρων,& poet.ἐΰφρων,q.d.cui mens bene ſe habet:hilaris,lætus: vt θυμὸς εὔφρων.Od ρ. Item exhilarans vt οἶνον εὔφρονα.Il.γ.
Εὐφροσύνη,lætitia,hilaritas.Hom.& Xen.
Εὐφρόσυνος,lætitiam afferens.Dioſ.
*Εὐφροσυνῶς,hilariter.Theocr.
Εὐφραίνω,ſeu ἐϋφραίνω, lætitia afficio,exhilaro, oblecto cum accuſ.Hom.Xen.
1777 Εὐφραίνομαι,lætitia afficior,apud eoſdem.
Εὐφρασία,ἡ,lætitia,idem quod εὐφροσύνη.
Εὐφρονίων, poeticè dicitur pro εὐφρόνων. Il.α, Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο,i.prudentia valens.
Εὐφρόνη,dicta eſt nox,apud Heſiod.& Eurip. παρὰ τὸ εὐφρονεῖν:quòd putaretur multũ conferre ad inuentionem & conſiderationem eorum quæ quæruntur,τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀπερίσπαστον,teſte Plut.Heſychio idem eſt quod εὐφροσύνη.
*Ανεύφραντος,expers lætitiæ & oblectationis.
Παννύφρων,pernox. Poll.ex Cratin.
Συνευφραίνομαι,q.d. collætor,congaudeo.Poll.
*Decomp. Ἐνευφραίνω, & ἐνευφραίνομαι, idem quod εὐφραίνω,& εὐφραίνομαι.Solom. (Triſin.
*Ἐξευφραίνω, idem quod εὐφραίνω,lætitia afficio. Merc.
*Ὑπερευφραίνω,mirum in modum lætitia afficio,Luc.
Ἐχέφρων,q.d.habens mentem:mentis compos, cordatus,prudens.Odyſſ.δ. Heſiod.in Theog. Item qui mentem reprimit,apud Nonn.
Ἐχεφροσύνη,prudentia,mens cordata.Epigr.
Ἐχεφρονέω,prudens & cordatus ſum.in iiſdem.
Ἐχυρόφρων, firma & ſtabili prudentia præditus, ſeria cogitans Heſych.& Etymol.
Ζηνόφρων,Iouem ſapiens,epith.Apollinis,quòd ſit fatidicus,& oracula ſint à Ioue.
Θελξίφρων,mentem demulcens.Eurip.
Θεόφρων, qui diuina ſapit. Θεοφροσύνη, religio, pietas qua diuina ſapimus;ambo apud Heſy.
Θηλύφρων,muliebri quadam mente præditus,mollis & effœminatus.Ariſtoph.
Κακόφρων, cui mala eſt mens , cui maleuolus eſt animus.Item ſtulta mente præditus.Eurip.
Κακοφροσύνη, mens mala ſeu malitioſa. Ita mens maleuola.Item ſtultitia.
Καλόφρων,beneuolus.Heſyc.
Καρτερόφρων, ſeu κρατερόφρων , cui mens eſt rigida ſeu dura,durus,præfractus.item magnanimus.Heſiod.
Καταφρονέω,contemno,deſpicio,q.d.φρονῶ κατά τινος,ſentio aduerſus aliquem,i. malam de eo concepi opinionem. Thuc. l.8. τοῖς τε παροῦσιν πολεμίοις ἐκ τῶν λεχθέντων καταφρονεῖν.Exp.&,affecto,meditor.Her.
Καταφρονοῦμαι,contemnor,deſpicior.Xen.
Καταφρόνημα,contemptus,deſpicientia.Thuc.
Καταφρόνησις,idem:apud eundem.
Καταφρονητής,οῦ,ὁ,contemptor.Plut.
Καταφρονητικός, ad contemnendum propenſus, qui facilè contemnit. Ariſtot.
Καταφρονητικῶς,contemptim,per contemptum.Xen.
Decomp. Ἀκαταφρόνητος, non contemptibilis , vel non contemnendus.Plut.
Δυσκαταφρόνητος,qui contemni vix poteſt.
Εὐκαταφρόνητος,qui talis eſt vt facilè in contemptum veniat,aſpernabilis.Herodian.
Κενόφρων,& κενεόφρων,vana cogitans.Theogn.& Pind.
Κενοφροσύνη, vana mens: inanis opinio mente concepta,apud Plut.in quæſt.Plat.
Κερδαλεόφρων, aſtuta cogitans,verſutus.Poni etiam dicitur pro φιλοχρήματος.Il.α.
Κλεψίφρων, idem quod κλεψίνοος,qui aliud loquitur,aliud in pectore clauſum tenet,impoſtor.epitheton Mercurij,apud Hom.
Κοινόφρων,q.d.communem cum alio mentem habens, i.communem mentis voluntatem.Eurip.
Λαθίφρων, cuius mens obliuioſa eſt,vel mentis ſuæ oblitus.i.ſtultus,demens Heſych.
Λαθιφροσύνη,obliuio, dementia. Apoll.
Λυκόφρων, lupina quędam cogitãs:vel lupina quadam audacia præditus.Heſyc.
Λυσίφρων,q.d.mentem ſoluens: mentem à curis & triſtitia liberans:vel prudentiam è mente tollens:epitheton Lyæi apud Anacr.
Ματαιόφρων,qui inepta & abſurda ſapit.Damaſc.
Ματαιοφρονῶ,deſipio.Soph.
Μεγαλόφρων magnanimus.Iſocr.Plut.
Μεγαλοφρόνως,excelſo animo.Poll.
Μεγαλοφροσύνη, magnitudo animi.
Μεγαλοφρονέω, q.d. magnum ſapio:magnificè de me ſentio:ſuperbio.Xen.& Plat.
Μεγάφρων,idem quod μεγαλόφρων.Dicitur etiam pro μέγ' ἄφρων teſte Heſych.
Μειόφρων,mente diminutus,leuis,ſtultus.Heſych.
Μελεόφρων,infelix animi,cui miſera eſt mens.Eur.
Μελίφρων , qui mellea dulcedine animum perfundit & oblectat.Il.ω,& Od.η.
Μετάφρενον,τὸ , dorſi pars quæ ad ſeptum tranſuerſum ſita eſt,quaſi τὸ μετὰ τὰς φρένας. Rufo pars inter dorſum & lumbos:media,qua renes adiacent.Exp.etiã inter ſcapilium , i. interſtitium quod eſt inter ſcapulas ſeu humeros.Il.β. 1778
Μετριοφρονέω,modeſtè de me ſentio.Appian.
Ὀλιγόφρων,puſillanimis.Heſych.
Ὀλοόφρων,cui mens eſt pernicioſa,qui mente agitat aliis pernicioſa.Il.ο. ὀλοόφρων λέων ſimpliciter dicitur ὁ ὀλοός. ¶At ὀλοόφρων,qui vniuerſa mente agitat,qui omnium curam gerit, vel ὁ συνετὸς καὶ ὁλόκληρα φρονῶν, vt exp.Euſt.Od.α & κ.
Ὁμόφρων,qui eiuſdem eſt animi,concors.Hom.
Ὁμοφροσύνη,concordia.Od.ζ.
Ὁμοφρονέω, idem ſentio,ſum concors,apud Hom. Od.ι.
Ὀνειρόφρων,ſomniorum peritus interpres.Eurip.
Ὀρθόφρων,qui erecto animo eſt.Heſyc.
Οὐρανόφρων,qui cæleſtia ſapit,pius,religioſus.Cyrill.
Παράφρων,amens,delirans.Eurip.
Παραφροσύνη,amentia,dementia,delirium.Plat.
Παραφρονέω,& poet παραιφρονέω,demens ſum, deſipio,deliro.Ariſtoph.in Plut.& Nub.
Παραφρόνησις,idem quod παραφροσύνη.
Παραφρόνιμος,idem quod παράφρων.Suid.
Περίφρων,prudens vel valdè prudens.Hom.
Περιφρονέω,cõtemno,deſpicio.Plut.in Per.περιφρονῆσαι τῶν Λακεδαιμονίων Greg.epit.in patr. τῶν κόσμου περιφρονεῖν τὸ ἀπατηλὸν καὶ ἄτακτον.Item circumquaque agitans, contemplor, inquiro. Ariſtoph. de Socr. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.
Περιφρόνησις,contemptus,deſpicientia: Greg. Item contemplatio,ſcrutatio.
Περιφροσύνη,prudentia,conſilium,Coluth.

*Πεϱίφρων,pro contemptor Ioſeph.
Πινυτόφρων,cui eſt mens prudens.Heſy.
Ποικιλόφρων,mentem verſutam habens.Eur.
Πολύφρων,cui multum eſt mentis,i.prudentiæ.Od.δ.
Πολυφροσύνη,prudentia,Theogn.
Πρόφρων,qui eſt mente propenſa erga aliquem,propẽſus,beneuolus,Hom.& Theocr.
Προφρονέως,propenſo animo,lubenter.
Πρόφρασσα,propenſa,beneuola,rubens.Od.κ.
Πυκινόφρων,qui prudenti conſilio eſt.Hom.
Ῥηξίφρων,qui animum alicuius fregit & contudit,qui ferociam alicuius repreſſit.Heſy.
Σιδηρόφρων,ferreus animo,crudelis.Æſchyl.
Σκολιόφρων,qui praua cogitat, qui praua eſt mente.
Στεῤῥόφρων,qui eſt mente ſolida, i.rigida & dura,cuius mens moueri nequit,crudelis.Soph.
Σύμφρων,concors,conſentiens.Plut.
Συμφροσύνη,concordia.Item conſpiratio.Appian.
Συμφρονέω,eadem ſum mente,conſentio, aſſentior.Greg.Item conſpiro.Polyb.l.3.Exp.& communi conſilio delibero.Plut.¶Item vna intelligentia concipio & comprehendo.Ariſtot.Item intelligo,coniicio,percipio,propriè ita,vt cogitatio animũ meum ſubiens vel recordatio alicuius rei faciat vt intelligam,vel re perpenſa intelligo,vt συμφρονήσει τὴν αἰτίαν apud Plut.
Συμφρόνησις,conſenſus,item conſpiratio.
*Ἀνασωφρόνησις,reſipiſcentia.In nou.conſt.
Σώφρων & σαόφρων,(apud poetas) q.d. ὁ σῶς vel σάος τὰς φρένας,cui mens ſalua eſt & incolumis,mentis compos.Item prudens.Theogn.Exp.etiam,moderatus, temperans.apud Dem.& Æſchin.&c. Item honeſtus,bene moratus,probus.Soph.Item caſtus,pudicus,continens.
Σωφρόνως,ſana mente,prudenter.Thuc.Plat. Item modeſtè,caſtè,pudicè.Herodian.
Σωφροσύνη & σαοφροσύνη,(apud Hom.&c.) ſanitas mentis,mens ſana.Xenoph.Item prudentia.Thucy. Item temperantia,moderatio,modeſtia.Ariſtot.Exponitur & frugalitas. Item caſtitas,pudicitia apud Euripidem.
1779 Σωφρονέω,ſanæ mentis ſum,mentis ſum compos. cui opponitur μαίνομαι apud Plat.de rep.l.1. Idem prudens ſum,prudenter me gero.Æſch.Item modeſtia vtor,modeſtus ſum,vel continens ſum,temperanter & modeſtè me gero.Item caſtus ſum & pudicus,vel caſta aut pudica.Eurip.
Σωφρονεῖται, dicitur quod modeſtè & temperanter geritur.Æſchin.
Σωφρονούντως, prudenter ſe gerendo,vtendo prudentia.Item modeſtè,moderatè,modicè.
*Σωφρόνημα,moderatione factum,prudenter factum Xenoph.
Σωφρονικὸς,qui natura comparatus eſt ad temperantiam Ariſtot.Item modeſtiæ & moderationi deditus:apud Xen.& Athen.
Σωφρονικῶς,vt decet eum qui eſt σωφρονικός.
Σωφρονίζω,ad ſanam mentem reduco, facio vt quis ſapiat.Eur. ἐπεί σ᾽ αἱ τύχαι τέκνον σεσωφρονίκασιν. Exp.& caſtigo,emendo.Item coerceo.Xeno.pæd.8. ἢν δέ τις ὑβρίζῃ,σωφρονίζει.
Σωφρονισμὸς,caſtigatio,emendatio. Σωφρόνισμα,quo quis caſtigatur & emendatur.Greg.
Σωφρονιστής,οῦ,ὁ,caſtigator,emendator. Thuc.At σωφρονιστῆρες dicuntur genuini dentes à Cleanthe,quod, omnium extremi naſcantur, circa vigeſimum annum κατὰ τὴν τοῦ σωφρονεῖν ἀρχὴν,inquit Etym.vel quaſi ſecum adducentes τὴν σωφροσύνην.
Vt comp.Ἀσωφρόνιστος,ὁ,καὶ ἡ,non caſtigatus & emendatus.Et actiuè,qui non corrigit.Greg.
Περισσόφρων,admodum temperans.Aeſc.

Συσσωφρονέω,ſapio cum.Eur.
Ταλασίφρων,& ταλάφρων,qui animo patienti eſt,cuius pectus omnia tolerat, nec vllis ærumnis vincitur: prius Il.δ.poſterius Il.ν.Pro iiſdem dicitur & ταλαίφρων,apud Eur.
Ταπεινόφρων,qui eſt animo humili & abiecto.Plut.
Ταπεινοφροσύνη,animi humilitas:animus demiſſus & humilis.ad Coloſſ.c.2.& 3.
Ταπεινοφρονέω,animo ſum humili,demiſsè ſentio.
Ὑπέρφρων,q.d.qui mente modum ſuperat:ſuperbus,arrogans,Soph.
Ὑπερφρόνως,ſuperbè,arroganter.Suid.
Ὑπερφρονέω,ſupra modum de me ſentio, inſoleſco. exp.&,plus ſapio:apud Æſchin.& in epiſt.ad Rom. c.12.Item contemno,deſpicio.Ariſtoph.in Nub. τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς.
*Ὑπερφροσύνη,inſolentia,inconſtantia.Plut.
*Ὑποφρονέω,proſpicio,ſperno,contemno.Ioſeph.
Ὑψίφρων,& ὑψηλόφρων,qui eſt mente excelſa, vel elata & ſuperba.Eur.
Ὑψηλοφροσύνη,mens alta:vel animus ſuperbus.
Ὑψηλοφρονέω, alta ſum mente. Item in malam partem,animo ſum elato,ſuperbio.
Φιλόφρων,beneuolus,comis,Eur.
Φιλοφρόνως,beneuolè,comiter,amanter.Soph.
Φιλοφροσύνη,beneuolentia,comitas.Plut.exp.& amicitia,familiaritas.Il.ι.
Φιλοφρονέομαι,comitate proſequor & humanitate, amanter complector.Luc.in Tim. καί σε φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ.Cum accuſat.rei & dat.perſ.Xenoph. pæd.3.
Φιλοφρόνησις,actio excipiendi comiter & humanè.
Φιλοφρονητικὸς,qui comitatem præ ſe fert & humanitatem:blandus.ſchol.Ariſtopha.
*Ἀντιφιλοφρονέομαι, viciſſim amantes complector. Plut.
Φυσίφρων, cui mens ſuperbia tumet.Heſych.
Χαλίφρων,ὁ χάλις τὰς φρένας,cui mens laxata & emota eſt,amens,demens.Od.δ.
Χαλιφρονέω,ſum χαλίφρων,demens ſum,Od.ψ.
Χαλιφροσύνη,mens laxata & emota ſua ſede. Od.π.
Χαρμόφρων,dicitur Mercurius,teſte Heſych. mentibus lætitiam afferens.Apud Hom.hymno 1.in Merc.legitur.Ἑρμῆς χαρμόφρων:vbi pro eo χαρμόφρων reponendum videtur:aut pro hoc illud apud Heſyc.
Ὠμόφρων,qui crudeli mente eſt.Eur.

ΦΡΙΞ,ικὸς,ἡ, maris vel fluctuum fremitus, motus maris incipiens primáque agitatio fluctuum,vnde fluctuatio ſuperficiaria: veluti quum mare exigua aura ſtringitur.Od.δ,Πνοιῇ ὑπὸ Ζεφύροιο μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς.
Φρίκη,ἡ,interdum idem quod φρίξ.Apud Plut.in ſym. 1780
7.ſap.exp.æſtus. Interdum dicitur de errore frigoris,& peculiariter de horrore febrili Alex.Aphr.Expon.& generaliter horror,metus.Eur.
Φρικώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,horribilis,horrendus.Eur.Hippo.Expon.& venerandus,ſacroſanctus.
Φρικαλέος,idem.Epigr.l.3.
Φρικίαι,αἱ & φρικία,τὰ, horrores quales ſunt in acceſſionibus febrium Dioſ.
Φρικιάω, horrore febrili corripior.
Φρικίασις hor or.
Φρίσσω & φρίττω, f. ξω,pr.κα horreo,horreſco. Primò ac propriè de mari dicitur,ſicut & φρίξ.Exinde variis reb.tribuitur.Dicuntur.n.ſegetes φρίσσειν τοῖς ἀσταχύεσιν.apud Hom. Dicitur & ἡ μάχη & ἡ φάλαγξ ταῖς ἐγχείαις φρίσσειν, apud eund. Homo verò aut aliud animal ταῖς θριξὶν ſeu τὰς τρίχας φρίσσειν dicitur: idque vel in frigore vel in metu: vel ad pugnã ſe parans,vt apud Heſiod.in Aſp.(de apro)ὀρθὰς δ᾽

ἐν λόφῳ φρίσσει τρίχας. In gaudio etiam homini tribuitur,vt apud Ariſtoph. in Nub. Ἔφριξ᾽ ἔρρει. Item ipſe τρίχες vel ἔθειραι φρίσσειν dicuntur:Theoc.Preteritum πέφρικα præſentis interdũ ſignificationem habet.vt Il.λ,Οἵ τί σε πεφρίκασι. Sic & Il.ω.& apud Dem.pro cor.

Φρικτὸς,οῦ,ὁ,horrendus,horribilis. Epigr.l.2. Interdum τὰ φρικτὰ dicuntur ſacroſancta: vt φρικτὰ μυστήρια,apud Chryſoſt.

*Φριξὸς,horridus. Ariſtot.

Compoſita.

Ἀναφρίσσω,horreo,vel horreor pilis.Ariſtot.

*Ἀπόφρικτος,exterritus, qui metu maximo concuſſus eſt.Suet.

Ἐπιφρίξ,idem quod φρίξ,vacante præp. Il.ν.

*Ἐπιφρίττω,inhorreo. Dion.

Περιφρίττω,perhorreſco.

Ὑποφρίσσω,aliquantum horreo. Athen.

Ὑπόφρικος,qui horrore aliquantum tenetur.

ΦΡΟΝΤΙΣ,ίδος,ἡ, cogitatio, (dicta παρὰ τὸ φροντεῖν, quod interdum cogitare ſignificat) Eur.in Hippol. colon. Αἱ δύσπειραί πως φροντίδες σοφώτεραι. ¶Item cura,ſolicitudo:vt apud Herodian.lib 8.πάντα εἶχον ἐν φροντίσι, omnia mihi curæ erant. Sic in Epigr. φροντίδα ἔχειν τινὸς curam habere. Eadem ſignificatione dicitur,& ἐν φροντίδι & φροντίς τινι ἐστὶ, ſequente ὅ,τι,apud Xen.& Herodian.

Φροντίζω, f.ίσω, (Atticè ιῶ pr.ικα, cogito,commentor, meditor.Plat.in ſymp. Σωκράτης ἐξ ἑωθινοῦ τι φροντίζων ἑστήκει. ¶ Item curo, curam gero. Ariſtoph. in Nub. σοῦ δ᾽ οὐ φροντιῶ. Cum περὶ, apud Xen. περὶ τῆς ἐνθάδε φροντίζειν. Cum ὑπὲρ itidem ſequente genit. apud Dem.Olynth.1. Et cum accuſ.apud Ariſtop. Interdum exp. ſtudeo,ſtudium & operam pono,vt apud Xen. τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μωραίνοντας ἀπεδείκνυε. Partic. πεφροντικὼς,ſolicitus, anxius:apud Syneſ.

Φροντίζομαι, cogitor, vnde πεφροντισμένη ἀπόκρισις, meditata reſponſio,apud Plut.

Φρόντισμα,τὸ,cogitatio,commentum.Ariſtoph.

Φροντιστὴς,οῦ,ὁ, commentator: qui commentationibus deditus eſt & ſpeculationibus.Xen.

Φροντιστικὸς,ad commẽtationem ſeu meditationem aptus:aut idem cum φροντιστής.Apud Theoph. φροντιστικώτερα περὶ τὴν τροφὴν,exp.magis ſolicita de cibo. Τὸ φροντιστικὸν,cogitatio.Plut.

Φροντιστικῶς,cogitabundè,ſolicitè.

Φροντιστήριον, locus in quo cogitationes ſeu commentationes noſtras explicamus: ſchola,vel idem quod σεμνεῖον. Ariſtoph.in Nub.

*Φρόντισις,pro officio ſeu adminiſtratione. In edict. Suſt.

Compoſita:

*Ἀναφροντίζω,idem quod φροντίζω.Pind.

Ἄφροντις,ιδος,ὁ καὶ ἡ,curæ expers. Luc.

Ἀφρόντιστος, idem. Item paſſiuè, cuius nulla cura habetur. Amor verò apud Theocr.idyll.l.10. vocatur ἀφρόντιστος,id eſt, curis abundans,α exiſtente ἐπιτατικῷ.

Ἀφροντίστως, abſque cura,ſecurè. Item negligenter,

1781 Interdum &,contemptim.Soph.

Ἀφροντιστία,ἡ,curarum vacuitas,negligentia.

Ἀφροντιστέω,ſecurus ſum. Item negligo,contemno. Plat.ἀφροντιστῶν τῶν ψυχῶν.

Διαφροντίζω,curo,curam ſuſcipio & adhibeo.

Ἐκφροντίζω,excogito,meditor. Ariſtoph.Exp.etiam,extra curam pono.Thuc.

Καταφροντίζω, in curas literarias expendo, i. in ſtudia literarum ſeu in diſciplinam. Ariſtoph.

Μεριμνοφροντισταὶ anxij contemplatores.Idem.

Μισόφροντις,oſor curarum, Syn.ep.105.

Πολυφρόντιστος,admodum accuratus.Exponitur & prudens:in Epigr.

*Πολύφροντις, multas curas,meditationes, cogitationes habens.Sap.Sol.

ΦΡΥΑΤΤΟΜΑΙ,fremo.Propriè de equo dicitur:vt apud Plut.in Lyc. ἵπποι φρυαττόμενοι πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Metaph. plerunque ſignificat,inſoleſco,magnificè me effero,ferocio:vt apud Phil.de v.M.l.1.φρυαττόμενον ὡς ἐπὶ σεμνῷ πράγματι τοῦ καταγελάστου. Maccab. l.2.c.7. Φρυαττόμενος ἀδήλοις ἐλπίσι, elatus vana ſpe. ¶Exponitur & καταπλήττω, perterrefacio, apud Suid.ex Menandro.

Φρύαγμα,τὸ, fremitus. Xen.metaph. pro,ferocia,faſtu aut inſolentia. Greg.

Φρυαγματίας,ου,ὁ,faſtuoſus,inſolens. Plut.

Φρυακτὴς,οῦ,ὁ,idem quod φρυαγματίας(de equo fremitum indicem ferociæ edente dictum) apud Laert. in Antiſthene.

Φριμάσσομαι,idem cum φρυάττομαι, (à quo & deriuari dicit Etym.)fremo, flatum in naribus emitto. Herod. Pollux tamen caprarum proprium eſſe putat. Apud Theocr.idyll.5.dicitur de hircis.

Φριμαγμὸς,οῦ,ὁ,fremitus, flatus quem equi naribus emittunt.Item pro hinnitu,apud Etym.

ΦΡΥΓΩ, vel φρύσσω,ſeu φρύττω,torreo,torrefacio, frigo. Athen. ἀλλὰ τὰ μὲν ἕψειν,τὰ δὲ φρύγειν.

Φρύγομαι & φρύττομαι,torreor,frigor. Athen.

Φρυγμὸς,οῦ,ὁ,torrefactio,frixio.Heſyc.

Φρυκτὸς,οῦ,ὁ,toſtus,torrefactus,frixus: vt φρυκτὴ ῥητίνη, toſta reſina : ſed φρυκτὴ abſolutè dicitur reſina pinea ſeu Colophonia,quòd cæteras antecedat.ſitque omnium maximè parabilis. Item φρυκτὸς κύαμος,faba torrefacta, quæ & abſolutè φρυκτὸς dicebatur,teſte Suida.Vnde φρυκτοὶ appellati fuerunt calculi iudiciarij, apud Athenienſes : quoniam fabis ſuffragia ferebant, teſte Poll.l.8. ¶Item φρυκτὸς Heſych.eſt etiam μάντις. ¶Item fax qua hoſtium aduentus prænuntiatur,ignis prænuntius:apud Thuc. l.2.& 3.

Φρυγεὺς,qui frigit.Item vas in quo frigitur.Poll.

Φρύγετρον,vas in quo hordea toſta frigebant.Poll.Heſy. eſt ξυλήφιον ᾧ κινοῦσι τὰς πεφρυγμένας κριθάς.

Φρύγιος,eidem eſt ξηρὸς,aridus apud Theophra.hiſt.pl. lib.6. floris æſtui nomen eſſe dicitur. Φρυγία,ἡ, quæ torret Heſyc. Φρύγιον,τὸ, idem eſſe dicit lignum aridum.Exp.etiam,cremium,apud Gręc.interpr. Pſal. 102.

Φρυγίνδα,ἡ, luſus genus in quo fabis vtebantur, teſte Heſyc.eæ autem toſtæ ſeu frixæ fuiſſe putantur. Eiuſdem luſus meminit & Poll. l.9. ὀστράκων vſum in eo fuiſſe,non κυάμων,indicans.

Φρύγανον,τὸ,cremium:virgultum aridum:ſeu omne ſarmentoſum lignum, aridum,& crematu facile,apud Theoph.hiſt.pl.l.1.c.5.

Φρυγανώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,cremiis ſimilis,ſeu virgultis aridis. Item cremiorum in modum lignoſus.Dioſc.

Φρυγανικὰ,τὰ, virgulta minus virentia: vel idem quod τὰ φρυγανώδη,apud Theoph.

Φρυγανίζομαι, cremia ſeu virgulta arida colligo. Baſil. homil.9.Exponitur &,lignor.

Φρυγανισμὸς,cremiorum collectio:item lignatio. Arrian.& Thuc.

Φρυγανίστρια,ἡ, cremiorum ſeu virgultorum aridorum collectrix.Poll.ex Ariſtoph.

Φρυγάνιον,τὸ, paruum virgultum aridum. Exp. & exi- 1782
guus.

Compoſita.

Διάφρυκτος,Heſychio eſt ſors:quoniam iudices in ſor-

tibus

tibus fabis vtebantur, quę ab Athenienſibus φρυκτοὶ dicebantur.

Διαφρυκτοῦν, ſortiri, ſuffragia ferre. Suid.

Δίφρυγης, ἐος, ὁ καὶ ἡ, bis toſtus: ſeu qui bis torretur. Vnde τὸ δίφρυγες, apud medicos & metallicos nominatur perfecti æris veluti fæx ſubſidens, & cohærens imæ fornacum parti: quod æs ex luto fit quod bis torretur, primò ſolis ardore, quum è ſpecu quodam Cypri tollitur, deinde calore ignis: arefactum enim ſole, mox circundatum ſarmentis vritur. Dioſc. lib. 5. cap 120.

Καταφρύσσω, ſeu καταφρύττω, dicitur de ſole vrente, apud Baſil.

*Περιφρύγω, Valde terrefacio, circumterreo. Trall.

Συμφρύγω, idem quod φρύγω. Pſalm. 102.

ΦΡΥΝΟΣ ου, ὁ, rubeta, rana venenoſa: vt φρύνου πόσις, hauſtum rubetæ venenum apud Dioſc. lib. 2 c. 100. Luc. in Philopſeude, φρῦνοι καὶ φύσαλοι, rubetæ & bufones. Pro eodem dicitur etiam φρύνη, apud Ariſto. 2. anim. item φρυνίες, apud Etym.

Φρύνιον, fruticis genus ſic dicti quòd aduerſus rubetas ſit auxilio. Traditur accipi & pro rubeta.

ΦΥΚΟΣ, εος, τό, fucus: genus herbæ marinæ vnde lana inficitur, vtuntur & mulieres ad ementiendum ori ruborem. Vide Dioſ. l. 4. cap 100. Tradit Euſt. φῦκος eſſe ſpeciem quandam μνίου καὶ βρύου. Il. ι. Quidam exp. alga Theophr. hiſt. pl. lib. 4. cap. 7. meminit ποντίου φύκους quo tingi dicit ταινίας, item ἔρια & ἱμάτια. ¶ Φῦκος à Galeno itidémque ab Aetio inter metalla quoque reponitur.

Φυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, algoſus, alga abundans.

Φυκόω, ῶ, fuco, fuco oblino. Φυκόομαι, fucor. Plut.

Φυκίον, ſeu φύκιον, τό, idem quod φῦκος, fucus quo mulieres vtuntur. Luc. Item alga. Plut.

Φυκιόεις, εντος, ὁ, idem quod φυκώδης. Theocr.

Φυκίς, ίδος, ἡ, nomen piſcis, apud Ariſtot. anim. l. 8. quē Gaza phucam appellat. Idem dicitur & φυκίω, apud Athen. lib. 8. Putatur autem nomen habere à φῦκος ſeu φυκίον, quoniam viuat in locis algoſis.

Φυκίδιον, τό, parua phaca. Ariſtop.

Αφυκος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) fuco carens. Heſych.

ΦΥΛΑΣΣΩ, & Atticè φυλάττω, cuſtodio, ſeruo, conſeruo, tueor. Od. ξ. Αὐτὰρ ἐγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε. Et φυλάττειν τἀγαθὰ, tueri bona parta, apud Demoſth. At χόλον φυλάσσειν, exp ſimultatem gerere. Il. π. Dicitur & φυλάσσω σε ἀπὸ τούτου, cuſtodio te ab hac re: apud Xen. Interdum φυλάσσω exp. excubo, quum de excubitoribus dicitur aut vigilibus. Herodian. lib. 2. Eodem ſignificatu dicitur & φυλάσσω φυλακάς apud Plat. de leg. Interdum exp. inſidias colloco, vel vigilias apud Xen. ¶ Item φυλάσσω, obſeruo & capto. Athen. Exp. & occaſionem obſeruo: vt Il. νόστον τε φυλάσσοις, occaſionem reditus. ¶ Item caueo, vito: vt apud Thuc. lib 7. ὅπως φυλάσσωσιν μηδένα ἀπὸ Κορίνθου καὶ τῆς Πελοποννήσου, ἐς τὴν Σικελίαν περαιοῦσθαι, vt cauerent ne. Dicitur & φυλάττειν ἑαυτὸν ἀπό τινος, cauere ſibi ab aliqua re: vt in epiſt. Ioan. 1. cap. 5.

Φυλάσσομαι, & φυλάττομαι, cuſtodior, ſeruor. Ariſtoph. ¶ Item actiuè. idem quod φυλάσσω, cuſtodio. Il. κ. Interdum &, obſeruo. Heſiod. Item pro φυλάσσω, caueo, vito, fugio, auerſor. Xen. Φυλάττεσθε ὅπως μὴ ἐλάττους τὰς δόσεις ποιῆσθε Cum accuſatiuo perſonæ. Thuc. Cum accuſat. rei, apud Heſiod. in Erg. Ταῦτα φυλασσόμενος βασιλῆες. Cum præpoſ. ſequente genit. apud Xen. & Reg. l. 1. c. 11. Hinc & Particip. πεφυλαγμένος, exp. cautus, Il. ψ. & apud Plut.

Πεφυλαγμένως, cautè, prouidè: circumſpectè. Iſocrates. Item vigiliis & excubiis poſitis. Xen.

Φύλαγμα, τό, quod cuſtoditur ſeu ſeruatur: vel quod datum eſt ad cuſtodiendum. 1783

Φυλάξιμος, ὁ καὶ ἡ, qui cuſtodiri poteſt.

Φυλακτήρ, ῆρος, ὁ, cuſtos, vigil. Il. ι. Φυλακτηρία, ἡ, cuſtodia, excubiæ.

Φυλακτήριον, τό, ſtatio excubitorum ſeu vigilum. Ariſtot pol. 7. Item præſidium, munimentum, arx: aut quicquid nos cuſtodit & tuetur. Xen. pæd. 7. Chryſoſt. in lib. de prec. Item antidotum contra venena, amuletum. Dioſc. l. 5.

Φυλακτήριος, ὁ, cuſtodiendi vim habens, aptus ad cuſtodiendum, cuſtodiens: apud eund.

Φυλακτικός, cuſtodiendi ſeu ſeruandi peritus. At φυλακτικὸς ἐγκλημάτων ab Ariſtot. rhet. 2. dicitur qui eorum memoriam ſeruat, qui ea mente condita tenet. Item φυλακτικός, q. d. cauendi peritus, qui ſibi cauere nouit, cautus: φυλακτικὰ ζῶα, apud Ariſtotelem.

Φύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, cuſtos. Item excubitor, vigil. Hom. Xen. Et cum genit. vt φύλαξ τῆς δημοκρατίας. Æſchin. Interdum φύλακες exp. præſidiarij milites: aut præſidium: vt apud Thuc. l. 2. Sic apud eundem φύλακες νῆες dicuntur naues præſidiariæ.

Φυλακίς, ίδος, ἡ, quæ eſt cuſtos. Plat. in qua ſignif. dicitur & φυλάκισσα, apud Græc. bibl. interpr. At φυλακὶς ναῦς, nauis ad præſidia locorúmve cuſtodiam mitti ſolita. Xen.

Φύλακος, ſeu φυλακός (vt ſcribit Ariſtarchus) idem quod φύλαξ. Il. α.

Φυλακή, ἡ, cuſtodia, ipſa cuſtodiendi actio, conſeruatio, tutatio. Item excubatio ſeu excubiæ: vt φυλακὴν ἔχειν τῆς πόλεως, apud Thuc. vrbem tueri. Et νυκτερινὴ φυλακή, excubiæ nocturnæ, ſeu vigiliæ, apud Arrian. Exponitur φυλακή etiam, præſidium: vnde φυλακὴν, ſeu φυλακὰς καθίστημι, præſidium vel præſidia impono, apud Thuc. Item quarta pars noctis Suid. quoniam in quatuor partes diuiſa erat, in quibus vigiliarum munus permutatis vicibus ad alios perueniebat, in hac ſignif. frequens eſt, apud Euangeliſtas. ¶ Item φυλακή, cuſtodia, i. cuſtodes qui cingunt latus principum, ſatellites, ſtipatores. Ariſtot. Item cuſtodia i. carcer. Lucill. epigr. lib. 3. Ariſtot. œcon. 2. ¶ Item cautio: vnde apud Thuc. l. 4. ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, cautionem magnam adhibebant.

Φυλακίζω, in carcerem coniicio. Act. ap. c. 22.

Φυλακικός, cuſtodiendi ſeu ſeruandi peritus: aptus ad cuſtodiam. Plat.

Φυλακεῖον, ου, τό, locus in caſtris vbi ſunt excubiæ, ſtatio, præſidium, arx. Polyb. l. 5.

*Φυλακτήριον, pro amuleto. Plut.

Compoſita & primùm ex φυλάσσω, cum præpoſitione.

Ἀντιφυλάσσω, ſeu ἀντιφυλάττω, viciſſim cuſtodio.

Ἀντιφυλάττομαι, viciſſim caueo. Xen.

Διαφυλάσσω, ſeu διαφυλάττω, aſſeruo vel conſeruo. Idē pæd. 5. διαφυλάξαι αὐτῷ τὴν γυναῖκα.

Διαφυλάττομαι, conſeruor. Item incolumis euado.

Διαφυλακτικός, aptus ad conſeruandum: vel conſeruandi peritus.

Δυσδιαφύλακτος, (dec.) qui difficulter cuſtodiri poteſt, vel caueri. Heſych.

Ἐπιφυλάττω, obſeruo. Plat. de leg.

Καταφυλάττω, idem. Ariſtoph.

Παραφυλάσσω ſeu παραφυλάττω, pro iiſdem. Herod. l. 4. ὁ δὲ Μαρτιάλιος σὺν καιροῖς φαίνεται παραφυλάττων, omnes temporum articulos captans. Exponitur & occaſionem ſeu opportunitatem obſeruo, Plut. ¶ Item caueo: vnde παραφυλάττειν αὐτόν, cauere ſibi, apud eundem. ¶ Item excubo, vt περιέρχε παραφυ-

λάττουσα,apud eund.

Παραφυλακή,Obſeruatio. Item cautio.

Απροφύλακτος(*dec.*) incautus. vnde Απροφυλάκτως, incautè,in Fab. Æſopi.

Προφυλάσσω,aut προφυλάττω, q.d. ante excubo.Thuc. Apud Herodot. προφυλάττω σε,exp.à te caueo.

Προφυλάττομαι,præcaueo:item prouideo.

Προφυλακτικός, ad præcautionem aptus, ſeu qui adhibetur ad præcauendum:vt προφυλακτικὰ βοηθήματα,apud Dioſc. Fœm. προφυλακτική ſeu προφυλακτική ἀγωγή, pars medicinæ quæ cauſas morborum arcet præcauendo.

Προφύλαξ,ὁ,qui antè excubat:vel ſimpliciter,excubitor,ſpeculator,præſidiarius Plut.

Προφυλακή,excubiæ,vigiliæ.Xenop.Item præcautio, cautio.Paul.Ægin.Item pro amuleto ad canis rabidi morſum,apud Dioſc.

Προφυλακὶς ναῦς,nauis quæ ante exercitum excubat, aut ante alias:nauis præſidiaria.Thuc.

Απροφύλακτος,(*dec.*) incuſtoditus : vel nulla cautione præuiſus.

1584 Συμφυλάττω,vnà cuſtodio,vnà conſeruo.Xen.

Compoſita ſine prapoſ.ac primùm formata ex ſecunda & tertia perſ.ſing.prat.paſſ.

Αφυλαξία,ἡ. q. d. incuſtodia, i. cuſtodiæ ſeu excubiarum defectus.Xen.

Αφύλακτος,ὁ καὶ ἡ,incuſtoditus.Thuc.l.2.Item non obſeruatus,ſeu qui non obſeruatur.Item ineuitabilis,qui caueri non poteſt.Plut.in Cæſ. ¶Item actiuè qui ſibi non cauet,incautus,improuidus.Greg.Item non obſeruans.Nonn.

Αφυλάκτως,incuſtoditè.Item incautè.Xen.

Αφυλακτέω, incautè me gero. Ariſtot. Item vigilias non diſpono in caſtris.Xen.

Αφυλακτεῖσθαι,dicitur quòd fit incautè. Item quod non obſeruatur & cuſtoditur : vt ἀφυλακτούμενοι λόγοι,apud Luc.& ἀφυλακτούμενος τόπος. Polyb.

Δυσφύλακτος,cuſtoditu difficilis. Alex.

Εὐφύλακτος, cuſtoditu ſeu ſeruatu facilis. Thuc. Item bene obſeruatus,captatus.Idem. Item à quo facilè caueri poteſt.

Compoſita ex nomine φύλαξ,itidem ſine prapoſitione.

Αγροφύλαξ,ὁ,agri cuſtos.

Αρκτοφύλαξ, vrſæ cuſtos: arctophylax,vulgò qui dicitur eſſe bootes,vt Cic.vertit apud Arat.

Γαζοφύλαξ,gazæ cuſtos ſeu theſauri,Nonn.

Γαζοφυλάκιον, locus in quo gazæ ſeu theſauri cuſtodiuntur. In templo Hieroſolymitano ſic dictus fuit locus in quem conferebantur pecuniæ templi veluti theſaurus & ærarium:vt Lucæ 21.

Γραμματοφυλάκιον,τὸ, vbi tabulæ & inſtrumēta publica monumentáque rerum geſtarum aſſeruantur, tablinum:in Pandect.

Δεσμοφύλαξ (dictum quaſi δεσμωτοφύλαξ,vinctorum cuſtos)cuſtos carceris, vel qui cuſtodias aſſeruat.Luc. de Peregr.

Αρχιδεσμοφύλαξ,(*dec.*) præfectus cuſtodum carceris.

Εἰρηνοφύλαξ,pacis cuſtos. Æſchin.

Εἰργμοφύλαξ,carceris cuſtos.Xen.

Θεσμοφύλαξ,legum & inſtitutorum cuſtos.Thuc.

Θησαυροφύλαξ,qui theſauri cuſtodiæ præeſt.

Θησαυροφυλάκιον,locus in quo repoſiti theſauri cuſtodiuntur.Suid.

Ἱεροφύλαξ, ſacrorum cuſtos. Ἱεροφυλάκιον,locus vbi ſacra cuſtodiuntur,ſacrarium.

Ἱματιοφύλαξ,veſtium cuſtos.Ἱματιοφυλάκιον, arca veſtiaria,veſtiarium.

Καιροφυλακέω, occaſionem obſeruo, occaſioni immineo ad nocendum alicui.Demoſth.

Καιροφυλακτέω,idem.Luc.

Καρδιοφύλαξ,q.d.cordituus:cordis tutamen. Erat æramentum quoddam pectori à Romanis militibus opponi ſolitum,apud Polyb.

Καρποφύλαξ,fructuum cuſtos.Epigr.

Κρηνοφύλαξ,fontis cuſtos.Heſyc.

Κρηνοφυλάκιον,fontis cuſtodia:ſeu munus cuſtodiendi & curandi fontis.Poll.l.8.

Λιμενοφύλαξ,portus ſeu portuum cuſtos.

Λιμενοφυλακία,ἡ, munus cuſtodiendi portus.Ariſtot.

Μηλοφύλαξ,ouium cuſtos,in Anthol.Epigr.

Ναοφύλαξ, cui templi & terrarum ſacrarum cuſtodia tradita eſt,ædituus.Eurip.& Ariſtot.Pro eodem Atticè dicitur νεωφύλαξ.

Νομοφύλαξ, legis vel legum cuſtos:vnde νομοφύλακες, legum cuſtodes vel præſides: de quibus vide Ariſt. polit.4 & Cic.de leg.l.3.

Νομοφυλακία,ἡ,legum cuſtodia:munus τῶν νομοφυλάκων Ariſtot.polit.l.6.

Νομοφυλάκιον, ſeu νομοφυλακεῖον, locus vbi νομοφύλακες iudicabant.Poll.l.8.

Νυκτοφυλακέω,noctu cuſtodio.Xen.

Νυκτοφυλάκησις,cuſtodia nocturna.

Ὁδοφύλαξ,viæ cuſtos:vel qui viatores in via obſeruat. Euſt.

Οἰκοφύλαξ,domus cuſtos.Epigr. Οἰκοφυλάκιον,præmiū cuſtoditæ domus,apud Euſt.

Οἰκοφυλακέω,domum cuſtodio.

Ὀπισθοφύλαξ , qui à tergo agmen tutatur ſeu ductat. Phil.de vita M.l.1.

Ὀπισθοφυλακία,ἡ, cuſtodia militum à tergo , ſeu poſt principia. 1758

Ὀπισθοφυλακέω, à tergo agmen cuſtodio & tueor. Herodian.l.8.Phil.de v.M.l.1.

Ὀπωροφύλαξ,autumnalium fructuum cuſtos.

Ὀπωροφυλάκιον, gurguſtium & caſula τοῦ ὀπωροφύλακος:apud Ieſaiam,& Heſych.

Πλαγιοφύλακες,qui latera aciei cuſtodiunt.Ælian.

Πολιτοφύλακες,ciuium cuſtodes vel ciuitatis. Ariſt.

Ῥηγοφύλακες, tabularum & inſtrumentorum publicorum cuſtodes,qui & γραμματοφύλακες.

Σιτοφύλακες, erant Athenis qui frumento aſſeruando præerant, curabántque vt iuſto pretio venderetur. Harpocr.& Suid.

Σιτοφυλακεῖον, locus ſeu vas in quo frumentum aſſeruatur.

Σκευοφύλαξ,vaſorum ſeu vtenſilium cuſtos.

Σκευοφυλακέω,vaſa & ſarcinas cuſtodio.

Σκευοφυλάκιον, locus cuſtodiendis vaſis & vtenſilibus deſtinatus.Suid.& Euagr.in hiſt.Eccleſ.

Στρατοφύλαξ,cuſtos exercitus.

Στρωματοφύλαξ, cui ſtratorum cuſtodia demandata eſt.Plut.in Alex.

Συνθηκοφύλαξ,cui cuſtodiendæ datæ ſunt συνθῆκαι,i. tabulæ pactorum vel fœderis.

Σφενδονοφυλάκιον,locus in quo reponuntur σφενδόνες. Item annuli pars,in qua gemma ſedet,funda ſeu pala annuli.

Σωματοφύλαξ, corporis cuſtos , ſeu qui latus alicuius ſtipat,ſatelles.Herodian.& Athen.

Αρχισωματοφύλαξ,(*dec.*) qui princeps eſt inter cuſtodes corporis,qui præeſt ſtipatoribus.

Τειχοφύλαξ,murorum cuſtos. Τειχοφυλακέω, muros cuſtodio,murorum cuſtodiæ præſum.

Χαλαζοφύλαξ,obſeruator grandinis futuræ.Plut.

Χαρτοφύλαξ, chartarum cuſtos,i. principalium chartarum,præfectus ſcriniorum.

Χαρτοφυλάκιον, ſcrinium,in quo aſſeruantur chartæ.

Χρυσοφύλαξ,auri cuſtos,qui aurum aſſeruat.Eurip.

Χωροφύλαξ,loci cuſtos:vel potius,agri cuſtos.

Ὠοφυλακέω,oua cuſtodio.Ariſtot.

ΦΥΛΗ,ῆς, ἡ, Athenis decima vrbis pars. Æſchin. ¶Meta-

¶Metaphoricè exp. claſſis, apud Xenoph. Exponitur & genus.

Φυλέτης, ου, ὁ, qui eſt ex eadem tribu, tribulis, cōtribulis Ariſtot. Fœm. φυλέτις, vt φυλέτις ἐκκλησία, curiata comitia. Arrian.

Φυλετικός, ad tribules pertinens, qui eſt τῶν φυλετῶν. Plat. Ariſtot.

Φυλετεύω, in tribus deſcribo. Ariſtot.

Φῦλον, τό, idem quod φυλή. Ilia. β. Exp. & gens, genus, vt φῦλ' ἀνθρώπων, apud Hom. & Heſ. Sic φῦλα γυναικῶν, apud eundem. Heſiod. ¶Item ſexus. Xen.

Compoſita.

*Αἰολόφυλος varij generis. Oppian.

Ἀλλόφυλος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt ex alia tribu. Poll. Item qui diuerſæ eſt gentis ſeu nationis, externus, peregrinus. Thuc. Item metaph. qui diuerſi eſt generis, ſeu diuerſæ naturæ, apud Plut.

*Ἀλλοφυλέω, ritibus extraneis, ſeu exoticis addictum eſſe, in alienos mores degenerare. Ioſeph.

Ἀλλοφυλισμός, dicitur eſſe ritus alienigenarum. Maccab. l. 2. c. 4. Exp. & in alienos mores degeneratio: eiuſdem libri c. 6.

Ἀλλοφυλία diuerſitas generis, externa res ſeu peregrina. Epigr.

Ἀποφύλιος, tribum non habens, peregrinus. Poll.

Δεκάφυλος, in decem tribus diuiſus. Plut.

Ἔκφυλος, externus, peregrinus. Item à moribus gentis abhorrens, inuſitatus. Plut. Ælian.

Ἔμφυλος, qui eſt eiuſdem tribus, tribulis. Od. ο. & Dem. Ἐμφύλιος, vt ἐμφύλιος πόλεμος, bellum ciuile, inteſtinum, aut domeſticum, vel bellum inter eiuſdem gentis homines. Plut. in Cic.

Ἑτερόφυλος, idem quod ἀλλόφυλος. Heſych.

Καταφυλαδόν, per tribus, ſeu per gentes. Idem.

*Μυριόφυλος, innumera, infinita genera habens. Oppian.

*Μονόφυλος, vnius generis. Oppian.

Ὁμόφυλος, qui eiuſdem eſt tribus, tribulis. Herodian. item qui eiuſdem eſt generis Xen. Item qui eiuſdem eſt ſexus. Ariſtot.

1786 *Ὁμοφυλία, identitas generis, ſimilitudo generis. Strabo.

Πάμφυλος, ex omni gentium genere mixtus. Metaph. apud Ariſt. παμφύλων θηρῶν, omnis generis ferarum.

Σύμφυλος, idem quod ὁμόφυλος, vt σύμφυλος αἰθήρ, cognatus, eiuſdem generis. in Axioch.

Συμφυλέτης, idem quod φυλέτης. Suid.

Ἀσύμφυλος (dec. nullam cognationem habens. Et general. alienus. Exp. & non quadrans. Luc.

Τετράφυλος, in quatuor tribus diſtributus. Herodot.

*Τρίφυλος, in tres tribus diuiſus, qui ex tribus conſtat tribubus. Herodot.

ΦΥΛΛΟΝ, ου, τό, folium, frons, frondis. Hom. Ath. ¶Interdum κατ' ἐξοχὴν ſic dicitur malabathri ſeu malobathri folium. ¶Hippo. l. 2. γυναικ. ſic nominat ſilphij ſemen, ob latitudinem, teſte Gal. ¶Eſt & herbæ nomē, apud Theophraſt. hiſt. plant. l. 9. c. 119. & Dioſ. l. 3. c. 141. ¶Item τὰ φύλλα. Hippocr. appellaſſe dicitur herbas quæ condimentis adhibentur, vt ſunt ruta, mentha, apium, &c. quæ auctuarij loco à venditore adiici ſolebant.

Φυλλικός, vt φυλλικὴ βλάστησις, foliorum germinatio.

Φύλλινος, ὁ καὶ ἡ, vnde Φύλλινοι ἀγῶνες, certamina quorum præmia ſunt coronæ ex foliis. Poll.

Φυλλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, folioſus, foliis abundans.

Φυλλιάω, folia emitto, frondeſco. Arat. in Phæn.

Φυλλὰς, άδος, ἡ, cumulus foliorum Ath. Heſyc. φυλλάδες ſunt οἱ ξηροὶ κλάδοι καὶ φύλλα ἔχοντες.

Φυλλάριον, τό, foliorum. Dioſc.

Φύλλιον, idem quod φύλλον. Φύλλια dicuntur flores quos terra producit, teſte Heſych. ſeu herbæ virides hortorum odoriferæ, vt ſunt, coriandra, mentha, ruta, &c. Legitur & φυλλεῖα, ſeu φυλλεῖα, apud Ariſtophan. in Acharn. quæ Heſychius eſſe dicit olera vilia & marcida quæ à vēditoribus emptori adiici ſolebāt. Schol. Ariſtoph. φυλλεῖα nominari ſcribit lactucæ folia: in qua ſignificatione apud Suidam ſcribitur φυλλία.

Φυλλῖτις, ιδος, ἡ, herbæ nomen apud Dioſcoridem l. 3. c. 121.

Compoſita.

Αἰγιόφυλλον, à quibuſdam dicitur peucedanum. Dioſc.

Ἀείφυλλος, ſemper folia habens. Ἀειφυλλία, foliorum perpetuitas.

Ἀκριτόφυλλος, plurima folia habens, ita vt præ multitudine diſcerni non poſſint. Il. β.

Ἀκρόφυλλος, in ſummitate folia habens.

Ἀποφυλλίζω, folia amputo, ſeu frondes. Theop.

Ἀποφύλλισις, foliorum amputatio, frondatio.

Ἀρνόφυλλον, τό, q. d. agni folium: herba qua agni delectātur. Heſych.

Ἄφυλλος, foliis carens. Apud Eur. in Or. ἀφύλλους στόματος, exp ἱκετηρίαν οὐκ ἔχοντες.

Ἀφύλλωτος, q. d. non foliatus.

Βαθύφυλλος, q. d. profunda folia habens. Moſch.

Βραχύφυλλος, breuia folia habens. in Epigr.

Δίφυλλος, bina folia habens, bifolius.

Δωδεκάφυλλος, duodecim folia habens. Theophr.

Ἐγγειόφυλλος, humi habens ſerpentia folia. Idem.

Εἰκοσάφυλλος, viginti folia habens. Idem.

Ἑκατοντάφυλλος, centum folia habens.

Ἐμπεδόφυλλος, cui ſola folia firmiter manent, folia non amittens. epith. palmæ perpetuò virentis.

Ἐννοσίφυλλος, & εἰνοσίφυλλος, quatiens ſeu agitans frondes: videlicet vento flante. Item in quo frondes agitantur: vt ὄρος εἰνοσίφυλλον, Il. β. ex quo intelligitur frondoſas arbores habens, vel vento expoſitus, vtpote celſus.

Ἐπετειόφυλλος, ſingulis annis folia mutans. Theophr.

Ἐπιγειόφυλλος, humi ſparſa folia habens. Idem.

Ἐπικαυλόφυλλος, à caule tantum foliatus. Idem.

Ἐπιφυλλὶς, ίδος, ἡ, racemulus qui magno racemo ſuperiacet: vel racemus per ſe paruus: ita dictus quòd tegatur foliis. Exponitur & pampinus racemarius, qui exiles racemos profert, & in cacumine ſupra folia: vnde & nomen. Metaphoricè apud Ariſtoph. in Ran. Ἐπιφυλλίδες dicuntur mali poetæ: quoniam parui pretij ſunt eiuſcemodi racemi, & à vindemiatoribus ſolent præteriri. Item Ἐπιφυλλὶς, racematio, apud Abdiam proph. item racemus poſt vindemiā relictus. Damaſc

Ἐπιφυλλίζω, racemationem facio, racemor. Et metaphoricè, accuratè exquiro: apud Greg. interpr. in Trenis Ier. ca. 1. Eiuſdem operis c. 3. ὁ ὀφθαλμός μου ἐπιφυλλιεῖ ἐπὶ τὴν ψυχήν μου, exp. oculus meus ſollicitam & anxiam habebit animam meam. 1787

Ἐρίφυλλος, valde foliatus: multa aut magna folia habēs. Heſych. Item ſic dicitur arbor quæ & φελλός, ſuber.

Εὔφυλλος, pulchra folia habens Eur.

Καλαμόφυλλος, arundinacea folia habens.

Καλλίφυλλος, pulchris foliis præditus.

Καλλίφυλλον, q. d. pulchrifoliū. Ita Hippocrates vocat herbam quam alij καλλίτριχον appellant & ἀδίαντον, teſte Gal.

Καρυόφυλλον, q. d. nucis folium. Eſt arboris fructus: (vt vult Aet.) vel flos (autore Paulo) arboris in India naſcens: cuius deſcriptionem vide apud eoſdem. Quidam ipſi etiam frutici hoc nomen tribuunt.

Κοιλόφυλλος, concaua habens folia.

Λειόφυλλος, læuia habens folia.

Λεπτόφυλλος, tenuia folia habens. Ariſtot.

*Λευκόφυλλος, folia habens candida. Dioſc.

Μακρόφυλλος, longa habens folia.
Μανόφυλλος, cui ſunt rara folia.
Μελάμφυλλος, nigra folia habens. Μελάμφυλλον, τὸ, acanthi ſpecies, quam & παιδέρωτα vocant Gal. & Ætius.
Μεγαλόφυλλος, magna habens folia.
Μελισσόφυλλον, meliſſophyllum, apiaſtrũ: herba de qua Dioſ. l. 3. c. 188. quæ inde nomẽ inuenit, quòd apes ea delectentur, vel eius flores, vt tradit Plin. l. 21. c. 20. Eadem dicitur & μελίφυλλον, apud Nic.
Μικρόφυλλος, qui paruis ſeu minutis eſt foliis. Dioſc.
Μονόφυλλος, vnicum folium habens.
Μυριόφυλλος, mille ſeu infinita folia habens. Μυριόφυλλον, τὸ, herba quæ millefolium Plinio.
Ολιγόφυλλος, pauca folia habens. Theoph.
Οξύφυλλος, qui acutis eſt foliis.
Ουλόφυλλος, criſpa folia habens.
Πεντάφυλλος, quinque folia habens. Theophr. Πεντάφυλλον, τὸ, quinque folium herba. Sic etiam à quibuſdam dicitur eupatorium. Gal.
Πλατύφυλλος, lata folia habens. Dioſc. Item latifolia: ſpecies quercus apud Theophr. hiſt. plant. l. 3. c 9.
Πλατύφυλλον, τὸ, latifolium, apud eundem hiſt. lib. 6. cap. 6.
Πολύφυλλος, multa folia habens. Theophr.
Πυκνόφυλλος, denſa habens folia.
Ριζόφυλλος, à radice foliatus. Περιριζόφυλλος (dec.) iuxta radices folia habens.
Σαρκόφυλλος, carnoſa folia habens. Theoph.
Σπαθόφυλλος, cuius folia ſpathæ ſimilia ſunt. Idem.
Σπανόφυλλος, idem quod μανόφυλλος, ſuprà.
Στενόφυλλος, anguſta folia habens.
Στενοφυλλία, anguſtia foliorum.
Στηλίφυλλον, telephium, herba. Heſych.
Τανύφυλλος, habens folia in latitudinem extenſa, aut in longitudinem. Hom. & Theocr.
Τρίφυλλος, terna folia habens. Τρίφυλλον, trifoliũ: herbæ nomen apud Dioſ. l. 3. c 123.
*Τετράφυλλον, idem quod τρίφυλλον, Nicand.
Τριχόφυλλος, folia habens capillata, ſeu capillamentis ſimilia. Theophr.
Υδνόφυλλον, foliũ tuberis, i. herba quæ tuberi ſuper innaſcitur ab ὕδνον quod ſcribitur pro οἶδνον. Ath. lib. 2. ex Pamphyli gloſſis.
Χαιρέφυλλον, oleris genus de quo Plin. lib. 19. cap. 8. Colum. lib. 11. cap. 3. Pallad. lib. 3. cap. 24. Sic dictum putatur quòd foliis gaudeat. Sunt qui & eam herbam eſſe ſuſpicentur quæ apud Gal. & Dioſc. γιγγίδιον dicitur.

ΦΥΡΩ. F ιρω, Æolicè, ἔφυρσα, πέφυρκα, miſceo, commiſceo. Apud Heſiodum in Erg. Γαῖαν ὕδει φύρειν, terrã aquæ miſcere. Sic Plut. Item inquino, fœdo, aut, perfundo, rigo Iliad. ω, δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον, perfundebant, aut rigabant. Interdum ſignificat, macero, ſubigo, item pinſo: vt apud Xen. in qua tamẽ ſignif. frequentius eſt Φυράω.
Φύρομαι, commiſceor perfundor, inquinor. Hom. Plu. Item maceror, ſubigor. Thuc.
Πεφυρμένως, mixtim, permixtim.
Φύρμα, τὸ, ſordes, ſtrigmentum. Nic.
Φυρμὸς, ὁ, inquinatio, inquinamentum. Heſych.
1788 Φύρδην, idem quod πεφυρμένως. Item confuſè. Plu.
Φυράω, miſceo, macero, ſubigo Plut. Dioſ.
Φυράομαι, paſſ. Dioſc. Item actiuè, idem quod φυράω: vnde metaph. apud Ariſtoph. in Nub. μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστὴν, molliens & frangens vocem erga amatorem.
Φύραμα, τὸ, maſſa farinæ ſubactæ & ad humorẽ maceratæ ad panificium. in ep. ad Cor. 1. cap. 5. Item pro maſſa figuli. Rom. c. 9. Dicitur & de aliis rebus quæ ſubigendo miſcentur, vt Geop. l. 15.
Φύρασις, εως, ἡ, maceratio, ſubactio.
*Φυράσης, permiſtor, qui per miſturam fecit. Cicero.
*Φυράσιμος, miſcellaneus, miſturæ aptus, confuſus. Nicand.

Compoſita.

Αἱματόφυρτος, ὁ καὶ ἡ, ſanguine permixtus, ſanguinolẽtus. Epigr. Pro eodem dicitur αἱμόφυρτος, apud Lycophr.
Αναφύρω, commiſceo, permiſceo, confundo: item inquino, fœdo: vnde part. paſſ. Eur. in Bacch. ἀναπεφυρμένη αἵματι.
Αναφυράω, idem quod φυράω. Dioſc. l. 2. c. 111.
Συναναφύρω, (Decomp.) vnde συναναφύρεσθαι aliquis cum ſcortis dicitur, i. cum iis volutari. Lucia. ταῖς γυναιξὶ συναναφυρέντες.
Ακριτόφυρτος, confuſus, miſcellaneus. Æſchyl.
Διαφυράω, ſubigo, pinſo.
*Εκφύρω, inquino. φύρω Hieren.
*Εμφυράω, miſceo in, immiſceo, commiſceo. Oppian.
Ευφυρόματος, apud Alex. Aphr. exp. penitus inutilis.
Μελίφυρτος, melle mixtus Epigr.
Πάμφυρτος, ex omnibus mixtus.
Συμφύρω, commiſceo, confundo. Plut.
Σύμφυρτος, commixtus, confuſus. Συμφύρδην, commixtim confuſè, promiſcuè, Nic.
Ασύμφυρτος, (decomp.) non commixtus non confuſus Dion. Areopag.
Χειρόφυρτος, manu ſubactus. Epigr.

ΦΥΣΑΩ, (vel φυσιάω, ſufflo, inflo, flatu diſtendo. Ariſtophan. in Nub. ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, tanquam veſicam inflat. Sic Plutarch. & Euripid. Interdum φυσᾷ eſt efflo: vt apud Sophocl. φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, efflantem cruorem per nares. Sic & apud Plutar. Interdum φυσᾶν dicitur de ſuperbiente & inſoleſcente, vt apud Plutarch. in polit. præt. μικρὸν ἰσχύειν, καὶ μέγα φυσᾶν, magnum ſpirare. Apud eundem de edu. lib. δεῖ δὲ τοῖς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾶν, laudibus efferre & inflare, i. inſoleſcentes & inflatos reddere.
Φυσῶμαι (ſeu φυσιῶμαι) ſufflor, inflor, tumeo. Ariſtoph. Item metaph. inflor, efferor. Plut.
Φύσημα, τὸ, inflatio, inflatus, flatus. Eurip. In bullante humore ſic dicitur bulla: apud eũd. ¶ Peculiariter pineam reſinam φύσημα, nominari teſtatur Gal. ¶ Itẽ metap. ſpiritus, flatus, de inſoleſcentibus dictum & ſuperbientibus, apud Plat. & Athen.
Φύσησις, εως, ἡ, q. d. flatio, ipſa flandi actio, vel ſufflatio. Theophr. hiſt. pl. c. 10.
Φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, flabellum. ſchol. Ariſtoph. Item follis. Dioſ. Dicitur & eſſe piſcis quidam cetaceus, apud Ælian. & Strab. l. 3. qui dum inſpirat, apparet procul inſpectantibus columnæ in modũ nebuloſa quædã facies. Sed apud Heſyc. legitur φυσητὴρ dicentem eſſe fiſtulam piſcium cetaceorum. ¶ Dicitur φυσητὴρ etiam de meatu polypodis quo oua ſua parit, apud 1789
Athen. l. 7.
Φυσητήριον, τὸ, inſtrumentum aptum ad inflandum, aut inſtrumentum quod inflatur.
Φυσητικὸς, inflandi vim habens. Ariſtot.
Φῦσα vel Φύσσα, follis. Ilia. σ. Exponitur &, veſica, apud Dioſc. l. 2. c 26 & ſchol. Ariſtoph. qui etiam addit φῦσαν appellari ἀφ' οὗ πάσχειν πίονες, i. ab eo quod illi ſolet accidere. ¶ Itẽ flatus. Xen. Ariſtot. ¶ Metaphoricè de inſolentia dicitur, ſicut &, φύσημα, teſte Euſta. ¶ Numeratur & inter piſces Niliacos, apud Heſyc. & Athen. l. 7
Φυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, flatuoſus, flatu abundans. Item flatus ſeu inflationes mouens. Gal.
Φυσαλλὶς, ίδος, ἡ, bulla in aqua naſcens. Luc. Item tibia, ſeu

ſeu fiſtula.Heſy.& Suid. ¶Sic etiã dicitur veſicaria, nomẽ fruticis,apud Dioſ.vel quòd veſicę proſit(quę φῦσα dicitur) vt vult Plin.vel à veſicis & folliculis quos habet orbiculatos,veſicis non diſſimiles , vt putant alij.

Φύσαλος,ου,ὁ, bufo venenatum id ranarum genus quod ſe mirum in modum inflat, turgeſcítque ita, vt ſæpe crepet,apud Luc.

Φύσιγξ,γγος,ἡ,veſicula ſeu puſtula in manib.aut pedibus.Poll.In aliis ſic dicitur velut veſicula turgida, vel genus quoddam alliorum,teſte Heſ.& Gal. in lex.Hippocr.

Φυσιγγόομαι,οῦμαι,inturgeſco in veſicæ modum. Et generaliter,intumeſco.Ariſtoph.

Φύσκη,ἡ,craſſum inteſtinum,ex quo farina & carnibus iniectis lucanicę fiunt.ſchol. Ariſtop.in Equit. Athen l.14.Etym.& Suid.Item veſicula manibus oborta,*vt inter remigandum,remorum attritu*.ſchol. Ariſtoph.in Veſp.

Φυσκίον,τὸ,veſicula,folliculus,vtriculus.Dio.Φύσκων ωνος,ὁ,ventricoſus,obeſus.Ioſeph.

Φύστη(vel Φυστὴ)maza ex farina & vino,teſte ſchol. Ariſtoph.apud eum in Veſp. Athenæo l.3.eſt maza,μὴ ἄγαν πεφυραμένη.

Φυσόω,idem quod Φυσάω,inflo,i.ſuperbum reddo.

Φυσιοῦμαι,inflor,intumeſco,efferor.

Φυσιάω,anhelo:vt ἵπποι φυσιόωντες.Il.π.Item metuo, turgeo *ſuperbia*. Gre.Οἱ θανάτῳ ζώοντες ἐπὶ τοῖσι φυσιούμενοι. ¶Item actiuè,inflo,idem cum φυσόω,in epiſt.ad Cor.1.c.8.

Φυσιοῦμαι,inflor,ſuperbio eiuſdem ep. c.4.

Φυσίωσις,εως,ἡ, inflatio, tumor animi,ſuperbia,arrogantia ad Cor.c.12.& apud Greg.

Φυσιασμὸς,(tanquã à Φυσιάω)ipſa flandi ſeu efflandi actio.Exp.&,flatus.Ariſtot.

Ποιφύσσω,f.ξω,ſpiro,flatum emitto.Nic.Exp.&,terreo, exterrefacio,propriè tamen,flatu vehementer emiſſo,ſcho. Nic.Item flatum emitto vehementer & cũ ſonitu quodam.Suid.ex Epigr.

Ποίφυγμα,vehemens ſpiritus emiſſio.Heſ.eſt σχῆμα, ὀρχηστικόν.

Ποιφύγδην,terrifico cum flatu. Nic.

Φῶσον,velum,carbaſus (à φυσάω dictus,quoniam φυσώμενος πλησίῳ ἀνέμῳ ἐνεργεῖ, inquit Euſt.)Scrib.& φώσσων,apud Etym & Lycophr.

Φωσώνιον, τὸ,linteum quo facies detergitur,ſudariolum.Etym.¶Item ſolarium:παρὰ τὸ φῶς.

Compoſita ac primùm ſine præpoſ.

Ἀναφυσάω,ſurſum flo.Item ſufflo,inflo.¶Et metaph.elatũ reddo:vnde in paſſ.apud Xen.pæd.7.ὑπὸ τοιούτων δὲ λόγων ἀναφυσώμενος.

Ἀναφύσημα,τὸ,inflatio.Luc.Item euaporatio,ſpiraculum.Ariſtot.de mundo.

Ἀναφύσησις,ἡ,inflatio. Peculiariter ſic dicitur,quædam tibiarum inflatio,ſeu certus quidam modus inflandi tibias:apud Euſt.item idem quod ἀναφύσημα, ſpiraculum.Ariſtot.ibidem.

Ἀναφυσιάω,anhelo.Heſiod.& Apoll.

Ἀποφυσάω,efflo.Ariſtoph.Item flatu expello.Ariſtot.

Διαφυσάω,perflo,item flatu diſcindo,Gal.Item efflo,apud Plut.de prima frig.

Διαφύσησις,perflatio.

Ἐκφυσάω, efflo,exufflo, vnde apud Dioſ.καίεται ἐπ' ἀνθράκων ἐκφυσωμένη. Item follibus ventilo.Metaph. apud Ariſtoph.in Pace, ἐξεφύσησε τοσοῦτον πόλεμον, excitauit tantum bellum.

Ἐκφύσημα, efflatio,exufflatio.Item inflatio,morbus. Poll.Exponi etiam poteſt,id quod efflatur.

Ἐκφύσησις,efflatio,exufflatio Gal.

Ἐμφυσάω,inflo,inſpiro,flatu immitto.Ioã.c.20.Exp.&, flatu accendo.

Ἐμφύσημα,inſufflatio. Item quod inſufflatur , ſeu inflando immittitur:vnde apud Gre.ἐμφύσημα,dicitur Spiritus ſanctus.Dicuntur & morbi quidam ἐμφυσήματα,inflationes.Gal.

Ἐμφυσιοῦμαι,inflor,tumeo,ſuperbio.

Ἐπιφυσάω,inflo.

Καταφυσάω,flatu effundo,inflando perfundo.Ariſt.

Συμφυσάω,vnà ſufflo vel inflo. Item metaphoricè,cõſpiro.Plat.de leg.l.4.

Ὑπερφυσιόομαι,ſupra modum inflor ſeu efferor.Baſil.

Compoſita ex φῦσα ſine præpoſ.

Ἀκροφύσιον,ου,τὸ,follium pars ſumma ſeu extrema, quæ fornacis ori immittitur.Thuc.

Ἄφυσος,ſiue ἄφυσσος,expers flatuum.Item nullos generans flatus,non inflans:vt ἄφυσος δίαιτα,apud Gal.Di 1790
cuntur ἄφυσα etiam quæ flatus generatos diſcutiunt propellúntque.Aet.

Περφύσια, in metallis dicuntur præmunimina quibus follium fiſtulæ teguntur.Heſych.

ΦΥΩ,F.σω,p.κα,gigno,produco,edo, pario. Homer. Xenop.Cum accuſ.Sic homo dicitur φύειν τρίχας,apud Ariſtot. item πώγωνα καὶ πολιὰς,apud Lucian.Sic pater dicitur filium φύειν,apud Soph. vnde φύσας genitor pater:apud Ariſtoph. ¶ Item neutraliter naſcor:vt Iliad. ζ,Ὣς ἀνδρῶν γενεὴ,ἡ μὲν φύει,ἡ δ' ἀπολήγει.In hac ſignif.vſitatius eſt præt.πέφυκα,natus ſum. Plat.in Apol.Socrat.ἐξ ἀνθρώπων πέφυκα. Interdum πέφυκα ſignificat,natura comparatus ſum , à natura habeo.Cum infinit.Thucyd.πεφύκασί τε ἅπαντες,καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἁμαρτάνειν , ita comparatum eſt vt, &c.Sic apud Plat.πεφύκασι ποιεῖν, conſueuerunt facere. Sæpe cum aduerbio:Demoſth.οὕτω ταῦτα πέφυκε,ſic hæc natura comparata ſunt. Idem ὡς πέφυκα ζῶ,vt fert ingenium meum. Aliquando dicitur aliquis εὖ πεφυκέναι πρός τι,i.ingenio eſſe ad aliquam rem apto,vel natus eſſe ad aliquid. Ariſtot.Plut.& Xen.Interdum πέφυκα,expo.hæreo, adhæreſco:vt apud Gal πεφυκὼς ὑμὴν τῷ κερατοειδεῖ,membrana quæ corneæ inhæret.

Πεφυκότως,vt natura comparatum eſt.Ariſtot.

Πεφύκω,(formatum ex πέφυκα, ſicut πεπλήγω ex πέπληγα)idem quod φύω,naſcor.Heſiod.

Φῦμι,inuſitatum format ex ſe aor.2.ἔφυν ſignificãtem idem quod πέφυκα,natus ſum. Xenoph.pæd.2.ὑμεῖς καὶ ἔφυτε ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ,καὶ ἐτράφητε. Hinc & infinit.φῦναι,apud eundem. Et particip.Φὺς,φύντος vt φὺς ἀγαθῶν πατέρων, apud Plat.Sic φύντα κακὰ apud Demoſth.

Φύομαι,naſcor,enaſcor,orior,exorior, vt τὰ φυόμενα ἐκ γῆς,quæ naſcuntur è terra.Xen.Metaphoric.κίνδυνος & κακὸν φύεσθαι dicitur apud Dem. Præt.med. πέφυα idem quod πέφυκα:vnde πεφύασι,Il.δ. Et partic.πεφυὼς,idem quod πεφυκώς.

Φῦμα,τὸ,quod enatum eſt:propriè,è terra ¶Item tumor omnis præter naturam qui ſine externa cauſa oritur,more eorũ quæ è terra naſcuntur & erumpunt:tuberculum, & oriens tuberculum Celſo. Interdũ exp.pabula,necnõ verruca & næuus,apud Ariſtot. Interdum ſpecialiter φῦμα dicitur phlegmone, qua in adenoſa carne ſponte obtorta ſtatim augetur,atque ad ſuppurationem citò peruenit , apud Gal.& Aet.

Φυματώδης,εως,ὁ καὶ ἡ,phymatis abundans:Hippocr.

Φυματίας,ου,ὁ,idem apud eundem. Φυματοῦσθαι dicitur pars corporis in qua φύματα naſcuntur. Item perſona cui illa innaſcuntur:apud eund.

Φύσις,εως,ἡ,q.d. enaſcentia:ortus,generatio : vt φύσις γάλακτος , apud Ariſtot. ¶ Item natura,vis. vt πυρὸς φύσις,apud eundem de part.anim. lib. 2. cap.2. Et φύσις τῶν ὀργάνων,apud Galen. comm. in Hippocr.lib.1. περὶ φύσιος ἀνθρώπου. ¶ Apud me-

ſicos interdum exp.natura.Interdum ſic dicitur vis quæ ex ſeipſa noſtri opifex eſt & conſeruatrix: ſeu temperamentum ex primis elementis conflatum. Interdum φύσεως nomine intelligitur ἕξις, ipſa partium ſtructura & compoſitio. Aliquãdo idem ſignificat quod genus vel ſpecies vel forma: vt docet G. apud Hippoc.¶ Item φύσις, natura, ſubſtantia: πᾶσα γὰρ οὐσία φύσις λέγεται, inquit Ariſtot.metaph.l.4.¶ Itẽ ingenium: vt exp.Cic.apud Plat. in Phædro loquentẽ de Iſocr.& Lyſia.¶ Item ſexus, Thuc.lib.1. Vnde & vtriuſque ſexus pudenda φύσεως nomine efferuntur, apud Diodor.& Geopon. ¶ Item ſtatura, apud Lucian. Item figura, apud Plat.¶ Exp & conſtitutio, apud Xenop.

Φυσικὸς, ὁ, ὁ naturalis, ad naturam pertinens naturæ conueniens: vt φυσικαὶ ὀρέξεις, apud Ariſtot.& φυσικαὶ ἀρεταὶ, apud eundem & cæt philoſ.¶ Item phyſicus, naturæ ſeu rerum naturalium inueſtigator. Plu.¶ Item flatum ciens, apud Ariſtot. tanquam à verbo φυσᾶν, ſeu nomine φῦσα.

Φυσικῶς, naturaliter, ſecundum naturam. Item naturali ratione. Plat. Ariſtot.&c.

Φύσιμος, ὁ καὶ ἡ, productiuus, producendi ſeu procreandi vim habens. Theoph.

Φύτωρ, ορος, ὁ, ſator, genitor. Heſyc.

Φύτρα, idem quod φύσις, natura, generatio. Idem.

Φύτλη, eidem eſt generatio, ortus, genus.

Φυτὸν, οῦ τὸ, planta, ſtirps, Ariſtot. Theophr. De homine etiam dicitur apud Eurypid.& Plat.de leg.l.6. Itẽ idem quod Φῦμα, tuberculum, apud Archiloc.teſte ſchol.Theocr. Quidã etiam ſic nominãt cynogloſ-
1791 ſon herbam, vt eſt in Append. Dioſ.ſeu inter notha Dioſc.

Φυτικὸς, ad plantam ſeu plantas pertinens: vt φυτικαὶ ψυχαὶ, apud Athe. Exp &, vegetatiuus, item creſcenti vim dans, apud Ariſtot.

Φύτιος, ſolis vel Iouis epitheton, teſte Heſy. à quibuſdam exp.germinationis autor.

Φυταλιὰ, ἡ, terra plantas ſeu ſtirpes ferens: ſeu locus arboribus conſitus. Il.ζ & υ. Exp.&, plantatio: vt φυταλιὴν καρποῖο μελίφρονος, apud Apoll. ¶ item hyemis pars poſtrema, ſic dicta à veteribus quòd eo tempore inſitiones optimè fiant.

Φυταλίζω, planto: item πλαστάζω, genero, gigno. Heſ. & Suid.

Φυτάλιμος, ad plantationem aptus. Heſy.¶ At φυτάλμιος Iouis eſt epitheton τοῦ ζωογόνου, teſte eodem. Apud Soph in Oedi.col φυτάλμιος exp.ἀπὸ φύτλης, ἀπὸ γονέως.

Φυτεύω, planto. Odyſ.σ. Et metaph.gigno, procreo. Heſiod.¶ Item molior, ſtruo, machinor: vt Od.ξ. καὶ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.

Φυτεία, ἡ, plantatio, conſitio, ſatio. Plutarc. Item idem quod φύτευμα, apud Athen.l.5.

Φύτευμα, τὸ planta quæ deponitur & conſeritur: ſemen. Theoph.& Plat.de legibus. Item plantatio, ſeu locus plantis conſitus. ¶ Eſt & herbæ nomen apud Dioſc.l.4.c.130.

Φύτευσις, ἡ, plantatio, conſitio. Ariſtot.

Φυτευτήριος, plantarius, ſeminarius: qui plantari ſeminarique ſolet vel poteſt. Τὸ φυτευτήριον, idem quod φύτευμα, planta & viuiradix quæ in terram deponitur, ſurculus, ſtolo, &c. apud Theophraſt.de cauſ.pl.l.3.cap.9. Præcipuè tamen ſic dicitur planta ſeu ſemen oleaginum. teſte Poll l.1.cap.12. Accipitur & pro loco in quo ſunt plantæ è ſemine natæ, quæ poſtea tranſplantantur in viridariis. In qua ſignificatione dicitur: & φυτώριον ſeu φυτοφορεῖον, in Geopon.l.5.& 11.

Φυτευτικὸς, idem cum φυτάλιμος. Heſyc.

Φυταλιὰ, ἡ, plantationis tempus. Hippocr.

Φυτάω ſeu φυτάομαι, idem cum φυτεύω. Heſiod. in Theog. Κεφαλὰς φυτήσατο φαίδιμος υἱός.

Φυτὰς, άδος, ἡ, planta, ſtirps. Plut.

Φιτύω, idem quod φυτεύω genero, gigno. De patre tantùm dici vult Etymolog. qui & pro exemplo verſum illum Heſiodi ſubiicit, φιτύσατο legens, non φυτήσατο.

Φίτυμα, τὸ, germen, ſtirps, proles. Pro eodem per apoc.dici videtur φίτυ, apud Ariſtoph.in Pace.

Φιτρὸς, ὁ, arboris caudex, ſtirps, truncus. Itẽ in herbis, caulis, thyrſus: quaſi φιτυρὸς, teſte Euſt.

Φυὴ, ῆς, ἡ, natura: vt apud Pind. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ, itẽ habitus oris, indoles: apud Hom.Il.Γ.α. &c. Exp. & ſtatura, apud Heſiod.in Erg. quum ait argenteum ſeculum χρυσέῳ οὔτε φυὴν fuiſſe ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.

Φύγεθλον, τὸ, panus ſeu panis: tumor non altus, latus, in quo quiddam puſtulæ ſimile eſt. Gel.l.5 c.15.

Compoſita, ac primùm ex φύω, φῦμα & φυὴ, cum præpoſitione.

Ἀναφύω, renaſci facio, rurſum produco. Et idem quod Φύω, naſci facio, emitto, produco. Theocr.

Ἀναφύομαι, renaſcor, rurſum exorior. Plutar. Item orior, oborior, naſcor, &c. Theoph.

*Ὑπαναφύομαι, ſuccreſco, ſuppullulo. Ælian.

Ἀμφύω, per ſyncopen pro ἀναφύω.

Ἀποφύω, q.d. abnaſcor. Exp tamen, adnaſcor, ſeu agnaſcor. Item ſurculum emitto. Præt. ἀποπέφυκα, à natura abhorreo. Syneſ. βιάζονταί με μεταποιῆσαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως πρὸς ἣν ἀποπεφυκὼς οἶδα.

Ἀποφυὰς, άδος, ἡ, appendix: ramulus adnaſcens ramis maioribus.

Ἀπόφυσις, εως, ἡ, pars oſſis extuberans.

Διαφύω, internaſcor: vnde particip. διαπεφυκὸς, quod natum eſt inter. Theophr.

Διαφύομαι, enaſcor, orior: apud eund.

Διαφυὴ, ἡ, interſtitium inter artus, interuallum Plat.

Διάφυσις, idem. Exp. & fiſſura, rima, res intercurrens & diſcriminans. Ariſtot. Apud Hippoc.in cõmiſſura genu ſic nominatur corpus quoddã ἰδὲ χονδρῶδες, teſte Gal.

Ἐκφύω, idem quod φύω gigno, produco, edo. cum accuſat. Ariſtot.& Theophr. Præter. ἐκπέφυκα, enatus vel editus ſum, cum genit. Euripid.in Phœn. ὡς δράκοντος γένος ἐκπέφυκε. Legitur & aor.2. ἐξέφυν, tan- 1792
quam ab ἔκφυμι, apud Soph. ἰδ' ἐνθένδε μὲν ἐξέφυν πατρός.

Ἔκφυας, ἡ, res quæ alij adnata eſt, vt ſit velut appendix. Ariſtot.de part.an.l.3 c.14.

Ἔκφυμα, τὸ, exp ἐξάνθημα.

Ἔκφυσις, q.d. enaſcẽtia, exortus, ortus, germinatio: Item eruptio germinantium poſt ſementem. Theop. hiſt.pl.l 8.c.11.¶ Apud anatomicos & medicos ſic dicitur exortus inteſtinorum, quem ex pyloro inteſtinum excipit, teſte Gal de vſu partium. Item in oſſe idem quod ἀπόφυσις.¶ Exponitur &, generatio, procreatio.

Ἐκφυὴς, (compoſitum ex φυὴ) q.d. qui extra naturam eſt, i. qui tanto ingenio eſt, vt ad conſuetũ naturæ modum velut egrediatur.

Ἐμφύω, ingenero. Od. χ, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν Sic Xenop. Hinc ἐμπεφυκέναι dicitur aliquid quod ingeneratum ſeu ingenitum eſt: vt apud Euri. πᾶσιν ἐμπέφυκε τόδε.

Ἐμφύομαι, ingeneror, innaſcor. Plut. Item amplexus adhæreo, vel inhæreo, ita vt auelli nequeam & veluti ingeneror ei cui adhæreo. Od. α, ἐν χειρὶ φῦναι τε: per tmeſin pro ἐνεφύντο Sic & apud Plu. Hinc partic. præt.med. ἐμπεφυὼς, amplexus, adhærens: vnde fœ. ἐμπεφυῖα. Il.α.

Ἔμφυσις, ingeneratio, ipſa actio ingenerandi.

*Ἔμφυμα, id quod ingeneratur. Val.

Ἔμφυτος, ingenitus, inſutus, à natura inditus. Dem.

Ἐμφυὴς, idem: apud Pind.

Εμφυῶ,vnde aor.2. ἐνέφυν,idem quod ἐμφύομαι, in ſecunda ſignif.Od.ο. & alibi, Εν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί: per tmeſin pro ἐνέφυ.

D ecomp. Εκφύομαι innaſcor,ingenitus ſum.

Μετέμφυτος,ex vno in aliud inſitus.Epigr.

Παρεμφύομαι,iuxta ſeu præter innaſcor Luc.

Επιφύω,Inſuper produco ſeu edo:vnde præt.ἐπιπέφυκα, inſuper productus ſum ſeu editus,exp. etiam , agnatus ſum ſeu innatus Dioſc.

Επιφύομαι,inſuper naſcor:adnaſcor,accreſco:vnde particip.ἐπιφυείς,exp.agnatus,pòſt natus:apud Gregor.Item adhæreo ſeu adhæreſco.Plut. Itē adorior, inuado.Greg. μή μοι τὶς ἐπιφυέσθω πάλιν τῶν λογομάχων.Apud Plut.in Ant. ἐπεφύετο τῶν γραμμάτων μάλιστα τοῖς περὶ ταφῆς , exp. vrgebat inter ea quæ accuſabat.

Επίφυσις,accretio,accrementum.Theophr. ¶ Apud anatomicos eſt vnitio oſſis cū altero oſſe,quaſi os vnum alteri innatum:non eſt autem pars oſſis,ſed quiddam oſſi adnatum.Gal.

Επιφυάδες,dicuntur eſſe propagines.Theophr.

Επίφυμι exp.adnaſcor. Hinc particip. ἐπιφύς.idem quod ἐπιφυείς apud Syneſ.

Προσεπιφύομαι,(*decomp.*)inſuper adnaſcor.

Καταφυτος,conſitus.Luc.& Plut.

Μεταφύομαι,transformor,naturam muto Plat.

Παραφύω,q.d.adgenero,genero ſeu gigno iuxta. Item idem quod ἐκφύω.Theophr.

Παραφύομαι,adnaſcor,naſcor iuxta.Dioſc. Item naſcor,præter naturam.Ariſtot.

Παραφυάς,ἡ,quod agnaſcitur arbori,ſoboles adfruticans.Theophr.& Phil.

Παράφυσις , agnatio. Et παραφύσεις, agnata membra : item,q. d. naſcentia præter naturam. Ariſtot.

Παράφυτος,iuxta conſitus.Theophr.

Περιφύομαι,circumnaſcor.Item excreſco.Theophr. Exp.etiam,obducor,item complector.

Περίφυσις,q.d.circumnaſcentia.Exp.etiam ,incremētum quod in ambitu fit.Theophr.

Περιφυής, vt περιφυὴς τῇ γῇ, terræ inhærens, humilis:apud Dioſc.l.4.c.104.

Περίφυμι,vnde περιέφυσα exp.agnatus ſum, proueni: item adhæſi Ariſtoph.

Προσφύω, agnaſci facio. Baſil. τὰς λεπτὰς ἐκείνας ἀκάνθας ἡ φύσις τοῦ αὐτοῦ προσπέφυκε. Præt. προσπέφυκα , agnatus ſū. Ariſto.Item adnexus ſum,adhæreo,apud eundem.Item me immiſcui.Plat.de leg.

Προσφύομαι,agnaſcor,accreſco.Theophraſt.& Phil. Item adhæreo,adhæreſco.

Πρόσφυσις,agnatio,coalitio.Item adhæſio:vel cohærentia,connexio.Theophr.& Alex.Aphr.

Προσφυής,coaleſcens,adhærens.Theophraſt.Item idem quod σύμφυτος:apud Gal.Exp.etiam,natura accommodatus,cōgruens:apud Greg.Apud Plat.ep.7. τῶν δικαίων μὴ προσφυεῖς dicuntur qui ab iis quæ iuſta ſunt,abhorrent.

1793 Προσφυῶς,coaleſcendo,cohærendo.Item congruenter.Pro eodem & προσπεφυκότως.

Πρόσφυτος,agnatus.Item inhærens. Luc.& Plat.

Εὐπρόσφυτος,(*decomp.*)facilè coaleſcens.Theophr.

Προφύω,ante genero ſeu gigno. Πρόφυσις,germinatio,germen:apud Hippocr.

Πρόφυμι,vnde προὔφυ,Soph.pro προέφυ, antè extitit.

Συμφύω,coaleſcere facio,conglutino,coagmento. Pl. Præt.συμπέφυκα,coalui &concreui,congenitus ſum: vnde particip.συμπεφυκὼς,qui coaluit,concretus. Ariſtot.

Συμφύομαι,coaleſco,cohæreſco.Theophraſt. Exp.& complector,ſeu complexus adhæreo.Appian.

Σύμφυσις,coaleſcentia,concretio.Theophr.Item naturalis oſſium vnio:apud med.

Σύμφυτος,congenitus,innatus , à natura inſitus.Ariſt. Item qui coire poteſt , conſociabilis Theophr. de cauſ.plant.l.5. σύμφυτον γὰρ πᾶν τὸ ζῶον τῷ ζῶντι. Apud Nonn. συμφυτὸς εἰμὶ τοκῆος.exp. eiuſdem ſum cum Patre eſſentiæ. ¶ Σύμφυτον,τό, nomen herbæ ſic dictæ à cōglutinandi facultate qua pollet:apud Dioſ. l.4.c.9.& 10.Glycyrrhiza etiam à quibuſdam dicta fuit σύμφυτον, propter effectus ſimilitudinem vt eſt in Append.Dioſ.

Συμφυτικὸς,quo fit vt quid coaleſcat.Gal.

Συμφυής,idem quod σύμφυτος,ingenitus,innatus. Polyb.Exp.& adhærens. Item qui coaluit cum aliquo.Plut.Et metaph.vnanimis,conſentiens.Greg.

Συμφυῶς,more eorum quæ congenita ſunt.

Συμφυΐα,ἡ,concretio,coalitus.Phil.

Decomp. Ασυμφυής,non coaleſcens,coalitus.Suid.

Εὐσύμφυτος,facilè concreſcens & coaleſcens.Theo.

Υπερφυής,naturæ modum excedens , mirum in modū excellens aut inſignis:valdè admirandus vel ſimpliciter,inſignis,eximius. Ariſtoph.in Plut. ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος δύο δράκοντε. Exponitur & μεγαλοπρεπής: vt πυρὰ μεγαλοπρεπής , apud Plutarch. in Cæſ. honores humano faſtigio maiores.Item abſurdus, apud Iſocr.in Trapez. Item ita atrox,vt vix in humanam naturam talis atrocitas cadere poſſit: apud Dem.in Mid.

Υπερφυῶς , excedendo conſuetum naturæ modum: mirificè,eximiè.Herodian.& Plut.

Υποφύομαι ſubnaſcor,ſuccreſco:vel ſenſim naſcor.

Υπόφυσις,q.d.ſubnaſcentia.Suid.ὑποφύσεις ſunt παραφυάδες.

*Συνυποφύομαι, vnà ſuppullulo,vnà clanculum enaſcor.Plut.

Compoſita ſine prapoſ.ex eodem φύω,& nomine φυής.

Αγαθοφυής ἑος,ὁ κὴ ἡ,natura ſiue indole bonus.

Αγαθοφυΐα,bonitas à natura proueniens.

Ακανθοφυέω ſpinas produco.

Ακροφυής, in acumine proueniens,in ſummitate naſcens.Item ſumma indole præditus.Syneſ.

Αλληλοφυεῖς,ex ſe inuicem enaſcentes.

Ανθοφυής,flores emittens, florentulus anth.ep.

Ανθρωποφυής humanam habens naturam.Item ortum humanum habens,vel ex hominibus.Herodot.

*Αντροφυής , qui in antris naſcitur,degit, adhæreſcit. Oppian.

Αρτιφυής,recèns natus.Poll.

Αὐτοφυής,naturæ ſponte proueniēs.Plut Item natiuus, opere non factus:arte carens: vt αὐτοφυεῖς λιμένες,apud Thuc.Item geminus,germanus Syneſ.

Αὐτοφυῶς,ſuapte natura,natiuè,genuinè.

Αφροφυής,ſpumam innatam habens.Epigr.

Αφυής, qui natura minimè habilis eſt aut aptus:minimè natus ad aliquid.Plat.ep.7. οὐκ ἔστιν ἀφυὴς πρὸς τὴν τοῦ μανθάνειν δύναμιν.Metaphoricè apud Polyb.καιρὸς ἀφυέστερος,dicitur tempus minus aptum & opportunum.Ponitur & pro κακοφυής. Item pro μικροφυής: vnde Euſtath ἀφύην dici ſcribit tanquam σμικροτάτην ἐν ἰχθύσι.

Αφυῶς,natura inhabili apud Plut. ἀφυῶς κεκραμένη χώρα.exp.malè temperata regio.

Αφυΐα,ἡ,natura ad aliquid inepta.Epict.

*Αφυπνος,ingenio hebes ac tardus.Laert.

Διφυής,duplicis aut ancipitis naturæ.Soph.Et generaliter,geminus,bipertitus,bifidus.Ariſtot.

*Διφυὸς,pro geminus.Διφυής.Laert.

Διφυΐα,ἡ,exp.bifida partitio.Ariſt.de par.an l.3.

Δυσφυής,difficilè naſcens aut proueniens.Theophr. 1794

Δυσφυΐα,naſcendi difficultas,apud eund.

Δύσφυσις,mala natura.Heſych.

Ελαιοφυής,oleis conſitus.Eurip.

Ετεροφυής,diuerſæ naturæ.Item alibi natus.

Εὐρυφυής, latè creſce ns. Od. δ.

Εὐφυής, quia natura habet vt ſit ad aliquid habilis, naturali ad omnia ingenij dexteritate præditus, ingenioſus, induſtrius. Æſchin. ἄνδρα λέγε εὖ ὄντα εὐφυᾶ, τὰ δὲ κατὰ πόλεμον λαμπρόν. Et εὐφυέστατος τὴν γνώμην, apud Iſocrat. Peculiariter εὐφυὴς apud Athenienſes dicebatur ὁ εὐτράπελος καὶ σκώπτειν δυνάμενος, vt idem Iſocr. teſtatur in Areopagit. ¶ Item bene creſcens, copioſè ſuccreſcens: vt πτελέην εὐφυία. Il. φ.

Εὐφυῶς, cum naturali quadam ingenij dexteritate: ſeu vt decet bona indole præditum. ¶ Item benè ſeu copioſè ſuccreſcendo.

Εὐφυΐα, ingenita dexteritas, bona indoles.

Ἱπποφυές, frutex quo fullones vtuntur in cõcinnãdis veſtibus: de quo Dioſc. l. 4. Plinius itidẽ hyppophyes nominat ſcribens eam herbam accommodatum debere eſſe naturę equorum, atque inde nomen accepiſſe. Idem frutex dicitur & ἱππόφυον, apud Theop. & ἱπποφαὲς, ſeu ἱπποφαής: item ἱππόφεως, apud Gal. in lex. Hippocr.

Ἰσοφυής, æqualis ſeu paris naturæ. Nonn.

Ἀνισοφυής, (decomp.) naturæ diſſimilis.

Ἰουλοφυέω, primam lanuginem produco. Gaz.

Κακοφυής, prauo ingenio ſeu mala indole præditus. ¶ Item malè naſcens, malè proueniens.

Κακοφυΐα, mala indoles, ingenium prauum.

Καρποφυέω, fructus edo ſeu gigno.

*Κοιλοφυής, qui natura concauus eſt. Oppian.

Λεοντοφυής, ex leone natus. Apud Euripid. in Bach. ἄγρα λεοντοφυής, dicitur præda leonina: ſeu catulus leonis quem ſe venatã Agaue putabat, quum corpus Penthei dilaniaſſet. Exponi etiam poteſt, qui eſt leoninæ naturæ.

Λεπτοφυής, qui tenuis eſt naturæ, vel natus tenuis.

Λιμνοφυής, in palude ſeu ſtagno natus. Epigr.

Μακροφυής, qui longus naſcitur, naturâ longus.

Μεγαλοφυής, magno animo præditus. Greg.

Μεγαλοφυΐα, magnanimitas. Heſych.

Μονοφυής, vnius naturæ, ſimplex, non geminus. Item vniſtirpis. apud Ariſtot. & Theophr.

Νεοφυής, nuper natus, ſeu penitus.

Ὀδοντοφυής, dentes producens. Poll. Item paſſiuè, è dente ſeu dentibus prognatus. Eurip.

Ὀδοντοφυΐα, dentitio, dentium emiſſio. Ægin.

Ὀδοντοφυέω, dentes produco. Hippocr.

Ὀλοφυής, exp. confuſius exortus, confuſus.

Ὁμοφυής, qui eiuſdem eſt naturæ: aut ſimul natus, congenitus. Theodorit. in eccleſ. hiſt.

Ὁμοφυΐα, naturæ communitas. Greg.

Ὀρθοφυής, in rectitudinem creſcens, ſeu in rectum. Exp. &, in altum aſſurgens, erectus, procerus: vt ὀρθοφυὲς δένδρον Theophr.

Ὀρθοφυΐα, ipſa actio creſcendi in rectitudinem. Item proceritas, apud eundem.

Ὀρθοφυεῖσθαι in rectitudinem creſcere, ſeu in rectum, in proceritatem creſcere, apud eund.

Ὀστεοφυής, oſſeus natura. Hom. in Batrach.

Παλιμφυής, iterum natus, renatus. Exponitur & renaſcens, item rediuiuus. Nonn.

*Παντοφυής, omnia producens, copioſus, ingenioſus. Laert.

Πετροφυής, ſaxis adhæreſcens. Phocyl.

Πετροφυὲς, dicitur ſedum maius, quòd in petris naſcatur: vt eſt in Append. Dioſc.

Πολυφυής, multifidus.

Πρωτοφυής, primò natum ſeu exortum Apoll.

Ῥιζοφυής, qui radicem ſeu radices emiſit. Theophr.

Ῥιζοφυέω, radicem mitto, radices ago. Idem.

Σπερμοφυής, ſemine erumpens, ſemine naſcens.

Σπερμοφυέω, ſemen produco, ſemen fero. Idem.

Τριταιοφυὴς πυρετὸς, febris quæ tertianæ naturam imitatur & obſeruat.

Τριφυής, triplicem naturam habens. Item triplex, trifidus. Theophr.

Τριχοφυής, capillos producendi vim habens. Dioſc.

Τριχοφυέω, capillos produco.

Compoſita formata ex perſ. ſing. præt. paſſ. itidem ſine præpoſ. 1795

Ἀμπελόφυτος, ὁ καὶ ἡ, vitibus conſitus. Diodor.

Ἀμπελοφύτωρ, vitium ſator, epith. Bacchi.

Ἀρτίφυτος, nuper plantatus, vel natus.

Αὐτόφυτος, ex ſeipſo ſeu per ſe natus. Nonn.

Δενδρόφυτος, arboribus conſitus: aut arbores producẽs, arboriferus. Plut in Cam.

Ἐλαιόφυτος, oleis conſitus. Diodo. lib. 35. Τὸ ἐλαιόφυτον locus oliuis conſitus: oliuetum, oleum.

Νεόφυτος, nuper natus. Exp. &, nuper inſitus, aut nuper plantatus. Poll. Metaph. de eo dicitur qui recèns ad fidem Chriſtianam acceſſit, nouitius in religione: in ep. ad Tim 1. c. 3.

Οἰνόφυτον, locus in quo vinum naſcitur: vel locus vitibus conſitus, vinea: vt deriuetur ab οἶνος.

Ῥιζόφυτος, radice proueniens Ῥιζόφυτον ſtirps. Gaz.

Compoſita ex φυτὸν & φυτεύω.

Αὐξίφυτος, ὁ καὶ ἡ, plantas augens. Epigr.

Ἀντιφυτεύω, viciſſim planto, viciſſim gigno. Phoc.

Ἀποφυτεύω, ſtolonem euulſum ſero: tranſplanto. Ariſt.

Ἀποφυτεία, ἡ, tranſplantatio huiuſmodi.

Ἀφύτευτος, non plantatus ſeu ſatus. Theophr. ep 75 Exponitur &, non conſitus.

Γλυκύφυτον. q. d. dulcis planta: ſic à quibuſdam dicitur γλυκύῤῥιζα vt eſt in Append. Dioſc.

Ἐκφυτεύω, tranſlatum ſeu exemptum alicunde ſemino ſeu planto Ariſtot. in probl.

Ἐμφυτεύω, inſero, ſæpe apud Theop.

Ἐμφύτευσις, & ἐμφυτεία, ἡ, inſitio: apud eund.

*Ἐμφυτευτικὸς, ad Emphyteuſin pertinens.

*Ἐμφύτευμα, idem quod ἐμφύτευσις, res quæ in emphyteuſin ducta eſt. in Auth.

Ἐπιφυτεύω, ſuperſero. Plut.

Ζωόφυτα, quæ natura quadam conſtant media inter plantam & animal: vt vrtica & ſpongia.

Ζωόφυτος, fertilis plantarum. Plut.

Ἰσόφυτον, dicitur à quibuſdam leontopodion herba, vt eſt in Append. Dioſc.

Καταφυτεύω, exp. planto, item tranſplanto.

Μεταφυτεύω, tranſplanto Theophr.

Μεταφυτεία, tranſplantatio. Idem.

Οὐρανοφύτευτος, cælo latus, è cælo natus.

Παραφυτεύω, adſero, iuxta ſero. Exp. &, vtrinque ſero. Iulian. in ep. ad Liban.

Προφυτεύω, prius planto, vel ſero. Metaph. apud Soph. Θεμελιοφυτεύσαντες, exp. qui fundamenta fecerunt.

Συμφυτεύω, ſimul planto vel ſero. Et meta. ſimul ſum autor.

Συμπεφυτεῦσθαι, aliquid alicui dicitur quod cum eo natum eſt: vnde apud Xenoph. συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ ἡδοναὶ, animo ingenitæ voluptates.

ΦΩΚΑΙΝΑ, ης, ἡ, phocæna, balæna, turſio Gazæ. genus eſt piſcis: de quo Plin. l. 9. c. 9.

Φώκη ης, ἡ, vitulus marinus. Od. δ.

Φωκὶς, genus quoddam piſcis, apud Theophraſt. de cauſ. plant. l. 2.

ΦΩΛΕΟΣ, (& apud poetas φωλειός) ſeu φωλεὰ, ὁ, luſtrum, latibulum, antrum: propriè in quo feræ latent: vt ἄρκτων φωλεοὶ apud Plut. Sic Matth. 8. & Lucæ 9. Item φωλεὸς, Ionibus idem eſt quod παιδευτήριον aut διδασκαλεῖον, teſte Suid. Heſyc. verò φωλεὰς idem ſignificare dicit quod φολευτήρια: de quo mox.

Φωλεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, latebroſus, in modum antri factus. Plut.

Plut.de def.orat.

Φωλέω,latibulum habeo,in luſtro lateo.Ariſtot.

Φωλητὴρ,ῆρος,ὁ,qui in luſtro latet, ſeu qui ſemper in eodem loco deſidet.Heſych.

Φωλητήριον,τὸ,idem quod φωλεός.¶Itē ſchola. ludus. Heſyc.& Suid.Exp.etiam conuiualis domus.ſeu vbi clàm potatur.Poll.l.6.

Φωλεύω,idem cum Φωλέω.Theoc. Ariſtot.& Plut.Item velut in ſpecu lateo.Phil.

Φωλεία,ἡ,latebra: vel deliteſcētia in latebroſo antro. Ariſtot. hiſt.an.l.7.¶Item morbus quidam vrſi,quū prępinguis factus latebras quærit,& ſeſe emaciat,aliquandiu deliteſcens in ſpecu.Plut.

Φωλάζω,idem quod φωλέω & φωλεύω.Heſy.

1796 Φωλὰς,άδος,ἡ,quæ antris & latibulis conditur,quæ in cauernis deliteſcit.Heſyc.Sic dicitur & gallina quū incubat & κλώζει teſte Sui.Eſt etiam idem morbus qui φωλεία dicitur,apud eundem. Significat & antrum occultum ſpeluncam abſconditam.apud Bibriam,teſte eodem.¶Apud Nonn. φωλὰς σιγὴ adiectiuè exp conditum ſilentium.

Φωλὶς,ίδος,ἡ,piſcis nomen apud Ariſto.hiſt.an.l.9.c.37 qui παρὰ τὸ φωλεύειν dictus putatur,quoniam in muco ſuo φωλεύει.

Compoſita.

Αποφώλιος,ὁ καὶ ἡ,vanus,irritus: vt ἀποφώλιοι εὐναὶ ἀθανάτων.Ody.λ. Propriè ἀποφώλια dicuntur oua irrita & ſterilia,quæ ἐκ τῶν φωλεῶν eiiciunt aues: item partus degeneres qui ab iiſdem extruduntur,teſte Euſtath. Item ἀποφώλιος,ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος quoniā apud antiquos ſcholæ & ludi literarij dicebantur φωλεοὶ.vt idem Euſtat.annotat in hunc Odyſſ.ι. verſum,Η δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ,καὶ ἐκ ἀποφώλια εἰδώς, Exponitur &,monſtroſus, prodigioſus:apud Plut. in Theſ.

Εμφωλεύω,lateo in,ſeu tenebras quæro in.Greg.

ΦΩΝΗ,ῆς,ἡ,vox:interdum &,ſonus.Hom.Dem.&c. Item vox,vocabulum verbum.Greg.¶Item lingua, vnde τῇ φωνῇ ἑλληνίζειν,apud Æſchin.¶Item rumor, fama,Act.c.2.

*Φωνασκικὸς,ad vocis exercitationem pertinens.Laertius.

Φωνήεις,εντος,ὁ,voce præditus,vocalis.Xeno.& Heſio.

Φωνῆεν,τὸ,ſ.γράμμα,vocalis litera, apud Plat. & Ariſtot.

Φωνέω,ῶ,vocem emitto.Et interdum,ſonum edo. Itē dico,loquor Sop.in El.τί φωνεῖς: Item compello,voco:vt Αἴαντα φωνῶ,apud eund. ¶Exp.&,gemo:de palumbe dictum apud Ariſt.

Φώνημα,τὸ,quod quis locutus eſt,dictum.Item vox. Soph.& Plut.

Φώνησις,vocis emiſſio,actio edendi vocem.Poll.

Φωνητικὸς,vocis emittendæ facultate præditus,vocalis:vt φωνητικὰ ὄργανα.Greg Naz.

*Φωνητήριος,vocalis. Strab.

Compoſita,ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναφωνέω,alta voce pronuntio, exclamo : vel proloquor,pronuntio.Plut.in Themiſt.

Ἀναφωνεῖσθαι,cum clamore pronuntiari:vel ſimpliciter,pronuntiari. Ariſtot.de mun.

Ἀναφώνημα & Ἀναφώνησις,exclamatio, pronuntiatio rei alicuius alta voce.Plut.& Gal.

Προαναφώνησις,(dec.)exclamatio quæ ante rem aliquam fit.

Ἀντίφωνος,ὁ καὶ ἡ, contrariam vocem ſeu contrarium ſonum edens,obſonus.Ariſtot.Τὸ ἀντίφωνον,contraria voce reſpondens:obuerſarium Plat.de leg.

Ἀντιφωνέω, contrarium ſonum edo,contra ſono. Itē obloquor.Cum accuſat.apud Soph.in El.Cum dat. apud Suid.¶Item conſtituo me ſoluturum, expromitto:in Pand.& Nouell.conſt.Iuſt.

Αντιφώνησις,contradictio qua velut contrarius ſonus editur.Item expromiſſio.apud Iuſt.Ibid.

Αντιφωνητὴς,expromiſſor.

*Decomp.*Ἀναντιφωνησία,non reſpondere:apud Ci.epiſt.ad Att.l3.l.16.Item non contradicere,contradictionis retentio. Ἀναντιφώνητος,reſponſo carens, cui reſponſum non eſt.Idem l.6.ep. ad Att.12. Item cui nihil contradicitur vel contradici poteſt.

Εναντιόφωνος,contrariam vocem habens.

Διάφωνος,diſſonus,diſſentiens,

Διαφωνία,vocis ſeu ſoni diſcrepantia. Et generaliter diſſenſio,diſcordia.

Διαφωνέω,voce ſeu ſono diſſideo. Et generaliter, diſſideo,diſcrepo. Ariſtot. διαφωνεῖ ταῦτα ἀλλήλοις Phal.in epiſt. αἱ ἀρχαὶ πρὸς τὰ τέλη διαφωνοῦσι. ¶ Item διαφωνεῖν,examinari:ſæpe in Hippiatr.¶Interdum & de iis dicitur qui vocem vltra vires contendere volentes,ſtupefacti poſtea obmuteſcunt,vt ne hiſcere quidem poſſint,teſte Moſchopulo.

Διαφωνεῖσθαι,dicitur aliquid de quo inter aliquos cōtrouertitur:vnde διαπεφώνηται,apud Gal.exp.controuerſum eſt.

Διαφώνησις,diſſenſio,diſcrepantia. Διαφωνητικὸς,qui eſt ingenio ad diſſidendum propenſo.

Εκφωνέω,exclamo,vocem altam edo.Plut.in Cæſ Item pronuntio.exprimo.Item exprimo,id eſt , expreſſē 1797
ſeu nominatim dico:in Pand Interdum ſimpliciter expon. emitto:vt quum φωνὰς ἐκφωνεῖν dicitur,apud Galen.

Εκφώνησις,ἡ,exclamatio : peculiariter ea quæ inter ſchemata rhetorica numeratur.Macrob.li 4.ca. vltim Item pronuntiatio,vocis emiſſio.Damaſ. Item expreſſio, expreſſa rei alicuius & determinata nominatio.

Ἀνεκφώνητος (decomp.) non pronuntiatus,non expreſſus Item ineffabilis.

Ἔμφωνος,vocem in ſe habens,canorus.

Επιφωνέω,acclamo,dictum aliquod iis quæ dixi , cum acclamatione ſubiungo.Plut.& Herodo.Exp.&,inclamo.

Επιφώνημα,acclamatio, aut dictum quod alicui ſententiæ cum acclamatione additur.Fab.l.8.c.5.

Επιφωνηματικὸς λόγος, oratio ſeu ſententia quæ per acclamationem effertur.

Επιφωνηματικῶς, per epiphonema ſeu per acclamationem.Demetr.Phal.& Herm og.

Επιφώνησις,acclamatio aut inclamatio.

Καταφωνέω,ſonorum reddo,reſonare facio.Greg.

Καταφώνησις,actio illa reddendi ſonorum.

Μεταφωνέω,interloquor.i inter alios loquor ſeu vocē edo,Apoll.μεταφώνεεν ἱεμένοισι.Item alloquor, compello.cum accuſ.apud eund.

Παραφωνία,vocis abſurditas.Παραφωνέω, exp.acclamo. Et παραφώνησις,acclamatio.

Περιφωνέω,circumſono,reſono.

Προσφωνέω,alloquor,compello:interdum &,acclamo. Od.ο.προσεφώνεε Νέστορος υἱόν.Cum dat.perſ.act.ap.c. 22.& Matt.c.11. ¶ Item dico ſeu dedico,nuncupo. Laert.de Chryſippo, τοσαῦτα γνησίων βιβλία γράψας οὐδενὶ τῶν βασιλέων προσπεφώνηκε.

Προσφωνεῖσθαι, alicui dicitur liber aliquis,i.dicari, nuncupari,apud Plut.

Προσφώνημα, alloquutio,compellatio : vel acclamatio. Demetr.Phal.Itē oratio qua aliquis cōpellatur.

Προσφώνησις,idem in priori ſignif. Item dedicatio, nuncupatio.Plut.

*Ἀπροσφώνητος, non compellatus, qui in colloquium non venit Plut.

Προφωνέω,prius vocem edo,præloquor.Item prædico, præmoneo,denuntio.Eurip.

Σύμφωνος, voce ſeu ſono cum alio conſentiens, conſonus: vt ἦχος σύμφωνος, apud Ariſtot. Et generaliter, concors, conſentiens. Τὸ σύμφωνον, pactum: ſæpe in Pand. At ſubaudito γράμμα, conſonans litera, apud gramm.

Συμφώνως, voce ſeu ſono inter ſe conueniente. Item vnanimi conſenſu, concorditer.

Συμφωνία, cōuenientia vocum inter ſe & ſonorum: ſeu conſonantia plurium diſſimilium alioqui & diſparium ſonorum vel vocum proportione cōiunctarum. Exponitur &, conſonantia: item concentus. Pl. in ſymp. Et generaliter, conſenſus, concordia. Plu. & Herodian.

Συμφωνέω in edenda voce cum alio cōſentio, ſimul vocem ſeu ſonum emitto. Item conſonantiam efficio: apud Ariſtot. in probl. Et generaliter, conſentio: apud eundem polit. 3. τῶν μοναρχιῶν συμφωνεῖ τῆς πόλεσι. Theophraſt. de cauſ. pl. l. 5. c. 13. τινῶν μὲν οὖν σχεδὸν συμφωνοῦσι πάντες. de his inter ſe conſentiunt. Interdum exp. conuenio, congruo: vt Luc. cap. 5. Interdum, conſpiro Ariſtot. ¶ Item paciſcor, cum πρὸς ſequente accuſat. perſ. apud Xeno. Cum περὶ ſequente genit. apud Polyb. l. 2. Cum μετὰ, apud Matth. cap. 20. συμφωνήσας μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου. Et cum ſolo genit. ibidem, οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησάς μοι.

Συμφωνεῖσθαι dicitur id de quo inter omnes conuenit. Arria. l. 6. ¶ Item quod pacto promittitur. Greg.

Συμφώνησις, vocis ſeu ſoni conſenſus. Et general. conſenſus, concordia, conuenientia.

De com. Ἀντισυμφωνέω, viciſſim conſentio.

Ἀσύμφωνος, non conſonus, diſſonus, diſcrepans. Item non conſentiens, diſcors. Act. ap. cap. 28. Item ἀσύμφωνος dicitur aliquis aliquid πωλεῖν, i. abſque conuentione, priuſquam ei cum alio conuenerit. Sic apud Greg. ἀσύμφωνοι τῇ ἐργασίᾳ προσιόντες. Item ἀσύμφωνος, qui non vtuntur eadem lingua. Plut. Ἀσυμφώνως, diſcrepanter, inconcinniter. Ἀσυμφωνία, diſſonantia, diſcrepantia.

Δισύμφωνος, qui duarum eſt conſonantium. Δισυμφωνεῖν, duarum eſſe conſonantium: apud Gram.

Ὑπερφωνέω, voce elatiore vtor.

Ὑποφωνέω, ſucclamo: vt fit in concione: ſeu acclamo, vt populos concioni reſpondens. Plut. Item currētem vel certantem clamore excito: apud Baſil.

Ὑποφώνησις, adhortatio certatorum: ſeu clamor certantes adhortantium: apud eund.

Compoſita ſine præpoſ.

Ἀγριόφωνος, ὁ καὶ ἡ, agreſtem ſeu feram vocem habens. Od. θ.

*Αἰολόφωνος, variè ſonans, variam vocem ſeu cantum habens: Philomelæ epith. apud Oppian.

Ἀκριτόφωνος, indiſtinctam & confuſam vocem habens. Heſy.

Ἀλεκτρυοφωνία, tempus quo gallus gallinaceus canere incipit, gallicinium. Marci c. 13.

Ἀλλόφωνος, alia voce vtens. Item peregrina voce vtens.

Ἀρτίφωνος, cui vox eſt integra & perfecta, quiq; verba ἀρτίως, i. integrè & perfectè pronuntiat.

Αὐτόφωνος, qui ſua ipſius voce vtitur ad dicendum aliquid. Vnde αὐτόφωνοι χρησμοὶ oracula quæ ipſiuſmet dei voce, non autem ſacerdotis edebantur, apud Lu. in Pſeud.

Ἄφωνος, voce carens, mutus. Æſchin. Et τὰ ἄφωνα γράμματα, apud Plat. & Ariſt. mutæ literæ quibus oppon. φωνήεντα. Item ἄφωνος, qui vocem non emittit, qui ob muteſcit. Demoſt.

Ἀφώνως, mutè, aut vocem non emittendo.

Ἀφωνία, vocis expertem eſſe, deſtitutum eſſe voce. Item obmuteſcere: vel taciturnitas, ſilentium, Luc. Interdum exp. infantia. Phil.

Ἀφώνητος, priuatus facultate edendi vocem. Non.

*Βαθύφωνος, profundam & demiſſam vocem habens. Eſa.

Βαρβαρόφωνος, barbaram vocem habens. Il. β

Βαρβαροφωνέω, barbarè loquor. Item barbaro ſermone vtor. Strab.

Βαρύφωνος, cui vox eſt grauis. Βαρυφωνία, grauitas vocis. Poll. l. 2. ex Alex.

Γλυκύφωνος, cui dulcis eſt vox, dulciter canens. Theoc.

Γλυκυφωνία, dulcis vox, cantus dulcis Poll.

Γυναικόφωνος, muliebrem vocem habens. Ariſtoph.

Δίφωνος, duplicem edens vocem. Item duplici voce loquens, bilinguis. Poll. ex Philiſto.

Δύσφωνος, malam vocem habens, ſeu malum ſonum aut inſuauem. Demetr. Phal.

Δυσφώνως, voce mala, ſono aſpero.

Δυσφωνία, aſperitas vocis ſeu ſoni: apud eundem.

Ἐννεάφωνος, nouem voces habens vel ſonos. Theocr.

Ἑπτάφωνος, ſeptē voces ſeu ſonos habens. Peculiariter erat nomen cuiuſdam porticus in Olympia quòd ſepties vox eadem ibi redderetur. Plin. l. 36. c. 15.

Ἑτερόφωνος, aliam & diuerſam edens vocem.

Ἑτεροφωνία, diuerſitas & differentia vocis. Athen.

Εὔφωνος, bonam vocem habens, ſeu bonum ſonū aut ſuauem. Item canorus, vocalis. Demoſt.

Εὐφώνως, bona voce ſeu ſuaui, canorè. Poll.

Εὐφωνία, bona vox, vel bonus ſonus. D. Phal.

*Αἰλινοφωνέω, cum planctu & gemitu exclamo Soph.

Ἡδύφωνος, ſuauem vocem habens, ſuauiloquus.

Ἡδυφώνως, ſuauiter ſonando. Poll.

Ἡδυφωνία, ſuauitas vocis Idem.

Ἠερόφωνος, elatam ſeu altam vocem habens: vel voce aerem replens. Il. σ.

Ἡμίφωνος, q. d. dimidiatam vocem edens, ſeu dimidiatè ſemiuo. aliās: apud Gram.

Θρασύφωνος, audaci & procaci voce vtens.

Θρασυφωνία, vocis audacitas & procacitas. Poll.

Ἱερόφωνος, ſacram vocem habens vel magnam Suid.

Ἱμερόφωνος, idem quod γλυκύφωνος. Theocr.

Ἰσχνόφωνος, qui gracili voce eſt Heſy. ¶ Item cui vox ſupprimitur inter loquendum. Ariſtot.

Ἰσχνοφωνία, vocis exilitas. ¶ Item linguæ hæſitantia, apud eund. Ariſtot.

Κακόφωνος, malam vocem habens, ſeu ſonum.

Κακοφωνία, vox mala, ſonus aſper.

Καλλίφωνος, pulchram vocem vel ſonum habens.

Καλλιφωνία, pulchra vox, ſeu ſonus elegans.

Κενόφωνος, cui inanis vox eſt: vel inanes voces fūditās.

Κενοφωνία, vocis inanitas, inanium vocum funditatio. ματαιολογία. Heſych.

Κενοφωνέω inanes emitto voces Suid.

Κερατόφωνος, è cornu reſonans. Athen. l. 14.

Λαμπρόφωνος, ſplendida eleganti voce præditus.

Λαμπροφωνία, vocis ſplendor & elegantia. Poll.

Λεπτόφωνος, idem quod ἰσχνόφωνος. Heſyc.

Λεπτοφωνία, exilitas vocis.

Λιγύφωνος, argutam vocem habens. Heſiod.

Λιγυφωνέω, arguta voce loquor.

Μαλθακόφωνος, cui vox mollis eſt Pind.

Ματαιόφωνος, fruſtra loquens, garrulus Heſy.

Μεγαλόφωνος, magnam ſeu altam vocem habens: vocalis. Exp. & altiloquus epith. Platonis.

Μεγαλοφωνία vocis magnitudo, altiloquentia.

Μικρόφωνος, idem quod λεπτόφωνος. Pro quo dicitur & σμικρόφωνος. Poll.

Μικροφώνως & σμικροφώνως, cum exilitate vocis. Idem.

Μικροφωνία, idem quod λεπτοφωνία.

Ξενόφωνος, peregrina voce vtens.

Ξενοφωνία peregrina vox: ſeu peregrinum loquendi genus & inuſitatum. Poll. l. 2.

Ὀλόφωνος, voce ſua lædens, cantu moleſtus. Athen.

Ὀμό-

Ὁμόφωνος, cuius eadem vox eſt, ſeu idem ſonus conſonus, conſentiens. Item qui eadem voce, i. lingua vtitur, apud Thuc. l. 4.
Ὁμοφώνως, eadem voce, vocibus inter ſe conſentientibus.
Ὁμοφωνία, vocis conuenientia, concentus. Item cantus ſimplex & vniuſmodi. Ariſtot.
Ὁμοφωνέω, voce ſeu ſono conſentio.
Ὀξύφωνος, acutam vocem habens. Heſych.
Ὀξυφωνία, vox acuta.
Πάμφωνος, omnis generis voces reddens Epigr.
Πεντάφωνος, quinque voces ſeu ſonos reddens.
Πολύφωνος, qui multarum eſt vocum, Epigr. Interdum, qui multorum eſt verborum, garrulus.
Πολυφωνία, loquacitas, garrulitas.
Στενόφωνον ὄργανον, anguſtum ſonum edens. Poll.
Στρειφόφωνος, cui aſpera vox eſt. Poll.
Τραχύφωνος, idem, Galen.
*Ταχύφωνος, qui celeriter loquitur, cuius vox celer eſt: ex Polem.
Ὑστερόφωνος, qui poſterior vocem edit. Greg.
Χαλκόφωνος & χαλκεόφωνος, æream vocem habens, i. vel valde acutam vel valde firmam. Iliad. ε. Heſiod. in Theog. Χαλκόφωνος dicitur etiam gemma quædam quę æris ſonum ſeu tinnitum pulſu reddit. Plin. 37. cap. 10.

ΦΩΡ, ωρὸς, ὁ, fur. Pauſ. Plat. &c. ¶ Item fucus. Ariſtot. hiſt. anim. l. 9. ¶ Item φώρ ſeu φῶρος, ου, ὁ, ſpeculator, explorator. Heſych. & Suid.
Φωρὰ, ἡ, furtum, i. vel ipſa actio furandi, vel id quod quis furatus eſt: apud Moſch. ¶ At φωρὰ Heſych. eſt ἔρευνα.
Φώριον, τὸ idem cum φωρὰ, res furtiua. Luc. ἑάλω ἐν χερσὶν ἔχων φώρια. ¶ Apud Ioſeph. in antiq. Iud. περιφανὲς φώριον, exp. manifeſtum indicium ſeu manifeſta probatio.
Φώριος, ου, ὁ, furtiuus. Suid. ex Epig. ¶ Item ſubſtantiuè, genus quoddam apis quod & φὼρ dicitur. Heſ.
Φωρεία, (tanquam à φωρεύω) exp. λῃστεία Suid.
Φωράω, in furto deprehendo, furtum inuenio. Et ſimpliciter, quæro, perueſtigo: ducta ſignificatione ab iis qui ſcrutantur ad deprehendēdum furtū. Ariſtop. Et cum accuſ. perſ. apud Plut. Cum accuſ. rei, apud Plat. Item deprehendo. vnde particip. paſ. φωραθεὶς, deprehenſus. Ariſtot.
Φώρασις, deprehenſio. Φωρατὴς, deprehenſor.
Φωριάω idem quod φωράω Heſych.
Φωριαμὸς, οῦ, larca, ſcrinium aut arcula. Hom. & Apol. Arg. παρὰ τὸ φῶρας, διὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν, vt inquit Euſt.

Compoſita.

Αὐτόφωρος, vnde ἐπ' αὐτοφώρῳ, aliquis ἁλίσκεσθαι dicitur qui in ipſo furto deprehenditur, vel in aliquo alio ſcelere. Ariſtoph. Hinc & κολάζων αὐτοφώρους, apud Thuc. l. 6 ſchol. exp. ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνων puniens in ipſo facinore deprehenſos.
Αὐτοφωρία & αὐτοφωρεὶ idem quod ἐπ' αὐτοφώρῳ: vnde αὐτοφωρεί, Heſyc. exp. ἐπ' αὐτῇ τῇ φωρᾷ.
Ἀφώρατος, non deprehenſus, ſeu qui deprehendi non poteſt: propriè in furto.
1800 Δυσφώρατος, qui difficilè deprehendi poteſt.
Ἐπιφωράω, deprehendo & comperio: propriè, in furto, aut alio facinore. Syneſ.
Εὐφώρατος, deprehenſu facilis.
Κατάφωρος, deprehenſus, manifeſtus: vel manifeſtarius. Plut.
Καταφωράω, idem quod ἐπιφωράω Thucyd. lib. 1. τοὺς ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾶν. Exponitur etiam, furto prodo. Item manifeſtarium facio: apud Luc. in ſomnio. Item ſcrutor, exquiro. Heſyc. Item intelligo, apud Xen. pæd. 8.
Περίφωρος, idem quod κατάφωρος. Plut.
Εὐπερίφωρος, (decomp.) qui facilè fieri poteſt manifeſtus, deprehenſu facilis. Et general. pro eo in quo aliquid facilè animaduertitur, apud eund.

X.

LITERA, qua Athenienſes adulterinos nummos notabant, idque ſignificabāt verbo χιάζειν. Quum enim Chios odio proſequerentur, quemcunque nummum vitioſum offendebant, ei notā literæ χ imprimebant, à ſe Chios eodem modo reiici innuentes: talē deinde nummum dicebant κίβδηλον. Alij Athen. in ſuo tantùm aduerſus Chios bello id feciſſe commemorant. Plato in Timæo, οἷον χ προσβαλὼν κατέκαμψεν εἰς κύκλον. ¶ X litera punctulis quatuor velut interciſa, nota erat aſteriſci. Euſt.
Χιάζω, litera χ noto vt ſpurium, vt χιαζόμενος στίχος, qui notatur vt ſpurius Latinè exponitur decuſſo. ¶ Significat etiam χιάζειν. Chium illum Democritum imitari in curioſa nimium & aliquid ſuperuacaneæ artis habente modulatione. Suid.
Χιασμὸς, decuſſatio, εἰς τὸ κατάκαμψις. Plat. Eſt etiam figura quando quatuor propoſitis tertium ſecundo reſpondet & conuenit quartum primo. Hermog.
Χιαστὸς, decuſſationis formam habens. Euſt.

ΧΑΖΩ, recedo, retrocedo: ἀναχωρῶ. Heſych. in qua ſignificatione vſurpatur potiùs vox paſſiua. ¶ Item priuo: vnde particip. aor. 2. κεκαδὼν (Ionicè pro χαδὼν) apud Hom. Il. λ, θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών, quum vita priuaſſet. Euſt. expon. στερήσας μᾶλλον δὲ ὑποχωρεῖν ποιήσας, originem huius ſignificationis exprimens. ¶ Item capio, capax ſum. in qua ſignificatione legitur aor. 2 ἔχαδον & fut. 2. infinit. χαδέειν pro χαδεῖν. item præt. med. κέχανδα, pro κέχαδα, Iliad. δ. Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον. Iliad. ξ. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ὁ μέγας περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, naues litus capere non poterant. Odyſſ. δ. κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά: domum quæ capacitate ſua continebat multa bona.
Χάζομαι, idem quod χάζω, recedo. Il. π, Χάζετο δουρὸς Πατρόκλεις. Cum genit. Il. λ, Οὐδ' αἴπω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί. Sic & Il. π. Item cedo, non repugno, non recuſo. Eurip. in Oreſt. Καὶ μὴν τόδ' ἔρξας δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι. bis mori non recuſo.
Χάσις, εως, ἡ, priuatio. Item ſeparatio. Heſych.
Χανδάνω, capio, capax ſum. Od. ρ.

Compoſita.

Ἀναχάζω, ſeu ἀναχάζομαι, retrocedo, greſſum inhibeo. Xen. Sic Il. ο, ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν.
Ἀνεπιχάδην, nihil cedendo Heſyc.
Ἀποχάζω, & ἀποχάζομαι, abſcedo, recedo. Od. λ.
Εὐρυχαδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, latus, capax. Luc.
Συγχάσαι, concedere, συγχωρῆσαι Heſyc.
Ὑποχάζομαι, ſenſim recedo, ὑποχωρῶ. Hom.

ΧΑΙΝΩ, F. ανῶ. hiſco, dehiſco. Iliad. ζ ὥς κέν οἱ αὖθι Γαῖα χάνοι, vtinam ipſi terra dehiſcat. Ariſtoph. κεχηνὼς βλέπων εἰς τὸν οὐρανὸν, ore hianti cœlum intueor. Idem, ἐγκεχήνασι πρὸς με, in me intenti erant,

1801 Dicitur etiam χαίνειν qui verba reſoluit. vt & hiſcere Lat. Chryſoſt. Et cum accuſat. Ariſtoph. in Veſp. Τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν ὁ δημολογοκλέων, Item qui aliquid hiante ore capiat χαίνειν πρός τι dicitur. Od. μ. Item χαίνω, inhio, *metaph.* Luc.

Χάσμα, τὸ, hiatus. Plat. Eurip. Plut.

Χασματίας, terræmotus dictus, quũ mouente terra hiatus fiunt, ſeu qui ſoli conſidentias in cauernas facit. Idem dicitur χασματίας, apud Ariſtot.

Χάσμη, ἡ, hiatio: peculiariter ea qua quis os inter oſcitandum diducit, oſcitatio. Ariſtot.

Χασμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oſcitator, qui frequenter oſcitat. Diog. Laert.

Χασμωδία, ἡ, oſcitantia. Item verborum compoſitio hiulca. Euſtath.

Χασμάομαι, ῶμαι, hio. Plat. Item oſcito. Alex. Aphr.

Χάσμημα, τὸ, hiatus: vel rictus. Apud Ariſtoph. pro roſtro hianti poni dicitur.

Χαῖος, idem cum χάσμα, rictus, ſeu os apertum & magno hiatu diductum. Vſurpatur & pro στόμα apud amicos, teſte Poll. l. 2. ¶ At χάννος, ὁ, nomen piſcis qui & ipſe à χαίνειν dicitur teſte Euſt. Eius meminit Athen. l. 8. vbi & χάννη, fœm. gen. nominatur: ſicut apud Ariſtot. χάννη.

Χαυνόω, vel χαυνόσω, vociferor, clamo: vel clamo os magno hiatu diducens Heſych.

Χανδὸν, ore hiante. Od. φ. Luc. Athen.

Χήμη, ἡ, hiatus, vel oſcitatio quæ fit ore hiante: idem quod χάσμη, Heſych. ¶ Item oſtrei quædam ſpecies, quam Athen. lib. 3. annotat videri denominatam παρὰ τὸ κεχηνέναι. ¶ Item menſura liquidorum. Dioſc.

Χήμωσις, ἡ, apud medicos dicitur affectus oculi, quum album eius ita ſuper nigrum intumuit, vt nigro ſubſidente & albo eminente hiatus cuiuſdam ſimilitudo oriatur.

Χάος, idem cum χάσμα, hiatus: vt χάος ὄλβου, apud Oppian. de venat. l. 3. Peculiariter philoſophis ſic dicitur hiatus ille cæcus & immenſus qui erat ante conditum orbem. Heſiod. Plat. & Ariſtot. ¶ At Χαῖος (ἰξύτ.) apud Lacedæmonios dicebatur ἀρχαῖος εὐγενής. Item ἀγαθὸς, vt annotat ſchol. Theocr. in Idyll. 7. vbi hac voce Theocr. vtitur. In hac ſignificatione apud Heſ. ſcribitur χαιός. Et apud Ariſtoph. χαία, exp. ἀγαθή.

Χάσκω & χασκάζω idem cum χαίνω Ariſto. Ariſtop. in Veſp. Σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλακρέτην, ore hiante obſeruas ſeu reſpectas.

Χάσκαξ, ſcommaticè dicitur de homine qui ore hiãte ſtat & reſpectat aliquid, teſte Euſt. Sic & Athenieſes ab Ariſtoph. κεχηναῖοι nominantur per parodiam.

Compoſita, ac primum cum præpoſitione.

Ἀμφιχαίνω, circumhio. Item, vndique inhians deuoro vel ſimpliciter, deuoro, deglutio: vnde ἀμφὶ χανών: de piſce dicitur hamum deuorante. Greg.

*Ἀμφιχάσκω, idem quod ἀμφιχαίνω, abſorbeo, deglutio. Æſch.

Ἀναχαίνω, idem cum χαίνω. Luc. Exp. & oſcitor.

*Ἀναχαινέω, pro hio. 2 Macc. 6.

Ἀναχάσκω, idem apud eundem.

Ἀντιχασμάομαι, viciſſim oſcito, oſcitatione reſpondeo Ariſtot.

Διαχαίνω, *itidem* hiſco: ſeu magno hiatu diducor.

Διαχάσκω, idem Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. 10.

Ἐγχαίνω, inhio. Item hiante ore illudo: vnde Ariſt. in Equit. Ἀλλ' ἐξαπατώμενος κἀγχανεῖ τούτῳ. Et cum accuſ. apud eundem in Veſp.

*Ἐγχανδὴς, hians, inhians. Nicand.

Ἐγχάσκω, idem: apud eundem.

Decomp. Ἐπεγχαίνω, pro iiſdem: apud Suid.

Καπεγχαίνω, idem Ariſtoph. in Acharn. εἰ μ' ἴδοιτε τεθνηκότα, κἀπεγχάνοιτε ταῖς ἐμαῖσιν αὖ τύχαις, ore cachinnis diducto deluderet.

Ἐπιχαίνω, inhio, in qua ſignif. vſurpatur & præt. ἐπικέχηνα Luc. διακεχήνασι πάντες οἱ θεοὶ, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ. Exp. & irrideo.

Καταχαίνω, hiſco, &c. Item derideo cachinnans & magno hiatu os diducens.

Κατάχασμα, hiatus, profunditas. Exponitur &, ſectio profundior.

Καταχασμάομαι, idem quod καταχαίνω. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. cap. 14. Καταχάσμησις, deriſio. Καταχήνη, idem apud Ariſtoph. in Veſp. Καταχὴ, pro iiſdem. 1802
Heſych.

Περιχαίνω, idem cum ἀμφιχαίνω. Ariſtot.

Περιχάσκω, pro eodem.

Προχαίνειν, Euſt. eſt προφασίζεσθαι, deriuanti hinc προχάνη, ſignificans idem quod πρόφασις.

Ὑποχαίνω, aliquantum hio. Ὑποχάσκω, idem: vel prono capite hio. Ariſtoph.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀεχῶνες (poet. pro ἀειχῶνες) pauperes, quod ſemper hiante ore appetunt opes. Heſych.

Ἀκροχανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ immani vaſtus hiatu. Τὸ ἀκροχανὲς, in extremitatibus Epigr.

Ἀχανὴς, non hians, non hiſcens. Item mutus, os non aperiens. Heſyc. & Suid. Item qui immani hiatu os diducit, ὁ λίαν χάσκων. Athen. lib. 7. Et generaliter, immani vaſtus hiatu: vt πέλαγος ἀχανὲς, apud Phil. de v. M. l. 2.

Ἀκὴν, q. d. ἀχανῶς καὶ χωρὶς τοῦ χαίνειν. Deducitur enim à χαίνω, præmiſſo α ἀστερητικῷ, & aſpirata in tenuem conuerſa. Il. δ, οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, taciti ibant, non hiſcentes. Sic Odyſ. ¶ fœminæ & ancillæ quæ erant in ædibus Vlyſſis iubentur ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ, tacitæ manere apud opus.

Ἀκέων, *itidem* tacitè, ne hiſcendo quidem. Iliad. δ. Ἀκέουσα ἀκέων ἦν Frequentiùs participialiter vſurpatur: vt Od. ρ, ἀκέοντι κίνησε κάρη. Od. ξ. δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα, tacitos quietóſque epulari. Legitur & fœm. ἀκέουσα, apud Hom. Item ἀκεόντως pro ἀκέων, apud Heſyc.

Ῥηγμοχάσμα, τος, τὸ, hians ruptura. Celſus l. 4. c. 4.

ΧΑΙΟΝ, ου, τὸ, pedum, baculum paſtorale. Apol.

Ἐρυσίχαιον, idem. Alcman.

ΧΑΙΡΩ, (F. χαιρῶ, ſiue χαιρήσω) lætor, lætus ſum, lætitiam capio, gaudeo delector Hom Plat. & alij. Sæpe in comminationibus dicitur οὐ χαιρήσεις: vt apud Luc. Ariſt. &c. Cum dat. Od. μ, χαίρει γυνὴ φιλότητι. Sic interdum, additur præpoſitio ἐπί. vt Demoſth. pro cor. εἰ' εἴς ἔχαιρεν, οἱ ἄλλοι ταῦτα ἐλυπεῖτο ὀρθῶς. Cum participio. Il. τ. Sic Xen. χαίρει ἐπαινούμενος, laudibus delector. Cum accuſ. Demoſth pro cor. ταῦτα λυπεῖσθαι καὶ ταῦτα χαίρειν. pro ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς. Sic Ariſtot. in Rhet. χαίρει τινὰ ἡδονὴν, afficior quadam voluptate. Neutro gen. & ſubſtantiuè dicitur τὸ χαῖρον pro ἡ χαρά, apud Plut. in Fab.

Imperat. χαῖρε aliquando eſt ſalutantis ſeu ſaluere iubentis. vt Od. θ. χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, cui reſpondet Vlyſſes, Καὶ σὺ φίλος μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. Sic apud Xen. pæd. 7. Crœſo ſalutanti Cyrum χαῖρε ὦ δέσποτα, reſpondet Cyrus, καὶ σύ γε ὦ Κροῖσε, tu quoque ſalue. Aliquando vſurpatur in valedicendo: vt Odyſſ. ο. Χαίρετον ὦ κούρω. Et apud Xenoph. pæd. 8. Cyrus longam orationem ſic claudit, καὶ χαίρετε ὦ φίλοι παῖδες, valete ô adoleſcentes. Vſurpatur etiam idem imperat. in eos qui in malam crucem relegantur, aut qui cum contemptu relinquuntur: vt apud Eurip. in Med. χαιρέτω βουλεύματα, valeant conſilia. Sic Ariſtot.

Eodem modo vſurpatur & infinit. χαίρειν præcedente alio verbo: vt apud Xenoph. Hellen. 4. ἄλλοις

λεῖν χαίρειν προσειπεῖν. In exordiis epiſtolarum vſurpatur χαίρειν pro eo quod Cic. dicit S. vel S. d. vel S. P. D. vt apud Xen. pæd. 4. Κῦρος Κυαξάρῃ χαίρειν. Sic apud Dem. Hippocr. &c. ſubaudito λέγει, aut alio eiuſmodi. Frequentiſſimum eſt χαίρειν ἐᾶν, ſinere valere, i. valedicere & repudiare: apud Ariſtoph. in Pluto Plat. de leg. Plut. in Alcibiad. & alibi. Pro eodem dicitur & χαίρειν φράσαι & χαίρειν προσαγορεύειν.

Χαιρήσομαι, idem quod χαίρω. Ariſtoph. in Pace. Ὡς ἥδομαι καὶ χαίρομαι καὶ τέρπομαι. Aor. 2. eſt ἐχάρην: vnde partic. χαρείς, gaudens, lætus, ſeu gauiſus. Iliad. κ. Præt. ſunt κέχαρμαι & κεχάρημαι: illud apud Eurip. in Oreſt. hoc apud Heſiod. in Aſo. Aor. 2. med. eſt ἐχαρόμην: pro quo poetæ per reduplicationem dicunt κεχαρόμην: vnde Iliad. λ. κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί.

Χάρμα, τὸ, gaudium, lætitia: vel id quod gaudium & lætitiam affert. Il. γ. Od. τ. &c.

Χάρμη, ἡ, idem apud Phocyl. ¶ Apud Hom. Il. ν. & alibi eſt animus ad pugnam promptus & eam lætus iniens. Accipitur & ſimpliciter pro pugna, conflictu,

1803 prælio: vt Il. ε. & ρ.

Χαρμονή, idem quod χάρμα, Soph. Xen.

Χαρμοσύνη, pro eodem. At χαρμόσυνα, feſtum quoddam Athenis. Heſyc.

Χαρτός, ὁ, lætificus, dignus quo lætemur. Soph.

Χαιρετίζω, ſaluto, ſaluere iubeo. Laert. in Plat.

Χαιροσύνη, idem cum χαρμοσύνη Heſych.

Χαρηδών, όνος, ἡ, idem Suid. & Heſych.

Χαρίας, ἡ, idem cum præcedentibus. Plut.

Compoſita ac primùm ex χαίρω cum præpoſit.

Ἐπιχαίρω, aliqua re lætor. Sophoc. in Aiace, σὺ ἀμφὶ τοῦ προσώπου τ' ἐπιχαίρω. Item ἐπιχαίρω τινὶ, malis & infortuniis alicuius lætor. Dem. in Mid.

Ἐπίχαρμα, τὸ, quod nobis gaudij materiam præbet. Eccleſiaſtico c. 18. Item idem quod ἐπίχαρσις.

Ἐπίχαρσις, gaudium & lætitia ob rem aliquam, ipſa actio τοῦ ἐπιχαίρειν.

Ἐπίχαρτος, ob quem lætamur: vt πυρὴ ἐπίχαρτος, apud Soph. Item cuius infortuniis & malis lætamur & gaudemus. Plat.

Ἐπιχαρής, έος, ὁ, & ἡ, lætitiam & voluptatem aliqua ex re capiens: in lib. Iobi.

Καταχαίρω: idem quod ἐπιχαίρω, gaudeo ob infortunium alicuius. Exp & ſimpliciter, inſulto. cum præpoſit. ἐπὶ ſequente dat. perſ. Herodian.

*Κατάχαρμα, ludibrium, inſultus. Theogn.

Περιχαίρω, ſummopere lætor, perlætus fio: vnde apud Greg. περιχάρηθι τῷ ἀγαθῷ.

Περιχαρής, ſupra modum lætus: vel nimio gaudio elatus. Iſocr. Athen. Ariſtoph. Τὸ περιχαρές, ſumma & immoderata lætitia. Thuc.

Περιχάρεια, idem quod, τὸ περιχαρές Plut.

Προχαίρω, vnde Προχαιρητήρια, Harpocrat. ἑορτὴν eſſe ſcribit apud Athenienſes γεγραφυῖαν ὅτι δοκεῖ ἀνιέναι ἡ κόρη.

*Προσχαρίζομαι gratificor, ad gratiam loquor. Strab.

Συγχαίρω, vnà gaudeo & lætor, congratulor, gratulor. cum genit. rei & dat. perſon. Dem.

Ὑπερχαίρω, idem quod περιχαίρω.

*Ὑπερχαρής, ſupra modum lætus. Maccab.

Ὑποχαίρω, latenter & in ſinu gaudeo. Exponitur & ſimpliciter, gaudeo.

Compoſita ſine præpoſitione.

Αἱματοχαρής & αἱμοχαρής, έος, ὁ, & ἡ, ſanguine gaudens, ſanguinarius: vt αἱματοχαρεῖς λύκοι. Suid.

Ἀκαματοχάρμης, ου, ὁ, indefeſſus & indefatigabilis bello: epitheton Aiacis, apud Pind.

Ἀκοντοχαρής, iaculis gaudens, iaculator: epitheton Apollinis in Epigr.

Ἰοχέαιρα, ἡ, ſagittis gaudens, epith. Dianæ. Hom.

Ἱπποχάρμης, vel ἱππιοχάρμης, equis gaudens: vel qui equo in pugna vtitur.

Κακόχαρτος, malis gaudens, alienis inſultans calamitatibus: vt ἐστὶ κακόχαρτος. Heſiod. Expon. etiam, quo mali gaudent & delectantur. Pro eodem per ſync. dicitur κάγχαρτος, teſte Heſyc.

Λιμνοχαρής, paludibus gaudens, nomen ranæ in Batr. Μενεχάρμης, qui bellicos labores ſtrenuo & infracto animo ſuſtinet: ὁ μίμνων ἐν τῇ χάρμῃ. Il. ι. Pro eodem dicitur & μενέχαρμος. Il. χ.

Μνησιχάρη, voluptas. Heſyc.

Νεβροχαρής, hinnulis gaudens: epith. Apollinis.

Ὀρεσχαρής, montoſis locis gaudens. Epigr.

Ὑδροχαρής, aquis gaudens: nomen ranæ in Batr.

Ψαλμοχαρής, pſalmis gaudens, qui delectatur carminibus quæ fidibus canuntur. Epigr.

ΧΑΙΤΗ, ης, ἡ, iuba propriè, equi. Hom. Philoſtr. Tribuitur & quibuſdam aliis quadrupedibus. Ariſtot. In homine ſic dicitur coma, cæſaries: vt Iliad. ψ. Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην. Sic & Iliad. α. Vſurpatur & de frondibus vitis. Ath. Sic Theocr. idyl. σ. χαίτας appellauit cinaræ ſpinoſi frutici pappos, teſte eius ſchol.

Χαιτήεις, εντος, ὁ, iubatus: item comatus. Apoll.

Χαιτέεις, idem.

*Χαίτωμα, idem quod χαίτη. Æſch.

Compoſita.

Ἁβροχαίτης, ου, ὁ, mollem habens iubam. Item mollem habens cæſariem. Epigr.

Αἰολοχαίτης, qui varios habet capillos. Euſt. 1804

Ἀναχαιτίζω neutraliter de equo dicitur ſe efferente erectis iubis: apud Eurip. & Plut. Item metaph. contumaciter efferor, laſciuio, in licentiam erumpo, vt δῆμος ἀναχαιτίσας, apud eund. Item non morigerus ſum, repugno: apud Soph. ¶ Item actiuè, inhibeo coma retrahens. Et generaliter ac metaph. retrorſus inhibeo, retroago, reprimo. Demoſth. Olynth. 2. ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσε, omnia retroegit. Item reuoco, diſſuadeo. Alex. Aphr. in Top. l. 5. ἀναχαιτίζει αὐτὰ τῆς ἀλόγου ὁρμῆς.

Βαθυχαίτης, promiſſam habens iubam: ſeu cui profunda coma eſt & cæſaries. Heſiod.

Βοτρυοχαίτης, botrios crinibus implicatos habens: epitheton Bacchi. Epigr. l. 1.

Γλαυκοχαίτης, cæſiam iubam vel comam habens. Euſta.

Δρομοχαίτης, ſetas inter currendum agitans Idem.

Εὐχαίτης, bene ſeu pulchrè iubatus. Item bene comatus, multam aut pulchram comam habens. Metaphoricè εὐχαίτης κισσός, in Epigr.

*Εὐρυχαίτης, laticomis. Pind.

Ἱπποχαίτης, ex iuba equina factus. Il. ζ.

Κυανοχαίτης, cuius ſetæ cyanum referunt, crines cæruleos ſeu nigricantes habens. Heſiod. Interdum eſt Neptuni epitheton: apud Luc. Interdum ipſe Neptunus ſubſtantiuè κυανοχαίτης, dicitur: vt apud Heſiod. in Theog.

Μελαγχαίτης, qui nigra eſt iuba, ſeu coma. Heſiod.

Ὀρθοχαίτης, cui iuba aut coma ſtat erecta. Heſych.

*Χρυσοχαίτης, aurea coma decorus, auricomis. Anacreon.

ΧΑΛΑΖΑ, ης, ἡ, grando, Hom. Ariſtot. ¶ Χάλαζα dicuntur etiam tubercula quædam pellucida grandini ſimilia per cutem ſparſa. Vide Paul. & Aet. ¶ Sic nominatur & vitium quoddam in ſuis ore ſub lingua. Athen. l. 3. ¶ In ouorum quoque luteo Χάλαζαι dicuntur à grandinis forma ac colore. Ariſtot. hiſt. (an. l. 3. c. 2.

Χαλαζήεις grandinoſus. Nicand.

Χαλαζώδης, εος, ἡ, & ὁ, grandinoſus. Ariſtot.

Χαλαζίας λίθος, lapis ſeu gemma grandinis colore &

figura. Plin. 37. c. 11.

Χαλάζιον, τὸ, vitium quoddam palpebræ, quum in ea tubercula quædam naſcuntur grandini ſimilia. Paul. Ægin. l. 3. c. 22. & l. 6. c. 16.

Χαλαζιάω, laboro eo vitio. Æt. l. 7. c. 83.

Χαλαζόομαι, grandine infeſtor. Ariſtot. an. l. 8.

Χαλάζωσις, q. d. grandinatio, eminentiæ quędam intra palpebras grandini ſimiles.

Χαλαζάω, grandine laboro, vt ὗες χαλαζῶσαι apud Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 21. Χαλαζῶσα δραχμὴ, per iocum dicta fuit ſtips quædam theatralis, quòd quum daretur, grando ruiſſet. Zenodot.

Ἐπιχαλαζάω. ἐπιχαλαζῶ, (comp.) grandine impeto. Luc.

*Καταχαλαζάω, grandine impeto, grandine infeſto. Lucian.

ΧΑΛΑΩ, F. άσω, laxo, remitto (cui opponitur ἐντείνω ſeu κατατείνω) Eurip. in Andron. Χαλᾶν καὶ δύω δεσμὰ, laxare vincula. Metaphoricè apud Ariſtop. in Veſp. χαλᾶν τὸ μέτωπον, frontem adductam & corrugatam laxare. Ibidem dicitur: ὀργῆς χαλᾶν, & τῆς ὀργῆς χαλᾶν εἴξασι, de ira aliquid remittere. Item laxo, i. emollio, ſubduco, facio vt fluat, vnde apud Gal. φάρμακα χαλᾶν τι καὶ χαλᾶν δυνάμενα. Item laxo, i. aperio, vt apud Eurip. in Iph. Taur. χαλᾶτε κλῇθρα, clauſtra laxate. ¶Item demitto Marci 2. χαλῶσι τὸν κράβατον, funibus demittunt. Sic dicitur χαλᾶν ἱστὸν,
1805 apud Apoll ¶Item neutraliter, remitto, ceſſo, Plut. τῆς νοσήματος ὑπείκοντος καὶ χαλῶντος, morbo langueſcente & remittente. Item cedo, concedo. Eurip. Accipitur & pro paſſiuo χαλῶμαι, laxor, aperior: vt apud Xen. pæd. 7. ὡς εἶδον τὰς πύλας χαλάσας, quum portas aperiri cernerent.

Χαλάομαι, ῶμαι, laxor, remittor. Greg. Item laxor, i. aperior. Item demittor, deiicior, deprimor, vt ὕδωρ εἰς φρέαρ χαλώμενον, apud Alex. Aphr. Item, mollior, vnde apud Plat. σίδηρος πυρὶ χαλασθεὶς.

Χάλασμα, τὸ, laxatio, remiſſio. Exp. &, ſubmiſſio: item iactus, item laxatio. in Hippiatr.

Χαλασμὸς, ὁ, laxatio, remiſſio. Dioſ.

Χάλασις, εως, ἡ, laxatio. Exp. &, reſolutio.

Χαλαστὸς, οῦ, ὁ, laxatilis, qui laxari & demitti poteſt.

Χαλαστὸν, οῦ, catena dicitur, quoniam laxatur & demittitur, modò intenditur aut adducitur. Paralip. lib. 2. cap. 3.

Χαλαστικὸς, laxandi remittendíque vim habens: vt χαλαστικὸν φάρμακον, apud medicos.

Χαλαρὸς, laxus, laxatus, non contentus. Xen. ſignificat etiam agilis, flexibilis: vt χαλαρὰ κατυλκῶν, apud Ariſtoph. ¶At χαλαρὰ Heſyc. eſt catena.

Χαλαρότης, ητος, ἡ, laxitas, lenitudo. Xen.

Χαλάινω, idem cum χαλάω Heſiod.

Χαλία, Heſychio eſt ἡσυχία, quies: qua corpora laxantur laboribus & moleſtiis. Χαλιστὸς, eidem eſt σκαιός: item ἀγαθὸς καὶ δίκαιος.

Compoſita.

Ἀναχαλάω, relaxo. Pro quo poet. ἀγχαλάω.

Ἀναχαλασμὸς, relaxatio.

Ἀναχαλαστικὸς, relaxandi vim habens. Dioſ.

Ἀποχαλάω, relaxo, remitto, reſoluo. Ariſtoph.

Διαχαλάω, diſſoluo, ſeu laxo & diſſoluo. Athen. Exp. & reſoluo, diſſipo, aperio. Eurip.

Δυσχαλὴς, έος, ὁ, & ἡ, Heſychio eſt ἄκρατος, item κακὴ, λίαν βλασφημος χαλεπός.

Ἐκχαλάω, demitto, laxando emitto. Exponitur &, deiicio.

Ἐπιχαλάω, laxo, reſoluo: vt δεσμὸν ἐπιχαλᾶν. Luc. Item demitto, deprimo. Greg. Item neutraliter, remitto. Æſchyl.

*Ἐπιχαλάω, laxo, reſoluo, demitto. Nicand.

Καγχαλάω, exulto, ſummo gaudio afficior. Exp. & rideo. Il. κ. Καγχαλόων, ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χάρμηντις Ἀχαιοί. Heſych. καγχαλῶ exp. χαλῶμαι ὑπὸ χαρᾶς, etymon exprimens. Itidémque Euſtath. καγχαλόωσα eſt χαίρουσα τῇ χαλῶσθαι, ὡς, ὅτι χαλίζειν ὑφ' ἡδονῆς γινομένη.

Καγχαλίζομαι, Heſyc. eſt χαίρω.

Καταχαλάω, demitto per funem. Ioſue c. 2.

Παραχαλάω, relaxo.

Περιχαλάω, circumſoluo. Ioſeph.

Ὑποχαλάω, paululum laxo, clanculum laxo.

ΧΑΛΒΑΝΗ, ης, ἡ, galbanum: ſuccus ferulæ naſcentis in Syria; Dioſc. l. 3. c. 79.

Χαλβανόεις, εντος, ὁ, galbaneus. Nic. in Ther.

ΧΑΛΕΠΤΩ, F. ψω, damno afficio: vel euerto, labefacto. Od. ξ. ὅστις σε χαλέπτει, id eſt βλάπτει. Phocyl. Χρυσὸς πάντα χαλέπτων, omnia vertens & peſſundans.

Χαλέπτομαι, iraſcor, ſuccenſeo, indignor: Apoll. Iungitur & dat. apud Nicand. & Appian.

Χαλεπὸς, ῆ, ὁ, pernicioſus, noxius, grauis. Od. τ. χαλεπὸς δέ τις ὥρορε δαίμων. Item moleſtus, acerbus, durus: vt χαλεποῖσιν ἐπέεσσιν. Iliad. ψ. Sic apud Demoſt. Apud Plat. de leg. 10. χαλεπὸν οὐδὲν, exp. nihil magnopere verendum. Item difficilis, qui magno cum labore fit: vnde Heſiod. χαλεπὴν οἶμον ἀρετῆς dixit eſſe, in Erg. Sic apud Thuc. l. 5. χαλεπὴ ἡ ὁδὸς, via quæ cum labore tranſitur. Item iracundus, aſper, ſæuus, immitis: *dictum de ingenio & moribus animantium*: vt κύνες χαλεποὶ, apud Xen. Sic de hominibus apud Iſocr. Thuc. Ariſtot. &c.

Χαλεπῶς, moleſtè, grauiter, ægrè: χαλεπῶς φέρειν, apud Thuc. l. 2. & χαλεπῶς νοσεῖν Herodian. l. 6. Item difficulter, magno cum labore Heſiod. Plut. Xen. Item malè, difficili fortuna: vnde χαλεπῶς ἔχειν, vel πράττειν aliquis dicitur cui res malè ſuccedit, apud Thuc. l. 7. & 8. Item iratè, acerbè, aſperè: vt χαλεπῶς εἶχον τῷ Ἀλκιβιάδῃ, ſuccenſebant Alcibiadi. Xenoph.

Χαλεπώτερος, acerbius. Thuc.

Χαλεπότης, ητος, ἡ difficultas. Item grauitas, aſperitas, acerbitas, ſæuitia. Plat.

Χαλεπαίνω, exhibeo me χαλεπὸν, infenſus ſum, iraſcor, ſuccenſeo. Odyſſ. ω. Οὔτι μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει. Cum præpoſit. ἐπὶ ſequente dat. Odyſſ. σ. Apud Plut. in apophtheg. χαλεπαίνω πρὸς τοὺς νόμους, exp. ægrè fero leges. ¶Item tranſitiuè, iniuria laceſſo, lædo: vel acerbiùs lædo. Il. τ. Χαλεπαίνομαι, acerbius accipior, acriùs obiurgor. Plat. Item idem quod χαλεπαίνω Xen.

Χαλεπαίνω. moleſtia afficio, noceo.

*Χαλεπόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod χαλεπὸς grauis, durus. Strab. 1806

Compoſita ex χαλεπὸς, & χαλεπαίνω.

Ἀντιχαλεπαίνω, viciſſim ſuccenſeo, vel è contrario.

Παγχάλεπος, omnino difficilis, perdifficilis.

ΧΑΛΙΝΟΣ, ὁ, frænum. Il. τ. ἵπποις Ζεύγνυον, ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν, ἐν δὲ χαλινοὺς Γαμφηλῇς ἔβαλον, &c. Sic apud Xenoph. Metaph. apud Æſch. in Prometh. Διὸς χαλινὸς, pro imperio. Sic apud Plut in Fabian. ¶Χαλινοὶ dicuntur etiam labiorum partes quædam, apud Poll. l. 2. Nicander verò τοὺς χαλινοὺς, appellauit dentes, in Ther. Pro eodem χαλινοὶ per metaplaſmum generis dicitur χαλινὰ, apud Diod. Sic. Quæ χαλινὰ etiam funes nauticos ſignificant apud Oppian.

Χαλινόω. fræno: vel fræno iniecto tego. Xen.

Χαλίνωσις, εως, ἡ, frænatio, fræni iniectio. Xen.

Χαλινωτήριον, τὸ, frænationis inſtrumentum, id quo frænamus. Χαλινωτήρια νεῶν dicuntur nauium retinacula

racula & quaſi fræna ſeu habenæ: apud Eur.

Compoſita.

Ἀποχαλινόω, frænum detraho, effræno. Xen. Plut.

Ἀχάλινος ὁ καὶ ἡ, effrænis ſeu effrænus: qui nullo coerceri poteſt fræno, Plat. &c.

Ἀχαλινώτος, idem. Greg.

*Ἐπιχάλινος, qui ſuper frænum eſt, vel ad frænum pertinens, Zachar.

Ἐγχαλινόω, idem cum χαλινόω, vnde in paſſ. ἐγκεχαλινωμένοι τὰ στόματα, frænata habentes ora.

*Πειθοχάλινος, frænis obediens. Pind.

*Ὑποχαλινίδιος, adiect. ad fræni inferiorem partem pertinens Xen.

Χρυσοχάλινος, aureo fræno vtens. Xen.

ΧΑΛΙΞ, ſiue χάλιξ, ὁ, dicitur Bacchus, item vinum merum, quoniam τῶν πινόντων χαλᾷ καὶ αἰνίσσει, animũ bibentium curis laxat & moleſtiis. Euſt. & Heſ. ¶Χάλικες dicuntur etiam lapides minuti quib. ad ſtructuras ædium vtuntur, vt ſunt ſilices & cæmenta, teſte Heſy. Sic apud Thuc. & Plut.

Χάλιμος, Heſychio eſt φαρμακὸς, veneficus, qui nimirum ſuis venenis hominum animos, & corpora χαλᾷν poteſt.

Χαλιμὰς, άδος, ἡ, Baccha: ἡ χαλωμένη ὑπὸ μέθης τὸ σῶμα, inquit Euſtath. ex veteribus, vel ἡ χαλωμένη πρὸς συνουσίαν, vt ait Etymolog. Sic apud Suid. χαλίμα dicitur eſſe, ἡ πόρνη ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι τὸ σῶμα ὑπὸ μέθης ἢ μανίας.

Χαλιμάζω, more χαλιμάδων in libidinem ruo. Suid.

Χαλιγάζω, idem. Euſt. ex Epicharmo.

Ἀκρόχαλιξ, (comp.) ſupra modum laxatus ſeu ſolutus. Dion. de ſitu orb. Euſtathius exp. etiam, ὁ ἀκρότως χαλασθεὶς τοῦ φρονεῖν, innuens per ſyncopen etiam videri dici pro ἀκρατοχάλιξ, Heſychio eſt, dimidia tantum parte ebrius.

ΧΑΛΚΟΣ, οῦ, ὁ, æs. Hom. Dioſcor. &c. ¶Synecdochicè χαλκὸς dicitur etiam quicquid ex ære conflatum eſt, vt vaſa ærea. Heſiod. Dioſc. Sic pro vomere æreo, in Epigr. Pro ſecuri ærea. Il. ν. Pro gladio ſeu enſe. Il. δ, ε, τ, & alibi ſæpe. Pro aliis quoque armis, non minus frequenter. Item pro ærea moneta ſeu pecunia. Poll. Epigr.

Χάλκεος, & contractè χαλκοῦς, æreus ex ære factus vt χάλκεα τεύχεα, & χάλκεοι οἶκοι, apud Heſiod. Et χαλκῆν ἔχων ἀσπίδα, apud Xenop. Metaph. χάλκεον ἦτορ. Il. β, & χάλκεον ὄπα. Il. ε. ¶ Χαλκοῦς interdum ſubſtãtiuè appellatur æreum numiſma, vt apud Dem. & Plut. Interdum eſt ponderis nomen, videlicet ſextæ oboli partis. Pollux tamen obolum octo chalcos continere ſcribit. Significat & æream ſtatuam ſubaudito ſubſt. ἀνδριὰς, vt apud Luc. in Lexiph. Fuit & cognomentum rhetoris cuiuſdam ac poetæ Dionyſij, quòd Athenienſibus author fuerit numiſmate æreo vtendi, teſte Athen. l. 15. ¶Χαλκῆ μυῖα ludi genus eſt, de quo Poll. l. 9.

Χάλκειος, metri gratia, idem quod χάλκεος, vt ἐγχεῖ χαλκείῳ. Il. γ. ¶ Eſt & fruticis genus apud Theoph. l. hiſt. pl. l. 6. c. 3. Χάλκεια, ſeu χαλκεῖα τὰ, feſtum antiquum & à populo olim celebratum, poſtea verò à ſolis fabris in honorem Vulcani, Etym.

Χαλκεών, ῶνος, ὁ, officina fabri ærarij. Od. θ.

Χαλκίον, τὸ, idem cum χαλκὸς, æs. Ariſtoph. Item vas æreum, ſeu æramentum Xen.

Χαλκίδιον, itidem vaſculum ex ære. Poll. videtur, etiam accipi pro vili æris moneta.

Χαλκιδῖτις πόρνη, vile & triuiale ſcortum quod vel æreo nummo ſe proſtituit, apud Ioſeph.

1807 Χαλκίτης, ου, ὁ, vnde fœ. χαλκῖτις, ſ. λίθος, chalcitis, medicamentum metallicum, de quo Dioſ. l. 5. c. 115. Plin. l. 34 cap 12.

Χαλκόφι, per paragogen poet. pro χαλκοῦ. Hom. πλάγ' ξη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός.

Χαλκόω, æreum reddo: vel ære munio: vnde in Paralip. l. 2. c. 3. ἐνεργήματα κεχαλκωμένα.

Χάλκωμα, æramentum, vas aut aliud opus ex ære factum. Xen. Athen. &c. Apud Plut. χαλκώματα dicuntur ærata nauium roſtra.

Χαλκεύω, ærariam artem tracto, æs exerceo & malleo tundo. Thuc. l. 3. Item tranſitiuè, ex ære fabricor vel etiam ex ferro. Il. α, Τῷ ἔπι πὰρ ἐννάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά.

Χαλκεύομαι, idem Plut. Item paſſiuè χαλκεύεσθαι dicitur quod ex ære cuditur. vnde metaph. apud Ariſtoph. in Equit. ἐπὶ γὰρ τοῖς δήμοις χαλκεύεται, i. adornantur, ſtruuntur.

Χαλκεὺς, έως, ὁ, faber ærarius, vel etiam faber ferrarius. Hom. & Ariſtot. Dicitur & de aurifice. Od. γ. ¶ Eſt & piſcis nomen. Athen. l. 7.

*Χάλκευμα, machina ærea, quælibet res ærea Æſch.

Χαλκευτὴς, οῦ, ὁ, idem quod χαλκεὺς, qui æramenta cædit. Et generaliter fabricator, artifex. Epigr. lib. 3.

Χαλκευτικὸς, ad fabrum ærarium ſeu ferrarium pertinens: Item qui artem ærariam ſeu ferrariam probè callet.

Χαλκευτήριον, τὸ, officina, τοῦ χαλκευτοῦ.

Χαλκεῖον, τὸ, idem. Luc. Item vas æreum. Xen. Athen. l. 10. Heſychio χαλκεῖα, ſunt etiam monumenta artium inuentarum.

Χαλκήϊος, Ionicè pro χαλκεῖος, ærarius ſeu ferrarius, fabrilis: vt χαλκήϊος δόμος. Od. σ.

Χαλκίζω, ludo χαλκοῖς, Poll. l. 7. c. 24. ¶ Item æs refero, æri ſimilis ſum Euſt.

Χαλκισμὸς, ludus in quo ludebant chalcis aut alio nomiſmate. Quidam fuiſſe dicunt ludi genus quo nummum raptim circumagẽdo digito impoſitum excutiebant pueri & prius quàm humi caderet excipiebant recto digito. Poll. l. 9. & Euſt.

Χαλκὶς, ίδος, ἡ, chalcis: auis nomẽ inde dictæ quoniam colore æs refert, teſte Euſt. ¶ Eſt & piſcis genus, teſte eodem & Athen. l. 7. quod à Durione etiã χαλκιδικὴ dicitur. ¶Item ſerpentis genus, ſic appellatũ ob virgulas quaſdã ænei coloris quæ tergum eius diſtinguunt, teſte ſchol. Nic. Plinius in lacertarum genere numerauit. Χαλκίδες. Laconicè dicebantur famulæ, teſte Euſt. ¶Eſt χαλκὶς & vrbis nomẽ, apud (Strab.

Χαλκιδεὺς, è Chalcide vrbe oriundus.

Χαλκιδίζειν ſordidum eſſe & parcum: ducta ſignificat. ἀπὸ τῆς κατ' Εὔβοιαν χαλκιδέων. Heſych. Item obſcœno puerorum amori deditum eſſe: quoniam tales puerorum amores apud Chalcidenſes frequentes erant. Idem & Suid.

Χαλκιδεύεσθαι, idem.

Χαλκιδικὸς, vt χαλκιδικὰ ποτήρια, quæ fiebant in vrbe Chalcide. Fœm. χαλκιδικὴ σαῦρα dicitur lacerta quæ & χαλκὶς, apud Dioſc. l. 2. c. 70.

Χάλκη, ἡ, dicitur, ἡ πορφύρα, teſte Heſyc.

Compoſita.

Ἀποχαλκεύω, fabricor. Item ære munio. Xen.

Ἀποχαλκίζω, ære priuo, i. pecunia: in Anth. Ep.

*Ἀχάλκευτος, qui non eſt ex ære aut ferro fabricatus. Plut.

Ἄχαλκος, ære carens, vnde ἄχαλκος ἀσπίδων, æreis carens clypeis, apud Soph. Item carens æreis nummis, non habens pecunias Greg.

*Ἀχάλκης, idem quod ἄχαλκος. Tryph.

Ἀχαλκέω, ſum ſine ære, pecunias non habeo. Ep.

Γυιόχαλκος, æreis membris conſtans.

Δεκάχαλκον, τὸ, decem ærei nummi, denarius. Plu.

Δίχαλκον, duo chalci, quarta oboli pars. Poll.

Ἔγχαλκος, æreus. Item cui eſt pecunia in anthol. Epigramm.

Ἐπίχαλκος, in ſuperficie æratus, ære obductus. Ariſtop.

Ἐπιχάλκιον, τὸ, Heſ. eſt τὸ στόμα τῶν αὐλῶν.

Ἐπιχαλκωτῷ, armati. Idem.
Ἐπιχαλκεύω, fabricor ſeu cudo ſuper. Item inſuper fabricor & cudo. Metaphoricè accipi traditur *pro* expolio: apud Ariſtot. Rhet. l. 3.
Εὔχαλκος, bonum æs habens, vel ex pulchro ære factus: ſeu ex ære pulchrè fabricatus.
Κατάχαλκος, æratus. Eur. in Phœn.
Καταχαλκόω, ære obduco.
*Καταχαλκεύω, ex ære fabrico. Plut.
Λεπιδόχαλκος, æris ſquama: Celſ. l. 2. c. 22.
1808 Ὀρείχαλκος, æs montanum: orichalcũ, ſeu aurichalcum. Schol. Heſiod. ſcribit eſſe æs candidum quod in montibus inueniatur, aut materiam quandã metallicam ære pretioſiorem. vtitur Heſiod. in Aſp. & Plat. in Crit. Interdum adiectiuè ſignificat, confectus ex orichalco: vt ὀρείχαλκος στήλη, apud Suidam. Scribitur & ὀρίχαλκος.
Πάγχαλκος, ſolidus ex ære, totus æreus. Soph.
Παραχαλκεύω, cudo.
Πεντέχαλκον ſeu πεντάχαλκον, quinque ærei nummi. Poll.
Περιχαλκόω, ære obduco. Aphthon.
Πολύχαλκος, multum habens æris, ære abundans: vel cui multum eſt pecuniæ. Il. κ. Item firmus, validus: vt οὐρανὸν πολύχαλκον. Il. ε.
Ταναχαλκος, longè latéque æratus. Suid. in Epigr.
Ὑπόχαλκος, ſubæratus, ſub quo æs latet: vt ὑπόχαλκον νόμισμα, apud Poll.

ΧΑΜΑΙ, humi, in terra. Od. η. χαμαὶ ἧστ. Sic Xen. pæd. 7. Item humi, in terram, ad terram. Il. ν.
Χαμαίτις, ſiue χαμῖτις, vitis quæ humi ſerpit. S.
*Χαμᾶθεν, ex terra, humi. Plut.
Χαμηλός, humilis χαμαίζηλος. Apud Xenop. de re equ. ὄνυχες χαμηλοὶ pro ὁμαλοὶ, de equorum vngulis.
Χαμάδις, humi, in terram. Il. γ, ο, π. Od. τ.
Χαμᾶζε, humi, in terram. Il. γ. & ρ.
Χαμόθεν, è terra, ex humo. Ariſtot. Xen.
Χθαμαλός, (pleonaſmo τοῦ θ pro χαμαλός) humilis, depreſſus, non multum à terra aſſurgens, non altus. Il. ν. Od. μ. & Phil. de mundo.
Χθαμαλόω, f. ώσω, humilem reddo, ſolo æquo.

ΧΑΡΑΣΣΩ, ſeu χαράττω, ξω, ſculpo, item inſculpo, imprimo. Item excauo. Heſych. Item ſcarifico, incido. Item cauo: Heſiod. in Erg.
Χαράσσομαι, ſculpor, inſculpor. Item incidor, ſacrificor: vt φύλλα κεχαραγμένα, apud Dioſc. l. 4. c. 175. Item acuor. Heſiod. in Erg.
Χάραγμα, τὸ, nota & veluti ſulcus qui fit διὰ τοῦ χαράσσειν. Soph. in Phil. & in Epigr.
Χαραγμός, ὁ, inciſura ſeu inciſio. Theoph.
Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, nota impreſſa vel inſculpta aut inſcripta. Ariſtot. De notis literarum ſeu literis æneis tabulæ vel ceratæ tabellæ inſcriptis, apud Plut. Metaphoricè apud Iſocr. ad Demon χαρακτῆρα τοῖς ὅρκοις ἐμβάλλειν. Item forma dicendi, ſeu genus orationis, Demetr. Phal. Item figura, effigies, imago: apud Demoſth. ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις ὁ τῆς ψυχῆς χαρακτὴρ βλέπεται. ¶ Item ritus. Maccab. l. 2. c. 4. ¶ Item ſexus. Galen. ¶ Item deſcriptio qua deſcribitur aliqua res veluti ex nota ei impreſſa à cæteris rebus eam diſtinguendo. Cic. in Top.
Χαρακτηρικὸν, dicitur in quo eſt nota characteris & ſtyli vel differentiæ. Dion. Halic.
Χαρακτηρίζω, inſignio, charactere & nota diſtinguo, notam rei & formam exprimo, Chryſoſt. in ep. ad Hebr. μάλιστα δὲ χαρακτηρίζει τὸν χριστιανισμὸν ἡ ἀγάπη. Sic Plut. Item notam habeo, ſignifico, typus ſum. Areth. in Apocal.
Χαρακτηρισμὸς, deſignatio, denotatio.
Χαρακτηριστικὸς, in quo eſt nota differentiæ: vt χαρακτηριστικὰ ἰδιώματα, notæ quibus aliùs ab alio diſcernitur. Damaſcen.
Χαρακτήριος, & per ſync. χάρακτος, incidendi vim habens, vel aptus ad incidendum. Nic.
Κάρχαρος, aſper, vnde animal κάρχαρον dicitur pro καρχαρόδουν, i. acutos habens dentes & quaſi κεχαραγμένους. Sic κύων κάρχαρος, apud Luc. Metaph. apud eundem.
Καρχαρίοι κύνες, acutos habentes dentes.
Καρχαρίας, ου, ὁ, dicitur canis marinus, piſcis ſpecies, quòd dentibus ſit καρχαρόεις, Athen. l. 1.
Χάραξ, ακος, ὁ, ſulcus terræ aratro aut foſſorio inſtrumento excauatæ, foſſa. Peculiariter ſic dicitur vallum ſeu agger quo caſtra muniri ſolent. Plut. Exp. etiam, caſtra, à Cic. apud Polyb. Heſychio eſt etiam ſepimentum, item planta quædam ſpinoſa. ¶ Significat & vallum præacutum, palum, pedamentum. In qua ſignificat. fœmininum eſſe annotãt gram. vnde Ariſtoph. in Veſp. Εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.
Χαράκιον, itidem vallus, pedamentum, ſuſtentaculum. Heſych.
Χαρακίας, ου, ὁ, degens in vallis aut proueniens: vt χαρακίας κάλαμος apud Theophr.
Χαρακίζω, vallis depactis munio, vel vallo protego. Item, vallo ſeu palo erigo. Heſych.
Χαρακισμὸς, munitio quæ palis defixis fit, palorum defixio. Athen. l. 6.
Χαρακόω, vallo communio, circumuallo. Æſch. in Cteſiph. cum accuſat. Impropriè apud Athen. lib. 2. μᾶζα κεχαρακωμένη ἀχύροις dicitur, id eſt, conſtans è furfuracea & acetoſa farina, & aceribus non aliter palatum pungens, quàm valli acuti pedes ſupergradientium.
Χαράκωμα, vallum, agger. Dem. Xen.
Χαράδρα, ἡ, ſulcus quem torrens rapido ſuo impetu ἐχάραξε: item terræ fiſſura facta ex terræ motu, cauerna, ſalebra, vorago. Thuc. Phil. Item ipſe torrens qui impetuosè è monte aut præcipite loco decurrens terram excauat. Il. π. & apud Ariſtop. in Veſp.
Χαραδραῖος, ου, ὁ, è χαράδρα, deſumptus aut lectus: vt χαραδραῖα βέλεμνα, apud Nonn. Χαραδραῖος ποταμὸς, idem quod χαράδρα, apud eũdem. Fœm. χαραδραίη dicitur pro χαράδρα, in Epigr. Χαραδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſalebroſus. Χαραδρώδης ποταμὸς, idem quod χαραδραῖος. Strab.
Χαραδρεὼν, ῶνος, ὁ, torrentis alucus: vel locus frequens torrentibus. Euſt.
Χαραδριὸς, ὁ, auis quæ in ſalebris & alueis torrentium degit. Ariſtoph. in Auib.
Χαραδρόω, ſalebroſum & cauernoſum reddo, torrentibus impetuoſis excauo. Herodot.

Compoſita, ac primùm ex χαράσσω.

*Ἀναχαράσσω, denuo ſculpo, denuo incido. Plut.
Ἀποχαράσσω, ſcarifico, derado: in Hippiatr. Item impreſſo veſtigio ſigno & noto.
Ἀποχάραξις, eiuſmodi veſtigij & notæ impreſſio, Schol. S. rab.
Ἀρτιχάρακτος, ὁ καὶ ἡ recenter ſculptus. Athen.
Ἀχάρακτος, ineffigiatus, informis. Apud Nonn. ἀχάρακτος ὀπωπή, facies non expreſſa.
Ἐγχαράττω, inſculpo, inſcribo, incido. Plut.
Ἐγχάραγμα, τὸ, veſtigium διὰ τοῦ χαράσσεσθαι impreſſum. Polyb.
Ἐγχάραξις, ἡ, inſculptura. Item ſcarificatio: apud med.
Ἐπιχαράττω, idem quod ἐγχαράττω. Plut. Item incido & inciſuris ſerratum reddo.
Νεοχάρακτος, nuper inſculptus. Soph.
Παραχαράττω, perperam ſigno adulterino impreſſo ſigno cudo: vt apud Suid. τὸ νόμισμα παραχάραξον. Item metaph. adultero, fallo. Greg.

Παραχάραγμα,adulterinus nummus: vel ſignum adulterinum.

Παραχαράκτης,ου,ὁ,falſus monetarius,in Pand.

Περιχαράττω,circuncido circino & circunſcribo,in iiſdem.Item circumſcarifico. Theoph.

Περιχάραξις,εως,ἡ,circunſcriptio.

Περιχαρακτὴρ, circumſcarificator,i.ſcalpellus quo dentes circumſcarificant.Cæl.Aur.

Περιχαρακτικὸς, habens vim circumſcribendi & emarginandi.Dioſc.l.1.c.138.

Προπεριχαράττω,ante circumſcarifico.

Προχαράττω,prima lineamenta duco,primam ſculpturam facio ante polituram,præformo.Greg.

Προχάραγμα, futuræ rei repræſentatio imaginaria, imago futuri:apud eundem.

*Ὑποχαράττω,ſubimprimo,ſubſigno,Max.

Compoſita ex χάραξ & χαράδρα.

Ἀποχαρακόω,vallo ſeu aggere claudo Plut.

Ἀχαράκωτος τόπος,locus vallo non munitus.Polyb.

Ἐκχαραδρέω,excauo in torrentis alueum,cauernoſum & ſalebroſum reddo.Polyb.l.4.

Περιχαρακόω,vallo,circummunio,aggere cingo.Æſch.

Περιχαράκωμα, vallum ſeu agger locum aliquem cingens & circummuniens.

ΧΑΡΙΣ, ιτος,ἡ,gratia,venuſtas, lepos, elegantia. Hom. Ariſtoph. Interdum eſt nomē deæ proprium, quod accuſ.χάριτα non item χάριν habere dicitur : apud Hom.Il.σ.&Heſiod.in Theog.Sæpe dicitur λέγειν τι, vel πράττειν πρὸς χάριν τινὸς dicere aliquid vel facere in gratiā alicuius,apud Thuc. Iſocr. &c. Sæpe etiam σὴν χάριν,(omiſſa præpoſitione)in gratiam tuā
10 vel tua cauſa:aut nomine tuo. Sic ἐμὴν χάριν, in meā gratiā, &c. Interdū χάριν ponitur pro ἕνεκα:vt τούτου χάριν, huius rei gratia,propter hoc. Plut.in Alex.χάριν ἔχειν τούτου,habere gratiā pro hac re.Xen. pæd.3.Pro quo dicitur & χάριν εἰδέναι,apud Iſo.Luc. & alios.Interdum tamen χάριν ἔχειν exp gratiā promereri,aut gratiam inire:vt apud Thuc.l.8.χάριν ἐν τούτῳ μείζω ἔτι ἕξειν Χάριν,ἀποδιδόναι,referre gratiam, Xen.pæd.3.pro quo idem dixit ἀπονέμειν. Pro iiſdē dicitur & χάριν ἐκτίνειν,apud Plat.de rep.l.1.& χάριν ἀπομνήσασθαι,apud Thuc.Χάριν καταθέσθαι τινὶ, gratiam collocare apud aliquē,gratificari alicui : apud Dem.pro quo & φέρειν χάριν,apud Hom.& Andoc. ¶ Item χάρις,gratia,i.amicitia,ſeu beneuolētia: vnde χάριν ποιεῖν,cōſiliare beneuolentiam, apud Xen. cui contrarium eſt χάριν διαλύειν. ¶ Item beneficiū: vnde νέμειν χάριν,conferre beneficium, apud Soph. in Aiace.Et χάριν ὀφείλειν, beneficio deuictum eſſe. Xen.pæd.3.Interdum peculiariter dicitur de obſequio mulieris quo ſui copiam facit, teſte Poll.5. ¶ Item præmium:vnde χάριν φέρεσθαι,præmium accipere,apud Andoc. ¶ Χάριτες dicti fuerunt etiam ramuli myrti:apud Hom.Il.ρ.teſte eius ſchol.Deriuatur à χαρὰ quoniam nihil æquè eſt χαρᾶς γόνιμον quàm χάρις,teſte Plut.

Χαρίεις,εντος, venuſtus,elegans,pulcher: vt ἔπεα χαρίεντα apud Hom.& χαρίεντα λόγον.Ariſtop.Sic apud Ariſt.eth. 4 c.8.χαρίεντες dicuntur homines feſtiui vel in dictis elegantes & politi. Exponitur etiam, gratus,iucundus.Compar.χαριέστερος,venuſtior, lepidior.Ariſt.eth.4 c.7.Item gratior,iucundior. Superlat.χαριέστατος,venuſtiſſimus. Item gratiſſimus, iucundiſſimus.Od.κ.

Χαριέντως,lepidè,ſcitè,feſtiuè.Plat.de rep.l.1.Χαριέστερον,elegantiùs,vrbaniùs. Ariſtot. Χαριέστατα,venuſtiſſimè.

Χαριεντίζομαι, iocor, lepida vrbanitate vtor, facetè aliquid dico. Plat.Legitur & actiuum χαριεντίζω, apud Ariſtoph.teſte Etym.

Χαριεντισμὸς, lepos & venuſtas ſermonis: vel dictum ſalſum & facetum. Dion.Halic.

Χαριτιά,ἡ,lepidum aliquod & ioculare factum. Xen.

Χαρίζομαι,f.ίσομαι,p.ισμαι, gratificor, rem gratam facio, obſequium aliquod præſto.Il.ο & ρ. Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος, Sic.X.& Plut.Exp.& gratiā cōcilio,demereor:apud Dem.pro cor.κενὰς χαρίζῃ χάριτας τουτοισὶν ἐμὲ συκοφαντῶν, friuolam gratiam inis Item,indulgeo:vt ἔρωτι χαρίζεσθαι,apud Plut. ¶Item dono,largior,Moſch.& Herodian.Et cū gen.Od.α. χαριζομένη παρεόντων.¶Item condono cum dat.perſ. & accuſ.rei in ep.ad Cor.2.c.2.¶Dicitur & mulier χαρίζεσθαι, quæ viro ſui copiam facit. X. & Philoſtr. Κεχαρισμένος,qui gratam rem alicui fecit,qui beneficium aliquod contulit.Item paſſiuè,beneficio affectus X.anab.l.2.Itē acceptus,gratus,placitus : vnde apud Hom.ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ.Κεχαρισμένως, gratè,acceptè,iucundè:vel ad gratiam,ad voluptatem.Plut.

Χάρισμα,τὸ, quod aliquis gratificando donauit donum:Rom.c.5.& alibi apud ſacram ſcrip.

Χαριστήριος, ὁ καὶ ἡ, vt χαριστήριος λόγος, oratio qua gratiæ aguntur:apud Iulian.Sic χαριστήριοι ὕμνοι, Syneſ.Χαριστήριον,τὸ,munus quod datur ab eo qui gratias agit,vnde plur.num.Χαριστήρια,apud Xe.& Arrian.Dicitur pro eodem & χαρίσιον,teſte Suida. Eſt χαρίσιον etiam placentæ ſpecies. Heſy. Itidémque χαρίσια,Athen.l.15.ſunt πεμμάτια.

*Χαριστικὸς,qui gratificari ſolet,liberalis. Plut.

Χαριτόω,q.d. gratia afficio, facio vt quis gratia præditus ſit ſeu gratia valeat.in ep.ad ep.c.1.

Χαριτόομαι,gratia afficior.vnde fœm.partic.κεχαριτωμένη,gratia donata.Luc.1.

Compoſita.

Ἀντίχαρις,ἡ,gratia quæ viciſſim confertur in aliquem, gratia pro accepto beneficio.

Ἀντιχαριεντίζομαι, viciſſim iocor, viciſſim facetè cauillor.

Ἀντιχαρίζομαι,beneficium rependo, remuneror. Xen.Pæd.4.& 8.

Ἀποχαρίζομαι,elargior.

Ἀρτιχάριτες,placentarum genus quoddam. Heſ.

Ἄχαρις,ὁ καὶ ἡ,gratiæ omnis expers,inuenuſtus, illepidus:aut ingratus,iniucundus:vt ἄχαρις γνῶσις, apud Herodian.& ἄχαρις λόγος,Demetr. Phal. Exponitur & triſtis,durus, acerbus:vnde apud Arrian.μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλέως. Item ingratus, immemor beneficij Herodot. ¶ Ἄχαρις dicitur etiam quæ per ætatem nondum apta eſt venereo obſequio: apud Plut.in Erot.

Ἀχαρίτως, abſque nulla gratia,inuenuſtè, illepidè, Hermog.Itē ingratè iniucundè.Poteſt autē hoc aduerbiū etiam ab ἀχάριτος deduci ignem ſignificante cum ἄχαρις,vt ἀχαρίτως ἀπήλλαξας. Plut.in Sol. Ἀχάριστος,ὁ καὶ ἡ, beneficij accepti immemor, ingratus.Xen.περὶ τοὺς γονεῖς ἀχάριστον εἶναι. Item ingratus,iniucundus moleſtus,minimè gratioſus.Od.θ.

Ἀχαρίστως,ingratè,animo immemore beneficij.Item iniucundè,moleſtè,grauatè Xen.

Ἀχαριστία,ἡ,animus,ingratus.

Ἀχαριστοσύνη,item.Epigr.

Ἀχαριστέω, ingratus ſum. Xen.ἀχαριστεῖν πρὸς τοὺς φίλους ἄδικον ἐστι.Item non obſequor.

Ἀχαριστέομαι,gratia debita fraudor ab aliquo ingrato & beneficij immemore.Plut.

Γλωσσοχαριτέω, gratiam lingua aucupor, blandior. Prouerb.Solomon.c.28.

Δημοχαριστὴς,qui populo libenter gratificatur. Eur.

Δυσχάριστος,parum gratus.Plut.

*Ἐπιχαριεντίζομαι, feſtiuè & iocosè aliquid dico.Luc.

Ἐπίχαρις,cui gratia ineſt,venuſtus,lepidus,itē gra-

τως,iucundus:Et τὸ ἐπίχαρι,quod gratiam conciliat, quod gratioſe fit.Xen.& Plut.

*Ἐπιχάριτος,venuſtus,lepidus,gratus,ἐπίχαρις.Xen.

Ἐπιχαρίτως,venuſtè,lepidè.Item ad gratiam.Xen.

Εὔχαρις, idem quod ἐπίχαρις, niſi quod amplius aliquid ſignificare videtur.Plut.

Εὐχάριστος,gratus,beneficij memor.Phil.

Εὐχαρίστως,animo beneficij memore.

Εὐχαριστία,grata beneficiorum recordatio,grata animi ſignificatio,vel gratiarum actio:ſæpe in epiſt. Paul. Sic peculiariter theologi appellant myſterium cœnæ dominicæ, quoniam pars eius præcipua eſt gratiarum actio , coniuncta cum commemoratione beneficiorum Dei & celebratione.

Εὐχαριστέω,gratum me præbeo.Item gratias ago,paſſim in n.Teſt.

Εὐχαριστοῦμαι,gratiæ mihi aguntur.Areop.

Εὐχαριστήριον, gratiarum actio. Item pro εὐχαριστία in can.13. concil. Nicæni. At εὐχαριστήριος adiectiuè idem quod χαριστήριος.

Καταχαρίζομαι, gratificor,i. condono gratioſè & remitto.Lyſias. Item in gratiam facio Dem. Exp.&, populariter & ambitioſè loquor.Iſocr.

Κίχαρις,imaguncula ſeu puppa ex cera alba aut auro, puellarum ludicrum.Heſyc.

Προχαρίζομαι,q.d.antè vel prius gratificor.

Προχαριστήρια,τὰ, dies quo magiſtratus omnes, fructib. germinare incipientibus , ſub finem hyemis, Mineruæ ſacrificabant.Suid.ex Lycurgo.

ΧΑΡΤΗΣ,ου,ὁ,charta.Dioſ.l.1.c.116.

Χαρτίον,ου,τὸ,chartula,charta.Plut.

ΧΑΡΥΒΔΙΣ,charybdis:vortex maris apud poet.

Ποντοχάρυβδις, (comp.) pontica charybdis,ponti vorago:apud Athen.

ΧΑΡΩΝ,ωντος,ὁ,Charon,Orci portitor apud poetas:vnde & pro morte ſumitur. Ariſtoph.

Χαρώνιται,Orcini.Plut.in Ant.

Χαρώνιον , vel Χαρώνειον & Χαρώνειος θύρα , porta per quam ad ſupplicium adducebantur qui damnati erant:vide Poll.l.8 & 4.Item χαρώνεια Laertio in Zenone & geographis barathra quædam & Plutonia fœdos odores exhalantia.

ΧΑΤΕΩ,ῶ,(poet.)egeo,indigeo,opus habeo. Od.γ' πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι,omnes diuino auxilio indigent.Item deſidero,cupio,percupio.Od.ο.

Χατεύω,idem.Heſyc.

Χατίζω,pro iiſdem.Heſiod.in Erg.μήπως τὰ μεταξὺ χατίζων Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, ne interim penuria laborans mendicare cogaris.Item deſidero,peto.Il.α, Ἀτρείδη τίνος δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζεις:Sic Il.σ.

Χάτις,ιδος,ἡ,indigentia,ſeu vſus. Item deſiderium,cupiditas.Heſych.

Χῆτις,ſeu χῆτος, indigentia, penuria,inopia,vnde dat. χήτει.Od.π.Il.τ.& apud Plut.

Χητοσύνη,idem.Exp.& viduatio,direptio.Ant.Ep.

Χήτης,ου,ὁ, inopia laborans, indigens , vt χήτεσι γυναικῶν Od.α.vt quidam ibi legunt.

Χητεία,idem cum χῆτις ſeu χῆτος.Heſych.

Χητίζω idem quod χατίζω.Etym.

Ἐπιχατής,(comp.)qui indiget,egenus,inops.Heſych.

Ἐπιχήτης,ου,ὁ,idem apud eundem.

ΧΑΥΝΟΣ,ου,ὁ,laxus,fungoſus. Theophr. & Athen.

1812 Apud Ariſtoph.in Auib.χαῦνον ὄνομα,exp. amplum. ¶Quoniam autē quæ laxa ſunt & fungoſa nonunquam vento inflantur & tumefiunt,ideo χαῦνος aliquando ſign.inanis,inflatus,tumidus, ſuperbus, vt apud Plat.ep.7.ἐμπλῆσαι ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος,implere ſpe tumida & inani. Et αἴθ' ἔρωτες χαῦνοι, inflatus opinione ſui,apud Ariſt.eth.l.4.

Χαύνως,laxè,Herodian.l.4.

Χαυνότης,ητος,ἡ,fungoſitas,laxitas.Plut.Item ſtolida & tumida ſuperbia,inanis ventoſáque ambitio. Ariſt.

Χαυνόω , laxum fungoſúmque reddo , laxo & aperio. Athen.l.13.& 8.

Χαυνόομαι,laxor.Item ſtulta ſuperbia inflor,magnificè de me ſentio, quum tamen nihil ſim. Plut. de educ. lib. χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ἀθρόοις τῶν ἐπαίνων καὶ θρύπτονται.

Χαύνωσις,εως,ἡ,laxatio,diſſolutio.Ariſtoph.

*Χαυνωτικός,vim habens laxum efficiendi.Plut.

Χαύναξ,ακος,ὁ,homo tumida & inani inflatus ſuperbia.Heſyc.

Χαυνιάζω,decipio,in errorem induco,apud eundem.

Χαῦνα,τὰ,res laxa,fungoſa,diſſoluta.Plut.

Χαυνῖται, eidem ſunt panes admixto oleo ſubacti, qui ſubactione fungoſi fieri & laxi creduntur. Pro quo apud Suid.legitur χαύωνες.

Compoſita ex Χαυνόω.

Ἐγχαυνόω,laxiorem reddo,emollio.

Ὑποχαυνόω, paulūlum inflo,aliquantum ſuperbum & tumidum reddo. Plut.

*Ὑπόχαυνος,ſubtumidus,ſuperbus.Polem.

ΧΕΖΩ,F.έσω,caco,ventris onus depono. Ariſtoph.& Plut.

Χέζομαι, (medium) idem quod χέζω. Fut. χέσομαι ſiue χεσοῦμαι : vnde apud Ariſtoph. χεσεῖσθαι, cacaturum eſſe. Idem in Equit. χέσαιτο μᾶλλον ἢ μαχέσαιτο. Præt. κέχοδα,cacaui.

Χεσείω,cacaturio,aluum euacuare cupio. Ariſtoph.

Χεζητιάω,idem apud eundem.

Compoſita. 1786

Ἐγχέζω,incaco,caco in:vnde præt. ἐγκέχοδα,apud Ariſtoph.in Ran.

Ἐπιχέζω,caco ſuper:vnde particip.ἐπικεχοδώς, præteriti ἐπικέχοδα,apud eundem in Auth.

Καταχέζω,decaco:ſeu concaco.Idem in Nub.

Μεσηγυδορποχέστης,ου,ὁ, qui inter cœnam cacat, qui inter cœnandum ſubinde ſurgit è menſa ad exonerandum aluum Euſt.ex Hipponacte.

Μυόχοδον τὸ,muſcerda,ſtercus muris. Hip. Μυόχοδος,ὁ, vilis,qui reiicitur inſtar fimi murini Heſy.

ΧΕΙΛΟΣ,εος,τὸ, labrum, labium.Iliad. ο.ἡ δ' ἐγέλασσε Χείλεσιν. Xen. in ſymp παχέα ἔχει τὰ χείλη. Equo etiam tribuuntur χείλη apud eundem de re equ Per metaphoram verò χεῖλος tribuitur etiam poculis, doliis,nauibus,aliíſque vaſis. Epigr. lib. 1. & apud Heſiod. Foſſis quoque tribuitur. Il.μ. Dicuntur & ποταμῶν χείλη , labra & crepidines fluuiorum,i. ſummæ riparum oræ,vel etiam ripæ. Apud Gall.lib. 2.ad Glauc. τὰ χείλη τῶν τραυμάτων , labia ſeu oræ vulnerum aperturam ambientes.

Χειλάριον,τὸ,labellum.

Χείλων,[illegible] in Epigr. At χιλῶνες.Heſych.ſunt τῶν ἀλε-[illegible]

Χειλόω,labio,circundo,labrum in ambitu duco. [illegible] dicitur ἡ αὐλητικὴ στομὶς , quoniā labris circumligatur vt in[illegible]entiore flatu non rumpatur. vide & in deriuatis à Χελύς.

Χειλών,ὁ,idem quod χεῖλος,ex eóque deriuatum.Ariſtoph.Vide & in deriuatis à Χέλυς.

Compoſita.

Ἀγκυλόχειλος ὁ,ἡ, &, ἀγκυλοχείλης,ου,ὁ, curua habens labia,

labra,qui eſt labris inflexis.Il.π.

Αχειλος,labris carens.Item qui ſine ora eſt ſeu margine & crepidine.

Βαθύχειλος,qui profundis eſt labiis ſeu crepidinibus.

Επιχειλὴς,labra attingens,labris vicinus:vt ἐπιχειλὴς μάζον,apud Poll.lib 2.Item qui ſuper labra ſeu crepidine eſt vel apparet: vnde idem Ariſtophanem dicit ἐπιχειλῆ προσάγματα appellaſſe τὰ ἐπιπόλαια.

Εὔχειλος,pulchra ſeu magna labia habens.

Ισοχειλὴς,labra æquans,labris æqualis,& par:vt ἰσοχειλῆ μέτρα,apud Poll.l.2.Sic ζωρὸς ἰσοχειλὴς,merum vſque ad poculi labra infuſum.

Ισοχειλέω,labrum pari libramento demitto.

Κερατόχειλος,labia cornuũ modo incurua habens.Heſy.

Λεπτόχειλος,tenuia habens labra.

*Μακρόχειλος,qui eſt labro longo,labeoſus.Strabo.

Ονόχειλος dicitur anchuſæ altera ſpecies, apud Gal. Apud Dioſc. dicitur ὀνοχειλές.

Παχύχειλος,cui craſſa ſunt labra,labeo.

Περιχειλόω,idem quod χειλόω.Xen.

Πρόχειλος,ſeu προχειλὴς,qui prominentibus eſt labris,labroſus.

1813 Πρόχειλον,& προχειλίδιον,τὸ, prominens labiorum pars. Poll.l.2.

Υπέρχειλος,ſeu ὑπερχειλὴς, qui ſuprà labia eſt,qui labra excedit.Poll.Athen.

Φοξίχειλος,qui labris eſt coarctatis & in anguſtum deſinentibus.Athen.

ΧΕΙΜΑ,ατος,τὸ,hyems. Hom Heſiod. Deriuari dicitur παρὰ τὸ χέω quoniam multas fundit pluuias.

Χειμὼν,ῶνος,ὁ,idem Hom. Xen. Interdum ſic dicitur procella maris.Interdum imber,interdum ventus,aliquando & vtrunque Ariſtot de apib. περιγινώσκουσι δὲ χειμῶνα καὶ ὕδωρ.Sic apud Demoſt.

Χειμὰς,άδος,ἡ,ſub.ὥρα.tempus hybernum.Item ſc. ἐσθὴς,veſtis hyberna.Heſych.

Χειμάδιος,ὁ,hybernus vt χειμάδιος δύναμις,Dem.

Χειμάζω,f.σω,hyemo,hyemem traduco,hyberno. Idē Phil.4. ἐν τῷ βαρβάρῳ χειμάζειν. Item tempeſtate iacto,ſeu vexo:vel hyemali tempeſtate iacto.Xen.Itē vexo velut furibũda procella,vt χειμάζειν πόλις,apud Sop.in Oedip.tyran Dicitur & imperſonaliter χειμάζει tempeſtas oritur,frigus eſt.

Χειμάζομαι tempeſtate vexor,peculiariter tali qualis hyeme in mari ſolet cooriri.Plu.de defec orac.οἱ Τυνδαρίδαι τοῖς χειμαζομένοις βοηθοῦσι. Item hyeme infeſtor,ſeu hyemali frigore: vt καρποὶ χειμαζόμενοι, apud Theophr.

Χειμασία,ἡ,hybernatio,hyematio,hyemis traductio. Polyb.Item procella,tempeſtas.Heſych.

Χείμαστρον,τὸ,veſtis qua hyeme vtimur.Poll.

Χειμαίνω,idem quod χειμάζω, Et neutr. idem quod χειμάζομαι,Ariſtot. Dicitur & χειμαίνει pro χειμάζει, imperſonaliter.Theocr.

Χειμαίνομαι,idem quod χειμάζομαι.Herodot.

Χειμάω,ſeu χειμέω, hyemali frigore infeſtor:ſeu ſimpliciter,frigeo,rigeo.Heſych.

Χειμέριος,& χειμερινὸς,hyemalis,hybernus:vt ἄελλαι χειμέριαι Il.β.& χωρίῳ χειμερινῷ. apud Thucyd.lib 2. Sic χειμεριναὶ νόσοι,apud Hippoc.& Χειμεριώσα νος,exp.ad modum gaudens algoribus.

Χειμερίζω,hyberno,hyemem traduco.Suid.

Χειμίη,ἡ,hybernum frigus:vel ſimpl.frigus. Gal.

Χειμιῶσα,quæ friget,rigens.Hippoc.

Χείμεθλον,ſeu χείμετλον,vlcus ex hyberno frigore,quod digiti pedum manuúmque,necnõ tali contrahunt: Lat.pernio:apud Ariſtot.& Ariſtoph.Dicitur & χειμέτλη,ἡ,apud Dioſc.

Χειμετλιάω,ſeu χειμετλιάω,pernionibus laboro.

Χίμαρος,ου,ὁ,hircus,aut hœdus hyeme natus. Heſyc.& Euſt. At χίμαιρα,ἡ,capra aut capella, ἥτις ἐν χειμῶνος ὥρα, inquit ſchol.Theocr.apud eum idyll.1.in qua ſignificatione dicitur & χίμαιρα,ἡ,ſæpè apud Theoc. Plut.& Xen.At de fabuloſa chimæra,vide Euſt.

Compoſita.

Αποχειμάζει, hyems deſinit,hyems deſæuit. Ariſtot.

Αχείμαστος,ὁ καὶ ἡ,nulla tempeſtate iactatus.

Αχείμαντος,idem. Theophr.

*Αχείμερος, carens hyeme, carens tempeſtate. Aratus.

Διαχειμάζω,hyemem traduco,hyberno.Thuc.

Δύσχειμος,& δυσχείμερος, difficilis habitatu ob hyberna frigora, infeſtus hyberno gelu : vt δύσχειμον χθόνα, apud Eur.in Bacch.& Δωδώνην δυσχείμερον Il.β.Sic apud Hero.Δυσχείμερος,exp.etiam,algoris impatiens. alſioſus.

Δυσχειμερινὸς,pro iiſdem,apud Theophr.

*Δυσχείμων,tempeſtuoſus:δυσχείμερος,Apoll.

Εγχειμάζω,hyemem dego in,hyberno in. Poll.

Επιχειμάζω,idem, vel ſimp.in hybernis me contineo.

Επιχειμάστης, dicitur tempeſtas quæ poſt diē ſtatutū ſequitur.Plin.l.18.c.25 (vel ſecundum alios)quæ fit circa ſolennem ſtatutúmque diem.

Εὐχείμερος,ad hyberna accommodus:vel ſalubri frigori expoſitus.Ariſtot.Item frigoris patiens.

Μελάγχειμος,qui hyeme niger eſt. Τὰ μελάγχειμα ſubſtantiuè dicuntur loca hyeme atra,nec vllis dealbata niuibus.Xen in Cineg. Poll.l.5.c.12.ſcribit in ipſa niue μελάγχειμα eſſe cauos quoſdam in quibus nix 1814 liquata eſt,qui ſic nominentur,quoniam ſolùm nigrentur,cætera humo niuibus exiſtente alba.

Μεταχείμαστης, idem quod ἐπιχείμαστης,in priori ſignif. Plin.ibidem.

Παραχειμάζω,hyberno apud vel ſimpl.hyemo. Poll.

Παραχειμασία,hyematio,hybernaculum.Idem.

Προχειμάζω, prior hyberno:vel ante tempus in hyberna concedo.Item ante ſtatum tempus ſum tempeſtuoſus.

Προχείμαστης, tempeſtas quæ eſt ante ſtatum diem. Plut.

Συγχειμάζω,vnà ſum in hybernis. Συγχειμάζομαι, vnà tempeſtate iactor. Item vnà hyemali frigore infeſtor.Ariſtoph.in Plut.

ΧΕΙΡ,τῆς χειρὸς, (& poeticè χερὸς, item χεῤῥὸς & χηρὸς vt tradit Euſt:dat. plur. χερσὶ, & poeticè χείρεσι vel χείρεσσι,in duali τὼ χεῖρε ſeu χέρε maſc.gener.) manus:prima tamen antiquiſſima ſignificatio putatur eſſe qua ponitur pro toto brachio ab humero vſque ad extremos digitos.Il ε.Sic & apud Plut. in Ant.διασχοῦσα τὰς χεῖρας, expandens brachia. ¶Item ſpecialiter ,manus,quæ ὄργανον ἀπληπτικὸν appellatur à Gal.Sic Il.κ.Χερσὶν ἑλέσθαι Xenoph.pæd.2. τῷ χεῖρε περὶ ἔχειν. Quibuſdam etiam brutis animantibus tribuitur: vt apud G. de vſu par. χεὶρ πιθηκεία, manus ſimiæ. Sic ἀρκτοῦ χεὶρ apud Plutarch.in quæſt. nat. Elephantis quoque προβοσκὶς & προνομαία dicitur χεὶρ,vt Lat.manus.Cic.Plin. Curt. ¶Item manus,i.ſcriptura ſeu chyrographum alicuius. Hyperides apud Poll. ὅτι τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα δυνατὸν ἀρνήσασθαι & χεὶρ Απελλοῦ,Apellis tabula. ¶Item manus,i. copiæ Thuc.l.3. ἐπειδὴ τε ὁ στρατὸς ἐσεβεβλήκει, πολλῇ χειρὶ ἐπιβοηθοῦσιν πάντες.Sic Plut.& Herod. Apud Herodot. χεὶρ βασιλῆος ὑπερμήκης, immenſa regis potentia. Et Il. ο, τὸν δὲ Ζεὺς ὦρσεν ὄπισθε Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, magna vi. ¶Eſt & emplaſtri nomen,quod quinque pharmacis,vt manus digitis, conſtat,inæqualibus etiam ponderibus. ¶Χεὶρ à quibuſdam dictus eſt etiam ὁ διφανὴς;vt eſt in append. Dioſc. Χείριος,ου,ὁ,interdum de eo dicitur qui eſt in poteſtate alicuius.Eurip.Interdum exp.vtilis,item manſue

tus,cicur.Heſyc.& Euſt.

Χειρίζω,manu tracto.Item manibus curationem exequor.Hippocr. ¶ Item adminiſtro,tracto.Polyb.l.1. ἀδήλως αὐτὰ διενοεῖτο χειρίζειν.

Χειρισμὰ & χειρισμὸς,de arte chirurgica dicuntur. Item χειρισμὸς,adminiſtratio.Polyb.

Χείριξις ἡ, Hippocr. idem eſt quod χειρουργία, vel ſimpl.vniuerſa rerũ admotio quæ manu perficitur.

Χειρὶς,ίδος,ἡ,manica,manus inuolucrum.Hom.Plut.

Χειριδωτὸς, vel Χειριδωτὸς χιτὼν,tunica χειρίδας, habens manicata tunica vel manuleata.Herod.

Χειρίδιον,τὸ, parua manica. Dicitur etiam fuiſſe inſtrumentum inſtar manus, repurgandis pauimenti parietúmque ſordibus accommodatum.ex Poll.

Χειρύδριον,ſeu χειρύδριον parua manus.Moſch.

Χειρόω,ſeu χειρόομαι,ἐδάμω,manuum viribus ſupero in poteſtatem redigo,ſubigo,domo. Ariſtoph. Eurip. Xen.Cum accuſ.

Χείρωσις,εως,ἡ, ſubiugatio,ſubactio vincendi.

Χειρωτὸς. qui talis eſt vt ſubiugari poſſit.

Χειρὰς,άδος,ἡ,(pro quo ſcribitur & χιρὰς) fiſſura in manibus,apud Heſy.& Laert.in Pittaco.Per catachreſin dicitur & fiſſura pedum,teſtibus iiſdem.Heſ χειράδες ſunt etiam αἱ ἐκ λίθων καὶ ὅπλων βολαί.

Χειράδια, τῶν χειμάῤῥων καὶ λιθώδεις ἀθροίσεις. Idem

Χειραλίας,(à χειρὰς) cui ſunt fiſſuræ in manibus ſeu pedibus apud eundem.

Χειράω,laboro manuum fiſſura.Item doleo ex labore.Poll.l.2. Exp. &,ruptis ſum pedibus.

Χερμὰς,άδος,ἡ, lapis qui manũ implere poteſt,vel qui vna manu poteſt ſuſtolli.Epigr.lib.1. Impropriè ſic dicitur ſaxum magnum maritimum cui alligantur funes nauium. Item tumulus.Epigr.l.1.

Χερμάδιον, idem cum χερμὰς ſignificante lapidẽ,&c. Il.δ.Od.κ. Vſurpatur & χερμάδιος adiectiuè apud Luc. ὁ δὲ μολιβδαίνας χερμαδίους ἔχων ἐλιθοβόλει.vide & compoſita ex Μάσω tango.

Χερμαστὴρ,idem quod χερμὰς;Heſyc.Exponitur &, δίσκος ἢ σφενδόνη,apud eundem.

Χερμαστὴρ.exp.funda.Suid.

2815 Χέρμα,Heſy.idem eſt quod χάλιξ,i.aceruus paruorũ lapidum qui vna manu tolli poſſunt.

Χερὰς,idem Apoll.Arg.l.1.Χεράδες,τὰ,Euſtath.ſcribit ſecundũ quoſdam ſic vocari ſordes omnes quæ ex aqua in vnum locum confluunt:idque μιμητικῶς,ἀπὸ τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ καταφέρεσθαι. Alij (teſte eodem)hoc nomine ſignificari exiſtimarunt τὴν μετ' ἰλύος ἐρχομένην καὶ λίθων ἰλύν, vel τὰς εἰς χερμάδας ἐπιτηδείους λίθους.

Χέρνα,ἡ,paupertas,inopia.Heſyc.Χέρνης,ητος,ὁ καὶ ἡ,inops pauper. Eur. ¶ At Χερνής,ῆτος,qui vel quæ manu victum quærit,manu ſe ſuſtentans. Ariſtot.polit.3. Dicitur & adiectiuè χερνῆτα βίον,in Epigr.

Χερνήτης,ου ὁ, idem quod χερνὴς, ſubſtantiuum:apud Suid.Fœm Χερνῆτις,ιδος,ἡ,manuum labore viuens,vide & in compoſ.ex Νέω,neo.

Χερνητικὸς,pertinens ad χερνήτας : vel qualis eſt eorũ qui χερνῆτες ſeu χερνῆται dicuntur.Ariſtot.

Χείρων,ονος,ὁ καὶ ἡ,peior,deterior. Thucyd. l.6. χείρων οὐδενὶ δικαίων ἀξιῶ. Exponitur &,inferior : vt apud Xen. pæd. 5. ὅτι τῷ εἴδει ἐκείνου χείρων ὅτι τὴν γνώμην.Poeticè pro eodem dicitur & χερείων & χερειότερος,quod apud Hom exp.etiam,vilior. Item χειρότερος,apud Heſiod.in Erg. Ac pro iiſdem χερείων ſumi dicitur.Item χέρεια apud Heſych Inuenitur & dat χέρηϊ,accuſat χέρηα. Item nominat.plur. χέρηες Odyſſ.ο. Superlatiui ſunt χείριστος & χειρότατος,deterrimus, peſſimus, viliſſimus.Dicitur autem χείρων propriè ὁ ταῖς χερσὶν ἥσσων καὶ ἐλάττων , teſte etymol. vel (iuxta alios) ὁ διὰ τῶν χειρῶν πορίζων τὸ ζῆν. ¶ Eſt & nomen vnius ex Centauris, de quo Hom.Il.λ.

Χειρώνειον ἕλκος,ſeu χειρώνιον,vlcus malignum,inueteratum,oras habẽs duras,calloſas,& tumẽtes: quod ſic dicitur tanquam Chirone medico opus habẽs: vtitur Dioſ.& Alex. Aphr.probl.l.1.qu.92.¶ Dictum eſt χειρώνιον,ſeu χειρωνὰς etiam , centaurium magnum:vt eſt in append.Dioſc.

Compoſita a primùm deſinentia in Χείρ-Χειρὶς, Χειρίδιον,Χείριος,Χείρισις,Χειρία.

Ακρόχειρ,ἡ, ab Hippocr. dictum fuit totum id quod à cubito ad extremam vſque digitorum aciem eſt. In qua ſignificatione dicitur & ἀκρόχειρον, & ἀκροχειρὶς.¶ At Ακρόχειρος, Heſych. eſt αὐθέντης,homicida.

Ακροχειρίτης,dictus fuit pancratiaſta quidam Sicyonius quòd ἄκρας χεῖρας aduerſarij comprehendere ſoleret,nec priùs dimittere quàm illũ viribus deſici ſentiret.Pauſan.Eliac.l 2.

Αντίχειρ,ὁ, pollex ſic dictus quòd ſolus tantum valeat quantum reliqui quatuor digiti,teſte Gal.ſeu quòd quaſi manus altera ſit, quippe quo dempto manca futura ſit manus,& mancus eius vſus Quidã tamen & ex eo nomen habere tradunt,quòd digitis oppoſitus ſit,& ex aduerſo ſitus.

Αριστόχειρ,ὁ καὶ ἡ, cui manus eſt præſtantiſſima ſeu ſtrenuiſſima:ex quo intelligitur ſtrenuiſſimus , fortiſſimus.Apud Soph.in Aiace ἀριστόχειρ ἀγὼν,dicitur certamen propoſitum τοῖς ἀρίστοις χερί.

Αὐτόχειρ , cui manus ſunt perfectæ,nec vllo laborant vitio:ſeu qui vtraque manu æquè vtitur.Plat.

Αὐτόχειρ, qui ſua ipſe manu aliquid facit : vt αὐτόχειρ τῆς μάχης,apud Herodian.l. 7. dicitur Maximinus, quoniam ipſemet manus conſerebat in prælio. Sic αὐτόχειρ τῆς ἀσελγείας, apud Demoſt. in Mid. Apud Iſocr.in orat. ad Philip. dij dicuntur αὐτόχειρες τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν , quaſi bonorum & malorum ſua manu datores. ¶ Interdum αὐτόχειρ dicitur pro αὐτόχειρ τοῦ φόνου , qui ſua manu cædem patrauit,homicida,interfector:vt apud eundem in orat. Plataica. Et cum genit.perſonæ : apud Appian.bel.ciuil.l. 4. αὐτόχειρες Γαΐου Καίσαρος. Dicitur etiam aliquis aliquem κτείνειν αὐτόχειρι πόλει.i cæde ſuis manibus patrata:vt apud Eur. in Med. Item αὐτόχειρ σφαγῆ λείπει βίον is qui cędem ſibi ipſi infert:apud eundem in Oreſt.

Αὐτοχειρία,ἡ,homicidium quod quis manu propria perpetrauit. Plat.epiſt.7. Αὐτοχειρία,ſua ipſius manu Herodot.& Phil.

Αὐτοχειρὶ,idem cum dat.αὐτοχειρία Eur.

Αὐτόχειρος,qui ſeipſum occidit.Heſyc.Αὐτοχείριος, idem quod αὐτόχειρ,Schol Eur.

Αχειρ,manu ſeu manibus carens:mancus.Hermog.

Αχειρος,idem:apud Xen.in pæd.

Αχειρὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,idem cum præcedentibus. Expo.& multas habẽs manus:vt α ſit epitaticon,apud autorem Batrachom. Significat &,inutilis:vnde ἄχειρες, Heſ.eſt ἀχρεῖον: dicitur enim inutilis qui manuum miniſterio eſt deſtitutus.

Βριαρόχειρ,qui manibus eſt robuſtis.

Γαστρόχειρ,viuens manuum labore Etym.

Δαιδαλόχειρ,artificioſas manus habens.Epigr.

Δεξιόχειρος,manibus agilis,ambidexter.Soph.

Εγχειρίδιον,paruus gladius,pugio,ſica,Thuci.l.6.Xen. 2 Sic dicitur quod aptè ob breuitatem manu geſtari & tractari poſſit.¶Item libellus qui manu facilè geſtari poteſt vel debet:vtitur Gell l.vlt.c vlt. ¶ Item pars qua manus aliquid prehendit,manubrium. Athen & Poll.

Εγχειρέω, (q.d. in manum ſumo)manum admoueo,aggredior,capeſſo.Plat.in polit.ταῦτ' ὦ Θεόδωρε ποιητέον , ἐπείπερ ἅπαξ γε ἐνεχειρήσαμεν. Et cum 1816 dat. vt ἐγχειρεῖν μάχῃ pro quo Thucyd. dixit ἐς χεῖρας μάχεσθαι.Interdum expon.incipio vel conor:vt

Xen.

Xeno. προτερος ἐγχειρεῖ ἐπιμελεῖσθαι,prior incipio curare. ¶Item aggredior,adorior,cum dat.perſ.Ariſto. polit.l.5 ἔστι τοῖς μοναρχοις ἐγχειρεῖν.
Ἐγχειρεῖσθαι,dicitur quod aggredimur.Syn.
Ἐγχείρημα,τὸ,id quod aliquis aggreditur,ſeu aggreſſus eſt,molimen.Syneſ.Interdum ipſa actio aggrediendi aliquid.Iſocr.
Ἐγχείρησις,idem,in poſt.ſignif. Exponitur & tractatio.Gal.
Ἐγχειρητὴς,qui aliquid aggreditur.Ariſtot.
Ἐγχειρητικὸς,aptus ad aggrediendum,ſolers in aggrediendo Xen.
Παρεγχειρέω,(Decomp.)aggredior præter id quod quis aggreſſus eſt &molitus.Παρεγχείρησις,ipſa actio admoliendi quidpiam molimini aliorū.Item quod quis admolitus eſt molimini aliorum.Them.
Ἑκατόγχειρ,centum manus habens.Poll.
Ἑκατόγχειρος,idem.Il α.
Ἐκεχειρία,ceſſatio pugnæ pactitia,vacatio à bello,dicta quaſi ἐχεχειρία παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας,quòd eo tempore manus cohibeantur à pugna,teſte Gel.l.1.c.45 vtitur Thucyd.l.5.& Syneſ.ep.4. Interdū dicitur de induciarum formula,teſte ſchol.Thuc.Metaphoricè apud Ariſtop.in Pace ſic nominatur ceſſatio ſeu intermiſſio ab accipiendis muneribus Itē ſimpliciter vacatio,ceſſatio.Ioſeph.
Ἑξάχειρ,qui ſex manus habet.Luc.
Ἐπίχειρ,qui eſt ad manum,qui præſto eſt,Poll.
Ἐπίχειρον,manupretium. Ἐπίχειρα,præmia militiæ & autoramenta Plat.de rep.l.10. Item pro pœna Luc.Ἐπιχείρια,Pollubi ſunt quæ aliàs ἔπαθλα & νικητήρια.
Ἐπιχειρέω manum admoueo, manus iniicio Iliad.ω. σῖτα ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες. Sic Iſocr. Idem cum accuſat. ad Demon. καὶ ἐν ἀεὶ ἔργῳ ἐπιχειρεῖν. Interdum exp conor,nitor,aggredior, cum infinit.Dem. ¶Item aggredior,adorior:cum dat.perſ.Herodot.& Ariſtot.polit.l.5. ¶Item argumētis aſtruere & tueri conor:quaſi peto argumentis & inuado. Ariſtot. Laert.
Ἐπιχειρεῖσθαι, dicitur res cui incumbitur: vel quæ tentatur.Plat Item ἐπιχειροῦμαι, inuador,me adoriuntur.Plu.Thuc. Dicitur & ἐπιχειρεῖσθαι,quod ab aliquo argumento effertur,ſeu quòd argumētatione aſtruitur Phil.
Ἐπιχείρημα,τὸ,quod quid aggreditur ſeu molitur, molimentum,conatus.Theoc.17.Xenoph Helle.1. ¶Item argumentum quo aliquid probaturi ſumus: de quo multa.Quintil.l.5.c.10. Sic vtitur Plutarch. Alex.Aphr.In top.l.8.dicit eſſe dialecticum ſyllogiſmum.
Ἐπιχειρηματικὸς, exercitatus in argumentationibus, Item qui nouit petitiones Athleticas.
Ἐπιχείρησις,εως,ἡ,aggreſſio,molitio.Thuc.l.1.¶Item argumentatio.Ammon.
Ἐπιχειρητὴς,aggreſſor,molitor, promptus ad res aggrediendas.Thuc.l.8.
Decomp. Ἀνεπιχείρητος, qui talis eſt vt inuadi non poſſit.Heſych.
Ἀντεπιχειρέω,contrà agggredior, viciſſim molior,cū dat.rei.Item contrà inuado,cum dat.perſ.Item contrà argumentor.Ariſtot.
Δυσεπιχείρητος,qui non facilè inuadi poteſt.Itē aſtru ctu & confectu difficilis: vt δυσεπιχείρητος θέσις,Ale. Aphr.
Εὐεπιχείρητος, quem facilè adoriri licet.Problemata
Εὐεπιχείρητα,quæ facilè aſtrui poſſunt.Idem.
Προεπιχειρέω, prior aggredior ſeu molior.
Ἐργόχειρον,opus manus ſeu manuum.
Εὔχειρ,qui manuum dexteritate valet.
Εὐχειρία,manuum dexteritas ſeu agilitas.Herod.
Ἠπιόχειρ,epith. Apollinis in Epigr. ex eo quòd medicus ſit & benigna manu opem gerat laborantibus.
Θρασύχειρ,audax manu.in Epigr.
Θρασυχειρία,audacia manus ſeu manuum.
Ἰδιόχειρον,propria manu ſcriptum.
Ἰδιοχείρως,propria manu.in Pand.
Καλλίχειρ,pulchras habens manus.Athen.
Καρτερόχειρ,fortes habens manus.Hom.
Μακρόχειρ,longimanus,cui manus vna longior eſt altera.Plut.in Artox.
*Μαλακόχειρ,mollem habens manum. Pind.
Μεταχείριος,qui verſatur in manibus.Nonn.
Μονόχειρ,vnam tantùm manum habens, vnimanus.
Ὀξύχειρ,celer manu ſeu manibus.Athen.
Ὀξυχειρία, celeritas manus ſeu manuum.Menand.
Περίχειρον, quod brachio vel manui circumponitur. Polyb.
Πολύχειρ,multimanus,cui multæ ſunt manus.
Πολυχειρία,multitudomanuum. Apud hiſtoricos eſt multitudo manuū quas diuerſi alicui operi admouent:vt apud Thuc.l.2.
Πρόχειρος,ad manum ſitus.
Πρόχειρος,qui eſt ad manū,qui eſt in promptu,obuius, inuentu facilis:vt βιβλίον aliquis πρόχειρον ἔχειν dicitur.in manibus tenere:apud Plu.Sic πρόχειρα σκεύη, vaſa expedita apud eund.Apud Luc.πρόχειρος κεραυνὸς, fulmen quod Iupiter in manu tenet. ¶Item de homine dictum promptus, interdum &, temerarius,apud Suid.
Προχείρως,promptè.Syn.Item temerè.Ath.l.4.
Ταχύχειρ,idem quod ὀξύχειρ,Poll.
Ταχυχειρία,idem quod ὀξυχειρία.Idem.
Ὑποχείριος,qui ſub manu eſt vel ſub manibus.Odyſſ.ο. ¶Item qui eſt in poteſtate alicuius, in poteſtatē redactus:interdum exp.&,obnoxius Thuc.lib.1.ὑποχειρίους ἔχοντες τοὺς πλείους. Metaphoricè apud Herodia.l.1.τῶν αἰσχρῶν ὑποχείριον εἶχον αὐτὸν ὑποχείριον,eum ſibi addictum habebant.Dicitur & ὑποχειρία,ἡ,apud Soph.
Χρυσόχειρ, aureas vel auratas habens manus. Item qui aureos annulos in manu geſtat.Luc.

Compoſita ex χειρίζω.

Ἀκροχειρίζομαι,ſumma manu capto.Propriè de Pancratiaſtis quorum alter alterum manibus captat ante ipſam συμπλοκήν.Athen.
Ἀκροχειρισμὸς,exercitatio prācratiaſtarum, quum alter alterum manu captat.Luc.
Ἀκροχειριστὴς,qui ſe exercet ἀκροχειρισμῷ.
Αὐτοχειρίζω,manu propria facio:vnde, αὐτοχειρίσαντες, apud Philiſt.teſte Poll.quod tamen improbat.
Ἀποχειρίζω,manum amputo,manu priuo.Suid.
Διαχειρίζω,adminiſtro,rogo. Æſchin. Item interficio, manibus conficio.Plin.
Διαχειρίζομαι idem Herod.
Διαχειρισμὸς,adminiſtratio.Διαχείρισις,idem.
Ἐγχειρίζω,in manum ſeu manus do:vel trado,committo.cum accuſat.Dem.& Plut.
Ἐγχειρίζομαι,in manus mihi traditur, mihi cōmittitur vel creditur.Herodian.l.3.τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ προσταγμάτων ἐγκεχειρισμένος.Dicitur & res ἐγχειρίζεσθαι apud eundem.
Ἐγχειρισμὸς, ipſa actio tradendi aliquid in manus. Theophyl.
Ἐγχείρισις, idem.
Εἰσχειρίζω,idem quod ἐγχειρίζω.
*Ἐπιχειρίζω,enitor,conor.Strab.
Μεταχειρίζω,tracto μετὰ χερσὶ ἔχω: vt μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς.Thuc.l.1. ¶Item tracto cum attētione, excutio,examino.Chryſoſt ¶Alia tractādi ſignificatione apud Thucyd.l.1 χαλεπῶς μεταχειρίσαι durè tractarunt.
Μεταχειρίζομαι,tracto vulnus, manu medicor. Lyſ.

Item,adminiſtro,gero,fundo:v nde ἀρχὰς μεταχειρίζεσθαι,magiſtratib.fungi,apud Plat.Exponitur &,rego,moderor:apud Xen.ὁ νοῦς τὸ σὸν σῶμα ὅπως βούλεται μεταχειρίζεται.

Μεταχειρισμὸς,tractatio.¶Item retractatio,emendatio ſui errati.Oecum.in act.ap.c.13.

Μεταχείρησις,idem: in prima ſign.Et pro tractatione chirurgica,apud Gal.

Decomp. Ἀμεταχείριστος,ὁ & ἡ,intractabilis. Ariſtoph Exp.& incomprehenſibilis.Heſych.

Δυσμεταχείριστος,difficulter tractabilis : vt πρᾶγμα, δυσμεταχείριστον,apud Syn.ep. 67. Exponitur &,qui capi aut teneri facilè nequit.Δυσμεταχειρίστως, ita vt vix tractari queat.

Εὐμεταχείριστος commodè tractabilis.Plut.Item qui facilè capi poteſt.Xen.pæd.8.Εὐμεταχειρίστως, ita vt facilè tractari queat.

Συμμεταχειρίζομαι,vnà cum alio tracto,vel adminiſtro ſæus,cum accuſ.

Προχειρίζω, omnibus notum facio: & quaſi ante manus colloco.Suid.Exp & deſumo,deligo.Arrian.

Προχειρίζομαι,facio vt quid in promptu ſit,profero in medium,produco.Luc. ¶Item deligo,ſumo ad aliquid faciendum,deſigno.Polyb cum accuſ. ¶Item præuerto, ante omnia facio,primum in manus ſumo. Ariſtot.de cælo l.1.Et paſſiuè,deligor, deſumor.Polyb. ¶Item inſtituor,vt λόγος de re aliqua προχειρίζεται dicitur: apud Plat.

*Προχειρίζομαι,promo,depromo,edo.Plut.

Compoſita formata ex tertia perſona præt.paſſ. verb. χειρόω.

Ἀχείρωτος,ὁ,& ἡ,qui ſubigi non poteſt,inſuperabilis.Item manu non factus.Poll.ex Soph.

Δυσχείρωτος,qui difficulter ſubiugari poteſt Plut.

Εὐχείρωτος, facilè ſuperabilis Polyb.& Plut.

Compoſita quæ ι ex ει diphthongo abiecerunt.

Ἄχερδος,Etymol. eſt ſpina quædam:Ody.ξ.Quidam dixerunt eſſe ſylueſtrem pirum,quæ & ipſa ſolet eſſe ſpinoſa. Dicitur autem quaſi ἄσχερος, pleonaſmo τοῦ δ, quoniam difficulter tangi & tractari manu poteſt.

1818 Ἀχερδώδης,ſpinoſus,intractabilis Etym.

Δυσχερὴς,έος,ὁ & ἡ,manibus non facilè tractabilis:difficilis,arduus.Ariſtot.¶Item moleſtus,odioſus,grauis. Dem in Epitaph.

Δυσχερῶς,difficulter.Item moleſtè.Dem.

Δυσχέρεια,ἡ,difficultas.Item moleſtia,tædium,incommodum Syneſ.ep.44.

Δυσχεραίνω,moleſtè fero grauor:item pertæſus ſum, indignor.cum accuſ.Ariſt.Demoſth &c.Cum dat. Plut.in Per.δυσχεραίνοντες τῇ τριβῇ moræ pertæſi. Cū ἐπὶ ſeq.dat.Ariſtot.& Herodian.Cum κατὰ ſeq. gen. Luc.Et cū infinit.vt apud Plat.de rep.l.3 Tum participio apud eundem ep. 7. Item rem difficilem eſſe cenſeo,addubito,hæſito.Ariſtot.

Δυσχεραίνομαι,moleſtus ſum & odioſus.Plut.

Δυσχέρασμα,moroſitas.Plut.

Ὑποδυσχεραίνω,ſubmoleſtè fero,ſubindignor. Plut.

Εὐχερὴς,manibus facilè tractabilis: facilis. Item leuis, Demoſt.apud Pla δυσχερὲς ἀνάθημα,exp. non aptum munus quod diis conſecretur.

Εὐχερῶς,facilè.Ariſtot eth.l.4 c.1.

Εὐχέρεια,ἡ,facilitas.Plut.Item leuitas:apud eundem.

Πρόχειρος,idem quod πρόχειρος,ad manum ſitus.Ath.

ΧΕΛΙΔΩΝ,όνος,ἡ hirundo. Odyſſ. χ. Χελιδόνι εἰκέλη ἄντην Euripid. χελιδόνων μουσεῖον,vbi hirundines garriunt : quod prouerbialiter etiam garrulitatis officina dixit.Ariſtoph.in Ran. ¶Item piſcis,polypo ſimilis apud Ariſtot. Ælian. & Athen. lib.8 ¶Item cauitas vngulæ equorum .Xenop.de re equ ¶Item cauitas in brachij hominis flexu circa cubitum.Heſych. ¶Item pudendum muliebre.Suid. ¶Eodem teſte ſic dicitur Peloponneſiacum numiſma.Item nauis quæ in Maſſiliam tranſuehebat.apud eundem.¶Item ornamenti muliebris genus quoddam Eccleſiaſt.c.21. ¶ Χελιδόνες dicuntur barbari, quoniam ſermo eorum intelligi nequit,vt hirundinum garritus.Heſych. ¶Item ficus Atticæ,Poll.6. cap 11.

Χελιδόνειος,ὁ & ἡ,hirundininus: vt χελιδόνειον ἰσχάδες. P.

Χελιδόνιος,idem:vt χελιδόνια σῦκα,apud Athen.l.3.& χελιδόνιος λίθος,lapis chelidonius,de quo Pli.l. 11.c.37.

¶Χελιδονία πόα,ſeu χελιδόνιον herba:ita nominata vel quod hirundines eam monſtrauere, vel quod ſub aduentum hirundinum floreat. Dioſcor.l.2.c.211.& 212 Plin.l.8.c.27.

Χελιδονίας,idem cum χελιδόνιος:nomen piſcis & venti, piſcis apud Athen.l.6.venti apud Plin.l.2.c.47.Sunt & χελιδονίαι λαγωοὶ,apud Athen.

Χελιδονιδεῖς,hirundinum pulli.Euſt.

Χελιδονίζω, hirundines imitor garrulitate:vel barbarè loquor , ita vt magis intelligi poſſim , quàm hirundo : ſchol.Ariſtoph. ¶Item hirundini ſtipem colligo,circumeundo oppidanorum ædes & cātilenam quandā canendo de aduentu hirundinis.Ath. lib.8.

Χελιδόνισμα,cantilena quam canunt οἱ χελιδονίζοντες.

Χελιδονισμὸς,ipſa circuitio & collectio ſtipis.

Χελιδονιστὴς,qui hirundini ſtipem colligit. Heſyc.

Χελιδὼ,όος,ἡ,idem quod χελιδὼν,hirundo.Euſt.

ΧΕΛΥΣ, υος,ἡ,teſtudo,animal duriſſimæ teſtæ,Hom. Plut.¶Item chelys,teſtudo,i.inſtrumentum muſicum à ſimilitudine illius animalis ſic dictum.Arat. in Phœnom ¶Item machinamētum quoddam Heſych.¶Pectus etiam ſignificat,teſte eodem & ſchol. Nic.

Χέλυον ſeu χέλειον,teſta qua integitur teſtudo. Nic.

Χελύσσομαι,ſeu χελύττομαι , expectoro,è pectore eiicio,eructo. Pro quo metri gratia dicitur χελλύσσομαι,apud Nic.in Alex. Legitur & χελύσσουσα, apud Lycoph.teſte Etym.quod ipſe exp.naui permeans natans.

Χελύσκιον,ſicca tuſſicula,in qua nihil excernitur. Hip. ¶At χέλισκον,exp.τρύβλιον.Erotian.

Χέλυσμα,τὸ,aſſamentum,quod poſtremum clauis ſubſternitur,affigitúrque carinæ,ne atteratur frāgatúrve,quum nauis ſubducitur.Theoph.

Χελεις idem quod χέλυς.Heſych.

Χελεῖς,inſtrumentum muſicum,teſtudo,eidem.

Χελεύειν,tuſſire,apud eundem.

Χελώνη ἡ,itidem teſtudo Item inſtrumentum bellicū apud eundem.¶Eodem teſte ſignificat etiam vngulam ¶Aliam ſignif vide in Χεῖλος.

Χελώνη , idem quod præcedens,de teſtudine dictum: apud Ariſt.hiſt.an.l.2 & Nic.in Alexiph. ¶Item genus numiſmatis Pelopōneſiaci ſic à teſtudine inſculpta nominatum.Heſych.¶Item ſcabellū,ſedicula apud Suid.¶Item teſtudo,continuata ſeries ſcutorū curuata in modum teſtudinis,Xiphilin.in Ang Ioſe. de bapt.Iud.¶Item bellicum inſtrumentum quo in oppugnandis vrbibus vtebantur.Xenoph. Hel.3.& Polyb.

Pro eodem dicitur χελών, teſte Heſych. eſt χελὼν mugilis etiam quædā ſpecies,apud Ariſtot.& Athe.

Χελώνιον,tegumentum teſtudinis.Ariſtot.& Plutarc. 1819 ¶Item conuexa dorſi pars vel pars illa gibboſa quę in ſcapulis prominet.Poll.l.2.

Χελωνὶς ίδος,ἡ,limen oſtij.in li.Iudith.c.4.Item muſicum inſtrumentum Athe.l.12.

Χελωνιας,dicitur ἡ ποικίλη καρδιοθερίς,Heſych.

Χελώνιος

Χελωνίας & χελωνίτης, teſtudinarius, χελωνία & χελωνίτης λίθος, gemma chelonia ſeu chelonitis: de qua Plin.l.37.c.10.

Compoſita.

Ἀναχελύσσομαι, exerceo, extuſſio, ſcreando educo ex pectore. Hippocr.

Χελιχελώνη, ludus quidam virginum. Poll.l.9.

ΧΕΡΡΟΣ, ſiue χέρσος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, deſertus incultúſque, aſper: vt χέρσος γῆ. terra quæ non aratur, ſed inculta relinquitur. Metaphoricè apud Greg. ψυχὴ χέρσος: & apud Soph. χέρσοι παῖδες, vocantur virgines illocatæ ac innuptæ: tranſlatione ab agris qui aut coluntur aut inculti deſeruntur. ¶ Plerunque χέρσος ponitur ſubſtantiuè pro χέρσος γῆ, deſertum & aſperum ſolum. Sic apud Theoph. exp. ager rudis. Interdum & ſimpliciter pro terra ſeu ſolo accipitur: vt Od.ι. Sic Philoni (de mundo) χέρσος θαλαττωθεῖσα dicitur terra ad miſſo mari merſa.

Χερσαῖος, ὁ, ὁ, terreſtris: vt χερσαῖοι μύες. & χερσαῖαι χελῶναι, apud Ariſtot. Τὰ χερσαῖα, dici etiam traduntur quæ in incultis locis naſcuntur.

Χερσῖτις, idem quod χερσαῖος. Plin.l.9.c.10.

Χέρσονδε, in terram ſeu continentem. Il.φ.

Χερσόθι, in terra, in continenti. Epigr.

Χερσεύω, incultus iaceo ſeu neg igor, non color. Xen.

Χερσεύομαι, idem. Exp & ſylueſco, ſterileſco. Plut.

Χερσία, ἡ ſolitudo.

Χερσόω, ῶ, deſolo, efficio vt incultus & deſertus fiat.

Χερσοῦμαι, deſertus, incultúſque fio, inſtar culti loci ab eo. Theodor. hiſt. eccleſ.l.4.

ΧΕΩ, ſeu χείω, (F. χεῶ & χεύσω, & χεύσω, tanquam à χεύω, à quo & aor.1. ἔχευσα ἔχευα, & ἔχεα, fundo, diffundo. Propriè de rebus liquidis dicitur: vt χέειν ὕδωρ, δάκρυα &c. apud Hom. Metaph. aliis rebus tribuitur: vt Od.η. ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπήμονα χεῦεν, veluti, fundendo ſomnum ſparſerat. ¶ Item fundo, i. liquefaciendo diffundo, diffluere facio. Galen. ¶ Item è terra fuſili educo: vnde τύμβον χεύαντες humo egeſta buſto ſtructo Od.μ. pro quo & σῆμα χεύαι dicitur. Od.α. Interdum & abſolutè χεῖν dici pro γῆν ἐπιχεῖν τοῖς τεθνεῶσι i. humare, ſepelire, tradit Euſt. cum ſchol. Hom. ¶ Item χέω ſeu χείω, capax ſum. Euſt.

Deriuata à χέω, fundo.

Χέομαι, idem quod χέω, Il.ε. item libamina manibus fundo, ſupina manu libo. Iſæus & Apoll.

Χεῦμα, τὸ, quod fuſum, effuſum aut diffuſum fluit, flumẽ Dion. Long. Itẽ libamen: apud Suid. & ſchol. Ariſtoph. χεύματα, τὰ, dicuntur vaſa quædam eſcaria, quoniam plerunque ex ſtamno aliòve metallo fuſili conficiuntur. Poll.l.6.c.13.

Χοή, ἡ, libamen patera fuſum: peculiariter, ſuper tumulo alicuius, inferiæ, exequiæ. Eurip. & Ariſtot.

Χοάνη, ἡ, infundibulum vaſculũ in ſummo latioris, in imo anguſtam habens fiſtulam: quo vti ſolent in liquore ex vno vaſe in aliud transfundẽdo. Ab huius ſimilitudine apud Galen. & cæteros med. nominari dicitur concauitas quædam cerebri meatus excipiens, vide & in χέω, liquando diffundo.

Χώνη (factum per contract. ex præcedenti) idem, Alex. Aphr. Apud eundem in probl. gula etiam χώνη nominari dicitur, tum à forma infundibuli, tum quoniam per eam velut per infundibulum cibus potúſque in ventriculum transfunduntur.

¶ At χῶνος, ὁ, (contractum ex χόανος, de quo in χέω liquefaciendo diffundo.) Itidem infundibulum ſignificat: apud Hippocr. Vide & tertium ord. deriu. ex χέω.

Χοῦς, ὁ, dicitur vas aquarium quo aqua manibus datur, & in menſam infunditur miſcendo vino. Euſt.

¶ Χοῦς, maſcul. vide in deriuatis à χέω, huius egeſta extruo.

Χύω, ſeu χεύω, format ex ſe fut. χύσω: vnde χύτον apud Ariſtop. Et præt. paſſ. κέχυμαι, fuſus aut effuſus ſum: vnde tertia perſona pluſquàm augmento carens χύτο. Iliad. ψ. Hinc & particip. κεχυμένος apud Lucian. εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος, in Venerem effuſus, metaph. ¶ Aliã ſignif. vide in χέω, humo egeſta extruo.

Χύμα, τὸ, idem quod χεῦμα, & χεῖ. Heſych. Exp. etiam multitudo Maccab.l.1.c.2.

Χυμὸς, ὁ, ὁ, χέω, ſuccus quem plantæ aut alia prælo manúve preſſa fuderunt. Athen. Alex. Aphr. &c. Item ſapõr. Plut. Luc. ¶ Aliam ſignificat. vide in tertio ordine deriuatorum ex χέω. 1820

Χυμίον, τὸ, ſucculus, modicum ſucci. Athen.

Χύσις, εως, ἡ, fuſio, fuſura, effuſio Hom. Exp. etiam, ſcaturigo. vide & ordines deriuatorum duos & ſequentes.

Χυτὸς, ὁ, ὁ, fuſus, fuſilis, vt χυτὸς ἄργυρος, ab Alex. Aphr. dicitur argentum viuum, quod aquæ modo diffluat & liquidum ſemper ſit vt argentum in χοάνῃ diffuſum. χυτοὶ ἰχθύες, apud Ariſtot. hiſt. an. lib.5. cap.9. dicuntur piſces qui fuſim retibus capiuntur. vide & aliam ſignificationem in tertio ordine deriuatorum.

Χυτικὸς, diffundendi vim habens. Exponitur &, qui diffundit vel reſoluit.

Χύδην, fusè, more eorum quæ fuſa ſunt. Item abundanter, copiosè, affatim. Epigr. lib.1. Item temerè, inconſideratè, abſque delectu quiduis effundendo. Iſocr. in Panath. Dicitur etiam aliquid χύδην vel efferri vel ſcribi quod ſoluta oratione effertur aut ſcribitur. Ariſtot. rhet.l.3.

Χυδαῖος, ὁ, ὁ, cuius magna copia eſt, multus, abundans. Interdum etiam vilis, vulgaris. Dioſc. Exp. & diffuſus, item confuſus.

Χυδαιότης, ητος, ἡ, vulgaritas, vilitas.

Χύτλον, ὁ, τὸ, oleum, aqua mixtum quo perfundi & inungi balneantium corpora ſolebãt. ſchol. Ariſtop. ex Epigr. Item ſpecies quædam diuinationis quæ fiebat cum aqua & oleo. Heſyc. Item vas olearium in quo oleum ſeruabant vngẽdis à balneo corporibus, pro quo dicitur potiùs voce compoſita κατάχυτλον, Pol. Dicuntur χύτλα etiam libamina quæ in mortuorum buſta effundebantur. Apoll.

Χυτλόω, ῶ, perfundo oleo aqua mixto. Item lauo, abluo Od.ζ. & Callim.

Χυτλάζω, idem. Ariſtoph. & Galen. Vnde compoſ. ἀναχυτλάζω, perfundo, humecto. Heſych.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιχέω, circumfundo Heſiod.

Ἀμφιχέω, idem: vnde apud Hom. Il.β. in metaph. ſign. θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή.

Ἀμφίχυτος, circunfuſus: vide & in comp. ex χέω, terra aggeſta extruo.

Ἀναχέω, refundo: vnde ἀναχυθεὶς, apud Greg. Item confundo.

Ἀναχοὴ, refuſio. Item meatus. Heſy.

Ἀναχύω, idem quod ἀναχέω.

Ανάχυσις, refuſio. Ἀναχύσεις dicuntur maris æſtuaria nauigabilia. Strab. lib.6. Exp. & confuſio. Heſy. Item animi viriúmque exolutio, mollities.

Ἀποχέω, Effundo, profundo. Dioſ. Exp. & fundo. Gal.

Ἀποχεύομαι, idem, Eurip. in Ione.

Ἀποχύω, idem quod præcedentia.

Ἀπόχυμα, id quod effuſum eſt alicunde: apud medicos zopiſſæ genus, quod fit deraſa à nauibus reſina vnà cum cera: Dioſ.l.1.c.99.

Ἀπόχυσις, ἡ, effuſio, item ſpicæ emiſſio in frumento. Theoph. hiſt. pl.l.8.

Διαχέω,diffundo, fundendo diſſipo: vt nix διαχεῖσθαι dicitur,apud Xen. Apud Greg. οἱ περὶ διαχέονται,i.aperiuntur. Item diſſipo,diſcutio: vt διαχεῖν φύματα, apud Dioſc.l.3.c.170.Item diſſeco,diuido.Od.ξ.& τ. Significat & transfundo,perfundo.

Διαχεύω,idē quod διαχέω,diffundo,inuſitatum,à χεύω. à quo tamen nonnulla formantur.Nicand.

Διαχύω,itidem diffundo. Plut. ὑφ' ἡδονῆς διακεχυμένους,lætitia diffuſos & hilaritate.

Διάχυσις,diffuſio. Plut.

*Διάχυτος diffuſus:vt οἶνος διάχυτος,apud Plin.

*Εὐδιάχυτος,lætus,diffuſus. Epicur.

Διαχυτικός, diffundendi vim habens & diſcutiendi Dioſc. Exp.&,prodigus,qui res ſuas profundit.

Decomp. Ἀδιάχυτος,qui diffuſus non eſt,qui diffundi nequit,vel qui non diſſoluitur.

Εὐδιάχυτος,qui facilè diffunditur & diffluit.Plut.

Ἐγχέω,infundo.Xen. ἐγχέω σοι πίνειν.

*Ὑπεγχέω,ſuffundo,ἐγχέω,fundo vinum.Plut.

Ἐγχύω,idem.Ἔγχυμα,quod infunditur ſeu infuſum eſt.Apud medicos ἐγχύματα dicuntur medicamenta liquida quæ guttatim in dolentes aures vel oculos inſtillantur. Iiſdem ἔγχυμα eſt altera ſpecies plenitudinis & copiæ humorum, quam locus continens metitur.

Ἐγχυματίζω,infundo,inſtillo. Dioſc.l.1.& 2.Ἐγχυματισμός, infuſio,ſaluiatum,in Hippiatr.

Ἔγχυμος,vide in comp.ex χυμός.

1821 Ἔγχυσις,infuſio.Ἔγχυτος,infuſus,qui infundi ſolet aut poteſt.

*Decomp.*Ἐπεγχέω,inſuper infundo.Iterum infundo.

Ἐπέγχυμα,idem cum ἔγχυμα.Ἐπεγχυματίζω,inſtillo, infundo,Dioſc. Ἐπεγχύτης, pincerna,qui vinum infundit.Athen.

Μητρεγχύτης, inſtrumentum quo in vterum medicamentum infunditur clyſteris modo.Gal.

Παρεγχέω,præter infundo:aut obiter infundo.

Παρέγχυμα,ab Eraſiſtrato dicta fuit propria cuiuſq; viſceris ſubſtantia : ex eo quòd exiſtimaret viſcerum molem ex ſanguine è venis effuſo concreſcere.Gal.

Ῥινεγχυσία,ἡ,infuſio ſeu inſtillatio in nares.Ῥινεγχύτης,ου, inſtrumentum per quod in nares infunditur aliquid.Cæl.Aurel. Ῥινεγχυτεῖσθαι dicitur quod naribus infunditur.Dioſc.

Ὠτεγχύτης,inſtrumentum chirurgicum quo aliquid auribus infunditur.

Εἰγχέω,idem quod ἐγχέω.

Ἐκχέω,effundo:in propria & metaph.ſignif. Lucian. & Syn. Item erumpo in modum effuſæ plenis vaſis aquæ.Il.π.Item velut effundendo abiicio aut amitto:vt ἔξεστι τὴν προϋπάρχουσαν ἐκχέαι,apud Plut.de inſtit.lib.Exponitur &,diffundo. Item tranſitiuè,elicio:vt δάκρυα ἐκχέειν,Plut. in Alcib.

*Ὑπερεκχέω,ſupereffundo.Solom.

Ἐκχύω,ſeu ἐκχεύω,idem quod ἐκχέω:vnde Iliad.φ ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι χαμαὶ χολάδες, humi effundebantur. Metaphoricè, multitudo aliqua ex loco aliquo ἐκχεῖσθαι dicitur:vt apud Ioſeph.& Syneſ. Dicitur & ἐκχεῖσθαι qui amore captus eſt alicuius rei, vel qui ſumma lætitia affectus veluti cor ſuum effundit: vt apud Ariſtoph.in Veſp. Item ἐκχεῖσθαι, ſolui,langueſcere:vnde ἐκκεχυμένῳ παλάμῃ,apud Apoll.

Ἐκχυμόω,vide in comp.ex χυμός.

Ἔκχυσις,effuſio. Athen.l.14.& Greg. Ἐκχύτης,effuſor, profuſor:vel profuſus,effuſus.Luc.in vit.auct.

Ἔκχυτος, effuſus: vt ἔκχυτον κέρμα,in Epigr. Ἔκχυτον dicitur vocari potionis genus ſeu edulij liquidi in iiſdem.

Ἐπιχέω,infundo,ſuperinfundo.Hom.Dioſc.

Ἐπιχέω,ſeu ἐπιχύω, idem.Dioſ.ἐπιχυθεὶς γάλακτι. Dicitur & multitudo aliqua ἐπιχεῖσθαι in locum aliquem quum cateruatim eo ſe refundit vel cōfluit: vt Il.π.

Ἐπίχυσις,infuſio,infuſus. Item vaſculū quo aliquid infundimus.Poll.& Heſych.Eidem eſt etiam dealbatio,apud Plat.de leg. ἐπίχυσις πολιτῶν,exp.redundans ciuium numerus.

Ἐπίχυτος,genus quoddam placentæ.Athen.

Περιεπιχέω,(*dec.*)inſuper infundo.Dioſc.

Καταχέω,defundo,effundo:vel profuſum aut effuſum deiicio.Odyſſ.τ.Metaphoricè.Il.ι,Πέπλον κατέχευεν, peplum deiecit.Cum datiuo.Iliad.β.Καί σφιν θεσπέσιον ἀαλῆτον κατέχευε,in eos effudit ſeu profudit. Pro datiuo interdum genit.ponitur:vt Herodot. καταχέουσι τοῦ αἵματος τῶ ἀκινάκεω, acinacem cruore perfundunt.Sic & apud Gal.

*Περικαταχέω,circum effundo.Strabo.

Καταχύομαι,idem.Heſiod.in Erg.

Καταχύω,pro iiſdem:vnde paſſ.Il.υ.

Κατάχυμα,ſeu κατάχυσμα,quod defunditur ſeu effunditur in aliquem, Propriè καταχύματα eſſe volunt aquam quę in balneis in aliquem effunditur: καταχύσματα autem bellaria quibus boni ominis cauſa perfundebantur ſponſi & ſponſæ in ædes primùm ingreſſæ, necnon qui primi legationem obituri aut oraculum ſciſcitaturi emittebantur: item ſerui nouitij:apud Ariſtoph.& Dem. Dicebantur tamen & καταχύσματα, iuſcula quibus carnes aut panis intritus perfunduntur: vt apud eundem Ariſtop.in Auib. item aqua qua in balneo perfunduntur ſe lauantes.

Καταχυσμάτιον,iuſculum & condimētum quo perfunditur caro aſſa,aut tale quid.Poll.l.6.

Κατάχυσις,defuſio,effuſio,vel profuſio.Item inſtrumentum quo aqua vel manibus infunditur vel menſæ infertur.Heſyc.

Κατάχυτλον,vas ex quo balneatores eos qui ſe lauant,aqua perfundunt.Poll.

Μεταχέω,transfundo,ex vno vaſe in aliud fundo.

Παραχέω,affundo: cum dat.apud Gal.& Dioſc. Exponitur &,aqua affuſa rigo.Dioſc.

Παραχύω,idem. Παραχύτης, balneatoris miniſter aquam affundens iis qui lauantur,Plut.

*Παράχυσις,effuſio. Strabo.

Ἀπαράχυτος,(*decomp.*)affuſione carens.Οἶνος ἀπαράχυτος, peculiariter dicitur vinum cui aqua marina non eſt affuſa ſeu admixta.Gal.

Περιχέω, circumfundo,cum accuſ.Il.ρ.cum dat. Luc. Item perfundo.Dioſc.

Περιχέομαι,oculis obuerſor,apud Luc. 1822

Περιχεύομαι,idem cum περιχέω.Odyſſ.ψ. Περίχευμα, quod circumfuſum eſt.Il ψ.

Περιχύω,idem quod περιχέω,& περιχεύομαι:vnde in paſſ.apud Luc.περιχυθεὶς αὐτῷ Dicitur & περιχεῖσθαί τινι,hominum aut negotiorum multitudo circumdans:apud Plut.& Syneſ.

Περίχυμα, quod circūfunditur aut circumfuſū eſt.

Περίχυσις,circumfuſio vel effuſio.

Εὐπερίχυτος,(*dec.*)qui facilè circumfunditur.Plut.

Προσχέω, idem cum προσχέω: vnde in paſſ. Luc. Item perfundendo,affundendo rigo: *itidem* in paſſ.cum dat.apud Ariſtot.

Προσχύω,idem.πρόσχυσις,affuſio.

Προχέω,profundo.effundo,cum genit.& accuſa. Herodian.l.5 cum dat.Epigr.

Ἐπιπροχέω, idem quod προχέω,effundo, profundo. Hom.

*Καταπροχέω,effundo,profundo.Apoll.

Προχέομαι,effundor:*metaphoricè*.Il.β.

Πρόχυμα,profuſio:vel id quod profunditur.

Πρόχυς, ſeu πρόχους, æqualis, idem quod ſuprà

χοῦς.Od.α.Athen.l.11.

Προχόη,idem.Athen.pro eodem ſcribitur & προχοή. Significat προχοὴ etiam oſtium quo fluuius in mare effunditur.Od.ε.

Προχοὶς,& προχοΐδιον, aqualiculus, paruus aqualis quo aqua effunditur.Xen.Strab.

Προχύω,profundo,effundo.Phil.

Πρόχυμα,quod profunditur aut profuſum eſt:peculiariter,vinum ſponte defluens antequam vuæ calcentur.Geopon.l.6.c.16.Idem dicitur & σκυβελίτης οἶνος,quaſi χυβελίτης,apud Aet.l.9.c.24.

Πρόχυσις,profuſio effuſio.Herodot.

Προχύτης,poculi ſpecies apud Athen.lib.11.Προχύται, αἱ, dicebantur fruges ſeu mola ſalſa quæ conſpergebatur victimæ mactādæ:apud Eurip.in Iph.Aul.item variarum rerum miſſilia,quæ iaci ſolebant à populo fauſtis acclamationibus principes ſalutante, quod & victoribus in certamine accidebat:vt apud Plut.in Dion.

Περιπροχύομαι,(Decomp.)circunfundor.Il.ψ.

Συγχέω,confundo,confundēdo miſceo, cū accuſa.Il.ο.& apud Iſæum.Item conturbo.Hom.Phil.Item eneruo,deiicio,proſterno. Il.ο.

Συγχύω,idem,Il.τ.Pro eodem dicitur & συγχύνω, Act.cap.9.

Συγκεχυμένως,confuſè.Plut Σύγχυσις,confuſio,commixtio,conturbatio.Iſocr.Athen.

Ἀσύγχυτος,ὁ καὶ ἡ,(decomp.)non confuſus,diſtinctus.

Ἀσυγχύτως,citra circumfuſionem,diſtinctè.

Ὑπερχέω,ſuperfundo,ſuperfuſione obruo. Ὑπερχέομαι, ſupra modum excreſco & exubero.Plut.

Ὑπερχύω,idem quod ὑπερχέω. Ὑπέρχυσις, immodica effuſio.Greg.

Ὑποχέω,ſuffundo. Metaphoricè clanculum admiſceo: cum dat.Plut.in Per.

*Ὑποχέομαι,idem quod ὑποχέω.ſuffundo:apud Op.

Ὑποχύω.idem. Ὑπόχυμα & ὑπόχυσις, id quod ſuffuſum eſt, ſuffuſio. Medicis eſt craſſi humoris in cornea membrana iuxta pupillam concretio.Dioſc.

Ὑποχυτὴρ, guttum olearium quo oleum lychno ſuffundunt.Suid.

Ὑπόχυτος,cui ſuffuſum eſt aliquid,&ex eo,ſubturbidus:vt ὑπόχυτος οἶνος,apud Athen.l.1.

Compoſita ſine præpoſitione,ac primum deſinentia in χόος,χοῦς,χοέω.

Ἑκατοντάχους,cum centeſimo fundens,centies auctum ferè in horreum refundens.Theophr.

Λουτροχόος,aquam lauantibus fundens.Xen.

Οἰκτροχοέω.miſerabiliter fundo.Ariſtoph.in Veſp.

Οἰκτροχοεῖν, miſerabilia verba fundere.

Οἰνοχόος,qui vinū infundit,pincerna.Il.β.Xen.Hell.7.

Οἰνοχόη,ἡ,vas ex quo vinū in pocula infunditur,trulla.Heſiod.in Erg.Thuc.l.6.

Οἰνοχοέω,vinum infundo,ſum pincerna. Od.ο.Xen.pæd.1.Et cum accuſat.οἶνον ἐῳνοχόει.Iliad. 5.Metaph.Plut.in Per. πολλὴν καὶ ἄκρατον τοῖς πολίταις ἐλευθερίαν οἰνοχοῶν.

Οἰνοχοεῖσθαι,vinum à miniſtris infuſum accipere.Gre.

Οἰνοχόημα,quod à pincerna infunditur.Plut.

Οἰνοχοεύω,idem quod οἰνοχοέω.Il.υ.

Οἰνοχοΐα,vini infuſio,munus pincernæ.

Ἀρχιοινοχόος,(decomp.)qui principem locum interpocillatores tenet. Ἀρχιοινοχοΐα, dignitas τοῦ ἀρχιοινοχόου.

Ὀλιγόχοος & ὀλιγόχους,parum refundens. Theophr.de cauſ.pl.l.4.c.9.

Ὀλιγοχοέω, parum refundo,exiguo cum fœnore refundo.

1823 Οὐλοχοεῖον,vaſculum in quod molæ coniiciuntur à ſacrificaturis.

Πεντηκοντάχοος,ſeu πεντηκοντάχους, cum quinquageſimo fundens.Theophr.hiſt.pl.l.8.

Πολύχοος,ſeu πολύχους, multa cum vſura ſe refundens. Idem ibidem.

Πολυχοέω, multo cum fœnore refundo, fœcundus ſum & fertilis.Ariſtot.de gen.an.l.4.

Ῥινοχόος,idem videtur eſſe quod ῥινεγχύτης,inſtrumentum quo aliquid naribus infunditur.Heſyc.

Σιαλοχόος,qui ſaliuam funditdum aliquem alloquitur. Heſyc.

Ὑδροχόος & ὑδροχοεύς,aquarius: vnus ex duodecim ſignis Zodiaci:apud Arat.& Procl.

Ὑδροχόη,aquæ ductus:meatus aquam ducens & aliquò effundens.Heſyc.

Φυλλοχόος,q.d folia fundens:nomen menſis quo foliæ decidunt apud Plut.

Φυλλοχοεῖν, dicuntur arbores quibus folia decidunt.

Compoſita ex nomine χυμός.

Ἄχυμος,ὁ καὶ ἡ,exuccus,ſucco deſtitutus.Item inſipidus.

Δύσχυμος,difficilem &moleſtum ſuccum habens ſeu ſaporem.

Ἔγχυμος,ſucculentus,ſucci plenus.Item ſapidus. Ariſtot.Theoph..

Ἐγχύμωμα & ἐγχύμωσις, apud medicos dicitur ſanguinis & humorum in partem aliquam naturalis effuſio, per quam & partis eius venulæ replentur ſanguine, & color viuidus parti redditur:vt apud Hippocr.

Ἐκχυμίζω,exp.exugo,euaporo,ſaporibus perfruor.

Ἐκχυμόω,vnde ἐκχυμοῦσθαι, aliquid dicitur quod humores extra vaſa ſua effundit. Hippocr.

Ἐκχύμωμα & ἐκχύμωσις, ſanguinis ſub cutem per grumos effuſio.

Συνεκχυμοῦν,(decomp.)coeffundere,i.naturam effundentem & vacuationes mollientem adiuuare & incitare.Hippocr.Exp.etiam,ſuccis ſalutaribus miſcere.Gal.

Κακόχυμος,malis & vitioſis humoribus plenus.Ath.

Κακοχυμία,redundantia vitioſi humoris in toto corpore.Al.Aphr.&c.

Παχύχυμος,qui ſucco eſt craſſo:apud eund.

Compoſita ex χύσις & χυτὸς partim deſinentia in χυτος.

Ἀρτίχυτος,ὁ καὶ ἡ,nuper ſeu modò fuſus.

Αὐτόχυτος,per ſeſe & ſponte ſua fuſus.Phocyl.

Ἀγχύετος,longè lateque fuſus:vt ἀγχύετον πῦρ,apud Nic. Eſt autem α ἐπιτατικόν.

Νήχυτος,latè fluens,fluidus.Apoll.

Οὐλόχυτα ſeu οὐλοχύται, primitiæ ante ſacrificium ſeu ipſæ molæ quæ victimis affundebantur: prius apud Heſ poſterius Il.α. Οὐλοχύται, dicūtur etiam ipſa caniſtra ex quibus molæ effunduntur.Euſt.

Πολύχυτος,idem quod ἀγχύετος,ſchol. Apoll.

Ὑδρόχυτος,aquam fundens:vt κρήναις ὑδροχύτοις, apud Eurip.Exp.aqua perfuſus.Nonn.

Φωτοχυσία,luminis abundantia.Dion.Areopag.

Compoſitum remotius.

Ὑσκύθα,excrementum quod ſus effundit,ſuccerda: quaſi ὕχυθα,Heſyc.

¶ *Deriuata à χέω,liquefaciendo diffundo.*

Χόανος ſeu χόανον,vas ex argilla,quo argentarij & chymici vtuntur in fundendis,ac liquefaciendis metallis,fornax furioſa.Il.σ Heſiod.in Aſp.Suidæ τὰ χόανα ſunt etiam μέταλλα.

Χοάνη,ἡ,idem quod χόανος apud Greg.Nyſſ.

Χοανεύω,fundo & liquo ἐν τῷ χοανίῳ,conflo.Euſt.

Χῶνος,idem quod χόανος.¶ At χόνος,poculi ærei genus apud Gorynios.Euſt.

Χώνη,idem quod χοάνη: vas argillaceum in quo metalla funduntur & liquefiunt.Dioſc.l.5.c.25.Vide & in χέω,quod præceſſit.

Χωνεύω, in fornacem conflatoriam conijcio.Item in fornace fuſoria fabricor.Alex.Aphr.

Χώνευμα,quod in fuſoria fornace conflatum eſt:vel

conflatura.
Χωνευτὴς, conflator, flator, fuſor Χωνευτήριον, fornax in qua metalla conflantur. Greg. Nyſſ.
Χωνευτὸς conflatilis à fuſore fabricatus.
Χωνεία, ἡ, conflatura. Suid. Χωνεῖον, τὸ, idem quod χωνευτήριον. Heſych. & Suid. Χωνίον, inſtrumentum fuſorium, apud eundem. Suid.
Χύσις, exp. fuſura, liquefactio.

Compoſita ac primùm deſinentia in χόος & χέω.

Ἀργυροχόος, argenti fuſor, faber argentarius.
Μολυβδοχοέω plumbum fundo, tracto artem fundendi plumbi Poll.
1214 Χρυσοχόος auri fuſor, aurifex. Dem. & Plut.
Χρυσοχοϊκὸς, ad auri fuſorem pertinens, quo aurifex vtitur: vnde χρυσοχοϊκὴ, ſ. τέχνη vel ἐπιστήμη: ars fundendi aurum ſeu tractandi, apud Dem.
Χρυσοχοεῖον, aurifuſorium, aurificina: apud eund.
Χρυσοχοέω, aurifex ſum, aurum fundo Poll.

Compoſita ex χῶνος ſeu χωνεύω.

Ἀναχωνεύω, rurſus conflo, refundo. Greg.
Αὐτοχόωνος, craſſa Minerua fuſus & veluti ſua ſponte. Iliad ψ.
Αὐτοχωνευτος, idem, vtitur Heſych.
Καταχωνεύω & Συγχωνεύω, conflo. Demoſth.

¶ *Deriuata à χόω, terra aggeſta extruo, vel ex terra fuſili educo.*

Χοῦς, ὁ, terra egeſta, vel quæ egeritur, aut egeri poteſt: vel ſimpliciter, terra, humus. Thucyd. & Ariſtot. Item terra in tumulum egeſta: vel tumulus: interdum & buſtum, quo defunctus aliquis conditur, in Pſal. & apud Heſych.
Χοϊκὸς, ſeu χόϊνος, ὁ, terreus, terrenus, in epiſt. ad Cor. 1. c. 15.
Χῶνος, fouea, ſcrobs: item collis, tumulus. Heſych.
Χόω, vnde χωννύω & χώννυμι f. χώσω, aggerẽ duco, Thucyd. l. 2 χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν Sic in epit. Cteſiæ, ἐχώννυε χῶμα ἐπὶ Σαλαμῖνα. Æſch. in Cteſiph. τῶν λιμένας ἔχωσαν. Paſſiuè μνῆμα χωσθῆναι dicitur, i. humo aggeſta extrui: apud Pauſan locus verò, qui aggere educto munitur.
Χῶμα τὸ opus quod ii χοῶντες reliquerunt, agger, Thuc &c. item tumulus, ſepulchrum. Plat.
Χωμάτιον, paruus agger: vel paruum buſtum modica humo aggeſta.
Χῶμος, idem quod χῶμα. Heſyc.
Χῶσις, aggeris eductio, aggeſtus. Exponitur, & agger, obex ad obſtruendum.
Χωστὸς, humo egeſta eductus vel extructus, vt χωστὸς τάφος, apud Eur.
Χωστρὶς, ίδος, ἡ, vt χωστρὶς χελώνη, teſtudo ad congeſtiones foſſarum ſeu fodiendum parata. i. Diod. Sic.
Χύσθαι, dicitur quod terra foſſili aggeritur ſeu extruitur: vnde apud Apoll. κέχυται τύμβος.
Χυμὸς, buſtum ex humo foſſili aggeſtum. Heſy.
Χύσις exp. congeries, cumulus.
Χυτὸς, foſſitius: vt χυτὴ γαῖα, terra fodiẽdo eruta qua mortui obruuntur. Il. ζ & ψ. Sic χυτὸς λιμὴν portus aggeſta terra ſtructus. Apoll.

Compoſita ac primùm ex χόω, ſeu χώννυμι & inuſ. χόω.

Ἀναχόω, ἀναχωννύω & ἀναχώννυμι, aggero, è terra aggeſta extruo. Demoſt. τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, aggeribus lapidum & ruderum via obſtructa. Hinc ἀνακεχωσμένος, exp obrutus: apud Syneſ.
Ἀποχόω, ἀποχωννύω, ſeu ἀποχώννυμι, terra aggeſta auerto: vel aggere communio. Xen.
Ἀπόχωσις, terra aggeſta ad arcendum flumen intra ripas. Plut.
Διαχόω, διαχωννύω, aut διαχώννυμι, aggerem perduco. Heſiod. ἐς τὴν Σαλαμῖνα χῶμα ἐπειρῶντο διαχοῦν. Exp. & aggere arceo. Phalar.
*Δυσεύχωστος, qui difficulter muniri poteſt, qui difficulter aggerari poteſt, qui non facile aggerationem ferre poteſt. Strab.
Ἐγχόω, ἐγχωννύω, aut ἐγχώννυμι, terra aggeſta impleo. apud Appian.
Ἔγχωσις, impletio quæ fit terra aggeſta in locum cauum: vel quum alueus fluminis abducto limo paulatim completur. Polyb.
Ἐγχοΐζω, humum egero, fodio. Suid.
Ἐπιχόω, ἐπιχωννύω, aut ἐπιχώννυμι, aggere munio, item terra aggeſta operio.
*Περιεπιχόω, obturo, operio terra aggeſta obruo. Plut.
Ἐπίχωμα & ἐπίχωσις agger & aggeſtus Polyb.
Ἐπιχωματίζω, vnde ἐπιχωματισμὸς, exp. exaggeratio.
Καταχόω, καταχωννύω, aut καταχώννυμι terra aggeſta obruo: vel defodio, cum accuſ. in epith. Cteſiæ. Item metaph. obruo, velut aggeſta terra ſepelio: itidem ſequ. accuſ. apud Plat. & Plut.
Ἐπικαταχωννύω (dec. comp.) exp. adobruo.
Περιχόω, περιχωννύω, aut περιχώννυμι, circumaggero, humo circumcirca aggeſta operio.
*Πολύχωστος, multa terra aggeſta extructus. Æſch.
*Παράχωμα, agger, χῶμα. Strabo.
Ποταμόχωστος γῆ, terra limo operta arenáve à fluuio deuecta, ſchol. Apoll.
Προχόω, προχωννύω, ſeu προσχώννυμι, aggero, terra aggeſta munio: vnde paſſ. apud Thuc. l. 2.
Πρόσχωμα, & πρόσχωσις, agger: terra & limus à fluuio aggeſtus. Aeſch. & Ioſeph.
Προχόω προχωννύω, aut προχώννυμι, aggere præmunio. Herodot.
Συγχόω, συγχωννύω, aut συγχώννυμι, aggere communio. Item terra aggeſta obruo. Greg.
Σύγχωσμα, vnde συγχώσματα, apud eundem dici videntur ſordes & maculæ quas contrahunt quæ terra aggeſta obruta ſunt.
Τυμβοχοέω, tumulum ſtruo, ſepelio, Heſych. Τυμβοχόη, tumulus.

Compoſita ex χώννυμι.

Ἀμφίχυτος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque terra aggeſta munitus. Il. υ.
Ἐκχώννυμαι, terræ aggeſtu munior. Herodot.
Προχώννυμαι, agger ante me extruitur: vnde πρόχυσις, terra ante locum aliquem aggeſta Apoll.
Πρόχυτη νῆσος, πρόχυσις, à terra auulſa & inſula facta Strab. l. 5.
Προχυταῖος, qui natus eſt in Prochyta inſula, vel in ea habitat: apud Steph.

¶ *Deriuata à χέω, ſeu χέω, capio, capax ſum.*

Χείομαι, idem quod χέω. Od. σ.
Χειὰ ſeu χειὴ, dicitur ἡ τοῦ ὄφεως κατάδυσις ἢ καταδύεται τὸ ζῷον, latibulum ſerpentis. Athen.
Χοεὺς, έως & χοῦς, οὸς ὁ, congius: menſura liquidorum apud Atticos, capiens ſextarios ſex ſeu libras nouẽ ſeu cotylas Atticas duodecim, teſte Ægin. l. 7. c. vlt. prius apud Ariſtoph. in Nub. ἐξ χοῶ χαρίσηται: contractè pro χέεα poſterius apud Dioſc. &c. Οἱ χόες dictum etiã fuit feſtum quoddã Athenis, Antheſterione menſe celebrari ſolitum in honorẽ Bacchi: à congio vini, quem Pandion vnicuique conuiuarum appoſuit, quum Oreſtes poſt cædem matris Athenas veniſſet. vide ſchol. Ariſtop. in Achar. Pro χοῦς Doricè χῶς dicitur, apud Athen.
Χοαῖος, congium capiens, congium æquans: vt σκύφος χοαῖος apud Euſt.
Χοίδιον, diminut. Suidæ eſt σπλήνιον. Χοῖον, idem eſſe dicit craſſum inteſtinum.
Χηλὸς, arca ſeu arcula, capſula: ἡ χηλὸς τὰ ἐπιθήματα. Od. ι. Εἵματα μὲν δὴ ξεῖνω ἐΰξεστῳ ἐνὶ χηλῷ Κεῖται.

Compoſita ex χοῦς.

Δίχους, qui duorum eſt congiorum. Dioſc.

Ἑξάχους

Ἑξάχους,ſex congiorum capax.Plut.
Ἡμίχους, dimidium continens congium.Ἡμίχουν,τὸ,ſ. ἀγγεῖον,dimidiatus congius.Ariſtot.
Ἡμιχοαῖος,idem cum ἡμίχους.Theoph.
Τριχωνιαῖος,trium congiorum capax.Dioſc.

ΧΗΛΗ,ἡ,forfex,ſeu forceps cancrorum. Ariſtot.De cancro cœleſti apud Arat. ¶Item vngula biſulca & bipartita inſtar forficis cācri:de bobus apud Plut. de ouibus &capris:apud Suid.De equi vngulis apud Heſiod.Tribuitur & auib.apud Soph.Et ſpecialiter, vngulis columbarum:apud Eurip.¶Χηλὴ dicitur etiam ſpecillum bifurcum à ſimilitudine: apud Hippocr.de morb.l.3. ¶Item ſaxa litoreo muro præſtructa,vt vndarum appellentium vim retundant & murum defendant.Colum.crepido.Virg.ſaxea pila: quòd vngulā bouis referant,teſte ſchol.Thuc.apud eum l.1.¶Χηλαὶ appellantur etiam ciliorum extrema per ſomnū ſe contingentia.Ruf. ¶Heſychio χηλὴ eſt etiam maxilla.¶Numeratur & inter morbos:apud Poll.
Χηλόω,in chelas findo,biſulcum reddo: vnde κεχηλωμένος,apud Heronem.
Χήλωμα,fiſſura biſulca : crena ſagittæ cui applicant neruum inter iaculandum.Gal.
Χηλεύω,necto,plecto,ſuo.Heſyc.à χηλὴ dictum: forſan quoniam qui ſuunt forcibus vti ſolent cancri forficibus non abſimilibus.
Χήλευμα,τὸ,inſtrumentum eius qui ſuit aliquid vel nectit,ſubula.Poll.l.7.c.21.Item ipſum opus textile vel ſutile:vnde apud Herodot.galeæ ſutæ χηλεύματα dicuntur:habentes quaſdam forcipes, teſte Heſych.
Χηλευτὸς,nexilis,plexilis,ſutilis:vel nexus,plexus,ſutus:vt κεράνια χηλευτὰ,apud Herodot.Pro eodem dicitur & χήλινος,apud Anacr.

Compoſita ex χηλή.

Δίχηλος (& Doricè Δίχαλος,)ὁ καὶ ἡ,in duas chelas fiſſus, biſulcus,bifidus.Ariſtot.
Διχηλέω,vngulam habeo biſulcam.Leuit.11.
*Μακρόχηλος,qui vngulas longiores habet.
Ὀνόχηλος,vngulam,ſeu pedem aſininum habens.

ΧΗΝ,ηνὸς,ὁ,vel ἡ, anſer,dictus παρὰ τὸ χαίνειν καὶ χανδὸν ἐσθίειν. Euſt.Od.ο. Αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον.Athen l.9.χῆνες σιτευτοί.
Χήνειος,α,ὁ,anſerinus Ath.ibidem.Pro eodem dicitur& χήνεος,apud Gal.& χήνιος,apud Dioſc.
Χηνισκὸς,ὁ,anſerculus,plerunque is qui in puppi nauis ad ornamentum effingebatur.Luc.
Χηνίον,τὸ,idem.Athen.l.14.
Χηνιδεῖς,οἱ,anſerum pulli.Euſt.
1316 Χηνίζειν,dicitur de iis quæ tibia canunt. Athen.
Χλευάω,irrideo,illudo:propriè,ore hiante & in cachinnos reſoluto.Heſych.
Χλεύασμα,illuſio,irriſio:apud eundem.
Χληνιστέω,clamo,vociferor:eidem.Χλεύασμα, hiatus χάσμη.Idem.

Compoſita.

Ἀγριοχηνάρια,anſerculi fer.Theophil.inſtit.2.
Ἀκροχηνίσκοι,extremitates eius partis iugi quæ dicitur ζεύγλη.Poll.2.

ΧΗΡΑΜΟΣ,ὁ,ὁ , cauerna, latibulum,luſtrum ferarum.Phocyl. & Syn.Metap.χηραμοὶ dicuntur etiam duo linguæ ſinus caui.Poll.l.2.
Χηραμὶς,ίδος,ἡ,cauernula,latibulum paruum.Heſyc.

ΧΗΡΟΣ,ου,ὁ, viduus qui vel prima coniuge amiſſa vxorem non duxit:vt ſcribit Suid. vel qui vxorem non habet,vt vult Heſ. Dicuntur & pedites χῆροι quum fœmellis incubantibus vidui ſunt.Ariſt.hiſt. an.l.9.c.8.Itē χῆρος,orbus,deſertus,aut aliqua re indigens:vt δρυμοὶ χῆροι, ſuis viduati comis.in Epigr. Sic χῆρον λέχος.Apud Apol.Argon.l.1.Fœm.χήρα interdum cū γυνὴ dicitur.vt Il.ζ.Interdum abſolutè, vt apud Plu.in Erat. Aliquando cum genit.vt Il.ζ.ὃς τάχα χήρη σεῦ ἔσομαι.
Χηροσύνη,viduitas.Apol Argon 4.
Χηρόω,viduo,viduum reddo.Il.ρ, Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο.Metaphoricè Il. ε, χήρωσε δ᾽ ἀγυιάς,deſolauit.Item priuo,deſtituo, cū genit. Item neut.idem quod χηρεύω.Plut.in Erat.
*Χηράζω,idem quod χηρόω,viduo,viduum velviduam reddo Iob.
Χήρωσις,ἡ,viduatio,orbatio,deſolatio.
Χηρωσταὶ,quibuſdam ſunt viduarum autores:aliis,qui generi alicui & familiæ heredibus ſucceſſoribúſq; viduatę propinquitate iuncti ſunt,vel qui ſuccedūt vbi nulli legitimi & propinqui hęredes ſunt,vt Euſt. exp.Il.ε ſchol. Soph. & Heſiod. Dicitur & χηρωσταὶ quorum vxores manent viduæ Euſt.
Χηρεύω,viduus ſum vel vidua,viduam vitam dego,vt χηρεύουσα γυναικὸς, Reg.l.2.c.13. Metaph.apud Soph. in Oed.tyr.ταῦρος χηρεύων.Item deſtituor,priuor, vel deſtitutus ſum,careo cum genit.Od.ι.& apud Syn. ep.139.Item tranſitiuè,idem quod χηρόω.Aphth.
Χήρευσις & χηρεία,viduitas,vita.Thuc.
Χηρεῖος οἶκος,vidua domus.Exponitur & ἄτεκνος.Heſy. ex Antimach.

ΧΘΕΣ,heri.Hom.hymn.in Merc.Χθὲς γενόμην,ἀπαλὸς δὲ πόδεσσι,&c.Xen χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν. Pro eodem dicitur ἐχθὲς,apud Theoc.
Χθεσινὸς,οῦ,ὁ,heſternus. Interdū ſignificat idem quod ἕωλος,tranſlatione ſumpta à cibis pridie relictis.
Χθιζὸν,idem quod χθὲς , in Epigr. & χθιζὰ pro iiſdem Il.β. At χθιζὸς,idem quod χθεσινὸς,Il.β.
Πρόχθες,(comp.)ante heſternum diem,nudiuſtertius.

ΧΘΩΝ,ονὸς,ἡ,terra,humus,idem quod γαῖα,apud poetas.Il.γ.κὰδ χθονὸς,ὄμματα πήξας.
Χθόνιος,ὁ,terreſtris,vt χθόνιοι σεισμοί.Ariſtot. de mun.Item qui huius,vel illius territorij eſt,ex hac vel illa regione ortus:vt χθονίαις νύμφαις.Apoll.Arg.l.1.Item ſubterraneus,qui eſt ſub terra,apud Eur.& Soph.Apud antiquos omnia grauia & infeſta ſeu infauſta χθόνια dicebantur,teſte ſchol.Ariſtoph.
Χθόνιος ἄνθρωπος dicitur homo ſubdolus &fraudulentus.Euſt.

Compoſita.

Ἀντίχθων,ὁ καὶ ἡ,oppoſitam pedibus noſtris terram incolens Plin.l.6.c.12.
Αὐτόχθων,ex ipſa terra ortus.Eur.Dem.&c.
*Βαθύχθων ὄχθος boni ſoli. Æſch.
Ἐγχθόνιος,qui in terra eſt,terrenus,teſtaceus. Epigr.
Ἐλελίχθων,qui terram rapido motu concutit & commouet Soph.in Antig.
Ἐνοσίχθων,idem παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν χθόνα,epitheton Neptuni,interdum & nomen.Od.γ.
Ἐπιχθόνιος,qui ſuper terra eſt ſeu viuit.Od.θ.Il.α.
Καταχθόνιος,ſubterraneus.Hom.Heſiod.&c.Καταχθονος, pinguis nutriendi vim habens.Heſy.
Μεσόχθων,mediterraneus.
Μεταχθόνιος,terreſtris.Nonn.Apud Apoll. Arg.3. μεταχθονίη πεπότητο,exp.relicta terra.
Παλαίχθων, antiquam terram habens,antiquus terræ poſſeſſor,apud Æſchylum.
Σεισίχθων,motor ſeu quaſſator terræ epith.Neptuni,ſicut & ἐνοσίχθων.
Ὑποχθόνιος,idem quod καταχθονίους,Heſiod.

1827 ΧΙΛΙΟΙ, Fœm. χίλιαι, Neutr. χίλια, mille. Iliad. λ. Plat. Iſocr. &c. Legitur & χιλίη ἵππος, pro χίλιοι ἱππεῖς, mille equites: apud Herodot. Æolicè pro χίλιοι ſcribitur & χέλλιοι. Etym.

Χιλιοπλάσιος, millecuplex, millies auctus. Themiſt.

Χιλιοστὸς, milleſimus. Χιλιοστὴ, tributum quoddam ex ſacrificio. Heſych.

Χιλιοστὺς, ύος, ἡ, milleſima pars. In exercitu, mille viri ſeu mille milites. Exponitur & cohors millenaria. item millenarius numerus. Xen. pæd. 6. Pro eodem ſcribitur & χιλιοστύς. Etym.

Χιλιὰς, άδος, ἡ, numerus mille continens: ſeu mille. Theocrit.

Χιλιασταὶ, οἱ, millenarij ſeu miliarij. Sic dicebantur hæretici quidam qui reſtringebāt ad mille annos impletionem quarundam prophetiarum.

Χιλιόω, ῶ, F. ώσω, mille drachmis mulcto: vnde apud Lycurg. in Ariſtogit. χιλιωθέντα.

Composita.

*Διαχιλία, ας, ἡ, pro numero bis mille continente: διχιλίας. Eſa.

Δισχίλιοι, bis mille. Plut.

Δισχιλιοστὸς, vnus è duobus millibus.

Δισχιλιὰς, άδος, ἡ, numerus bis mille continens.

Τρισχίλιοι, ter mille. Ariſtoph. in Plut.

Τρισχιλιοστὸς, vnus ex tribus millibus. Sic Τετρακισχίλιοι. Πεντακισχίλιοι, & ſic deinceps in infinitum vſque præmittendo ſemper nomini χίλιοι aduerbium eius numeri quem ſignificare volumus. Apud poetas pro δεκακισχίλιοι δεκάχιλοι dicitur: vt Il. ε. Sic ἐννεάχιλοι pro ἐννακισχίλιοι: ibidem. Sic & τετράχιλοι pro τετρακισχίλιοι.

ΧΙΛΟΣ, οῦ, ὁ, pabulum: peculiariter iumentorum, vt apud Suid. ex Xen. Sic Arrian. lib. 3. καὶ χιλὸς τοῖς ἵπποις καὶ τὰ ἐπιτήδεια. Scribitur & χειλός. apud Æl. Dionyſ.

Χιλόω, ῶ, f. ώσω, paſco, pabulum præbeo. Xen. anab. 7. Pro eodem ſcribitur & χειλόω.

Χιλωτὴρ, fiſcella pabulum continens, quæ equi ori circumponitur è vertice ſuſpenſa. Heſ. apud quem ſcribitur & χειλωτήρ.

Χιλεύω, idem quod χιλόω, paſco, ſagino. Theoph. de cauſ. pl. l. 2. c. 23. τούτοις καὶ σῦς ὗς καὶ τὰ ὑποζύγια χιλεύουσι Item paſcor. Nic. in Ther. Scribitur & χιλεύω, apud Heſyc.

Composita.

Ἄχιλος, ὁ καὶ ἡ, pabulo deſtitutus. Et generaliter qui non nutritur. Item pabulo abundans, α exiſtente ἐπιτατικῷ.

Βούχιλος, boui ſeu bobus pabulū ſuppeditans. Æſchyl.

Ἐκχιλόω, vnde ἐκχιλῶσθαι, locus aliquis dicitur qui vel neglectu cultorum vel frigoris vt gramine nudatur ac ſylueſtrem naturam induit: vel in quo nihil niſi χιλὸς naſcitur. Pauſ.

Εὔχιλος, abundans pabulo & alimonia. Pro quo ſcribitur & εὔχειλος, apud Heſych.

Περιχιλόω, abundè paſco, benè ſagino. Et neutr. bene ſaginor: vnde περιχιλοῦντες apud Heſych. exp. ἄδδην κορεσθέντες. Scribitur enim & περιχιλόω.

ΧΙΤΩΝ, ῶνος, ὁ, (pro quo Ionicè κιθὼν, tranſpoſitis aſpiratis apud Herodot.) tunica. Interdum de interiore tunica dicitur, id eſt, intuſio ſeu interula. Hom. Plutarc. Interdum de exteriore tunica intelligitur: vt apud Heſiod. in Aſp. ἐπισταδὸν δὲ χιτῶνας ἔσταλτο, tunica ſuccincti erant. Plutarc. ſymp. 4. χιτῶνα, ποδήρη φορῶν. Dicitur & de militari tunica cui arma ſuperinduuntur. Il. ε. Metaphoricè etiam dicitur aliquis ἀπεδύσατο τὸν χιτῶνα τῆς ἀρετῆς vel δόξης, apud Athen. l. 7. & 11. Tribuitur etiam aliis rebus quæ membrana teguntur veluti tunicula: apud Athen. l. 2. ex Theoph. & Gal. l. 7. de anatomicis adminiſtrationibus. Animantibus etiam quibuſdam tribuitur: vt apud Ariſtot. (de tinearum quodam genere) ἰὰν τις τὸν χιτῶνα ἀφέλῃ, ἐπιθνήσκει.

Χιτωνάριον, ου, τὸ, tunicula. Lucill. Epigr. l. 2.

Χιτώνιον, idem: peculiariter de muliebri tunicula: apud Luc. Ariſtoph. & Plut.

Χιτωνίσκος, itidem tunicula: tam virorum quàm mulierum. Dem. Χιτωνισκάριον pro eodem.

Composita.

Ἁβροχίτων, ὁ καὶ ἡ, molli indutus tunica. Et in malam partem, molliter veſtitus.

Ἀστροχίτων, ſtellis amictus. Orph.

Ἀχίτων, tunica carens. Plut.

Διχίτων, duabus tectus ſeu inuolutus tunicis.

Ἑλκεχίτων, cui longa tunica eſt, cui veſtis ad imos pedes defluit, ita vt eam poſt ſe trahat. Il. ν. Quidam ἑλκεχίτωνας dici voluerunt ab ἑλκέω, quaſi ἕλκος ποιοῦντας ἐν τοῖς πολεμίων χιτῶσι. Euſt.

Κισσοχίτων, hederacea indutus tunica, hedera velut tunica amictus. Orph. de lapid.

Λευκοχίτων, candidam tunicam gerens. Hom.

Μελαγχίτων, nigra veſtitus tunica. Et metaph. triſtis: atrati enim luctum præ ſe ferunt. Æſch. 1828

Μιτροχίτων, tunicam mitra cingens. Athen.

Ἀμιτροχίτων, (dec.) cuius tunica cincta non eſt, vel cuius tunica mitra non eſt redimita: vel qui humi iacet ſpoliatus & mitra & tunica. Euſt. in Il. π.

Μονοχίτων, vnica vel ſimplici indutus tunica. Heſ.

Οἰοχίτων, idem: vel qui tunicam ex ouis lana geſtat.

Πολυχίτων, multis amictus tunicis. Theophr.

Περιβατοχίτων, idem quod οἰοχίτων: in poſt. ſign. Heſ.

Ὑποχίτων, ſub tunica latens.

Χαλκοχίτων, æream loricam geſtans. Il. β.

ΧΙΩΝ, όνος, ἡ, nix. Od. τ. Et Plut. ſymp. 1. ἐν τοῖς νοτερώτοις τόποις ἢ ὑψηλοῖς αἱ χιόνες ῥέουσι. Dicitur quaſi χεὼν à χέω. Etym.

Χιονώδης, niuoſus, niualis, niuibus oppletus. Item niueus, candidus in modum niuis. Epigr.

Χιονόεις, έντος, ὁ, Idem. Nic. in Alexip.

Χιόνεος: idem: vt χιονέοισι χιτῶσι. Athen. l. 2.

Χιονόω, niuibus obruo, niue operio. Laert. Item dealbo, niueo colore imbuo. Heſych.

Χιονωτὸς φύσις, niualis natura. Nonn.

Χιονίζω, idem quod χιονόω. Heſych. Neutraliter etiam ſignificat, ningo: vnde ἐχιόνιζε, apud Herodot.

ΧΛΑΙΝΑ, ἡ, læna: veſtis quæ tunicæ exteriori ſuperindui ſolebat, vt frigus à corpore arceret, (vnde & παρὰ τὸ χλιαίνειν deriuant grammatici.) Odyſ. ξ. Ἐν δὲ μιν χλαίνῃ τε χιτῶνί τε εἵματ' ἔδυσεν. Dicitur etiam de craſſioribus illis tegminibus, in quib. dormimus aut cubamus. vt Il. ω.

Χλαινόω, ῶ, læna induo. Et ſimpl. induo. Epigr.

Χλαίνωμα, idem quod χλαῖνα vel veſtimētum quod pro læna geſtatur. Epig.

Χλανὶς, ίδος, ἡ, læna tenuior & mollior. Athen. Luc.

Χλανίδιον, τὸ, eiuſmodi lænula. Eurip. & Plut.

Χλανίσκος & χλανίσκιον, pro eodem. Poll.

Χλανιπίδες, torques quibus virgines vtuntur.

Composita.

Ἀναχλαινόω, læna veſtio. Et generaliter, veſtio.

Ἄχλαινος, ὁ καὶ ἡ, lænam non habens. Athen.

Δύσχλαινος, attrita & lacera læna indutus.

Δυσχλαινία, mala & detrita læna. Et quæuis veſti ſqualida & panneſa. Eurip.

Λεοντόχλαινος, pelle leonina pro læna ſeu veſte vtens: epith. Herc. in Epigr.
Μελάγχλαινος, atra indutus læna. Moſch.
Περιχλαινίζεσθαι, læna operiri vel inuolui. Heſy.
*Φιλόχλαινος, bonam veſtem amans. Nonn.

ΧΛΑΜΥΣ, ύδος, ἡ, chlamys, veſtis quæ tunicæ ſuperindui ſolet. quidam paludamentum, alij ſagulum vocant. Herodian. lib. 7. χλαμύδι πορφυρᾶ περιβάλλουσι, purpuream chlamydem circumponunt. Præcipuè autem militiæ fuit vſitata chlamys, & apud Macedonas rotundas ac circularis fuiſſe dicitur vt patet ex Plut. in Alex.
Χλαμύδιον, ου, τὸ, chlamydicula, parua chlamys. Item idem quod χλαμὺς: apud Plut.
Χλαμυδόω, ῶ, chlamyde induo. Athen.
Χλαμὸς, Heſych. idem eſt quod χλαῖνα.

ΧΛΕΥΗ, ης, ἡ, riſus, deriſio, illuſio, ludibrium. Philo de vita M. l. 1. χλεύην τίθεται τὰ ὅπλα, ludibria cenſet.
Χλευάζω, f. άσω, ludificor, irrideo, cauillor. Herodian. l. 4. παῦσαι δὲ χλευάζοντες πρεσβύτην.
Χλευάζομαι, irrideo, &c. Athen. l. 2.
Χλευασμὸς, illuſio, irriſio, cauillatio. Dem. Eſt & nomen figuræ. Rhet. de qua Iul. Rufin.
Χλευασία, ἡ, idem Ariſtot. top. l. 6.
Χλευαστὴς, οῦ, ὁ, illuſor, irriſor. Ariſt. Rhet. l. 1. Χλευαστικὸς & χλεύαξ, idem. Poll.
Επιχλευάζω & καταχλευάζω, (*comp.*) idem quod χλευάζω.

329 ΧΛΙΑΙΝΩ, F. ανῶ, tepefacio, modicè calefacio: vel ſimpliciter calefacio. Cum accuſ. Athen.
Χλιαίνομαι, tepefio, calefio. Luc.
Χλίασμα, τὸ, fomentum ſeu medicamentum tepidū. Hippocr. Pro eodem dicitur & λίασμα. Athen.
Χλίανσις, εως, ἡ, tepefactio: vel tepor, tepiditas.
Χλιαρὸς, ᾶ, ὁ, tepidus, egelidus. Athe. Gal. Pro eodem dicitur & λιαρὸς, Il. χ.

Compoſita.

Ακροχλίαρος, ſumma parte tepidus. Dioſc. l. 1.
Αναχλιαίνω, idem quod χλιαίνω.
*Υποχλιαίνω, ſubcalefacio. Plut.

ΧΛΙΩ, deliciis frango, luxu effœmino: vnde χλίει. Heſych. exp. θρύπτει.
Χλιδὴ, ἡ, deliciæ, luxus: effœminata mollities Xen. Item veſtis delicata, qua vti ſolent homines luxui dediti: apud eund. Sic apud Eur. in Rheſ. πέπλων χλιδὴ dicūtur pepli molles & delicati. Dicuntur χλιδαὶ & capilli molliores & delicatiores: apud Soph. in El.
Χλιδανὸς, delicatus, luxurioſus. Poll.
Χλιδανῶς, delicatè, luxurioſè, molliter. Poll.
Χλιδαίνω, idem quod χλίω. Xen.
Χλιδάω, luxui deditus ſum, in deliciis viuo. Poll.
Χλίδημα, τὸ, luxus, deliciæ, vel id in quo luxuriamus. exp. &, veſtis, amictus, paludamentum, ſed delicatius & luxurioſius. Eur.
Χλιδῶνες, οἱ, brachialia, manilia, ſic dicta quoniam χλιδῶντες iis vtuntur. Ath.
Χλίδος, εος, τὸ, idem quod χλίδημα, ornamētum luxurioſius. Ion. in Agam. ¶ At χλίδος, ου, ὁ, dicitur omnis cumulus, maximè verò lapidum, excrementorum, & terræ quam fluuius aut torrens in vnum locum conuehit. Æſch. & De.
*Χλιαρὸς, delicatus, mollis. Nicander.

Compoſita.

Εγχλίω, delitias habeo in, luxurior in. Heſyc.
Διαχλιδάω, idem quod χλιδάω: vnde particip. præt. med. διακεχλιδὼς, apud Plut. in Alcib.

Εντρυχλιδάω, delitias facio: ſeu faſtidioſè me indulgeo: cum dat. perſ. Athen. l. 13.
Καταχλιδάω, idem in priori ſignif. apud eund.
Υπερχλιδάω, in delitiis modum excedo. Item inſolentia & petulantia modum ſupero. Soph.

ΧΛΟΑ, vel χλόη, (Ionicè χλοίη,) ης, ἡ, herba virens, gramen: vel viride germen: interdum &, herbæ, folia, fœnum. Eurip. Ariſtot. Eſt etiam Cereris epitheton: vel ob viriditatem plantarum: vel quòd fruges ad maturitatem perductæ flaueſcant, quarum inuentrix eſſe dicitur. Euſt.
Χλοάδης, εος, ὁ, & ἡ, virenti gramini ſimilis, herbaceus, viridis: apud Hippocr. Pro quo Ionicè apud eundem dicitur χλοιώδης.
Χλοηρὸς, idem: vt χλοηροῖσι χλααίνοισι: apud eund.
Χλοερὸς, pro iiſdem Apoll. Theocr. & Plut.
Χλωρὸς, (per craſin ortum ex χλοερὸς, ſeu χλοερὸς.) idem cum præcedentibus: virens, herbidus, viridis in modum germinum recens ex planta germinantium: vt χλωροῖς πετάλοισι apud Theocr. idyll. 7. & ὄντος χλωρὸν, Plutarch. ſymp. 2. Interdum opponitur τῷ ξηρῷ ſeu αὔῳ: vt viridis ſicco Heſiod. Interdum exp. recens, tener, mollis: vt χλωροὶ τυροὶ, & χλωροὶ κύβοι, apud Athen. l. 7. Metaphoricè apud Ariſtoph. θρέμματα, χλωρὰ, dicuntur. Item χλωρὸς, ita viridis vt in pallorem vergat, pallidus inſtar herbarum areſcentium & flacceſcentium: vt χλωρὸν ὑδέματος, apud Heſiod. in Aſp. & μέλι χλωρὸν. Il. λ. Exponitur etiam, decolores efficiens, vt χλωρὸν δέος Od. μ.
Χλωρότης, ητος, ἡ, viriditas, viror. Plut. Item palliditas, pallor: apud Hippocr.
Χλωρίτης, ου, ὁ, viridans, virens.
Χλωρίων, ωνος, & χλωρεὺς, έως, ὁ, auis nomen ex colore, Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 1. & 22.
Χλωρηὶς, ίδος, ἡ, virens, viridans. vt κάμπην χλωρηίδα, apud Nic. in Ther. Dicitur & luſcinia χλωρηὶς, quoniam vere apparet, quum omnia viret: aut quoniam in virentibus arborum frondibus ſedet. ſchol. Hom. apud eum. Od. τ.
Χλωρεῖον, τὸ, itidem eſt animalculum quoddam ob viriditatem ſic dictum. Suid.
Χλωραίνω, viridem reddo. Soph.
Χλώρασμα, viror ſeu pallor. Hippocr.
Χλωράζω, viridi paſcor herba. Galen.
Χλωρίζω, viridis ſum, vireo. vt χλωρίζουσα, ἴασπις, apud Areth. in Apoc. Item metaph. vigeo, firmus ſum, vt χλωρίζον κήρυγμα τῶ εὐαγγελίου, apud eūd. Item palleo, pallidus ſum. Leuit. c. 14. 1830
Χλωρίασις, tanquam à χλωριάω, viror, pallor.
Χλοάω, (Ionicè χλοιάω) vireo. Nic. in Ther.
Χλοάζω, idem apud Heſych. Χλόασμα, idem quod χλώρασμα.
Εγχλοάζεσθαι, (*comp.*) Heſych. eſt ἐμψυχοῦσθαι.
Χλοῦσθαι, virere, germinare. Pro quo Ionicè χλοιοῦσθαι, apud Hippocr.
Χλόος, idem quod χλόη. ſignificas viriditatem. Item pallor. Apoll. & Nic. in Alex.
Χλοῦς, idem Hippocr. Χλουνὸς, aurum à χλόος denominatum ob pallorem.

Compoſita ac primùm ex χλωρὸς.

Αειχλωρὸς, ſemper virens: vel perpetuò pallidus. Nicand.
Αποχλωρίας, ου, ὁ, cui color faciei mutatur ex pudore aut inſania propriè, in pallorem. Heſych.
*Εγχλοάω, idem quod χλοάω, vireo, viridus ſum. Nicand.
*Εγχλοος, ὁ & ἡ, viridis. Nicand.
Εγχλωρὸς, virorem in ſe habens, viridis. Exponitur & propè viridis, apud Nic.

*Ἐπίχλοος, herbidus, vireſcens gramine. Oppian.
Εὔχλωρος, pulchrè viridans, vel ſimpliciter viridis.
Μελάγχλωρος, colorem habens atrum pallore mixtũ, vel viridis ſimul nigérque. Hippocr.
Μελίχλωρος, pallens mellis colore. Nic. & Theocr. Eſt & gemma coloris partim flaui, partim mellei. apud Plin. l. vlt. c. 11.
Ὑπόχλωρος, ſubuiridis. Item aliqua ex parte pallens. Hippocr. in Progn.
*Ὑπόχλοος, idem quod ὑπόχλωρος, ſubuiridis, ſubpallidus. Callim.

Compoſita ex χλόος, *&* χλοῦς.

Ἄχλοος, ὁ καὶ ἡ, virore deſtitutus. Hippocr.
Δονακόχλοος arundinibus virens. Eurip.
Μεσόχλοος, dimidia ex parte virens. Nic.

ΧΝΑΥΩ, F. αύσω, carpo, vellico. Heſych. Item catillonum more voro & deglutio. Cum accuſ. Euri. Κναύομαι, carpor, vellicor. Heſych.
Χναῦμα, τὸ, quod carpitur, & catillonum more deglutitur. Poll. l. 6. c. 9.
Χναυμάτιον, ου, τὸ, vnde apud Athen. l. 9. πτερύγια χναυμάτια dicuntur auiculæ quæ delicatiùs apparatæ guloſè deuorantur.
Χναυστικός, ὁ, qui χναύμασι delectatur, catillo. apud eundem Athen. l. 4. ex Poſidippo.
Χνόος, & contractè χνοῦς, raſio. Heſych. Item primi pili qui in gena erumpentes radi poſſunt: lanugo. Ariſtop. & Callim. Item molle tomentum quo calcitræ inferciuntur: ex tenera lana conſtans, vt genarum lanugo molliſſima eſt Poll. l. 10. c. 8. ex Ariſtoph. Babyl. Maris etiam ſpuma χνοῦς ἁλὸς dicitur. Odyſſ. ζ. quoniam veluti lanugo ei innatat. Exponitur χνόος etiam, ſtrepitus. Heſych.
Χνοώδης, ὁ καὶ ἡ, lanuginoſus. Theoph.
Χνοάω, ſeu χνοάζω, f. σω, lanugine obſitus ſum. Interdum de ipſis genis dicitur aut pubeſcente adoleſcente. Luc. Interdum de ipſis pilis lanuginoſis. Apoll.
Χνοὴ, ἡ, idem quod χνόος ſeu χνοῦς, ſtrepitus: vnde apud Æſchyl. πόμπιμοι χνόαι ποδῶν dicuntur de continuo motu pedum qui cum ſtrepitu perficitur. ¶ Item fiſtula axis cui axis immittitur. Soph. Interdum &, ipſa axis extrema pars quæ modiolo inſeritur. Æſchyl. Pro eodem χνόη Ionicè dicitur χνοίη.

Compoſita à χνόος.

Ἀναχνοαίνεσθαι, lanugine obſitum eſſe, vel primam lanuginem emittere. Ariſtoph.
Ἄχνοος, ſeu ἄχνους, lanugine carens, impubis. Epigr.
Ἔγχνοος, ſeu ἔγχνους, lanuginoſus.
Ἐπίχνοος, & ἐπίχνους, lanugine tectus.
Ἐπιχνοάω, ſum ἐπίχνους. Apoll. Arg. l. 1.
Ἰσόχνοος, æquè lanuginoſus. in Epigr.
Καλαμίχνοος & καλαμόχνους, q. d. arundinum lanugo. Sic dicitur ἀδάρκης, quòd in arundinibus concretæ lanuginis modo inueniatur. Plin. l. 32. c 10.
*Περίχνοος, ſeu περίχνους, primam lanuginem habens.

1831 ΧΟΙΝΙΞ, ικος, ἡ, menſuræ nomen eſt ſextarios duos continentis, ſeu cotylas quatuor, vt tradit Paul. Æg. Erant χοίνικες, & pedicæ quædam videlicet ligna craſſa & rotunda chœnicis modo, in quæ crura im mittebantur. Ariſtot.
Χοινίκιον, τὸ, & Χοινικὶς, ίδος, ἡ, modiolus rotæ qui & χνόη dicitur, axem in cauitatem ſuam recipiens Gal. Item modiolus i. inſtrumentum quoddam chirurgicum apud Celſ. l. 5 c. 8. Pro χοινικὶς, in prima fig. dicitur & χοινίκη apud Heſych.

Compoſita.

Διχοίνικος, ὁ, & ἡ, duas capiens chœnicas. Ariſt.
Ἡμιχοίνικος, dimidiatam chœnicem capiens. Dioſc.
Decomp. Δευτερημιχοίνιξ, duæ chœnices cum dimidia, Theoph. hiſt. pl. l. 8. c. 4.
Τριημιχοίνιξ, chœnix cum dimidia apud eundem.
Ὁμοχοίνιξ, qui eadem chœnice victitat. Item ὁμοχοίνικες, qui demenſum acceptum conferunt, & communes ex eo ſumptus faciunt. Plut.
Τετραχοίνικος, quatuor continens χοίνικας. Dioſc.
Τριχοίνικος, trium chœnicum capax. Item trium chœnicum pretio dignus. Ariſtoph.

ΧΟΙΡΟΣ, ου, ὁ, porcus, ſus. Ariſtoph. Plat. &c. Fœmin. etiam gen. dicitur ἡ χοῖρος: vt ἀγρίας χοίρου, apud Ariſtoph. ¶ Eſt & nomen Nilotici piſcis: apud Athen. l. 7.
Χοίρειος, ου, ὁ, porcinus. Athen. pro eodem eliſo ι. dicitur χοίρεος. Odyſſ. ξ. Et eliſo ε χοίριος, χρεῶν χοιρεία, apud Gal.
Χοιρίνη, ἡ, ſ. δορὰ, porcina pellis. Item ſub θρὶξ ſeta porcina. Ariſtoph. Χοιρίναι, dicitur etiam conchæ marinæ quibus olim in ſuffragiis vtebantur: apud eundem. Sunt & in placentarum genere: apud Ath. l. 14.
Χοιρίον, & χοιρίδιον, τὸ, porculus, porcellus. Ariſto. Item muliebre pudendum, apud eund.
Χοιρεᾶται οἱ, q. d. porculatores vel porcarij: ſic à Clyſthene Sicyonis tyranno dicti fuere tribules quidam Sycionij, per deriſionem priſtino mutato nomine: apud Herod. l. 5.
Χοιρὰς, άδος, ἡ, porcula. ſcrofula. Item rupes è mari aliquantum eminens ita vt porco natanti ſimilis ſit, quæ vndis marinis circumluitur & cauum antrum habet. Eurip. Item ſtruma, vel à petris quæ χοιράδες dicuntur: vel à porcis in quorum gutture frequentes eiuſmodi tumores reperiuntur. Celſ. l. 5. c. 28.
Χοιραδώδης, ſtrumoſus. Plut. ſymp. 4.

Compoſita.

Ἀκανθόχοιρος, q. d. porcus ſpinis horrens: echinus terreſtris. Suid.
Καλλίχοιρος, ἡ, pulchros porculos patiens. Ariſtot.
Μετάχοιρος, ſeu μετόχοιρον, porcellus qui in vtero matris læſus poſt ſtatum tempus partu editur. Idem.
Ὑπόχοιρις, oleris quædam ſpecies. Theophr.

ΧΟΛΗ, ῆς, ἡ, bilis, fel. Plutarch. Item bilis, i. ira. Athen. & Luc. Item faſtidium nauſea: apud Plut. Item veſica continens bilem ſeu fel. Dicitur & de ſepiæ atramento quod velut atram bilem effundit. Nic in Alexiph.
Χολώδης εος, ὁ & ἡ, bilioſus, Felleus. Hippocr. Gal.
Χολικὸς, idem. Plut.
Χολόεις, εντος, ὁ, idem cum præcedentibus. Nic.
Χολητιος, bilem educens, bilem purgans. Gal.
Χολαῖος, idem cum χολόεις & χολικὸς, vnde χολαῖον dicitur hepar apud Sui. in cuius parte inferiore caua dependet fellis receptaculum.
Χολέρα, ἡ, cholera morbus in quo bilis vel excernitur vel euomitur, de quo Celſ. 4. c. 11. & Alex. Trallia. li. 7. qui tamen non à χολὴ nomen habere ſcribit, ſed à 1832
χολὰς inteſtinum: quoniam materia quæ per vētrem aduehitur per inteſtina excernatur.
Χολερώδης, qualis eſt eorum qui cholera vexantur, choleræ ſimilis. Hippocr.
Χολερικὸς, idem, vt χολερικὰ πάθη, morbi quales ſunt cholera laborantium apud eundem. Item χολερικὸς, obnoxius choleræ, ſeu χολερικῷ πάθει, cholericus. Dioſc.
Χολεριάω, cholera vexor. Gal. Dioſc.
Χολὰς, άδος, ἡ, inteſtinum, dictum παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ χολῶδες τοῦ ἥπατος. Il. δ. & φ.
Χόλιξ, ικος, ἡ, itidem inteſtinum, ſed craſſum. Ariſtoph.

Χολάω, bile mihi iecur accenditur, iraſcor. Cn perſ. Ioan. c. 7. Item furo, inſanio. Athen.

Χόλος, idem quod χολή. fel, bilis. Il. π. Item bilis, i. ira, paſſim apud Hom. & cæteros poetas.

Χόλιος, iratus, Epigr.

Χολόω, bile inflammo, ad iram concito. Od. θ.

Χολοῦμαι, ad iram concitor, vel iraſcor, indignor. Il. ϑ. Ἥρῃ δ᾽ οὔ τόσσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι.

Χολωτὸς, iratus, iracundus: Il. ο. & Od. χ.

Χάω, idem cum χολόω, ex quo & eliſo λ & duobus ο in ω contractis ortum putatur.

Χώομαι, idem cum χολοῦμαι, cum genit. ſub. ἕνεκα, Il. ϐ cum dat. perſ. Od. ε & ψ. Et cum περὶ ſeq. dat. Heſiod. in Aſp. χωσάμενος περὶ βουσί.

Compoſita.

Ακρητόχολος, ὁ καὶ ἡ, ὁ ἄκρατον ἀθροίζων χόλον, qui meram bilem congerit. Hippocr.

Ἀκρόχολος, extremè biliosus, cui ſubitò bilis accenditur, qui repentè iraſcitur. Ariſtot. Pro eodem dicitur & ἀκρόχολος, apud Ariſtoph.

Ἀκροχολία, procliuitas ad iram. Plut. Pro quo dicitur & ἀκρητοχολία. Heſych.

Ἀκροχολέω, repentè ad iram concitor. Plat.

Αμφιχολόομαι, iraſcor circum vel propter. Greg. Naz.

Αὐτοχόλωτος, qui ſua ſponte iram concipit, vel ſibi ipſi iratus. Epigr.

Ἄχολος, bile ſeu felle carens. Item bilem tollens & abigens, vt φάρμακον ἄχολον. Od. δ.

Ἀχολία, bile carere, mens non biliosa. Plut.

Ἀψίχολος, qui citò iraſcitur, ſed facilè iram deponit.

Διχόλωτος ἀνάγκη, exponitur neceſſitas duplicis iræ. Epigr.

Εγκεφαλίχολος, cui admixtum fel eſt, bilioſus. ¶ Ἐγκεφαλίχολοι dicuntur piſces quidam quòd bilem in capite habeant, teſte Etym. De iis Athen. l. 7. & Ariſtot. hiſt. an. l. 6 c. 5.

Εκχολόω, in bilem verto, vnde paſſ. ἐκχολοῦται, apud Gal. de alim. facul. l. 5 & alibi.

Επίχολος, exp. iracundus. Poll. l. 2.

Ζάχολος, valde iracundus.

Ημιχολώδης, ſemibilioſus. Hippocr. Epidem. l. 7.

*Κλεψίχολος, bilem occultans, bilem occultam habens. Lucian.

Κρυψίχολος, qui bilem celat & diſſimulat.

*Μελάγχολος, atra bile tinctus ſeu felle, in quo abundat melancholicus humor. Soph.

Μελαγχολία, ἡ, furor ſeu deſipiſcentia ex atræ bilis redundantia, apud Hippocr. &c.

Μελαγχολικὸς, ex melancholia ſeu craſſo humore proficiſcens: vt μελαγχολικὸν πάθος, apud eundem. Item in quo nominatur melãcholicus humor: melancholiæ obnoxius & qui facilè in eã incidit. Plu.

Μελαγχολικῶς, melancholicè. Gal.

Μελαγχολάω, melancholia laboro, ex atræ bilis redundantia furo. Ariſtoph. & Luc.

Μελαγχολέω, melancholiam genero: melancholicũ efficio: vnde μελαγχολιᾶσθαι, apud Poll. exponi poſſe videtur melancholiæ obnoxium factum eſſe.

*Ξανθοχολικὸς, bilioſus. Æginet.

Οξύχολος, qui ſubitò & acriter iraſcitur.

Οξυχολία, ira repentina & acris, iracundia.

Πικρόχολος, in quo redundat amara bilis. Hippocr. In epigr. metaph. Archilochi πικρόχολον στόμα dicitur os effundens verba ex amara bile profecta.

Ὑδατόχολα διαχωρήματα, excrementa permixta bile aquosa. apud Actuar.

Ὑπέρχολος, ſupra modum iratus. Suid. Ὑπερχολάω, valde bilioſus ſum: vel vehementer iraſcor.

Ὑπόχολος, ſubiratus. Ab Atticis ſic dicitur ὁ μελαγχολῶν, teſte Poll. l. 2.

ΧΟΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, granum: vel omne id quod ex continuo aliquo ſeorſum concreuit: vt ſalis grumi & thuris micæ: vnde χόνδρος ἁλὸς, apud Aet. l. 9. c. 39. Item alica: i. vel tritici genus & certæ frugis ſpecies, vt quidam ex Gal. tradunt de facul. alim. l. 3. vel farina ex zea certo modo cõcinnata, quem deſcribit Conſtant. Geopon. lib. 3. ſic dicta quòd aqua aſperſa exiccatur, & in grumos granáque cõcreſcat, quæ ad 1833
vſum reponuntur. Athenæus Ariſtop. in Δαιταλεῦσι, ῥόφημα χόνδρον appellaſſe ſcribit, quod quidam exp. granum quod ſorbetur. ¶ Item, χόνδρος, cartilago: id eſt pars corporis omnium poſt os, maximè terrea & ſolida, ſenſus expers: apud Nic. in Alexiph.

Χονδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſpeciem grani gerens: grumoſus, Athen. l. 3. ¶ Item cartilagineus, cartilaginoſus. Ariſtot. hiſt. an. l. 1.

Χονδρίτης, ου, ὁ, vt χονδρίτης ἄρτος, panis è chõdro ſeu alica. Athen. l. 12. Fœm. χονδρῖτις. Heſych. craſſa ſimila. Eſt & χόνδριλος panis ſpecies. Ath. ibid.

Χονδριάω, ſum grumoſus: vt χονδριῶντες μαστοὶ, mammę ita turgeſcentes vt in eis grumi concreti eſſe videantur: apud Dioſc. l. 2.

Χονδρίζω, facio alicam ſeu ſimilam. Heſych.

Χονδρίλη, ἡ, nomen herbæ de qua Dioſc. l. 2. c. 161.

Compoſita.

Ἔγχονδρος, grumos in ſe habens, grumoſus: vt ἔγχονδρος λίβανος, apud Dioſc. l. 1. Item cartilagineus.

Εγχονδρίζω, chondro ſeu alica perſpergo: vel ipſam cataplaſmatis modo impono. Item cartilaginem coapto: apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 3.

Νευροχονδρώδης, ex neruis & cartilagine conſtans. G.

Συγχόνδρωσις, quum oſſa coaleſcunt cartilaginis interuentu: apud eundem de oſſ.

Ὑποχόνδριος, qui ſub cartilagine eſt. Vnde ὑποχόνδριον medicis dicitur tota illa corporis humani regio quæ à mucronata cartilagine vtrinque ad ilia vſque protenditur: quòd ſub cartilagine iaceat, póſtque eam ſit.

*Ὑποχονδριακὸς, adiect. ab Ὑποχόνδριον Ægin.

ΧΟΡΔΗ, ῆς, ἡ, inteſtinum, vt χορδαὶ ἐρίφων, apud Athen. l. 7. Item chorda, fides, ex inteſtino contorto & arefacto, quæ muſico inſtrumento intenta pulſu melodicos ſonos reddit. Il. φ. & apud Plat. polit. 1.

Χορδεύω, implico & inuoluo: *vt cordæ inuolui ſolent*. vnde apud Ariſtoph. χορδεύματα σώματα, corpora quæ in coitu ſibi mutuò implicantur.

Χορδεύω, idem: apud eundem in Equit. χορδεύ᾽ ὁμοῦ τὰ πράγματα ἅπαντα.

Χόρδευμα, idem quod χορδὴ inteſtinum. Idem. ibid.

Compoſita.

Ακροχορδὼν, όνος, ἡ, dicitur verruca quæ ſub cute coit, durior & paulo aſperior, calloſa & plerunq; teres, eiuſdem coloris, infrà tenuis, ad cutem latior, pueros maximè infeſtans, quòd ſimilis ſit vertice ſuo reſectæ chordæ ſecundum extremitatem: vt ſcribit Aet. vel quòd in imo adeo anguſta ſit, vt pendere videatur: vt vult Celſ.

Αντίχορδος, ὁ καὶ ἡ, contrarias chordas habens: vel contrarium ſonum chordis emittens. Exp. &, ἰσόχορδος. item σύγχορδος. Heſych.

Ἄχορδος nullas habens chordas. Ariſtot.

Δεκάχορδος, decem intentus fidibus. Pſal. 18.

Εννεάχορδος, nouem cordas habens. Athen.

Επιχορδὶς, corpus membranoſum in medio inteſtinorum ſitum: idem quod μεσεντέριον, Aret.

Επτάχορδος, ſeptem chordis conſtans.

*Εὔχορδος, pulchras cordas habens. Pind.

Ισόχορδος, paribus conſtans chordis. Heſ.

Κατοχορδεύω, exp. reſcindo. Herodot.

Μονόχορδος, vnica intentus chorda. Poll.

Ολιγοχορδία, paucitas fidium.

Παράχορδος, aberrans à chorda, abſonus. Suid.

Παραχορδίζω,à chorda aberro. Ariſtoph.
Παραχορδέω,idem. Suid.
Πεντάχορδος,quinque habens chordas. Poll.
Πολύχορδος,multas habens chordas ſeu fides. Eur.
Πολυχορδία,chordarum multitudo. Athen.
Πρόσχορδος,chordis conſonus. Et gen. conſonus. Plat.
Σύγχορδος,idem. Heſych.
Τετράχορδος,quatuor inſtructus chordis.
Τρίχορδος,triplici intentus chorda. Poll.

1834 ΧΟΡΟΣ,ȣ̃,ὁ,chorus,chorea,tripudium,tam de actione ſaltandi quàm de ſaltantiū multitudine. Hom. Xen. In tragœdiis,comœdiis,& ſatyris peculiariter χορὸς dicebatur multitudo quæ ſaltabat & canebat inter actus,interdum & interloquebatur,hiſtrionis perſonā ſuſtinens:vt apud Athen. l.8.& 14. Ariſtot. de arte poet. &c. Locus etiam choreis agitandis deſtinatus chorus dicitur. Od. θ.
Χορικὸς,ὁ,choricus,ad chorum pertinens. Poll.
Χόρειος & χορεῖος,pes quidam dictus fuit,quo cōſcripti verſus choreis apti erāt. ſchol. Hephæſt. Item χορεῖος, ὁ & ἡ,quo chorus vtitur, ſaltationi conueniens. Apoll. Athen.
Χορεύω,choros agito,ſalto,tripudio:propriè,cum cantu. Iſocr. Χορεύειν πόδας, exp. agitare pedes more ſaltantium. Epigr. Γάμους χορεύειν,choris nuptias celebrare. Eurip.
Χορεύομαι, vnde κεχόρευται, exp. tripudiatum eſt & ſaltatum. Ariſtop. in Nub. Et aor. 1. χορευθεὶς,ſub ſpecie ſaltationis expreſſus. Plat.
Χόρευμα,quod ſaltādo exprimitur:vel ſaltatio. Eur.
Χόρευσις,ἡ idem. Suid.
Χορευτὴς,οῦ,ὁ,ſaltator,tripudiator:vel qui ſimul cantat & ſaltat. Plat. & Ariſtot.
Χορεία,ἡ,tripudium cum cantu mixtū,chorea. Plat.
Χορεῖον,idem quod χορὸς,de loco vbi ſaltatur.
Χορόνδε,ductum choreas. Il. γ.
*Χορῆτις,ιδος,ἡ,ſaltatrix,quæ choros agitat. Callim.
Χόριον, τὸ, extima fœtus membrana,ipſum totum inuoluens:tam in animantib. cæteris quàm in homine. Hippocr. Ariſtot. Quidam dictum putant ἀπὸ τȣ̃ χορȣ̃ quòd in eo vaſa veluti in choro diſpoſita ſint. Scribitur & χωρίον apud Hippocr. de nat. inf. quòd fœtus velut domicilium ſit: vel à χωρέω, quod vnà cum fœtu procedat. ¶ Χόρια dicuntur etiam edulia ex lacte & melle,teſte Athenæo l.14. Pro quo ſcribitur & χορεῖα apud eundem l.12.

Compoſita.

Ἀμφιχορεύω cantans ſaltánſque obeo.
Ἀναχορεύω,idem quod χορεύω : vel ſaltatione & tripudio celebro,cum accuſ. Eurip.
Συναναχορεύω,(Decomp.) vnà tripudio, vnà ad cantum moueor:vnde metaph. Ariſto. ὁ δ' ἀγνὸς συναναχορεύει πᾶσι τούτοις ἀπαύστως.
Ἀντιχορία,oppoſita chori pars : vel quod oppoſita pars chori canit. Poll. l.4 c.15.
Ἀρτιχόρευτος,recèns choreis celebratus. Nonn.
Ἀρχέχορος,qui præeſt choro,choragus,ſeu qui choros inchoat:in Epigr.
Ἄχορος, ὁ & ἡ,chororū expers, qui ſine choreis eſt vel ſit. Eurip. & Plut.
Ἀχόρευτος, non celebratus choreis. Item alienus à chorea,chorea nunquam vſus. Plat.
Διχορία, diuiſio chori in duas partes , vel chorus in duas partes diuiſus. Poll. l.4.c.15.
Διχορεύειν in duobus choris canere. Heſyc.
*Ἐγερσίχορος,choreas excitans. Callim.
Ἐγχορεύω,choros duco in.
Ἐκχορεύομαι,è choro excludo,è choro eiicior. Eurip.
Εὐρύχορος, in qua ampli chori duci poſſunt , ideóque ampla,ſpatioſa:vt Ἐλλάδος εὐρυχόροιο. Il. ι.
Ἡμιχόριον,altera pars chori bipertiti. Poll.

Καλλίχορος, in quo pulchræ choreæ duci poſſunt , ex quo intelligitur,pulcher,amabilis,amœnus,vt καλλιχόροισι παγαῖς,apud Eurip. in Ione. Item actiuè,pulchras choreas agitās,vel ſimpliciter,tripudiis ſe oblectans:vt καλλίχορον Δηλίων,apud eund.
Καταχόρευσις , ſpecies cantus in quo Pythiis ludis repræſentabatur Apollo iam ouans. Poll.
Μεσόχορος,qui medius in choro eſt. Plin.
Παραχορεύω,choreas agito,apud Eurip.
Περιχορεύω,idem quod ἀμφιχορεύω. Περιχορίζω,pro iiſdem H.
Πρόχορος,in choro ſeu chorea iunctus. Ariſtoph.
Συγχορεύω,vnà tripudio.
Συγχορευτὴς,qui vnà choros exercet & celebrat. Pla.
Συγχορεύτρια,quæ alicui in chorea iuncta eſt. Poll.
Τερψίχορος,tripudiis ſe vel alios oblectans:epit. Apol. in Epigr. Τερψιχόρη,vna ex nouem Muſis. Plut.
Τριχορία triplex chorus. Poll. l.4.c.15.
Φιλόχορος chori ſeu chorearum amans.
Φιλοχορευτὴς,choreas ducendi ſtudioſus. Ariſt.

ΧΟΡΤΟΣ,ȣ,ὁ,fœnum. Xen. Plut. Interdum dicitur de herba adhuc virenti:vt Matth. 13.& Marci 4. Aliquando pro quolibet cibo ſumitur:vt apud Athen. lib.7. Item ſeptum quo cincta eſt cors. vt Il. λ, Αὐλῆς ἐν χόρτῳ.
Χορτώδης,εος,ὁ & ἡ,herbaceus,gramineus.
Χορταῖος χιτὼν,tunica hirſuta,qualem Sileni geſtabant. Poll.
Χορτάριον,τὸ,idem quod χόρτος.
Χορτάζω gramine paſco,fœno,ſagino. Heſiod. Et ſimpliciter,paſco,alo:vt apud Athen. Βολβοῖς τ' ἐμαυτὸν χορτάσων ἐλήλυθα. Interdum,ſatio,exaturo:vt χορτάσαι ἄρτων. Marci octauo.
Χόρτασμα,τὸ,pabulum,cibus. Act. ap. c.7.
Χορτασμὸς,ſaturatio,repletio. Poll.
*Χόρτινος,gramineus,ex gramine, vt χόρτινον ἔλαιον. Plutarch.

Compoſita.

Ἀχόρταστος,ὁ & ἡ, inſatiatus, inexpletus:vel inſaturabilis,inexplebilis. Heſych.
Δύσχορτος , graminis ſeu fœni non ferax graminis penuria laborans:ex quo intelligitur incultus,deſertus,inamœnus. Eur.
Εὔχορτος,fœno ſeu gramine abundans.
Σύγχορτος,gramine conſitus: vel ſimpliciter conſitus. Eur. in Her. fur.

ΧΡΑΩ,ῶ,F. ήσω,P. κα, commodo,commodato do, do vtendum:vnde apud Plut. κέχρηκε,commodauit & κεχρήκει,commodauerat apud Appian. Significat etiam mutuo:τί τινι apud Dem. ¶ Item oracula edo,reſponſum reddo oraculo, prædico, vaticinor. Eur. in Iph. Taur. ποῖμ' αὖ τίνα δ' ἐς χθόνα ἤγαγες χρήσας:oraculo reddito. Apoll. Arg. 2. Ἔχρεε εἰδυλίως πάντεσσιν,prædicebat omnibus futura. ¶ Item coloro,imbuo,tingo:vel polluo. Heſyc. ¶ Item inuado furioſè & cum impetu aggredior, vt Odyſſ. κ Πῶς ἦλθες Ὀδυσσεῦ,τίς τοι κακός, ἔχραε δαίμων, furioſè te eſt aggreſſus.

¶ *Deriuata à χράω,i. commodo mutuo.*

Κιχράω,ῶ,& κίχρημι,idem quod χράω,commodo. Demoſth. τῶν δὲ χρημάτων σοι τῶν ἐμῶν κίχρημι ὅ,τι βούλει. Partic. κεχρηκότος,qui vtendum rogauit. Plutarc. Χράομαι ῶμαι,P. κέχρημαι,commodato accipio,mutuor. Plutarch. in Ant. ἐνεκάλει δὲ ὅτι χρησάμενος ναῦς παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν πόλεμον ἀπέστειλεν,quòd naues non reddiderat quas vtendas acceperat. ¶ Item vtor,in qua ſignificat cum dat. plerunque iungitur. Dem. Plut. &c. Interdum cum dat. & accuſat. & Ariſtop. Τοῖς δ' ἐμβάδεσι τί χρήσεται τις εἰπέ μοι: quem in vſum conuertet aliquis calceos? Aliquādo χράομαι ſignificat

ſignificat vtor,i.prẹditus ſum,vt τοιαύτῃ δυνάμει χρῶμαι,apud Iſoc. Item habeo.Thuc Exp.& ſum,apud eund. Χρῆσθαι λόγῳ interdum exp.ratione præditum
336 eſſe,interdum ſignificat, verba facere,loqui. Soph. Plut. Significat & reſpondere. Plat. in Phæd. πάνυ ἐθαύμαζον εἴ τι ἕξει τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ,neminem futurum putabam qui ei reſpondere poſſit. Χρῆσθαι τοῖς πράγμασι,interdum eſt potiri rebus,eſſe in ſummo actu rerum, vt apud Plut. Interdum eſt, gerere & adminiſtrare res,vt apud Dem.Olynth.2.& Iſocr. in Archid. Sic καλῶς χρῆσθαι φίλοις, honeſtè ſe gerere erga amicos,apud Xen. Χρῆσθαι βίῳ vitam agitare,viuere,apud Syneſ.Τί λει χρῆσθαι,mori.Herod Dicitur & χρῆσθαί τι τινὶ ἀνθρώπῳ, aliquid de homine aliquid ſtatuere.Thuc.

*Χρέος,portentum,Theocr.

Χρῆμα,&c vide ſuo loco Χρήμη,ἡ,exp.commodum,vtilitas.Herodot.

Χρῆσις,εως,ἡ,vſus.Herodian.Plut.&c.Exponitur &, commodatum,Ariſtot.

Χρήσιμος,ὁ καὶ ἡ, vtilis,commodus.Dem. παρέχειν αὐτὸν χρήσιμον τῇ πόλει. Dicitur & χρήσιμος πρός τι & εἴς τι. Apud Ariſtoph.& Plut. Dicitur & χρησίμη.fœm. gen.apud Ariſtot.in Polit.

Χρησίμως,vtiliter.Thuc.

Χρησιμεύω,vtilis ſum,commodo,cõmodus ſum. cũ dat. Luc.& Greg Et cum εἰς ſeq.accuſ.apud Alex. Aphr.in top.li.1.Item in vſu ſum,vſitatus ſum.Exp. etiam,commodo afficio.

Χραισμέω,opitulor,opem fero;dictum(vt quidam putarunt)quaſi χρησιμῶ.Il. π.

Χραίσμη,auxilium,remedium.Nic.in Ther.

Χραισμήτωρ,ορος,ὁ,auxiliator,opem ferens.Nonn.

Χραισμήεις,εντος,ὁ,idem Nic.in Ther.

Χρήστης,ου,ὁ,qui commodauit vel mutuò dedit,creditor. Ariſtoph. & Phocyl. Item qui commodato accepit,debitor,itidem apud Phocyl.& Dem. Aliam ſignif vide in χράω,oraculum edo.

Χρηστός,οῦ,ὁ,vtilis,commodus,Ariſtoph.& Plut. Item bonus.Xen.Dem Interdum pro ſtrenuo ponitur,vt apud Thuc lib.3.Interdum ſignificat,mitis,clemẽs, benignus.Herodian.& in epiſt.Paul.ad Epheſ.ca.4. Exponitur &,ſuauis,iucundus,facilis, apud Matth. c.11.& Greg.Item lenis,in metaph.ſignif.apud Menand.

Χρηστότης,ητος,ἡ,vtilitas.Item bonitas.Plut. Item clementia,benignitas,in ep.Paul.ad Gal.

Χρηστεύομαι,benignitate vtor,clementer me gero,in ep.ad Cor.1 c.3.Exp.&, probè ago.Baſil.

Χρηστικός,qui nouit commodè vti rebus. Ariſtot.Oecon.lib.1 Ep.&,qui eſt frugi.

Χρηστικῶς,frugaliter,vtiliter.

Χρηστήριος,vtilis,vſum præbens.Athen.¶At χρηστήριον,τὸ,vide χρηστήρια τὰ,cædes,corpora occiſa.Soph.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

Ἀντιχράω,ſeu ἀντικίχρημι, viciſſim commodo ſeu vtendum præbeo.

Ἀντίχρησις,εως,ἡ,mutuus vſus.

Ἀποχράομαι,abutor.Ariſtot.Oecon 2. ἀπεχρήσατο τῷ στρατοπέδῳ. ¶Item vtendo conſumo, vſu attero. Plut.in Cæſ.Exponitur & veheméter vtor.apud Luc in tyr. Item pro ſimpl.χρῶμαι.Plut.in Pomp. ¶Item interficio. Ariſtoph. τῶν ἀνδρῶν ἀπεχρήσαντο τῶν πρεσβευτῶν. ¶Item contemptus ſum.apud Herodot.

*Ἀπόχρησις,abuſus.Item interfectio,occiſio.

Διαχράομαι, vtor. Herodot.Apud Arrian. ὕδατι ὀλίγῳ διαχρῆσθαι χαλεπῶς, exp. ægrè ſe ſuſtentare exiguæ aquæ vſu.¶Item διαχράομαι idem quod ἀποχράομαι, interficio. ¶Διαχρῆσθαι exp etiam,mutuò ſumi,vnde διακεχρημένος mutuò ſumptus.

Ἐπιχράομαι,vtor,id eſt,familiaris ſum,*alicui*.Plat.

Καταχράομαι, abutor. Syneſ.ep.63. χρῆσθαι δὲ τοῖς τῆς δυνάμεως φιλίας οὐ καταχρῆσθαι.Item pro χράομαι apud Plat.ep.8.οὐκ ὀρθῶς κατακέχρηνται δωρεᾷ.Item immodicè vtor,abſumo,profundo,cum accuſatiuo. Luc.& Plut.Hinc præterit κατακεχρῆσθαι,abſumptum eſſe ſeu 1837
conſumptum, vel abſumpta aut conſumpta. Iſocr. Item καταχράομαι,malè accipio,verberibus vel morte afficio,cum dat.perſonæ.Æſchin.

Κατάχρησις,ἡ, abuſio, abuſus. Eſt & ſchema apud rhet.de quo Fab.l.8.c.6.

Καταχρηστικός,abuſiuus,per abuſionem dictus.

Καταχρηστικῶς, abuſiuè, per abuſionem, apud grammaticos.

*Decomp.*Παρακαταχράομαι,exp abutor. Ariſtop.

Προκαταχράομαι,antè vtor.Item prius conſumo:vnde προκαταχεχρῆσθαι,prius conſumptum eſſe.Dem.

Παραχράομαι,*itidem* abutor.Plut.¶Item negligo,aſpernor,flocciſacio:apud Herodo. παραχρησάμενοι ἢ Βάκιδος χρησμῷ.

Παράχρησις,idem quod κατάχρησις.Suid.

Προσχράομαι,inſuper vtor.Et ſimpliciter,vtor.Suid.

Συγχράομαι,commodatò peto:vel vtendum accipio, Polyb. ¶Item vnà cum alio vel aliis vtor. Exp. & commercium habeo.Ioan.c.4.

Alia compoſita, itidem cum præpoſ.quorum tamen ſignificatio à præcedentibus diuerſa eſt.

Ἀποχρᾷ,ſufficit,ſatis eſt. Pauſan. οὐδὲ ἀποχρᾷ σφίσιν ἐκτεμνεῖν τῶν μηρῶν. Infinit. ἀποχρᾶν apud Herodot. Particip.ἀποχρῶν,ſufficiens,apud Plut.Luc. & Syneſ. Ἀποχρώντως,ſufficienter,ſatis, abundè, quantum ſatis eſt,apud Suid.& Heſych.

Ἀπόχρη,idem quod ἀποχρᾷ. Præt. imperf. ἀπέχρη. Fut.ἀποχρήσει. Aor.1. ἀπέχρησε Infinit. ἀποχρῆν pro ἀποχρῆναι per apocopen,vt Euſt.tradit.Luc. ἀπόχρη τὰ πρῶτα κεφάλαια εἰπεῖν,ſatis eſt prima capita exponere.Demoſth.aduerſus Midiam, οὐκ ἀπέχρησε δὲ αὐτῷ τοῦτο,ἀλλὰ καὶ,&c.non ſatis illi fuit.Idem pro cor.καὶ οὐκ ἀπέχρη ταῦτα,nec verò his contentus erat.Rurſus apud Luc.ἀπόχρη εἰς δυσμορφίαν.

Ἐκχρᾷ, ſuffecit, vt apud Herodot. οὐκ ἐξέχρησέ σφι ἡμέρη, non ſufficit eis dies,defecit eos dies.Apud eundem ἐκχρήσει πεποιῆσθαι τάδε, exp. ex vſu erit hanc iniuriam intuliſſe.

Καταχρᾷ,idem quod præcedentia.Herodot. Sic καταχρήσει,ſufficiet,ſatis erit apud eundem.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἄχρηστος,ὁ καὶ ἡ,inutilis,incommodus. Dem. & Ariſtot. Interdum inuſitatus. Item improbus, vide & χράω in ſecunda ſignif.

Ἀχρήστως,inutiliter.Item inuſitatè.

Ἀχρηστία,ἡ,inutilitas.Appian.Item ſimpl.non vti.Plu.

Ἀχρηστέω, vel ἀχρηστεύομαι,inutilis ſum,vel inuſitatus.

Βιόχρηστος,vitæ & victui vtilis.

Δύσχρηστος,quo difficulter vti poſſumus.Xen.

Δυσχρήστως,ita vt facilè vti non poſſis.Poly.

Δυσχρηστία,difficultas vtendi re aliqua,incommoditas.Exponitur &,anxietas,& inextricabilis difficultas,apud eundem lib.2.

Δυσχρηστέω,ῶ,difficilis vſus aut nullius ſum.Idem.

Δυσχρηστοῦμαι,vſu rei cuiuſpiam offendor.Athe.Item incommodè & impeditè verſor,inextricabili difficultate opprimor.Polyb.

Δυσχρήστημα,τὸ,incommodum.

Εὔχρηστος , cuius facilis eſt vſus , vſui accommodatus. Polyb.Exp.&,vtilis.

Εὐχρήστως,commodè,vtiliter.

Εὐχρηστία,vtendi facilitas,vſus commodus.Polyb. Exponitur &,vtilitas.

Εὐχρηστέω,facilem vſum præbeo,vel vtilis ſum.Dioſ.

Εὐχρηστοῦμαι,commodè tractor, commodis afficior ſeu beneficus.Plut.in apopht.

Εὐχρηστημα, commodum.
Ἡμίχρηστος, ſemibonus, ſemiprobus Ariſtot.
Κακοχρηστῶν, qui malitia vtitur. Theoc.
Μισόχρηστος, bonorum oſor. Xen.
Πάγχρηστος, ad omnia vſum præbens, vel omnino vtilis apud eundem.
1838 Πολύχρηστος, ad multa vtilis ſeu commodus. Exp. &, multum vſitatus. Gal.
Φιλόχρηστος, amans bonorum. Item æquus, bonus. Xen.

¶ *Deriuata à χράω, oracula edo.*

Χράομαι, ῶμαι, Oraculum conſulo. Od. κ. Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο. Æſc. τοὺς συνθύοντας καὶ χρωμένους τῷ θεῷ. Sic & Plut. & Paſſiuè χρησθῆναι dicitur quod oraculo editū eſt, apud eundem Plut. Hinc & χρησθὲν, quod oraculo reſponſum eſt.
Χρησμὸς, οῦ, ὁ, idem quod τὸ χρησθὲν reſponſum, oraculum. Ariſtot. Plut. &c.
Χρήστης, οῦ, ὁ, qui oracula edit, vates. Heſych.
Χρηστήριον, τὸ, locus in quo eduntur oracula, cortina. Plut. Item idem quod χρησμός. Herodian.
Χρηστηριάζομαι, oraculum conſulo ſeu ſciſcitor, vel confero me ad locum in quo editur oraculum ad reſponſum accipiendum. Xen. & Alciphr.
Χρηματίζω, oraculum reddo. Greg. ὁ θεὸς χρηματίζων Μωϋσῇ ἐπὶ τοῦ ὄρους Item generaliter, reſponſum do poſtulatis alicuius. Diod.
Χρηματίζομαι, oraculo admoneor, vel diuinitus admoneor. Matth. c. 2. vide & in Χρῆμα.
Χρηματισμὸς, οῦ, ὁ, reſponſum diuinum ſeu oraculum aut mandatum Rom. 11. Item reſponſum quod dāt magiſtratus poſtulationibus aliquorum. Athen. In hac ſign dicitur & χρηματιστής: de quo plura in Χρῆμα.
Χρείω, *vaticinor*, oracula edo. Apoll.

Compoſita.

Ἀποχράω, ῶ, idem quod χράω. Suid.
Ἄχρηστος, cui oraculum nihil reſpondit. Athen.
Δύσχρηστος, exp. κακόμαντις. Suid.
*Παραχρηστηριάζω, malè oraculum ſciſcitāti reſpōdeo, fallax oraculum ſeu reſponſum edo. Strabo.
Πυθόχρηστος, Pythico oraculo editus vel comprobatus. vt πυθόχρηστοι νόμοι. Xen.

¶ *Deriuata à χραίω, coloro, vel polluo.*

Χραίομαι, αῖμαι, polluor. Heſyc.
Χραύω, leuiter ſaucio, ſummam tantùm cutem vulnerando perſtringo: propriè, leuiter vulnerans, ſanguine corpus fœdo. Il. ε. Euſtath. tamen compoſitè etiā dictum vult quaſi χροὸς αὔω, id eſt, ξύω, καὶ ἅπτομαι. ¶ Exp. & appropinquo.
Χραύστης, εως, ἡ, anchora vnicum vncū habens. Heſyc.
Χραίνω, *itidem* coloro, imbuo. Interdum &, vngo, lino, ſeu inungo. illino. Nic. in Alexiph. item cōtamino, fœdo, inquino. Eur.

Compoſita.

Ἀποχραίνω, idem quod χραίνω, colorem do, vel floribus orno. Plat. de rep. l. 6.
Ἀχραής, έος, & Ἀχραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impollutus, incontaminatus, intactus: prius apud Heſych. poſterius apud Eurip. in Iph. Aul. legitur, Ἀχραντον αἷμα καλλιπαρθένου δέρης. Pro ἀχραντος dicitur & ἀχραής. apud Nic. in Ther.
Καταχραίνω, idem quod χραίνω. Epigr.

Quæ ſequuntur, compoſita ſunt ex χραύω ſignificante ἐμπίπτω.

Ἐγχραύω, ſeu ἐγχραύω, idem quod χραύω. Item tranſitiuè, impingo, infringo, infligo. vt apud Herodot. ἐνέχραυε εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον.
Ἐπιχραύω, inuado vehementi cum impetu. Il. π. Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι.
Ζαχρηής, έος, ὁ καὶ ἡ, magno cum impetu inuadēs. Il. ε & μ.

ΧΡΕΙ'Α, ας, ἡ, vſus, vtilitas, commodum. Iſocr. In plur. χρεῖαι, vſus. Ariſt. Datiuus χρείᾳ, interdum exp. vice. loco: vt apud Laert. in Ariſtot. Sic dicitur aliquid χρείαν παρέχειν τινὸς & ἀποπληροῦν, vſum præbere. Deriuatur à verb χράομαι, i. vtor. ¶ Apud Rhetores χρεία eſt dictum breuiter aliquid oſtendens, aut factum, ſcitè in perſonam certam quódve pro perſona ſit, collatum, vt definitur à Theone. Alij exp. celebre & apophthegmaticum reſpōſum apud Laert. ¶ Item χρεία, indigentia, egeſtas, opus: vt ἐν χρείᾳ εἶναι τινὸς aliqua re egere. Ariſto. Sic χρεία τίς σοι ἐμοῦ: apud Eurip. Exponitur etiam neceſſitas: vt εἰς χρείαν τοῦ μάχεσθαι ἀφικνεῖσθαι eò venire neceſſitatis, vt dimicandum ſit. Plat. de leg. ¶ Item χρεία, negotium: vt 1839 exponitur Act. apoſtol. cap. 6. Sunt tamen qui ibi exp. neceſſarium munus, vel neceſſarium negotiū.

¶ *Deriuata & compoſita ex χρεία, in prima ſignif.*

Χρειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vtilis, commodus. Plut.
Ἀχρεῖος, ου, ὁ, inutilis. Plat.
Ἀχρεῖον, aduerb. pro ἀχρείως, inutiliter, apud Hom.
Ἀχρείως, idem quod ἀχρεῖον.
Ἀχρειόω, inutilem ſeu inutile reddo: vnde in Pſalm. Dauid. aor. paſſ. ἠχρειώθησαν.
Ἀχρήιος, poeticè dicitur pro ἀχρεῖος. Heſiod. Pro quo legatur & ἀχρήεις, apud Heſych.
Ζαχρεῖος, valde vtilis.

¶ *Deriuata à χρεία, indigentia, opus.*

Χρεῖος, egenus, inops, cū genit. Phil. At χρεῖος, pro χρέος vide in χρέος.
Χρειώ, Ionicè idem quod χρεία, cum genit. Il. α Exp &, neceſſitas Iliad. κ. Pro eodem dicitur & χρεώ, Il. ι, & alib i.
Χρῄζω, egeo, indigeo: cum genit. apud Plut. Herodian. &c. Exp. & deſidero. Soph. Item volo. Ariſtoph. in Nub. δρώντων ἅπερ χρῄζουσιν. Item rogo, efflagito, peto: vt apud Herod χρῄζουσι σφέων βοηθεῖν. Eur. ὅσια χρῄζω, iuſta peto. ¶ Sumi dicitur & pro χράω, oraculū edo: apud Athen. lib. 8. ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρηζεν. Sed ſunt qui legendum putent ἔχρησεν, vt ſit aoriſtus primus à χράω.
Κεχρημένος, egens, indigens: vt βίου κεχρημένος. Heſiod. in Erg. Item egenus, inops. Hom.
Χρησμοσύνη, egeſtas. Theog. ¶ Itē oraculum. Herod.
Χρηΐζω, idem quod χρῄζω, Od. ρ. Ὅττι χρηΐζων ἱκόμην Λακεδαίμονα δῖαν.
Χρὴ, (imperſonale opus eſt.) Odyſſ. γ. οὐ μέν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἠβαιὸν, non tibi opus eſt verecundia. ¶ Item oportet, decet, par eſt. Iliad. α. Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν. Sic χρὴ ποιεῖν. apud Plat. Præt. imperf. ἐχρῆν & χρῆν, oportebat. Xen. Interdum exp. fatale erat. Interdum χρῆν pro χρῆναι ponitur apud Eur.

ΧΡΕΜΕΤΙΖΩ, F. ίσω, hinnio. Xen. Herodot.
Χρεμετισμὸς, & χρεμέτισμα, hinnitus.
Χρεμετιστικὸς, q. d. hinnibilis. vt equus dicitur eſſe animal χρεμετιστικόν.
Χρεμετάω, ῶ, idem quod χρεμετίζω, χρεμίζω, idem.
Χρεμίζω, per ſyncopen pro χρεμετίζω. Heſiod.

ΧΡΕΜΠΤΟΜΑΙ, ſcreo, exſcreo. Luc.
Χρέμμα, τὸ, ſcreatus, ſputum. Laert. Χρέμψις, idem.

Compoſita.

Ἀναχρέμπτομαι, exſcreo, ſcreatu egero.
Ἀνάχρεμψις, exſcreatio, aut cum ſcreatu egeſtio. Item extuſſio. Gal.
Συναναχρέμπτομαι, (*Decomp.*) vnà exſcreo, vnà cū ſcreatu egero, cum accuſ. Luc.
Ἀποχρέμπτομαι, exſcreo, ſcreatu eiicio.
Ἀπόχρεμμα, quod exſcreatum eſt, ſputum. Heſyc.
Ἀπόχρεμψις, exſcreatio. Hippocr.
Ἀποχρεμπτικὸς, exſcreabilis.

Ἐγχρέμπτομαι,inſpuo,exſcreo in.
Ἐγχρεμμα,τὸ,quum in aliquem exſcreamus.Plut.
Καταχρέμπτομαι,conſpuo:vel deſpuo. Ariſtoph.

ΧΡΕΌΣ,(& poeticè χρεῖος) ους, τὸ, interdum etiam
1840 χρέως & χρείως,(quod Atticum eſſe tradunt nonnulli)debitum,mutuum,æs alienum. Ariſt.Oecon. 2.ἡ πόλις τοῦ χρέους ἀπηλλάγη. ciuitas ære alieno liberata eſt. ¶Item,fatum,mors,q.d.debitum fatale. Alciphr. ¶Interdum χρέος ponitur pro munere ſeu officio.Soph.& Eurip.Nonnunquam exp.negotiũ. Item res,vel cauſa: vt apud Hippoc. in epiſt. ad Demagetum,τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν ἐπείγε: quæ cauſa te huc venire perpulit? ¶Item χρέος,indigentia,egeſtas. vt χρέος ἔχω οὐδὲν αὐδέρος Ἕλλωος. Sic Ariſtoph. Interdum ponitur etiam pro neceſſitate : vt χρέος εἰλήλουθεν,apud Nonn. ¶Ponitur & pro χρεία, i.vtilitas:apud Eurip. ¶Item χρέος vaticinium, oraculum:vt quidem nonnulli accipiunt. Od.λ.Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος. alij tamen aliter exponere malunt.

Χρεώστης,ου,ὁ,debitor.Plut.& Herodian.
Χρεωστέω,ῶ ſum debitor,debeo.Greg.
Χρεωστεῖσθαι, deberi. Idem, χρεωστεῖται σοι μισθὸς τῆς δουλείας καὶ τῆς πολυθείας.
Χρεωστάω,idem quod χρεωστέω.

Χρεὼν,τὸ,idem quod χρέος,fatum, fatale debitum. Herodot.& Pauian.Interdum,fatum,i.mors : vt apud Luc.in Hermot. Annotant grammatici vocem indeclinabilem eſſe , ac pro fato ſeu morte cum articulo ſemper vſurpari. At χρεὼν ſine articulo, habens ſubauditum verbum ἐστὶ interdum exp. neceſſe eſt, oportet,fatale eſt:apud Hom.& Plat.in Tim.Interdum exp. decet, conuenit, fas eſt , item operæpretium eſt:apud eundem Plat.Eur.& Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀξιόχρεως,ὁ καὶ ἡ,qui ſoluendo eſt,locuples,vt ἀξιόχρεως ἐγγυητὴς,apud Dem.Item generaliter,ſufficiens par, idoneus,cum infinit.apud Herodot.& Dem. Cum præpoſ.εἰς,ſeq.acc. Pauſ. Item ſatis amplus,non aſpernandus,non pœnitendus , vt μέγεθος ἀξιόχρεων, apud Athen.
Ἀξιοχρέως,ſufficienter.Heſych.

Κατάχρεως,ſeu κατάχρεος, ære alieno preſſus.Syn. Metaph.in lib.Sap.c.1. ἐν σώματι καταχρέῳ ἁμαρτίας , in corpore obnoxio peccato.

Ὑπέρχρεως, qui ſupra facultates eſt obæratus ſeu ære alieno premitur.Heſych.

Ὑπόχρεως, (q d.qui ſubiacet æri alieno) obæratus,qui ære alieno premitur. Ariſtoph.in Nub.Exponitur & generaliter,obnoxius,obſtrictus: vt ὑπόχρεως τῇ συγκλήτῳ,apud Polyb.

ΧΡΗΜΑ,ατος,τὸ,res,negotium. Plat.Et Soph.in Aiace τί χρῆμα δρᾷς:quid rei agis? Interdum χρῆμα τινὸς dicitur eſſe πολὺ,μέγα,καλὸν,&c.quod ipſum eſt πολὺς, &c.vt apud Ariſt.in Nub.πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὀπτημένων,i.πολλὰ τεμάχη καὶ κρέατα ὀπτημένα.Sic apud Luc. πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, i.pulcherrima virgo. ¶ Apud tragicos idem ſignif.quod χρεία,indigentia, neceſſitas.Euſt. ¶Χρήματα,τὰ , dicuntur vtenſilia & inſtrumenta ad colendum agrum neceſſaria. Heſiod. ¶Item pecuniæ : interdum generaliter:bona, fortunæ,facultates. Xen. Peculiariter de mercibus dicitur,apud Dem. Deducitur autem χρῆμα παρὰ τὸ χρῆσθαι ab vſu.

Χρηματίζω,rebus explicandis conſtituendiſque vaco, actui rerum operam do,ius reddo. Luc. ἐπεὶ ὁ Ζεὺς ἱκανῶς τὰς εὐχὰς ἐχρημάτισε,quum Iupiter hominum votis audiendis vacauit & de iis ſtatuit. Sic Plut.
1841 interdum exp. refero ad populum : ago cum populo.Dem.in Mid.χρηματίζειν περὶ ὧν ἄν τις ἀδικῇ, τῆς περὶ τὴν ἑορτήν. Interdum ſignificat, conſilium altem conſulto,decerno,apud eund.Dem.pro cor. ἐχρηcõuerſor,commercium habeo,vt apud Thuc. ello, μάτισε τισὶ πόλεσι.Et ſimpliciter, alloquor, cõp tem ago,cum aliquo de negotio: apud Dimarch. Ιχρηnegotium gero & tracto:apud Æſchin. ¶Item χρηματίζω appellor,nominor. Plut. de virt.mult. τὸ πάλαι τοῖς Ξανθίοις μὴ πατρόθεν ἀλλ' ἀπὸ μητρὸς χρηματίζειν. Sic Act.ap.c.11. Exp.etiam ſum,apud Damaſ. ¶Item oraculum reddo,de qua ſignif.vide ſuprà in Χράω,i.oraculo edo.¶Item pecuniã colligo,in qua ſignificatione vſurpatur potius vox paſſ. vt apud Thuc.lib 7.καὶ οἰόμενοι χρηματιεῖσθαι μᾶλλον ἢ μαχεῖσθαι. Iſocr.in Buſir. ἐκ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσιν. ex literarum ſtudio quæſtum facere, vnde part. præt. κεχρηματισμένος,apud Dinarch. qui locupletatus eſt & quæſtus vberes fecit.

Χρηματισμὸς,οῦ,ὁ, pecuniæ comparatio , ſtudium quod impenditur comparandæ pecuniæ,aut faciẽdi quæſtus. Interdum & pro ipſo quæſtu: vt apud Plat.in Apol. Exponitur &, quæſtuaria negotiatio. item res pecuniaria.¶Alias ſignif.vide ſupra in deriu.ex Χράω,oraculum edo.

Χρημάτισις,εως,ἡ,itidem pecuniarum collectio.Ælian. Item quæſtus.Xen.

Χρηματιστὴς, οῦ,ὁ , qui colligendæ aut comparandæ pecuniæ deditus eſt : aut qui artem pecuniæ comparandæ nouit. Ariſtot.

Χρηματιστικὸς,οῦ,ὁ,comparandæ pecuniæ peritus.
Τὸ χρηματιστικὸν,ex quo quæſtus percipi poteſt.
Χρηματιστήριον,ου,τὸ,locus in quo ars quæſtuaria exercetur : aut locus in quo χρηματισταὶ ſuam negotiationem exercent.

Compoſita ac primùm ex χρῆμα,i.res.

Αὐτόχρημα,(aduerb.)re ipſa,reuera,planè.Syneſ.

Παραχρῆμα, q. d. in ipſa re , i. dum ipſa res geritur,in præſentia,e veſtigio,continuò,ex tempore.Ariſtop. Thuc.Plerunque conſtruitur cum articulo: vt apud Thuc.lib.1. ὑπὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης, ob præſentem neceſſitatem,vel ſubita neceſſitate. Apud Dem. ἐκ τοῦ παραχρῆμα ſubitò. Apud Xen. αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναὶ , extemporaneæ voluptates. Dicitur & ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα,apud eund.i.ex tempore:& ἐν τῷ παραχρῆμα,in præſentia,impræſentiarum.

Compoſita ex plur.χρήματα pecuniæ.

Ἀχρήματος,ου,ὁ καὶ ἡ,carens pecunia,inops.
Ἀχρηματία,pecuniæ penuria,inopia.
Ἀχρηματέω,ῶ,pecunia careo,ſum inops.
Ἀχρήμων,ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀχρήματος , Ἀχρημοσύνη,idem quod ἀχρηματία,Ἀχρημονέω, idem quod ἀχρηματέω,Poll.ex Plat.com.

Ἐκχρηματίζομαι, q. d. expilo aliquem pecunia, vel emungo,pecunia.Thuc.lib.8.

Ἐραστιχρήματος,pecuniæ amans,pecuniæ auidus.Xen.

Εὐχρήματος,pecunioſus,locuples,opulentus.
Εὐχρηματία, opulentia.
Εὐχρηματέω,ῶ, pecunia abundo. Εὐχρημονέω , idem. Poll.ex Plat.com.

Περιχρήματος,admodum pecunioſus,prædiues.Plut.

Πολυχρήματος,cui multum eſt pecuniæ,pecunioſus.
Πολυχρήμων,pro eodem.
Πολυχρηματία & πολυχρημοσύνη,pecuniæ abundantia,opulentia.

*Πολυχρηματίζω,valde ditefco,valde diues fio. Strab.
*Σωύχρησις, communis vſus, commercium. In nou. Conſt.

Φιλοχρήματος,cupidus pecuniæ,auarus.Plat.Dicitur etiam φιλοχρήμων pro eodem.

Φιλοχρημάτως,auarè,cum cupiditate pecuniæ.Iſoc.

Φιλοχρηματία, pecuniæ cupiditas, auaritia. Plat. Φιλοχρημοσύνη, idem Phocyl.

Φιλοχρηματέω, ῶ, pecuniæ auidus ſum, ſum auarus. Plat.

1842 Φιλοχρημονέω, idem. Plat. de leg. l. 5.

Ἀφιλοχρηματία, (*dec.*) pecuniæ contemptus neglectúſque pecuniarum nullus amor.

ΧΡΙΜΠΤΩ F. ψω, appropinquare facio, appello, admoueo. Soph. ¶ Item neutraliter, appropinquo, accedo, appello. Apoll. Arg. lib. 2. cum dat. ¶ Item fulcior, fulcio me, nitor. Heſy. Item vngo, illino, Heſy. & Euſt.

Compoſita.

Ἐγχρίμπτω, idem quod χρίμπτω, in prima ſig. Herodot. ἐγχρίμψαντες τὴν νέα τῇ γῇ, nauim appellentes ad terram. Idem lib. 3. ἐγχρίμπτων τῇ θήλεϊ, admouet fœminæ. Item pro ἐγχρίμπτομαι, appropinquo, propè accedo Il. ψ.

Ἐγχρίμπτομαι appropinquo; propè accedo. Herodot. l. 4. & Hom. Il. ρ. At Il. η. Ἀσπίδι ἐγχριμφθεὶς, quidam exp. impactus, illiſus.

Ἐπιχρίμπτω, idem quod ſimplex. vnde ἐπιχριμφθεὶς, innixus & inclinatus.

Συγχρίμπτω, collido, ſeu committo & coire facio, vnde συγχριμφθεὶς, colliſus, offenſus.

ΧΡΙΩ. F. ίσω, vngo, inungo, oblino. Od. δ. Ἀλλ' ὅτι δύμεν ἐχὼν ἐλαίῳ καὶ χρεῖον ἐλαίῳ. ¶ Item pungo, ſtimulo, extimulo. Æſchyl.

Χρίομαι, vngor inungor: ſeu illinor, perlinor oblinor. Xen. In voce media idem quod χρίω. Od. ζ.

Χρίσμα, ſeu χρῖμα τό, vnguentum. Phil. Athen.

Χρίσμα, interdum exp. oleum, quoniam eius præcipuus in vnguento vſus eſt. Dioſc.

Χρίσις, εως, ἡ, vnctio, illitio: apud Suid.

Χρισμάτιον, ου, τὸ, idem quod χρίσμα apud eundem.

Χριστὸς, οῦ, ὁ, vnctus, inunctus, perunctus. Item qui inungitur, quo inungi ſolemus: vt χριστὸν φάρμακον, apud Schol. Theoc. Peculiari nomine Χριστὸς, dicitur filius Dei, & ſeruator noſter: (ſicut eodem ſenſu apud Hebræos Meſſias) verè ſacerdos, propheta, & rex: quæ tria hominum genera ſola ſacro oleo in veteri teſtamento inungi ſolebant. Hinc χριστιανὸς, οῦ, ὁ. Chriſtianus, qui Chriſti ſeſe diſcipulum profitetur, & à Chriſto ſeſe denominat. Χριστιανίζω, Chriſtianis faueo, vel Chriſtianus ſum. Greg. Χριστιανισμὸς, οῦ, ὁ, profeſſio religionis Chriſtianæ, ſæpe apud Baſil. & Euſeb.

Compoſita, ac primum ex χρίω.

Ἀποχρίω, detraho ſeu derado quod inunctum fuit. Et ſimpliciter, derado. Dioſc.

Διαχρίω, perungo, perlino Ariſtot.

Διάχρισμα, vnguentum. Exp. & perunctio.

Decomp. Ἐνδιαχρίω, illino, oblino.

Προδιαχρίω ante perlino.

Ἐγχρίω, inungo, illino, Epigr. Item pungo Euſt.

Ἔγχριστος, inunctus, illitus. Item qui illinitur, ſeu inungitur: vt ἔγχριστον φάρμακον, Theocr.

Ἐλαιοχρηστία, vnctio olei. Laert.

Ἐπιχρίω, inungo: propriè, in ſuperficie. Luc.

Ἐπίχρισμα, id quo inungimur. Dioſc.

Ἐπίχριστος, qui litus eſt: vt ἐπίχριστος ἀμορφία. Luc. Item qui inungi ſolet aut poteſt.

Καταχρίω, idem quod ἐπιχρίω. Gal.

Κατάχρισμα, id quo inungimur, vnguentum. Dioſc.

Κατάχρισις, inunctio, illitio. Alex. Aphr.

Κατάχριστος, inunctus, vel qui inungitur.

Decomp. Νεοκατάχριστος, recèns inunctus.

Προκαταχρίω, prius illino.

Μυρόχριστος, ὁ καὶ ἡ, vnguentis illitus. Eurip.

1843 Περιχρίω, circumcirca illino ſeu oblino. Luc.

Περίχρισις, ipſa circumlinendi actio. Dioſc.

Περίχριστος, circumlitus: vel qui circumlini poteſt.

Περιχριστάριον, ſ. φάρμακον, medicamentum quoddam ex vnguento nomen habens. Marcell.

Προχρίω, ante inungo Geopon. l. 5.

Συγχρίω, ſimul vngo. Et ſimpl. perungo, oblino.

Σύγχρισμα vnguentum quo illinimur. Dioſc.

Ὑποχρίω, ſubtus vngo: vel lino, pingo. Xen.

Compoſita ex nomine Χριστὸς epitheto ſeruatoris noſtri.

Ἀντίχριστος, qui ſe Chriſto opponit, Chriſti aduerſarius. Damaſcenus generaliter ſic nominari ait qui ea quę Chriſti ſunt non ſentit: ſpecialiter autem qui Chriſto regiam ſedem eripere conatur, ſeſe, non illum, Chriſtum & Deum eſſe mentiens, 1. Ioan. 2.

Μισόχριστος, oſor Chriſti. Greg.

Φιλόχριστος, amans & ſtudioſus Chriſti. Idem.

Ψευδόχριστος, qui Chriſti nomen mentitur.

ΧΡΟΆ, ᾶς, ἡ, color (à verbo χρώω,) coloro. Plat. Gal ¶ Item ſuperficies rei cui inductus color eſt, ſeu color cum ipſa ſuperficie: peculiariter, corpus ſeu cutis hominis. Ariſtoph. Χρόα interdum eſt etiam accuſat. ex contracto χροῦς vt χόα ex χοῦς.

Dicitur etiam χροιὰ, inſerto ι Gal. ad Glauc. l. 2. τῇ χροιᾷ χλωροὶ, colore viridis. Dicitur etiam de corpore hominis cum ſuo colore, apud Hom. Il. ξ.

¶ *Deriuata ex χρόα, i. color.*

Χροΐζω, f. ίσω, coloro, colore imbuo, tingo. Ariſtot.

Χρώζω, idem: ex eóque per craſin ortum. Idem.

Χρωστὴρ, ῆρος, ὁ, colorator, infector. Suid.

Χρώννω, χρωννύω, ſeu χρώννυμι idem cum χροΐζω & χρώζω. Lib. χρωννύων τοὺς ποταμοὺς. Item quaſi colore & fuco exorno. Luc. Item contamino, fœdo, polluo. Epigr.

Χρῶμα, τό, color. Plat. Xen. &c. Metaph. dicitur oratio ſua habere χρώματα, quibus elegantior redditur & illuſtrior: vt apud Plat. de leg. Muſicæ etiam harmoniæ χρῶμα tribuitur: apud eundem ibidem. Sic dicitur & radicula quædam quæ ex Syria affertur, cuius vſus eſt in colorandis tingendíſque vnguentis. Theoph.

Χρωματικὸς, ή, ὸν, ad colores pertinens: vel coloribus ornatus. Plut. ſymp. 3 probl. 1.

Χρωμάτιον, ου, τὸ, idem quod χρῶμα. in Epigr.

Χρωματίζω, f. ίσω, idem quod χρώζω, coloro. Theop.

Χρωματισμὸς, οῦ, ὁ, coloratio. Schol. Ariſtop.

Χρῶσις, coloratio, tinctura. Poll. l. 7.

*Χρωτίζω, inficio. Plut.

Χροιόω, idem quod χρόα. Greg.

Compoſita.

Ἀερόχροος, οος, ὁ καὶ ἡ, colorem aëris habens.

*Ἀλλοχροΐα, mutatio coloris. Polem.

Ἀλλόχροος, qui eſt alio colore: vel in quo color ſubinde mutatur. Eur.

Ἀλλοχροέω, colorem muto. Ariſtot.

Ἀλωπεκόχροος, vulpis colorem habens. Suid.

Ἀμφίχροος, ſeu ἀμφίχροος, vtrinque coloratus.

*Ἀναιμόχροος, ſeu ἀναιμόχροος, qui eſt exſangui colore. Galen.

Ἀναχρόω, inficio. Plut.

Ἀναχρωννύω, ſiue ἀναχρώννυμι, idem quod χρωννύω ſeu χρώννυμι. Et metaph. velut colore inficio contagio alicuius rei.

Ἀνάχρωσις, coloratio, ipſa actio inficiendi. Item contagium. Plut.

Decomp. Προσαναχρωννύω, exp. transformo me non in eoſdem colores.

Συναναχρώννυμι, q. d. concoloro. Συναναχρώννυμαι, q. d. concoloror, i. ex coniunctione cum alio colore accipio. Plut. Συνανάχρωσις, q. d. concoloratio. Et metaph. contagium, quale eſt corporum quæ con-

tactu

taſtu aliquem colorem imbibunt.
*Ἀπόχρωσις, coloratio tinctura. Plut.
Αὐτόχροος & αὐτόχρως, per ſe coloratus, aſcititium colorem non habens.
1844 Ἄχροος & ἄχρως, coloris expers. Ocell. Item qui natiuum colorem amiſit, decolor.
Ἀχροια, nullus color. Item pallidus color amiſſo colore genuino. Gal.
Ἀχροέω, ſum coloris expers. Item pallidus ſum, natiuum colorem amiſi.
Ἀχρωμος, idem quod ἄχρως. Exponitur &, inuerecundus, impudens. Suid.
Ἀχρωμάτιστος, nullo colore imbutus: vel qui colorari non ſolet. Theophr.
Ἀχρώστος, idem.
Βαθύχροος, ſeu βαθύχρους, qui denſo eſt colore.
Γαλακτόχροος, lactis colorem habens.
Διαχρώζω, διαχρωννύω, aut διαχρώννυμι, idem quod ſimplicia.
Διδυμόχροος, qui gemini coloris eſt, bicolor.
Δίχροος ſeu δίχρους, idem Ariſtot.
Διχροια, ἡ, geminus color.
Δίχρωμος, idem quod δίχροος. Gal.
Δύσχροος & δύσχρως, male coloratus. Athen.
Δυσχροια, ἡ, deformis color, decoloratio. Gal.
Ἐγχρώζω, ἐγχρώω, ſeu ἐγχρωννύω & ἐγχρώννυμι, colore imbuo. Item imbuo velut co ore. vt πάθος ἐγκεχρωσμένον τῷ βίῳ, apud Ariſtot. eth. 2. c. 3.
*Ἐκχρώζω, coloro, inficio. Strabo.
Ἐνεκρόχρωτες, mortuorum colorem habentes, luridi.
Ἐπιχρώζω, ſeu ἐπιχρώω, aut ἐπιχρωννύω & ἐπιχρώννυμι, in ſuperficie coloro. Plat.
Ἐπίχρωσις, macula ſuperficiei affricata. Theophr.
Ἐπιχρωματίζω, colore inficio. Plat.
Ἐρατόχροος, ſeu ἐρατόχρους, amabili præditus colore.
*Ἑτεροχροιότης, diuerſitas coloris, Laert.
*Ἑτεροχροία, diuerſitas coloris, mutatio coloris. Gal.
Ἑτερόχροος & ἑτερόχρους, diuerſo præditus colore.
Ἑτερόχρως, idem. Nonn.
Ἑτεροχροέω, alio & diuerſo colore ſum. Baſil.
Ἑτερόχρωμος, idem quod ἑτερόχροος. Hippiatr.
Εὔχροος, & εὔχρως, probè coloratus. Xen.
Εὐχροια, pulcher color, bene coloratum eſſe. Gal.
Εὐχροέω, bono ſum colore, vel hilari. Idem.
Εὐχροής, έος ὁ καὶ ἡ, idem quod εὔχροος. Hom.
Εὔχρως, idem Theophr. hiſt. pl. l. 3.
Ἡδύχροος, ſeu ἡδύχρους, iucundo colore præditus. D.
Θειόχροος & θειόχρους, ſulphuris colorem habens.
Ἰσόχροος, & ἰσόχρους, æquali vel ſimili colore præditus.
Κακόχροος, ſeu κακόχρους, decolor.
Κακοχροια, malus color. Gal.
Κακοχροέω, decoloratus ſum turpi pallore.
Καταχρώζω, καταχρώω, καταχρωννύω, & καταχρώννυμι, idem quod χρώζω ſeu χρώω: vt ῥίζας καταχρῶσαι, in Epigr. Item metaph. contamino in, fœdo. Suid.
Κατάχρωσις, coloratio, in, fectio. Poll. l. 7.
*Κρατερόχροος, qui forti & robuſto eſt corpore. Oppian.
Κυανόχροος, qui cyani colore eſt, cæruleus. Eur.
Λευκόχροος, ſeu λευκόχρους, qui albi coloris eſt, colore albicans: à quo poſteriori eſt λευκόχροα κάρα, apud eundem Eur. in Phœn.
Λευκοχροια, candidus color.
Λυκόχρως, lupi colorem habens.
Λυκόχροος, lupi colorem habens.
*Μελανόχροος, idem quod μελανοχροής. Nicand.
Μελάγχροος, ſeu μελάγχρους, qui nigri coloris eſt. Μελανοχροής, & μελαγχροής, idem. Pro quo poſteriore per ſyncopen dicitur μελαγχρής, apud Athe. l. 2. & inſerto ι μελαγχροιής.
Μελάγχρως, pro iiſdem. Luc. & Laert.

Μελίχροος & μελίχρους. Item μελίχρως, mellis colorem imitās: vnde μελίχρουν apud Plu & μελίχροον, apud Theocr. idyll. 10. vt ibi ſchol. legit. Apud Hippocr. de morb. 1. vinum μελίχρουν dicitur non ſolum dulce, ſed etiam mel admixtum habens.
Μελιχρώς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, idem cum præced. Plin.
Μεταχρώζω, ſeu μεταχρωννύω, aut μεταχρώννυμι alio colore inficio & imbuo. Item transfiguro. Suid.
Μολιβδόχροος, & μολιβδόχρους, qui plumbi colore eſt. Dioſc. & Gal.
Μονόχροος, ſeu μονόχρους, vnicolor, qui vnius eiuſdémque eſt coloris. Ariſtot.
Οἰνόχρως vinum colore referens. Theop.
Ὁλόχροος, toto corpore vnum colorem habens: vt ὁλόχροα ζῷα, apud Ariſt. 1845
Ὁμόχροος ſeu ὁμόχρους, concolor.
Ὁμοχροια ἡ, idem ſeu ſimilis color. Ariſtot.
Οὐρανοχρωμάτος, cæli colorem habens, cærulæus.
*Παράχροος aut παράχρους, peruersè tinctus aut coloratus. Lucian.
Ποικιλόχροος, vario colore tinctus.
*Πολιόχροος, qui eſt colore canus, albus. Eurip.
Πολύχροος, qui multis eſt coloribus præditus.
Πολυχροια colorum varietas.
Πολυχρώματος, idem Plat.
Πυρόχροος & πυρίχροος, ignei coloris, rutilus. Ariſt.
Ῥοδόχροος & ῥοδόχρους, roſei coloris, roſeus. Dioſ.
Σιτόχροος, vel σιτόχρους, qui eſt colore frumenti.
Σύγχροος, ſeu σύγχρους, qui vnius eiuſdémque coloris eſt, concolor. Plut.
*Συγχρώζω, ſimul colore imbuo, ſimul coloro. Plutarch.
Ὑδατόχροος, aqueo colore præditus. Hipp.
Χιονόχροος, ſeu χιονόχρους, qui niueo colore eſt: vt χιονόχροας μάζας. Athen l. 4. Pro eodem dicitur & χιονόχρως: apud Eur. in Hel.
Ψαφαρόχρους, qui ſqualido colore eſt.

¶ *Deriuata à χρόα, i. cutis.*

Χρόος, ου, ὁ, & contractè χροῦς, χροός, χροΐ, &c. cutis, idem quod ἡ χρόα. Interdum ſignificat cutem cum carne ſubiecta vt Il. ψ. Ἀντικρὺ χρόα παρ ῥήξω σὺν τ' ὀστέα ἀξω. Datiuus χρῷ contractus ex χροΐ paſſim occurrit apud proſæ ſcriptores: vt apud Luc. in Hermot. ὁ πώγων βαθὺς καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά. Sic apud Thuc.. Plut &c. ſchol. Thucyd. hunc dat. per apocopen dici vult pro χρωτί, ita vt ι ſcribere non ſit neceſſe, Suidas verò Atticum eſſe ait, à nomine χρὼς τοῦ χρῶ.
Χροΐζω, tango ad cutem: vel ſimp. tango. Theocr.
Χρώζω, idem, Eur. Exponitur etiam, applico, admoueo. Heſy.
Χρῶμα, τό, idem quod χρόος ſeu χρόα. Hippocr.
Χρώς, ωτός, ὁ, idem. Interdum eſt cutis cum ſubiecta carne. Hom. Ariſtot. Interdum pro ipſo corpore ſumitur aut tota corporis compage: vt Il. ν. Τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ. Sic & apud Plut. & alios.
Χρωτίζω, idem quod χρώζω. Χρωτίζομαι, pro eodem Ariſtoph. νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῖς πράγμασι χρωτίζεται, naturam ſuam applicat.

Compoſita.

Ἀλλόχρως, aliam corporis ſpeciem gerens. Eur.
Ἀπαλόχρως, οος, ὁ καὶ ἡ, qui tenera & delicata eſt cute ſeu tenero corpore. Heſiod.
Ἀπαλόχρως, ωτος ὁ καὶ ἡ, idem.
Θρυψίχρως, qui molli eſt cute & delicata. Heſy.
Λευκόχρως, qui albo ſeu nitido eſt corpore. Epigr.
Λιπαρόχροος, idem. Theocr. idyll. 2.
Μελαγχρώς, qui nigra cute eſt, vel atro corpore. Euripid.
Συγχρωτίζω, idem quod χρωτίζω. Diog. Laert.
Τακερόχρως, qui corpus colliquefactum eſt. Athen.

Ταμισίχρως, cutim ſeu corpus incidens. Il. λ.

Τρυφερόχρως, vel τρυφερόχροος, habens cutem teneram, delicatulus. Dioſ. l. 1. c. 87.

Ψαφαρόχρως, qui ſqualida eſt cute. Eur. in Rheſ.

ΧΡΟΝΟΣ, ου, ὁ, tempus, temporis ſpatium. Homer. Dem. &c. Αναχρόνον, aliquandiu, item, tandem, item, interiecto tempore. Sic & ἐπιχρόνιον, aliquandiu. Il. β. μείνατ' ἐπὶ χρόνον. Item χρόνος, temporis diuturnitas, ſeu longinquitas: in qua ſign. vſurpatur & dies. Eur. in Alc. Χρόνος μαλάξει. Sic Plut. Hinc χρόνῳ, exp. tandē, progreſſu temporis: vt apud Thuc. l. 1. ἐκβάλλουσιν αὐτὸν Ἀργεῖοι οἱ ἐκ Μυκηνῶν χρόνῳ. ¶ Item χρόνος, tempus ætatis, ætas anni: vt in Axioch. αἰὼν τοῦ χρόνου. ¶ Apud gramm. de quantitate ſyllabarum dicitur: vt apud Euſt. &c.

Χρονικὸς, ὁ, ad tempus ſeu tempora pertinens. Vnde τὰ χρονικὰ, libri in quibus annotatur quo tempore quidque geſtum ſit vel euenerit. Lucian. & Plutarc. Item χρονικαὶ ἔννοιαι, tempori obnoxiæ cogitationes. Baſil.

Χρονικῶς, vt tempus declarat.

Χρόνιος, multo durans tempore, diuturnus: vt χρόνια πάθη, apud Aret. & χρονίαι ἕλκη, Dioſc. lib. 1. cap. 102. Item qui diu moratur, ſerus, tardus, lentus: vnde χρόνιος aliquid ποιεῖν quis dicitur, quum id ſerò facit, & longo temporis ſpatio interiecto. Eurip. in Iph. Aul. πόσιν χρόνιον ἰδοῦσα. Alexis apud Luc. ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.

Χρονίως, diù, pòſt, ſerò, cunctanter.

Χρονιότης, diuturnitas, longum temporis interuallum.

Χρονία, ἡ, vetuſtas. Χρονιαῖος, diuturnus, vel vetus.

1346 Χρονίζω, longo tempore duro, inueteraſco. Item moror, tardo, ſerò venio. Eur.

Χρονίζουσα, idem: vt χρονίζομενον ὕδωρ, aqua inueteraſcens. Ariſtot. de color.

Χρονισμὸς, diuturnitas. Item mora, cunctatio.

*Χρονιστὸς, qui cunctat, ſerus. Ælian.

Compoſita.

*Ἀναχρονισμὸς, tropus eſt ſeu figura, quaſi temporis retractio.

Ἀντιχρονισμὸς & ἀντιχρόνισμα, temporis pro tempore poſitio: apud gramm. vt ſchol. Eur.

Ἀπαιτιόχρονος, ὁ & ἡ, qui tempore, ſeu annis impar non eſt. Theophr. de c. pl. l. 1. c. 22.

Ἄχρονος, expers temporis, æternus, Nonn.

Ἀχρόνως, ſine tempore Themiſt.

Βραχυχρόνιος, breui tempore durans.

Δίχρονος, duplex tempus habens: vox gramm.

Διχρονέω, ſum duorum temporum.

Ἔγχρονος, temporarius, per aliquod tempus durās. Ap.

Ἐγχρονίζω, diu permaneo in, immoror. Thuc. Item inueteraſco. Phil.

Ἐπίχρονος, idem, Ἐπιχρόνιος, diuturnus, inueteratus.

Ἐπιχρονίζω, immoror. Item inueteraſco. Gal.

Ἰσόχρονος, ætate æqualis, contemporaneus.

Ἰσοχρονέω, æquali tempore viuo. Heraclit.

Ἰσοχρόνιος, idem quod ἰσόχρονος. Theop.

Μακροχρόνιος, longo tempore durans. Plat.

*Μακροχρονίζω, Longæuus ſum. Deut.

*Μεταχρόνιος, idem quod μεταχρόνιος, Lucian.

Μεταχρόνιος, aliquanto poſt temporefaciens aliquid, apud Heſio. in Theog. μεταχρόνιαι δ' ἐπέτοντο, exp. in cœlum volabant. cœlum enim etiam χρόνον dici annotat ſchol. Sed ſunt qui legant μεταχθονίαι, vt ſit, relicta terra.

Ὀλιγοχρόνιος, qui breuis eſt temporis. Xen.

Παντελιγοχρόνιος, (Dec.) omnino exiguo tempore circumſcriptus.

Ὁμόχρονος, idem quod ἰσόχρονος, Greg.

Ὁμοχρονέω, eodem tēpore ſum, tempore æquo. Luc.

Πολυχρόνιος, diuturnus. Exp. &, antiquus. Xen.

Πολυχρονέω, diu duro, longæuus ſum.

*Προχρόνιος, tempore anterior, tempore præcedens. Lucian.

Σύγχρονος, contemporaneus, coæuus, æqualis.

Συγχρονίζω, coætaneus ſum, Exp. &, commoror.

Συγχρονισμὸς, de iis dicitur quæ concurrunt in idem tempus. Gell. l. 17. c. 21.

Τρίχρονος, qui trium temporum eſt.

Ὑπέρχρονος, omne tempus exuperans.

Ὑπερχρονίζω, ſupra modum χρόνιος ſum. Heſ.

Φιλόχρονος, amans temporis. Greg. Naz.

ΧΡΥΣΟΣ, οῦ, ὁ, aurum. Hom. Athen. Item vas aureū ſeu ex auro confectum: apud eund. Item piſcis quidam aurei coloris. Plin. l. 32.

Χρύσεος, & contractè χρυσοῦς, aureus, ex auro factus, Hom. Xē. Item χρυσοῦς, ſubaud. στατήρ, aureus ſtater. Plut. Τὸ χρυσοῦν in ouo dicitur vitellus: quoniam fului & aurei eſt coloris: apud Athen.

Χρύσειος, idem quod χρύσεος poeticè. Hom.

Χρύσινος, idem quod χρυσοῦς, Item aureus numus: ſ. στατήρ. Syn. ep. 129.

Χρυσότερος, magis aureus Demetr. Phal.

Χρυσίον, τὸ, idem quod χρυσός. Plut. Τὰ χρυσία dicuntur interdum nummi aurei, interdum vaſa & inſtrumēta: interdum alia ex auro ornamenta. Thuc. Plu. &c. Scribitur & χρυσεῖα pro χρυσία, apud Poll. lib. 7. c. 24. Quod etiam ſignificat officinam auaritiam: apud Strab. l. 3. à nominat. Χρυσεῖον. ¶ Χρυσίον, Heſ. eſt etiam puerorum pudendum.

Χρυσὶς, ίδος, ἡ, aurea. Athen. Luc.

Χρυσίτης, ου, ὁ, aureolus, auri colorem referens. Fœm. χρυσῖτις, vt Χρυσῖτις ψάμμος. Herodot. Χρυσίτης λίθος ſeu χρυσῖτις dicitur lapis Lydius cui affricatum aurum probatur. Poll. l. 7. Herba quoque χρυσοκόμη, χρυσῖτις, dicitur teſte Gal. Item ſedum maius. Dioſ.

Χρυσίδιον, q. d. aurulum. Iſocr. Item pro parum auri. Pha.

Χρυσιδάριον & χρυσίδιον, idem, Ariſtoph.

Χρυσαλλὶς, ίδος, ἡ, nomen inſecti apud Ariſtot. hiſt. an. l. 5. 1847 c. 19. Gazæ, aureola ſeu aureolus.

Χρυσίζω, auro exorno, vel aureis veſtibus & monilibus. Heſy.

Χρυσίζω, auro ſimilis ſum, ſum aureolus. Athen.

Χρυσόω, auro obduco, inauro, deauro. Idem.

Χρύσωμα, vas aureum, Idem.

*Χρυσωνὸς, monetarius. in edict. Inſt.

*Χρύσωσις, auratura, deauratio, inauratio. Plut.

*Χρυσωτὴς, deaurator. Plut.

Compoſita.

Ἀμμόχρυσος, gemma in qua aurum arenis videtur miſtum eſſe, Plin. l. 37. c. 11.

Ἀποχρυσόω, deauro, auro perlino.

Ἄχρυσος, ὁ & ἡ, auro carens, nihil auri habens. Plat.

Διάχρυσος, auro diſtinctus, inauratus. Athen.

Ἔγχρυσος, aurum habens, in quo aurum eſt.

Ἑλειόχρυσος, nomen plantæ aureum colorem habētis, apud Theop. Eadem dicitur & ἑλίχρυσος, apud Dioſ. l. 4. c. 57.

Ἐπίχρυσος, auro obductus, inauratus. Plut.

*Εὔχρυσος, auro diues, auro refertus. Max. Tyr.

Ζάχρυσος, auro abundans, diues auri. Eurip.

Ἡμίχρυσος, ex dimidia parte aureus: vel nummus aureus dimidio ſtatere valens. Poll.

Ἰσόχρυσον, auro par, qui auro rependitur.

Κατάχρυσος, idem quod ἐπίχρυσος. Eurip.

Καταχρυσόω, inauro, deauro. Apud Plutarc. καταχρυσοῦντες τὴν πόλιν exp. auro vrbem illuſtrantes.

Λευκόχρυσος, aureus interueniente candida vena. Plin.

*Ὁλόχρυσος, qui eſt totus ex auro, ex auro ſolido factus, Plut.

Πάγχρυσος

Πάγχρυσος,totus aureus. Eurip.Παγχρύσεος,idem, Il.β.
Περίχρυσος,circumcirca aureus vel inauratus.
Περιχρυσόω,deauro, auro circumuestio.
Πολύχρυσος,multum auri habens,affluens auro.Xen.
Τρίχρυσος ῥίνη,exp.lima aurum atterens.Epig. Pro quo ſcribi videtur Τριψίχρυσος à Τρίβω.
Ὑπόχρυσος,cui aliquid auri ſubeſt,ſubaureus.
Φιλόχρυσος,auri amans,auro inhians.Luc.
Φιλοχρυσία,auri amor.
Ψευδόχρυσος,aurum arte mentiens.

ΧΥΛΟΣ,ȣ,ὁ,ſuccus:propriè is quẽ res aliquæ fundunt & exudant vnde & à χέω dicitur:vt χυλὸς πτισσάνης. Gal.ad Glau.l.1.& χυλὸς σταφυλῆς. Dioſ.l.5.Apud medicos peculiariter ſic dicitur ſuccus quem ventriculus per concoctionem è cibis elicit,&qui ſanguinis eſt materia. ¶ Item ſapor:vt apud Ariſtot.eth.l.2. c.10. τῆς γὰρ γεύσεως ἐστὶν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν.Sic Theophraſt.
Χυλώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſuccoſus: vel ſucci ſpeciem gerens: aut qui è ſuccorum genere eſt.Τὸ χυλῶδες,pars ſuccoſa ipſe ſuccus.Dioſ l.3.c 22.
Χυλάριον,q.d.ſucculus.Apud Actuar.& Nicol. Alex.ſic dicitur decoctio herbarum quæ fit adiecto mediocri melle aut ſaccharo.
Χυλόω, in ſuccum redigo,liquo vel ſuccum exprimo: vnde ῥίζαι χυλωθεῖσαι,apud Dioſc.l.2.c.212.
Χύλωσις,εως,ἡ,ſucci expreſſio:vel ipſe ſuccus expreſſus:Dioſc.Item ſucci generatio propria ventriculi actio cibum in chylum mutantis.
Χυλίζω,idem quod χυλόω,ſuccum elicio,in ſuccum reſoluo:vnde paſſiu apud Dioſ.l.2.c 213.
Χύλισμα,τὸ,ſuccus expreſſus.Theophr.
Χυλισμὸς,ὁ, ipſa ſucci expreſſio.Idem.

Compoſita.

Ἀποχυλίζω,ſuccum extraho.Dioſc.
Ἄχυλος,ὁ καὶ ἡ,exuccus,vel inſipidus.Theophr.
Δύσχυλος,difficilem habens ſaporem,i.ingratum.Idem.
Δυσχυλία,ſaporis iniucunditas,ingratus ſapor.
Ἔγχυλος,ſuccum in ſe habens,ſucculentus.Idem.Item ſapidus apud eundem.
Ἐγχυλίζω,in ſuccum redigo,ſuccum elicio.Idem.
Ἐγχύλισμα, ſuccus expreſſus.
Ἐκχυλίζω,idem quod ἐγχυλίζω,
Εὔχυλος,bono ſucco prædítus:vel ſucco abundans.Itẽ ſapore gratus.Athen.l.7.
Εὐχυλία,bonitas ſucci:vel gratus ſapor.
Κακόχυλος,qui mali eſt ſucci. Athen.l.3.
Λεπτόχυλος,qui tenuis ſucci eſt.
1848 Ὀλιγόχυλος,paruum ſuccum habens.Athen.
Παχύχυλος,craſſo ſucco præditus.
Πολύχυλος,multum habens ſucci,ſuccoſus.Dioſc.
*Ὑποχυλίζω,ſubliqueſio,obliqueſco. Dioſc.

ΧΥΤΡΟΣ,ȣ,ὁ,olla.Diphilus apud Poll.l.10.c.14. Χύτρον μέγαν παρὰ τῷ μαγείρῳ. ¶ Χύτροι erat etiam feſti nomen apud Athenienſes in quo (teſte Suida) ſemina omnis generis in olla coquere ſolebant, atque ſacrificare Baccho & Mercurio. vide & ſchol.Ariſtoph in Ran. ¶ Sic dicebantur etiam lauacra calida apud Thermopylas.Herodot.l.7.
Χύτρα,ἡ,olla,teſta,cacabus.Xen. Item Χύτραι tabernæ in quibus ollæ venduntur.Heſych.
Χυτρεοῦς, & χύτρεος,ȣ,ὁ, fictilis,teſtaceus. Pro χύτρεος contractè dicitur χυτροῦς:apud Ariſtoph.
Χύτρινος, id. m.vnde χύτρινοι ἀγῶνες, in quibus χύτροις vtebantur ſchol.Ariſtoph.Item idem quod χύτρα,apud Hippocr.γυναικ.l.2.
Χυτρίτης,ȣ,ὁ,ollaris.
Χυτρεύς,έως,ὁ,ollarum figulus.Plat.& Luc.
Χυτρεῖον,τὸ,locus vbi ollæ conduntur. Χυτρεῖα,τὰ,dicuntur etiam ollarum teſtæ.Poll.l.7.
Χυτρίον,τὸ,ollula.Ariſtoph.Exp.& ollæ operculum.
Χυτρὶς,ίδος,ἡ,olla vel ollula.Dion.Χυτρίδες,dictæ fuerunt etiam tabernæ in quibus ollæ vænum exponebantur.Poll.
Χυτρίδιον,τὸ,ollula.Ariſtoph.in Acharn.
Χυτρίνδα,ἡ,ludi genus quod deſcribit Pol.l.9. in quo quidam in medio ſedens, quem χύτραν nominant, à circumcurſantibus pueris vellicatur & percutitur tamdiu,donec arreptum vnum in locum ſuum collocet.
Χυτρίζω.in olla pono.Heſy.
Χυτρισμὸς,expoſitio infantis in fictili.Idem.

Compoſita.

Ἐγχυτρίζω,in teſta condo.Item in fictili expono. Exp. &,occido:ducta ſignif.ab infantibus qui morti exponuntur. Ariſtoph.
Ἐγχυτρίστρια,ſeu ἐγχύτρια, quæ cacabo ſeu fictili aliquid imponit.ſchol.Ariſtoph.
Ἐκχυτρίζω,ex olla effundo vel eximo: vel ſimpliciter effundo.Heſych.
*Ἐμβασίχυτρος,nomen eſt muris,apud Hom.
Καταχυτρίζω,idem quod ἐγχυτρίζω.Ariſtoph.

ΧΩΛΟΣ,ȣ,ὁ, claudus. Il. β. χωλὸς δ' ἦν ἕτερον πόδα. Plut. ſymp. πότερα σκέλει χωλὸς ἦν ὁ Φίλιππος vtroq; pede claudicaret Philippus.Item Claudus.i.mutilus, imperfectus:vt χωλὴ φύσις,Plat.apud Xen.Hellen.3. χωλὴ βασιλεία dicitur regnum quod claudus adminiſtrat.
Χωλότης,ητος,ἡ,claudítas,claudicatio,claudum eſſe. Pl. Tribuitur,& metro, apud Athen.
Χωλαίνω,claudus ſum,claudico.Gregor.Χωλαίνεσθαι claudum fieri.
Χώλασμα,idem quod χωλότης, in Hippiatr. Χώλανσις idem E pictet.
Χωλεύω,idem quod χωλαίνω.Il.σ.βῆ δὲ θύραζε χωλεύων. Item claudum reddo,vel mutilum.Gal.
Χωλεύομαι,claudus fio.Luc.de ſacrific.
Χωλεία,ἡ,claudicatio Poll.l.4.c.25.
Χωλόω,idem claudum reddo : vnde χωλωθῆναι idem quod χωλεύεσθαι:apud Hippocr.
Χώλωμα,τὸ,claudicatio Et gen.mutilatio.idem.
Χώλωσις,ἡ,idem apud eundem prorhet.l.2.

Compoſita.

Ἀκρόχωλος,ὁ καὶ ἡ,aliquantum claudus.Suid.
Ἀμφίχωλος,vtrinque claudus.
Ἀποχωλεύω,claudum reddo.Xen.pæd.7.
Ἀποχωλόω,idem.vnde ἀποχωλωθῆναι,claudũ fieri.Paul.
Δίχωλος,idem quod ἀμφίχωλος.
Δύσχωλος,grauiter claudicans.
Ἐπίχωλος,aliquantum claudus : vel idem quod χωλός.
Καταχωλεύω,claudico.Greg.
*Περίχωλος,claudicans:χωλός.Lucian.
Χειρόχωλος,manu debilis,mancus.Poll.

ΧΩΡΕΩ,ῶ, F.ήσω, eo,accedo,proficiſcor,confero me.Eurip.χώρει σὺ δεῦρο, huc veni.Idem in Medea, 1849
χώρει,καὶ κόμιζ' Ἰάσονα, alibi proficiſcere. Sæpe in hac ſignif.cũ præpoſitionibus conſtruitur, vt χωρῶ πρὸς ἔργον,confero me ad opus.Soph.in Aiace.Thuc.lib. 2.κατὰ γῆν χωρήσαντες, terra profecti. Apud eundem lib. 8. ἐπὶ Ἴωνας χωροῦντες, aduerſus Iones tendentes. Interdum cum aduerb.ſeq.dat. vt ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις prodire aduerſus hoſtes,hoſtiliter obuiam ire. Metaphoricè etiam vſurpatur. Dicuntur enim λόγοι χωρεῖν tumores manere, apud Plat.ep.7.Dicitur & ὁμόσε χωρεῖν τῷ πράγματι,periculo occurrere. Sic ὁμόσε χωρῆσαι τοῖς παροῦσι, rebus aduerſis fortiter reſiſtere. Polyb. Interdum exp.cedo, euado.

Pauſan. Item cedo, locum do: vt Iliad. ν. Οὐ δ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν Ἐνγ' αὐτοσταδίῃ. ¶ Item χωρέω, capio, capax ſum: vt de loco capacitas dicitur: (vnde & ἁ χῶρος ſeu χώρα deriuatur) Thuc. l. 2. οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις. Metaphoricè ἀνθρώπινος λογισμὸς μικρὰ ἄλλα οὐ χωρεῖν dicitur, apud Phil. de mundo. Apud Syneſ. τὴν αἰτίαν ἐχώρει expo. ſuſpectus erat criminis quod ei obiiciebatur. Exponitur &, comprehendo, percipio. Item χωρεῖ impersonaliter interdum ponitur pro ἐγχωρεῖ, locus eſt, apud Ariſtot.

Χωρέομαι, in med. voce, idem quod χωρέω: vnde fut. χωρήσομαι, pro χωρήσω, apud Thucyd. Item pro χωρέω capio, capax ſum, vt apud Ariſtoph. ἐξ χοᾶς χωρήσεται. Item paſſiuè, capior, contineor. item cōprehendor, percipior, apud Greg. Naz.

Χώρημα, τὸ, capacitas. Item receptaculum, l. 4.

Χώρησις ἡ, ipſa capiendi actio.

Χωρητός, ὁ, ἡ, cuius aliquid capax eſſe poteſt. Et metaph. qui percipi & intelligi poteſt. Greg.

Χωρητικός, ὁ, ἡ, qui talis eſt vt capere poſſit ſeu capax eſſe: aut ſimpl. capax apud eund.

Ἀχώρητος, ὁ, ὁ, ἡ, (comp.) qui capi non poteſt. Idem.

Compoſita.

Ἀναχωρέω ῶ retrocedo, redeo, reuertor. Thucyd. Item introrſus recedo, remotus ſum à via: vnde ἀναχωρητικὸς τόπος, penetrale locus qui eſt in receſſu, apud Herodian. lib. 1. Dicitur & ἀνακεχωρηκέναι, alienum eſſe, abhorrere: vt τὸ ἀνακεχωρηκὸς τῆς φύσεως, apud Chryſoſt.

Ἀναχώρημα, τὸ, receſſus, ſeceſſus. Ariſtot. Item locus qui eſt in ſeceſſu.

Ἀναχώρησις, itidem receſſus, ſeceſſus. Item reditus. Polyb. Item receptus ex pugna & periculo. apud Æſchin. Item locus ſemotus, ſolitudo, apud Greg. Item locus refugij, vel refugium. Demoſth.

Ἀναχωρητής, ὁ, ὁ, receſſor, ſeceſſor: qui in ſolitudine viuit: eremita. In Nouell. conſtitut. 5.

Decomp. Ἐξαναχωρέω, recedo è. Phil.

Ἐπαναχωρέω, redeo, reuertor. Ἐπαναχώρησις, reditus. Thuc. l. 3.

Ὑπαναχωρέω, ſenſim recedo, clàm retro abeo. Herodian. Ὑπαναχώρησις, receſſio quæ ſenſim fit.

Ἀποχωρέω, abſcedo, diſcedo, recedo. Cum genit. Greg.

Τὰ ἀποχωροῦντα, exp. excrementa quæ è corpore eiiciuntur, Xen.

Ἀποχωρέω ια, vnde ἀποχωρήματα, retrimenta. Hipp.

Ἀποχώρησις, abſceſſus, diſceſſus. Expon. &, egeſtio: apud eundem.

Διαχωρέω, peruado: vt νόσημα διαχωρεῖν dicitur παρὰ τοῖς κάτω, apud Lucian. Item excerno, onus ventris pono Plat. Dicitur & γαστὴρ διαχωρεῖν τι, apud Ariſto. de part. an. l. 3.

Διαχωρούμενα, dicuntur quæ egeruntur. Dioſc.

Διαχώρημα, excrementum. Alex. Aph. ¶ Exponitur etiam, hiatus, apud Luc.

Διαχώρησις, ipſa excernendi actio. Ariſtot.

Decomp. Δυσδιαχώρητος, qui difficulter excernit. Alexand. Aphr. lib. 1. prob. 90. Τὸ δυσδιαχώρητον quod difficulter excernitur.

Εὐδιαχώρητος, quod facilè egeritur.

Προδιαχωρέω, prius diſſideo, prior me ab amicitia alicuius ſeparo. Ariſtot. rhet. 1.

Ἐγχωρέω, concedo, admitto, tāquam locum dans. Lyſ. ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον ἐξελαύνεσθαι, non dat facultatem tempus ſortiendi alium. Hinc ἐγχωρεῖ impersonaliter exp. licet, locus eſt, facultas eſt: vt apud Demoſth. ὅπη τι μάλιστ' ἐγχωρεῖ τοῦτο ποιεῖν. Sic & particip. ἐγχωροῦν, quum liceat, quum poſſibile ſit, apud Lyſ. Οὐκ ἐγχωρεῖ, non contingit. Ariſtot. & Galen.

Ἀνεγχώρητον, (decomp.) quod fieri non contingit, impoſſibile. Greg.

Ἐκχωρέω, cedo, locum do. Soph. Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει. Item diſcedo, emigro, cum genit. Plut. in Apophth. Hinc & ἐκχωρῆσαι ἄρθρον, membrum loco motum. Poll. 1850

*Ἐκχώρησις, ceſſio, receſſio. Epicur.

Ὑπεκχωρέω, (dec.) ſenſim excedo ſeu abſcedo cum genit. Plat. de leg.

Ἐπιχωρέω, concedo, permitto Plut. in Alex. Ἐπιχωρεῖσθαι, concedi, permitti. Maccab. l. 8. c. 14.

Ἐπιχώρησις, conceſſio, permiſſio. Arrian.

Μεταχωρέω, ſecedo, migro, trāſeo. Greg. Item tranſitionem facio, tranſeo in aduerſas partes. Plut.

Μεταχώρησις, ſeceſſio, migratio, tranſitio.

Παραχωρέω cedo. Herodi. l. 4. σοί τε τῆς ἀρχῆς παραχωρῶ, cedo tibi imperio. ¶ Item cedo, concedo: tanquam ſuperatus. Syne. ¶ Item cedo: vt in Pand. τὸ πίνημα εἰς πρᾶγμα τοῦ δεσπότου παραχωρεῖν dicitur, i. in rem domini cedere.

Παραχώρημα, id quo quis alij cedit. Παραχώρησις, ipſa cedendi actio.

Decomp. Ἀντιπαραχωρεῖν, dicuntur quæ ſibi inuicem cedunt. Ἀντιπαραχώρησις, ipſa actio cedendi ſibi mutuo. Areop.

Ἀπαραχώρητος, nihil cedens, pertinax.

Περιχωρέω, tandem cedo. Pauſ. εἰς Φάλαικον τὴν πᾶσαν αὐτὴν περιεχώρησεν ἡ Φωκέων δυναστεία. Exp. etiam circuitu redeo: vt apud Greg. mors & vita εἰς ἄλληλα περιχωροῦσι πῶς καὶ ἀντικαθίστανται.

Περιχώρησις, q. d. ceſſio quæ fit tandem. Item reditus per circuitum, Exp. etiam vnio. Damaſc.

*Ἀντιπεριχωρέω, contra aliquem circuitu redeo, aduerſus aliquem tandem hoſtiliter amoueo. Plut.

Προσχωρέω, concedo, i. me confero. Thu. l. 1. προσεχώρησαν καὶ Μεγαρεῖς Ἀθηναίοις εἰς ξυμμαχίαν, conceſſerunt in ſocietatem. Item, dedo me, deditionem facio, venio in fidem. Idem l. 5. ὡς δ' οὐ προσεχώρουν. Item attribuor, contribuor: vt apud Pauſan. οἱ Ἐλευθερεῖς τοῖς Ἀθηναίοις προσεχώρησαν.

Προσχώρησις, deditio.

Προχωρέω, procedo, progredior: tam de re quàm de perſona. Herod. Exp. & ingredior: vt apud Thuc. l. 2. προεχώρει εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, regionem eorum ingrediebantur. ¶ Item προχωρεῖν, ſuccedere, bene cedere: vt προχωρήσαντος τοῦ ἔργου, apud Herodian. Sæpe ponitur tanquam imperſonaliter, vt apud Thuc. l. 2. οὐ μέντοι προεχώρησέ γε. ¶ Apud Xen. ὅσα σοι πέμψεις αὐτοῦ χρήματα ὅσα σοι προχωρεῖ, exp. quantum tibi commodum erit.

Προχώρημα, τὸ, id quod ſuccedit ſeu ſucceſſit. ¶ Ezechielis cap. 22. προχωρήματα dicuntur excrementa, quæ & διαχωρήματα.

*Προχώρησις, ſucceſſio, ſequendo ſignificationē verbi προχωρεῖν, qua ſignificat ſuccedere. In Anth.

Συγχωρέω, concedo, aſſentio, conſentio, non clamo. Plat. Et cum accuſat. apud eund. Cum dat. perſ. & accuſ. rei apud eund. ¶ Itē indulgeo, gratiam facio, condono. Dem. φησὶ γὰρ τῶν δανειστάς συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους, condonaſſe ipſi fœnora. ¶ Item ignoſco, veniam do: vt συγχωρεῖν τὸ ἁμάρτημα, apud eund.

Συγχωρεῖσθαι dicitur quod paciſcuntur aliqui, de quo inter aliquos conuenit. Dem.

Συγχώρημα, & συγχώρησις, conceſſio, aſſenſus. Item actio ignoſcendi, venia. Chryſoſt.

Συγχωρητικός, ad veniam dandam propenſus.

Ἀσυγχώρητος, (dec.) non concedendus ſeu permittendus. Item venia non dignus, cui non eſt ignoſcendum: vt apud Greg. ἀσυγχώρητος βλασφημία, εἰς τὸ πνεῦμα. Item actiuè qui ad veniam dandam propenſus non eſt, nimiū ſeuerus, inclemens. Idē Ἀσυγχώρητος.

-ῥήτως, ita vt venia dari non poſſit, citra ſpem veniæ.

Ὑποχωρέω, ſenſim recedo, clàm me ſubduco, pedem refero. Hom. Thuc. Itē decedo, cedo: vt ὑποχωροῦντες ὁδῶν. Plut. Et cum dat. perſ. Dem. ¶ Exponitur &, in excrementum abeo Ariſtot.

Ὑποχώρημα, excrementum. Dioſc. l. 2.

Ὑποχώρησις, idem Ariſtot. Exp. &, diſceſſio. Plut.

Ὑποχωρητικὰ μέλη, carmina quæ cantabantur in cataſtrophe fabulæ ab hiſtrionibus à ſcena exceſſuris. Schol. Ariſtoph.

Decomp. Ἀνθυποχώρησις, receſſus, regreſſus.

Συνυποχωρέω, vnà retrocedo.

ΧΩΡΙΣ, ſeorſum, ſeparatim, ſingulatim Xeno. pæd. 6. χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων, ſeparati eramus alteri, ab alteris. Item ſine, abſque, præter: vt Ariſto. in Rhet. χωρὶς δὲ τῶν εἰρημένων, præterea quæ dicta ſunt. Interdum dicitur & χωρὶς δὲ, præterea verò, vt apud Thuc. l. 2. In-
1851 terdum ſignificat præterquam, niſi, ſequente εἰ μὴ, vel εἰ μὴ, vel ἢ ὅτι: apud Plutarch. in Cam. & Herodot. l. 4.

Χωρίζω, ſeparo, ſecerno, diſpeſco, dirimo. Plat. χωρίζειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχήν.

Χωρίζομαι, ſegregor, &c. Iſocr. de Pace. πλεῖστον δ' ἀλλήλων κεχώρισται.

Χωρισμὸς, ſeparatio, ſeiunctio, diuiſio. Plut.

Χώρισις, idem. Heſyc.

Χωριστὸς, ſeparabilis: vel ſeparatus. Ariſtot.

Compoſita.

Ἀποχωρίζω, idem quod χωρίζω.

Ἀχώριστος, ὁ καὶ ἡ, inſeparabilis. Greg.

Διαχωρίζω, diſgrego diſcerno, ſeiungo. Xen.

Διαχωρισμὸς & διαχώρισις, ſeparatio, ſeiunctio.

Διαχωριστικὸς, ſeparandi vim habens, qui diſcernit ac dirimit.

Ἀδιαχώριστος, (*Decomp.*) inſeparabilis.

Δυσχώριστος, qui difficulter ſeiungi poteſt.

Εὐχώριστος, ſeparatu & ſecretu facilis.

ΧΩΡΟΣ, ου, ὁ, locus, ſedes. Item ſpatium. Hom. ¶ Item ager, prædium, fundus. Xen.

Χώρα, ἡ, idem quod χῶρος, locus, ſedes. Xen. Plu. Dicitur & κατὰ χώραν ἔχειν, quieſcere, nihil mouere aut tentare. Ἐν χώρᾳ interdum exp. vice, loco: vt ἐν χώρᾳ μισθοφόρου εἶναι, eſſe loco mercenarij. Xen. ¶ Item χώρα, ſpatium. Il. ρ. ¶ Item loculamentum, conceptaculum. Plut. ¶ Itē ſolū, ager. Thuc. Ariſtot. Demoſth. ¶ Item regio: vt τὴν χώραν τὴν Ἀττικὴν, Athen. lib. 3. quæ ſæpe omiſſo ſubſt. χώρα dicitur: vt apud Plut. in Apop. &c. Interdum & cum articulo ſubſtantiuum χώρα ſubauditur: vt apud Thuc. l. 4. οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὁρμῶνται οἱ Ἀθηναῖοι.

Χωρίον, τὸ, idem quod χῶρος, locus: vnde χωρία τὰ ἱππάσιμα, apud Xen. ¶ Item locus munitus, caſtellum, oppidulum. Ariſt. & Demoſt. ¶ Item ager, prædium, villa. Demoſt. ¶ Item apud geometras id ſpatii quod intra concurrentes lineas figurarum continetur: quod & area dicitur. Gal. ¶ Χωρία, τὰ, regiones Herodian.

Χωρίτης, ου, ὁ, ruſticus, ruſticanus. Fœm. χωρῖτις, ἡ, ruſtica, villica. Luc.

Χωριτικὸς, vt χωριτικὸν πλῆθος, ruſtica multitudo, multitudo agreſtis Plut. in Per.

Χωριτικῶς, ruſticè, vt ruſticis conuenit. Xen.

Χωρικὸς, idem quod χωριτικός. Χωρικῶς, idem quod χωριτικῶς. Syn. in epiſt.

Χωριάζω, ruſticor.

Χωρίδιον, τὸ, agellus, prædiolum. Plut.

Compoſita.

Ἀδρίχωρος, ſeu ἁδρόχωρος, vberē regionē habitans. Heſ.

Ἀναχωρίζω, ſuæ χώρᾳ reſtituo, recedere facio. Xen.

Ἄχωρος, ὁ καὶ ἡ, q. d. qui ſine loco eſt aut regione: cui ... dictum eſt igni & aqua: extorris. Heſyc.

Διάχωρος, interualla inter cohortes. Suid.

Δυσχωρία, ἡ, difficultas regionis ſeu locorum. Xen.

Ἔγχωρος, qui natus eſt in ea regione in qua verſatur, indigena. Item patrius: vt νόμοι ἔγχωροι.

Ἐγχώριος, idem, vt ἐγχώριοι θεοὶ καὶ ἥρωες. Thuc. l. 2. & ἐγχωρίῃ ἐσθῆτι, Herodot. ¶ Ἐγχώριον, τὸ, ſubſt. Heſyc. eſt τόκος & δάνειον.

Ἐπιχώριος, idem quod ἐγχώριος, vt ἡ τῶν ἐπιχωρίων ποίησις, indigenarum. Plato. Sic ἐπιχωρία θεὸς, patria dea. Ariſtoph. Et ἐπιχώριον ἔρνος, apud Theoc. idyll. 27. germen quod in loco aliquo ſeu regione naſci ſolet, vernaculus frutex.

Ἐπιχωρίως, more regionis, more patrio. Ariſtoph.

Ἐπιχωριάζω, ſum indigena, ſum vernaculus: vt γλώττης ἐπιχωριαζούσης apud Dionyſ. Halyc. ¶ Item ad locum aliquem ventito, vel frequenter verſor. Plat.

Ἐπιχωριάζεσθαι, conſuetum eſſe & patrium. Ariſtot.

Εὐρύχωρος, latum locū habēs, amplus, ſpatioſus, capax: vt εὐρυχώρους ἀγυιάς, apud Eurip. Pro eodem dicitur & εὐρυχωρὴς, apud Strab. 1852

Εὐρυχωρία, locus amplus, latum ſpatium. Thuc.

*Καλλίχωρος, pulchram rationem habens. Hom.

Καταχωρίζω, in aliquo loco colloco. Xen.

*Μικρόχωρος, paruam habens regionem, exiguum ſolum habens. Strab.

*Ὁμόχωρος, eiuſdem regionis, popularis Plut.

Περίχωρος, regioni circumiacens, aut ſimpl. circumiacens, finitimus. Plut. & Lucæ c. 3.

Πλησιόχωρος, vicinus, accola.

Πολύχωρος, idem quod εὐρύχωρος. Syneſ.

Πρόχωρος, idem quod πλησιόχωρος.

Στενόχωρος, anguſtum habens ſpatium, arctus.

Στενοχωρία, anguſtum ſpatium, anguſtus locus.

Στενοχωρέω, coanguſto, coarcto. Alex. Στενοχωροῦμαι, in anguſtiis verſor. Baſil.

Φιλόχωρος, qui locum amat, qui in loco aliquo libēter verſatur. Greg.

Φιλοχωρία, amor quo quis libenter in loco aliquo commoratur. Ariſtoph. in Veſp.

Φιλοχωρέω, libenter in loco verſor aut habito, Plut. & ſimpl. libenter verſor Phil.

Ἐμφιλοχωρέω, (*dec.*) libenter habito in. Theoph. ἐμφιλοχωρεῖν τῷ γυνδίῳ. Metaph. apud Syneſ.

ΨΑΔΑΣ, vnguenti genus, vt tradit Galenus in gloſſis.

ΨΑΘΥΡΟΣ, & Atticè, Ψαδυρός, οῦ, ὁ, friabilis, qui in minutas particulas friari poteſt. Exp. &, arenidus, contracta ſiccitate fragilis: vt Ψαθυρὰ κρέα, apud Gal. & Ariſtot.

Ψαθυρότης, ητος, ἡ, friabilis natura, fragilitas ex ſiccitate. Ariſtot hiſt. anim. l. 4.

Ψαθυροῦσθαι, friabilem fieri: Item areſcere: vnde in Pſal. Dauid. τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον ἐψαθυρώθη.

Ψαθύριον, ου, τὸ, fruſtulum ex friatura, Athen.

Ὑποψάθυρος, ὁ καὶ ἡ, (*com.*) qui aliquantum ſeu aliquatenus, ψαθυρὸς eſt. Hippocr.

ΨΑΙΔΡΟΣ, rarus, & raros habens capillos. Heſych. & Euſt.

ΨΑΚΑΣ, άδος, ἡ, ros. Item ſtilla, gutta: apud Ariſto

phanem in Pace.
Ψακάδιον,ου,τὸ,roris guttula:vel guttu'a,ſtillula.Ath.
Ψακάζω,roro,roris guttas ſtillo: vel generaliùs,ſtillo. Athen. lib.6.ψακάζετο δὲ ἀφύαισιν. Item rore vel aliis guttis aſpergo.Ariſtot.
Ψακαστὸς,οῦ,ὁ,ſtillatitius.Athen.
Ψακὰς,idem quod ψεκάς Suid.& Heſych.
Ψαιάζω pro ψακάζω,apud eoſdem.
Ψαίγαλον & ψάγαλον,idem quod ἔμβρυον,βρέφος. Heſych.& Euſtath.
Ψεκὰς,itidem ros:vel guttula roris.Eurip.Exp.&generaliter,gutta minuta in modum roris,apud Ariſtot. Dici traditur & de aliis rebus minutis,vt eſt aurum inter arenam. Item ψεκάδας dictas volunt ancillas quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conſpergebant.
Ψεκάδιον,ου,τὸ,guttula roris vel pluuiæ.Theoph.
Ψεκάζω, idem quod ψακάζω, roris in modum minutulis guttulis pluo.Ariſtop.Item ſtillo,guttatim defluo.Item rore ſeu guttulis in modum roris minutis conſpergo & madefacio.Theoph.

Compoſita ex ψεκάζω.

2853 Ἐπιψεκάζω,irroro.Interdum &,inſtillo.Xen.
Καταψεκάζω,idem,vel gen.aſpergo.Plut.
Ὑποψεκάζω,aliquantum irroro.Apud Poll.l.6.c.6.πυκνὸν ὑποψεκάζειν de conuiuis dici videtur qui poculum alij propinatum non vno hauſtu exhauriunt, ſed ſæpius bibentes guttatim quaſi id ſibi infundunt. Dicitur tamen ſignificare largiorem hauſtum,ἀντὶ προχυτικῶς,ex eodem Poll.

ΨΑΛΙΟΝ,vel ψαλίον, pro quo & ψέλλιον,ου,τὸ, frænum: apud Plut.in Lyc.Apud Xenoph. lib. de re eq. pro fræni parte inferiore ponitur. Quidam dicunt eſſe catenulam illam ferream equorum mentum ſubſtringentem. ¶ Item ψάλια, ſiue ψέλλια, dicuntur torques,monilia,collaria:item armillæ,brachialia: apud Pauſ.Plut.& Xen. Generaliter etiam quiuis annuli ſic vocantur.

ΨΑΛΙΣ,ίδος,ἡ,forfex Epigr. ¶ Apud architectos ψαλίδες, dici traduntur in fornicibus & frontibus ædificiorum, maximè verò in fornicato aditu portarum oblongi lapides, qui in ſui coagmentatione forficum figuram efficiunt: item ipſæ fornices ſeu ſtructuræ arcuatæ. Sic vſurpaſſe putatur. Plat. de leg.l.12.& Ariſtot.de mundo. ¶ Ab Heſychio exp. motus celer:qua expoſitione innuere videtur deriuatum eſſe à ψάλλω,moueo.
Ψαλίδιον,ου,τὸ,forficula.Numeratur & inter ornamenta muliebria,apud Poll.l.7.c.22.
Ψαλίδωμα,τὸ,fornicatum opus.Strab.
Ψαλίζω,f.ίσω vel ίξω forfice reſeco.Apſyrt.in Hippiat. Item forfice tondeo:vnde ψαλίζω,apud Anacr.ode in hirundinem.

Compoſita ex ψαλίζω.

Ἀποψαλίζω,forfice reſeco ſeu abſcindo.Dioſc.
Διαψαλίζω,forfice diſcindo.Gal.
Παραψαλίζω,vnde παραψαλιστὴς,qui circuncidit perperam & doloſè:vt qui radit:in Pand.

ΨΑΛΛΩ,F.αλῶ,P.αλκα,tango, & leni quodã motu percutio Eur.Sic muſici dicuntur ſuas χορδὰς ψάλλειν,apud Ariſtot.in probl. vel ſimpliciter ψάλλειν. Plut.in Per.Item metaph. pſallo:in ep.ad Eph.c.5. ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ, citharã pulſantes,fidibus canentes. Generaliter etiam ſignificat, moueo:quatio:vt apud Æſch.in Perſis,ψάλλ' ἔθειραν.
Ψάλλεσθαι, dicitur chorda quæ tangitur, mouetur,aut impellitur. Item homo cui fidibus canitur,cui cithara pulſatur:apud Athen.
Ψάλμα,τὸ,fidium cantus:vel carmen fidibus cantatum.Eurip.
Ψαλμὸς,οῦ,ὁ,idem.Athen.l.14.
Ψαλτὴρ,ῆρος,& ψάλτης,ου,ὁ, qui pſallere nouit,qui ſcit fidibus,Plut.Fœm ψάλτρια,ἡ,apud Athen.l.14.
Ψαλτικὸς,οῦ,ad pſalten pertinens,quo pſaltes vtitur: vt ὄργανον ψαλτικὸν,apud Athen.
Ψαλτήριον,ου,τὸ,pſalterium:inſtrumentũ quo pſallitur,quod olim magadis dicebatur.Athen.
Ψαλτὸς,οῦ,ὁ,qui pſalli poteſt,citharæ aptus.
Ψάλπιγξ ſiue ψάλπιξ, idem quod κιθάρα, cithara. Suid.& Heſych.

Compoſita.

Ἀντιψάλλω,viciſſim pſallo.Ariſtoph.
Ἀντίψαλμος ᾠδὴ, cantilena vel carmen ex aduerſo reſpondens,vel reciprocum.Eurip.
Ἀποψάλλω,euello:metaph.à pſallentibus.Heſych.
Ἄψαλτος, fidium pulſu carens.
Διαψάλλω,idem quod ψάλλω.Athen.
Διάψαλμα,melodiæ & cantus modulationiſque immutatio Suid.
Ἐπιψάλλω,idem cum διαψάλλω.Poll.
Ἱεροψάλτης,qui ſacra canit.Baſil.
Καταψάλλω,fidibus cano:vnde καταψάλλεσθαι is dicitur qui fidium cantu oblectatur.Plut.
Παραψάλλω,fidibus accino.Item leuiter pulſo.Plut.
Τρυγονοψάλλειν, prouerbialiter dicitur ἐπὶ τῶν φαύλως θεραπευόντων.Heſych.

ΨΑΜΜΟΣ,ου,ἡ,arena,ſabulum. Athen.τὰς ἐν Λιβύῃ ψάμμους.Vtitur etiam Plut.&c. 1854
Ψαμμώδης,εος,ὁ ἡ,arenoſus,ſabuloſus.
Ψαμμωτὸς,idem.
Ψαμμῖτις,vt ἡ ψαμμῖτις q.d.arenacea.Athen.
Ψαμμίζω,vnde ψαμμισμὸς,defoſſio in arenam.P.Æg.
Ψαμμίον ου,τὸ,arenula.Alex.Aphr.
Ψάμαθος,idem quod ψάμμος.Il.ε.Et pro ipſo litore,apud Soph.ἀμφὶ χηλαῖσιν ψάμαθον ἐκβεβληκότος.
Ψαμαθώδης,idem quod ψαμμώδης.
Ἄμμος,ου,ἡ,idem quod ψάμμος.Athen.
Ἀμμώδης,idem quod ψαμμώδης.
Ἄμαθος,ου,ἡ, idem quod ψάμαθος. Suid. verò ἄμαθον tradit eſſe campi puluerem,ψάμαθον autem eum qui eſt prope mare,i.litoralem.Il.ε.τόσα γὰρ ἀμάθοιο βαθείης.
Ἀμαθώδης & ἀμαθόεις,idem quod ψαμαθώδης.
Ἀμαθύνω in ἄμαθον redigo,perdo,deſtruo.Il.ι.

Compoſita.

Ἄψαμμος,ſeu ἀψάμαθος,ὁ ἡ,arenis carens: non ſabuloſus Heſyc.
Καθαμμίζω,arena obruo.Ariſtot.
*Πολυψάμαθος, ὁ ἡ, arenoſus, multam habens arenam.Oppian.
Ὑπόψαμμος,ſubtus arenam habens,arenoſus.
Ὕφαμμος,idem.Theoph.
Ἀνύψαμμος γῆ (Decomp. non arenoſa terra vel non arenoſus ager.
Χρύσαμμος,ου,ὁ,aurea arena.

ΨΑΦΑΡΟΣ,οῦ,ὁ,aridus,ſqualidus, infirmus,friabilis.Heſych.apud Theoph.de cauſ.pl.l.1. ψαφαροὶ τόποι,exp.loca arenacea & ſabuloſa. ¶ Item tenebroſus.Heſych. Sic apud Dioſc. l.3.c.136. αὐτὸς ψαφαρὸς quidam exp.minus ſplendens. Pro ψαφαρὸς ſcribitur & ψαφερός.
Ψαφαρία,ἡ ſqualor,vel fragilitas ex ſqualore.Dioſc.

ΨΑΩ,F. ήσω, tergo, abſtergo: vel radendo detergeo. Exp. &,mulceo. Euſtat. Item radendo complano. ¶ Item appropinquo, accedo, vel attingo, contingo: vnde &c.

vnde apud Soph. ψῆ κατ' ἄκρας, in ſumma parte attingit. ¶ Item in tenues partes comminuo, extenuo. Suid. & Euſt. ¶ Item vro, foueo, calefacio.

¶ *Deriuata à* ψάω, *tergo, &c.*

Ψηςὸς, οῦ, ὁ, terſus: vel raſus, radendo deterſus.

Ψήχω, f. ξω, idem cum ψάω, rado, frico: vel fricando detergeo. Xen. Exp. & delinio, demulceo: *more eorũ qui animal aliquod leniter diſtringentes demulcent & deliniunt.* Heſych.

Ψήχομαι, rador, tergor, &c. Xen. Item actiuè, delinior vt ψήχεσθαι τὸν δεσπότην. Heſyc.

Ψῆγμα, τὸ, quod radendo, diſtringendo & detergendo detractum eſt, ramentum. Plut.

Ψῆξις, εως, ὁ, raſura, defrictio, deterſio. Xen.

Ψηκτὴρ, ῆρος, ὁ, & ψήκτρα, ἡ, inſtrumentum quo radimus, deſtringimus & detergimus, radula, ſtrigil. in Epigr. & apud Eurip. Pro iiſdem dicitur etiam, ψηκτρὶς & ψηκτεῖα, apud Heſyc.

Ψάω, idem quod ψήχω & ψάω. Heſyc.

Ψαίςωρ, ορος, ὁ, deſtrictorius, deraſorius, deterſorius: vt σπόγγον ψαίςορα, apud Suid. ex Epigr.

1855 Ψαιςὸς, ὁ, contuſus, cõtritus: vnde τὰ ψαιςὰ, Suidæ ſũt ἄλφιτα ὑπὸ μύλης καταψηγμένα, item farinæ vino & oleo ſubactæ, quæ adolebantur diis: apud Ariſtop. in Plutar. hinc &, ψαιςὴ μάζα Galeno apud Hippocr. eſt placenta melle & oleo imbuta.

Παλίμψαιςος, (*comp.*) idem quod παλίμψηςος: de quo in comp. ex ψάω.

Ψαίρω, ab Heſych. exp ψαύω. Item πνέω, ῥιπίζω, σύρω. Gal. exp. innato, attingo: vnde apud Hippoc. γυναικ. l. 2. ὥςτε ψαίρειν τὰς ὑςέρας. ¶ Significat etiam, accelero, propero, feſtino. Suid.

Ψαρὸς, οῦ, ὁ, mobilis, agilis, celer, velox: vt ψαρὸς ἵππος, apud Ariſtop. Exp. etiam, varius, cinerei coloris. Heſyc Hinc comp. λευκόψαρος, qui ſimul ψαρὸς eſt & albus. In Hippiatr. expon. albicans in cinereũ colorem. ¶ At ψάρος, auis nomen *itidem* variis diſtinctæ maculis: vt teſtatur Ariſtot hiſt an. l. 9. c. 26. Eadẽ & ψὰρ dicitur: vnde genit. plur. ψαρῶν. Il. ρ. Et ψῆρας pro ψάρας. Il. π. Heſy. genus paſſeris eſſe dicit, Latini ſturnos vocant.

Λαιψηρὸς & αἰψηρὸς, idem cum ψαρὸς: vnde λαιψηρὰ γούνατα. Il. χ. Il. τ, λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν, expon. concionem celeriter dimiſit: pro αἰψηρῶς. Sic Od. δ, αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο, exp. citò capit ſatietas lamentorum. Vide & in Αἶψα.

Compoſita, ac primùm ex ipſo ψάω.

Ἀναψάω, tergo: vel tergendo demulceo. Item detergendo colligo & excipio: apud Cteſ.

Ἀποψάω, *itidem* abſtergo. Interdum &, abſtergendo colligo. Dioſc. l. 4. c. 65.

Ἀποψᾶσθαι, dicitur qui ſe detergit aut abſtergit. Xenoph. Peculiariter ſignificat, nates abſtergere. Ariſtoph.

Ἀπόψημα, τὸ, quod abſtergendo ſeu radendo detractum eſt: ramentum.

Ἀπόψηςος, deterſus, deraſus, Τὸ ἀπόψηςον ſubſtantiuè dicitur hoſtorium: lignum quo menſuræ deraduntur. Heſyc.

Διαψάω, radendo ſeu tergendo penetro. Et ſimpliciter, perforo, perfodio. Suid.

Καταψάω, tergendo fricandóve demulceo. Et ſimpliciter, defrico, demulceo: vt apud Xen. in apol. Socr. καταψήσας αὐτὸ τὴν κεφαλὴν.

Παλίμψηςος, pro quo ſcribitur & παλίψηςος, & παλίμψαιςος, ὁ ψάω, ὁ κ ἡ, iterum deraſus vel deradendo terſus: vt παλίμψηςον βιβλίον, apud Plutarc. Latini itidem palimpſeſtum dicunt: vt Cic. ad Trebat. lib. 7. epiſt. 8.

Περιψάω, circum circa, abſtergo vel defrico. Ariſtoph.

Περίψημα, ſordes & purgamenta ex eiuſmodi deterſione in ep. ad Cor. 1. c. 4.

Συμψάω, corrado. Item radendo complano. Ariſtoph. Dicitur & fluuius aliquid συμψᾶν, quod abſorbens ex conſpectu hominum ſubducit. Herod.

Compoſita ex ψήχω.

Ἀναψήχω, idem quod ἀναψάω.

Ἀποψήχω, derado, deſtringo, detergo. Dioſc.

Ἀπόψυγμα, ramentum, purgamentum.

Ἄψηκτος, ὁ κ ἡ, qui nõ eſt raſus, deſtrictus, aut deterſus. Exp. & durus, non molitus. Suid.

Ἐπιψήχω, in ſuperficie rado, deſtringo, detergo.

Ἐπίψηγμα, eiuſmodi ramentum. Dioſc.

Καταψήχω, derado, deſtringo, detergo. Nic. in The. ¶ Expon. etiam, æquo, complano. Suid. Item leuiter tero ſeu defrico, demulceo. Heſ. ¶ Significat etiam, contero, contundo: apud Nic. in Alex. in qua ſignif. pertinet ad ψάω ſignificans λεπτύνω.

Παραψήχω, idem quod καταψήχω. Plut.

Συμψήχω, corrado. Item contero. Dioſc.

Compoſita ex ψαίρω.

Διαψαίρω, perpurgo. Heſ. item perflo, perſpiro. Ariſtop. in Auib. Αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ: perflant cirros fumi: metaphora ſumpta à re nautica. Exp. etiam diſtraho. Item diſſolutus ſum, diffluo. Item quietus ſum, in Eurip.

Καταψαίρω, moueor, commoueor. Heſyc.

Μεταψαίρω, Heſyc eſt μεταφέρω, transfero, afferenti particip. μεταψαίροντι, ex Eur. Phœ. vbi legitur, Ἔπεκλῆς δὲ ποδὶ μεταψαίρει πέτρον, ſaxum pede transferens. Quidam exp. pede ad ſaxum offendens.

¶ *Deriuata à* ψάω *ſignificante accido & attingo.*

Ψαύω, f. σω, idem quod ψάω, tango, contrecto: Gal. ad Glau. l. 2. ἀλλήλων ψαύοντα σώματα, corpora quæ ſe mutuò attingunt. Item aſſequor vel peruenio ad. Plut. Item, tango ſeu contingo: ita vt capeſſam vel accedam. Polyb. καλῶν ἔργων φιέντων μὲν πολλοὶ, πλημῶσι δ' ὀλίγοι ψαύειν. 1856

Ψαύομαι, idem quod ψαύω, apud Dioſc.

Ψαῦσις, εως, ἡ, tactus, attactus, contactus. Plut.

Ψαυςὸς, οῦ, ὁ, qui tactus eſt. Item quem tangere aut contingere licet: vt ἄγαλμα ψαυςὸν. Herodian.

Ψαλάσσω, f. ξω, *itidem*, tango, contrecto. Heſych. & Suid. Pro eodem & ψαθάλλω, apud eoſdem.

Ψάλαγμα, τὸ, tactus, contactus. Heſych.

Ψαλακτὸς, οῦ, ὁ, ſub tactum cadens: apud eund.

Ψόαι ſiue ψύαι, duo maxmi muſculi in interna lumborũ regione ſiti: apud Hippocr. Sunt, & qui externos ſpinæ muſculos ψόας vocent, vt ſcribit Poll. Marcellus Virgilius ψόας, propriè dici lumbos contendit: idque nomen grãmaticos à libidine deductum velle, quoniam illic libidinis pruritus excitatur maximè, quòd iis renes ſubiacent.

Compoſita, ac primùm ex ψαύω.

Ἄψαυςος, ὁ κ ἡ, intactus, illibatus. Epigr. Item non tangẽdus. Thuc. Item actiuè, qui non tetigit, cum genit. Apoll.

Ἀψαύςως, ſiue ἀψαυςὶ, citra tactum. Plut.

Ἀψαυςέω, non tango. Appian.

Ἐπιψαύω, attingo, attrecto: vel in ſuperficie & leuiter tango. Heſiod.

Ἐπιψαύδην, ita vt ſummis tantùm digitis attingas & leuiter: ſtrictim.

Παρεπιψαύω (*Decomp.*) leuiter attingo, ſtringo.

*Καταψαύω, tango, contracto. ψαύω. Strabo.

Παραψαύω, idem.

*Περιψαύω, circum tango, comprehendo. Nicand.

Προσψαύω, attingo: vel idem quod ἐπιψαύω.

Συμψαύω, contingo, tactu mutuo iunctus ſum.

Σύμψαυσις, contactus.

*Ὑποψαύω, leuiter attingo, tango.

Compoſita ex ψαλάσσω.

Ἀψάλακτος, qui tactus non eſt vel tangi nequit. Expon.

& im notus, immobilis. Soph.
Διαψηλαφάσθαι Suid. & Heſych. exp. εἰς ἔρευναν διασείεσθαι. Pro eo item ponitur & διαψαφάσθαι.
Υποψηλαφάω, ſubtus vel leuiter contrecto. Suid.

ΨΕΓΩ, f. ξω, reprehendo, vitupero. Plat. in Minoe νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον ἢ ἐπαινῇ τὸν ἑαυτῷ ἐναντίως ἔχοντα.
Ψέγομαι, reprehendor, vituperor. Plut.
Ψέγμα, τὸ, vituperium.
Ψέκτης, ου, ὁ, vituperator, reprehenſor. Poll.
Ψεκτός, ὁ, vituperatus, reprehenſus.
Ψεκτικός, Vituperatori proprius, quo vituperator vti ſolet, reprehenſorius. Item propenſus ad reprehendendum. Poll. l. 5.
Ψεκτικῶς, more τῶν ψεκτικῶν, vt ψεκτικὸν decet, idem.
Ψόγος, ου, ὁ, reprehenſio, vituperium. Plut.
Ψογερός & ψόγιος, vituperabilis. Heſych.
*Ψέγιος, idem quod ψόγιος & ἐπίψογος. Pind.

Compoſita.

Αψεγής, έος, ὁ καὶ ἡ, irreprehenſus. Soph.
Αψεκτος, ὁ καὶ ἡ, idem Heſych.
Διαψέγω, idem quod ψέγω, apud Plut.
Επιψέγειν, Heſych. exp. ἐπιτιμᾶν, inhumare, ſepelire.
Επίψογος, qui reprehenſionem meretur, in vituperium incurrens. Poll. l. 5.
*Κακόψογος, maledicus, qui perperam & nequiter re-
1857 prehendit. Theogn.
Φιλόψογος, reprehendere amans. Eurip.

ΨΕΔΝΟΣ, οῦ, ὁ, raros habens pilos, glaber. Il. β.

ΨΕΛΛΟΣ, οῦ, ὁ, balbus, blæſus, inarticulatè loquens ita vt vix intelligi poſſit. Suid. Specialiter ſic dicitur qui craſſiùs pronunciat literam σ, teſte Heſych. Generali ſignificatione apud Plut. ſymp. l. 1. c. 4. τοῖς λεγομένοις προστάγμασι ἐξυβρίζουσι προστάττοντες ἄδειν ψελλοῖς. Dicitur & aliquid nobis ψελλὸν eſſe quod intelligitur Æſchyl.
Ψελλότης, ητος, ἡ, balbuties, blæſitas. Ariſtot.
Ψελλίζω, f. ίσω, balbutio: apud eund.
Ψελλίζομαι, idem. Plat. in Gorg. Ineptè loquor, nugor. Ariſtot. metaphyſ. l. 1.
Ψέλλισμα, τὸ, & ψελλισμός, ὁ, balbuties: linguæ hæſitatio atque titubatio. Plut. Apud eundem ποδάγρας ψελλισμὸν dici quidam volunt quaſi catenam & compedes, vt ſit à ψέλλιον deriuatum. Quidam exp. balbutientem podagram.

ΨΕΥΔΩ, F. σω, fallo, fruſtro. Soph. καί με ἔψευσας ἐλπίδος, fefelli ſpem meam. Sic Xen.
Ψεύδομαι, fallor, decipior, fruſtror, Herodotus, ψευσθεὶς ἐλπίδος, ſpe falſus ſeu fruſtratus. Cum dat. Soph in Aiace, κλυτῶν ἐκ ἄλλων ψευσθεῖσα δόξαις. Item actiuè, idem quod ψεύδω. Herodian. l. 2. τοὺς στρατιώτας ψευσάμενος καὶ ἀπατήσας. Exponitur &, non ſeruo, frango. Iliad. ο, ὅρκια περὶ Ψευσάμενοι μαχέσασθαι. Xenoph. pæd. 6. οὐδὲν γὰρ ψεύδεται ὧν ὑπέσχετο. ¶ Item neutraliter, falsò dico, verbis fallo, mentior. Odyſſ. δ. Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; Sic Demoſth. Cum dat. perſ. Act. ap. c. 5. Cum infinit. Plutar. ἐψεύσατο Νεοπτόλεμον εἶναι. Dicitur & paſſiuè ἐψεῦσθαι, ementitum & confictum eſſe fallendi cauſa: vnde ἐψευσμέναι ἀγγελίαι, apud Thuc. l. 6.
Ψεῦσμα, τὸ, mendacium. Item mēdacij nota, puſtula quæ mendacium hominū naribus vulgò ſupercreſcere creditur. ſchol. Theocr.
Ψεῦσις, εως, ἡ, idem quod ψεῦμα, in prim. ſign.
Ψεύστης, ου, ὁ, mentitor, mendax. Hom. Dem.
Ψευδέω, mendacium dico, mentior: vel fallor, ſcopum propoſitum non aſſequor. Il. π.
Ψευδής, έος, ὁ καὶ ἡ, falſus, mendax. Demoſt. Iſocr. Exp. & fictus, fictitius, ſimulatus, apud Plut. ψευδέστατος, falſiſſimus. Ariſtoph.
Ψευδήμων, mendax. Nonnus.
Ψευδῶς, falsò, ementitè. Thuc. l. 1.
Ψεῦδος, εος, τὸ, mendacium. Hom. Plutarch. Item puſtula quæ nari mēdaci ſupercreſcit, apud Theoc. idyll. 12. Aduerbialiter etiam ſumitur pro ψευδῶς, Iliad. ι.
Ψευδαλέος, idem cum ψευδής. Nonn. Ψευδάλιος, idem.
Ψύθω, vnde ἔψυθεν. Heſych. exp. ἐψεύσατο.
Ψυθής, idem quod ψευδής. Scribitur & ψυθός, apud Heſych. Interdum idem valet quod ψευδής, vt ψύθος οὔνομα, apud Callim. Euſtath. ψύθος ex ψεῦδος Dorico more factū eſſe tradit, exempto ε & δ in θ mutato.
¶ Ψύθος, exp. etiam ſuſurro. Heſych. Hinc ψυθίζω ſuſurro, ſuſurra lingua murmuro. Et ψυθιστής, ſuſurrator: apud eundem.
Ψυδρός, (ortum ex ψευδηρός, per ſync. vt vult Euſt.) falſus, fictitius, ementitus. Heſyc.

Compoſita.

Αποψεύδομαι, mentior, confingo.
Αψευστος, ὁ καὶ ἡ, non mendax. Item non fictus ad fallendum. Item non falſus & violatus.
Αψευστέω, non mentior. Polyb l. 3.
Αψευδής, έος, ὁ καὶ ἡ, verus, minimè falſus, vel minimè fallens. Eurip.
Αψεύδεια, ἡ, veritas, veracitas. Apud Ariſtot. de mūdo, ἡ τῶν ἀστέρων ἀψεύδεια, ſtatæ & non aberrantes vi- 1858 ces, quæ nunquam fallunt.
Αψευδέω, non mentior, verax ſum. Dem. Xen.
Διαψεύδομαι, idem cum ψεύδομαι. Iſocr. in orat. ad Philipp. διαψευσθεὶς ὑπὸ τῆς ἀρρωστίας τῆς νῦν μοι παρούσης, deceptus. Et cum genit. Plutarch. διεψεύσθη τοῦ λογισμοῦ, opinione ſua eſt falſus. Item actiuè, idem quod ψεύδω, decipio: apud eundem. Exponitur & mentior.
Αδιάψευστος, (Dec.) qui falli & decipi nequit: vel qui non fallit, nec decipit. Athen.
Επιψεύδομαι, affingo: vel ementior. Phil.
*Συνεπιψεύδομαι, commentior, ſimul mentior. Callim.
Καταψεύδομαι, mentior: vel mendaciter confingo. item ſequente genit. perſ. mendaciter dico contra, vel mēdaciter traduco. Dem. in Mid. οὗτοι δή ἔχθρον καταψεύδονταί μου. Phil. in Epiſt. καταψεύσομαί σου προδοσίαν, proditionis crimen tibi affingam. Dicuntur & paſſiuè καταψεῦσθαι, quæ mentita & conficta ſunt, apud Plut. in Themiſt.
* Συγκαταψεύδομαι, ſimul mendacio opprimo. Æſch.
Καταψευσμός, mendacium.
*Κατάψευσμα, figmentum, mendacium. Strabo.
Decomp. Ακατάψευστος, nō ementitus, non cōfictus.
Επικαταψεύδομαι, idem quod καταψεύδομαι: vel mentior aduerſus.
Περιψεύδομαι, idem quod ἐπιψεύδομαι.
Φιλοψευδής, mendaciorum amans. Il μ.

ΨΕΦΟΣ, tenebræ, obſcuritas. Suid. Itē fumus. Heſyc. ¶ Item adiectiuè tenebroſus, obſcurus: vt ψέφος νυκτός, apud eundem Heſych.
Ψεφερός, obſcurus, non clarus: apud eund.
Ψεφηνός, idem: apud Eurip.
Ψεφάς, idem quod ψέφος, tenebræ. Heſych.
Καταψεφόω, ῶ, (comp.) obtenebro. Idem.

ΨΗΝ, ῆνος, ὁ, vermiculus in caprificis naſcens, teſte Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 32.
Ψηνίζω, caprifico. i. ſubmiſſis culicibus ficariis ad maturitatem perduco. ¶ Item rado. Suid. *ab adiectiuo* ψηνός.

ψιλὸς, caluus, raros habens pilos. Hesychio. ¶Item ineo: *in obscœna signif.* apud Suid.

Ὑποψιλίζω. (*comp.*) vnde ὑποψιλισμένη metaph. dicitur. ἡ ἐγκύμων, fœta, turgentem habens vterum vt ficus cui ſummiſſi ſunt culices.

ΨΗΣΣΑ, & Atticè Ψῆττα, piſcis è latorum genere Athen.l.7.& Ariſtot.hiſt.an.l.9.c.37.

ΨΗΦΟΣ, ου, ὁ, lapillus, calculus. Herodot. Itē pro lapillo pretioſo, gemma, apud Dioſc. ¶Item ſcrupus, calculus quo luditur. Plut. in lib. de def. orac. ¶Item calculus quo in computando vtimur. ¶Item calculus quo ſuffragium fertur in comitiis, & calculus iudicialis, apud Lyſ. & Plut. Interdum pro ipſo ſuffragio ſumitur, ſeu ſentētia, quia calculis ferebatur vt apud Dem. in Cteſiph. ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ γίγνονται. Sic & alibi apud eundem.

Ψήφινος, ὁ καὶ ἡ, qui calculis conſtat, ex calculis factus.

Ψηφίζω, calculis computo. Et general. computo, ſupputo. Epigr. Cum accuſ. Lucæ 14. ψηφιζέτω τὴν δαπάνην. ¶Item decerno, ſtatuo. Soph. & Herodian.

Ψηφίζομαι, idem cum ψηφίζω, in poſt. ſignif. calculo meo aut ſuffragio ſtatuo, vel ſimpl. decerno, ſciſco. Thuc.l.1. ἐψηφίσαντο αἱ ἐκκλησίαι. Plut. in Per. ψηφίζεται δ' εἰς Σάμον πλοῦν. Et cum infinit. apud Dem. Hinc particip. ἐψηφισμένος, & ψηφισθεὶς decretus. Iſocr. & Appian. ¶Dicuntur & iudices ψηφίζεσθαι quum ſententiam ferunt: apud Ariſtoph. & Dem. ¶Item ψηφίζομαι, ſuffragor, adſtipulor, eiuſdem ſum ſententiæ, cum dat. apud Philoſtr. & Chryſoſt.

Ψήφισμα, τὸ, pſephiſma, i. decretum, ſcitum, plebiſcitum, ſæpe apud Dem. Tribuitur etiam diis & deabus, apud Plut. & Ariſtot. in Veſp.

Ψηφισματώδης, ad decretum pertinens, aut decreto ſimilis. Ariſtot. eth. l.5.c.7.

Ψηφιστής, οῦ, ὁ, calculator, computator, ſupputator.

Ψηφὶς, ίδος, ἡ, idem quod ψῆφος, calculus, ſcrupus, lapillus, Plut. & Phil. ¶Item calculus cōputatorius. Epigr. l.1. ¶Item calculus quo ſuffragium fertur.

¶Item lapillus pretioſus, gemma. in Anth. Epigr.

Ψηφάω, cogito, curo, ratiocinor, vnde ψηφῶν. Heſyc. eſt φροντίζων.

Ψάφαξ, Æolicè dicitur pro ψῆφος. Dicitur & ψάφιγξ pro iiſdem.

Compoſita.

1859 Αναψηφίζω, iterum fero ſuffragia: Dion. hiſt. l.39.

Αναψήφισις, ſuffragiorum iteratio.

*Αντιψηφίζομαι, contra decerno, contra ſtatuo ſeu ſciſco. Max. Tyr.

Αποψηφίζομαι, ſuffragio meo abſoluo: vel ſimpliciter, abſoluo. Demoſth. ἀπεψηφίσασθέ μου, decreto veſtro me abſoluiſtis. ¶Itē ſuffragio meo antiquo ſeu aboleo: vt ἀποψηφίζεσθαι τὴν γραφὴν, apud Æſchyl. antiquare criminationem. Exponitur, & abrogo: cum accuſat. perſ. Plut. in Dione. Item repello ſuffragio à magiſtratu quem quis petit: vt apud eundem in Coriol. ¶Item cenſeo. Dem. ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν, conſueuerunt non mittendum.

Αποψήφισις, abſolutio, actio abſoluendi reum. Itē q. d. è tribu motio & erectio iudicum quo quis peregrinitatis arceſſitus, quaſi in tribus ſuæ tabulas obrepſerit, iudicum ſententia damnatur.

Αψηφος, ὁ καὶ ἡ, ſuffragio carens.

Αψήφιστος, qui non tulit ſuffragium & ſententiam. Item non computatus.

Διαψηφίζομαι, calculum in vrnam mitto, ſententiam de aliqua re dico. Plat. & Dem.

Διαψήφισις, ſuffragiorum diſquiſitio & latio, ſententiarum dictio. Exponitur & diſquiſitio, apud Plut. ¶Sic propriè dicebatur recognitio recenſióve ciuiū populatim tributímq; citatorum: ob id inſtituta, vt obreptitij ciues & falsò in ciuitatem adſcripti, tribu & populo mouerentur. apud Dem.

*Διαψηφιστής, calculator, qui ſuffragia colligit Paul.

Επιψηφίζω, in ſuffragium mitto, ad ſuffragium ferendum voco, rogo ſententias. Thuc. & Plat. ¶Item ſuffragio meo confirmo, decreto comprobo. Xen. & Æſch. Cum dat. Lucian. in Tim. ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων, confirmauit decretum concionis.

Επιψηφίζομαι, ſciſco, decerno. Xen. ¶Dicitur & paſſiuè ἐπιψηφίζεσθαι, quod decreto confirmatur, aut decernitur. Appian.

Επιψήφισις, actio vocandi in ſuffragia. Item confirmatio decreti.

Συνεπιψηφίζω, (*decomp.*) vnà cum aliis ſuffragio meo confirmo. Ariſtot. polit. l.2.

Ισόψηφος, ὁ καὶ ἡ, qui par eſt in ſuffragio ferendo, parem autoritatem in ſuffragio ferendo habens. Thuc. l.3. Dicuntur & verſus quidam Homeri ἰσόψηφοι, apud Gell. l.14. c.6.

Ισοψηφία, ἡ, par autoritas in ſuffragiis ferendis Exp. & par numerus ſuffragiorum.

Καταψηφίζομαι, ſuffragio meo damno: vel ſimpliciter, damno, condemno. Cum genit. perſ. Plat. in apolo. Cum genit & accuſ. rei: apud eundem in Gorg. Xen. in apol. Præt. κατεψήφισμαι, damnatus ſum: vnde κατεψηφισμένος & καταψηφισθεὶς, damnatus apud eundem Plat. ¶Item καταψηφίζομαι, faciendum eſſe cenſeo: vel ſimpliciter, cenſeo. Ariſtot. polit. 4. Item pronuntio: *negatiuè.*

Συγκαταψηφίζομαι, (*dec.*) vnà damno, Act. ap. cap. 1. συγκατεψηφίσθη, exp. communibus calculis eſt allectus.

*Μελαμψηφὶς, ίδος, ἡ, nigros calculos ſeu lapillos habens. Gall.

Μεταψηφίζω, quod vni decretum eſt in alium transfero: vnde apud Appian belli ciuil. lib.4 Συρία καὶ Μακεδονία, ἐς τοὺς ὑπάτους Αντώνιον καὶ Δολαβέλλαν μεταψηφίζεσθαι, dicuntur, i. in conſules. Anton. & Dolab. transferri, quum aliis decretæ eſſent.

Μεταψήφισις, decretum quo aliquid ex vno in alium transfertur.

*Μονόψηφος, vnius ſuffragij. Pind.

Ομόψηφος, cuius idem eſt ſuffragium. Item annumeratus in ferenda ſententia. Herodot.

Παμψηφεὶ, omnium calculis, omnium ſuffragiis.

Πεσσόψηφος, calculator, ratiocinator. Suid.

Πολύψηφος, qui multa æquat ſuffragia. Luc.

Πολυψηφία, multitudo ſuffragia ferentium. Theocr.

Πολυψηφὶς, ίδος, ὁ καὶ ἡ, multos habens calculos ſeu lapillos. Naumach.

Προψηφίζομαι, vltra decerno. Exponitur & aliud ſciſco & decerno. Appian.

Σύμψηφος, idem quod ὁμόψηφος, in prima ſig. Plat.

ΨΙΑΘΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, ſtorea, teges: peculiariter ea quæ è iunco aut vitili cōtexitur. Ariſtoph. Item ipſa planta ex qua texitur ſtorea. Heſy.

Ψιάθιον, ου, τὸ, ſtoreola, tegeticula. Dioſc.

Ψιαθώδης, in modum tegetis ſeu ſtoreæ. ſchol. Thuc.

ΨΙΑΣ, άδος, ἡ, roris gutta, ſtilla minuta & exilis, roſa: idem quod ψακὰς ῥανὶς, σταγών. Il. π.

Ψιάζω roro, minutatim ſtillo. Ariſtoph.

ΨΙΘΙΑ, ἡ, vitis ſpecies apud Nic. Inde pſithium melampſithium paſſum. apud Plin. l.4. c.9.

ΨΙΘΥΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, ſuſurrus, tenuiorem & exiliorem 1860 ſonum edens. Soph. Item ſubſtantiuè, ſuſurro, qui maledicis ſuſurris alios traducere ſolet. Plut.

Ψιθύρα, inſtrumentum quoddam muſicum, de quo Pol.l.4.c.9.

Ψιθυρίζω, f. ίσω, ſuſurro. Plut. Pollux hirundinum proprium eſſe vult. Significat etiã obtrecto, obloquor, occulta delatione accuſo: vt apud Suid. Φαῖδρα dicitur ψιθυρίσαι Θησεῖ κατ' Ἱππολύτου.

Ψιθύρισμα, τὸ, ſuſurrus & lene murmur. Th.

Ψιθυρισμὸς, ȣ̃, ὁ, ſuſurratio. Plut. de aud. Item occulta delatio in ep. ad Cor. 2. c 12.

Ψιθυριστὴς, ȣ̃, ὁ, ſuſurrator: item occultus delator. in ep. ad Rom. c.3.

Compoſita.

Διαψιθυρίζω, murmuro, ſuſurro, inſuſurro. Eccleſ.

*Καταψιθυρίζω, inſuſurro. Plut.

Περιψιθυρίζω, q.d. adſuſurro, abſibilo. Epigr.

Συμψιθυρίζω, q.d. conſuſurro: vnà ſuſurro. Plut.

Ὑποψιθυρίζω, clanculum murmuro, leniter ſuſurro. Heſych.

ΨΙΛΟΣ, ȣ̃, ὁ, tenuis, exilis, in qua ſignif. frequenter legitur apud gramm. Demet. Phal. & Athen. ¶ Itẽ nudus, glaber, vt ψιλὸς ὅπλων, armis nudus. Plat. Sæpe aliquid dicitur eſſe ψιλὸν, omiſſo genitiuo declarante id quod eſt nudum: ſic ψιλὸν δέρμα dicitur pro ψιλὸν τριχῶν, apud Hom. Ilia. ν. Sic γῆ ψιλὴ, pro ψιλὴ βοτάνης, terra nuda & non conſita. Il. ι. & apud Demoſt. Dicitur & ψιλὸς pro ψιλὸς ὅπλων, apud Thuc. l.3. vnde οἱ ψιλοὶ στρατιῶται, milites leuis armaturæ, apud eundẽ & cæt. hiſtoricos. Sic & τὰ ψιλὰ pro τὰ ψιλὰ δένδρων καὶ φυτῶν χωρία, apud Xen.

Ψιλῶς, cum tenui litera vel ſpiritu apud Athen. l. 9. Item nudè, leuiter. Heſych.

Ψιλότης, ητος, ἡ, nuditas, glabrities. Plut.

Ψιλῖται, οἱ, ſ. στρατιῶται, iidem qui & ψιλοί. Euſt.

Ψιλεὺς, έως, ὁ, Suidæ eſt ὁ ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἱστάμενος. Heſy. ψιλεῖς, ſunt qui poſtremo in chorea loco ſunt.

Ψιλίζω, nudo: apud Euſt.

Ψιλόω, itidem nudo, priuo. Thuc. & Xen. Item deglabro, depilo. Ariſtot.

Ψίλωσις, ἡ, nudatio, depilatio, deglabratio. Athen.

Ψιλωτὴς, nudator, denudator.

Ψιλωτικὸς, qui gaudet vocabulorum ψιλώσει. Euſt.

Ψίλωθρον, τὸ, medicamentum quo vtuntur in deglabrando & depilando corpore. Peculiariter ſic dicta eſt vitis alba: vt eſt apud Dioſc. quod eſſet ex genere eorum quibus corpus pilis nudari poteſt.

Compoſita.

Ἀκρόψιλος, ὁ καὶ ἡ, in ſummo nudus. Gal.

Ἀποψιλόω, idem quod ψιλόω. Ἀποψίλωσις, idem quod ψίλωσις.

Ἄψιλος, non nudus, vel glaber. Heſych.

Καταψιλόω, idem cum ἀποψιλόω.

Περιψιλόω, in orbem deglabro & nudo.

Φιλόψιλος, ἡ φιλοῦσα ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἵστασθαι. Suid.

ΨΙΜΜΥΘΟΣ, ſiue ψίμυθος, ȣ, ὁ, ceruſſa. Lucil.

Ψιμύθιον, ſiue ψιμμύθιον, ȣ, τὸ, idem. Ariſtot. & Athen.

Ψιμμυθιόω, ceruſſa illino, ceruſſa fuco. Plut.

ΨΙΝΕΣΘΑΙ, dicitur vitis quum deflorens irrorat, aut quum acini defluunt & remanentes paruuli conſtant. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 16.

Ψινὰς ἄμπελος, vitis quæ fructum amittere ſolet: ibid. Eadem dicitur & ψυάς.

ΨΙΞ, ιχὸς, ἡ, mica, minutũ fruſtulum *panis friati*, Alex. Aphr. & Greg. Pro eodem dicitur & ψίχη, apud Heſych.

Ψιχίον, ȣ, τὸ, parua mica, minutiſſimum fruſtulum. Matth. c.15.

Ψιχώδης, micæ ſpeciem gerens, minutus inſtar micæ. Euſt.

ΨΙΤΤΑΚΗ, ης, ἡ, pſittaca: Indica auis humanam vocem imitans, apud Ariſtot. hiſt. in l. 8. c. 12. Dicitur & Ψιττακὸς, ab Athen. l. 5. & Plut. de ſolert. an. itidémque pſittacus à Latinis. Vocatur etiam σιττακός. Vide Ælian. Oppian. & Plin. 1861

ΨΟΛΟΣ, ȣ, ὁ, fumus, item flamma, & fuligo. Æſchyl.

Ψολόεις, εντος, ὁ, fumidus, fumoſus: vel flammeus, flammans, item fuliginoſus. Hom. Heſiod. Ariſt.

ΨΟΦΟΣ, ȣ, ὁ, ſtrepitus, crepitus: interdum & fragor, vel generaliùs, ſonus. Thuc. Ariſtot.

Ψοφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, crepitu plenus, ſonorus. Ariſt.

Ψοφέω, ſtrepitum edo, ſono. Ariſtoph. ψοφεῖ καλοῦντι. Plut. ψοφοῦντι τὰς αὐτῶν θύρας, foribus pulſatis ſtrepitum excitant.

Ψόφημα, τὸ, idem quod ψόφος. Greg.

Ψοφητικὸς, ȣ, ὁ, ſtrepitum edens, ſtreperus: vel qui ſtrepitum & ſonum edere poteſt. Suid.

Compoſita.

Ἀποψοφῶ, idem quod ψοφῶ vel magnum ſtrepitum edo. Item crepitum ventris edo. Ariſtot. & Ath.

Ἄψοφος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, ſtrepitum nullum edens, tacitus.

Ἀψόφητος, vt apud Soph. in Aiace. ἀψόφητος κωκυμάτων, nullum ſtrepitum edens lamentis.

Ἀψοφητὶ, ſine ſtrepitu. Heſy. & Suid.

Ἔμψοφος, cui ſonitus ineſt, ſonitus non expers.

Περιψοφέω, obſtrepo, circunſtrepo, circumſono.

Ὑποψοφέω, leniter ſtrepo.

*Περιψόφησις, circunſtrepitus, ſtrepitus. Plut.

ΨΥΔΡΑΚΕΣ, & ψυδράκια pustulæ veluti bullæ quædam ſupra cutem eminentes. Gal.

Ἀψυδρακίωτος, (*comp.*) puſtulis illis quæ ψύδρακας dicuntur non infeſtatus. Dioſc.

ΨΥΛΛΟΣ, ȣ, ὁ, & ψύλλα, ης, ἡ, pulex. Ariſtot. hiſt. an. lib. 5. c. 31. Ψύλλα dicitur etiam genus phalangij, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9 c. 39.

Ψύλλιον, ȣ, τὸ, pſyllium, pulicaria herba. Dioſc. l. 4. c. 70.

Ψυλλίζω, pulico, i. pulices venor.

ΨΥΛΩΝ, ωνος, ὁ, pſylon, piſcis in littoribus pariens. Ariſtot. hiſt. an. l. 6. c. 14.

ΨΥΧΗ, ῆς, ἡ, anima, vita: à ψύχω ſignificante ſpiro, vel refrigero. (Iliad. ι. Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον ὅσ' ἔστι φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι, non tanti æſtimo quanti animã ſeu vitam meam. Thucy. l. 8. περὶ τῆς ψυχῆς δι' ἐκεῖνον κινδυνεύοντι, de vita periclitanti. Brutis quoque animantibus tribuitur: vt Odyſſ. ξ. Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, τοὶ δ' ἰσταχύεπε καὶ εὖσαν. Et apud Luc. ἡ ψυχὴ τῆς ὄρνιθος. Dicitur etiam de plantis. Impropriè pro ſanguine accipitur, apud Ariſtop. in Nub. Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσι, animam mihi exugunt. ¶ Ψυχὴ interdum peculiariter dicitur animæ pars ratione prædita, qua à cæteris animantibus diſtinguimur. (Latinè animus) Iſocr. Interdum ſic dicitur animi audacia & ſtrenuitas. Xen. 1862

¶ Ψυχὴ, phraſi Hebraicæ linguæ peculiari dicitur homo, vt Rom. cap. 13. πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω. Sic & act. c. 2. & alibi in nouo Teſt. Item ψυχὴ, anima, i. ſpiritus, flatus. Heſyc. ¶ Item, papilio: apud Ariſtot. hiſt. an l. 5. c. 19.

Ψυχῖος, ȣ, ὁ, animatus, anima præditus, viuus. Luc.

Ψυχικὸς, animalis, qui animæ vel animi eſt, ad animum vel animam pertinens: vt Ψυχικὴ νόσος. Plutarch. In

ſacris literis τῷ πνευματικῷ opponitur:vt in epiſt.ad Cor.1.c.15.

Ψυχικῶς,animaliter,animo.

Ψυχάριον,animula.Plat. Ψυχίδιον,idem.Luc.

Ψυχόω, animo, animam & vitam indo ; viuum facio. Epigr.l.4. Τίς λίθον ἐψύχωσεν. Item animo,i. animum addo,calcar & ſtimulum ſubdo.Theophyl.ep.1.

Ψυχόομαι animatus fio,animum ſumo.Phil.

Ψύχωσις,animatio,& q.d. animæ inditio.Greg.

Compoſita.

Ἀντίψυχος,ου,ὁ καὶ ἡ, vicem animæ præſtans. Τὸ ἀντίψυχον quod pro anima datur.Chryſoſt.

*Ἀσθενόψυχος,debilis animo,animus infirmus.Ioſep.

Ἁπαλόψυχος,qui eſt animo molli,puſillanimis. Epigr.

Ἄψυχος,anima carens,inanimatus,ſeu inanimus. Plut. item,timidus.Heſych.

Ἀψυχία,ἡ, inanimum eſſe. Item timiditas, ignauia, Eurip. ſignificat etiam, animi deliquium, defectio animi:apud Hippocr.

Ἀψυχέω, animæ expers ſum. Item animo linquor, exanimor:apud eundem.

Βαρύψυχος,qui graui & ignauo animo eſt.Soph.

*Δειλόψυχος,ὁ καὶ ἡ,timidus.Ioſeph.

Δίψυχος,duplex animo:in ep. Iacobi c.1.

Ἔμψυχος, in quo anima eſt,anima vitali præditus,ſpirans,viuus.Plat.

Ἐμψύχως,viuè,viuaciter,animatè.Hermog.

Ἐμψυχόω,ῶ,animam indo,animo,viuifico. Epigr.

*Ἐμψυχία,animatio,viuificatio.Plut.

Μετεμψυχόω, (decomp.) transfero in aliud ἔμψυχον, traduco,animam ex vno corpore animato in aliud.

Μετεμψύχωσις,tranſlatio ſeu traductio animæ ex vno corpore in aliud.Plat.in Phæd.

Εὔψυχος, qui generoſo & alacri animo eſt, animoſus, magnanimus,Thuc.& Syneſ. Exp.etiam,lætus,animo miti præditus.

Εὐψύχως,animoſè,forti & magno animo.Poll.

Εὐψυχία,ἡ,animi præſtantia,magnanimitas.Thuc.

Εὐψυχέω, ſum animo præſtanti , forti magnóque animo ſum,vel bono ſum animo,confido.Poll.

*Ἱερόψυχος, qui eſt diuinæ mentis, diuinum animum habens.Ioſeph.

Ἰσόψυχος,pari animo præditus:vel vnanimis.

Κακόψυχος,puſillanimis,qui eſt animo demiſſo.

Κακοψυχία puſillanimitas,demiſſio animi.

Λαμπρόψυχος, qui egregio & præſtanti animo eſt.

Λειποψυχέω,ῶ,animo linquor, animo deficio.Iſocr.& Xen.Item ignauus ſum. Thuc. Dicitur etiam λιποψυχέω,apud Athen. l. 6. quod exp. etiam efflo animam:in Epigr.

Λειποψυχία,defectio animi,exanimatio Herod.

Λειποψυχώδης,qualis eſt in animi deliquio:vt λειποψυχώδη ſυμπτώματα,apud Hippocr.

Μαλακοψυχέω,ſum molli animo.Ioſeph.

Μεγαλόψυχος,magnanimus.Ariſtot.

Μεγαλοψύχως,magno animo & excelſo.Dem.

Μεγαλοψυχία magnanimitas.Ariſtot.

Μικρόψυχος puſillanimis, qui eſt animo deiecto.Ariſt. Item illiberalis,ſordidus.Dem.

Μικροψυχία,puſillanimitas.Ariſtot.

Μικροψυχέω,puſillo animo ſum,animo deficio.

Ὀλιγόψυχος, idem quod μικρόψυχος. Exponitur &,impatiens.

Ὀλιγοψυχέω,idem quod μικροψυχέω,Heſych.

Ὁλοψύχως,toto animo.Cyrill.

Ὁμόψυχος,vnanimis,concors.

Ὁμοψύχως,vno animo,vnanimiter.

Παλίμψυχος,qui reſumpſit animam,rediuiuus.

Πάμψυχος,Amphiarei epith. quod omnibus apud inferos animabus imperet ; vel quòd immortalis ſit: apud Soph.in El.

Σύμψυχος,qui eiuſdem ſententiæ eſt,vnanimis.

Συμψυχία,vnanimitas,animorum concordia.

Φιλόψυχος,animarum amans. Dei epitheton. Sapient. 11. De homine dictum exp. nimium vitæ cupidus, nimium timens ne anima & vita ſua priuetur : timidus:vt φιλόψυχος γυνή,Eur.in Hec.

Φιλοψυχία,amor vitæ nimius.Plat.

Φιλοψυχέω, nimium amo animulam meam, vitæ turpiter & ignauè parco.Eurip.

ΨΥΧΩ, F.ξω,frigefacio,refrigero.Cum accuſat.Plut. Thuc.&c. ¶Item ſicco,arefacio.Heſych.in qua ſignificatione ſcribitur & ψύχω, apud Dioſc. l.1.c.21. ¶Item flo,ſpiro.Il.ν.

Ψύχομαι,frigeſio,refrigeror. Athen.Dicitur & flamma ignis ψύχεσθαι quæ extinguitur.Suid.

Ψυγμὸς,οῦ,ὁ, refrigeratio vel perfrictio. Item ſiccatio,vt ψυγμὸς σαγηνῶν Ezech.26.

Ψῦξις,εως,ἡ,refrigeratio.Item flatus.Heſyc.

Ψυκτὴρ,ῆρος,ὁ,refrigerator,vas in quo pocula abluuntur & vinum refrigeratur.Suid.Putatur ſic etiam dici vas in quo vinum & aqua ſimul miſcentur & refrigerantur , quod aliàs κρατὴρ nominatur, apud Athe.l. 4. Numeratur & inter pocula , apud Poll.& Plat. Dicuntur & ψυκτῆρες loca vmbroſa & opaca condenſis arboribus , in quibus ad captandum frigus deambulatur,apud Athen.l.11.

Ψυκτηρίδιον,τὸ,paruus ψυκτήρ.idem l.11.

Ψυκτήριος,ὁ, aptus ad refrigerandum , frigefaciendi vim habens,vt ψυκτήρια φάρμακα.Gal. Τὰ ψυκτήρια dicuntur eadem quæ & ψυκτῆρες, pro vaſis in quibus vinum refrigeratur,vtitur Athen. l.5. Pro locis nemoroſis apud eundem legitur l.11.

Ψυκτηρία,ἡ,& ψυκτηρίας,ὁ, idem quod ψυκτήρ. Prius apud Athen posterius apud Euſt.

Ψυκτικὸς,οῦ,ὁ,idem quod ψυκτήριος.Plut.

Ψυκτὸς,refrigeratus,vel qui frigeſieri poteſt.Heſ.

Ψυκτὰ,eſt maza non multa aqua ſubacta.

Ψυγεὺς,έως,ὁ,idem quod ψυκτήρ. Athen.l.11.

Ψυγεῖον,τὸ,vas vel locus in quo aliquid frigeſit.Heſy. Pro quo & ψυχεῖον. Athen.l.3.

Ψύχος,εος,τὸ,frigus Hom. Plat. Dicitur plerumque de interiore frigore & gelu quale eſt hybernum. Xenoph. Plut.&c.

Ψυχεινὸς,frigidus:interdum & gelidus.Xen.

Ψυχάζω, frigus capto apud Suid. Ψυχαστὴς,οῦ,ὁ, qui frigus captat. Ψυχασταὶ,nomen eſt fabulæ Strattidis, apud Athen.l.2.

Ψυχρὸς,(per ſyncopen factum ex ψυχερὸς,)idem quod ψυχεινὸς Hom.Athen. Τὸ ψυχρὸν, interdum dicitur pro ἡ ψυχρότης, vt apud Xenoph.in Cyneg. interdũ pro ψυχρὸν ὕδωρ,apud Athen.lib.5. Itidem τὰ ψυχρὰ, abſolutè dicuntur ψυχρὰ βρώματα ſeu ἐδέσματα, apud eundem lib.8. Item ψυχρὸς, frigus inducens: peculiariter lethale & mortiferum : vt ψυχρὸν δέος, apud Hom. Vſurpatur & metaphoricè. Dicitur enim homo ψυχρὸς frigidus & ieiunus in verbis, apud Iſocr. Dicitur,& ψυχρὸς βίος , vita miſera & moleſta apud Ariſtoph.

Ψυχρῶς,frigidè.Item,ineptè.

Ψυχρότης,ἡ,frigiditas Luc.Metaph.apud Plut.

Ψυχρεία,ἡ,idem.Plut.in Alex.

Ψυχραίνω,refrigero.

Ψυχρολογέω & ψυχρολογέομαι,frigidè loquor,aliquid loquor quod omnino gratia caret.Hermog.

Ψύχρευμα,frigus.Item ineptiæ.Gal.

Ψυχρίζω,idem quod ψυχραίνω.Alex.Trall.

Compoſita.

Ἀναψύχω,refrigero,euentilo. ¶Item abſtergo,deſicco.Odyſſ.δ.& Iliad.κ,Plutarch.in Themiſt.¶Item metaph.refocillo,recreo:propriè à colore.Heſiod. in Erg. δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα. Exponitur &

reſpiro, *in metaph. ſig.* apud Greg. ¶ Dicuntur & ἀνα-ψυκτήρια quæ animum reducunt. & ἀναψυχθέντες, qui ex animi deliquio recreantur, teſte Euſtath. in Iliad. κ.

Ἀνάψυξις, refrigeratio. Item recreatio. Act. apoſt. cap. 3.

Ἀναψυχή, ἡ, idem Plat. in ſymp.

Ἐξαναψύχω, (*decomp.*) idem quod ἀναψύχω.

Ἀντιψύχω, contra vel viciſſim refrigero.

Ἀποψύχω, idem quod ψύχω, frigefacio Athen. l. 9. Item reſtinguo. Heſiod. Item exicco, vel depurgo, apud Dioſc. l. 5. c. 89. Item expiro, animam efflo Euſt. Item animi deliquium patior. Od. ω. ¶ Significat & excerno, aluum exonero. Heſych.

Ἀποψύχομαι, refrigeror, frigeſio. Ariſtot. Dioſc. & Gal. ¶ Exponitur & conſumor: apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 15. ¶ Item actiuè, idem quod ἀποψύχω Il. ω, ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, ſudorem abſtergendo ſe à colore reficiebant.

Ἀπόψυγμα, quod excernitur, ſtercus. Heſych.

1364 Ἀπόψυξις, ventris exoneratio. Euſt. ex Pauſ.

Ἐναποψύχω, (*Dec.*) expiro & efflo animam in, immorior. ¶ Item flatum & crepitum ventris emitto in: vel excrementa ventris eiicio in. Heſiod.

Ἄψυκτος, ὁ καὶ ἡ, qui refrigerari nequit, vel qui refrigerationem non ſentit.

Διαψύχω, perfrigero. item recreo, reficio. Significat & aeri ſeu ventis perflandum expono, exicco: vt τὰς ναῦς διαψῦξαι, apud Thuc. l. 6.

Ἐκψύω, idē quod ἀποψύχω, exanimor, animo linquor, Heſych. Item neutraliter, refrigeror, frigeſco. Exponitur &, expiro.

Ἐμψύχω, refrigero, frigus ingenero. Gal.

Ἔμψυξις, refrigeratio.

Ἐπιψύχω, idem quod ἐμψύχω Item perflo. Apol. Γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιοι ἐκ Διὸς αὖραι.

Εὔψυκτος, refrigeratu facilis. itē qui facilè frigus ſentit.

Ἡμιψυγής, ἑος, ὁ καὶ ἡ, ſemifrigefactus. Dioſc.

* Ἡμίψυκτος, ſemigelatus, ſemifrigefactus. Strabo.

Καταψύχω, idem quod ἐπιψύχω. Plutarc. Item inarefacio, exicco, apud eund.

Κατάψυξις, refrigeratio: vel perfectio, frigiditas.

Κατάψυκτος, refrigeratus: vel qui refrigerari poteſt.

Καταψυκτικὸς refrigeratorius.

Κατάψυχρος, perfrigidus, prægelidus. Gal.

Παραψύχω, vnde Παραψυχή, refectio, recreamentum, vel conſolatio, ſolatium. Eur.

Περιψύχω, perfrigero, refrigero. Plut.

Περίψυξις, perfrigeratio, refrigeratio. Idem. Apud medicos accipitur pro vehementi frigore, & affectione illa febri laborantium quæ horrorem præcedit: vt apud Gal. & Alex. Aphr. probl. l. 2.

Περίψυκτος, perfrigeratus, qui perfrigerari poteſt.

Decomp. Ἀντιπεριψύχω, viciſſim refrigero. Plut.

Δυσπερίψυκτος, vix perfrigeſcens. Dioſc.

Προψύχω, prius refrigero. Plut.

Ὑπέρψυχρος, ſupra modum frigidus.

Ὑποψύχω, leuiter refrigero.

Ὑπόψυχρος, aliquatenus frigidus.

Παραποψύχω, (*Decomp.*) idem Dioſc.

Φιλόψυχρος, amans frigidi Plut.

ΨΩ Α, ας, ἡ, fœtor, odor teter, apud Suid.

Ψωΐα, ἡ, idem. Heſyc.

Ψωΐζος, idem apud eundem: qui exponit etiam liquidum excrementum, item inquinamentum, item, ſitus, ſqualor.

Ψῶζα, idem quod ψωΐα apud Etym. & Suid. ſed hic dicit eſſe pruritum cum fœtore coniunctum.

ΨΩΘΙΟΝ, ου, τὸ, fruſtulum, mica: Heſyc. Euſt. Athen.

ΨΩΛΟΣ, ου, ὁ, verpus, apella, recutitus. Ariſtop. Exp. &, ἀσχήμων καὶ παρέχων τι τῶν αἰδοίων. apud eund. ¶ Item titio, ἀλλ᾽ ὡς ἐσκιμαλίζεις. ¶ At ψωλὴ, ἡ, mentula apud Ariſtoph. in Lyſiſtr.

Compoſita.

Ἀκρόψωλος, qui in ſumma tantùm parte recutitus eſt. ſchol. Ariſtoph.

Ἀποψωλίζω, præputium detraho, vel apellam & verpum facio: vnde Ariſtoph. ἀπεψωλημένος, cui præputium detractum eſt.

ΨΩΜΟΣ, οῦ, ὁ, fruſtum quantum bucca poſſit ſemel capere, bucca, buccella. Hom. Athen.

Ψωμίον, τὸ, ſuſtulum, offala, offella. Laert.

Ψωμίζω, ίσω, (Att. ιῶ,) buccea in os inſerta paſco & nutrio. Ariſtot. Item in paſtum conſumo: ad Cor. c. 13. ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου

Ψωμίζομαι, nutrior bucellis in os inſertis. Ariſtoph.

Ψώμισμα, idem quod ψωμὸς. Ariſtot & Plut.

Ἐπιψωμίζω, (*comp.*) inſuper cibo, inſuper ingero bolos in buccam. Heſych.

ΨΩΡΑ, ας, ἡ, ſcabies, aſperitas ſummæ cutis ex ea furfures eliciens cùm pruritus & colliquatione corporis. Suidæ eſt, κνησμονή. ¶ Tribuitur etiā arboribus & inter has ficui, apud Theoph. hiſt. plant. l. 4. c. 16. 1365

¶ Eſt etiam nomen beſtiolæ cuiuſdam. ſchol. Nic.

Ψωραλέος, α, ον, ſcabioſus. Non. pæd. 1.

Ψωρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem

Ψωρικὸς, qui ex genere τῆς ψώρας eſt Plut. Item facies ad pſoram, vt ψωρικαὶ συνθέσεις Dioſc.

Ψωριάω, ῶ, ſcabie laboro, pſora infeſtor Plut.

Ψωρίασις, ἡ, vitium illud, ſcabies Dioſc.

Ψωρὸς, idem quod ψωρώδης, ſcaber, apud eund. ¶ At Ψῶρος, Heſych. in παιδεραστής, pædico.

Compoſita.

Ἀγριοψωρία, ſcabies fera. Heſych.

Λιμόψωρος, ſcabies & rugoſitas quæ animantia in fame corripiuntur. Suid.

ΨΩΧΩ, F. ξω, in fruſta comminuo, attenuo. Heſ. Item πτίσσω, vt idem Heſych exp.

Ψωχὸς, οῦ, ὁ, terra arenoſa. Heſyc. & Suid.

Ω

O Vltima in literarum ſerie litera interdum pro fine capitur, ſicut α pro principio. Apoc. 1. ἐγώ εἰμι τὸ α καὶ τὸ ω quod de Chriſto dicitur, quippe qui ſit æternus Deus omnium rerum principio antiquior & omni fine poſterior. ¶ Pro nota numerali vide App.

Ὦ, (cum tenui & circumfl.) aduerb. interdum vocantis: (vt apud Ariſtop. in Nub.) ὦ Σώκρατες. Interdum ſubauditur. ¶ Sæpe adhibetur ſimplici interrogationi ſeu compellationi Od. ρ. Ὦ ῥίγιστε συβῶτα πῆ δὲ σὺ πτωχὸν Ἥγαγες; ¶ Interdum eſt exclamantis cum admiratione, vt ὦ Ἡράκλεις, ὦ Ζεῦ. Et ſequente genit. apud Ariſtoph. in Nub. ὦ γῆ τοῦ φθέγματος ibidem, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Et

νῶ. Et cum περὶ. Xen. ὦ πρὸς θεῶν ὦ dij immortales. ¶ Ἀτ ὦ,ſim,eſt commun.ab εἰμι, i.ſum.Item mittam,ab ἵημι.

Ὤζω,dico ô,exclamo cum admiratiua particula ὦ Ariſt.in Veſp.ὤζοντι οἱ θεαταί. Vtitur & Æſchy.

Ὦ,aduerb.vocantis.Eur.

Ὦ oxyton.)aduerb.admirantis.Cum genit. Greg.ὢ τῶ θαύματος,ô rem miram. Cum nominat. Iulian in epiſtola quadam ad Liban. ὢ λόγοι,ὢ φρένες,ὢ συνέσις,ὢ ἐπιχαίρημα,ὢ ἀρμὸς ἴσα ὢ συνθήκη in hac ſignif. interdum inuenitur ſcriptum ὦ.¶ Nonnunquam eſt dolentis,itidem cum genit.Luc.ὢ τῆ συμφορᾶς ô calamitatem. Interdũ cum nominat.Sophoc in Aiace ὢ τάλας ἐγώ.Interdum ſine caſu,ſequente particula πῶς,vt apud Greg. ὢ πῶς ἀδάκρυτι τίω τούτων ἐνέγκω μνήμίω.

Ὧ,(cũ ι ſubſcripto)dat.eſt articuli ὅς. ¶Itẽ pro ἑῷ,ſuo.

ὨΒΗ,ῆς,ἡ,tribus pars populi in certas claſſes diſtincti, dialecto Laconica.Plut.

Ὠβάζω,populum in ὠβὰς diſtribuo,ibidem.

Ὠβάτης,ου,ὁ,tribulis,contribulis.Heſy.

ὨΓΥΓΙΟΣ,Ogygius.Pro antiquo ſeu vetuſto accipitur ab Ogygo antiquiſſimo Thebanorum rege:vt ὠγυγίη Τύρος,antiqua Tyrus,Dion.de ſitu orb. Et ὠγύγια πάχη,apud Heſy.

1866 ὨΘΕ΄Ω,ῶ,(f. ὠθήσω,& ὤσω,tanquam ab ὤθω)trudo pello:interdum &,impello,propello,motu violento à me dimoueo.cum accuſ.Hom.Ariſtoph. Plat. &c. Cum præpoſit. Plat.polit.8.ὤθει κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ τῶ θρόνου. Dem. in Nicoſtr. ὠθεῖ με εἰς τὰς λιθοτομίας.Et cum κατὰ Plutarch in Cam. ἔωσεν ὀπίσω κατὰ τῆς πέτρας, protruſit & reſupinatum de rupe præcipitem deiecit.

Ὠθοῦμαι,trudor,pellor,&c.Item irruo & me quaſi intrudo.Plut.in Cam.

Ὠσμὸς,οῦ,ὁ,impulſio,propulſio.Interdum & euerſio.Heſ.

Ὤθησις,εως,ἡ,truſio,extruſio,expulſio.Alex. Aphr.

Ὦσις,idem.Ariſtot.

Ὠςής,οῦ,ὁ,impulſor,truſor.Ariſtot.

Ὠςικὸς,impulſorius,Ὠςικῶς,impellendo,trudendo, Item irrumpendo,apud Suid.

Ὠςίζω,idem quod ὠθῶ, Ὠςίζομαι,idem quod ὠθοῦμαι,trudor,premor. Ariſtoph. & Luc.

Ὠθίζω,idem quod ὠθέω Item vexo,concutio,malè tracto cum accuſ. Ioſeph.

Ὠθίζομαι, idem quod ὠςίζομαι, in conferta turba premor.Item diſcrepo,contendo,in vnam ſententiã non cõuenio,ducta ſignif.ex eo quod interdum rixæ oboriantur,in turba mutuò ſe trudente.Herod. in Thal. Significat etiam,irruo,irrumpo:vt περὶ τὸ ξίφος ὠθίζεσθαι.Greg.

Ὠθισμὸς,οῦ,ὁ,nixus quo aliquid amoliri,pellere vel deiicere conamur:impulſio,propulſio.Plut. Dicitur & de truſione turbæ mutuò ſe prementis.Luc.

Compoſita.

Ἀνωθέω,ſurſum impello.Od o. Οἱ δὲ ἀνώσαντες πλέον εἰς πόλιν,naui ſubuecta.Item repello,retrudo.

Ἀνωθοῦμαι,ſurſum impellor,ſubuehor,repellor.

Ἀνώθησις,impulſio ſurſum verſus,vel repulſio.

Ἀντωθέω, repello, renitor,obnitor.Theop. Ἀντωθεῖσθαι, dicuntur aliqua,quum alterum ab altero retruditur. Ariſtot.in probl.

Ἄντωσις,repulſio,renixus.Idem.

*Ἀντέξωσις,idem.Epic.

Ἀπωθέω,detrudo,depello, vel arceo,prohibeo. Hom. Dem.Item detrudo,deiicio,deturbo.Thuc.Itẽ repello,renitor.Ariſtot.Item retrudo,removeo.Il.φ ἀπῶσαι ὀχῆας.

*Προσαπωθέω,inſuper expello ἀπωθέω, Eccleſ.

Ἀπωθοῦμαι,(medium)idem Thuc.l.2.

Ἀπωσμὸς & Ἄπωσις,repulſio,reiectio.

Ἀπωςὸς,depulſus,extruſus.Soph.

Ἀπωςικὸς, expellendi vim habens vel repellendi.

Dec. Ἀνταπωθέω,viciſſim repello,vel retrudo, repello.Ariſtot.Ἀνταπώθησις,& ἀντάπωσις,repulſio,renixus,reliſio.

Συναπωθέω,vnà expello,vnà repello.

Βολωσία,dicebatur Lucina,quoniã partus dolores quí βολαὶ nominantur, amoliri & ὠθεῖν credebatur,teſte Etymologo.

Βοώτης,ου,ὁ,boũ agitator,bubulcus,i.qui bobus arat.Eſt & nomen ſigni cæleſtis quod & Arctophylax dicitur:apud Arat.

Βοωτεῖν, bobus agitatis arare:vel ſimpliciter arare, Heſiod.in Erg.Exponitur etiam boues paſcere,apud eius ſchol.Heſych βοωτεῖν.Laconibus eſſe dicit arare ſub Orionis occaſum.

Διωθέω,diſpello,diſiicio.Item diluo,refello.Dem.in Mid.Item intrudo per,traiicio impellendo & intrudẽdo. Athe.l.5.Itẽ detrudo,deturbo,deiicio.Heſ. Itẽ eiicio,propulſo,expello,vnde apud Plut.in Pub.διωσάμενοι τὸν ὄχλον.Idem διωσάμενος τίω ἀρχίω,repudiato imperio & à ſe reiecto.

Δίωσις,ἡ,depulſio,deturbatio,propulſio. Item dilatio cum pulſu.Ariſtot.

Διωςὴρ,ῆρος,ὁ,chirurgicum inſtrumentum quo in vulnus immiſſo, telum expellitur ſeu extinditur, Paul.Ægin.l.6.c.88.

Διωςῆρες,dicuntur etiam vectes & phalangæ quibus per annulos impulſu traiectis,area aliqua vel menſa portatur:vt Exodi c.36.

Διωθίζω,idem quod διωθέω.Διωθισμὸς,idem quod ὠθισμὸς.Plut.in Cam.

Εἰσωθέω,intrudo,intropello.

Ἐξωθέω,extrudo,expello,eiicio.Ariſt. Et ſpecialiter ex cætu hominum aut ciuitate eiicio.Soph.Item ſedibus expello & extermino.Act.ap.c.7.

Ἐξώθησις,εως,ἡ,expulſio,eiectio.Alex.Aphr.

¶Ἔξωσις & ἐξωςὴρ,ῆρος,ὁ,expulſor.Syn,ep.129.

Ἐξῶςαι,dicuntur Meniana,Codic.l.8.tit.11.

Ἐξώςρα,ἡ,machina quædam lignea,quæ circumacta & foras impulſu conuerſa oſtendebatur ſpectatoribus quid in ſcenæ penetralibus ſecreto pararetur: Poll.& Heſyc.

Παρεξωθέω,(dec.) obiter & per errorem expello,quaſi aliud agens extrudo.Ariſtot.

Ἐπωθέω, impello. Ἔπωσις, impulſio. Ἐπωθίζω,idem quod ἐπωθέω.Luc. 1867

Κατωθέω,depello,deiicio.

Παρωθέω,idem quod ἀπωθέω,expello,eiicio.Greg. Et ſpecialiter,domo expello.Æſch. Item eiicio,aſpernor,negligo.Eur.Item reiicio in aliud tempus,procraſtino.Plat.

Ὑποπαρωθέω,(dec.)clàm ſummoueo.Iſæus.

Περιωθέω,indignè trudo.pulſo,aut vexo:vel per ſingularem iniuriam trudo aut vexo.Dem.

Ἀντιπεριωθέω,(decomp.)comprimo,coarcto,cohibeo intro,*obtinens & repellens.* Ἀντιπερίωσις,eiuſmodi cõnixus:& compreſſio.Plut.

Προωθέω, protrudo,propello.Theophr.

Πρόωσις, protruſio,actio pellendi in anteriorem partem:apud eundem.

Προωςικὸς,propellẽdi vim habens,& προωςικὴ δύναμις,ipſa vis expultrix Gal.

Προσωθέω,impingo,allido,pulſo aut impulſo.H.

Συνωθέω,ſimul detrudo.Herodian.l.4. Item contrudo,trudendo in vnũ locũ cogo,vt apud Xen.συνώσαντες καθεῖρξαν σῖτον. Item generaliter, cogo, coar-

ϑω,compello.Ariſtotel.Item trudendo conturbo. Polyb.

Συνώθησις & πώθησις compulſio,coarctatio. Ariſt.

Υπωθέω,ſummoueo.Hom.

ΩΚΕΑΝΟ'Σ,οῦ,ὁ, Oceanus:mare ambiens terrarum orbem,omnes cæteras fundēs recipiénſque aquas. Ariſtot.Apud Hom.ſubſtantiuè & adiectiuè vſurpatur.Subſtantiuè dicitur.Il. ο.μέγα σθένος Ὠκεανοῖο. Adiectiuè.Odyſ.λ. Τὴν δὲ κατ' ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο.

Ὠκεάνειος,ου,ὁ,oceanus.Suid.

Ὠκεανίτης,ου,ὁ,idem Fœm.Ὠκεανῖτις,Oceanitis.

Ὠκεανίνη,ἡ,Oceanine,filia Oceani.Heſiod.

Compoſita.

Ἐξωκεανισθῆναι, egreſſum fuiſſe in Oceanum.

Ἐξωκεανισμὸς,οῦ,ὁ,egreſſio in Oceanum.

*Παρωκεάνιος,idem quod παρωκεανὸς, oceani accola. Plut.

Παρωκεανοὶ οἱ,Oceani accolæ.

Παρωκεανίτης,qui eſt ex littore Oceani.

*Παρωκεανιτικὸς,iuxta oceanum,maritimus.Strabo.

ΩΚΥ'Σ,έος,ὁ,celer,velox,pernix. Ho. πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Pro fœm. ὠκεῖα dicitur & ὠκέα metri gratia:vt ὠκέα Ἶρις.Heſiod.in Theog.

Compar.ὠκύτερος.Superl.ὠκύτατος, Od.θ.Pro quibus dicitur & ὠκίων,& ὤκιστος.

Ὠκύτης,ητος,ἡ,velocitas,celeritas,in Axioch.

Ὠκύνω,accelero,feſtino.Heſych.

Ὠκέως,celeriter,velociter,citò.Gal.Pro eodem vſurpatur & nominat. plur.ὠκέα:vnde per ſyncopen ὦκα, quod legitur apud Hom. Ὤκιστα. celeriter velociſſimè.

Ὤκιμον,ου,τὸ, ocimum, herba quædam ſic appellata à celeritate proueniendi, teſte Plin. & Varr. Vide Theophr.hiſt.pl.l.7.c.3.

Ὠκιμοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ocimum referens.

Ὠκίμινος,ex ocimo confectus Dioſc.

Compoſita.

Ἀνεμώκης,εος,ὁ καὶ ἡ,q.d. venti celeritatem habens:velox.idem quod ὠκὺς,Ariſtoph.

Ποδώκης,pedibus celer.Il.β.& κ.

Ποδωκία,& Ioni cè ποδωκίη,ἡ, pedū pernicitas.Il.β. Pro quo & ποδωκία.Xen.At ποδώκεια,adiect.exp.ταχεῖα:fitque à πόδωκυς ſeu ποδώκυς.

Πτερυγώκης,alis celer.Æſchyl.

ΩΛΕ'ΝΗ,ης,ἡ,cubitum,brachium,vlna:idem quod πῆχυς,vt ſcribunt Poll.l.2.& Heſy.

Compoſita.

Ἀκρωλένιον,ου,τὸ,ſummitas:vel extremitas cubiti. Poll. Item retis pars quædam apud Xen.in Cyneg. Item metaph.montis cacumen.

1868 *Δωλένιος,Aratus.

Ἐπωλένιος,qui in vlnis fertur.Apoll.

*Εὐώλενος,pulchros habens lacertos.Pind.

Λευκώλενος,cādidos habens lacertos.Et ſynecdochicè, formoſus ſeu formoſa.Il.α.

Παρωλένιος,qui ad brachia ſeu lacertos eſt. Vocantur παρωλένια etiam interiores lacertorum tori.Poll.

*Ὑπωλένιος, pharetræ epithetum.Laert.

ΩΜΙΛΛΑ,ης,ἡ,ludus in quo vincit is qui in circumſcriptum circulum nucem ita coniecerit vt ibi maneat, nec circumductam lineam excurrat.Suid.ex Eupol. innuens compoſitum eſſe ex ὦ ἅμιλλα.

ΩΜΟΣ,ου,ὁ,humerus.Iſoc.φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων,humeris impoſitum baiulans.

Ὠμαδὸν,& ὠμαδὶς,ſuper humero vel humeris. Heſy.

Ὠμάδιον,τὸ,eidem eſt ἐπ' ὤμοις.

Ὠμιαῖος,humeratius,humeralis.Ariſtot.

Ὠμίας,ου,ὁ,qui repandis & amplis eſt humeris,ideóque robuſtus.Heſy.

Ὠμίον,τὸ,humerulus.Epigr.

Compoſita.

Ἀκρώμιον,ἡ,vel ἀκρώμιον,τὸ,ſummitas humeri,pars humeri exterior prominens & brachio hærens.Poll. Item metaph.montis vertex.

Ἄνωμος,ὁ καὶ ἡ,humero carens.

*Ἐπώμιος,humeralis, ſuperhumeralis.Lucian.

Ἔξωμος,Heſychio eſt tunica ſeruilis.

Ἐξωμὶς,ίδος,ἡ,breuis & ſubſtricta tunica circa humerum deſinens.Xen & Ariſtoph.

Ἐξωμίας,ου,ὁ,qui eſt humeris altis.Luc.Exponitur & exertus.

Ἐξωμίδιος,ου,ὁ, ſuperhumeralis, vel ex humeris dependens.

Ἐξωμίζω,humero tenus nudo.Ariſtoph.

Ἐπωμὶς,ίδος,ἡ,ſuperhumerale. i. ſumma humeri pars quæ & ἀκρωμία.Eur.Exp.& ſimpliciter,humerus,apud eundem in Iph.Taur.Eſt & nomen veſtis muliebris,teſte Poll.l.7.& Athen.li.13. Item in naui ſic dicitur eminens pars vbi inſcriptum eſt elogium apud eund.Athen.

Ἐπωμίδιον,parua epomis.

Ἐπωμαδὸν,ſuper humeros.Apoll.Arg.l.1.

Ἐπωμάδιος,ſuperhumeralis.Epigr.

Κατωμὲς,qui eſt demiſſus humeris vel armis.in Hipp.

Κατωμαδὸν idem quod κατὰ τὸν ὦμον.Il.ψ.

Κατωμάδιος, qui humeris fertur,vel qui ex humeris dependet.Epigr.l.4.

Κατωμίζω,humeris tollo.Hippocr.

Κατωμισμὸς,ſublatio in humeros.Peculiariter chirurgis ſic dicitur modus reponendi humeri prolapſi,quo ſuper ſummum humerum alterius qui maior ſit,hominem ægrum collocant,vt ſummo illius humero æger ala ſuſpendatur.

Κατωμιστὴς ἵππος,equus ex humeris ſeſſorem excutiens,ſternax Heſy.

Παρωμὶς,ſuperhumerale.Exodi 28.

Περίωμος,qui circum humeros eſt.

Συνωμία,cōpages humerorum vel armorum,qua humeri committuntur.Ab aliis dicitur eſſe ſcapularū contractio qua ſcapularum diſcrimen confunditur, in Hippiatr.

Ὑπερωμία,eminentia humerorum.Chryſoſt.

Ὑπωμία,q.d.ſubhumeralis pars.Hippocr.

*Ὑπωμαῖος,ſubhumeralis,qui ſub humero eſt.Aratus.

ΩΜΟ'Σ,οῦ,ὁ, crudus.Propriè de fructibus dicitur,teſte Ariſtot.meteor.lib.4.Metap.de cibis,humoribus,& morbis.Hom.Athen &c.Dicitur & ὠμὸν γῆρας.Od.ο. ſenecta ante tēpus adueniens:itidem ducta metaph. à fructibus qui ante tempus & crudi decerpuntur. Homini etiam tribuitur immiti,duro,rigido. Item ſæuo,inhumano,crudeli.Xen.

Ὠμῶς,crudeliter,ſæuè.

Ὠμότης,ητος,ἡ,cruditas.Ariſtot.Item crudelitas.Iſocr.

Ἔνωμος,ου,ὁ καὶ ἡ (comp.) cui cruditatis aliquid adhuc ineſt:crudiuſculus,acerbus.Dioſ.

ΩΝΕ'ΟΜΑΙ,οῦμαι F.ὠνήσομαι, emo,mercor. Interdum pretium quo emimus in datiuo ponitur,interdum in genit.ac tum exponitur etiam, impetro,comparo, 1869
obtineo.In dat.apud Greg.ὠνήσασθαι τῷ θανάτῳ τὴν σωτηρίαν,morte ſalutem redimere.Cum genit. Dem.Philipp 3. χρημάτων ὠνεῖσθαι παρ' ἑνὸς ἑκάστου. Dicitur & paſſiuè aliquid ὠνεῖσθαι,emi:vt apud Xen.ὠνεῖται δ' ἱερά. Legitur & actiuum ὠνέω expoſitum,vendere, frui:apud Heſy.

Ὤνημα,τὸ,res empta.Appian.

INDEX VOCABVLORVM QVAE IN HOC LEXICO EXPLICANTVR.

Nvmervs columnam denotat:[cum d.] ſignificat cum deriuato,aut cum deriuatis: [in c.]in compoſitis.Quę ſimpliciter habent[in]ſequente Gręca voce ſiue ſimplici ſiue compoſita,inter eius deriuata ſunt quærenda.

Prima litera dictionis, ad quam lector remittitur, ſi fuerit maiuſcula,indicat dictionem primum in ſua claſſe locum tenere.

Vocabvla quæ in hoc indice tractantur pro primitiuis cenſebuntur, ſi eorum prima litera fuerit grandiuſcula.

Investigatvrvs compoſita ordinem alphabeticum obſeruabit.

Alia quædam huc pertinentia,vide in epiſtola ad lectorem.

A

¶Ἀάατος 214
ἀαγὴς 47
ἀαδὴς 595
ΑΑΖΩ,cum d 2
ἀαιὴς 170
ἄαπτος 179
ἀάσκω 214
ἀασμὸς 2
ἀάσχετος 559
ἄατος 214
ἀάτω ibid.
¶ἀβαθὴς 231
ἀβακέω,cum d 230
ἀβάκιον,ἀβακίσκος,in Αβαξ.
ἀβάκχευτος,in c.ex Βάκχος.
ΑΒΑΛΕ, 2
ΑΒΑΞ, ibid.
ἄβαπτος,cum d 256
ΑΒΑΡ 2
ἀβαρὴς 257
ἄβαρις ibid.
ἀβασάνιστος,cum d 258
ἀβασίλευτος,cum d 259
ἀβάσκανος,cum d ibid.
ἀβάστακτος,cum d 260
ἄβατος 257
ἄβαφος 255
ἀβδέλυκτος 261
ἀβέβαιος,cum d 262
ἀβέβηλος 263
ἀβελτερόκοκκυξ 823
ἀβέλτερος,cum d 262
ἀβίαστος,cum d 264
ἄβιος ibid.& 265
ἀβίωτος,cum d 267
ἀβλαβὴς,cum d 268
ἄβλαπτος ibid.
ἀβλαστὴς,cum d 269
ἄβλαυτος ibid.
ἀβλεμὴς,cum d 270
ἀβλεννὴς 269
ἀβλεπὴς,cum d 270
ἀβλὴς,ἄβλητος 251
ἀβληχὴς 271
ἄβληχρος,cum d 272
ἀβοήθητος,cum d 274
ἀβόητος ibid.
ἄβολος,cum d 252
ἀβοσκὴς,non paſtus,Nicand.
ἄβοτος 283
ἄβουλος,cum d 279
ἀβούτης 281
ΑΒΡΑ 2
ἄβρεκτος 286
ἀβρεμὴς ibid.
ἀβρίζομαι 2
ἀβροειδὴς 287
ἄβρεικτος ibid.
ἀβροβάται, molli inceſſu vtentes. Sic cognominati ſunt Perſæ, apud Æſchyl.
ἀβρόβιος 265
ἀβρογόος 330
ἀβρόδαις 351
ἀβροδίαιτα 394
ἀβροείμων 562
ἀβρόκαρπος 752
ἀβροκόμης 835
ἀβρομίτρης 1063
ἄβρομος,cum d 285
ἀβροπηνὴς πέπλους 1332
ἀβρόπλουτος 1347
ΑΒΡΟΣ,cum d 2
ἀβροσταγὴς 1524
ἀβροσύνη,in Αβρός
ΑΒΡΟΤΗ,cum d 3
ἀβρότης 2
ΑΒΡΟΤΟΝΟΝ,cum d ibid.
ἄβροτος 290
ἀβροχαίτης 1803
ἀβροχίτων 1827
ἄβροχος 287
ΑΒΡΥΝΑ 3
ἀβρύνω 2
ἄβρομος 292
ἀβρὼς 2.At ἀβρώς 293
ἀβρωσία ibid.
ἄβρωτος ibid.
ἄβυθος 293
ἀβύρσευτος 294
ΑΒΥΡΤΑΚΗ 3
ἀβυρτακοποιὸς, qui abyrtacas conficit, Athen.l.9
ἄβυσσος 293
ἀβῶς,qui nullam vocem edit.Heſych. Comp. ex α priuatiuo & βῶσαι, quod Ionicè dicitur pro βοῆσαι, à βοάω.
¶ἀγάαμαι,in ἄγαμαι 6
ἀγάζηλος 583
ἀγάζομαι 6
ἀγαθαρχία 200
ἀγαθίζομαι 4
ἀγαθικὸς ibid.
ἀγαθὶς ibid.
ἀγαθοδαιμονισταὶ 349
ἀγαθοδότης,cum d 400
ἀγαθοεργὸς,cum d 499
ἀγαθοθέλεια, q.d.bonorum voluntas. affectus eligendi bona.Suid. ex ἀγαθὸς & θέλω.
ἀγαθοποιέω,cum d 1356
ἀγαθοπρεπὴς,cum d 1387
ΑΓΑΘΟΣ 3
ἀγαθοτελὴς,boni efficiens:aut perfectè bonus
ἀγαθοτέλεια, boni efficientia vel perfectio boni.Dion.Areop.
ἀγαθότης 4
ἀγαθουργὸς,cum d 499
ἀγαθοφυὴς,cum d 1793
ἀγαθύνω 4
ἀγαθῶς ibid.
ἀγαίομαι 6
ἀγαῖος ibid.
ἀγάω ibid.
ἀγακλεὴς 802
ἀγακλειτὸς ibid.
ἀγακλυτὸς 811
ἀγάλακτος,cum d 297
ΑΓΑΛΛΟΧΟΝ 5
ΑΓΑΛΛΩ,cum d 4
ἀγαλματοποιὸς,cum d 1356
ἀγαλότιμος 1651.in ἀγλαότιμος
ἄγαμαι,cum d 6
ἀγαμήστωρ , valde conſultus, Apollinis epith.
ἄγαμος,cum d 299
ΑΓΑΝ 5
ΑΓΑΝΑΚΤΕΩ, cum d 5
ἀγανὴς 300
ἀγάννιφος 1108
ἀγανοβλέφαρος, blanda ſupercilia habens,apud Athen.l.13. ex ἀγανὸς & βλέφαρον.
ἀγανὸς 300
ἀγανόφρον,cum d 1776
ἀγανώπης,cum d 1184
ἀγάνωρ 158
ΑΓΑΠΑΩ,cum d 5.& 6
ἀγαπήνωρ 158
ἀγάπησις,ἀγαπητὸς,&c. 5

ἀγαπητρέως 1401
ΑΓΑΡΙΚΟΝ 6
ἀγάῤῥοος 1433
ἀγαθενὴς 1469
ἄγασμα 7
ἀγάσταχυς 1526
ἀγάστονος 15,6
ἄγαστος 7
ΑΓΑΣΤΥΛΛΙΣ ibid.
ἀγαυὸς ibid.
ἀγαυρὸς ibid.
ἀγάφθεγκτος 1756
ΑΓΑΩ,cum d 6
ΑΓΓΑΡΟΣ,cum d 7
ἀγγεῖον 10
ἀγγειολογέω, venas lego
ἀγγειολογία, ipſe actus legendi venas.Gal.
ἀγγειόσπερμος,&c. 1515
ΑΓΓΕΛΛΩ,cum d 7
ἀγγοθήκη 1640
ἀγγοπλῶαι 1332
ἀγγοπλῶια ibid.
ΑΓΓΟΣ 10
ἄγε 13
ἀγείωστος 310
ἀγελαιοκομικὸς, ad armentorum curati nem pertinens. Plat. in polit. ex Ἀγέλη & κομέω.
ἀγελάρχης, armenti præfectus, armentarius Plut.in Rom. Ταῦρος ἀγελάρχης, taurus armenti dux qui & admiſſarius Luc.
ἀγελαρχέω, præſum armento vel gregi. Metaphoricè apud Plutarch. in Galen. ἀγελαρχοῦσα τῶν παλλακίδων, dicitur ea quæ præ eſt pellicum gregi.
ἀγέλαστος,cum d 311
ἀγελεία 933
ἀγέλη,cum d 11
ἀγενεαλόγητος 943
ἀγένεθλος 308
ἀγένεια 307
ἀγένειος,cum d 313
ἀγενὴς,cum d 307
ἀγένητος ibid.
ἀγενὴς,cum d 308
ἀγεννησία ibid.
ἀγέννητος ibid.
ἀγεννῶς ibid.
ἀγέομαι 31
ἀγέραστος 314
ἀγέρωχος,cum d 11
ἀγεσίλαος 931
ἀγεσίλας ibid.
ἄγευστος,cum d 315
ἀγεωμέτρητος 144
ἀγεωργησία 501
ἀγεώργητος ibid.
ἄγη 6
ἀγήλατος 459
ἀγήλειος 953
ἀγήνωρ,cum d 158
ἀγήραος,cum d 316
ἀγήτανδρος dicitur orcus tanquam homines adducens ad ſe: ἀπὸ τοῦ ἀγῆν τοὺς ἄνδρας.
ἀγησίλαος 931
ἀγησίχορος, ducens chorum vel auſpicans. Pind. comp, ex ἄγω & χορός.
ἀγητὸς 6
ἀγιάζω,cum d 12
ἀγίζω 22
ἀγιόγραφος 304
ΑΓΙΟΣ,cum d 12
ἀγιστεύω,cum d 22
ΑΓΚΑΙ, ἀγκάλη,cum d 12
ἀγκαλιδαγωγὸς ibid.
ἀγκαλιδηφόρος 1747
ἀγκίον 13
ΑΓΚΙΣΤΡΟΝ,cum d 12
ἀγκιστροφάγος 1714
ἀγκλίνω pro ἀνακλίνω
ΑΓΚΟΙΝΗ,cum d 13
ἀγκονέω,cum d 838
ΑΓΚΟΣ,cum d 13
ἀγκρεμάννυμι & ἀγκρεμάω pro ἀνακρεμάννυμι & ἀνακρεμάω —
ἀγκρίνω, pro ἀνακρίνω
ἀγκταλιάζω 29
ΑΓΚΥΛΗ,cum d 13
ἀγκυλοβλέφαρον 1715
ἀγκυλόγλωσσον 328
ἀγκυλομήτης,cum d 154
ἀγκυλόπους 1377
ΑΓΚΥΛΟΣ,cum d.
ἀγκυλοτόμον 1616
ἀγκυλότοξος 1657
ἀγκυλοχείλης 1811
ΑΓΚΥΡΑ,cum d 252
ἀγκυροβόλιον 252
ἀγκυρομήλη 149
ἀγκυρουχία 516
ΑΓΚΩΝ,cum d 14
ἀγλαέθειρος 443
ἀγλαόγυιος 344
ἀγλαόδενδρος,in c. ex Δένδρον.
ἀγλαοθηλὲς, Heſych. eſt tenerum, comp. ex ἀγλαὸς & τέθηλα præt. verbi θάλλω.
ἀγλαόκαρπος 752
ἀγλαόκοιτος 812
ἀγλαόκουρος 848
ἀγλαόκωμος 908
ἀγλαομήτης,cum d 154
ἀγλαόμορφος 171
ἀγλαόπαις 1241
ἀγλαόπιστος, præclarè fidelis: ex ἀγλαὸς,& πιστὸς, apud Heſych.
ΑΓΛΑΟΣ,cum d 15
ἀγλαότιμος 1631
ἀγλαόφωνος, præclaram vocem habens.
ἄγλαυρος 211
ἀγλάφυρος,cum d 324
ἀγλαῶπις 1184
ἀγλευκὴς,cum d 325
ἄγλιθος 326
ΑΓΛΙΗ 15
ΑΓΛΙΘΕΣ ibid.
ἄγλισχρος 326
ἀγλυκὴς 327
ἄγλωσσος,cum d 328
ἀγμὸς 47
ἄγναμπτος 742
ἀγναπτοπώλημοι 1565
ἄγναπτος 813
ἄγναφος ibid.
ἀγνεύω,cum d. in Ἀγνὸς
ἀγνόδικος 403
ἀγνοέω,cum d 1109
ἀγνοιέω, metri cauſa pro ἀγνοέω ignoro, neſcio. Item non agnoſco, ſeu non cognoſco, non noui. Od. ε, (de cane) Ἀνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει.
ἀγνοπόλος 2366
ΑΓΝΟΣ,cum d 15
ΑΓΝΟΣ,cum d 16
ΑΓΝΥΘΕΣ ibid.
ἀγνώμων,cum d 322
ἀγνώριστος 323
ἀγνὼς 321. At ἀγνῶς in Ἀγνὸς.
ἀγνωσία 321
ἀγνωσσίσκω ibid.
ἀγνώσσω ibid.
ἄγνωστος ibid.
ἄγνωτος ibid.
ἀγοήτευτος 331
ἀγόμφωτος ibid.
ἀγόνατος ibid.
ἀγονέω 309
ἀγονόμοχθος 174
ἄγονος 308
ΑΓΟΡΑ,cum d 16.17.& 21
ἀγορανόμος,cum d 195
ΑΓΟΣ,cum d 22
ΑΓΟΣΤΟΣ 23
ΑΓΡΑ,cum d 23
ἀγράμματος,cum d 330
ἄγραμμος 342
ἄγραπτος 320
ἄγραυλος,cum d 219
ἄγρετος,cum d 240
ἀγρεῖος 25
Ἀγρεῖφνα, ſiue ἀγρείφνη Ionicè, raſtrum. Suid. Pro eodem ſcribitur & ἀγρείφη.
ἀγρέμιος,ου,ὁ, qui ex venatione & captura eſt. Epigr. Deriuatum eſt ex Ἄγρα
ἀγρέμων,cum d 23
ἀγρεσία ibid.
ἀγρεύω,cum d ibid.
ἀγρέω ibid.
ἀγρηθεν ibid.
Ἀγρηνὸν, οῦ, τὸ, rete ſeu reticulum, Heſych. ¶ Ἀγρηνὸν ponitur inter veſtes hiſtrionum tragicorum, dicitúrque fuiſſe reticulum è lana plexum, & totum corpus amiciens, quo Tireſias vtebatur.
ἀγριαίνω,cum d 26
ἀγριάς 25
ἀγριέλαιος,cum d 467
ἀγριοκοκκύμηλα 148
ἀγριμαῖος 26
ἀγριόεις 25
ἀγριόθυμος 655
ἀγριοκάρδαμον 747
ἀγριοκήπιον 785
ἀγριομέλισσα 131
ἀγριόμηλα 148
ἀγριόμορφος 172
ἀγριομυρίκη, agreſtis ſeu ſylueſtris myrica. Ierem. 17. Comp. ex ἄγριος & μυρίκη.
ἀγριοπηγοί 158
ἀγριοποιὸς 1356
ἀγριορίγανος 1179
ἀγριόρνιθες 123
ἀγριόῤῥοδον 1445
ἄγριος 15
ἀγριοσέλινον 1464

ἀγριοστα-

INDEX.

ἀγριοσταφυλίς 1524
ἀγριοσύνη 26
ἀγριότης 25
ἀγριόφυλλον 1786
ἀγριόφωρος 1798
ἀγριοχλιμάρια 1826
ἀγριοψωρία 1865
ἀγριόω, cum d 26
Ἀγρίππος, oliua ſylueſtris, oleaſter. Suid.
Ἀγρείη, ligo, bidens, aut raſtrum. Suid. vt ſuprà Ἀγρεῖφνα
ἀγριώδης 26
ἀγριωπὸς 1184
ἀγρίως 25
ἀγριωτὸς, cum ἀγριόω 26
ἀγροβότης 282
ἀγρογείτων 311
ἀγροδίαιτος 394
ἀγροδότης 401
ἀγρόθεν, ἀγρόθι 25
ἀγροῖκος, cum d ibid.
ἀγροιώτης 25
ἀγρεμφύης, pro ἀγγρεμφύης.
ἀγρόνδε 25
ἀγρόνομος 1095
ἀγρονόμος ibid.
ΑΓΡΟΣ, cum d 24
ἀγροφύλαξ 1784
ἀγρυξία 343
ἄγρυπνος, cum d 178
ἀγρώσσω, cum d 23
ἄγρωσις 26
ἀγρώστωρ 23
ΑΓΥΙΑ, cum d 26
ἄγυιος 344
ἀγύμναστος, cum d 345
ἄγιωος 346
ΑΓΥΡΙΣ, cum d 26 & 27
ἀγύρτης, cum d ibid.
ἀγχαλάω, pro ἀναχαλάω
ἄγχαυρος 221
ἀγχέμαχος 1014
ΑΓΚΙ, cum d 27 & 28
ἀγχίαλος 130
ἀγχιβαθὴς 231
ἀγχίγλος 296
ἀγχίγυος 344
ἀγχιθάλασσος 617
ἀγχιθανὴς 642
ἀγχίθεος 627
ἀγχίθερνος 747
ἀγχίθυρος 659
ἀγχικέλευθος 766
ἀγχίμαχος, cum d 1014
ἀγχίμολος 1067
ἀγχινεφὴς 1101
ἀγχίνοος, cum d 1109
ἀγχίνωψ, herba quædam apud Dioſc. l.4.c.43
ἀγχίπλους 1342
ἀγχίπορος 1275
ἀγχίπους 1377
ἀγχίπτολις 1369
ἀγχίρροος 1433
ἀγχίσπορος 1516
ἄγχιστα, cum d 28
ἀγχίστροφος, cum d 1559
ἀγχιτέλεστος 1537
ἀγχιτέρμων 1621
ἀγχίτοκος 1642
ἀγχιφανὴς 1720
ἀγχόθεν, ἀγχόθι 28
ἄγχομαι, in Ἄγχω
ἀγχόνη, cum d ibid.
ἄγχουρος 1205
ἄγχος, ſuffocatio, ſtrangulatio. Heſych. Deriuatum ex Ἄγχω
ἀγχοτάτω 28
ἀγχότερος, cum d ibid.
ἀγχοῦ ibid.
ἄγχουρος in ἄγχουρος
ἄγχουσα, cum d 29
ΑΓΧΩ 28
ἀγχώμαλος, cum d 116
ΑΓΩ, duco 29. 30. 31. Ἄγω, frango. 46 & 47
ἀγωγὴ, cum d 31
ΑΓΩΝ, cum d 47
ἀγωνάρχης, cum d 201
ἀγωνία, cum d 48. & 49
ἀγωνίζομαι, cum d 48
ἀγωνοδίκης, expon. deſignator. Heſych. proprie iudex certaminum, ex ἀγὼν & δίκη
ἀγωνοθεσία 1639
ἀγωνοθέτης, cum d ibid.
¶ ἄδαδος 353
ἀδαδούχητος 557
ἀδαήμων, cum d 351
ἀδαὴς ibid.
ἀδάητος ibid.
ἀδαίδαλτος 348
ἀδάϊκτος 352
ἄδαιος 52
ἀδαῖον, cum d 353
ἀδαιτρὸν, cum d 352
ἄδακρυς, cum d 355
ἀδαμάντινος 357
ἀδαμαντόδετος 385
ἀδάμας 357
ἀδάμαστος, cum d ibid.
ἀδαμνὴς 357
ἀδαξέω 1136
ἀδάπανος, cum d 357
ἄδαπτος 359
ΑΔΑΡΚΗΣ 50
ἄδαρτος 375
ἄδασμος 352
ἄδαστος ibid.
ἀδαχεῖν, pruriginem excitare, titillare: vel ſcabere, ſcalpere, apud Suid. ex Ariſtoph. Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρ' ἐκλέγει τ' ἀεί.
ἀδδεὴς poetice pro ἀδεὴς, intrepidus. Item inuerecundus, impudens: quaſi ἄδετος, qui ligari nequit & compeſci: vt κύον ἀδδεὲς, apud Homerum.
ἀδδην, cum Ἄδην
ἀδδηφάγος, cum d 1714
Ἄδδιξ, menſura quatuor chœnices capiens. Ariſt. ἀλφίτων μελαινῶν ἄδδιχα
ἀδεὴς 362
ἀδέητος 386
ἄδεια 362
ἀδεὴς ibid.
ἀδείμαντος ibid.
ἄδειμος ibid.
ἄδειπνος 368
ἀδέκαστος, cum d 379
ἀδεκάτευτος 369
ἀδελφόθεος, frater Dei, cognomen D. Iacobi qui ab Euangeliſtis dicitur frater Domini, ex ἀδελφὸς & θεός.
ἀδελφοκτόνος, cum d 885
ἀδελφόπαις, nepos, vel neptis ex fratre aut ſorore Euſt.
ΑΔΕΛΦΟΣ, cum d 50
ἀδέματος 370
ἄδενδρος 372
ἀδενοειδὴς, idem quod ἀδενώδης
ἀδενώδης 51
ἀδέξιος 371
ἀδέομαι, idem quod ἀδέω.
ἀδερκὴς 376
ἄδερκτος, cum d ibid.
ἄδεσμος, cum d 385
ἀδέσποτος, cum d 377
ἄδετος 385
ἀδευκὴς 377
ἀδέψητος 378
ΑΔΕΩ, cum d. 51. At ἀδέω cum tenui 52
ἀδεῶς 362
ἄδηκτος, cum d 354
ἀδήλητος 388
ἄδηλος, cum d ibid.
ἀδηλόφλεβος, habens venas obſcuras. ex ἄδηλος & φλέψ.
ἀδημονέστερος, pugnacior, contentioſior apud Suid.
ΑΔΗΜΟΝΕΩ, cum d 51
ἄδημος, cum d 390
ΑΔΗΝ, 51
ΑΔΗΝ, cum d ibid.
ἀδηνέως 395
ἄδηρις ibid.
ἀδήριτος, cum d ibid.
ἄδης 66
ἀδὴς, iniucundus, iuſuauis. Heſych. dictum pro ἀηδής.
ἀδηφάγος, in ἀδδηφάγος
ἀδήωτος 353
ἀδιάβατος 235
ἀδιάβλητος 244
ἀδιόδοχος 381
ἀδιάδραστος 423
ἀδιάθετος 164
ἀδιαίρετος 78
ἀδιάκλειστος 801
ἀδιάκοπος, cum d 845
ἀδιακόσμητος 854
ἀδιάκριτος, cum d 872
ἀδιάλειπτος, cum d 956
ἀδιάλλακτος, cum d 123
ἀδιάλυτος 987
ἀδιαλώβητος 989
ἀδιανόητος 1100
ἀδίαντον 395
ἀδιάπτωτος 1321
ἀδιαπτώτως, ita vt non intercidas, ſine lapſu. Plutarch. aduerſus Colot.
ἀδίαρθρος, cum d 198
ἀδιαρροία, quum nihil perfluit, apud Hippocr.
ἀδιάσκευος 1489
ἀδιάσπαστος, cum d 1512
ἀδιάστατος, cum d 699
ἀδιάστροφος 1556
ἀδιάχυστος 1582
ἀδιάτακτος 1598
ἀδιάτμητος, non diſſectus, non diui-

ſus,indiuiſus.Comp.ex α pr. & διατέμνω.
ἀδιάτομος idem
ἀδιάτρεπτος,cum d 1665
ἀδιατύπωτος 1694
ἀδιαφθαρσία 1758
ἀδιάφθαρτος ibid.
ἀδιάφορος ,cumd d ibid.
ἀδιάφρακτος,cum 1773
ἀδιάχυτος 1820
ἀδιαχώριστος 1851
ἀδιάψευστος 1857
ἀδίδακτος 396
ἀδιεκδίκητος 404
ἀδιεκδύτως 418
ἀδιεξέταστος 592
ἀδιεξίτητος 574
ἀδιέξοδος 1133
ἀδιέργαστος 308
ἀδιερεύνητος,&c. 514
ἀδιήγητος 592
ἀδικαίαρχος 202
ἀδίκαστος 405
ἀδικέω,cum d 403
ἀδικοδοξία,exp. παράλογος λοιδορία,apud Suid.comp.ex ἄδικος & δόξα.
ἀδικοπραγέω,cum d 1386
ἄδικος,cum d 403
ἀδινὸς,cum d 51
ἀδιόδευτος 1132
ἀδιοίκητος 1144
ἀδίοπος 492
ἀδιόρθωτος 1198
ἀδιόριστος 1206
ἀδιστάκτος 409
ἄδιψος 411
ἀδμὴς 357
ἄδμητος,cum d 691
ἀδμωλία 691
ἀδόκητος,cum d 414
ἀδόκιμος,cum d 415
ἀδόλεσχος,cum d 961
ἄδολος,cum d 417
ἀδόνητος & ἀδόνευτες 418
ἄδοξος,cum d 415
ἀδοξαστία 419
ἀδορὸς cum d 375
ἀδορύληπτος 926
ἀδορυφόρητος 1748
ἄδος 52
ἀδοσύνη 51
ἄδουλος,cum d 419
ἀδούπητος 420
ἀδρανὴς 376
ἀδρανὴς,cum d 423
ἄδραστος ibid.
ἀδράχνη 52
ἀδρέπανος 424
ἄδρεπτος ibid.
ἀδρέω,cum d. in Ἀδρὸς 52
ἄδρησις,nihil facere, vita ocioſa, deſidia: quaſi ἀδρησία ſeu ἀδρασία, & τὸ οὐδὲν δρᾶν.
ἄδρηστος pro ἄδραστος ſuprà
ἀδριμὺς 425
ἀδροβατικὸν 237
ἀδρόβωλος 295
ἀδρομερὴς 1023
Α Δ Ρ Ο Σ,cum d 52
ἀδρόχωρος 1851
ἀδρυα 425
ἄδρυς ibid.
ἀδρύφακτος 1774
ἀδύγλωσσος 328
ἀδυετὴς,pro ἡδυετὴς.
ἀδυνάμαι,cum d 427
ἀδύνατος,cum d ibid.
ἀδύπνοος,pro ἡδύπνοος
ἀδυσώπητος,cum d 1185
ἄδυτος 428
ἄδω,cum Ἀδέω 51
Ἀ Δ Ω,cum d 52
ἄδω,in ἀείδω.
ἀδώμητος 372
ἀδωναῖος,infernalis,tartareus,ὁ ὑπὸ τὸν ᾅδην Suid.& Heſych. qui & ἀδωναῖος ſcribit.Neptuni epith.Deriuatum ab ᾅδης
ἀδώρητος,ἄδωρος,cum d 431 & 432
ἀδωροδόκητος,cum d 382
ἀδώτης
ἀδώτης 419
¶ἄεδνος,cum d 433
Α Ε Θ Λ Ο Σ,cum d 5
ἀεθλοθέτης 1639
ἀεθλοφόρος 1747
Α Ε Ι,cum d.54. ¶Apud Eurip.in Medea. δεῦρ᾽ ἀεὶ accipitur pro ἕως ἄρτι, hucuſque
ἀειβλαστὴς,cum d 269
ἀειβλύω 272
ἀειγενέτης 307
ἀειγενὴς 304
ἀειγεννὴς 308
ἀείδελος 446
ἀειδὴς ibid.
ἀειδία,ἡ,deformitas.Heſych.Com.ex εἶδος
ἀειδίνητος 406
ἀείδριες , pro ἀΐδρεις , ignari,apud Hipp. περὶ ἑπταμηνιαίων
ἀειδουλία 420
Α Ε Ι Δ Ω,cum d 54
ἀειεστὼ 712
ἀείζωος,cum d 577
ἀειθαλὴς,cum d 618
ἀειθερὴς,ſemper calidus: vel ſemper calefaciens. vt ἀειθερέες ἀκτῖνες,apud Eratoſth. de zonis. Comp.ex ἀεὶ & θέρω calefacio
ἀείκαρπος 712
ἀεικὴς,cum d 449
ἀεικίνητος,cum d ibid.
ἀεικισμὸς 449
ἀεικοροσύνη ἀεὶ ...,cum d 765
ἀεικῶς 449
ἀείλαλος 918
ἀειλαμπὴς 929
ἀειλιβὴς 954
ἀειλογία,cum d 942
ἄειλος 475
ἀειμνήμαι 1065
ἀείμνηστος ibid.
ἀείναος,ἀείνας 1087
ἀειναύται 1050
ἀεινεφὶς 1101
ἀειπαθὴς,cum d 1254
ἀειπαλὴς 1246
ἀειπάρθενος 1250
ἀειπλανὴς,cum d 1328
ἀείρομαι,in Ἀείρω.
ἀειρὸς 460
ἀείρροος 1433
ἀείρρυτος 1434
Α Ε Ι Ρ Ω,cum d 52
ἀεισθενὴς 1469
ἀείσιτος 1475
ἀεισκῶπες 1237
ἄεισμα,in Ἀείδω 54
ἀειστόος 1505
ἀείστορες,imperiti.Heſych. Comp.ex α priu.& Εἴδω.
ἀειστρεφὴς 1558
ἀείσυρος 1569
ἀεισύπτος 1708
ἀειφανὴς 1720
ἀειφλεγὴς 1765
ἀειφόρος 1747
ἀείφρουρος 1228
ἀειφυγία 1754
ἀείφυλλος,cum d 1789
ἀείχλωρος 1830
ἀείχρηστος,ſemper vtilis, perpetuò bonus.Heſyc.eſt vinum.Comp. ex ἀεὶ & χρηστός.
ἀεκάζω,cum d 456
ἀεκήλια ibid.
ἀέκητι ibid.
ἀεκούσιος ibid.
ἀέκων ibid.
Ἀ Ε Λ Λ Α,cum d 59
ἀελλόθριξ 649
ἀελλόμαχος 1014
ἀέλλοπος 1377 ἀελλόποις ibid.
ἀελλώδης,in Αελλα.
ἀελπὴς,cum d 480
ἄεμμα 178
ἀὲν,pro αἰέν.
ἀέναος,& ἀένναος,cum d. in ἀείναος
ἀεξίτοκος 1642
ἀεξίφυτος 1795
Α Ε Ξ Ω,cum d 59
ἀεργὸς,cum d 499
ἀέρδην 39
ἀερέθω ibid.
ἀερήϊος,ἀερίζω,ἀέριος,cum d 61
ἀερίποις 1377
ἀεριώδης ibid.
ἀεροβατέω 237
ἀεροδρομέω, per aerem curro.Luc.de vera hiſt.Comp.ex ἀὴρ & inuſitato δρομέω.
ἀερόεις 61
ἀερολέσχης 96
ἀερομαχέω,cum d 1014
ἀερομέλι 1030 ἀερομετρέω 1044
ἀερομιγὴς 1058
ἀερονηχὴς 1102
ἀεροπετὴς 1323
ἀεροπέτης 1304
ἀεροπόρος,cum d 1274
ἀεροσκοπία 1485
ἀεροτόμος 1616
ἀεροφοίτης 1769
ἀερόχρυς 1843
ἀερσίλοφος 978
ἀερσίνοος 1109
ἀερσιπότης,ου, vel ητος,ὁ, qui in altum tollitur volando:vt κύκνοι ἀερσιπόται,apud Heſiod. in Aſp. Comp.ex ἀέρσω. Æolico fut. verbi ἀείρω & ποτάομαι.
ἀερσίπους 1377
ἀερτάζω,ἀερτάω 59
ἀεσίμαντα 994
ἀεσίφρων,cum d 1776

INDEX.

ΑΕΤΟΣ,cum d 60 & 61
ἀεχλῶες 1802
¶ἄζα,ἀζαίνω,ἀζαλέ@,in Αζα 61
ἀζάλη,exp. tranquillitas ventis furentibus carens. Comp. ex α prin. & ζάλη,Heſ.
ἀζαίω,in Αζω
ἀζαχὴς 614
ἄζειρος, non variegatus, nullis diſtinctus coloribus. Suid.Comp.ex α & ζειρὸν,
ἄζευκτος 581
ἄζη Ionicè pro ἄζα.
Αζηλὶς,in curru τὸ ἀπὸ τῆς ἀσπιδίσκης κατὰ τὸν τόνον κεκαμμένον, vt tradit Poll.lib.1 pro quo apud Heſych..eſt ἀζηεῖς.
ἄζηλος 584
ἀζηλότυπος,cum d 1693
ἀζήμιος,cum d 584
ἀζηεὶς,vide in Αζηλίς.
ἀζήτητος 585
ἀζητὸς, venerandus.Suid. ab ἄζομαι veneror.
ἀζηχὴς 614
Αζοι,ſerui,famuli, vel ſeruæ, famulæ, apud Athen. l. 6. & apud Euſt.
ἄζομαι,in Αζω.
ἄζυγος,cum d 581
ἄζυμος 586
ἄζυξ 581
ΑΖΩ & ἄζω,cum d 61
ἄζωνος 588
ἄζωος 578
ἄζωρος 589
ἄζωστος & ἄζωτος 587
¶ἀηδὴς,cum d 559
ΑΗΔΩΝ,cum d 61
ἀηδῶς 559
ἀήθεια 597
ἀηθέσσω ibid.
ἀηθέω ibid.
ἀήθως,cum d ibid.
ἀήκης 96
ἄημα in Αω 229
ἄημαι ibid.
ἀημερία,idem quod ἀνημερία quod vide 606.Soph.in Aiace. Comp. ex α pr.& ἥμερος.
ἄημι,in Αω.
ΑΗΡ,cum d 61.& 62
ἄησις,in Αω.
ΑΗΣΥΛΩΣ 62
ἀήσυρος 1569
ἀήτη,in Αω.
ἀήτης ibid.
ἀητίῤῥυς 1433
ΑΗΤΟΣ 62
ἀήττητος 612
ἄητος,idem:vt ἄητος φύσις, inexpugnabilis natura.Phil.
¶ἀθάλασσος,cum d 617
ἀθαλλὴς 618
ἀθαλπέως 619
ἀθαμβὴς,cum d 620
ἀθάνατος,cum d 641
ἄθαπτος 621
ΑΘΑΡΑ,cum d 63
ἀθαρσὴς 623
ἀθαυμαστὶ 624
ἀθεάμων ibid.
ἀθέατος ibid.
ἀθεεὶ,ἀθεΐα,ἀθεΐαστος 617
ΑΘΕΙΡΗΣ, accuratus, exquiſitus, ¶Item contemptus,pro ἀθερής. Αθερέως, accuratè, exquiſitè,ad vnguem.Etym.
ΑΘΕΛΓΩ,cum d 61
ἀθέμιλος,cum d 625
ἀθέμιστος,cum d 626
ἀθεμιστουργία 499
ἀθέμιτος ibid.
ἄθεος,cum d 627
ἀθεραπευσία,cum d 629
ἀθερηγενὴς ſeu ἀθερηγενὴς, ariſtas generans.Nic.in Ther.Comp.ex ἀθὴρ & γείνω
ἀθερὴς,vide in ἀθηρής.
ἀθερίζω,ἀθερίνη,ἀθέριξ 63
ἀθέριστος 630
ἀθέρμαντος 631
ἀθερολόγος 938
ἀθερώδης 63
ἀθέρος 62
ἀθεσία 1630
ἀθεσμος,cum d 632
ἀθέσφατος 1732
ἄθετος,cum d 1632
ἀθεώρητος, cum d 634
ἀθέως,ſine Deo,impiè.
ἄθηλος 635
ἄθηλυς,cum d ibid.
ΑΘΗΡ,cum d 62
ἀθήρα,cum Αθάρα ibid.
ἀθήρευτος 637
ἀθηρηλοιγὸς 975
ἀθηρόβρωτον 293
ἀθηρὸς,cum d 637
ἀθήρωμα,in Αθάρα
ἀθησαύριστος, 638 ἀθήτευτος ibid.
ἀθίγγανος, abhorrens à tangendo, Com.ex θιγγάνω,& α pr.
ἄθικτος,cum d 639
ἆθλος,cum d 53
ἀθλοθέτης,cum d 1639
ἀθλοφόρος 1747
ἄθολος,cum d 644
ἀθόρυβος,cum d 645
ΑΘΡΑΓΕΝΗ, 63
ἄθραυστος 646
ΑΘΡΕΩ,cum d 63
ἀθρὴν 648
ἄθριξ 649
ἀθριπήδεστος 440
ΑΘΡΟΟΣ,cum d 63
ἄθρυπτος,cum d 652
ἄθυμος,cum d 655
ἀθυρεύομαι 64
ἀθυρέω,idem Heſy.
ἄθυρμα,cum d 64
ἀθυρόγλωσσος,cum d 328
ἀθυρονόμος 1116
ἄθυρος 660
ἀθυρόστομος,cum d 1547
ΑΘΥΡΩ,cum d 64
ἀθύρωτος 660
ἄθυτος 662
ἀθώπευτος 664
ἀθῷος,cum d ibid.
ἀθώπευστος ibid.
ἀθωράκιστος 665
ἀθώρηκτος, non ebrius.Hipp. παρὰ θωρήξεως, παρὰ τὸ μὴ θωρήσσεσθαι.
ἀθώως,ἀθώωσις 664
¶ΑΙ, 64
ΑΙ vel αἲ ibid.
αἰ,vide ὁ
αἰ,vide Οε.
αἶα,in Γαῖα.
ΑΙΑΖΩ,cum d 65
ΑΙΑΝΟΣ,cum d ibid.
ΑΙΒΟΙ ibid.
αἰγάγρος 26
ΑΙΓΑΝΕΑ 65
αἴγδην,in Αἴσσω.
αἰγὴ,αἴγειος,Αἴξ.
Αἰγείπυρος, idem quod αἰγίπυρος quod vide 1416
ΑΙΓΕΙΡΟΣ 65
αἰγελάτης 469
αἴγεος,in Αἴξ.
αἰγῆ contractum pro αἰγέη.
ΑΙΓΙΑΛΟΣ,cum d 65
αἰγίβοτος,cum d 282
αἰγίδιον 75
ΑΙΓΙΖΩ, dilacero, ἐκ μεταφορᾶς (inquit Heſ. & Suid.) παρ᾽ ὃ τὸ αἰκίζεσθαι ἀπὸ τῶν καταιγίδων, AEſch. in Hedonis αἰγίζειν νεβρίδας dixit pro διασπᾶν καὶ καταιγίζειν
ΑΙΓΙΘΑΛΟΣ 66
ΑΙΓΙΘΟΣ, ibid.
αἰγίκνημος 816
αἰγικορεῖς 849
αἰγίλιψ 555 αἴγιλος 75
αἰγίλωψ 1184 αἰγινόεις ibid.
αἰγιοδὸς,in Αἰγίδος.
αἰγίοχος,epitheton Iouis, paſſim apud Hom. ſic dicti vel quòd ipſum capra nutrierit: ab αἴξ & ὀχὴ ſignificante cibum, vel παρὰ τὸ αἰγίδα ἔχειν.
αἰγίπαν, q. d. capripan. pan. ſemicaper.
αἰγίπους,cum d 1377
αἰγίπυρος 1416
αἰγὶς,αἰγίσκος 75
ΑΙΓΛΗ,cum d 66
αἰγοβοσκὸς 283
αἰγοδίωξ,capras perſequens,ὁ τὰς αἶγας διώκων
αἰγοθήλης 635
αἰγόκερως,cum d 775
αἰγοκέφαλος 785
αἰγονόμος,cum d 1095
αἰγόνυξ 1173
αἰγοπόδης,in αἰγίπους.
αἰγοπρόσωπος 1188
αἰγοφάγος 1714
αἰγόφθαλμος 1189
ΑΙΓΥΠΙΟΣ 66
ΑΙΓΩΛΙΟΣ ibid.
αἰγῶν 75
αἰγώνυχον, herbæ nomen Com. ex αἴξ (& ὄνυξ
αἰγωπὸς 1184
αἰδέομαι,αἴδεσις,cum d 67
αἴδηλος,&c. 66
αἰδήμων,cum d 67
ΑΙΔΗΣ,cum d 66
αἰδὴς 446
ἀΐδιος,cum d.in Αεί.
αἰδνὸς 446
αἰδοῖος,cum d 66
αἰδοιόπαλμος 1146
αἴδομαι 67 αἶδος 65
αἰδοφοίτης, qui ad inferos ventitat,

apud Athen.l.12.Comp.ex dat. ἄϊδι nominat.ἀΐς & φοιτάω,
αἰδόφρον 1776
ἄϊδρις,cum d 691
ἀΐδρυτος,pro ἀνίδρυτος.
ἀΐδω, pro ᾄδω. Peculiariter ἀΐδαν apud Atticos dicuntur gallinacei. Heſyc.
ΑΙ Δ Ω Σ,cum d 66
ἀϊδῶς, inuiſibiliter,item q d. incomprehenſibiliter.Comp.ex Εἴδω.
αἰεὶ,cum Ἀεὶ 54
αἰειγενέτης pro ἀειγενέτης
αἰεναῦται pro ἀειναῦται.
αἰὲν 54
αἰένυπνος, vide cum ἀείυπνος.
αἰὲς,in Ἀεί.
αἰετὸς,cum d.in Ἀετός.
ΑΙ Σ Η Ο Σ 68
Αἰζωὲς , dirum & lamentabile , apud Etym.ex Archilocho,Πεσοῦ γέκε παισὶ δεῖπνον αἰζωὲς φέρων.Deriuatum ab αἶ αἶ.Item pro αἰώνιον.apud eundem Etym.
αἰθάλη,cum d 69
αἰθε,in Εἴθε.
αἰθεριμβατέω 137
αἰθέριος,cum d 68
αἰθερεμβατέω 137
αἰθεροδρόμος 1687
αἴθησις 69
ΑΙ Θ Η Ρ,cum d 68
αἴθινος 69
αἴθομαι,αἴθος,cum d 69
αἶθοψ 1184
ΑΙ Θ Ρ Α,cum d 68
αἰθρηγενέτης 703
αἰθρηγενής 304
αἰθριοκοιτέω 813
αἴθριος,cum d 68
αἴθυγμα 69
ΑΙ Θ Υ ΙΑ ibid.
αἰθυληκώδης , qui refert formam puſtulatum quæ αἰθύλικες aut αἰθόλικες dicuntur apud Gal.
αἰθύσσω 69
ΑΙ Θ Ω,cum d ibid.
αἶκα Doricè pro εἴκεν,ſi:apud Theocr. idyll.1.
ΑΙ Κ Α Λ Λ Ω,cum d 70
αἶκε,ſiue αἴκεν.idem quod αἶκα,ſi fortè : itidem Doricè pro εἴκε ſæpe apud Hom.
ἄϊκες 86 ἀΐκη ibid.
ΑΙ Κ Ι Α cum d 70
ΑΙ Κ Λ Ο Σ,ὁ,ὁ, veſpertinus. Heſych. ¶Αἶκλοι, ſubſt. anguli ſeu cuſpides iaculi,Heſyc.¶Αἶκλον (neut.gen.& ſubſt.) cœna veſpertina , poſtcœnium apud Lacedæmonios , teſte Athen.l.4.Pro eodem legitur etiam αἴκνον,apud Heſych.Etym. & Euſt. quorum hic ſcribit etiam per diæreſin ἀΐκλον & ἀΐκνον. Idem Euſt. ait hæc dicta eſſe ἀπὸ τῷ εἰς αὐτὰ ἱκανὸν ἱκνεῖσθαι, (vt ſint compoſita ex α epitatico & ἱκνέομαι) quia ad ea lubentiſſime acceditur.Hinc comp. ἐπαικλα.
ἄϊκτος 678
ἀϊκῶς,in Ἀεικῶς 449
αἴλουρος,cum d 1324
αἰλουρόμορφος , cati formam gerens. Comp.ex αἴλουρος & μορφή.
ΑΙ Μ Α,cum d 70.& 71
αἱμαβόρος 276
αἱμακουρίαι 849
αἱμακτὸς 71
αἱμαλέος ibid.
αἱμάλωψ 1184
αἱμάσσω,cum d 71
αἱματεκχυσία,ſanguinis effuſio:in ep. ad Heb.cap.9.Comp. ex αἷμα & ἔκχυσις.
αἱματηρὸς,&c. 70.& 71
αἱματοποιητικὸς 1356
αἱματοπότης,cum d 1319
αἱματόρρυτος 1434
αἱματοσταγὴς 1514
αἱματοσφαγὴς 1372
αἱματοφλεβοστάσεις 710
αἱματόφυρτος 1788
αἱματοχαρὴς 1803
αἱματόω,cum d 71
αἱματωπὸς,cum d 1184
αἱμευτὴς 71
αἱμοβαφὴς 255
αἱμοβόρος,idem quod αἱμαβόρος.
αἱμοδόχον ἄγγος,ſanguinis receptaculum.Suid.comp.ex δέχομαι.
αἱμόδωρον,genus herbæ, apud Theop. hiſt pl.l.8.c.8.
αἱμοκέρχνον 779
αἱμομίκτης 1058
αἱμοπότης,vide cum αἱματοπότης.
αἱμοπτυϊκὸς 1406
αἱμορραγὴς,cum d 1439
αἱμόρροος,cum d 1433
αἱμορυγχία,roſtri cruentatio. Heſych. Comp.ex αἷμα & ῥύγχος.
αἷμος 71
αἱμοφόβος 1733
αἱμοφόρυκτος 1771
αἱμόφυρτος,vide cum αἱματόφυρτος.
αἱμοχαρὴς,cum αἱματοχαρής.
ΑΙ Μ Υ Λ Ο Σ,cum d 72
αἱμώδης,cum d 71
αἵμων pro δαίμων.
αἱμώνια σῦκα 71
αἱμωπὸς,cum αἱματωπός.
αἰναρέτης 187
αἰνέτης,cum d 73
αἰνέω,cum d ibid.
Αἴνη ibid.
αἴνιγμα,cum d 72 & 73
αἰνίζομαι 73
αἰνικτὸς,cum d ibid.
αἰνίσσομαι,cum d 72
αἰνοβακχεύοντος,grauiter bacchans,horribili furore percitus , apud Lycoph. in Alex. Comp. ex αἰνὸς & βακχεύω
αἰνοβίης 264
αἰνόγαμος 299
αἰνοδότειρα , dirorum malorũ datrix. vt Ἐριννύες αἰνοδότειραι,apud Orph. in Argon.Comp.ex αἰνὸς & δότειρα.
αἰνόθεν 74
αἰνόθρυπτος 652
αἰνόλεκτρος 911
αἰνολέτης 1558
αἰνολέω 963
αἰνόλυκος 982
αἰνομανὴς , grauifurore percitus. Ex αἰνὸς & μαίνομαι
αἰνόμορος 1014
αἰνοπαθὴς 1254
αἰνοπλὴξ 1345
ΑΙ Ν Ο Σ,cum d 72
ΑΙ Ν Ο' Σ cum d 74
αἰνότης ibid.
αἰνότοκος 1642
ΑΙ Ν Υ Μ ΑΙ 74
αἰνῶς,in Αἰνὸς.
ΑΙ Ξ 74
ἄϊξ.vnde ἄϊκες 86
αἰωλάω &c.cum Αἰόλος.
αἰολόβουλος 279
αἰολοβρόντης,in c.ex Βροντή.
αἰολόδειρος 375
αἰολόδερμος ibid.
αἰολόδωρος 432
αἰολοθώρηξ 665
αἰολομήτης 1045
αἰολομίτρης 1063
αἰολόμορφος 1071
αἰολόνωτος 1121
αἰολόπωλος 1420
ΑΙ Ο Λ Ο Σ,cum d 75
αἰολόστομος 1547
αἰολότροπος 1668
αἰολοχαίτης 1840
ΑΙ Ο Ν Α Ω,cum d 75
αἰπεινὸς,αἰπήεις ibid.
αἰπόλος, 1337
αἶπος & αἰπὺς 75
αἰπύδμητος 371
αἰπύκερως 775
αἰπυμήτης 1045
αἰπύνωτος , excelſum tergum habens: excelſus. Æſchyl. in Prometheo. Comp.ex αἰπὺς & νῶτον.
ΑΙ Π Υ Σ,cum d 275
ΑΙ Ρ Α,cum d ibid.
αἱρέομαι 76
αἱρεσιάρχης, 200
αἱρεσιμάχος 1014
αἵρεσις,cum d 76
αἱρετὸς 76.& 77
ΑΙ Ρ Ε Ω,cum d 76
αἱρησιτείχης,εος,ὁ,murorum captor:fabulæ nomen à Diphilo conſcriptę. apud Athen l.11.
αἰρικὸς 76
αἴρινος ibid.
αἴρομαι,cum d 81
αἱρόπινον 1317
αἶρος 690
ΑΙ Ρ Ω 81
αἰρώδης,in Αἶρα 76
αἶς 66
ΑΙ Σ Α,cum d 83
ΑΙ Σ Α Κ Ο Σ, ramus lauri vel myrti. Heſy & Etym.
ΑΙ Σ Α Λ Ω Ν 317
ΑΙ Σ Θ Α Ν Ο Μ ΑΙ,cum d 84
αἴσθημα αἴσθησις,αἰσθητὸς,&c. ibid.
αἴσθω in Αἴω 91
αἴσιμος αἰσιμία 84
ΑΙ Σ Ι Μ Ο Ω 85
αἴσιος,cum d.in Αἶσα.
ἄϊσος , idem cum αἶσος.
ΑΙ Σ Σ Ω, cum d 85
ἀϊστὴρ,in Αἴθω 69
ἄϊστος,ἀϊστόω 447
ἄϊστωρ 714

αἰσυητὴρ 87
αἰσυλοεργὸς, qui nefaria & flagitioſa pꝛpetrat. ex αἴσυλος & ἔργον. apud Euſt.
ΑΙΣΥΛΟΣ 86
αἰσυμνάω, cum d 87
ΑΙΣΧΟΣ, cum d ibid.
αἰσχροκερδὴ, cum d 777
αἰσχρολόγος, cum d 942
αἰσχροποιὸς, cum d 1356
αἰσχρορρήμων, cum d 1416
αἰσχρὸς, cum d 87
αἰσχρουργὸς, cum d 499
αἰσχύνη, cum d 87
ΑΙΤΕΩ, cum d 88
αἴτημι, pro αἰτέω, apud Euſt. ex Pind.
ΑΙΤΗΣ 89
αἴτησις 88
αἰτητὴς, cum d ibid.
ΑΙΤΙΑ, cum d 89. & 90
αἰτιατὸς, cum d 90
αἰτίζω 88
αἰτιολόγος, cum d 942
αἴτιον, αἴτιος, cum d 90
αἴφνης, cum d. in ἄφνω 1721
αἰχμάζω 91
αἰχμάλωτος cum d 117
ΑΙΧΜΗ, cum d 91
αἴχμιον, haſta, Heſy.
αἰχμόδετος 385
αἰχμοφόρος, haſtatus, haſtam gerens, ſatelles. Herodot lib. 1. Comp. ex αἰχμὴ & φέρω.
ΑΙΨΑ, cum d 91
αἰψηροκέλευθος 767
ΑΙΩ, cum d 91
ΑΙΩΝ 92
ΑΙΩΡΕΩ, cum d. ibid.
¶ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ, cum d 93
ἀκάζω, in Ακὴ 95
ἀκαὴς 726
ἀκαθαίρετος 97
ἀκαθαρσία 721
ἀκάθαρτος ibid.
ἀκάθεκτος 552
ἀκαθήκουσα διαθήκη, inofficioſum teſtamentum in Pand. Decomp. ex καθήκω.
ἄκαινα 9
ἀκαιροβόας 274
ἀκαιρολογία 942
ἄκαιρος, cum d 723
ΑΚΑΚΑΛΙΣ 93
ἀκακέμφατος 1732
ἄκακος, cum d. in κακὸς 728
ἀκακούργητος 503 vbi perperam ſcriptum ἀνακακούργητος
ΑΚΑΛΑΝΘΙΣ, ἴδος, ἡ, carduelis, auis quæ & ἀκανθυλλὶς vocatur. Heſy. & Suid. ¶ Item celei canis: apud eoſdem παρὰ τὸ αἰκάλλειν, quòd cauda adblandiatur notis, vel παρὰ τὸ ἀκαλὸν θεῖν.
ἀκαλαρρείτης 1434
ΑΚΑΛΗΦΗ 93
ἀκαλλὴς 736
ἀκαλλιέρητος 673
ἀκαλλώπιστος 1186
ἀκαλλὸς, in Ηκα.
ἀκάλυπτος 738
ἀκαλῶς, quietè, leniter, ſine ſtrepitu. Deriuatum ex ἀκαλός.
ἀκαμαντόποις 1877
ἀκάμας 741
ἀκάματος, cum d ibid.
ἀκαματοχάρμης 803
ἀκάμμυστος 184
ἀκαμπὴς, cum d 742
ΑΚΑΝΘΑ, cum d 93
ἀκανθοβάτης, cum d 237
ἀκανθοβόλος 252
ἀκανθολόγος 938
ἀκανθόνωτος 1121
ἀκανθοπλὴξ, à ſpina vel ſtimulo ictus: in lex. Herodoteo. Comp. ex πλήττω
ἀκανθοστεφὴς 1541
ἀκανθοφάγος, ſpinis veſcens. ἀκανθοφαγέω, ſpinis veſcor. Ex ἄκανθα & φάγω.
ἀκανθοφόρος, cum d 1747
ἀκανθοφυέω 1793
ἀκανθόφυλλος 1789
ἀκανθόχοιρος 1831
ἄκανος, cum d 96
ἀκάπηλος 745
ἄκαπνος 745
ἀκάρδιος 748
ἀκαρεὶ, ἀκαρὴς, cum d 749. & 765
ἄκαρι 765
ἀκαριαῖος ibid.
ἀκαρίδιος ibid.
ΑΚΑΡΝΑ 94
ἀκαρὸς cerebrum vel caput, à κάρη E.
ἄκαρπος, cum d 752
ἀκαρτέρητος 866
ἄκαρτος, in καρτὸς 1764
ἀκαρφὴς 755
ἀκαρὴς 765
ἀκάσκα, vel ἀκασκᾶ, quietè & placidè, molliter, lente: apud Euſt. Ælius Dionyſ. ex Cratino, σκήπτρῳ ἰσιν ἀκασκᾶ προβιβῶντα, ſcipione nixum pedetentim & lentè progredientem.
ἀκαστέρον 1776
ἀκατάβλητος 247
ἀκατάγγελτος 9
ἀκατάγνωστος, 320
ἀκαταγώνιστος 49
ἀκαταθύμιος 657
ἀκαταίτιατος 91
ἀκατακάλυπτος 738
ἀκατακόσμητος 1854
ἀκατάκριτος, cum d 873
ἀκατάληκτος, cum d 964
ἀκατάληπτος, cum d 914
ἀκατάλλακτος, cum d 125
ἀκατάλληλος, cum d 129
ἀκατάλυτος 988
ἀκαταμάχητος 1013
ἀκαταμέτρητος 1043
ἀκατανόητος 1111
ἀκαταπάλαιστος 1245
ἀκατάπαυστος, cum d 1261
ἀκατάπληκτος 1345
ἀκαταπραΰντος 1382
ἀκατάσειστος 1462
ἀκατασήμαντος 1467
ἀκατάσκευος, cum d 1489
ἀκαταστασία 703
ἀκατάστατος, cum d ibid.
ἀκατάσχετος, cum d 552
ἀκατάστρεπτος 1774
ἀκαταφρόνητος 1777
ἀκατάψευστος 1858
ἀκατέργαστος 508
ἀκατεύναστος 537
ἀκατηγόρητος 18
ἀκατήχητος 615
ἀκάτιον 94
ἀκατονόμαστος 1172
ΑΚΑΤΟΣ 94
ἄκαυλος 758 ἄκαυστος 726
ἀκαχέω, ἀκάχημαι 728
ἀκεανὸς 782 ἀκέαστος ibid.
ἀκείομαι 95
ἀκειρεκόμης 835
ἀκέλευθος 766
ἀκέλευστος 768
ἀκέλυφος, nullo putamine ſeu cortice tectus. Comp. ex κελύφη.
ἀκενόσπουδος 1510
ἀκέντητος 770
ἄκεντρος 771
ἀκένωτος 769
ΑΚΕΟΜΑΙ 911
ἀκεόντως 1802
ἀκέραιος, cum d 772
ἀκέρατος 775
ἀκεραυνώτος, non tactus ſeu ictus fulmine.
ἀκερδὴς, cum d 777
ἀκερμία, ἡ, non habere monetam minutiorem. Poll. ex Ariſtoph.
ἄκερως 776
ἀκερσεκόμης, vide cum ἀκειρεκόμης.
ἀκερσέκομος ibid.
ἄκερως 776
ἀκεσίμβροτος 250
ἀκέσιμος 95 ἀκέσιος ibid.
ἀκεσίπονος 1291
ἄκεσις 95
ἄκεσμα, cum d 94
ἀκεστὸς, cum d 95
ἀκεσφόρος 1747
ἀκεσώδυνος 1137
ἀκέφαλος, cum d 791
ἀκέω, cum Ακέομαι 94
ἀκέων 1802
ΑΚΗ, cum d 95
ἀκηδὴς, cum d 783
ἀκήλατος 784
ἀκηλίδωτος 785
ἄκημα 95
ἀκὴν 1802
ἀκήρατος 786
ἀκήρατος ibid.
ἀκήριος 767
ἀκήρυκτος, cum d 787
ἀκίβδηλος, cum d 789
ἀκιδνὸς 794
ἀκιδὸν, mucronatim, in modum cuſpidis: apud Theoph. hiſt. pl. l. 3. vbi tamen legitur ἐκιδὸν. Deriuatum ab ἀκὶς ſignificante cuſpidem.
ἀκιδώδης 95 ἀκιδωτὸς ibid.
ἀκίζομαι, acuor: apud Heſ. ab ἀκίς.
ἄκικυς 790
ἀκίναγμα, τὸ, idem quod τίναγμα concuſſio, comploſio: vnde apud Etym. χειρῶν, καὶ ποδῶν ἀκινάγμασι. Dicitur autem pro τίναγμα pleonaſmo τοῦ α & τροπῇ τοῦ τ εἰς κ.
ἀκίναιδος 68
ΑΚΙΝΑΚΙΣ 96
ἀκίνδυνος, cum d 797

ἀκίνητος,cum d 749
ΑΚΙΝΟΣ, 96
ἄκιος 796
ἀκὶς,in Ακὴ 95
ἀκίχητος 797
ἀκίων 798
ἀκκίζομαι,cum d 96
ἀκκορίζειν.perdere cimices,in Ep.
ΑΚΚΩ,cum d 96
ἀκλαγὴς 799
ἀκλαὶς 800
ἄκλαστος ibid.
ἄκλαυστος 799
ἄκλαυτος ibid.
ἀκλεὴς,cum d 862
ἀκλειὴς,cum d ibid.
ἄκλειστος 801
ἄκλεπτος 864
ἀκλεῶς 1804
ἀκλήϊστος 801
ἀκληρὸς,cum d 804
ἄκλητος,cum d 734
ἀκλινὴς,cum d 809
ἄκλιτος ibid.
ἄκλονος,cum d 810
ἄκλοπος 804
ἀκλυδώνιστος 811 ἄκλυστος ibid.
ἀκλώνητος,in c.ex Κλών.
ἄκλωστος,in c.ex Κλώθω 812
ΑΚΜΗ,cum d 97
ἀκμὴς,ἄκμητος,cum d 741
ἀκμόθετον 1639
ἄκμων 741
ἄκναπτος 813
ἄκνημος 816
ἄκνηστις 814
Ακνηστὶς: à quibuſdam nominatur ἡ χαμελαία.Dioſc.l.4 c.72.
ἄκνισος 817
ἀκοὴ 101
ἄκοιλος,in Κοῖλος.
ἀκοίμητος 819
ἀκοινώνητος,cum d 811
ἄκοιτος,cum d 822
ἀκόλακος,cum d 825
ἀκόλαστος,cum d 824
ἄκολλος,cum d 826
ἄκολος 818
ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ, 98
ἀκολυμβὸς 831
ἀκόμιστος,cum d 833
ἄκομος 833
ἄκομπος 837
ἄκομψος,cum d 838
ἀκονάω,cum d 99
ἀκόνδυλος, non habens nodos digitorum.Comp.ex κόνδυλος.
ΑΚΟΝΗ,cum d 99
ἀκονίατος 840
ἀκόνιον 99 ἀκονιτὶ 840
ἀκόνιτον,cum d 99
ἀκόνιτος,cum d 840
ἀκοντὶ 466
ἀκοντία,ἀκοντίζω,cum d 107
ἀκοντοβόλος 252
ἀκοντοδόκος, qui iacula obſeruat,i.eorum ictus,vt eos vitet,Etym.Comp. ex ἄκων,iaculum, & δέχομαι ſeu δέκομαι.
ἀκοντοφόρος,qui iaculum geſtat.Dion.
ἄκοπος,cum d 846
ἀκοπρὸς,cum d 84
ἀκόρεστος,cum d 849
ἀκόρητος ibid. ἀκορία ibid.
ΑΚΟΡΝΑ, 100
ΑΚΟΡΟΝ,cum d ibid.
ἀκόρυφος. verticem ſeu faſtigium non habens. Comp. ex κορυφή. Apud Heſych. expon.innumerus, multus.
ἄκος 95
ἄκοσμος,cum d 854
ΑΚΟΣΤΗ,cum d 100
ἄκοστος 815
ἀκουάζομαι 101 ἀκουὴ ibid.
ἄκουρος 765
ἄκους, cum Ακων 107
ἀκουσίθεος 627
ἀκούσιος,cum d.in Ακων 107
ΑΚΟΥΩ,cum d 100 & 101
ἄκρα 105
ἀκράαντος 860
ἀκραγγὲς,exp. imbecillum apud Heſych.& Etym. item difficile, intractabile, durum. Idem Etym. ἀκραγγὲς dici etiam ait τὸ ἀεὶ κλαῖον παιδίον,vt ſit comp.ex α epitatico & κράζω
ἀκράδαντος 859
ἀκραὴς 229
ἀκραῖος 106
ἀκραίπαλος 860
ἀκραιφνὴς 1721 ἄδρεκτος 860
ἀκραχόνιον 174
ἀκρασία,cum d 773
ἀκρατὴς,cum d 863
ἀκρατοκώθων 905
ἀκρατοποσία 1319
ἀκρατοπότης,cum d ibid.
ἄκρατος 773
ἀκρατοφόρος 1747
ἀκράτωρ 863
ἀκρατῶς 773 ἀκρατέως 863
ἀκρατισμὸν 774
ἀκράχολος 1832
ΑΚΡΕΜΩΝ,cum d 104
ἄκρεος 866
ἀκρέσπερος 526
ἀκρήβης,ἄκρηβος 590
ἄκρητος,cum ἄκρατος
ἀκρητόχολος 1832
ἀκρία,in ἄκρις 106
ΑΚΡΙΒΗΣ,cum d 104
ἀκριβοδίκαιος 405
ἀκριβολόγος,cum d 942
ἀκριβόω,cum d 104
ἀκρίδιον 105
ἀκριδοθήρα 637
ἀκριδοφάγος 1714
ἀκρίζω 106 ἄκριος ibid.
ΑΚΡΙΣ, 105 ἄκρις 106
ἀκρισία 874
ἀκριτὶ 875
ἀκριτόμυθος 1076
ἄκριτος,cum d 875
ἀκριτόφυλλος 1786
ἀκριτόφυρτος,in c.ex Φύρω
ἀκριτόζωνος 1798
ΑΚΡΟΒΑΟΜΑΙ,cum d 105
ἀκροβάζω,idem quod ἀκροβατέω H.
ἀκροβάμων 237
ἀκροβατέω,cum d ibid.
ἀκροβαφὴς 255
ἀκροβελὶς,cum d 262
ἀκροβηματίζομαι 2..
ἀκρόβλαστος 269
ἀκρόβολος,cum d 252
ἀκρόβυστος cum d 294
ἀκρογωνιαῖος 347
ἀκρόδετος 385
ἀκροδίκαιον,ſummum ius.τὸ ἄκρον τῆς δίκης,Heſy.
ἀκρόδρυα 425
ἀκρόζεστος 583
ἀκρόθαλπος, in ſummo calefactus & toſtus.Heſ.Comp.ex Θάλπω.
ἀκροθιγγάνω 639
ἀκροθιγῶς ibid.
ἀκροθίνιον,cum d 640
ἀκροθώραξ 665
ἀκρόκαρπος 752
ἀκροκελαινιάω, ater ſum in extremitate.Hom.Iliad.φ. Comp. ex ἄκρον & κελαινός.
ἀκροκέραια 776 ἀκροκιόνιον 798
ἀκροκνέφαιος 815
ἀκροκνεφὴς ibid.
ἀκρόκομος,cum d 835
ἀκροκυματόω 895
ἀκροκωλία 905 ἀκρόλειον 953
ἀκρόλιθος 970
ἀκρολίπαρος 972
ἀκρολόγος,cum d 938
ἀκρόλοφος,cum d 978
ἀκρόμαλλος 999
ἀκρομανὴς 994
ἀκρομόλιβδον λίνον 1068
ἀκρομύλη, Heſyc. eſt ἡ γωνία τῆς μύλης vel ipſe μύλος. Comp. ex μύλη ſeu μύλος.
ἀκρόμφαλον,cum d 1167
ἀκρόνιον 1090
ἀκρόνυξ primæ noctis tempus.Suid.
ἀκρόνυχος 1119
ἀκροπαγὴς 1308
ἀκρόπαθος, in ſumma parte affectus. Hippo.in lib.περὶ ἐπικυήσεως. Com. ex πάθος
ἀκρόπαστος 1262
ἀκρόπηλος 133
Ακροπὶς, vocatur lingua & Hippo.epid.l.7. ἡ δὲ ἄκρα ἑαυτῆς μὴ διατυποῦσα, vt annotat Gal.in lex. Sed apud eum quidam codices habent ἀκρομπὶς,al.j.ἀκροπὶς,nonnulli ἀκρατὴς.
ἀκροποδητὶ 1337 ἀκρόπλοος 1342
ἀκρόπολις 1369 ἀκρόπολος 1367
ἀκρόπορος 1374
ἀκροπόρφυρος,in c.ex Πορφύρα.
ἀκροποσθία,in c.ex Πόσθη.
ἀκρόῤῥιζος 1440
ἀκρόῤῥινιον 1442
ἀκρόῤῥύμιον 1449
ΑΚΡΟΣ 155
ἀκροσαπὴς 1469
ἀκροσπίθαμα,in c.ex Σπιθαμή.
Ακρόσπελος, auena.in Append. Dioſ.l. 4.c 140. vbi quidam habent σπόσπελος.
ἀκροστήθιον,in c.ex Στῆθος.
ἀκρόστιχον 1519 ἀκροστόλιον 1530
ἀκρόστομα 1547
ἀκροσφαλὴς 2574
ἀκρόσφυρον 1579
ἀκροσχιδὴς 1582

ἀκροστ-

ἀκροτελεύτιον 1573
ἀκρότης 106
ἀκρότητος 817
ἀκρότομος 1616
ἀκρότονος 1603
ἄκροτος 877
ἀκρουρανία, in c. ex Οὐρανὸς
ἀκροφαὴς 1720
ἀκροφυὴς 1793
ἀκροφύλαξ, arcis præfectus. Polyb. Ex nomine φύλαξ
ἀκρόφυλλος 1786
ἀκροφύσιον 1789
ἀκροχάλιξ 1806
ἀκροχανὴς 1802
ἀκροχεὶρ, cum d 1815
ἀκροχειρίζ, idem ſignificare videtur quod ἀκροχειρισμὸς, apud Hipp. l. 1. de diæta. Idem tamen l. 3. hæc diſtinguit.
ἀκροχειριστὴς 1815
ἀκροχλιαίνει 1826
ἀκροχλιαρὸς 1829
ἀκρόχολος, cum d 1832
ἀκροχορδὼν 1833
ἀκρόχωλος 1848
ἀκρόψιλος 1860
ἀκρόψολος 1864
ἀκρύσταλλος in Κρύσταλλος
ἀκρόα, Heſy. ſunt viſcera
ἀκροβελία 1130
ἀκρωλένιον in Ὠλένη
ἀκρωμία & c. in Ὦμος, humerus
ἄκρων 106
ἀκρωνία, ἡ, partium extremarum amputatio. Æſchyl. in Eumen.
ἀκρώνυξ ἀκρώνυχος, cum d. in Ὄνυξ
ἄκρωπις, vnde in Ακρωπις
ἀκρωρεία, in Ὄρος, mons
ἄκρος 105
ἀκρωτήριον, cum d 106
ἀκτάζω 107
ἀκταῖος ibid.
ἀκταιωρὸς, cum d 1229
ἀκτέανος 884
ἀκτένιστος, in Κτεὶς
ἀκτέριστος, & c. in Κτέρεα
ΑΚΤΗ, cum d 106
ἀκτήμων, cum d 883
ἀκτησία, ἄκτητος 884
ΑΚΤΙΝ, cum d 107
ἀκτινοβόλος, cum d 232
ἄκτινος, ἀκτίνωσις 107
ἄκτιος, in Ακτὴ 107
ἀκτὶς, in Ακτὶν
ἄκτιστος 888
ἀκτίτης, in Ακτὴ 107
ἀκτὼρ, ορος, ὁ, ductor. Heſy. eſt lorum aut funis quo ducimus aliquid. Deriuatum ex Ἄγω
ἀκτωρ ὡ 1229
ἀκυβέρνητος, in Κυβερνάω
ἀκυητήριον 903
ἀκύθος, vide cum ἄκυτος 962
ἀκύκλιος 891
ἀκύλιστος 89
ΑΚΥΛΟΣ 107
ἀκύμων, cum d 895
ἀκύπρις, vide κύπρις, in Κύπρις
ἀκυρὴς, cum d 901
ἀκυρία 899
ἄκυρμα, vide cum ἀκύρημα 901
ἀκυρολογέω, impropriè loquor, ἀκυρολογία, ſermo improprius. Ex ἄκυρος & λέγος ſeu λέγω.
ἄκυρος, cum d 899
ἀκυτήριον ἄκυτος 902
ἀκωδώνιστος, in Κώδων
ἀκωκὴ, in Ακὴ 95
ἄκωλος 905
ἀκώλυτος, cum d. in Κωλύω
ΑΚΩΝ, & c. 107
ἀκωνὶς, in Κῶνος
ἄκωπος cum d. in Κώπη 909
¶ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΝ, cum d 108
ἀλαβαστροθήκη 1641
Ἀλαβὴ, ἡ, fuligo, carbo, cinis mixtus carbonibus Heſy. ἀλαβώδης, εος, ὁ, ἡ, fuliginoſus, fumoſus.
ἀλαβὴς, in c. ex Λαμβάνω 927
ΑΛΑΖΩΝ, cum d 108
ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, qui ſimul eſt oſtentator, animo remiſſo, & nugax, apud Athen. l. 1. Comp. ex tribus, ἀλαζὼν, χαῦνος, & φλύαρος.
ἀλάθητος 565 ἀλαίνω 109
ἀλαὸς, in Αλαὸς
ἀλάκητος, ſtrepitum non edens, ἀλακῶν, Heſy.
ΑΛΑΛΗ, cum d 109
ἀλάλημαι, & ἀλάλημι 110
ἄλαλος, cum d. 110 ἀλάλκω 119
ἀλαλύκτημαι 110
ἀλαμπὴς, ἀλάμπετος 926
ΑΛΑΟΜΑΙ, 109
ΑΛΑΟΣ, cum d 110
ἀλαοσκοπιὰ 1485
ἀλαοτικὸς 1642
ἀλαόω, in Αλαὸς
ἀλαπάζω, in Λαπάζω 932
ἀλαστέω 965
ἀλαστέω ibid.
ἀλαστορία, ἡ, vltrix conſcientia, diræ, Ioſeph. in antiq.
ἄλαστος 953
ἀλάστωρ ibid.
ἀλατεία Doricè pro ἀλητεία
ἀλατοπωλία 1417
ἀλαωπὸς, cum d 118
ἀλαωτὺς, in Αλαὸς
ΑΛΓΟΣ, cum d 110
ΑΛΔΕΩ, cum d 111
ΑΛΕΑ, cum d ibid.
ΑΛΕΓΩ, cum d 212
ἀλεεινὸς, in Αλέα ibid.
ἀλεείνω, in Αλέω, vito 114
ἀλέη, cum Αλέα
ἀλέη, in Αλέω, vito 114
ἀλεία, vide cum ἀλιεία 160
ἀλείαντος, in Λεῖος
ἄλειαρ, in Αλέω, molo 114
ἄλειμμα, cum d in Αλείφω 112
ἀλεῖος, ſiue ἀλεῖος, in Αλέω congrego
ἀλείπτης, cum d. in Αλείφω 112
ΑΛΕΙΣΟΝ ibid.
ἀλείτης 118
ἀλειτουργησία, & c. 104
ἀλείτω, vide cum ἀλιτέω 118
ΑΛΕΙΦΩ, cum d 112
ἀλεκτὴρ, ῆρος, ὁ, propulſator, defenſor, apud Pind. Deriuatum ex Αλέξω
ἀλεκτόρειος, & c. in Αλέκτωρ
ἀλεκτορόλοφος 978 ἄλεκτος 941
ἀλεκτὸν, cum d 951
ἀλεκτρυονοπώλης 1417
ἀλεκτρυὼν 952 ἀλέκτωρ ibid.
ἀλέματος, Doricè pro ἠλέματος: vnde ἀλεμάτως, fruſtra: apud Call. hym. in Cerer.
ἀλεξάνθεμον, tectum calidum, nimirum ad arcendum frigus nocturnum. Comp. ex ἀλθέα
ἀλεξάνεμος 154
ἀλεξέω, cum d. in Αλέξω
ἀλεξιλώρ 158
ἀλέξησις, ἀλεξητὼρ, in Αλέξω
ἀλεξιάρης 182
ἀλεξιβέλεμνος, in Βέλος
ἀλεξίκακος, in Κακὸς
ἀλεξίμορος 1042
ἀλεξιφάρμακον, in Φάρμακον
ΑΛΕΞΩ, cum d 113. & 114
ἀλεὸς, in Αλέα 112
ἀλεότης, in Αλέω, congrego 115
ἀλεόφρων, demens, mente captus. Comp. ex ἀλεὸς, quod Doricè dicitur pro ἠλεὸς & Φρὴν
ἀλέπαδνος, non habens lora lata quæ λέπαδνα dicuntur. Heſyc.
ἀλεπίδωτος 961 ἀλέπιστος ibid.
ἀλεσὴ, in Αλέω, molo 114
ἄλετος ibid. ἀλετρεύω ibid.
ἀλετρίβανος 168
ἀλετρὶς. ἀλετὼν 114
ἀλεύρεμα, in Αλέω, vito 114
ἄλευρον, cum d. in Αλέω, molo
ἀλευρόμαντις 1005
ἀλευροποιέω 1356
ἀλευρότησις in Αλευρον
ἀλεύω, in Αλέω, vito 114
ἄλευστος, in Λεύσσω
ἀλεωρὴ 114
ΑΛΕΩ, cum d 114. & 115
ἀλέως, cum ἀλὴς, in Αλὴς 116
ἄλη, in Αλάομαι 109
ΑΛΗΘΗΣ, cum d 115
ἀληθινὸς, cum d 115
ἀληθογνωσία 321
ἀληθοεπὴς, veriloquus Heſy.
ἀληθόμαντις, verus vates. Phil. de v. M. l. 3. Com. ex μάντις
ἀλήθω, in Αλέω, molo 114
ἀληθῶς 115
ἀλήιον 953 ἀλήιστος ibid.
ἄληκτος, cum d. in Λήγω
ἄλημα ἄλημι, ἀλημοσύνη, ἀλήμων, in Αλάομαι 109
ἄληπτος, cum d 926
ἄλης, in Αλὴς 116
ἀλήσιον, cum ἀλήθω
ἀλήστης 965
ἀλητεύω, ἀλήτης, in Αλάομαι 109
ἀλῆτις, ιδος, ἡ, erratrix, vagabunda, Suidas.
ΑΛΘΩ, cum d 115
ἀλία 131
ἀλιάετος, in Αετὸς
ἀλιαὴς, in Αω
ἄλιαρος 131
ἀλιας 130
ἀλίαστος, in Λιάζω
ἀλιβάντωτος, in Λίβανος
ἀλίβας 954
ἀλίβατος 237
ἀλιβδύω 428
ἀλίβρεκτος, in Βρέχω

ἀλίβρεγμας,in Βρέγμα
ἀλίβρεχος,in Βρέχω
ἀλίβροτος 293
ἀλιγείτων,in Γείτων
ἀλιζώνης 304
ΑΛΙΓΚΙΟΣ 116
ἀλιδινὴς,in Δίνη 406
ἀλίδρομος 1687
ἀλιδύω,vide cum ἀλιβδύω
ἀλιεία 130
ἀλιερκὴς, mari cinctus , in c.ex ἕρκος 456
ἀλιεὺς,cum d 130
ἁλίζω,in Αλς 116.& in Αλς,ſal 131
ἀλίζωνος 588
ἀλιήρης,in Ερέσσω 512
ἀλιήτορες , idem quod ἁλιεῖς , piſcatores. in Epigr. Deriuatum ex Αλς, mare.
ἀλιηχὴς 614
ἄλιθος 970
ἀλικάκκαβον 726
ἀλικὶς,ἰδος,ἡ,ſalſilago
ἀλίκλυστος 811
ἀλικὸς, maritimus Heſych.
ἀλικότης, vide cum ἀλυκότης , in Αλς, ſal.
ἀλίκερως 774
ἀλικρείων 860
ἀλικρηπὶς 869
ἀλίκτυπος 1695
ἀλικώδης,idem quod ἀλυκώδης
ἀλιμέδων,in Μέδω
ἀλίμυρος,cum d.in Λιμὴν
ἀλιμηδὴς 1045
ἀλίμικτος 1058
ἄλιμος 130
ἄλιμος ,in Λιμός
ἀλιμυρήεις,cum d.in Μύρω
ἀλινδέομαι,cum d.in Αλίω 118
ἀλινήκτειρα 1202
ἀλινηχὴς ibid.
ἀλίνιτρον , vulgò ſalpetrum vocant. Comp.ex νίτρον.
ἄλινος,in Λίνον
ἅλινος,ἡ,ὁ, ex ſale confectus : vt apud Herodot.ἁλίνων χόνδρων,ſalis micarum.Deriuatum ex Αλς,ſal
ἀλιόκαυστος,Doricè pro ἡλιόκαυστος
ἄλιος 130
ἀλιοτρεφὴς , qui in mari nutritur aut nutritus eſt:vt φωκάων ἀλιοτρεφέων: apud Hom. Od δ. Comp. ex ἅλς, mare,& τρέφω
ἀλιόω 130
ἀλίπαγνα 972
ἀλιπαρὴς ibid.
ἀλίπαστος,in Πάσσω
ἀλίπεδον,in Πέδον
ἀλιπὴς 972 ἀλίπηκτα ibid.
ἀλίπλαγκτος 1327
ἀλιπλανὴς,cum d 1328
ἀλίπλοος 1342
ἀλίπνοος 1352
ἀλιπόρφυρος,in Πορφύρα
ἀλίρροθος,cum d.in Ρόθος
ἀλίρρους 1433
ΑΛΙΣ , cum d.116. ἁλὶς autem eſt idem quod ἁλμυρὶς ſalſugo. Euſt. Deriuatum ex Αλς ſal.
ΑΛΙΣΓΕΩ,cum d 116
ΑΛΙΣΚΩ,cum d ibid.
ΑΛΙΣΜΑ 117
ἀλισμὸς 121
ἀλίσπαρτον, in quo ſal ſeminatum & ſparſum eſt. Heſych. Comp. ex σπείρω
ἀλιστὸς,ſalitus. in anth. epigr. Deriuatum ex ἀλίζω,ſalio
ἀλίστρα,in Αλίω 118
ἀλιστρεπτος 1559
ἀλιστρεφὴς 1558 ἀλιταίνω 118
ἀλιτάνδυτος,in Λίσσομαι
ἀλιτενὴς 1603
ἀλιτέρμων,in Τέρμα
ἀλιτεύω 118
ΑΛΙΤΕΩ,cum d ibid.
ἀλιτήμωρος in Μωρός
ἀλιτηρὸς,cum d 118 ἀλίτης ibid.
ἀλιτόκαρπος , vanam ſeu inanem habens prolem.Heſych.& Etym.
ἀλίτομαι 118
ἀλιτόμηνος 1049
ἀλιτραίνω 118
ἀλιτρεφὴς 1671
ἀλιτρεία cum d 118
ἀλιτρόβιος , ſceleratam vitam agens. Nonn.Comp.ex ἀλιτρὸς & βίος
ἀλιτρόνοος,mente peccans. Comp.ex νόος
ἀλιτροπος 1668
ἀλιτρὸς 118
ἀλιτροσύνη ibid.
ἀλίτροφος,idem quod ἀλιτρεφὴς
ἀλίτρυτος,in Τρύω
ἀλιτυρος,in Τυρὸς
ἀλίφθορος,cum d 1759
ἀλίφλοιος,in c ex Φλοιὸς
ἀλίχλαινος , ex mari lænam habens, comp.ex Χλαῖνα
ἀλίως 130
ΑΛΚΗ,cum d 118.& 119
ΑΛΚΙΒΙΑΔΙΟΣ 119
ἀλκίμαχος 1014
ἄλκιμος 139
ἀλκίφρων , fortis & prudens. Euſt. comp.ex Φρὴν
ἀλκτὴρ,cum d 119
ἀλκυὼν,cum d 902.& 903
ἄλκω cum d 119
ΑΛΛΑ,cum d ibid.
ἀλλαγὴ 121
ἄλλαγμα ibid.
ἀλλακτικὸς,&c. ibid.
ἀλλαντοποιέω cum d 1356
ἀλλαντοπώλης,cum d 1417
ἀλλὰξ ἀ'λλάξις 121
ΑΛΛΑΣ ibid.
ΑΛΛΑΣΣΩ,cum d ibid
ἀλλαχόθι.&c. 128
ἀλλεπάλληλος,cum d 129
ἄλλη 127
ἀλληγορέω,cum d 17
ἄλληλα,cum d 128
ἀλληλέγγυοι 435
ἀλληλογραφία,mutua ſcriptio.Euſt
ἀλληλοκτονεῖν 885
ἀλληλομαχεῖν inter ſe pugnare,ἀλληλομαχία,mutua pugna
ἀλληλοτομεῖν,cum d 1014
ἀλληλοτυπέω,cum d 1693
ἀλληλοῦχος 556
ἀλληλοφάγοι,cum d 1714
ἀλληλοφθορεῖν,cum d 1759
ἀλληλοφόνοι,cum d 1735
ἀλληλοφυεῖς 1793
ἄλλῃ 127
ἀλλῃάλλως 128
ἀλλογλωσσος 307
ἀλλόγλωσσως 328
ἀλλογνοέω , deſipiens, delirans , ὁ οἷον ἄλλα γινώσκων παρὰ τὰ ὄντα. Gal.in lex Hippocr.
ἀλλόγνωτος 321
ἀλλοδαπὸς 358
ἀλλοδοξέω,cum d 415
ἀλλοεθνὴς,in c.ex Εθνος
ἀλλοειδὴς 447
ἄλλοθεν.ἄλλοθι 127
ἀλλόθροος 647
ἀλλοινία,in c.ex Οἶνος
ἀλλοιόθετα, variè poſita.comp.ex Τίθημι
ἀλλοῖος.cum d 128
ἀλλοιοσχήμων,in c.ex σχῆμα 559
ἀλλοιότροπος,cum d 1668
ἀλλοιόω,cum d 128
ἄλλομαι,Doricè pro ἄλλεται
ἀλλόκοτος 1642
ΑΛΛΟΜΑΙ 126
ἀλλοπρόσαλλος,in c.ex Αλλος
ΑΛΛΟΣ,cum d 127
ἀλλοτριοεπίσκοπος 1485
ἀλλοτριονομέω in c.ex Νόμος
ἀλλοτριοπραγέω,cum d 1386
ἀλλοτριοπραγμοσύνη 1385
ἀλλότριος,cum d 128
ἀλλοτριοφάγος,cum d 1714
ἀλλοτριοφθονέω,in c.ex Φθόνος
ἀλλοτριόω,cum d 128
ἀλλοτροπέω 1668
ἀλλοφανὴς 1720
ἀλλοφάσσω 1732
ἀλλόφατος ibid.
ἀλλοφρονέω,ſn c.ex Φρὴν
ἀλλόφυλος,in c.ex Φυλή
ἀλλόφρων 1778
ἀλλόχροος,cum d 1843
ἀλλόχρως 1845
ἄλλυδις in Αλλος
ἄλλυτος,in ἄλυτος 988
ἀλλύω 987
ἄλλως 127
ἅλμα 126
ἅλμη,cum d 131
ἄλξ,in Αλκὴ 118
ἄλξις ibid.
ΑΛΟΑΩ,cum d 129
ἄλοβος, non habens λοβόν. comp.ex Λοβὸς
ἄλογος cum d 942
ΑΛΟΗ,cum d 130
ἀλοιπὴς 129
ἀλόθεν 130
ἀλοιάω,cum d 129
ἀλοιδόρητος,in c.ex Λοίδορος
ἀλοιτὴρ 129
ἀλείμματα,Heſych. ſunt χρίσματα. deriuatum ex Αλείφω
ἀλοιμὸς,in Αλείφω
ἀλοῖτις.in Αλόη
ἀλοιτὸς , exp.peccator. item puer meritorius, apud Lycophr. Deriuatum ex Αλείτω
ἀλοιφὴ,in Αλείφω
ἀλοκίζω,ἄλοξ,in Αὖλαξ

ἀλοπη-

ἀλοπηγός, cum d 1038
ἄλοπος 961.v.2
ἀλοσάχνη, in c.ex Ἄχνη
ἀλοσύδνη 1462
ἀλοσύνη, ἡ, dementia apud Nicand. in Ther.
ἀλότροφ 1683
ἀλεργός, cum d 499
ἀλεργοπώλης, cum d 1428
ἀλουσία 977
ἄλουτος, cum d ibid.
ἄλοφος, in c.ex Λόφος
ἄλοχος, cum d 980
ΑΛΣ, cum d 130
ἀλσῖδες 132
ἀλσίνη ibid
ἄλσις & ἄλσος 125
ἀλσοκόμος, cum d 832
ΑΛΣΟΣ, cum d 132
ἀλτῆρες 116
ἀλτικός ibid.
ἄλυγος, exp. ἄνευ μάστιγος, ἀλύγος ſignificante μάστιξ, Heſych.
ἀλυδμαίνω 133
ἀλύζω ibid.
ΑΛΥΗ 132
ἀλυκός, cum d 131
ἄλυκος, in c.ex Λυκός
ἀλυκτάζω 133
ἀλυκτοπέδη, in c.ex Πέδη
ἄλυκτος, ineuitabilis: vel inſolubilis: dictum pro ἄλυτος pleonaſmo τοῦ κ, apud Suid.
ἀλυκτοσύνη 133
ἀλυκώδης 131
ἀλύμαντος, in c.ex Λύμη
ἄλυξις 114
ἄλυπος cum d 133
ἄλυρος, in c.ex Λύρα
ἄλυς 232
ἀλυσθαίνω 133
ἀλυσθμαίνω, idem quod ἀλυσθαίνω. Callim hymno in Delum. Εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, Τί μητέρα κοῦρε διώκεις;
ἀλυσίδετος 381.v.2.à fine
ἀλυσίδιον, ου, τό, catenula, apud Suid. & Phil.
ἀλυσιδωτός 988
ἀλύσιον ibid.
ἄλυσις 132 & 988
ἀλυσιτελής 1611
ἀλύσκω, cum d. 13
ἀλυσμός, cum d 23
ἀλύσσω ibid.& 133
ἀλυσταίνω 133
ἄλυτος 988
ΑΛΥΩ 312
ΑΛΦΑ cum d 133
ἀλφεσίβιος, in c.ex Βίος
ἀλφεσίβοιαι, αἱ, in c.ex Βοῦς
ἀλφέω, cum d 133
ἄλφι pro ἄλφιτον ibid.
ἀλφιταμοιβός, in c.ex Ἀμείβω,
ΑΛΦΙΤΟΝ, cum d 133
ἀλφιτόμαντις in c.ex Μάντις
ἀλφιτοπώλης 148
ἀλφιτοσκόπος 1485
ἀλφιτόχρως, farinæ colorem habens, Heſy. comp. ex Χροία, color.
ΑΛΦΟΣ 133
ἀλφω, in Ἀλφα

ἀλωά, ἀλωάς 134
ἀλώβητος, in comp. ex Λώβη 989
ἀλωεινός, &c. 134
ἀλῶμαι, in Ἀλάομαι
ἅλων, cum d 134
ἀλώνητος, in c.ex Ὠνέομαι
ἀλωπεκίδης, in Ἀλώπηξ
Ἀλωπεκίζω ibid.
ἀλωπεκῆ, &c. ibid.
ἀλωπεκούρος, in c.ex Οὐρά
ΑΛΩΠΗΞ, cum d 133 & 134
ἀλωπόχρους 1843
ΑΛΩΣ 134
ἅλωσις, cum d 117
ἁλωτός ibid.
ἀλώφητος, in c.ex Λωφάω
¶ΑΜΑ 134
ἀμαδρυάδες, in c.ex Δρῦς
ἀμαθής, cum d 1001
ἀμαθίτιδες κόγχοι, conchæ gaudentes arena littorea, apud Athen. l.3. ex Epicharm. Deriuatum ex ἄμαθος
ἄμαθος, cum d. in Ψάμμος
ἀμαθῶς 1001
ἀμάθυντος 993
ΑΜΑΙΜΑΚΕΤΟΣ 134
ἀμάλακτος, in c.ex Μαλάσσω 998
ἀμαλάπτω 135
ἀμαλδύνω ibid.
ἀμάλθακτος 999
ΑΜΑΛΘΕΙΑ 135
ΑΜΑΛΛΑ, cum d ibid.
ἀμαλλοδετήρ 385
ἀμαλλοδέτης, idem apud Theocr. idyl. 10
ΑΜΑΛΟΣ, cum d 135
ἀμαμηλίς 1048
ΑΜΑΜΥΞ 135
ἀμάνδαλον, cum d. in Ἀμαλός
ΑΜΑΝΙΤΑΙ 135
ἀμάντευτος, in c.ex Μάντις
ΑΜΑΞΑ, cum d 135
ἀμαξήλατος 469
ἀμαξίποδες 1377
ἁμαξόβιος, in c.ex Βίος
ἁμαξοκυλισταί 893
ἁμαξοπηγός, cum d 1309
ἁμαξόποδες, vide cum ἀμαξίποδες.
ἁμαξοτροχία 1678
ἁμαξουργός, cum d 500
ἀμάομαι 138
ΑΜΑΡΑ, cum d 136
ΑΜΑΡΑΚΟΣ cum d 136
ἀμάραντος cum d. in comp. ex Μαραίνω
ἀμάργαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, margaritis carens. Comp. ex Μάργαρον.
ἀμαρβύω &c. in Ἀμάρα
ΑΜΑΡΤΑΝΩ, cum d 136
ἀμαρτίνοος, in c.ex Νόος
ἁμαρτοεπής 494
ἀμαρτόρρητος, pro ἀμάρτυρος. Suid. ex Ariſtoph.
ἀμάρτυρος 1007
ἁμαρτωλός, cum d. in Ἁμαρτάνω
ἀμαρυγή, ἀμάρυγμα, vide in Ἀμαρύσσω
ΑΜΑΡΥΣΣΩ cum d 137
ἀμαξάδος, ἡ, nauis apud Etymol. ex Æſchylo.
ἀμάσητος, in cóp. ex Μασάομαι 1098

ἀμάστιγωτος, in c. ex Μάστιξ
ἄμαστος, qui nihil guſtauit, ſeu commanducauit. comp. vel ex μάσσω tango, vel ex μασάομαι.
ἀμάσυκον, in c.ex Συκῆ
ἀματροχία 1678
ἀμαυρόβιος, in c.ex Βίος
ἀμαυρόκαρπος, nigrũ ferens fructum, apud Theophraſt. hiſt. pl. 6. c.2. ex Καρπός
ΑΜΑΥΡΟΣ, cum d 137 & 138
ἄμαχος cum d 1014
ΑΜΑΩ, cum d 138
ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω
ἀμβάλλω, pro ἀναβάλλω
ἄμβασις, pro ἀνάβασις
ἀμβάτης, pro ἀναβάτης
ΑΜΒΗ 138
ΑΜΒΙΞ ibid.
ἀμβλήδην 243 in ἀμβάλλω
ΑΜΒΛΥΣ, cum d 139
ἀμβλυωπός cum d 1184
ἀμβλυώσσω, &c. in Ἀμβλύς 1190
ἀμβλωπός, cum d 1184
ἀμβλώσσω, cum ἀμβλυώσσω
ἀμβοάω pro ἀναβοάω
ἀμβολή, cum d 243
ἀμβολιεργός 500
ἀμβροσιόδμος, ambroſiæ odorem habens: χρίσματ' ἀμβροσιόδμα. Athen l.9.
ἀμβρόσιος, cum d 290
ἀμβροτεῖν 3
ἄμβροτος, cum d 290
ἄμβων, in Ἄμβη
ἀμέγαρτος, in c.ex Μεγαίρω
ἀμεγέθης in c.ex Μέγας
ἀμέθοδος in c.ex Ὁδός
ἀμέθυσος, ſiue ἀμέθυστος, in c.ex Μέθυ
ΑΜΕΙΒΩ, cum d 139
ἀμειδής, cum d. in c ex Μειδιάομαι
ἀμείλικτος, in c.ex Μειλίσσω
ἀμείλιχος ibid.
ἀμείνων 4
ἀμείρω 1023
ἄμειψις 140
ἀμείωτος 126
ΑΜΕΛΓΩ cum d 141
ἀμέλει, in c.ex Μέλει 1028
ἀμέλεια ibid.
ἀμελετησία 1029
ἀμελέτητος, cum d ibid.
ἀμελής, cum d 1028
ἀμελησία, cum d ibid.
ἀμέλλητος, cum d in c.ex Μέλλω
ἀμελοῦμαι, in c.ex Μέλει 1028
ἀμελῶς ibid.
ἄμεμπτος, cum d. in c.ex Μέμφομαι
ἀμεμφής, cum d ibid.
ἀμενηνός, cum d 1034
ἀμενής ibid.
ἀμενητί 1037
ἀμερβές, vide in ἀμορβής 1210
ΑΜΕΡΓΩ 1411
ἀμέρδω, in Μέρδω
ἀμερής 1023
ἀμέριμνος, cum d. in c.ex Μέριμνα
ἀμερισος 1023
ἀμερμηρεί 1038
ἀμερσίγαμος, in c.ex Γάμος
ἀμερσίνοος, in c.ex Νόος
ἀμερσίφρων, idem quod ἀμερσίνοος. He

ſich.comp.ex ἀμέρδω & φρὴν
ἄμεσος,cum d.in c.ex Μέσος
ἀμετάβατα ῥήματα 235
ἀμεταβλησία 247
ἀμετάβλητος ibid.
ἀμετάβολος ibid.
ἀμετάδοτος,cum d 400
ἀμετάθετος 1636
ἀμετακίνητος,cum d 794
ἀμετάκλητος 733
ἀμετακλήτως 924
ἀμεταμέλητος 1029
ἀμετανόητος 1111
ἀμετάπειστος,cum d 1267
ἀμετάπλαστος 1330
ἀμεταποίητος 1353
ἀμετάπταιστος,in c.ex Πταίω 1319
ἀμετάπτωτος 1322
ἀμετάστατος 704
ἀμεταστρεπτὶ 1558
ἀμετάστροφος ibid.
ἀμετάτρεπτος 1667
ἀμεταχείριστος 1817
ἀμέτοχος 552
ἀμετρεί,&c.in Αμετρος.
ἀμετροβαδὴς,in c.ex Βάθος
ἀμετροεπὴς 494
ἀμετρόκακος,in c.ex Κακὸς
ἄμετρος,cum d 1044
ἀμετροπότης 494
ΑΜΕΥΩ, cum d 142
ἀμη.in Αμάω 138
ἀμηλώπης,cum d.in c.ex Μήλωψ
ἀμήρυτος,in c.ex Μηρύω
ΑΜΗΣ 142
ἀμήτηρ.cum d 138
ἀμητικός 142
ἄμητος,&c. 138
ἀμήτωρ,in c.ex Μήτηρ
ἀμήχανος,cum d.in c.ex Μηχάνη
ἀμηχανοποιοῦμαι, malè fabricor machinas, vel ineptas & inutiles machinas fabricor. Hippocr. de fract. αἰσχρὸν γὰρ καὶ ἄτεχνον μηχανοποιέοντα ἀμηχανοποιέεσθαι. De comp.ex μηχανοποιός.
ΑΜΙΑ 142
ἀμίαντος,in c.ex Μιαίνω
ἀμιγὴς 1056
ἄμικτος,cum d ibid.
ΑΜΙΛΛΑ cum d 142
ἀμιμητόβιος,in c.ex Βίος
ἀμίμητος,in c.ex Μιμέομαι
ἀμιξία 1058
ἀμίον,τὸ, ſcyphus argenteus. Etym. Diminut.ab Αμη
ἄμιππος, in c.ex Ιππος
ΑΜΙΣ 142
ἀμίσαλλος 128
ἀμισὴς,in c.ex Μῖσος
ἄμισθος,cum d.in c.ex Μισθὸς
ἀμίστυλλος ταῦρος, qui nondum ſectus eſt in fruſta Comp.ex Μιστύλλω.
ἄμισχος,in Μίσχος
ἄμιτρος 1063
ἀμιτροχίτων 1828
ἀμιχθαλόεσσα 130
ἅμμα,cum d.in Απτω 178
ἄμμεγα pro ἀνὰ μέγα. Apoll.Rhod.
ἀμμέσον pro ἀνὰ μέσον
ἀμμίγων pro ἀναμίγων
ΑΜΜΙ 143
ἄμμιγα, ἀμμίσδω 1057
ΑΜΜΙΟΝ 145
ἀμμοβάτης.per arenam incedens: nomen cuiuſdam ſerpentis, comp. ex Βαίνω ibid.
ἀμμοδύτης 428
ἀμμοδυώτης ibid.
ἄμμοιρος,cum d. 1014
ἀμμόνιτρον,in c.ex Νίτρον
ἄμμορος,cum d 1021
ἄμμος,cum d.in Ψάμμος
ἀμμόχρυσος,in c.ex Χρυσὸς
ἀμμώδης,in Αμμος
ἄμναμος 143
ἄμναστος,in ἄμνηστος 1065
ἀμνειὸς 143
ἀμνὴ ibid.
ἀμνημόνευτος 1065
ἀμνήμων,cum d ibid.
ἀμνησικακία 718.&c.
ἄμνηστος,cum d 1065
ΑΜΝΙΟΝ 143
ἀμνὶς,in Αμνὸς
ἀμνοκόπος 845
ἀμνοκῶν 1112
ΑΜΝΟΣ,cum d 143
ἀμνόφορος 1747
ἀμογητὶ,in c ex Μόγος
ἀμόθεν,in Αμὸς
ἀμοῖ ibid.
ἀμοιβὴ cum d.in Αμείβω
ἄμοιρος,cum d 1015
ἀμολγὸς,cum d ibid.
ἀμόλυντος,in c.ex Μολύνω
ΑΜΟΡΑ 143
ΑΜΟΡΒΟΣ,cum d 143
ἀμόργη,cum d.in Αμόργω 141.& 142
ἀμορία.in c.in Ορος 1205
ἀμορμεύω,in Αμορβὸς
ἄμορος 1014
ἄμορφος cum d.in c.ex Μορφὴ
ΑΜΟΣ,cum d 143
ἄμοτος,in c.ex Μότος
ἀμουσία,in c.ex Μοῦσα
ἀμουσολογία 942
ἄμουσος,cum d.in c.ex Μοῦσα
ἀμοχθὸς,cum d in c.ex Μόχθος
ἄμπαιδες, Heſy. teſte Laconibus ſunt puerorum curatores, quia ἀνὰ παῖδας πολοῦνται
ἀμπαύω,cum d in ἀναπαύω
ἀμπέδιον,pro ἀνὰ πεδίον
ἀμπείρος 1271
ἀμπείρω,pro ἀναπείρω
ἀμπέλαγος pro ἀνὰ πέλαγος
ΑΜΠΕΛΟΣ,cum d. 144
ἀμπελόκαρπον, herbæ nomen quæ & ἀπαρίνη,apud Dioſc l.3.c 183
ἀμπελόπρασον,in c.ex Πράσον
ἀμπελουργὸς,vinitor, qui operatur circa vitem.
ἀμπελουργία, vineæ cultura apud Theophr.
ἀμπελουργέω, ſum vinitor, vinitoris opus facio.Theophr. Metaph. vtitur Dem.
ἀμπελόφυτος.cum d 1794
ἀμπελὼν,in Αμπελος
ἀμπεπαλὼν.pro ἀναπαλὼν
ἀμπερέως Heſy.exp.διαμπὰξ
ἀμπετάζω,pro ἀναπετάζω
ἀμπέχω,cum d 547
ἄμπηρος,pro ἀνάπηρος
ἀμπισχνοῦμαι 547
ἀμπίσχω ibid.
ἀμπλακέω,cum d 1317
ἀμπλέκω pro ἀναπλέκω
ἀμπνέω,cum d.in ἀναπνέω
ἄμπολιν.Æolica ſyncope, pro ἀνὰ πόλιν.per vrbem.Apollon.
ἄμπονον, itidem pro ἀνὰ πόνον. apud Hom.
ΑΜΠΡΟΝ,cum d 144
ἀμπτάμενα,per ſyncopē pro ἀναπτάμενα ſubuolantia.apud Eur.
ΑΜΠΥΞ,cum d 144
ἄμπωσις 1318
ἄμπωτις,cum d ibid.
ΑΜΥΓΔΑΛΕΑ,cum d 145
ἀμυγδαλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, amygdalæ ſpeciem gerens, amygdalæ ſimilis. Dioſc.l.4.c.165
ἀμυγδαλοκατάκτης 67
ἄμυγμα 147
ἀμυδὶς,in Αμα
ΑΜΥΔΡΟΣ,cum d 145
ἀμύελος,in c.ex Μυελὸς
ἀμύητος,in c,ex Μυέω
ἄμυθος 1077
ἀμύθητος 1076
ἀμυκαλαί, αἱ, cuſpides iaculorum. παρὰ τὸ ἀμύσσειν,inquit Heſy.
ἀμύκητος,in c.ex Μυκάω
ἀμυκτικὸς,cum d 127
ἄμυλον,amylium. Pro placenta accipi putatur, apud Ariſt. in probl. comp.ex Μύλη
ἄμυλος,in c.ex Μύλη
ΑΜΥΜΩΝ 145
ΑΜΥΝΩ,cum d.ibid.& 146
ἀμὺξ ἄμυξις 147
ἀμυὸς,in c.ex Μῦς
ΑΜΥΣΣΩ, 147
ἀμυστὶ,cum d.in c.ex Μύω
ἄμυστις ibid.
ἄμυστος,in c.ex Μυέω
ἀμυχρὸς,in c.ex Μύσος
ἀμυχὴ,cum d 47
ἀμύω,feſtino.propero : apud Atticos, inquit Buid.
ἀμφαγαπάω,cum d 6
ἀμφαγνοῶ 1109
ἀμφαδὰ, ἀμφάδιος,&c. 1717
ἀμφαμιῶται apud Cretenſes vocabātur ſerui quorum opera ruri vtebantur,indigenæ quidem, ſed bello capti Athen.l.6.& Euſt.
ἀμφαξονεῖν,in c.ex Αξων
ἀμφαραβέω,cum d.in Αραβὸς
ἀμφαριστερὸς in c.ex Αριστερὸς
ἀμφασίη,vide in ἀφασία 1732
ἄμφαυξις 60
ἀμφαύω 225
ἀμφαφάω 178
ἀμφελίττω 454
ἀμφέπω 492
ἀμφέρομαι pro ἀναφέρομαι
ἀμφήκης,in c.ex Ακὴ 96
ἀμφῆλιξ,in c.ex Ηλικία
ἀμφήμερος,cum d 604
ἀμφηρεφὴς 515
ἀμφήρης 512
ἀμφηρικὸν ibid.
ἀμφήριστος 517

ΑΜΦΙ,

ΑΜΦΙ 147
ἀμφιάζομαι 562
ἀμφίαλος 130
ἀμφιάνακτος, cum d. in c. ex Αναξ
ἀμφίασις, in ἀμφιάζομαι
ἀμφίασμα ibid.
ἀμφιαχέω ſeu ἀμφιάχω, in c. ex ἦχος
ἀμφιβαίνω 232
ἀμφιβάλλω 242
ἀμφίβασις, cum d 232
ἀμφιβατέω ibid.
ἀμφιβεβάω ibid.
ἀμφίβιος, in c. ex Βίος
ἀμφίβλημα, in ἀμφιβάλλω
ἀμφίβληστρον, cum d ibid.
ἀμφιβόητος, in c. ex Βοάω 273
ἀμφίβολος, cum d 242
ἀμφιβράγχια, in Βράγχος
ἀμφίβραχυς, in c. ex Βραχύς
ἀμφίβροτος, cum d. in c. ex Βροτός
ἀμφίβροχος, in c. ex Βρέχω
ἀμφιβώτης 275
ἀμφίγυος 295
ἀμφιγύεις, ſecuris Heſych. comp. ex γύης, acies
ἀμφιγηθέω, in c. ex Γηθέω
ἀμφιγνοέω, in c. ex Νόος
ἀμφίγονος 309
ἀμφιγυήεις, in c. ex Γυῖον
ἀμφιγυόω ibid.
ἀμφίγυος ibid.
ἀμφιδαής 352
ἀμφιδαίω 353
ἀμφίδασυς, in c. ex Δασύς
ἀμφιδέες 394
ἀμφιδεής, admodum meticuloſum: Heſych. & Suid. comp. ex Δέος
ἀμφιδέμω, in c. ex Δέμω
ἀμφιδέξιος, cum d 373
ἀμφίδετος 384
ἀμφιδότατος 378
ἀμφιδέω 384
ἀμφιδηριάομαι, contendo vel decerto de: vel idem quod δηριάομαι. Si mon. in iamb. de mul. Γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους
ἀμφιδήριτος, in c. ex Δῆρις
ἀμφιδιαίνω, in c. ex Διαίνω
ἀμφιδονέω, in c. ex Δονέω
ἀμφίδοξος, cum d. in c. ex Δόξα 415
ἀμφίδορος, in c. ex Δέρας 374
ἀμφίδουλος, in c. ex Δοῦλος
ἀμφίδρομος, cum d 1675
ἀμφιδρυπτος, in c. ex Δρύπτω 425
ἀμφιδρυφής ibid.
ἀμφίδυμος 428
ἀμφιδύω 429 in c. ex Δύω, induo
ἀμφιδώρεσν, in c. ex Δῶρον
ἀμφιελίσσω, cũ d. in c. ex Ελίσσω 454
ἀμφιέμαι 562
ἀμφιέννυμι 561
ἀμφιέπω, in c. ex Επω, operor 492
ἀμφίεργος 500
ἀμφίεσμα 562
ἀμφιεσρίς ibid.
ἀμφιεταζομαι, in c. ex Ετος 532
ἀμφιεστί ibid.
ἀμφίεσις ibid.
ἀμφιετηρίς ibid.
ἀμφιετίζομαι ibid.
ἀμφιζάνω, ſedeo circum: Heſych. comp. ex Ιζάνω
ἀμφίζευκτος, in c. ex Ζευγνύω
ἀμφιήκης, idem quod ἀμφήκης, vtrinque acutum
ἀμφιθάλαμος, in c. ex Θάλαμος
ἀμφιθάλασσος, in c. ex Θάλασσα
ἀμφιθάλλω, cum d. in c. ex Θάλλω
ἀμφιθέατρον, in c. ex Θέατρον 625
ἀμφίθετος 1632
ἀμφιθέω, in c. ex Θέω
ἀμφίθρεπτος, in c. ex Τρέφω 1674
ἀμφίθυρος, in c. ex Θύρα
ἀμφικαλύπτω, in c. ex Καλύπτω
ἀμφικάρηνος, in c. ex Κάρηνον 749
ἀμφικαρής, ib. in c. ex Κάρη
ἀμφίκαρπος 752
ἀμφίκαυστος 715
ἀμφικεάζω 782
ἀμφικείρω, in c. ex Κείρω
ἀμφικέλευθος, in c. ex Κέλευθος
ἀμφικεύθω, in c. ex Κεύθω
ἀμφικέφαλος 780
ἀμφικινύρομαι, in Κινύρομαι
ἀμφικίονες, in c. ex Κίων
ἀμφίκλαστος 800
ἀμφίκλυστος 810
ἀμφικνεφής, in c. ex Κνέφας
ἀμφίκοιλος, in c. ex Κοῖλος
ἀμφίκοιτος, in c. ex Κοίτη
ἀμφίκολλος, in c. ex Κόλλα
ἀμφίκομος, in c. ex Κόμη
ἀμφίκοπον 845
ἀμφίκορος 849
ἀμφικουρος, in Αμφικείρω 765
ἀμφικραδαίνω 859
ἀμφίκρανος 750
ἀμφικρεμής, in c. ex Κρεμάω
ἀμφίκρημνος, in c. ex Κρημνός
ἀμφικτίονες 888
ἀμφικυλίω, in c. ex Κυλίω 893
ἀμφικύπελλον, in Κύπελλον
ἀμφίκυρτος, in c. ex Κυρτός
ἀμφιλαῖος, vtraque manu læuus. Com. ex Λαιός
ἀμφίλαλος, in c. ex Λάλος 918
ἀμφιλαφής, cum d
ἀμφιλαχαίνω, in c. ex Λαχαίνω
ἀμφιλέγω, cum d 936
ἀμφίλινος, in c. ex Λίνον
ἀμφίλογος, cum d 939
ἀμφίλοξος, in c. ex Λοξός
ἀμφίλοφος, in c. ex Λόφος
ἀμφίλυκος 982
ἀμφίμακρος, in c. ex Μακρός 1047
ἀμφίμαλλος, in c. ex Μαλλός
ἀμφιμαντωρ, Heſych. eſt infelici fato mortuus. Item qui vtrinque parentem habet vel amiſit. Item ἀμφιμάντορα dici ſcribit farinas melle imbutas
ἀμφιμάσχαλος, in c. ex Μασχάλη
ἀμφιμάχητος 1013
ἀμφιμέλαιναι, in c. ex Μέλας
ἀμφιμήτωρ, cum deriuat. in comp. ex Μήτηρ
ἀμφιμιγής 1056
ἀμφινεικος, cum d. in c. ex Νεῖκος
ἀμφινέμομαι, in comp. ex Νέμω, habito 1094
ἀμφινοέω, in ἀμφιγνοέω 1109
ἀμφίξοος 1125
ἀμφίον, indumentum, amictus. Heſyc. ex Soph. Momo
ἀμφιορκία, in c. ex ὅρκος
ἀμφιπαγής 1307
ἀμφιπάτωρ, in c. ex Πατήρ
ἀμφιπελέκη, in c. ex Πελέκυς
ἀμφιπέλεκκος ibid.
ἀμφιπέλομαι, in c. ex Πέλω
ἀμφιπένομαι in c. ex Πένομαι
ἀμφιπεριπλέω 800
ἀμφιπεριστρέφω 1558
ἀμφιπεριστρωφάω ibid.
ἀμφιπεριτρύζω, in c. ex Τρύζω
ἀμφιπεριφθινύθω 1758
ἀμφίπηρος, in c. ex Πηρός
ἀμφιπίπτω 1321
ἀμφιπλεκτος, implexus. Heſyc. ab ἀμφιπλέκω
ἀμφίπληκτος 1344
ἀμφιπλήξ ibid.
ἀμφίποκος, in c. ex Πείκω
ἀμφιπολεύω 1366
ἀμφιπολέω ibid.
ἀμφίπολις, cum d 1362
ἀμφίπολος 1366
ἀμφιπονέω 1290
ἀμφιποτάομαι, in c. ex Πέτομαι
ἀμφιπποι, in c. ex ἵππος
ἀμφιπποτοξόται, in c. ex Τόξον
ἀμφιπρόστυλος, in c. ex Στύλος
ἀμφιπρόσωπος 1188
ἀμφιπρυμνος, in c. ex Πρυμνός
ἀμφίπταμαι, circumuolo. Comp. ex ἵπτημι
ἀμφίπυλος in c. ex Πύλη
ἀμφίπυρος, in c. ex Πῦρ
ἀμφιρρέπης 1429
ἀμφιρρηδής, in c. ex ῥάζω 1415
ἀμφίρρυτος 144
ἀμφιρρώξ 1438
ἀμφίρυτος, vide in ἀμφίρρυτος
ἀμφίς 148
ἀμφίσβαινα, in ἀμφισβαίνω 232
ἀμφίσβατος, controuerſus, ambiguus: q. d. in quo in vtranque partem itur: apud Heſych. & Suid. Comp. ex ἀμφί & Βαίνω.
ΑΜΦΙΣΒΗΤΕΩ, cum d 148
ἀμφίσγονος 309
ἀμφισθμαινα, idem quod ἀμφίσβαινα apud Etym.
ἀμφίσκιος, in c. ex Σκιά
ἀμφίσκω 362
ἀμφίσκωμοι, qui circumiacentes pagos inhabitant: Heſych. Comp. ex κώμη
ἀμφίσμαινα, idem quod ἀμφίσβαινα, teſte Heſych.
ἀμφίσταμαι 696
ἀμφιστέλλω 1533
ἀμφίστερνον, in c. ex Στέρνον
ἀμφιστεφής 1540
ἀμφίστομος 1546
ἀμφιταπός, in c. ex ὤψ 1184
ἀμφιτάλαντος, in c. ex Τάλαντον
ἀμφιτάπης, cum d. in c. ex Τάπης
ἀμφιτείνω, in c. ex Τείνω
ἀμφιτέμνω, in c. ex Τέμνω
ἀμφιτίθημι, in c. ex Τίθημι
ἀμφιτινάσσω, in c. ex Τινάσσω
ἀμφίτομος, vtrinque ſcindens, anceps: vt ἀμφιτόμους λόγχας, apud Eur. in Hippol. Comp. ex τέμνω

ἀμφιτρὴς, in c. ex Τιτράω
ἀμφίτρητος ibid.
ἀμφιτρίτη, dicitur mare, vel quoniam nauigantibus ab omni parte eſt formidabile: παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν τρεῖν ποιεῖν, vt tradit Etymologus ex Chœroboſco & Orione: vel παρὰ τὸ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν, quòd terram vndique terat ſuis fluctibus: vel παρὰ τὸ ἀμφιτρέχειν αὐτὴν, quòd eam ambiat.
ἀμφιτρομέω 1680
ἀμφιτρυχὴς 1687
ἀμφιφαὴς 1727
ἀμφίφαλος, in c. ex Φαλός
ἀμφιφάω 1727
ἀμφίφλοξ in c. ex Φλόξ
ἀμφιφορεὺς 1719
ἀμφιφύα, ἡ idem quod ἄμπωτις, vt tradit Theophr. hiſt. pl. lib. 3. capite 8.
ἀμφιχαίνω, in c. ex Χαίνω
ἀμφιχέω 1820
ἀμφιχολόομαι, in c. ex Χολὴ
ἀμφιχορεύω, in c. ex Χορὸς
ἀμφίχοος 1843
ἀμφίχυτος 1840
ἀμφιχόω ibid.
ἀμφίχωλος in Χωλός
ἄμφοδος, cum d in c. ex Οδὸς 1132
ἀμφόδις, in c. ex Οδὶς
ἀμφορεαφόρος 1747
ἀμφορεὺς, cum d. vide in ἀμφιφορεὺς
ἀμφοτεράκις, cum d 149
ἀμφοτερόγλωσσως, in c ex Γλῶσσα
ἀμφοτεροδέξιος, in c. ex Δεξία
ἀμφοτερόπλους 342
ἀμφότερος, cum d 148
ἀμφουδὶς, in c. ex Οὖδος
ἀμφυλάω, circumlatro, vndique oblatro. Cum accuſ. Comp. ex ὑλάω
ἀμφύω pro ἀναφύω
ΑΜΦΩ 148
ἀμφώβολα, in c. ex Οβελὸς
ἀμφώδων, in c. ex Οδοὺς
ἀμφώης, in c ex Οὖας
ἀμφωμοσία, in c. ex Ομνυμι
ἄμφωτις, cum d. in c. ex Οὖας
ἄμφωτος ibid.
ἀμώμητος, in c ex Μῶμος
ΑΜΩΜΟΝ, cum d 149
ἄμωμος, in c ex Μῶμος
ἀμῶς, in Αμὸς
ἄμωτα, τὰ, caſtaneæ, apud Athenæum lib. 2.
¶ ΑΝ, 149 & 150
ΑΝΑ 150 & 151
ἀναβάδην, ἀναβαδὸν, ἀναβαθμὸς, &c. ἀνάβαθρον ἀναβαίνω 232
ἀναβακχεύω, in c. ex Βάκχος
ἀναβάλλω, in c. ex Βάλλω cum præpoſ.
ἀναβαπτιστὴς, in c. ex Βάπτω
ἀνάβασις, in ἀναβαίνω
ἀναβασμὸς ibid.
ἀναβαστάζω, in c. ex Βαστάζω
ἀναβάτης, cum d. in Αναβαίνω
ἀναβήσσω, in c. ex Βὴξ 263
ἀναβιβάζω, in c. ex Βιβάζω 138
ἀναβιβρώσκω, in c. ex Βρώσκω
ἀναβιόω, cum d. in c. ex βιόω, in Βίος
ἀναβλαστάνω, cum d. in c. ex Βλαστάνω 268
ἀνάβλεψις, in ἀναβλέπω
ἀνάβληδον, in ἀναβάλλω
ἀνάβλησις ibid.
ἀναβλύζω, in c. ex Βλύζω
ἀνάβλυσις ibid.
ἀναβοάω cum d. in c ex Βοάω
ἀναβοθρεύω, in c. ex Βόθρος
ἀναβολὴ, cum d. in ἀναβάλλω
ἀναβορβορύζω, exp. exclamo: apud Ariſtoph. Comp. ex βορβορύζω
ἄναβος Dorice pro ἄνηβος
ἀναβράζω cum d. in c. ex Βράζω
ἀναβράσσω ibid.
ἀναβρέχω, in c. ex βρέχω
ἀναβροντάω, idem quod βροντάω
ἀναβρέχω, in c. ex Βρέχω
ἀναβρυχάομαι, in c. ex Βρύχω
ἀναβρύχω ibid.
ἀναβρύω, in c. ex Βρύω
ἀναβρώσκω, cum d in c ex Βρώσκω
ΑΝΑΓΑΛΛΙΣ, 151
ἀναγαργαρίζω, cum d 301
ἀναγγέλλω, cum d 7
ἀνάγγελος 9
ἀναγελάω, in c ex Γελάω
ἀναγεννάω, cum d. in c. ex γεννάω 308
ἀναγεύω, cum d. in c. ex Γεύω
ἀναγὴς 12
ἀναγινώσκω, in c ex Γινώσκω
ΑΝΑΓΚΗ, cum d 151. & 152
ἀναγκοφορέω 1672
ἀναγκοφάγος, cum d in c. ex Φάγω 1714
ἀναγλυκαίνω, in c. ex Γλυκύς
ἀναγλύφω, cum d 321
ἀναγνάμπτω, in c. ex γνάμπτω 742
ἄναγνος, in c. ex Αγνός
ἀναγνωρίζω, cum d 323
ἀνάγνωσις, in ἀναγινώσκω 319
ἀνάγνωσμα ibid.
ἀναγνώστης, cum d ibid.
ἀνάγομαι, in Ανάγω 32
ἀναγορεύω, cum d 20
ἀναγραμματίζειν, cum d 335
ἀναγράφω, cum d 334
ἀναγρία 23
ἀναγρύζειν, in c. ex Γρύ
ἀναγυμνόω, in c. ex Γυμνός
ΑΝΑΓΥΡΙΣ 152
ἀναγχιππέω, in c. ex Ιππος
ἀνάγω cum d 32
ἀνάγωγος, in c ex ἀγωγὴ 40 at ἀναγωγὸς in ἀνάγω
ἀναγώνιστος 49
ἀναδάζομαι 352
ἀναδαίομαι ibid.
ἀναδείκνω, in c. ex Δείκνω
ἀνδασμὸς, in ἀναδάζομαι
ἀνάδαστος ibid.
ἀναδείγματα, in ἀναδείκνυμι
ἀναδείκνυμι 336
ἀνάδειξις ibid.
ἀναδείπνια, in c. ex Δεῖπνον
ἀνάδελφος, in c. ex Αδελφὸς
ἀναδέμω, in c. ex Δέμω
ἀναδενδρὰς, cum d 372. & 373
ἀναδενδρομαλάχη, vide in δενδρομαλάχη 997
ἀναδέομαι, in ἀναδέω 384
ἀναδέρω 374
ἀνάδεσις 384
ἀναδεσμεύω, cum d ibid.
ἀνάδετος ibid.
ἀναδεύω, in c. ex Δεύω
ἀναδέχομαι, in c. ex Δέχομαι 383
ἀναδέω 384
ἀνάδημα ibid.
ἀνάδηξις, in ἀναδάκνω 354
ἀναδιδάσκω, in c. ex Διδάσκω
ἀναδίδωμι, in c ex δίδωμι
ἀνάδικος, cum d. in Αδικος
ἀναδινέω, in c ex Δίνη 406
ἀναδιπλασιάζω, cũ d. in c. ex Διπλόος
ἀναδοιδυκίζω, in Δοίδυξ 412
ἀναδοιδυκάζω, &c. ibid.
ἀνάδοσις, in ἀναδίδωμι
ἀνάδοτος, cum d ibid.
ἀναδοχὴ, cum d. in ἀναδέχομαι 380
ἀναδρομὴ, in ἀνατρέχω 1676
ἀνάδυμι, ἀναδύω, cum d 428
ἀνάεδνος, in Εδνα 435
ἀναείρω, in c. ex Αείρω 59
ἀνάελπτος, in c ex Ελπίς
ἀναερτάζω, in ἀναείρω
ἀναζάω 577
ἀναζείω, in c. ex Ζέω
ἀναζεύγνυμι, cum d 579
ἀναζέω, cum d 582
ἀναζητέω in c ex Ζητέω
ἀναζυγὴ, cum d. in ἀναζεύγνυμι
ἀναζυμόω, in c. ex Ζύμη
ἀναζωγραφέω, depingo delineo
ἀναζωγρέω, in vitam reuoco, exuſcito, inſtauro. Epigr. l. 3. Decomp. ex ζωγρέω.
ἀναζωννύω, in c. ex Ζωννύω
ἀναζωπυρέω 1414
ἀναζωτικὸς, in ἀναζάω
ἀναθάλλω, cum d in c. ex Θάλλω
ἀναθάλπω, in c. ex Θάλπω
ἀναθαρρέω, in c. ex Θάρσος
ἀναθαρρύνω ibid.
ἀναθαρσέω, cum d ibid.
ἀνάθεμα, cum d. in ἀνατίθημι
ἀναθερμαίνω 631
ἀνάθεσις in ἀνατίθημι
ἀναθέω, in c ex Θέω
ἀναθεωρέω, cum d. in c. ex Θεωρὸς, ſpectator
ἀναθήκη, idem quod ἀνάθεσις. Heſ.
ἀναθηλέω, in c. ex Θάλλω
ἀνάθημα, cum d in ἀνατίθημι 1632
ἀναθλίβω, in c. ex Θλίβω
ἄναθλος, ὁ, καὶ ἡ, certaminibus inhabilis, imbellis.
ἀναθολόω, cum d. in c. ex Θολός
ἀναθορέω, in c ex Θόρω
ἀναθορυβέω, in c ex Θόρυβος
ἀνάθρεμμα, ἀνάθρεπτος, ἀνάθρεψις, in ἀνατρέφω 1670
ἀναθρέω, in c. ex Αθρέω
ἀναθρώσκω, in c. ex Θρώσκω
ἀναθυάω vide in θυάω 633
ἀναθυμιάω, cum d. in c. ex Θυμιάω
ἀνάθυρμα, in c. ex Αθύρω
ἀναθύω in c. ex Θύω, i. ὁρμῶ
ἀναθωΰσσω, vociferor, exclamo Heſ.
ἀναίδεια in ἀναιδὴς
ἀναιδεύομαι ibid.
ἀναιδημόνως ibid.
ἀναιδὴς, cum d. in c. ex Αἰδὼς
ἀναιθύσσω in c. ex Αἴθω
ἀναίθω ibid.
ἀναίκλια, τὰ, incœnia ſeu incænata Apud Heſych. ſcribitur ἀναίκλεια

Comp

Comp. ab Αἴκλον
ἀναίμακτος cum d. in c. ex Αἷμα
ἄναιμος, cum d
ANAINOMAI
ἀναίρεσις, in ἀναιρέω
ἀναιρετὴς, cum d
ἀναιρέω, in c. ex Αἱρέω
ἀναίρω, in c. ex Αἴρω
ἀναισθησία in c. ex Αἰσθάνομαι
ἀναίσθητος, cum d
ἀναισιμόω, cum d in c. ex Αἰσιμόω
ἀναΐσσω & ἀναίσσω in c. ex Αἴσσω
ἀναίσχυντος, cum d. in c ex Αἶσχος
ἀναιτιολόγητος, in αἰτιολογέω
ἀναίτιος, cum d. in c. ex Αἰτία
ἀνακαγχάζω, in c. ex Καγχάζω
ἀνακαθαίρω, cum d. in c. ex Καθαίρω
ἀνακάθημαι, vide κάθημαι in Ἧμαι
ἀνακαθίζω, vide καθίζω in Ἵζω
ἀνακαινίζω, cum d. in c ex Καινὸς
ἀνακαινόω, cum d ibid.
ἀνακαίω, cum d. in Καίω
ἀνακαλέω, cum d. in c. ex Καλέω 731
ἀνακαλινδοῦμαι, in c. ex Καλινδέω 894
ἀνακαλύπτω, cum d. in c. ex Καλύπτω
ἀνακάμπτω cum d. in c. ex Κάμπτω
ἀνακάμψερως, in c. ex ἔρως 457
ἀνακαμψίνοος, vide in εὐθύπνοος 1352
ἀνάκαμψις in ἀνακάμπτω
ἀνάκανθος, in c. ex Ἄκανθα
ἀνακάπτω, in c. ex Κάπτω 747
ἀνάκαρ, in c. ex κάρ 749
ἀνακάρδιος, in c. ex Καρδία
ἀνάκαυσις, in ἀνακαίω
ἀνάκαψις, in ἀνακάπτω
ἀνακεάζω, idem quod κεάζω, findo
ἀνάκεια, τὰ feſtum Dioſcurorum qui dicuntur ἄνακες Euſt. ex Pauſ.
ἀνάκειμαι, in c. ex Κεῖμαι
ἀνάκειον, templum Dioſcurorum ἀνάκων Heſ.
ἀνακείρω, in c. ex Κείρω 765
ἀνακεκαλυμμένως, in ἀνακαλύπτω
ἀνακεράννυμι, cum d 772
ἄνακες appellantur Dioſcuri: vel ἀπὸ τῆς τῶν ἀγῶν ἀνοχέσεως: vt tradit Plut. in Num. vel διὰ τὰς ἀνοχάς; vel ἀπ' ἀνεκάς, Atticè ſignificante ἄνω: aut ab ἀνακῶς, διὰ τὸ ἀνακῶς ἔχειν αὐτοὺς ἐπιμελουμένους τῶν πλεόντων, vt idem vult in Th.
ἀνάκεσος, in c. ex Ἀκέομαι
ἀνακεφαλαιόω, cum d 781
ἀνακηκίω, in c. ex Κίω
ἀνακηρύττω, cum d. in c. ex κηρύσσω 787
ἀνακινδυνεύω, in c. ex κινδυνεύω 792
ἀνακινέω, cum d 794
ἀνακίναμαι in c ex κινάω 774
ἀνακλάζω, in c. ex Κλάζω
ἀνακλαίω, in c. ex Κλαίω
ἀνάκλασις, in ἀνακλάω 800
ἀνάκλαστος ibid.
ἀνακλαυθμὸς, in ἀνακλαίω
ἀνακλάω 800
ἀνακλέπτομαι, in c. ex Κλέπτω 102
ἀνάκλημα, in ἀνακαλέω
ἀνάκλησις ibid.
ἀνακλητικὸς, cum d ibid.
ἀνακλίνω, cum d. in c. ex Κλίνω 807
ἀνακλύζω, in c ex Κλύζω 810
ἀνακλώθω, in c. ex Κλώθω
ἀνακογχυλιάζω cum d 818
ἀνάκοιλος, in c. ex Κοῖλος
ἀνακοιμάομαι, in c. ex Κοιμάω
ἀνακοινόω, cum d. in c. ex Κοινὸς
ἀνακοινωνέω, cum d ibid.
ἀνακοιρανέω, in c. ex Κοίρανος
ἀνακολλάω, cum d. in c. ex Κόλλα
ἀνακόλουθος, cum d. in c. ex Ἀκόλουθος
ἀνακολυμβάω, in c. ex Κολυμβάω
ἀνακομίζω, cum d in c. ex κομίζω, porto 833
ἀνακοντίζω, in c ex Ἄκων, iaculum
ἀνακόπτω cum d. in c. ex Κόπτω 842
ἀνάκουστος, in ἀνακούω
ἀνακουφίζω, in c. ex Κοῦφος 857
ἀνακούφισις, alleuatio, ſublatio
ἀνακούω, in c. ex Ἀκούω
ἀνακραγγάνειν in c. ex Κράζω
ἀνακραδαίνω, in c. ex Κράδη
ἀνακράζω 859
ἀνάκρασις, in ἀνακεράννυμι
ἀνακρατὴς ibid.
ἀνάκρατος ibid.
ἀνακρέκομαι, in c. ex Κρέκω
ἀνακρεμάω, cum d in c. ex Κρεμάω
ἀνακρίνω, cum d in c ex Κρίνω
ἀνακροτέω, in c. ex Κρότος 877
ἀνακρούω, cum d in c. ex Κρούω 879
ἀνακτάομαι, cum d. in c. ex Κτάομαι 883
ἀνακτίζω, in c. ex Κτίζω 886
ἄνακτωρ, cum d. in Ἄναξ
ἀνακυΐσκω 903
ἀνακυκάω, in c. ex Κυκάω
ἀνακυκλόω, cum d 892
ἀνακυλίω 93
ἀνακυμβαλιάζω, in Κύμβος
ἀνακύπτω, cum d. in c. ex Κύπτω
ἀνακυρίωσις 900
ἀνακωκύω, in c. ex Κωκύω
ἀνάκωλος, in c. ex Κῶλον 906
ἀνακωλύω, in c. ex Κωλύω
ἀνακωμῳδέω 56
ἀνακῶς, in Ἄναξ
ἀνακωφάω, in c. ex Κωφὸς
ἀνακωχὴ, cum d. vide ἀνοχὴ in Ἀνέχω 548
ἀναλαμβάνω 920
ἀναλάμπω, in c. ex Λάμπω 929
ἀναλγὴς, cum d. in c ex Ἄλγος
ἀναλδὴς, &c. 111
ἀναλεαίνω 995
ἀναλέγω, in c ex Λέγω, colligo 956
ἀναλειφὴς non vngi: τὸ μὴ ἀλείφεσθαι. Hippocr. de diæta.
ἀναλείχω, in c. ex Λείχω
ἀνάλεκτος, cum d in ἀναλέγω
ἀνάλημμα, in ἀναλαμβάνω
ἀναληπτὴρ &c.
ἀνάληψις ibid.
ἀναλθὴς, in c. ex Ἄλθω
ἀναλίγκιος, diſſimilis: Heſyc. Comp. ex Αἴγκιος
ἀνάλιος, Doricè pro ἀνήλιος
ἀναλίσκω, cum d 117
ἀναλκὶς, &c. in c. ex Ἀλκὴ
ἀναλοίωτος 119
ἀνάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι
ἄναλμα, τὰ, vide ἄναλμος, in c. ex Ἅλς, ſal
ἄναλμος 151
ἀνάλογος, cum d 9 9
ἄναλος 132
ἄναλτος ibid.
ἀναλύζω, in c. ex Λύζω
ἀνάλυσις, in ἀναλύω
ἀναλυτικὸς ibid.
ἀναλύω 986
ἀνάλωμα in ἀναλίσκω
ἀνάλωσις ibid.
ἀνάλωτος cum d ibid.
ἀναμαιμάω, in c. ex μαιμάω, cupio 1017
ἀναμαλάττω, in c. ex Μαλάσσω 698
ἀναμανθάνω, in c. ex Μανθάνω
ἀναμάξευτος, in c. ex Ἅμαξα
ἀναμαρτησία, in c. ex Ἁμαρτάνω
ἀναμάρτητος, cum d ibid.
ἀναμαρυκάομαι Doricè pro ἀναμηρυκάομαι
ἀναμασάομαι, in c ex Μασάομαι
ἀναμάσσω in c. ex Μάσσω, pinſo 1009
ἀναμαστεύω, in c. ex Μαστεύω
ἀναμασχαλιστὴρ, in c ex Μασχάλη
ἀνάματος, in c. ex Νάω fluo 1087
ἀναμάχομαι, in c. ex Μάχομαι 113
ἀνάμβατος, in ἀναμβαίνω 232
ἀναμέλγητος, in c. ex Ἀμέλγω
ἀναμέλπω, in c. ex Μέλπω
ἀναμεμιγμένως in ἀναμίγνυμι 156
ἀναμένω in c. ex Μένω 105
ἀνάμεσος, in c. ex Μέσος
ἀνάμεσος, cum d in c. ex Μέσος
ἀναμετρέω, cum d 1042
ἀναμηρύομαι, cum d in c. ex Μηρύω
ἀναμηχανάομαι, in c. ex Μηχανὴ
ἀναμίγνυμι cum d 1055
ἀναμίλλητος, in c. ex Ἅμιλλα
ἀναμιμνήσκω 1064
ἀναμίμνω, in ἀναμένω
ἀναμινυρίζω, in Μινυρὸς
ἀναμὶξ, ἀνάμιξις, in ἀναμίγνυμι
ἀναμίσγω ibid.
ἀναμισθαρνέω 193
ἄναμμα, quod accenſum eſt, fax ardens: apud Suid. Deriuatum ex ἀνάπτω accendo.
ἀνάμματος, in c. ex ἅμμα
ἀναμνάομαι 1064
ἀναμνάω, cum d ibid.
ἀναμονὴ, in ἀναμένω
ἀναμόργνυμι, in c in Ὀμόργνυμι
ἀναμορμύρω, in Μορμύρω
ἀναμοχλεύω 1135
ἀναμπεχόνη, in ἀμπέχω 547
ἀναμπλάκητος, in c. ex πλακία 1327
ἀναμυχθίζομαι, in μυγμὸς
ἀναμύω, in c ex Μύω
ἀναμφήριστος, in ἀμφήριστος 517
ἀναμφίβαλος, in ἀμφιβάλλω
ἀναμφίδοξος, cum d. in ἀμφίδοξος
ἀναφίλεκτος, cum d. in ἀμφιλέγω 932
ἀναμφίλογος, cum d ibid.
ἀναμφισβήτητον, cū d. in Ἀμφισβητέω.
ἀναναγκαστος, in c. ex Ἀνάγκη
ἄνανδρος, cum d 157
ἀνανδρωθεὶς, viro viduatus, marito orbatus. Sophocl. in Tr. εὐναῖς τ' ἀνανδρώτοις τρύχεσθαι. Factum ex ἀνανδρόω
ἀνανεάζω 1099

ἀνείμω 1093
ἀνανεύω 1098
ἀνάνευσις 564
ἀνάνευσις. exp. renutus Exp.etiam ἀνάπαυσις, ἀναβίωσις, Heſych.
ἀνανεύω, in c.ex Νεύω
ἀνανέωσις, in ἀνανεόω.
ἀνανηπιόομαι in c.ex Νήπιος.
ἀνανήφω, in c.ex Νήφω.
ἀνανήχομαι, in c. ex νήχω, nato 1102
ἀνανθής, cum d. in c.ex Ανθος.
ἀνάνιος 164
ἀνανίως, ſine dolore & moleſtia, indolenter. Factum ex præcedente ἀνάνιος.
ἀνανομή, in ἀνανέμω.
ἀνανοστέω, in c.ex Νοσος.
ἄναντα, in ἀνάντης 168
ἀνανταγώνιστος 49
ἀνανταπόδοτον, in ἀνταποδίδωμι 398
ἀνάντης 168
ἀναντιβλεπτος, in ἀντιβλέπω.
ἀναντίλεκτος, cum d. in ἀντιλέγω.
ἀναντίῤῥητος, cum d. 1435
ἀναντιφώνητος 1796
ἌΝΑΞ 152
ἀναξαίνω, in c.ex Ξαίνω.
ἀναξηραίνω, cum d. in c.ex Ξηρός.
ἀναξιδώρα, in c.ex Δῶρον.
ἀναξιοπαθῶ 1254
ἀνάξιος, cum d. in c.ex Αξιος.
ἀναξιφόρμιγξ, in c.ex Φόρμιγξ.
ἀναξυρὶς in ἀνασύρω.
ἀναξύω.
ἀνάπαιστος, cum d in ἀναπαίω.
ἀναπαίω, in c.ex Παίω.
ἀναπαλαίω, in c.ex Πάλη 244
ἀναπάλη ibid.
ἀναπάλειπτον, vide cum ἀνάλειπτον, in comp.ex Αλείφω.
ἀνάπαλιν, in c.ex Πάλιν.
ἀναπαλινδρομέω 1679
ἀναπάλλω, cum d. in c.ex Πάλλω.
ἀνάπας 1151
ἀναπατάσσω, in c ex Πατάσσω.
ἀναπατέω, in c.ex Πατέω.
ἀναπαύω, cum d. in c.ex Παύω.
ἀναπείθω 1267
ἀναπεινάω, in c.ex Πεῖνα.
ἀναπειρα, in c.ex Πεῖρα.
ἀναπειράω ibid.
ἀναπείρω 1274
ἀνάπεισμα, in ἀναπείθω.
ἀνάπειστος, cum d. ibid.
ἀναπέμπω, cum d. 1284
ἀναπέπτω, in c.ex Πέπτω.
ἀναπεταννύω, cum d. 1303
ἀναπέτομαι, in c.ex Πέτομαι.
ἀναπέπτω, in ἀναπέπτω.
ἀναπηγάζω, in Πηγή.
ἀναπήγνυμι 1307
ἀναπηδάω, in c.ex Πηδάω.
ἀναπηλωίζω, in c.ex Πηλός.
ἀνάπηρος, cum d. in c.ex Πηρός.
ἀναπηδύω 1110
ἀναπίμπλημι 1339
ἀναπίνω 1318
ἀναπιπράσκω 1289
ἀναπίπτω 1320
ἀναπιστεύω 1268
ἀναπίτναμαι, in ἀναπετάω 1303
ἀναπλάζω 1327
ἀναπλανάομαι 1287
ἀνάπλασις, in ἀναπλάσσω.
ἀναπλάσσω, cum d 1329
ἀναπλέκω 1333
ἀναπλέω 1541
ἀνάπλεως, in c.ex πλέως 1337
ἀναπλήθω 1338
ἀναπλημμυρέω, vide in πλημμυρέω 1337
ἀναπληρόω cum d ibid.
ἀναπληστικός, in ἀναπλήθω.
ἀνάπλοος ἀνάπλους 1341
ἀναπλωΐω, cum d. in c. ex Πλωΐω 1348
ἀναπλώω 1341
ἀναπνέω, cum d 1350
ἀναπόβλητος, in ἀποβάλλω.
ἀναπόγραφος 336
ἀναπόδεικτος, cum d 364
ἀναποδίζω, cum d 1381
ἀναπόδραστος, in ἀποδράω 413
ἀνάποινος, in c.ex Ποινή
ἀναπόκριτος 872
ἀναπόλαυστος, in ἀπολαύω 935
ἀναπολέω, in c.ex Πολέω.
ἀναπόλησις ibid.
ἀναπολητικὸς ibid.
ἀναπολόγητος 940
ἀναπόλυτος 986
ἀναπομπή, cum d. in ἀναπέμπω.
ἀναπόνιπτος, in ἀπονίπτω 1107
ἀναπόστατος, qui deſciſcere nequit. Plut. περὶ δεισιδαιμ. Decomp.ex ἀφίστημι
ἀναποτνιασμὸς, in Πότνιος 1376
ἀναπότριπτος, qui detergi nequit, indelebilis Heſych. Decomp. ex ἀποτρίβω.
ἀνάπρασις, in ἀναπιπράσκω.
ἀναπράτης ibid.
ἀναπράττω 1384
ἀναπράω, vide in ἀναπειράω 1297
ἀναπρήθω, in c.ex Πρήθω.
ἀναπτερόω 1401
ἀναπτοίομαι, in c ex Πτοέω 1403
ἀνάπτομαι 181
ἄναπτος 179
ἀναπτύσσω, cum d. in c. ex Πτύσσω 1405
ἀναπτύω, cum d. in c. ex Πτύω 1406
ἀνάπτω 181
ἀνάπτωσις 1321
ἀναπυνθάνομαι, in c. ex Πυνθάνομαι
ἀναπυρόω 1413
ἀνάπυστος, in Πυνθάνομαι.
ἀναπωλέω, in c. ex Πωλέω 1417
ἀνάπωσις, in ἀναπίνω
ἀναρίζω, vide in ῥαίζω 1424
ἀνάρομαι, in c.ex Αρω 182
ἀνάργυρος, in c.ex Αργυρος.
ἄναρθρος, in c.ex Αρθρον
ἀνάριθμος, cum d. in c. ex Αριθμός.
ἀναριστάω cum d. in c.ex Αριστον.
ΑΝΑΡΙΤΗΣ 153
ἀναριτοτρόφοις νήσοις, dixit Æſchylus in Perſis, teſte Athen. hoc eſt altrices ſeu nutrices anaritarum.
ἄναρκτος, in c.ex Αρχή, principatus 201
ἀναρμόζω, cum d 206
ἀναῤῥοιβδέω 1446
ἀναρπάζω, cum d. in c.ex Αρπάζω.
ἀναῤῥάπτω, in c.ex Ράπτω 1426
ἀναῤῥέω, in c.ex Ρέω 1431
ἀναῤῥήγνυμι, in c.ex Ρήσσω 1435
ἀνάῤῥημα 1453
ἀνάῤῥηξις, in ἀναῤῥήγνυμι.
ἀνάῤῥησις 1435
ἀνάῤῥινον, in c.ex Ρίν 1442
ἀναῤῥιπίζω cum d 1444
ἀναῤῥίπτω 1443
ἀναῤῥιχάομαι, in Αῤῥιχάομαι
ἀνάῤῥιψις, in ἀναῤῥίπτω
ἀνάῤῥοια, in ἀναῤῥέω
ἀναῤῥοιβδέω, cum d 1446
ἀνάῤῥοπος, cum d 1430
ἀναῤῥοφέω, cum d. in c.ex Ροφέω
ἀναῤῥύω, cum d 1499
ἀναῤῥωννύω, in c.ex Ρωννύω.
ἄναρσιος, in c.ex Αρω 205
ἀναρτάω, cum d. in c.ex Αρτάω.
ἄναρτιος, in c.ex Αρτιος
ἀναρτύω, in c.ex Αρτύω
ἀναρύτω, cum d. in c.ex Αρύω
ἄναργος cum d 201
ἀνασαλεύω, in c.ex Σαλός
ἀνασειράζω, in c.ex Σειρά
ἀνασεισίφαλλοι, obſcœno epitheto appellantur meretrices, apud Suidam tanquam quatientes τὸν φάλλον.
ἀνασεισμὸς, in ἀνασείω
ἀνασείω, cum d 1461
ἀνασελγαίνομαι, in Ασελγής
ἀνασηκόω, in c.ex Σηκός
ἀνάσιλλος, corona, ſertum, Vnde ἀνασεσιλλῶσθαι habere coronam crinibus impoſitam. Heſy.
ἀνάσιμος, cum d. in c.ex Σιμός
ἀνασκαλεύω, in c.ex Σκάλλω
ἀνασκάπτω, in c.ex Σκάπτω
ἀνασκέπτομαι 1484
ἀνασκευάζω, cum d 1488
ἀνασκήπτω 1493
ἀνασκησία, in c ex Ασκέω
ἀνάσκητος, cum d ibid.
ἀνασκιδναμαι, in c.ex Σκιδάω
ἀνασκινδυλεύομαι 1582
ἀνασκιρτάω 1478
ἀνασκολοπίζω, in Σκόλοψ
ἀνασκελύπτω, exp. nudo. Heſych. propriè, glandem pudendi nudo retracta pelle.
ἀνασκοπέω 1484
ἀνασοβέω, in c ex Σοβέω
ἀνασπάω, cum d 1511
ἄνασσα, in Αναξ 153
ἀνάσσατος, Doricè pro ἀνάστατος
ἀνάσσυτος, Erot. apud Hippocr. exp. ἀνόρμητος
ἀνάσσω 153
ἀνασταδὸν, in ἀνίστημι 697
ἀνασταλτικός, in ἀναστέλλω 1534
ἀνάστασις, cum d 696
ἀναστατήρ, cum d ibid.
ἀνάστατος, cum d ibid.
ἀνασταυρόω, in c.ex Σταυρός
ἀναστεγνόω, in c.ex Στέγω
ἀναστέλλω 1534

ἀναστείνω,cum d.in c.ex Στείνω. 1536
ἀναστέφω 1534
ἀναστηλόω,in c.ex Στήλη
ἀνάστημα 696
ἀναστίζω in c.ex Στίζω.
ἀναστοιχόω, cum d.in c.ex Στοιχόω 1530
ἀνάστομος,cum d 1546
ἀναστράγαλος,in c.ex Ἀστράγαλος.
ἀναστρατοπεδεύω 1264
ἀναστρέφω 535
ἄναστρος,in c.ex Ἄστρον.
ἀναστροφή,cum d.in ἀναστρέφω.
ἀναστύφω,in c.ex Στύφω 1563
ἀνασυμπτάσσω, cum d 1575
ἀνασύρω,cum d 1568
ἀνασφαδάζω,in c.ex Σφαδάζω,
ἀνασφάλλω, in c.ex Σφάλλω 1574
ἀνασφραγίζω,in c.ex Σφραγίς.
ἀνασχέθω 548
ἀνάσχεσις ibid.
ἀνασχετός,cum d.ibid. ἀνασχέω ibid.
ἀνασχίζω, in c.ex Σχίζω cum præpoſ.
ἀνασχινδυλεύομαι ibid.
ἀνασώζω,in c.ex σώζω 1505
ἀναταράττω, in c.ex Ταράττω
ἀνάτασις,in ἀνατείνω.
ἀνατάσσω 1593
ἀνατατικός,cum d.in ἀνατείνω.
ἀνατεί,in c.ex Ἀτάω 214
ἀνατείνω,cum d 1599
ἀνατειχίζω,cum d.in c.ex Τεῖχος.
ἀνατέλλω,in c.ex Τέλλω.
ἀνατέμνω,in c.ex Τέμνω 1614
ἀνατήκω,in c ex Τήκω 1628
ἀνατί,vide in ἀνατεί.
ἀνατίθημι,in c.ex Τίθημι.
ἀνατιμάω 1651
ἀνατιναγμός,in ἀνατινάσσω.
ἀνατινασμός ibid.
ἀνατινάσσω,in c ex Τινάσσω.
ἀνατιταίνω in ἀνατείνω.
ἀνατιτραίνω,in c.ex Τιτράω.
ἀνατλάω,cum d 1588
ἀνάτλημα,τὸ, toleratio ſeu tolerantia. Suid. Verbale ab ἀνατλάω.
ἀνατοιχέω,in c. ex Τοῖχος.
ἀνατοκίζω 1642
ἀνατολή,cum d.in ἀνατέλλω.
ἀνατολμάω,in c.ex Τόλμα.
ἀνατομή, cum d.in ἀνατέμνω.
ἀνάτονος,in ἀνατείνω.
ἄνατος,in c ex Ἀτάω 214
ἀνατρέπω,cum d 1165
ἀνατρέφω 1670
ἀνατρέχω 1675
ἀνάτρητος,in ἀνατιτράω.
ἀνατρίβω cum d 1681
ἀνατροφή,cum d.in ἀνατρέφω.
ἀνατροχάω,in ἀνατρέχω.
ἀνατυλίσσω,in c.ex Τύλος.
ἀνατυπόω,cum d 1694
ἀνατυρβάζω,in c.ex Τύρβη.
ἀναύγητος,ου,ὁ,ater,obſcurus. Æſch. in Prometh.Comp.ex Αὐγή.
ἄναυδος,cum d.in c.ex Αὐδή.
ἄναυλος,cum d.in c.ex Αὐλός.
ἀναυμάχιον 1015
ἀναυξής,cum d 60
ἄναυος,in c.ex Αὔω,clamo 225
ἄναυρος,in c.ex Αὔρα.
ἀναυσία,in c.ex Ναῦς.
ἄναυτα ibid.
ἀναυχέω,in c.ex Αὐχέω.
ἀναύω 225
ἀναΰω ibid.
ἀναφαίνω,in c.ex Φαίνω 1717
ἀναφαίρετος 78
Αναφάλαντος,caluus,recaluus, aut recaluaſter propriè cui fronte vel ſuperciliis pili deciderunt. Leuit. c. 13. ἐὰν δὲ κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ μαδήσῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, ἀναφάλαντός ἐστι.
Αναφαλαντίας,ου,ὁ, idem apud Luc.
Αναφαλαντίασις,caluities:propriè,quę in ſuperciliis eſt, ſuperciliorum glabrities. Ariſtot. hiſt. an l b. 3. c.11.
Αναφαλάντωμα,idem Leuit 13.
ἀναφανδά,ἀνάφανδον,in ἀναφαίνω.
ἀναφαντάζω,in c.ex φαντάζω 1722
ἀναφέρω,in c.ex Φέρω.
ἀναφεύγω,in c.ex Φεύγω.
ἀναφής in c.ex Ἀφή 179
ἀναφθέγγομαι,in c.ex Φθέγγομαι.
ἀναφθείρομαι, in c.ex φθείρω,in Φθέω
ἀνάφθονος,in c.ex Φθόνος,
ἀναφλάω,cum d.in c.ex Φλάω.
ἀναφλέγω,cum d.in c.ex Φλέγω.
ἀναφλύζω 1766
ἀναφλύω ibid.
ἀναφοιβάζω,in c. ex Φοῖβος.
ἀναφοιτάω,in c.ex Φοιτάω.
ἀναφορά,cum d.in ἀναφέρω.
ἀναφορύσσω 1771
ἀναφράσσω,cum d.in c.ex Φράσσω.
ἀναφρίσσω,in c.ex Φρίξ.
ἀναφροδισία, in c.ex Ἀφροδίτη.
ἀναφρόδιτος ibid.
ἀναφρονέω,in c.ex Φρὴν.
ἄναφρος 217
ἀνάφυξις,in ἀναφεύγω.
ἀναφύρω,cum d.in c.ex Φύρω.
ἀναφυσάω,cum d 1789
ἀναφυσιόω ibid.
ἀναφύω 1791
ἀναφωνέω,cum d 1796
ἀναχάζω,in c.ex Χάζω.
ἀναχαίνω 1801
ἀναχαιτίζω, in c.ex Χαίτη.
ἀναχαλάω,cum d.in c.ex Χαλάω.
ἀναχάσκω,in ἀναχαίνω.
ἀναχελύσσομαι,in c.ex Χέλυς.
ἀναχέω 1820
ἀναχλαινόω,in c.ex Χλαίνη.
ἀναχλιαίνω,in c.ex Χλιαίνω.
ἀναχνοαίνεσθαι , in c. ex Χνόος , in Χναύω.
ἀναχοή,in ἀναχέω.
ἀναχορεύω.in c.ex Χορός.
ἀναχόω 1824
ἀναχρέμπτω,cum d in c. ex Χρέμπτω.
ἀναχραίνω,idem quod ἀναχραίω, vnde ἀγχραίνεσθαι (per ſyncopen pro ἀναχραίνεσθαι)apud Heſych.
ἀναχρώννυμι,cum d.in c.ex Χροία, color.
ἀναχύρωτος,in Ἄχυρον.
ἀναχύω,cum d.in ἀναχέω.
ἀναχωματισμός,in ἀναχόω.
ἀναχωνεύω 1824
ἀναχώννυμι,in ἀναχόω.
ἀναχωρέω,cum d in c.ex χωρέω.
ἀναχωρίζω, in c.ex Χωρίς.
ἀναψάω 1855
ἀναψηφίζω,in c.ex Ψῆφος.
ἀναψήχω 1855
ἄναψις,accenſio,ab ἀνάπτω,accendo.
ἀναψύχω,cum d.in c.ex Ψύχω.
ΑΝΔΑΝΩ 153
ἄνδεμα,Æolica ſyncope pro ἀνάδεμα, vinculum:vt ἄνδεμα μίτρας, in Epigr.
ΑΝΔΗΡΟΝ 153
ἀνδίκτης,pro ἀναδίκτης, laquei genus. Suid. & Etym. ex Epigr. Deriuatur παρὰ τὸ δίκειν,τὸ βάλλειν.
ἀνδίκω in Δίκω 406
ἄνδιχα,in Δίς 409
ἀνδοχάδην,pro ἀναδοχάδην, per ſucceſſionem,alternis, mutatis vicibus, Heſych.
ἀνδραγαθία,cum d 4
ἀνδράγρια 23
ἀνδράγχνος,in c.ex Ἄγχω 29
ἀνδρακάς 156
ἀνδράποδον,cum d.in c.ex Ποῦς.
ἀνδραποδοκάπηλος,in c.ex Κάπηλος.
ἀνδράριον 157
ἀνδραχθής,in c.ex Ἄχθος.
ἀνδράχλη,ἡ, ſcabellum muliebre foramen habens & ſubiectos carbones: αἴθρακος, etiā ſeu αἴθρανος, dictum. Euſt.& Suid.
ἀνδράχνος,dicitur herba quædā quòd ſit viro ſimilis: quaſi ἀνδρείκελος: facta ſyncope & mutata tenui in aſpiratam.
ἀνδράχνη,in c.ex Ἄχνη.
ἀνδρεία 156
ἀνδρείκελος 410
ἀνδρεῖος,cum d 156
ἀνδρειφόντης,in c.ex φόνος,in Φένω.
ἀνδρεράστρια,in c.ex Ἐράω.
ἀνδρεών 157
ἀνδρήϊος,virilis pro ἀνδρεῖος.
ἀνδρηλατέω 470
ἀνδρία,τὰ, dicta apud Cretenſes fuere conuiuia quædam publica, ad quæ ſoli viri coueniebant. Ariſtot.pol.l. 2.c.8.
ἀνδριαντίσκος 157
ἀνδριαντοπλάστης cum d 1230
ἀνδριαντοποιός,cum d 1356
ἀνδριάς 157
ἀνδρίζω,cum d ibid.
ἀνδρικός,cum d 156
ἀνδρόφιλος:in c.ex φίλος.
ἀνδριφόντης,in ἀνδρειφόντης.
ἀνδροβασμος, anguſta via. Heſych. propriè,quæ vni tantū viro ſufficit. Dicitur enim quaſi ἀνδρὸς βασμὸς, à βαίνω.
ἀνδροβόρος,in c.ex Βορά.
ἀνδρόβουλος in c.ex Βουλή.
ἀνδρόβρος,in c.ex Βρώσκω 293
ἀνδρογένεια,virorum genitura: ſeu hominum propagatio : apud Hippoc. Comp.ex ἀνὴρ & Γείνομαι.
ἀνδρογόνος 309
ἀνδρόγυνος cum d.in c.ex Γυνή.
ἀνδροδάϊκτος,exp.viros perimēs:ſcho. Ariſtoph.ex ἀνὴρ & δαΐζω.
ἀνδροδάμας,in c.ex Δαμάω.
ἀνδροδῆμις, Heſych. eſt ἡ ὕπανδρος γυνή.

ἀνδρόδομος q.d. ἀνδρὸς δόμος: tricliniũ, Heſych. & Suid.
ἀνδρόθεν 156
ἀνδροκμής, cum d. 741
ἀνδροκόβαλος, in c. ex Κόβαλος.
ἀνδροκτασία 885
ἀνδροκτόνος, cum d ibid.
ἀνδροληψίη, in c. ex Λῆμμα.
ἀνδροληψία, & ἀνδρολήψιον, corporum pigneratio, quæ dabatur contra eos, apud quos homicidium perpetratum fuerat. Demoſt. in Ariſtocr.
ἀνδρολογέω, cum d 938
ἀνδρομανής, cum d 994
ἀνδρομάχος 1014
ἀνδρόμεος, in Ἀνήρ.
ἀνδρομήκης, in c. ex Μῆκος.
ἀνδρόομαι 157
ἀνδρόπαις, in c. ex Παῖς.
ἀνδροπλήθεια 1338
ἀνδροπρεπής, in c. ex Πρέπω.
ἀνδρόπρωρον, in c. ex Πρῶρα.
ἀνδροσαίδης, &c. in c. ex Σαίθη.
ἀνδρόσαιμον 71
ἀνδρόσινις. in c. ex Σίνω.
ἀνδρότης 156
ἀνδροφάγος cum d. in c. ex Φάγω.
ἀνδροφόνος, cum d. in c. ex Φόνος, in Φένω.
ἀνδρόφωνος virilem vocem habens. Athen. lib. 9. Comp. ex Φωνή.
ἀνδρόω 157
ἀνδρώδης, cum d. ibid.
ἀνδρῶν cum d ibid.
ἀνδρῶς 157
ἀνδύομαι, pro ἀναδύομαι, Iliad. ν. ὅτε τις ὄκνῳ Εἴκων ἀνδύεται πολέμοιο κακόν.
ἀνέγγυος, cum d. in c. ex Ἐγγύη.
ἀνεγείρω, ἀνέγερτος, in c. ex Ἐγείρω.
ἀνέγκλητος, cum d in ἐγκαλέω.
ἀνέγκυος, quæ vterum non fert, quæ non eſt grauida. Decomp. ex ἔγκυος.
ἀνεγκωμίαστος, in c. ex Ἐγκώμιον.
ἀνέγρομαι 438
ἀνεγχώρητος, in ἐγχωρέω.
ἀνενδάτιστος 441
ΑΝΕΔΗΝ 153
ἀνέεργω in ἀνείργω 457
ἀνέζω 441
ἀνεθέλητος, in c. ex Ἐθέλω.
ἀνείδεος, in c ex Εἶδος 447
ἀνειδωλοποιέω 1357
ἀνεικαιότης, in Εἰκῆ
ἀνείκαστος 450
ἀνειλείθυια, ſeu ἀνειλήθυια. Lucinæ labores nondum experta: quę nondum peperit: apud Eurip. Comp. ex Εἰλείθυια, Lucina quæ parturientibus adeſſe credebatur.
ἀνειλέω, cum d. 454
ἀνειλίσσω ibid.
ἀνείλλω ibid.
ἀνειμένως 564
ἀνειμι 573
ἀνείμων 562
ἀνειπεῖν 403
ἀνείργω 457
ἄνειρξις ibid.
ἀνείρω, in ἀνιρέω 460
ἀνείσφορος, in εἰσφέρω.
ἀνέκαθεν, in c. ex Ἑκάς.
ἄνεκας ibid.
ἀνέκβατος 233
ἀνεκβίαστος, cum d 264
ἀνεκδήμητος
ἀνεκδιήγητος, cum d 390
ἀνεκδίκητος 404
ἀνέκδοτος 399
ἀνέκδρομος 1676
ἀνεκθέρμαντος 631
ἀνέκθυτον μίασμα, inexpiabile ſcelus.
ἀνεκλάλητος 918
ἀνέκλειπτος 956
ἀνεκλιπής ibid.
ἀνεκλόγιστος 950
ἀνέκπευστα 1411
ἀνέκπληκτος, cum d 1345
ἀνέκπλυτος, in ἐκπλυνώ.
ἀνεκποίητος, qui non poteſt educi, vel extrahi, aut expelli: vt ὀδύνη ἀνεκποίητος, apud Hipp. in Aphor. Decomp. ex ἐκποιέω.
ἀνεκτός, cum d. in Ἀνέχω 548
ἀνέκτευκτος 1754
ἀνεκφοίτητος in ἐκφοιτάω.
ἀνέκφορος quem efferre non licet, i. euulgare Euſt. Decomp. ex ἐκφέρω.
ἀνέκφραστος, in ἐκφράζω 1769
ἀνεκφώνητος, in ἐκφωνέω 1797
ἀνέλαιος, in c. ex Ἐλαία.
ἀνέλεγκτος, cum d. in c. ex Ἐλέγχω.
ἀνελεήμων, cum d. in c. ex Ἔλεος.
ἀνελεύθερος, cum d. in Ἐλεύθερος.
ἀνελιννύω, in ἐλιννύω.
ἀνέλιξις, in ἀνελίττω.
ἀνελίττω, in c. ex ἑλίσσω 45
ἀνέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω
ἀνελλιπής, in ἐλλείπω 957
ἀνελλίπους, in c. ex Πούς 1378
ἀνέλπιστος, cum d. in c ex Ἐλπίς.
ἀνέλυτρος, in c. ex Ἔλυτρον 455
ἀνέμβατος, in ἐμβαίνω 234
ἀνελλήνιστος, in c. ex Ἑλλην.
ἀνεμέσητος, cum d. in c. ex Νεμεσάω.
ἀνεμέω, in c. ex Ἐμέω.
ἀνέμιτος 1093
ἀνεμιαῖος, ἀνέμιος, &c. 154
ἀνεμόδρομος 1678
ἀνεμοκοῖται, dicti fuerunt quidam apud Corinthum, incantamentis quibuſdam ventorum tempeſtates ſedantes, teſte Euſt. q.d. venti ſopitores. Comp. ex Κοίτη.
ΑΝΕΜΟΣ, cum d 154
ἀνεμοσκέπης, in c. ex Σκέπω.
ἀνεμοσφάραγος, in c. ex Σφάραγος.
ἀνεμοστρεφής, cum d 1671
ἀνεμόφθορος, d cum 1759
ἀνεμοφόρητος 1747
ἀνεμόω cum d 154
ἀνεμπλήκτως, in ἐμπλήκτως 1345
ἀνέμπλοος 1341
ἀνεμπόδιστος, cum d. in ἐμποδίζω 1581
ἀνέμπτωτος, in ἐμπίπτω 1322
ἀνέμφαντος, in ἐμφαίνω 1719
ἀνέμφατος, cum d ibid.
ἀνεμώδης 154
ἀνεμώκης, in c. ex Ὠκύς.
ἀνεμωλία, nomen herbæ, apud Theophraſt. hiſt. pl. lib. 7 cap. 10. quæ eadem eſſe creditur cum τῇ ἀνεμώνῃ.
ἀνεμώλιος 154 ἀνεμώνη ibid.
ἀνεμῶτις, fuit cognominata Minerua in quodam Peloponneſi loco: quòd ibi ventum pernicioſum ſedaret.
ἀνενδεής, in ἐνδεής 387
ἀνένδεκτος, in ἐνδέχομαι 381
ἀνενδεῶς, in ἀνενδεής.
ἀνενδοίαστος, cum d. in ἐνδοιάζω 431
ἀνένδοτος, cum d. in ἐνδίδωμι 399
ἀνενεργής, effectu carẽs, inefficax, iners. Comp. ex ἔργον.
ἀνενθουσίαστος in ἐνθουσιάζω 628
ἀνεννόητος, in ἐννοέω, in c. ex Νόος.
ἀνενόχλητος, in ἐνοχλέω, in c. ex Ὄχλος.
ἀνέντευκτος, in ἐντυγχάνω. 1688
ἀνεξάλειπτος, in ἐξαλείφω, in c. ex Ἀλείφω.
ἀνεξαπάτητος, in ἐξαπατάω, in c. ex Ἀπάτη.
ἀνεξέλεγκτος, in ἐξελέγχω, in c. ex Ἐλέγχω.
ἀνεξερεύνητος, in ἐξερευνάω, in Ἐρευνα.
ἀνεξέταστος, cum d. in ἐξετάζω, in Ἐτάζω.
ἀνεξεύρετος in ἐξευρίσκω, in Εὑρίσκω.
ἀνεξήγητος, in ἐξηγέομαι, in Ἡγέομαι.
ἀνεξία, in Ἀνέχω 548
ἀνεξίκακος, in c. ex Κακός.
ἀνεξικμαστος, in ἐξικμάζω, in Ἰκμάς.
ἀνεξίλαστος, in ἐξιλάομαι, in Ἱλάω.
ἀνεξίτητος, in ἔξειμι 574
ἀνεξιχνίαστος in ἐξιχνιάζω, in Ἴχνος.
ἀνέξοδος in ἔξοδος, in Ὁδός.
ἀνέξοιστος, in ἐκφέρω, in Φέρω.
ἀνέορτος, in c. ex Ἑορτή.
ἄνεος, mutus, tacitus: idem quod ἄνεως. Heſyc.
ἀνεοστασίη, eidem eſt ſtupor quo aliquis ſtat ἄνεος & velut attonitus. Comp. ex στάσις, aut ἵστημι.
ἀνεπάγγελτος, in ἐπαγγέλλω, in Ἀγγέλλω.
ἀνεπαίσθητος, cum d. in ἐπαισθάνομαι, in Αἰσθάνομαι.
ἀνεπαίστος, in Αἴω. 72
ἀνεπαισχυντος, cum d. in ἐπαισχύνομαι, in Αἶσχος.
ἀνεπάλλακτος, in ἐπαλλάττω, in Ἀλλάσσω.
ἀνεπανόρθωσις, in ἐπανορθόω, in Ὀρθός.
ἀνέπαφος 179
ἀνεπαφρόδιτος, qui ſine Venere & gratia eſt, inuenuſtus, illepidus, apud Etym. ex quodam com. Dec. ex ἐπαφρόδιτος.
ἀνεπαχθής, cum d. in ἐπαχθής, in c. ex Ἄχθος.
ἀνεπηρέαστος, in c. ex Ἐπηρεάζω.
ἀνεπής nihil dicens mutus: Heſych. & Etym. Com. ex ἔπος.
ἀνεπίβατος, in ἐπιβαίνω, in c ex Βαίνω.
ἀνεπιβούλευτος, in ἐπιβουλεύω 279
ἀνεπίγραφος, in ἐπιγράφω, in c. ex Γράφω.
ἀνεπιδεής, in ἐπιδεής. 387
ἀνεπίδεικτος, in ἐπιδείκνυμι. in c. ex Δείκνυμι.
ἀνεπίδεκτος, in ἐπιδέχομαι, in c. ex Δέχομαι.

ἀνεπι-

ἀνεπίδετος 385
ἀνεπίδηκτος, in ἐπιδάκνω, in c. ex Δάκνω.
ἀνεπίδικος, in ἐπίδικος 404
ἀνεπίδοτος, in ἐπιδίδωμι, in c. ex Δίδωμι
ἀνεπιεικὴς cum d in ἐπιεικής. 450
ἀνεπίκαυστος, &c. in ἐπικαίω, in c. ex καίω.
ἀνεπίκλητος, cum d in ἐπικαλέω, in c. ex Καλέω.
ἀνεπικούρητος, auxilio deſtitutus, cui opem nemo tulit. Dec. ex ἐπικουρέω.
ἀνεπίκριτος, in ἐπικρίνω 873
ἀνεπίληπτος, cum d in ἐπιλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω.
ἀνεπίληστος, in ἐπιλήθω 965
ἀνεπιλογίστως, cum d. in ἐπιλογίζομαι 950
ἀνεπιμέλητος, in ἐπιμελέω, in c. ex Μέλει.
ἀνεπίμικτος, cum d. in ἐπίμικτος 1057
ἀνεπίμονος, in ἐπιμένω 1036
ἀνεπινόητος, in ἐπινοέω 1111
ἀνεπίξεστος, in ἐπιξέω 1125
ἀνεπίπλαστος, in ἐπιπλάσσω 1130
ἀνεπίπληκτος, cũ d. in ἐπιπλήσσω 1345
ἀνεπιπληξία, in ἐπιπλήσσω 1345
ἀνεπίρρεκτος, in ἐπιρρέζω, in c. ex Ῥέζω
ἀνεπισήμαντος, in ἐπισημαίνω 1447
ἀνεπίσκεπτος, cum d. in ἐπισκέπτομαι 1485
ἀνεπισκεύαστος, in ἐπισκευάζω 1489
ἀνεπιστάθμευτος, in ἐπισταθμός 712
ἀνεπιστασία, ἀνεπίστατος, cum d. in ἐφίστημι 702
ἀνεπιστήμων, cum d. in ἐπίσταμαι 691
ἀνεπίστρεπτος, cum d. in ἐπιστρέφω 1348
ἀνεπιστρεφής ibid.
ἀνεπίστρεφος ibid.
ἀνεπίσχετος, in ἐπέχω 551
ἀνεπίτακτος, in ἐπιτάσσω 1594
ἀνεπίτατος, in ἐπιτείνω 1601
ἀνεπιτεχνήτως, in ἐπιτεχνάομαι 1626
ἀνεπιτήδειος, cum d in c. ex Ἐπιτηδής
ἀνεπιτήδευτος, cum d ibid.
ἀνεπιτίμητος, in ἐπιτιμάω 1652
ἀνεπίτροπος, in ἐπιτρέπω 1667
ἀνεπίφθονος, cum d. in ἐπίφθονος, in c. ex Φθόνος.
ἀνεπιχείρητος, in ἐπιχειρέω 1816
ἀνεπόπτευτος, ἀνεπόψιος, in ἐπόπτομαι 1182
ἀνέραστος, in c. ex Ἐράω.
ἀνέργαστος, in c. ex ἐργάζομαι in Ἔργον.
ἀνερεθίζω, in c. ex Ἐρέθω.
ἀνέρεικτος, ſiue ἀνέρεκτος, in c. ex Ἐρείκω.
ἀνερείπτω, in c. ex Ἐρέπτω.
ἀνερεύγω, in c. ex Ἐρεύγω.
ἀνερευνάω in c. ex Ἐρευνάω.
ἀνερέω, in c. ex Εἴρω, dico.
ἀνερίναστος, in c. ex Ἐρινεός.
ἀνέριστος, in c. ex Ἐρίζω 517
ἀνερμάτιστος, in c. ex Ἕρμα
ἀνερμήνευτος, in c. ex Ἑρμηνεύς.
ἀνέρομαι, in ἀνερέω.
ἀνέρπω, cum d in c ex Ἕρπω.
ἀνερύω, in c. ex Ἐρύω, traho.
ἀνέρχομαι, in c. ex Ἔρχομαι, cum præp. 521
ἀνερωτάω, ἀνερωτίζω, in c. ex Ἐρωτάω
ἀνεσθίω, in c. ex Ἐσθίω.
ἄνεσις, in ἀνίημι 564
ἀνέσπερος, in c. ex Ἕσπερος
ἀνέστιος, in c. ex Ἑστία
ἀνεστραμμένως, in ἀναστρέφω 1555
ἀνετάζω, in c. ex Ἐτάζω
ἀνέταιρος, in c. ex Ἑταῖρος
ἀνετερείωτος, in c. ex Ἕτερος
ἀνετικός, in ἄνετος
ἀνέτοιμος, in c. ex Ἕτοιμος
ἄνετος, ἀνέτως, in ἀνίημι 564
ΑΝΕΥ 155
ἀνευάζω, in εὐάζω.
ἄνευθε & ἄνευθεν, in Ἄνευ
ἀνεύθετος, in εὔθετος 1604
ἀνευθύνως, cum d. in c. ex Εὐθύνη 536
ἄνευκτος, in c. ex Εὔχομαι
ἀνευλαβής, in εὐλαβής 927
ἀνεύρετος, in c. ex Εὑρίσκω
ἀνευρίσκω, cum d. ibid.
ἄνευρος, in c. ex Νεῦρον
ἀνευρύνω, in c. ex Εὐρύς
ἀνευφημέω, in εὔφημος 1731
ἀνέφαπτος, in ἐφάπτομαι 179
ἀνέφελος, in c. ex Νεφέλη
ἀνέφικτος, in ἐφικνέομαι 679
ἀνεχέγγυος, in c. ex Ἐγγύη
ἀνέχω, in c. ex Ἔχω 548
ἀνέψανος, ἀνέψητος, in c. ex Ἕψω
ΑΝΕΨΙΟΣ, cum d 151
ἀνέω, vide Αἰνέω 73
ἀνέω (aduerbial) mutè. Od. ψ.
ἀνέως, in c. ex Αὔω, clamo.
ἄνη, in ἄνω, pro ἀνύω
ἀνηβάω, cum d. in c. ex Ἥβη 590
ἀνηγεμόνευτος, duce & rectore carens. Greg. Ex ἡγεμονεύω.
ἀνήχετος, in c. ex Ἔχομαι 418
ἀνήδονος, in c. ex ἡδονή 596
ἀνήδυντος, ἀνήδυσος, in c. ex ἡδύνω 595
ἀνήθινος, in Ἄνηθον
ΑΝΗΘΟΝ, cum d 155
ἀνηθοποίητος, in ἠθοποιός 1358
ἀνήκεστος, cum d. in c. ex Ἀκέομαι
ἀνήκοος, cum d. in c. ex ἀκοή 103
ἀνήκουστος, cum d. in c. ex Ἀκούω, ſine præp. ibid.
ἀνήκω, in c. ex Ἥκω
ἀνηλάκατος, in c. ex Ἠλακάτη 599
ἀνήλατος, in 2. claſſe c. ex Ἐλαύνω 469
ἀνηλεγής, cum d. in c. ex Ἀλέγω
ἀνηλεής, cum d 474
ἀνήλειπτον, ἀνηλειψία, in ἀνηλιφής.
ἀνηλεῶς, in ἀνηλεής
ἀνηλιάζω, in c. ex Ἥλιος
ἀνήλιος ibid.
ἀνήλιπος in Ἤλιψ 602
ἀνηλιφής in c. ex Ἀλείφω
ἀνήλυσις, in ἀνέρχομαι 522
ἀνήμελκτος, in c. ex Ἀμέλγω
ἀνήμερος, cum d. in c. ex Ἥμερος 606
ἀνημιοβόλιον, cum d. in ἡμιοβόλιον 1150
ἀνήμυκτος, qui vnguibus carptus ſciſſúſque non eſt ὁ ἐκ[ἠ]μυγμένος. Ab ἀμύσσω.
ἀνήνεμος, cum d. in c. ex Ἄνεμος
ἀνήνιος, in ἀνάνιος
ἀνήνυστος, ἀνήνυτος, in c. ex Ἀνύω
ἀνήνωρ 158
ἀνήπυστος, in ἀνάπυστος 1491
ΑΝΗΡ, cum d 155
ἀνήρεικτος, in ἀνέρεικτος.
ἀνηρεφής, in c. ex Ἐρέφω.
ἀνήρης. Virilis. Heſy. ex Æſchyli Salamine. Etymol. ἀνήρεις dicit eſſe ἀνάνδρους ἢ χήρας ἢ παρθένους: deriuãs ab ἄνω, i. πράττω.
ἀνήριθμος in ἀνάριθμος.
ἀνηρίναστος, in ἀνερίναστος.
ἀνήριστος, in ἀνέριστος
ἀνηρὸς, per ſyncopen dicitur pro ἀνιαρός, apud Nic. in Ther.
ἀνήροτος, in c. ex Ἀρόω.
ἀνησίδανος, in c. ex Δανός 358
ἀνησίδωρος, in c. ex Δῶρον, donum 432
ἀνήσσητος, in ἀνέσσητος 612
ἀνηχέω in c. ex Ἦχος
ἀνθαιρέομαι, in c. ex Αἱρέω 77
ἀνθάμιλλος, in c. ex Ἅμιλλα.
ἀνθάπτομαι, in c. ex ἅπτομαι, tãgo 178
ἀνθεινός, in Ἄνθος 159
ἀνθελιγμός, in c. ex ἑλίσσω 454
ἀνθέλιξ, in ἕλιξ ſeu ἕλιξ 453
ἀνθέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω cum præp.
ἄνθεμον. cum d. in Ἄνθος 159
ἀνθεμόρρυτος 1434
ἀνθεμώδης, in ἄνθεμον.
ἄνθεξις, in ἀντέχω.
ἀνθερεών, in Ἄνθος 160
ΑΝΘΕΡΙΚΟΣ, cum d 158
ἀνθέριξ, in ἀθέριξ 65
ἀνθεστήρια, cum d. in Ἄνθος.
ἀνθεστιάω, in c. ex ἑστιάω 527
ἀνθεσφόρια, in ἀνθοφόρος 1747
ἀνθέω, cum d. in Ἄνθος.
ἄνθη ibid.
ἀνθηδών, in c. ex Ἕδω.
ἀνθήλη, cum d. in Ἄνθος.
ἀνθήλιος, in c. ex Ἥλιος.
ἄνθημα, in ἀνθέω.
ἀνθηρογραφέομαι, in c. ex γραφή ſine præp. 340
ἀνθηρός, cum d. in Ἄνθος.
ἄνθησις. ibid
ἀνθησσάομαι, in c. ex Ἥσσων 612
ἀνθητικός, in ἀνθέω.
ἀνθηφόρος 1747
ἀνθιερόω, in c. ex Ἱερός.
ἀνθίας, ἀνθίζω, ἀνθινός. in Ἄνθος.
ἀνθιππεύω, cum d. in c. ex Ἵππος.
ἀνθίστημι, in c. ex Ἵστημι, cum præpoſ. 696
ἀνθοβαφος, in c. ex Βάπτω, ſine pr. 235
ἀνθοβόλος, cum d. in c. ex βολή 202
ἀνθοβόσκιον, flores alens. Heſy. ex Soph. Æthiop Comp. ex Βόσκω.
ἄνθοδμον, in c. ex Ὄζω, ſine præ. 1139
ἀνθοκρόκος, in c. ex Κρόκη 875
ἀνθολκή, in ἀνθέλκω.
ἀνθολόγος, cum d. in c. ex Λέγω, ſine pr. 938
ἀνθομολογέω, cum d. in ὁμολόγος 946
ἀνθοπλίζω in c. ex Ὅπλον 1178
ἀνθοποιός, in c. ex Ποιέω, ſine præpoſ. 1357
ἀνθοπωλέω, in c. ex Πωλέω, ſine præpoſ. 1418
ἀνθορίζω, cum d. in c. ex Ὅρος. 1105

ἀνθορμέω, in c. ab ὅρμος, ſtatio nauium 1202
ΑΝΘΟΣ, cum d 159
ἀνθοσμίας, in ἀνθοδμον.
ἀνθοσμὴ, in Ανθος.
ἀνθοφορέω 1747
ἀνθ' ὅτου, pro quo, i. quamobrem, qua de cauſa. Greg. ἐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου. Interdum propterea, quòd, quoniam: Heraclit. ταῦτα τοίνυν εἰρήσεται ἀνθ' ὅτου περὶ τὸν αὐτὸν ἀπεφηνάμην.
ἀνθοφόρος, cum d 1747
ἀνθοφυὴς, in c. ſine præp. 1703
ἀνθρακεὺς, &c. in Ανθραξ.
ἀνθρακοπώλης, in c. ex Πωλέω, ſine præp. 1418
ΑΝΘΡΑΞ, cum d 162
ΑΝΘΡΗΝΗ, cum d ibid.
ἀνθρήσκα, cum d. in Ανθος.
ἀνθρωπάρεσκος, cũ d. in c. ex Αρέσκω,
ἀνθρωπάριον, &c. in Ανθρωπος.
ἀνθρωποβόρος, cum d. in c. ex Βορά.
ἀνθρωπόγλωττος, in c. ex Γλῶσσα.
ἀνθρωπογονία, in c. 9x γονὴ 307
ἀνθρωποδαίμων, in c. ex Δαίμων.
ἀνθρωπόδηκτος, in tertia claſſe, in c. ex Δάκνω.
ἀνθρωποειδὴς, humana ſpecie præditus. Athen. l. 8.
ἀνθρωποειδῶς, humana ſpecie.
ἀνθρωπόθυμος, hominis animum habens.
ἀνθρωποθυσία, in c. ex Θύω, ſine præp. 662
ἀνθρωποθύω, hominẽ vel homines ſacrifico.
ἀνθρωποκτόνος, cum d. in c. ex ἔκτονα 885
ἀνθρωπόλεθρος, in c. ex ὄλεθρος 1158
ἀνθρωπολόγος, de hominibus libenter verba faciens, Ariſtot in eth.
ἀνθρωπόμορφος, humanam formam habens: apud Strab.
ἀνθρωπομορφέω, humanam formam tribuo.
ἀνθρωπονομικὸς, in c. ſine præp. 1095
ἀνθρωποπαθὴς, cum d. in c. ex πάθος 1254
ἀνθρωποποιὸς, cum d. in c. ex Ποιέω. ſine præp. 1357
ἀνθρωποπρεπὴς, cum d. in c. ex Πρέπω 1387
ΑΝΘΡΩΠΟΣ, cum d 163
ἀνθρωποσφάγος, in c. ex σφάζω, ſine præp. 1714
ἀνθρωποφυὴς 1793
ἀνθρωπώδης, in Ανθρωπος.
ἀνθρώσκω, pro ἀναθρώσκω, in Epigr. Itidémque ἀνθρωσκε: apud Soph. pro ἀνὰ θρώσκε, ἐρχοῦ, ſubſili, ſalta.
ἀνθυβρίζω, in c. ex Υβρις.
ἀνθύλλιον, ἀνθυλλὶς, in Ανθος.
ἀνθυπάγω, in ὑπάγω 40
ἀνθυπαλλαγὴ, in ὑπαλλάττω 126
ἀνθύπατος cum d. in c. ex ὕπατος 1707
ἀνθυπείκω, cum d. in ὑπείκω.
ἀνθυπηρετέω, in ὑπηρέτης 512
ἀνθυπερβάλλω, in ὑπερβάλλω.
ἀνθυποκαθίστημι, in ὑποκαθίστημι 2044
ἀνθυποκρίνομαι, in ὑποκρίνομαι 874
ἀνθυπόμνυμαι, in ὑπόμνυμι 1165
ἀνθυποπτεύω, in ὑποπτεύομαι 1183
ἀνθυπουργέω, cum d in ὑπουργὸς 506
ἀνθυποφέρω, cum d. in ὑποφέρω 1746
ἀνθυποχώρησις, in ὑποχωρέω 1850
ἀνθυφαίρεσις, in ὑφαιρέω 80
ἀνθώδης, in Ανθος
ἀνθωρακίζομαι, in c. ex Ωρα 1871
ΑΝΙΑ, cum d 164
ἀνίατος, in c. ex Ιάομαι.
ἀνιάτρευτος, in c. ex ἰατρὸς 668
ἀνιατρολόγητος, in ἰατρολογέω 944
ἀνιάτως, in ἀνίατος.
ἀνιάχω, cum d. in c. ex Ιάχω
ἀνιάω, in Ανια
ἀνιγρὸς, in ἀνιαρὸς
ἀνίδιος, in c. ex Ιδιος
ἀνιδιτὶ, in c. ex ἰδίω 670
ἀνιδρόω, in c. ex ἱδρόω 671
ἀνίδρυτος, in c. ex Ιδρύω.
ἀνιδρωτὶ, in c. ex ἱδρόω 671
ἀνίεμαι, in ἀνίημι
ἀνιερὸς, cum d. in c. ex Ιερὸς
ἀνιερόω, cum d ibid.
ἀνίζω, in c. ex Ιζω
ἀνίημι, in c. ex Εω mitto 663
ἀνιηρὸς in Ανία 104
ἀνικέτευτος, in c. ex Ικέτης
ἀνίκητος, in c. ex Νικάω 1106
ἀνικμος, cum d. in c. ex Ικμὰς
ἀνίλεως, in c. ex Ιλάω
ἀνίλλομαι, propriè eſt dedignor: Vt ſcribit Suid. Idem exponit etiam καθυποκρίνομαι
ἀνίλλωμα, in c. ex Ιλλος
ἀνίμαστος, in ἱμάσσω 683
ἀνιμάω, ἀνίμησις, in c. ex Ιμάς.
ἀνιπνος, in c. ex ἴπνος 1124
ἀνιππος, in c. ex ἵππος
ἀνίπταμαι, in c. ex Ιπταμαι
ἀνιπτόπους, in c. ex Πούς 1378
ἄνιπτος, in c. ex Νίπτω 1107
ἀνὶς, in Ανευ
ἀνισάζω, in ἄνισος
ΑΝΙΣΟΝ 165
ἄνισος, cum d. in c. ex Ισος
ἀνισότιμος, in ἰσότιμος 1652
ἀνισοφυὴς, in ἰσοφυὴς 1794
ἀνισόω, in c. ex Ισος
ἀνίστημι, ἀνίσταμαι, in c. ex Ιστημι, cum præp.
ἀνιστορέω, cum d. in c. ex ἱστορέω 714
ἀνιστόρησία, ἀνιστόρητος, cum d ibid.
ἀνισχος, in Ισχυς
ἀνίσχομαι, in ἀνίσχω
ἀνισχυρὸς, in c. ex ἰσχυρὸς 715
ἄνισχυς, in Ισχὺς
ἀνίσχω, in ἀνέχω 548
ἀνίσως, in ἄνισος
ἀνίσωσις, in ἀνισόω
ἀνιχνεύω, &c. in c. ex Ιχνος 717
ἀνιώδης, in Ανία
ἀνιῶπος, in c. ex Ιὸς
ἀνέομαι pro ἀνιέομαι, exorior, Odyſ. κ. Οὐδ' ὅπη ἀνεῖται
ἀνέφελος, pro ἀνέφιλος 1101
ἄννησον, idem quod Ανισον, Nic. in Th. Σὺν δ' ἢ καὶ ἀννήσοιο τὸ διπλοῦν ἄχθος ἀείρας
ἄννισον, in Ανισον
ἀνοδία, in ἄνοδος.
ἄνοδμος, in ἄνοσμος.
ἄνοδος, in c. ex Οδὸς.
ἀνόδευς, in c. ex Οδὸς 1136
ἀνοδύρομαι, in c. ex Οδύρομαι 1138
ἄνοζος, in c. ex Οζος ibid.
ἀνοήμων, ἀνοησία, ἀνόητος, cum d. in ἄνοος.
ἀνόθευτος, ἀνόθως, in c. ex Νόθος 1108
ἄνοια in ἄνοος.
ἀνοίγω, cum d. in c. ex Οἴγω 1140
ἀνοιδέω, cum d. in c. ex Οἰδέω 1141
ἀνοίκειος, &c. in c. ex οἰκεῖος 1147
ἀνοίκητος, in ἄνοικος.
ἀνοικίζω, in c. ex οἰκίζω 1143
ἀνοικοδομέω, in οἰκοδόμος 1066
ἀνοικονόμητος, in οἰκονόμος 1066
ἄνοικος, in c. ex Οἶκος 1143
ἄνοικτος, cum d. in c. ex Οἶκτος 1148
ἀνοικτὸς, in ἀνοίγω
ἄνοικτρος, in ἄνοικτος.
ἀνοίκτως, in ἄνοικτος.
ἀνοιμώζω, cum d. in c. ex οἰμώζω 1140
ἄνοιξις, in ἀνοίγω.
ἀνοιστρέω, in c. ex Οἶστρος.
ἄνολβος, cum d. in c. ex Ολβος.
ἀνόλεθρος, in ἀνώλεθρος.
ἀνολκὴ, tractio quæ fit ſurſum verſus. Apud Thucyd. πρὸς λίθων ἀνολκὴν, ad tollenda ſaxa.
ἀνόλκιστον, id quo aliquid ſurſum trahitur. Heſych. Der. ab ἀνέλκω.
ἀνολολύζω, in c. ex Ολολύζω 1159
ἀνολοφύρομαι, in c. ex Ολοφύρομαι 1160
ἄνομαι in ἄνω pro ἀνύω.
ἀνομβρέω, cum d. in c. ex Ομβρος.
ἄνομβρος, cum d ibid.
ἀνομέω, cum d in ἄνομος.
ἀνομίλητος, in c. ex Ομιλος 1164
ἀνόμιμος, in ἄνομος.
ἀνόμιχλος, in Ομίχλη 1164
ἀνόμματος, in c. ex ὄμμα 1183
ἀνομοθέτητος, in νομοθέτης 1640
ἀνομοιομερὴς, in c. ex μέρος 1023
ἀνόμοιος, cum d. in c. ex Ομὸς 116
ἀνομολογέω, cum d. in ὁμολόγος 916
ἄνομος cum d. in c. ex Νόμος 1116
ἀνόνητος, in c. ex Ονημι, iuuo 1169
ἄνοος, in c. ex Νόος 1109
ΑΝΟΠΑΙΑ 165
ἀνόπιν, in c. ex Οπίσω 1177
ἄνοπλος, in c. ex Οπλον 1178
ἄνοπτος, non viſibilis: apud Suid. Deriuatum ab ὄπτομαι.
ἀνόργανος, in c. ex Οργανον 1194
ἀνοργάζω, in c. ex Οργάω
ἀνοργίαστος, ἀνοργία, in c. ex Οργία 1196
ἀνόρεκτος, cum d. ἀνορεξία, in c. ex ὀρέγομαι, appeto 1197
ἀνορθόω, &c. in c. ex Ορθὸς 1198
ἀνορμάω, in c. ex Ορμὴ 1201
ἄνορμος, in c. ex Ορμος 1202
ἀνόρνυμι, in c. ex ὄρνυμι 1213
ἀνορύσσω, in c. ex ὀρύσσω ibid.
ἀνορροπύγιος, in ὀρροπύγιον 1407
ἀνορταλίζω, in Ορταλὶς 1208
ἀνορύσσω, in c ex Ορύσσω
ἀνορχέομαι, in c. ex Ορχέομαι 1211

ἀνόσιος,in c. ex Ὅσιος,cum præp. 1215
ἀνόσιτος,in ἄνοσος
ἀνόσιος,cum d in c.ex Ὅσιος 1215
ἀνοσίω , in ἀνόσιος
ἄνοσμος,cum d.in c. ex Ὄζω ſine prep. 1159
ἄνοσος,cum d.in c.ex Νόσος 1113
ἀνοστέος,in c ex Ὀστέον 1218
ἀνόστητος,ἀνόστιμος,ἄνοστος , in c.ex Νοστέω 1114
ἀνόστιος,in c.ex Νοστίς 1115
ἄνους,in ἄνοος.
ἀνούσιος,in c.ex οὐσία 57
ἄνουσος,in ἄνοσος
ἀνούτατος,ἀνουτητί,in c.ex Οὐτάω 1230
ἀνόχευτος in c.ex Ὀχεύω.
ἀνοχή,in ἀνέχω 548
ἀνοχλίζω,in c.ex ὀχλίζω 1135
ἀνοχλος,in c ex Ὄχλος 1135
ἀνοχμάζω,in ὀχμάζω 546
ἄνοψος,ἀνοψία,in c.ex Ὄψον 1238
ἄνπερ ſi quidem,ſi,Demoſth.
ἀνσρέφω,pro ἀναςρέφω.
ἀντα,in ἀντίος 166
ἀνταγοράζω,in c.ex ἀγοράζω 22
ἀνταγρεύω,in c ex ἀγρεύω 20
ἀνταγωνίζομαι,cum d.in c.ex ἀγωνίζομαι 49
ἀντάδελφος,in c.ex Ἀδελφός.
ἀνταδικέω,in ἄδικος.
ἀντάδω,in c.ex Ἀείδω,cum præp. 55
ἀνταείρω in c.ex Ἀείρω 59
ἀνταῖος,in ἄντα.
ἀνταίρω,in c.ex Αἴρω 82
ἀντακολουθέω,in c.ex Ἀκόλουθος.
ἀντακούω,in c.ex Ἀκούω 101
ἀνταλαλάζω,in c.ex Ἀλαλή.
ἀνταλλάσσω,cum d.in c ex Ἀλλάσσω.
ἀνταμείβομαι,ἀντάμειψις , in c. ex Ἀμείβω.
ἀνταμοιβή,in ἀνταμείβομαι
ἀνταμύνομαι,in c.ex Ἀμύνω.
ἀνταμφοδεύω,in ἄμφοδος 1132
ἀντιαναγινώσκω,cum d.in ἀναγινώσκω.
ἀντανάγω,in ἀνάγω 32
ἀνταναιρέομαι,in ἀναιρέω.
ἀνταναίρω, in ἀναίρω.
ἀντανακλάω,cum d in ἀνακλάω 800
ἀντανακόπτω,repercutio , ἀντανακοπή, repercuſſio, repercuſſus. Comp. ex κόπτω.
ἀνταναμένω,in ἀναμένω 1036
ἀνταναφέρω,in ἀναφέρω 1739
ἄντανδρος,in c.ex Ἀνήρ 157
ἀντάνειμι,in ἄνειμι 573
ἀντανίσταμαι,in ἀνίστημι 697
ἀντανίσωμα,in ἀνισόω
ἀντάξιος,cum d in c.ex Ἄξιος.
ἀνταπαιτέω,in ἀπαιτέω.
ἀνταπαμείβομαι,in ἀπαμείβομαι.
ἀνταπαστράπτω,in ἀπαστράπτω.
ἀνταποδείκνυμι, in ἀποδείκνυμι.
ἀνταποδίδωμι,ἀνταπόδομα,ἀνταπόδοσις,ἀνταποδοτικὸς in ἀποδίδωμι.
ἀνταποδύομαι in ἀποδύω.
ἀνταποκρίνομαι,cũ d.in ἀποκρίνω 872
ἀνταποκτείνω,ἀποκτείνω 885
ἀνταπολαμβάνω,in ἀπολαμβάνω
ἀνταπόλλυμαι,in ἀπόλλυμι 1158
ἀνταποπέμπω , in dec. ex ἀποπέμπω 1285
ἀνταποπέρδω,in ἀποπέρδω 1299
ἀνταποστέλλω, in dec.ex ἀποστέλλω 1532
ἀνταποπτύω,in ἀποπτύω 1954
ἀνταποφαίνω,in dec.ex ἀποφαίνω. 1718
ἀνταποχή,in ἀποχή
ἀνταπωθέω,cum d.in ἀπωθέω 1866
ἀνταρκέω,cum d.in c.ex Ἀρκέω 191
ἀνταρκτικός,in ἀρκτικός.
ἄνταρσις,ἀντάρτης,in ἀνταίρω.
ἀντασπάζομαι,cum d.in Ἀσπάζομαι.
ἀνταστράπτω, in ἀνταπαστράπτω.
ἀνταυγής,cum d.in c.ex Αὐγή.
ἀνταυδάω,in dec ex Αὐδή.
ἀνταφαιρέω,viciſſim aufero.
ἀνταφίημι in ἀφίημι 565
ἀνταχάτης,in Ἀχάτης 227
ἀντάω,in ἀντίος 166
ἀντεγκαλέω,ἀντέγκλημα,cum d.in ἐγκαλέω 732
ἀντειπεῖν,in c.ex Ἔπω dico 493
ἀντέρομαι,in ἀντέρομαι.
ἀντεισάγω,cum d in εἰσάγω 34
ἀντεισέρχομαι,in εἰσέρχομαι.
ἀντεισφέρω in dec.ab εἰσφέρω 1741
ἀντεκπλέω,in ἐκπλέω 1341
ἀντεκτείνω, cum d. in dec. ab ἐκτείνω 1600
ἀντεκτίθημι,in ἐκτίθημι 1634
ἀντεκτίνω,ἀντεκτίω , cum d.in dec. ex ἐκτίω 1654
ἀντεκτρέφω 1670
ἀντεκφέρω,in dec.ab ἐκφέρω 1742
ἀντελιγμὸς,in c ex εἱλίσσω 454
ἀντέλλω,in ἀνατέλλω 1607
ἀντελπίζω,in c.ex Ἐλπίς.
ἀντεμβάλλω in ἐμβάλλω.
ἀντεμβιβάζω,in ἐμβιβάζω.
ἀντεμβολή,in ἀντεμβάλλω.
ἀντεμπλέκω,in dec.ex ἐμπλέκω 1334
ἀντεμπίμπλημι,in ἐμπίμπλημι 1339
ἀντεμπλῆσαι,in ἐμπλήθω ibid.
ἀντεμπλοκή,in ἀντεμπλέκω.
ἀντεναγωγή,in ἐνάγω 34
ἀντεναντίωσις,figuræ nomẽ quum per contrarium dicimus quod velut per affirmationem dictum volumus intelligi.
ἀντενδείκνυμαι,cum d.in ἐνδείκνυμι.
ἀντενδύομαι , viciſſim induor, ſeu induo me,Decomp.ex ἐνδύομαι.
ἀντενέδρα,in ἐνέδρα.
ἀντενεργέω in ἐνεργός.
ἀντεξάγω in ἐξάγω 34
ἀντεξαιτέω,in ἐξαιτέω 89
ἀντεξελαύνω,in ἐξελαύνω 468
ἀντεξετάζω,cum d.in ἐξετάζω.
ἀντεξετασμός,idem cum ἀντεξέτασις.
ἀντεξίσταμαι,in ἐξίστημι 701
ἀντεξορμάω,cum d.in ἐξορμάω 1201
ἀντεπαγνέω,in ἐπαγνός
ἀντεπανάγω in ἐπανάγω 32
ἀντέπειμι,in ἔπειμι 574
ἀντεπεισάγω,in ἐπεισάγω 34
ἀντεπείσοδος,in εἴσοδος 1133
ἀντεπεξάγω,in ἐξάγω 35
ἀντεπέξειμι,in ἔξειμι 574
ἀντεπεξελαύνω,in ἐπεξελαύνω 468
ἀντεπεξέρχομαι,in ἐπεξέρχομαι.
ἀντεπηχέω,in ἐπηχέω 614
ἀντεπιβαίνω,in ἐπιβαίνω.
ἀντεπιβουλεύω,in ἐπιβουλεύω.
ἀντεπιγράφω,in ἐπιγράφω.
ἀντεπιδείκνυμι, cum d.in ἐπιδείκνυμι
ἀντεπιθυμέω,in ἐπιθυμέω 657
ἀντεπικρέω ω in c.ex Ἐπικρέω.
ἀντεπιλαμβάνομαι, in dec.ex ἐπιλαμβάνω. 923
ἀντεπιμελέομαι,in ἐπιμελέομαι 1029
ἀντεπιμέλλω,in ἐπιμέλλω 1031
ἀντεπιμετρέω,in ἐπίμετρον 1043
ἀντεπινοέω,in ἐπινοέω 1111
ἀντεπιπλέω,in ἐπιπλέω 1342
ἀντεπίρρημα in comicis fabul s dicitur vltima pars τῆς παραβάσεως quæ reſpondet τῷ ἐπιρρήματι Poll. l.4.c.16 & Etym.
ἀντεπιστέλλω in ἐπιστέλλω 1532
ἀντεπιστρέφω, cum d.in dec. in ἐπιστρέφω 1557
ἀντεπιτάσσω,in ἐπιτάσσω 1594
ἀντεπιτειχίζω in ἐπιτειχίζω 1606
ἀντεπιτίθημι in c. ex ἐπιτίθημι 1635
ἀντεπιχειρέω,cum d in dec ex ἐπιχειρέω 1810
ἀντεραστής in c.ex Ἔρανος 496
ἀντεράω, cum d.in c.ex Ἐράω, cum pr. 497
ἀντεργολαβέω,in ἐργολάβος 927
ἀντερείδω cum d.in c.ex Ἐρείδω 509
ἀντερέω,in c ex Εἴρω dico 460
ἀντερίζω,cum d.in c.ex ἐρίζω 517
ἀντερις,in c.ex Ἔρις.
ἀντέρομαι in ἀντερέω.
ἀντέρως,in c.ex ἔρως 497
ἀντερωτάω,cum d.in c.ex Ἐρωτάω.
ἀντεσραμμένως,in ἀντιστρέφω 1555
ἀντευεργετικὸς,&c in εὐεργός.
ἀντευκρατος,in εὐκρασία 774
ἀντευνοέω,in εὔνοος 1111
ἀντευπάσχω in εὐπάσχω 1254
ἀντευποιέω,in ποιέω 1358
ἀντευφραίνομαι , viciſsim delector, ἀντευφρασμὸς , mutua delectatio. Suid.
ἀντεφεστιάω,in c ex ἑστιάω 527
ἀντεφορμάω,in ἔφορμος 1102
ἀντέχω,cum d.in c ex Ἔχω 549
ἀντέω,cum ἀντάω 166
ἀντήδην ibid.
ἀντήλιος,in ἀνθήλιος.
ἄντην,in ἄντα 166
ἀντήρης in pen claſſe cõp.ex Ἐρέσσω.
ἀντηρίς,ſtamen & regula,quæ à tergo oſt ỹ poſita , ipſum apertum renixu ſuo repellit & claudit. Der. ab ἀντερείδω.
ἀντηρὶς,in ἀντερείδω.
ἄντησις,in ἀντάω
ἀντηχέω,in c ex Ἦχος.
ΑΝΤΙ,cum d 165
ἀντιάγχη in c.ex Ἄγχω
ἀντιάζω,in ἀντίος 166
ἀντιάνειραι in c.ex Ἀνήρ 158
ἀντιάζων in c.ex Ἄξων.
ἀντιάομαι 166
ἀντιας,in ἀντίος.
ἀντιαχέω,in c ex Ἰαχὼ.
ἀντιάω 165,verſ antepenult.
ἀντιβαίνω in c ex Βαίνω cum præp.252
ἀντιβάλανος in c ex Βάλανος.
ἀντιβάλλω in c.ex Βάλλω cũ præp.245
ἀντιβασιλεὺς in c.ex Βασιλεύς
ἀντίβασις,ἀντιβάτης,cum d.in ἀντιβαίνω.

ἀντίβιος, cum d. in c. ex Βία 264
ἀντιβλάπτω, in c. ex Βλάπτω 268
ἀντιβλέπω, cum d. in c. ex Βλέπω 270
ἀντιβοάω, in c. ex βοάω, cum præp. 273
ἀντιβοηθέω, in c. ex Βοηθέω 274
ἀντίβοιον, boui pretium æquans Heſ. ex Soph. Meleagro pro ἰσόβοιον.
ἀντιβολὴ, ἀντιβολέω, cum d. in ἀντιβάλλω.
ἀντιβροντάω, contra tonantem, tono, obtono Luc Comp. ex βροντάω.
ἀντιγειτονέω, ῶ, in Γείτων. 302
ἀντιγλυκαλογέω in γλυκαλόγος 943
ἀντιγνεφ᾽θέω, in γνεφ᾽θφος 1673
ἀντιγνώμων, cum d. in c. ex γνώμη 312
ἀντιγράφω, cum d. in c. ex Γράφω cum præp. 335
ἀντιδάκνω, in c. ex Δάκνω cum pr.
ἀντιδείπνος, in c. ex Δεῖπνον.
ἀντιδεξιόομαι, in c. ex Δεξιά.
ἀντιδέχομαι, in c. ex δέχομαι cum pr.
ἀντιδιαιρέω, cum d. in διαιρέω.
ἀντιδιάκονος, in διακονέω 839
ἀντιδιαλλάττω, in διαλλάττω.
ἀντιδιαπλέκω, initio col. 1134
ἀντιδιαστέλλω, cum d. initio c. 1535
ἀντιδιατάττομαι, in διατάσσω 1592
ἀντιδίδωμι, in c. ex δίδωμι cum pr.
ἀντιδικάζομαι, in c. ex δικάζω 405
ἀντίδικος, cum d. in c. ex Δίκη 403
ἀντιδογματίζω, in ἀντιδοκέω.
ἀντιδοκέω, in c. ex Δοκέω 414
ἀντίδοξος, cũ d. in c. ex δόξα 415. & 416
ἀντίδορον, in c. ex δέρω cum præp 374
ἀντίδοσις, ἀντίδοτος, in ἀντιδίδωμι.
ἀντίδουπος, in c. ex Δοῦπος.
ἀντιδράω, in c. ex Δράω facio 423
ἀντίδωρον, cum d. in c ex Δῶρον donũ.
ἀντίζηλος, in c. ex Ζῆλος.
ἀντίζυγος, in c. ex ζυγὸς 582
ἀντίθεμαι, in ἀντιτίθημι.
ἀντίθεος, in c. ex Θεὸς 627
ἀντιθεραπεύω, in c. ex Θεράπων.
ἀντιθερμαίνω, in c. ex θερμαίνω 631
ἀντιθέσπον, herbę ſpecies, de qua Dioſ. l. 4 c. 138
ἀντίθεσις, ἀντίθετος, cũ d. in ἀντιτίθημι
ἀντιθέω, in c. ex Θέω 633
ἀντιθλίβω, in c. ex θλίβω 641
ἀντίθρονος, in c. ex θρόνος 647
ἀντιθρέω, in c. ex Θρέω ibid.
ἀντίθυρος, cum d. in c. ex Θύρα.
ἀντικαθέζομαι, in καθέζομαι 441
ἀντικαθεύδω in καθεύδω.
ἀντικάθημαι, in κάθημαι 603
ἀντικαθίζω, in καθίζω 674
ἀντικαθίστημι, cum d. in καθίστημι 703
ἀντίκαινον, ſimile, & par nouo. Heſ.
ἀντικαλέω in c. ex Καλέω, cum pr. 732
ἀντικαρὲ, in c. ex καρὲ 749
ἀντικάρδιον in c. ex Καρδία 748
ἀντικαταλλάττομαι, cum d. in καταλλάττω.
ἀντικατάσχεσις, in κατέχω 552
ἀντικατατείνω, in κατατείνω 1601
ἀντικατηγορέω, cũ d. in κατηγορέω 762
ἀντίκειμαι, cum d. in c. ex Κεῖμαι
ἀντικέλευθος, cum d. in c. ex Κέλευθος 766
ἀντικελεύω in c. ex κελεύω 763
ἀντικινέω, in c. ex Κινέω cum pr. 794
ἀντικιχράω, in c. ex χράω, commodo 1836
ἀντικλάζω, in c. ex Κλάζω 798
ἀντίκλειδες, idem quod δίκλειδες: apud Poll.
ἀντίκλημα in ἀντικαλέω.
ἀντικλίνω, in c. ex κλίνω cum pr. 808
ἀντικνήμιον, in c. ex Κνήμη 816
ἀντικολάζω, in c. ex Κολάζω 824
ἀντικολακεύω, in c. ex Κόλαξ 825
ἀντικομίζομαι, in c. ex κομίζω, porto 833
ἀντικόντωσις. in Κοντὸς 840
ἀντικόπτω, cum. d. in c ex Κόπτω, cum præp. 842
ἀντικορύσσομαι, in c. ex Κόρυς 851
ἀντικοσμέω in c. ex Κόσμος 854
ἀντικρίνομαι, cum d. in c. ex Κρίνω cum præp. 872
ἀντικρούω, cum d. in c. ex Κρούω cum pr. 879
ἀντικρὺ in ἀντίος 166
ἀντικτερίζω, in c. ex Κτέρεα 886
ἀντίκτυπος, in c. ex κτύπος 1695
ἀντικυμαίνομαι, in c ex Κῦμα 895
ἀντικυρέω, in c. ex Κύρος 900
Ἀντικύρικον, à quibuſdã vocatur herba quæ vulgò helleborus dicitur ſeu veratrum: deducto nomine ab Anticyra vrbe, in qua prouenit. Heſ.
ἀντικύρω, in c. ex Κύρω
ἀντικύων, in c. ex Κύων 904
ἀντιλαβὴ, cum d. in ἀντιλαμβάνω.
ἀντιλαγχάνω, in c. ex Λαγχάνω 915
ἀντιλάζομαι, in c. ex Λάζομαι 916
ἀντιλακτίζω, in c. ex Λὰξ 931
ἀντιλαμβάνω, in c. ex λαμβάνω 921
ἀντιλάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 929
ἀντιλέγω, ἀντίλεξις, ἀντίλεκτος, in c. ex Λέγω 939
ἀντίληξις, in ἀντιλαγχάνω
ἀντιληπτικὸς & c. ἀντίληψις, in ἀντιλαμβάνω.
ἀντιλιβανος, in c. ex Λίβανος 968
ἀντιλιτανεύω, in c. ex Λίσσομαι.
ἀντιλογία, in c. ex ἀντιλέγω.
ἀντιλογίζομαι, in c. ex λογίζομαι 950
ἀντιλοιδορέω, in c. ex Λοίδορος 975
ἀντιλυπέω, cum d in c. ex Λύπη 983
ἀντίλυτρον, cum d. in c. ex Λύω cum pr. 986
ἀντιμανθάνω, in c. ex Μανθάνω, cum pr. 1001
ἀντιμαρτυρέω, cum d. in c. ex μάρτυρ 1007
ἀντιμάχομαι, cum d. in c. ex Μάχομαι cum pr. 1013
ἀντιμεθέλκω, in μεθέλκω 478
ἀντιμεθίστημι, in μεθίστημι 704
ἀντιμειρακιεύομαι, in c. ex Μεῖραξ 1021
ἀντιμελίζω in c. ex Μέλος carmen 1032
ἀντιμέλλω, in c. ex Μέλλω, cunctor 1031
ἀντιμέμφομαι, in c. ex Μέμφομαι 1033
ἀντιμένω, in c. ex Μένω, cum pr. 1036
ἀντιμέρεια, in c. ex μέρος 1023
ἀντιμεσουρανέω, in μεσουράνιος 1226
ἀντιμετάβασις, in μεταβαίνω.
ἀντιμεταβολὴ, in μεταβάλλω.
ἀντιμεταλαμβάνω, cum d. in μεταλαμβάνω 924
ἀντιμεταμφιάσασθαι, contrà ſeu loco alterius induere: apud Athen. l. 7
ἀντιμεταρρέω refluo.
ἀντιμετάστασις, in ἀντιμεθίστημι.
ἀντιμετέρχομαι, in μετέρχομαι.
ἀντιμετρέω, in c. ex Μέτρον, cum pr. 104
ἀντιμέτωπος, in μέτωπον 1187
ἀντιμηνίω, in c. ex Μῆνις 1051
ἀντιμηχανάομαι in c. ex Μηχανὴ 1055
ἀντίμιμος, in c. ex Μιμέομαι 1059
ἀντιμισθία, cum d. in c. ex Μισθὸς 1061
ἀντιμολέω, in c. ex Μολέω 1067
ἀντίμολπος, in c. ex Μέλπω 1031
ἀντιμυκτηρίζω, in c. ex Μυκτὴρ 1078
ἀντιναυπηγῆσαι, in ναυπηγὸς 1309
ἀντινήχομαι, in c. ex νήχω 1102
ἀντινομία, ἀντινομικὸς, in c. ex Νόμος 1116
ἀντινουθετέω, in dec. ex νουθετέω 1640
ἀντίνωτος, in c. ex Νῶτος 1121
ἀντίξοος, cum d. in c habentib. ξο 1125
ἀντιξύω, in c. ex Ξύω 1126
ἀντίον ἀντιόομαι, in ἀντιόω.
ἀντίος, in Ἀντὶ 165
ἀντιόφρον, in c. ex φρὴν 1776
ἀντιόω in ἀντίος 166
ἀντιπαγὴς, in c. cum præp. 1307
ἀντιπαθὴς, cum d. in c. ex πάθος 1254
ἀντιπαιδία, in ἀντίπαις.
ἀντιπαίζω, in c. ex Παίζω 1239
ἀντίπαις, in c. ex Παῖς 1241
ἀντιπαίω, in c. ex παίω 1242
ἀντίπαλος ἀντιπαλαίω, cum d. in c. ex Πάλη 1244
ἀντιπαραβάλλω, cum d. in παραβάλλω.
ἀντιπαραγγέλλω, cum d. in παραγγέλλω
ἀντιπαραγράφομαι, cum d. in παραγράφω
ἀντιπαράγω cum d. in παράγω 37
ἀντιπαράθεσις, oppoſitio qua aliquid cum alio contendimus.
ἀντιπαρακαλέω, in παρακαλέω 734
ἀντιπαρακελεύομαι, in παρακελεύω 769
ἀντιπαραλυπέω, viciſſim moleſtia afficio.
ἀντιπαραπλέω, in παραπλέω 1342
ἀντιπαρασκευάζομαι, cum d. in c. ex παρασκευάζω 1490
ἀντιπαράστασις in παρίστημι 706
ἀντιπαραστατικὸς ibid.
ἀντιπαραστρατοπεδεύω, in dec. ex στρατόπεδον 1164
ἀντιπαράταξις, in ἀντιπαρατάσσω 1594
ἀντιπαράτασις, in ἀντιπαρατείνω.
ἀντιπαρατάττω in παρατάσσω 1594
ἀντιπαρατείνω in παρατείνω 1602
ἀντιπαρατίθημι in παρατίθημι 1636
ἀντιπαραχωρέω, in παραχωρέω 1830
ἀντιπαρέκτασις, in παρεκτείνω.
ἀντιπαρεξάγω, in παρεξάγω.
ἀντιπαρέξειμι, in παρέξειμι 574
ἀντιπαρεξετάζω, in παρεξετάζω 519
ἀντιπαρέρχομαι, in παρέρχομαι.
ἀντιπαρέχω, in παρέχω 552
ἀντιπαρηγορέω, in παρηγορέω,
ἀντιπαρήκω, in παρήκω 599
ἀντιπαρρησιάζομαι in παρρησία 1436
ἀντιπάσχω, in c. ex Πάσχω 1254
ἀντιπαταγέω, in c. ex παταγέω 1257
ἀντιπατέω, in c. ex Πατέω ibid.
ἀντίπατρος, in c. ex Πατὴρ 1359
ἀντιπείθω, ἀντιπεισμὸς, in c. ex Πείθω, cum

ϑω, cum pr. 1267
ἀντιπελαργεῖν, cum d. in c. ex Πέλαργος 1280
ἀντιπέμπω, in c. ex Πέμπω 1284
ἀντιπεπονθότως, in ἀντιπάσχω.
ἀντιπέραν vel ἀντιπέρας, ἀντιπέραιος, &c. in c. ex Πέρα 1295
ἀντιπεριάγω, in d. ex περιάγω 37
ἀντιπερίϊστημι, in περιΐστημι 767
ἀντιπεριλαμβάνω, in περιλαμβάνω 925
ἀντιπερισπάω, in d. ex περισπάω 1513
ἀντιπερίστασις, in ἀντιπεριΐστημι.
ἀντιπεριστρέφω, cum d. in c. ex περιστρέφω 1558
ἀντιπεριψύχω, in περιψύχω 1864
ἀντιπεριωθέω, ἀντιπερίωσις, in περιωθέω 1857
ἀντιπηδάω, in c. ex Πηδάω 1310
ἀντίπηξ, cum ἀντιπαγὴς
ἀντιπηρόω, in c. ex Πηρὸς 1312
ἀντιπιέζω, in c. ex Πιέζω 1514
ἀντιπιμπρημι, in c. ex Πρήθω 1390
ἀντιπίπτω, in c. ex Πίπτω cum præp. 1321
ἀντιπλάσσω, in c. ex Πλάσσω 1329
ἀντιπλέω, in c. ex Πλέω 1341
ἀντιπληρόω, in c. ex πλήρης 1338
ἀντιπλήττω, in c. ex Πλήσσω 1334
ἀντίπλοια, in ἀντιπλέω.
ἀντιπνέω, cum d. in c. ex Πνέω 1351
ἀντιποθέω, in c. ex Πόθος 1354
ἀντιποιέω, in c. ex Ποιέω, cum præp. 1335
ἀντίποινον, in c. ex Ποινὴ 1364
ἀντιπόλεμος, cum d. in c. ex Πόλεμος 1365
ἀντιπολιορκέω, in πολιορκέω 457
ἀντιπολιτεύομαι, cum d. in c. ex πολιτεύομαι 1370
ἀντιπορεύομαι in c. ex πορεύομαι 1278
ἀντιπορθέω, viciſſim vaſto. Eurip. in Troad. Κτεινῶ γὰρ αὐτὸν κἀντιπορθήσω δόμοις Comp ex πορθέω.
ἀντίπορθμος, in c ex πόρθμος 1279
ἀντίπορος, in ἀντιπορεύομαι.
ἀντίπους, in c. ex Ποὺς 1378
ἀντιπράσσω, cum d. in c. ex Πράσσω 1384
ἀντιπρεσβεύομαι, in c. ex Πρέσβις legatus 1389
ἀντιπροβάλλομαι, cum d. in προβάλλω
ἀντιπρόειμι, in πρόειμι 575
ἀντίπρεισα τὰ, quæ vili pretio venduntur. Xen. in Ageſil.
ἀντιπροέχω, in προέχω 553
ἀντιπροκαλέομαι 734
ἀντιπροπίνω, in προπίνω 1319
ἀντιπροσαγορεύω, in προσαγορεύω.
ἀντιπροσταμάομαι, in προσταμάω
ἀντιπρόσωπως, in c. ex πρόσωπον 1188
ἀντιπρότασις, ἀντιπροτείνω, in προτείνω 1602
ἀντίπρωρος, in c. ex Πρῶρα 1399
ἀντίπτωσις, in ἀντιπίπτω.
ἀντίπυγος, in c. ex Πυγή.
ἀντίπυλος, in c. ex Πύλη 1410
ἀντίπυργος, in c. ex Πύργος 1415
ἀντιρρέπω, in c. ex Ρέπω, cum præpoſ. 1429
ἀντίρρησις, ἀντιρρητικὸς, in c. ex ῥέω dico 1435
ἀντίρρινον, in c ex Ρ'ὶν 144
ἀντίρροπος, cum d. in ἀντιρρέπω.
ἀντισεμνύνομαι, in c. ex Σεμνὸς 1464
ἀντισηκόω, cum d. in c. ex Σηκὸς 1465
ἀντισημαίνω, in c. ex Σῆμα 1466
ἀντισκώπτω, in c. ex Σκώπτω, cũ præp. 1501
ἀντισοφίζομαι, cum d. in c. ex σοφίζω, 1508
ἀντισόω, in c. ex Ἴσος.
ἀντισπάω, cũ d. in c. ex Σπάω cum pr. 1551
ἀντισπεύδω, in c. ex Σπεύδω 1519
ἀντίσποδος, in c. ex Σποδὸς 1522
ἀντίσταθμος, cum d. in c. ex σταθμὸς ſeu στάθμη 713
ἀντίστασις, cum d. ἀντιστάτης, cum d in ἀνθίστημι.
ἀντιστασιώτης, ἀντιστασιάζω, in c. ex στάσις ſine pr. 710
ἀντιστηρίζω, cum d. in c. ex Στηρίζω 1542
ἀντίστοιχος, cum d. in c. ex στοῖχος 1529
ἀντίστομος, in c. ex Στόμα 1546
ἀντιστρατεύω in c. ex Στρατὸς 1552
ἀντιστράτηγος, initio col. 45
ἀντιστρατοπεδεύω, in d. ex στρατόπεδον 1664
ἀντιστρέφω, cum d in c. ex στρέφω 1155
ἀντισυλλογίζομαι, in συλλογίζομαι 951
ἀντισυμφωνέω, in σύμφωνος 1797
ἀντισχυρίζω, in c. ex ἰσχυρὸς 515
ἀντισχύω, in c ex ἰσχύω ibid.
ἀντίσχω, in ἀντέχω 549
ἀντισώζω, in c. ex σώζω 1505
ἀντιτάλαντος, cum d. in c. ex Τάλαντον 1586
ἀντίταξις, in ἀντιτάσσω
ἀντίτασις in ἀντιτείνω
ἀντιτάσσω, in c. ex Τάσσω 1593
ἀντιτείνω, in c. ex Τείνω 1599
ἀντιτειχίζω, cum d. in c. ex Τεῖχος 1600
ἀντιτέρπω, in c. ex Τέρπω 1621
ἀντίτεχνος, cum d. in c. ex Τέχνη, cum præp. 1626
ἀντιτίθημι, in c. ex Τίθημι 1632
ἀντιτιμάω cum d. in c. ex Τιμάω 1651
ἀντιτίω, in c. ex Τίω punio 1654
ἀντιτιμωρέω in τιμωρὸς 1194
ἀντιτολμάω, in c ex Τόλμα 1655
ἀντίτονος, in ἀντιτείνω
ἀντιτορέω, in c. ex τορέω 1610
ἄντιτος, in ἀντιτίω
ἀντίτεχνος, in c. ex Τέχνος 1659
ἀντιτρέφω, in c. ex Τρέφω 1770
ἀντιτρέχω, in c. ex Τρέχω, cum præp. 1676
ἀντιτυγχάνω, in c. ex Τυγχάνω aſſequor 1689
ἀντιτύπτω, ἀντίτυπος, cũ d. in c. ex Τύπτω, cum præp. 1693. Vide etiam ἀντίτυπος in c. ex Τύπος 1694
ἀντιφάρμακον, in c ex φάρμακον 1725
ἀντίφασις, ἀντιφατικὸς, in ἀντίφημι.
ἀντιφερίζω in ἀντιφέρω
ἀντίφερνα, in c. ex Φερνὴ 1737
ἀντιφέρω, in c. ex Φέρω 1739
ἀντίφημι, in c. ex φημὶ, cum præpoſ. 1729
ἀντιφθέγγομαι, cum d. in c. ex Φθέγγομαι 1756
ἀντιφιλέω, cum d. in c. ex Φίλος 1762
ἀντιφιλοδοξέω, in φιλόδοξος 416
ἀντιφιλονεικέω, in φιλόνεικος 1091
ἀντιφιλόσοφος, cum d. in φιλόσοφος 1507
ἀντιφιλοτιμέομαι, in φιλότιμος 1653
ἀντιφιλέω, in c. ex φίλος 1762
ἀντίφονος in c. ex φόνος 1735
ἀντιφορτίζομαι, in c. ex φόρτος 1771
ἀντιφράζω, cum d. in c. ex Φράζω ibi.
ἀντιφράσσω, in c. ex Φράσσω 1772
ἀντίφρουρος, in dec. ex Φρουρὸς 1228
ἀντιφυλάσσω, in c. ex Φυλάσσω 1783
ἀντιφυτεύω, in c. ex φυτεύω 1795
ἀντίφωνος, cum d in c. ex Φωνὴ 1796
ἀντιφωτισμὸς, in c. ex φωτίζω 1728
ἀντιχαλεπαίνω, in c. ex Χαλεπὸς 1806
ἀντίχαρις cum d. in c. ex Χάρις 1810
ἀντιχαρμάομαι in c. ex Χαίνω 1800
ἀντίχειρ, in c. ex Χεὶρ 1815
ἀντιχειροτονέω, in c. ex χειροτονέω 1604
ἀντίχθων, in c. ex Χθὼν 1916
ἀντίχορδος, in c. ex Χορδὴ 1815
ἀντιχορηγὸς, in χορηγὸς 46
ἀντιχορία, in c. ex Χορὸς 1834
ἀντίχειστος, in c. ex Χειστὸς 1843
ἀντιχρόνισμα, &c. in c. ex Χρόνος 1846
ἀντίχησις, in ἀντιηχέω.
ἀντιψάλλω, cum d. in c. ex Ψάλλω.
ἀντίψυχος, in c ex Ψυχὴ
ἀντιψύχω.
ἀντλάω, in ἀνατλάω 1588
ΑΝΤΛΟΣ, cum d 168. & 169
ἀντλιαντλητὴρ, cum ἀντλίον 169
ἄντοικος, in c. ex Οἶκος 1143
ἀντοικτίζω, &c. in c. ex Οἶκτος 1148
ἀντολὴ, cum d. in ἀνατέλλω 1607
ἄντομαι, in ἄντω 166
ἀντόμνυμι, cum d. in c. ex Ομνυμι 1164
ἀντονομάζω, cũ d in c. ex ὀνομάζω 1172
ἀντορύσσω, in c. ex Ορύσσω 1210
ἀντορχέομαι, in c. ex Ορχέομαι 1216
ἀντοφείλω, in c. ex Οφείλω 143
ἀντόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμός.
ἀντοχὴ, in ἀντέχω.
ἀντυχυρόω, in c. ex Εχυρὸς.
ἄντραιος, cauernoſus. Et fœmin. ἀντραία, apud Stephan. ex Eurip. in Αἰξὶ. Pro eodem dici etiam ἀντρείτης idem Steph. ſcribit. Deriuatum ex ἄντρον.
ΑΝΤΡΟΝ, cum d 1670
ΑΝΤΥΞ cum d 1170
ἄντω, cum ἀντάω 166
ἀντωδὸς, cum d in ἀντᾴδω.
ἀντωθέω, in c. ex Ωθέω.
ἀντωμοσία, in ἀντόμνυμι.
ἀντωνέομαι, in c. ex Ωνέομαι.
ἀντωνυμία, cum d. in c. ex Ονομα 1170
ἀντωπὸς, cum d. in c. ex ὤψ 1184
ἄντωσις, in ἀντωθέω.
ἀντωφελέω, in c. ex Ωφελέω 1874
ἀνύβριστος, in c. ex Υβρις.
ἀνυγραίνω, in c. ex Υγρὸς.
ἄνυδρος, cum d. in c. ex Υδωρ
ἄνυλος, in c. ex Υλη.
ἀνυμφαῖος, in ὑμφαῖος 1706
ἀνυμνέω, in c. ex ὑμνέω 1702
ἄνυμφος, cum d. in c. ex Νύμφη 1118
ἀνύομαι, in Ανύω 179
ἀνυπαίτιος, in ὑπαίτιος.

ἀνυπαντάω, in ὑπαντάω 168
ἀνύπαρκτος, ἀνυπαρξία, in ὑπάρχω 201
ἀνύπεικτος, in ὑπείκω
ἀνυπέρβλητος, cum d in ὑπερβάλλω
ἀνυπέρθετος, cum d. in ὑπερτίθημι 1638
ἀνυπεύθυνος, cum d. in ὑπεύθυνος 536
ἀνυπήκοος, in ὑπακούω 103
ἀνύπνωος, in Ὑπνώω 1708
ἀνυπηρέτητος, in ὑπηρέτης 512
ἀνυποδησία, ἀνυπόδητος, cum d. in ὑποδέω 385
ἀνυπόθετος in ὑποτίθημι 1639
ἀνύποιστος, cum d in c. ex οἰστός 1154
ἀνυπόκριτος, in ὑπόκριτος 874
ἀνυπομόνητος, qui ſuſtineri nequit, intolerabilis. Heſyc. Decomp. ex ὑπομένω
ἀνυπονόητος, cum d. in ὑπόνοια 1112
ἀνύποπτος, &c. in ὑπόπτομαι
ἀνυπόστατος, in ὑφίστημι 710
ἀνυπόστολος, cum d. in ὑποστέλλω 1531
ἀνυπότακτος, in ὑποτάσσω 1559
ἀνυποτίμητος, in ὑποτιμάω 1654
ἀνύπουλος, in ὕπουλος 1223
ἀνύπους, in c. ex Πούς 1378
ἄνυσις, cum d. ἀνυστὸς, cum d. in ἀνύομαι.
ἀνύτω, cum Ανύω.
ἀνύψαμμος, in c. ex Ψάμμος 1854
ἀνυψόω, in c. ex Ὕψος.
ΑΝΥΩ 170
ἀνῶ pro ἀνύω, in Ανύω
ΑΝΩ, aduerb. 171
ἀνώγεως, cum d. in c. ex Γαῖα.
ΑΝΩΓΩ, cum d 172
ἀνώδινος, quæ partus dolores non ſentit, quæ ſine dolore parit
ἄνωδοι, in ἄνοδος 1136
ἀνώδυνος, cum d. in c. ex Ὀδύνη 1137
ἄνωθεν, in Ανω 171
ἀνωθέω, cum d. in c. ex Ωθέω
ἀνώϊστος, cum d. in c. ex Οἴω puto 1154
ἀνώλεθρος, in c ex ὄλεθρος 1158
ἀνώμαλος, cum d. in c. ex Ομαλὸς 1161
ἄνωμος, in c. ex Ωμος.
ἀνώμοτος, in c. ex Ομνυμι 1364
ἀνώνυμος, cum d. in c. ex Ονομα 1170
ἀνωνόμαστος, in c. ex Ονομάζω 1172
ἄνωξις, in Ανώγω.
ἀνώπιον, in c. ex ὤψ 1184
ἄνωρος, cum d. in c. ex Ωρα.
ἀνωρροθία, in c. ex Ρόθος 1445
ἀνώρροπος, in c. ex ῥοπή 1430
ἀνωρύομαι, in c. ex Ωρύομαι.
ἀνωτέρω, cum Ανω
ἀνώτερος, &c. ibid.
ἀνωφελής, cum d. in c. ex Ωφελέω
ἀνωφερής, cum d 1747
ἀνώφοιτος, in c. ex Φοιτάω 1769
ἀνώφορος 1747
ἄνωχμεν, in Ανώγω.
ἀνώχυρος, in c. ex Εχυρὸς
¶ ἄξενος, cũ d. in c. ex Ξένος, ſine præp. 1123
ἄξεστος, in c. ex Ξεστὸς 1225
ἀξία, in Αξιος.
ἀξιάγαστος 7
ἀξιάκουστος, in c. ex Ακούω, ſine præp. 1633
ἀξιακρόατος, in c. ex Ακροάομαι
ἀξιαφήγητος, in ἀφηγέομαι 592
ἀξιέπαινος, cum d. in ἔπαινος
ἀξιεπιθύμητος, dignus qui expetatur. Decomp. ex ἐπιθυμέω
ἀξιέραστος, in c. ex ἐραστὸς ſine pr. 497
ΑΞΙΝΗ, cum d 172
ἀξιομαντεία, in c. ex Μάντις 1003
ἀξιοβίωτον, in c. ex βιωτὸς ſine pr. 267
ἀξιόζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος
ἀξιοθαύμαστος, in c. ex Θαυμάζω
ἀξιοθέατος, in c. ex Θεάομαι
ἀξιόθρηνος, in c ex Θρῆνος
ἀξιοκοινώνητος, in c. ex Κοινὸς 821
ἀξιόκτητος, in ſecũda claſſe c. ex Κτάομαι 884
ἀξιόλεκτος, in c. ſine pr. 941
ἀξιόλογος, cum d. in c. ex λόγος 942
ἀξιομακάριστος, in c. ex Μάκαρ 996
ἀξιόμαχος, in c. ſine pr. 1014
ἀξιομίσητος, in c. ex Μῖσος
ἀξιομνημόνευτος, in c. ex μνημονεύω 1065
ἀξιόνικος, in c. ex Νικάω 1106
ἀξιόομαι, in ἀξιόω
ἀξιοπενθής, in c. ex Πένθος 1288
ἀξιόπιστος, cum d in c. ex πίστις 1268
ἀξιόποινος, in c. ex Ποινή 1364
ἀξιοπρεπής, cum d. in c. ex Πρέπω 1387
ΑΞΙΟΣ 172
ἀξιόσκεπτος, in c. ſine pr. 1485
ἀξιοσπούδαστος in c. ex σπουδάζω 1519
ἀξιοτέκμαρτος, in c. ex Τέκμαρ 1607
ἀξιότης, in Αξιος
ἀξιόω, ἀξίωμα, cum d. ἀξίωσις ibid.
ἀξίως, in Αξιος
ἀξόανος, in ἄξοος
ἀξόνιος, in Αξων
ἄξοος, in c habentib. ξο 1125
ἀξυγκρότητος, in σύγκροτος 878
ἄξυλος, cum d. in c. ex Ξύλον 1127
ἄξυρος, cum d. in c. ex ξυρὸς 1126
ἄξω, pro ἄγω, in Αγω 31
ΑΞΩΝ 173
¶ ἄοδμος, in c. ex Οζω, ſine pr. 1339
ἄοζος, cum d. in c. ex Οζος 1138
ἀοιδή cum d. in Αείδω
ἀοιδοθέτης poeta: in anth. epig.
ἀοιδοπόλος, in c. ex Πολέω, ſine præp. 1366
ἀοιδὸς, cum d. in ἀοιδή
ἄοικος, cum d. in ἄνοικος 1143
ἄοιμος, in c. ex Οἴμη 1149
ἄοινος, in c. ex Οἶνος 1150
ἄοκνος, cum d. in c. ex Ὄκνος 1155
ΑΟΛΛΗΣ, cum d 174
ἀοζέω, in c. ex Οζος 1138
ἄοπλος, in ἄνοπλος
ἄοπος, in c. ex Οψ 1137
ἄοπτος, in c. ſine pr. 1183
ΑΟΡ 174
¶ Ἄορες dicuntur Heſychio γυναῖκες: item tripodes quidam: vt Od. ρ. Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας
ἀορασία, ἀόρατος, in c. ſine præpoſ. 1193
ἄοργος, &c. in c. ex Οργή
ἀόριστος, cum d. in c. ex Ορος 1205
ἄορνος, in c. ex Ορνις
ΑΟΡΤΗ 174
ΑΟΡΤΗΡ, cum d. ibid.
ἄοσμος, cum d. in ἄνοσμος 1139
ἀοσσέω, ἀοσσητήρ, in c. ex Οσσα 1218
ἄουτος, in c. ex Οὐτάω 1230
ἀοχλησία, in c. ex Οχλος 1235
ἄοψ, in c. ex ὄψις 1284
ἀπαγγέλλω, cum d. in c. ex Αγγέλλω 7
ἀπάγη, in ἀπάγω.
ἀπαγής, in c. ſine præp. 1368
ἀπαγινέω, in ἀγινέω
ἀπαγκωνίζομαι, in c. ex Αγκών.
ἀπαγλαΐζω, in c. ex Αγλαός.
ἀπαγορεύω, cum d. in c. ex ἀγορεύω 20
ἀπαγριόω, cum d in c. ex Αγρός.
ἀπαγροικίζομαι, in ἀπαγριόω.
ἄπαγρος, ἀπαγρεύω, in c. ex Αγρα.
ἀπάγχω, cum d. in c. ex Αγχω.
ἀπάγω, cum d. in c. ex Αγω duco 12 & 33
ἀπαγωγὴ ibid. Απαγωγὴ dicitur etiam ſyllogiſmus, in quo de minoris propoſitionis certitudine dubitatur: quæ tamen æquè aut magis credibilis eſt ipſa concluſione, apud Ariſtot. prior analyt. l. 2. c. 18
ἀπάδω, in c. ex Αείδω. ſine pr. 55
ἀπαθανατίζω, in ἀθάνατος 642
ἀπαθής, cum d. in c. ex πάθος 1254
ἀπαί, in Απὸ 178
ἀπαιδαγώγητος, cum d. in c. ex ἀγωγή, ſine præp. 41
ἀπαιδευσία, ἀπαίδευτος, cum d. in c. ex παιδεύω 1241
ἀπαιδία, in ἄπαις.
ἀπαιδιόω, in c. ex Αἰδώς.
ἀπαιδοτρίβητος, in παιδοτρίβης 1084
ἀπαιθαλόω, in c. ex Αἴθω.
ἀπαιθριάζω, in c. ex Αἴθρα.
ἀπαίνυμαι, in c. ex Αἴνυμαι.
ἀπαιρέω, in c. ex Αἱρέω.
ἄπαις, in c. ex Παῖς 1142
ἀπαίσιος, in c. ex Αἶσα.
ἀπαΐσσω, in c. ex Αΐσσω.
ἀπαιτέω, cum d. in c. ex Αἰτέω.
ἀπαιωρέομαι, cum d. in c. ex Αἰωρέω.
ἀπακοντίζω, in c. ex Ακων.
ἀπακριβόω, cum d. in c. ex Ακριβής.
ἄπακτος, cum d. in ἀπάγω 33
ἀπάλαιστρος, in c. ex Πάλη 1244
ἀπαλάλκω, in c. ex Αλκή
ἀπάλαμνος, ἀπάλαμος, in c. ex Παλάμη 1243
ἀπαλάομαι, in c. ex Αλάομαι.
ἀπαλγέω, in c. ex Αλγος.
ἀπαλείφω, in c. ex Αλείφω.
ἀπαλεξίκακον, in ἀλεξίκακος 728
ἀπαλέξω, &c. in c. ex Αλέξω.
ἀπαλεύομαι, in c. ex Αλέω, i. vito.
ἀπαληθεύω, in c. ex Αληθής.
ἀπαλθέομαι, in c. ex Αλθω.
ἀπαλίας, in Απαλός.
ἀπαλλάττω, cum d. in c. ex Αλλάσσω.
ἄπαλλος, in c. ex Αλλος.
ἀπαλλοτριόω, in c. ex ἀλλότριος 129
ἀπαλοάω, ἀπαλοιάω, in c. ex Αλοάω.
ἀπαλοιφή, in ἀπαλείφω.
ΑΠΑΛΟΣ 174
ἀπαλόσαρκος, in c. ex Σάρξ.
ἀπαλότης, in Απαλός.
ἀπαλοτρεφής 1671
ἀπαλόχειρος, ἀπαλόχειρ, in c. ex Χείρ

Χρόα, cutis 1847
ἁπαλύνω, in Ἁπαλὸς
ἀπαμαλδύνω, in Ἀμαλὸς
ἀπαμάω, in c.ex Ἀμάω
ἀπαμβλύνω, &c. in c.ex Ἀμβλὺς
ἀπαμβρότω, deerro, aberro, Decomp. ex ἀμβρότω.
ἀπαμείβομαι, in c.ex Ἀμείβω
ἀπαμείρω, in ἀμείρω 1023
ἀπαμελέω, in ἀμελὴς 1088
ἀπαμέρδω, in ἀμέρδω 1037
ἀπαμύνω, in c.ex Ἀμύνω
ἀπαμφιάζω, ἀπαμφιέννυμι, ἀπαφίσκω in ἀμφιέννυμι 562
ἀπαναίνομαι, in Ἀναίνομαι
ἀπαναισχύνομαι, cũ d. in ἀναισχυντέω
ἀπαναλίσκω, cum d. in ἀναλίσκω 117
ἀπανάστασις, in ἀπανίστημι
ἀπάνευθε, in c.ex Ἄνευ
ἀπανθέω, cum d. in c.ex ἀνθέω 161
ἀπανθίζω, in c.ex ἀνθίζω ibid.
ἀπανθρακόω, cum d. in c. ex Ἄνθραξ
ἀπάνθρωπος, cum d. in c. ex Ἄνθρωπος
ἀπανίστημι, cum d. in ἀνίστημι 697
ἀπανταχῆ, &c. in ἅπας 1251
ἀπαντάω, cum d. in c. ex ἀντάω 167
ἀπαντῇ, in ἅπας
ἀπαντικρὺ, in c. ex ἀντικρὺ 167
ἀπαντίον, in c.ex ἀντίος 166
ἀπαντλέω, cum d. in c.ex Ἄντλος
ἀπάντομαι, in ἀπαντάω
ΑΠΑΞ 174
ἀπαξάπας, in dec. ex ἅπας
ἁπαξαπλῶς, in c.ex Ἁπλόος
ἀπάξιος, cum d. in c.ex Ἄξιος
ἀπαράβατος, in παραβαίνω 235
ἀπαράβλαστος, in παραβλαστάνω
ἀπαράβλητος, in παραβάλλω
ἀπαράδεκτος, in παραδέχομαι
ἀπαραίτητος, cum d. in παραιτέομαι
ἀπαρακάλυπτος, cum d. in παρακαλύπτω 738
ἀπαράκλητος, in παρακαλέω 734
ἀπαράλλακτος, cum d. in παραλλάττω
ἀπαραλόγιστος, cum d. in παραλογίζομαι 950
ἀπαραπόδιστος, in παραποδίζω 1381
ἀπαραποίητος, cum d. in παραποιέω 1356
ἀπαρασάλευτος, in παρασαλεύω 1453
ἀπαράσημος, cum d. in παράσημος 1467
ἀπαρασκεύος, cum d. in dec. ex παρασκευάζω 1490
ἀπαράσσω, in c.ex Ἀράσσω
ἀπαρατήρητος, cum d. in παρατηρέω 1630
ἀπαράτιλτος, qui vulſus non eſt, hirſutus Luc. de ſaltat. De comp. ex παρατίλλω
ἀπαράτρεπτος, in παρατρέπω 1667
ἀπαραφυλάκτως, in παραφυλάσσω 1783
ἀπαράχυτος, in παραχύω 1821
ἀπαραχώρητος, in παραχωρέω 1850
ΑΠΑΡΓΙΑ 175
ἄπαργμα, in ἀπάρχομαι 200
ἀπαργυρόω, &c. in c. ex Ἄργυρος
ἀπαρέμφατος, cum d. in παρεμφαίνω 1719

ἀπαρενόχλητος, in decomp. ex ἐνοχλέω 236
ἀπαρέσκω cum d. in c.ex Ἀρέσκω
ἀπαρηγόρητος, cum d. in παρηγορέω 19
ἀπαρήγω, in c.ex Ἀρήγω
ἀπάρθενος, cum d. in c. ex Παρθένος 1250
ἀπαριθμέω, cum d. in c.ex Ἀριθμὸς
ΑΠΑΡΙΝΗ 175
ἀπαρκέω, cum d. in c.ex Ἀρκέω 191
ἀπαρκτίας, ſeu ἀπαρκέας, in Ἄρκτος
ἀπαρνέομαι, ἄπαρνος, in c. ex Ἀρνέομαι
ἀπάρνυμαι, in c.ex Ἄρνυμαι
ἀπαρσενόω, in Ἄρρην 195
ἀπαρρησίαστος, cum d. in παρρησιάζομαι 1436
ἄπαρσις in ἀπαίρω
ἀπαρτάω cum d. in c.ex Ἀρτάω
ἀπαρτὶ, in c.ex Ἄρτιος
ἀπαρτία, ἀπαρτικὸς, in ἀπαίρω
ἀπαρτίζω, cum d. in ἀπαρτίως
ἀπαρτιλογία, in c.ex λόγος ratio 649
ἀπαρτὸν, ἀπαρτισμὸς, ἀπαρτιστικὸς, ἀπαρτίως, in c.ex Ἄρτιος.
ἀπαρύω, vel ἀπαρύτω, in c.ex Ἀρύω
ἀπαρχαιόω, ἀπαρχαΐζω, ἀπάρχομαι, ἀπαρχὴ 200
ἀπαρωγὸς, in ἀπαρήγω
ἅπας, in c.ex Πᾶς 1251
ἀπασβολόομαι, in Ἀσβόλη
ἀπασκαρίζω, in c.ex σκαρίζω 1478
ἀπασπαίρω, in c.ex Σπαίρω 1509
ἄπαστος, cum d. in c.ex Πάω 1562
ἀπαστράπτω, in c.ex Ἀστράπτω
ἀπασχολέω, in ἀσχολέω 1584
ἀπαταγὶ, ſine ſtrepitu ſeu crepitu, qui πάταγος dicitur Suid.
ΑΠΑΤΑΩ, cum d 175
ἀπάτερθε, in Ἄτερ
ἀπατήνωρ, in c.ex Ἀνὴρ 158
ἀπάτητος, in c.ex Πατέω 1257
ἀπατμίζω, in c.ex Ἀτμὸς
ἀπάτωρ, in c.ex Πατὴρ 1219
ἀπαυγὴ cum d. in c.ex Αὐγὴ
ἀπαυδάω, in c.ex Αὐδὴ
ἀπαυθαδιάζομαι, in c.ex αὐθάδης
ἀπαυθημερίζω, idem quod αὐθημερίζω. Xen.
ἀπαύλια, & ἀπαυλίζομαι, in c.ex Αὐλὴ
ἀπαυράω, in c.ex Αὔρα
ἄπαυστος, cum d. in c.ex Παύω 1160
ἀπαυτοματίζω, in Αὐτόματος
ἀπαυτομολέω, in αὐτόμολος 1067
ἀπαυχενίζω, in c.ex Αὐχὴν
ἀπαφρίζω in c.ex Ἀφρὸς
ΑΠΑΦΩ, cum d. 175
ἀπαχθὴς cum d. in c.ex Ἄχθος
ἀπέγγονος, in ἔγγονος
ἀπεγγυαλίζω, in ἐγγυαλίζω
ἀπεγνωκότως, in ἀπογινώσκω
ἀπεδίζω, in ἄπεδος
ἀπέδιλος, cum d. in c.ex Πέδιλον 1264
ἄπεδος, in c.ex Πέδον 1263
ἀπέδω, in c.ex Ἕδω
ἀπεθίζω, in c.ex Ἔθος
ἀπειθὴς, cum d. in c. deſinentib. in πειθὴς 1267
ἀπεικάζω, cum d in c.ex εἰκάζω 450
ἀπεικονίζω, cum d. in c.ex εἰκονίζω 451
ἀπεικότως, in ἀπέοικα.

ΑΠΕΙΛΕΩ, cum d. 171
ἄπειμι, in c.ex Ἔω ſeu εἰμὶ ſum 570
& in c.ex Ἔω ſeu εἶμι eo 573
ἀπειπεῖν, in c.ex Ἔπω dico 493
ἀπειράκις, in ἄπειρος 1296
ἀπείραστος, ἀπείρατος, in ἄπειρος 1271
ἀπειραχῶς cum ἀπειράκις
ἀπείργω, cum d. in c.ab Εἴργω 457
ἀπειρέσιος in ἄπειρος 1296
ἀπείριτος, in ἀπείρατος
ἀπειρία, in ἄπειρος 1271. & 1296
ἀπειρίδιος, ἀπείριτος, in ἄπειρος 1296
ἀπειρόγαμος, in c.ex Γαμέω
ἀπειροθάλασσος, in c.ex Θάλασσα
ἀπειρόκακος, cum d. in c.ex Κακὸς 728
ἀπειρόκαλος, cum d. in c.ex Καλὸς 736
ἀπειρολεχὴς, in c.ex λέχος 952
ἀπειρομάχης, in c.ex Μάχομαι, ſine præp. 1014
ἀπειρονίκης, vincendi imperitus: vel qui victoriam nondum expertus eſt. apud Dionyſ. Areop.
ἀπειροπαθὴς, cum d. in c. ex πάθος 1254
ἀπειροπλάσιος, in ἄπειρος 1296
ἀπειρόπλους, in c. deſinentibus in πλοῦς 1542
ἀπειροπόλεμος, in c.ex Πόλεμος 365
ἄπειρος, in c.ex Πεῖρα 1271. & in c.ex Πέρας 1296
ἀπειροφωνὴ, in ἄπειρος 1271
ἀπειρωδὶν, in c.ex Ὠδίνη 1137
ἀπείρων, in ἄπειρος 1296
ἀπείρως, in ἄπειρος 1271
ἀπεισαγγελία, in εἰσαγγέλλω 8
ἄπειστος, cum d in c. ex πιστὸς deſinentibus 1268
ἀπέκγονος, in ἔκγονος
ἀπεκδέχομαι, cum d. in ἐκδέχομαι
ἀπεκλανθάνω, in ἐκλανθάνομαι 965
ἀπεκλέγομαι, in ἐκλέγω 967
ἀπεκλούω, in ἐκλούω 977
ἀπεκλύω, in ἐκλύω 987
ἀπεκτείνομαι, in ἐκτείνω 1600
ἄπεκτος, ἀπέκτητος, in c.ex Πέκω 1269
ἀπελασία, in ἀπελαύνω
ἀπέλαυστος, in c.ex Πέλας 1181
ἀπελαύνω, in c.ab Ἐλαύνω, cum præp. 468
ἀπελαφρύνω in c.ex Ἐλαφρὸς
ἀπελάω, idem quod ἀπελαύνω
ἀπελέγχω, cum d. in c.ex Ἐλέγχω
ἀπέλεθρος, in c.ex Πλέθρον 1332
ἀπελέκητος, in c.ex Πέλεκυς
ἀπελεύθερος, cum d. in c.ex Ἐλεύθερος
ΑΠΕΛΛΑΙ, cum d 176
ΑΠΕΛΟΣ ibid.
ἀπελπίζω, cum d. in c.ex Ἐλπὶς 480
ἀπεμέω, in c.ex Ἐμέω 481
ἀπεμπολέω, cum d. in ἐμπολέω 1417
ἀπεμφαίνω, in ἐμφαίνω 1719
ἀπεμφερὴς, in ἐμφέρω 1742
ἀπέναντι, cum d. in ἐναντίος 1677
ἀπενέπω, in ἐνέπω
ἀπενθὴς, cum d. in c.ex Πένθος 1288
ἀπενιαυτίζω, cum d. in c.ex Ἐνιαυτὸς
ἀπεννέπω, in ἀπενέπω
ἀπεξαμαρτάνω in ἐξαμαρτάνω
ἀπέοικα, ἀπεοικότως, in c.ex Εἴκω ſimilis ſum 450
ἀπέπαυτος, ἀπέρδεος, in ἀπεψία.

ἄπεπλος, in c. ex Πέπλος 1293
ἄπεπτος, cum ἀπεψία 1294
ἀπεραντολόγος, cum d. in c. ex λόγος 942
ἀπέραντος cum d. in ἄπειρος 1296
ἀπέρατος, ἀπεράτωτος, in ἄπειρος 1296 vide etiam ἀπέρατος, in c. ex Περάω transeo. 1297
ἀπεργάζομαι, cum d. in c. ex ἐργάζομαι 507
ἀπέργω, cum d in ἀπείργω
ἀπερείδω, cum d. in c. ex Ερείδω
ἀπερείσιος, in ἄπειρος 1296
ἀπέρεισις, in ἀπερείδω
ἀπερεύγω, in c. ex Ερεύγω
ἀπερέω, in c. ex Εἴρω dico 460
ἀπερημόω, in c. ex Ερημος
ἀπερητύω, in c. ex Ερητύω
ἀπερίβλεπτος, in περιβλέπω 271
ἀπερίβλητος, in περιβάλλω 248
ἀπερίγραπτος, in περιγράφω 319
ἀπερίεργος, in περίεργος 505
ἀπεριήγητος, in περιηγοῦμαι 594
ἀπερικάθαρτος, in περικαθαίρω 711
ἀπερικτύπητος in περικτυπέω 1695
ἀπεριλάλητος in περιλαλέω 918
ἀπερίληπτος, in περιλαμβάνω 915
ἀπεριμέριμνος, cum d. in περιμέριμνος 1038
ἀπερινόητος, in περίνοια 1112
ἀπερίοπτος, in c. ex περιόπτομαι 1182
ἀπεριόριστος, in περιορίζω 1207
ἀπερίπτωτος, in περιπίπτω 1332
ἀπερισάλπιγκτος, in περισαλπίζομαι 1454
ἀπερίσκεπτος, cum d 1584
ἀπερίσπαστος, cum d. in περισπάω 1513
ἀπερισσεία, natura ſuperfluitatis immunis, puráque recrementorum, apud Theoph. de cauſ. pl. l. 1. c. 17.
ἀπερισώχρονος in c. ex Χρόνος
ἀπερίστατος, in περιΐστημι 707
ἀπερίτμητος, in περιτέμνω 1615
ἀπερίτρεπτος, ἀπερίτροπος, in περιτρέπω 1667
ἀπέριττος, in c ex περιττὸς 1300
ἀπερισφερὴς, in περιφέρω 1744
ἀπέρρω in c. ex Ερρω
ἀπερυθριάω, cum d. in c. ex Ερευθος
ἀπερύκω, in c ex Ερύκω
ἀπερυσιβόω, in ἀπερυθριάω
ἀπερύω in c. ex Ερύω traho
ἀπέρχομαι, in c. ex Ερχομαι 522
ἀπερῶ, in ἀπερέω
ἀπερωέω, cum d. in c. ex Ερωέω
ἀπεσθίω, in c. ex Εσθίω
ἀπεσῶ, in ἄπειμι 570
ἀπεταιρίζομαι, in ἑταιρέω 527
ἀπέταλος, in c. ex πέταλον 1304
ἀπευθὴς, cum d. in ἄπυστος 1411
ἀπευθύνω, in c. ex εὐθυνω 536
ἄπευκος, ὁ ἡ, ἡ, tædæ inutilis: ex quo tædæ fieri nequeunt. Theophr. hiſt. pl l. 3. c. 16. Comp. ex Πεύκη.
ἄπευκτος, cum d. in ἀπεύχομαι
ἀπευνάζω, in c. ex Εὐνή
ἄπευστος, in ἀπευθὴς
ἀπεύχομαι, in c. ex Εὔχομαι
ἀπευωνίζω, in εὔωνος 1869
ἀπεφθος, in c. ab ἑφθὸς 560
ἀπεχθαίρω, ἀπέχθομαι, in ἀπεχθὴς
ἀπεχθραίνω, inimicū & odioſum reddens. Heſych.
ἀπεχθὴς, cum d. in c. ex Εχθος
ἀπέχομαι, in ἀπέχω
ἀπεχυρόω, in c. ex Εχυρὸς
ἀπέχω, in c. ex Εχω 549
ἀπεψία, in c. ex Πέπτω 1294
ἀπέψω, in ἀφέψω
ἀπηγορέω, cum d. in c. ex ἀγορέω 18
ἀπήδαλος, in c. ex Πηδὸς 1310
ἀπηθέω, cum d. in c. ex Ηθω
ἀπήκοοι, inobedientes. Heſych. Ab ἀπακούω
ἀπηκριβωμένως, in ἀπακριβόω
ἄπηκτος, in c. ex πηκτὸς 1309
ἀπηλεγὴς, cum d. in c. ex Αλέγω
ἀπηλιαστὴς, in ἀπηλιώτης
ἀπηλιθιόω ῶ, in Ηλίθιος
ἀπηλιώτης, in c. ex Ηλιος
ἀπήμαντος, in ἀπήμων
ἀπημελημένως, in ἀπαμελέω
ἀπήμων cum d. in c. ex Πῆμα 1311
ἀπηνεῖς, &c. in Απηνὴς
ἀπηνέμος, in c. ex Ανεμος
ΑΠΗΝΗ 176
ΑΠΗΝΗΣ, ibi & in c. ex Ηνία 608
ἀπήνητος 176
ἀπήορος, cum d in c. ex Αείρω
ἄπηρις, in ἄπηρος, in c. ex Πηρὸς
ἄπηρος, in c. ex Πήρα, & ex Πηρὸς 1132
ἀπηρτισμένως, in ἀπαρτὶ
ἀπηρυθριασμένως, in ἀπερυθριάω
ἀπηρωτὸς, in ἄπηρος, c. ex Πηρὸς
ἀπηχὴς, cum d. in c. ex Ηχος
ἀπήωρος, in ἀπαιωρέομαι
ἀπίθανος, cum d. in c ex πιθανὸς 1268
ἀπιθῶ, pro ἀπειθῶ in ἀπειθὴς
ἀπικρὸς, in c. ex Πικρὸς 1315
ἀπικρόχολος, qui bilioſus non eſt, flauæ bilis expers Heſych.
ἀπιλλέω, in c. ex Ιλλος
ἀπίμελος, cum d. in c. ex Πιμελὴ 1316
ἀπινὴς, in c. ex Πίνος 1317
ἀπινύσσω, cum d. in. πινύω inter deriuata ex πινῦμι 1350
ΑΠΙΟΣ, ἄπιον. 176. Item ἄπιος, in Απὸ
ἀπισόω, in c. ex Ισος
ἀπίσωτος, in c. ex Πίσσα 1325
ἄπιστος, cum d. in c. ex πίστις 1268
ἀπισχναίνω, in c. ex Ισχνος
ἀπισχυρίζομαι in c. ex ἰσχυρὸς 716
ἀπίσχω, in ἀπέχω 549
ἀπίσωσις, in ἀπισόω
ἀπίτης, in Απιος
ἀπίττωτος, in ἀπίσωτος
ἄπιχθυς, in c. ex Ιχθυς 717
ἀπινω, in c. ex Πίων 1316
ἀπλαινὴς, cum d. in c ex Πλαίνη 1328
ἄπλαστος, cum d. in c. ex πλαστὸς 1530
ἀπλατὴς, in c. ex Πλατὺς 1332
ἄπλατος, in ἀπέλαστος 1281
ἄπλετος, in ἄπλητος
ἄπλευρος, in c. ex Πλευρὰ 1340
ἀπλήγιος, cum d. in Απλόος 177
ἄπληκτος, cum ἀπλὴξ 1345
ἀπλήμων, in c. ex πλήθω 1338
ἀπλὴξ, in c. ſine præp. 1345
ἀπλήρωτος, in c. ex πλήρης 1338
ἄπληστος, cum d. in ἀπλήμων
ἄπλητος, in ἀπέλαστος 128. & in ἀπλήμων 1338
ἀπλόθριξ, in c. ex Θρὶξ
ἀπλόη, &c. 177
ἄπλοια, in ἄπλοος 1342
ἄπλοκος, in c. ex præt. med. 1335
ἀπλοκύων, in c. ex Κύων 904
ἄπλοος, in c. deſinentib. in Πλόος 1342
ΑΠΛΟΟΣ, cum d 176
ἄπλοις, In ἄπλοος
ἄπλουτος, in c. ex πλοῦτος 1347
ἁπλόω, cum d ἁπλῶς, &c. in Απλόος
ἀπλυσία, ἄπλυτος, in c ſine prep. 1349
ἁπλῶς in Απλόος
ἄπλωτος, in c. ex πλώω
ἀπνεὴς, in c. ex πνέω, ſine præp. 1352
ἀπνεύματος, ἄπνευστος, cum d. in c. ex præt. paſſ, ibid.
ἄπνοος, cum d. in c. ex πνοὴ ibid.
ΑΠΟ 177 In compoſitione interdum ſignificat extra, vel procul: vt in ἀπόμαχος,
ἀποαίνυμαι, in Αἴνυμαι
ἀποαιρέομαι, in ἀφαιρέω
ἀποβαδίζω, in c. ex βάδος 238
ἀποβαθρα, in ἀποβαίνω
ἀποβαίνω in c. ex Βαίνω, cum pr. 233
ἀποβάλλω, in c. ex Βάλλω, cū præp. 243
ἀποβάπτω, in c. ex Βάπτω cum pr. 255
ἀπόβασις, ἀποβάτος, cum d. in ἀποβαίνω
ἀποβήσσω, in c. ex Βὴξ
ἀποβιάζομαι, in c. ex Βία
ἀποβιβάζω, in c. ex βιβάζω 238
ἀποβιόω, in c. ex βιόω, cum pr. 266
ἀποβίωσις, obitus, interitus
ἀποβλάπτω, in c. ex Βλάπτω
ἀποβλαστάνω cum d. in c. ex Βλαστάνω
ἀποβλέπω, cum d. in c. ex Βλέπω
ἀπόβλημα, ἀπόβλητος, &c. in ἀποβάλλω
ἀποβλίττω, in βλίττω
ἀποβλύζω, in c. ex Βλίζω
ἀποβλώσκω, in c. ex Βλώσκω
ἀποβολὴ cum d. in ἀποβάλλω
ἀποβόσκομαι, in c. ex βόσκω 283
ἀποβουκολέω, cum d. in βουκόλος 829
ἀποβράζω, vel ἀποβράσσω, cum d. in c. ex Βράζω.
ἀποβρέχω, cum d. in c. ex Βρέχω
ἀποβρίζω, in c. ex Βρίζω
ἀποβρίθω, in c. ex Βρίθω
ἀποβροχὴ in ἀποβρέχω
ἀποβροχθίζω, in Βρόγχος
ἀποβροχίζω, in c. ex Βρόχος
ἀποβρύκω in c. ex Βρύκω
ἀποβρώσκω, in c. ex Βρώσκω, cum pr.
ἀποβύω, in c. ex Βύω
ἀπόβωμος, cum d. in c. ex Βωμὸς
ἀπογαιόω, ἀπόγαιος, cū d. in c. ex Γαῖα
ἀπογαλακτίζω, cum d. in c. ex Γάλα 297
ἀπόγαιος, cum d. in c. ex Γαῖα
ἀπογεισόω, in c. ex Γεῖσον
ἀπογέμω, cum d in c. ex Γέμω
ἀπογεφυρόω, in c. ex γεφυρόω 308
ἀπογεύομαι, in c. ex Γεύω
ἀπογεφυρόω, in c. ex Γέφυρα
ἀπογηράσκω, in c. ex Γῆρας
ἀπογίγνομαι, in c. ex γίγνομαι 305
ἀπογινώσκω, in c. ex Γινώσκω, cū pr. 319
ἀπογλαυκόω, cum d. in c. ex Γλαυκός
ἀπόγλυτοι, in c. ex Γλυτὸς

ἀπο-

ἀπογλυκαίνω, in c. ex Γλυκὺς
ἀπόγνοια, in ἀπογινώσκω
ἀπογνώμων, qui dentes ætatis indices amiſit. ὁ μὴ ἔχων δι' ὧ γνωσθῇ. Heſych.
ἀπόγνωσις, ἀπογνώςης, in ἀπογινώσκω
ἀπόγονος, cum d. in c. ex γονὴ 309
ἀπογράζειν, in Γραῖα
ἀπογράφω, cum d. in c. ex Γράφω, cum præp. 335
ἀπογυιόω, in c. ex Γυῖον
ἀπογυμνόω, cum d. in c. ex Γυμνὸς
ἀπογυναίκωσις, in c. ex Γυνὴ
ἀπογωνιόομαι, in c. ex Γωνία
ἀποδάζομαι, in c. ex δάζομαι 352
ἀποδαιμονίζω, in c. ex Δαίμων
ἀποδάκνω, in c. ex Δάκνω cum præp.
ἀποδακρύω, cum d. in c. ex Δάκρυ
ἀποδαρθεῖν, in c. ex Δαρθάνω
ἀποδασμὸς, cum d. in ἀποδάζομαι
ἀποδαυλίζω, cum δαυλὸς 353
ἀποδειλιακότως, in ἀποδειλιάω
ἀποδεῖς, ἀποδεῖ, in ἀποδέω, abſum.
ἀποδείκνυμι, cum d. in c. ex Δείκνυμι, cum præp. 363
ἀποδειλιάω, in c. ex Δειλὸς
ἀπόδειξις, in ἀποδείκνυμι
ἀπόδειπνος, cum d. in c. ex Δεῖπνον
ἀποδειροτομέω, in δειροτομέω 1616
ἀποδεκατόω, cum d. in c. ex Δέκα
ἀποδεκτὸς cum d in ἀποδέχομαι
ἀποδενδρόομαι in c. ex Δένδρον
ἀποδέομαι, in ἀποδέω
ἀποδέρω, cum d. in c. ex δέρω cum præp. 375
ἀπόδεσις, ἀποδεσμὸς, cum d. in ἀποδέω
ἀποδέχομαι, in c. ex Δέχομαι, cum præp. 380
ἀποδέω, in c. ex Δέω 384. c. & in c. ex Δέω egeo.
ἀπόδημος, cum d. in c. ex Δῆμος
ἀποδία, in ἄποις 1378
ἀποδιαιτάω, in c. ex Δίαιτα, arbitrium 395
ἀποδιαστέλλω, in d. ex διαστέλλω 1535
ἀποδιατρίβω, in διατρίβω 1682
ἀποδιδάσκω, in c. ex Διδάσκω, cum præp. 305
ἀποδίδομαι, in ἀποδίδωμι
ἀποδιδράσκω, cum d in ἀποδράω
ἀποδίδωμι in c. ex Δίδωμι cũ præp. 398
ἀποδίϊστημι, in δίϊστημι 699
ἀποδικάζω, cum d. in c. ex δικάζω 405
ἀποδικέω in c. ex Δίκη 403
ἀποδινέω, in c. ex Δίνη
ἀποδίομαι in Δίω
ἀποδιοπομπέω, cum d. in διοπομπέω 1287
ἀποδιορίζω, in dec. ex δίορος, ſeu διορίζω 1206
ἀποδισκεύω, in c. ex Δίσκος
ἀποδιφθερόω, cum d. in διφθέρα
ἀποδιώκω cum d. in c. ex Διώκω
ἀποδοκέω, initio col. 415
ἀποδόκιμος, cum d. in c. ex δόκιμος 415
ἀποδόντωσις, in c. ex Ὀδοὺς 1136
ἄποδος, in ἄποδος
ἀπόδοσις, cum d. in ἀποδίδωμι
ἀποδουλόω, in c. ex Δοῦλος 410
ἀποδοχὴ, cum d. in ἀποδέχομαι
ἀποδοχμόω, in Δοχμὸς
ἀπόδραγμα, in ἀποδράττω 421
ἀπόδρασις, in ἀποδράω
ἀποδράττω, in c. ex Δράσσω
ἀποδράω, in c. ex Δράω, fugio 423
ἀποδρέπω, in c. ex Δρέπω
ἀπόδρομος, in ἀποτρέχω 1676
ἀποδρύπτω, ἀποδρύφω, in c. ex Δρύπτω
ἀποδύομαι, in ἀποδύω 429
ἀποδύρομαι, in c. ex Ὀδύρομαι 1138
ἀπόδυσις, in ἀποδύομαι
ἀποδυσπετέω cum d. in δυσπετὴς 1323
ἀποδυτήριον, in ἀποδύομαι
ἀποδύω in c. ex Δύω, induo 429
ἄπειμι, cum ἄπειμι 570
ἀποειπεῖν, in ἀπειπεῖν 49
ἀποέννυμι, exuo, ſpolio, Heſych.
ἀποέργω, cum d in ἀπείργω
ἀποέρρω, abreptum, aut deglutitum perdo. Il. φ. & ζ
ἀποζάω, in c. ex Ζάω, cum præp. 577
ἀπόζεμα, ἀποζέννυμι, in ἀποζέω
ἀποζεύγνυμι, in c. ex Ζεύγνυμι, cum præp. 579
ἀποζέω, in c. ex Ζέω 582
ἀπόζω, in c. ex Ὄζω, cum præp. 1139
ἀποζωγραφέω, in ζωγράφος
ἀποζώννυμι, in c. ex Ζωννύω 587
ἀποθάλλω, in c. ex Θάλλω
ἀποθαρρέω, & ἀποθαρσέω, in c. ex Θάρσος
ἀποθαυμάζω, in c. ex Θαυμάζω
ἀποθεάομαι in c. ex Θεάομαι
ἀποθειάζω, in ἀπόθεος
ἀποθεμιλιόω in c. ex Θέμηλον
ἀπόθεν, in Ἀπὸ
ἀπόθεος, cum d. in c. ex Θεὸς
ἀποθεραπεύω, cum d. in c. ex Θεράπων
ἀποθερίζω, in c. ex Θέρος
ἀπόθεσις, in ἀποτίθημι
ἀποθεσπίζω, in c. ex Θέσπις
ἀπόθεσος, cum ἀπόθητος
ἀπόθετος cum d. in ἀποτίθημι
ἀποθέω, in c. ex Θέω.
ἀποθεωρέω, in c ex Θεωρὸς 654
ἀποθέωσις, in ἀπόθεος
ἀποθήκη, in ἀποτίθημι
ἀποθηλασμὸς, in c. ex Θηλὴ
ἀποθηλύω in c. ex Θῆλυς
ἀποθηριόω, cum d. in c. ex θηριόω 637
ἀποθησαυρίζω, in c. ex Θησαυρὸς
ἀπόθητος, in c. ex Πόθος 1354
ἀποθινόω, in c. ex Θὶν
ἀποθλασμὸς, in c. ex Θλάω
ἀποθλίβω, cum d. in c ex Θλίβω
ἀποθνήσκω, in c. ex Θνήσκω
ἀποθορέω, in c ex Θόρω
ἀποθρασύνομαι, in ἀποθαρσέω 622
ἀποθραύω, cum d. in c. ex Θραύω
ἀποθρηνέω, in c. ex Θρῆνος
ἀποθριάζω, propriè folium fici decerpo: abuſiuè autem quiduis aliud aufero. Ariſtoph. in Acharn. Comp. ex Θρῖον.
ἀποθρίζω, in ἀποθερίζω
ἀποθριξ, in c. ex Θρὶξ
ἀπόθρονος, in c. ex Θρόνος 647
ἀποθρύπτω, in c. ex Θρύπτω
ἀποθρώσκω, in c. ex Θρώσκω.
ἀποθυμέω, in c. ex Θυμὸς, animus
ἀποθυμιάω, in c. ex Θυμιάω
ἀπόθυμος in ἀποθυμέω
ἀποθυννίζω, in Θύννος
ἀποθυρόω, in c. ex Θύρα.
ἀποθυσάνιον, ου, τὸ, genus poculi, apud Athen. l. 4. ex Menandro: ſic dictum quidam putant, vel quòd aliquem vſum haberet ἐν ταῖς θυσίαις, vel à nomine θύσανος
ἀποθύω, in c. ex Θύω macto 662
ἀποίητος, in c. ex Ποιέω, ſine præpoſ. 1357
ἀποικέω, &c. in ἄποικος 1144
ἀποικοδομέω, in οἰκοδόμος
ἀποικονομέω, cum d. in οἰκονόμος 1096
ἄποικος, in c. ex Οἶκος 1143
ἀποικτίζω, in c. ex Οἶκτος 1148
ἀποιμώζω, in c. ex οἰμώζω 1140
ἄποινον ἀποινάω, in c. ex Ποινὴ 1364
ἄποιος in ποῖος 1151
ἀποίχομαι, in c. ex Οἴχομαι 1153
ἀποκαθαίρω, cum d. in c. ex Καθαίρω 721
ἀποκαθεύδω, in καθεύδω
ἀποκαθηλόω, cum d. in καθηλόω 603
ἀποκάθημαι, in κάθημαι ibid.
ἀποκαθίζομαι, in καθίζω 674
ἀποκαθίστημι, cum d. in καθίστημι 705
ἀποκαίνυμαι, in c. ex Καίνω 722
ἀποκαιρέω, in c. ex Καιρὸς 725
ἀποκαίω, in c. ex Καίω, cum præp. 725
ἀποκακέω, cum d. in c. ex Κακὸς 728
ἀποκαλέω, in c. ex Καλέω, cũ præp. 731
ἀποκαλύπτω, in c. ex Καλύπτω 738
ἀποκάμνω, in c. ex Κάμνω 740
ἀποκάμπτω, cum d. in c. ex Κάμπτω, cum præp. 742
ἀποκαπνίζω, cum d. in c. ex Καπνὸς 746
ἀποκαραδοκέω, cum d. in καραδοκέω
ἀπόκαρμα, in ἀποκείρω
ἀποκαρπόω, in c. ex Καρπὸς 752
ἀπόκαρσις, in ἀποκείρω
ἀποκαρτερέω, cum d. in c. ex καρτερέω 869
ἀποκαρφολογέω, in καρφολογέω 938
ἀποκαταβαίνω, in καταβαίνω
ἀποκαταλλάττω, in καταλλάττω
ἀποκατάστασις, in ἀποκαθίστημι
ἀπόκαυλος, cum d. in c. ex Καυλὸς 759
ἀπόκαυσις, ἀποκαίνω, in ἀποκαίω
ἀπόκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 762
ἀποκείρω, in c. ex Κείρω 763
ἀποκεκαλυμμένως, in ἀποκαλύπτω
ἀποκέλλω, in c. ex Κέλλω 767
ἀπόκενος, cum d. in c. ex Κενὸς 769
ἀποκεντέω, idem quod κεντέω
ἀποκερδαίνω &c. in c. ex Κέρδος 777
ἀποκερματίζω, in c. ex κέρμα 765
ἀποκεφαλίζω, cum d. in c. ex Κεφαλὴ, cum præp. 780
ἀποκηδέω, in c. ex Κῆδος, cura 782
ἀποκηρύσσω, cum d. in c. ex κηρύσσω 788
ἀποκιδαρόω, in Κίδαρις 789
ἀποκίδνημι, in ἀποσκίδνημι
ἀποκιγκλίσκω, in ἀποκαλέω
ἀποκινδυνεύω, in c. ex κινδυνεύω 692
ἀποκινέω, cum d. in c. ex Κινέω, cum præp. 764

ἀποκισσόω,in c.ex Κισσὸς 900
ἀποκλάζω,in c ex Κλάζω 798
ἀποκλαίω,in c.ex Κλαίω 799
ἀποκλάω,in c ex Κλάω 800
ἀποκλείω, cum d.in c.ex Κλείω claudo 801
ἀποκλέπτω,in c.ex Κλέπτω cum præp. 803
ἀποκλήζω,& ἀποκληΐζω in ἀποκλείω.
ἀπόκληρος, cum d.in c.ex Κλῆρος cum præp. 805
ἀπόκλητος,in ἀποκαλέω
ἀποκλίνω , cum d.in c.ex Κλίνω cum præp. 807
ἀποκλύζω,in c.ex Κλύζω cũ præp. 810
ἀποκναίω,cum d in c.ex κναίω 814
ἀποκνάω,in c ex Κνάω ibid.
ἀποκνέω,cum p.in c.ex Oκνος
ἀποκνίζω,cum d.in c.ex κνίζω 815
ἀποκογχύζω,in c.ex Κόγχη 818
ἀποκοιμάομαι,in c.ex Κοιμάω 819
ἀπόκοιτος,cum d.in c.ex Κοίτη 822
ἀποκολάπτω in c.ex Κολάπτω 825
ἀποκολλάω,in c.ex Κολλάω 830
ἀποκολπόω,in c.ex Κόλπος 831
ἀποκολυμβάω,in c.ex Κολυμβάω ibid.
ἀποκομάω,in c.ex Κόμη 835
ἀποκομίζω,cum d.in c. ex Κομίζω porto 833
ἀπόκομμα,in ἀποκόπτω
ἀποκομπάζω in c ex Κόμπος 837
ἀποκόπτω, cum d in c.ex Κόπτω , cum præp. 841
ἀποκορσόω,in c.ex κόρση 366
ἀποκορυφόω,in c ex Κορυφὴ 852
ἀποκος,in ἄπεκτος
ἀποκόσμησις,&c.in c.ex Κόσμος 854
ἀποκοτταβίζω, cum d.in c.ex Κότταβος 856
ἀποκουφίζω,in c.ex Κοῦφος 857
ἀποκραδίζω,in c.ex Κράδη 859
ἀποκραιπαλίζομαι, &c.in c.ex Κραιπάλη 860
ἀποκρανίζω,in c.ex κράνιον 750
ἀποκρατέω,in c.ex Κράτος 863
ἀποκρεμάω,cum d.in c.exΚρεμάω
ἀπόκρεος,in c.ex Κρέας
ἀπόκρημνος,in c.ex Κρημνὸς
ἀποκρίνω , cum d.in c.ex Κρίνω, cum præp. 872
ἀπόκροτος, cum d. in c. ex Κρότος ſine præp. 878
ἀποκρούω , cum d. in c.ex Κρούω cum præp. 879
ἀποκρύπτω , cum d. in c. ex Κρύπτω 88
ἀποκτάομαι , in c.ex Κτάομαι cũ præp. 883
ἀποκτείνω,cum d.in c. ex Κτείνω cum præp. 884
ἀποκτιλόομαι, cum κτιλόομαι, in Κτῆνος 886
ἀποκτιννύω,ἀποκτονέω,in ἀποκτείνω.
ἀποκτυπέω,in c.ex κτυπέω 1695
ἀποκυέω,cum d in c ex κυέω 903
ἀποκυΐσκω, in c.ex Κύω,in vtero geſto 903
ἀποκυλινδέω, in c.ex κυλινδέω, 893
ἀποκυλίω,in c.ex Κυλίω ibid.
ἀποκυματίζω,in c.ex Κῦμα 895
ἀπόκυνον, in c.ex Κύων 904
ἀποκυρτάζω , ἀποκυρόω,in c.ex Κῦρος 900
ἀποκωλύω,in c.ex Κωλύω 907
ἀποκωφόω,in c.ex Κωφὸς 910
ἀπολαγχάνω , in comp.ex Λαγχάνω 910
ἀπολακτίζω,cum d.in c.ex Λὰξ 931
ἀπολαλέω,in c.ex Λαλέω 918
ἀπολαμβάνω,in c ex Λαμβάνω 921
ἀπολαμπρύνω,in c.ex Λαμπρὸς 930
ἀπολάμπω , cum d. in c.ex Λάμπω 929
ἀπολάπτω,in c.ex Λάπτω 932
ἀπολαύω,cum d.in Λαύω 935
ἀπολαχνόω,in λαχνείαν abſumo. Heſy.Comp.ex λάχνη
ἀπολάω,in c.ex Λᾶας 913
ἀπολεαίνω,in c.ex Λεῖος 955
ἀπολέγω,in c.ex Λέγω 937.& 940
ἀπολείβω,in c.ex Λείβω 954
ἀπολείπω,in c.ex Λείπω 935
ἀπολειτουργέω,in λειτουργὸς 504
ἀπολείχω,cum d.in c.ex Λείχω 958
ἀπόλειψις,in ἀπολείπω
ἀπόλεκτος,in ἀπολέγω
ἀπολελυμένως,ſolutè,ſeu abſolutè, libere Hermog.Comp.ex ἀπολύω
ἀπόλεμος , cum d. in c.ex Πόλεμος 1365
ἀπολεπτύνω,in c.ex Λεπτὸς 959
ἀπολέπω,cum d.in c.ex Λέπω 991
ἀπολέσκω,in ἀπόλλυμι
ἀπολευκαίνω,in c.ex Λευκὸς 962
ἀπολήγω,in c.ex Λήγω 964
ἀποληκέω in c.ex Ληκέω 966
ἀποληκυθίζω,in c.ex Λήκυθος ibid.
ἀπόληψις,in ἀπολαμβάνω
ἀποληρέω,in c.ex Λῆρος 968
ἀπόληψις,in ἀπολαμβάνω
ἀπολιβάζω,in ἀπολείβω
ἀπολιθόω,in c.ex Λίθος
ἀπολιμπάνω,in ἀπολείπω 956
ἀπολινόω,cum d.in c.ex Λίνον 972
ἄπολις,in c.ex Πόλις 1369
ἀπολισθαίνω , &c. in Comp.ex Ολισθος 1157
ἀπολιταργίζειν cum d.in λίταργος
ἀπολίτευτος, in c.ex πολιτεύω 1370
ἀπολίτης,ἀπολιτικὸς,in ἄπολις
ἀπολιχμάω,in ἀπολείχω
ἀπολλήγω,poeticè pro ἀπολήγω, deſino vt Il.9.ἵν' ἀπολλήξειας ἁπάντων.
ἀπολλυνόβλητος,in πολλυνόβλητος
ἀπόλλυμι,in c.ex Ολλυμι 1138
ἀπολογίζομαι, cum d. & ἀπολογαριάζω,in c.ex λογίζομαι 950
ἀπόλογος,cum d.in ἀπολέγω 940
ἀπολούω,in c.ex Λούω,cum præp. 977
ἀπολοφύρομαι , in c. ex Ολοφύρομαι 1160
ἀπολοχάομαι , in c. ex Λόχος , inſidiæ 979
ἀπολυμαίνομαι, cum d. in c. ex Λῦμα 982 & in c.ex Λύμη ibid.
ἀπολύω,cum d.in c.ex Λύω cum præp. 983
ἀπολωβάω,cum d.in c.ex Λώβη
ἀπολωπίζω,in c.ex λωπίζω 961
ἀπολωτίζω, detraho, auello : more eorum qui lorum carpunt.Eur. in Iph. Aul. Τίς ἄρα μ' εὐπλοκάμους κόμας, ἔρυμα δακρυόεντ' ἀκούσας Πατρίδος οὐλομένας ἀπολωτιεῖ : quis mihi bene comptos capillos euellet aut abſcindet?
ἀπολοφάω in c ex Λωφάω 990
ἀπομαγδαλιά,ἀπόμαγμα , initio col. 1910
ἀπομαίνομαι , in c.ex Μαίνομαι , cum præp. 994
ἀπομάθησις,in ἀπομανθάνω
ἀπομάκτης,cum d.in ἀπομάττω 1010
ἀπομαλακίζομαι , in c. ex Μαλάσσω 998
ἀπομαλθακίζομαι , idem quod ἀπομαλακίζομαι
ἀπομανθάνω, in c.ex Μανθάνω , cum præp. 1001
ἀπομαντεύομαι,in c.ex Μάντις 1003
ἀπόμαξις,in ἀπομάττω 1010
ἀπομαραίνω,in c.ex Μαραίνω 1004
ἀπομαρτυρέω,&c.in c ex Μάρτυρ 1007
ἀπομάσσω,in c.ex Μάσσω pinſo 1009 & paulò poſt in Μάσσω abſtergo
ἀπομαστιγόω,in c.ex Μάστιξ 1011
ἀποματαΐζω,in c.ex Μάτην 1012
ἀπομάχομαι , cum d.in c. ex Μάχομαι, cum præp. 1013
ἀπομεθύσκομαι,in c.ex Μέθυ 1020
ἀπομειλίσσω,in c.ex Μειλίσσω 1021
ἀπομείρομαι,in c.ex Μείρω 1023
ἀπομελαίνω,in c.ex Μέλας 1026
ἀπομελι in c.ex Μέλι 1030
ἀπομέμφομαι in c ex Μέμφομαι 1033
ἀπομένω,in c.ex Μένω,cum præp. 1036
ἀπομερίζω,diſpertio , diuido, ſeparo, Comp.ex μερίζω
ἀπομερμηρίζω , in c. ex Μερμηρίζω 1038
ἀπομετρέω,in c.ex Μέτρον , cum præp. 1042
ἀπομηκύνω,in c.ex Μῆκος 1047
ἀπομηνίω,in c.ex Μῆνις 1051
ἀπομίγνυμι,in c.ex Μίγνυμι 1057
ἀπομιμέομαι , cum d.in c.ex Μιμέομαι 1059
ἀπομιμνήσκομαι,in ἀπομνάομαι
ἀπόμιξις,in ἀπομίγνυμι
ἀπόμισθος,cum d.in c.ex Μισθὸς 1061
ἀπομνάομαι,in c ex Μνάομαι 1064
ἀπομνημονεύω,cum d 1065
ἀπομνησικακέω,in μνησίκακος 729
ἀπόμνυμι,in c.ex Ομνυμι 1164
ἀπομοιρα,in c.ex μοῖρα 1025
ἀπομονόω,in c ex Μόνος 1070
ἀπομόργνυμι, cũ d.in c.ex Ομόργνυμι.
ἀπόμουσος,in c ex Μοῦσα 1073
ἀπομύζουρις in μύζουρις 1125
ἀπομυθέομαι , in c.ex Μῦθος verbum 1076
ἀπόμυιος,in c.ex Μυῖα 1077
ἀπομυκάομαι,in c.ex Μυκάω ibid.
ἀπομυλλαίνω in c.ex Μυλλὸς 1079
ἀπομύττω,cum d.in c.ex Μύσσω 1082
ἀπομύω,in c.ex Μύω 1083
ἀπομφολύγωτος , bullas non excitans: vel non erumpens in bullas : apud Dioſc.l.5.c.116.
ἀπομωραίνω,in c.ex Μωρὸς 1085
ἀπόμωσις,ἀπόμωτος, cum d.in ἀπόμνυμι
ἀποναίω,in c.ex Ναίω 1086
ἀπόναμαι,in ἀπονίνημι
ἀποναρκάω,cum d.in c.ex Νάρκη 1089

[ἀποναίω,

ἀπονάω,in c.ex νάω,habito 1087
ἀπονέμω, cum d.in c.ex Νέμω tribuo 1093
ἀπονενοημένως,in ἀπονοέομαι
ἀπονέομαι,in c.ex Νέω eo 1103
ἀπονεοττεύω,in c.ex Νεοσσὸς 1099
ἀπονευρόω,cum d.in c.ex Νεῦρον
ἀπονεύω,in c.ex Νεύω 1100
ἀπόνημαι,in c.ex Ονημι iuuo 1169
ἀπόνηρος,in c.ex πονηρὸς 1292
ἀπόνητος,cum d.in ἄπονος
ἀπονήχομαι,in c.ex νήχομαι 1102
ἀπονία,in ἄπονος
ἀπονίζω,in ἀπονίπτω
ἀπονικάω,in c.ex Νικάω 1107
ἀπόνιμμα,in ἀπονίπτω
ἀπονίπτω,in c.ex Νίπτω 1107
ἀπονοέομαι,ἀπόνοια,in c.ex Νόος 1110
ἀπονομὴ,in ἀπονέμω
ἄπονος,in c.ex πόνος,ſine præp. 1291
ἀπονοστέω,cum d.in c.ex Νοστέω 1114
ἀπονοσφίζω,in c.ex Νόσφι ibid.
ἀπονοῦμαι,in c.ex νοέω 1111
ἀπονυκτερεύω,in c.retinentibus, νυκτ'. 1119
ἀπόνυμφος,cum d in c.ex Νύμφη 1118
ἀπονυστάζω,in c.ex Νυστάζω 1120
ἀπονυχίζω,cum d.in c.ex Ονυξ 1173
ἀπόνως,in ἄπονος
ἀπονωτίζω,in c ex Νῶτος 1121
ἀπόξενος,cum d.in c.ex Ξένος, cū prep. 1123
ἀποξέω,in c.ex Ξέω cum præp. 1125
ἀποξηραίνω,in c.ex Ξηρὸς 1127
ἀποξιφίζω,in c.ex Ξίφος ibid.
ἀποξυλίζω,in c.ex Ξύλον
ἀποξυνόω,in ἄποξυς
ἀποξυράω,&c.in c ex ξυρὸς 1126
ἀποξὺς,in c ex Οξὺς 1175
ἀποξύω,cum d.in c.ex Ξύω 1176
ἀποπαίζω,in c.ex Παίζω 1239
ἀποπαλαιόω,in c.ex Πάλαι 1243
ἀποπάλλω,ἀποπαλέω, in c. ex Πάλλω 1246
ἀπόπαππος, in d.ex πάππος , auus 1247
ἀποπαππόω,in πάππος,lanugo.
ἀποπαρθενόω, &c.in c. ex Παρθένος, 1210
ἀπόπασος,in c.ex Πάω 1262
ἀποπατέω,cum d.in c.ex Πατέω 1257
ἀποπαύω,in c.ex Παύω 1260
ἀπόπειρα,ἀποπειράζω, ἀποπειράω,in c ex Πεῖρα 1271
ἀποπέκω in c.ex Πέκω 1269
ἀποπελεκάω,in c.ex Πέλεκυς 1282
ἀποπέμπω cum d.in c.ex Πέμπω 1284
ἀποπενθέω,in c.ex Πένθος 1288
ἀποπεραίνω,in c.ex Πέρας 1296
ἀποπερατόω, idem quod ἀποπεραίνω. Suid.
ἀποπεράω, in c.ex Περάω , tranſeo 1297
ἀποπέρδω,in c.ex Πέρδω 1298
ἀποπεριαυτίω in περιαυτίω 1515
ἀποπέτομαι in c ex Πέτομαι 1304
ἀποπεφασμένως,in ἀποφαίνω 1718
ἀποπήγνυμι,in c ex Πηγνύω 1307
ἀποπηδάω,in c.ex Πηδάω 1310
ἀποπιέζω,cum d.in c.ex Πιέζω 1314
ἀποπίμπλημι,in c ex πίμπλημι 1339
ἀποπινόω,in c.ex Πίνος 1316
ἀποπίπτω,in c.ex Πίπτω 1321
ἀποπιστεύω,in c.ex πίστις 628
ἀποπλάζω,in c.ex Πλάζω 1327
ἀπόπλανος ; cum d. in c. ex Πλάνη 1328
ἀποπλάσσω,in c.ex Πλάσσω 1329
ἀποπλέω,in c.ex Πλέω 1341
ἀποπλήθω,in c.ex πλήθω 1338
ἀπόπληκτος, cum d.& ἀποπληξία , in ἀποπλήσσω
ἀποπληρόω, cum d. in c. ex πλήρης 1338
ἀποπλήσσω,in c.ex Πλήσσω 1344
ἀποπλίσσομαι,in c.ex Πλίσσω 1347
ἀπόπλοος,in ἀποπλέω
ἀποπλουτέω,in c.ex Πλοῦτος 1347
ἀποπλυνω,cum d.in c.ex Πλυνω 1348
ἀποπνέω,cum d.in c.ex Πνέω 1351
ἀποπνίγω,in c.ex Πνίγω 1353
ἀποπνοὴ,cum d.in ἀποπνέω
ἀποποιέομαι,cum d.in c.ex Ποιέω,cum præp. 1345
ἀποπομπὴ, cum d.in ἀποπέμπω
ἀποπονέω,in c.ex πόνος,cum præp.1290
ἀποπορδὴ, in ἀποπέρδω
ἀποπορεύομαι,ἀποπορεία,in c.ex πορεύομαι 1278
ἀπόπρεμνα,in c.ex Πρέμνον 1386
ἀποπρεσβεύω,in c.ex Πρέσβις, legatus 1489
ἀποπρίαμαι,in c.ex Πρίαμαι 1391
ἀποπρίω,in c ex Πρίω 1392
ἀποπρὸ, in Πρὸ 1392
ἀποπροβαίνω longè progredior & abeo Eurip.
ἀποπροθὲ,&c.in Πρὸ
ἀποπροΐημι in προΐημι 567
ἀποπρολείπω,in προλείπω 957
ἀποπρονοσφίζω,in c.ex Νόσφι 1114
ἀποπροσωπίζομαι,in πρόσωπον 1188
ἀποπτερνίζω,in c.ex Πτέρνα 1400
ἀποπτερύσσομαι , in c.ex Πτερὸν cum præp.
ἀπόπτης,in ἀπόπτομαι
ἀποπτοέω,in c.ex Πτοέω 1464
ἀπόπτολις,in c ex Πόλις 1569
ἀπόπτομαι,in c ex Οπτομαι cum prep.
ἄποπτος,in ἀπόπτομαι
ἀποπτύω,cum d.in c.ex Πτύω 1406
ἀπόπτωσις,in ἀποπίπτω
ἀποπυνθάνομαι , in c.ex Πυνθάνομαι 1411
ἀποπυρίας,ἀποπυρίζω.ἀποπυρόω,in c. ex Πῦρ 1413
ἀποπυτίζω,in ἀποπτύω
ἀπορραφανίδωσις,in Ῥάφανος 1427
ἀποργὴς,&c.in c.ex Οργὴ 1195
ἀπορέγω,in c.ex Ορέγω,porrigo 1196
ἀπορέγχω,in Ῥέγχω 1427
ἀπόρευτος,in c.ex πορεύομαι 1278
ἀπορέω,cum d.in ἄπορος
ἀπόρθητος,in c.ex Πέρθω 1299
ἀπορθόω,in c.ex Ορθὸς 1198
ἀπορία,in ἄπορος
ἀπορνεόω, ἀπορνιθόω, cum d. in c.ex Ορνις 1103
ἀπόρνυμι,in c.ex ὄρνυμι 1213
ἄπορος, in c.ex πόρος via 1276
ἀπορούω,in c ex ὀρούω 1123
ἀπορραθυμέω,in ῥαθυμος 658
ἀπορραΐδες,murices: apud Ariſtot.hiſt. an.l.4.
ἀπορραίνω,in c.ex Ῥαίνω 1442
ἀπορραίω, in c.ex Ῥαίω 1425
ἀπορραντήριον,in ἀπορραίνω
ἀπορρὰξ,ἀπόρραξις,in ἀπορράσσω
ἀπορράπτω,in c.ex Ῥάπτω,cum præp. 1426
ἀπορράσσω,in c.ex Ῥάσσω 1427
ἀπορραψῳδέω,in ῥαψῳδὸς
ἀπορρέω,in c.ex Ῥέω cum præp. 1431 & 1435
ἀπορρήσσω,ἀπορρηγνύω, cum d.in c.ex Ῥήσσω,cum præp. 1438
ἀπόρρημα,ἀπορρησία, ἀπόρρησις, ἀπόρρητος,cum d.in c ex Ῥέω dico 1435
ἀπορριγέω,in c.ex Ῥῖγος 1440
ἀπορριζόω,in c.ex Ῥίζα ibid.
ἀπορριπίζω,in c ex ῥιπίζω 1444
ἀπορρίπτω , ἀπόρριψις , in c.ex Ῥίπτω 1443
ἀπορροὴ,cum d.in ἀπορρέω
ἀπορροιβδέω,in c ex Ῥοῖζος 1446
ἀπόρροις,in ἀπορρέω.
ἀπορροφέω,in c.&c.ex Ῥοφέω 1446
ἀπορρύπτω,in c.ex ῥύπτω 1448
ἀπόρρυτος,ἀπορρύω,in ἀπορρέω
ἀπορρὼγας,άδος,ἡ,abrupta ſeu diuulſa: vt πέτρας ἀπορρωγάδος. Maccab.l.3. c.14.
ἀπορρὼξ,in ἀπορρήσσω
ἀπορύσσω,cum d.in c.ex Ορύσσω 1209
ἀπορφανίζω, in ὀρφανίζω , ab Ορφανὸς 1210
ἀπόρφυρος,in c.ex Πορφύρα 1374
ἀπορχέομαι,in c.ex Ορχέομαι 1211
ἀπόρως,in ἄπορος
ΑΠΟΣ 178
ἀποσαλεύω,in c.ex Σάλος 1453
ἀποσαρκόω,in c.ex Σὰρξ 1455
ἀποσάττω,in c.ex Σάττω 1457
ἀποσαφέω in c.ex Σαφὸς 1458
ἀποσβεννύω,in c.ex Σβεννύω 1458
ἀποσείω,cum d.in c.ex Σείω 1461
ἀποσεμνύνω,in c.ex Σεμνὸς 1464
ἀποσεύω,in c.ex σεύω 1462
ἀποσήθω,in c.ex σήθω ibid.
ἀποσηκόω,in c.in Σηκὸς 1465
ἀποσημαίνω &c.in c.ex Σῆμα 1466
ἀποσήπω,in c.ex Σήπω 1469
ἀποσιμόω,in c.ex Σιμὸς 1473
ἀπόσιτος,cum d in c.ex Σῖτος 1475
ἀποσιωπάω , cum d.in c.ex Σιωπάω 146
ἀποσκάπτω,in c.ex Σκάπτω
ἀποσκαρίζω in ἀπασκαρίζω
ἀποσκεδάζω , cum d.in c.ex σκεδάω 1481
ἀποσκελίσαι,in c.ex Σκέλος 1482
ἀποσκεπάζω in ἀποσκέπω
ἀποσκεπαρνισμὸς , in c.ex Σκέπαρνον 1483
ἀποσκέπτομαι,cum d.in c.ex Σκέπτομαι 1484
ἀποσκέπω,in c.ex Σκέπω 1487
ἀπόσκοπος, cum d.in ἀποσκέπτομαι & in c.ex σκοπὸς,ſcopus 1487
ἀποσκευάζω, cum d.in c.ex σκευάζω 1488
ἀποσκήμπτω,cum d.in ἀποσκήπτω
ἀπόσκηνος,cum d.in c.ex Σκηνὴ 1491
ἀποσκήπτω , cum d.in c. ex Σκήπτω nitor 1493. & in c.ex Σκήπτω decido ibid.

ἀποσκιάζω, cum d. in c. ex Σκιά 1494
ἀποσκίδναμαι, in ἀποσκεδάω
ἀποσκιῤῥόω, cum d. in c. ex Σκίῤῥος tumor 1495
ἀποσκιρτάω, in c. ex σκιρτάω 1478
ἀποσκλέω, ἀπόσκλημι, in c. ex Σκέλλω 1482
ἀποσκληρόω & ἀποσκληρύνω, cum σκληρύνω à σκληρός. 1482
ἀποσκολύπτω, in c. ex Σκολύπτω 1497
ἀπόσκοπος, cum d. in ἀποσκέπτομαι. & in c. ex σκοπός 1478
ἀποσκορακίζω, cum d. in c. ex Κόραξ 847
ἀποσκοτέω, cum d. in c. ex Σκότος 498
ἀποσκυβαλίζω, reiicio & repudio tanquam rem contemnendam. Ex σκύβαλον
ἀποσκυδμαίνω, idem quod σκυδμαίνω, iraſcor, ſuccenſeo. Hom. Il ω.
ἀποσκύζομαι, idem cum σκύζομαι. irritor. Heſyc.
ἀποσκυθίζω, in c. ex Σκύθης 1499
ἀποσκυλεύω, idem quod ἀποσυλάω, deprædor, eripio ſpoliando. Theocr. idyll. 26.
ἀποσκώπτω, in d. ex Σκώπτω, cum præp. 1501
ἀποσμάω, ἀποσμήχω, in c. ex Σμάω 501
ἀποσμικρύνω, in c ex Μικρὸς
ἀποσμιλεύω, cum d. in c. ex Σμίλη 1502
ἀποσμύχω, in c. ex Σμύχω 1503
ἀποσοβέω, cum d in c. ex Σοβέω 1503
ἄποσος in πόσος 1117
ἀποσπάδων, in ἀποσπάω
ἀποσπαράσσω, in c. ex Σπαράσσω 1509
ἀποσπαργανόω, in c. ex Σπάργανον 1510
ἀποσπαρθάζω, &c. in ἀπασπαίρω 1509
ἀποσπάω, cum d. in c. ex Σπάω 1511
ἀποσπείρω, in c. ex Σπείρω, cum præp. 1515
ἀποσπένδω, in c. ex Σπένδω, cum præp. 1517
ἀποσπερμαίνω, &c. in ἀποσπείρω
ἀποσπεύδω, in c. ex Σπεύδω 1519
ἀποσπογγίζω cum d. in c. ex Σπόγγος 1522
ἀποσποδέω, in c. ee Σποδὸς 1523
ἀπόσπονδος, in ἀποσπένδω
ἀπόσπορος, in ἀποσπείρω
ἀποσπουδάζω, in c. ex σπουδὴ 1520
ἀπόσπυτος, in ἀποσύομαι
ἀπόσταγμα, in ἀποστάζω
ἀποσταδὸν, ἀποσταδὰ, in ἀφίστημι
ἀποστάζω, in c. ex Στάζω 1524
ἀποσταθμάω, in c. ex σταθμὸς 713
ἀποσταλάζω, ἀπόσταξις, in ἀποστάζω
ἀπόστασις, cum d ἀποστάτης, cum d in ἀφίστημι
ἀποσταυρόω, in c. ex Σταυρὸς 1525
ἀποσταφιδόω, in c. ex Σταφὶς ibid.
ἀποστέγω, cum d. in c. ex Στέγω 1527
ἀποστείχω, in c. ex Στείχω 1529
ἀποστελεγγίζω, in c. ex Στελεγγὶς 1544
ἀποστέλλω, in c. ex Στέλλω 1531
ἀποστενόω, in c. ex Στενὸς 1536
ἀποστεπτικὸν, in ἀποστέφω
ἀποστέργω in c. ex Στέργω
ἀποστερέω, cum d. in c ex Στερέω 1538
ἀποστέφω, cum d. in c. ex Στέφω 1539
ἀποστηθίζω, in c. ex Στῆθος 1541
ἀπόστημα, cum d. in c. ex ἀφίστημι
ἀποστηρίζω, in c ex Στηρίζω 1542
ἀποστῆσαι, in prima claſſe comp. ex ἵστημι appendo 713
ἀποστιβὴς, in c. ex Στείβω 1528
ἀποστίλβω, &c. in c. ex Στίλβω 1544
ἀποστίχω, in ἀποστείχω
ἀποστλεγγίζω, cum d. in ἀποστελεγγίζω
ἀποστολὴ, cum d in ἀποστέλλω
ἀποστομόω, cum d. in c. cum præp. 1546
ἀπόστοργος, in ἀποστέργω
ἀποστρακόω, cũ d. in c. ex Οστρακὸν 1219
ἀποστρατεύω, in c. ex Στρατὸς 1552
ἀποστράτηγος, in στρατηγὸς 45
ἀποστρατοπεδεύω, in dec. ex στρατόπεδον 1164
ἀποστρεβλόω, in c. ex στρεβλόω 1559
ἀποστρέφω, cum d 1556
ἀποστυγέω, in c. ex Στυγέω 1561
ἀποστυφελίζω, in c. ex στυφελὸς 1563
ἀποστύζω in c. ex Στύζω ibid.
ἀποσυκάζω, in c. ex Συκῆ 1565
ἀποσυλάω, in c. ex Σύλη ibid.
ἀποσυμβολάω, in συμβάλλω 251
ἀποσυμβουλεύω, in συμβουλὴ 280
ἀποσυνάγω, cum d. in συνάγω 39
ἀποσύομαι, in ἀποσύω
ἀποσυριγγόω, in c. ex συριγγόω 1567
ἀποσυρίζω, in c. ex συρίζω ibid.
ἀποσυρίττω, in c ex Συρίσσω ibid.
ἀποσύρω, cum d. in c. ex Σύρω 1568
ἀποσυσσιτέω, in σύσσιτος 1476
ἀποσσύω, ſiue ἀποσσεύω, ἀποσύω, in ἀποσσεύω
ἀποσφάζω, cum d. in c. ex Σφάζω 1571
ἀποσφαιρίζω, in c. ex Σφαῖρα 1573
ἀποσφακελίζω, in c. ex Σφάκελος ibid.
ἀποσφάλλω, in c. ex σφάλλω, cũ præp. 1574
ἀποσφαλμέω, idem quod σφαλμέω, collabor, concido: apud Polyb.
ἀποσφάξ, in ἀποσφάζω
ἀποσφάττω ibid.
ἀποσφενδονάω, cum d. in c. ex Σφενδόνη 1576
ἀποσφήλωσις, in ἀποσφάλλω
ἀποσφίγγω, in c. ex Σφίγγω 1577
ἀποσφραγίζω, cum d. in c. ex Αφραγὶς 1578
ἀποσφραίνομαι, in c. ex Οσφραίνομαι 1219
ἀποσχάζω, in c. ex Σχάω 1581
ἀποσχαλιδόω, cum d. in Σχαλὶς 1580
ἀποσχάω, in ἀποσχάζω
ἀποσχεδιάζω, in c. ex Σχεδὸν 1381
ἀπόσχεσις, in ἀπέχω
ἀποσχίζω, cum d. in c. ex Σχίζω 1582
ἀποσχοινίζω, in c. ex Σχοῖνος
ἀποσχολάζω, in c. ex Σχολὴ
ἀποσώζω, in c ex σώζω 1585
ἀποταγὴ, in ἀποτάσσω
ἀποτάδην, in ἀποτείνω
ἀπότακτος, in ἀποτάσσω
ἀποταμιεύω, in c. ex Ταμίας 1589
ἀποτάμνω, in ἀποτέμνω
ἀπότασις, in ἀποτείνω
ἀποτάσσω, ἀπόταξις, in c. ex Τάσσω 1593
ἀπόταυρος, cum d. in c. ex Ταῦρος 1595
ἀπόταφος, in c. ex Θάπτω, ſepelio 621
ἀποταφρεύω, cum d in c. ex ταφρεύω
ἀποτείνω, in c. ex Τείνω 1599
ἀποτειχίζω, cum d. in c. ex Τεῖχος 1606
ἀποτελειόω, in c ex τέλη, myſteria 161
ἀποτελέω, cum d. in c. ex Τέλος 1609 & 1611
ἀποτέμνω, in c. ex Τέμνω 1614
ἀπότεξις, in ἀποτίκτω
ἀποτερματίζω, cum d. in c. ex Τέρμα 1621
ἀπότευγμα ἀποτευκτικὸς, ἀπότευξις, in ἀποτυγχάνω
ἀποτεφρόω, in c. ex Τέφρα
ἀποτηγανίζω, in c. ex τήγανον 1628
ἀποτήκω, in c. ex Τήκω ibid.
ἀποτῆλε &c. in Τῆλε 1629
ἀπότηξις, in ἀποτήκω
ἀποτίθημι 1633
ἀποτίκτω, in c. ex Τίκτω, cũ præp 1641
ἀποτίλλω, cum d in c. ex Τίλλω 1644
ἀποτιμάω, cum d. in c. ex τιμὴ 1651
ἀπότιμος, cum d ibid.
ἀποτινάσσω, cũ d. in c. ex Τινάσσω 1645
ἀποτίννυμι, ἀποτίνω, in ἀποτίω
ἀποτίπλαστος, in ἀπεραντέλαστος
ἀπότιτθος, in c. ex Τιτθὸς 1647
ἀποτίω, in c. ex Τίω punio 1654
ἀποτμήγω ἀποτμήσσω, cum d. in ἀποτέμνω
ἄποτμος in c. ex Πότμος 1375
ἀπότολμος, cum d. in c. ex Τόλμα 1655
ἀποτομὴ, cum d. in ἀποτέμνω
ἀποτοξεύω, in c. ex Τόξον 1657
ἀποτορνεύω, in c. ex τορνεύω 1621
ἄποτος in c. ſine præp. 1319
ἀποτράγημα, in ἀποτρώγω
ἀποτραχηλίζω, in c ex Τράχηλος 1661
ἀποτραχύνω, in c. ex τραχὺς 1662
ἀποτρέπω, cum d. in c. ex Τρέπω 1665
ἀποτρέχω 1676
ἀποτριάζω, cum ἀποτριάσσω
ἀποτριάσσω, in c. ex τριάσσω 1663
ἀποτρίβω, cum d in c. ex Τρίβω 1681
ἀποτριττύω, in c. ex τρεῖς ſeu τρίτος
ἀπότριχος, in c. ex Θρὶξ 1663
ἀποτροπὴ, cum d. in ἀποτρέπω
ἀπότροφος, in c. ey Τρέφω 1670
ἀποτρύχω, in c. ex Τρύχω 1687
ἀποτρύω in c. ex Τρύω 1686
ἀποτρώγω in c. ex Τρώγω 1687
ἀπότρωκτος, abeſus, abroſus. Ab ἀπο (τρώγω
ἀποτρωπάω, in ἀποτροπὴ
ἀποτυγχάνω, in c. ex Τυγχάνω aſſequor 1689
ἀποτυλόω, in c. ex Τύλος 1693
ἀποτυμπανίζω, in c. ex Τυμπανίζω 1695
ἀποτυπόω, in c. ex τύπος 1694
ἀποτύπτω, in c. ex τύπτω, cum præp. 1693
ἀποτυφλόω, in c. ex Τυφλὸς 1697
ἀποτύχημα &c. in ἀποτυγχάνω
ἀποτυχίζω, in c. ex τυχίζω 1624
ἀποτυχόντως in ἀποτυγχάνω
ἀπουλόω, cum d. in c. ex οὐλὴ 1223
ἀπουραγέω, in οὐραγέω 43
ἀπουρέω, in c. ex Οὖρον 1226
ἀπουρίζω, Ionicè pro ἀφορίζω
ἄπουρος in c. ex Ορος 1205
ἀπουρόω, in c. ex οὖρος, ventus ſecũdus 1327

ἄπους, in c. ex Πούς 1378
ἀπουσία, cum d. in ἄπειμι 570 & in c. ex οὐσία 572
ἀποφαίνω, ἀπόφανσις, ἀπόφαντος cum d. in c. ex φαίνω 1717. & 1718
ἀπόφασις in ἀπόφημι
ἀποφάσκω, in c. ex φάσκω 1732
ἀποφατικός, cum ἀπόφημι
ἀποφαυλίζω, in c. ex φαυλίζω 1726
ἀποφέρβομαι in c. ex φέρβω 1737
ἀποφέρω in c. ex φέρω 1740
ἀποφεύγω, cum d. in c. ex φεύγω 1754
ἀποφηλακίζω, in c. ex φῆλος 1755
ἀπόφημι, in c. ex φημὶ 1719
ἀπόφημος, in c. ex φήμη 1731
ἀποφθαρρίξασθαι, naribus ſonitũ reddere, naribus ſonum foris emittere. Heſych.
ἀπόφθαρμα cum ἀποφθείρω 1756
ἀποφθέγγομαι, cum d. in c. ex φθέγγομαι
ἀποφθείρω, cum d. in c. ex φθείρω, cum præp. 1758
ἀποφθινύθω, ἀποφθίνω, ἀποφθίω, in c. ex φθίω, φθίνω, & φθινύθω 1758
ἀποφθορά, cum ἀποφθείρω
ἀποφιμόω, in c. ex φιμὸς 1763
ἀποφλαυρίζω, in c. ex φλαυρίζω 1726
ἀποφλεγμαίνω, &c. 1764
ἀποφλοιόω, in c. ex Φλοιός 1767
ἀποφοιβάζω, in c. ex φοιβάζω 1768
ἀποφοιτάω, cum d. in c. ex Φοιτάω 1769
ἀπόφονος, in c. ex φόνος 1735
ἀποφορά, cum d. in ἀποφέρω
ἀποφορτίζομαι, in c. ex Φόρτος 1771
ἀποφράγνυμι, cum ἀποφράσσω
ἀποφράς 1772
ἀποφράσσω, in c. ex φράσσω 1773
ἀποφυάς, cum ἀποφύω
ἀποφυγή, in ἀποφεύγω
ἀποφύλιος in c. ex Φυλὴ 1785
ἀποφυλλίζω cum d. in c. ex Φύλλον 1786
ἀποφυσάω, in c. ex Φυσάω 1789
ἀπόφυσις, cum ἀποφύω
ἀποφυτεύω, in c. ex Φυτεύω 1795
ἀποφύω, in c. ex Φύω 1791
ἀποφώλιος, in c. ex Φωλεός 1796
ἀποχάζω, in c. ex Χάζω 1800
ἀποχαλάω, in c. ex Χαλάω 1805
ἀποχαλινόω, cum d. in c. ex Χαλινὸς 1806 (1806
ἀποχαλκεύω, cum d. in c. ex Χαλκὸς
ἀποχαρακόω, in c. ex χάραξ 1809
ἀποχαράσσω, cum d. in c. ex Χαράσσω ibid.
ἀποχαρίζομαι, in c. ex Χάρις 1810
ἀποχειμάζω in c. ex Χεῖμα 1813
ἀποχέζω, in c. ex χέζω 1817
ἀποχειρόβιος, cum d. in c. ex Βίος
ἀποχειροτονέω, cum d. in χειροτονέω 1604
ἀποχετεύω in c. ex Ὀχετὸς 1233
ἀποχέω, in c. ex Χέω 1820
ἀποχὴ in ἀπέχω
ἀποχλωρείας, in c. ex χλωρὸς 1830
ἀποχόω, in c. ex χόω 1824
ἀποχρᾶ, in c. cum præt. 1837
ἀποχραίνω, in c. ex Χραίνω, coloro 1838
ἀποχράω, in c. ex Χράω, oraculo edo 1838 (1836
ἀποχράομαι, in c. ex Χράω, commodo
ἀποχρέμπτομαι, cum d. in c. ex Χρέμπτομαι 1719
ἀποχρῆ, in ἀποχρᾶ 1837
ἀπόχρησις, in ἀποχράομαι 1836
ἀποχρείω, in c. ex Χρείω 1842
ἀποχρυσόω, in c. ex Χρυσὸς 1847
ἀποχρώντως, in ἀποχρᾶ 1837
ἀποχυλίζω, in c. ex Χυλὸς 1847
ἀπόχυμα, in ἀποχύω
ἀποχυρόω, in c. ex Ἐχυρὸς 544
ἀποχύω, cum d. in ἀποχέω 1820
ἀποχωλόω, cum d. in c. ex Χωλὸς 1848
ἀποχωννύω in ἀποχόω
ἀποχωρέω, cum d. in c. ex Χωρέω 1849
ἀποχωρίζω, in c. ex Χωρὶς 1851
ἀπόχωσις, in ἀποχόω
ἀποψαλίζω, in c. ex Ψαλίζω 1853
ἀποψάλλω, in c. ex Ψάλλω ibid.
ἀποψάω in c. ex Ψάω 1855
ἀποψεύδομαι, in c. ex Ψεύδω 1757
ἀπόψηγμα, in ἀποψήχω
ἀπόψημα, in ἀποψάω
ἀπόψηστος ibid.
ἀποψηφίζομαι, cum d. in c. ex Ψῆφος 1859
ἀποψήχω, in c. ex Ψήχω
ἀποψιλόω, cum d. in c. ex Ψιλὸς 1860
ἄποψις in ἀπόπτομαι
ἀποψοφῶ, in c. ex Ψόφος 1861
ἀποψύχω, cum d. in c. ex Ψύχω 1863
ἀποψωλέω, in c. ex Ψωλὸς 1864
Ἀππαπαὶ, aduer. συγκαταθετικοὶ, apud Ariſtoph. inquit Suidas.
ἀπράγμων, cum d. in c. ex πρᾶγμα 138
ἀπραγόπολις, in c. ex Πόλις 1369
ἄπρακτος, cum d. in c. ex πρακτὸς 138
ἀπραξία, in c. ex πρᾶξις 1385
ἀπρασία, ἄπρατος, in c. ex πιπράσκω 1298
ἀπρεπὴς, cum d. in c. ex Πρέπω 1387
ἄπρηκτος, pro ἄπρακτος
ἄπρητος, in c. ex Πρήθω 1390
ἀπριάτην in c. ex Πρίαμαι 1391
ἀπρὶξ, in c. ex Πρίω 1392
ἀπροαίρετος, cum d. in προαιρέω
ἀπροβούλευτος, cum d. in πρόβουλος
ἀπροθέτως, in προτίθημι. 1637
ἀπρόθυμος, cum d. in πρόθυμος 658
ἀπροειδὴς, in προείδω
ἄπροικος, in c. ex Προὶξ 1396
ἀπρόϊτος, non prodiens. Suid. ἀπροΐτως, non excellenter, non magnos faciendo progreſſus. Heſy.
ἀπροκαλύπτω, in προκαλύπτομαι 739
ἀπρονοησία, ἀπρονόητος, cum d. in πρόνοος 1112
ἀπρονέμευτος, in προνέμομαι 1095
ἀπρόοπτος, in c. ex προόπτομαι 1182
ἀπροσαύδητος, in προσαυδάω
ἀπρόσβατος, in προσβαίνω
ἀπρόσβλητος, in προσβάλλω 250
ἀπροσδεὴς, in προσδέομαι 387
ἀπροσδιόνυσος in Διόνυσος
ἀπροσδιόριστος, cum d. in προσδιορίζω 1206
ἀπροσδόκητος, cum d. in προσδοκάω 413
ἀπροσέλευστος, in προσέρχομαι
ἀπροσεξία, in προσέχω 554
ἀπροσηγόρητος cum d. in προσηγορέω:
ἀπρόσιτος, in πρόσειμι 575
ἀπρόσκοπος, cum d. in προσκόπτομαι 1485
ἀπρόσκλητος, in προσκαλέω 714
ἀπρόσκοπος, cum d. in προσκόπτω 844
ἀπρόσμαστος qui tangi nequit: idem cum ἀπροτίμαστος
ἀπρόσμαχος, in προσμάχομαι 1013
ἀπροσμήχανος, in προσμηχανεύω 1055
ἀπρόσμικτος, in προσμίγνυμι 1057
ἀπροσόδευτος, in πρόσοδος 1135
ἀπρόσοιστος cum d. in προσφέρω 1745
ἀπροσπέλαστος, in dec. ex προσπελάζω 1181
ἀπροσπόριστα, in προσπορίζω 1258
ἀπροσπτωσία, ἀπρόσπτωτος, in προσπίπτω 1328
ἀπρόσρητος, in προσερρήθη 1416
ἀπροστάσιον, ἀπροστάτευτος, in προΐστημι 707. & 708
ἀπρόστομος in πρόστομος 1547
ἀπρόσφορος in προσφόρος 1745
ἀπροσωπολήπτως, initio col. 927
ἀπρόσωπος, in πρόσωπον 1188
ἀπροτίμαστος, in προτιμάσσω 1010
ἀπροτίοπτος, in προσόπτομαι 1182
ἀπροφάσιστος, cum d. in πρόφασις 730
ἀπρόφατος cum d ibid.
ἀπροφύλακτος, in προφυλάσσω 1784
ἀπταισία, ἄπταιστος, cum d. in c. ex Πταίω 1399
ἄπτερος, cum d. & ἀπτέρυγος, in c. ex Πτερὸν ſine præp. 1401
ἀπτὴν, in c. ex Ἵπταμαι
ἀπτικὸς, in Ἅπτω
ἄπτιλος, in c. ex Πτίλος 1402
ἄπτιστος, in c. ex Πτίσσω ibid.
ἀπτοεπὴς, in c. ex ἔπος 494
ἀπτόητος, in c. ex Πτοέω 1403
ἀπτόλεμος, idem quod ἀπόλεμος
Ἅπτομαι in ἅπτω, necto. & in Ἅπτω, accendo.
ἀπτὸς in ἅπτομαι, tango.
ΑΠΤΩ, cum d 178
ἀπτὼς, ἀπτώτως, in c. ex πτόω 1324
ἄπυγος, in c. ex Πυγὴ 1406
ἀπυθμὴν in c. ex πυθμὴν 1408
ἄπυκνος, in c. ex πυκνὸς 1409
ἀπύλωτος, qui porta munitus, ſeu clauſus non eſt, vel qui porta muniri nequit. Et generaliter, qui obſtrui non poteſt: vt ἀπύλωτον στόμα. Ariſtoph. in Ran.
ἀπυνδάκωτος, in Πυνδάξ 1410
ἄπυος, in c. ex πύον 1408
ἄπυργος, cum d. in c. ex Πύργος 1415
ἀπύρεκτος, non febricitans
ἀπυρεξία, non laborare febri. Ex πυρέσσω
ἀπύρετος, in c. ex πυρετὸς 1414
ἀπύρηνος, ἀπύρινος, in c. ex Πυρὴν 1413
ἀπυρομύλη, in c. ex Μύλη 1049
ἀπυρὴς & ἀπύρωτος, in c. ex Πῦρ 1413
ἄπυστος in c. ex Πυνθάνομαι 1411
ΑΠΥΩ, cum d 181
ΑΠΦΥΣ, cum d ibid.
ἀπώγων, in c. ex Πώγων 1426
ἀπῳδὸς, cum d. in ἀπᾴδω
ἄπωθεν in ἄποθεν
ἀπωθέω, in c. ex Ὠθέω 1876
ἀπώλεια, in ἀπόλλυμι 1158
ἀπώλευτος, in c. ex πῶλος 1420
ἀπωμοσία, ἀπώμοτος, cum d. in ἀπόμνυμι 1162

ἀπώρυξ,in ἀπορύσσω 1209
ἀπώροτος,in c.ex Πῶρος callus 1424
ἄπωσις,ἀπωσμὸς,ἀπωστὸς, cum d. in ἀπωθέω.
ἀπώτερος,ἀπώτατος,&c.in ἄποθεν
ἀρ,cum Αρα
ΑΡΑ 182 ἆρα ibid.
ΑΡΑ,cum d ibid.
ἄραβδος,& ἄρραβδος, in c.ex Ῥάβδος 223
ΑΡΑΒΟΣ,cum d 183
ἀραγμὸς,in ἀράσσομαι
ΑΡΑΔΟΣ,cum d 183
ἀραιόπορος,in c.ex πόρος via 1277
ἀραῖος,in Αρα
ΑΡΑΙΟΣ 183
ἀραιόσαρκος,in c.ex Σὰρξ 1455
ἀραιόστυλος,in c.ex Στύλος 1392
ἀραιοσύγκειται in συγκείνω 874
ἀραιότης,ἀραιόω,cum d.in Αραιὸς
ΑΡΑΚΟΣ,cum d 183
ΑΡΑΚΤΟΝ ibid.
ἀράομαι,in Αρά
Ἀραρίζειν, ſeu ἀράζειν (vt eſt apud Poll.)proprie dicuntur canes quum irritati τὸ ἀρ ſonant.
ἀραρίσκω ἀράρω,in Αρω
ἀράσιμος,in ἀράομαι
ΑΡΑΣΣΩ 183
ἀροτροφορέω aratrum fero
ΑΡΑΧΙΔΝΑ 184
ΑΡΑΧΝΗΣ,cum d ibid.
ἀραχνώδης,in Ἀράχνης
ἀραχνοϋφὴς, ab aranea contextus. Ex ἀράχνη & Ὑφάω.
ΑΡΒΗΛΟΣ 184
ΑΡΒΥΛΗ,cum d ibid.
ἀρβυλόπτερος dictus eſt Perſeus,quoniam,vt fabulantur poetæ, ſuis ἀρβύλαις habebat affixas alas. Comp. ex Πτερὸν
ἀργαίω in Αργὸς
ἀργαλέος,cum d.in Εργον 499
Αργαῦπες,in Αργὸς
ΑΡΓΑΣ 184
ἀρφνὸς,cum ἀργεννὸς
ἀργειφόντης,in c.ex φόνος 1735
ἄργεμον,&c.in Αργὸς
ἀργεννὸς,ἀργὲς, ἀργεστὴς, &c.in Ἀργός.
ἀργέω.ibid.& in ἀργὸς 500
ἀργῆς,in Αργᾶς & in Αργὸς
ἀργηστὴρ in Αργὸς
ἀργία,in Αργὸς
ἀργικέραυνος,in c.ex Κεραυνὸς 777
ΑΡΓΙΛΛΟΣ,cum d 185
ἀργινόεις,in Αργὸς
ἀργιόδους,in c.ex Οδοὺς 1136
ἀργιόδων, idem quod ἀργιόδους:vt κάπρειος ἀργιόδων,apud Apoll.
ἄργιος,in Αργὸς
ἀργίπους,in c.ex Ποὺς 1578
ἄργμα,in ἄρχω 199
ἀργολογία,cum d.in c ex λόγος 942
ἀργοναύτης, argonauta : qui in naui quæ ἀργὼ dicitur Iaſonem illum eſt comitatus.
ἀργοπωιὸς, in c.ex Πορέω, ſine præp. 1357
ΑΡΓΟΣ,cum d 181 item ἀργὸς, cum d in c.ex Εργον 500
ἀργυράγχη,in c.ex Αγχω
ἀργυραμοιβὸς,cum d.in c.ex Αμείβω
ἀργυράσπις,in c.ex Ασπὶς 211
ἀργυρεῖον.&c.in Αργυρος
ἀργυρηλάτης,argenticuſor.Heſy.
ἀργυρίδιον,ἀργυρίζω, cum d.ἀργυρικὸς,in Αργυρος
ἀργυροθήκη, argenti, i. pecuniæ theca.
ἀργυροκόπος,in c.ex κοπὴ 145
ἀργυρὶς,&c.in Ἄργυρος
ἀργυρόβιος,neruum habens argenteũ Ex ἄργυρος & Βιός.
ἀργυρογνώμων.in c.ex γνώμη 322
ἀργυροδίνης,in c.ex Δίνη
ἀργυρόηλος,in c.ex Ηλος
ἀργυροθήκη,idem quod ἀργυροθήκη. Poll.
ἀργυροκόπος,cum d.in c.ex κοπὴ, ſine præp. 845
ἀργυρολόγος, cum d. in c. ſine præp. 938
ἀργυρομιγὴς, in c.μίγνυμι, ſine præp. 1059
ἀργυρόπεζα,cum d.in c.ex Πέζα 1265
ἀργυρόπους,in c.ex Ποὺς 1378
ἀργυροπρακτικὸς,cum d.in c.ex πρακτὸς 1589
ἀργυροπρᾶκται,nũmularij ab exigendis pecuniis dictis in Pand.Græc.
ἀργυροπωλέω, in c.ex Πωλέω, ſine præp. 1418
ἀργυρορρύτης,in c.deſinentibus in ῥύτης 1434
ΑΡΓΥΡΟΣ 185
ἀργυρότοξος,in c.ex Τόξον 1647
ἀργυροφάλαρος, argenteis phaleris orn[illegible].Athen.l.5.
ἀργυροφεγγὴς,in c.ex Φέγγος 1734
ἀργυροχάλινος,argenteis frenis ornatus
ἀργυροχόος, in c. deſinentibus in χόος 1823
ἀργυρόω,cum d.in Αργυρος
ἀργυρώνητος,in c.ex Ωνέομαι 1869
ἄργυφος,cum d.in c.ex Ὑφάω 1711
ἀργῶς,in ἀργὸς
ἄρδα ἄρδαλος,&c.in Αρδω
ἄρδω,in Αἴρω
ΑΡΔΙΣ 186
ΑΡΔΩ ibid.
ἀρειὰ in Αρα
ἀρειμανὴς, in c.ex Μαίνομαι abiicientibus ι 994
ἀρειομανὴς,cum d ibid.
ἄρειος,in Αρης
ἀρείτολμος,in c.ex Τόλμα 1656
ἀρείφατος, vide cum ἀρηίφατος, infrà
ἀρειῶ,in ἀρειὰ
ἀρείων,in Αρης
ΑΡΕΣΚΩ,cum d 186
ΑΡΕΤΗ,cum d 187
ΑΡΗΓΩ,cum d ibid.
ἀρηίθοος,in c.ex Θεὸς 647
ἀρήιος,vide ἄρειος,in Αρης
ἀρηίφατος,in c.ex Φάω,occîdo 1732
ἀρηίφιλος.in c.ex Φίλος 1762
ἀρὴν,in Αρς 195
ΑΡΗΣ 188
ἀρητὴρ,cum d.in ἀράομαι
ἀρητιας,in Αρης
ἀρητὸς,in ἀράομαι
ἀρθμὸς,cum d.in Αρω
ΑΡΘΡΟΝ cum d 188
ΑΡΙ 189
ἀρίγνωτος 322.verſu.2
ἀρίδακρυς,cum d.in c.ex Δάκρυ
ἀριδείκετος,in 2.claſſe c.ex Δείκνυμι
ἀρίδηλος,cum d.in c.ex Δῆλος
ἀρίζηλος,cum d.in c.ex Ζῆλος
ἀρίηκοος,in c.ex ἀκοὴ,ſine præp. 103
ΑΡΙΘΜΟΣ cum d 189
ἀρικύμων,in c.ex Κύω, in vtero geſto 903
ἄριν.ἄρινος,in ἄρριν.
ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΙΟΣ 190
ἀριπρεπὴς,in c.ex Πρέπω 1387
ΑΡΙΣ 190 at ἄρις in ἄρριν.
ἀρίσταρον,in Αρον
ἀρίσημος, in c.ex Σῆμα, ſine præp. 1468
ἀρισκυδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,valde iracundus: apud Etym. Comp. ex ἀρι & σκύζομαι
ἀριστα,in ἄριστος
ἀρίσταθλος, in c.ex Αεθλος.
ἀριστάρχέω, cum d.in c.ex Αρχὴ principatus 201
ἀριστάω,in Αριστον 190
ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ibid.
ἀριστεροστάτης,in c.ex στατὸς,ſine pręp. 711
ἀριστεύω,cum d.in ἄριστος
ἀριστίζω 190
ἀριστίνδην,in ἄριστος
ἀριστίβουλος,in c.ex Βουλὴ
ἀριστογένεθλος,in c.ex γενέθλη 308
ἀριστόγονος,in c.ex γονὴ 309
ἀριστόδειπνον,in c.ex Δεῖπνον
ἀριστοκρατία, cum d. in c. ex Κράτος 862
ἀριστολοχία,in c.ex Λογὸς 980
ἀριστόμαχος, in c.ex Μάχομαι, ſine præp. 1014
ΑΡΙΣΤΟΝ 190
ἀριστονομία,in c.ex Νέμω,rego 1095
ἀριστόνοος,in c.ex Νόος 1110
ἀριστοποιοῦμαι, in c. ex Ποιέω, ſine præp. 1357
ἀριστόπονος, in c. ex πόνος ſine præp. 1291
ἄριστος,in Αρης 188
ἀριστοσαλπιγκτὴς, in c. ex Σάλπιγξ. 1453
ἀριστοτέχνης,in c.ſine præp. 1626
ἀριστοτόκος,in c.ſine præp. 1642
ἀριστόχειρ,in c.ex Χεὶρ 1815
ἀριστώδινες,in c.ex Οδύνη 1137
ἀριστωτὸς,in Ἄριστον
ἀρισφαλὴς,in c.deſinentibus, in σφαλὴς 574
ἀριφραδὴς, cum d. in c.ſine præpoſitione 1772
ἀρίφρων. cui eſt mala mens, malè animatus, apud Suid. Comp. ex φρὴν
ἄρκειον,herba paluſtris apud Dioſ. A pleriſque ſcribitur ἄρκτειον
ἀρκέομαι,cum d.in Αρκέω
ΑΡΚΕΥΘΟΣ,cum d 190
ΑΡΚΕΩ,cum d ibid.
ἀρκίλοι,in Αρκτος 192
ἄρκιος,in Αρκέω,& in Αρκτος
ἀρκὸς,auxilium,Heſy.

ἀρκτιών

ἀρκουύτως,in Ἀρκέω.
ΑΡΚΤΟΣ,cum d 191
ἀρκτῶρος,in c.ex Οὐρὰ 1224
ἀρκτοφύλαξ,in c ex φύλαξ 1784
ἀρκτῷος,in Αρκτος.
ἀρκυοςασία, cum d.in c. ex ςάσις ſine præp. 710
ΑΡΚΥΣ 192
ἀρκύςατος, in c.ex ςατὸς, ſine præpoſ. 711
ἀρκυωρὸς,cum d.in c.mut.υ,in ω 1219
ΑΡΜΑ 192
ἁρμαλιὰ,in ἁρμός.
ἁρμαλιὰς ὄχος, vehiculum quod exercitui commeatum circumuehebat.
ἁρμάμαξα,idem quod ἄμαξα, carruca,carpentum. Herodot. lib.7. Xenoph.pæd 3.
ἁρμάτειος,ἁρματεύω,in Αρμα.
ἁρματηλασία,ἁρματήλατος, cum d.in 2.claſſe c.ex Ελαύνω 469
ἁρμάτιον,&c.in Ἅρμα.
ἁρματοδρομία,in c.ex δρέμω 1678
ἁρματόεις,in Αρμα.
ἁρματομαχέω,ex curru pugno.Euſt.
ἁρματοπηγὸς,cum d in c.ex præt.med. πέπηγα 1309
ἁρματοποιὸς,cum d.in c. ex Ποιέω.ſine præp. 1357
ἁρματοτροφέω,cum d 1671
ἁρματοτροχία,&c.in c.ex τροχὸς 1678
ἄρμενος,ἄρμενον,in Αρω.
ἅρμη,in Αρω
ἁρμηλάτης,cum d 469
Αρμοῖ ως,confeſtim:Gal.in lex.Hipp.Doricum eſſe annotat.
ἁρμογὴ ἁρμόδιος,in ἁρμός.
ἁρμόζω,cum d.in ἁρμός.
ἁρμολογέω,in c.ex λόγος ratio 949
ἁρμονία,cum d in ἁρμός.
ἁρμὸς,&c. ἁρμόττω,cum d.in Αρω.
ἀρνακὶς,ἄρνειος,&c.in Αρς
ἀρνεοθοίνης,agnis veſcens.Epigram.
ΑΡΝΕΟΜΑΙ 192
ἀρνεῖον,ἄρνειος,ἀρνειὸς,ἀρνευτὴρ,cum d. in Αρς.
ἀρνησίθεος,in c.ex Θεός.
ἄρνησις,ἀρνητικὸς,in Αρνέομαι.
ἀρνικὸν,ἀρνίον 196
ἀρνόγλωσσον,in c.ex Γλῶσσα.
ἀρνοφάγος 1714
ἀρνόφυλλον.in c.ex φύλλον 1786
ΑΡΝΥΜΑΙ 192
ἀρναοιδὶ,in c.ex ᾠδὴ,ſine præpoſitione 56
ἄρομαι,in Αρω.
ΑΡΟΝ 193
ἄρος,in Ἄρω.
ἄροσις,cum d.in Αρόω.
ἀρόσω ibid.
ἄροτος,&c.ἀροτρον,&c. ibid.
ἀροτρόποις,in c.ex Ποιῶ 1378
ἀρουρα,cum d.in Αρόω
ἀρουροπόνος,in c.ex πόνος, ſine præpoſ. 1292
ΑΡΟΩ,cum d 193
ΑΡΠΑΖΩ,cum d ibid.& 194
ἁρπαξίβιος,in c.ex Βίος.
ἅρπασμα,ἁρπαςὸς,in Αρπάζω.
ἁρπεδὴς,cum d.in c.ex Πέδον 1263
ἁρπεδὼν,cum d.in Αρπάζω.
ἅρπεζα,in c.ex Πέζα,fimbria 1265
ἅρπετος, apud Cretenſes dicitur miluus:Heſyc.
ἅρπη,in Αρπάζω.
Αρπὶς, ſeu ἀρπὶς,ίδος,ἡ, crepidæ aut calcei genus : dictum per metatheſin pro ῥαπὶς, à ῥάπτω, teſte Etym.qui citat hunc verſum Callim. Εν γάρ μιν Τρηχῖνι σὺν ἀρπίδεσσιν ἔθηκε.
ἅρπυια,in Αρπάζω.
ἀρραβδος,ἀρράβδωτος,in c.ex Ράβδος 1423
ΑΡΡΑΒΩΝ,cum d 194
ἀρραγὴς,in ἄρρηκτος.
ἀρραδιούργητος,in ῥαδιουργὸς
ἄρραιστος,in Ραίω 1425
ἄρραφος,in c.ab ἔρραφα 1416
ἄρρεκτος,in c.ex Ρέζω 1428
ἀρρενικὸς,cum d.in Αρρὴν.
ἀρρενογόνος,cum d.in c.ex γονὴ 309
ἀρρενόθηλυς,in c.ex Θῆλυς.
ἀρρενοκοίτης,in c ex Κοίτη 822
ἀρρενοκυέω,in c.ex κυέω 903
ἀρρενόπαις,idem quod ἀρσενόπαις, infrà.
ἀρρενοτόκος, cum d.in c.ſine præpoſ. 1642
ἀρρενόω,cum d. ἀρρενώδης, cum d.in Αρρὴν.
ἀρρενωπὸς,cum d.in c.ex ὤψ 1184
ἀρρεπὴς,cum d.& ἀρρεψία in c. ſine pr. 429
ἀρρηδὴν,in ἄρρητος.
ἄρρηκτος,in c.ſine pr. 1439
ἀρρήμων,cum d.in c.ex ῥῆμα 1436
ΑΡΡΗΝ 194
ἀρρησία,in ἀρρήμων
ἀρρητοποιὸς,cum d.in c.ex Ποιέω, ſine præp. 1357
ἄρρητος,cum d in ἀρρήμων.
ἀρρητουργία,in c.ex Εργον 500
ἀρρηφόρος,cum d 1747
ἀρρήτως,in ἄρρητος.
ἄρρηχος,in ἄρρηκτος.
ἄρριγος,cum d.in c.ex Ρῖγος 1440
ἄρριζος,cum d.in c.ex Ρίζα 1441
ἄρριν & ἄρρις,in c.ex Ρὶν 1442
ΑΡΡΙΧΑΣΘΑΙ 195
ΑΡΡΙΧΟΣ ibid.
ἄρροια,in c.ex ῥοὴ 1433
ἄρροπος,in c. ex ῥοπὴ, ſine præpoſit. 1430
ἀρρυθμοπότης, in c.ſine præpoſitione 1319
ἄρρυθμος, cum d. in c.ex Ρυθμὸς 1447
ἀρρύπαντος,ἀρρύπαρος, in c.ex Ρύπος 1448
ἀρρυσίαςος, in c. ex ῥύομαι tueor. 1449
ἀρρυτίδωτος, in ῥυτὶς, ſeu ῥυτιδόω 1448
ἀρρωδεῖν,cum d.in c.ex ὀρρωδέω 1208
ἄρρωςος,cum d.in c.ex Ρωννύω 1450
ΑΡΣ 195
ἀρσενικὸς,cum d.in Αρρὴν.
ἀρσενόθηλυς,in c.ex Θῆλυς 635
ἀρσενοκοίτης,in c.ex Κοίτη 822
ἀρσενόπαις,in c.ex Παῖς 1241
ἄρσην,cum Αρρὴν.
ἄρσις,in αἴρομαι.
ἀρσιχος,in Αρριχος.
ΑΡΤΑΒΗ 195
ΑΡΤΑΜΟΣ,cum d ibid.
ἀρτάνη,in Αρτάω,
ΑΡΤΑΩ,cum d ibid.
ΑΡΤΕΜΙΣ,cum d 196
ἀρτεμιδόβλητοι, vide in σεληνόβλητος
ΑΡΤΕΜΩΝ 196
ΑΡΤΕΟΜΑΙ ibid.
ἀρτεπίβουλος,in ἐπιβουλή.
ἄρτημα,in Αρτάω.
Αρτὴρ, calceamenti genus, apud Suidam ex Pherecr.in γραυσίν. ¶ Αρτῆρες,vide in Αἴρω.
ΑΡΤΗΡΙΑ,cum d 196 & 197
ἀρτηριοτομία, in c.ſine præpoſitione 1616
ΑΡΤΙ 197
ἀρτιάζω, cum d. ἀρτιάκις, in Αρτιος.
ἀρτιβλαςὸς,in c.ex βλάςη 265
ἀρτιβρεχὴς,in c.ex Βρέχω.
ἀρτίγαμος,in c.ex Γαμέω.
ἀρτιγένεθλος,in c.ex γενέθλη 308
ἀρτιγένειος,in c.ex γένειον,barba 313
ἀρτιγενὴς,in c.ex Γείνομαι 304
ἀρτιγέννητος,in c.ex γεννάω 308
ἀρτιγλυφὴς,in c.ex γλύφω 325
ἀρτίγονος,in c.ex γονὴ 309
ἀρτιδαὴς,in c.ex Δάω,diſco 351
ἀρτιδάκρυς,in c.ex Δάκρυ 355
ἀρτιδίδακτος,in c.ex διδακτὸς 396
ἀρτίδιον,in Αρτος.
ἀρτίδομος,in c. ex δομὴ, ſine præpoſ. 371
ἀρτιεπὴς, in c.ex ἔπος 494. Dicitur & ἀρτιέπεια,fœm.gen. pro ἀρτιεπὴς: apud Heſiod.in Theog.
ἀρτιζυγία,in c.ex ζυγὸς 581
ἀρτίζω,in Αρτιος.
ἀρτίζωος,in c.ex ζωὸς 577
ἀρτιθαλὴς,in c ex Θάλλω.
ἀρτιθανὴς, in c.deſinentibus in θανὴς 642
ἀρτικροτέω, idem quod συμφωνέω, Heſyc.ducta ſignificatione à remigantibus:qui ad numerum quaſi aquas plaudunt.
ἀρτιλόχευτος,in c.ex λοχὸς 980
ἀρτιμαθὴς,in c.ex Μανθάνω, ſine pr. 1101
ἀρτιμελὴς, in c.ex Μέλος membrum 1031
ἀρτιοπέριττος,in c.ex περιττὸς 1300
ΑΡΤΙΟΣ 197
ἀρτιπαγὴς,in c.ſine præp. 1308
ἀρτίπαις,in c.ex Παῖς 1141
ἀρτίπλουτος,in c.ex Πλοῦτος 1347
ἀρτίπους,in c.ex Ποῦς 1378
ἀρτίσκαπτος,in c.ex Σκάπτω 1480
ἀρτίσκος,in Αρτος.
ἀρτίςομος, cum d.in c. ſine præpoſ. 1547
ἀρτιτελὴς, in c. ex τέλη myſteria 1612
ἀρτίτοκος, cum d.in c. ſine præpoſ. 1642
ἀρτίτομος,cum d.in c ſine præp. 1616
ἀρτίτυπος,in c.ex τύπος 1694
ἀρτιφαὴς,in c.ex Φάω 1727
ἀρτιφανὴς 1728

ἀρτίφατος, in c ex Φάω, occido 1733
ἀρτίφρων, in c. ex Φρῶ.
ἀρτιφυὴς, in c. ſine pr. 1793
ἀρτίφυτος 1795
ἀρτίφωνος, in c. ex Φωνὴ, ſine præpoſ. 1698
ἀρτιχάρακτος, in c. ex χαράσσω 1809
ἀρτίχειρ, in c. ex Χεὶρ 1815
ἀρτιχόρευτος, in c. ex Χορὸς 1834
ἀρτίχυτος, in c. ex χυτὸς 1823
ἀρτίως, in Ἄρτι & in Αρτιος.
ἀρτόδειγμα, in 2. claſſe comp. ex δείκνυμι 365
ἀρτοδοτέω, in c. ex δότης, ſine præpoſ. 401
ἀρτοθήκη, in c. ex Θήκη 1641
ἀρτοκόπος, cum d. in c. ex κοπὴ, ſine pr. 845
ἀρτόκρεας in c. ex Κρέας 866
ἀρτολάγανον, in Λάγανον 914
ἀρτολάγυνος, in c. ex Λάγυνος ibid.
ἀρτοποιὸς, cũ d. in c. ex Ποιέω, ſine pr. 1357
ἀρτοπτης, qui panes coquit: ὁ τὸν ἄρτον ὀπτῶν.
ἀρτοπτεῖον officina vel vas in quo panes coquuntur. Poll. ἀρτοπτίκιος ἄρτος, panis in artopta coctus. Ath. l. 3.
ἀρτοπώλης, cum d in c. ex Πωλέω 1418
ΑΡΤΟΣ 198
ἀρτοσιτέω, cum d in c. ex Σῖτος. 1475
ἀρτοτροφέω 1672
ἀρτοφάγος 1714
ἀρτοφόρον 1747
ἀρτοχάριτες, in c. ex Χάρις 1810
ΑΡΓΥΩ, cum d. 918
ἀρύβαλλος, cum d. in remotioribus c. ex Βάλλω 254
ἀρυστήνη, in Αρύω.
ἀρυστὴρ, &c. 199
ἀρύτω, cum Αρύω.
ΑΡΥΩ 198
ἀρχάγγελος, in c ex ἄγγελος 9
ἀρχαγέτας, in ἀρχηγέτης 410
ἀρχαΐζω, cum d ἀρχαϊκὸς, cũ d. in d. ex Αρχὴ principium 199
ἀρχαιόγονος, cum d. in c ex γονὴ 309
ἀρχαιολογία, cum d. in c. ex λόγος 942
ἀρχαιόπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 1347
ἀρχαῖος, cum d. in d. ex Αρχὴ principiũ 199
ἀρχαιότροπος, cum d. in c. ex Τροπή 1668
ἀρχαιρεσία, cum d in c. ex αἵρεσις, ſine præp. 80
ἀρχαϊσμὸς, cum ἀρχαΐζω
ἀρχεῖος in ἀρχαῖος.
ἀρχέγονος, cum d. in ἀρχαιόγονος.
ἀρχεῖον 201
ἀρχέκακος in c. ex Κακὸς 718
ἀρχέλαος, &c. in c. ex Λαὸς 931
ἀρχένεως, qui nunc primum nauigat: vel qui naui imperat. apud Suid.
ἀρχέπλουτος 1347
ἀρχεσίμολπος μοῦσα, muſa quæ cantui præeſt: ſeu quæ cantum orditur. Athen. lib. 4. ex Steſichoro.
ἀρχέσπερος, in c. ex Εσπερος 525
ἀρχέτυπος, cum d. in c. ex τύπος.
ἀρχεύω 201
ἀρχέχορος, in c. ex Χορὸς 1834
ΑΡΧΗ 199
ἀρχηγὸς cum d in 3 claſſe c. ex Αγω, duco. 42
ἀρχῆθεν, in d. ex Αρχὴ, principium 199
ἀρχίατρος, in c. ex Ιατρὸς 668
ἀρχιβούκολος, bubulcorum princeps.
ἀρχιδεσμοφύλαξ, in δεσμοφύλαξ 1784
ἀρχιδικαστὴς, in c. ex δικάζω 405
ἀρχίδικος, in c. ex Δίκη 403
ἀρχίδιον 201
ἀρχιερεσία, principatus inter remiges Exponitur ſimpliciter, remigatio: apud Suid.
ἀρχιεράομαι, cum d. in c. ex Ιερὸς 673
ἀρχιεταῖρος, in c. ex Εταῖρος 329
ἀρχιευνοῦχος, in εὐνοῦχος 557
ἀρχίζωος, in c. ex ζωὸς 577
ἀρχιθέωρος, in c. ex Θεωρὸς, in poſteriori ſignif.
ἀρχίκλοπος, in c. ex Κλέπτω ſine præp. 804
ἀρχικὸς 202
ἀρχιληστὴς, in c. ex λῃστὴς 913
ἀρχιμάγειρος, in Μάγειρος 991
ἀρχιμανδρίτης, ου, ὁ, qui pluribus monachis præeſt, abbas. Comp. ex μάνδρα.
ἀρχίμιμος, in c. ex Μιμέομαι 1919
ἀρχιοινοχόος, cum d. in οἰνοχόος 1812
ἀρχιπατριῶται, principes familiarum. Ioſue c. 21.
ἀρχιπειρατὴς, in c. ex Πεῖρα 1271
ἀρχιποίμην, in c. ex Ποιμὴν. 1364
ἀρχιποσία, in c ſine pr. 1319
ἀρχιρεὺς, in ἀρχιεράομαι.
ἀρχισιτοποιὸς in σιτοποιὸς 1361
ἀρχιστράτηγος 45
ἀρχισυνάγωγος, in συνάγω 39
ἀρχισωματοφύλαξ in σωματοφύλαξ 1785
ἀρχιτέκτων, cum d. in c. ex τέκτων 1625
ἀρχιτελώνης in τελώνης 1870
ἀρχιτρίκλινος, in c ex κλίνη. 809
ἀρχυπασπιστὴς in c. ex Ασπὶς
ἀρχίφυλοι, præfecti tribuum. Deut. 29.
ἀρχίφωτος, in c. ex Φῶς 1728
ἄρχμιος 201
ἀρχογλυπτάδης, magiſtratus ambiens: quaſi ὁ τὰς ἀρχὰς γλύφων. Etym. & Euſt.
ἀρχολάβος, magiſtratuum ſuſceptor.
ἀρχολίπαρος, in c. ex Λιπαρὴς 972, in c. ex Λίπος ibid.
ἄρχομαι 199 & 201
ἀρχὸς 201
ἄρχω cum d 199. & 201
ἀρχώνης, in c. ex Ωνέομαι 1869
ΑΡΩ 264
ἀρωγοναύτης in c. ex Ναῦς 1090
ἀρωγὸς. in Αρήγω.
ΑΡΩΜΑ, cum d 207
ΑΡΩΝΙΑ 207
ἀσάζω & ἀσαίνω, idem quod ἀσάομαι, ex eademq; origine deriuata: videlicet ab ἄση faſtidium; apud Heſych.
ἄσακτος, in c. ex Σάττω 1457
ἀσαλαμίνιος, imperitus maris & rei nauticæ, Ariſtoph. in Ran. κᾆτα πῶς δυνήσομαι Ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, Ασαλαμίνιος Ὤν, εἶτ' ἐλαύνειν; Fuerunt Salaminii rei nauticæ peritiſſimi.
ἀσάλευτος, in c. ex Σάλος 1453
ἀσάλπιγκτος in c. ex Σάλπιγξ ibid.
ΑΣΑΜΙΝΘΟΣ 207
ἀσάνδαλος, in c. ex Σανδάλιον 1454
ἄσαντος, in c. ex σαίνω, in fine col. 1462
ἀσάομαι, in Αδω.
ἀσαπὴς, cum ἄσηπτος.
ἄσαρκος, cum d. in c. ex Σὰρξ. 1455
ΑΣΑΡΟΝ, cum d 279 & in c. ex Σαίρω verto 145
ἀσαφὴς, cum d. in c. ex Σαφὴς 1458
ἄσβεστος, in c ex Σβεννύω 1458
ΑΣΒΟΛΗ, cum d 207
ἀσεβὴς, cum d. in c. ex Σέβω 1459
ἄσειρος, cum d. in c. ex Σειρά 1460
ἄσειστος, in c. ex Σείω 1461
ΑΣΕΛΓΗΣ, cum d. 207. & 208
ἀσελγόκερως, in c. ex Κέρας 776
ἀσελγομανέω, in c. habentib. 994
ἀσελγῶς in Ασελγής.
ἀσέληνος, in c. ex Σελήνη 1463
ἄσεμνος, in c. ex Σεμνὸς 1464
ἄσεπτος, cum ἀσεβής.
ἄση, in Αδω.
ἄσημος, cum d. in c. ex Σῆμα ſine pr. 1468
ἄσηπτος, in c. ex Σήπω 1469
ἀσηρὸς, cum d in ἄση
ἀσθενόρριζος, in c ex Ῥίζα. 1441
ΑΣΘΜΑ, cum d 208
ἀσιγησία, ἀσίγητος, in c. ex Σιγάω 1471
ἄσιγμος, in c. ex σίζω, in littera Σ, 1451
ἀσίδηρος, in c. ex Σίδηρος 1472
ἄσικχος, qui non eſt σικχὸς. ſeu iniucundus. Plut. in præcept. ſan. & in Lycurgo.
ΑΣΙΝΗ 208
ἀσινὴς, ἀσινῶς, in c. ex Σίνω 1473
ἄσιος, in Ασις
ΑΣΙΡΑΚΟΣ 208
ΑΣΙΣ ibid.
ἄσιτος, cum d. in c. ex Σῖτος 1475
ΑΣΚΑΛΑΒΟΣ 208
ΑΣΚΑΛΑΦΟΣ ibid.
ἀσκάλευτος, ἄσκαλος, ἄσκαλτος, in c. ex Σκάλλω 1479
ΑΣΚΑΛΩΠΑΣ 208
ΑΣΚΑΝΤΗΣ ibid.
ἀσκαρδάμυκτος, cum d. in σκαρδαμύσσω 1084
ἀσκαρὴς, ἄσκαρθμος, in c. ex Σκαίρω 1478
ἀσκαριδώδης, in Ασκαρὶς
ἀσκαρίζω, cum σκαρίζω in Σκαίρω 1477
ΑΣΚΑΡΙΣ 208
ἀσκαριστὸς, in ἀσκαρὴς
Ἀσκαρος, ου, ὁ, calceorum ſeu ſandaliorum

tiorum genus. Heſych. Aut crepitaculi quoddam genus, Poll. l. 4. cap 9.
ἀσκεθὴς, in ἄσχετος 559
ἀσκελὴς, cum d. in c. ex Σκέλλω 1482
& in c. ex Σκέλλος ibid.
ἀσκέομαι, in Ἀσκέω
ἀσκεπάρνος in c ex Σκέπαρνον 1483
ἀσκεπὴς, cum d. in c. ex Σκέπω 1487
ἄσκεπτος c m d in c. ſine pr. retinentibus πτ 1485
Ἀσκέρα ας, ἡ, Attici calceamẽti genus: Suid. Heſych. Euſt. Poll. l. 7. tradit fuiſſe calceamentum hirſutum, vtile hyemali tempore.
ἄσκευος, cum d in c. ex Σκεῦος ſine pr. 1488
ἀσκευώρητος, in σκευωρὸς 1129
ΑΣΚΕΩ 209
ἀσκηθὴς, cum ἀσκεθὴς 559
ἄσκημα, in ἀσκέομαι
ἀσκήνως, cum d. in c. ex Σκηνὴ 1491
ἄσκησις, ἀσκητὴς, cum d. in ἀσκέομαι.
ἀσκίδιον, ἀσκίον, in Ἀσκός.
ἄσκιος, in c. ex Σκιὰ 1494
ἀσκίπων, in σκίμπων 1492
ἀσκίτης, in Ἀσκός.
ἀσκοπήρα, in c. ex Πήρα 1312
ἄσκοπος, cum. d. in c ex σκοπὸς 1485 & 1487
ἀσκορδίνωτος, in c. ex Σκόροδον 1497
ΑΣΚΟΣ 209
ἀσκοφλαυρίζω, in c. ex φλαυρίζω 1726
ἀσκύλτως, ita vt non vexeris aut fatigeris: δίχα τοῦ σκύλλεσθαι.
ΑΣΚΥΡΟΝ 210
ἀσκώλια, cum d ἄσκωμα, in Ἀσκός.
ᾆσμα, ᾀσμάτιον in Ἀείδω 54
ᾀσματοκάμπτης in c. ex καμπτὸς 742
ΑΣΜΕΝΟΣ, cum d 210
ᾀσμὸς, cum ᾆσμα.
ἀσόλοικος, in σόλοικος 1147
ἄσοφος, cum d in c. ex Σοφὸς 1507
ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ 210
ἀσπάθητος, in c. ex Σπάθη 1508
ἀσπαίρω, in Σπαίρω 1509
ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ 210
ἀσπάλαξ, in Σπάω 1511
ΑΣΠΑΡΑΓΟΣ, cum d 210
ἀσπαρίζω, in Σπαίρω 1506
ἄσπαρτος, cum d in c. ex σπαρτὸς 1519
ἀσπάσιος, cum d. in ἀσπασμα, &c ἀσπαστὸς, &c in Ἀσπάζομαι.
ἄσπειστος in fine col. 1517
ἄσπερμος, in c ex σπέρμα, ſine pr. 1515
ἀσπερχὲς, in c. ex Σπέρχω 1518
ἄσπετος, in c. ex Ἕπω ſequor 492
ἀσπιδαποβλὴς, in ἀποβάλλω.
ἀσπιδὴς, &c. in Ἀσπὶς
ἀσπιδόδηκτος, in tertia claſſe compoſit. ex Δάκνω.
ἀσπιδοπηγὸς, cum d. in c. ex præt. med. πέπηγα 1509
ἀσπιδοποιὸς, cum d. in c. ex Ποιέω ſine præp. 1357
ἀσπιδοτρόφος 1672
ἀσπιδοῦχος, in c. ex Ἔχω deſinentibus in οῦχος 556
ἀσπιδοφέρμων, in c. ex Φέρβω 1737
ἀσπιδοφόρος 1747
ἀσπίζω, in Ἀσπὶς.
ἄσπιλος, cum d. in c. ex Σπίλος 1521
ΑΣΠΙΣ, cum d 210
ἄσπλαγχνος, in c ex Σπλάγχνον 1521
ἄσπληνος, in Σπλὴν 1522
ἄσπονδος, cum d. initio c. 1518
ἄσπορος, in c. ex σπόρος 1516
ἀσπουδεὶ, cum d. in c. ex σπουδὴ 1520
Ἀσπρος, ου, ἡ, quercus ſpecies, apud Theoph. hiſt. pl. 3. c. 10.
ΑΣΣΟΝ, cum d 211
ᾄσσω, pro αἴσσω
ἀσταγὴς, in ἄστακτος
ἀσταθὴς, in c. deſinentibus in σταθὴς 711 ibid.
ἀστάθμευτος, in c. ex σταθμὸς ſtab.
ἀστάθμητος, in c. ex στάθμη 713
ΑΣΤΑΚΟΣ 211
ἄστακτος, cum d. & ἀστάλακτος, in c. ex Στάζω 1524
ἀσταλὴς, initio col.
ΑΣΤΑΝΔΗΣ 211
ἀστασία, in c. ex στάσις ſine præpoſ. 710
ἀστασίαστος 711. v. 3
ἄστατος, cum d. in c. ex στατὸς ſine pr. 711
ἀσταφὶς, in Σταφὶς 1525
ἀσταφύλινος, in σταφύλινος ibid.
ἄσταχυς, in στάχυς 1526
ἄστεγος, &c. in c ex Στέγω 1527
ἀστείζομαι, in Ἄστυ
ἀστειολογία in c. ex λόγος 942
ἀστειορρημονέω, &c. in c. ex ῥῆμα 1435
ἀστεῖος, &c. in Ἄστυ
ἄστειπτος, in c. ex Στείβω calco 1528
ἀστεισμὸς, in ἀστείζομαι
ἀστείως, in ἀστεῖος
ἄστεκτος, cum d. in c. ex Στέγω 1528
ἀστέλεχος, &c. in c. ex Στέλεχος 1532
ἀστέμβακτος, in Στέμβω 1531
ἀστεμφὴς cum d ibid.
ἀστένακτος, cum d. in c. ex στένω 1536
ἀστεργὴς, in c. ex Στέργω 1537
ἀστέρειος, ἀστερίζω, &c. in Ἀστὴρ.
ἀστερόεις, in Ἀστὴρ,
ἀστεροπὴ, cum d. in Ἀστράπτω.
ἀστεροσκόπος in c. ex σκοπὸς 1485
ἀστερωπὸς, in c. ex ὢψ 1185
ἀστέφανος, cum d. in c. ſine pr. 1541
ἄστηλος, in c. ex Στήλη 1542
ἀστὴν & ἀστήνως in c. factis ex στῆναι 712 & in ἀστένακτος.
ΑΣΤΘΡ 211
ἀστήρικτος, in c. ex Στηρίζω 1542
ἀστιατικὸς, in ἀστικός
ἀστιβὴς, cum d. in ἄστειπτος
ἀστικὸς, cum d. in Ἄστυ
ἄστικτος, in c. ex Στίζω 1543
ἀστίοχος, vas rotundum, quod infuſa pice, ſulphure & ſtupa, iniectóque igne, eiaculabantur. Item lapidis genus, ligníque aridi pice infecti. Heſych.
ἄστοιχος, initio col. 1530
ἄστολος, in ἀσταλὴς
ἄστομος, cum d. in c. citra præpoſ. 1547
ἀστόξενος, in c. ex Ξένος ſine præpoſ. 1124
ἄστοργος, in ἀστεργὴς
ἀστὸς, in Ἄστυ
ἀστοχεῖ, cum d. in c. ex Στοχάζομαι 1550
ἀστραβαλίζειν, corrigere ſeu dirigere, complanare, ἀστραβὲς ποιεῖν.
ΑΣΤΡΑΒΗ, ἀστραβεύω 210
ἀστραβηλάτης, in 2. claſſe comp. ex Ἐλαύνω 469
ἀστραβὴς, in c. habentibus στραβ. 1539
ΑΣΤΡΑΓΑΛΟΣ cum d 212
ἀστραπαῖος ἀστραπὴ, in Ἀστράπτω.
ἀστραπηφόρος, cum d 1747
ΑΣΤΡΑΠΤΩ, cum d 212
ἀστράτευτος, cum d. in c. ex Στρατὸς 1552
ἀστρατηγικὸς, &c. in στρατηγὸς 45
ἀστραφὴς 559. v. 4
ἄστρεπτος, in c. deſinentibus in στρεπτὸς 1559
ἀστρήνης, initio col. 1360
ἀστρίας & ἀστρίζω, in Ἀστράγαλος.
ἀστρικὸς in ἄστρον.
ἄστρις, ἀστριχὸς, in Ἀστράγαλος.
ἀστρόβακος, aſtronomus, qui de aſtris loquitur: apud Suid. Comp. ex ἄστρον & Βάζω
ἀστροβλὴς, ἀστρόβλητος 252
ἀστροβολία, cum d. in c. ex βολὴ 252
ἀστρογείτων, ita editus vt videatur aſtris vicinus. Æſchyl. in Prom. Comp. ex Γείτων.
ἀστροθεσία, in c. ex θετὸς 1639
ἀστρόθετος in c. ex θετὸς 1640
ἀστροθύτης, in c. ex Θύω ſine præpoſ. 662
ἀστρόκυνος, in c. ex Κύων 904
ἀστρολόγος, cum d. in c. ex λόγος 942
ἀστρόμαντις, qui ex aſtrorum contemplatione futura prædicit. Poll. l. 7. c. 30.
ἀστρομύον, in c. ex Μύω 1083
ἄστρον, in Ἀστὴρ.
ἀστρονόμος, cum d. in c. ſine pr. 1093
ἀστροπολέω, in c. ex Πολέω ſine præp. 1367
ἀστρούθιστος, in c. ex Στρουθός.
ἀστροφαὴς, in c. ex Φάω 1717
ἀστροχίτων, in c. ex Χιτὼν 1827
ἀστρῶος, in ἄστρον.
ἀστρωσία, ἄστρωτος, in c. ex στρῶσις & στρωτὸς 1550
ΑΣΤΥ 213
ἀστυβοώτηρ, in c. ex Βοάω, ſine præpoſ. 274
ἀστυγείτων, cum d. in c. ex Γείτων.
ἀστυκὸς, cum ἀστικὸς, in Ἄστυ 215
ἄστυλος, in c. ex Στύλος.
ἀστυμέδων, in c. ex Μέδω ſine præpoſ. 1037
ἀστυνόμος, cum d. in c. ex Νέμω rego 1095
ἀστύοχος, in fine col. 556
ἀστυπολέω, in c. ex Πολέω, ſine præpoſ. 1367
ἄστυρον, oppidum Heſy. Scribitur ἀστυρὼν, apud Etym. qui diminut. eſſe ait ex ἄστυ: vt apud Callim. ἀστυρὸν εἰσανέβαινεν.
ἄστυτος, ἀστυτὶς, in Στύω.
ἀστύφελος, cum d. in c. ex στύφελος 156
ἀστυφὴ, ἀστυψία, in c. ex Στύφω ibid.
ἀσυγγενὴς, nibil affinitatis habens,

alienum genere. Decomp. ex συγγενής.
ἀσυγγνώμων, ἀσύγγνωστος, cum d. in συγγινώσκω.
ἀσύγκλειστος, in συγκλείω 802
ἀσύγκλωστος, in c. ex Κλώθω 12
ἀσυγκόμιστος, in συγκομίζω 835
ἀσύγκριτος, cum d. in συγκρίνω 874
ἀσυγκρότητος, cum d. in σύγκροτος 878
ἀσύγχυτος, cum d in συγχέω 1822
ἀσυγχώρητος, cum d. in συγχωρέω 1830
ἀσυκοφάντητος, in συκοφάντης 1722
ἀσυλαῖος, in ἄσυλος.
ἀσυλάρχης, in c. ex Ἀρχὴ principatus 101
ἀσυλεὶ, &c. in ἄσυλος.
ἀσύλληπτος, ἀσυλληψία, in συλλαμβάνω 9:5
ἀσυλλόγιστος, cum d. in συλλογίζομαι 951
ἄσυλος, cum d. in c. ex Σύλη 1565
ἀσύμβατος, cum d. in συμβαίνω 236
ἀσύμβλητος, ἀσύμβολος, cum d. in συμβάλλω.
ἀσύμβουλος, cum d. in συμβουλή.
ἀσύμμετρος, cum d. in σύμμετρος 1043
ἀσυμπαγὴς, in συμπήγνυμι 1308
ἀσυμπαθὴς, in συμπαθὴς 1256
ἀσύμπλεκτος, in συμπλέκω 1335
ἀσυμπλήρωτος, non completus, vel qui compleri non poteſt.
ἀσυμπόρευτος, in συμπορεύω 1422
ἀσυμφανὴς, cum d. in συμφαίνω 1720
ἀσύμφορος, cum d. in συμφέρω 1746
ἀσυμφυὴς, in συμφύω 1793
ἀσύμφυλος, in σύμφυλος 1786
ἀσύμφυρτος, in συμφύρω 1788
ἀσύμφωνος, cum d. in συμφωνέω 1797
ἀσυνάγωγος, in συνάγω 39
ἀσυναιρέτως, in συναιρέω 80
ἀσύνακτος, in συνάγω 39
ἀσυνάλλακτος, in συναλλάττω.
ἀσύναπτος, in συνάπτω 181
ἀσυνάρτητος, in συναρτάω 196
ἀσύνδετος, cum d. in συνδέω 385
ἀσυνδήλως, in c. ex Δῆλος
ἀσυνδύαστος, in συνδυάζω.
ἀσυνειδότως, in συνείδω.
ἀσυνεσία, ἀσύνετος, cum d. in συνίημι 568
ἀσυνηγόρητος, in συνηγορέω 20
ἀσυνήθης, cum d. in συνήθης 597
ἀσυνθεσία, ἀσύνθετος, cum d. in συντίθημι 1638
ἀσυνουσίαστος, in σύνειμι 572
ἀσύντακτος, ἀσυνταξία, in συντάσσω 1595
ἀσυντελὴς, in συντελέω 1621
ἀσύντονος, cum d. in συντείνω 1602
ἀσυρτὴς, in c. ſine præp. 1569
ἀσύρικτος, in c. ex Συρίσσω 1567
ἀσυσκεύαστος, in συσκευάζω 1491
ἀσυστασία, ἀσύστατος, in συνίστημι 709
ἀσυστόλως, citra συστολὴν, i. correptionem. Vox grammat.
ἀσύφηλον, in c. ex Φῆλος 1755
ἀσφάδαστος, cum d. in c. ex Σφαδάζω 157
ἀσφακέλιστος, in c. ex Σφάκελος 1573
ἀσφαλὴς, cum d. in c. deſinentibus in σφαλὴς 1574
ΑΣΦΑΛΤΟΣ, cum d 213
ἀσφαλῶς, in ἀσφαλὴς
ἀσφάραγος, cum Ἀσπάραγος
ἄσφηλος, in ἀσφαλὴς 1575
ἄσφικτος, in c. ex Σφίγγω 1577
ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ, cum d 213
ἀσφράγιστος, in c. ex Σφραγὶς 1578
ἀσφυξία, ἄσφυκτος, in c. ex Σφύζω 1579
ΑΣΧΑΛΛΩ, cum d 213
ἄσχετος, in c. ex Ἔχων, deſinentibus in σχετὸς 559
ἀσχημάτιστος, &c in ἀσχήμων
ἀσχήμων, cum d in c. ex σχῆμα 559
ἀσχίδης, ἀσχίζης, in ἄσχιστος
Ἀσχίον, tuber terræ à quibuſdam dicitur, vt docet Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 10
ἄσχιστος, in c. ex Σχίζω 1582
ἄσχολος, cum d. in c. ex Σχολὴ 1584
ἀσώδης, in ἄση
ἄσωμος, &c. in c. ex Σῶμα 1585
ἄσωστος, cum d. in c. ex Σώζω 1505
ἀσωτοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
ἀσωτοποσία, luxurioſorum potatio, vel luxurioſa potatio.
ἄσωτος, cum d. in ἄσωστος
ἀσωφρόνιστος, in σωφρονίζω 1779
¶Ἀτάω, ſtupeo, obſtupeſco, cum ſtupore admiror: vt apud Etym. ἀταομένη κακὰ ἔργα.
ἀτακτιδακρύω, cum d. in c. ex Δακρύω
ἄτακτος, cum d. in c. ex τακτὸς ſine pr. 1595
ἀταλαίπωρος, cum d. in ταλαίπωρος 1421
ἀτάλαντος, in dec. ex Τάλαντον 1587
ἀταλέφρων, in c. ex Φρὴν 1776
ΑΤΑΛΟΣ, ἀτάλλω 213
ἀταλόφρον, cum ἀταλάφρον
ἀταλόψυχος, in c. ex Ψυχὴ 1862
ἀταμίευτος, cum d. in c. ex Ταμίας 1589
ἀταξία, in c. ex τάξις ſine pr. 1595
ἀτάομαι, in Ἀτάω
ἀταπείνωτος, in c. ex Ταπεινὸς 1590
ΑΤΑΡ 213
ἀταρακτοποιησία, in c. ex Ποιέω, ſine pr. 1357
ἀτάρακτος, ἀταραξία, ἀτάραχος, cum d. in c. ex Ταράσσω 1590
ἀταρβὴς, cum d. in c. ex Τάρβος 1591
ἀταρίχευτος, in c. ex Τάριχος ibid.
ΑΤΑΡΜΥΚΤΟΝ 214
ἀταρπὸς, ſiue ἀτραπιτὸς, cum ἀτραπός
ἀταρτηρὸς, in ἀτηρὸς
ἀτάρχυτος, in Ταρχέω 1592
ΑΤΑΣΘΑΛΟΣ, cum d 214
ἄταυρος, cum d. in c. ex Ταῦρος 1596
ἄταφος, cum d in c. ex Θάπτω 921
ΑΤΑΩ, cum d 214
ΑΤΕ ibid.
ἄτεγκτος, cum d. in c. ex Τέγγω 1597
ἀτειρὴς, cum Τείρω 1505
ἀτείχιστος, in c. ex Τεῖχος 1606
ἀτέκμαρτος, cum d. in c. ex Τέκμαρ 1627
ἄτεκνος, cum d. in c. ex τέκνον 1644
ἀτελεία, ἀτελείωτος, ἀτέλεστος, in ἀτελὴς, vnde etiam ἀτέλεστος, in c. ex τέλη, myſt. 1612
ἀτελὴς, cum d. initio col. 1610. & 1611. & 1612
ἀτελώνητος, in τελώνης 1870
ἀτέμβιος, querulus, miſer. Etym. Deriuatum ex Ἀτέμβω.
ΑΤΕΜΒΩ, cum d 214
ἀτενὴς, cum d. in c. deſinentibus in τενὴς 1605
ΑΤΕΡ 214
ἀτέραμνος, cum d. ἀτεράμων, cum d. in τεράμων 1505
ἀτερηδόνιστος, in τερηδὼν 1620
ἄτερθε in Ἀτερ
ἀτερμάτιστος, ἀτέρμων, in c. ex Τέρμα 1621
ἄτερος in Ἕτερος.
ἀτερπὴς, cum d. in c. ex Τέρπω 1622
ἄτευκτος, cum d. initio c. 1690
ἀτευχὴς, in c. ex τεῦχος 1625
ἄτεχνος, cum d. in c. ſine pr. 1626
ἀτέω, cum Ἀτάω.
ἄτη, in Ἀτάω
ἄτηκτος, in c. ex Τήκω 1628
ἀτημελῶ, cum d. in τημελῶ 1029
ἀτηρὸς, in Ἀτάω.
ἀτίζω, in c. ex Τίω 1560
ἀτίθασσος, cum d. in Τιθασσὸς 1630
ἀτιμαγέλας, cum d. in c. ex Ἀγέλη.
ἀτιμάζω, cum d. in ἄτιμος
ἄτιμος cum d. in c. ex τιμὴ 1651
ἀτιμώρητος, cum d 1594
ἀτίμως, ἀτίμωσις, ἀτιμωτικὸς, cum d. in ἄτιμος.
ἀτίνακτος, in c. ex Τινάσσω 1645
ἀτισανδρεῖν, in c. ex Ἀνὴρ 157
ἀτιτάλλω, in Ἀταλὸς 213
ἄτιτος, cum d. in ἀτίζω.
ἀτλαγενὴς, Atlante genitus: apud Heſiod. in Erg. l. 2.
ἄτλας, cum d ἀτλησία, ἄτλητος, in c. ex τλάω 158
ΑΤΜΕΝΟΣ, cum d 214
ἀτμὴ, in Ἀτμός.
ἄτμητος, in c. ex τμάω, aut τμήσσω 1618
ἀτμιάω, in Ἀτμός.
ἀτμιδοῦχος, ὁ ἀτμίδα ἔχων, Heſy.
ἀτμίζω, &c. in Ἀτμός.
ἀτμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fumi ſpeciem gerens: vel vapori ſimilis.
ἀτμοειδῶς, in modum vaporum. Gal. comm. 3. in Hippoc. aphor.
ΑΤΜΟΣ, cum d 215
ἄτοιχος, in c. ex Τεῖχος 1655
ἄτοκος, cum d. in c. ſine pr. 1642
ἄτολμος, cum d. in c. ex Τόλμα 1656
ἄτομος, in c. ſine pr. 1616
ἄτονος, cum d in c. deſinentibus in τόνος 1603
ἄτοξος, cum d. in c. ex Τόξον 1657
ἄτοπος, cum d. in c. ex Τόπος 1658
ἀτὸς, in Ἄδω 53 v. 2
ἀτραγῴδητος, in τραγῳδός.
ΑΤΡΑΚΤΟΣ, cum d 215
ἀτραίνετος, in c. ex τραίνω 1648
ἀτραπιτὸς ἀτραπός, &c. in c. ex τράπω 1669
ΑΤΡΑΦΑΞΙΣ 285

ΑΤΡΕΚΗΣ,cum d Ibid.
ἀτρεμαῖος,quietus: vt ἀτρεμαίαν βοὰν apud Eurip.in Oreſte.
ἀτρέμας,cum d.in ἄτρομος
ἄτρεπτος,cum d.in c.ex τρέπω 1668
ἄτρεστος,cum d.in c.ex Τρέω 1580
ἄτρητος,cum d.in c.ex Τιτράω 1648
ἀτρίακτος,in c.ex Τριάζω 1663
ἀτριβὴς,ἄτριπτος, &c. in c. ſine præp. 1683
ἄτρομος,cum d.in c.ex Τρέμω 1680
ἄτροπος,cum d.in c.ex τροπὴ 1668
ἄτροφος,cum d. 1672 & 1674
ἀτρυγὴς, ἀτρύγετος, in c.ex τρύγη 1685
ἄτρυγος,ἀτρύγητος,in c.ex τρύξ ibid.
ἀτρύπητος,in c.ex Τρυπάω 1685
ἀτρύπονος, in c.ex πόνος ſine præpoſ. 1291
ἄτρυτος,cum d.in c.ex Τρύω 1686
ἀτρύφερος, ἀτρύφητος, in c.ex τρυφὴ 653
ἀτρωτὸς,ἄτρωτος,cum d.in c.ex Τιτρώσκω 1549
ΑΤΤΑ,& ἄττα 219
ΑΤΤΑΓΑΣ ibid.
ἀττάλλω in ἀτάλλω
ΑΤΤΑΡΑΓΟΙ 215
ΑΤΤΑΤΑΙ 216
ΑΤΤΕΛΑΒΟΣ ibid.
ΑΤΤΩ 216
ΑΤΥΖΩ cum d ibid.
ἄτυκτος,in c.ex τυκτὸς 1624
ἄτυμβος,in c.ex Τύμβος 1691
ἄτυπος,in c.ex τύπος 1694
ἀτυράννευτος,in c.ex Τύραννος
ἀτύρωτος,in c.ex Τυρὸς
ἄτυφος,cum d.in c.ex τῦφος, iactantia 1698
ἀτυχὴς,cum d.in c.ex τύχη 1690
ἄτω in Ατάω
¶ΑΥ 216
αὐαίνω,αὐαλέως,αὔανσις,αὐαντικὸς, in d.ex Αὔω ſicco
αὐαντὴ, morbus quidam deſiccans, apud Hippocr.
ΑΥΓΗ,cum d 216
ΑΥΔΗ, cum d 217
ἄυδρος,cum d.in c.ex Ὕδωρ 1703
αὐθάδης cum d,in Αδέω
αὐθαδόστομος,in c.citra præp. 1547
αὐθαίμος,in c.ex Αἷμα
αὐθαίρετος,cum d.in c.ex αἱρετὸς 81
αὐθέκαστος cum d.in c.ex Εκαστος
ΑΥΘΕΝΤΗΣ cum d 218
αὐθήμερος,cum d.in c.ex Ημέρα 604
αὖθι,in Αὖ,& in αὐτόθι
αὐθιγενὴς,in c ex Γείνομαι 304
αὐθιμενὴς, in c.ex Μένω, ſine præpoſ. 30
αὖθιν,αὖθις,in Αὖ
αὐθόμαιμος,in c.ex Αἷμα
αὐθομολογέομαι, in dec.ex ὁμολόγος 946
αὐθύπαρκτον,in ὑπάρχω 201
αὐθυπότακτος, cum d. in ὑποτάσσω 1595
αὐθωρὸν,in c ex Ωρα 1871
αὐλαία,in Αὐλή
αὐλακεργάτης,in c.ex Εργον
ΑΥΛΑΞ,αὐλακίζω 228
αὔλειος,αὐλείτης,in Αὐλή
αὐλέω,cum d.in Αὐλὸς
αὐλιάδες νύμφαι, in Epigr. nymphæ incolæ ſeu inhabitantes. Deriu. ab Αὐλή.
ΑΥΛΗ,cum d 218
αὐλίζομαι,in Αὐλή
αὐλικὸς,in Αὐλή & in Αὐλὸς
αὔλιον,αὖλις,αὐλισμὸς, in Αὐλή.
αὐλίσκος,in Αὐλός.
αὐλοθετέω,in c.ex Θετὸς 1640
αὐλοποιὸς,cum d.in c.exΠοιέω,ſine pr. 1357
αὐλοπρεπὴς,in c.ex Πρέπω 1387
ΑΥΛΟΣ,cum d 220
ἄυλος,in c.ex Ὕλη 1706
αὐλοτρύπης,in c. ex Τρύπω 1686
αὐλῳδὸς,cum d.in c.ex ᾠδὴ ſine pr. 56
αὐλὼν cum d.in Αὐλὸς.
αὐλωνοειδὴς habens figuram τοῦ αὐλῶνος. Quidā exp. anfractuoſus. Diod. Sicul.
αὐλωπὸς,cum d.in c.ex ὤψ 1185
αὐλωτὸς in Αὐλὸς
αὐξάνω,αὔξω,cum d.in Αέξω
αὐόνη,ἡ,ſiccitas,ariditas. Etym ab αὔω ſicco.
αὖος,αὐότης,in d.ex Αὔω ſicco.
ἄυπνος,cum d in c.ex Ὕπνος 1708
ΑΥΡΑ 221
αὐρίζω,in Αὔριον
ΑΥΡΙΟΝ,cum d 223
ΑΥΣΤΗΡΟΣ,cum d ibid.
αὐτάγγελος,in c. ex ἄγγελος 9
αὐτάγγελτος ibid,
αὐτάγητος,qui ſibi admirationi eſt. apud Suid.& Etym.Comp. ex Αγάω, vnde ἄγαμαι
αὐτάγρετος,in c.ex ἄγρομαι 11
αὐτάδελφος,in c.ex Αδελφός.
αὐταιώρητος, qui per ſe in altū fertur. Heſych.
αὔτανδρος,cum d 157
αὐτανεψιὸς,in c.ex Ανεψιός.
ΑΥΤΑΡ 222
αὐτάρεστος,in c ex Αρέσκω 187
αὐτάρκης, cum d.in c.ex Αρκέω
αὖτε,in Αὖ.
αὐτενέργητος,in ἐνεργὸς 502
αὐτεξούσιος,cum d.in ἔξεστι 570
αὐτεπάγγελτος,in ἐπαγγέλλω 8
αὐτεπίβηλος,in ἐπιβηλή.
αὐτεπίσπαστος, in dec. ex ἐπισπάω 1512
αὐτεπιτάκτης,cū d.in dec.ex ἐπιτάσσω 1594
αὐτεπώνυμος.in ἐπώνυμος 1171
αὐτερέτης,in c.ab ἐρέτης 511
αὐτέω,in αὐτὴ,in αὔω
αὐτήκοος,in c.ex ἀκοὴ 103
αὐτῆμαρ,in c.ex ἦμαρ 606
αὐτίκα,in Αὐτός.
αὖτις,in αὖθις
αὐτίτης,in Αὐτὸς,& in αὐτοετής.
ΑΥΤΜΗ,αὐτμὴ 222
αὐτοάγαθος,in c.ex Αγαθός.
αὐτοαλήθεια,ipſa veritas, de Deo dicitur apud Plat. in Phæd. & apud Greg.
αὐτοάνθρωπος,in c.ex ἄνθρωπος
αὐτοβοάω,cum d.in c.exΒοάω ſine pr. 274
αὐτοβορέας,in c.ex Βορέας
αὐτόβουλος,in c.ex Βουλὴ
αὐτογένεθλος,in c.ex γενέθλη 305
αὐτογενὴς,in c. exΓείνομαι 304
αὐτογέννητος, ex ſe genitus. Sophocl.in Antig.
αὐτογνώμων,in c.ex γνώμη 322
αὐτόγνωτος ibid.v.2
αὐτόγονος,in c.ex γονὴ 309
αὐτογραμμὴ,in c.ex γραμμὴ 342
αὐτόγραφον, in c. ex γράφω ſine præp. 340
αὐτόγυον,in c.ex Γύα
αὐτοδαὴς,in c.ex Δάω diſco 351
αὐτοδάϊκτος,in c.ex δαΐζω 352
αὐτόδαξ,in c.ex Ὀδοὺς 1136
αὐτόδειπνος,in c.ex Δεῖπνον
αὐτοδεκαστὺς,in δεκαστής
αὐτόδηλος,in c.ex Δῆλος
αὐτοδιάκονος,cum d.in διακονέω 839
αὐτοδίδακτος, cum d.in c.ex διδακτὸς 396
αὐτοδιηγούμενος, cum d.in διηγοῦμαι 592
αὐτόδικος,cum d.in c.ex Δίκη 403
αὐτόδιον,in c.ex Ὁδὸς 132
αὐτόδρομος,in c.ex δρέμω 1678
αὐτοδύναμος,in c.ex Δύναμαι
αὐτοεῖναι: ipſum eſſe, vel per ſe eſſe. De Deo dicitur apud Dionyſ.Areop.
αὐτοέκαστος,pro ſe quiſque
αὐτοέλικτος,in c.ex εἱλίσσω 455
αὐτοενεργητικὸν,in ἐνεργὸς 502
αὐτοέντης, cum d.in c.ex Εω mitto 564
αὐτοετὴς,in c.ex Ετος
αὐτόζωος,in c.ex ζωὸς 577
αὐτοθάνατος,in c.ex θάνατος 642
αὐτοθελὴς,in c.ex Θέλω 442
αὐτοθέμεθλος.in c.ex Θέμεθλον
αὐτόθι,αὐτόθεν,in Αὐτός.
αὐτόθρεος,in c.ex Θρέω
αὐτοκάβδαλον, farina vtcunque ſubacta:Suid meta. αὐτοκάβδαλος ναῦς ſeu αὐτοκάβδαλον σκάφος dicitur ratis tumultuariè & ex tēpore facta. Itidémq. αὐτοκάβδαλα ποιήματα.Heſ.Vide & Athen.l.14
αὐτοκάθαρσις, n c.ex Καθαίρω 721
αὐτοκασίγνητος,in κασίγνητος
αὐτοκατάκριτος.in κατακρίνω 873
αὐτοκέλευθος,in c.ex Κέλευθος 766
αὐτοκέλευστος,in c.ex Κελεύω 768
αὐτοκέρας,in c.ex Κεράννυμι 775
αὐτοκέφαλον,in c.ex κεφαλὴ, ſine præ. 781
αὐτοκινησία, &c.in c. ex Κινέω ſine pr. 79
αὐτόκλαδος,in c.ex Κλάδος 798
αὐτόκλητος,cum d.in c.ex κλητὸς 734
αὐτόκομος,in c.ex Κόμη 815
αὐτόκοπον ἱμάτιον, comicis dicta veſtis quæ vulgò συρία. Pollu.l 7
αὐτοκεράς,& αὐτόκερας, in c. ex κεράω 774
αὐτόκρας,in αὐτοκέρας
αὐτοκράτης,&c.in c.ex Κράτος 864
αὐτόκτιστος, in c.ex κτιστὸς 888
αὐτοκτόνος,in c.ex ἔκτονα 885
αὐτοκύλιστος, in c.ex Κυλίω 893
αὐτοκύρος,in c.ex Κῦρος 909

αὐτολιξεῖ,in c.ſine præp. 941
αὐτολήκυθος,in c.ex Λήκυθος 966
αὐτολόχευτος,in c.ex Λοχὸς 980
αὐτολυρίζω,in c.ex Λύρα 984
αὐτομαθὴς, cum d. in c.ex Μανθάνω ſine præp. 1001
αὐτομαρτυρέω, &c.in c.ex Μάρτυρ 1007
ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ,cum d 222
αὐτοματουργὸν,in c.ex Ἔργον 500
αὐτομαχεῖν,in c.ſine pr. 1014
αὐτομήτωρ,in c.ex Μήτηρ 1053
αὐτομολέω,cum d.in c.ex Μολέω 1068
αὐτομολογέομαι,in ὁμολόγος 946
αὐτόνομος,cum d.in c.ſine pr. 1095
αὐτονόμος,cum d.in c.ex Νόμος 1116
αὐτοντιμωρούμενος, ſeipſum puniens, nomen fabulæ Menandri, apud Athen.
αὐτονυχεὶ &c.in c.ex νύχος 1119
αὐτόξυλος,in c.ex Ξύλον 1128
αὐτοουδέτερον,in οὐδέτερος
αὐτοπαθὴς,cum d. in c.ex πάθος 1254
αὐτόπαις,in c. ex Παῖς 1241
αὐτοπάτωρ,in c.ex Πατὴρ 1259
αὐτόπιστος,per ſe fidem faciens, per ſe credibilis: vt αὐτόπιστος προτάσις, apud Philopon.
αὐτοποδία,&c.in αὐτόπους 1378
αὐτοποίητος,in c.ex Ποιέω, ſine præp. 1357
αὐτόπολις,in c.ex Πόλις 1369
αὐτοπόνητος,in c.ſine pr. 1191
αὐτόπονος,idem quod αὐτοπόνητος: vt αὐτόπονος χαμευνάς, apud Nic.in Ther.
αὐτόπους,in c.ex Πὸς 1378
αὐτοπραγία,in c.ex πρᾶγος 1386
αὐτόπρεμνος,in c.ex Πρέμνον 1387
αὐτοπρεπὴς,in c. ex Πρέπω ibid.
αὐτοπροαίρετος,cum d.in προαιρέω
αὐτοπρόσωπος,cum d.in πρόσωπον 1188
αὐτόπτης,cum d. in c.ſine præp. 1183
αὐτόπυρος,in c.ex Πυρὸς 1416
αὐτοπώλης,in c. ex Πωλέω 1418
αὐτορέγμων,in c.ex Ῥέζω 1428
αὐτόροφος,in c.ex ὀροφὴ 515
αὐτόρριζος,in c.ex Ῥίζα 1441
αὐτόρρυτος, dicitur à quibuſdam reſina ſponte profluens, quæ alias καπέλαιον
ΑΥΤΟΣ,cum d 222
αὐτόσιτος,in c.ex Σῖτος 1475
αὐτόσκευος, in c.ex σκεῦος, ſine præp. 1448
αὐτόσσυτος, in c.deſinentibus in σύτος 1462
αὐτοσταδία,pugna ſtataria,Il.ν.
αὐτόστοιχος,in c.ex στίχος 1530 1532
αὐτόστολος,in c.ex στόλος 1531
αὐτοστύλος in c.ex Στύλος 1562
αὐτοσφαγὴς,in c.ex σφαγὴ 1572
αὐτοσχεδὸν,&c in c ex Σχεδὸν 1581
αὐτότατος,in Αὐτός
αὐτότεγος,in c.ex Στέγω 1527
αὐτοτελὴς cum d.in c.ex Τέλος 1610 & 1611.& 1612
αὐτότεχνος,in c ſine pr. 1626
αὐτοτραγικὸς,in d.ex τράγος. 1659
αὐτουργὸς,cum d in c.ex Ἔργον 500
αὐτόφλοιος,in c.ex Φλοιὸς 1767
αὐτοφόνος,in c.ex Φόνος 1731
αὐτόφορτος,in c.ex Φόρτος 1771
αὐτόφορβος,in c.ex Φέρβω 1737
αὐτοφυὴς, cum d.in c.ſine pr. 1793
αὐτόφυτος 1795
αὐτόφωνος,in c.ex Φωνὴ ſine pr. 1798
αὐτόφωρος,cum d.in c.ex φώρ 1799
αὐτοφῶς,in c.ex φῶς 1728
αὐτόχειρ,in c.ex Χεὶρ 1815
αὐτοχειρίζω,in c.ex χειρίζω 1817
αὐτοχειροτόνητος,in χειροτονέω 1604
αὐτόχθων,in c ex Χθὼν 1826
αὐτοχόλωτος,in c.ex Χολὴ 1832
αὐτοχόωνος in c.ex Χῶνος 1824
αὐτοχρῆμα,in c.ex Χρῆμα res 1841
αὐτόχροος,in c ex Χρόα 1843
αὐτόχυτος,in c.ex χυτὸς 1823
αὐτοψία,cum d.in c.ex ὄψις 1184
αὔτως,ſiue αὐτῶς,in Αὐτός.
αὐχενίζω,cum d.αὐχένιος, in Αὐχὴν.
ΑΥΧΕΩ,cum d 223
ΑΥΧΗΝ 224
αὐχητικὸς,in Αὐχέω
ΑΥΧΜΟΣ,cum d 224
ΑΥΩ,ſiue αὔω,cum d 225
αὔω,in d.ex Αὔω,clamo
¶ἀφαγνίζω, cum d.in c.ex Ἁγνός.
ἀφαγνισμὸς,οῦ,ὁ purificatio, conſecratio.Exp.etiam,ſanctimonia.
ἀφαιμάσσω,cum d.in c.ex Αἷμα
ἀφαιρέω,cum d.in c. ex Αἱρέω 78
ΑΦΑΚΗ 225
ἀφάλλομαι,in c.ex Ἅλλομαι
ἄφαλος in c ex Φάλος 1724
ἄφαλσις,ἄφαλτος,in ἀφάλλομαι
ἀφαμαρτάνω,in c.ex Ἁμαρτάνω
ἀφαμαρτοεπὴς in ἁμαρτοεπής
ἀφανδάνω,in c.ex Ἁνδάνω.
ἀφανὴς,cum d 1720
ἀφαντασίωτος,ἀφάνταστος, in c.ex φαντάζω 1722
ἄφαντος 1721
ἀφανῶς,in ἀφανής.
ἀφάπτω,in c.ex Ἅπτω necto 180
ΑΦΑΡ,ἀφαρεὶ 225
ἀφαρεὺς,έως,ὁ, pinna quam thynnus fœminina ſub ventre habet: apud Ath.l.b.7 ex Ariſtot.
ΑΦΑΡΚΗ 225
ἀφάρμακος, &c. in c. ex Φάρμακον. 1725
ἀφαρμόζω,vel ἀφαρμόττω, in c.ex ἁρμόζω 206
ἀφαρόζωμος,in c.ex Ζωμὸς 587
ἄφαρος,ου,ὁ καὶ ἡ,inueſtis. Heſ. item inaratus:vt ἄφαρος γῆ, apud Suid Etym.deducit παρὰ τὸ φέρω, affertq; ex Callim ἢ ἄφαρον φαρόωσι
ἀφάροτος, inaratus. Φάρος γὰρ ἡ ἄροσις, inquit Etym.
ἀφαρόω.in c.ex Ἀρόω
ἀφαρπάζω,in c ex Ἁρπάζω
ἀφασία,in c. ex φάσις 1731
ἀφάσσω,in ἀφή
ἄφατος,in c.ex φατὸς 1732
ἀφαυαίνω,in ἀφαύω.
ΑΦΑΥΡΟΣ 226
ἀφαύω, in c.ex Αὔω ſicco
ἀφάω,in ἀφή.
ἀφεγγὴς,in c.ex Φέγγος 1734
ἀφειδὴς, cum d.in c.ex Φείδομαι 1734.
ΑΦΕΛΗΣ,cum d 226
ἀφελκόω,ἀφέλκωσις,in c.ex Ἕλκος.
ἀφέλκω,cum d.in c.ex Ἕλκω cum præpoſ.
ἄφεμα,in ἀφίημι
ΑΦΕΝΟΣ 226
ἀφετίνδα, nomen luſus apud Poll. l.9 dicti παρὰ τὸ ἀφιέναι, vt idē docet
ἀφερμηνεύω, in c.ex Ἑρμηνεύς.
ἀφέρπω,cum d.in c.ex Ἕρπω
ἄφετρος 1747
ἄφεσις,ἀφέσιον,in ἀφίημι
ἀφεσμὸς,in ἑσμὸς 563
ἀφεστήκω,in ἀφίστημι.
ἀφέστιος,in c.ex Ἑστία 527
ἀφετὴρ,ῆρος,ὁ demiſſor,ab ἀφίημι.
ἀφετήριος,cum d ἀφέτης,ἀφετικὸς, ἄφετος,initio col. 565
ἀφεύω in c.ex Εὔω
ἀφέψω,cum d.in c.ex Ἕψω 560
ἀφὴ,in ἅπτομαι tango 178. & in der. ex Ἅπτω,accendo 181
ἄφηβος,cum d.in c.ex Ἥβη
ἀφηγέομαι, cum d. in c. ex Ἡγέομαι
ἀφηδύνω,in c.ex ἡδύνω 596
ἀφήκω,in c ex Ἥκω
ἀφῆλιξ,in c.ex Ἡλικία
ἀφήμενος,in c.ex Ἧμαι
ἀφημερεύω,in c.ex Ἡμέρα 604
ἄφημος,ἀφήμων,in c.ex φήμη 1735
ἀφηνιάζω,cum d in c.ex Ἡνία
ἀφήτωρ,cum d.in ἄφετος 565
ΑΦΘΑΙ 226
ἀφθαρσία,ἄφθαρτος,cum d 592
ἀφθάω,in Ἄφθαι
ἄφθεγκτος.in c.ex Φθεγκτὸς 1756
ἀφθιτόμητις,in c ex Μῆτις 1054
ἄφθιτος, in c.ex Φθίω 1758
ἀφθιφος.in Ἄφθαι
ἄφθογγος,in c.ex φθόγγος 1756
ἄφθονος, cum d. in c. ex φθόνος 1760
ἄφθορος.cum d.in c.ex φθορὰ 1759
ἀφθώδης,in Ἄφθαι
ΑΦΙΑ
ἀφιδρόω,in c.ex ἱδρόω 671
ἀφιδρύω,cum d.in c.ex Ἱδρύω
ἀφίδρωσις,in ἀφιδρόω
ἀφίεμαι,in ἀφίημι
ἀφιερίζω, ἀφιερόω, cum d. in c.ex Ἱερός.
ἀφίζω,ἀφιζάνω,in c.ex Ἵζω.
ἀφίημι,in c.ex Ἕω mitto 565
ἀφικάνω,in c.ex Ἵκω
ἀφικνέομαι,in c.ex Ἱκνέομαι
ἀφίκτωρ ibid.
ἀφιλάγαθος,in φιλάγαθος 4
ἀφιλάνθρωπος, cum d. in φιλάνθρωπος
ἀφιλάργυρος,in φιλάργυρος
ἀφιλέταιρος,in φιλέταιρος
ἀφιλία,in ἄφιλος
ἀφιλίωτος ibid.
ἀφιλόδοξος,in φιλόδοξος 416
ἀφιλοκτήμων,in φίλοικτος 1148
ἀφιλόκαλος,in φιλόκαλος 736
ἀφιλόνεικος,cum d.in φιλόνεικος 1091
ἄφιλος,in c.ex Φίλος 1762
ἀφιλόσοφος, cum d. in φιλόσοφος 1597.

ἀφιλόσοργος,in φιλόστοργος
ἀφιλοτεκνία,in φιλότεκνος 1644
ἀφιλότιμος,cum d.in φιλότιμος 1653
ἀφιλοχρηματία, in φιλοχρήματος 1842
ἀφιματόω,in ἱμάτιον 561
ἄφιξις,in ἀφικνέομαι
ἄφιππος,cum d.in c.ex Ἵππος
ἀφιπποτοξόται,in ἱπποτοξότης
ἀφίππευμαι,in c.ex Ἱππεύομαι
ἀφίστημι,ἀφιστάνω,ἀφιστάω,in c.ex Ἵστημι,cum pr. 698
ἄφλαστον,in c. ex Φλάω 1763
ἄφλεβος,in c.ex Φλέψ 1765
ἀφλέγμαντος,ἄφλεκτος, ἀφλόγιστος, in c.ex φλέγω,ſine prep. 1765
ἄφλοιος, in c. ex Φλοιός 1767
ἀφλοισμός,in Ἀφρός
ἀφλυκτάινωτος,in c.ex φλύω 1766
ἄφνος,cum d.in Ἄφνος
ἄφνω 1721. in compoſ. ſyncopen paſſis.
ἄφοβος,cum d.in c.ex Φοβέομαι 1737
ἀφοβόσπλαγχνος, in c.ex Σπλάγχνον 1521
ἄφοδος,cum d.in c.ex Ὀδός 1132
ἀφόμοιος,cum d.in c ex Ὅμοιος 1165
ἀφοπλίζω,in c.ex Ὅπλον 1178
ἀφοράω, in c.ex Ὁράω,cum præpoſ. 1192
ἀφόρδιον,in ἀφόδιον 1132
ἀφόρητος,cum d 1742
ἀφορία ibid.
ἀφορίζω,cum d.in c. ex Ὅρος 1105
ἀφορμάω,in ἀφορμή
ἀφορμέω,in c.ex Ὅρμος 1202
ἀφορμή,in c.ex Ὁρμή 1201
ἀφορολόγητος,in φορολόγος 939
ἄφορος 1747
ἀφοσιόω,cum d. in c. ex Ὅσιος 1215
ἀφραδής,cum d.in c.ſine pr. 1772
ἀφράδμων,in c.ſine pr. ibid.
ἀφραδίζω ibid.
ἀφραίνω,in c.ex Φρήν
ἄφρακτος,in c.ex φρακτός 1774
ἀφράσμων,in c. ſine pr. 1772
ἄφραστος,ἀφραστύς,in c.ſine præp. ibid.
ἀφρέω,in Ἀφρός
ἀφρήτωρ,in φρήτηρ 1774
ἀφρίζω,ἀφριόεις,ἀφρίτης,in Ἀφρός
ἀφρόγαλα,in c.ex Γάλα 297
ἀφρογενής, cum d. in c.ex Γίνομαι 304
ΑΦΡΟΔΙΤΗ,cum d 226
ἀφρόκομος,in c.ex Κόμη 835
ἀφρολόγος,in c.ſine præpoſ. 935
ἀφρονέω,in ἄφρων
ἀφρόνιτρον,in c.ex Νίτρον 1107
ἀφροντις, ἀφρόντιστος, cum d.in c.ex Φροντίς 1780
ἀφρόνως,cum ἄφρων
ΑΦΡΟΣ,cum d 227
ἀφροσέληνος,in c.ex σελήνη 1463
ἀφροσκόροδον,in c. ex Σκόροδον 1497
ἀφροσύνη,in ἄφρων
ἄφρυκτος, cum d.in c.ex φρυκτός 1228
ἀφροφυής,in c.ſine pr. 1793
ἀφρύη,in Ἀφρός
ἀφρώ,in Ἀφροδίτη
ἀφρώδης ibid.
ἄφρων,in c.ex Φρήν 1776
ἀφυβρίζω,in c.ex Ὕβρις 1699

ἀφύη,cum ἀφρύη
ἀφυής,in c.ſine pr. 1793
ἄφυκος,in Φῦκος 1782
ἄφυκτος,cum d.in c.ſine præp. 1754
ἀφύλακτος,cum d.ἀφυλαξία 1734
ἀφυλίζω,defæco,apud Etym.Comp.ex ὑλίζω
ἄφυλλος,cum d.in c. ex Φύλλον 1786
ἀφύομαι,in Ἀφύω
ἀφύξιμος,in ἀφύσσω
ἀφυπνίζω, ἀφυπνόω, in c.ex Ὕπνος 1708
ἀφύσγετος,ἀφυσμός,in Ἀφύω
ἄφυσις, ſeu ἄφυσος, in c. ex Φῦσα 1790
ἀφύσσω,in Ἀφύω
ἀφυστερέω,cum d.in c.ex Ὕστερος 1711
ἀφυταῖος, vitis ſpecies, apud Theophraſtum de cauſis plantarum lib. 3.cap.20.
ἀφύτευτος,in c.ex φυτεύω 1795
ΑΦΥΩ 227
ἀφυώδης,in ἀφύη
ἀφυῶς,in ἀφυής
ἄφωνος,cum. d.in c.ex Φωνή 1798
ἀφωρισμένως,in ἀφορίζω 1206
ἀφώτιστος,in c.ex φωτίζω 1718
ἀφώρατος,initio col. 1800
¶ἀχαΐα,in Ἄχος
ἀχάλινος, cum d. in c. ex Χαλινός 1806
ἄχαλκος, cum d. in c. ex Χαλκός 1807
ΑΧΑΝΗ,ἀχανής 227
ἀχανής, in c.ex Χαίνω, ſine præpoſ. 1802
ἀχάρακτος, in c.ex Χαράσσω 1809
ἀχαράκωτος,in c.ex χάραξ ibid.
ἄχαρις,cum d. in c.ex Χάρις 1810
ΑΧΑΤΗΣ 227
ἄχειλος,in c. ex Χεῖλος 1812
ἀχείμαστος, ἀχείμαντος, in c.ex Χεῖμα 1813
ἄχειρ,ἀχειρής,in c.ex Χείρ 1815
ἀχειροποίητος,in χειροποίητος 1362
ἄχειρος,in ἄχειρ
ἀχειροτόνητος,in χειροτονέω 1604
ἀχείρωτος,in c.ex χειρόω 1817
ΑΧΕΡΔΟΣ,cum d 227
ΑΧΕΡΩΙΣ ibid.
ἀχέτης,Dorice pro ἠχέτης
ἀχεύω,ἀχέω,in Ἄχος
ἀχέω & ἀχῶ cum d. in c. ex Ἔχω habentibus η in vltima 458. & in c. ex Ἦχος.
ἀχηρής,in Ἄχος
ἄχης,in ἀχέω
ΑΧΘΟΣ,cum d. 227
ἄχιλος,in c.ex Χιλός 1827
ἀχίτων,in c. ex Χιτών &c.
ἄχλαινος,in c.ex Χλαῖνα 1828
ἄχλοος,in c.ex χλόος 1830
ΑΧΛΥΣ,cum d 229
ΑΧΝΑ 228
ἄχνοος,ἄχνοις,in c.ex χνόος 1830
ἄχνυμαι,ἀχνίς,in Ἄχος
ἀχνώδης,in Ἄχνα
ἄχολος,cum d.in c.ex Χολή 1832
ἄχορδος,in c.ex Χορδή 1833
ἀχόρευτος,in ἄχορος
ἀχορήγητος,&c.in χορηγός 46
ἄχορος,in c.ex Χορός 1834

ἀχόρταστος,in c.ex Χόρτος 1835
ΑΧΟΣ 228
ἀχράδινον,in Ἀχράς
ἀχράς,ἀχραΐς,ἄχραυτος,in c.exΧραίνω coloro 1838
ΑΧΡΑΣ 220
ἀχρειόγελως,in c.ex Γελάω
ἀχρεῖος,cum d.in c.ex Χρεία in prima ſign f. 1839
ἀχρήϊος,ἀχρήιος,in ἀχρεῖος
ἀχρήματος, ἀχρήμων, cum d.in c.ex Χρῆμα 184
ἀχρηστία,idem quod ἀχρησία, inutilitas in Pand.
ἄχρηστος,cum d. in c.ſine pr. 1837
& in c.ex Χράω commodo 1838
ἄχρι & ἄχρις,in Μέχρι 1045
ἄχριστος, non vnctus: qui vnctus ſem illitus non eſt, Ἄχριος,idem Heſ.
ἀχροιά,ἀχροέω,in ἄχροος
ἄχρονος,cum d. in c.ex Χρόνος 1846
ἀχρονοτριβής,in χρονοτριβέω 1664
ἄχροος,& ἄχροις 1844
ἄχρυσος,in c.ex Χρυσός 1840
ἀχρώματος,cum d.ἄχρωστος, in ἄχροος
ἄχυλος,in c.ex Χυλός 1847
ἄχυμος,in c.ex χυμός 1823
ἀχύνετος, in c.ex χυτός & χωνευτός ibid.
ἀχυρμιά in Ἄχυρον
ἀχυροδόκη,locus vbi paleæ volitantes coguntur, q.d.palearum receptaculum,palearium.Xen.
ΑΧΥΡΟΝ,cum d 229
ἀχυροτρίψ, in c.ex Τρίβω ſine præp. 1683
ἀχώνευτος,non conflatus:qui conflari nequit.Comp.ex χωνεύω
ΑΧΩΡ 229
ἀχώρητος,in χωρητός 1849
ἀχώριστος, in c.ex Χωρίς 1851
ἄχωρος,in c.ex Χῶρος ibid.
¶ΑΨ 229
ἀψάλακτος,in c.ex ψαλάσσω 1856
ἄψαλτος,in c.ex Ψάλλω 1855
ἀψάμαθος & ἄψαμμος,in c.ex Ψάμμος 1854
ἄψαυστος,cum d.in c.ex ψαύω 1856
ἀψεγής,ἄψεκτος,in c.ex Ψέγω ibid.
ἀψευδής,cum d.in c.ex Ψεύδω 1857
ἄψευστος,cum d ibid.
ἄψηκτος,in c.ex ψήχω 1855
ἀψηλάφητος,in ψηλαφάω 179
ἄψηφος,cum d.in c.ex Ψῆφος 1859
ἀψηφοφόρητος, qui nondum ſuffragium tulit vel ſententiam, apud Polyb.
ἀψίκορος,cum d.in c.ex Κορέω, ſatio 849
ἄψιλος,in c.ex Ψιλός 1860
ἀψίμαχος, cum d.in c.ſine præpoſit. 1014
ἀψιμισία,in c.ex Μῖσος 1062
ΑΨΙΝΘΙΟΝ,cum d 229
ἀψίς,vel ἁψίς,in ἅπτομαι, nector, & in ἅπτομαι tango.
ἄψιχολος,in c.ex Χολή 1832
ἄψορροος,in c.ex ῥοή,ſine pr. 1433
ἄψορρος,in c.ex Ὄρω, deſinentibus in ορος,ſine præpoſ. 1213. & in c.ex ῥέω 1433
ἄψος,in ἅπτομαι,nector.

ἄψοφος, cum d. in c. ex ψόφος 1861
ἀψυδρακίωτος, in Ψύδρακος ibid.
ἄψυκτος, in c. ex Ψύχω 1864
ἄψυχος, cum d. in c. ex Ψυχὴ 1862
¶ΑΩ 229
ἀώδης, in ἄοσμος 1139
ἀωρέω, in ἄωρος
ἀωρόλειος, in c. ex Λεῖος 955
ἄωρος, cum d. in comp. mut. ο in ω 1229
ἀωρότοκος in c. ſine pr. 1642
ΑΩΤΟΝ, ἀωτέω, cum d 230
ἄωτος, in c. ex Οὖας 1222

B.

BA 230
BΑΑΡΑΣ ibid.
βαβάζω, in βάζω
ΒΑΒΑΙ 230
βαβάκτης, βάβαξ, in βαβάζω
βάδην, βαδίζω, cum d. βάδος, in Βαίνω
βαθέως, in Βάθος
βαθμὸς βαθμὶς, in Βαίνω
ΒΑΘΟΣ, cum d 230
βάθρον, in Βαίνω 232
βαθυάγκης, in c. ex Αγκος 13
βαθύβουλος, in c ex Βουλὴ 279
βαθύγειος, cum βαθύγεως
βαθυγένειος, in c. ex γένειον barba 313
βαθύγεως, in c. ex Γαῖα 316
βαθύγλωσσος 328
βαθυγνώμων, in c. ex γνώμη 322
βαθυδίνης, initio col. 407
βαθύδοξος, in c. ex δόξα 416
βαθύζωνος, in c. ex ζώνη 588
βαθυκαμπής, in c. ex καμπὴ 742
βαθυκήτης, in c. ex Κῆτος 788
βαθυκλινής, in c. ſine pr. 806
βαθύκολπος, in c. ex Κόλπος 832
βαθυκρήμνος, in c. ex Κρημνὸς 866
βαθυκτέανος, in c. ex κτέανον 884
βαθυκύμων, in c. ex Κῦμα 895
βαθυλείμων, in c. ex Λειμὼν 954
βαθυλήϊος, in c. ex Λήϊον 699
βαθύμαλλος in c. ex Μαλλὸς 999
βαθύνω, in Βάθος
βαθύξυλος, in c. ex Ξύλον 1128
βαθύπικρος, in c. ex Πικρὸς 115
βαθυπλόκαμος, denſis cincinnis religatus, comam denſis cincinnis nexã geſtans, Theocr. idyl. 9. βαθυπλοκάμοιο π μετέννεπε παρθενικᾶ π.
βαθύπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 1547
βαθυρρείτης, &c. 1433. v. 22
βαθύρριζος, in c. ex Ρίζα 1451
βαθύρροος, in c. ex ῥοὴ 1433
βαθὺς, in Βάθος
βαθυσκαφὴς, in c. ex Σκάπτω, fodio 1480
βαθύσκιος, in c. ex Σκιὰ 1494
βαθύστερνος, in c. ex Στέρνον 1539
βαθυστήριγξ 1543. v. 1
βαθύστρωτος, in c. ex ςρωτὸς 1550
βαθύσχοινος, in c. ex Σχοῖνος 1583
βαθύτης, in Βάθος
βαθύτειχος, in c. ex Θρὶξ 649. Vtitur Homer. hymno in Apoll.
βαθύφρων, in c. ex Φρὴν 1776
βαθύφυλλος, in c. ex Φύλλον 1785
βαθυχαίτης, in c. ex Χαίτη 1804
βαθύχειλος, in c. ex Χεῖλος 1812
βαθύχροος, in c. ex Χροιὰ, color 1844
ΒΑΙΝΩ, cum d 231
ΒΑΙΟΣ 239
ΒΑΙΣ, ΒΑΙΤΑ ibid.
βαϊφόρος 1747
ΒΑΙΩΝ 239
ΒΑΚΑΝΟΝ 240
ΒΑΚΗΛΟΝ, ΒΑΚΚΑΡΙΣ ib.
ΒΑΚΤΗΡΙΑ, cum d ibid.
βακχάω, bacchor ſeu bacchantiũ more ex hedera coronam geſto
βακχέβακχος, in c. ex Βάκχος
ΒΑΚΧΟΣ, cum d 240
βαλανάγρα, cum d in c. ex Αγρα 23
βαλανειόμφαλος, in c. ex Ομφαλὸς 1167
ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ, cum d 240
βαλανηφάγος, in c. ſine pr. 1714
βαλανηφόρος 1747
ΒΑΛΑΝΟΣ, cum d 241
ΒΑΛΑΝΤΙΟΝ, cum d ibid.
βαλαντιοτόμος, in c. ſine pr. habentibus τομ. 1616
ΒΑΛΑΥΣΤΙΟΝ 241
ΒΑΛΒΙΣ ibid.
βαλιὸς, in Βάλλω
βαλλαχράδες, in Αχρὰς 209
ΒΑΛΛΩ, cum d 241. 242
ΒΑΛΛΩΤΗ 254
ΒΑΛΣΑΜΟΝ, cum d 254
ΒΑΜΒΑΙΝΩ, cum d ibi.
ΒΑΝΑΥΣΟΣ, cum d 254
βαναυσουργὸς, cum d 500
βάξις, in Βάζω
ΒΑΠΤΩ, cum d 254
ΒΑΡΑΘΡΟΝ, cum d 256
βάραγχος, pro βράγχος pleonaſmo τοῦ α dixit Hippocrates, vt tradit Etym. Hinc fit βαράγχιον, & βαραγχιάω, apud Atticos pro βραγχιάω, vt teſtatur Herodian. apud eundem Etym.
ΒΑΡΒΑΡΟΣ, cum d 256
βαρβαρόστομος, cum d. in c. circa præp. 1547
βαρβαρόφωνος, cum d. in c. ſine præp. 1798
ΒΑΡΒΙΛΟΣ 256
ΒΑΡΒΙΤΟΣ, cum d ibid.
βαρβιτῳδὸς, qui barbito canit. Luc. in Lex ph.
βάρδιστος, cum Βραδὺς 284
βαρέω, &c. in Βάρος
ΒΑΡΙΣ 252
ΒΑΡΟΣ, cum d 257
βαρυαλγὴς, cum d. in ſine col. 110
βαρυαχὴς, in βαρυηχὴς
βαρυβόας, graui clamore boans. Pind. apud Plut.
βαρύβρεμος, in c. ex Βρέμω 286
βαρύγδουπος, in βαρύδουπος
βαρύγλωσσος 328
βαρύγουνος, in c. ex Γόνυ 331
βαρυδαίμων, cum d. in c. ex Δαίμων 349
βαρύδακρυς, cum d. in c 355
βαρύδεσμος, in c. ex δεσμὸς 385
βαρύδουπος, in c. ex Δοῦπος 420
βαρύζηλος, in c. ex Ζῆλος 584
βαρυήκοος, in c. ex ἀκοὴ 103
βαρυηχὴς 614
βαρύθυμος, cum d 656
βαρύθω, in Βάρος
βαρυκάρδιος, in c 748
βαρυκέφαλος, in c. ſine pr. 781
βαρύκτυπος, in c. ex κτύπος 1695
βαρύλλιον, in Βάρος
βαρύλυπος, in c 983
βαρύμηνις, cum d. in c. ex Μῆνις
βαρύμοχθος, in c. ex Μόχθος 1074
βαρύνοσος, in c. ex Νόσος 1113
βαρύνω, in Βάρος
βαρύνωτος, in c. ex Νῶτος 1121
βαρύοδμος, cum Βαρύοσμος
βαρυόργητος, in c 1195
βαρύοσμος, in c. ſine pr. 1139
βαρυπειθὴς, in c. ex πειθὴς 1267
βαρυπενθὴς, cum d. in c. ex Πένθος 1288
βαρυπήμων, in c. ex Πῆμα 1311
βαρύποτμος, in c. ex Πότμος 1376
βαρυπρεπὴς, in c. ex Πρέπω 1387
βαρύπυκνος, in c. ex πυκνὸς 1409
βαρὺς in Βάρος
βαρυσίδηρος 1472
βαρύσταθμος, cum d. in c. ex ςαθμὸς 713
βαρύστονος, in c. ex ςένω 1536
βαρυσύμφορος, in dec. ex συμφέρω 1746
βαρύτης, in Βάρος
βαρύτιμος, cum d 1651
βαρύτονος, in c. ex τόνος 1603
βαρύυμνος, in c. ex ὕμνος 1702
βαρύφθογγος, in c. ex φθόγγος 1756
βαρύφορτος, in c. ex Φόρτος 1771
βαρύφρων, cum d 1776
βαρύφωνος, in c. ſine pr. 1798
βαρύψυχος, in c 1862
βαρυώδινος, in c 1137
βαρυωπέω 1185
ΒΑΣΑΝΟΣ, cum d 258
ΒΑΣΙΛΕΥΣ, cum d ibid.
βάσιμος βάσις in Βαίνω
ΒΑΣΚΑΙΝΩ cum d 259
βασκοσύνη, ἡ, faſcinatio, faſcinum
βάσκω, in Βαίνω 232
βασμὸς, Atticè pro βαθμὸς dici tradit Phrynichus
ΒΑΣΣΑΡΑ, cum d 259
βάσσων, cum βαθὺς
ΒΑΣΤΑΖΩ, cum d 260
ΒΑΤΑΛΟΣ, cum d ibid.
βατὴρ, βατήριος, βατὸς, βατεύω, βατέω, in Βαίνω 231
βάτινος, βάτιον, βατὶς, in Βάτος
βατοδρόπος in c. ex Δρέπω 424
ΒΑΤΟΣ, βατόεις 260
ΒΑΤΡΑΧΟΣ cum d ibi.
βατραχομυομαχία, ἡ, ranarum & murium pugna: quo nomine inſcribitur poemation quod Homero tribuitur.
ΒΑΤΤΟΣ, cum d 260
βαττολογέω, cum d. initio col. 943
βατώδης, in Βάτος
βαυβάω, ῶ, dormio: κατὰ γλῶσσαν: vt tradit Euſt. velut (inquit) ἡ δὲ φρύνη καλεῖ τό με βαυβᾶν μετ' αὐτῆς. Item ſopio: Heſy.
Βαυβὼ, fuit dicta nutrix Cereris, quòd eam infantem adhuc ſopierit.

Βαυκα-

βαυκαλάω,ῶ,ſopio,curo nutricis mo-do: & pueros cantu ſopio: Heſych. & Suid. Vſurpatur tamen aliter apud Luc. in Alexiph. ὀδηνύσσων τὸν ἄνθρωπον βαυκαλῶν καὶ διακωδωνίζων,μήπη ἔτι συνεχὴς εἴη τὴν φάρυγα.
Βαυκαλίζω, idem quod βαυκαλάω. ſopio:vnde compoſ. καταβαυκαλίζω:vt apud comicum,καταβαυκαλισέμε. Hinc καταβαυκαλήσεις,cantiones quibus nutrices ſopiunt pueros ſuos,apud Athen.l.14.
ΒΑΥΖΩ 261
βαυκαλάω,vide in Βαυβάω
βαυκάλιον,&c.in Βαυίζω
βαύκαλος,βαυκίζω,&c in Βαῦκος
βαυκοπανοῦργος,in πανοῦργος 504
ΒΑΥΚΟΣ, cum d 251
ΒΑΥΝΟΣ ibid.
βαφὴ,&c.βάψις,in Βάπτω
¶ ΒΔΑΛΛΩ, cum d. 261
βδέλλα,βδέλλιον,in Βδάλλω
ΒΔΕΩ, cum d ibid.
¶ ΒΕΒΑΙΟΣ, cum d.ibid. & 261
βέβηλος,cum d.in Βηλὸς
ΒΕΒΡΑΔΕΣ 262
βεβρεθῶς in βρέθομαι
βεβρώθω,cum Βρώσκω
βείνω,in Βινέω 263
Βείω, Ionica epentheſi dicitur pro βέω: βέω autem Ionica diæreſi ſeu dialyſi vocalis circumflexæ factum eſt ex βῶ à βάω, idem ſignificante quod βαίνω: vt Iliad.ζ. Ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω ποτὶ Ἴλιον, id eſt, πορευθῶ
Βείομαι quoque pro βέομαι dicitur vel per poeticam ſyſtolen τοῦ ω pro βειώμαι
βεκκεσέληνος,in c.ex σελήνη 1463
βέλεμνον, βελενίτης, βέλενος, in Βέλος
βελεσιχαρὴς, in compoſ. ſine præpoſ. 1803
βελόακον,in c.ex Ἀκέομαι 95
βελοθήκη,in c.ex θήκη 1641
βελομαντία 1005
βελόνη βελονὴς,in Βέλος
βελονοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, acus formam habent
βελον-ποικίλτης, in c. ex Ποικίλος 1363
βελονοπώλης,cum d 1418
βελοποιὸς cum d 1357
ΒΕΛΟΣ 262
βελόστασις, bellica machina,Ezech.4. vbi exp. aries & 1. Macchab.9. exp. baliſta.
βελοσφενδόνη, exp. phalarica. Apud Plut.in Sylla exp.ſagitta
βελότοκον, in comp. ſine præpoſitione 1642
βελουλκὸς,in c.ex ὁλκὴ 478
ΒΕΛΤΕΡΟΣ 262
βέλτιστος,βελτίων cum d ibid.
ΒΕΜΒΗΞ, cum d ibid.
βεμβρὰς,vide βεβράδες
βένθος,in Βάθος
ΒΕΡΒΕΡΙ 263
βέρεθρον,in Βάραθρον
ΒΕΤΙΟΝ 263
ΒΕΥΔΟΣ ibid.
¶ ΒΗ ibid.
βῆγμα,βήζω,βήκη,in Βὴ
ΒΗΛΟΣ 263
βῆμα,cum d.in Βαίνω
ΒΗΞ 263
Βήρικες,mazæ factæ è farinis percolatis: Poll.l.6. & Athen.13. item gladii,ſeu recti gladij.Heſych.
ΒΗΡΥΛΛΟΣ, cum d 263
ΒΗΣΣΑΙ, cum d ibid.
βητάρμων,in c.ex ἁρμόζω 206
βήσσω,βηχικὸς,βήχιον,βηχίον,in βὴξ
ΒΙΑ, βιάζω,cum d 263
βιαιομάχης, cum d. in c. ſine præpoſ. 1014
βίαιος,cum d.in βία
βιαρκὴς,in c. 191
βιαρόχειρ,in c.in χεὶρ 1815
βίαρος, in c. 201
βιασμὸς,βιαστὴς,&c.in βιάζω
βιάω,cum d.in Βία
βιβάζω,βίβασις,βιβαστὴς,in βαίνω
βιβάω & βίβημι & βιβάσθω, in βαίνω 232
βιβλαρίδιον,&c.in βίβλος
βιβλιογράφος, cum d. in c. ex γραφὴ 340
βιβλιοθήκη,in c.ex θήκη 641
βιβλιοκάπηλος in c.ex Κάπηλος 745
βιβλίον,in Βίβλος
βιβλιοπώλης 1418
βιβλιοτάφος, in c. ex Θάπτω ſepelio 621
βιβλιοφόρες 1747
βιβλιοφυλάκιον,ου,τὸ, locus vbi ſeruantur libri
ΒΙΒΛΟΣ, cum d 264
βιβλοφόρες 1747
βιβρώσκω,cum βρώσκω
βιομάχος,cum d. in c.ſine pr. 1014
ΒΙΚΟΣ,cum d 265
ΒΙΝΕΩ, cum d ibid.
βιοδότης,in c.ex δότης 401
βιοδώρος,in c.ex δῶρον donum 432
βιοδώτης,cum d in c.ex δότης 401
βιοθάλμιος, in c.ex Ἅλις 116.& in c.ex Θάλλω
βιοθρέμμων,in c.ex θρέμμα 1671
βιομήχανος,cum d.in c. 1035
βιοπλανὴς,in c. 1318
βιοπορισμὸς,in c.ex πορίζω 1278
ΒΙΟΣ & βιὸς
βιοσόος,in c.in σόος 1505
βίοτος, cum d.in βίος
βιοφθόρος,in c.ex præt.med. 1759
βιόχρηστος,in c ſine præp. 1837
βιόω,in Βίος
βιώνης,in c. 1869
βιωτὸς,cum d.βιώσκομαι,βιωτὸς, cum d.iu βιόω
βιωφελὴς,in c.ex Ὠφελέω 1876
¶ βλάβη,&c βλάβω, in Βλάπτω
βλαίσα,in Βλαισὸς
βλαισόπους cum d 1378
ΒΛΑΙΣΟΣ,cum d 267
βλακεία,βλακεύω,βλακικὸς, βλακώδης in βλὰξ
βλάμμα in βλάπτομαι 268
ΒΛΑΞ 267
ΒΛΑΠΤΩ, cum d ibid.
ΒΛΑΣΤΑΝΩ, cum d 268
βλαστοκοπέω,in c.ex κοπὴ 845
βλαστολογέω, cum d.in c.ſine præp. 938
βλαστὸς,in βλαστάνω
βλάσφημος,cum d.in c.ex φήμη 1731
ΒΛΑΤΤΙΟΝ 269
ΒΛΑΥΤΑΙ,cum d ibid.
βλαφιγονία 306
βλάψις,in βλάπτομαι 268
βλαψίφρων,in c.ex Φρὴν 1770
βλεκέμυξος,muſcoſus,ignauus,deceptu facilis.Heſych.
βλέμμα, βλεμαίνω, in βλέπω
ΒΛΕΝΝΑ,cum d 269
βλεπεδαίμων, in c. 349
ΒΛΕΠΩ, cum d 269.& 270
βλεσὸς,in βλαισὸς
ΒΛΕΦΑΡΟΝ, cum d 271
βλέψις, cum d. in βλέπω
βλῆδην,in βάλλω
βλῆμα,in βάλλομαι
βλημάζειν,in βλημάζω
βλητὸς, βλῆτρον, βλητρίζω, in βάλλομαι
ΒΛΗΧΑΟΜΑΙ,cum d 271
ΒΛΗΧΡΟΣ, in fine c. ibid.
βληχὼ, βληχώδης, βλήχων, in βληχάομαι
βλιμάζω,cum d.in Θλίβω 641
ΒΛΙΤΟΝ,cum d 272
ΒΛΙΤΤΩ,cum d ibid.
βλοσυρὸς,in c.ſine præp. 1569
βλοσυρῶπις, cum d. 1185
ΒΛΥΖΩ, cum d 272
βλωθρὸς,id Βλώσκω
ΒΛΩΜΟΣ, cum d 272
ΒΛΩΣΚΩ, cum d ibid.
βοάγρια,&c.in c.ex Ἄγρα, & ex Ἀγρὸς 26
βοάνθεμον in c.ex ἄνθεμον 162
βόαξ,in βοάω
βοάριον,in βοῦς
βοαύλιον, in c 219
βόαυλος idem quod βοαύλιον.Th.
ΒΟΑΩ 273
βοδακὸς, βοεικὸς, βόειος,βόεος, βοεὺς,in Βοῦς
βοὴ,in Βοάω
βοηγενὴς, idem quod βουγενὴς, boue prognatus:vt βουγενέεσσι μελίσσαις in Epigr.
βοηδρόμος, cum d.in c. ex δρέμω,ſeu δρόμος 1678
ΒΟΗΘΕΩ, cum d 274
βοηλασία,βοηλάτης, cum d.in c.ex ſecunda 469
βόημα,in Βοάω
βόηξ,cum βόαξ
βόης,cum βοὴ
βοητὸς,in Βοάω
ΒΟΘΡΟΣ, cum d 275
βόθυνος,in Βόθρος
Βοΐδάριον, βοΐδης, βοΐδιον, βοϊκὸς, in Βοῦς
Βοίκλεψ, idem quod βούκλεψ, boum fur,apud Athen.l.9.ex Soph.
βολαῖος,in βολὴ 242
βολβάριον,&c.in Βολβὸς
βόλβιτον,in βολὴ
ΒΟΛΒΟΣ 275
βολβοτίνη, & βολβίτης, genus polypodum
βολβώδης,in Βολβὸς

βολέω, βολεών, βολή, βολίζω, βόλιτον, cũ d. vide in Βάλλω 242
βολοκτυπία, in c. ex κτύπος 1691
βόλος, in βολή 242
βομβαίνω, in Βομβὸς
βομβαύλιος, in c 250
ΒΟΜΒΟΣ, cum d 275
βομβύλη, βόμβυξ, in Βομβὸς
ΒΟΝΑΣΟΣ 276
βοοβοσκός, boum paſtor, bubulcus. Suid.
βοόγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα 326
βοοζύγιον, ου, τὸ, boum iugum.
βοοθύτης, idem quod βουθύτης
βοοκτασία, in c. ex ſecunda perſona præt. paſſ. 885
βοοσφαγία, idem quod βουσφαγία: Epigr.
βοοτρόφος, in βουτρόφος 672
ΒΟΡΑ 276
βορβοροκοίτης, in cœno cubans.
ΒΟΡΒΟΡΟΣ 276. & 277
βορβοροτάραξις, apud Ariſtop. in Equit. dicitur turbulentus, qui fœdũ & turbulentum ciuitatis ſtatum reddit, quaſi βορβορεταράκτης
ΒΟΡΒΟΡΥΖΩ, cum d 277
βορβορωπὸς, qui cœni ſpeciem refert, fœdus. Heſ.
ΒΟΡΕΑΣ cum d 277
βορὸς, vel βόρος, in Βορά
βόρρας, cum d. in c. ex Βορέας
βόσις, βόσκω, cum d. in Βόω
βόσπορος, ου, ὁ, boſporus, q. d. bouis traiectus: mare anguſtum: Æſch. in Prometh.
βοσπόριος, ου, ὁ, boſporius Soph.
ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ, cum d 277
βοταμία, in βοτήρ
βοτάνη, cum d. in Βόω
βοτανολογέω, in c. ſine præpoſitione 938
βοτήρ, cum d. in Βόω
βοτρύδιον, &c. in Βότρυς
βοτρυόδωρος, in c. ex Δῶρον 432
βοτρυόεις βοτρυόομαι, &c. in Βότρυς
βοτρυοσταγής, in c. ex Στάζω 1524
βοτρυοστέφανος, in c. ſine præ. 1541
βοτρυοχαίτης, in c. ex Χαίτη 1804
ΒΑΤΡΥΣ, cum d. in fine col. 277
βοῶψ βοῶπις, cum d 1185
βοῦ in Βοῦς
βουαγετὸν, βουάγωρ, in fine col. 42
βούβαλος, cum d. in Βοῦς
βουβάρας, in c. ex βάρις & ex Βάρος 257
βούβοσις, cum d. in c. ex βόσις 282
βούβοτος, in c. ex βοτὸς ibid.
βούβρωσις, in c. ſine præp. 278
βουβωνοκήλη, in c. ex Κήλη 784
βουγάϊος, in Γαίω 297
βουγενής, in c. 305
βούγλωσσος 318
βουδέψιον, in c. ex Δέψω 378
βουδόρος, cum d. in c. ex δορά 375
βουδρομέω, cum d. in c. ex δρόμος 1678
βουζύγον, in c. ſine pr. 581
βουθερής, in c. ex θέρος 630
βουθοίνης, in c. ex Θοίνη 943
βουθυσία, cum d. βουθύτης, cum d. in c. ſine pr. 561
βουϊερεύω, in c. ex Ἱερὸς 673
βουκαῖος, cum βοῦκος
βουκάπη, in c. ex κάπη 747
βουκάρδιος, vt βουκάρδιος λίθος, bucardia gemma, bubulo cordi ſimilis, vt tradit Plin.
βουκέντης, &c. in c. ex Κεντέω 770
βούκερως, &c. in c. ex Κέρας 776
βουκέφαλος, in c. ſine pr. 781
βούκλεψ, in c. ſine pr. 804
βουκόλος, cum d. in c. ex Κόλον
βουκόρυζος, in Γλῶσσα 350
βοῦκος, in Βοῦς
βουκράνιον, cum d. in c. ex κρανίον 750
βουλαῖος, in βουλή
βουλαρχέω, in c 201
βουλεύω, cum d. in Βουλή
ΒΟΥΛΗ, cum d 278
βούλημα, βούλησις, βουλητὸς, in Βούλομαι
βουλῆς, in Βουλή
βουλητικὸς, voluntarius
βούλιμος, cum d. in c. ex Λιμὸς 971
ΒΟΥΛΟΜΑΙ 280
βουλυτὸς, in c. ex λυτὸς 988
βουμαθὸς, in c. ex μαθὸς 992
βουμέλιος & βουμελία, in c. ex Μελία 1030
βουμελγὸς, in c. ex Ἀμέλγω 141
βουμυκοι 1060. v. pen.
βούνεβρος, in Νεβρὸς 1090
βουνιάς βούνιον, &c. in Βουνὸς
βουνοβατέω, in c. in βατέω 37
βούνομος, in c. ſine pr. 1097
ΒΟΥΝΟΣ 281
βουνοπατέω, ῶ, colles calco, i. per colles gradior ſeu incedo. Epigr.
βουνώδης, in Βουνὸς
βούπαις, in c. ex Παῖς 1241
βούπαλις & βούπαλος, in c. ex πάλη 1244
βουπάμμων, in c. ex Πάω 1262
βούπεινα, in c. ex Πεῖνα 1269
βουπελάτης, in βοηλασία 469
βουπλάστης, in c. ex πλάσις 1330
βούπλευρος, in c. ex πλευρά 1346
βουπλήκτρον 1349
βουπλὴξ ibid.
βουποίμην, in c. ex Ποιμὴν 1364
βουπόλος, in c. ex Πολέω, ſine præpoſit. 1667
βουπόρος, in c. ex πόρος 1274
βούπρηστις, in c. ex Πρήθω 1390
βούπρωρος, in c. ex Πρῶρα 1399
ΒΟΥΡΑΣΣΟΣ 281
ΒΟΥΣ ibid.
βουστάσιον, cum βούστασις, & in c. habentibus σταθ. 711
βούσταθμον, in c. ex σταθμὸς ibid.
βούστασις, cum d. in c. ex στάσις 750
βουστροφηδὸν, vertendo & flectendo ſe more boum arantium: Heſy.
βουσφαγέω, cum d. in c. ex σφαγή 1572
βούτης, in Βοῦς
βούτιμος 1651
βούτομος & βούτομον 1616
βουτόρος, in c. ex τορέω 1620
βουτρόφος 1677
βούτυπος, in c. quæ τ abiecerunt 1620
βούτυρος, cum d. in c. ex Τυρὸς 1695
βουφάγος 1714
βούφορος, ου ὁ ἡ, à bobus aratus
βούφθαλμον, in c. ex Ὀφθαλμὸς 1189
βουφόνος, cum d 1736
βουφορβὸς, cum d. in c. ex Φέρβω
βουχανδὴς, bouis capax. Epigr.
ΒΟΩ 282
βοώνης & βοώνητος, in c. ex Ὠνέομαι 1869
βοώπης, cum d 1185
βοώτης, cum d. in c. ex Ὠθέω 1866
βοώψ, cum βοώπης
¶ΒΡΑΒΕΥΣ, cum d 283. & 284
ΒΡΑΒΥΛΑ 284
ΒΡΑΓΧΟΣ, cum d ibid.
βραδέως &c. in Βραδὺς
βραδύγλωσσος 328
βραδυδινὴς, in c. ex Δίνη 407
βραδύκαρπος, in c. ex Καρπὸς 752
βραδύνοος, cum d 1110
βραδύνω, in Βραδὺς
βραδυπειθὴς, qui tardè & ægrè ſibi perſuaderi ſinit
βραδυπτέω, & βραδυπτεία, in c. 1294
βραδύπορος, cum d. in c. ex πόρος 1274
βραδύπους 1378
ΒΡΑΔΥΣ 284
βραδυσκελὴς in c. ex Σκέλος 482
βραδυτὴς, in Βραδὺς
βραδύτυπος, in c. ſine pr. 1642
ΒΡΑΖΩ 284
ΒΡΑΘΥ 285
βράσμα, cum d. in Βράζω
βράσσω, cum Βράζω
βράσσων, cum Βραδὺς
βράξαι in Βράζω
βραχέως, in Βραχὺς
ΒΡΑΧΙΩΝ, cum d 285
βραχύβιος, cum d. in c. ex Βίος 266
βραχύκαυλος, in c. ex Καυλὸς 295
βραχύδρομος, in c. ex δρόμος 1678
βραχυκατάληκτος, cum d. in καταλήγω 964
βραχύκωλος, cum d 906. v. 2
βραχυλόγος, cum d 943
βραχυμερὴς, cum d. in c. ex μέρος 1023
βραχυμογὴς, in c. ex Μόγος 1060
βραχυμυθία, in c. ex Μῦθος, verbum 1079
βραχύνω, cum d. in Βραχὺς
βραχύνωτος, in c. ex Νῶτος 1121
βραχυόνειρος in c. ex Ὄναρ 1169
βραχυπαράληκτα, cum d. in παραλήγω 964
βραχύπνοος, in c. ex πνοή 1352
βραχύπορος 1277
βραχυπότης, in c. ſine præpoſitione 1519
βραχύρριζος, cum d. in c. ex Ῥίζα 1441
ΒΡΑΧΥΣ 285
βραχυστελέχης, in c. ex Στέλεχος 1531
βραχύστομος, in c. ſine pr. 1546
βραχυσύμβολος, in der. ex συμβάλλω 251
βραχυτελής 1610
βραχύτης, in Βραχὺς
βραχύτομος, cum d. in c. ſine præpoſ. 1616

βραχυτράχηλος, qui breue collum habet
βραχύωτον 1709.v.1
βραχυφεγγής, breue & exiguum lumen præbens: apud Suid.
βραχύφυλλος, in c. 1789
βραχυχρόνιος, in c. 1848
βραχύωτος 1222
ΒΡΑΧΩ 286
βρέχμα, in βρεχμός
ΒΡΕΜΩ 286
ΒΡΕΝΘΟΣ, cum d ibid.
βρενθύεσθαι, in c. ex Θύω, i. ὁρμῶ 663
βρεφοκτονία, in c. ex ἔκτονα 885
ΒΡΕΦΟΣ 286
βρεφοτροφεῖον, locus alendis & educandis infantibus deſtinatus: in lege Sancimus. can. de Sacr. eccl.
βρεφύλλιον, in βρέφος
βρεχμὸς & βρέχμα, initio col. 287
ΒΡΕΧΩ 286
βρῆγμα, βρήσσω, in βὴξ
ΒΡΙ 287
ΒΡΙΑΩ, cum d 287. & 288
ΒΡΙΖΩ, cum d 288
βριήπυος, in c. ex Ἀπύω 181
βρίθος, &c. in βρίθω
βριθύνοος 1110
βριθύς, in βρίθω
βριθυπηκωπίδης, ſeueram quandam grauitatem præ ſe ferens, ſeuerus. Epigr. l. 2.
ΒΡΙΘΩ 288
ΒΡΙΜΟΟΜΑ, cum d 289
βριστύρματος in c. ex Ἄρμα 192
ΒΡΙΣΣΟΣ 289
βρόγχια, in βρόγχος
βρογχιάζω, deglutio, deuoro q. d per guttur deiicio ſeu tranſmitto: Heſ. Deriuatum à βρόγχος
βρογχοκήλη, in c ex Κήλη 794
ΒΡΟΓΧΟΣ, cum d 289
βρόμος, cum d. in Βρέμω
ΒΡΟΝΤΗ, cum d 289
βρόντημα τὸ, idem quod βροντὴ, tonitru: Æſchyl. in Prometh.
βροντοποιὸς, in c. ex Ποιέω ſine præp. 1357
βρότειος, &c. in βροτὸς
βροτοβάμων, Panis epith. apud Theocritum Idyll. 32.
βροτόγηρυς, in c. ex Γῆρυς 316
βροτόεις, in βροτὸς
βροτοκτόνος, in c. ex ἔκτονα 885
βροτολοιγὸς, in c. ex Λοιγὸς 975
ΒΡΟΤΟΣ 289
βρότος, cum βροτόω
βροτόω, in βροτὸς
ΒΡΟΥΚΟΣ 290
βροχὴ, in Βρέχω
βρόχος, cum d. in βρόγχος
ΒΡΟΧΟΣ, βρόχιος, βροχὶς 290
Βρόχω, ſorbeo, deglutio, voro: thema inuſit. ſicut & comp. καταβρόχω & ἀναβρόχω: vnde tamen ἀναβρόξεις & καταβρόξεις, apud Homerum
βρυάζω, in Βρύω
βρυγδὴν, in Βρύχω
βρύγμα, in Βρύκω
βρυγμὸς, in Βρύχω, Heſychio βρυγμὸς eſt etiam ἀκίνησις μύλων, item πανάλωσις καὶ νόσος
ΒΡΥΧΩ, cum d 290
βρύλλω, in Βρύω
ΒΡΥΝ 290
ΒΡΥΟΝ, cum d 291
βρυοφόρος 1747
βρυόω, in Βρύον
βρύσις, in Βρύω
βρύτεα, apud Athenienſes reſiduum poſt calcatarum vuarum preſſuram: Latinè vinacea, ſeu vinacei. vide Athen. lib. 2. qui ſcribit vocem eſſe factam παρὰ τὸ βότρυς.
βρυτὴρ, vide ῥυτὴρ in Ρύω 1448
ΒΡΥΤΤΟΝ 291
Βρύττω, idem quod βρύχω, edo, deuoro. Heſy. & Etym.
βρυχάομαι, &c. in Βρύχω
βρύχιος, in Βρέχω 287. & in Βρύχω 291
βρυχμὸς, pro βρυγμὸς, ſeu βρύγμα, morſus, roſio, apud Nicandr. in Ther.
ΒΡΥΧΩ 291
ΒΡΥΩ ibid.
βρυώδης, in βρυωνία, cum d. in Βρύον
βρῶμα, cum d. in Βρώσκω
βρωμάομαι, in Βρώσκω
βρωμέω, in Βρῶμος
βρώμη, in βρῶμα
βρωμήεις, βρώμησις, βρωμησὴς, βρωμήτωρ, in βρωμάομαι
ΒΡΩΜΩΣ, cum d 292
ΒΡΩΣΚΩ, βρωτὸς, &c. βρωτὴρ, &c. 292
¶ ΒΥΑΣ 293
ΒΥΒΛΟΣ, cum d ibid.
βύζην, in Βύω
βύζω, in Βύας, & in Βύω
ΒΥΘΟΣ, cum d 293
βυθοτρεφὴς, in c. ex τρεφὴς 1671
ΒΥΚΑΝΗ cum d 293
βύκτης cum βύζω 294
βυλλὸς, confertus, oppletus, βεβυσμένος Heſy à Βύω
βυλλόω, ῶ, oppleo, obſtruo, idem quod βύω itidem Heſy.
ΒΥΝΗ 294
βύομαι, in Βύω ibid.
ΒΥΡΣΑ ibid.
βυρσαίετος, in c. ex Ἀετὸς 61
βυρσεὺς, cum d. in Βύρσα
βυρσοδέψης, cum d. ad finem col. 378
βυρσοπαγὴς, in c. in ἐπάγην 1108
βυρσοποιὸς 1357
βυρσοπώλης 1418
βυρσότονον, in c. ex τόνος 1603
βυρσόω, in Βύρσα
βυσαύχην in c. 224
βύσιος, byſius, menſis quidam apud Delphos, ſic dictus quaſi φύσιος, quoniam eo menſe multa φύεται, hoc eſt producuntur & germinant, vel quaſi πύσιος ſeu πεύσιος ἀπὸ τοῦ παρὰ τὴν πύσιν, ſeu πεῦσιν quoniam in eo πυσιῶνται, καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ, vt docet Plutar. in probl.
βύσμα, in βύομαι
βύσσινος, in Βύσσος
βυσσοβαρὴς, in c. ex Βάρος 157
βυσσοδομεύω, in c. ex δομὴ 371
βυσσόθεν, βυσσὸς, in Βυθὸς.
ΒΥΣΣΟΣ, 294. at βυσσὸς, cum d. in Βυθὸς
βυσσόφρον, in c. ex Φρὴν 1776
βύσσω, cum βύζω
βύσσωμα, in βυσσὸς à Βυθὸς
βυστικὸς, βύστρα, in βύομαι
ΒΥΩ 294
¶ βώδιον, per ſynæreſin, pro βοΐδιον, bucula. Heſy.
βῶκες, vide βῶξ
βωκόλος, cum d. in βουκόλος 818
βῶκος, in βῶκες
βωλάκιον, βῶλαξ, βολάριον, βωλίδιον, βώλιον, βωλίτης, in Βῶλος
βωλοκοπέω, cum d. in comp. ex κοπή 845
βωμονείκης, in c. ex Νεῖκος 1091
ΒΩΛΟΣ 294
βωλοστροφία in c. ex στροφὴ 1559
βωλοτόμος in c., ſine pr. 1616
βωλώδης, in βῶλος
βωμάκευμα, βώμαξ, βώμακευσις, βώμιος, βωμὶς, βωμίστρια, in Βωμὸς
βωμολόχος, cum d. in c. ex λόχος, inſidiæ 979
ΒΩΜΟΣ 295
βωνίτης, in Βοῦς
βῶξ, in βόαξ
βῶς, cum Βοῦς
βωστρῶ, in βωτὼ
βώτης, in βωτὴρ
βωτιάνειρος, in c. in ἀνὴρ 158
βωτὼ, in Βοάω
βώτωρ, in βωτὴρ.

Γ

ΓΑΑΑΤΗΣ 295
ΓΑΓΓΑΜΗ, cum d ibid.
γαγγαμουλκὸς, qui piſcatorium γάγγαμον, in aquam iniectum extrahit, piſces venans.
ΓΑΓΓΙΤΙΣ 295
ΓΑΓΓΑΙΟΝ, cum d ibid.
ΓΑΓΓΡΑΙΝΑ, cum d ibid.
ΓΑΖΑ 296
γαζοφύλαξ, cum d. in c. ex Φύλαξ 1784
ΓΑΙΑ 296
γαίηθεν γαιήϊος, in Γαῖα
γαιήοχος, initio col.
γαιηφάγος 1714
γαιογράφος, idem quod γεωγράφος
γαιοδότης, in c. ex δότης 401
γαιομόριον, in c. ex μόριον 1014
γαῖος, in Γαῖα
γαιοῦχος, in γαιήοχος
ΓΑΙΣΟΣ 297
ΓΑΙΩ ibid.
γαιώδης, in Γαῖα
ΓΑΛΑ, cum d 297
γαλακτοκόμος, paſtor, ἀπὸ τοῦ κομεῖν τὸ γάλα. Heſy.
γαλακτέομαι, cum d. in Γάλα
γαλακτοπότης, cum d. in c. ſine præp. 1319
γαλακτοτροφέω 1672
γαλακτουργὸς 500
γαλακτοῦχος, cum d 557
γαλακτοφάγος 1714

γαλακτοῦχος 1844
γαλακτώδης, γαλάκτωσις, γαλαξία, in Γάλα
γαλαώνη, in Γάλως 299
γαλεάγρα, in c. ex Ἄγρα 23
ΓΑΛΕΗ 298
γαλεόβδολον, in βδόλος 261
γαλεοειδὴς idem quod γαλεώδης
γαλεὸς, in Γαλέη
γαλερὸς, in γαλήνη
γαλεώδης, in γαλέη
γαλεώτης, in γαλέη
γαλῆ, in γαλέη
ΓΑΛΗΝΗ, cum d. 298
γαληνόπος, ſerenum & hilarem vultum habens. Etym.
γαλιάγκων, in c. ex Ἀγκὼν 14
γάλιον, in γάλα
ΓΑΛΙΟΨΙΣ 298
ΓΑΛΛΟΣ, cum d 298. & 299
γαλουχέω, cum d. in γαλακτοῦχος
ΓΑΛΩΣ 299
ΓΑΜΒΡΟΣ, cum d ibid.
ΓΑΜΕΩ, cum d ibid.
ΓΑΜΜΑ 300
γαμοκλόπος, in c. ſine præp. 804
γάμος, cum d. in γαμέω
γαμοστόλος, cum d. in c. ſine præp. 1534
γαμοτελέω 1610
γαμφαὶ, γαμφηλαὶ, in γαμψὸς
γαμψὸς, in Γάμπτω 741
γαμψώνυξ, cum d. in c. ex Ὄνυξ 1173
ΓΑΝΟΣ, cum d 300
γαμοτελεῖν 1610
ΓΑΡ 301
ΓΑΡΓΑΙΡΩ ibid.
ΓΑΡΓΑΛΙΖΩ, cum d ibid.
γάργαρα, in γαργαίρω
ΓΑΡΓΑΡΕΩΝ, cum d ibid.
ΓΑΡΟΝ, cum d ibid,
γαστέριον. in γαστὴρ
ΓΑΣΤΗΡ, cum d 301
γαστρίμαργος, cum d. in c. ex Μάργος 1005
γάστριον, γάστρις, &c. in Γαστὴρ
γαστρισμὸς, ingluuies, ventris impletio
γαστροειδὴς, formam ventris habens, ventroſus, ventrioſus.
γαστροκνημία, &c. in c. 816
γαστρολόγος, cum d 943
γαστρομαντεύομαι, in c. 1003
γαστρονομία 1116
γαστροειδὴς, &c. in c. ſine præpoſ. 1141
γαστρορραφία, in c. ſine præp. 1426
γαστρόφιλος, in c 1762
γαστρόχειρ, in c. in χεὶρ 1815
γαστρώδης, γάστρων, in Γαστὴρ
ΓΑΥΛΟΣ 302
ΓΑΥΡΟΣ, cum d ibid.
ΓΑΥΣΟΝ, cum d ibid.
¶ ΓΕ ibid.
γεγηθότως, in γηθέω
ΓΕΓΩΝΑ, cum d 302
γαηρὸς, in γαῖα
γεαρότης, in c. ex Ἀρόω 193
ΓΕΙΝΟΜΑΙ 303
γεοκόμος, agricola. Heſych.
γεομόρος, in c. ex μόρος 1024
γεοτόμος in γεωτόμος 1616
γείσιον, in γεῖσον
γείτονας, cum d 1378
ΓΕΙΣΟΝ, vel γεῖσσον, cum d 310
ΓΕΙΤΩΝ, cum d 310. & 311
γέλαρι 1229
ΓΕΛΑΩ, cum d 3.1
ΓΕΛΓΗ 312
ΓΕΛΓΙΣ, cum d ibid.
γελγοπώλης, cum d 1418
γελοῖος cum d. in γελάω
γέλως, itidem in γελάω
γελωτοποιὸς, cum d 1357
ΓΕΜΩ, cum d 312
γενάρχης, cum d 200
γενεὰ, in γείνομαι
γενεαλόγος, cum d 943
γενέθλη, cum d. in γείνομαι 303. & 304
γενεθλιαλόγος, cum d 943
γενειάζω, γενειὰς, γένειον, &c. in Γένυς 313
γενεσία, cum d. in γένεσις
γενεσιάρχης, originis autor & princeps: Sapient. 3
γενεσιαρχὸς, ortus & originis cauſa. Areop.
γένεσις, in γείνομαι
γενετὴρ, &c. ibid,
γενῆται, in γένος
γενητὸς, in γείνομαι
γενικὸς, cum d. in γένος
γέννα, γενναῖος, γεννάω, cum d. in γείνομαι 304
γένος, in γείνομαι 303
γενέτης, in γένος
ΓΕΝΤΑ 312
ΓΕΝΤΙΑΝΗ ibid.
ΓΕΝΥΣ ibid.
γεοῦχος, in γαιήοχος 557
γεράζω, γεραίρω, &c in γέρας
γεράνδρυον, in c. ex δρῦς 426
γερανοβοτία, in fine col. 282
ΓΕΡΑΝΟΣ, cum d 313
γεραιὸς, γραῖος, in γέρων 314
γεραρὸς, in γέρας
ΓΕΡΑΣ, cum d 313
γερασφόρος 1447
γερήνιος, in γέρας
γεροντ αγωγὸς, cum d. in c. ex ἀγωγὴ ſine præp. 40
γεροντικὸς, &c. in γέρων
γεροντοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
γεροντοκομεῖον, in c ex Κομέω 832
γερούσιον, cum d. in γέρων
ΓΕΡΡΟΝ, cum d 314
ΓΕΡΩΝ ibid.
ΓΕΥΩ, cum d ibid,
ΓΕΦΥΡΑ, cum d 315
γεφυροποιὸς 1357
γεφυρότης, &c. in γέφυρα
γεωγράφος, cum d. in c. ex γραφὴ
γεωδαισία, in c. ex δαίω diuido 352
γεώδης, in γαῖα 2,6
γεώλοφος, cum d. in c. ex Λόφος 978
γεωμέτρης, cum d. in c. ſine præpoſ. 1044
γεωμιγὴς, terræ mixtus, terrenus
γεωμόριον, in c. ex μόριον 1024
γεωμόροι, in γαμόροι
γεωνόμος, in c. ſine præp. 1093
γεωπείνης 1269. v. vlt.
γεωπόνος, cum d. in c. ſine præpoſitione 1391
γεωργὸς, cum d 500
γεῶρες 1220
γεώρυχος, cum d. in c. ſine præpoſitione 1206
γεωτόμος, in c. ſine præp. 161
γεωφάνιον, locus in quo metallum. Suid. Schol. Nic. herbam quæ Nicanitophyllis dicatur, in Samothracia ſic appellari dicit.
¶ Γῆ, in γαῖα 296
γηγενέτης, in c. ex γενέτης 307
γηγενὴς, 105. &c. initio col. 308
γήδιον. γῆθεν, in γαῖα
ΓΗΘΕΩ, cum d 315
ΓΗΘΥΟΝ, cum d 314
γηθῶ, cum γηθέω
γήϊνος, γήϊος, in γαῖα
γήκινος, & Doricè γάκινος qui terram quatit
γηλεχὴς, in c. ex λέχος 952
γήλοφος, in γεώλοφος
γηοῦχος, in γεώλοφος
γηοῦχος, in γαιήοχος
γηπάτταλος, paxillus terræ. Lucian. in Lexiph.
γήπεδον, in c. 1263
γηπόνος, cum d in γεωπόνος
ΓΗΡΑΣ, cum d 316
γηροβοσκὸς, cum d. in c. ex βόσκω 283
γηροκόμος, cum d. in c. ex Κομέω 832
γηροτρόφος, cum d 1672
ΓΗΡΥΣ, cum d 316
γήτης, in γαῖα
γήτομος, cum d. in γεωτόμος 1616
γηφάγος 1714
γήχυτον, exterior pars terræ mollis & minimè lapidoſa. Galen. apud Hippocr.
γιγανταῖος, &c. in Γίγας
ΓΙΓΑΡΤΟΝ, cum d 316 & 317
γιγαντολέτης, &c. in c. ſine præpoſit. 1158
γιγαντομαχία, in c. ſine præpoſitione 1014
ΓΙΓΑΣ, cum d 317
ΓΙΓΓΙΔΙΟΝ ibid.
ΓΙΓΓΛΥΜΟΣ, cum d ibid.
ΓΙΓΓΡΑΣ, cum d ibid.
γίγνομαι, in Γείνομαι 303
γιγνώσκω, cum Γινώσκω
γίννος, vide Ὕννος 1706
γίνομαι, cum γίγνομαι
ΓΙΝΩΣΚΩ, cum d 317
¶ γλάγος, &c. in Γάλα
γλαμάω. idem quod λημάω, de quo in Λήμη, &c.
γλάμυξος, vt γλάμυξα ὄμματα apud Etymol. quorum anguli ſcabri ſunt, ſeu ſcabra lippitudine laborant.
γλαμυξιάω, idem quod γλαμάω lippio; vel etiam ſcabra lippitudine laboro, apud eundem Etymolog.
γλαμυρὸς, γλαμώδης, γλάμων, cum γλήμη, in Λήμη 967
ΓΛΑΝΙΣ, cum d 323
γλάξ, in Γάλα
γλαφυρὸς, in γλάφω
γλαυκίζω, in γλαὺξ

ΓΛΑΥ-

ΓΛΑΥΚΟΣ, cum d. 314
γλαυκόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 1189
γλαυκώδης, in γλαὺξ
γλαύκωμα, in Γλαυκὸς
γλαυκώπης, cum d 1185
γλαύκωπις, cum γλαύκωμα 324
γλαύκωψ, in γλαυκώπης
γλαὺξ, in Γλαυκὸς
γλάχων in γλήχων
ΓΛΑΦΩ, cum d 324
γλεῖνος in Γλῖνος
γλευκαγωγὸς βύρσα, apud Poll. l. 7. pro vtre coriaceo, in quo vehitur muſtum.
ΓΛΕΥΚΟΣ, cum d 325
γλήμη, &c. in λήμη 967
ΓΛΗΝΗ, cum d 325
ΓΛΗΧΩΝ, cum d 326
γλία, gluten, glutinum. Suid. Etym. & Euſt.
ΓΛΙΝΟΣ 326
ΓΛΙΣΧΡΟΣ, cum d ibid.
ΓΛΙΧΟΜΑΙ ibid.
ΓΛΟΙΟΣ cum d. 327
ΓΛΟΥΤΟΣ, cum d. ibid.
γλυκάζω γλυκαίνω, &c. in Γλυκὺς
γλυκυδάκρυς, in c. 335
γλυκυδερκὴς, in c. 379
γλυκυηχὴς. 614
γλυκύθυμος, cum d 656
γλυκύκαρπος, in c ex Καρπὸς 752
γλυκυμείλιχος, in c. ex Μηλίσσα 1021
γλυκύμηλον, in c 1048
γλυκύπικρος, in c. 1315
γλυκύῤῥιζα, cum d. in c. ex Ῥίζα
ΓΛΥΚΥΣ cum d. 327
γλυκύστρυφνος, in c. ex στρυφνὸς 1563
γλυκυτράχηλος, in c. 1661
γλυκύφωνος, in c. fine præp. 1798
γλύμμα, γλυπτὴρ, &c. in γλύφω
γλύφω, in Γλάφω
ΓΛΩΣΣΑ 328
γλωσσαλγία, cum d. initio col. 111
γλώσσαργος, cum d. in c. ex ἀργὸς 507
γλωσσάριον, in Γλῶσσα
γλώσσασπις, in c. ex Ἀσπὶς 211
γλωσσηματικὸν, &c. in Γλῶσσα
γλωσσογάστωρ, in c. ex Γαστὴρ 301
γλωσσογράφος, in c. ex γραφὴ 350
γλωσσοκάτοχος, linguam continens.
γλωσσόκομον, in c. ex Κομέω 832
γλωσσοκρατέω 864
γλωσσοστροφέω, in c. ex στροφὴ 1559
γλωσσότμητος, in c. ex τμάω 1618
γλωσσοτομέω, in c fine præp. 1616
γλωσσοχαριτέω, in c. ex Χάρις 1811
γλωσσώδης, γλωττικὸς, γλωττισμὸς, in Γλῶσσα
γλωττοδετέω 379
γλωττόκομον, in γλωσσόκομον
γλωττοποιὸς, cum d 157
γλωττοστροφέω, in γλωσσοστροφέω
ΓΛΩΧΙΣ, cum d 329
¶γναθμὸς, in Γνάθος 330
ΓΝΑΘΟΣ, cum d 329
γνάμπτω, cum d. in Κνάμπτω 811
γνάπτω, cum d. in Κνάπτω 741
γνάφις, γνάφος, &c. in γνάπτω
γνήσιος, cum d. in Γείνομαι 304
ΓΝΩΦΟΣ, cum d. 330
γνύα, γνὺξ, in Γόνυ
γνωματεύω, cum d. in γνώμη
γνώμη, γνωμηδὸν, γνωμίδιον, γνωμικὸς 318
γνωμοδοτέω, in c. ex δότης 401
γνωμολόγος, cum d 943
γνωμονικὸς, in Γνώμων
γνωμοτύπος, cum d. in c. ex τύπος 1694
γνώμων, in Γνώμη
γνωρίζω, cum d 318. & 319
γνωσιμαχέω, in c. fine præp. 1014
γνῶσις in fine col. 317
γνωστὴρ, γνῶσις, γνωστικὸς, γνωστὸς, γνωτὸς, initio c. 318
¶ΓΟΑΩ, cum d. 330
ΓΟΓΓΡΟΣ ibid.
ΓΟΓΓΥΖΩ ibid.
γογγύλος, &c. in Στρογγύλος
γογγυλόσκωλυος, in c. ex Σκώλυ 1491
γογγυσμὸς, γογγυστὴς, γογγυστικὸς, in Γογγύζω
γοερὸς, γοήμων, in Γοάω
γοητλανὴς, in c. ex Πλάνη 1228
ΓΟΗΣ, γοητεύω, cum d 300
γόμος, γομόω, in Γέμω
γομφίασις, γομφιασμὸς, in Γόμφιος
γομφιόδουπα χαλινὰ, circa molares dentes ſtrepentia fræna. Epigr.
γομφίος in Γόμφος 30
γομφοπαγὴς, in comp. ex ἐπάγω 1308
ΓΟΜΦΟΣ 331
γομφόω, cum d. in Γόμφος
γονατίζω, γονατόομαι, γονατώδης, in Γόνυ
γονὴ, γονεία, γονεὺς, γονεύω, γόνιμος, in Γείνομαι 304
γονόεις, cum γονὴ
γονεποιία 1357
γονόῤῥοιος, cum d. γονοῤῥυὴς, in c. ex ῥοὴ 1433
γόνος, & γονὸς, cum γονὴ
ΓΟΝΥ 331
γονυκλινὴς, cum d. in c. ex κλινὴς 809
γονυκλισία, in c. ex κλίσις ibid.
γονύκροτοι, in c. fine præp. 877
γονυπετὴς, cum d. in c. ex πέτω 1523
γόος, in γοάω
ΓΟΡΓΟΣ, cum d 332
Γοργύρα, ἡ, canalis ſubterraneus per quem aqua effluit: apud Dinarch. Æſchinem & Herodotum. l. 3.
γοργὼ, γοργῶς, in Γοργὸς
γοργολόφα, epitheton eſt Palladis: apud Ariſtoph. in Equit. vt quæ fingatur ex capite Gorgonis habuiſſe galeam: vel caput Gorgonis in cono.
γοργολόφας, epithetum eſt Lamachi, apud eundem comicum in Acharn.
γοργόνωτος, in tergore Gorgonis caput pictum habens: apud Ariſtophanem in Acharn. Comp. ex νῶτος.
γοργωπὸς, Gorgius oculos ſeu faciem habens: horrendus aſpectu vt Gorgo. Eurip in Herc. fur.
γοργῶπις, ιδος, ἡ horrenda aſpectu vt Gorgo apud Suid.
γοῦ, in Οὐῦ.
γουνάζομαι, γουνὶς, γουνόομαι, in Γόνυ
γουνοπαγὴς, in c. ex Πάγος 1261
γουνὸς, in Γόνυ
γοώδης, in Γοάω
¶γραβδίζω, in Γράφω
ΓΡΑΒΙΟΝ 332
ΓΡΑΙΑ, cum d ibid.
γράμμα γραμμάτιον, γραμματεῖον, &c. in Γράφω
γραμματιδοποιὸς 1357
γραμματοδιδάσκαλος, cum d. in c. ex διδάσκαλος 396
γραμματεισαγωγεὺς, q. d. ad literas introductor, vel literarum introductor. Exponitur præfectus: Deut. 16
γραμματοκύφων, in c 897
γραμματολικριφίδης, qui literas oblique & perplexe tractant, ſeu literarum deprauatores. Epigr. l. 2.
γραμματοφόρος 1747
γραμματοφυλάκιον, in c. ex φύλαξ 1784
γραμμὴ γραμμίζω, γραμμικὸς, γραμμισμὸς, γραμμώδης 334
γρασσεύω, in c. ex Σοβέω 1504
γράπτις, ιδος, ἡ, ſenecta ſeu exuuium cicadæ aut ſerpentis & aliorum quę pelle ſe exuere ſolent verno tempore, vernatio. Heſych. Eſt & auis ſpecies, apud eundem.
γραπτὴρ, γραπτὸς, &c. in γράφομαι 334
ΓΡΑΣΟΣ & γράσος, cum d. 332
γρᾶς in Γραῖα
γραφείδιον, γραφὴ, &c. in Γράφω 334
γραφίων, γραφὶς, γραφίσκος, in γραφὴ ibid.
ΓΡΑΦΩ, cum d 697
ΓΡΑΩ 342
γραώδης, in γραῦς
γρηγορέω, cum d. in Εγρηγορέω
γρήιος, in γραῦς
γρηπίζω, in γραπίζω
γρηῦς, γρηὺς, in γραῦς
ΓΡΙΠΟΣ, cum d 343
γρίφος, &c. in Γρῖπος
ΓΡΟΝΘΩΝ 343
ΓΡΟΣΦΟΣ ibid.
ΓΡΥ, γρύζω, γρυλλίζω, cum d ibid.
γρυμαία, in γρύτη
γρυνοὶ, οἱ, trunci querni, ſeu vetuſtarum quercuum alienarúmve arborum veterum ligna: pro δρυμοὶ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ δ' εἰς γ. Suid. Etymologus ſcribit γρυνὸν dici quaſi γέρινον καὶ γέρον στέλεχος. Idem & γερινὸν dici teſtatur, ex Lycophr.
γρυπαίετος, in c. ex Αετὸς 61
γρυπαῖνος, γρυπὸς, & c. in Γρύψ
γρυσμὸς, in γρύζω
γρύτη, cum d. in Γρυ
γρυτοπώλης 1418
ΓΡΥΨ 343
ΓΡΩΝΗ, cum d 344
¶ΓΥΑ, γύαια ibid.
ΓΥΑΛΟΝ, cum d ibid.
γύης, in Γύα
γυήτης, in Γύον
γυα, cum γύα

γυιαλθὴς,in c. ex Ἀλθῶ 115
γυιαλκὴς,in c.exἈλκὴ 119
γυιαρκὴς,in c 191
γυιοβόρος,in c.ex Βορὰ 276
γυιοκόρος,in c.ex Κορέω,ſatio 849
ΓΥΙΟΝ, γυιόω 344
γυιὸς,in Γυῖον
γυιοτακὴς,in c.ex Τήκω 1618
γυιοφάγος 1714
γυιόω,in Γυῖον
γυλιαύχω,in c 224
ΓΥΛΙΟΣ 345
γυμνάζω,&c.in Γυμνὸς
γυμνασιάρχης,cum d. in c 201
γυμνάσιον,&c in γυμνάζω
γυμνὴς,in γυμνὸς
γυμνοδέρκομαι,in c.ex Δέρκω 376
γυμνόκαρπος,in c ex Καρπὸς 752
γυμνόπαις,cum d 1378
ΓΥΜΝΟΣ 345
γυμνοσοφισταὶ, in c. ex σοφίζω 1508
γυμνόσπερμος, &c. in c. ex σπέρμα 1515
γυμνότης,γυμνόω,cum d.in Γυμνὸς
γυναικάνηρ, mollis effœminatus: apud Euſt.
γυναικεῖον, γυναικεῖος, &c. in Γυνὴ
γυναικόθυμος,cum d 656
γυναικοϊέρακες, qui mulieribus,vt accipitres auibus,inhiant.
γυναικονόμοι. Athenis dicti fuerunt qui petulantiores mulieres afficiebant multa propoſita publica ſcriptura mulctæ in platano Ceramico: Athen.l.6.
γυναικοκρατέομαι,cum d 864
γυναικομανὴς, cum d.in c.abiicientibus 994
γυναικόμιμος,in c ex Μιμέομαι 1059
γυναικόμορφος, mulieris formam habens Eurip.in Bacch.
γυναικονόμοι,cum d.in c.ex Νέμω rego 1095 & 1096
γυναικοπαθέω 1235.v.1
γυναικοπληθὴς, in c.ex πλῆθω 1338
γυναικοπρεπὴς,cum d.in c 1387
γυναικοτίλης,in c 1762
γυναικόφρονες.in c 1793
γυναικόω,&c.in Γυνὴ
γυναιμανὴς,in Γυναικομανὴς
γυναικώδης, Γυναικῶν, &c. Γύναιον, in Γυνὴ
γύνανδρες qui maſculi & fœminei ſexus eſt. Item effœminatus.
ΓΥΝΗ, γυνὶς 346
γυπαίετος,in c.ex Αετὸς 61
γυπάριον,γύπη γύπινες,in Γὺψ
ΓΥΡΓΑΘΟΣ 347
γυρεία,γυρεύω,in Γυρὸς
γυρήπεδος,in c.fine præp. 1616
γυρῖνος,γύρεος, in Γυρὸς
ΓΥΡΙΣ, γυρῖνις 347
γυρόδερμος πέτρος, lapis in gyrum rotatus vt mola. in Epigr.
ΓΥΡΟΣ, & γῦρος, γυρόω, cum d 347
ΓΥΨ
ΓΥΨΟΣ, γυψόω ibid.
¶ ΓΩΛΕΑ ibid.
ΓΩΝΙΑ, cum d ibid.
γωνιόομαι,in Γωνία
γωνιόφυλλος,angulosa folia habens
γωνιώδης,cum d.in Γωνία
ΓΩΡΙΤΑΣ 348
γωρυτὸς, pharetra. Odyſſ.φ dicta παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ ῥυτά, i.ἑλκυστὰ τόξα, teſte Etymol. go quaſi χωρυτὸς.

Δ

ΔΑ 348
ΔΑΓΥΣ ibid.
ΔΑΔΙΞ ibid.
δάδιον,δαδιώδης,initio col. 353
δαδοκοπέω,in c.ex κοπὴ 845
δαδουργὸς,cum d 501
δάδουχος,cum d 557
δαδοφόρος,cum d 1747
δαδόω, δαδώδης, δάδωσις, in δᾶς,ad finem col.
δαείω,in δαίω,diſco 350
δάζομαι,in der.ex δαίω, diuido, ad finem
δαηθμὸς,in δαίομαι, circa finem col 352
δαήμων,cum d.circa finem col. 350
ΔΑΗΡ 348
δαηρὸς,in δαίομαι,incendor. 352
δαὶ,in δὲ 361
ΔΑΙΔΑΛΟΣ,cum d 348
δαιδαλόχειρ,in c. ex χεὶρ 1815
δαΐζω,in d ex δαίω,diuido 351
δαιμονιακὸς,δαιμονίζω,δαιμόνικος,δαιμονιὸς,&c.in δαίμων
δαιμονολάτρης,dæmonum cultor
δαιμονομανία, in c. abiicientibus 994
δαιμονοφόρητος 1747
ΔΑΙΜΩΝ 349
δαίνυμι, in der. ex δαίω epulum præbeo 351
δαίομαι, in der. ex δαίω diſco 350 & in der. ex δαίω epulum præbeo 351. & in d.ex δαίω diuido. ib.& in der.ex δαίω vro 352
δαΐος,initio col.351.& in d.ex δαίω vro 353.v.5
δαίρω,in δέρας
δαὶς, in d. ex δαίω epulum præbeo 351
δαὶς,in d.ex δαίω vro 352.v.3.à fi.
δαίσιμον.in d.ex δαίω epulum præbeo 351
δαιταλεὺς δαιταλόω,in δαίτη
δαιταλουργία 501
δαίτη,δαίτηθεν, in der.ex δαίω epulum præbeo 351
δαίτης,in der.ex δαίω vro 352
δαιτρεύω,in δαιτρὸς
δαιτρυμόνος,ſine præ.in c. 1291
δαιτρὸς, cum d. in d. ex δαίω diuido 351
δαιτυμὼν, δαιτὸς, &c.in d.ex δαίνω epulum præbeo 351
δαίφρων,in c.ex Φρὴν 1776
ΔΑΙΩ 350
ΔΑΚΑΡ 353
δακέθυμος 656
ΔΑΚΝΩ, cum d 354
ΔΑΚΡΥ 354
δακρύγελως,fletu miſto ridens.Stat.
δακρύδιον,δάκρυον &c.in δάκρυ
δακρυπλώω,in c.ex πλώω
δακρύρροος,cum d ſine c.ex ῥοὴ 1433
δακρύω,δακρυώδης,in Δάκρυ
δακτυλεὺς,&c.in Δάκτυλος
δακτυλιογλύφος, cum d. in c.ex γλύφω 125
δακτυλιοθήκη,in c.ex θήκη 1641
δακτύλιος,in δάκτυλος
δακτυλιουργὸς, qui annullos elaborat. Poll.ex Philylio.
δακτυλὶς,&c.in δάκτυλος
δακτυλοδείκτης,cum d.in c.ſine præp. 365
δακτυλοδόχμη, palmus minor
ΔΑΚΤΥΛΟΣ, cum d 355.& 356
δαλὸς,in d.ex δαίω vro 353
δαμάζω,δαμάλη,in δαμάω
δαμαλήβοτος,initio col. 283
δαμαληφάγος 1714
δάμαλις,δάμαρ,in Δαμάω
δαμασίβροτος,.in c.ex Βροτὸς 290
δάμασις,in δαμάζω
δαμασίφρων,in c. ex Φρὴν 1776
δαμασίφως in φὼς 1727
δαμασήριον,in δαμάζω
ΔΑΜΑΣΩΝΙΟΝ 356
ΔΑΜΑΩ ibid.
δαμ... άω,cum d.in Δαμάω
ΔΑΝΑΗ 357
δανοὶ,& δανάκη,in δανὸς
δάνειον,δανείζω,&c.in Δαΐος
ΔΑΝΟΣ 357.At δανὸς in d.ex δαίω vro 353
δάος,in d.ex δαίω vro ibid.
ΔΑΠΑΝΑΩ,cum d 358
ΔΑΠΕΔΟΝ ibid.
δάπις,cum d.in Τάπης
ΔΑΠΤΩ,cum d. 359
δαρδάπτω,in Δάπτω
ΔΑΡΘΑΝΩ 359
δαρέβιος,in c.ex Βίος 366
δάρτης,δαρτὸς,in δέρω
δὰς 352.v.9.à fine
δασέως,in δασὺς
ΔΑΣΚΙΛΛΟΣ 259
δάσκιος,in δασύσκιος
δάσμα,δάσμευσις,in δάζομαι 352
δασμογράφος,in c.ex γράφω 340
δασμολόγος.cum d.in c. ſine præ. 938
δασμὸς,initio col. 352
δασμοφόρος,cum d 1747.v.6.
δάσος,in Δασὺς
ΔΑΣΠΛΗΣ 359
δασύθριξ,in c.ex Θρὶξ 649
δασύκερκος,in c.ex Κέρκος 778
δασύμαλλος,in c.ex Μαλλὸς 999
δασυνω in Δασὺς
δασύπους,cum d 1378
δασυπώγων 1410.v.pen.
ΔΑΣΥΣ 359
δασύσκιος,in c 1494
δασυσμὸς,in δασύνω
δασύστερνος,in c. 1539
δασύτης,in Δασὺς
δασύτειχος,in δασύθριξ 650
δασύφλοιος,in c 1767
δατέομαι,δάτησις,δατητὴς,δατήριος, in dec.ex δαίω diuido 352
ΔΑΤΙΣΜΟΣ 360
δατύω, in d.à δαίω epulum præbeo 351
ΔΑΥΚΟΣ, cum d 360
δαυλὸς,in d.ex δαίω vro 353

ΔΑΦ-

ΔΑΦΝΗ, cum d 360
δαφνηφάγος 1714
δαφνηφόρος, cum d. in δαφνοφόρος
δαφνικὸς, δαφνινὸς, &c. in Δάφνη
δαφνογηθὴς, in c. ex Γηθέω 315
δαφνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lauti ſpeciem gerens. Τὸ δαφνοειδὲς dicitur herba quæ aliàs χαμαιδάφνη, apud Dioſc. l. 4. c. 14e
δαφνόσκιος, in c. 1494
δαφνοφόρος, cum d 1747. v. 4
δαφνέλαιον, oleum laurinũ: apud ſcho. Nic. & Dioſ. l. 1. c. 50.
δαφνὼν, in Δάφνη
δαφοινὸς, &c. in c. ex φόνος
ΔΑΨΙΛΗΣ, cum d. 361
¶ΔΕ ibid.
δεδίσκομαι, δεδίσσομαι, in Δείδω 362
δείλη, vide δείελος
δέημα, δέησις, δεητικὸς, in δέομαι 385
δεῖ, imperſ. cum Δέω 383
δεῖγμα, δειγματίζω, in Δείκνυμι
δειδήμων, δείδια, δειδίζω, δειδίσκομαι, δειδίσσομαι, in Δείδω
ΔΕΙΔΩ 362
δείελος, cum d. in Δείλη
δεικανάομαι, in δέκομαι
δείκελον, cum d. in c. ex εἴκελος 451
ΔΕΙΚΝΥΜΙ, &c. 363
δείκτης cum d. in δείκνυμαι
δειλαίνω, δείλαιος, in Δειλὸς
δειλάκρος, cum d. in c. ex Ἄκρος 106
δειλανδρία cum d. in c. 157
ΔΕΙΛΗ 365
δειλήμων, in Δειλὸς
δειλία, δειλιάζω, δειλιαίνω, δειλίασις, δειλιάω, δειλιόομαι, δειλὸς, δειλότης, in Δειλὸς
δειλινὸς, δείλομαι, in Δείλη 366
ΔΕΙΛΟΣ, cum d ibid.
δεῖμα, δειμαίνω, δειμαλέος, δειμάομαι, δειματόεις, δειματόω, δειματώδης, δειμώδης, in Δείδω
δειμάω, in Δέμω, initio col. 371
ΔΕΙΝΑ 366
δειναζω, in Δεινὸς
δείνακρος, in c. ex Ἄκρος 106
δεινέω, cum d. in δεῖνος
δεινοθέτης & δεινοθέτας Doricè, grauiter afficiens, epitheton amoris, apud Moſchum.
δεινολογία cum d 943
δεινοπαθὴς, cum d 1255
δεινοπροσωπέω, in dec. ex πρόσωπον 1188
ΔΕΙΝΟΣ, 367 at δεῖνος, in Δίνη 406
δεινότης δεινόω, in Δεινός. vide δεινόω cum d. etiam in δεῖνος
δεινῶς, in Δεινὸς
δείνωσις, δεινωτικῶς, in δεινόω
δεινῶψ & δεινωπὸς 1185
δεῖξις in Δείκνυμι
δεῖος, in δέος
δειπνάριον, δειπνέω, &c. in Δεῖπνον
δειπνοκλήτωρ, in c. ex κλητὸς 734
δειπνολόγος, qui de cœnis loquitur: Athen. l. 1.
δειπνολογία, poema ab Archeſtrato ita inſcriptum. Idem l. 6.
δειπνολόχος, cum d. in c. ex Λόχος inſidiæ 979
δειπνομανὴς, qui in ſano cœnarum conuiualium amore ducitur, Athen. l. 4.
ΔΕΙΠΝΟΝ 367
δειπνοποιὸς, cum d 1357
δειπνοσοφιστὴς, in c. ex σοφίζω 1508
δειπνοσύνη, in δεῖπνον
δειπνοφόρος, cum d 1748. v. 1
δειρὰς, in Δέρη
δειραχθὴς, in c ex Ἄχθος 228
δειρὴ, cum Δέρη.
δειρεκύπελλον, in c. 856
δειροπέδη, torques, collare. Greg.
Δειρὸς, in Δέρη
δειροτομέω, in c. ſine præp. 1616
ΔΕΙΣΑ, cum d 368
δεισιδαίμων, cum d. in c. 349
ΔΕΚΑ 368
δεκάβοιος in c. ex Βοῦς 281
δεκαγωνία 309
δεκαγράμματος, in c. ex γράμμα 340
δεκαδάρχος cum d. in δεκάρχης
δεκάδελτος, in c. ex Δέλτα 370
δεκαδεὺς δεκαδικὸς, in Δέκα 577
δεκαδοῦχος 577
δεκάδωρος in c. ex δῶρον palmus 432
δεκαὲξ, in c ab Ἕξ 486
δεκαέτης &c. in c. ex Ἔτος 552
δεκάζω, in Δέχομαι
δεκάκις, in Δέκα
δεκακυμία, in c. 895
δεκάλιτρον in c. ex Λίτρα 974
δεκάλογος 943
δεκάμηνος, cum d. in c. ex Μὴν 1050
δεκαμναῖος, in c. ex Μνᾶ 1063
δεκανάομαι, in δεικανάομαι
δεκάπαλαι in c. ex Πάλαι 1243
δεκάπηχυς, in c ex Πῆχυς 1313
δεκαπλάσιος, in Δέκα
δεκάπλεθρος, in c. ex Πλέθρον 1332
δεκαπλοῦς, in Δέκα
δεκάπολις, cum d. in c. ex Πόλις 1356
δεκάπους 1378
δεκάπρωτοι, cum d. in c. ex πρῶτος 1395
δεκάρχης cum d. in c. 201
δεκὰς, in Δέκα
δεκάσκαλμος, in c. ex σκαλμὸς 2478
δεκασμὸς, in δεκάζω
δεκάσπορας, in c. ex σπόρος 1516
δεκαστάτηρος, decem ſtaterib. valens
δεκάστεγος, in c 1527
δεκάστυλος, in c 1561
δεκάσχοινος, in c 1583
δεκαταῖος, in Δέκα
δεκατάλαντος, cum d. in c. ex Τάλαντον 1587
δεκατέσσαρες, in c. ex Τέσσαρες 1613
δεκατεύω, cum d. in Δέκα
δεκατηλόγος cum d. in c ſine præ. 938
δεκατημόριον, in c. ex μόριον 1024
δέκατος, δεκατόω, in Δέκα
δεκατώνης, in c 1869
δεκάφυλος, in c 1785
δεκάχαλκον, in c 1807
δεκάχιλοι, in τρισχιλιοστὸς, in c. ex Χίλιοι 18 7
δεκάχορδος, in c. ex Χορδὴ 1833
δεκέμβολος, in c. ex ἐμβάλλω 245
δεκέτηρος δεκέτης, in δεκαέτης
δεκήρης, in τριήρης 512
δέκομαι, in δέχομαι
δεκόργυιος, in c. ex Ὀργυιὰ 1197
δεκτὸς, &c. in δέχομαι
ΔΕΛΕΑΡ, cum d 369
ΔΕΛΕΤΙΟΝ 369
δελητήριον, δελήτιον, in δέλεαρ
ΔΕΛΤΑ, cum d 369. & 370
ΔΕΛΦΑΞ, cum d 370
ΔΕΛΦΙΝ, cum d ibid.
δελφινοειδὴς, delphini ſpeciem gerens. Dioſc. l 3 c. 84.
ΔΕΛΦΥΣ 379
δέμα 384. v. 17
ΔΕΜΑΣ 370 & 380
δεμάτιον, in δέμας & in δέμα
ΔΕΜΝΙΟΝ 370
δεμνιοτήρης, qui ſtrata cuſtodit. Heſ.
ΔΕΜΩ δέμομαι, 370. & in δαμάω 356
ΔΕΝΔΑΛΙΔΑΣ 372
δενδίλλω, in c 582
δενδραχάτης, in Ἀχάτης 227
δένδρεον, δενδρήεις, &c. in δένδρον
δενδροβατέω, in c. ex βατέω 237
δενδρόκομος, in c. ex Κόμη 835
δενδροκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
δενδρολάχανα, olera arboreſcentia, Theophr.
δενδρολίβανος, in c ex Λίβανος 968
δενδρομαλάχη, in μαλάχη 997
ΔΕΝΔΡΟΝ, cum d 372
δενδροπήμων, in c. ex Πῆμα 1311
δένδρος, δενδρήτης, in δένδρον
δενδροτομέω, in c. ſine præpoſitione 1616
δενδροφόρος 1748
δενδρόφυτος 1795. v. 4
δενδρυάζω, δενδρύδιον, &c. in δένδρον
ΔΕΝΝΟΣ, cum d 373
δεξαμενὴ, in δέχομαι
ΔΕΞΙΑ, δεξιάζω, δεξιάομαι 373
δεξίδωρος, in c. ex δῶρον 432
δεξίμηλος, in c. ex Μῆλον, ouis 1049
δεξιοβόλος, in c. ex βολὴ 252
δεξιολάβος in c. ex λαβὴ 927
δεξιόομαι, δεξιὸς, in δεξιὰ
δεξιόστροφος, in c. ex Στροφὴ 1460
δεξιοστάτης, in c ex στατὸς 711
δεξιότης, in δεξιὸς
δεξιότοιχος, in dextra nauis parte remigans
δεξιόχειρος, in c. ex Χεὶρ 1815
δεξίπυρος, in c ex Πῦρ 1413
δέξις, pars hepatis quæ & δοχὴ, Heſych.
δεξιτερὰ, in δεξιὰ
δεξίωμα δεξίωσις, in δεξιόομαι
δεξιῶς, in δεξιὸς
δέομαι, in δέω ligo 383 & in deriuatis ex δέω opus habeo, 386. & in δέος 362
δέον, δεόντως, in der. ex δέω, vnde δεῖ 386
δέος, in δείδω 362
ΔΕΠΑΣ, cum d 374
δεραγχὴς, in c. ex Ἄγχω 29
δέραιον, in δέρη
δεραιοπέδη, in c. ex Πέδη 1163
ΔΕΡΑΣ 374
δερβιστὴρ in δέρος
δέργμα, δεργμὸς, in δέρκομαι.

ΔΕΡΗ, δέρις. 375
Δερκέσκω, in Δέρκω
δερκευνὴς, inter dormiendum videns, Nic. in Alexiph.
δερκιάομαι, in Δέρκω
ΔΕΡΚΩ 376
δέρμα &c. in δέρω
δερματοπωλέω 1748
δερματώδης, δερμηστὴς, in δέρω
δερμόπτερος, in c. ſine præp. 1401
δερμύλλω, in δέρω
δέρξις, in Δέρκομαι
δέρος, in Δέρας
δερρίδιον, in δέρρις
δερριδόγραφοι πύλαι. Heſy. ſunt αἱ δέρρεις ἔχουσαι περιπετάσματα.
δέρρις, δέρριον, δερριστὴρ, δερρίστης, δέρτρον in Δέρας ibid.
δέρω 376
ΔΕΣΙΟΣ
δέσις, in δέομαι 384
δέσμα, δεσμὸς, cum d. in fine col. 383 & initio col. 384
δεσμοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1784
δεσμόω, cum d. in δεσμὸς
ΔΕΣΠΟΖΩ, cum d. 376. & 377
δετὴ, δετὸς, in δέομαι 384
ΔΕΥΚΟΣ 377
δεῦμα, in δεύομαι, à Δεύω.
δεύομαι, in d. ex Δέω opus habeo 386
& in Δεύω 378
ΔΕΥΡΟ 377
δευσοποιὸς 1357
δεύτατος, in Δεύτερος 378
δεῦτε, in δεῦρο
δευτεραγωνιστὴς, cum d. 49
δευτεραῖος, δευτερεύω, &c. in Δεύτερος
δευτερόβολος in c. ex βολὴ 252
δευτερογαμέω, in c. ex Γαμέω 299
δευτεροδεκάτη, in c. ex Δέκα 369
δευτερόζυγος, in c. ſine præpoſitione 581
δευτερόκλιτον in c ex κλιτὸς 809
δευτεροκοιτέω, in c. 822
δευτερολογία cum d 943
δευτερονόμιον, in c ex Νόμος 1116
δευτερόποτμος, in c. ex Πότμος 1376
δευτεροπρόσωπος, in dec. ex πρόσωπον 1188
δευτερόστροφος, in c. ex στροφὴ 1595
ΔΕΥΤΕΡΟΣ 377
δευτερόχυτος in c. ex χυτὸς 559
δευτερότοκος, in c ex τίκτω 1642
δευτερουργὸς 501
δευτερόω, cum d. in Δεύτερος
δευτέρως, &c. itidem in Δεύτερος
ΔΕΥΩ 387
ΔΕΦΩ ibid.
δεχάμματος, in c. ex ἄμμα 181
δεχήμερος, in c. 604
δέχμενος, δέχνυμαι, in Δέχομαι
ΔΕΧΟΜΑΙ 379
δεψέω, in Δέω
ΔΕΩ 383
¶ ΔΗ 387
δῆγμα, δηγμὸς, in Δάκνω 354
δηθὰ, in Δὴν
δηθάκις, in δηθὰ
δήθειν, in Δὴ
δηθύνω, in δηθὰ
δηϊάσκω, & δηϊάω 353
δηΐαλωτος, in c. ex ἁλωτὸς 117
δηϊάνειρα, in c. ex ἀνέρος 158
δηϊάω, δηΐζω, δήϊον, δηϊότης, δηϊόω, δηΐς, δηΐω, col. 353. a verſu 17.
δηκτήριος, δήκτης, δηκτικὸς, in Δάκνω 354
δηλαδὴ, in Δὴ 388
δηλίφρων, in c. ex φρὴν 1776
ΔΗΛΕΩ cum d. 388
δηλονότι, in Ὅτι
δηλοποιέω 1357
ΔΗΛΟΣ, cum d. 388
δημαγωγὸς, cum d. in c. ex ἀγωγὴ ſine præp.
δημάρατος, &c. in c. ex Ἀρὰ 182
δήμαχος, cum d. in c. 201
δημεραστὴς, δημεραστία, in c. ex ἐραστὴς 497.
δημεύω, cum d. in Δῆμος
δημηγόρος, cum d in c ex Ἀγορὰ 17
δημήτηρ, cũ d. δήμητρα, in c. ex Μήτηρ 1053
δημητρεΐουλος, δημήτρουλος, in c. ex ἴουλος 1224
δημίδιον, δημίζω, &c. in Δῆμος
δημιοεργὸς, cum δημιουργὸς
δημιόπρατος, in c. ex πιπράσκω 1293
δήμιος, in Δῆμος
δημιουργὸς 501
δημοβόρος, cum d. in c. ex Βορὰ 276
δημογέρων in c. ex γέρων 314
δημοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
δημόθεν in Δῆμος
δημοθοινία, in c. ex Θοίνη 643
δημοκατάρατος, in dec. ex κατάρα 183
δημοκηδὴς 782. v. vult
δημόκοινος, in c. ex Κοινὸς 821
δημοκόλαξ, in c. ex Κόλαξ 825
δημοκόμπος, in c. ex Κόμπος 837
δημοκόπος, cum d. in c. ex κοπὴ 845
δημοκρατία, cum d. 864
δημολάλητος, populi ſermonibus iactatus.
δημόομαι, in Δῆμος
δημοπίθηκος in c. ex Πίθηξ 1314
ΔΗΜΟΣ, δημὸς 389
δημόσιος, cum d. in Δῆμος
δημοσιώνης, cum d in c. 1869
δημοσίως, in δημόσιος 1559
δημοστροφέω, in c. ex στροφὴ 1559
δημοτελὴς, cum d. 1610
δημοτέρπης 1621. v. 2
δημοτεύομαι, δημότης, &c. in Δῆμος
δημοχαριστὴς, in c. ex Χάρις 1811
δημώδης, in Δῆμος
δημώματα, in δημόομαι
δημωφελὴς, cum d. in c. ex ὀφελέω 1875
ΔΗΝ δηναιὸς 391
ΔΗΝΟΣ 392
δὴξ, in δῆξις
δηξίθυμος, δακέθυμος 656
δῆξις in Δάκνω 354
δηόω 353. v. 25
ΔΗΡΙΣ, δηριάω 392
δηρὸς, in Δὴν ibid.
δῆτα, in Δὴ, initio col. 338
ΔΥΩ, δηώ 392
¶ ΔΙΑ ibid.
διαβαδίζω, in c. ex βαδίζω 238
διαβάθρα, &c. in διαβαίνω
διαβαίνω 233
διαβάλλω 244
διαβασιλίζομαι, in c. ex Βασιλεὺς 259
διάβασις, in διαβαίνω
διαβάσκω, in c. ex βάσκω 238
διαβαστάζω, in c. ex Βαστάζω 260
διαβάτης, &c. in διαβαίνω
διαβεβαιόομαι in c. ex Βέβαιος 261
διάβημα, διαβησείω, διαβήτης, in διαβαίνω
διαβιάζω, in c. 264
διαβιβάζω, in c. ex βιβάζω 238
διαβιβρώσκω, in διαβρώσκω
διαβιόω, in c. ex βιόω 266
διαβλαστάνω, cum d. id c. ex Βλαστάνω 268
διαβλέπω, perſpicio: vel deſpicio, viſu penetro
διαβοάω, cum d. in c. ex Βοάω 271
διαβολὴ cum d. in διαβάλλω
διαβομβέω, in c. ex Βόμβος 276
διαβορβορίζω, ſtrepitum edo: vnde ὑποχόνδρεια, διαβορβορίζοντα Hippocr.
διάβορος, in c. ex Βορὰ 276
διαβοστρυχοῦμαι, in c. ex Βόστρυχος 277
διαβούλιον, &c. 279
διαβρέχω, in c. 287
διαβρίθω, in c. ex Βρίθω 288
διαβροχὴ, cum d. in διαβρέχω
διαβρώσκω, cũ d. in c ex Βρώσκω 292
διαβύομαι, traiicio, penetro. Herodot.
διαγαλλιάζω, in c. ex Γαλλιῶν 298
διαγανακτέω, in c. ex Ἀγανακτέω 5
διαγγέλλω, διάγγελος 8
διαγείρω, in c. ex Ἀγείρω, cum præp. 11
διαγελάω, in c. ex Γελάω 311
διαγίγνομαι ſeu διαγίνομαι, in fine col. 305
διαγιγνώσκω, ſeu διαγινώσκω 320
διαγκυλέω, &c. in fine col. 14
διαγκωνίζομαι, cum d in c. ex Ἀγκὼν 15
διαγλάπτω, idem quod διαγλάφω
διαγλαύκιον, in c. ex Γλαυκὸς 324
διαγλάφω in c. ex γλάφω 324
διαγλύφω in c. ex Γλύφω 325
διαγνοέω, ignoro
διαγνώμη, διαγνώμων, διαγινώσκω
διαγογγύζω, in c. ex Γογγύζω 330
διαγνωρίζω, in c. ex γνωρίζω 323
διάγνωσις, διαγνώστης, &c. in διαγινώσκω
διαγορεύω, in c. ex ἀγορεύω 19
διάγραμμα, in διαγράφω
διαγραμμίζω, cum d. in c. ex γραμμὴ 342
διαγράφω, διάγραπτος, διαγραφεὺς, &c. 336 337
διαγρηγορέω, in Ἐγρηγορέω 438
διαγριαίνω, in c. ex Ἄγριος 26
διαγρυπνέω, in ἄγρυπνος 1708
διαγυμνάζομαι, in c. ex Γυμνὸς 346
διάγχω, in c. ex Ἄγχω 29
διάγω, διαγωγὴ, cum d. 33
διαγωνιάω, in fine col. 47
διαγωνίζομαι ibid.
διαγώνιος, in fine col. 47

δια-

διαδάζομαι, in c. ex δάζομαι 352
διαδάπτω, in c. ex Δάπτω 359
διαδατέομαι, in c. ex δατέομαι 352
διαδείκνυμι 364
διαδέξιος, in c. ex Δεξία 373
διαδέρκω, in c. 375
ΔΙΑΔΕΣΜΑ 393
διαδεσμόω, in διαδέω 384
διαδέχομαι, in c 380
διαδέω, in c. 384
διάδηλον, in c. ex Δῆλος 389
διαδηλέω, in c. ex Δῆλος 388
διάδημα, in διαδέω 384
διαδιδράσκω, cum διαδράω.
διαδίδωμι 398
διαδικάζω, cum d 405
διαδικαιόω, in c. ex δικαιόω ibid.
διάδικος, cum d 401
διάδιπλος, in c. ex Διπλόος 408
διαδιδυκίζειν, in Δοίδυξ 412
διαδοκιμάζω, cum d. in c. ex δόκιμος 415
διαδοκίς, in c. ex Δοκός 417
διαδονέω, in c. ex Δονέω 418
διαδορατίζομαι, in c. ex Δόρυ 419
διαδόσιμος, διάδοσις in διαδίδωμι.
διαδοχὴ &c. in διαδέχομαι
διαδραματίζω in δραματίζω 422
διαδρασιπολῖται, in c. ex Πόλις 1369
διαδράω, in c. ex δράω fugio 423
διαδρομὴ cum d. in διατρέχω 1676
διαδύω, διάδυσις, διαδύω, in c. 428
διάδω 55
διαείδω, in c. ex Εἴδω ſcio 447
διαέριος, in c. ex Ἀήρ 62
διαζάω, in c. ex Ζάω 577
διαζεύγνυμι, cum d. in c 579
διαζηλοτυπέομαι, in ζηλότυπος 1693
ΔΙΑΖΩΜΑΙ 393
διαζυγία, &c. in διαζεύγνυμι.
διαζωγραφέω in ζωγράφος 341
διαζώννυμι, διάζωμα, διαζωστήρ, in c. ex Ζώννυμι 587
διαζωάω, in διαζάω.
διαημι, in c ex Αω 229
διαθαλασσόω, in c 617
διαθάλπω, in c. ex Θάλπω 919
διαθεάομαι, in c 624
διαθειόω, in θειόω 627
διάθερμος, cum d. in c. ex θερμός 631
διάθεσις, in διατίθημι 1633
διαθεσμοθετέω, in θεσμοθετέω 1640
διαθετήρ, &c. in διατίθημι 1633
διαθέω, in c. ex Θέω 633
διαθήκη, cum d. in διατίθημι 1633
διαθηλύνω, initio col. 636
διαθηράω, in c. ex θήρα 637
διαθηριόω, in c. ex θηριόω ibid.
διαθλάω, perfringo: vel contuſione penetro: vnde διαθλασθέντα ἕλκη, apud Gal.
διαθλέω, in c. ex Ἄεθλος ſiue ἆθλος 51
διαθολόω, in c. ex Θολός 644
διαθορυβέω, in c. ex Θόρυβος 645
διαθραύω, in c. ex Θραύω 646
διαθρέω, in c. ex Ἀθρέω 63
διαθροέω, in c. ex Θροέω 647
διαθρυλλέω, in c. ex Θρύλλος 656
διαθρύπτω, cum d. in comp. ex Θρύπτω 652
διάθυρον, in c. ex Θύρα 660
διαιθριάζω, in c ab Αἴθρα 68
δίαιθρος, purus, perſpicuus, ſerenus. Heſyc.
δίαιμος, in c ex Αἷμα 71
ΔΙΑΙΝΩ 393
διαιρέω, διαίρεσις, διαιρέτης, cum d 78
διαίρω 82
διαισθάνομαι, in c. ex Αἰσθάνομαι 85
διαΐσσω, in d. ex Ἀΐσσω 86
διαϊστόω, in Ἴσαω 447
διαισχύνομαι, in c. ab Αἶσχος 88
ΔΙΑΙΤΑ, cum d 393. 394. & 395
διαιώνιος, διαιωνίζω, in c. ex Αἰών 92
διακαὴς in διακαίω.
διακαθαίρω, διακάθαρσις, διακαθαρίζω, in c 711
διακαθίζω, in decomp. ex καθίζω 674
διακαίω, in c. comp. pr. 725
διακαλύπτω in c. 738
διακάμπτω, cum d. in c. ex Κάμπτω 742
διακανάξαι, in καναχέω 614
διακάρδιος, in c 748
διακαρπόομαι, in c 752
διακαρτερέω, in c. ex καρτερέω 785
διακατέχω, διακατοχὴ, in d. ex κατέχω 152
διακαυλίζω 752
διάκαυμα, in διακαίω
διακαυνιάσαι, in Καῦνος 759
διάκαυσις, in διακαίω.
διακεδάω, in διασκεδάω 1481
διάκειμαι 763
διακείρω, in c. ex Κείρω 764
διακεκριμένως, in διακρίνω 872
διακελεύομαι, cum d. in c. ex κελεύω 768
διάκενος, & διακενὴς, in c. ex Κενός 769
διακεντέω, in c ex Κεντέω 770
διακενῶς, vanè, inaniter, Ioſeph. in antiq. Iud.
διακένωσις, euacuatio Exponitur & inanitas.
διακεράννυμι, διακεράω 773
διακερτομέω, in κέρτομος 1617
διακηρυκεύομαι, in c. ex κηρυκεύω 787
διακιγκλίζω, in Κίγκλος 789
διακινδυνεύω, in c. ex κινδυνεύω 793
διακινέω, in c. cum pr. 794
διακλάω, frango, vel diffringo. Heſ. & Suid.
διακλείω, in c 801
διακλέπτω, in c. cum pr. 803
διακληδονίζομαι, in c. ex κληδονίζομαι ibid.
διακληρόω, cum d. in c. cum præpoſ. 805
διακλονέω, in c. ex Κλόνος 810
διακλύζω, cum d. in c. ex Κλύζω cum pr. 810
διακναίω, in c. ex κναίω 814
διακνίζω, in c. ex κνίζω 815
διάκοιλος, in c. ex Κοῖλος 819
διακοιρανέω, in c. ex Κοίρανος 862
διακολλάω cum d. in c. 822
διακολυμβάω, in c. ex Κολυμβάω 831
διακομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 833
διακονάω, cum d in c. ex Ἀκόνη 99
διακονέω, cum d. in c. ex Κονέω 838. & 839
διακονέω, in c 841
διάκονος, in διακονέω.
διακοντίζω, in c ex Ἄκων 108
διακοπή, &c. in διακόπτω.
διάκοθρος, in c 81
διακόπτω 845
διακορεάζεσθαι, in διακορευάζεσθαι.
διακορθόω & διακορέω, cum d. in c. ex κόρος, puer 849
διακορής, in c. ex Κορέω, ſatio ibid.
διακορίζω, in c. ex κορίζομαι ibid.
διακορκορυγέω, in κορκορυγὴ 277
διάκορος, cum d in c. ex Κορέω ſatio 849
διακόσιοι, διακοσιοστός, in Ἑκατόν 765
διάκοσμος, cum d 854
διακουράζεσθαι, in διακορίζω.
διακούω, in c. ex Ἀκούω 101
διάκοψις, interciſio: item diſſectio.
διακραδαίνω, in c. ex Κράδη 857
διακρατέω, cum d 864
διακρέκω, in c. ex Κρέκω 867
διακρηνόω, in c. ex Κρήνη 869
διακριβολογέομαι, in ἀκριβολόγος 914
διακριβόω, in c. ex Ἀκριβὴς 104
διακρίνω 872
διακροβολίζομαι, velitor. Exp. & prælium capeſſo.
διάκροκον κολλύριον, collyrium quod ex croco conſtat.
διακρούω, cum d. in c. cum pr. 879
διάκτωρ, cum d. in διάγω 33
διακυβερνάω, in c. ex Κυβερνάω 889
διακυβεύω, in c. ex Κύβος ibid.
διακυκάω, in c. ex Κυκάω 891
διακυλινδέω 893. v. vlt.
διακυμαίνω, in c. ex Κῦμα 895
διακυνοφθαλμίζομαι in κυνοφθαλμίζομαι 1190
διακύπτω, in c 897
διακυρίττεσθαι, de arietibus dicitur inter ſe dimicantibus, Metaphoricè ſignificat ἀντιμάχεσθαι. Heſ.
διακωδωνίζω, in c. ex Κώδων 905
διακωλύω, cum d. in c. ex Κωλύω 907
διακωμῳδέω, in κωμῳδὸς 56
διακωχὴ, in διέχω 550
διαλαγχάνω, in c. ex Λαγχάνω 915
διαλακέω, in c. ex Λακέω 966
διαλαλέω, in c. ex Λαλέω 918
διαλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω 922
διαλάμπω, in c. ex Λάμπω 929
διαλανθάνω, in c 965
διάλαυρος, in c ex λαύρα 934
διαλγής, cum d. in c. ex Ἄλγος 111
διαλέγομαι, in c. ex Λέγω dico cum pr. 940
διαλέγω 934
διαλείβομαι, in c. ex Λείβω 953
διαλείπω, cum d. 956
διαλείφω, in c. ex λείφω

διαλείχω, in c cum præp. 958
διάλειψις, in διαλείπω
διαλεκτικός, &c. διάλεκτος, διάλεξις, in διαλέγομαι.
διαλεπτολογοῦμαι, in λεπτολόγος 945
διάλεπτος, in c. ex Λεπτός 959
διάλευκος, cum d. in c. 962
διάλημμα, in διαλαμβάνω.
διάληξις, in διαλαγχάνω.
διάληψις, in διαλαμβάνω
διάλιθος, in c. ex Λίθος 970
διαλιμπάνω, cum διαλείπω.
διαλινέω, in c. ex Λίνον 971
διαλιχμάζω, perlambo, idem quod διαλείχω.
διαλλάττω, cum d. 123
διάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 127
διάλογος, cum d. in διαλέγομαι
διαλοιδορέω, cum d. in c. ex Λοίδορος 675
διαλυγίζω, in c. ex Λύγος 981
διαλυμαίνομαι, in c. ex λυμαίνομαι 982
διαλύω cum d. 986 & 987
διαλφιτόω, in c. ex Ἄλφιτον 135
διαλωβάω, mutilo, deprauo, fœdo.
διαμαδάω, irrigo, humecto. Suid.
διαμαλάττω 999. v 1
διαμαντεύομαι, in c 1003
διαμάομαι, in διαμάω.
διαμαρτάνω, διαμαρτία, in c. ex Ἁμαρτάνω 137
διαμαρτυρία, cum d. in c. 1007
διαμαστάομαι, cum d. in c. ex Μαστάομαι 1008.
διαμαστεύομαι. ibid.
διαμάσσω, in c. ex Μάσσω, ſubigo 1009
διαμαστιγόω, in c. ex Μάστιξ 1001
διαμαστρωπεύω, in Μαστρωπὸς ibid.
διαμάχομαι, cum d. in c. cum præpoſ. 1013
διαμάω, in c. ex Ἀμάω 128
διαμείβω, in c. ex Ἀμείβω 141
διαμειδιάω, in c. ex Μειδιάω 1020
διαμειρακιεύομαι, in cap. ex Μεῖραξ 1024
διάμειψις, in διαμείβω
διαμελαίνω, in c. ex Μέλας 1016
διαμελίζω, cum d. in c. ex Μέλος membrum 1031
διαμέλλησις, διαμελλητής, διαμέλλω, in c. ex Μέλλω ibid.
διαμέμφομαι, in c. ex Μέμφομαι 1033
διαμένω 1036
διαμερίζω, cum d. in c. ex μερίζω 1023
διάμεσος, in c. ex Μέσος 1039
διάμεστος cum d in c. ex Μεστός ibid.
διαμετρέω, cum d. in c. cum præpoſ. 1042
διαμηρίζω, cum d. in c. ex Μηρὸς 1052
διαμηχανάομαι, in c. 1055
διαμικρολογέομαι, in μικρολογέομαι 949
διαμιλλάομαι, in c. ex Ἅμιλλα 142
διαμισέω, in c. ex Μῖσος 1062
διαμισύλλω, in Μισύλλω 1062
διαμνημονεύω, in c. ex μνημονεύω 1065
διαμυσάττομαι, in c. ex μύσος 1025
διαμονή, in διαμένω.
διαμονομαχέω, in μονομάχος 1015
διαμορφοσκοπέω, in μορφοσκοπῶ 1486
διαμορφόω, in c. 1071
διαμοτόω, in c. ex Μοτὸς 1072
ΔΙΑΜΠΑΞ 395
διαμπείρω, διαμπερὲς, διαμπερέως, in ἀναπείρω 1274
διαμύθησις, deceptio Heſych.
διαμυθολογέω, cum d. in μυθολόγος 945
διαμυλλαίνω, in c. ex Μυλλὸς 1079
διαμφίδιος, διαμφὶς, cum ἀμφὶς ab Ἀμφὶ 148
διαμφισβητέω, cum d. in Ἀμφισβητέω ibid.
διαμφοδῆσαι, in ἄμφοδος 1112
διαμωκάομαι, cum d. in c. ex Μῶκος 1084
διαναβάλλομαι, differo, prolato, procraſtino, apud Suid.
διαναγκάζω, in c. ex Ἀνάγκη 152
διανακλάω, in ἀνακλάω 800
διαναπαύω, in ἀναπαύω 1260
διαναυμαχέω 1061. v. 1
διανάω, perfluo. Plut. in Æmil.
διανδίχα, in c. ex δίχα 409
διανεμόω, in c. ex Ἄνεμος 154
διανέμω cum d. in c. cum præp. 102
διανεύω, in c. 1100
διανέω, in c. ex Νέω, nato 1102
διανησισμὸς, in c. ex Νῆσος 1105
διανήχομαι in c. ex νήχω 1101
διανθὴς, in c. ex ἀνθὴς 160
διανθέω, διανθίζω, in c. ex ἀνθίζω 161
διανίζω & διανίπτω, in c. ex Νίπτω 1107
διανίστημι, in dec. ex ἀνίστημι 697
διανοέομαι cum d. διάνοια 1110
διανοίγω, in ἀνοίγω 1141
διανομεὺς, διανομή, in διανέμω.
διανομοθετέω, in νομοθέτης 1640
διανοσφίζω, in c. ex Νόσφι 1114
διανταῖος, aduerſus, ex aduerſo penetrans: vnde διανταία πληγή, apud Diod. Sicul.
διαντλέω, exhaurio: vnde metaph. apud Eurip. in Herc. fur. Μακρὰς διαντλῶν ἐν δόμοις οἰκουρίας, exhauriens domus cuſtodias, i. tolerans, ſufferens.
διαντλέομαι, idem apud eundem in Androm. διαντλήσομαι πόνους εἰς αἰδίω.
διανύω, cum d. initio col. 171
διαξαίνω, in c. ex Ξαίνω 1122
διαξύω, in c. ex ξύω 1126
διαπαγκρατιάω, in παγκράτιον 865
διαπαιδαγωγέω, in dec. ex παιδαγωγὸς 41
διαπαιδεύω, in c. ex παιδεύω 1242
διαπαίζω, in c. ex Παίζω 1239
διαπαλαίω, διαπάλη, in c. ex Πάλη 1244
διαπάλλω, in c. 1246
διαπαννυχίζω, in πάννυχος 1119
διαπαπταίνω, in c. ex Παπταίνω 1147
διαπαραφυλάττω, in παραφυλάττω 897
διαπαρθενεύω cum d. in c. 1250
διάπασμα, in διαπάσσω.
διαπασσαλεύω, in c. ex Πάσσαλος 1252
διαπάσσω, in c. ex Πάσσω 1252
διαπατάω, in c. ex Ἀπατάω 175
διαπαύω, cum d. in c. 1260
διαπειλέω, in c. ex Ἀπειλέω 176
διαπεινάω, in c. ex Πεῖνα 1270
διάπειρα, cum d. in c. ex Πεῖρα 1271
διαπείρω in c. ex πείρω 1274
διαπελεκίζω, in c. ex πέλεκυς 1282
διαπέμπω 1285
διαπέμπτω, in c. 1294
διαπενθέω, in c. ex πένθος 1288
διαπεραίνω, in c. ex πέρας 1296
διαπεραιόω, cum d. in c. ex πέρα 1295
διαπεράω, cum d. in c. ex περάω 1297
διαπέρθω, in c. ex πέρθω 1299
διαπερονάω, in c. ex περόνη 1301
διαπετάννυμι, in c. ex πετάω 1303
διαπέτομαι, in c. ex πέτομαι 1304
διαπήγνυμι, in c. cum præp. 1307
διαπηδάω, cum d. in c. ex πηδάω 1310
διαπηδύω, in c. ex πηδύω ibid.
διαπηνικίζω & διαπηνικίζω, in Φέναξ 1735
διαπιέζομαι in c. ex πιέζω 1312
διαπιαίνω, in c. ex πίων 1316
διαπιδύω, in c. ex πιδύω 1310
διαπιθηκίσαι, in c. ex πίθηξ 1314
διαπίμπρημι, in c. 1390
διαπίνω, in c. cum præp. 1318
διαπιπράσκω, in c. ex πιπράσκω 1298
διαπίπτω 1321
διαπιστεύω, cum d. in c. ex πίστις 1268
διαπλάσσω, cum d. in c. cum pr. 1329
διαπλέκω, in c. ex πλέκω, cum præp. 1313
διάπλεος, in c. ex πλέος 1337
διαπλέω, in c. ex πλέω, cum pr. 1341
διαπλήθω, in c. ex πλήθω 1338
διαπληκτίζομαι, cum d. διαπλήσσω, in c. cum pr. 1344
διαπλίσσω, in c. ex πλίσσω 1347
διαπλοκή, cum d. in διαπλέκω.
διάπλοος, διάπλους, in διαπλέω.
διαπλύνω, in c. cum pr. 1348
διαπλώω, in c. ex πλώω 1343
διαπνέω cum d. 1341
διαποδίζω, cum d. in c. ex ποδίζω 1381
διαποίκιλος, cum d. in c. 1363
διαπολεμέω, cum d. in c. 1365
διαπολιορκέω, in πολιορκέω 457
διαπολιτεύομαι, cum d. in c. ex πολιτεύω 1370
διαπόλλυμι, in ἀπόλλυμι 1158
διαπομπή, cum d. in διαπέμπω.
διάπονος, cum d. in c. ex πόνος, cum pr. 1794
διαπόντιος, in c. ex πόντος 1372
διαπορεύω, cum d. in c. ex πορεύω 1278
διαπορέω, cum d. in dec. ex ἀπορέω 1276
διαπορθέω, in c. ex πορθέω 1299
διαπορθμεύω, cum d. in c. ex πορθμός 279
διαπορεῦμαι in διαπορέω.
διαπόρφυρος, in c. 1334
διαποστέλλω, in ἀποστέλλω 1532
διαπραγματεύομαι, διάπραξις, in διαπράσσω.
διάπρασις, in διαπιπράσκω 1298

δια-

διαπεράσω, in c. cum pr. 1384
διαπρέπω, cum d. in c. 1387
διαπρεσβεύω, cum d. in c. ex Πρέσβυς. legatus 1389
διαπρήθω, in c. 1390
διαπρήσσω, in c. ἐκ πρήσσω 1297
διαπρίω, in c. 1392
διαπρὸ, in Πρὸ 1393
διαπρύσιος, in διαπερεύω
διαπταίω in c. ex Πταίω 1399
διαπτερέω, in c. cum pr. 1401
διαπτίσσω, in c. ex Πτίσσω ibid.
διαπτοέω, cum d. in c. ex Πτοέω 1404
διαπτύσσω, cum d 1405
διαπτύω, cum d. in c. ex Πτύω 1406
διάπτωμα, διάπτωσις, in διαπίπτω
διαπύημα, διαπύησις, διαπυητικὸς, in διαπυΐσκω 1408
διαπύθω in c. ex Πύθω ibid.
διαπυΐσκω, in c. ex πύον ibid.
διαπυκτεύω, in c. ex πυκτεύω 1411
διαπύλιος, in c. ibid.
διαπυνθάνομαι, in c. ex Πυνθάνομαι ibid.
διάπυος, in c. ex πύον 1408
διάπυρος, cum d. in c. ex Πῦρ 1413
διαπυρόω ibid.
διαπυρσεύω, in c. ex πυρσὸς 1414
διάπυστος, in διαπυνθάνομαι.
διαπωλέω, in c. cum pr. 1417
διαράσσω, in c ex Αράσσω 184
διάργεμος, aliqua ex parte niger, & aliqua ex parte albus: apud Suid.
διαρδω, in c. ex Αρδω 186
διαρθρόω, cum d. in c. ex Αρθρον 188
διαριθμέω, cum d. in c. ex Αριθμὸς 189
διαρκέω, &c. in c 191
διάρμα, in διαίρω.
διαρμόζω, in c. ex ἁρμόζω 206
διαρπάζω cum d. in c 194
διαρραίνω 1421. v. 1
διαρραίω, in c. ex Ραίω ibid.
διαρραντίζω, in διαρραίνω.
διαρρέω, in c. cum pr. 1431
διαρρήγνυμι 1439
διαρρήδην, in c. cum pr. 1431
διάρρησις, cum διαρρήδην,
διαρρήσσω, cum διαρρήγνυμι.
διαρρινοῦσθαι, in c. ex Ρινὸς 1441
διάρριμμα, in διαρρίπτω.
διαρριπίζω, in c. ex ῥιπίζω 1444
διαρρίπτω in c. ex Ριπτω 1443
διάρροδος, in c. ex Ρόδον 1445
διάρροια, cum d in διαρρέω.
διαρρύπτω in c. ex ῥύπτω 1448
διάρρυτος, in διαρρέω.
διαρρὼξ, in διαρρήγνυμι.
δίαρσις, in διαίρω 82
διαρταμέω, in Αρταμος 195
διαρτάω, in c 196
διαρτίζω, in c. ex Αρτος 198
διαρύω ſeu διαρρύω, traduco, videlicet trahendo Herodot. διαρύσαι τὰς νέας τὸν Ισθμόν per Iſthmum traducere naues Comp. ex ῥύω traho.
διασαλακωνίζω, in Σαλάκων 1453
διασαλεύω, in c. ex Σάλος ibid.
διασαλπίζω, in comp. ex Σάλπιγξ 1454
διασαρδωνίζω, ſardonium riſum rideo, ſubſanno: apud Etym. Comp. ex σαρδωνίζω
διασαυλούμενος, in Σαυλὸς 1457
διασαφέω, cum d. in Σαφὴς 14 8
διασείω, cum d. in c. ex Σείω 1461
διασήθω. in c. ex σήθω 1462
διασηκόω, in c ex Σηκὸς 1465
διασημαίνω, διάσημος 1467
διασήπω, in c. ex Σήπω 1469
διάσια, in Ζεὺς 582
διασιλλαίνω, διασιλλόω, in σιλλοί. 632
διασιωπάω 1487 v. 1.
διασκαλιδεύω, in c. ex Σκάλλω 1479
διασκανδικίζω, in Σκάνδιξ ibid.
διασκάπτω, in c. ex Σκάπτω 1480
διασκαριφῆσαι, in c. ex Σκάριφος ibid.
διασκεδάω, cum d. in c 1481
διασκέπτομαι, in c. ex Σκέπτομαι 1484
διασκευάζω, cum d. in c. ex σκευάζω 1488
διασκευωρέω, in dec. ex σκευωρὸς 1229
διάσκεψις in διασκέπτομαι
διασκέω, in c 209
διασκηνάω, &c. in 1491
διασκίδναμαι in διασκεδάω
διασκιρτάω, in c ex σκιρτάω 1478
διασκοπέω, cum d. cum διασκέπτομαι
διασκορπίζω, cum d. in Σκορπίζω 1497
διασκώπτω, in c. cum pr. 1501
δίασμα, in Διάζομαι
διασμάω, & διασμέω, in c. ex Σμάω 1502
διασμήχω ibid.
διασμιλεύω, in c. ex Σμίλη ibid.
διασμύχω, in c. ex Σμύχω 1503
διασοβέω, in c. ex Σοβέω 1504
διασοφίζομαι 1508
διασπαθάω, in c. ex Σπάθη ibid.
διασπαράσσω, cum d. in c. ex Σπαράσσω
διασπάω, cum d 1215
διασπείρω, in c. cum pr. 1515
διασπεκλόω, vide σπεκλόω
διασπεύδω, in c. ex Σπεύδω 1519
διασπορὰ &c. in διασπείρω
διασπουδάζω, in c. ex σπουδάζω 1520
διασταδὸν, in διΐστημι 699
διασταθμάομαι, in c. ex σταθμὸς 713
διάσταλσις, in διαστέλλω
διαστασιάζω, in c. ex στάσις 711
διάστασις, cum d. διαστατὸς, cum d. in διΐστημι 697
διαστείχω, in c. ex Στείχω 1529
διαστέλλω, in c ex Στέλλω, mitto 1532
& in c. ex Στέλλω, contraho 1534
διάστερος, in c. ex Αστὴρ 211
διάστημα, cum d. in διΐστημι 699
διαστηρίζω, in c. ex Στηρίζω 1543
διαστίζω, cum d. in c. ex Στίζω 1543
διαστιβάζω, in στιβὴ 1528
διαστοιχίζω, ordine colloco & diſpono, Heſ.
διαστολεὺς, διαστολὴ, in διαστέλλω
διαστομόω, cum d. in c. ſine præpoſit. 1546
διαστοχάζομαι, in c. ex Στοχάζομαι 1551
διαστράπτω, in c. ex Αστράπτω 212
διαστρατηγέω, in c. ex στρατηγὸς 45
διαστρεβλόω, in c. ex στρεβλόω 1539
διαστρέφω 1556
διαστροβέω, in c ex στροβέω 1559
διαστροφὴ, cum d. in διαστρέφω.
διαστρώννυμι, & διαστρωννύω, in c. ex στρωννύω 1549
διάστυλος, cum d in c 1562
διασύομαι, in c. ex σύομαι 1462
διασύρω, cum d. in c. cum præpoſit. 1568
διασφάζω, cum d. in c. ex Σφάζω 1571
διασφάλλω, cum d. in c. ex Σφάλλω. cum pr. 1574
διασφὰξ, in διασφάζω.
διασφάττω ibid.
διασφενδονάω, &c. in c. ex Σφενδόνη 1575
διασφετερίσασθαι, in Σφέτερος 433
διασφηκόω, in c. ex Σφὴξ 1577
διασφηνόω, in c. ex Σφὴν 1576
διασφίγγω, in c. ex Σφίγγω 1577
διασχηματίζω, in c. ex σχῆμα 559
διασχίζω, cum d. in c. ex Σχίζω 1382
διασχολέω, in ἄσχολος 1584
διασώζω, in c. ex σώζω 1505
διαταγὴ, διάταγμα, διατάκτης, &c. in διατάσσω.
διαταλαιπωρέω, in ταλαίπωρος 1421
διαταμιεύω, in c. ex Ταμίας 1589
διατάμνω, in διατέμνω.
διάταξις, in διατάσσω.
διαταράττω, cum d. in c. ex Ταράττω 1590
διάτασις, in διατείνω.
διαταφρεύω, in c. ex ταφρεύω 621
διατέγγω, in c. ex Τέγγω 1597
διατεθρυμμένως, in διαθρύπτω 652
διατείνω 1600
διατειχίζω, cum d. in c. ex Τεῖχος 1606
διατεκμαίρομαι, in comp. ex Τέκμαρ 1607
διατελέω 1610
διατέμνω, in c. cum pr. 1614
διατενὴς, in διατείνω.
διατερσαίνω, in τερσαίνω 1621
διατεταμένως, in διατείνω
διατετραίνω, in διατιτράω 1648
διατήκω, in c ex Τήκω 1628
διατηρέω, cum d. in c. ex Τηρέω 1629
διατίθημι 1633
διατιλάω, in c. ex Τίλος 1644
διατίλλω, cum d. in c. ex Τίλλω 1644
διατιμάω, cum d. in c. ex Τιμάω 1615
διατινάσσω, in c. ex Τινάσσω 1945
διατινθαλέος, in Τινθαλέος ibid.
διατιτραίνω, διατιτράω 1648
διατλάω, διάτλημι. in c. ex Τλάω 1588
διατμήγω, διατμήσσω, in διατέμνω
διάτοιχοι, cum d. in comp. ex Τοῖχος 1655
διάτομος, in διατέμνω.
διάτονος, in διατείνω.

διατοξεύω,in c. 1657
διατορέω,cum d.in c.ex τορέω 3620
διατράμις,in τράμη 1648
διατραχνέω,in c. ex τραχνάω ibid.
διατραχηλίζω,in c. 1661
διατρέπω,in c.cum pr. 1665
διατρέφω,in c. cum præp. 1670
διατρέχω,in c.cum præp. 1676
διατρέω, in c ex Τρέω 1680
διάτρησις,διάτρητος,in διατιτράω.
διατρίβω,cum d 1682
διάτριτος , διάτριχα,in c.ex τρίτος & τρίχα 1063
διάτροπος,cum d.in διατρέπω.
διατρύγιος,in c.ex τρύγη 1691
διατρυπάω,in. c. ex Τρύπα 1686
διατρυφάω , cum d.in c.ex τρυφάω 653
διατρώγω,in c.ex Τρώγω 1687
ΔΙΑΤΤΑΩ 395
διάττω.in c.ex Αττω 210
διατυπόω , cum d.in c.ex τύπος 1697
διαυαίνω,in c.ex Αὔω ſicco 225
διαυγὴς,cum d.in c ex Αὐγὴ 217
διαυλακίζω,in c.ex Αὖλαξ 218
διαύλιον,διαυλίσκος,&c. 220
διαυλοδρόμος , cum d.in c.ex δρόμος 1678
δίαυλος,διαυλωνία,&c.in c 220
διαυχενίζομαι,cum d.in c 224
διαφάγω,in c. cum præp. 1713
διαφαίνω,cum d 1718
διαφαυλίζω in c.ex,φαυλίζω 1726
διαφαύω,in c ex φαύω 1728
διαφέρω,cum d. 1741
διαφεύγω in c cum præp. 1759
διαφημίζω,in c.ex φημίζω 1173
διαφθείρω,cum d in c ex φθείρω 1758
διαφίημι,in dec.ex ἀφίημι 565
διαφιλοτιμέομαι,in φιλότιμος 1653
διαφοιβάζω,in c.ex φοιβάζω 1768
διαφοιτάω,in c 1769
διαφορὰ,cum d.in διαφέρω.
διαφράσσω , cum d.in c. cum præpoſ. 1773
διαφροντίζω,in c.ex Φροντὶς 1781
διάφρυκτος,in c 1782
διαφρυκτωρέω ibid.
διαφυγγάνω,διαφυγὴ,in διαφεύγω.
διαφυὴ,in διαφύω.
διαφυλάσσω,in c cum pr. 1783
διαφυράω,in c 1788
διαφυσάω , cum d. in c. cum præpoſ. 1789
διάφυσις,διαφύω 1791
διαφύσσω,in c.ex Αφύσσω 227
διάφωνος , cum d. in c. cum præpoſ. 1796
διαφώσκω,in c.ex φώσκω 1728
διαφωτίζω,in c.ex φωτίζω ibid.
διαχαίνω,in c.cum pr. 1801
διαχαλάω,in c 1805
διαχάσκω cum διαχαίνω.
διαχλιαίνω,in c 1813
διαχειρίζω , cum d. in c.ex χειρίζω 1817
διαχειροτονέω , cum d. in χειροτονέω 1604
διαχέω,in c.cum præp. 1820
διαχλιδάω,in c.ex Χλιω 1829
διαχόω,in c.ex χόω 1824
διαχράομαι,in c, cumpræp. 1836
διαχρίω,cum d.in c.ex Χρίω 1842
διαχρόω 1844
διάχρυσος.in c.ex Χρυσὸς 1847
διαχρωννύω cum διαχρόω
διάχυσις διαχυτικὸς,in διαχύω
διαχυτλάζω,in χυτλάζω 1820
διαχύω,cum d.in διαχέω
διαχώννυμι,in διαχέω
διαχωρέω,cum d. in c 1849
διαχωρίζω , cum d. in c. ex Χωρὶς 1851
διάχωρος,in c.ex Χῶρος ibid.
διαψαθάλλειν,in διαψαλάττεσθαι
διαψαίρω,in c ex ψαίρω 1855
διαψαλάττεσθαι , in c. ex ψαλάσσω 1856
διαψάλλω,cum d.in comp. ex Ψάλλω 1853
διαψάω in c ex Ψάω 1855
διαψέγω,in c ex ψέγω 1856
διαψεύδομαι,in c 1857
διαψηφίζομαι , cum d. in c.ex Ψῆφος 1859
διαψιθυρίζω,in c ex Ψίθυρος 1860
διαψύχω,in c.ex Ψύχω 1864
διάω & διάημι,in c ex Αω 229
δίβαμος,in c.in βάμων 237
δίβαφος,in c ſine præp. 225
δίβολος,cum d.in c ex βολὴ 252
δίβολος 279
δίβροχος,in c ex Βρέχω 287
δίγαμια,in δίγαμος
δίγαμμα,in Γάμμα 300
δίγαμος in c ex Γαμέω 299
διγλύφειος,in c.ex γλύφειν 313
διγλωσσὴς,in c. ex γλώσσα 308
δίγλωσσος,in c ex Γλώσση 326
δίγλυφος,in c.ex γλύφω 325
δίγλωσσος 328
διγνώμος,in c.ex γνώμη 322
διγόνατος,in c.ex Γόνυ 331
δίγονος,διγονία 309
δίγυος vel δίγυιος,in c.ex Γύα 344
δίδαγμα, διδακτὸς , cum d.in διδάσκομαι.
διδάκτυλος,in c 356
δίδαξις,in Διδάσκω
ΔΙΔΑΣΚΩ,cum d 395
διδέω,δίδημι,in Δέω,ligo
δίδομαι,in Δίδωμι
διδράσκω,in Δράω,fugio 423
δίδραχμος in c. ex Δραχμὴ 422
διδυματόκος,in διδυμότοκος
ΔΙΔΥΜΟΣ,cum d 396
διδυμόθροος,in c.ex Θρέω 647
διδυμίτης,in Δίδυμος.
διδυμοτόκος , cum d. in c. ex Τέτοκα 1642
διδυμόχειρος 1844
ΔΙΔΩΜΙ 397
δίδωρος, in c.ex δῶρον palmus 432
διεγγυάω,διεγγυάω,cum d.in c.ex Εγγύη 435
διεγείρω,διέγερσις,διεγερτικὸς, in c.ex Εγείρω 437
διεγρηγορέω,in Εγρηγορέω 438
διεδρὸς,cum d.in c.ex ἕδρα 441
διειδὴς,διειδόμενος 446
διειλημμένως,in διαλαμβάνω 922
διείλησις,in c.ex ἑλίσσω 454
δίειμι,in c.ex εἰμὶ 570. & in c. ex εἶμι 573
διειπεῖν,in c 493
διείργω,in c.ex Εἴργω 456
διείρομαι,in διερῶ 460
διείρω,in c.ex Εἴρω necto 459
διειρωμένος,in c ſine præp. 1124
διεισδύω,in εἰσδύω 428
διεκβάλλω , διεκβολὴ , in ἐκβάλλω 245
διεκδικέω,in ἔκδικος 404
διεκδρομὴ,in ἐκτρέχω 1671
διέκδυσις in ἐκδύω 428
διεκθέω in ἐκθέω 633
διεκπαίω,in ἐκπαίω 1242
διεκπεραίνω,in ἐκπεραίνω 1295
διεκπεράω,in ἐκπεράω 1297
διεκπεριδινῆσαι,in ἐκπεριδινῆσαι 1298
διεκπίπτω in dec.ex ἐκπίπτω 1121
διεκπλέω,διέκπλοος,in ἐκπλέω 1341
διεκπλύνω,in ἐκπλύνω 1343
διεκπνέω, cum d.in ἐκπνέω 1351
διεκπορεύομαι,in ἐκπορεύω 1279
διέκπτωσις in διεκπίπτω.
διεκρέω & διέκροος,in ἐκρέω 1432
διεκτέμνω,in ἐκτέμνω 1615
διεκφανὴς,in ἐκφαίνω 1718
διελαύνω,διέλασις,&c.in c 463
διελέγχω 472
διελκύω cum d.in c 477
διέμαι,in δίημι
διεμβάλλω,in dec.ex ἐμβάλλω 255
διεμμένω,in ἐμμένω 1036
διεμπιπλάω , & διεμπίπλημι,in ἐμπίπλημι 1339
διεμπολάω,in ἐμπολέω 1417
διεμφαίνω,in ἐμφαίνω 1719
διενιαυτίζω,in c.ex Ενιαυτὸς 484
διενίσταμαι,in dec.ex ἐνίστημι 700
δίενος,in c.ex Ενος 485
διεντέρευμα,in c.ex ἔντερον ibid.
διεξάγω,cum d.in dec.ab ἐξάγω.
διεξάττω,in ἐξάττω.
διέξειμι,in dec.ab ἔξειμι 574
διεξηραίνω,in ἐξηραίνω 468
διεξερέομαι,in ἐξέρω 460
διεξερευνάω,in ἐξερευνάω 514
διεξέρπω,cum d.in ἐξέρπω 519
διεξέρχομαι,in ἐξέρχομαι 522
διεξετάζω,initio col. 529
διεξίημι,in ἐξίημι 565
διέξοδος , cum d. in in c. ex ἔξοδος 1113
διεορτάζω,in c ab Εορτὴ 487
διέπω,in c ex Επω operor 442
διεργάζομαι,in fine col. 507
διερεθίζω,cum d.in c.ex Ερέθω 509
διερείδω,in c. ex Ερείδω 510
διερέσσω in c.ex Ερέσσω 511
διερευνάω , cum d. in c, ab Ερευνάω 514
διερμηνεύω,in c.ex Ερμηνεύω 518
διερὸς,in Διαίνω 393
διέρπω,in c.ex Ερπω 519
διέρυθρος,in c.ab Ερυθρὸς 514
διερύκω,in d.ex Ερύκω 520
διέρχομαι 522
διερῶ,in c 460
διερωτάω,in c.ab Ερωτάω 525
διεσθίω in c.ex Εσθίω ibid.
δίεσις,in δίημι 565
διεσκεμμένως,in διασκέπτομαι.

διεται-

διεταιρίσριαι, in c. ab Ἑταῖρος 529
διετὴς cum d. in c. ex Ἔτος 532
διευθετέω in εὔθετος 1640
διευθυμοῦμαι in εὔθυμος 617
διευθύνω cum d. in c ex εὐθύνω 536
διευκρινέω cum d in εὐκρινὴς 874
διευλαβέομαι in εὐλαβὴς 527
διευρεπίζω, cum εὐρεπίζω in Εὔρεπος 538
διευρυνόω, in c ex Εὐρὺς 540
διευτονέω in εὔτονος 1604
διευτυχέω in εὐτυχὴς 1690
δίεφθος, in c. ab ἑφθὸς 560
διεχὴς in διέχω 550
διεχθρεύω, in c. 543
διέχω, in fine col, 549
δίζημι, cum d in Δίζω.
δίζωμαι, δίζοος, in c. ex ζωὸς 577
δίζυξ, δίζυγος, in c. ſine pr. 581
ΔΙΖΩ 401
διηγέομαι, cum d. in c. ex Ἡγέομαι 592
διηέριος in διαέριος.
διηθέω, διήθυ, in c. ex Ηθω 598
διήκονος, Ionicè pro διάκονος.
διηκριβωμένως, in διακριβόω 104
διήκω, in c. 599
διηλιόω, in c. ex Ἥλιος 602
διήλυσις in διέρχομαι.
διημερεύω, in c. 604
διημερόω, in c. ex Ἥμερος 607
δίημι, in Διαίνω.
διηνεκὴς cum d in c. ex Ηνεκὴς 608
διηπειρόω, in c. ex Ἤπειρος 609
διηρημένως in διαιρέω.
διήρης, in c 512
διηχέω, cum d 614
διθάλασσος, in c 617
δίταλος, in c 618
διθεία, &c. in c. ex Θεὸς 927
δίθηκτος in c. ex Θήγω 634
δίθυμος, cum d. 656
διθυραμβογενὴς, epithetum Bacchi, in Ep gr. ſignificans idem quod διθύραμβος.
διθυραμβοδιδάσκαλος, dithyramborũ p eta.
διθυραμβοποιός, cum d. 1357
διθύραμβος. cum d. in δίθυρος,
δίθυρος, in c. ex Θύρα 660
δίϊδρος, διϊδρόω in c. ex ἱδρὼς 671
δίϊημι 565
διϊθύνω, cum d. in c. 676
διϊκμάζω, in c. ex Ἰκμὰς 678
διϊκνέομαι, διϊκτικὸς, in c. ex Ἱκνέομαι 678
δίϊος, in Ζεὺς 582
διϊπετὴς, in c. ex πέτω 1323
διϊππασία 688
διΐπτημι, in c. ex Ἵπταμαι 689
διϊσθμέω, in c. ex Ἰσθμὸς 692
διΐστημι, διΐσταμαι 699
διϊχνεύομαι, in c ab ἰχνεὺς 716
διϊσχύω, in c. ab ἰσχύω 715
διΐσχω in διέχω 550
δικάζω in Δίκη.
δικαιαρχία 202
δικαιοδοσία in δικοδοσία.
δικαιοδότης, cum d. in c. ex δότης. 401
δικαιοκρισία, initio col. 875
δικαιοκρίτης ibid.
δικαιολόγος 943
δικαιοπραγία, cum d. in c. ex πέπραγα 1386
δικαιοπραγμοσύνη, in c. ex πρᾶγμα 1285
δίκαιος, cum d. in Δίκη.
δικαιόω, cum d. in δίκαιος
δικανὸς, cum d. ibid.
δικάρηνος, in c. ex Κάρηνον 759
δίκαστος, cum d. in c 752
δικάσιμος in δικάζω.
δικασπόλος, cum d 1367
δικαστὴς, cum d. in δικάζω.
δικατάληκτος, in καταλήγω 964
δικέω, in δίκη.
ΔΙΚΕΛΛΑ, cum d. 401
δίκερος, &c. 776
δικέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, ſine præpo. 781
ΔΙΚΗ 401
δίκηλον, in δείκελον.
δικίδιον in δίκη
δίκλειδος, δίκλιδος, δικλὶς in c. 801
δικόγραφος, cum d. in c. ex γραφὴ 340
δικοδοσία in c. ex δόσις 400
δίκοκκος, in c. ex Κόκκος 823
δικολέκτης, in c. ſine præpoſ. 941
δικολόγος, cum d. 943
δίκολπος, in c. ex κόλπος 811
δικόνδυλος, in c. ex κόνδυλος 838
δικόρραφος, cum d in c. ſine præpoſit. 1416
δίκορσος, in c. ex κόρση 766
δικόρυμβος, in c ex κόρυμβος 853
δικόρυφος, in c. ex κορυφὴ 852
δικότυλος 857. v. 1
δικόω, in δίκη.
δικραὴς, in c. ex κέρας 749
δικράνιος, cum d. ib. & in δίκερος.
δικεραῖος, in c. ex κεραία 860
δίκρανον, cum d. in c. ex κράνον 750
δικρατὴς 864
δίκρερος, cum d. in δίκερος.
δικεραστός, in c. 876
δίκεστος, in c. ſine pr- 877
δικρούνος, in c. ex κρουνὸς ibidem.
ΔΙΚΤΑΜΟΝ, cum d. 406
δικράλωτος, in c. ex ἁλωτὸς 117
δικτύδιον, &c. in δίκτυον.
δικτυοβόλος, in c. ex βολὴ 252
δικτυόθετος, retium inſtar poſitus, reticulatus.
δικτυόκλωστος, in c. ex κλώθω 812
ΔΙΚΤΥΟΝ 406
δικτυοπλόκος, in c. ex πέπλοκα 1355
δικτυοποιός 1357
δικτυουλκὸς, in c. ex ὁλκὴ 478
δικτυόω, cum d. in δίκτυον.
ΔΙΚΩ 496
δίκωλος, in c. ex κῶλον, membrum 906
δίκωπος, cum d. in c. ex κώπη, remus 909
διλήκυθον, in c. ex Λήκυθος 966
δίλημμα, cum d in c. ex λῆμμα 926
δίλογχος, apud Cratinum dicitur ἡ Βένδις dea: vel à duplicibus honoribus quos eſt ſortita: vel à duabus lanceis, quarum duas geſtat, venatrix Heſych.
διλοχία, in c. ex Λόχος, cohors 978
διμάχαι 1015
διμέδιμνον, in c. ex Μέδιμνος 1059
διμερὴς, cum d. in c. ex μέρος 1013
δίμετρος, in c. ſine pr. 1004
διμέτωπος in μέτωπον. 1187
διμῆνος, in c. ex Μὴν 1050
διμήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1055
δίμιτον, in c. ex Μίτρα 1065
διμναῖος in c ex Μνᾶ ibidem
διμοιρὴς, διμοιρος, cum d. in c. ex μοῖρα 1025
δίμορφος in c. ex Μορφὴ 1071
δίμυξος in c. ex Μύξα 1079
ΔΙΝΗ δινέω, cum d 406
δινόω, &c. in δίνη.
δίξοος 1126. v. 2
διξὸς, in δισσὸς 408
διὸ, vide in Ος 1215
διόβλητος, in c. in βλητὸς 252
διόβολος, in c ex βολὴ ibidem
διογενὴς 305
διογένητος, in διόγνητος.
διογκόω, cum d. in c. ex Ογκος 1131
διόγνητος, in c ex γνωτὸς 307
διοδεύω, cum d. in δίοδος.
διοδοιπορέω, in ὁδοιπόρος 1275
δίοδος 1132
διόθεν. in Ζεὺς 582
διοίγω, cum d. in c. ex Οἴγω 1141
διοικοδομέω, initio c. 372
διοικονομέω, in οἰκονόμος 1096
διοινοῦσθαι, in c. 1150
διοινοχοέω, vinum fundo, miſceo. Athe. l 3. διοινοχοεῖται γὰρ οἰνόμελι.
δίοιξις, in διοίγω.
διοϊστεύω, in ὀϊστεύω 1154
διοιχνέω & διοίχομαι, in c. ex Οἴχομαι 1153
διολισθάνω, cum d. in c. ex Ολισθος 1157
διολκὴ, δίολκος, in διελκέω 477
διόλλυμι, in c. ex Ολλυμι 1158
δίομαι, in Δίω 411
διομαλίζω, διομαλισμός, in c. 1161
δίομβρος, in c. ex Ομβρος 1162
διόμνυμι, in c. 1164
διομοσία, in διόμνυμι
διονομάζω, in c. ex ὀνομάζω 1172
ΔΙΟΝΥΣΟΣ, cum d 407
διόπαις, in c. ex Παῖς 1241
διόπεμπτος, à Ioue miſſus.
διοπετὴς, cum διϊπετὴς 1323
διοπομπέω, in c. ſine pr. 1287
διόπος, in διέπω 492. & in διόπτομαι & in c ex Οπὴ 1176
διόπτομαι, cum d. 1181
διορέω, cum d. in c. ex Ορέω 1192
διοργάνωσις, in c. ex Οργανον 1194
διοργίζω, in c. ex Οργὴ 1195
διόργυιος, in c. ex Οργυιὰ 1196
διορθόω, cum d. in c. 1198
διορία, διορίζω, cum d. in διόρος.
διόρνυμι, in c. ex ὄρνυμι 1213
διορος 1206
διόροφος, in c. ex ὀροφὴ 515
διορόω & διορρόω, in c. ex Ορρὸς 1208
διορύττω, cum d. in c. cum præp. 209
διορχέομαι, in c. 1215
διόρρωσις, in διορρόω.
δῖος in Ζεὺς 582
διοσημεῖα, &c. 1468
διόσκουροι, cum d. in capit. ex κοῦρος 849
διοσμὸς 1159

διάσπυρον,in c.ex Πυρὸς 140
διόστεος,in c.ex Ὀστέον 1218
διότι in c.ex Ὅτι 1220
διατρεφὴς,in c.in τρεφὴς 1671
διαρκέω,cum d.in c.cum præpoſ. 1126
διοχετεύω,in c.ex Ὀχετὸς 1235
διοχὴς,in c.ex Ὀχὸς 1236
διοχλέω in c.ex Ὄχλος 1235
διοχυρόω,in c.ex Ἐχυρὸς 544
δίοψ,δίοψις,in διόπτομαι.
διπάλαιστος,in c.ex Παλαιστὴ 1243
δίπαλτος,cum d.in c. 1246
δίπηχυς,cum d. in c. ex Πῆχυς 1313
ΔΙΠΛΟΟΣ,cum d 408
διπλοσήμαντος,in c.ſine præ. 1468
διπλόω cum d.in Διπλόος
διπόδης,cum d.in δίπους.
δίπολος 1567
διπόταμος,in c.ex Ποταμὸς 1375
δίπους 1378
διπρόσωπος, in dec. ex πρόσωπον 188
δίπρυμνος,in c.ex Πρύμνος 1397
δίπτερος,in c.ex Πτερὸν 1395
δίπτερος,in c.ſine pr. 1401
διπτέρυξ 1401
δίπτυξ,δίπτυχος,cum d 1405
διπύρηνος, in c.ex Πυρὴν 1412
δίπυρος,in c.ex Πῦρ. 1413
ΔΙΡΚΑΙΑ 408
δίρρυμος in ῥυμός. 1449
ΔΙΣ 408
δισέγγονος in ἔγγονος 309
δίσεκτος,in c.ab Ἑξ 486
δίσευνος,in c 557
δίσεφθος,in c.ex ἑφθὸς 360
δισθανὴς,in c.in θανὴς 642
δίσκειος,&c.in Δίσκος.
δισκοβόλος,in c.ex βολὴ 252
ΔΙΣΚΟΣ 409
δισμύριοι,in c.ex Μύριοι 1080
δίσπαππος,in c.ex Πάππος, auus 1247
δισπίθαμος,cum d. in c. ex Σπιθαμὴ 1520
δισπόνδειος in σπονδεῖος. 1517
δισσάκις in δισσός.
δισσάρχης 202
δισσεύω in δισσός.
δισσολογέω 943
δισσὸς in δίς.
δισσύλλαβος, idem quod δισύλλαβος
δισσύμφωνος, in decomp. ex σύμφωνος 1797
ΔΙΣΤΑΖΩ, cum d 409
δισταγμὸς δίστασις διστάσιμον διστακτικὸς in διστάζω,vide etiam διστάσιμον in 1. claſſe comp.
διταφὴς,in c.ex Θάπτω,ſepelio 621
δίστεγος,cum d 1527
δίστιχος & δίστοιχος,cum d 1530
δίστοκος,in c.ex ἔτοκα 1642
δίστομος,in c.ſine præp. 1547
δισύλλαβος, in dec. ex συλλαμβάνω 925
δισχιδὴς, in c.ex Σχίζω 1582
δισχίλιοι,in c.ex Χίλιοι 1827
δίσχωλος,in c.ex Χωλὸς 1848
δισώματος, δίσωμος, in c. ex Σῶμα 1585
διτάλαντος,in c.ex Τάλαντον 150

δίτοκος,cum d.in δίστοκος
διτρόχαιος in τροχαῖος 1674
διτταχῶς,dupliciter.
διττόλογος,cum d 328
διττογωνέω 309
διττολογέω,in δισσολογέω.
διττὸς,in δισσός.
δίυγρος, cum d.in c.ex Ὑγρὸς 1701
διυλάζομαι,in c. 1078
διυδίζω,cum d ibidem
διϋπνίζω,in c.ab Ὕπνος 1709
διϋφαίνω,in c.ab Ὑφάω 1711
διφαλαγγία,in c.ex φάλαγξ 1723
διφαλαγγάρχης, cum d.in φαλαγγάρχης 204
διφασία, διφάσιος, in c.ex φάσις 1732
δίφατος ibid.
ΔΙΦΑΩ. διφήτωρ
ΔΙΦΘΕΡΑ,cum d 410
διφθερίας,&c.in διφθέρα
δίφθογγος,in c.ex φθόγγος 1756
δίφορος 1748
δίφραξ,διφρεία,&c.in δίφρος.
διφρηλασία,διφρηλάτης,&c. in c.ex 2. aut.3 perſ. 469
διφρηφόρος,in διφροφόρος.
δίφριος,διφρίσκος in δίφρος.
ΔΙΦΡΟΣ 410
διφρουλκέω,in c.ex ὁλκὴ 478
διφρουργία 501
διφροφόρος 1748
διφρυγὴς,in c. 1782
διφυὴς,cum d.in c.ſine pr. 1793
δίφυλλος,in c. 1786
δίφωνος,in c.ſine pr. 1798
δίχα,διχάζω,in δίς,
δίχαλκον,in c 1807
διχαστὴρ in διχάζω.
διχῆ in δίχα.
διχηλέω,δίχηλος 1825
διχθὰ,cum d in δίχα
διχίτων,in c. ex Χιτὼν
διχογνώμων, cum d. in c. ex γνώμη 322
διχόθεν in δίχα.
διχόθυμος 656
διχοίνικος,in c.ex Χοῖνιξ 1831
διχόλωτος,in c 1832
διχόμηνω,cum d 1050
διχομήνως.in fine eiuſdem col.
διχόμητις,in c. 1054
διχόνοια,cum d 1110
διχορραγὴς, duplicem rupturam habens, dupliciter ruptus. Eurip.in Herc.fur.
διχορία, διχοριάζω,in c. 1834
διχοστασία in c.ex στάσις 710
διχοστατέω,in c.ex στατὸς 711
διχότομος,cum d.in c.ſine pr. 1716
διχόφρων,cum d. in c. ex Φρὴν 1776
δίχροια in δίχροος.
διχοτονοκατάληκτος, in καταλήγω 964
δίχρονος,in c.ex Χρόνος 1846
δίχροος,in c.ex Χρὼς 1844
δίχρωμος ibid.
διχὰς in διχῆ 409
ΔΙΨΑ cum d 440
διψὸς,in δίψα
δίψυχος,in c.ex Ψυχὴ 1862
διψώδης,in Δίψα.

ΔΙΩ 411.& in der δείδω 36
διωβόλιον,διώβολον, in c. ex Ὀβολὸς 1130
δίωγμα,διωγμὸς in διώκομαι
διωθέω,διωθίζω,cum d 866
ΔΙΩΚΩ,cum d 411
διώκτης,&c.in διώκομαι.
ΔΙΩΛΥΓΙΟΣ 412
διώνυμος cum d 1170.v.pen.
διώνυσος,in διόνυσος.
διωξικέλευθα κέντρα,in c.ex Κέλευθος 766
δίωξις in διώκω.
διωρισμένως in διορίζω 1266
διώρυγος, διῶρυξ, διωρυχὴ,in διορύσσω 1109
δίωσις, διωστὴρ in διωθέω
διώτη,δίωτος,in c.ex Οὖας 1222
¶δμῆσις, δμητὴρ, δμητὸς,&c.in δέμω 356
δμωὴ, δμωΐος, δμωῒς, δμωὸς, δμῶες, initio col. 357
ΔΝΟΦΟΣ,cum d 411
¶δόγμα,cum d.in δοκέομαι 414
δογματοποιέω 1357
ΔΟΔΡΑ 412
ΔΟΘΙΗΝ ibid.
δοιάζω,in δύω 431
ΔΟΙΔΥΞ 412
δοιὴ δοιὼ,in δύο.
ΔΟΚΑΖΩ,cum d 412
δόκανα in δέκομαι,ſub initium colum. 380
δοκάω,δοκεύω,δοκάζω.
ΔΟΚΕΩ 413
δοκησιδέξιος,initio col. 374
δόκησις,initio col. 414
δοκησίσοφος, cum d. in c. ex Σοφὸς 1047
δοκίδιον in Δοκός.
δόκιμος,cum d.in Δοκέω.
δοκὶς in δοκός.
δόκος in δοκέω 414
ΔΟΚΟΣ 416
δόκωσις in δοκός 417
δολερὸς &c.in δόλος.
δόλιος δολιότης in δόλος.
δολιόφρων,in c.ex φρὴν 1767
δολιόω in δόλος.
δολίχαυλος,in c. 220
δολιχαύχην,in c. 224
δολιχεύω in δολιχός.
δολιχήρετμοι,in c.ex ἐρετμὸς 512
δολιχήρης in δολιχός.
δολιχογραφία,in c.ex γραφὴ 340
δολιχόδειρος,in c.ex Δέρη 375
δολιχοδρόμος, cum d. in c.ex δρόμος 1678
δολιχόκαυλος,in c.ex Καυλὸς 719
δολιχόουρον,in c.ex Οὐρὰ 224
δολιχόπους 1378
ΔΟΛΙΧΟΣ 417
δολιχόσκιος,in c. 1494
δολόεις in δόλος.
δολομήδης,in c.ex Μῆδος 1045
δολομήτης,in c.ex Μῆτις 1054
δολομήχανος,in c. 1055
δολόπους 1378
δολορραφὴς,cum d.in c.ſine pr. 1426
ΔΟΛΟΣ
δολοφονία,cum d.in c.ex φόνος 1736

δολοφραδὴς,in c. ſine præp. 1772
δολοφραδμων,idem.
δολοφρονέω,cum d. in δολιόφρων.
δολόω,cum d. in δόλος
δόλων,in δόλος
δόλωσις,in δολόω
δόμα,in δίδομαι
δομαῖος,δόμος,δομέω,δομή,δόμησις,
δόμος,in δέμω.
δονακεὺς,cum d.in δόναξ
δονακοτρόφος 1672
ΔΟΝΑΞ cum d. 417
ΔΟΝΕΩ.cum d. ibid.
δόξα,δοξάζω,in d.cum δοκέω
δοξοκαλία in c. ex Καλὸς 7.6
δοξοκοπία in c.ex κοπή 845
δοξολογία cum d 943
δοξομανὴς cum d. in c. abiicientibus ı 994
δοξόσοφος,cum d 1047
δορὰ,in δέρας
δοράτιον δορατίζομαι,cum d.in δόρυ
δορατοθήκη in c.ex θήκη 1641
δορατοπαχὴς,in c.ex Παχὺς 1261
δορατοφόρος in δορυφόρος
δοριάλωτος idem quod δορυάλωτος.
δοριθήρατος,in c.ex θήρα,&c. 637
δορίκτητος,in c.ſine pr. 884
δορίληπτος,in c.ex ληπτὸς 926
δόριλλος,in δορά.
δοριμανὴς in comp.abiicientibus ı 994
δοριμήστωρ,in c.ex Μήστωρ 1046
δοριπετὴς in δουριπετὴς 1291
δοριπόνος,in c.ex πόνος ſine pr. 1291
δορὰς,in δορά
δορίτολμος, in comp.ex Τόλμα 1654
δορκὰς,δορκάδειος,δορκαδίζω, δορκάδιον,&c.in δόρξ
ΔΟΡΞ,cum d 418
δοροδόκος,in c.ex δοκὸς 417
δορὸς,cum δορά.
ΔΟΡΠΟΝ,cum d 418
ΔΟΡΥ ibid.& 419
δορυάλωτος,in c.ex ἁλωτὸς, 1117
δορυδρέπανον,in c.ex δρέπανον 424
δορυθαρσὴς,in c 612
δορύκλυτος,in c.ex Κλύω 811
δορύκνιον,in c.ex Κνάω 814
δορύκτητος,cum δορίκτητος,
δορύληπτος,cum δορίληπτος.
δορύμαχος 1015
δορύξενος,in c.ſine pr. 1124
δορυξόος,initio col. 1126
δορυπτοίητος,in c.ex Πτοέω 1404
δορύπυρος,in c.ex Πῦρ 1413
δορυσθενὴς,in c.ex Σθένω 1470
δορυσσόος,in c.ex σόος 1463
δορύσσω, in δόρυ
δορυφόρος,cum d 1748
δόσις,δότειρα,δοτὴρ,δότος,cum d.in δίδωμι 397
δουλαγωγέω,in c.ex ἀγωγὴ,ſine præp. 40
δουλαπατία,in c.ex Απατάω 175
δουλάριον,δούλειος,&c.in δοῦλος
δουλεύω,cum d.in δοῦλος
δουλιχόδειρος,in δολιχός.
δουλιχογράφιον,in c.ex γραφὴ 340
δουλοκρατία 864
δουλόομαι,in δοῦλος.
δουλοπρεπὴς,cum d.in c. 1387
ΔΟΥΛΟΣ cum d. 419
δουλοφανὴς,in c,in φανὴς 1721
δουλόω,cum d.in δοῦλος
δοῦμος,in δόμος 371
ΔΟΥΠΟΣ,cum d 410
δοῦρα,δούρατα,&c.in δόρυ 419
δουρηνεκὴς,in c.ex Ηνεκὴς 608
δουρικλειτὸς,in c.ex κλειτὸς 802
δουρικλυτὸς in c.ex δορυκλυτὸς
δουρίληπτος,in δορίληπτος
δουριμήκης , haſtæ longitudinem æquans
δούριος, in δόρυ
δουριπετὴς,cum δορυπετὴς
δουριτύπης in tertia claſſe c. 1693
δουροδόκη in δορατοθήκη
δουρόκτητος cum δορίκτητος
δουροπαγὴς,in c.ex πάγω 1398
δουρὸς,in Δόρυ 418.v.vlt.
δοχαῖος,δοχεῖον,δοχὴ,δοχήϊον, in δοχὸς
δοχμιάκις.in δοχμός
δοχμὴ,in δέχομαι 380
ΔΟΧΜΟΣ 420 & 422
δοχμόκορσοι, qui coma ſunt obliqua ſeu tortuoſa. Heſych. Comp. ex κόρη
δοχμόω,in δοχμὸς
δοχὸς,in δέχομαι 379
¶ΔΡΑΒΗ 421
δράγμα,cum d. in δράσσω
δραγματολόγος, in c.citra pr. 938
δραγμεύω,δραγμὴ,in δράγμα
δραίνω in δράω,facio
δράκαινα,δρακαινίδες, &c.in δράκων
δρακοντολέτης,in c.in ὀλέτης 1158
δρακοντόμαλλος,in c.ex Μαλλὸς 999
δρακοντόμιμος,dracones imitans.At. 1.6
δρακοντόπους,draconis pedes habens
δρακοντώδης,in δράκων
δράκος,in δέρκω
ΔΡΑΚΩΝ 421
δρᾶμα,cum d.in δράομαι 422
δραματοποιός,cum d 1357
δραματουργὸς,cum d 501
δράμημα,in Τρέχω 1675
δράομαι, in δράω facio 422
δραπέτης,cum d.in δράω fugio 423
δραστεύω,δράστης,δράσιμος in δράομαι 422
δραστηκάζω,in δράω fugio
δρασμὸς ibid.
ΔΡΑΣΣΩ 421
δραστὴρ,cum d.in δράομαι 422
δραστηργὸς 501
δρατὸς,in δρατὸς
ΔΡΑΧΜΗ,cum d 421
ΔΡΑΩ 422
δρεπάνη,in δρέπανον
δρεπανὶς,in δρέπανον
δρέπανον,cum d.in δρέπω
δρεπανουργὸς 501
ΔΡΕΠΩ,cum d 424
δρῆμι,cum δράω
δρησμοσύνη,δρηστὴρ,δρήστης, cum d. in d.ex δράω famulor 423
δριάεις,δριάω,in δρίος,ſeu δρύος
ΔΡΙΛΟΣ,δριλάκες 404
ΔΡΙΜΥΣ,cum d ibid.
δριμυφάγος,cum d 174
δρίος,in δρύος. Pro δρίος ponitur & δρίον,ab Heſych.& ym.
δροίτη,in c.ex Οἶτος 132
δρομάδην δρομικὸς,&c.in δρόμος
δρομοχαίτης,in c.ex Χαίτη 1804
δρομοκήρυξ, in c ex Κήρυξ 784
δρόμος,cum d. in Τρέχω 1675
δροσερὸς,δροσίζω,in Δρόσος
δροσοβόλος,in c.ex βολὴ 252
δροσόεις,in δρόσος
δροσοπάχνη,in Πάχνη 1261
ΔΡΟΣΟΣ 425
δροσοφόρος 1748
δροσώδης,in δρόσος
δρυάδες,δρύϊνος,δρυΐτης, δρυμὸς , δρυμώδης,δρυμὼν,in δρῦς
δρυοβαφὴς in c. ſine præp. 255
δρυοκοίτης,in c 822
δρυοκολάπτης,in c.ex Κολάπτω 825
δρυοκόποι,in c.ex κοπή 845
δρυοπαγὴς,in c.ex πάγω 1308
δρυοπτερὶς,in πτερὶς 1401
δρύος in δρῦς
δρυοτόμος,cum d.in c.ſine pr. 1616
δρύοχος 537
δρύοψ,in δρῦς
δρυπετὴς,in c.ex πέτω 1325
δρύπεψ,in c.ex Πέπτω 1294
δρυπὶς,in δρύπτω
ΔΡΥΠΤΩ 425
ΔΡΥΣ ibi.
δρύτη,in δρῦς
δρυτόμος,in δρυοτόμος
δρύφρακτος,in c.ex φρακτὸς 1774
δρυφὰς,δρυφὴ,δρύφελα,in δρύπτω
δρυώδης in δρῦς
ΔΡΩΠΑΞ,cum d 426
¶δυάζω,δυὰς,δυασμὸς,in δύο
δυάω,in δύη
δυερὸς,in δύη 426
ΔΥΗ
δυηπαθὴς,cum d 1275
δυικὸς,cum d.in δύο 430
δῦμι,in δύω ſeu δύνω 427
ΔΥΝΑΜΑΙ,cum d 426
δυνάστης , δυναστὴς , cum d δυνατὸς, cum d δυνηρὴς,in δύναμαι
ΔΥΝΩ 427
ΔΥΟ 430
δυοκαίδεκα,cum d.in c 369
δύομαι,cum δύνω
δύοσιν,in δύο
δυοτοκέω,in c.ex ἔτοκα 1642
δύπτω,cum d.in δύνω 428
ΔΥΣ 938
δύσαγνος,in c. ex Αγνὸς 16
δυσαγρέω,cum d 24
δυσαγωγὸς,in c.ex ἀγωγὴ,ſine pr. 40
δυσάερος,cum d.in c.ex Αὴρ 62
δυσαὴς,in c.ex Αω 229
δυσαίακτος,in c.ex Αἰάζω 65
δυσαισθησία, δυσαίσθητος , in c.ab Αἰσθάνομαι 85
δυσαίων,in c.ex Αἰὼν 92
δυσακὴς,vide δυσηκὴς
δυσαλγὴς,cum d.in c.ex Αλγος 111
δυσαλθὴς,cum d.in c.ex Αλθω 115
δυσαλλοίωτος,in c.ex ἀλλοῖος 29
δυσάλυκτος,in c. ex Αλέω vito 114
δυσάλωτος,in c. ex ἁλωτὸς 117
δυσάμβατος , idem quod δύσβατος 232
δυσάμμορος,in c.ex μόρος 1042
δυσαναγωγος,in dec.ex αἰάζω 32

δυσανάδοτος, in dec. ex ἀναδίδωμι 398
δυσανάκλητος, in ἀνακαλέω 731
δυσανάληπτος, in ἀναλαμβάνω 921
δυσανάλυτος, in ἀναλύω 986
δυσανάπειστος, in ἀναπείθω 1267
δυσανάπνευστος 1350. v. ult.
δυσανάσχετος, cum d. in dec. ex ἀνέχω 548
δυσανάτρεπτος, in ἀνατρέπω 1665
δυσαναφορικός, &c. 1740. v. 1
δυσάνεκτος, in d. ex ἀνέχω 548
δυσάνιος, in c. ex Ανία 164
δυσάνοδος, in ἄνοδος 1132
δυσανταγώνιστος, in ἀνταγωνίζομαι 49
δυσαντής, δυσάντητος, in c. ex ἀντάω 168
δυσαντίβλεπτος, in c. 270
δυσαντίλεκτος, in ἀντιλέγω 940
δυσαντίρρητος, cum d. in ἀντίρρησις 1435
δυσαπάλλακτος, in dec. ex ἀπαλλάσσω 123
δυσαπάτητος, in c. ex Απατάω 175
δυσαπιστέω, in ἄπιστος 1268
δυσαπόκριτος, cum d. in ἀποκρίνω 872
δυσαπολόγητος, in ἀπολογία 940
δυσαπόλυτος, in ἀπολύω 986
δυσαπόπαυστος, cum d. in ἀποπαύω 1260
δυσαπόπλυτος, in ἀποπλύνω 1348
δυσαπόπτωτος, in ἀποπίπτω 1321
δυσαπόσπαστος, cum d. in ἀποσπάω 1512
δυσαπότρεπτος, in ἀποτρέπω 1665
δυσαπούλωτος, ægrè cicatricem ducens. Philop.
δυσαπούλωτος, idem. Dioſc. 1.4
δυσαρεστοῦμαι, &c. in dec. ex Αρέσκω 187
δυσάρεστος, cum d. ibid.
δυσαριστοτόκεια, in ἀριστοτόκος 1642
δύσαρκτος, in δυσαρχία.
δυσαρμοστία, in c. ex ἁρμόζω 206
δυσαρχία 202
δύσαυλος, in c. 220
δυσαυξής, δυσαύξητος, in c. ex αὔξω 60
δυσαυχής, in c. ex Αὐχέω 223
δυσαφαίρετος, in ἀφαιρέω 78
δυσαχθής in c. ex Αχθος 228
δυσβάστακτος, cum d. in Βαστάζω 260
δυσβατοποιέομαι 1357
δύσβατος, cum d. in c. in βάθος 137
δυσβλαστής, cum d. in c. 269
δυσβάϋκτος, in Βαΰζω 261
δυσβοήθητος, &c. in c. ex Βοηθέω 274
δύσβολος, in c. ex βολή 252
δύσβωλος, cum d 279
δυσγάργαλος, cum d. in Γαργαλίζω 301
δυσγενής, cum dec. in c. ex γένος 308
δυσγνώριστος, in c. ex γνωρίζω 323
δύσγνωστος, in c. ex tertia perſ. 322
δυσγοήτευτος, in c. ex Γόης 331
δυσγείτονος, in γειτνίζω 343
δυσδαίμων, cum d. in c. 350
δυσδιάθετος, in διατίθημι 1634
δυσδιαίρετος, in διαιρέω 7
δυσδιαίτητος, in c. ex Δίαιτα 39
δυσδιακόμιστος, ægre tolerabilis.
δυσδιάκριτος, in διακρίνω 872
δυσδιάλλακτος, in c. ex διαλλάττω 123
δυσδιάλυτος, in διαλύω 987
δυσδιάπνευστος, in διαπνέω 1351
δυσδιάπτωτος, in διαπτόω 1694
δυσδιάφευκτος, in διαφεύγω 1754
δυσδιαφόρητος, in dec. ex διαφέρω 1741
δυσδιαφύλακτος, in διαφυλάσσω 1723
δυσδιαχώρητος, in διαχωρέω 1840
δυσδιέργετος, in διείργω 437
δυσδιέξιτητος, cum διέξειμι.
δυσδιέξοδος, in διέξοδος 1133
δυσδιερεύνητος, in διερευνάω 514
δυσδιήγητος, in c. 593
δυσδιοίκητος, in διοικέω 1144
δυσδιόρθωτος, in διορθόω 1198
δυσδοκίμαστος, probatu, perſpectúque difficilis.
δυσειδής, cum d. in c. ab εἶδος 447
δυσείκαστος, in c. ab εἰκάζω 450
δυσείμων, cum d in c. ex εἷμα 562
δυσειρεσία, in c. ex εἰρεσία 511
δυσείσβολος, in εἰσβάλλω 244
δυσείσπλωτος, ægre patens nauibus
δυσεκβίαστος, in ἐκβιάζω 264
δυσέκδοτος, in ἐκδίδωμι 399
δυσεκθέρμαντος, in ἐκθερμαίνω 631
δυσέκδυτος, in ἐκδύω 662
δυσέκλειπτος, in ἐκλείπω 956
δυσεκλόγιστος, in ἐκλογίζομαι 950
δυσέκλυτος, in ἐκλύω 987
δυσέκνιπτος, in ἐκνίπτω 1107
δυσεκπέραντος, in ἐκπεραίνω 1296
δυσέκπλωτος, & δυσέκπλυτος, in ἐκπλύνω 1346
δυσεκπνόητος, in ἐκπνέω 1408
δυσέλικτος, in c. ab ἑλίσσω 455
δυσελκής, in c. ab Ελκος 476
δύσελπις, cum d. in c. 480
δυσέμβατος, in ἐμβαίνω 234
δυσέμβολος, in dec. ex ἐμβάλλω 245
δυσεμής, δυσέμετος, cum d. in c. ex Εμέω 481
δυσέμφατος, in dec. ex ἐμφαίνω 1719
δυσεντερία, cum d. in c. ex ἔντερον 485
δυσέντευκτος 1989. v. 1
δυσεξάγωγος, in dec. ab ἐξάγω 34
δυσεξάδελφοι, in ἐξάδελφος 50
δυσεξάλειπτος, in ἐξαλείπτω 115
δυσεξάλλακτος, in ἐξαλλάττω 124
δυσεξανάλωτος, cum ἐξαναλίσκω
δυσεξαπάτητος, in ἐξαπατάω 175
δυσεξέλικτος, in ἐξελίττω 455
δυσεξερεύνητος, in ἐξερευνάω 514 ſed ibi perperam ſcribitur δυσερεύνητος.
δυσεξεύρετος, in ἐξευρίσκω 539
δυσεξήγητος, in dec. ex ἐξηγοῦμαι 593
δυσεξήμερος, in c. ex Ημερος 607
δυσεξάνυτος, in ἐξανύω 171
δυσεξίτηλος, δυσέξιτος, in dec. ab ἔξειμι
δυσέξοιστος, in decomp. ab ἐκφέρω 1742
δυσεπέκτατος, in ἐπεκτείνω 1600
δυσεπίβολος, in dec. ex ἐπιβάλλω 246
δυσεπίβλευτος, in ἐπιβλέπω 279
δυσεπικούρητος, in c. 490
δυσεπίκριτος, in ἐπικρίνω 872
δυσεπίσχετος, in dec. ex ἐπέχω 551
δυσεπιχείρητος, in ἐπιχειρέω 1816
δυσεπούλωτος, idem quod δυσαπούλωτος, ægrè cicatricem ducens.
δυσέργαστος 508
δύσεργος, cum d. 501
δυσερεύνητος, in c. ex Ερευνάω 514
δυσέρημος, in c. ex Ερημος 516
δύσερις, in c. ex Ερις 517
δυσέριστος, in c. ex ἐρίζω ibi.
δυσερμήνευτος, in c. ex ἑρμηνεύω ibid.
δυσερμής, cum d. in c. ex Ερμῆς 519
δύσερως, cum d. in c. ex ἔρως 497
δυσετηρία, in c. ex Ετος 53
δυσετυμολόγητον, in ἐτυμολογία 643
δυσευνήτωρ, in c. 537
δυσεύρετος, in c. ex Εὑρίσκω 539
δυσέφικτος, in dec. ab ἐφικνέομαι 447
δύσζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος 584
δυσζήτητος, in c. ex Ζητέω 581
δύσζωος, in c. ex ζωός 577
δυσήκοος, cum d. in c. ex ἀκοή 103
δυσήλατος, in c. ex 2 aut 3 perſona 469
δυσηλεγής, in c. ex Αλέγω 112
δυσήλιος, in c. ex Ηλιος 601
δυσημερέω, cum d 605
δυσημής, cum d. in δυσεμής
δυσήνεμος, in c. ex Ανεμος 154
δυσηνίαστος, qui frænis regi vix poteſt. δυσηνιάστως, ita vt refrænari ægrè poſſit. Syn. ep. 17.
δυσήνιος, cum d. in c. ex Ηνία
δυσηνιόχητος, ἡνίοχος 517
δυσήνυτος, in c. ex Ανύω 171
δυσήρετος, in c. ex Αρόω 193
δυσήτωρ, in c. ex Ητορ 612
δυσηχής, δύσηχος 614
δυσθαλής, in c. 618
δυσθαλπής, in c. ex Θάλπω 619
δυσθάνατος, cum d. in c. ex θάνατος 912
δυσθανής, in c. in θανής ibid.
δυσθέατος, in c. 624
δύσθεος, in fine c. 627
δυσθεράπευτος in c. ex Θεράπων 630
δυσθερής, in c. ex Θέρω 631
δυσθετέω 1640
δυσθεώρητος, in c. ex Θεωρέω 634
δύσθηρος, &c. in c. ex Θήρα 637
δυσθησαύριστος, in c. ex Θησαυρός 639
δύσθραυστος, in c. ex Θραύω 646
δύσθυμος, cum d 656
δυσίατος, in c. ex Ιάομαι 667
δύσιδρις, in c. ex ἱδρώς 671
δυσιερέω, in c. 673
δυσιππήλατος, in c. 677
δυσίμερος, in c. ex Ιμείρω 684
δύσιππος 688
δύσις, in Δύω
δυσίχνευτος, in c. ex Ιχνος 717
δυσκαής, in c. ex καής 721
δυσκαθαίρετος, in καθαιρέω 79
δυσκάθαρτος, in c. ex Καθαίρω 721
δυσκάθεκτος, in dec. ex κατέχω 552

δυσκαμ-

δυσκαμπής, in c. ex καμπή 742
δύσκαπνος, in c 746
δυσκαρτέρητος, in c. ex καρτερία 866
δυσκαταγώνιστος, in καταγωνίζομαι 49
δυσκατάκλαστος, in κατακλάω 800
δυσκάτακτος, in dec. ex κατάγω 47
δυσκατάλλακτος in καταλλάττω 125
δυσκατάλυτος, in καταλύω 988
δυσκαταμάθητος, cum d. in καταμανθάνω 1001
δυσκαταμάχητος, in καταμάχομαι 1013
δυσκατανόητος, in κατανοέω 1111
δυσκατάπαυστος, cum d. in καταπαύω 1261
δυσκατάποτος, in καταπίνω 1318
δυσκατάρτιστος, in καταρτίζω 198
δυσκατασκεύαστος, in κατασκευάζω 1489
δυσκατάστατος, in dec. ex καθίστημι 704
δυσκαταφρόνητος, in καταφρονέω 1777
δυσκατέργαστος, in κατεργάζομαι 508
δυσκάτοπτος, in κατόπτομαι 1182
δυσκατόρθωτος, in κατορθόω 1199
δυσκατέλωτος, in κατελόω 1223
δυσκέλαδος, in c. ex Κέλαδος 766
δυσκηδής 783. v. 1. & in c. ex Κῆδος, mœror ibid.
δυσκινησία & δυσκίνητος, in c. ſine pr 795
δυσκλεής, cum d. in c. ex κλέος 802
δύσκηρος, cum d. in c. ſine pr. 806
δύσκυτος, idem ac δυσκλεής, Heſ.
δυσκοίλιος, in c. ex Κοιλία 818
δύσκοιτος, cum d. in c. 822
δυσκολαίνω, δυσκολία in δύσκολος
δυσκόλλητος, in c. ex Κόλλα 825
δυσκολόκαμπτος, in c. ex καμπτὸς 742
δυσκολόκοιτος, in c 922
δύσκολος, cum d. in c. ex Κόλον 829
δυσκόμιστος, in comp. ex κομίζω, porro 834
δυσκρασία, δύσκρατος, in c. ex κεράω 774
δύσκριτος, cum d. in c. ex 3. perſ. præt. 875
δύσκτητος, in c. ſine pr. 884
δυσκυβεῖν, in c. ex Κύβος 889
δύσκωφος, in c. ex Κωφὸς 910
δύσληπτος, in c. ex ληπτὸς 926
δυσλόγιστος 950
δύσλοφον, cum d. in c. ex Λόφος 978
δύσλυτος, cum d. in in c ſine præp. 988
δυσμαθής, cum d. in c. ſine præp. 1001
δύσμαχος, cum d 1015
δυσμείλικτος, in c. ex Μειλίσσω 1011
δυσμενής, cum d. in c 1034
δυσμετάβλητος, in μεταβάλλω 247
δυσμετάδοτος, in μεταδίδωμι 400
δυσμετάθετος, in μετατίθημι 1636
δυσμετακίνητος, in μετακινέω 794
δυσμετάπειθος, in μεταπείθω 1367
δυσμεταχείριστον, cum d. in μεταχειρίζω 1817
δυσμέτρητος, in c. ſine pr. 144
δυσμή, in δύω 428
δυσμίνως, in c. ex Μίνως 1051
δυσμήτηρ, in c. ex Μήτηρ 1053
δυσμήτης, & δύσμητις 1054
δυσμικὸς, in δυσμή
δύσμικτος, cum d. in c. ſine pr. 1058
δυσμίμητος, in c. ex Μιμέομαι 1059
δυσμίσητος, in c. ex Μῖσος 1062
δυσμοῖρος, in c. ex μοῖρα 1025
δύσμορος, cum d. in c. ex μόρος 1024
δύσμορφος, in c. ex μορφή 1071
δύσνιπτος, in c. ex Νίπτω 1107
δυσνοέω, &c. id δύσνοος
δυσνομία, in c. ex Νόμος 1116
δύσνοος 1110
δύσνοστος, in c. ex Νοστέω 1114
δύσνους in δύσνοος
δύσνυμφος, in c. ex Νύμφη 1118
δυσξήραντος in c. ex ξηραίνω 1327
δυσξύμβολος, in dec. ex συμβάλλω 251
δυσξύνετος, in dec. ex συνίημι 560
δύσογκος, in c. ex Ογκος 1131
δυσοδέω, δυσοδία in δύσοδος
δύσοδμος, cum δύσοσμος
δύσοδος in c 1132
δυσοίκητος 1144
δυσοικονόμητος, in dec. ex οἰκονόμος 1096
δύσοιμος, in c 1149
δύσοινος, in c 1150
δύσοιστος, cum d. in c. ex οἰστὸς 1154
δυσοιώνιστος, in c. ex Οἰωνὸς ibid.
δύσοκνος, cum d. in c. ex Οκνος 1155
δυσόμιλος, in c 1163
δυσόμοιος, in c. 1167
δυσόνειρος, in c. ex Ὄναρ 1168
δύσοπτος, in c. ſine præp. 1183
δυσόρατος, in c. ſine præp. 1193
δύσοργος, cum d. in c 1195
δυσόριστος 1206
δύσορμος, in c. ex Ορμος, ſtatio nauium difficilis. 1202
δύσορνις, in c. ex Ορνις 1202
δύσοσμος, cum d. in c. ſine pr. 1133
δυσουρία cum d. in c ſine pr. 1226
δυσούριστος, in c. ex Οὖρος ventus ſecundus 1227
δύσουρος, in ſine eiuſdem col.
δυσπαθής, cum d 125
δυσπάλαιστος, in c. 1245
δυσπάλαμος, in c. ex Παλάμη
δυσπαλής, cum δυσπάλαιστος
δυσπαράδεκτος, in παραδέχομαι
δυσπαραίτητος, in c. ex παραιτέω 89
δυσπαρακολούθητος, in παρακολουθέω 99
δυσπαρακόμιστος, in παρακομίζω 839
δυσπαραμύθητος, in παραμυθέω 1077
δυσπαρηγόρητος, cum d. in παρηγορέω 19
δυσπάρθενος, in c 1050
δύσπαρις, infauſtus & infelix Paris: ſeu inauſpicato nomine dictus Paris. Il. γ.
δυσπάριτος, in d. in πάρειμι 575
δυσπειθής, cum d. in c. ſine præpoſit. 1267
δύσπειστος, cum d. in c. in πείστος 1268
δυσπέμφελος, in c. ſine præp. 1287
δυσπενθής, cum d. in c. ex Πένθος 1288
δύσπεπτος, cum d. in c 1294
δυσπέρατος, in c. ex Περάω, tranſeo 1297
δυσπερικαθαίρετος, in καθαιρέω 79
δυσπερικαθαίρετος, in περικαθαίρω 521
δυσπερίληπτος, in περιλαμβάνω 925
δυσπερίψυκτος, in περιψύχω 1864
δυσπετής, cum d in c ex πέτω 1322
δυσπεψία, cum d δύσπεπτος
δυσπινής, in c. ex Πίνος 1317
δύσπιστος, in c. ex πίστις 1268
δύσπληκτος, in c. 1346
δυσπλήρωτος, in c ex πλήρης 1338
δύσπλοος in c. ex πλόος 1342
δύσπνοος, δύσπνοις, cum d. in c. ex πνοή. 1152
δυσπόλεμος, & δυσπολέμητος, in c. 1365
δυσπολιόρκητος, in πολιορκέω 457
δυσπονής & δυσπόνητος, in c. ſine pr. 1291
δυσπορία, in δύσπορος
δυσπόριστος, in c. ex πορίζω 1278
δύσπορος 1277
δύσποτμος, cum d. in c. ex Πότμος 1276
δυσπραγής, &c. in comp. ex πρᾶγος 1386
δυσπραγμάτευτος, in c. ex πρᾶγμα 1365
δύσπρακτος, in c. ex πρακτὸς 1386
δυσπραξία, in c ex πρᾶξις ibid.
δυσπρεπής in c. ex Πρέπω 1387
δύσπρηστος in c 1342
δυσπρόπτωτος, in προπίπτω 1323
δυσπρόσδεκτος, in προσδέχομαι 381
δυσπροσήγορος, cum d. in προσηγορέω 19
δυσπρόσιτος, cum d. in πρόσειμι 575
δυσπρόσοδος, in πρόσοδος 1135
δυσπρόσοπτος, in προσόπτομαι 1182
δυσπροσπέλαστος, in προσπελάω 1281
δυσπρόσωπος, in dec. ex πρόσωπον 1186
δυσπύητος, in c. ex πύον 1408
δυσραγής, in c. ſine præpoſ. 1439
δύσρητος, in c. ſine præp. 1436
δύσριγος, &c. in c. ex Ρῖγος 1440
δυσσεβής, cum d. in c 1419
δύσσομαι, in Διώω 428
δύσσοος in c. ex σόος 1463
δυσσύμβατος, in dec. ex συμβαίνω 238
δυσσύνακτος, in dec. ex συνάγω 39
δύστακτος, in c. 1556. At δύστακτον in c. ex Στάζω 1524
δυστάλας, in c ex τάλας 1588
δυστέκμαρτος, in c. ex Τέκμαρ 1607
δύστεκνος, cum d. in c. ex τέκνον
δύστηνος, cum d in c ex στῆναι 712
δυστήρητος, in c. ex Τηρέω 1630
δυστίβευτος, in c 1528
δυστλήμων idem quod δυστάλας. Hom. hymn. 1 in Apoll. Νήπιοι ἄνθρωποι δυστλήμονες, &c
δύστλητος, in c. ex τλάω 1588
δύστοκος, cum dec. in comp. ex ἔτοκα 1642

δύσομος, in c. ſine præp. 1616
δύσοπος, cum d. in c 1658
δυσόχαστος, in c. ex Στοχάζομαι 1551
δυστράπελος ; cum d. in c. ex ἔτραπον 1669
δύστροπος, cum d. in c. ex Τροπή & Τρόπος ibid.
δύστροφος 1672
δυστρύπητος, in c. ex Τρύπα 1686
δυστυχής , cum d. in c. ex τύχη 1690
δύστυπος cum d. in c 1709
δυσυποβίβαστος, in ὑποβιβάζω 239
δυσυπόιστος 1747. v. 1
δυσυπόστατος, in dec. ex ὑφίστημι 710
δυσφανής, in c. 1721
δυσφαίταστος, in c ex φαντάζω 1722
δύσφατος, in c ex φατός 1732
δύσφημος, cum d. in c. ex φημι 1731
δύσφατος, in c. ex 2. & 3. perſ. præt. paſ. 1759
δύσφορος cum d 1748
δύσφραστος, in c. ſine pr. 1772
δύσφρων, cum d. in c. ex Φρὴν 1776
δυσφυής, cum d. in c. 1794
δυσφύλακτος , in prima claſſe c. 1784
δύσφυσις, cum δυσφυής
δύσφωνος, cum d. in c. ſine præpoſit. 1798
δυσφάρακτος, in c 1800
δυσχάριστος, in dec. ex Χάρις 1811
δύσχειμος, cum d. in c. ex Χεῖμα 1813
δυσχεραίνω, cum d. in c. 1818
δυσχερής, cum d ibid.
δυσχηματιστος, in c. ex χῆμα 559
δύσχιστος, in c. ex Σχίζω
δύσχλαινος , cum d. in c. ex Χλαῖνα 1818
δύσχρηστος, in c. ſine pr. 18 7. & in c. ex Χράω oraculo edo 1838
δύσχειρος, δύσχειρις, cum d 1844
δύσχυλος, in c. ex Χυλὸς 1847
δύσχυμος, in c. ex Χυμὸς
δύσχωλος, in c. ex Χωλὸς 1848
δυσχωρία in c. ex Χῶρος 18,1
δυσχώριστος, in c ex Χωρὶς ibid.
δυσώδης , cum d. in c. ſine præpoſit. 1139
δυσώλεθρος, in c. ex ὤλεθρος 1158
δυσώνης, cum d. in e 1869
δυσώνυμος, in c. 1171
δυσωπία, cum d 1185
δυσωρέω 1229
δύτης, δυτικὸς, in Δυύω 428
δύω, pro δυύω, cum Δυύω 427
δύω, pro δύο, in Δύο 410
δυώδεκα, in δυοκαίδεκα 369
δυωδεκαδάρχης, &c. 202
δυωδεκάμηνος , in δεκάμηνος 1070
δυωδεκάπους, in c. ex Πὼς 1241
δυωδεκάπηχυς, in δεκάπηχυς 1313
δυωδεκὰς, &c. in δυώδεκα
¶ δῶ, in δῶμα
δώδεκα, &c. in δυώδεκα
δωδεκάβοιος, in c. ex Βοῦς 281
δωδεκαδάκτυλος, in c 356
δωδεκάδαρχος 202
δωδεκάδελτος, in c. ex Δέλτα 370
δωδεκάδωρος , in c. ex δῶρον palmus 430
δωδεκάεδρος, in c. ex ἕδρα 441
δωδεκαετής, in δεκαετής 532
δωδεκάζυγον 628
δωδεκάκις, &c. in δώδεκα
δωδεκάκερως, in c. ex Κερωὸς 878
δωδεκάμηνος, in δεκάμηνος 1050
δωδεκαμήχανος in c 1055
δωδεκάμοιρος , in c. ex μοῖρα 1025
δωδεκάπηχυς, in δεκάπηχυς 1311
δωδεκάπολις, in δεκάπολις 1378
δωδεκάσκαλμον , in δεκάσκαλμος 1478
δωδεκάσκυτος, in c. 1500
δωδέκατος, cum d in δώδεκα
δωδεκατημόριον , in δεκατημόριον 1025
δωδεκάφυλλος, in c 1786
δωδεκήρης, in διήρης 512
δῶμα, δωμάτιον, δωμάω, cum d. in Δέμω 371
δωρεὰ &c. in Δῶρον
δωροβόρος, in c. ex Βορὰ 276
δωροδόκτης, in c. ex 3. perſ. 382
δωροδόκος , cum d. in c. habentibus o in penult. 382
δωρολήπτης, in c. ex ληπτὸς 926
ΔΩΡΟΝ 431
δωροξενία, in c. ſine præp. 1124
δωροφάγος 1714
δωροφόρος 1748
δὼς, in Δίδωμι
δωσιάρας, in c. ex Αρῶ 182
δωσίδικος 403
δώσων, δωτὴρ, δώτης, cum d. in δὼς.

E.

Ε Εα 432. Interdum ἔα pro ἔας ponitur, interdum pro ἔάα ab ἐάω. Interdum pro ἦν. 432
ἐὰ in ἐὸς 433
ΕΑΝ ibid.
ἑανὸς in der. ab Εω induo 561
ΕΑΡ, cum d 434
ἑαυτὸς, ἑαυτοῦ, &c. in c. ex Αὐτὸς 223
ΕΑΩ 434
¶ ἑβδομαδικὸς &c. in ἕβδομος
ἑβδομηκονταέτης, cum d. in c. ex ἔτος 582
ἕβδομος, cum d. in ἑπτὰ 491
ΕΒΕΛΟΣ , ſiue ἔβενος, cum d. 434
ΕΒΙΣΚΟΣ ibid.
¶ ἐγγαγγὶς, in Γαγγίτης 295
ἔγγαιος, in c. ex Γαῖα 296
ἔγγαλον, ἐγγαλακτοομαι, in c. ex Γάλα 293
ἐγγαλλωίζω, in c. ex Γαλλωὴ 298
ἐγγαμίζω in c. ex Γαμέω 300
ἐγγαστρίμαντις , in γαστριμαντεύομαι 1003
ἐγγαστριμύθρια, in c 1017
ἐγγαστρίμυθος, in c 1076
ἐγγείβατα, in c. in βάτος 237
ἔγγεος, cum ἔγγαιος
ἐγγεότοκος, qui in ipſa terra naſcitur. Athen. l. 2. ex Theoph.
ἐγγεόφυλλος, in c 1786
ἐγγελάω, in c. ex Γελάω 311
ἐγγύην , cum d 305 & in c. ex γύος 308
ἐγγηράσκω, cum d. in c. ex Γῆρας 316
ἐγγίγνομαι 306
ἐγγίζω, ἔγγιον ἔγγιστα, in Εγγὺς
ἐγγίνομαι, in ἐγγίγνομαι.
ἐγγίσωμα in Εγγὺς.
ἐγγλάζω, in fine col. 324
ἐγγλισχρος, in c. ex Γλίσχρος 326
ἔγγλυκος , ἐγγλύσσω , in c. ex Γλυκὺς 327
ἐγγλύφω, in c. ex γλύφω 325
ἐγγλωσσοτυπέω, in c. ex τυπέω 1693
ἐγγλωττογάστωρ, in γλωσσογάστωρ
ἐγγόμφωσις, in c. ex Γόμφος 331
ἔγγονος, cum d 309
ἐγγράφω, ἐγγράμματος, ἔγγραπτος, cũ d 337
ἐγγυαλίζω, in c. ex Γύαλον 344
ἐγγυάω, in
ΕΓΓΥΗ 435
ἐγγυηθήκη, in ἐγγυοθήκη
ἐγγύησις , ἐγγυητὴς, ἐγγυητὸς, in ἐγγυάω
ἐγγύθεν in Εγγὺς
ἐγγυθήκη, in ἐγγυοθήκη
ἐγγύθι cum ἐγγύθεν
ἐγγυίω, in c. ex Γυῖον 345
ἐγγυμνάζω, in c ex Γυμνὸς ibid.
ἐγγυοθήκη, in c. ex θήκη 1641
ἔγγυος, in Εγγύη
ΕΓΓΥΣ, ἐγγύτατα, ἐγγύτατος, &c. 426
ἐγγώνιος, in c 348
ΕΓΕΙΡΩ 437
ἐγερσιβόντος, in c. ſine pr. 274
ἐγερσίγελως, in c. ex Γελάω 312
ἐγέρσιμος ἔγερσις, in γείρομαι
ἐγερσίνοος 1110
ἐγερσιφανὴς 1721
ἐγερτὴ ἐγερτικὸς, in Εγείρω
ἐγκαγχάζω, in c 719
ἐγκαθέζομαι, in καθέζομαι 441
ἐγκαθείργνυμι, ἐγκαθείργω, in καθείργω 456
ἐγκάθετος, in ἐγκαθίημι
ἐγκαθιδρύω, in καθιδρύω 535
ἐγκαθίπτω, in καθίπτω 560
ἐγκαθηβάω, in καθηβάω 591
ἐγκάθημαι, in dec. ex κάθημαι 603
ἐγκαθιδρύω, in καθιδρύω 672
ἐγκαθίζω, cum d. in dec. ex καθίζω 674
ἐγκαθίημι, in dec. ex καθίημι 566
ἐγκαθίστημι. in dec. ex καθίστημι 704
ἐγκαθορμίζομαι , in καθορμίζω 1202
ἐγκαθυβρίζω, inſolens & contumelioſus ſum in vel aduerſus: vel idem quod καθυβρίζω , Eurip. in Troad ὅς γ' ἦν ἱκανάσαι τῷ Μενέλεω Μέλαθρα ταῖς σαῖς ἐγκαθυβρίζειν τρυφαῖς
ἐγκαίνια, ἐγκαινέω, cum d. in c. ex Καινὸς 722
ἔγκαιρος, cum d. in c 725
ἐγκαίω, in c. cum pr. 725
ἐγκαλέω, in c. cum pr. 731
ἐγκαλινδέω, in c. ex καλινδέω 894
ἐγκαλλωπίζομαι, cum d. in καλλωπίζω 1186

ἐγκαλοσκελής,,in c.ex Σκέλος 1482
ἐγκαλύπτω cum d.in c. 738
ἐγκάμπτω in c.cum præp. 742
ἐγκαναχέω,in καναχέω 614
ἐγκανθίδες,in Κανθός 744
ἐγκάπτω, in c. ex κάπτω 747
ἐγκαρ,in c. ex κάρ 749
ἐγκάρδιον,in c 748
ἔγκαρπος,cum d.in c 752
ἐγκάρσιος,cum d.in c.ex Κάρσιος 754
ἐγκαρτερέω,,in c.ex καρτερέω 866
ἐγκάς, in profundo. Galen. in lex. Hippocr.
ΕΓΚΑΤΑ 438
ἐγκαταβιόω in καταβιόω 266
ἐγκαταγέλαστος,in καταγελάω 312
ἐγκαταδέω,in καταδέω 385
ἐγκαταδῦναι initio col. 400
ἐγκαταδύω,in καταδύνω 429
ἐγκαταζβέννυμι in καταζβέννυμι 589
ἐγκατάκειμαι,in κατάκειμαι 763
ἐγκατακεράννυμι , in κατακεράννυμι 773
ἐγκατακλείω,in κατακλείω 801
ἐγκατακλίνω,in κατακλίνω 808
ἐγκαταλαμβάνω, in dec.ex καταλαμβάνω 924
ἐγκαταλέγω,in καταλέγω 937
ἐγκατάλειμμα,ἐγκαταλείπω,in καταλείπω 957
ἐγκαταλιμπάνω cum ἐγκαταλείπω
ἐγκαταλογίζομαι in καταλογίζομαι 950
ἐγκαταμίγνυμι,in καταμίγνυμι 1057
ἐγκαταπλέκω,in καταπλέκω 1334
ἐγκαταῤῥάπτω,in καταῤῥάπτω 1426
ἐγκατασκευάζω, in κατασκευάζω
ἐγκαταπήγνυμι,in καταπήγνυμι 1368
ἐγκατασβέννυσθαι , in κατασβεννύω 1458
ἐγκατάσκευος in κατασκευάζω 1489
ἐγκατασκήπτω,cum d.in κατασκήπτω 1493
ἐγκατασπείρω in κατασπείρω 1515
ἐγκαταστοιχόω, in comp. ex στοιχεῖον 1530
ἐγκαταστάζω,in καταστάζω 1580
ἐγκατατάττω,in κατατάττω 1594
ἐγκατατίθημι in κατατίθημι 1635
ἐγκατειλέω,in κατειλέω 454
ἐγκατέχω,in dec.ex κατέχω 552
ἐγκατιλλάπτω, irrideo Hesy.comp.ex ἰλλάπτω
ἐγκατοικέω,ἐγκατοικίζω, in d.ex κάπνιος 1145
ἐγκαυλέω , cum d. in c. ex Καυλός 759
ἔγκαυμα,ἐγκαυστής,ἔγκαυστος, cum d.in ἐγκαίω 705
ἐγκαυχάομαι , in c. ex Καυχάομαι 759
ἔγκαφος,in ἐγκάπτω
ἔγκειμαι 763
ἐγκέλαδος, in c.ex Κέλαδος 766
ἐγκελεύω, cum d. in comp.ex κελεύω 768
ἐγκέλλω,in c.ex Κέλλω 767
ἔγκεντρος cum d.in c.ex κέντρον 771
ἐγκεράννυμι , &c. in c. ex κεράννυμι 773
ἐγκερτομέω,in κέρτομος 2617
ἐγκέφαλος,in c.cum præp. 781
ἐγκηρόω,in c.ex Κηρός 786
ἐγκιθαρίζω,in c.ex Κιθάρα 790
ἐγκικερῶ,in κικερῶ 772
ἐγκιλικεύομαι, ἐγκιλικίζω, cum d. in Κίλιξ 791
ἐγκινάμωον,in c.cum præp. 794
ΕΓΚΙΣΣΑΩ, cum d 802
ἐγκισσεύεσθαι,in c ex Κισσός 796
ἐγκλάω,,in c.ex Κλάω 800
ἐγκλείω,in c 801
ἔγκλημα, cum d. in ἐγκαλέω
ἐγκληματέομαι,in c.ex Κλῆμα 804
ἔγκληρος,in c.cum pr. 805
ἔγκλησις,ἔγκλητος,in ἐγκαλέω
ἐγκλίνω,cum d 808
ἐγκλοιόω,in κλοιός 801
ἐγκλυδάζομαι, cum d.in c.ex κλύδων 811
ἐγκλύζω , ἔγκλυσμα , in c. ex Κλύζω 810
ἐγκνήθω, in c.ex κνήθω 815
ἐγκοίλιος,in c.ex Κοιλία 818
ἔγκοιλος,cum d.in c.ex Κοῖλος 819
ἐγκοιμάομαι,in c.ex Κοιμάω ibid.
ἐγκοισυροῦσθαι,in Κοισύρα 822
ἐγκολάπτω , cum d. in c. ex Κολάπτω 825
ἐγκολλαβίζω in κόλλαβος 827
ἐγκολπίας,cum d. in c. ex Κόλπος 831
ἔγκομμα in ἐγκόπτω
ἐγκομπέω,in c.ex Κόμπος 835
ἐγκονέω,cum d.in c.ex Κονέω 839
ἐγκονίομαι,ἐγκόνιος,in c.ex Κόνις 840
ἔγκονις,ἐγκονως,in ἐγκονέω
ἔγκοπος,in c.ex κοπή 846
ἐγκόπτω,cum d 843
ἐγκορδυλέω,in c.ex Κορδύλη 847
ἐγκοσμέω , ἐγκόσμιος ,in c. ex Κόσμος 814
ἔγκοτος, cum d.in c. ex Κότος 855
ἐγκραγχάνω, ἐγκράζω . in c. ex Κράζω 859
ἐγκρατής,cum d 864
ἐγκρεμάω,,cum d.in c.ex Κρεμάω 867
ἐγκρίνω 872
ΕΓΚΡΙΣ 438
ἐγκριδοπώλης 1418
ἔγκρισις,ἔγκριτος,in ἐγκρίνω
ἐγκροτέω,in c.ex κροτέω 878
ἐγκρούω,in c.ex Κρούω 880
ἐγκρύπτω , cum d. in c. ex Κρύπτω 882
ἐγκτάομαι , cum d in c. ex Κτάομαι 884
ἐγκτίζω,in c.ex Κτίζω 886
ἐγκυβερνάω in c.ex Κυβερνάω 889
ἔγκυδον,in c.ex Κῦδος 890
ἐγκυκάω, in c.ex Κυκάω 891
ἐγκυκλοπαιδεία , in κυκλοπαιδεία 1242
ἐγκύκλιος,cum d.in c.ex Κύκλος 891
ἐγκυκλόω, cum d.in c ex κυκλόω 802
ἐγκυλινδέω , cum d. in c. ex κυλίνδω 894
ἐγκυλίω in c ex Κυλίω 893
ἔγκυος,ἐγκύμων, cum d.in ἐγκύω
ἐγκύπτω,in c 897
ἐγκυρέω, cum ἐγκύρω
ἔγκυρτος, in c.ex Κυρτός 900
ἐγκύρω in c 901
ἔγκυσις,in ἐγκύω
ἐγκυτί, in c 1500
ἐγκύω in c.ex Κύω 901
ΕΓΚΩΜΙΟΝ, cum d 438
ἐγκώπιον,in c.ex Κώπη,remus 909
ἐγξέω,in c.ex Ξέω 1125
ἐγχειρίδιμος in Κυδοιμός 890
ἐγχειμάχος 1015
ἐγχειρίκωμος,in c.ex Κῶμος 908
ΕΓΡΗΓΟΡΕΩ, cum d. 438
ἔγρησις,ἐγρήσσω, in Εγρηγορέω & in ἔγρομαι
ἔγρομαι in Εγείρω
ἐγχαίνω,in c.cum præp. 1801
ἐγχαλινόω,in c 1806
ἐγχαλκὸς,in c 1807
ἐγχαράττω , cum d.in c.ex Χαράσσω 1809
ἐγχάσκω,cum ἐγχαίνω
ἐγχέζω,in c.ex Χέζω 1812
ἐγχεία,& ἐγχείη,in Εγχος
ἐγχειρέραιος, in c. ex Κεραιός 777
ἐγχειμάζω,in c 1813
ἐγχείμαρρος,in c.ex Μάρρος 1005
ἐγχειρέω,cum d 1816
ἐγχειρίδιον,in fine col. 1715
ἐγχειρίζω cum d in c.ex χειρίζω 1817
ἐγχειρίθετος, in manus traditus.Herodot.in Terpsich.
ἐγχειροτονέω,in dec. 1604
ἐγχειρουργέω in χειρουργός 507
ἐγχέλειος,in Εγχελυος
ἐγχελεοτρόφος,cum ἐγχελυοτρόφος
ἐγχελεὼν,&c.in Εγχελυς
ἐγχελυοτρόφος 1672
ΕΓΧΕΛΥΣ, cum d 418
ἐγχελυωπὸς 1185
ἐγχεσίμαρρος,cum ἐγχείμαρρος
ἐγχεσίμωρος , in c.ex μόρος mutantibus ο in ω 1024
ἐγχεσπάλος,ἐγχέσπαλος,in c 1246
ἐγχέω,in c.cum pr. 1820
ἐγχθόνιος,in c ex Χθὼν 1826
ἐγχλίω,in c.ex Χλίω 1819
ἐγχλοᾶσθαι in χλοάω 1830
ἔγχλωρος,in c. ex χλωρός ibid.
ἔγχνοος,in c. ex χνόος ibid.
ἐγχόνδρος,in c.ex χόνδρος 1833
ἐγχορεύω, in c 1834
ΕΓΧΟΣ, ,cum d 439
ἔγχουσα,cum d.in ἄγχουσα
ἐγχόω,,in c.ex χόω 1824
ἐγχραύω & ἐγχράω , in c. ex Χράω coloro
ἐγχρέμπτομαι , cum d.in c. ex Χρέμπτομαι 1839
ἐγχρίμπτω,in c. ex Χρίμπτω 1842
ἐγχρίστης, ἔγχρισις, ἐγχρίω , in c.ex Χρίω ibid.
ἔγχρονος,cum d. in c 1846
ἐγχρόω 1844
ἔγχρυσος, in c.ex Χρυσός 1847
ἐγχρώζω,ἐγχρώννυμι cum ἐγχρόω
ἔγχυλος,cum d.in c ex Χυλός 1847
ἔγχυμα, ἐγχυματίζω, cum d.in ἐγχύω
ἔγχυμος,ἐγχύμωμα,ἐγχύμωσις,in c. ex χυμός 2823
ἐγχυράζω,&c.in ἐγέχυρον
ἔγχυσις,ἔγχυτος,cum d.in ἐγχύω
ἐγχύω,cum ἐγχέω
ἐγχώννυμι,cum ἐγχόω
ἐγχωρέω,in c 1849

ἔγχωρος, cum d. in c. ex Χῶρος 1851
ἔγχωπις, in ἐγχόω
ΕΓΩ 439
ἐγῷμαι, in c. ex Οἴω puto 1154
ἐγών, in Ἐγώ
¶ ἐδανὸς in Ἡδύς 595
ἔδας, in Ἔδω
ἔδαφος, cum d in Ἕζομαι
ἐδέατρος, in Ἔδω
ἔεθλον, ἐέθλιον, in ἔδος
ἔδεσμα in ἔδομαι
ἐδεσματοθήκη, in c. ex θήκη 1641
ἐδεστής, ἐδεστός, in ἔδομαι
ἐδηδώς, ἐδητύς, ἔδιον, ἐδίπα, itidem in Ἔδω
ΕΔΝΑ, cum d 439
ἔδομαι in Ἔδω
ἕδος in Ἕζομαι 441
ἕδρα, cum d. in Ἕζομαι
ἑδροδιαστολεὺς in διαστέλλω 2515
ΕΔΩ, ἐδωδή, cum d 439 & 440
ἐδώλιον, cum d in ἕδος
¶ ἔεδνα, cum d. in Ἕδνα
ἐείδω in Εἴδω
ἐεικοσάβοιος, cum εἰκοσάβοιος
ἐείκοσι, cum d in Εἴκοσι
ἐείκοσορος, in εἰκόσορος
ἐείκω in Εἴκω 449
ἐείργω in Εἴργω necto 458
ἐεὶς in Εἷς 462
ἐέλδομαι &c. in Ἔλδομαι
ἐέλπομαι, in Ἐλπὶς 460
ἐέργνυμι, ἐέργω, in Εἴργω 456 & in εἴργω 457
ἐέρση in Ἔρση 520
ἐΰς, in Εὖς
¶ ΕΖΟΜΑΙ ἕζω 440
¶ ἐθὰς in Ἔθος
ΕΘΕΙΡΑ, cum d 443
ἐθείρω, in Ἔθος
ἐθελεχθρος, cum d. in c 543
ἐθέλημος, cum d. in Ἐθέλω
ἐθελόδουλος, cum d. in c. ex Δοῦλος 420
ἐθελοθρησκεία, cum d. in c. ex Θρησκεύω 648
ἐθελόκακος, cum d. in c 728
ἐθελοκίνδυνος, in c. ex Κίνδυνος 792
ἐθελόκωφος, in c. ex Κωφὸς 910
ἐθελοντής, cum d. in Ἐθέλω
ἐθελόπονος, in c. sine præp. 1129
ἐθελόπορνος, in c. ex πόρνος 1298
ἐθελοπρόξενος, in πρόξενος 1123
ἐθελόθρεπτος, in c. ex τρεπτὸς 1668
ἐθελουργὸς 501
ἐθελούσιος, cum d. in Ἐθέλω
ΕΘΕΛΩ 443
ἔθεν, in Ε
ἐθήμων, cum d. in Ἔθος
ἐθίζω, cum d. itidem in Ἔθος
ἔθιμος, in Ἔθος
ἐθνάρχης, cum d 202
ἐθνικὸς, cum d. in Ἔθνος
ΕΘΝΟΣ 444
ΕΘΟΣ, ἔθω ibid.
¶ ΕΙ 445
ΕΙΑ ibid.
ΕΙΑΜΕΝΗ ibid.
εἰανὸς, in ἑανὸς 561
εἶαρ, cum d. in Ἔαρ 434
εἰαρόμαστος, in c. ex μαστὸς 992
εἰαροπότης, in c. sine præposit. 1319
εἰάω, in Ἐάω 434
εἴβιμος, εἴβω, in Λείβω 953
εἶγμα, in εἴκομαι 448
εἰδάνομαι, εἰδάλλομαι, εἰδάλιος in εἶδος 446
εἶδαρ in ἔδαρ
εἰδεχθής, in c 543
εἰδέω in Εἴδω scio 447
Εἰδὴ, ſimul, vna: vel pro ἐπειδή: vt Il. α, v. 61. Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Sunt qui diuiſim ſcribant εἰ δὴ
εἰδήμων, cum d. εἴδησις, in εἰδέω
εἰδικὸς, cum d. in εἶδος 446
εἴδομαι, in εἴδω video 445. & in εἴδω, ſcio 447
εἰδοποιὸς, cum d 1357
εἶδος, in Εἴδω, i. video 445 & in Εἴδω, i. ſcio 447
εἰδότως, in εἰδέω
εἰδοφορέω 1748
εἰδύλλιον, cum εἶδος 446
ΕΙΔΩ 445
εἰδωλεῖον, &c. in εἴδωλον
εἰδωλόθυτον, in c. ſine pr. 662
εἰδωλολάτρης, cum d. in c. ex Λάτρις 934
εἰδωλομανία 895. v. 1
εἴδωλον, in Εἴδω video 446
εἰδωλοποιέω, cum d. 1357
εἰδωλοφανής, cum d 1721
εἶεν, in εἰμὶ 569
ΕΙΘΑΡ 448
εἶθε, in Εἰ 445
εἰκαδάρχης 202
εἰκαδιστὴς, in Εἴκοσι
εἰκάζω, in Εἴκω, ſimilis ſum 449
εἰκάθω in Εἴκω, in cedo
εἰκαιοβουλία 297
εἰκαιομυθία, cum d. in c. ex Μῦθος verbum 1076
εἰκαιορρημονέω, cum d. in c. ſine præp. 1436
εἰκαῖος, cum d. in Εἰκῆ
εἰκὰς, in Εἴκοσι
εἰκασία, εἴκασμα, εἰκασμὸς, εἰκαστὴς, cum d. in εἰκάζω
εἰκάτι, cum Εἴκοσι
εἰκελόνειρος, in c 168
Εἴκελος, in Εἴκω, ſimilis ſum 449
ΕΙΚΗ 448
εἰκοβολεῖν, in c. ex βολή 252
εἴκομαι, in Εἴκω, ſimilis ſum 448
εἰκονίζω, εἰκονικὸς, εἰκόνιον, εἰκονισμὸς, in εἰκών
εἰκονογραφέω, in c. ex γραφή 340
εἰκὸς, in εἰκὼς, initio col. 449
εἰκοσάεδρος, in c. ex ἕδρα 442
εἰκοσαετής, cum d. in c. ex Ἔτος 532
εἰκοσάκις, in Εἴκοσι
εἰκοσάκωπος, in c. ex Κώπη remus 909
εἰκοσάμηνος, in c. ex Μὴν menſis 1050
εἰκοσαπλάσιος, in Εἴκοσι
εἰκοσάπρωτοι, cum d. in c. ex πρῶτος 1395
εἰκοσάφυλλος, in c 1786
εἰκοσέτης, in εἰκοσαετής
εἰκοσήρετμος, in c. ex ἐρετμὸς 312
εἰκοσήρης, in διήρης ibid.
ΕΙΚΟΣΙ 448
εἰκοσίβοιος, in c. ex Βοῦς 281
εἰκοσίμετρος, in c. ſine pr. 1044
εἰκόσιμνος, in c. ex Μνᾶ 1065
εἰκοσινήριτος, in c. ex ἐρίζω 1065
εἰκοσίπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1313
εἰκοσιτέσσαρες, in c. ex Τέσσαρες
εἰκοσόργυιος, in comp. ab Ὀργυιά 1196
εἰκόσορος, in c. ex ὄρος 512
εἰκοστεύς, in εἰκοστός
εἰκοστολόγος, in c. ſine pr. 938
εἰκοστὸς in Εἴκοσι
εἰκοστολογέω 943
εἰκότως, in εἰκὼς
εἰκτικὸς, in Εἴκω, i cedo
ΕΙΚΩ, 448. εἰκώ, in εἰκών
εἰκὼν, in Εἴκω, ſimilis ſum 448
εἰκὼς, ad finem c 448
εἰλαδὸν, in ἰλαδὸν
εἰλαμίδες, in Εἰλέω verſo
ΕΙΛΑΠΙΝΗ, cum d 451
εἶλαρ, in Εἰλέω coarcto
εἰλάρχης 202
εἰλάτινος, in ἐλάτινος
ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ, cum d 451
εἰλέομαι, in dec. ex Εἰλέω coarcto: at εἰλέομαι, in d. ex εἰλέω verſo
εἰλεὸς, in εἰλέω verſo
ΕΙΛΕΩ, & εἰλέω 451
εἰλεώδης, in εἰλεὸς
εἴλη, in εἰλέω, coarcto, at εἴλη cum Εἴλη 475
εἰλήδον, in εἰλέω, i verſo
εἰληθερὴς, cum d. in c. ex Θέρος 631
εἰλήιον, in Ἑλη 475
εἴλημα, in εἰλέομαι
εἴλησις ibid & in Ἑλη vel εἰλέω 475
εἰλητικὸς, εἰλητὸς, εἰλέομαι
εἴλιγγος, ſiue εἴλιγγος c. cũ d. in εἰλίσσω
εἴλιγμα, cum d. itidem in εἰλίσσω.
εἰλικόεις, in εἰλίσσω
εἰλικρινής, cum d in c. ex κρινὴς 874
εἰλινδέομαι, in d. ex εἰλέω verſo
εἰλὶξ, in εἰλίσσω
εἰλίπους, cum d 1378
εἰλισκόπωσις, in c 1498
εἰλίσσω, initio c 453
εἰλιτενὴς, qui volutatim in altum extenditur: vt εἰλιτενὴς ἄγρωστις, apud Theocr. Idyll. 3.
εἴλλω, cum εἴλω ab εἰλέω coarcto
εἰλόπεδον, in c 1264
εἰλυθμὸς, εἴλυμα, εἰλυὸς, in εἰλύω
εἰλύς, in Ἰλύς
εἴλυσις, in εἰλύω
εἰλυσπάομαι, cum d. in c ſine pr. 1515
εἰλύσσω, εἰλυφάζω, εἰλυφάω, in εἰλύω
εἰλύω, in d. ex εἰλέω verſo
εἴλω, in d. ex εἰλέω coarcto, & in d. ex εἰλέω verſo
ΕΙΛΟΣ, in εἰλαπινάω, cum d 455
εἶμα, in Ἕω, i. induo 561
εἱμαρμένη, in Μείρω 1021
εἰμὶ, in der. ab Ἕω ſum 569
εἶμι, in deriuatis ab Ἕω, eo 573
εἶν in Ἐν
εἰνάετες, in ἐνναετής 533
εἰνάκις, in Ἐννέα
εἰνάλιος, in ἐνάλιος 150
εἰναλίφοιτος, in c 1769
εἰνάνυχες, in c. ex νύχος 1119
εἰνὰς, in ἔνατος
ΕΙΝΑΤΕΙΡ, vel εἰνάτηρ 455
εἴνατος, in Ἐννέα 484
εἵνεκα, in Ἕνεκα

εἰν,in Εν
εἰνόδιος,in c. 1134
ἐννοσίγαιος,in ἐννοσίγαιος 296
ἐνόσις,in ἔνοσις
ἐνοσίφυλλος,in c 1789
εἴνω & εἰνύω,in Εω,i.induo 561
εἰξαφιώτης,in c.fine pr. 1426
εἰργάθω,in εἴργνυμι
εἰργμὸς,in εἴργομαι
εἰργμοφύλαξ,in c.ex φύλαξ 1784
εἴργνυμι,in εἴργω 457
εἴργνυμαι,in Εἴργω
ΕΙΡΓΩ,& εἴργω,cum d 456
εἰρέα,in εἴρω,dico 459
εἰρεθύρα,in c.ex Θύρα 660
εἰρεσις,in fine col. 459
εἰρεσία, in ἐρεσία ab Ερέσσω 511
εἰρεσιώνη,in Εἴρος
εἰρέω,in εἴρω dico 459
εἴρλω,itidem in εἴρω dico ibid.
εἰρλωᾶος,cum d.in Εἰρήνη
εἰρλωάρχης,cum d 202
ΕΙΡΗΝΗ,cum d 457
εἰρλωοποιὸς,cum d 1357
εἰρλωοφύλαξ,in c.ex φύλαξ 1784
εἰρίνεος,εἴριον,in Εἶρος
εἰρκτὴ,in εἴργομαι
εἰρμὸς,in Εἴρω,necto
εἰροκόμος,in c.ex Κομέω 833
εἴρομαι,in dec.ex Εἴρω,dico 459
εἰροπόκος,in c.ex Πείκω 1269
εἰροπόνος,in c.fine præp. 1291
ΕΙΡΟΣ 458
εἰρύομαι in ἐρύομαι
εἰρύω,in c. 521
ΕΙΡΩ 458
ΕΙΡΩΝ,cum d 460
εἰρωτάω,in Ερωτάω 525
ΕΙ'Σ 461
ΕΙ'Σ ibid.
εἰσαγγέλλω,cum d 8
εἰσαγείρω,in c.ex Αγείρω,cum præp. 11
εἰσάγω,cum d 33
εἰσαεὶ,in Αεὶ 54
εἰσαθρέω,in c.ex Αθρέω 63
εἰσαίρω 82
εἰσαΐσσω,in c.ex Αΐσσω 86
εἰσαΐω,in c.ex Αΐω
εἰσακοντίζω,in c.ex Ακων 108
εἰσακούω,in c.ex Ακούω 101
εἰσάλλομαι,in c.ex Αλλομαι 117
εἰσαναβαίνω,in ἀναβαίνω 232
εἰσαναγκάζω 132
εἰσανέχω,in dec.ex ἀνέχω 549
εἰσάπαν,in c. 1251
εἰσάπαξ,in c. 175
εἰσάπτω,in c.ex Απτω 215
εἰσαῦθις,in c.ex αὖθις
εἰσαύριον,in c.ex Αὔριον 222
εἰσαφίημι,in c.ex ἀφίημι 565
εἰσαφικάνω 680
εἰσαφικνέομαι,in ἀφικνέομαι 678
εἰσβαίνω 233
εἰσβάλλω 244
εἴσβασις,εἰσβατὸς,in εἰσβαίνω
εἰσβιάζομαι,in c 264
εἰσβιβάζω,in c.ex βιβάζω 338
εἰσβοηθέω,in c ex Βοηθέω 274
εἰσβολὴ,in εἰσβάλλω,εἰσδέρκω,in c.376
εἰσδέχομαι,cum 381
εἰσδρομὴ 1676
εἰσδύω,εἰσδύομαι,εἰσδύω,εἴσδυσις, in c 428
εἰσεγείρω,in c.ex Εγείρω 437
εἴσειμι,in c. ex εἶμι 573
εἰσελαύνω,εἰσελαστικὸς,in comp. 468
εἰσέλευσις,in εἰσέρχομαι
εἰσεμπορεύομαι,in dec. 74
εἰσέπειτα,in ἔπειτα 462
εἰσεπιδημέω,in ἐπίδημος 391
εἰσέρχομαι 522
εἰσέτι,in c.ex Ετι 531
εἰσεφίημι,in dec.ab ἐφίημι 566
εἰσέχω 510
εἰσηγέομαι,cum d 593
εἰσηγρεῖα,in c.ex Αγρεῖα,cum pr. 18
εἰσηθέω,εἰσηθίζω,in c. ex Ηθω 598
εἰσήκω,in c 599
εἰσηλύσιον,εἰσηλυσίη,cũ εἰσέλευσις 522
εἰσθρέω,in c.ex Θρέω 645
εἰσιάλλω,in c.ex Ιάλλω 666
εἰσίημι 565
εἰσίπταμαι,in c.ex Ιπταμαι 689
εἰσιτήριος,εἰσιτητὸς,in εἴσειμι
εἰσκαλέω,in c.cum pr. 732
εἰσκηρύττω,in c.ex κηρύσσω 788
εἰσκλείω,in c 801
εἰσκλύζω,in c.ex Κλύζω 810
εἰσκομίζω,cum d. in c. ex κομίζω 814
εἰσκρίνω,cum d 872
εἰσκυκλέω,cum d. in c.ex κυκλέω
εἰσκυλίω,in c.ex Κυλίω 893
εἰσκύπτω,in c 897
εἴσκω,in εἴδω,video 446 & in Εἴκω similis sum
εἰσκωμάζω,in c.ex Κῶμος 908
εἰσλάμπω,in c ex Λάμπω 929
εἰσμάσσω, in c. ex Μάσσω 1009 & 1010
εἰσμίγνυμι 1057
εἰσνέω,in c.ex Νέω nato 1102
εἰσνέω 1110
εἴσοδος,cum d.in c. 1132
εἰσοικειόω,in c.ex οἰκεῖος 1141
εἰσοικέω,εἰσοικίζω,cum d 1144
εἰσόπτομαι, cum d.in c. cum præpos. 1181
εἰσορμάω,in c 1201
εἰσορῶ,in c.cum præp. 1192
εἴσος,in c.ex Ισος 693
εἰσπαίω,in c.ex Παίω 1242
εἰσπέμπω 1285
εἰσπεράω, in c 1297
εἰσπέταμαι, εἰσπετάομαι,εἰσπέτομαι, in c cum pr. 1304
εἰσπηδάω,in c.ex Πηδάω 1310
εἰσπίπτω 1321
εἰσπλέω,εἴσπλοος,εἴσπλους 1341
εἰσπνέω,cum d 1351
εἰσποιέω,cum d.in c cum pr. 1355
εἰσπομπὴ,in εἰσπέμπω
εἰσπορεύομαι in c.ex πορεύω 1278
εἰσπράσσω,cum d.in c.cum pr. 1384
εἰσπτύω,in c.ex πτύω 1406
εἰσρέω,εἴσρευσις,εἴρυσις 1432
εἰσσεύομαι 1634
εἰστρέπομαι 1666 v.1
εἰστρυπάω,in c.ex Τρύπα 1686
εἰσφέρω 1741
εἰσφθείρομαι,in c.ex φθείρω,cum pr. 1758
εἰσφοιτάω,in c 1769
εἰσφρέω,in c.ex Φρέω 1775
εἰσχειρίζω,in c.ex Χειρίζω 1817
εἰσχέω,in c.ex Χέω 1821
εἴσω,in Εἰς 461
εἰσωθέω,in c 1866
εἰσωπὸς 1185
ΕΙΤΑ 462
εἶτε,in Εἰ 445
εἶπεν,cum εἶτα
εἰωθότως,in ἔθω
εἴως,in ἕως
¶ΕΚ 463
ἑκάεργος,in c.ex Εἴργω 457 & in c.ex Εργον 501
ἑκαθεν,in Εκὰς
ΕΚΑΣ 464
ΕΚΑΣΤΟΣ,cum d ibid.
ἑκατερομάχαλος, in c. ex Μασχάλη 1012
ΕΚΑΤΕΡΟΣ,cum d 464
ἑκατηβελέτης,in c.ex Βέλος 262
ἑκατι,in Εκὰν
ἑκατογκέφαλος,in c.fine præp. 781
ἑκατόγχειρ,cum d 1816
ἑκατόμβιος, ἑκατόμβη, cum d.in c.ex Βοῦς 282
ἑκατόμποδος in ἑκατόμποις
ἑκατομπλασίων,in Εκατὸν
ἑκατόμπολις,in c 1396
ἑκατόμποις 1378
ἑκατόμπυλος,in c.ex Πύλη 1410
ΕΚΑΤΟΝ 465
ἑκατόζυγος,in c.fine pr. 581
ἑκατονκάρηνος,in c.ex κάρηνον 749
ἑκατόνσεμνον 1467.v.1
ἑκατονταέτης 535
ἑκατοντακεφάλας, cum ἑκατογκέφαλος
ἑκατοντάκις,in Εκατὸν
ἑκατοντάκλινος,in c.ex κλινὴς 809
ἑκατοντάλαντος,in c.ex Τάλαντον 1587
ἑκατοντάοργυος, in c.ab Οργυιὰ 1196
ἑκατονταπλάσιος,& c.in Εκατὸν
ἑκατοντάπυλος,cum d ἑκατόμπυλος
ἑκατοντάρχης 202
ἑκατοντὰς,in Εκατὸν
ἑκατοντάφυλλος,in c 1786
ἑκατοντάχειρ,in c.fine pr. 1822
ἕκατος,in Εκὰς 464
ἑκατοστὸς,cum d.in Εκατὸν
ἑκατόστομος,in c.fine pr. 1547
ἐκβαίνω 233
ἐκβακχεύω,in c.ex Βάκχος 240
ἐκβάλλω 244
ἐκβαρβαρόω in c.ex Βάρβαρος 256
ἐκβάσιος,ἔκβασις,in ἐκβαίνω
ἐκβήττω,in c.ex Βὴξ 263
ἐκβιάζω,in c 264
ἐκβιβάζω,cum d.in c.ex βιβάζω 338
ἐκβλαστάνω, cum d.in c.ex Βλαστάνω 268
ἔκβλητος,in ἐκβάλλω
ἐκβλύζω in c.ex Βλύζω 272
ἐκβοάω in c ex Βοάω 273
ἐκβοηθέω,cum d.in c.ex Βοηθέω 274
ἐκβόησις in ἐκβοάω
ἐκβολὰς,ἐκβολὴ,cum d.in ἐκβάλλω
ἐκβόσκω,in c.ex βόσκω 283
ἐκβράζω, ἐκβράσσω, cum d.in c.ex Βράζω 285
ἐκβρεντάω,in c.ex Βροντὴ 289
ἐκβρυχάομαι,in c.ex βρυχάομαι 293
ἔκβρωμα, in c.ex Βρώσκω 292
ἐκγαμίζω,cum d.in c.ex Γαμέω 300

ἐγκαυχάομαι, in c. ex Γαῦρος 382
ἐγκλάω, ἐγκλάσις, in c. ex Γλάω 312
ἐγχυτής, in c. ex γλύπτης 307
ἐγκαρτίζω, in c. ex Γίγαρτον 317
ἐγγίγνομαι, vel ἐγγίνομαι 306
ἐγκρητεύω, in c. ex Γοής 311
ἔγγυος 309
ἐγχυτεύω, cum χύτη, in Γρύ
ἐκδάκρυον, cum d. in c 355
ἐκδανείζω, in c. ex Δανός 358
ἐκδαπανάω, in c. ex Δαπανάω ibid.
ἐκδεής, ἔκδεια, in c. ex δέω, egeo 386
ἐκδείκνυμι 634
ἐκδειματόω, in c. ex δεῖμα 362
ἐκδεκτικός, ἐκδεξις, in ἐκδέχομαι
ἐκδέρω, in c. ex δέρω 375
ἐκδεσμεύω, cum d. in ἐκδέω
ἐκδέχομαι 381
ἐκδέω, in c 384
ἔκδηλος, cum d. in c. ex Δῆλος 389
ἐκδημαγωγέω, in δημαγωγός
ἐκδημέω, ἐκδημία, in ἔκδημος
ἐκδημοκοπέω, in c. ex κοπή 845
ἔκδημος, cum d. in c 390
ἐκδιαδέχομαι, in διαδέχομαι 381
ἐκδιαιτάομαι, cum d. in vtraque claſſe comp. 394
ἐκδιδάσκω, in c. cum pr. 393
ἐκδιδράσκω, initio col. 414
ἐκδίδωμι 398
ἐκδιηγέομαι, in διηγοῦμαι 593
ἐκδικάζω 405
ἐκδικέω, ἔκδικος, cum d 403
ἐκδιόθεν, in διόθεν 582
ἐκδιφρεύω, in c. ex Δίφρος 410
ἐκδιώκω ἐκδίωξις, in c. ex Διώκω 411
ἐκδονέω, in c. ex Δονέω 418
ἐκδορά cum d. in ἐκδέρω
ἔκδοσις, ἔκδοτος, cum d in ἐκδίδωμι
ἐκδοχή cum d. in ἐκδέχομαι
ἐκδραχμόω, in c. ex Δραχμή 422
ἐκδρέπω, in c. ex Δρέπω 424
ἔκδρομος, cum d. in ἐκτρέχω 1676
ἔκδυμα, in ἐκδύω 439
ἐκδυώω, in c 428
ἔκδυσις, in ἐκδύνω 428. & in ἐκδύω 430
ἐκδύω, cum ἐκδύνω 428. & 430
ἐκεῖ, ἐκεῖθεν, ἐκεῖσε, in Ἐκεῖνος
ΕΚΕΙΝΟΣ, cum d 465
ἐκεχειρία 1816
ἐκζέω, cum d. in c 582
ἐκζητέω, in c 585
ἐκζωοῦσθαι in c. ex ζῶον 578
ἐκζωπυρέω, cum d. in ζώπυρον 1414
ἐκηβόλος, cum d. in c. ex βολή 252
ΕΚΗΛΟΣ, cum d 465
ἕκητι, in Ἑκών
ἔκθαμβος, cum d. in c. ex Θάμβος 620
ἐκθαμνίζω, ἐκθαμνισθῆς, in Θάμνος ibid.
ἐκθαρρέω, ἐκθαρσέω in c 622
ἐκθεατρίζω, in c. ex θέατρον 625
ἐκθειάζω, cum d. & ἐκθειόω, in ἐκθεόω
ἔκθεμα in ἐκτίθημι 634
ἐκθεόω 628
ἐκθεραπεύω, in c. ex Θεράπων 630
ἐκθερίζω, in c. ex Θέρος ibid.
ἐκθερμαίνω, in c. ex θερμαίνω 631
ἔκθεσμος cum d. in c. ex Θεσμός 632
ἔκθεσις, ἔκθετος, cũ d. in ἐκτίθημι 1634
ἐκθέσφατον, in θέσφατος 1732
ἐκθέω, in c. ex Θέω 633
ἐκθεωτικός, in ἐκθεόω
ἐκθηλάζω, in c. ex Θηλή 635
ἐκθηλύνω, in c. ex Θῆλυς 636
ἐκθηρεύω, in c ex θήρα 637
ἐκθηριόω, in c. ex θηριόω ibid.
ἐκθησαυρίζω, in c. ex Θησαυρός 639
ἐκθλίβω, ἔκθλιψις, in c. ex Θλίβω 641
ἐκθνήσκω, in c. ex Θνήσκω 642
ἐκθοινάω, in c. ex Θοίνη 643
ἐκθορέω in c. ex Θόρω 645
ἐκθορυβέω, cũ d. in c. ex Θόρυβος 651
ἐκθρώσκω, in c. ex Θρώσκω 653
ἐκθύζω, ἔκθυμα, in ἐκθύω 663
ἐκθυμέω ἐκθυμία, in ἔκθυμος
ἐκθυμιάω, in c. ex Θυμιάω 654
ἔκθυμος, cum d 656
ἐκθύω, ἐκθύσιμος, in c. cum præp. 662 & 663
ἐκκαγχάζω, in c 719
ἐκκαθαίρω 711
ἐκκαίδεκα, in c 369
ἐκκαιδεκάδωρος, in δεκάδωρος 432
ἐκκαιδεκαέτης, ἐκκαιδεκέτης, in δεκαέτης 532
ἔκκαιρος, in c 723
ἐκκαίω, in c. cum præp. 725
ἐκκαλέω, in c 728
ἐκκαλαμάομαι, in c. ex καλαμάομαι 730
ἐκκαλέω 732
ἐκκαλύπτω, in c 738
ἐκκάμνω, in c. cum præp. 740
ἐκκαπηλεύω, in c 745
ἐκκαρπίζω ἐκκαρπόομαι, in c 752
ἐκκαταγγέλλω, in καταγγέλλω 9
ἐκκαταλείπω in καταλείπω 957
ἔκκαυμα, ἔκκαυσις, ἐκκάω, in ἐκκαίω
ἔκκειμαι 763
ἐκκέλευθος, initio col 767
ἐκκενόω, in c. ex Κενός 769
ἐκκεντάω, ἐκκεντέω ἐκκεντίζω, in c. ex Κεντέω 770
ἐκκένωσις, in ἐκκενόω
ἐκκερατίζω, in c. ex Κέρας 776
ἐκκεράννυμι, ἐκκεράω, in c. ex κεράννυμι 773
ἐκκηρύττω, in c. ex κηρύσσω 788
ἐκκλείω, in c 801
ἐκκλέπτω, in c. cum præp. 803
ἐκκληΐζω, in ἐκκλείω
ἐκκλησία, cum d. in ἐκκαλέω
ἔκκλησις, ἔκκλητος, cum d ibid.
ἐκκλίνω, cum d 808
ἐκκλύζω, cum d. in c. ex Κλύζω 810
ἐκκλώζω, in c. ex Κλώζω 812
ἐκκνίζω, in c. ex κνίζω 815
ἐκκοβαλικεύομαι, in c. ex Κόβαλος 817
ἐκκοιμάομαι, in c. ex Κοιμάω 819
ἐκκοκκίζω, in c. ex Κόκκος 823
ἐκκολάπτω, cum d. in c. ex Κολάπτω 825
ἐκκολυμβάω, in c. ex Κολυμβάω 831
ἐκκομίζω, cum d. in c. ex κομίζω 834
ἐκκομπάζω, in c. ex Κόμπος 837
ἔκκοπος, in c. ex κόπος 846
ἐκκόπτω, cum d 843
ἐκκορακίζω, in c. ex Κόραξ 847
ἐκκορέω, in c. ex Κορέω 848
ἐκκορυφόω, in c. ex Κορυφή 852
ἐκκουφίζω, in c. ex Κοῦφος 857
ἐκκρέμαμαι, ἐκκρεμάω, cum d. in c. ex Κρεμάω 867
ἐκκρίνω, ἐκκρισις, ἐκκριτος, &c. 873
ἐκκρούω, cum d 880
ἐκκυβεύω, in c. ex Κύβος
ἐκκυβιστάω, in Κύβη 889
ἐκκυκλέω, cum d. in c. ex κυκλέω 892
ἐκκυλίω, cum d. in c. ex Κυλίω 893
ἐκκυμαίνω, in c 895
ἐκκυνοι, in c 904
ἐκκύπτω, in c 897
ἐκκωμάζω, in c. ex Κῶμος 908
ἐκκωφάω, & ἐκκωφόω, in c. ex Κωφός 910
ἐκλαγχάνω, in c. ex Λαγχάνω 915
ἐκλακτίζω, cum d. in c. ex Λάξ 911
ἐκλαλέω, in c. ex Λαλέω 918
ἐκλαμβάνω 912
ἔκλαμπρος, cum d. in c. ex λαμπρός 930
ἐκλάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 929
ἐκλανθάνομαι cum ἐκληθάνω
ἐκλαπάζω, in c. ex Λαπάζω 934
ἐκλάπτω, in c. ex Λάπτω 932
ἐκλατομέω, in λατόμος 1617
ἐκλαχαίνω, in c. ex Λαχαίνω 935
ἐκλαχανίσασθαι, in c. ex λάχανον ibid.
ἐκλεαίνω, in c. ex Λεῖος 955
ἐκλέγω 937
ἐκλειγμα, ἐκλεικτόν, in ἐκλείχω
ἐκλειοτριβέω, in λειοτριβής 1684
ἐκλείπω, cum d 956
ἐκλείχω, in c. cum præp. 958
ἔκλειψις, in ἐκλείπω
ἐκλεκτός, &c. in ἐκλέγω
ἐκλελυμένως, in ἐκλύω
ἐκλέπω, cum d. in c. ex Λέπω 961
ἔκλευκος, in c. ex Λευκός 962
ἐκλήγω, in c 964
ἐκληθαίνω, ἐκλήθομαι, ἔκλησις, in c 665
ἐκλιθάζω, in c. ex Λίθος 970
ἐκλιθολογέω, in λιθολόγος 938
ἐκλικμάω, in λικμός 970
ἔκλιμος, cum d. in c. ex Λιμός 971
ἐκλιμπάνω, in ἐκλείπω
ἐκλινέω, in c. ex Λίνον
ἐκλιπαίνω, in c. ex Λίπος 971
ἐκλιπαρέω, in c. ex Λιπαρής 972
ἐκλιπής, in ἐκλείπω
ἐκλιχάζω, in c. ex Λιχανός 974
ἐκλογή, cum d. in ἐκλέγω
ἐκλογέομαι, in fine col. 940
ἐκλογίζομαι, cum d. in c. ex λογίζομαι 950
ἔκλοπος, in ἐκλέπω 961
ἐκλούω, in c. cum præp. 977
ἐκλοχεύω, in c. ex Λοχός 980
ἐκλοχίζω, in c. ex Λόχος cohors 978
ἐκλοχάομαι, in c. ex Λόχος, inſidiæ ibid.
ἐκλύομαι, ἔκλυσις, in ἐκλύω
ἐκλυσσάω, in c. ex Λύσσα 984
ἐκλύω, cum d 987
ἐκλωπίζω, in c. ex λωπίζω 961
ἐκμαγεῖον, ἐκμαγέω, ἔκμαγμα, in ἐκμάσσω 1009
ἐκμαίνω, & ἐκμαίνομαι, in c. cum præ. 994
ἐκμακαρίζω, in c. ex Μάκαρ 996
ἐκμαλάττω, in c. ex Μαλάσσω 999
ἐκμαλθακόω, in c. ex μαλθάσσω ibid.
ἐκμανής, in ἐκμαίνω

ἐκμανθάνω,in c.cum pr. 1001
ἔκμαξις,in ἐκμάσσω
ἐκμαραίνω,in c. 1064
ἐκμαρτυρία,cum d.in c 1007
ἐκμάσσω, ſeu ἐκμάττω,in c.ex Μάσσω 1006 & 1010
ἐκματαγοῦσαν,in c.ex Μάτῃ 1012
ἐκμεθύσκω,in c.ex Μέθυ 1020
ἐκμειλίσσομαι , in c. ex Μειλίσσω 1011
ἐκμετρέω,in c.ex μετρέω 1029
ἐκμελής , in c. ex Μέλι 1028. & in c.ex Μέλος,carmen 1052
ἔκμελος , in c. ex Μέλος membrum 1031
ἔκμετρος,cum d.initio col. 1043
ἐκμηκύνω,in c.ex Μῆκος 1047
ἐκμηνιάω,in c.ex Μῆνις 1051
ἐκμηνύω,in c ex Μηνύω ibid.
ἔκμηνος,in c ex Μὴν,menſis 1050
ἐκμηρύομαι,in c.ex Μηρύω 1052
ἐκμιαίνομαι,in c.ex Μιαίνω 1056
ἐκμιμέομαι 1060.v.l.
ἔκμισθος,cum d.in c 1061
ἐκμολέω,in c.ex Μολέω 1068
ἐκμόργνυμι,in c 1165
ἐκμορφόω,in c 1071
ἐκμοχθέω,in c 1074
ἐκμοχλεύω,in c.ex μοχλεύω 1115
ἐκμυζάω, ſiue ἐκμυζέω,cum d.in Μύζω,ſugo 1076
ἐκμυκτηρίζω,in c.ex Μυκτὴρ 1078
ἐκμυσίζω in c.ex Μύω 1083
ἐκναρκάω,in c ex Νάρκη 1089
ἐκναυλόω,ἐκναυσθλόω,in c 1090
ἐκνεάζω,in c.ex νεάζω 1099
ἐκνέμομαι in c.cum præp. 1094
ἐκνευρίζω,in c.ex Νεῦρον 1100
ἐκνευροκαυλος,in c.ex Καυλὸς 759
ἐκνεύω,cum d.in c.1100.& in c.ex Νέω nato 1102
ἐκνέφελος,in c.ex νεφέλη 1101
ἐκνεφίας,in c.ex Νέφος 1101
ἐκνηπιόομαι,in c.ex Νήπιος 1104
ἐκνήφω,initio col. 1106
ἐκνήχομαι,in c.ex νήχω 1102
ἔκνηψις,in ἐκνήφω
ἐκνικάω,cum d.in c 1106
ἐκνίπτω,in c.ex Νίπτω 1207
ἐκνίζω,in c.ex Νίζω ibid.
ἔκνιψις,in ἐκνίπτω
ἔκνομος,cum d.in c 1106
ἔκνοος,ἔκνους 1110
ἐκνοστηλεύω,in c.ex Νόστος 1123
ἐκνοσφίζω,in c.ex Νόσφι 1114
ἐκξυλόω,in c.ex Ξύλον 1128
ἑκόντι ἑκουσίως,cum d.in Ἑκὼν 466
ἔκπαγλος , cum d. in ἐκπλήσσω 1345
ἐκπαθὴς , cum d. in c. ex πάθος 1255
ἐκπαιδεύω,in c.ex παιδεύω 1242
ἐκπαιφάσσω,in παιφάσσω 1728
ἐκπαίω in c.ex Παίω 1242
ἔκπαλαι,in c.ex Πάλαι 1243
ἐκπάλαισις, ἐκπαλαίω , in c.ex Πάλη 1245
ἐκπαλὴς,in c 1546
ἔκπαλιν,in c.ex Πάλιν 1245
ἐκπαλλακίδιοι,in Παλλακὴ ibid.
ἐκπαππουσθαι , in Πάππος , lanugo 1247
ἐκπαρείσαμαι , in c. ex παρίημι 700
ἐκπατάσσω,in c.ex Πατάσσω 1257
ἐκπατέω in c.ex Πατέω ibid.
ἔκπατρος,in c 1299
ἐκπαύω,in c 1226
ἐκπαχύνω,in c.ex Παχὺς 1261
ἐκπείθω,in c.ex Πείθω 1267
ἐκπειράζω , ἐκπειρῶ & ἐκπειρῶμαι, in c 1271
ἐκπεκτέω,in c.ex Πείκω
ἐκπελεκάω,in c.ex Πέλεκυς 1282
ἐκπελματῶσαι,in c.ex Πέλμα ibid.
ἐκπέλω,in c.ex Πέλω 1283
ἐκπέμπω,cum d 1285
ἐκπεπαίνω,ἐκπέσσω,in c 1294
ἐκπεπταμένως,in ἐκπετάζω
ἐκπεραίνω,in c 1296
ἐκπεράω,in c 1297
ἐκπερδικίσαι,in c ex Πέρδιξ 1298
ἐκπέρθω,in c 1299
ἐκπερίειμι,in περίειμι 575
ἐκπεριέρχομαι,in περιέρχομαι 523
ἐκπεριλαμβάνω , in περιλαμβάνω 925
ἐκπερινοστεῖν,in περινοστέω 1114
ἐκπεριπλέω,in περιπλέω 1542
ἐκπερισπασμὸς,in περισπάω 1513
ἐκπετάζω,in c 1303
ἐκπέταλος, in c.ex πέταλον 1304
ἐκπέταμαι,cum ἐκπέτομαι
ἐκπετάννυμι , in ἐκπετάζω
ἐκπέτομαι in c.cum præp. 1304
ἐκπέτω,in πέτω
ἐκπήγνυμι & ἐκπηγνύω, in c.cum præ. 1507
ἐκπηδάω,cum d in c.ex Πηδάω 1310
ἐκπηκτικὸς,in ἐκπήγνυμι
ἐκπηλοῦν,in c.ex Πηλὸς 1310
ἔκπηξις,in ἐκπηκτικὸς
ἔκπηχυς,in c.ex Πῆχυς 1313
ἐκπιέζω,cum d.in c.ex Πιέζω 1314
ἔκπικρος , cum d. in c. ex Πικρὸς 1313
ἐκπίμπλημι , in c. ex πίμπλημι 1339
ἐκπίνω,in c.cum præp. 1318
ἐκπίπτω 1321
ἐκπιπίζω,cum ἐκπίνω
ἐκπιτνέω,in c.ex πιτνέω 1324
ἐκπλαγὴς,cum d.in ἐκπλήσσω
ἔκπλεθρον , cum d. in c. ex Πλέθρον 1332
ἐκπλεονάζω,in c.ex Πολὺς 1372
ἔκπλεως , in c.ex Πλέος 1336
ἐκπλευρος,in c 1240
ἐκπλέω 1341
ἐκπλέως,cum d. in ἔκπλεως
ἐκπλήθω , cum d. in c. ex πλήθω 1338
ἐκπληκτος,cum d.in ἐκπλήσσω
ἐκπλημμυρέω in πλημμυρέω 1337
ἔκπληξις, in ἐκπλήσσω
ἐκπληρόω , cum d in c. ex πλήρης 1338
ἐκπλήσσω,in c.cum præp. 1344
ἐκπλινθεύω,in c.ex Πλίνθος 1346
ἐκπλίσσομαι,in c.ex Πλίσσω 1348
ἔκπλοος,ἔκπλους,in ἐκπλέω
ἐκπλυνω,cum d 1348
ἐκπλώω,in c.ex πλώω 1343
ἐκπνέω,cum d 1351
ἐκποδὼν 1398
ἐκποιέω,cum d. in c.cum pr. 1355
ἐκποιίζω, cum ἐκπεκτέω 1269
ἐκπολεμέω & ἐκπολεμόω , in compoſ. 1365
ἐκπολίζω,in c 1369
ἐκπολιορκέω,in πολιορκέω 457
ἐκπομπεύω,in c.ex πομπεύω 1287
ἐκπομπὴ,in ἐκπέμπω
ἐκπονέω , in c.ex πόνος cum præpoſ. 1270
ἐκπονηρεύω,in c.ex πονηρὸς 1192
ἐκποντίζω,in c.ex Πόντος 1372
ἐκπορεύω , cum d. in c. ex πορεύω 1298
ἐκπορθέω,cum d.in ἐκπέρθω
ἐκπορθμεύομαι , in c. ex πορθμὸς 1279
ἐκπορία , ἐκπορίζω , in c. ex πορίζω 1278
ἐκπορνεύω,in c.ex πόρνος 1298
ἐκπορπάω , ἐκπορπόω , in c. ex Πόρπη 1373
ἐκποτάομαι , in ἐκποτέομαι,in ἐκπέτομαι
ἐκπράσσω,in c.cum pr. 1384
ἐκπροχύνω,in c 1382
ἐκπρεμνίζω,in c.ex Πρέμνον 1387
ἐκπρέπω,cum d.in c. ibid.
ἐκπρήθω,cum d.in c 1300
ἐκπρίαμαι,in c.ex Πρίαμαι 1391
ἐκπρίω,in c 1392
ἐκπροθεσμος, cum d.in dec. 1637
ἐκπρισμίζω,in c.ex Πρίξ 1396
ἐκπροκαλέομαι,in προκαλέομαι 734
ἐκπρολείπω,in προλείπω 957
ἐκπτερύσσομαι , in c cum præpoſitione 1401
ἐκπτήσσω,in c.ex πτήσσω 1404
ἐκπτοέω,in c.ex πτοέω ibid.
ἐκπτύω,in c.ex Πτύω 1406
ἔκπτωμα,ἔκπτωσις,ἐκπίπτω
ἐκπυέω,cum d.in c.ex πύον 1408
ἐκπυνθάνομαι , in c. ex Πυνθάνομαι 1411
ἐκπυέω cum ἐκπυέω
ἐκπυρηνίζω,in c.ex πυρὴν 1415
ἐκπυρος,ἐκπυρόω, in c.ex πῦρ 1413
ἐκπυρσεύω,in c. ex πυρσὸς 1414
ἐκπύρωσις,in ἐκπυρόω
ἐκπώγων 1417.v.l.
ἐκπωλέω,in c.cum pr. ibid.
ἔκπωμα,in ἐκπίνω
ἐκπωτάομαι,vide in ἐκποτάομαι
ἐκραγὴ in ἐκρήγνυμι
ἐκραίνω,in c.ex Ῥαίνω 1425
ἐκρέω 1432
ἐκρήγνυμι , cum d.in c.cum præpoſit. 1439
ἐκριζόω , cum d. in c. ex Ῥίζα 1441
ἐκρινίζω,in c.ex Ῥὶν 1442
ἐκριπίζω,in c.ex ῥιπίζω 1444
ἐκρίπτω , cum d. in c. ex Ῥίπτω 1443
ἐκροὴ,cum d in ἐκρέω
ἐκροφάω , ἐκροφέω , in c. ex Ῥοφέω 1446
ἔκρυσις,in ἐκρέω
ἐκσαγηνεύω in σαγήνη 1457
ἐκσαρκίζω , ἐκσαρκόω , cum d. in c. 1455

ἐκσείω, in c. ex Σείω 1461
ἐκσημαίνω 1467
ἐκσήπω, in c. ex Σήπω 1469
ἐκσιφωνίζω, in Σίφων 1476
ἐκσκεδάζω, in c. 1481
ἐκσκυβάζομαι 1489
ἐκσμάω in c. ex Σμάω 15 2
ἐκσοβέω, in c. ex Σοβέω 1504
ἐκσπάω, in c. cum pr. 2512
ἐκσπερματίζω, ἐκσπερματοῦμαι, in c. cum præp. 1515
ἐκσπένδω, cum d. in c. cum præpoſit. 1517
ἐκσπογγίζω, in c. ex Σπόγγος 1522
ἔκστασις, ἐκστατικὸς, cum d. in Ἐξίστημι 700
ἐκστέλλω, in c. cum præp. 1532
ἐκστέφω, in c. cum præp. 1540
ἐκστραγγίζω, in c. 1551
ἐκστρατεύω, cum d in c. 1552
ἐκστρατοπεδεύω, in dec. 1264
ἐκστρέφω, in c. 1556
ἐκσύομαι, in c. ex σύομαι 1462
ἐκσυριγγόω, in c. ex σύριγξ 1567
ἐκσυρίττω, in c. ex Συρίσσω ibid.
ἐκσφενδονάω, & ἐκσφενδονέω, in c. ex Σφενδόνη 1576
ἐκσφηνίζω, cum d. in c. 1578
ἐκσχίζω, in c. 1582
ἐκσώζω, in c. ex σώζω 1506
ἐκσωρεύω, in c. ex Σωρὸς 1586
ἐκτάδην cum d. in ἐκτείνω
ἐκταῖος, in ἑκτός
ἔκτακτοι, in ἐκτάσσω
ἔκταμα, in ἐκτείνω
ἐκτάμνω, in ἐκτέμνω
ἐκτανύω, in c. ex τανύω 1604
ἔκταξις, in ἐκτάσσω
ἐκταπεινόω, in c. ex Ταπεινός 1590
ἐκταράττω, cum d. in c. ex Ταράσσω ibid.
ἐκταρβέω, in c. ex Τάρβος 1591
ἔκτασις, in ἐκτείνω
ἐκτάσσω, in c. cum præp. 1593
ἔκτατος, in ἐκτείνω
ἐκτείνω 1600
ἐκτειχίζω, in c. 1606
ἐκτελὴς, cum d 1610
ἐκτέμνω 1614
ἐκτενὴς, cum d. in ἐκτείνω
ἐκτεταμένως ibid.
ἐκτεχνάομαι, in c. cum præp. 1626
ἐκτήκω, in c. ex τήκω 1628
ἐκτημόριον & ἐκτημόριοι, in c. ex μόριον 1024
ἐκτιθεύω 1647
ἐκτίθημι 1634
ἐκτιθηνέω, cum ἐκτιθεύω
ἑκτικὸς, in ἔχομαι 546
ἐκτίκτω, in c. ex Τίκτω 1642
ἑκτικῶς, in ἑκτικός
ἐκτίλλω, in c. ex Τίλλω 1644
ἔκτιμος, cum d 1651
ἐκτινάσσω, in c. ex Τινάσσω 1645
ἐκτιννύω, ἐκτίνω, ἔκτισις, ἔκτισμα, ἐκτιστὴς in ἐκτέω
ἐκτιτρώσκω, in c. 1649
ἐκτίω 1654
ἔκτμημα, ἔκτμησις, in ἐκτέμνω
ἐκτοκίζω, cum ἐκτίκτω
ἐκτολυπεύω, in Τολύπη 1656
ἐκτομὴ &c, in ἐκτέμνω
ἐκτοξεύω, in c 1657
ἔκτοπος, cum d. in c. 1658
ἐκτορέω, in c. ex τορέω 1620
ἐκτορμέω, in Τόρμη 1659
ἔκτος, in Ἕξ
ἐκτὸς, cum d in Ἐκ 463
ἐκτραγῳδέω, in τραγῳδὸς 58
ἐκτράπεζος, in c. ex Θράπεζα 1660
ἐκτράπελος, in ἐκτρέπω
ἐκτραχηλίζω, in c 1661
ἐκτραχύνω, in c. ex Τραχὺς 1562
ἐκτρέπω 1666
ἐκτρέφω 2570
ἐκτρέχω 1676
ἐκτριαινόω, in τρίαινα 1666
ἐκτρίβω, cum d 1682
ἐκτροπὴ, ἔκτροπος, cum d. in ἐκτρέπω.
ἐκτροφὴ, in ἐκτρέφω
ἐκτροχάζω, in ἐκτρέχω
ἐκτρυπάω, cum d. in c. ex Τρύπα 1686
ἐκτρυχόω, ἐκτρύχω, in c. ex Τρύχω 1687
ἔκτρωμα, ἔκτρωσις, &c. in ἐκτιτρώσκω
ἐκτυγχάνω 1690
ἔκτυπος, cum d. in c. ex τύπος 1694
ἐκτυφλόω, cum d. in c 1697
ἐκτύφομαι, ἐκτύφω, in c. ex Τύφω 1598
ΕΚΥΡΟΣ 466
ἐκφάγω, in c. cum pr. 1713
ἐκφαιδρύνω, in c. ex Φαιδρὸς 1716
ἐκφαίνω, cum d 1718
ἔκφασις, in ἔκφημι
ἐκφατνίζω, cum d. in c. ex Φάτνη 1720
ἐκφαυλίζω, in c. ex φαυλίζω ibid.
ἐκφερομυθῶ, in c 1076
ἐκφέρω 1741
ἐκφεύγω, in c. cum pr. 1754
ἔκφημι, in c. ex φημὶ 1729
ἐκφθείρομαι, in c. cum pr. 1758
ἐκφλαυρίζω, in c. ex φλαυρίζω 17:6
ἐκφλέγω, cum d. in c. cum pr. 1764
ἐκφλύζω, in c. ex φλύω, ferueo 1766
ἐκφλυνδάνω, erumpo: vt apud Hippocr. in lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν καὶ ἕλκεα ἐκφλυνδάνει ἀπὸ τῆς ὀσφύος
ἐκφλύσσω, cum ἐκφλύζω
ἔκφοβος, cum d. in c. 1733
ἐκφοινίσσω, in fine col. 1769
ἐκφοιτάω cum d. in c ibid.
ἔκφορος, cum d. in ἐκφέρω
ἐκφορτίζομαι, in c. ex Φόρτος 1771
ἐκφράζω, in c. cum præp. 1772
ἐκφρακτικὸς, in ἐκφράσσω
ἔκφρασις, ἐκφραστικὸς, in ἐκφράζω
ἐκφράσσω, in c. cum præp. 1772
ἐκφρέω, in c 1775
ἐκφροντίζω, in c 1781
ἔκφρων, cum d. in c 1776
ἐκφυὰς, in ἐκφύω
ἐκφυγὴ, in ἐκφεύγω
ἐκφυὴς, in ἐκφύω
ἔκφυλος, in c 1785
ἐκφυλλοφορέω, in φυλλοφόρος 1751
ἔκφυμα, in ἐκφύω
ἐκφυσάω, cum d. in c. cum pr. 1789
ἐκφύω, cum d 1792
ἐκφωνέω, cum d 1797
ἐκχαλάω, in c. 1805
ἐκχαραδρόω, in c. ex χαράδρα 1809
ἐκχαυνόω, in c. ex χαυνόω 1812
ἐκχέω 1821
ἐκχιλόω, in c. ex Χιλὸς 1827
ἐκχοίζω, in c. ex χόω 18:4
ἐκχολόω, in c 1832
ἐκχορεύομαι, in c 1834
ἐκχρᾷ, cum præp. 18 7
ἐκχρηματίζομαι, in c. ex χρήματα 1841
ἐκχυλίζω, in c. ex Χυλὸς 1817
ἐκχυμίζω, in c. ex χυμὸς 1813
ἐκχυμόω, cum d ibid.
ἔκχυσις, ἔκχυτος, cum d. in ἐκχύω
ἐκχυτρίζω, in c. ex Χύτρος 1848
ἐκχύω, in ἐκχέω
ἐγχωρέω, initio col. 1850
ἐκψύχω, in c. ex Ψύχω 1864
ΕΚΩΝ 466
¶ ἐλάα ἐλάδιον, in Ἐλαία
ΕΛΑΙΑ, cum d 466
ἐλαίαγνος, in Ἄγνος 16
ἐλαιάεις, in ἔλαιον
ἐλαιήεις, ἐλαιηρὸς, ἐλάϊνος, &c. in Ἐλαία, vel in ἔλαιον
ἐλαιόδευτος, in c. ex Δεύω 378
ἐλαιοδόχος, in c. habentibus o in penul. 382
ἐλαιοκόμος, cum d. in c. ex Κομέω 833
ἐλαιοκονία, in c. ex Κόνις 840
ἐλαιολογέω, cum d 938
ἐλαιόμελι, in c 1030
ἔλαιον, cum d. in Ἐλαία
ἐλαιοπώλης, cum d 1418
ἐλαιος, in Ἐλαία
ἐλαιοτριβεῖον, in c. ſine pr. 1683
ἐλαιότρυγον, in c. ex τρύξ 1685
ἐλαιουργεῖον ἐλαιουργία 501
ἐλαιοφόρος 1548
ἐλαιοφυὴς 1794
ἐλαιόφυτος, initio col. 1795
ἐλαιοχρηστία, in c. ex Χρέω 1842
ἐλαιόω, ἐλαῖς, ἐλαϊστὴς, ἐλαιώδης, ἐλαιὼν, ἐλαιωτὴρ, ἐλαιωτὸς, in Ἐλαία
ἐλαΐνη, in Ἐλη 475
ἐλασείω, ἐλασία, in ἔλασις
ἐλασίβροντος, in c. ex Βροντὴ 189
ἔλασις, ἔλασμα, ἐλασμὸς, in Ἐλαύνω
ἐλασσόω, ἐλάσσωμα, ἐλάσσων, in Ἐλαχύς
ἐλαστὴς, ἐλαστρὸν, cum d. in ἐλατὴρ
ΕΛΑΤΗ 467
ἐλατὴρ, cum d. in Ἐλαύνω
ἐλάτινος in Ἐλάτη
ἐλατὸς, in Ἐλαύνω
ἐλαττονάκις, ἐλάττων, cum d. in Ἐλαχύς
ΕΛΑΥΝΩ 467
ἐλάφειος, ἐλαφέω, in Ἔλαφος
ἐλαφηβόλος, cum d. in c. ex βολὴ 252
ἐλαφόβοσκον, in c. ex Βόσκω 283
ΕΛΑΦΟΣ 460
ἐλαφοσκόροδον, in c. ex Σκόροδον 1497
ἐλαφρία, ἐλαφρίζω, in Ἐλαφρός
ΕΛΑΦΡΟΣ, cum d 471
ΕΛΑΧΥΣ, cum d ibid.
ἐλάω, in ἐλαύνω 468
ἐλαὼν, in Ἐλαία
ἐλεαίρω, in Ἔλεος
ΕΛΕΑΣ 472

ἐλεα

ἐλεατοί, in Ελεός.
ἐλεγεία ἐλεγεῖον, in Ελεγος.
ἐλεγειοποιός. 1358
Ελεγῖνοι, elegini: piſces quidam apud Ariſt. h. ſt. an. l. 9.
ἐλεγκτός, ἐλεγξις, cum d. in ἐλέγχομαι.
ΕΛΕΓΟΣ 472
ΕΛΕΓΧΩ cum d id.
ἐλεδώνη, in ἐλεδώνη.
ΕΛΕΔΩΝΗ 473
ἐλεεινολογέω cum d 941
ἐλεεινός cum d ἐλεέω, cum d. in Ελεος.
ἐλεήμων, &c. in ἐλεέω.
ἐλείας, in Ελεάς.
ἐλειοβάτης, in c. in βάτης. 237
ἐλειογενής, in palluſtribus locis natus. τὸ ἐλειογενές, oryza Heſych.
ἐλειονόμος, in c ex Νέμω, habito 1094
ἐλεόνομος autem in c. ex Νέμω, paſtor 1095
ἔλειος, in Ελος.
Ἐλειός, ὁ, g is apud Ariſtot. h. ſt. an. lib. 8 c. 17. Aliis eſt ſciurus. Eſt etiam accipitris ſpecies. Heſych.
ἐλεόθρεπτος 1671
ἐλεόχρυσος, in c. 1847
ΕΛΕΛΕΥ 473
ἐλελίζω, in Ελελεῦ, & in ἑλίσσω, ad finem col. 451
ἐλελίσφακος cum d. in Σφάκος 1573
ἐλελίζω ἐλελιχθημα, in ἑλίσσω, ad finem col. 453
ἐλελίχθων in c. ex Χθών 1826
ΕΛΕΝΗ, ἐλένιον 473
ἐλεοδύτης, in c 428
ἐλεόθρεπτος, in c. ex θρεπτός 1671
ΕΛΕΟΣ 473
ΕΛΕΟΣ 474
ἐλεοσέλινον, in c. ex Σέλινον 1464
ἑλέπολις & ἑλέπτολις, in c 1169
ἐλεσπίδες, quidam exp loci conſitæ a ſij, loci paluſtres: alii prærupti, petroſi: Παρὰ τὸ ἐλεσπίζειν ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων, apud Etymol.
ἑλετός, in Αἱρέω.
ἐλευθέριος, cum d. in ἐλεύθερος.
ἐλευθερίαις, in c. ex Παῖς 1941
ἐλευθεροπρεπής, in c. ex πρεπής
ἐλευθεροπρεπής, cum d. in c. 1387
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ 474
ἐλευθερόστομος, cum d. in c. fine præp. 1847
ἐλευθερόω, &c. in ἐλεύθερος.
ἐλεύθω ἔλευσις, in ἔρχομαι
ΕΛΕΦΑΙΡΩ 475
ἐλεφανταγωγός 40
ἐλεφαντιάω, &c. in ἐλέφας.
ἐλεφαντόδετος, initio col. 386
ἐλεφαντόκωπος, in c. ex Κώπη 909
ἐλεφαντόπους 1379
ΕΛΕΦΑΣ 475
ἐλέωτες, piſcis quidam apud Athen. l. 7
ΕΛΗ 457
ἐληγερέω, in c. ex Γέρας 316
ἑλίγδην, ἕλιγμα, cum d ἑλιγμός, ἑλικὴ ἑλικηδόν, in ἑλίσσω
ἑλικοβλέφαρος, in βλέφαρον 1725
ἑλικόεις, in ἑλίσσω.
ἑλικός, ἑλικτήρ ἑλικτός, ἑλίκων, in ἑλίσσω
ἑλικῶπις ἑλικωψ 118
ΕΛΙΝΝΥΩ 475
ΕΛΙΝΟΣ & ἔλινος ibid.
ἕλιξ, cum ἑλιξ 453
ἑλιξόκερως in c ex Κέρας 776
ἑλίσσω, in ἑλίσσω initio col. 451
ἑλίχρυσος, in ἐλεόχρυσος
ἑλκεσίπεπλος, in c 1293
ἑλκεχίτων in c. ex Χιτών 1827
ἑλκέω, cum d in ἕλκω 477
ἕλκομαι in ἕλκω.
ἑλκοποιός, cum d 1558
ΕΛΚΟΣ, ἑλκόω, cum d 475
ἑλκτός, cum d in ἕλκομαι.
ἑλκύδριον, ἑλκύδιον in ἕλκος,
ἑλκύω cum d. in ἕλκω 477
ΕΛΚΩ cum d 476
ἑλκώδης in ἕλκος.
ἕλκωμα, &c. in ἑλκόω ab ἕλκος.
ἐλλαμπρύνομαι in c. ex λαμπρύνω 930
ἐλλάμπω cum d. in c. ex λάμπω 929
ἑλλανοδίκαι, cum d 404
ἐλλάς, n ἔλλην.
ΕΛΛΕΒΟΡΟΣ, cum d 478
ἐλλεδανός in ἔλλω.
ἔλλειμμα, ἐλλειπτικῶς, ἐλλείπω 956 & 957
ἐλλείχω, in c. cum pr. 958
Ἐλλεγχέα, inimica, iniuſta, Heſych. mala, Euſt.
ἔλλεχα, in c. ex λέχη 961
ΕΛΛΗΝ, cum d 479
ἑλλανοδίκαι v de ἑλλανοδίκαι.
ἑλληνοταμίαι, in c 1189
ἑλλήσποντος, cum d. in c. ex Πόντος 1371
ἐλλιμενίζω, cum d. in c. ex Λιμήν 970
ἐλλιμνάζω, in c. ex Λίμνη 971
ἐλλιπής, cum d in ἐλλείπω.
ἐλλόβιον in ἔλλοβος.
ἐλλοβοειδής, cum d. in c. in αἰδής 160
ἔλλοβος, in c. ex Λοβός 975
ἐλλοβοσπέρματος in c. ex σπέρμα 1515
ἐλλοβώδη, in ἔλλοβος.
ἐλλόγιμος, in fine col. 943
ἔλλογος, in c. ex λόγος ratio 949
ἐλλοπιεύω, ἐλλοπιεύω, in Ελλοψ 1237
ΕΛΛΟΣ 479
ἐλλοφόνος 1856
ἐλλοχάω, in c. ex λόχος, inſidiæ 979
ἔλλοψ, in c 1237
ἐλλύχνιον, cum d. in c 985
ἔλλω, in ἴλλω, & in εἰλέω coarcto 452
ΕΛΜΙΝΣ, cum d 479
ἑλξίνη, in Ελκω 477
ἕλξις in ἕλκομαι 476
ΕΛΟΣ 479
ΕΛΠΙΣ, cum d 480
ἔλυμα, ἔλυμος, ἔλυτρον, in ἐλύω.
ἐλύω, ſiue ἐλύω 454. v. 5
ἑλώδης, in Ελος.
ΕΛΩΡ, cum d 481
ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν, in c. ex Αὐτός 223
ἐμβάδιον, ἐμβαδόν, in ἐμβαίνω
ἐμβαθύνω, in c ex Βάθος 321
ἐμβαθμίς, ἐμβάθρα, in ἐμβαίνω.
ἐμβαίνω 234
ἐμβάλλω 245
ἔμβαμμα, in ἐμβάπτω.
ἐμβάπτω in c. cum pr. 255
ἐμβασιλεύω, in c ex Βασιλεύς 259
ἐμβάσιος ἔμβασις, ἐμβατός, cum d. in ἐμβαίνω.
ἐμβάτιος, cum d. in ἐμβάπτω.
ἐμβεβηκέω, in c. ex Βέβαιος 262
ἐμβελής, in c. ex Βέλος ibid.
ἐμβιβάζω initio col. 259
ἔμβιος, in c. ex Βίος 266
ἐμβιόω cum d in c. ex Βιόω ibid.
ἐμβλέπω, ἐμβλεμμα in c 270
ἔμβλημα, in ἐμβάλλω.
ἐμβοάω, in c. ex Βοάω 273
ἐμβοηθέω, in c ex Βοηθέω 274
ἐμβόθρος, in c. ex Βόθρος 275
ἐμβολή, cum d. in ἐμβάλλω.
ἔμβολος cum ἐμβολή
ἐμβομβέω in c ex Βόμβος 276
ἐμβραδύνω in c ex Βραδύς 284
ἐμβραχύ, in c. ex Βραχύς 285
ἔμβρεγμα, in ἐμβρέχω.
ἐμβρέμω in c. ex Βρέμω 286
ἐμβρέχω, in c 287
ἐμβριθής, cum d. in c. ex Βρίθω 288
ἐμβριμάομαι, in Βριμάομαι 289
ἐμβροντάω, cum d. in c. ex Βροντή 289
ἐμβροχή in ἐμβρέχω.
ἐμβροχοί in c. ex Βρόχος 290
ἐμβρυοδόχος, in c. habentibus o in penult. 381
ἐμβρυοθλάσις, In c. ex Θλάω 640
ἔμβρυον, in c. ex Βρύω 291
ἐμβρυοτομία, in c. fine pr. 1616
ἔμβρωμα, cum d in c. ex Βρώσκω 292
ἐμβυθίζω, in c. ex Βυθός 293
ἐμβύω, in c. ex Βύω 24
ἐμέθεν, in Εγώ
ἐμεσία, ἐμετήρια, ἐμετιάω, ἐμετικός, in Εμέω.
ἐμετοποιός 1358
ἐμετός, ἐμετώδεως, in ἐμέω.
ΕΜΕΩ 481
ἐμμα in εἶμα 568
ἐμμαίνομαι, ἐμμανής, cum d. in c. cum præp. 995
ἐμματέως, ἐμματεῖν, in c. ex ἔπος 491
ἐμματαιάζω, inania & futilia blatero Heſych.
ἐμματέω & ἐμμάσσω, in c. ex Μάσσω, longo col. 1010
ἐμμέθοδος, cum d. in μέθοδος 1134
ἐμμεθύσκομαι, in c. ex Μέθυ 1020
ἐμμειδιάω, in c ex Μειδιάω ibid.
ἐμμελῶς in ἐμμελής.
ἐμμελετάω, cum d. in c. ex Μελετάω 1029
ἐμμελής cum d. in c. ex Μέλος carmen 1032
ἐμμελῳδέω in μελῳδός 57
ἐμμεμαώς, in c. ex Μάω, cupio 10.7
ἐμμένω cum d. in c. cum pr. 1036
ἔμμεσος, in c. ex Μέσος 1032
ἔμμεσοι, in c. ex Μέσος ibid.
ἔμμετρος, cum d 1043
ἔμμηνος cum d. in c. ex Μήν 1050
ἐμμήτορος, in c. ex Μήτηρ 1053

ἐμμίγνυμι 1057
ἔμμιλτος, in Μίλτος 1059
ἔμμισθος, in c 1061
ἔμμονος & ἐμμονή, in ἐμμένω.
ἔμμορος, in c. ex μόρος 1024
ἔμμοιρος, in c 1071
ἔμμοτον, in c. ex Μοτός 1072
ἔμμουσος, cum d. in c. ex Μοῦσα 1073
ἐμμοχθος, in c. ex Μόχθος 1074
ἐμός, in Ἐγώ 439
ΕΜΠΑΖΟΜΑΙ 481
ἐμπαθής, cum d 1255
ἐμπαίζω, ἐμπαίκτης, in c. ex Παίζω 1319
ἔμπαιος, in Ἐμπάζομαι
ἔμπαις, in c. ex Παῖς 1241
ἐμπαίω cum d in c 1242
ἐμπαιστικὴ τέχνη, ars excudendi, ſeu imprimendi, apud Athen. lib II
ἔμπαλιν in c. ex Πάλιν 1245
ἐμπαλιώω in παλιώω 1244
ἐμπάλλω, in c 1245
ἐμπανηγυρίζω, in πανήγυρις 27
ἔμπαν, in c 1252
ἔμπαξ, in Ἐμπάζομαι.
ἐμπαραβάλλομαι, in dec. ex παραβάλλω 247
ἐμπαρασκευος in παρασκευάζω 1490
ἐμπαρέχω, in dec. ex παρέχω 552
ἐμπαρίημι, in dec. ex παρίημι 567
ἐμπαροινέω, in πάροινος 1150
ΕΜΠΑΣ 481
ἐμπάσσω, in c. ex Πάσσω 1252
ἐμπεδόω & ἐμπεδέω in c. ex Πέδη 1262
ἐμπεδόκυκλος, in c. ex Κύκλος 892
ἐμπεδόμητις, in c 1054
ἐμπεδόμοχθος, in c 1074
ἐμπεδόμυθος in c ibid.
ἐμπεδορκέω, in c. ex Ὅρκος. 1199
ἔμπεδος in c 1263
ἐμπεδόφρων in c 1776
ἐμπεδόφυλλος, in c 1786
ἐμπεδόω, in ἔμπεδος.
ἐμπέδως, & ἐμπεδῶς ibid.
ἐμπείραμος, ἐμπειρέω, ἐμπειρία. ἐμπειρικὸς in ἔμπειρος
ἐμπείρομαι, in ἐμπείρω
ἔμπειρος in c 1271
ἐμπείρω, in c. ex Πείρω 1274
ἐμπείρως in ἔμπειρος.
ἐμπελάζω, cum d in c. 1281
ἐμπέλανος, in Πέλανος 1279
ἐμπέλιος in c. ex Πελιός 1282
ἐμπέραμος, cum d. in ἐμπείραμος
ἐμπερόω, cum d. in c. 1297
ἐμπερής, in ἔμπειρος
ἐμπεριάγω, in dec. ex περιάγω 37
ἐμπερίβολος in dec. ex περιβάλλω 247
ἐμπεριγράφω, in γράφω 539
ἐμπεριεκτικός, ἐμπεριέχω, in περιέχω 551
ἐμπεριλαμβάνω, ἐμπερίληψις, in περιλαμβάνω 925
ἐμπεριπαθέω, in περιπαθής 1256
ἐμπεριπατέω, in περιπατέω 1258
ἐμπερονάω, cum d. in c. ex Περόνη 1301
ἐμπεταλίς, in c. ex πέταλος 1304
ἐμπεταλόω in c 1303
ἐμπέδος, in c. ex Πέδος 1035
ἐμπευκής, in c. ex Πεύκη ibid.
ἐμπήγνυμι in fine col. 1307
ἐμπηδάω, in c. ex Πηδάω 1310
ἐμπήκτης, in ἐμπήγνυμι
ἔμπηρος, in c. ex Πηρός 1312
ἐμπιδεῖν, in c 1526
ἔμπικρος, cum d. in c 1315
ἐμπιλέω, in c. ex Πίλος 1116
ἐμπίμελος, in Πιμελή ibid.
ἐμπιμπλημι, cum d. in c. ex πίμπλημι 1339
ἐμπιμπρημι, in ἐμπρήθω.
ἐμπίνω in c. cum pr. 1318
ἐμπίπλημι, in ἐμπίμπλημι.
ἐμπιπράσκω, in c. ex πιπράσκω 1298
ἐμπίπρημι, cum ἐμπίπρημι.
ἐμπίπτω, in fine col. 1311
ΕΜΠΙΣ 481
ἐμπίσῃ, in ἐμπίνω.
ἔμπιστος, cum d. in c. ex πίστις 1268
ἐμπιτνέω, in c ex πιτνέω 1324
ἐμπλάζομαι & ἐμπλάζω, in c. ex Πλάζω 1327
ἐμπλάσσω, ἔμπλαστος, ἔμπλαστρον, cũ d. in c fine pr. 1329
ἔμπλειος in ἔμπλεος.
ἐμπλέκω, cum d 1334
ἔμπλεος, cum d. in c. ex Πλέος 1337
ἔμπλευρος, cum d in c 1340
ἐμπλέω 1341
ἐμπλέως, in ἔμπλεος.
ἐμπλήγδην in ἐμπλήσσω.
ἐμπλήδην, in ἐμπλήθω.
ἐμπλήθω, in c. ex πλήθω 1138
ἔμπληκτος, cum d. in ἐμπλήσσω
ἔμπλην, in ἐμπελάζω.
ἐμπληξία in ἐμπλήσσω
ἐμπληρόω, cum d. in c. ex πλήρης 1338
ἐμπλήσσω 1345
ἐμπλωίω, in c. ex Πλωίω 1348
ἐμπνέω, cum d 1351
ἐμπνίγω, cum d. in c. ex Πνίγω 1353
ἔμπνοια, ἔμπνοος, ἔμπνους, ἔμπνυμι, in ἐμπνέω.
ἐμποδίζω, in c. ex ποδίζω 1381
ἐμπόδιος 1379
ἐμποδιστής, qui obſtat, qui impedimento eſt Suid.
ἐμποδών, cum ἐμπόδιος,
ἐμποιέω, in c. cum pr. 1353
ἐμποικίλλω, in c 1363
ἐμποίνιμος, in c ex Ποινή 1364
ἐμπολαῖος ἐμπολάω, cum ἐμπολέω.
ἐμπόλεμος, cum d. in c 1362
ἐμπολέω, cum d. vide in πολέω,
ἔμπολις, in c 1369
ἐμπολιτεύω, in c. ex πολιτεύω 1370
ἐμπομπεύω, in c ex πομπεύω 1287
ἔμπονος, cum d. in c. ex πόνος, cum pr. 1290
ἐμπορεύομαι, ἐμπορέω, cum d ἐμπορία, ἐμπορικός, ἐμπόριον, in ἔμπορος
ἔμπορος 1274
ἐμπορπάω, cum d in c 1373
ἐμπόρφυρος, in c 1374
ΕΜΠΟΥΣΑ 481
ἔμπρακτος cum d. in c. cum pr. 1384
ἐμπρέπω, cum d in c 1387
ἐμπρήθω, cum d in c 1300
ἐμπρίω, in c 1392
ἐμπρόθεσμος, cum d. in dec. 1637
ἔμπροσθεν ἐμπροσθίδιος, in πρόσθεν 1393
ἐμπροκέντρος, in c. ex κέντρον 771
ἐμπροσθότονος, cum d. in c. ſine præpoſ. 1603
ἐμπροσθουρητικός, in c. ſine pr. 3126
ἐμπρόσωπος, in dec. ex πρόσωπον 1188
ἐμπροφερος, in c. ex προφέρω 1399
ἐμπτύω, cum d. in c. ex Πτύω 1406
ἔμπτωσις, in ἐμπίπτω.
ἔμπυος cum d. in c. ex πύον 1408
ἐμπυρεύω, cum d ἐμπυρίζω cum d
ἔμπυρος, cum d in c. ex Πῦρ 1414
ἔμπυρρος, in c. ex πυῤῥός ibid.
ἐμπυτιάζω, in πυτία 1307
ἐμπωλέω, cum d in c. cum pr. 1417
ἐμφάγω, in c. cum præp. 1713
ἐμφαίνω cum d 1718
ἐμφαρυγξάμενος, in c. ex Φάρυγξ 1725
ἐμφατνίσματα, in c ex φάτνη 1716
ἐμφέρομαι cum d 1742
ἐμφθορής, in c. ex φθείρω. cum pr. 1758
ἐμφιλοκαλῶ, in φιλόκαλος 734
ἐμφιλοσοφέω, cum d. in c. φιλόσοφος 1507
ἐμφιλοχωρέω, in φιλόχωρος 1852
ἐμφλέγω, in c. cum præp. 1764
ἔμφλοιος, in c. ex Φλοιός 1767
ἐμφλοιοσπέρματος, in c. ex σπέρμα 1515
ἔμφλοξ, in ἐμφλέγω
ἔμφοβος cum d. in c 1733
ἐμφόρβια, cum d in c. ex Φέρβω 1737
ἐμφορέω, in ἐμφέρομαι.
ἐμφράσσω, cum d in c. cum pr. 1773
ἐμφρόνως, in ἔμφρων.
ἔμφρουρος, cum d in φρουρός 1128
ἔμφρων, in c 1776
ἐμφυής, in ἐμφύω
ἐμφύλιος, ἔμφυλος, in c. ex Φυλή 1785
ἔμφυμι ἐμφύομαι, in ἐμφύω
ἐμφυσάω, cum d. in c. cum pr. 1789
ἐμφυτεύω, cum d 1795
ἐμφωλεύω, in c. in φωλεός 1796
ἔμφωνος 1797
ἐμφώτειος, in c. ex φῶς 1728
ἔμψοφος, in c. ex Ψόφος 1861
ἔμψυξις, in ἐμψύχω.
ἔμψυχος cum d. in c 1862
ἐμψύχω, in c. 1864
ἐμψύχως, in ἔμψυχος
¶ΕΝ 481 ἐν in Εἷς 461
ἐναβρύνω, in c. ex Ἁβρός 2
ἐναγγειοσπέρματος, in ἀγγειόσπερμος 1515
ἐναγής, ἐναγίζω, cum d. in c. ex Ἅγος 21
ἐναγκαλίζομαι, in c. ex ἀγκάλη 21
ἐναγκυλέομαι in c ex Ἀγκύλη 14
ἐναγκωνίζω in c ex Ἀγκών 15
ἐνάγομαι, in ἐνάγω.
ἔναγχος, in Ἄγχι 28
ἐνάγω, ἐναγωγή 34
ἐναγωνίζομαι 49
ἐναγώνιος, initio col. 50
ἐναγῶς, in ἐναγής.
ἐναδιαφορέω in ἀδιάφορος 1741
ἐνάενος, in c ex Ἔνος 485
ἐναέρια, cum d. in c. ex Ἀήρ 62
ἐνάζω, & ἐννάζω, in c. ex Ναός 1087
ἐναθρέω, in c. ex Ἀθρέω 63

ἐναίθριος

ἐναίθριος,in c.ex Αἴθρα 68
ἔναιμος,in c.ab Αἷμα 71
ΕΝΑΙΡΩ,cum d 482
ἐναίσιμος,cum d.in c.ex Αἶσα 84
ἐναιωρέομαι, cum d.in c.ex Αἰωρέω 92
ἐνακμής,cum d. in c.ex Ἀκμὴ 97
ἐνακολασταίνειν,in ἀκολασία 834
ἐνακούω, in c ex Ἀκούω 101
ἐναλδέω,in c.ex Ἀλδέω 111
ἐναλείφω, ἐνάλειμμα,in c.ex Ἀλείφω 113
ἐναλίγκιος,in c.ex Ἀλίγκιος 116
ἐναλινδέω,in c.ex Ἀλίω 118
ἐνάλιος,in c.ex Ἅλς 120
ἐναλλάττω,cum d, 123 vbi perperam legitur Επαλλάττω verſu 5.à fine
ἐνάλλομαι,in c.ex Ἅλλομαι 127
ἔναλλος,in c.ex Ἄλλος 128
ἐναμβλυώω,in c.ex Ἀμβλὺς 139
ἐνάμιλλος, cum d.in c.ex Ἅμιλλα 141
ἔναμμα,in ἐνάπτω.
ἐναμοιβαδὶς,in c.ex Ἀμοίβω 141
ἐναμφορέω,cum d..in c. 163
ἐναντι,ἐναντία,in ἐναντίος.
ἐναντίβιος,in ἀντίβιος 264
ἐναντιγνώμων,in ἀντιγνώμων 322
ἐναντιολογία,in fine col. 943
ἐναντίος,cum d. in c 166 & 167
ἐναντιόφωνος,in ἀντίφωνος 1796
ἐναντιπάσχειν,in ἀντιπάσχειν 1254
ἐναντίωμα, ἐναντίως, ἐναντιωτής, in ἐναντίος.
ἐναντιωτικὴ,in fine col. 1332
ἐναπεργάζομαι,in ἀπεργάζομαι 507
ἐναπερείδομαι,in ἀπερείδω 510
ἐναποβρέχω,in ἀποβρέχω 287
ἐναποζέω,in ἀποζέω 582
ἐναποθνήσκω in ἀποθνήσκω 642
ἐναποθωπεύω.in c.ex Θώπτω 664
ἐναποκάμνω,in ἀποκάμνω 740
ἐναπόκειμαι,initio col. 763
ἐναποκλάω,in ἀποκλάω 800
ἐναποκλείω,in ἀποκλείω 801
ἐναποκλύζω,in ἀποκλύζω 810
ἐναπολαμβάνω,in ἀπολαμβάνω 922
ἐναπολείπω,in ἀπολείπω 956
ἐναπόληψις,in ἐναπολαμβάνω.
ἐναπομάσσω & ἐναπομάττω, in ἀπομάσσω 1009
ἐναπομύσσω,in ἀπομύσσω 1036
ἐναπομόργνυμαι, in ἀπομόργνυμι 1155
ἐναπονίζω,in ἀπονίζω 1105
ἐναποπλύνω,in ἀποπλύνω 1348
ἐναποπνέω,in ἀποπνέω 1351
ἐναποτελέω,in ἀποτελέω 1609
ἐναποτίθημι,in ἀποτίθημι 1633
ἐναποτίω,in ἀποτίω 1654
ἐναποτυπόω,in ἀποτυπόω 1694
ἐναποψύχω,in ἀποψύχω 1864
ἐνάπτω 180.& in c.ex ἅπτω accendo 181
ἐνάπτομαι,in c.ex ἅπτομαι tango 178 vide & in ἐνάπτω 180
ἔναρα,in Εναίρω.
ἐναράσσω,in c.ex Ἀράσσω 184
ΕΝΑΡΓΗΣ,cum d 482
ἐνάρετος,in c.ex Ἀρετὴ 187
ἔναρθρος, cum d. in c.ex Ἄρθρον 189

ἐναρίζω,in Εναίρω
ἐνάριθμος,cum d. in c. ex Ἀριθμὸς 189
ἐναρίμβροτος,in c.ex Βροτὸς 290
ἐναρμόζω,ἐναρμόνιος, cum d.in c ex ἁρμόζω 206
ἔναρος,in c.ex Ἀρὰ 182
ἐναρρένης 1748
ἐνάρχομαι 200
ἐνὰς & εἰνὰς,in Εννέα
ἐνὰς,in Εἷς 462
ἐνασθενέω,in ἀσθενὴς 470
ἐνασμύζω,in c 210
ἐνασπιδόω.in c.ex Ἀσπὶς 211
ἐναστεΐζομαι,in c.ex Ἄστυ 213
ἐναστράπτω,in c.ex Ἀστράπτω 212
ἔναστρος,in c.ex ἄστρον 212
ἐναγκάλισμα,in ἀγκάλη 1514
ἐνατενίζω in ἀτενὴς 1643
ἐναυδὸς,in c.ex Αὐδὴ 218
ἐναυθεντέω,in αὐθέντης ibid.
ἔναυλος,ἐναυλίζομαι,cum d in c. 219 v de etiam ἔναυλος,in fine col. 220
ἔναυρος,initio col. 222
ἔναυσμα,in ἐναύω
ἐναυχένιος,in c 224
ἐναύω,in c.ex Αὔω ſicco 225
ἐναφέψω,cum d in c.ex Ἕψω 560
ἐναφίημι,in dec.ex ἀφίημι 565
ἐνγόνασι,in c.ex Γόνυ 321
ἐνδαδὸς,cum d. in c.ex δᾲς 353
ἐνδαιτέομαι,in c.ex δαίω,epulum præbeo 351
ἐνδάκνω,in c.ex Δάκνω, cum præpoſit. 354
ἔνδακρυς,in c 355
ἐνδάπιος,in fine col, 358
ἔνδασις,in c.ex Δασὺς 360
ἐνδατέομαι,in c.ex δατέομαι 252
ἐνδαψιλεύομαι 361
ἐνδεδουπῶν,in ἐνδίδωμι
ἐνδεὴς,ἔνδεια,cum d.initio col. 387
ἐνδεῖ,in ἐνδέω 386
ἔνδειγμα,in ἐνδείκνυμι
ἐνδείκνυμι,cum d 364
ἐνδεικτὴς,cum d ἔνδειξις,in ἐνδείκνυμι
ἐνδεινὸς,in c.ex Δεινὸς 367
ἐνδεκα,in c 369
ἐνδεκαετὴς,in δεκαετὴς 532
ἐνδεκάκις,in ἐνδεκα
ἐνδεκάκλινος,in c. ex κλίνη 806
ἐνδεκάπηχυς,in δεκάπηχυς 1313
ἐνδεκὰς,ἐνδεκαταῖος,ἐνδέκατος,in ἐνδεκα
ἐνδεκατημόριον, in δεκατημόριον 1024
ἐνδεκήρης,in τριήρης 512
ἐνδελεχὴς,cum d. in c.ex Εχω 558
ἐνδεμα,in ἐνδέω
ἐνδέμω,in c.ex Δέμω 371
ἐνδέξιος,cum d.in c.ex Δεξιὰ 374
ἐνδέομαι,in ἐνδέω
ἐνδέχομαι,cum d. 381
ἐνδέω,in c. 384. & in c.ex δέω, egeo 396
ἐνδεῶς,in ἐνδεὴς
ἔνδηλος,in c.ex Δῆλος 389
ἔνδημος,cum d.in c. 390
ἐνδιαβάλλω,in διαβάλλω 244
ἐνδιάγω,in dec.ex διάγω 33

ἐνδιάθετος,cum d ἐνδιαθετικῶς: in διατίθημι 1634
ἐνδιαθρύπτω,in διαθρύπτω 652
ἐνδιαιτάομαι,cum d.in c.ex Δίαιτα 394
ἐνδιαλλάττω,in διαλλάττω 123
ἐνδιάσκευος.initio col 1489
ἐνδιασπείρω,in διασπείρω 1515
ἐνδιαπάττω,in διαπάσσω 1592
ἐνδιατρίβω,in διατρίβω 1882
ἐνδιάω,in Ενδιος.
ἐνδιδάσκω,in c.ex Διδάσκω, cum pr. 396
ἐνδίδωμι 360
ἐνδικάζομαι 409
ἔνδικος,cum d. 404
ἔνδινα in Ενδιν,in c ab Ις 690
ἐνδινέω,in c.ex Δίνη 407
ΕΝΔΙΟΣ 482
ἐνδίφριος,in c.ex Δίφρος 410
ἐνδογενὴς 305
ἔνδοθεν ἔνδοι.in Ενδον
ἐνδοιάζω, cum d.in ἐνδυάζω
ἔνδομα,in ἐνδέμω & in [illegible]
ἐνδομαχὴς [illegible]
ἐνδόμυχος,in ἐνδέμω [illegible]
ἐνδόμυχος,cum d. [illegible]
ΕΝΔΟΝ [illegible]
ἐνδοξ [illegible]
ἐνδο [illegible]
ἔνδοξος. cum [illegible]
ἐνδο [illegible]
ἐνδο [illegible] Ενδον
ἐνδ[illegible]in c.ex Δάπεδος 420
ἐν[illegible],in c.ex δραίνω 415
[illegible],ἐνδρομίδες,in ἐντρέχω
ἐνδροσος,in c ex Δρόσος 425
ἔνδρυον,ἔνδρυος,in c.ex Δρῦς 427
ἐνδυάζω, & ἐνδυασμὸς,in c.ex Δύω 431
ΕΝΔΥΚΕΟΣ 483
ἔνδυμα,cum d. in ἐνδύω,induo 433
ἐνδυναμόω,ἐνδυναστεύω,in c 427
ἐνδυάω, in c.ex Δύω,i.induo & 430 in c.ex Δυάω,i.ſubeo
ΕΝΔΥΩ 485
ἐνδύομαι,ἔνδυσις,in ἐνδύω 428.429 & 430
ἐνδυστυχέω,in δυστυχὴς 1690
ἐνδυτὰ,ἐνδυτὴρ,in ἐνδύω induo 430
ἐνδύω,in c.ex Δύω ſubeo 418 & in c.ex Δυάω ſeu δύω,induo 430
ἐνεαρίζω,in c.ex Εαρ 434
ἐνεγγυάομαι,in c 435
ἐνεγγὺς,in c.ex Εγγὺς 437
ἐνέδρα,ἔνεδρος, cũ d.in c.ex ἕδρα 442
ἐνεθίζω,in c.ab Εθος 445
ἐνείδω,in c 446
ἐνεικονίζω,in c.ab εἰκονίζω 451
ἐνειλέω,cum d ἐνειλινδέω.ἐνείλλω, in c.ex εἰλέω &c. 454
ἔνειμι,in c.ex εἰμὶ 570
ἐνείργνυμι,ἐνείργω,in c. ex Εἴργω 456
ἐνείρω,in c.ex εἴρω,necto 459
ΕΝΕΚΑ,ἕνεκεν 485
ἕνεμα,in ἐνίημι 565
ἐνεμέω,in c ex Εμέω
ἐνεμφύομαι in ἐμφύω 1792
ἐνενήκοντα,cum d. in ἐννενήκοντα
ἐνεὸς,cum d.in ab Αὔω clamo 225
ἐνεπισημαίνω,in ἐπίσημος 39c
ἐνεπικύπτω,in ἐπικύπτω 897

ἐνεπισκήπτεσθαι, cum d. in ἐπισκήπτω 1492
ἐνέπω, in c. ab Επω, ſequor 492 & in ab Επω dico 493
ἐνεργάζομαι 508
ἐνεργής, cum d. in ἐνεργός.
ἐνεργμός, in ἐνείργω 456
ἐνεργυλαβέω, in ἐργυλάβος 927
ἐνεργός, cum d 501
ἐνερείδω, in c. ab Ερείδω 510
ἐνερεύγω, in c. ab Ερεύγω 513
ἐνερευθής, &c. in c. ab Ερευθος 514
ἐνερθε, ἔνερθε, &c. in Ερα 495
ἐνεροχῶτες 1844
ἔνερξις, in ἐνείργω 456
ἔνερσις, in ἐνείρω
ἐνέρτερος, in Ερα 495
ἔνεσις, in ἐνίημι 565
ἔνεστι, in ἔνειμι
ἐνέστιος, in c. ab Εστία 527
ἐνετή & ἐνετήρ in ἐνίημι
ἐνευδαιμονέω, in εὐδαίμων 350
ἐνευδιέων, in c. ex Εὐδία 534
ἐνεύδω, in c. ex Εὕδω 535
ἐνευδιωνεῖσθαι, in εὐδιωνέω 640
ἐνευθυημερέω, in εὐημερος 605
ἔνευνος, cum d. in c 537
ἐνευσχημονέω, in εὐσχήμων 559
ἐνευστομέω, in εὔστομος 1548
ἐνευχολέω, in εὔχολος 1584
ἐνευτυχέω, in εὐτυχής 1690
ἐνεύχομαι, in c 541
ἐνευωχέομαι, in c. ex Εὐωχία 542
ἐνέχομαι, in ἐνέχω.
ἐνέχυρον ibid. in c 544
ἐνέχω 550
ἔνη, ſiue ἕνη, in Ενος.
ἔνηβος, cum d. in Ηβη 591
ἐνήδομαι, in c. ex ἥδω 596
ἐνήδονος, in c. ex ἡδονή ibid.
ἐνηδυνώ, in c. ex ἡδυνώ ibid.
ἐνηδυπαθέω, in ἡδυπαθής 1255
ἐνηής, in Εἷς 540
ἐνήκοος, in ἐνακούω
ἐνήλατα, in c. ex ſecunda aut tertia perſ. 469
ἐνήλικος, in c ex Ηλικία 601
ἐνηλλαγμένως, in ἐναλλάττω 124
ἐνῆμαι in c. ex Ημαι 603
ἐνηρεμέω, in c ex Ηρεμος.
ἐνήρης, in c. in ἤρης 512
ἔνηχος, cum d 614
ΕΝΘΑ, ἐνθάδε, ἐνθάδιος 483
ἐνθεάζω cum d. in c. ex Θεός 644
ἐνθαλαττεύω, in c. 617
ἐνθάπτω, in c. ex Θάπτω 621
ἐνθεάζω, cum d. in ἔνθεος,
ἔνθεμα, cum d. in ἐντίθημι 1634
ἔνθεν, in Ενθα.
ἔνθεος 628
ἐνθερίζω, in c. ex Θέρος 630
ἔνθερμος, in c. ex θερμός 631
ἔνθεσις, in ἐντίθημι
ἐνθεσμος, cum d. in c. ex Θεσμός 632
ἔνθετος, in ἐντίθημι.
ἐνθηλυπαθέω 1255
ἔνθηρος, in c. ex θήρ 637
ἐνθλάω. cum d. in c. ex Θλάω 640
ἐνθλίβω, in c ex Θλίβω 641
ἐνθνήσκω, in c. ex Θνήσκω 642
ἐνθορέω in c. ex Θόρω 645
ἐνθους, ἐνθουσιάζω, cum d. in ἔνθεος.
ἐνθεμίζειν, in θεμαί 1663
ἐνθέμεμαι, in θηίον ibid.
ἐνθρονίζω, in c ex θρόνος 647
ἐνθρυλλίζω, in c ex Θρύλλος 652
ἐνθρύπτω, cum d. in c. ex Θρύπτω 652
ἐνθυμίομαι, cum d. ἐνθυμία, in ἔνθυμος 656
ἐνθυμιάω, in c. ex Θυμιάω 654
ἔνθυμος, cum d 656
ἐνθύρεον in c. ex Θύρα 660
ἐνθυσιάζω, in ἐνθύω
ἐνθύω, in c. cum pr. 663
ἔνι, pro ἔνεστι
ἐνί, in Εν.
ἐνιαύσιος cum d. in Ενιαυτός
ΕΝΙΑΥΤΟΣ, cum d. 484
ἐνιαυτοφόρος, cum d 1748
ἐνιαύω. in c. ex Ιαύω 668
ἐναχοῦ, in Ενιοι
ἐνίγυος, in c. ex Γυῖον 345
ἐνιδρόω, in c. ex ἱδρώω 671
ἐνιδρυόω, ἐνιδρύω. ἐνίδρυμα 671
ἐνιέω. in ἐνίημι.
ἐνιζάνω, cum ἐνίζω
ἐνιζεύγνυμι 580
ἐνίζω, in Εἷς 462
ἐνίζω, in c. ex Ιζω 674
ἐνίημι 565
ἐνικατατίθημι, idem quod ἐγκατατίθημι.
ἐνικλάω, in c. ex Κλάω 800
ἐνικλείω. cum ἐγκλείω
ἔνιγμος, in c. ex Ικμάς 678
ἐνικνέομαι. initio col. 679
ἐνικνήθω, pro ἐγκνήθω
ἐνικός, cum d. in Εἷς 462
ἐνικρίνομαι pro ἐγκρίνομαι.
ἐνίλλω, in c. 682
ἐνιλλωπέω ἐνιλλώπτω, in ἐνίλλω
ΕΝΙΟΙ, cum d. 484
ἐνιπή in ἐνίπτω
ἐνιπλήσσω, in ἐμπλήσσω.
ἐνιππάζομαι, ἐνιππεύω 688
ἐνιπτύω, in ἐμπτύω 1406
ἐνίπτω, in ἐνέπω
ἐνισάζω, in c. ex Ισος
ἐνισκέλλω, in c. ex Σκέλλω 1481
ἐνισκήπτω in ἐνσκήπτω
ἐνίσπω, in ἐνέπω
ἐνίσσω, cum ἐνίπτω
ἐνίστημι, ἐνίσταμαι 699
ἐνιχνος, in c. ex Ιχνος
ἐνισχυρίζομαι in c. ab ἰσχυρίζομαι 716
ἐνισχύω, in c. ab ἰσχύω 715
ἐνίσχω, in ἐνέχω 550
ἐνιτρέφω, in ἐντρέφω.
ἐνλείπομαι 957
ἐνναετήρ. cum d. ἐνναέτης, cum d. in c. ex νάω, habito 1087
ἔνναιος, in c. ex Ναός ibid.
ἐνναίω, in c. ex Ναίω 1086
ἐνναχόσιοι, ἔννατος, cum d. in Εννέα.
ἐνναυμαχέω, initio col. 1016
ΕΝΝΕΑ 484
ἐννεάβοιος, in c. ex Βοῦς 282
ἐννεάγηρος, in c. ex Γῆρας 316
ἐννεάδεσμος, in c. ex δεσμός 385
ἐννεαδικος, in ἐννεάς
ἐννεάζω, in c. ex νεάζω 1099
ἐννεακαιδεκ. in c. ex κένδρ. 771
ἐννεάκις, in ἐννεάς
ἐννεακέρωνος, in c. ex Κέρωνος 878
ἐννεάκλινος, in c. ex Λίνον 671
ἐννεάμηνος, in c. ex Μήν, menſis 1050
ἐννεάμυκλος, in Μύκλαι 1078
ἐννεάπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1313
ἐννεαπλάσιος, in Εννέα
ἐννεάπολις 1379
ἐννεάς, in Εννέα
ἐννεάφθογγος, in c. ex φθόγγος 1756
ἐννεάφωνος, in c. ſine pr. 1798
ἐννεάχιλοι, in τετρακισχίλιοι 1827
ἐννεάχορδος, in c ex Χορδή 1833
ἐννέμομαι, in c. cum præp. 1094
ἐννενήκοντα, in Εννέα
ἐννενηκονταέτης, cum d. 533
ἐννενηκοστός, in ἐννενήκοντα
ἐννεόργυιος, in c. ex Οργυιά 1196
ἐννεός, cum d. in Ενεός
ἐννεοττεύω, in c. ex Νεοσσός 1099
ἐννέπω, in ἐνέπω
ἐννεσία, in ἔνεσις
ἐννεύω. in c. 1100
ἐννέωρος, in c. 1871
ἔννη, in Ενος
ἐννῆμαρ, in c. ex ἦμαρ 606
ἐννοέω, cum d ἔννοια, in ἔννοος
ἐννομολέσχης, in c. ex Λέσχη 961
ἔννομος, in c. 1116
ἔννοος 1110
ἔννοος, in Ενος
ἐννοσίγαιος, in c. ex Γαῖα 296
ἔννοσις, in ἔνοσις
ἐννοσίφυλλος, in c. 1826
ἔννοια in ἔννοος
ἐννυκτερεύω, in c. retinentibus νυκτ. 1119
ἔννυμι, in Εω induo 561
ἐννυός, nurus, νύμφη. Poll. lib 3 c. 10.
ἔννυχος, cum d. in c. ex νύξ 1119
ἐννύω, in Εω, i. induo νύξ
ἔννωθρος, in Νωθής 1120
ἐννοδμος, in c. cum pr. 1136
ἐνοικέω, cum d. ἐνοικίζω, cum d. in ἔνοικος
ἐνοικοδομέω, in οἰκοδόμος 372
ἐνοικός, in c. ex Οἶκος 1144
ἐνοικουρέω, in dec. ex Οἰκουρός 1228
ἐνοκλάζω, in c. ex Οκλάζω 1155
ἐνολισθαίνω, in c 1157
ἔνολμος, in c. ab Ολμος 1159
ἐνομιλέω in c 1163
ἐνομόργνυμι, in c 1165
ἐνοπή in ἐνέπω
ἔνοπλος, & ἐνόπλιος, in c 1178
ἐνόπτομαι, cum d in c. cum pr. 1181
ἐνοράω, in c. cum pr. 1192
ἐνόριος, in fine col. 1206
ἔνορκος, cum d. in c. ex Ορκος 1199
ἐνορμίζω, ἐνορμίτης, in c 1202
ἐνορύω, in c. ex ὀρύω 1213
ἐνόρχης, in c 1212
ἔνορχις, ἔνορχος ibidem
ἐνόρω, in c. ex Ορω 1213
ΕΝΟΣ, ſiue ἕνος 484
ἔνοσις, in ἐνόω
ἐνοσίχθων, in c. ex Χθών 1826
ἑνότης, in Εἷς 462
ἐνουλα, in c. ex Οὖλον 1223
ἐνουράνιος, in c ex Οὐρανός 1226
ἐνουρέω, cum d. ἐνουρος, in c. ex Οὐρέω ibid.
ἐνόσιος, in ἔνειμι 570 & in c. ex ὅσιος 570

ἐνοφείλομαι,in c. 1231
ἐνοφθαλμιάω,ἐνοφθαλμίζω, cum d.in fine col. 1189
ἐνοχὴ,cum d.in ἐνέχω 550
ἐνοχλέω,cum d.in c.ex Οχλος 1235
ἔνοχος,in ἐνοχὴ
ἐνόω,in εἷς 462.ἑνόω. ibid.
ἐνςράπτω,in c.cum pr. 1426
ἐνσβέννυμι,in c.ex Σβέννυμι 1458
ἐνσείω,in c.ex Σείω 1461
ἐνσημαίνομαι 1468
ἐνσιαλόω,in c.ex Σίαλον 1470
ἔνσιμος,in c.ex Σίμος 1473
ἐνσκευάζω 1489
ἐνσκηνοβατέω,in σκηνοβατέω 238
ἐνσκήπτω, in c. ex Σκήπτω, nitor 1493
ἐνσοριάζω,in c 1506
ἐνσπαργανόω in c.ex Σπάργανον 1530
ἐνσπείρω ἔνσπορμος,in c.cum præpoſ. 1515
ἔνσποδος,in c.ex Σπόδος 1523
ἔνσπονδος,cum d.in c.cum pr. 1517
ἐνσταζω,ἐνσταλάζω,in c 1524
ἔνστασις , ἐνστάτης, cum d. in ἐνίστημι 700
ἐνστερνίζομαι,in c 1539
ἐνστερνομαντίας,in στερνόμαντις 1003
ἔνστομος,cum d.in c.cum pr. 1546
ἐνστρατοπεδεύω,in dec. 1264
ἐνστρεβλέω,in c.ex στρεβλέω 1559
ἐνστύφω,in c.ex Στύφω 1563
ἐνσφηνόω,in c.ex Σφήν 1576
ἐνσφραγίζω,in c 1578
ἐνσώματος,cum d.in c. 1585
ἔνταλμα, in ἐντέλλω.
ἐνταμιεύω,in c 1589
ἐνσταμνω,in ἐντέμνω
ἐντανύω,initio col. 1605
ἐντάσσω,cum d. 1593
ἐντατικὸς ἐντατὸς,in ἐντείνω
ἐνταῦθα,ἐνταυθοῖ,in Ενθα
ἐνταφιάζω,cum d.in ἐντάφιος
ἐνταφιοπώλης 1418
ἐντάφιος,in ἐνθάπτω 621
ΕΝΤΕΑ 485
ἐντείνω 1601
ἐντείχιος,cum d.in c 1606
ἐντελευτάω,in ἐντελής.
ἐντελεχὴς,cum d.in c.ex ἔχω 558
ἐντελὴς 1610
ἐντέλλω in c.ex Τέλλω 1608
ἐντελόμισθος,in c 1061
ἐντελῶς,in ἐντελής
ἐντέμνω 1615
ἐντενὴς,in ἐντείνω
ἐντερεύω,ἐντερικὸς,ἐντερειώνη,ἐντεριωνὶς in ἔντερον
ἐντεροεπιπλοκήλη , in ἐπιπλοκήλη 784
ἐντεροκήλη,cum d. in c.ex Κήλη ibid
ἔντερον,in Εντός
ἐντεροφόνεια & ἐντεροφονὶς,in c 1090
ἐντεσιεργὸς 502
ἐντεῦθεν,in ἐνταῦθα
ἐντευκτικος,ἔντευξις,in ἐντυγχάνω.
ἔντεφρος,in c.ex Τέφρα 1625
ἔντεχνος,cum d. in c.cum prepoſit. 1616
ἔντη,in Εντεα
ἐντήκω,in c.ex Τήκω 1626
ἐντίθημι 1634
ἐντίκτω,in c.ex Τίκτω 1642
ἐντιλάω,in c.ex Τίλος 1645
ἔντιμος,cum d.in c.ex τιμὴ 1651
ἐντινάσσω, cum d. in c. ex Τινάσσω 1645
ἔντμημα,in ἐντέμνω.
ἐντολὴ in ἐντέλλω.
ἐντομὴ,in ἐντέμνω
ἔντονος,cum d.in ἐντείνω
ἐντόπιος,cum d.in c. 1658
ἐντορεύω,in c.ex τορεύω 1621
ἔντορνος,in c.ex τόρνος ibid.
ΕΝΤΟΣ ἔντοθε &c. 485
ἐντοσθίδιος, in c.ex Στῆθος 1541
ἐντραπεζίτης,cum d.in c. ex Τράπεζα 1660
ἐντρεχὴς,in c. 160
ἐντρέπω,cum d 1666
ἐντρέφω,in c.in cum pr. 1670
ἐντρέχω,cum d. 1676
ἐντρίβω,ἔντριμμα 168
ἔντριτος,in c.ex τρίτος 1163
ἔντριχος,cum d. in c.ex Θρὶξ 650
ἔντριψις,in ἐντρίβω
ἔντρομος in c.ex Τρόμω 1682
ἐντροπαλίζω,ἐντροπαλίζω,ἐντροπὴ,ἐντροπίας, ἐντροπίδες in ἐντρέπω
ἔντροφος,in ἐντρέφω
ἐντρυλλίζω,inclamo.Poll.
ἐντρυφάω,cum d in c ex Τρυφὴ 653
ἐντρώγω,in c. ex Τρώγω 1687
ἐντυγχάνω in c 1688
ἐντυλίσσω, ἐντυλόω , in c.ex Τύλος 1691
ἐντυόω,in Εντεα
ἔντυπος,cum d.in c.ex τύπος 1694
ἐντυραννεῖσθαι , in c. ex Τύραννος 1606
ἐντύφω,in c.ex Τύφω 1693
ἐντυχία,in ἐντυγχάνω
ἐντύω,in ἐντυόω.
ἐνυάλιος,in ἐνύω.
ἐνυβρίζω,cum d.in c.ex Υβρις 1699
ἔνυγρος,in c 1701
ἐνυδρία,&c.in ἔνυδρος.
ἐνυδρόβιος,in c.ex Βίος 266
ἔνυδρος,cum d.in c 1703
ἐνυεῖον,in Ενυώ.
ἔνυλος,in c 1706
ἐναμφιόσπερμος,in c.ex σπέρμα 1515
ἐνύπνιον,cum d.in c.ex Υπνος 709
ἐνυπόστατος , in decomp. ex ὑφίστημι 710
ἐνυφαίνω,in c.ex Υφάω 1711
ΕΝΥΩ 486
ἔνωμος,in Ωμὸς 1868
ἐνωμοτάρχης 202
ἐνωμοτος,cum d.in c 1164
ἐνωπὴ,cum d 1185
ἐνωρίζωμαι,ἐνωρὸς,in c 1871
ἕνωσις in ἑνόω.
ἐνώτιον,ἐνωτίζω,in c.ex Οὖας 1322
ἑνωτικὸς,in ἑνόω.
ἐνώπιος,cum ἐνωτίζω.
ἐνωτοκοίτης,in c ex Κοίτη 822
ἔνωχρος,in c 1878
¶Ε'ξ 486 Εξ,cum Εκ
ἐξάγαστος,in c.ex ἀγαστὸς 7
ἐξαγγέλλω,cum d 8
ἐξαγίζω in c.ex Αγος 10
ἐξάγιον,in Εξ
ἐξάγιστος,in c.ex Αγος 21
ἐξαγκωνίζω,in c.ex Αγκὼν 15
ἐξαγοράζω,in c.ex ἀγοράζω 22
ἐξαγορεύω in c. ex ἀγορεύω 20
ἐξαγριόω,cum d in c ex Αγριος 26
ἐξάγω ἐξαγωγὴ &c. 34
ἐξαγώνιος 50
ἐξαγώνιος,ἑξάγωνος,in c ex Γωνία 348
ἑξαδάκτυλος,in c 556
ἐξάδελφος,in c.ex Αδελφὸς 50
ἑξάδραχμος,in ἔκδραχμος 422
ἐξάδω 55
ἐξαείρω in c.ex Αείρω 59
ἐξαερόομαι,in c.ex Αὴρ 62
ἐξαέτης,cum d 533
ἑξαήμερος 650
ἐξαθερίζω,in Αθὴρ 63
ἐξαθυμεῖν,in ἄθυμος 656
ἐξαιγλεροῦμαι,in Αἴγλεος 65
ἐξαιθριάζω,in c.ab Αἴθρα 68
ἔξαιμος,cum d in c.ex Αἷμα 71
ἐξαινυμαι,in c. ab Αἴνυμαι 74
ἐξαιρέω,ἐξαίρεσις,ἐξαίρετος,&c. 78.&c 79
ἐξαίρομαι,in ἐξαίρω
ἐξαίρω 82
ἐξαίσιος in c.ex Αἶσα 84
ἐξαιρέομαι,in Αἴρω 76
ἐξαίσσω,in ἴσκω 447
ἐξαΐσσω,in c.ex Αΐσσω 86
ἐξαιτέω,cum d.in c.ex Αἰτέω 88
ἐξαιτον per ſyncopen pro ἐξαίρετον eximium Heſych & Suid.
ἐξαίφνης & ἐξαιφνίδιος,in ἄφνω 1721
ἐξακανθόω,&c.in c.ex Ακανθα 94
ἐξακέομαι,cum d.in c. ex Ακέομαι 95
ἑξάκις, in Εξ
ἑξάκλινος,in c.ex κλίνη 809
ἐξακμάζω,in c.ab Ακμὴ 97
ἐξακολουθέω,in c.ex Ακολουθέω 99
ἐξακοντίζω,in c.ex Ακων 108
ἐξακόσιοι,cum d.in Εξ.
ἐξακούω,ἐξάκουστος , in c.ex Ακούω 101
ἐξακριβόω,cum d.initio col. 105
ἐξακρίζω,in c. ex Ακρος 106
ἐξαλαόω,in Αλαὸς 110
ἐξαλαπάζω,in c.ex Αλαπάζω 932
ἐξαλείφω,cum d.in c.ex Αλείφω 123
ἐξαλέομαι,ἐξαλεύομαι, in c. ex Αλέω viſo
ἐξαλίστις,in ἐξαλείφω.
ἐξαλίστρα,in ἐξαλίω
ἐξάλιτρος,in c.ex Αλιτρα 974
ἐξαλίω,in c.ex Αλίω
ἐξαλλάσσω 124
ἐξαλλοιόω,in c.ex ἀλλοῖος 129
ἐξάλλομαι,in c.ex Αλλομαι 127
ἔξαλλος,cum d.in c.ex Αλλος 128
ἐξαλλοτριόω,in c.ex ἀλλότριος 129
ἐξάλλως,in ἔξαλλος.
ἔξαλμα,in ἐξάλλομαι
ἔξαλος,in c.ex Αλς 130
ἔξαλσις,in ἐξάλλομαι
ἐξάλφω,in c.ex Αλφα 133
ἐξαμάζω,in c.ex Αμαξα
ἐξαμάομαι,in ἐξαμάω
ἐξαμαρτάνω,in c.ex Αμαρτάνω 137
ἐξαμαυρόω,cum d.in Αμαυρὸς 138
ἐξαμάω in c.ex Αμάω ibid.
ἐξαμβλόω,cum d in c.eſt Αμβλὺς 139
ἐξαμείβω cum d in c.ex Αμείβω 141
ἐξαμείβομαι ſignificat etiam repen-

do, retribuo. Æſchylus in Prometh. καμάτοις ποιναῖς αἷς ἐξημείψατο, retribuit mihi iſtas tam graues pœnas.
ἐξημολέω, in ἀμελέω 1018
ἐξάμεσος in c. ſine pr. 1044
ἐξαμηνόβιος, in c. ex Βίος 266
ἐξάμηνος, in c. ex Μὴν, menſis 1050
ἐξαμιλλάομαι in c. ex Ἅμιλλα 142
ἐξαμναῖς & ἐξάμνους, in c. ex Μνᾶ 1061
ἐξαμύνομαι, in c. ex Ἀμύνω 146
ἐξαμφοτερίζω 149
ἐξαναγινώσκω, in ἀναγινώσκω 319
ἐξαναγκάζω, in c 152
ἐξαναδύομαι, in ἀναδύω 428
ἐξαναζέω, in ἀναζέω 582
ἐξανακρούω, in ἀνακρούω 880
ἐξαναλίσκω, in ἀναλίσκω 117
ἐξαναλύομαι, in ἀναλύω 986
ἐξανανήφω, in fine col. 1005
ἐξαναπληρόω, in ἀναπληρόω 1338
ἐξανάπτω, in dec. ex ἀνάπτω 180
ἐξανασπάω, in ἀνασπάω 1511
ἐξανάστασις, in ἐξανίστημι
ἐξαναστέφω, in ἀναστέφω 1540
ἐξανατέλλω, in ἀνατέλλω 1608
ἐξαναφανδὸν, in ἀναφαίνω 1717
ἐξαναφέρω, in ἀναφέρω 1740
ἐξαναχωρέω, in ἀναχωρέω 1849
ἐξαναψύχω in ἀναψύχω 1863
ἐξανδραποδίζομαι cum d. in ἀνδραπ-
ἐξανδρόομαι, in c. 157 (δον 1378
ἐξάνειμι, in dec. ex ἄνειμι 573
ἐξανεμόω, in c. ex Ἄνεμος 154
ἐξανευρίσκω, in ἀνευρίσκω 539
ἐξανέχω, in dec. ex ἀνέχω 549
ἐξανεψιὸς in c. ex Ἀνεψιὸς 155
ἐξανθέω, cum d. in c. ex ἀνθέω 161
ἐξανθίζω, in c. ex ἀνθίζω 163
ἐξάνθρωπος, cum d. in c. 163
ἐξανίημι, in dec. ex ἀνίημι 564
ἐξανίστημι in dec. ex ἀνίστημι 697
ἐξανοίγω, in dec. ex ἀνοίγω 1141
ἐξαντλέω, in c. 169
ἐξανύω, in c. ex Ἀνύω 173
ἐξαπάλαιστος, in c. ex Παλαιστή 1143
ἐξαπαλλάττομαι in dec. ex ἀπαλλάττω 123
ἐξαπατάω, in c. ex Ἀπατάω 175
ἐξαπάτη, &c. in ἐξαπατάω.
ἐξαπάφω, cum d. in c. ex Ἀπάφω 175
ἐξαπέλεκυς, in c. ex Πέλεκυς 1282
ἐξαπιναίως, cum d. in ἄφνω 1721
ἐξαπλάσιος, cum d. in Ἕξ
ἐξάπλεθρος, in c. ex Πλέθρον 1332
ἐξαπλόος, in Ἕξ
ἐξαπλόω, in c. ex Ἁπλόος 177
ἐξαποβαίνω, in ἀποβαίνω 233
ἐξαπόδης, in ἑξάπους
ἐξαποδίω, in ἀποδίω 411
ἐξάποδος, in ἑξάπους
ἐξαποδύω, in ἀποδύω 430
ἐξαπόλλυμι, in ἀπόλλυμι 1158
ἐξαπονίζω, abluo ex: vel idem quod ἀπονίζω Od. τ
ἐξαποξύω, in ἀποξύω 1175
ἐξαπορέω, in dec. ex ἀπορέω 1277
ἐξαποστέλλω, cum d in ἀποστέλλω 1531
ἑξάπους 1379
ἐξαποφαίνω, in ἀποφαίνω 1718
ἑξαπτέρυγες, in c. ſine præpo. 1401
ἐξάπτω 180. & in c. ex ἅπτω accendo 181
ἑξάπωλος, in c. ex Πῶλος 1410
ἐξάραγμα, in ἐξαράττω.
ἐξαράομαι in c. ex Ἀρά 182
ἐξαράττω, in c. ex Ἀράσσω 184
ἐξαργέω, in dec. ex ἀργὸς 500
ἐξάρματα, in ἐξάρχω
ἐξαργυρόω, &c. in c. ex Ἄργυρος 186
ἐξαρέσκομαι, cum d. in c. ex Ἀρέσκω 187
ἐξάρθρος, cum d in c. ex Ἄρθρον 189
ἐξαριθμέω, cum d in c. ex Ἀριθμὸς ibid.
ἐξαρκέω, cum d in c 191
ἔξαρμα in ἐξαίρω 82
ἐξαρμόζω, in c. ex ἁρμόζω 206
ἐξαρνέομαι, ἔξαρνος, cum d in c. ex Ἀρνέομαι 162
ἐξαρπάζω, in c 194
ἔξαρσις, in ἐξαίρω 82
ἐξαρτάω, cum d. in c. 196
ἐξαρτίζω, in c 197
ἐξαρτύω, cum d. in c ab Ἀρτύω 198
ἐξαρύω, cum d. in c. 199
ἐξάρχω &c. 200
ἔξαρχος 202
ἑξάς, in Ἕξ
ἐξασθενέω in ἀσθενὴς 1470
ἐξασκέω, in c. ex Ἀσκέω 209
ἑξάστερον, in fine col. 211
ΕΞΑΣΤΙΑΣ 486
ἑξάστιχος, in c. ex στίχος 1530
ἐξαστράπτω, in c. ex Ἀστράπτω 212
ἐξάσυλος, in c 1562
ἐξασφαλίζω, in ἀσφαλὴς 1575
ἐξάτης, in c. ex Ἀτάω 214
ἐξατιμόω, in ἄτιμος 1651
ἐξατμίζω, in c. ex Ἀτμὸς 215
ἐξάττω, in c. ex Ἄττω 216
ἐξαυαίνω, in ἐξαύω
ἐξαυδάω, in c. ex Αὐδὴ 218
ἐξαῦθις, in c. ex αὖθις 216
ἔξαυλος, cum d 211
ἐξαύξω, in c. ex αὔξω 60
ἐξαυτῆς, in c. ex Αὐτὸς 213
ἐξαῦτις, in c. ex αὖτις 216
ἐξαυτομολέω in αὐτομόλος 1068
ἐξαυχενίζομαι cum d. in c. 224
ἐξαυχέω, in c. ex Αὐχέω 225
ἐξαυχμέω initio col. 225
ἐξαύω, in c. ex Αὔω, ficco ibid.
ἐξαφαιρέομαι in ἐξαιρέω 78
ἐξαφίημι in dec. ex ἀφίημι 565
ἐξαφίσταμαι in dec. ab ἀφίστημι 699
ἐξαφρέω 1748
ἐξαφρίζω, in c ab Ἀφρὸς 227
ἐξαφύω, in c. ex Ἀφύω ibid.
ἑξάχειρ 1816
ἑξαχῆ in Ἕξ 486
ἑξάχους, in c ex χοῦς 1825
ἑξάχις, in ἐξάπτω 181
ἐξεγγυάω, cum d. in c. 435
ἐξεγείρω, cum d in c. ex Ἐγείρω 437
ἐξέγρεμαι in c. ab ἔγρεμαι 438
ἐξεδαφίζω, in c. ex ἔδαφος 443
ἐξέδρα, cum d. 442
ἐξέδω, in c 440
ἐξειδέναι, in c. ab εἴδω, ſcio 447
ἐξείδιον, in ἕξις
ἐξεικάζω, in c. ex εἰκάζω 454
ἐξεικονίζω, in c. ab εἰκονίζω 454
ἐξειλέω, ἐξείλησις, in c. ex εἰλέω 454
ἐξείλλω, in c. ex Εἱλέω, coarcto 458
ἔξειμι 574
ἐξειπεῖν, in c. cum præp. 494
ἐξείργω, in c. ex εἴργω 457
ἐξειρύομαι in ἐξέρυμαι.
ἐξειρύω, in ἐξερύω.
ἐξείρω, in c. ex Εἴρω, necto 459
ἐξεκκλησιάζω, in ἐκκλησιάζω 735
ἐξελαιόω, in c 467
ἐξέλασις, in ἐξελαύνω
ἐξελαύνω & ἐξελα- 468
ἐξελέγχω, initio c. 473
ἐξελεύθερος, cum d in c. ex Ἐλεύθερος 475
ἐξέλευσις, in ἐξέρχομαι.
ἐξελίττω, cum d. in c. ex ἑλίσσω 415
ἐξελκόω, in c. ex Ἕλκος 476
ἐξέλκω cum d. in c 477
ἐξελληνίζω, in c. ex Ἕλλην 479
ἐξεμέω, in c. ab Ἐμέω 481
ἐξεμπεδόω in ἔμπεδος 1263
ἐξεμπολάω, in dec. 1417
ἐξεναίρω, in c. ex Ἐξεναίρω 482
ἐξεναρίζω in ἐξεναίρω
ἐξενέπω, in dec. ex ἐνέπω 494
ἐξενεχυριάζω, in ἐνέχυρον 544
ἐξέννυμι, in c. ex ἕννυμι 562
ἐξεντερίζω initio col. 486
ἐξεπάδω, in dec. ex ἐπαείδω 55
ἐξεπαίρω, in ἐπαίρω 83
ἐξεπίσταμαι in dec. ab ἐπίσταμαι 691
ἐξεπίτηδες, in c 491
ἐξεράω, cum d in ab ἐράω 495
ἐξεργάζομαι, cum d 508
ἐξερείνω, in ἐξερέω
ἐξερεθίζω, cum d in dec. ab Ἐρέθω 509
ἐξερείδω, in c. ab Ἐρείδω 510
ἐξερείπω, in c. ex Ἐρείπω 511
ἐξερεύγω, cum d. in c. ab Ἐρεύγω 513
ἐξερευνάω, cum d. in c. ab Ἐρευνάω 514
ἐξερέω in c 460
ἐξερημόω, in c. ex Ἔρημος 516
ἐξεριθεύομαι, in c. ex Ἔριθος 458
ἐξερινάζω in c. ab Ἐρινεὸς 516
ἐξερμηνεύω, in c. ex ἑρμηνεύω
ἐξέρομαι, in ἐξερέω
ἐξέρπω, cum d. in c. ex Ἕρπω 519
ἐξέρρω, in c. ex Ἔρρω 520
ἐξέρυθρος in c. ab Ἐρυθρὸς 514
ἐξερύω, in c. ex ἐρύω traho 521
ἐξέρχομαι 522
ἐξεσθίω, in c. ab Ἔσθω 525
ἔξεσις ἐξεσία in ἐξίημι
ἔξεστι, in c. ex εἰμὶ 570
ἐξεστραμμένος, in ἐκστρέφω 1556
ἐξετάζω cum d. in c 528
ἐξέτης, cum d in ἑξαετὴς
ἐξέτι, in c. ab ἔτι 531
ἑξέτης, in ἑξέτης
ἐξευλαβέομαι, in εὐλαβὴς 927
ἐξευμαρίζω in εὐμαρὴς 1005
ἐξευμενίζω in εὐμενὴς 1033
ἐξευνουχίζω, in εὐνοῦχος 557
ἐξευπορέω, in εὐπορέω 1277
ἐξευρίσκω, cum d in c. ex Εὑρίσκω 519
ἐξευτελίζω, in εὐτελὴς 1612
ἔξεφηβος, in ἔφηβος 591
ἐξεφίημι, in dec. ex ἐφίημι 566
ἐξέχω. 550

ἐξέψω

ἐξέψω,in c.ab Ἕψω 560
ἕξηβος,in ε.ex Ἥβη 591
ἐξηγέομαι,cum d 59
ἑξήκοντα,in Ἕξ
ἑξηκονταετὴς,cum d 533
ἑξηκοντατέσσαρες,in c.ex Τέσσαρες 1623
ἑξηκοστὸς,in Ἕξ
ἐξηκριβωμένως,in ἐξακριβόω
ἐξήκω,in c 99
ἐξηλιάζω,in c.ex Εἵλιξ
ἐξήλασις,in ἐξελαύνω
ἐξῆμαρ,in c.ex ἦμαρ 606
ἐξημαρτημένως,in ἐξαμαρτάνω
ἐξημερόω,cum d.in c.ex Ἥμερος 607
ἐξημοιβὸς,in ἐξαμείβω
ἐξηνιοῖς.in c.ex Ἡνία 608
ἐξηπεροπτεύω in ἠπεροπτεύω 1237
ἐξήρης,in διήρης 512
ΕΞΗΣ 486
ἐξητειασμένον,in c.ex Ἠπεῖον 613
ἐξηπειῶμαι,in c.ex Ἡσσων 612
ἐξηχέω 614
ἐξιάομαι,in c.ex Ἰάομαι 667
ἐξιάλλω,in c.ex Ἰάλλω 666
ἐξιδιάζομαι,cum d.in c.ex Ἴδιος 670
ἐξιδιοποιέομαι, in ἰδιοποιέομαι 1358
ἐξιδιόομαι in c. ex Ἴδιος 670
ἐξιδίω,initio col. 675
ἐξιδρόω,in c.ex ἱδρύω ibid.
ἐξιέρόω,in c 673
ἔξιημι 565
ἐξιθύνω,in c 676
ἐξικετεύω,in c.ex Ἱκέτης 677
ἐξικμάζω,in c.ex Ἰκμὰς 678
ἐξικνέομαι,in c.ex Ἱκνέομαι 679
ἐξίκω,in c.ab Ἵκω 680
ἐξιλάομαι, cum d.in c ex Ἱλάω 681
ἐξιλεόω,in ἐξιλάομαι
ἐξίλλω,in c 682
ἐξινόω,in c.ex Ἰνέω 684
ἐξιππόω,in c.ex Ἱππω 689
ἐξιππάζομαι 688
ἔξιππον ibidem
ἕξις,in ἔχομαι 546
ἐξιστάζω,&c.in ἐξισόω
ἐξισοτιμία,in ἰσότιμος 1652
ἐξισόω,cum d. in c.ex Ἴσος 693
ἐξίστημι,cum d. 700
ἐξίσχω,in ἐξέχω 550
ἐξίτηλος,ἐξιτήριος,ἐξίτητος, in ἔξειμι 574
ἐξιχνεύω,ἐξιχνιάζω , cum d.in c.ex Ἴχνος 717
ἐξιχνοσκοπέω,in ἰχνοσκόπος 1486
ἐξιχωρίζω,in Ἰχὼρ 717
ἐξογκόω,in c 1131
ἔξοδος,cum d 1133
ἐξοδοιπορέω,in ὁδοιπόρος 1275
ἐξοίγω,in c. ex Οἴγω 1141
ἔξοιδα,in ἐξειδέναι
ἐξοιδέω, ἐξοιδίσκω , in c.ex Οἰδέω 1141
ἐξοικειόω.in c.ex Οἶκος 1147
ἔξοικος,cum d 1145
ἐξοικοδομέω 372
ἐξοιμώζω,in c.ex οἰμώζω 1140
ἔξοινος,in c 1550
ἐξοιστράω,cum d.in c.ex Οἶστρος 1152
ἐξοιχνέω, ἐξοίχομαι, in c.ab Οἴχομαι 1153
ἐξοκέλλω,in c.ex ὀκέλλω 767
ἐξολιγωρέω,in ὀλιγωρος 1872
ἐξολισθαίνω,& ἐξολισθέω,in c 1157
ἐξολκή,in ἐξέλκω
ἐξολλύω,ἐξολοθρεύω, cum d.in c. cum præpoſit. 1158
ἐξολολύζω, in c.ex Ὀλολύζω 1159
ἐξομαλίζω,in c 1161
ἐξομβρέω in c.ab Ὄμβρος 1162
ἐξομηρεύω,cum d in Ὅμηρος ibi.
ἐξόμιλος,cum d in c. 1163
ἐξομματόω,cum d.in c.ex ὄμμα 1183
ἐξόμνυμι,cum d. in c. 1164
ἐξομόθεν,in ὁμόθεν 1166
ἐξομοιόω,cum d.in c.ab ὅμοιος 1167
ἐξομολογέω,in dec. 946
ἐξομόργνυμι,in ἐκμόργνυμι 1165
ἐξόμφαλος,in c 1167
ἐξονειδίζω , cum d.in c.ex Ὄνειδος 1169
ἐξονειρώττω,cum d. in c 1168
ἐξονομάζω,ἐξονομαίνω,in c.ex ὀνομάζω 1172
ἐξονομακλήδην,in κλήδην 711
ἐξονυχίζω,in c.ex Ὄνυξ 1173
ἐξοξύνω,in c 1175
ἐξόπιθεν, ἐξόπισθεν, ἐξοπίσω , in c 1177
ἐξοπλος,cum d.in c 1178
ἐξοπτάω, ἐξοπτος,in c.ab Ὀπτάω 1179
ἐξοργιάζω,in c.ab Ὄργια 1196
ἐξοργίζω,in c.ab Ὀργή 1195
ἐξορθόω 1198
ἐξορίζω,cum d ἐξόριος,in fine col. 1206
ἐξορκίζω, cum d ἐξορμόω , initio col. 1200
ἐξορμάω,in c 1201
ἐξορμος,cum d.in c 1202
ἐξορθιάζω idem quod ἐξορύω
ἐξορος in ἔξορος
ἐξορύω,in c.ex ὀρύω 1213
ἐξορρίζω,in c.ex ὄρρος 1208
ἐξορύσσω , cum d.in c. cum præpoſit. 1209
ἐξορχέομαι,in c 1213
ἐξόρω,in c.ex Ὀρω 1211
ἐξοσιόω,in c 1216
ἐξοστίζω,in c.ex Ὀστέον 1218
ἐξοστρακίζω , cum d.in c. ex Ὄστρακον 1219
ἐξόστωσις,cum ἐξοστίζω
ἐξοτρύνω,in c 1211
ἐξουδενέω,ἐξουδενόω,cũ d.in οὐδεὶς 462
ἐξουθενέω,cum d.in οὐθεὶς ibid.
ἐξούλης,cum ἐξίλλω 682
ἐξουρέω,in c.ex Οὖρον 1226
ἐξουριάζοντα ὦτα,in c.ab Οὖρος , ventus ſecundus
ἐξουσία,cum d.in ἔξεστι 570
ἐξοφέλλω,in Ὀφέλλω 1232
ἐξόφθαλμος,in c.ex ὀφθαλμὸς 1190
ἐξοφρυόομαι,in c.ab Ὀφρὺς 1233
ἐξοχάς,in ἔξοχος
ἐξοχετεύω,in c.ex Ὀχετὸς 1233
ἐξοχή,ἔξοχος,in ἐξέχω
ἐξοχυρόω,in c 544
ἐξοχως,in ἔξοχος
ἐξυβρίζω,cum d.in c.ex Ὕβρις 1700
ἐξυγιαίνω,in ὑγιαίνω ibid.
ἐξυγρος,cum d. in c 1701
ἐξυδαρόω,ἐξυδατόω, cum d. ἐξυδρίας, in c 1703
ἐξυδρωπιάω,in ὕδρωψ 1189
ἐξυλακτέω,in c 1705
ἐξυμνέω,in c.ex ὕμνος 1702
ἐξυπάλυξις,in ὑπάλυξις 115
ἐξυπηρετέω,in dec.ex ὑπηρέτης 512
ἔξυπνος,cum d.in c ex Ὕπνος 1709
ἐξυπτιάζω,in c.ex Ὕπτιος 1710
ἐξυφαίνω & ἐξύφασμα, in c.ex Ὑφάω 1711
ἔξω,in Ἐκ 465
ἔξωθεν,in ἔξω
ἐξωθέω,cum d.in c 1866
ἐξωκεανισθῆναι , in c.ex Ὠκεανὸς 1871
ἐξωκέλλω,in c.ex Κέλλω 767
ἐξώκοιτος,in c ex Κοίτη 812
ἐξώλης,cum d.in ἐξελαύνω 1158
ἐξωμίας, ἐξωμίδιος,in ἔξωμος
ἐξωμιδοποιὸς,cum d 1358
ἐξωμος,cum d.in c 1868
ἐξωμοσία,in ἐξόμνυμι
ἐξωνέομαι cum d. in c 1869
ἐξώπιος 1885
ἐξώπερικα,in c.ex Πέριξ 1596
ἐξωρίζομαι,ἐξωρος,in c 1871
ἐξωριάζω,in c ibid.
ἐξωσμα,ἐξώστηρ,cum d in ἐξωθέω
ἐξώτατος,ἐξώτερος,cum d. ἐξωτικός, &c.in ἔξω 465
ἐξωχρος,in c 1870
¶ ἐοικώς,ἐοικότης,in Εἴκω, ſimilis ſum 448
ἑόργη,cum d.in Ὀργάω 1194
ΕΟΡΤΗ,cum d
ἑός,in Ε 43
ἔοχμος,in συνεοχμὸς
¶ ἐπαγάλλομαι,in Ἀγάλλω 5
ἐπάγαμαι,in c.ex Ἄγαμαι 7
ἐπαγανακτέω,in c.ex Ἀγανακτέω
ἐπαγγέλλω,cum d 5
ἐπαγείρω,cum d. in c. ex Ἀγείρω 18
ἐπαγινέω,in ἀγινέω 35
ἐπαγκωνίζομαι,in c.ex Ἀγκὼν 15
ἐπαγλαΐζομαι,in c.ex Ἀγλαὸς 15
ἐπάγομαι,in ἐπάγω
ἐπαγρεύω,in c.ex ἀγρεύω 20
ἐπάγριος,cum d in c.ex Ἀγρὸς 26
ἐπαγρυπνέω,in ἄγρυπνος 1708
ἐπάγω,ἐπαγωγή,&c.
ἐπαγωνίζομαι 49
ἐπάδω,ἐπαείδω 55
ἐπαείρω,in c.ex Αἰείρω 59
ἐπαθλον,in c.ex Ἆθλος 55
ἐπαιάζω,in c Αἰάζω 65
ἐπαιγίζω,cum impetu & deſuper ſpiro,Il.6.comp. ex Αἴσσω
ἐπαιγδην,cum impetu,impetuoſé.Ab Heſychio exponitur , in ſuperficie, leuiter,leui attactu
ἐπαιδέομαι,in d.ab Αἰδὼς 67
ἐπαικλα,ſiue ἐπαίκλα,τὰ,bellaria quę à cœna apponuntur, ſecundæ menſæ:apud Athen. l. 14. Legitur & ἐπαικλεια,apud eundem l 14.item ἐπαίκλια & ἐπαίκνια , apud Euſtath. comp.ex Αἶκλον
ἔπαινος,ἐπαινέω,cum d.in c.ex Αἶνος 75
ἐπαιονάομαι, ῶμαι , perfundo, irrigo: vt apud Nic. in Alexiph. Ἄλλοτε τὴν θαλέοισιν ἐπαιονάασο λοετροῖς. Componitur ex Αἰονάω. ¶ Item in littore lauor:ἐπ' Ἠιόνος λοῦμαι,inquit ſchol.Nic.vt ſit comp.ex Ἠιὼν

ἐπαίρω 82
ἐπαισθάνομαι, cum d. in c. ex Αἰσθάνομαι 85
ἐπαΐσσω, in c. ex Αἴσσω 86
ἐπαΐστης, in ἐπαΐω 92
ἐπαισχής, ἐπαισχύνομαι, in c. ab Αἶσχος 88
ἐπαιτέω, cum d. in c. ab Αἰτέω 89
ἐπαιτιάομαι, in c. ex Αἰτία, cauſa 90 & in c. ex Αἰτία culpa 91
ἐπαίτιος in c. ex Αἰτία culpa ibid.
ἐπαΐω, in c. ex Αΐω ibid
ἐπαιωρέομαι, in c. ex Αἰωρέω 92
ἐπακανθίζω, in c. ex Ἄκανθα 94
ἐπακμής, cum d. in c. ab Ἀκμὴ 97
ἐπακολουθέω, cum d. in c. ex Ἀκόλουθος 99
ἐπακοντίζω, cum d. in c. ex Ἄκων 108
ἐπακούω, cum d. in fine col. 101
ἐπάκουστος, qui auditur vel audiri poteſt.
ἐπακρίζω, ἐπάκριος, in ἔπακρος
ἐπακροάομαι, cum d. in c. ex Ἀκροάομαι 105
ἔπακρος, in c. ex Ἄκρος 106
ἐπακτήρ, ἐπακτικὸς, cum d. in ἐπάγω
ἐπάκτιος, in c. ex ἀκτή 107
ἐπακτὸς, ἐπακτόω, cum d. in ἐπάγω.
ἐπακτροκέλης, in c. ex Κέλης 767
ἐπάκτριον, in ἐπακτός
ἐπαλαζονεύομαι, in c. ex Ἀλαζὼν 109
ἐπαλαλάζω, in c. ex Ἀλαλή ibid.
ἐπαλάομαι, in c. ex Ἀλάομαι 110
ἐπαλαστέω, in ἄλαστος 965
ἐπαλείφω, cum d. in c. ex Ἀλείφω 113
ἐπαλεξέω, in c. ex Ἀλέξω 114
ἐπαλετρεύω, in c. ex Ἀλέω, molo. ib.
ἐπαληθεύω, in c. ex Ἀληθὴς 115
ἐπαλθέω, in c. ex Ἀλθω 116
ἐπαλλάσσω, cum d 124
ἐπάλληλος cum d. in c. in ἀλλήλων 129
ἐπαλλόκαρπα, in c 752
ἐπαλλόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 759
ἔπαλξις, cum d. in c. ex Ἀλκὴ 119
ἐπαλφιτόω, in c. ex Ἀλφιτον 113
ἐπαλώστης, in c. ex Ἀλόω 120
ἐπαμάω, in c. ex Ἀμάω 138
ἐπαμβλίδω, in ἀναβάλλω 243
ἐπαμβλίσκω, in c. ex Ἀμβλὺς 139
ἐπαμείβω, ἐπαμοιβὸς, cum d. in c. ex Ἀμείβω 141
ἐπαμπέχω, in ἀμπέχω 547
ἐπαμύνω, cum d. in c. ex Ἀμύνω 146
ἐπαμφάδησε in ἀναφαίνω 1717
ἐπαμφέρω in ἐπαναφέρω
ἐπαμφιάζομαι, ἐπαμφιέννυμι, ἐπαμφίσκω, in dec. ex ἀμφιέννυμι 562
ἐπαμφοτερίζω 149
ἐπαν in Ἐπὶ 487
ἐπαναβαίνω, ἐπαναβαθμὸς, in ἀναβαίνω 232
ἐπαναβάλλομαι, in dec. ex ἀναβάλλω 243
ἐπανάβασις, in ἐπαναβαίνω
ἐπαναβιβάζω, in ἀναβιβάζω 238
ἐπαναβληδὸν, in ἐπαναβάλλομαι.
ἐπαναβοάω, in ἀναβοάω 273
ἐπαναγινώσκω, in ἀναγινώσκω 39
ἐπαναγκάζω, cum d. in c 152
ἐπανάγω, in dec. ex ἀνάγω 32
ἐπαναδιπλόω, cum d. in ἀναδιπλόω 408
ἐπαναθεάομαι, in fine col. 614
ἐπαναιρέομαι, ἐπανάιρεσις, in dec. ex ἀναιρέω 77
ἐπαναίρω in αἴρω
ἐπανακαλέω, in ἀνακαλέω 731
ἐπανακάμπτω, in ἀνακάμπτω 742
ἐπανάκειμαι in ἀνάκειμαι 762
ἐπανακεφαλαιόομαι in ἀνακεφαλαιόω 78
ἐπανάκλησις in ἐπανακαλέω
ἐπανάκλισις, in ἀνακλίνω 808
ἐπανακοινόω, in ἀνακοινόω 801
ἐπανακομίζω, in ἀνακομίζω 833
ἐπανακρεμάννυμαι in ἀνακρεμάω 867
ἐπανακρίνω, in ἀνακρίνω 872
ἐπανακρούω, in ἀνακρούω 879
ἐπανακτάομαι, in ἀνακτάομαι 883
ἐπανακυκλέω & ἐπανακυκλόω, cum d. in ἀνακυκλόω 892
ἐπαναλαμβάνω, ἐπανάληψις, in ἀναλαμβάνω 921
ἐπαναλίσκω, in ἀναλίσκω 17
ἐπαναλύω, in ἀναλύω 986
ἐπαναμφίω, in ἀναμφίω 1036
ἐπαναμιμνήσκω, in ἀναμιμνήσκομαι 1064
ἐπαναπαύομαι, in ἀναπαύομαι 1260
ἐπαναπηδάω in ἀναπηδάω 1310
ἐπαναπλέω, in ἀναπλέω 1341
ἐπαναπνέω, in ἀναπνέω 1351
ἐπαναποδίζω, in ἀναποδίζω 1381
ἐπαναπολέω, in ἀναπολέω 1365
ἐπαναρρίπτω, in ἀναρρίπτω 1443
ἐπαναστείω, cum d. in ἀναστείω 1461
ἐπανασπείρω, cum d. in ἀνασπείρω 1515
ἐπανάστασις, in ἐπανίστημι
ἐπαναστέλλω, in ἀναστέλλω 1539
ἐπανάστημα, in ἐπανίστημι
ἐπαναστρέφω, cum d. in ἀναστρέφω 1555
ἐπανάτασις, ἐπανατείνω, in ἀνατείνω 1599
ἐπανατέλλω, in ἀνατέλλω 1608
ἐπανατίθημι, in ἀνατίθημι 1632
ἐπανατρέχω, in ἀνατρέχω 1676
ἐπανατρυγάω, in c. ex τρυγάω 1685
ἐπαναφέρω, cum d. in ἀναφέρω 1740
ἐπαναχωρέω, cum d. in ἀναχωρέω 1849
ἐπανδρος, in c 157
ἐπανεγείρω, cum d. in ἀνεγείρω 437
ἐπάνειμι, in dec. ex ἄνειμι 563
ἐπανειπεῖν in ἀνειπεῖν 493
ἐπανείρομαι, & ἐπανέρομαι, in ἀνερέω 60
ἐπανέρχομαι in ἀνέρχομαι 522
ἐπανέχω, in dec. ex ἀνέχω 549
ἐπανήκω, in c 599
ἐπανθέω cum d. in c. ex Ἀνθέω 161
ἐπανθίζω, cum d. in fine col. eiuſd.
ἐπανίημι, in c. in ἀνίημι 564
ἐπανισόω, ἐπανίστημι, in dec. ex ἀνίστημι 697
ἐπάνοδος in ἄνοδος 1131
ἐπανοιδέω, in ἀνοιδέω 1141
ἐπανορθόω, cum d. in ἀνορθόω 1198
ἐπαντέλλω, cum ἐπαντέλλω
ἐπάντης, in c. in ἄντης 168
ἐπαντλέω, cum d. in c 169
ἐπανύω, in c. ex Ἀνύω 171
ἐπάνω, ἐπάνωθεν, ἐπάνωθε, in c. ex Ἄνω 171
ἐπαξόνιος, in c 174
ἐπάξιος, cum d. in c. 173
ἐπαοιδή, ἐπαοιδὸς, cum d. in ἐπαείδω
ἐπαπειλέω, in c. ex Ἀπειλέω 176
ἐπαπερείδω, in ἀπερείδω 510
ἐπαπέρχομαι 522
ἐπαποδύομαι, in ἀποδύω 430
ἐπαποθνήσκω, in ἀποθνήσκω 642
ἐπαπολογέομαι, in ἀπολογέομαι 940
ἐπαπορέω, cum d. in dec. ex ἀπορέω 1217
ἐπαποστέλλω, in ἀποστέλλω 1332
ἐπαρὰ, ἐπαράομαι, ἐπαράσιμος, in c. ex Ἀρὰ 182
ἐπαράσσω, in c. ex Ἀράσσω 184
ἐπάρατος, in ἐπαρὰ
ἐπάργυρος, cum d. in c. ex Ἄργυρος 186
ἐπάρδω, in c. ex Ἄρδω ibid.
ἐπαρέσκομαι, in c. ex Ἀρέσκω 187
ἐπαρήγω, in c. ex Ἀρήγω ibi.
ἐπαριστερὸς, cum d. in c. ex Ἀριστερὸς 190
ἐπαρκέω, cum d. in c. 191
ἔπαρμα, in ἐπαίρω 83
ἐπάρουρα, in ἄρουρα ab Ἀρόω 193
ἔπαρσις, in ἐπαίρω 83
ἐπαρτάω, in c. 196
ἐπαρτὴς, in c. ex Ἀρτέομαι ibid.
ἐπαρτύω, in c. ex Ἀρτύω 198
ἐπαρύω, cum d. in c 199
ἐπάρχομαι, ἐπάρχω, ἔπαρχος, cum d 202
ἐπαρῶ, in c 1205
ἐπαρωγὸς, cum d. in ἐπαρήγω
ἐπασθμαίνω, in c. ex Ἄσθμα 203
ἐπασκέω, cum d. in c 209
ἔπασμα, in ἐπαείδω
ἐπασσύτερος, in Ἄσσον 211
ἐπαυγάζω, cum d. in c. ex Αὐγὴ 217
ἐπαυδάω, in c. ex Αὐδὼ 218
ἐπαυθαδίζομαι 51
ἐπαυλέω, in c. ex Αὐλὸς 211
ἐπαυλίζομαι ἐπαύλιον, ἔπαυλις, in ἔπαυλος
ἔπαυλος, in c 219
ἐπαυξάνω, cum d. in c. ex αὔξω 60
ἐπαυρέω, ἐπαυρίσκω, ἐπαύρομαι, ἐπαύρεσις, ἐπαύρησις, circa initium col. 222
ἐπαύριον, in c. ex Αὔριον ibid.
ἐπαυχένιος, in c 224
ἐπαυχέω, initio col. eiuſdem
ἐπαφαιρέω, in ἀφαιρέω 78
ἐπαφαυαίνω, in ἀφαύω 225
ἐπαφὴ, ἐπαφάω, in ἐφάπτομαι
ἐπαφίημι, in dec. ex ἀφίημι 565
ἐπαφρίζω, in c. ex Ἀφρὸς 227
ἐπαφρόδιτος, &c. ex Ἀφροδίτη 226
ἐπαφρος, cum d. in c. ex Ἀφρὸς 228
ἐπαχθὴς, cum d. in c. ex Ἄχθος 228
ἐπείπερ pro ἐπεὶ
ἐπεγγελάω, in ἐγγελάω 311
ἔπεγγυος, in c 435
ἐπεγείρω, in c. ex Ἐγείρω 437
ἐπεγκεράννυμι, in ἐγκεράννυμι 775
ἐπεγχαίνω, in ἐγχαίνω 1801
ἐπεγχέω, cum d. in ἐγχέω 1811
ΕΠΕΙ 487
ΕΠΕΙΓΩ ibid.
ἐπειδὰν, ἐπειδὴ, ἐπειδὴ, in Ἐπεί.

ἐπεί

ἐπεικάζω, in c ab εἰκάζω 450
ἐπείκειν, in Ἐπεὶ
ἐπεικτὴς, in ἐπείγομαι
ἐπείκω, in c. ex Εἴκω, cedo 431
ἐπείκω, in fine col. 570 & 574
ἔπειξις, in ἐπείχομαι
ἐπειπεῖν 494
ἐπειρέομαι, & ἐπείρομαι, in ἐπέρομαι 460
ἐπειρύω, in ἐπερύω 521
ἐπειρωνεύω, in c. ex Εἴρων 461
ἐπεισάγω, cum d. in dec. ex εἰσάγω 34
ἐπεισβαίνω, in εἰσβαίνω 233
ἐπεισδέχομαι, in εἰσδέχομαι
ἐπείσειμι, in der. ex εἴσειμι 574
ἐπεισέρχομαι, in εἰσέρχομαι 522
ἐπεισηγέομαι, in εἰσηγοῦμαι 593
ΕΠΕΙΣΙΟΝ 488
ἐπεισκαλέω, in εἰσκαλέω 732
ἐπεισκρίνομαι, initio col. 875
ἐπεισκυκλῶ, cum d. in εἰσκυκλῶ 892
ἐπείσοδος, cum d. in εἴσοδος 113
ἐπεισπαίω in εἰσπαίω 1242
ἐπεισπηδάω, in εἰσπηδάω 1310
ἐπεισπίπτω in εἰσπίπτω 1321
ἐπεισπνέω, in εἰσπνέω 1311
ἐπεισρέω in εἰσρέω 1431
ἐπεισφέρω, in εἰσφέρω
ἐπεισφρέω, in εἰσφρέω 1741
ἔπειτα, in c. ex Εἶτα 462
ἐπείτοι, ἐπείτε, in Ἐπεὶ
ἐπεκβαίνω, in ἐκβαίνω 233
ἐπεκβοηθέω, in ἐκβοηθέω 274
ἐπεκδιδάσκω, in ἐκδιδάσκω 396
ἐπεκδιηγέομαι, cum d. in dec. ex διηγέομαι 593
ἐπεκδίδωμι, in ἐκδίδωμι 399
ἐπεκδρομὴ in ἐπεκτρέχω
ἐπέκεινα, in c. ex Ἐκεῖνος 465
ἐπεκθέω, in ἐκθέω 633
ἐπεκκλίνω, in ἐκκλίνω 808
ἐπεκλέγομαι, in ἐκλέγω 937
ἐπεκπίνω, inſuper ebibo. Eurip. in Cyclop. ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα.
ἐπέκπλους, in ἐκπλέω 1341
ἐπέκτασις, ἐπεκτείνω, in ἐκτείνω 1600
ἐπεκτρέχω, in ἐκτρέχω 1676
ἐπεκφορὰ, in ἐκφέρω 1742
ἐπέλασις, in Ἐλαύνω
ἐπελαφρίζω, &c. in c. ex Ἐλαφρὸς
ἐπέλεγχος, in c. ex Ἐλέγχω 473
ἐπελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω 469
ἐπέλευσις, ἐπελευστικὸς, in ἐπέρχομαι
ἐπέμβαδον, ἐπεμβαίνω, in ἐμβαίνω
ἐπεμβάλλω, in dec. ex ἐμβάλλω 245
ἐπέμβασις, in ἐπεμβαίνω
ἐπεμβολὴ, in ἐπεμβάλλω
ἐπεμπηδάω, in ἐμπηδάω 1310
ἐπεμπίπτω in ἐμπίπτω 1322
ἐπενδύω, cum d. in ἐνδύω 430
ἐπένεγξις, in ἐπιφέρω
ἐπενθρέω, in ἐνθρέω 645
ἐπενθρώσκω, in c. ex Θρώσκω 65
ἐπενθυμέομαι, cum d. in ἔνθυμος 656
ἐπεντανύω in ἐντανύω 1605
ἐπεντρυφάω, in ἐντρυφάω 653
ἐπεντύω, ἐπεντύνω, in c. ex Ἐντέα 845
ἐπεξάγω, cum d. in dec. ab ἐξάγω 34
ἔπεξειμι, in d. ab ἔξειμι 544
ἐπεξελαύνω, in ἐξελαύνω 468
ἐπεξέλευσις, in ἐπεξέρχομαι
ἐπεξεργάζομαι, cum d. in ἐξεργάζομαι 508
ἐπεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 522
ἐπεξευρίσκω, in ἐξευρίσκω 539
ἐπεξήγησις, in dec. ab ἐξηγοῦμαι 593
ἐπέξοδον, in ἔξοδος 1133
ἐπέοικα, in c. ex Εἴκω. ſimilis ſum 450
ἐπεργάζομαι, cum d 508
ἐπερείδω, cum d. in c. ab Ἐρείδω 550
ἐπερέφω, in c. ex Ἐρέφω 515
ἐπέρομαι, in c 460
ἐπερύω, in c. ab Ἐρύω, traho 521
ἐπέρχομαι 512
ἐπερωτάω, cum d. in c. ex Ἐρωτάω 525
ἐπεσβαίνω, in ἐπεισβαίνω
ἐπεσβάλλω, in ἐπεισβάλλω
ἐπέσβολος, in c. ex βολὴ 253
ἐπεσθίω & ἐπέσθω, in c. ab Ἔσθω 525
ἔπεσι, in ἔπειμι
ἐπέστιος, in ἐφέστιος
ἐπετειόκαρπος, in c 752
ἐπετειόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 759
ἐπέτειος 533
ἐπετειοφόρος 1748
ἐπετειόφυλλος, in c 1786
ἐπέτης, in der. ex Ἕπω, ſequor 492
ἐπετήσιος, in ἐπέτειος
ἐπέτις, in ἐπέτης
ἐπευθυμέω, in εὔθυμος 657
ἐπευθύνω, in c. ex εὐθύνω 536
ἐπευκτὸς, in ἐπεύχομαι
ἐπευφημέω, in εὔφημος 1732
ἐπεύχομαι, cum d. in c 541
ἐπευωνίζω, in εὔωνος 1869
ἐπέχω 550
ἐπήβολος, cum d. cum ἐπιβολὴ
ἐπηγκενίδες, in ἐπιφέρω 1742
ἐπηγορῶ, cum d. in c. ex Ἀγορὰ, cum præp. 18
ἐπηετανὸς, in ἐπέτειος
ἐπήκοος, in ἐπακούω 102
Ἔπηλις, operculum arcæ ſeu ciſtæ. Heſyc. Item pro macula à ſole, idem quod ἔφηλις. Euſt.
ἐπηλυγάζω, in Λύγη 980
ἔπηλυς, cum d. in ἐπέρχομαι
ἐπημοιβὸς, in ἐπαμείβω
ἐπηνέμιος, in c. ex Ἄνεμος 154
ἐπήορος, in c, deſinentibus in ήορος 59
ἐπήρατος, in c. ex ἐρατὸς 497
ΕΠΗΡΕΑΖΩ, cum d. 488
ἐπήρεια, in Ἐπηρεάζω
ἐπήρετμοι, in c. ex ἐρετμὸς 512
ἐπηρεφὴς, in ἐπερέφω
ἐπήρης, in c. in ἤρης 512
ἐπήριτος, in c. ex ἐρίζω 517
ἐπητὴς, in der. ex Ἔπω, dico 493
ἐπήτειμος, in c. ex Ἤτειον 613
ἐπῆτις, in ἐπητὴς
ἐπηχέω 614
ἐπήωρος, pro ἐπήορος reperitur, apud Greg.
ΕΠΙ 483
ἐπιάλλω, in c. ex Ἰάλλω 666
ἐπιάλτης, in ἐφιάλτης
ἐπιανδάνω, complaceo, gratus ſum. Il. η. ἐμοὶ ἐπιανδάνει οὕτως. Od. π. τοῖσιν δ᾽ ἐπιανδανε μῦθος. Comp. ex Ἀνδάνω.
ἐπιαύω, in c. ex Ἰαύω 608
ἐπιάχω, in c. ex Ἰάχω 669
ἐπιβαίνω, cum d 23
ἐπιβάλλω, cum d 246
ἐπιβάπτω, cum d. in c. cum pr. 255
ἐπιβαρέω, in c. ex Βαρὸς 257
ἐπίβασις, cum d. in ἐπιβαίνω
ἐπιβάσκω, in c. ex βάσκω 238
ἐπιβατεύω, ἐπίβατος, &c. in ἐπιβαίνω
ΕΠΙΒΔΑ 489
ἐπιβεβαιόω, in c. ex Βέβαιος 262
ἐπιβήματα, ἐπιβήτωρ, in Ἐπιβαίνω
ἐπιβιβάζω, in c. ex βιβάζω 259
ἐπιβιόω, in c. ex βιόω 266
ἐπιβλάπτω, cum d. in c. ex Βλάπτω 268
ἐπιβλαστάνω, cum d. in c. ex Βλαστάνω ibid.
ἐπιβολὴ, ἐπιβλήδην, ἐπίβλημα ἐπιβλὴς, ἐπίβλητος, cum d. in ἐπιβάλλω
ἐπιβλὴξ, in c. ex Βλύζω 272
ἐπιβοάω, in c. ex Βοάω 273
ἐπιβοηθέω, cum d. in c. ex Βοηθέω 274
ἐπιβόημα, ἐπιβόητος, in ἐπιβοάω
ἐπίβοιος, in c. ex Βοῦς
ἐπιβολὴ cum d. in ἐπιβάλλω
ἐπιβομβέω, in c. ex Βόμβος 276
ἐπιβόσκω, cum d. in c. ex βόσκω 283
ἐπιβουκόλος, in βουκόλος 819
ἐπιβουλὴ, ἐπιβουλεύω, cum d. 279
ἐπιβραδύνω, in c ex Βραδὺς 284
ἐπιβραχὺ in c. ex Βραχὺς 285
ἐπιβρέμω, in c. ex Βρέμω 286
ἐπιβρέχω, in c 287
ἐπιβρίθω, in c. ex Βρίθω 288
ἐπιβρομέω, in ἐπιβρέμω
ἐπιβροντάω, cum d. in c ex Βροντὴ 289
ἐπιβροχὴ, in ἐπιβρέχω
ἐπιβρύχω, in c. ex Βρύχω 291
ἐπιβρύω, in c. ex Βρύω 292
ἐπιβρώσκω, in c. ex Βρώσκω ibid.
ἐπιβύω, cum d. in c. ex Βύω 294
ἐπιβωμίζω, ἐπιβώμιος, in c. ex Βωμὸς 295
ἐπιβώτωρ, in ἐπιβώσκω
ἐπίγαιος, in c ex γαῖα 296
ἐπιγαμβρεύω, cum d. in c ex Γαμβρὸς 299
ἐπιγαμέω, cum d. in c. ex Γαμέω 300
ἐπιγαύνομαι, in c. ex Γαῦος ibid.
ἐπιγάστριον, in c. ex Γαστὴρ 301
ἐπιγαυριάομαι, in c. ex Γαῦρος 302
ἐπιγειόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 759
ἐπίγειος, in ἐπίγαιος
ἐπιγειόφυλλος, in c 1785
ἐπιγελάω, in c. ex Γελάω 312
ἐπιγέννημα, in ἐπιγίγνομαι
ἐπιγεννὴς 305
ἐπιγεννάω. cum d 308
ἐπιγεραίρω, in c. ex Γέρας 314
ἐπιγηθέω, in c. ex Γηθέω 315
ἐπιγῆτις, in ἐπίγαιος
ἐπιγίγνομαι 306
ἐπιγιγνώσκω, vel ἐπιγινώσκω 320
ἐπίγλυκυς, cum d. in c. ex Γλυκὺς 327
ἐπιγλωττάομαι, ῶμαι, lingua effero, deblatero. Æſchylus in Prometheo.
ἐπιγλωττὶς, &c. cum d 328
ἐπιγνάμπτω, in comp. ex γνάμπτω 743

ἐπιγνώμη, ἐπιγνώμων, ἐπίγνωσις, in ἐπιγινώσκω
ἐπίγονος, cum d. 309
ἐπιγουνατὶς, ἐπιγουνὶς, &c. in c ex γόνυ 331
ἐπιγράβδην, ἐπίγραμμα, cum d. in ἐπιγράφω
ἐπιγράφω, cum d 337
ἐπίγρυπος, in fine col. 343
ἐπιδαίρυμαι, in c. ex Δαίω diſco 351. & in c. ex δαίω epulum præbeo ibid.
ἐπιδαίτης, in c. ex δαίω, diuido 352
ἐπιδαιτρεύομαι, in c. ex δαίω, epulum præbeo 351
ἐπίδαμζον, in c. ex δαμάζω 352
ἐπιδάκνω, in c. ex δάκνω, cum præp. 354
ἐπιδακρύω, in c 355
ἐπιδανείζω, in c. ex δάνος 358
ἐπίδασυς, in c. ex δασύς 360
ἐπιδαψιλεύομαι 361
ἐπιδεής, in ἐπιδέομαι
ἐπίδειγμα, in ἐπιδείκνυμι
ἐπιδείελος, in c. ex Δείλη 369
ἐπιδείκνυμι, ἐπίδειξις, ἐπιδεικτικὸς 364
ἐπίδειπνον, cum d. in c 368
ἐπιδέκατος, in c 369
ἐπιδέμνιος, in c. ex δέμνιον 370
ἐπιδεξιευθέρος, in c. ex Ελεύθερος 475
ἐπιδέξιος, cum d. in c. ex Δεξιὰ 374
ἐπιδέομαι, in c. ex δέω 387
ἐπιδερὰς, in c. ex δέρω 375
ἐπιδέρκω cum d. in c 376
ἐπιδερματὶς, ἐπιδερμὶς, cum ἐπιδερὰς
ἐπίδεσις ἐπίδεσμος, cũ d. in ἐπιδέω
ἐπιδεσπόζω, in c. ex Δεσπόζω 376
ἐπιδεύομαι, ἐπιδευής, in ἐπιδέομαι
ἐπιδεχομαι 381
ἐπιδέω, in c. 584
ἐπιδεῶς, in ἐπιδέομαι
ἐπίδηλος, in c. ex δῆλος 389
ἐπιδημεύω, &c. in ἐπιδημὸς
ἐπιδημιουργὸς, in δημιουργὸς 501
ἐπιδήμιος, cum d. in c. ex Δῆμος 390
ἐπιδιαβαίνω, in διαβαίνω 233
ἐπιδιαγινώσκω, in διαγινώσκω
ἐπιδιαθήκη, in ἐπιδιατίθημι
ἐπιδιαίτησις, in c. ex Δίαιτα 394
ἐπιδιάκειμαι, in διάκειμαι 763
ἐπιδιακρίνω, in διακρίνω 872
ἐπιδιαλάμπω, in διαλάμπω 929
ἐπιδιανέμω, in διανέμω 1093
ἐπιδιαπλέω, in διαπλέω 1341
ἐπιδιασκευάζω, cum d. in d. ex διασκευάζω 1489
ἐπιδιατάττομαι, in διατάσσω 1593
ἐπιδιατίθημι, in διατίθημι 1634
ἐπιδιατείβω, in διατείβω 1382
ἐπιδιδυμὶς, in c. ex Δίδυμος 397
ἐπιδίδωμι 399
ἐπιδιετὴς, in διετὴς 532
ἐπιδίζημαι in c. ex Δίζω 401
ἐπιδιήγησις, in dec. ex διηγέομαι 593
ἐπιδικάζω, cum d 405
ἐπίδικος 404
ἐπιδίμοιρος, in δίμοιρος 1025
ἐπιδινέω, in c. ex Δίνη 407
ἐπιδιορθόω, in decomp. ex διορθόω 1298

ἐπιδιπλόω, cum dec. in c. ex Διπλόος 408
ἐπιδίφριος, cum d. in c. ex Δίφρος 410
ἐπιδίψιος, in c. ex Δίψα 411
ἐπιδίω, in c. ex ἰδίω 671
ἐπιδιώκω, in c. ex Διώκω 411
ἐπίδομα, in ἐπιδίδωμι
ἐπίδοξος, cum d in c. ex δόξα 416
ἐπιδορατὶς, in c. ex Δόρυ 419
ἐπιδόρπιος, cum d. in c. ex Δόρπον 418
ἐπίδοσις, cum d. & ἐπιδοτικὸς, in ἐπιδίδωμι
ἐπιδουπέω, in c. ex Δοῦπος 420
ἐπιδοχὴ in ἐπιδέχομαι
ἐπιδράττομαι, in c. ex Δράσσω 421
ἐπιδρομὴ, &c. in ἐπιτρέχω 1677
ἐπιδυναστεύω, in c 427
ἐπιδύω 429
ἐπιδυσφημέω, in δύσφημος 1731
ἐπιδύω cum ἐπιδύνω
ἐπιείκεια, in ἐπιεικὴς
ἐπιείκελος, in c. ab εἴκελος 451
ἐπιεικὴς, cum d. in ἔοικα
ἐπιεικτὸς, in ἐπιείκω
ἐπιείκω, in c. ex Εἴκω, cedo 451
ἐπιεικῶς, in ἐπιεικὴς
ἐπιέλπομαι, in c. ex Ελπὶς 480
ἐπιέννυμι, in c. ex ἕννυμι 562
ἐπιέπομαι, in ἐφέπομαι
ἐπιζαὴς, in ἐπιζάω
ἐπιζάφελος, cum d. in Ζαφελής 576
ἐπιζάω, in c. ex Ζάω 577
ἐπίζεμα, in ἐπιζέω
ἐπιζεύγνυμι, cum d 580
ἐπιζέω, in c 582
ἐπίζηλος, in c. ex Ζῆλος 584
ἐπιζηλοτυπέω, in ζηλότυπος 1693
ἐπιζήμιος cum d. in c. ex Ζημία 584
ἐπιζητέω, cum d. in c 585
ἐπιζυγῶσαι, in ἐπιζεύγνυμι
ἐπίζωσμα, in fine col. 587
ἐπίηρανος, in ἐπίηρατος
ἐπιθαλάμιος, cum d. in c. ex Θάλαμος 616
ἐπιθαλάσσιος, &c. in c 617
ἐπιθαλπὴς, in c. ex Θάλπω 619
ἐπιθαμβέω, in c. ex Θάμβος 620
ἐπιθανάτιος, cum d. in c. ex θάνατος 64
ἐπιθανὴς, in c. ex θανὴς ibid.
ἐπιθαρσύνω, cum d. in c 622
ἐπιθαυμάζω, in c. ex Θαυμάζω 623
ἐπιθάζω & ἐπιθεάζω, cum d 628
ἐπιθεραπεύω, in c. ex Θεράπων 630
ἐπίθεμα, ἐπίθεσις, in ἐπιτίθημι
ἐπιθεσπίζω, cum d. in c. ex Θέσπις 632
ἐπίθετος, cum d. in ἐπιτίθημι
ἐπιθέω, in c. ex Θέω 633
ἐπιθεωρέω, in c. ex Θεωρὸς 634
ἐπιθήγω, in c. ex Θήγω ibid.
ἐπιθήκη, ἐπίθημα, cum d. in ἐπιτίθημι
ἐπιθηραρχος, qui aliis θηράρχης præeſt. Gaza exp. duplaris ferarius ἐπιθηραρχία, duplaris feraria 202
ἐπιθιγω, cum d. in c. ex Θίγω 639
ἐπιθλίβω, in c. ex Θλίβω 641
ἐπιθοάζω, in c. ex Θοὸς 644
ἐπιθολόω, in c. ex Θολὸς ibid.
ἐπιθορέω, cum d. in c. ex Θόρω 465

ἐπιθορυβέω, in c. ex Θόρυβος ibid.
ἐπιθράνιον, in c. ex θρᾶνος 647
ἐπιθρηνέω, in c. ex Θρῆνος 648
ἐπιθρομβόω, in c. ex Θρόμβος 651
ἐπιθρώσκω, in c. ex Θρώσκω 653
ἐπιθυΐα cum ἐπιθύω 665
ἐπιθυμέω, cum d. in ἐπιθυμίδες
ἐπιθυμία ibid.
ἐπιθυμιάω, cum d. in c. ex Θυμιάω 654
ἐπιθυμὶς, &c. 656
ἐπιθυμοδείπνος, in c 368
ἐπιθύνω, in c 676
ἐπιθύω, in c. ex Θύω, in c. cum præp. 662. & 663
ἐπιθωρακίζω, cum d. in c. ex Θώραξ 665
ἐπιθωΰσσω, in c. ex Θωΰσσω ibid.
ἐπιΐδμων, in ἴδμων 691
ἐπιΐστωρ, in c. ex ἴστωρ 714
ἐπικαγχάζω, in c 719
ἐπικαθέζομαι, in καθέζομαι 441
ἐπικαθεύδω, in καθεύδω 535
ἐπικάθημαι, in dec. ex κάθημαι 603
ἐπικαθίστημι, in dec. ex καθίστημι 704
ἐπικαινίζω, in c. ex καινὸς 722
ἐπίκαιρος, cum d. in c 723
ἐπικαίω, in c. cum pr. 725
ἐπικαλαμάομαι, in c. ex καλαμάομαι 730
ἐπικαλέω 731
ἐπικαλύπτω, cum d. in c 738
ἐπικάμπτω, cum d. in c. cum pr. 742
ἐπικανθίδες, in κανθὸς 744
ἐπίκαρ, in c. ex κάρ 749
ἐπικάρπιος, cum d. in c 752 & 754
ἐπικάρσιος, in c. ex κάρσιος 754
ἐπικαρυκεύω, in καρύκη 755
ἐπικαταβαίνω, in καταβαίνω 235
ἐπικατάγνυμι, in dec. ex κατάγω 47
ἐπικατάγομαι, in dec ex κατάγω 56
ἐπικαταδαρθάνειν, in c. ex Δαρθάνω 359
ἐπικατακλείω, in κατακλείω 801
ἐπικατακοιμάομαι, in κατακοιμάομαι 820
ἐπικαταλαμβάνω, in dec. ex καταλαμβάνω 924
ἐπικατάρατος, in dec. ex κατάρα 183
ἐπικαταρράττω, in καταρράσσω 1427
ἐπικαταρρέω, in καταρρέω 1431
ἐπικαταρρήγνυμαι, in καταρρήγνυμι 1449
ἐπικατασείω, in κατασείω 1462
ἐπικατασκάπτω, in κατασκάπτω 1480
ἐπικατασπένδω, in κατασπένδω 1517
ἐπικαταστρέφω, in καταστρέφω 1557
ἐπικατασφάττω, in κατασφάττω 1572
ἐπικατατέμνω, in κατατέμνω 1615
ἐπικαταφορὰ, &c. in καταφέρω 1745
ἐπικαταχωννύω, in καταχόω 1814
ἐπικαταψεύδομαι, in καταψεύδομαι 1858
ἐπικατεράω, in κατεράω 495
ἐπικατοικέω, in dec. ex κάτοικος 1145
ἐπικαττύειν, in c. ex κασσύω 756
ἐπικαυλόφυλλος, in c 1789
ἐπίκαυμα, ἐπίκαυσις, in ἐπικαίω

ἐπικαυχάομαι, cum d. in c. ex Καυχάομαι 759
ἐπικαχλάζω in Κάχληξ 760
ἐπικάω, in ἐπικαίω 752
ἐπίκειμαι 763
ἐπικείρω, in c. ex Κείρω 765
ἐπικελεύω in c. ex κελεύω 768
ἐπικέλλω, in c. ex κέλλω 767
ἐπικενός, in c. ex κενός 769
ἐπικεράννυμι, cum d. in c. ex κεράννυμι 773
ἐπικέρας, in c. ex Κέρας 776
ἐπικερασικὸς, in ἐπικεράννυμι
ἐπικεράω, cum ἐπικεράννυμι
ἐπικερδὴς, in c. ex κέρδος 777
ἐπικερτομέω, cum d. in κέρτομος 1613
ἐπικεύθω, in c. ex κεύθω 779
ἐπικεφάλαιον, in c. ex κεφαλὴ 781
ἐπικήδειος, in comp. ex κῆδος, funus 783
ἐπικήπιος, in c. ex Κῆπος 785
ἐπίκηρος, cum d. in c. ex κὴρ 786
ἐπικηρυκεύομαι, in c. ex κῆρυξ 787
ἐπικηρύττω, cum d. in c. ex κηρύσσω 788
ἐπικίδνημι, in c 1481
ἐπικινδυνεύομαι, in c. ex κινδυνεύω 792
ἐπικίνδυνος, cum d. in c. ex κίνδυνος 792
ἐπικλαίω, in c. ex κλαίω 799
ἐπίκλαυτος ibid.
ἐπικλάω, in c. ex Κλάω 800
ἐπικλεὴς, in c. ex κλέος 802
ἐπικλείω, in c 801. & 802
ἐπίκλημα, ἐπίκλην, in ἐπικαλέω
ἐπίκληρος, cum d. in c. cum pr. 805
ἐπίκλησις, ἐπίκλητος, in ἐπικαλέω
ἐπικλίνω, cum d 808
ἐπικλονέω, in c. ex κλόνος 810
ἐπίκλοπος, in c. cum præp. 805
ἐπικλύζω, cum d. in c. ex Κλύζω 810
ἐπικλυτὸς, in c. ex κλύω 811
ἐπικλώθω, in c. ex κλώθω 813
ἐπικνάμπτω, in c. ex κνάμπτω 743
ἐπικνάω, in c. ex κνάω 814
ἐπικνίζω, ἐπίκνησις, in c. ex κνίζω 815
ἐπικοιλὶς, in c. ex κοῖλος 819
ἐπικοιμάομαι, in c. ex κοιμάω ibid.
ἐπίκοινος, ἐπικοινωνέω, in c. ex κοινός 821
ἐπικοιτάζομαι, in c. ex κοίτη 822
ἐπικολλάω, cum d. in c. ex κόλλα 826
ἐπικολπίδιον, in c. ex κόλπος 831
ἐπικομίζω, in c. ex κομίζω 833
ἐπικομπάζω, in c. ex κόμπος 837
ἐπικομπέω ibid.
ἐπικόπτω, cum d 843
ἐπικορίζω, in c ex κορίζομαι 849
ἐπίκορσος, in ἐπικείρω
ἐπικορύσσομαι, in c. ex κόρυς 851
ἐπικοσμέω, in c. ex κόσμος 854
ἐπικοτταβίζειν, in c. ex κότταβος 856
ἐπικότως, in c. ex κότος 855
ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, cum d 490
ἐπικουφίζω, in c. ex κοῦφος 857
ἐπικραδαίνω, in c. ex κράδη 859
ἐπικράζω, in c. ex κράζω ibid.
ἐπικραιαίνω, ἐπικραίνω, in c. ex κραίνω 860
ἐπίκρανον, ἐπικρανὶς, in c. ex κράνον 750

ἐπίκρασις, in ἐπικεράννυμι
ἐπικρατηδὸν, initio col.
ἐπικρατέω, ἐπικρατὴς, cum d 864
ἐπικρατίδες, sudaria, sudatoria, lintea: apud Hippocr. in προγνωστικῷ, Heſy exp. ἐπίκρανα προσκεφάλαια καλύμματα.
Ἐπικρατίδιον, idem Heſychius dicit eſſe σημονικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, innuens deriuari ex nomine κρᾶς, seu κρὰς caput
ἐπικρατικὸς, in ἐπικεράννυμι
ἐπικρατύνω, in κρατύνω 662
ἐπικρατῶς, in ἐπικρατὴς
ἐπικρέμαμαι, ἐπικρεμάννυμι, ἐπικρεμάω, cum d. in c. ex Κρεμάω 867
ἐπικρημνὸς, in c. ex κρημνὸς 869
ἐπικρητηρίδιον, in κρατὴρ 772
ἐπικρίνω 873
ἐπίκριον, in Ικρίον 679
ἐπίκρισις, ἐπικριτὴς, ἐπίκριτος, in ἐπικρίνω
ἐπίκροτος cum d. in c. cum pr. 878
ἐπικρούω, cum d. in c. ex κρούω 880
ἐπικρύπτω, cum d. in c. ex κρύπτω 882
ἐπικτάομαι, in c. ex κτάομαι 884
ἐπικτένιον, in c. ex κτεὶς 886
ἐπίκτησις, ἐπίκτητος, in ἐπικτάομαι
ἐπικτίζω, in c. ex κτίζω 886
ἐπικτυπέω, in c. ex κτυπέω 1695
ἐπικυδὴς in c. ex κῦδος 890
ἐπικυέω, cum d. in c. ex κυέω 903
ἐπικυίσκω, in c. ex κύω ibid.
ἐπικύκλιος, in c. ex κύκλιος 892
ἐπικυλίδες, in c. ex κυλίω 893
ἐπικυλίκειος, in κυλίκειον ibid.
ἐπικυλινδέω, cum d. in c. ex κυλίνδω 894
ἐπικυλινδρόω, in c. ex κύλινδρος ibid.
ἐπικυμαίνω, ἐπικυματίζω, in c. 895
ἐπικυνεῖν, in c. ex κύω, oſculor
ἐπικύπτω, in c 897
ἐπικυρέω, in ἐπικύρω
ἐπικυρόω, in c. ex κῦρος 900
ἐπίκυρτος, cum d. in c. ex κυρτὸς ibid.
ἐπικύρω, in c 901
ἐπίκυφος, in ἐπικύπτω
ἐπικωθωνίζεσθαι, in κώθων 905
ἐπικωκύω, in c. ex κωκύω ibid.
ἐπικωλύω, cum d. in c. ex κωλύω 907
ἐπικωμάζω, ἐπίκωμος, in c. ex κῶμος 908
ἐπικωμῳδέω, in κωμῳδὶς 55
ἐπίκωπος, cum d, in c. ex κώπη, remus 909
ἐπιλαγχάνω, in comp. ex Λαγχάνω 915
ἐπιλάζομαι, in compoſ. ex Λάζομαι 916
Ἐπιλαῖς, vide in Ὑπολαΐς
ἐπιλαμβάνω 922
ἐπιλάμπω, in c. ex Λάμπω 929
ἐπιλανθάνω, in ἐπιλήθω
ἐπιλαρχία, in ἰλάρχης 202
ἐπιλέγω 937. & 941
ἐπιλείβω, in c. ex Λείβω 954
ἐπιλείπω 957
ἐπιλείχω, in c. cum præp. 958
ἐπίλειψις, in ἐπιλείπω
ἐπίλεκτος, ἐπίλεξις, in ἐπιλέγω 937
ἐπίλευκος, cum d. in comp. ex Λευκὸς 261

ἐπιλεύσσω, in c. ex Λεύσσω 96
ἐπιλήθω, in c 963
ἐπιληκεῖν, in c. ex Ληκέω 965
ἐπιλώϊμος, cum d. in c ex Λώϊος 967
ἐπίληπτος, cum d. in ἐπιλαμβάνω
ἐπιλήσμη, ἐπιλήσμων, cum d. in ἐπιλήθω
ἐπίληψις, cum d. in ἐπιλαμβάνω
ἐπιλίγδην, in Λίγδην 960
ἐπιλιπαίνω, in c. ex Λίπος 972
ἐπιλλίζω, ἐπίλλος, in c 682
ἐπιλοβὶς, in c. ex Λοβὸς 975
ἐπιλογὴ, in ἐπιλέγω 937
ἐπιλογίζομαι, cum d. in c. ex λογίζομαι 950
ἐπίλογος, in ἐπιλέγω 941
ἐπιλοίμια ἔπη, in Λοιμὸς 976
ἐπίλοιπος, in ἐπιλείπω
ἐπίλυσον, in c. ex 2. & 3 perſ. præt. paſſ. 977
ἐπιλύομαι, in ἐπιλύω
ἐπίλυτος, cum d. in c. 983
ἐπιλύω, cum d 987
ἐπιμαίνομαι, in c., cum præp. 894
ἐπιμαίομαι in c. ex Μάω, cupio 1017
& in Μάω, quæro 1018
ἐπίμαλθος, in c. ex μάλθα 999
ἐπιμανὴς, in ἐπιμαίνομαι
ἐπιμανθάνω, in c. cum præpoſitione 1001
ἐπίμαργος, cum d. in comp. ex Μάργος 1005
ἐπιμάρτυρος, cum d. in c 1507
ἐπιμαστάομαι, in c. ex Μαστάομαι 1008
ἐπιμάσσομαι, in c. ex Μάσσω, tango 1010
ἐπιμάσσω, in c. ex Μάσσω, abſtergo ibid.
ἐπιμαστίδιος, in c. ex μαστὸς 992
ἐπίμαστος, ib. & in c. ex Μαστεύω 1010
ἐπίμαχος, cum d. in c. cum præp. 1013
ἐπιμειδιάω, in c. ex Μειδιάω 1010
ἐπιμέλας, cum d. in c. ex Μέλας 1026
ἐπιμέλεια, ἐπιμελέομαι, cum d. ἐπιμελὴς in c. ex Μέλει 1028
ἐπιμελητὴς, cum d. in ἐπιμελέομαι
ἐπιμέλλω, in c. ex μέλλω 1031
ἐπιμέλπω, in c. ex Μέλπω 1033
ἐπιμελὼς, in ἐπιμελὴς
ἐπιμέμφομαι cum d. in c. ex Μέμφομαι ibid.
ἐπιμένω, in c. cum præp. 1036
ἐπιμερὴς, cum d. in c. ex μέρος 1023
ἐπίμεσα, in c. ex Μέσος 1036
ἐπίμεσος, in c. ex Μέσος ibid.
ἐπίμετρον, cum d 1043
ἐπιμήδομαι, in c. ex μήδομαι 1046
ἐπιμήδης, cum d. in comp. ex Μῆδος 1045
ἐπιμήκης, cum d. in c. ex Μῆκος 1048
ἐπιμηλὶς 1048
ἐπιμήνιος, in c. ex Μὴν, menſis 1050
ἐπιμηχανῶμαι, in c 1055
ἐπιμίγνυμι 1057
ἐπίμικτος ibid.
ἐπιμίμνω, idem quod ἐπιμένω
ἐπίμιξις, & ἐπιμιξία, in ἐπιμίγνυμι
ἐπιμίσγομαι ibid.
ἐπιμίσθιος, in c 1061
ἐπιμισθόομαι, in c. cum præp. 1064
ἐπιμοιράω, in c. ex μοῖρα 1015

ἐπίμολος, in c. ex Μολέω 1068
ἐπίμονος, in ἐπιμένω
ἐπιμονέω, in c. ex Μόνος 1170
ἐπιμόριος, in c ex μόριος 1024
ἐπιμύζω, in Μύζω 1075
ἐπιμυθέομαι, in c. ex Μῦθος, verbum 1076
ἐπιμυθεύω, & ἐπιμύθιον, in c. ex Μῦθος fabula 1077
ἐπιμύλιος cum d. in c. ex Μύλη 1079
ἐπίμυξις, in ἐπιμύζω
ἐπιμύω, in c. ex Μύω 1083
ἐπιμύττω, in c. ex Μύσσω 1082
ἐπιμωμέομαι, cum d. in c. ex Μῶμος 1085
ἐπινάστιος, in c. ex νάω habito 1087
ἐπινάσσω, in c. ex Νάσσω 1089
ἐπίνειον, in c 1090
ἐπινέμω, cum d. in c. cum pr. 1093. & 1094
ἐπινεύω, in c 1100
ἐπινέφελος, initio col. 1102
ἐπινεφής, cum d. in c. ex Νέφος 1101
ἐπινεφρίδιον, in c. ex Νεφρὸς 1102
ἐπίνεψις, in ἐπινεφής
ἐπινέω, in c. ex Νέω 1102. & 1103
ἐπινήθω ibid.
ἐπινήιος, in ἐπίνειον
ἐπινηνέω, in ἐπινέω
ἐπίνηθρον, in ἐπινήθω
ἐπινήφω, in c. ex Νήφω 1106
ἐπινήχομαι, in c. ex νήχω 1102
ἐπινήω, in ἐπινέω
ἐπινίκιος, in c 1106
ἐπινιπτρὶς, in c. ex Νίπτω 1107
ἐπινίσσομαι in c. ex Νέω, redeo 1103
ἐπινίφω, in c. ex Νίφω 1108
ἐπίνοια, ἐπινοέω, cum d 1110. & 1112
ἐπινομία in ἐπινέμω 1094
ἐπινομίς, in c 1115
ἐπινομοθετέω, in νομοθέτης 1640
ἐπινόμος, in ἐπινέμω
ἐπίνοσος, cum d. in c. ex Νόσος 1113
ἐπινοτίζω, in c. ex νοτίζω 1115
ἐπινυκτίς, in c. retinentibus νυκτ. 1119
ἐπινυστάζω, in c. ex Νυστάζω 1120
ἐπινώτιος, cum d. in c. ex Νῶτος 1121
ἐπιξαίνω, in c. ex Ξαίνω 1122
ἐπίξανθος, in c. ex Ξανθὸς 1122
ἐπιξενοῦμαι, in c. cum præp. 1123
ἐπιξέω in c. ex Ξέω 1125
ἐπιξηραίνω, in c. ex Ξηρὸς 1177
ἐπιξιφίζω, in c. ex Ξίφος ibid.
ἐπιξυνδέω, in ἐπισυνδέω
ἐπίξυνος, in ξυνὸς 1128
ἐπιξύω, in c. ex ξύω 1126
ἐπιόγδοος, in Ογδοος 1156
ἐπι[illegible]ομαι, in c. cum præp. 1181
ἐπίορκος, cum d. in c. ex Ορκος 1200
ἐπιόσσομαι, in c. ex ὄσσομαι 1190. & in c. ex Ὄσσε 1216
ἐπίουρα & ἐπίουρος 1206
ἐπίουρος & ἐπιοῦρος, in fine col. 1227
ἐπιούσιος, in c. ex οὐσία 572
ἐπιόπτομαι, in c. cum præp. 1181
ἐπίπαγος, in ἐπιπήγνυμι
ἐπιπάγχυ, in πάγχυ 1251
ἐπιπαιανίζω, in c. ex Παιὰν 1239
ἐπιπαίζω, in c. ex Παίζω ibid.
ἐπιπαίνω, in c. ex Παίω 1242
ἐπιπακτὶς, ἐπιπακτόω, in ἐπιπήγνυμι 1308
ἐπιπαλαμάομαι, in c. ex Παλάμη 1243
ἐπιπαμφαλάω, in παμφαλάω 1248
ἐπίπαν, in c 1252
ἐπίπαππος, in c. ex πάππος auus 1247
ἐπιπαρθενέω, ἐπιπαρθενήω, in παρθενέω 1103
ἐπιπαραστιβάζω, in dec. 1494
ἐπιπάρειμι, in πάρειμι 571. & 575
ἐπιπαρέξειμι, in decomp. ab ἔξειμι 574
ἐπιπάρεδρος, initio col. 1135
ἐπιπαρορμάω, in παρορμάω 1201
ἐπιπάσσω, ἐπίπαστος, in c. ex Πάσσω 1252
ἐπιπαταγέω, in c. ex παταγέω 1257
ἐπιπάτωρ, in c 1259
ἐπιπαφλάζω, in c. ex παφλάζω 1703
ἐπίπεδος, in c 1263
ἐπιπείθω, cum d. in c. ex Πείθω 1267
ἐπιπειράω, in c 1271
ἐπιπελανίαι, in Πέλανος
ἐπιπέλομαι, in c 1283
ἐπιπενταμύριοι, in πενταμύριοι 1025
ἐπίπεμπτος, in c. ex Πέντε 1292
ἐπιπέμπω, cum d 1285
ἐπίπερκος, in c. ex πέρκος 1301
ἐπιπετάομαι, ἐπιπέτομαι, in c. cum pr. 1304
ἐπίπεζον, in c. ex Πέζος 1305
ἐπιπήγνυμι, in c. cum pr. 1308
ἐπιπηδάω, in c. ex Πηδάω 1350
ἐπιπήσσω, in ἐπιπήγνυμι
ἐπίπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1313
ἐπίπικρος, in c 1315
ἐπιπίνω, in c. cum præp. 1318
ἐπιπίπτω 1322
ἐπιπίστωσις, initio c 1269
ἐπίπλα, in ἐπιπλέω
ἐπιπλάσσω, cum d. in fine col. 1329
ἐπιπλαταγέω, in c. ex πλαταγέω 1332
ἐπιπλατύνω, in c. ex Πλατὺς 1332
ἐπιπλείων & ἐπιπλεῖστον, in c. ex Πολὺς 1572
ἐπιπλέκω
ἐπίπλεος in c. ex Πλέος 1337
ἐπίπλευρος, in c 1340
ἐπίπλευσις, ἐπιπλέω 1341
ἐπίπλεως, in ἐπίπλεος
ἐπίπληξις, in ἐπιπλήσσω
ἐπιπληρόω, in c. ex πλήρης 1338
ἐπιπλήσσω 1345
ἐπιπλοκή, in ἐπιπλέκω
ἐπιπλοκήλη, in c. ex Κήλη 784
ἐπιπλόμενος, in c. ex Πέλω
ἔπιπλον, ἐπίπλοος, ἐπίπλους, in ἐπιπλέω
ἐπιπλώω, in c. ex πλώω 1343
ἐπιπνέω, cum d 1351
ἐπιποθέω, cum d. in comp. ex Πόθος 1354
ἐπιποιεῖν, cum d. in c. cum præpoſ. 1355
ἐπίποκος in c. ex Πέκω 1269
ἐπιπολάζω, cum d. in Επιπολῆς
ἐπιπολαιόρριζος 1341
ἐπιπόλαιος, &c. cum d. in Επιπολις
ἐπιπολεμέω, in c 1365
ἐπιποληΐδες, fibulæ muliebres. Heſych.
ΕΠΙΠΟΛΗΣ, cum d 490
ἐπιπολιόομαι, in c. ex Πολιὸς 1368
ἐπιπολὺ, in c. ex Πολὺς 1372
ἐπιπομπεύω, in c. ex πομπεύω 1387
ἐπίπονος, cum d. in c. ex πόνος, cum pr. 1390
ἐπιποντία, in c. ex Πόντος 1372
ἐπιπόνως, in ἐπίπονος
ἐπιπορεύομαι, in c. ex πορεύω 1379
ἐπιπόρπημα, ἐπιπορπὶς, ἐπιπόρπαμα, in c 1383
ἐπιπόρφυρος, in c 1374
ἐπιποτάομαι, in ἐπιπέτομαι 1304
ἐπιπράττομαι 1385, v. 1
ἐπιπρέπω, cum d. in c 1387
ἐπιπρεσβεύω, in c 1389
ἐπιπρηνὴς, in c. ex Πρηνὴς 1391
ἐπιπρίω, in c 1392
ἐπιπρὸ in Πρὸ 1393
ἐπιπροβάλλω, in dec. ex προβάλλω 249
ἐπιπροΐημι, in dec. ex προΐημι 567
ἐπίπροικος, ἐπίπροιξ, in comp. ex Προίξ 1396
ἐπιπρόσθεν, in πρόσθεν 1393
ἐπιπροσθέω, cum d. in ἐπιπρόσθεν
ἐπιπροτέρωσε, in προτέρω 1364
ἐπιπταίρω, in c. ex Πταίρω 1399
ἐπιπταίω, cum d. in c. ex Πταίω ibid.
ἐπιπτάρνυμαι, in ἐπιπταίρω
ἐπιπτύσσω cum d. in c. ex Πτύσσω 1405
ἐπιπτύω, cum d. in c. ex Πτύω 1406
ἐπιπωλέομαι, in c. ex πωλέω 1368
ἐπιπωματίζω, in c. ex Πῶμα 1421
ἐπιπωρέω, cum d 1422
ἐπίρρικνος, in c. ex Ρικνὸς 1441
ἐπιρραίνω in c. ex Ραίνω 1425
ἐπιρρακτὸς, in ἐπιρράσσω
ἐπιρραπίζω, cum d. in c. ex Ραπὶς 1425
ἐπιρράπτω, in c. cum præp. 1426
ἐπιρράσσω, in c 1427
ἐπιρραψῳδέω, in ῥαψῳδὸς 57
ἐπιρρέζω, in c 1428
ἐπιρρέπω, cum d. in c. cum præpoſ. 1429
ἐπιρρέω 1432
ἐπιρρήδην, ἐπίρρημα, cum d. ἐπίρρησις, ἐπιρρητορέω, ἐπίρρητος, in c. cum pr. 1431
ἐπιρριζίον 1441
ἐπιρρίπτω, cum d. in c. ex Ρίπτω 1443
ἐπίρρον, in ἐπιρρέω
ἐπίρροθος, cum d. in c. ex Ρόθος 1445
ἐπίρροια, in ἐπιρρέω
ἐπιρροιβδέω, in c. ex Ροῖζος 1446
ἐπιρροφάω & ἐπιρροφέω, in c. ex Ροφέω ibid.
ἐπιρρυγχὲς, in c. ex Ρύγχος ibid.
ἐπιρρυθμίζω, in c 1447
ἐπίρρυσις ἐπίρρυτος, in ἐπιρρέω
ἐπιρρώννυμι, in c 1450
ἐπίσαγμα, in ἐπισάττω
ἐπίσαλος, cum d. in c. ex Σάλος
ἐπίσαξις, in ἐπισάττω
ἐπίσαπρος, in c. ex σαπρὸς 1469
ἐπισάττω, in c. ex Σάττω 1457
ἐπίσιον, in Επείσιον
ἐπισείω, cum d. in c. ex Σείω 1461
ἐπισελήνα, in c. ex Σελήνη 1463
ἐπισεύω & ἐπισεύομαι, in c. ex σεύω 1462

ἐπίσημος, cum d. 1467
ἐπισίζω, cum d. in c 1451
ἐπισινὴς, in c 1473
ἐπίσιτον, in ἐπισίζω
ἐπίσιτος, cum d. in c 1475
ἐπισιττεῖν, in Σίττα 1476
ἐπισίφλιον, in Σιπαλὶς 1474
ἐπισκάζω, in c. ex Σκάζω 1477
ἐπισκάπτω, in c. ex Σκάπτω, fodio 1480
ἐπισκεδάζω, in c 1481
ἐπισκέλησις, in d. ex Σκέλος 1482
ἐπισκεπτὴς, in ἐπισκέπτω
ἐπισκέπτομαι, in c. cum præ. 1448
ἐπισκέπω, in c. ex Σκέπω 1487
ἐπισκιάζω, cum d 1489
ἐπίσκεψις, in ἐπισκέπτομαι
ἐπίσκιος, cum d. in c 1491
ἐπισκήπτω, in c. ex Σκήπτω 1493
ἐπισκηρίπτω ibid.
ἐπίσκηψις, ibid.
ἐπίσκιος, cum d. in c 1494
ἐπισκιρτάω, in c. ex σκιρτάω 1448
ἐπίσκοπος, cum d. in ἐπισκέπτομαι & in c. ex σκοπὸς, ſcopus 1487
ἐπισκοπέω, cum d. in c 1498
ἐπισκυθίζω in c 1499
ἐπισκύνιον in Σκύνιον ibid.
ἐπίσκυρος, in Σκύρος, ſcrupus 1495
ἐπισκώπτω in c. cum præp. 1501
ἐπισμαραγέω, in c. ex Σμαραγέω 1501
ἐπισμήχω, in c. ex Σμάω 1502
ἐπισμυγερὸς, cum d. in c. ex Σμύχω 1503
ἐπισος &c. in c. ex Ισος 693
ἐπισπαίρω, in c. ex Σπαίρω 1509
ἐπισπάω, cum d 1512
ἐπισπείρω, in c. cum præpoſ. 15.5
ἐπίσπεισις, ἐπισπένδω, in c. cum præp. 1517
ἐπισπέρχω, cum d. in c 15 8
ἐπισπεύδω, in c. ex Σπεύδω 1519
ἐπισπλαγχνίζομαι, in c. ex Σπλάγχνον 1521
ἐπισπονδὴ, in ἐπισπένδω
ἐπισπορὰ, cum d. in ἐπισπείρω
ἐπισπουδάζω, cum d. in c. σπουδάζω 1520
ἐπίστευτος, in ἐπιστεύω 1461
ἐπισταγμὸς, in ἐπιστάζω
ἐπισταδὸν, in ἐφίστημι 702
ἐπιστάζω, in c 1524
ἐπίσταθμος, cum d. initio col. 712. & in c. ex σταθμὸς 713
ἐπιστακάζω, in ἐπιστάζω
ἐπίσταλμα, ἐπισταλτικὸς, in ἐπιστέλλω
ἐπίσταμαι, ἐπιστάμενος, in Ιστημι 691
ἐπιστασία, ἐπίστασις, cum d. ἐπιστάτηρ, ἐπιστάτης, cum d. in ἐφίστημι 701 & 702.
ἐπιστείβω, in c. ex Στείβω, calco 1528
ἐπιστείχω, in c. ex Στείχω 1529
ἐπιστέλλω, in c. cum præp. 1532
ἐπιστένω, cum d. in c. ex στένω 15 6
ἐπιστέφω, cum d. in c. cum pr. 1570
ἐπίστημα, ἐπίστημος, in ἐφίστημι 702
ἐπιστήμη, cum d. in ἐπίσταμαι
ἐπιστηρίζω, in c. ex Στηρίζω 1543
ἐπιστητὸς, in ἐπίσταμαι.
ἐπιστίζω, in c 1543
ἐπιστίλβω, in c. ex Στίλβω 1544
ἐπιστοβέω, in fine col. 1564
ἐπιστολὴ, cum d. in ἐπιστέλλω
ἐπιστολιαφόρος 1748
ἐπιστομίζω, cum d. ἐπιστόμιον, in fine col. 1546
ἐπιστοναχίζω, in ἐπιστένω
ἐπιστρατεύω, cum d. in c 1552
ἐπιστρατοπεδεύω, in dec. 1264
ἐπιστρέφω, cum d 1556
ἐπιστρόγγυλος, in c 1560
ἐπιστροφὴ, cum d. in ἐπιστρέφω
ἐπιστρώννυμι, cum d. in c. ex στρώννυμι 1549
ἐπιστρωφάω, in ἐπιστρέφω
ἐπιστυγνάζω, in c. ex Στυγέω 1561
ἐπιστύλιον, in c 1562
ἐπιστύφω, in c. ex Στύφω 1563
ἐπισυκοφαντεῖν, in συκοφάντης 1822
ἐπισυλλέγω, in συλλέγω 918
ἐπισύλληψις, in dec. ex συλλαμβάνω 925
ἐπισυμβαίνω, in συμβαίνω 236
ἐπισυμμαχέω, in συμμαχέομαι 1014
ἐπισυνάγω, cum d. in c. ex συνάγω 39
ἐπισυνάπτω, in dec. ex συνάπτω 181
ἐπισυνδέω, in συνδέω 385
ἐπισυνδίδωμι, in συνδίδωμι 400
ἐπισυνίημι, in συνίημι 575
ἐπισυνέχω, in συνέχω 515
ἐπισύνθεσις, in ἐπισυντίθημι
ἐπισυνίσταμαι, in dec. ex συνίστημι 709
ἐπισυρίττω, in c. ex Συρίσσω 1567
ἐπισυντάττω, in συντάσσω 1595
ἐπισυντίθημι, in συντίθημι 1638
ἐπισύομαι, in c. ex σύομαι 1462
ἐπισύρεω, cum d in c. cum pr. 1568
ἐπισύστασις, in ἐπισυνίσταμαι
ἐπισυστρέφω, in συστρέφω 1558
ἐπισφάζω, cum d. in c. ex Σφάζω 1571
ἐπισφάλλω, cum d. in c. ex Σφάλλω 1574
ἐπίσφατος, in c. ex Φάω, occîdo 1733
ἐπισφάττω, cum ἐπισφάζω
ἐπισφηγίτης, in σφῆκας 1574
ἐπισφίγγω, in c. ex Σφίγγω 1577
ἐπισφραγίζω, cum d. in c 1578
ἐπισφύριον, in c. ex Σφυρὸν 1579
ἐπισχάζω, in c 1580
ἐπισχεδὸν, in c 1581
ἐπισχερὼ, in fine col. 559
ἐπίσχεσις, cum d. ἐπισχετικὸς, in ἐπίσχω
ἐπισχηματίζω, in c. ex σχῆμα 559
ἐπισχίζω, cum d. in c 1582
ἐπισχναίνω, in c. ex Ισχνὸς 715
ἐπίσχυρος, cum d. in comp. ex ἰσχυρὸς 716
ἐπισχύω, in c. ex Ισχύω 715
ἐπίσχω, in ἐπέχω 551
ἐπίσωμος, cum d. in c 1585
ἐπισωρεύω in c. ex Σωρὸς 1585
ἐπίσωτρα & ἐπίσσωτρα, in c. ex σῶτρον 1463
ἐπιταγὴ, ἐπίταγμα, cum d. ἐπιτακτὴρ, &c. in ἐπιτάσσω
ἐπιταλαιπωρέω, in ταλαίπωρος 1421
ἐπιτάμνω, in ἐπιτέμνω
ἐπιτανύω, in c. ex τανύω 1605
ἐπιτάξ, ἐπίταξις, in ἐπιτάσσω
ἐπιταράττω, in c. ex Ταράσσω 1691
ἐπιτάρροθος, in ἐπίρροθος
ἐπίτασις, in ἐπιτείνω.
ἐπιτάσσω 1594
ἐπιτατικὸς, in ἐπιτείνω
ἐπιτάφιος, in c. ex Θάπτω ſepelio 621
ἐπιταχύνω, in c. ex Τάχος 1597
ἐπιτεθειασμένος, in ἐπιθειάζω 628
ἐπιτείνω 1601
ἐπιτειχίζω, cum d. in c 1606
ἐπιτελὴς, cum d 1610
ἐπιτέλλω, in c. ex Τέλλω 1608
ἐπιτέμνω 1615
ἐπιτερατεύομαι, in c ex Τέρας 1719
ἐπιτέρμιος, in c. ex Τέρμα 1621
ἐπιτέρπω, cum d. in comp. ex Τέρπω 1622
ἐπιτεταμένως, in ἐπιτείνω
ἐπίτευγμα, ἐπιτευκτικὸς, ἐπίτευξις, in ἐπιτυγχάνω
ἐπιτεχνάομαι, cum d. in c. cum præp. 1626
ἐπιτεχνολογέω, in τεχνολόγος 947
ΕΠΙΤΗΔΗΣ, cum d 490
ἐπιτήδη, in τήθη 1647
ἐπιτήκω, in c. ex Τήκω 1628
ἐπιτηρέω, cum d. in c. ex Τηρέω 1630
ἐπιτίθημι, cum d 1634
ἐπιτίκτω, in c. ex Τίκτω 1642
ἐπίτιμος, cum d. in c. ex τιμὴ 1651
ἐπιτίμιον, cum d. in c 1654
ἐπιτιτθος, in c. 1647
ἐπιτλάω, & ἐπίτλημι, in comp. ex τλάω 1588
ἐπιτμήγω, ἐπιτμήσω, in ἐπιτέμνω
ἐπιτολὴ, in ἐπιτέλλω
ἐπιτολμάω, in c. ex Τόλμα 1656
ἐπιτομὴ cum d. in ἐπιτέμνω
ἐπίτονος, cum d. in ἐπιτείνω
ἐπιτοξάζομαι, ἐπίτοξις, in c 1657
ἐπιτοπίζω, in c 16 8
ἐπίτραγος, cum d. in comp ex Τράγος 1659
ἐπιτραγωδέω, in τραγωδὸς 59
ἐπιτραπέζιος, cum d. in c 1660
ἐπιτραχήλιος, in c 1661
ἐπιτρέπω 1666
ἐπιτρέφω, initio col. 1671
ἐπιτρέχω 1676
ἐπιτρίβω, in fine col. 1682
ἐπιτριηραρχῶ, in τριήραρχος 204
ἐπίτριμμα ἐπίτριπτος, in ἐπιτρίβω
ἐπιτρὶς, ἐπίτριτος, in c. ex τρὶς & τρίτος 1662
ἐπίτριψις, in ἐπιτρίβω
ἐπιτροπὴ, cum d. in ἐπιτρέπω
ἐπίτροχος, &c. in ἐπιτρέχω
ἐπιτρύζω, in c. ex Τρίζω 1684
ἐπιτυγχάνω 1689 & 1690
ἐπιτύμβιος, cum d. in c. ex Τύμβος 1691
ἐπίτυρον, in Πίτυρον 1325
ἐπιτυφλόω, in c. ex Τυφλὸς 1796
ἐπιτύφω in c, ex Τύφω 1692
ἐπιτυχὴς, cum d. in ἐπιτυγχάνω
ἐπιτωθάζω, in Τωθάζω 1698
ἐπιφάγω, in c. cum præp. 1713
ἐπιφαιδρύνω, in comp. ex φαιδρὸς 1716
ἐπιφαίνω, cum d 1719
ἐπιφατνίδιος, in c. ex Φάτνη 1726
ἐπίφατος, in c. cum pr. 1729
ἐπιφαύσκομαι, ἐπιφαύω, cum ἐπιφαύσκω...

ἐπιφέρω 1842
ἐπιφημίζω, cum d. in c. ex φημίζω 1741
ἐπιφθέγγομαι, cum d in c. cum pr. 1756
ἐπίφθονος, cum d. in c. ex Φθόνος 1760
ἐπιφθορον, in c. ex φθείρω, cum pr. 1753
ἐπιφθύζω. in ἐπιπτύω 1406
ἐπιφιλοπονοῦμαι in φιλόπονος 1292
ἐπιφλεβος, in c. ex Φλέψ 1765
ἐπιφλέγω, in c cum pr. 1764
ἐπιφλύω, in c. ex φλύω, nugor 1765
ἐπίφοβος, in c 1733
ἐπιφοινικίζω, in c. ex Φοῖνιξ, palma 1768
ἐπιφοιτάω, cum d. in c. 1796
ἐπιφορά. cum d. in ἐπιφέρω
ἐπιφορβέω, in c. ex Φέρβω 1737
ἐπιφορτίζω, in c. ex Φόρτος 1771
ἐπίφραγμα, in ἐπιφράσσω
ἐπιφραδέως, in ἐπιφράζω
ἐπιφράζω, in c. cum pr. 1772
ἐπιφράσσω, in c ex Φράσσω 1773
ἐπιφρίξ in c 1780
ἐπίφρων. in c 1776
ἐπιφυάδες, in ἐπιφύω
ἐπιφυλάττω, in c. cum præp. 1783
ἐπιφυλλίς, cum d. in c 1786
ἐπιφυλλόκαρπος, in c 752
ἐπιφύομαι, in ἐπιφύω
ἐπιφυσάω, in c cum pr. 1789
ἐπίφυσις. in ἐπιφύω
ἐπιφυτεύω, in c. ex φυτεύω 1795
ἐπιφύω 1792
ἐπιφωνέω, cum d 1797
ἐπιφωράω, in c. ex Φώρ 1800
ἐπιφώσκω, in c. ex φώσκω 1728
ἐπιχαίνω, in c. cum pr. 1801
ἐπιχαιραγαθος, in c. ex Αγαθὸς 4
ἐπιχαιρέκακος, in χαιρέκακος 729
ἐπιχαίρω, in c. ex Χαίρω, cum præp. 1803
ἐπιχαλαζάω, in Χαλαζάω 1804
ἐπιχαλάω, in c. 1805
ἐπίχαλκος, cum d. in c. 1807
ἐπιχαράττω, in c. ex Χαράσσω 1809
ἐπιχαρὴς, in ἐπιχαίρω
ἐπιχαρὶς, ἐπιχαρίως, in c. ex Χάρις 1811
ἐπίχαρμα, ἐπίχαρσις, ἐπίχαρτος, in ἐπιχαίρω
ἐπιχατὴς, in Χατέω 1811
ἐπιχέζω, in c ex Χέζω 1812
ἐπιχειλὴς, in c. ex Χεῖλος ibid.
ἐπιχειμάζω, cum d. in c. 1813
ἐπιχειρ, ἐπιχειρέω, cum d 1816
ἐπιχειροτονέω, cum d. in dec. 1604
ἐπιχερρονησιάζω, in χερρόνησος 1105
ἐπιχέω 1821
ἐπιχθόνιος, in c. ex Χθὼν 1826
ἐπιχλευάζω, in Χλεύη 1818
ἐπίχνοος, cum d. in comp. ex χνόος 1830
ἐπιχολος. in c 1832
ἐπιχορδὴς, in c. ex Χορδὴ 1833
ἐπιχορηγέω, cum d. in dec. ex χορηγὸς 46
ἐπιχόω, in c. ex Χέω 1824
ἐπιχράομαι, in comp. cum præpoſit. 1836
ἐπιχραίνω, in comp. ex Χραίνω, coloro 1838
ἐπιχρίμπτω, in comp. ex Χρίμπτω 1842
ἐπίχρισμα. ἐπίχριστος, ἐπιχρίω, in c. ex χρίω 842
ἐπίχρονος cum d. in c. 1846
ἐπιχρόω. in ἐπιχρώζω
ἐπίχρυσος in c 1847
ἐπιχρώζω, ἐπιχρωννύω, cum d 1844
ἐπιχύνω, ἐπιχύω cum d. in ἐπιχέω
ἐπίχωλος, in c. ex Χωλὸς 1848
ἐπίχωμα, cum d. ἐπιχώννυμι, in ἐπιχόω
ἐπιχωρέω, cum d 1850
ἐπιχώριος, cum d. in c. ex χῶρος 1851
ἐπίχωσις, in ἐπιχόω
ἐπιψάλλω, in c. ex Ψάλλω 1851
ἐπιψαύω, cum d. in c. ex Ψαύω 1856
ἐπιψέγειν, in c. ex Ψέγω 1856
ἐπιψεκάζω, in fine col. 1852
ἐπιψεύδομαι in c. ex Ψεύδω 1858
ἐπίψηγμα, in ἐπιψήχω
ἐπιψηλαφάω, in ψηλαφάω 179
ἐπιψηφίζω, cum d. in c. ex Ψῆφος 1859
ἐπιψύχω, in c. ex ψύχω 1855
ἐπίψυχος, in ἐπιψέγειν
ἐπιψύχω in c. 1864
ἐπιψωμίζω, in Ψωμὸς ibid.
ἐπιωγαὶ 47 & in Ιωγὴ 718
ἐπογκία, in c 1131
ἐποδύρομαι, in comp. ex Οδύρομαι 1138
ἐπόζω, in c. cum pr. 1139
ἐποιδέω, & ἐποιδίσκω, in c. cum pr. 1141
ἐποικέω ἐποικηδία, ἐποίκιον, in ἔποικος
ἐποικοδομέω, cum d. ſub initium c. 372
ἐποικονομέω, in οἰκονόμος 1095
ἔποικος 1145
ἐποικουρέω, in dec. ex οἰκουρὸς 1128
ἐποικτείρω, ἐποικτίζω, in c. 1148
ἐποιμώζω, in c. ex οἰμώζω 1140
ἐποίνιος, in c 1150
ἐποιχνέω, ἐποίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 1153
ἐποκέλλω, in c. ex ὀκέλλω 767
ἐποκιαθέω, cum d. in c 1157
ἐπολολύζω, in c. ex ὀλολύζω 1159
ἐπολοφύρομαι, in d. ab Ολοφύρομαι 1160
ἕπομαι, in dec. ex Επω, ſequor 492
ἐπομβρος, cum d. in comp. ab Ομβρος 1162
ἐπομένως, in ἕπομαι
ἐπόμνυμι. in c 1164
ἐπομόργνυμι, in c 1165
ἐπομφάλιος, cum d. in c 1167
ἐπονειδίζω, cum d. in c. ex Ονειδος 1169
ἐπονομάζω, cum d. in c. ex ὀνομάζω 1172
ἐποξίζω, ἐποξύνω, in c 1175
ἐποπίζω, in c. ex Οπις 1176
ἐπόπιοθεν, in c 1177
ἐποπτιὸς, cum d 1358
ἐπόπτομαι, cum d. in ἐπιόπτομαι 1181
ἐποργάω, in fine col. 1196
ἐπορέγομαι, in c. ex Ορέγω, extendo 1197
ἐπορθεύω, cum d. in c. ab Ορθος 1199
ἐπορίνω, in c. ex ὀρίνω 1213
ἐπορούω, in c. ex ὀρούω 1213
ἐπορχέομαι, in c 1211
ἐπόρω. in c ex Ορω 1213
ἔπος, in c. ex Επω dico 492
ἐποστρακίζω, cum d in c. ex Οστρακον 1219
ἐποτοτύζω, defleo, deploro, dico ἐποτοῖ propter aliquem. Eur. in Phœn. Αλλος ἄλλον ἐπωτότυζεν
ἐποτρύνω, in c 1221
ἐπουλὶς, in c. ex ὅλον 1223
ἐπουλόω, cum d. in c. ex οὐλόω ibid.
ἐπουραῖος, in c. ex Οὐρὰ 1224
ἐπουράνιος, in c. ex Οὐρανὸς 1226
ἐπουρέω, in c. cum pr. ibi.
ἐπουρίζω, ἐπουρος, in c. ex Οὖρος, ventus ſecundus 1227
ἐποφείλω, in c. 1231
ἐποφέλλω, in Οφέλλω 1232
ἐποφθαλμέω, ἐποφθάλμιος, cum d. 1190
ἐποχέομαι, in ἐποχέω
ἐποχετεύω, in c ex Οχετὸς 1233
ἐποχεύω, in c. ex Οχεύω 1234
ἐποχέω. in c 1236
ἐποχὴ, in ἐπέχω 551
ἔποχος, in ἐποχέω
ἐποψ, in c. ex ὄψις 1184
ἐποψάομαι, cum d. in c. 1238
ἔποψις, cum d. in ἐπόπτομαι
ΕΠΤΑ 491
ἑπταβόειος, ἑπτάβοιος, in c. ex Βοῦς 282
ἑπταγράμματος, in c. ex γράμμα 340
ἑπτάγωνα, in c. ex Γωνία 348
ἑπταέτης, cum d 533
ἑπταήμερος 605
ἑπτακαίδεκα, in c 369
ἑπτακαιδεκέτης, in δεκαέτης 532
ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, in Εἴκοσι 448
ἑπτάκαυλος, in c. ex Καυλὸς 759
ἑπτάκις, in Επτὰ
ἑπτάκλινος, in c. ex κλίνη 809
ἑπτακόσιοι, in Επτὰ
ἑπτάκτυπος, in c. ex κτύπος 1695
ἑπτάλοφος, in c. ex Λόφος 978
ἑπτάλυχνος, in c 985
ἑπταμυριος, ἑπτάμυος, in c. ex Μῦς 1050
ἑπταμέρειον, initio col. 1021
ἑπτάπεκτος, in c. ex Πείκω 1269
ἑπτάπηχυς, longitudinem ſeptem cubitorum æquans.
ἑπταπλάσιος, cum d. in Επτὰ
ἑπτάπλευρος, in c 1340
ἑπτάπλοις, in Επτὰ
ἑπταπόδης, cum ἑπτάπους
ἑπτάπορος 1275
ἑπτάπους 1379
ἑπτάπυλος, in c 1410
ἑπτάπυργος, in c. ex Πύργος 1415
ἑπτάρροος, in c. ex ῥοὴ 1433
ἑπτάς, in Επτὰ
ἑπτάστολος, in c. ſine præp. 1534

ἑπτάστο-

ἐπτάςομος,in c.citra pr. 1547
ἐπτάτονος,in c.ſine præp. 1603
ἑπτάφθογγος,in c.ex φθόγγος 1756
ἑπτάφωνος, in c. ſine pr. 1798
ἔπτακα,in Επτά
ἑπτάχορδος,in c.ex Χορδή 1833
ἑπτήρης cum τριήρης
ἐπύλλιον,in ἔπος
Ε᾽πω & ἕπω 491
ἐπωάζω,cum d.in Ωόν 1870
ἐπωβελία,in c.ex Ὀβολός 11,0
ἐπῳδή, ἐπῳδὸς, &c.in ἐπαείδω,ἐπῳδής,in ἐπῴζω 1139
ἐπῴδιμος,in c 1137
ἐπωδέω,ἐπωδιάζω,initio col. 1867
ἐπωλένιον,initio col. 1868
ἐπωμὶς,cum d in c.ex Ωμος ibid.
ἐπωμοσία, ἐπώμοτος, in ἐπόμνυμι 1164
ἐπώνιον,in c. 1869
ἐπώνυμος, cum d. in c. ex Ονομα 1171
ἐπώπτης,cum d. 1186
ἐπωρύω & ἐπωρύομαι, in c. ex Ωρύω 1872
ἐπωτίδες,in c.ex Οὖας 1212
ἐπωφελέω,cum d.in c 1677
¶ΕΡΑ, ἔραζε 495
ἔραμαι,in Ερἀω
ἐρανάρχης 202
ἐρανέμπολος,in dec. 147
ΕΡΑΝΟΣ,cum d 495
ἐραννὸς,in Ερἀω
ἐράομαι,in Ερἀω 496
ἐρασιχρήματος, in c. ex χρήματα 1841
ἐράσμιος,ἐραςὴς,ἐρατὸς, cum d.in ἔραμαι
ἐρατόχροος 1844
ἐρατῶπις 1186
ΕΡΑΩ 496.& in d.ab Ερα.
ἐργάζομαι,in Εργον
ἐργάθω,in ἔργω
ἐργαλεῖον,ἐργάνη,&c.in Εργον
ἐργασία,ἐργάσιμος,&c.in ἐργάζομαι
ἐργαςινειάρχης 202
ἐργαςήριον,&c.in ἐργάζομαι
ἐργάτης,cum d. inΕργον 499
ἐργεπείκτης,in c.ab Επείγω 488
ἐργεπιςάτης,in ἐργεπιςάτης
ἔργιτος,ſepes,ſepimentum. Heſych.ab ἔργω
ἔργμα in ἔργω
ἐργοδιώκτης,cum d.in fine col. 431
ἐργοδότης cum d.in c.ex δότης 401
ἐργεπιςάτης,in dec.ex ἐφίςημι 702
ἐργολάβος,cum d. in c. ex λαβή 917
ἐργολήπτης,in c. ex ληπτός 916
ἐργομωκῶν, in Μῶκος 1084
ΕΡΓΟΝ 498
ἐργότεις,in c 1231
ἐργόχειρον 1816
ἔργω, in Εἴργω 456 & in d. ex εἴργω 457
ἐργώδης,cum d.in ἔργον
ἐργώνης in ἔργον 499
ἔρδω,in Ρέζω 1428
ἐρέα,in εἶρος 458
ἐρεβεννὸς,in Ερεβος
ΕΡΕΒΙΝΘΟΣ,cum d 509
ἐρεβοδιφῶ,in c. ex Διφάω 409
ΕΡΕΒΟΣ,cum d 509
ἔρεγμα,ἐρεγμὸς,cum d.in Ερείκω
ἐρεείνω,in ἐρέω
ΕΡΕΘΩ, cum d 509
ΕΡΕΙΔΩ ibid.
ΕΡΕΙΚΩ,cum d 510
ἐρεικτὸς,ἔρειξις,in ἐρείκομαι
ΕΡΕΙΠΩ,cum d 511
ἔρεισμα,in ἐρείδομαι
ἐρείψιμος,in Ερείπω
ἐρείω,in Εἴρω dico
ἐρεμνὸς,in Ερεβος
ἐρέομαι,in ἐρέω
ἐρεὺς,in εἶρος
ΕΡΕΠΤΩ 511
ἐρεσία,in Ερέσσω
ἐρεσιμέτρα,,in c.ſine pr. 1044
ΕΡΕΣΣΩ,cum d 511
ΕΡΕΣΧΕΛΕΩ,cum d 512.& 513
ἐρέτης,ἐρετμὸς.cum d.in Ερέσσω
ΕΡΕΥΓΩ,cum d 513
ΕΡΕΥΘΟΣ,cum d ibid.
ἐρευκτικὸς,in Ερεύγω
ΕΡΕΥΝΑΩ,cum d 514
ΕΡΕΦΩ,ἐρέψις,cum d ibid.
ἐρέω,in d ex Εἴρω,dico 459
ἐρημάζω,ἐρημαῖος,&c.in Ερημος
ἐρημοδικίον 404
ἐρημοθῶκος,in c.ex θῶκος 644
ἐρημονόμος,in c.ſine pr. 1095
ΕΡΗΜΟΣ, cum d. 515
ΕΡΗΤΥΩ 516
ΕΡΙ ibid.
ἐριαύχην, in c 224
ἐριβρεμέτης,ἐρίβρεμος,in c.ex Βρέμω 286
ἐριβρύχης,in c.ex Βρύχω 291
ἐρίβωλος,cum d in c.ex Βῶλος 295
ἐριγάςωρ,in c.ex Γαςὴρ 301
ἐρίγδουπος,cum ἐρίδουπος
ἐρίγηρος,in c.ex Γῆρας 316
ἔριγμα,in ἐρεγμὸς
ἐριδαίνω,ἐριδμαίνω in Ερις
ἐρίδουπος,in c.ex Δοῦπος 420
ἐριδινὴς, in c.ex Δίνη 407
ἐριδῶ,ἐρίζω,in Ερις
ἐρίζηλος,cum d.in c.ex Ζῆλος 581
ἐριζωὸς, in c.ex ζωός 577
ἐρίηρες,&c.in c 205
Εριηχὴς 614
ΕΡΙΘΑΚΗ,cum d 516
ἐρικαλὴς, cum d.in c 618
ἔριθος,cum d.in Ερις & Εἶρος
ἐρίκη,ἐρικίδες,in ἐρείκω
ἐρικλαγκτὴς,in c.ex Κλάζω 798
ἐρίκλαυτος,in c.ex Κλαίω 799
ἐρικτὸς,in ἐρείκω
ἐρίκτυπος,in c.ex κτύπος 1695
ἐρικυδὴς,in c.ex Κῦδος 890
ἐρίκω,in ἐρείκω
ἐρικώδης,itidem in ἐρείκω
ἐριμήκετος,in c. ex Μῆκος 1047
ἐρίμυκος,initio col. 1078
ΕΡΙΝΕΟΣ, cum d 516
ΕΡΙΝΝΥΣ, cum d ibid.
ἐρινὸς,& ἔρινος,ἐρινάζω,in ἐρινὸς
ἐριούνιος,initio c 517
ἐριόδων,in c 11.6
ἔριον in εἶρος 458
ἐριόξυλον,in c ex Ξύλον 1128
ἐριοπλύτης,in c.ſine pr. 1349
ἐριοπώλης,cum d 1418
ἐριούνης,cum d.in c.ab Ονημι,iuuo 1169
ἐριουργὸς,cum d. 502
ἐριοτρόφος 1748
ἐριόω,in ἔριον
ἐρίπνη, in ἐρείπω 511. & in c. ex Πνέω
ἐριπόω,in ἐρείπω
ΕΡΙΣ 517
ἐρισθενὴς,idem quod μεγαλοσθενὴς, admodum validus.
ἔρισμα, in ἐρίζω
ἐρισμάραγος, in c. ex Σμαραγέω 1501
ἐριστάφυλος,in c.ex Σταφὶς 1515
ἐριστὴς,ἐριστὸς in ἐρίζω
ἐρισφάραγος, in c. ex Σφάραγος 1575
ἐριταρβὴς, in c.ex Τάρβος 1951
ἐρίτιμος 1652
ΕΡΙΦΟΣ,cum d 517
ἐρίφυλλος,in c.ex Φύλλον 1787
ἐριώδης,in ἔριον
ἐριώδινος,in c 1137
ἐριώλη,in c.ſine præp. 1159
ἐριῶπις,cum d 1186
ἐριωπώλης.cum d 1418
ἑρκάνη,ἕρκατος,in εἴργω
ἑρκόπεζα,in c 1265
ἕρκος,ἑρκτὴ,in εἴργω
ΕΡΜΑ,ἑρμάζω cum d 517.& 518
ἑρμάδιον, ἑρμαῖκος, ἕρμαιος, in ἑρμῆς
ἑρμακες ibid.
ἑρμὰς, dicitur ſaxum in mari latens,apud Anacr.& Ariſtoph.
ἕρμασις, ἕρμασμα, ἑρματίζω, in Ερμα
ἑρμαφρόδιτος, in c. ex Αφροδίτη 226
ἑρμάων, ὁ idem quod Ερμῆς, in Epigr. Dicitur & ἑρμέας & ἑρμείας, à poetis
ΕΡΜΕΝΕΥΣ,cum d 518
ΕΡΜΗΣ ibid.
ἑρμὸν ſeu ἑρμὸς,in ἕρμα
ἑρμογλυφεὺς, cum d. in c. ex γλύφω 325
ἑρνοκόμος,in c ex Κομέω 835
ΕΡΝΟΣ,ἐρνώδης, cum d 519
ἑρξείης,in ἔργω 456
ἐρείς,in ἔρος
ἔραμαι,in ἔραμαι
ἔρος,in ἔρως
ἑρπάκανθα,in c.ex Ακανθα 94
ἑρπετόδηκτος,in c.ex præ..paſſ. 354
ΕΡΠΩ, cum d 419
ἐρραστωνευμένως,in ῥαστώνη 1426
ἐρριγόω & ἐρρίγω, in Ρίγος 1440
ἔρρινον, in c ex Ρὶν 1442
ἔρριψις,in ῥίψις 1443
ἐρρυθμισμένως,in Ρυθμὸς 1447
ΕΡΡΩ,cum d 520
ἐρρωμενεστέρος,, ἐρρωμένως, in Ρωννύω 1450
ΕΡΡΩΟΣ 520
ΕΡΣΗ, cum d ibid.
ἔρσην,in Αρσην ſeu Αῤῥην
ἐρσὶς,ſiue ἔρσις,in Εἴρω,necto 458
ἐρσώδης,in Ερση
ἐρυγγάνω,ἐρυγὴ, ἐρυγμαίνω, ἐρυγματώδης, ἐρύγμηλος, ἐρυγμὸς, in Ερεύγω
ἐρυθαίνω,ἐρύθημα, ἐρυθρὸς, cum d. in Ερυθρὸς.

ἐρυθρόγραμμος, in c. ex γραμμὴ 342
ἐρυθρεδανον, ἐρυθροειδὴς, in ἐρυθρὸς
ἐρυθροῖς ibid.
ἐρυθροκάρδιος, in c 748
ἐρυθρόκομος, in c. ex Κόμη 835
ἐρυθρόπους 1379
ἐρυθρὸς, in Ερεύθος
ἐρυθρόστικτος in c 1543
ΕΡΥΚΩ, ἐρυκάκω &c. 520
ἔρυμα in ἐρύομαι custodio 521
ἐρύομαι, in der. ex Ερύω, custodio
ἐρυμνόνωτος, in c. ex Νῶτος 1121
ἐρυμνὸς, cum d. cum ἔρυμα
ἐρύομαι, in der. ex Ειρύω traho & in der ex Ερύω, custodio
ἐρυσάρματος, in c ex Αρμα 192
ἐρυσιάζω, cum ῥυσιάζω 1449
ἐρυσίβη, cum d. in Ερεύθος
ἐρυσίθριξ, cui rufi ſunt capilli
ἐρύσιμον, in Ερύω traho 520
ἐρυσίπελας, cum d. in c 1231
ἐρυσίπολις, in c 1369
ἐρυστὸς, in ἐρύομαι pro ἐρύω, traho
ΕΡΥΩ 520
ἔρφος, in Στέρφος
ἔρχατος, cum d. in Εἴργω 456
ΕΡΧΟΜΑΙ 521
ἔρψις, in Ερπω
ἐρῶ, in ἐρέω
ΕΡΩΓΑΣ, & ἐρωδιὸς 524
ΕΡΩΕΩ, cum d ibid.
ἐρωμανὴς, in ἐρωτομανὴς
ἐρώμενος, in ἐράομαι
ἔρος, ἐρωτάριον, in Ερώς 497
ΕΡΩΤΑΩ, cum d 524
ἐρωτικὸς, cum d. ἐρώτιον, in ἔρος
ἐρωτοδιδάσκαλος, in c ex διδάσκαλος 396
ἐρωτόληπτος, & ἐρωτοληψία, in c. ex λῆψις & ληπτὸς 926
ἐρωτομανὴς, cum d 995
ἐρωτοπαίγνιον, in c. ex παίζω 1239
ἐρωτοπλοεῖν, in c fine præp. 1342
ἐρωτοτόκος, initio col. 1643
ἐρωτοτρόφος 1672
¶ Es in Eis εἰσαγέλλω, in εἰσαγγέλλω, ἐσαθρέω, in εἰσαθρέω. Sic & alia compoſita cum ἐς, ſcripta cum εἰς inuenientur: ἐσακοντίζω, ἐσακούω, &c. quæ cum εἰς ſupra fuerunt ſcripta.
ἐσανδρόω, in c 157
ἐσαράσσω, in c ex Αράσσω 184
ἐσαυγάζω, in c ex Αὐγὴ 217
ἐσαῦθις, in εἰσαῦθις
ἐσαφικνέομαι in ἀφικνέομαι 678
ἐσελκύω in c 477
ἐσερπύζω, in c. ex Ερπω 519
ἐσήλυσιν, ingreſſus in Epigr. pro εἰσέλευσις
ἐσθίομαι, in ἐσθὴς
ἐσθὴς, ἔσθημα, ἔσθησις, in der. ab Εω, induo 561
ἐσθίω, in Εδω
ΕΣΘΛΟΣ, cum d 525
ἔσθος, in ἐσθὴς
ΕΣΘΩ 525
ἐσιάλλω, in c ex Ιάλλω
ἐσιδρύομαι, in c. ex Ιδρύω 671
ἔσις, in ἵημι
ἐσκεμμένως, in Σκέπτομαι 1483
ἐσλάσσω, in c. ex Λάσσω 963
ἐσμὸς, in der ex Εω, mitto 563
ΕΣΠΕΡΟΣ, cum d 526
ἕσπομαι, in der ex Επω ſequor 491
ἐσπουδασμένως, in σπουδάζω 1519
ἔσπω in der. ab Επω, dico 493
ἔσσην, in der ex Εω ſtatuo 562
ἐσσόομαι, in Ηττων 612
ἐσσυμένως 1461 v 4
ἔστε, in Eis 461
ἐστενωμένως, in στενόω 1536
ἐστήκω in d ex Ιστημι 694
ΕΣΤΙΑ, cum d 526
ἑστιάω cum d in Εστία
ἑστιοπάμμων in c ex Πάω 1268
ἔστωρ in d. ab Εω mitto 563
ΕΣΧΑΡΑ cum d 527
ἐσχατεύω & c in Εσχατος
ἐσχατογήρως, in c ex Γῆρας 316
ΕΣΧΑΤΟΣ, cum d 527
ἔσω ἔσωθεν ἐσώτατος, in εἴσω
¶ ΕΤΑΖΩ, cum d 528
ἑτάρα in Εταῖρος
ΕΤΑΙΡΟΣ, cum d 529
ἕταρος, in fine der. ab Εταῖρος
ἐτάσις, ἐτασμὸς, in Ετάζω
ἔτειος, in Ετος
ἐτεοδμῶες in c ex δμώς 357
ἐτεόκριτον, in c. ex Κρίθη 870
ἐτεὸς, in ἐτὸς
ἐτεραλκὴς, in Ετερος
ἑτεραλκὴς, cum d. in c. ex Αλκὴ 119
ἑτερεγκεφαλᾶν, in ἐγκέφαλος 781
ἑτερήμερος 605
ἑτεροζυγὴς, in c. ex ζυγὸς 308
ἑτερόγλαυκος, in c. ex Γλαυκὸς 324
ἑτερόγλωσσος 328
ἑτερόγναθος, in c ex Γνάθος 330
ἑτερογνώμων, cum d in c. ex γνώμη 322
ἑτερόγονος 309
ἑτεροδιδασκαλέω, in c. ex διδάσκαλος 396
ἑτερόδοξος, cum d. in c. ex δόξα 416
ἑτεροειδὴς, in c ab εἶδος 447
ἑτερόζηλος cum d. in c ex Ζῆλος 584
ἑτερόζυγος, cum d. in c. fine præpoſit. 581
ἑτεροθαλὴς in c 618
ἑτεροθελὴς, in c ex θέλω 444
ἑτερόθροος, in c. ex Θρέω 647
ἑτερόιος, cum d. in Ετερος
ἑτεροκλινὴς, in c. in κλινὴς 809
ἑτερόκλιτος, cum d. in c. ex κλιτὸς ibid.
ἑτεροκρανία in c. ex κρανίον 570
ἑτερόμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 999
ἑτερομάσχαλος, in c. ex Μασχάλη 1012
ἑτερομεγέθης, in c. ex μέγεθος 1019
ἑτερομερὴς, in c. ex μέρος 1023
ἑτερομήκης, in c. ex Μῆκος 1047
ἑτερομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1053
ἑτερομόλιος in c. ex Μολέω 1068
ἑτερόμορφος, in c 1071
ἑτεροπαθὴς 1255
ἑτερόπλους, in c. fine præp. 1342
ἑτεροπρόσωπος, cum d. in dec. 1188
ἑτερορρεπὴς, cum d. in c. fine præp. 149
ἑτερόρροπος, cum d. in c. ex ῥοπὴ, ibid.
ΕΤΕΡΟΣ cum d
ἑτεροσκιος, in c 1495
ἑτερόστιχος, in c ex στίχος 1550
ἑτερόστομος, in c fin p 1547
ἑτεροστροφα, in c. ex στροφὴ 1559
ἑτεροσχήμων in c ex σχῆμα 559
ἑτερότης, in Ετερος
ἑτερότροπος in c. ex τρόπος 1668
ἑτεροτύπος initio col. 1573
ἑτερόφθαλμος, cum d. in c. ex ὀφθαλμὸς 1190
ἑτερόφρων, in c 1776
ἑτεροφυὴς 1794
ἑτερόφυλος, in c. ex Φυλὴ 1785
ἑτερόφωνος, cum d. in in c. fine præp. 1717
ἑτερόχροος, cum d. ἑτεροχρομος, ἑτερόχρους 1844
ἑτέρω in Ετερος
ἑτέρωθεν, ἑτέρωθι, in Ετερος
ἑτερώνυμος, cum d. in c. ex Ονομα 1151
ἑτέρως, ἑτέρωσε, in Ετερος.
ἑτέρωσις, in ἑτερόω 530
ΕΤΗΣ 551
ἐτήσιος, in Ετος
ἐτήτυμος, cum d. in Ετυμος
ΕΤΙ 551
ἐτνηρὸς, in Ετνος
ἐτνήρυσις, in c 199
ΕΤΝΟΣ, cum d ibid.
ἐτνοδόκις, in c. habentibus o in penult. 182
ΕΤΟΙΜΟΣ, cum d 531
ἐτὸς, initio col. 569
ΕΤΟΣ 532
ἐτυμηγόρος, in c. ex Αγορὰ 17
ἐτυμόδρις, in c. ex Δρις 416
ἐτυμόθροος, in c. ex Θρέω 647
ἐτυμολόγος, cum d. in fine col. 943
ΕΤΥΜΟΣ cum d 534
ἐτώσιος, in ἐτὸς
ἐτωσιεργὸς
¶ Εὖ, in Εὺς 540. εὖ, in Ε
εὐάγγελος, cum d. in c. ex ἄγγελος, fine præp 9. & 10
εὐαγὴς, cum d. in c. ex Αγος 12. & initio col. 43
εὐαγλις, in Αγλιδες 15
εὐάγκαλος, in c. ex ἀγκάλη 12
εὐαγρέω 42
εὐάγωγος, ad finem col. 40
εὐαδίκητος, in dec. ex ἄδικος 403
εὐαερία, in c. ex Αὴρ 62
εὐάζω, cum d. in εὐαί
εὐαὴς, in c. ab Αω 229
εὐάεθλος, ſtrenue certans. Pind.
εὐαίρετος in c. ex ἁρετὸς 81
εὐαισθησία, εὐαίσθητος, in c. ex Αἰσθάνομαι 85
εὐαίων, in c. ex Αἰὼν 92
εὐάκεστος, curatu facilis. Hippocrat. in lib. de vict. in morb. acut. Comp. ex Ακέομαι.
εὐάκτην, in Ακτὴν 107
εὐαλδὴς, cum d. in c. ex Αλδέω 11
εὐαλθὴς, in c. ex Αλθω 111
εὐαλλοίωτος, in c. ex ἀλλοῖος 126
εὐαλωσία, cognominatur Ceres: quoniam areas frugum copia implet. 9. Heſych.
εὐάλωτος in c. ex ἀλωτὸς 117
εὐαὶ, in Εὐοῖ 538
εὐάγνασος, in ἀγνιτάσκω 319

εὐαφά-

εὐανάγωγος, in dec. ex ἀνάγω 32
εὐανάδοτος, in dec. ex ἀναδίδωμι 398
εὐανάκλητος, cum d in ἀνακαλέω 731
εὐανάληπτος, in ἀναλαμβάνω 911
εὐανάτρεπτος in ἀνατρέπω 1665
εὐανθὴς, cum d. in c. 157
εὐάνεμος, in c. ex Ἄνεμος 154
εὐανθέω, bene ſeu pulchrè & fœliciter floreo.
εὐανθὴς, cum d. in c. in ἀνθὴς 160
εὐάνιος, in c. ex Ἀνία 164
εὐανοικτος, in ἀνοίγω 1141
εὐάντητος, in c. ex ἀντάω 168
εὐαντιπλεκτος, in ἀντιπλέκω 940
εὐάντυξ, in c. ex Ἄντυξ 170
εὐαπάλλακτος, in dec. ex ἀπαλλάττω 123
εὐαπάτητος, in c. ex Ἀπατάω 175
εὐαπόβατος, in ἀποβαίνω 233
εὐαποδείκτος, in dec. ex ἀποδείκνυμι 364
εὐαπόδεκτος, in ἀποδέχομαι 380
εὐαπόδοτος, in dec. ex ἀποδίδωμι 398
εὐαποκρίτως, in ἀποκρίνω 872
εὐαπολόγητος, in ἀπολέγω 940
εὐαπόλυτος in ἀπολύω 986
εὐαπόρρυτος, in ἀπορρέω 1431
εὐαπόσπαστος, in ἀποσπάω 1512
εὐαποτείχιστος, in ἀποτειχίζω 1606
εὐάρεστος, cum d εὐάρεστος, cum d. in c ex Ἀρέσκω 187
εὐαρίθμητος, in c. ex Ἀριθμὸς 189
εὐαρκὴς, in c. 191
εὐάρμοστος, in c. ex ἁρμόζω 206
εὐάροτος, in εὐήροτος.
εὔαρχος 202
εὐασμος, εὐαστὴς, εὐαστὴρ, in εὐάζω
εὐαυξὴς, in c. ex αὔξω 60
εὐαφὴς, in c. ex ἀφὴ 170
εὐάφορμος, in ἀφορμὴ 1201
εὐαφῶς, in εὐαφὴς.
εὐβάστακτος, in c. ex Βαστάζω 260
εὔβατος, in c. ex βάτος 237
εὔβιος, εὐβίοτος, in c. ex Βίος 266
εὔβλαπτος. in c. ex Βλάπτω 268
εὐβλαστὴς cum d. in c 269
εὐβοήθητος. in c. ex, Βοηθέω 274
εὐβοσία, in c. ex βόσις 282
εὐβόστρυχος, in c. ex Βόστρυχος 277
εὔβοτος, in c. ex βοτὸς 283
εὔβουλος, cum d 279
εὔβροχος. in c. ex Βρόχος 290
εὔβρωτος, in c. citra pr. 293
εὐγάλακτος, in c. ex Γάλα 298
εὐγάθητος, in c. ex Γηθέω 313
εὔγαμος, in c. ex Γαμέω 300
εὖγε. in εὖ 540
εὐγέως, cum εὐγεως.
εὐγένεια. in εὐγενής.
εὐγένειος, in c. ex γένειον barba 513
εὐγενέτης, in c. ex γενέτης 507
εὐγενὴς, cum d. in c. ex γένος 308
εὔγεως, in c. ex Γαῖα 296
εὔγηρυς, in c. ex Γῆρυς 316
εὔγηρος, εὐγηρία. in c. ex Γῆρας ibid.
εὐγλαγὴς in c. ex γλάγος 298
εὔγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα 326
εὔγλυπτος, εὐγλυφὴς, in c. ex γλύφω 325
εὐγλωττος, cum d 328
εὐγνάμπτος, initio col. 743
εὔγμα, in Εὔχομαι 541
εὐγνώμων, cum d. in c. ex γνώμη 322
εὐγνώριστος, in c. ex γνωρίζω 323
εὔγνωστος, in c. ex tertia perſ. 324
εὐγόνατος, in c. ex Γόνυ 331
εὔγονος. cum d 309
εὐγραμμος, cum d. in c. ex γραμμὴ 342
εὐγραφὴς, in c. ex γραφὴ 340
εὐγώνιος, in c. ex Γωνία 348
εὐδαίμων, cum d. in c. ex Δαίμων 350
εὐδάκρυτος, in c 355
εὐδάπανος, in c. ex Δαπανάω 358
εὐδαρκὴς, in c 376
εὐδείελος, in c. ex Δείλη
εὔδειπνος, in c. 368
εὔδενδρος, in c. ex Δένδρον 373
εὐδέψητος, in c. ex δεψέω 379
εὔδηλος in c. ex Δῆλος 389
ΕΥΔΙΑ 534
εὐδιάβλητος, in διαβάλλω 244
εὐδιάγωγος, in dec ex διάγω 33
εὐδιάζομαι, in Εὐδία.
εὐδιάθετος, cum d. in c. ex διατίθημι 1634
εὐδιαῖος, in Εὐδία.
εὐδιαίρετος, in διαιρέω 78
εὐδιαίτητος, in c. ex Δίαιτα 395
εὐδίαιτος, in c. ex Δίαιτα 394
εὐδιάλλακτος, in διαλλάττω 123
εὐδιάλυτος in διαλύω. 987
εὐδιάπνοος in διαπνέω 1351
εὐδιάρπαστος, in διαρπάζω
εὐδιάφθορος, in διαφθείρω 1758
εὐδιαφόρητος, in διαφέρω 1741
εὐδιάχυτος, in διαχέω 1820
εὐδιαχώρητος, in διαχωρέω 1849
εὐδιάω εὐδιεινὸς, cum d. in Εὐδία.
εὐδιήγητος, in dec. ex διηγέομαι 593
εὐδικία &c. 404
εὐδίνητος, in c. ex Δίνη 407
εὔδιοδος, in δίοδος 1132
εὐδίοπτος, in διόπτομαι 1181
εὔδιος, in Εὐδία
εὔδμητος, in c. ex præt. 371
εὐδοκέω, εὐδοκία. in c. ex Δοκέω 415
εὐδόκιμος, cum d. in c. ex δόκιμος, ibidem
εὔδοξος, cum d. in c. ex Δόξα 416
εὔδουλος, in c. ex Δοῦλος 420
εὐδρᾶν, in c. ex δράω facio 423
εὐδρανὴς, cum d. in c. ex δραίνω ibid.
εὔδρομος, cum d 1679
εὐδυσώπητος, cum d. in δυσωπία 1185
ΕΥΔΩ 535
εὐέανος, in c. ex ἑανὸς 562
εὔεδρος, in c. ex ἕδρα 442
εὐειδὴς, in c. ex εἶδος 447
εὐείκαστος, in c. ab εἰκάζω 450
εὔεικτος, cum d. in c. ab Εἴκω; cedo 451
εὔειλος. in c. ab Εἵλη 475
εὐείμων, cum d. in c. ex εἷμα 562
εὔειρος, in c. ex Εἶρος 458
εὐείσβολος, in εἰσβάλλω 244
εὐέκβατος, in ἐκβαίνω 233
εὐέκκριτος, in ἐκκρίνω 873
εὐέκπλυτος, in ἐκπλύνω 1348
εὐέκτης, εὔεκτος, cum d. in c. ab ἕξις & ἑκτικὸς 556
εὐέκφορος. in ἐκφέρω 1742
εὐέλεγκτος, in c. ex Ἐλέγχω 473
... in c ex Ἕλκος 476
... 480
εὐέλπις, cum d. in c.
εὐέμβατος, in dec. ab ἐμβαίνω.
εὐέμβολος, in dec. ex ἐμβάλλω 245
εὐέμετος, εὐεμέω, εὐεμὴς, in c. ex Ἐμέω 481
εὐέμπτωτος, cum d. in ἐμπίπτω 1322
εὐεξάλειπτος, in ἐξαλείφω 115
εὐεξαπάτητος, in ἐξαπατάω 175
εὐεξέλεγκτος, in ἐξελέγχω 473
εὐεξία. in c. ab ἕξις 556
εὐέξοδος, in ἔξοδος 1133
εὐεπανόρθωτος in ἐπανορθόω 1198
εὐέπεια, in εὐεπὴς.
εὐεπίβολος, cum d. in c. ex ἐπιβάλλω 246
εὐεπηρέαστος, in c. ab Ἐπηρεάζω 488
εὐεπὴς. in c. ab ἔπος 49
εὐεπιβούλευτος, in ἐπιβουλὴ 279
εὐεπίγνωστος, in ἐπιγινώσκω 320
εὐεπίθετος, in ἐπιτίθημι 1615
εὐεπίληστος, in ἐπιλανθάνω 965
εὐεπιμίκτως, in ἐπιμίγνυμι 1057
εὐεπίφορος, cum d in ἐπιφέρω 1743
εὐεπιχείρητος, in ἐπιχειρέω 1816
εὔεργος, cum d. 502
εὐερέθιστος, in c ab Ἐρέθω 509
εὐέρετος, in c. ex Εὐρίσκω 559
εὐέρκος, in εὐήρης
εὐερκὴς, cum d in c. ex ἕρκος 456
εὐερκῶς, in εὐερκής.
εὐερμὴς, cum d in c. ex Ἑρμῆς 519
εὐερνὴς, cum d. in c. ex Ἔρνος ibid.
εὔερος, in εὔηρος.
εὐεστὼ, in c. in ἐστὼ 712
εὐετηρία 533
εὐέφοδος, in ἔφοδος 1134
εὐέψητος, in c. ab Ἕψω 560
εὔζηλος, cum d in c ex Ζῆλος 584
εὔζυγος, in c. ſine præp. 581
εὐζωία, in εὔζωος.
εὔζωμος, in c. ex Ζωμὸς 587
εὔζωνος, in c. ex ζώνη
εὔζωος, in c. ex ζωὸς 577
εὔζωρος. in c. ex Ζωρὸς 589
εὐηγεσία 593
εὐήγορος, cum d. in c. ex Ἀγορὰ 17
εὐήθης, cum d. in c 597
εὐήκης, in c. ex Ἀκὴ 96
εὐήκοος, cum d. in c. ex ἀκοὴ 103
εὐηλάκατος, in c 600
εὐήλατος, in c. ex ſecunda aut tertia perſ. 467
εὐήλιος, in c. ex Ἥλιος 602
εὐήμερος, cum d 605
εὐημονία, in ἦμα 563
εὐήνεμος, in εὐάνεμος.
εὐήνιος, in c. ex Ἡνία 608
εὐήνυτος, in c. ex Ἀνύω 174
εὐήνωρ, in c. in ἀνὴρ 158
εὐηπλεὴς, cum d. in c. 1283
εὐήρετμος, in c. ex ἐρετμὸς 513
εὐήρης, in c. ex ἤρης 513
εὐήρατος, in c. ex ἐρατὸς 497
εὐήροτος, in c. ex Ἀρόω 193
εὐητόριον, in c ex Ἦτορ 612
εὐήτριος, in c. ex Ἤτριον 613
εὐηχὴς, cum d. 614
εὐθαλὴς, cum d. in c 618
εὐθάνατος, εὐθανασία, &c. in c. ex θάνατος 648
εὐθαρσὴς, cum d. in c. 648

εὐθεῖα, in Εὐθὺς.
εὐθενέω, εὐθενία, in θηλυνέω.
εὐθεράπευτος, in c. ex Θεράπων 630
εὐθέριστος, in c. ex Θέρος ibid
εὐθέρμαντος, in c. ex θερμαίνω 631
εὐθεσία in c. ex Θέσις 1639
εὔθετος, cum d 1640
εὐθεώρητος, in c. ex Θεωρὸς 634
εὐθέως, cum Εὐθὺς.
εὐθηγὴς εὔθηκτος, in c. ex Θήγω 634
εὔθηλος, in c. ex Θηλὴ 635
εὐθήμων, cum d in c. ex Θήμων 1641
εὐθηνέω, cum d in c. ex Θηνέω 640
εὔθηρος, cum d in c. ex Θήρα 637
εὐθήσαυρος, pulchros theſauros habés in Egip. εὐθήσαυρον ἔλαιον dicitur oleum, quòd inſtar theſauri reponi & aſſeruari ſoleat.
εὔθικτος in c. ex Θίγω 639
εὔθινος in c. ex Θεινὴ 643
εὐθρύβητος, in c. ex Θόρυβος 645
εὔθραυστος, in c. ex Θραύω 646
εὔθριξ, in c. ex Θρὶξ 650
εὔθρονος in c. ex Θρόνος 647
εὔθροος in c. ex Θρέω ibid.
εὔθρυπτος, εὐθρυβὴς, initio col. 655
εὐθὺ, in Εὐθὺς
εὐθύβολος, cum d 253
εὐθύγλωσσος 328
εὐθύγραμμος, in c. ex γραμμὴ 342
εὐθυδικέω εὐθυδικία 404
εὐθύδρομος, cum d 1679
εὐθυέντερος, in c. ex ἔντερον 486
εὐθυεπία, initio col. 495
εὐθυθάνατος, in c. ex Θάνατος 641
εὐθύθριξ, in c. ex Θρὶξ 650
εὐθύκαυλος, in c. ex Καυλὸς 759
εὐθυλογέω, initio col. 944
εὐθυμάκρος, in c. ex Μακρὸς 1047
εὐθυμάχος cum d. 1015
εὔθυμος, cum d 657
εὐθυμία, in Εὐθὺς 556
εὐθύνω, cum d in c. ex Εὐθὺς 535
εὐθύνειρος, cum d in c 1168
εὐθύονυξ, in c. ex Ονυξ 1143
εὐθυόστυχος in εὐθύονυξ.
εὐθυπλοκία, in c. ex πέπλεκα 1355
εὐθύπνοος, in c. ex πνοὴ 1352
εὐθύπορος, cum d 1277
εὐθυῤῥήμων, in c. fine pr. 1436
εὐθύῤῥιζος 1441
εὐθυῤῥὶν, εὐθυῤῥὶς, in c. ex Ῥὶν 1442
ΕΥΘΥΣ 535
εὐθυτενὴς, in c. ex τενὴς 1603
εὐθύτης, in Εὐθὺς 535
εὐθύτονος, in c. in τόνος 1603
εὐθύτρητος, in c. ex Τιτράω 1648
εὐθυφυὴς, in c. retinentibus φυὴ 1747
εὐθυπλοος in c 1767
εὐθυφορεῖσθαι 1748
εὐθυωρία cum d in Εὐθὺς 536
εὐθώρηκος, in c. ex Θώραξ 665
εὐίατος, initio col. 688
εὐιλατεύω, εὐίλατος in c. ex Ἱλάω 681
εὔιπος, in c. ex Ἶς 690
εὐιός, in Εὐοῖ 538
εὔιππος 688
εὐκαὴς, in c. in Καὴς 726
εὐκαθαίρετος, in καθαιρέω 79
εὐκάθαρτος, in c 721
εὐκάθεκτος, in decomp. ex κατέχω 552
εὐκαιρος, cum d. in c 731
εὐκάματος, in c. ex κάματος 741
εὐκαμπὴ, in c. ex καμπὴ 742
εὐκαμπτος, in c. ex καμπτὸς ibid.
εὐκαμψία, in c. ex κάμψις ib.
εὐκάρδιος, cum d. in c 748
εὔκαρπος, cum d. in c. ex Καρπὸς 753
εὐκαταγώνιστος, in καταγωνίζομαι
εὐκατάληπτος, in dec. ex καταλαμβάνω 924
εὐκατάλλακτος, in καταλλάττω 125
εὐκατανόητος, in κατανοέω 111
εὐκατάπτωτος, in καταπίπτω 1312
εὐκατασήμαντος, in κατασημαίνω 1467
εὐκατασκεύαστος, in κατασκευάζω 1489
εὐκατάστατος, in dec. ex καθίστημι 704
εὐκατάφορος, cum d in καταφέρω 1743
εὐκαταφρόνητος, in καταφρονέω 1777
εὐκατέργαστος, in κατεργάζομαι 508
εὐκατηγόρητος in κατηγορέω 19
εὐκέατος, εὐκίατος, in c. ex Κεάζω 782
εὐκέλαδος, in c. ex Κέλαδος 766
εὔκεντρος, in c. ex κέντρον 771
εὐκέραος, in εὔκερως.
εὐκέραστος, in c. ex Κεράννυμι 775
εὔκερως, in c. ex Κέρας 776
εὐκέφαλος, in c. fine præp. 781
εὔκηλος, cum d. in Εκηλος 465
εὐκινησία, εὐκίνητος, in c. fine pr. 795
εὐκίων, in c. ex Κίων 798
εὔκλαστος, in c. ex Κλάω 800
εὐκλεὴς, cum d. & εὐκλειὴς, in c. ex κλέος 802
εὐκλήϊς, in c. ex Κλείω 807
εὐκληρος, in c. fine pr. 806
εὔκλωστος, in c. ex Κλώθω 812
εὐκνάμπτος, in c. ex κνάμπτω 743
εὔκναπτος, in c. ex Κνάπτω 813
εὔκνημος, in c. ex Κνήμη 816
εὐκοίλιος, in c. ex Κοιλία 818
εὐκοινώνητος, in c. ex Κοινὸς 831
εὐκολία, εὐκολίνη, in εὔκολος.
εὐκόλλητος, in c. ex Κόλλα 826
εὔκολος, in c. ex Κόλον 829
εὐκολυμβος, in c. ex Κολυμβάω 831
εὐκόλως, in εὔκολος
εὐκόμης in c. ex Κόμη 835
εὐκομιδὴς, in c. ex κομίζω 833
εὐκόμιστος, in c. ex κομίζω. ib.
εὔκομος, in c. ex Κόμη 835
εὐκόμπτος, in c. ex Κόμπτος 837
εὔκοπος, cum d in c. ex κόπος 846
εὔκοσμος, cum d in c 854
εὐκραὴς εὐκρὰς, εὐκρασία, εὔκρατος, in c. ex κεράω 774
εὐκραῖρος, in c. ex Κραῖρα 860
εὐκρατὼς, initio col. 865
εὔκρεκτος, in c. ex Κρέκω 867
εὔκριθος, in c. ex Κριθὴ 869
εὐκρινὴς, cum d. in c. in κρινὴς 874
εὔκριθος, in c. ex Κριθὴ 879
εὐκρόκαλος, in c. ex Κρόκη 825
εὐκρυφὴς, in c. ex Κρύπτω 882
εὐκταῖος, cum d in εὐκτὸς.
εὐκτέανος, in c. ex κτέανον 884
εὐκτήμων in c. fine p. ib.
εὐκτήριος, εὐκτικὸς, in εὐκτὸς.
εὐκτικὸς, in c. ex εὐχή 885
εὐκτὸς, cum d. in Εὔχομαι 541
εὐκυβεῖν, in c. ex Κύβος 889
εὔκυκλος, in c. ex Κύκλος 892
εὐλαβὴς, cum d. in c. ex λαβὴ vel ἐκλαβον 927
ΕΥΛΑΙ 537
εὐλαῖγξ in c. ex Λᾶας 913
ΕΥΛΑΚΑ 537
εὔλαλος, in c. ex λάλος 918
εὐλείαντος, in c. ex Λεῖος 915
εὐλείμων, in c. ex Λειμὼν 954
εὔλεξις, in c. fine pr. 941
εὐλέπιστος, in c. ex Λέπω 691
εὐληθάργητος, in λήθαργος 507
εὐλημᾳτεῖν, in c. ex Λῆμα 967
εὔληπτος, cum d in c. ex ληπτὸς 926
ΕΥΛΗΡΑ 537
εὔλιθος, in c. ex Λίθος 970
εὐλίμενος, initio col. 971
εὐλιπὴς in c. ex λίπος 972
εὐλογία, cum d. initio col. 944
εὐλόγιστος, cum d. in c. ex λογίζομαι 950
εὔλογος, cum d. in c. ex λόγος, ratio 949
εὐλουσία in c. fine pr. 977
εὔλοφος, in c. ex λόφος 978
εὔλοχος, in c. ex λοχὸς 980
εὔλυτος, in c. ex λυτὸς 988
εὐμαθὴς cum d. in c. fine pr. 1001
εὐμάλακτος, in c. ex μαλάσσω 999
εὐμαρὴς, cum d. in c. ex Μάρη 1005
εὐμεγέθης, in c. ex μέγεθος 1019
εὐμείλικτος, in c. ex Μειλίσσω 1021
εὐμελὴς, in c. ex Μέλος, carmen, 1032
εὐμελίας, in c. ex Μελία 1032
εὐμελιπέω, in c. ex Μέλισσα 1031
εὐμεμφὴς, cum d. initio col. 1035
εὐμετάβλητος, εὐμετάβολος, in μεταβάλλω 247
εὐμετάδοτος, in μεταδίδωμι 400
εὐμετάθετος in μετατίθημι 1636
εὐμετακίνητος, in μετακινέω 794
εὐμετακόμιστος, in μετακομίζω 734
εὐμετάπειστος, in μεταπείθω 1267
εὐμετάπτωτος, in μεταπίπτω 1321
εὐμετάστατος, in d. ex μεθίστημι 704
εὐμεταχείριστος, cum d in μεταχειρίζω 1817
εὔμετρος, in c. fine pr. 1044
εὐμήκης, in c. ed Μῆκος 1047
εὔμηλος, in c. ex μῆλον, ouis 1049
εὔμηρος, in c. ex Μηρὸς 1052
εὐμήρυτα, in c. ex Μηρύω ibid.
εὔμητις & εὐμήτης, in c 1054
εὐμήχανος cum d. in c 1055
εὐμίσητος, in c. ex Μῖσος 1062
εὔμικτος, in c. ex Μίγω 1063
εὐμνημόνευτος, in c. ex μνημονεύω 1065
εὐμοιρία, &c. in c. ex Μοῖρα 1015
εὐμολπία & εὐμολπέω, in c. ex Μέλπω 1033
εὔμορφος, cum d. in c. 1071
εὐμουσία & εὔμουσος, in c 1073
εὔμοχθοι, in c 1074
ΕΥΝΗ, cum d 537
εὔνητος, in c. ex Νέω, neo 1103
εὖνις, in Εὐνὴ & in Εἷς 462
εὐνοέω, cum d in εὔνοος
εὔνομος, cum d. in c. 1111

εὔνοος

εὔνεος 1111
εὔνοσος,in c.ex Νόσος 1114
ἐυνεχὴς,cum d 557
εὐνόως,in εὔνοος.
εὔνωτος,in c.ex Νῶτος 1121
εὔξενος,cum d.in c ſine præp. 1124
εὔξεστος,in c.ex ξεστὸς 1125
εὐξήρεγκτος,in c.ex Ξηρὸς 1127
εὔξοος,initio col. 1126
εὐξυλὴς in c.ex Ξύλον 1128
εὐξύμβολος, in εὐσύμβολος, εὐξύνετος. in εὐσυνέτος,& ita de cæteris Atticè ξυν pro συν habentibus.
εὔογκος,in c 1131
εὐοδέω,εὐοδία in εὔοδος
εὔοδμος,cum d.in εὔοσμος
εὔοδος,cum d 1133
ΕΥΟΙ 538
εὐοικονόμητος, in dec. ab οἰκονόμος 1096
εὔοινος cum d.in c 1150
εὐόλισθος,in c 1157
εὔομιλος,in c 1163
εὐομολόγητον,in dec. 946
εὐόνειρος in c. 1168
εὔοπλος,in c 1178
εὔοπτος,in c.ſine pr. 1178
εὐόρεκτος,in c ſine pr. 1193
εὔοργος,cum d.in c 1195
εὐόρεκτος,cum d.in c. ex Ορέγω,appeto 1197
εὐόριστος,in ſine col. 1206
εὔορκος,cum d.in c.ex Ορκος 1200
εὔορμος,in c 1202
εὔορνις,in c.ex Ορνις 1203
εὔοσμος,cum d.in c.ſine pr. 1139
εὐόσφραντος, in c. ex Οσφραίνομαι 1219
εὐόφθαλμος,cum d.in c. ex ὀφθαλμὸς 1290
εὔοφρις,in c.ex Οφρὺς 1233
εὐοχθὴς,cum d.in c.ex Οχθέω 1234
εὐοψία,in c.ex ὄψις 1184
εὔοψος,in c.ex Οψον 1228
εὐπαγὴς,in c.ex ἐπάγην 1308
εὐπαγής,cum d 1255
εὐπαιδευσία,εὐπαίδευτος, cum d.in c ex παιδεύω 1242
εὔπαις,cum d. in c.ex Παῖς 1241
εὐπάλαμος in c.ex Παλάμη 1243
εὐπαλὴς,in c.ex Πάλη 1245
εὐπαράγωγος,in dec.ex παράγω 37
εὐπαράδεκτος,in παραδέχομαι
εὐπαραίτητος,in dec. ex παραιτέω 89
εὐπαράκλητος,in παρακαλέω 714
εὐπαρακολούθητος, in παρακολουθέω 99
εὐπαρακόμιστος, in παρακομίζω. 824
εὐπαραμύθητος, in παραμυθέομαι 1077
εὐπαράφορος,in παραφέρω 1744
εὐπάρειος,in c 1249
εὐπάρθενος,in c 1256
εὐπαρηγόρος,in παρηγορέω 19
εὐπαρόρμητος,in παρόρμητος 1201
εὐπάρεχος,in dec.ex παρέχω 552
εὐπάρυφος,in παρυφάω 1712
εὐπάσχω,in c.ex Πάσχω 1254
εὐπάτηρ,in εὐπάτωρ
εὐπάτητος,in c.ex Πατέω 1257
ΕΥΠΑΤΟΡΙΟΝ 538
εὐπάτωρ,cum d.in c 1259
εὐπέδιλος,in c.ex Πέδιλον 1262
εὐπειθὴς,cum d in c.in πειθὴς 1267
εὔπειστος,cum d. in c.in πειστὸς 1268
εὔπεκτος,in c.ex Πέκω 1269
εὐπελέκητος in c.ex Πελεκάω 1282
εὐπένθερος,in Πένθερος 1288
εὔπεπλος,in c 1293
εὔπεπτος,in c 1294
εὐπεριάγωγος, in dec.ex περιάγω 37
εὐπεριαίρετος in περιαιρέω 80
εὐπερίοπτος,in περιόπτομαι 1182
εὐπερίστατος,in dec.ex περιΐστημι 707
εὐπερίτρεπτος,in περιτρέπω 1667
εὐπερίφορος,in περιφέρω 1800
εὐπερίχυτος,in περιχέω 1822
εὐπέταλος,in c.ex πέταλον 1304
εὐπέτασος,in c ibid.
εὐπετὴς,cum d.in ſine col. 1313
εὐπετία,in εὔπεπτος
εὐπηγής, in c.ex πέπηγα 1309
εὔπηκτος,in c.ex πηκτὸς 1309
εὐπήληξ in c.ex Πήληξ 1310
εὔπιλος,in c.ex Πῖλος 1312
εὔπηχυς,in c.ex Πῆχυς 1313
εὐπίδαξ,in c.ex Πίδαξ ibid.
εὔπιστος,initio col. 1269
εὔπλαστος,in c.ſine pr. 1330
εὐπλατὴς,in c.ex Πλατὺς 1332
εὐπλεκὴς,in c.ex πλεκὴς 1335
εὔπλεκτος,in c.ex πλεκτὸς 1335
εὔπλευρος,in c 1340
εὔπλοια,εὐπλοΐα in εὔπλοος
εὐπλόκαμος,εὔπλοκος,in c.ex πέπλοκα 1335
εὔπλοος,εὔπλους,in c ſine pr. 1342
εὔπλυτος,in c. ex Πλῦτος 1347
εὐπλωῒς,in c.ſine præp. 1349
εὔπνευστος,cum d.in c.ex πνέω ſine pr. 1352
εὔπνοος,cum d.in c.ex πνοή ibid.
εὐποδία, in εὔπους
εὐποιέω,εὐποιὸς,cum d 1358
εὐπόλεμος,cum d.in c. 1365
εὐπολιόρκητος,in πολιορκέω 457
εὔπομπος,in c. ſine pr. 1287
εὐπόριστος in c ex πορίζω 1278
εὔπορος,cum d 1177
εὔποτμος,cum d.in c.ex Πότμος 1376
εὔποτος,in c.ſine pr. 1319
εὔπους 1379
εὐπραγὴς,cum d.in c.ex πρᾶγος 1386
εὔπρακτος,in c.ex πρακτὸς ibid.
εὐπραξία,in c.ex πρᾶξις ibid.
εὔπρεμνος,in c.ex Πρέμνον 1387
εὐπρεπὴς,cum d. in c. ibid.
εὔπρηστος,in c 1300
εὔπρεστος,in c 1392
εὐπροπαθὴς,in προπάσχω 1254
εὐπρόσδεκτος,in προσδέχομαι 381
εὐπρόσεδρος,in πρόσεδρος 443
εὐπροσήγορος, cum d. in προσηγορέω 19
εὐπρόσοδος,cum d.in πρόσοδος 1135
εὐπρόσφορος,in προσφέρω 1745
εὐπρόσφυτος in προσφύω 1793
εὐπρόσωπος.cum d in dec. 1188
εὐπροφάσιστος, cum d. in πρόφασις 1730
εὔπρυμνος,in c.ex Πρύμνα 1397
εὔπτερος,in c.ſine pr. 1401
εὔπτορθος,pulchros habens ramos, apud Suid.
εὔπυγος,in c ex Πυγή 406
εὔπυργος,in c.ex Πύργος 1415
εὐπύρφορος,in c.ex Πῦρ 1414
εὔπωλος,in c.ex πωλέω 1368 & in c.ex Πῶλος 1420
εὐραθάμιγξ,in Ραθάμιγξ 1424
εὐραξ in Εὖρος
εὔραξ,in Πλευρά 1340
εὕρεμα,in εὑρίσκω
εὑρεσιεπὴς,cum d.in c.ex ἔπος 495
εὑρεσιλόγος,cum d 944
εὕρεσις,εὑρετὴς,εὑρετὸς,cum d.εὕρημα, in εὑρίσκω
εὕρημα ib.
εὑρήμων,cum d in c.ſine præpoſitione 1435
εὔριζος,cum d. 1448
εὐρεῖν,εὐρεῖνος,in comp.ex Ρῖν 1442
ΕΥΡΙΠΟΣ,cum d 538
ΕΥΡΙΣΚΩ ibid.
εὐροέω,εὔροια,in εὔροος
εὐροίζητος,in c ex Ροῖζος 1446
εὐροκλύδων,in c.ex κλύδων 811
εὐρόνοτος in c.ex Νότος 1115
εὔροος in c.ex ῥοή 1435
εὖρος,in Εὐρὺς, 1433 v.pen.
εὐῤῥαφὴς,in c.ſine pr. 1425
εὐῤῥείτης,in c.ſine pr. 1436
εὔῤῥηνος,in c.ex Αρς 195
εὐῤῥὴς,cum εὐῤῥείτης
εὐῤῥεῖν,in εὐρεῖν
εὔῤῥοος,cum εὔροος
εὐρὺ,in Εὐρὺς
εὐρυάγυιος,in Αγυιά 26
εὐρύαλος,in Αλως 134
εὐρυβίης,in c. 263
εὐρυγύειος,in c.ex γύος 368
εὐρυδίνης,in c ex Δίνη 407
εὔρυθμος,cum d.in c 1447
εὐρυκάρηνον,in c.ex Κάρηνον 749
εὐρυκέρως,in c.ex Κέρας 776
ΕΥΡΥΚΛΗΣ 540
εὐρυκρείων,in c.ex κρείων 860
εὐρυλείμων,in c.ex Λειμὼν 954
εὐρυμέδων,in c ex Μέδω 1019
εὐρυμέτωπος,in dec.ex μέτωπον 1187
εὐρύνωτος,in c.ex Νῶτος 1121
εὐρυόδειος 1154
εὐρυόπης,in c 1237
εὐρύοχλος,in c.ex Οχλος 1236
εὐρύπορος 1278
εὐρύπρωκτος,in c.ex Πρωκτὸς 1398
εὐρυπυλὴς εὐρύπυλος,in c 1410
εὐρυρέεθρος,εὐρυρεέω, in c.ſine præpo. 1433
ΕΥΡΥΣ 539
εὐρυσάκης,in σάκος 1456
εὐρυσθενὴς,in c ex Σθένω 1470
εὐρύσπορος in c 1506
εὐρύστενος, in c 1539
εὐρυστηθὴς,in comp.ex Στῆθος 1541
εὐρύστομος,in c.ſine præp. 1547
εὐρυτενὴς,in c in τενὴς 1605
εὐρύτης,in Εὐρὺς
εὐρύτρητος,in comp.ex Τετράω 1648
εὐρυφυὴς 1794
εὐρυχαδὴς,in c.ex Χάζω 1800
εὐρύχορος,in c 1834
εὐρυχωρὴς, εὐρύχωρος, cum dec.in

ex Χῶρος 1851
εὐρυώπης, εὐρύωψ 1186
εὐρώγης, in c. ex ῥῶξ 1440
εὐρώδης, εὐρώεις, in Εὐρώς
ΕΥΡΩΣ 540
εὔρωστος, cum d 1451. v. 1
ΕΥΡΩΤΑΣ 540
εὐρωτιάω, in Εὐρώς
ΕΥΣ 540
εὔσανα, in Εὔω 542
εὐσανίδωτος, in Σανὶς 1454
εὔσαρκος, cum d in c. 1455
εὐσεβής, cum d. in c 1459
εὔσειστος, in c. ex Σείω 1462
εὐσέληνος, in c. ex σελήνη 1473
εὔσελμος, in σέλμα 1464
εὔσεπτος, cum εὐσεβής
εὔσημος, in c. fine pr. 1468
εὔσηπτος, εὐσηψία, in c. ex Σήπω 1469
εὐσθενής, cum d. in c. ex Σθένω. 1470
εὔσιτος, cum d. in c 1475
εὔσκαρθμος, in c. ex Σκαίρω 1478
εὐσκελής, in c. ex Σκέλος 1482
εὐσκεπής, in c. ex Σκέπω 1487
εὔσκυλος, in c. ex Σκῦλος 1488
εὔσκιος, in c 1495
εὔσκοπος, in c. ex σκοπὸς, ſpeculator 1485
εὐσκώμμων, cum d. in c. fine pręp. 1501
εὐσμίλωτα, in c. ex Σμίλη 1502
εὔσοος, cum d. in c. in σόος 1505
εὔσπειρος, in c. ex Σπεῖρα 1514
εὔσπλαγχνος, in c. ex Σπλάγχνον 1521
εὔσπορος, in c. ex σπόρος 1516
εὔστελμος, cum εὔσελμος.
εὐσταθής, cum d. in c. in σταθής 711
εὔστακτον, in c 1524
εὐσταλής, cum d. in c. fine pr. 1534
εὔσταχυς, in c 1516
εὔστερνος, in c 1539
εὐστέφανος, εὐστεφής, cum d. in c. fine pr. 1541
εὐστιβής, εὔστιπτος, in c ex Στείβω 1528
εὔστολος, & εὔστολος, in c. fine præpoſit. 1534
εὐστόμαχος, cum d. in c. ex Στόμαχος 1549
εὔστομος, cum d in c fine pr, 1547
εὐστόρτυγξ, in Στόρτυγξ 1550
εὔστοχος, cum d. in c. ex Στοχάζομαι 1551
εὔστρα, in Εὔω 542
εὐστραβής, in c. habentibus στραβ 1559
εὐστρατηγέω 45
εὐστραφής, εὔστρεπτος, εὐστρεφής, εὔστρεφος, cum d 1559
εὔστολος, in c. 1562
εὐσύλληπτος, in dec. ex συλλαμβάνω 915
εὐσυλλόγιστος, in dec. 951
εὐσύμβλητος, εὐσύμβολος, in dec. ex συμβάλλω 251
εὐσυμπερίφορος, in συμπεριφέρω 1744
εὐσύμφυτος, in συμφύω 1793
εὐσυνάγωγος, in dec ex συνάγω 39
εὐσυνάλλακτος, in dec. ex συναλλάττω 126
εὐσυνάρμοστος, in συναρμόζω
εὐσυνεσία, εὐσύνετος, in dec. ex συνίημι 378
εὐσύνθετος, cum d. in dec. 1638
εὐσύνοπτος, in συνόπτομαι 1182
εὔσφυρος, in c. ex σφυρὸς 1579
εὐσχημολογέω 944
εὐσχήμων, cum d. in c. ex σχῆμα 559
εὐσχιδής, εὔσχιστος, in c 1582
εὔσχολος, cum d. in c 1584
εὔσωμος, cum d. in c 1585
εὔσωστος, in c. ex σῶζον 1463
εὔτακτος, cum d. in c. ex τακτὸς 1596
εὐταμίευτος, in c 1589
εὐταξία, in c. ex τάξις 1596
εὐτάρακτος, in c. ex Ταράσσω 1591
εὔταρσος, in c. ex ταρσὸς 1622
ΕΥΤΕ 540
εὐτειχής, & εὐτείχεος, in c 1606
εὐτείχητος, idem quod εὐτειχής, Hom. hymn in Ven.
εὐτέκμαρτος, in c. ex Τέκμαρ 1607
εὔτεκνος, cum d. in c. ex τέκνον 1644
εὐτελής, cum d 1612
εὐτελία, in c. ex Τέλος, finis 1610
εὐτελίζω, cum εὐτελής
εὐτερπής, cum d. in c. ex Τέρπω 1622
εὔτεχνος, cum d in c. fine pr. 1626
εὔτμητος, in c. ex τμητὸς 1628
εὔτοκος, cum d 1643
εὔτολμος, cum d in c. ex Τόλμα 1656
εὔτομος, in c. fine præpoſ. 1616
εὔτονος, cum d. in c. in τόνος. 1603
εὔτοξος, cum d. in c 1657
εὔτορνος, in c. ex τόρνος 1621
εὐτράπεζος, in c. ex Τράπεζα 1660
εὐτράπελος, cum d. in c. ex ἔτρεπον 1669
εὐτρεπής, cum d. in c. ex Τρέπω fine pr. 1668
εὔτρεπτος, in c. ex τρεπτὸς ibid.
εὐτρεφής, in c. ex τρεφὴς 1671
εὔτρητος, in c. ex Τιτράω 1648
εὔτριπτος, in c. fine pr. 1683
εὔτροπος, cum d. in dec. ex τρόπος 1668
εὔτροφος, cum d 1672
εὐτρόχαλος, εὔτροχος, cum d. in c. ex τρέχω 1678
εὐτρύγητος, in c. ex τρυγάω 1685
εὔτυκτος, in c. ex τυκτὸς 1624
εὐτυχής, cum d. in c. ex τύχη 1690
εὔυδρος, in c 1703
εὔυμνος, in c. ex ὕμνος 1702
εὐυπέρβλητος, in ὑπερβάλλω 251
εὐυφαής, εὐυφής, in c. ex Ὑφάω 1711
εὐφαντασίωτος, in c. ex φαντάζω 1722
εὐφάρμακος, in c. ex φάρμακον 1725
εὐφεγγής, in c. ex Φέγγος 1734
εὔφημος, cum d. in c ex φήμη 1731
εὔφθαρτος, in c. ex ſecunda & tertia perſ.
εὔφθογγος 1757. v. 1
εὔφιμος, in c. ex Φιμὸς 1763
εὔφλεκτος, in c. fine pr. 1765
εὐφορβία, εὐφόρβιον, in c. 1737
εὐφορέω, cum d. in εὔφορος
εὐφόρμιγξ, in c 1770
εὔφορος, cum d 1748
εὐφραδής, cum d. cum εὔφραστος
εὐφραίνω, εὐφρασία, in εὔφρων
εὔφραστος, in c. fine præpoſit. 1772
εὐφρονέων, εὐφροσύνη, εὔφρων, in c. 1776
εὐφυΐα, in c. fine præp. 1754
εὔφυλλος 1787
εὐφυής, cum d 1794
εὐφύλακτος, in c. ex 2. & 3. perſ. præt. paſſ 1784
εὐφυέστατος, in c 1788
εὐφυῶς, in εὐφυής
εὔφωνος, cum d. in c. fine præp. 1798
εὐφώρατος, in c ex Φὼρ 1800
εὐχαίτης, in c. ex Χαίτη 1804
εὔχαλκος, in c 1807
εὔχαρις, cum d in c. ex Χάρις 1811
εὔχειλος, in c. ex Χεῖλος 1812
εὐχείμερος, in c 1813
εὔχειρ, cum d 1816
εὐχείρωτος, in c. ex χειρόω 1817
εὐχερής, cum d 1818
εὐχετάομαι, εὐχὴ, in Εὔχομαι 540
εὔχιλος, in c. ex Χιλὸς 1827
εὔχλοος, in c. ex χλωρὸς 1810
ΕΥΧΟΜΑΙ 540
εὔχορτος, in c. ex Χόρτος 1835
εὖχος, in Εὐχὴ
εὐχρήματος, cum d. in c. ex χρήματα 1841
εὔχρηστος, cum d. in c. fine præp. 1637
εὔχροος, cum d 1844
εὔχυλος, cum d. in c. ex Χυλὸς 1847
εὐχωλὴ, cum d. in Εὔχομαι
εὐχώριστος, in c. ex Χωρὶς 1851
εὔψυκτος, in c. ex Ψύχω 1864
εὔψυχος, cum d. in c 1862
ΕΥΩ 542
εὐώδης, cum d. in εὔοσμος 1139
εὐώδιν, in c 1137
εὔωνος, cum d. in c 1869
εὐώνυμος, in c. ex Ονομα 1171
εὐώνως, in εὔωνος
εὐωπὸς, &c. in εὐώψ
εὔωρος, cum d. 1229 & 1872
ΕΥΩΧΙΑ 542
εὐώψ 1186
¶ἐφαιρέομαι 79
ἐφάλιος, in ἔφαλος
ἐφάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 127
ἔφαλος, initio col. 131
ἔφαλμος, ibid. circa finem col.
ἔφαλσις, in ἐφάλλομαι
ἐφάμιλλος, in c. ex Ἅμιλλα 142
ἔφαμμα, in ἐφάπτω
ἐφανδάνω, idem quod ἐπανδάνω, Iliad. η, βουλὴ ἣ πάντεσσιν ἐφήνδανε μητιόωσι
ἐφάπαξ, in c. ex Ἅπαξ 173
ἐφάπτομαι, in c. ex ἅπτομαι tango 178
ἐφάπτω, in c. 180. & in c. ex ἅπτω accendo 181
ἐφάπτωρ, captator: apud Æſchyl. in Suppl. ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες
ἐφαρμόζω, cum d. in c. ex ἁρμόζω 206
ἔφαψις, in ἐφάπτω
ἐφεδὲς, in ἐφέζομαι
ἐφέδρα, cum d 442
ἐφέζομαι, in c. ex ἕζομαι 441
ἐφεκτικός, cum d. in ἐπέχω 551
ἐφεκτὸς, in c. ab Ἐξ 486
ἐφελκίς, in c. eo Ἕλκος 476
ἐφέλκω, ἐφελκύω, in c 477
ἐφεξῆς, in fine col. 486
ἔφεξις, in ἐπέχω, initio col. 551

ἐφέπω

ἐφίπω, cum d. in c. ab Επω ; ſequēr, 492
ἐφέρπω cum d. in c. ex Ερπω 519
ἔφεσις, ἐφέσιμος, in ἐφίημι 566
ἐφέσπερος, cum d. in c. ex Εσπερος 526
ἐφέσπομαι, in ἐφέπω.
ἐφέσαι in Εω ſtatuo 562
ἐφέσιος in c. ab Εςία 527
ἐφεςρὶς, in ἐπιέννυμι 562
ἐφέται, ἐφετικὸς, ἐφετίνδα, ἐφετὸς, ἐφετμὴ, in ἐφίημι.
ἐφευρίσκω, cum d. in c. ex Εὑρίσκω 519
ἐφεψιάομαι, in c. ex ἐψία 495
ἐφέψω, in c. ab Εψω 560
ἔφηβος, cum d. in c. ex Ηβη 591
ἐφηγέομαι, cum d 593
ἐφήδομαι, cum d. in c. ex ἥδω 596
ἐφηδυώω, in c. ex ἡδυώω ibid.
ἐφήκω, in c. 599
ἐφῆλιξ, in c. ex Ηλικία 601
ἔφηλος, &c. in c. ex Ηλιος 602. & in c. ex Ηλος ibidem
ἐφήμερος, cum d 605
ἐφημοσύνη, in ἐφίημι 566
ἐφησυχάζω, in c. ex Ησυχος 612
ἐφθαλέος, in ἑφθὸς
ἐφθήμερος, in ἑπταήμερος.
ἐφθημιμερὴς, in ἡμιμερὴς 1025
ἐφθοπώλης, cum d 1418
ἑφθὸς, cum d. in Εψω 560
ἐφιάλλω, in c. ex Ιάλλω 666
ἐφιάλτης, cum d. in ἐφάλλομαι.
ἐφιδρόω, cum d. in c. ex ἱδρόω 671
ΕΦΙΕΛΙΣ 542
ἐφίεμαι, in ἐφίημι.
ἐφιέρεια, in c 673
ἐφιζάνω, in c. ex Ιζω 674
ἐφίημι 565
ἐφικνέομαι, ἐφικτὸς, in c. ex Ικνέομαι 679
ἐφίμερος, in c. ex Ιμέρος 684
ἐφιππάζομαι, in ἔφιππος.
ἐφιππαρχία, in ἵππαρχος.
ἔφιππος cum d 698
ἐφίπταμαι & ἐφίπτημι, in c. ex Ιπταμαι 689
ἐφίσημι. ἐφίσαμαι &c. 701
ἐφιστορέω, in c. ex ἱστορέω 714
ἔφοδος, cum d. 1134
ἐφολκὶς, &c. in ἐφέλκω.
ἐφομαρτέω, in c. ex Ομαρτῆ 1162
ἐφοπλίζω, in c 1178
ἐφοράω, cum d. in c. cum præp. 1192
ἐφορβύω, cum d ibid
ἔφορος, cum d. initio col. 1207
ἐφορμάω, cum d in c 1201
ἔφορμος, cum d. in c. 1202
ἔφορος, in ἐφοράω.
ἐφυβρίζω, cum d. in c. ex Υβρις 1700
ἔφυγρος, in c 1701
ἔφυδρος, cum d. in c 1703
ἐφύμνιον, &c. in c. ex ὕμνος 1702
ἐφύπερθε. ἐφύπερθεν. in ὕπερθε 1607
ἐφυπνίδιος, in c. ex Υπνος 1709
ἐπυστερίζω, in c. ex Υστερος 1711
ἐφυφαίνω, ἐφυφάω, ἐφυφή. in c. ex Υφάω ib.
ἐφύω, in c. ex Υω 1713
ἐφώριος, in c 1871
¶ ἐχέβοιον, in c. ex Βοῦς 282
ἐχέγγυος, in c 435
ἐχέθυμος 657
ἐχείδιον, in Εχις.
ἐχέκαλλος, in fine col. 736
ἐχέκολλος, cum d. in c. ex Κόλλα 826
ἐχέμυθος, cum d. in c 1046
ἐχεπευκὴς, in c. ex Πεύκη 1305
ἐχέπωλος, in c. ex Πῶλος 1420
ἐχέστερνος, in c 1455
ἐχέτης, in Εχω 546
ἐχέτλη, cum d. in Εχω 546
ἐχέτρωσις, bryonia alba. Hippocr. γυναικ. lib. 1 & περὶ γυναικ. φύσ.
ἐχέφρων. cum d. 1777
ἔχις, cum d ἐχέτης
ἐχθαίρω, in Εχθος.
ἐχθὲς, in Χθὲς.
ἔχθημα, ἐχθίων, in Εχθος
ἐχθοδοπὸς cum d. in fine col. 1190
ΕΧΘΟΣ, ἔχθρα, cum d. 542. & 543
ἐχθροδαίμων, in c. ex Δαίμων 350
ἐχθρόξενος, in c. fine pr. 1124
ἐχθροποιέω 1358
ἐχθρὸς, cum d. in ἔχθρα.
ἔχθω, in Εχθος.
ἔχιδνα, cum d. in Εχις
ἐχιναλώπηξ, echinouulpes 134
ἐχῖνες, ἐχινίσκος, in Εχῖνος.
ἐχινοκέφαλος, in c. fine pr. 781
ἐχινομήτραι, in c. ex Μήτρα 1053
ἐχινόποδες 1379
ΕΧΙΝΟΣ, cum d. 543
ἐχινόδηκτος in c. ex præt. paſſ. 354
ἐχινώδης, in Εχῖνος 543
ἔχιον, in Εχις
ΕΧΙΣ, cum d 543. & 544
ἐχέτης, in Εχις
ἔχμα, ἐχμάζω, in ἔχομαι 546
ἔχομαι. ἐχόμβρως, in ἔχω
ΕΧΥΡΟΣ, cum d 544
ἐχυρόφρων 1777
ἐχυρόω, cum d. in Εχυρὸς
ΕΧΩ 544
¶ἑψαλέος, ἑψανὸς, ἑψόω, cum d. in Εψω
ἐψία ἐψιάομαι, ἐψίω, in Επω dico 493
ΕΨΩ 560
¶ΕΩ & ΕΩ 561
ἕωθεν, ἑωθινὸς ἑῷος, in Ηὼς 615
ἑωλοκρασία, in c. ex κεράω 774
ἑωλόνεκρος, in c. ex Νεκρὸς 1091
ΕΩΛΟΣ, cum d. 575
ἑῶς, in Ηὼς 615
ἑώρα, cum d. in Αἰωρέω
ἕως, in Ηὼς 615 & in Ως 1876
ἑωσφόρος 1748
ἑωϋτὸν, Iones dicunt pro ἑαυτὸν ſeipſum. Hippocr. & Herodot.

Z

ΖΑ 576
ζάβατος, in c. ex βατὸς 283
ΖΑΓΚΛΗ 576
ζαγκεὺς 24
ζαὴς, in c. ex Αω 229
ζάθεος 628
ζαθέρης, in c. ex Θέρω 631
ζακαλλὴς, initio col. 737
ΖΑΚΕΛΤΙΔΕΣ 576
ζάκορος, in c. ex Κορέω 848
ΖΑΛΕΙΑ 576
Ζάλη, ης, ἡ, turbo, procella, fluctuatio & agitatio maris. Plato de repub. ἐν χειμῶνι ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης φερόμενοι. Etymologus dicit eſſe τὴν μεγάλην ἄελλαν ὑπὸ τοῦ σφόδρα ἀλίζεσθαι καὶ συστρέφεσθαι. idem exponit etiam τὴν ταραχὴν τοῦ ἀέρος ἢ τῆς θαλάσσης, παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα. Hinc compoſ. ἀζάλη, de quo vide ſuo loco.
ζάλος, idem ferè quod ζάλη, aqua agitata & fluctuans. N.c. in Ther.
ζαλόεις, εντος, ὁ, procelloſus. Nicand. ibid.
ζαλάω, fluctuo, procellis agitor. ibidem.
ζαμελὴς, in c. ex Μέλος 1031
ζαμενὴς, cum d in c ex Μένος 1035
ζάπεδον, in c 1263
ζαπίμελος in c. ex Πιμελή 1316
ζάπλουτος, cum d. in c. ex Πλοῦτος 1319
ζαπότης in c. fine pr. ibid.
ζάπυρος, in c. ex Πῦρ 1414
ζατρεύω & ζήτρειον, in c. ex Τρέω 1680
ζατρεφὴς, in c. in τρεφὴς 1971
ζαφεγγὴς, in c ex Φέγγος 1738
ΖΑΦΕΛΗΣ, cum d 567
ζαφλεγὴς, in c. fine pr. 1765
ζάχολος, in c 1832
ζαχρεῖος, in c. ex Χρεία 1839
ζαχρηὴς, in c. ex Χρέω, i. ἐπιπίπτω 1838
ζάχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1847
ΖΑΩ 576
¶ΖΕΑ & ζειά 578
ζείδωρος, in c. ex Δῶρον 437
ζείπυρον, cum ζεόπυρον
ΖΕΙΡΑ, cum d 578
ζέμα, ζέννυμι, ζεννὸς, in Ζέω.
ζεόπυρον, in c. ex Πυρὸς 1416
ζέσις, in Ζέω,
ζεστολουσία, in c. fine pr. 977
ζεστὸς in Ζέω
ζευγάριον, in ζεῦγος.
ζευγηλάτης, cum d. in c. ex ſecunda aut tertia perſ. 469
ζευγίτης, ζευγλη, in ζεῦγος.
ζεῦγμα, in Ζευγνύω
ΖΕΥΓΝΥΩ, cum d 578
ζευγοποιΐα 1358
ζεῦγος, in Ζευγνύω.
ζευγοτρόφος, cum d 1672
ζευκτὸς, cum d. in Ζευγνύω.
ζεῦξις, in Ζευγνύω.
ΖΕΥΣ 581
ΖΕΦΥΡΟΣ, cum d 582
ΖΕΩ ibid.
¶ζῆθος. in Ζύθος.
ζηλαῖος, &c. in Ζῆλος
ΖΗΛΟΣ 582
ζηλότυπος, cum d. in c. ex τύπτω, quæ abiecerunt τ 1693
ζηλόω, cum d. in Ζῆλος.
ΖΗΜΙΑ. cum d 584
ζὴν, in Ζεύς.
ζηνόφρων 1777
ΖΗΤΕΩ, cum d 585
¶ζιβυνη, in Σιβύνη.
ΣΙΓΓΙΒΕΡΙΣ 585
ΖΙΖΑΝΙΟΝ ibid.

¶ζμορδνὲς ζμέρδω, Μέρδω 1037
ζμικρὸς, in Μικρὸς. 1053
¶ζοη, in ζωή
ζορκάδες, &c. in δορκὰς
ζόφιος, ζοφερὸς, in Ζόφος.
ζοφοδορπίας, in c. ex Δόρπον 418
ζοφόεις, in Ζόφος
ζοφομηνία, in c. ex Μήνη 1051
ΖΟΦΟΣ, cum d, 585. & 586
¶ζυγάδην ζύγαινα, in ζυγὸς
ζυγαρχία 202
ζύγαστρον, &c. in ζυγός
ζυγηφόρος 1748
ζυγόδεσμος, in c. ex δεσμὸς 385
ζυγοδέτης, ſub initium col. 386
ζυγομαχέω 1015
ζυγοποιεῖν 1338
ζυγὸς, in Ζεύγνυω.
ζυγοστάτης, cum d. in prima claſſe comp. 713
ζυγόω, cum d in ζυγός 579
ζύγωθρον, cum d. in c, ex Θύρα 660
ΖΥΘΟΣ 516
ΖΥΜΗ, cum d. ibid.
¶ζωάγριον. in ζωγρέω. 24
ζωαρκὴς, in c 191
ζώαρχος 202
ζωγράφος, cum d. in c. ex γραφὴ 340
ζωγρέω, cum d. in c ab ἄγρομαι 11. & in c. ex Αγρα 24. & in c. ab ἔγρομαι 438
ζωδιάριον ζωδιακὸς, ζώδιον, ζωδιωτὸς, in ζῷον.
ζωὴ, in ζωός.
ζωηδὸν, in ζωόω.
ζωηρὸς, in ζωός
ζωηφόρος 1748
ζωίδιος ζωϊκὸς, in ζῷον
ζῶμα, in ζώννυμαι.
ζωμεύω, cum d. in Ζωμός
ζωμήρυσις, in c 199
ζωμίδιον, in Ζωμός.
ζωμοποιὸς 1358
ΖΩΜΟΣ 186
Ζωμοταρίχος, in c. ex Τάριχος 1591
ζώνη, ζώνιον, in Ζωννύω
ζωνιοπλόκος, in c. ex πέπλοκα 1335
ζωνίτης, in ζώνη
ΖΩΝΝΥΣ, cum d 587
ζώντειον, in Ζέα.
ζωογόνος, cum d 309
ζωοδότης, cum d in c. ex δότης 401
ζωόδωρος, in c. ex Δῶρον 432
ζωοθυτέω, in fine col. 662
ζωόμορφος, in c. 1071
ζῷον, in Ζώω
ζωοποιὸς cum d 1358
ζωόπολις ζωοπώλης 1418
ζωὸς, in Ζάω
ζωότης, in ζῷον.
ζωοτόκος, cum d 1663
ζωοτὸς, in ζωόω
ζωοτρόφος, cum d. 1672
ζωοφάγος, cum d 1714
ζωοφόρος 1748
ζωόφυτα 1795
ζωόω, in ζῷον
ζώπισσα, in c. 1325
ζώπυρον, cum d in c. ex Πῦρ 1414
ζωροπότης, cum d. in c. ſine pr. 1319
ΖΩΡΟΣ, cum d 988
ζῶς in ζωός
ζώσιμος, in ζάω
ζῶσις, ζῶσμα, ζωστὴρ, cum d. in Ζωννύω
ζώτειον, in ζώντειον
ζωτικὸς, cum d in ζώω
ζωύφιον, in ζώδιον
ζώφυτος, cum ζωόφυτα
ζώω, in Ζάω 576
ζωώδης, in ζῷον
ζώωσις, in ζώω
ζωωτὸς, in ζωόω.

H

H 589 H 590 H ib. H ib. H, ſiue ᾗ. ib.
ἧα in Ηὸν.
ἡβαιὸς, in Βαιὸς 239
¶ΗΒΗ, cum d 590
ἠβὸς, ὁ, ἡ, curuus, gibboſus Suidas ex Hippocr. Coo.
ἡβυλλιάω, in Ηβη.
ἡβώω, in ἡβάω
¶ ἠγάθεος 628
ἡγεμὼν, cum d. initio col. 592
ΗΓΕΟΜΑΙ 591
ἠγερέθομαι in d. ab Αγείρω 10
ἡγεσία, ἡγέτης, ἡγηλάζω, ἥγημα, ἥγησις, ἡγήτωρ &c. in Ηγέομαι.
ἤγρων, in Η 586
¶ΗΔΕ 594 ἠδὲ, in Οδε 1131
ἠδέας, in Ηδὺς
ΗΔΗ 574
ἥδιστος, ἥδομαι, ἡδονὴ, ἧδος, cum d. in Ηδύς.
ἡδυβόας, in c. ſine pr. 274
ἡδύγελως, in c. ex Γελάω 312
ἡδύγλωσσος 328
ἡδυγνώμων 323
ἡδυεπής, in c. ex ἔπος 495
ἡδύθροος, in c. ex Θρέω 647
ἡδύκαρπος 753
ἡδύκρεως, in c. ex Κρέας 866
ἡδύκωμος, in c. ex Κῶμος 908
ἡδυλίζω, cum d in Ηδύς
ἡδυλόγος, cum d 944
ἡδυμελὴς, in c. ex Μέλος, carmen 1032
ἥδυμος ἡδυμόω, cum d. in Ηδύς.
ἡδύοινος, in c 1110
ἡδυέπειρος, in c. 1168
ἡδύοσμος, cum d. in c. ſine pr. 1139
ἡδυπαθὴς, cum d 1253
ἡδύπνοος, &c. in c. ex πνοὴ 1325
ἡδύπολις, in c 1369
ἡδυπορφύρα, in c 1374
ἡδύποτος. in c. ſine pr. 1319
ΗΔΥΣ 595
ἡδύσαρον ου, τὸ, frutex quidam ſic dictus à ſuauitate odoris: vt cenſet Marcell. vide Dioſc. l. 3. c. 147.
ἥδυσμα, in ἡδυνόω.
ἡδυσματύλλεια, in c. ex Λῆρος 968
ἡδυσμὸς, in ἡδυνόω.
ἡδυφαὴς 1728. v. 1
ἡδυφάρυγγες, in c. ex Φάρυγα 1725
ἡδύφωνος, in c, ſine pr. 1798
ἡδύχροος 1844
ἥδω, in Ηδύς
¶ἠὲ in Η 589
ἠέλιος, in Ηλιος
ἠέπερ, in Η 589
ἠερέθομαι, in Αείρω
ἠέριος, in ἀὴρ, 62. & in ἦρ pro ἀὴρ. 414
ἠεροδινὴς, in c. ex Δίνη 407
ἠερόεις, ἠέρωθεν, in ἀήρ
ἠεροφοιτος, cum d. in c. 1769
ἠερόφωνος 1798
¶ἀὴρ in Αὴρ 62
¶ἠθάνιον, in Ηθω
ἠθὰς, in Ηθος.
ἠθεῖος, in Θεὸς 627
ἤθεος in Ηίθεος
ἠθέα, ἠθητὴς, ἠθίζω, in Ηθω
ἠθικὸς, in Ηθος & in Ηθω
ἠθικῶς, in ἠθικὸς, ab Ηθος
ἤθισις, ἠθισμὸς, in ἠθίζω.
ἠθμάριον, in ἠθμός
ἠθμὸς, in Ηθω
ἠθογράφος, cum d 341
ἠθολόγοι, cum d 944
ἠθοποιὸς, cum d 1357
ΗΘΟΣ 595
ΗΘΩ 597
¶ΗΙΘΕΟΣ 598
ἠϊόεις, in Ηϊών.
ἤϊον, in der. ex Εω, i. eo
ἤϊος, in d. ex Εω, mitto 563
ΗΙΩΝ 598
¶ΗΚΑ, ἠκαλος, ἠκαλόεις ibid.
ἧκεν, in Η 589
ἤκεστος, in c. ex κεντέω 570
ἤκιστος in Ηκα.
ἠκριβωμένως, in ἀκριβόω
ΗΚΩ 589
¶ἠλαίνω, in Ηλεός.
ΗΛΑΚΑΤΗ, cum d 599
ΗΛΑΣΚΩ & ἠλασκάζω 600
ἠλεκάτη, in Ηλακάτη
ἠλέκτωρ & ἤλεκτρος, ἤλεκτρον, in c. ex λέκτρον 952
ἠλεκτροφαὴς 1728
ἠλέματος, in Ηλεὸς, & in c. ex Μάτην 1012
ΗΛΕΟΣ 600
ἠλιάζω, ἠλιάω, &c. in Ηλιος
ἠλίβατος, in c. ex βάτος 237
ἠλιεῖον, in Ηλιος
ΗΛΙΘΙΠΣ, cum d 600
ἠλιθίως & Dorice ἀλιθίως, ſtulte, ſtolide. Theocr. idyl. 10.
ἠλιθοεργὸς 502
ΗΛΙΚΙΑ, cum d 600
ἡλικιώτης, in Ηλικία 603
ΗΛΙΚΟΣ ibid.
ἧλιξ in Ηλικία
ἡλιόβολος 253
ἡλιοκαὴς, ἡλιοκαΐα, in c. in καὴς 726
ἡλιοκάμινος, in Κάμινος 740
ἡλιοκάνθαρος, in c. ex Κάνθαρος 743
ἡλιόκαυστος, in c. ſine pr. 726
ἡλιομανὴς 695
ἡλιόπαις 1379
ΗΛΙΟΣ 601
ἡλιοσκόπος, in c. ex σκοπὸς 1485
ἡλιοστερὴς, in c 1538
ἡλιοτρόπιον 1669 v. 1.
ἡλιοφανὴς 1721
ἡλιόω, in Ηλιος
ἡλίσκος, ἡλίτης, cum d. in Ηλος.
ΗΛΙΨ 602
ἡλιώδης, in Ηλιος.
ἡλίωσις, in ἡλιόω
ΗΛΟΣ 602 ἧλος, in Ηλιος.
ἡλότυπος 1693
ἡλόω, in Ηλος

ἠλύγη

ἡλύγη,cum d.in Λύγη 980
ἡλύσιον ἤλισις,in Ερχομαι.
¶ἧμα,in Εω mitto 563
ΗΜΑΙ 603
ἦμαρ,in Ημέρα.
ἠμάτιος,in ἦμαρ 604
ἡμεδαπὸς, in tio col. 359. & in c.ex ἔδαφος 442
ΗΜΕΚΤΕΩ 604
ἡμεληιμένως,in ἀμελέω 1028
ΗΜΕΝ 604
ΗΜΕΡΑ,ἡμερεύω,ἡμερήσιος,ἡμερινὸς,ἡμέριος,ἡμερίδιον 604
ἡμερίδης ἡμερὶς,in Ημερος
ἡμερόβιος,in c.ex Βίος 266
ἡμεροδρόμος,cum d. 1679
ἡμερόδρις,in c.ex Δρις 425
ἡμεροθαλὴς,in c 618
ἡμεροκαλὲς ἡμεροκαλλὶς, in c.ex κάλλος 737
ἡμερόκοιτος,in c.ex Κοίτη 813
ἡμερολογέω,cum d 944
ἡμερονύκτιον, in comp. retinentibus νυκτ. 1119
ΗΜΕΡΟΣ 605
ἡμεροσκόπος, cum d. in c.ex σκοπὸς 1485
ἡμερότης,in Ημερος.
ἡμερόφοιτος,in c 1769
ἡμερόω,cum d. in Ημερος
ἡμεροφρεῖν 1229
ἡμέτερος,in Εγὼ 439
ἡμὶ,in φημὶ,dico.
ἡμιαμφόρειον,in ἀμφιφορεὺς 1739
ἡμίανδρος,in c 157
ἡμιάνθρωπος,initio col. 164
ἡμιάνωρ,in c.ex ἀνὴρ 158
ἡμίαρτον,in c.ex Αρτος 198
ἡμιαστράγαλον, in c. ex Αστράγαλος 212
ἡμιβρεχὴς ἡμιβρεχὴς,in comp. 287
ἡμίβρεφος,ἡμίβρεφος,in c.citra pr. 293
ἡμιγένειος,in c.ex γένειον,barba 313
ἡμιγενὴς 305
ἡμίγυμνος,in c.ex Γυμνὸς 346
ἡμίγυνος,in c.ex Γυνὴ ibid.
ἡμιδαὴς, in c.ex δαίω, epulum præbeo 351. & in c.ex δαίω diuido 352. & in c ex δαίω vro 353
ἡμιδάικτος,in c.ex δαΐζω 352
ἡμιδαμὴς,in c.ex Δαμάω 357
ἡμιδεὴς,in c.ex δέω 387
ἡμιδιπλοίδιον,in c.ex Διπλόος 408
ἡμίδουλος,in c.ex Δοῦλος 420
ἡμιεκτέον,in c.ab Εξ 486
ἡμίεργος 502
ἡμίετες 533
ἡμιεφθὸς,in c.ab ἑφθὸς 560
ἡμιήλιος,in c.ex Ηλιος 602
ἡμίθεος,cum d 628
ἡμιθνὴς, ἡμίθνητος, in c.in θνὴς aut θνητὸς 641
ἡμιθωράκιον,in c ex Θώραξ 665
ἡμικάδιον,vel ἡμικάδιον,in Κάδος.
ἡμίκακον & ἡμικάκως,in c 728
ἡμίκαυστος,in c.ex præt.paſſ. 726
ἡμίκλαστος,in c.ex tertia perſ.
ἡμικλεὴς,in c ex præt paſſ. 801
ἡμικοτύλιον, cum d.in dec.ex Κοτύλη 857
ἡμίκραιρα,in c.ex Κραῖρα 800
ἡμίκρανον,cum d. in c. ex κρανίον 750
ἡμίκυκλος,cum d. in c. ex κύκλος 892
ἡμικυλίνδριον,in c. ex κύλινδρος 894
ἡμικύων,in c. 904
ἡμίλεπτος,in c ex Λεπτὸ 961
ἡμίλευκος,in c. ex Λευκὸς 962
ἡμιλίτρον,in c.ex Λίτρα 974
ἡμίλουτος,in c.ſine præpoſ. 977
ἡμιλοχία, ἡμιλοχίτης, in c. ex Λόχος, cohors 978
ἡμιμαθὴς,in c.ſine pr. 1001
ἡμιμανὴς 995
ἡμιμάστιγος, in c. ex Μαστίομαι 1008
ἡμιμέδιμνος,in c.ex Μέδιμνος 1019
ἡμιμέθυσος,in c ex Μέθυ 1010
ἡμίμεσος, in c.ex Μεσὸς 1039
ἡμιμναῖον,in c.ex Μνᾶ 1063
ἡμιμόρειον,in c ex μόρειον 1025
ἡμιμόχθηρος,in c 1074
ἡμία,in Ημισυς.
ἡμιξύρητος,in c.ex ξυρέω 1166
ἡμιόδιος,in c 1134
ἡμιόλιος,cum d.in c.ab Ολος 1160
ἡμίονος,cum d.in c ex Ονος 1173
ἡμιόπαι,in c ab Οπὴ 1176
ἡμίοπτος,in c.ex Οπτάω 1179
ἡμιπαγὴς,in c ex ἐπάγην 1308
ἡμιπαχὴς,in c.ex Παχὺς 1261
ἡμιπέλεκκον, & ἡμιπέλεκυς,in c.ex Πέλεκυς 1282
ἡμίπεπτος,in c 1294
ἡμιπηχυαῖος,in c.ex Πῆχυς 1313
ἡμιπλέθρον,in c.ex Πλέθρον 1332
ἡμιπληξία 1316
ἡμιπλήρωτος,in c.ex πλήρης 1338
ἡμιπλίνθιον,in c. ex Πλίνθος 1316
ἡμίπνοος,in c.ex πνοὴ 1352
ἡμιπόδιον 1379
ἡμίπολον 1367
ἡμίπτωτος,in c.ex πτόω 1324
ἡμίπυρος,in c.ex Πῦρ 1414
ἡμίπορρος,in c.ex πυρρὸς ibid.
ἡμιρραγὴς,in c.ſine præ. 1439
ἡμισάλευτος,in c. ex Σάλος 1453
ἡμισαπὴς,in c.ex Σήπω 1469
ἡμισεύω,cum d.in Ημισυς
ἡμίσοφος,in c.ex Σοφὸς 1507
ἡμίσπαστος,in c.ſine præpoſit. 1513
ἡμιστίχιον,in c.ex στίχος 1530
ΗΜΙΣΥΣ 607
ἡμισφαίριον,in c. ex Σφαῖρα 1573
ἡμιτάλαντον in c.ex Τάλαντος 1587
ἡμιτάριχος,in c.ex Τάριχος 1501
ἡμιτελὴς,cum d 1610
ἡμίτομος,cum d.in c.ſine præp. 1616
ἡμιτόνιον 1604
ἡμίτραυλος,in c.ex Τραυλὸς 1660
ἡμιτριταῖος,in c. 1663
ἡμιτύβιον,ἡμιτύμβιον, in c.ex Τύμβος 1691
ἡμιφάλακρος,in c.ex Φαλακρὸς 1723
ἡμιφάριον,in c.ex φᾶρος 1625
ἡμιφλεγὴς,ἡμίφλεκτος, in c.ſine præp. 1765
ἡμίφωνος 1798
ἡμιχοαῖος,cum ἡμίχοις
ἡμιχοίνικος,in c.ex Χοῖνιξ 1811
ἡμιχολώδης,in c 1812
ἡμιχόριον,in c 1834
ἡμίχοις,in c.ex χοῦς 1825
ἡμίχρηστος,in c.ſine præpoſit. 1837
ἡμίχρυσος,in c 1847
ἡμιψυχὴς,in c.ex Ψύχω 1864
ἡμιωβόλιον, cum d. in c.ex Οβολὸς 1130
ἡμιώριον,in c 1871
ἡμὸς,in ἡμέτερος
ΗΜΟΣ 607
ἡμοσύνη,in ἦμος
ΗΜΥΩ,cum d 608
ἡμῶν,in ἡμᾶς 563
¶ΗΝ 607
ΗΝΕΚΗΣ,cum d. ibid.
ἠνεμος,cum d.in Ανεμος 154
ἠνεμόφοιτος,in c 1769
ΗΝΙ 608
ΗΝΙΑ,ἡνιάζω,cum d ibid.
ΗΝΙΚΑ ibid.
ἡνίον,in Ηνία ibid.
ἡνιοποιὸς,cum d 1358
ἡνιοστρόφος,cum d.in c.ex στρέφω 1559
ἡνίοχος,cum d 557
ἠνορέα,in Ανὴρ
ἦνοψ,in c 1237
ἤνυστρον,in Ανύω 170
¶ἠοῖος,in Ηως
ἠόνιος,in Ηιὼν
¶ΗΠΑΡ,ἡπατηρὸς,&c. 609
ἥπατος,in Ηπαρ
ἡπατοσκόπος,cũ d.in c.ex σκο...
ἠπεδανὸς,cum d.in ἄπεδος ...
ἠπειγμένως,in Επείγω 41...
ΗΠΕΙΡΟΣ,cum d. 609
ἤπειτα,pro ἔπειτα
ἠπεροπεύω,cum d.in c 1237
ΗΠΗΣΑΣΘΑΙ,ἠπητὴς 610
ΗΠΙΑΛΟΣ,cum d ibid.
ἠπιάω,cum d.in Ηπιος
ἠπιόδωρος,in c.ex Δῶρον 452
ἠπιόθυμος 657
ἠπιόλης,cum d.in Ηπιος
ΗΠΙΟΣ,cum d. 610
ἠπιόχειρ 1816
ἠπίως,in Ηπιος
ἤπου,in Η 589
ἦπου,in Η 590
ἠπύω,cum d. in Απύω
¶ἦρ,in Εαρ 434
ἦρα,in Ερέω 497
ΗΡΑ,in ἥρως 610
Ηρακλῆς,cum d. in c.ex κλέος 802
ἠράνθεμον,in c.ex in ἄνθεμον 162
ἤρανος,in ἦρα
ἠραρχικὸς 200
ἠρατέλεια 1610
ΗΡΕΜΟΣ,cum d 610
ἠριγενὴς,cum d 305
ἠριγέρων,in c.ex Γέρων 314
ἠρίκαρα,in c.ex κάρα 749
ἠρινὸς,in ἦρ
ΗΡΙΟΝ 611
ἠριπόλη 1367
ΗΡΥΓΓΙΟΝ 611
ἡρώϊον,in Ηρως
ἡρωελεγεῖον,in c. ex Ελεγος 472
ΗΡΩΣ,cum d 611
¶ἧσι,in ἥδω ſeu ἥδομαι
ΗΣΣΟΝ,ἡσσάω,ἡσσάομαι 611 & 612
ἡστὸς,in ἥδω
ΗΣΥΧΟΣ,cum d. 612
¶ἦτε,in Η 589 ἦτε,in Η 590
ἦτι,in Η 589
ἤτοι,in Η ibid.
ΗΤΟΡ 612

ἠτρᾶα, ἠτρίδιον, in Ἦτρον
ΗΤΡΙΟΝ 612
ΗΤΡΟΝ, cum d 613
ἠΰγλώσσος, in c. ex γλῶσσαν, barba 313
ἠΰς, in Εὐς
ἠΰτε, in Εὖτε
¶ΗΦΑΙΣΤΟΣ, cum d. 613
ἠφαιστόπονος, in c. ſine præp. 1291
¶ἠχεῖον, ἠχέω, ἠχὴς, &c. in Ηχος.
ἦχι, in Ος
ΗΧΟΣ, cum d 613
¶ἠῶθεν, ἠῶθι, in Ηὼς
ἠιὼν, in Ηιὼν 598
ΗΩΣ, ἠῶς 615

Θ

¶ΘΑάσσω, in θοάζω, à Θεὸς 644
θάημα θαητὸς, in Θεάομαι.
ΘΑΙΡΟΣ 616
θᾶκος, cum d. in θαάσσω.
θαλαμεύομαι, θαλάμη, &c. in Θάλαμος.
θαλαμηΐα, in Θάλαμος.
θαλαμηπόλος 1367
ΘΑΛΑΜΟΣ, cum d 616
ΘΑΛΑΣΣΑ, cum d 617
θαλασσοκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
θαλασσοκρατέω, cum d 685
θαλασσόμελι, in c 1030
θαλασσόνομος, qui in mari paſcitur. Plut. Symp. 1. probl. 2.
θαλασσόπληκτος, in c. ex Πλήζω 1327
θαλασσοπόρος, cum d. 1275
θαλασσουργὸς, cum d 502
θαλασσόω, cum d. in Θάλασσα.
θάλεα, in θάλος.
θαλέθω, θάλειος, cum d. in Θάλλω,
θαλερὸς, in Θάλλω
θαλιάζω, in θάλλος.
θάλικτρον, in Θάλλω.
θαλιποιοί 1358
θαλλέω, cum Θάλλα, θαλλὸς, &c. in Θάλλω.
ΘΑΛΛΩ. θάλος, θαλὸς 617
θαλπείω, θάλπος, &c. in Θάλπω.
ΘΑΛΠΩ, cum d 619
θαλυκρὸς, θαλιωω, θαλύομαι, in θαλύω
θαλύσια, cum d. in Θάλλω 638
θαλύω, in Θάλπω.
θάλψις, in Θάλπω.
ΘΑΜΑ 619
θαμαστροχεῖ, in c. ex τρέχω 1678
ΘΑΜΒΟΣ, cum d. 619
θαμειὰς, θαμὴς, θαμίζω, θαμινὸς, cum d. θαμειὰς, in Θαμὰ
ΘΑΜΝΟΣ, cum d 620
θάμνεις, cum d. in Θαμὰ
θανάσιμος, θανατάω in θάνατος.
θάνατος, cum d. in Θνήσκω.
θάπος, in dec. ex Θάπτω, ſtupeo 623
ΘΑΠΤΩ 610
ΘΑΡΓΗΛΙΑ, cum d 621
θάρσος, cum d. in Θάρσος
ΘΑΡΣΟΣ, cum d 621
ΘΑΣΣΟΣ, θασία 623
θάσσω, cum θαάσσω.
θάσσων, vel θάττων, in Ταχὺς
ΘΑΥΜΑΖΩ, cum d 623
θαυματοποιὸς, cum d 1358
θαυματουργὸς, cum d 502
ΘΑΨΟΣ, cum d 623
¶θέα, in Θεάομαι, θεὰ, in Θεὸς
θεαγγελεὶς, in c. ex ἄγγελος, ſine præp. 10
θεαγωγία 40
θεάζω, in Θεὸς 627
θέαινα, in Θεὸς
θέαμα θεάμων, in Θεάομαι
θεανδρικὸς, in c 157
ΘΕΑΟΜΑΙ 624
θεαρχία, cum d 200
θεαστικὸς, in θεάζω
θεατὴς, &c. θέατρον, &c. in Θεάομαι
θεατρομανέω 995
θέατρον, in θεατὴς
θεατροπώλης 1418
θεατροσκοπία, in c. ex σκοπὸς 1485
θεατρεφόνης, in c 1869
θεείοω, in θεόω
θεειω, in θεέω
θεέω, in Θεάομαι
θεηγενὴς 305
θεηγόρος, in c ex Ἀγορὰ 17
θεηδόκος, in θεοδόκος
θεήλατος, in c. ex ſecunda aut tertia perſ. 469
θέημα, in θεέω
θεήμων, cum d. in θεέω
θεητὴς, in θεέω
θεητὸς, in θεέω
θηκτὸς, in θεέω
θηκὸς, cum d. in Θεὸς
ΘΕΙΝΩ 625
θεῖον, in θεῖος
θειόχροος 1844
θεῖος, θεία, θειότης, in Θεὸς
θειόχροις cum θειόχροος
θειόω, in θεῖον
θειω, in Θεόω 632
θειώδης, in θεῖον, ſulphur.
θείως, in θεῖος
ΘΕΛΓΩ 625
θέλημα, cum d. θέλησις, θελητὴς, &c. in θέλω.
θελκτὴρ, cum d. in Θέλγω ſeu θέλγομαι
θελξίνοος 1111
θελξίφρον 1777
θέμυμνον, in Θέμυλον
θέλω, in Ἐθέλω 444
θέμα, cum d. in Τίθημι 1631
θέμεθλον, θεμείλιον, cum d. in Θέμιλον
ΘΕΜΗΛΟΝ, cum d 625
ΘΕΜΙΣ, cum d 626
θεμιστοπόλος 1367
θέμιστος, cum d. θεμιτὸς, cum d. in Θέμις
θέμωσε, appropinquare ſeu accedere fecit. coegit. Od. ι. θέμωσε δ' χέρσον ἱκέσθαι
ΘΕΝΑΡ 626
θεοβλαβὴς, cum d. in c. ex Βλάπτω 268
θεογαμία, in c. ex Γαμέω 300
θεογενεσία, in c. ex γένεσις 307
θεογέννητος, in c. ex γέννητος ibid.
θεογλώσσος, in c. ex Γλῶσσα 326
θεογλωσσοι 328
θεογνωσία, θεόγνωστος, in c. ex ſecunda & tertia perſ. 322
θεογονία 309
θεοδέγμων, in c. ex prima perſ. 382
θεοδέκτωρ, in c. ex tertia perſ. ibid.
θεοδήλητος, in c. ex Δηλέω 388
θεοδίδακτος, in c. ex διδακτὸς 396
θεοδίνης, in c. ex Δίνη 407
θεόδμητος, in c. ex pr. 371
θεοδόσιος, in c. ex δόσις 400
θεοειδὴς, cum d. in c. ab εἶδος 447
θεοείκελος, in c. ex εἴκελος 451
θεόθεν, in Θεὸς
θεόθυτος, initio col. 663
θέοινος, cum d. in c. 1150
θεοκέπηλος, in c 745
θεόκλητος, in c. ex κλητὸς 734
θεοκλυτὸς, cum d. in c. ex Κλύω 811
θεόκμητος, in c. in κμητὸς 741
θεόκριτος, in c. ex tertia perſ. 875
θεόκτιστος in c. ex κτιστὸς 888
θεόληπτος, & θεοληψία, in c. ex λῆψις & ληπτὸς 926
θεόλογος, 944
θεομανὴς 915
θεόμαντις, in c 1603
θεομάχος, cum d. 1015
θεομηνία, in c. ex Μῆνις 1051
θεόμηνις, cum d. in c. 1054
θεομιμησία, θεομίμητος, cum d. initio c. 1060
θεομισὴς, θεομίσης, in c. ex Μῖσος 1062
θεόμοιρος, in c. ex μοῖρα 1025
θεοξενία in c. ſine præp. 1124
θεόπαις, in c. ex Παῖς 1241
θεοπαράδοτος, in παραδίδωμι 410
θεοπειθὴς, in c. in πειθὴς 1268
θεοπεμπτέω, θεόπεμπτος, in c. ſine præp. 1287
θεοπλάστης, cum d. in c. ſine præp. 1310
θεόπνευστος, in c. ex πνέω, ſine prępoſit. 1312
θεοποιὸς, cum d. 1358
θεοπολέω 1367
θεοπόνητος, in c. ſine pr. 1291
θεοπρεπὴς, cum d. θεοπρόπος, cum d. in c 1388
θεόπτης, cum d. in c. ſine pr. 1183
θεόπυρος, in c. ex Πῦρ 1414
θεορρήμων, cum d. θεόρρητος, in c. ſine pr. 1436
θεόρρυτος, in c. in ῥυτὸς 1434
θεόρτος, in c. in ὀρτὸς 1213
ΘΕΟΣ 626
θεόσδοτος, in c. ex δοτὸς 401
θεοσεβὴς, cum d. in c 1459
θεόσεπτος, cum d. ibid.
θεοστυγία, in c. 543
θεοσημεῖα, in c. ſine pr. 1468
θεοσκυνέω, in Κύω oſculot 93
θεόσοφος, in c. ex Σοφὸς 1507
θεόσυτος, in c. in συτὸς 1462
θεοστιβὴς, in c 1528
θεόστοργος, in c. ex Στέργω 1537
θεοστυγὴς, cum d. in c. ex Στυγέω 1561
θεοσυλὴς, in c. ex Σύλη 1566
θεόσταυρος, in c 1596
θεοτίερατος, in c 1619
θεοτερπὴς, in c. ex Τέρπω 1622
θεότευκτος, in c. ex τευκτὸς 1624

θεότης

θεότης, in θεός
θεοτίμητος 1652
θεοτόκος, & θεότοκος 1643
θεουδής, cùm d. in θεουδής
θεοῦδος, in c. habentibus o in penult. 328
θεουργός, cum d 502
θεοφανεία, & θεοφάνια 1721
θεόφαντος, cum d ibid.
θεόφατος, cum d. in c. ex φατός 1732
θεόφιλος, cum d. in c 1762
θεόφοβος, in c 1733
θεοφόρος, cum d 1748
θεοφραδής, cum d. & θεοφραδμων, in c. ſine pr. 1773
θεόφρων, cum d 1777
θεόω, in θεός
ΘΕΡΑΠΩΝ, cum d 629
θερειλεχής, in c. ex λέχος 952
θέρειος, θερείτατος, θέρεϊον, in θέρος
θερέω, in θέρω
θερήγανον 43
θερίζω, cum d. in θέρος
θερινὸς, in θέρος
θεριστής, θεριστὸς, &c. in θερίζω
θέρμα, θερμάζω, θερμαίνω, &c. cum d. in θερμός
θέρμη, in θερμὸς
θερμημερία 605
θερμοδότης, cum d in c. ex δότης 401
θερμολουσία, in c. ſine præp. 977
θερμόπυλαι, in c 1410
θερμοπώλης, cum d 1418
θερμὸς & θέρμος, in θέρω
θερμοποδία, in c. ex ποῦς 1523
θερμότης, in θερμὸς
θερμοτραγέω, in c. ex Τρώγω 1687
θερμουργὸς, cum d 502
θέρμω, θερμωλὴ, θερμῶς, in θερμός
θέρομαι, in θέρω
ΘΕΡΟΣ 630
ΘΕΡΩ ibid.
θέσις, in τίθημι 1631
θέσκελος, in θεοείκελος
θέσμιος, in θεσμός
θεσμοδοκέω, in c. habentibus o in pen. 382
θεσμοθεσία, in c. ex θέσις 1639
θεσμοθέτης, cum d 1640
θεσμοποιέω 1358
ΘΕΣΜΟΣ, cum d 632
θεσμοτόκος 1643
θεσμοφόρος, cum d 1749
θεσμοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1784
θεσμῳδῶ, in c. ex ᾠδὴ 56
θεσπαοιδὸς, in θεσπιῳδός
θεσπιδαὴς, in c. ex δαίω 353
θεσπιέπεια, in c. ex ἔπος 495
ΘΕΣΠΙΣ, cum d 632
θεσπιῳδὸς, cum d. in c. ex ᾠδὴ 56
θέσφατος, in θεόφατος 1732
θέτης, θετικὸς, θετὸς, in Τίθημι 1631
θεωμορία, cum d initio col. 1025
ΘΕΩ 632
θεωνυμία, in c. ex Ὄνομα 1171
ΘΕΩΡΟΣ, cum d 633
θεώσις, in θεόω
¶ ΘΗΓΩ, θηγαλέος, θηγάνη, &c. 634
θηέομαι, θηητὸς, &c. in θεάομαι 624

θήκη, θηκίον, in τίθημι
θηκτὸς, in θήγομαι
θηλάζω, θηλαίνω, &c. in θηλὴ
θήλεα, θήλεα, in θῆλυς
ΘΗΛΗ 634
θηλυγενὴς 305
θηλύγονος, cum d 309
θηλυδρίας, θηλυδριώδης θηλυκὸς, &c, in θῆλυς
θηλυκρανία, in κρανεία 861
θηλύκτονος, in c. ex ἔκτανα 885
θηλυμανὴς 995
θηλυμελὴς, in c. ex μέλος, carmen 1032
θηλυμίτρης, in c. ex Μίτρα 1053
θηλύμορφος, in c 1071
θηλυίωυς 1112
θηλυίωω, in θῆλυς
θηλύπαις 1379
θηλυπτερὶς, in πτερὶς 1401
ΘΗΛΥΣ, θηλύτης, &c. 635
θηλυσπόρος, in c. ex σπορὰ 1516
θηλυτόκος, cum d 1943
θηλυφανὴς 1711
θηλυφόνος 1736
θηλύφρων 1777
θηλωτὴς, in θηλὴ
θῆμα, θήμων, cum d. initio col. 1632
θίω, in θὶν 640
θῆξις, in θήγομαι
ΘΗΡ 636
θήρα, cum d. in θὴρ
θηράγρα 24
θήραμα, in θηράω
θηράομαι, in θηράω
θήραρχος, cum d 202
θηράσιμος, θηρατὴς, &c. in θηράω
θηράω, θηρεύω, cum d. in θήρα
θήρειος in θὴρ
θηριακὸς, in θηρίον
θηριάλωτος, in c. ex ἁλωτὸς 117
θηρίβορος, in c. ex Βορὰ 276
θηρίδιον, in θὴρ 636
θηριόδηγμα, θηριόδηκτος, in c. ex pr. paſſ. 354
θηριομάχος, cum d 1015
θηρίον, in θὴρ
θηριονάρκη, in c. ex Νάρκη 1689
θηριόω, cum d. in θηρίον
θηρίωμα, θηρίωσις in θηριόω
θηρόβορος, in θηρίβορος
θηρόβοτος, in c. ex βοτὸς 283
θηρόθρωτος in c. citra pr. 293
θηροθῆραι, in c. ex θήρα 637
θηροσκόπος, initio col. 1486
θηροσύνη, in θήρα
θηρότροφος, cum d 1672
θήρφονος 1736
θηρῶον, in Ἥρως
ΘΗΣ 638
ΘΗΣΑΥΡΟΣ, cum d ibid.
θησαυροφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1784
θῆσσα, θητεία, θῆτες, θητὸς, θητεύω, θητικὸς, in θὴς
θητώνιον, in c 1869
θιασάρχης, ſacri chori princeps, princeps & antiſtes ſacrificantium, vel ſolenni cœtu deum colentium. Luc. in Nigr.
ΘΙΑΣΟΣ, cum d 639

ΘΙΒΗ ibid.
ΘΙΒΡΟΣ ibid.
ΘΙΓΩ, θιγγάνω, θίγμα ibid.
ΘΙΝ, θινοῦμαι θινώδης 640 & 640
θίξις, in θίγω
θὶς, cum θὶν
¶ ΘΛΑΩ, cum d 640
ΘΛΙΒΩ, θλίμμα, θλίψις, ib. & 641
¶ ΘΝΗΣΚΩ, cum d 641
θνητογαμία, in c. ex γαμέω 300
¶ θοάζω, in θοός
θοιμάτιον. &c. in ἱμάτιον 561
ΘΟΙΝΗ, cum d 643
θολερὸς, cum d. in θολός
ΘΟΛΟΣ, & θόλος, cum d. 643. & 644
ΘΟΟΣ, θοόω 644
θοραῖος, in θορὴ
θορέω, cum Θόρω
θορὴ, &c. in θόρω
θορνύω, in θόρω 645
θορὸς, & θόρος, in θορὴ
θορυβέω, cum d. in θόρυβος
θορυβοποιὸς, cum d 1358
ΘΟΡΥΒΟΣ, cum d 644
ΘΟΡΩ 645
θραῖος, θρὰξ θρακικὸς, in θρᾶξ
θρᾶσσ, cum d. in θρέω
θόωκος, in θῶκος
θοῶς, in θοός
¶ θρακίας, in Θρᾶξ
θρανίδιον, &c. in θρᾶνος
θρᾶνος, cum d. in θράω
θρανύσσω, in θρανύω
ΘΡΑΞ 646
θρασέως, in θράσος
θρασκίας, in θρὰξ
θράσος, cum d. in Θάρσος 622
θράσσα, cum Θρὰξ
θράσσω, in Ταράσσω 1590
θρασύγλωττος 329
θρασύγυιος, in c. ex Γυῖον 345
θρασύδειλος, in c. ex δειλός
θρασυκάρδιος, in c 784
θρασυμάχης 1015
θρασυμέμνων, in c. ſine pr. 1057
θρασύμητις, & θρασυμήτης, in c 1054
θρασυμήχανος, in c 1055
θρασύμυθος, in c 1076
θρασύνω, in θράσος
θρασυξενία, in c. ſine pr. 1124
θρασύπονος, in c. ſine pr. 1291
θρασὺς, in θράσος
θρασύσπλαγχνος, cum der. in c. ex Σπλάγχνον 1521
θρασύστομος cum d. in c. ſine pr. 1548
θρασύτης, in θράσος
θρασύφρονος, cum d. in c. ſine præpoſ. 1798
θρασύχειρ, cum d 1816
θραῦλος, in Θραύω
Θραύπαλος. traupalus, arbor: Theophr. hiſt. plant. lib. 3. cap. 7. & l. 4. cap. 1.
Θραυπὶς, auis apud Ariſtot. hiſtor. an. l. 8. c. 3.
θραυσίπτυξ 170
ΘΡΑΥΩ, cum d
ΘΡΑΩ ibid.
θρεκτὸς, cum d. in Τρέχω 1674
θρέμμα in Τρέφω 1669
θρεξάσκω, in Τρέχω

θρεπτὴρ, cum d. θρεπτὸς, cum d. in Τρέφω
ΘΡΕΤΤΕ 67
θρέψις, in Τρέφω
ΘΡΕΩ 647
ΘΡΗΝΟΣ, θρηνέω, cum d. ibid. & 648
θρηνῆς, in θρέω
θρηνωδέω, in θρηνωδὸς
θρηνώδης, in θρηνῶος
θρηνωδὸς, cum d. in c. ex ᾠδὴ 56
θρὴξ in θρὶξ
ΘΡΗΣΚΕΥΩ, cum d 648
θρήσσω, in θρὶξ
θριάζω, θριαὶ, in θρίον
ΘΡΙΑΜΒΟΣ, cum d 648
θριασαὶ in θρίον
ΘΡΙΓΚΟΣ, cum d 648
ΘΡΙΔΑΞ, cum d 649
θρίζα, in θέρος 650
θριναξ, cum d. in Τρεῖς 1663
ΘΡΙΞ 649
θρίοι, & θρίον, in Τρεῖς 1663
θριπήδεστος, in c. ab Εδω 1440
θριπόβρωτος, in c. citra pr. 293
θριποφάγος 1714
θριπώδης, in θρὶψ
θρὶψ, in Τρίβω 1681
θροέω, in θρόος
ΘΡΟΜΒΟΣ, cum d 650
θρονίζω, cum d. in θρόνος
ΘΡΟΝΟΝ 651
θρονοποιὸς 1358
θρόνος, in θρέω 646
θρόος, in θρέω 647
θρεῦμαι, in θρέω
θρεῖς in θρέω
ΘΡΥΑΛΛΙΣ 651
ΘΡΥΓΑΝΑΩ ibid.
θρύϊνος in θρύον
ΘΡΥΛΛΟΣ, cum d 651
θρύμμα, cum d. in θρύπτομαι
ΘΡΥΟΝ, θρυοεὶς 651
ΘΡΥΠΤΩ, cum d ibid.
θρύψις, in θρύπτομαι
θρυψίχρωος, in c. ex Χρὼς, cutis 1845
ΘΡΩΣΚΩ. θρωσμὸς 653
¶ θυάζω, θυάματα, θύανον, in θύον 662 vide etiam θυάζω, in der. ex θύω 663
θυάρπαξ, in c 194
θυὰς, in der. ex θύω 662 & 663
θυάω, in der. ex θύω 663
ΘΥΓΑΤΗΡ, cum d 653
θυεία, θυείδιον, in dec. ex θύω 663
ΘΥΕΛΛΑ 653
θύεστος, in θύος 661
θυήεις, in θύος ibid.
θυηλὴ, cum d. in θύεσς ibid.
θύημα, in θύος ibi.
θυηπόλος, cum d 1367
θυία, cum θυεία
θυιὰς, cum θυὰς 663
θυίδιον, in θυεία
θυῖσθαι, in der. ex θύω 963
θυίσκος, θυίσκη, cum θύσκη
θυίτης, in θυεία 665
θύϊκος, in θύος 661
ΘΥΛΑΚΟΣ, 657
θυλακώδης, in Θύλακος
θῦμα, in θύομαι 661
θυμαίνω, in der. ex Θυμὸς ira 65
θυμαλγὴς, in c. ex Αλγος 111
θυμάλωψ, in Τύφω 1697
θυμαρὴς, circa initium col. 206
θυμαρέω animo meo placet. Theocr. idyll 25. v. 9
θυμάτιον in θῦμα
ΘΙΜΒΡΑ, cum d. 654
θυμβρεπίδειπνος 368
θυμβροφάγος 1714
θυμελαία, cum d. in c. 467
θυμέλη, cum der. in c. ex θύω, macto 662
θυμηγερέω, in c. ab ἠγερέομαι 11
θυμηδὴς, cum d. in c. ex ἡδὺς 966
ΘΥΜΙΑΩ, cum d. 654
θυμίδιον, θυμικὸς, in Θυμὸς 653 & 658
θύμινος θύμιον, θυμίτης, in θύμος
θυμοβαρὴς, in c. ex βάρος 257
θυμοβόρος cum d. in c. ex βορὰ 276
θυμοδακὴς, in c. ex δάκος 354
θυμολέων, cum d. in c. ex Λέων 963
θυμόμαντις, in c 1003
θυμομαχέω 1615
θύμον, in θύμος
θυμόομαι, in θυμόω
θυμοραϊστὴ in c. ex Ραίω 1425
ΘΥΜΟΣ 565
θύμος ibid.
θυμόσοφος, in c. ex Σοφὸς 1507
θυμοφθόρος, in c. ex φθορὰ 1759
θυμόω, in dec. ex Θυμὸς, ira 658
θυμώδης, in θυμὸς, & in θύμος 655 & 658
θύμωσις, in θυμόω
θυνέω, in θυνώω 663
θυννοθήρας, cum d. in c. ex θήρα 637
ΘΥΝΝΟΣ, cum d. 659
θυννοσκόπος, cum d. in c. ex σκοπὸς 1486
θυννώδης, in Θύννος
θυνώω, in der. ex θύω, i. ὁρμῶ 663
θυοδόκος, in c. habentibus ο in penult. 389
θυόεις, in θύον
θύομαι 661
θύον, ad finem col. eius.
θύος ibid.
θυοσκόος, in c. ex κοέω 1112
θυοσκόπος, in c. ex σκοπὸς 1686
θυόω, in θύον 662
ΘΥΡΑ. cum d. 659
θύραυλος, cum d. in c 219
θυρεάσπιδες, in c. ex Ασπὶς 211
θυρεὸς, in Θύρα
θυρεοφόρος 1749
θυρεπανοίκτης, in οἰγω 1141
θύρετρον in Θύρα
θυρηβόλος, cum d. 253
θύρηθεν, θυρίδιον, θύριον, θυρὶς, in Θύρα
θυροιγὸς, in c. ex Οἴγω 1141
θυροκοπέω, & θυροκόπης, in c. ex κοπή 845
θυροπηγία, in c. ex πήγνυμι 1309
θυρόω, in Θύρα
θυρσομανὴς 995
θύρσος in dec. ex Θύω macto 662
θυρσοφόρος, cum d. 1749
θύρωμα, in θυρόω
θυρωρὸς, in Θύρα
θυρωρὸς, cum d. 1129
ΘΥΣΑΝΟΙ, cum d. 660
θυσανοῦρος, in c. ex Οὐρὰ 1224
θυσία, cum d. in θύομαι 661
θυσιὰς in dec. ex Θύω 663
θύσκη, θυσκάριον, in θύος
θύσσω, in dec. ex θύω 663
θυστὰς, cum d. θυτὴρ & θύτης, cum d. in θύομαι 661
θύψις, in Τύφω 1697
ΘΥΩ 660
θυώδης in θύων 662
θύωμα in θυόω
θυωρὸς, cum d. 1129
¶ ΘΩ 663
ΘΩΗ ibi.
θῶκος, θωκέω, in θάζω, à θόος 644
θῶμαι, in θῶ
ΘΩΜΙΖΩ, cum d. 964
θώμισις, in Ημισις
ΘΩΠΤΩ cum d. 664
θωρακίζω, θωράκιον, &c. in θώραξ
θωρακομάχος 1015
θωρακοποιὸς, cum d. 1358
θωρακοφόρος 1749
ΘΩΡΑΞ, cum d. 664 & 665
θὼς, in θέω 632
θῶϋμα, &c. in θαυμάζω 623
ΘΩΥΣΣΩ, cum d. 665
θωϋτὸς, in θαυμάζω 625
θὼψ, in θώπτω.

I.

Ια, vox, clamor. Heſych. & Suid. ¶ Item vis, Suid. ¶ Item, ſola, vna: ſeu vna eadémque: ex maſc. Ιος. ¶ Item violæ, à ſign. nom. Ιον.
ἰαιβοῖ, αἰβοῖ, dolentis aduerb. apud Ariſtoph.
ΙΑΙΝΩ, ἰαίνομαι 656
ἰακχάζω, ἴακχος, cum d. in ἰάχω 669
ΙΑΛΕΜΟΣ, cum d. 666
ΙΑΛΛΩ, cum d ibid.
ἴαμα, in ἰάομαι
ΙΑΜΒΟΣ, cum d 666
ἰαμβαυλεῖν 221
ἰαμβυκὴ, in Ειαμβυκὴ
ἴανθες, cum d. initio col. 161
ΙΑΟΜΑΙ 667
ΙΑΠΤΩ 668
ΙΑΠΥΞ ibid.
ἰάσιμος, ἴασις, in Ιάομαι
ΙΑΣΙΩΝΗ 668
ἰάσμη, cum d. in ἴον 668
ΙΑΣΠΙΣ, cum d 668
ἰατὴρ, ἰατὸς, cum d. in ἰάομαι
ἰατραλείπτης, cum d. in c. ex Αλείφω 113
ἰατρεῖον, ἰατρεύω. cum d. in ἰατρὸς
ἰατρολογέω 944
ἰατρονίκης, in c. 1106
ἰατρὸς, in dec. ex Ιάομαι
ἰατροτέχνης, in c. fine pr. 1726
ΙΑΤΤΑΤΑΙ 668
ΙΑΥ, ἰαύει ibid.
ΙΑΥΩ, ἰαυθμὸς ibid.
ἰαφέτης, in dec. ex ἀφίημι 575
ΙΑΚΩ, cum d 668 & 669
¶ ΙΒΑΥΣ 669

ΙΒΗΡΙΣ ibid.
ΙΒΙΣ ibid.
ΙΒΙΣΚΟΣ ibid.
Ἴβυξ, auis clamoſæ ſpecies. Heſy. & Etym. Hinc quidam deducunt ἰβυκλῶσαι, quod metaph. dicitur pro βουκλῶσαι & ἰβυκανη, buccina: alij verò ab Ibico inuentore.
¶ ἴγδε, cum d. in Μίγνυμι 1058
ἰγνύα, in ἱκνέομαι
¶ ΙΔΑ, cum d 669
ἰδάλιμος, in ἴδος 670
ἴδε, in d. ab Εἴδω video 445
ἰδέα, in d ab Εἴδω video 446
ἰδέρος, in c. ex ἔρος 498
ἰδήρατος, in c. ex ἐρατὸς 497
ἰδιάζω, cum d. in ἴδιος
ἰδία, in ἴδιος
ἰδιαίτατος, cum ἴδιος
ἰδιοβουλέω 279
ἰδιογενὴς, in c. ex γένος 308
ἰδιογνώμων 323
ἰδιόγραφον 341
ἰδιόκτητον, in c. ſine præp. 884
ἰδιολογία 944
ἰδιόμορφος, in c 1071
ἰδιόξενος, cum d. in c. ſine pr. 1124
ἰδιοπαθὴς, cum d 1255
ἰδιοποιέομαι 1358
ἰδιοπραγία, cum d. in c. ex πράγος 1386
ἰδιοπράγμων, in c. ex πρᾶγμα 1385
ΙΔΙΟΣ 669
ἰδιόστολος, in c. ſine pr. 1534
ἰδιοσυγκρισία, in συγκρίνω 874
ἰδιοσύστατος, cum d. in dec. ex συνίστημι 709
ἰδιότης, in ἴδιος
ἰδιότροπος, cum d. in c. ex τρόπος 1669
ἰδιότροφος 1672
ἰδιοῦμαι, in ἴδιος
ἰδιόφυτον, in c. ex φυτὸν 1895
ἰδιόχροον, cum d 1816
ἰδίω, ἴδισις, in ἴδος
ἰδίωμα, ἰδίωσις, in ἰδιοῦμαι
ἰδίως, in ἴδιος
ἰδιώτης, cum d. in ἴδιος 676
ἴδμων, cum d. in ἴσημι 691
ΙΔΝΟΩ 670
ΙΔΟΣ ibid.
ἰδοὺ, cum ἴδε, in d ab εἴδω video 445
ἴδρις ἰδρεία in Ἴσημι 691
ΙΔΡΥΩ, cum d 671
ἱδρὼς ἱδρόω, in Ἴδος 670
ἵδρωσις, ἱδρωτικὸς, cum d. in ἱδρόω
ἱδρωτοποιὸς, cum d 1557
ἱδρόω, in ἱδρὼς
ἰδυῖα, ἡ ſciens, gnara, vt ἰδυίῃσι πραπίδεσσι apud Hom. gnara mente. Inde & ἴδυες veteres appellarunt τοὺς μάρτυρας, vt teſtatur Euſt.
¶ ἵεμαι, in ἵημι
ἱερὰ, in ἱερὸς
ἱεράκιον, &c. in ἱέραξ
ἱεραμοιβοὶ, in c. ex Ἀμείβω 141
ΙΕΡΑΞ 672
ἱεράομαι, in ἱερὸς
ἱεράρχης, cum d 202
ἱερατεύω, cum d. ἱερόω, cum d. in ἱερὸς, ἱερεὺς ibid.
ἱερογλύπτης, ἱερογλύφος, in c. ex γλύφω 325
ἱερόγλωσσος 329
ἱερογραμματεὺς, in c. ex γράμμα 340
ἱερογράφω, &c. 341
ἱεροδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
ἱερόδουλος, in c. ex δοῦλος 420
ἱεροθέτης cum d 1640
ἱερόθυτος, in c. ſine pr. 665
ἱεροκήρυξ, in c ex κήρυξ 787
ἱεροκόμος, in c. ex Κομέω 833
ἱερολογέω, cum d 944
ἱερομηνία, in c. ex Μὴν 1050
ἱερομνήμων, cũ d. in c. ex μνήμων 1065
ἱερομύστης, in c. ex Μυέω 1075
ἱερόμυρτος, in c. ex Μύρτος 1081
ἱερὸν, in ἱερὸς
ἱερονίκης, in c 1106
ἱερόπλαστα, cum d. in c. ſine pr. 1330
ἱεροποιὸς cum d 1358
ἱερόπολις, in c 1369
ἱεροπρεπὴς, cum d. in c 1388
ΙΕΡΟΣ 672
ἱεροσκόπος cum d. in c. ex σκοπὸς 1486
ἱερόσυλος, cum d. in c. ex σύλη 1266
ἱεροτελεστὴς, in c. ex τέλη, myſt. 1612
ἱερότυπος, in c. ex τύπος 1694
ἱερουργέω, cum d 502
ἱεροφάντης, cum d 1721
ἱεροφόρος 1749
ἱεροφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1784
ἱερόφωνος 1798
ἱεροψάλτης, in c. ex Ψάλλω 1853
ἱερόω, cum d. in ἱερὸς
ἱερώνυμος, in c. ex Ονομα 1171
ἱερῶς ἱερωσύνη, in ἱερὸς
ΙΕΥ 673
ἱέω, in der. ex Ἕω mitto 562
¶ ΙΖΩ, cum d 673. & 674
¶ ΙΗ ἰήϊος 675
ἰήκοπος, in c. ex κόπος 846
ἵημι, in der. ex Εω mitto 561
ἰήσιμος, ἰητὴρ, ἰητρὸς, ἰήτωρ, in ἰάσιμος, ἰατὴρ & ἰατρὸς
¶ ἰθαιγενὴς 385
ἴθαρ, ἰθαρὸς, cum ἴθι
ἰθέος, in ἰθὺ
ἴθι, in εἶμι 573
ἴθορος, in c. ſine pr. 1215
ἴθρις, in c. ex θέρος 630
ἰθὺ, in ἰθὺς 676
ἰθύβολος 253
ἰθυδίκης 404
ἰθύδρομος 1679
ἰθυκέλευθος, in c. ex κέλευθος 797
ἰθυμαχία 1015
ΙΘΥΜΒΟΙ 675
ἰθύνω, cum d. in ἰθὺς
ἰθυπετεῖν, in c. ſine pr. 1304
ἰθύομαι, in ἰθύω
ἰθυπόρος 1275
ἰθυπτίων, initio col. 1305
ΙΘΥΣ 675 & 676
ἰθυτενὴς, in c. in ἰτενὴς 1603
ἰθύτομος, in c. ſine pr. 1616
ἰθύφαλλος, cum d. in φαλλὸς 1723
ἰθύω in ἰθὺς 676
¶ ἰΐζω, in ἰὸς 686
¶ ἱκανοδοσία, in c. ex δόσις 400
ΙΚΑΝΟΣ, cum d 676
ἱκάνω, in ἵκω 680
ἱκανῶς, initio col. 677
ἱκέσιος, in ἱκετήσιος ibid.
ΙΚΕΤΗΣ, cum d ibid.
ΙΚΜΑΣ, cum d ibid.
ἴκμενος, ib. ἴκμενος, in ἱκνέομαι
ΙΚΝΕΟΜΑΙ, cum d 678
ΙΚΡΙΟΝ 679
ἰκριοπηγοὶ, in c. ex 1309
ἴκταρ, in ἱκτέομαι πέπηγα 678
ΙΚΤΕΡΟΣ, cum d 979 & 680
ἰκτίδεος, in ἴκτις
ΙΚΤΙΝ, & ἰκτῖνος 680
ΙΚΤΙΣ ibid.
ΙΚΩ 680
¶ ἰλαδὸν, in ἴλη
ἱλάομαι, ἵλαος, ἱλαρὸς, cum d. in ἱλάω
ἰλάρχης, cum d 202
ἱλάσκομαι, ἱλασμὸς, ἱλαστήριος, in ἱλάω
ΙΛΑΩ 680
ἵλεος ἱλεόω, in ἵλεως
ἵλεως, ἱλέως, ἱλεωτήριον, in ἵλαος
ἴλη, in εἴλη 452
ἵλημι, cum ἱλάω
ΙΛΙΑΣ 681
ἰλιγγιάω, ἴλιγγος, in ἴλιγξ
ἴλιγξ, in εἰλίσσω circa finem col. 453
ΙΛΛΟΣ, cum d 681
ἰλλορειστὴς, in c. ex Ῥαίω 1425
ΙΛΥΣ 681
ἰλύω ἰλυώδης, in ἰλὺς
¶ ἱμαῖος, ἱμάλιος ἱμαλὶς, in ἱμάω
ἱμαντελιγμὸς. ἱμαντελικταῖοι, in c. ex ἑλίσσω 455
ἱμαντίδιον, ἱμάντινος, ἱμάντιον, in ἱμὰς
ΙΜΑΣ 683
ἱμάσθη, in ἱμάσσω
ἱμάσσω, in ἱμὰς
ἱματίδιον, ἱματίζω, in ἱμάτιον
ἱματιοκλέπτης, in c. ſine pr. 804
ἱματιομίσθης, in c 1061
ἱμάτιον, in c. ab Εω, induo 561
ἱματιοπώλης, cum d 1418
ἱματιοφύλαξ, cum d. in c. ex Φύλαξ 1784
ἱματουργὸς, cum d 502
ἱμάω, in ἱμὰς
ΙΜΕΙΡΩ, cum d 683
ἱμερόφωνος, in c. ſine pr. 1798
ἵμερος, &c. ἱμερτὸς, in ἱμείρω
ἱμητὸς ἱμονιὰ, in ἱμάω
ἱμονιοστρόφος, in c. ex στροφὴ 1556
¶ ΙΝ 684
ΙΝΑ ibid.
ἰνδάλιμος, ἰνδάλλομαι, ἴνδαλμα, in εἰδάλλομαι
ΙΝΔΙΚΟΝ 684
ἰνδολέτης, in c. ſine pr. 1158
ΙΝΕΩ, ἰνηθμὸς 684
ἰνίον, ἶνις, in Ἲς 690
ἰννὸς, in Ὕννος
ἰνώδης, in ἴς 690
¶ ΙΞ 684
ἴξαλος, in c. ab Ἅλλομαι 127
ἰξεύω, cum d. in ἰξὸς
ἰξία ἰξίας, in ἰξὸς
ἰξιβόρος in c. ex Βορὰ 276
ἰξίνη, ἰξίνεις, in ἰξὸς
ἶξις, in ἱκνέομαι 678
ἰξιφάγος cum ἰξοφάγος
ἰξοβόρος, cum ἰξιβόρος
ΙΞΟΣ 684
ἰξοφάγος 1714

ΙΞΥΣ 685
ἰξώδης, in Ἰξὸς
¶ ἰοβόλος, cum d 253
ἰοβόρος, in c. ex Βορὰ 276
ἰοβόστρυχος, in c. ex Βόστρυχος 277
ἰογλώχιν, in c. ex γλωχὶν 326
ἰοδίκη, ἰοδόκος, in c. habentibus ο in penult. 382
ἰόεις, in ἰὸς
ἰόζωνος, in c. ex ζώνη 588
ἰοθαλὴς, instar violæ florens vt στεφάνας ἰοθαλέας: apud Athen. l. 9. ex Philoxeno
ἰομιγὴς, in c. ſine præp. 1058
ἰόμωρος, in c. ex μόρος mutantibus ο in ω 1014
ΙΟΝ 685
ΙΟΝΘΟΣ, ἰονθὰς ibid.
ἰόομαι, in ἰόω
ἰόπεπλος, in c 1293
ἰοπλόκαμος, in c. ex πλέκω 1315
ΙΟΡΚΟΙ 685
ΙΟΣ, & ἰὸς ibid.
ἰοστέφανος, in c. ſine pr. 1341
ἰότης, in ἵημι 563
ἰοτόκος 1643
ἰοτυπὴς 1695
ΙΟΥ & ἰοῦ 686
ἰουλίζω ἰουλὶς, in ἴουλος
ἰουλόπεζοι, in c 1265
ἴουλος, in d. ab Οὖλος, manipulorum faſcis 1223
ἰουλοφυέω 1794
ἰουλὼ, ἰουλάδης, in ἴουλος
ἰοχέαιρα, in c. ſine pr. 1803
ἰόω, in ἰὸς 686
¶ ἰπνός, ἰπνίτης, in ἰπνὸς
ἰπνοποιὸς 1358
ἰπνὸς, cum d. in ἴπτω
ἰποκτόνος, in c. ex ἴκτονα 885
ἶπος, ἰπὸς, ἶπος, ἴπος, ἰπόω, in Ἴπτω 689
ἱππαγρέται, in c. ab ἀγείρω 11
ἱππαγροὶ, in c. ex Ἀγρὸς 26
ἱππαγωγὸς, ad finem col. 40
ἱππαέτος, in c. ex Ἀετὸς 61
ἱππάζω, cum d. in ἵππος 687
ἱππάκη, in Ἵππος
ἱππακοντισταὶ, equeſtres iaculatores, qui ex equis pugnant iaculis 108
ἱππαλίδης, & Doricè ἱππαλίδας, eques, equitandi peritus. Theocr. Idyll. 25.
ἱππάριον, ἱππάδιον, &c. in Ἵππος
ἵππαρχος, cum d 202
ἱππὰς, ἱππασία, ἱππαστὴς, cum d. in Ἵππος
ἵππειος, &c. in Ἵππος
ἱππέλαφος, in c. ex Ἔλαφος 471
ἱππεραστὴς, in c. ex ἐραστὴς 497
ἱππέρος, in c. ab ἔρος 498
ἱππεὺς, cum d. in Ἵππος 687
ἱππηγέρανοι, in γέρανος
ἱππηγὸς, cum d 43
ἱππηδὸν, in Ἵππος
ἱππηλασία, ἱππηλάτης, in c. ex ſecunda & tertia perſ. 469
ἱππίατρος, cum d. in comp. ex ἰατρὸς 668
ἱππίδιον, ἱππικὸς, ἵππιος, in Ἵππος
ἱπποχαίτης, in c. ex χαίτη 1804
ἱπποχάρμης, in ἱπποχάρμης
ἱππίσκος, in Ἵππος
ἱπποβάμων, in c. in βάμων 237
ἱπποβάτης, ἱπποβότης, in c. in βάτος 237
ἱππόβινος, in c. ex Βινέω 265
ἱπποβότης, ἱππόβοτος, in c. ex βοτὸς 231
ἱπποβουκόλος, in βουκόλος 829
ἱππόβροτος, in c. citra præp. 293
ἱππογέρανος, in γέρανος 303
ἱππόγλωσσος 329
ἱππογνώμων 323
ἱππογυποι, in γύψ 347
ἱππόδαμος, in c. ex δαμάω 357
ἱππόδασυς, in c. ex δασὺς 360
ἱππόδεσμα, in c. ex δεσμὸς 385
ἱπποδέτης, ſub initium col. 386
ἱπποδιώκτης, initio col. 412
ἱππόδρομος, cum d 1679
ἱππόθεν, in Ἵππος
ἱππόθοος, in c. ex Θοὸς 664
ἱππόθορος, initio col. 646
ἱπποκάμπη, cum d. in c. ex κάμπη 742
ἱπποκέλευθος, in c. ex κέλευθος 767
ἱπποκόμος, in c. ex κομέω 833. At ἱππόκομος in c. ex κόμη 835
ἱπποκορυστὴς, in c. ex κόρυς 851
ἱπποκρατέω, cum d 865
ἱππόκρημνος, in c. ex κρημνὸς 869
ἱπποκρότος, cum d. in c. ſine præp. 877
ἱππολάπαθον, in c. ex λάπαθον 932
ἱππολύτρα, in c. ſine præp. 977
ἱππομανὴς, cum d 995
ἱππομάραθρον, in Μάραθρον 1004
ἱππομάχος, cum d 1015
ἱππομολγὸς, in c. ex Ἀμέλγω 141
ἱππομύρμηκες, in Μύρμηξ 1080
ἱππονόμος, cum d. in c. ſine pr. 1095
ἱππονώμας, in νωμάω 1093
ἱππόομαι, in Ἵππος
ἱπποπήρα, in c. ex πήρα 1313
ἱππόπολος 1367
ἱππόπορνος, in c. ex πόρνος 1298
ἱπποποσείδων, in comp. ex ποσειδῶν 1375
ἱπποπόταμος, in c. ex ποταμὸς ibid.
ἱπποπώλης 1418
ΙΠΠΟΣ 686
ἱπποσέλινον, in c. ex σέλινον 1464
ἱπποστασις, cum d. in c. ex στάσις 710
ἱπποσύνη, cum d. in Ἵππος
ἱππότης, in Ἵππος
ἱππότιλος, in c. ex Τίλος 1645
ἱπποτοξότης, in c 1657
ἱπποτύφος 1672
ἱπποτυφία, in c. ex τύφος 1658
ἵππουρος cum d. in c. ex Οὐρὰ 1224
ἱπποφαὲς, ἱπποφανὲς & ἱππόφεως, vide in ἱπποφυὲς
ἱπποφορβάς, in c 1734
ἱπποφόρβος, cum d. in c 1737
ἱπποφυὲς 1794
ἱπποχάρμης, in c. ſine pr. 1803
ἱππώδης, ἱππὼν, in Ἵππος 686
ἱππώνης, cum d. in c 1169
ΙΠΤΑΜΑΙ 688
ΙΠΤΩ 689
¶ ἱερὰ, ἱερόομαι, ἱρόω, cum d. in ἱερὸς
ἴρηξ, in ἱέραξ 672
ἱρήτειρα, in ἱερὸς
ΙΡΙΓΓΕΣ 629
ἰρινόμικτον, in c. ſine pr. 1958
ΙΡΙΣ, ἴρινος 689. & 690
ἱρὸς, cum d. in Ἱερὸς 673
ΙΡΟΣ 690
ἴρρω, idem quod Εἴρρω, necto. Heſyc.
¶ ΙΣ 690
ἰσάγγελος, cum d. in c. ex ἄγγελος 10
ἰσάζω, ἰσαῖος, ἰσάκις, in Ἴσος
ΙΣΑΛΚΗ 690
ἴσαμι, in Ἴσημι
ἰσάμιλλος, in c. ex Ἅμιλλα 142
ἰσάνεμος, in c. ex Ἄνεμος 154
ἰσάριθμος, in c. ex Ἀριθμὸς 189
ΙΣΑΤΙΣ, cum d 690
ἰσηγορέω, cum d. in c. ex Ἀγορὰ 17
ἰσῆλιξ, in c. ex Ἡλικία 601
ἰσήμερος, cum d 605
ΙΣΗΜΙ 691
ἰσήμοιρος, vide cum ἰσόμοιρος
ἰσήρετμος, in c. ab ἐρετμὸς 512
ἰσήρης, in Ἴσος
ἰσήριθμος, in ἰσάριθμος
ἴσθμα, idem quod ἆσθμα Heſych. ἰσθμαίνω, idem quod ἀσθμαίνω, anhelo, crebra ſuſpiria duco: item cum grauibus curis & doloribus luctor Heſych.
ΙΣΘΜΟΣ, cum d 691
ΙΣΙΚΟΣ 692
ἴσκω, in der. ab Εἴδω ſcio 447
ἰσμώνιος, in Ἴσημι 691
ἰσοβαθὴς, in c. ex Βάθος 211
ἰσόβολος, in c. ex Ὀβολὸς 1130
ἰσόγαιος, in c. ex γαῖα 297
ἰσογώνιος, in c. ex Γωνία 308
ἰσόδενδρος, in c. ex δένδρον 375
ἰσοδίαιτος, cum d. in c 394
ἰσόδομος, in c. ex δομή 371
ἰσόδρομος, cum d 1679
ἰσοδυνάμος cum d. in c 427
ἰσοετὲς 533
ἰσόζυγος, ἰσόζυξ, in c. ſine pr. 581
ἰσόθεος 628
ἰσοκατάλληκτος, in καταλήγω 964
ἰσοκίνδυνος, in c. ex κίνδυνος 792
ἰσοκινναμώμος, in c. ex κιννάμωμον 795
ἰσοκλεὴς in c. ex κλέος 802
ἰσόκληρος, in c. ſine pr. 806
ἰσοκλινὴς, in c. ex κλινὴς 809
ἰσόκοιλος, in c. ex κοῖλος 819
ἰσοκόρυφος, in c. ex κορυφὴ 852
ἰσοκρατὴς, in c. ex κεράω 775 & 865
ἰσόκωλος, in c. ex κῶλον 906
ἰσολογία, in c. ex λόγος ratio 969
ἰσόμαχοι 1015
ἰσομεγέθης, in c. ex μέγεθος 1019
ἰσόμετρος, in c. ſine pr. 1044
ἰσομέτωπος, in dec. ex μέτωπον 1187
ἰσομήκης, in c. ex Μῆκος 1047
ἰσόμοιρος, cum d. in c. ex μοῖρα 1025
ἰσόνειρος, in c 1068
ἰσόνεκυς, æquali fato defunctus, Eur. in Oreſte.
ἰσονόμος, cum d. in c 1126
ἰσοπαλὴς, cum d. in c. ex Πάλη 1145
ἰσοπαχὴς, in c. ex Παχὺς 1161
ἰσόπεδος, in c 1263
ἰσοπλατὴς, in c. ex Πλατὺς 1332
ἰσόπλευρος, in c 1340
ἰσοπληθὴς, in c. ex πλήθω 1339
ἰσοπολιτεία, in c. ex πολιτεία 1370
ἰσόπυργος, in c. ex Πύργος 1416

ἰσόρροπος

ἰσόρροποι,cum d. in c.ex ῥοπὴ 1430
ΙΣΟΣ 692
ἰσοσθενὴς,in c.ex Σθένω 1470
ἰσοσκελὴς, in c.ex Σκέλος 1482
ἰσόσπερος,in c. ex Ὀσπερον 1217
ἰσόςαθμος,in c.ex ςαθμὸς 713
ἰσοςάσιος,in prima claſſe comp. 713
ἰσοτάλαντος,in c.ex Τάλαντον 1587
ἰσοταχὴς,cum d.in c.ex Ταχὺς 1597
ἰσότης,in Ισος 692
ἰσότιμος,cum d 1652
ἰσότονος,cum d 1604
ἰσοτύραννος,in c.ex Τύραννος 1696
ἰσοϋψὴς,in c.ex Ὕψος 1712
ἰσοφαρίζω,in c.ex Φάρος 1725
ἰσοφόρος 1749
ἰσοφυὴς 1794
ἰσοχειλὴς,in c.ex Χεῖλος 1812
ἰσόχνοος, in c.ex χνόος 1830
ἰσόχορδος,in c.ex Χορδὴ 1833
ἰσόχρονος,cum d.in c. 1846
ἰσόχροος 1844
ἰσόχρυσος,in c.ex Χρυσὸς 1847
ἰσόψηφος, in c. ex Ψῆφος 1859
ἰσόψυχος,in c 1862
ἰσόω,cum d.in Ισος
ΙΣΤΗΜΙ 693
ἱστιοδρομεῖν 1679
ἱστίον,in ἱςὸς
ἱστιορράφος,in c.ſine præp. 1426
ἱςοβοεὺς ἱςοβόη.in c.ex Βοῦς 282
ἱςοδόκη.in c.habentibus ο in pen. 382
ἱςοκερία,in c.ex Κέρας 776
ἱςοπέδη,in c.ex Πέδη 1262
ἱςόπους 1179
ἱςορέω,ἱςορία ἱςορικὸς,cum d.in Ιςωρ
ἱςὸς,in der.ex ἵςημι 696
ἱςουργὸς,cum d 502
ΙΣΤΩΡ 713
ἰσχάδιον, in ἰχὰς
ἰσχαδοπώλης, cum d 1418
ἰσχαιμος,ἰσχαίμων,in c.ab Αἷμα 71
ἰσχαίνω, ἰσχαλέος, in Ισχνὸς
ἰσχανάω,ἰσχανῶ,in ἴσχω
ἰσχὰς,in ἰσχνὸς 715
ΙΣΧΙΣ, ἰσχιαδικὸς, ἰσχιακὸς, ἰσχιὰς, ἰσχίον 714
ἰσχιοῖδης in fin.col. 1141
ἰσχναίνω, ἰσχναλέως,&c.in Ισχνὸς
ἰσχνομυθία,& ἰσχνομυθιώτης,in c 1075
ἰσχνόπορος 1178
ΙΣΧΝΟΣ ἰσχνότης 704
ἰσχνόφωνος,cum d.in c.cum pr. 1798
ἴσχομαι,in ἴσχω
ἰσχνόω,in ἰσχνὸς
ἰσχυρία,in c.ſine præp. 1219
ἰσχυρίζομαι,in ἰσχυρὸς
ἰσχυρογνώμων,cum d 323
ἰσχυροποιέω 1359
ἰσχυρόρριζος 1441
ἰσχυρὸς,cum d.in Ισχὺς
ΙΣΧΥΣ, ἰσχύω 715
ἴσχω,in Εχω 547
ἴσως,in Ισος
¶ ἰταμὸς,cum d in Ιτης
¶ ΙΤΕΑ,ἰτέινος,ἰτεὼν 716
ΙΤΗΣ ἰτητικὸς ibid.
ΙΤΡΙΟΝ ibid.
ἰτριοπώλης 1418
ἰττέςαι , veſtes ex pellibus,thenones, διφθέραι,Poll.l.8.
ΙΤΥΣ 716
ἰυγὴ ἰυγμὸς,ἴυγξ,in ἰύζω
ἰύζω,in Ιω 686
¶ ἴφθιμος in ἶφι
ἶφι,in Ις 690
Ιφικρατίδες , genus calceamenti denominatum ab Iphicrate Athenienſium duce. Suidas ex Damaſcio.
ἴφιος,& ἶφις,in ἶφι
Ιφύη, ſpecies oleris agreſtis, Suid.apud Theophr. hiſt.pl.l.6.c.7. ponitur ἴφυον inter flores æſtiuos.
¶ ἰχθύω,ἰχθυάω,in Ιχθὺς
ἰχθύδιον, &c.in Ιχθὺς
ἰχθυοβόλος,cum d 253
ἰχθυόβρωτος,in c.citra præp. 293
ἰχθυόεις,in ἰχθὺς
ἰχθυόθηρος,in c.ex Θήρα 637
ἰχθυοκόλλα,in c 826
ἰχθυόμαντις,in c 1003
ἰχθυοπώλης,cum d 1418
ἰχθυοτρόφος,cum d 1672
ἰχθυουλκὶς,in c.ex ὁλκὴ 478
ἰχθυοφάγος,cum d 1714
ἰχθυοπαγὴς,in c.ex ἐπάγω 1308
ΙΧΘΥΣ, cum d 716
ἰχνάομαι,ἰχνεύω,cum d in Ιχνος
ἰχνηλασία,ἰχνηλάτης,.in c. ex ſecunda & tertia perſ. 469
ἰχνίον,in ἴχνος
ἰχνογραφία 341
ἰχνοπέδη, in c.ex Πέδη 1262
ΙΧΝΟΣ 717
ἰχνοσκοπέω,in c.ex σκοπὸς 1486
ΙΧΩΡ 717
¶ ἶψ, in Ιπτω 689
ΙΨΟΣ 718
¶ ΙΩ 718
ΙΩΓΗ ibid.
ἰώδης in Ιον 685.& in Ιὸς 606
ΙΩΗ 718
ἰωκὴ, in Διώκω 411
ἰῶμαι,in Ιάομαι
ΙΩΝ,cum d 718
ἰωνιὰ,in Ιον
ἴωξις,cum ἰωκὴ
Ιωρος,locus montanus, & mons, item domus & cuſtos eius. Heſych. & Suid.
ἰῶτα , ἰωτακίζω, &c. vide initio literæ 1
ἰωχμὸς cum ἰωκὴ
ΙΩΨ 718

K

KΑβαισος.in κάβος
ΚΑΒΑΛΛΗ, cum d 718
κάβασος,in κάβος ibid.
καββαλικὸς,in καταβάλλω 247
κάββλημα ibid.
κάβη,in κάβος
κάβηξ ibid.
ΚΑΒΟΣ 718
κἀγαθὸς, in c.ex ἀγαθὸς 4
ΚΑΓΚΑΝΟΝ & κάγκανον 719 at κάγκανος, in καγχαίνω
ΚΑΓΧΑΖΩ ibid.
ΚΑΓΧΑΙΝΩ 719
καγχαλάω,in c.ex Χαλάω 1805
καγχάζομαι,in καγχάζω
κάγχελις, in κάχελις
καδδέρα,in ἄρα 182
καδδιώαμιν,in c 427
ΚΑΔΟΣ,cum d 719
ΚΑΔΥΤΑΣ ibid.
ΚΑΖΩ ibid.
καθαγιάζω,in c. ex ἅγιος 12
καθαγίζω,cum d in c. ex ἅγος 22
καθαγνίζω,in c. ex Αγνος 16
κάθαιμος , cum d.in comp. ab Αἷμα 71
καθαιρέω,καθαίρεσις,καθαιρέτης,&c. 79
ΚΑΘΑΙΡΩ 720
καθάλλομαι , in comp. ex Αλλομαι 127
καθαλμὴς,in κάθαλος
κάθαλος,in fine col. 131
καθαμαξεύω, in c.ex Αμαξα 136
κάθαυμα,in καθάπτω
καθαμμίζω,in c 1854
καθάπαν,in c 1251
καθάπαξ,in c. ex Απαξ 176
καθάπτομαι,ſub initium col. 179
καθάπτω.cum d 180
καθάρειος,cum d. καθαρεύω,καθαρίζω,καθάριος, cum d. καθαρισμὸς, καθαρίως, κάθαρμα , in καθαίρω 720
καθαρμόζω,in c.ex ἁρμόζω 207
καθαρόπανῶ 1319
καθαρὸς,cum d.in καθαίρω 720
καθαρπάζω,in c 104
κάθαρσις,cum d καθαρτὴς, cum d.καθαρὸς,in καθαίρω
καθαυτὸν,in c. ex Αὐτὸς 225
καθέδρα,cum d 42
καθέζομαι,in c. ex Εζομαι 441
καθειμένως,in καθίημι
καθείργω,cum d.in c. ex Εἴργω 456
καθεὶς,in c.ex Εἷς 462
καθεκάςην,in c.ex Εκαςος 464
καθεκτικὸς,καθεκτὸς.cum d.in κατέχω 551
καθέλκω , cum d,in c.cum præpoſit. 478
κάθεμα,in καθίημι
καθεξῆς,in c.ab Εξῆς 487
κάθεξις,in κατέχω 551
καθερπύζω,in c.ex Ερπω 519
κάθεσις καθεσμὸς, in καθέζομαι, vide etiam κάθεσις,in καθίημι
καθεςηκότως,in καθίςημι 703
καθεςήκω,in καθίςημι 703
καθετὴρ, cum d κάθετος , in καθίημι 566
καθεύδω,in c ex Εὕδω 535
καθεψιάομαι,in c.ex ἑψία 495
καθέψω.cum d in c ab ἕψω 560
καθηβάω,in c.ex Ηβη 591
καθηγέομαι,cum d 593
καθηδυπαθέω,in ἡδυπαθὴς 1255
καθήκω,cum d.in c 599
καθηλόω , cum d.in comp. ex Ηλος 601
κάθημα,in καθίημι
κάθημαι in c.ex Ημαι 603
καθημέριος,&c. 605
καθημερόβιος,in ἡμερόβιος 266
κάθιδρος,in κάθιδρως
καθιδρύω,cum d.in comp.ex Ιδρύω 672
καθιδρώς,in c. ex ἱδρὼς 678

καθίεμαι,in καθίημι
καθιερόω,cum d.in c 673
καθίζω, καθιζάνω, cum d.in comp. 674
καθίημι 566
καθικετεύω 677
καθικνέομαι,in c. ex ἱκνέομαι 679
καθιμάω cum d. in c.ex ἱμάω 683
καθιππεύω,&c. 688
καθιπποδρομέω,in ἱππόδρομος 1672
καθίπτημι,in c.ex Ἵπτημι 686
κάθισις,κάθισμα,in καθίζω
καθίστημι,cum d 702
καθὸ,in Ος 1211
καθοδηγὸς,cum d.in ὁδηγὸς 43
κάθοδος,in c 1134
καθολικὸς,cum d.in καθόλου
καθόλου,in c.ab Ολος 1161
καθομαλίζω,in c ibid.
καθομιλέω,in c 1163
καθομολογέω,in dec. 946
καθοπλίζω,cum d.in c. 1178
καθοράω,cum d. in c.ex Οράω 1192
καθορίζω initio col. 1207
καθορμίζω,in c 1202
καθόρμιον,in Ορμος,monile ibid.
καθοσιόω,cum d.in c 12 6
καθότι,in καθὸ
καθυβρίζω,in c.ex Υβρις 1700
κάθυγρος,cum d.in c 1071
κάθυδρος,cum d.in c 1703
καθυλακτέω,in c 1705
καθυλομανέω,in ὑλομανὴς 996
καθυμνέω,in c ex ὑμνέω 1702
καθυπείκω in ὑπείκω 555
καθύπερθε, & καθύπερθεν , in ὕπερ 1707
καθυπέρτατος,καθυπέρτερος, cum d. in ὑπέρτερος,& ὑπέρτατος ibid.
καθυπισχνοῦμαι 556.v.9
καθυπτιάς, κάθυπτος , in c.ex Υπτιος 1709
καθυποβάλλω , in dec.ex ὑποβάλλω 251
καθυποκρίνομαι,in ὑποκρίνομαι 874
καθύποπτος,in ὑποπτεύομαι 1183
καθυστερέω,& καθυστερίζω, in c.ex Υστερος 1711
καθυφαίνω 1712 v.1
καθυφίημι,καθύφεσις, in dec.ex ὑφίημι 569
καθύω,in c ex Υω 1713
καθωραΐζομαι,in c 1871
καθὼς,in Ως
ΚΑΙ 721
ΚΑΙΑΔΑΣ,& καίατα 722
ΚΑΙΚΙΑΣ,& καικίνης ibid.
καινία,Heſ.eſt victoria: παρὰ τὸ καίνειν, quod occidere ſignificat
καινίζω,in καινὸς
καινίς,in καίνω
καινισμὸς,in καινίζω
καινολογία 944
καινοπηγὴς,in c. ex πέπηγα 109
καινοποιὸς,cum d. 1359
καινοπραγία,in c.ex πρᾶγος 1386
καινοπρεπὴς,in c. 1188
ΚΑΙΝΟΣ,cum d 722
καινοτόμος,cum d. in fine col. 1616
καινουργὸς,cum d 503
καινόφιλος,in c 1762
καινόω,in καινός
ΚΑΙΝΩ,cum d 722
καινῶς,in καινὸς
καίπερ in καί
καίριος,cum d. in καιρὸς
καιρόεις,in καῖρος
ΚΑΙΡΟΣ,722 & 723 At ΚΑΙ͂ΡΟΣ 724
καιροφυλακέω,& καιροφυλακτέω, in c. ex φύλαξ 1784
καιρόω,cum d.in καῖρος
ΚΑΙΩ 724
κακάγγελος,cum d. in c ex ἄγγελος 10
κάκαια Æſch in Niobe appellauit τὰ τείχη,muros:teſte Heſ.
κακαλία,ἡ herbæ nomen quæ & leontice,apud Dioſc.l.4 c.123.
κακκᾶν,in Κακᾶν 727
κακανδρία,in fine col. 157
κακκαβίζειν,exp.excitare:apud Plut.in Apophth. vbi Laco quidam Tyrtæum poetam dicit eſſe ἀγαθὸν κακκαβίζειν νέων ψυχὰς , bonum ad excitandos iuuenum animos.
κἀκεῖνος,cum dec.in c.ex Εκεῖνος 465
κακέμφατον,in κακέμφατος
κακεντρεχὴς cum d.in ἐντρέχω 1676
κακέσχατος,in Εσχατος 528
κακέφατος,in c.ex φατὴς
κάκη,in Κακὸς 727
κακηγορέω,cum d.in c.ex Αγορὰ 17
κακηπελία,& κακηπελέων,in c 1283
κακία.in κακὸς
κακιζότεχνος, ab Athenienſibus cognominatus fuit Callimachus, ſemper calumniator ſui, nec finem diligentiæ faciens : quaſi ὁ κακίζων τὴν τέχνην,teſte Plin.l 34 cap.8.& Pauſan in Atticis.
κακίζω,in κακὸς
κάκιθος , Suida & Etym teſtib.dicitur ὁ κολαζόμενος καὶ κακιζόμενος. Apud Heſ.κακιθὰ exp. λιμηρὰ, famelica. Et κακιθὴς eidem eſt vitis nutrimento deſtituta,
κακίμιλος,in c.ex Μίλη 1051
κακισμὸς,in κακίζω 727
ΚΑΚΚΑΒΑ,cum d 726
ΚΑΚΚΑΒΗ,cum d ibid.
κακκάω,in κατακάω 635
ΚΑΚΚΑΝ 727
κακκείω,in κακκάω
κακκεφαλὴν,in c. cum præp. 781
κάκκη,in Κακκᾶν
κακκορυφὴν,pro κατὰ κορυφὴν
κακκρύπτω pro κατακρύπτω
κακόβιος,in c.ex Βιος 266
κακοβλαστὴς,cum d.in c 269
κακόβουλος,cum d 279
κακογάμιον,in c.ex Γαμέω 360
κακογείτων,in c.ex γείτων 311
κακογένειος, in comp. ex γένειον barba 314
κακόγλωσσος 329
κακοδαίμων , cum d.in c.ex δαίμων 350
κακοδεκτεύω,in c.ex 3.perſ. 382
κακοδιάκονος, malus adminiſtrator rei familiaris, Heſy.Decomp.ex διάκονος
κακοδιδασκαλέω,in c.ex διδάσκαλος 396
κακοδοξία
κακόδοξος,cum d. in c. ex δόξα 416
κακόδουλος,in c.ex Δοῦλος 420
κακοείμων,cum d.in c. ex εἷμα 562
κακοέπεια,in c.ex ἔπος 495
κακοεργὸς,cum d 503
κακόζηλος,cum d. in c. ex Ζῆλος 584
κακοζωΐα,in c.ex ζωὴ 577
κακοηθὴς,cum d.in c.ex Ηθος
κακοθελὴς,in c ex θέλω 444
κακοθήμων,cum d.in c ex θῆμα 1641
κακόθρεος, & κακόθροις,in c.ex Θρέω 647
κακόθυμος,cum d 657
κακοίλιον, improbum & ſceleſtum Ilium Hom.Odyſſ.τ & ψ.
κακόκαρπος,cum d 755
κακοκέρδεια,in c.ex Κέρδος 777
κακοκλεὴς,in c.ex κλέος 802
κακόκνημος,in c 895
κακοκρισία,in c.ex κρίσις 875
κακολόγος,cum d 944
κακομαθὴς,in c.ſine præ. 1001
κακόμαντις,in c 1003
κακομάχανος,cum κακομήχανος
κακομαχέω 1015
κακόμετρος,cum d.in c.cum pr. 1044
κακομηδὴς,initio col. 104
κακομήτης & κακόμητος,in c 1054
κακομήχανος,cum d.in c 1055
κακομιμήτως,in c.ex Μιμέομαι 1060
κακόμοχθος,in c 1074
κακονοέω & κακόνοια,in κακόνοος
κακόνομος,in c 1116
κακόνοος & κακόνους 1111
κακόνυμφος,in c 1118
κακόξενος & κακόξεινος, in c.ſine præ. 1124
κακόοσμος,in c.ſine præp. 1139
κακοπάθεια , κακοπαθῶς , κακοπαθέω 1755
κακόπατρις,in c 1259
κακοπέτης,in c ſine præpo. 1305
κακόπηρος,in c.ex Πῆρα 1312
κακοπινὴς,in c.ex Πίνος 1317
κακοποιὸς,cum d 1359
κακοπολιτεία,in c.ex πολιτεία 1370
κακοπονητικὸς,in c.ſine præpoſit. 1291
κακόποτμος.in c.ex Πότμος 1376
κακόπους 1379
κακοπραγέω,κακοπραγία,in c.ex πρᾶγος 1386
κακοπράγμων,cum d.in d.ex πρᾶγμα 1385
κακόπτερος,in c.ſine pr. 1401
κακοῤῥαφία,κακοῤῥάφος. in c.ſine præ. 1426
κακοῤῥήμων,cum d.in c.ſine præp. 1436
κακοῤῥοθέω,in c.ex Ρόθος 1445
ΚΑΚΟΣ 727
κακόσινος,in c 1473
κακόσιτον,cum d.in c. 1475
κακοσκελὴς,in c.ex Σκέλος 1483
κακοσμία,in κακόοσμος 1132
κακόσπερμος,in c.ex σπέρμα 1516
κακοσσόμενος,in c.ex ὄσσομαι 1190
κακοστόμαχος,in c.ex Στόμαχος 1594
κακόστομος,cum d in c.ſine pr. 1548
κακοσύνετος,in dec. ex συνίημι 568
κακοσυνθεσία,in dec. 1638
κακοσύστατος , in dec. ex συνίστημι 709
κακοχείμων,cum d. in c.ex χεῖμα 559

κακόχολος, cum d. in c 1584
κακόπυκτος in c. ex πυκτὸς 1595
κακότεχος, cum d. in c 1626
κακότης, in κακὸς
κακότροπος, cum d. in c. ex τρόπος 1669
κακότροφος, cum d 1672
κακοτυχὴς, cum d. initio col. 1691
κακουχέω, cum d 557
κακόφημος, in c. ex φήμη 1732
κακοφραδὴς in c. ſine præp. 1773
κακόφρων, cum d 1777
κακοφυὴς, cum d 1894
κακόφωνος, cum d. in c. ſine præpoſ. 1798
κακόχαρτος, in c ſine pr. 1803
κακοχράσμων, in c. cum pr. 1837
κακόχροος, cum d 1844
κακόχυλος, in c. ex Χυλὸς 1847
κακόχυμος, cum d. in c. ex χυμὸς 1833
κακόψυχος, cum d. in c 1862
κακόω, in κακὸς
ΚΑΚΤΟΣ 729
κακύνω in κακὸς
κάκχαρτος, in κακόχαρτος
κακώδης, κακῶς, κάκωσις, κακωτικὸς, in κακός
ΚΑΛΑΘΟΣ, cum d 279
ΚΑΛΑΙΣ, cum d ibid.
καλαμαῖος, καλαμάομαι, in κάλαμος
καλαμαύλης, cum d 221
καλαμεύω, cum d. καλάμη, in κάλαμος
καλαμητομία 1617
καλαμήτεια & καλαμητεὶς, in καλαμάομαι
καλαμηφόρος, in καλαμοσφόρος
καλαμίνθη, cum d. in Μίνθα 1060
καλάμινος, καλάμιον, καλαμὶς, καλαμίσκος, in κάλαμος
καλαμοβόας, in c. ſine pr. 274
καλαμογλύφος, cum d. in c. ex γλύφω 325
ΚΑΛΑΜΟΣ, cum d 729
καλαμοστεφὴς, in c ſine pr. 1541
καλαμοτύπος, apud Lacones dicitur auceps: quaſi τύπτων τὸν κάλαμον. Heſych.
καλαμοφθέγγης, καλαμόφθογγος, initio col. 1757
καλαμοφόρος 1479
καλαμόφυλλος 1787
καλαμόχνοος, & καλαμίχνοις, in c. ex χνόος 1830
καλαμώδης, καλαμωτὴς, in κάλαμος
ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ 930
ΚΑΛΑΥΡΙΤΙΣ ibid.
καλαύροψ, in c. ex ῥοπὴ 1410
ΚΑΛΕΩ 930
καλήμερος 605
καλήτωρ, in καλέω
καλία, cum d. in κᾶλον
καλινδέω, in κυλίω 893
καλιπτόλεμος, in c 1365
κάλλαιον, in καλός
καλλείπω, pro καταλείπω
κάλλη, in κάλλος 736
καλλιβλέφαρον, in c. ex Βλέφαρον 271
καλλιγέφυρος, in c. ex Γέφυρα 315
καλλιγάρος, cum d 341
καλλιγύναιξ, &c. in c. ex Γυνὴ 346
καλλιέθειρα, in c. ex Εθειρα 443
καλλιζωος, in c 467
καλλιέπεια, &c. in c. ex ἔπος 495
καλλιεργὸς, cum d 503
καλλιερέω, cum d, in c 673
καλλίθριξ, in c. ex Θρὶξ 650
καλλίθυτος, in c. ſine pr. 665
καλλίκαρπος, cum d 753
καλλικέλαδος, in c. ex κέλαδος 766
καλλίκερος, in c. ex κέρας 776
καλλίκοκκος, in c. ex κόκκος 823
καλλικολώνη, in c. ex κολωνὸς 831
καλλίκομος, in c. ex κόμη 835
καλλικοτταβέω, in c. ex κότταβος 856
καλλικρήδεμνος, in c. ex κρήδεμνον 868
καλλιλογέω, cum d 944
καλλίμηρος, in c. ex Μηρὸς 1052
καλλίμορφος, in c 1072
κάλλιμος, in καλὸς 736
καλλίναος, in c. ex νάω, fluo 1087
καλλίνικος, in c 1106
καλλιοινία, in c 1150
καλλίουλος, in c ex ἴουλος 1224
καλλιόω, in καλός
καλλίπαις, cum d. in c. ex Παῖς 1241
καλλιπάρηος, & καλλιπάρειος, in c 1209
καλλιπάρθενος, in c 1250
καλλιπέδιλος, in c. ex Πέδιλον 1262
καλλίπεπλος, in c 1293
καλλιπέτηλος, in c. ex πέταλον 1304
καλλίπηχος, in c. ex Πῆχυς 1313
καλλιπλόκαμος, in c. ex πέπλοκα 1335
καλλίπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 1347
καλλίπνοος & καλλίπνοις, in c. ex πνοὴ 1332
καλλιπόταμος, in c. ex Ποταμὸς 1175
καλλιπρόσωπος, in c. ex Πρόσωπα 1399
καλλιπρόσωπος, in dec. 1188
καλλίπυγος, in c. ex Πυγὴ 1406
καλλίπυργος, καλλιπύργωτος, in c. ex Πύργος 1415
καλλιρέεθρος, in c. ſine præ. 1433
καλλίρος, cum καλίρροος
καλλιρρήμων, cum d. in c. ſine præpoſ. 1436
καλλίρροος, in c. ex ῥοὴ 1434
καλλισθενὴς, in c. ex Σθένω 1440
καλλιστεύω, cum d. in καλὸς
καλλιστέφανος, in c. ſine præp. 1541
κάλλιστος, in καλὸς
καλλιστρουθία σῦκα, in c. ex Στρουθὸς 1561
καλλίσφυρος, in c. ex σφυρὸν 1579
καλλίτεχνος, cum d. initio col. 1617
καλλίτοκος 1643
καλλίτοξος, in c 1657
καλλίφαρον, in c. ex Φᾶρος 1725
καλλιφεγγὴς, in c. ex Φέγγος 1734
καλλίφθογγος, in c. ex φθόγγος 1757
καλλίφλοξ, in c. ſine pr. 1765
καλλίφυλλον 1787
καλλίφωτος, cum d. in c. ſine præpoſ. 1798
καλλιχέλωνος, dicitur ὁ ὀβολὸς, obolus: habebat enim teſtudinis effigiem ſibi inſculptam. Heſy. Comp. ex χελώνη, teſtudo.
καλλίχορ 1816
κάλλιχθυς, in c. ex Ἰχθὺς 717
καλλίχοιρος, in c. ex Χοῖρος 1831
καλλίχορος, in c 1834
καλλιώνυμος, in c. ex Ονομα 1171
καλλονὴ, κάλλος, in καλὸς
καλλόφυλλος 1787
καλλωπίω cum d. in καλὸς
καλλωπίζω, cum d 1186
καλοβάται, grallatores: qui grallis ſubnixi graduntur, quæ κάλιναι ſunt, i. ligneæ.
καλοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
καλοιώνιστος, in c. ex Οἰωνὸς 1154
καλοκἀγαθὸς, cum d. in κἀγαθὸς
ΚΑΛΟΝ 735
καλοπέδιλα, in fine col. 1262
καλοπόδιον, in καλόπους
καλόπους 1379
ΚΑΛΟΣ
καλοτιθήνα, bene nutrita aut benè nutrientia. Heſych.
καλοτύπος 1693
καλόφρον 1777
ΚΑΛΠΗ, cum d 737
καλύβη, cum d. in καλύπτω ibid.
καλυβοποιέω 1359
καλυκίζων, καλύκιον, καλυκώδης, in κάλυξ
κάλυμμα, cum d. in καλύπτω
κάλλιωτερα, κάλλιωτον, in καλός
κάλυξ, κάλυξις, in καλύπτω 737
ΚΑΛΥΠΤΩ, cum d ibid.
ΚΑΛΧΗ, cum d ibid.
καλώδιον, in κάλως
καλωποδιώκτης in c. ex διώκω 412
καλωπὸς, pulcher aſpectu Heſ.
καλῶς, in καλὸς
ΚΑΛΩΣ 737
καλωστρόφος in c. ex στροφὴ 1559
ΚΑΜΑΞ, cum d 739
ΚΑΜΑΡΑ, cum d ibid.
ΚΑΜΑΣΙΝΕΣ ibid.
κάματον, cum d. in κάμνω
καμήλειος, in κάμηλος
καμηλέμπορος, negotiator qui camelis merces vehit, apud Strab.
καμηλελασία, καμηλελάτης, in c. ex Ελαύνω 469
καμηλίτης, in κάμηλος
ΚΑΜΗΛΟΣ, & κάμιλος 739
καμιλωτὴ in κάμηλος
ΚΑΜΙΝΟΣ, cum d 739 & 740
καμμύειν, in καταμύω 1036
καμμονίη ibid.
κάμμορος, in c. ex μόρος 1024
ΚΑΜΝΩ 740
καμπαλέος, κάμπος in κάμπτω
καμπεσίγουνος, in c. ex γόνυ 332
ΚΑΜΠΤΩ, cum d 641
καμπυλόγραμμος, in c. ex γραμμὴ 342
καμπυλόεις, in καμπύλος
καμπυλόρριν, in c. ex Ρὶν 1442
καμπύλος, cum d in κάμπτω
καμψίδιαυλος, in διαύλιον 220
καμψίουρος, initio col. 1215

κάμψις, in κέμπτω
καμψόδιω@, in c 1137
καμψὸς, in κάμπτω
κὰν, in Εὰν 434 κἂν, in Εν 482
ΚΑΝΑΒΟΣ, cum d 743
κάναστρον, in κάνης
καναχέω, cum d 614
καναχόπους, pedibus ſonum reddens.
καναχηδὰ, καναχηδὸν, κανάχω, καναχίζω, in καναχέω
κάνδαυλ@, in κάνδυλ@
ΚΑΝΔΥΣ, cum d 743
ΚΑΝΔΥΛΘΣ ibid.
ΚΑΝΗΣ, cum d ibid.
κανηφόρος, cum d 1749
ΚΑΝΘΑΡΟΣ, cum d 743
κανθήλι@, κανθὶς, in κάνθων
ΚΑΝΘΩΝ 744
ΚΑΝΘΟΣ ibid.
κᾶνις, in Ανδ 155
ΚΑΝΝΑΒΙΣ, cum d 744
ΚΑΝΝΗ ibid.
καννωποιὸς 1359
ΚΑΝΩΝ, cum d 744 & 745
ΚΑΝΩΠΟΝ, cum d 745
καπαίη, in κάπτω 747
κάπετος, idem quod σκάπετος (ex quo & dempto σ ortum eſt) foſſa, fouea. Il. σ. & ω
κάπη, in κάπτω 747
καπηλεύω, cum d. in κάπηλ@
καπηλοδύτης 429
ΚΑΠΗΛΟΣ 795
καπνείω, in καπνὸς
κάπνε@ ſeu κάπνι@, ἄμπελ@, κάπνη, καπνία, καπνίας, καπνίζω, καπνίον, κάπνισις, κάπνισμα, καπνιςὸς, in καπνὸς
καπνοδόκη, &c. in c. habentibus ν in penult. 382
ΚΑΠΝΟΣ 746
καπνοσφρανθὴς, in c. ex Οσφραίνομαι 1219
καπνώδης, in καπνὸς
κάπος, in κάπτω
κάππα, in litera κ
ΚΑΠΠΑΡΙΣ, cum d 746
ΚΑΠΡΟΣ, cum d ibid.
καπρῷω, καπρίζω, in κάπρος
ΚΑΠΤΩ 746
καπυρὸς 727 &c. in c. ex Πῦρ 1414
καπύω, in κάπτω ſpiro 747
καπφάλαρ, in c. ex Φάλαρα 1729
κάρ, κάρα, in κάρηνον
ΚΑΡΑΒΟΣ, cum d 847
καραδοκέω, cum d. in c. ex δοκάω 41
καραβαρέω & καρηβαρέω in καρηβαρέω
κάραν@, καρανιςὴς, in κάρηνον
καράτοπος, cum d 1617
ΚΑΡΒΑΤΙΝΗ 747
καρδαμογλύφ@, in c. ex γλύφω 3.5
ΚΑΡΔΑΜΟΝ, cum d 747
καρδαμύττω, in σκαρδαμύσσω
καρδάμωμον, in Αμωμον 149
ΚΑΡΔΙΑ 747
καρδιαλγὴς, cum d. in c. ex Αλγος 111
καρδιογνώςης, in c. ex 3. perſ. 322
καρδιουλκέω, in c. ex ὁλκὴ 478
καρδιοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1784
καρδιόω, καρδιόσσω, cum d. in καρδία 748
ΚΑΡΔΟΠΟΣ 748
καρδοπογλύφ@, qui lignea ſcalpendo, poliendóque alueos conficit, qui καρδοποὶ dicuntur. Poll. ex Cratini Γείτοσιν
κάρη, κάρηκαρ, in κάρηνον
καρηβαρέω, cum d. in c. ex Βάρος 257
καρηβοάω, in c. ſine pr. 274
καρηκομάω, in c. ex κόμη 8,5
ΚΑΡΗΝΟΝ 748
καρικοεργὴς, Carica gente factus: vnde καρικοεργέ@ ὀχάνα, apud Anacr.
καρῖναι, dicebantur mulieres quæ defunctos in funere proſequebantur cum planctu & lamentis: quoniam ex Caria oriundæ erant. Heſy.
καρὶς, cum d. in κάρηνον 749
ΚΑΡΚΑΙΡΩ 750
ΚΑΡΚΙΝΟΣ, cum d 750
καρνεῖ@, Apollinis eſt epitheton: forſan à Carno, Iouis & Europæ filio, inquit Heſych. Κάρνεια, τὰ, ſacra Carnia ſeu ludi Carnij qui agitabãtur in honorem Apollinis καρνείου: apud Athen. l. 1. Pro eodem κάρνεια metri gratia dicitur κάρνεα, apud Theocrit. Idyll. 5. τὰ δὲ κάρνεα ἤδη ἐφέρπει
καρνεάται appellati fuerunt cælibes quidam miniſterio Carniorum ſacrorum deſtinati. Heſy.
καρνεονίκαι, in c 11.6
κάρινον, in c 1150
ΚΑΡΟΣ, cum d 751
ΚΑΡΠΑΙ ibid.
ΚΑΡΠΑΙΑ ibid.
καρπάλιμος, cum d. in ἁρπαλέ@ 194
ΚΑΡΠΑΣΟΣ 751
καρπεύω, cum d. in καρπὸς 752
ΚΑΡΠΗΣΙΟΝ 751
καρπίζω, κάρπιμος, καρπισμὸς, in καρπὸς 752
καρποβάλσαμον, in c. ex Βάλσαμον 254
καρπογζύεθλος, in c. ex γζύεθλη 308
καρπογόνες, cum d 309
καρποδότης in c. ex δότος 401
καρπολογέω, in c. ſine pr. 938
καρπομανὴς 995
καρπόομαι, in καρπόω
καρποιὸς 1356
ΚΑΡΠΟΣ 751
καρποτόκος, cum d 1543
καρπότροφος, in fine c. 1672
καρποφάγος, cum d 1714
καρποφόρος, cum d 1749
καρποφυέω 794
καρποφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1784
καρπόω, cum d. in καρπὸς 751
καῤῥίζω, in καταῤῥέζω 1428
καῤῥὸν, in κρατὸς 863
ΚΑΡΣΙΟΣ, cum d 754
κάρσις, in κείρω
κάρτα in κάρτος
καρτύνω, in κάρτος
ΚΑΡΤΑΛΛΟΣ 754
καρτερέω, cum d. καρτερία, καρτερικὸς, in κάρτος
καρτερόθυμος 657
καρτερὸς, in κάρτος
καρτερόφρον 177
κάρτος, in κείρω
κάρτος, cum d. in κράτος 802
ΚΑΡΥΑ, cum d 754
ΚΑΡΥΧΗ, cum d 754 & 755
καρυκοποιὸς, cum d 1159
καρυοκατάκτης, in dec. ex κατάγω 47
κάρυον in καρύα
καρύοπος, in c. ex Οπὸς 1179
καρυόφυλλον 1787
καρυώδης, καρυωτὸς, in καρύα
καρφαλέος, καρφεῖον, κάρφη, καρφίον, καρφίτης, in κάρφω
καρφολογέω, cum d. in c. ſine præpoſ. 938
ΚΑΡΦΩ, cum d 755
καρχαρέοι κύνες, καρχαρίας, in κάρχαρος
καρχαρόδους, in c 1136
κάρχαρος, in καράσσω 1808
ΚΑΡΧΗΣΙΟΝ 655
κάρφωσις, καρφωτικὸς, in κάρος
ΚΑΣΑΛΒΗ, cum d 755
ΚΑΣΑΣ ibid.
κασίγνητος, cum d. in c. ex γνητος 307
ΚΑΣΙΣ 755
ΚΑΣΣΑ, cum d 775. & 776
ΚΑΣΣΙΑ, cum d 759
ΚΑΣΣΙΤΕΡΟΣ, cum d ibid.
ΚΑΣΣΥΩ, cum d 756
κασωρὶς, & κασωρεύω, in κάσσα
ΚΑΣΤΑΝΑ 756
ΚΑΣΤΩΡ, cum d ibid.
ΚΑΤΑ ibid.
κᾶτα, in c. ex Εἶτα 462
καταβαίνω, καταβάλλω, καταβαθμὸς 235
καταβάλλω 247
καταβάπτω, cum d. in c. ex Βάπτω cum præ. 255
καταβαρέω, &c. in c. ex Βάρος 257
κατάβασις in καταβαίνω
καταβασκαίνω, in c. ex Βασκαίνω 259
καταβάτης, &c. in καταβαίνω
καταβαυκαλήσεις, dicuntur cantiones nutricum, quibus pueros ſopiunt: apud Athen. l. 14. Comp. ex Βαυκὸς ſeu βαύκαλος
καταβεβαιόομαι, in c. ex Βέβαιος 262
καταβιάζω, in c 264
καταβιβάζω, in c. ex βιβάζω 239
καταβιόω, in c. ex βιόω 267
καταβλακεύομαι, in Βλὰξ 267
καταβλάπτω, in c. ex Βλάπτω 268
καταβλέπω, in c 270
κατάβλημα, καταβλητικὸς, καταβάλλω
καταβληχάομαι, in c. ex Βληχάομαι 271
καταβλώσκω, in c. ex Βλώσκω 273
καταβοάω, cum d. in c. ex Βοάω ibid.
καταβολὴ, &c. in καταβάλλω
καταβορβόρωσις, in c. ex Βόρβορος 277
κατάβοῤῥος in c. ex Βορέας ibid.
κατα-

καταβόσκω, in c. ex βόσκω. 283
καταβόστρυχος cincinni crinium obtectus. Suid. Comp. ex βόστρυχος.
καταβουκολέω, in βουκόλος 819
καταβρεχβδύω, in c. ex βρεχβδύω 284
καταβρεχχέως, in c. ex Βρεχχός 285
καταβρέχω, in c. 287
καταβρίθω, in c. ex Βρίθω 288
καταβροντάω, in c. ex Βροντή 289
καταβροτόω in βρότος, circa initium col. 290
καταβροχθίζω, in c. ex βροχθίζω 289
καταβρόχω, in καταβρέχω
καταβρύκω, in c. ex Βρύκω 290
καταβρύχω, in c. ex Βρύχω 291
καταβρώσκω, cum d. in c. ex Βρώσκω 292
καταβυθίζω, in c. ex Βυθὸς 293
καταβυρσόω, in c. ex Βύρσα 294
κατάγαιος, in c. ex Γαῖα 297
καταγγέλλω, cum d. 8. & 9
καταγγίζω, in c. ex Αγγος 10
κατάγειος, in κατάγαιος
καταγελάω, cum d. in c. ex Γελάω 332
καταγέμω, in c. ex Γέμω ibid.
καταγηράω, καταγηράσκω, in c. ex Γῆρας. 316
καταγιγαρτίζω, in c. ex Γίγαρτον 317
καταγινέω, in ἀγινέω 31
καταγίγνομαι 306
καταγινώσκω 320
καταγκυλόω, in Αγκύλος 14
καταγλυκαίνω, in c. ex Γλυκὺς 373
καταγλωττίζω, cum d. 329
κάταγμα, in κατάγω
κατάγνωσις, in καταγινώσκω
καταγογγύζω, in c. ex Γογγύζω 330
καταγόμα in κατάγω
καταγορβύω, cum d. in c. ex ἀγορβύω 20
καταγράφω, cum d. 338
καταγυιόω, in c. ex Γυῖον 345
καταγυμνάζω, in c. ex Γυμνὸς 346
καταγυναιξ & καταγυνής, in c. ex Γυνή ibid.
κατάγχω, in c. ex Αγχω 29
κατάγω, καταγωγή, &c. 36. & 47
καταγωνίζομαι, cum d 49
καταδαίνυμαι, in c. ex Δαίω, epulum præbeo 351
καταδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum pr. 254
καταδακρύω, in c. 355
καταδακτυλικὸς in c 356
καταδαμάζω, καταδάμναμαι, in c. ex Δαμάω 357
καταδάνειος, in c. ex Δαῖος 356
καταδαπανάω, cum d. in c. ex Δαπανάω ib.
καταδάπτω & καταδαρδάπτω, in c. ex Δάπτω 359
καταδαρθάνω, in c. ex Δαρθάνω ibid.
καταδεῖ, καταδεὴς, &c. in c. ex Δέω 387
καταδείδω, in c. ex Δείδω 362
καταδείκνυμι 365
καταδειλιάω, in c. ex Δειλὸς 366
κατάδενδρος, in c. ex Δένδρον 373
καταδέομαι in καταδέω & in c. ex Δέομαι, precor 387
κατάδεσις καταδεσμος, cum d. ibid.
καταδεύω, in c. ex Δεύω 378
καταδέχομαι 381
καταδέω, in c. ex Δέω 385
καταδηιόω, in c. ex Δηΐος 353
κατάδηλος, in c. ex Δῆλος 389
καταδημαγωγέω, in dec. ex Δημαγωγὸς 40
καταδημοβορέω, in Δημοβόρος 276
καταδημοκοπέω, in Δημοκόπος 845
καταδημομερίζω in c. ex Μέρος 1023
καταδηιόω, cum καταδηιόω
καταδηριάομαι, in c. ex Δῆρις 392
καταδιαιρέω, in Διαιρέω
καταδιαιτάω in c. ex Δίαιτα 395
καταδίδωμι 399
καταδιΐστημι, in dec. ex Δίστημι 699
καταδικάζω, cum d. 405
καταδίκος, cum d. 404
καταδιορθόω, in c. ex Διορθόω 410
καταδιψάω, in c. ex Δίψα 411
καταδιώκω, in c. ex Διώκω 412
καταδοκέω, in c. ex Δοκέω 415
καταδοξάζω, &c. in c. ex Δόξα 416
καταδουλόω, cum d in c. ex Δοῦλος 420
καταδουπέω, cum d. in c. ex Δοῦπος ibid
καταδοχή in καταδέχομαι 381
καταδρέπω, in c. ex Δρέπω 424
καταδρομή, &c. in κατατρέχω
καταδρέπω, in c. ex Δρῦς 426
καταδρύπτω, κατάδρυμμα, in c. ex Δρύπτω 425
καταδρυφάσσω in δρύφακτος 1794
καταδυναστεύω, cum d. in c 427
καταδύω, κατάδυσις 429
καταδυσωπέω, in dec. ex Δυσωπέω 1185
καταδύω, cum καταδύω
καταδωροδοκέω, in Δωροδόκος 382
καταέννυμι, & καταεννύω, in c. ex ἔννυμι 562
καταζάω, in c. ex Ζάω 577
καταζεύγνυμι, &c. 580
καταζευγοτροφεῖν, in ζευγοτρόφος 1672
καταζευξις, καταζυγόω, cum d. in καταζεύγνυμι
καταζώννυμι, καταζῶσαι, initio c. 588
καταθάλπω, in c. ex Θάλπω 619
καταθαμβέω, in c. ex Θάμβος 620
καταθάπτω, in c. ex Θάπτω ſepelio & in c. ex Θάπτω ſtupeo 621
καταθαρρέω, & καταθαρσέω, in c 622
καταθεάομαι, initio col. 625
καταθέλγω, in c. ex Θέλγω ibid.
κατάθεσις, in κατατίθημι 1635
καταθέω, in c. ex Θέω 633
καταθήγω, in c. ex Θήγω 934
καταθήκη, in κατατίθημι 1635
καταθλάω, in c. ex Θλάω 640
καταθλέω, in c. ex Αεθλος 53
καταθνήσκω, in c. ex Θνήσκω 643
καταθνητος, in c. ex Θνητὸς ibid.
καταθοινάω, in c. ex Θοίνη 643
καταθολόω, in c. ex Θολὸς 644
καταθορέω, in c. ex Θόρω 646
καταθρασύνομαι, in καταθαρσέω
καταθραύω, in c. ex Θραύω 646
καταθρέω, in c. ex Αθρέω 63
καταθρώσκω, in c. ex Θρώσκω 653
καταθύμιος, cum d. 657
καταθυμοβορέω, in Θυμοβόρος 276
καταθύω, in c. cum pr. 662
καταιβασις καταιβάτης, καταιβατὸς, in καταβαίνω
καταιγδην, impetuoſè irruendo. Apo. à καταΐσσω.
καταιγὶς, cum d. in καταΐσσω.
καταιδέω, καταιδέομαι, in c. ex αἰδώς 67
καταίθω. καταιθαλόω, in fine col. 69
καταικίζω in Αἰκία 72
καταΐξ, in καταΐσσω
καταινέω, cum d. in Αἰνέω
καταίρω 82
καταισθάνομαι, ſentio, intelligo. Soph.
καταΐσσω, in c. ex Αΐσσω 86
καταισχύνω, in c. ab Αἶσχος 88
καταιτιάομαι, in c. ex Αἰτία, culpa 91
ΚΑΤΑΙΤΥΣ 717
καταιωρέομαι, in c. ex Αἰωρέω 92
κατακαίνω, in c. ex Καίνω 722
κατακαίω, in c. cum pr. 725
κατακαλέω 731
κατακαλλύνω, in c. ex κάλλος 737
κατακαλύπτω, cum d. in c 738
κατακάμπτω, cum d. in c. ex Κάμπτω, cum pr. 742
κατακαπηλεύω, in ἐκκαπηλεύω 747
κατακάρα, in c. ex κάρα 749
κατακάρδιος, in c. 748
κατάκαρπος, cum d 753
κατακάρφω, in c. ex Κάρφω 755
κατακάσσα, in Κάσσα 756
κατακαύμα, κατάκαυσις, κατακαυστικὸς in κατακαίω
κατακαυχάομαι, in c. ex Καυχάομαι 760
κατακαχλάζω, in Κάχλυς ib.
κατάκειμαι 763
κατακείρω, in c. ex Κείρω 765
κατακείω, in κατακαίω
κατακελεύω, cũ d. in c. ex κελεύω 768
κατακενόω, in c 769
κατακεντάω & κατακεντέω, cum d. in c. ex Κεντέω 770
κατακεράννυμι, κατακέρασις, κατακερασικὸς 773
κατακεραυνόω, in c. ex Κεραυνὸς 777
κατακερδαίνω, in c. ex Κέρδος ibid.
κατακερματίζω in c. ex κέρμα 765
κατακερτομέω in κερτόμος 1617
κατακερχνῶμαι, in c. ex Κέρχνω 779
κατακηλέω, cum d. in c. ex Κηλέω 784
κατακηρόω, in c. ex Κηρὸς 786
κατακιρνάω, in c ex κιρνάω 774
κατακισσηρίζω, in Κὶς 796
κατακλάζω, in κατακλήζω
κατακλαίω, in c. ex κλαίω 799
κατάκλασις, κατακλάω, in c. cum pr. 800
κατακλείω, cum d κατακλῃΐζω & κατακλήζω, in c 802
κατακληρονομέω, in κληρονόμος 1094
κατακληροῦμαι, in κατακληρόω
κατακληρουχέω, in κληροῦχος 558
κατακληρόω, in c cum pr. 809
κατάκλησις, cum d. in κατακαλέω
κατακλίνω, cum d. 828
κατακλύζω, cum d. in c. ex Κλύζω 810
κατακλώθω, cum d. in c. ex Κλώθω 811
κατακνάω, in c. ex Κνάω 814
κατακνήθω in c. ex κνήθω 815
κατάκνησις, in κατακνάω
κατακνίζω, cum d. in c. ex κνίζω 815
κατακοιμάω, cum d. in c. ex Κοιμάω 812

κατακοινωνέω,in c.ex Κοινὸς. 821
κατακοιρανέω,in c.ex Κοίρανος ib.
κατακολλάω,in c. 826
κατακολουθέω,in c in Ακόλουθος 99
κατακολπίζω. cum d in c.ex Κόλπος 831
κατακολυμβάω,cum d in c.ex Κολυμβάω ib,
κατακομίζω , cum d. in c,ex κομίζω 834
κατάκομος,in c.ex Κόμη 835
κατακομψεύεσθαι , in c. ex Κομψὸς 8,8
κατακονὴ,interemptio,ſeu peremptio Heſych. & Euſt. ἀπὸ τὸ κατακαίνειν.
κατακονάω,in c.ex Ακόνη 99
κατακονδυλίζω,in c.ex Κόνδυλος 838
κατακοντίζω,in c.ex Ακων 108
κατάκοπος,in c.ex κόπος, 846
κατακόπτω,cum d 843
κατακορέννυμι,κατακορὴς, in c.ex Κορέω,ſatio 849
κατακορμάζω,in κορμάζω 765
κατάκορος,cum κατακορὴς
κατάκορρος,in c. ex κόρση 766
κατάκορος in κατάκορος
κατακοσμέω,cum d in c. 854
κατακούω 102
κατακράζω,in c. ex Κράζω 850
κατάκρας,in c.ex κρας 750
κατάκρασις,in κατακεράννυμι
κατακρατέω,cum d 865
κατακραυγάζω in κατακράζω
κατακρεμάω, cum d. in c.ex Κρεμάω 868
κατακρεκργέω,in κρεκργὸς 503
κατακρῆθεν,in c.ex κρας 750
κατάκρημνος, cum d in c.ex Κρημνὸς 869
κατακριβόω,in c.ex Ακριβὴς 105
κατακρίνω,cum d. 873
κατακρσταλίζω,κατακρστέω, in c.ex κροτέω 876
κατακρουνίζω, in c.ex Κρουνὸς ib.
κατακρύω,cum d 880
κατακρύπτω,cum d.in c 882
κατακτάομαι,in c.cum pr. 884
κατακτείνω.in c.ex Κτείνω 885
κατακτενοκόμη, in c.ex Κόμη 835
κατάκτης,fractor,κατακτὸς,in κατάγω 47
κατακυβεύω,in c.ex Κύβος 889
κατακυκλόω.in c.ex κυκλόω 892
κατακυλίνδω,in c.ex κυλίνδω 894
κατακυλίω,in c.ex Κυλίω 893
κατακύπτω,in c.ex Κύπτω 897
κατακυριεύω in c. 900
κατακωλύω,in c.ex Κωλύω 907
κατακωχὴ,κατακώχιμος , in κατέχω 551
καταλαζονεύομαι , in c. ex Αλαζὼν 109
καταλαλέω,in c.ex Λαλέω 918
κατάλαλος.cum d in c, ex Λάλος ib.
καταλαμβάνω 924
καταλάμπω 923
καταλαγνευθεὶς in Λάγνης 914
καταλγυνόμαι,in c.ex Αλγος 111
καταλεαίνω,in c.ex Λεῖος 935
καταλέγω 937
καταλείβω,in c.ex Λείβω 954
καταλείπω,cum d 957
καταλείφω.in c.ex Αλείφω 113
κατάλειψις,in καταλείπω 957
καταλεπτολογέω.init.o c 945
καταλεπτύνω in c.ex Λεπτὸς 960
καταλεύω,in c.ex Λᾶας 913
καταλέω,in c.ex Αλέω molo 114
καταλήγω,in c 964
καταληΐζομαι,in c.ex ληΐη 953
καταληκτικὸν μέτρον , κατάληξις in καταλήγω
καταληπτικὸς, cum d κατάληπτος καταληψίμως κατάληψις,in καταλαμβάνω 924
καταλέγομαι,in c.ex λέγομαι 951
καταλέγω,in c.ex Λέγω dico 941
καταλιθάζω cum καταλιθόω 934
καταλιθόω.in c.ex Λίθος 970
καταλιμπάνω,in καταλείπω
καταλιπαίνω,in c.ex Λίπος 927
καταλιπαρέω,in c.ex Λιπαρὴς 972
καταλίσκομαι,in c.ex Αλισκω , cum pr. 117
καταλλάττω,cum d 124
κατάλληλος, cum d. in c. ex ἀλλήλω 129
καταλοάω,in c.ex Αλοάω 130
καταλογάδην in καταλέγω 911
κατάλογος & καταλογεὺς , in καταλέγω 937
καταλογίζομαι,cum d.in c.ex λογίζομαι 950
καταλοιάω,in καταλοάω
κατάλοιπος,in καταλείπω
καταλούω in c.cum pr. 977
καταλοφάδια,in c.ex λόφος 978
κατάλοχος,cum d.in c.ex λόχος , cohors 978
κατάλυμα,in καταλύω
καταλυμαίνομαι,in c.ex λυμαίνομαι 981
κατάλυσις,cum d καταλυτήριον, &c. in καταλύω
καταλυσσάω,ſeu καταλυττάω,in c.ex λύσσω 984
καταλύω 987
καταμαγεύω in Μάγος 991
καταμάθησις,in καταμανθάνω
καταμαίνομαι.in c.cum pr. 994
καταμαλακίζω,καταμαλάττω,in c.ex Μαλάσσω 999
καταμαλθακίζω.& καταμαλθάσσω, in c.ex μαλθάσσω ib.
καταμανθάνω,in c cum pr. 1001
καταμαντεύομαι,in c 1003
καταμαραίνω,in c 1004
καταμάρπτω,in c.ex Μάρπτω 1006
καταμαρτυρέω,in c.ex Μάρτυρ 1008
καταμασάομαι ſeu καταμασσάομαι, in c.ex Μασάομαι itid
καταμαστεύω,in c.ex Μαστεύω 1010
καταμάχομαι,in c.cum pr. 1013
καταμάω,in c.ex Αμάω 138
καταμβλυνόω,in c.ex Αμβλὺς 139
καταμεθύω,in c.ex Μέθυ 1020
καταμειδιάω,in c.ex Μειδιάω ibid
καταμειλίσσομαι , in c. ex Μειλίσσω 1021
καταμελετάω in c.ex Μελετάω 1029
καταμελέω in ἀμελέω 1028
καταμέλλειν,in c.ex Μέλλω 1031
καταμέμφομαι , in comp.ex Μέμφομαι 1033
καταμέμφω,in c.cum pr. 1035
καταμερίζω , cum d.in c.ex μερίζω 1023
καταμέσιος,in c.ex Μέσος 1039
καταμεστόω ib
καταμετρέω,cum d, 1043
καταμηλόω.in c.ex Μήλη 1049
καταμήνιος , cum d. in c.ex Μὴν 1050
καταμηνύω,in c.ex μηνύω 1051
καταμιαίνω,in c.ex Μιαίνω 1035
καταμίγνυμι & καταμιγνύω 1057
κατάμιξις,in καταμίγνυμι
καταμισθοφορέω, in μισθοφόρος 1750
καταμόνας,in c.ex Μόνος 1270
καταμονομαχέω, in μονομάχος 1015
καταμουσόω,in c 1073
καταμπέχω,in ἀμπέχω 547
καταμυθολογέω,in μυθολόγος 945
καταμύσσω,in c.ex Αμύσσω 147
καταμυττόω in μυττωτὸν 1082
καταμύω,in c 1084
καταμωκάομαι cum d in c.ex Μῶκος ibid.
καταμώσας , in c.ex Μάω,quæro 1018
κατανάγκη,cum d.in c. 152
καταναισιμόω,in Αἰσιμόω 85
καταναλίσκω,in ἀναλίσκω 117
καταναρκάω,in c ex Νάρκη 1089
καταναυμαχέω,initio col. 1016
καταναίω,in c.ex ναίω habito 1087
κατανεανιεύομαι , in comp. ex νάζω 1099
κατανείσομαι,in κατνέομαι
κατανέμομαι in c. ex Νέμω , habito ib94
κατανέμω,in c.cum pr. 1093
κατανέομαι , in c. ex Νέω,redeo 1103
καδανεύω,cum d. in fine col. 1100
κατανῆσαι,in c.ex Νέω , glomero 1103
κατανθρακόω, in c.ex Ανθραξ 162
κατανίζω κατανίπτω , cum d.in c.ex Νίπτω 1107
κατανίσσομαι,in κατανέομαι
κατανίσταμαι,in dec.ex ἀνίστημι 699
κατανίφω,in c.ex Νίφω 1108
κατανοέω,cum d. 1111
κατανόμαι,in κατανύω
κατανομιστεύω,in c 1116
κατανομοθετέω,in νομοθέτης 1640
κατανουθετέω,in νουθετέω ibid
καταντάω,in c ex ἀντάω, 168
καταντης,in c.in ἀντης ib
καταντιβολέω,cum ἀντιβολέω
καταντικρὺ in c.ex ἀντικρὺ 167
καταντίον,in c.ex ἀντίος ibid
καταντιπέρας,in ἀντιπέρας 1295
κάταντλος,cum d.in c. 169
κατανύσσω , cum d. in c ex Νύσσω 1120
κατανυστάζω,in c.ex νυστάζω ib.
κατανύω,in c.ex Ανύω
κατανωπαδὸν,κατανωτίζομαι,in c.ex Νῶτος 1121
καταξαίνω,in c.ex Ξαίνω 1122
καταξέω,in c.ex Ξέω 1125

κατά-

καταξηρὸς, cum d. in c. ex Ξηρὸς 1127
καταξιοπιστεύομαι, in ἀξιόπιστος 1268
καταξίως, &c. in c. 173
καταξύω, cum d. in c. ex ξύω 1216
καταπαίζω, in c. ex Παίζω 1239
καταπαίω, in c. ex Παίω 1542
καταπαλαίω, in c. ex Πάλη 1245
καταπανουργεύω, in πανοῦργος 504
καταπάσσω, cum d. in c. ex Πάσσω 1252
καταπατέω, cum d. in c. ex Πατέω 1258
καταπαύω, cum d. initio col. 1261
καταπείθω, cum d. in c. ex Πείθω 1267
κατάπεινος, in c. ex Πεῖνα 1269
καταπειράω, cum d. in c 1271
καταπείρω, in c. ex Πείρω 1274
καταπελεμίζω, in πελεμίζω 1282
καταπελματῶσαι, in c. ex Πέλμα ibid.
καταπέλτης, cum d. in Πέλτη 1283
καταπέμπω 1285
καταπενθέω, in c 1288
καταπέττω, in c 1294
καταπέρδω, in c. ex Πέρδω 1299
καταπερίειμι, in decomp. ex περίειμι 572
καταπερονάω, in c. ex Περόνη 1301
καταπερπερεύομαι, in Πέρπερος ibid.
καταπεπάζω, καταπεπαννύω & καταπεπάννυμι, cum d. in c. 1303
καταπετάομαι & καταπέτομαι, in c. cum præp 1304
καταπεδόω, in c. ex Πέδος 1305
καταπέττω, in καταπέπτω
καταπέφνω, in πέφνω 1735
καταπήγνυμι, in c. cum pr. 1308
καταπηδάω, in c. ex Πηδάω 1310
καταπημαίνω, in comp. ex Πῆμα 1311
καταπὴξ, καταπήσσω, in καταπήγνυμι
καταπιέζω, cum d. in c. ex Πιέζω 1314
κατάπικρος, in c. ex Πικρὸς 1315
καταπίμελος, in c. ex Πιμελὴ 1316
καταπιμπλάω & καταπίμπλημι, in c. ex πίμπλημι 1339
καταπιμπράω & καταπίμπρημι, in καταπρήθω.
καταπίνω, in c. cum pr. 1118
καταπίπλημι, cum καταπίμπλημι
καταπιπράσκω, in c. ex πιπράσκω 1298
καταπίπτω 1322
καταπιστεύω, &c. in c. ex πίστις 1269
καταπιττόω, in c 1325
καταπίων, in c 1326
καταπλάσσω, cum d. initio col. 1330
καταπλέκω 1334
κατάπλεος, in c. ex Πλέος 1337
καταπλέω 1342
κατάπλεως, in κατάπλεος.
καταπληγμὸς, in καταπλήσσω
καταπλήθω, in c ex πλήθω 1339
καταπλήσσω, cum d 1345
καταπλοκὴ, in καταπλέκω
κατάπλος, & κατάπλοις, in καταπλέω
καταπλουτόω, &c. in c. ex Πλοῦτος 1347
καταπλυνόω, in c. ex Πλυνόω 1348
καταπλώω, in c. ex πλώω 134
καταπνέω, cum d 1352
καταπνίγω, cum d. in c. ex Πνίγω 1353
καταπιέσθαι, in καταπίνω
καταποικίλλω, in c 1363
καταπολεμέω, cum d. in c. 1365
καταπολιτεύομαι, in c. ex πολιτεύω 1370
καταπολὺ, in c. ex Πολὺς 1372
κατάπονος, cum d. in c. ex πόνος, cum præp. 1290
καταποντίζω, cum d. in c. ex Πόντος 1372
καταποντόω ibid.
καταποπέρδω, in ἀποπέρδω 1299
καταπορεύομαι, in c. ex πορεύω 1279
καταπορνεύω, cum d. in c. ex πόρνος 1298
κατάποσις, in καταπίνω
καταπότης, καταπότιον, in καταπίνω.
καταπραγματεύομαι, in καταπράσσω
καταπρανὴς, in καταπρηνὴς
καταπράσσω, & καταπράττω 3835 v. 2
καταπραΰνσις, & καταπραΰνω, in c 1382
κατάπρεμνος, in c. ex Πρέμνον 1387
καταπρήθω, in c 1300
καταπρηνὴς, cum d. in c. ex Πρηνὴς 1391
καταπρίω, in c 1394
καταπροδίδωμι, in προδίδωμι 1400
καταπροΐημι, in dec. ex προΐημι 567
καταπροΐξομαι, in c. ex Ἴκω 680
καταπροτερέω, in προτέρω 1394
κατάπτερος in c. cum præp. 1401
καταπτήσσω, in c. ex πτήσσω 1404
καταπτοέω, in c. ex Πτοέω ibid.
κατάπτυστος, καταπτύω, in c. ex Πτύω 1406
κατάπτωμα & κατάπτωσις, in καταπίπτω 1322
καταπτώσσω, in c. ex πτώσσω 1404
καταπτωχεύομαι, in c. ex πτωχὸς ibid.
κατάπυγος, &c. in c. ex Πυγὴ 1406
καταπύθω, in c. ex Πύθω 1408
κατάπυκνος, admodum denſus Theoc. in Epigr. ἡ κατάπυκνος ἐκείνα Ερπυλλος κεῖται τᾶς Ἑλικωνιάδ
καταπυκνόω in c. ex πυκνὸς 1409
καταπυκτεύω, in c ex πυκτεύω 1411
κατάπυρος, in c. ex Πῦρ 1414
καταπυρπολέω, in πυρπολέω 1367
κατάπυῤῥος, in c. ex πυῤῥὸς 1414
κατάρα, in c. ex Ἀρὰ 182
καταράκτης, cum καταῤῥάκτης
καταράομαι, in κατάρα
καταῤῥάττω, in καταῤῥάσσω
κατάρβυλοι χλαῖναι, apud Sophoc. in Troilo dicuntur ἀποδήρεις, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι id eſt, talares, ad ipſa vſque calceamina demiſſæ, teſte Heſych. Comp. ex ἀρβύλη
καταργέω, in dec ab ἀργὸς 500
καταργήματα, in κατάργω
κατάργυρος, cum d. in c. ex Ἄργυρος 286
κατάρδω, in c. ex Ἄρδω 1428
καταρέζω, in c ibid.
καταιγὶς ἄνεμος, apud Alceum & Sapph. dicitur πνεῦμα συνεστραμμένον καὶ καταῤῥᾶσσον, διὰ τὶ καταφερῆ ὁρμὴν ἔχειν, ventus contortus & cum impetu deſuper irruens: typho. Comp. ex Ἀΐσσω
καταρθρόω, in c. ex Ἄρθρον 188
καταρηγνὸς, in c. ex Ῥῆγος 1440
καταριθμέω, in c. ex Ἀριθμὸς 189
καταριστᾶν, in c ex Ἄριστον 190
καταρκεῖ, in c 191
καταρόω, in c. ex Ἀρόω 193
καταῤῥαθυμέω, in dec. ex ῥᾴθυμος 668
καταῤῥαίνω, in c ex Ῥαίνω 1425
καταῤῥάκτης, in καταῤῥάσσω
καταῤῥάττω, in c. cum pr. 1426
καταῤῥάσσω, in c 1427
καταῤῥάφος in καταῤῥάπτω 1426
καταῤῥαψῳδέω, in ῥαψῳδὸς 57
καταῤῥέομαι, in καταῤῥέω
καταῤῥέπω, cum d. in c. ex Ῥέπω 1429
καταῤῥέω 1432
καταῤῥηγνύω & καταῤῥήγνυμι, in c cū pr. 1439
κατάῤῥησις, in c. cum pr. 1455
καταῤῥήσσω, cum καταῤῥήγνυμι
καταῤῥητορεύω, cum κατάῤῥησις
κατάῤῥιζος, cum d 1441
καταῤῥινάω, & καταῤῥινίζω, in c. ex Ῥίνη 1442
καταῤῥίπτω, cū d. in c. ex Ῥίπτω 1443
κατάῤῥοος, cum d. in καταῤῥέω
κατάῤῥοπος, καταῤῥοπία, in καταῤῥέπω
κατάῤῥους, in κατάῤῥοος
καταῤῥοφέω, in c. ex Ῥοφέω 1446
καταῤῥυθμίζω, in c 1447
καταῤῥυπαίνω, in c. ex ῥυπαίνω 1446
κατάῤῥυτος, in καταῤῥέω
καταρτίζω, cum d. in c. 197
καταρτύω, in c. ab Ἀρτύω 198
κατάρχω, cum d 200
κατάσαρκος, cum d. in c 1455
κατασάττω, in c 1457
κατασβέννυμι, & κατασβεννύω, in c. ex Σβέννυμι 1458
κατασείω, in c. ex Σείω 1462
κατασημαίνω 1467
κατασήπω, in c. ex Σήπω 1469
κατασιγάω, &c. in c 1471
κατασικελίζειν τυρὸν, Siculum caſeum comedere. Ariſt. in Veſp.
κατασινάζω κατασίνομαι, in c 1473
κατασιτέομαι, in c 1475
κατασιωπάω, in c. ex Σιωπάω 1477
κατασκάζω, in c ex σκάζω ibid.
κατασκάπτω, in c. ex Σκάπτω, fodio 1480
κατασκαριφάω, in c. ex Σκαριφάω ibid.
κατασκαφὴ, κατασκαφὴς, in κατασκάπτω
κατασκεδάζω & κατασκεδάννυμι, in c 1481
κατασκελετεύω & κατασκέλλω, in c. ex Σκέλλω 1481
κατασκεπάω, in c. ex Σκέπω 1487
κατασκέπτομαι, in c. cum præp. 1485
κατασκευάζω, cum d 1489
κατασκέω, in c 209
κατασκηνάω, κατασκηνόω, cum d. in c. ex Σκηνὴ 1492
κατασκήπτω, cum d, in c. ex Σκήπτω 1493

κατάσκιος, cum d. in c 1495
κατασκλῆμι, in κατασκέλλω
κατάσκοπος, &c. in κατασκέπτομαι 1485
κατασκώπτω, in c. cum pr. 1501
κατασμικρολογεῖν, in μικρολόγος 945
κατασμικρύνω, in c. ex Μικρὸς 1058
κατάσμυρνος, in Σμύρνα 1081
κατασμύχω, in c. ex Σμύχω 1503
κατασμώχω, in Σμώχω ibid.
κατασοβέω, in c. ex Σοβέω 504
κατασοφίζω, cum d. in c. ex σοφίζω 1508
κατασπαθάω, in c. ex Σπάθη ib.
κατασπαράττω, in c. ex Σπαράσσω 1510
κατάσπασμα, κατασπαστικὸς, in κατασπάω
κατασπαταλάω, in σπατάλη 1508
κατασπάω 1512
καθασπείρω, in c. cum pr. 1515
κατάσπεισις, κατασπένδω, in c. cum pr. 1517
κατασπέρχω, in c 1518
κατασπεύδω, in c. ex Σπεύδω 1519
κατασπιλάζω, in c. ex Σπίλος 1521
κατασποδέω, in c. ex Σποδὸς 1523
κατασπουδάζω, in c. ex σπουδάζω 1520
κατασπάζω in c 1524
κατασταθμεύω, in c. ex σταθμὸς, stab. 712
κατασταθμίζω, in c. ex σταθμὸς 713
καταςαλτικὸς, in κατασέλλω
κατασταμνίζω, in Στάμνος 1524
καταστασιάζω in c. ex στάσις, factio 711
κατάστασις & καταστατικὸς, cum d. in καθίστημι 703
κατάστεγος, cum d. in c 1527
καταστείχω, in c. ex Στείχω 1529
καταστέλλω, in c. cum pr. 1533. & 1535
καταστενάζω & καταστένω, in c. ex στένω 1237
καταστεφανίζω, inizio c. 212
καταστέφω, in c. ex στέφω 1451
καταστηλιτεύω, in c. ex Στήλη 1542
κατάστημα, cum d in καθίστημι 703
καταστηρίζω in c. ex Στηρίζω 1543
καταστίζω, καταστικτος, in c. ex Στίζω ibid.
καταστίλβω, in c. ex Στίλβω 1544
κατάστημι, in κατασέλλω
καταστομίζω, καταστομὶς, in c. cum pr. 847
καταστοιχίζω, in κατασέλλω
καταστορέω, καταστρέννυμι, &c. in c ex Στορέω 1549
καταστραγγίζομαι, in c. ex Στραγγίζομαι 1552
καταστραγγίζω, in c. ex Στράγξ ib.
καταστράπτω, in c. ex Ἀστράπτω 213
καταστρατηγέω, in dec. ex στρατηγὸς 45
καταστρατοπεδεύω, in dec. 1264
καταστρεβλόω, in c. ex στρεβλόω 1559
καταστρέφω 1557
καταστρηνιάω, in Στρῆνος 1560
καταστροφὴ, cum d. in καταστρέφω
κατάστρωμα, καταστρώννυμι, καταστρωννύω, κατάστρωσις, in c. ex στρωννύω 1549
καταστυγέω, in c. ex Στυγέω 1561
κατάστυφελος, in c. ex στυφελὸς 1563
κατασυρίττω, in c. ex Συρίσσω 1567
κατασύρω, in c. cum pr. 1569
κατασφάζω, καθασφακτικὸς, in c ex Σφάζω 1572
κατασφαλίζω, in ἀσφαλὴς 1575
κατασφηκόω, in c. ex Σφὴξ 1577
κατασφηνόω, in c. ex σφὴν 1576
κατασφραγίζω, in c 1578
κατασχάζω, cum d. in c. 1580
κατασχέθω, κατάσχεσις, in κατέχω 551
κατασχετλιάζω, in Σχέτλιος 1581
κατασχηματίζω, in c. ex σχῆμα 559
κατασχημονέω, in ἀσχήμων ibid.
κατασχίζω, cum d. 1582
κατασωρεύω, in c. ex σωρὸς 1586
καταταμνω, in κατατέμνω
καταταινύω, in c. ex τανύω 1605
κατάταξις, καταταάσσω 1594
καταταχέω, in c. ex Ταχὺς 1597
καταπεθαῤῥηκότως, in καταθαῤῥέω
καταπεθάπτω, in καταθάπτω
κατατείνω 1601
κατατέλεα 1619. & 1612
κατατέμνω 1615
κατατεχνολογέω, in τεχνολόγος 947
κατάτεχνος, in c. cum pr. 1626
κατατήκω, in c. ex Τήκω 1628
κατατίθημι 1635
κατατιλάω, in c. ex Τίλος 154
κατατίλλω, in c. ex Τίλλω 1644
καταπιτραίνω, καταπιτράω, in c. ex Τιτράω. 1648
καταπιτρώσκω in c 1649
κατατολμάομαι, in c. ex Τολμάω 1641
κατατολμάω, in c. ex Τόλμα 1656
κατατομὴ, in κατατέμνω
κατατοξεύω, in c 1657
κατατρέπω 1667
κατατρέχω 1677
κατάτρησις, in κατατιτράω
κατατρίβω 1683
κατατρίζω, in c. ex Τρίζω 1684
κατατρίχιος, in c. ex Θρὶξ 650
κατάτροπος, in κατατρέπω
καταΐξυχάζω, in κατατρέχω
κατατρυφάω, in c. ex τρυφάω 653
κατατρύχω, in c. ex τρύχω 1687
κατατρύω, in c. ex τρύω ibid.
κατατρώγω, in c. ex τρώγω ibid.
κατατυγχάνω, in c. 1690
καταυαίνω, in καταύω
καταυγάζω, cum d. in c. ex Αὐγὴ 217
καταύδησις, in c. ex Αὐδὴ 218
καταυλακίζω, in c. ex Αὖλαξ ibid.
καταυλέω, cum d. 221
καταυλίζομαι, in c 219
καταυτόθι ibi Apol. Argon. 2
καταύω, in c. ex Αὔω sicco 225
καταφάγω, cum d. in c. cum pr. 1713
καταφαίνομαι, καταφανὴς, cum d. 1719
καταφαντάζω, in c. ex φαντάζω 1722
καταφανῶς, in καταφανὴς
καταφαρμακεύω, καταφαρμάσσω, in c. φάρμακον 1725
κατάφασις. in κατάφημι
καταφάσκω, in c. ex φάσκω 1732
καταφατίζω, καταφατικὸς, in κατάφημι
καταφέρω, cum d. 1745
καταφεύγω, cum d. 1754
κατάφημι, in fine col. 1719
καταφημίζω, in c. ex φημίζω 1732
καταφθείρω, in c. ex φθείρω 1758
καταφθίμενος, in καταφθίω
καταφθινύθω καταφθίνω, καταφθίω, in c. ex φθίω 1758
καταφθορὰ, in καταφθείρω
καταφιλέω, in c 1762
καταφιλοσοφέω, in φιλόσοφος 1507
καταφλέγω, in c. cum pr. 1764
καταφλεξίπολις, in c 1369
κατάφλεξις. in καταφλέγω
καταφλυαρέω, in c. ex φλύω, nugor 1766
κατάφοβος, cum d. 1733
καταφοιτάω, in c 1769
καταφόναι καταφονεύω 1736
καταφορὰ, d. c. in καταφέρω
καταφορτικὸς, in c. ex Φόρτος 1771
κατάφραγμα, in καταφράσσω
καταφράζομαι, in c. cum pr 3772
καταφράσσω, cum d. in c. cum præp. 1773
καταφρονέω, cum d. 1777
καταφροντίζω, in c. ex Φροντὶς 1781
καταφρύγω, & καταφρύσσω in c 1782
καταφυγγάνω, καταφυγὴ, in καταφεύγω
καταφυλαδὸν, in c. ex φυλὴ 1785
καταφυλάττω, in c. cum pr. 1783
καταφύξιμος, in καταφεύγω
καταφυσάω, in c. cum p. 1789
καταφυτεύω, in c. ex φυτεύω 1795
κατάφυτος 1792
καταφωνέω, cum d 1797
καταφωράω, & κατάφωρος, in c. ex φώρ 1800
καταφωτίζω, in c. ex φωτίζω 1728
καταχαίνω, in c. cum pr. 1801
καταχαίρω, in c. cum pr. 1803
καταχαλάω, in c. 1605
κατάχαλκος, cum d. in c 1807
καταχαρίζομαι, in c. ex χάρμα 1811
κατάχασμα, καταχασμάομαι, cum d in καταχαίνω
καταχέζω, in c. ex Χέζω 181
καταχειροτονέω, cum d. in χειροτονέω 1604
καταχέω 182
καταχὴ, καταχήνη, in καταχαίνω
καταχθομαι, in c. ex Ἄχθος 228
καταχθόνιος, κατάχθονος, in c. ex Χθὼν 1816
καταχλευάζω, in Χλευὴ 1818
καταχλιδάω, in c. ex χλίω 1829
καταχορδεύω, in c. ex Χορδὴ 1833
καταχόρευσις, in c 1834
καταχορηγέω, in dec. ex χορηγὸς 46
καταχόω, in c. ex χόω 1824
καταχρᾶ 1827
καταχραίνω, in c. ex Χραίω, colore 1838
καταχράομαι. in c. cum pr. 18,6
καταχρέμπτομαι, in c. ex Χρέμπτομαι 1839
καταχρέος & καταχρέως, in comp. 1840
κατάχρησις, καταχρηστικὸς, cum d. in καταχράομαι
καταχρίω, cum d. in c. ex Χρίω 1242

καταχέω 1844
κατάχρυσος, cum d. in c. ex Χρυσοῦς 1847
καταχειρίζω, καταχειρονύω, κατάχειρσις 1844
κατάχυσις & κατάχυσμα, καταχυσμάτιον in καταχύω
κατάχυτλον, in χύτλον 1820
καταχυτρίζω, in c. ex Χύτρος 1848
καταχύω, cum καταχέω
καταχωλόω, in c. ex Χωλὸς 1848
καταχωνεύω, in c. ex χωνεύω 1824
καταχωννύω, in καταχέω
καταχωρίζω, in c. ex Χῶρος 1852
καταψαίρω, in c. ex ψαίρω 1855
καταψάλλω, in c. ex Ψάλλω 1853
καταψάω, in c. ex Ψάω 1855
καταψεκάζω, in c. ex Ψεκὰς 1853
καταψεύδομαι, in c. ex Ψεύδω 1858
καταψευδομαρτυρέω, cum d. in Ψευδομάρτυρ 1088
καταψευσμὸς, in καταψεύδομαι
καταψεφέω, in Ψέφος 1858
καταψηφίζομαι 1859
καταψήχω, in c. ex ψήχω 1855
καταψιλόω, in c. ex Ψιλὸς 1860
καταψύχω, cum d. in c. ex Ψύχω 1852
κατεβλακευμένως, in καταβλακεύομαι
κατεγγυάω 456
κατεγκαλέω, cum d. in ἐγκαλέω 732
κατεγκονέω, in ἐγκονέω 839
κατεγχαίνω, in ἐγχαίνω 1801
κατεγχλιδάω in c. ex Χλίω 1829
κατεδαφίζω, in c. ex ἔδαφος 443
κατέδω, in c. ab Εδω 440
κατείβω, in καταλείβω 954
κατείδω, in c. 446
κατείδωλος, cum εἴδωλον ibid.
κατεικάζω, in c. ab εἰκάζω 450
κατεικὴς, in c. ab Εἴκω ſimilis ſum 450 & in c. ab εἴκω, cedo 451
κατειλέω, in c. ab εἰλέω, coarcto 452 & in c. ex εἰλέω 454
κατειλίσσω, in c. ex εἱλίσσω 455
κατειλυσπάομαι, in εἰλυσπάομαι 1513
κατείλλω in κατειλέω
κατειλύω, in κατειλέω 454
κατειλωτίζω, in ſeruitutem redigo, mancipo: vnde κατειλωτισμένος in ſeruitutem redactus. Ab εἵλως quod Lacedæmoniis ſeruum ſignificat.
κάτειμι 1574
κατειπεῖν, in c. cum pr. 457
κατείργω, in c. ex εἴργω ib
κατειρύω
κατειρωνεύομαι, in c. ex Εἴρων 461
κατεκκλησία in ἐκκαλέω 733
κατελαύνω, in c. ex Ελαύνω 469
κατελέγχω, in c. ex Ελέγχω 473
κατελεέω, in c. ex Ελεος 474
κατελπίζω, cum d. initio col. 481
κατεμπάζω, corripio: vel vrgeo. Nic. in Ther. ὁππόταν χειῇ σε κατεμπάζῃ μογέοντα
κατεμπρήθω, in ἐμπρήθω 1300
κατεναίρω, in c. ex Εναίρω 482
κατέναντι, cum d. in dec. ex ἔναντι 167
κατεναρίζω, in κατεναίρω
κατενδεὴς, in dec. ex ἐνδέω 387
κατενεχυράζω, in ἐνέχυρον 544
κατεντευκτὴς, κατεντυγχάνω, in ἐντυγχάνω 1689
κατενῶπα, & κατενώπιον, in fine col. 3118
κατεξανίστασθαι, in ἐξανίστασθαι, dec. ex ἀΐσημι 697
κατεξετάζω, in ἐξετάζω 529
κατεξέσιος, cum d. in c. ex ἔξεστι 570
κατεπαγγέλλομαι, in ἐπαγγέλλω 8
κατεπάγω, in dec. ab ἐπάγω 36
κατεπαείδω, in dec. ex ἐπαείδω 55
κατεπαίρομαι, in ἐπαίρω 85
κατεπείγω, in c ab Επείγω 488
κατεπίθυμος, in dec. ex ἐπίθυμος 657
κατεπιορκέω, in ἐπίορκος 1106
κατεράσασθαι, in c. ex ἐράω 495
κατεργάζομαι, cum d 508
κάτεργον 503
κατέργω in κατείργω
κατερεθίζω, in c. ab Ερέθω 509
κατερείδω, in c. ab Ερείδω 510
κατερείκω, in c. ex Ερείκω 511
κατερείπω, in c. ex Ερείπω ib.
κατερεύγω, in c. ab Ερεύγω 513
κατερέφω, cum d. in c. ab Ερέφω 515
κατερέω, in c. 460
κατερητύω, in c ex Ερητύω
κατερυθραίνω, in c. ab Ερυθρὸς 514
κατερυκάκω, & κατερυκάνω, κατερύκω, cum d. in c. ex Ερύκω 520
κατερύω, in c. ex Ερύω, traho 521
κατέρχομαι 523
κατεσθίω, in c. ab Εσθω 526
κατεσπευσμένος, in κατασπεύδω
κατεσπουδασμένως, in κατασπουδάζω
κατέτος 533
κάτευγμα, in κατεύχομαι
κατευδαιμονίζω, in εὐδαίμων 350
κατευημερέω, in εὐήμερος 605
κατευθὺ in εὐθὺ 535
κατευθύνω, cum d. in c. ex εὐθύνω
κατευλογέω, in εὐλογία 944
κατευμαρίζω, in εὐμαρὴς 1005
κατευνάω, κατευνάζω, cum d. in c 537
κατευοδόω, in εὔοδος 1134
κατευορκέω, in εὔορκος 1200
κατευτρεπίζω, in εὐτρεπὴς 1668
κατευτυχέω, in εὐτυχὴς 1600
κατευφημέω, in εὔφημος 1731
κατεύχομαι cum d. in c. ex Εὔχομαι
κατευωχέομαι, in c. ex Εὐωχέω 242
κατεφίστημι, in dec. ex ἐφίστημι 502
κατεχθραίνω, in c 543
κατέχω 551
κατηβολέω, in καταβάλλω 247
κατηγορέω, cum d. in c. ex Αγορὰ, cum pr. 18
κατήκοος, in κατακούω 102
κατήλυς, cum d. in κατέρχομαι
κατῆμαρ, in c. ex ἦμαρ 666
κατημελημένως, in καταμελέω 1028
κατηνέμιος, ventis obnoxius ſeu expoſitus. Comp ex Ανέμος
κατήορος, dependens, demiſſus. Apol. Argon. 2. Λυσάμενος τελαμῶνα κατήορον. Comp. ex ἀείρω
κατηρεμέω & κατηρεμίζω, in c. ex Ηρέμος 610
κατήρυδες, dicuntur ἀβελτεύεσθαι καὶ καταρρέουσαι ἄμπελοι vites præ pondere defluentes, Heſych.
καταφὴς, cum d in c. remot. 1728
κατηχὴς, cum d 614
κἄτι, in c. ex Ετι 531
κατιάπτω, in c. ex Ιάπτω 666
κατίλλω, cum d. in c. 682
κατιλύω, initio col. 683
κατιόω, in c. ex ἰὸς 686
κάτιχνος, cum d. in c. ex Ιχνὸς 715
κατίσχω, in κατέχω ad finem col. 551
κατισχύω, in c. ab ἰσχύω 615
κατοδυνάω, in κατωδυνὸς
κατοδύρομαι, in c. ex Οδύρομαι 1138
κάτοιδα, in c. ex εἴδω ſcio 447
κατοικὰς, κατοικέω, cum d. κατοικία, κατοικίδιος, κατοικίζω κατοικὶς, κατοίκισις, κατοικισμὸς, in κατοίκος.
κατοικοδομέω, ſub initium col. 372
κατοικονομέω, in dec. ex οἰκονόμος 1096
κάτοικος κατοικοῦμαι 1145
κατοικοφθορέω, in οἰκοφθόρος 1759
κατοικτείρω, κατοικτίζω, cum d. in c. 1148
κατοιμώζω, in c. ex οἰμώζω 1140
κάτοινος, cum d. in c. 1150
κατοίομαι, in c. ex Οἴω, puto 1154
κατοίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 1153
κατοιωνίζομαι in c. ab Οἰωνὸς 1154
κατονινῶ, in c. ab Νινος 1155
κατολιγωρέω, in ὀλιγωρος 1872
κατολισθαίνω, in c 1157
κατολοφύρομαι, in c ex ὀλοφύρομαι 1160
κάτομβρος, cum d in c. ab Ομβρος 1162
κατόμνυμι, in c 1664
κατονειδίζω, in c. ex Ονειδος 1169
κατονεύομαι, in c. ex Ονος 1172
κατονομάζω, in c. ex ὀνομάζω ib.
κατονόομαι, κατονόω in ὀνόω 1170
κατόξυς, in c 1175
κατοπάζω, in c ex Οπάζω 1176
κατόπιν, κατόπιθε, in c 1177
κατοπτάω, & κάτοπτος, in c. ex Οπτάω 1179
κατόπτης, κατόπτομαι, cum d 1182
κατοργάω, initio col. 1195
κατοργιάζω, in c. ex Οργια 1196
κατορθόω cum d. in c. 1198
κατορρωδέω, in c. ab Ορρὸς 1208
κατορύττω, cum d. in comp. cum pr. 1206
κατορχέομαι, in c 1211
κατορχίτης οἶνος, vide cum συκίτης 1564
κατουλὰς, in κατίλλω 673. & in ὀλκὸς 1557
κατουλόω, cum d in c. ex οὐλόω 1225
κατουρέω in c. ab οὖρον 1226
κατουρίζω, κατουρέω, in c. ab οὖρος ventus ſecundus 1227
κατοφείλω, in c 1231
κατοφρυάομαι, κατοφρυόομαι, in c. ex ὀφρὺς 1233
κατοχὴ, cum d. in κατέχω
κατοψοφαγέω & κατοψοφαγία, in ὀψοφάγος 1715
κάτυα, cum d. in Κασσύω

ΚΑΤΩ, cum d 758
κατωβλέπων, κατώβλεψ, in c 270
κατώγεος & κατώγεως 279
κατωδίως, in c 1157
κάτωθεν, in κάτω
κατωθέω, in c. ex Ὠθέω 1867
κάτωμος, cum d. in c. 1868
κατωμοσία, κατώμοσις. in κατόμνυμι.
κατωνάκη & σατωνάκης, in c. ex Νάκος 1087
κατωπὸς, cum d 1089
κατῶρυξ, κατώρυχος, in κατωρύττω
κατωφαγᾶς 1714
κατωφρυής, in c 1877
κατωφερὴς, cum d. in c. ſine præp. retinent φερ 1747
κατωφερὴς 1749
κατωχράω & κατωχριάω, in c 1878
ΚΑΤΥΑΞ 758
καυθμὸς, in Καίω 714
ΚΑΥΚΑΛΙΣ 758
ΚΑΥΚΙΣ, cum d ibid.
καυλέω, καυληδὸν, καυλίας, καυλικὸς, καυλίσκος, in Καυλός.
καυλοπώλης 1418
ΚΑΥΛΟΣ, cum d 758
καῦμα, cum d. in καίω 724
καυνάκη in c. ex Νάκος 1087
ΚΑΥΝΟΣ, cum d. 759
καυθμὸς, καῦσις &c. καῦσις, &c. καυστηρός, &c. καῦσις, καυτὴρ, cum d, καυτικὸς in Καίω
καὐτὸς in c. ex Αὐτός 223
ΚΑΥΧΑΟΜΑΙ, cum d. 759
κάφος vide Κάπτω.
κάχρεις 1811
καχέκτης, cum d in καχεξία.
καχεξία, in c. ab ἕξις 556
καχήμερος 605
ΚΑΧΛΗΞ, cum d 760
ΚΑΧΡΥΣ, cum d ib.
καχύποπτος, in ὑποπτομαι 1103
καχυπόπτως, cum d in ὑποπτάζω 1658
κάψα, cum d. in Κάπτω
καψιδρώτιον, in c. ex ἱδρὼς 671
καψιπήδαλος, Heſych. teſte dicitur ὁ μὴ τῶν τὰ ἄλφιτα μὴ διδόντων ἀλλόμενος
κάψις, in Κάπτω.
¶ΚΕ 760
κεάζω, in Κέω.
ΚΑΝΩΘΟΣ 760
ΚΕΑΡ ibi.
κέασμα, in κεάζω
κέβη, in Κεφαλὴ 780
κέβλη idem quod κέβη: dictum pro κεφαλὴ, apud Callim.
κεβληγόνος 309
ΚΕΒΡΟΝΗΣ 761
κεγχραλέτης κ.ὁ, milij molitor. Gal. apud Hippocr.
ΚΕΓΧΡΟΣ, cum d ibid.
κεδάζω, κεδαίω, κεδάω, in σκεδάω 1480
ΚΕΔΜΑΤΑ, cum d 761
κεδνὸς, in Κῆδος, cura 782
κεδρέλαιον, in c 467
κεδρελάτη, dicitur cedrus magna, abietem magnitudine æquans 467
κεδρεία, κέδρινος, κέδρινος, κεδρίον, κεδρὶς, κεδρίτης, in Κέδρος
κεδρόμηλα, in c 1048
ΚΕΔΡΟΣ, cum d. 761
ΚΕΔΡΩΣΤΙΣ ibid.
ΚΕΙΜΑΙ ibid
κειμηλιάρχης, cum d 202
κειμήλιον in Κεῖμαι 792
κεῖνος, cum d. in Ἐκεῖνος 465
κειρία, vide κηρεία, in Κὴρ 785. Dicuntur κειρίαι etiam faſciæ lecti apud Ariſtoph in Auib. & in prouerb. Salom. cap. 7
κειροκόμης, in c. ex Κόμη 835
κεῖρις, in Κείρω
ΚΕΙΡΩ 764
κείω, in Κεῖμαι
κέκλομαι, in Κέλω
κεκολασμένως, in Κολάζω 824
κέκραγμα κεκραγμὸς, κεκράγω, κεκράκτης, in Κράζω
κεκραμένως, in κεράω
κεκραξιδάμας, in c. ex Δαμάω 357
κεκριμένως, in Κρίνω
κεκρυμμένως, in κρύπτω
κεκρυφαλοπλόκος, in c. ex πέπλοκα 1335
κεκρύφαλος, in Κρύπτω
ΚΕΛΑΔΟΣ, cum d 766
κελαινέγχης, in dec. ex Ἔγχος 439
κελαινεφὴς, in c. ex Νέφος 1101
κελαινιάω, κελαινότης in κελαινὸς
κελαινόλωτα dicuntur ceraſa: quod ſint velut nigricans locus Heſych. κελαινοπάθιμος, dici putatur is cuius cordis affectus ſunt obſcuri & veluti nigri: vnde intelligitur, tectus, non apertus, ſubdolus.
κελαινοφαὴς 1728
κελαινὸς cum d in Μέλας. 1016
κελαινώπης 1186
ΚΕΛΑΡΥΖΩ, cum d 766
κελέβη, in c. ex Λείβω 954
ΚΕΛΕΟΣ & κελέοντες 766
κελευθείαι κελευθείω, κελευθήτης, κελευθιάω in Κέλευθος
κελευθοπόρος 1275
ΚΕΛΕΥΘΟΣ 766
κελεύω, cum d. in κέλω
ΚΕΛΗΣ, cum d 767
ΚΕΛΛΩ ib.
κέληφος, cum d. in καλύπτω
ΚΕΛΩ 768
κέλωρ, vox, παρὰ τὸ κέλω, vel καλῶ. Etymol. Item filius, nepos. Heſych. Apud eundem exp. etiam, exectus, ſpado.
κελωρύω vociferor, clamo, Heſych.
κεμὰς in Κοιμάω 819
κὲν, in Κὲ
κεναγγία, in κεναγγία
κένανδρος, cum d, initio c. 158
ΚΕΝΔΥΛΑ 769
κεναγγία, &c. in c. ex Ἄγγος 10
κενεαγορία, in c. ex Ἀγορά 17
κεναυχής, in c. ex Αὐχέω 224
κενέβρεια, in Νεκρὸς 1091
κενεμβατέω, in dec. ex ἐμβαίνω 234
κενεὸς, in Κενὸς
κενεόφρων, in κενόφρων
κενεὼν, in Κενὸς
κενεώπεισις, in c 1392
κενήριον in Ηρίον 611
κενόδοξος, cum d. in c. ex δόξα 416
κενολογέω 944
κενοπαθεῖν 1255
ΚΕΝΟΣ 769
κενόσοφος, cum d. in c ex Σοφὸς 1505
κενόσπουδος, cum d. in c. ex σπουδὴ 1520
κενοταφέω, inane ſepulchrum erigo, Eur. in Helene Ἀρ' Ἀτρέως παῖδ' ὀλόμενον συνθάπτετε, Ὁν Τυνδαρὶς παῖς ἢ δ' ἀπόντα κενοταφεῖ.
κενοτάφιον, in c. ex Θάπτω ſepelio 611
κενότης, in κενὸς
κενοτομία 1617
κενοῦμαι, in κενὸς
κενόφρων, cum d 1777
κενόφωνος, cum d. in c. ſine pr. 1798
κενόω, in κενὸς
κενταύρειος, κενταυροειδὴς κενταυρικὸς, cum d. κενταύρειον: κενταυρὶς, κενταυρίσκος, in κένταυρος
κενταυρομαχία 1015
κενταυροπληθὴς, centauris plenus. Hercules apud Eurip. κενταυροπληθῆ πόλεμον ἐξεκώλυσα
κένταυρος, in c. ex Ταῦρος 1596
ΚΕΝΤΕΩ, cum d 770
κεντρωνεκὴς, in c. ab Εἴκω, cedo 451
κεντρίζω, κεντρίνης, κέντρεον, κεντρὶς, vide κέντρον, in κεντέω
κεντρομυρσίνη, in c. ex Μύρτος 1081
κέντρον, in κεντέω
κεντροτύπος 1693
κεντρόω, cum d. κέντω κέντωρ, in κεντέω
κένωμα, κενὰν, κένωσις, κενωτικὸς, in κενὸς
ΚΕΠΦΟΣ, cum d 771
κεραβάτης, in c. in Βάτης 237
κεραΐνα, κεραΐζω, in κέρας
κεραΐνω, κεραΐρω, κεράννυμι 772
Κεράμβυλον, κέραμβον & κεράμβυξ dicitur beſtiola quædam ſcarabeo ſimilis, quæ ficui arbori circumligata, voce ſua culices abigit.
κεραμεία, κεραμεικὸς, κεράμειος, κεράμεος, κεραμεὺς, κεραμεῦς, &c. in κέραμος.
κεραμοπώλης, cum d 1418
ΚΕΡΑΜΟΣ 771
ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ ib.
κέραξ in κέρας
κεραοξόος, initio col. 1126
κεραὸς, in κέρας
ΚΕΡΑΣ 774
κεράσβολος 153
ΚΕΡΑΣΟΣ, cum d 776
κέρασμα, in κεράννυμι
κεράστης, in κεραΐσης 775
κερασφόρος, in κερατοφόρος
κεράσχειλος, in c. ex Χεῖλος 1812
κερατεία, κερατίας, κερατίζω, κεράτινος, &c. in κέρας
κερατογλύφος, in c. ex γλύφω 325
κερατουργὸς 503
κερατοφόρος, cum d. 1749
κερατόφωνος, in c. ſine pr. 1798
κερατόω, κερατώδης, κερατὼν, in κέρας
κεραύλης 221
κεραύνειος, κεραυνίας, & κεραύνιος, in Κε-

in Κεραυνός
κεραυνοβλὴς in c. in βλὴς 251
κεραυνοβόλος, cum d 253
ΚΕΡΑΥΝΟΣ 776
κεραυνοσκοπεῖον, in c. ex σκοπὸς 1486
κεραυνοφαὴς 1728
κεραυνοφόρος 1749
κεραχάτης, in Αχάτης 217
κεράω, in Κεράννυμι
κερβερκίνδυνος, dicitur tartarus, quòd periculoſus & infeſtus ſit, cane ſeu monſtro illo quod cerberus dicitur Heſych.
κερδαίνω, κερδαλέως, cum d in Κέρδος.
κερδαλεόφρων 1777
κερδαλέως, κερδέω, κερδίον, κέρδιστος, κερδίων, in Κέρδος
κερδογαμέω, in c. ex γαμέω 300
ΚΕΡΔΟΣ, cum d 777
κερκιδοποιὸς, cum d. 1356
ΚΕΡΚΙΣ, cum d 778
ΚΕΡΚΟΣ ib.
κερκοφόρος, 1749
κέρκω, in Κρέκω
κέρκωψ, cum d. in Κέρκος
κέρμα, cum d. in Κείρω
κέρνον & κέρνος, in Κέρχω 779
κερνοφόρος ζάκορος, apud Nic. in Alexiph. dicitur Sacerdos ferens crateres qui κέρνοι nominantur. Et κερνοφόρον ὄρχημα, ſaltatio in qua κέρνα ſeu ἐσχαρίδας geſtabant. Pol. li. 4. c. 14
κεροβάτης in κεραβάτης
κερόεις in Κέρας
κεροίαξ in Οἴαξ 1140
κεροπλάστης, in c. fine pr. 1330
κερόστρωτος, in c. ex στρωτὸς 1150
κερουλκὸς, cum d. in c. ex ὁλκὴ 478
κερούχος 557
κέρτομος, cum d 1617
ΚΕΡΧΩ, cum d 777 & 779
κεστὸς in Κεντέω 770
ΚΕΣΤΡΑ, cum d 776
ΚΕΣΤΡΟΝ, cum d ibid.
κεστρωτὸν ξύλον lignum in ſumma parte vrendo accutum, Heſych τὸ βαρὺς ἔχον τὸ κέντρον.
ΚΕΥΘΩ, cum d. 779
κεφάλαιον, κεφαλαιόω, κεφαλαιώδης, cũ d κεφαλαίωμα in Κεφαλὴ
κεφαλαλγὴς, cum d. in c. ex Αλγος 111
ΚΕΦΑΛΗ 779
κεφαληγερέτης, in c ex Εγείρω 437
κεφαλήτης, κεφαλικὸς, &c. in Κεφαλὴ 780
κεφαλέδεσμος cum d in c, ex δεσμὸς 385
κεφαλόθλαστος, in c. ex Θλάω 640
κεφαλοκρούστης, in c. fine pr. 880
κεφαλόρριζος 1441
κέφαλος in Κεφαλὴ
κεφαλώδης, κεφαλωτὸς ib
ΚΕΩ 782
ΚΗΒΟΣ ib.
ΚΗΛΟΣ, cum d ib. & 738
ΚΗΘΙΟΝ & κηθάριον ibid.
κηκὰς, cum d. in Κακός
κηκίω, cum d. in Κίω
κηλαίνω in Κηλέω
ΚΗΛΑΣΤΡΑΙ 783
κηλέομαι in κηλέω 784
κήλεος & κήλειος, in κηλὸν
ΚΗΛΕΩ 783. & 784
ΚΗΛΗ 784
κηληθμὸς, κηληδὼν, κήλημα, κήλησις, κηλήτειρα, κηλητήριος, in Κηλέω, κηλήτης in Κήλη.
κήληθρον, κηλήτωρ in Κηλέω 784
ΚΗΛΙΣ, cum d 784 & 785
κηλὸς, &c. in Κᾶλον. At κηλὸν & κηλόω in Καίω 725
ΚΗΜΟΣ, cum d 785
κηνύσσομαι, in ſpectrum & vmbram corporis euaneſco
κήτυγμα, ſpectrum & vmbra corporis Heſych.
ΚΗΞ 785
κηπαῖος, κηπεύω, cum d, κῆπον in Κῆπος
κἀπὶ in Επὶ 489
κηποκόμος, in c. ex Κομέω 833 & in c. ex Κόμη 835
ΚΗΠΟΣ 785
κηπουρὸς, cum d. in fine col. 1227
κηπωρὸς 1229
ΚΗΡ, cum d 785 At κῆρ in Κέαρ 760
κηράνθεμον, in c. ex ἄνθεμον 162
κηρεῖαι in Κὴρ
κηρέλαιον, in c 467
κηρέσιος in Κὴρ
κηρεσσιφόρητος 1749
κηριάζω, κήρινθον, κήρινος, κήριον in Κηρὸς
κηριοποιὸς 1359
κηριόομαι, percellor, conſternor, proprie, ex metu pallore cereo perfundor. Heſ. & Suid.
κηρίτης in Κηρὸς
κηριτρεφὴς, in c. in τρεφὴς 1672
κηρίφατος, in c. ex Φάω, occido 1733
κηρογονία 309
κηρογράφος, cum d 341
κηρόδετος, ſub initium col, 386
κηροδομέω, in c. in δομὴ 371
κηρόθι in κῆρ 760
κηροπαγὴς, in c. ex ἐπάγω 1308
κηροπήγιον, in c. ex πέπηγα 1309
κηροπλάστης, cum d. in c. fine pr. 1330
ΚΗΡΟΣ 786
κηροτρόφος, in fine col. 1672
κηρουλκὸς, in c. in ὁλκὴ 473
κηρόφι, in κὴρ
κηρόω in Κηρὸς
ΚΗΡΥΒΙΑ 786
κήρυγμα, κηρυκεύω, cum d in Κήρυξ
κήρυλος in Κὴξ 785
ΚΗΡΥΞ, cum d 787
κηρώδης, κήρωμα, cum d κήρωσις, κηρωτὸς, in Κηρὸς
ΚΗΤΟΣ, cum d 787
κήϋξ in Κὴξ
ΚΗΦΗΝ, cum d. 788
κηώδης, κηώεις, in c. fine pr. 1319
¶ΚΙΒΔΗΛΟΣ, cum d 789
ΚΙΒΙΣΙΣ ibid.
ΚΙΒΩΡΙΟΝ ibid.
κιβωτοποιὸς 1359
ΚΙΒΩΤΟΣ 789
κιβώτιον in Κιβωτὸς
κιγκλίζω, cum d, in Κίγκλος
κιγκλὶξ, in c 801
ΚΙΓΚΛΟΣ 789
ΚΙΔΑΡΙΣ ibid.
ΚΙΔΑΦΗ, cum d ib. & 760
κίδνημι & κίδναμαι in Σκεδάω 1481
ΚΙΘΑΡΑ 790
κιθαρίζω in Κίθαρα
ΚΙΚΙ, cum d. 90
ΚΙΚΙΝΝΟΣ ib
ΚΙΚΚΑΒΑΥ ibid
κικλήσκω in καλέω
κικράω in κικράννυμι 771
κικυμὶς κικυμάσσειν in κικκαβαῦ
ΚΙΚΥΣ 790
ΚΙΛΙΞ, cum d ibid.
ΚΙΛΙΒΑΝΤΕΣ 791
ΚΙΛΛΟΣ, cum d ibid.
ΚΙΜΒΕΡΙΝΟΝ ibid.
ΚΙΜΒΙΞ, cum d. ibid.
ΚΙΜΩΛΙΑ γῆ ibid.
ΚΙΝΑΒΡΑ, cum d ib.
ΚΙΝΑΔΟΣ, cum d ibid.
κιναθίζω, cum d. in κινέω
κιναιδία, &c in κίναιδος
κιναιδολόγος 944
κίναιδος, in c. ex Αἰδὼς 67
ΚΙΝΔΑΛΟΙ, cum d 791
κίνδαξ, agilis, qui facile ſe huc illuc mouere & flectere nouit. Heſych. παρὰ τὸ κινεῖν
ΚΙΝΔΥΝΟΣ, cum d 791 & 792
ΚΙΝΕΩ, cum d. 793
ΚΙΝΝΑ 795
ΚΙΝΝΑΒΑΡΙ, cum d ibid.
ΚΙΝΝΑΒΟΣ, cum d ibid.
ΚΙΝΝΑΜΩΜΟΝ, cum d ibid.
ΚΙΝΥΡΟΜΑΙ, cum d 795
κινώπεδα, in c. ex Πέδον 1264
κιόνεος, κιόνιον, κιονὶς in κίων
κιονόκρανον, in c. ex κράνον 750
ΚΙΡΚΑΙΑ 795
ΚΙΡΚΟΣ, cum d 795
κιρνάω in κεράννυμι
κιρροειδὴς, fuluo ſeu giluo ſimilis. Dioſ. l. 3.
ΚΙΡΡΟΣ 796
κιρσοειδὴς, varicis ſpeciem gerens, varicoſus. Hippocr. de morb. l. 1.
κιρσοκήλη, in c. ex κήλη 784
ΚΙΡΣΟΣ, cum d 786
ΚΙΣ, cum d. ibid.
ΚΙΣΣΑ, cum d ib.
κισσάμπελος, in c. ex Αμπελος 144
κισσάνθεμον, in c. ex Ανθεμον 172
κισσήρος in κισσὸς
κισσεὺς ibid.
κισσήρης ib. At κίσσηρις, cum d. in κισ.
κισσοφαβὴς, in c. fine pr. 255
κίσσινος, κίσσιον in κισσὸς
κισσοκόμης, in c. ex κόμη 835
ΚΙΣΣΟΣ 796
κισσοστέφανος, in c. fine pr. 1541
κισσοφόρος 1749
κισσοχίτων 1818
κισσύβιον in κισσὸς
κισσώδης, ib. & in κίσσα
ΚΙΣΤΗ, cum d 796
κιστοφόρος 1749
ΚΙΣΤΟΣ 795
κίταρις in κίδαρις
ΚΙΤΤΙΑ, cum d 797
κίτταρις in κίδαρις
ΚΙΧΕΩ, cum d 797

ΚΙΧΑΛΗ,cum d ibid.
κιχεάω & κίχημι in χεάω 1835
ΚΙΧΩΡΗ,cum d 797
ΚΙΩ ibid.
ΚΙΩΝ ibid.
Κλαγγάζω,κλαγγαίνω,κλαγγὴ, κλαγγηδὸν,in Κλάζω
κλαδαρόμματος, in c. ex ὄμμα 1184
ΚΛΑΔΟΣ,cum d 798
ΚΛΑΖΩ ibid.
ΚΛΑΙΩ 799
ΚΛΑΜΒΟΣ ibid.
κλὰξ,in Κλείω 1801
κλαρῶται,in Κλῆρος
κλᾶθρον, clauſtrum.Heſych. à κλάω Doricè poſito pro κλείω, claudo
κλασιβώλαξ,in c ex Βῶλος 295
κλάσις, κλάσμα, κλαστάω, &c. in κλάω
κλαυθμὸς,&c.in Κλαίω
κλαυσιάω ibid.
κλαυσίγελως,in c.ex Γελάω 312
κλαυτὸς,in Κλαίω
κλάω,in Κλαίω
ΚΛΑΩ,frango 799
κλεινὸς & κλεεινὸς 702. in Κλείω celebro
κλειδίον,in Κλείω
κλειδοῦχος 557
κλειδόω,cum d.in Κλείω 890
κλεὶς,κλεισιὰς,&c. ibid.
κλεισώρεια,in c 1204
κλειτοπόδιον 1379
κλειτορὶς,cum d.in Κλείω 801
κλειτὸς,in Κλείω,celebro 802
ΚΛΕΙΩ 800
κλέμμα cum d.in Κλέπτω
κλέος,in Κλείω,celebro 802
κλέπος,in Κλέπτω
κλεπτέλεγχος,in c.ex Ελέγχω 473
ΚΛΕΠΤΩ,cum d 803
κλεψίαμβοι,in c.ex Ιαμβὸς 667
κλεψιμαῖος,in Κλέπτω
κλεψίνοος [illegible]
κλεψιπότης, cum d.in c. ſine præp. 1319
κλέψις,in Κλέπτω
κλεψίρρυτον ὕδωρ, Athenis dicebatur aqua fontis cuiuſdam quæ terram ſubeundo veluti furari ſe videbatur,& è conſpectu hominum ſubripere,ſeu furtim & ſecreto fluere:vt pote ſubterraneos habens meatus. Heſ.
κλεψιτόκος 1543
κλεψύδρα,cum d. in c. 1703
κλεψίφρον 1777
ΚΛΕΩΝΙΑ 804
κλῄδην,in Καλέω
κληδὼν, cum d.in c.ex Κλείω, celebro 802
κλῆθρα & κλῆθρη vide κλῆθρον in Κλείω
κλῄζω,&c. ibid.
ΚΛΗΜΑ,cum d. 804
κληρικὸς,in Κλῆρος
κληροδοσία,in c.ex δόσις 400
κληροδότης,cum d.in c.ex δότης 401
κληρονόμος,cum d.in c.ſine pr.
κληροπαλὴς,in c. 1146
ΚΛΗΡΟΣ 804
κληροῦχος,cum d 557
κληρόω,cum d. in Κλῆρος 865
κλῆσις,κλητεύω,κλητὴρ,κλητὸς,κλήτωρ, in Καλέω
κλῄω,in Κλείω,claudo
ΚΛΙΒΑΔΙΟΝ 806
ΚΛΙΒΑΝΟΣ,cum d 804
ΚΛΙΜΑΞ,cum d 806 & 807
κλίνη,in Κλίνω 807
κλινήρης,circa initium col. 206
κλινίδιον, κλινικὸς, κλινὶς, in Κλίνη 807
κλινοπετὴς 1314.v.1
κλινοπηγία,& κλινοπήγιον, in c.ex πῆγμα 1309
κλινοπόδιον,in κλινόπους
κλινοποιὸς 1359
κλινόπους 1379
κλινότροχος,in c.ex Τρόχος 1678
ΚΛΙΝΩ,cum d 807
κλοιὸς,cum d.in Κλείω 801
ΚΛΟΝΟΣ,cum d 809
κλοπὴ,&c.in Κλέπτω
κλοποφορέω 1749
κλοτοπεύειν,in c 1237
κλύβατις,à quibuſdam dicitur helxine herba ſeu perdicium, teſte Nic. in Ther.
ΚΛΥΖΩ,cum d 810
κλυτόκαρπος 753
κλυτόμαντις,in c 1003
κλυτόμητις,in c 1074
κλυτόμοχθος,in c ibid.
κλυτόπαις,in c.ex Παῖς 1141
κλυτόπωλος,in c.ex Πῶλος 1420
κλυτὸς,in Κλύω 811
κλυτοτέχνης,in c.ſine præ. 1627
κλυτότοξος,in c 1657
ΚΛΥΩ 811
ΚΛΩΒΟΥΣ, ἀμφιβρῶγας ibid.
κλώδωνες,in Κλώζω
ΚΛΩΖΩ 811
ΚΛΩΘΩ 811
ΚΛΩΝ,cum d ibid.
κλωποπάτωρ,in c. 1259
κλώσκω,κλῶσμα,κλωσμὸς,κλωστὴρ,κλωστὸς,in Κλώθω
Κνάω,in Κνάω
κνακὸς κνάκων,in Κνῆκος
κνάμπτω,in Κάμπτω
ΚΝΑΠΤΩ,cum d 812 & 813
ΚΝΑΩ 813
ΚΝΕΦΑΣ,cum d 815
κνήθω,cum d.in Κνάω
κνηκέος,in Κνῆκος
κνηκέλαιον,in c.ex Ελαία 467
ΚΝΗΚΟΣ,cum d 815
κνήμαργος,ου,ὁ ἡ ἡ,albas habens tibias. Theoc.
ΚΝΗΜΗ,cum d 815 & 816
κνημιδοφόρος 1749
κνημὶς,in Κνήμη
κνημοπαχὴς,in c.ex Παχὺς 1261
κνημὸς,in Κνήμη
κνημόω, terra aggeſta circumuallo, circumſepio, concludo. Heſych. Item φθείρω, perdo. Exponitur etiam, venio: apud eundem.
κνησιάω, κνῆσμα, κνησμονὴ, κνησμὸς,
κνηστὴρ,&c.in Κνήθω 815
κνίδομαι, mordeor: forſan ducta ſignificatione ab herba,id eſt,vrtica, quæ vrit & mordicat admota cuti. Heſ.
κνίδιος in Κνίδιον
κνιδέλαιον,in c. 468
ΚΝΙΔΙΟΝ 816
κνίζω,cum d.in κνάω
κνιπὴξ, dicitur eſſe folliculus & veluti pera cui innaſcuntur οἱ κνῖπες apud Theophraſtum hiſt. pl. l.2.c. vlt.
κνιπὸς,κνιπότης,in κνάω
κνίσμα,κνισμὸς,κνισμώδης,in κνίζω
κνισολοιχὸς,cum d.in κνισολοιχὸς
ΚΝΙΣΣΑ,cum d
κνισοδιώκτης,in c.ex Διώκω 412
κνισοκόλαξ 825
κνισολοιχὸς, in comp. ex λέλοιχα 958
κνισόω,κνισωτὸς,in Κνίσσα
κνιστὸς,in Κνίζω
κνὶψ,κνύζω,cum d.in Κνάω
ΚΝΩΔΑΛΟΝ 817
κνώδων,in c. 1136
κνώσσω,in c.ex ὄσσος 1190
κνὼψ,in νὼψ 1187
ΚΟΑΛΕΜΟΣ 717
ΚΟΑΞ ibid.
κοάω,cum κοέω
ΚΟΒΑΛΟΣ,cum d. 817
ΚΟΒΥΛΙΣ ibi.
ΚΟΓΧΗ,ἡ,cum d 817 & 818
ΚΟΔΟΜΕΥΩ,cum d. 818
κοέω,in Νόος 1109
ΚΟΘΟΡΝΟΣ 818
κόθουρος,initio col. 1225
ΚΟΙ,cum d. 818
κοιλαίνω κοιλὰς,in Κοῖλος
κοιλέμβολον, in dec. ex ἐμβάλλω 245
ΚΟΙΛΙΑ,cum d. 818
κοιλιδιᾶν,initio col. 1142
κοιλιοδαίμων,in c.ex Δαίμων 350
κοιλιόδουλος,in c.ex Δοῦλος 420
κοιλιολυσία,in c.ex λύσις 988
κοιλιοπώλης 1418
κοιλὶς,in Κοῖλος
κοιλιώδης,in Κοιλία
κοιλογάστωρ,in c.ex Γαστὴρ 301
ΚΟΙΛΟΣ 819
κοιλόστομος,cum d. 1548
κοιλότης,in Κοῖλος
κοιλόφθαλμος, cum d.in c.ex Οφθαλμὸς 1190
κοιλόφυλλος 1787
κοίλωμα in Κοῖλος
κοιλωπὸς 1186
ΚΟΙΜΑΩ,cum d 819
κοινεῖον,in Κοινὸς
κοινόβιον,in c.ex Βίος 266
κοινοβουλία,cum d. 279
κοινογαμία,in c.ex γαμέω 300
κοινοδημεὶ,κοινοδήμιον, in c.ex Δῆμος 391
κοινοδερμεῖν 1679
κοινόλεκτρος,in c.ex λέκτρον 952
κοινολέκτως,in c.ſine præp. 941
κοινολεχὴς,in c.ex λέχος 952
κοινολογέομαι 944
κοινόπλοος,& κοινόπλοος 1342
κοι-

κοινοποιοῦμαι 1359
κοινόπους 1379
κοινοπραγία & κοινοπραγέω, in c.ex πράγος 1386
ΚΟΙΝΟΣ, cum d. 820
κοινότοκος 1643
κοινοσοφική 1673
κοινότροφον 1777
κοινοχρησία, communis vſus. Oecumen. in acta Apoſt.
κοινόω κοινῶν, κοινωνὸς, cum d. κοινῶς, in κοινὸς
κοινωφελὴς, cum d. in c 1677
ΚΟΙΞ 282
κοιογένεια, dicitur Λητὼ, apud Apoll. Arg. 2. genita à Cœo, vno ex Titanibus, de quo Heſiod. in Th.
ΚΟΙΡΑΝΟΣ, cum d 821
ΚΟΙΣΥΡΑ, cum d 822
ΚΟΙΤΗ, cum d. 823
κόκκαλος κόκκινος, in κόκκος
κοκκοβαφὴς, in c. ſine pr. 255
κοκκοβόας, in c. ſine pr. 274
κοκκοθραύστης, auis quædam apud Heſych. dicta (vt putatur) παρὰ τὸ θραύειν τοῖς κόκκοις, i. à confringendis granis
ΚΟΚΚΟΣ 823
κόκκυγι, in κοκκύζω
κοκκύμηλον & κοκκυμηλέα, in comp. 1048
ΚΟΚΚΥΞ, cum d 823
ΚΟΚΥΑΙ 823
κόλαβος, cum d. in κόλλοψ
ΚΟΛΑΖΩ 893
ΚΟΛΑΞ, cum d 824
ΚΟΛΑΠΤΩ 825
ΚΟΛΑΡΙΣ ibid.
κόλασις, κόλασμα, κολαστήριος, κολαστὴς, in κολάζω
κόλαφος, cum d. in κολάπτω
κολεόπτερος, in c. ſine pr. 1401
ΚΟΛΕΟΣ 825
ΚΟΛΕΡΑΙ, ὄϊες ibid.
ΚΟΛΛΕΤΡΑΩ ibid.
ΚΟΛΙΑΣ 825
ΚΟΛΛΑ 825 & 826
κόλλαβος, cum d. in κόλλοψ
κολλάω, κολλήεις, κόλλησις, κολλητὴς, in κόλλα
κόλλιξ, in κόλλοψ
κολλομελέω, in c. ex μέλος, carmen 1032
κολλοπίζω, in κόλλοψ
κολλοποδιώκτης, in c. ex διώκω 412
κολλοπόω, in κόλλοψ
κολλύριον, in κολλύριον
ΚΟΛΛΟΨ 827
ΚΟΛΛΙΒΟΣ, cum d ibid.
ΚΟΛΛΥΡΑ, cum d ibid.
ΚΟΛΛΥΡΙΟΝ ibid.
ΚΟΛΛΥΡΙΩΝ 828
κολλώδης, in κόλλα
κολοβοαυθὴς, cum d. in c. in αὐθὴς 160
κολοβόκερκος, in c. ex κέρκος 778
κολοβόπους 1379
κολοβόῤῥιν, & κολοβόῤῥις, in c. ex ῥὶν 1442
κολοβὸς, in κολούω
κολοβόσταχυς, in c. 1526
κολοβότης, in κολοβὸς
κολοβωρος, in c. ex ὄρος 1125
κολοβόω, cum d. in κολοβὸς
ΚΟΛΟΙΟΣ, cum d 828
ΚΟΛΟΚΑΣΙΑ, & κολοκάσιον ibid.
κολόκυμα, in c 895
ΚΟΛΟΚΥΝΘΗ, cum d 828
ΚΟΛΟΣ, ibid. & in κολούω
ΚΟΛΟΣΣΟΣ, cum d 829
κολόσυρτος, cum d. in c. ſine præp. 1569
κολούομαι, in κολούω
κολουρος, cum d. in c. ex οὐρὰ 1225
κόλουσις, κόλουσμα, in κολούω
ΚΟΛΟΥΤΕΑ 829
ΚΟΛΟΥΩ ibid.
ΚΟΛΟΦΩΝ 830
ΚΟΛΠΟΣ, cum d ibid.
Κολυβδαίνα apud Athen. l. 3 ſignificare dicitur τὸ θηλάστιον αἰδοῖον, vel τὴν καρίδα
ΚΟΛΥΜΒΑΩ, cum d 831
ΚΟΛΥΤΕΑ ibi.
ΚΟΛΧΙΚΟΝ ibid.
ΚΟΛΩΝΟΣ, cum d ibid.
κολωᾶν, κολώϊον, κολωὸς, in κολοιὸς
κόμαθος, initio c. 70
ΚΟΜΑΡΟΣ, cum d 831
κομαροφάγος qui arbutis veſcitur. Ariſtoph. in Auib.
κομάω, in κόμη
κομβολύτης, marſupiorum amputator. ὁ λύων τοὺς κόμβους. Heſ.
ΚΟΜΕΩ 832
ΚΟΜΗ, cum d 835
κομιδὴ, κομίζω, cum d in κομέω
κόμμα, cum d. in κόπτω
ΚΟΜΜΙ, cum d. 839
ΚΟΜΜΟΣ, cum d ibid.
κομμοσοφέω 1673
κομόω, in κόμη
κομπάζω, κομπέω, κομπηρὸς, in Κόμπος
κομπολακύθης, in c. ex λήκυθος 966
κομποῤῥήμων, in c. ſine præpoſ. 1436
ΚΟΜΠΟΣ 838
κομποφακελοῤῥήμων, in c. ſine præpoſi. 1436
κομπώδης, cum d. in κόμπος
κομψείω, κόμψευμα, in κομψὸς
κομψευριπιδικῶς, ſcitè & eleganter Euripideo more. Ariſtoph. in Equit.
κομψεύω, in κόμψος
κομψοπρεπὴς, in c. 1378
ΚΟΜΨΟΣ, cum d 837
κομωτὴς, κομώτεια, in κομόω
ΚΟΝΑΒΟΣ, cum d 838
ΚΟΝΔΥ ibid.
ΚΟΝΔΥΛΟΣ, cum d 838
ΚΟΝΕΩ, cum d ibid.
κονία, κονιάω, cum d. κονιέω, in κόνις
ΚΟΝΙΑΗ 839
κονίομαι, in κόνος
κονίπους, κονιορτόπους 1379
κονιορτὸς, cum d. in c. in ὀρτὸς 1213
ΚΟΝΙΣ, cum d 839
ΚΟΝΝΑΡΟΣ 840
ΚΟΝΝΟΣ ibid.
ΚΟΝΤΟΣ ibid.
κοντοφόρος 1749
κόνυζα, in κνύζα
κοπάζω, κόπανον, κοπὰς, &c. in κόπτω
κόππα, κοππατίας, in litera Κ
κοπρεύω, κοπρέω, κοπρία, κοπρίζω, &c. in κόπρος
κοπρολόγος, in c. ſine pt. 938
ΚΟΠΡΟΣ 840
κοπρόω, κοπρῶν, in κόπρος
κοπροφόρος 749
κόπτομαι, in κόπτω
ΚΟΠΤΩ, cum d 841
κοραγέω 43
κορακεύομαι, κορακίας, κορακινίδιον, κορακῖνος, κοράκιον, κορακώδης, in κόραξ
ΚΟΡΑΛΛΙΟΝ 846
κοραλλοαχάτης, in Ἀχάτης 227
κοράμβλης, in c. ex ἀμβλὺς 139
ΚΟΡΑΞ 846
κοράσιον, κορασιώδης, in κορέω
ΚΟΡΔΑΞ, cum d 847
κορδίνημα, capitis grauedo: παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι Erot. Scribitur & σκορδίνημα
ΚΟΡΔΥΛΗ & κόρδυλος 847
ΚΟΡΕΩ, cum d ibid. & 848
ΚΟΡΘΥΣ, cum d 850
κορίαννον, in κόρις ibid.
κορίδιον, κορίζομαι, κορίνιος, κορικὸς, cum d κόριον, in κορέω
ΚΟΡΙΣ 850
κορίσκη, κορίσκιον, in κορέω
κορκορυγὴς, cum d. in κορκορύζω 277
κορμάζω, κορμὸς, in κείρω
κόρνιφος, initio col. 1153
κορνοκόσμιον, in c 854
κοροπλάθης, in c. in πλάθος 1430
κοροπλάσης, in c. ſine præpoſ. ib.
κόρος, in κορέω
κόῤῥη κόρση, κορσόω, κορσωτεὺς, κορσωτὴρ cum d. in κείρω
ΚΟΡΥΒΑΣ, cum d 850
κορυδαλλὶς, κορυδαλλὸς, κορυδαλὸς, κόρυδος, in κόρις
ΚΟΡΥΖΑ, cum d 850
κορυθάϊξ, in c. ex ἀΐσσω 80
κορυθαιόλης, in c. ex αἰόλος 75
ΚΟΡΥΚΟΣ 850
ΚΟΡΥΜΒΟΣ, cum d. ib. & 851
ΚΟΡΥΝΗ, cum d 851
κορύπτω, cum d. in κέρας 775
ΚΟΡΥΣ, cum d 851
ΚΟΡΥΦΗ, cum d ib.
ΚΟΡΚΟΡΟΣ 852
ΚΟΡΩΝΗ, cum d ibid.
κορωνοβόλος 253
κορωνόμος, apud medicos ſignificat, id quod κύβωλον dicitur, ab Hippocr. κύβιτον, cubitum. Pollux libro 2.
κορωνόπους, cum d 1379
κορωνὸς, in κορώνη
κοσκινηδὸν, κοσκινίζω, κοσκίνιον, in κόσκινον
κοσκινόμαντις, in c. 1003
ΚΟΣΚΙΝΟΝ 853
κοσκινοποιὸς 1359
κοσκινόμενος, pellis ad conficienda cribra Heſyc.
ΚΟΣΚΥΛΜΑΤΙΑ 853
κοσμάριον, κοσμέω, cum d. κοσμικὸς
κόσμιος, cum d. in κόσμος

κοσμογονία 509
κοσμοκράτωρ 865
κοσμολογία, κοσμολογικὸς 944
κοσμοπλάστης, in c. fine pr. 1330
κοσμοποιὸς 1359
κοσμοπολίτης, in c 1369
ΚΟΣΜΟΣ 853
κοσμουργὸς, cum d 503
ΚΟΣΣΥΦΟΣ 854
ΚΟΣΤΟΣ 855
ΚΟΣΥΜΒΟΣ, cum d 855
κοτταίνω, κοτέω, κοτήεις, in κότος
κοτινοφόρος 1749
ΚΟΤΙΝΟΣ, cum d 855
κοτινοτράγος, oleaſtro veſcens, ſeu baccis oleaſtri. Ariſtop.
ΚΟΤΟΣ 855
ΚΟΤΤΑΒΟΣ, cum d 855 & 856
ΚΟΤΤΗ, cum d 856
ΚΟΤΥΛΗ, cum d ibid.
κοτυλήρυτος, in c 199
κοτυλιαῖος, κοτυλίζω, κοτυλὶς, κοτυλίσκη, &c. in κοτύλη
κουριόφορον 1749
κουρὰ, &c. in κείρω
κουρίδιος, κουρίζω, in κορέω
ΚΟΥΡΜΙ 857
κουρογονία, puerorum ſeu puellorum generatio. Hippocr. περὶ γονῆς
κουροθάλεια, in c 618
κοῦρος, κουροσύνη, in κορέω
κουροσκεῦος, in c. ex Σκεῦος 1488
κουροτόκος 1645
κουροτρόφος 1673
κουφαγωγὸς, ad finem col. 40
κουφίζω, cum d. in κοῦφος
κουφολόγος, cum d 994
κουφόνοοι 1111
κουφόνωτος, in c. ex Νῶτος 1121
ΚΟΥΦΟΣ 857
ΚΟΦΙΝΟΣ ibid.
ΚΟΧΛΑΞ ibi.
ΚΟΧΛΩ, cum d 858
ΚΟΧΟΣ, cum d ibid.
ΚΟΧΩΝΗ ibid.
ΚΟΨΙΜΟΣ ibid.
ΚΟΨΙΧΟΣ ibid.
¶ κρᾶας, in κάρηνον
ΚΡΑΒΑΤΟΣ ſeu κράββατος 858
ΚΡΑΓΓΟΝΕΣ ibid.
ΚΡΑΔΗ, cum d 858 & 859
κραδηφορία 1749
κραδία in καρδία 748
κράδος in Κράδη
κραδοφάγος 1714
ΚΡΑΖΩ 819
ΚΡΑΙΝΩ ibid.
ΚΡΑΙΠΑΛΗ, cum d 860
κραιπαλόκωμος, in c. ex κῶμος 908
ΚΡΑΙΠΝΟΣ 859
κραιπνόσυτος, in c. ex σύτος 1462
ΚΡΑΙΡΑ 860
κράκτης, cum d. in Κράζω
κρᾶμα, in κεράννυμι
ΚΡΑΜΒΗ, cum d 860 & cum κοράμβλη
ΚΡΑΜΒΟΣ, cum d 861
κραμβοφάγος 1714
κρανάπεδος, in c. ex Πέδον 1264
κραναὸς, in κάρηνον
ΚΡΑΝΕΙΑ, cum d 861
κρανίον, in κάρηνον
κρανοκολάπτης, in c. ex κολάπτω 825
κράνον, in κάρηνον
κρανοποιὸς 1359
κρανὸς, in κάρηνον
κραντὴρ, cum d. κραίντωρ, in Κραίνω
κρὰς, in κάρηνον
κρᾶσις, in κεράννυμι
κρασπεδον 1264
ΚΡΑΣΤΙΣ, cum d 861
ΚΡΑΤΑΙΓΟΣ, & κραταιγὼν ibi.
κραταιγύαλος, in c. ex γύαλον 344
κραταιὸς, κράταιος, κραταιόω, in Κράτος
κραταίπεδον, in c. ex πέδον 1264
κραταίπους 1379
κρατέωμα, κραταιῶς, in Κράτος
κράτερος, in Κράτος
κρατερόφρων, in καρτερόφρων 1770
κρατερόω, cum d. in κρατερὸς
κρατερῶνυξ, cum d. in c. ex Ονυξ 1175
κρατερῶς, in κρατερὸς
κρατευταὶ, κρατέω, in Κράτος
κρατὴρ, cum d. in Κεράννυμι 772
κρατήρης, in c. in ἥρης 512
κρατησίμαχος 1015
ΚΡΑΤΟΣ, cum d 861 & 862
κραυγάζω, κραυγαίνω, κραύγασος, κραυγὴ, &c. in κράζω
ΚΡΑΥΡΟΣ, cum d 866
κράω, in κεράω
κρεάγρα, κρεάγρις 24
κρεάδιον, in Κρέας
κρεανόμος, cum d. in c. fine pr. 1093
ΚΡΕΑΣ 866
κρέας, in Κρέας
κρείσσων, κρείττωθῆναι, κρείττων, κρειττῶσις, in Κράτος
κρείων, in Κραίνω
ΚΡΕΧΩ, cum d 866
ΚΡΕΜΑΩ, cum d 867
ΚΡΕΜΒΑΛΟΝ, cum d. 868
κρεμάω, κρέμαμαι, κρέμασμα, κρεμάω, in Κρεμάω
ΚΡΕΜΗΣ 868
κρὲξ, in κρέκω
κρεοκάκκαβος, in c. ex κακκάβη 726
κρεοσήπομαι, in c. ex Σήπω 1469
κρεοσκευασία, in c. ex Σκεῦος 1488
κρεουργὸς, cum d. 503
κρέσσων, in κρείσσων
κρεύλλιον, in Κρέας
κρεωδαισία, κρεωδαίτης, in c. ex δαίω, diuido 352
κρεώδης, in Κρέας
κρεωδοσία, in c. ex δόσις 400
κρεωδότης, in c. ex δότης 401
κρεωδόχος, in c. habentibus ι in penult. 382
κρεωκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
κρεωπώλης, cum d. 1418
κρεωστάθμη, in c. ex σταθμὴ 713
κρεωφάγος, cum d. 1714
ΚΡΗΓΥΟΝ 868
ΚΡΗΔΕΜΝΟΝ, cum d. ibi.
κρῆθεν, in κάρηνον 749
ΚΡΗΘΜΟΝ 868
κρημνάω, & κρήμνασμα, in Κρεμάω
κρημνηγορέω, cum d. in Αγορὰ 17
κρήμνημι, κρημνίζω, in Κρημνὸς
κρημνοβάτης, in c. in βάτης 257
κρημνοκομπέω, in c. ex κόμπος 837
ΚΡΗΜΝΟΣ, cum d. 868
κρημνώρεια 1104
ΚΡΗΝΗ, cum d. 869
κρηνοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1784
κρηπιδοποιὸς 1359
κρηπιδοπώλης 1418
ΚΡΗΠΙΣ, cum d. 869
ΚΡΗΖΕΡΑ ibid.
κρησφύγετον, in c. fine pr. 1754
κρητήριον, in κρατὴρ 772
κρῖ, in Κρίμνον
κρίβανος, cum d. in Κλίβανος
ΚΡΙΖΩ, cum d 869 & 870
ΚΡΙΘΗ, cum d 870
κριθολόγος, in c. fine præp. 938
κριθοφάγος, cum d 1714
κριθοφόρος 1749
κριθώδη, in κριθὴ
κρίδιον, in κριὸς
κρίκος, cum d. in κίρκος 795
κρίμα, in κρίνω
ΚΡΙΜΝΟΝ, cum d 870
κρίνομαι, in κρίνω
ΚΡΙΝΟΝ, cum d 870
ΚΡΙΝΩ ibid.
κριοδόκη, &c. ad finem col. 382
κριοκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
κριομαχία, 1015
κριοπρόσωπος, in dec. 1188
ΚΡΙΟΣ 875
κριοφάγος 1715
κριοφόρος 1749
κρίσιμος, κρίσις, in κρίνω
κρισσὸς in κιρτὸς 796
κριτής, &c in κρίνω
κροαίνω, in κρούω
ΚΡΟΚΗ, cum d 875
κροκίβαπτος, circa initium col. 256
κροκοβαφὴς, in c. fine præpoſit. 255
ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ, cum d 879
κροκοείμων, in c. ex εἷμα 562
κροκόεις, in κρόκος
κροκόμαγμα, in c. ex Μάσσω pinſo 1009
κροκόπεπλος, in c 1293
ΚΡΟΚΟΣ, cum d. 875
κροκύφαντος 1711. v. 2
κροκώδης, κροκωτὸς, in κρόκος
κρομμυογήτειον, ου, τὸ, olus mixtæ naturæ ex getio & cæpa. Theophr. pl. lib 4.
Κρόμμυον, & apud poetas, κρόμυον, cæpa. Hom. Iliad. μ. ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον. Xenoph. in ſymp. κρομμύων ὄζειν. Dictum ex eo traditur, quòd ἀποσφαγιζόμενοι ἢ ἐσθίοντες τὰς κόρας μύομεν. oculos enim claudere conſueuerunt, qui cæpam naribus admouent, aut ori ingerunt.
κρομμυοξυρεγμία, in c. ab Ερεύγω
κρομμυοπώλης 1418
κρονίδης, κρονικὸς, κρόνιος, in κρόνος
κρονίων, in κρόνος
κρονόληρος, in c. ex Λῆρος 968
ΚΡΟΝΟΣ 876
ΚΡΟΣΣΟΣ, cum d ibid.

κρότ-

κρόταλον, cum d. in Κρότος
ΚΡΟΤΑΦΟΣ, cum d. 876 & 877
κροτέω cum d. in κρότος
κροτόθορυβος, in c. ex θόρυβος 645
ΚΡΟΤΟΣ 877
ΚΡΟΤΩΝ 878
κροτωνειδής, recino ſimilis. Hippocr. de nat mul.
ΚΡΟΤΩΝΗ, cum d 878
κρούμα, cum d. in κρούω
ΚΡΟΥΝΟΣ, cum d 878
κρουπέζαι & κρουπέζια, cum d. in c. 1265
κρουσιδημος, cum d. in c. ex δῆμος 391
κρουσίμετρος, cum d. in comp. ſine pr. 1044
κροῦσις, in Κρούω
ΚΡΟΥΩ, cum d 878 & 789
κρύβδα & κρύβδην in κρύπτω
ΚΡΥΟΣ, cum d 881
κρυπτάδιος, κρυπτάσκω in κρύπτω
κρυπτεύω, idem quod κρύπτω. Eur. in Bacch κρυπτεύουσι ἢ ποικίλως Δαρὸν χέρνε πόδα
κρυπτίδομαι, in inſidiis lateo, ἐνεδρεύομαι. Heſych.
ΚΡΥΠΤΩ, cum d 881
κρυσταίνεται, in κρύος
κρυσταλλίζω, κρυστάλλινος, κρύσταλλον, in κρύσταλλος
κρυσταλλόπηκτος, in comp. ex πηκτὸς 1309
ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, cum d 882
κρύφα, κρυφαῖος, cum d. κρυφανδὸν, κρυφηδὸν, in κρύπτω
κρύφιος, in κρύπτω
κρυφίνοις 1111
κρυψίνοος, cum κρυφίνοις
κρύψις in κρύπτω
κρυψίχολος, in c 1832
κρυωδης, in κρύος
ΚΡΩΒΥΛΟΣ, cum d 882
ΚΡΩΖΩ, cum d ib. & 883
ΚΡΩΜΑΞ, cum d 883
ΚΡΩΠΙΟΝ ibid.
ΚΡΩΣΣΟΣ ibid.
¶ΚΤΑΟΜΑΙ, cum d ibid.
κτέαντης in κτάομαι
ΚΤΕΙΝΩ 884
ΚΤΕΙΣ, cum d 886
κτενοπώλης 1418
ΚΤΕΡΕΑ, cum d 886
κτηδὼν in Κτεὶς
κτῆμα, cum d in κτάομαι
κτῆμι in κτείνω 884
κτηματολογία 994
κτηνηδὸν in κτῆνος
κτηνιατρος, in c. ex ἰατρὸς 668
κτηνοβάται, in c. in βάτης 237
κτηνόομαι, in κτῆνος
κτηνοτρεφής, in c 1388
ΚΤΗΝΟΣ 886
κτηνοτρόφος, cum d 1673
κτηνώδης, cum d. in Κτῆνος
κτήσιππος 688
κτῆσις, κτητικὸς, κτητὸς, κτήτωρ, in κτάομαι
ΚΤΙΖΩ, cum d 886
ΚΤΙΛΟΣ 887
κτίννυμι κτιννύω, in κτείνω
κτίσις κτίσμα, κτιστὴς, κτιστὸς, κτίστωρ, κτίτης in κτίζω
κτυπέω, cum d. in τύπτω 1692
¶ΚΥΑΘΟΣ, cum d 887
κυάμειος, κυαμεύω, cum d. κυαμίζω, κυάμινος, κυάμιον in κύαμος
ΚΥΑΜΟΣ 887
κυαμοτρὼξ, in c. ex Τρώγω 1687
κυαμὼν, in κυαμὸς
κυανάμπυξ, in c. ex Ἄμπυξ 145
κυαναυγὴς, in c. ex Αὐγὴ 217
κυάνεος κυανίζω, κυανίτης in κύανος
κυανόπεζα, in c 1265
κυανόπεπλος, in c 1293
κυανοπρώρειος & κυανόπρωρος, in c. ex πρώρα 1399
κυανόπτερος, in c. ſine pr. 1401
ΚΥΑΝΟΣ 888
κυανόστολος, in c. ſine pr. 15;4
κυανόφρυς, in c. ex Ὀφρὺς 1235
κυανοχαίτης, in c. ex χαίτη 1804
κυανόχρως 1844
κυανῶπις 1186
ΚΥΑΡ 888
κύβδα in κύβη
ΚΥΒΕΡΝΑΩ, cum d 889
κυβεύω, cum d. in κύβος
ΚΥΒΗ, cum d 889
ΚΥΒΗΛΙΣ, cum d ibid.
κυβίζω, κύβικος, cum d. in κύβος
κυβιστάω, cum d. in κύβη
ΚΥΒΙΤΟΝ, cum d 689 & 690
ΚΥΒΟΣ, cum d 888
ΚΥΓΧΝΙΣ 890
ΚΥΓΧΡΑΜΟΣ ibid.
κυδάω, κυδαίνω, κυδάλιμος, κύδιος, κυδήεις in κύδος
κυδιάνειρος, in c. in ἀνειρος 158
κυδιάω, κύδιμος κύδιστος κυδίων, in κύδος
ΚΥΔΟΙΜΟΣ, cum d 890
ΚΥΔΟΣ ibid.
ΚΥΔΩΝΙΟΣ, &c. ibid.
κυδωνόμηλι in μηλόμηλι 1030
κυέω, cum d. in κύω
κυθνὸν in κύω
κυθέρ γαυλος in Γαυλὸς 301
κυθώδης, in c. ſine pr. 1139
κυθώνυμος, in c. ex Ὄνομα 1171
ΚΥΙΞ 891
κυίσκω in κύω
ΚΥΚΑΣ ibid.
ΚΥΚΑΩ ibid.
κυκησίτεφρος, in compoſ. ex Τέφρα 1625
κυκλάζω, circum eo Heſych.
κυκλαίνω, roto, rotundo: apud eundem.
κυκλάμινος, ὁ ἡ, cyclaminus, nomen herbæ de qua Dioſ. l. 2. c 149
κυκλὰς, άδος, ἡ, orbiculata rotunda: vnde κυκλάδες νῆσοι, apud Iſoc. & Plut.
κυκλέω, in orbem circumago, in orbem verto. Eur. Oreſte. Ποῖ τὸν πόδ' ἐπισωυνοίᾳ κυκλεῖς;
κυκληδὸν, inſtar circuli. item circumcirca. Il. λ.
κυκλικὸς ὁ, ὁ, orbiculatus, rotundus, vt κυκλικὸν σχῆμα, apud Theophyl. Item circulator, circumforaneus, triuialis: vnde κυκλικοὶ αὐληταὶ, apud Luc. de ſaltat.
κυκλιοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
κύκλιος, idem quod κυκλικὸς: vt κυκλίοι χορεὶ, apud Ariſt. in Nub. & Æſchin. contra Cteſiph.
κυκλίσκος ὁ ὁ orbiculus. Item ſcalper exciſorius, cauus, ima ſui parte ad circuli figuram accedens.
κυκλοβόρος, cum d. in comp. ex Βορὰ 270
κυκλοδίωκτος, in comp. ex Διώκω 412
κυκλόεις, εντος, ὁ, idem quod κυκλικὸς ſupra: vt κυκλόεις θρόνος ἀγορᾶς, apud Soph.
κυκλόθεν, vndique, ex omnibus circuli partibus.
κυκλόομαι, in orbem colligor, in orbem cogor: vnde κυκλοῦσθαι apud Xen. pæd. 6. Item actiuè: corona cingo, ambio: vnde apud Nonn. Χερσὸν, ἐκυκλώσαντο
κυκλοπαιδεία, in c. ex παιδεύω 1242
κυκλοπρέω 1275
ΚΥΚΛΟΣ 891
κυκλόσε, in orbem, circulatim. Il. σ
κυκλοτερὴς in Τερέω 1619
κυκλοφορέω, cum d 1749
κυκλόω, circulo, circulo includo. Plut. in ſymp ſept. Sap. ἀθρόοι πέριξ κυκλοῦντες. Item in orbem ago, circumago, in orbem torqueo. Athenæus, libro 11. ἔδει γὰρ εἰς τὴν ἀριστερὰν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα ὑγρῶς ἀφεῖναι τὴν λάταγα. Sic κυκλοῦν τόξα, in Epigr.
κύκλωμα, τὸ circumrotatio, rotæ circumactio: vt κύκλωμ' Ἰξίονος, Euripid.
κύκλωψ, cum d 1186
κύκνειος in κύκνος
κυκνοκάνθαρος, in c. ex κάνθαρος 703
ΚΥΚΝΟΣ, cum d 826
κυκνόπτερος, in c. ſine pr. 1401
ΚΥΛΑ 892
κυλίκειος in κύλιξ
κυλικηγορέω, cum d. in c. ex Ἀγορὰ 17
κυλικήρυτος, in c
κυλικὶς in κύλιξ
κυλινδέω, cum d. κύλινδρος, cum d. in κυλίω
κύλιξ, κυλίομαι, κύλισις, κυλίσκιον, κύλισμα, κυλιστής, κυλιστὸς, κυλίστρα. κυλίχνη, κυλίχνιον, κυλιχνὶς, κύλιχνος, cum κυλίω 892 & 893
κυλλοίπους, cum d 1379
ΚΥΛΛΟΣ, cum d 894
κυλοιδιᾶν cum κοιλιδιᾶν, initio col. 1142
ΚΥΜΑ, 894
κυμαίθα, capræ ſeu vaccæ nomen apud Theocr. Æolicé pro κεμαίθα, παρὰ τὸ τὰς κόμας αἴθας, i. ξανθὰς ἔχειν
κυμαίνω, cum d. in Κῦμα
κυμὰς in Κύω
κυματίας, κυματίζω, κυμάτιον in Κῦμα
κυματοπλὴξ cum d 149
κυματόω in Κῦμα

κυματωγὴ 47
κυματώδης, κυμάτωσις, in κῦμα
ΚΥΜΒΟΣ, cum d 895
ΚΥΜΙΝΔΙΣ ibid.
κυμινοδόχη, receptaculum cumini. Pol.l.10.c 23.ex Nicocharmo.
κυμινοθήκη, repoſitorium cumini. Idem ibidem ex Apollodoro.
κυμινοκίμβιξ, in c.ex κίμβιξ 791
ΚΥΜΙΝΟΝ 896
κυμινοπρίστης, in c 1392
κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, in c. ex γλύφω 325
κύμινος, in κύμινον
κυμινότριβοι 1684.v.i
κυμοδέγμων, in c. ex prima perſona 382
κυμόρροος, ab Heſychio dicitur ὁ ὑπὸ τῆς κυμάτων ῥοῆς
κυμοτόμος 1617
κυνάγχη, in c.ex Αγχω 29
κυναγωγὸς, in fine col. 40
κυναιδος, in c. ex Αἰδὼς 68
κυνάκανθα in c.ex Ακανθα 94
κυναλώπηξ, in c.ex Αλώπηξ 134
κυνάγχα, cum κυνόμυια
κυνάριον, κυναρος ἄκανθα, κυνας, in κυω
κυνάστρον in c.ex ἄστρον 212
κυνάω, in κύων
κύνειος & κύνεος, in κύων
κυνέω, in κύω oſculor. 903
κυνηγὸς, cum d 43
κυνηλασία, κυνηλατέω, initio col. 460
κυνήποδες 1,79
κυνίδιον, κυνίζω, κυνικὸς, κυνίσκος, κυνισμὸς, in κύων
κυνίσφηλος, Heſy. eſt impoſtor, deceptor
κυνοβλὼψ, in c 270
κυνόβρωτος, in c. citra pr. 293
κυνόγλωσσος 329
κυνοδέσμιον, in c. ex δεσμὸς 385
κυνόδηκτος, in c.ex præt.paſſ. 354
κυνόδοντες, in c 1136
κυνοδερμέω, cum d 1679
κυνόζολον, in c.fine pr. 1139
κυνοθαρσὴς, in c.ex θάρσος 623
κυνοκάρδαμον, in comp. ex κάρδαμον 747
κυνοκαυμα, in c.ex præt.paſſ. 726
κυνόκεντρον, nomen herbæ, Heſy. q d. aculeus caninus
κυνοκέφαλος, &c. in c.fine pr. 781
κυνοκλόπος, in c.fine pr. 804
κυνοκέραμβη, in κεράμβη
κυνοκτόνον in c. ex ἔκτονα 885
κυνολέσχης, in c.ex λέσχη 961
κυνόλοφα, in c.ex Λόφος 978
κυνόλυσσος, in c.ex λύσσα 983
κυνομαχέω 1015
κυνόμυια, in c.ex Μυῖα 1077
κυνοπρήστις, in c 1300
κυνοπρόσωπος, in dec. 1188
κυνόροδον, & κυνόρροδον, in c.ex Ρόδον 1445
κυνόρχιας, in c 1212
κυνόσβατος, in c.ex Βάτος 260
κυνόσουρα, in c.ex Οὐρὰ 1225, Ab κυνόσουρα, in c.ab Οὖρος 1227
κυνόσυργος, in c.ex Αργὸς 185
κυνοῦχος 553
κυνοφθαλμίζομαι, in c. ex Οφθαλμὸς 1190
κυνώψ, cum d 1186
κύομαι, in κύω
κυοτοκία 1749
κυοφορέω, κυοφορία ibid.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ, cum d 895
ΚΥΠΑΡΟΥΣ ibid.
ΚΥΠΑΣ ibid.
ΚΥΠΑΣΣΙΣ ibid.
ΚΥΠΕΙΡΟΣ ibid.
ΚΥΠΕΛΛΟΝ ibid.
κυπρεγγονὴς, cum d 305
ΚΥΠΡΟΣ 896
ΚΥΠΤΩ, cum d ibid.
κύρβας, in Κορύβας
ΚΥΡΒΑΣΙΑ 898
ΚΥΡΒΙΣ ibid.
κυρέω, in κύρω
ΚΥΡΗΒΑΣ, cum d 898
ΚΥΡΗΒΙΑ ibid.
κύρημα, in κυρέω
κυριάζω, κυριακὸς, κυριεύω, in κύριος
κυρίζω, cum κυρίσσω
κυριοκτόνος, cum d.in c.ex ἔκτονα 885
κυριολεκτεῖν, in c.fine pr. 941
κυριολογεῖν, cum d 944
κύριος, cum d in κύρος
κυρίσσω, ſeu κυρίζω, in κέρας 775
κυρίως, in κύριος
κύρμα. κύρομαι, in κύρω
ΚΥΡΟΣ, cum d 896 & 899
κυρταυχέω, in c 224
ΚΥΡΤΟΣ, cum d 909
ΚΥΡΩ, cum d ibid.
κύρωσις, in κυρέω
ΚΥΣΤΟΣ 901
κυσοβάκχαρις, qui nates ſibi bacchari inungit Heſy.
κυσοδάκνια, in c. ex δάκνω, citra pr. 354
κυσολάκων dictus fuit Clinas, vt pote τῷ κυσῷ λακωνίζων, vſurpatum enim fuit verbum λακωνίζειν pro τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι. Heſych.ex Ariſtarcho.
κυσολέσχης, in c.ex λέσχη 961
κυσονίπτης, in c.ex Νίπτω 1107
κυσὸς ſeu κύσος, in κύσθος
κύσταρος ibid.
ΚΥΣΤΙΣ, cum d 901
ΚΥΤΙΝΟΙ, cum d ibid.
κυτισιλώτμος, qui cito veſcitur. Nic.in Alexiph.
ΚΥΤΙΣΣΟΣ 901
ΚΥΤΟΣ, cum d ibid.
κυφαλέος, in κύπτω
κυφοειδὴς, in κυφὶ
ΚΥΦΙ 902
κυφὸς, κυφὸς, κυφόω, cum d. κύφων, &c. in κύπτω.
ΚΥΨΕΛΗ, cum d 902
κυψελόβυστος, in c.ex Βύω 294
ΚΥΩ 502
ΚΥΩΝ 903
¶ κῶας, in κώς
ΚΩΒΙΟΣ, cum d. 904
κωδάριον, in κώς
ΚΩΔΕΙΑ, & κωδία 904
κώδιον, in κώς
ΚΩΔΩΝ, cum d 905
κωδωνοφαλαρόπωλος 2418
ΚΩΘΩΝ, cum d 905
ΚΩΚΑΛΙΑ ibid.
ΚΩΚΥΩ, cum d ibid.
ΒΟΛΑΚΡΕΘΑΙ ibid.
ΚΩΛΟΝ, cum d 905 & 909
κωλοτομέω 1617
κώλυμα, κωλύομαι, in κωλύω
κωλυσάνεμος, in c 154
κωλιοδήτης, in c 368
ΚΩΛΥΩ, cum d. 946
ΚΩΛΩΤΗΣ 907
ΚΩΜΑ, cum d ibid.
κωμάζω, in κῶμος
ΚΩΜΑΚΟΝ 907
κώμαξ, in κῶμος
κώμαρχος, &c. 202
κωμαστὴς, cum d.in Κῶμος
ΚΩΜΗ, cum d 907
κωμόπολις, in c 1369
ΚΩΜΟΣ 907
κωμοῦσθαι, alto ſopore & veterno opprimi: vnde κεκωμῶσθαι. Gal. apud Hippocr.exp. ἐν κώματι εἶ
κωμύδριον, cum κώμιον in Κώμη
ΚΩΜΥΣ 908
κωμῳδέω, cum d. in κωμῳδὸς
κωμῳδιδάσκαλος, cum d.in c.ex διδάσκαλος 396
κωμῳδοποιὸς 1359
κωμῳδὸς, in c.ex ᾠδὴ 56
ΚΩΝΟΣ, cum d 908
κωνοειδὴς, coni ſpeciem gerens, turbinatus Herodian l.5.
κωνοφόρος 1749
κωνωπεῖον κωνωπεών, in Κώνωψ
κωνωθήρας, in c.ex θήρα 637
κωνωποειδὴς, culicis ſpeciem gerens. Ariſtot.hiſt.an.l.3.
ΚΩΝΩΨ 909
κῶς, in κώς
ΚΩΠΗ, cum d 609
κωπηλασία, κωπηλάτης, cum d. in c.ex 2.aut 3.perſ. 470
κωπήρης, in c.in ήρης 512
κωπητὴρ, &c. κωπίον, in κώπη remus
κῶρος, vide κοῦρος, in κορέω
κωρύκειος, κωρύκιον, κωρυκὶς, in κώρυκος
κωρυκομαχία 1015
ΚΩΡΥΚΟΣ, cum d 909 & 910
ΚΩΣ, cum d 910
ΚΩΤΙΛΛΩ, cum d ibid.
ΚΩΦΟΣ, cum d ibid.

Λ

ΛΑΑΣ, cum d 913
Λαβάργυρος, in c.ex Αργυρος
λαβὴ, &c. in λαμβάνω
λαβροποτέω, in c.fine pr. 1319
ΛΑΒΡΟΣ 915
λαβρόστομος 1548
λαβρόσυτος, in c.in συτος 1465
λαβροφαγέω 1715
ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ, cum d 914
ΛΑΓΑΝΟΝ, cum d ibid.
λαγαρὸς, cum d.in λαγὼν
λάγγος, in λαγὼς
λαγώαρχος, in c.ex Αρχὴ, principatus, 202

ΛΑΓΗ

ΛΑΓΗΝΟΣ,cum d 914
ΛΑΓΝΗΣ,cum d ibid.
ΛΑΓΧΑΝΩ ibid.
λαγωβόλος 253
λαγωθήρας,in c.ex θήρα 637
ΛΑΓΩΝ 916
ΛΑΓΩΟΣ,cum d ibid.
λαγῶπις,in c.ex πούς 1379
λαγώπυρον,in c. ex πυρός 1416
λαγωτροφέω,cum d 1673
λαγωσαγία 1715
λαγώφθαλμοι, in comp.ex ὀφθαλμός 1190
λαδρέων,in c.fine præp. 1433
ΛΑΖΟΜΑΙ,cum d 916
λάθαργος,in λήθω
λαθήβης,in c. ex Ἥβη 561
λαθικηδής,in c. ex κήδος,cura 783
λαθίποινος,in c.ex ποινή 1364
λαθίπονος,in c.fine pr. 1291
λαθίφθογγος,in c.ex φθόγγος 1757
λαθίφρων,cum d 1777
λάθος,cum d.λάθρα, cum d.in λήθω 965
λαθροδάκνων,in c.fine pr. 354
λαθροδήκτης.in c.præt.paſſ. ibid.
ΛΑΘΥΡΟΝ,λαθυρίς 216
ΛΑΙΔΡΟΣ 917
λαικάζω,cum d in κάζω 719
ΛΑΙΛΑΨ 917
λαιμάζω,cum λαιμάω
λαίμαργος, cum d. in c. ex μάργος 1005
λαιμάσσω,λαιμάω,in λαιμός
λαιμήτομος,in λαιμότομος
λαιμοδακής,in c ex δάκος 354
λαιμοπέδη,in c.ex πέδη 1262
ΛΑΙΜΟΣ 917
λαιμότμητος,in c.ex τμάω 1618
λαιμότομος,cum d 1617
λαιμώσσω,in λαιμός
ΛΑΙΟΣ,cum d 917
λαιοτομέω 1617
λαισήϊον,in λαιός
λαίσκαφος,in κάφος 746
λαῖτμα,in c.ex τμάω 1618
ΛΑΙΦΟΣ 917
λαιψηροδρόμος 1679
λαιψηροκέλευθος, in c.ex Κέλευθος 767
λαιψηρός,in λαῖψα
ΛΑΚΑΘΗ 917
ΛΑΚΑΦΘΟΝ ibid.
ΛΑΚΕΡΥΖΑ,cum d ibid.
λακεῖν,iu ληκέω 966
λακιδηφορέω, non ſum ſanus: ex conſequenti: qui enim vlceroſas tibias habent, pannos circa eas ferunt. Heſyc.
λακιδόω, λακίζω, cum d.in λακὶς in Ληκέω 966
ΛΑΚΚΟΣ,cum d 919
λακκόπλουτος,in c.ex Πλοῦτος
λακκόπρωκτος,in c.ex πρωκτός 1398
λακκοσχέας,in ὄσχος 2072
λακπατέω, cum d. in c.ex πατέω 1158.
λακτίζω cum d in λάξ
ΛΑΛΕΩ,cum d 917 & 918
ΛΑΜΒΑΝΩ 919 & 920
λαμπαδηδρομία 1679
λαμπαδηφόρος,cum d 1750
λαμπαδοῦχος,cum d. 558
λαμπάς,cum d.in λάμπω 628
λαμπηλών,λάμπος ibid.
λαμπούρις,in c.ex Οὐρά 1125
λαμπρείμων, & λαμπροείμων, in c.ex εἷμα 562
λαμπροπυρσόμορφος,in c. 1071
λαμπρός,cum d.in λάμπω
λαμπροφόρος 1750
λαμπρόφωνος,cum d 1799
λαμπρόψυχος,in c 1862
λαμπτήρ,in λάμπω
λαμπουρίς,cum d.in λάμπουρις, & in c. ex Πῦρ 1414
ΛΑΜΠΩ 918
ΛΑΜΥΡΟΣ,cum d 930
λάμψις,in λάμπω
λανθάνεμος,in c. ex Ἄνεμος 154
λανθάνω,cum d.in λήθω 964
ΛΑΞ,cum d 931
λαξεύω,cum d.in c.ex ξέω fine pr. 1126
λάξις,iu λαγχάνω 915
λαοδάμας,in c. ex δαμάω 357
λαοδογματικῶς,poſt δογματιστής 414
ΛΑΟΣ 931
λαοσσόος,in c.ex σόος 1455 & 1505
λαοῦργος 1673
λαοφθόρος,in c.ex φθορά 1759
λαοφόνος 1736
λαοφόρος 1750
ΛΑΠΑΖΩ,cum d 931
ΛΑΠΙΖΩ,cum d 932
λαπιδάρχας,in c 1212
ΛΑΠΤΩ,cum d 932
ΛΑΡΙΝΟΣ,cum d ibid.
λαριστοποιός 1359
ΛΑΡΚΟΣ,cum d. 932
ΛΑΡΝΑΞ,& ΛΑΡΟΣ 933
ΛΑΡΥΓΞ,cum d ibid.
ΛΑΣΑΝΟΝ ibid.
ΛΑΣΘΗ ibid.
ΛΑΣΙΟΣ,cum d ibid.
λασιόκωφος,in c.ex κωφός 910
λασιόμαλον,malum lanuginoſum,malum lanugine quadam hirtum. Heſych.
λασιαυχήν,in c. ex Αὐχήν 224
λασίοφρυς,in c.ex Ὀφρύς 1233
ΛΑΣΚΕΙΝ 938
λαστευροκάκκαβεν, in c.ex Κακκάβη 724
λάσταυρος,in c 1593
ΛΑΤΑΞ,cum d 934
λατόμος,cum d 1617
ΛΑΤΟΣ 934
ΛΑΤΡΙΣ,cum d 934
λατύπος,cum d 1693
ΛΑΥΧΑΝΙΑ 934
ΛΑΥΡΟΣ,cum d ibid.
λαυρεσσομέω 1548
ΛΑΦΥΣΣΩ,cum d 934
λαφυραγωγέω 71
λαφυροπώλης,cum d 1418
ΛΑΧΑΙΝΩ,cum d 935
λαχανοπώλης, cum d 418
λάχεσις,λαχμός,in λαγχάνω 915
ΛΑΧΝΗ,cum d 935
λάχος,in λαγχάνω
ΛΑΩ,cum d 931
λαώδης,in λαός
¶λέαινα,in λέων.
λεαίνω,in λεῖος
ΛΕΒΗΡΙΣ & ΛΕΒΗΣ,cũ d 936
λεβητοχάρων,lebete ſeu lebetibus gaudens. Athen.l.8.
λέχαι,in λέχος
ΛΕΓΝΟΝ,cum d 935
λέγμα, in λέγω dico 939 & in λέγω cubare facio 95?
ΛΕΓΩ 935
ΛΕΙΑ,cum d 952
λειαίνω,in λεῖος
ΛΕΙΒΩ,cum d 953
λειεντερία,cum d. in c.ex ἔντερος 486
λειμόδωρον,limodorum: herba quæ fœnum græcum ſuffocat, radici ipſius à primo exortu adnaſcens. Theop. de cauſ.pl.l.5.c.22.
ΛΕΙΜΩΝ,cum d 454
λειόβατος,in c.in βάτος 237
λειογένειος,in c.ex γένειον,barba 313
λειοκάρηνος,in c.ex κάρηνον 649
λειόκαυλος,in c.ex καυλός 759
λειοκύμων,in c.ex κῦμα 895
λειόμιτος,in c.ex Μίτος 1062
λειοντομάχης 1015
λειοντοπάλης,in c.ex πάλη 1245
λειόπους 379
ΛΕΙΟΣ,cum d 954
λειόστρακος,in c.ex Ὄστρακον 1219
λειόστρεα,in c.ab Ὄστρεον ibid.
λειοτριβής,cum d.in c.fine pr. 1684
λειουργῶ 503
λειόφλοιος,in c 1769
λειόφυλλος 1787
λειόω,in λεῖος
λειπανδρεῖν,cum d 158
λειποβοτανεῖ, in c.ex βοτήρ & βοτός 283
λειπόγαμος,qui vel quæ nuptias relinquit. Eurip.in Oreſte
λειποδεής,in c.ex Δέω egeo 367
λειπόδερμος,in c.ex δέρμα 375
λειποδρανεῖν, in c.ex δραίνω 423
λειπόθυμος,cum d.in c.ex θυμός,animus 657
λειπόκρεως,in c.ex Κρέας 866
λείπομαι,in λείπω
λειπομαρτύριον,in c.ex μάρτυρ 1068
λειπομορία,arbor quæ trunco fracto è radice germina emittit,& pullulat Heſych.
λειπον αὐτῆς,cũ d.λειπόνεως,in c. 1090
λειποπάτωρ,in c.ex πατήρ 1259
λειποπωγωνία 1417.v.2
λειπόσαρκος,in c 1455
λειποστράτιος,&c.in c.ex Στρατός 1553
λειποτάκτης, cum d. λειποταξία,in c. ex τάξις & τακτός 1596
λειποψυχέω,cum d.in c 1862
λειπυρίας,in c.ex πῦρ 1414
ΛΕΙΠΩ,cum d 955
ΛΕΙΡΙΟΝ,cum d 957
λειρόφθαλμος, in comp. ex ὀφθαλμός 1190
λειρώδης,in λείριον
λειτουργός,cum d.in λήϊτεργος 503
λείφαιμος,cum dec.in c.ex Αἷμα 71
ΛΕΙΧΗΝ,cum d.ΛΕΙΧΩ 958
λείψανον & λεῖψις,in λείπω
λειψυδρία,in c. 1704
ΛΕΙΧΩΛΕΚΑΝΗ,cum d 958
λειώδης,λείωμα,in λεῖος.

λεκιθοπώλης, cum d 1419
ΛΕΚΙΘΟΣ, cum d 919
λεκτὸς in Λέγω 936 & 939
λεκτικὸς, in Λέγω, dico 939
λέκτρον, cum d. in Λέγω 951
λεκυθος, in Λέκυθος
λεληθότως, in Λήθω 965
ΛΕΜΒΟΣ, cum d 656
Λεμφὸς, muſcoſus, ſtolidus: ſeu amens, mentis attonitæ. Heſych. & Euſt.
λεξείδιον, λέξις, in Λέγω, dico 939
λεόντειος, &c. in Λέων
λεοντοκέφαλα, in c. ex Κεφαλὴ ſine præp.
λεοντοκόμος, in c. ex κομέω 833
λεοντομιγὴς, in c. ſine præp. 1058
λεοντοφόνος 1736
λεοντοφυὴς 1794
λεοντόχλαινος 1828
λεοντώδης, in Λέων
λεπάδιον, λεπαῖος, in Λέπω 960
λέπαργος, in c ex Ἀργὸς 185
λέπασμα, in Λέπω
λεπιδόχαλκος, in c 1807
λεπὶς, &c. in Λέπω 960
λεπτακινὴς, λεπταλέος, in Λεπτὸς
λεπταπίλετος, in c. ex Λεπτὸς 959
ΛΕΠΤΟΣ, cum d ibid.
λεπτόβλαστος, in c. ex βλάστη 269
λεπτόγαιος, &c. in c ex γαίω 297
λεπτογνώμων 323
λεπτόγραφος 311
λεπτοδέρματος & λεπτόδερμος, in c. ex δέρμα 375
λεπτόθριξ, in c 850
λεπτόθειος, tenuia habens folia: propriè de ficu dicitur: abuſiuè de aliis arboribus aut herbis: vt λεπτοθείοιο κονίζης, Nic. in Ther. Comp. ex θεῖον
λεπτόϊνος, in c. ex ἲς 690
λεπτόκαρπος 753
λεπτοκάρυον, in c. ex καρύα 754
λεπτόκαρφος, in c. ex κάρφω 755
λεπτόκαυλος, in c. ex καυλὸς 759
λεπτοκοπέω, minutatim contundo & concido, vnde κάδμεια λεπτοκοπηθεῖσα, apud Dioſc. l. 5. c. 85.
λεπτολεχεῖς, cum d. in c. ex Λέχω 962
λεπτολόγος, cum d in fine col. 944
λεπτομερὴς, cum d in c. ex μέρος 523
λεπτόμιτος, in c. ex μίτος 1062
λεπτοποιέω 1359
λεπτόπους 1379
λεπτόπυγος, in c. ex πυγὴ 1406
ΛΕΠΤΟΣ 959
λεπτοσκελὴς, in c. ex σκέλος 1483
λεπτοσχιδὴς, in c 1532
λεπτόσωμος in c 1584
λεπτότης in Λεπτὸς
λεπτότειχος, in λεπτόθριξ 650
λεπτουργὸς, cum d 504
λεπτόφλοιος, in c 1767
λεπτοφυὴς 1794
λεπτόφυλλος 1787
λεπτόφωνος, cum d 1779
λεπτόχειλος, in c. ex χεῖλος 1812
λεπτόχυλος, in c ex χυλὸς 1848
λεπτύνω, cum d. in λεπτὸς
ΛΕΠΩ, cum d 960
ΛΕΣΒΙΑΖΩ, cum der.
ΛΕΣΧΗ, cum d ibid.
λευγαλέος, in Λοιγὸς 972
λευκαίνω, in Λευκὸς 962
λευκάκανθα, in c. ex ἄκανθα 94
λευκάνθεμον, in c. ex ἄνθεμον 162
λευκανθὴς, in c ex ἀνθὴς 150
λευκανία & λευκανόθεν, in Λευκανία 914
λευκάργιλλον, in c. ex Ἄργιλλος 185
λευκὰς, λευκασμὸς, in Λευκὸς 962
λευκάσπις, in c. ex Ἀσπὶς 212
λευκαχάτης, in Ἀχάτης 227
λευκερινεὸς, in c. ex Ἐρινεὸς 516
λευκέρυθρος, in c. ex Ἐρυθρὸς 514
λευκερῳδιὸς, in Ἐρωδιὸς 524
λεύκη, in Λευκὸς
λευκηπατίας, in Ἧπαρ 609
λευκήρετμος, in c. ex ἐρετμὸς 512
λεύκινος, λευκίσκος, in Λευκὸς 912
λευκοβραχίων, in c. ex Βραχίων 225
λευκόγαιος, in c. ex γαῖα 297
λευκογραφέω, λευκογραφὴς 341
λευκοδιφθέρι, in comp. ex διφθέρα 410
λευκοθέα, in c 628
λευκόθριξ, in c 650
λευκόϊον, in c. ex Ἴον 683
λευκόκαρπος 753
λευκόκαυλος, in c. ex καυλὸς 759
λευκοκέραστης, in c 778
λευκόκομος, in c. ex κόμη 835
λευκόκερας, in c. ex κέρας 750
λευκόκυμα, in c. ex κῦμα 895
λευκόλιθος, in c. ex λίθος 970
λευκόλιον, initio col. 972
λευκόλοφος, in c. ex Λόφος 978
λευκόνοτος, in c. ex νότος 1115
λευκοπάρηος & λευκοπάρειος, in c 1249
λευκοπάρυφος, in παρυφάω 1712
λευκόπηχυς, in c. ex πῆχυς 1313
λευκόπους 1379
λευκόπρωκτος, in c ex πρωκτὸς 1498
λευκόπτερος, in c. ſine pr. 1401
λευκόπυγος, in c. ex πυγὴ 1406
λευκόπωλος, in c. ex πῶλος 1420
λευκόπωρος, in c. 1171
λευκόροδον, in c. ex Ῥόδον 1445
ΛΕΥΚΟΣ, cum d 962
λευκόστικτος, in c. ex στίζω 1543
λευκόσφυρος, in c. ex σφυρὸν 1579
λευκότης, in Λευκὸς
λευκουφὴς, in c. ex Ὑφάω 1712
λευκοφαὴς 1728
λευκόφαιος, in c. ex Φαιὸς 1722
λευκόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 1190
λευκοφλεγματίας, in c. ſine præ. 1765
λευκοφόρος 1750
λευκόφρυς, in c. ex Ὀφρὺς 1233
λευκοχίτων 1228
λευκόχροος, cum d 1844
λευκόχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1847
λευκόχρως, in λευκόχροος
λευκόω, in Λευκὸς
λευκώλενος, in c. ex Ὠλένη 1868
λεύκωμα, λεύκωσις, in λευκόω
λευκώπης, &c. 1186
λευρὸς, in Λεῖος 955
λεύσιμος, λευσμὸς, in λεύω
ΛΕΥΣΣΩ 663
λευστὴρ, & λευστὴς, in λεύω
λευχείμων, cum d. in c. ex εἷμα 562
λευχηπατίας, in Ἧπαρ 609
λεύω, in Λᾶας 912
λεχεποίης, in Πόα 1353
λέχος, cum d. in Λέχω, cubare facio 951
ΛΕΧΡΙΟΣ, cum d. 563
λεωβάτος, in c. in βάτος 237
λεωλογέω populum percenſeo Athen. l. 12
ΛΕΩΝ 965
λεωπάτητος, in c. ex πατέω 1268
λεωπέτρα, in c. ex πέτρα 1305
λεωργὸς 504
λεὼς, in Λαὸς
λεωφόρος 1750
¶ ΛΗΓΩ 964
ληδάριον & λήδιον in Λῆδος
ΛΗΔΟΝ & ΛΗΔΟΣ 964
ληθαῖος, ληθαίω, in Λήθω
λήθαργος, cum d. in c. ex ἀργὸς, velox 507
ΛΗΘΩ 964
ληϊὰς, ληϊάδης, in Λεία 952
ληϊβότης & ληϊβότηρ, in c. ex βοτὴρ & βοτὸς 283
ληΐη, ληΐδιος, in Λεία 952. At ληΐδιον, in Λῆδος 964
ληΐζω, in λεία 952 & in Λήϊον
ΛΗΙΟΝ 966
ληῒς, ληϊστὴρ, & ληϊστὴς, &c. in Λεία 952
ληϊστάλπιγγες, cognominati fuerunt Tyrrene: quòd piædones eſſent, & primò tubas inuenerint. Heſychius.
ληΐστωρ, λήϊτη, λήϊτις, λήϊτον, &c. in Λεία
ληϊτουργὸς, cum d 503
ΛΗΚΕΩ 966
ληκητηρία, ληκτὸς, in Λήγω 963
ληκυθίζω, ληκύθιον, ληκυθισμὸς, ληκυθισης, in Λήκυθος
ληκυθοποιὸς 1319
ληκυθοπώλης 1419
ΛΗΚΥΘΟΣ 966
ΛΗΜΑ, cum d 967
λημαλέος, λημητίας, in Λήμη
λῆμμα, cum d. in Λαμβάνω 519
ΛΗΜΗ 967
ΛΗΜΝΙΣΚΟΣ 967
ΛΗΝΟΣ, & λήνεος, cum d ibid.
ληξίαρχος, cum d. in c. 292 & 293
ληξιπύρετος, in c. ex πυρετὸς 1414
λῆξις, in Λαγχάνω 915, & in Λήγω 663
ληπτὴς, &c. in Λαμβάνω 919
ληραίνω, cum d. in Λῆρος
ΛΗΡΟΣ, cum d. 968
λήσμων, cum d. in Λήθω
λῆσος, ſtella ſplendida in ſpina Scorpionis. Heſyc.
λῃστάρχης & λῄσταρχος 205
λῃστὴς, cum d. in Λεία 952
λῃστοκτόνος, in c. ex ἔκτονα 885
λῃστὸς, λῃστρικὸς, cum d. & λῃστρὶς, in λῃστὴς
λῆψις, in Λαμβάνω 919
ΛΙΑΖΩ, cum d 968
λιάμαθοι, in ἄμαθος 1001. At λιάμαθος, admodum arenoſus Heſ. Comp. ex λίαν & ἄματος
ΛΙΑΝ 968
λίασμα, in Λιάζω

λιβάδιον, & λιβάζω, in λίβω.
λιβανικὸς, λιβανίτης, in Λίβανος
λιβανόμαντις, in c 1003
λιβανοπώλης 1419
ΛΙΒΑΝΟΣ 468
λιβανοτοπώλης, cum d 1419
λίβανθρον, λιβηρὸς, in λίβω
λιβόνοτος, in c. ex νότος 1115
λίβος, in λίβω
λιβρὸς, cum λιβηρὸς
λίβυς & λίβυσσα in Λείβω 953
λίβω, in Λείβω ibid.
λίγα, λιγαίνω, in λιγὺς
ΛΙΓΓΩ 969
ΛΙΓΔΗΝ ibid.
ΛΙΓΔΟΣ ibid.
Λίγνα, Poll. ea eſſe dicit quæ ſunt à parte interiore veſtis
ΛΙΓΝΥΣ, cum d 969
ΛΙΓΝΩΤΟΣ ibid.
λιγυηχὴς, in c. ex Ηχος 615
λιγυθρόος, in c ex Θρέω 647
λιγύμολπος, in c. ex Μέλπω 1033
λιγύμοχθος, in c 1074
λιγύμυθος, in c 1076
λιγυπνείων, in c. ex Πνέω, ſine præpoſ. 1352
λιγύπνοος, in c. ex πνοὴ ibid.
λιγύριον & λίγυρον, in Λίγυς
λιγυρίζω, in λίγυς
λιγυρόθροος, cum λιγύθροος
λιγυρόπνοις, in c. ex πνοὴ 1352
λιγυρὸς, cum d. λιγὺς, in Λίγγω. At
ΛΙΓΥΣ 969
λιγυστικὸς ibid.
λιγύφθογγος, in c. ex φθόγγος 1775
λιγύφωνος 1799
λίζω, in Λίζω
λίθαξ, in Λίθος
λιθάργυρος, in c. ex Αργυρος 186
λιθάριον, λιθὰς, λίθιος & λίθεος, in Λίθος 969
λιθήπιος, Apollo dicitur ὁ ἐν τῷ Μαλέᾳ λίθῳ περισιδρυμένος, Suid.
λιθιακὰ, λιθιάω, cum d. λιθίδιον, λιθίζω, λίθινος, cum d. λιθὶς, in Λίθος.
λιθοβλήτος, in c. in βλητὸς 252
λιθοβόλος, cum d 253
λιθογλυφὴς, λιθογλύφος, in c ex γλύφω 325
λιθόδενδρον, in c. ex δένδρον 373
λιθοδέρκης, in c. ex δέρκω 376
λιθόδερμος, in c. ex δέρμα 375
λιθώδμος, in c. ex δμὴ 371
λιθοθλάω, in c. ex Θλάω 640
λιθοκάρδιος, in c 748
λιθοκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, ſine pr. 781
λιθόκολλα, cum d. in c 826
λιθοκόπος, cum d. in c. ex κοπὴ 845
λιθολαξέω, cum d. in c. ex Λᾶας 913
λιθολόγος, cum d. in c. ſine præpoſ. 918
λιθόξοος, cum d. in c. habentibus ξο 1126
λιθοποιὸς 1359
λιθόῤῥινος, in c. ex Ρινὸς 1442
ΛΙΘΟΣ, cum d 969
λιθοσόος ſeu λιθοσσόος, in c. ex σόος 1463
λιθόσπερμον, in c. ex σπέρμα 1516
λιθόστρωτος, in c. ex στρωτὸς 1550
λιθοτόμος, cum d 1617
λιθοτεχνικὴ, in c. ſine præp. 1684
λιθουλκοὶ & λιθουλκέω, in c. ex ὁλκὴ 478
λιθουργὸς, cum d 504
λιθόω, λιθωσία, λίθωσις, in Λίθος
ΛΙΚΙΓΞ 970
ΛΙΚΜΟΣ, cum d ibid.
λίκνον ibid.
λικνοστεφὴς, vanno redimitus: λικνοστεφέω, vanno ſum redimitus. Heſych.
λικνοφόρος, qui λίκνον fert. Dem. in Æſch.
λικνοφορέω, λίκνον geſto. Ath. lib. 11.
λικνοειδὴς, vanno ſimilis: ſordidus. Suid.
λικριφὶς, in Λέχριος 963
ΛΙΛΑΙΟΜΑΙ 970
λιμαγχέω, in c. ex Αγχω 29
λιμαίνω, in Λιμὸς
Λιμβρὸς, tenebroſus, obſcurus, epitheton noctis: quaſi λιβηρὸς, παρὰ τὴν λιβάδα, διὰ τὸν ἔνδροσον τῆς νυκτὸς. Etym.
λιμενάρχης, cum d 203
λιμενοῦχος 558
λιμενίζω, λιμενίτης, λιμένιον, in Λιμὴν
λιμενίσκιον, paruus portus. Syn.
λιμενορμίτης, in c 1202
λιμενοσκόπος, in c. ex σκοπὸς 1480
λιμενοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1684
ΛΙΜΗΝ, cum d 970
λιμηρὸς, ib. & in Λιμὸς
ΛΙΜΝΗ, cum d 971
λιμνοθάλαττα, in c 617
λιμνόσαμος, in Λίμνη
λιμνόστρεια, in c. ex Οστρεον 1219
λιμνουργὸς 504
λιμνοφυὴς 1794
λιμνοχαρὴς, in c. ſine præp. 1805
λιμνοκίμβιξ, in c. ex κίμβιξ 791
λιμοκτόνος, cum d. in c. ex ἔκτονα 885
ΛΙΜΟΣ, cum d 971
λιμώψωρος, in c 1865
λιμπάνω, in Λείπω 955
Λίμφος, ſycophanta, delator rerum contra leges admiſſarum. Heſ. λιμφεύειν, dicere fallere. Idem.
λιμώδης, λιμώττω, in Λιμὸς
λινάριον, λίνειος, λίνεος, in Λίνον
λινεὺς, mugil. piſcis. Heſy.
λινίσκος, in Λίνον
λινόδεσμος, in c. ex δεσμὸς 385
λινόδετος, in c. ex tertia perſon. præt. 386
λινόδρις, in c. ex δρὶς 426
λινοθώρηξ, in c. ex Θώραξ 665
λινόκλωστος, in c. ex κλώζω 812
λινόκροκος, ex lino textus & croceo colore imbutus: vt λινόκροκον φᾶρος. Eur. in Hec. Comp. ex λίνον & κρόκη, vel κρόκος
ΛΙΝΟΝ 971
λινοπλόκος, in c. ex πέπλοκα 133
λινοπλωΐας & λινοπλωὴς, in c. ſine pr. 2349
λινοπτέρος 117
λινόπτερος, in c. ſine pr. 1404
λινόπτης, cum d. in c. ſine pr. 1183
λινόσαρκος, in c 1455
λινοστασία in d. ex στάσις 710
λινοστατίζω, in c. ex στατὸς 711
λινοστολία, in c. ſine pr. 1534
λινουργὸς 504
λινόω, cum d. in Λίνον
λιολεθρία, expon. παντελεῖ ὀλέθρῳ. Heſych.
λιοπέτειον eidem eſt lapis leuis
λίπω, λιπαίνω, in Λίπος
λιπαρ́άμπυκα, Θασίαν, in c 145
ΛΙΠΑΡΗΣ, cum d 972
λιπαρόγειος, in c. ex γῆα 297
λιπαρόζωνος, in c. ex ζώνη 588
λιπαροκρήδεμνος, in c. ex Κρήδεμνον 868
λιπαρὸς, cum d. in Λίπος 972
λιπαρῶς, in Λιπαρὸς, & in Λιπαρὴς
λιπαρόχειρος 1845
λιπαρόψ 1186
λίπασμα & λιπασμὸς in Λιπαίνω
λιπαυγὴς, in c. ex αὐγὴ 217
λιπάω, in Λίπος
λιπερνὴς, in c. ex Ερνος 519
λιπεσήνωρ, in c. in ἠνωρ 158
λιπήμερος, in c. ex Ημέρα 605
λιπητὸς, in Λιπάω
λιπόβιοι, in c. ex Βίος 266
λιποβλέφαρος, in c. ex Βλέφαρον 271
λιπόγαιος, in c. ex Γῆον 345
λιπόδερμος, in c. ex δέρμα 375
λιπόζυγος, in c. ex ζυγὸς 581
λιπομήτωρ, in c. ex μήτηρ 1053
λιπόνηρος, in c. ex πονηρὸς 1292
λιπόῤῥινος, in c. ex Ρινὸς 1442
ΛΙΠΟΣ 972
λιποσαρκὴς, λιπόσαρκος, in λειπόσαρκος 1455
λιπόσκιος, in c 1495
λειποστέφανα, in c. ſine pr. 1571
λειποστρατία, λιποστράτιον, in Λειποστράτιος
λιποταξίον, in Λειποταξία
λιποτειχὴς, in c 650
λιποφεγγὴς, in c. ex Φέγγος 1734
λιπόφθογγος, in c. ex φθόγγος 1757
λιποψυχέω, in λειποψυχία
ΛΙΠΤΩ 973
λιπώδης, in Λίπος
λίρινος, λίριον, in Λείριον 958
ΛΙΡΟΣ 973
λιρόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 1190
ΛΙΣ 773
λισγάριον, ligo; ſchol. Theocr.
λισσόπυγος, in c. ex πυγὴ 1407
ΛΙΣΠΗ, cum d 973
ΛΙΣΣΟΜΑΙ ibid.
ΛΙΣΣΟΣ, cum d ibid.
ΛΙΣΤΡΟΝ, cum d 973
λιτάζομαι, ſupplico, precor. Heſych.
λιτανεύω, cum d. in Λίσσομαι
λίταργος, cum d. in c. ex ἀργὸς velox
λιτὴ, λιτήσιος, in Λίσσομαι
λιτοβορος, in c. ex Βορὰ 276
λιτοδίαιτος, in c. ex δίαιτα, vitæ genus 394

λίτομαι, in Λίσσομαι
ΛΙΤΟΣ, cum d 973 & 974
ΛΙΤΡΑ
λιτροσκόπος dicitur ἀργυραμοιβὸς, ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος, quòd λίτρα vocatur Heſych.
λιτρονομῶντες, Heſych. ſunt in arboroſo loco amicè degentes
λιχάζω, in Λιχανὸς
ΛΙΧΑΝΟΣ 974
λιχὰς ibid.
λιχμάζω, λιχμὰς, λιχμάω, λιχμήρης in Λείχω 958
λίχνος, cum d. in Λιχανὸς
λίχνως, in λίχνος
λίχος in λίχνος
λὶψ, vide λίβω in λείβω 953
λιωργὸς 504
¶ ΛΟΒΟΣ, cum d 974 & 975
λογαριάζω, cum d. in λόγος ratio 948
λογάριον in λόγος, verbum
λογὰς, cum d. in Λέγω, colligo.
λογάω, in λόγος, verbum
λόγγη, ſepulchrum, buſtum Heſy.
λογδύω, tingo, mergo idem
λογδὼν, ῶνος, lapis in portu pertuſus, in eum finem: vt per eius foramen traiecto fune puppis religari queat Heſych.
λογεῖον, in λόγος verbum
λογέμπορος, in dec. 1274
λογία, in Λέγω, colligo 936
λογίατρος, in c ex ἰατρὸς 698
λογιδεύς, in λόγος, verbum 942
λογίζομαι, cum d. in λόγος ratio
λογιστεία, in λόγος, verbum 942
λογικὸς, cum d. in λόγος, ratio 948
λόγιος ibid.
λογογράφος, cum d 341
λογοδαίδαλος, in c. in δαίδαλος 348
λογόδειπνον, in c. ex δεῖπνον 368
λογοδηρία, in c. ex δῆρις 392
λογοδιάῤῥοια, initio col. 1432
λογοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 399
λογοθέτης, rationum perſcriptor, rationalis. Cyrill.
λογοθετῶ, rationem repoſco, ratiocinor, computo. Photius.
λογοθήρας, in c. ex θήρα 637
λογολέσχης, cum d. initio col. 962
λογομανέω 995
λογομάχος, cum d 1015
λογομύθιον, in c. ex Μῦθος, fabula 1077
λογοποιὸς, cum d 1359
λογοπράκτης, in c. ex πιπράσκω 1298
λόγος, cum d 941
λογοτρόπος, apud philoſophos dicitur τὸ ἐξ ἀμφοτέρων συνθετόν. Suid.
λόγχη, cum d. in Λαγχάνω 915
λογχήρης, lanceatus. Eur.
λογχοποιὸς 1359
λογχοφόρος 1750
λοέσσω, in Λόω
λοετρὸν in Λόω
λοιβὴ, cum d. in Λείβω 953
ΛΟΙΓΟΣ, cum d 973
ΛΟΙΔΟΡΟΣ, cum d ibid.
ΛΟΙΜΟΣ, cum d ibid.
λοιπάδες, λοιπάζεσθαι, λοιπὸς, in Λείπω 955
ΛΟΙΣΘΙΟΣ, cum d 675
Λόκαλος, ciconia auis. Ariſtot. hiſt. an. l. 2.
ΛΟΞΟΣ, cum d 975
λοξοβάμων, in c. in βάμων 237
λοξοβάτης in c. in βάτης ibid.
λοξοπλέω 1567
λοξοπορέω 1275
λοξότης, in Λοξὸς
λοξοτροχὶς, in c ex τρέχω 1678
λοπάδιον cum λοπὸς
λοπὸς, &c. in Λέπω 960
ΛΟΡΔΟΣ, cum d 976
ΛΟΥΣΣΟΝ ibid.
λουτὴρ, cum d. λουτρὸν, λουτήριον & λουτρὸν, in Λόω.
Λουτροχόος, in c. in χόος 1812
ΛΟΥΩ, cum d 976 & 977
λόφαλοι, λοφαλίσκος, λοφάω, λοφεῖον, λοφέω, in Λόφος
λοφία, λοφίζω, λοφὶς, λοφνία, λοφνὶς, λοφόεις in Λόφος
λοφοπωλέω 1419
ΛΟΦΟΣ 977 & 978
λόφουρα, in c. ex Οὐρὰ 1125
λόφουρος, in Λόφος
λόφωσις ibid.
λοφωτὸς, criſta inſignis. Heſy.
λοχαγὸς, cum d 43
λοχαγωγὸς, in c. in ἀγωγὴ 40
ΛΟΧΟΣ, cum d 978 & 979
λοχὸς, cum d ibid.
λυαῖος, in Λύω
λυγαῖος in Λύγη
λυγίζω, λυγίζω, in Λύζω.
ΛΥΓΔΟΣ, cum d 980
ΛΥΓΗ, cum d ibid.
λυγκούριον, in c. fine præp. 1276
ΛΥΓΞ, cum d 980 vide & λὺγξ in Λύζω
λυγόδεσμος, in c. ex δεσμὸς 385
λυγμὸς, in Λύζω
ΛΥΓΟΣ, cum d 980 & col. ſeq.
λυγόω, λυγώδης, in Λύγος
ΛΥΓΡΟΣ, cum d 981
ΛΥΔΟΣ, cum d ibid.
ΛΥΖΩ, cum d 981
ΛΥΘΡΟΝ, cum d ibid.
ΛΥΚΑΒΑΣ ibid.
λύκαινα, λύκαινα, λυκαίνις, in Λύκος
λυκανθρωπος & λυκανθρωπία 164
λυκαυγὲς, in c. ex αὐγὴ 217
λυκέη, λύκειος, λυκῆ, in Λύκος
λυκηδὸν. λυκηθμὸς, λυκιδεὺς, λύκιον in Λύκος
λυκὶς, in Λύκος
λυκίσκος. Heſyc. eſt trochlea quæ non habet ſucculam, ſed tantùm foramen.
λυκοβατίας, in c. in βάτος 237
λυκόβρωτος, in c. fine præp. 293
λυκόδοντες, in c 1139
λυκοθαρσὴς, in c. ex θάρσος 613
λυκοκτόνος, cum d. in c. ex ἔκτονα 885
λυκόποδες 1379
λυκοῤῥαίστης, in c. ex Ραίω 1425
ΛΥΚΟΣ 981 & 982
λυκοσκυτάλιον, in c 1500
λυκοφίλιος, cum d. in c 1762
λυκόφρων 1777
λυκόφως, in c. ex φῶς 1728
λυκόχροος 1844
λυκόω, λυκώδης, in Λύκος 982
ΛΥΜΑ, cum d ibid.
ΛΥΜΗ, cum d ibid.
ΛΥΠΗ, cum d 983
λυπρόγαιος, in c. ex γαῖα 297
λυπρὸς, cum d. in Λύπη
ΛΥΡΑ 683
λυραοιδὸς, idem quod λυρῳδὸς
λυρίζω, λυρικὸς, λυρισις, in Λύρα
λυρογηθὴς, in c. ex γηθέω 315
λυρόεις, in Λύρα
λυροεργὸς 504
λυροθελγὴς, in c. ex θέλγω 625
λυροκτυπος, in c fine pr. 884
λυροκτύπος, cum d. in c. ex κτύπος 1695
λυροποιὸς, cum d 1359
λυροφοίνιξ, ſpecies quædam citharæ. Athen. l. 4.
λυρῳδὸς, cum d 57
λυσανίας, in c. ex Ανία 164
λυσίγαμος, in c. ex γάμος 300
λυσίγυιος, in c. ex Γυῖον 345
λυσίδικος 404
λυσίεθλα, in c. ex Εθλρα 443
λυσιζώνη, λυσίζωνος, in c. ex ζώνη 588
λυσιμάχιον 1015
λυσιμελὴς, in c. ex Μέλος membrum 1031
λυσιμέριμνος, initio col. 1038
λύσιμος, in Λύω
λυσίνομος, in c 1116
λύσιος, in λύω
λυσίπονος, in c. fine pr. 1291
λύσις, in λύω
λυσιτελὴς, cum d. in c. in τέλος, vectigal 1411
λυσίφρων 1777
ΛΥΣΣΑ, cum d 984
λυσσόδηκτος, in c. ex præter. paſſ. 554
λυτὴρ, λυτικὸς, λύτρον, cum d. λύτωρ, in λύω
λυχναῖος, in λύχνος
λυχνάπτης, cum d. in c. ex Απτω, accendo
λυχνεῖον, λυχνεύω, λυχνία, λυχνίδιον, λυχνίτης, &c. in λύχνος
λυχνοβόρος, in c. ex Βορὰ 276
λυχνοκαΐα, in c. deſinentibus in καΐα 726
λυχνοφαυτία, in c. ex præt. paſſ. ibid.
λυχνοποιὸς 1359
ΛΥΧΝΟΣ 984
λυχνοῦχος 558
λύω. in λύω
ΛΥΩ 985
ΛΩ 985
ΛΩΒΗ, cum d ibid.
λωΐσος, λωΐτερος, λωΐων in λῶ
ΛΩΜΑ 989
ΛΩΟΣ ibid.
λώπη, & λωπὸς, in λέπω 960
λώπιον, in λέπω ibid.
λωποδυσία, λωποδύτης, cum d. in c. ex Λύω, induo 430
ΛΩΤΟΣ, cum d 989 & 900
λωτοτρόφος 1673
ΛΩΦΑΩ, cum d 990

M

ΜΑ 990
ΜΑΓΗΣ, cum d ibid.
ΜΑΓΓΑΝΟΝ cum d ib.
μαγδίω, cum d. in Μάγος
ΜΑΓΕΙΡΟΣ, cum d 991
μαγεὺς, in Μάσσω pinſo
μαγικὸς, in Μάγος
μάγις, & μάγμα, in Μάσσω, pinſo
ΜΑΓΝΗΣ 991
ΜΑΓΟΣ ibid.
μαγοφονία: magorum cædes, eorum qui Perſidis regnum inuaſerant. Herodot. l. 3
μαγῳδὸς, hiſtrionum genus de quo Athen. l. 14. ibidem eſt μαγῳδία.
ΜΑΓΥΔΑΡΙΣ 991
μαδαρὸς, μαδάω, &c. in Μαδὸς
μαδηπηξύειος, in c. ex ξύειον, barba 33
ΜΑΔΟΣ, cum d 991 & 992
μάδρυα, dici traduntur quaſi μαλόδρυα & eadem eſſe quæ κοκκύμηλα Seleucus in γλώσσαις, apud Athen. & Euſt.
ΜΑΖΑ 992
μαζαγρὰς, qui ob mazam flet Heſ.
μαζάω, μάζινος, μάζιον, μαζίσκη, in Μᾶζα,
ΜΑΖΟΣ 992
Μαθαλίδες, apud Athen lib. 11. eſſe dicitur genus poculi vel menſuræ.
μάθημα, μάθησις, μαθητὴς, cum d. in Μανθάνω
ΜΑΙΑ 992 & 993
ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ, cum d. 963
μαιὸς μαιεύω cum d. in Μαῖα
μαιμάω, cum d. in μάω cupio 1017
μαιμωῶσι, in μάω quæro ibid.
ΜΑΙΝΟΜΑΙ, cum d 993 & 994
μαινουργὸς piſcis ſpecies. Suid.
μαίομαι, in Μάω cupio 1017
μάω, in Μάω, quæro ibid.
ΜΑΚΑΡ, cum d 996
μακεδνὸς, in Μῆκος 1046
μάκελλα, in c. ex Κέλλω 767
ΜΑΚΕΡ 997
μακεσίκρανος, in c. ex κρανίον 750
μακραδρομώτατοι, qui longiſſime currunt Xenoph. in Cyneg.
ΜΑΚΚΟΑΝ 997
Μάκος in μῆκος 1046
μακραίων, in c. ex Αἰὼν 92
μακραύχην, in c. ex Αὐχὴν 224
μακρέτειος 533
μακρηγορεῖν 18
μακρόβιος, cum d in c. ex Βίος 266
μακρόβωλος, in c. ex Βῶλος 295
μακρογένειος, in c. ex γένειον. 313
μακροδάκτυλοι, in c. ex δάκτυλος 356
μακρόδερμος 1679
μακρόθεν in μακρὸς
μακρόθυμος, cum d. in c. ex Θυμὸς, animus 657
μακροκατάληκτος, in καταλήγω 964
μακρόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 759
μακρόκεντρος, in c. ex Κέντρον 771
μακρόκερκος, in c. ex Κέρκος 778
μακροκέφαλος in comp. ſine pr poſ. 781
μακρόκωλος, cum d. in c. ex Κῶλον, membrum 906
μακρόλοβος, in c. ex Λοβὸς 975
μακρολόγος, cum d 945
μακρονοσία, in c. ex Νόσος 1113
μακροπαραληκτεῖν, in παραλήγω 964
μακροπαρείνιος, in παρείνιος 1150
μακρόπνοος, in c. ex πνοὴ 1332
μακρόπτερος, in c. ſine pr. 1401
μακροπτόλεμος, in c. 1365
μακρόπυλος, in c 1401
μακροπώγων 1417 v. 4
μακρόρριζος, cum d 1441
Μακρὸς in Μῆκος 1086
Μακροσκελὴς, in c. ex Σκέλος 1483
μακροστελέχης, in c. ex Στέλεχος 1531
μακρότης, in μακρὸς
μακρότμος, cum d 1617
μακροτράχηλος, in c. 1661
μακροφυὴς 1794
μακροφλυαρίτης, ὁ, ὁ, prolixus nugator
μακρόφυλλος 1787
μακρόχειρ 1816
μακροχρόνιος, in c 1846
μακρύνω, μακρῶς, μάκρωσις, in μακρὸς
μάκτης & μάκτρα in Μάσσω, pinſo
μάκων, in Μῆκος 1047
ΜΑΛΑ 993
μάλαγμα, in Μαλάσσω
μαλακαίπους 1379
μαλακία μαλακίας, μαλακιάω, μαλακίζω μαλάκιον in μαλάσσω.
μαλακόγαιος, in c. ex Γαῖα 297
μαλακογνώμων 323
μαλακοδέρμος, in c. ex δέρμα 375
μαλακοκρανεὺς, in c. ex κρανίον 750
μαλακοπυρήνος, in c. ex πυρὴν 1415
μαλακὸς, in Μαλάσσω
μαλακόσπερμος, in c 1455
μαλακόστρακος, in c. ab Οστρακον 1219
μαλακότης in μαλακὸς
μαλακοτρίχες, in c 650
μαλακόφλοιος, in c 1767
μαλακοψυχέω, in c 1862
μαλακτὴρ μαλακτικὸς, μαλακτὸς, μαλακιάω, cum d μαλακῶς, μάλαξις, in Μαλάσσω
ΜΑΛΑΣΣΩ 997
μαλάχη ibid.
μαλερὸς, in Μαλὸς
ΜΑΛΗ ibid.
μάλθα, in μαλάσσω
μαλθακευνία, in c 537
μαλθακηρὸς, tener, mollis, Heſych.
μαλθακίζω, μαλθακῶς, μαλθακιάω, in μαλάσσω
μαλθακόφωνος 1799
μαλθακώδης, μάλθαξις, μαλθάσσω, μάλθη, μαλθόω, in μαλάσσω.
ΜΑΛΙΣ, cum d 999
μάλιστα in Μάλα
ΜΑΛΚΗ, cum d 999
μᾶλλον, in Μάλα
ΜΑΛΛΟΣ, cum d ibid
μαλλοπάρηος in c 1249
μαλόβαθρον, ſeu μαλάβαθρον, malobatrum: folium quod Indicæ gignunt paludes in ea regione quæ Malaber dicitur: & vernacula Indorum lingua bathrum dicitur, de quo Dioſc. & Plin.
μαλοπάρηος, cum μαλλοπάρηος
ΜΑΛΟΣ 999
μάλουρος & μάλουρις, albam caudam habens Heſych.
ΜΑΜΗΡΑ 1000
ΜΑΜΜΑ ibid.
ΜΑΜΜΑΝ ib.
μαμμία & μαμμίον in Μάμμα
μαμμόθρεπτος, in c ex θρεπτὸς 1671
μαν Morice pro μὴν.
μανάκιον, in μάννος.
ΜΑΝΔΑΚΗ, cum d 1000
ΜΑΝΔΑΛΩΤΟΝ ibid.
ΜΑΝΔΡΑ, cum d ibid.
ΜΑΝΔΡΑΓΟΡΑΣ, cum d ibi.
μάνης, in Μαίνομαι
ΜΑΝΘΑΝΩ 1000
μανία, in μαίνομαι
μανιάκης, in μάννος
μανιὰς, μανικὸς, cum d. in μαίνομαι
μανιόκηπος, in c. ex Κῆπος 785
μανιώδης in μαίνομαι
ΜΑΝΝΑ 1000
ΜΑΝΝΟΣ ibid
ΜΑΝΟΣ, cum d ib.
μανόσπορος, cum d. in c. ex σπορὸς 1516
μανόστημος, qui laxo ſeu raro eſt ſtamine Heſych.
μανότης, in μανὸς.
μανόφυλλος 1787
μανόω, cum d in μανὸς
μαντεύω, cum d 1002
μαντικὸς, cum d ibid.
μαντιπόλος 1367
ΜΑΝΤΙΣ, cum d 1002
μαντόσυνος, diuino inſtinctu profectus, diuinus: vt κέλευσμα μαντόσυνον. Eurip. in Androm.
μαντοσύνη, μαντώδης, in Μάντις
ΜΑΡΑΓΔΟΣ 1004
ΜΑΡΑΓΝΑΝ ibid.
ΜΑΡΑΘΡΟΝ ibid
ΜΑΡΑΙΝΩ, cum d ib.
μαραίπους 1379
μάρανσις, in μαραίνω.
μαραυγεῖν, in c. ex Αὐγὴ 217
ΜΑΡΓΑΡΟΝ, cum d 1004
ΜΑΡΓΟΣ, cum d. ib. & col. ſeq.
ΜΑΡΗ ib
ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΟΙ ibid.
ΜΑΡΙΛΑ, ἡ, cum d ibid.
μαριλοπότης, in c. ſine pr. 1319
ΜΑΡΙΣ 1005
ΜΑΡΜΑΙΡΩ, cum d ib.
ΜΑΡΝΑΜΑΙ 1006
ΜΑΡΠΤΩ ibid.
ΜΑΡΣΥΠΟΣ cum d ibid.
ΜΑΡΤΥΡ cum d 1006 & 1007
ΜΑΣΑΟΜΑΙ, cum d 1008
ΜΑΣΘΛΗ ibid.
μασθὸς, in μαζὸς 992
ΜΑΣΠΕΤΑ 1009
μασσάομαι, cum d. in μασάομαι
ΜΑΣΣΩ 1009
μάσσων, in μακρὸς 1047
μαστάζω, μάσταξ, in μασάομαι
μαστρύζω, in μαζὸς 992
ΜΑΣΤΕΥΩ, cum d 1010
μαστιγόω μαστιγίας μαστιγιάω, μάστιγμα, in Μάστιξ.

ΜΑΣΤΙΞ, cum d 1011
ΜΑΣΤΙΧΗ, cum d ibid.
μαςίω in Μάςιξ
μασοειδὴς, mammæ ſimilis, Ariſtot.
μαςὸς in Μαζὸς 992
ΜΑΣΤΡΩΠΟΣ, cum d. 1011
μαςὶς & μάςωρ in Μαςεύω
ΜΑΣΧΑΛΗ cum d 1011
ματαιάζω, in Μάτη
ματαιολόγος cum d 945
ματαιολοιχὸς, in c. ex λέλειχα 958
ματαιοπονέω, ματαιοπονία, in c ſine pr. 1291
μάταιος, in Μάτην
ματαιόσπουδος, cum d. in c. ex σπουδὴ 1520
ματαιότεχνος, cum d. in c. ſine præpoſ. 1627
ματαιότης in μάταιος
ματαιόφρων, cum d 1777
ματαιοσμὸς ματάω in Μάτην
ματεύω, in Μαςεύω
ΜΑΤΗΝ 1012
ματία ibid
ματιολοιχὸς cum ματαιολοιχὸς
μάτος, cum μαςεύω
ΜΑΤΡΥΛΛΗ, cum d 1012
μάττομαι in Μάσσω, pinſo
ματτύω, cum d ibid.
μαυλίαι, cum d. in c. 210
μαυρόω & μαυρὸς in Ἀμαυρὸς 138
μάχαιρα, cum d. in Μάχομαι
μαχαιρομαχέω 1015
μαχαιροποιὸς 1359
μαχαιροπώλης, cum d 1419
μαχαιροφόρος 1710
μαχαιρόνιον, μαχαιρωτὶς, μάχη, cum d in Μάχομαι
ΜΑΧΛΟΣ, cum d 1012
ΜΑΧΟΜΑΙ, cum d. 1012. & 1013
ΜΑΨ, cum d 1017
μαψαῦραι, in c. ex Αὔρα 222
μαψιλάκαι, in c. ex Ληκέω 966
μαψιλόγος 945
μαψιφώνος 1799
μαψύλακτος, in c. 1705
μάψωτος in Μάψ
ΜΑΩ, cum d 1017
μεγάδικος in ἄδικος 403
μεγαθαρσὴς, in c. ex Θάρσος 623
μέγαθος, μέγαθος, in μέγεθος
μεγάθυμος in μεγαλόθυμος
ΜΕΓΑΙΡΩ, cum d. 1018
μεγακήτης, in c. ex Κῆτος 783
μεγαλαδικητικὸς, in μεγάδικος
μεγαλαλκὴς in c. ex Ἀλκὴ 119
μεγαλάμφοδος in ἄμφοδος 1132
μεγάλανδροι 158
μεγάλαρτος, cum d. in c. ex Ἄρτος 198
μεγάλαυχος, cum d. in c ex Αὐχέω 224
μεγαλεῖος, cum d. in Μέγας
μεγαλέμπορος, in dec. 1274
μεγαλεπήβολος in ἐπιβάλλω 246
μεγαληγορέω, cum d 18
μεγαλήνωρ, cum μεγήνωρ 158
μεγαλήτωρ, in c. ex Ἦτορ 612
μεγαλίζω, in μέγας
μεγαλόβωλος, in c. ex Βῶλος 265
μεγαλογνώμων, cum d 323
μεγαλογραφία 341
μεγαλοδδους, in c. 136
μεγαλοδυνάμος, cum d. in c. ex Δυνάμαι 472
μεγαλόδωρος, cũ d. in c. ex Δῶρον 432
μεγαλόθυμος 657
μεγαλόσιτος, in c. ex Οἶτος 1152
μεγαλόκαρπος 753
μεγαλόκαυλος, in c ex Καυλὸς 759
μεγαλοκέφαλος, in c. ſine pr. 781
μεγαλοκίνδυνος, in c. ex Κίνδυνος 792
μεγαλοκοίλιος, in c. ex Κοιλία 818
μεγαλοκύμων in c ex Κῦμα 895
μεγαλόκωλος, in c. ex Κῶλον 906
μεγαλόμισθος, in c. ex μισθὸς 992
μεγαλομερὴς, cum d. in c. ex μέρος 1023
μεγαλομήτης, in c. ex Μήτηρ 1053
μεγαλομυκήτης, initio col. 1078
μεγαλόμισθος in c 1061
μεγαλόνοος, cum d 1111
μεγαλοπλούσιος μεγαλόπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 2347
μεγαλόπολις, cum d. in c. 1269
μεγαλοπόνηρος, in c. ex πονηρὸς 1292
μεγαλόπους 1376
μεγαλοπράγμων, cum d. in c. ex πρᾶγμα 1385
μεγαλοπρεπὴς cum d. in c 1388
μεγαλιρρήμων, cum d. in c. ſine præpoſ. 1436
μεγαλοσθενὴς, in c. ex Σθένω 1470
μεγαλόσπλαγχνος, in c. ex Σπλάγχνον 1521
μεγαλόσταχυς in c 1526
μεγαλοσχήμων, in c. ex σχῆμα 559
μεγαλόσωμος, in c 1585
μεγαλότεχνος, in c. ſine præpoſitione 1627
μεγαλότιμος 1652
μεγαλότολμος, in c. ex Τόλμα 1656
μεγαλουργὸς, cum d 504
μεγαλόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 1190
μεγαλόφλεβος, in c. ex Φλέψ 1765
μεγαλόφρων, cum d 1777
μεγαλοφυὴς, cum d 1794
μεγαλόφυλλος 1781
μεγαλόφωνος, cum d 1799
μεγαλόψυχος cum d. in c 1862
μεγαλύνω, in Μέγας
μεγάλω μεγαλωστὶ in Μέγας
μεγάνωρ, in c. ex ἄνωρ 158
μέγαρον, in Μέγας
μέγαρτις, μεγαρτὸς in Μεγαίρω 1018
ΜΕΓΑΣ, cum d ibid.
μεγασθενὴς, in c. ex Σθένω 1470
μεγασυρνος, vuæ ſpecies in Caido. Heſych.
μεγαυχὴς, in c. ex Αὐχέω 224
μεγάφρων in μεγαλόφρων
μέγεθος in Μέγας
μεγεθουργία 504
μεγεθύνω, cum μέγεθος
μεγήρατος, in c ex ἐρατὸς 467
μεγιστᾶν, μέγιστος in Μέγας
μεδέω, μέδω, in Μέδω
ΜΕΔΙΜΝΟΣ, cum d 1019
ΜΕΔΩ, cum d ibid.
μέζεα in μέσος 1039
μεθαρμόζω, in c. ex ἁρμόζω 207
μεθάλλομαι, in c. ex Ἄλλομαι 227
μεθεκτικὸς, μεθεκτὸς in μετέχω 55
μεθέλκω, in c. ex Ἕλκω 478
μέθεξις in μετέχω 552
μεθέορτος, in c. ex Ἑορτὴ 487
μεθέπω, in c. ex Ἕπω 491
μεθερμηνεύω, in c. ex Ἑρμηνεὺς 518
μέθη in Μέθυ
μεθήκω, in c. ex Ἥκω 599
μεθηλικιοῦμαι, cum d. in c 601
μεθημερινὸς, in c. ex Ἡμέρα 605
μεθήμων, cum d. in μεθίημι
μεθίημι 566
μεθίστημι, cum d 704
μέθοδος, cum d 1134
μεθομιλέω, in c 1163
μεθορίζω, μεθόριος, in c. ab Ὅρος 1207
μεθορμίζω, in c 1202
ΜΕΘΥ 1019
μεθυμναῖς in Μέθυ
μεθυπλὴξ 1346
μεθυποδύομαι in ὑποδύω 410
μεθύσκω cum d. in c 1020
μεθυσοκότταβος, in c. ex Κότταβος 856
μέθυσος μεθυστικὸς in Μέθυ
μεθυτρόφος 1673
μεθύω, in Μέθυ
μειαγωγέω 41
ΜΕΙΔΑΩ, cum d 1020
μείζων, cum d in Μέγας
ΜΕΙΛΙΣΣΩ, cum d 1020
μειλιχόγηρυς, blandam vocem habens Tyrtæus de virtute bellica.
μειλιχόμητις, in c 1054
μείλιχος in Μειλίσσω
μειονεξία & μειονεκτέω, cum d in c. ex ἕξις 556
μειότερος in Μείων
μείουρος, cum d in c. ex Οὐρὰ 1225
μειόφρων 1777
μειόω, cum d in Μείων
ΜΕΙΡΑΞ, cum d. 1021
ΜΕΙΡΩ ibid.
ΜΕΙΩΝ 1026
μελάγγαιος, μελάγγεως, in c. ex Γαῖα 297
μελάγκαρπος 753
μελαγκόρυφος, in c. ex Κορυφὴ 852
μελαγκράνις, in c. ex κρανίον 750
μελαγκρήδεμνος, in c. ex Κρήδεμνον 868
μελαγχαίτης, in c. ex Χαίτη 1804
μελάγχειμος, in c 1813
μελάγχιμον, idem quod μέλας: vt μελάγχιμοι πέπλοι. Æſchyl.
μελαγχίτων 1828
μελάγχλαινος, in c. ex χλαῖνα 1830
μελαγχολία, cum d. in c. 1832
μελαγχρὴς μελαγχροιὴς μελαγχροίης, μελάγχροος, μελάγχρους μελαγχρώς 1844
μελαδίνης, in c. ex Δίνη 407
ΜΕΛΑΘΡΟΝ 1026
μελαινάετος, in c. ex Αἐτὸς 61
μελαίνω in Μέλας
μέλας ibid.
μελαμβαθὴς, in c. ex Βάθος 231
μελαμβαφὴς, in c. ſine pr. 255
μελάμβιος, in c. ex Βίος 266
μελάμβωλος, in c. ex Βῶλος 295
μελάμπεπλος, in c 1293

μελαμπόδιον 1379
μελάμπυγος, in c. ex Πυγὴ 1407
μελάμπυρον, in c. ex Πυρὸς 1416
μελαμφανὴς 1728
μελάμφυλλος 1787
μελάμφωνος, cui vox fuſca eſt & obſcura. Gal. de dogmatis lib. 4.
μελαναιγὶς, in c. ex Αἴσσω 86
μελαναυγὴς, in c. ex Αὐγὴ 217
μελανδετον ἄορ, in c. ex 3 perſ. præt. 186
μελανδόκος κίση 383 v. 1
μελάνδρυς, cum d. in c. ex Δρῦς 426
μελανείμων, cum d. in c. ex εἶμα 582
μελάνθεμον, in c. ex ἄνθεμον 162
μελανθὴς πόα in Μέλας
μελανία, μελανίζω in Μέλας
μελανίον, in c. ex Ἴον 685
μελανόγραμμος, in c. ex γραμμὴ 342
μελανοδοχεῖον 382. v. vlt.
μελανόθριξ, in c. ex Θρὶξ 650
μελανοκάρδιος, in c 748
μελανοκόμης, μελανόκομος, in c. ex Κόμη 835
μελανόμματος, in c. ex ὄμμα 1184
μελανονεκυοείμων in μελανείμων 562
μελανόπτερος, μελανοπτέρυγος, in c. ſine pr. 1401
μελανότης in Μέλας
μελάνουρος, cum d. in c. ex Οὐρὰ 1125
μελανόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 1150
μελανόφρυς, in c ex Θφρὺς 1133
μελαντηρία in Μέλας
μελάνυδρος, in c 1704
μελανώπος 1186
μελανώπις in Μέλας
ΜΕΛΑΣ, cum d. 1026
ΜΕΛΔΩ 1027
ΜΕΛΕΑΓΡΙΔΕΣ ibid.
ΜΕΛΕΔΑΙΝΩ, cum d ibid.
ΜΕΛΕΘΡΟΝ ibid.
ΜΕΛΕΙ ibid.
μελεϊστὶ in Μέλος, membrum
ΜΕΛΕΟΣ 1029
μελεόφρων 1777
μελέτη, cum d. in Μέλει
μέλημα, μέλησις, μεληδὸν in Μέλος, membrum
μελησμὸς ibid.
ΜΕΛΙ 1029
ΜΕΛΙΑ 1030
μελίας in Μέλι
μελίβρομος, in c 286
μελιγαθὴς, cum μελιγηθὴς
μελιγηθὴς, in c ex Γηθέω 315
μελίγηρυς, in c. ex Γῆρυς 326
μελίγλωσος, in c ex Γλώσση ibid.
μελίγλωσσος, in c ex Γλῶσσα 329
μελίγδουπος, in c. ex Δοῦπος 420
μελίζω in Μέλος
μελίζωρον, in c. ex ζωρὸς 589
μελιηδὴς in c. ex Ἡδὺς 596
μελίθρεπτος, in c. ex Θρεπτὸς 1671
μελίθροις, in c. ex Θρέω 647
μελίκηρα, cum d. in c. ex Κηρὸς 786
μελίκομπος, in c 837
μελικὸς in Μέλος, carmen 1032
μελίκρατον, in c. ex κεράω ſyncopen paſſo 774
μελίλωτος, & c. in Λωτὸς 990
μελίμηλον, in c 1048
μελίνεως, vitis ſpecies. Heſ.
μελίνη in Μέλι 1030
μελίπηκτον, in c. ex πηκτὸς 1309
μελίπνοος, in c. ex πνοὴ 1153
μελίρρυτος, in c. in ῥυτὸς 1434
μέλισμα, cum d 1032
μελίσπονδος, in c. ſine pr. 1517
ΜΕΛΙΣΣΑ 1031
μελισσοβότατον & μελισσόβοτος, in c. ex βοτὸς 283
μελισσοκόμος, in c. ex Κομέω 833
μελισσότροφες 1675
μελισσόφυλλον 1787
μελισσὼν 1031
μελισταγὴς, in c 1524
μελίσταγμα, μελίτειον & μελιτὸν in Μέλι
μελιτήμερον, in c. ex Ἥμερος 607
μελιτηρὸς, μελίτινος, μελιτίτης, μελιτόεις, in Μέλι 1050
μελιτοπώλης, cum d. 1419
μελιτουργὸς, cum d 504
μελιτοῦττα in μελιτόεις 1030
μελιτόω, μελιτώδης, μελίτωμα, in Μέλι ibid.
μέλιττα in Μέλισσα
μελιττώδης in Μέλισσα
μελίφθογγος, in c. ex φθόγγος 1757
μελίφρων 1778
μελίφυλλον in μελισσόφυλλον
μελίφυρτος, in c 1788
μελίχλωρος, in c. ex χλωρὸς 1830
μελίχρος 1844
μελιχρὸς in Μέλι 1030
μελίχροος, μελιχρὸς in μελίχρος
μελλέποσις in πόσις 1317
μελλέπταρμος, in c. ex Πταίρω 1399
μελλίεφηβος in ἔφηβος 591
μέλλημα, μέλλησις, μελλητὴς, μελλητιάω in Μέλλω
μελλιέρη, in c. ex Ἱερὸς 673
μελλόγαμβρος, in c. ex Γαμβρὸς 299
μελλόγαμος, in c. ex γάμος 300
μελλοθάνατος, in c. ex θάνατος 643
μελλονικιᾶν, Niciæ modo cunctari. Ariſtoph. in Auib.
μελλονύμφη μελλονυμφίος, in c 1118
μελλόπαις, in c. ex Παῖς 1241
ΜΕΛΛΩ, cum d 1031
μελοκοπία, in c ex κοπὴ 845
μελοποιὸς, cum d 1359
ΜΕΛΟΣ 1031
μελουρὶς, eſſe dicitur locuſta frumentum arrodens
ΜΕΛΠΩ, cum d 1032
μελύδριον in Μέλος, carmen
μελῳδὸς, cum d 57
μέμβλεται in Μέλει 1027
μεμανιμένως in Μαίνω 1051
μεμιγμένως in μίγνυμι 1056.
ΜΕΜΝΟΝΕΣ 1033
ΜΕΜΦΟΜΑΙ, cum d ibid
μεμψίμοιρος, cum d. in c. ex μοῖρα 1025
μέμψις, in μέμφομαι
ΜΕΝ 1033
ΜΕΝΔΗΣ, cum d 1034
μενεαίνω in Μένος 353
μενεδήιος, in c ex δήιος 353
μενέκτυπος, in c. ex κτύπος 1691
μενεπτόλεμος, in c 1365
μένετος in μένω
μενεχάρμης, μενέχαρμος, in c. ſine pr. 1805
μενεθήρα, cum d. in c ex θήρα 637
μενοεικὴς, in c ex Εἴκω, ſimilis ſunt 450
μενοινὴ, cum d. in μένος
μονόλκιον, in c. ex ὁλκὴ 478
ΜΕΝΟΣ, cum d 1034
ΜΕΝΩ, cum d 1035
μεράρχης, cum d 205
ΜΕΡΑΩ 1037
μεριδάρπαξ, in c 194
μερίζω, μερικὸς in μέρος
ΜΕΡΙΜΝΑ, cum d 1037
μεριμνοτόκος 1043
μεριμνοφροντιστὴς, in c. ex Φροντὶς 1781
μερὶς, μερισμὸς, μεριστὴς, μεριστὸς in μέρος
ΜΕΡΜΑΙΡΩ, cum d 1038
ΜΕΡΜΙΣ ibid.
μεροπήιος in μέροψ
μέροψ in μείρω 1022
μέροψ, in c 1237
μέσαβον cum μεσάβοιον 282
μεσαβόω ibid.
μεσάγκυλον, in c. ex Ἀγκύλη 14
μεσάζω in μέσος
μεσαιπόλιος, in c. ex Πολιὸς 1368
μεσάραιον, τὸ, idem quod μεσεντέριον: comp. ex μέσον & ἀραιὴ, quod ventrem & tenuia inteſtina ſignificat, teſte Heſyc. Sic enim dicitur quòd in medio inteſtinorũ tenuium vel ventre ſit poſitum. Alij dicunt eſſe membranam venis, arteriis, neruiſque contextam, per cuius vaſa (quę μεσαραϊκὰ inde dicuntur) alimentum è ventriculo in hepar diſtribuitur
μεσαίπος, μέσατος in μέσος
μέσαυλος, cum d. in c. 219
μεσαυχένες, in c. ex Αὐχὴν 224
μεσέγγυος, cum d. in c 436
μεσεντέριον, in c ex ἔντερον 486
μεσέρκιος, epitheton Iouis qui olim in medio τῷ ἕρκει colebatur. Heſ.
μεσεύω in μέσος
μεσήγαιος vide cum μεσόγαιος
μεσηγὺς & μεσηγὺ μεσήεις in μέσος
μεσῆλιξ, in c 601
μεσημβρία, cum d 603
μεσήπειρος, in c. ex Ἤπειρος 69
μεσιτεύω, μεσίτης, cum d. in μέσος 1039
μεσοβασιλεὺς, cum d. in c. ex Βασιλεὺς 250
μεσόβοιον, in c. ex Βοῦς 282
μεσόγαιος, in c. ex Γαῖα 297
μεσογάστωρ, in c. ex Γάστωρ 301
μεσόγειος, in c. ex μεσόγαιος
μεσογονάτιον & μεσογόνιον, in c 352
μεσόγραφος 342
μεσόδικοι 404
μεσοδόκη, in c. ex δομὴ 371
μεσοκάρπιον, in c. ex καρπὸς, iunctura manus 754
μεσόκρανον, in c. ex Κράνον 750
μεσοκρινεῖς κίονες à metallicis dicebantur οἱ κατελείποντο μέσοι ἀνέχειν τὴν γῆν, terræ moles quam in me-

dio ceu columnam relinquebant, ad ſuſtinendum cæteræ terræ pondus
μεσοκυώνιον, in c. ex Κύων 904
μεσόκωλον, in κῶλον inteſtinum 905
μεσολαβέω, cum d. in c. ex λαβὴ 927
μεσόλαβον ibid.
μεσόλευκος, in c. ex Λευκὸς 962
μεσουρία, in c. ex Μηρὸς 1052
μεσίμφαλος, cum d. in c. 1167
μεσοναῦται & μεσόνεοι, in comp. 1090
μεσονύκτιος, in c. retinentibus νυκτ. 119
μεσοπαγὴς, in c. ex ἐπάγω 1308
μεσοπαλὲς, in c. 1246
μεσοπερσικὰ in Πέρσης 1301
μεσόπλευρος & μεσοπλεύριος, in c 1340
μεσόπορος 1275
μεσόπυκνος, in c. ex πυκνὸς 1410
μεσοπύργιον, in c. ex Πύργος 1415
μεσοπυρέω in c 1191
μεσῶριον, cum μεσούριον
μεσόρομβος in ῥόμβος 1248
ΜΕΣΟΣ 1038
μεσοσυλλαβέω, in dec. ex συλλαμβάνω 925
μεσοσχιδὴς, in c. 1582
μεσότης in Μέσος
μεσότοιχος, &c. in c. ex Τοῖχος 1655
μεσότομος, cum d 1617
μεσοτριγλύφιον 325
μεσοτύλαρον, pudendum. Heſy. Comp. ex τύλος idem ſignificante.
μεσουρανέω, cum d. μεσουράνιος, in c. ex Οὐρανὸς 1216
μεσούριον 1107
μεσόφρυον, in c. ex Ὀφρὺς 1233
μεσόχθων, in c. ex Χθὼν 1826
μεσόχλοος in c. ex χλόος 1830
μεσόχορος, in c 1834
μεσόω in Μέσος
μεσόψηφος, ſemiaridus Heſ.
ΜΕΣΠΙΛΗ, cum d. 1039
μέσπατος, cum Μέσπατος
μεσσηγὺ, cum Μεσηγὺ
μεσσηγυδορπηχέσης, in c. ex Χέζω 181
μεσσήρης in Μέσος 1039
μεσσηγὺς 305
μεσσόθι, μεσσόθεν μέσσος in Μέσος
μεσοφανὴς 1721
ΜΕΣΤΟΣ, cum d. 1039
ΜΕΣΦΑ ibid.
μέσως in Μέσος
ΜΕΤΑ 1039 & col ſeq.
μεταβαίνω 235
μεταβάλλω 247
μετάβασις, μεταβατικὸς, cum d. in μεταβαίνω
μεταβιβάζω in c. ex βιβάζω 239
μεταβλαστάνω, in c. ex βλαστάνω 268
μεταβλητικὸς, in μεταβάλλω
μεταβοθρεύω, in c. ex Βόθρος 275
μεταβολὴ, &c. in μεταβάλλω
μετάβουλος, cum d. in c. ex Βουλὴ 279
μεταγγέλλομαι, cum d 9
μεταγγίζω, in c. ex Ἄγγος 10
μεταγενὴς & μεταγίγνομαι 306
μεταγινώσκω 320
μετάγκεια, in c. ex Ἄγκος 13
μεταγνῶσις, in μεταγνώσκω.
μεταγράφω, cum d 338
μετάγω, cum d. 36
μεταδαίομαι, in c. ex Δαίω, epulum præbeo 351 & in c. ex Δαίω, diuido 352
μεταδήμιος, in c. ex Δῆμος 391
μεταδιαιτάω, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 394
μεταδιδάσκω, in c. ex Διδάσκω 396
μεταδίδωμι 400
μεταδιώκω, cum d. in c. ex Διώκω 412
μεταδοκεῖ 415
μεταδοξάζω in c. ex Δόξα 416
μεταδόρπιος, in c. ex Δόρπον 418
μετάδοσις, μεταδοτικὸς, in Μεταδίδωμι
μετάδουπος, in c. ex Δοῦπος 420
μεταδρομὴ, cum d. in μετατρέχω
μετάζευγμα & μεταζευγνύω 580
μεταθέω, in c. ex Θέω 633
μετάθεσις in μετατίθημι
μεταίγδην in μεταΐσσω.
μεταΐζω, in c. ex Ἵζω 675
μεταιρω 85
μεταΐσσω, in c. ex Ἀΐσσω 86
μεταιτέω, in c. in Αἰτέω 89
μεταίτης, mendicus, Μέταιτος, idem. Suid. ex Polyb.
μεταίτιος, in c. ex Αἰτία, cauſa 90
μεταίφνιος, repentinus Heſ.
μεταίχμιον, in c. ex Αἰχμὴ 91
μετακαθίζω in Καθίζω 674
μετακαλέω, in c. ex Καλέω 733
μετακάρπιον, in c. ex Καρπὸς, iunctura manus 754
μετάκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 763
μετακεράννυμι, in c. ex Κεράννυμι 773
μετακιάθω, μετακίαθομαι ibid.
μετακιάθω, in c. ex Κίω 797
μετακινέω, cum d. in c. ex Κινέω 794
μετακλαίω, in c. ex Κλαίω 799
μετακλείω, in c. ex Κλείω, celebro 802
μετάκλησις in μετακαλέω
μετακλίνω, cum d 809 v. 1
μετακομίζω, in c. ex κομίζω, porto 834
μετακόνδυλοι, in c. ex Κόνδυλοι 838
μετακοσμέω, cum d. in c. ex Κοσμέω 854
μετακτίζω, in c. ex Κτίζω, condo 886
μετακυλινδῶ in c. ex κυλινδῶ 894
μετακύμιος, in c. ex Κῦμα 895
μεταλαγχάνω, in c. ex Λαγχάνω 915
μεταλαμβάνω in c. ex λαμβάνω 924
μεταλδήσκω, in c. ex Ἀλδέω 111
μεταλήγω, in c. 964
μεταληπτικὸς, cum d μετάληψις in μεταλαμβάνω
μεταλλαγὴ μετάλλαξις, μεταλλάττω, in c. ex Ἀλλάσσω 125
ΜΕΤΑΛΛΟΝ, cum d 1040 & 1041
μεταλλεργός 504
μεταμάζιος, in c. ex Μαζὸς 992
μεταμανθάνω, in c. cum pr. 1001
μεταμείβω, cum d. in c. ex Ἀμείβω 141
μεταμέλει, cum d. in c. ex Μέλει 1029
μεταμέλπομαι in c. ex Μέλπω 1033
μεταμήδεια, pœnitentia Heſ.
μεταμὶξ & μεταμίγδις 1057
μεταμορφόω, cum d in c 1071
μεταμοχλεύω, in c. ex μοχλεύω 1972
μεταμπίσχομαι in ἀμπίσχω 544
μεταμφιάζομαι & μεταμφιέννυμαι in ἀμφιέννυμι 562
μεταγινώσκω in ἀναγινώσκω 319
μεταναιέτης, in c. ex Ναίω 1086
μετανάστιος μετανάστης μετανάστατος in μετανίστημι
μεταναστεύω, μετανάστης, μεταναστος, μετανάστρια, in c. ex ναίω, habito 1087
μετανείσομαι in c. ex Νέω eo 1103
μετανίζω in c. ex Νίπτω 1147
μετανιπτεὶς, μετάνιπτρον in ἐπινιπτεὶς ibid.
μετανίσομαι in μετανείσομαι
μετανίστημι in ἀνίστημι 697
μετανοέω, cum d 1111
ΜΕΤΑΞΑ 1041
μεταξὺ in Μετὰ 1040
μεταξολογία 945
μεταξοτριγλύφιον in τρίγλυφος 325
μεταπαιδαγωγέω in παιδαγωγὸς 41
μεταπαιδεύω, in c. ex παιδεύω 1242
μεταπαιφάσσω in παιφάσσω 1718
μεταπαύομαι, cum d. in c 1261
μεταπείθω, in c. ex πείθω 1267
μεταπειρῶ, in c 1271
μετάπεισις in μεταπείθω
μεταπέμπω, cum d 1285
μεταπεπτεύω in Πεσσὸς 1302
μεταπηδάω, cum d. in c. ex Πηδάω 1310
μεταπίπτω 1312
μεταπλάσσω, cum d 1330
μεταποιέω, cum d. in fine col. 1355
μεταποίνιος, in c. ex Ποινὴ 1364
μεταπομπὴ, in μεταπέμπω
μεταπορεύομαι, cum d. in c. ex πορεύω 1278
μεταπορθμιῶ, cum d. in πορθμιῶ
μεταφράσις, μεταφράστης, in c. ex πιφράσκω 1298
μεταπρέπω, in c. 1388
μεταπτάμενος, in c. ex Ἵπταμαι 689
μετάπτωσις in μεταπίπτω
μεταπύργιον, in c. ex Πύργος 1415
μεταρίθμιος, in c 189
μεταρρέω 1432
μεταρριπτέω, μεταρρίπτω, in c. ex Ῥίπτω 1443
μετάρροια in μεταρρέω
μεταρυθμίζω, in c 1447
μεταρσιολέσχης, cum d. in c. ex Λέσχη 962
μετάρσιος, μεταρσιόω, μέταρσις in μετείρω 83
μετασκαίρω, in c. ex σκαίρω 1478
μετασκευάζω 1490
μέτασσαι in Μέσος 1039
μετάστασις, μεταστατικὸς in μεθίστημι 704
μεταστείχω, in c. ex Στείχω 1529
μεταστέλλω, in c. cum pr. 1532
μεταστένω in c. ex στένω 1537
μεταστοιχὶ, in c. ex στοῖχος 1530
μεταστοιχέω, in c. ex στοιχεῖον ibid.
μετασταχύζω, cum μεταστένω
μεταστρατοπεδεύω, in dec. 1264
μεταστρέφω, cum d 1577
μετα-

μετασυγκρίνω, cum d. in συγκρίνω 84
μετασχηματίζω, cum d. in c. ex σχῆμα 1556
μετατάσσω 1594
μετατίθημι, in fine col. 1615
μετατρέπω 1667
μετατρέφω, initio col. 1671
μετατρέχω 1677
μετατροπὴ, μετάτροπος in μετατρέπω.
μετατροχάζοντως in μετατρέχω
μετατυπόω, cum d. in c. ex τύπος 1694
μεταυδάω, in c. ex Αὐδή 218
μεταύλιον, in c. ex Αὔλιον 222
μεταυτίκα, idem quod αὐτίκα
μεταυχένιον, in c. ex Αὐχὴν 224
μεταφέρω 1743
μετάφημι, in fine col. 1729
μεταφορὰ & c. in μεταφέρω
μεταφράζω, cum d. in c. cum pr. 1772
μετάφρενον 1778
μεταφύομαι, in c. ex Φύω 1292
μεταφυτεύω, cum d. in c. ex φυτεύω 1795
μεταφωνέω 1797
μεταχείμασις, in c 1814
μεταχειρίζω, cum d. in c. ex χειρίζω 1817
μεταχείριος 1816
μεταχέω 1821
μεταχθόνιος, in c. ex Χθὼν 1826
μετάχοιρος, in comp. ex Χοῖρος 1831
μεταχρόνιος, in c 1846
μεταχρόω μεταχρωννύω 1844
μεταχωρέω, cum d. 1850
μεταψαίρω, in c. ex Ψαίρω 1855
μεταψηφίζω, cum d 1859
μετεγγράφω in ἐγγράφω 337
μετεῖπε, in c. ex Ἔπω, dico 494
μέτειμι 571 & 574
μετεισδύω in εἰσδύω 428
μετεκβαίνω in ἐκβαίνω 233
μετεκβιβάζω in ἐκβιβάζω 238
μετεκδίδωμι in ἐκδίδωμι 399
μετεκδύω in ἐκδύω 430
μετεμβαίνω in ἐμβαίνω 1234
μετέμφυτος in ἐμφύω 1792
μετεμψυχόω, cum d. in ἐμψυχόω 1862
μετενσωμάτωσις in ἐνσώματος 1585
μετεξανίστημι, in ἐξανίστημι 697
μετεξαντλέω in ἐξαντλέω 169
μετεξέτεροι, in c. ex Ἕτερος 530
μετέπειτα in ἔπειτα 462
μετερέω, in c. ex ἐρέω 495
μετέρχομαι 523
μετεύχομαι in c. ex Εὔχομαι 542
μετέχω 552
μετεωρίζω, cum d. in Μετέωρος
μετεωροθήρας, in c. ex θήρα 637
μετεωροκοπέω, in c. ex κοπή 845
μετεωρολέσχης, cum d 972
μετεωρολόγος, cum d. 945
μετεωροπολέω 1367
μετεωροπόρος 1275
ΜΕΤΕΩΡΟΣ 1041
μετεωροσκόπος, cum d in c. ex σκοπὸς 1485
μετεωροσοφιστὴς, in comp. ex σοφίζω 1508
μέτηλυς in Μετέρχομαι
μετήωρος, in c 154
μετήορος, in c. definetibus in ἤορος 59 & in Μετέωρος
μετίσχω in μετέχω
μετοικέω, cum d μετοικίζω cum d. μετοικικὸς, μετοίκιον, in μέτοικος
μετοικοδομέω in οἰκοδόμος 372
μέτοικος, in fine col. 1145
μετοίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 1153
μετοιωνίζομαι in c. ab Οἰωνὸς 1154
μετοκλάζω, in c. ex Ὀκλάζω 1155
μετονομάζω, in c. ex ὀνομάζω 1171
μετοπὴ, in c. ex Ὀπὴ 1176
μετόπιν, μετόπισθε, in c. 1177
μετοπωρινὸς, μετόπωρον, in c. 1161
μετόρχιον in Ὄρχος 1312
μετουσία, cum d. in μέτειμι 571
μετοχετεύω, in c. ex Ὀχετὸς 1252
μετοχὴ, cum d in μετέχω 552
μετοχλίζω, in c. ex ὀχλίζω 1235
μέτοχος in μετέχω 552
μετρέω, cum d μετρικὸς in Μέτρον
μετρολόγος 945
μετριοπαθὴς, cum d 1255 & 1256
μετριοπότης, cum d. in c. fine pr. 1319
μέτριος, cum d. in Μέτρον
μετριοφρονέω 1778
μετρίως, cum μέτριος
ΜΕΤΡΟΝ, cum d 1041
μετρονόμοι, in c. fine pr. 1094
μετωνυμία, cum d 1171
μέτωπον cum d. in fine col. 1186
μετωποσκόπος, in c. ex σκοπὸς 148
ΜΕΧΡΙ 1044
¶ ΜΗ 1045
μηδαμινὸς, qui nullius pretii eſt. Heſych.
μηδαμὸς, cum d. in c. ex Ἀμὸς 143 & 144
μηδὲ in Μὴ
μηδεὶς, in c. ex Εἷς 461
μηδέτερος, cum d. in c. ex Ἕτερος 530
ΜΗΔΟΣ, cum d 1045
ΜΗΚΑΟΜΑΙ, cum d 1046
μηκεδανὸς in Μῆκος
μηκέτι, in c. ex Ἔτι 531
ΜΗΚΟΣ, cum d 1046
ΜΗΚΩΝ, cum d 1047
μηλάνθη, in c. ex ἄνθη 161
μηλάτης in μῆλον, ouis 1049
ΜΗΛΕΑ 1047
μήλειος in μῆλον, ouis 1049
ΜΗΛΗ ib.
μηλιὰς in Μῆλος
μηλιαυθμὸς, in c. ex Ἰαύω 668
μηλίζω, μηλινόεις, μήλινος, μῆλις in μηλέα
μηλοβολέω 253
μηλοβότης, cum d. in c. ex βότης 283
μηλολάνθη, cum μηλάνθη
μηλόμαλι, in c. 1030
μῆλον in Μηλέα
μηλομαχία 1015
μηλονόμος & μηλονομεὺς, in c. fine pr. 1095
μηλοπάρηος, in c. 1294
ΜΗΛΟΣ, cum d. 1049
μηλοσκόπος, in c. ex σκοπὸς 1486
μηλόσπορος, in c. ex σπόρος 1516
μηλόσοος, in c. ex Σόος 1505
μηλοσφαγέω, μηλοσφαγία, in c. ex σφαγὴ 1572
μηλοτερόφος 1675
μηλοφόνος 1676
μηλοφόρος, cum d 1750
μηλοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1784
μηλόω, cum d. in Μήλη
μηλωτὴ & μηλωτὴς in μῆλον, ouis 1049
μηλώδης, μῆλον 1048
ΜΗΝ 1049 ΜΗΝ, menſis, ibid.
μηνάνθος, in c. ex Ἄνθος 161
ΜΗΝΗ 1050
μηνιαῖος in Μὴν, menſis
ΜΗΝΙΓΞ 1051
ΜΗΝΙΣ, cum d ibid.
μηνίσκος in Μήνη
ΜΗΝΥΩ, cum d 1051
μηριαῖος in Μηρὸς
ΜΗΡΙΝΘΟΣ 1052
μήρειον in Μηρὸς
μηρορραφὴς, in c. fine pr. 1425
ΜΗΡΟΣ 1051
μηροτομέω 1617
μηροτωπὴς 1698
ΜΗΡΥΩ, cum d 1052
μήστωρ in μηδὸς 1045
ΜΗΤΗΡ, cum d 1054
ΜΗΤΙΣ, cum d 1054
μήτερα in μήτηρ
μητραγύρτης, cum d. in c. ex Ἀγυρμὸς 27
μητραδελφος, in c. ex Ἀδελφὸς 50
μητραλοίας, in c. ex Ἀλοάω 130
μητρεγχύτη, in ἐγχέω 282
μητρίζω, μητρικὸς, μητρὶς in Μήτηρ
μητρόδικος 385
μητροδίδακτος, in c. ex διδακτὸς 396
μητρόθεν in μήτηρ
μητροκασίγνητος, & c. in κασίγνητος 307
μητροκτόνος, cum d. in c. ab ἔκτονα 885
μητροκωμία, in c 907
μητρομήτωρ, in c. ex μήτηρ 1058
μητρόξενος, in c. fine pr. 1124
μητροπάτωρ, in c 1259
μητρόπολις, cum d. in c 1369
μητρορραίσης, in c. ex Ῥαίω 1425
μητρορρίπτης, in c. ex Ῥίπτω 1443
μητροφθόρος, in c. ex ἔφθορα 1759
μητροφόνος, μητροφόντης 1756
μητρυιὰ, cum d. μητρῷος, & c. in Μήτηρ
ΜΗΧΑΝΗ, cum d 1054
μηχανιώτης, idem quod μηχανητὴς, Hom. hym. in Merc.
μηχανοποιὸς, cum d 1359
μηχανορράφος, cum d. in c. ex ἔρραφα 1235
μῆχαρ, μῆχος, in μηχανὴ
μία in Εἷς
ΜΙΑΙΝΩ 1055
μιαιφόνος, cum d 1375
μίαμμα, μιαρὸς, cum d. in Μιαίνω
μιαρφάγος, cum d 1715
μίασμα, μιασμὸς, μιάστωρ in Μιαίνω
μίγας, μιγὰς, μιγάζομαι, μίγδην, μίγδα, μιγμὸς in Μίγνυμι
μιγματοπώλης 1419
ΜΙΓΝΥΜΙ 1056
ΜΙΔΑΣ 1058
μιλφῖνος in μιαιφόνος
μικκὸς in Μικρὸς
μικροδικητικὸς in ἄδικος 493
μικραίτιος, in c. ex Αἰτία, culpa 91
μικρόβιος, in c. ex Βίος 365

μικρόβωλος, in c. ex Βῶλος 295
μικροδοσία, in c. ex δόσις 400
μικρόθυμος, cum d 657
μικρόκαρπος, cum d 753
μικροκέφαλος, in c. ex Κεφαλή 781
μικροκίνδυνος, in c. ex Κίνδυνος 792
μικροκοίλιος, in c. ex Κοιλία 818
μικρολόγος, cum d. 945 & 946
μικρόλυπος, in c 983
μικρομερής, cum d. in c. ex μέρος 1023
μικρόμματος, in c. ex ὄμμα 1184
μικρόπεπλος, in c. 1293
μικροπολίτης, in c. ex πόλις 1370
μικροπόνηρος, in c. ex πονηρὸς 1292
μικροπρεπής, cum d. in c. 1388
μικρόρραξ, in c. ex ῥάξ 1440
μικρόρριν μικρόρρις, in c. ex Ῥίν 1442
μικρορροπύγιος in ὀρροπύγιον 1407
ΜΙΚΡΟΣ 1058
μικροσπέρματος, in c. ex σπέρμα 1516
μικρόσταχυς, in c 1526
μικρόστομος 1548
μικρόσφυκτος, in c. ex Σφύζω 1579
μικρότης in Μικρὸς
μικροτράπεζος, in c. ex Τράπεζα 1660
μικρότειχος, in c. 650
μικρόφυλλος 1757
μικρόφωνος, cum d 1799
μικρόψυχος cum d in c 1862
μικρύνω, μικρῶς in Μικρὸς
μικτὸς in Μίγνυμι
μικύλος, cum μικκὸς in Μικρὸς
μίλαξ in Σμίλαξ 1502
ΜΙΛΙΓΔΟΣ 1658
μίλτειος in Μίλτος
μιλτηλιφής, minio illitus, rubicatus.
μιλτοθυρής, in c. ex θύρα 660
μιλτοπάρηος, in c 1249
μιλτοπρεπής, in c
ΜΙΛΤΟΣ, cum d 1058 & 1059
μιλτώρυχος, in c. ſine pr. 1209
ΜΙΛΦΑΙ 1059
ΜΙΜΑΙΚΥΛΟΝ 1059
μιμαλλόνες μιμαλόνες in Μιμέομαι
ΜΙΜΑΡΚΙΣ 1059
μίμαυλος, cum d 221
ΜΙΜΕΟΜΑΙ, cum d 1059
μιμνάζω, cum μίμνω
μιμνήσκομαι in Μνάομαι
μίμνω in Μένω 1035
μιμικὸς cum μῖμος
μιμογράφος 341
μιμολόγος, cum d 945
μῖμος & μιμῶ in Μιμέομαι
ΜΙΝ 1060
ΜΙΝΘΑ, cum d ibid
μινύθω μινυνθα, ΜΙΝΥΟΣ 1060
μινυρὸς, cum d ibid.
μινυώρειος, in c 1871
μιξαιθρία, &c. in c. ex Αἴθρα 69
μιξέλληνες, qui altero tantùm parente Græci ſunt.
μιξίαμβος, in c. ex Ἴαμβος 667
μιξοβάρβαρος, in c. ex Βάρβαρος 257
μίξοδος, cum d 1134
μιξόθηρ in c. ex Θὴρ 637
μιξότειξ, in c 650
μιξοιρία, in c. ex Οἰφάω 1153
μιξοπάρθενος, in c 1259
μιξοπόλιος, in c. ex Πολιὸς 1368
μιξόφρυς, in c. ex Ὀφρὺς 1233
μισαγαθία, in c. ex Ἀγαθὸς 4
μισάδελφος, cum d. in c. ex Ἀδελφὸς 50
μισάλληλοι, cum d. in c. ex ἀλλήλων 129
μισάνθρωπος, cum d. in c. ex Ἄνθρωπος 164
μισαγκεια, in c. ex Ἄγκος 13
μισγοδία in μίξοδος
μίσγομαι cum μίσγω
μισγονόμος, in c. ſine pr. 1095
μίσγω in Μίγνυμι 1057
μισέω, μίσημα in Μῖσος
μισητίζω μισητὸς in μισέω
μισθαποδότης & μισθαποδοσία in ἀποδίδωμι 395
μισάριον in Μιαρὸς
μισθαρνεῖν, cum d. in c. ex Ἄρνυμαι 192
μίσθιος in Μισθὸς
μισθοδοσία, in c. ex δόσις 400
μισθοδότης, cum d. in c. ex δότης 401
ΜΙΣΘΟΣ 1060
μισθοφόρος, cum d 1750
μισθόω, cum d. in Μισθὸς
μίσκελλος cum μίσκος 1061
μισοβάρβαρος, in c. ex βάρβαρος 256
μισοβασιλεὺς, in comp. ex Βασιλεὺς 259
μισογύνης, &c. in c. ex Γυνὴ 346
μισόδημος, in c. ex δῆμος 391
μισόδικος 404
μισόθεος, in c 618
μισόκαλος, in c. ex Καλὸς 736
μισολόγος, cum d 945
μισόνοθος, in c. ex Νόθος 1108
μισόξενος, in c. ſine pr. 1124
μισόπαις, in c. ex Παῖς 1241
μισόπολις, in c. ex Πόλις 1370
μισοπονέω, in c. ſine pr. 1291
μισοπόνηρος, cum d. in c. ex πονηρὸς 1292
μισοπορπακίστατος, in c. 1373
μισοπράγμων, in c. ex πρᾶγμα 1383
μισοπώγων, in c. ex Πώγων 1417
ΜΙΣΟΣ 1061
μισόσοφος, in c. ex Σοφὸς 1507
μισότεκνος, cum d. in c. ex τέκνον 1644
μισοτύραννος, in c. ex Τύραννος 1606
μισοφιλολόγος in φιλολόγος 947
μισόφιλος, in c 1762
μισοφρόντις, in c. ex φρόντις 1781
μισόχρηστος, in c. ſine pr. 1837
μισόχριστος, in c. ex Χριστὸς 1843
μιστύλη in Μιστύλλω
ΜΙΣΤΥΛΛΩ 1062
ΜΙΣΥ ibid.
ΜΙΣΧΟΣ ibid.
μιτορραφής, in c. ſine pr. 1426
ΜΙΤΟΣ, cum d 1062
ΜΙΤΡΑ ib.
μιτράγχουσα, Heſychio eſt ſquamea aurea quæ in fronte geſtatur.
μιτροχίτων 1828
μιτρόω in Μίτρα
ΜΙΤΥΛΟΣ 1062
ΜΙΤΥΣ ib
¶ ΜΝΑ, cum d 1063
ΜΝΑΟΜΑΙ & μνάω ib.
ΜΝΑΣΙΟΝ 1066
μνεία, μνῆμα, cum d. in Μνάομαι
μνησίθεος, in c 62
μνησίκακος, cum d. in c 728
μνῆστις, in μνάομαι
μνηστιχάρη, in c. ſine pr. 1803
μνηστεύω, cum d μνηστήρ, cum d. in Μνάομαι, ambio
μνῆστις in Μνάομαι 1064
μνηστὸς in Μνάομαι, ambio
μνήστωρ in Μνάομαι 1064, & in Μνάομαι ambio
ΜΝΙΟΝ, cum d 1066
ΜΝΟΥΣ ib
μνώομαι in Μνάομαι
¶ ΜΟΓΓΟΣ 1066
μογιλάλος cum d. in c. ex λάλος 918
ΜΟΓΟΣ, cum d 1066
μογοστόκος, cum d 1643
ΜΟΔΙΟΣ 1067
ΜΟΘΑΞ ib.
ΜΟΘΟΣ ibid.
μοθούρα, ἡ, remi manubrium. Heſych.
μόθων, cum d. in μόθαξ
μοῖρα in Μείρω 1022
μοιραγέτης 43
μοιρίδιος, μοιράω cum μοῖρα
μοιρηγενής 305
μοιρίδιος cum μοῖρα
μοιρόλογχοι in c. ex λόγχη 915
μοιροδοκέω 383
μοιρολαχέω & μοιρολοχέω, in c. ex λάχος 915
μοιχάγρια 24
ΜΟΙΧΟΣ, cum d 1067
ΜΟΛΓΟΣ, cum d ibid.
ΜΟΛΕΩ, cum d ibid.
μολιβαχθής, in c. ex Ἄχθος 882
ΜΟΛΙΒΔΟΣ, cum d 1068
μολιβδοφανής 1721
μολιβδοχοέω 1823. v. vlt.
μολιβδόχρους, &c. 844
μόλις in μόλος
μολίσκω in Μολέω
ΜΟΛΟΒΡΟΣ 1068
ΜΟΛΟΘΟΥΡΟΣ ibid.
ΜΟΛΟΣ ibid.
ΜΟΛΟΣΣΟΣ, cum d ibid.
μολουρὶς, in c. ex Οὐρὰ & Οὖρον 1215 & 1226
μολόχη & μολοχίτης λίθος in Μαλάχη 977
μολπὴ cum d. in μέλπω 1033
μολύβδαινα, &c in μόλιβδος
ΜΟΛΥΝΩ, cum d. 1069
μόλω in μολέω
μομφὴ in Μέμφομαι 1033
μοναδικὸς, cum d μονάζω, cum d. in μόνος
μονάκανθος, in c. ex Ἄκανθα 94
μονάμπυκες πῶλοι, in c. 145
μονανδρέω 158
μόναπος, à Pæonibus dicitur ὁ βόνασος bonaſus. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 45
μόναρχος, cum d 203
μόνας, μοναστικὸς &c. in μόνος
μόναυλος, cum d. in c 219. & 220
μοναχὸς, cum d. in μόνος
μονὴ in μένω 1036
μονήμερος, cum d in c. ex Ἡμέρα 606
μονήρης in μόνος. At μονῆρος, in c. in ἥρης 512
μονίας in Μόνος

μόνιμος

μόνιμος cum μονή

μόνιος in μόνος

μόνιππος,in c.ex Ἵππος 683

μονοβάμων, vnicum inceſſum habens. De metro dicitur in ouo Rhodij Simmiæ.

μονόγαμος,in c.ex Γάμος 300

μονογενής 305

μονόγλωσσος,in c.ex Γλῶσσα 316

μονογνώμονες 325

μονόγραμμοι,in c.ex γραμμή 342

μονοδέρκτης,ου,ὁ, qui vno oculo videt, vnoculus Eurip.in Cyclop.

μονόδους,in c 1136

μονοειδής,in c.ex εἶδος 447

μονοείμων,in c.ex εἷμα 562

μονόζυγος, & μονόζυξ, in c.ex ζυγὸς 581

μονοήμερος in μονήμερος

μονόθυρος,in c.ex Θύρα 660

μονόκαμπτοι ,in c.ex Καμπτὸς 742

μονόκαυλος,in c.ex Καυλὸς 759

μονοκέρατος & μονόκερως,in c 776

μονόκλαυτος,in c.ex Κλαίω 799

μονοκληρονόμος in κληρονόμος 1094

μονοκοίλιος,in c.ex Κοιλία 818

μονοκόνδυλος,in c.ex κόνδυλος 838

μονοκότυλος,in c.ex Κοτύλη 837

μονοκράτωρ 865

μονοκρηπεῖ,in c. ex Κρηπὶς 869

μονόκροτος , in c.ex Κρότος, ſine præp. 877

μονόκωλος,in c.ex Κῶλον 906

μονόκωπος vnico remo inter nauigandum vtens Eurip.in Helena.

μονολεχής,in c.ex λέχος 952

μονολήμματος,in c.ex λῆμμα 926

μονόλιθος,in c.ex Λίθος 970

μονόλοπος,in c.ex Λέπω 961

μονομάχος,cum d 1015

μονομερής,cum d.in c. ex μέρος 1023

μονόμιτος,in c.ex Μίτος 1062

μονόμματος,in c.ex ὄμμα 1184

μόνον in μόνος

μονονού,μόνον,ὡς μονονουχὶ in μόνον

μονόξοος,in c.habentibus ξο 1126

μονόξυλος,in c.ex Ξύλον 1128

μονούσιος,in c.ex οὐσία 573

μονοπάθεια 1256

μονόπαις,in c.ex Παῖς 1241

μονοπάτιον,in c.ex Πατέω 1258

μονοπέδιλος,in c.ex Πέδιλον 1262

μονόπειραι λύκοι,in c 1271

μονόπεπλος,in c 1291

μονόπηρος,in c. ex Πήρα 1312

μονοπόδιον 1379

μονοπραγματέω , in c. ex πρᾶγμα 1385

μονοπρόσωπος,cum d.in dec. 1 88

μονόπτερος,in c.fine pr. 1401

μονοπώλης,cum d 1419

μονόπωλος,in c.ex Πῶλος 1420

μονόρριζος 1441

μόνορχις,in c 1212

ΜΟΝΟΣ 1069

μονοσίλη , clara ſtella quæ in hyadibus eſt.Heſ.

μονόσιτος,cum d.in c. 1475

μονοσκελής,in c.ex Σκέλος 1481

μονόσκηπτρον,in σκῆπτρον 1492

μονοστελέχης & μονοστέλεχος , in c.ex Στέλεχος 1531

μονόστεος,in c.ex Ὀστέον 1318

μονόστιχος,in c.ex στίχος 1530

μονόστολος,in c.ex στόλος 1532

μονόστομος 1548

μόνοστος in μονόστεος

μονοστραβὴς ἶχος,Heſ.ἡμίονος

μονόστροφος,in c.ex στροφή 1529

μονοσύλλαβος, in dec ex συλλαμβάνω 925

μονότεκνος,in c.ex τέκνον 1643

μονοτόκος ibid.

μονοτράπεζος,in c.ex Τράπεζα 1660

μονότροφος,in c.ex Τρόφος 1669

μονοτροφέω,cum d. 1673

μονοφάγος,cum d 1715

μονοφαλαγγία,in c.ex φάλαγξ 1723

μονόφαιτος,in fine col. 1721

μονόφθαλμος,in c.ex ὀφθαλμὸς 1190

μονόφθογγος,in c.ex φθόγγος 1757

μονόφορβος,in c 1737

μονοφυής 1794

μονόφυλλος 1787

μονόχειρ 1816

μονοχίτων 1818

μονόχορδος,in c.ex χορδή 1833

μονόχροος,μονόχρως 1844

μονόω in Μόνος

μονῳδὸς,cum d 57

μονώνυξ,cum d. in c. ex Ὄνυξ 1174

μόνως,μόνωσις,μονώτης in Μόνος

μονωτὸς,in c.ex Οὖας 122

μόρα in μόρος

ΜΟΡΕΑ 1070

μορέω,cum d.in μόρος

μόριμος,μόριον, μόριος,μορὸς in μόρος

μορμολύκειον,μορμολύττομαι in Μορμώ

μορμορωπὰ cum μορμορωπὸς

μορμυρίζω,μορμύρος,ΜΟΡΜΥΡΩ 1070

μορμυρωπὸς 1187

μορμώσσομαι in Μορμώ

ΜΟΡΜΩ 1070

μορὶς in μόρος,portio

μόριος in μόρος

μόρον in Μορέω

μοροπονέω,in c.fine pr. 1291

μόρος in Μείρω 1022

μόρσιμος in μόρος

ΜΟΡΟΧΘΟΣ 1070

ΜΟΡΥΣΣΩ ibid.

ΜΟΡΦΗ,cum d 1070 & 1071

μορφνὸς in Ὀρφνη 1210

μορφοσκοπέω,in c.ex σκοπὸς 1486

μορφόω,μορφώω in Μορφή

ΜΟΣΣΥΝ 1071

μοσσύνοικοι 1146

μοσχάριον , μόσχιος, μοσχὴν , μοσχεύω, cum d μοσχίδιον

μοσχίον μοσχίον in Μόσχος 40

μοσχοκάρυον,in c.ex Κάρυα 754

μοσχοποιέω 1319

ΜΟΣΧΟΣ 1071 & 1072

μοσχοσφραγιστὴς,in c 1578

ΜΟΤΟΣ,cum d. 1072

μυῖαι, vermes qui carnibus innaſcuntur

μυκηροβάτης , qui ſuper nuces aut amygdalas gradiens eas frangit. Lacones.n.μυκήρος nominãt τὰ ἀμύγδαλα.Ath.l.2.ex Pamphili gloſſis.

μουνὰξ,μούνας in μοῦνος

μουνορέτης,ſolus remex.in Epigr.

μουνογενὴς,cum μονογενὴς

μουνόγλωσσος cum μονόγλωσσος

μουνόκερας cum μονόκερας

μουνολέων,in c.ex Λέων 963

μουνολεχὴς cum μονολεχὴς

μουνόλιθος cum μονόλιθος

μουνομήτωρ,in c.ex μήτηρ

μουνοπάλαι,qui ſola lucta vincunt.Heſy.Comp.ex πάλη

μοῦνος in μόνος 1170

μουνόω in μοῦνος

ΜΟΥΝΥΧΙΑ,cum d 1073

μουνώψ,idem quod μονώψ

ΜΟΥΣΑ 1073

μουσαπολετὴρ , cantus & muſicorum modulorum deperditor.Athen.lib. 10

μουσεῖος,&c.in Μοῦσα

μουσηγέτης

μουσηγετέω , muſis citharæ pulſu præeo

μουσίζω,μουσικὸς,μουσίτης in Μοῦσα

μουσοδρόμοις πέτραις , quas muſæ percurrunt.in Epigr.

μουσόληπτος,in c ex ληπτὸς 926

μουσομανὴς,cum d 995

μουσόμαντις,in c 1003

μουσομήτωρ,in c.ex Μήτηρ 1055

μουσοπάταγος,in c ex παταγέω 1257

μουσοποιὸς,cum d 1359

μουσοπόλος 1362

μουσουργὸς,cum d 504

μουσόω in Μοῦσα

ΜΟΧΘΟΣ,cum d 1074

μοχλὸς,cum d.in Ὀχλέω 1135

ΜΥ 1074

μύαγρος,&c. 24

μυακάνθος,in c.ex Ἄκανθα 94

μύας in Μῦς

μυᾶν in Μύω

μυγμὸς in Μύζω

ΜΥΔΑΖΟΜΑΙ 1074

ΜΥΔΑΩ,cum d ibid.

ΜΥΔΑΡΙΑΣΙΣ ibid.

μυδροκτύπος , dicitur faber ferrarius, qui candentem ferri maſſam malleo tundat

μυδροκτυπέω,candẽtem ferri maſſam malleo tundo. Aeſchyl. in Prom. Comp.ex κτύπος & κτυπέω

ΜΥΔΡΟΣ 1074

ΜΥΔΩΝ 1075

ΜΥΕΛΟΣ,cum d ibid.

ΜΥΕΩ,cum d ibid.

μυζάω,μυζέω in Μύζω,ſugo 1076

μυζουρὶς,in c.ex Οὐρά 1125

ΜΥΖΩ 1076

μύημα,μύησις in μυέω

μυθάριον 1077

μύθαρχοι,factionum duces.Heſ.

μυθέομαι,μυθέσκομαι in Μῦθος, verbum

μυθεύω,cum d.in Μῦθος fabula

μυθητὴρ,μυθητὴς in μυθέομαι

μυθίζω in Μῦθος,verbum

μυθικὸς in Μῦθος,fabula

μυθογράφος 342

μυθολόγος,cum d 945

μυθοπλάστης,cum d in c.fine pr. 1330

μυθοποιὸς,cum d 1319

ΜΥΘΟΣ 1076
μυθώδης, in Μῦθος, fabula
ΜΥΙΑ 1077
μύινδα seu μυΐνδα ibid.
μυοθήρας, in c. ex θήρα 637
μυοκέφαλον, in c. ex Κεφαλὴ, fine pr. 781
μυοσόβη, cum d in c. ex Σοβέω 1504
ΜΥΚΑΩ cum d 1077
μύκη, ib. & in Μύω
ΜΥΚΗΣ 1078
μύκησις, μυκητὴς, &c. in Μυκάομαι
ΜΥΚΑΙ 1078
ΜΥΚΤΗΡ, cum d ibid.
μυλακρὶς 1079
μύλαξ, in μύλη
ΜΥΛΗ 1078
μυληκόρον, in c. ex Κορέω & κόρος, scopæ 848
μυλήφατος, in c. ex Φάω, occido 1733
μυλίας, μυλιάω, in Μύλη
μυλικὸς in μυλίτης, in Μύλη
μυλλὰς, cum μύλλω
ΜΥΛΛΟΣ 1079
μύλλω in Μύλη
μυλόκλαστος, in c. ex tertia perſ. præt. 800
μύλος, in μύλη
μυλόσπαρξ in c 1455
μυλόω, μυλωθρὸς, cum d μύλων in Μύλη
ΜΥΝΟΜΑΙ, cum d 1079
ΜΥΞΑ, cum d. ib.
μυογάλη, in Γαλέη 298
μυοδόχος 383
μυοδρέπανον, in c. ex δρέπανον 414
μυόθηρ, in c. ex θήρα 637
μυοκόπρος, in c. ex Κόπρος 841
μυοκτόνος, in c. ex ἔκτονα 885
μυόσωτον & μυοσωτὶς, in c. ex Οὖας 1122
μύουρος &c. vide μείουρος 1225
μυοφόνος 1736
μυόχοδον, in c ex Χέζω 1811
μύραινα μύραινος 1081
μυραλοιφεῖν & μυραλοιφία, in c. ex Ἀλείφω 113
μυρεψὸς, cum d. in c. ex Ἕψω 560
μυρηρὸς, in μύρον
μυριάκις, in Μύριοι
μυριάμφορον, decies mille amphorarum capax: vel decies mille amphoras æquans. Ariſtoph. in Pace. Compoſitum ex μύριοι & ἀμφορεὺς: de quo col. 1739
μυριάρχης, &c. 203
μυριὰς, in μύριοι
μυρίδιον, μυρίζω, in Μύρον
μυριέλικτος, in c. ex ἑλίσσω 455
μυριέτης 533
ΜΥΡΙΚΗ cum d 1079
μυρίνης οἶνος, in Μύρον
μυρινὸς, in μύρος
μυριόδης, in c 1136
μυριόλεκτος, millies dictus
μυριόναυς, in c. 1090
μυριόνεκροι, in c ex Νεκρὸς 1091
μυριοπλάσιοι, in Μύριοι
μυριόπληκτος, in c ex πλήθω 1339
μυριόπους 1379
ΜΥΡΙΟΣ, cum d 1079
μυριοσημόριον, in c. ex μόριον 1025
μυριότευχοι, in c. ex τεῦχος 1625
μυριότης, in Μύριοι
μυριόφορος 1750
μυριόφορτος, in c. ex Φόρτος 1771
μυριόφυλλος 1787
μυριόφωνον δῆμος, populus infinitas voces edens: vel infinitis linguis loquens Epigr.
μυρὶς, μύρισμα, μυριστικὸς, in Μύρον
μυριώνυμος 1171
μυρμηκολέων, in c. ex Λέων 963
ΜΥΡΜΟΣ, cum d 1080
μυροβάλανος, in c 241
μυροθήκη & μυροθήκιον, in c. ex θήκη 1641
μύρομαι, in Μύρον
ΜΥΡΟΝ, cum d 1080
μυρόπνοις & μυρόπνοος 1352
μυροπισόκηρος in πισόκηρος 786
μυροποιὸς, qui vnguenta conficit. Athen. l. 13.
μυρόπωλις, cum d 1419
ΜΥΡΟΣ 1081
μυρόω, in Μύρον
μυρόχριστος, in c. ex χριστὸς 1853
μύῤῥα, in Μύρον
μυῤῥίνη, μυῤῥινὼν, cum μυρσίνη
μυῤῥίτης, in Μύρον
μυρσινέλαιον, in c. ex Ἔλαια 467
μυρσίνη, μυρσινίτης, μυρσίνινον, in Μύρτος
ΜΥΡΤΟΣ, cum d 1081
μυρτοπέταλον, à quibuſdam dicitur τὸ πολυγόνατον, teſte Plinio lib. 27 cap. 12
μυρτόχειλα ſeu μυρτοχειλίδες, dicuntur muliebris pudendi extremitates & veluti labia quę vtrinque ſunt. Pol. l. 2. & Ruf. Epheſ.
ΜΥΡΩ 1081
μυρωδία, in c. fine pr. 1139
μύρωμα, μύρωσις, in Μύρον
ΜΥΣ 1041
μυσάζω, μυσαρὸς, cum d μυσάττομαι, μυσαχθὴς, μυσαχὸς, in Μύσος.
μύσις, in Μύω
ΜΥΣΟΣ 1081
μυσπολεῖ 1367
ΜΥΣΣΩ 1082
μυσταγωγὸς, cum d 41
μυστάλμης, in c. ex Ἅλς, ſal 132
μύσταξ, vide μάσταξ, in Μασάομαι 1008
μύστης, cum d. in Μυέω
ΜΥΣΤΙΛΗ, cum d 1082
μυστιπόλος, cum d 1367
μυσοδόκος 383
μύσρον, in μυστίλη
μύσφονον muſcipula: παρὰ τὸ τοῖς μυσὶ φόνον ἐπιφέρειν, quod exitium aſferat muribus.
μυτακίζω, cum d. in μυ 1074
μύτιλος, vide μίτυλος
ΜΥΤΙΣ 1082
μυττωτὸν, in μύσσω
μυχαίτατος, μύχατος, μυχὸς, in Μυχὸς
μυχοβόρος, in c. ex Βορὸς 276
μυχθίζω, in μύζω 1075
μυχοίτατος, in μυχὸς
μυχόπτυνον, initio col. 1373
ΜΥΧΟΣ 1083
ΜΥΩ ibid.
μυώδης, μυὼν, μυωξὸς in μῦς
μυωπία, in c. ab Ὀπτὴ 1176 & in μυωπὸς
μυωπὸς, cum d μύωψ 1187
μυωτὸς in Μῦς
¶ΜΥΚΟΣ, cum d 1084
ΜΩΛΟΣ, cum d ib.
ΜΩΛΥ ib.
ΜΩΛΥΖΑ ib.
ΜΩΛΥΣ, cum d ib.
ΜΩΛΩΨ ibid.
ΜΩΜΟΣ, cum d 1085
μωμοσκόπος, cum d 1486
ΜΩΝ ibid.
μώνυξ in μονώνυξ 1174
μωραίνω, μωρία, & μώριον, in Μωρὸς
μωρολόγος, cum d 945
μῶρον. vide μῆρον, in Μωρέω 1059
ΜΩΡΟΣ 1058
μωρόσοφος, cum d. in c. ex Σοφὸς 1504
μωρότης, μωρῶς, μώρωσις, in Μωρός.

N

NΑΒΛΑ, cum d 1086
ΝΑΙ ib.
Ναϊάδες Naiades: nimphæ fluuiales & fontanæ à Νάω, fluo
ναΐδιον, in Ναὸς
ναΐτης cum d. in Νάω
ΝΑΙΡΟΝ 1085
ΝΑΙΩ ibid.
ΝΑΚΟΣ, cum d 1087
νακοτίλτης, in c. ex Τίλλω 1645
νᾶμα, cum d. vide Νάω, in Ναίω
ΝΑΝΝΗ, ΝΑΝΟΣ, cum d. 1087
ναξιουργὴς, naxio opere factus: vt ναξιουργὴς κάνθαρος, apud Ariſtoph.
ναοποιὸς, cum d 1360
ΝΑΟΣ 1087
ναοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1784
ΝΑΠΟΣ, νάπη 1088
ΝΑΠΥ ib.
ΝΑΡΔΟΣ, cum d ibid.
ναρδηκοπλήρωτος, in c. ex πλήρης 1337
ναρδόσταχυς, in c. 1526
ΝΑΡΘΗΞ, cum d 1088
ΝΑΡΚΑΦΘΟΝ ibid
ΝΑΡΚΗ cum d ib.
νάρκισσος ib.
ΝΑΡΓΑΛΟΣ 1089
ΝΑΡΤΗ ib.
νασμὸς, νασμώδης, in νάω
ΝΑΣΣΩ, cum d 1089
ναστὸς, in Νάσσω
ναστοφάγος, cum d 1715
ναστίσκος 1089
ναυαγὸς, cum d. in c. ex Ἄγω, frango 47
ναύαρχος, cum d 203
ναυβάτης 1069
ναυβάτης, in c. in βάτης 237

ναυ-

ναύηγὸς, cum d. in ναυαγὸς
ναύκληρος, cum d. in c. ſine præp. 806
ναυκράτης, cum d 865
ναῦλον, cum d. in Ναῦς
ναύλοχος, cum d. in c. ex Λόχος, inſidiæ 979
ναυμάχης, cum d 1015
ναυπηγὸς, cum d. in c. ex πέπηγα. 1309
ναύποδα in ναυσίποδες
ναῦσθλον in Ναῦς
ΝΑΥΣ 1089
ναυσία, cum d ibid.
ναυσίβιος, in c. ex Βίος 266
ναυσίκλειτος in c. ex κλειτὸς 802
ναυσικλυτὸς, in c. ex Κλύω 811
ναυσιπέδη, in c. ex Πέδη 1262
ναυσίποδες 1379
ναυσίπομπος, in c. ſine pr. 1287
ναυσίπορος 1275
ναυσίπυρος 1278
ναυσιφόρητος 1750
ναύσταθμος, nauium ſtatio. Lucian., & Strab. l. 14.
ναύσταθμον, idem. Thuc.
ναύστολος, in c. ex στόλος 1255
ναύτης, cum d. in Ναῦς
ναυτία, cum d ibid.
ναυτοδίκαι 404
ναύτρεια cum ναύτης
ναύφθορος, cum d. in c. ex ἔφθορα 1759
ναύφρακτος, in c. ex φρακτὸς 1774
ΝΑΦΘΑ 1090
νάω in Νάω
¶ νεάζω in Νέος, iuuenis 1098
νέαιρα cum νέαρὸς
νεακόνητος, in c. ex Ακόνη 99
νεαλὴς, in c. ex Αλς, ſal. 132. &c. in Νέος, nouus
νεάλωτος, in c. ex ἁλωτὸς 117
νεαν, cum d. in Νέος, iuuenis
νέαξ ibid.
νεαοιδὸς, nouus poeta Epigr.
νεαρὸς, cum d. νέασις, νεατὸς, νεάω in Νέος
ΝΕΒΡΟΣ, cum d 1090
νεβριδόπεπλος, in c 1293
νεβροτόκος 1643
νεβροχαρὴς, in c. ſine pr. 1803
νεηγενὴς in νεογενὴς 350
νεήκης in c. ex Ακὴ 96
νεηκόνης cum νεακόνητος 99
νεηλάτης 470. v. 5
νεήλατος, in c. ex Αλέω, molo 114. & in c. ex Ελαύνω 470
νεηλιφεῖς, οἰκίαι, in c. ex Αλείφω 113
νέηλυς, in c. in ἤλυς 524
νεήφατος, in c. ex φατὸς 17 2
νειαρὸς νείαιρα, initio col. 1098
ΝΕΙΚΟΣ cum d 1060
νειόθεν & νειόθι in Νέος
νειὸς in Ναῦς 1090 & in Νέος
νείσομαι in Νέω, eo 1103
νείφω in Νίφω 1108
νεκὰς in νεκρὸς
νεκραγωγέω 41
νεκρικὸς in Νεκρὸς
νεκροβόρος in c. ex Βορὰ 276
νεκροδέγμων, in c. ex prima perſ. præt. 382
νεκροδόκος 383
νεκροκόσμος, in c. ex Κοσμέω 854
νεκρομαντεῖον & νεκρομαντεία, in c 1003
νεκροπέρνας, in c. ex περνάω 1298
νεκροπομπὸς, in c. ſine præp. 1287
ΝΕΚΡΟΣ, cum d 1091
νεκροστόλος, cum d. in c. ex στόλος 1533
νεκρόσυλος, cum d. 1566
νεκροτάφος, in c. ex Θάπτω, ſepelio 621
νεκροφόρος 1750
νεκρόω, νεκρώδης, νέκρωσις in Νεκρὸς
ΝΕΚΤΑΡ, cum d 1091
νεκταρεσταγὴς, in c 1524
ΝΕΚΥΔΑΛΟΣ 1092
νεκυηγὸς 43
νεκυία in νεκρὸς
νεκυόμαρτις, cum d. in c 1003
νεκυοσσόος, in c. ex σόος 1463
νεκυοστόλος cum νεκροστόλος
νέκυς, νεκύσια in νεκρὸς
νεμέθω in νέμω paſco 1094
ΝΕΜΕΣΑΩ, cum d 1092
νεμέτωρ, νέμησις, νεμητὴς, νέμομαι in νέμω, diſtribuo
νέμος in νέμω, paſco
ΝΕΜΩ 1092
ΝΕΝΙΗΛΟΣ 1096
ΝΕΝΝΟΣ ibid.
νεοαλδὴς, in c. ex Αλδέω 111
νεοαρδὴς, in c. ex Αρδω 286
νεόβδαλτον in Βδάλλω 261
νεόβλαστος, in c. ex βλαστὴ 269
νεόβορος, in c. ex Βορὰ 276
νεοβρὸς, in c. ſine præpoſit. 293
νεόγαμος, in c. ex Γάμος 300
νεογενὴς 305
νεογιλὴς, &c. ibid.
νεόγλωσος, in c. ex Γλῶσσα 326
νεόγονος & νεογνὸς 309
νεόγραπτος, in c. ex γραπτὸς 340
νεόγυιος, in c. ex Γυῖον 345
νεογυνὴς, in c. ex γυνὴ 346
νεοδαμώδης, in c. ex δῆμος 391
νεόδαρτος, in c. ex δαρτὸς 575
νεοδμῆτες γάμοι & νεόδμητος κόρη, in c. ex Δαμάω 357. vide & in c. ex præterito ſyncopen paſſo 371
νεόδορος, in c. ex δορὰ 375
νεόδρεπτος, in c. ex Δρέπω 424
νεοεργὴς 504
νεόζυξ, cum d. in c. ex ζυγὸς 581
νεοθαλὴς, in c 618
νεοθανὴς, in c. deſinentibus in θανὴς 642
νεοθηγὴς, in c. ex θήγω 634
νεοθηλὴς in νεοθαλὴς 641
νεοθλιβὴς, in c. ex θλίβω 943
νεόθρεπτος, in c 1674
νεόθυτος, in c. ex θύω, macto 663
νεοίη in Νέος, iuuenis
νέοικος 1146
νεοκατάστατος in καθίστημι 704
νεοκατάχριστος in καταχρίω 1843
νεοκάτοικος in κάτοικος 1145
νεόκαυστος, νεόκαυτος, in c. ex præt. paſſ. 726
νεοκηδὴς, in comp. ex Κῆδος, mœror. 783
νεόκλαστος, in c. ex Κλώθω 812
νεοκμὴς, &c. in comp. deſinentibus in κμὴς 741
νεόκοπος, in c. ex κοπὴ 845
νεόκρας, & νεοκρατὸς, in c. ex Κεράω 774
νεόκτιστος, in c. ex κτιστὸς 827
νεολαία in Νέος
νεολκία, &c. in c, ex ἑλκὴ 478
νεόλλυτος, in c. ſine præp. 977
νέομαι in Νέω
νεόμηνις in c. ex Μήνη 1051
νεομηνία, in c. ex Μὴν 1050 & in c. ex Μήνη 1051
νέον in νέος, nouus
νεόνυμφος, in c. ex νύμφη 1118
νεοπαγὴς, in c. ex ἐπάγην 1308
νεοπειθὴς in c, in πειθὴς 1208
νεόπειστος, in c. ex πειστὸς ibid.
νεοπενθὴς, in c 1288
νεοπηγὸς, in c. ex πέπηγα 1309
νεόπηκτος, in c. ex πηκτὸς ibid.
νεοπλεκὴς, in c. in πλεκὴς 1335
νεόπλουτος, in c. ex πλοῦτος 1347
νεόπλυντος, & νεόπλυτος, in c. ſine pr. 1349
νεοπολῖται, in c. ex πολίτης 1370
νεοπρεπὴς, in c 1388
νεόπριστος. in c 1392
νεόρραντος, in c. ex Ραίνω 1425
νέορτος, in c. in ὀρτὸς 1213
ΝΕΟΣ 1097
νεοσαίρακτος, in c. ex Σαίρω 1510
νεοσσὸς, in c. ſine pr. 1513
νεοσσοποιία 1360
ΝΕΟΣΣΟΣ, cum d 1099
νεοσσοτροφεῖον 1673
νεόσσυτος, ὁ νεωστὶ ὁρμηθείς. Heſych. c. ex σύω ſeu σείω
νεοσταθὴς, in c. deſinentibus in σταθὴς 711
νεόστροφος, in c. ex στροφὴ 1559
νεοσύλλεκτος in συλλέγω 938
νεοσύστατος in συνίστημι 709
νεοσφαγὴς, in c. ex σφαγὴ 1572
νεόσφακτος ibid.
νεοτελὴς 1610
νεοτευχὴς, in c. ex τεῦχος 1625
νεοτευκτὸς, in c. ex τευκτὸς 1642
νεότης, cum d. in Νόος
νεότμητος, in c. ex τμητὸς 16 8
νεοτόκος 1643
νεοτρεφὴς, in c. in τρεφὴς 1671
νεοτριβὴς, in c. ſine pr. 1664
νεότροπος, in c 1649
νεοττεύω, cum d. νεόττιον, νεοττὶς in νεοσσὸς
νεοττοτροφέω cum νεοσσοτροφεῖον
νεουρεῖν, in c. ex Οὖρος, ventus ſecundus 1227
νεούτατος, in c. ex Οὐτάω 1930
νεόφθιτος, in c. ex φθίω 1758
νεοφθόνητος in φθόνη 1757
νεόφονος 1736
νεοφυὴς 1794
νεόφυτος 1795
νεοχάρακτος, in comp. ex χαράσσω 1809
νεοχμὸς, cum d. νεόω in νέος, nouus 1097
νέπους 1379
νέρθε, cum d. in Ερα 495

νεῦμα in Νεύω
νευρὰ, νευρία, νευρικὸς, νεύρινος, νευρώς, &c. in Νεῦρον
νευροβάτης, in c. in βάτης 237
νευρόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
νευροκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
νευρολάλος, in c. ex λάλος 919
νευρομήτρα, in c. ex μήτρα 1053
ΝΕΥΡΟΝ 1099
νευρορράφος, cum d 1426
νευροσπαδὴς, νευροσπάσται: &c in c. ſine pr. 1513
νευροτενὴς, in c. in τενὴς 1603
νευρότρωτος, in c 1649
Νευρόω, in Νεῦρον
νευρώδης, νευρόεις in Νεῦρον
νευροχονδρώδης, in compoſ. ex Χόνδρος
ΝΕΥΩ, cum d. 1100. & in Νέω nato
νεφέλη in Νέφος
νεφεληγερέτης, in c. ab ἠγερέομαι 11. & in c ex Ἐγείρω 437
νεφεληγενὴς 305
νεφελοκοκκυγία, in c. ex Κόκκυξ 823
ΞΕΦΟΣ, cum d 1101
ΝΕΦΡΟΣ, cum d 1102
ΝΕΩ, cum d 1102 & 1103
νεωκόρος, cum d. in c. ex κόρος, ſcopæ 848
νεωλκὸς cum νεωλκία 478
νέωμα cum νεόω 1097
νεὼν in Ναῦς 1090
νεώνητος, in c 1869
νεωπὸς 1187
νεωποιὸς 1360
νεωρὴς 206
νεωρυχὴς, in fine col. 1109
νέως, νέωσις in Νέος, nouus
νεώσογκος 1146
νεωστὶ cum νέος
νέωτα in νεόω
νεωτερίζω cum νεωτέρας
νεωτεροποιὸς, cum d 1360
νεωτέρως in Νέος, nouus
νεωτὸς ibid.
νεωφύλαξ in ναοφύλαξ
νεώχερμος, terra recens culta. Heſych.
¶ ΝΗ 1104
ΝΗΓΑΤΕΟΣ 1104
νήγρετος, in c. ex ἔγρομαι 438
νήδυμος, in c. ex δυόω, ſubeo 429
νηδύποις 1379
ΝΗΔΥΣ 1104
νηέω in νέω neo 1103
νήθω in νέω, neo ibid.
νήιος, νηίτης, &c. in ναῦς
νηκερδὴς, in c ex Κέρδος 777
νήκερος & νήκερως, in c 776
νήκεστος, in c. ex Ακέομαι 95
νηκτὴς, νηκτικὸς, νηκτὸς, νηκτεὶς in νήχω
νηλεγὴς, cum d. in ἀνηλεγὴς 111
νηλεὴς, in c. ex Ἔλεος 474
νηλεόποινος, in c. ex Ποινὴ 1364
νηλεῶ in νηλεὴς
νήλευστος, in c. ex Λεύω 963
νηλίπεζοι, in c 1265
νηλιτὴς, in c. ex Αλιτέω 118
νήλωπος, in c. ex Λῶπος 961
νῆμα, cum d. in νέω, neo
νημερτὴς, cum d. in c. ex Ἀμαρτάνω 137
νηνεμος cum d. in c 154
νηνέω in Νέω 1103
νῆξις in νήχω
νηοπόλος 1367
νηοπορέω in ναυσιπόρος 1275
νηοσσός, in c. ex Σόος 1505
νήοχος 538
νηπεκτὴς, in c. ex Πείκω 1269
νηπιέει, in c 1283
νηπιάω, νηπιάζω, νηπίαχος, cum d. νηπιέη in νήπιος
νηπενθὴς, cum d. in c 1288
νηποκτόνος, in c. ex ἔκτονα 885
ΝΗΠΙΟΣ, cum d 1104
νηπιόφρων, qui puerili mente eſt præditus, qui non plus ſapit, quàm infans aut puerulus.
νηπιοφροσύνη, ſtultitia qualis eſt infantis aut pueruli
νήπλεκτος, in c. ex πλεκτὸς 1335
νήποινος, cum d. in c. ex Ποινὴ 1364
νηπύτιος in νήπιος
νήριθμος, in c 189
νήριστος, in c. ex ἐρίζω 517
ΝΗΡΙΟΝ 1104
νηρίτης, ὁ, nerites, concha quædam natatilis, apud Ariſtot. de part. anim. lib 4. & Ælian.
νήριτος in νήριστος
νηριτόφυλλος, multa habens folia. Heſych.
ΝΗΡΟΣ 1104
νησίον in νῆσος
νῆσις in νέω, neo
Νησὶς in νῆσος
ΝΗΣΟΣ, cum d 1105
ΝΗΣΣΑ, cum d 1105
νηστεύω in νῆστις
νηστικὸς in νήθω
ΝΗΣΤΙΣ, cum d 1105
νησύδριον in νῆσος
νήτη in νέος 1097
νητὸς in νέω, neo 1103
νητρεκὴς, in c. ex Ατρεκὴς 215
νῆττα 1105
νηττοφόνος, anates occidens. Ariſtot. hiſtor. anim l. 9. c. 32.
νηῦς in ναῦς
ΝΗΦΩ, cum d 1105
νήχυτος, in c. in χύσις 1823
νήχω in νέω, nato 1102
νῆψις in νήφω
νήω in νέω, glomero 1103
¶ ΝΙΓΛΑΡΟΣ 1106
νίζω in Νίπτω
ΝΙΚΑΩ, cum d 1106
νικηφόρος 1750
νῖκος in νικάω
νίμμα in νίπτω
ΝΙΝ 1106
ΝΙΠΤΩ, cum d 1107
νίσσομαι in νέω, eo 1103
ΝΙΤΡΟΝ, cum d 1107
νίφα in νιφὰς
νίφαργος, in c. ex Αργὸς 185
νιφὰς in νίφω
νιφετοβλὴς & νιφοβλὴς, in o. in βλὴς 252
νιφετὸς, cum d. in νίφω
νιφόβολος 253
νιφόεις in Νίφω
νιφόκτυπος, niuis caſu reſonans. Athen. l. 10. Comp. ex κτύπος, de quo in Τύπτω
νίφομαι in νίφω
νιβοστιβὴς, in c 1528
ΝΙΦΩ 1107 & 1108
¶ νοερὸς, νοέω, cum d. in νόος
νοθεία, νοθεύω, cum d. in νόθος
νοθογλυπτος, in c. ex γλυπτὸς 307
νοθοκαλλοσύνη, in c. ex κάλλος 737
ΝΩΘΟΣ, cum d 1108
νοίδιον in νόος
νομαδικὸς, νομαδίτης, νομάζω in νέμω 1094
νομαδόστιχοι, in c. ex στίχος 1530
νομαῖος in νέμω. At νόμαιον, in νόμος
νομανδρία 158
νομάρχης, cum d 203
νομὰς, νομεὺς, νομεύω, cum d. νομὴ in νέμω 1093 & 1094
νομίζω, νομικὸς, cum d. νόμιμος, cum d. νόμισις, νόμισμα in νόμος
νομισματοπώλης 1419
νομιστεύω in νόμος
νομογράφος 341
νομοδιδάκτης, in c. ex διδακτὸς 396
νομοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος ibid.
νομοθεσία, in c. ex θέσις 1639
νομοθέτης, cum d 1640
νομοΐστωρ, in c ex Ἵστωρ 714
νομομαθὴς, in c, ſine pr. 1001
ΝΟΜΟΣ 1115
νομὸς in νέμω, diſtribuo 1093
νομοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1784
νοοβλαβὴς, in c. ex Βλάπτω 268
ΝΟΟΣ 1108
νοοφαλὴς, in c. in σφαλὴς 575
νοσάζω, νοσακερὸς, νοσερὸς, νοσέω, cum d. νοσηλεύω, cum d. νόσημα, νοσηρὸς, νοσίζω in νόσος
νοσογνωμονικὴ 323
νοσοκόμος, cum d. in c. ex Κομέω 833
νοσοποιὸς 1360
ΝΟΣΟΣ, cum d 1112 & 1113
νοσοτροφία 1673
νοσσὸς, cum d. in νεοσσὸς 1069
ΝΟΣΤΕΩ, cum d 1113
ΝΟΣΦΙ, cum d 1114
νοσώδης in νόσος
ΝΟΤΙΣ, cum d 1114
ΝΟΤΟΣ, cum d 1115
νουβυστικῶς, cum d in c, ex Βύω 294
νουθεσία, in c. ex θέσις 1639
νουθετέω, cum d. νουθετίζω, cum d. 1640
νουμηνία, νουμήνιοι, νουμηνιασταὶ in νεομηνία 1051
ΝΟΥΜΜΟΣ 1117
νουνεχὴς cum d 559. v. 4.
νοῦς in νόος
νουσαλέως in νόσος
νουσαχθὴς, in c. ex Αχθος 228
νοῦσος in νόσος
νουσοφόρος, morbos afferens. Epigr.
¶ ΝΥ 1117
νύγμα, cum d. in νύσσω

νυκταίετος,in c.ex Αἰετὸς 61
νυκταλὸς in Νὺξ
νυκτάλωψ,cum d 1167
νυκτεγερσία,in c.ex Ἐγείρω 437
νυκτεγερτέω ibid.
νυκτελέω,cum d 1610
νυκτέπαρχος in ἐπάρχω 202
νυκτερεύω,cum d,νυκτερείσιος,νυκτερινὸς,νυκτερὶς in Νὺξ
νυκτερόβιος, cum νυκτίβιος
νύκτερος in Νὺξ
νυκτηγορέω 118
νυκτηγρεσία & νυκτηγρετέω in νυκτηγρσία
νυκτίβιος,in c.ex Βίος 266
νυκτίδρομος 1679
νυκτικόραξ,in c. ex Κόραξ 847
νυκτιλαθραιοφάγος 1715
νυκτιλαμπὴς,in c.ex Λάμπω 930
νυκτιλόχος ,in comp.ex Λόχος, inſidiæ 979
νυκτίνομος,in c.fine pr. 1095
νύκτιος in Νὺξ
νυκτίπλαγκτος,in c.ex Πλάζω 1327
νυκτιπλανὴς,in c 1328
νυκτιπόλος 1367
νυκτιπόρος 1275
νυκτιφανὴς 1725
νυκτίφαντος 1721.v.vlt.
νυκτίφοιτα,in c 1769
νυκτογραφία,cum d 341
νυκτοθήρας,in c.ex Θήρα 657
νυκτοκλέπτης,in c.fine pr. 804
νυκτομαχέω 1016
νυκτοπορέω,&c.in νυκτοπόρος
νυκτουργὸς 504
νυκτοφυλακέω , cum d.in c. ex φύλαξ 1784
νυκτωπὸς 1187
νύκτωρ in Νὺξ
νύμφα in Νυμφη
ΝΥΜΦΗ,cum d 1117
νυμφοκόμος cum d. in c.ex Κομέω 833
νυμφόληπτος,νυμφοληψία,in c.ex λῆψις & ληπτὸς 926
νυμφοπόνος,in c.fine pr. 1291
νυμφοστόλος , cum d. in c. ex στόλος 1533
νυμφὼν in Νύμφη
ΝΥΝ 1118
ΝΥΞ ibid.
ΝΥΟΣ 1119
ΝΥΣΣΩ,cum d ibid.
ΝΥΣΤΑΖΩ,cum d 1170
νυσταλογερόντιον,in c.ex γέρων 314
νύττω in Νύσσω
νυχθήμερον,in c.ex Ἡμέρα 609
νυχιβόρος, in c.ex Βορὰ 276
νύχος,cum d.in Νὺξ
¶ ΝΩΓΑΛΑ, cum d 1120
νωδογέρων,in c.ex γέρων 314
νωδὸς,in c 1136
νώδυνος,cum d.in c 1120
ΝΩΘΗΣ, cum d ibid.
νώθουρος,in c.ex Οὐρὰ 1225
νῶι & νῶιτερος in Ἐγὼ 439
νωθροκάρδιος, in c 748
νωθρὸς,cum d. in Νωθὴς
νώκαρ,in c.ex κάρος 755
ΝΩΛΕΜΗΣ, cum d 1120
νωμάω , cum d. in Νέμω, diſtribuo 1093
νώνυμος in ἀώνυμος 1170
νώροψ in ὄψις 1184
νοτεὺς,νοτιαῖος,νοτίζω in Νῶτος
νωτιδανὸς in ἐπινώτιος 1121
νωτόγραπτος,in c.ex γραπτὸς 340
νωτοπλὴξ 1346
ΝΩΤΟΣ 1121
νωχελὴς,cum d.in c.ex κέλλω 667
νώψ 1187

Ξ.

ΞΑΙΝΩ 1121
ξανθίας,ξανθίζω,ξανθικὸς,ξάνθιον in Ξανθὸς
ξανθόθριξ,in c 650
ξανθοκάρηνος,in c.ex κάρηνον 749
ξανθοκόμης , ξανθόκομος, in c. ex κόμη 835
ΞΑΝΘΟΣ,cum d 1122
ξανθόχροος, idem quod ξανθός. Theocr.Idyll.19. Τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲ ἄλλοδίμας ξανθόχροον ἔσχεν
ξανάω,cum d.ξάνιον ξάντης,&c.ξάσμα in Ξαίνω
ξεινήϊον in ξενήϊον
ξεινίζω, &c.in ξενίζω, & ſic de ſimilibus
ξεναγὴς,cum d 43
ξεναγωγὸς 41
ξεναλίζω, Suid.exp.cõgrego,propriè, hoſpites congrego ex Com. Ἀλίζω
ξεναπάτη & ξεναπατία, ξεναπάτης,in c.ex Ἀπατάω 175
ξενεύω in Ξένος
ξενηλασία.ξενηλατέω 470
ξενία, ξενίζω, ξενικὸς, ξένιος, ξενιτεύω, cum d.in Ξένος
ξενοδόκος & ξενοδόχος,cum d 383
ξενόεις ,εντος,ὁ , apud Eur. in Iphigen. Taur. à quibuſdam exp. hoſpitibus & peregrinis frequens : vbi dicitur ξενόεντι θρόνῳ.
ξενοκοπεῖν , exp.plagas accipere,apud Metagenem, teſte Suid.
ξενοκτόνος, cum d.in c.ex ἔκτονα 875
ξενολόγος,cum d.in c.fine pr. 938
ξενομανέω, cum d 995
ξενοπαθέω 1156
ΞΕΝΟΣ 1122
ξενοσύνη in Ξένος
ξενοτρόφος, cum d 1673
ξενοφόνος,cum d 1706
ξενόφωνος,cum d 1799
ξενόω,ξενύλλιον,ξενὼν,in Ξένος
ξένωσις, εως, ἡ, mentis alienatio,Eur. in Her.fur.
ξερὸς in Ξηρὸς
ξέσις, ξέσμα, ξεσμὸς, ξεστὸς, ξέστρον in Ξέω
ΞΕΩ 1124
ξηραίνω in Ξηρὸς
ξηραλοιφὴς , ξηραλοιφέω , &c. in c. ex Ἀλείφω 113
ξηραμπέλινος,in c.ex Ἄμπελος 144
ξήρανσις , ξηραντικὸς , ξηρασία, ξηράφιον & ξήριον φάρμακον in Ξηρὸς
ξηροβατικὸς 237
ξηροβιωτικὸς,in c.ex βιωτὸς 267
ξηροκακοζηλία in κακόζηλος 584
ξηρόκαρπος 715
ξηροκέφαλος , in c.ex Κεφαλὴ , ſine pr. 781
ξηροκολλύρια,in c.ex Κολλύριον 828
ξηρόμυρον,in c.ex Μύρον 1081
ξηρονομικὸς, in c.ſine pr. 1095
ξηροποιῶ 1360
ξηροπυρία,in c.ex Πῦρ 1414
ΞΗΡΟΣ 1126
ξηρόσαρκος,in c 1455
ξηροτήγανον,in c.ex τήγανον 1628
ξηρότης in Ξηρὸς
ξηροτριβία,in c.fine pr. 1684
ξηροτροφικὸς 1663
ξηροφαγῶ 1715
ξηροφθαλμος , cum d. in c. ex ὀφθαλμὸς
¶ ΞΙΡΙΣ 1127
ξιφίδιον in Ξίφος
ξιφήεις,in c.ex Αἴρω 83
ξιφηφόρος,cum d 1750
ξιφίδιον , ξιφίζω , cum d.ξίφιον in Ξίφος
ξιφοδρέπανον, in c. ex δρέπανον 424
ξιφοθήκη, in c ex θήκη 1641
ξιφοκτόνος,cum d. in c.ex ἔκτονα 885
ξιφομάχαιρα,initio col. 1017
ΞΙΦΟΣ 1127
ξιφουλκὸς,cum d.in c.ex ὁλκὴ 478
ξιφουργὸς 504
¶ ξόανον ξοὶς in Ξέω
ξουθόπτερος,in c.fine pr. 1402
ξουθὸς in Ξανθὸς
¶ ξυγγενὴς in συγγενὴς
ξυγκωργὸς in συγκαργὸς
ξυγγνώμων in συγγνώμων
ξυγκεραύω in συγκεραύω
ξυζύγοι in σύζυγοι
ξυήλη ξυίνη in ξύω 1125
ξυλαλόη,in c. ex Ἀλόη 130
ξυλήριον, ξυλεύομαι, cum d. in Ξύλον
ξυληβόρος in c.ex Βορὰ 276
ξυληγὸς,cum d 41
ξυλίζιον,ξυλίζομαι, ξυλικὸς ξύλινος,ξυλίτης in Ξύλον
ξυλοβάλσαμον , in c. ex Βάλσαμον 254
ξυλοκασσία in Κασσία 756
ξυλοκέρατα,in c 776
ξυλοκιννάμωμον , in c.ex Κιννάμωμον 795
ξυλοκόλλα,in c 826
ξυλοκόπος cum d.in c.ex κοπὴ 835
ξυλολυχνοῦχος in λυχνοῦχος 958
ξυλομανέω 995
ξυλομάχαιρα,in c.ex μάχαιρα 1017
ΞΥΛΟΝ,cum d 1127 & 1128
ξυλόπους 1379
ξυλουργὸς,cum d 504
ξυλοφθόρος,in c.ex φθορὰ 1759
ξυλοφόρος,cum d 1750
ξυλόφρακτος,in c.ex φρακτὸς 1774
ξυλόω,ξυλώδης,ξύλωσις in Ξύλον
ξυὼ in Συὼ 1566
ΞΥΝΟΣ,cum d 1128
ξυόεις,ξύομαι,ξυράω in ξύω
ξυρήσιμος,ξύρησις,ξυρίας,ξύρον in ξύω
ξυροπυρίτης,in c.ex Πυρὸς 1416
ξυρὸς,ξύσιλος,ξύσις,ξύσμα,ξυσμὸς,ξυστὴρ,&c.in ξύω
ξυστοφόρος 1750
ξύστρα ξυστὶς in ξύω

ξυστρολήκυθος, in c.ex Λήκυθος 967
ξύω in Ξέω.

O

O 1128 ὂ in Os
ὄα in Οἶς 1132
O A P,cum d 1129
Ὀβδίω,aduerbium μεσότητος, ex præt. perf ἄμμαι, inquit Ety. vnde μέση γδ᾽ ἤλθεν ἐς ὀβδίω, exp.veni in conſpectum
ὀβελιαία, ὀβελίας, ὀβελίσκος in Obελός 1129
ὀβελισκολύχνιον,&c.in c 985
O B E Λ O Σ 1129
O B O Λ O Σ,cum d 1130
ὀβολοστάτης,cum d. in c. ex στατὸς 711
ὀβρίκαλα,in c.ex Καλὸς 736
ὀβριμόγυιος,in c.ex Γυῖον 345
ὀβριμόθυμος, animo violento præditus,magnanimus.Heſy.
ὀβριμοπάτηρ,cum d.in c 1259
ὄβριμος in ὄμβριμος
O B P Y Z O N 1130
ὀγδοηκονταέτης & ὀγδοηκοντούτης 533
ὄγδοος,cum d.in Οκτὼ
ὄγκαιον in Ογκος
O Γ K A O M A I,cum d 1130
ὄγκη in Ογκος
ὀγκηρὸς ibid.
ὀγκηστὴς in Ογκάομαι
ὄγκιον & ὀγκίον in Ογκος
ὀγκολογέω 945
ὀγκόομαι in Ογκος
O Γ K O Σ,cum d 1130 & 1131
O Γ M O Σ,cum d 1130
O Γ X N H ibid.
ὀδάω,ὀδαῖος in Οδοὺς
ὀδακτάζω,ὀδὰξ,cum d.in Οδοὺς
O Δ E 1131
ὀδεία in ὀδεύω
ὀδελὸς, idem quod ὀβολός. Nicand.in Ther.
ὀδεύω,ὀδέω in Οδὸς
ὀδηγὸς,cum d 43
ὀδὶ 1131
ὅδιος,ὀδίτης in Οδὸς
ὀδμὴ,cum d.in Οζω
ὀδοιδόκος,cum d 383.& in c 413
ὀδοιπλανέω,in c 1328
ὀδοιπόρος,cum d 1275
ὀδονταγρα 24
ὀδονταγωγὸν 41
ὀδονταλγέω, ὀδονταλγία, in c.ex Αλγος 111
ὀδοντιάω, cum d.ὀδοντίδης, ὀδοντισμὸς in Οδοὺς
ὀδοντόγλυφον & ὀδοντογλυφὶς, in c.ex γλύφω 325
ὀδοντομάχης 1016
ὀδοντοξέστης,in c.ex ξεστὸς 1125
ὀδοντότριμμα,in c.ſine pr. 1684
ὀδοντοφυὴς,cum d 1794
ὀδοντόω ὀδοντωτὸς,in Οδοὺς
ὀδοποιὸς,cum d 1360
O Δ O Σ 1131
ὀδοστρωσία,in c. ex στρῶσις 1550
ὄδουρος & ὀδούρης,in fine col. 1227
O Δ O Y Σ, cum d 1355
ὀδοφύλαξ,in c.ex φύλαξ 1789
ὀδόω in Οδὸς
O Δ Y N H,cum d 1137
ὀδυνήφατος,in comp. ex Φάω,occido 1733
ὀδυνοκλύων, in c. ex λύω, ſine præp. 988
O Δ Y P O M A I,cum d 1137 & 1138
O Δ Y Σ Σ Ω 1138
ὀδωδὴ,initio col. 1139
¶ ὄζαινα, ὀζαινῖτις, ὀζαινικὸς, ὄζη, ὄζολος,in Οζω
ὀζόμενος in Οζος
O Z O Σ 1138
ὀζόστομος 1548
ὀζώδης in Οζος
ὄζυγες in ὁμόζυξ 681
O Z Ω 1138
ὀζώδης in Οζος,& in Οζω
¶ ὄη in Οἶς 2153
¶ ὄθεν,initio col. 1215
O Θ H,cum d 1139
ὄθι,initio c 1215
O Θ A E I Σ 1139
ὀθνεῖος in Νόθος 1107
ὄθομαι in Οθη
O Θ O N H,cum d 1139
O Θ O N N A 1140
ὀθονοποιὸς, qui linteos pannos conficit Dioſ.l.5.c.152
ὄθριξ,in c 630
¶ OI,1140. At οἷ in Os 1214
οἷα,initio c 1152
οἴαδον in Οἶος
O I A Ξ, cum d 1140
οἰακοστρόφος, cum d. in c. ex στροφὴ 1559
οἰάτειον κρέας in Οἶς
οἰάω in Οἶος
O I Γ Ω,οἴγνυμαι 1140
O I Δ E Ω,cum d 1141
οἰδίπους,cum d 1380
οἰδίσκω.οἶδνον,οἶδος in Οἰδέω
οἰέανος,in c.ex ἑανὸς 562
οἴειος in Οἶς
οἰέτης 533
O I Z Y Σ,cum d 1142
οἴη in Οἶς 1152
οἴηθεν,οἴηξ,cum d. in Οἴαξ
οἴημα,cum d.in οἴησις,οἰητὸς in Οἴω
οἴκαδε,οἰκανὸς,οἰκάριον in Οἶκος
οἰκειοπραγέω, οἰκειοπραγία, in c. ex πράγος 1386
οἰκεῖος cum d. οἰκέω,οἰκέτης, cum d. οἰκήιος,οἴκημα,οἴκησις, cum d.οἰκητὴς,&c.οἰκίδιον,οἰκικὸς, οἰκίσκος in Οἶκος
οἰκογενὴς 305
οἰκοδεσπότης, cum d.in c. ex δεσπόζω 377
οἰκοδόμος,cum d. in c.ex δομὴ 371
οἴκοθεν,οἴκοθι,in Οἶκος
οἴκοι in Οἶκος
οἰκομανία 995
οἰκονόμος,cum d 1096
οἰκόπεδον,in c.ex Πέδον 1264
O I K O Σ cum d
οἰκόσιτος,cum d in c 1475
οἰκογραφὴς, in c.in γραφὴς 1671
οἰκοτρίβης, &c.in c.ſine pr. 1684
οἰκότριψ ibid.
οἰκουμένη,cum d.in Οἶκος
οἰκουρὸς,cum d 1227 & 1228
οἰκοφθόρος,cum d.in c.ex φθορὰ 1759
οἰκοφύλαξ, in c.ex φύλαξ 1784
O I K T O Σ,cum d 1147 & 1148
οἰκτρὰ in οἰκτρὸς
οἰκτρολογία 945
οἰκτρὸς in Οἶκτος
οἰκτροχοέω,in c. in χοέω 1822
οἰκοφθὴς,cum d.in c 1877
οἰμάω in Οἴμη
οἶμαι in Οἴω
O I M H,cum d 1148
οἶμος in Οἴμη
οἰμάζω,cum d in O 1140
οἰναγωγὸς 41
οἰνάνθη,cum d.in c.in ἄνθη 161
οἰναρὸς,cum d οἰνὰς in Οἶνος
οἰναχθὴς,in c.ex Αχθος 228
οἰνέλαιον,in c.ex Ελαία 467
οἰνίζομαι,οἴνη,οἰνηρὸς in Οἶνος
οἰνήρυσις,in c 199
οἰνίζω, οἴνινος, οἰνίσκος, οἰνιστήρια, in Οἶνος
οἰνοβαρὴς,cum d.in c.ex Βάρος 257
οἰνόγαλα, in c.ex Γάλα 293
οἰνόγαρον,in c. ex γάρον 301
οἰνογευστέω,in c.ex γεύω 315
οἰνόεις in Οἶνος
οἰνοηθέω,cum d in c.ex Ηθω 598
οἰνοθήρας,in c. ex θήρα 637
οἰνόληπτος,in c.ex ληπτὸς 926
οἰνομανὴς 995
οἰνόμελι,in c 1030
οἰνόπεδον &c. in c.ex πέδον 1264
οἰνοπίπης,in c.ex ὀπιπεύω 1189
οἰνοπλάνητος, in c.ex Πλάνη 1338
οἰνοπληθὴς,in c.ex πλῆθος 1339
οἰνοπλὴξ 1346
οἰνοποσία, οἰνοπότης, &c. in c.ſine pr. 1319
οἰνόπτης, in c.ſine pr. 1183
οἰνοπώλης,cum d 1419
O I N O Σ 1149
οἰνόσπονδος,in c.ſine pr. 1518
οἰνοσσόος,in c. ex Σόος 1505
οἰνοῦσσαι ſeu οἰνοῦττα in Οἶνος
οἰνοφερὴς, in c.ſine pr.retinentibus φερ. 1747
οἰνοφλυξ,cũ d.in c.ex φλύω,ferueo 1766
οἰνοφόρος 1750
οἰνόφυτον 1795
οἰνοχόος,cum d.in c.in χόος 1822
οἰνοχερὸς 1844.v.vlt.
οἰνοψ,in c.ex ὄψις 1184
οἰνόω,οἰνώδης,οἰνὼν in Οἶνος
οἰνωπὸς 1187
οἴνωσις,οἰνωτὸς in Οἶνος
οἰόβιος,in c. ex Βίος 266
οἰοβότης,in c. ex βοτὸς 283
οἰνόγαμος,in c.ex γάμος 300
οἰόζωνος,in c.ex ζώνη 588
οἰόθεν,οἰόθι in Οἶος
οἴομαι vel οἶομαι in Οἴω
οἰονόμος,in c.ſine pr. 1195
οἰοπέδιλος,initio c 1263
οἰοπόκος,in c ex Πείκω 1269
οἰοπόλος,cum d 1367
O I O Σ 1150 & 1151
O I O Σ 1150
οἰοφάγος 1715
οἰοχίτων 1828
οἰόω in Οἶος 1151 & 1152
O I Σ 1151 & 1152
οἶσον, funis Heſychio propriè eſſe dicitur

dicitur funis nauticus, retinaculum nauium. Pro eodem Ionicè dicitur ὦσον, apud Lycoph. ¶ At ὦσον, aor. 1. imp. mod. vide in Οἴω fero.
οἰσόκαρπος 753
οἰσοφάγος 1715
οἰσπώτη, in c. ex πατέω 1258
οἰστέος, in Οἴω, fero
οἰστεύω, cum d. in οἰστός
οἰστός in Οἴω, fero
οἰστρῦχος 558
οἰστράω, οἰστρέω, οἰστρήεις in Οἶστρος
οἰστρηλασία, οἰστρηλατέω 470
οἴστρημα, οἴστρησις in Οἶστρος
οἰστροβολέω 253
οἰστροδίνητος, in c. ex δίνη 407
οἰστρομανής 905
οἰστροπλήξ 1346
ΟΙΣΤΡΟΣ, cum d 1152
ΟΙΣΥΑ, cum d ibid.
οἰσυοπλόκος, in c ex πέπλοκα 1335
οἴσυπος, cum d. in c. ex Ῥύπος 1448
ΟΙΤΟΣ 1152
ΟΙΦΕΩ, cum d ibid.
ΟΙΧΟΜΑΙ, cum d 1153
ΟΙΩ ibid.
οἰωνίζομαι, οἰωνικός, οἰώνισμα, οἰωνιστήριον, οἰωνιστής in Οἰωνός
οἰωνόβρωτος, in c. fine pr. 293
οἰωνοθέτης 1640
οἰωνόμαντις, cum d 1003
ΟΙΩΝΟΣ 1154
οἰωνοσκόπος, cum d 1486
οἴως in Οἶος
οἰωτός in Οἶς
¶ ὀκέλλω in κέλλω 767
ΟΚΛΑΖΩ, cum d 1154 & 1155
ΟΚΝΟΣ, cum d 1155
ὄκρις, in Ακρις
ΟΚΡΙΒΑΣ 1155
ὀκτάβλωμος, qui octo buccellarum seu turundarum est, Hesiod. in Erg.
ὀκταέδρος, in c. ex ἕδρα 442
ὀκταέτης, &c. 522
ὀκταήμερος, in c. ex Ἡμέρα 606
ὀκτάκις in Οκτώ
ὀκτάκνημος, in c. ex κνήμη 816
ὀκτακόσιοι, in Οκτώ
ὀκτάμηνος, cum d. in c. ex Μὴν 1050
ὀκτάπηχυς, cum ὀκτώπηχυς
ὀκταπλάσιος, ὀκταπλόος in Οκτώ
ὀκτάπους 1380
ὀκτάρυμος, & ὀκτάρρυμος, in c. ex ῥυμός 1449
ὀκτάστυλος, in c 1562
ΟΚΙΩ 1155
ὀκτώπηχυς, in c. ex πῆχυς 1313
ὀκτώπους cum ὀκτάπους
ὄκχος, ὀκχή, ὀκχέω in Ὄχος 1236
¶ Ὀλάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 186
ὀλβιάζω, & ὀλβίζω in Ὄλβος
ὀλβιογάστωρ 302. v. 1
ὀλβιοδαίμων, in c. ex Δαίμων 350
ὀλβιοεργός 504
ὄλβιος in Ὄλβος
ὀλβοδότης, &c. in c. ex δότης 401
ΟΛΒΟΣ 1156
ὀλβοφόρος 1750
ὄλεθρος in Ὄλλυμι
ὀλέκω in Ὄλλυμι ibid.
ὀλεσήνωρ, in c. ex Ἀνήρ 158
ὀλεσίβωλος, in c. ex Βῶλος 295
ὀλεσίθηρος, in c. ex Θήρ 637
ὀλέσκω, ὀλέτειρα, ὀλετήρ in Ὄλλυμι
ὀλίγα in Ὀλίγος
ὀλιγάκις, in Ὀλίγος
ὀλιγανδρέω, cum d 158
ὀλιγανθρωπία, in c. ex Ἄνθρωπος 164
ὀλιγαριστία, in c. ex Ἄριστον 190
ὀλιγαρκής, cum d in c 191
ὀλιγαρτία, in c. ex Ἄρτος 198
ὀλιγαρχία, cum d 203
ὀλιγαύλαξ, in c. ex Αὖλαξ 218
ὀλιγαχόθεν, ὀλιγαχοῦ in Ὀλίγος
ὀλιγηπελέω in ὀλιγοπελέω
ὀλιγημερία, in c 193
ὀλίγιστος in Ὀλίγος
ὀλιγόαιμος, cum d. in c. ex Αἷμα 71
ὀλιγόβιος, in c. ex Βίος 266
ὀλιγογνώμων 323
ὀλιγογόνατος 332
ὀλιγόγονος 309
ὀλιγοδεής, cum d. in c. ex Δέω, egeo 387
ὀλιγοδίαιτος, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 394
ὀλιγοδρανής, cum d. in c. ex δραίνω 423
ὀλιγοελαιόω, in c. ex Ἐλαία 467
ὀλιγοέτης, cum d 53
ὀλιγόζος, in c. ex Ὄζος 1138
ὀλιγόθερμος, in c. ex Θερμός 631
ὀλιγοκάλαμος, in c. ex κάλαμος 930
ὀλιγόκαρπος 753
ὀλιγόκαυλος, in c. ex καυλός 759
ὀλιγομαθής, in c. fine pr. 1001
ὀλιγόμισθος, in c 1061
ὀλιγόμυθος, in c 1076
ὀλιγόπαις, in c. ex Παῖς 1241
ὀλιγοπελέω, &c. in c. ex πέλω 1283
ὀλιγόπιστος, in c. ex πίστις 1269
ὀλιγοποσία, ὀλιγόποτος, cum d. in c. fine pr. 1319
ὀλιγόπτερος, in c. fine præp. 1402
ὀλιγόπυρος, in c. ex πυρός 1416
ΟΛΙΓΟΣ 1156
ὀλιγόσιτος, cum d. in c 1475
ὀλιγόσπερμος, in c. ex σπέρμα 1516
ὀλιγόστιχος, in c. ex στίχος 1530
ὀλιγοστός in Ὀλίγος
ὀλιγότης in Ὀλίγος
ὀλιγοτόκος, cum d 1543
ὀλιγότειχος, in c 650
ὀλιγότροφος 1673
ὀλιγόυδρος, in c 1704
ὀλιγόφορον 1778
ὀλιγόφυλλος 1787
ὀλιγοχόοι, cum d. in c. in χόος 1822
ὀλιγοχορδία, in c. ex χορδή 1833
ὀλιγοχρόνιος, in c 1846
ὀλιγόψυχος, cum d. in c 1862
ὀλιγόω, in Ὀλίγος
ὀλίγωρος, cum d. in c 1872
ὀλίζων, cum d. in Ὀλίγος
ὁλικός, cum d. in Ὅλος
ΟΛΙΣΒΟΣ 1157
ὀλισθάνω, ὀλισθέω, ὀλίσθημα, ὀλισθηρός, in Ὀλισθος
ΟΛΙΣΘΟΣ 1157
ὁλκή, ὁλκός, cum d. in Ἕλκω 476 & 477
ΟΛΛΥΜΙ 1157 & 1158
ὀλμοποιός 1360
ΟΛΜΟΣ, cum d 1159
ὁλογραφέω 34
ὁλοδάκτυλος in δάκτυλος 355
ὁλοεργός 504
ΟΛΟΘΟΥΡΙΟΝ 1159
ὀλοθρεύω, cum d. in Ὄλλυμι
ὁλοίτροχος, in c. ex Τροχός 1678
ὁλοκαρπόω, cum d 753
ὁλόκαυτον, ὁλοκαυτόω, cum d. in c. ex præt. paſſ. 826
ὁλόκληρος, cum d. in c fine pr. 806
ὁλόκνημος, in c. ex κνήμη 816
ΟΛΟΚΩΝΙΤΙΣ 1159
ΟΛΟΛΥΖΩ, cum d ibid.
ὁλομελής, in c. ex Μέλος 1032
ὄλενθος in Ὄνθος 1170
ὁλοοίτροχος, in c 1679
ὀλοός in Ὄλλυμι
ὀλοόφρων 1778
ὀλοόφωνος 1799
ὁλόπτερος, in c. fine præp. 1402
ΟΛΟΠΤΩ 1159
ὁλοπόρφυρος, in c 1374
ὁλόπυρος, in c. ex Πυρός 1416
ὁλόρριζος, cum d 1441
ΟΛΟΣ, cum d 1159 & 1260
ὁλοσηρικός in Σῆρες 1469
ὁλοσιαλοκάλαμος, in c. ex Κάλαμος 750
ὁλόστεος in c. ex Ὀστέον 1218
ὁλοσφύρατος, cum ὁλόσφυρος
ὁλοσφυρήλατος in σφυρήλατος 470
ὁλόσφυρος, in c 1579
ὁλόσχοινος, in c 1583
ΟΛΟΣΧΟΙ 1160
ὁλοτελής, in c 1610
ὁλότης in Ὅλως
ὀλοφλυκτίς, ὀλοφυγδής, ὀλοφυγδών in c. ex φλύω, ferueo 1766
ὀλοφυδνός, ὀλοφύζω, in Ὀλοφύρομαι
ΟΛΟΦΥΡΟΜΑΙ, cum d 1260
ὁλοφωΐος in Φῶς 1727
ὁλόχρος 1845
ὁλοψύχως, in c 1862
ΟΛΠΗ, & ὄλπις 1160
ΟΛΥΜΠΟΣ, cum d 1160 & 1161
ΟΛΥΝΘΟΣ, cum d 1161
ΟΛΥΡΑ ibid.
ὀλῶος in Ὄλλυμι
ὅλως in Ὅλος
ὁμῶς in Ὁμός
ὅμαδος cum d ibid.
ὅμαιμος, cum d. in c. ex Αἷμα 71 & 72
ὁμαίχμος, cum d. in c. ex Αἰχμή 91
ΟΜΑΛΟΣ cum d 1191
ΟΜΑΡΤΗ, cum d ibid.
ὁμαστής, in c. ex Ἀστής 211
ὅμαυλος 221
ὀμβρέω, cum d. in Ὄμβρος
ὀμβρίζω in Ὄμβρος
ὀμβριμοεργός 504
ὀμβριμόπατρος, in c 1259
ὀμβρινός, ὄμβριος in Ὄμβρος
ὀμβροβλύζων, in c. ex Βλύζω 262
ΟΜΒΡΟΣ, cum d 1162
ὁμέστιος, in c. ex Ἑστία 527
ὁμευνέτης, & ὅμευνος, in c 557
ὁμηγερέες, in c. ab ἠγερέομαι 11
ὁμήγυρις, cum d. in c. ex Ἄγυρις 27
ὁμήθης in ὁμήθης
ὁμῆλιξ, cum d in c 681
ὅμιλις, cum d. in c. in ἴλης

ΟΜΗΡΟΣ, cum d 1162
ΟΜΙΛΟΣ, cum d 1163
ΟΜΙΧΕΩ ibid.
ΟΜΙΧΛΗ ibid.
ὄμμα, cum d in Οπτομαι
ὀμματοστερὴς, in c 1538
ΟΜΝΥΜΙ 1164
ὁμοάριθμος in c ex Αριθμὸς 190
ὁμοαῦλαξ in c ex Αὖλαξ 218
ὁμοβλαστὴς, in c. ex βλάστη 269
ὁμοβώμιος, in c. ex Βωμὸς 295
ὁμογάλακτες, in c. ex γάλα 298
ὁμόγαμβροι, in c. ex γαμβρὸς 299
ὁμογάστωρ, cum d. 302.v 1
ὁμογλυνὴς, cum d in c. ex γλύνος 308
ὁμόγλωττος, cum d 329
ὁμόγνιος, in ὁμογλυνὴς
ὁμογνώμων, cum d 323
ὁμόγονος 309
ὁμογράμμος, in c. ex γραμμὴ 342
ὁμόδελφος in Δελφὸς 370
ὁμοδέμνιος, in c. ex δέμνιον ibid.
ὁμόδημος, cum d. in comp. ex δῆμος 391
ὁμοδίαιτος, in c. ex δίαιτα, vitæ genus 394
ὁμόδοξος, cum d. in c. ex δόξα 416
ὁμόδορπος, in c. ex δόρπον 418
ὁμόδουλος, in c. ex δοῦλος 420
ὁμοδρομέω 1179
ὁμοεθνὴς, in c ex Εθνος 444
ὁμοειδὴς, in c. ex εἶδος 447
ὁμοερκὲς, in c. ex Ερκος 457
ὁμόζηλος, in c. ex Ζῆλος 584
ὁμόζυξ, in c. ex ζυγὸς 581
ὁμοήθης, in c. ex Ηθος 597
ὁμοθάλαμος, in comp. ex θάλαμος 616
ὁμόθεν, in Ομὸς 1165
ὁμόθροος, in c 628
ὁμόθρεος, in c. ex Θρέω 647
ὁμόθυμος. cum d 657
ὁμοιάζω, ὁμοῖος in ὅμοιος
ὁμοιόβιος & ὁμοιοβίοτος, in c. ex Βίος 266
ὁμοιοβλαστάνειν, in c. ex βλαστάνω 269
ὁμοιογλυνὴς, cum d. in c. ex γλύνος 308
ὁμοιοειδὴς in ὁμοειδὴς
ὁμοιόκαρπος, cum d 753
ὁμοιόκριθος, in c. ex Κριθὴ 870
ὁμοιολογία 945
ὁμοιομερὴς, cum d. in c. ex μέρος 1023
ὁμοιόμορφος, in c 1071
ὁμοιοπαθὴς, cum d. 1256
ὁμοιοπρόσωπος, cum d. in dec. 1188
ὁμοιόπτωτος, in c. ex πτόω 1324
ὁμοιόπυρος, in c. ex Πυρὸς 1416
ὁμοίως, ſeu ὁμοῖος in Ομός
ὁμοιόσημος, in c. ſine pr. 1468
ὁμοιόσκευος, in c. ex Σκεῦος 1488
ὁμοιόστομος 1548
ὁμοιοσυντάκτος in συντάσσω 1595
ὁμοιοχείμων, cum d. in c. ex χεῖμα 559
ὁμοιοταχὴς, in c. ex Ταχὺς 1597
ὁμοιοτέλευτον 1601
ὁμοιότης in ὅμοιος
ὁμοιότροπος, cum d in c. ex τρόπος 1669
ὁμοιόω in ὅμοιος
ὁμοίωμα, cum d. ὁμοίως, ὁμοίωσις, ὁμοιωτὴς in ὅμοιος
ὁμόκαπνος, in c. ex καπνὸς 746
ὁμόκαπος, in c. ex κάπη 747
ὁμοκλὴ, cum d. in κέκλομαι 768
ὁμοκλινέες, in c. deſinentibus in κλινὴς 809
ὁμόλεκτρος, in c. ex λέκτρον 952
ὁμόλογος, cum d 945
ὁμόλοχοι, in c. ex Λόχος, cohors 978
ὁμομήτωρ &c. in c. ex Μήτηρ 10.3
ὁμόνεκρος, in c. ex Νεκρὸς 1091
ὁμονήδυος in Νηδὺς 1104
ὁμονοεῖον, Concordiæ templum, apud Dion.
ὁμόνοος, cum d 1111
ὁμοούσιος in c. ex οὐσία 573
ὁμοπαθὴς cum d. in ὁμοιοπαθὴς 1256
ὁμόπαιδες, in c ex Παῖς 1241
ὁμοπάτωρ, cum d. in c. 1259
ὁμοπλεκὴς, &c. in c. in πλεκὴς 1335
ὁμόπλεκτος, in c in πλεκτὸς ibid.
ὁμόπλοος, cum d 1342
ὁμόπολις, in c. ex πόλις 1370
ὁμόπτερος, in c. ſine pr. 1402
ὁμόπτολις, cum ὁμόπολις
ὁμοπτώτως, in c. ex πτόω 1324
ΟΜΟΡΓΝΥΜΙ 1165
ὅμορος, cum d. 1207
ὁμόρρειθρος, in c. ſine pr. 1433
ὁμόρρητος in c. ſine pr. 14:6
ὁμόρροθος, cum d. in c ex Ρόθος 1445
ὁμόρροος, cum dec. in c ex ῥοὴ 1434
ὁμορυσμὸς, eoſdem habens ῥυσμὸς. Hippocr. anatome: κρίκοις ξυγκειμένη ὁμορυσμοῖς
ὁμορυσμίη, ex pon. vicinitas apud eundem ibidem
ΟΜΟΣ 1165
ὁμοσθενὴς, in c. ex Σθένω 1470
ὁμόσε in Ομὸς
ὁμοσίπυοι in Σιπύη 1474
ὁμόσιτος, cum d. in c. 1475
ὁμόσκευος in c. ex Σκεῦος 1488
ὁμόσκηνος, cum d. in c 1492
ὁμόσπονος, in c. ſine præp. 1518
ὁμόσπορος, in c. ex σπόρος 1516
ὁμόστεγοι, in c 1527
ὁμοστιχάω & ὁμοστιχέω, in c. ex στιχάω 1529
ὁμόστοιχος, ὁμόστιχος, in c. ex στίχος & στοῖχος 1534
ὁμόστολος, in c. ex στόλος 1533
ὁμόστοργος, in c. ex στέργω 1537
ὁμόσφυρος, in c. ex σφῦρον 1576
ὁμοταγὴς, cum d. in c. ex ἐτάγην 1596
ὁμοταχῶς in ὁμοιοταχὴς
ὁμοτελεῖς, in c. ex τέλος, vectigal 1611
ὁμοτέρμων, in c. ex Τέρμα 1621
ὁμότεχνος, in c. cum pr. 1627
ὁμότιμος, cum d. 1652
ὁμότιτθος, in c 1647
ὁμότοιχος, in c. ex τοῖχος 1655
ὁμότονος, cum d 1604
ὁμοτράπεζος, in c. ex Τράπεζα 1660
ὁμότροπος, in c. ex τρόπος 2669
ὁμότροφος 1673
ὁμοῦ in Ομὸς
ὁμοϋπόστατος in ὑφίστημι 710
ὅμουρος, cum d. in ὅμορος
ὁμούσιος, cum d. in c. ex οὐσία 573
ὁμόφλοιος, in c 1767
ὁμόφοιτος, in c 1769
ὁμοφραδὴς, ὁμοφράδμων, in c. ſine pr, 1773
ὁμόφρον, cum d. 1778
ὁμοφυὴς, cum d 1794
ὁμόφυλος, in c. ex φυλὴ 1785
ὁμόφωνος, cum d 1799
ὁμοχροία in ὁμόχροος
ὁμόχρονος, cum d. in c 1846
ὁμόχροος 1845
ὁμόψηφος 1859
ὁμοψύχως, cum d. in c 1861
ὁμόω in Ομὸς
ὄμπνη, cum d. in fine col. 1352
ὀμπνειόχειρ, larga manu dans abundans. Heſyc.
ὀμφάκη, ὀμφακίας, ὀμφακίζομαι, ὀμφάκινος, ὀμφάκινον, ὀμφακὶς in Ομφαξ
ὀμφακόμελι, in c ex μέλι 1030
ὀμφακορρὰξ, in c. ex ῥὰξ 1440
ὀμφακώδης in Ομφαξ
ὀμφαλητόμος, cum d. in ὀμφαλοτόμος
ΟΜΦΑΛΟΣ, cum d 1167
ὀμφαλοτόμος. cum d 1617
ὀμφαλώδης, ὀμφαλωτὸς in Ομφαλὸς
ΟΜΦΑΞ 1267
ΟΜΦΗ, cum d. 1168
ὁμώνυμος, cum d 1171
ὁμωρόφιος, in c. ex ὀροφὴ 515
ὁμῶς, ὅμως in Ομος 1166
ὀμωχέται θεοὶ 560.v.1
¶ ὂν in Ειμὶ, ὂν in Ος
ὄναγρος, cum d. in c. ex Αγρὸς 26
ὄναμαι in Ονημι
ΟΝΑΡ 1168
ὀνάριον, ὄνειος in Ονος
ὄνειαρ in Ονημι
ΟΝΕΙΔΟΣ. cum d. 1168 & 1169
ὄνειος in Ονημι & in Ονος
ὀνείρειος in ὄνειρος
ὀνειρόγονος 310.v.1
ὀνειροκρίτης, cum d. in c. ex tertia perſ. præt. paſſ. 875
ὀνειρόπληκτος 1346
ὀνειροπόλος, cum d 1367
ὄνειρος in Οναρ
ὀνειρόφρων 1778
ὀνειρωγμὸς, ὀνείρωξις, ὀνειρώττω in ὄναρ
ὀνεύος, ὀνεύω in Ονος
ὀνήϊος, ὀνήϊστος in Ονημι
ὀνηλάτης. cum d. 470
ΟΝΗΜΙ 1169
ὀνησίδωρος, in c. ex δῶρον 432
ὄνησις, cum d. ὀνησικὸς, ὀνητὸς, ὀνήτωρ in Ονημι
ΟΝΘΟΣ, cum d 1170
ὀνίας, ὀνίαγρα, ὀνίδιον, ὀνικὸς in Ονος
ὀνίναμαι, ὀνίνημι in Ονημι
ὀνὶς, ὀνίσκος in Ονος
ὀνίσκω in Ονημι
ὀνίτις in Ονος
ὀνοβάτης, cum d 237 & 238
ὀνοκινδὶς, in c. ex κίω 797
ὀνόκοπος, in c. ex κοπὴ 845
ὀνόκωλος, in c. ex κῶλον, membrũ 906
ΟΝΟΜΑ, cum d. 1170
ὀνοματοθέτης, cum d 1640
ὄνομαι in Ονημι. vitupero
ὀνομαίνω in Ονομα
ὀνομακλήτωρ, in c. ex κλητὸς 734
ὀνομάκλυτος, in c. ex Κλύω 811
ὀνομασία, ὀνόμασμα, ὀνομαστὶς, &c. in O-

in Ονομα
ὀνοματογράφος, cum d 341
ὀνοματοθεσία, in c. ex θέσις 1639
ὀνοματοθέτης 1640
ὀνοματοθήρας, in c. ex θήρα 67
ὀνοματολόγος 946
ὀνοματοποιός, cum d 1360
ὀνοματουργός, cum d 504
ὀνόπυρδον, in c. ex Πέρδω 1299
ὀνόπυξος, in c. ex πύξος 1409
ΟΝΟΣ 1171
ὄνοσις in ὄνημι, vitupero
ὀνόσκελος, in c. ex Σκέλος 1483
ὄνοσμα, herbæ nomen, apud Dioſc. lib. 3. c. 147. & Galen. ſimpl. med. l. 8.
ὀνοστός, ὀνοτός, cum d. in Ονημι vitupero
ὀνοφορβός, in c 1717
ὀνόχειλος & ὀνοχειλός, in c. ex χεῖλος 1812
ὀνόχηλος, in c. ex χηλή 1825
ὀνόω in Ονημι, vitupero 1170
ὀνώδης in Ονος
ὄντως in Εἰμί
ὄνυμα in ὄνομα
ΟΝΤΞ, cum d 1173
ΟΝΩΝΙΣ 1174
¶ ὀξαλὶς in Οξὺς
ὀξάλμη, in c. ex Αλς, ſal 132
ὀξεῖα, ὀξείδιον in Οξὺς
ὀξέως, ὀξηρός, ὀξίζω, ὀξίνης, ὀξὶς in Οξὺς
ὀξόπωλης 1419
ὄξος, ὀξὺ, ὀξύα, in Οξὺς
ὀξυάκανθος & ὀξυάκανθα, in c. ex Ακανθα 94
ὀξύβαφος, &c. in c. ſine pr. 255
ὀξυβελής, cum d. in Βέλος 262
ὀξυβλεψία, in c. ex Βλέπω 270
ὀξυβολέω 25
ὀξύγαλα, in c. ex γάλα ibid.
ὀξυγαλάκτινος ibid.
ὀξύγαρον, in c. ex γάρον 301
ὀξυγεύεις, in c. ex γεῦσις 313
ὀξυγεύειος, in c. ex γεύσιον ibid.
ὀξύγλυκυς, in c. ex Γλυκὺς 327
ὀξυγράφος 341
ὀξυγώνιος, in c. ex γωνία 348
ὀξυδερκὴς, cum d. in c. ex δέρκω 376
ὀξυδορκὴς, cum d ibid.
ὀξυέθειρος, in c. ex Εθειρα 443
ὀξυήκοος, cum d. in c. ex ἀκοὴ 104
ὀξύηχος, in c. ex Ηχος 715
ὀξυθηκτος, in c. ex θήγω 634
ὀξύθυμος, cum d. in c. ex Θυμὸς, ira 658
ὀξύϊνος 1174
ὀξυκάρδιος, in c 748
ὀξυκάρηνος, in c. ex κάρηνον 749
ὀξύκεδρος, in Κέδρος 761
ὀξυκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, ſine præp. 781
ὀξυκίνητος, in c 795
ὀξύκερατον 774
ὀξυλαβὴς, cum d. & ὀξυλάβος, in c. ex λαβὴ 927
ὀξυλάλος, in c. ex λάλος 919
ὀξυλάπαθον, in c. ex λάπαθον 923
ὀξυλίπαρος & ὀξυλίπης, in c. ex Λίπος 972
ὀξύμελι, in c 1036
ὀξυμέριμνος, in c. ex μέριμνα 1038
ὀξυμυρσίνη, cum d. in c. ex μύρτος 1081
ὀξύμωρος, in c. ex μωρὸς 1085
ὀξυνω in Οξὺς
ὀξυόεις ibid.
ὀξυπαθῶς 1256
ὀξύπεινος, in c. ex Πεῖνα 1279
ὀξύπορος, cum d 1275
ὀξύποις 1380
ὀξύπρῳρος, in c. ex Πρῷρα 1399
ὀξύπυκνοι, in c. ex πυκνὸς 1409
ὀξυρεγμία cum d. in c. ex Ερεύγω 513
ὀξυρίας in Οξὺς
ὀξυρόδινον cum ὀξυρρόδινον
ὀξυρρεπὴς, in c. ſine pr. 1430
ὀξύρριν in c. ex Ρὶν 1442
ὀξυρρόδινον, in c. ex Ρόδον 1445
ὀξύρροπος, in c. ex ῥοπὴ 1430
ὀξύρρυγχος, &c. in c. ex Ρύγχος 1446
ΟΞΥΣ 1174
ὀξύστομος 1548
ὀξύσχοινος, in c 1583
ὀξυτενὴς, in c. in τενὴς 1603
ὀξύτης in ὀξὺς
ὀξύτοκος, &c. 1643
ὀξύτονος cum d 1604
ὀξύφρον, acuta & ſolerti mente præditus. Eur. in Med.
ὀξύφυλλος 1785
ὀξύφωνος, cum d 1799
ὀξυχειρ, cum d 1815
ὀξύχολος, cum d. in c 1832
ὀξυωπὴς, cum d 1187
ὀξώδης 1175
¶ ὄπα, in ὄπη
ΟΠΑΖΩ, cum d 1175
ὀπαία, ὀπαῖον in ὀπὴ
ὀπάων, in Οπάζω
ὀπεύειν in ὄψ 1237
ΟΠΗ, cum d 1176
ΟΠΗ ibid.
ὀπηδὸς, cum d. in ὀπάζω
ὀπηλικοσοῦν in πηλίκος 601
ὄπηπον in ὀπὴ
ὀπίας in ὀπὸς
ὀπιδνὸς, ὀπίζομαι in ὄπις
ὀπίζω in ὀπὸς
ὄπιθεν in ὄπισθεν
ὀπιπευτεῖον, in c 1003
ὄπιον in ὀπὸς
ὀπιπεύω & ὀπιπτεύω, cum d. in Οπτομαι
ΟΠΙΣ 1176
ὄπισθεν & ὄπισθε in ὀπίσω
ὀπισθέναρ, in c. ex Θέναρ 626
ὀπίσθιος, cum d. in ὄπισθεν
ὀπισθοβάμων, in comp. in βάμων 237
ὀπισθογράφος 341
ὀπισθόδομος, in c. ex δόμος 372
ὀπισθόκαρπος 753
ὀπισθοκέλευθος, in c. ex Κέλευθος 767
ὀπισθόκεντρος, in c. ex κέντρον 771
ὀπισθοκόμης, ὀπισθοκομος, in c. ex κόμη 836
ὀπισθοκρηπῖδες, in c. ex κρηπὶς 869
ὀπισθονόμος, in c. ſine pr. 1295
ὀπισθόπους 1175
ὀπισθόπους 1380
ὀπισθομέω, cum d in c 1201
ὀπισθοσφενδόνη, in c. ex Σφενδόνη 1576
ὀπισθότονος, cum d 1604
ὀπισθουρητικὸς, in c. ex οὖρον 1226
ὀπισθοφάλακρος, in c. ex Φαλακρὸς 1723
ὀπισθοφανὴς, cum d 1721
ὀπισθοφύλαξ, cum d. in c. ex Φύλαξ 1784
ὄπισμα, ὀπισμὸς in ὀπὸς
ὀπίσσω in ὀπίσω
ὀπίστατος, ὀπίστερος ibid.
ΟΠΙΣΩ 1177
ὁπλαρία, ὁπλάω, ὁπλίζω, cum d. in ὅπλον
ὁπλιταγωγὸς 41
ὁπλίτης, &c. in ὅπλον
ὁπλιτοδρόμος, cum d 1679
ὁπλιτοπάλης, in c. ex πάλη 1243
ὁπλιτοποιὸς cum ὁπλοποιὸς
ὁπλοθήκη, in c. ex θήκη 1641
ὁπλομαι in ὅπλον
ὁπλομανέω 995
ὁπλομάχος, cum d 1016
ΟΠΛΟΝ 1117
ὁπλοποιὸς, cum d 1360
ὁπλοσκοπία 1486
ὁπλότερος, &c. in ὅπλον
ὁπλοφόρος, cum d 1750
ὅποι in ὅς 1214
ὁποῖος, cum d. vide ποῖος in οἷος 1151
ὁποκάρπασον, in Κάρπασον 751
ὀποκιννάμωμον, in c. ex Κιννάμωμον 795
ὀποπάναξ in πανάκης 95
ΟΠΟΣ, cum d 1178 & 1179
ὁποσάκις, ὁποσαπλάσιος, ὁποσαχῆ, ὁπόσος in πόσος 1217
ὁπότε in ὅτε 1220
ὅπου in ὅς 1214
ὁπότερος, cum d. in πότερος 1373
ὀπτη, pro ὄπη
ὁπτημος in Ημος 607
ὁπηνίκα in Ηνίκα 608
ὁποῖος in ὁποῖος
ὁππότη in ὁπότε
ὀπτάνω, ὀπτασία in Οπτομαι
ΟΠΤΑΩ, cum d 1179
ὀπτήρ, ὀπτικὸς, ὀπτιλὸς, ὀπτιλέτης in Οπτομαι
ΟΠΤΟΜΑΙ 1170
ὀπτὸς in ὀπτάω & ὄπτομαι
ΟΠΥΙΩ 1191
ὀπώδης, in ὀπὸς
ὀπωπα, ὀπωπὴ, ὀπωπητὴρ in Οπτομαι
ΟΠΩΡΑ, cum d 1191
ὀπωροφέω 1710
ὀπωροφύλαξ, in c. ex φύλαξ
ὅπως in πῶς 1422
¶ ὄραμνος in Ράμνος 1425
ὀρὰς, montana, Heſych. ab ὄρος mons
ΟΡΑΩ, cum d 1191 & 1192
ὀργάζω in ὀργάω
ὀργαίνω in Οργὴ
ΟΡΓΑΝΟΝ, cum d 3194
ὀργανοποιὸς, cum d 1360

ΟΡΓΑΣ 1194
ΟΡΓΑΩ,cum d ibid.
ὀργεών,,cum d.in Ὀργια
ΟΡΓΗ,cum d 1195
ΟΡΓΙΑ,cum d ibid.& 1196
ὀργίζω,cum d.ὀργίλος,cum d.ὀργιστικὸς in Ὀργὴ
ΟΡΓΥΙΑ,cum d.ib.& 1196
ὄρδιλον, apud Nic.in Ther. verſ. 841 ſchol. eſſe dicit ſemen quoddam ſeu herbam ex olerum genere
ὀρέγδω, ὄρεγμα, ὀρέγνυμι, in Ὀρέγω
ΟΡΕΓΩ 1196
ὀρειάς in Ὄρος
ὀρείαυλος,in c 219
ὀρειβάτης, cum d 238
ΟΡΕΙΓΑΝΟΝ 1197
ὀρειδρόμος 1679
ὀρεικὸς in Ὄρος
ὀρειμαλίδες,in c 1048
ὀρεινόμος,cum d.in c.ſine pr. 10 5
ὀρεινὸς in Ὄρος
ὀρειπελαργὸς,in Πελαργὸς 1280
ὀρειοκόμος in ὀρεωκόμος
ὄρειος, in Ὄρος
ὀρειοχαρὴς,in c.ſine pr. 1803
ὀρείτης in Ὄρος
ὀρειτύπος,cum d 1693
ὀρειφοίτης,in c 1769
ὀρείχαλκος in c 1807
ὀρεκτικὸς,ὀρεκτὸς,ὄρεξις,in Ὀρέγω
ὀρεοκόμος,in ὀρεωκόμος
ὀρεοπονῶ 1367
ὀρεοσέλινον,in c.ex Σέλινον 1464
ὀρεοτύπος,cum ὀρειτύπος
ὀρέσαυλος,in c 219
ὀρέσβιος,in c.ex Βίος 266
ὀρεσίτροφος 1673
ὀρεσκῴω,cum ὀρεσκῷος
ὀρέσκιος,in c 1495
ὀρεσκῷος, in montibus degens Il. α & Odyſſ. ι.
ὀρεσκῴω, in montibus dego. Deriuata ab ὄρος & κείω
ὀρεσίοικος 1146
ὀρέσαυλος,in ὀρείαυλος
ὀρεσινόμος,in ὀρεινόμος
ὀρέστης,cum d. in Ὄρος
ὀρεύς,cum d in Ὄρος
ὀρεχθέω,in Ὀρέγω
ὀρεωκόμος,in c.ex Κομέω 833
ὀρεωπολέω
ὀρεαπώλης 1419
ὀρθαγόρεαν, ſchol. Ariſtoph. accipit pro pudendo in hoc eius Concion. loco. ἀλλ' ὦ μαῖ ἱκετεύομαι κάλει τὸν ὀρθαγόραν
ὄρθιος,ὀρθιάζω,ὀρθιάξ,ὀρθίασμα In Ὀρθὸς
ὀρθικῶποι,in c.ex κώπη remus 909
ὄρθιος,in Ὀρθὸς
ὀρθοβατέω 238
ὀρθόβολος 253
ὀρθόβουλος, in c. ex Βουλὴ 279
ὀρθογόνιον,vide cum ὀρθογών
ὀρθογραφία,cum d 341
ὀρθογώνιος, in c. ex γωνία 348
ὀρθόδοξος,cum d.in c.ex δόξα 416
ὀρθοδρόμος,cum d 1679
ὀρθοέπεια,in c.ex ἔπος 432
ὀρθοέπεια,in c.ex ἔπος 405
ὀρθοεπῶ ibid.
ὀρθόθριξ,in c 650
ὀρθοθύρης, in c. ex θύρα 660
ὀρθόκαυλος,in c. ex καυλὸς 759
ὀρθόκερως,in c 776
ὀρθόκραιρος,in c.ex Κραῖρα 860
ὀρθόκρανος,in c.ex κρανίον 750
ὀρθόκωλον, in c. ex κῶλον, membrum 90
ὀρθολογέω 946
ὀρθόμαντις,in c 1103
ὀρθόνοος,in c 1111
ὀρθοπλήξ 1346
ὀρθοποδέω,in ὀρθόπους
ὀρθόπνοια, cum d. in comp. ex πνοή 152
ὀρθόπολις,in c 1370
ὀρθόπους 1380
ὀρθόπυγος, cum d. in c. ex Πυγὴ 1407
ΟΡΘΟΣ 1197
ὀρθοστάδην, cum d. in c. habentibus στάδην ſine pr. 711
ὀρθόστασις,in c.ex στάσις 710
ὀρθοστάτης,in c.ex στατὸς 711
ὀρθότης,in Ὀρθὸς
ὀρθοτίτθιος,in c 1647
ὀρθοτειχία,in ὀρθότειξ
ὀρθότομος,cum d 1617
ὀρθότονος,cum d 1674
ὀρθόφρων 1778
ὀρθοφυής,cum d 1794
ὀρθοχαίτης,in c.ex Χαίτη
ὀρθόω,in Ὀρθὸς 1804
ὀρθραγορεύσκοι,in c.ex ἀγοράζω 22
ὀρθρεύω,cum d.ὀρθρεία,ὀρθρίζω.ὀρθρινὸς in Ὄρθρος
ὀρθροκόκκυξ,in c.ex Κόκκυξ 813
ὄρθριος,in Ὄρθρος
ὀρθροβοίτης,in c 1769
ὀρθροβόας,in c.ſine pr. 274
ὀρθρογόη,in c. ex γοάω 350
ΟΡΘΡΟΣ 1199
ὀρθῶς,ὄρθωσις,cum d.in Ὀρθὸς
ὀριγανίζω,ὀριγανίτης,ὀρίγανον,in Ὀρείγανον
ὀρίγνομαι,in Ὀρέγω,appeto 1197
ὀριδρόμος,cum d.in ὀρειδρόμος 1679
ὁρίζω,ὁρικὸς,in Ὅρος
ὁρικτίτης,in c.ex Κτίζω habito 887
ὁρικυπτεῖν,in c 897
ὀριμαλίδες,cum ὀρειμαλίδες
ὀρίνω,in Ὄρω 1212
ὅριον ὅριος,in Ὅρος
ὀριπλάγκτος,in c.ex Πλάζω 1327
ὀριπλανής,in c 1328
ὁρισμὸς,ὁριστὴς,cum d.in Ὅρος
ὀριτρεφὴς,in c in τρεφὴς 1671
ὀρίτροφος,in ὀρεσίτροφος 1673
ὀρίχαλκος,in ὀρείχαλκος
ὀρκανὴ,in ἕρκανη 456
ΟΡΚΟΣ,cum d 1199
Ὀρκύνες, piſces ſunt qui in pelago pariunt: apud Ariſtot.hiſt.an.l.5.c.10. Apud Heſych. & Athen.l.7. ſcribitur ὄρκυνες, quod itidem dicunt eſſe piſcis genus. Et apud Ælian. ὄρκυνος (tenuato ο) dicitur eſſe ceraceus piſcis.
ὁρκωμότης, cum d. in c. ab Ὄρνυμι 1165
ΟΡΜΑΤΟΣ,cum d 1200
ὁρμάω,in Ὁρμὴ
ὁρμευτὴς,in Ὁρμιὰ
ὁρμέω in Ὅρμος
ΟΡΜΗ,cum d 1200 & 1201
ΟΡΜΙΑ 1201
ὁρμίζω in Ὅρμος,ſtatio nauium
ὁρμηβόλος 253
ΟΡΜΙΝΟΝ,cum d 1201
ὅρμισις in Ὅρμος
ὁρμιστὴς ibid.
ΟΡΜΟΣ 1202
ὁρμῶμαι,in Ὁρμάω
ὀρνάπετον,ὀρνεωπέτιον,in Ὄρνις
ὀρνεοσκοπὸς,cum d 1486
ὀρνεύω,in Ὄρνις
ὀρνεώτης,in Ὄρνις
ὀρνιθαγρευτὴς 24
ὀρνιθάρχιον,ὀρνιθεία,ὀρνίθειος,ὀρνιθεύω, cum d. ὀρνιθικὸς, ὀρνιθίας in Ὄρνις
ὀρνιθόγαλον, cauliculi nomen flores ferentis, qui quum ſeſe pandunt lactei viſuntur: vnde à γάλα denominari creditur, apud Dioſc. l.2. cap. 174
ὀρνιθόθηνος,cum d 310
ὀρνιθοθήρας,&c.in c.ex Θήρα 638
ὀρνιθοκάπηλος, in c. ex κάπηλος 745
ὀρνιθοκόος,in c.ex κοέω 1112
ὀρνιθομανής,cum d 995
ὀρνιθονομεῖον,in c ſine pr. 1905
ὀρνιθοπέδη,in c.ex πέδη 1282
ὀρνιθοπώλης 1419
ὀρνιθοσκόπος 1486
ὀρνιθοτροφία, cum d 1673
ΟΡΝΙΣ,cum d 1203
ὄρνυμι,in Ὄρω 1212
ὀροβάγχη,in c. ex Ἄγχω 29
ὀροβαδὲς, in c.ex βάδος 258
ΟΡΟΒΟΣ,cum d 1203 & 1204
ΟΡΟΔΑΜΝΟΣ 1204
ὀροδεμνιάδες,in c.ex δέμνιον 370
ὀροθέσια,in c. ex θέσις 1639
ὀροθέτης 1640
ὀροθύνω,in Ὄρω 1212
ὀροιτύπος,cum ὀρειτύπος
ὀροίτυπος,idem quod ὀροιτύπος.Nic. in Ther.
ὄρομαι in Ὄρω
ΟΡΟΝΤΙΟΝ 1204
ὀροπέδιον,in c.ex πέδον 1264
ΟΡΟΣ 1204
ὈΡΟΣ ibid.
ὀροσάγγης,in ἀσάγγης 1520
ὀρούω,cum d.in Ὄρω
ὄρφη, in Ἐρέφω 514
ὀρφηφόρος 1750
ὀρφίας,cum ὄρφη
ὀρφὸς,cum ὄρφη
ὀρφόω,cum d ibid.
ὀρχῶ cum ὀρχέω 1208
ΟΡΠΗΞ 1207
ὀρροπύγε,in c 1255
ὀρροπύγιον,in c.ex πυγὴ 1407
ὀρριπυγόστικτος,in c.ex Στίζω 1543
ΟΡΡΟΣ,cum d 1168
ὀρτυγιώδης,in c.ex γυῖον 346
ὀροινεφὴς, in c.ex Νέφος 1101
ὀροιπέτης,in c.ſine pr. 1505
ὀροσδάκνης,in c.citra pr. 354
ὀροσθύρα & ὀροσθύρη, in c. ex Θύρα 660.

ὀρσοτ

ὀρσολοπεύτης & ὀρσολοπεύω, in c. ex Λέπω 961
ὀρσοῦδα, in c 1704
ΟΡΤΑΛΙΣ, cum d. 1108
ὀρτυγοκόπος, cum d. in c. ex κοπή 845
ὀρτυγομανία 995
ὀρτυγομήτρα, in c. ex μήτρα 1053
ὀρτυγοπώλης 1419
ὀρτυγοτροφεῖον 1673
ΟΡΤΥΞ 1208
Ορύα, apud Epicharmum dicitur chorda, vt Vlpianus tradit, apud Athen. l. 9. Heſych. eſt inteſtinum coctum.
ὀρυγή, ὄρυγμα in Ορύσσω
ΟΡΥΖΑ 1208
ΟΡΝΥΜΑΓΔΟΣ ibid.
ΟΡΥΣΣΩ, cum d 1209
ΟΡΦΑΝΟΣ, cum d 1210
ὀρφανοτρόφος, cum d 1673
ὀρφεοτελεστής, in c. ex τέλη 1612
ΟΡΦΝΗ, cum d 1210
ΟΡΦΟΣ ib d
ὄρχαμη, Polluci eſt terra arboribus ſyluaticis denſa, arboretum
ὄρχαμος in Αρχος 201
ὀρχάς, ſeptum, ſepes, item ſpecies oleæ. Heſych.
ὄρχατος in Ορχος
ὀρχείδιον in Ορχις
ΟΡΧΕΟΜΑΙ, cum d 1211
ὀρχηστοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
ὀρχίλος, in Ορχις
ὀρχιπέδη in c. ex Πέδη 1262
ΟΡΧΟΣ 1252
ὀρχοτομέω, cum d 1617
ΟΡΩ, cum d 1212
ὀρῶρα ib.
¶ ΟΣ 1213
ὁσάκις, ὁσαπλάσιος, ὁσαχῆ, ὁσαχοῦ in Οσος
ὄσδω in Οζω
ὁσίτειος 533
ὁσημέραι in c. ex Ημέρα 606
ΟΣΙΟΣ, cum d 1215
ὀσμαί, ὀσμή, ὀσμηρός, ὀσμύλη, cum d.
ὀσμώδης in Οζω 1138
ΟΣΟΣ, cum d 1216
ΟΣΠΡΙΟΝ, cum d 1217
ὀσπριοπώλης 1419
ὀσπριώνης, cum d. in c 1869
ὀσπρολέων, in c. ex Λέων 965
ΟΣΣΑ 1217
ὀσσάτιος in ὄσσος
ὀσσεία, ὀσσεύομαι in Οσσα
ὀσσίχος in Οσος
ὄσσομαι, ὄσσος in Οπτομαι 1181. At ὄσσος in Οσος
ὀστέγια 24
ὀστέϊνον, ὀστεῖνος in Οστέον
ὀστεοκόπος, in ὀστοκόπος
ὀστεολογία 946
ΟΣΤΕΟΝ 1218
ὄστινος ib.
ὅστις in Τίς 1646
ΟΣΤΛΙΓΞ 1218
ὀστοκόπος, in c. ex Κοπή 845
ὀστολόγος, cum d. in c ſine pr. 938
ὀστομαχία & ὀστομάχιον 1016
ὀστοῦν in Οστέον
ὀστοφανέω 172
ὀσφυής 1794
ὀστρακεύς, ὀστρακίζω, &c. in Οστρακον
ΟΣΤΡΑΚΟΝ 1218
ὀστρακόνωτος, teſtaceum tergum habens
ὀστρακοῦμαι in Οστρακον
ὀστρακόω, ὀστρακώδης in Οστρακον
ΟΣΤΡΕΟΝ, cum d 1219
ΟΣΤΡΥΣ ibid.
ὀστώδης in ὀστέον
ΟΣΦΡΑΙΝΟΜΑΙ, cum d 1219
ΟΣΦΡΥΣ ibid.
ὄσχος, cum d. in μόσχος 1072
ὀσχοφόρος, cum d 1750
¶ ΟΤΕ 1220
ΟΤΙ ibid.
ὅτις in ὅστις
ὄτλος, cum d. in τλάω 1588
ΟΤΟΒΟΣ, cum d 1220
ὀτοτύζω, dico ὀτοτοῖ fleo, Heſych.
ὀτραλέως, ὀτρηρός, in Οτρύνω
ΟΤΡΥΝΩ, cum d. 1220
ὀττεία in ὄσσα
ὄττοβος, cum d. in ὄτοβος
ΟΤΤΟΤΟΙ 1221
¶ ΟΥ ibid.
οὗ in ὅς
οὖα in οὖς 1152
ΟΥΑΙ 1221
ΟΥΑΣ, cum d ibid.
οὐδαῖος in οὖδος
οὐδαμός, cum d. in c. ex Αμός 144
οὖδας in οὖδος 1212
οὐδείς, cum d. in c. ex Εἷς 462
οὐδενόσωρος 1229 & in c. ex Ωρα
οὐδενόω in οὐδείς
οὐδέπη in πῆ 1214
οὐδέποτε in ὅτε 1220
οὐδέπω in πώ 1214
οὐδεπώποτε cum οὐδέποτε
οὐδέτερος, cum d. in c. ex Ετερος 539
ΟΥΔΟΣ 1222
ΟΥΘΑΡ ib.
οὐθείς, cum d. in c. ex Εἷς 462
ΟΥΙΓΓΟΝ 1222
οὐκ in οὐ
οὐκέτι 531
οὐκοῦν in οὐ
οὐλαμός, οὐλάς in Οὖλος, criſpus
οὐλή in Οὖλος ſanus.
οὔλιμος οὔλιος in Ολλυμι 1158
οὐλοδέτης & οὐλόδετον, in c. ex 3 perſ. præt paſſ. 386
οὐλόθριξ, in 650
οὐλόθυμος 657
οὐλοθυσία, οὐλοθυτέω, in c. ex Θύω, macto 663
οὐλοκάρηνος, in c. ex Κάρηνον 449
οὐλομελής, cum d initio col. 1032
οὐλόμενος in Ολλυμι 1158
οὖλον in Οὖλος
οὐλοός in ὀλοός 1157
ΟΥΛΟΣ, ſanus, 1222, criſpus 1223
οὐλότης ibid.
οὐλοφόνον 1736
οὐλόφυλλος 1787
οὐλοχόϊον 1822. v. vlt.
οὐλόχυτα, οὐλοχύται 1823
οὐλόω in Οὖλος, ſanus
οὔλυμπος, in Ολυμπος
οὔλω in Οὖλος, ſanus
οὔλω in οὖλος, manipulorum faſcis
ΟΥΝ 1224
οὕνεκα, in c. ex Ενεκα 483
οὔνομα, & c. in ὄνομα.
οὔποτε in πότε 1220
οὔπω & οὐδέπω, in πώ 1214
ΟΥΡΑ, cum d 1224
οὐραγός, cum d 43
οὐραῖος in Οὐρά
οὐράνη in οὖρον
οὐρανιάζω, οὐρανίδης, οὐρανίζομαι, οὐράνιος, οὐρανίσκος, οὐρανίων in Οὐρανός
οὐρανοβάμων, in c. in Βάμων 237
οὐρανογνώμων 213
οὐρανόδεικτος, è cælo oſtenſus: vel qui è cælo oſtéditur: vt ἀγλαὴ οὐρανόδεικτος. Hom. hym. in Lunam
οὐρανοδρόμος 1679
οὐρανόεις, οὐρανόθεν, οὐρανόθι in Οὐρανός
οὐρανομήκης, in c. ex Μῆκος 1047
οὐρανοπετής, in c. ex πέτω 1324
οὐρανόπλαγκτος, in c. ex Πλάζω 1327
ΟΥΡΑΝΟΣ, cum d 1225
οὐρανοσκόπος 1486
οὐρανοφαίνωρ 1772. v. 1
οὐρανοφοιτάω, cum d. in c. 1769
οὐρανόφρον 1778
οὐρανοφύτευτος, in c. ex φυτεύω 1795
οὐρανοχώματος 1845
οὐρεσφοιτάς in οὐρεσφοίτης
οὐρεσίοικος 1146
οὐρεσιφοίτης cum ὀρειφοίτης 1769
οὐρεύς, in d. ex οὖρος, cuſtos 1227
οὐρέω, οὔρηθρα, οὔρημα, οὐρηρός, οὔρησις, οὐρητήρ, οὐρητιάω, οὐρητικός, οὐρητιεῖς in οὖρον
οὐρία in ὄρος 1205
οὐρίαχος in Οὐρά
οὐρίζω in Ορος 1205, & in Οὖρος 1227
οὐρίθρεπτος, in c ex θρεπτός 1671
οὐρικὸν ᾠὸν in Οὖρος
οὐριοδρόμος, cum d 1679
οὔριος in Οὐρά, & in οὖρος
οὔρισμα in οὖρος 1205
οὐροδόχος, cum d 383
οὐροπύγιον cum ὀρροπύγιον
οὖρος in οὖρος
οὖρος in Ορος. vide & Οὖρος, ſuo loco
οὐροτομέω 1127
οὐρώδεις τένοντες in Οὐρά
οὖς in οὔας
οὐσία, cum d. in εἰμί ſum 569
οὐσιαρχία, in c. ex Αρχή 200
ΟΥΤΑΩ, cum d 1230
οὔτις & οὔτις, cum d. in Τίς 1646
ΟΥΤΟΣ, cum d 1230
οὐχ, οὐχί in Οὐ
¶ ὀφείδιον in ὄφις
ΟΦΕΙΛΩ, cum d 1231
ΟΦΕΛΛΩ, cum d 1832
ὀφεοσταφύλη, in c. ex Σταφίς 1525
ὀφθαλμία, ὀφθαλμιάω, ὀφθαλμίδιον, ὀφθαλμίζομαι, ὀφθαλμικὸς in ὀφθαλμός
ὀφθαλμοβολέω 233
ὀφθαλμοδουλεία, in c. ex Δοῦλος 420
ὀφθαλμὸς in Οπτομαι 1180
ὀφθαλμότεγκτος, in c. ex Τέγγω 1597

ὀφθαλμοφανὴς, cum d 1721
ὀφθαλμώδης in ὀφθαλμὸς
ὀφιακὸς ὀφίασις in Ὄφις
ὀφίδιον ὀφιῆτις ibid
ὀφιογλυφὴς 305
ὀφιοδηκτὸς, in c. ex præt. paſſ. 354
ὀφιομάχης & ὀφιομάχος 1016
ὀφιόνεος in Ὄφις
ὀφιοσκόροδον, in c. ex Σκόροδον 1497
ὀφιοστάφυλον cum ὀφεωσταφύλη
ὀφίουρος, ſerpentis caudam habens
ὀφιοῦχος in Ὄφις
ΟΦΙΣ, cum d. 1232
ὀφλισκάνω, ὀφλίσκω, Ὄφλω in Ὀφείλω
ΟΦΡΑ 1232
ὀφρύα, ὀφρυάζω in Ὀφρὺς
ὀφρυάω in Ὀφρύς
ὀφρυόεις, ὀφρυόομαι in Ὀφρὺς
ὀφρυόσκιος, in c. 1495
ΟΦΡΥΣ, cum d 1232
¶ ἔχα, ὄχανον in Ἔχω 547
ὀχεία, ὀχεὺς in Ὀχεύω 1233
ὀχέομαι in Ὀχέω
ὀχετεύω, cum d. in Ὀχετὸς
ὀχετηγὸς, cum d 43
ὀχέτιον in Ὀχετὸς
ὄχετλον in Ὄχος
ΟΧΕΤΟΣ, cum d 1233
ὀχεὺς in Ἔχω 547. & in Ὀχεύω
ΟΧΕΥΩ, cum d 1232
ὀχέω in Ὄχος
ὀχὴ in Ἔχω 547
ὄχημα, ὄχησις, cum ὀχέω
ΟΧΘΕΩ 1234
ΟΧΘΗ ibid.
ὀχθηρὸς ibid.
ὄχθησις ὀχθίζω, in Ὀχθέω
ὄχθοιβος, ὄχθος, ὀχθώδης in Ὄχθη
ὀχλαγωγὸς, cum d 41
ΟΧΛΕΥΩ, cum d. 1230. & 1232
ὀχλέω, ὀχληρὸς, ὄχλησις in Ὄχλος
ὀχλίζω, initio c 1235
ὀχλικὸς in Ὄχλος
ὀχλοκόπος, cum d in c. ex κοπὴ 845
ὀχλοκρατοῦμαι 765
ὀχλολοίδορος, initio c 976
ὀχλομανέω 995
[illegible] 1340
ΟΧΛΟΣ 235
ὀχλοτερπὴς, in c. ex Τέρπω 1662
ὀχλοῦμαι ὀχλώδης in Ὄχλος
ὄχμα, cum d. in Ἔχω 546
ὄχνη in Ὄγχνη
ὀχὸς in Ἔχω
ΟΧΟΣ 1235
ὀχυρόομαι in ὀχυρὸς
ὀχυρόπατος, in c. ex Πατέω 1258
ὀχυρὸς, cum d. in Ἔχυρος 544
¶ Ο Ψ 1236 & 1237
ὄψανον in Ὀπτεύομαι 1180
ὀψάριον ὀψάριον in Ὄψον
ὀψαρτύτης, in c 195
ὀψαρτύω, cum d. in c. ex Ἀρτύω 198
ΟΨΕ 1237
ὀψείω in Ὀπτομαι 1180
ὀψέω in Ὀψὲ
ὄψημα in Ὄψον
ὀψία, ὀψιαίτερος in Ὀψὲ
ὀψιαυθὴς in c ex αὐθὴς 160
ὀψιβλαστὴς & ὀψίβλαστος, in c. ex βλαστός 269
ὀψίγαμος, cum d. in c. ex Γάμος 300
ὀψιγλυφὴς 305
ὀψίγονος 310
ὀψίτερος, ὀψίζω in Ὀψὲ
ὀψικρατος, cum d 751
ὀψικέλευθος, in c. ex Κέλευθος 767
ὀψιμαθὴς, cum d. in c. ſine præpoſ. 1001
ὀψίμορος, in c. ex μόρος 1024
ὄψιμος in Ὀψὲ
ὀψίνοος 1111
ὄψιος, ὀψιότης in Ὀψὲ
ὀψίπλουτος in c. ex Πλοῦτος 1348
ὄψις in Ὀπτομαι 1179
ὀψισμὸς in Ὀψίζω
ὀψίσπορος, cum d. in c. ex σπόρος 1516
ὀψιτέλεστος, in fine col. 1610
ὀψίτομος 1617
ὀψιφανὴς 1728
ὀψόβαφον, in c. ſine pr. 255
ὀψοδαίδαλος, in c. ex Δαίδαλος 348
ὀψολόγος, cum d 946
ΟΨΟΝ 1238
ὀψονόμος, cum d 1096
ὀψοποιὸς, cum d 1360
ὀψοπόνος in c. ſine pr. 1291
ὀψοπώλης, cum d 1419
ὀψοφάγος cum d 1715
ὀψὼν in Ὄψον
ὀψώνης, cum d in c 1869

Π

ΠΑγὰς in πηγνύω 130
παγγέλοιος, in c. ex Γελάω 312
παγγλυφέτης, in c. ex γλυφέτης 307
παγγλυφὴς in c. ex γλύφω 308
παγγλωσσία 329
παγγώνιος, in c ex Γωνία 348
παγερὸς, παγετὸς, παγετώδης cum πάγος
πάγη παγιδεύω, πάγιος, cum d. in Πηγνύω 1037
πάγκακος, cum d. in c ex Κακὸς 719
παγκαλλὴς, in c ex κάλλος 737
πάγκαλος, in c. ex Καλὸς 736
πάγκαρπος, cum d 753
πάγκλαυστος & πάγκλαυτος, in c. ex Κλαίω 799
παγκληρία, in c ſine pr. 806
πάγκοινος, in c. ex Κοινὸς 821
παγκρατὴς cum d 865
πάγκρεας, in c. ex Κρέας 866
παγκρύφος in c. ex Κρύπτω 882
παγπληξία 1346
πάγος in Πηγνύω 1307
πάγουρος 1228
παγχάλεπος, in c ex χαλεπὸς 1806
πάγχαλκος cum d. in c. 1808
πάγχρηστος, in c. ſine pr. 1837
πάγχρυσος, cum d. in c. ex Χρυσὸς 1847
πάγχυ in πᾶς
παγώδης cum πάγος
παθαίνομαι πάθη, πάθημα, παθητὸς, cum d in πάσχω
παθογνωμικὸν 323
παμποιΐα 1360
πάθος in πάσχω
ΠΑΙΑΝ, cum d 1238 & 1239
παίγνια, παιγνήμων, παίγνια, παιγνήμων, παίγνιον, παιγνιώδης, cum d. in παίζω
παιδαγωγὸς, cum d 41
παιδάριον, cum d παιδεία, παίδειος, in παῖς
παιδεραστὴς, cum d. in c. ex ἐραστὴς 497
παιδέρως, in c. ex ἔρως 498
παιδεύω, cum d. in παῖς
παιδιεύς, παιδίσκη in παῖς
παιδιὰ in παίζω
παιδικὸς, cum d παιδίσκος, cum d. in παῖς
παιδιώδης cum παιδιὰ & in παῖς
παιδνὸς in παῖς
παιδιβοσκὸς, in c. ex βόσκω 283
παιδογόνος, cum d 310
παίδοθεν in παῖς
παιδοκόμος cum d: in c. ex Κομέω 833
παιδοκτόνος, cum d. in c. ex ἔκτεινα 885
παιδολέτωρ, pueros occidens. Eurip. in Medea.
παιδομανὴς, cum d 995
παιδονόμος, cum d 1096
παιδοπίπης, in c. ex ὀπιπεύω 1189
παιδοποιὸς, cum d. 1361
παιδοπόρος 1175
παιδοσπορέω, in c. ex σπόρος 1516
παιδοτέκνωσις, in c. ex τέκνον 1643
παιδοτόκος ibid.
παιδοτρίβης, cum d. in c. ſine pr. 1684
παιδότριψ ibid.
παιδοτρόφος, cum d 1673
παιδουργὸς, cum d 504
παιδοφθόρος, cum d. in c. ex ἔφθορα 1759
παιδοφίλης & παιδόφιλος, cum d. in c. 1762
παιδοφόνος, cum d. 2736
ΠΑΙΖΩ, cum d 1239
παιήων cum παιὼν
ΠΑΙΠΑΛΑ 1240
παιπάλη, cum d. in πάλη
παιπαλόεις in παίπαλα
ΠΑΙΣ 1240
παιστικὸς in παίζω
παιφάσσω 1728
ΠΑΙΩ, cum d 1242
παιὼν, cum d. in παιὰν
πακτὸς, &c. in πηγνύω 1307
ΠΑΛΑΘΗ, cum d 1242
ΠΑΛΑΙ ibid.
παλαιγλυφὴς 305
παλαίθετος 1640
παλαίγονος 310
παλαιόπλουτος, initio col. 1348
παλαιὸς, cum d. in πάλαι
πάλαισμα, cum d. in πάλη
ΠΑΛΑΙΣΤΗ 1243
παλαιστὴς in παλαιστὴ & in πάλη
παλαιστιαῖος in παλαιστὴ
παλαιστικὸς, παλαίστρα, cum d. in πάλη
παλαίτατος παλαίτερος in παλαιὸς
παλαίφατος, in c. ex φατὸς 1752
παλαίχθων in c. ex Χθὼν 1826
παλαίω in πάλη
παλαίωσις in παλαιὸς
παλαμάτωρ, in c. ex μήτηρ 1053
ΠΑΛΑΜΗ, cum d 1243
παλάσσω in πάλλω

παλαιστή in παλαιστή
ΠΑΛΕΥΩ, cum d. 1243 & 1244
ΠΑΛΗ, cum d 1244
παλαμάτιον ib.
παλιγγενεσία, in c. ex γένεσις 307
παλιγγενής 305
παλίγγλωσσος 329
παλιγγράμματος, in c ex γράμματα 743
παλιγκάπηλος, cum d in c, ex Κάπηλος 745
παλίγκλαστος, in c. ex tertia perſ. pr. paſ. 800
παλίγκοτος, cum d. in c. ex Κότος 855
παλίξεστος, παλίνξεστος, in c. ex ξεστὸς 1125
παλιλλογία, cum d 946
παλίλλογος 939 v I
παλίλλυτος, in c. ex λυτὸς 988
παλιμβάκχειος, palimbacchius qui & antibacchius: pes metricus ex prima & ſecunda longis, tertia breui. Fab. lib 9. c. 4
παλίμβιος, in c. ex Βίος 266
παλιμβλαστής & παλιμβλαστος, in c. ex βλαστὸς 269
παλίμβολος, cum d 253
παλιμπαις, in c ex παῖς 1241
παλιμπετὲς in c. ex πέτω 1324
παλιμπηγὸς, in c. ex πέπηγα 1309
παλίμπισσα, in c 1315
παλιμπλάζομαι, in c. ex πλάζω 1327
παλίμπλους 1380
παλιμπρατος, in c. ex πιπράσκω 1298
παλιμπροδότης in προδότης 400
παλίμπτολος 1419
παλιμφημος, in c. ex φήμη 1732
παλιμφυὴς 1794
παλίμψαιστος in ψαίω 1855
παλίμψηστος in c. ex Ψάω ibid.
ΠΑΛΙΝ 1245
παλιναγγελος, in c. ex ἄγγελος 10
παλινάγρετος, in c. ab ἀγείρομαι 11
παλιναίρετος, in c. ex αἱρετὸς 81
παλιναυξὴς, in c. ex Αὔξω 60
παλιναυτόμολος in αὐτόμολος 1068
παλίνδικος, cum d. 404
παλινδίνητος, παλινδινία, in c. ex Δίνη 407
παλινδοξία, in c. ex δόξα 375
παλίνδρομος, cum d 1679
παλίνζωος, in c. ex ζωὸς 577
παλινῳδία 1134
παλίνορτος in c. ſine pr. 1183
παλίνορσος, παλίνορος, παλινορσος, in c. ſine pr 1213
παλινοστέω, cum d 1114
παλίνουρος in c. ex Οὖρον 1226
παλίντονος, in c. 1495
παλίντροπος, in c 1654
παλιντοκία, in c 1643
παλίντονος 1604
παλιντριβὴς, in c. ſine pr. 1684
παλίντροπος, παλιντροπιάζομαι, in c. ex τροπὴ 1669
παλινῳδέω, cum d 57
παλίουρος paliurus: ſpinoſus frutex: de quo Dioſc. lib. 1. cap. 121. Theocr. idyll. 23. Κάγκανα δ' ἀσπαλάθῳ ξύλ' ἐπιμάσατ' ἢ παλιούρῳ. Ἡ βάτῳ ἢ αἰέμῳ διδάσκομαι αὐτὸ ἄγροῖς
παλίρροθος, in c. ex Ῥόθος 1445
παλίρροπος, in c. ex ῥοπὴ 1430
παλίρροος, cum d. in c. ex ῥοπὴ 1434
παλίρρυτος in ῥυτὸς 1448
παλίσκιος cum παλίνσκιος
παλίσσυτος, cum d. in c in σύτος 1461
παλίψηστος in παλίμψηστος
παλίωξις, in c. ex Διώκω 411
ΠΑΛΛΑΞ, cum d 1215
πάλλευκος, in c. ex Λευκὸς 962
ΠΑΛΛΩ, cum d. ibid.
παλμοσκόπος 1486
πάλλος, παλτὸν in Πάλλω
παλύνω in πάλη
παμβασιλεὺς, cum d. in c. ex Βασιλεὺς 259
παμβότανος & παμβώτις 283
πάμμα in πάω 1262
παμμάκαρ, in c. ex μάκαρ 995
παμμάχος cum d. 1016
παμμέγα, q. d. omnino magnum
παμμεγέθης, παμμέγιστος, in c. ex μέγεθος 1019
παμμεδέων, in c. ex Μέδω ibid
παμμελέστατος, in c. ex μέλος, carmē 1032
παμμεσος, in c ſine pr. 1044
παμμήκης in c ex Μῆκος 1047
πάμμηνος, in c. ex Μὴν 1030
παμμήστωρ, in c. ex μήστωρ 1046
παμμήτωρ & παμμήτειρα, in c. ex Μήτηρ 1053
παμμήχανος, in c 1055
παμμίαρος, in c. ex Μιαίνω 1056
παμμιγὴς in c. ſine pr. 1058
πάμμικτος cum παμμιγὴς
παμπαιδὶ, in c. ex παῖς 1241
παμπάλαιος in c. ex πάλαι 1243
πάμπαν, in c. 1252
παμπήδην, παμπησία, in c. ex πάω 1262
παμπληθὴς, cum d. in c. ex πλήθω 1339
παμπλέσιος, initio c 1348
παμποίκιλος in c 1363
πάμπολις, in c. ex πόλις 1372
παμπόνηρος, in c. ex πονηρὸς 1292
παμπρασία, in c. ex πιπράσκω 1298
πάμπρωτος, in c. ex πρῶτος 1395
παμφάγος 1715
παμφαὴς 1728
παμφαίνω, παμφαλάω, παμφανάω 172
παμφεγγὴς, in c. ex Φέγγος 1734
πάμφλεκτος, in c ſine pr. 1765
πάμφορβος, in c. 1737
πάμφορος 1750
πάμφυλος, in c. ex Φυλὴ 1785
πάμφυρτος, in c. 1788
πάμφωνος 1799
παμψηφεὶ, in c. ex Ψῆφος 1859
πάμψυχος, in c 1862
πᾶν in πᾶς
ΠΑΝ 1246
πάναβρος, initio c 3
πανάγαθος, in c. ex Αγαθὸς 4
παναγὴς, cum d. in c. ex Αγος 23
πανάγιος, in c. ex Αγιος 12
πάναγνος, in c. ex Αγνὸς 16
πανάγυρις, in c. ab ἀγείρομαι 11. & in c. ab Αγορα 24
πανάγρευς, in c. ex Αγρεὺς 26
πανάγρυπνος in ἄγρυπνος 170
παναργὴς in ἀεργὴς 499
πανάθεσμος in ἄθεσμος 630
πανάθλιος, in c. ex Αθλιος 53
παναιγλήεις, in c. ex Αἴγλη 66
πανάιθος, in c. ex Αἴθω 70
πανάιολος, in c. ex Αἰόλος 75
πανασχρὸς, in c. ex Αἰσχρὸς 88
πανακαρπὴς in ἄκαρπος 712
πανάκεια vel πανάκια, πάνακες in πανακὴς
πανακήρατος in ἀκήρατος 706
πανακὴς, in c. ex Ακέομαι 95
πανακίτης in πανακὴς
πανάκρις, in c. ex Ακρος 105
παναλάστωρ in ἀλάστωρ 965
παναληθὴς, in c ex Αληθὴς 113
πανάλικος in c ex ἀλικος 116
παναλκὴς, in c. ex Αλκὴ 119
πανάμωμος in ἄμωμος 1035
πανάντος, in c ex Αντάω 171
πάναξ cum πανακὴς
πανάπαλος in Απαλὸς 174
πανάπειρον 1511
πανάποτμος in ἄποτμος 376
πανάπυστος in Απυστος 1411
πανάργυρος in c. ex Αργυρος 186
πανάριστος, in c ex ἄριστος 138
παναρκὴς, in c 191
παναρμόνιος, in c. ex ἁρμόζω 207
παναρχικὸς, cum d. in c. ex Αρχικος 215
παναυγὴς, in c. ex Αὐγὴ 217
πανάφυκτος in ἄφυκτος 17.4
πανάωρος in ἄωρος 229
πανάωρος in ἄωρος 1871
πανδαισία, in c. ex Δαίω, epulum præbeo 351
πανδαμάτωρ, in c. ex δάκνω 354
πανδάκρυτος in c. ex Δάκρυ 355
πανδαμάτωρ, in c. ex Δαμάω 357
πάνδειλος, in c. ex Δειλὸς 366
πάνδεινος, in c. ex Δεινὸς 367
πανδέκται, in c. ex tertia perſona pr. 382
ΠΑΝΔΕΛΕΤΕΙΟΣ 1247
πανδέξιος, in c. ex Δεξιὰ 376
πανδερκὴς, in c. ex Δέρκω ibid
πανδεχὴς cum πανδέκται
πάνδηλος, in c. ex Δῆλος 389
πάνδημος, cum d in c. ex Δῆμος 391
πάνδικος, cum d. 404
πανδικεύω, cum d πανδίκως, πανδὶξ in πανδέχος
πανδοξία, in c. ex δόξα 416
πάνδουλος, in c. ex Δοῦλος 420
ΠΑΝΔΟΥΡΑ, cum d 1240
πανδόχος, cum d 383
πανδυσία, in c. ex Δυύω, ſubeo 429
πανδώρα, in c. ex Δῶρον 432
πανείκελος, in c. ex εἴκελος 451
πανελεύθερος, in c. ex ἐλεύθερος 475
πανέλλην, in c. ex Ελλην 479
πανέξαλλον in ἔξαλλος 1:8
πανεπίσκοπος in ἐπίσκοπος 1475
πανεπίτομος in ἐπίτομος 613
πανέρημος, in c. ex ἔρημος 516
πανέστιος, in c. ex ἑστία 527
πανετήτυμος in ἔτυμος 514
πανευδαίμων εὐδαίμων 350
πανεύκηλος 456
πανεύθυμος in εὔθυμος 1711

παιδόφραν in ἄφραν 1777
παίερδος,in c.ex ἔρδος 561
πανηγυρ. ἀρχῆς 203
πανήγυρις,cum d. in c ex Αγυρις 27
πανήλιος,in c.ex Ηλιος
πανῆμαρ in πάνημαρ 606
πανημέριος,in c. ex Ημέρα ibid.
πανήρης 206
πανθελγὴς,πανθελκτειρα,in c.ex Θέλγω 625
πάνθεον,in c 628
πάνθηρ,in c.ex Θὴρ 637
πανθήρα,in c.ex θήρα 638
πάνθηρον in πάνθηρ
πάνθοινος,cum d.in c.ex Θοίνη
πάνθροις,in c.ex Θρέω 647
πανθρύλλιον,in c.ex Θρύλλος 651
πανθυμαδὸν 657
πάνθυτος,in c.ex Θύω,macto 663
πανικὸς in Παν
πανίλαος,in c 681
πανίμερος,in c.ex Ιμέρος 684
παίνιος,πανίσκος in Παν 1146
πάννυχος cum d.in c.ex νύχος 1119
πανίδυρτος,in c.ex ὀδύρομαι 1138
πανοικεὶ.&c. 1146
πανόλβιος,in c.ab Ολβος 1156
πανόλεθρος,cum d.in c.ab ὄλεθρος 1158
πανόμοιος,cum d.in c. ex ὅμοιος 1167
πανομφαῖος in Ομφὴ ibid.
πάνοπλος,cum d.in c. 1178
πανόπτης,& πανόπτος, in c.fine præp. 1183
πανορμὰ,in c. 1201
πάνορμος,initio col. 1203
πανόσπερμα,in c.ex Οσπρεον 1217
πανούλιος in πανώλης
πανήργος,cum d 504
πανόριος in c.ex Οὖρος,ventus ſecundus 1327
πανόψιος,in c.ex ὄψις 1184
πανσαγία in σάγη 1456
πανσέληνος,in c.ex σελήνη 1463
πανσθενὴς in c.ex Σθένω 1470
πάνσοφος 1486
πάνσοφος,in c.ex σοφὸς 1507
πανσπερμία,in c.ex σπέρμα 1516
πανστρατὶ,& πανστρατιᾷ,in c.ex Στρατὸς 1553
πανσυδὶ,&c.in c.remot. 1461
πάνσυρτος,in c.fine pr. 1569
πάνταθλος,in c. ex Αεθλος 51
παντάλας,in c. ex Τάλας 1588
παντάπασι in Πας
πανταρκὴς,in c 191
παντάρχας 203
παντάσκιος in ἄσκιος 1494
πανταχῆ,&c.in Πας
παντελὴς,cum d.initio col. 1611
παντευχία,in c. ex τεῦχος 1625
παίτῃ in Πας
παντῆμαρ,in c.ex ἦμαρ 606
παντητόκος 1643
παίτιμον 1652
παντλήμων,in c.ex τλάω 1588
παντοδαὴς,in c.ex Δαίω,diſco 351
παντοδαπὸς, cum d.in c.ex Δαπέδον 359
παντοδυνάμος,in c.ex Δυνάμαι 427
παντόθεν,παντοῖος,cum d. in Πας
παντοκράτωρ,cum d 865
παντοπλάδος,in c.ex λαβὴ 928
παντολέτωρ,in c.fine pr. 1158
παντολιγοχρόνιος in ὀλιγοχρόνιος 1846
παντόλμος,cum παντότολμος
παντολυτηρία,in c.fine præpoſit. 977
παντομιγὴς,cum παμμιγὴς 1058
παντόμιμος,in c.ex Μιμέομαι 1060
παντόπτης in πανόπτης
παντοπώλης,cum d 1409
πάντοτε in Πας
παντόσιμος,varius,omnis generis.Eurip.in Iph.Taur.παντόσιμος θεῶν ὅταν πνεύσωσιν ἀνάγκαι
πάντοτε in Oτε 1220
παντοτελὴς 1611.v.1
παντότολμος,in c.ex Τόλμα 1656
παντότροφος,πάντροφος 1673
πάντως,παντῶς,πάνυ in Πας
πανυπείροχος in ὑπείροχω 555
πανυπέρτατος in ὑπέρτατος 1707
πανύστατος,in c.ex Υστερος 1711
πανώλεθρος, cum d.in c. ex ὄλεθρος 1158
πανώλης,cum d.in c.fine præp. 1159
πάομαι,πᾶος in Πάω 1261
παπαῖ in Βαβαὶ
ΠΑΠΠΑΞ 1247
ΠΑΠΠΑΣ,cum d ibid.
παππεπίπαππος in ἐπίπαππος ibid.
παππίας,παππίζω,παππικὸς,πάππος. in Πάππας
παππάδιον in Πάππος
ΠΑΠΤΑΙΝΩ 1247
ΠΑΠΥΡΟΣ ibid.
πὰρ in Παρὰ
ΠΑΡΑ 1247 & 1248
παραβαίνω,cum d. 235
παράβακχος,in c. ex Βάκχος 240
παραβαλέτηρος ſeu παραβαλλέτηρος, in c.ex Ετῆρος 539
παραβάλλω 247
παράβασις in παραβαίνω
παραβάσκω,in c.ex βάσκω 238
παραβάτης,cum d.in παραβαίνω
παραβιάζομαι,in c 264
παραβλάπτω,in c.ex Βλάπτω 268
παραβλαστάνω,cum d. in c.ex βλαστάνω 268 & 269
παραβλέπω, cum d. in c.ex Βλέπω 271
παραβλήδην,παράβλημα,παραβλήτης, cum d in παραβάλλω
παραβλύζω,in c.ex Βλύζω 272
παραβλὼψ in παραβλέπω
παραβοάω,n c.ex Βοάω,cum pr. 273
παραβοηθέω, cum d.in c.ex Βοηθέω 274
παραβολὴ,&c.in παραβάλλω
παραβόλιον & παράβολον dicta fuerunt ſportula quæ in prouocatione ad aliud iudicium ab appellatore deponitur: prius apud Poll. poſterius apud Ariſtot. Deriuata à παραβάλλω
παραβορρος,in c.ex βορέας 277
παραβουλεύομαι,in c.ex βουλὴ 279
παραβραβεύω,in c.ex βραβεύω 284
παραβύω,cum d. in c. ex Βύω 264
παραβώμιος,in c.ex Βωμὸς 295
παραγγέλλω, cum d.in c.in Αγγέλλω 6
παραγεύω,in c.ex γεύω 315
παραγηράω,cum d.in c.ex Γῆρας 316
παραγίγνομαι & παραγίνομαι 316
παραγιγνώσκω 320
παραγκαλίζομαι,cum d.in c.ex ἀγκάλη 12
παραγκωνίζομαι,in c.ex Αγκὼν 15
παραγοράζειν,in c.ex ἀγοράζω 22
παραγράφω,cum d. 338
παραγυμνόω,in c.ex Γυμνὸς 346
παράγω,cum d 39
παραδακρύω,in c ex Δάκρυ 355
παραδαρθεῖν,in c.ex Δαρθάνω 359
παραδείκνυμι, & παραδεικνύω. cum d 365
παραδειπνέω,in c.ex Δεῖπνον 368
ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ 1248
παραδέχομαι 381
παραδηλόω,in c.ex Δῆλος 389
παραδιαζευγνύω in διαζευγνύω 580
παραδιαιτᾶσθαι,in c.ex Δίαιτα,vitæ genus 394 & in ſecunda ſign.
παραδιακονέω, in dec. ex διάκονος 839
παραδιαστέλλω, cum d.in διαστέλλω 1535
παραδιατρίβω, cum d. in διατρίβω 1682
παραδίδωμι
παραδιηγέομαι, cum d.in διηγέομαι 593
παραδιοικεῖν in διοικέω 1144
παραδοξάζω in παράδοξος
παραδοξολόγος, cum d.in δοξολογία 943
παράδοξος,cum d.in c.ex δόξα 416
παράδοσις,cum d. in παραδίδωμι
παραδραθεῖν,in c. ex Δαρθάνω 359
παραδρομή, in c. ex Δρέμω, famulor 425
παραδρομὴ. cum d. in παρατρέχω 1677
παραδυναστεύω, in c. ex Δύναμαι 427
παραδύω, cum d.in c. ex Δύω ſubeo 429
παραδόσειω in παραδίδωμι
παραείδω,in c.ex Αείδω 55
παραερέθομαι,in c.ex Αείρω 59
παραζάω in Ζάω 577
παραζευγνύω 580
παραζηλόω,in c.ex Ζῆλος 584
παράζυγος in παραζευγνύω
παραζώννυμι, cum d.in c.ex ζώννυμι 588
παραθαλάσσιος & παραθαλάττιος,cum d.in c 617
παραθάλπω,in c 618
παραθαρρύνω & παραθαρσύνω,in c.ex Θάρσος 623
παραθεάομαι,in c.ex Θεάομαι 625
παράθεμα in παρατίθημι
παραθερίζω,in c.ex Θέρος 630
παραθερμος, cum d. in c.ex Θερμὸς 931
παράθεσις in παρατίθημι
παραθέω,in c.ex Θέω 633
παραθεωρέω, in c.ex Θεωρὸς, ſpectator 634
παραθήγω,in c.ex Θήγω 634
παραθήκη in παρατίθημι
παραθίγω,in c.ex Θίγω 639
παραθλίβω,in c.ex Θλίβω 941
παραθραύω,in c.ex θραύω 647

παραθερίζω, in παραθερίζω
παραιγιαλίτης, in Αἰγιαλός 66
παραιθύσσω, in c. ex Αἴθω 70
παραινέω, cum d. in c. ex αἰνέω 74
παραινίττομαι, in c. ex αἰνίττομαι 73
παραίνυμαι in c. ex Αἴνυμαι 74
παραιρέω, cum d. 79
παραισθάνομαι, in c. ex Αἰσθάνομαι 85
παραίσιος, &c. in c. ex Αἶσα 84
παραΐσσω, in c. ex Αἴσσω 86
παραιτέομαι, cum d. in c. ex Αἰτέω 89
παραίτιος, in c. ex Αἰτία, cauſa 90
παραίφασις, & παραιφασία, in παράφημι 1730
παραιωρέω, cum d. in c. ex Αἰωρέω 92
παρακαθέζομαι, in καθέζομαι 441
παρακαθεκτικός, in παρακατέχω
παρακάθημαι, in κάθημαι 603
παρακαθίζω, cum d in καθίζω 674
παρακαθίημι, in καθίημι 566
παρακαθίστημι, in καθίστημι 704
παράκαιρος, cum d. in c. 723
παρακαίω, in c 721
παρακαλέω, cum d. in c. ex Καλέω 733
παρακαλπάζω, in Κάλπη 757
παρακαλύπτω, cum d. in c. ex Καλύπτω 758
παρακαταβάλλω, cum d. in καταβάλλω 247
παρακαταθήκη, in παρακατατίθημι
παρακαταθνήσκω, in καταθνήσκω 642
παρακατάκειμαι, in κατάκειμαι 763
παρακατακλίνω, in κατακλίνω 808
παρακαταλέγομαι, in καταλέγομαι 611
παρακαταπήγνυμι, in καταπήγνυμι 1308
παρακατάσχεσις, in παρακατέχω
παρακατατίθημι 1635
παρακαταχέομαι, in καταχέομαι 1857
παρακατέχω in κατέχω 552
παρακατηγόρημα, in dec. ex κατηγορέω 19
παρακατοικίζω, in dec. ex κάτοικος 1145
παρακατορύττω, in κατορύττω 1209
παρακατύω in Κασύω 756
παρακαυλίζω, in c. ex Καυλός 759
παράκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 763
παρακελεύω, cum d. in c. ex κελεύω 769
παρακελητίζω, in c. ex Κέλης 767
παρακενόω, in c. ex Κενός 769
παρακεντέω, cum d. in c. ex Κεντέω 770 & 771
παρακερδαίνω, in c. ex Κέρδος 777
παρακερκίδες, in Κερκίς 778
παρακινδυνεύω, cum d. in c. ex κινδυνεύω 793
παρακινέω, cum d in c. ex Κινέω 794
παρακιρνάω, in c. ex κιρνάω 774
παρακλαυσίθυρον, in c. ex Θύρα 660
παρακλέπτω, in c. ex Κλέπτω, cum pr. 803
παράκλησις, παρακλήτος, &c. in παρακαλέω 753 & 754
παρακλίνω, cum d 809
παρακλύω, cum d. in c. ex Κλύω 811
παρακμή, cum d. in c. ex Ἀκμή 97
παρακνήμιον, in c. ex Κνήμη 816
παρακνίζω, in c. ex κνίζω 812
παρακοιμάομαι, cum d. in c. ex Κοιμάω 820
παρακοίτης, cum d. in c 822
παρακολλάω, cum d in c 826
παρακολουθέω, cum d. in c. ex Ἀκόλουθος 99
παρακομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 834
παράκομος, in c ex Κόμη 835
παρακονάω, in c. ex Ἀκόνη 99
παρακόπτω, cum d 844
παρακορέω, in c ex Κορέω, verro 848
παρακοσμέω, in c. ex Κοσμέω 854
παρακούω, cum d. in c. ex Ἀκούω 12
παρακρατέω 865
παρακρεμάω, cum d. in c. ex Κρεμάω 868
παράκρημνος, in c. ex Κρημνός 869
παρακρίνω 873
παρακροάομαι, cum d. in c. ex Ἀκροάω 105
παρακροκίζω, in Κρόκος 876
παρακροτέω, in c. cum pr. 877
παράκρουσις, in παρακρούω
παρακρούω, cum d. 880
παρακτάομαι, in c. cum pr. 864
παράκτιος & παρακτίδιος, in c. ex Ἀκτή 107
παρακύπτω, cum d. in c 897
παρακωμῳδεῖν, in κωμῳδός 56
παρακωφός, in c. ex Κωφός 910
παρακωχή in παροχή 552
παραλαλέω, in c ex Λαλέω 918
παραλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω 924
παραλάμπω, cum d in c. ex Λάμπω 930
παραλανθάνω, in fine col. 965
παραλέγομαι 937 & in c. ex λέγομαι 95
παραλέγω cum d 941
παραλείπω 957
παραλείφω, in c. ex Ἀλείφω 113
παράλειψις, in παραλείπω
παράλευκος, in c. ex Λευκός 962
παραλήγω, in c 964
παράληρος, cum d in c. ex Λῆρος 968
παράληψις, in παραλαμβάνω 924
παραλιθάζω, in c ex Λίθος 970
παραλίμνιος, in c. ex Λιμνή 971
παράλιος, cum πάραλος 131
παραλίσκω, in c. ex Ἀλίσκω 117
παραλιτέω, in c ex Ἀλιτέω 118
παραλλάσσω, cum d in c. ex Ἀλλάσσω 25
παραλληλία & παραλληλίζω, cum d. in παράλληλος
παραλληλόγραμμον, in c. ex γραμμή 342
παράλληλος, cum d. in c. ex ἀλλήλων 129
παραλογία, in παράλογος
παραλογίζομαι, cum d. in c. ex λογίζομαι 940
παράλογος, cum d in c. ex λόγος, ratio 949
πάραλος, in c. ex Ἅλς, mare 131
παραλγής, &c. in ἀλεγής 499
παραλύω, in c, cum pr. 977
παραλοφία, in c. ex Λόφος 978
παράλαμπος, cum d in c 983
παραλύω, cum d. in c. ex Λύω 988
παραμαρταίνω, in c. ex Ἁμαρταίνω 137
παραμαρτυρία, in c. ex Μάρτυρ 1008
παραμασσήτης, in c. ex Μασσάομαι ibid
παραμείβω, in c. ex Ἀμείβω 141
παραμελέω, cum d in ἀμελέω 1028
παραμένω, in c. cum pr. 1036
παράμεσος, in c. ex Μέσος 1039
παραμετρέω 1042
παραμήκης, Μῆκος 1047
παραμήρια, cum d in c. ex Μηρός 1052
παραμιγνύω & παραμίγνυμι 1057
παράμιλλος, in c. ex ἅμιλλα 142
παραμινύομαι, in fine col. 1064
παραμίσγω, in παραμίγνυμι
παράμονος, cum d in παραμένω
παράμουσος, diſſonus, muſis ſeu cantui non conueniens. Et generaliter alienus, abhorrens: ſic Mars dicitur eſſe Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς, apud Eurip. in Phœn.
παραμπύκια, cum d. in c. 145
παραμυθέομαι, cum d in c 1076
παραμυκάομαι, initio col. 1078
παραναγινώσκω, in ἀναγινώσκω 319
παραναιετάω, in c. ex Ναίω 1186
παραναλίσκω, in ἀναλίσκω 117
παραναστατεῖν, in ἀνίστημι 697
παρανατέλλω, in ἀνατέλλω 1608
παρανείσομαι, in c. ex Νέω, eo 1103
παρανέομαι, in παρανέω
παρανευρίζω in c. ex Νεῦρον 1100
παρανέχω, in ἀνέχω 549
παρανέω, in c. ex Νέω 1102 & 1103
παρανηνέω ibid.
παρανήτη, in νεατός 1097
παρανήχομαι in c ex νήχω 1102
παρανήω, in παρανέω
παρανθέω, in c. ex ἀνθέω 161
παρανίσσομαι, prætereo ſeu prætereuehor. Hom. hym. 1. in Apoll. Πελοπόννησον παρενίσσετο πᾶσαν
παρανίχω cum παρανέχω
παράνοια & παρανοέω, in fine col. 1111
παράνομος cum d in c 1116
πάραντα & παράντης 168
παρανυκτερέω, in c. retinentibus νυκτ. 1119
παράνυμφος, cum d in c 1118
παρανύττω, in c. ex Νύσσω 1120
παράξενος, in c. cum pr. 1125
παραξέω, in c. ex Ξέω 1125
παραξιφίς, in c. ex Ξίφος 1127
παράξυσμα, in παραξύω
παράξυστρον, à quibuſdam dicitur inſtrumentum quod ſeruit lateribus inſtructura radendis. ſchol. Ariſtoph. Deriuatum à παραξύω
παραξύω, in c. ex ξύω 1126
παραπαιδαγωγέω, in παιδαγωγός 41
παραπαίω, in c. ex Παίω 1242
παράπαν, in c 1252
παραπάσσω, initio col. 1253
παραπαφῶ ſeu παρεκπαφῶ, in c. ex Ἀπάφω 175
παραπείθω, in c. ex Πείθω 1267

παραπλεκάω, in c. ex πλέκως 1280
παραπίπτω 1286
παραπετάζω cum d. in c 1303
παραπέταλον, in c. ex πέταλον 1304
παραπετάομαι, παραπέπταμαι, in c. cum pr. 304
παράπηγμα, παραπήγνυμι, in c. cum pr. 308
παραπηδάω, in c. ex πηδάω 1310
παράπηχυς, cum d. in c. ex πῆχυς 1313
παραπικραίνω, in c 1315
παραπίπτω 1322
παραπλάγιος, in πλάγιος 1326
παραπλάζω in c. ex πλάζω 1327
παραπλάστος, in παραπλ.
παραπλασμὸς, παραπλάσσω, in c. cum pr. 1330
παραπλεῖος in c. ex πλέος 1337
παραπλέκω 1334
παράπλευρος, cum d. in c 1340
παραπλέω 1342
παραπλησία παραπλήξ, παραπληξία, in παραπλήσσω
παραπληρόω, cum d in c. ex πλήρης 1338
παραπλήσιος, cum d. in c. 1281
παραπλήσσω, & παραπλήττω 1345
παραπλοκὴ in παραπλέκω
παράπλοος, παράπλους, in παραπλέω
παραπλώω, in c. ex πλώω 1343
παραπνέω 1352
παραποδίζω, in c. ex ποδίζω 1381
παραποιέω, cum d. 1356
παραπολαύω, in ἀπολαύω 935
παραπόλλυμι, cum d in ἀπόλλυμι 1158
παραπολὺ, in c. ex πολὺς 1372
παραπομπὴ, cum d. in παραπέμπω
παραπορεύομαι, in c. ex πορεύομαι 1279
παραπόρφυρος, in c 1374
παραποτάμιος, in c. ex ποταμὸς 1375
παραπράσσω & παραπράττω, in c. cum pr. 1385
παραπρεσβεύω, cum d. in c 1398
παραπρίω, cum d in c 1392
παραπτύω, in c. ex πτύω 1399
παράπτομαι, in c. ex ἅπτομαι, tango 179
παράπτωμα, παράπτωσις in παραπίπτω
παράπυξος in c. ex πύξος 1409
παραπυρίζω, in c 1421
παραρητὸς, in c ex Ἀρέ 183
παραρθρέω, cum d. in c. ex Ἄρθρον 189
παραριζόω, in c. ex Ῥίζος 1440
παρήορος 206
παραρράπτω, in c. cum pr. 1426
παραρρέω 1432
παραρρήγνυμι & παραρρηγνύω, in c. cum pr. 1439
παράρρητος, in c. cum pr. 1435
παραρρίπτω. ſeu παραρρίπτῶ, in c. ex Ῥίπτω 1444
παραρτάω, cum d. in c. ex Ἀρτάω 156
παραρτέομαι, in c. ex Ἀρτέομαι ibid.
παραρτίζεσθαι, in c. ex Ἀρτὶς 298
παραρτύω, cum d in c. ex Ἀρτύω 198
ΠΑΡΑΣΑΓΓΑΣ 1248
παρασαλεύω, in c. ex Σάλος 1453
παρασαίρω, in c. ex Σαίρω, verro 1452
παρασάττω, in c. 1457
παράσειρος, in c 1460
παρασείω, in c. ex Σείω 1462
παράσημος, cum d. 1467
παράσιτος, cum d. in c 1475
παρασιωπάω, cum d. in c. ex Σιωπάω 1477
παρασκαίρω, in c. ex Σκαίρω 1478
παρασκευάζω, cum d 1490
παρασκηνία, cum d in c 1492
παρασκήπτω, in c. ex Σκήπτω 1494
παρασκιρτάω, in c. ex σκιρτάω 1478
παρασκώπτω, in c. cum pr. 1501
παρασοβέω, in c. ex Σοβέω 1504
παρασπαίρομαι, in c. ex σπαίρω 1508
παρασπάω, cum d 1512
παρασπείρω, in c. cum pr. 1515
παρασπίζω, cum d. in c. ex Ἀσπὶς 211
παράσπονδος, cum d. in c. cum præpo. 1517
παραστάδον in παρίστημι 706
παρασταθμίδες, in c. ex σταθμὸς, ſtabulum 712
παρασταθμίζω, in c. ex σταθμὸς, ſtatera 713
παράστασις, παραστάτης, cum d in παρίστημι 705
παρασταυρόω, in c. ex Σταυρὸς 1525
παραστείχω, in c. ex Στείχω 1529
παραστέλλω 1535
παράστημα, in παρίστημι 706
παραστίζω, in c. ex Στίζω 1543
παραστιχὶς, cum d. in c. ex στίχος 1530
παραστρέφω, in c. ex Στρέφω 1549
παραστρατηγέω, in στρατηγὸς 45
παρασεσημασμένως, in dec. 1264
παραστρέφω 1548
παραστρωφάω ibid.
παρασύρω, in c. ex σύρω 1563
παρασυγγραφέω, in συγγράφω 339
παρασύμβαμα, in συμβαίνω 236
παρασύνεσις, in συνίημι 568
παρασύνθετος, in dec. 1638
παρασύρω, in c. ex σύρω 1569
παρασφαγὶς, in c. ex σφαγὴ, aut ἔσφαγον 1572
παρασφαλὴς, & παρασφάλλω 1574
παρασημαλίζω, in ἀσφαλὴς 1775
παρασφραγίζω, in c 1578
παρασχάζω, in c 1580
παρασχεδιάζω, παρασχεδὸν, in c 581
παρασχέω, in παρέχω 552
παρασχηματίζω, in c. ex σχῆμα 559
παρασχίζω, in c 1582
παράταξις, in παρατάσσω
παραταράττω, in c. ex Ταράσσω 1591
παράτασις, in παρατείνω
παρατάσσω 1594
παρατατικῶς, in παρατείνω
παρατάττω, cum παρατάσσω
παρατείνω 1601
παρατειχίζω. cum d in c 1606
παρατεκταίνω, in c. ex τέκτων 1625
παρατελευτος 1611
παρατελωνέω in τελώνης 1870
παρατέμνω 1615
παρατεταγμένως, in παρατάσσω
παρατηρέω, cum d. in c. 1630
παρατίθημι, cum d 1636
παρατίλλω, cum d. in c. ex Τίλλω 1644
παράτολμος, cum d. in c. ex Τόλμη 1656
παράτονος, in παρατείνω
παράτοπος, in c 1658
παρατραγῳδέω, cum d. in τραγῳδὸς 58
παρατρέπω 1667
παρατρέφω, in c. ex τρέφω, cum p. 1677
παρατρέχω 167
παρατρέω, in c. ex τρέω 1680
παρατρίβω, cum d. 1683
παρατροπὴ cum d. in παρατρέπω
παρατροχάζω, in παρατρέχω
παράτροχα, in c. ex τροχὸς 1678
παρατρύζω, in c. ex τρύζω 1684
παρατρώγω, in c ex τρώγω 1687
παρατροπάω, in παρατρέπω
παρατυγχάνω 1689
παράτυπος, cum d. in c. ex τύπος 1694
παραυγάζω, in c. ex Αὐγὴ 217
παραυδάω, in c. ex Αὐδὴ 218
παραυλίζομαι, in c. 219
παραυλος 221
παραυξάνω, cum d in c. ex Αὔξω 60
παραυτίκα, παραυτόθεν, in c. ex Αὐτὸς 223
παραυχένιος, cum d. in c. ex Αὐχὴν 214
παραφέρω 1719
παραφαίρεσις, in ἀφαιρέω 78
παραφάσκω, in c. ex φάσκω 1732
παραφάσσω, in c. in φάσσω ibid.
παραφάω, cum παράπτομαι 179
παράφερνα, in c. ex φερνὴ 1737
παραφορέω, cum d 1743
παραφίημι 1730
παραφθάνω, in c. ex Φθάνω 1755
παραφθέγγομαι, cum d. in c. cum præ. 1756
παραφθείρω, παραφθορὰ, in fine col. 1758
παραφίημι, in ἀφίημι 565
παραφίμωσις, in c. ex Φιμὸς 1763
παραφορὰ &c. in παραφέρω
παραφορτίζομαι, in c. ex Φόρτος 1771
παραφόρος, in παραφέρω
παραφράγμα, in παραφράσσω
παραφρυγίζω, cum d. in c. cum præpo. 1772
παραφράσσω, & παραφράττω 1774
παραφρονέω, cum d παραφρόνιμος, in παράφρων
παραφρυκτωρέω, in φρυκτωρὸς 1230
παράφρων 1778
παραφυὰς, in παραφύω
παραφυλάσσω, cum d. in c. cum præp. 1755
παραφυτεύω, in c. ex φυτεύω 1795
παραφύω, cum d 1792
παραφωνέω, cum d. παραφωνία 1797
παραχαλάω, in c 1805
παραχαλκεύω, in c 1808
παραχαράττω, cum d in c, ex Χαράσσω 1809
παραχειμάζω, cum d. in c. 1814
παραχέω 1721
παράχορδος, cum d. in c. ex Χορδὴ 1831
παραχορεία 1835. v. 1
παραχορηγέω, cum d. in χορηγὸς 46

παραχεόμαι,in c.cum pr. 1837
παραχεῦμα,in c.ex χεῦμα 1841
παραχέωσις in παραχεόμαι
παραχύω,cum d.in παραχέω
παραχωρέω,cum d. 1850
παραψαλίζω in ψαλίζω 1853
παραψάλλω,in c.ex Ψάλλω 1854
παραψαύω,in c.ex Ψαύω 1856
παραψύχω,in c.ex ψύχω 1855
παράψογος,cum παρέπαγνος, in ἔπαγνος 73
παραψύχω , cum d. in c. ex ψύχω 1864
παρβολάδιω in παραβάλλω
ΠΑΡΔΑΚΟΣ 1248
παρδαλιαγχές,in c.ex Αγχω 29
ΠΑΡΔΟΣ,cum d 1148 & 1149
παρεάω,in c.ex Εάω 434
παρεγγίζω in πάρεγγις
παρεγγράφω,cum d.in ἐγγράφω 337
παρεγγυή,cum d.in c 436
πάρεγγις in c.ex Εγγὶς 437
παρεγκάθημαι in ἐγκάθημαι 663
παρέγκειμαι in ἔγκειμαι 765
παρεγκελεύομαι in ἐγκελεύω 768
παρεγκεφαλὶς in ἐγκέφαλος 781
παρεγκλίνω,cum d.in ἐγκλίνω 808
παρεγκύκλημα in ἐγκυκλέω 892
παρεγχρέω,cum d.in ἐγχρέω 1816
παρεγχέω,cum d.in ἐγχέω 1821
πάρεδρος,cum d 442
παρέζομαι,in c.ex Εζομαι 441
ΠΑΡΕΙΑ,cum d. 1249
παρεικάζω,in c.ex εἰκάζω 450
παρεῖδον,in c.ex Εἴδω v.deo 446
παρείκω,in c.eu Εἴκω,cedo 451
παρειμένως in παρίημι 567
πάρειμι 571 & 574
παρειπεῖν,in c.ex Επω,dico 494
παρειρύω in παρερύω 521
παρεισάγω,cum d.in εἰσάγω 34
παρεισβάλλω in εἰσβάλλω 244
παρεισδέχομαι in εἰσδέχομαι 381
παρεισδύω,cum d.in εἰσδύω 428
παρείσειμι in εἴσειμι 574
παρεισέρχομαι in εἰσέρχομαι 522
παρεισκυκλέω in εἰσκυκλέω 892
παρεισοδεύω in εἴσοδος 1133
παρεισπίπτω in εἰσπίπτω 1321
παρεισρέω in εἰσρέω 1432
παρεισφέρω in εἰσφέρω 1741
παρεισφθείρομαι , in εἰσφθείρομαι 1738
παρὲκ in Εκ 464
παρεκβαίνω, cum d.in ἐκβαίνω 235 & 234
παρεκδραμεῖν in ἐκτρέχω 1676
παρεκδύω in ἐκδύω 428 & 410
παρεκκλίνω in ἐκκλίνω 808
παρεκλέγω in ἐκλέγω 937
παρεκνέομαι,in c.ex Νέω,nato 1103
παρεκπίπτω in ἐκπίπτω 1101
παρεκπυρευθῆναι in ἔκπυρος 1414
παρέκταμαι , παρέκτασις in παρεκτείνω 1604
παρεκτανύω in ἐκτανύω ibid.
παρεκτείνω in ἐκτείνω 1600
παρεκτὸς in ἐκτὸς 463
παρεκτρέπω in ἐκτρέπω 1666
παρεκτρίβω in ἐκτρίβω 1682
παρεκφαίνομαι in ἐκφαίνω 1718
παρεκφέρομαι in ἐκφέρω 1742
παρελαύνω,in c.ex Ελαύνω , cum pr. 469
παρελέγχω,in c.ex Ελέγχω 471
παρέλκω,cum d.in c.ex Ελκω 478
παρέλλειψις in ἐλλείπω 917
παρεμβάλλω,cum d in ἐμβάλλω 245 & 246
παρεμπάσσω in ἐμπάσσω 1211
παρεμπίπτω in ἐμπίπτω 1322
παρεμπλάττω , cum d.in ἐμπλάσσω 1329
παρεμπλέκω in ἐμπλέκω 1334
παρεμποδίζω in ἐμποδίζω 1381
παρεμπολῶ in ἐμπολῶ 1417
παρεμπορεύομαι,cum d. in dec. 1274
παρεμφαίνω,cum d. in ἐμφαίνω 1719
παρεμφέρω,cum d.in ἐμφέρομαι 1742
παρεμφύομαι in ἐμφύω 1792
παρενδείκνυμαι in ἐνδείκνυμι 364
παρενείδω in ἐνείδω 445
παρενείρω in ἐνείρω 459
παρένθεσις παρένθετος, παρενθήκη in παρεντίθημι
παρενιαυτοφόρος , in ἐνιαυτοφόρος 1748
παρεννέπω, admonendo d.co:vnde παρέννεπε,apud Apoll.Rhod.
παρενοχλέω,cum d. in ἐνοχλέω 1216
παρενσαλεύω,in c.ex Σάλος 1453
παρεντάσσω,cum d in ἐντάσσω 1594
παρεντίθημι in ἐντίθημι 1634
παρεντρώγω in ἐντρώγω 1687
παρὲξ in Εκ 464
παρεξάγω in ἐξάγω 35
παρεξαμείβω in ἐξαμείβω 141
παρεξαυλέως in ἔξαυλος 211
παρέξειμι in ἔξειμι 574
παρεξειπεῖν in ἐξειπεῖν 494
παρεξειρεσία,in c.ex εἰρεσία 511
παρεξελαύνω in ἐξελαύνω 468
παρεξέρχομαι in ἐξέρχομαι 522
παρεξετάζω,in c.ex Ετάζω 529
παρεξευρίσκω,in ἐξευρίσκω 759
παρεξηγοῦμαι , cum d.in ἐξηγοῦμαι 593
παρεξῆς,in c.ex Εξῆς 487
παρεξίημι,in ἐξίημι 565
παρεξίστημι,in ἐξίστημι 701
παρέοικα , in c.ex Εἴκω, similis sum 450
παρέπαγνος,in ἔπαγνος 73
παρεπιγραφὴ,in ἐπιγράφω 338
παρεπιδείκνυμαι,in ἐπιδείκνυμι 365
παρεπίδημος,cum d.in ἐπίδημος 391
παρεπιπνέω,in ἐπινέω 1352
παρεπισκοπῶ,in ἐπίσκοπος 1485
παρεπιστρέφω,cum d.in ἐπιστρέφω 1557
παρεπιψαύω,in ἐπιψαύω 1856
πάρεργος,cum d 505
παρερμηνεύω , cum d.in c.ex Ερμηνεὺς 518
παρερπύζω & παρέρπω , in c.ex Ερπω 319
παρερύω,in c.ex Ερύω,traho 521
παρέρχομαι 523
παρεσθίω,in c.ex Εσθίω 526
πάρεσις,in παρίημι 567
παρέστιος,in c.ex Εστία 527
πάρετος,in παρίημι 567
παρετυμολογεῖν,initio col. 944
παρευδιάζομαι,in Εὐδία 534
παρευδοκιμέω,in εὐδόκιμος 415
παρευημερέω,in εὐήμερος 605
παρευθύνω,in c.ex Εὐθύνω 536
παρευμαρέω,in εὐμαρὴς 1005
παρευνάζω,cum d. 538
παρευρίσκω , cum d.in c.ex Εὑρίσκω 539
παρευτρεπίζω,in εὐτρεπὴς 1683
παρεφεδρεύω,in ἐφέδρα 441
παρέχω
παρηβος cum d.in c.ex Ηβη 591
παρηγορέω cum d 19
παρηδύνως,in c.ex ἡδύνω 596
παρηερέθομαι,in παρηερέθομαι 59
παρηθέω,in c.ex Ηθω 598
παρήιον,in Παρειὰ 1249
παρήκω,in c.ex Ηκω 599
παρῆλιξ cum d.in c 601
παρήλιος,in c ex Ηλιος 602
παρήμαι,in c ex Ημαι 603
παρημβλωκὼς,in παραμβλίσκω 1028
παρημερεύω,in c.ex Ημέρα 606
παρήορος,cum d.in ἀείρω 458
παρηχέω,cum d.in c.ex Ηχος 615
παρθεναγόρται,in c ex Αγύρεις 27
παρθένειος,in Παρθένος
παρθένευμα , locus vbi virgines degunt,conclaue virginum. Eurip.in Ph ἐκ ὢν χορείας ἐδ᾽ ἐν παρθενεύμασι. Νυμφῶν παρθενεύματα. Exponitur etiam ſtatus virgineus ſeu virginitas,apud eundem in Ione.νοθὸν με παρθένευμ᾽ ἔτικτε τὸ τὸν
παρθενεύω,cum d.παρθενεὼν,παρθενία, παρθενικὸς, παρθένιος, παρθενιστήριον in Παρθένος
παρθενοκτόνος , cum d.in c.ex ἔκτονα 885
παρθενοπίπης in c.ex ὀπιπεύω 1189
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 1249
παρθενωπὸς 1187
πάρθη,παρθένος,in Παρθένος
παριαμβίδος,in c.ex Ιάμβος 667
παριαύω,in c.ex Ιαύω 668
παριδρύω,in c.ex Ιδρύω 672
παρίημι 567
παριερη,in c.ex Ιερὸς 673
παρίζω,in c.ex Ιζω 675
ΠΑΡΙΟΣ 1250
πάριππος,cum d.in c.ex Ιππος 688
παρίστημι,in c ex Ιστημι 689
παρίσθμια,in c.ex Ισθμὸς 692
πάρισος,cum d.in c.ex Ισος 695
παρίσημι,cum d.704.v.antepenul.& 705
παρισορεῖν,in c.ex ἰσορέω 714
παριχνεύω,in c.ex ἴχνος 715
παρέχω , in παρέχω 552
παρίσως,παρίσωσις,παρισωτικὸς,in πάρισος
παρκύπτω,in παρακύπτω 897
παρμβρῶ pro παραμβλίω
ΠΑΡΝΟΠΕΣ 1250
πάροδος,cum d.in fine c 1134
παροίγω,in c.ex Οἴγω 1141
παροιδαίνειν,in c.ex Οἰδέω ibid.
πάροιθε ſeu πάροιθεν in Πάρος
παροικέω,cum d.παροικία,παροικίζω in πάροικος
παροικοδομέω,cum d.in οἰκοδόμος 372
πάροικος 1146
παροιμία, cum d.παροιμιώδης. πάροι-

μος, cum d in c. 1129
πάρινος cum d. in c 1150
παρισπάω & παρισπέω, in c. in Οἶ-
σπος 1152
παρίτης, παρίτερος in πάρος
παρίχομαι in c. ab Οἴχομαι 1153
παροκλάζω, in c ex Οκλάζω 1155
παρολιθαίνω & παρολισθέω, in c
1157
παρολκὴ, &c in παρέλκω 478
παρομαρτέω in c. ex Ὁμαρτῇ 1162
παρόμοιος, cum d. in c. ex ὅμοιος 1267
παρομολογία, in dec. 946
παρονομάζω, cum d. in c. ex ὀνομάζω
1172
παροξίζω πάροξις, cum d. in c 1175
παροπλίζομαι, in c 1178
παρόπτησις, in c. ex Οπτάω 1179
παρόπτομαι 1182
παρορέω, cum d. in c cum pr. 1192
παροργίζω, cum d. in c 1195
παρορίζω, cum d 1107
παρορκέω, in c. ex Ορκος 1200
παρορμάω, in c 1201
παρορμέω, initio col. 1203
παρόρμησις, παρορμητικός, cum d. in
παρορμάω
παρορύσσω, in c. cum pr. 1209
παρορχοῦμαι, in c 1211
ΠΑΡΟΣ 1150
παροτριμάω in c 1221
πάρουλις, in c. ex Οὖλον 1223
παρουσία, in πάρειμι 571
παροχέομαι in παροχέω
παροχετεύω, cum d. in c. ex Οχετὸς
1233
παροχεύω, in c ex Οχεύω 1234
παροχόω, in πάροχος
παροχὴ in παρέχω 552
παροχλίζω, in c. ex ὀχλίζω 1235
παροχλέω in c. ex Οχλος 1236
πάροχος, in παρέχω 352. & in c ex Οχος
1236
παροψάομαι, cum d. παροψὶς, in c.
1238
παροψωνέω, in ὀψώνης 1870
παῤῥησία, cum d. in c. ſine pr. 1436
πάρυγρος, cum d. in c 1701
παρυδάτιος, πάρυδρος, in c. 1704
παρυποψύχω, in ὑποψύχω 1864
παρυφάω, cum d. in c ex Υφάω 1712
παρυφίσταμαι, in ὑφίστημι 710
πάρυφος in παρυφάω
πάῤῥασις in παράφασις
παρφέρομαι in παραφέρομαι
παρῳδέω, cum d. in παραείδω 55
παρωθέω in c. ex Ωθέω 1807
παρωκεανος, cum d. in c. ex Ωκεανὸς
ibid
παρωλένιος, in c ex Ωλένη 1868
παρωμὶς, in c ibid.
παρώνυμος cum d 1171
παρωνυχία, in c. ex Ονυξ 1174
ΠΑΡΩΟΣ 1250
παρώτιον, παρωτὶς, &c. 1187
παρώρειος, cum d in c 1204
πάρωρος, in c 1871
παρωροφὶς, in c. ex ὀροφὴ 515
παρωτὶς & παρώτιον, in c. ex Οὖας
1222
παρωχηκὼς, in c. 1878
ΠΑΣ 1150 & 1151
πασιμέλουσα, in c. ex Μέλει 1019
πασιφαὴς 1728
πασπάλη, in παιπάλη
πασπαλέτης, idem quod κεγχραλέ-
της, in lij molitor
ΠΑΣΣΑΛΟΣ, cum d 1252
πασσυδεὶ, πασσυδίη, in c. remot.
1462
ΠΑΣΣΩ 1252
πάσσων, in παχὺς
παστὰς, πάστη, παστὸς, in πάσσων
παταγιάω, in πάταγος
ΠΑΣΣΩ 1253
παταγέω, cum d. παταγὴ, in πατάσ-
σω
παταγοδρόμος 1679
πάταγος, in πατάσσω
ΠΑΤΑΣΣΩ 1256
πατελλοχάρων, qui pateris gaudet,
qui pateris potare amat. Alci-
phron. Comp. ex πατέλλιον (voce
a Latinis mutuò ſumpta, cuius me-
minit Pol. lib. 6. cap. 13.) & verbo
χαίρω
πατερίζω, πατέρειν, in πατὴρ
ΠΑΤΕΩ, cum d 1257
ΠΑΤΗΡ 1258
πατητὸς, πάτος, in πατέω
πάτρα, in πατὴρ
πατραγαθία, in c. ex Αγαθὸς 4
πατράδελφος, in c. ex Αδελφὸς 50
πατραλοίας, in c. ex Αλοάω 130
πάτρη, cum d. πατριὰ, cum d. in πα-
τὴρ
πατριάρχης, cum d. in c 200
πατρικὸς cum d. πάτριος, πατρὶς, πα-
τριώτης, cum d. πατρόθεν, in πα-
τὴρ
πατροκασίγνητος, in κασίγνητος 307
πατροκτόνος, cum d in c. ex ἔκτονα
885
πατρομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1053
πατρονόμος, cum d 1056
πατροπαράδοτος, in παραδίδωμι
400
πατροπάτωρ, in c 1259
πατροῤῥεξίης, in c. ex Ρέζω 1425
πατροτύπτος, in c. retinentibus πτ.
1693
πατροῦχος 558
πατροφόνος, &c. 1736
πατρυιὸς, πατρώζω, πατρῷος, πάτρων
cum d. in πατὴρ
πατρωνυμία & πατρωνυμικὸς 1171
πατρῷος, πατρωὸς, in πατὴρ
πάτρως in πατὴρ
παττάλιος in πάσσαλος
παῦλα, παύομαι, παυράκις, παυρίδιος,
in παύω
παυροεπὴς, in c. ex Επω 495
παῦρος, in παύω
παυσανέμος, in c 154
παυσικάπη, in c. ex κάπη 747
παυσίλυπος, in c 983
παυσινύσταλον, in c. ex Νυστάζω
1120
παυσίπονος, in c. ſine pr 1191
παῦσις, παυστὴρ, παυστικὸς, in παύω
παυσώδυνος, in c 1137
παυσωλὴ, in παύω.
ΠΑΥΩ 1259 & 1260
παφλάζω, cum d. in Φλάζω 1763
ΠΑΧΝΗ, cum d. 1261
πάχος, in παχὺς
παχύδερμος, in c. ex δέρμα 375
παχύθριξ, in c 650
παχυκάλαμος, in c. ex Κάλαμος
930
παχύκαυλος, in c. ex Καυλὸς 759
παχύκνημος, in c. ex Κνήμη 816
παχυλὸς, cum d. in παχὺς
παχυμερὴς, cum d. initio c 1024
παχύνω, cum d. in παχὺς
παχυῤῥαβδος, in c 1423
παχυῤῥιζος 1441
παχυῤῥυγχος, in c. ex Ρύγχος 1447
ΠΑΧΥΣ 1261
παχύστομος, cum d 1548
παχύτης, in παχὺς
παχύτριχος, in παχύθριξ 650
παχύφλοιος, in c 1757
παχύφρων, qui craſſa mente eſt & in-
telligentia non valet, ſtupidus, bar-
dus. Heſ.
παχύχειλος, in c. ex Χεῖλος 1812
παχύχυλος, in c. ex Χυλὸς 1848
παχύχυμος, in c. ex χυμὸς 1823
ΠΑΩ 1261 & 1262
¶πεδαίρω, in c. ex Αἴρω 83
πεδανὸς, in πέδον
πεδάρσιος, in πεδαίρω
πεδάω in πέδη
πεδεινὸς in πέδον
πεδέρχομαι, apud Pind. exp. ſequor, in-
ſequor. item ſubeo, venio. Apud
Theocr. Idyll 30. Αλλὰ περὶξ ἁπα-
λῶ σώματός σε πεδέρχομαι, exp. circa
os tenerum te amplector
ΠΕΔΗ, cum d 1262
πεδήορος, in πεδαίρω
πεδιαῖος, πεδιακὸς, πεδιὰς, πεδιάσιμος
in πέδον
ΠΕΔΙΛΟΝ 1262
πεδινὸς, πεδίον in πέδον. At πέδιον in
πέδη
πεδόθεν, πεδοῖ, in πέδον
πέδοικοι inquilini. Heſyc. Sic πεδοίκου
χελιδόνος, apud Æſch. in Χοηφόροις, exp.
συνοίκου, apud eundem. Ex πέδον &
οἶκος
ΠΕΔΟΝ 1263
πεδοσκαφὴς, in c. ex Σκάπτω, fodio
1480
πεδοστιβὴς, in c 1528
πεδοτρεφὴς, in c. in τρεφὴς 1671
πεδῶν in πέδη
ΠΕΖΑ 1264
πεζακοντιστὴς, in c. ex Ακων 108
πέζαρχος 203
πεζέταιροι, in c. ex Εταῖρος 530
πεζέτεροι in c ex Ετερος 531
πεζεύω, cum d. πεζῇ, πεζικὸς, πεζίτης,
in πέζα
πεζογράφος, cum d. 341
πεζομαχέω, cum d. 1016
πεζονομικὸς, in c. ſine pr. 1095
πεζοπορέω 275
πεζὸς, πεζᾶ, in πέζα
πεθανάγκη, in c 252
πειθαρχέω, cum d 203
πείθημαι in πείθω
πειθήνιος, cum d. in c. ex Ηνία 608
ΠΕΙΘΩ 1265
πειθὼ ibid.

πεικὸς, in Πείκω
ΠΕΙΚΩ 1269
ΠΕΙΝΑ, cum d ibid.
ΠΕΙΡΑ, cum d 1270
πεῖραρ, πείρας, in Πέρας
πείρασις, in Πείρα
πειρασμὸς, πειραςὴς, cum d πειρατεία, πειρατεύω, πειρατηρία, &c.
πειρατὴς, πειράω, in Πείρα
πειρητηρία &c πειρητίζω ibid.
ΠΕΙΡΙΝΣ 1272
ΠΕΙΡΩ ibid.
πειρῶμαι, in Πείρα
πείσω, in Πείθω 1265
πεῖσις, in πάσχω 1253, & in Πείθω 1263
πεῖσμα, cum d. in Πείθω
πεῖσις, in Πίνω 1318
πειςὴρ, cum d. πειςικὸς, in Πείθω
πειῶες, in c fine præp. 1159
πέκομαι, πέκος, πεκτέω, πεκτὴρ, πεκτὸς, πέκω, in Πείκω
ΠΕΛΑΓΟΣ, cum d 1279
πελάζω, cum d. πελάθω, in Πέλας
ΠΕΛΑΝΟΣ 1279
ΠΕΛΑΡΓΟΣ, cum d 1280
ΠΕΛΑΣ ibid.
πελαςὴς, πελατεία, πελάτης, cum d. πελάω, in Πέλας
πελέθρισμα, πέλεθρον, in Πλέθρον
πέλεια, πελειὰς, in Πελὸς
πελειοθρέμμων, columbarum altor, aut altrix: vt πελειοθρέμμονα νῆσον, apud Hesych.
ΠΕΛΕΚΥΣ, cum d 1281
πελεκυφόρος 1750
ΠΕΛΕΜΙΖΩ 1281
πελεσύδραι, aquarum vortices, Hes.
πελία, πελιδνὸς, cum d. in Πελὸς
πελιωμὴ, in Πελιὸς
πελιτνὸς, in Πελὸς
ΠΕΛΛΑ, cum d 1282
Πελλαῖος, πελλὸς, πέλλωμα, in Πελὸς 1282
ΠΕΛΜΑ ibid.
πέλομαι, in Πέλω
ΠΕΛΟΣ, cum d 1282
ΠΕΛΤΗ, cum d 1283
πέλυξ, seu πέλις, in Πέλεκυς
ΠΕΛΩ 1283
ΠΕΛΩΡ, cum d ibid.
πέμμα, in Πέπτω
πεμπάζω, cum d. πεμπὰς, πέμπε, in Πέντε
πέμπελος, in Πέμπω
πεμπτὰς, cum d. in Πέντε
πεμπταῖος, in Πέντε
πεμπτημόριον, in c. ex μόριον 1025
πεμπτὸς, in Πέμπω
πέμπτος, in Πέντε
ΠΕΜΠΩ 1283 & 1284
πεμπώβολον, in c. ex Ὀβολὸς 1130
ΠΕΜΦΙΣ, cum d 1287
ΠΕΜΦΡΗΔΩΝ 1288
πέμφις, in Πέμπω
πενέςης, πένης, πενητεύω, in Πένομαι
πενθαλέος, πένθας, πενθείω, in Πένθος
ΠΕΝΘΕΡΟΣ 1288
πενθερὰ, in Πένθος
πενθήμερος, in c. ex Ἡμέρα 606
πενθημιμερὴς, in ἡμιμερὴς 1023
πενθημιπόδιον, in ἡμιπόδιον 1379
πενθημιχοίνιξ, in ἡμιχοίνικος 1831
πενθήρης, πενθητήριος, πενθητικῶς, πενθητεία, πενθικὸς, cum d, πένθιμος, in Πένθος
πενία, πενιχρὸς, cum d. in Πένομαι
ΠΕΝΟΜΑΙ, facio 1288
πένομαι, pauper sum 1289
πεντάγραμμος, in c. ex γραμμὴ 342
πεντάγωνος, in c. ex γωνία 348
πενταδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 356
πεντάδαρχος, cum d 203
πενταδεκαέτης, in δεκαέτης 532
πενταδικὸς, in Πέντε
πεντάδιμνον, in c. ex Μνᾶ 1063
πεντάδιον, in Πέντε
πεντάδραχμος, in c. ex Δραχμὴ 422
πεντάδωρος, in c. ex δῶρον, palmus 432
πεντάεθλον, in c. ex Ἄεθλος 53
πενταετὴς, seu πενταέτης cum d 533
πενταῖος, in Πέντε
πένταιχμος, in c. ex Αἰχμὴ 91
πεντάκις, in Πέντε
πεντακισμύριοι, in c. ex Μύριοι 1080
πεντάκλινος, in c. ex κλίνη 809
πεντακοσίαρχος & πεντακοσιάρχης 203
πεντακόσιοι, in Πέντε
πεντακοσιομέδιμνον, in c. ex μέδιμνος 1019
πεντακοσιοςὸς, in Πέντε
πεντακυμία, in c. ex κῦμα 895
πεντάλεκτρος, in c. ex λέκτρον 952
πεντάλιθος, cum d. in c. ex Λίθος 970
πεντάλιτρος, in c. ex Λίτρα 974
πενταμερὴς, cum d. initio col. 1024
πεντάμετρος, in c. fine pr. 1044
πεντάμυλος, in c. ex Μύλω 1050
πενταμοιρος, in c. ex μοῖρα 1025
πεντάοζος, in c. ex Ὄζος 1138
πενταπάλαιςος, in c. ex παλαιςὴ 1243
πενταπέταλος, in c. ex πέταλον 1304
πεντάπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1313
πενταπλάσιος, cum d. πενταπλόος, in Πέντε
πεντάπορος 1278
πεντάπρωτος, cum d. in c. ex πρῶτος 1395
πενταρχία, cum πεντάδαρχος 263
πέντας, in Πέντε
πεντασάτηρος, in ςατὴρ 713
πεντάςιχος, in c. ex ςίχος 1530
πεντάσχοινος, in c. 1585
πεντατάλαντος, in c. ex τάλαντον 1587
πεντάτευχος, in c. ex τεῦχος 1625
πενταφάρμακος, in c. ex Φάρμακον 1725
πεντάφυλλος 1787
πεντάφωνος 1799
Πένταχα, in Πέντε
πεντάχαλκον, in c 1808
πενταχῆ, in Πέντε
πεντάχορδος, in c. ex Χορδὴ 1833
πενταχῶς, in Πέντε
ΠΕΝΤΕ 1292
πεντεκέφαλος, in ἐγκέφαλος 581
πεντέγραμμος, in c ex γραμμὴ 342
πεντεκαιδεκαέτης, in c. ex Ἔτος 512
πεντεκαιδεκήρης, in c. in ἤρης 512
πεντέλοχοι initio c 79
πεντεσύριγγος, in c. ex σύριγξ 1567
πεντετάλαντος, cum πεντατάλαντος
πεντετηρίζόμενος, in c. ex τηρίζω 1663
πεντέχαλκον, in πεντάχαλκον
πεντήκοντα, in Πέντε
πεντηκοντάδραχμος, in c. ex Δραχμὴ
πεντηκονταετὴς, cum d. 533
πεντηκοντακάρηνος, in c. ex Κάρηνον 749
πεντηκοντατάλαντος, cum d. in πεντατάλαντος
πεντηκοντάχοος & πεντηκοντάχους 1823 v. I.
πεντηκοντεύομαι, in πεντήκοντα
πεντηκοντὴρ, in Πέντε
πεντηκοντόγυος, in c. ex γύα 344
πεντηκοντόργυος, in c. ab Ὄργυια 1196
πεντηκόντορος, in c. in ορος 512
πεντηκοντούτης, in πεντηκονταέτης
πεντηκοςεῖος, πεντηκοςεύομαι, in Πέντε
πεντηκοςολόγος, initio c 939
πεντηκοςὸς, πεντηκοςὺς, in Πέντε
πεντήρις, in c. in ἤρης 512
πέντοζος, in πεντάοζος
πεντόργυιος, in c. ab ὄργυια 1196
πεντόροβον, in Ὄροβος 1204
πεντώβολον, in c. ex Ὀβολὸς 1130
πένω, in Πένομαι
πέξις, in Πείκω
πεοίδης, in c. fine pr. 1242
ΠΕΟΣ 1293
πεπαίνω, πεπαίτατος, πεπαίτερος, πέπανος, πέπανσις, πεπασμὸς, πέπειρος, in Πέπτω
ΠΕΠΕΡΙ, cum d 1293
πεπλανημένως, in Πλάνη 1328
ΠΕΠΛΟΣ, cum d ibid.
πέπλωμα, τὸ, idem quòd πέπλος amictum seu vestem significans. Soph. in Trachin. Θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι: Vtitur & Eur. in Supp.
πεποιημένως, in ποιέω
πεποίθησις, πεποιθότως, in Πείθω 1265
πεπονθότως, in πάσχω
πέπορφμαι, in Πείρω
πεπτικὸς, in Πέπτω
ΠΕΠΤΩ 1293
πέπων ibid.
ΠΕΡ 1294
ΠΕΡΑ 1295
περάσκω, in Περάω
περάνω, in Πέρας
περαιόθεν, περαῖος, περαιόω, περαίτερος, in Πέρα
πέραμα, in Περάω, transeo 1297
πέραν, in Πέρα
περαντικὸς, id περαίνω
ΠΕΡΑΣ 1295
περάσιμος in Περάω
πέρασις, in Περάω
περατεύω, περατόω, in Πέρας
ΠΕΡΑΩ 1296 & 1297

περιδινεῖς, περιδίνιον, in πέρδιξ
ΠΕΡΔΙΞ 1298
ΠΕΡΔΩ ibi.
πέρω & πέρηθεν, in πέρα
περιττὸς, περιττεύειν, in περάω
ΠΕΡΘΩ 1299
ΠΕΡΙ ibid
περιαγαπάω, in c.ex Ἀγαπάω 6
περιαγγέλλω, in c.ex Ἀγγέλλω 9
περιαγείρω, in c.ex Ἀγείρω 11
περιαγής, in περιαγνύω
περιαγοραῖος, qui circa forum verſatur, circumforaneus, tabula. Heſych. & Suidas. Ex περὶ & ἀγοραῖος
περιαγνύω & περιάγνυμι, in c.ex Ἄγω, frango 47
περιάγχω, in c.ex ἄγχω 29
περιάγω, cum d. 37
περιάδω, in c ex ἀείδω 56
περιαθρέω, cum d.in c ex ἀθρέω 63
περιαίνυμαι, in c.ex Αἴνυμαι 74
περιαιρέω, cum d. 79
περιακοντίζω, in c.ex ἄκων 108
περιαλγής, cum d.in c ex ἄλγος 111
περιαλείφω, in c.ex ἀλείφω 113
περιαλλόκαυλος, in c. ex καυλὸς 359
περίαλλος, in c.ex ἄλλος 128
περιαλουργής, in ἀλουργὴς 499
περιαμάω, in c.ex ἀμάω 138
περιαμπέχω, περιαμπίσχω, in ἀμπέχω 547
περιαμύνω in c 146
περιαμφιέννυμι, in ἀμφιέννυμι 562
περιαμφίδες ibid.
περιάμφοδος, in ἄμφοδος 1132
περιανθίζω, in c.ex ἀνθίζω 162
περιαντλέω in c 169
περιάπτω, cum d.in c. ex ἄπτω, necto 180
περιαργυρέω, in c.ex ἄργυρος 186
περιαρμόζω, in c.ex ἁρμόζω 207
περιαρέω, in c. 193
περιαρτάω in c.ex ἀρτάω 196
περιαστράπτω, initio c 213
περιαυγής, cum d. in c. ex αὐγὴ 217
περιαυθαδίζομαι, in αὐθάδης 51
περιαυτολογεῖς, cum d. 946
περιαυχένιος, in c.ex αὐχὴν 224
περιαύω, in c ex Ἰαύω 668
περιβάδην, περιβαίνω 235
περιβάλλω 248
περιβιόω, in c.ex βιόω 267
περιβλέπω, cum d.in c.ex βλέπω 271
περίβλημα, περιβλητικὸς, in περιβάλλω
περιβλύζω, in c.ex βλύζω 272
περιβοάω, cum d.in c.ex βοάω, cum præp. 273
περιβοθρέω, in c ex βόθρος 275
περιβολὴ &c. in περιβάλλω
περιβομβέω, in c. ex βόμβος 276
περιβόσκομαι, in c.ex βόσκω 283
περιβραχιόνιον, in c. ex βραχίων 285
περιβρέμω & περιβρεμέω, in c 286
περιβρίθω in c.ex βρίθω 288
περιβρύχομαι, in c.ex βρύχω 291
περιβρώσκω, cum d. in c.cum præp. 292
περιβώμιος, in c.ex βωμὸς 295
περίβωτος, Ionicè idem quod περιβόητος, decantatus, celebris: in Epigr.
περιγανόω 300
περίγειος, in c ex γαῖος 297
περιγεννητικὸς, in περιγίγνομαι
περιγηθής, in c.ex γηθέω 315
περιγηρέσκω, in c.ex γῆρας 316
περιγίγνομαι 306
περιγλαγής, in c.in γλάγος 293
περίγληνος, cum d. in c.ex γλήνη 326
περιγλύφω, in c.ex γλύφω 325
περίγλωσσος & περιγλωττὶς 329
περιγνάμπτω, in c.ex γνάμπτω 743
περίγρα, in c.ex γράω 342
περιγράφω, cum d 339
περιγυρίδες, in γυρὸς 347
περιδαρδάπτειν, in c.ex δάπτω 359
περιδεὴς, cum d.in c.ex δέος 363 & 363
περιδείδω, in c.ex δείδω 362
περιδείπνον, in c.ex δεῖπνον 368
περίδερον, in c.ex δέρη 375
περιδέξιος, in c.ex δεξιὰ 374
περιδέραιος & περιδερὶς, in περίδερον
περιδέρκομαι, in c.ex δέρκω 376
περιδέω, in c ex δέω, ligo 385
περιδιῶς in περιδεής
περίδηλος, in c.ex δῆλος 389
περιδίδομαι 400
περιδιείρω in διείρω 459
περιδινὴς, cum d in c. ex Δίνη 407
περίδοσις in περιδίδομαι
περιδουπέω, in c.ex δοῦπος 410
περίδραξις & περιδράττομαι, in c.ex Δράσσω 421
περιδρομὴ, &c. in περιτρέχω 1077
περιδρύπτομαι, in c.ex δρύπτω 424
περιδύω, in c.ex δύω, induo 430
περιέδω, in c.ex Ἔδω 440
περιείδω, in c.ex Εἴδω, video 446
περιειλέω, cum d.in c.ex Εἰλέω, voluo 454
περιειλίσσω, in c.ex εἰλίσσω 455
περίειμι 571 & 575
περιείργω, in c.ex Εἴργω 456, & in c. ex Εἴργω 457
περιείρω, in c.ex Εἴρω, necto 459
περιεκτικὸς, cum d. in περιέχω
περιελαύνω, in c.ex Ἐλαύνω, cum pr. 469
περιέλευσις in περιέρχομαι
περιελίσσω, cum d. in c. ex ἑλίσσω 454
περιέλκω, in c.ex Ἕλκω 478
περιελλείπω in ἐλλείπω 957
περιέννυμι, in c. ex ἕννυμι 502
περιεπιφίμωσις, in παραφίμωσις 1763
περιέπω, cum d. in c.ex Ἕπω, ſequor 491
περίεργος, cum d. 505
περιέσσω, in c.ex Ἐρέσσω 511
περίερμα, in c.ex Ἕρμα 518
περιέρχομαι 523
περιεσκιμμένως, in περισκέπτομαι 1485
περιέχω 553
περιζέω & περιζέω, in c. 582
περίζυγα & περίζαξ, in c.ex ζυγὸς 581
περιζώννυμι, cum d 588
περιηγέομαι, cum d. in c.ex Ἡγέομαι 594
περιηθέω, cum d.in c.ex Ἠθέω 598
περιήκης, in c.ex Ἀκὴ 96
περιήκω, in c.ex Ἥκω 599
περιήλυσις, in περιέρχομαι
περιηχέω, in c ex Ἦχος 615
περιθάλπω, in c 518
περιθαμβής, in c 519
περιθαρσής, in c.ex θαρσὴς 623
περιθέω, cum d.in θέω 627
περίθερμος, in c.ex θερμὸς 631
περίθεσις, περίθετος, in περιτίθημι 1636
περιθέω, in c.ex θέω 633
περιθραύω, in c.ex Θραύω 646
περιθρύπτομαι, in c.ex θρύπτω 648
περιθριγκόω, in c. ex Θριγκὸς 649
περίθριξ, in c 650
περιθρομβόω, in c.ex Θρόμβος 651
περιθρυλλέομαι, in c. ex Θρύλλος ibid.
περίθυμος, cum d.in c ex θυμὸς, ita 659
περιθυρεῖν, in c.ex θύρα 660
περιθωρακίδιον, in c.ex θώραξ 665
περιιδεῖν & περιιδέσθαι, in c.ex εἴδω, ſcio
περιιδρόω, cum d in c.ex ἱδρόω 671
περιίζομαι, in c.ex Ἵζω 675
περιιππεύω, in c.ex Ἵππος 688
περιίπτημι, in c.ex Ἵπτημι 689
περιίσημι, cum d 706
περιίσχω in περιέχω 553
περικαὴς in περικαίω
περικαθαίρω 721
περικαθάπτω in καθάπτω 180
περικαθαρίζω & περικάθαρμα, in περικαθαίρω
περικαθέζομαι in καθέζομαι 441
περικάθημαι in κάθημαι 603
περικαθίζω, cum d.in καθίζω 675
περικαίω, in c 725
περικακέω, in c.ex κακὸς 729
περικαλίνδησις, in c.ex καλινδέω 894
περικαλλής, cum d. in c. ex κάλλος 737
περικαλύπτω, cum d.in c.ex καλύπτω 739
περικάμπτω, cum d.in c.ex κάμπτω 742
περικάππεσε in καταπίπτω 1322
περικάρδιος in c 748
περικαρπάκανθος, in c.ex Ἄκανθα 94
περικάρπιον, in c.ex καρπὸς, iunctura manus 754
περικάρπιος 753
περικαρπισμὸς, in c.ex Κάρφω 755
περικαταλαμβάνω, cum d.in c.ex καταλαμβάνω 924
περικαταρρήγνυμι, in καταρρήγνυμι 1439
περικαταστρέφω in καταστρέφω 1557
περικαῶς in περικαὴς
περίκειμαι, in c.ex Κεῖμαι 763
περικείρω, in c ex Κείρω 765
περικεραννύω, in c.ex Κεράννυμι 773
περικεφαλαία, in c.ex κεφαλὴ, cum pr.
περικήδομαι, in c.ex κῆδος, cura 783

περικίδνημαι, in c 1481
περικίονος, à Thebanis dictus fuit Bacchus, quoniam Cadmeæ regia fulmine tacta ipſum infantem adhuc κισσὸς περὶ τὸν κίονας φυεὶς ἐκάλυψεν, ὅπως μὴ αὐθήμερον διαφθαρῇ. ſchol. Eur. in Manſea.
περικίων, in c. ex κίων 798
περικλάω cum d. in c. ex κλάω 800
περικλεής, in c, ex κλέος 802
περικλείω, cum d. in c. ex κλείω; claudo 802
περικλῄζω ib.
περικλίνω, cum d 809
περικλύζω, cum d. in c. ex κλύζω 810
περικλυτὸς, in c. ex κλύω 811
περικλώζω, in c. ex κλώζω 812
περικλώθω, in c. ex κλώθω ibid.
περικνημὶς, in c. ex Κνήμη 816
περικνίζω, in c. ex κνίζω 815
περικομίζω, in c. ex κομίζω, porto 834
περικομμα, in περικόπτω
περίκομος, in c. ex κόμη 836
περικομπέω, in c 837
περίκομψος, in c. ex κομψὸς 838
περικόπτω, cum d 844
περικορέω, in c. ex κορέω, verro 848
περίκουρος in περικείρω
περικράζω, in c. ex Κράζω 859
περίκρανος, cum d. in c. ex κρανίον 750
περικρατὴς, cum d. 865
περίκρημνος, in c. ex κρημνὸς 869
περικρύω, in c. cum pr. 880
περικτείνω, in c. cum pr. 885
περικτῖται, περικτίονες, in c. ex Κτίζω habito 887
περικτυπέω, in c. ex κτύπος 1695
περικυκλόω, cum d in c. ex κυκλόω 892
περικυλινδέω, in c. ex κυλινδέω 894
περικυλίω, in c. ex Κυλίω 893
περικύμων, in c. ex κῦμα 895
περικωνέω, in c. ex κῶνος 908
περιλαλέω in c. ex Λαλέω 918
περίλαλος, in c. ex λάλος 919
περιλαμβάνω, in c. ex λαμβάνω 925
περιλάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 930
περιλέγειν, in c. ex λέγω, dico 941
περιλείπω, cum d 957
περιλείχω, in c. cum pr. 958
περίλεξις in περιλέγω
περιλέπω cum d. in c. ex λέπω 961
περιλεσχηνευτὸς, in c. ex λέσχη 962
περίλευκος, in c. ex λευκὸς ib.
περίλημμα, περιληπτὸς, &c. περίληψις, in περιλαμβάνω
περιλιμνάζω, in c. ex λίμνη 971
περιλιμπάνομαι in περιλείπω
περιλεπὴς ib.
περιλιχμάζω, περιλιχμάω, cum d. in περιλείχω
περιλέω, in c. cum pr. 977
περίλυπος, in c 983
περιλωπίζω, in c. ex λωπίζω 961
περιμαίνομαι, in c. cum pr. 994
περιμάκτρια, aſſidens maſtræ. Plut. Comp. ex μάκτρα.
περιμανὴς in περιμαίνομαι
περιμάττω, in c. ex μάσσω; abſtergo 1010
περιμάχητος, in c. cum pr. 1013
περιμεμφὴς, in c. ex μέμφομαι 5031
περιμηθύω, in c. cum pr. 1036
περιμέριμνος, in c. ex μέριμνα 1038
περίμετρος, cum d 1043
περιμήκης cum d. in c. ex μῆκος 1037
περίμητρος, &c. in c. ex μήτρα 1053
περιμηχανῶμαι, in c 1055
περιναιέτης, cum d. in c. ex ναίω 1086
περινεύω initio col. 1101
περινέφελος, in c. ex νεφέλη 1102
περίνεφρος, in c. ex νεφρὸς ib.
περινέω, in c. ex Νέω 1102 & 1103
περίνεως, in c 1090
περίνημα in περινέω
περινήσσια & περινήσσιον, in c. ex Νῆσος 1105
περινήχομαι, initio col. 1103
περινήω, in περινέω
περινίσσομαι, in c. ex Νέω, eo 1103
περίνοια, & περινοέω, cum d 1111
περινοστέω, in c. ex Νόστος 1114
πέριξ, in περὶ
περιξαίνω in c. ex Ξαίνω 1222
περιξέω in c. ex Ξέω 1125
περιξηραίνω, in c. ex Ξηρὸς 1127
περιξύομαι in περιξύω
περιξυράω & περιξυρέω, in c. ex ξυράω 1126
περιξύω, in c. ex ξύω 1126
περίοδος, cum d 1135
περιοικέω, περιοικία, περιοίκιον, περιοικὶς in περίοικος
περιοικοδομέω, in οἰκοδόμος 372
περίοικος 1146
περιοιχνέω, in c. ex Οἴχομαι 1153
περιολισθαίνω, περιολισθέω, cum d in c 1157
περιονυχίζω, in c ex Ονυξ 1174
περιόπτομαι, cum d 1182
περιοράω, in c. cum pr. 1192
περιοργὴς, περιόργως, in c 1195
περίορθρον, in c. ex Ορθρον 1199
περιορίζω, cum d 1207
περιορμέω, initio col. 1203
περιορμίζω ib.
περιορύσσω, in c. cum pr. 1298
περιορχοῦμαι, in c 1211
περιόστεος, in c. ex Οστέον 1218
περιουσία, cum d. in περίειμι 571
περιοχέω, in c. ex Οχος 1238
περιοχὴ in περιέχω 555
περιπαπταίνω, in c. ex παπταίνω 1243
περιπατέω, cum d. in c. ex πατέω 1288
περιπάττω & περιπάσσω, initio c 1253
περιπέζια & περίπεζος, in πέζα 1265
περιπείρω, in c. ex πείρω 1274
περιπελὴς, initio col. 1283
περιπέλω, in c. ex πέλω ib.
περιπέμπω 1286
περιπένομαι, in c. ex πένομαι 1290
περιπέμπω, in c 1294
περιπετάζω, cum d. in fine col. 1303
περιπέτης, in c. ex πέτω 1324
περιπέτομαι, in c. cum pr. 1304
περίπεδον, cum d. in c. ex Πέδος 1305
περιπευκὴς initio col. 1306
περιπήγνυμι, in c. cum pr. 1308
περιπηχυνόμαι, in c. ex πῆχυς 1313
περιπίμελος, in c. ex πιμελὴ 1316
περιπίπτω 1322
περιπιέζω, in c. ex πιέζω 1314
περιπλανάω, cum d. in c 1328
περιπλάσσω, in c. cum pr. 1330
περιπλέγδην in περιπλέκω
περιπλέγνυμι ib.
περιπλεὲς in περίπλεος
περιπλέκω, cum d 1334
περίπλεος, in c. ex Πλέος 1337
περιπλέω 1342
περιπλέως in περίπλεος
περιπλήθω, cum d. in c. ex πλήθω 1339
περιπλίσσομαι, in c. ex Πλίσσω 1747
περιπλοκὴ, &c. περιπλέκω
περίπλοος, περίπλους, in περιπλέω
περιπρυμνάω, cum d. initio col. 1349
περιπλώω, in c. ex πλώω 1343
περιπνείω, περιπνέω 1352
περιποδίη in περίπους
περιπόθητος, in c. ex Ποθέω 1354
περιποιέω, cum d 1356
περιπολάρχης & περιπόλαρχος 203
περιπολέω, in c. cum pr. 1366
περιπόλιος, in c. ex Πόλις 1370
περίπολος in περιπολέω
περιπόνηρος, in c. ex πονηρὸς 1292
περιπορεύομαι in c. ex πορεύομαι 1270
περιπόρφυρος, in c 1374
περιποτάομαι, cum περιπέτομαι
περίπους 1380
περιπρὸ in πρὸ
περιπροχύομαι in προχύω 1822
περίπτερος, in c. cum pr. 1401
περιπτίσσω, in c. ex πτίσσω 1402
περιπτύσσω, cum d. in c. ex Πτύσσω 1405
περίπτωμα, περίπτωσις, περιπτωτικὴ, περίπτωτα in περιπίπτω
περίπυστος, in c. ex Πυνθάνομαι 1411
περιπωμάζω, cum d. in c 1421
περιῤῥαίνω, in c. ex ῥαίνω 1419
περιῤῥανίδες in περιῤῥήσσω
περίῤῥανσις, περιῤῥαντήριον in περιῤῥαίνω
περιῤῥαντίζω ibid.
περιῤῥέζειν, in c 1428
περιῤῥέω 1433
περιῤῥηγνύω in περιῤῥήσσω
περιῤῥηδὴς, in c. ex ῥάζω 1425
περιῤῥήσσω, in c. cum pr. 1439
περίῤῥοος, περίῤῥυτος, in περιῤῥέω
περιῤῥύπτω, in c. ex ῥύπτω 1448
περίῤῥωξ, in περιῤῥήσσω
περισαίνω, in c. ex σαίνω 1461
περισαλπίζομαι, in comp. ex σάλπιγξ 1454
περισαμὸς cum περίσημος
περίσαξις in περισάττω
περισαρκίζω, cum d. in c 1455
περισάττω, in c 1457
περισείω, in c ex σείω 1462
περίσεμνος, in c. ex σεμνὸς 1465
περίσημος 1467
περισήπω, in c. ex σήπω 1469
περισθενὴς, in c. ex σθένω 1470
περισιαλόω, in c. ex σίαλον ibid.
περισκαίρω, in c. ex σκαίρω 1478
περισκάπτω, in c. ex σκάπτω, fodio 1480
περισκαρίζω cum περισκαίρω
περισκελὴς, in c. ex σκέλλω. At περισκελὶς & περισκέλιον, in c. ex σκέλος 1483
περισκεπάζω, περισκεπὴς in περισκέπω

περισκέπτομαι, cum d. in c. cum præ. 485
περισκέπω, in c. ex Σκέπω 1487
περισκήπτω, in c. ex σκήπτω 1494
περίσκιοι, cum d. in c 1495
περισκοπεύω, cum d. περισκοπέω, in περισκέπτομαι 1485
περισκυθίζω, in c 1499
περισκυλακισμὸς in σκύλαξ 1705
περισμαραγέω, in comp. ex Σμαραγέω 1501
περισμάω, περισμήχω, in c. ex Σμάω 1502
περισμύχω, in c. ex σμύχω 1503
περισβέω, in c. ex σβέομαι 1504
περισοφίζομαι, in c ex σοφίζω 1508
περισπαίρω, in c. ex Σπαίρω 1509
περισπάω, cum d 1512
περισπειράω, in c. ex Σπεῖρα 1514
περισπείρω, in c. cum pr. 1515
περισπέρχω, cum d. in c 1518
περίσπλαγχνος, in c. ex Σπλάγχνον 1521
περισπούδαστος, περίσπουδος, in c. ex σπουδὴ 1520
περισσαίνω cum περισαίνω
περισσεύω, cum d. in περισσὸς
περισσόβιτος, in c. ex βοτὸς 283
περισσοδάκτυλος, in c. ex δάκτυλος 356
περισσοεπὴς, cum d. in c. ex ἔπος 495
περισσόκομος, in c. ex κόμη 856
περισσολογία, cum d 945
περισσόλοφος, in c. ex Λόφος 978
περισσόνοος, initio col. 1112
περισσὸς, cum d in Περὶ 1,00
περισταδὸν in περιΐστημι
περισταΐζω, cum d. in c 1524
περισταλτικὸς in περιστέλλω
περίστασις, περιστατὶς, cum d. in περιΐστημι 706
περισταυρόω, cum d. in c. ex σταυρὸς 1525
περισταχυώδεις μόσχοι, in c 1526
περιστέγω, in c 1527
περιστείχω, in c. ex Στείχω 1529
περιστέλλω, in c. cum pr. 1533 & 1535
περιστένω, in c. ex στένω 1537
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, cum d 130
περιστεροειδὴς, qui è columbino genere est, qui sub columbarum genere comprehenditur. Ariſtot. hiſt. an. lib. 5. c. 17.
περιστερνος cum d. in c 1539
περιστέφω, cum d. in c. ex στέφω 1541
περιστηθίος, in c. ex στῆθος ib.
περίστια, Iſter in Atticis vocari ſcribit τὰ καθάρσια. Et περιστιάρχους τοὺς τὰ ἱερὰ καθαίροντας. Legitur autem hoc compoſ. apud Ariſtophanem in Concion.
περιστιβὴς, in c 1528
περιστιγὴς, περιστίζω, in c. ex στίζω 1543
περιστίλβω, in c. ex στίλβω 1544
περιστοιχίζω, initio col. 1145
περίστοιχος, cum d. in c. ex στοῖχος 1430
περιστολὴ, cum d. in περιστέλλω
περιστομὸς cum d. in c. cum pr. 1547
περιστοναχέω & περιστοναχίζω 1557
περίστοον, in c. ex στοά 1545
περιστρατοπεδεύω, in dec. 1263
περιστρέφω, cum d 1558
περιστρωννύω, cum d. in c. ex στρωννύω 1550
περιστρωφάω, cum περιστρέφω
περιστυλος, cum d. in c 1561
περισυλάω, in c. ex σύλη 1566
περισύρω, in c. cum pr. 1569
περισφαίρωσις, in c 1575
περισφηκόω, in c. ex Σφὴξ 1577
περισφύζω, in c. ex Σφύζω 1567
περισφίγγω, in c. ex Σφίγγω 1577
περισφύριον & περισφύρειον, cum d. in c. ex σφυρὸν 1579
περισχίζω, in c 1582
περισφοινίζω, in c 1583
περισώζω, in c. ex σώζω 1506
περισωρεύω, in c ex σωρὸς 1586
περισώρευσιν in σώρευσιν 1779
περιτείνω in περιτέμνω
περιτάσις in περιτείνω
περιταφρεύω, in c. ex ταφρεύω 621
περιτείνω 1602
περιτειχίζω, cum d 1606
περιτέλλω, in c. ex τέλλω 1608
περιτέμνω 1615
περιτενὴς in περιτείνω
περιτεχνάομαι, cum d. in c. cũ pr. 1626
περιτήκω, in c. ex Τήκω 1628
περιτίθημι 1636
περιτίλλω, in c. ex Τίλλω 1644
περιτιτράω & περιτιτραίνω, in c. ex Τιτράω 1648
περιτίω 1651. v. 1.
περιτιμήεις 1632
περιτομὴ, cum d. in περιτέμνω
περιτόνιος, &c. in περιτείνω
περιτοξεύω, in c 1657
περιτορνεύω, in c. ex τορνεύω 1621
περίτρανος, in c. ex τρανὸς 1648
περιτραχήλιος, in c 1661
περιτρέμω, in c. ex τρέμω 1680
περιτρέπω 1667
περιτρέφω, in c 1674
περιτρέχω 1677
περίτρητος περιτιτράω
περιτρίβω, cum d 1683
περίτρομος cum d. in περιτρέμω
περιτροπὴ, &c. in περιτρέπω
περίτροχαλος, περιτροχάω, περίτροχος, in τρέχω
περιτρώγω, in c. ex Τρώγω 1687
περιτυγχάνω 1689 & 1690
περιτύμβιος, in c. ex τύμβος 1691
περιτυμπανίζω, in c. ex τυμπανίζω 1695
περιτυχίζω, initio c 1625
περιϋβρίζω, in c. ex Ὕβρις 1700
περιφαλλία, Heſy. πομπὴ, τῷ Διονυσίῳ τελουμένη τῶν φαλλῶν
περιφαίνομαι, cum d 1719
περιφέγγεια, in c. ex Φέγγος 1734
περιφείδομαι, in c. ex Φείδομαι 1725
περιφερὴς, cum d. in περιφέρω
περιφέρω, cum d 1744
περιφεύγω 1754
περίφημος, in c. ex φήμη 1732
περιφθείρομαι, in φθεὶρ, & in c. ex Φθείρω 1758
περιφίμωσις, in c. ex Φιμὸς 1763
περιφλέγω, cum d. in c. cum pr. 1765
περιφλιδάω in φλιδάω 1766
περιφλοίζω, περίφλοιος, περιφλοισμὸς, in c 1767
περιφλύω, in c. ex φλύω, nugor 1765
& in c. ex φλύω ferueo ibid.
περίφοβος cum d. in c 1753
περιφοιτάω, cum d. in c 1769
περιφορὰ, &c. in περιφέρω
περιφραδὴς, cum d in περιφράζω
περιφράζω, in c. cum pr. 1772
περιφρακτος, in περιφράσσω
περίφραστις, in περιφράζω
περιφράσσω 1774
περιφραστικὸς, in περιφράζω
περιφρίττω, in c. ex Φρὶξ 1780
περιφρονέω, cum d. in περίφρων
περιφρουρέω, in φρουρὸς 1218
περίφρων 1778
περιφύομαι cum d 1792
περιφωνέω 1797
περίφωρες, in c. ex Φώρ 1880
περιφωτίζω, in c. ex φωτίζω 1728
περιχαίνω, in c. cum pr. 1802
περιχαίρω, in c. cum pr. 1803
περιχαλκόω, in c 1808
περιχαρακόω, in c. ex χάραξ 1809
περιχαρακτὴρ, &c. in περιχαράσσω ib.
περιχαράκωμα, in περιχαρακόω
περιχαράττω, cum d in c. ex Χαράσσω 1809
περιχαρὴς, cum d. in περιχαίρω
περιχάσκω in περιχαίνω
περιχειλόω, in c. ex Χεῖλος 1822
περιχείριον 1816
περιχέω, cum d 1821
περιχηλόω, in c. ex χηλὸς 1827
περιχλαινίζεσθαι, in c. ex Χλαῖνα 1828
περιχορεύω, in c. ex Χορὸς 1035
περιχόω, in c. ex χόω 1824
περιχρήματος, in c. ex Χρήματα 1841
περιχρίω, cum d. in c. ex Χρίω 1843
περίχρυσος cum d. in c. ex χρυσὸς 1847
περιχύω, cum d. in περιχέω
περιχώννυμι, in περιχόω
περιχωρέω, cum d 1850
περίχωρος, in c. ex Χῶρος 1812
περιψάω περίψημα, in c. ex ψάω 1855
περίψηφος, in c. ex Ψῆφος 1859
περιψιλόω, in c. ex Ψιλὸς 1860
περιψορὰ, in c 1861
περιψύχω, cum d. in c. ex Ψύχω 1864
περιώδυνος, cum d. in c 1157
περιωθέω, in c. ex Ωθέω 1867
περιωμις, in c 5868
περιωπὴ, περιωπίζομαι 1187
περιώσιος, in c 1116
περιωτάλαστος, in Αλαστος 933
περιωτὶς, in c. ex Οὖας 1222
ΠΕΡΚΟΣ, cum d 1300
περκνὸς ib.
περκνόπτερος ἀετὸς, aquila alas habens nigris diſtinctas maculis apud Pli.
περνάω, cum d. in Περάω, vendo 1297
ΠΕΡΟΝΗ, cum d 1301
ΠΕΡΠΕΡΟΣ, cum d ib.
περσέπτολις 1370
Περσεφόνη & Περσέφασσα 1736
ΠΕΡΣΗΣ, cum d. 1301. At Πέρσις in Πέρθω
ΠΕΡΥΣΙ, cum d 1301
πέσημα, in Πίπτω 1310
πέσκος, in Πέκω
ΠΕΣΣΟΣ, cum d 1302
πετάζω, in Πετάω
πέταχνον, πέταλον, cum d ib.

πιτανύω in Πετάω
πιτασίτης, πέτασμα in Πετάω
πέτασος, cum d ibid.
ΠΕΤΑΥΡΟΝ, cum d 1301
πέταχνον cum πέτακνον
ΠΕΤΑΩ 1302
πετεινὸς πετηνὸς, in πέτομαι
πέτευρον, in πέταυρον
πέτηλον, in πέταλον
ΠΕΤΟΜΑΙ 1304
πέτρα in πέτρος
πετραῖος ibid.
πετρέλαιον, in c.ex Ἐλαία 467
πέτρη, πετρηδὸν, πετρήεις, in πέτρος
πετρηρεφής, in c.ex ἐρέφω 515
πετρίδιον, πέτρινος, in πέτρος
πετροβόλος, cum d 255
πετροποιία 1361
πετροπομπή, in c. ſine pr. 1287
πετρορριφὴς, in c.ex Ῥίπτω 1444
ΠΕΤΡΟΣ 1305
πετροσέλινον, in c. ex σέλινον 1464
πετροφυὴς 1794
πέρθω, περθώδης, πέπερμαι, in Πέρθος
πετρήρεφος, in c.ex ἐρέφω 515
πεττὸς, cum d. in πεσσὸς
πεύθη, πευθὼ, πεύθομαι, in πυνθάνομαι 1410
ΠΕΥΚΗ, cum d 1305
πεῦσις, πευστήρια, πευστικὸς, &c. in πυνθάνομαι 1410
πεφασμένως, in Φαίνω 1716
πεφιλιππιδῶσθαι, emaceratum eſſe, redditum eſſe macrum: ducta ſignificatione à Philippide quodam, qui à comicis σκώπτεται εἰς τὴν ἰσχνότητα, Athen.l.13.
πέφνω, in Φένω 1735
πεφραδῶ, in Φράζω 1771
πεφύζω, in φύζω 1753
πέψις in πέπτω
¶πῆ, in Ος 1214
πηγάζω, cum d. πηγαῖος, in πηγὴ
πήγανον, cum d. πηγὰς, in πηγνύω
πήγασος, cum d. in πηγὴ
πηγεσίμαλλος, in c.ex μαλλὸς 999
πηγνὸς, in πηγνύω
ΠΗΓΗ 1396
ΠΗΓΝΥΩ
πηγόβρυτος, in c.ex Βρύω 292
πηγὸς, πηγυλὶς, in πηγνύω
πηδάλιον, in πηδὸς
πηδαλιοῦχος, cum d 558
πηδαλιώδης, πηδαλιωτὸς, in πηδὸς
ΠΗΔΑΩ, cum d 1309
ΠΗΔΟΣ cum d 1310
πηδυλὶς, πηδύω, in πηδάω
πηκτὸς, &c. in πηγνύω
πηλακίζω, cum d. πηλαμὶς, in πηλὸς
ΠΗΛΗΞ 1310
πηλίκος, cum d. in Ηλίκος 601
πήλινος, in πηλὸς
πηλοβάτης 238
πηλοβατίδες, vide in πηλοβατέω
πηλόγονος 310
πηλόδομος, cum d. in c. ex δομὸς 372
πηλοπατέω, cum d. in c.ex πατέω 1258
πηλοπλάθος, in c. in πλάθος 1330
πηλοποιὸς, cum d 1361
ΠΗΛΟΣ 1310 & 1311
πηλουργὸς 505
πηλουσιώτας, in πηλὸς
πηλοφόρος, cum d 1750
πηλόω, πηλώδης, πήλωσις, in πηλὸς
ΠΗΜΑ, cum d 1311
πῆμος, in Ημος 607
πηνὴ, πηνίζω, in πηνῶος
πηνίκα, in Ηνίκα 608
πηνίκη, πηνικίζω, in φέναξ 1735
πηνίσμα, in πηνῶος
ΠΗΝΟΣ 1311
πῆξις, in πηγνύω
ΠΗΡΑ, cum d 1312
πηρεῖν, in Σπείρω 1515
πηρόδετος ἱμὰς, lorum quo pera ligata eſt, ſeu lorum peræ quo ſtringitur aut alligatur. in Epigr. ex πήρα & δέω ligo
πηρομελὴς, initio col. 1032
ΠΗΡΟΣ 1312
πήσσω ſeu πήττω, in πηγνύω
πητύα ibid.
ΠΗΧΥΣ, cum d 1312 & 1313
¶πιάζω, in πιέζω
πιαίνω, πιαλέος, πιάλλω, πιαρ, in πίων
ΠΙΔΑΞ, cum d 1313
πιδύω & πιδύεσ, in πηδάω
ΠΙΕΖΩ, cum d 1313
πιέεις, in πίων
πιθάκνη, in Πίθος
πιθανολογία, cum d 946
πιθανὸς, πιθανότης, in πειθανὸς 1166
πιθανουργικὸς 505
πιθανῶς, in πιθανὸς
πιθάριον, in Πίθος
πιθηκαλώπηξ, in c.ex Αλώπηξ 134
ΠΙΘΗΞ, cum d. 1314
πιθίτης, in πίθος
πιθοιγία, in c.ex Οἴγω 1141
πιθοκοίτης, cum d. in c 822
ΠΙΘΟΣ, cum d 1314 & 1315
ΠΙΚΕΡΙΟΝ 1315
πικραίνω, cum d. πικρία, &c. in πικρὸς
πικρόγαμος, in c.ex γάμος 300
πικρόγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα 329
πικρόχολος, in c 1832
ΠΙΚΡΟΣ, cum d 1315
πιλέω, cum d. πιλίδιον, πιλίον, πιλίσκος, in πῖλος
πιλνάω, initio col. 1281
πιλοποιὸς cum d 1361
ΠΙΛΟΣ 1315 & 1316
πιλόω, πίλωσις, πιλωτὸς, in πῖλος
ΠΙΜΕΛΗ, cum d 1316
πίμπλημι, in Πλέος
πιμπράω, πίμπρημι, in πρήθω
πινακηδὸν, πινακίδιον, πινάκιον, πινακὶς, πινακίσκος, cum d. in πίναξ
πινακοθήκη, in c.ex θήκη 1641
πινακοπώλης 1419
ΠΙΝΑΞ, cum d. 1316
ΠΙΝΝΑ 1317
πιννοτήρης, in c 1630
πιννοφύλαξ, idem quod πιννοτήρης. Ariſtot. hiſt. an l.5 c.15.
ΠΙΝΟΣ, cum d 1317
πινύσκω, πινύσσω, πινυτὸς, cum d. in Πνέω
πινυτόφρων 1778
πινυτῶς, πνύω, in Πνέω
ΠΙΝΩ 1317
πινώδης, in πίνος
πῖος, cum d. in πίων,
πιπίζω, πιπίσκω, in πίνω
πίπλημι, cum πίμπλημι
ΠΙΠΟΣ, cum d. 1320
πιπράσκω, in περάω, vendo 1297
πιπράω, in πίμπρημι
ΠΙΠΤΩ 1320
πίσον, πίσινον in Πτίσσω
πῖσος in πίνω 1402
ΠΙΣΣΑ 1324
πισσαλιφὴς, in c.ex Αλείφω 115
πίσσανθος, in c.ex ἄνθος 161
πισσάσφαλτος in ἄσφαλτος 213
πισσέλαιον, in c.ex Ελαία 467
πισσήεις, πισσηρὸς, πισσίζω, πισσίτης in πίσσα
πισσηκαυτέω, in c.ex præt. paſſ. 726
πισσόκηρος, in c.ex κηρὸς 786
πισσοκωνάω, cum d in c.ex κῶνος 908
πισσοῤῥόφος 1673
πισσόω in πίσσα
πισσώδης in πίσσα
ΠΙΣΤΑΧΙΑ 1325
πιστικὸς in πίνω, & in πίστις
πίστις, cum d. in πείθω 1266
πιστολοχία, in c.ex Λοχὸς 980
πιστὸς, cum d. in πίστις, vide & πιστὸς in πίνω
πίστρα, πίστρις in πίνω
πίστωμα, πιστῶς, πίστωσις in πίστις
ΠΙΣΥΓΓΟΣ, cum d. 1325
πίσυνος in πείθω 1265
πίσυρες in Τέσσαρες 1622
ΠΙΤΑΝΑ, cum d 1325
πιτνέω, πίτνω in πίπτω
πιττάκιον, πίττωμα in πίσσα
πιτύϊος, πιτυὶς in Πίτυς
ΠΙΤΥΛΟΣ, cum d 1325
πιτυόεις in Πίτυς
πιτυοκάμπη, in c.ex καμπὴ 742
πιτυοκάμπτης, in c ex καμπτὸς 742
πιτυόστεπτος, in c. ſine pr. 1541
ΠΙΤΥΡΟΝ, cum d 1325
ΠΙΤΥΣ ibid.
πιτύστεπτος cum πιτυόστεπτος
πιτυώδης in πίτυς
πιφάσκω, πιφαύσκω, cum d. in Φάω, dico 1737
πίφηξ in Πίνω
ΠΙΩΝ, cum d 1326
¶πλάγγος, ſpecies aquilæ apud Ariſt. hiſt. an. l.9 c.32.
πλαγγὼν in Πλάσσω
πλαγιάζω, cum d. in Πλάγιος
πλαγιαυλίζω 221
πλαγίαυλος, ibid. vſurpatur & ſubſtantiuè, apud Theocr. idyll. 21. pro obliqua tibia ſeu fiſtula: Κλῦ αὐλῶ λαλίω, κλῦ δόνακι, κλῦ πλαγιαύλῳ
πλαγιόκαρπος 753
πλαγιόκαυλος, in c.ex καυλὸς 719
ΠΛΑΓΙΟΣ, cum d 1326
πλαγιοφύλακες, in c.ex φύλαξ 1785
πλαγιόω in Πλάγιος
πλαγκτὴρ, πλαγκτὸς, cum d. in Πλάζω
ΠΛΑΔΟΝ, cum d 1326
ΠΛΑΖΩ 1327
πλάθανον in Πλάσσω
πλάθω in πέλας 1280
πλάθμιον in Πλάσσω
πλακερὸς in Πλατὺς
πλακία in Πλάζω

πλακόεις, πλακοῦς, cum d. πλακώδης, in πλάξ
ΠΛΑΝΗ, cum d 1327
πλανησίεδρος 442
πλανώδης, in c. ex Ὀδὸς 1135
πλανός, πλανύττω in πλάνη
πλὰξ in Πλατὺς
πλαστὸς πλάσμα, cum d. in πλάσσω
ΠΛΑΣΣΩ, cum d 1328
πλάστιγξ in Πλήσσω
πλαστικὸς, cum d. in Πλάσσω
πλαστογράφος 341
πλαστολάλος, in c. ex λάλος 919
πλαστὸς in Πλάσσω
πλαστουργὸς, cum d. 505
πλαστῶς in Πλάσσω
πλαταγὴ, cum d. πλαταγίζω, πλαταγὼν, cum d. πλαταμὼν, πλάτανος, cum d. πλάταξ, πλατάσσω, πλατείάζω, cum d. πλαγιπὶξ, πλατὺς in Πλατὺς
πλάττω in πλάσσω
πλατυγάστωρ & πλατυγάστηρ, in c. ex γαστὴρ 302
πλατυγίζω in Πλατὺς
πλατύγλωττος 329
πλατύγραπτοι 753
πλατύκαρφος, in c. ex κάρφω 755
πλατύκαυλος, in c. ex καυλὸς 759
πλατύκερκος, in c. ex κέρκος 778
πλατύκερως, in c. 776
πλατύλογχοι 916. v. 1
πλατύνω in Πλατὺς
πλατυνώτος, in c. ex Νῶτος 1221
πλατυόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 1190
πλατυπόρφυρα, in c 1374
πλατύπους 1380
πλατυπρόσωπος, in dec. 1188
πλατύρρος, in c. ex ῥοὴ 1434
πλατύρυγχος ſeu πλατύρρυγχος, in c. ex Ῥύγχος 1446
ΠΛΑΤΥΣ 1330
πλατύσημος, in c. ſine pr. 1468
πλάτυσμα, &c. in Πλατὺς
πλατύστομος 1548
πλατύτης in Πλατὺς
πλατύφυλλος 1787
πλατυώνυχος, in c. ex Ὄνυξ 1174
πλάτων, eſt inſtrumentum quoddam æreum quo ſerum lactis hauriunt, quum lac conſpiſſare volunt. Heſ.
πλάω in πέλας 1280
πλέγδην, πλέγμα, cum d. in Πλέκω
ΠΛΕΘΡΟΝ, cum d 1332
πλειὰς in πολὺς
πλεῖος in πλέος
πλειστάκις. πλειστακόθεν in πολὺς
πλειστηριάζω, cum d in πλεῖστος
πλειστοβόλος, cum d 253
πλειστόμβροτος, in c. ex Βροτὸς 190
πλεῖστος in πολὺς
πλειστοφόρος 1750
πλείων, πλειὼν in πολὺς
πλεκόω, implicor, i. coeo. Suid.
ΠΛΕΚΩ, cum d 1333
πλέννα, idem quod βλέννα, mucus
πλεννερὸς, mucoſus. Gal. in lex. Hipp.
πλέομαι in πλέω
πλεονάζω, πλεονάκις, πλεονασμὸς πλεονασικὸς, πλεοναχῶς in πολὺς
πλεονέκτης, cum d. πλεονεξία, in c. ex ἔξις 556
ΠΛΕΟΣ 1335
πλεύμων, cum d. in πλέω
πλεῖν, vide in πλείων
ΠΛΕΥΡΑ, cum d 1339
πλευστὴς, cum d. in πλέω
ΠΛΕΩ 1340
πλήγανον, πληγὰς, cum πληγὴ
πληγεῦς 305
πληγὴ, πλῆγμα in πλήσσω
πλήθω, cum d. in πλέος
πλήκτης, &c. in πλήσσω
πληκτροποιὸς, cum d 1361
πλήμη in πλέος
πλημμελὴς, cum d in c. ex Μέλος, carmen 1032
πλημμύρα, cum d. in πλέος
πλήμνη, cum πλήμη
πλημμόδετον, in c. ex tertia perſ. præt. 385
ΠΛΗΝ 1343
πλὴξ in πλήσσω
πλήξιππος, in c. ex Ἵππος 668
πλήρης in πλέος
πληροφορία, cum d 1750
πληρόω cum d. in πλήρης
πλησιάζω, πλησιαίτατος, πλησιαίτερος in πλησίος
πλησιαλὴς, in c. ex Ἅλς, mare 131
πλησιασμὸς in πλησιάζω
πλησίγναθος, in c. ex Γνάθος 330
πλησίος, cum d. in πέλας 1280
πλησιόχωρος, in c. ex χῶρος 1812
πλησίστιος, velum implens: vt πλησίστιος ἄνεμος. Odyſſ. λ. Et πλησιστίους πνοὰς, apud Eur. in Iph. Taur. Exponitur & paſſiuè qui proſpero curſu nauigat, vento implente velum. metap. apud Plut. in Catone, Comp. ex πλήθω & ἱστίον
πλησιφαὴς 1728
πλῆσμα, cum d. in πλήθω
ΠΛΗΣΣΩ 1343
πλήστιγξ ibid.
πλίγμα in πλίσσω
ΠΛΙΝΘΟΣ, cum d 1348
πλινθουργὸς, cum d 505
πλινθόω in πλίνθος
πλινθωτὸς ibid.
ΠΛΙΣΣΩ, cum d. 1346 & 1347
πλοιάριον, πλοΐζομαι, πλοϊκὴ, in πλέω
πλοῖον ibid.
πλοκὴ cum d. in πλέκω
πλόμος in Φλόμος 1767
πλόος in πλέω
πλοῦς cum πλέος
πλουτιάω, cum d in πλοῦτος
πλουτιόδωρος, in c. ex δῶρον 432
πλούσιος, πλουτὰξ, πλουτέω, πλουτηρὸς, πλουτίζω, πλουτίνδην in πλοῦτος
πλουτοδότης, cum d. in c. ex δότης 401
πλουτοκρατία 865
πλουτοποιὸς 1361
ΠΛΟΥΤΟΣ 1347
πλοχμὸς in πλέκω
ΠΛΥΝΩ, cum d 1348
πλωὰς, πλώζω, ſeu πλοΐζω, πλωΐζω, πλώϊμος, πλῶμι, πλώσιμος, πλωτὸς, &c. πλώω, in πλέω
¶πνείω in πνέω
πνεῦμα ibid.
πνευματίας, πνευματικὸς, cum d. πνευμάτιον in πνεῦμα
πνευματοκήλη, in c. ex κήλη 784
πνευματόμφαλος, in c. 167
πνευματόω cum d. πνευματώδης, πνευμάτωσις, πνευματωτικὸς in πνεῦμα
πνευμόμφαλον, cum πνευματόμφαλος
ΠΝΕΩ, cum d. 1349
ΠΝΙΓΩ cum d. 1353
πνοὴ in πνέω
πνοήπους 1380
πνοιὴ, πνῦμι in πνέω
πνὺξ, cum d. in πυκνὰ 1409
¶ΠΟΑ, cum d 1353
πόδαβρος, in c. ex Ἀβρὸς
ποδάγρα cum d. 243
ποδάκνη Polluci eſt vinculum in arcu
ποδαλγὴς, cum d. in c. ex ἄλγος 111
ποδανιπτὴρ & ποδανιπτρον in ποδονιπτὴρ
ποδαπὸς, in c. ex δάπεδον 559
πόδαργος, in c. ex ἀργὸς 185 & in c. ex ἀργὸς, velox 507
ποδάριον in ποὺς
ποδάρκης, in c 191
πόδαυρος in c. ex αὔρα 222
ποδεῖον, ποδεὼν in ποὺς
ποδηγὸς, cum d 43 & 44
ποδηνεκὴς, in c. ex Ἠνεκὴς 608
ποδηνέμος, in c 154
ποδήρης, 206 & in c. in ἤρης 512
ποδιαῖος, ποδίζω in ποὺς
ποδίκροτος, in c. ſine pr. 877
ποδίον, ποδισμὸς, ποδιστῆρες in ποὺς
ποδοκάκη ſeu ποδοκάκκη, in c. ex κακὸς 729
ποδοκνησία, in c. ſine pr. 880
ποδονιπτὴρ, cum d. in c. ex Νίπτω 1107
ποδορρόη, epitheton Atalantes, ſic dictæ παρὰ τὸ ποσὶν ὀρούειν. Legitur & ποδορρώη apud Callim. hymno in Dianam
ποδοστράβη, inſtrumentum tortorium quo torquetur aliquis manibus ligatis & pedibus: dictum διὰ τὸ στρέφειν τοὺς πόδας. ſchol Demoſt ¶Item inſtrumentum medicum quo laxati artus reponuntur. Poll. ¶ Item tendicula qua cerui capiuntur: apud Xen. in Cyneg.
ποδότης in ποὺς
ποδοτρόχαλος, pede rotam circumagens, figulus, Heſ.
ποδόω in ποὺς
ποδώκης, cum d. in comp. ex Ὠκὺς 1867
ποδωτὸς in ποδόω
ποιεστίτροφος 1673
ποέω in ποιέω
ποηλογέω 919
ποηφάγος, cum d 1715
ποθαίνω, ποθεινὸς in πόθος
πόθεν, ποθὲν in ὅθεν 1215
ποθέω, cum d. in πόθος
πόθι, ποθὶ in ὅθι 1315
ποθόβλητος, in c. in Βλητὸς 252
ΠΟΘΟΣ 1154
ποῖ, & ποὶ, in οἷ 1214

ποιὰ

ποῖα ſeu ποῖα in ποῖος
ΠΟΙΕΩ 1354
ποίη, ποιήεις in Πόα
ποιηρὸς ibid.
ποίησις, ποιητὸς, &c. in Ποιέω
ποικιλείμων, in c. ex εἷμα 562
ποικιλέρυθρος, in c. ex Ερυθρὸς 514
ποικιλεὺς in Ποικίλος
ποικιλώιος in c. ex Ηνία 608
ποικιλία, ποικίλις, ποικίλλω, cum d. in Ποικίλος
ποικιλόβουλος, in c. ex Βουλὴ 279
ποικιλόγραμμος, in c. ex γραμμὴ 342
ποικιλόδειρος in c. ex Δέρη 375
ποικιλοδέρμων, in c. ex Δέρμα 375
ποικιλόδωρος, in c. ex Δῶρον 432
ποικιλόθριξ, in c 610
ποικιλόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 759
ποικιλομήτης & ποικιλόμητις, in c 1054
ποικιλομήχανος, in c 1055
ποικιλόμορφος, in c 1071
ποικιλόμυθος, in c 1077
ποικιλόνωτος, in c. ex Νῶτος 1121
ποικιλόπτερος, in c. ſine pr. 1402
ΠΟΙΚΙΛΟΣ 1363
ποικιλόστερνος, in c 1539
ποικιλόστομος 1548
ποικιλότραυλος, in c. ex Τραυλὸς 1660
ποικιλόφρων 1778
ποικιλόχροος 1845
ποίκιλσις in Ποικίλος
ποικιλτὴς, cum d ibid.
ποικιλῳδὸς 57
ποικίλως in Ποικίλος
ΠΟΙΜΗΝ, cum d 1363
ΠΟΙΝΗ, cum d 1364
ποινηλασία, ποινήλατος, cum d 470
ποίνιμα, ποινητὴρ, &c. ποίνιμος, in Ποινὴ
ποιολογέω 959
ποῖος, cum d. in Οἷος 1151
ποιπνύω cum d. in Πνέω
ποῖρον in Σπεῖρα 1515
ποιφύσσω, cum d. in Φυσάω 1789
ποιώδης in Πόα
πόκος, cum d. in Πείκω 1269
πολεμαδόκος in Πολεμηδόκος
πολέμαρχος, cum d 203
πολέμειος, πολεμέω, Πόλεμος
πολεμηδόκος 383
πολεμήιος, πολεμησείω, πολεμίζω, πολεμικὸς, cum d. πολέμιος, πολεμιστὴς &c. πολεμίως in πόλεμος
πολεμόκλονος, in c. ex Κλόνος 810
πολεμόομαι in Πόλεμος
πολεμοποιὸς, cum d 1361
ΠΟΛΕΜΟΣ 1364
πολεμοτρόφος 1673
πολεμόω, πολεμώνιον in Πόλεμος
ΠΟΛΕΩ, cum d 1366
πολίαρχος, cum d 203
πολιὰς, πολιεὺς, πολίζω in Πόλις
πολιήοχος in πολιοῦχος
πολιοκρόταφος in Κρόταφος 877
πόλιον, τὸ, in Πολιὸς
πολιορκέω, cum d. in c. ex Ερκος 457
ΠΟΛΙΟΣ, cum d 1368
πολιοῦχος 558
πολιόω in Πολιὸς
ΠΟΛΙΣ, cum d 1368
πολιοσοῦχος in πολιοῦχος
πολιτεύω, cum d. πολίτης, cum d. in Πόλις
πολιτογραφέω 341
πολιτοφθόρος, in comp. ex φθορὰ 1759
πολιτοφύλακες, in c. ex φύλαξ 1785
πολίχνιον & πολίχνη in Πόλις
πολιώδης, πολίωσις in Πολιὸς
πολλαγόρασις, in c. ex ἀγοράζω 21
πολλάκις, πολλαπλάσιος, cum d. πολλαπλόος in Πολὺς
πολλαχῆ &c. in Πολὺς
πολλοσημόριος, in comp. ex μόριον 1025
πολλοστὸς, cum d. in Πολὺς
πόλος in Πολέω
πολτάριον in Πόλτος
ΠΟΛΤΟΣ, cum d
πολὺ in Πολὺς 1370
πολυάγκιστρον in Αγκιστρον 13
πολυάγρος 24
πολύαθλος, in c. ex Αεθλος 54
πολύαιμος, cum d. in c. ex Αἷμα 74
πολύαινος, in c. ex Αἶνος ibid.
πολυαῖξ, in c. ex Αἴσσω 86
πολυάκανθος, in c. ex Ακανθα 94
πολυαλθὴς, in c. ex Αλθω 116
πολυάλφιτος, in c. ex Αλφιτον 133
πολυάμπελος, in comp. ex Αμπελος 44
πολυαναγνωσία in ἀναγινώσκω 319
πολυανάλωτον in ἀναλίσκω 117
πολύανδρος, cum d 158
πολυανθὴς, in c. ex ἄνθος 160
πολυάνθρωπος, cum d. in c. ex Ανθρωπος 164
πολυάνωρ, in c. ex Ανωρ 158
πολυάργυρος, in c. ex Αργυρος 186
πολυάρητος, in c. ex Αρα 183
πολυαρκὴς, in c 191
πολυαρμόνιος, in c. ex ἁρμόζω 207
πολύαρς, in c. ex Αρς 195
πολύαρχος, cum d 203
πολυάσχολος in ἄσχολος 1584
πολυαυξὴς, in c. ex αὔξω 601
πολυάχητος in πολυηχὴς 615
πολυβάτειος, in c. ex Βάτος 260
πολυβαφὴς, in c. ſine pr. 255
πολυβενθὴς έος, ὁ κ̀ ἡ, multum altus ſeu profundus, vt πολυβενθέα λίμνην, Il α Ex Βένθος
πολυβλαστὴς, cum d. in c. ex βλάστη 269
πολυβοσκὸς in c. ex βόσκω 283
πολύβοτος & πολυβότειρα ibid.
πολύβολος, in c. ex Βολὴ 280
πολυβούτης, in c. ex Βοῦς 282
πολύβροχος, in c 287
πολυγάλακτος & πολύγαλον, in c. ex Γάλα 298
πολύγαμος, in c. ex Γάμος 300
πολυγηθὴς, in c. ex Γηθέω 315
πολυγλαγὴς, in c. ex γλάγος 298
πολυγλευκος, in c. ex γλεῦκος 325
πολυγλήνος, multos oculos habens. Ex γλήνη
πολύγλωσσος 329
πολυγλωχὶν, in c. ex Γλωχὶς 392
πολυγνάμπτος, in c. ex γνάμπτω 743
πολυγνώμων
πολύγνωστος 323
322. v. 12.
πολύγομφος, multos habens clauos, ſeu multis clauis compactus: vt ἡ πολύγομφος ναῦς, apud Heſiod. in Erg.
πολυγόνατος 332
πολύγονος, cum d 310
πολυγράμματος, in c. ex γράμμα 340
πολύγραμμος, in c. ex γραμμὴ 342
πολύγραος, in c. ex Γράω 343
πολυγύμναστος, in c. ex Γυμνὸς 346
πολυγυίαρος, in c. ex Γυιὴ ibid.
πολύγωνος, &c. in c. ex Γωνία 348
πολυδαίδαλος, in c. ex Δαίδαλος 348
πολυδάκρυς, cum d. in c. ex Δάκρυς 355
πολυδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 356
πολυδαμνὸς, in c. ex Δαμάω 357
πολυδάπανος, cum d. in c. ex Δαπανάω 358
πολυδειρὰς, in c. ex Δέρη 375
πολυδένδρος, cum d. in c. ex Δένδρον 373
πολυδερκὴς, in c. ex Δέρκω 376
πολυδέσμος, in c. ex δεσμὸς 385
πολυδευκὴς, in c. ex Δεῦκος 377
πολυδηνὴς, in c. ex Δῆνος 392
πολύδηρις, in c. ex Δῆρις ibid.
πολυδικέω 404
πολυδίνητος, in c. ex Δίνη 407
πολυδίψιος, in c. ex Δίψα 411
πολύδοξος, in c. ex δόξα 416
πολύδονος, in c. ex Δονέω 418
πολύδουλος, in c. ex Δοῦλος 420
πολύδροσος, in c. ex Δρόσος 425
πολύδωρος, cum d. in c. ex Δῶρον 432
πολύεδρος 442
πολυειδὴς, cum d. in c. ex εἶδος 447
πολυέλεος, in c. ex Ελεος 474
πολυέλικτος, in c. ex ἑλίσσω 455
πολυετὴς, cum d
πολύευκτος in c. ex Εὔχομαι 531
πολυέφθος, in c. ex Εφθὸς 542
πολύζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος 561
543
πολύζυγος, in c. ex ζυγὸς 581
πολυήκοος, qui multa audiuit vel audit. Plat. de leg. Comp. ex Ακούω
πολυηλάκατα, in c. ex Ηλακάτη 6150
πολυήμερος, in c. ex Ημέρα 601
πολυήρατος, in c. ex ἐρατὸς 497
πολυήρος, diues agri: locuples. Heſ. Comp. ex Ερα
πολυηχὴς, in c. ex Ηχος 615
πολυθαμβὴς, in c 619
πολυθαρσὴς in c. ex Θάρσος 623
πολυθεάμων, in c. ex Θεάομαι 625
πολύθεος, cum d. in c 628
πολύθερμος, in c. ex Θερμὸς 630
πολυθεστὸς, multum deſideratus ſeu exoptatus. per ſyncopen enim

dicitur pro πολυπόθεστος: ἀ ποθέω, Callim. hymno in Cererem, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσιν
πολύθηρος, in c. ex θὴρ 637
πολύθυρος, in c. ex θύρα 646
πολυθρέμματος & πολυθρέμμων, in c. ex θρέμμα 1671
πολύθρηνος, in c. ex Θρῆνος 648
πολύθριξ, in c 650
πολύθρονος in Θρόνον 651
πολύθροος, in c. ex θρέω 647
πολυθρύλλητος, in c ex θρύλλος 651
πολύθυρος, in c. ex θύρα 660
πολύθυτος, in c. ex θύω, macto 663
πολύιδρις, cum d. in ἴδρις 661
πολύινος, in c. ex ἲς 690
πολύιππος, in c. ex Ἵππος 688
πολυΐστωρ, in c. ex Ἴστωρ 714
πολυΐχθυος, piſcibus abundans Hom. hym. in Apoll. H. εἰς εἴδμ' ἅλιον πολυΐχθυον ἀμφὶς ὀρέσθ
πολυκαγκὴς in καγχαίνω 719
πολυκαισαρίη, Cæſarum multitudo apud Plut.
πολυκάλαμος, in c. ex κάλαμος 930
πολύκαπνος, fumoſus, fumo abundans: aut qui multo fumo infeſtari ſolet vel quem fumus deformauit: vnde πολύκαπνον στέγος, apud Eur. in Electra
πολύκαρπος, cum d 753
πολύκαυλος, in c. ex καυλὸς ibid.
πολυκέντητος, cum πολύκεστος
πολυκερδὴς, cum d. in c. ex κέρδος 777
πολύκερως, in c 776
πολύκεστος 771 v 1
πολυκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ ſine præp. 781
πολυκηδὴς, in c. ex κῆδος, mœror 783
πολυκήριος in c. ex κὴρ 786
πολυκήτης, in c. ex κῆτος 788
πολυκίνητος, in c. ſine pr. 795
πολύκλαδος & πολυκλαδὴς, in c. ex κλάδος 798
πολύκλαυτος & πολύκλαυστος, in c. ex κλαίω 799
πολυκλεὴς, in c. ex κλείω, claudo 802
πολυκλήϊστος, in c. ex κληΐζω 802
πολύκληρος, in c. ſine pr. 806
πολύκλητος, in c. ex κλητὸς 734
πολύκλυστος, in c. deſinentibus in κλύστος 811
πολύκλωνος, in c. ex Κλὼν 812
πολύκμητος, in c. deſinentibus in κμητὸς 741
πολύκνημος, in c. ex Κνήμη 816
πολύκνισσος, in c. ex κνίσσα 817
πολυκοίλιος, in c. ex κοιλία 818
πολύκοινος, in c. ex κοινὸς 821
πολυκοίρανος, in c. ex κοίρανος ibid.
πολύκολπος, in c. ex κόλπος 831
πολυκολυμβα μέλη τῶν βατράχων, apud Ariſtoph. in Ran. dicuntur cantilenæ quas ranæ canunt ſæpius natantes: à κολυμβάω
πολύκομος, in c. ex κόμη 836
πολύκρανος, in c. ex κράνον 750
πολύκρημνος, in c ex Κρημνὸς 869
πολύκρηθος, in c. ex Κρηθὴ 870
πολύκροτος, in c. ſine pr. 877
πολυκτήμων, cum d. in c. ſine pr. 884
πολύκτητος ibid.
πολυκτόνος, in c. ex ἔκτονα 885
πολυκυλίνδητος, in c. ex κυλινδέω 894
πολυκύματος, in c. ex κύω 903
πολυκύμων, in c. ex Κῦμα 895
πολύκωμος, in c. ex κῶμος 908
πολύκωπος, in c. ex κώπη, remus 919
πολύλαλος, in c. ex λάλος 919
πολυλήϊος, in c. ex Λήϊον 966
πολύλλιστος & πολύλλιτος, in c. ex Λίσσομαι 973
πολύλοβος, in c. ex Λοβὸς 975
πολυλόγος, cum d 946
πολύλοπος, in c. ex Λέπω 961
πολυμαθὴς, cum d. in c. ſine pr. 1001
πολυμάντευτος, in c 1003
πολυμάσχαλος, in c. ex μασχάλη 1012
πολυμέδιμνος, in c. ex μέδιμνος 1019
πολυμεθὴς, in c. ex μέθυ 1020
πολυμέλαθρος, in c. ex μέλαθρον 1026
πολυμεμφὴς, in c. ex μέμφομαι 1033
πολυμερὴς, cum d. initio col. 1024
πολυμέριμνος, in c. ex μέριμνα 1038
πολυμέρμηρος, in c. ex μερμηρίζω 1058
πολυμερῶς in πολυμερὴς
πολύμηλος, in c. ex μῆλον, ouis 1049
πολυμήτης & πολύμητις, in c 1054
πολυμήχανος, cum d. in c 1055
πολυμιγὴς, cum d. in c. ſine præp.
πολύμισθος, in c 1051
πολύμιτος, cum d. in c. ex Μίτος 1062
πλυμνήμων, in c. ex μνήμων 1095
πολυμνήστη, in c. ex μνάομαι, ambio 1066
πολυμνία in μνίον ibid.
πολύμορφος, in c 1071
πολύμυθος, in c 1073
πολύμοχθος, in c 1974
πλύμυθος, in c 1077
πολύμυξος, in c. ex Μύξα 1079
πολυνάος, in c. ex Ναὸς 1087
πολυναύτης, in c 1090
πολυνέυρος, in c. ex Νεῦρον 1100
πολυνιφὴς, in c. ex Νίφω 1111
πολύνοος, cum d 1112
πολύξενος & πολύξεινος 1124
πολυοδία, in c. ex Οδὸς 1135
πολυόδους, in c 1136
πολύοζος cum d. in c. ex Οζος 1138
πολύοινος, cum d. in c 1150
πολύολβος, in c. ab Ολβος 1156
πολυόμματος, in c. ex ὄμμα 1184
πολύοπος, in c. ex Oπὴ 1176. & in c. ab Oπος 1179
πολύοπτος, in c. ſine pr. 1183
πολύορκος, in c ex Ορκος 1200
πολυόρνιθος, in c ex Ορνις 1203
πολυόροφος, in c. ex ὀροφὴ 515
πολύορμος, cum d. in c. ſine præp. 1130
πολυόστεος, in c. ex Οστέον 1218
πολύοχλος, cum d. in c. ex Οχλος 1236
πολύοψος, cum d. in c 1238
πολυπαθὴς 1256
πολυπαιδία in πολύπαις
πολυπαίπαλος in παιπάλη 2244
πολύπαις, in c. ex παῖς 1141
πολυπάμμων, in c. ex πάω 1262
πολύπειρος, cum d. in c 1271
πολυπενθὴς, in c 1288
πολυπευθὴς, in c. ex πυνθάνομαι 1410
πολυπήμων, in c. ex πῆμα 1311
πολύπλωον, in c. ex Πλῶος 1312
πολυπίδαξ, cum d. in c. ex Πίδαξ 1313
πολύπικρος, in c 1315
πολύπιστος, in c. ex πίστις 1269
πολύπλαγκτος, in c ex Πλάζω 1327
πολυπλανὴς & Πολύπλανος, in c 1328
πολυπλάσιος, cum d. in Πολὺς
πολύπλεθρος, in c. ex Πλέθρον 1332
πολύπλεκτος, in c. ex Πλεκτὸς
πολυπληθὴς, cum d. in c. ex Πλήθω 1339
πολύπλοκος, cum d. in c. ex πέπλοκα 1335
πολυποδία, &c. in πολύπους
πολυπόθητος, in c. ex Ποθέω 1534
πολυποίκιλος, in c 1363
πολύπολις 1370
πολύπονος, cum d. in c. ſine præpoſ. 1291
πολύπορος 1278
πολυποσία, in c. cum pr. 1319
πολυπόταμος, in c. ex Ποταμὸς 1375
πολυπότης & πολύπετος 1320
πολύπους 1386
πολυπράγμων, cum d. in c ex πρᾶγμα 1385
πολύπρεμνος, in c ex Πρέμνον 1387
πολυπρόβατος in πρόβατον 1395
πολύπτερος, in c. ſine præp. 1402
πολυπτόητος & πολυπτοίητος, in c. ex Πτοέω 1404
πολύπτορθος in Πτόρθος 1198
πολύπτυχος in c. ex Πτύσσω 1405
πολύπτωτος, in c. ex Πτόω 1324
πολυπυργὸς, in c. ex πύργος 1415
πολύπυρος, in c. ex πυρὸς 1416
πολυπώγων, in c. ex πώγων 1417
πολύῤῥαπτος, πολυῤῥαφὴς & πολύῤῥαφος, initio c 1427
πολυῤῥήμων, in c. ſine pr. 1436
πολύῤῥην, ſeu πολύῤῥηνος, cum πολυαρὸς 195
πολύῤῥητος, in c. ſine pr. 1436
πολύῤῥιζος, cum d 1441
πολύῤῥοδος, in c. ex Ρόδον 1445
πολύῤῥοθος, cum d. in c. ex Ρόθος 1445
πολύῤῥιζος, in c. ex Ρίζος 1446
πολύῤῥυτος, in c. in ῥυτὸς 1424
ΠΟΛΥΣ 1170
πολύσαθρος, in c. ex σαθρὸς 1469
πολύσαρκος, cum d. in c 1455
πολύσημος, &c. in c. ſine pr. 1478
πολύσιγμος, in c 1451
πολύσιτος. cum d. in c 1475
πολύσκαρθμος, in c. ex σκαίρω 1478
πολυσμάραγος, in c. ex σμαραγέω 1501
πολυσπαθὴς, in c. ex Σπάθη 1508
πολύσπειρος, in c. ex Σπεῖρα 1514
πολυσπερὴς, πολύσπερμος, cum d 1516
πολύσπλαγχνος, in c. ex Σπλάγχνος 1521

πολύ-

πολύσπορος,in c.ex σπορά 1516
πολυσταχής,πολυστάχυ,in c. 1542
πολυστάφυλος,in c. ex Σταφίς 1525
πολύστ@-,in Στοία 1543
πολυστέλεχος,in c.ex Στέλεχος 1531
πολυστεφής in c.fine pr. 1541
πολύστιος,cum πολυστῖος
πολύστιπτος πολύστιβ@-,in c. 1528
πολύστιχος, cum d. πολύστοιχος, in c.ex στίχος 1530
πολύστολος,in c. ex στόλος 1533
πολύστομος 1548
πολύστον@-,in c.ex στένω 1537
πολυστρεβος & πολυστρεβλος,in c.ex στρέβω 1559
πολύστροφ@-,in c.in στροφή ib.
πολύστυλ@-,in c 1562
πολυσφράγιστος,in c 1568
πολυσχεδής,in c 1 81
πολυσώματος,in c 1585
πολυτάλαντος,in c.ex Τάλαντον 1586
πολύτεκν@-,cum d. in c. ex τέκνον 1644
πολυτελής,cum d.in c. ex Τέλ@-, vectigal 1612
πολυτενής,in c.in τενής 1603
πολύτεχν@-,in c.fine pr. 1627
πολυτίμητος,in c. 1654
πολύτιμος,cum d 1652
πολύτλας,πολυτλήμων,πολύτλητος, in c ex τλάω 1588
πολυτόκος,cum d. 1643
πολύτρηρον,in τρήρον 1680
πολύτρητος,in c.ex Τιτράω 1648
πολύτειχος,in πολύθριξ 650
πολύτροπος, cum d. in c. ex τροπή 1669
πολύτροφ@-,cum d. 1673
πολύτραχηλ@-, in c.ex Τράχηλ 1678
πολυΰδρος,cum d.in c 1704
πολύϋμνος,in c.ex ὕμν@- 1702
πολυφάγος,cum d 1715
πολυφάρμακος , in c. ex Φάρμακον 1725
πολυφασία,πολάφατος in c.ex φάτις & φέτος 1732
πολυφεγγής,in c ex Φεγγής 1734
πολύφερν@-,in c.ex Φερνή 1737
πολύφημος,in c.ex φήμη 1732
πολυφθόγγος,in c.ex φθόγγος 1707
πολύφθορος,in c.ex ἔφθορα 1759
πολύφιλος,cum d in c 1762
πολύφλοισβ@-,in Φλοῖσβ@- 1767
πολυφόνος 1736
πολύφορβος,in c. 1737
πολυφόρος,cum d 1751
πολύφορτος, in c ex Φόρτος 1771
πολυφραδής;πολυφράδμων , in c fine pr. 1773
πολυφρόντιστος,in c. ex Φροντίς 1781
πολύφρων,cum d 1778
πολυφυής 1794
πολύφυλλος 1787
πολύφωνος,cum d 1799
πολύχαλκος,in c. 1080
πολυχανδής,εος, ὁ ἡ ἡ , multum capiens valdè capax : vt πολυχανδέα κρατῆρα apud Theocrit.idyll 13 Ex χανδάνω
πολύχειρ,cum d 1816
πολυχίτων 1818
πολύχοος,cum d.in c.in χόος 1813
πολύχορδος,cum d.in c.ex Χορδή 1831
πολυχρήματος, cum d in c.ex χρήματα 1841
πολυχρήμων,cum d ibid.
πολύχρηστος,cum d.in c.fine præp 1837
πολυχροία,in πολύχροος
πολυχρόνιος,cum d.in c 1846
πολύχροος 1845
πολύχρυσος,in c.ex Χρυσός 1847
πολυχρώματος,cum πολύχροος
πολύχυλος,in c.ex Χυλός 1848
πολύχυτος,in c.ex χυτός 1823
πολύχωρος,in c.ex Χῶρος 1852
πολύψηφος , cum d. in c. ex Ψῆφος 1859
πολυώδυνος,in c 1137
πολυώνυμος,cum d 1171
πολυώνυχος in c.ex Ονυξ 1174
πολυωπός,in πολύοπος 1176
πολυωρέω,cum d. in c 18 2
πολύωτος in c.ex Οὖας 1222
πολυωφελής,in c 1877
πόλτος,in Πέλτος 1370
πῶμα,in Πίνω 1517
πομπαγωγέω 41
πόμπη,cum d.in Πέμπω 1283
πομποστολέω in c. ex στόλος 1533
πομφολυγέω;πομφολυγηρός , in πομφόλυξ
πομφολυγοπάφλασμα , in c.ex παφλάζω 1763
πομφόλυξ,cum d πομφός, in Πέμφιξ 1288
πονέω,cum d.in πόνος
πονηρεύω cum d.in πονηρία ibid.
πονηροκρατοῦμαι 865
πονηρολογία 946
πονηρός,πονηρός,in πόνος
πονηρόφιλος in c 1762
πονηρός,πονηρος , in πονηρός & πόνηρος
πονητικός,in πόνος
πόνος,in Πένομαι 1289
ποντιάς,ποντίζω, ποντικός,πόντιος, in Πόντος
ποντίβρεχος,in c 287
πόντοθεν,in Πόντος
ποντομέδων,in c. ex Μέδω 1019
ποντοπόρος,cum d 1175
ποντοποσειδῶν,in c.ex Ποσειδῶν
ΠΟΝΤΟΣ 1372
ποντοχάρυβδις,in Χάρυβδις 1811
πόξ,in Πήγω
πόπανον in Πέπτω 1294
ΠΟΠΟΙ 1373
ΠΟΠΠΥΖΩ,cum d ibid.
πόρδαλις in Πάρδος
πορδή,in Πέρδω
πορεύω,cum d. in πόρος
πορθέω,cum d.in Πέρθω 1299
πορθμός,cum d πορίζω, πορθμος , in πόρος
πόρις,in Πόρτος 1373
πόρισμα,πορισμός,πορισής,&c.in πορίζω
ΠΟΡΚΗΣ 1373
ΠΟΡΚΟΣ cum d ibid
πόρνη,cum d.in Περάω,vendo 1297
πορνοβοσκός , cum d.in c.ex βόσκω 283
πορνομανής 995
πόρνος,in πόρνη
πορσύνω 1361
πόρος,in Πείρω 1272
ΠΟΡΠΗ,cum d 1373
πόρρω,cum d.in πρό 1393
πορσαίνω,πορσύνω,in πόρος 1275
πόρσω,cum d. in πρό
ΠΟΡΤΙΣ cum d. 1373
πορτιτρόφος 1673
ΠΟΡΦΥΡΑ 1374
πορφυρανθής,in c.ex ἀνθής 160
πορφύρεος, πορφυρεύς , cum d. πορφυρέω , πορφυρίζω , πορφυρίς , πορφυρίτης,cum d. πορφυρίων , in Πορφύρα
πορφυρόβαπτος 256
πορφυροβάφος,in c.ex ἔκβαφον 255
πορφυρόεις,in Πορφύρα
πορφυρόζωνος, cum ἰόζωνος , in c.ex ζώνη 888
πορφυροκαυλος,in c.ex Καυλός 579
πορφυρομιγής purpura mixtus
πορφυρόπωλις 1419
πορφυρούς, πορφυροῦσα, πορφυρῶ, in Πορφύρα
πόρω in Πείρω 1273
ποσάκις,ποσαπλάσιος,ποσαπλῶς,ποσαχῆ &c.in πόσος 1217
πόσε ibid.
ΠΟΣΕΙΔΩΝ,cum d. 1374 & 1374
ΠΟΣΘΗ,cum d 1377
πόσιμος, in Πίνω 1317
ποσιπταρνίδες Πτέρνα 1400
πόσις,cum d.in Οσος 1217
ποσσήμαρ,in c. ex ἦμαρ 606
ποσσῶς πόσος,in πόσος
ποταμηπόρος 1275
ποταμογείτων,in c.ex Γείτων 311
ΠΟΤΑΜΟΣ,cum d 1375
ποταμοφόρητος 1751
ποταμόχωστος,in c.ex χόω 1824
ποταπός,cum ποδαπός
ποτάομαι in Πέτομαι 1304
ποταπός,in c ex Δάπεδον 359
πότε,ποτέ in Οτε 1220
ποτέομαι,in Πέτομαι 1304
ΠΟΤΕΡΟΣ,cum d 1375
ποτή,πότημα,ποτηνός,in πέτομαι
ποτήρ in πίνω 1317
ποτηριογλύπτης,in c.ex γλύφω 325
ποτήριον,πότης ποτής,in πίνω
ποτητός,in πέτομαι
ποτί,in πρός
ποτιδόρπιος in προσδόρπιος 418
ποτίζω,in πίνω
ποτικάρδιος,in c 748
ποτίκρανον,in προσκρανον 740
ποτινίσσομαι,in c.ex Νέω 1103
ποτιόσσομαι,in c ex ὄσσομαι 1190
πότις πότισμα,in πίνω
ποτισματοποιός 1361
ποτισμός,in πίνω
ποτίστρα bid.
ΠΟΤΜΟΣ 1375
ΠΟΤΝΙΟΣ,cum d. 1366
πότος ποτός, in πίνω
ποῦ, & ποὺ in Ος 1214
πολυκάρηνος in c ex Κάρηνον 749
πολυμιγής, idem quod πολυμιγής
πολύπονος,in πολύπονος
πολυτονής, in πολυτινής

ΠΟΣΤ 1376
πωῦδος, in πόα 1553
¶ πρᾶγμα cum d. in πράσσω
πραγματοδίφης, in c. ex Διφάω 409
πραγματομαθὴς, initio col. 1002
πραγματώδης. πρᾶγος, in πράσσω
πραέως. in πρᾶος
πρακτὴρ, πράκτης, &c in πράσσω
πράμνειος, ſeu πράμνιος, in πρᾶος
πρανὸς cum d. in πρηνὴς
πραξιδίκη 404
πραξικοπέω, in c. ex κοπὴ 845
πρᾶξις in πράσσω
ΠΡΑΟΣ, cum d. 1382
ΠΡΑΠΙΔΕΣ ibid
ΠΡΑΣΙΑ ibid.
πρασίζω, in πράσον
πράσιμος, in πρᾶσις
πράσινος, πρασιὲς, in πράσον
πρᾶτος in πράσκω 1397
πρασοκουρὶς, & πρασοκουρὶν, in c. ex κουρὰ 765
ΠΡΑΣΟΝ 1382
πρασοφάγος 1715
ΠΡΑΣΣΩ & πράττω 1383
πρατὴρ, &c. in πιπράσκω 1297
πρᾶτος, in πρατὸς
πραϋμύθως, in c. ex μῦθος 1035
πραΰνω, cum d. in πρᾶος
πραΰς, πραΰτης, πραέως, in πρᾶος
ΠΡΕΜΝΟΝ, cum d. 1386
ΠΡΕΠΩ, cum d 1387
πρεσβεία, πρέσβειρα, πρεσβεύω, cum d
πρέσβις, in πρέσβυς
πρεσβυγενὴς, cum d 305
ΠΡΕΣΒΥΣ, cum d 1388
πρευμενὴς, cum d. in εὐμενὴς 1035
πρῆγμα, in πράσσω
πρηγορεὼν, in προηγορεὼν
ΠΡΗΘΩ 1389 & 1390
πρηστὴς, in πρήστηρ
πρημαίνω, in πρήθω
ΠΡΗΝΗΣ, cum d 1390 & 1391
πρῆξις, in πράσσω
πρῆσις πρῆσμα, in πρήθω
πρήσσω in πρέσσω & in πράσσω
πρηστὴρ, &c. in πρήθω
πρήττω in πράσσω
πρηΰγελως, in c. ex γελάω 312
πρηΰνοος 1112
πρηΰνω, πρηΰς, in πρᾶος
πρηϋτένων, in c. ex τένων 1603
ΠΡΗΩΝ 1391
ΠΡΙΑΜΑΙ ibid.
ΠΡΙΑΠΟΣ, cum d. ibid.
πρίζω cum πρίω
ΠΡΙΝ 1391
ΠΡΙΝΟΣ, cum d ibid.
πριονώδης, πριονωτὸς, πριόω, πρίσις, πρίσμα, πριστὴρ, πρίσις, πρίστης, πριστὸς in πρίω
ΠΡΙΩ 1392
πρίων ibid
ΠΡΟ 1362 & 1393
προαγγέλλω, cum d. in c. ex Αγγέλλω 9
προαγνεύω, in c. ex Αγνὸς 16
προαγελάζω, cum d. in c. ex ἀγελάζω 21
προαγρεύω, in c. ex ἀγρεύω 20
προάγω, cum d. 37. & 38
προαγὼν, in Αγὼν 49
προαγωνίζομαι, cum d ibid.
προαδικέω, in ἄδικος 403
προάδω 56
προαιρέομαι, in προαιρέω
προαίρεσις, εως, ἡ, propoſitum, ſtudium inſtitutum, voluntas conſilium. Ariſtot. eth. 6. cap. 2. ὄρεξις βουλευτική. Dicitur ἐκ προαιρέσεως fieri quod fit conſultò & dedita opera: apud Dem. Philipp. 2. Ex προαιρέομαι
προαιρέω 80
προαίρω 83
προαισθάνομαι, cum d in c. ex Αἰσθάνομαι 85
προαιτιάομαι in c. ex Αἰτία, cauſa 90
& in c. ex Αἰτία, culpa 91
προαιώνιος, in c ex Αἰὼν 92
προακούω, in c. ex Ακούω 102
προαλείφω, in c. ex Αλείφω 113
προαλὴς, cum προάλλομαι
προαλίζω, in c. ex ἀλίζω 116
προαλίσκομαι, in c. ex Αλίσκω 117
προαλλοιόω, in c. ex ἀλλοῖος 129
προάλλομαι, in c. ex Αλλομαι 127
προαμείβομαι, in c. ex Αμείβω 141
προαμύνω, in c 146
προαναβαίνω, in ἀναβαίνω 232
προαναβάλλομαι, in ἀναβάλλω 243
προανακινέω, in ἀνακινέω 794
προανακλάομαι in ἀνακλαίω 799
προανακρίνω, in ἀνακρίνω 872
προανακρούομαι in ἀνακρούω 879
προαναλίσκω, in ἀναλίσκω 117
προαναμέλπω, in ἀναμέλπω 1033
προαναπίπτω, in ἀναπίπτω 1321
προαναπνέω in ἀναπνέω 1351
προαναρπάζω, in ἀναρπάζω 194
προανασκευάζομαι, in ἀνασκευάζω 1488
προαναστέλλω, in ἀναστέλλω 1534
προανατείνω, in ἀνατείνω 1599
προανατέλλω, in ἀνατέλλω 1608
προαναφώνησις, in ἀναφωνέω 1796
προανέχω, in ἀνέχω 549
προανθέω, in c. ex ἀνθέω 161
προανίπτημι 689. v. 1
προανίσταμαι, in ἀνίσημι 698
προανύτω, in c. ex Ανύω 171
προαπαντάω, cum d. in ἀπαντάω 167
προαπειπεῖν, in ἀπειπεῖν 493
προαπείρημαι, prior animum deſpondi. Iſocr. in epiſt. ad Philip.
προαπέρχομαι, in ἀπέρχομαι 522
προαποβρέχω, in ἀποβρέχω 287
προαποδείκνυμι, in ἀποδείκνυμι 364
προαποθνήσκω, in ἀποθνήσκω 642
προαποκόπτω, in ἀποκόπτω 842
προαπολείπω, in ἀπολείπω 956
προαπολεπίζω, prius decortico: vnde φακὸς προαπολεπισθεὶς, apud Dioſc. 122. & 129
προαπόλλυμι, in ἀπόλλυμι 1153
προαποπέμπω, in ἀποπέμπω 1285
προαποπίπτω, προαποπτωτὸς, in ἀποπίπτω 1321
προαπορέω, in dec. ex ἀπορέω 1277
προαποῤῥέω, in ἀποῤῥέω 1431
προαποσμήχω, in ἀποσμήχω 1502
προαποστέλλω, in ἀποστέλλω 1532
προαποτέμνω, in ἀποτέμνω 1614
προαποφοιτάω, in ἀποφοιτάω 1796
προαρίθμησις, in c. ex Αριθμὸς 190
προαριστάω, in c. ex Αριστον ib.
πρόαρον. Atticis dicitur crater ligneus, in quo vinum miſcetur. Athen. lib. 11. ex Pamphilo.
προαρπάζω, cum d. in c 194
προάρχω, in c 200
προασκέω, in c 209
προασπίζω, cum d in c. ex Ασπὶς 211
προάστειον, in c. ex Αστυ 213
προασφαλίζω, id ἀσφαλὴς 1575
προαύλιον, & προαυλέω 221
πρόαυλον, in c 219
προαύω, cum d 60
προαφαιρέω, in ἀφαιρέω 78
προαφηγέομαι, in ἀφηγοῦμαι 592
προαφικνέομαι, in ἀφικνέομαι 678
προαφίστημι, in ἀφίστημι 699
προβάδην, & προβαίνω 235
προβάλλω, cum d 248
πρόβασις, cum προβαίνω
προβάσειος, προβατεὺς, cum d. προβάτημα, προβατικὸς, προβάτιον, in πρόβατον
προβατοκάπηλος, qui ouium cauponam exercet, qui oues venditat. Plutarch. in Pericl. Ex πρόβατον & κάπηλος.
ΠΡΟΒΑΤΟΝ 1395
προβατοπώλης 1419
προβατοχίτων 1828
προβεβιωμένα, in c. ex βιόω 267
πρόβημα cum προβαίνω 235
προβιάζομαι, in c 264
προβιβάζω, in c. ex βιβάζω 239
προβιβάω, in c. ex βιβάω 238
προβιβρώσκω 293. v. 1
προβλαστάνω, cum d. in c. ex βλαστάνω 269
προβλέπω, in c. ex βλέπω 271
πρόβλημα, cum d. προβλὴς, προβλητικὸς, &c. in προβάλλω 249
προβλώσκω, in c ex βλώσκω 273
προβοάω, in c. ex βοάω, cum pr. 274
προβολὴ, cum d. in προβάλλω 249
προβοσκὸς, in c. ex βόσκω 183
προβουλέω, in c. ex βούλομαι 280
προβουλος, cum d. in c. ex βουλὴ ib.
προβρέχω, in c 287
προβύσαι, in c. ex βύω 294
πρόγαμος, cum d. in c. ex γάμος 300
προγάστωρ, cum d. in c. ex γαστὴρ 302
προγένεθλος, in c. ex γενέθλη 308
προγένειος, in c. ex γένειον 313
προγεννάω, cum d. in c. ex γεννάω 308
προγεύομαι cum d. in c. ex γεύω 315
προγίγνομαι, vel προγίνομαι 307
προγιγνώσκω 320
προγλωσσὶς 329
πρόγνωσις, προγνωστὴς, cum d. in προγιγνώσκω 321
πρόγονος, cum d 310
προγράφω, cum d. 339
προγυμνάζω, cum d. in c. ex γυμνὸς 346
προδαῆναι, in comp. ex Δάω, diſco 351
προδανείζω, in c. ex δάνος 358
προδείδω, in c. ex δείδω 36

προδείελος,in c.ex Δείλη 366
προδείκνυμι 365
προδειμαίνω,in προδείδω
προδειπνέω,in c.ex Δεῖπνον 368
προδεύω,in c.ex Δεύω 377
πρόδηλος,cum d.in c ex Δῆλος 389
προδιαβαίνω,in διαβαίνω 133
προδιαβάλλω,in διαβάλλω 244
προδιαγινώσκω,in διαγινώσκω 320
προδιαγωγή,in διάγω 33
προδιάθεσις in d.ex διατίθημι 1634
προδιαιτῶμαι,in διαιτα 110
προδιαίτησις, in c.ex Δίαιτα, vitæ genus 374
προδιαστέλλω,exp.prænuntio, præmoneo Ioſeph.in Antiq Iud.
προδιασύρω,in διασύρω 1567
προδιαττάω,in διαττάω 395
προδιαφθείρω,in διαφθείρω 1758
προδιαχέω,in διαχέω 1842
προδιαχωρέω,in διαχωρέω 1849
προδιδάσκω,in c.ex διδάσκω 396
προδίδωμι 400
προδιεξέρχομαι,in ἐξέρχομαι 512
προδιεργάζομαι,in διεργάζομαι 508
προδιευκρινέω,in εὐκρινής 874
προδιηγέομαι, cum d. in διηγέομαι 593
προδιΐστημι,in διΐστημι 699
προδικάζω,in c.ex δικάζω 405
πρόδικος,cum d 404
προδιομολογέομαι, in διομολογέομαι 946
προδιόρθωσις,in διορθόω 1198
προδιϋλίζω,in διϋλίζω 1706
προδίωξις,in c.ex Διώκω 412
προδοκάζω,in c 413
προδοκοῖται,in c.ex Δοκέω 415
προδοκή,in προδοκάζω
προδοσία,in προδίδωμι
προδοκίκομπτος,in c 837
προδόσις, προδότης, &c. in προδίδωμι
πρόδρομος,in προτρέχω 1677
προδωμάτιον,in c.ex Δῶμα 372
προεγείρω,in c.ex Εγείρω 438
προέδρα,cum d 442
προέδω in c ex Εδω 440
προείργω, in c.ex Εἴργω 457
προειδίζω,in c.ex Εἶδος 445
προειδέω, ſeu προειδῶ, in c.ex Εἴδω, video 447. & in c.ex Εἴδω, ſcio 448
προεικάζω,in c.ex εἰκάζω 450
πρόειμι 575
προειπεῖν,in c. ex Επω,dico 494
προειρα,in προερα
προεισάγω,in εἰσάγω 34
προεισέρχομαι,in εἰσέρχομαι 522
προεισπέμπω,in εἰσπέμπω 3285
προεισφέρω,in εἰσφέρω 1741
προεκβάλλω,in ἐκβάλλω 245
προεκδίδωμι,in ἐκδίδωμι 399
προεκθέω,in ἐκθέω 633
προεκθορέω,in ἐκθορέω 645
προεκκομίζω,in ἐκκομίζω 834
προεκνίζω,in c.ex νίζον 1107
προεκπέμπω,in ἐκπέμπω 1285
προεκπίνω,in ἐκπίνω 1317
προεκτήκομαι,in ἐκτήκω 1628
προεκτίθημι 634
προεκφοβέω,cum d.in ἔκφοβος 1733
προελαύνω,in c.ex Ελαύνω,cum præp. 469
προέλευσις,in προέρχομαι
προεμβάλλω,cum d.in ἐμβάλλω 246
προεμπίπτω,in ἐμπίπτω 1322
προενάρχομαι,in ἐνάρχομαι 200
προεννέπω,in ἐννέπω 494
προενοικέω,cum d. in ἔνοικος 1145
προεντυγχάνω,in ἐντυγχάνω 1689
προενέχεσθαι πολλοῖς ἁμαρτήμασι, multis peccatis iam antè implicatum teneri Maccab.l.2.c.8
προεξαΐσσω,in ἐξαΐσσω 86
προεξανίσταμαι in ἐξανίσταμαι 697
προεξέδρα,in ἐξέδρα 442
προεξειρεσία,in c.ex εἰρεσία 511
προεξείργω,in ἐξείργω 450
προεξηγάσαι,iu ἐξηγαίνω 467
προεξεπίσταμαι,in ἐπίσταμαι 691
προεξετάζω,in c.ex ἐτάζω 529
προεξίσταμαι, in ἐξίσταμαι 701
προεξοδεύω,in ἔξοδος 1132
προέξοντα 572
προεξορμάω,in ἐξορμάω 1201
προεόρτιος,in c.ex Εορτή 487
προεπαγνῶ,in ἔπαγνος 73
προεπαναστείω,in ἀνασείω 1461
προεπιβάλλω,in ἐπιβάλλω 246
προεπιβλεύω,in ἐπιβολή 279
προεπιλογίζομαι, in ἐπιλογίζομαι 950
προεπιπλήσσω,in ἐπιπλήσσω 1345
προεπίσταμαι,in ἐπίσταμαι 691
προεπιχειρέω,in ἐπιχειρέω 1816
προεργάζομαι 508
προερέσσω,in c.ex Ερέσσω 511
προερευνάω,in Ερευνάω 514
προερέω in c.ex Εἴρω,dico 460
προερρήθη,in c.cum pr. 1435
προερύω in c.ex Ερύω,traho 521
προέρχομαι 523
προερωτάω,in c.ex Ερωτάω 525
προεσθίω,in c. ex Εσθίω 526
πρόεσις,in προΐημι 567
προέτειος 537
προετικός,cum d.in προΐημι 567
προετοιμάζω,in c.ex Ετοῖμος 532
προευτρεπίζω,in εὐτρεπής 1608
προεύχομαι,in c.ex Εὔχομαι 542
προεφοδιάζω,in ἔφοδος 1134
προέχω 553
προέψω,in c.ex Εψω 560
προεωλίζειν,in Εωλος 575
προηγοῦμαι, cum d.in c.ex Ηγέομαι 594
ΠΡΟΗΓΟΡΕΩΝ 1395
προηγουμένως,in προηγοῦμαι
προήδομαι,in c.ex ἥδω 596
προήκης,in c.ex Ακή 96
προήκω,in c. ex Ηκω 599
προηλιάζω in c.ex Ηλιος 602
προῆμαρ, προνύξ, apud Simonid.in Iamb.de mulierib. leguntur expoſita,interdiu & noctu
προηροσία,in c 193
προθεάομαι,in c.ex Θεάομαι 625
προθηλοποδεύω,in εἰλόπεδος 1263
προθέλυμνος 626
προθεραπεύω,cum d.in c.ex Θεράπων 630
πρόθεσις,in προτίθημι 1636
προθέσμιος,initio c 1637
προθεσπίζω,in c.ex Θέσπις 632
προθετικός,in προτίθημι
προθέω,in c.ex Θέω 633
προθεωρέω, cum d. in c.ex Θεωρός, ſpectator 634
προθησαυρίζω,in c.ex Θησαυρός 639
προθνήσκω,in c.ex Θνήσκω 642
προθορεῖν,in c.ex Θόρω 646
προθύελλα,in Θύελλα 634
πρόθυμα, in προθύω
πρόθυμος,cum d. 657 & 658
πρόθυρον & προθυρίς , in c. ex Θύρα 660
προθύω,in c.cum pr. 652
προΐ,in Προΐ
προϊάλλω,in c.ex ἰάλλω 666
προϊάπτω,in c.ex ἰάπτω 668
προΐημι 566
προῖκα in Προΐξ
προΐκειος προικίδιον,προΐκιος ibid.
προϊκνέομαι,προΐκτης,in c.ex Ικνέομαι 679
προικῶος,in Προΐξ
πρώϊμος,in πρωΐ
ΠΡΟΙΞ 688
προϊππεύω,in c.ex Ιππος ibid.
προΐσσω,in προΐξ
προΐστημι,cum d 707
προϊστορέω,in c.ex ἱστορέω 714
προΐστωρ,in c.ex Ιστωρ ibid.
προΐσχω,in προέχω 553
προϊχνεύω in c.ex Ιχνος 717
προΐωξις vide προδίωξις 412
ΠΡΟΚΑ 1396
προκαθαίρω,in c 721
προκαθέδρια,in καθέδρα 442
προκαθέζομαι,in καθέζομαι 441
προκαθεύδω in καθεύδω 535
προκαθηγοῦμαι,in καθηγοῦμαι 594
προκάθημαι in κάθημαι 603
προκαθίζω,in καθίζω 675
προκαθίστημι,in καθίστημι 704
προκαλέομαι,in c.cum.pr. 734
προκαλίζομαι ibid.
προκαλινδέω,in c.ex καλινδέω 894
προκαλύπτομαι,cum d, in c.ex Καλύπτω 739
προκάμνω,in c.cum pr. 740
προκαμπύλος,in c. ex καμπή 742
προκάρδιον,in c 748
προκάρηνος,in c.ex Κάρηνον 749
προκάρπιον, in c.ex Καρπός, iunctura manus 754
προκαταβαίνω,in καταβαίνω 235
προκαταβάλλω,cum d.in καταβάλλω 247
προκαταγινώσκω,cum d.in καταγινώσκω 320
προκαταδικάζω,in καταδικάζω 405
προκαταδύω, ſeu προκαταδύνω, in καταδύω 429
προκαταθήγεσθαι,in καταθήγω 634
προκατακλίνω,in κατακλίνω 909
προκατακλύζω,in κατακλύζω 810
προκατακρίνω,in κατακρίνω 873
προκαταλαμβάνω, cum d.in καταλαμβάνω 924
προκαταλύω,in καταλύω 988
προκαταπίνω,in καταπίνω 1318
προκατάργματα, προκαταρκτικός, προκατάρξις,cum προκατάρχω
προκαταρτίζω,in καταρτίζω 138

προκαταρτύομαι, in καταρτύω 198
προκατάρχω, in κατάρχω 200
προκατασκέπτομαι, in κατασκέπτομαι 1485
προκατασκευάζω, cum d in κατασκευάζω 1489
προκατάστασις, in προκαθίστημι
προκαταύλησις, in καταυλέω 221
προκαταφεύγω, in καταφεύγω 1754
προκαταχειρόομαι, in καταχειρόομαι 1857
προκαταχείω, in καταχείω 1843
προκατέδω, in κατέδω 440
προκατέχω in κατέχω 552
προκατηγορία, in dec ex κατηγορέω 29
προκατηχέω in κατηχέω 615
προκατόπτομαι, n κατόπτομαι 1182
πρόκαχμα, in c. cum pr. 7:6
πρόκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 763
προκέλευθος, in c. ex Κέλευθος 767
προκηδευσματικὸς, in c. ex κηδεύω 769
προκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, cum pr. 761
προκηραίνω, in c. ex Κέαρ 760
προκηρύττω, in c. ex κηρύσσω 788
προκινδυνεύω, in c. ex κινδυνεύω 793
προκινέω in c ex Κινέω 794
προκλαίω, in c ex Κλαίω 799
πρόκλησις, πρόκλητος, cum d. in προκαλέομαι 734
προκλύζω, in c ex Κλύζω 811
προκλυτὸς, in c ex Κλύω ibi.
προκνήμιον in c. ex Κνήμη 8·6
προκοίλιος, in c. ex κοιλία 818
πρόκοιτος, cum d. n c 822
προκολακεύω, in c ex Κόλαξ 825
προκόλπιος, in c. ex Κόλπος 831
προκομίζω, in c. ex κομίζω, porto 834
προκόμιον in c. ex Κόμη 836
προκόνδυλοι, in c. ex Κόνδυλος 838
προκόπτω, cum d. 844
προκόσμημα & προκόσμιος, in c. ex Κοσμέω. 854
προκόττω, in Κόττη 856
προκρίνω, cum d 873
προκροσσωτῆες in c ex Κροσσὸς 875
προκυβερνᾶν in c ex Κυβερνάω 888
προκυλινδοῦμαι, cum d. in c. ex κυλίνδω 894
προκυλίω, cum d in c ex Κυλίω 893
προκυμαία, in c. ex Κῦμα 895
προκυνεῖν, cum d in προκύων
προκύπτω 898 v. 1
προκύων in c. ex Κύων 904
πρόκωνα, seu προκώνια ἄλφιτα 909 v. 1
πρόκωπος, in Κώπη, manubrium 909
πρόλαλος, in c. ex λάλος 9·9
προλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω 925
προλάμπω, in c. ex Λάμπω 930
πρόλαχος, in c. ex λάχος 915
προλεαίνω in c. ex Λεῖος 955
προλέγω in c ex Λέγω, dico 941
προλείπω 937
προληγμένοι 937
προλεπτύνω, in c ex Λεπτὸς 960
προλέχος in c. ex Λέχη 962
πρόλημμα, in προλαμβάνω
προλιμώσσιον, in c. ex Λιμὸς 967
προληπτικὸς, πρόληψις, in προλαμβάνω
προλιμνάδες, in c. ex Λίμνη 971
προλιμοκτονέω, in λιμοκτόνος 883
πρόλοβος, cum d. in c ex Λοβὸς 975
πρόλογος, cum d. in προλέγω
προλοχίζω, in c. ex Λόχος, insidiæ 969
προλύτης, in c. ex Λύω, cum pr. 988
προμακρος, in c. ex μακρὸς 1047
προμαλάττω, cum d. in c. ex Μαλάσσω 999
πρόμαλος, initio col. 1000
προμάμμη, in c. ex Μάμμα ibid.
προμανθάνω, in c. cum pr. 1001
πρόμαντις, in c 1003
προμαρτύρομαι, in c. ex Μάρτυρ 1008
προμάχομαι cum d. in c. cum pr 1013
προμηθεύω, initio c. 1027
προμηδετάω, cum d. in c. ex μηδετάω 10·9
προμεριμνάω, in c. ex Μέριμνα 1038
προμετωπὶς cum d. in μέτωπον 1187
προμηθὴς cum d initio c 1046
προμήκης, in c. ex Μῆκος 1047
προμηνύω, in c. ex Μηνύω 1051
προμήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1053
προμιχθῆναι 1057
προμνάομαι, cum d. in c. ex Μνάομαι ambo 1066
προμνηστῆναι, in c. remot. 1037
πρόμοιρος, initio c. 1026
προμολέω, cum d. in c. ex Μολέω 1068
πρόμος, vide πρόμαχος, in προμάχομαι
προμοιχεύω, in c. ex μοιχεύω 1072
προμοχθέω, ante affligor. Euripid. in Suppl ἄξια δ' ἡμῖν προμεμοχθήκασι σέβεσθαι
προμύθιον, in c. ex Μῦθος, fabula 1077
προμυλλαίνω, in c. ex Μύλλω 1079
προμύλια & προμυλία ibid.
προμύττειν in c. ex Μύσσω 1082
πρόναος in c. ex Ναὸς 1088
προνέμομαι, in c. cum pr. 1094
προνεύω, in c 1101
προνηστεύω, in c. ex Νῆστις 1105
προνοέω, cum d. in πρόνοος
προνόμαια, προνομεία, προνομεύω, προνομὴ, in προνέμομαι
πρόνοος & πρόνους 1112
προνοτίζω, in c. ex νοτίζω 1115
προνὺξ 1119
προνωπὴς, &c. in fine col. 1185
ΠΡΟΞ 1306
πρόξενος, cum d. in c. cum pr. 1123
προοδοιπόρος, in ὁδοιπορέω 1275
προοδοποιέω, cum d. in ὁδοποιὸς 1360
πρόοδος, in c. ex Ὁδὸς 1135
προοῦδος & προόδων, n c 1136
προοικοδομέω, in οἰκοδόμος 372
προοικονομία, &c. in dec. ex οἰκονόμος 1096
προοίμιον, cum d. in c. 1149
προόλλυμι, in c cum pr. 1158
προομαλύνω, in c. ex Ὁμαλὸς 1162
προομνύω & προόμνυμι, in c. ab Ὄμνυμι 1165
προομολογέω, in dec. 946
προομοσία, in προόμνυμι
προονειδίζω, in c. ex Ὀνειδὸς 1169
προοίπτομαι, cum d. 1182
προορμάω cum d. in c. cum pr. 1192
προορίζω, cum d 1207
προορμάω, in c 1201
προορμέω, in c. ex Ὅρμος, statio nauiũ 120
προορύττω, in c. cum pr. 1209
προοχυροῦμαι cum d. in c 1211
πρόχειρον, vinum lixiuium, quod defluit antequam vuæ calcentur
προοφείλω, in c. 1231
προοχεύω, in c. ex Ὀχεύω 1234
προοχὴ, in προέχω 553
πρόοψις in προόπτομαι
προπαγὴς in προπηγνύω
προπαιδεύω, cum d. in c. ex παιδεύω 1341
προπαίζω, in c. ex παίζω 1239
πρόπαις in c. ex παῖς 1241
πρόπαλαι in c. ex πάλαι 1743
πρόπαππος, cum d. in c. ex πάππος, auus 1247
προπαρασκευάζω, cum d. in c. 1490
προπαρεγγυάω in παρεγγυὴ 436
προπάροιθε seu προπάροιθεν, in Πάρος 1250
πρόπας, in c 1252
προπάσχω, in c. ex πάσχω 1254
προπάτωρ, cum d. in c. 1259
πρόπειρα cum d. in c 1291
πρόπεμπτα, in c. ex πέντε 1292
προπέμπω, cum d 1296
προπερισπᾶσθαι, in περισπάω 1513
προπεριχαράττω, in περιχαράσσω 809
προπερονάω, in c. ex περόνη 1301
προπέρυσι cum d in πέρυσι 1302
προπετάζω, προπεταννύω, initio col. 1304
προπετὴς cum d. in c. ex πίπτω 1324
προπηγνύω, in c cum pr. 1308
προπηλακίζω, cum d. in c. ex πηλὸς 1311
προπήχιον, in c. ex πῆχυς 1313
προπίνω, in c. cum pr. 1318
πρόπιον, in προέπω
προπιπράσκω, in c. ex πιπράσκω 1298
προπίπτω 1322
προπιτνέω, in c. ex πιτνέω 1324
προπλέω. πρόπλοος, πρόπλους 1342
προπλύνω 1349
προπνίγειν, in c. ex πνίγω 1353
προποδίζω, cum d. in c ex ποδίζω 1382
προποιέω, cum d 1356
προπολεμέω, in c 1365
προπολεύω, cum d. in πρόπολος
προπόλιος, in c ex πολιὸς 1368
πρόπολις 1370
πρόπολος, in c. cum pr. 1366
πρόπομα in προπίνω
προπομπεύω, in c. ex πομπεύω 1287
προπομπὴ, cum d. in προπέμπω
προπονεῖν 1291. v. 1
προποντὶς, in c. ex πόντος 1373
προπορεύω cum d. in c. ex πορεύω 1279
πρόποσις, προποτίζω, cum d. in προπίνω
πρόπους 1380

προπαρέτης, προπαρέτωρ, in προπαρέσκω
προπαρωνὴς, in c. ex παρωνὴς 1391
προπαρακαταίγδην, in καταίσσω 86
πρόπαρυμνα, in c 1397
προπταίω, in c. ex πταίω 1399
πρόπτωσις, πρόπτωτος, in προπίπτω
πρόπυλος & προπύλαιον, in c. 1410
προπυνθάνομαι, in c ex, πυνθάνομαι 1411
προπωγόνιον, in c ex πώγων 1417
προπωλέω, cum d. in c. cum pr. ibid.
προρέω, in προῤῥέω
προῤῥαίνω, in c. ex Ραίνω 1415
προῤῥέω, initio col. 1413
πρόῤῥησις, προῤῥητέον, πρόῤῥητος, &c. in c. cum pr. 1435
πρόῤῥιζος 1441
προῤῥίπτω, in c. ex ῥίπτω 144
ΠΡΟΣ 1195
προσαγγέλω, cum d in c. ex Αγγέλλω 9
προσαγκαλίζομαι, in c. ex ἀγκάλη 12
προσαγλαΐζομαι, in c. ex ἀγλαὸς 15
προσαγορεύω, cum d in c. ex ἀγορεύω 21
προσάγω, cum d 38
προσάδω, in c. ex ἀείδω 56
προσαίνω, in c. ex σαίνω 1465
προσαιρέομαι 80
προσαίρω 83
προσαιτέω, cum d in c. ex αἰτέω 89
προσαιτιάομαι, in c. ex αἰτία, culpa 91
προσακονάω, in c. ex ἀκόνη 100
προσακοντίζομαι, in c ex ἄκων 108
προσακούω, in c. ex ἀκούω 102
προσακτρίδες, Heſych ſunt οἱ τῆς μὴ λευόντης πρὸς τῷ ςόματι μικροὶ πόδες: quibus τὰ ἐπιτήδεια προσάγει καὶ προσέλκει
προσαλείφω, in c. ex ἀλείφω 113
προσαλίσκομαι, in c. ex ἁλίσκω 117
προσαμμόω, in c. 146
προσαμφιάομαι, in ἀμφιέννυμι 562
προσαναβάλλω, in ἀναβάλλω 243
προσαναγκάζω, in c 152
προσαναιρέω, in ἀναιρέω 77
προσανάκειμαι, in ἀνάκειμαι 762
προσανακλάομαι, προσανακλάομαι, in ἀνακλάω 799
προσαναλαμβάνω in ἀναλαμβάνω 921
προσαναλίσκω, in ἀναλίσκω 117
προσαναπαύομαι, in ἀναπαύομαι 1260
προσαναπίπτω, in ἀναπίπτω 1321
προσαναπληρόω, in ἀναπληρόω 1338
προσαναπτύσσω, in ἀναπτύσσω 1405
προσαναῤῥιπίζω, in ἀναῤῥιπίζω 1444
προσαναςίζω in ἀναςίζω 1543
προσανατείνομαι, in ἀνατείνω 1599
προσανατρέφω, in ἀνατρέφω 1670
προσαναχωννύω, in ἀναχωννύω 1843
προσανέρπω, in ἀνέρπω 519
προσανέχω 540
προσανατέλλω, in ἀνατέλλω 1608
προσαντης 168
προσαντλέω, in c 169
προσάντως, cum προσάντης
προσαπαιτέω, in ἀπαιτέω 88
προσαπειλέω, cum d. in c 176
προσαπεκδύομαι, in ἐκδύω 430
προσαπερείδομαι in ἀπερείδω 510
προσαπέρχομαι, in ἀπέρχομαι 522
προσαποβάλλω, in ἀποβάλλω 244
προσαποδείκνυμι, in ἀποδείκνυμι 364
προσαποδίδωμι, cum d. in ἀποδίδωμι 398
προσαποδύομαι in ἀποδύω 430
προσαπόθεσις in ἀποτίθημι 1633
προσαποκρίνομαι, in dec. ex ἀποκρίνομαι 872
προσαπόλλυμι in ἀπόλλυμι 1158
προσαπογράφω, in ἀπογράφω 336
προσαποςερέω, προσαποςερίσκω, in ἀποςερέω 1538
προσαποςρέφω, in ἀποςρέφω 1556
προσάπτομαι, in c. ex ἅπτομαι, tango 179
προσάπτω, in c. ex ἅπτω, necto 180
προσαράσσω, in c. ex ἀράσσω 184
προσαρδω in c. ex ἄρδω
προσαρθρόω, cum d. in c. ex Αρθρον 189
προσαρκέω, in c 191
πρόσαρμα, in προσαίρω 83
προσαρμόζω, vel προσαρμόττω, in c ex ἁρμόζω 207
πρόσαρσις, in προσαίρω 83
προσαρτάω, cum d. in c. ex ἀρτάω 196
προσαρόω 206
προσαςειάζομαι, in c. ex ἄςυ 213
προσαςράπτω, initio col. ibid.
προσατιμόω, in ἄτιμος 1651
προσαυδάω, in c. ex Αὐδὴ 218
προσαύλειος, cum προσαυλίζω
προσαυλέω 221
προσαυλίζω, in c. ex αὐλὴ 220
προσαύξω, cum d. in c. ex αὔξω 60
προσαφαιρέω, in ἀφαιρέω 78
προσαφεψέω & προσαφέψω, in ἀφέψω 560
προσαφίςημι, in ἀφίςημι 669
προσαφοδεύω, in ἄφοδος 1132
προσβαίνω 235
προσβάλλω 24
πρόσβασις, in προσβαίνω
προσβασκάνιον, in c. ex βασκαίνω 259
προσβατὸς in προσβαίνω
προσβιάζω, in c 264
προσβιβάζω, in c. ex βιβάζω 239
προσβιβάω, in c. ex βιβάω 238
προσβλέπω, in c. ex βλέπω 271
προσβλητὸς, in προσβάλλω
προσβοηθέω, in c. ex βοηθέω 274
προσβολὴ, in προσβάλλω
προσβόρειος & πρόσβοῤῥος, in c. ex βορέας 270
πρόσγειος, in c. ex γαῖα 297
προσγίγνομαι vel προσγίνομαι 307
προσγράφω, cum d 339
προσδαπανάω, in c. ex δαπανάω 358
πρόσδεγμα, in προσδέχομαι
προσδεὴς, προσδεῖ, in προσδέομαι
προσδείκνυμι 365
πρόσδεκτος, in προσδέχομαι
προσδέομαι, in c. ex Δέω, egeo 387
προσδέρκομαι in c. ex Δέρκω 376
πρόσδετος, in προσδέω
προσδέχομαι 381
προσδέω, in c. ex Δέω, ligo 385
προσδιαβάλλω, in διαβάλλω 244
προσδιάθεσις, in dec. ex διατίθημι 1634
προσδιαιρέομαι, in διαιρέω 78
προσδιαιτάω, cum d. in c. ex δίαιτα, vitæ genus 394
προσδιαλέγομαι, cum d. in διαλέγομαι 940
προσδιανέμομαι, in διάνοια 1110
προσδιαπράττω, in διαπράσσω 1384
προσδιαςέλλω, cum d. in διαςέλλω 1535
προσδιαςρέφω, in διαςρέφω 1556
προσδιασύρω, in διασύρω 1567
προσδιατρίβω, cum d. in διατρίβω 1682
προσδιαφθείρω, in διαφθείρω 1758
προσδιδῶμι 400
προσδιέρχομαι, in διέρχομαι 521
προσδιορθοῦμαι, in διορθόω 1198
προσδιορίζω cum d. in διορίζω 1206
προσδοκάω cum d in c 413
πρόσδομος, in c ex δόμος 372
προσδόρπιος, in c ex δορπὸν 418
προσδυσκολαίνω, in δυσκολαίνω 820
προσεάω, in c. ex ἐάω 434
προσεγγίζω, in c. ex ἐγγὺς 437
προσεγγράφω in ἐγγράφω 337
προσεγγυάομαι in c. 436
προσεγκαλέω, in ἐγκαλέω 732
προσέγκειμαι, in ἔγκειμαι 761
προσεγκελεύομαι, in ἐγκελεύω 798
προσεδαφίζω, in c. ex ἔδαφος 443
πρόσεδρος, cum d. in c. ex ἕδρα ibid
προσεθίζω, in c. ex ἔθος 445
προσείδω, in c. ex εἴδω, video 447
προσειδέναι, in c ex εἴδω, ſcio 448
προσεικάζω, in c. ex εἰκάζω 450
προσείκελος, in c. ex εἴκελος 451
προσειλέω, in προσειλέω 454
πρόσειλος, in c. ex εἵλη 475
πρόσειμι 572 & 575
προσειπεῖν, in c ex ἔπω, dico 494
προσείρω, in c. ex εἴρω, necto 459
προσείσκω, in προσέοικα 450
προσείω, in c. ex σείω 1462
προσεκθλίβω, in ἐκθλίβω 641
προσεκκαίω, in ἐκκαίω 725
προσεκπηδάω, in ἐκπηδάω 1310
προσεκπυρόω, in ἔκπυρος 1314
προσεκτικὸς, cum d in προσέχω 554
προσελαύνω, in c. ex ἐλαύνω 469
προσέλευσις, in προσέχομαι
προσέληνος, cum d in c. ex σελήνη 1463
προσελκόω, in c. ex ἕλκω 478
προσελυτρόω, in c. ex ἔλυτρον 455
προσεμβαίνω, in ἐμβαίνω 234
προσεμβάλλω, in ἐμβάλλω 246
προσεμπάσσω ſeu προσεμπάττω, in ἐμπάσσω 1252
προσεμπεδόω, in ἔμπεδος 1261
προσεμπικραίνομαι, in ἐμπικρος 1315
προσεμφερὴς, in ἐμφέρομαι 1742
προσενέπω & προσεννέπω, in ἐνέπω 494
προσενεχυράζω, in ἐνέχυρον 544
προσεντείνω, in ἐντείνω 601
προσεντέλλω in ἐντέλλω 1608
προσεντίκτω, in ἐντίκτω 1642

προσεξαιρέομαι, in ἐξαιρέω 79
προσεξαμαρτάνω, in ἐξαμαρτάνω 137
προσέοικα, in c. ex εἴκω, ſimilis ſum 450
προσεπεμβαίνειν, in ἐπεμβαίνω 234
προσεπεργάζομαι, in ἐπεξεργάζομαι 508
προσεπερωτάω in ἐπερωτάω 525
προσεπιβλαστάνω, in ἐπιβλαστάνω 268
προσεπιγλυκάω, in ἐπιγλυκάω 308
προσεπιδεικνύω, in ἐπιδείκνυμι 365
προσεπιδημέω, in ἐπίδημος 391
προσεπιδίδωμι, in ἐπιδίδωμι 399
προσεπιδοξάζω, in ἐπιδοξάζω 416
προσεπιζητέω, in ἐπιζητέω 585
προσεπειπεῖν, in ἐπειπεῖν 494
προσεπικτᾶσθαι in ἐπικτάομαι 884
προσεπιλαμβάνω, in dec, ex ἐπιλαμβάνω 923
προσεπιλέγω in ἐπιλέγω 941
προσεπιμελοῦμαι, in ἐπιμελέομαι 1029
προσεπιμετρέω in ἐπιμετρέω 1043
προσεπινοέω, in ἐπινοέω 1111
προσεπιπίπτω, in ἐπιπίπτω 1322
προσεπιστέλλω, in ἐπιστέλλω 1532
προσεπιτάττω, in ἐπιτάττω 1594
προσεπιτέρπομαι, in ἐπιτέρπω 622
προσεπιφύομαι, in ἐπιφύω 1792
προσεπιχέω 1821
προσεργάζομαι 508
προσερείδω, in c. ex ἐρείδω 510
προσερεύγω, in c. ex ἐρεύγω 513
προσερέω & προσέρομαι, in c. ex εἴρω, dico 460
προσερρήθη, in c. cum pr. 1436
προσέρχομαι 523
προσεταιρίζω, cum d. in c. ex ἑταῖρος 530
προσέτι in c. ex ἔτι 531
προσευκτήριον in προσεύχομαι
προσευπορέω, in εὐπορέω 1277
προσευρίσκω, in c. ex εὑρίσκω 539
προσευχολέω, in εὔχολος 1584
προσεύχομαι, cum d in c. ex εὔχομαι 541
προσεφευρίσκω in ἐφευρίσκω 539
προσέχω, cum d 554
προσεψία, in c. ex ἕψια 495
προσέψω, in c. ex ἕψω 560
προσζημιόω, in c. ex ζημία 584
προσηβος, in c. ex Ἥβη 591
προσηγορέω, cum d 19
προσήδομαι in c. ex ἥδω 596
προσήκω, cum d in c. ex ἥκω 599
προσήλιος, in c. ex ἥλιος 602
προσηλόω, in c. ex ἧλος 603
προσήλυσις, προσήλυτος, in προσέρχομαι 524
προσῆμαι, in c. ex ἧμαι 604
προσημαίνω cum d 1467
προσηνής, cum d in c. ex ἠύς 540
προσηνέμως, in c 154
προσηχής, in c. ex ἦχος 615
προσηῷος in c. ex ἠώς 616
προσθάλπω, in c 618
πρόσθε in πρό 1392
πρόσθημα, πρόσθεσις, προσθέτης, in προστίθημι 1637
προσθήκη, in προστίθημι
προσθιγγάνω, in c. ex θίγω 639
πρόσθιος, in πρόσθε
προσθλίβω, in c. ex θλίβω 641
προσθρέω, in c. ex θρέω 647
προσίεμαι, in προσίημι
προσίζω, cum d. in c. ex ἵζω 675
προσίημι 567
προσίκτωρ, in c. ex ἱκνέομαι 679
προσίνω, in c 1473
προσιππεύω, in c. ex ἵππος 688
προσίπτημι in c ex ἵπτημι 689
προσίστημι 708
προσιστορέω, in c. ex ἱστορέω 714
προσίσχω, in προσέχω 554
πρόσιτος in πρόσειμι 575
προσκαθέζομαι, in καθέζομαι 441
προσκάθημαι, in κάθημαι
προσκαθίζω, in καθίζω 675
προσκαθίστημι 704
προσκαθοπλίζω, in καθοπλίζω 1178
προσκαιρος, cum d. in c. 715
προσκαίω, in c. cum pr. 726
προσκακοπαθέω, in κακοπαθέω 1255
προσκαλέω, in c. cum pr. 734
προσκαρτερέω, in c ex καρτερέω 856
προσκαταβαίνω, in καταβαίνω 235
προσκατάβλημα, in καταβάλλω 247
προσκαταγελάω in καταγελάω 7.2
προσκατακλύζω, in κατακλύζω 810
προσκαταλλάττομαι, in καταλλάττω 125
προσκαταλαλέω, in καταλαλέω 918
προσκαταλέγομαι, in καταλέγω 937
προσκαταλείπω, in καταλείπω 957
προσκατανέμω, ex κατανέμω 1093
προσκατανοέω, in κατανοέω 1111
προσκατασκευάζω, in κατασκευάζω 1490
προσκατασύρω in κατασύρω 569
προσκατατίθημι, in κατατίθημι 1635
προσκατέδω, in κατέδω 440
προσκατεύχομαι, in κατεύχομαι 542
προσκατηγορέω, in dec. ex κατηγορέω 19
προσκατόμνυμι, in κατόμνυμι 1165
πρόσκειμαι cum d. in c. ex Κεῖμαι 764
προσκέπτομαι, in c. cum pr. 1485
προσκεφάλαιον, in c. ex κεφαλή, cum pr. 781
προσκηδεής, in c. ex κῆδος, affinitas
προσκηδής, in c. ex κῆδος, cura 783
προσκήνιον, in c 2492
προσκήπτω, in c. ex σκήπτω, nitor 1493
προσκηρυκεύομαι, in c. ex κηρυκεύω 787
προσκιρτάω, cum d. in c. ex σκιρτάω 1478
προσκλῃδονίζομαι, in c. ex κλῃδονίζομαι 805
προσκλῆμι, in c. ex σκέλλω 1482
προσκληρόω, cum d. in c. cum pr. 805
πρόσκλησις, προσκλητικός, in προσκαλέω 734
προσκλίνω cum d 809
προσκλύζω, cum d. in c. ex κλύζω 811
προσκνάω, in c. ex κνάω 814
προσκνήθω, in c ex κνήθω 815
προσκολλάω, in c 826
προσκομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 834
πρόσκομμα, in προσκόπτω
προσκοπέω, in προσκέπτομαι
προσκοπή, in προσκέπτω
προσκόπησις, in προσκοπέω
πρόσκοπος, in προσκέπτομαι
προσκόπτω 844
προσκεράννυμι & προσκορέω, cum d. in c. ex κορέω, ſatio 85
πρόσκερας, in c. ex κέρας 750
προσκερίνω 873
προσκλέω, cum d in c. cum pr. 880
προσκτάομαι, in c. cum pr. 884
προσκυδής, in c. ex κῦδος, gloria 890
προσκυλίω, in c. ex κυλίω 893
προσκυμαίνω, in c. ex κῦμα 895
προσκυνέω, cum d. in Κύω, oſculor 90
προσκύπτω, in c. ex κύπτω 891
προσκυρόω, cum d. in c. ex κῦρος 900
προσκύρω, in c. ex κύρω 901
πρόσκωπος, in c. ex κώπη remus 909
προσλάζομαι & προσλάζυμαι, in c. ex Λάζομαι 916
προσλαλέω, in c. ex Λαλέω 918
προσλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω 915
προσλέγω in c. ex Λέγω, dico 941
προσλεύσσω, in c ex Λεύσσω 963
πρόσλημμα προσληπτικός, πρόσληψις. in προσλαμβάνω
προσλιπαίνω, initio c 973
προσλιπαρέω, cũ d. in c. ex Λιπαρής 972
προσλογίζομαι 951. v. 1
προσλυμαίνομαι, in c. ex λυμαίνομαι 981
προσμανθάνω, in c. cum pr. 1001
προσμαρτυρέω, in c. ex Μάρτυρ 1008
προσμάχομαι, in c. cum pr. 1013
προσμειδιάω, in c. ex Μειδιάω 1020
προσμελῳδέω, in μελῳδός 57
προσμένω, in c. cum pr. 1036
προσμηχανάομαι, in c 1035
προσμίγνυμι, cum d 1057
προσμισθόω, cum d. in c 1061
προσμολέω, in c. ex Μολέω 1068
προσμυθοποιέω, in μυθοποιός 1369
προσμονή in προσμένω
προσναυπηγέω, in ναυπηγός 1309
προσνέμω, in c. cum pr. 1093
προσνεύω, in c. ex Νεύω 1102
προσνήχομαι, initio c 1103
προσνοέω 1112
προσογκόω, in c 1131
πρόσοδος, cum d. 1135
προσοίζω, in c. cum pr. 1139
προσοίγω, in c. ex οἴγω 1141
προσοικειόω, in c. ex οἰκεῖος 1147
προσοικέω, in πρόσοικος
προσοικοδομέω, in οἰκοδόμος 372
πρόσοικος 1146
πρόσοισμα, in προσφέρω 1745
προσοκέλλω, in c. ex ὀκέλλω 767
προσολοφύρομαι, in c. ab ὀλοφύρομαι 1160
προσομιλέω, cum d. in c. ex 1163
προσομνύω & προσόμνυμι, in c 1167
προσόμοιος, in c. ex ὅμοιος ibid.
προσομολογέω, in dec. 946
προσομόργνυμι, in c 1165
προσομορέω, in ὅμορος 1207
προσονειδίζω, in c. ex ὀνειδίζω 1169
προσονομάζω, in c. ex ὀνομάζω 1172
προσόπτομαι 1182
προσοράω, initio col. 1193
προσοργίζομαι, in c 1395

προσορείζω,in πρόσορες
προσορμάω,in c. 1201
προσορμέω,προσορμίζω, cum d.in c.ex Ορμος,ſtatio nauium 1203
πρόσορες 1207
προσορχέομαι,in c 1211
προσουδίζω,in c.ex Οὖδος 1222
προσουρέω,προσούριος, in c.ex Οὖρος ventus ſecundus 1227
προσοφείλω προσώφλω,in c 1232
προσοχή,in προσέχω 554
προσοχθέω,προσοχθίζω, cum d.in c. ex Οχθέω. 1234
προσοψάομαι,cum d.in c 1238
πρόσοψις in προσόπτομαι
προσπαίζω,in c.ex Παίζω 1239
ΠΡΟΣΠΑΙΟΣ,cum d. 1397
προσπαίρω,in c.ex σπαίρω 1509
προσπαλαίω,in c.ex Πάλη 1245
προσπαραβάλλομαι , in παραβάλλω 248
προσπαρακρέω 339.v.1
προσπαρακαλέω,in παρακαλέω 734
προσπαραλαμβάνω , προσπαράληψις 924.v.pen.& vlt.
προσπαρέχω in παρέχω 553.v.1
προσπασσαλεύω , in c.ex πάσσαλος 1252
προσπάσσω,in c.ex πάσσω 1253
προσπάσχω in c ex πάσχω 1254
προσπατταλεύω cum προσπασσαλεύω
πρόσπεινος,in c.ex πεῖνα 1269
προσπελάω,cum d.in c 1281
προσπέμπω 1286
προσπέρδω, in c.ex πέρδω 1299
προσπεριβάλλω,in περιβάλλω 248
προσπεριγίνεσθαι,in περιγίνομαι 906
προσπερονάω,in c.ex περόνη 1301
προσπετάννυμι , in c. ex πετάννυμι 1304
προσπηγνύω,cum d. in c.cum pr. 1308
προσπηδάω,in c.ex πηδάω 1310
προσπηχύομαι,in c. ex πῆχυς 1313
προσπίλναμαι in προσπελάω
προσπιπράσκω , in c.ex πιπράσκω 1298
προσπίπτω initio col. 1323
προσπιτνέω,in c.ex πιτνέω 1324
προσπλάζω,προσπλάθω,in προσπελάω
πρόσπλαστος ibid.
προσπλάσσω,cum d.in c.cum pr. 1330
προσπλέω 1342
προσπληρόω,in c.ex πλήρης 1338
προσπλώω cum d.in c.ex πλώω. 1343
πρόσπνευμα & προσπνέω 1352
προσποιέω,cum d. 1350
προσπολεμέω,προσπολεμόω,in c. 1365
πρόσπολος,cum d. 1366
προσπορεύομαι , in c. ex πορεύομαι 279
προσπορίζω , cum d.in c.ex πορίζω 1278
προσπορπάω,cumd.in c 1373
προσπταίω,cum d.in c.ex πταίω 1399
προσπτύσσω , cum d.in c.ex πτύσσω 1405
προσπτύω.in c.ex πτύω 1406
προσπυνθάνομαι, in c.ex πυνθάνομαι 1411
προσραίνω,in c.ex Ραίνω 1415
πρόσρηξις,in προσρήσσω
προσρήπτω,in c.cum pr. 1426
προσρήσσω,in c. 1417
προσρηγνύω & προσρήγνυμι, in c.cum pr. 1439
πρόσρημα,πρόσρησις, πρόσρητος,in c. cum pr 1436
προσσαίνω.in c.ex σαίνω 1463
προσσημαίνω,cum d. 1467
πρόσσω in πρόσω
πρόσταγμα , προστακτικός in προστάσσω
προστανύω,in c.ex τανύω 1605
πρόσταξις,in προστάσσω
προσσαργανέω,in σαργάνη 1457
προστὰς & προστασία in προΐστημι 707
προστάσσω 1594
προστάτης , cum d. & προστατήριος in προΐστημι 707
προστάττω,in προστάσσω
προσταυρόω,in c.ex σταυρός 1525
προστέγιον,in c 1527
προστείνομαι 1602
προστειχίζω,in c. 1606
προστέλλω,in c. cum pr. 1533
προστέλλω 1535
προστρατεύομαι,in c. 1619
προστερνίδιος προστερνίζομαι,in c 1519
προστεφανόω,in c ex στέφω 1541
προστηθὴς,cum d.in c.ex στῆθος 1542
προστήκω,in c.ex Τήκω 1638
προστιβάζεται,in c. 1528
προστίθημι 1657
προστιλάω,in c.ex Τίλος 1645
προστιμάω,cum d.in c. 1654
πρόστομος,cum d.in c.cum pr. 1547
προστραγῳδέω in τραγῳδός 58
προστρέπω 1668
προστρέχω 1677
προστρίβω,cum d 1683
προστροπή,cum d.in προστρέπω
πρόστροχος in προστρέχω
προστυγχάνω 1689
πρόστυλος,in c 1562
πρόστυπος,cum d.in c.ex τύπος 1695
προστύφω,cum d.in c.ex τύφω 1563
προστυχὴς,in προστυγχάνω
πρόστωον,in c.ex στοά 1545
προσυβρίζω,in c.ex Ιβρις 1700
προσυγγίνομαι in συγγίγνομαι 307
προσυλλέγω,in συλλέγω 938
προσυλλογισμός,in dec. 951
πρόσυλος,in c. 1706
προσυμμίσγοντες in συμμίγνυμι 1057
προσυνοικήσαντα in συνοικος 1147
προσυντίθεμαι,in dec. 1638
προσυπακούω in ὑπακούω 103
προσυπαντάω in ὑπαντάω 168
προσυπουργεῖσθαι in ὑπουργός 506
προσυρίζω,in c.ex συρίζω 1567
προσυφαίνω,in c.ex Υφάω 1712
προσφάγιον in προσφάγω
πρόσφαγμα in προσφάττω
προσφάγω,in c.cum pr. 1713
προσφαίνομαι.cum d. 1719
πρόσφατος,cum d. in c.ex Φάω,occido 1733
προσφάττω,in c.ex σφάζω 1572
πρόσφημι 1730
προσφέρω,cum d 1744
προσφεύγω 1754
προσφθέγγομαι, cum d.in c.ex Φθέγγομαι 175
προσφθείρομαι,initio c. 1759
προσφθονέω,in c. 1760
προσφιλής,cum d.in c 1762
προσφιλοκαλῶ,in c. ex Καλός 736
προσφιλονεικῶ in φιλόνεικος 1091
προσφιλοπονέω in φιλόπονος 1292
προσφιλοσοφέω,in c. 1507
προσφιλοτεχνῶ in φιλότεχνος 1627
προσφορά,&c.in προσφέρω
προσφυὴς in προσφύω
πρόσφυμα ibid.
πρόσφυξ in προσφεύγω
προσφύω cum d.προσφυῶς 1792
προσφωνέω,cum d. 1797
προσχαίρω,cum d.in c.cum pr. 1805
πρόχειρος 1818
προχέω 1822
πρόσχημα in προέχω 553
προσχηματισμός,in c.ex σχῆμα 559
προσχίζω,cum d in c 1583
πρόσχορδος,in c.ex Χορδή 1835
πρόσχορος in c.ex Χορός ibid.
προσχόω,in c.ex χόω 1824
προσχέομαι 1827
πρόχω.cum d.in προχέω
πρόσχωμα , προσχώννυμι & προσχωννύω in προσχόω
προσχωρέω 1850
πρόσχωρος,in c ex χῶρος 1050
πρόσχωσις in προσχόω
προσψαύω,in c.ex ψαύω 1856
προσψεύδομαι in ψεύδω 185
προσψηφίζομαι,in c. ex Ψῆφος ibid.
πρόσω in πρό 1199
προσώδης in προσᾴδω 1136. At προσώδης,in c.cum pr. 1341
προσῳδία,cum d in προσᾴδω 56
πρόσωθεν in πρόσω
προσωθέω,in c.ex Ωθέω 1867
προσωνομασία in προσονομάζω
προσωνυμία 1171
προσωπεῖον, προσωπίδιον, προσωπικός, προσώπιον , προσωπίς in πρόσωπον
προσωπολήπτης,cum d.προσωποληψία in c.ex λῆψις & ληπτός 926
πρόσωπον,in fine c 1187
προσωποποιός,cum d. 1368
προσώτατος,προσώτερος in πρόσω
προσωφελέω,in c 1877
προταγνί,nuper,nouiſſimè. Apud Eurip in Rheſo,προταγνὶ ταξέων, exp. ante acies.
προτακτικός,πρόταμτος in προτάσσω
πρόταξις in προτάσσω
προταρβέω,in c.ex Ταρβος 1591
προταριχεύω,in c.ex Τάριχος 1591
πρότασις in προτείνω
προτάσσω 1594
προτατικόν,πρόσωπον in προτείνω
προτέγισμα,in c 1527
προτείνω,cum d 1602
προτειχίζω,cum d.in c 1606
προτέλειος,προτελευτάω 1611.
προτελέω,in c.ex Τέλος,vectigal ibid
προτελίζω,ib.& in c.ex τέλη 1612
προτέμνω,in c.ex τέμνω 1615
προτένθης,cum d.in Τένθω 1619
προτέρω,cum d.in πρό 1394
προτεχνολογέω in τεχνολόγος 947
προτὶ in πρός
προτιβάλλομαι in προσβάλλω 250
προτιειλέω,in c.ex Εἰλέω,voluo 454

προτίθημι 1636
προτιμάσω, in c. ex Μάσω, tango 1010
πρότιμος, cum d. 1652
προτιμωρέω, in dec. 1194
προτίσσομαι, in c. ex ὄσσομαι 1190
πρότμησις, πρότμητος in προτέμνω
προτιμυθέομαι, in c. ex Μῦθος, verbum 1077
προτολμάω, &c. in c ex Τόλμα 1656
προτομὴ in προτέμνω
πρότονος cum d. in προτείνω
προτοῦ in πρὸ 1394
προτρέπω, cum d. 1667
προτρέχω 1677
πρότειτα, in c 1665
προτροπὴ, cum d. in προτρέπω
προτρυγητὴρ προτρυγητὴς, προτρύγητος in c ex τρυγάω 1685
προτυγχάνω 1689
πρότυπος, cum d. in c. ex τύπος 1695
προϋλακτέω in c 1705
φρουνεικος, baiulus, mercenarius, qui mercede alicui ex foro aut agro portat, à πρὸ & ἐνείκω idem significante cum φέρω, Ael. Dionyſ. apud Pauſ. vide & in comp. ex Νεῖκος 1091
ΠΡΟΥΝΗ 1397
προύνικοι, in c. 1106
προϋπάρχω, cum d. in ὑπάρχω 201
προϋπισχνεῦμαι in ὑπισχνέομαι 556
προϋποβάλλω in ὑποβάλλω 251
προϋπόκειμαι, in ὑπόκειμαι 764
προϋπολαμβάνω in ὑπολαμβάνω 926
προϋπόστασις in προϋφίστημι
προϋποστρωννύω ſeu προϋποστρώννυμι in ὑποστρωννύω 1550
προϋποτίθημι in ὑποτίθημι 1639
προύπτος pro πρόοπτος
προὔργου 505
προὐστήτω pro προεστήτω. Sic προὐφείλω, pro προοφείλω 710
προὐφίστημι in ὑφίστημι
προφάγην 1714. v. 1
προφαίνω, cum d. 1719
πρόφασις, cum d. in πρόφημι
προφέρω, cum d 1745
προφεύγω
πρόφημι, προφήτης, cum d 1730
προφθαδίω, προφθάνω, in c. ex Φθάνω 1755
προφθίμενος, in c. ex Φθίω 1758
προφοιβάζω, in c. ex φοιβάζω 1768
προφορέω &c. in προφέρω
πρόφραγμα in προφράσσω
προφράζομαι, in c. cum p. 1772
προφράσσω 1774
πρόφρων, cum d. 1778
προφυλάσσω, cum d. cum pr. 1783
προφύσια, in c. ex φῦσα 1790
πρόφυσις in προφύω
προφυτεύω, in c. ex φυτεύω 1795
προφύω 1793
προφώγνυμι in φωγνύω 1753
προχωνέω 1797
προχέω, cum d. in c. cum pr. 1802
προχαράττω, cum d. in c. ex χαράσσω 1809
προχαιρίζομαι, cum d. in c. 1811
πρόχειλος, cum d. in c. ex χεῖλος 1813
προχειμάζω, cum d. in c. 1814
προχειρίζω, cum d. in c. ex χειρίζω 1817
πρόχειρος 1816
προχειροτονέω, cum d 1604
προχείριος in πρόχειρος
προχέω, cum d 1822
προχθὲς in χθὲς 1826
προχοὴ, &c. in προχέω
προχόω, in c ex χόω 1824
προχρίω, in c. ex χρίω 1843
προχύομαι in προχύω, & in c. ex χύομαι 1825
πρόχυσις, cum d. in προχέω
προχῶναι, apud Archippum comicum dicuntur clunes, teſte Pol. lib. 2.
προχωννύω & προχώννυμι in προχόω
προχωνέω, cum d 1850
προψύχω in c. ex Ψύχω 1864
προωδικὸς in προάδω 56
προωθέω, in c. ex Ωθέω
προώλης in προόλλυμι 1158
προωμοσία in προόμνυμι 1165
προώνυμος 1171
πρόωρος, cum d. in c. 1871
πρόωσις, προωστικὸς in προωθέω
ΠΡΥΛΕΕΣ 1397
ΠΡΥΜΝΟΣ, cum d ib.
πρυμνώρεια, in c 1204
ΠΡΥΤΑΝΙΣ, cum d 1397
πρῴζον, πρῴην in πρωΐ
πρωθήβης, &c. in c. ex Ηβη 591
πρωθύστερος, in c. ex Υστερος 1711
ΠΡΩΙ, cum d 1398
πρωϊαιθὴς, in c. ex αἴθης 160
πρωϊβλαστὴς, cum d. in c. ex βλάστη 269
πρωΐζα & πρωΐζειν in πρὸ
πρωΐκαρπος, cum d. 753
πρώϊμος, πρωϊνὸς, πρώϊος, cum d. in πρωΐ
πρωϊσπορος, cum d. in c. ex σπορὰ 1116
ΠΡΩΚΤΟΣ 1398
πρωκτοτηρεῖν, in c. 1650
πρωκλυδίαι, exp. παρειμένοι, ἐκλελυμένοι, apud Heſych. Eidem πρωλήθεος eſt ὁ ἐπιφερὴς ἐπὶ τὸ σῶμα, exolutus, præceps in os, παρὰ τὸ προλύειν
πρῶν in Πρηὼν
πρὼξ in πρωΐ
ΠΡΩΡΑ, cum d 1398
πρῶτα in πρῶτος
πρωταγωνιστὴς, in c. ex ἀγωνίζομαι 49
πρωτεῖον, πρωτεύω in πρῶτος
πρωτηρότης, in c 193
πρώτιστος in πρῶτος
πρωτόαλος, in c. ex Αλς, mare 131
πρωτόβαθρος. cum d in Βάθρον 232
πρωτόβολος, cum d 253
πρωτόγαλα, in c. ex Γάλα 298
πρωτογενὴς 305
πρωτογυνήμαι, in comp. ex γυνάω 308
πρωτογδύσης, in c. ex Γδύω 325
πρωτογνώμων 323
πρωτόγονος 310
πρωτογυναικὸς, in c. ex Γυνὴ 347
πρωτόζυξ in c. ex ζυγὸς 585
πρωτοθοινία, in c. ex Θοίνη
πρωτόθρονος, in c. ex θρόνος
πρωτόθροος, in c. ex Θρέω 647
πρωτοκλισία, in c. ex κλίσις 809
πρωτόκουρος, in c. ex κουρὰ 765
πρωτόλειον, in c. ex Λεία 953
πρωτολογία, cum d 945
πρωτολοχία, initio col. 979
πρωτόμορος, primo mortuus. Æſch.
πρωτόμαλον, initio c. 1167
πρωτονέως, in c 1090
πρωτοπείρος, in c. ex πεῖρα 1272
πρωτόπλαστος, in c. ſine pr. 1330
πρωτόπλοος, ους, in fine col. 1342
πρωτοπορεία in c. ex πορεύω 1279
πρωτοπραξία, in c. ex πρᾶξις 1386
πρωτόρρυτος, in c. in ῥυτὸς 1434
πρωτόρυμος, in c ex ῥυμὸς 449
πρῶτος in πρὸ 1394. At πρωτὸς fatalis πεπρωμένος Cyril.
πρωτόσπορος & πρωτοσπόρος, in c. ex σπόρος 1516
πρωτόστακτος, in c 1524
πρωτοστάτης, cum d. in c. ex στατὸς 711
πρωτοτόκος, cum d 1643
πρωτότομος, cum d. 1617
πρωτότυπος, in c. ex τύπος 169
πρωτουργὸς 505
πρωτοφανὴς 1721
πρωτοφυὴς 1794
πρώτως in πρῶτος
ΠΤΑΙΡΩ 1399
ΠΤΑΙΩ, cum d. ibid.
πτακὶς, cum d. πτὰξ in Πτήσσω
πταρμικὸς, πταρμὸς, πτάρνυμαι in Πταίρω
πτὲ in ποτὲ 1220
ΠΤΗΛΕΑ, cum d 1399. & 1340
πτερῖνος, πτέρινος, πτέρις in πτέρον
ΠΤΕΡΝΑ, cum d 1400
πτεροδόνητος, in c. ex Δονέω 418
ΠΤΕΡΟΝ, cum d. 1400
πτεροποίκιλος, in c 1363
πτεροφόρος 1751
πτερόω in πτέρον
πτερυγίζω, πτερύγιον ibid.
πτερυγοφόρος cum πτεροφόρος
πτερυγώδης in πτέρον
πτερυγωκὺς, in c. ex Ωκὺς 1867
πτερύγωμα, πτερυγωτὸς, πτέρυξ, cum d πτέρωμα, πτέρωσις, πτερωτὸς, &c. in πτέρον
πτῆμα, πτηνὸς, πτῆσις in Ιπταμαι 688
πτήσσω in πτοέω
πτητικὸς in Ιπταμαι
πτιλλὸς & πτίλος, cum d 1402
ΠΤΙΣΣΩ, cum d ibid.
ΠΤΟΕΩ, cum d ibid. & 1403
πτόλιεθρον in Πόλις
πτόλεμος in πόλεμος
πτολίαρχος in πολίαρχος 203
πτολίεθρον in πόλις
πτολίπορθος, &c. in c 1299
πτόλις, πτολίσμα in πόλις
πτυθάκανθος, in c. ex Ακανθα 94
πτόρθος in Ορθὸς 1198
πτυαλισμὸς in πτύω
πτύαλον, πτυὰς ibid.
πτύγμα in πτύσσω.

ΠΤΥΞ 1404
πτυελίζω, cum d. πτύελον, in Πτύω
πτυκτὸς, πτύξις, in Πτύσσω
πτύον, in Πτύω
πτύρω, cum d. in Πτοέω 1403
πτύσις, πτύσμα, in Πτύω
ΠΤΥΣΣΩ, cum d 1404
ΠΤΥΩ 1405
πτωκάζω, πτωκὰς, in Πτὼξ
πτῶμα, cum d. in πίπτω
πτὼξ, in Πτοέω
πτῶσις, cum d. in πίπτω
πτώσσω, in Πτοέω
πτωτικὸς, πτωτὸς, in πίπτω
πτωχαλαζὼν, in c. ex Αλαζὼν 109
πτωχεία, πτωχεῖον, in πτωχὸς
πτωχεύω, πτωχίζω, πτωχίστερος, in πτωχὸς
πτωχοποιὸς 1361
πτωχὸς in Πτοέω
πτωχόβορος, cum d 1673
¶πύαμος, in κύαμος 888
πυανέψιος, in c. ex Εψῶ 560
πυάνιος & πύανον, in πύαμος
πυγαῖος, in πυγὴ
πύγαργος, in c. ex Αργὸς 185
ΠΥΓΗ, cum d 1406
πυγμαιομαχία, γέρανοι, grues cum pygmæis pugnantes
πυγμαῖος, cum d. cum πυγμὴ
πυγμάχος, cum d 1016
πυγμὴ in Πὺξ
πυγοστόλος, in c. ex στολὴ 1534
πυγούσιος, πυγὼν, in πὺξ
πυδαρίζω, in ποὺς 1377
ΠΥΕΛΟΣ, cum d 1407
πυέω, πύη, in Πύθω
πυθαύλης 221
πυθεδὼν, πυθιὰς, πυθικὸς, in πύθω
πυθμὴν, cum d. in πύθω
πύθομαι, in πύθω
πυθόμαντις, in c 1003
πυθόχρηστος, in c. ex Χράω, oraculo edo 1838
ΠΥΘΩ, cum d 1407
πύιον, in πύθω
ΠΥΚΑ, cum d 1408
πυκιμηδὴς, in c. ex μῆδος 1046
πυκινὸς, in πύκα
πυκινόφρων 1778
πυκινῶς, πυκνάκις, in πύκα
πυκνίβλαστος, in c. ex βλάστη 269
πυκνοκίνδυνος, in comp. ex κίνδυνος 793
πυκνόῤῥιζος 1441
πυκνοῤῥὼξ, in c. ex ῥὼξ 1440
πυκνὸς in Πύκα
πυκνόσαρκος, in c 1455
πυκνόσπορος, cum d. in c. ex σπόρος 1516
πυκνόστυλος, in c 1562
πυκνότης, πυκνοῦμαι, in πυκνὸς
πυκνόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 1196
πυκνόφυλλος 1787
πυκνόω, πύκνωμα, πυκνῶς, πύκνωσις, πυκνωτικὸς, in πυκνὸς
πύκτης, cum d. in Πὺξ
πυκτεῖον, πυκτίον, πυκτὶς, in πτύσσω
πυλαῖος, in πύλη
πυλάρτης 206
πυλαωρὸς, πυλαυρὸς, πυλουρὸς, in πυλωρὸς 1229
πυλεὼν, in πύλη
ΠΥΛΗ 109
πυλὶς, πύλος, in πύλη
πυλαρὸς 1228
πυλόω, cum d. in πύλη
πυλωρὸς, cum d 1229
πυματὸς, in πυθμὴν
ΠΥΝΔΑΞ 1410
ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ ibid.
ΠΥΞ 1414
πυξάκανθα, in c. ex Ακανθα 91
πύξος, cum d. in πύκα
πύον, in πύθω
πυοποιὸς, cum d 1361
πυόῤῥοος, cum d. in c. ex ῥοὴ 1434
πύος, πυὸς, in πύθω
πυουλκὸς, in c. ex ἕλκος 478
πυόω, in πύθω
ΠΥΠΠΑΞ, cum d 1411
ΠΥΡ 1412
πυρὰ ibid.
πυράγρα & πυραγρέτης καρκίνος 24
πυράκανθα, in c ex Ακανθα 94
πυρακτέω & πυρακτόω, cum d 44
πυραλὶς seu πυραλλὶς, in πῦρ
πυράμη, πυραμητὸς, in c. ex Αμάω 138
πυραμὶς, in πῦρ, & in πυρὸς
πυραμοῦς, in πυρὸς
πυραυγὴς, in c. ex Αὐγὴ 217
πύραυον & πυραύστης, in c. ex Αὔω, accendo 225
πυράφλεκτος, in πυριφλεγὴς
πυργηδὸν, in πύργος
πυργηρέω, in turri ſto, vel turrim cuſtodio. Heſych. Scribitur & πυργουρέω: vnde apud Eurip. in Oreſt. ὥσπερ τις πόλις πρὸς ἐχθρῶν σῶμα πυργουρούμεθα, i. circundamur
πυργήρης, excelsè inſtar turris. Heſych.
πύργιον, πυργίσκος, in πύργος
πυργίτης, in πύργος
πυργοβάρεις, propugnacula. turrita. Suid.
πυργομαχία 1016
ΠΥΡΓΟΣ 1414 & 1415
πυργοῦχος 558
πυργοφόρος, cum d 1751
πυργόω, cum d. in πύργος
πύρδαλον, & πύρδανον, in c. ex Δαίω, vro 353
πυρεῖον, in πῦρ
πυρεκβόλος & πυρέκβολος, in ἐκβάλλω 245
πυρέσσω, cum d. πυρετὸς, cũ d πυρεθίω, cum d. in πῦρ
πυρὴ, cum πυρὰ
πυρήιον, cum πυρεῖον
ΠΥΡΗΝ 1415
πυρημένιος, in c. ex Ανεμος 155
πυρηνώδης, in Πυρὴν
πυρία, cum d. in πῦρ
πυρίβιος, in c. ex Βίος 266
πυριβρεμέτης, in c 286
πυριγενὴς 305
πυρίγλωσσος, in c ex Γλῶσσα 326
πυριγόνος 310
πυρίδιον, in πῦρ
πυρίεφθος, in c. ex ἕφθος 651
πυριθαλπὴς, in c 618
πυρίλαμπος, in c. ex Λάμπω 950
πυρίμαχος 1016
πυρίνη, in πυρὴν
πύρινος & πυρινὸς, in πῦρ, vide πύρινος etiam in πυρὸς
πυρινώδης, in Πυρὴν
πυρίον, in πῦρ
πυρίπνοος & πυρίπνοος, in c. ex πνοὴ 1352
πυρισμάραγος, in c. ex Σμαραγέω 1510
πυρίσπαρτος, in c. ex σπαρτὸς 1516
πυρίστακτος, in c 1524
πυρισφάραγος, in c 1575
πυρίτης, in πῦρ. & in πυρὸς
πυριφλεγέθων, πυριφλεγὴς, πυρίφλεκτος, in c. fine pr. 1765
πυρίχρως, cum πυρόχρως
πυρίωμαι, in πυρία
πυρκαϊά & πυρκαεὺς, in c. deſinentibus in καια 725
πύρνος, cum d. in πυρὸς
πυροβόλος 253
πυρογενὴς 305
πυριδαίσιον, in c. ex Δαίω, vro 353
πυροέις, in πῦρ
πυρόμαντις, cum d. in c 1003
πυροποίκιλος, in c 1363
πυροπώλης, cum d 1419
ΠΥΡΟΣ 1415
πυροτομία 1617
πυροφόρος 1751
πυρόχρως 1845
πυρόω, in πῦρ
πυρπαλάμη, cum d. in c. ex παλάμη 1243
πύρπνοος, cum πυρίπνοος
πυρπολέω, cum d 1367
πυῤῥαγὴς, in c. fine præp. 1459
πυῤῥάκης, in πῦρ
πυῤῥίας, πυῤῥιάω, πυῤῥίζω, in πῦρ
πυῤῥίχος, cum d. in πυῤῥὸς
πυῤῥοκόμης, in c. ex κόμη 836
πυῤῥοκόραξ, in c. ex κόραξ 843
πυῤῥοπίπης, in c. ex ὀπιπεύω 1189
πυῤῥὸς, cum d. in πῦρ
πυῤῥότειχος, in c 650
πυῤῥούλας, cum πυῤῥὸς
πυρσαίνω, in πυρσὸς 1413
πυρσεύω, cum d. in πυρσὸς
πυρσόω ibid.
πυρσολεῖφον, in c. ex Λείβω 954
πυρσόνωτος, rufum tergum habens, Eurip. in Herc. fur.
πυρσὸς in πῦρ
πυρσοτόκος 1643
πυρσοφόρος 1751
πυρώδης in πῦρ
πυρωπὸς, cum d 1188
πύρωσις, πυρωτὴς, & c. in πῦρ
πῶς, vide πῶ, in Ος 1214
πῦσμα, cum d. πύστις, in Πυνθάνομαι
πυτία, in πιτύα 1307
πυτίζω, in πτύω
ΠΥΤΙΝΗ, cum d 1416
πύτισμα, in πυτίζω
πυώδης, πύωσις, in Πύθω
¶πῶ & πω, in Ος 1214
ΠΩΓΩΝ, cum d 1415

πωγωνοτροφέω 1673
πωγωνοτροφία 1751
πωλάριον, in πῶλος
πωλέω, cum d. in πῶλος
ΠΩΛΕΩ, cum d 1417
πωλικός, πώλιον, in πῶλος
πωλοδαμνέω, cum d. in c. ex δαμάω 397
ΠΩΛΟΣ 1420
πώλυξ, in πολύπους
ΠΩΜΑ cum d 1420 & 1421
πώμαλα in μάλα 977
πωματίας, in πῶμα
πώποτε, in ποτε
πωρέω in πῶρος
πώρη ibid.
πωρητικός, πωρικός, πώρινος, in Πῶρος
πωροκήλη, in c. ex κήλη 784
ΠΩΡΟΣ & πωρός 1421
ΠΩΣ 1422
πωτάομαι, in Πέτομαι
πῶϋ in πάω 1162
ΠΩΥΓΞ 1422

Ρ

ΡΑ
ῥαβδεύω, cum d. ῥαβδίζω, in Ῥάβδος
ῥαβδοῦχος, cum d 558
ΡΑΒΔΟΣ 1423
ῥαβδοφόρος, cum d. 1751
ῥαβδώδης, cum d 57
ῥάβδωσις ῥάβδωτος, in ῥάβδος
ῥαγάς, ῥαγδαῖος, cum d. ῥαγίζω, ῥαγικός ῥάγιον ῥαγόεις, in Ῥήσσω
ῥαγολόγος, cum d 909
ῥαγόω ῥαγώδης, in Ῥήσσω
ῥαδαλός, tener, mollis, delicatus Heſych. Item concuſſu facilis εὐδιάσειστος. Etym. Dictum quaſi κραδαλός, à κραδάω, quatio, vibro.
ΡΑΔΑΜΝΟΣ 1427
ῥαδαμός, idem quod ῥαδινός, mollis, tener, παρὰ τὸ ῥᾷον δονεῖσθαι Heſych.
ῥαδανίζειν, concutere, quatere: vnde ῥαδανίζεται, eidem eſt τινάσσεται
ῥαδινέστερος, idem quod ῥᾴων
ῥαδινός, in c. ex δίνη 407
ΡΑΔΙΞ 1424
ΡΑΔΙΩΣ 1423
ῥᾳδιουργός, cum d 505
ῥᾳδίως, in Ῥάδιος
ῥάζω, in Ῥαίνω
ΡΑΘΑΓΟΣ, cum d 1424
ΡΑΘΑΜΙΓΞ ibid.
ῥαθαπυγίζω, in c. ex πυγή 1407
ῥαθυμέω, ῥαθυμία, ῥαθυμίζω, in ῥάθυμος
ῥαθυμοποιός 1361
ῥάθυμος cum d 658
ῥαιβοειδής, idem quod ῥαιβός, apud Hippocr.
ΡΑΙΒΟΣ 1424
ῥαιβοσκελής, in c. ex σκέλος 1483
ῥαίζω i Ῥάδιος
ΡΑΙΝΩ 1424
ΡΑΙΩ, cum d 1425
ῥακιάζω, in c. ex Αζω 61
ῥακένδυτος, in ἐνδύω 430
ῥακίδες, ῥάκιον, in ῥάκος
ῥακιοσυρραπτάδης, in συῤῥάπτω 1426
ῥακόδυτος, cum d. in c. ex δύω induo 430
ῥακόεις, ῥακόομαι, ῥάκος, in Ῥήσσω
ῥακτήριος, ῥάκτος, ῥάκτεια, in Ῥάσσω
ῥακώδης, ῥάκωμα ῥάκωσις, in ῥάκος
ΡΑΜΝΟΣ 1425
ΡΑΜΦΟΣ ibid.
ῥανίς, ῥαντήρ, ῥαντίζω, cum d ῥαντός, in Ῥαίνω
ῥάξ, in Ῥήσσω
ῥαόνως in ῥᾴων
ΡΑΠΙΣ, cum d 1425
ῥαπταύλης 221
ΡΑΠΤΩ, cum d 1426
ΡΑΡΟΣ, cum d 1427
ῥάσμα, in Ῥαίνω
ΡΑΣΣΩ 1427
ῥᾷστος, ῥᾳστώνη, cum d. in Ῥάδιος
ῥάστωρ, in ῥάζω
ῥαφανέλαιον, in c. ex Ελαία 467
ΡΑΦΑΝΟΣ, cum d 1427
ῥαφή, ῥαφιδεύς, cum d. ῥαφίον, ῥαφίς, in ῥάπτω
ῥάχις, cum d. in ῥήσσω
ῥαψῳδός, cum d 57
ῥᾴων ῥᾴως, in Ῥάδιος
¶ ῥέα ibid.
ῥέγκος, ῥέγκω, in ῥέγχω
ῥέγξις, in ῥέγχω
ΡΕΓΧΩ 1427
ῥέδω, in Ῥέζω
ῥέεθρον, in Ῥέω
ΡΕΖΩ 1427
ΡΕΘΟΣ 1428
ῥεῖα, in ῥέα
ῥεῖθρον, in ῥέεθρον
ῥείω, in ῥέω
ῥέκτης, &c. in Ῥέζω
ΡΕΜΒΩ, cum d 2428
ῥέος, in ῥέω
ΡΕΠΩ 1428 & 1429
ῥεῦμα, cum d. ῥευστός, &c. in ῥέω
ΡΕΩ 1430
¶ ῥηγή, in ῥήσσω
ῥῆγμα, cum d ibid.
ῥηγμοχασμός, in c. ſine pr. 1802
ῥηγνύω & ῥήγνυμι in ῥήσσω
ῥηΐδιος, cum d. in Ῥάδιος
ῥηΐστος, ῥηΐτερος ibid.
ῥήκτης, cum d. in Ῥήσσω
ῥῆμα, cum d. in Ῥέω 1434
ῥῆνικες, ouium aut agnorum pelles. Hippocr.
ῥηξιλώπ, cum d. in c. ex λώπη 159
ῥηξικέλευθος, in c. ex κέλευθος 767
ῥηξίνοος 1112
ῥῆξις, in Ῥήσσω
ῥηξίφλοιος, in c 1767
ῥηξίφρον 1778
ΡΗΠΑΙ 1457
ῥηπίδιον, ῥηπίδιον, ῥῆπις, in ῥέω
ΡΗΣΣΩ 1437
ῥητήρ, in ῥέω
ῥητίνη, cum d. in ῥέω
ῥητορεύω, cum d. ῥητορικός, cum d. ῥητός, ῥήτρα, in ῥέω
ῥητοφύλακος, in c. ex φύλαξ 1785
ῥήτωρ, ῥητῶς, in ῥέω
ῥηχίς, ῥηχώδης, in ῥήσσω
¶ ῥιγοπύρετος, in comp. ex πυρετός 1414
ΡΙΓΟΣ cum d 1440
ῥιγοσίβιος, perpetuò frigens ſeu algens Poll.
ῥιγόω in ῥῖγος
ΡΙΖΑ 1440
ῥιζάγρα 24
ῥιζίας in ῥίζα
ῥιζίον ibid.
ῥιζέβολος cum d 253
ῥιζόθεν, in ῥίζα
ῥιζολόγος, cum d 939
ῥιζοπώλης 1419
ῥιζοτόμος, cum d 1617
ῥιζοφάγος 1715
ῥιζόφλοιος, in c 1767
ῥιζοφυής, cum d 1704
ῥιζόφυλλος 1778
ῥιζόφυτον 1795
ῥιζόω, ῥιζώδης, in ῥίζα
ῥίζωμα, in ῥίζα
ῥιζώνυξ, in c. ex Ονυξ 1174
ῥιζώρυχος, cum d. in c. ſine præpoſ. 1109
ῥίζωσις, in ῥίζα
ΡΙΚΝΟΣ, cum d 1441
ῥιμφάρματος, ἅμιλλα, certamen quod citato & celeri curſu fit. Soph. in Oedip. Colon. Ex ῥίμφα & ἅρμα
ΡΙΝ, cum d 1441
ῥινεγχυσία, ῥινεγχύτης, cum d. in ἐγχέω 1821
ΡΙΝΗ, cum d 1442
ῥινηλάτης, cum d 470
ῥίνημα, ῥινίζω, ῥίνιον, ῥίνισμα, in ῥίνη
ῥινεβόλος 253
ῥινοδέψης, in c. ex δέψω 379
ῥινόκερως, in c 776
ῥινοκολούσης, in c. ex κολούω 830
ῥινοκοπέω, in c. ex κοπή 846
ῥινολαβίς, in c. ex λαβή 928
ῥινόμακτρον, in c. ex Μάσσω, abſtergo 1010
ῥινοπύλη, in c 1410
ΡΙΝΟΣ 1432
ῥινόσιμος, in c. ex Σιμός 1473
ῥινοτόμος 1618
ῥινοτορέω, in c. ex τορέω 1621
ῥινοχόος, in c. in χόος 1823
ΡΙΟΝ 1442
ΡΙΠΤΩ, cum d 1442 & 1443
ῥίς, in Ρίν
ῥίψ in Ῥέπω & in ῥίπτω
ῥίψασπις, in c. ex Ἀσπίς 211
ῥίψις, in Ῥίπτω
ῥιψοκίνδυνος, cum d. in c. ex Κίνδυνος
¶ ΡΟΑ 1444
ῥοαί, in ῥέω
ῥογκιεῖν, ῥογχάζω, ῥόγχος, in Ρέγχω
ῥόδαξ, in ῥόδον
ῥόδαρον ibid.
ῥοδίζω, ῥόδινος, ῥόδιον, ῥοδίς, ῥοδίτης, in ῥόδον
ῥοδοδάκτυλος, in c. ex δάκτυλος 356
ῥοδοδένδρον, in c. ex δένδρον 373

ῥοδέαις, in Ῥόδον
ῥοδόμαγμα, in c ex μάσσω 1009
ῥοδόμηλι, in c 1030
ῥοδόμηλον & Doricè ῥοδόμαλον, in c 1048
ΡΟΔΟΝ 1044
ῥοδόπηχυς, in c. ex πῆχυς 1313
ῥοδόπνοος in c. ex πνοή 1352
ῥοδόσταγμα ῥοδόστακτον, in c 1524
ῥοδόχροως, ῥοδόχροις 1865
ῥοδόχροος, idem quod ῥοδόχροος, roſeo colore decorus: apud Theoc. idyll. 18
ῥοδωνιά, ῥοδών, ῥοδωνιά in Ῥόδον
ῥοδωπὸς, in dec. 1188
ῥόη in Ῥέω
ΡΟΘΟΣ, cum d 1445
ῥοιά in Ῥοά
ῥοιζέδος, cum d. in Ῥίζος
ΡΟΙΖΟΣ, cum d 1445 & 1446
ῥοικὸς, in Ῥέω
ῥοίσκοι ῥοίτης in Ῥοά
ῥόμβος, cum d. in Ῥέμβω
ῥομφαία in Ῥέπω
ῥόος, in Ῥέω
ῥόπαλον, cum d. ῥοπὴ ῥόπτρον, in Ῥέπω
ῥὸς cum ῥόος
ῥύστος, in Ῥοά
ΡΟΦΕΩ, cum d 1446
ῥοχθέω, in Ῥόθος
ῥόων in Ῥοά
¶ ῥυὰ, ῥυὰς, in ῥύω 1431
ῥυγχομαχεῖν, roſtro pugnare
ΡΥΓΧΟΣ, cum d 1446
ῥύδην in ῥύω
ῥῦμα ibid.
ῥυφεινὴς, cum d. in Ἀφενος 226
ῥυθμίζω ῥυθμικὸς in Ῥυθμὸς
ῥυθμοποιὸς, cum d 1361
ΡΥΘΜΟΣ 1447
ῥύμβος, cum d. in Ῥέμβω
ῥύμμα, in ῥύπτω. At ῥῦμα in Ῥύω
ῥύμη, in ῥύω 1431
ῥυμοτομία, cum d 1618
ῥυμουλκέω, in c. ex ὁλκὴ 478
ῥυππαπαί, nautica acclamatio Ariſtop. in Ran. & in Veſp.
ῥυπαίνω, ῥυπαρὸς, cum d. ῥύπασμα ῥυπάω in Ῥύπος
ῥυπογράφος 341
ῥυποκόνδυλος, in c. ex κόνδυλος 838
ΡΥΠΟΣ, cum d 1447
ῥυσιάζω, ῥύσιμον ῥύσιον, in Ῥύω
ῥυσίπονος, in c fine pr 1291
ῥύσις ῥύσκω, ῥυσμὸς, ῥυσσὸς, ῥυσαίνω, ῥυσαλέος in Ρύω
ῥύσσημα ibid.
ῥυσσόκαρπος 753
ῥυσσὸς, cum d. ῥυσσάζω, cum d. in Ρύω
ῥυταγωγεὺς 41
ῥυτὴρ in Ρύω
ῥυτιδόπλοιος, in c 1767
ῥυτὶς, cum d. ῥυτὸς in Ρύω
ῥύψις, in ῥύπτω 1448
ΡΥΩ ibid.
¶ ῥωγαλέως, ῥωγὰς, ῥωγμὴ & ῥωγμὶς Ρήσσω
ΡΩΘΩΝ 1449
ΡΩΝΝΥΩ, cum d ibid.
ῥὼξ in Ρήσσω
ῥῶπας ῥωπεύειν, ῥωπήϊον, ῥωπίζω, in ῥὼψ
ῥωποπερπερήθρας in πέρπερος 1301
ῥωποπώλης, cum d 1419
ῥῶσις, ῥωστὴρ, cum d. in Ρώννυμι
ῥώσομαι ibid.
ῥωτακίζω, cum d. in litera P
ῥωχμὴς & ῥωχμὸς in ῥήσσω
ῥὼψ in Ρέπω
ῥώω in Ρώννυμι

Σ

ΣΑΒΟΙ, cum d 1451
ΣΑΓΑΡΙΣ ibid.
σάγη, σαγίνη, cum d. in σάττω
σαγηνοβόλος, qui ſagenam iacit, piſcator.
σαγηνόδετος, ſagenæ alligatus: vt σαγηνόδετον ἅμμα, in Epigr.
σάγμα σάγος, in σάττω
ΣΑΘΕΡΙΟΝ 1451
ΣΑΘΗ ibid.
σαθρὸς, cum d. in σήπω
σαινίδωρος, in c. ex δῶρον 432
σαίνουρος, in c. ex Οὐρὰ 1225
σαίνω in σείω
ΣΑΙΡΩ 1451 & 1452
σακανδρος 1,8
σακέσπαλος, in c 1246
σακεσφόρος 1751
σάκκος, cum d. σάκος, in σάττω
ΣΑΚΧΑΡ 1452
σακχυφαντης, in c. ex Ὑφάω 1712
ΣΑΛΑΚΩΝ, cum d 1453
ΣΑΛΑΜΑΝΔΡΑ ibid.
σαλάμβη, feneſtra: quoniam σέλας βαίνει δι' αὐτῆς, Heſ. & Etym.
ΣΑΛΟΣ, cum d 1453
ΣΑΛΠΗ ibid.
ΣΑΛΠΙΓΞ, cum d 1452
ΣΑΜΒΥΚΗ, cum d 1454
ΣΑΜΨΥΧΟΝ, cum d ibid.
ΣΑΝΔΑΛΙΟΝ ibid.
σανδαλοθήκη, in c. ex θήκη 2641
ΣΑΝΔΑΡΑΧΗ, cum d 1454
σάνδυξ ibid.
ΣΑΝΙΣ, cum d 1454
σαννάς, σάννιον, in Σείω
σαος in σῶος
σαοσίμβροτος, homines ſeruans
σαόφρων, cum d. in σώφρων 1778
σαόω in σόος
ΣΑΠΕΡΔΗΣ 1454
σαπρίας, σαπρίζω, in σήπω
σαπροκνήμος, in c. ex Κνήμη 816
σαπρὸς cum d. in σήπω
ΣΑΠΦΕΙΡΟΣ 1454
σαργάνοις 1380
σαργάνη in σάττω
ΣΑΡΓΟΣ 1454
σαρδάζω in Σαρδῶ
σαρδαχάτης 227
σάρδιος in Σαρδῶ
σαρδόνυξ, in c. ex Ονυξ 1174
ΣΑΡΔΩ, cum d 1454
ΣΑΡΙΣΣΑ 1455
σαρκάζω, cum d. σαρκίδιον, σαρκικὸς, σαρκινὸς σαρκίον in Σὰρξ
σαρκοβόρος, in c. ex Βορὰ 277
σαρκοθλάσματα, in c. ex Θλάω 640
σαρκοκήλη, in c. ex Κήλη 784
σαρκοκόλλα, in c 826
σαρκολάβος, in c. ex λαβὴ
σαρκοτροφέω
σαρκοφάγος
σαρκόφυλλος 1787
σαρκόω, σαρκώδης, σαρκώσις, σαρκωτικὸς in σὰρξ
σάρκως, in σαίρω, verro
ΣΑΡΞ 1455
σαρὸς, vel σαρὸς, σαρόω, σάρωθρον, σάρωμα, σάρωσις, σάρον, σαρωνίδες in Σαίρω
σαπίνη & σάπινον in Σάττω
ΣΑΤΡΑΠΗΣ, cum d 1456
ΣΑΤΤΩ ibid.
ΣΑΤΥΡΟΣ, cum d 1457
σαυλοπρωκτιᾶν, in c. ex πρωκτὸς 1598
ΣΑΥΛΟΣ, cum d 1457
ΣΑΥΡΑ ibid.
σαυρωτὴρ in ςαυρὸς
ΣΑΥΣΑΡΙΣΜΟΣ 1457
ΣΑΦΗΣ, cum d ibid.
σαόζω, cum d. in σόος, ſaluus
¶ ΣΒΕΝΝΥΜΙ, cum d 1458
¶ σεαυτοῦ &c. in c ex Αὐτὸς 223
σεβάζω, σέβας, σέβασις, σέβασμα, cum d. σεβαστὸς, in σέβω
ΣΕΒΕΝΝΙΟΝ 1418
ΣΕΒΩ, cum d 1459
σεῖ, in σείω
σεληνὸς, in c. ex Αληνὸς 967
σειρὴ in σειρός
ΣΕΙΡΑ, cum d 1460
σειραφόρος 1751
σειριάω, σειρόω in σειρὰ
σείριος, cum d. in σαίρω, hio
σειραχθεια, in c. ex Ἄχθος 228
σεῖσις in σείω
σεισίχθων, in c. ex Χθὼν 1826
σεῖσμα cum d. σεισμὸς in σείω
σεισοπυγὶς, in c. ex πυγὴ 1407
σεισοῦρα, in c. ex Οὐρὰ 1225
σεῖστρον, σεῖστρον in σείω
ΣΕΙΩ 1460
ΣΕΛΑΣ, cum d 1463
ΚΕΛΕΥΚΙΣ ibid.
σεληνὸς, cum d. in σέλας
σεληνόβλητος, in c. in βλητὸς 252
ΣΕΛΙΝΟΝ 1464
ΣΕΛΙΣ ibid.
ΣΕΛΛΟΣ, cum d ibid.
σέλμα, in σελίς
ΣΕΜΙΔΑΛΙΣ, cum d 1464
σεμνεῖον in σεμνὸς
σεμνηγορέω, cum d 18
σεμνόθεος, in c 628
σεμνολόγος, cum d in fine col. 946
σεμνόμαντις, in c 1003
σεμνομυθέω, in c. ex Μῦθος, verbū 1007
σεμνοπρεπὴς, in πρέπω 1476
σεμνοποιέω 1361
σεμνοπρεπὴς, cum d, in c 1388
σεμνοπρόσωπος, cum d. in dec. 1188
ΣΕΜΝΟΣ, cum d 1464
σεμνοσομος 1548
σεπτὸς, cum d. in σέβω
ΣΕΡΑΠΙΑΣ 1465
ΣΕΡΙΣ ibid.
ΣΕΦΙΡΙΟΝ & σέριφον ibid.
ΣΕΡΙΦΟΣ ibid.
ΣΕΡΦΟΣ ibid.
ΣΕΣΕΛΙ ibid.
σεσοφισμένως in σοφὸς

σεῦτλον in Τεῦτλον
σεύω in σείω
¶ σήθω ibid.
σηκάζω, in Σηκὸς
σηκακόρος & σηκοκόρος, in σηκοκόρος
σηκίζω, σηκὶς, σηκίτης in Σηκὸς
σηκοκόρος, in c. ex κόρος, ſcopæ 848
ΣΗΚΟΣ, cum d 1465
ΣΗΜΑ, cum d ibid.
σημαιοφόρος 1751
σημαλέος, σημαντὴρ, &c. σημασία, σημαντίζομαι σημάντιον, in σῆμα
σημειογράφος, cum d 341
σημεῖον, cum d. in σῆμα
σημειοφόρος, cum σημαιοφόρος
σημειώδης, σημείωσις, σημειωτικὸς, in σημεῖον
σήμερον in Ἡμέρα 604
σηπεδὼν, cum d. σηπία, σήπιον, σηπίδιον in σήπω
σηποπὶς 1361
ΣΗΠΩ, cum d 1468
σήραγξ, cum d. in σαίρω, hio
ΣΗΡΕΣ 1469
σὴς in σήπω
ΣΗΣΑΜΗ, cum d 1469
σήσης, σήσρον in Σείω
σητάνειος in σῆτες
ΣΗΤΕΣ, cum d 1469
σητόβρωτος, in c. ſine pr. 295
σητόκοπος, in c. ex κοπὴ 846
σὴψ σῆψις, in σήπω
¶ ΣΘΕΝΩ, cum d 1469
¶ ΣΙΑΓΩΝ, cum d 1470
σιαλίζω in Σίαλον
σιαλόχος, in c. in χὸς 1813
ΣΙΑΛΟΝ, cum d 1470
ΣΙΒΥΛΛΑ, cum d ibid.
σιβυνὴ, σιβύνιον in σιβ
ΣΙΓΑΩ, cum d 1471
σιγαλοσάλπιγξ, in c. ex σάλπιγξ
ΣΙΓΛΑΙ 1471
σίγμα, &c. in litera Σ
σίγυνος, & σιγύνης in σιβ
ΣΙΔΗ, cum d 1471
σιδήρειον, σιδήρειος & σιδήρεος, σιδηρεύω, cum d. σιδηρικὸς, σιδήριον, σιδηρίτης, cum d. in σίδηρος
σιδηροβόλος 1213
σιδηροβριθὴς, in c. ex Βρίθω 288
σιδηρόβρωτος, in c. ſine pr. 293
σιδηροδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 356
σιδηρόδεσμος, in c. ex Δεσμὸς 385
σιδηρόδετον, in c. ex 3. peri pr. 386
σιδηροκμὴς, in c. de ſinētib. in κμὴς 741
σιδηρὸν, τὸ, in σίδηρος
σιδηροποίκιλος, in c. 1573
σιδηροπώλης 1419
ΣΙΔΗΡΟΣ 1471
σιδηροτόκος 1743
σιδηροτομέω 1718
σιδηρουργὸς 505
σιδηροῦς in σίδηρος
σιδηροφόρος, cum d 1751
σιδηρότρεφον 1778
σίδιον in σίδη
σίζος, cum d. in σίαλον
σίζω, in litera Σ
σικινοτύρβη, in c 1588
σικύδιον, σικυηδὸν, σικυόλατον, σίκυον in σίκυος
σικυοπέπων, in c 1294
ΣΙΚΥΟΣ & σικυὸς, cum d 1472
ΣΙΚΝΟΣ, cum d ibid.
ΣΙΛΓΝΙΣ, cum d ibid.
σιλλαίνω in σίλλοι
σιλλικύπρια, arbores in quadam Ægypti parte, ex quarum fructu fit unguentum
σιλλογράφος, cum d 341
σίλλοι, cum d. in c. ex Ἴλλος 682
σίλουρος, in c. ex Οὐρὰ 1225
ΣΙΛΦΗ 1472
ΣΙΛΦΙΟΝ, cum d ibid.
σιλφιοπώλης 1419
ΣΙΜΒΙΟΝ, cum d 1472
σιμοπρόσωπος, in dec. 1188
ΣΙΜΟΣ, cum d 1472
σινάμωρος, cum d. in c. ex μόρος mutantibus o in ω 1024
σίναπι, cum d. in σίναπι
σιναρὸς, σινὰς in σίνω
ΣΙΝΔΩΝ, cum d 1473
ΣΙΝΗΠΙ ibid.
σίνις, ibid. in σίνω
σινόδοις, in c 1156
ΣΙΝΩ, cum d 1473
ΣΙΝΟΠΗ, cum d ibid.
σίξις in σίζω
ΣΙΟΝ 1463
σιὸς in Θεὸς 617
ΣΙΠΑΛΟΣ, ſeu σίπαλος 1463
ΣΙΠΥΗ 1474
ΣΙΡΑΙΟΝ, cum d ibid.
σιρὸς in σαίρω, hio
ΣΙΣΑΡΟΝ 1474
ΣΙΣΥΒΡΙΟΝ ibid.
ΣΙΣΥΡΑ, cum d ibid.
σισυρνόδυται, in c. ex δύω, induo 430
ΣΙΣΩΝ 1474
σιταγωγὸς, cum d 41
σιτανίας, σιτάνιος in σῖτος
σίταρχος, cum d 203
σιτεύομαι, σιτέσκομαι, σιτεύω, cum d. σιτέω in σῖτος
σιτήγον 310
σιτηρέσιον, cū d. in c. ex εἵρεσις 80 & 81
σιτηρὸς σίτησις, σιτίζω, σιτικὸς, σιτίον, σιτισμὸς, σιτιστὸς in σῖτος
σιτοβόλιον & σιτοβολὼν 253
σιτοδέομαι, cum d. in c. ex δέω, egeo 387
σιτόδοκοι, in σιτοδόκος
σιτοδοσία, in c. ex δόσις 400
σιτοδότης, cum d. in c. ex δότης ib.
σιτοδόχος 383
σιτοκάπηλος, in c. ex κάπηλος 746
σιτόκουρος, in c. ex κουρὰ 765
σιτολόγος, cum d 959
σιτομέτρης, cum d. in c. ſine pr. 1044
σιτομνημονέω, in c. ex μνήμων 1065
σιτοποιὸς, cum d 1391
σιτοπομπεία & σιτοπομπία in c. ſine pr. 1287
σιτοπόνος, in c. ſine pr. 1291
σιτοπώλης 149
ΣΙΤΟΣ 47 a
σιτοφάγος 1715
σιτοφόρος 1751
σιτοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1785
σιτόχοος 1845
σίττα, in littera Σ
σιτῶ, σιτώδης, σιτὼν in σῖτος
σιτώνης, cum d 1870
σίφλος, cum d. in Σιπαλὸς
ΣΙΦΝΟΣ, cum d 1470
ΣΙΦΩΝ, cum d ibid.
σιῶ in Θεὸς 616
ΣΙΠΑΩ, cum d 1474
¶ ΣΚΑΖΩ 1477
σκαιὸς, cum d. in σκάζω
ΣΚΑΙΡΩ 1477
σκαιῶς in σκαιὸς
σκαλαθύρω, cum d. in c. ex Ἀθύρω 64
σκαλεύω, cum d. in Σκάλλω
σκαληνὸς, vnde σκαληνὸν τρίγωνον, ſcalenum triangulum, cuius tria latera ſunt inter ſe inæqualia apud Euclid.
ΣΚΑΛΛΩ 1478
σκαλμὴ in σκάλλω
σκαλμὸς in Σκαίρω
σκαλὶς, σκάλσις in σκάλλω
σκαμβὸς in σκάζω
σκάμμα in σκάπτω
ΣΚΑΜΜΩΝΙΑ cum d 1479
σκανδάλον, cum d. in σκάζω
σκανδικοπώλης 1419
ΣΚΑΝΔΙΞ 1479
ΣΚΑΠΤΩ, cum d ib. & 1480
σκαρδαμύσσω, cum d. in c 1084
σκαρθμὸς, σκαρίζω, σκαρὶς, σκαρισμὸς in σκαίρω
ΣΚΑΡΙΦΟΣ, cum d 1486
σκαφεὺς, σκαφίτης, σκαφεῖς, in σκαίρω
σκατοφάγος 1815
σκαφεύω, cum d. σκάφη & σκαφὴ, σκαφητὸς in Σκάπτω
σκαφηφόρος cum d 1751
σκαφίδιον & σκαφίον, σκαφὶς, σκαφίτης in σκάπτω
σκαφοληπτρέω, in c. ſine pr. 967
σκάφος, in σκάπτω
ΣΚΕΔΑΩ, cum d 1480 & 1481
ΣΚΕΘΡΟΣ, cum d 1481
ΣΚΕΙΡΟΝ, cum d ibid.
σκέλλαι in σκέλος
ΣΚΕΛΛΩ cum d 1481 & 1482
ΣΚΕΛΟΣ 1482
σκελίσμαι in σκέλλω
σκελύδριον in σκέλος
σκέμμα, σκεμμὸς in σκέπτομαι
σκεπάζω, σκέπανον in σκέπω
ΣΚΕΠΑΡΝΟΝ, cum d 1483
σκέπας, σκέπασμα, σκεπαστὴς, &c. σκεπάω, σκέπη, σκεπινὸς in σκέπω
ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ, cum d 1483
ΣΚΕΠΩ 1487
σκέρβολος, cum d 253
σκευαγωγὸς, cum d 42
σκευάζω, cum d. σκευάριον, σκευασία, σκευάσμα, σκευαστὴς, σκευὴ in Σκεῦος
σκευοθήκη, in c. ex θήκη 1641
σκευοποιὸς, cum d 1361
σκευοπώλης 1416
ΣΚΕΥΟΣ 1487
σκευοφόρος, cum d 1751
σκευοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1785
σκευωρὸς, cum d 1229
σκέψις, in σκέπτομαι
σκήλημα, in σκέλλω
σκήμπτω in σκήπτω
ΣΚΗΝΗ, cum d 1491
σκηνοβατέω 238
σκηνογράφος, cum d 341
σκηνοπηγία, cum d. in c. ex πήγνυμι 1309
σκηνο-

σκηνοποιός,cum d 136
σκηνορράφος,,cum d.initio c 1427
σκῆνος,in Σκηνὴ
σκηνόω, σκηνοῦσθαι, σκήνωμα,σκηνώτης,in Σκηνὴ
σκηπάνιον, σκηπτήνιον,σκηπτὸς; in Σκήπτω
σκηπτοῦχος, ſceptrum manu geſtans.epitheton regum,apud Hom.Il.β,& Od & vtitur Xen.
σκῆπτρον,in Σκήπτω
ΣΚΗΠΤΩ,cum d 1492
ΣΚΙΑ 1494
σκιαγράφος,cum d 342
σκιάδειον,in Σκιὰ
σκιάδιον,σκιαδίσκη,in Σκιὰ
σκιάζω ibid.
σκίαινα ibid.
σκιαμαχέω 1016
σκιάποις 1380
σκιαρός,σκιάς,in Σκιὰ
σκιατραφὴς cum d.in c.in τραφὴς 1671
σκιατροφία,cum d 1673
σκιαυγέω,in c ex Αὐγὴ 217
ΣΚΙΓΓΟΣ 1495
σκιερός,in Σκιὰ
σκιθακος,piſcis qui & Trachurus,Heſych.
ΣΚΙΛΛΑ,cum d 1495
ΣΚΙΜΑΛΙΖΩ ibid.
σκίμποις,cum d 1380
σκίμπτω,&c.in Σκήπτω
σκίναξ,σκίναρ,in σκιρτάω
σκινδαλαμοφράσης,in c.fine pr. 1773
ΣΚΙΝΔΑΨΟΣ 1495
ΣΚΙΝΘΟΙ 1495
σκινίς,in Σκιὰ
σκιόεις ibid.
σκιόθηρον, in c. ex θήρα 638
σκίουρος,in c ex Οὐρὰ 1225
σκιόω in Σκιὰ
σκιπωνᾶιος,σκίπων, in Σκήπτω
σκιραφεῖα, σκιράφιον, σκιραφεύω, in Σκίρος
σκίρον,in Σκιὰ
ΣΚΙΡΟΣ 1495 & 1496
σκίῤῥος,in Σκίρος
σκιῤῥόω,σκιῤῥώδης, σκίῤῥωμα,in Σκίρος
σκιρτάω,cum d.in Σκαίρω
σκιρτοπόδης 1380
ΣΚΙΤΑΛΟΙ 1496
σκιώδης,in Σκιὰ
σκλέω cum d. in Σκέλλω
σκληραγωγέω,cum d 42
σκληραύχην in c ex αὐχὴν 224
σκληρία in σκληρὸς
σκληρόγεως,in c.ex γαῖα 297
σκληρόδερμος, in c.ex δέρμα 375
σκληρόδιαιτος,in c.ex Δίαιτα, vitæ genus 394
σκληρόθριξ. in c 650
σκληροκάρδιος cum d,in c 748
σκληρόκρεως,in c. ex κρεὰς 786
σκληροκοίλιος,in c.ex Κοιλία 818
σκληρόκοκκος dura grana habens
σκληροπρόσωπος in dec. 118
σκληρός,cum σκλέω
σκληρόσαρκος,in c 1455
σκληρόστρακος,in c ex Ὄστρακον 12 9
σκληροσώματος,in c 1585
σκληρότης,in σκληρὸς
σκληροτράχηλος,in c 1661
σκληρότειχος,in σκληρόθριξ
σκληρόφθαλμος, cum d. in c. ex ὀφθαλμὸς 1190
σκληρύνω.cum d.σκλήρυμα,σκληρὸς,σκληφρὸς in σκλέω 1481
σκνίψ,in Κνὶψ
σκολιόγραπτος,in c.ex γραπτὸς 340
σκολιοπλανὴς,in c 1328
ΣΚΟΛΙΟΣ,cum d 1496
σκολιόφρων 1778
σκολομαχαίρειον,in c.ex μάχαιρα 1017
ΣΚΟΛΟΠΑΣ 1495
ΣΚΟΛΟΠΕΝΔΡΑ,cum d ibid.
ΣΚΟΛΟΨ,cum d 1497
ΣΚΟΛΥΜΟΣ ibid.
ΣΚΟΛΥΠΤΩ ibid.
ΣΚΟΜΒΡΟΣ,cum d. ibid.
σκόπαρχος.cum d 203
σκόπελος,ὁ κοπὴ, cum d. in Σκέπτομαι
σκοπιωρὸς 1229
σκοπὸς,in Σκέπτομαι
σκορακίζω,in Κόραξ 847
σκοροδόπωλις 1419
ΣΚΟΡΟΔΟΝ,cum d 1497
σκόρπαινα , σκορπαίνω , σκορπίδιον,in Σκορπίος
ΣΚΟΡΠΙΖΩ 1497
σκορπιόπληκτος 1346
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 1497
σκοπίουρος, in c ex Οὐρὰ 1225
σκορπιόω.in Σκορπίος
σκορπισμὸς,in Σκορπίζω
σκορπίτης σκορπιώδης.in Σκόρπιος
σκοτάζω, σκοταῖος,σκοτασμὸς σκοτεινὸς,σκοτεύω,σκοτιαῖος. σκοτίας,σκοτίζω,σκότιος, in Σκότος
σκοτοδασυπυκνόθριξ,in c 650
σκοτοδῖνος, cum d.in c ex Δίνη 407
σκοτόεις in Σκότος
σκοτειβόρος,in c.ex Βορὰ 276
σκοτόμαινα,in c. retinentibus αι 964
σκοτομήνης, in c ex μήνη 1046
σκοτομυλών cum d.in c.ex Μύλη 1051
ΣΚΟΤΟΣ,cum d 1498
ΣΚΥΒΑΛΟΝ,cum d ib.& 1496
σκυβίτης,οἶνος,vide προχύμα,in προχύω
ΣΚΥΔΜΑΙΝΩ 1499
σκυζάω cum d in Κύων 904
σκύθομαι,in Σκυθμαίνω
ΣΚΥΘΗΣ,cum d ibid.
σκυθοπιεῖν initio col. 1120
σκυθονοξότης,in c 1637
σκυθρὸς cum d.in Σκυδμαίνω
σκυθρωπὸς,cum d.in fine col. 1188
σκύλαξ cum d in c 1705
σκυλάω,σκυλεύω, cum d.σκυλήτεια,in Σκύλη 1565
σκύλλος cum σκύλαξ
σκυλλοπρόσωπος,in dec. 1188
ΣΚΥΛΛΩ cum d 1499
σκῦλον,in Σκύλη 1565
σκυμνὸς cum d.in σκύζω 904
σκυμνοτοκεῖν 1643
ΣΚΥΝΤΟΝ 1499
σκυρας,σκυριον,σκυρόω,in σκίρος
σκυτάλη cum d.σκυτεύω,cum d.σκυτικὸς,σκυτινὸς,in Σκυτος
σκυτοβραχίων, in c. ex Βραχίων 283
σκυτοδέψεω, cum d.in comp. ex δέψω 379
ΣΚΥΤΟΣ 1500
σκυτοτόμος,cum d 1618
ΣΚΥΦΟΣ,cum d 1499
σκωληκώσις, σκωληκιάω, σκωληκίζω, σκωλήκιον,in Σκώληξ
σκωληκόβρωτος, in c.fine pr. 253
σκωληκοτόκος,cum d 1643
ΣΚΩΛΗΞ, cum d 1500
σκωλοβάτης & σκωλοβατίζειν 238
ΣΚΩΛΟΣ 1500
ΣΚΩΠΤΩ,cum d 1501
ΣΚΩΡ ibid.
σκωρυμὶ,in Αμις 142
σκωρία,in Σκῶρ
σκὼψ,in c 1137
¶σμάραγδος cum d.in μάραγδος
ΣΜΑΡΑΓΕΩ,cum d 1501
ΣΜΑΡΙΣ ibid.
ΣΜΑΩ ibid.
σμερδαλέος,σμερδνὸς,in μέρδω 10,7
σμέω,in Σμάω
σμῆγμα , σμηκτικὸς , σμηκτὸς , in Σμάω
σμηνοδόκος 383
ΣΜΗΝΟΣ, cum d 1502
σμηνουργέω 505
σμήνιον in Σμῆνος
σμῆξις in Σμήχω
σμήρινθος in μήρινος 1051
σμήχω in Σμάω
σμικρολόγος ,cum d.in μικρολόγος
σμικρομερὴς,in μικρομερὴς
σμικρος,cum d.in μικρὸς 1058
ΣΜΙΛΑΞ 1502
ΣΜΙΛΗ,cum d ibid.
σμυγερος,cum d.in Σμύχω
Σμυκτὴρ,in Μυκτὴρ 1078
ΣΜΥΡΙΣ, cum d 1502
σμύρνα,cum d.in Μύρον 1081
ΣΜΥΧΩ 1502
ΣΜΩΔΙΞ 1530
ΣΜΩΧΩ ibid.
¶ σβαρεβλέφαρος , in c.ex Βλέφαρον 271
ΣΟΒΕΩ cum d 1503
ΣΟΓΧΟΣ 1504
σογχώδης,in Σογχὸς
σοκοικοὶ cum d 1146
ΣΟΜΦΟΣ, cum d 1504
σόομαι in Σόος
ΣΟΟΣ cum d.1504.& in σείω 1461
σοόω,in σόος
σορεύω,σορηδὸν,in σόρος
σοροβλέφαρος,in c.ex Βλέφαρον 271
σοροδαίμων,in c ex δαίμων 1350
σοροπηγὸς cum d. in c.ex πήγνυμι 1509
σορόπληκτος,σορόπληξ 1346
ΣΟΡΟΣ 1506
σὸς,in Σὺ
ΣΟΥ 1506
σοῦς in σόος
ΣΟΥΣΟΝ,cum d 1506
σοφίζω,cum d.in σοφὸς
σοφισμάνω 993
ΣΟΣΣΟΣ,cum d 1500
σσαινώτης,in c 1090
¶ σπάδιξ,σπάδων,cum d in Σπάω
ΣΠΑΘΗ,cum d 1508
σπαθομήλη,in c.ex μήλη 1049
σπαθοφοίνικον , in c. ex Φοῖνιξ , palma 1758
σπαθόφυλλος

ΣΠΑΙΡΩ 1569
σπάλαθρον, in σπάω
σπάλαξ cum d. in σπάω
σπάνιος, cum d. in σπανός
σπανοπώγων, in c. ex πώγων 1417
ΣΠΑΝΟΣ 1509
σπανόσιτος, cum d in c 475
σπανόφυλλος 1787
σπάνυδρος, in c 1740
ΣΠΑΡΑΣΣΩ, cum d. 1509
ΣΠΑΡΓΑΝΟΝ, cum d. 1510
ΣΠΑΡΓΑΩ, cum d ibid.
σπαρίζω, in σπείρω
σπαρνοπόλιος, in c ex Πολιός 1368
σπαρνός, in σπανός
σπαρτόν, cum d in σπεῖρα
σπαρτοπλόκος, in c. ex πέπλεκα 5335
σπαρτοπόλιος, in c. ex Πολιός 1368
σπαρτοπώλης 1419
σπαρτός, in σπείρω
σπάσις, σπάσμα, cum d. σπαστικός, in σπάω
ΣΠΑΣΑΓΓΟΣ 150
σπατάλη cum d in σπάθη
σπάτειος, in σπάτος
σπατίλη, in c ex Τίλος 1645
ΣΠΑΤΟΣ 1511
ΣΠΑΩ ibid.
ΣΠΕΙΡΑ 1513
σπειραχθής, in c. ex ἄχθος 228
σπειράω, σπειρηδόν, σπείρημα, σπεῖρον, in σπεῖρα
σπειροπώλης, cum d 1419
σπειρόω, in σπεῖρα
ΣΠΕΙΡΩ 1514
σπειρώδης, in σπεῖρα
σπεκλέω, idem quod πλεκόω, ex eó- que factum per metatheſin litera- rum A addito σ.
Διασπεκλόω, (comp.) idem quod σπλεκέω, vnde διεσπεκλωμένη, coitum paſſa, Ariſtoph. in Plut.
ΣΠΕΛΕΘΟΣ 1516
ΣΠΕΝΔΩ ibid.
ΣΠΕΟΣ 1518
σπέραδος, in σπείρω
σπέρδω, in σπέρχω
σπέρμα, cum d. in σπείρω
σπερματολόγος, in σπερματολόγος
σπερματοπώλης 1419
σπερματόω, σπερματώδης, σπερμεῖον, in σπέρμα
σπερμολόγος, cum d. 939 & 947
σπερμοφόρος, cum d. 1751
σπερμοφυής, cum d. 1694
ΣΠΕΡΧΩ, cum d. 1518
ΣΠΕΥΔΩ, cum d ibid.
σπήλαιον, cum d. in σπέος
ΣΠΙΖΩ, cum d 1520
ΣΠΙΘΑΜΗ cum d ibid.
ΣΠΙΛΟΣ, cum d. ibid.
ΣΠΙΝΔΑΣΙΣ 1501
ΣΠΙΝΘΗΡ, cum d ibid.
σπίνος, in σπίζω
ΣΠΛΑΓΧΝΟΝ, cum d 1522
σπλαγχνόπτης, in c. ex Οπτάω 1179
σπλαγχνοσκόπος 1486
σπλαγχνοτόμος 1618
σπλαγχνοφάγος 1715
σπληδός, in σπόδος
ΣΠΛΗΝ, cum d. 1521 & 1522
σπληνοδάπανος, in c ex δαπανάω 358
σπληνώδης, in σπλὴν
σπληνίζεις σπογγιά, σπογγίζω, cum d. σπογγίτης, in σπόγγος
σπογγοθήρας, in c. ex θήρα 638
σπογγοκολυμβητὴς, qui aquas ſubit vt ſpongias a petris auellat & abſtra- hat, Poll. l. 7 c. 30 ex Lycurgi ora- tione contra Maneſemnum.
ΣΠΟΓΓΟΣ 1522
σπογγώδης, in σπόγγος]
σποδέω, in σποδὸς
σποδησιλαύρα in c. ex Λαύρα 934
ΣΠΟΔΟΣ, cum d 1523
ΣΠΟΔΑΣ 1523
σπονδειακὸς, σπονδεῖον, in σπονδὴ
σπονδὴ, cum d. in σπένδω
σπονδοποιέω 1362
ΣΠΟΝΔΥΛΟΣ, cum d 1523
σπορὸς, &c. in σπείρω 1515
σπουδάζω, in σπουδὴ
σπουδαιολογέω 247
σπουδαῖος, cum d. in σπουδὴ
σπουδάρχης, cum d 293
σπουδὴ cum d. in σπεύδω
σπουδογέλοιος, in c. ex γελάω 312
σποῦσμα, in σπουδὴ
ΣΠΥΡΑΘΙΑ 1523
σπυρὶς, cum d. in πυρὶς 1414
¶ στάγμα, σταγονίας, σταγὼν, in στάζω
στάδην, &c. in ἵστημι 695
σταδιοδρόμος, cum d 1679
στάδιος, στάδιον, σταδισμὸς, in Ιστημι 695
ΣΤΑΖΩ 1523
σταθερὸς, in Ιστημι 695
σταθεύω, in στατεύω
σταθερὰ, cum d. in σταθερὸς
σταθμεύω, cum σταθμὸς ſtabulum
σταθμίον & σταθμίζω, in σταθμὸς, ſta- tera
στάθμη, cum d. in Ιστημι, appendo 712
σταθμίδες, in Ιστημι 696
σταθμοδότης, in c. ex δότης 401
σταθμὸς, in Ιστημι, ſtatuo 695. & in Ιστη- μι, appendo 712
σταθμοῦχος
ΣΤΑΙΣ, cum d 1524
στακτὸς, cum d. in σταλάζω, cum d. στα- λάσσω, in στάζω
στάλιξ, in Ιστημι 696
σταλουργὸς τάφος, ſepulchrum in quo extracta eſt columna. Epigr.
στάμιν, in Ιστημι 696
ΣΤΑΜΝΟΣ, cum d 1524
στάσις, cum d. in Ιστημι, ſtatuo 694
στατεύω, in c ex Εὔω 542
στατὴρ, cum d. in Ιστημι appendo 713
στατικὴ, στατικὸς, cum d. in Ιστημι, ap- pendo 712
στατὸς, cum d. in Ιστημι 695
ΣΤΑΥΡΟΣ, cum d 1524
σταυροτύπος, in c. ex τύπος 1695
σταυρόω, cum d. in σταυρὸς
ΣΤΑΦΙΣ, cum d 1529
σταφύλη ibid.
σταφυλίζειν, σταφυλῖνος ſeu σταφύλινος, σταφυλὶς, in σταφύλη
σταφυλοβολεῖον 253
σταφυλοδρόμος 1679
σταφυλοφόρος 1751
σταφύλωμα, in σταφύλη
σταχάνη, in Ιστημι, appendo 713
σταχυηρὸς, in στάχυς
σταχυοβολέω 255
σταχυολόγος, cum d 939
σταχυόομαι, in στάχυς
σταχυοστέφανος, in c. ſine pr. 1541
ΣΤΑΧΥΣ, cum d 1526
¶ ΣΤΕΑΡ, cum d ibid.
ΣΤΕΓΩ, cum d 1526
ΣΤΕΙΒΩ, cum d 1527
στειλειὰ & στειλεὸν, in στέλλω
στειαύχην, in c. ex αὐχὴν 224
στείνομαι, στεῖνος, στεινὸς, in στενὸς
στεινόω, cum d ibid.
στειπτὸς, in στείβω
στεῖρα, cum d. in στερέω
ΣΤΕΙΧΩ 1528
στελγιδοποιὸς, cum στελεγγιδοποιὸς
στελγὶς, cum d. in στλεγὶς
στελεγγιδοποιὸς 1362
στελεγγὶς, cum d. in στλεγγὶς
στελεχιαῖος, in στέλεχος
στελεχόκαρπος 753
ΣΤΕΛΕΧΟΣ, cum d 1530 & 1531
ΣΤΕΛΙΣ 1531
ΣΤΕΛΛΩ 1535
στελμονίαι, in στέλλω, orno
ΣΤΕΜΒΩ, cum d 1535
στέμμα, cum d. in στέφω
στέμφυλα, in σταφὶς
στενάζω, cum d στεινάχω, cum d. στενόεις, in στενὸς
στενοθώραξ, in c. ex Θώραξ 665
στενοκώκυτοι τεῖχος, in c. ex κωκύω 905
στενολέσχης, cum d. in c. ex Λέσχη 968
στενολογέω 947
στενόπορθμος, in c. ex πορθμὸς 1270
στενόπορος 1278
ΣΤΕΝΟΣ 1535
στενόστομα 1548
στενότης, in στενὸς
στενόφυλλος, cum d 1787
στενόφωνον 1799
στενόχωρος, cum d. in c. ex χῶρος 1852
στενόω, in στενὸς
στενυγρὸς, cum d. in c. ex Υγρὸς 1701
στένω, in στενὸς
στεπτήριος, στεπτὸς, in στέφω
ΣΤΕΡΓΩ, cum d 1537
στρέμνιος, in στρεὸς
στερεομέτρης, cum d. in c. ſine pr. 1044
ΣΤΕΡΕΟΣ, cum d 1538
στερεόφρων 1778
στερεόω, in στερεὸς
ΣΤΕΡΕΩ 1538
στερέωμα, στερεῶς. στερέωσις in στερεὸς
στέρησις, στερητικὸς, στερίζω, στερίσκω, in στερέω
στεριφόπεπλος, in c 1293
στέριφος, in στερεὸς
στερκτικὸς, in στέργω
στέρνιξ, στερνίτης, cum d. in στέρνον
στερνομάντις, in c. 1003
ΣΤΕΡΝΟΝ 1539
στερνοτυπὸς cum d. in fine col. 1993
στερνοτύπτης, cum d. in c. retinentibus πτ 1993
στερνοῦχος 558
στέρξις in στέργω
στέρομαι, in στερέω
στεροπὴ, in ἀστεροπὴ 212
στεροπηγερέτης, in c. ex ἠγερέομαι 15
στερρὸς, in στερεὸς
στέρφνιος, in στέρφος

στεφίπεπλος, in c 1293
στέφος in Στέφω
στεφάνη, cum d. in Στέφω
στεφανηφόρος, cum d. in στεφανοφόρος
στεφανιαῖος, στεφανίζω, στεφανικὸς, στεφάνιον, στεφανίσκος, στεφανίτης, cum d. στεφανίαν in στέφανος
στεφανοπλόκος, cum d. in c. ex πέπλοκα 1355
στεφανοποιὸς 1362
στεφανοπώλης, cum d 1419
στέφανος, in Στέφω
στεφανοφόρος, cum d 1751
στεφανόω, στεφανωτικὸς, στεφανωτίδες στεφάνωμα, cum d. στεφάνωσις, στεφανωτικὸς, στεφίτης, in στέφω
στεφηπλόκος, cum στεφανοπλόκος
στέφος, in Στέφω
ΣΤΕΦΩ 1539
στηθώνιον, στηθίδιον, στηθικὸς, in Στῆθος
στηθόδεσμον, &c. in c. ex δεσμὸς 385
ΣΤΗΘΟΣ 1541
ΣΤΗΝΗ 1542
στελογραφία, cum d 341
στηλοκοπέω, in c. ex κοπὴ 846
στηλουργὸς 505
στηλόω in Στήλη
στῆμα, στήμων, cum d. in Ιστημι, ſtatuo 696
στὴρ, in Στέαρ
ΣΤΗΡΙΖΩ, cum d 1542
στησίφυλλον 1787
στῆπος in Ιστημι 696
ΣΤΗΤΗ 1543
στητώδης, in Στέαρ
¶ ΣΤΙΑ cum d
στιβάδιον, in Στείβω
στιβαδοκοιτέω, in c. ex κοίτη 822
στιβαδοποιέω 1362
στίβω cum d in Στείβω 1527 & 1528
στιγμὴ, στίγμα cum d. in Στίζω
ΣΤΙΖΩ, cum d 1543
ΣΤΙΛΒΩ, cum d 1544
ΣΤΙΛΗ 1544
στιλπνὸς, in στίλβω
ΣΤΙΜΜΙ, cum d 1544
στίξ, in στείχω
στίον in στία
στιπτὸς, στίφος, στιφρὸς, in Στείβω
στιχαδίτης, στιχαδικὸν, στιχὰς, στιχάω, στιχηδὸν, στιχηρὴς, στιχίδιον, στιχίζω, στίχος in Στείχω
στίχος, in στείχω
στιχουργέω 505
στιχῳδοὶ 58
στιώδης in στία
¶ ΣΤΛΕΓΓΙΣ, cum d 1544
¶ στόβος, cum d. in στόμα
στοιβὴ, cum d. in στείβω
στοιχάριον, στοιχὰς, στοιχεῖον, cum d. στοιχηδὸν, στοιχίζω, cum d. στοῖχος, in στείχω
στόλαρχος, &c. 204
στολὰς, στολὴ, cum d. στολμὸς, στόλος, in στέλλω
ΣΤΟΜΑ 1545
στομαλγία, in c. ex Αλγος 111
στόμαργος, in c. ex μάργος 1005
στοματικὸς, in στόμα
στοματουργὸς 503
στομαυλέω 221
ΣΤΟΜΑΧΟΣ, cum d 1548
στόμβος, cum d. στομίας, στόμιον, στόμις, in στόμα
στομοκάκη 583
στόμος, στομόω, στομύλλω, cum d στωμύλος, στόμφα, cum d. στόμφος, στομώδης, στόμωμα, στόμωσις in στόμα
στόνος, cum d. in στενὸς
στόνυξ, in c. ex Ονυξ 1174
στοργὴ cum d. in στέργω
ΣΤΟΡΕΩ, cum d 1549
ΣΤΟΡΤΥΓΞ 1550
στορνύμι, in στορέω
ΣΤΟΡΧΑΖΟΜΑΙ, cum d 1550
στράβαι in στρέφω
στραβαλοκόμης, cum d. in c. ex κόμη 836
στραβὸς, cum d. in Θρέφω
στραγγάλη, cum d. in στράγγος
στραγγεύω, cum d. in στράγξ & in στράγγος
στραγγίζω, in Στραγγὸς, & in στράγξ
ΣΡΑΓΓΟΣ 1551
στραγγουρία, cum d. in c. ex Οὖρον 1210
ΣΤΡΑΓΞ 1551
στραγὸς, in στραγγὸς
στρατάομαι, in στρατὸς
στρατάρχης, cum d 204
στρατεύω, cum d. in Στρατὸς
στρατηγὸς, cum d 44
στρατηίη, in στρατὸς
στρατηλασία, στρατηλατέω 470
στράτια, στράτιος, στρατιώτης, cum d. in στρατὸς
στρατοκήρυξ, in c ex κήρυξ 787
στρατολογέω, cum d 939
στρατοπεδάρχης, cum d 204
στρατόπεδον, cum d. in c. ex πέδον 1264
ΣΤΡΑΤΟΣ 1551
στρατοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1785
στρεβλὸς, cum d. στρέμμα in στρέφω
στρέπταιγλος, in c. ex Αἴγλη 66
στρεπτίνδα, στρεπτὸς, in στρέφω
στρευγεδὼν, στρεύγομαι, in στράγξ
στρεφάσκω, in στρέφω
στρεφεδινέω, in c. ex, Δίνη 407
στρέφος, cum d. in στέφω, vide & στρέφος in στρέφω
ΣΤΡΕΦΩ, cum d 1553
στρεψίμαλλος, in c. ex μαλλὸς 999
στρέψις, in Στρέφω
στρεψοδικέω 404
στρεψοδικοπανουργία in πανοῦργος 504
ΣΤΡΗΝΗΣ 1559
ΣΤΡΗΝΟΣ 1560
στρηνόφωνος 1799
στριβιλικίγξ, in Λίκιγξ 970
ΣΤΡΙΒΟΣ 1560
στροβανίσκος, στροβέω, cum d. in στρέφω
στρογγυλαίνω, στρογγυλίζω, in Στρογγύλος
στρογγυλόκαυλος in c ex καυλὸς 759
στρογγυλόλοβος, in c. ex Λόβος 975
στρογγυλοναύτης, in c 1090
στρογγυλοπρόσωπος, in dec. 1188
ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ, cum d 1560
στρόμβος, cum d. in στρέφω
στρουθίειον, in στρουθὸς
στρουθόμηλα, in c 1048
στρούθιος, στρουθίζω, στρεούθιος, in Στρουθὸς
στρουθοκάμηλος, in κάμηλος 739
στρουθοκέφαλος, in c. ex κεφαλὴ, ſine pr. 781
στρουθόπους 1580
ΣΤΡΟΥΘΟΣ 1560
στροφὴ, &c. in στρέφω
στροφολεγία 917
στροφόομαι, στρόφος, in στρέφω
στρύμαργος, furioſè in venerem concitus Gal. in lex Hipp.
στρυφνὸς, cum d. in στύφω
ΣΤΡΥΧΝΟΣ 1551
στρῶμα, cum d. in στρωννύω
στρωματοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1765
στρωννύω, cum d. in στορέω
στρωφάω, in στρέφω
στυγάνωρ, in c. ex αἴωρ 138
στυγερὸς, cum d. in στυγέω
στυγερώτης & στυγερωπὸς, in dec. 188
στυγερῶς in στυγερὸς
ΣΤΥΓΕΩ, cum d 1561
στυγόδεμνος, in c. ex δέμνιον 370
στύγος in στυγέω
στυλὶς, στυλίσκος, στυλίτης in στύλος
στυλοβάτης 238
ΣΤΥΛΟΣ 156
στύμμα in στύφω, στύμα in στύω
στύξ in στυγέω
στύομαι in Στύω
ΣΤΥΠΗ, cum d 1561
στυππειοπώλης 1420. v. I.
στύππη in στύπη
στυπτηρία, in στύφω
ΣΤΥΡΑΞ, cum d 1562
στυφελὸς, cum d. στυφλὸς, in στύφω
στυφοκόμπαστος vel στυφοκόμπος, in c. 817
ΣΤΥΦΩ, cum d 1562
ΣΤΥΩ 1563
στωμυλέω, στωμύλιος, in στωμύλος
στωμυλιοσυλλεκτάδης 938
στωμύλος, cum d. in στόμα
¶ ΣΥ 1563
σύαγρος, cum d 24
σύαινα, συὰς, in σῦς
ΣΥΒΑΡΙΣ, cum d 1564
συβήνη & συβίνη in Σῦ
συβόσιον, in c. ex βόσις 282
συβώτης cum d. in c. ex βοτὸς 283
συγγάλακτος in c. ex γάλα 298
σύγγαμβροι, in c. ex γαμβρὸς 299
σύγγαμος, in c. ex γάμος 300
συγγενεαλογέω, in γενεαλόγος 943
συγγενὴς, cum d. in c. ex γένος 508
συγγενάω, cum d. in c. ex γενάω. ib.
συγγεωργὸς, in γεωργὸς 502
σύγγηρος, cum d. in c. ex γῆρας 316
συγγίγνομαι & συγγίνομαι 307
συγγινώσκω, cum d 321
σύγγονος 310
συγγράφω, cum d 336
συγγυμνάζω cum d. in c. ex γυμνὸς 346
συγκαθαιρέω, in καθαιρέω 79
συγκαθαρμόζω, in καθαρμόζω 207
συγκαθέζομαι in καθέζομαι 441
συγκάθεδρος in κάθεδρα 442
συγκαθείργω, in καθείργω 456
συγκαθέλκω, in c. ex Ελκω 478

συγκάθεσις in συγκάθημι
συγκαθεύδω, in καθεύδω 537
συγκαθέψω in καθέψω 560
συγκάθημαι in κάθημαι 604
συγκαθιδρύω, in καθιδρύω 672
συγκαθιερόω, in καθιερόω 673
συγκαθίζω, in καθίζω 675
συγκαθίημι, in c ex καθίημι 556
συγκαθίστημι, in καθίστημι 704
συγκαίω, in c. cum pr. 726
συγκακοπαθέω in κακοπαθέω 1255
συγκακουργέω, cum d. in κακοῦργος 503
συγκακουχοῦμαι, in κακουχέω 557
συγκαλέω in c. ex καλέω 734
συγκαλινδεῖται, in c. ex καλινδέω 894
συγκαλλύνω, in c. ex κάλλος 737
συγκαλύπτω, cum d. in c. ex καλύπτω 739
συγκάμνω, in c. cum pr. 742
συγκάμπτω cum d. in c. ex κάμπτω 742
συγκαρκινοῦσθαι in Καρκίνος ibid.
συγκασίκορε, in c. ex κόρος, puer 849
σύγκασις in Κάσις 755
συγκαταβαίνω cum d. in καταβαίνω 235
συγκαταβιόω, in καταβιόω 266
συγκαταγηράσκω, in καταγηράσκω 316
συγκατάγω in κατάγω 36
συγκαταδαρθεῖν in καταδαρθεῖν 359
συγκαταδουλόω in καταδουλόω 420
συγκαταδύομαι in καταδύω 429
συγκαταζεύγνυμι in καταζευγνύω 580
συγκαταζῶ, in καταζάω 577
συγκαταθάπτω in καταθάπτω 621
συγκατάθεσις in συγκατατίθημι
συγκάταιγος, cum d. in καταιγέω 73 & 74
συγκατακαίνω, in κατακαίνω 752
συγκατάκειμαι, in κατάκειμαι 763
συγκατακλείω, in κατακλείω 801
συγκατακλίνω in κατακλίνω 808
συγκατακτείνω, in κατακτείνω 885
συγκαταλέγω in καταλέγω 957
συγκαταλύω, in καταλύω 988
συγκαταμίγνυμι, in καταμίγνυμι 1075
συγκατανεύω, in κατανεύω 1101
συγκαταριθμοῦμαι, in καταριθμέω 189
συγκαταῤῥέω, in καταῤῥέω 1432
συγκατασκάπτω, in κατασκάπτω 1480
συγκατασκευάζω, in κατασκευάζω 1490
συγκατασκηνόω, in κατασκηνόω 1492
συγκατασκήπτω, in κατασκήπτω 1494
συγκατασπάω, in κατασπάω 1512
συγκατατάσσω in κατατάσσω 1594
συγκατατίθημι, in κατατίθημι 1635
συγκαταφάγω in καταφάγω 1713
συγκαταφέρομαι in καταφέρω 1743
συγκαταφλέγω 1765 v.i.
συγκαταψηφίζομαι, in καταψηφίζομαι 1859
συγκατεργάζομαι, in κατεργάζομαι 508
συγκατεύχομαι, cum d. in κατεύχομαι 542
συγκατηγορέω, cum d. in dec. ex κατηγορέω
συγκατοικίζω, in dec. ex κάτοικος 1145
συγκατορύττω, in κατορύττω 1209
σύγκαυσις in συγκαίω 726
σύγκειμαι, in c. ex κεῖμαι 764
συγκεκορδυλισμένος, in c. ex κορδύλη 847
συγκεντέω, in c. ex κεντέω 771
συγκεράννυμι, cum d. in c. ex κεράννυμι 773
συγκεφαλαιόω, cum d. in c. ex Κεφαλὴ cum pr. 781
συγκεχυμένως, in συγχέω 1822
συγκηδέσται, in c. ex κῆδος, affinitas 783
συγκηδεύω, cum d. in c. ex κῆδος, funus ibid.
συγκηρύσσω, cum d. in c. ex κηρύττω 788
συγκινδυνεύω, in comp. ex κινδυνεύω 795
συγκινέω cum d. in c. ex κινέω 754
συγκιρνάω, in c. ex κιρνάω 774
συγκλάω, in c. ex κλάω 80
συγκλείω, cum d. in c. ex κλείω, claudo 801
συγκλέπτης, in c. ex κλέπτω, cum præ. 803
συγκληΐζω & συγκλῄζω, in συγκλείω
συγκληρικὸς, in σύγκληρος 806
συγκληρονόμος, in κληρονόμος 1094
σύγκληρος, cum d. in c. cum præp. 805
συγκλησία, συγκλητικὸς, σύγκλητος, in συγκαλέω 734
συγκλίνω, cum d 809
συγκλονέω, cum dec. in c. ex κλόνος 810
συγκλύζω, cum d. in c. ex κλύζω 811
σύγκλυς, in συγκαλέω 734
συγκλύω in c. ex Κλύω 811
συγκλύθω 812
συγκοιμάομαι, cum d. in c. ex κοιμάω 820
συγκοινωνὸς, in c. ex κοινὸς
σύγκοιτος, cum d. in c. ex κοίτη 822
συγκολάζω, in c. ex κολάζω 824
σύγκοιλος, cum d. in c 826
συγκολυμβάω, in c. ex κολυμβάω 831
συγκομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 834
συγκομμάτιον in συγκόπτω
συγκονίομαι & συγκονοῦμαι, in c. ex κόνις 840
συγκόπτω, cum d. in c. ex κόπτω 845
συγκορυβαντιᾶν in κορυβαντιάω 850
συγκοσμέω in c. ex κόσμος 854
συγκουφίζω in c. ex Κοῦφος 817
συγκραδαίνω, in c. ex Κραδίη 839
σύγκραμα, σύγκρασις, in συγκεράννυμι 773
συγκρατέω 985
σύγκρατος in συγκεράννυμι
συγκρίνω, cum d 873
σύγκροτος, cum d. in c. cum pr. 878
συγκρούω, cum d. in c. cum pr. 880
συγκρύπτω, cum d. in c. ex Κρύπτω 8?2
συγκτάομαι in c. cum pr. 884
συγκτερίζω in c. ex κτέρεα
συγκυβεύω in c. ex κύβος 889
συγκυκάω in c. ex Κυκάω 891
συγκυκλόω in c. ex κυκλόω 892
συγκυλινδέω, in c. ex κυλίνδω 894
συγκυλίω in c. ex Κυλίω 893
συγκυνηγὸς, cum d. in κυνηγὸς 43
συγκύπτω, cum d. in c. ex κύπτω 898
συγκύρω, cum d. in c. ex κύρω 901
σύγκωλος, in c. ex κῶλον, membrum 906
σύγκωμος, ſocius commeſſationis. Eur. in Bacch.
συγξαίνω, in c. ex Ξαίνω 1122
συγχαίρω, in c. cum pr. 1803
συγχάσαι in c. ex χάζω 1800
συγχειμάζω, in c 1814
συγχειρουργέω, in χειρουργὸς 508
συγχέω 1822
συγχονδρώσης, in c. ex χόνδρος 1833
σύγχορδος, in c. ex Χορδὴ 1834
συγχορεύω, cum d. in c. ex Χορὸς 1836
συγχορηγέω in χορηγὸς 46
σύγχορτος, in c. ex χόρτος 1835
συγχόω in c. ex χόω 1824
συγχρίμπτω, in c. ex χρίμπτω 1842
συγχρίω cum d. in c. ex χρίω 1843
σύγχρονος, cum d. in c 1846
σύγχροος 1845
συγχρωτίζω, in c. ex χρόα, cutis 1845
συγχυσις cum d. in συγχέω
συγχωνεύω, in c. ex χωνεύω 1814
συγχωννύω, & συγχώννυμι, in συγχόω
συγχωρέω, cum d 1850
σύγχωσμα, in συγχόω
συδέω, in σείω 1461
σύφος, in Σῦς
συζάω, in c. ex Ζάω 576
συζευγνύω, cum d 580
συζητέω, cum d 585
σύζυξ, cum d. in συζευγνύω
συζωοποιέω, in ζωοποιὸς 1358
συηλάσιη, συΐωὸς, cum d. συϊκὸς, in Σῦς
ΣΥΚΗ, cum d 1564
συκοβασίλεια, in c. ex Βασιλεὺς 256
συκόβιος, in c. ex Βίος 266
συκολόγος, cum d 939 & 947
συκόμορος, cum d. in Μορέα 1070
σῦκον, συκάζομαι, in Συκῆ
συκόπαις, in c. ex παῖς 1241
συκοπρίστης, in c 1392
συκόπεπτος, in c. ex πεπτὸς 1398
συκουρὸς 1228
συκοφάντης, cum d 1722
συκοφορέω 1751
συκώδης, σύκωμα, συκὼν in Συκῆ
συκωρὸς, cum d 1329
σύκωσις συκωτὸς, in Συκῆ
συλαγωγέω 41
ΣΥΛΗ, cum d 1505
σύλλαβος, cum d. in συλλαμβάνω
συλλαγχάνω, in c. ex Λαγχάνω 915
συλλαλέω, in c. ex λαλέω 918
συλλαμβάνω, in c. ex λαμβάνω 295
συλλάμπω, cum d. in c. ex λάμπω 90
συλλατρεύω, in c. ex λάτρεις 934
συλλέγω 937

συλλέ-

συλλείβω, in c. ex λείβω 954
συλλειόω, in c. ex λεῖος 955
συλλειτουργὸς, cum d. in λειτουργὸς 504
σύλλεκτρος, in c. ex λέκτρον 952
σύλλεξις in συλλέγω
συλληπτικὸς, συλλήπτωρ, in συλλαμβάνω
σύλληρος, in c. ex λῆρος 968
σύλληψις in συλλαμβάνω
συλλογὴ cum d. in συλλέγω 938
συλλογίζομαι, ib. & initio c. 951
συλλογιμαῖος in συλλέγω 938
συλλογισμὸς, συλλογιστικὸς, cum d. in συλλογίζομαι 951
σύλλογος in συλλέγω
συλλούω, in c. cum pr. 977
συλλοχία, συλλοχίζω, cum d. initio col. 979
συλλυποῦμαι, in c 973
συλλύω cum d. in c. ex λύω cum p. 688
σύλον in Σύλη
συλωπία, in c. ex λῶπος 961
συμβαίνω 236
συμβακχεύω, in c 240
συμβάλλω 250
σύμβαμα, συμβασείω in συμβαίνω 236
συμβασιλεύω, in c. ex βασιλεύω, & in c. ex Βασιλεὺς 259
σύμβασις in συμβαίνω
συμβαστάζω, in c. ex Βαστάζω 260
συμβατήριος, συμβατικὸς, cum d. in συμβαίνω
συμβιάζω in c 264
συμβιβάζω, cũ d. in c. ex βιβάζω 239
συμβιβάω, in c. ex βιβάω 238
σύμβιος, in c. ex Βίος 266
συμβιόω cum d. in c. ex Βιόω 267
συμβλαστὴς, in c. ex βλαστὴ 269
σύμβλημα σύμβλησις, συμβλητικὸς, &c. in συμβάλλω 250
συμβοηθέω, cum d. in c. ex Βοηθέω 274
συμβολαιογράφος 342
συμβολὴ, cum d. in συμβάλλω 250
σύμβολον cum συμβολὴ
σύμβοτος, in c. ex βοτὸς 283
συμβουλὴ, cum d in c. ex Βουλὴ 280
συμβώμιος, in c. ex Βωμὸς 295
συμμαθητὴς cum d. in συμμανθάνω
συμμαίνομαι, ſimul inſanio. Eurip. in Bacch.
συμμαλάττω, in c. ex Μαλάττω 999
συμμανθάνω, in c. cum pr. 1001
συμμάρπτω, cum d in c. ex Μάρπτω 1006
συμμαρτυρέω, in c. ex Μάρτυρ 1008
συμμάχομαι, cum d. initio col. 1014
συμμένω, cum d. in fine col. 1036
συμμεαρίζομαι. cum d in c. ex μερίζω 1024
συμμεταβάλλω in μεταβάλλω 247
συμμεταφέρω in μεταφέρω 1745
συμμεταχειρίζομαι in μεταχειρίζω 1817
συμμετάγγιος in μετάγγιος 90
συμμετέρχομαι 523
συμμετέχω, cum d. in μετέχω 552
σύμμετρος cum d 1043
συμμήρος in c. ex Μηρὸς 1052
συμμήστωρ, in c. ex μήστωρ 1046
συμμητιάασθαι, in c 1054
συμμίγνυμι, cum d. 1057
συμμισοπονηρέω, in μισοπόνηρος 1292
συμμνημονεύω, in c. ex μνημονεύω 1065
σύμμολπος, cum alio canens. Eurip. in Ione.
συμμορία, in c. ex μόριον 1025
συμμορίτης, in συμμορία
συμμορφόω, in c 1071
συμμυολόγος 947
συμμύστης, in c. ex Μυέω 1075
συμμύω, in c. ex Μύω 1084
συμπαθὴς cum d. 1256
συμπαιδεύω in c. ex παιδεύω 1242
συμπαίζω cum d. in c. ex Παίζω 1239
συμπαιωνίζω, in c. ex Παιὰν ibid.
συμπαλαίω in c ex Πάλη 1246
συμπανηγυρίζω in πανήγυρις 27
συμπανουργέω in πανοῦργος 504
συμπαραγγέλλοντες in παραγγέλλω 9
συμπαραθέω in παραθέω 633
συμπαραινῶ in παραινέω 74
συμπαρακαλέω in παρακαλέω 734
συμπαρακολουθέω, in παρακολουθέω 99
συμπαραλαμβάνω 925. v. 3
συμπαρανήχομαι in παρανήχομαι 1103
συμπαραπέμπω in παραπέμπω 1286
συμπαραπλέω in παραπλέω 1342
συμπαραπόλλυμαι in ἀπόλλυμι 1158
συμπαρασκευάζω, in dec. 1490
συμπαραστάτης, cum d. in παρίστημι 706
συμπαρατηρέω, in c. 1630
συμπαραφέρομαι in παραφέρω 1744
συμπαρεδρεύω in πάρεδρος 1442
συμπάρειμι in πάρειμι 571
συμπαρεκτείνω, cum d. παρεκτείνω 1600
συμπαρέχω 553. v. 2.
συμπαρίστημι in παρίστημι 689
συμπαροικος in πάροικος 1146
συμπαρομαρτέω in παρομαρτέω 1162
σύμπας, in c 1256
συμπάσσω, cum d. in c. ex Πάσσω 1253
συμπάσχω, in c. ex Πάσχω 1254
συμπαταγέω, in c. ex παταγέω 1257
συμπατάσσω, in c. ex Πατάσσω ibid.
συμπατέω, in c. ex Πατέω 1258
συμπατριώτης, in c. 1258
συμπεδάω, in c. ex Πέδη 1262
συμπείθω, in c ex Πείθω 1267
συμπείρω, in c. ex Πείρω 1274
συμπέμπω 1286
συμπενθέω, in c. 1288
συμπέπτω, cum d. in c. 1294
συμπεραίνω, cum d. in c. 1296
συμπεριάγω, cum d. in περιάγω 37
συμπεριστρέφω in περιστρέπω 1558
συμπεριτίθημι in περιτίθημι 1636
συμπεριφέρω in περιφέρω 1744
συμπεριφθείρομαι in περιφθείρω 1759
συμπεριφορὰ, in συμπεριφέρω
συμπεριφράττω in περιφράσσω 1774
συμπηγνύω & συμπήσσω, in c. cum pr. 1308
σύμπηξις, σύμπηκτος ibid.
συμπηδάω, in c. ex Πηδάω 1310
συμπιέζω, in c. ex Πιέζω 1314
συμπιλέω, cum d. συμπιλόω in c. ex Πῖλος 1316
συμπίνω, in c. cum pr. 1319
συμπιπράσκω, in c. ex πιπράσκω 1250
συμπίπτω 1323
συμπιτνέω, in c. ex πιτνέω 1324
συμπλάσσω & συμπλάττω 1330
συμπλαταγέω, in c. ex πλαταγέω 1332
συμπλείονες, in c. ex Πολὺς 1372
συμπλέκω, cum d. 1334
συμπλέω 1342
συμπληγάδες, συμπλήγδην, in συμπλήσσω
συμπληθύω, in c. ex πλήθω 1339
συμπληρόω, cum d. in c. ex πλήρης 1333
συμπλήσσω 1345
σύμπλοια, συμπλοϊκὸς, in συμπλέω
συμπλοκὴ σύμπλοκος in συμπλέκω
σύμπλοος, σύμπλους in συμπλέω
συμπνέω, cum d. 1358
συμπνίγω in c. ex Πνίγω 1351
συμπολεμέω & συμπολεμίζω, in c. 1366
συμπολίζω, cum d. 1370
συμπολιτεύω, in c. ex πολιτεύω ibid.
συμπομπεύω, in c. ex πομπεύω 1287
συμπονέω 1291. v. 2
συμπορεύομαι, in c. ex πορεύομαι 1279
συμπορθέω in c. 1299
συμπορίζω, cum d. in c. ex πορίζω 1278
συμποσία. συμποσιάζω in συμπίνω 1319
συμποσιαστὴς, συμπόσιον, συμπότης, cũ d. in συμπίνω
συμπραγματεύομαι, συμπράσσω, cũ d. in c. cum præp. 1385
συμπράκτης in συμπιπράσκω
σύμπρεσβυς, cum d. in c.
συμπρακτωρ in συμπράσσω 1389
συμπρίαμαι in c. ex Πρίαμαι 1691
συμπροθυμοῦμαι in πρόθυμος 657
συμπρόειμι in πρόειμι 575
συμπρονομεύω in προνομεύω 1095
συμπροπέμπω 1286
συμπρόσειμι in πρόσειμι 572
συμπροσέχω in προσέχω 554
συμπρυτάνεις in Πρύτανις 1398
συμπτύσσω, cum d. in c. ex Πτύσσω 1405
σύμπτωμα, cum d. in συμπίπτω
σύμπτωσις ibid.
συμπυκάζω, in πυκάζω 1408
συμπυρόω, in c. ex Πῦρ 1413
συμπωρόω, in c. 1422
συμστέγω, initio col. 1714
συμφανὴ συμφάσις 1720
συμφέρω cum d. 1745
συμφεύγω 1754
σύμφημι, cum d. 1730
συμφθείρω, in c. ex Φθείρω 1759
συμφθίνω, in c. ex φθίνω 1758
συμφιλοδοξέω, in φιλόδοξος 416
συμφιλολογέω, in φιλόλογος 947
συμφιλοσοφέω in dec. 1107
συμφλέγω, in c. cum pr. 1765
συμφοιτάω, cum d. in c. 1769
συμφονεύω 1736
συμφορὰ, cum d. in συμφέρω
συμφραδμων, συμφράζομαι, in c. cum pr. 1772
συμφράσσω 107
συμφρονέω, cum d συμφροσύνη in σύμφρων

σύμφρυγω in c. 1781
σύμφρον 1778
συμφυγὰς, ἀδος, ὁ & ἡ, comes exilij. Eurip. in Bacch à συμφεύγω
συμφυής, cum d. in συμφύω
συμφυλάττω, cum d. in c. cum pr. 1784
σύμφυλος, cum d. in c. ex Φυλή 1786
συμφύομαι in συμφύω
σύμφυρω cum d. in c 1788
συμφυσάω, in c cum pr. 1789
σύμφυσις in συμφύω
συμφυτεύω in c. ex φυτεύω 1795
συμφύω, cum d 1793
σύμφωνος, cum d 1797
συμψαύω cum d. in c. ex ψαύω 1856
συμψάω, in c. ex Ψάω 18,5
σύμψηφος, cum d in c. ex Ψῆφος 1859
συμψήχω, in c. ex ψήχω 1855
συμψιθυρίζω, in c. ex Ψίθυρος 1860
σύμψυχος, cum d. in c. 1862
ΣΥΝ 1566
συναγανακτέω, cum d in c. ex Αγανακτέω 4
συναγείρω, in c. ex Αγείρω 11
συναγελάζω, cum d. in c. ex Αγέλη 11
συνάγκεια, in c. ex Αγκος 13
συναγορεύω, in c. ex ἀγορεύω 11
συναγειρόμενος, in c. ab ἄγειρομαι 11
συν ἄγυρτιν, in c. ex Αγυρις 27
συνάγχω, cum d. in c. ex Αγχω 29
συνάγω, cum d. 38 & 39
συναγωνιάω, in c. ex ἀγωνία 50
συναγωνίζομαι, cum d. in c. ex ἀγωνίζομαι 49
συνάδελφος, in c. ex Αδελφός 50
συναδικέω, in ἄδικος 403
συνάδω, in c ex Αείδω 56
συνάεθλος, συναεθλέω, in c. ex Αεθλος 54
συναθροίζω, cum d. in ἀθροίζω 64
συναΐγδην, in συναΐσσω
συναικλίαι, q. d. concœnationes, conuiuia, ex Αἶκλον
σύναιμος, συναίμων, in c. ex Αἷμα 72
συναινέω, cum d. in c. ex αἰνέω 74
συνεξαιρέω, in ἐξαιρέω 79
συναιρέω, cum d. 80
συναίρω 81
συναισθάνομαι, cum d. in c. ex Αἰσθάνομαι 85
συναΐσσω, in c ex Αΐσσω 86
συναίτιος, in c. ex αἰτία, cauſa 90
σύναιχμος, in c. ex Αἰχμή 91
συνακμάζω, in c. ex Ακμή 98
συνακολασταίνω, in ἀκόλαστος 824
συνακόλουθος, cum d. in c. ex Ακόλουθος 99
συνακούω, in c. ex Ακούω 102
συνακρατίζομαι, in ἀκρατίζομαι 774
συνακτήρ, cum d. in συνάγω
συναλγέω, in c. ex Αλγος 121
συναλεαίνω in ἀλεύς 112
συναλείφω, in c. ex Αλείφω 113
συναληθεύω, in c. ex Αληθής 115
συναλίζω, in c. ex ἀλίζω 116
συναλλάττω, cum d in c. ex Αλλάσσω 126
συναλλοιόω, in c ex ἀλλοῖος 129
συναλοάω & συναλοιάω, in c ex Αλοάω 130
συναλοιφή, in συναλείφω
συναμαρτάνω, in c. ex Αμαρτάνω 117
σύναμμα, cum συνάπτω 181
συναμπέχω, in ἀμπέχω 548
συναμφορεύω, in Αμφορεύς 144
συναμύω in c 146
συναναβαίνω vnà aſcendo
συναναβλαστάνω in ἀναβλαστάνω 268
συναναγκάζω, in c 152
συναναγυμνόω, in ἀναγυμνόω 346
συναναδίδωμι, in ἀναδίδωμι 398
συναναζέω, in ἀναζέω 582
συναναιρέω, in ἀναιρέω 77
συνανάκειμαι, in ἀνάκειμαι 762
συνανακεράω, cum d. in ἀνακεράννυμι 772
συνανακόπτω in ἀνακόπτω 842
συνανακίρναμαι, in ἀνακίρναμαι 774
συνανακυκλόω, ſimul reuoluo. Plat. in Polit.
συναναλίσκω, in ἀναλίσκω 117
συναναμίγνυμι, cum d. in ἀναμίγνυμι 1057
συναναμιμνήσκω, in ἀναμνάομαι 1064
συναναπαύομαι, in ἀναπαύομαι 1260
συναναπείθω, in ἀναπείθω 1267
συναναρπάζω, in ἀναρπάζω 194
συνανάρχος, in ἀνάρχος 200
συνασπίζω, in c. ex Ασπίς 211
συναναστρέφω, cum d. in ἀναστρέφω 1555
συνανατέλλω, in ἀνατέλλω 1608
συνανατήκω, in ἀνατήκω 1618
συνανατείβω in ἀνατείβω 1681
συναναφέρω in ἀναφέρω 1740
συναναχορεύω, in ἀναχορεύω 1834
συναναχρέμπτομαι, in ἀναχρέμπτομαι 1819
συναναχώννυμι συνανάχωσις, in ἀναχωννύω 1843
συνανείργω, in ἀνείργω 457
συνανέλκω in ἀνέλκω 477
συνανηβάω, in ἀνηβάω 590
συνανθέω, in c. ex ἀνθέω 161
συνανθρωπεύω, συνανθρωπέω, συνανθρωπίζω, in c. ex Ανθρωπος 164
συνανιάομαι, in c. ex Ανία ibid.
συνανίπτημι, in ἀνίπτημι 689
συνανίστημι, in ἀνίστημι 698
συναντάω, in c. ex ἀντάω 168
συναντίω, cum d. ibid.
συναντιάζω, in c. ex ἀντίος 167
συναντιλαμβάνομαι & συναντίληψις in ἀντιλαμβάνω 991
συνάξις, in συνάγω
συνάορος, cum d. in συνωρὶς, & in Ορ 1129
συναπάγω in ἀπάγω 33
συναπαίρω, in ἀπαίρω 82
συναπαρτίζω, in ἀπαρτίζω 197
συνάπας, in c 1221
συναπελαύνω, in ἀπελαύνω 468
συναπεργάζομαι, in ἀπεργάζομαι 507
συναπερείδω, in ἀπερείδω 510
συναποβάλλω, in ἀποβάλλω 244
συναπογράφομαι, in ἀπογράφω 336
συναπόδημος, cum d in ἀπόδημος 390
συναποδρᾶναι, in ἀποδράω 423
συναποδύονται, in ἀποδύω 430
συναποθνήσκω, in ἀποθνήσκω 642
συναποκαθαίρω, in ἀποκαθαίρω 721
συναποκλύζω, in ἀποκλύζω 810
συναποκόπτω in ἀποκόπτω 843
συναποκρίνομαι, in ἀποκρίνω 872
συναπολάμπω in ἀπολάμπω 929
συναπολαύω, in ἀπολαύω 936
συναπολείπω, in ἀπολείπω 956
συναπόλλυμαι, in ἀπόλλυμι 11,8
συναπολογέομαι, in ἀπολέγω 940
συναπομαραίνω, in ἀπομαραίνω 1004
συναπονεύω, in ἀπονεύω 1100
συναποστάτης in συναφίστημι
συναποτίκτω, in ἀποτίκτω
συνάπτω, cum d. in c. ex Απτω, necto 180 & 181
συναπωθέω, in ἀπωθέω 1866
συναρέσκω, in c 184
συναρέσκει in c. ex Αρέσκω 187
σύναρθρος, cum d. in c. ex Αρθρον 189
συναρίθμος, cum d 190
συνάριστος, cum d. in c. ex Αριστον ib.
συναρμόζω, in c. ex ἁρμόζω 207
συναρμολογέω, in ἁρμολογέω 949
συναρμοστής, συναρμόττω, in συναρμόζω
συναρπάζω, in c 194
συναρτάω, cum d. in c. ex Αρτάω 196
συναρτύω, in c. ex Αρτύω 198
συναρχαιρεσιάζω, in ἀρχαιρεσία 80
συνάρχω, cum d 204
συναείρω in c. ex Αείρω 206
συνασοφέω, in ἄσοφος 1507
συνασπίζω, cum d. in c. ex Ασπίς 212
συναστράπτω, initio col. 213
συνασχαλάω & συνασχάλλω in Ασχάλλω 213
συναυγία, in c. ex Αὐγή 217
συναυδάω, in c. ex Αὐδή 218
συναυλία & συναυλίζομαι 220
σύναυλος, cum d 221
συναύξω, cum d. in c. ex αὔξω 60
συνάφεια, συναφή, συναφής, cum συνάπτω 181
συναφίστημι, in ἀφίστημι 699
συνάχθομαι, in c ex Αχθος 228
σύναψις cum συνάπτω 181
συνδαΐζω, in c. ex δαΐζω 352
συνδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum pr. 354
συνδακρύω, in c. ex Δάκρυ 355
συνδαπανάω, in c. ex Δαπανάω 358
σύνδειπνον, cum d. in c. ex Δεῖπνον 368
συνδέομαι, in c. ex δέομαι, precor 387
σύνδεσις & σύνδεσμος, cum d. in συνδέω
συνδεσποτεία, in c. ex Δεσπόζω 377
συνδέω, cum d. in c. ex Δέω, ligo 383
συνδημαγωγέω, in δημαγωγός 40
συνδιαγινώσκω in διαγινώσκω 320
συνδιάγω in διάγω 33
συνδιαιρέω, in διαιρέω 78
συνδιαιτάομαι, cum d. in c. ex Δίαιτα habitatio 394
συνδιαγωνίζω, in διαγωνίζω 92
συνδιακοσμέω, in διακοσμέω 854
συνδιαλλάττω, in διαλλάττω 123
συνδιαλύω in διαλύω 987
συνδιανέμω 1093
συνδιαπεραίνω, in διαπεραίνω 1296
συνδιαφράττω, in διαφράσσω 1384
συνδιαπορέω, in διαπορέω 1277
συνδιατρέπομαι, in διατρέπω 1665
συνδιατρίβω, in διατρίβω 1682
συνδιαφέρω, in διαφέρω 1741
συνδιαφθείρω, in διαφθείρω 1718

συν-

συνδίδωμι 400
συνδιηθέω, in διηθέω 598
συνδιημερεύω, cum d. in διημερεύω 604
συνδικάζω, in c. ex δικάζω 405
συνδίκη, cum d 404
συνδιοικεύω, in c ex Δίοικος 409
συνδοκεῖ, in c ex Δοκέω 415
συνδοκιμάζω, in c ex δόκιμος ibid.
συνδοξάζω, in c. ex δόξα 416
σύνδορπος, in c.ex Δόρπον 418
σύνδουλος, in c.ex Δοῦλος 420
συνδράω, in c.ex Δράω 423
συνδρομὴ, &c. in συντρέχω 1577
συνδυάζω cnm d. in σύνδυο
σύνδυε, in c. ex Δύω 431
συνέαξα, confregi: vnde apud Hom. Od ξ, νῆας ξυνέαξαν ἄελλαι, Ex σὺν & ἄγω, frango
συνεαρίζω, in c. ex Ἔαρ 433
συνέγγυς, cum d. in c. ex Ἐγγὺς 437
συνεγείρω, in c. ex Ἐγείρω 438
συνέδρα, cum d. in c. ex ἕδρα 443
συνεέργω in συνείργω 456
συνεθέλω, in c. ex Ἐθέλω 444
συνεθίζω, cum d. in c. ex Ἔθος 445
συνείδησις in σύνοιδα 448
συνείδω, cum d. in c. ex Εἴδω, video 447
συνειλέω, in c ex Εἰλέω, coarcto 452
σύνειμι 572 & 575
συνειπεῖν, in c ex Ἔπω, dico 494
συνείργω, in c. ex Εἴργω 456
συνείρω cũ d. in c. ex Εἴρω, necto 459
συνεισάγω, cum d. in εἰσάγω 34
συνεισβαίνω, in εἰσβαίνω 233
συνεισβάλλω, in εἰσβάλλω 244
συνεισέρχομαι in εἰσέρχομαι 522
συνεισκρίνω, initio c. 873
συνεισπίπτω, in εἰσπίπτω 1321
συνεισποιέω, in εἰσποιέω 1355
συνεισπορεύομαι, in εἰσπορεύομαι 1278
συνεισφέρω, cum d in εἰσφέρω 1741
συνεκβάλλω, in ἐκβάλλω 245
συνεκδέχομαι, in ἐκδέχομαι 381
συνέκδημος, in ἔκδημος 390
συνεκδίδωμι, in ἐκδίδωμι 399
συνεκδοχὴ cum d. in συνεκδέχομαι
συνεκδύομαι, in ἐκδύω 430
συνεκθερμαίνω, in ἐκθερμαίνω 631
συνεκθηλιώω, in ἐκθηλιώω 636
συνεκκαλέω & συνεκκλησιάζω, in ἐκκαλέω 733
συνεκκλέπτω in ἐκκλέπτω 803
συνεκκομίζω in ἐκκομίζω 834
συνεκκρίνομαι in ἐκκρίνω 873
συνεκλάμπω in ἐκλάμπω 919
συνεκλεαίνω in ἐκλεαίνω 951
συνεκλείπω in ἐκλείπω 956
συνεκλεκτὴ ἐκκλησία in ἐκλέγω 937
συνεκπέμπω in ἐκπέμπω 1285
συνεκπέττω in ἐκπέττω 1294
συνεκπίνω in ἐκπίνω 1318
συνεκπίπτω in ἐκπίπτω 1321
συνεκπλέω in ἐκπλέω 1341
συνεκπληρόω in ἐκπληρόω 1338
συνεκπνέω in ἐκπνέω 1351
συνεκπολεμόω in ἐκπολεμόω 1365
συνεκπονῶ in ἐκπονέω 1290
συνεκτελέω in ἐκτελέω 1603
συνεκτικὸς, cum d. in συνέχω 554
συνεκτίκτω in ἐκτίκτω 1642
συνεκτίω, συνεκτίνω, συνεκτιννύω in ἐκτίω 1644
συνεκτρέφω in ἐκτρέφω 1670
συνεκτρίβω in ἐκτρίβω 1682
συνεκχυμόω in ἐκχυμίζω 1823
συνελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω 469
συνελευθερόω, in c. ex Ἐλεύθερος 475
συνέλευσις in συνέρχομαι
συνελίττω & συνελίσσω, cum d. in c. ex Ἑλίσσω 455
συνέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω 478
συνεμπάσσω in ἐμπάσσω 1252
συνεμπίπτω in ἐμπίπτω 1322
συνέμπορος, in fine col. 1274
συνεμπρήθω in ἐμπρήθω 1300
συνεμφαίνω in ἐμφαίνω 1719
συνενδείκνυμαι in ἐνδείκνυμι 364
συνενδίδωμι in ἐνδίδωμι 399
συνενείκω, apud Poetas, idem quod συμφέρω, ſicut ἐνείκω, idem quod φέρω: vnde apud Heſiod. in Aſp. πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν Ὑψηλὸς τῷ δὴ συνενείκεται, collis ei occnrrit, in quem defertur.
συνενόω, in c. ex Εἷς 462
συνέντασις in ἐντείνω 1601
συνεξάγω in ἐξάγω 35
συνεξαμαρτάνω in ἐξαμαρτάνω 137
συνεξανίσταμαι in ἐξανίστημι 697
συνεξανοίγω in ἀνοίγω 1141
συνεξανύττω in ἐξανύω 171
συνεξαπατάω in ἐξαπατάω 175
συνεξαρτμίζω in ἐξαρτμίζω 215
συνεξαυαίνω in ἐξαυαίνω 225
συνεξελαύνω 469.v.1
συνεξέρχομαι in ἐξέρχομαι 527
συνεξετάζομαι, in c. ex Ἐτάζω 529
συνεξευρίσκω in ἐξευρίσκω 539
συνεξισόω in ἐξισόω 693
συνεξομοιόω in ἐξομοιόω 1167
συνεξορμάω in ἐξορμάω 1201
συνεορτάζω, cum d. in c ex Ἑορτὴ 487
συνεπάγω, cum d. in ἐπάγω 36
συνεπάδω in ἐπάδω 55
συνέπαινος, cum d. in ἔπαινος 73
συνεπαίρω in ἐπαίρω 82
συνεπαισθάνομαι in ἐπαισθάνομαι 85
συνεπαιτιάομαι in ἐπαίτιος 91
συνεπαπερείδω in ἀπερείδω 510
συνέπεια in συνειπεῖν 494
συνεπερείδω in ἐπερείδω 510
συνεπευθύνω in ἐπευθύνω 536
συνεπευφημέω in εὔφημος 1732
συνεπηχέω in ἐπηχέω 614
συνεπιβάλλω in ἐπιβάλλω 246
συνεπιβουλεύω in ἐπιβουλὴ 279
συνεπιγράφω, cum d. in ἐπιγράφω 338
συνεπιθρηνέω in ἐπιθρηνέω 648
συνεπιθυμέω, cum d. in ἐπιθυμέω 657
συνεπικλάω in ἐπικλάω 800
συνεπικοσμῶ in ἐπικοσμέω 854
συνεπικουρέω, in c. ex Ἐπίκουρος 490
συνεπικουφίζω in ἐπικουφίζω 857
συνεπικραδαίνω in ἐπικραδαίνω 859
συνεπικροτέω in Ἐπίκροτος 878
συνεπικρύπτω in ἐπικρύπτω 882
συνεπικύπτω in ἐπικύπτω 897
συνεπικυρῶ in ἐπικυρόω 900
συνεπιλαμβάνω, cum d. in d. ex ἐπιλαμβάνω 923
συνεπιμαρτυρέω in ἐπιμαρτυρέω 1008
συνεπιμιγνῦμαι in ἐπιμίσγομαι 1030
συνεπιπνεύω in ἐπιπνεύω 1102
συνεπιπονέω in ἐπίπονος 1290
συνεπισκέπτομαι in ἐπισκέπτομαι 1485
συνεπισπάω, cum d. in ἐπισπάω 1515
συνεπισπεύδω in ἐπισπεύδω 1519
συνεπίσταμαι in ἐπίσταμαι 691
συνεπιστένω, initio c 1537
συνεπιστρέφω in ἐπιστρέφω 1517
συνεπιχέω in ἐπιχέω 715
συνεπιτείνω in ἐπιτείνω 1601
συνεπιτελέω in ἐπιτελέω 1609
συνεπιτέλλω in ἐπιτέλλω 1608
συνεπιτίθημι in ἐπιτίθημι 1635
συνεπιφαίνομαι in ἐπιφαίνω 1719
συνεπιφέρω in ἐπιφέρω 1743
συνεπιψηφίζω in ἐπιψηφίζω 1859
συνεποκέλλω in ἐποκέλλω 757
συνεποπτεύω in ἐπιόπτομαι 1182
συνεπούλωσις in ἐπουλόω 1223
συνεπουρίζω in ἔπουρος 1227
συνερανίζω, cum d. in c. ex Ἔρανος 495
συνεράω, in c. ex Ἐράω 407
συνεργάζομαι 508
συνεργὸς, cum d 505
συνέργω in συνείργω 456
συνέρδω, in c 1428
συνερείδω, cum d. in c. ex Ἐρείδω 510
συνερίσσω, in c. ex Ἐρίσσω 511
συνερέω in c. ex Εἴρω, dico 460
συνερίζω, in c. ex ἐρίζω 517
συνέριθος, in c. ex Ἔριθος 458
συνερείπω, cum d. in c. ex Ἐρείπω 511
συνέρξις in συνείργω 456
συνέρομαι in συνερέω
συνέρχομαι 524
συνερωτάω, in c. ex Ἐρωτάω 525
συνεσθίω, in c. ex Ἔσθω 526
σύνεσις in συνίημι 568
συνεσκευασμένως in συσκευάζω 1491
συνεσταλμένως in συστέλλω
συνεστιάω, in c ex ἑστιάω 527
συνέστιος, in c. ex Ἑστία 527
συνεταιρεῦμαι, in c. ex Ἑταῖρος 530
συνετὴς, συνετίζω, συνετὸς, cum d. in συνίημι 568
συνευδοκέω in εὐδοκέω 415
συνεύδω, in c. ex Εὕδω 535
σύνευνος, cum d. in c 538
συνευπορέω, cum d. in εὐπορέω 1277
συνευρίσκω, in c. ex Εὑρίσκω 539
συνευφραίνομαι in εὔφρων 1777
συνεύχομαι, in c ex Εὔχομαι 542
συνευωχέομαι, in c. ex Εὐωχία ibid.
συνεφάπτομαι in ἐφάπτομαι 179
συνεφέλκω in ἐφέλκω 478
συνέφηβος, cum d. in ἔφηβος 591
συνεφίστημι in ἐφίστημι 702
συνεχὴς, cum d. in συνέχω
συνεχθαίρω, in c. ex Ἔχθος 543
συνεχίζω in συνέχω
συνέχω 554
συνεψία, Heſ. eſt συμπλέκτεια
συνεψιάζω, ſimul ludo, colludo. Suid. ex Anth. Epig. Ἐξότε μοι πίνοντι συνεψιάζουσα Χαρικλώ
συνέψω, in c. ex Ἕψω 560
συνηγορέω, cum d 19 & 20
συνηβολία 250.v.vlt.
συνήδομαι, in c. ex Ἥδω 596

συνδαύω, in c ex ἠδύω 596
συνήθης, cum d. in c. ex Ἦθος 597
συνήκω, in c. ex Ἥκω 599
συνήκοος in συνακέω 102
συνῆλιξ, in c. 601
συνήλυδες, συνηλυσίη in συνέρχομαι 524
συνημερεύω, cum d. in c. ex Ἡμέρα 606
συνημερεύομενος, in c ex Ἡμέρας 607
συνήμων, cum d. in συνίημι 658 & in σύνειμι 572
συνήορος in ἀείρω 459
συνηπεροπεύω in ἠπεροπεύω 1237
συνηρετμεῖν, in c. ex ἐρετμός 512
συνηρεφής, cum d. in c. ex Ἐρέφω 515
συνηχέω in c. ex Ἦχος
σύνθακος, in c. ex θῶκος 644
συνθάλπω, in c. 618
συνθάπτω, in c. ex Θάπτει, ſepelio 621
συνθεάομαι, cum d. in c. ex Θεάομαι 625
συνθεῖα 629
συνθέλω, in c. ex θέλω 444
σύνθεμα, in συντίθημι
συνθερίζω, in c. ex Θέρος 630
συνθερμαίνω, in c. ex θερμαίνω 632
σύνθεσις, cum d συνθέτης, &c. in συντίθημι
συνθέω, in c. ex Θέω 633
συνθεωρέω, in c. ex Θεωρός 634
συνθήκη in συντίθημι
συνθηκοφύλαξ, in c. ex Φύλαξ 1785
σύνθημα, cum d. in συντίθημι
σύνθηρος, cum d. in c. ex Θήρ 638
συνθιασώτης in Θίασος 639
συνθλάω, in c. ex Θλάω 640
συνθλίβω, in c. ex Θλίβω 641
συνθνήσκω, in c. ex Θνήσκω 642
σύνθοινος, cum d. in c. ex Θοίνη 643
συνθολῶ, in c. ex Θολός 644
συνθραύω, in c. ex Θραύω 646
σύνθρηνος, in c. ex Θρῆνος 648
σύνθρονος, in c. ex θρόνος 646
σύνθρεπτος, in c. ex Θρέω 642
συνθρύπτω, in c. ex Θρύπτω 652
συνθυμέω, in c. ex Θυμὸς animus 658
συνθυμόω, in c. ex Θυμὸς, ira 659
συνθύω, in c cum pr. 662
συνιδρόω, in c. ex ἱδρόω 671
συνίζω, cum d. in c ex Ἵζω 675
συνίημι 568
συνικμάζω, in c. ex Ἰκμάς 678
συνίσημι, in Ἵσημι 691
συνίστημι, cum d 708
συνίστωρ, in c. ex Ἵστωρ 714
συνισχυρίζω, in c. ex ἰσχυρός 716
συνισχύω, in c. ex ἰσχύω 735
συνίσχω in συνέχω
σύναιρος, συναίω, in c. ex Ναίω 1086
συνναυμαχέω in ναυμάχος 1016
συνναύτης in c. 1092
συννεάζω in c. ex νάζω 1099
συννέομαι, in c. cum pr. 1095
συννεύρωσις in c. ex Νεῦρος 1100
συννέω, cum d. in c. ex Νέω 1011
συννεφής cum d. in c ex Νέφος ibid.
συνεχὶς, συνεχῶς in συνέχω
συννέω, συννήω, in fine col. 1103
συννοέω, in c 1106
συννοέω, cum d in σύννοιος
συννομοθετῶ in νομοθέτης 1240
σύννομος, cum d. in συννέμομαι
συννοσέω, in c. ex Νόσος 1113
σύννοια 1112
συννυμφοκόμος in νυμφοκόμος 833
συνοδεύω, συνοδία, συνοδική, συνόδιον in σύνοδος
συνοδοιπόρος in ὁδοιπόρος 1275
συνοδοντίς, συνοδοντίτης, in συνόδους
σύνοδος 1135
συνόδους in συνόδους 1136
συνόζω, in c. cum pr. 1139
σύνοιδα, in c. ex Εἴδω, ſcio 448
συνοιδέω, in c. cum pr. 1441
συνοικειόω, cum d in c. ex οἰκεῖος 1147
συνοικέω, cum d συνοικία, συνοικίζω, cum d. in σύνοικος
συνοικοδομέω, in οἰκοδόμος 372
σύνοικος, in c. ex Οἶκος 1147
συνοικουρός, in dec. ex Οἰκουρός 1223
συνοικτίζω, in c 1148
συνόμαιος, in c. 1149
συνοίομαι, in c. ex Οἴω, puto 1154
συνοκλάζω, in c. ab Ὀκλάζω 1155
συνοκωχὴ in συνοχὴ 555
συνολισθέω, q. d. in vnũ locum labor, confluo, Plut. in Per.
σύνολον in c. ex Ὅλος 1160
συνολοφύρομαι, in c. ex Ὀλοφύρομαι ibid.
συνομαίμων in ὁμαίμων 72
συνομαρτῶ in c. ab Ὁμαρτῆ 1162
συνόμιλος, in c 1163
συνομνύω & συνόμνυμι, in c. ex Ὄμνυμι 1165
συνομοιοπαθῶ in ὁμοιοπαθής 1256
συνομολογέω, in dec. 946
συνοπαδὸς, in c. ex Ὀπάζω 1176
συνομοσία, in συνόμνυμι
συνοξύω, σύνοξις, in c. 1175
συνόπτομαι, cum d. 1182
συνορέω, in c. cum pr. 1193
συνορίω, συνορία in σύνορος
συνορεγνώμενοι, cupientes: à verbo συνορέγνωμαι: apud Suid. οἱ δὲ τοῦ πλείονος καὶ πρόσω συνορεγνώμενοι, προσῆγον ἐπὶ Παμφυλίας
συνορίζω in σύνορος
συνορίνω, in c. ab ὀρίνω, 1213
συνορμίζω, in c. ex Ὅρμος, ſtatio nauium 1203
σύνορος 1027
συνορύω, in. c. ex ὀρύω 1213
συνουλόω, cum d. in c. ex οὐλόω 1223
συνουσία, cum d. in σύνειμι 572
σύνοφρυς, cum d. in c. ex Ὀφρὺς 1233
συνοχέω, in c. ab Ὄχος 1236
συνοχὴ, cum d. in συνέχω 555
σύνοψις in συνόπτομαι
συνσωφρονέω in σώφρων 1779
σύνταγμα, συνταγματικὸς, συντακτήριος, συντακτικὸς in συντάσσω
συνταλαιπωρέω in ταλαίπωρος 1421
συντάμνω in συντέμνω
σύνταξις in συντάσσω
συνταράττω, cum d. in c. ex Ταράσσω 1591
σύνταρρος, in c. ex ταρρός 1622
σύντασις, in συντείνω
συντάσσω 1594
συντατικὸς in συντείνω
σύνταφος in συνθάπτω 621
συντείνω 1602
συντειχίζω 1006
συντεκμαίρομαι, in c. ex Τέκμαρ 1607
συντεκνοποιέω in τεκνοποιός 1362
συντεκταίνομαι, in c. ex Τέκτων 1625
συντελέω, cum d συντελής 1611
συντέμνω, in fine col. 1615
συντέρμων, in c. ex Τέρμα 1621
συντεταμένως in συντείνω
σύντεχνος, in c. cum pr. 1626
σύντηγμα, συντηκτικὸς, συντήκω, σύντηξις, in c. ex Τήκω 1628
συντηρέω, cum d. in c. 1630
συντίθημι 1637
συντιμάω, cum d 1652
συντινάσσω, in c. ex Τινάσσω 1648
συντιτράω, in c. ex Τιτράω 1648
συντιτρώσκω, in c. 1649
σύντμησις, cum d. in συντέμνω
σύντονος, cum d. in συντείνω
συντράπεζος, in c. ex Τράπεζα 1660
σύντρεις, in c 1663
συντρέφω, in c. ex Τρέφω, cum p 1671
συντρέχω 1677
σύντρησις in συντιτράω
συντριαινόω in τρίαινα 1662
συντρίβω, cum d 1683
σύντροφος, cum d. in συντρέφω
συντροχάω, cum d. in συντρέχω
συντυγχάνω 1689
συντύραννος, in c. ex Τύραννος 1696
συντυρόω, in c. ex Τυρὸς ibid.
συντυχία in συντυγχάνω
συνύπαρχος in ὑπάρχω 204
συνυπάρχω in ὑπάρχω 201
συνύπατος cum d. in ὕπατος 1078
συνυποκρίνομαι in ὑποκρίνομαι 874
συνυπουργέω in ὑπουργὸς 506
συνυποχωρέω in ὑποχωρέω 1850
συνυφάω, cum d. in c. ex Ὑφάω 1712
συνυφίσαμαι in ὑφίστημι 710
συνυψόω, in c. ex Ὕψος 1752
συνωδίνω, in c 1127
συνῳδὸς cum d. in συνᾴδω 56
συνωθέω, συνώθησις, in c. ex Ὠθέω 1867
συνωμία, in c 1868
συνωμοσία, συνωμότης, συνωμότον, in συνόμνυμι 1165
συνωνέομαι, in c 1870
συνώνυμος, cum d 1171
συνωρὶς, cum d. in συνήορος 459
σύνωσις in συνωθέω
συνωφελέω, in c 1877
συνωχαδὸν in συνέχω 555
συοκτασία, in c. fine pr. 885
συοκτονία in c. ex ἔκτονα ibid
συοφόντης 1736
συοφορβὸς, cum d 1737
ΣΥΡΑΙ 1566
ΣΥΡΒΗ, cum d ibid.
σύρδην in Σύρω
συρία in Σύρω
συριγγέμβολος & συριγγέμβολες in ἐμβάλλω 246
ΣΥΡΙΓΞΩ, & συρίττω, cum d 1566
σύρμα, συρμαία, cum d in Σύρω
συρμαιοπώλης 1419
συρματὶς, συρμισμὸς, σύρμος in Σύρω
συρροπέρδιξ, in c. ex πέρδιξ 1298
σύρραψις in συρράπτω
συρραθαγέω in Ράθαγος 1424

συῤῥάπτω, in c. cum pr. 1422
συῤῥάσσω, in c 1427
συῤῥέω, cum d. 1433
συῤῥηγνύω & συῤῥήγνυμι, cum d. in c cum pr. 1439
συῤῥοὴ, σύῤῥοια, σύῤῥους, συῤῥέω
ΣΥΡΩ, cum d. 1567
ΣΥΣ 1569
σύσις, cum σύω
συσκεδάζω, in c 1481
συσκεπάζω, in c. ex Σκέπω 1487
συσκευάζω, cum d 1490
συσκευὴ ibid.
συσκευωρέω 1329
σύσκηνος, cum d. in c 1492
σύσκιος, cum d. in c 1495
συσκοτάζω in c 1498
συσπαράττω, in c. ex Σπαράσσω 1510
συσπάω, cum d. in c. ex Σπάω 1513
συσπειράω, in c. ex Σπεῖρα 1514
συσπένδω, in c, cum pr. 1517
συσπουδάζω, in c. ex σπουδάζω 1520
συσσαρκία, in c 1455
συσσαρκόω, cum d. ibid.
συσσείω, cum d. in c. ex Σείω 1462
συσσεύω, in c. ex σεύω ibid
σύσσημος, cum d. 1468
συσσήθω, in c. ex Σήθω 1469
συσσιτέω, συσσιτία, συσσίτιον, in σύσσιτος
συσσιτοποιέω, in σιτοποιὸς 1361
σύσσιτος, in c 1476
συσσύρω, in c. cum pr. 1569
συσσώζω, in c. ex σώζω 1506
συσσωματοποιέω 1363
σύσσωμις, cum d. in c 1585
συσσωρεύω, in c. ex Σωρὸς 1586
συστάδες ἄμπελοι in συνίστημι 709
συσταδὴν & συσταδὸν ib.
σύσταθμος, cum d. in c. ex σταθμός ſtatera 713
συστατικὸς in συστέλλω
συστασιάζω & συστασιώτης, in c. ex στάσις, factio 711
σύστασις, συστατικὸς, συστάτης, in συνίστημι 708
συσταυρόω, in c. ex Σταυρὸς 1525
συστεγάζω, in c 1527
συστέλλομαι, in c. cum pr. 1533
συστέλλω 1535
συστενάζω, in c. ex Στένω 1537
σύστενος, in c. ex Στενὸς 1536
σύστοιχος, cum d. in c ex στοῖχος 1530
συστολὴ in συστέλλω
συστολίζα in συστέλλομαι
σύστομος, in c. cum pr. 1547
συστρατεύω, in c. ex Στρατὸς 1553
συστράτηγος, cum d. in στρατηγὸς 45
συστρατιώτης in συστρατεύω
συστρέφω cum d. 1558
συστρογγυλίζω, συστρογγύλλω, in c. ex Στρογγύλος 1560
συστροφὴ in συστρέφω
σύστυλος, in c 1562
συσφαιρίζω, cum d. in c. ex Σφαῖρα
συσφίγγω, in c. ex Σφίγγω
συσχηματίζω, in c. ex σχῆμα 559
συσχολάζω, cum d. in c. 1584
συφαιὸς in Σῦς
ΣΥΦΑΡ 1570
συφεὸς, συφεὼν in Σῦς
συφορβὸς, cum d. in συμφορβός 1737
συχνὸς, cum d. in πυκνὸς 1409
συώδης, in Σῦς
¶σφαγεῖον, σφαγεὺς, σφαγὴ, σφαγία, σφαγιάζομαι, cũ d σφαγίδιον, σφάγιον, σφαγὶς, σφαγίτης in Σφάζω.
ΣΦΑΔΑΖΩ 1570 & 1571
ΣΦΑΖΩ 1571
ΣΦΑΙΡΑ, cum d. 1573 & 1573
σφαιρομαχέω, cum d 1016
σφαιροπαικτέω, in c. ex Παίζω 1239
σφαιρόω, cum d. in Σφαῖρα
σφακελίας, σφακελίζω, cum d. in Σφάκελος
σφάκελλος in φάκελλος 1722
ΣΦΑΚΕΛΟΣ 1573
ΣΦΑΚΟΣ ibid.
σφακτηρία, &c σφακτὸς, σφάκτιος in Σφάζω
σφακώδης in σφάκος
σφαλερόνικτος, initio col. 1103
ΣΦΑΛΛΩ, cum d 1573 & 1574
ΣΦΑΡΑΓΟΣ cum d 1575
σφέλας in σφάλλω
ΣΦΕΝΔΑΜΝΟΣ, cum d 1575
ΣΦΕΝΔΟΠΗ, cum d ibid.
σφέος & σφὸς in ἑὸς 433
σφέτερος, cum d ibid
σφηκεῖον, σφηκία, σφηκίον, σφηκίσκος, σφηκισμὸς, σφηκίωσις, σφηκὸς, σφηκόω, σφηκώδης, σφήκωμα, σφηκὼν in Σφὴξ
σφηλὸς in σφάλλω
ΣΦΗΝ, cum d. 1569
σφηνοπώγων, in c. ex Πώγων 1417
σφηνόω, cum d. in Σφὴν
ΣΦΗΞ 1576
ΣΦΗΤΤΙΟΣ 1577
ΣΦΙΓΓΩ cum d ibid.
ΣΦΟΔΡΟΣ, cum d. ibid.
σφονδύλη, σφονδύλιος, σφονδυλίων in σφόνδυλος
σφονδυλοδίνητος, in c. ex Δίνη 407
σφόνδυλος in Σπόνδυλος 1323
σφραγίδιον in Σφραγὶς
σφραγιδονυχαργοκομῆται, in c. ex Κόμη 836
σφραγιδοφυλάκιον, in c. ex φύλαξ 1758
ΣΦΡΑΓΙΣ, cum d 1577 & 1578
ΣΦΡΙΓΑΩ, cum d 1578
ΣΦΥΖΩ, cum d. ibid.
ΣΦΥΡΑ 1579
σφυρὰς in Σπυράθια 1523
σφυρήλατος 470
σφύριον σφυρίον, σφυρίτης, in Σφύρα
σφυροκόπος, in c. ex κοπὴ 846
σφυρὸν, cum d. in Σφύρα
σφωΐτερος in ἑὸς 433 & in Σύ 1564
¶ΣΧΑΔΩΝ, cum d 1579
σχάζω in Σχάω
ΣΧΑΛΙΣ, cum d 1579 & 1580
ΣΧΑΩ, cum d ibid.
ΣΧΕΔΟΝ, cum d. ibid.
σχέθω in Εχω 457
σχελίδες in Σκέλος
σχέσις, σχετικὸς, cum d. in Εχω 546
ΣΧΕΤΛΙΟΣ, cum d 1581
σχῆμα, cum d. in Εχώ 546
σχῆπις cum σχῆμα 1362
σχιτηρία ibid.
σχιδακηδὸν σχιδακώδης in Σχίζω
σχιδανόπους in σχιζόπους
σχίδαξ σχιδίον, σχίδος in σχίζω
σχιδώνυχος, in c, ab Ονυξ 114
σχίζα & σχίζη in σχίζω
σχίζιπους 1380
σχιζόπτερος, in c ſine pr. 1402
ΣΧΙΖΩ 1581
σχινδάλαμος, σχινδαλμὸς, in c. ex Κάλαμος 930 & in Σχίζω
σχινδύλησις in σχίζω
σχινέλαιον, in c. ex Ελαία 4977
σχινίζομαι, σχίνινος, σχινὶς in σχῖνος
σχινοκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, ſine pr. 781
σχῖνος in σχίζω.
σχινοτρώκτης, σχινοτρὼξ, in c. ex Τρώγω 1687
σχινώδης in σχῖνος
σχίσις, σχίσμα, σχισμὴ, σχιστὸς, in σχίζω
σχοινία, σχοινίζω, σχοίνινος, σχοινίον in σχοῖνος
σχοινοσύμβολος, in dec. ex συμβάλλω 251
σχοίνισμα, &c. σχοινίον in σχοῖνος
σχοινοβάτης, cum d. 238
σχοινόπλεκτος, in c ex πλεκτὸς 1335
σχοινοπλόκος, in c. ex πέπλοχα ib.
σχοινοπώλης 410
ΣΧΟΙΝΟΣ 1583
σχοινοτενὴς, cum d. in c. in τενὴς 1607
σχοινοφόρος 1751
σχοινώδης in σχοῖνος
σχολαῖος, cum d. in σχολὴ
σχολάρχης 204
ΣΧΟΛΗ cum d 1583 & 1584
¶σώζω in σόος, ſaluus 1504
σωκέω in σῶκος 1505
σῶκος cum σωσίοικος & in σόος
ΣΩΛΗΝ, cum d 1584
σωληνοθήρης, in c. ex Θήρα 638
ΣΩΜΑ 1586
σωμασκεύω, cum d. in c. 209
σωματεῖον in σῶμα
σωματέμπορος, cum d. initio col. 1274
σωματικὸς, cum d. σωμάτιον in σῶμα
σωματοκάπηλος, in c. ex Κάπηλος 746
σωματοποιέω 1562
σωματοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1785
σωματέω, σωματώδης, σωμάτωσις in σῶμα
σῶος, cum σῶς
ΣΩΡΟΣ, cum d 1585
σῶς in σόος 1504
σωσίοικος, in c. ex Οἶκος 1147
σωσίπολις, in c. ex Πόλις 1370
σωστικὸς in σώζω
σῶστρον in σίος, impetus & in σόος ſaluus 1505
σώτειρα, σωτὴρ, cum d. in σώζω
σῶτρον cum σῶστρον
σώφρων cum d. 1778
σώχω in σμώχω 1503
σώω in σόος.

T.

TΑγῆνος in Τάσσω
ΤΑΓΓΗ, cum d 1586

ταγεύω,cum d.τάγη in Τάσσω
τάγῳνον,cum d.in Τήκω 1628
τάγμα,ταγματικὸς, ταγὸς in Τάσσω
Τάζω in Τείνω
ταινία,cum d. 1599
τακερὸς in τήκω 1627
τακεροχρὼς,in c.ex Χρόα 1845
τακερόω,τακερῶς,in τακερὸς
τακτὸς,&c.in Τάσσω
ταλάεργος 565
ταλαίπωρος,cum d. in Πῶρος 1421
ταλαίφρων cum ταλασίφρων
ταλακάρδιος,in c. 748
ταλανίζω in τάλας
ΤΑΛΑΝΤΟΝ,cum d. 1586
ταλαὸς in τάλας
ταλαπαθὴς 1256
ταλαπείριος,initio col. 1272
ταλαπενθὴς in c. 1278
ταλαρὸς,cum d.τάλας,ταλάσιον, cum d.in ταλάω
ταλασιουργὸς,cum d 505
ταλασίφρων 1779
ταλαυρῖνος in Ταλάω
ταλάφρων cum ταλασίφρων
ΤΑΛΑΩ 1587
ταλις ibid.
ταμίας,ταμιεῖον in Ταμίας
ταμιεσίχρως in c.ex Χρόα 1845
ΤΑΜΙΑΣ,cum d 1588.& 1589
ταμιοῦχος 558
τάμισος,ὁ ἡ.exp.coagulum, apud Heſych.Itidémque apud Theoc.idyll. 7.Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο, δασύτριχος εἶχε τράγοιο Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι νέας ταμίσοιο ποτίσδον,quidam exp.pellem recens coagulum redolentem. Sed aliis hîc loqui videtur de pelle recens hirco detracta, quæ recentem adhuc ſectionem redoleat, vt τάμισος à τάμνω deducatur.
τάμνω in Τέμνω
ταναήκης,in c.ex Ἀκὴ 96
ταναμύκης,initio col. 1078
ταναήκιδες in ταναήκης
ταναόδειρος,,in c.ex Δέρη 375
ταναὸς in Τείνω
τανάχαλκος in c 1808
τανηλεγὴς,in c.ex λέγομαι 951
τανύγλωσσος 329
τανυγλώχιν in c. ex Γλωχὶς 329
τανυήκης,in c. 620
τανύθριξ,in c. ex Θρὶξ ibid
τανύκραιρος,in c ex Κραῖρα 860
τανυμήκης,in c.ex Μῆκος 1047
τανύπεπλος,in c 1193
τανυπλευρος,in c. 1340
τανυπλόκαμος,in c.ex πέπλοκα 1335
τανύπους 1380
τανύπτερος,in c.ex Πτέρα 1399
τανύπτερος,τανυπτέρυξ,in c.fine præp. 1402
τανύρριζος 1441
τανυσίπτερος in τανύπτερος
τανυσκόπελος in σκόπελος 1484
τανυσὺς,in τανύω
τανύσφυρος,in c. ex σφυρὸν 1579
τανύσφοιος,in c. 1767
τανύφυλλος 1787
τανύω in Τείνω
ταξείδιον,ταξιώτης in Τάσσω
ταξίαρχος,cum d 204
τάξις in Τάσσω
ταπεινολογία 947
ταπεινορρημοσύνη,in c.fine pr 1436
ΤΑΠΕΙΝΟΣ,cum d. 1589
ταπεινόφρων,cum d 1779
ταπεινόω,cum d,ταπεινῶς,ταπείνωσις in ταπεινὸς
ΤΑΠΗΣ 1590
ταραγμὸς ταρακτὴς.&c. ταραξίας in Ταράσσω
ταραξικάρδιος,in c 748
ταραξίστρατος in c.ex στρατὸς 1553
ΤΑΡΑΣΣΩ,cum d. 1590
ΤΑΡΒΟΣ,cum d. 1591
ταριχέμπορος,in dec.ex ἔμπορος 1275
ταριχεύω,cum d.in τάριχος
ταριχηρὸς 45
ταριχηρὸς in τάριχος
ταριχοπώλης,cum d. 1420
ΤΑΡΙΧΟΣ 1591
ταρσὸς & ταρρὸς,cum d.in τέρσω 1622
ΤΑΡΤΑΡΟΣ,cum d. 1592
ΤΑΡΦΟΣ,cum d. ibid.
ΤΑΡΧΕΑ,cum d. ibid.
τάσις in Τείνω
ΤΑΣΣΩ 1592
ταυράω,ταύρειος & ταύρεος,ταυρηδὸν, ταυρεία.ταυριάω,ταυρίδιον , ταυρικὸς ταύρειος,in ταῦρος
ταυρόκερος , taurina cornua habens. Eur.in Bacch.
ταυροκόλλα cum d.in c. 816
ταυρόκρανος,in c ex κρανίον 750
ταυροκτόνος & ταυρόκτονος , in c.ex ἔκτονα 885
ταυρόμορφος,tauri formam habens, vt ταυρόμορφον ὄμμα. Eurip in Ione Ex ταῦρος & μορφὴ
ταυροπάτωρ,in c 1259
ταυροπόλος 1367
ταυρόπους 1380
ΤΑΥΡΟΣ 1790
ταυροφάγος 1715
ταυροφαγής 1721
ταυροφόνος 1736
ταυρόω,ταυρῶ,ταυρώδης in ταῦρος
ταυρωπὸς,tauri faciem habens, qui eſt taurino vultu
ταύτη in Οὗτος 1230
ταυτίζω in Αὐτὸς
ταυτὸ ibid.
ταυτέπεια,in c.ex ἔπος 495
ταυτοκλινὴς,in c.deſinentibus in κλινὴς 809
ταυτολόγος cum d 947
ταυτομολέω in αὐτομόλος 1063
ταυτοπροσωπεῖ in dec. 1188
ταφὴ,cum d in Θάπτω,ſepelio 620
τάφρος,cum d. ibid
ταφρώρυχος,in c. 1200
τάχα,ταχέως,ταχινὸς , ταχινής,τάχος, ταχὺ in ταχὺς
ταχυβάμων, in c.ex βάμων 237
ταχυβάτης,in c.in βάτης 238
ταχυβλασία,in c.ex βλάση 269
ταχύβουλος,in c.ex Βουλὴ 280
ταχύγηρως,in c.ex Γῆρας 316
ταχύγνωσις, in c.ex Γένυ 332
ταχυγράφος 342
ταχυδακρὺς,in c.ex Δάκρυ 355
ταχυδίνης,in c ex Δίνη 407
ταχυδρόμος,cum d. 1679
ταχυεργὸς cum d. 204
ταχυθάνατος,in c.ex θάνατος 643
ταχυμαθὴς,in c fine pr. 1002
ταχυμηνὶς,in c.ex Μῆνις 1051
ταχύμητις,in c. 1053
ταχυναυτέω,in c. 1090
ταχυνόος,cum d. 1111
ταχύνω in Ταχὺς
ταχυπειθὴς,in c.in πειθὼ 1268
ταχυποτὴς,in c. fine pr. 1303
ταχυπλοέω 1343
ταχύπομπος in ὑπόπομαι 1183
ταχύπορος 1275
ταχυπότμιον,in c.ex Πότμος 1376
ταχύπους 1380
ταχύπτερος,in c.fine pr. 1402
ταχύπωλος , in c.ex Πῶλος 1420
ταχύρρωστος,in c. exΡωννύω 1451
ΤΑΧΥΣ 1598
ταχυτόκος 1643
ταχύχειρ,cum d.in c.ex Χεὶρ 1817
ταῶν,ταὼς & ταῶς in τείνω 1599
¶ΤΕ 1597
ΤΕΓΓΩ,cum d. ibid
τέγος,cum d.in Στέγω 1517
τεθριπποβάτης in ἱπποβάτης 237
τέθριππος,in c.ex Ἵππος 688
τεθριπποτρόφος , cum d in ἱπποτρόφος 1672
τεθρυβημένως in θρυβέω 645
τεθρυμμένως in θρύπτομαι 652
ΤΕΙΝΩ,cum d. 1597 & 1598
τείρεα in Τείρω
ΤΕΙΡΩ 1605
τειχεσιβλήτης 252
τειχήρης 256
τειχίζω, τειχιόεις, τειχίον,τείχισμα, τειχισμὸς,τειχιστὴς in Τεῖχος
τειχογραφέω 342
τειχοδόμος,cum d. in c.ex δομὴ 372
τειχολέτης,in c.fine pr. 1158
τειχομάχος,cum d 1016
τειχοποιὸς,cum d. 1372
ΤΕΙΧΟΣ 1605
τειχοφύλαξ , cum d.in c. ex φύλαξ 1785
τεῖχος in τεῖνος
τείως in τέως
ΤΕΚΜΑΡ,cum d. 1606 & 1607
τεκνίον in τέκνον
τεκνογονέω,cum d. 340
τεκνοκτόνος, cum d. in c. ex ἔκτονα 885
τεκνολέτειρα,in c.fine pr. 1138
τέκνον in τίκτω
τεκνοποιὸς,cum d 1362
τεκνοσπορία,in c.ex σπόρος 1516
τεκνοτροφέω,cum d 1673
τεκνοφάγος 1715
τεκνόω,cum d τέκος in τίκτω
τεκταίνω in τέκτων
τεκτόναρχος 204
τέκτων,cum d in τεύχω
τελαμὼν,cum d.in ταλάω 1587
τελέθω in τέλλω
τελειογόνος,cum d 310
τελειοκαρπέω 753
τέλειος in Τέλος
τελειοστιχὶς in c.ex Στίχος 1550
τελειότης in τέλειος

τελειο-

τελειοτόκος, cum d 1643
τελειόω, πλειόω in τελέω
τελείως, τελείωσις, τελειωτὴς in τέλειος
τελεόφρονος cum τελειόφρονος
τελεοκαρπέω in τελειοκαρπέω
τελεόω, τελέσιος in Τέλος
τελεσιουργὸς, cum d 506
τέλεσμα in τέλος
τελεσίγαμος, in c. ex Γάμος 300
τελεσίγονος 310
τελεσίμοιρος, in c. ex μοῖρος 1024
τελεσφόρον, τελεσφὶς, τελεσφικὸς, cum d. in τέλος
τελεσφόρος, cum d 1751
τελεσιάρχης, cum d 204
τελετὴ, in τέλος
τελετουργὸς, cum d. 506
τελευτὴ, cum d. τελέω, τελέως, τελέωσις, τελήεις, τελικὸς in τέλος
τελισκόμβρος completus, abſolutus. Deut. c. 23 οὐκ ἔσται τελισκόμβρος πορνεύων ἀπὸ υἱῶν Ισραὴλ
ΤΕΛΛΑΙΝΗ 1607
ΤΕΛΜΑ, cum d. ib.
ΤΕΛΛΩ ib.
ΤΕΛΟΣ 1608
τέλσον ib.
τελχὶν, expon faſcinator, apud Heſych. Quidam θελχῖνας eſſe voluerunt δαίμονας κακοποιοὺς, ὡς ἐπὶ κακῷ θέλγοντας τοὺς ἀνθρώπους, dictos quaſi θελχῖνας
τελχιτένων, in c. ex τένων 1603
τελωνάρχης 204
τελώνης, cum d. in c 1870
τέμαχος, τέμνος, cum d. in τέμνω
τεμενωρὸς 1229
ΤΕΜΝΩ 1612
τέμπεα in τέμνω
τένα γος in τέγω
ΤΕΝΔΩ & τένθω, cum d 1618
τένων in τείνω
τέξις in τίκτω
τεὸς in σὺ
τέραμνος, cum d. τεραμότης, τεράμων in τείρω
ΤΕΡΑΣ, cum d 1619
τερατοσκόπος, cum τερατοσκόπος
τερατολόγος, cum d 947
τερατοσκόπος, cum d 1486
τερατοτόκος, cum d 1643
τερατουργὸς, cum d 506
τερατωπὸς, in fine col. 1188
ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ, cum d. 1619
τέρεινα in τέρην
ΤΕΡΕΩ, cum d 1619
τέρην in τείρω
τερθρεὺς cum d. in τέρας
τέρθρος, cum d. in τέρεθρον
ΤΕΡΜΑ, cum d 1621
τέρμινθος in τερέβινθος
τερμιόεις, τέρμιος, τέρμων in τέρμα
τερπικέραυνος, in c. ex Κεραυνὸς 777
ΤΕΡΠΩ, cum d. 1621
ΤΕΡΣΩ, cum d. 1622
τερύες, τερύσκω in τείρω
τερψίμβροτος, in c. ex Βροτὸς 290
τερψίνοος 1112
τέρψις in τέρπω
τερψίχορος, cum d. in c. ex Χορὸς 1835
τέσσαρα in τέσσαρες
τεσσαράκοντα ib.
τεσσαρακοντήρης in τετρήρης 512
τεσσαρακονταέτης 533
τεσσαρακοντάπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1313
τεσσαρακοντόργυιος, in c. ab Ὄργυια 1196
τεσσαρακοντούτης, in τεσσαρακονταέτης
ΤΕΣΣΑΡΕΣ, cum d 1622
τεταγμένος in τάσσω
τετανικὸς in τέτανος
τετανόθριξ in τανύθριξ 650
τέτανος, cum d in τείνω
τεταραγμένως in ταράσσω
τεταρτάζω, τεταρταίζω, τεταρταῖος, in τέταρτος
τεταρτημόριον, in c. ex μόριον 1025
τέταρτος in τέσσαρες
τέτμω in τέμνω
τέτορες in τέσσαρες
τετραβάμων, in c. in βάμων 237
τετράβοιος, in c. ex Βοῦς 282
τετραγλώχιν, in c. ex Γλωχὶς 329
τετραγράμματος in c. ex γράμμα 340
τετράγυος, in c. ex Γύα 344
τετραγωνοπρόσωπος, in dec. 1288
τετράγωνος, cum d in c. ex Γωνία 348
τετραδάκτυλος, cum d. in c. ex Δάκτυλος 356
τετράδραχμος, in c. ex Δραχμὴ 422
τετράδυμος, in c. ex Δίδυμος 397
τετράδωρος, in c. ex Δῶρον, palmus 432
τετραέλικτος, τετραέλιξ, in c. ex ἑλίσσω 455
τετραενὴς & τετράενος, in c. ex Ἔνος 485
τετραέτης, cum d. 533
τετράζειν in τέτραξ 1623
τετράζυξ, in c. ex ζυγὸς 581
τετραήμερος, in c. ex Ἡμέρα 606
τετραθέλυμνος 626
τετράθυρος, in c. ex Θύρα 660
τετραίνω in τιτράω
τετρακίνη, idem quod θρίδαξ, lactuca: apud Athen ex Hipponacte.
τετράκις in τέσσαρες
τετρακισμύριοι, in c. ex Μύριοι 1080
τετρακόρυμβος, in c. ex Κόρυμβος 851
τετρακόρωνος, in c. ex κορώνη, cornix 852
τετρακόσιοι, cum d. in τέσσαρες
τετρακότυλος, in c. ex Κοτύλη 857
τετρακτὺς in τέσσαρες
τετράκυκλος, in c. ex Κύκλος 892
τετράκωλος, in c. ex Κῶλον, membrum 906
τετράκωμος, in c. ex Κῶμος 908
τετραλογία 947
τετραμερὴς, in c. ex μέρος 1024
τετράμετρος, in c. fine pr. 1044
τετράμηνος, in c. ex Μὴν 1050
τετράμνοις, in c. ex Μνᾶ 1963
τετραμοιρία, initio c 1026
τέτραξ in τέσσαρες
τετράξοος, in c. habentibus ξε 1126
τετράορος in ἀείρω, & in c. ex Εἴρω, necto 459
τετράπαλαι, in c. ex Πάλαι 1241
τετράπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1313
τετραπλάσιος, cum d. in τέσσαρες
τετράπλευρος, in c 1340
τετραπλῆ, τετραπλόος in τέσσαρες
τετραποδηδὸν, τετραπόδεσσι, τετραποδίζω, cum d. in τετράπους
τετράπολις, in c. 1370
τετράπολος 1368
τέτραπος, τετράπους 1380
τετραπτερυλλὶς, in c. fine pr. 1402
τετράπτιλος, in c. ex Πτίλος ibid.
τετράρυμος & τετράῤῥυμος, in c. ex ῥυμὸς 1449
τετράρχης, cum d 204
τετρὰς in τέσσαρες
τετρασκελὴς, in c. ex σκέλος 1483
τετράστιχος, τετράστοιχος, cum d in c ex στίχος 1530
τετράστυλος, in c 1562
τετρασύλλαβος, in dec. ex συλλαμβάνω 925
τέτρατος in τέσσαρες
τετράτρυφος, qui in quatuor partes frangitur, vel in quatuor partes fractus. Heſiod. in Erg.
τετραφαλαγγία, in c. ex Φάλαγξ 1713
τετραφάληρος, in c. ex φάληρα 1724
τετράφαλος, in c. ex Φαλὸς ib.
τετραφάρμακος, in c. ex Φάρμακον 1725
τετράφυλος, in c. ex Φυλὴ 1785
τέτραχα, τετραχθὰ, τετραχῆ, τετραχοῦ in τέσσαρες
τετραχοίνικος, in c. ex Χοῖνιξ 1831
τετράχορδος, in c. ex Χορδὴ 1834
τετραχῶς, τετράων in τέσσαρες
τετράωτος, in c. ex Οὖας 1322
τετρεμαίνω in τρέμω 1680
τετρήμερος in τετραήμερος 606
τέτριξ cum τέτραξ
τετρόργυιος, in c. ab Ὄργυια 1196
τετρώβολον, cum d. in c. ex Ὀβολὸς 1130
τέτρωρος in τετράορος 459
τετρώροφος, in c. ex ὀροφὴ 515
ΤΕΤΤΑ 1623
τεττιγομήτρα, in c. ex μήτρα 1053
ΤΕΤΤΙΞ, cum d. 1623
ΤΕΥΘΟΣ cum d ibid.
τευκτὴρ, τευκτικὸς, τευκτὸς, in τεύχω, τεῦξις, ib. & in τυγχάνω
ΤΕΥΤΑΣΩ, cum d 1623
ΤΕΥΤΛΟΝ ib.
τευτλοφάκη, edulium quoddam ex beta & lente miſtis. Dioſc. & Oribaſ.
τευχεσφόρος, τευχοφόρος 1752
ΤΕΥΧΩ, cum d 1623 & 1624
ΤΕΦΡΑ, cum d 1625
ΤΕΧΝΗ, cum d ibid. & 1626
τεχνολόγος, cum d 947
τεχνοπαίγνιον, in c. ex Παίζω 1239
τεχνοσύνη in τέχνη
τεχνουργέω, cum d 506
τεχνόω in τέχνη
τεχνύδριον ib.
τέως in Ὡς 1876
¶ΤΗΒΕΝΝΑ, cum d 1627
τήγανον, cum d in τήκω
τήθη, cum d. in τιτθὸς 1647
τηκόλιθος, in c. ex Λίθος 970
ΤΗΚΩ, cum 1627 & 1628
τηλαυγὴς, cum d. in c. ex Αὐγὴ 217
ΤΗΛΕ 1628

τηλεβόλος 254
τηλέγονος 310
τηλεδαπός, in c. ex Δάπεδον 359
τηλεθάω, τηλέθω, in Θάλλω 618
τηλέκλητος, in c. ex κλητός 755
τηλεκλυτός, in c. ex Κλύω 811
τηλέμαχος 1016
τηλέπορος 1275
τηλέπλαγκτος, in comp. ex Πλάζω 1327
τηλέπυλος, in c 1410
τηλέσκοπος, τηλεσκόπος 1486
τηλεφανής 1771
τηλέφιλον, apud Theocritum idyll. 3. dici traditur papaueris folium, quaſi δηλέφιλον, quoniam amoris indicia ex eo fieri olim ſolebant, Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν. Legitur tamen ibi & τηλέφυλλον, quod metri leges ferre poſſe non videntur.
ΤΗΛΕΦΙΟΝ 1629
ΤΗΛΕΦΟΣ, cum d ibid.
ΤΗΛΙΑ ibid.
τηλίκος, cum d. in Ηλίκος 601
ΤΗΛΙΣ, cum d 1629
τηλόθεν, τηλόθι in Τῆλε
τηλοπέτης, in c. fine præp. 1309
τηλοῦ, in Τῆλε
τηλουρός 1107
τηλυγέτης, τηλύγετος, in c ex γλυέτης 307
τηλωπός, in fine col. 1188
τημελής, cum d. in c. ex Μέλει 1029
τήμερον pro σήμερον
τῆμος, cum d. in Ημος 607
τήνει in τῆνος
ΤΗΝΕΛΛΑ 1629
τηνίκα, cum d. in Ηνίκα 609
τῆνος in Εκεῖνος 465
τηνῶδε ibid.
τηξιμελής, in c. ex Μέλος, membrum 1031
τῆξις, in Τήκω
ΤΗΡΕΩ, cum d 1629
τησίχρυσος, in c. ex Χρυσός 1847
ΤΗΤΑΩ & τήτη 1630
τῆτες, τητινός 533
ΤΗΥΣΙΟΣ 1630
¶τῇ vel τί in Τὶς vel Τίς
ΤΙΑΡΑ, cum d 1630
ΤΙΒΗΝ ibid.
ΤΙΓΡΙΣ ibid.
τιέω in Τίω
ΤΙΘΑΙΒΑΣΣΩ 1630
ΤΙΘΑΣΣΟΣ, cum d ibid.
τίθεμαι in Τίθημι, τιθέω ibid.
ΤΙΘΗΜΙ 1631
τιθήνη, cum d. in Τίτθος
τίτθος in Τιτθός
τιθύμαλος, in Τίτθος.
ΤΙΚΤΩ 1641
τίλαι, in Τίλλω
τιλάω, in Τίλος
ΤΙΛΛΩ, cum d 1644
ΤΙΛΟΣ 1645
τίλσις, τιλτός, τίλων, in Τίλλω
τιμαδία in τιμή
τιμάομαι, in τιμάω
τιμάεσσ, in τιμήεις
τιμή, cum d. in Τίω
τιμήεις, in c. remot. 1313
τίμησις, τιμητός, &c. in τιμή
τιμησίπολις 1410
τίμιος, cum d. in τιμή
τιμιουλκέω, in c. ex ὁλκή 478
τιμίως in τίμιος
τιμοκρατία, cum d 865 & 866
τιμόπολις 1370
τιμωρός, cum d. cum τιμήορος
τινακτοπήληξ 1310
ΤΙΝΑΣΣΩ, cum d 1645
ΤΙΝΤΑΛΕΟΣ ibid.
τίνω, cum d, in Τίω
τίσις, in Τίω
ΤΙΣ 1645
τιταίνω, in Τείνω
τιτανοκράτωρ 866 v. 1
ΤΙΤΑΝΟΣ, cum d. 1646
τιτῆνες in τιταίνω, & in Τίω
ΤΙΤΘΟΣ, cum d. 1646 & 1647
ΤΙΤΙΖΕΙΝ 1647
ΤΙΤΡΑΩ & τιτραίνω ibi.
ΤΙΤΡΩΣΚΩ 1648
τιτυβίζειν, in Τετίζειν
τίτυρες, cum d. in Σάτυρος 1457
ΤΙΤΥΣΚΟΜΑΙ 1649
ΤΙΦΗ ibid.
ΤΙΦΟΣ, cum d. ibid.
ΤΙΩ ibid.
¶τλάθυμος, in c. ex Θυμός, animus 568
τλαπαθής, cum τληπαθής
τλάμων, in τλήμων
τλάω in Ταλάω
τλήθυμος in τλάθυμος
τλήμων, cum d. in τλάω
τληπαθής, cum d. in ταλαπαθής 1256
τλησίπονος, in c. fine pr. 1291
τλῆσαι, τλητός, &c. in τλάω
¶τμάω, τμήγης, τμῆγε, τμήγω, τμήδην τμῆμα, τμῆσις, τμήσσω, τμητήρ, &c. in Τέμνω
¶τὸ, in ὁ 1119
τόδε, in ὅδε 1131
τόθεν, in πόθεν 1215
τόθι ib.
τοὶ pro σοὶ
ΤΟΙ 1654
τοίνυν, in Τοὶ
τοῖος, τοιόσδε, τοιοῦτος, in Οἷος 1151
τοιχότυπος, in c. ex Τύπτω 1669
τοίχαρχος 204
τοιχοδιφήτωρ, in c. ex Διφάω 409
τοιχορύκτης, in c. fine pr. 1210
ΤΟΙΧΟΣ, cum d. 1635
τοίως, in τοῖος
τοκάς, τοκετός, τοκεύς, τοκίζω, cum d. in Τίκτω
τοκογλύφος, cum d. in c. ex γλύφω 325
τόκος in Τίκτω
ΤΟΛΜΑ, cum d 1655
ΤΟΛΥΠΗ, cum d 1656
τομός, τόμος, &c. in Τέμνω
τομουρός, in c. remot. 1294
τομῶς in τομός
τονάῖος in τόνος
ΤΟΝΘΟΡΥΖΩ 1656
τόνος, cum d. in Τείνω
τοξάζομαι in Τόξον
τοξεύω, cum d. ibid.
τοξήρης 206
τοξικός, in Τόξον
τοξοβόλος 354
τοξοδάμας & τοξόδαμνος, in c. ex Δαμάω 357
ΤΟΞΟΝ, cum d 1656
τοξοφόρος 1751
τοπάζω cum d. in Τόπος
τοπάρχης 204
τοπεῖον, in Τόπος
τοπηγορία 18
τοπικός, cum d. in Τόπος
τοπογράφος, cum d 342
τοποθεσία, in c. ex θέσις 1639
τοποκλισία, in c. ex κλίσις 809
τοπομαχέω 1016
ΤΟΠΟΣ 1657
τοποτηρητής, in c 1630
ΤΟΡΔΥΛΙΟΝ 1658
τορεύω, τορέω, cum d. in Τερέω
ΤΟΡΜΗ 1658
τορνεία, τόρνευμα in τόρνος
τόρνος, cum d. τόρος & τορός, in Τερέω
τορύνη, cum d. in Τείρω 1605
τορῶς in τορός
τόσος, cum d. in Οσος 1213
τότε, ποτὲ in Οτε 1220
τοὔδαφος pro τὸ ἔδαφος, τοὐμὸν pro τὸ ἐμὸν, τοὔμπαλιν pro τὸ ἔμπαλιν, &c.
τοὔνεκα, in c. ex Ενεκα 485
τουτί, τοῦτο, &c. in Οὗτος 1230
τόφρα in Οφρα 1230
¶τράγαιναι in Τράγος
τραγάκανθα in c. ex Ακανθα 94
τραγαλίζω in Τρώγω
τράγανος, τραγάω, τραγεῖον, τράγος, in Τράγος
τραγέλαφος, in c. ex Ελαφος 471
τράγεος in Τράγος
τράγημα, cum d. in Τρώγω
τραγίζω, τραγικός, cum d. τράγιον, τραγίσκος in Τράγος
τραγοβάμων, in c. in βάμων 237
τραγόκερως, in c 776
τραγοκτόνος, hircos occidens, Eurip. in Bacch. Ex τράγος & κτείνω
τραγομάσχαλος, in c. ex Μασχάλη 1012
τραγόπους 1381
τραγοπώγων, in c. ex Πώγων 1417
τραγορίγανον, cum d. in c. ex Ορίγανον 1197
ΤΡΑΓΟΣ 1659
τραγοσκελής, in c. ex Σκέλος 1483
τραγῳδέω, τραγῳδία, τραγῳδικός in τραγῳδός
τραγῳδιογράφος 542
τραγῳδιοδιδάσκαλος & τραγῳδοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
τραγῳδός 58
τραμὴ vel τράμις in Τιτράω 1648
τρανής, cum d. & τρανός ibid.
ΤΡΑΠΕΖΑ, cum d. 1659 & 1660
τραπεζοκόμος, in c. ex Κομέω 813
τραπεζοκόρος, in c. ex κορέω, ſatio 850
τραπεζορήτωρ, in c. fine pr. 1436
τραπεζόω, cum d. τραπεζῶς, in τράπεζα
τραπελός, cum d. τραπέω, in τρέπω
τράπομαι ibid.
τρασιὰ in τέρσω 1623
ΤΡΑΥΛΟΣ, cum d. 1660

τραῦμα, cum d. in Τιτρώσκω
τραύξανα, in Τρώγω
τράφαλλος, τραφερὸς, τράφηξ, in Τρέφω
τραχηνὸς, τραχέως, in Τραχὺς
τραχήλια, τραχηλιάω, τραχηλίζω, cum d. in Τράχηλος
τραχηλοκοπέω, in c. ex κοπὴ 846
ΤΡΑΧΗΛΟΣ 1660
τραχυδέρμων, in c. ex Δέρμα 375
τραχυνία, cum d. in Τραχὺς
τραχυόστρακος, in c. ex Ὄστρακον 1219
τραχύπους 1381
ΤΡΑΧΥΣ, cum d 1661
τραχύστομος 1548
τραχύφλοιος, in c 1767
τραχύφωνος 1799
τραχώδης, τράχωμα, cum d. τραχὼν, in Τραχὺς
ΤΡΕΙΣ 1662
τρέμω, in Τρέω
ΤΡΕΠΩ cum d 1663 & 1664
τρέστης, in Τρέω
ΤΡΕΦΩ, cum d 1669
τρεχέδειπνος, in c. ex Δεῖπνον 368
ΤΡΕΧΩ 674
ΤΡΕΩ 1679
τρηγαλέος, pertuſus. Heſych.
τρῆμα, in Τιτράω 1648
τρηματικτὴς, in c. ex Στίζω 1544
τρηματόεις, τρηματώδης in τρῆμα
τρήρων, in Τρέω
τρῆσις, τρητὸς in Τιτράω 1648
τρηχὺς, cum d in Τραχὺς
τρία, τριαγμὸς, τρίαινα, cum d. τριακὰς, τριακὶς, in Τρεῖς
τριακονθάμματος in c. ex ἅμμα 181
τριάκοντα, in Τρεῖς
τριακονταέτης 553
τριακοντάζυγος, in c. ex ζυγὸς 581
τριακοντάκις, in Τρεῖς
τριακοντάκλινος, in c. ex κλίνη 809
τριακοντάμηνος, in c. ex Μὴν 1050
τριακοντάπηχυς, in c. ex Πῆχυς 313
τριακοντήρης, in τριήρης 512
τριακοντόργυιος, in c. ab Ὀργυιά 1195
τριακόντορος, in c. in ὄρος 512
τριακοντούτης, in τριακονταέτης
τριακόσιοι, τριακοστὸς, τρίακτος, τριὰς, τριασμὸς, τριάσσω, in Τρεῖς
τριατέτταρα in c 1623
τριβαδικὴ, τριβακὸς, in Τρίβω
τρίβαλλοι vel τριβαλλοὶ, ſycophantæ, aut menſarum aſſeclæ. Heſych. & ſchol. Ariſt.
τρίβανον, τρίβαξ, in Τρίβω
τριβάρβαρος, ter, i. valde barbarus, Plut. de educ. lib.
τριβελὴς, in c. ex Βέλος 261
τριβὴ, in Τρίβω
τριβολεκτράπελα, in ἐκτρέπω 1666
τρίβολος, ὁ, herbæ nomen apud Dioſc. libr. 4. c. 15. & Theoph hiſt. pl. l. 4. c. 11. ſic dictæ à triplici cuſpide. ¶ Τρίβολοι, οἱ, nominantur machinulæ quædam ferreæ, trigono forma: quæ quamcunque in partem incubuerint, vnum aut duos aculeos ſemper protendunt: apud Plutarch. in Scip. ¶ In frænis ſunt quæ luptatis adduntur, vt ſua aſperitate equos oris durioris coerceant. Poll. l. 1.
τρίβος, in Τρίβω
τριβραχὺς, in c. ex Βραχὺς 285
ΤΡΙΒΩ τρίβων, cum d. 1680 & 1681
τριβωνοφόρος, cum d 172
τριγενὴς, cum d. in c. ex γένος 308
τριγέρων, in c. ex γέρων 314
τρίγλη in Τρεῖς
τρίγληνος, in c. ex Γλήνη 326
τριγλὶς, cum d. in τρίγλη
τρίγλυφος, in c. ex γλύφω 325
τριγλώχιν, in c. ex Γλωχὶς 329
τριγμὸς, in Τρίζω
τριγωνία, cum d 310
τρίγωνος, cum d. in c. ex Γωνία 348
τρίδακνος, in c citra pr. 354
τριδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 356
τρίδουλος, in c. ex Δοῦλος 420
τρίδραχμος, in c. ex δραχμὴ 422
τρίδυμοι, in c. ex δίδυμος
τριδύστηνος, in δύστηνος 712
τριέλικτος, in c. ex ἑλίσσω 455
τριέμβολον, in ἐμβάλλω 246
τρίενος, in c. ex Ἕνος 485
τριέσπερος, in c. in Ἑσπέρα 526
τριέτης, cum d 533
τρίζυξ in c. ex ζυγὸς 581
ΤΡΙΖΩ 1684
τριηκὰς, in Τρεῖς
τριηκονθήμερος, in τριήμερος
τριήκοντα, in Τρεῖς
τριηκόντιος, τριηκοστὸς, in Τρεῖς
τριημερόνυκτος, in c. retinentibus in νυκτ 1119
τριήμερος, in c. ex Ἡμέρα
τριημιπόδιον, in ἡμιπόδιον 1379
τριημιχοίνιξ, in ἡμιχοίνικος 1851
τριήραρχος, cum d 204
τριηρημιολία, in ἡμιόλιος 1160
τριήρης, cum d. in c. ex ἤρης 312
τριηρονόμος 1096
τριθαλὴς, in c 618
τριθεΐα, cum d. 629
τρικαλίνδητος, in c. ex καλίνδητος 894
τρικάρηνος, in c. ex κάρηνον 749
τρίκαρπος 753
τρικέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, ſine pr. 781
τρίκλινος, cum d. in c. ex κλίνη 809
τρίκλυστος, in c. deſinentibus in κλυστος 811
τρίκλωστος, in c. ex Κλώθω 812
τρικόλωνος, in c. ex κολωνὸς 831
τρικόνδυλος, in c. ex κόνδυλος 838
τρίκορυς, tres galeas geſtans, vel ſimpliciter, armatus. Euripid. in Bacch. Ex Κόρυς
τρικόρυφος, in c. ex κορυφὴ 852
τρικόρωνος, in c. ex Κορώνη, cornix 852
τρίκουρος, in c. ex κουρὰ 765
τρίκραιος, in c. ex κραῖον 750
τρίκροτος, in c. ſine pr. 877
τρικυλίνδητος, in c. ex κυλινδέω 906
τρικυμία, in c. ex Κῦμα 895
τρίκωλος, in c. ex κῶλον, membrum 906
τρίλλιστος, in c. ex Λίσσομαι 973
τρίμαμμα, in c. ex Μάμμα 1000
τριμερὴς, cum d. in c. ex μέρος 1024
τρίμετρος, in c. ſine pr. 1044
τρίμηνος, cum d. in c. ex Μὴν 1050
τρίμινθος, in Τερέβινθος 1619
τρίμιτος, cum d. in c. ex Μίτος 1062
τρίμμα, cum d. in Τρίβω
τριμναῖος & τρίμνως, in c. ex Μνᾶ 1062
τριμοιρία, initio c 1016
τρίμορφος, in c 1971
τριναχρία, in c. ex Ἄκρος 106
τρίναξ, cum d. τρίξος, in Τρεῖς
τριξώλης, in c. ſine pr. 1159
τριοδίτης, cum d. in τρίοδος
τριοδοντία, in τριόδους
τρίοδος, in c. ex Ὁδὸς 1135
τριόδους, in fine col. 1136
τρίοζος, in c. ex Ὄζος 1138
τριόρχης, τρίορχις, in c 1212
τριόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμός 1190
τρίπαις, in c. ex Παῖς 1241
τρίπαλαι, in c. ex Πάλαι 1143
τρίπαππος, in c. ex πάππος, auus
τριπέτηλος, in c. ex πέτηλον 1304
τρίπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1313
τριπιθήκινος, in c. ex Πίθηξ 1314
τρίπλαξ, in c. ex Πλατὺς 1332
τριπλάσιος, cum d. in Τρεῖς
τρίπλεθρος, in c. ex Πλέθρον 1332
τριπλεκὴς in c. in πλεκὴς 1335
τριπλῆ, τριπλόος, in Τρεῖς
τριπόδης, τριπόδιον, &c. in τρίπους
τριπόθητος, in c. ex Πόθος 1354
τριπόλιον, in c. ex Πολιὸς 1368
τρίπολος ibid.
τριπόνητος, in c. ſine pr. 1291
τρίπορθος, ter vaſtatus & direptus: apud Theocr. in Arade Troia ter vaſtata.
τρίπος & τρίπους 1381
τριπτὴρ, &c. in Τρίβω
τρίπτυχος, in c. ex Πτύσσω 1405
τρίπωλον, in c. ex Πῶλος 1420
τρίρρυμος, in c. ex ῥυμὸς 1449
τρὶς, in Τρεῖς
τρισάγιος, in c. ex Ἅγιος 12
τρισάποτμος, in ἄποτμος 1376
τρισαριστεὺς in c. ex Ἄριστος 188
τρισάσμενος, in c. ex Ἄσμενος 210
τρισάωρος, in ἄωρος 1871
τρισδιάστατον σῶμα, in διΐστημι 699
τρισέληνος, in c. ex σελήνη 1463
τρισευδαίμων, in εὐδαίμων 350
τρισκαίδεκα, cum d. in c. ex δέκα 369
τρισκαιδεκαέτης, in δεκαέτης 532
τρισκαιδεκάπηχυς, in δεκάπηχυς 1313
τρισκαιδεκήρης in τριήρης 512
τρισκακοδαίμων, in κακοδαίμων 350
τρισκελὴς, in c. ex Σκέλος 1483
τρισκοπάνιστος, in κόπανον 842
τρίσλιπα, initio col. 973
τρισμάκαρ, cum d. in c. ex Μάκαρ 996
τρισμὸς, in Τρίζω
τρισμύριοι, in c. ex Μύριοι 1080
τρισοϊζυρὸς, in Οἰζὺς 1142
τρισόλβιος, in c. ab Ὄλβος 1156
τρισπιθαμὸς, in c. ex Σπιθαμὴ 1510
τρισπόλιον, in τριπόλιον
τρισσὸς, cum d. in Τρεῖς
τρίστατον, in compoſitorum ex Ἵστημι, appendo, prima claſſe 739
τριστάτης, in c. ex στατὸς 712

τρίστεγος, in c 1527
τρίστοιχος, cum d. in c. ex στοῖχος 1530
τρίστομος, cum d 1548
τρισύλλαβος, cum d. in dec. ex συλλαμβάνω 925
τρισυπόστατος in ὑφίστημι 710
τρισχίλιοι, in c. ex Χίλιοι 1817
τρίτυμος, cum d in c 1585
τριταγωνιστὴς, cum d. in c. ex ἀγωνίζομαι 49
τριταῖος, cum d. in τρεῖς
τριταιοφυὴς 1794
τριτάλαντος, in c. ex τάλαντον 1377
τριτάνυστος, in c. ex τανύω 1605
τριτέγγονος, cum d. in ἔγγονος 309
τριτεύω, cum d. in τρεῖς
τριτημόριον, &c. in c. ex μόριον 1025
τριτογενὴς, cum d 305
τριτοκόλλυβον in Κόλλυβον 827
τριτόμηνις, in c. ex Μῶ 1050
τριτοπάτωρ, cum d. in c. 1259
τριττύαρχος, idem quod τριττυάρχης
τριττὺς in τρεῖς
τριττυάρχης 204
τρίτος in τριττὺς
τριτὼ, Æolibus ſignificat τὴν κεφαλὴν, vt vult ſchol. Ariſtoph. Hinc epithetum τριτογένεια quidam deriuatum putarunt
τρίτως in τρίτος
τριφαλαγγία, in c ex Φάλαγξ 1723
τριφάσιος, in c. ex φάσις 1732
τριφίλητος & τριφίλατος, in c. 1762
τριφυὴς 1794
τρίφυλλος, cum d 1787
τρίχα in τρεῖς
τριχάϊκες, in c. ex Αἴσσω 86
τρίχαπτον, in c. ex Απτω, necto 181
τριχῆ τριχθὰ, cum d. in τρίχα
τριχία in Θρὶξ 649
τριχιάω, cum d. τριχίδιον, τριχίνιον, τρίχινος in Θρὶξ 649
τριχίον in Θρὶξ 649
τριχὶς ib.
τριχίτης in Θρὶξ 649
τριχοβρῶτες, in c. ſine pr. 293
τριχοίνικος, in c. ex Χοῖνιξ 1831
τριχοκόμος, in c. ex Κομέω 833
τριχοκοσμητὴς, in c. ex Κόσμος 854
τριχολάβιον & τριχολαβὶς, in c. ex λαβὴ 928
τριχολογέω 939 & 947
τριχόμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 999
τριχομανὲς 995
τριχορδος, in c. ex Χορδὴ
τριχορία, in c. ex Χορὸς 1835
τριχορρέω τριχορρυέω, in c. ex ῥέω 1434
τριχοτρώκτης, in c ex τρώγω 1687
τριχουλκιαῖος, in c. ex χεῖς 1125
τριχοφυὴς, cum d 1794
τριχόφυλλος 1787
τριχόω in Θρὶξ 649
τρίχορος, in c. 1846
τριχώδης, τρίχωμα, cum d. in Θρὶξ 649
τριχῶς in τρεῖς
τρίχωσις in Θρὶξ 649
τριχωτὸς ib.
τριψημερέω, in c. ex Ημέρα 606
τρίψις in τρίβω
τριώβολον, cum d. in c. ex Οβολος 1130
τριώνυμος, cum d. in c. ex Ονομα 1172
τριώτης & τριωτὴς, in fine col. 1288
τρόμος, cum d. in τρέω 1679
τροπαῖος in τροπὴ
τροπαιοῦχος, cum d 518
τροπαιοφόρος, cum d 1752
τροπὴ, &c. τρόπηξ τρόπις, in τρέπω 1664
τροπολογέω, cum d 947
τρέπος in τρέπω
τροποφορέω 1742
τροπόω, cum d. in τρέπω
τροφαλὶς & τροφαλλὶς, τροφεύω, cum d τροφὴ τρόφι τροφίας, τρόφιμος, τρόφις τροφιώδης, τροφὸς, τροφὸς, τροφώδης, in τρέφω
τροχάζω, τροχαϊκὸς, τροχαῖος, τροχάλεοι, τροχαλία, τροχαλιώδης, τροχαλὸς, τροχαντὴρ τροχάω, τρόχεος, τροχερὸς, in τρέχω
τροχήλατος, cum d 470
τροχηλία, τροχηλιά, τροχίλιον, τροχιὰ τροχίας, τροχίζω τροχιλιά, τροχίλιον, τρόχιλος, τροχινὸς, τρόχος, τροχίσκος, τρόχμαλος, in τρέχω
τροχοδινέω, in c. ex δίνη 407
τροχόεις in τρέχω
τροχοπέδη, in c. ex πέδη 1262
τρόχος, τροχὸς in τρέχω
ΤΡΥΒΛΙΟΝ 1685
ΤΡΥΓΗ cum d ib
τρυγηφάγος 1715
τρυγηφαίνος 1721
τρυγίας, τρυγινὸς in τρύγη
τρυγόβιος, in c. ex Βίος 266
τρυγοδαίμονος, in c. ex Δαίμων 350
τρυγοδίφησις & τρυγοδιφάω, in c. ex διφάω 409
τρυγονάω in τρυγὼν
τρυγονοψάλλειν, in c ex Ψάλλω 1854
τρυγῳδέω, in τρυγῳδὸς
τρυγῳδὸς, cum d 58
τρυγὼν, τρύζω in τρίζω
τρύμα, τρυμαλιὰ, τρύμη in τρύω
τρὺξ in τρύγη
ΤΡΥΠΑ cum d 1685 & 1686
τρυσαίωρ, in c. ex Αἰώρ 159
τρισίβιος, in c ex Βίος 266
τρύσιππον & τρισίππειον, in c. ex Ιππος 683
τρύσις, τρύσκω in τρύω
τρυσμὸς in τρύζω
τρυσὸς, τρυτάνη, cum d. in τρύω
τρυτοδόκη 383
τρυφάλεια in c. ex φάλος 1724
τρυφάω, τρυφεραινόμαι, τρυφερὸς, in Θρύπτω 652
τρυφεροχρὼς τρυφερόχρωτος 1845
τρυφερὸς, τρυφὴ τρυφηλὸς, τρύφημα, τρυφητὴς, τρύφος in Θρύπτω 632
τρυχηρὸς τρυχινὸς, τρυχίον, τρυχνύω, in τρύω
τρύχνες, in στρύχνος 1561
τρύχω, cum d. in τρύω
τρωγάλιος, τρώγλη τρωγλητὴ in τρώγω
τρωγλοδύω, cum d. in c. ex δύω, ſub eo 429
ΤΡΩΓΩ, cum d 1687
τρῶμα, cum d. in πιτρώσκω
τρὼξ, τρωξαλλίδες, τρώξανα, in Τρώγω
τρωξάρτης, in c. ex Αρτος 198
τρώξιμος, τρῶξις in τρώγω
τρωπάω & τρωπέω in τρέπω 1664
τρῶσις, τρώσκω, τρωτὸς in πιτρώσκω τρώω in πιτρώσκω
¶ τὺ, in σὺ 1563
τυγχάζω in τυγχάνω
ΤΥΓΧΑΝΩ 1687 & 1688
τυκτὸς, τύκος, cum d. in τεύχω 1624
ΤΥΛΟΣ, cum d. 1691
τυλυφαίνης, in c. ex Υφάω 1712
τυλώδης, τύλωμα, τύλωσις, τυλωτὸς in τύλος
τυμβὰς in τύμβος
τυμβαύλης 221
τυμβεὰς, τυμβεύω, cum d. in τύμβος
τυμβήρης 206
τυμβογέρων, in c. ex γέρων 314
ΤΥΜΒΟΣ 1671
τυμβοχοέω, cum d. 1824. v. vlt.
τυμβώρυχος, cum d. in c ſine pr. 1210
τύμμα, τυμμὴ, τύμπανον, cum d. in τύπτω
τυμπανοφορέομαι 1752
τυνὴ, in σὺ 1563
ΤΥΝΟΣ, cum d. 1691
τύξις in πύξις 1624
ΤΥΠΤΩ, cum d. 1692
τυραννεῖον, τυραννεύω, τυραννητιάω, τυραννία, cum d τυραννίζω, τυραννικὸς, cum d τυραννὶς, in τύραννος
τυραννοκτόνος, cum d. in c. ex ἔκτονα 885
ΤΥΡΑΝΝΟΣ 1695
τύρβη, cum d. in σύρβη 1506
τυρεύω cum d. τύρειον, in Τυρὸς
τυροβόλιον 254
τυρογάλα, in c. ex γάλα 298
τυρόεις in τυρὸς
τυρόκνη & τυροκνῆστις, in c. ex Κνάω 814
τυροκομεῖον, in c. ex Κομέω 813
τυροκόσκινον, in κόσκινον 853
τυρόνωτος, dorſum ex caſeo habens. Ariſtophan. comp. ex τυρὸς & νῶτος
τυροπώλης, cum d 1420
ΤΥΡΟΣ, cum d 1696
τυροφορεῖον 1752
τυρόω in τυρὸς
ΤΥΡΣΙΣ 1696
τυρώδης in τυρὸς
τυτθὸς, in τιτθὸς 47
τυφάων, cum d. in τύφω
τυφεδανὸς, τυφεδὼν ib.
τύφλη in τυφλὸς
τυφλῖνος ibid.
τυφλέπεις 1381
ΤΥΦΛΟΣ 1697
τυφλόστομα 1548
τυφλότης, τυφλόω in τυφλὸς
τυφλοφόρος 1753
τυφλώδης in τυφλὸς
τύφλωσις ib.
τυφλώττω, in c ex ὄσσομαι 1190
τυφλὼψ, initio col. 1182
τυφογέρων, in c. ex γέρων 314

τυφομανία, initio c 966
τύφος ſeu τῦφος, in τύφω
ΤΥΦΩ cum d 1697
τύχη cum d. in Τυγχάνω
τυχίζω, in τύχος
τυχόντως in τύχη
¶ ΤΩΤΑΖΩ, cum d 1698
τῶς in Ως

Υ

Υάγχη, in c. ex Αγχη 29
ὕαινα, ὑαινὶς in iſ 1570
ὑάδες, ὑακίζω in Υω
ὑακινθίζω in Υάκινθος
ὑακινθινοβαφὴς, hyacinthino tinctus colore. Xen. præd. 6.
ΥΑΚΙΝΘΟΣ, cum d 1698
ΥΑΛΟΣ, cum d ibid.
ὑαλοτέχνης, in c. ſine pr. 1627
ὑαλουργὸς 506
ὗας, in iſ
¶ ὑάζω, ὑβὸς in κύπτω 897
ὑβριποδῶ 1256
ΥΒΡΙΣ, cum d 1299
ὑβριστοδίκαι 404
ὕβωμα, ὕβωσις cum ὑβὸς
¶ ΥΓΙΗΣ, cum d 1700
ὑγιαίνω, cum d. in Υγρὸς
ὑγρέμπλαστρον in ἐμπλάσσω 1329
ὑγροβάτης 238
ὑγρόβιος, in c. ex Βίος 266
ὑγροκέφαλον, in c. ſine pr. 781
ὑγροκήλη, in c. ex κήλη 784
ὑγροκιρσοκήλη, in κιρσοκήλη ibid.
ὑγροκοίλιος, in c. ex κοιλία 818
ὑγροκολλύρια 882
ὑγρομελὴς, in c. ex Μέλος, membrum 1032
ὑγρόμυρον, in c. ex μύρον 1081
ὑγρόνοις 1112
ὑγρόπισσον, in c 1325
ὑγρόπυρος, cum d 1175
ΥΓΡΟΣ 1701
ὑγρόσαρκος, in c 1455
ὑγρότης in Υγρὸς
ὑγροτράχηλος, in c 1661
ὑγρόφικος 1673
ὑγροφθαλμος, in c, ex ὀφθαλμὸς 1196
ὑγρόφθογγον, in c. ex φθόγγος 1757
ὑγρῶς in Υγρὸς
¶ ὑδαλέος, ὑδαρὴς & ὑδαρὸς, cum d
ὑδαταίνω, ὑδατικὸς, ὑδάτινος ὑδάτιον, ὑδατὶς, ὑδατόεις in Υδωρ
ὑδατοθρέμμων, in c. ex θρέμμα 1671
ὑδατόκλυστος, in c. deſinentibus in κλυστὸς 811
ὑδατοτρεφὴς, in c. in τρεφὴς 1971
ὑδατόχολα διαρρήματα, in c 1832
ὑδατόχροος 1845
ὑδατόω, ὑδατώδης, ὑδαρὸς, cum d. in Υδωρ
ὑδέω, ὕδης in Υδω
ὕδνον in Οἰδέω 1742
ὑδνόφυλλον 1787
ὕδρα in Υδωρ
ὑδραγωγὸς, cum d 42
ὑδραίνω, ὑδραλὴς in Υδωρ
ὑδράργυρος in c. ex Αργυρος 186
ὑδραύλαξ, in c. ex Αὔλαξ 218
ὕδραυλις cum d 221
ὑδρεία, ὑδρεῖον in ὑδρεύω
ὑδρήλαιον, in c. ex Ελαία 467
ὑδρεύω, cum d. in Υδωρ
ὑδρηγὸς
ὑδρηλὸς in Υδωρ
ὑδρία, ὑδριάδες in Υδωρ
ὑδριαφόρος 1752
ὑδρίζω, ὑδρίσκη in Υδωρ
ὑδροβαφὴς, in c. ex βάφον 255
ὑδρογάρον, in c. ex γάρον 301
ὑδροδόκος 303
ὑδρόεις in Υδωρ
ὑδροθήκη, in c. ex θήκη 1641
ὑδροκέφαλον, in c. ſine pr. 781
ὑδροκήλη, cum d. in c. ex κήλη 784
ὑδρολάπαθον, in c. ex λάπαθον 932
ὑδρόμαντις, cum d. in c 1003
ὑδρομαστευτὴς, cum d. in com. ex Μαστεύω 1010
ὑδρομέδουσα, in c. ex μέδω 1019
ὑδρόμελι, in c 1030
ὑδρόμηλον, in c 1048
ὑδρόμυλος, in c. ex Μύλη 1079
ὑδρόμφαλον, in c 1167
ὑδροπέπερι, in Πέπερι 1293
ὑδροποσία, ὑδροπότης, cum d. in c. ſine pr. 1320
ὑδρορρόα & ὑδρορρόια, in c. ex ῥοὴ 1434
ὑδρὸς in Υδωρ
ὑδροσκόπος, cum d 1486
ὑδρόσπονδα, in c. ſine pr. 1518
ὑδροφάντης, cum d 1722
ὑδροφέβος, cum d. in c 1733
ὑδροφόρος, cum d 1752
ὑδροχαρὴς, in c. ſine pr. 1803
ὑδροχόος, cum d 1823
ὑδρόχυτος, in c. in χυτὸς ibid.
ὑδρόω, in Υδωρ
ὑδρώψ, cum d. initio c 1189
ΥΔΩ 1701
ΥΔΩΡ 1702
¶ ὑετός, ὑετικὸς in iſ
ὑηέψης, in c. ex Εψω 560
ὕλος, cum d. in Υαλος
ὑλοτέχνης in ὑλοτέχνης
ὑλουργὸς, cum d 506
ὑλώδης in ὕλος
ὑετόμαντις, in c 1003
ὑετὸς, cum d. in Υω
¶ ὗης ibid.
ὑϊωνὸς, cum d. in iſ 1570
¶ ΥΘΛΟΣ, cum d 1704
¶ ὑϊκῶς in Υιός
υἱοθεσία, in c ex θέσις 1649
υἱόθετος, cum d 1640
ΥΙΟΣ, cum d 1604
ὑΐζω, cum d. in iſ
¶ ὕλαγμα, & ὑλαγμός in Υλάω
ὑλαγωγὸς, cum d 42
ὑλαῖος in Υλη
ὑλακὴ in Υλάω
ὑλακόμωρος, in c ex μῶρος mutantibus o in ω 1042
ΥΛΑΩ, cum d 1704 & 1705
ΥΛΗ, cum d 1705
ὑληβάτης 238
ὑληκοίτης, in c. ex κοίτη 823
ὕλημα in Υλη
ὑλαμανέω, in ὑλομανὴς
ὑληουργὸς 506
ὑλητόμος in ὑλοτόμος
ὑλίζω, ὑλικὸς, ὑλις, ὑλιστὴρ, &c ὑλόεις in Υλη
ὑλόκομοι, in c. ex κόμη 36
ὑλομανὴς, cum d. initio col. 996
ὑλοτόμος, cum d 161
ὑλουργὸς, cum d. in ὑληουργος
ὑλοφαγὸς 1715
ὑλοφορβὸς, in c 1737
ὑλοφόρος, cum d 1752
ὑλώδης in Υλη
ὑλωρὸς 1529
ὑμεδαπὸς, in c. ex δάπεδον 359
ὑμήν, cum d. ὑμένινος & ὑμένιος in Υμήν
ὑμενόπτερος, in c. ſine præp. 1402
ὑμενόστρακος, in c. ex Οστρακον 1219
ὑμενώδης in Υμὴν
ὑμέτερος in Σὺ 1564
ΥΜΗΝ 1706
ὑμναγόρας 18
ὑμνέω in ὕμνος
ὑμνοπόλος, cum d. in ὑμνοπόλος
ὕμνησις, ὑμνέω
ὑμνογράφος 342
ὑμνοθέτης 1640
ὑμνολογέω & ὑμνολογίζω 947
ὑμνοποιὸς 1362
ὑμνοπόλος 1368
ὕμνος in Υδω
ὑμνῳδὸς, cum d 58
ὑμοιος in ὅμοιος 1166
ὑμὸς in Σὺ 1564
¶ ὑώνη, ὑῶις in iſ 1170
ΥΝΝΟΣ 1706
¶ ὑοβοσκὸς, in c. ex βόσκω 283
ὑοβότης, in c. ex βοτὸς ibid.
ὑομουσία, in c 1073
ὑοπόλος 1368
ὑοσκύαμος cum d. in κύαμος 888
ὑοφορβὸς, in c 1717
¶ ὑπαγγέλω, cum d. in c. ex Αγγέλλω 9
ὑπαγκάλιος, in c. ex ἀγκάλη 12
ὑπαγκώνια, in c. ex Αγκὼν 15
ὑπάγομαι in ὑπάγω
ὑπαγορεύω, cum d. in c. ex ἀγορεύω 81
ὑπάγω, cum d 39 & 40
ὑπάδω, in c. ex Αείδω 56
ὑπαὶ in Υπὸ
ὑπαιάζω, in c. ex Αἰάζω 65
ΥΠΑΙΘΑ 1706
ὕπαιθρος, cum d. in c. ex Αἴθρα 69
ὑπαικάλλω, in Αἰκάλλω 70
ὑπαινίττομαι in c. ex αἰνίττομαι 73
ὑπαίρω 83
ὑπαίσσω, in c. ex Αἴσσω 86
ὑπαίτιος, cum d. in c. ex Αἰτία, culpa 91
ὑπακούω, cum d. in c. ex Ακούω 102 & 103
ὑπαλείφω, cum d. in c. ex Αλείφω 113
ὑπαλεύομαι, in c ex Αλέω, vito 115
ὑπαλλάττω, cum d. in c. ex Αλλάσσω 126
ὑπάλληλος, in c. ex ἀλλήλων 129
ὑπαλύξαι & ὑπάλυξις, cum ὑπαλεύομαι
ὑπαμβλυώω, in c. ex Αμβλὺς 139
ὑπαναβάλλομαι, in ἀναβάλλω 245
ὑπαναγινώσκω in ἀναγινώσκω 319
ὑπαναδέω in ἀναδύω 428
ὑπαναθλίβω, in ἀναθλίβω 641
ὑπαναλίσκω, in ἀναλίσκω 117
ὑπανάστασις in ὑπανίσταμαι

ὑπαναχωρέω, cum d. in ἀναχωρέω 1849
ὕπανδρος 158
ὑπανειμένως in ὑπανίημι
ὑπανιάω, in c. ex Ανία 164
ὑπανίημι in ἀνίημι 564
ὑπανίσταμαι in ἀνίστημι 698
ὑπαντάω & ὑπαντέω, cum d. in c. ex ἀντάω 168
ὑπαντιάω & ὑπαντιάζω, in c. ex ἀντίος 167
ὑπάντημαι, cum ὑπαντάω
ὕπανθρος in Ανθρον 170
ὑπανύω, in c. ex Ανύω 171
ὑπαπιέναι in ἄπειμι 573
ὑπαποτρέχειν, in ἀποτρέχειν 1676
ΥΠΑΡ 1706
ὑπαράττω, in c 184
ὑπάργιλλος, in c. ex Αργιλλος 185
ὑπάργυρος, in c. ex Αργυρος 186
ὑπαρίθμησις, in c. ex Αριθμὸς 190
ὑπαρκτικὸς, ὑπαρκτὸς, ὕπαρξις, cum ὑπάρχω
ὑπαρνέομαι, in c. ex Αρς 195
ὑπάρχω, cum d. in c. 200 & 201 & 204
ὑπαρχματίζω in Αρχμα 207
ὑπασπίζω, cum d. in c. ex Ασπὶς 211
ὑπατεύω, cum d. ὑπάτη, ὑπατικὸς in ὕπατος
ὑπατμίζω, cum d. in c. ex Ατμὸς 215
ὑπάτοπος in ἄτοπος 1698
ὕπατος in Υπὲρ
ὕπαυγος, cum d. in c. ex Αὐγὴ 217
ὑπαυθαδίζομαι in αὐθάδης 51
ὑπαυλέω 211
ὕπαυλος, in c. ex Αὐλὴ 210
ὑπαύστηρος, in c. ex Αὐστηρὸς 222
ὑπαυχένιος, in c. ex Αὐχὴν 224
ὑπαφρονέστερος in ἄφρων 1776
ὕπαφρος, in c. ex Αφρὸς 227
ὑπέγγυος, cum d. in c 436
ὑπείκω, ὑπεικάθω, ὕπειξις, in c. ex Εἴκω, cedo 451
ὕπειμι 572 & 575
ὑπειπεῖν in c. ex Επω, dico 404
ὑπεὶρ in Υπὲρ
ὑπείσειμι in εἴσειμι 574
ὑπεισέρχομαι, in εἰσέρχομαι 522
ὑπεκβάλλω in ἐκβάλλω 245
ὑπεκδέχομαι, in ἐκδέχομαι 381
ὑπεκδιδράσκω, in ἐκδιδράσκω 424
ὑπεκδύω in ἐκδύω 428 & 430
ὑπεκκαίω, cum d. in ἐκκαίω 725
ὑπεκκλέπτω in ἐκκλέπτω 803
ὑπεκκλίνω in ἐκκλίνω 808
ὑπεκκομίζω in ἐκκομίζω 834
ὑπεκπέμπω in ἐκπέμπω 1285
ὑπεκπερθέω in ἐκπερθέω 633
ὑπεκπορεύω in πορεύω 1433
ὑπεκπροφεύγω in προφεύγω 1754
ὑπεκρέω in ἐκρέω 1432
ὑπεκτίθημι in ἐκτίθημι 1634
ὑπεκτρέπω in ἐκτρέπω 1666
ὑπεκτρέχω in ἐκτρέχω 2676
ὑπεκφαίνομαι, in ἐκφαίνω 1718
ὑπεκφέρω in ἐκφέρω 1742
ὑπεκφεύγω in ἐκφεύγω 1714
ὑπέλαιον, in c. ex Ελαία 467
ὑπεμφαίνω in ἐμφαίνω 1719
ὑπεναντίος, cum d. in ἐναντίος 167
ὑπενδίδωμι, in ἐνδίδωμι 399
ὑπένερτε, idem cum ἔνερθε, infra ſubtus. Il. β, ποδῶν ὑπένερθε κονίη Ἵστατο, ſub pedibus
ὑπεξάγω in ἐξάγω 35
ὑπεξαιρέω, cum d. in ἐξαιρέω 79
ὑπεξαίρω in ἐξαίρω 82
ὑπεξαλέασθαι & ὑπεξαλύξαι in ἐξαλέομαι 114 & 115
ὑπεξανάγομαι in dec. ex ἀνάγω 31
ὑπεξαναδύμι, ὑπεξαναδύομαι, in ἀναδύω 428
ὑπεξανίσταμαι in ἐξανίστημι 697
ὑπεξαφύω, clam exhaurio. Apoll. Arg. l 2. πολέες, οἵ πόρει νώνυμοι ἔασιν, Οππι ὑπεξαφύονται
ὑπεξηλαύνω 469. v. 2.
ὑπέξηλσις in ὑπεξέρχομαι
ὑπεξερύω in ἐξερύω 521
ὑπεξέρχομαι in ἐξέρχομαι 522
ὑπεξίσταμαι in ἐξίστημι 701
ὑπεξέστιος, cum d 570
ὑπεπιμόριος in ἐπιμόριος 1024
ΥΠΕΡ 1706 & 1707
ὕπερα, in Υπὲρ
ὑπεράγαμαι, in c. ex ἄγαμαι 7
ὑπεραγανακτῶ, in c. ex Αγανακτῶ 4
ὑπεραγαπάω, in c. ex Αγαπάω 6
ὑπεραγόντως 40
ὑπεραγορεύω, in c. ex ἀγορεύω 21
ὑπεράγω 40
ὑπεραγωνίζομαι, in c. ex ἀγωνίζομαι 49
ὑπεραὴς, in c. ex Αω 229
ὑπεραίμωσις, in c. ex Αἷμα 72
ὑπεραινετὸς, in c. ex αἰνέω 74
ὑπεραίρω 83
ὑπεραισχρὸς, ὑπεραισχύνομαι, in c. ex Αἶσχος 88
ὑπεραιωρέω, in c. ex Αἰωρέω 92
ὑπέρακμος, cum d. in c. ex Ακμὴ 98
ὑπερακοντίζω, in c. ex Ακων 108
ὑπεράκρια, in c. ex Ακρος 306
ὑπερακριβὴς, in c. ex Ακριβὴς 105
ὑπερακρίζω, cum ὑπεράκρια
ὑπεραλγὴς, cum d. in c. ex Αλγος 111
ὑπεράλιος, in c. ex Αλς, mare 131
ὑπεράλλομαι, in c. ex Αλλομαι 127
ὑπερανάστης in ὑπερανίστημι
ὑπεράνθρωπος, in c. ex Ανθρωπος 164
ὑπερανίσταμαι in ἀνίστημι 698
ὑπεράντλος, cum d. in c 169
ὑπερανύω, cum d in c 171
ὑπεραποθνήσκω in ἀποθνήσκω 642
ὑπεραρρωδέω in ἀρρωδεῖν 1208
ὑπέρασθμος, in c. ex Ασθμα 208
ὑπερασμενίζω, in c. ex Ασμενος 210
ὑπερασπίζω, cum d. in c. ex Ασπὶς 211
ὑπεραχημονεῖν in ἀσχήμων 559
ὑπεραύξω, cum d. in c. ex αὔξω 60
ὑπεραυχέω, in c. ex Αὐχέω 124
ὑπεράχθομαι, in c. ex Αχθος 228
ὑπερβάθμιος in ὑπερβαίνω
ὑπερβαίνω 236
ὑπερβάλλω 251
ὑπερβασία, ὑπέρβασις ὑπερβατὸς, cum d. in ὑπερβαίνω
ὑπερβεβλημένως in ὑπερβάλλω
ὑπερβιάζομαι cum ὑπέρβιον
ὑπερβιβάζω, cum d
ὑπέρβιον, cum d. in c 264
ὑπερβλαστάνω, cum d. in c. ex βλαστάνω 69
ὑπερβλήδην & ὑπερβλητὸς, in ὑπερβάλλω
ὑπερβλύζω, cum d. in c. ex Βλύζω 227
ὑπερβολὴ, cum d. in ὑπερβάλλω
ὑπερβόρειος, in c. ex Βορέας 277
ὑπερβριθὴς, in c. ex Βρίθω 288
ὑπερβρυχάομαι, in c. ex Βρυχάομαι 291
ὑπεργάζομαι 508
ὑπεργαμία, in c. ex Γάμος 300
ὑπέργαιος, in c. ex γαῖα 297
ὑπεργήρως, in c. ex Γῆρας 316
ὑπεργελάω 339
ὑπέργυος, in c. ex γύα 344
ὑπέρδασις, in c. ex δασὺς 360
ὑπερδεὴς, in c. ex δέος 363 & 387
ὑπερδείδω, & ὑπερδειμαίνω, in c. ex Δείδω 362
ὑπέρδεινος, in c. ex Δεινὸς 367
ὑπερδειπνέω, in c. ex Δεῖπνον 368
ὑπερδεκατάλαντος βλάβη, damnum quod eſt plus quàm decem talentorum
ὑπερδέξιος, in c. ex δεξιὰ 374
ὑπερδέω, in c. ex δέω, ligo 385
ὑπερδιατείνομαι in διατείνω 1600
ὑπερδικὸς, cum d 404
ὑπερδίπηχυς in δίπηχυς 133
ὑπερδοκεῖν, in c. ex Δοκέω 415
ὑπερερεθίζω, in c. ex Ερέθω 509
ὑπερείδω, in c. ex Ερείδω 510
ὑπέρεισμα, ὑπέρεισις, ὑπερειστικὸς, in ὑπερείδω
ὑπερέκεινα, in c. ex Εκεῖνος 465
ὑπερεκκρεμάω 868. v. 1.
ὑπερεκπέμπω, in ἐκπέμπω 1285
ὑπερεκπίπτω, in ἐκπίπτω 1321
ὑπερεκπλήσσω in ἐκπλήσσω 1345
ὑπερεκτείνω, cum d. in ἐκτείνω 1600
ὑπερεκτίνω in ἐκτίνω 1654
ὑπερέλαφρος, in c. ex Ελαφρὸς 471
ὑπερεμβάλλω in ἐμβάλλω 248
ὑπερεμπίπλημι, in ἐμπίπλημι 1339
ὑπερένδοξος in ἔνδοξος 416
ὑπερενιαυτίζω in ἐνιαυτὸς 484
ὑπερέντευξις in ὑπερεντυγχάνω
ὑπερεντρυφάω in ἐντρυφάω 653
ὑπερεντυγχάνω in ἐντυγχάνω 1689
ὑπερεπαινέω in ἔπαινος 73
ὑπερεπιθυμέω, in ἐπιθυμέω 657
ὑπερεσθίω in c. ex Εσθω 626
ὑπερευδοκέω in εὐδοκέω 415
ὑπερευδοκιμεῖν, in εὐδόκιμος 415
ὑπερευθὴς in ὑπερευθενος 514
ὑπερεύφημος, in εὔφημος 1733
ὑπερεύχομαι, in c. ex Εὔχομαι 542
ὑπερέχω, in c. ex Εχω 55
ὑπερέψω, in c. ex Εψω 560
ὑπερζέω, cum d. in c 581
ὑπέρζωος & ὑπέρζως, in c. ex ζωὸς 577
ὑπερηδέως ὑπερήδιστος in c. ex Ηδὺς 596
ὑπερήδω, in c. ex ἥδω ibid.
ὑπερῆλιξ, in c 601
ὑπερήμερος, cum d. in c. ex Ημερα 606
ὑπερηνώρ, cum d. in c. ex ἠνώρ 159
ὑπερηφανὴς, ὑπερήφανος, cum d. in ὑπερφαίνομαι
ὑπερηχέω, in c. ex Ηχος 615
ὑπερθαυμάζω, in c. ex Θαυμάζω
ὑπέρθεμαι, cum d. in ὑπερτίθημι
ὑπέρθεον 629
ὑπερθερμαίνομαι, in c. ex θερμαίνω
ὑπέρθεσις, ὑπερθετικὸς in ὑπερτίθημι

ὑπερ-

ὑπερθερμαίνω, in c. ex Θερμαίνω 653
ὑπέρθυμος, in c. ex θυμὸς, animus 658
ὑπέρθυρον, cum d. in c. ex θύρα 660
ὑπεριάχω, in c. ex Ἰάχω 669
ὑπερίκανος, in Ἱκανὸς 667
ΥΠΕΡΙΚΟΝ 1708
ὑπέρινος, cum d. in c. ex Ἰνέω 684
ὑπερίπτημι, in c. ex Ἵπτημι 689
ὑπερίστωρ, in c. ex Ἵστωρ 714
ὑπερίσχω, in ὑπερέχω 555
ὑπερισχυρὸς, in c. ab ἰσχυρὸς 716
ὑπερισχύω, in c. ex ἰσχύω 715
ὑπερκαγχάζω, in c. ex Καγχάζω 719
ὑπερκαθαίρω, cum d. in c 721
ὑπερκακέω, in c. ex Κακὸς 729
ὑπερκαλλὴς, in c. ex κάλλος 7,7
ὑπέρκαλος, in c. ex Καλὸς 736
ὑπερκάμνω, in c. cum pr. 741
ὑπέρκαρπος, cum d. 753
ὑπερκαταγέλαστος, in καταγελάω 312
ὑπερκατάκειμαι, in κατάκειμαι 763
ὑπερκατάληκτον μέτρον in καταλήγω 964
ὑπερκεράω, cum d 775
ὑπερκολακεύω, in c. ex κόλαξ 825
ὑπερκομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porro 835
ὑπέρκομπος, cum d. in c 837
ὑπέρκοπος, in c. ex κόπος 846
ὑπερκόπτω, in c. ex Κόπτω 845
ὑπέρκορος, cum d. in c. ex Κορέω, ſatio 850
ὑπερκόσμιος, in c ex Κόσμιος 854
ὑπέρκοτος, nimium iracundus
ὑπερκότως, animo nimium irato, ſupra modum iracundè. Eurip. in Herc. fur.
ὑπερκρεμάω & ὑπερκρεμαννύω, in c. ex Κρεμάω 868
ὑπερκύδας, in c. ex Κῦδος, gloria 890
ὑπερκύπτω, in c ex κύπτω 892
ὑπέρλαμπρος, cum d. in c. ex λαμπρὸς 930
ὑπερλάμπω, in c. ex Λάμπω ibid.
ὑπέρλεπτος, in c. ex Λεπτὸς 960
ὑπερλυπέομαι, in c 983
ὑπερμαζάω in Μᾶζα 992
ὑπερμαίνομαι, in c. cum pr. 994
ὑπέρμακρος, in c. ex Μακρὸς 1005
ὑπερμάχομαι, cum d. in c. cum pr. 1014
ὑπερμεγέθης, in c. ex μέγεθος 1019
ὑπερμεθύσκομαι, in c. ex Μέθυ 1020
ὑπερμενὴς, cum d. in comp. ex Μένος 1035
ὑπέρμετρος 1043
ὑπερμήκης, in c. ex Μῆκος 1047
ὑπέρμορα & ὑπέρμορον, in c. ex μόρος 1024
ὑπερνεφὴς, in c. ex Νέφος 1101
ὑπερνικάω, in c 1106
ὑπέρξηρος, in c. ex Ξηρὸς 1127
ὑπέρογκος, in c. 1131
ὑπεροικέω in ὑπέροικος
ὑπεροικοδομέω, in οἰκοδόμος 372
ὑπέροικος, in c. ex Οἶκος 1147
ὑπεροίομαι, in c. ex Οἴω, puto
ὑπέρολβος, in c. ab Ὄλβος 1156
ὑπέροπλος, cum d. in c 1178
ὑπεροπτάω, in c. ex Ὀπτάω 1179
ὑπερόπτομαι cum d 1182
ὑπερορίζω, cum d. in c, cum pr. 1193
ὑπερόριος, cum d 1207
ὑπερόρφιος, in c. ex ὀροφὴ 515
ΥΠΕΡΟΣ 1708
ὑπερουράνιος, in c ex Οὐρανὸς 1226
ὑπέροφρυς, cum d. in comp. ex ὀφρὺς 1223
ὑπεροχὴ, ὑπέροχος, in ὑπερέχω 555
ὑπεροψία, in ὑπερόπτομαι
ὑπερπαγὴς, in c. cum pr. 1308
ὑπερπαθέω 1256
ὑπερπαίω, in c. ex Παίω 1242
ὑπερπαφλάζω, in comp. ex παφλάζω 1765
ὑπερπαχύνω, in c. ex Παχὺς 1261
ὑπερπέμπω 1286
ὑπερπερισσὸς, cum d. in c. ex περισσὸς 1300
ὑπερπέτομαι, in c. cum pr. 1304
ὑπερπέττω, in c 1294
ὑπερπηδάω, in c. ex Πηδάω 1310
ὑπερπίμπλημι, in comp. ex πίμπλημι 1339
ὑπερπίπτω 1323
ὑπερπλεονάζω, in c. ex πολὺς 1372
ὑπερπλέω 1342
ὑπερπλούσιος, ὑπερπλουτέω, initio col. 1348
ὑπέρπονος, cum d. in c. ex πόνος, cum pr. 1391
ὑπερπρόθεσμος, in προτίθημι 1617
ὑπερπυππάζω, in Πύππαξ 1411
ὑπέρπυρος, in c. ex Πῦρ 1414
ὑπερπετάομαι in ὑπερπέτομαι
ὑπερσαρκέω, ὑπερσάρκωμα, ὑπερσάρκωσις, in c 1456
ὑπερσεμνύνομαι, in comp. ex Σεμνὸς 1465
ὑπερσκελὴς, in c. ex Σκέλος 1483
ὑπέρσοφος, in c. ex Σοφὸς 1507
ὑπερσπουδάζω, in c. ex σπουδάζω 1520
ὑπερσταθμίζομαι, in c. ex σταθμὸς, ſtatera 713
ὑπερστρωννύω & ὑπερστρώννυμι, in c. ex στρωννύω 1549
ὑπερσχέθω, in ὑπερέχω 553
ὑπερτάζω & ὑπερτάζομαι in ὑπὲρ
ὑπερταλαντᾶν, in c. ex Τάλαντον 1587
ὑπέρτατος, in Ὑπὲρ
ὑπερτεγὸς, in c 1537
ὑπερτείνω, in fine col. 1602
ὑπερτέλαιος & ὑπερτέλεος, ὑπερτελὴς 1611
ὑπερτέλλω, in c ex Τέλλω 1608
ὑπερτενὴς, in ὑπερτείνω
ὑπέρτερος, cum d. in Ὑπὲρ
ὑπέρτεχνος, in c. cum pr. 1626
ὑπερτίθημι 1638
ὑπερτίμιος, cum d. 1622
ὑπέρτονος, in ὑπερτείνω
ὑπερτραγίζω, in c. ex Τράγος 1659
ὑπερτρέχω, initio col. 1676
ὑπέρυδρος, in c 1704
ὑπέρυθρος, cum d. in c. ex Ἐρυθρὸς 514
ὑπερύμνητος, in c. ex ὕμνος 1702
ὑπερύπτιος, in c. 1710
ὑπερυψόω, in c. ex Ὕψος 1712
ὑπερφαίνομαι 1720
ὑπερφαλαγγεῖν, cum d. in c. ex Φάλαγξ 1713
ὑπερφέρω, cum d 1746
ὑπερφθέγγομαι, in comp. ex Φθέγγομαι 1756
ὑπερφίαλος, cum d. in Φιάλη 1760
ὑπερφιλέω, in c 1762
ὑπερφιλότιμος, cum d. in φιλότιμος 1653
ὑπερφλύζω, in c. ex φλύω, ferueo 1766
ὑπερφοβοῦμαι, in c 1754
ὑπέρφρον, cum d 1779
ὑπερφυὴς 1793
ὑπερφυτεύομαι in c 3789
ὑπερφυῶς, in ὑπερφυὴς
ὑπερφωνέω 1798, v. 1
ὑπερχαίρω, in c. cum pr. 1803
ὑπερχεῖλος, &c. in c. ex Χεῖλος 1813
ὑπερχέω 1822
ὑπερχλιδάω, in c. ex Χλίω 1829
ὑπέρχολος, cum d. in c 1832
ὑπέρχομαι, in c. ex Ἔρχομαι 524
ὑπερχρέως, in c 1840
ὑπέρχρονος, cum d. in c 1846
ὑπερχύω, cum d. in ὑπερχέω
ὑπέρψυχρος, in c ex Ψύχω 1864
ὑπερωδυνία, in c 1137
ὑπερωέω in c. ex Ἐρωέω 524
ὑπερωϊόθεν, ὑπερώϊος, in ὑπερῷος
ὑπερωμία, in c 1868
ὑπερῷος, in Ὠόν 1870
ὑπέρωρος, in c 1871
ὑπερώσιος, in c. 1216
ὑπερωτάω, in c. ex Ἐρωτάω 525
ὑπεύδιος, in Εὐδία 534
ὑπεύθυνος, cum d. in c. ex εὐθύνη 536
ὑπέχω, in c. ex Ἔχω 555
ὑπήλατα φάρμακα 470
ὑπηνέμιος, cum d. in c. ex Ἄνεμος 155
ΥΠΗΝΗ, cum d 1708
ὑπηοῖος, in c. ex Ἠὼς 616
ὑπηρεσίαι & ὑπηρέσιον, in c. ex εἰρέσιον 511
ὑπηρέτης, cum d. in c. ex ἐρέτης ibid.
ὑπηχέω, in c. ex Ἦχος 615
ὑπίλλω, in c. ex Ἴλλος 982
ὑπινέω, in c. ex Ἰνέω 684
ὑπισχνέομαι, in ὑπίσχομαι
ὕπιχνος, in c. ex Ἴχνος 715
ὑπίσχομαι, in ὑπέχω 555
ὑπναλέος, ὑπνάω & ὑπνέω, ὑπνηλὶς ὑπνητικὸς, in Ὕπνος
ὑπνοδότειρα, & ὑπνοδότης, in c. ex δότης 401
ὑπνομαχέω 1016
ὑπνοποιὸς, cum d. 1363
ΥΠΝΟΣ 1798
ὑπνοφόβης, in c 1754
ὑπνοφόρος 1752
ὑπνόω, ὑπνώδης, ὑπνωτικὸς. ὑπνώττω in Ὕπνος
ΥΠΟ 1709
ὑποβαίνω 236
ὑπόβαθρον & ὑποβάθρα ibid.
ὑποβάλλω 251
ὑποβάσιμον, ὑπόβασις & ὑποβάτης, in ὑποβαίνω
ὑποβαστάζω, in c ex Βαστάω 260
ὑποβδύλλω, in βδύλλω 261
ὑποβιάζω, in c 264
ὑποβιβάζω, cum d 239
ὑποβινητιῶντα βρώματα, in c. ex Βινέω 265
ὑποβλαστάνω, in c. ex βλαστάνω 269
ὑποβλέπω, cum d. in c. ex Βλέπω 271
ὑποβλήδην, ὑπόβλημα, ὑπόβλητος, cum d. ὑποβολὴ, cum d. in ὑποβάλλω

ὑποβόρβορος,in c.ex Βόρβορος 277
ὑποβρέχω,in c 287
ὑποβρύχιος,ib.& in c.ex Βρύχω 291
ὑπόβρωμος,in c.ex Βρῶμος 292
ὑποβρώσκω 292.v.2
ὑπόγαιος,cum d.in c.ex γαῖα 297
ὑπογαστρίζομαι,cum d.in c.ex Γαστὴρ 302
ὑπόγειος,in ὑπόγαιος.
ὑπόγεισος,in c ex γεῖσον 510
ὑπογλισχράζω & ὑπογλισχράσκω, in c. ex γλίσχρον 313
ὑπόγειον,in ὑπόγαιος
ὑπόγλαυκος,in c.ex Γλαυκὸς 324
ὑπόγλισχρος,in c.ex Γλίσχρος 326
ὑπογλουτίς,in c.ex Γλουτὸς 327
ὑπογλυκύς,cum d in c.ex Γλυκὺς ibid.
ὑπογλώττιον,&c. 329
ὑπογνάμπτω,in c.ex γνάμπτω 743
ὑπόγνυθα,manibus ſubiectis maxillę. Heſy.
ὑπογομφάπτον 532
ὑπογραμμὸς,in c. ex γραμμὴ 342
ὑπογράφω, cum d. 339
ὑπόγρυπος,in c.ex Γρὺψ 344
ὑπόγυιος,cum d, in c.ex Γυῖον 345
ὑποδάκνω,in c.ex δάκνω,cum pr. 354
ὑποδακρύω,in c.ex δάκρυ 355
ὑποδάμναμαι in c ex δαμάω 317
ὑπόδασυς,in c.ex δασὺς 360
ὑποδεής, in c.ex δέος 363 & in ὑποδέομαι
ὑποδειδίζω & ὑποδείδω,in c.ex δείδω 362
ὑποδείελος,in c.ex δείλη 366
ὑποδείκνυμι 365
ὑποδειμαίνω,in ὑποδείδω
ὑποδενδρόομαι,ὑποδενδρυάζω, in c.ex δένδρον 373
ὑποδέξιος,in ὑποδέχομαι
ὑποδέομαι,in c.ex δέω,egeo 587
ὑποδέραιον,& ὑποδερίς,in c. ex δέρη 375
ὑπόδεσις , ὑπόδεσμα, &c.in ὑποδέω ὑποδέχομαι 381
ὑποδέω,cum d. in comp.ex δέω ligo 385
ὑποδηματορράφος 1427
ὑπόδησις,in ὑποδέω
ὑποδιαιρέω,cum d.in διαιρέω 78
ὑποδιάκονος, in d.ex διάκονος 839
ὑποδιαστολὴ,in διαστέλλω 1535
ὑποδιδάσκαλος , in c.ex διδάσκαλος 396
ὑποδίδωμι 400
ὑποδικάζω,in c.ex δικάζω 405
ὑπόδικος 404
ὑποδιφθέρα,in c.ex Διφθέρα 410
ὑποδιοικητὴς,in διοικέω 1144
ὑποδμηθεῖσαι , vide cũ ὑποδάμναμαι
ὑποδμὼς,in c.ex δμὼς 357
ὑποδοχεὺς , ὑποδοχὴ, in ὑποδέχομαι 382
ὑπόδρα,cum d.in ὑφοράω 1193
ὑποδράω,in c.ex δράω,famulor 423
ὑποδρηστὴρ & ὑποδρηστὴρ ibid.
ὑποδριμὺς,in c. ex δριμὺς 425
ὑποδρομὴ in ὑποτρέχω 1678
ὑπόδροσος,in c.ex δρόσος 425
ὑποδύομαι,ὑπόδυσις,in ὑποδύω
ὑποδυσφορέω,in δυσφόρος 1748
ὑποδυσώδης,in δύσοδμος 1139
ὑποδύτης,in ὑποδύω 430
ὑποδύω,in c.ex δύω,ſubeo 439
ὑποεργὸς,in ὑπουργὸς 506
ὑποεσθὴς,veſtis quæ eſt ſubtus,interula,ſubucula.Heſy χιτὼν
ὑποζάκορος,in ζάκορος 848
ὑποζευγνύω,cum d.in c.cum pr. 581
ὑποζέω,in c.cum pr. 1139
ὑποζώννυμι,cũ d.in c.ex ζώννυμι 588
ὑποθάλπω,in c 618
ὑπόθεμα,in ὑποτίθημι
ὑποθέναρ,in c.ex Θέναρ 626
ὑπόθερμος,cum d.in c.ex Θερμὸς 632
ὑπόθεσις,ὑποθέτης, &c in ὑποτίθημι
ὑποθεωρέω,in c.ex Θεωρὸς 634
ὑποθήκη, ὑπόθημα & ὑποθημοσύνη, in ὑποτίθημι
ὑποθλίβω,in c.ex θλίβω 641
ὑποθορυβέω,in c.ex θόρυβος 645
ὑποθρύπτομαι,in c.ex Θρύπτω 652
ὑποθυμιάω,cum d.in c.ex θυμιάω 654
ὑποθύμιος,iu.& in c.ex θυμὸς, animus 658
ὑποθυρὶς & ὑπόθυρον , in c.ex Θύρα 660
ὑποθωπεύω,in c. ex θώπτω 664
ὑποϊάχω,in c.ex Ιάχω 669
ὑποΐγνυμι,in c.ex οἴγω 1141
ὑποικέω,in c.ex Οἶκος 1147
ὑποικουρέω,in d.ex Οἰκουρὸς 1228
ὕποινος,in c 1150
ὑποΐομαι,in c ex Οἴω,puto 1154
ὑποϊστὸς,in c.ab οἰστὸς ibid.
ὑποκαθαίρω,cum d.in c 721
ὑποκαθίστημι,in καθίστημι 704
ὑποκάω,in c.cum pr. 726
ὑποκαλύπτω,in c.ex Καλύπτω 739
ὑποκάμπτω,in c.ex κάμπτω 742
ὑποκαπνίζω,cum d.in c.ex καπνὸς 746
ὑποκάπτω,in c.ex κάπτω 747
ὑποκάρδιος,in c. 748
ὑποκαρόω,cum d.in c.ex κάρος 751
ὑποκάρφω,cum d.in c.ex κάρφω 755
ὑποκατακλίνω,in κατακλίνω 808
ὑποκατάστατος,in ὑποκαθίστημι
ὑποκάτηφε,in κατηφὴς 1728
ὑποκατορύττω,in κατορύττω 1209
ὑποκάτω, cum d. in κάτω 758
ὑπόκαυμα , ὑπόκαυσις , ὑπόκαυστον,in ὑποκαίω 726
ὑπόκειμαι,in c.ex Κεῖμαι 764
ὑποκελεύομαι,in c.ex κελεύομαι 769
ὑπόκενος,in c.ex κενὸς
ὑποκηρύττω,in c ex κηρύσσω 788
ὑποκινῶ,in c ex κινέω 794
ὑποκισσὶς,in κισσὸς 797
ὑποκλαίω,in c.ex Κλαίω 799
ὑποκλέπτω , in c.ex Κλέπτω,cum pr. 803
ὑποκληΐζω,in c.ex κληΐζω 803
ὑποκλίνω 809
ὑποκλεπτέω,in ὑποκλέπτω 604
ὑποκλύζω,in c.ex Κλύζω 811
ὑποκνίζω,in c.ex κνίζω 815
ὑπόκοιλος,in c.ex Κοῖλος 819
ὑποκόλαβος,in c.ex κολούω 830
ὑποκόλπιος,cum d.in c ex κόλπος 831
ὑποκομψίας,in c.ex κομψὸς 838
ὑποκονίω,cum d.in c.ex κόνις 840
ὑπόκοπρος,in c.ex κόπρος 836
ὑποκόπτω,in c.ex κόπτω 845
ὑποκορίζομαι , cum d.in c.ex κορίζομαι 849
ὑπόκουφος,in c.ex κοῦφος 857
ὑποκρίνειν,in c.ex κρίνω 867
ὑποκρεμάω,in c.ex κρεμάω 868
ὑποκρίνομαι.cum d 874
ὑποκρούω,in c.cum pr. 880
ὑποκρύπτω,cum d.in c.ex Κρύπτω 882
ὑπόκυκλος,in c.ex κύκλος 892
ὑποκύπτω,in c.ex κύπτω 898
ὑπόκυρτος,in c.ex κυρτὸς 900
ὑπόκυφος,in ὑποκύπτω
ὑποκύομαι,in c.ex κύω 903
ὑποκώλια,in c.ex κῶλον,membrũ 906
ὑποκωμῳδέω,in κωμῳδὸς 57
ὑπόκωφος,in c.ex κωφὸς 910
ὑπολαῒς,in Υπολωῒς
ὑπολαλέω,in c,ex Λαλέω 918
ὑπολαμβάνω 925.v.vlt.
ὑπολάμπω,cum d.in c.ex Λάμπω 930
ὑπολαπάζω,in c.ex Λαπάζω 932
ὑπολεαίνω,in c.ex Λεῖος 955
ὑπολείβομαι,in c ex Λείβω 954
ὑπολείπω,cum d 957
ὑπόλεπρος,in Λεπρὸς 959
ὑπόλευκος,cum d.in c.ex Λευκὸς 962
ὑπόλημμα in ὑπολαμβάνω (967
ὑπολήνιον & ὑποληνὶς , in c.ex Ληνὸς.
ὑποληπτὸς,ὑπόληψις,in ὑπολαμβάνω
ὑπολίζων in ὀλίζων 1156
ὑπόλιθος in c.ex Λίθος 970
ὑπολιμπάνομαι, in ὑπολείπω
ὑπολίπαρος,initio c 973
ὑπολιπὴς,in ὑπολείπω
ὑπόλισσος,in Λίσση 973
ὑπόλιχνος,in c ex Λιχανὸς 974
ὑπολογίζομαι,in c.ex λογίζομαι 951
ὑπόλογος,in c ex λόγος,ratio 949
ὑπόλοιπος in ὑπολείπω
ὑπολύω,in c.ex Λύω,cum pr. 988
ΥΠΟΛΩΙΣ 1709
ὑπομάζιος,in c.ex Μαζὸς 992
ὑπομαλάττω,in c.ex Μαλάσσω 999
ὑπόμαργος,in c.ex μάργος 1005
ὑπόμβρος,in c.ab Ομβρος 1162
ὑπομειδιῶ,in c,ex Μειδιάω 1020
ὑπομέλας,cum d.initio c 1027
ὑπομένω,cum d.initio c 1037
ὑπομερίζω,cum d.in c.ex μερίζω 1024
ὑπομήκης,in c.ex Μῆκος 1047
ὑπομηλίζω,& ὑπομήλινος,in c 1048
ὑπομίγνυμι& ὑπομιγνύω,cum d 1957
ὑπομιμνήσκω,in ὑπομνάομαι
ὑπομισέω,in c.ex Μίσος 1062
ὑπόμισθος, in c 1062
ὑπομνάομαι,ὑπόμνημα , cum d.in c.ex Μνάομαι 1064 & 1069
ὑπομνηματογράφος,qui hypomnemata ſcribit
ὑπόμνησις,in ὑπομνάομαι
ὑπομνηστικὸν,in ὑπομνάομαι
ὑπόμνυμι,in c.ex Ομνυμαι 1165
ὑπομονὴ,cum d.in ὑπομένω
ὑπομοιχεύω,in c.ex μοιχεύω 1072
ὑπομόχθηρος,in c 1074
ὑπομόχλιον,in c.ex μοχλὸς 1235
ὑπομυθέομαι,in c.ex Μύθος verbum 1077
ὑπομύσταρας,in c.ex Μύσος 1082
ὑπονεάζω,in c.ex νεάζω 1099
ὑπονέμομαι in c.cum pr. 1905
ὑπονέφελος,in c.ex νεφέλη 1102
ὑπονέω,in c.ex Νέω ibid.

ὑποτήχομαι, nato ſubtus, natando ſubeo. Cum dat. P iuſ in Att.
ὑπονίπτω, in c. ex Νίπτω 1107
ὑπονίφω, in c. ex Νίφω 1108
ὑπονοέω & ὑπόνοια 1111
ὑπόνομος, cum d. in ὑπονέμω
ὑπονοστέω, cum d. in c. ex Νόστος 1114
ὑπονοτίζω, in c. ex νοτίζω 1115
ὑπονυμφὶς, in c 1118
ὑπονύσσω, in c. ex Νύσσω 1120
ὑπόξανθος, in c. ex Ξανθὸς 1122
ὑποξενίζω, in c. cum pr. 1123
ὑποξέω, in c. ex Ξέω 1125
ὑπόξηρος, in c. ex Ξηρὸς 1127
ὑποξίζω in ὕποξις
ὑπόξυλος, in c. ex Ξύλον 1128
ὑποξυρέω & ὑπόξυρος 1126
ὕποξις, in c 1175
ὑποξύω, in c ex ξύω 1126
ὑποπαραθέω, in παραθέω 1867
ὑποπάσσω, in c. ex Πάσσω 1253
ὑποπαταγέω, in c. ex παταγέω 1257
ὑποπατέω, in c. ex Πατέω 1258
ὑπόπαχυς, in c. ex παχὺ 1261
ὑποπεινάω, in c. ex Πεῖνα 1270
ὑποπέλιδνος 1283. x. 2.
ὑποπέμπω initio col. 1287
ὑποπεράτωσις, in c 1296
ὑποπεριελκάω, in περιελκάω 800
ὑποπερκάζω, in c. ex πέρκος 1310
ὑπόπεζος, in c. ex Πέζος 1305
ὑποπιέζω, in c. ex Πιέζω 1324
ὑποπιθηκίζειν, in c. ex Πίθηξ 1314
ὑπόπικρος, in c 1315
ὑποπίμελος, in c. ex Πιμελὴ 1316
ὑποπίμπλημι, in c. ex πίμπλημι 1339
ὑποπίνω, in c. cum pr. 1319
ὑποπίπτω 1323
ὑποπιττόω, in c 1325
ὑπόπλακος cum d. in c. ex πλὰξ 1332
ὑπόπλατυς, in c. ex Πλατὺς 1332
ὑπόπλεος & ὑπόπλεως, in c. ex Πλέος 1337
ὑποπλέω 1342
ὑποπνέω 1352
ὑποπόδιον, cum d. in ὑπόπους
ὑποποιέω, cum d 1356
ὑποποίκιλος, in c 1363
ὑποπόλιος, in c. ex Πολιὸς 1368
ὑποπολιτεύομαι, in c. ex πολιτεύω 1370
ὑπόπορπις, in Πόρπις 1374
ὑποπόρφυρος, cum d. in c ibid.
ὑπόπους 1381
ὑποπρεμνύω, in c 1382
ὑπόπρεμνος, in c. ex πρέμνον 1387
ὑποπρήθω, in c 1300
ὑπόπεφρος, in c. ex Πέφρα 1599
ὑπόπτερος, in c. cum pr. 1401
ὑπόπτης, cum d. in ὑπόπτομαι
ὑποπτήσσω, in c. ex πτήσσω 1404
ὑπόπτομαι, cum d 1183
ὑπόπτωσις, in ὑποπίπτω
ὑποπυὸς, in c. ex πύον 1408
ὑποπυρρὸς, cum d. in c. ex πυρρὸς 1412
ὑποργίζομαι, in c 1195
ὑπόρειος, in c 1204
ὑπορράπτω, in c. cum pr. 1426
ὑπορρέω 1433
ὑπορρήγνυμι, in c. cum pr. 1439
ὑπόρρινος, cum ὕπαρνος 195
ὑπόρριζος 1441
ὑπόρρινος cum d. in c. ex Ῥὶν 1442
ὑπορρίπτω & ὑπορριπτέω, in c. ex Ῥίπτω 1444
ὑπορροθέω, in c. ex Ὄρρος 1209
ὑπορρύπτω, in c. cum pr. 1207
ὑπορχοῦμαι, cum d in c 1211
ὑπόσταθρος, in c. ex σταθρὸς 1469
ὑποσαίνω, in c. ex σαίνω 1463
ὑποσακκίζειν, in σάκκος 1456
ὑπόσαλος, in c. ex Σάλος 1453
ὑποσαρκίδιος, ὑποσάρκιος, ὑποσαρκόω. in c 1456
ὑποσείω, cum d. in c. ex Σείω 1462
ὑποσημαίνω, ὑποσημειόω, in c. cum pr. 1468
ὑπόσιμος, cum d. in c. ex Σιμὸς 1473
ὑποσιωπάω, cum d. in c. ex Σιωπάω 1477
ὑποσκάζω, in c. ex Σκάζω ibid.
ὑποσκάλλω, in c. ex Σκάλλω 1479
ὑποσκαλμὶς, in c. ex σκαλμὸς 1478
ὑποσκάπτω, cum d. in c. ex Σκάπτω, fodio 1480
ὑποσκελίζω, cum d. in c. ex Σκέλος 1483
ὑπόσκιος, cum d. in c. ex Σκιὰ 1495
ὑποσμύχω, in c. ex Σμύχω 1503
ὑποσπαίρω, in c. ex Σπαίρω
ὑποσπανίζω, in Σπανὸς 1509
ὑποσπάω, in c. ex Σπάω 1513
ὑποσπείρω, in c. ex Σπείρω 1515
ὑποσποδίζω, in c. ex Σποδὸς 1523
ὑπόσπονδος, in c. cum pr. 1517
ὑπόστασις, ὑποστάτης, &c. in ὑφίστημι 709 & 710
ὑποσταχύομαι, in c 1526
ὑποστέγω, cum d. in c 1527
ὑποστέλλω 1535
ὑποστενάζω, cum ὑποστένω
ὑπόστενος, in c. ex Στενὸς 1536
ὑποστένω, in c. ex στένω 1537
ὑποστερέω & ὑποστερίσκω, initio c
ὑπόστερνος, cum d. in c 1539
ὑπόστημα, in ὑφίστημι 710
ὑποστηρίζω, in c. ex Στηρίζω 1543
ὑποστίζω, cum d in c. ex Στίζω 1544
ὑποστίλβω, in c. ex Στίλβω ibid.
ὑποστολὴ, in ὑποστέλλω
ὑποστόμια, in c. cum pr. 1547
ὑποστοναχίζω in ὑποστένω
ὑποστορέω, cum d. in c. ex Στορέω 1549
ὑποστρατηγὸς, cum d. in στρατηγὸς
ὑποστρέφω 1558
ὑποστρόγγυλος, in c. ex Στρογγύλος 1160
ὑποστροφὴ & ὑπόστροφος in ὑποστρέφω
ὑποστρυφνὸς, in c. ex στρυφνὸς 1563
ὑποστρωννύω, cum d. in c. ex στρωννύω 1560
ὑποστύφω, in c. ex Στύφω 1563
ὑποσυρίζω, in c ex συρίζω 1567
ὑποσύρω in c. cum pr. 1569
ὑπόσφαγμα, in ὑποσφάττω
ὑποσφὰξ ibid.
ὑποσφάττω, in c. ex Σφάζω 1572
ὑποσφίγγω, in c. ex Σφίγγω 1577
ὑποσφραγίζομαι, in c ibid.
ὑποσχέσθω, in ὑπέχω 556
ὑποσχέσιν & ὑπόσχεσις ibid.
ὑποσχίζω, cum d. in περισχίζω 1582
ὑποταγὴ, in ὑποτάσσω
ὑποταίνιος, in ταινία 1599
ὑποτακτικὸς, in ὑποτάσσω
ὑποτέμνω, in ὑποτέμνω
ὑποτανύω, in c. ex Τανύω
ὑποταράττω, in c. ex Ταράσσω 1591
ὑποταρβέω, in c. ex Τάρβος ibid.
ὑποταρτάριος in Τάρταρος 1592
ὑποτάσσω 1595
ὑποταύρειον, in c 1596
ὑποτείνω, in c. ex Τείνω cum pr. 1603
ὑποτειχίζω, cum d. in c 1606
ὑποτελὴς, cum d. in c. ex Τέλος, vectigal 1611
ὑποτέμνω 1616
ὑπότεφρος, in c. ex Τέφρα 1625
ὑποτίθημι 1638
ὑποτίλλω 1645. v. 1.
ὑποτιμάω, cum d. 1652. & in c 1654
ὑποτίτθιος, in c 1647
ὑποτιτραίνω & ὑποτιτράω, in c. ex τιτράω 1648
ὑποτλάω, in c. ex τλάω 1588
ὑποτομὴ &c. in ὑποτέμνω
ὑποτονθορύζω, in Τονθορύζω 1656
ὑποτοπάζω, cum d. in c 1658
ὑποτοπέω ibid.
ὑποτραυλίζω, in c. ex Τραυλὸς 1660
ὑποτραχήλιον, in c. 1661
ὑπότραχυς, in c. ex Τραχὺς 166
ὑποτρέω in ὑποτρέω
ὑποτρέμω, in c. ex τρέμω 1680
ὑποτρέφω, in c. ex Τρέφω, cum pr. 1671
ὑποτρέχω 1678
ὑποτρέω, in c. ex Τρέω 1680
ὑπότρητος in ὑποτιτράω
ὑποτρίβω, cum d 1683
ὑποτριόρχης, in c 1212
ὑπότριτος, in c 1063
ὑπότρομος, cum d. in ὑποτρέμω
ὑποτροπὴ, &c. in c. ex Τρέπω, cum præ. 1618
ὑπότροχαλος, ὑποτροχάω in ὑποτρέχω
ὑποτροχίζεσθαι, in c. ex Τροχὸς 1678
ὑποτρύζω, in c. ex τρύζω 1684
ὑποτυγχάνω 1689
ὑποτυπόω, in c. ex τύπος 1695
ὑποτύπτω, in c. ex τύπτω 1693
ὑποτύπωσις, in ὑποτυπόω
ὑποτυρὶς, in c. ex Τυρὸς 1696
ὑπότυφλος, in c 1997
ὑπότυφος, in c. ex τῦφος 1698
ὑποτύφω, in c. ex τύφω 1697
ὑπουδαῖος, in c. ex Οὖδας 1222
ὕπουλος cum d. in c. ex οὐλὴ 1223
ὑπουράνιος, in c. ex Οὐρανὸς 1226
ὑπουργὸς, cum d 506
ὑποφαίνω 1726
ὑποφαύσκω, in c. ex φαύσκω 1728
ὑποφέρω 1746
ὑποφεύγω, in c. cum pr. 1754
ὑποφήτης cum d 1730 & 1732
ὑποφθάλμιος, in c. ex ὀφθαλμὸς 1190
ὑποφθάνω, in c. ex Φθάνω 1755
ὑποφθέγγομαι, in c. cum pr. 1756
ὑποφθονέω, in c. 1760
ὑποφοινικίζω, ὑποφοινίσσω, in c. ex Φοῖνιξ palma 1768
ὑποφορὰ, in ὑποφέρω
ὑποφορίζομαι, in c. cum pr. 1772
ὑπόφρικος, ὑποφρίσσω, in c. ex Φρίξ 1786
ὑποφύομαι, cum d 1793
ὑποφωνέω, cum d 1798
ὑποχάζομαι, in c. ex Χάζω 1800
ὑποχαίνω, in c. cum pr. 1802
ὑποχαίρω, in c. cum pr. 1803

ὑποχαλάω, in c 1805
ὑπόχαλκος, in c 1809
ὑποχάριστος, in χαριστός 1189
ὑποχάσκω in ὑποχαίνω
ὑποχαυνέω, in c ex Χαῦνος 1812
ὑποχείριος, in c. ex Χεὶρ 1817
ὑποχέω 1822
ὑποχθόνιος, in c. ex Χθὼν 1826
ὑποχίτων 1828
ὑποχλωρός, in c. ex χλωρὸς 1830
ὑποχοιρός, in c. ex Χοῖρος 1831
ὑπόχολος, in c 1832
ὑποχόνδριος, in c. ex Χόνδρος 1833
ὑποχρέως, in c 1840
ὑποχρίω, in c. ex Χρίω 1843
ὑπόχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1847
ὑποχύω, cum d. in ὑποχέω
ὑποχωρέω, cum d 1850
ὑποψάθυρος, in Ψαθυρὸς 1852
ὑποψαλάσσω, in c. ex ψαλάσσω 1856
ὑπόψαμμος, in c 1854
ὑποψεκάζω, in c. ex Ψεκὰς 1853
ὑποψωλίζω, in Ψωλὴ 1858
ὑποψία, in ὑπότοπμαι 1183
ὑποψιθυρίζω, in c. ex Ψιθυρίζω
ὑπόψιος, cum ὑποψία
ὑποψοφέω, in c 1861
ὑποψύχω, cum d. in c. ex Ψύχω 1864
ὑποψωνέω, in ὀψώνης 1870
ΥΠΤΙΟΣ, cum d 1709
ὑπώβολος, in c. ex Ὀβολὸς 1130
ὑπωθέω, in c. ex Ὠθέω 1867
ὑπωμία, in c 1868
ὑπωμοσία, in ὑπόμνυμαι 1155
ὑπώπιον, cum d 1189
ὑπώρεια, in ὑπώρειος 1104
ὑπωρόφιος, in c. ex ὀροφὴ 515
ὑπώροφος, idem cum ὑπωρόφιος, vt ὑπώροφα μέλαθρα. Eur. in Phœn.
ὕπωχρος, in c 1878
¶ ὗραξ, in ὗς 1570
ὑριατόμος 1618
ΥΡΧΗ 1710
¶ ὗς in Σῦς 1570
ὑσγινοβαφὴς, in c. ex ἔδαφον 255
ΥΣΓΙΝΟΝ, cum d 1710
ὕσδιξ, in c 650
ὗσις, in Ὕω
ὕσκυθα, in c. remot. 1823
ὗσμα in Ὕω
ὑσμίνη, in c. remot. 1637
ὑσπέλεθος in Πέλεθος 1516
ὑσπολέω in ὕσπολος 1368
ΥΣΣΟΣ 1710
ὕσσωπος, cum d 1189
ὕστατος, ὑστεραῖος, ὑστερέω, cum d
ὑστερίζω, ὑστερικὸς, in ὕστερος
ὑστεροβούλος, cum d. in c. ex Βουλὴ 280
ὑστερογενὴς 305
ὑστερολογία 947
ὑστερόμητις & ὑστερομήτης 2054
ὑστερόποτμος, in c. ex Πότμος 1376
ΥΣΤΕΡΟΣ 17.0
ὑστερόφημια, in c. ex Φήμη 1732
ὑστερόφωνος 1799
ὑστηρία in ὗς 1570
ὕστριξ, cum ὕσδιξ
¶ ὕφα in Ὑφάω
ὕφαιμος, in c. ex Αἷμα 72
ὑφαίνω in Ὑφάω
ὑφαιρέω, cum d 80
ὕφαλμος, cum d. in c. ex Ἅλς, ſal 132
ὕφαλος, in c. ex Ἅλς, mare 131. & in c. ex Ἅλς. ſal 132
ὕφανσις, ὑφάντης, cum d. in ὑφαίνω
ὑφάπτω, in c. ex Ἅπτω, accendo 181
ὑφαρπάζω, in c 194
ΥΦΑΩ, cum d 1711
ΥΦΕΑΡ 1712
ὑφεδρεύω τῷ ὑφεδρεία, in c. ex ἕδρα 44
ὑφειμένως, ὑφίημι
ὑφέλκω, in c ex Ἕλκω 478
ὕφεσις in ὑφίημι
ὑφὴ in Ὑφάω
ὑφηγοῦμαι, cum d. in c. ex Ἡγέομαι 594
ὑφηνίοχος, cum d. in ἡνίοχος 557
ὑφίεμαι in ὑφίημι
ὑφίζω, cum d. in c. ex Ἵζω 675
ὑφίημι 568
ὑφίστημι, 709
ὑφόλμιον, in c. ex Ὅλμος 1159
ὑφοράω, cum d. in c. cum pr. 1193
ὑφορβὸς in ὑοφορβὸς 1737
ὑφόρμιον in Ὅρμος, monile 1202
ὕφορμος, cum d. in c. ex Ὅρμος, ſtatio nauium 1203
ὕφος in Ὑφάω
ὑφὸς in Κύπτω 897
ὕφυγρος, in c 1701
ὕφυδρος, in c 1704
¶ ὑψαγόρας, cum ὑψαγόρας
ὑψάντυξ, in c. ex Ἄντυξ 170
ὑψαυχέω, in c. ex Αὐχέω 214
ὑψαύχην, cum d. in c. ex Αὐχὴν 224
ὑψηγόρης 18
ὑψηλαύχην, cum d. in ὑψαύχην 224
ὑψηλοκάρδιος, in c. 748
ὑψηλοκρημνοι πέτραι in ὑψίκρημνος
ὑψηλολογέω 947
ὑψηλόνοος 1112
ὑψηλὸς in Ὕψος
ὑψηλόφρων, cum d 1779
ὑψηλῶς, in ὑψηλὸς
ὑψιλώφ, in c. ex λόφος 159
ὑψηρεφὴς, in c. ex Ἐρέφω 515
ὑψητὸς in Ὕψος
ὑψηχὴς, in c. ex Ἦχος 615
ὑψι in ὕψος
ὑψιβαθὴς in c. ex Βάθος 231
ὑψιβάμων, in c. in βάμων 237
ὑψίβατος 238
ὑψιβρεμέτης, in c 286
ὑψιγένεθλος, in c. ex γενέθλη 308
ὑψίγυιος, in c. ex γυῖα 344
ὑψίζυγος, in c. ex ζυγὸς 581
ὑψιθέμεθλος 626
ὑψικάρηνος, in c. ex Κάρηνον 749
ὑψικέλευθος, in c. ex Κέλευθος 767
ὑψίκερατος, in c 776
ὑψικέραυνος, in c. ex Κεραυνὸς 777
ὑψίκερως in ὑψικέρατος
ὑψίκομος, in c. ex Κόμη 835
ὑψίκομπος, cum d. in c 837
ὑψικρατέω, initio c. 866
ὑψίκρημνος, in c. ex Κρημνὸς 869
ὑψίλοφος, in c. ex Λόφος 978
ὑψιμέδων, in c. ex Μέδω 1019
ὑψιμέλαθρος, in c. ex Μέλαθρον 1020
ὑψιμέλαμνος, in c ex Μέγας 1028
ὑψίνοος & ὑψίνους, cum ὑψηλόνους
ὑψιπέταλος & ὑψιπέτηλος, in c. ex πέταλον 1304
ὑψιπέτης, in c. fine pr., 1305
ὑψιπετὴς, in c. ex πέτω 1324
ὑψίπολος 1368
ὑψίπορος 1275
ὑψίπους 1381
ὑψίπυλος, in c 1416
ὑψίπυργος, altis turribus inſtructus, altis turribus inſignis. Euripides in Troad.
ὑψιστέριος, in Ὕψος
ὑψίστολος, in c. ſine pr. 1534
ὕψιστος in Ὕψος
ὑψιτενὴς, & ὑψιτένων, in c. in τενὴς 1603
ὑψίτερος in Ὕψος
ὑψιφαὴς 1728
ὑψιφανὴς 1721
ὑψιφοίτης, in c 1769
ὑψόθεν, ὑψόθι in Ὕψος
ὑψόροφος, in c. ex ὀροφὴ 515
ΥΨΟΣ, cum d 1712
ὑψόφρων 1779
ὑψόω, cum d. in Ὕψος
¶ ΥΩ 1712
ὑώδης, ὑωδία in ὗς.

Φ

ΦΑαίτερος, φαάντατος, in Φαίνω
Φάγαινα, cum d. φαγέσωρος, φάγημα, φαγησία in Φάγω
Φαγησιπόσια, τὰ, feſtum quoddam in quo potu ad ſatietatem vſque exhilarabantur Athen. l. 7.
ΦΑΓΩ. cum d 1715
φαέθω, φαεινὸς, φαεννὸς in Φάω, luceo
φαεσίμβροτος, in c. ex Βροτὸς 290
φαεσφόρος 1752
ΦΑΙΔΡΟΣ, cum d 1715
φαιδρωπὸς 1189
ΦΑΙΚΑΣΙΟΝ 1716
φαινίνδα in Φαίνω
φαινομηρὶς, in c. ex Μηρὸς 1052
φαινοπροσωπέω, in der. 1188
ΦΑΙΝΩ 1716
ΦΑΙΟΣ 1722
φάκελος in Σφάκελος 1573
ΦΑΚΕΛΛΟΣ 1722
ΦΑΚΗ ibid.
φακοειδὲς ὑγρὸν, criſtallinus oculi humor, lenti ſimilis, rotundus & oblongus. Aet. l. 7.
φακοπτισάνη, in c. ex Πτίσσω 1420
φακωτὸς in Φακῆ
φάλα in Φαλὸς
φαλαγγάρχης, cum d 204
φαλαγγηδὸν, in Φάλαγξ
φαλαγγιόδηκτος, in c. ex pr. paſ. 354
φαλάγγιον, φαλαγγίτης in Φάλαγξ
ΦΑΛΑΓΞ, cum d 1722 & 1723
ΦΑΛΑΙΝΑ 1723
φαλακροκόραξ, in πυρροκόραξ 847
ΦΑΛΑΚΤΟΣ, cum d 1723
φάλανθος, in c in ἄνθος 161
φάλαρα, φαληρὸς, cum d. φάληρος in Φαλὸς
φαλιόπους 1381
φαλλικὸς, in Φαλλὸς
φαλλοβατέω, ſuper phallum incedo, phallo inſideo Luc.
ΦΑΛΛΟΣ 1725
φαλλοφόρος ibid.

ΦΑΛΟΣ

ΦΑΛΟΥ,cum d 1723
φαίω,φανῇ, φανῶς, φαινέλιον, in φαίνω
φανερῶμυσος in c.ex μύσος 1062
φανερὸς,in φαίνω
φανερόφιλος.in c ex φίλος
φανερόω,φανερῶς,φαίνω,φαινιπάω, φανίον,φανὸς,φαντάζω, cum d.φανταζόομαι,φαντασιώδης, φάντασμα, φανταστικὸς &c.in φαίνω
φάος,in φάω
ΦΑΡΑΓΞ,cum d.
ΦΑΡΕΤΡΑ.cum d. ibid.
ΦΑΡΙΚΟΝ 1714
ΦΑΡΚΙΣ,cum d ibid.
ΦΑΡΜΑΚΟΝ,cum d. 1714 & 1725
φαρμακοποιὸς 1362
φαρμακοποσία,φαρμακοποτέω,in c.ſine præp. 1320
φαρμακοπώλης,cum d 1810
φαρμακὸς,& φάρμακος,in φάρμακον
φαρμακοτρίβης,φαρμακότριψ, in c ſinc præp. 1684
φαρμακώδης, φαρμακῶν, φαρμάκων, φαρμάσσω & φαρμάττω,in φάρμακον
ΦΑΡΟΣ,cum d 1725
ΦΑΡΥΓΞ,cum d ibid.
φάσγανον,in σφάζω
ΦΑΣΙΑΝΟΣ 1725
φάσκω,in φάω,dico
φάσμα,in φαίνω
φάσσα,ης,ἡ, palumbus, nomen auis Theocr. idyl 5. Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν, Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελὼν τήνει γὰρ ἐφίσδει
φασσαχάτης,in Ἀχάτης 217
φάσις,in φαίνω
φάτις,φατίζω, φάτις in φάω,dico
ΦΑΤΝΗ,cum d 1726
φατὸς,in φάω,dico
φατρία,in φρατρία
ΦΑΥΛΟΣ,cum d. 1726
φαυλεργὸς,cum d 506
φαύλως,in φαῦλος
ΦΑΩ,cum d 1727
ΦΕΒΟΜΑΙ 1733
ΦΕΓΓΟΣ,cum d 1734
φειδάλφιτος,qui farinæ parcit
φειδαλφίτως , ita vt farinæ parcas: vt apud Suid.
ΦΕΙΔΟΜΑΙ,cum d 1734
φελλεύω,in φελλὸς
φελλεὺς ibid.
φελλίνας ibid.
φελλόδρυς, arbor nomen habens , ex ſuberis & quercus appellatione compoſitum. Theophr. hiſt. pl.l.1. cap.15.
φελλόποδες 138.
ΦΕΛΛΟΣ 1733
ΦΕΝΑΞ,cum d ibid.
ΦΕΝΩ 1735
φέρασπις,in c.ex Ἀσπὶς 211
φεραυγὴς,in c.ex αὐγὴ 217
ΦΕΡΒΩ.cum d 1736
φερέγγυος,in c.ex ἐγγύη 436
φερέδειπνος,in c.ex δεῖπνον 368
φερέζωος,in c.ex ζωὸς 577
φερέκακος,in c.ex κακὸς 729
φερέκαρπος 754
φερέοικος & φέρεοικος , in c. ex οἶκος 1147
φερέπολις 1370
φερέπονος:cum d.in c.ſine pr. 1291
φερεσσακὴς in σάκος 1469
φερεστάφυλος,in c.ex σταφὶς 1525
φερέσβιος,in c.ex βίος 266
φερέστερος,φέρτερον,cum d.φέριστος , in φέρω
ΦΕΡΝΗ,cum d 1737
φέρεσθαι,in φέρω
φερώνυμος , cum d.in c. ex ὄνομα 1172
φερσεφόνη,in περσεφόνη
ΦΕΡΩ,cum d. 1737 & 1738
φετμὴ,in ἐφετμὴ
ΦΕΥ,cum d. 1752 & 1753
φεύγυδρος,in c 1704
ΦΕΥΓΩ,cum d. 1753
ΦΕΨΑΛΟΣ,cum d. 1754
ΦΗΓΟΣ,cum d. ibid.& 1755
φυγόπυκτος,in c. ex πυκτὸς 1624
ΦΗΛΟΣ,cum d. 1755
φήμη,φημὶ φημὶς,φημίζω,cum d.φημὼς in φάω,dico 1710
ΦΗΝΗ 1755
φὴρ,in Θὴρ 657
ΦΗΡΕΑ 1755
φηρομανὴς,in c 996
¶ΦΘΑΝΩ 1755
φθάρμα,φθαρτικὸς,φθαρτὸς, in φθείρω
ΦΘΕΓΓΟΜΑΙ,cum d. 1759
φθεὶρ,cum d.in φθέω
φθειροκομίδης,qui pediculis ſcatet,pediculoſus.
φθείρομαι,in φθείρω
φθειροτραγεῖν, in c. ex τρώγω 1687
φθειροτρωκτεῖν ib.
φθειροφάγος 1715
φθείρω,φθειρώδης,in φθέω
ΦΘΕΩ 1757
φθιάομαι,φθίναι,φθίνασμα, φθίνομαι, in φθέω
φθαεὸς,cum d in φάω,luceo
φθινόπωρον,cum d.in c. 1191
φθίνω,cum d.in φθέω
φθισήνωρ,in c.ex ἀνὴρ 159
φθισιάω,in φθίσις
φθισικὸς,in φθίσις
φθισίμβροτος,in c.ex βροτὸς 290
φθίσις,φθίω,in φθέω
φθογγὴ,&c.in φθέγγομαι
ΦΘΟΙΣ 1759
φθόη,in φθέω
ΦΘΟΝΟΣ,cum d. 1759 & 1760
φθορὰ,cum d.in φθείρω
φθόρος ibid.
¶ ΦΙ 1790
ΦΙΑΛΗ,cum d. ib.
ΦΙΒΑΛΕΗ,cum d. 1760
φιδίτιον,cum d.in φείδομαι
φιλάγαθοι,in c.ex Ἀγαθὸς 54
φιλάδελφος,cum d.in c.ex Ἀδελφὸς 50
φίλαθλος, in c.ex Ἄεθλος 54
φιλαίματος,& φιλαίμων , in c.ex Αἷμα 75
φιλαίτιος,in c.ex Αἰτία,culpa 91
φιλακόλαστος,in ἀκόλαστος 824
φιλακόλουθος,in c.ex ἀκόλουθος 99
φιλάκριτος,in ἄκριτος 764
φιλακριβέω,in c.ex Ἀκριβὴς 105
φιλακροάμων,in c. ex ἀκροάομαι ibid.
φιλαλαζὼν, in c.ex ἀλαζὼν 109
φιλαλειπτέω,in c.ex ἀλείφω 113
φιλαλήθης,cum d.in c.ex Ἀληθὴς 115
φιλάλληλοι,cum d.in c.ex ἀλλήλων 129
φιλαλοιφεῖν:in φιλαλειπτέω
φιλαναγνώστης,cum d. in ἀναγνώστης 319
φίλανδρος,cum d. 153
φιλάνθρωπος,cum d. 164
φιλαοιδὸς,cum φιλῳδὸς 58
φιλάπλους,cum d.in c. 177
φιλάργυρος,cum d.in c.ex Ἄργυρος 186
φιλάρετος,in c.ex ἀρετὴ 187
φιλάρχαιος,in c.ex ἀρχὴ,initium 201
φίλαρχος,cum d. 204
φίλαυλος 221
φίλαυτος,cum d in c.ex αὐτὸς 223
φιλεγκλήμων,in ἐγκλήμων 732
φιλέγκωμος,in c.ex ἔγκωμιον 438
φιλειδήμων,in c.ex εἴδω,ſcio 448
φιλέλαιος,in c.ex ἐλαία 467
φιλελεύθερος,in c.ex ἐλεύθερος 475
φιλέλλην,in c.ex ἕλλην 479
φιλέμπορος,in c. ex ἔμπορος 1175
φιλενδεικτέω,in c.δείκνυμι 364
φιλέορτος,in c.ex ἑορτὴ 487
φιλεπιείκεια in ἐπιεικὴς 450
φιλεπιτιμητὴς,in ἐπιτιμάω 1652
φιλεραστὴς,cum d in c.ex ἐραστὴς 497
φιλεργὸς,cum d. 505
φιλέρημος,in c.ex ἔρημος 516
φιλέριθος,in c.ex ἔριθος 458
φίλερις,in c.ex ἔρις 517
φιλέταιρος,cum d in c.ex ἑταῖρος 530
φιλεύιος,in εὔιος 538
φιλευποιία,in εὐποιέω 1358
φιλευκτικὸς,in c.ex εὔχομαι 542
φιλεχθὴς,ſimultatis & amicitiæ amans Theocr. idyll.5. τὸ δ᾽ ὦ πάλαι ἐσσὶ φιλεχθὴς
φιλέχθρος,in c.ex ἔχθρος 543
φιλέψιος,in c.ex ἑψία 495
φιληδὴς,cum d.in c.ex ἡδὺς 598
φιλήδονος cum d in c.ex ἡδονὴ ibid.
φιληκοΐα, amor ſeu ſtudium audiendi Iſocr.ad Demon.
φιλήκοος,in c.ex ἀκοὴ 104
φιληλιαστὴς,in c.ex ἥλιος 602
φίλημα,in φιλέω
φιλήνιος,in c.ex ἡνία 608
φιλήρετμος,in c.ex ἐρετμὸς 518
φιλησία,furacitas Heſych.
φιλησίμολπος,in c.ex μέλπω 1038
φιλήσυχος,cum d in c.ex ἥσυχος 612
φιλητεύω,φιλήτης , φιλατής,φιλητικὸς, φιλητὸς,φιλία,φιλιάζω , cum d.in φίλος
φιλίατρος,cum d.in c. ex ἰατρὸς 668
φιλικὸς,cum d.φίλιος,φιλιόω, in φίλος
φίλιππος,in c.ex ἵππος 688
ΦΙΛΙΣ,cum d. 1760
φίλιστος in φίλος
φιλίως,φιλιωτὴς,in φίλος
ΦΙΛΛΥΡΕΑ 1760
φιλοβάρβαρος,in c.ex βάρβαρος 156
φιλοβασιλεὺς, cum d.in c.ex βασιλεὺς 259
φιλοβολίτης 253
φιλόγαμος,in c.ex γάμος 300
φιλόγελως,cum d.in c.ex γελάω 312
φιλογεώργος,cum d in γεωργὸς 323

φιλόγλυκυς, in c. ex γλυκύς 327
φιλογράμματος, cum d. in c. ex γράμμα 340
φιλογυμναστία, cum d. in c ex γυμνὸς 346
φιλογυνής, cum d. in c ex γυνὴ 347
φιλοδαίμων, in c. ex δαίμων 350
φιλόδακρυς, in c. ex δάκρυ 355
φιλόδειπνος, cũ d. in c. ex δεῖπνον 368
φιλοδέσποτος, cum d. in c. ex δεσπόζω 377
φιλόδημος, cum d. in c. ex δῆμος 391
φιλοδίκαιος, in c. ex δίκαιος 405
φιλόδικος, cum d 404
φιλόδοξος, cum d. in c. ex δόξα 416
φιλόδουλος, in c. ex δοῦλος 420
φιλόδωρος, cum d. in c. ex δῶρον 432
φιλοζέφυρος γαλήνη, zephiri amatrix ſerenitas in Epigr.
φιλόζωος, cum d. in c. ex ζωός 577
φιλόθακος, in c. ex θάκος 644
φιλοθεάμων, in c. ex θεάομαι 621
φιλόθεος, cum d. in c. ex θεός 625
φιλόθερμος, in c ex θερμὸς 632
φιλοθέωρος, in c. ex θεωρός, ſpectator, 634 634
φιλόθηρος, cum d. in c. ex θήρα
φιλόθρηνος, in c. ex θρῆνος 642
φιλοθρήνης, idem Moſch. in Megara.
φιλοθύτης, in c. ex θύω, ſacrifico 663
φιλοίκειος, in c. ex οἰκεῖος 1147
φιλοικτίρμων φιλοικτος, in c 1148
φιλοικοδόμος, in οἰκοδόμος 372
φιλοικτίρμων φιλοίκτος, in c 1148
φίλοινος, in c 1150
φιλοιστορέω, in c. ex ἱστορέω 714
φιλοίστωρ, in c. ex ἵστωρ ibid.
φιλοῖκος, in c. 1153
φιλόκαλος, in c. ex καλός 722
φιλόκαλος, cum d. in c ex καλὸς 736
φιλόκενος 779. v. 2
φιλοκερδής cum d. in c ex κέρδος 778
φιλοκέρτομος, in κέρτομος 1617
φιλοκηδής, in c. ex κῆδος, affinitas 783
φιλόκηπος, in c. ex κῆπος 785
φιλοκιθαριστής, in c. ex κιθάρα 790
φιλοκίνδυνος, cum d. in c. ex κίνδυνος 792
φιλόκνημις, in c ex κνήμη 815
φιλόκομπος, cum d. in c. 837
φιλόκοσμος, in c. ex κόσμος 841
φιλόκοσμος, cum d. in c. ex κόσμος 854
φιλοκτέανος, in c. ex κτέανον 884
φιλοκτήμων φιλοκτησία, in c. fine præ. ibid.
φιλοκτίστης & φιλόκτιστος, in c. ex κτιστός 887
φιλόκυβος, in c. ex κύβος 889
φιλοκυδής, in c. ex κῦδος, gloria 890
φιλοκυνηγός, in κυνηγός 43
φιλοκωθωνιστής, in c. ex κώθων 905
φιλόκωμος in c. ex κῶμος 908
φιλόλαλος in c. ex λάλος 919
φιλολήιος, in c. ex λήιον 953
φιλόλιθος, in c. ex λίθος 970
φιλολόγος, cum d 947
φιλολοίδορος, initio col. 976
φιλολουτρέω, in c. fine pr. 977
φιλόλυπος, in c 983
φιλομαθής, cum d. initio c. 1001
φιλομαχέω 1016
φιλόμβριος, in c. ab ὄμβρος 1162
φιλομειδής, in c. ex μειδάω 1020
φιλομεῖραξ, in c. ex μεῖραξ 1021
φιλομεμφής, in c. ex μέμφομαι 1033
φιλόμηλος, in c 1048
φιλομήτωρ, in c. ex μήτηρ 1053
φιλόμισος, cum d. in c. ex μῖσος 1062
φιλομμειδής, cum φιλομειδής
φιλόμουσος, cum d. in c. 1073
φιλόμολπος, in c. ex μέλπω 1033
φιλόμοχθος, cum d. in c. 1074
φιλόμυθος, cum d in c. ex μῦθος, fabula 1077
φιλόμωμος, in c. ex μῶμος 1085
φιλόνεικος, cum d. in c. ex Νεῖκος 1091
φιλόξενος & φιλόξεινος 1024
φιλόπαις, in c. ex παῖς 1241
φιλοπαράβολος, in παραβάλλω 248
φιλοπάρθενος, in c 1250
φιλοπάτωρ, cum d in c 1250
φιλοπενθής, in c. 1288
φιλοπευθής, φιλόπυστος, cum d in c. ex πυνθάνομαι 1415
φιλόπλεκτος, dicitur κόμη in Epigr. quaſi gaudens nexu, & conſtrictionis ſeu cohibitionis amans, à πλέκω necto
φίλοπλος, in c 1178
φιλόπλουτος, cum d. initio c 1348
φιλοποιέω in φιλοποιός
φιλοποίμην, cum d. in c. ex ποιμὴν 1364
φιλοποιός 1362
φιλοπόλεμος, in c 1366
φιλόπολις, cum d 1370
φιλοπόνηρος, in c. ex πονηρὸς 1292
φιλόπονος cum d. in c. fine pr. 1291
φιλοποσία, in c. fine pr. 1320
φιλοπράγμων, cum d. in c. ex πρᾶγμα 1385
φιλοπρεσβύτερος, cum d in c. ex πρεσβυτέρω 19
φιλόπρωτος, cum d. in c. ex πρῶτος 1315
φιλοπτόλεμος, cum φιλοπόλεμος
φιλόπτωχος, in c. ex πτωχὸς 1404
φιλόπυρος, in c. ex πυρὸς 1416
φιλόπυστος, in c. ex πυνθάνομαι 1141
φιλοπωριστής, in c 1191
φιλόργιος, in c. ex ὄργια 1196
φιλορήτωρ, in c fine pr. 1456
φιλόρνις, cum d. in c. ex ὄρνις 1203
φιλόρρωξ, in c. ex ῥώξ 1440
φιλορχήμων in c. 1211
ΦΙΛΟΣ 1761
φιλοσαρκία, in c 1456
φιλοσκεπής, in c ex σκέπω 1487
φιλόσκιος, in c 1495
φιλοσκώμμων, cum d φιλοσκώπτης, cum d. in c fine pr. 1501
φιλοσπουδαρχίσκος. adoleſcentulus philoſophiæ deditus, ſeu qui adoleſcens admodum philoſophatur. Athen. l 13.
φιλόσοφος, cum d. in c ex σοφὸς 1507
φιλοστέφανος. cum d in c. fine pr. 1541
φιλόστοργος, cum d. in c ex Στέργω 1537
φιλοστρατιώτης, in c. ex στρατὸς 1553
φιλόσυκος, in c. ex συκῆ 1565
φιλοσύμμαχος, in συμμάχομαι 1014
φιλοσυνήθης, in συνήθης 597
φιλοσυμποτάζω, in συμπόσια 571
φιλοσώματος, cum d. in c 1185
φιλοταίριχος, in c. 1591
φιλότεκνος, in c. ex τέκνον 1644
φιλότεχνος, cum d. in c. fine pr. 1627
φιλοτήσιος, cum d. φιλότης, in φίλος
φιλότιμος, cum d. 1652
φιλοτραγήμων, in c. ex τρώγω 1687
φιλοτροφεῖν 1673
φιλοτύραννος, in c. ex τύραννος 1696
φιλόφιλος, cum d. in c. ex φίλος
φιλόφρων, cum d. 1779
φιλοχορευτής & φιλόχορος, in c. ex χορὸς 1835
φιλοχρήματος, cum d. φιλοχρήματ, cum d. in c. ex χρήματα 1842
φιλόχρηστος, in c. fine pr. 1857
φιλόχρυσος, in c. ex χρυσὸς 1843
φιλόχρονος, in c. 1846
φιλόχρυσος, in c. ex χρυσὸς 1847
φιλόχωρος, cum d. in c. ex χῶρος 1851
φιλοψευδής, in c. ex ψεύδω 1858
φιλόψιλος, in c. ex ψιλὸς 1860
φιλόψογος, in c. ex ψέγω 1856
φίλοψος in c 1338
φιλόψιχος, cum d. in c 1862
φίλτατος & φίλτερος, φίλτρον, in Φίλος
φίλυδρος, cum d. in, c 1794
ΦΙΛΥΚΗ 1790
φιλυπήκοος in ὑπακούω 103
φίλυπνος, in c. ex Ὕπνος 1708
φιλυποδόχος, in ὑποδέχομαι 382
φιλυποψία, in dec. ex ὑποπτεύομαι 1183
φιλῳδὸς 58
ΦΙΜΟΣ, cum d. 1762 & 1763
φίνις, in φλώη
ΦΙΝΤΙΣ 1763
φὶξ in σφίγξ
φίτλα, in σίτλα 1476
φιτύω, cum d in φύω
¶ φλαδιάω, in φλάω
ΦΛΑΖΩ 1763
φλανύσσω, garrio, ineptio, deliro.
φλασμὸς, in φλάζω
φλαστὸς, in φλάω
φλαῦρος, cum d. in φαῦλος
φλαυρουργὸς, in φαυλουργὸς 506
ΦΛΑΩ 1763
φλεβάζω, φλεβικὸς, in φλὲψ
φλεβίον, τὸ, venula
φλεβορραγία, in c. fine pr. 1439
φλεβοτόμος, cum d. 1618
φλεβώδης, in φλὲψ
ΦΛΕΓΩ, cum d. 1763 & 1764
φλεδὼν, cum d. in φλέω, φλέδων ibid.
φλέξις in φλέγω
ΦΛΕΨ 1765
ΦΛΕΩ, cum. ibid.
ΦΛΙΑ 1666
ΦΛΙΔΑΩ, cum d ibid.
φλόγεος. φλογερὸς, φλογιάω, φλογίδιον, φλογίζω, φλόγινος, φλόγιον, φλογὶς, φλογισμὸς, φλογιστὸς, φλογμὸς, vide poſt φλὸξ in φλέγω
φλογόεις, in φλὸξ
φλογόλευκος, in c. ex λευκὸς 962
φλογοφαὴς, in c. ex φαὸς 1722
φλογόω, φλογώδης, φλόγωσις, φλόγωσις, in φλέγω
φλοιάζω, φλοΐζω, in φλοιὸς
φλοιορραγὴς, έος, ὁ, ἡ, corticem habens diſruptum ſeu rimoſum: apud

Theop.hiſt.pl.lib.3.
Φλοιορραγέω,ſum cortice diſrupto ſeu rimoſo.Dioſc.lib.4.c.183.Scribuntur hæc & vnico ρ Compoſita ex φλοιὸς & aor.2. ἐρράγην verbi Ῥήσσω, ſeu ῥήγνυμι
ΦΛΟΙΟΣ 1767
ΦΛΟΙΣΒΟΣ ibid.
φλοισμὸς in φλοιός,
φλοιστικὸς,φλοίω,φλοιώδης in φλοιὸς
ΦΛΟΜΟΣ 1767
φλὸξ in φλέγω
φλό𝔬ς in φλοιὸς
φλυάσσω in φλοιὸς
φλοιὸς in φλοιὸς
φλύαξ in φλύω,nugor 1766
φλυαρέω,φλυαρία in φλύαρος
φλύαρος, cum d. φλυάσσω,φλυδαρὸς, φλυδάω,φλύζω in φλέω
φλύκταινα,cum d φλυκτὶς, cum d.φλύσις φλύσσω,φλύω in φλέω.
¶φοβέομαι,φοβερίζω, cum d. φοβερὸς, cum d.in φόβος
φοβεροστράτη,φερέστρατος,in c.ex στρατὸς 1553
φοβέω,φοβὴ,φοβητικὸς, φόβηθρον in φόβος
φοβόδιψος,in c.ex Δίψα 411
φόβος in φέβομαι
φοιβάζω, φοιβάινω. φοιβὰς, φοιβαστικὸς, φοιβάω,φοιβήϊος,φοιβητὴς,φοιβητεύω, cum d. in φοῖβος
φοιβόληπτος,in c.ex ληπτὸς 917
ΦΟΙΒΟΣ 1767
φοινήεις,φοινιγμὸς, φοινίκεος, φοινίκεος, φοινικίζω,φοινικιν𝔬ς, φοινικὴς, φοινικίτης in φοῖνιξ
φοινικοβάλανος,in c 241
φοινικοδάκτυλος in c.ex Δάκτυλος 356
φοινικόεις in φοῖνιξ
φοινικόλοφος,in c.ex Λόφος 978
φοινικοπάρθος & φοινικοπαρῆος, in c. 1249
φοινικοπάρθος in παρυφάω 1712
φοινικόπτερος.in c.ſine pr. 1402
φοινικορόδια,in c.ex Ῥόδον 1445
φοινικόρυγχος,in c.ex Ῥύγχος 1447
φοινικοσκελὴς,in c.ex σκέλος 1483
φοινικοῦς in φοινίκεος
φοινικοφαὴς 1728
φοινικὼν in φοῖνιξ,palma
ΦΟΙΝΙΞ 1768
φοίνιξις in φοινίσσω
φοίνιος in φόνος
φοινίσσω in φοῖνιξ
ΦΟΙΤΑΩ,cum d. 1769
ΦΟΛΙΣ,cum d 1769 & 1770
φολκὸς,in c.ex ἕλκω 478
φόλλις,φόλλικες,cum d.in φολὶς
φονάω,φονεύω, cum d.φονὴ, φονία,φονικὸς,cum d.in φόνος
φονοκτόνος,cum d.885.v.pen.
φόνος,cum d.in φένω
ΦΟΞΙΝΟΣ 1770
φοξίχειλος, in c.ex χεῖλος 1813
ΦΟΞΟΣ,cum d. 1770
φοράδες φοράδην,in φέρω
φορβάια.φορβὰς,φορβέα,φορβειὰ, φορβὴ, φορβιὰ.φόρβιον,in φέρβω
φορὰ in φέρω
φορεαφόρος 1752
φορεῖον, φόρετρον, φορεὺς, φορεύω, φορέω,
cum d.in φέρω
φορμηδὸν in φορμὸς 1770
ΦΟΡΜΙΓΞ,cum d. ibid.
φορμίον, φορμὶς, φορμισκὸς, cum d.in φορμὸς
φορμοκοιτέω,in c.ex Κοίτη 823
φορμορραφέω 1427
ΦΟΡΜΟΣ 1770
φορολόγος,cum d 939
φόρος,φορὸς,in φέρω
φορταγωγὸς in φορτηγὸς
φόρταξ in φόρτος
φορτηγὸς,cum d. 45
φορτίζω φορτικεύομαι,φορτικὸς, cum d. φορτίον,φορτὶς in φορτὸς
φορτοβαστάκτης,in c.ex Βαστάζω 260
ΦΟΡΓΟΣ 1770
ΦΟΡΥΩ,cum d 1771
φόως,φόωσδε in φῶς 1727
¶φράγμα, &c.φράγνυμι in φράσσω
φράδη,cum d. φράδμων, cum d. in φράζω
ΦΡΑΖΩ 1771
φρακτὴρ,φρακτὶς in φράσσω
φράσις.φράσμων in φράζω
ΦΡΑΣΣΩ 1773
φραστὴρ, φραστικὸς in φράζω
ΦΡΑΤΡΙΑ,cum d 1774
φρατρίαρχος 204
φρατριαστὴς,φρατρίζω, φράτριος, φράτωρ in φρατρία
φρεάντλης in c. 169
ΦΡΕΑΡ,cum d 1774
φρεασορύκτης,in c.ſine præp. 1210
φρεατώδης in φρέαρ
φρεατώρυχος in φρεατορύκτης
φρεῖαρ in φρέαρ
φρεναπάτης, cum d.in c.ex Ἀπατάω 175
φρενήρης 206
φρενῖτις,cum d.in φρὴν
φρενοβλαβὴς, cum d.in c.ex Βλάπτω 268
φρενοδινὴς,in c.ex Δίνη 407
φρενοθελγὴς,in c.ex Θέλγω 625
φρενόθεν in φρὴν
φρενοκλοπέω,in c.ſine pr. 804
φρενόληπτος,in c.ex ληπτὸς 927
φρενοπλὴξ 1346
φρενοτέκτων,in c.ex Τέκτων 1625
φρενόω cum d.in φρὴν
φρεορύκτης, cum d.in φρεατορύκτης
ΦΡΕΩ 1775
φρεώρυχος,cum d.in φρεατωρύχος
ΦΡΗΝ 1775
φρήτρη in φρατρία
φρικαλέος, φρίκη, φρικία, φρικίαι,φρικιάω,cum d.in φρὶξ
φρικτὸς,φρικώδης in φρὶξ
φριμάσσομαι in φριάττομαι
ΦΡΙΞ 1779
φριξαύχην,in c.ex Αὐχὴν 214
φριξόθριξ,in c 650
φρίσσω & φρίττω in φρὶξ
φρίμιον,cum d.in πρεοίμιον 1149
φρονέω,cum d.in φρὴν
ΦΡΟΝΤΙΣ,cum d 1780
φροῦδος,in c.ex Ὁδὸς 1135
φρουρὰ,in φρουρὸς
φρούραρχος,cum d 204
φρουρέω,cum d.φρουρὸς 1228
ΦΡΥΑΤΤΟΜΑΙ,cum d 1781
ΦΡΥΓΩ,cum d ibid.
φρυκτωρὸς,cum d. 1230
φρυνέος,φρυνὴ in φρῦνος
φρυνίον ibid.
ΦΡΥΝΟΣ 1782
φρύσσω in φρύγω
φύγαδε, φυγαδεύω, cum d. φυγαδικὸς, cum d.vide φυγὰς, in φεύγω
φυγαδοθήρας,in c ex θήρα 638
φυγὰς in φεύγω
φυγγάνω ibid.
φύγεθλον in φύω
φυγεργὸς 506
φυγὴ in φεύγω
φυγοδέμνιος,in c.ex Δέμνιον 570
φυγοδικέω 405.v.I
φυγόμαχος,cum d. 1016
φυγόπονος,cum d.in c.ſine pr. 1292
φυγοπτόλεμος in c 1366
φύζα,cum d φύζω in φεύγω
φυὴ in φύω
ΦΥΚΟΣ,cum d. 1782
φυκτὸς in φεύγω
φυκώδης in φῦκος
φυλακὴ,φυλακίζω, φυλακὶς, φυλακικὸς, φυλάκισσα,φύλακος, φυλακτὴρ. cum d. φυλακτικὸς,φύλαξ, φυλάξιμος in φυλάσσω
φύλαρχος,cum d 204
ΦΥΛΑΣΣΩ 1782
ΦΥΛΗ,cum d 1785
φυλλάκανθος,in c.ex Ακανθα 94
φυλλανθὲς, in c.ex ἄνθος 160
φυλλάριον, φυλλὰς, φυλλιάω, φυλλικὸς, φυλλίναι ἀγῶνες, φύλλινος, φύλλιον, φυλλῖτις in φύλλον
φυλλοβόλος,cum d 254
φυλλολογέω 939
φυλλοκοπέω,in c.ex κοπὴ 846
φυλλομανέω 996
ΦΥΛΛΟΝ 1785
φυλλορρέω,in c ex ῥοὴ 1434
φυλλόστρωτος,in c.ex στρωτὸς 1550
φυλλοφόρος 1752
φυλλοχόος,cum d. 1823
φυλλώδης in φύλλον
φυλλοκρινέω & φιλοκρίνομαι, in c. ex κρίνω,ſine pr. 874
Φυλοβασιλεὺς in c.ex Βασιλεὺς 259
Φῦλον in Φυλὴ
Φύλοπις in fine col, 1176 & in c.1237
Φῦμα,cum d.in Φύω
Φυξήλιος,in c.ex Ηλιος 602
Φυξίμηλα,in c.ex μῆλον,ouis 1049
Φύξις,cum d.in Φεύγω
Φύομαι in Φύω
ΦΥΡΩ,cum d. 1787
ΦΥΣΑΩ,cum d. 1788
Φυσιφόρον 1779
Φυσιασμὸς in Φυσάω
Φυσίγναθος,in c.ex Γνάθος 330
Φύσιγξ,cum d. in Φυσάω
Φυσίζοος,in c. ex ζωὸς 577
Φυσικὸς,in c.ex Φύω
Φύσιμος ibid.
Φυσιογνώμων,cum d. 328
Φυσιολόγος.cum d 947 & 948
Φύσις in Φύω
Φύσωσις,Φύσκη,cum d.Φυσόω, in Φυσάω
Φύσα,Φυσάω, cum d.Φύση ſen Φυσὴ in Φυσάω

φυταλιά, cum d. φυτάνη, φυταὶ φυτάω, φυτεύω, cum d. φυτικὸς, φύτιος, φυτλὴ, in Φύω
φυτοεργὸς, in φυτουργὸς
φυτοκόμος, cum d. in c. ex Κομέω 833
φυτὸν, in Φύω
φυτοσκάφος & φυτόσκαφος, in c. ex σκάπτω fodio 1480
φυτοσπόρος, cum d. in c. ex σπόρος 1516
φυτουργὸς, cum d. 505
Φ Υ Ω, cum d. 1750
¶ Φωγνύω & φώγνυμι, cum d. in Φάω, ſignificante idem cum πυρόω 1933
Φ Ω Κ Α Ι Ν Α 1795
φωκαστικὸς, cum d. in c. 209
φώκη, φωκὶς 1795
Φ Ω Λ Ε Ο Σ, cum d ib. & 1796
Φ Ω Ν Υ, cum d. 1796
φωνομαχέω 1016
Φ Ω Ρ, cum d. 1799
φῶς, φὼς, in φάω, luceo
φώσκω ibid.
φώσσων, in φυσάω
φωσφόρος, cum d. 1752
φωταγωγὸς, cum d 42
φωταυγὴς, cum d. in c. ex Αὐγὴ 217
φωτεινὸς, φωτίζω, cum d. in φάω, luceo
φωτοδότης & φωτοδοσία 401
φωτολήγιος, in c 964
φωτοχυσία, in c. ex χύσις 1823

Χ.

ΧΑΖΩ 1800
ΧΑΙΝΩ ibid.
χαὸς, in χάος ibid.
χαιρέκακος, cum d. in c. ex Κακὸς 1729
χαιρετίζω in χαίρω
χαιρέφυλλον 1787
χαιρηδὼν in χαίρω
Χ Α Ι Ρ Ω cum d. 1802 & 1803
Χ Α Ι Τ Η 1803
χαλαβέω, tumultuor, terreo. Heſ.
Χ Α Λ Α Ζ Α, cum d. 1804
χαλαζοσκοπέω, cum d. in c. ex κοπῶ 846
χαλαζοφύλαξ in c ex φύλαξ 1785
χαλαζώδης, χαλάζωσις, in χάλαζα
χαλαίρω, in χαλάω
χαλαίνοις 186
Χ Α Λ Α Ζ Ω, cum d 1804
Χ Α Λ Β Α Ν Η, cum d. 1805
Χ Α Λ Ε Π Τ Ω, cum d ib.
χαλία in χαλάω
χαλινάζω in χάλιξ
χαλίκρατος & χαλικρητος 774
χαλιμάζω, χαλιμαὶ χάλιμος, in χάλις 1806
χαλινὰ, in χαλινὸς
χαλιναγωγέω 42
χαλινοποιὸς, cum d 1352
Χ Α Λ Ι Ν Ο Σ, cum d 1806
χαλινοφάγος 1715
Χ Α Λ Ι Σ & χάλιξ 1806
χαλίφρων, cum d in c ex φρὴν 1779
χάλκανθος, &c. in c. in ἄνθος & ἄνθη 161
χαλκάσπις in c. ex Ἀσπὶς 211
χαλκέγχης, in c. ex Ἔγχος 439
χάλκειος, &c. in χαλκὸς
χαλκέμβολος, in ἐμβάλλω 246
χαλκεντεὶς in c. ex Ἔντεα 485
χαλκεοθώραξ, in χαλκοθώραξ
χαλκεοκάρδιος, in c. 748
χαλκεομίτρης, in c. ex Μίτρα 1063
χαλκεόπλος, in c. 1178
χάλκεος, in χαλκὸς
χαλκεόφωνος 1799
χαλκεύω, cum d. in χαλκὸς
χάλκη, χαλκήϊος ib.
χαλκήλατος 470
χαλκήρης 206
χαλκιδεύομαι, χαλκιδεὺς, χαλκιδίζω, χαλκιδικὸς, χαλκίδιον, χαλκιδίτης, in χαλκὸς
χαλκίζω ib.
χαλκίοικος, in c. ex Οἶκος 1147
χαλκίον & χάλκιον, χαλκὶς, χαλκισμὸς, χαλκίτης in χαλκὸς
χαλκοβαρὴς, in c. ex Βάρος 257
χαλκοβατὴς 338
χαλκοβόας, in c. ſine pr. 274
χαλκογένεια, in c ex γένειον 315
χαλκόγενυς, in c. ex Γένυς ib.
χαλκογλώχιν, in c. ex Γλωχὶς 329
χαλκογράφος 342
χαλκόδετος, in c. ex 3 perſ. pr. paſſ. 386
χαλκοθήκη, in c. ex Θήκη 1641
χαλκοθώραξ, in c. ex Θώραξ 665
χαλκοκνήμιδες, in c. ex Κνήμη 816
χαλκοκορυστὴς, in c. ex Κορὺς 851
χαλκόκρας & χαλκόκρατος 774
χαλκόκτυπος, in c. ex κτύπος 1695
χαλκολίβανον, in c. ex Λίβανος 968
χαλκολογέω 919
χαλκόνωτος, in c. ex Νῶτος 1321
χαλκοπάραος, χαλκοπάρειος, in c. 1149
χαλκοπλάστης, in c. ſine pr. 1130
χαλκόπλευρος, in c. 1340
χαλκοπληθὴς, in c ex πλήθω 1339
χαλκόπλεκτος 1346
χαλκόπους 1381
χαλκόπρεμνος, in c. ex Πρέμνον 1399
χαλκόπυλος, in c. 1410
χαλκοπώγων, in c. ex Πώγων 1417
χαλκόπωλης 1420
Χ Α Λ Χ Ο Σ 1806
χαλκοσμάραγδος, in μάραγδος 1004
χαλκόστομος 1548
χαλκότευκτος, in c. ex τευκτὸς 1624
χαλκοτευχὴς, in c. ex τεῦχος 1625
χαλκότυπος, cum d. initio col. 1693
χαλκουργὸς, cum d. 506
χαλκοῦς in χαλκὸς
χαλκοφανὴς 1721
χαλκόφι in χαλκὸς
χαλκόφωνος 1799
χαλκοχίτων 1828
χαλκόω in χαλκὸς
χάλκωμα in χαλκὸς
χαλκώνυτος, in c 1870
χαλκωρύχιον, in c ſine pr. 1210
Χ Α Μ Α Ι, cum d 1808
χαμαίβατος, in c. ex Βάτος 260
χαμαιγενὴς 305
χαμαιδικαστὴ, in c. ex δικάζω 405
χαμαίδρυς & χαμαίδρωψ, in c. ex Δρῦς 426
χαμαιεύνη, &c. in χαμευνὴ
χαμαίζηλος in c. ex Ζῆλος 584
χαμαικαυλὴς, in c. ex Καυλὸς 780
χαμαικέρασος, in Κέρασος 776
χαμαίκισσος, in c ex Κισσὸς 796
χαμαικλινὴς, in c. deſinent. in κλινὴς 803
χαμαίκοιτος, cum d. in c. ex Κοίτη 82
χαμαικυπάρισσος, in Κυπάρισσος 896
χαμαιλέων, in c. ex Λέων 963
χαμαίμηλον, in c 1048
χαμαιμυρσίνη, in c. ex Μύρτος 1801
χαμαιμύρτη ibid.
χαμαιπετὴς, in c. ex πέτω 1324
χαμαιπέτης, in c. ſine pr. 1305
χαμαιπέτεια, χαμαιπετῶς, in χαμαιπετὴς
χαμαιπεύκη, in πεύκη, picea 1305
χαμαίπιτυς, in Πίτυς 1326
χαμαίπους 1381
χαμαιρρεπὴς, cum d. in c. ſine pr. 1430
χαμαιρριφὴς, in c. ex Ῥίπτω 1444
χαμαιστρωσία, in c. ex στρωτὸς 1550
χαμαισύκη, in c. ex συκὴ 1565
χαμαιτυπεδὴς, in c. 1582
χαμαίτη, in χαμαὶ
χαμαιτύπος, cum d 1894
χαμελαία, in c. ex Ἐλαία 467
χαμερπὴς, cum d. in c. ex Ἕρπω 520
χαμεταιρὶς, in c. ex Ἑταῖρος 530
χαμεύνη, cum d. in c 538
χαμηλὸς, χαμῖπις, χαμόθεν in χαμαὶ
χαμολκοὶ, in c. ex ὁλκὴ 478
χανδάνω in χάζω
χανδὸν, χαίη, χάνης & χάνος, in χαίνω
χανύσσω, χανύω, in χαίνω
Χ Α Ρ Α Σ Σ Ω, cum d 1808 & 1809
χαριδότης, in c. ex δότης 401
Χ Α Ρ Ι Σ, cum d 1809
χαριτοβλέφαρος, in c. ex Βλέφαρον 271
χαριτογλωσσέω & χαριτογλωττέω 329
χαριτόω in χάρις
χάρμα, &c. in χαίρω
χαρμόφρων 1779
χαροποιὸς, gaudij & lætitiæ efficiens: vt, χάριτες χαροποιοὶ, Euripid. in Phœn.
χαροπὸς, cum d. in χάροψ
Χ Α Ρ Τ Η Σ, cum d 1811
χαρτοπράτης, in c. ex πιπράσκω 1198
χαρτὸς in χαίρω
χαρτοφύλαξ, cum d in c. ex φύλαξ 1785
Χ Α Ρ Υ Β Δ Ι Σ 1811
Χ Α Ρ Ω Ν, cum d ib.
χάραψ 1189
χάσις in χάζω
χάσκω, cum d. χάσμα, cum d. χάσμη, cum d. in χαίνω
Χ Α Τ Ε Ω, cum d. 1811
χαυλιόδους, initio c 1137
χαύναξ χαυνιάζω, in χαῦνος
χαυνοπολίτης 1370
Χ Α Υ Ν Ο Σ, cum d 1811 & 1812
¶ Χεδροπὰ in χεδρόπος 424
χεζανάγκη, in c 152
Χ Ε Ζ Ω, cum d. 1812
χεῖ in χέω
χειλάριον, χειλόω in χεῖλος
χειλοποτέω, in c. ſine pr. 1320
Χ Ε Ι Λ Ο Σ 1812
χειλόω, χείλων, χειλωτὴρ in χεῖλος
Χ Ε Ι Μ Α, cum d 1813
χειμαμυῖα, in c. 146
χειμάρροος, χειμάρρους, in c. ex ῥοὴ 1434
χειμαὶ, χειμασία in χεῖμα
χειμασκέω, in c. 209
χείμαστρον, χειμάω, χείμεθλον, χειμερίζω χειμερινὸς, χειμέριος, χειμέω, in χεῖμα.

χειροθνής, in c.desinentibus in θνής 642
χειροσσόφος,cum d.in c.ex σσόφος 1516
χειμῶν in χεῖμα
ΧΕΙΡ 1814
χειράγρα 24
χειραγωγός,cum d 42
χειραδίαι in Χεὶρ
χειραπτάζω,in c.ex ἀπτός 179
χείρας in Χεὶρ
χειραψία,in c.habentibus ψ 179
χειράω in χεὶρ
χειρίδιον, χειριδωτός, χειρίζω . cum d. χείριος,χειρίς,χείρισμα & χειρισμός in Χεὶρ
χειρίσοφος,in c.ex Σοφός 1507
χειρὶβαίωτος in Βαίωτος 254
χειροβαρής,in c.ex Βαρύς 257
χειρόβιος, & χειροβίωτος, in c.ex Βίος 266
χειραγάστωρ,in c. ex γάστωρ 302
χειρόγραφον,cum d. 342
χειροδάικτος,in c.ex δαΐζω 352
χειροδείκτος, cum d.in c.ex δείκνυμι,fine præp. 365
χειροδίκας 405
χειρόδοτος,in c.ex δότης 401
χειροδρέπος,in c.ex δρέπω 424
χειροήθης,in c.ex Ηθος 597
χειροθεσία,in c.ex θέσις 1639
χειροθετέω 1640
χειρόκμητος, in c.desinentibus in κμητός 741
χειροκοπέω,in c.ex κοπή 846
χειρομαντία cum d initio c 866
χειρολαβίς,in c.ex λαβή 628
χειρόμακτρον, in c.ex Μάσσω, abstergo 1010
χειρόμαντις,cum d.in c. 1003
χειρομάχος 1016
χειρομύλη & χειρομύλων , in c.ex μύλη 1079
χειρόνιπτρον in χερνίπτω
χειρονόμος,cum d.in c 1116 & 1117
χειροπληθής,cum d.in c.ex πλήθω 1139
χειρόπληκτος 1346
χειροποιής in χειροποιός
χειροποίητος 1362
χειροποίητος,χειροποιΐα,in c. 1292
χειρόποις 1381
χειρόσκοπος,cum d 1486
χειρόσοφος,cum χειρίσοφος 1507
χειροτένων,in c ex τένων 1603
χειροτέχνης,cum d. in c.fine pr. 1627
χειροτονέω,cum d 1604
χειροτριβέω,cum d.in c.fine pr. 1684
χειρουργός,cum d 506
χειρόχωλος,in c. ex Χωλός 1848
χειρόω,χειρόδειον,χεῖρον in χεὶρ
χειρῶναξ,cum d.in c 153
χειρώνειον vel χειρώνιον, χείρωσις, χειρωτὸς in Χεὶρ
ΧΕΛΙΔΩΝ,cum d. 1818
χελιδόνιον, χελιχελώνη, χελύνιον,χελυς,in χέλυς
χέλυδρος,in c 1704
χελώνη in χεῖλος & in χελώνη
ΧΕΛΥΣ,cum d 1818
χελωνοφάγος 1715
χέραμα in χέω
χεράδος,χεράς in χεὶρ
χερσουρής,in c. 1788

χερμάς in χεὶρ & in c.ex Μάσσω,tango 1010
χερματισις,χέρνα,χερνης in χεὶρ
χερνήτης,cum d.in c.ex Νέω,neo 1110 & in χεὶρ
χερνίβιον & χέρνιβον,χερνίπτω cum χέρνιμμα & χερνὶψ , in c. ex Νίπτω 1107
χερόνιπτρον in χερνίπτω
χερρόνησος,cum d.in c.ex Νῆσος 1105
ΚΕΡΡΟΣ 1819
χερσαῖος,χερσεύω,cum d.in χέρρος
χερσινὸς ibid.
χερσομανέω 996
χέρσονδε in χέρρος
χερσόνησος,cum d.in χερρόνησος
χέρσος,cum d.in χέρρος
χέρσυδρος,in c 1704
χερύδριον in χεὶρ
χετεύω in χέζω
ΧΕΩ,cum d 1819
¶χηλαργὸς,in c.ex Αργὸς 185
ΧΗΛΗ,cum d 1825
χηλὸς,in χέω,capio ib.
χήμη, cum d.in χαίνω
ΧΗΝ 1825
χηναλώπηξ,in c.ex Αλώπηξ 134
χηνίσκος & χηνεος,χηνόω, cum d.χηνιδεῖς,χηνίζειν,χηνίον,χηνίσκος,χηνίσκος,in χὴν
χηνοβοσκὸς,cum d.in c.ex βόσκω 283
χηνοβοσία,in c.ex βόσις 282
χηνοβοτία,in c.ex βοτὸς 283
χηνοτροφεῖον 1673
χηνησέω,χηνίστρα,in χὴν
χήραμος in χηραμὸς
χηραμοδύτης in c.ex δύνω,ſubeo 420
ΧΗΡΑΜΟΣ 1826
ΧΗΡΩΣ,cum d ib.
χῆτος,cum d.in χατέω 1811
¶χθαμαλοπτήτης,in c.ex Ιπτημι 689
χθαμαλὸς,cum d.in Χαμαὶ
ΧΘΕΣ,cum d 1826
χθόνιος in Χθὼν
χθονόπτυς,in c.ex πτύς 1241
χθονόπλαστος,in fine præp. 1330
χθονοσίβης 1328
ΧΘΩΝ 1856
¶χιάζω,cum d.in litera Χ.
χιλιάω,in χιλὸς
χιλίαρχος,cum d 204
χιλιάς,χιλιασταὶ in χίλιοι
χιλιέτης cum d 534
ΧΙΛΙΟΙ 1826
χιλιόκωμος,in c.ex κώμη 907
χιλιόναυς in c 1090
χιλιοναύτης,cum χιλιόναυς
χιλιοπλάσιος,χιλιοστὸς & χιλιοστὺς, in χίλιοι
χιλιοτάλαντος,in c.ex τάλαντον 1387
χιλιόω in χίλιοι
χιλίωρος,in c. 1871
ΧΙΛΟΣ,cum d 1827
χίμαιρα in χίμαρος
χιμαιροβάτης, dicitur Pan in Anth.Epigr.quaſi capellarum initor
χίμαρος,χιμέτλη,cum d in χεῖμα
χιόνεος χιονίζω,in χιὼν
χιονόβαις,in c.deſinent.in βας 236
χιονόβλητος 252
χιονοβόλος 234
χιονώδει in χιὼν

χιονοθρέμμων,in c.ex θρέμμα 1671
χιονόκτυπος,in c.ex κτύπος 1695
χιονότροφος 1673
χιονόχροος 1845
χιονόω,χιονώδης,χιονωτὸς,in χιὼν
χιράλεος,χιράς in Χεὶρ
χιρόπους 1381
ΧΙΤΩΝ,cum d 1827
ΧΙΩΝ 1828
¶ΧΛΑΙΝΑ,cum d ibid.
χλαινόω,cum d. in χλαῖνα
χλαμὸς.χλαμύδιον,in χλαμύς
χλαμυδιφόρος,in c. 1732
χλαμυδοποιὸς,cum d 1362
χλαμυδουργὸς,cum d 507
χλαμυδοφορέω , in χλαμυδοφόρος 1732
ΧΛΑΜΥΣ,cum d 1828
χλανίδιον in Χλαῖνα
χλανιδοποιὸς 1362
χλανίσκος , χλανίσκιον, χλανίδες,in Χλαῖνα
ΧΛΕΥΗ,cum d 1828
ΧΛΙΑΝΩ,cum d 1828 & 1829
χλιδανὸς in χλίω
χλιδανόσφυρος,in c.ex σφυρὸν 1579
χλιδανόπους 1381
ΧΛΙΩ,cum d 1829
ΧΛΟΑ,cum d ibid.
χλόασμα ibid.
χλοαυγής,in c.ex Αὐγὴ 217
χλοάω,χλοερὸς in Χλόα
χλοηφόρος 1673
χλόη in χλόα
χλοηρὸς ibid.
χλοηφόρος,cum d 1792
χλοιάω in χλοάω
χλοίη in χλόη
χλοιῶσαι in χλοῶσαι
χλοιώδης in χλοώδης
χλοόκαρπος, in c.ex καρπὸς , fructus 754
χλόος in Χλόη
χλεύνης,cum d.in c.ex Εὐνὴ 538
χλευὸς,χλοὺς 1830
χλοώδης,χλωρίζω,χλωραίνω,χλώρασμα in χλόη
χλωραύχην,in c.ex Αὐχὴν 224
χλορεῖον,χλωρεὺς,χλωρηὶς, χλωρίασις, χλωρίζω, χλωρὶς, χλωρίτης, χλωρίων,in Χλόα
χλωρόκομος,viridem comam habens. χλωρόκομος στέφανος, corolla ex viridantibus connexa foliis. Eurip. in Iph.Aul.
χλοερὸς in χλόα
χλωροσαύρα in σαῦρα 1457
χλωρότης in χλωρὸς
χλωροφαγέω 1715
¶ΧΝΑΥΩ,cum d 1830
¶χόω,χοαὶ,χόανον,cum d χοεῖον, χοεὺς, χοὴ in χέω
χοήρης 206
χοιδίον,χοϊκὸς in χέω
χοινίκη,χοινίκιος,χοινικὶς in χοῖνιξ
χοινικομέτρης,in c.fine pr. 1044
ΧΟΙΝΙΞ 1811
χοιραδώδης,χοιράς,χοιρεάτης, χοίρειος, χοιρεὺς,χοιρίδιον,χοιρίνη, χοίριον,in χοῖρος
χοιροβοσκὸς,in c.ex βόσκω
χοιροπίθηκος,in c.ex Πίθηξ

χοιροπώλης, cum d 1420
ΧΟΙΡΟΣ 1831
χοιροσφάκτης, in c. ex ἰσφάζω 1572
χοιροτροφεῖον 1674. v. 2.
χολαγωγὸς 42
ΧΟΛΗ, cum d 1831 & 1832
χολικὸς 45
χολοειδὴς 383
χολικὸς in Χολή
χολικὸς χόλιξ ibid.
χολόβαφος, cum d. in c. ex ἔβαφον 255
χολόεις, in χολή
χολοιβόρος, in c. ex Βορά 276
χόλος, cum d. in χολή
χονδράκανθος, in c. ex Ακανθα 94
χονδρίζω, χονδρεύω χόνδρειβος ἄρτος, χονδρίλη, χονδρίον, χονδρείτης, cum d. in χόνδρος
ΧΟΝΔΡΟΣ 1833
χονδρότυπος, in c. ex τύπος 1695
χονδρώδης, in χόνδρος
χόος, in χέω
χοραγὸς, cum d. in χορηγὸς
χοραύλης 221
χορδαψὸς, in c. habentibus ✝ 179. & in c. ex Εψω 560
ΧΟΡΔΗ, cum d 1833
χορδολογέω 948
χορδοποιὸς, cum d 1362
χορδοπώλης 1420
χορδοτονία, in c. fine pr. 1604
χορδόω. in χορδή
χορδίω, cum d in χορὸς
χορηγὸς, cum d 45 & 46
χορεικὸς χόρειον, χόρειος in χορὸς
χοροβατέω 238
χοροδέκτης, in c. ex tertia perſ. pr. 382
χοροδιδάσκαλος, cum d. in c. ex διδάσκαλος 396
χοροιτύπος, cum d 1694
χορόνδε, in Χορὸς
ΧΟΡΟΣ 1834
χορτάζω, χορταῖος, χορτάσιον, χόρτασμα, χορτασμὸς, in χόρτος
χορτοκόπος, cum d. in c. ex κοπή 846
χορτομανέω 995
ΧΟΡΤΟΣ, cum d 1835
χοροφδία 58
χοῦς, χοῦν, in χέω
¶ χραίνω, in Χράω
χραισμέω, cum d. in Χράω
ΧΡΑΩ, cum d 1835 & 1836
ΧΡΕΙΑ, cum d 1838
ΧΡΕΜΕΤΙΖΩ, cum d 1839
ΧΡΕΜΠΤΟΜΑΙ ibid.
ΧΡΕΟΣ 1840
χρεὼ, in Χρεία
χρεωκόπος, cum d. in c. ex κοπή 846
χρεὼν, χρέως, in χρέος
χρεώστης, cum d ibid.
χρέω, in c. ex Χράω. oracula edo 1835
χρειώδης, χρὴ, χρήζω, in Χρεία
ΧΡΗΜΑ, cum d 1840
χρηματοδαίτης, in c. ex δαίω, diuido 352
χρηματοποιὸς 1562
χρήσιμος, χρήσιμος, cum d. χρῆσις in Χράω
χρησμηγορέω, cum d 18
χρησμοδοτέω cum d. in c. ex δότης 401
χρησμολόγος, cum d 948
χρησμὸς, χρησμοσύνη, in Χράω
χρησμῳδὸς, cum d 58
χρηστεύομαι, χρηστή, χρηστήρ, cum der. χρῆστης, χρηστικὸς, cum d. in Χράω
χρηστογραφία 342
χρηστοήθης, cum d in c. ex Ηθος 597
χρηστόκαρπος, cum d. in c. ex Καρπὸς 754
χρηστολόγος, cum d 948
χρηστομουσέω, in c. ex Μοῦσα 1074
χρηστὸς, cum d. in Χράω
χρηστουργία 507
χρηστόφιλος, cum d. in c 1762
χρῖμα, in Χρίω
ΧΡΙΜΠΤΩ 1842
χρῖσις χρῖσμα, in Χρίω
χριστέμπορος, in dec. ex ἔμπορος 1175
χριστιανὸς, cum d. in Χρίω
χριστοκάπηλος, in c. ex κάπηλος 746
χριστομάχος 1016
χριστομύστης, in c. ex Μυέω 1075
χριστὸς in χρίω
χριστοτελεστής, in c. ex τέλη 1611
ΧΡΙΩ 1842
ΧΡΟΑ 1843
χροιὰ χροΐζω & χροΐζομαι in Χρόα
χρονιαῖος, χρονίζω, χρονικὸς, cum d. χρόνιος, cum d. χρονισμὸς, χρονιότης, in Χρόνος
χρονογράφος, cum d 342
ΧΡΟΝΟΣ 1845
χροντριβέω, in c. fine pr. 1684
χρονολκέω, in c. ex ὁλκή 478
χροῦς χρόω in Χροά
χρυσαλίζω, in Χρυσὸς
χρυσαλὶς in Χρυσὸς
χρύσαμμος, in c 1854
χρυσαμοιβὸς, in c. ex Αμείβω 141
χρυσάμπυξ, in c [illegible]
χρυσανθέμον & χρυσανθέμιον, in c. ex ἄνθεμον 162
χρυσάσπις, in c. ex Ασπὶς [illegible]
χρυσαυγὴς cum d. in c. ex αὐγή 217
χρυσάφιον, in Χρυσὸς
χρυσάωρ in Αορ
χρυσείον, in χρυσὸς
χρυσηλεφαντήλεκτρος, in ἤλεκτρον 952
χρυσένδετος, in ἐνδέω 384
χρυσεοκόμης in χρυσοκόμης
χρυσεόκυκλος, aureum circulum habens Ε[illegible]p
χρυσεόνωτος, in χρυσόνωτος
χρύσεος in Χρυσὸς
χρυσεοσάνδαλος, in c. e. σανδάλιον 454
χρυσεοστέφανος, in c. fine pr. 1541
χρυσεόσολος, in c. fine pr. 1534
χρυσεότυπος 1644
χρυσεοφάλαρος, in c. ex φάλαρα 1724
χρυσεπώνυμος, in ἐπώνυμος 1171
χρυσεραστής, in c. ex ἐραστής 497
χρυσηλάκατος, in c. ex Ηλακάτη 600
χρυσήλατος 470
χρυσήλεκτρον, in ἤλεκτρον 952
χρυσηνίοχος, in c. ex Ηνία 608
χρυσήρης 206
χρυσιδάριον, χρυσίδιον. χρυσίζω χρύσινος, χρυσίον, χρυσίς, χρυσίτης, in Χρυσὸς
χρυσοβάλανος, in c 241
χρυσοβαφὴς, in c. ex ἔβαφον 255
χρυσόβρεμος, in c. ex Βρέμω 262
χρυσόγαιος, in c. ex γαῖα 297
χρυσοδαίδαλος, in c. ex δαίδαλος 348
χρυσοδακτύλιος, in c. ex δακτύλιος 356
χρυσόδετος, in c. ex tertia perſ. præt. paſſ. 386
χρυσοδίνης, in c. ex Δίνη 407
χρυσοεψητεῖον, in c. ex Εψω 560
χρυσόζυγος, in c. ex ζυγὸς 581
χρυσόηλος, in c. ex Ηλος 603
χρυσόθρονος, in c. ex Θρόνος 647
χρυσοκάνθαρος, in c. ex Κάνθαρος 743
χρυσόκαρπος, in c. ex Καρπὸς, fructus 754
χρυσόκερως & χρυσοκέρως, in c 775
χρυσόκλειστος, in c. ex κλείω, claudo 802
χρυσοκόλλα, cum d. in c. ex κόλλα 817
χρυσοκόμης, cum d. in c. ex κόμη 836
χρυσολάχανον, in c ex λάχανον 935
χρυσολίθος, in c. ex Λίθος 970
χρυσόλογχος, auream lanceam geſtans Palladis epitheton, apud Eurip. in Ione. Compoſitum ex λόγχη, lancea
χρυσόλεπος, in c. ex Λέπω 961
χρυσόλοφος, in c. ex Λόφος 978
χρυσόμαλλος, in c. ex μαλλὸς 999
χρυσομανὴς, cum d 995
χρυσόμηλον, in c 1048
χρυσομίτρης & χρυσόμιτρος, in c. ex Μίτρα 1063
χρυσόμφαλος, in c 1167
χρυσόνωτος, in c. ex Νῶτος 1121
χρυσοπάρυφος, in παρυφάω 1712
χρυσόπαστος, in c ex πάσσω 1253
χρυσοπέδιλος, initio c 1193
χρυσοπήληξ & χρυσεοπήληξ, in c. ex πήληξ 1310
χρυσεοπλόκαμος, in c. ex πέπλοκα 13[illegible]
χρυσοπλάσιος, in c. fine præp. 1349
χρυσοποίκιλος, in c 1363
χρυσοποιὸς 1562
χρυσόπτις 1381
χρυσόπτερος, in c. ex πτέρυξ 1399
χρυσόπυργος, in c. fine pr. 1402
χρυσορρόας, in χρυσορρόας
χρυσόροφος, in c. ex ὀροφή 515
χρυσόρραπις, in c. ex Ραπὶς 1425
χρυσορρήμων, in c. fine pr. 1436
χρυσορρόας, in c. ex ῥοή 1434
χρυσόρρυτος, in c. in ῥύτος ibid.
ΧΡΥΣΟΣ 1846
χρυσόσπερμον, in c. ex σπέρμα 1516
χρυσοστέφανος, in c. fine pr. 1541
χρυσόστομος 1538
χρυσόστροφος, qui auro torquetur. Soph. in OEpid. tyr.
χρυσοτέκτων, in c. ex τέκτων 1625
χρυσότερος, in Χρυσὸς
χρυσότευκτος, in c. ex τευκτὸς 1624
χρυσοτευχὴς, in c. ex τεῦχος 1625
χρυσοτόρευτος, in c. ex τορεύω 1621
χρυσουργὸς, cum d 507
χρυσουτὶς, in Χρυσὸς
χρυσοϋφὴς, in c. ex Υφάω 1712
χρυσοφαὴς 1728
χρυσοφόρος, cum d 1752
χρυσοφύλαξ, in c. ex Φύλαξ 1785
χρυσοχάλινος, in c. ex χαλινὸς 1806
χρυσόχειρ, in c. ex Χεὶρ 1817
χρυσοχόος, cum d 1824. V. I.
χρυσόω χρύσωμα, in Χρυσὸς

χρυσωματοθήκη, in c. ex θήκη 1641
χρυσωνέω, cum d. in c 1870
χρυσωπός, cum d 1189
χρυσώρυχος, cum d. in c. ſine pr. 1210
χρύσωπις, in Χρυσὸς
χρώζω, χρῶμα, cum d. in Χρόα
χρωματοποιία 1362
χρὼς, χρώστης, χρωστὴρ, χρωτίζω χρώννυμι in Χρόα
¶ χυδαῖος, χυδαιότης χύδην, in χύω
ΧΥΛΟΣ, cum d 1847
χυμός, cum d. in χύω
χυιώω, χύτης, in χύω
χυσοχανὶ πέρκτοι, in c 1398
χυτικὸς, χύτλον, cum d. χυτὸς, in χύω
χύτρα, χυτραῖος, χυτρεῖον, χυτρέος, χυτρεὺς, in χύτρος
χυτρεψὸς, in c. ex Ἕψω 560
χυτρίδιον, χυτρίζω, χυτρίνδα, χύτρινος χυτρεῖον, χύτρος, χυτρεὺς, χυτρισμὸς, χυτρίτης, in χύτρος
χυτρόποις, cum d 1381
χυτρόπωλις, cum d 1420
ΧΥΤΡΟΣ 1848
χύω, in χέω 1819
¶ χωλαίνω, cum d. χωλεύω, cum d. in χωλὸς
χωλοίποις 1381
ΧΩΛΟΣ, cum d 1848
χῶμα, Χωμάτιον, Χωννύω, cũ d. in χόω
χώομαι, in Χόω
χώρα, in Χῶρος
χώραυλος, in c. ex αὐλὴ 220
χωρεπίσκοπος, in ἐπισκέπτομαι 1485
ΧΩΡΕΩ, cum d 1849
χωριάζω, χωριασμὸς, χωρίδιον, in Χῶρος
χωρίζω, in Χωρὶς
χωρικὸς, cum d. Χωρίον, in Χῶρος
ΧΩΡΙΣ 1850
Χώρισις, Χωρισμὸς, Χωριστὸς, in Χωρίς
χωρίτης, in Χῶρος
χωρογράφος, cum d 342
χωρονομέω 1096
ΧΩΡΟΣ 1851
χωροφιλέω, in c 7162
χωροφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1785
χώω in χολόω 1832

Ψ

ΨΑΓΔΑΣ 1852
ΨΑΘΥΡΟΣ & ψαδυρὸς, cum d. ibid.
ΨΑΙΔΡΟΣ ibid.
ψαίκαλον, ψαικὰς, in Ψακὰς
ψαίρω, ψαίω, cum d. in Ψάω
ψακάδιον, ψακάζω, ψάκαλον, in Ψακὰς
ΨΑΚΑΣ 1852
ψακαστὸς ibid.
ψαλάσσω, cum d. in Ψάω
ψαλίδιον, in Ψαλὶς
ψαλιδόστομος 1548
ψαλίζω in Ψαλὶς
ΨΑΛΙΟΝ 1853
ΨΑΛΙΣ ibid.
ΨΑΛΛΩ cum d ibid.
ψαλμοχαρὴς, in c. ſine pr. 1803
ψαλμῳδὸς, cum d 58
ψαλτὴρ, cum d ψάλτηρ, ψάλτιγξ, ψαλτικὸς, ψαλτὸς, ψάλτρια, in Ψάλλω
ψαλτῳδὸς, cum d 58
ψάμαθος, cum d. ψαμμίον, ψαμμισμὸς in Ψαμμὸς
ψαμμοδύτης, in c. ex δυώω, ſubeo 429
ΨΑΜΜΟΣ, cum d 1854
ψάρος, ψαρὸς, in Ψὰρ
ψαυρόποις, cum d 1381
ψαύω, cum d. in Ψάω
ψαφαρία in Ψαφαρὸς
ΨΑΦΑΡΟΣ 1854
ψαφαρότειχος, in c 650
ψαφαρόχροις 1845
ψαφερὸς in Ψαφαρὸς
ψάφιγξ, in Ψῆφος
ΨΑΩ 1854
¶ Ψὲ Doricè dicitur pro σφᾶς: vt apud Theocr. idyll. 4. Ἠ πᾶ ψὲ κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας, ἀμύργες.
ΨΕΓΩ, cum d 1856
ΨΕΔΝΟΣ 1857
ψεκὰς, cum d. in Ψακὰς
ψεκτὴς, ψεκτικὸς, cũ d. ψεκτὸς, in Ψέγω
ψέλλιον, in ψάλλιον
ΨΕΛΛΟΣ, cum d 1857
ψευδάγγελος, in c. ex ἄγγελος 10
ψευδάγχουσα, in ἄγχουσα 29
ψευδάδελφος, in c. ex Ἀδελφὸς 50
ψευδαλέος, ψευδάλιος, in Ψεύδω
ψευδαπόστολος, in ἀποστέλλω 1532
ψευδάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 186
ψευδατράφαξις, in Ἀτράφαξις 215
ψευδαυτόμολος, in αὐτόμολος 1068
ψευδεγγραφὴ, cum d. in ἐγγράφω 337
ψευδεπέω, in c. ex ἔπος 495
ψευδεπίγραφος, cum d. in ἐπιγράφω 338
ψευδηγορέω, cum d 18
ψευδὴς, ψευδίστατος in ψεύδω
ψευδογραφία, cum d 342
ψευδοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
ψευδοδίκταμον, in Δίκταμον 406
ψευδόδοξος, cum d. in c. ex δόξα 406
ψευδόθυρον, in c. ex θύρα 660
ψευδοκασία & ψευδοκασσία, in Κασία 756
ψευδοκιννάμωμον, in c. ex Κιννάμωμον 796
ψευδοκλητεία, in c. ex κλητὸς 731
ψευδοκόρη, in c. ex κόρος, puer 849
ψευδολόγος, cum d 948
ψεύδομαι, in ψεύδω
ψευδόμαντις, cum d. in c 1003
ψευδόμαρτυρ, cum d. in c. ex Μάρτυρ 1008
ψευδομυθία m ψευδομυθέω, in c 1077
ψευδονύμφευτος, in c 1118
ψευδοπαιδεία, in c. ex παιδεύω 1242
ψευδοπαρθένος, in c 1250
ψευδοπερίπτερος, in περίπτερος 1401
ψευδόπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 1348
ψευδοπροφήτης, in πρόφημι 1730
ψευδόπτωμα, in c. ex πτύω 1524
ψευδόπυρα, in c. ex Πῦρ 1414
ψευδόρκος, cum d. in c. ex Ὅρκος 1200
ψευδοσέλινον, in c. ex σελίνη 1463
ψευδοσοφιστὴ, in c. ex σοφίζω 1508
ψευδόστομα, cum d 1548
ψευδόσφηξ, in c. ex Σφὴξ 1577
ψευδοφαὴς 1721
ψευδόχριστος, in c. ex Χριστὸς 1843
ψευδόχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1847
ΨΕΥΔΩ 1857
ψευδώνυμος, cum d. in c. ex Ὄνομα 1272
ψευδῶς, ψεύστης, in Ψεύδω
ψευσίστυξ, in c. ex Στὺξ 1561
ψεῦσμα, ψεύστης, cum d. in Ψεύδω
ΨΕΦΟΣ, cum d 1853
ψεφαυγὴς, obſcuram lucem reddens, Heſy.
¶ ψῆγμα, in Ψήχω
ψηκτὴρ, ψηκτὸς, ψήκτρα, ψήκτεια, ψηκτεὶς, in Ψήχω
ψηλαφάω & ψηλαφέω, cum d. in c. ex ἀφὴ 176
ΨΗΝ, cum d 1858
ψῆξις, in Ψήχω
ΨΗΣΣΑ 1858
ψηστὸς, in Ψήχω
ψήφινος, ψηφὶς, ψήφισμα, cum d. ψηφιστὴς, in Ψῆφος
ψηφοκλέπτης, in c. ſine pr. 804
ψηφολόγος, cum d 948
ψηφοπαίκτης, cum d. in c. ex παίζω 1239
ψηφοποιὸς 1362
ΨΗΦΟΣ 1818
ψηφοφόρος, cum d 1753
ψήχω, in Ψάω
¶ ψιάζω, in Ψιὰς
ψιαθηδὸν, ψιάθιον, in Ψίαθος
ΨΙΑΘΟΣ 1859
ΨΙΑΣ ibid.
ΨΙΘΙΑ 1860
ΨΙΘΥΡΟΣ, cum d ibid.
ψιλῆται, ψιλίζω, in Ψιλὸς
ψιλογραφέω 342
ψιλοκιθαριστικὴ, in c. ex κιθάρα 790
ψιλοκόρσης, in c. ex κόρση 766
ψιλομετρία, in c. ſine pr. 1044
ΨΙΛΟΣ 1860
ψιλοτάπης & ψιλόταπις, in c. ex τάπης 1590
ψιλότης, ψιλόω, cum d. in Ψιλὸς
ΨΙΜΜΥΘΟΣ 1860
ψιμμυθιοφανὴς 1721
ψιμμυθόω, in ψίμμυθος
ΨΙΝΕΣΘΑΙ, cum d 1860
ΨΙΞ ibid.
ψίττα, cum d. in Ψίττα 1476
ΨΙΤΑΚΗ 1860
ψιχίον, ψιχώδης, in Ψὶξ
¶ ψόαι, in Ψάω 1856
ψόγος, cum d. in Ψέγω
ψοθὸς, tumultus. Item niger, Heſych. ¶ At ψόθος ſubſt. Suidæ eſt ἀκαθαρσία, immund. ties: afferenti ex Phrynico.
ψοθάλλειν, ſtrepere, ſtrepitum edere.
ψολόεις, in Ψόλος
ψολοκομπίας & ψολοκομπία, in c. ex κόμπος 837
ΨΟΛΟΣ 1861
ψοφέω, cum d. in ψόφος
ψοφοδεὴς, cum d. in c. ex δέος 363
ψοφομήδης, in c. ex μῆδος 1046
ΨΟΦΟΣ cum d 1861
¶ ψύαι, in Ψάω 1856
ψυγεῖον, ψυγεὺς, ψυγμὸς, in Ψύχω
ΨΥΔΡΑΚΕΣ & ψυδράκια 1861
ψύθω, cum d. in Ψεύδω
ψυκτὴρ, cum d. ψυκτικὸς, ψυκτὸς, in ψύχω
ΨΥΛΛΟΣ & ψύλλα, cum d 186
ΨΥΛΩΝ 1801
ψύχες, in ψύχω
ψυχαγωγὸς, cum d 42
ψυχάζω, in ψύχω

ψυχάριον, in Ψυχὴ
ψυχασὴς, in ψυχάζω
ψυχῖνος, ψυχῖον, in Ψύχω
ψυχέμπορος, in dec. ex ἔμπορος 1285
ΨΥΧΗ, cum d 1861
ψυχοδαΐκτης, in c. ex δαΐζω 312
ψυχοδότηρ, in c. ex δότης 401
ψυχόλεθρος, in c. ab ὄλεθρος 1159
ψυχομαντεῖον, in c 1003
ψυχομαχέω, cum d 1016
ψυχοπλανὴς, in c 1328
ψυχοπομπὸς, cum d. in c. fine pr. 1287
ψυχόῤῥοος, in ψυχοῤῥοφέω
ψυχοῤῥαγὴς, cum d. in c. fine pr. 1439
ψυχοῤῥοφέω, in c ex Ῥοφέω 1446
ψύχος, in Ψύχω
ψυχοστασία, in c. ex στάσις 710
ψυχοστόλος, in c. ex στόλος 1533
ψυχοτακὴς, in c. ex τήκω 1628
ψυχότροφος, initio col. 1674
ψυχοφθόρος, in c. ex φθορὰ 1759
ψυχόω, in ψυχὴ
ψυχήλατος 470
ψυχρία, ψυχρίζω, in ψυχρός
ψυχροβαφὴς, in c. ex ἐβάφον 255
ψυχρολόγος, cum d 948
ψυχρολουσία, ψυχρολουτέω, ψυχρολουτρέω, in c. fine pr. 977
ψυχροποιὸς, cum d 1361
ψυχροποσία, ψυχροπότης, cum d. in c. fine pr. 1320
ψυχρὸς, cum d. in Ψύχω
ψυχροφόβος, in c 1734
ψυχρῶς, cum ψυχρός
ΨΥΧΩ 1863
ψύχωσις, ψυχόω
¶ ΨΩΑ, cum d 1864
ΨΩΘΙΟΝ ibid.
ΨΩΛΟΣ ibid.
ΨΩΜΟΣ 1864
ΨΩΡΑ 1865
ψωραλέος, ψωρίασις, ψωριάω, ψωρικὸς, in ψώρα
ψωρὸς & ψῶρος ibid.
ψωροφθαλμία, in c. ex ὀφθαλμὸς 1190
ψωρώδης, in ψώρα
ΨΩΧΩ 1865

Ω.

Ω 1865 ὠὰ in Ὠὸς 1152
ὠάζω in ὤας
ὠάριον in Ὠόν
ὤας in Οὖας 1212
ΩΒΗ, cum d 1865
ΩΓΥΓΙΟΣ ibid.
ᾠδὴ in Ὠδή 1131
ᾠδὴ, in Ἀείδω
ᾠδὴ, cum ᾠδὴ
ᾠδικὸς, cum d. in ᾠδὴ
ὠδὶν, cum d. in Ὀδύνη 1137
ὠδινολύων, cum d in c. ex Λύω, fine pr. 988
ὠδίνω ὠδὶς, in ὠδὶν
ᾠδοποιὸς 1362
ᾤεον, in Ὠόν
ὤζω, ὠὴ in Ω
ΩΘΕΩ, cum d 1895 & 1869
ὤκα, in ὠκὺς
ΩΚΕΑΝΟΣ, cum d 1867
ὠκέων, ὤκιμον, cum d. in ὠκὺς
ὠκύαλος, in c. ex Ἅλς, mare 131
ὠκυβόλος 254
ὠκυδήκτωρ, in c. ex præt. paſ. 154
ὠκυδίνητος, in c. ex δίνη 407
ὠκύδρομος 1679
ὠκυεπὴς, in c. ex ἔπος 495
ὠκύθοος, in c. ex θοὸς 644
ὠκύμολος, in c. ex μολέω 1068
ὠκύμορος, in c. ex μόρος 1024
ὠκὺν in Ὠκὺς
ὠκυπέτης, in c. fine pr. 1305
ὠκυπόδης in ὠκύπους
ὠκύπομπος, in c. fine pr. 1288
ὠκύπορος 1175
ὠκύπους 1381
ὠκύπτερος, in c. fine pr. 1402
ὠκυρόης, ὠκύῤῥοος, in c. ex ῥοὴ 1434
ΩΚΥΣ, cum d 1867
ὠκυτόκος, &c. 1643
¶ ὠλέκρανον, cum d. in c. ex κρανίον 750
ΩΛΕΝΗ, cum d 1867
ὠλεσίθυμος, in c. ex Θυμὸς, animus 658
ὠλεσίκαρπος, in c. ex καρπὸς, fructus 754
ὠλεσίοικος, in c. ex Οἶκος 1147
ὠλιτήμερος pro ὁ ἀλιτήμερος
ὠλιτόφρον pro ὁ ἀλιτόφρον, i. ἀλιτὰς τὰς φρένας
ὠμάδιον, ὠμαδὶς, ὠμαδὸν in Ὦμος
ὠμαχθὴς, in c. ex Ἄχθος 228
ὠμήλυσις, in c. ex λύσις 988
ὠμηστὴς, in c. ex Ἔδω 440
ὠμίας, in ὦμος
ΩΜΙΛΛΑ 1868
ὠμοβόειος, &c. in c. ex Βοῦς 282
ὠμοβόρος, in c. ex Βορὰ 176
ὠμόβρωτος, in c fine pr. 293
ὠμογέρων, in c. ex γέρων 314
ὠμοδαΐκτος, in c. ex δαΐζω 352
ὠμοθετέω 1640
ὠμόθυμος, in c. ex Θυμὸς, animus 658
ὠμοειδὴς, in c. fine pr. 1142
ὠμοκοτύλη, in c. ex κοτύλη 858
ὠμοκρατὴς, initio col. 866
ὠμοκυδιάω, in c. ex κῦδος, gloria 890
ὠμόλινον, initio col. 972
ὠμομηλὶς, initio col. 1049
ὠμοπλάτη, in c. ex Πλατὺς 1332
ὠμοεργὸς, in c. ex Ἔργον 507
ΩΜΟΣ 1868
ΩΜΟΣ ibid.
ὠμόσιτος, in c 1476
ὠμοσπάρακτος, in c. ex Σπαράσσω 5101
ὀμοτάριχος, in c. ex τάριχος 1519
ὠμότης, in Ὦμος
ὠμοτόκος, cum d 1943
ὠμότομος, cum d 1612
ὠμοτριβὴς in c. fine pr. 1984
ὠμοτύραννος, in c. ex τύραννος 1696
ὠμοφάγος, cum d 1715
ὠμόφρων 1779
ὠμῶς, in Ὠμὸς 569
¶ ὢν in εἰμὶ ſum ὢν Doricè pro οὖν, ὧν genit ab ὅς
ὦναξ pro ὦ ἄναξ, ὦνδρες, pro ὦ ἄνδρες
ΩΝΕΟΜΑΙ, cum d 1868 & 1869
ὤνθρωπος, pro ὦ ἄνθρωπος
ὦνος, ὦνος, in Ὠνέομαι
ὠνομασμένως in ὄνομα ...80
ΩΟΝ 1877
ΩΟΝ ibid.
ὠοκάταξις in κατάγω 47
ΩΟΠ 1870
ὠόπολις 1410
ὠοσκύφια in σκύφος 1500
ὠοτόκος, cum d 1642
ὠοφόρος 1752
ὠοφυλακέω, in c. ex φύλαξ 1785
ὤπολος pro. ὁ αἰπόλος, apud Theocr. idyll. I.
¶ ΩΡΑ, tempus 1870
ΩΡΑ, cura 1871
ὡραΐζω, in Ὥρα
ὡραιοκόμος, in c. ex κομέω 833
ὡραιοπωλῶ 1358
ὡραῖος, cum d. in Ὥρα
ὡραιοτάριχος cum ὡροτάριχος
ὡρακιάω, in Ὥρα
ὡροτάριχος, in c. ex Τάριχος 1592
ὦρες in Ὀαρ
ὡρεσιδότης, in c. ex δότης 40
ὡρεσίτροφος in ὀρεσίτροφος 1673
ὡρέω, in Ὥρα
ὡρία, ὡριαίνω, ὡριαῖος, cum d. in Ὥρα
ὡρικὸς, cum d. in Ὥρα
ΩΡΙΩΝ 1872
ὠρίων 1872
ὥρμιμος pro ἁρμιμαῖος
ὡρογέρος, cum d 342
ὡροθετέω 1640
ὡρολογέω, cum d 948
ὡρονομέω, cum d 109
ὦρος in Ὥρα
ὡροσκόπος, cum d 1486
ΩΡΥΩ, cum d 1872
¶ ΩΣ ib. & 1873
ὡσαύτως in c. ex αὐτὸς 223
ὦσις, ὠσμὸς in Ὠθέω
ὥσπερ in Ὡς
ὥστε ib.
ὦστης, ὠστίζω, ὠστικὸς, cum d. in Ὠθέω
ὦχος in Ὄχος 1672
ὠχροφόρος, cum d. in ὀχοφόρος 1750
ὦτα in Οὖς
ὠτακούστης, cum d. in c. ex 3. perſ. pr. paſſ. 103
ὠταλγία, cum d. in c. ex Ἄλγος 113
ὠτάριον in Οὖας 1222
ὠτεγχύτης, in ἐγχέω 1218
ὠτειλὴ in Οὐτάω 1330
ὠταφόρος & ὠτοφόρος ὠτικὸς, ὠτίτης in Οὖας 1223
ὠτογλυφὶς, in c. ex γλύφω 325
ὠτοθλαδίας, in c. ex γλάω 640
ὠτοκάταξις, in κατάγω 47
ὠτοκοπέω, in c. ex κοπὴ 846
ὠτὸς ſeu ὦτος in Οὖας 1228
ὠτότμητος, in comp. ex τμητὸς 1618
ὠτώεις, in Οὖας 1221
¶ ΩΦΕΛΕΩ, cum d 1874
ὦχρα, ὠχραίνω, ὠχρίας, ὠχριάω, cum d. 1876
ὠχρόλευκος, in c. ex Λευκὸς 982
ὠχρόμματος, in c. ex ὄμμα 1184
ΩΧΡΟΣ, cum d 1875 & 1876
¶ ὢψ, in Ὄπτομαι 1189
¶ ὠώδης, in Ὠόν.

FINIS.

APPENDIX

COMPLECTENS VARIA OPVSCVLA CVM AD diuerſa Græcorum idiomata percipienda, tum ad varias vocabulorum plurimorum, diuerſis accentibus inſignitorum, ſignificationes cognoſcendas, tum etiam ad obſcuram thematum verborum nonnullorum vel anomalorum vel poeticorum originem inueſtigandam maximè neceſſaria, in primis iis qui poetarum lectionis ſunt ſtudioſi.

DE GRAECAE LINGVAE DIALECTIS, ex ſcriptis Iohannis Grammatici qua τεχνικὰ fuerunt inſcripta.

ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ eſt linguæ ἰδίωμα, id eſt proprietas. Sunt autem dialecti quinque, Attica, Dorica, Æolica, Ionica, Communis. Et Attica quidem vocata eſt ab Atthide Cranai filia: Æolica verò ab Æolo Hellenis filio: Dorica, à Doro Hellenis filio. Ionica, ab Ione filio Xuthi, qui fuit Hellenis & Creuſæ Erechthei filiæ. Communis autem, quæ ex his quatuor conſtat. Habet autem vnaquæque dialectus proprium idioma.

De Ionica dialecto.

Ionica dialectus illa eſt qua vſi ſunt Iones: hæc autem illis antiqua eſſe videtur. Proprium illius eſt, pro α vti η, & circumflexas ſyllabas in duas partes diuidere: & pro π, accipere κ: & pro aſpiratis colliſionibus tenues proferre: & è quibuſdam dictionibus ι eximere.

Vtuntur igitur η pro α: vt (quum dicunt) θύρην pro θύραν, & ἡμέρην pro ἡμέραν, & ὠφελείην pro ὠφέλειαν. Circunflexas autem ſyllabas in duo diuidunt, quum pro ποιεῖν dicunt ποιέειν. Pro π, κ accipiunt: πῶς enim κῶς dicunt. Pro aſpiratis ſynalœphis tenues proferunt, quum dicũt pro ἐφίππων ἐπίππων. & pro ἐφορᾶν ἐπορᾶν. Quibuſdã dictionibus, ι auferunt pro πονειόδης, πονεώδης dicentes. Dicta eſt autem Ionica ab Ione filio Apollinis & Creuſæ Erechthei filiæ.

De Attica dialecto.

Attica verò dialectus eſt, qua vſi ſunt Athenienſes. Peculiare autem ipſius eſt, affatim vti contractionibus, & dictiones indiuiſim proferre. Præterea verò τ & ρ pro σ ſumere: & υ pro ε, & σ pro ξ.

Contractionibus igitur abundè vtuntur, quum dicũt θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, & φρείμιον pro προοίμιον. Indiuiſim verò nonnulles dictiones proferunt, quum dicunt πατρῷον pro πατρώϊον: & Νηρῇδα pro Νηρηΐδα. Accipiũt præterea ρ & τ, pro σ nam θάλασσαν efferũt θάλατταν: & πράσσειν, πράττειν. Rurſus pro θαρσαλέως, ἄρσενα, θαρραλέως, ἄρρενα dicunt. Pro ε ſumunt υ, vt τοὔνδυμα pro τὸ ἔνδυμα: τοὔγκλημα pro τὸ ἔγκλημα: τοὔλαιον, pro τὸ ἔλαιον, τοὐπίσημον pro τὸ ἐπίσημον: τοὔργον, pro τὸ ἔργον. Pro σ verò ξ vſurpant, quando dicunt ξύμπας pro σύμπας: & ξυμφορὰν pro συμφορὰν: & ξυνέηκεν pro συνέηκεν, & ξύμβολον pro σύμβολον: & ξυνθήκη pro συνθήκη. Vocata autem eſt Attica, quæ Atticorum eſt, ab Atthide Cranai filia.

De Dorica dialecto.

Dorica autem vocata eſt dialectus qua vſi ſunt Dores. Eius propriũ eſt, pro η, α vti: & pro ω, α: & pro femininis nominibus ſingularibus, plurales caſus proferre, & pro ου diphthongo ω vti, & pro ει diphthongo η aſſumere, & interdum pro θ, σ, & quibuſdã dictionibus ι, detrahere.

Pro η, igitur α vtuntur quum dicunt ἅλιον pro ἥλιον, pro ἡμέραν, ἁμέραν: & pro ἡ κύπρις, ἁ κύπρις: & ἁδὺ pro ἡδύ. Pro ω autem α vtuntur, quum dicunt pro μουσῶν, μουσᾶν: pro θυρῶν, θυρᾶν. Pro ſingularibus autem fœmininis nominibus plurales caſus proferunt, dicendo pro καλὴν καλάς, σοφὴν σοφάς. Pro ου autem diphthongo ω vtuntur, dicendo pro μούσας μώσας. Pro ει autem diphthongo η vtuntur, quum dicunt pro ἰδεῖν, δραμεῖν, λαβεῖν: ἰδῆν, δραμῆν, λαβῆν. Sed & λάβεν pro λαβεῖν, & δράμεν pro δραμεῖν, & ἔλθεν pro ἐλθεῖν dicunt. Dorica autem appellata eſt à Doro Hellenis filio.

De Æolica dialecto.

Æolica autem dicitur dialectus, qua vſi ſunt Æoles. Proprium autem ipſius eſt acutas dictiones inuertere. & quibuſdam nominibus fœmininis accuſatiui caſus ι addere: & aliquando pro υ, ω vti, & pro ο, ω: & incipientia à vocalibus tenuiter proferre: & pro ει diphthongo η ponere, & collocare in dictionibus ante ρ, β: pro gemino μμ geminum ππ aſſumere.

Inuertunt igitur acutas dictiones, pro ποταμός; πόταμος dicentes, & pro καλὸς, κάλος Quibuſdam autem nominibus fœmininis accuſatiui caſus ι apponunt, vt quum dicunt pro καλὰς, καλαῖς, pro σοφὰς, σοφαῖς. Pro ου verò ω vtuntur, vt quum dicunt λιπῶσαι pro λιποῦσαι & ἰδῶσαι pro ἰδοῦσαι: & λαλῶσαι pro λαλοῦσαι. Pro ο, ω vtuntur quũ dicunt ὤμοιον pro ὅμοιον, inchoantia verò à vocalibus, tenuiter proferunt, quum ἠμέρα attenuãt, ἥλιος & ὑμεῖς. Pro ει autem diphthongo vtuntur η, pro Κυθέρειαν Κυθέρηναν dicentes, & pro μαθεῖν, & ἐλθεῖν, μαθῆν & ἐλθῆν. Ponunt in quibuſdam dictionibus ante ρ, β: pro ῥόδα βρόδα dicentes pro ῥάκη βράκη. Pro

gemino autem μμ geminum ππ accipiunt, τὰ ὄμματα, ὄππατα dicentes. Sunt & quædam quæ peculiariter apud eos formantur. nam κατὰ pro μετὰ præpoſitione accipiunt. Aliquando & pro βούλω βώλλω dicunt, & pro γλῶ γᾶν, & pro ἀγῶνα, ἄγωνον, ac pro Πρίαμον, Πέῤῥαμον. Appellata eſt Æolica lingua ab Æolo Helenis filio.

De communi Dialecto.

Qui nolunt communem dialectum annumerare prædictis quatuor, hanc rationem afferunt. Neque enim aiunt habere proprium, ſed ſicut quadripharmaca vis ex quatuor pharmacis conſtans, quadripharmacum dicitur, nihil proprij habens: ſic & communis dialectus ex quatuor conflata, non debet his annumerari. Ex iis, autem qui communem dialectum introducunt, alij dicunt quod omnibus immixta eſt dialectis eiuſdem vocis, vt φίλος, νὺξ & huiuſmodi: alij inquiunt non habere formam, ſed ex variis dictionibus eſſe cōgregatam. Mutationes autem ipſius non inueniuntur. Ionica ſcripſit Homerus, Attica Ariſtophanes, Dorica Theocritus, Æolica Alcæus, Communi Pindarus.

ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus, eſt dictio propriam formæ notam oſtendens, vel dictio peculiarem vel communem oſtendens notam. Dialecti autem ſunt (ſi & cōmunem quis annumerauerit) quinque, Ionica, Attica, Dorica, Æolica, Communis. Nam quinta propriam non habens notam, Communis nominata eſt vel quia communiter omnium nobis vtitur, & ex quatuor conſtat: vel quia communiter ea omnes vtuntur: vel quia eæ omnes ex hac tanquam ſubiecta incipiunt. Remittere autem oportet hanc quidem quaſi ad regulam, reliquas verò ad proprietatem. Barbaras quidem certè, quum ſint multæ eæque comprehendi nequeant, non eſt facile tradere: atque adeò dicendæ non ſunt dialecti, ſed linguæ. At verò Hellenicas inde contigit appellari, quòd quum Hellen Iouis quidem filius, cognomento autem Deucalion, loca per Græciam occupaſſet, omnes quidem contigit dici Hellenicas voces, ſigillatim verò denominationes ab illius filiis accepiſſe. Diſperſis enim iis in plura loca, atque eandem vocem non amplius ſeruantibus, ſed cum locorum mutatione vnà vocem quoque mutantibus, accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis & Pyrrhæ filio, qui migrarunt in loca circa Parnaſſum & Aſopum, Dores ab ipſo appellari omnes contigit, & dialectum Doricam, qua valde vtuntur Rhodij & Cretenſes, & Peloponneſij, & Siculi, & Libyci, & antiquæ Epiri incolæ.

Ab Æolo autem Hellenis filio & Pyrrhæ, Æolica vocata eſt. Hic enim quum decem vrbes condidiſſet, & regionem Æoliam dialectum Æolicam nominauit.

Ionica autem ab Ione Xuthi filij Hellenis & Creuſæ Erechthei filiæ vocata eſt. Hic enim linguam quæ eadem atque Attica videbatur, quum commigraſſet & condidiſſet tredecim vrbes, à ſe Ionicam appellauit: vrbes autem hæ ſunt, Clazomenæ, Lebedus Phocæa Priene, Miletus, Mycale, Erythra, Tius, Samus, Colophon, Epheſus, Chius, Smyrna.

Attica autem vocata eſt, vel ab Atthide Cranai filia (fuit autem is Atticæ rex) vel eò quòd ad littus eſſet, quaſi ἀκτικὴν dixeris.

Intelligitur autem dialectus trifariam: per totius nominis immutationem, per mutationem quæ eſt in parte quadam, per immutationem quæ eſt per accidens. Per totius nominis immutationem, vt quum Æoles mulierbre indumentum κατωγωγὴν vocant. Attici autem ἀλευρότριαν, quod nos πλίαν, & ſimilia. Per immutationem quæ eſt in parte quadam, vel per proſthesin, (vt Æoles pro ῥόδα, βρόδα dicunt) vel per aphæreſin (vt Dores φέρεν & λέγεν pro φέρειν & λέγειν efferunt) vel per metatheſin, vt pro δίφρον dicunt δίρφον. At ex immutatione quæ eſt per accidens, vel in accentu, vel in ſpiritu, quæ ſic appellamus. In accentu, vt Attici quidem dicunt, ἰκάνος, ἱκανόν: & ἐλαύνω ἔλαυνον. Dores autem pro πάντως, dicunt παντῶς, & ὅπως pro ὅπως: & ſimilia, quæ diuidimus per ſingularum dialectorum proprietates. In ſpiritu autem, vt Attici, quod apud nos tenuiter eſt, ipſi aſpiratè proferunt.

De ſingulis quæ Atticæ dialecto propria ſunt.

Attica dialectus mutat σ, modò in τ, modò in ξ nam pro θάλασσαν, θάλατταν dicit: & pro σεῦτλον, τεῦτλον. & pro συμφορὰν, ξυμφορὰν, & pro σύμβολον, ξύμβολον. Vertunt autem σ in ξ, in præpoſitione σὺν, etiam ſeorſum.

Semper in εις plurales nominatiuos à maſculinis in ευς factos, per η profert: vt γονῆς pro γονεῖς, & βασιλῆς pro βασιλεῖς.

In αος deſinentia maſculina antepenult. vel vltima acuta, per εως profert, vt Μενέλεως pro Μενέλαος & λεώς pro λαός & νεώς pro ναός.

Dictionibus addit ἰῶτα, vt νυνί, ὁυτοσί, τουτονί, πρινί, nos autem νῦν, οὗτος, τοῦτον, πρίν.

In ευς nomina, per ω in genitiuo effert: vt Ἀρισεύς, Ἀρισέως, ſimili modo Πηλεύς, Πηλέως.

Synalœphæ Atticorum ſunt propriæ, vt τοὐμοῦ pro τοῦ ἐμοῦ ſic ἔρχομ᾽ ἔχων pro ἔρχομαι ἔχων.

Ablationes litteræ ἰῶτα Atticorum ſunt propriæ, & Dorum, & Æolum: vt ἕτερον pro ἑταῖρον, & ἐς χρύσεν, pro εἰς χρυσόν.

Sumere vocatiuos pro nominatiuis, Atticorum eſt proprium: vt νεφεληγερέτα Ζεὺς pro νεφεληγερέτης, & ἱππότα Νέστωρ pro ἱππότης & εὐρυόπα Ζεὺς pro εὐρυόπης. Nominatiui enim pro vocatiuis, & vocatiui pro nominatiuis. Hæc autem ſolùm Athenienſium figura.

Defectus partium orationis, Atticorum ſunt, & Dorum, & Ionum: vt in κόπτων ἀμφοτέρῃσι, deeſt χερσίν.

Accipere accuſatiuos caſus pro genitiuis, Atticorum eſt: vt Μή τι σὺ τόνδ᾽ ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην pro τούτου.

Semper paſſiuis verbis pro actiuis vtitur, vt γράφομαι pro γράφω, & ποιοῦμαι pro ποιῶ.

Item Atticorum eſt ποιείτων, νοείτων dicere pro ποιείτωσαν & νοείτωσαν.

In ως deſinentia aduerbia qualitatis, in ον terminat. nominibus enim pro aduerbiis vtitur, vt δεινὸν & πρέπον, pro δεινῶς & πρεπόντως.

In ονες deſinentes nominatiuos comparatiuorum nominū in ως terminat: vt μείζους, & χείρους, & καλλίους, pro μείζονες, & χείρονες, & καλλίονες.

Synalœphis immodicè vtitur: nam pro τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον, & pro τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον dicit.

Σ pro ρ vtitur: nam pro θάῤῥος, θάρσος dicit: & pro θαῤῥαλέον, θαρσαλέον & ἄρσεν pro ἄῤῥεν.

Ου pro ε vſurpat, quum dicit, τοὔνδυμα, & τοὔγκλημα, & τοὔπος pro τὸ ἔνδυμα, & τὸ ἔγκλημα, & τὸ ἔπος.

Nominatiuis pro vocatiuis ſæpe vtitur, vt ὦ φίλος pro ὦ φίλε.

Superlatiuis pro comparatiuis ſæpe vtitur, vbi dicendum eſſet ἀπειρωδέστερος πάντων, dicens ἀπειραδέστατος.

Η pro ε vſurpat. vertit enim ε in η velut quum dicit ἡ δυνάμην, & ἠθελόμην.

Attica dialectus licet mutationes acceperit pro temporum varietate, tamen antiquam formam refert, nam dualibus videmus vti & comicos poetas, & Atticos ſcriptores: dicentes τὼ πόδε, & τὼ χεῖρε, & νὴ τὼ θεὼ, & Διὸς κούρω. Dicit & Plato Philoſophus in Gorgia, τὼ γὰρ ξένω τούτω, Γοργίας τε καὶ Πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ φίλω ἐμώ. Item δυοῖν ἐτοῖν, & δυοῖν χαλκοῖν, & ταῖν θεαῖν.

Quæcunque in ος deſinentia habent α in penultima, ea per ω & ε efferunt: vt ἵλεως pro ἵλαος, & per

obli-

obliquos ſequēdo nominatiui formam, vt Μενέλεω pro Μενελάȣ, & in datiuo ſimiliter, cum ι ſubſcripto Μενέλεῳ: additione ν, τοῖν Μενέλεων. Accuſatiuum, Μενέλεων. Pluralem autem rectum, æquè atque ſingularem datiuum Μενέλεῳ. Genitiuum Μενέλεων: Datiuum autem cum ι, τοῖς Μενέλεως, Accuſ. τοὺς Μενέλεως.

Item Atticæ eſt dialecti, pro εὐφυῆ & ὑγιῆ εὐφυᾶ & ὑγιᾶ dicere: & pro Εὐβοίεα & Πειραιέα dicere Εὐβοιᾶ & Πειραιᾶ. Hoc autem conſueuere facere in quibus vltima ſyllaba in purum η deſinit, penultima autem habet ε vel α, vt in propoſitis. Minime verò in quibus cum conſonante deſinit, vt εὐμαθῆ, εὐτυχῆ. non enim dicent εὐμαθᾶ aut εὐτυχᾶ. Neque rurſum in quibus conſonans præfixa eſt literæ ε quæ habetur in penultima, vt βασιλέα, δρομέα.

In huiuſmodi verbis, ἐδυνάμην, & ἐβουλόμην, & ἔμελλον, ε in η mutant dicendo ἠδυνάμην, & ἠβουλόμην, & ἤμελλον. Etiam in ἀνὰ præpoſitione mutant α in η, ἠνεσχόμην dicentes pro ἀνεσχόμην.

In verbis ſecundam perſonam paſſiuam habentibus deſinentem in ῃ, eam per ει diphthongum efferunt. Βούλει enim dicunt pro βούλῃ. Quum vero fuerit ſubiunctiuum, dicunt quemadmodum nos, ἐὰν βούλῃ.

Optatiua ſumunt pro ſubiunctiuis, ἐὰν ἔλθοις pro ἐὰν ἔλθῃς, & εἰ ἂν ἔλθοι pro ἐὰν ἔλθῃ.

Auferunt autem ſæpius & ι pro κλαίειν dicentes κλάειν, & μύαι pro μυῖαι & μητρυᾶν pro μητρυιᾶν & ποεῖν pro ποιεῖν & πόημα pro ποίημα.

Et loco πρὸς præpoſitionis, ὡς vſurpant: vbi dicimus, πρὸς τὸν βασιλέα, & πρὸς τὸν φίλον, dicentes ὡς τὸν βασιλέα & ὡς τὸν φίλον.

Proprium autem ipſorum eſt & in α deſinentes ſingulares accuſatiuos maſcul. per η proferre, vt Εὐρυδίκῆ pro Εὐρυδίκα & Πηλῆ pro Πηλέα & Τυδῆ pro Τυδέα.

Vtuntur & paſſiuis pro actiuis, vt Λοιδορούμενος pro λοιδορῶν. Φαινόμενος pro φαίνων. Φαινακιζόμενος pro φαινακίζων. Διακονούμενος pro διακονῶν. Διαβαλλόμενος pro διαβάλλων Μισούμενος pro μισῶν.

Interdum verò actiua ponunt pro paſſiuis: vt πολιτεύειν pro πολιτεύεσθαι, & γράφειν pro γράφεσθαι & ſimilia.

Indefinita tempora, & futura integra paſſiua ipſi in communia ſæpe mutantes, dicunt pro μισηθήσεται μισήσεται, & pro ζητηθήσεται, ζητήσεται & pro τμηθήσεται, τμήσεται ac ſimilia.

Ab ίζω autem futura, abiicientes σ, circumflectunt ὀνειδιῶ dicentes, pro ὀνειδίσω & ῥαντιῶ pro ῥαντίσω & μυκτηριῶ pro μυκτηρίσω.

Delectantur etiam plerunque ſyncopa. nam pro Νηρείδας, Νηρῇδας dicunt, & pro Απόλλωνα, Απόλλω, & pro ἀμείνονα, ἀμείνω, & pro κρείττονα, κρείττω.

Mutant præterea tonos & ſonos, & tempora. Tonos quidem, quum pro πόλεων & ταξέων, dicunt πόλεων & τάξεων. Sonos autem quum pro σταφίδα & στάχυς dicunt ἀσταφίδα & ἄσταχυς. Tempora verò, quum in βασιλέα producunt α, & Αχιλλέα, & ... & ἀνδριάντα.

Dicunt etiam Αθήναζε πορεύομαι, pro εἰς Αθήνας & Αθήνησι στρατεύω, pro ἐν Αθήναις & Αθήνηθεν pro ἐξ Αθηνῶν & ἀγρόθεν ἔρχομαι, pro ἐξ ἀγροῦ. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι. Item pro ἐξ οὗ χρόνου, ἐξ ὅσου χρόνου.

Et ρ pro λ vtuntur: nam pro κλίβανον, κρίβανον dicūt.

De ſingulis quæ Ionicæ Dialecto propria ſunt.

Ionica dialectus in ας deſinentia nomina in ης mutat, (ſi non ſint Dorica) vt pro Ερμίας Ερμίης & pro Σωσίας Σωσίης. Tunc enim Iones vertunt, quum non fuerunt verſa ex Doribus, vt dictum eſt, pro Ερμίας, Ερμίης: nam Dores non vertunt ea.

Omne in ης deſinens, cuius genitiuus in ȣ terminatur, apud eos in εω deſinit, pro Πέρσης, Πέρσου, Πέρσεω, pro Ξέρξης, Ξέρξου, Ξέρξεω pro Πηλημάδης, Πηλημάδου, Πηλημάδεω.

In ης maſculina quorum genitiuus in ους, per εος profertur, vt Δημοσθένης, Δημοσθένεος & ἀμαθής, ἀμαθέος. Accuſatiuum autem in εα faciunt vt Δημοσθένεα, ἀμαθέα.

In ους deſinentes genitiuos, qui à neutris in ες rectis fiunt, diuidit, vt εὐσεβέος, εὐσεβέος itidémque εὐγενέος δυσγενέος, δυσσεβέος.

Omnis nominatiuus in ευς per ηος profertur in genitiuo apud Ionas, vt βασιλεὺς βασιλῆος.

Neutra genitiuum in ους habentia, per εος terminant Iones, vt πλῆθος, πλήθους, πλήθεος.

In εις rectos plurales à ſingularibus in ευς factos, in ηες diuidunt Iones, vt βασιλῆες pro βασιλεῖς.

In αι pluralia diuidunt in genitiuo, per ε vt Πέρσαι, Περσῶν, Περσέων & νύμφαι νυμφῶν, νυμφέων. At verò νυμφάων, Æolicè.

Omnis datiuus pluralis in οις deſinens, aſſumit ι in fine, vt καλοῖσι pro καλοῖς & σοφοῖσι pro σοφοῖς, ac ſimilia.

Omnis datiuus pluralis in αις deſinens, mutat α in η apud Ionas, ſubſcripto quidem ι, ſed non pronuntiato: vt pro καλαῖς, καλῇσι pro νύμφαις, νύμφῃσι.

In α rectos, in η vertunt Iones. vt pro Ηρα, Ηρη, pro χώρα, χώρη.

Ουν coniunctionem Iones dicunt ὦν.

Verborum compoſitiones per tenues conſonantes proferunt Iones, vt κατορθῶ, κατορθᾶς, κατόρθα.

Præpoſitiuis articulis Iones pro ſubiunctiuis vtuntur, vt τὸν θέλω, pro ὃν θέλω: τὴν θέλω pro ἣν θέλω.

Κ pro π in interrogatiuis & relatiuis, vt pro πόσα, κόσα, & pro ὁπόσα, ὁκόσα & pro ὅπως, ὅκως.

Ω pro α aliquando vſurpant Iones, dicentes ὤνθρωπον & ὤρισον pro ἄνθρωπον & ἄριστον.

Ωυ pro αυ diphthongo vtuntur, θωῦμα pro θαῦμα dicentes.

Sectiones ſunt Ionum propriæ: vt Πέλοπος νῆσος pro Πελοπόννησος. ἀγρέιον ἔλαιον, pro ἀγριέλαιον & ἄγρειον ἦγε pro ἀνάγειν. & συνὸς ἀγείρει, pro συνάγειν.

Sumere infinitiuos pro imperatiuis Ionum eſt. vt πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, pro ἀγόρευε. Sic πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες, pro πείρα, & infinita alia.

Maſculinis dare locum fœminorum, Ionum eſt, vt Τοῖσι δὲ περπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν, pro ἑσπέρα.

Nominatiuis dare locum genitiuorum, Ionum eſt. vt Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν, pro τῶν δὲ δύο σκοπέλων, ὁ μὲν, ὁ δὲ.

In ω deſinentia fœminina in accuſatiuo, in ουν terminant, vt pro Ιώ, Ιοῦν pro Λητώ, Λητοῦν pro σαπφώ, σαπφοῦν.

Ex quibuſdam dictionibus ε aufert Ionica. nam pro πονεέσθαι, πονέεσθαι dicit, vnde πονέοντο.

In ις deſinentia fœminina, nunquam per ω declinant Iones, ſed per ο, vt πόλις, πόλιος, & ὄφις, ὄφιος.

Diuiſiones ſingularium datiuorum in ει deſinentium Ionum ſunt propriæ: vt βέλεϊ pro βέλει & ἔγχεϊ pro ἔγχει.

Reduplicationes peculiares ſunt Ionum, vt λελάχωσι pro λάχωσι κέκλυθι pro κλῦθι.

Tranſpoſitione elementorum Ionica dialectus vtitur, vt κραδίη, pro καρδία.

Ex ει diphthongo Iones auferunt ι, vt Εκτόρεος, χρύσεος pro Εκτόρειος χρύσειος.

In εις deſinentes plurales Iones ſemper diuidunt, ſi à nominatiuo in ευς ſint: per η & per ε pronuntiantes, vt pro βασιλεῖς βασιλέες βασιλῆες. Si autem ſint à nominatiuo in ης vel ις, pronunciantes per εε vt ἀληθής, ἀληθεῖς, ἀληθέες ὀξὺς, ὀξεῖς, ὀξέες.

Adiectiones τοῦ ι ad ε ſequente vocali, vel vna immutabilium, Ionum ſunt, vt εἵως, κεινή, pro ἕως, κενή.

Immutatio ει diphthongi in ſyllabam ες, Ionum eſt: vt ἐρίηρες pro ἐρίηρει υἱέες pro υἱοί: ῥυστάγματες pro ῥυστάγματι.

In ε plutalia neutra in εα diuidunt Iones, vt pro τεύχη τεύχεα: pro ὄρη, ὄρεα. Similiter & genitiuum per εων.

Semper υ adiiciunt dictionibus Iones, vt pro ὄρος, οὖρος pro νόσος, νοῦσος, pro ὄνομα, οὔνομα.

Genitiuum ος in ξ vertunt Iones. nam pro διασὰ διξὰ dicunt.

Ex dictionibus Iones ſæpe ι auferunt. Nam pro δείξω, δέξω, & pro ἀπόδειξιν, ἀπόδεξιν dicunt.

Ου in participiis paſſiuis Iones diuidunt: vt pro λυπούμενος dicentes λυπεύμενος.

In ων deſinentia participia à prima coniugatione circunflexorum facta, quorum imperatiuus in ſecunda perſona in ει diphthongum deſinit, diuidunt Iones: vt pro φρονῶν, φρονέων eſt enim φρόνει imperatiuus: ſic νοῶν, νοέων: eſt enim imperatiuus νόει. At βοῶν non vult diuidi. Nam quæ ſunt ſecundæ, diuiſionem non patiuntur. Sed tamen quæ diuidunt, pauca ſunt.

Mutationes η in α breue, Ionum ſunt: vt μεμακυῖα, pro μεμηκυῖα, & λελασμένος pro λελησμένος: & ἄλαστος pro ἄληστος.

Immutationes α longi in η, Ionum ſunt: vt pro Ἥρα Ἥρη, & pro στεῖρα, στείρη.

Immutationes α breuis in η, recentiorum ſunt, vt pro ἀλήθειαν, ἀληθείην.

Ablationes earum quæ ſunt in principio conſonantium, Ionum ſunt, vt εἴβειν pro λείβειν: & εἰνὸς pro δεινός.

Semper ὦν ſyllabam ſuperuacaneam ponunt inter præpoſitiones, vt ἐξ ὦν εἵλων, & ἀπ' ὦν ἔδοντο. pro ἐξεῖλον & ἀπέδοντο.

Primas literas dictionum Iones auferunt, vt pro ἐκεῖνος, κεῖνος & pro ἑορτὴ, ὀρτή. Similiter & ε præteritorum, vt pro ἐνόει, νόει: pro ἔτευχε, τεῦχε pro ἔτικτε τίκτε.

Π pro φ vtuntur: pro ἀφικόμην enim ἀπικόμην dicunt.

Compoſita verba diſſoluunt & interponunt: vt λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, pro κατεδηδώς, & κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠνίοπα, pro κατέκτανεν.

Anaſtrophæ & hyperbata, Ionum ſunt. Anaſtrophæ vt δῶρ' ἀπὸ αἱρεῖσθαι pro ἀφαιρεῖσθαι. Hyperbata autem, vt νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο Ἤσθιον: pro κατήσθιον.

Diuiſiones in ως deſinentium aduerbiorum à maſculinis in ης deſinentibus, & neutris in ες, Ionum ſunt: vt ἀτρεκέως pro ἀτρεκῶς.

Ionica dialectus eſt eadem quæ antiqua Attica. Hac plerunque Homerus & Heſiodus & Archilochus vſi ſunt, & Anacreon & Herodotus. Sunt autem eius proprietas α pro η ponere: vt θύραν pro θύρην: Ἥραν pro Ἥρην: φιλοτησίαν pro ἑστίην. At pro καλαῖς, καλῇσι, pro σοφαῖς, σοφῇσι, pro πύλαις, πύλῃσι. Et vt ι ſuo in loco manere ſinunt, ſic η (vt dictum eſt) pro α Iones ponunt.

Vtuntur & correpto α pro η Iones, Dores autem producto.

Fit autem in Ionica dialecto, Proſtheſis, Aphæreſis, Syncope, Parentheſis Pleonaſmus, Diæreſis.

Proſtheſis igitur fit apud eos, ſi in principio orationis alia aſſumatur litera, vt εἵνεκα μνηστῆρος pro ἕνεκα. Sic ἄλλον εἴσω, pro ἔσω. Et μοῦνος ἐὼν pro μόνος. Et ξεῖνος ὅδ' οὐκ ἐθέλει, pro ξένος. Et ἄρτον οὖλον ἑλών. pro ὅλον, & alia innumera.

Aphæreſis contrarium patitur quàm Proſtheſis. nam Aphæreſis in principio aſſumit extrinſecus aliam literam, Aphæreſis autem abiicit eam etiam quæ poſita eſt, quum Iones pro ἑορτὴν, ὀρτὴν dicunt, & pro ἱερὸν, ἱρόν.

Syncope, quum mediæ literæ in nominibus conciduntur, vt μώνυχας ἵππους, pro μονόνυχας, & κάππεσον pro κατέπεσον, & φέρτε pro φέρετε, & κακκείοντες pro κατακείοντες.

Parentheſis contrarium patitur quàm ſyncope. Illa enim demit, hæc aſſumit literam extrinſecus, vt ἐριγδούπος pro ἐρίδουπος vbi redundat γ. Sic pro ὑμέων, ὑμείων pro σφέων, σφείων.

Enallage fit, quum aliud elementum aſſumitur loco proprij, vt ποτὶ pro πρός. & ξεινὸν pro ξηρόν, & ἤ δεῦρο ἅμ' ἕποιτο pro δεῦρο. Et πεδήμενον ἔντεα χαλκά pro πεδημένον. Sed & κ pro π iuniores vtuntur, vt ὅκως pro ὅπως.

Metatheſis fit, quum quædam tranſponuntur in eodem nomine, & vel prima litera propriæ ſyllabæ, vel ſecunda, vt κραδίην pro καρδίαν, & τέτρατον ἦμαρ pro τέταρτον, & κρατερὸς Διομήδης, pro καρτερὸς, ac ſimilia.

Pleonaſmus eſt, quum in pluralibus datiuis maſculinis caſibus in οις deſinentibus, vel fœmininis in ης, aſſumunt ι, vt pro ποταμοῖς, ποταμοῖσι, pro καλοῖς, καλοῖσι, & pro σοφῆς, σοφῇσι.

Diæreſis fit non ſolùm apud ipſos in diſſyllabis nominibus, ſed etiam in monoſyllabis & appellatiuis, vt pro ῥοῦς ῥόος: pro χνοῦς, χνόος. Sed in nominibus vnam ſyllabam excedentibus, & appellatiuis maſculinis ſingularibus in ης deſinentibus, quorum genitiuus in ου deſinit, ipſi ου in εω diuidunt, pro τοξότου, τοξότεω efferentes, & pro Ἀτρείδου, Ἀτρείδεω pro Λαέρτου, Λαέρτεω. Et per parentheſin Πηληϊάδεω Λαερτιάδεω, & ſimilia. In ους autem deſinentes genitiuos in εος diuidunt, vt pro Σωκράτους. Σωκράτεος, pro Διομήδους, Διομήδεος. Et datiuos ſolos diuidunt, Σωκράτεϊ dicentes, & Διομήδεϊ, & Πηλέϊ, pro Σωκράτει, Διομήδει, Πηλεῖ, Idem & in neutris, vt ἔγχεϊ, τείχεϊ, &c. Et in αι deſinentia pluralia nomina, quorum genitiuus apud nos deſinit in ῶν circunflexè, illi per άων proferunt penacutè: vt pro κλισίαι κλισιῶν, κλισιάων: pro πυλῶν, πυλάων pro μουσῶν, μουσάων.

In verbis tollunt augmentum, vt Ἄγω, ἄγον. Φέρω, φέρον: Ἐλαύνω, ἔλαυνον: Ὀρχοῦμαι, ὀρχούμην. Τρέχω, τρέχον λέγω, λέγον.

Vtuntur infinitiuis pro imperatiuis, vt τανύσαι pro τάνυσον, & κεῖσθαι pro κεῖσον.

Habent & formas eloquutionis tales, pro τετραμμένοι εἰσὶ, τετράφαται: pro τεταγμένοι εἰσὶ, τετάχαται. ſic pro κέκληνται κεκλίαται.

Etiam verba quæ in vltima circumflectuntur, diuidunt, vt pro φρονῶ, φρονέω, pro λαλῶ, λαλέω, pro νοῶ νοέω pro χρυσῶ χρυσόω, pro ἀργυρῶ ἀργυρόω. Et participia ipſorum ſimiliter diuidunt, vt φρονέων, λαλέων, ποιέων.

Dualium autem diligens obſeruatio apud eos ſeruatur. Vetus quidem Ionica degenerauit ob habitantium diuerſitatem: permanſit autem vſque ad ea tempora in quibus fecerunt Iones colonias, & tunc ſparſi ſunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, pro κλέπτης, κιττάλις, pro δύναμις, κράτος, pro λόγος, μῦθος, & pro ὑγιαίνειν, οὔλειν. (vnde τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων. etiam nunc οὔλας dicimus) & pro αὐτῶν. & αὐτοῖς, σφέων & σφίσι proferunt, pro σῶν autem, ἑῶν, & pro αὐτὸς, ωὐτός. Pronomina diuidunt ſic: pro σφῶν, σφέων, & interiiciendo ι, σφείων ſic ἡμέων, ἡμείων, ὑμείων, & ſimilia.

De ſingulis quæ Doricæ Dialecto propria ſunt.

Dorica dialectus α pro η vtitur: nam pro ἥλιον, ἅλιον. dicit, & pro ἡμέραν, ἁμέραν, & pro μητέρα, ματέρα, & huiuſmodi.

A pro ω vtitur in genitiuis pluralium caſibus. nam μουσᾶν dicit, & θυρᾶν, & θεᾶν, pro μουσῶν, θυρῶν, θεῶν.

In ους deſinentes genitiuos à rectis ης fictos, in ευς vertit, vt Διογένους, Διογένευς, pro Διογένους.

Ω litera pro ου diphthongo vtitur. μῶσας enim pro μούσας dicit.

H pro ει diphthongo vtitur, veluti quum dicit ἦ-

ἴδῶ pro ἰδεῖν.

Σ pro θ vtitur. nam pro θεὸς, σεὸς, dicit: & pro θεὸν, σεὸν.

Ex dictionibus ſemper ι aufert, nam λαβὶν & ἐλθὶν dicit, pro λαβεῖν & ἐλθεῖν.

Item reduplicationibus earundem conſonantium vtitur, vt ὅττι ὅππόθι, & ὅσσον pro ὅτι & ὅπόθι, & ὅσον. Æolica quoque his vtitur.

Productiones ancipitum propriæ ſunt Doricæ linguæ, vt ἶσος ἐνυαλίῳ.

A pro ε ſæpe vtuntur pro ἕτερος, ἅτερος dicentes: & pro Ἄρτεμις, Ἄρταμις.

Apocopæ Dorum ſunt propriæ. fiunt autem in fine: vt ἡμέτερον δῶ pro δῶμα.

Parentheſis ſyllabæ μι in iis quæ apud nos in ναι deſinunt infinitiuis, Dorum eſt: vt βῆμεναι, pro βῆναι.

Ablationes δ & τ ex obliquis ſingularium caſibus. Dorum ſunt. vt Πάριος pro Πάριδος: ſimiliter κέρας pro κέρατος.

Doricæ linguæ multæ ſunt ſubdiuiſiones locales, aliter enim Cretenſes loquuntur, aliter Rhodii, aliter Argiui & Lacedæmonij. Generales verò ipſorum ſunt proprietates. pro η enim α ponunt, pro πύλη dicentes πύλα.

Et pro genitiuis caſibus circunflexis, apud nos in ων deſinentibus, αν proferunt, ſeruantes eundem accentum vt pro πυλῶν, πυλᾶν, pro καλῶν, καλᾶν: pro σεμνῶν, σεμνᾶν. Et ſimiliter in participiis, pro γελῶν γελᾶν: pro ἐλῶν ἐλᾶν: & pro ναιῶν ναῖν, dicentes: pro κληῖδας, κλᾶδας: & pro νίκην νίκαν.

Monoſyllaba nomina acuunt: ſimiliter autem & qualitatis ſignificatiua aduerbia, vt καλῶς, σοφῶς, κομψῶς, ἁπλῶς. Quæ autem apud nos grauitona ſunt, illi circumflectunt: vt ἄλλως, παντῶς, αὐτοματῶς.

In οι deſinentia pluralia nomina, in penultima tonum habent, vt φιλοσόφοι. Idem & in participiis: vt πωλουμένοι, καλουμένοι.

Simili autem modo & in ες deſinentia fœminina nomina pluralia, recti caſus penultimam acuunt: vt γυναῖκες, χεῖρες, νᾶες, ὄρνιθες.

Item indefinita tempora in αν deſinentia in penultima acuunt: ἐστάσαν ἐφάσαν. ἐλύσαν, ἐδέιξαν, ἐκρᾶξαν. Etiam in ον deſinentia in penultima accunt: ἐλάβον, ἐφάγον, ἐλέγον ἐτρέχον.

Circumflectũt verò eiuſmodi παιδῶν, Τρωῶν, παντῶν. Itidẽ quæ in ω deſinunt verba grauitona, in futuro tẽpore circũflectunt: δωσῶ, θεραπευσῶ, νοησῶ, λαλησῶ μιμησῶ. Etiam & tertiam perſonam grauitonorum verborum in ει deſinentem futuri temporis circunflectunt: vt δωσεῖ, πισεῖ, θεραπευσεῖ, λαλησεῖ. Dicunt & pro δώσουσι, δωσοῦντι, pro λέξουσι, λεξοῦντι & pro ποιήσουσι, ποιησοῦντι.

Corripiunt autem & in ας deſinentes plurales accuſatiuos, in nominibus appellatiuis, & ſimiliter in participiis, vt νύμφας, κρῶας, νοήσας, τάξας.

Et quæ per ειν efferuntur infinitiua, per ablationem ι efferunt, vt pro φέρειν, φέρεν, pro ἰδεῖν, ἰδὲν pro φαγεῖν, φαγέν.

In ου autem deſinentes genitiuos efferunt per ω, vt οἴνου, οἴνω, pro σοφοῦ σοφῶ pro καλοῦ, καλῶ. Et accuſatiuos plurales maſculinos in ους deſinentes per ως proferunt: τὼς καλὼς, σοφὼς, ἀνθρώπως, ἵππως, pro τοὺς καλοὺς, σοφοὺς ἀνθρώπους ἵππους.

Et imperatiua verba quæ pronuntiantur per ε per ον pronuntiant: vt pro λάβε, λάβον: pro ἄγε, ἄγον: pro δράμε δράμον.

Siculi dicunt pro χύτραν κύτραν: pro χιτῶνα, κιτῶνα: & pro γυναῖκα γυναῖ.

Cretenſes autem pro διαπαντὸς, αἰές; Pro αὐτῷ, αὐτεῖ: pro βέλτιον βέλτιν pro ἦλθεν, ἦνθεν: pro ἐς χορὸν ἐν χορὸν pro εἰς τὴν ἀγορὰν ἐς τὰν ἀγοράν: pro ἔα, ἔβα. pro ἔαστιν, ἔβασιν: pro ἦν ἦς: pro εἴωθε, εἴθω: pro εὐωχῆσθαι εὐῶ. Et Θουκυδίδης, Θευκράτης, Θεύφραστος: pro Θουκυδίδης, Θεοκράτης, Θεόφραστος: pro κρήνη κρῆ: pro ἄκρατον ἄκρητον: pro κρίκον, κίρκον: pro κελεύει κέλεται, pro καταβαλεῖν, καββαλεῖν: pro στρεῦς ἀχύρων μύχωνας: pro οἴκαδε οἴκαδις: pro ὄρνιθες ὄρνιχες: pro χεῖρες, χῆρες: pro στάδιον, σπάδιον: pro κενὸς, κλωὸς: pro σύ, τύ.

Et pro λέγουσι & φέρουσι, λέγοντι & φέροντι: & pro τὰς, τὼς τὰς: & pro πρὸς, ποτί: & pro τότε, τόκα: & pro τίμιος, τάμιος: & pro δῆμος, δᾶμος: & pro θεὸν, σεὸν, denique pro βάλλω, βάλλαι pronuntiant.

Differt autem Cretenſium dialectus, qua vſus eſt Cypſelas, & Laconum, qua vſus eſt Alcman, Sophron: Pindari tamen & Ibyci, & Simonidæ, & Bacchylidæ omnino laudatur, quòd non ſint poetæ natura Dores, ſed vtantur tantùm idiomate Dorico.

De ſingulis quæ Aeolicæ dialecto propria ſunt.

Literam β ipſi ρ aſciſcit, quum ei ſubiungitur κ, vel τ, vel δ, vt βρυτὴρ pro ῥυτὴρ βράκος pro ῥάκος βρόδον, pro ῥόδον.

Æolica dialectus genitiuos à nominatiuis in αι diuidit, & per α profert. vt νύμφαι νυμφάων. θύραι, θυράων. μαχαιράων, ἐρχομενάων, πυλάων, & ſimilia.

Syncopæ, Æolum ſunt propriæ. fiunt autem in medio, vt ὤρσεν pro ὥρμησεν.

Additiones θα ſyllabæ in ſubiunctiuorum ſecundis perſonis in σ deſinentibus, Æolum ſunt: vt εἴπησθα pro εἴπῃς & ἔλθῃσθα pro ἔλθῃς.

Addere υ ad ε, ſequente vocali, Æolum eſt: vt χεύαντες pro χέαντες.

In ας monoſyllaba nomina diuidit, vt παῖς, δάϊς. pro παῖς, & δαΐς.

Ω litera pro ου diphthongo vtitur, vt μῶσαι pro μοῦσαι λειπῶσαι pro λείπουσαι.

Υ pro ο vtitur, nam pro ὅμοιον, ὕμοιον dicit.

Η pro ει diphthongo vtitur. nam ἐλθῆν pro ἐλθεῖν dicit.

Immutabiles geminat, & σ ſolũ, vt pro ἐγείρω ἐγέρρω pro ἐγείνατο ἐγέννατο pro πενθήσης, πενθήσσης. pro πόσον, πόσσον, pro τοσοῦτον, τοσσοῦτον.

Ὅππι & ὅππως commune eſt, communis enim relatiua duplicat, vt pro ὁποῖος, ὁπποῖος. & pro ὅσος ὅσσος.

Semper ex αι diphthongo ι abiicit, ſi eam ſequatur vocalis, vt pro Ἀλκαῖος, Ἄλκαος.

Π pro μ vtitur, nam dicit ὄππατα pro ὄμματα.

Secundæ coniugationis circunflexorum ι in ſecunda & tertia perſona, quod non pronuntiatur apud alias dialectos, pronuntiatur vt βοᾶις, βοᾶι.

Vocatiuos in ων deſinentum nominatiuorum corripit, vt pro χελιδὼν, χελιδόν. pro μακεδὼν, μακεδόν, ἄπολλων ἄπολλον.

Æoles conſueuerunt ο pro α ponere, vt pro θεραπείας θεροπείως, pro στρατὸς, στροτός. pro ἀνὼ, ὄνω, pro ἀνέλκηται ὀνέλκηται, pro ἀνεχώρησεν ὀνοχώρησεν. pro σταλείς στολείς Aliquando autem ε vel η, vt pro κράτος, κρέτος pro Πρίαμον, Πρίεμον, pro γαλήνη γελάνη. pro ἀὴρ ἤρ Aliquando etiam addunt υ ad α, vt pro ναὸν ναῦον. pro ἀὴρ αὐὴρ pro ἀώς, αὔως.

Pro δι autem ζ ponunt, vt pro διαβάλλειν ζιαβάλλειν pro διαυκτὸς, ζιαυκτός. At pro ε & α η. vt pro κρέας, κρῆς. Oportet autem noſſe quòd in quibuſdam, ſed non in omnibus, hoc faciunt: fieri enim non poſſet.

Pro ζ autem ponunt δ & σ, vt pro ζεὺς, δσεὺς. pro ζυγὸν, δσυγὸν pro μελίζειν μελίσδειν.

Pro ου autem ponere ε vel α, commune eſt his cum Doribus. vt pro Ἄρης, Ἄρευς pro Ἀρείαν Ἀρεῖαν pro ἀδικήσαι, ἀδικέσαι At α pro η, vt pro Εκάβη Ἐκάβαν. pro πύλη, πύλαν pro Ἡρὸν Ἡραν: pro νόημα, νόαμα pro ἠῶς ἀώς pro ἀπάτη, ἀπάταν.

Pro θ ponunt φ, vt pro θλᾶται, φλᾶται. pro μ, π, vt pro μετ' ἐμοῦ. πετ' ἐμοῦ pro ὄμματα, ὄππατα.

Pro ξ autem ponunt κ & σ, vt pro ξένος, κσένος: & ἱέραξ, ἱέρακς.

Pro ο ponunt υ vt pro ὀμφαλὸς, ὑμφαλός. pro μόγις, μύγις. pro ὅμοιον, ὕμοιον. Interdum & ε vt pro πρὸς σὲ, πρὲς σέ. Aut α: vt pro ὅσα, ἄσα.

Pro π vtuntur μ: vt pro πατέρες, ματέρες pro παθοῦσα, μαθοῦσα.

Pro ττ, σσ, vt pro ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν.

Pro σ, τ, vt pro σύ, τύ pro εἰς σὲ, εἰς τέ

Pro τ π, vt pro πολλῶ, σπολλῆν, pro παλεῖς, σπαλεῖς pro τέτρατται πέτραττη.

Pro υ autem ι: vt pro ὑψηλὸν, ἰψηλὸν. pro ὑψόθεν, ἰψόθεν, pro ὕπαρ ἴπαρ.

Pro χ φ, vt pro αὐχένα, αὐφένα.

Pro ψ, πς. vt pro Πέλοψ, Πέλοπς. pro Ἄραψ, Ἄραπς.

Et pro ω ο, vt pro ὥρα, ὅρα. pro ὠτειλὴ ὀτειλή.

Quæcunque autem per ει diphthongum apud nos efferuntur, illi per ſolum ε geminantes cõſonantem, proferunt. Efficiunt autem ex ſola duas conſonantes: vt pro χεῖρες χέρρες, pro ἱμείρων ἱμέρρων pro ὠτειλὰς, ὠτέλλας pro εἵματα ἔμματα pro κτεῖναι κτένναι. pro ἡμῖν, ἄμμιν. pro ὑμεῖς, ὔμμες, pro ἄπειρον, ἄπερρον

Quinetiam in οι ſæpe mutant ει diphthongum: vt pro ὄνειρον ὄνοιρον.

Conſueuerunt item vocalibus præponere digamma, vt pro οἶνον, Fῖνον.

Complura autem geminant, vt pro οἵτινες, οἵττινες pro σελλίων σελλάνα pro πρόσωπα πρόσσωπα. pro κάπιτον, κάππιτον pro ὁπόθεν, ὁππόθεν. pro κὰδ δὲ, καδδέ pro ὅτι, ὅττι.

Incipientibus apud nos à ρ ipſi præponunt β, vt tenue fiat: vt pro ῥόδα, βρόδα pro Ῥαδάμανθος, Βραδάμανθος pro ῥυτῆρες, βρυτῆρες.

Peculiariter autem quæcunque apud nos aſpirantur aut acuuntur, illi tenuiter dicunt, & grauitonè, ὅσος, ὄσος, ἔρω, ὅμως. Seruant autem tenuem literam & in contractionibus vt pro καθῆκε, κατῆκε pro ἀφῆκεν, ἀπῆκεν pro ἀφείλκυσεν, ἀπείλκυσεν.

Graui tono efferunt non ſolùm nomina, ſed & articulos, quando nominum ordinem habent: vt pro ὁ σὸς ὄ σος pro τὸ σὸν, τόσον pro ἡ σή, ἤση. pro τῆς σῆς, τῆς σης

Quando autem pronomina proferunt, circumflectũt: vt ἐγῶ, pro ἐγώ

Circunflectunt in vniuerſum monoſyllaba vel in ωξ deſinentia: vt ῥῶξ πτῶξ, ῥῶψ. vel in ους vt χοῦς, ῥοῦς, βοῦς, βοῦς, νοῦς. Item pro Ζεὺς ξεὺς Ζὴν ζεῦς.

Diſſyllaba autem in acutum tonum apud nos deſinentia, ipſi graui tono proferunt, vt σοφὸς κάλος. λεύκος ὄξυς, κόπις, θύρις, ἄκις, ἄστις. βράμος, τράχυς, θῦμος, σιλῆρος χώλος.

Aſſolent & appellatiua graui tono afficere, vt εἰράνη, σόφα ἀμέρα, & propria vt Ἀφροδίτα Ἥρα Ἐλένα.

Quæcunque nos in ις fœminina per δος declinamus, vt Ἀρτέμιδος, Θέτιδος, μήνιδος, illi ſine δ dicunt: vt Ἀρτέμιος, Θέτιος, μήνιος.

In ης nomina quorum vocatiui in ες, illi ſine σ dicunt: vt ὦ Σώκρατε, Ἀριστόφανε, Διομήδευε

Et à genitiuis caſibus σ auferunt: vt Σωκράτου, Διομήδευ, Σοφοκλέου.

Pro accuſatiuo datiuum aſſumunt in paſſiuis: vt τοῖς θεοῖς pro τοὺς θεοὺς: ἀνθρώποις, pro τοὺς ἀνθρώπους, Hoc autem faciunt quia vtuntur ι pro υ.

Accuſatiuum per ως efferunt, vt τὼς ἵππως, pro τοὺς ἵππους, id quod & Dorum proprium eſt.

Datiuum pluralem adiecto ι faciunt, vt πόσι, θεοῖσι, στρεσι, quemadmodum Dores.

Infinitiua verba à participiis in ῶν deſinentibus, deſinentia in ειν, ipſi in εις transferunt, vt νοῶν, νοεῖν νόεις, & φρονῶν, φρονεῖν, φρόνεις, & καλῶν, καλεῖν, κάλεις.

Quando infinitiua apud nos deſinunt in αν, ipſi in αις tranſmutant, vt pro γελᾶν, γέλαις, pro πεινᾶν, πείναις.

In ειῶ terminata infinitiua, ipſi per εις proferunt, vt pro ὀρθιῶ, ὄρθεις, pro γυφῶ, γύφεις. pro χρυσιῶ, χρύσοις. Hæc autem omnia graui tono pronuntiant.

Adhibent & η pro ει in infinitiuis, vt pro φιλεῖν, φίλην. pro καλεῖν κάλην pro φρονεῖν, φρόνην.

Verba in ω deſinentia apud nos, pro indicatiuis optatiua faciunt: vt pro νοῶ, νόημι, & pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia acutitona in ας finiũt, per αν apud illos deſinunt: vt εἰρηκὼς, εἰρυκών, νενοηκὼς, νενοηκών. Seruant autem eorum etiam flexiones, nominatiuo iuxta analogiam reſpondentes. Dicitur prætereà apud eos pro χρυσίον χρύσιον pro ταύρῳ ταύροι pro πᾶς, πέρα pro παῖς, παῖς pro ἔρωτα, ἔρων pro γέλωτα, γέλων. pro στρόμος, στρόμος pro ἐσόρωται, ἐσόρωται, pro ἀνὴρ δέρκων pro θήρ, δέρκων. pro εἵματα, ἔμματα. pro ἡμία ἴα pro ψῆφος, ψάφος. pro ἰσχνὴ, & ἀσθενὴς, ἄκιρα pro ἐγὼ, ἐγών. pro σύ, τύ pro ἡμῖν, ἄμμιν pro ἡμεῖς, ἄμμες. pro ἐνθάδε, τῆδε. pro ἄλλοσε, ἑτέρωσε. Vſi autem ea Alcæus & Sappho.

En tibi & dialectos in manus trado, iuuenum mihi omnium amantiſſime literarum in quibus & Philoponus Ioãnes laborauit, & Tryphon grãmaticus, & alij plerique quibus multum in libris ſtudij & exercitationis fuit. Nondum autem quiſpiam in hunc vſque diem quicquid ad vnamquanque dialectum pertinet, notum fecit. Nec putes dicendis his exiſtimare aliquid magni de nobis. Lingua enim (ſecundum Lyſiam oratorem) intellectus neque multum neque parum habet: intellectus autem, cui multum multus: cui parum paruus. Non igitur noſtra laudantes, eos viros in hac arte accuſabimus: ſed amici cum ſint pluris facientes quàm ipſos, veritatem, quemadmodum & Plato philoſophus ſummus ait. Ipſi igitur Atticæ eloquutionis regulam, comicum Ariſtophanem nobis proponentes, & Thucydidem hiſtoricum & oratorem: Ionicæ autem Hippocratem Ionem, & Halicarnaſſeum Herodotum: Doricæ verò, Tarẽtinum Archytam, & Theocritum, qui Bucolica cõſcripſit: Aeolicæ: Alcæum: forſan de dialectis abundè tractauerimus. Siquid verò & à nobis per obliuionem omiſſum fuerit, non ſimili id accuſatione dignum apud benignos. ab illis enim maior pars omiſſa eſt, à nobis autem pauca fortè non dicentur.

QVID SIT DIALECTVS ET QVOT SINT

Dialectus eſt idioma linguæ; vel, Dialectus eſt dictio proprium characterem formæ oſtendens.

Ionica appellata eſt ab Ione filio Apollinis, & Creuſæ Erechthei filiæ qua ſcripſit Homerus.

Attica autem ab Atthide Cranai filia, qua ſcripſit Ariſtophanes.

Dorica, à Doro Hellenis qua ſcripſit Theoc.

Aeolica ab Aeolo Hellenis, qua ſcripſit Alcæus.

Communis, qua omnes vtimur, ſed & Pindarus hac vſus eſt.

De Attica lingua.

Ἄηρον, λῆρεῖς, Attica loquutio & figura, vt μαρίλα

φεύγῃ. Eſt enim Atticæ idioma loquutionis, vbi dixeris rem, inferre verbum quod à re deducatur: vt ὕβριν ὑβρίζεις, & φυγὴν φεύγῃς.

Vtuntur imperatiuis Attici pro ſubiunctiuis abnegatiuis, & rurſus ipſis imperat. pro indicatiuis. Et illius quidem illud Ariſtoph. in Theſmophoriaz. exemplum.

Μὴ ψεῦσον ὦ Ζεῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος. Pro μὴ ψεύσῃς. Huius autem Menander.

Οἶσθ᾽ ὅτι ποίησον, pro ποιήσεις. Sed & Eurip. in Polidori tragœdia, Οἶσθ᾽ οὖν ὃ δρᾶσον, pro δράσεις vſurpauit.

Τετραπαῖον, apud Thucyd. circumflexa penultima acceptum eſt, & apud Ariſtophanem in Theſmophoriazuſis, ὦ γυναῖκες οὐκ ἀφήξετ᾽, οὐ πολλὴν βολὴν στήσετε καὶ τετραπαῖον. Et puto per analogiam hoc magis apud ipſos ſic proferri, ſicuti à τρίτη, τριταῖον: ab ὑστέρα ὑσταῖον: ſic etiam à τετάρτη, τεταρταῖον.

Item ὁμοῖος circumflexa penultima proferunt: vt apud Homerum, Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς τὸν ὁμοῖον. Eſt analogum, nam appellatiua per οιος, quæ duas ſyllabas ſuperant, omnia in penultima circunflectuntur: vt γελοῖος, ἀλλοῖος, ἑτεροῖος, ſic & ὁμοῖος. Supra duas ſyllabas tamen dictum eſt, propter κλοιὸς φλοιός. Additum eſt autem appellatiua, propter κολοιὸς nomen auis. Sed ὅμοιος, in antepenultima acuitur ſecundum communem conſuetudinem.

Vertit Atticæ σ, modò in τ, modò in ξ: nam pro θάλασσαν θάλατταν, dicit: & pro σεῦτλον, τεῦτλον: & pro συμφορὰν, ξυμφοράν. Vertit autem σ in ξ, in iis dictionibus quæ à σὺν præpoſitione incipiunt, ſed compoſitis tantùm. Quinetiam ipſa σὺν per ſe in ξ vertitur, vt Ἀρτέμιδι ξύν

Ταῦτ᾽ ἄρα, Attica loquutio eſt pro διὰ ταῦτα. Deficiunt enim præpoſitiones apud Atticos ſicut & apud Homerum, Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, pro κατὰ πῦρ ἐμάχοντο, ἤγουν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο ἅπαντα. Et apud Ariſtophanem γνώμην ἐμὴν pro κατὰ γνώμην ἐμήν. Et Thucyd. in tertio hiſtor. καὶ τὸν πλεῖστον ὅμιλον τῶν ψιλῶν εἶργον τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν, pro διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. Generaliter autem defectus Atticorum ſunt. vt καθ᾽ ἑκάστην deeſt, ἡμέραν & ἐν βραχεῖ. ſuppletur καιρῷ vel λόγῳ. Quinetiam ἐν ἀκαρεῖ tale eſt. Et, Εἰ δ᾽ ἄγε μὴν πείρησαι ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε, deeſt βούλει. ait enim, εἰ βούλει, πειρήθητι. Et κόπτων ἀμφοτέρῃσι deeſt ταῖς χερσί. Et apud Ariſtophanem. Πόθεν βροτοῦ με προσέβαλεν ὦναξ Ἡράκλεις, deeſt enim φωνὴ vel ὀσμή.

Atticorum autem eſt & nominatiuum pro genitiuo accipere vt apud Ariſtophanem in Lyſiſtrate, εἰρημένον δ᾽ αὐταῖς ἁπαντᾶν ἐνθάδε βουλευσομέναισιν οὐ περὶ πράγματος φαύλου εὕδουσι κοὐχ ἥκουσιν, pro ῥηθέντος, Thucydides in quarto κυρωθὲν δ᾽ οὐδὲν ἐκ τῆς διαφορᾶς ὁπηνίκα χρὴ ὁρμᾶσθαι νυκτὸς τῆς ἐπιγιγνομένης ἐχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου, pro κυρωθέντος.

Βλήχωνα per β non per γ proferunt Attici.

Λαὸς, & ναὸς, & quæ ex ipſis, Μενέλαος, Πρωτεσίλαος & in genere omnia quæ nos per αος, illi per εως efferunt, vt Μενέλεως, Πρωτεσίλεως, νεὼς λεώς declinant autem omnia per abiectionem σ. vt τοῦ Μενέλεω, τοῦ Νικόλεω.

Βλέπος dicunt pro βλέμμα: vt apud Ariſtophanem, Ὡς ἔστι τοῦτο Ἀττι.. ν βλέπος.

Etiam hoc Atticum eſt, aſſumere ſepe in eodem membro ἂν coniunctionem, vt eſt inuenire apud Platonem & Ariſtophanem, vt in Auibus, Ἡ δ᾽ Ἑλλὰς ἂν ἐξερημωθεῖσ᾽ ἂν ἡμᾶς ἔλαθεν.

Atticorum autem & hoc, ἐν præpoſitionem & εἰς conſtruere cum genitiuo. vt εἰς vel ἐν ᾅδου, & puto hic defici præpoſitiones nominum, quale eſt & hoc ἐν διδασκάλου.

Atticorum eſt non reſpondere antecedentibus, vt Thucydid. in tertio hiſtor. ſtatim in principio, καὶ εἰ μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα. εἰ δὲ μὴ Μιτυληναίοις εἰπεῖν ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν· μὴ πειθομένοις δὲ πολεμεῖν deeſt enim καλῶς ἂν εἴη Et Homerus. Ἀλλ᾽ εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί. deeſt παύσομαι, vel ἡσυχάσω.

Pro πρεσβείαν dicunt πρέσβευσιν: pro καταβολὴν, καταβόλησιν & pro ἀγάπην, ἀγάπησιν dicunt, & magis cæteris Thucydides.

Eſt hoc quoque nouum generaliter & Atticum, vt apud Demoſt. ὑμεῖς δ᾽ ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι. Et Homerus, ὡς φάσαν ἡ πληθύς.

Item οὐδὲν diuidere, Atticorum eſt, vt Thucyd. in 2. ἔθνησκον δὲ, οἱ μὲν ἀμελείᾳ. οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι, ἕν τε οὐδὲ ἓν κατέστη ἴαμα ὡς εἰπεῖν, ὅ,τι χρὴ προσφέροντας ὠφελεῖν: pro οὐδέν.

Nouum & hoc dicatur tibi, dicere optatiua pro indicatiuis, quod eſt Atticorum, vt Thucydid τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον, ἀναδούμενοι τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν pro κατέδυον.

Et vti τῷ οὐδὲν μᾶλλον pro οὐ Atticæ linguæ nota, ſtatim enim Hiſtoricus in ſecundo, ἀλλ᾽ αἵ τε ἐσβολαὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς Ἀθηναίους ἐπανίστασαν pro οὐκ ἀπανίστασαν.

Item δένδρος dicitur apud ipſos, vt Thucyd. καὶ περὶ τὰ μὲν περιεστηρίγμενα αὐτοῦ τοῖς δένδρεσιν, ἃ ἔκοψαν τοῦ μηδένα ἔτι ἐξιέναι. Et Homer. Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Huius autem rectus δένδρος: & flectitur δένδρεος, datiuus δένδρει, & per metaplaſmum δένδρεῳ.

Et pro fœmininis maſculinorum nominum vtuntur dictionibus. vt Homerus, κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Et apud Euripidem in Hecuba, Τὸ δ᾽ αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος pro γενναία.

Et pro ὅσαι ἡμέραι, ὁσημέραι dicunt, & pro μόλις, μόγις.

Pro datiuo amant accuſatiuum: vt Thuc. εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν pro σοί. Et Soph. Οὐ γάρ μ᾽ ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη pro οὐ γάρ μοι. Aliaque præterea inuenias infinita eorum quæ dicimus exempla, & apud Hom. & omnes Atticę linguę autores

Genitiui νηὸς (cuius rectus ναῦς) η in ε vertentes, & ο paruum in ω magnum producentes, νεὼς ſcribunt & proferunt.

Genitiuorum in εος qui à rectis in ευς fiunt ο producunt Attici, vt Πηλέως & Οἰνέως, Illud autem Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέος υἱὲ μέγα φέρτατ᾽ Ἀχαιῶν, apud poetas productum communis eſt linguæ.

Pro ἀνύειν ἀνύτειν, dicunt, vt Ariſtoph. in Auib. μακρὰν ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν. Et Thuc. in tertio Hiſtoriæ, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον.

In quibuſdam dictionibus addunt ι, vt τουτὶ, τουτονὶ οὑτοσὶ νυνί.

Verbum, εἶναι abundare apud eos cognouimus, vt apud Thucyd. in octauo, καὶ τὸ μὲν ἐπ᾽ ἐκείνοις εἶναι καὶ ἀκρατοῦς καὶ βιαιότερον ἀποθνήσκοιεν.

Ablationes τοῦ ι Atticorum ſunt propriæ. ἑτέρων enim pro ἑταῖρον. (Inueni autem ego quòd & Dorum & Æolum ſunt) Pro κλαίειν κλάειν dicunt: pro ποιεῖν ποεῖν pro ποίημα πόημα.

Ὡς etiam ſuperabundare apud eos ſolitum eſt, vt in octauo feciſſe Thuc. inuenitur. Καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρηστέα εἶναι pro καὶ γὰρ αὐτοῖς.

Εἰς præpoſitionem ἐς dicunt, ἐς Κρῦσαν, ἐς πατρίδα proferentes. Et loco πρὸς, ὡς vtuntur ὡς τὸν θεὸν dicentes, & ὡς τὸν διδάσκαλον pro, πρὸς τὸν θεὸν, & πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Particula δὲ pro δὴ, ſæpius vtuntur, vt Thucydides in octauo, Κεφαλαιοῦντες μάλιστα δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς τὸν Ἀλκιβιάδην κατάγουσι καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον δημοκρατουμένοις βασιλέα τε ξύμμαχον ἔχειν καὶ Πελοποννησίων δὲ περιγίνεσθαι Hic enim μάλιστα δὲ, & Πελοποννησίων δὲ, pro δὴ vſurpata ſunt.

Etiam & accuſatiuo & recto vtuntur pro obliqua conſtructione: vt in octauo Thucyd. ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες εἰ τῦ δήμου ὑπόπτως προσήεσαν, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γιγνομένων, pro μετέχοντος τινὸς τῶν γιγνομένων. In tertio autẽ, recto pro genitiuo ſic vſus eſt, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐ πολὺ ὕστερον καταπλεύσαντες, ὡς ἐώρων ἀπὸ γῆς εἶλαν οἱ στρατηγοὶ pro τῶν Ἀθηναίων καταπλευσάντων. Homerus Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει Et Philoſtratus in Vitis ſophiſtarũ, ὁ Περεγρῖνος ὁ Φάλερος, τὸ θαῦμα τὸ Ἑλληνικὸν πολλαὶ μὲν αὐτῷ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί Item δαίμονες δὲ αἱ μετέωροι ἡμέρας ὑπὸ τῶν παθῶν τοῦ ψυχοῦ πενθοῦσαι pro τῶν δὲ μετεώρων δαιμόνων.

Et pro participiis, Attici verbis vtuntur: & pro verbis viciſſim participiis: vt Thucyd. ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφεὶς, pro ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος.

Et ἢ abundat apud Atticos, vt in 8. Thuc. ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονες ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων οὐχ ἑκάς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ἔντος.

Ἀλλὰ coniunctionem pro hortatiua ſæpe ponunt, vt apud Homerum, Ἀλλά γε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα.

Et accipere accuſatiuos caſus pro genitiuis. Atticorum eſt proprium: vt Μήτε συ τόνδ᾽, ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην pro ἀπὸ τούτου.

Et proferre vocatiuos pro nominatiuis: vt Νεφεληγερέτα Ζεύς, pro νεφεληγερέτης.

Sumere duas negationes pro affirmatione vna, Atticorum eſt, Thuc. lib. 3. Hiſtor. σύμμαχοι μέν τοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων, pro ἐλευθερείᾳ. Quamuis enim vna ſit hîc negatio, videlicet οὐ, at vox illa καταδούλωσις negatio eſt quodammodo, quum libertatis priuationem ſignificet, & libertatis dignitati opponatur. Sic & Homerus, ἐπὶ σύμιν ἀφαυρότατος βάλ᾽ Ἀχαιῶν pro ἀνδρεῖος.

In fœminino genere aliquid dicere conſueuere, inde inferre neutrum, non ad vocem ſed ad ſignificatum reſpiciẽtes: vt Homerus, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη, τὸ μὲν οὔ ποτε λήγει, nam τὸ intulit, vt ad νέφος relatum. Et Thucyd. Η νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι, καὶ περὶ Λῆμνον καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις nam λεγόμενον intulit, reſpiciens ad νόσημα.

A rect. s in ευς plurales in εῖς, per ης ſcribunt, vt βασιλῆς, ἱππῆς. Et ει diphthongi ε in η vertunt: interdum & ι adſcribunt, vt pro κλεῖδα κλῄδα & pro Ποσειδῶνος, Ποσιδάων.

Et οὐ negationem ſuperuacuam ſæpè accipiunt: vt Thucydid. in 3. hiſto ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι ἢ οὐ τοὺς αἰτίους pro πρὸ τοὺς αἰτίους. Et Homer. Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον. Et Μή τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον. Sic & nos conſueuimus ſæpe negationibus vti, quale eſt illud, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν pro ἀπαγορεύωσι ποιεῖν. Et Theologus ὃν οὐ προσδώσομεν οὐδὲ καθυβρίσομεν, οὐ μὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τῶν ἀνδρὸς ἀγῶνας, καὶ παλαίσματα.

Etiam πρὸς abundare his ſolet: vt Thucyd. καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο pro αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων. Et Aphthonius τοιαῦται γὰρ ἀρεταὶ πρὸς βίαν ἔχουσι κτώμεναι, pro βίαν ἔχουσι.

Superuacua & καὶ coniunctio apud eos: & huius infinita exempla eſt inuenire ſtatim in tertio eſt videre hoc vtẽtem Thucydidem: ait enim, οἱ δὲ πολλῷ θορύβῳ καὶ τεθορυβημένον, τότε ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν ἀπόπλουν παρεσκευάζον τότε ἅμα ἑξήκοντα ναῦς,

Atticorum eſt poſſeſſiua accipere pro primitiuis: vt παρθενικὴ pro ἡ παρθένος: & ipſa primitiua pro poſſeſſiuis: vt, γυνὴ δ᾽ ἄκαπε θήλατο μαζόν: pro γυναικεῖον ἐθήλαζε μαζόν.

Accuſatiuos etiam accipere pro genitiuis: vt Heſiodo. Ὅν τε διά pro δι᾽ οὗ. Et Theologus, ὁ θυμὸς ἔξω σοι χρόνου τε ὅρεως, οὐδ᾽ ἐξέπεσε pro δι᾽ οὗ ἐξέπεσε.

Conſueuerunt præterea augmentis & alia augmenta ſuperinducere, vt pro ἐβουλόμην, ἠβουλόμην: pro ἐδυνάμην ἠδυνάμην: pro παρῴνησα, πεπαρῴνηκα.

Et comparatiua pro ſimplicibus accipiunt, vt Thucyd. in 3 Hiſtoriæ τοὺς γὰρ ἀφισταμένους ἐν τοῖς πολεμίοις καὶ συμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολιπόντας οἱ δεξάμενοι καθ᾽ ὅσον μὲν ὠφελοῦνται ἐν ἡδονῇ ἔχουσι νομίζοντες δὲ εἶναι προδότας τῶν πρὸ τοῦ φίλων, χείρους ἡγοῦνται. hic enim eſt χείρους, pro κακούς. Et Hom. Ζεῦ πάτερ οὔ τις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Et Theologus ſermone in Chriſti natalem, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν χρηστοτέρων ἦλθε τὰ λυπηρὰ, οὕτω καὶ ἐκ τῶν λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότερα, dixit enim pro ἀπὸ γὰρ τῶν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυπηρά.

Vtuntur & ſuperlat. pro comparat. ſæpe. vbi enim dicendum θηριωδέστερον πάντων, dicunt θηριωδέστατον.

Ου pro ε vtuntur, velut quum dicunt, τοὔνδυμα & τοὔγκλημα & τοὔμπαλιν, pro τὸ ἔνδυμα, & τὸ ἔγκλημα, & τὸ ἔμπαλιν.

Rectos & accuſatiuos eodem modo efferunt, vt Ω οὗτος Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.

Atticorum eſt etiam dicere, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει, pro ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν, extrinſecus accepta ὑπὲρ præpoſitione.

Atticè proferuntur per ει diphthongum paſſiuorum ſecundæ perſonæ, vt ζηλωμὸς ἐστὶ pro ἔσῃ. Atticum eſt & λαβὲ pro λάβει.

Atticorum eſt & ἤδειν pro ᾔδη: & ἐπετύφειν pro ἐπετύφει. Vtuntur enim in pluſquamperf. primis perſ. pro tertiis.

Pro accuſatiuo genitiuum accipiunt, Ariſtoph. Ἕως συντρίβῃ τῆς κεφαλῆς pro τὴν κεφαλήν.

Et pro ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πεσών, dicunt Attici Κατακάρα non diuiſim ſed ſub vno accentu, vt Pindarus, οἱ μὲν κατακάρα δεσμοῖσι δέδενται pro ἐπὶ κεφαλήν.

Atticorum autem eſt pluralia ſingulariter pronuntiare, quemadmodum pro τοὺς Λακεδαιμονίους, dicere τὸν Λακεδαιμόνιον, vt orator in Philippicis, ἀλλὰ μὲν τὸν γε Παίονα pro Παίονας.

Atticorum etiam dicere βαδιστέα & ἀνυστέα pro βαδιστέον & ἀνυστέον.

Apud eos præterea deficiunt imperatiua, vt apud Ariſtoph. Ω Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ, Ἐνσκευάσασθαί μ᾽ ὅπως ἀθλιώτατον. deeſt enim ποίησον.

Βόλιτον Attici dicunt ſine β quod nos βόλβιτον dicimus, videlicet κόπρον. i. ſtercus.

Atticum eſt etiam θέλει pro δύναται. vt Plato, τὰ χωρία οὐδέν μ᾽ ἐθέλει διδάσκειν.

Et pro recto accuſatiuum aſſumere, Ariſtoph. in Auibus Ως τὸ δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοὺς οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν pro δεινόν γε εἰ μὴ νοστήσει πάλιν ὁ κῆρυξ ὁ παρὰ βροτοὺς οἰχόμενος.

Pro κράμβην, Κοράμβην dicunt. Atqui hoc merito. quia dicunt ab hac τὰς κόρας ἀμβλυνεῖσθαι, id eſt pupillas hebetari.

Atticorum etiam dicere τοῦ θράσους, & τῆς ἀναιδείας, pro ὦ τοῦ θράσους, & ὦ τῆς ἀναιδείας. Et apud Ariſtophanem, Ω Ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Et vti participiis pro nominibus, vt in Ran. Ariſtoph. Εἶπω τι τῶν εἰωθότων ὦ δέσποτα; pro τῶν ἐθίμων. Et Hom. Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα, pro πινυτός.

Atticorum etiam hæc loquendi forma, εἰπὲ τόνδε pro εἰπὲ περὶ τοῦδε Ariſtoph. in Acharn ἀλλὰ τοῦ λέγε, εἴ σοι δοκεῖ, τὸν Λακεδαιμόνιον αὐτὸν, ἔστω πρόσπω σου φίλοι ἢ χρείω περὶ τῶν Λακεδαιμονίων αὐτῷ.

Atticorum etiam πλεῖν, pro πλέον: & κάπα, & πόμαλα, ac ἠδ᾽ ὅς.

Et ponere ἢ ſuperuacuum, vt Ariſtoph. in Ranis Η χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει, Η κατασιλᾷ τῶν ἑκατέρων, κυκλίοισι χορεῖσιν ὑπᾴδων, Η τοὺς μύθους τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν εἶτ᾽ ἀποτρώγει. Item ηρέσε ἔχων & νύξεις ἔχων Atticum.

Pro πεύμονα, πλεύμονα dicunt, & pro νίτρον, λίτρον, & pro σπογγιάν, σπογγιάν.

Atticum etiam eſt elidere ſimulque vti Craſi; vt ὦ γαθέ.

οὔ γδ μοῦστιν, pro οὐ γάρ μοί ἐστιν. eliditur enim ι, & per craſin coaleſcunt ο & ε in ου diphthongum: vt quum pro ἐχρύσοες ἐχρύσους, pro ποῦ ἐστι, ποῦ στι dicunt elidentes ε.

Biſariam dicuntur ἤνεγκα & ἤνεγκον.

Item defectiuè iurare, vt μὰ τὸν, non addendo θεόν. Atticum eſt.

Et accipere extrinſecus verbum ἐστὶ vt Homerus,
Εἰ δ' ἤ δη τεθνᾶσι καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. deeſt enim εἰσί.

Pro μυῤῥίνας, μυρσίνας dicunt, & pro συρίζειν, συρίττειν: & pro ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν: & κολόκυνθα pro κολοκύνθη.

Pro κναφεῖον, γναφεῖον dicunt: & pro κεφαλαλγίαν, κεφαλαργίαν.

Atticum etiam pro obliquis nominatiuis vti, vt Ariſtoph. in Ranis. Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ, Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα, pro τινὸς πτερώσαντος.

In ως aduerbia qualitatis, in ον fiunt: δέον dicentes & πρέπον, pro δεόντως & πρεπόντως.

In ες deſinentes rectos plurales comparatiuorum nominum in ους finiunt: vt μείζους, χείρους, καλλίους, pro μείζονες, χείρονες, καλλίονες.

Proprium ipſorum & in ω purum deſinentes accuſatiuos, ab in ευς rectis factos, per η proferre: vt pro Εὐρυσθέα, Εὐρυσθῆ, pro Τυδέα, Τυδῆ.

Atticorum & pro εὐφυῆ ὑγιῆ, εὐφυᾶ & ὑγιᾶ dicere: & pro Εὐβοέα, Πειραιέα, Εὐβοᾶ & Πειραιᾶ dicere. Amant plerunque & conciſiones, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα dicentes, & ἀμείνω pro ἀμείνονα, & κρείττω pro κρείττονα, & ſimilia.

Eorundem eſt dicere Ἀθήναζε πορεύομαι, pro εἰς Ἀθήνας, & Ἀθήνησι σοφιστεύω, pro ἐν Ἀθήναις, & Ἀθήνηθεν ἔρχομαι, pro ἐξ Ἀθηνῶν. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε, pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν. denique pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι.

Contractionibus copioſè vtuntur: nam pro τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον, dicunt: & ὦναξ pro ὦ ἄναξ: & ὤνθρωπος pro ὦ ἄνθρωπος.

Σ pro ρ vtuntur: vt θαρσαλέον pro θαῤῥαλέον: & pro ἄῤῥεν, ἄρσεν.

Paſſiuis pro actiuis vtuntur: vt γράφομαι pro γράφω: & ποιοῦμαι pro ποιῶ, & ποιείτων ac νοείτων, pro ποιείτωσαν & νοείτωσαν.

Ab ἴζω, futura, abiicientes σ circunflectunt. ὀνειδιῶ enim dicunt pro ὀνειδίσω & βαδιῶ pro βαδίσω, ac ſimilia.

Genitiuis pluralibus participiorum pro pluralibus tertiis perſonis imperatiuorum verborum vtuntur. vt ποιούντων & λεγόντων, pro ποιείτωσαν & λεγέτωσαν.

In ις appellatiua quæ per ιος flectuntur, per εως proferunt vertentes ο in ω, & vocales quæ ſunt in penultima, in ε mutantes: vt ὄφις ὄφιος communiter, & ὄφεως Atticè.

De ſingulis quæ Doricæ dialecto propria ſunt.

Dores autem ε in ευ diphthongum contrahunt, vt apud Theocritum pro Πηλέος, Πηλεῦς, pro Ἰδομενέος, Ἰδομενεῦς: & Homerus, Ἰδομενεῦς κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. Hoc eſt Ionicum.

Primas plurales verborum actiuorum τύπτομεν & ποιοῦμεν, efferunt τύπτομες & ποιοῦμες.

Imperfectorum paſſiuorum indicatiuorum & præſentium primas perſonas, vt τυπτόμεθα, ποιούμεθα, & ἐτυπτόμεθα, ἐποιούμεθα, dicunt τυπτόμεσθα & ποιούμεσθα, & ἐτυπτόμεσθα, ἐποιούμεσθα. Theocrit. Οἱ θανατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. Eſt autem hoc & Ionicum.

H in α longum vertunt. nam pro σελήνην, σελάναν dicunt: & pro ἥλιον, ἄλιον.

Pro ποτὲ, πόκα, dicunt: vt Theocrit. Πῆ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο.

Geminationes ſecundorum indefinitorum Dorum ſunt: vt Theocr. [illegible] ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς, pro λήθειν ποιοῦντα.

[illegible] genitiuo ſingulari [illegible] recto datiuo eorum [illegible] Doricè [illegible]. Η καὶ Πλωσιοῦ [illegible] Πίνδου;

Contrahere ὁ articulum cum alia vocali videlicet α, aut ε in ω, Ionum & Dorum eſt: vt Theocr. Θύρσις ὁ δ' ὡ'ξ Αἴτνας καὶ Θύρσιδος ἁδέα φωνά.

Pro πρόσθε & πρόσθεν, πόταγε & πότεχε dicunt. Theocritus Πραξινόα πόταγ' ὧδε.

Pro πρῶτος, πρᾶτος, & pro πρώτιστον, πράτιστον, & pro ἦλθον ἦνθον, Theocr. Ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ὡπόλοι ἦνθον.

Oi articulum pluralem, qui habet ſequentem dictionem à vocali incipientem, per ω proferunt, elidentes prius ι & articuli οι. vt ὡπόλοι, pro οἱ αἰπόλοι. elidunt enim ι, & contrahunt ο & α in ω, adſcribunt autem & ι diphthongi αι.

Et pro καὶ εἶπα, dicunt κῆπα ab αι diphthongo elidentes ι, & contrahentes α & ε in η, tenuem quoque in aſpiratam vertentes, ut Theocritus, Κῆφα, Δασῦ τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τι κώρα Πάσας ἀνὰ κράνας πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται.

Erat autem Diplaſiaſmus non ſolùm Ionum, vt dictũ eſt, ſed & Dorum. Eſt verò Diplaſiaſmus eiuſdem conſonantis additio in medio non perficientis ſyllabam: vt pro μέσον μέσσον, pro τόσον, τόσσον.

Pro ἐγλύφετο, ἔγλυφο dicunt, concidentes ſyllabam: vt Theocrit. Ὡπόλος ὅκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται, Τάκεται ὀφθαλμὼς ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγλυφο, pro ἐγλύφετο.

In ſecunda coniugatione circumflexorum, tertias perſonas plurales actiuorum, vt βοῶσι & γελῶσι, βοῶντι & γελῶντι dicunt: ſicut in datiuo ſingulari propriorum participiorũ, Pindarus, Ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαιδαλμένοις Ψεύδεσιν ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Pro εἶναι, ἔμμεναι dicunt ante ναι ponentes με, & pro ι, interponentes μ.

Præpoſitionem ἀνὰ pro σὺν accipiunt: vt Hom. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Et Pindarus, χρυσέαις ἀν' ἵπποις.

Pro σοῦ genitiuo σέθεν dicunt. Pindarus, Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

Παρὰ præpoſitionem concidunt, conſonante ſequente. Homerus, Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι, ἠγορόωντο.

Vocatiuum Ποσειδῶνος Æoles Πόσειδον proferunt, ac Dores Ποσείδαον.

Pro δίδου, δίδοι, & alia ſimiliter ac tertias perſonas optatiuorum pronuntiant. Pindarus, τὺ δὲ πράξιν φίλαν δίδοι.

Pro ἐσθλὸν, ἐσλὸν, dicunt. Pindarus, Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν.

Πάντη, circumflectunt, παντᾷ dicentes: vt Pindarus Περφαντὸν σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἐόντα παντᾷ.

Αἱμακουρίας ſolent vocare mortuorum parentationes. id eſt τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα.

Proferunt autem & tertias perſonas plurales pariter cum datiuis propriorum participiorum. Pindarus, Ὁρμοῖσι τὰς χεῖρας ἀναπλέκονται καὶ στεφάνοις, pro ἀναπλέκουσι.

Pro ὄρνιθα ὄρνιχα dicunt. Idem Pindarus, Πρὸς Διὸς ὄρνιχα θεῖον.

Pluralia ſæpe vt dualia proferunt Pindarus Μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ κόρακες ὣς ἄκραντα γαρύετον, Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Participiis indefinitorum addunt ι. Pindarus, Ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκα ἄνδρας ὀλέσαις μναστῆρας.

Pro τι, τὰ, dicunt, Pindarus, τά τε τὶς ἀνώνυμον γέρας.

Αἶτος, ſolent dicere pro τέμενος. Pindarus, Διὸς αἶτει πανδόκῳ ſiue τῷ ἐνδιαιτήματι.

Interponere ι τῷ ο Dorum eſt proprium: nam pro πνοὴν, πνοιὴν dicunt: & pro χερὰν, χειρὰν. & pro πόαν ποίαν. Pindarus, Πνοιᾶς ὄπισθεν βορέαο.

Erat Dorum & ablatio contraria geminationi: vt Pind. Ὀλύμπια μὲν γὰρ αὐτὸς γέρας ἔδεκτο, pro ἐδέδεκτο.

Extenſiones etiam Dorum ſunt: vt pro κενὸς, κεινός.

Pro ὄπισθεν, ὄπιθεν dicunt elidentes σ.

Genitiuos plurales in ῶν deſinentes & circunflexos, per αν proferunt:nam vbi dicendum eſt μουσῶν, μυσᾶν dicunt.

Pro μὴ ὅτι dicunt μῆτι,contrahentes η & ε,in η. vt Ariſtoph.Μῆσιν οὗτις χοῖρος;

Vbi dicendum eſt αὐτόν,νιν dicunt Dores. Pro εἶδ, εἴμεναι.Pro χρὴ χρῆσθαι.

Pro σιγᾶν,σιγῆν.vt Ariſtoph.Οὐ χρῆσθαι σιγῆν. Sic pro διψᾶν,διψῆν,& pro πεινᾶν,πεινῆν.

Pro οἴκαδε,οἴκαδις dicunt,& pro σέ, τύ. Sicut,τύ δ' ἀποισῶ,pro σε ἀποκομίσω.

Loco πρὸς,ποτὶ dicunt, deinde ι abſcindunt.Ποτὰν ματέρα.dicit Ariſtoph.

Et pro ἐκ τοῦ αὐτοῦ,κὴκ τῶ αὐτῶ dicunt,elidentes: deinde α & ε in η contrahentes: vt pro ἔξαε, ἔξη pro ἐκίρνα, ἐκίρνη,& ſimilia hoc autem Atticum & Ionicum eſt.

Pro τῶ αὐτῶ,τωὐτῶ dicunt:& pro κρέας,κρῆς.

Pro Ὀβελὸς dicunt Ὀδελός.

Circūflectunt itē futura,dicentes pro ἀποίσω,ἀποισῶ.

Pro τιμῶ τιμᾶ dicunt.Pro παρ' ἡμᾶς,παρ' ἁμᾶς.

Pro ὑμεῖς,ὑμὲς efferunt.

Οἱ articulo nominatiui plur. τ addunt: vt τοὶ θεοὶ, & ταὶ μοῦσαι,pro οἱ & αἱ.

Πάσπικα pro πάσσαλον dicunt.

Ὅκκα pro ὁπηνίκα & ὁπότε & ὅτε vtuntur.

Ἀγλίθας dicunt pro κεφαλὰς τῶν σκορόδων,id eſt alliorum capita.

Pro ὡς dicunt τώς, vt Ariſtoph. in Acharnenſibus, Ὑμὲς ὧν ἐκ ἐσβάλητε τὼς ἀφρορέος μύες, Πάσαικι ταὶς ἀγλίθας ἐξορύσετε.

Diphthongum ου in ω mutant: vt pro μούσας μώσας, & pro ὠρανὸν,ἀρανόν,& pro κοῦρον κῶρον.

Pro φασί,φατὶ dicunt: & pro ἐγώ,ἐγών & pro γέ,γά: vt Ariſtoph.κὴ γίνεταί γα.

Λῆς per η pro θέλεις vt,αἰ δὲ λῆς αὐγάσδεο. Et Ariſtoph. ἀντεινον αἰ λῆς ὡς παχῖα κὴ καλά.

Ἀνὰ,præpoſitionem concidunt & in compoſitis: vt pro ἀνάτεινον ἄντεινον. & iis quæ per appoſitionem dicuntur, vt ἀνάγραφε pro ἀνὰ τὴν ἀγοράν.

Pro σφᾶς,ψὲ dicunt. Theocritus Ἦπα ψὲ κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες; Hoc eſt ἦπου αὐτὰς τὰς βόας ἀφ' ἑσπέρας πάσας ἀμέλγεις.

Pro τίθησι & ὑφίησι,τίθητι & ὑφίητι dicunt.Theocritus ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κὴ μὲ φυλάσσει.

Præteriti pluſquamperfecti tertias perſonas per η ſcribunt,vt Theocr. Καὶ πόκα τὼς ἐλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπη.

Pro δάμαλις,dicunt δαμάλη.Theocrit. ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῖωνται.

Pro ἄλλοτε,ἄλλοκα dicunt.

Particulam μα extrinſecus accipiunt,οὐ γὰν, inquit Theocr.pro οὐ μὰ τὰν γᾶν.

Pro ἐῶν,ἧς,dicunt Theocr. Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότῃ ἦς τοι ἐνεῦδεν. Οὐκ ἐῶ (inquit) σὺ δὲ τῷ δεσπότῃ σου ἐγκοιμᾶσθαι Εὐμάρα.

Pro κείσομαι, κεισεῦμαι dicunt: inde vertunt ου diphthongum in ευ. vt Theocrit. Κεισεῦμαι δὲ πεσών,καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι.

Futura in ζω verborum per ξ proferunt, καθίξας pro καθίσας,& λογίξειν pro λογίζειν & ſimilia.

Pro θάσαι θᾶσαι dicunt.Theocrit.θᾶσαι φίλος ὡς καλόν,ὅτι δεῖ.Et rurſus,Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος.

Ὀρειμαλίδες,dicunt pro ὄρεια μῆλα.

Pro ὁμοῦ ἁμᾶ dicunt.

Pro ἔμπροσθεν ἔμπροσθεν.Theoc.ἁμῖν δὲ τὺ βωκολιάσδευ Ἔμπροθεν.Sed quidam pro ποθὲν hanc dictionem ſumpſerunt:aut ἐν προσθεν ὡδ' ἄρμενοι ἀμοιβάδον.

Quum fuerint duo κη, vnum poſt aliud, hæc in α vertunt.vt Theocr Νίκη μαν οὐ δ' ἄλλη,ἀλάσατοι δ' ἐγγύοντι pro ἀλάσαντοι.

Et ἐβόατο,& ἐγελᾶτο & ἐκίρνατο in η vertunt,

Pro σοὶ & ἐμοὶ,τὶν & ἐμὶν dicunt,

Et vbi dicendum πλησίον,πλατίον dicunt.

Pro τροφὴν,τραφάν.Theocr.Ἔργον τραφάν.

Ὁ articulus cum vocali alia inducta, contractus in ω magnum apud Dores ſic pronuntiatur, vt apud Ionas, vt & Theocritus: Οὐχ οὕτως ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγα λύσας:

Pro ἕτερος,ἅτερος dicunt.

Pro τετραέτης,τετράενες.Theocrit. Τετράενες δὲ πίθω, ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ.

Pro σύ,τύ,pro πλὴν πλὰν dicunt.Pro ἡμέραν, ἁμέραν, pro πηγήν,παγάν.

Pro εἴκοσι,εἴκατι Theocrit. Φεῦ φεῦ, λάκων τοὶ ταλαίρως χεδὸν εἴκατι πληθρὶ Τυρσῶ.

Pariter cum Atticis & ipſi à barytonis circunflexa producunt, vt pro στρέφω,στρωφῶ pro νέμω,νωμῶ, pro πίνω πωτῶ. Theocr.t. Πωτῶνται ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Vtuntur & ὦν pro οὖν,vt Iones. Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν: χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον.

Primæ coniugationis circumflexorum paſſiua in definita corripiunt in penultima. Theocrit. Οὕτω κὴ νύμφα γαμαθεῖσ' ἀχάχειτο.

Pro στατῆρα τῆς δεύσα.dicunt Dores τετράχμα.

Pro βρενθύεται dicunt φριμάσσεται.

Ἐκάθηρεν,pro ἐμάστιξε accipiunt.

Κιγκλίζειν,pro κινεῖν τὴν ὀσφύν,vt à γνῶ,γίγνω, ſic à κλῶ κιγκλῶ,& inde κιγκλίζω.

Media futura prima circunflectunt, & in ſubiunctiuis per diphthongum ſcribunt. Theocrit. Μήμευ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλος.

Pro μικρὸν μικκὸν dicunt Theocr. ἴδ' ὦ ξένε μικκὸν ἄκουσον Τῇ δ' ἐλθών.

Βωσρήσομες pro καλεσόμεσθα accipiunt.

Pro κυρτὸν ὑβὸν dicunt.

Pro ἰδοὺ dicunt ἠνίδε. Sineſius quoque ἠνίδε itidem vſurpat Theocr.Ηνίδε τοι τὸ δέπας.

Ἐντὶ pro εἰσί,accipiunt.Theocr.ἐντὶ γὰρ αὖαι.

Pro δεξιτέραν,βελτίω dicunt.

Ὄλπις. dicitur apud ipſos ἁλιεύς, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθῦς ἀγρεύων.à λέπω λεπὶς & tranſpoſitione literæ ε, ἐλπὶς:& mutatione breuis ε in o breue ὄλπις.

Πέλαν,pro πορφυρᾶν εἶν dicunt: nigram enim corporis ſuperficiem quando ſuffuſione ſanguinis nigreſcit, πελίωμα vocant.

Πυῤῥίχας dicitur apud eos ὁ πυῤῥὸς & κακοχρώμων,ὁ δύσχρωος.

Ὀσσίχον,pro ὅσον.Theocr.Ὀσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, κεν ἄνδρα δαμάσδει.

Pro ἠγνόησε,dicunt ἠγνοίησε & pro δωρεῦμαι,δωρύττομαι.

Scire oportet quòd Doricæ linguæ ſunt ſubdiuiſiones locales: aliter enim Cretenſes loquuntur, aliter Rhodij, aliter Argiui,aliter Lacedæmonij,aliter Syracuſij & Siculi.Vniuerſales tamen ipſorum proprietates prædictę ſunt, etſi non omnes.

Item hæ, vertere in ευς deſinentes genitiuos ab in ης rectis factos,in ευς proprium habent, vt Διογένης,Διογένευς pro Διογένους.

Η pro ει diphthongo vtuntur pro ἐλθεῖν,ἐλθῆν dicētes.Subtrahunt autem, & ab infinitiuis ι nam λαβὲν pro λαβεῖν,& ἐλθὲν,pro ἐλθεῖν. & ἐνεῦδεν pro ἐνεύδειν: vtuntur & geminatione trium conſonantium,vt Æoles, ὅττι ὁπτόθεν ὄσσον.

Pro θεὸς,σεὸς dicunt ut Lacedæmonij quum per Dioſcuros iurant,dicunt,Νὴ τὼ σιὼ ἡμὰ τὼς θεὼς.

Productiones ancipitum propriæ linguæ Doricæ, vt ἴσος ἐναλίω.

Α pro ε ſæpe vtuntur,pro ἕτερος,ἅτερος dicentes,& pro Ἄρτεμις,Ἄρταμις.

Abſciſſiones propriæ ipſorum ſunt,pro Ποσειδῶνα,Ποσειδῶ pro δῶμα,δῶ,pro κρίμνον κρῖ.

Additiones μι ſyllabæ, in iis quæ apud nos in ται

deſinunt infinitiuis. Dorum ſunt, vt βήμβυμ pro βῆναι.
Subtractiones δ ex genitiuis qui per δ declinantur, pro Πάριδος. Πάριος. & κέρατος pro κέρατος, Ionum ſunt proprietates linguæ & Dorum.
Acuta penultima ſcribunt Dores qualitatis ſignificatiua aduerb. καλῶς, σοφῶς, κόμψως, ἁπλῶς dicentes.
Quæ nobis acuta penultima ſunt, circunflectunt, vt ὑπῶς, παντῶς. Et in οι nomina ſimiliter & participia, quum ante penultimam acuunt, ipſi penultima acuta dicunt, vt φιλοσόφοι. μμελάοι ποθουμένοι, δηλεμένοι.
Et participia in ων deſinentia, circunflexorum in αν terminant pro γελῶν & ἐλῶν, γελᾶν, ἐλᾶν.
Pro ναῦν νᾶν: & pro κλεῖδας κλᾶδας proferunt.
Acuta penultima proferunt & tertias perſonas in αν deſinentes indefinitorum, ἐστάσαν, ἐφάσαν. Et in ον deſinentes acuta penultima: vt ἐλάβον, ἐτρέχον, ἐλέγον ἐσάγον.
Circunflectunt & huiuſmodi, παιδᾶν, γραφᾶν, παντᾶν.
Et futura pro δώσουσι, δωσοῦντι & pro λέξουσι, λεξοῦντι circumflexè.
Circumflectunt & ipſi ὁμοῖος, vt Attici.
Accuſatiuos plurales maſc. in ους deſinentes per ος proferunt, τὸς καλὸς, τὸς σοφὸς, τὸς ἀνθρώπος, τὸς ἵππος.
Quæ per ε proferuntur imperatiua verba, per ον proferunt. pro λάβε, λάβον: pro θίγε θίγον.
Pro πατέρα ἀπφῦ, & pro κούρας, κυνάδας dicunt.
Ἴδες Ionice & ipſi corripiunt. Theocri. in Adoniazuſis, Ἦν ἴδες. ὧν εἶπας, καὶ ἴδοισα τὺ τὺ μὴ ἰδόντι.
Ἀργὸν per epentheſin ἀεργὸν dicunt.
Pro δαψιλὲς. ἁδὲς, pro παῖδα παῖσδα proferunt.
Subiunctiuis vtuntur pro indicatiuis. Theocr. Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω· pro δέδοικα.
Pro ἴσασιν. ἴσαντι dicunt: & pro ἑστήκασιν, ἑστήκαντι. Theocr. Ὡς ἔτυμ᾽ ἑστήκαντι καὶ ὡς ἔτυμ᾽ ἐνδινεῦντι: Ἔμψυχ᾽ οὐκ ἐνυφαντά σοφόν τι χρῆμ᾽ ἄνθρωπος.
Materialium & ipſi ι abiiciunt, dicentes ἀργύρεος & χρύσεος. Et ex ὅς ſubiunct. articulo σ abiiciunt. Theocrit. Ὁ τρισφίλητος Ἄδωνις ὁ κ᾽ ἐν Ἀχέροντι φιλεῖται.
Pro κλείσω, κλάξω dicunt. Theocritus, Τὰν αὔλειαν ἀποκλαξον.
Defectiua etiam apud eos ſunt, Παύσασθ᾽ ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.
Pro Πελοποννήσιοι Πελοποννάσιοι dicunt.
Datiuos plurales ab in ευς rectis factos, non ſic proferunt vt nos: Πηλεῦσι & βασιλεῦσι, ſed vt primæ contractionum inflectionis nomina pariter ac Δημοσθένει, vt ibi enim Δημοσθένεσι, datiuus pluralis ſic & hic Theocr. (Δωριζδεν δ᾽ ἔξεστι δοκῶ τοῖς Δωριέεσσι.
Pro φύσιν, φυλὰν dicunt.
Pro βραδίστω dicunt βάρδιστα, Theocr. Βάρδισται μακάρων ὧραι φίλαι ἀλλὰ ποθειναὶ Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν αἰεί τι φέροισαι.
Πλάθανον, vocant ſpeciem vaſis cuiuſdam in quo præparant placentulas.
Corripiunt & in ας accuſatiuos, vt νύμφας, κιλίας: & participia νοήσας φράξας.
Et imperatiua verba pronuntiata per ε tenue, per ον pronuntiant, vt pro θίγε θίγον.
Peculiariter dicunt Siculi, pro χύτραν, κύθραν· & pro χιτῶνα, κιθῶνα & pro μητέρα δελφύαν pro γυναῖκα, γάναν. Cretenſes verò pro διαπαντὸς ἀές, pro αὐτοῦ, αὐτεῖ pro βέλτιον βέντιον dicunt: pro ἑαυτοῦ: pro ἑαυτὸν ἑαυσον. vertunt iidem & ἐς præpoſitionis σ in ν, vt pro ἐς χεῖρα, ἐν χεῖρα pro ἐς τὴν ἀγοράν, ἐν τὰν ἀγοράν
Pro εἴωθα εἰθῶ & pro εὐωχεῖσθαι εὐῶ.
Pro Θουκυδίδης, Θευκυδίδης pro Θεοκράτης, Θευκράτης pro Θεόφραστος, Θεύφραστος.
Pro κρέα, κρῆ pro ἄκρατον, ἄκρητον. pro κρίκον κίρκον. pro κελεύεται κέλεται. Pro καταβαλεῖν, καββαλεῖν. Pro σφαιροὺς τῶν ἀχύρων. μύχωνας dicunt. Pro τότε, τόκα. Pro ἡμεῖς, ἁμές·

Pro οἴκαδε, οἴκαδες pro στάδιον σπάδιον.
Pro μὲν μές. Et vbi dicendum ταύτας, τὰς ταύτας dicunt. & pro ἔνδον ἔνδοι pro κρανίον, κράνον.
Ἀδέματον ψυχὴν, τὴν νεκρὰν hoc eſt, τὴν ἔξω τοῦ σώματος. Et hæc de lingua Dorica. Differt autem Cretenſium Dialectus qua Cypſelus vſus eſt & Laconum, qua Alcman & Sophron. Pindari autem & Simonidæ & Bacchylidis omnino ignoratur, eo quòd natura non ſint Dores hi poetæ: habebant autem peculiarem ſibi loquutionem.

De ſingulis quæ Ionicæ dialecto propria ſunt.

In ας deſinentes rectos ſupra duas ſyllabas in ης proferunt Iones. Herodot, ὁ δὲ Ἀρχίης καὶ Λυκώπης μοῦνοι συμπεσόντες.
Datiuis pluralibus deſinentibus in οις, addunt ι. Herodot τοῖσι Σαμίοισι.
Pro κληϊδόντες, κληϊδέοντες dicunt: & pro Πηληϊάδεω, Πηληϊάδεω, diſſoluunt enim diphthongum in ε & ι deinde producunt ε in η ſyllabam, ſicut pro ἱερεῖον, ἱερήϊον.
In ων deſinentes genitiuos plurales fœmininos diſſoluunt, pro ὡρῶν, Θηβῶν, πυλῶν, ὡρέων & Θηβέων, & πυλέων dicunt. Hom. Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο. Et Hippocrates, αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων τίκτουσι νοσήματα.
Sed & maſculinorum genitiuos ab in ης rectis factos, per εων proferunt, dicentes Περσέων & νησιωτέων. Herodot. in tertia, κατ᾽ ἀρχὰς νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον.
Datiuis pluralibus fœmininis nominum non ſolum ι addere conſueuerunt, vt in datiuis pluralibus maſculinorum nominum, ſed αι diphthongi vertere α in η conſueuerunt, vt Hippocrates, ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγινομένη, πρόσθεν μὴ γινομένη σημεῖον ἀγαθόν.
In ου deſinentes geniti. ab in ας, aut in ης rectis factos per εω proferunt ab iis qui in ας Herodot. τρίτω δὲ ἀπ᾽ Ἀρχίεω γεγονότι pro ἀπ᾽ Ἀρχίου ab iis autem qui in ης, vt Ἀτρείδεω δαΐφρονος.
Subiunctiuis articulis, qui à vocali incipiunt, addunt τ Iones. vt apud Herodot. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεχέομιλον δήμου ταυτῦ τῷ τῷ ἦν. pro οὗ ἦν. & alibi, τοῖς ἐνετέλλετο pro οἷς.
Ad ε addunt ι, vt Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Et Εἴ μοι ξείνια δοίη. Et Εἰναλίης θηρ, pro ἐναλίης.
Ο adiiciunt ipſi υ, pro κόρη, κούρη pro νόσος, νοῦσος pro ὄρος, οὖρος pro μόνος μοῦνος. Dixerit quiſpiam igitur, quomodo πόνος & φόνος non aſſumunt υ, non enim dicunt ποῦνος, & φοῦνος. Dicimus igitur quòd à verbis πένω, & φένω deducta ſunt μονος autem, etſi à verbo deductum, quoniam trium generum eſt, aſſumit υ.
Α in η vertunt, pro Ἥρα Ἥρη, pro σφαῖρα, σφαίρη pro δημοσία δημοσίη, pro πρᾶγμα πρῆγμα.
In ους deſinentes genitiuos per εος proferunt, eodem modo & alios caſus non contractos, ſed integros faciunt, Πολυκράτεα & Δημοσθένεα dicentes.
Τὸ πολλὸν dicunt, non τὸ πολύ, & ὁ πολλός, non ὁ πολύς.
Εἰς præpoſitionem ἐς dicunt, vt Attici.
Præſentibus ſimiliter & imperfectis præt. & partic. circumflexornm, &, vt vniuerſaliter dicam, omnibus modis integrè vtuntur, vt in Anacreontis, Δοκέει κλύειν γὰρ ἤδε, Λαλέειν τις εἰ θελήσοι. Et in oraculo, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.
Pro ὁρέω, ὁρέω dicunt α in ε vertentes, & pro ἐχρέοντο ἐχρέωντο.
Ὦν pro οὖν. Herodot. καὶ ὦν φασὶ πολέες.
Ὦ quod ſignificat ὑπάρχω ἔω efferunt vt Homer. Ὃς ᾔδει τάτ᾽ ἐόντα, τάτ᾽ ἐσσόμενα πρό τ᾽ ἐόντα.
Tenues pro aſpiratis amant, ἀπῖγμαι & ἀπίκοντο dicentes, non in compoſitionibus ſolum, ſed in colliſionibus Herodot. οὐκ οἷοί τε ἦσαν.
Pro νέας. νεὰς dicunt.
In ος genitiuos ab in ευς rectis factos, per ηος proferunt.

dicentes βασιλῆος & Πηλῆος

In ε deſinentes genitiuos ab in ες rectis factos per ειο proferunt, vt pro Μενελάε, Μενελάειο: pro θείε, θείειο.

In ος deſinentes genitiuos ab in ις rectis factos per εος proferunt, dicentes ὄφις, ὄφεος, per οι πρέσβυς, πρέσβεος. μάντις, μάντεος: πόλις, πόλεος, vt in Oreſte Eurip. Ος ἂν δύνηται πόλεος ἐν τ᾽ ἀρχῇσιν ᾖ. Et rurſus in alia fabula, Εσπειρ᾽ ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος.

Solent eodem modo incipientia facere præterita quo præſentia ex quib. ea facta ſunt: vt τύπτε δ᾽ ἐπιστροφάδην. Et ἄειρε θεῖνε. Et Βῆ δ᾽ ὁ γέρων. Et, Θῆκε δ᾽ ἐπὶ φρεσὶ θεὰ λευκώλενος Ηρη. Et, Ξανθὰς δ᾽ ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας. Et, Καλὸν δ᾽ οὔπω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν Οὐδ᾽ οὕτω γεραρόν. Et, Τοιοῦτοι δ᾽ ἔπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν, Πάντες, κ᾽ αὐτὸ θ᾽ ἕλοντο. Præterea autem, Καί νύ με δεξάμενος Πηλεὺς τρέφεν ἐν Δυκέως. Et, Σὸν θεράποντ᾽ ὀνόμηνε. Et, Ενθ᾽ Οδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξείνια δῶκα.

Et vt vniuerſaliter dicam, correptiones Ionum ſunt: vt νέας ἀμφιελίσσας, pro νῆας: & θέος & πόλεος, ſicut Atticorum productiones: vt Πωλέσκετ᾽ ἐς δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής. Et, Οὐδέποτ᾽ εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν.

Puto quòd & εὐωχία Atticè producitur, & ſcribitur per ω. ὀχὴ enim dicitur τροφὴ & εὐωχία, quod bene habet corpus & continet.

Secundas perſonas ſingulares paſſiuorum faciunt ex tertia perſona ſingulari per ſubtractionem τ. Homerus. Γνώσεαι Ατρείδην Αγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές. Et rurſus, τέο μέχεις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων Σὴν ἔδεαι κραδίην.

Similiter & genitiuos à rectis in ας neutrorum nominum per τος declinatorum per ſubtractionem τ dicentes, vt κέραος, γέραος.

Τε abundat apud eos, & ſuperfluum eſt: vt Herodotus ἐπεί τε ἐγένετο ταῦτα. pro ἐπεί.

In ους deſinentes genit. neutrorum per εος proferunt. Et omnem caſum huiuſmodi integrè deducunt, vt τείχεος βέλεος. Et Εκτορα δ᾽ ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς. Κ pro π in interrogatiuis & relatiuis vti ſolent: vt pro πόσα κόσα: pro ὅπως, ὅκως pro ὁπόσα, ὁκόσα, non tamen in aliis.

Vertunt autem aſpiratas in tenues, & tenues in aſpiratas: vt pro χιτών, κιθών: pro ἀκάνθιον, ἀχάντιον: pro βάτραχος, βάθρακος, & ſimilia.

Ω pro α aliquando vti eos dicunt, vt pro ἄνθρωπον, ὤνθρωπον, & pro ἄριστον, ὤριστον. ego autem puto ex colliſione in ſolis rectis hoc facere eos, & in vocatiuis, quemadmodum & Attici faciunt. Initio Herodot. in vocatiuo ſic inquit, ὤνθρωπε μὴ κτεῖνε Κροῖσον. Et rurſus alibi, ὦναξ Ηράκλεις: pro ὦ ἄναξ. Et Soph. Α᾽λλ᾽ ὦ ὦναξ οὐδ᾽ ὃς ἂν βλαστῇ, μόνοι Νοῦς τοῖς κακῶς πράττουσιν, ἀλλ᾽ ἐξίσταται. Et Hom. Αἰπόλος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους: pro ὁ ἄριστος. Nam ο & α in ω contrahitur, vel colliditur.

Et ο & α in ω magnum contrahunt, vt βόαξ βῶξ, piſcis genus.

Item α & ο in ω magnum commiſcetur, vt τὰ ὅπλα, θὦπλα. Et quoniam ὅπλον aſpiratur, vertitur τ in θ. hoc verò Atticum eſt. ſi enim eſſet Ionicum, non verſum eſſet, quia tenuibus gaudent Iones.

Ω pro α in diphthongo vtuntur ωὐτὸς, dicentes pro αὐτός: & θωυμάσας pro θαυμάσας. Hinc puto Ionicè ſic dictum φωριαμὸς pro φαριαμός, vt ſit ab origine vocabuli quod veſtes continet arca.

Incidere & diuidere dictiones, Ionum proprium: vbi enim dicendum Πελοπόννησος, Πέλοπος νῆσος dicunt: & pro ἄγαγερον, ἄγα, ἄγερον.

Acceptiones infinitiuorum pro imperatiuis, Ionum ſunt. Homerus. Πάντα μάλ᾽ ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, pro ἀγόρευε. Et, Πειρᾶν δ᾽ ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Αχαιοὺς, pro πειρῶ. Et innumera alia eiuſmodi apud Homerum & Heſiodum inuenimus.

Acceptiones maſculinorum pro fœm. Ionum ſunt vt illud, Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν, pro ἑσπέρα.

Diuiſiones in ει deſinentium ſingularium datiuorum, Ionum ſunt propriæ: βέλεϊ pro βέλει, ἔγχεϊ, pro ἔγχει.

In ω deſinentia fœminina accuſatiuo in οιω finiunt. vt pro Λητὼ Λητοιῶ, pro Σαπφὼ, Σαπφοιῶ.

Ι extrahunt Iones interdum ex dictionibus. dicunt enim. πονέεσθαι pro πονεῖσθαι.

Antea diximus Ionum eſſe ſcribere & dicere ὄφεος. & πόλεος nunc autem dicimus communibus ipſorum genitiuis vti Iones, & præcipuè Homerum. vt Ιξ ἀγρόθ νόσφι πόλιος. Et Hippocr. ὑπὸ φθίσιος ἐχομένῳ διάρροια ἐπιγινομένη, θανάσιμος.

Geminationes in ſecundis indefinitis Ionum ſunt. vt hoc τετύκον τότε δεῖπνα.

Tranſpoſitione literarum Ionica lingua vtitur, vt κραδίην pro καρδίαν ἀτραπιτὸς, pro ἀταρπιτός.

Duplex σσ in ξ vertunt Iones, nam pro διασὰ διξά: & pro τετρασσὰ τετραξὰ dicunt.

Subtrahunt ſæpe ι ex dictionib. vt Ηροδότου Αλικαρνασῆος ἱστορίης, ἀπόδεξις, pro ἀπόδειξις.

Sed & ſubtrahere ex poſſeſſiuis ι. Ionum eſt. vt ἀργύρεος. χρύσεος. Homerus, Εκτόρεοισι χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.

In ες deſinentes rectos plurales, ſi ab in ευς rectis ſiunt, per ηες proferunt. vt βασιλῆες, ἱππῆες. quoniam & genitiuum ſic proferunt. Si verò ab in ης, vel in υς, per ε, vt ἀληθεῖς. rectus ſingularium & rectus pluralium apud nos ἀληθεῖς per ει diphthongum. Ionicè autem ἀληθέες, & rurſus pro πολεῖς, πολέες, vt illud, Πολέες δέ μιν ἠρήσαντο φέρειν, καὶ ἕξεες ἄλλοι.

Dubitauerit autem quiſpiam, quomodo genitiuos ab in υς rectis, non proferant per ηος vt ἡδῆος, ὀξῆος, ſicut βασιλῆος & οἰκῆος. Eſt igitur dicendum, quòd nunquam penultima genitiui maior vult eſſe vltima nominatiui in iis quæ inæqualiter declinantur: vt Αἴας rectus ας habet natura longum. Αἴαντος genitiuus longam habet penultimam, ſed & Λάχητος natura longam penultimam. Aut igitur æqualis debet eſſe penultima genitiui vltimæ recti, aut minor, vt in Αἴαντος & χαρίεντος, & λέων, λέοντος. nunquam autem maior. Quoniam igitur Πηλεὺς & ſimilia habebant vltimam longam, fecerunt & Iones penultimam longam genitiui, vt ſit æqualis vltimæ nominatiui, quum non fieret ex hoc regulæ tranſgreſſio. In ἡδὺς autem non potuerunt vertere genitiuum ἡδέως in η ſic enim inueniretur maior penultima genitiui, vltima recti, quoniam ἡδὺς breuem habet vltimam, & ὀξὺς, & huiuſmodi. In σ enim deſinentia cum ambigua, per abiectionem σ neutrum facientia, correptam habent ambiguam: ὁ μέγας, τὸ μέγα, ὁ ἡδὺς τὸ ἡδύ.

Ex θηλεία extrahunt ι & in omni caſu hoc faciunt. Herodotus, τῶν θηλέων ἵππων μίαν τὴν ὁ Δαρεῖος ἐς τὰ μάλιστα ἔστεργε. Et rurſus, Εγχειρέοντων τῇ θηλέῃ.

Non expreſſum ι pronuntiare ſolent, Homer. Υπερώϊον εἰσαναβᾶσα, & πατρώϊος ἐξὶν ἑταῖρος. Et Heſiodus Χρηΐζειν ἀπεόντες.

Additiones ι τῷ ε ſequente vocali, vel vna immutabilium, Ionum: vt pro ἕως εἵως, κεινὴ pro κενὴ & ξεῖνος pro ξένος.

Mutare οι diphthongum in ες ſyllabam, Ionum eſt, Hom. ἐρίηρες ἑταῖροι. pro ἐρίηροι. Et ἐρυσάρματες ἵπποι, pro ἐρυσάρματοι.

Immutationes η in α breue Ionum ſunt. vt μεμακυῖα pro μεμηκυῖα & λελασμένος pro λελησμένος, & ἄλαστος ἄληστος. Si quis autem dicat, Quomodo alias α in η vertũt vt pro Ηρα, Ηρη, pro τιμάν τιμήν: aliàs η in α, ſcito quòd α in η vertunt quum eſt α longum: α autem in η non generaliter, ſed cum eſt α breue. Immutationes autem breuis α in η, poſteriorum Ionum ſunt. Hæc igitur ad veritatem tendunt.

Exemptiones etiam earum quæ in principio ſunt

conſonantium, Ionum ſunt, λείβειν, εἴβειν: pro γαῖα, αἶα: pro δεινὸς, εἰνός.

Semper ὤν ſyllabam abundantem ponunt inter præpoſitiones, vt ἐξ ὧν εἵλου & ἀπ' ὧν ἔδοντο.

Primas vocales literas ex dictionibus extrahunt Iones: vt pro ἐκεῖνος, κεῖνος pro ἑορτὴ, ὁρτή.

Compoſita verba diſſoluunt, & interponunt nomina: vt λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. pro κατεδηδώς. Et Κατὰ δ' ἔκτανεν Ηετίωνα. pro κατέκτεινε.

Inuertere dictiones, Ionum eſt proprium ὄρνιθες ὥς. Et Ω' ἐπὶ πολλὰ ἐμόγησα.

Hyperbata Ionum ſunt: vt Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, hoc eſt, διέβησαν.

Diæreſes in ως deſinentium aduerbiorum quæ à gen. plurali fiunt, cuius rectus ſingularis in ης terminatur, & in ες habet genitiuum ſingularem, Ionum propriæ, vt εὐσεβὴς εὐσεβοῦς. genitiuus pluralis εὐσεβῶν, & mutatione ν in ς εὐσεβῶς. Sic ἀληθὴς, ἀληθοῦς genitiuus pluralis ἀληθῶν & mutatione ν in σ, ἀληθῶς, & id genus alia. Hæc igitur & huiuſmodi diuidunt Iones, vt nomina ἀληθέως dicentes & ἀτρεκέως & εὐσεβέως. Tamen in ὁσίων, ὁσίως & δικαίων, δικαίως, & θαυμαστῶν θαυμαστῶς, non item. horum enim genitiui non in ες deſinunt vt ſint diuiſi & in nominib. & aduerbiis. Dores (vt dictum eſt) producto vtuntur α, vertentes η in ipſum: vt pro ἥλιος, ἅλιος, pro νῆσος νᾶσος, pro σελήνη σελάνα. Iones autem correpto vtuntur eo.

Et vt in vniuerſum dicam, & Proſtheſi & Aphæreſi, & Epectaſi & ſyncopa vtuntur. Eſt autem Proſtheſis Aphæreſi contraria, & Epectaſi Syncope.

Et Proſtheſis quidem eſt, quum in prima ſyllaba nominis aſſumitur aliqua litera, vt pro ἕνεκα εἵνεκα, & Ionice εἴσω pro ἔσω. Sic pro μόνος, μοῦνος pro ὅλος, οὖλος, Hæc autem ego Proſtheſes non dico, ſed Parentheſes: vt & illa, pro ἔνατος, εἴνατος pro πνέοντες, πνείοντες, vt Hom. Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί Et Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός.

Proſtheſis autem dicitur, quum in principio orationis alia aſſumitur litera, vt pro σταφὶς, ἀσταφίς. pro πῦς ἄπυς, pro εἰλόπεδον θειλόπεδον, éſtque hoc Atticum etiam. Siue igitur ſit Proſtheſis ſiue ſit Parentheſis, Ionum eſt. Sed & quæ ſunt contraria his. Eſt autem contraria (vt dictum eſt) Proſtheſis Aphæreſi, & Parentheſis Elleipſi.

Eſt verò Aphæreſis, in prinſipio ſublatio, vt pro ἐκεῖνος, κεῖνος pro ἐκεῖσε, κεῖσε pro ἐχθὲς, χθές, pro ἐμὲ μέ pro ἑορτὴ ὁρτή.

Elleipſis autem abiectio eſt vocalis de medio, non facientis ſyllabam, vt ἀμύξαι, pro ἀμμύξαι & ἔταρος pro ἑταῖρος, Eſt autem hoc & Atticum. Hæc igitur propria Ionum ſunt, Proſtheſis inquam & Elleipſis, & Parentheſis & Aphæreſis, itémque ſyncope, quæ eſt contraria Epectaſi.

Eſt autem Syncope, defectus vnius ſyllabæ in medio dictionis: vt pro οἴμημα οἶμα pro κακόμοιρος, κάμμορος pro ἐξαίρετος, ἔξαιτος pro ἁρμόσαντες ἄρσαντες.

Parectaſis, abundantia eſt vnius ſyllabæ in medio vt pro ἀδελφὸς, ἀδελφεός pro κενὸς, κενεός pro ἔτυμος ἐτήτυμος.

Fit autem aliquando ſyncope etiam duarum ſyllabarum, vt pro Δευκαλιωνίδης, Δευκαλίδης. Hac ſyncope vtuntur & Aeoles vtuntur & Diæreſibus vt Ηδέε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. Diæreſis autem Sinalœphæ contraria.

Eſt autem Synalœphe, duarum vocalium diuiſarum in vnam ſyllabam vnio, vt pro τὸ ὄνομα, τοὔνομα & eſt proprium hoc Atticorum. Anadiploſis verò (vt diximus) propria eſt Ionum, vt pro λάγεσι, ἐλάγεσιν & κεχαρμών, pro χαρμών & πεπαλών, pro παλών. Sed & ſublatio ipſorum eſt, vt pro βεβλημένος, βλήμενος. Eſt autem anadiploſis contraria Arſei.

Rurſus, Syſtole quidem Ionum eſt, vt Ρόχθει δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο, pro ξηρὸν, & νέας ἀμφιελίσσας, pro νῆας, correptum enim Ionicè fuit η in ε.

Ectaſis, verò Atticorum eſt, quæ breues in longas vertit, vt τεθήμμαι pro τεθέαμαι.

Rurſum qui dicitur Proſchematiſmus, eſt Ionum. Eſt autem Proſchematiſmus, abundantia ſyllabæ in fine: vt pro θεοῖς, θεοῖσι, pro σοφοῖς, σοφοῖσι, pro μέσαις, μέσαισιν. Huic autem contraria eſt Apocope. eſt verò hæc Dorum: vt pro ἱδρῶτα, ἱδρῶ. Homerus, Ιδρῶ ἀπεψύχοντο Sic pro κυκεῶνα, κυκεῶ.

Rurſus paremptoſis, quæ erat contraria Ecthlipſi, Ionum eſt, vt pro λεγόμεθα, λεγόμεσθα.

Ecthlipſis autem Dorum tantum eſt, vt pro σκῆπτρον, σκῆπον.

Rurſus διπλασιάζειν (id eſt duplicare) ſiue διπλασιασμὸς (id eſt duplicatio) Ionum eſt: qui eſt contrarius Paralipſi. Eſt autem diplaſiaſmus, quum in aliqua conſonantium eadem conſonans additur, vt pro ὅτι ὅττι, vt ὅττι κεν εἴπω. Sic pro ὅσον, ὅσσον Homerus, Τόσσον ἐχώσατο φοῖβος Απόλλων.

Parelleipſis eſt quum aliqua ex geminatis conſonantibus deficit: vt pro κάλλιον, κάλιον, & eſt Dorum. Ionum autem proprium abiicere ex ει diphthongo, vt pro μείζων μέζων, pro κρείσσων, κρέσσων. At verò Elleipſis (vt prædixi) eſt abiectio vocalis de medio: quale eſt pro ἀμμύξαι ἀμύξαι.

Pro ἐπὰν ἐπεὰν, dicunt Herodotus, ἐπεὰν ἐκβῇ ἐς τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος.

Pro ἐνταῦθα, ἐνθαῦτα, dicunt permutatim. Herodot. ἐνθαῦτα ὁ τροχίλος εἰς δύων.

Ζωὴν vocant & τὴν ζῶσαν γυναῖκα, (id eſt viuentem mulierem) tanquam à ζωός.

Pro λίαν, κάρτα dicunt.

Pro μέγεθος μέγαθος. Herodot. in 2. hiſt. πρόσωπον δὲ ἐς τὰ μάλιστα ἐπίγρυπον μέγαθος ὅσον κριός.

E, & o in ευ diphthongum miſcentur apud eos. Herodotus, ἐς τοῦτον ὁρέων πίνετε καὶ τέρπευ· ἔσεαι γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος. Et πλεῦνας pro πλέονας. Sic Μετὰ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν Ἑλλήνων στρατιὴν πολλὴν βοηθεῦσαν Μενελάῳ.

Pro σφίσιν, σφὶν, dicunt, Homer. ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.

Μὲν, copulatiuam coniunctionem pro μὴν expletiua accipiunt, vt apud Herodotum, Μὴ μὲν ἔχειν Ἑλένην.

Pro ἕως οὗ, ἐς ὃ dicunt Herodotus, Ες ὃ ἐξεῖλον.

Pro πάλιν, dicunt ſemper αὖτις, & non αὖθις.

Ex ἐπιτήδειος, ι eximunt, & ἐπιτήδεος dicunt. Herotus, ἵνα πυνθάνοιτο εἰ ἡ βατήρια ἐπιτηδεύτατα.

Contractio ι & ε in ι longum, Ionum eſt, pro ἱερεῖς, ἱρεῖς, pro ἱέραξ ἴρηξ.

Et mutatio α in η, vt ἴρηξ, per eandem fit dialectum. Heſiodus, Ωδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Et pro ὄφιες, ὄφις, Ionicum eſt.

Pro τέμνειν τάμνειν dicunt Herodot. in ſecundo, τοὺς ἱερέας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ συλλέξαντας πάντας μέσους διατάμνειν. Et Hyppocr. φλέβα τάμνειν.

Ex ἐνέγκω auferunt γ, & pro eo interponentes ι ἐνείκω dicunt Herodot. millies hoc vtitur.

Pro ἐκπλεύσας, ἐκπλώσας dicunt. Herodotus Κατὰ λάξιν ἐκπλώσαντες.

Σφεῖς σφᾶς & σφῶν diuidunt, & ſic proferunt, σφέας & σφέας & σφέων. Hom. Ἀλλὰ σφέας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε. Νοῦν & ῥοῦν & χροῦν diuidunt, νόον & ῥόον, & χρόα dicentes, Homerus Ταμεσίχροα χαλκόν. Herodotus Οἳ ἐν ἐπὶ νόον τρέπουσι.

Participio εἰπὼν non vtuntur, ſed εἴπας, vt τύψας.

Εἱρώτα, per diphthongum ſcribunt, ídque ideo vt opinor, quoniam idem principium habentia faciunt præterita cum ſuis præſentibus. Eſt enim apud ipſos præteritum imperfectum ἐρώτα: deinde interpoſitione ι, fit εἰρώτα. Sic & ἐπανείρετο apud eos per ει diphthongum ſcriptum, Vel à themate aſſumit ει diph-

diphthongum. Eſt enim ἔρητο & ἔρω, & fit interponendo, ι, εἰρητο & εἴρω. Et paſſiuum εἴρημαι, εἰρήμην, εἴρεο, εἴρετο.

Præterea Iones tertias perſonas plurales præteritorum perfectorum ſic faciunt. In tertiis perſonis ſingularibus habentibus tenuem ante τ vertunt tenuem in ſuam aſpiratam, & addunt α, vt pro νένιπται, νενίφαται, pro λέλεκται, λελέχαται· pro γέγραπται, γεγράφαται. Si verò vox communis linguæ grauitona fuerit per ς, tunc Ionica habet ante αται characteriſticam medij præteriti perfecti, πέσεχσται, πεφράδαται, quia πέφραδα dicitur. Si verò à circunflexis natura longam penultimam habentibus, hanc corripiunt ante αται in debitam correptionem, vt πεποίηται, πεποιέαται.

Item conſtituunt Iones in δου deſinentibus patronymicis Epectaſes, dicentes, Πηληϊάδου & Λαερτιάδου, debebat enim eſſe genitiuus Πηλείδου & Λαερτίδου.

Quoniam in δης patronymica vna ſyllaba ſuperant gen primitiui vt Πηλέως & Πηλείδης, Πριάμου, Πριαμίδης· ſic & Λαέρτου, Λαερτίδης debebat eſſe patronymicum, ſed Iones faciunt Epectaſin, & ſic proferunt, Λαερτιάδης, dicentes, & Πηλεϊάδης, deinde per productionem Atticam Πηληϊάδης

Vtuntur autem & Metatheſibus. Eſt autem Metatheſis, quum vel prima litera fit ſecunda ſuæ propriæ ſyllaba, vt pro ἀτραπιτὸς, ἀταρπιτός. (ex τρέπεσθαι enim iam & α priuatiua particula facta eſt hæc vox ἀτραπιτὸς, & ſignificat τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, id eſt rectam viam inde facta eſt metatheſis (id eſt tranſpoſitio) primæ literæ, & dicitur ἀταρπιτὸς) vt ſecunda, fit prima, vt κραδία pro καρδία· pro καρτερός, κρατερός· pro τέταρτον, τέτρατον. Homerus, Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.

Sciendum eſt autem differre Metatheſin ab Hypertheſi. nam metatheſis, in eadem ſyllaba fit. Hypertheſis verò in poſteriore, vt ὀθνεῖος. nam à νόθος erat νοθεῖος, ſed per Hypertheſin, ὀθνεῖος & rurſus γόνυ, γόνυος, & δόρυ, δόρυος ſed per Hypertheſin, γουνὸς & δουρός. Vtuntur & hac mutatione Iones.

Scire autem oportet quòd antiqua Ias intercidit, ob inhabitantium commutationem, & permanſit vſque ad illud tempus quo fecerunt Iones colonias, & in loca multa diſperſi ſunt.

Dicitur autem apud eos pro ὑγιαίνειν, οὐλεῖν· vnde & ſanata vulnera οὐλὰς dicimus.

Et pro λόγος, Μῦθος pro Μαντεύεσθαι Ἀνώγειν. Et loca in quibus verſantur, Ἤθη. Et pro ἐπιμελῶς, Ἀνακῶς pro ξενίην ἐδωρήσατο, ξενίην συνεθήκατο & pro ἀπατηλῶς, vel ἐπιμελῶς, ἐπιστρεφέως pro ἡκούσης, ἐχούσης· pro θυμωθεὶς, & ταραχθεὶς, ἀπερχθεὶς pro ἐπιεικὸς, Ἐφέστιος· pro δυσφορῶν. Ἡμεκτέων pro ἕτεροι, Μετεξέτεροι & pro ἡσυχάζων ἀτρεμίζων. Item Δεῖπνα, dicunt τὰ κατὰ δήμους καὶ ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν.

Pro διανοηθέντα, Ἐννώσαντα pro ἀνέπεισεν vel ἐδίδαξεν. Ἀνέγνωσε· pro βαφὰς Φαρμάκα· pro ἀναλώματα, Τέλη· pro λαύρας, dicunt ῥύμας, id eſt τὰς ἀμφόδους. σαγάρεις autem πελέκεις, vel τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα· & φαρέτρας vocant Ἀρδεις.

Φάλαρα appellant τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα.

Ψῶας, beſtiolas quæ in groſſis naſcuntur.

Χειροτενὲς dicunt quod longum eſt & rectum. συμψήσας pro συντρίψας, Αἱμασιὰν, autem vocant τὸ ἐκ χαλίκων οἰκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τειχίον. Dicunt prçterea Φάρσος pro κλάσμα. Τρύφος pro ἀκρωτήριον. Et Ταρσοὺς καλάμων vocant τὴν πεποιημένην ἐξηραμένην τὴν πλίνθον. Ἔμβολον appellant roſtrum nauis. Ἐναγίζειν verò dicunt τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, i. inferias inferre aut ſacrificare mortuis, Et Πρόχυσιν libationem.

Ἔπιπλα dicunt τὴν μὴ βαθεῖαν κτῆσιν ἀλλ᾽ ἐξ ἐπιπολῆς. [illegible] verò morbum quendam circa totum corpus, Κνυζήματα, τὰ γοερὰ ἀποφθέγματα, Γεαπίνας, τοὺς γῆς πεινῶντας καὶ ἀπορουμένους.

Pro ἱκανῶς, ἀπέχας, dicunt, vt Herod. in ſecund.

Ἐπιεικέστατον dicunt τὸ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον.

Pro ἀποδεχόμενοι, κάτποντες dicunt: Κορώνην verò inflexum quoddam lignum appellant: & ἀμαρτεῖν, ἀπόπατον.

Pro ὀπτώμενα dicunt πεσσόμενα: & Βάρεις pro ναῦς.

Ὄσιριν vocant Dionyſum. Ἀφιδέας pro ἀλύσεις aut pro ψέλλια ſecundum quoſdam.

Συρμαΐζειν dicunt τὸ καθαίρειν πόμασι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος

Αἶνον, cantilenæ nomen, vel lyræ chordam.

Θυσάνους dicunt pro κροσσούς. Et Ἀποφορὰν appellant τὴν τελουμένην παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

Ἤλυσιν vocant τὴν πορείαν καὶ ἔφοδον.

Συρνέη apud eos dicitur olus quoddam apio ſimile, vel cibus ex adipe & melle.

Ἐνηβητήρια ſunt εὐωχητήρια.

Τριφάσιοι, pro τριπλάσιοι, τρίζωνοι.

Ἀπεματαίισε pro ἐμώρανε.

Ἀποτιμωσαιέρους vero dicunt pro ἀτιμοτέρους.

Pro φανερὸν, Ἐπάιστον: pro σώφρονα, Φρενήρη dicunt. Accipiunt autem & hoc in contrario.

Καταπροΐξεσθαι dicunt pro προῖκα ποιῆσαι (gratis, ſeu impune facere) Et pro καταφανῆ, Ἐπίλαμπον.

Λάξιν verò partitionem vel ſortem.

Pro καταπεπονημένον dicunt τετρυχωμένον.

Pro πολεμεῖν dicunt Ἀντιάζειν. & pro αἰδοῖα, Μέζεα, Heſiod. οὐρὰς δ᾽ ὑπὸ μέζε᾽ ἔθεντο.

Pro καταπαιχθεὶς vel γελασθεὶς dicunt διαβεβλημένος. Herodotus, ὦ βασιλεῦ, διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμάσιος οὐ μάλα θαυμάζεις,

Pro καλλωπίσας dicunt ἀσκήσας, vt, ὡς ἐμέ σοι κόσμῳ ἀσκήσας ἀπέπεμψεν ὡς ἑωυτοῦ θυγατέρα.

Pro ὁπλῖται dicitur ἐναφέες ab illis

Διασφάγες illis ſunt αἱ διεστῶσαι πέτραι.

Γνωσιμαχεῖν, ſignificat illis, cognoſcere ſuam imbecillitatem & inimicorum robur.

Σίσυρα ab iis dicitur βαρβαρικὸς χιτών.

Ὑβρίζειν, pro σκιρτᾶν, ab illis ponitur,

Οἰσύπη, ipſis eſt ſordidarum ouium lana, & ouium excrementum.

Νεοχμῶσαι pro νεωστὶ κινῆσαί τι.

Φερέγγυος pro βεβαιωτής.

Ἔφεδρος pro ἐπίκληρος.

Ἀγηλατεύειν pro διώκειν.

Τετραπτερυλλίδες, apud Iones dicuntur locuſtæ, eo quòd quatuor habeant pennas, duas extra maiores: minores autem intus alias duas.

Οὐκ ἱκνεομένως, pro οὐ προσηκόντως, ſiue οὐ καθηκόντως.

Ἀπεπλίξατο, pro ἀπέφυγε. πλὶξ enim βῆμα, ex quo πλίγματα, πηδήματα. vnde & pro περιβάδην Ἀμφιπλὶξ, apud Sophoclem in Triptolemo, & Homerus, Αἱ δ᾽ εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ᾽ ἐπλίσσοντο πόδεσσιν.

Et Ψῶσαι pro θάλψουσαι. Eſt autem apud eos Ψῶ, ruſtica compellatio.

Κόλλιξ autem ſpecies eſt panis rotundi, ex quo & apud nos κολλίκια

Σχοίνων συμβολεῖς dicuntur ab ipſis ψιαθυπλόκοι.

Ἰθαγενεῖς ſunt οἱ γνήσιοι παῖδες, id eſt legitimi liberi.

Πρόξενοι, ſunt præfecti ciuitatum, & curatores. & qui hoſpitio ſuſcipiunt.

Ὀργᾷ pro ὀρέγεται, & ἐπιθυμεῖ.

Κορδίνημα verò pro καρηβαρεῖν, ſed ſcribitur & σκορδίνημα.

Ἶξις ab iis appellatur ἡ εὐθυωρία.

Ῥικνὸν verò τὸ ἔξω νεῦον καὶ στραβὸν, quod & ῥοιβὸν dicitur.

Pro σεσηπὸς (id eſt, marcidum) dicunt σαπρόν.

Pro ἐπιπάσσω, Παλύνω dicunt.

Pro πρόσφατα dicunt Ποταίνια.

Βλακὸν, pro τρυφερόν.

Μαμ-

Μαειλινὰς, vocant, τῶν φρυγανώδεις ἄνθρακας. Potius autem Μαρίλη vocatur ἡ θερμὴ σποδιά.

Μελεδαντέων pro μεμεριμνῶν ſiue θεραπεύων. μελεδαίνει enim dicitur μεριμνᾶν.

Μισύλλω vocant τὸν κοῖλον ἄρτον, i. panem concauum.

Μυδῶσα dicunt pro ἐκρέουσα.

Pro δημόσιον Επιδήμιον.

Pro ἐκθλίβειν, Βλιμάζειν.

Et pro ἐστέναξεν, ἤμυξε.

Ελατήεια, appellant medicamenta τὰ τὰς κάτω κοιλίας θεραπεύοντα.

Pro ἐνέδησεν dicunt Ενεκέλωσε.

Εδικεφάνθη, dicunt pro in duo diuiſum eſt.

Et pro εὐθύτης Ευθυωρία dicunt.

Pro ἐθυλώθη dicunt Εμυλώθη, & Εχείμπηδ, pro ἐμπηδᾶ.

Pro ἐκτόπως & παραδόξως dicunt ἐκτοπίως.

Pro εὐφορώτερον, dicunt Επισχώτερον. Pro μύλωνα ζώπειον

Pro ὡμοιωμένων, Ηἐλφισμένων dicunt. Pro πυρετὸν Θερμωλίω.

Pro καταδύσεις dicunt Θαλάμοις. Et Θεᾶσαν pro τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίστασθαι, id eſt, μαίνεσθαι.

De Æolica dialecto.

Æoles τὸ β τῷ ρ addunt, quum τῷ ρ infertur τ, vel κ vel δ, vt βρυτὴρ, pro ῥυτὴρ, & βράκος pro ῥάκος, & βρόδον pro ῥόδον.

Genitiuos à rectis in αι diuidunt Æoles, & per αων proferunt, vt νύμφαι, νυμφάων, & παρθενικαὶ, παρθενικάων.

Syncopæ in medio, Æolum ſunt, vt ὥρσεν pro ὥρμησεν & ὦλλος pro ὁ ἄλλος. item τὤλλο pro τὸ ἄλλο.

Pro ποῖον Æoles Κοῖον dicunt.

Τεθνεὼς & Τεθνηῶτα pro τεθνηκὼς & τεθνηκότα.

Additiones θα ſyllabæ, Æolum ſunt, vt εἶπηθα.

In αις vnius ſyllabæ nomina diuidunt, vt pro παῖς, Παΐς, pro δαΐς Δαΐς.

Ω pro ου vtuntur, Μῶσαι, pro μοῦσαι, & Λείπωσα dicentes, pro λείπουσα.

Υ pro ο vtuntur: pro ὄνομα, Υνυμα & pro ὅμοιον, Υμοιον dicentes. Interdum autem & ε pro ο. nam πρός σε illi, πρές σε dicunt. Et pro ο paruo, ω magno: vt pro ὅσα ὦσα.

Η pro ει diphthongo vtuntur, κῆλω enim dicunt, & λαβῆν, & ἰδῆν, per η pro κλεῖν, & λαβεῖν, & ἰδεῖν.

Quæcunque per ει diphthongum apud nos efferuntur, per ſolum ε proferunt, multiplicantes immutabiles: vt pro ἱμείρων, ἱμέρρων pro ὠπειλὰς ὠπέλλας: pro εἵματα ἔμματα, pro ὑμεῖς, ὔμμες.

Geminant, & σ, & π, & τ vt τοσσοῦτον, ὅππι, ὅππως ὅττι.

Pro ὁ ὁμιλῶ ὁ δμιλῶ, dicunt. pro ἱερὸν, ἰρόν.

Genitiuos in nominatiuos transferentes, declinant ὁ μάρτυρος, τοῦ μαρτύρου: ſic ὁ φύλακος, τοῦ φυλάκου.

Π pro μ vtuntur, ἔμπατα, pro ὄμματα, dicentes & πέτ ἐμὲ pro μετ' ἐμέ.

Vocatiuos in ων deſinentium ſingularium corripiunt: vt pro χελιδὼν, χελιδὸν. pro ἀηδὼν ἀηδὸν. pro Σαρπηδὼν, Σαρπηδόν.

Ex αι diphthongo abiiciunt ι, quum eas conſonans non ſequitur: pro Αλκαῖος, Αλκάος ſcribentes, & pro ἀρχαῖος ἀρχάος.

Τὸ εἶμα ſcriptum per ει diphthongum, ἔμμα dicunt.

Pro ὀδύνην, ἐδύνην & pro ὀδόντας dicunt ἐδόντας.

Μέλιτος per η ſcriptum, per α proferunt, μέλατος dicentes.

Errantes autem per quandam pronunciationem, dicunt σδυγὸν pro ζυγὸν pro ξίφος, σκίφος: pro ψέλλιον σπέλλιον & pro ψαλίδα, σπαλίδα.

Pro Θόας, Θόαις dicunt: & pro μέλας μέλαις: pro τάλας τάλαις. At pro Αἴας, Αἴαις non dicūt, propter concurſum vocalium & αι diphthongi, quoniam malè ſonaret. Sed dicet aliquis, Quare deſinentibus in ας, habentibus α longum, addunt ι, vt in Θόας & reliquis: poſſumus autem dicere quòd productione gaudeant, ſimul & breuiorum ſyllabis. pro Πηλεὺς Παλεὺς dicentes: & pro Φθείρω, Φθέρρω: nam poſitione longa minor eſt quàm ea quæ natura eſt longa. Quoniam igitur α natura longum, maius eſt αι diphthongo habente ι, quod pronunciatur, (nam qui duorum militum munia obit, fortior eſt duobus illis) diphthongo αι vtuntur.

Itidem ſæpe in α faciunt rectos Αρχύτα enim dicunt pro Αρχύτης, ſic Υέρρυχες pro Υέρρυχες. Item γέρων ἱππηλάτα, Πηλεὺς, pro ἱππηλάτης. Et ἱππότα Νέστωρ, apud Homerum.

Optatiui primi indefiniti actiui per εια proferunt, vt pro τύψαιμι, τύψεια, pro ποιήσαιμι ποιήσεια pro λέξαιμι, λέξεια. Et prima perſona hi ſoli vtuntur: ſecunda verò & tertia Athenienſes, τύψειας, τύψεις. Et τύψειαν tertia perſona pluralis.

Horum ſunt & diæreſes: nam pro Αργεῖοι, Αργέϊοι dicunt, & contractiones, nam pro βασιλέϊ, dicunt βασιλεῖ.

Vertunt ει diphthongum in οι, vt quum pro ὄνειρος dicunt ὄνοιρος.

Dualibus numeris hi minimè vtuntur, quemadmodum & Romani qui ex his ſunt deducti.

Hi in ω deſinentibus datiuis non ſubſcribunt ι, vt τῷ Ομήρῳ & τῷ σοφῷ.

Αρεος per ο flectunt.

Extractiones ι non ſolùm Æolum ſunt, ſed & Atticorum & Dorum. nam pro ἑταῖρον ἑτάρον dicunt.

Hi conſonantes omnes geminant in breuibus, vt τὸ ἔννεπε, & τὸ ἔννη, & ſimilia.

Pro Τεισὶ, καὶ γυναιξὶ, hi Τρίεσσι, καὶ γυναίκεσσι ſcribunt, & his ſimilia.

In ου deſinentes genitiuos, per ευ proferunt: Αἰακίδαο enim Ionicè, Αἰακίδεω verò Attice, Αἰακίδευ autem Æoles ſcribunt.

Quod non pronuntiatur ι, pronuntiare conſueuerunt in ſecunda & tertia perſona: vt pro βοᾷς, βοάϊς, pro γελᾷ, γελάϊ.

Pro ξ proferunt κσ: vt pro ξένος, κσένος. Et πσ pro ψ, vt pro Πέλοψ Πέλοπς.

Et pro η proferunt ε vel α, quod commune eſt etiam Doribus. Ac vertunt η in ε quidem, vt quum pro Αρης dicunt Αρες. in α autem vt quum pro Εκάβην, Εκάβαν: pro πύλην, πύλαν, pro νόημα, νόαμα: pro ἠὼς ἀὼς: pro ἀπάτην, ἀπάταν: pro ἀδικῆσαι, ἀδικᾶσαι dicunt.

Pro θ proferunt, φ, vt φλᾶται, pro θλᾶται.

Pro duobus, ππ, duo σσ: vt pro ἐμπίπτειν, ἐμπίσσειν.

Pro σ, τ: vt pro σὺ τύ: pro εἷς σέ, εἷς τέ

Pro τ, σ, vt pro στολὴν σπολὴν pro σταλεὶς, σπαλείς.

Pro ω magno ο paruum: vt pro ὧρα ὄρα: pro ὠπειλὴ, ὀπειλή

Vtuntur ſyncope & in compoſitis vocabulis, geminantes mutas, vt κάππεσεν pro κατέπεσεν & κὰδ δὲ pro κατὰ δὲ & κάββαλεν, pro κατέβαλεν.

Grauitone pronuntiant non ſolùm nomina, ſed & articulos quum nominum locum habent: vt pro ὁ σὸς, ὄσος pro ἡ σὴ ἤ ση pro τὸ σὸν, τὸ σόν.

Eodem autem modo & diſſyllaba quæ apud nos acuunt vltimam, ipſi grauitone pronuntiant, vt σόφος, κάλος, ὄξυς, βέλδυς, βάρυς, λεῦκος, βῶμος θῦμος, τράχυς, σκλῆρος, χῶλος, & ſimilia.

Vocatiuum nominum in ης qui eſt in ες, abſque σ proferunt: vt pro Σώκρατες, Σώκρατε, Αριστόφανες, Αριστόφανε, pro Δημόσθενες Δημόσθενε. Et à genitiuis caſibus σ auferunt dicentes Συκράτου Διομήδου Σοφοκλέου.

Pro accuſatiuo datiuum accipiunt in pluralibus, vt τοῖς ἀνθρώποις, pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia vtuntur ι pro υ. Accuſatiuum verò pluralem proferunt ως pro ους accipientes: vt τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως.

Infinitiua verba in εῖν deſinentia,ipſi per ην efferunt, penultimam acuentes pro φιλεῖν, φίλην,pro καλεῖν, κάλην,pro φρονεῖν,φρόνην.

Quæ autem apud nos deſinunt in ᾶν ipſi in ᾶς mutant:vt pro γελᾶν,γελᾶς pro πεινᾶν,πεινᾶς.

In ου deſinentia infinitiua ipſi per οις efferunt, vt pro ὑψοῦν ὑψοῖς:pro ὀρθοῦν,ὀρθοῖς:pro χρυσοῦν, χρυσοῖς.

In ω terminata verba apud nos, in μι faciunt:vt pro νοῶ,νόημι pro φιλῶ φίλημι.

Quæcunque autem participia in vltima acuimus, & in ως terminamus,per ν apud illos efferuntur,& acuunt penultimam,vt pro εἰρηκώς,εἰρήκων pro νενοηκώς,νενοήκων. ſeruant autem & horum declinationes cum terminatione illa conuenientes.

Dicitur apud eos pro ἔρως,ἔρος, & pro γέλως,γέλος. & inflectunt ea quemadmodum quæ in ος deſinunt propria nomina.

Ἐγώ,circunflectunt,ἐγῶν dicentes,& pro ἐμῶ,ἐμῶς.

Pro σὺ dicunt τὺ,ſicut Dores: & pro ἡμῖν, ἄμμιν:pro ὑμῖν,ἄμμες.

Pro ἐνθάδε,τῆδε pro ἄλλοτε,ἑτέρωτι dicunt.

Pro χίτωνα,χέρσνα;pro ἱμάτια,ἕμματα.

Pro ἐπ[illegible]

Pro [illegible]

Pro ψῆφος,ψάφαξ.

Pro [illegible]

In medio duarum vocalium interponunt υ, ἀὴρ enim αὐὴρ dicunt:& pro ἕως,ἕυως. Quum verò conſonans eſt media,non interponunt υ.

Et hæc quidem de dialectis dicta ſunt à me pro viribus: fortaſſe autem & alia quiſpiam accuratè indagans,inueniet quæ ab his ſunt diuerſa.

EX PLVTARCHO EXCERpta De dialectis, & Homerico earum vſu.

VAria dictione vſus (Homerus) ex omni Græcorum dialecto characteras ſuis poëmatis interſeruit. Vnde eum totam Græciam & cunctas nationes peragraſſe conſtat. Nam Dorienſium ἔλλειψι(quæ perquam familiaris eſt breuitati ſtudentibus)vſus eſt, pro δῶμα dicens δῶ, vt hîc ἄψ δέ οἱ δῶ Αφνειὸν πέλεται. & pro ὅτι, ὅ vt ὅ μοι ἔριδας καὶ νείκεα χεῦας, & pro ὀπίσω, ἄψ, ο quidem in α, ω verò & σ in cognatam ipſis literam, nimirum ψ, mutando. Denique pro ἄλλοτε, ἄλλο: vt, Ἠδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή, & huiuſmodi. Ad eundem modum & medias ſyllabas concidendo, dicit ὁμοίχας pro ὁμότειχας, & οἰέτεας pro ὁμοέτεις, & ὀπάτριον pro ὁμοπάτριον:item πρεῖν pro πρέμειν, & τίω pro τιμῶ. Eorundem Dorienſium eſt literas tranſponere, vt quum pro κεκάπυσι,κάρπυσι dicunt.

Æolum verò τῇ συγκοπῇ in compoſitis vtitur, κάδδραθέτην dicens pro κατέδραθέτην, & ὑββάλλειν pro ὑποβάλλειν. Deinde tertias imperfecti perſonas, apud alios in ει diphthongum deſinentes, Æoles per η efferunt. vt ἐφίλη,ἐνόη pro ἐφίλει,ἐνόει, quem morem ſecutus Homerus ait,δίδη μυχοισι λύγοισι, pro ἔδει quod eſt ἐδέσμει, ligabat.Et.

Τὰς μὲν ἄρ' ἔτ' ἀνέμων διὰη μένος ὑγρὸν ἀέντων

Eorum eſt & commutare σ in δ, ac pro ὀσμὴ dicere ὀδμὴ,& ἴδμεν pro ἴσμεν. Præterea & pleonaſmo in quibuſdam vocibus vtuntur, vt quum pro ἄκηλος, εὔκηλος,& pro ἀτὰρ,αὐτὰρ dicunt. Item ſecundæ verborum perſonæ θα ſyllabam adiicere, pro ἔφης, ἔφησθα, & pro εἴρης, εἴρησθα dicendo. Porro conſonantium duplicationem alij Dorienſibus, alij Æolibus tribuunt. quale eſt illud, ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος,& ὁππότερος τάδε ἔργα.

Ionum autem proprietatem obſeruat, dum τῇ ἀφαιρέσει; in præteritis verborum temporibus vtitur, veluti quum βῆ dicit pro ἔβη, & δῶκεν pro ἔδωκεν. ſiquidem in more habent præterita tempora ab iiſdem literis inchoare, quibus & præſens: & auferre ε in voce ἱερεὺς & ἴρηξ. Præterea quum tertiis ſubiunctiui modi perſonis σι addit, vt quum pro ἔλθῃ, ἔλθῃσι, & pro λάβῃ λάβῃσι dicit: necnon datiuis eandem adiicit, θύρῃσι & ὕλῃσι dicens. Adhæc dum τοὔνομα pro τὸ ὄνομα, & νοῦσον pro νόσον, & κεινὸν, pro κενὸν, & μείλας pro μέλαν effert. Denique & α quum productum fuerit,in η mutat,vt Ἥρη,Ἀθήνη,pro Ἥρα,Ἀθηνᾶ. Accidit autem nonnunquam vt econtra η in α mutantes, pro λελησμένος, λελασμένος dicant. Inſuper & circunflexa ita per διαίρεσιν efferunt, pro φρενῶν φρενέων, & pro νοῶν dicentes νοέων. Eodem modo & genitiuos in ους deſinentes proferunt,vt Διομήδεος,Σαπφόος,pro Διομήδους. Σαπφοῦς. & circunflexos genitiuos plurales, vt Πηλέων,Περσέων denique & plurales nominum neutrius generis rectos in η deſinentes, vt σήθεα, μέλεα, idémque de eiuſdem numeri genitiuis iudicium. Cæterùm hoc eis proprium eſt, vt πεφράδαται & ſimilia dicant.

Maximè verò Attica dialecto vſus eſt, quippe quæ ſit varia & ex aliis mixta. Nam quemadmodum Attici λεὼς, pro λαὸς vſurpant, ita & ipſe Πηνέλεως & χρέως dicit. Eſt autem eis familiare contractionibus nonnunquam vti, & pro duabus vnam ſyllabam efficere, vt pro τὸ ἔπος, τοὖπος, pro τὸ ἱμάτιον, θοἱμάτιον, quibus hoc (Homeri) eſt ſimile Τρῶας δὲ προὔτυψαν ἀολλέες & πεδία λωτοῦντα, pro λωτίζοντα. Atticum quoque eſt ex eiuſmodi optatiuis η tollere, δοκοίης, δοκοῖς. τιμῴης, τιμῷς, ſecundum quem Atticiſmum dictum eſt, ἄλλοι δ' ἑψιάασθε ἐνὶ πτόλει. Atticum eſt etiam hoc, Οἱ πλέονες, κακίους, παῦροι δέ τε παῖδες ἀρείους quod nos κακίονες & ἀρείονες dicere ſolemus. Solent quoque huiuſmodi accuſatiuos non per διαίρεσιν efferre, βοῦς ἰχθῦς,vt in hoc, βοῦς περιτεμνομένους: & ἰχθῦς ὄρνιθάς τε. Et illud Atticè dictum eſt ὑδάτων ἀγυιαὶ ῥήγνυσι ῥέοντες, vt ζεύγνυσι, ὄμνυσι. Præterea & breues vocales Attici ex verbis abiiciunt, vt pro λέγεται λέγται, pro οἴομαι, οἶμαι,ad quem modum & pro λύετο dicunt λῦτο. Eorundem eſt dicere ἑώρων, & ἐωνησάμην, ex abundantia addentium ε, vnde etiam eſt ἐωνοχόει. Elidunt etiam ι, quum pro ἠιόνες ἠόνες, & pro Νηρηΐδες Νηρῇδες, dicunt. Sic verò & illud habet, σφῶϊ δὲ μάλ' ἠθέλετον. Denique in datiuis in ι purum deſinentibus, quorum penultima α obtinet, idem fit, vt in his κέρᾳ, γέρᾳ,σέλᾳ. Eſt & hoc Atticum, vbi dicitur ἔσων & ἐπέδων, pro ἔσωσαν & ἐπέδωσαν. Eiuſdem conſuetudinis eſt quòd optatiuos pro præteritis indicatiuorum vſurpant: qua & Homerus identidem vtitur. Præterea quum nominibus fœmininis articulos, participia, & adiectiua maſculina coniungunt, vt τὼ χεῖρε, τὼ χεῖρε quod & Platoni familiare eſt, ἄγοντε καὶ φέροντε, & ἡ σοφὸς γυνὴ,& ἡ δίκαιος. Sic igitur & Homerus de Iunone & Minerua dixit, Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ. & Ἠτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν. & κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Porrò quum dialecti multam quoque in conſtructionibus proprietatem habeant, quando poeta dicit, Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο, Atticam conſuetudinem refert: & quando ait, δέξατό οἱ σκῆπτρον, & Ἰδαίῳ δὲ καλλιπαρῄω Δηϊπύλας, in his definit. Quo pacto igitur omnium Græcorum voces congerendo variam orationem efficiunt; dum vtitur nonnunquam peregrinis, vt ſunt prædictæ; aliquando verò priſcis, vt quum dicit ἄορ & σάκος; interdum etiam communibus & aſſuetis, vt quum dicit ξίφος & ἀσπὶς, manifeſtum eſt. Sed eſt hoc admiratione dignum,vulgares etiam dictiones apud eum orationis grauitatem retinere.

EX

EX EODEM PLVTARcho excerpta de tropis, & Homerico eorum vſu.

CÆterum quoniam ornata oratio à communi cõſuetudine diſcedit, vnde aut euidẽtior, aut grauior, aut modis omnibus iucundior fit: & verborum quidem immutatio, tropus, ſententiarum autem, ſchema vocatur, & horum ſpecies in arte dicendi perſcriptæ ſunt: videamus num horum aliquid ab Homero prætermiſſum ſit, númve aliud quiddam à poſteris inuentum ſit, quod ille non prius dixerit.

Inter tropos igitur ὀνοματοποιία admodum illi familiaris eſt. Nouerat enim priſcam nominum originem, quòd hi qui primitùs nomina rebus indiderant, pleraque ab euentu appellaſſent, & inarticulatas voces in ſcripta retuliſſent, vt quum dicerent φυσᾶν, & σφίζειν, & βροντᾶν, & quæ iſtis ſunt ſimilia. Vnde & ipſe quædam nomina prius non extantia ita finxit vt cõformia eſſent rebus per ipſa ſignificatis: cuiuſmodi ſunt hæc, δοῦπος, ἀραβος, βόμβος, & ῥόχθει, ἀνέβρυχε & σίζε, aliáque iſtiuſmodi, quibus nemo ſignificantiora inuenerit. Et rurſus vbi alias voces ad alias res pertinentes aliis tribuit, vt quum dicit φλέγμα κακὸν φορέουσα, (id eſt, malum incendium ferens) efficaciam in conflagrando ſignificans: & dum πυρετὸν dicit pro πῦρ, (id eſt ignem pro febre.) Quibus & hoc affine eſt, χαλκοτύπους ὠτειλάς. vult enim dicere, τὰς ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ τετυπωμένας. Denique (vt ſummatim omnia complectar) multa verborum nouitate multa cum licentia vſus eſt, alia quidem præter conſuetudinem immutans, alia verò eam ob cauſam inſigniora reddens, vt orationi decus & magnificentiam adderet.

Præterea epithetorum copia illi eſt, quæ propriè & ſuo loco ſubiectis accommodata, vim propriis nominibus æquipollentem habent, vt quum ſingulis diis ſingulas appellationes tribuit, Iouem μητίετα & ὑψιβρεμέτην, & Solem ὑπερίονα, & Apollinem φοῖβον vocans. Iam abſoluta ὀνοματοποιία, alios quoque tropos videamus.

Κατάχρησις quidem (quæ vſum ex eo quod propriè ſignificatur, in aliud propriũ nomen non habens, transfert) apud poetam eſt, vbi ait σειρὴν χρυσείην, (id eſt catenam auream) σειρὰ namque funiculum propriè denotat. Et vbi dicit αἰγείην κυνέην: ſiquidem galea apud eũ κυνῆ appellatur, quòd ea olim ex canina pelle conficeretur. ibi verò & eam galeam caninam vocat quæ ex caprina pelle facta erat.

Μεταφορὰ autem, (quæ inde nomen ſortita eſt quòd rem à propria ſignificatione in aliam, cum conueniente vtriuſque rei ſimilitudine, transferat) & multa & varia apud illum eſt, vt illud,

Ἧκεν ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο. id eſt,
Contulit huc fracto ſe magni vertice montis. &,
Νῆσος, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, id eſt,
Inſula, quam pontus circumluit atque coronat.

Quam enim rationem vertex in homine, eam & cacumen in monte: & quam corona ad eum cui imponitur, eandem & mare ad inſulam habet. Porrò affinibus pro propriis nominibus vtens, orationem non ſolùm ſpecioſiorem, verùm etiam euidentiorem facit. Sunt autem variæ apud eum metaphoræ: quædam ab animatis ad animata, vt Φθέγξατο δ' ἡνίοχος νηὸς κυανοπρῴροιο, (id eſt, Cæruleæ nauis ſic eſt auriga loquutus) pro ναύτης, nauta. & Βῆ δ' ἴμεν Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, (id eſt, Iuit ad Atridem paſtorem tot populorum) pro βασιλέα, regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata, vt ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, (id eſt, ſub extremum Idæ pedem) pro τὴν ὑπώρειαν, radices. Et οὖθαρ ἀρούρης, (vber agri) pro τὸ γόνιμον, fertilitas. Aliæ è contra ab inanimatis ad animata, veluti σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ, (id eſt, ferreum certè tibi pectus;) pro σκληρὸν, durum. Poſtremò ab inanimatis ad inanimata, vt σπέρμα πυρὸς σώζων, (id eſt ſemen igni ſeruans) pro γόνιμον ἀρχήν. Porrò ſicuti nominum, ita & verborum tranſlationes apud eum ſunt, quale eſt Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, (i. Littora namque boant, feriente ſalo atque procellis) pro ἠχοῦσιν, ſonant.

Alius deinde tropus (quæ μετάληψις vocatur) fit, quando per cognominationem res diuerſa ſignificatur vt, Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσι. inſulas enim quæ propriè appellantur, ὀξείας, ſignificare vult, ſiquidem θοὸν & ὀξὺ idem declarant. Ὀξὺ autem non ſolum velocitatem motus ſignificat, ſed etiam id cuius forma tendit in tenuitatem. Iſtiuſmodi & hoc eſt ἐγὼ δὲ θόωσα ἀργεστάς.

Alius tropus συνεκδοχὴ vocatur, quando ex eo quod propriè ſignificatur, aliud quiddam eiuſdem generis intelligitur. éſtque ſimili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligimus, vt πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον βόας αὔας, (id eſt, ad murum bene ſtructum boues torridos) boum namque appellatione corium ex quo ſcuta fieri ſolent, innuere vult. Aut ex parte totum: vt Τοίην δ' αὖ κεφαλὴν ποθέω. (id eſt, huiuſmodi autem caput deſidero.) nam voce capitis, totum hominem ſignificat. Et quando pro pulchra, λευκώλενος dicit (id eſt, Candidis vlnis prædita) & pro bene armati, ἐϋκνήμιδες (id eſt Bene ocreati.) Aut ab vno multa, vt quando ita de ſolo Vlyſſe dicit, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν (id eſt, Poſtquam Troiæ ſacrum oppidum deuaſtauit) neque enim ille ſolus, ſed vnà cum aliis Græcis Troiam euertit. Econtra ex multis vnum, vt σίδηρόν τ' ἰμερόεντα, pro σίδηρος. Præterea ex ſpecie genus, vt μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών. marmor namque ſaxi ſpecies eſt. Aut econtra, ex genere ſpeciem intelligimus, vt, Ὄρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι, ſiquidem non quaſuis ὄρνιθας (id eſt aues) ſed augurales tantùm dicere vult. Ad hæc ex adiunctis, effectum rei, vt Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν Pandarus, huic dono dedit arcum Phœbus Apollo) arcus enim nomine iaculandi peritiam notat. Et ἑζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ (id eſt Sedentes dealbabant aquam) Et οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγὸν (id eſt, Tota die iugum mouebant) ex accidenti namque in priori exemplo, Remigabant. in poſteriori autem, Currebant, intelligi debet. Inſuper ex præcedenti conſequens, vt λῦσε παρθενίην ζώνην. (id eſt, Virgineam ſoluit zonam) ex eo nanque ſequitur, quòd vitiauerit. Et contrà, ex conſequenti præcedens, vt quando pro φονεύειν, (id eſt occidere) ἐναρίζειν dicit, id eſt ſpoliare.

Eſt autem & alius tropus μετωνυμία, quæ fit quando vocabulum quod de re alia poſitum eſt, aliud quiddam ſecundũ relationem ſignificat. quale eſt apud eundem,

Ἦμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα βωλοτομεῦσι, id eſt,
Aſt iuuenes terræ Cererem contredere pergunt.

Triticeum namque fructum deſignat, quem ſic à nomine Δήμητρος (id eſt, Cereris) inuentricis appellauit. Et vbi ait.

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες, ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο,
id eſt,
Viſcera Vulcanum ſupra transfixa tenebant.

Nam Ἡφαίστου, (id eſt Vulcani) nomine ignem declarat. Porrò affine iam dictis & hoc eſt, ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτηται (id eſt qui meam chœnicem attigerit) ea nanque quæ in chœnice continentur, innuit.

Præterea & alius tropus ἀντονομασία vocatur, & fit quum epitheton aut conſignificatiuum pro proprio nomine accipitur. vt

Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρείδην προσέειπε, id eſt,
Æacides Atridem rurſus voce perulca Increpuit.

Per hæc enim nomina Achillem & Agamemnonem

nem intelligit. Et rurſus, Θάρσει Τριτογένεια, φίλον τέκος. id eſt,

Sis animo fidens Tritonia filia chara. Et alibi,

Φοῖβος ἀκερσεκόμης, (i. Phœbus intonſus) illic enim Mineruam, hîc verò Apollinem denotat.

Eſt & ἀντίφρασις, dictio quæ contrarium quàm præ ſe fert, ſignificat, vt in hoc,

Οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς. id eſt,

Hos vbi conſpexit non eſt lætatus Achilles.

Contrarium enim dicere vult, nempe quòd his conſpectis indoluerit.

Eſt & ἔμφασις, quæ animi cogitatione vehementiam dicto addit: vt,

Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν ὃν κάμ' Ἐπειός. id eſt,

Aſt in equum deſcendentes quem ſtruxit Epeus.

Dum enim inquit κατεβαίνομεν, equi magnitudinem declarat. Simile autem illud eſt, Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι (id eſt, Totus enim gladius ſanguine incaluit.) Per hoc enim maiorem emphaſin oſtendit, quòd ait enſem adeo ſanguine tinctum fuiſſe vt incaluerit. Atque huiuſmodi quidem tropi qui ſic vocantur, ab Homero ficti ſunt.

DE SCHEMATIS, ET HOmerico eorum vſu, ex eodem Plutarcho.

Videamus autem num & eas constructionis mutationes quæ σχήματα (hoc eſt figuræ) appellantur, ipſe quoque Homerus primus inuenerit. Porrò ſchema eſt ſermo à communi conſuetudine recedens, ornatus ſeu vtilitatis gratia ſecundum quandam fictionem mutatus. Dicendi nanque varietas orationem non ſolùm venuſtiorem, ſed etiam ſtylum grauiorem efficit. Vtilis autem eſt, quòd rerum qualitatem ac vim extollit, incenditque.

Inter ſchemata autem πλεονασμὸν nonnunquam metri cauſa vtitur, vt in hoc,

Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα id eſt,

Auri autem appendens Vlyſſes decem tota talenta.

Vox enim πάντα nihil ad ſenſum faciens, adiicitur. Eſt etiam quando ornatus cauſa fit, vt,

Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. id eſt,

Certè omnino mortuus eſt Menœtij ſtrenuus filius

Vox nanque μάλα Attica conſuetudine abundat.

Nonnunquam verò pluribus vocibus ſignificatum refert: quæ figura περίφρασις appellatur, vt quum dicit υἷας Ἀχαιῶν pro Ἀχαιούς, filios Græcorum pro Græcos, & βίην Ἡρακληείην, pro Ἡρακλέα, (vim Herculeam pro Herculem.)

Talia verò per mutationem figuratè dicit, dum conſuetam ſtructuram inuertit: & dictionem in medio interponit: quæ figura ὑπερβατὸν vocatur, vt in hoc,

Αἱματόεις ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.

pro eo quod eſt, λέων ταῦρον κατεδηδώς, ac dictionem quidem ſic tranſponit per ὑπερβατόν. Aliquando verò totam orationem: vt in hoc,

Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.

Ordo nanque orationis eſt. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.

Eiuſdem ſpeciei figura eſt quæ παρεμβολὴ vocatur, & fit quando extrinſecus quædam nihil ad inſtitutum pertinentia interſeruntur: quæ etſi quis eximat, tamen conſtructioni nihil decedit, vt eſt illud.

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν
Οὐδ' ἀναθηλήσει, περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε id eſt,

Iuro per hoc ſceptrum, quod nec folia vlla nec vllos
Ramos producet poſtquam trunco illud ademptum:
Nam librum illius ferrum circum vndique raſit.

& cætera quæcunque de ſceptro dicit. Tandem quod principio quadrat, infert.

Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν id eſt,

Certe olim caput Peliden turba Pelaſga.

Eſt autem apud eum & παλιλλογία, hoc eſt, repetitio alicuius partis orationis, aut plurium vocum quæ repetuntur: quæ figura etiam ἀναδίπλωσις appellatur, quale eſt,

Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ id eſt,
Hunc aduerſus eo, quamuis ſit flammea dextra.
Flammea dextra licet, vis ignea denique ferri.

Aliquando verò interſeruntur alia quædam & eadem rurſus repetuntur: vt in hoc,

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας.
Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν, id eſt,
Ille quidem Æthiopas adijt, procul inde colentes,
Æthiopas reliquis diuiſos partibus orbis.

Hac autem figura non ſolùm dicentis affectum declarat, ſed etiam auditorem mouet.

Eiuſdem generis eſt & ἐπαναφορά, quum ab initio plurium membrorum eadem particula reperitur, cuius exemplum apud poetam hoc eſt,

Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. id eſt,
Nireus tres Syma naues adduxit & ipſe,
Nireus Aglaia Charopoque potente creatus,
Nireus quo Troiam venit non pulchrior alter.

Eſtque ſimiliter & hæc figura affectui mouendo & ſuauiloquentiæ perquam familiaris.

Eſt præterea apud eum & ἐπάνοδος, quæ fit quando duas res & nomina proponens aliquis, ſenſu nondum finito, ad vtrunque nominum redit, ac ſententiæ defectum complet: vt in illo,

Ἄρης τε βροτολοιγός, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα,
Ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος.
Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα. id eſt,
Mars homicida, dea & contentio litigioſa,
Hæc etiam turbas ciet, ac hoſtilia multa.
Mars autem manibus prægrandem concutit haſtam.

Officium autem ſchematis iſtius eſt orationem variegatam & perſpicuam reddere.

Ad hæc, ſchema apud illum eſt ὁμοιοτέλευτον, in quo membra in voces ſono ſimiles deſinunt, eaſdem in fine ſyllabas habentia, vt eſt,

Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

Et in illo,

Οὔλυμπόνδ' ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι. οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Quando verò in nomina quæ ſimiliter declinantur, periodi ſeu membra deſinunt, idque in eodem caſu fit, ὁμοιόπτωτον propriè nuncupatur, quale eſt,

Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων.
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων.

Prædicta autem & his ſimilia, multum gratiæ & voluptatis addunt orationi. Cæterùm ſpecimen induſtriæ ſeu circa compoſitionem dedit, quòd ſæpenumero duabus etiam figuris in iiſdem verſibus eſt vſus, nimirum τῇ ἐπαναφορᾷ, & τῷ ὁμοιοτελεύτῳ, vt in illo,

Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω.
Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι.

Sub his illud ſchema continetur quod πάρισον appellatur, fitque ex duobus aut pluribus membris pares inter ſe voces habentibus. Huius verò Homerum primum autorem eſſe conſtat, qui dixit,

Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι,
Μνωσθμὸν μὲν ἀπορρῖψαι φιλότητα δ' ἑλέσθαι.

Quòd verò & hæc figura multum ornatus in dicendo habeat, nemini obſcurum eſt.

Porrò eandem gratiam & παρονομασία habet, quando præter nomen de quo agitur, aliud ei ſimile ſtatim modico ſpatio interſecto ſubiungitur, quale eſt hoc,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος παῖς, κρατερὸς Λυκόεργος.

Et illud,

Τῶν ἦ τοι Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν.

Cæterùm prædicta aut per pleonaſmum, aut per alium quempiam ſchematiſmum, figuratè dicuntur: alia verò per vocabuli defectum, quorum è numero & ea figura eſt quæ ἔλλειψις appellatur, quando etiam omiſſa aliqua voce ſenſus ex prædictis patet. quale eſt,

Δώδεκα μὲν σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλαπάξ' ἀνθρώπων,
Πεζὸς δ' ἕνδεκά φημί.

Deeſt enim ἀλαπάξαι, (i. vaſtaſſe) ſed ex prædictis intelligitur. Illud quoque per ἔλλειψιν (id eſt defectum) dicitur.

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Deeſt enim verbum ἐστὶ Item hoc,

Ὢ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο. Deeſt enim verbum πάρεστι, vel συμβέβηκεν, aut aliquod huiuſmodi.

Tale eſt etiam ἀσύνδετον, quum eximuntur σύνδεσμοι (id eſt coniunctiones) orationem coniungentes, quod non ſolùm celeritatis gratia fit, ſed & emphaſis affectu plenæ. quale eſt iſtud,

Ἤιομεν ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης.

In his enim & coniunctio exempta eſt, dum is qui loquitur, celerrimum enunciationis modum quærit.

Eſt inter ſchemata id quoque quod Ἀσύντακτον appellatur, ſiue ἀλλοίωσις: quum conſueta ſtructura fit ἀλλοία, id eſt diuerſa, redditúrque varia: vt ornatum aut venuſtatem orationi afferat, dum conſueta quidem ſtructura non videtur eſſe ἀκόλουθος, id eſt inconſequens, ſed relatio ad peculiare quidpiam habet ἀκολουθίαν, id eſt conſequentiam. Contingit autem multifariam, quum nominum genera permutantur, quale eſt κλυτὸς Ἱπποδάμεια, pro κλυτή. Et θῆλυς ἐέρση, pro θήλεια. Veteribus nanque familiare fuit, maſculinis pro fœmininis etiam vti, tanquam præſtantioribus & vehementioribus. Nec tamen immodicè, nec citra certam rationem hoc fecerunt: ſed quum epitheto vtendum fuit, quod eſt extra corpus cuius mentio fiebat. Illa nanque circa corpus verſantur. ὁ μέγας, & ἡ μεγάλη, id eſt magnus & magna. Item ὁ καλός, & ἡ καλή, id eſt pulcher & pulchra, & huiuſmodi. Extra corpus autem, vt ἔνδοξος, id eſt, glorioſus, & εὐτυχής, id eſt fortunatus. Quinetiam propter compoſitionem vtrunque genus admittunt. Generaliter enim omnia compoſita vtrique generis communia ſunt Præterea quum verbum maſculino & fœminino nomini commune ſubiungitur, aut participium, maſculinum præualet: vt in hoc,

Παρθενικαί τε καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες.

Quædam etiam ſunt quæ præter dialectorum proprietatem aut morem tum receptum, aliter ab eo dicuntur. quale eſt,

-Ἐκ δέ τι κεῖνος αὐτὸς Μακρᾶς.

Sæpenumero autem & metri cauſa genera commutat, vt in hoc,

Δῶρόν τοι καὶ ἐγώ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι.

Quum enim nomen τέκνον neutrius ſit generis, ei ſubiunxit maſculinum φίλε, vocem nimirum ad perſonam referens. Simile eſt & illud quod à Dione ad Venerem dicitur,

Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ.

Eandem quoque rationem habet & illud,

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο,
Σκῆπτρον ἔχων.

Participium nanque ἔχων (id eſt tenens) non ad ψυχὴ ſed ad genus corporis, hoc eſt ad ipſum Tireſiam accommodauit. Plerunque enim non ad dictionem, ſed ad id quod ſignificatur, reſpicit vt in hoc,

Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες
Ἐλπόμενοι παρὰ νηυσὶν ἀμύμονα Πηλείωνα.

Illud enim ἐλπόμενοι non cum φάλαγγες eſt conſtruendum, ſed cum (ſubaudito) ἄνδρες, ex quibus illæ conſtant.

Præterea & ſecundum aliam rationem genera permutat: vt quum dicit,

-νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη. τὸ μὲν οὔποτε ἐρωεῖ.

Quum enim νεφέλη & νέφος eiuſdem ſignificationis ſint, & ante vſus eſſet nomine νεφέλη, articulum τὸ neutrius generis intulit, vt quo νέφος ſubintelligeretur. Huic autem ſpeciei ſimiles quoque hi ſunt verſus,

Τῶν δ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
Χηνῶν ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι.

Etenim quum generale auium nomen in neutro genere præmiſiſſet (τὰ πετεινά) ac deinde illarum ſpecies in maſculino ſubiunxiſſet, rurſus neutraliter infert, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων: reddens videlicet id quod generali auium nomini conuenit.

Non ſolum autem genus, ſed & numerum poeta ſæpe commutat: veluti quum dicit,

ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.

Prępoſito enim ſingulari, pluralem ſubiunxit, dum videlicet ſenſum magis quàm vocem reſpicit. nanque (πληθὺς id eſt multitudo) appellatione quidem ſingularis numeri eſt, multos autem in ſe complectitur.

Porrò ſimile eſt à contrario, quando plurali præpoſito ſingularis ſubiungitur: vt in hoc,

-οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, Πρόσσω πᾶς πέτεται.

Dictio enim πᾶς voce quidem ſingularis eſt, ſed dum ad multitudinem refertur, idem pollet, quod πάντες.

Eandem ſchematis formam & illud habet,

Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἷξον, τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον.

Pylii nanque intelliguntur.

Fit apud eum & caſuum mutatio, vt quum nominatiuus & vocatiuus in talibus commutantur,

Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι &,
νεφεληγερέτα Ζεύς. &,
Δὶς φίλος, οὐ γάρ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν.

Genitiuus autem & datiuus in huiuſmodi commutantur.

Τρωσὶ μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς pro τῶν Τρώων,

Et viciſſim, Ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπέος γλαφυροῖο, pro περὶ σπεῖ.

Atque mutationis iſtius cauſa eſt, quòd nominatiuus, accuſatiuus & vocatiuus quandam inter ſe cognationem habere videantur, præſertim quum nomina neutrius generis, & pleraque maſculina ac fœminina, tres iſtos caſus ſimiles habeant. Similitar autem & genitiuus cum datiuo quandam affinitatem habet, idque in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit vt & Homerus caſus haud immeritò præter conſuetudinem mutet. Nonnunquam verò rationes quoque iſtius mutationis inuenire quis poſſit: vt in hoc,

ἐπισσύμενοι πεδίοιο & in hoc, διέπρησσον πεδίοιο, quod perinde eſt atque ἐπέραν διὰ τοῦ πεδίου.

Bellè autem & caſuum permutatio apud illum ſe habet in vtriuſque poematis exordio, in quibus præpoſito accuſatiuo nominatiuum intulit dicens.

Μῆνιν ἄειδε θεά, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

Item:

Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη.

Eſt etiam quando genitiuo rectum infert: vt in hoc,

Τῶν οἱ νῦν βροτοί εἰσι.

Multa & alio modo figuratè dicit quale eſt hoc,

Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
Ἤματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.

Huic ſimile eſt & illud,

ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς, ῥίμφά ἑ γοῦνα φέρει.

Et hoc quidem ſecundum veterem conſuetudinem extulit, idque non ſine ratione. Si quis enim participia in verba diſſoluat, conſequentiam orationis deprehendet. Siquidem ἀστράπτων idem valet quòd ἤστραπτε, & πεποιθὼς idem quod πέποιθε. His & illa ſunt affinia,

Οἳ δὲ δύω σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. Item,
Τὼ δὲ διακρινθέντε ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
Ἤϊ' ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε

Non enim ratione caret ſi quis de duobus aliquibus dicturus, nominatiuum caſum præponat, & eo quod ipſorum vtique commune eſt, obſeruato, commune orationis genus efficiat. Id autem quod in oratione commune eſt, multum gratiæ illi afferre, nemini obſcurum eſt. Denique eſt & vbi caſu communi præpoſito, ſermonem de vno infert: vt in hoc,

Ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

Nominum autem ſpecies immutat, dum ſæpenumero comparatiuum pro abſoluto, tanquam per hyperbolen, vſurpat, vt σαώτερος ὥς κε νέηαι.

Nonnunquam verò ſuperlatiuum itidem pro poſitiuo: ſicuti hoc, δικαιότατος Κενταύρων. Talis in nominibus quidem mutatio eſt.

In verbis autem fit mutatio: modorum quidem, veluti quum infinitiuus pro imperatiuo ſumptus fuerit: vt,

Θαρσῶν νῦν Διόμηδες ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, pro μάχου

Aut indicatiuus pro optatiuo: vt,

Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω, pro μυθησαίμην & ὀνομήναιμι.

Et viciſſim optatiuus pro indicatiuo: vt,

Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης, pro ἀπώλετο.

Temporum autem mutatio fit, quum præſens pro futuro poſitum fuerit: vt in hoc,

Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, pro ἐπελεύσεται. Aut pro præterito: vt,

Ἔνθ' ἐνὶ πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
Καλὸν ὑπεκπρορέει pro ἔρρεε.

Aut futurum pro præſenti: vt,

Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος οἱ δ' ἀνιόντος,

Aut pro præterito, Δείδω μὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἴπῃ, pro εἶπε.

Quinetiam diatheſes (verborum) ſæpius mutantur, & paſſiua aut media pro actiuis ponuntur: veluti,

Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, pro εἷλκε. Item,
Καθεζόμενος Αἴας, pro ὁρῶν.

Viciſſimque actiuum pro paſſiuo vſurpatur: vt,

Δωρήσω τρίποδα χρυσούατον pro δωρήσομαι.

Eſt etiam cernere quomodo numeros immutans, pluralem pro ſingulari ponat, velut in familiari ſermone, quum quis de ſeipſo loquitur: veluti,

Τῶν ἁμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν pro ἐμοί.

Fit autem apud illum & perſonarum mutatio, idque vno quidem modo, ſic,

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ
Σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος.

Multi namque quum dij eſſent, (inter quos & ea perſona erat quę loquebatur) bellè vtrunque extulit, & ἐπιπείθονται & δεδμήμεσθα.

Alio autem modo, quum miſſa facta ea perſona de qua verbi faciebat, ab altera ad alteram tranſit, id quod ἀποστροφὴ propriè nominatur, atque per mimeſin auditorem mouet & ducit, cuiuſmodi hoc eſt.

Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα.
Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω. id eſt,

Hector voce iubet clara Teucros agitare ad
Naues, exuuiáſque ſinant vt quiſque cruentas.
Quam verò ratibus cernam procul ire relictis.

A narratione nanque tranſitum fecit ad mimeſin.

In ipſa verò etiam narratione, τῇ ἀποστροφῇ ſæpe vtitur: vt,

Ἀμφὶς Πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί.

Verùm & per mimeſin, mutatione perſonarum vtitur: ſicuti in illo,

Ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε
Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔθ' ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν,
Ἄρχευ' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, id eſt,

Reuera pueris par eſt hæc concio veſtra,
Inſipidis quibus haud curæ ſunt bellica facta,
Aſt Atrida prius veluti conſultus eras, nunc
Præcipe Graiugenis quo pacto pugna ineunda.

Eſt & alia ἀποστροφῆς ſpecies huiuſmodi,

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη. Ponitur enim pro οὐκ ἄν τις γνοίη. Et rurſum.

ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει
Θεσπεσίη, τότ' ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

Participiis quoque loco verborum vtitur: vt in hoc,

ἐνὶ κήπῳ Καρπῷ βεβριθυῖα, pro βρίθεται. Hoc item,
Ἔνθ' οἵ γ' εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες, pro πρὶν εἰδέναι.

Articulos quoque ſæpe commutat, pro poſtpoſitiuis præpoſitiuos vſurpans: veluti,

Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη. Item,
Θώρηχ' ὃν οἱ ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος. quod viceuerſa etiam accidit.

Præpoſitiones quoque ad hunc modum commutare ſolet: vt,

Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, pro ἐπὶ δαῖτα. Item,
Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν.

Similiter & præpoſitioni caſum nominis non proprium infert, vt in iſto, Μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι, pro διὰ νυκτός.

Nonnunquam verò præpoſitiones aufert: vt,

Τῆς ὅ γε κεῖτ' ἀχέων, pro περὶ ἧς. Item,
ποτιδέγμενος ἔ τι μιν εἴπῃ pro προσείπῃ.

Ad hunc modum & alias præpoſitiones partim commutat, partim tollit.

Aduerbia etiam quædam mutat, dum iis quę ad locũ ſignificant, in loco & de loco, indifferenter vtitur: vt,

Ἵωνοὶ δ' ἑτέρωσε κάθιζον pro ἑτέρωθι. Item,
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, pro ἐγγύς.

Coniunctionum etiam mutatio apud illum extat: quale eſt,

Ἐν δ' ἄρ' ἔπειτ' ἔμικτο. χόλον δ' ἀλέεινε γυναικὸς, pro χόλον γὰρ ἀλέεινε γυναικός.

Atque hæc quidem dictionis ſchemata ſunt, quibus non ſolùm poetæ, verùm etiam orationis ſolutæ ſcriptores vſi ſunt.

Cæterùm & ſchematum ſententiæ ſpecies multæ apud illum ſunt. qualis eſt & προαναφώνησις, quæ fit quando aliquis inter narrandum, id prædicit quod in aliis dicendi locum habet: ſicut in hoc,

Ἦ τοι οἱ σφοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν.

Item ἐπιφώνησις. quale eſt, ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Eſt & προσωποποιΐα apud eum frequens & varia. multas enim & diuerſas perſonas colloquentes introducit, quibus & omnis generis mores attribuit: perſonas verò etiam quæ non ſunt, interdum fingit: vt,

Ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς.

Eſt autẽ (apud eum) & διατύπωσις, accurata tractatio rerum aut factarum, aut quę fiunt, aut futurarum: vt id quod dicitur, euidentius reddat. veluti hic,

Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει.

Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
id eſt,

Sternunt Marte viros, vrbem depaſcitur ignis:
Aſt alij abducunt prolem cum matribus omnem.

Aut ad mouendam miſericordiam,

Αὐσμορον ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πολλ' ἐπιδόντα,
Υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκυσθείσας τε θύγατρας,
Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν. Hoc eſt,

Me miſerum, extrema cui triſtia fata ſenecta
Iuppiter immittet, quem cernere tanta coegit
Totque mala: occiſos natos, raptáſque puellas,
Pollutos thalamos, alliſos denique terræ
Infantes, ardente feri certamine Martis:
Atque nurus ipſas abductas hoſte Pelaſgo.

Eſt & εἰρωνεία, apud eum, ſermo per contrarium (cum quadam morali ſimulatione) contrarium declarans. quale eſt hoc Achillis.

Ἀλλ' Ὀδυσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι
Φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ. Hoc item,
-ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω
Ὅς τις οἷ τ' ἐπέοικε καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν. id eſt.

Sed Laertiade, tecum conſulet, & omni
Concilio regum, quo pellat nauibus ignem. Item.
alium legat inter Achiuos
Ipſum qui deceat, regno qui dignior illo.

Declarat enim eum haud facilè alium regno digniorem inuenturum. Atque hic quidem modus eſt, quando aliquis ſe extenuat. vt contrariam, ſui exiſtimationem præbeat. Alius autem, quando quis ſe quempiam maximè laudare ſimulat, quum reuera vituperet. Atque hoc eſt quod apud Homerum à Telemacho dicitur,

Ἀντίνο', ἦ μευ καλά, πατὴρ ὣς κήδεαι υἷος.

Inimico nanque dicit. Tanquam pater filium, ſic me curas. Et rurſus, quando quis irridendi gratia alterum extollit, vt proci.

Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει.
Ἤ τινας ἄξει ἀμύντορας ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος,
Ἤ νύ κε ἐκ Σπάρτηθεν ἐπεὶ νύ περ ἵεται αἰνῶς.

id eſt.

Telemachus cædem haud dubiè nobis meditatur,
Auxilium ex Sparta cogens, Pyliſque difertis.
Multum nanque ſibi tribuit ſumitque adoleſcens.

Eſt & σαρκασμὸς, quædam τῆς εἰρωνείας ſpecies, quando quis per contrarium alicui conuitians, riſum ſimulat, quemadmodum Achilles.

Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
Εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, τῇ παριαύων
Τερπέσθω. id eſt.

Salua manent iſtis ſua dona, ſed vnus Achilles
Munere priuatur, licet illi grata ſit vxor
Atridæ, cum qua cumbens ſe oblectet amanter.

His ἀλληγορία haud diſſimilis eſt, quæ aliud per aliud exhibet, quale eſt iſtud.

Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ Μελάνθιε νύκτα φυλάξεις,
Εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν.

id eſt,

Atra noctis eris cuſtos, vigil atque, Melanthi,
In tenero ſtrato cubitans, ceu maximus heros.

Vinctum nanque & ſuſpenſum, in cubili delicato ſomnum capere dicit.

Vſus eſt ſæpenumero, & τῇ ὑπερβολῇ, quæ veritatem ſuperans, multum vehementiæ oſtendit. vt,

Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι,

id eſt,

Hi candore niuem ſuperant, curſuque Aquilonem.

Huiuſmodi tropis & figuris Homerus ita vſus eſt & ad poſteros vſum eundem tranſmiſit, vt ob hæc ingentem gloriam ab omnibus meritò reportet.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ,
ἐκ τῶν τοῦ γραμματικοῦ.
Τρύφωνος.

Τὰ τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιροῦνται, ποσόν τε καὶ ποιόν. καὶ τοῦ μὲν ποσοῦ εἴδη, Ἔνδεια καὶ Πλεονασμός. τοῦ δὲ ποιοῦ, Μετάθεσις καὶ Μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, Τμῆσις γίνεται, ἔστι δὲ (ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν) πάθη πέντε, Πλεονασμὸς, Ἔνδεια, Μετάθεσις, Μετάληψις, Τμῆσις.

De paſsionibus dictionum, ex Thrypbone grammatico.

Dictionum paſſiones in duo generaliſſima diuiduntur. (videlicet) in quantitatem & qualitatem. Quantitatis quidem ſunt ſpecies, & Endεια & Pleonaſmus: ſed Qualitatis, Metatheſis & Metalepſis. Quum autem ambo in vnum conuenerunt, Sectio fit. Sunt verò (vt ſummatim dicam) paſſiones quinque, Pleonaſmus. Endεια, Metatheſis, Metalepſis & Tmeſis.

Πλεονασμός.

Πλεονασμός, id eſt Redundantia eſt πλεονότης χρόνων ἢ χρόνου, στοιχείων ἢ στοιχείου, id eſt, ſuperfluitas temporum vel temporis, elementorum vel elementi, vt κώρη pro κόρη, & κάλλος pro καλός.

Ἔνδεια.

Ἔνδεια, (id eſt Defectus) eſt contrà χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις, id eſt temporis vel temporum, elementi vel elementorum defectus, vt εἴδωλον pro εἴδωλον, & σκῆπτον pro σκῆπτρον.

Μετάθεσις.

Μετάθεσις (id eſt tranſpoſitio) eſt στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν, id eſt, elementi dimotio à propria ſede in aliam, vt δαρτὰ, pro δρατὰ & κραδίη, pro καρδία, & κάρτος pro κράτος. Vocatur autem & Ἐνάλλαξις & Ὑπέρθεσις, Permutatio & Tranſpoſitio.

Μετάληψις.

Μετάληψις (id eſt Tranſſumptio) eſt στοιχείου μετακίνησις, id eſt elementi mutatio, vt ἠπεδανὸς pro ἀπεδανός & αἱμηπότης pro αἱμοπότης.

Τμῆσις.

Τμῆσις (id eſt Sectio) eſt συνθέτου λόγου ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις, id eſt, compoſiti vocabuli reſolutio in duas dictiones. Vt ἄκρα πόλις pro ἀκρόπολις.

Τούτων δὲ τῶν πέντε παθῶν τὰ μὲν εἰς εἴδη τέμνεται, ὅ, τε Πλεονασμὸς, καὶ ἡ Ἔνδεια, τὰ δὲ λοιπὰ εἰσὶν ἄτμητα. Τοῦ δὲ πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν ἐννέα, Πρόσθεσις, Αναδίπλωσις, Ἔκτασις, Ἐπέκτασις. Διαίρεσις, Παρένθεσις, Διπλασιασμὸς, Παρέμπτωσις, καὶ Προσχηματισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἐννέα, Ἀφαίρεσις, Ἄρσις, Συστολὴ, Συγκοπή. Συναλοιφὴ, Ἔλλειψις, Παρέλλειψις, Ἔκθλιψις, καὶ ἀποκοπή. Ἀντίκειται οὖν Πρόσθεσις μὲν Ἀφαιρέσει, Ἀναδίπλωσις δὲ Ἄρσει. Ἔκτασις Συστολῇ. Ἐπέκτασις Συγκοπῇ. Διαίρεσις Συναλοιφῇ, Παρένθεσις Ἐλλείψει, Διπλασιασμὸς Παρελλείψει, Παρέμπτωσις Ἐκθλίψει, Προσχηματισμὸς Ἀποκοπῇ.

Harum autem quinque paſſionum aliquæ in ſpecies ſecantur, vt Pleonaſmus & Endia, id eſt Redundantia & Defectus: aliquæ verò ſunt inſecabiles. Sed Pleonaſmi ſpecies ſunt nouem, Addito, Reduplicatio, Extenſio, Superextenſio, Diuiſio, Interpoſitio, Duplicatio, Paremptoſis & Proſchematiſmus. Endiæ autem, id eſt Defectus, ſpecies ſunt nouem, Detractio, Alatio, Correptio, Conciſio, Synalœphe, Ellipſis, Parellipſis, Eliſio, & Abſciſſio. Aduerſatur ergo Additio quidem Detractioni, Reduplicatio autem Ablationi, Extenſio Correptioni, Superextenſio Conciſioni, Diuiſio Synalœphæ, Interpoſitio Ellipſi, Geminatio Parellipſi, paremptoſis Eliſioni, Proſche-

quidem detractioni, Reduplicatio autem Ablationi, Extenſio Correptioni, Superextenſio Conciſioni, Diuiſio Synalœphæ, Interpoſitio Ellipſi, Geminatio Parellipſi, Paremptoſis Eliſioni, Proſchematiſmus Abſciſſioni.

Πρόσθεσις.

Πρόσθεσις, (i. Additio), eſt προσθήκη στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς: id eſt, adiunctio elementi in principio ſyllabæ, vt ἀσταφὶς pro σταφὶς, ἄσταχυς pro στάχυς, θαμὰ pro ἅμα.

Αναδίπλωσις.

Αναδίπλωσις (i. reduplicatio) eſt ἡ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. i. primarum vel ſecundarum ſyllabarũ per eaſdem conſonantes, vel ἀντιστοίχους, repetita prolatio. Fit autem in verbis & participiis & nominibus: eſtque frequens apud Ionas & Æoles, vt κεκάμωσι pro κάμωσι, λελάχωσι pro λάχωσι, ἀταρτηρὸς pro ἀτηρὸς, ἐτήτυμον pro ἔτυμον.

Εκτασις.

Εκτασις, (i. extenſio, ſiue Productio) eſt ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ, id eſt, quando literæ correptæ bitemporeæ extenduntur, ſiue producuntur, vel breues in longas earum ἀντιστοίχους mutantur: vt καλλος pro καλὸς κούρη pro κόρη.

Επέκτασις.

Επέκτασις, (i. Superextenſio ſiue Superproductio) eſt πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅταν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. i. redũdantia ſyllabæ in medio quę eiuſdem eſt accentus, quum generalis obſeruatio id (fieri) non prohibet, vt ευτείχεον pro εὔτειχον, & ἀδελφειὸς pro ἀδελφὸς, πολεμήϊα pro πολέμια.

Διαίρεσις.

Διαίρεσις, (i. diuiſio) eſt συλλαβῆς ἀνάλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο. id eſt ſyllabæ reſolutio vel diſiunctio in duo. Sed hæc paſſio Ionum & Theſſalorum propria eſt, vt παῖς pro πῆς & κοΐλον pro κοῖλον & βέλεος pro βέλους.

Παρένθεσις.

Παρένθεσις, (i. Interpoſitio) eſt προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. i. additio vocalis in medio non facientis ſyllabam, vt πνείοντες pro πνέοντες. κεινὴ pro κενὴ νοῦσος pro νόσος, ξεῖνος pro ξένος, εἰληλουθὼς pro ἐληλυθώς. Porrò hæc paſſio Ionum eſt.

Διπλασιασμός.

Διπλασιασμὸς. (i. Duplicatio vel geminatio) eſt τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν: i. eiuſdem conſonantis additio in medio, non efficientis ſyllabã vt ὅττι pro ὅτι, ἄδδην pro ἄδην, μέσσον pro μέσον ἔννεπε pro ἔνεπε, ὁππότε, pro ὁπότε. Et hæc quoque paſſio Ionum eſt.

Παρέμπτωσις.

Παρέμπτωσις, (id eſt intercidentia) eſt προσθήκη συμφώνων κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελούντων συλλαβήν. i. additio conſonantium in medio non efficientium ſyllabam, vt πτόλις pro πόλις & πτόλεμος pro πόλεμος.

Προσχηματισμός.

Προσχηματισμὸς eſt προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος, id eſt, additio ſyllabæ in fine, quæ quatuor dialectorum eſt propria, vt λόγοισι pro λόγοις, μούσαισι pro μούσαις, προσώπατα pro πρόσωπα, ἐγὼν pro ἐγώ. Porrò dicendum quoque de ἐνδείᾳ.

Ενδεια.

Ενδεια, (i. Defectus) eſt ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν στοιχείου. i. ablatio elemẽti ab initio, vt ὀρτὴ pro ἑορτή, αἶα pro γαῖα, κεῖνος pro ἐκεῖνος. Sed hæc paſſio Ionum eſt.

Αρσις.

Αρσις (i. Ablatio) eſt ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδεδιπλωμένης συλλαβῆς i. abiectio geminatæ ſyllabæ à principio, vt βλῆσθαι pro βεβλῆσθαι, δέχθαι pro δεδέχθαι, βλήμενος pro βεβλημένος.

Συστολή.

Συστολὴ (i. Contractio ſeu Correptio) eſt quando τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συσταλῇ. ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ, i. quãdo productæ bitemporeæ corripiuntur: vel longæ, in breues earum ἀντιστοίχους commutantur, vt φυσίζοος pro φυσίζωος, ξερὸν pro ξηρόν.

Συγκοπή.

Συγκοπὴ, (i. Conciſio) eſt ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. i. abiectio ſyllabæ in medio: vt Κάμμορος pro κακόμορος, δάσκιον pro δασύσκιον.

Συναλοιφή.

Συναλοιφὴ, eſt δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἕνωσις, καταβολῇ τόνων. i. duarum ſyllabarum in vocalem vnio, deiectione tonorum. Fit autem Synalœphe per modos ſeptem: ſimplices quidem tres, per θλῖψιν, per κρᾶσιν, per συναίρεσιν: compoſitos autem, quatuor, per θλῖψιν & κρᾶσιν, per θλῖψιν & συναίρεσιν. per κρᾶσιν & συναίρεσιν per θλῖψιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν. Per θλῖψιν igitur vt ἐπ' ἐμὲ pro ἐπὶ ἐμέ. Per κρᾶσιν, vt τἆμα pro τὰ ἐμά. Per συναίρεσιν, vt Νηρῆδες pro Νηρηΐδες. Per θλῖψιν & κρᾶσιν, vt κἀγὼ pro καὶ ἐγώ. Per θλῖψιν & συναίρεσιν, vt ἐμοὐποδύει pro ἐμοὶ ὑποδύει. Per κρᾶσιν & συναίρεσιν, vt ὡπόλος pro ὁ αἰπόλος. Denique per θλῖψιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν, vt ἐν τᾀθιοπίᾳ pro ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ.

Ελλειψις.

Ελλειψις (i. Defectus) eſt ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. i. abiectio vocalis in medio, non facientis ſyllabam, vt ἀμῦξαι pro ἀμύξαι, & γερὸν pro γεραιόν.

Παρέλλειψις.

Παρέλλειψις, (i. Prætermiſſio) eſt ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπεται. i. quando vna aliqua geminatarum conſonantium omittitur. vt κάλιον pro κάλλιον, & θᾶτον pro θᾶττον.

Εκθλιψις.

Εκθλιψις, (i. Eliſio) eſt ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐκ τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. i. abiectio vnius conſonantis inter primam & vltimam ſyllabam non facientis ſyllabam. vt σκῆπτον pro σκῆπτρον.

Αποκοπή.

Αποκοπὴ, (i. Abſciſſio) eſt ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. i. ablatio ſyllabæ in fine, vt δῶ pro δῶμα, Ἀπόλλω pro Απόλλωνα, Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα.

ΣΥΝΑ-

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΔΙΑΦΟΡΟΝ ΣΗ-
μασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων, κατὰ στοιχεῖον. id eſt,

COLLECTIO VOCVM QVÆ PRO DIVERSA
ſignificatione, accentum diuerſum accipiunt.

Inuenitur & hæc inſcriptio Græca, cuius eadem eſt ſententia.

Οσαι λέξεις πρὸς διάφορον σημαινόμεναι, διάφορον δέχονται τόνον κατὰ στοιχεῖον.

Autor autem vulgo quidem Cyrillus eſſe creditur, ſed ego Philoponum eſſe arbitror, vel potius perſuaſum habeo.

ΑΓΕΛΑΙΟΣ, qui eſt è grege, penult. circumf.
Αγέλαιος, imperitus, rudis, indoctus, antepenac.
Αγητὸς τοῦ ὁ, admirabilis, acuitur.
Αγητος, γήτου, ὁ, Agetus, nomen proprium, antepenac.
Αγκυρα ἡ, anchora, antepenacuitur
Αγκύρα ἡ, vrbs Galatiæ, penac.
Αγνος, vitex, penac.
Α'γνός, purus, cum ſpiritu denſo, & acuto in fine.
Αγόραιος, in foro educatus, antepenac.
Αγοραῖος, ὁ, forenſis, penult. circunf.
Αγός, ἀγοῦ ὁ, dux, acuitu.
Αγος, τοῦ ἄγεος, τὸ, ſcelus, penult. acuta.
Αγριος, agreſtis, ferus, antepenac.
Αγρεῖος, ruſticus, ruri degens, penult. circunf.
Αγροικος, imperitus, rudis, antepenac.
Αγροῖκος, ruri degens, habitans agrum, pen. circunf.
Αγρονόμος, in agro paſcens, penac.
Αγρόνομος, in agro paſtus, antepenac.
Αγχιαλός, ἡ, vrbs Thraciæ, acuitur.
Αγχίαλος, ὁ, ἡ, maritimus. antepenac.
Αγχοῦ, aduerbium, propè, circunf.
Αγχου, imperatiui modi, ſuffoca, penac.
Αγων, τοῦ ἄγοντος, ὁ, agens, penac.
Αγών, τοῦ ἀγῶνος, ὁ, certamen acuitur.
Αδελφός, frater, vlt. acuta.
Α'δελφος, ὁ, nomen proprium, antepenac.
Αδολέσχης, ἀδολέσχου, ὁ, nugator, penac.
Αδολεσχής, έος, ὁ, καὶ ἡ, contemplatiuus, acuitur.
Α'δρά, craſſa, aſpiratur & acuitur.
Α'δρα, vrbs Illyrica, tenuatur & penac.
ᾄδω F. ᾄσω præ. ᾖκα canto, tenuatur.
ἅδω. F. ἅσω præ. ἧκα placeo. adſpiratur.
Α'ζόμενος, venerans, aſpiratur.
Αζόμενος, ſiccatus tenuatur.
Αθηναῖος, Athenienſis, penult. circunf.
Αθήναιος, Athenæus, nomen proprium, antepenac.
Αθροος, ου, ὁ, clamore carens, ſeu ſtrepitu, antepenac.
Αθρόος, ὁ, confertus, penac.
Αθῷος, ὁ, idemnis, penult. circunf.
Αθωος, ὁ, Iouis epitheton, antepenac.
Αἶθος, τὸ, calor penult. circunf.
Αιθός, ὁ, ardens, acuitur.
Αἶνος, gloria, penult. circunf.
Αἰνὸς, grauis acuitur.
Αἰνοτόκος, grauia pariens ſeu gignens, penac.
Αἰνότοκος, graui fato natus, antepenac.
Αἴολος, ὁ, Aeolus, rex ventorum, antepenac.
Αἰόλος, varius, penac.
Αἰπεῖα, alta, circunflexa penult.
Αἴπεια, nomen oppidi, antepenac.
Αἴρων, τοῦ αἴροντος, ὁ, tollens, tenuatur & penac.
Αἱρῶν, τοῦ αἱροῦντος, ὁ, accipiens, aſpiratur & circunf.
Ακεσής, medicus, acuitur.
Ακέσης, Aceſtes, & ſartor, penac.
Ακήλητος, inexorabilis, antepenac.
Ακηλητός, immaculatus, acuitur.

Ακίς, ίδος, ἡ cuſpis, acuitur.
Ακις, ἄκιδος, ὁ, Acis, fluuius, penac.
Ακρις, Ακριδος, ὁ, Acris oppidum, penac.
Ακρίς ἀκρίδος, ἡ, locuſta, acuitur.
Αλήθες, verè, aduerbium, antepenac.
Αληθές, verum, acuitur.
Αμητός, τοῦ ὁ, meſſis tempus, acuitur.
Αμητος, ἀμήτου, ὁ, meſſis fruges, antepenae.
Αμυγδαλῆ, arbor, circunf.
Αμυγδάλη, fructus, penac.
Α'μφις, τοῦ ἄμφιος, ὁ, Amphis, nomen proprium, pen ac.
Αμφίς, aduerbium, circa, acuitur.
Ανα, Rex, penac.
Α'νά, præp. per pen.
Αντικρύ, contra, è regione, acuitur.
Αντίκρυς, palàm, antepenult. acuta.
Α'περ, quæ, aſpiratur.
Α'περ, tanquam, cum tenui ſpiritu.
Απλοος, ἀπλόου ὁ, innauigabilis, antepenac.
Α'πλόος όου, ὁ, ſimplex, penac.
Απολλύω, per duplex λ. perdo.
Απολύω, per vnicum λ, dimitto.
Απτός, ἀπτοῦ, per ο, tangibilis, acuitur.
Απτώς, ἀπτῶτος, per ω, non cudens, acuitur.
Αρα, aduerb. an, vtrum, penult. circunf.
Αρα, completiua particula, penac.
Αρά τῆς ἀρᾶς, ἡ, imprecatio, acuitur.
Αραῖος, ſubditus maledictioni, penult. circunf.
Αραιός, tenuis, rarus, acuitur.
Αργος, ἄργου, ὁ, onus, penac.
Αργος, ἄργεος, τὸ, Argos, ciuitas Peloponneſi, penac.
Αργος, Αργου, ὁ, Argus, penac.
Αργος, Αργοῦ ὁ, albus aut velox, acuitur.
Αριστῶν τοῦ Αρίστωνος, ὁ, Ariſto, viri nomen, penac.
Αρίστων τοῦ ἀριστῶντος, ὁ, optima faciens, vltima circunf.
Αρνειος, agninus, antepenac,
Αρνειός, agnus nuper natus, acuitur.
Αρπαγή, rapina, acuitur.
Αρπάγη, hamus, penac.
Αρρητος, non dictus, arcanus, antepenac.
Αρρητός, odioſus, acuitur.
Αρτεμής ἀρτεμέος ὁ, integer, acuitur,
Αρτεμις, ἀρτέμιδος, ἡ. Diana, antepenac.
Αρτιτόκος ἡ, nuper enixa penac.
Αρτίτοκος ὁ, nuper natus, antepenac.
Αρτίτομος, nuper inciſus, antepenac.
Αρτιτόμος, qui nuper incidit, penac.
Αττα, aſpiratum, quæ, neutrius generis.
Αττα, tenuatum, quædam.
Αστήρ, ſtella, acuitur.
Αστηρ, Aſter vrbs, penac.
Ασφοδελός, locus apud inferos, acuitur.
Ασφόδελος, albucum, antepenult. acuta.
Αττα, aſpiratum, quæ.
Αττα, tenuatum, quædam.
Α'ττα, Homerus. Il. Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ λέγει ὁ Αχιλλεὺς πρὸς τὸν Φοίνικα. id eſt, Phœnix atta ſenior, inquit Achilles ad Phœnicem. Vox eſt qua minores honorant maiores.

Ἀπεχνῶς,aduerbium,omnino,circunfl.
Ἀτέχνως,aduerbium,ſine arte,penacuitur.
Ἄτρεπτος,ἀτρέπτου,ὁ,ἡ,immutabilis,antepenac.
Ἄτροπος,ἀτρόπου,ἡ,Atropus Parca,antepenac,
Αὔγη,Αὔγης,ἡ,Auge mulier,penacuitur.
Αὐγὴ,αὐγῆς,ἡ,ſplendor,aurora,acuitur.
Αὕτη ταύτης,ἡ,hæc penacuitur.
Αὐτὴ αὐτῆς,ἡ,ipſa:acuitur.
Ἀφετὴ,ἀφετῆς,ἡ,dimiſſio,acuitur.
Ἀφέτη ἀφέτης,ἡ,Aphete,inſula,penacuitur.
Ἄφρος,Ἄφρου,Apher,penacuitur.
Ἀφρὸς,ἀφροῦ,ὁ,ſpuma,acuitur.
Ἄχυρον ὕρου,τὸ,palea,antepenac.
Ἀχυρὼν ἀχυρῶνος,ὁ,ſtabulum palearum,acuitur.
Ἄορ,ἄορος,τὸ,enſis,penacuitur.
Ἄορ,ἄορος,ἡ,mulier penac.

B.

Βαιὸν,aduerbium,paulum,acuitur.
Βαῖον,βαΐου,τὸ,ramus,penult.circunfl.
Βαιὸς,βαιοῦ,ὁ,breuis,acuitur.
Βαῖος,βαΐου,ὁ Baius Vlyſſis ſocius,penult.circunfl.
Βασίλεια,βασιλείας,ἡ regina,antepenac.
Βασιλεία,βασιλείας,ἡ,regnum,penac.
Βάτος,βάτου,ὁ,cadus,penac.
Βάτος,ἡ,rubus,penac.
Βατὸς,vnico τ,peruius,acuitur.
Βάττος,gemino τ,Battus,penacuitur,
Βῆλος,βήλου,ὁ,Belus,penult.circunfl.
Βηλὸς,βηλοῦ,ἡ,limen,acuitur.
Βῆσα,vnico σ,Beſa vrbs,penac.
Βῆσσα,gemino σ,conuallis,penult.circunfl.
Βίος,βίου,ὁ,vita,victus,penult.acuta.
Βιὸς,βιοῦ,ὁ,arcus,acuitur.
Βίοτος,βιότου,ὁ,vita,antepenult.acuitur.
Βιωτὸς,βιωτοῦ,ὁ,viuendus,acuitur.
Βλῆχρον,ου,τὸ,herbæ ſpecies,penult.circunfl.
Βληχρὸν,βληχροῦ,τὸ,infirmum acuitur.
Βοῶν,ῶνος,ἡ,cuſtodia,apud Alexandrinos,acuitur.
Βοῶν,βοῶντος,ὁ,clamans,circunfl.
Βροτὸς βροτοῦ ὁ,mortalis,acuitur.
Βρότος,βρότου,ὁ,ſanies,penac.
Βρωτὸς,per ω,comeſtibilis,acuitur.
Βροῦχος,ου,ὁ,bruchus vermis,penult.circunfl.
Βρυχὸς,βρυχοῦ,ὁ præco,acuitur.
Βρύων,βρύοντος,ὁ,ſcaturiens,penac.
Βρυῶν βρυῶντος,ὁ,Cyrenes littus,circunfl.

Γ.

Γαλάτεια,per ει,Galatea Nereis,antepenac.
Γαλατία per ι,Gallia regio,penac.
Γαλήνη,γαλήνης,ἡ,tranquillitas maris,penac.
Γαληνὴ,γαληνῆς,ἡ,tranquilla,acuitur.
Γαυλὸς,γαυλοῦ,ὁ,ſitula,vas paſtorale,acuitur.
Γαῦλος,ου,ὁ,nauigium onerarium, penultima circunflectitur.
Γέλοιος,ridiculus,antepenac.
Γελοῖος,qui riſum mouet,penult.circunfl.
Γέλων,Γέλωνος,ὁ,Gelon viri nomen,penac.
Γελῶν,γελῶντος,ὁ,ridens,circunfl.
Γενετὴ γενετῆς ἡ,natiuitas,acuitur.
Γενέτη,γενέτης ἡ,ſtirps,penac.
Γεραιὸς γεραιοῦ,ὁ,ſenex acuitur.
Γεραῖος,γεραίου,ἡ,Geræus,gentile, penultima circumflectitur
Γῆρας,ſenectus.
Γηρασμὸς,ad ſenectutem profectio,antepenac.
Γλαύκη,γλαύκης ἡ,cæſia,penac.
Γλαυκὴ,γλαυκῆς,ἡ,Glauce mulier,acuitur.
Γλαῦκος,Γλαύκου,ὁ,glaucus,cæſius,penult.circunfl.
Γλαυκὸς,γλαυκοῦ,ὁ,Glaucus, viri & piſcis nomen acuitur.
Γῦρος,γύρου,ὁ,ambitus,gyrus,penult.circunfl.
Γυρὸς,γυροῦ,ὁ,rotundus,acuitur.

Δ.

Δάφνη,δάφνης,ἡ,laurus,penac.
Δαφνὴ,ῆς,ἡ,Daphne puella,acuitur.
Δείνη,ης,καὶ δεινὴ,δεινῆς,ἡ,ciſterna,acuitur.
Δεινὸς,δεινοῦ,ὁ,grauis,acuitur.
Δειρὴ,δειρῆς ἡ,collum anterius,acuitur.
Δείρη,δείρης,ἡ,ciuitas Æthiopiæ,penac.
Δεκαετὴς,decennis,de tempore,acuitur.
Δεκαέτης,decennis,de reliquis,penac.
Δελφὶς,καὶ δελφὶν,delphin,piſcis,acuitur.
Δελφὺς,per υ,vulua,venter,acuitur.
Δεξαμενὴ,δεξαμενῆς,ἡ,ciſterna,acuitur.
Δεξαμένη ης,ἡ,quæ accepit,penac.
Δεσπότης,per η,herus,dominus,penac.
Δέσποτις,per ι,domina,antepenac.
Δῆλος,δήλου,ὁ,manifeſtus,penult.circunfl.
Δῆλος,ου,ὁ Delus inſula,penult.circunfl.
Δῆμος τοῦ δήμου,ὁ,populus,tribus,penult.circunf.
Δημὸς,τοῦ δημοῦ,ὁ,pinguedo,acuitur.
Δημοσίᾳ,aduerbialiter,publicè,penac.
Δημόσια,τῶν δημοσίων,τὰ,res publicæ,antepenac.
Δηῶν,per η,populans,circunf.
Δίων,ωνος,ὁ,Dion vir,penac.
Δία,accuſatiuus,Iouem,penac.
Διὰ,præpoſitio,per,propter,acuitur.
Δίνη,δίνης,ἡ,vortex aquarum,penac.
Δῖνος,δίνου,ὁ,aeris turbo,penul.circunfl.
Δίνων,δίνωνος,ὁ,Dino vir,penac.
Δινῶν,δινοῦντος,ὁ,voluens,circunf.
Διογενὴς,έος,ὁ,nobilis,acuitur.
Διογένης,εος,ὁ,Diogenes vir,penac.
Δῖος,τοῦ δίου,ὁ,diuinus,penult.circunf.
Διὸς,genitiuus Iouis,acuitur.
Δοιὸς,τοῦ δοιοῦ,ὁ,per οι,duplex,geminus,vlt.acuta.
Διχοτόμος,in duo diuidens.
Διχότομος,in duo diuiſus.
Δόκος,τῆς δόκου,ἡ apparentia,opinio,penac.
Δοκὸς,τῆς δοκοῦ,ὁ,trabs,acuitur.
Δόλιος,δολίου,ὁ,doloſus,antepenac.
Δολίος,Δολίου,ὁ,Dolius vir,penac.
Δολίχη,τῆς δολίχης,ἡ,Doliche inſula,penac.
Δολιχὴ,τῆς δολιχῆς,ἡ,longa acuitur.
Δόλων,τοῦ δόλωνος,ὁ,Dolon vir,penac.
Δολῶν,τοῦ δολοῦντος,ὁ,decipiens circunfl.
Δρύμος,τοῦ δρύμου,ὁ,Drymus,vir,penac.
Δρυμὸς,οῦ,ἡ ſylua,condenſus,acuitur.
Δύω,dualiter,duo penac.
Δύω,verbaliter,ingredior,penac.

E.

Εἰδυῖα τῆς εἰδυίας,ἡ,Idyia mater Medeæ.pen.acuta.
Εἰδυῖα τῆς εἰδυίας,ἡ,quæ ſcit.pen.circunf.
Εἴκων,τοῦ εἴκοντος,ὁ,obediens penac.
Εἰκὼν,τῆς εἰκόνος,imago,ſimilitudo,acuitur.
Εἶπε,indicaui modi,dixit penul.circunfl.
Εἰπὲ,imperatiui modi,dic acuitur.
Εἰς,præpoſitio,in,accuſatiuo iunctum.
Εἷς,numerale vnus,circunf.
Ἕκτος τοῦ ἕκτου,ὁ,ſextus,penac.
Ἐκτὸς,aduerbium,extra ſine,acuitur.
Ἐκπλέω,verbum,enauigo,penac.
Ἔκπλεω,aduerbium,plenè,antepenac.
Ἐλαιὼν,τοῦ ἐλαιῶνος,ὁ,oliuetum,acuitur.
Ἐλεῶν,τοῦ ἐλεοῦντος,miſerans,circunf.
Ἐλάσσων,τοῦ ἐλάσσονος,ὁ,minor.pen acuta.
Ἐλασσῶν,τοῦ ἐλασσοῦντος,ὁ,minuens,circunfl.
Ἐλάων,τοῦ ἐλάοντος,ὁ,inſequens,penac.
Ἐλαιὼν,τοῦ ἐλαιῶνος,ὁ,oliuetum,acuitur.
Ἔλεος,τοῦ ἐλέου,τὸ,miſericordia,antepenac.
Ἐλεὸς,τοῦ ἐλεοῦ,ὁ,Eleus fluuius & menſa,acuitur.
Ἔλευσις,τῆς ἐλεύσιος,ἡ,aduentus,antepenac.
Ἐλευσὶς,τῆς Ἐλευσῖνος,ἡ,Eleuſis ciuitas,acuitur.

Ἔλπις, τοῦ ἔλπιδος, ὁ, Elpis vir, penac.
Ἐλπὶς, τῆς ἐλπίδος, ἡ, ſpes, acuitur.
Ἕμμεν, ab ἵημι, mittere aſpiratur.
Ἔμμεν, ab ἔω, eſſe, tenuatur.
Ἐννὰς, τῆς ἐννάδος, ἡ, nonarius numerus, tenuatur.
Ἑνὰς τῆς ἑνάδος, ἡ, vnitas, aſpiratur.
Ἐν, præpoſitio, In. datiuo iuncta, tenuatur.
Ἓν. numerus. vnum. acuitur & aſpiratur.
Ἔνι, pro ἔνεστι, eſt. penacuitur.
Ἐνὶ pro ἐν. in. acuitur.
Ἑνόρχης, τοῦ ἑνόρχου, ὁ, vnicum habens teſticulū. aſpiratur.
Ἐνόρχης, τοῦ ἐνόρχου, ὁ, mas habens teſticulos, tenuatur.
Ἑνὸς, vnius, genitiuus, acuitur.
Ἔνος, ἔνου, ὁ, annus, vetus, penacuitur.
Ἑνόω, vnio, aſpiratur.
Ἐνόω, quatio, tenuatur.
Ἐντροπῆ, reuera, circunf.
Ἐντροπὴ, ῆς, ἡ, confuſio, reuerentia, acuitur.
Ἓξ, ſex nomen, cum aſpiratione, acuitur.
Ἐξ, præpoſitio, tenuatur.
Ἐξαίρετος, τοῦ ἐξαιρέτου, ὁ, eiiciendus antepen. acuitur.
Ἐξαιρετὸς, τοῦ ἐξαιρετοῦ, ὁ, præcipuus, acuitur.
Ἐξαίρει, auget, penac.
Ἐξαιρεῖ, liberat. circunfl.
Ἐξανέψιοι, οἱ, conſobrinorum filij. antepen. acuta.
Ἐξανεψιοί, οἱ, conſobrini, acuitur.
Ἔξω, aduerbium, extra, tenuatur.
Ἕξω, futurum, habebo, aſpiratur.
Ἔοικα, cum datiuo, ſimilis ſum. antepenac.
Ἔοικα, ſine caſu, videor, itidem antepenac.
Ἐοικὸς, ἐοικότος, τὸ, ſimile.
Ἐοικὼς, ἐοικότος, ὁ, ſimilis.
Ἔπαινος, ἐπαίνου, ὁ, laus, antepenac.
Ἐπαινὸς, ἐπαινοῦ, ὁ, grauis, acuitur.
Ἐπαρχία, τῆς ἐπαρχίας, ἡ, prouincia, penac.
Ἐπάρχια, ας, ἡ, Eparchia mulier, antepenac.
Ἐργάτης, ἐργάτου, ὁ, operator, penac.
Ἐργάτις, ἐργάτιδος, ἡ, operatrix, penac.
Ἐρινεὸς, τοῦ ἐρινεοῦ, ὁ, ficus genus, acuitur. (cuitur.
Ἐρίνεος, τοῦ ἐρινέου, ὁ, fructus ficus ſylueſtris. antep. a-
Ἕρκειος, per ει diphthongum, Iouis epith. antep. acuta.
Ἕρκιος, per ι, ſeptum, antepenac.
Ἑρμαῖος, ἑρμαίου, ὁ, mercurialis, pen. circunf.
Ἕρμαιος, ου, ὁ, λόφος, tumulus, antepenac.
Ἑρμηνεία, ἑρμηνείας, ἡ, interpretatio, penac.
Ἑρμηνία, ἑρμηνίας, ἡ, fulcrum lecti, penac.
Ἔρω, vnico ρ dico, penac.
Ἔρρω, duplici ρ pereo, penac.
Ἑταῖρος, ου, ὁ, amicus, ſocius, penult. circunf.
Ἑτέρος, τοῦ ἑτέρου, ὁ, alter, antepenac.
Ἔτος, ἔτεος, τὸ, annus penac.
Ἐτὸς, ἐτοῦ, ὁ, incaſſum, acuitur.
Εὐάνθης, εὐάνθεος, ὁ, Euanthes vir, penac.
Εὐανθὴς, εὐανθέος, ὁ, ἡ, floridus acuitur.
Εὐήθεια, εὐηθείας, ἡ, ignauia antepenac,
Εὐηθία, εὐηθίας, per ι, bonus mos, penac.
Εὐθύβολος, εὐθυβόλου, ὁ, rectè iactus, antepen. acuta.
Εὐθυβόλος εὐθυβόλου, ἡ, rectè iaciens, penac.
Εὐθὺς, ἐπιρρηματικῶς, i. aduerbialiter, ſtatim, acuitur.
Εὐθὺς, ὀνοματικῶς, i. nominaliter, rectus, acuitur.
Εὐμαρὴς, per η, facilis, acuitur.
Εὐμαρὶς, per ι, calceus acuitur.
Εὐπειθὴς, έος, ὁ, ἡ, obediens, acuitur.
Εὐπείθης, εὐπείθεος, ὁ, ἡ, obediens principi penacuta.
Εὖρος, aſpiratum, latitudo.
Εὖρος, tenuatum, Eurus ventus.
Εὐσεβῶν, τοῦ εὐσεβοῦντος, ὁ, pietatē exercens vlt. circūf.
Εὐσέβων, ωνος, ὁ, Euſebon vir penac.
Εὐσθένης, νεος, ὁ, Euſthenes vir penac.
Εὐσθενὴς, έος, ὁ, ἡ, fortis, acuitur.
Εὐτυχία, εὐτυχίας, ἡ, felicitas, penac.
Εὐτυχίας, εὐτυχίας, ἡ, Eutychia mulier antepenac.

Ἔχθρα, τῆς ἔχθρας, ἡ, inimicitia, penac.
Ἐχθρά, τῆς ἐχθρᾶς, ἡ, inimica, acuitur.

Z.

Ζεὺς, ζηνὸς, ὁ, Iupiter, acuitur.
Ζῆν, infinitiuus, viuere, circunf.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ὁ, iugum boum, maſculinum.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ἡ, iugum libræ, fœm.
Ζῷον, ζώου, τὸ, animal, penul. circunf.
Ζωόν, ζωοῦ, τὸ, viuum, acuitur.

H.

Ἠδὲ, coniunctio, &, acuitur & tenuatur.
Ἥδε, aſpiratum, hæc, penac.
Ἠὲ, coniunctio, ſiue, acuitur.
Ἦε, ῥηματικῶς, i. verbaliter, erat, penul. circunf.
Ἧ, aſpiratum & circunflexum, vbi, cui, quatenus.
Ἦ, tenuatum & circunflexum, certè, ait.
Ἥλιος, ἡλίου, ὁ, ſol, antepenac.
Ἠλεῖος, ἠλείου, ὁ, Eleus, gentile, penul. circunf.
Ἧλος, ἥλου, ὁ, clauus, penult. circunf.
Ἠλὸς, ἠλοῦ, ὁ, ſtolidus acuitur.
Ἥμων, ἥμονος, ὁ, iaculator penac.
Ἡμῶν, genitiuus, noſtrum circumf.
Ἥραιος, ἡραίου, ὁ, Heræus vir, antepenac.
Ἡραῖος, ἡραίου, ὁ, Iunonius, penul. circunf.
Ἡράκλεια, είας, ἡ, Heraclea mulier & vrbs antepen.
Ἡρακλεία, ἡρακλείας, ἡ, Herculea penac.
Ἡράκλειος, ἡρακλείου, ὁ, Heraclius, antepen.
Ἡρακλεῖος, ου, ὁ, Herculeus, penul. circunf.
Ἡράκλεις, Hercules. item aduerbium iurandi, penult. a-
cuitur.
Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, ὁ, Hercules, circunf.
Ἥττων, ἥττονος, ὁ, minor, penac.
Ἡττῶν, ἡττῶντος, ὁ, minuens, circunf.
Ἧττον, aduerbium, minus, penul. circunf.
Ἠχὼ, ἠχοῦς, ἡ, fama penac.
Ἧχι, aduerbium, vbi, quà, penult. circunf.

Θ.

Θαλάμαι, αἱ, luſtra ferarum penac.
Θαλαμαί, αἱ, templum Caſtoris & Pollucis, acuitur.
Θάρσος, θάρσεος, τὸ, audacia penac.
Θράσος, θράσεος, τὸ, temeritas penac.
Θαλία, θαλίας, ἡ, conuiuium, feſtiuitas, penul. acuta.
Θάλεια, θαλείας, ἡ, celebritas, Thalia, antepen. acuta.
Θαμβὸς, θαμβοῦ, ὁ, attonitus, acuitur.
Θάμβος, θάμβεος, τὸ, pauor, ſtupor, penac.
Θεὰ, θεᾶς, ἡ, dea acuitur.
Θέα, θέας, ἡ, ſpectaculum, penac.
Θεοτόκος, θεοτόκου, ἡ, Deum pariens penac.
Θεότοκος, θεοτόκου, ὁ, ex deo natus, antepenac.
Θέρμη, θέρμης, ἡ, calor, caliditas penac.
Θερμὴ, θερμῆς, ἡ, calida acuitur.
Θέρμος, θέρμου, ὁ, lupinus, penac.
Θερμὸς, θερμοῦ, ὁ, calidus acuitur.
Θῆλυς, θήλεος, ἡ, fœmina, penul. circunf.
Θηλὴ, θηλῆς, ἡ, papilla acuitur.
Θηρῶν, θηρῶντος, ὁ, venans circunf.
Θήρων, θήρωνος, ὁ, Theron vir, penac.
Θόλος, θόλου, ὁ, teſtudo, & locus ſcripturarum, Athenis,
penac.
Θολὸς, θολοῦ, ὁ, turbidus, acuitur.
Θύμος, θύμου, ὁ, cepa agreſtis penac.
Θυμὸς, θυμοῦ, ὁ, animus, furor, ira, deſiderium, acui-
tur.
Θύρα, θύρας, ἡ, oſtium hoc eſt lignum ipſum penac.
Θύραι, θυρῶν, αἱ, fores, hoc eſt, apertura penac.
Θυρσὸς, θυρσοῦ, ὁ, Thyrſus acuitur.
Θύρσος, θύρσου, ὁ, Thyrſus vir penac.

I.

Ἰὰ, τῆς ἰᾶς, ἡ, vna acuitur.
Ἴα, τῆς ἴας, ἡ, vox penac.
Ἱδρύμενος ὁ ἑδραζόμενος, ſedens, antepenac.
Ἱδρυμένος, ἱδρυμένου, ὁ, firmatus, rectus penac.

Ἴδε, coniunctio,&,acuitur.
Ἴδε,verbum,vide,penac.
Ἰδού ecce,acuitur.
Ἴδου,vide,circunſ.
Ἱέρων,ονος,ὁ,proprium nomen viri,penac.
Ἱερῶν ἱερῶντος,ὁ,ſacrificans,circunf.
Ἱκέτις,τῆς ἱκέτιδος,ἡ,ſupplicatrix,penac.
Ἱκέτις,τοῦ ἱκέτου,ὁ,ſupplicator ſupplex,penac.
Ἶνα,τῆς ἴνης,ἡ,occaſus,penul.circunfl.
Ἵνα,vt, penac.
Ἰνδὸς,τοῦ Ἰνδοῦ,ὁ,Indus,nomen gentile,acuitur.
Ἴνδος,τοῦ ἴνδου,ὁ,fluuius Indiæ,penac.
Ἴον,ἴου,τὸ,viola,penac.
Ἰὸν,ἰόντος,τὸ,iens,acuitur.
Ἰπνὸς,τοῦ ἰπνοῦ,ὁ,furnus,acuitur.
Ἶπνος,τοῦ ἴπνου,ὁ, laterna,penac.
Ἴρις,τῆς ἴριδος,ἡ,iris herba,penac.
Ἶρις,ιδος,ἡ,Iris dea,penult.circunf.
Ἱερὸς ἱεροῦ,ὁ,ſacer,acuitur.
Ἶρος,ἴρου,ὁ,προσαίτης,mendicus penult.circunfl.
Ἵσπων Ἵσπωνος,ὁ,Hiſpon vir,penac.
Ἱσπῶν,ἱσπῶνος,τὸ quod eſt περιεκτικὸν, id eſt collectiuum,acuitur.
Ἰχθὺς,τοῦ ἰχθύος,ὁ,piſcis,acuitur.
Ἴχθυς,τοῦ Ἴχθυος,ὁ,viri nomen,penac.
Ἰωνία,τῆς ἰωνίας,ἡ,Ionica regio,penac.
Ἰωνιὰ,τῆς Ἰωνιᾶς,ἡ,violetum,acuitur.
Ἰῶν,ἰῶντος,ὁ plenus,veneno,circunfl.
Ἴων,Ἴωνος,ὁ,proprium & gentile,penacuitur.

K.

Καίνη,τῆς καίνης,ἡ,Cæna vrbs,penacuitur.
Καινὴ,τῆς καινῆς,ἡ,noua,acuitur.
Κακὴ,τῆς κακῆς ἡ,mala,acuitur.
Κάκη,τῆς κάκης,ἡ,Cace,penac.
Καθαιρῶν,οῦντος,ὁ,ſubuertens,circunfl.
Καθαίρων,τοῦ καθαίροντος,ὁ,purgans,penac.
Καλλισθένης εος,ὁ,Calliſthenes,penac.
Καλλισθενὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,potens,acuitur.
Κάλον,κάλου,τὸ,lignum,penac.
Καλὸν,καλοῦ,τὸ,bonum,acuitur.
Κάλλος,κάλλεος,τὸ,pulchritudo.
Καλὸς vnico λ,honeſtus,bonus,acuitur.
Κάλως,κάλω,ὁ,funis,penac.
Καλῶς,aduerbium,bene,circunfl.
Καμπὴ,καμπῆς,ἡ,flexura,curuamen,acuitur.
Κάμπη κάμπης,ἡ,eruca,penac.
Κανθὸς,κανθοῦ,ὁ,angulus oculi,acuitur.
Κάνθος,κάνθου,ὁ,Canthus vir,penac.
Κέδρος,τοῦ κέδρου,ὁ,fructus cedri maſculinum.
Κέδρος,τῆς κέδρου ἡ,cedrus arbor,fœmin.
Κεῖνος pro ἐκεῖνος,ille penult.circunfl.
Κεινὸς,κεινοῦ,ὁ,pro κενὸς,vacuus,acuitur.
Κὴρ,τῆς κηρὸς ἡ Parca,mors,ſors,acuitur.
Κῆρ,τοῦ κῆρος,τὸ,cor,anima,circunfl. (cunf.
Κῆρος,τοῦ κήρου,ὁ, Cerus fluuius Armeniæ,penultim.cir-
Κηρὸς κηροῦ,ὁ,cera,acuitur.
Κίρρα,ας,ἡ,vrbs,penac.
Κιρρὰ κιρρᾶς,ἡ,ignea,acuitur.
Κίων,κίονος,ὁ,columna,penac.
Κιὼν,κιόντος ὁ,iens,acuitur.
Κλεῖτος τοῦ κλείτου ὁ,Cleitus,penult circunfl.
Κλειτὸς,τοῦ κλειτοῦ,ὁ,glorioſus,acuitur.
Κλειὼ κλειοῦς,ἡ,Clio muſa acuitur.
Κλείω,verbum,laudo,claudo,penac.
Κλῆρος,κλήρου ἡ ſors,penult.circunfl.
Κληρὸς,κληροῦ,ὁ,ſorte,datus,electus,acuitur.
Κλίσις,τῆς κλίσεως,ἡ,inclinatio ad dextram,penac.
Κλισις ισιος ἡ,inclinatio totius exercitus,penac.
Κλωθὼ κλωθοῦς ἡ,Clotho Parca,acuitur.
Κλώθω,verbum,circumuolo,penac.
Κομπὸς,κομποῦ,ὁ,ſuperbus,acuitur.
Κόμπος,ου,ὁ,paroxi: ſtridor.

Κονὶς,τῆς κονίδος,ἡ,puluis,acuitur.
Κόνις,τῆς κόνιος,ἡ, lendes aut furfures capitis,penac.
Κόρη,κόρης,ἡ, virgo,puella,vnico ρ,penac.
Κόρρη,ης,ἡ,caput cum collo,gemino ρ,penac.
Κόρις τῆς κόρυος,ἡ,galea,penac.
Κόρις,τοῦ κόριος,ὁ cimex,penac.
Κόρωνος,τοῦ κορώνου,ὁ,Coronus mons antepenac.
Κορωνὸς,κορωνοῦ,ὁ,angulus,acuitur.
Κουρικὸς,τοῦ κουρικοῦ,ὁ,tonſorius,vas ligneum,acuitur.
Κούρικος,τοῦ κουρίκου,ὁ,emporium,antepenac.
Κούριον,τοῦ κουρίου,τὸ,ciuitas Cypri,antepenac
Κουρεῖον,τοῦ κουρείου,τὸ,tonſtrina,penult.circunfl.
Κρὴς,κρητὸς,ὁ,Cres,Cretenſis,acuitur.
Κρῆς,αντὶ,τοῦ κρέας:per συναίρεσιν,caro,circunf.
Κρίνω,in præſ.iudico,penac.
Κρινῶ,in fut.iudicabo,circunfl.
Κρίνων,τοῦ κρίνοντος,ὁ,iudicans,penacuitur.
Κρινὼν,τοῦ κρινῶνος,ὁ,lilietum,acuitur.
Κριὸς τοῦ κριοῦ,ὁ,aries,acuitur.
Κρῖος,τοῦ κρίου,ὁ,Crius vir,penul.circunfl.
Κρότων,κρότωνος,ὁ,ἡ,muſca canina,vel ciuitas penac.
Κροτῶν,τοῦ κροτοῦντος,ὁ,plaudens,circunfl.
Κύδος,τοῦ κύδου,conuitium,penacuitur.
Κῦδος,τοῦ κύδεος,gloria,penult.circunfl.
Κυκάω,miſceo,turbo,penacuitur.
Κυκεῶ,pro κυκεῶνα,potionē ex multis herbis circunfl.
Κυνώπης,τοῦ κυνώπου,ὁ,inuerecundus,penac.
Κυνῶπις,τῆς κυνώπιδος,inuerecunda, penult.circunf.
Κυπάρισσος,τοῦ κυπαρίσσου,ὁ, Cypariſſus puer antepenacuitur.
Κυπάρισσος,τῆς κυπαρίσσου,ἡ, cypreſſus arbor antepenac.
Κῦρος,τοῦ κύρου,ὁ,Cyrus vir,circunf.
Κῦρος,τοῦ κύρεος,τὸ,autoritas,dominium,penul.circun.
Κύριος,τοῦ κυρίου,ὁ,dominus,antepenac.
Κυριὸς,τοῦ κυριοῦ,ὁ,nomen loci,acuitur.
Κυρτὸς,τοῦ κυρτοῦ,ὁ gibboſus,acuitur.
Κύρτος,τοῦ κύρτου,ὁ,vas piſcatorium,penac.
Κυφὸς,τοῦ κυφοῦ,ὁ,gibboſus,acuitur.
Κῦφος,τοῦ κύφου,ὁ,vrbs Theſſaliæ,penult.circunfl.
Κύων,κυνὸς,ὁ,ἡ,canis,penacuitur.
Κυῶν,κυοῦντος,ὁ,prægnans,circunf.

Λ.

Λαβὲ,Atticè,accipe,acuitur.
Λάβε,communiter,accipe,penac.
Λαβὴ,λαβῆς,ἡ,capulus,anſa acuitur.
Λάβη,λάβης,ἡ,excuſatio,penac.
Λαβρὸς,λαβροῦ,ὁ,abundans,acuitur.
Λάβρος,λάβρου,ὁ,mediocris,vehemens,penac.
Λάγος,λάγου,ὁ,Ptolemæi,pater penult.circunf.
Λαγὸς,λαγοῦ,ὁ lepus,acuitur.
Λάκων,λάκωνος,ὁ Lacon,gentile,penac.
Λακὼν,λακόντος,ὁ,ſortitus,acuitur.
Λάθων,λάθωνος,ὁ,Lathon,fluuius,penac.
Λαθὼν,λαθόντος,qui latuit,acuitur.
Λάμπρα,ας,ἡ,Lampra vrbs penac.
Λαμπρὰ λαμπρᾶς,ἡ,ſplendida,acuitur.
Λάος,λάου,ὁ,lapis,penac.
Λαὸς λαοῦ ὁ,plebs,populus,acuitur.
Λαρὸς,λαροῦ,ὁ,dulcis,acuitur.
Λάρος,λάρου,ὁ,larus auis,penac.
Λάχος,per ο,ὁ,ſors,penac.
Λάχως,per ω,quaſi,penac.
Λεκυθοπώλης,λεκυθοπώλου,ὁ,venditor leguminū,penac.
Λεκυθόπωλις,λεκυθοπώλιδος,ἡ, venditrix,leguminum.antepenac.
Λέπας,τοῦ λέπατος,τὸ,promontorium,penac.
Λεπὰς,τῆς λεπάδος,ἡ,genus oſtrei,acuitur.
Λέπτη,λέπτης,ἡ,Lepta vrbs,penac.
Λεπτὴ,λεπτῆς,ἡ,tenuis,acuitur.
Λευκὴ λευκῆς,ἡ,alba,acuitur.
Λεύκη,λεύκης,ἡ,arbor quæ populus dicitur,penac.

Λεύκων,Λεύκωνος,ὁ,Leucon vir penacuitur.
Λευκῶν λευκοῦντος,ὁ,albificans,circunflectitur.
Λῆμμα,τῦ λήμματος,quæſtus,ſeu captio.
Λῆμα,τῦ λήματος,ſpatium,ſeu fortuna.
Λιώναιος,Λιωναίε,ὁ Lenæus vir, antepenac.
Λιωναῖος,αίε,Lenæus Bacchus,penult,circunfl.
Λῃτουργεῖν,per η populo miniſtrare.
Λιτουργεῖν,per ι maledicere.
Λίγυς,λίγυος,ὁ Ligur,penacuitur.
Λιγύς,λιγύος,ὁ ſtridulus,canorus,acuitur.
Λιθότομος,τόμου ὁ inciſus è petra,antepenacuitur.
Λιθοτόμος,λιθοτόμου ὁ lapicida,penacuitur.
Λιπάρα,ας ἡ Lipara inſula,penacuitur.
Λιπαρά,λιπαρᾶς ἡ pinguis,acuitur.
Λίς,λιὸς ὁ leo,acuitur.
Λίς λιτὸς,ὁ pannus lineus,acuitur.
Λόγιον,ίε,τὸ oraculum,antepenac.
Λογεῖον,λογείου,τὸ pulpitum,penult.circunfl.
Λυσίας ε,ὁ,Lyſias vir penacuitur.
Λυσίας λυσιάδος,ἡ Lyſias mulier,acuitur.
Λύσις,λύσιος,ἡ ſolutio,penacuitur.
Λυσίς,λυσίδος ὁ Lyſis vir,acuitur.
Λῶτος,λώτου,ἡ Lotus vir,penult.circunfl.
Λωτός,τῦ,ὁ lotus herba & arbor,acuitur.

M

Μάκρον μάκρε,promontorium,Siciliæ,penacuitur.
Μακρὸν μακρῦ,τὸ longum acuitur.
Μείων μείονος,ὁ minor,penultima acuta.
Μειῶν,μειῦντος,ὁ minuens, circunflectitur.
Μελιτίνη,τ Μελιτίνης,ὁ Melitina,mulier, penac.
Μελιτινή,μελιτινῆς gentile nomen,acuitur.
Μένω præſ.temp.maneo , penacuitur,
Μενῶ fut.temp.manebo,circunfl.
Μενοεικής τῦ μενοεικέος,ὁ ἡ placabilis demulcens,acuitur.
Μενοείκης,τῦ είκεος,ὁ,ἡ facilè cedens, penacuitur.
Μηδίκη τ μηδίκης,ἡ medica herba,penacuitur.
Μηδική τ Μηδικῆς,ἡ Medica regio, acuitur.
Μῆδος,τῦ Μήδε,ὁ Medus,penult.circunfl.
Μῆδος,τῦ μήδεος, τὸ cura,conſilium,penult.circunfl.
Μισήτη ἡ libidinoſa,penacuitur.
Μισητή,ἡ odibilis, acuitur.
Μόνη μόνης,ἡ ſola,penacuitur.
Μονή μονῆς,ἡ manſio,acuitur.
Μοχθηρὸς ε ὁ laborioſus acuitur.
Μοχθηρος,ε,ὁ difficilis,penult.circunfl.
Μύλλος μύλλε,ὁ,Myllus vir,penacuitur.
Μυλλὸς μυλλῦ ὁ ſtrabo, acuitur
Μυρία τῶν μυρίων τὰ infinita,penacuitur.
Μύρια τῶν μυρίων,τὰ, decem millia,antepenac.
Μύριοι,decies mille,antepenac.
Μυρίοι,innumeri,penacuitur.
Μύρων,τῦ Μύρωνος,ὁ, Myron vir,penacuitur.
Μυρῶν,τῦ μυρῶντος,ὁ,redolens,circunfl.
Μύω,τὸ καταμύω claudo,oculos penac.
Μυῶ,τὸ διδάσκω,doceo,propriè ſacra,circunfl.

N

Νάρκισσος,τῦ ίσσε,ὁ,Narciſſus puer,antepenacuitur.
Νάρκισσος,τ ίσσε,ἡ narciſſus herba,antepen.
Νεὸς νεῦ,ἡ nouale campus,acuitur.
Νέος τῦ νέε,ὁ nouus,iuuenis,penac.
Νίκων,τῦ Νίκωνος,ὁ Nicon,penac.
Νικῶν,τῦ νικῶντος ὁ vincens,circunflectitur.
Νόμιμον,τῦ νομίμε τὸ legitimum,antepenacuitur.
Νομαῖον,τῦ νομαίε,τὸ paſcuale,penult.circunfl.
Νόμος,τῦ νόμε,ὁ lex,penacuitur.
Νομὸς ε,ὁ paſcuum,regio,plaga.
Νύμφιος,τῦ νυμφίε,ὁ ſponſalis,antepenacuitur.
Νυμφίος,τῦ νυμφίε,ὁ ſponſus,penacuitur.
Νῦν de præſenti,præterito & futuro.
Νυνὶ de præſenti tantum.

Ξ

Ξάνθος,τῦ Ξάνθε ὁ Xanthus fluuius, & viri nomē penac.
Ξανθός,τῦ ξανθε,ὁ flauus,acuitur.
Ξάνθη τ ξάνθης,ἡ, Xanthe mulier,penacuitur.
Ξανθή,τ ξανθῆς ἡ, flaua,acuitur.
Ξένων,τῦ Ξένωνος ὁ,Xenon,vir penacuitur.
Ξενών,τῦ Ξενῶνος,ὁ,hoſpitium,acuitur.

O

Οἰκεῖοι,οἱ,per affinitatem domeſtici.
Οἰκῆες,οἱ, domeſtici quiuis.
Οἶμος,ὁ, via,maſculinum.
Οἴμη,ἡ, cantilena,fœmininum.
Ὄκνος,ὄκνε,ὁ, pigritia,penacuitur.
Ὀκνὸς ὀκνε,ὁ piger,acuitur.
Ὅλος,τῦ ὅλε, totus,penacuitur.
Ὀλὸς,τῦ ὀλῦ, atramentum ſæpiæ, acuitur.
Ὅμως,tamen, penacuitur.
Ὁμῶς,ſimul,ſimiliter,circunfl.
Ὄν,ens,acuitur,& tenuatur.
Ὅν,quem,aſpiratur.
Ὄναρ,aduerbialiter,in ſomnis,penacuitur.
Ὄναρ,ὄναρος τὸ ſomnium,penacuitur.
Ὀξύς per υ acutus,velox,acuitur.
Ὀξίς per ι vas acetarium.
Ὅπη , aduerbium,vbi,quò aſpiratur , & penacuitus.
Ὀπή,ῆς,ἡ, foramen,ſine aſpiratione,acuitur.
Ὅπως per ω.quomodo,vt,penacuitur.
Ὀπός,ὀποῦ,ὁ ſuccus,acuitur.
Ὄρθος,τῦ ὄρθου,ὁ Orthus,vir,penac.
Ὀρθὸς,τῦ ὀρθε,ὁ rectus,acuitur.
Ὅρμος,ὅρμε,ὁ portus artificialis,penac.
Ὁρμός,ὁρμε,ὁ monile,acuitur.
Ὄρος,ὄρεος,τὸ mons, tenuatur & penacuitur.
Ὅρος,ὅρου,ὁ terminus, aſpiratur & penac.
Ὀρὸς,τῦ ὀρῦ,ὁ ſerum,tenuatur & acuitur.
Ὄσσα,Oſſa,mons Theſſaliæ.
Ὄσσα, vox,fama.
Οὗ,aſpiratum,cuius & vbi,circunfl.
Οὐ tenuatum,non,acuitur.
Οὐθέν, ne vnum quidem,imperfectum.
Οὐδέν,nihil,perfectum eſt.
Οὐκοῦν,igitur,circunfl.
Οὔκουν,non,nequam,penacuitur.
Οὐρὰ ερᾶς,ἡ cauda,acuitur.
Οὐρὰ,ερᾶς,ἡ impetus,penult.circunfl.
Οὐρός,ερῦ,ὁ nauale,acuitur.
Οὖρος,εος,τὸ mons,penult.circunfl.
Οὖρος,εος,τὸ terminus,penult.circunfl.
Οὖρος,ερου,ὁ ventus ſecundus,penult.circunfl.
Οὖρον,τὸ vrina,penult.
Οὗτος,demonſtratiuum & relatiuum.
Οὑτοσί, demonſtratiuum ſolum.
Οὕτως,per ω ſic,penacuitur.
Οὗτος,per ὁ hic,penult.circunfl.

Π

Παίδευσις,diſciplina.
Παιδεία,eruditio.
Παιδιά,τ παιδιᾶς,ἡ ludus,acuitur.
Παιδία,τῶν παιδίων,τὰ pueri,per αι.
Πεδία,τῶν, πεδίων,τὰ campi,per ε.
Παιών, τῦ παιῶνος,ὁ Apollo,acuitur.
Παίων, τῦ παίωνος,ὁ pæon,metri genus,penacuitur.
Παλλάς τ Παλλάδος,ἡ Minerua,acuitur.
Πάλλας,τ πάλλαντος,ὁ Pallas,gigans,penult.acuitur.
Πᾶν τῦ,παντὸς τὸ omne, circunfl.
πὰν τῦ πανὸς,ὁ Pan,deus paſtorum,acuitur.
Πανταχῆ per η vbique.
Πανταχοῖ per οι quocunque.
Πάρα pro πάρεσι adeſt,& adſunt,penult.acuta.
Παρά apud,ab,præter,acuitur.
Παρακοίτης, παρακοίτου,ὁ maritus,penacuitur.
Παράκοιτις κοίτιος,ἡ vxor,antep.acuitur.
Παράρρητος duplici ρ,dictus,antepenacuitur.
Παραρητὸς,vnicō ρ,ſupplicabilis,acuitur.
Παρειάς,τῆς άδος,ἡ maxilla,acuitur.

Παρείας,τοῦ παρείου,ὁ,pareas,ſerpens,penacuitur.
Πάρειμι adſum,antepenac.
Παρεῖμι,accedo,penult.circunfl.
Παρθενίκη,τῆς παρθενίκης,ἡ, Parthenice, mulier, penult.acuta.
Παρθενική,κῆς ἡ,Virgo acuitur.
Πάσασθαι,α producto poſſidere.
Πάσασθαι,α correpto,guſtare.
Πατρόκτονος,τόνου ὁ occiſus à patre,antepenacuitur.
Πατροκτόνος,τόνου ὁ,parricida penacuitur.
Πατρῷος,τοῦ πατρῴου,ὁ,paternus,penult.circunfl.
Πατρωός,τοῦ ωοῦ,vitricus,acuitur.
Πειθώ,τῆς πειθόος ἡ perſuaſio,acuitur.
πείθω,f,πείσω,Pr.εἶκα,ſuadeo,penac.
πελίας,τοῦ πελίου,ὁ,Pelias,vir,Penac.
πελειάς,άδος,ἡ,columbæ genus,acuitur.
πέρα,vltra,penacuitur.
περί,de,& circum,acuitur.
πείρων,τοῦ πείροντος ὁ,tranans,penacuitur.
πειρῶν,πειρῶντος,ὁ,experiens,circunfl.
πεύκινος,ου ὁ,qui ex picea arbore fit,penult.acuta.
πευκεῖος τοῦ πευκείου ὁ,Peuceus,gentile,pen.circunfl.
πίνων τοῦ πίνοντος,ὁ,bibens,penac.
πεινῶν τοῦ πεινοῦντος,ὁ,eſuriens,circunfl.
πλείων,τοῦ πλείονος,ὁ,comparatiuum,penac.
πλειών,τοῦ πλειόνος,ὁ,annus,acuitur.
Πλούτων,Πλούτωνος,ὁ,Pluton,deus,penac.
πλουτῶν πλουτοῦντος,ὁ,diteſcens,vlt.circunfl.
ποία,τῆς ποίας,ἡ,qualis,interrogatiuè,penac.
ποιά,τῆς ποιᾶς ἡ,quædam,indefinitè,acuitur.
ποῖος,τοῦ ποίου,ὁ qualis,interrogatiuè,penul.circunfl.
ποιός,τοῦ ποιοῦ,ὁ,quidam,infinitè,acuitur.
Πολέμων,τοῦ πολέμωνος,ὁ,Polemon,vir,penacuitur.
πολεμῶν,τοῦ πολεμοῦντος ὁ,bellans,circunfl.
πόνηρος,τοῦ πονήρου ὁ,agricola,antepenac.
πονηρός,τοῦ πονηροῦ ὁ,prauus,acuitur.
πότε,quando,penacuitur.
ποτέ,aliquando,acuitur.
πότος,πότου ὁ,potus,conuiuium,penacuitur.
ποτός,ποτοῦ ὁ,poculentus,potabilis,acuitur.
Πρασία,σίας ἡ,vrbs Peloponneſi,penacuitur.
πρασιά τῆς πρασιᾶς ἡ,areola,ſulcus,acuitur.
πρίν,aduerbium,prius,antea,acuitur.
πρῖν πρινὸς ἡ,arbuſtum,acuitur.
πρυτάνεια τὰ,pretium ſtatutum magiſtratus.Athen.
πρυτανεία,ἡ,tempus magiſtratus Athenienſium.
πρυτάνης,per ἡ,præfectus adminiſtrator,penul.acutu.
πρύτανις,πρυτάνιος ἡ,prouidentia,penacuitur.
πρωτόγονος,τοῦ πρωτογόνου ὁ,primogenitus,antepenac.
πρωτογόνος,τῆς πρωτογόνου,ἡ,primò enixa,pen.acuta.
πρῶτος πρώτου ὁ,primus,penult.circunfl.
πρωτός,πρωτοῦ ὁ,fatalis,acuitur,
πρωΐα,mane,penacuitur.
πρωΐα,ας ἡ,matutina hora,itidem penacuitur.
πρωτότοκος,πρωτοτόκου,ὁ,ἡ,primogenitus, antepenultima acuitur.
πρωτοτόκος,πρωτοτόκου,ἡ,primò enixa,penac.
πτύχη,πτύχης ἡ,plicatio,penacuitur.
πτυχή,πτυχῆς ἡ,concauitas vallis,acuitur.
πυγμή,πυγμῆς ἡ,ceſtus,acuitur.
πυγμῇ,crebrò,vltima circunflexa.
πυθὼν ἡ,loci nomen,acuitur.
Πύθων ὁ,Python ſerpens,penacuitur.
Πύλαιος ου,ὁ Pylæus,antepenacuitur.
πυλαῖος,ου ὁ,Mercurij epitheton,pen.circunfl.
πύλη,πύλης,ἡ,porta,penacuitur.
πυλίς,πυλίδος,ἡ,portula acuitur.
πυῤῥός,πυῤῥοῦ,ὁ fuluus,acuitur.
Πύῤῥος,πύῤῥου,ὁ,Pyrrhus,penacuitur.

P

ΡΆκκος,duplici κ naris cadi.
Ράκος,vnico κ,veſtis attrita.
Ρίπη,τῆς ῥίπης,ἡ,Rhipe vrbs,penacuitur.
Ριπή τῆς ῥιπῆς,ἡ flatus venti,acuitur.
Ρινή,ῥινῆς ἡ prima,acuitur.
Ρίνη ῥίνης ἡ, Rhina,piſcis,penacuitur.
Ρίγιον ῥιγίου,τὸ,oneroſum,antepenacuitur.
Ριγεῖον ῥιγείου,τὸ,pannus,ad cooperiẽdum, pen.circunfl.
Ρέα ῥέας,ἡ,Rhea,pro Ρέα.
Ρεῖα facilè,aduerbium.
Ροιά cum ι malus punica.
Ροά τῆς ῥοᾶς,malum punicum.
Ρόδιος,τοῦ ῥοδίου ὁ,Rhodienſis,antepenacuitur.
Ροδιός,ῥοδιοῦ ὁ,Rhodius fluuius.
Ροδὼν ῥοδῶνος,ὁ Roſetum acuitur.
Ρόδων ῥόδωνος,ὁ,proprium viri,penacuitur.
Ρύμβος ου ὁ,Rhymbus fluuius penacuitur.]
Ρυμβός,ῥυμβοῦ,ὁ impetus,turbo,acuitur.

Σ

Σάκκος,duplici κ ſaccus,ſilicium.
Σάκος,vnico κ,ſcutum,acuitur.
Σάρων σάρωνος ὁ,Deus marinus,penac.
Σαρῶν,σαρῶντος ὁ verrens,circunfl.
Σικελική σικελικῆς,ἡ,gentile nomen acuitur.
Σικελίκη,κης ἡ,proprium mulieris,penacuitur.
Σίνων,σίνωνος,ὁ,proprium viri,penacuitur,
Σινῶν σινῶντος ὁ, lædens,circunfl.
Σίμων Σίμωνος ὁ,Simo,penac.
Σιμῶν Σιμῶντος ὁ,impendens,circunflectitur.
Σίγηλος σιγήλου ὁ,Sigelus,Narciſſus,antepenacuitur.
Σιγηλός,σιγηλοῦ,ὁ,taciturnus,acuitur.
Σίμος,Σίμου,ὁ Simus piſcis,penacuitur.
Σιμός,σιμοῦ ὁ,ſimus,acuitur.
Σιγή,σιγῆς,ἡ,ſilentium,acuitur,
Σιγῇ,aduerbium,tacitè circunflectitur.
Σίδηρος,σιδήρου ὁ,ferrum,antepenacuitur.
Σιδηρός,σιδηροῦ ὁ,ferreus,acuitur.
Σῖτος σίτου ὁ,frumentnm,penacuitur.
Σιτός,σιτοῦ ὁ,eſculentus,acuitur.
Σκαφή,σκαφῆς ἡ,effoſſio,acuitur.
Σκάφη,σκάφης ἡ peluis,ſcapha,penacuitur.
Σκότιος,σκοτίου ὁ,natus ex rapta,antep.acuitur.
Σκοτίος,σκοτίου,ὁ,Scotius,viri nomen penacuitur.
Σπάρτη σπάρτης,ἡ filum,rubrica carpentarij,penac.
Σπαρτή,σπαρτῆς ἡ,ſeminata,acuitur.
Σπάρτος,σπάρτου ὁ,ſpartus,penacuitur.
Σπαρτός,σπαρτοῦ ὁ,ſeminatus,acuitur.
Σπουδή σπουδῆς ἡ,ſtudium,acuitur.
Σπουδῇ,aduerb.cum ſtudio,cum labore,circunfl.
Στάχυς,correptè,ſpica,ſingulariter.
Στάχυς,productè,ſpicæ,pluraliter.
Σταφυλή,vua,acuitur.
Σταφύλη, perpendiculum,penacuitur.
Πτύραξ,ὁ,lignum iaculi,penacuitut
Στύραξ ἡ,odoris genus,penacuitur.
Στένων pro στενάζων,ſuſpirans,penacuitur.
Στενῶν,pro στενοχωρέων,coarctans,circunfl.
Στίλβον στίλβοντος,τὸ,ſplendidum, penacuitur.
Στιλβόν στιλβοῦ,τὸ,laſciuè nutritum, acuitur.
Στρατιά στρατιᾶς exercitus,acuitur.
Στρατεία,στρατείας,ἡ,expeditio,penacuitur.
Συνέργος,συνέργου,ὁ,in re quapiam cooperans,antepen.
Συνεργός συνεργοῦ,ὁ,adiutor, acuitur.
Σύν præpoſitio cum, acuitur.
Σῦν,accuſatiuus, ſuem circunfl.
Σφόδρα,aduerbium valde,penacuitur.
Σφοδρά σφοδρᾶς,ἡ,vehemens,acuitur.
Σχέδιος σχεδίου ὁ,extemporalis antepenacuitur.
Σχεδιός σχεδιοῦ ὁ,proprium nomen, acuitur.
Σχιστός σχιστοῦ ὁ,veſtis muliebris,acuitur.
Σχισταί αἱ calceamenta,acuitur.
Σχολή,σχολῆς,ἡ,otium,aut ſchola,acuitur.
Σχολῇ,aduerbium,vix,circunfl.

T

Τάρσος,ταρσοῦ,ὁ,Tarſus in Cilicia vrbs penacuitur.

Ταρσὸς, ταρσοῦ, ὁ, ordo remigantium, acuitur.
Ταυρόκτονος, ὁ, à tauro cæſus, antepenac.
Ταυροκτόνος, qui taurum occidit penac.
Τεὸς, τεοῦ, ὁ, tuus acuitur.
Τέος, τέου, ὁ, aliquis penac.
Τεῦκρος, Τεύκρου, Teucer, proprium, pen. circunf.
Τευκρὸς, Τευκροῦ, ὁ, Troianus acuitur.
Τηλεσκόπος, όπου, ὁ, longè aſpiciens penac.
Τηλέσκοπος, όπου, longè viſus, antepen.
Τίμων, Τίμωνος, ὁ, Timo, viri nomen, penac.
Τιμῶν, Τιμῶντος, honorans, circunf.
Τίνες, qui, interrogatiuè penac.
Τινὲς, aliqui, quidam, infinitè, acuitur.
Τόμος, Τόμου, ὁ, charta, penac.
Τομὸς, Τομοῦ, ὁ, inciſus, penac.
Τρίετες, triennio, antepenac.
Τριετὲς, triennale, acuitur,
Τριτῶν, τριτοῦντος, ὁ, tertiò faciens, circunf.
Τρίτων, τῶν tertiorum, penac.
Τρυφῶν, τρυφῶντος, ὁ, delicatè viuens, circunf.
Τρύφων, Τρύφωνος, ὁ, Trypho, viri nomen, acuitur.
Τρεῖς, οἱ καὶ αἱ, hi & hæ, tres, circunf.
Τρὶς, ter, acuitur.
Τροχὸς, τροχοῦ, ὁ, reuolutio, rota, acuitur.
Τρόχος, τρόχου, ὁ, curſus, penult. acuta.
Τρυγητὸς, οῦ, ὁ, vindemiæ tempus, acuitur.
Τρύγητος, τρυγήτου, ὁ, vindemia, antepenult. acuta.
Τῦρος, Τύρου, ὁ, vrbs Phœniſſa, penul circunf.
Τυρὸς, τυροῦ, ὁ, caſeus, acuitur.
Τύχων, ωνος, ὁ περὶ τὴν Ἀφροδίτην θεὸς; Deus qui eſt circa Venerem.
Τυχὼν, τυχόντος, ὁ, qui contigit, acuitur.

Φ.

Φανὸς, φανοῦ, ὁ, clarus, laterna, acuitur.
Φάνος, φάνου, ὁ, viri nomen, penac.
Φάρος, φάρου, ἡ, inſulæ nomen, penac.
Φᾶρος, φάρεος, τὸ, veſtis, penult. circunf.
Φαῖδρος, φαίδρου, ὁ, Phædrus, Platonis, penul. circunf.
Φαιδρὸς, φαιδροῦ, ὁ, clarus, alacer, acuitur.
Φαιὰ, φαιᾶς, ἡ, fuſca, acuitur.
Φαῖα, φαίας, ἡ, vrbis nomen, penul circunf.
Φάσις, φάσιος, ἡ, fama, dictio, penac.
Φᾶσις, φάσιδος, ὁ, Phaſis fluuius, penul. circunf.
Φιλητὴς, φιλητοῦ, ὁ, amator, acuitur.
Φιλήτης, φιλήτου, ὁ, fur deceptor, penac.
Φίλων, φίλωνος, ὁ, Philo, penac.
Φιλῶν, φιλοῦντος, ὁ, amans, circunf.
Φόρος, φόρου, ὁ, tributum, penac.
Φορὸς, φοροῦ, ὁ, ventus proſper, acuitur.
Φυλακὴ, φυλακῆς ἡ, cuſtodia, acuitur.
Φυλάκη, άκης, ἡ, vrbs Theſſaliæ, penac.
Φῦλον, per vnum λ, gens, penul. circunf.
Φύλλον, per duo λλ, folium, penac.
Φῶς, φωτὸς, τὸ, lux, circunf.
Φὼς, φωτὸς, ὁ, via, acuitur.

X.

Χάραξ, ακος, ἡ, vallus in vineis penac.
Χάραξ, ακος, ὁ, vallum in bello, penac.
Χαρίτων, χαρίτωνος, ὁ, nomen proprium, & genitiuus pluralis, circunf.
Χαριτῶν, χαριτοῦντος, ὁ, gratificans, circunf.
Χάριεν, pro χαριέντως, gratioſè, antepenac.
Χαρίεν, χαρίεντος, τὸ, gratioſum, penac.
Χάλκη, χάλκης, ἡ, nomen inſulæ, penac.
Χαλκῆ, χαλκῆς, ἡ, ærea, circunf.
Χαλκιδίκη, ης, ἡ, vrbis nomen, penac.
Χαλκιδικὴ κῆς ἡ, Chalcidica, nomen gentile, acuitur.
Χίτων, χίτωνος vrbis nomen, penac.
Χιτὼν, χιτῶνος, ὁ, tunica, acuitur.
Χίλων, χίλωνος, ἡ, proprium, Chilo, penac.
Χιλῶν, χιλοῦντος, ὁ, partic. circunf.
Χεῖλος, χείλεος, τὸ, labrum, penul. circunf.
Χιλὸς, per ι cibus, acuitur.
Χία, χίας, ἡ, Chia gentile nomen. penac.
Χιὰ, χιᾶς, ἡ. ſerpentis domus, acuitur.
Χρόα, abſque ι, color, penac.
Χροιὰ, per οι, color, acuitur.
Χόα, τῆς χόας, feſtum quoddam, penac.
Χοὰ, τῆς χοᾶς, ἡ, genus menſuræ, acuitur.
Χρέων, fatale decretum, penac.
Χρεὼν, debitum, acuitur.
Χρηστὸς, ὁ, bonus, vtilis, acuitur.
Χρήστος, Χρήστου, ὁ, Chreſtus, viri nomen, penac.

Ψ.

Ψάλλω, præſens, gemino λ, canto, penul. acuitur.
Ψαλῶ, futurum, vnico λ, cantabo, circunf.
Ψύχρος, ψύχρου, ἡ, Pſychrus fluuius, penac.
Ψυχρὸς, ψυχροῦ, ὁ, frigidus, acuitur.

Ω.

Ὦμος, ὤμου, ὁ, humerus, penul. circunf.
Ὠμὸς, ὠμοῦ, ὁ, crudus, crudelis, acuitur.
Ὦχρος, ὤχρου, ὁ, pallor, penul. circunf.
Ὠχρὸς, ὠχροῦ, ὁ, pallidus, acuitur.
Ὦ, ô, aduerbium vocandi, circunf.
Ὤ, heu, acuitur.
Ὥρα, Ὥρας, pulchritudo, hora, aſpiratur.
Ὤρα, ὤρας, cura, tenuatur.

ΟΡΒΙΚΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΟ στράτευμα τάξεων.

Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων καὶ ἡγεμονιῶν, ὁ μὲν πέντε ἀνδρῶν ἀριθμὸς καλεῖται Πεμπὰς, ὁ δὲ ἄρχων Πεμπάδαρχος. ὁ δὲ τῶν δέκα Δεκὰς, καὶ Δεκάδαρχος. ὁ δὲ τῶν πέντε καὶ εἴκοσι, Λόχος, καὶ Λοχαγός. ὁ τῶν πεντήκοντα, Πεντηκοστὺς καὶ Πεντηκόνταρχος, ὁ τῶν ἑκατὸν, Τάξις, καὶ Ταξίαρχος ὁ τῶν πεντήκοντα καὶ διακοσίων, Σύνταγμα, καὶ Συνταγματάρχης, ὁ τῶν πεντακοσίων, Πεντακοσιοστὺς καὶ Πεντακοσίαρχος ὁ τῶν χιλίων, Χιλιοστὺς, καὶ Χιλίαρχος ὁ τῶν δισχιλίων, Μεραρχία καὶ Τέλος. καὶ Μεράρχης καὶ Τελάρχης ὁ τῶν τετρακισχιλίων, Φάλαγξ καὶ Φαλαγγάρχης, ὁ τῶν μυρίων Μυριαστὺς καὶ Μυρίαρχος. αἱ δύο διφαλαγγαρχίαι, Τετραφαλαγγαρχία, ἀνδρῶν μυρίων ἑξακισχιλίων, καὶ ὁ ἄρχων Τετραφαλαγγάρχης. τὸ μέν τοι πεζικὸν ἅπαν στράτευμα ὁμωνύμως τοῖς μερικοῖς τάγμασι λέγεται Φάλαγξ καὶ ὁ ἡγούμενος, Στρατηγός. τοῦ δὲ ἱππικοῦ, Ἵππαρχος τὸ δὲ συναμφότερον πεζοί τε καὶ ἱππεῖς, Στρατιά. τὸ δὲ στρατιᾶς τὸ Μέτωπον λεγόμενον (ὃ καὶ πρῶτον Ζυγὸν καλοῦσι) Πρωτοστάται καὶ ὁ ἡγούμενος, Πρωτοστάτης οἱ δὲ παρ᾽ ἑκάτερα τεταγμένοι κέρατα, δεξιόν τε καὶ εὐώνυμον, οἱ αὐτοὶ καὶ Παραστάται, ὁ δὲ ἀρχὸς ὁμωνύμως οἱ δὲ ὄπισθεν αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ βάθος τεταγμένοι, Ἐπιστάται. τὸ δὲ ἐπὶ τούτοις πρὸς τὸ βάθος ἔσχατον ζυγὸν, Οὐρὰ καὶ Οὐραγὸς. ὁ αὐτὸς δὲ Ὀπισθοφύλαξ ἡ συνήθεια Πεντηκονταφύλακα αὐτὸν καλεῖ, ὁ δέ γε τοῦ παντὸς στρατοῦ ἡγεμών, Βασιλεύς.

VERBORVM QVORVNDAM THEMATA,
quæ magna ex parte vel ſunt anomala, vel poetica, aut certè eiuſmodi vt non obuiam cuilibet habeant originem.

DE HAC AVTEM ILLORVM COLLECTIONE aliquid in eius calce dicetur.

A.

AΔE, (moleſtus fuit: ἐλύπησεν. Heſ.) Aor. 2 verbi ἀαδέω Præſentis aut ἀαδεῖν idem Heſy. meminit, exponens ὀχλεῖν, ἀδικεῖν, Item λυπεῖσθαι ἀπορεῖσθαι.

Ἀάσθην, (deceptus fui, ἠπατήθην Var.) Aoriſt. 1. paſſiuus verbi ἀάομαι.

Ἀασάμην, (damnum dedi: interdum & damnum accepi, læſus ſum, ἐβλάβην Heſ. & Euſt.) Aor. 1. medius ab aor. actiuo ἄασα, ex verbo ἀάω. Vnde & aor. 1. paſſ. ἀάσθην, ſignificans itidem ἐβλάβην. Sed & ἀᾶται, tertia perſona præſentis temporis apud Homerum legitur ex prima perſona ἀάομαι.

Ἄαται, (ſatiatur κορέννυται, Varino) ab ἄαμαι. id autem ab ἄημι actiuo.

Ἀβάκησαν (neſcierunt ἠγνόησαν. Heſyc. & aliis) poeticè & Ionicè pro ἠβάκησαν, ab ἀβακέω.

Ἄββαλε, poeticè pro ἀνέβαλε, (vt κάββαλε, pro κατέβαλε & ὕββαλε, pro ὑπέβαλε) ex præſenti ἀναβάλλω.

Ἀγάγας, pro ἀγαγὼν dici Heſy. tradit. Eſt autem ἀγαγὼν particip. Aor. 2. actiuæ vocis, ab ἄγω, Idem & ἄγαγον pro ἄγαγε vſurpari ſcribit. quod eſt imperatiui modi Aor. 2. ab ἄγω.

Ἀγαπῴην, optatiuo modo & tempore præſenti dicunt Attici pro ἀγαπάοιμι, ἀγαπῷμι, à themate ἀγαπάω.

Ἀγασαίμην, Aor. 1. optatiui modi cuius indicatiuus ἠγασάμην à themate ἄγαμαι, vel potius ἀγάζομαι, ſignificante admiror, vel etiam, colo. Heſyc enim ἀγάζεται, expon. etiam σέβεται. Poeticè & Ionicè ἀγάσαντο, etiam dicitur pro ἠγάσαντο, admirati ſunt, ab ἀγασάμην pro ἠγασάμην. Vnde & partic. ἀγασσάμενος, metri cauſa duplicatum habens σ pro, ἀγασάμενος, admiratus. at ἀγασόμενος eſt futuri 1. medij participium.

Ἀγασθεὶς, admiratus part. aor. 1. paſſiui, ab eodem themate, nimirum ab ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι.

Ἀγγελέων, nunciaturus. fœm. ἀγγελέουσα, nuntiatura Ionicè pro ἀγγελῶν & ἀγγελοῦσα. Eſt autem ἀγγελῶν part. à futuro indicatiui ἀγγελῶ: id verò ex præſenti ἀγγέλλω. Itidem in aliis ſolent Iones ῶ in εω reſoluere, & ου in εου

Ἀγγελλόντων, Attici dicunt pro ἀγγελλέτωσαν nuntient. participij actiui genitiuo plural. poſito pro tertia perſona pluralis imperatiui modi. Sic βοώντων dicunt pro βοάτωσαν, & τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Ἀγέμεν, Doricè pro ἄγειν, ducere, ab ἄγω.

Ἄγεν, Bœoticè pro ἄγησαν, fracti ſunt: tertia perſona plu. aor. 2 paſſ. ab ἄγην: id autem ab ἄγνυμι ſeu ἄγω ſignificante frango.

Ἅγεο, prima ſyllaba producta & aſpirata, Doricum eſt pro ἡγοῦ ἡγοῦ, duc; à præſenti ἡγέομαι. At ἄγεο prima correpta & tenuata Ionicè pro ἄγου ducere, à præſenti ἄγομαι, ducor.

Ἀγόμενοι, quidam pro ἀγόμενοι poſitum aiunt: Heſyc. tamen exponit θαυμάζοντες, admirantes, ab ἀγάομαι.

Ἀγέρθεν, congregati ſunt: aor. 1. paſſ. Ionicum pro ἠγέρθησαν ab ἠγέρθην: id autem ab ἀγείρω. Similiter ἀγέρθη dicunt iidem Iones pro ἠγέρθη, congregatus eſt. Vnde particip. ἀγερθείς, & futurum indicatiuum ἀγερθήσομαι.

Ἀγέροντο, Ionicè pro ἠγέροντο, congregati ſunt, Aoriſt. 2. medius. ἀγείρω enim facit fut. 2. ἀγερῶ, vnde aoriſt. 2. ἤγερον, ex quo ἠγερόμην Quidam poeticè pro ἠγείροντο, dictum volunt, imperfecti eſſe temporis dicentes: itidémque ἀγέρω pro ἀγείρω dici aiunt, poeticè exempto ι.

Ἀγες, Heſychio ἄγε, φέρε poeticè forſan adiecto σ.

Ἄγεσκεν pro ἦγε, dicunt Iones, vt τύπτεσκε pro ἔτυπτε abiecto primum augmento, deinde annexo σκε. ab ἄγω.

Ἄγη, Ionicè pro Attico ἐάγη fractus eſt, tertia perſ. ſing. aoriſt. 2. paſſiui: à them. ἄγνυμι ſeu ἄγω, Vnde fut. 2. ἀγῶ, ex quo aor. 2. ἦγον: vnde paſſ. ἤγην, Ionicè ἄγην Atticè ἐάγην.

Ἀγηγέραται, tertia perſona plur. præteriti paſſiui Ionica pro ἠγερμένοι εἰσί: itidémque in pluſquamperfecto ἀγηγέρατο pro ἠγερμένοι ἦσαν. ex ἀγείρω facto præterito actiuo ἤγερκα, & Attica reduplicatione ἀγήγερμαι.

Ἀγήγερκα, (congregaui) Atticè iteratis duabus initialib. literis præſentis pro ἤγερκα. Itémque ἀγήγερμαι pro ἤγερμαι, dicitur congregatus ſeu collectus ſum. Quorum illud actiuæ vocis, hoc autem paſſiuæ præteritum eſt, à them. ἀγείρω.

Ἀγῆλαι (exornaſſe, conſecraſſe Heſychio κοσμῆσαι, σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, necnon εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν) aor. 1. infinitiui modi, ab aoriſto 1. indicatiui modi ἤγηλα, ex them. ἀγάλλω. Vnde & coniunctiuo modo ἀγήλω, quod idem exp. κοσμήσω, exornauero & partic. ἀγήλας, qui exornauit. At ἀγηλόμεναι, quod idem lexicographus affert pro χαίρουσαι, ab alio profectum themate videtur.

Ἀγήοχα, duxi, præt. perf. actiuum ex ἦχα factum formatione Attica. primum enim reduplicatis primis duabus literis fit ἄγηχα, vt ἀγήγερκα ex ἤγερκα; deinde ο inſerto, ἀγήοχα.

Ἀγκαλέει, tertia perſ. ſing. præſentis indic. poeticè pro ἀνακαλεῖ, ab ἀνακαλέω vt ἀγκαλέω etiam dicitur, pro ἀνακαλῶ, teſte Heſyc.

Ἄγκαλον, idem lexicogr. affert pro ἄνοιξον aperi. Pro quo fortaſſis ſcribendum ἄγχαλον, ab ἀγχαλάω poeticè itidem vſurpato pro ἀναχαλάω, relaxo & aperio.

Ἄγκειμαι, poeticè pro ἀνάκειμαι, recumbo vel repoſitus ſum.

Αγκλίνας, partic. aor. 1. actiui, pro ἀνακλίνας, more poetico, à them. ἀνακλίνω, reclino, reſupino, vel etiam aperio: Heſychio ἀγκλίνας exponente non ſolum ἀνακλίνας, ſed etiam ἀνοίξας.

Α᾽γκορυφῶσα, itidem pro ἀνακορυφῶσα, apud Heſyc. qui exp. ἀνατιθεῖσα.

Αγκρινάμεναι, quod idem pro ἀποκρινάμεναι affert, poeticum & ipſum eſt pro ἀνακρινάμεναι: ab ἀγκρίνω poeticè dicto pro ἀνακρίνω.

Α᾽γνώκαμες, teſte eodem, dicunt Æoles pro ἠγνοήκαμεν ignorauimus: à them. ἀγνοέω.

Αγοίατο (ducerentur) tertia perſ. plur. optatiui paſſiui, Ionicè pro ἄγοιντο, à them. actiuo ἄγω.

Αγον, penult. circunfl. præt. imperfect. Doricum eſt pro ἦλον, ducebam: ἄγον autem, penultima correpta & penacuta, aor. 2. duxi: pro quo Attici dicunt ἤγαγον, à th. ἄγω.

Αγρεσθαι, poeticè pro ἀγρέεσθαι, ſeu ἀγρεῖσθαι, concionari, διαλέγεσθαι à them. ἀγρέομαι. Heſ.

Αγόρευον, Ionicè & poeticè pro ἠγόρευον, nunciabant, à themate ἀγορεύω.

Αγερμένους (quod Heſych. exp. συνελθόντας, συναθροισθέντας, qui coierunt & in vnum congregati ſunt) particip. eſt per ſyncopen factum ex ἀγερομένους. eſt autem ἀγερόμενος, particip. aoriſt. 2. à themat. act. ἀγείρω.

Α῎γχαζε, poeticè pro ἀνάχαζε: & ἄγχασαι pro ἀναχάσαι, itidémque ἀγχάσασθαι pro ἀναχάσασθαι, à themate ἀγχάζω poeticè pro ἀναχάζω, quod eſt ἀναχωρέω, recedo.

Αγχασδε, Doricè pro ἄγχαζε ἄγχαζε, autem pro ἀνάχαζε, vt dictum eſt, Ambo apud Heſy.

Αγχιβέβακε, Doricè pro ἀγχιβέβηκε, propè acceſſit: ab ἀγχιβαίνω, vnde & ἀγχιβάτης & ἀγχιβατέω, id autem βαίνω futurum facit βήσω.

Αγχου, imperatiuus paſſiuus à themat. act. ἄγχω, ſuffoco, ſtrangulo, ango: at ἀγχοῦ, periſpomenως, aduerbium eſt, ſignificans propè

Αγωνίδαται, Ionicè pro ἠγωνισμένοι εἰσί: tertia perſon. pl. præt. perf. paſſ. thematis actiui ἀγωνίζω, facta ex tertia ſingulari ἠγώνισται, abiecto primum augmento, deinde correpta penultima, hoc eſt exempto σ, & eius loco inſerta ſyllaba δα. vt πεφράδαται dicitur, pro πεφρασμένοι εἰσί. Quidam ex prima perſona præteriti medij formare malunt adiecta ſyllaba ται.

Αγωνιεῦμαι, Ionicè & Doricè pro ἀγωνιοῦμαι, pugnabo Hoc autem ἀγωνιοῦμαι, Atticum eſt pro ἀγωνίσομαι, à them. act. ἀγωνίζω.

Αδδηκότες, metri cauſa pro ἀδηκότες dicitur. Id autem ἀδηκότες, eſt partic. præt. temp. Ionicum pro ἠδηκότες, à them. ἀδέω: quod ἀδέω ex ἀηδέω factum putatur, & ſignificat ærumnis ſeu laboribus & moleſtiis conficior, ſeu fatiſco.

Αἶδον, prima circunflexa, & iota aſcriptio, eſt vel imperfectum Doricum pro ᾖδον, canebam: vel partic. neutrius gener. à maſculino ᾄδων: vtrunque autem à them. actiuo ᾄδω. At ἅδον, prima breui & aſpirata, eſt aor. 2. actiuæ vocis, ab ἁνδάνω, & ſignificat, placui: vt apud Hom. ἅδε δ᾽ Ἕκτορι μῦθος, pro ἤρεσε, teſte etiam Heſych.

Αειρα, (ſuſtuli vel extuli) aor. 1. actiuæ vocis ſine augmento à them. ἀείρω

Αεὶς, partic. præſ. temp. ab ἄημι ſignificante flo, ſpiro.

Αεισε, cecinit aor. 1. act. ab ἀείδω poetico verbo, pro quo in proſa dicitur ᾄδω. Caret autem illud ἄεισε augmento, more Ionico & poetico.

Α῎εισιν, Æolicè pro ἀεῖσιν, ſpirant: à them. ἄημι.

Αεξε, augebat: & ἀέξετο, augebatur: poeticè & Ionicè ſine augmento, ab ἀέξω, itidem poetico verbo pro αὔξω.

Αεξήσω, poeticè pro αὐξήσω, augebo: à poetico themate, ἀέξω.

Αερθεὶς, partic. aoriſt. 1. paſſ. ſignificans ſublatus, elatus, euectus: à them. actiuo ἀείρω, itidem ἀέρθην eſt aor. 1. paſſ. indic. modi, augmento carens pro ἠέρθην, ex tertia perſona præt. paſſ. ἤερται: & ipſum à them. actiuo ἀείρω, cuius fut. 1. ἀερῶ: aor. 1. ἤειρα, præt. perf. ἤερκα.

Αερσιν, ſuſtuli, extuli, aoriſt 2. act. à themat ἀείρω. Vnde in ſubiunctiuo ἀέρσῃς quod Heſychius exponit ἄρῃς, βαστάσῃς.

Αέσαι, aoriſt. 1. infinitiui modi, ab inuſ. them. ἀέω, ſignificans ſpirare, dormire. Heſychio ἆσαι, κοιμηθῆναι. apud quem eſt & ἀέσαμεν pro ἐκοιμήθημεν, duplicato σ. Meminit & Euſtathius. Rurſum verò apud Heſychium eſt ἀέσκοντο, ab eodem themate deriuato verbo ἀέσκομαι quod itidem exp. ἀνεπαύοντο, ἐκοιμῶντο.

Α῎ζεο (cole, reuertere. ἐντρέπου, σέβου, εὐλαβοῦ. Heſyc.) Ionicè pro ἄζου, à them. ἄζομαι.

Αη (ſpirabat) ἔπνει, ἐφύσα, Heſ.) tertia perſ. præ imp. actiui à them. ἄημι.

Αηδιζον, ſine augmento dicitur pro ἠηδιζον, propter cacophonian illam ex concurrentia duorum η; à them. ἀηδίζω. Euſt.

Αηθεσσον, itidem pro ἠηθεσσον dicitur euphoniæ cauſſa, à th. ἀηθέσσω, inſuetus ſum.

Αήμεναι, infinitiuus præſens Ionicus pro ἀῆναι, ſpirare, flare πνεῖν, Heſy. à themat. ἄημι. Quanquam Euſtath. hoc ἀῆναι eſſe dicit tanquam ex ἀαίνω, tunc autem eſſet aor. 1.

Αἴδεσθεν, Ionicè pro ᾐδέσθησαν, veriti ſunt: ab ᾐδέσθην aor. 1. paſſ. verbi αἰδέομαι. Ex quo aoriſto eſt & imperat. αἰδέσθητι, reuerere. Nota autem hoc αἰδέομαι duplex habere futurum, alterum per η, nimirum αἰδήσομαι, alterum per ε, αἰδέσομαι. Vnde & imper. med. αἴδεσαι reuerere.

Αἶον, præt. imperf. augmento carens pro ἤϊον, audiebam, à them. ἀΐω.

Αἶρας, per ſyncopem pro ἀείρας, ex them. ἀείρω. nam ab ἄρω fit ἄρας, ſine diphthongo.

Αἱρεθέωσι, aor. 1. paſſ. ſubiunctiui modi, Ionicè pro αἱρεθῶσιν, cuius indicatiuus modus eſt ᾑρέθην, ex themate αἱρέομαι.

Αἱρέθη, tertia perſ. ſing. aoriſt. 1. paſſ. indic. modi, Ionicè pro ᾑρέθη, captus eſt: vnde & fut. 1. paſſ. αἱρεθήσομαι, ambo ab act. them. αἱρέω.

Αἱρήκεε, apud Herodot. Ionicè, pro ᾑρήκει, ceperat, ab actiuo themate αἱρέω.

Αἰσθέσθαι, aoriſt. 2. med. infin. modi, ex aoriſto indicatiuo ᾐσθόμην, à them. αἰσθέομαι vel αἰσθάνομαι. Ex quo αἰσθέομαι eſt & fut. med. αἰσθήσομαι, ſentiam

Αἰσχυνθείην, optatiui modi aoriſt. 1. ab αἰσχύνθην pudefactus ſum, vel veritus ſum. Id autem ab actiuo themate αἰσχύνω.

Αἰτιόωντο, apud Hom. & Herod. Ionicè pro αἰτιῶντο culparent à them. αἰτιάομαι

Αἰκαχέατο, (pro quo & ἀκαχείατο dicitur metri gratia Ionicè pro ἀκάχηντο, triſtati erant, vel etiam triſtabantur, ex ἀχέομαι reduplicatione Attica facto præt. ἀκάχημαι. Ex quo particip. ἀκαχημένος. Quòd ſi ἀκαχήμενος ſcribas ſignif. λυπούμενος: éſtque particip. præſentis temporis, à them. ἀκάχημαι, cuius Heſychius meminit, apud quem legitur & ἀκαχέδαται expoſitum itidem λυποῦνται pro quo & ἀκηχέδαται. infrà.

Ακάχμενος, quidam ex ἀκάζω formant, quidam ex ἀκαχήμενος factum per ſyncopem aiunt, quorum probabilior eſt opinio. Exponit autem ἀκαχμένον ἔγχος, Heſych. apud Homerum ἠκονημένον καὶ ἐστομωμένον δόρυ, acuta haſta. poſſis etiam, triſtis ſeu dolorifica haſta interpretari. ex eo quod ἄχος & dolorem afferat ſuo ictu, vt ψυχρὸς χαλκὸς ab eodem

poeta dicitur, ex eo quòd lethale frigus inferat ictis.

Ἀκειόμενος, Ionicè & poeticè pro ἀκεόμενος.

Ἀκηδέδαται, apud Heſyc. λύπῃ κατέχονται, pro quo fortaſſis ſcribendum ἀκηχέδαται.

Ἀκήκοα, præt.med. Atticum pro ἤκοα reduplicatis literis initialibus præſentis: à quo & ἀκηκόεσαν in pluſquam perf. pro ἠκόεισαν ſeu ἀκηκόεισαν, audiuerant: à them. ἀκούω.

Ἀκηχέατο, præt.pluſquamperf.paſſ.Ionicè pro ἀκήχηντο, ex ἀχέομαι, reduplicatione Attica literarum initialium facto ἀκηχήμην, triſtitia affectus fueram, vel etiam triſtitia afficiebar.

Ἀκηχέδαται, Ionicè itidem pro ἀκήχηνται, interpoſito etiam δ ſicut in ἐληλέδαται pro ἐλήλαται interpoſitum itidem δ eſt vnà cum ε, vt Euſtathius teſtatur, qui illud ἀκηχέδαται exponit λελύπηνται. Eſt & partic. præt. paſſ. ἀκηχεμένη, ex indic. ἀκήχεμαι, vt ἀκαχήμενος, eſt ex ἀκάχημαι.

Ἀκουέμεν, Ionicus infinitiuus eſt pro ἀκούειν, audire: à themate ἀκούω.

Ἄκουκα, præt perf. Ionicum augmento carens pro ἤκουκα, audiui: à them. ἀκούω.

Ἀκουτιεῖς, fut. Atticum pro ἀκουτίσεις, audire facies, ex th. ἀκουτίζω.

Ἀκοῶ, (audiam) fut. 2. ex them. ἀκόω, vnde & aoriſt. 2. ἤκοον.

Ἀλαθεὶς, partic. aor. 1. ſignificans vagatus, qui errauit: ex them ἀλάομαι. vnde & præt. imperf. ἀλᾶτο apud Homerum.

Ἀλάλημαι, (errauì, vagatus ſum, Heſychio πεπλάνημαι) præt. perf. paſſ. ab ἀλάομαι, reduplicatione literarum initialium. Quidam præſentis etiam temporis eſſe hoc ἀλάλημαι dicunt ex ἄλημαι, reduplicatis itidem initialibus literis. Vnde eſt infinitiuus ἀλάλησθαι, præſentis temporis & ipſe ſignificationem habens: itidémque participium ἀλαλήμενος. Sic verò & ἀκάχημαι ſecundum quoſdam præſentis, ſecundum alios præteriti temporis eſt. Rurſum tamen Heſych. ἀλάλητο per præt. pluſquamperf. exp. ἐπεπλάνητο.

Ἀλάλκον, aor. 2. act. pro ἤλαλκον, ex ἀλαλκέω, vt ἔδουπον ex δουπέω. Vnde ſubiectiuo modo ἀλάλκῃ quod Heſ. exp βοηθήσῃ, ἀπαλεξήσῃ, iuuerit, propulſarit.

Ἀλαλύκτημαι, (perturbatus ſum, Heſy. τεθορύβημαι, ἀπὸ τῆς κατὰ διάνοιαν ἄλης) præt. perf. paſſ. Atticam reduplicationem habens, à them. ἀλυκτέομαι. Quidam verò & præſentis eſſe temporis volunt: vt ἀλάλημαι & ἀκάχημαι: facto nimirum primùm ἀλύκτημι ex ἀλυκτῶ, indéque paſſiuo ἀλύκτημαι, ex hoc autem, repetitis initialibus literis, ἀλαλύκτημαι. Vtriuſque deriuationis meminit Euſt.

Ἀλεὶς, partic. præſ. temp. à them. ἄλημι. Eſt autem ἄλημι, contorqueo me & conglobo. Vnde apud Heſy. ἀλέντων, quod exp. συστρεψάντων, item ἀθροισθέντων, necnon συγκλεισθέντων. Et ἀλήμεναι, eidem συστραφῆναι, necnon πλανηθῆναι, errare. Apud eundem & ἀλεὶς legitur, exponitúrque non modo συστραφεὶς, ſed etiam πληγεὶς, κρατηθεὶς, ἀρθεὶς, item φυλαχθεὶς, & πιεσθεὶς.

Ἀλέξασθαι, quidam per ſyncopem factum aiunt ex ἀλεξήσασθαι, aor. 1. verbi medij ἀλεξέομαι. Poteſt tamen & regularis eſſe aoriſtus ille ex barytono themate ἀλέξω.

Ἀλεξέμεναι, Doricè & Ionicè pro ἀλέξειν ſeu ἀλεξεῖν, à themate ἀλέξω vel ἀλεξέω.

Ἀλήλεκα (molui) præt. perf. Attica reduplicatione factum ex communi ἤλεκα à them. ἀλέω. Vnde & præt. paſſ. ἀλήλεσμαι, molitus ſum: ex partic. ἀληλεσμένος, molitus.

Ἀλήλημαι, Atticum præteritum paſſ. ex them. ἀλάομαι, reduplicatis literis initialibus: & ſynonymum τῷ ἀλάλημαι, errauì, vagatus ſum: ſed ab eo differens, ea re ſola quòd ἀλάλημαι augmento caret, hoc autem ἀλήλημαι non item: ſicut ἀκάχημαι quoque augmentum non habet, habet autem ἀκήχημαι. Sunt tamen & qui præſentis temporis hæc eſſe dicant, vti ſuprà quoque admonui.

Ἀλήλιμμαι, Atticum itidem præter. paſſ. pro ἤλειμμαι, reduplicatis literis initialibus, & exempto ε ex diphthongo, à them. actiuo ἀλείφω. Vnde partic. ἀληλιμμένος pro ἠλειμμένος, vnctus. Itidem ἀλήλιπται, dicitur pro ἤλειπται, vnctus eſt.

Ἀλήλιφα, Atticum præter. actiuum pro ἤλειφα, ex eodem them. ἀλείφω eodem modo quo paſſiuum formatum.

Ἀλήμεναι, Doricè pro ἀλῆναι, ſignificans ἀθροισθῆναι vel συγκλεισθῆναι, congregari aut concludi ex them. ἄλημι.

Ἀλλέξαι, poeticè metri cauſa pro ἀναλέξαι, à them. ἀναλέγω Euſt.

Ἀλλύεσκε poeticè & Ionicè pro ἀνέλυε, reſoluebat. Poetæ enim ἄλλυε dicunt pro ἀνέλυε, metri cauſa: & Iones addunt ſuum σκε ex them. ἀναλύω Euſtathius.

Ἀλμένος, pro ἀλλόμενος, ex them. ἄλλομαι, per ſyncopen, & Æolicè tenui facto ex aſpirato.

Ἀλοίην, (captus ſim) aor. 2. actiui opt. modi, à th. ἄλωμι, vt δοίην à δίδωμι, pro quo Atticè dicitur ἁλῴην, vt δῴην pro δοίην.

Ἀλοὺς, (captus) part. aor. 2. actiui ab eodem th. Fit enim ex ἥλων, ἁλοὺς, vt δοὺς ex ἔδων.

Ἄλσο & Ἄλτο (ſaliiſti, ſaliit: ſeu cum ſaltu irruiſti & irruit) ſecundum quoſdam per ſyncopen ſunt ex ἅλασο & ἅλατο, abiecto augmento pro ἥλασο & ἥλατο, & exempto α, & tunc eſſent aor. 1 medij: ſecundum alios ſunt præteriti pluſquamperfecti temporis, abiecto itidem augmento pro ἧσο & ἧλτο, & aſpirata in tenuem conuerſa. Quæ poſterior opinio eſt probabilior & ſimplicior: ſed tunc ἄλσο & ἄλτο imperfecto potius reddenda ſunt, inſiliebas, inſiliebat.

Ἀλῴην, (captus ſim vel caperer) Atticè pro ἀλοίην quod vide.

Ἄλωθι, capere ſeu capiaris, imp. aor. 2 ab ἄλωμι, vt δόθι ex δίδωμι; & γνῶθι ex inuſitato γίγνωμι.

Ἄλωκα, captus ſum, præt. perf. act. vocis, pro ἥλωκα, ex them. ἄλωμι: pro quo Attici dicunt ἑάλωκα.

Ἄμαρτεν, errauit, peccauit, aor. 2. actiuæ vocis, augmento carens pro ἥμαρτε, ab inuſitato them. ἀμαρτέω.

Ἀμαρτήσω, fut. eiuſdem inuſitati thematis Ἀμαρτέω.

Ἀμβαλλόμεθα, poet. & metri cauſa pro ἀναβαλλόμεθα.

Ἀμβάσῃ poeticè & Doricè pro ἀναβήσῃ, aſcendens ex poetico them. ἀμβαίνω pro ἀναβαίνω. cuius futurum poeticum & Doricum ἀμβάσομαι pro ἀναβήσομαι. Itidem verò ἄμβασις & ἄμβατος, poeticè dicuntur pro ἀνάβασις & ἀναβατὸς.

Ἀμμέναι ſatiatum eſſe: infinitiuus Doricus ex them. ἄω, inde enim primùm fit ἄειν regulariter: ex quo ἀέμεναι Doricè ſeu Ionicè, & exempto ε, eiúſque loco inſerto μ ſcriptum ἄμμεναι, vt Varinus tradit. Apud Heſ. vnico μ ſcriptum ἄμεναι, itidem expoſitum πληρωθῆναι, quod ſimpliciter Doricum ſeu Ionicum eſt pro ἄειν.

Ἀμπείρας poeticè pro ἀναπείρας, ex ἀναπείρω.

Ἀμπεπαλὼν, particip. aor. 2. poeticum: ex themat. ἀναπάλλω. Inde enim regulariter fit ἀναπαλὼν, ex quo poeticè ἀμπαλὼν, & inſerto augmento præteriti perfecti ἀμπεπαλών. Eſt autem ἀναπάλλω, vibro.

Ἀμπέσαι, Laconicè pro ἀμφιέσαι apud Heſyc. ex inuſ. th. ἀμπέω pro quo dicitur ἀμφιέννυμι. Sic ἀμπέχειν pro ἀμφιέχειν,

Ἀμπέτασον poeticè pro ἀναπέτασον, à them. ἀμπετάζω, pro ἀναπετάζω.

Ἀμπλακών, qui errauit, partic. aor. 1. actiui, ex them. ἀμπλακέω: ex quo primùm fit ἤμπλακον, inde autem ἀμπλακών.

Ἀμπνύνθη, tertia perſona aor. 1, paſſ. tanquam ex them ἀναπνύομαι, ex quo & ἀνεπνύσθη, duplici enim modo formant præteritum illa in υω terminata, vel in μαι vel in σμαι Eſt autem ἀμπνύνθη, reſpirauit: pro ἀνέπνευσε. Verùm & ἄμπνυθαι legitur apud poetas, ab ἄμπνυμαι idem ſignificante quod ἀναπνέω in proſa.

Ἀμφέστην circumſtiti, aor. 2, act. vocis, ab ἀμφίστημι.

Ἀμφέχυτο, circunfuſus erat, vel etiam circumfundebatur, præt. pluſquā perf. paſſ. augmento ex parte carens pro ἀμφικέχυτο ex them. ἀμφιχύω: vnde & aor. 1, paſſ. ἀμφεχύθην circumfuſus ſum.

Ἀμφιεσάμενος, part. ex aor. 1. med. ἠμφιεσάμην: id autem ex themat. ἀμφιέννυμαι, circuminduor ſeu circum induo me.

Ἀμφιέσω, futurum eiuſdem them, ἀμφιέννυμι ſeu ἀμφιέω: pro quo metri gratia dicitur interdum ἀμφιέσσω, circuminduam ſeu circumamiciam.

Ἀνα per apocopen pro ἀνάστα, retracto etiam accentu, ab ἀνίσταμαι ſignificante ſurgo.

Ἀνάβα, pro ἀνάβηθι. aſcende: imper. aor. 2, ex indicat. ἀνέβην, vt ἀνάστα, ex ἀνέστην, à themate ἀνάβημι pro ἀναβαίνω.

Ἀναλλέξας, poeticè, metri cauſa duplicato λ, pro ἀναλέξας, ex them. ἀναλέγω, religo ſeu ſubligo, aut colligo.

Ἀναθεματιῶ, fut. Atticum pro ἀναθεματίσω, ex th ἀναθεματίζω, deuoueo.

Ἀνάλωκα, præt. perf. augmento carens pro ἀνήλωκα, ex th. ἀναλόω ſeu ἀναλίσκω Sic ἀνάλωσα ab eodem th. pro ἀνήλωσα: pro quo ἀνήλωσα, tranſpoſitis literis dicitur interdum ἠνάλωσα. Futurum eiuſdem th. eſt ἀναλώσω, conſumam ſeu inſumam.

Ἀνασσέμεν. Ionicè pro ἀνάσσειν, ex th. ἀνάσσω, regno, impero.

Ἀνάστα pro ἀνάστηθι ſurge, per apocopen: ex th. ἀνίσταμαι, vt ἀνάβα pro ἀνάβαθι.

Ἀναστε, per ſyncopen ex ἀνάστητε factum aiunt, ab eodem them.

Ἀνασφῆλαι, aoriſt. 1. act. infin. mod. ex indic. ἀνέσφηλα: id autem ex ἀνασφάλλω, ſignificante reſurgo ex lapſu, vel reſurgo ex morbo.

Ἀνδραποδιεῦνται, Ionicum eſt pro ἀνδραποδιοῦνται, hoc autem ἀνδραποδιοῦνται eſt fut. 2, med. vocis, Atticum pro ἀνδραποδίσονται, mancipabuntur, ſeu in ſeruitutē rapientur: ex act. them. ἀνδραποδίζω.

Ἀνεθείς, remiſſus) part. paſſ. ex aoriſt. 2, paſſ. ἀνέθην: Id autem ex actiuo them. ἀνίημι.

Ἀνεῖλεν (ſuſtulit ſeu interemit) tertia perſ. aor. 2. act. ex th. ἀναιρέω: quod fut 2, habet mutuatitium ἀνελῶ, ex ἀνέλω: vnde aor. 2. ἀνεῖλον.

Ἀνεῖναι. (remiſiſſe, vel omiſiſſe) infinit. aor. 2 ex th. ἀνίημι, cuius aor. 2, indic. modi eſt ἀνῆκα, ex quo infinitiuus ille. Inde & part. ἀνείς. necnon infin. med. ἀνέσθαι, At ἀνεῖσθαι eſt præt. perf. paſſ. infinitiui modi, ab eodem themate.

Ἀνεῖσαν, tertia perſ. plur. aor. 1, à th. ἄνειμι, aſcendo.

Ἀνεῖσθαι, (remiſſum ſeu reſolutum eſſe) infin. præt. perf. paſſ. ex indic. ἀνεῖμαι: id autem ex act. th. ἀνίημι, vt paulo antè dixi in Ἀνεῖναι.

Ἀνελεῖ, (tollet, interimet) tertia perſona fut. temp. tanquam à them. ἀνέλω: Iſto porrò futuro ἀνελῶ verbum ἀναιρέω vtitur mutuatitio loco fut 2, éſtque inde aor. 2, ἀνεῖλον ex quo infinit. ἀνελεῖν, & partic. ἀνελών Inde & infin. med. ἀνελέσθαι, eiuſdem temporis & ſignif. cū ἀνελεῖν.

Ἄνελον, pro ἄνελε, more Syracuſano: ab indic. ἀνεῖλον aor. 2, mutuatitio verbi ἀναιρέω. Eſt autem ἄνελε, perime.

Ἀνέντες, num. plur. ex ſing. ἀνείς. Eſt autem hoc ἀνείς partic. aoriſt. 2, ex indic. ἀνῆκα Id autem ex them. ἀνίημι, remitto.

Ἀνεπάλμενος, pro ἀνεπαλλόμενος, ex them. ἀνεπάλλομαι, ex quo & ἀνέπαλτο, pro ἀνεφήλατο, vt ἄλτο pro ἥλατο dici ſuprà monui.

Ἀνες, (omitte, vel remitte) imper. aor. 2, ex ἀνῆκα, id autem ex them ἀνίημι. Ex illo verò aoriſt. 2. ἀνῆκα eſt & tertia perſ. plur. num. ἄνεσαν, remiſerunt aut dimiſerunt.

Ἀνέσταν, ex ἀνέστησαν, factum eſt Æolica ſyncope. Eſt autem ἀνέστησαν tertia perſona plur. num. aoriſt. 2, indic. modi à prima perſ. ἀνέστην. Hoc verò ἀνέστην à them. ἀνίσταμαι.

Ἀνέτειλεν tertia perſ ſing. aor 1, ἀνέτειλα exortus ſum, à th. ἀνατέλλω.

Ἀνέωγα, præt. med. Atticum pro ἄνωγα apertus ſum: à th. ἀνοίγω. Solent enim Attici in præteritis & aoriſtis verborum ab ο vel ω incipientium, augmento præponere ε, dicentes ἑώρακα pro ὥρακα, ἐώνημαι pro ὤνημαι· ἔωσα pro ὦσα, non id tamen faciunt in omnibus. Itidem in aoriſt. 1, dicitur ἀνέῳξα pro ἄνῳξα: pro quo & ἤνῳξα interdum reperitur, vt ἠνάλωσα pro ἀνήλωσα.

Ἀνέωνται, Atticum eſſe tradunt nonnulli pro ἀνεῖνται dimiſſi ſunt, quod eſt præterit. perf. paſſ. ab actiuo th. ἀνίημι Ego autem potius eſſe iudico aor 2. coniunctiui modi, pro ἀνῶνται, vt ἀφέωνται pro ἀφῶνται dicā tradit Euſt.

Ἀνήῃ pro ἀνῇ, epentheſi literæ η: vel etiam ex ἀνείη diphthongo ει conuerſa in vocalem, η, à th ἀνίημι, teſte Euſtathio. Heſyc. priorem opinionem ſequitur, exponens ἀφῇ, item ἀναπείσῃ: innuenſque eſſe aoriſt. 2, coniunctiui modi.

Ἀνηλώθη, tertia perſ. aoriſt. 1, paſſ. ab inuſ. them. ἀναλόω. Vnde & præter. perf. actiuum ἀνήλωκα, & aoriſt, 1, ἀνήλωσα, conſumpſi ſeu inſumpſi. Pro quibus mutata, vocalium ſede reperitur etiam ἠνάλωσα, ἠνάλωκα. ἠναλώθην.

Ἀνῆμεν, tradunt nonnulli per ſyncopen dici pro ἀνήκαμεν, remiſimus, à th. ἀνίημι: quidam pro ἄνεμεν, producta penultima ex eodem themate. At ἀνῆμεν eſt præt. imperf. ab ἄνειμι ſignificante ἀνέρχομαι.

Ἀνήνασθαι, (renuiſſe) ab ἀνηνάμην aor. 1, med. ex th. ἀναίνομαι, vt ἐμηνάμην ex μαίνομαι.

Ἀνώνεγκα & Ἀνώχα, & Ἀνωέχθην, ſunt ab inuſitato th. ἀνενέγκω, à quo verbum ἀναφέρω hæc tempora mutuatur.

Ἀνῃρηκώς, part. præt. perf. actiui, ex ἀνῄρηκα, quod ſignificat, ſuſtuli. Id autem ex th. ἀναιρέω.

Ἀνθέμενος, poeticè metri cauſa pro Ἀναθέμενος: ex th. ἀνατίθημι.

Ἀνθέξομαι, fut. 1, med. à them. ἀνθέχω: tenui in aſpiratam mutata, quoniam & ἔξω ſuum ſpiritum in futuro mutat.

Ἄνθεσαν, poeticè metri cauſa pro ἀνέθεσαν, eſt autem ἀνέθεσαν, tertia perſ. plur. num. ex prima ſing. ἀνέθην: quod eſt aor. 2, verbi ἀνατίθημι.

Ἄνθετο, itidem poeticè dicitur pro ἀνέθετο, metri cauſa, aor, 2. medius ex eodem them.

Ἄνθορε, quoque poeticè metri cauſa dicitur pro ἀνέθορε, ex them, ἀνθορέω, poeticè pro ἀναθορέω, éſtque itidem aor. 2.

Ἀνιᾶσι, (ſurſum mittunt) tertia perſ. plur. indic. mod. ex th. ἀνίημι.

Ἀνίστω, (ſurge) Atticè pro ἀνίστασο: imperſ. modo, ex thē. ἀνίσταμαι.

Ἀνιών (qui aſcendit vel exortus eſt) part. act. aoriſt. 2, ab ᾔειν id autem ex th ἄνειμι.

Ἀνστάς, poeticè pro ἀναστάς, qui ſurrexit, ab ἀνέστην, aor. 2 verbi ἀνίσταμαι.

Ἀνστήτην, poeticè itidem pro ἀνεστήτην ſeu ἀναστήτην

ab ἀνέςίω, aor. 2. eiuſdem them.

Ανέχοιτο & ipſum poeticè & metri cauſa pro ἀνέχοιτο, dicitur optatiuo modo, ab ἀνεχόμην aor. 2. med. verbi actiui ἀνέχω. Facit enim ἀνέχω, fut. 2. act. ἀνάχω: vnde aor. 2. ἀνέχον: ex quo med. ἀνεχόμην.

Ἀντείνον, quoque dicitur eodem modo pro ἀνάτεινον, extende: imper. modo, aoriſt. 1. ex ἀνέτεινα reperitur. Quam ſyncopen nonnulli non poeticam ſolum metri cauſa dicunt, ſed etiam Doricam.

Αντιόων & Αντιόωσα, poeticè pro ἀντιῶν & ἀντιῶσα, epentheſi literarum, & retractione accẽtus facta: à them. ἀντιάω, obuio ſeu occurro.

Ανωγα, præter. med. verbi ἀνάγω ſeu ἀνωγέω, augmento carẽs: ex quo them. & imperf. ἀνώγεον, & aoriſt. 2. ἄνωγον.

Ανοίχθlω, reſoluta diphthongo pro ἀνῴχθlω, apertus ſum, à th. ἀνοίγω.

Ανωχθι, imperatiuus μεταπεπλασμένος ἐκ τοῦ ἄνωγε, teſte Euſt. cuius Heſ. quoque meminit, allato etiam ἀνώχθω pro ἀνωγέτω, iubeat, κελευέτω.

Αξε, vt volunt nonnulli, eſt imperatiuus præſentis temporis futuri formam habens, à verbo ἄξω, quod poetæ fecerunt ex ἄξω futuro verbi ἄγω. Vel dictum eſt pro ἄξον, in aoriſt. 1. vt viciſſim in aoriſt. 2. reperitur λάβον, pro λαβέ.

Αξον, imper. aor. 1. à them. ἄγω vel ἄγνυμι, ſignificans vel duc vel frange, à quo eſt & fut. indic. ἄξω.

Αξῶ, Doricum eſt pro ἄξω à th. ἄγω vel ἄγνυμι.

Απαμμένος, Ionicè pro ἀφημμένος, ſublata aſpiratione & augmento, à th. ἀφάπτομαι.

Απάρας, part. act. aor. 1. à them. ἀπαίρω. id enim fut. facit ἀπαρῶ, aor. 1. ἀπῆρα ſeu ἀπῆρα, vnde iſtud participium.

Απέβα, Doricè pro ἀπέβη, aor. 2. verbi ἀποβαίνω.

Απέδρα, per apocopen ſecũdum quoſdam pro ἀπέδρασεν, aufugit. vnde plur. ἀπέδραμεν & ἀπέδραν. Alij vero ab ἀποδρημι deriuare malunt.

Απει, ſecunda perſona præſentis indic. à them. ἄπειμι, abſum. ſecundum quoſdam eſt ſecunda perſona præſentis indic. ab ἄπειμι, abeo, & imper. verbi eiuſdem pro ἄπιθι, abi.

Απειλήτlω per η ſcriptum in penultima, eſt per ſyncopen factum ex ἀπειλησάτlω: at per ει diphthongum, eſt præter. imperf. dualis num. à them. ἀπειλέω. Euſtath.

Απέλαυον & Απέλαυσα ſunt ex th. ἀπολαύω: pro quibus reperitur etiam ἀπήλαυον & ἀπήλαυσα.

Απελέσθαι, Ionicè pro ἀφελέσθαι, abſtuliſſe, infinitiui modi, ex aor. 2, med. indic. ἀφειλόμην, à th. ἀφαιρέω, quod fut. 2, mutuatitium facit ἀφελῶ.

Απέπτlω, (auolaui) aor. 2, indic. modi, à th. ἀφίπτημι. ἵπτημι enim facit ἔπτlω, vt ἵςημι facit ἔςlω: vnde cõp. ἀπέπτlω.

Απεργμαι, præt. paſſ. ex th. ἀπέργω, abarceo: vnde part. ἀπεργμένος.

Απες, Ionicè pro ἄφες: imper. modo, aor. 2, à th. ἀφίημι: dimitto.

Απέσομαι, fut. verbi ἄπειμι, abſum.

Απέςην, aor. 2, indic. modi, à th. ἀφίςαμαι.

Απεχθήσομαι, fut. 1, med. verbi ἀπεχθέομαι, pro quo dicitur potius ἀπεχθάνομαι: vnde & aoriſt. 2, med. ἀπηχθόμlω, odio fui, inuiſus fui. niſi imperfectum id eſſe malis.

Απέχρη præt. imperfectum imperſonalis verbi ἀπόχρη, ſufficit.

Απεών, participium Ionicum pro ἀπών, à them. ἄπειμι, abſum.

Απῆκε, aor. 1. Ionicus Indic. modi, pro ἀφῆκε, dimiſit: à th. ἀφίημι.

Απήλαυον & Απήλαυσα pro Απέλαυον & ἀπέλαυσα, ex themate ἀπολαύω. Vtorumque exempla ſuo loco reperies in Απολαύω.

Απlῶ, præter imperf. indic. modi ab ἄπειμι, ſignificans aberam. Quidam aiunt eſſe etiam præteriti imperfecti ab ἄπειμι. ſignificante abeo. Sed tunc ſcribendum eſſet potius ἀπῄειν, nam verbi εἶμι præt. imperfect. eſt ᾔειν.

Απηνεώθlω, obſtupefactus ſum, & obmutui) aor. 1 paſſ. indic. modi ab ἀπηνεόομαι.

Απlῦθον, Doricè pro ἀπῆλθον, apud Theocritum frequens. Eſt autem ἀπῆλθον, aor. 2, indic. modi, à them. Απέρχομαι ſeu ἀπελεύθω.

Απηῦρον, quod Heſych. ex Eurip. Androm. affert pro ἀφείλοντο, eſt aor. 2, indic. modi ab ἀπαυρέω. vnde & ἀπηύρα, quod idem exp. ἀφεῖλεν, nec non ἀφῄρει: in imperf.

Απήχθημαι, præt. perf. paſſ. indic. modi à them. ἀπεχθέομαι. pro quo vſitatius eſt ἀπεχθάνομαι, ſignificãs odio ſum, inuiſus ſum.

Απίενται, Ionicè pro ἀφίενται, ex Ionico th. ἀπίεμαι pro ἀφίεμαι.

Απικόμενος, itidem Ionicè pro ἀφικόμενος: part. ex aor. 2, indic. modi ἀπικόμην pro ἀφικόμlω, ex Ionico th. ἀπικνέομαι pro ἀφικνέομαι.

Αποδρὰς, part. aor. 2, ab ἀπέδρα, tanquam ex ἀποδρημι, pro quo dicitur potius ἀποδιδράσκω, aufugio.

Αποδραίlω, Atticus optat. pro ἀποδραίην, aufugerem.

Αποειπον, poeticè pro ἀπεῖπον, aoriſt. 2, ab inuſitato themate ἀπέπω, à quo ἀπαγορεύω mutuatur futurum ſecundum.

Απόερσεν & Αποέρσῃ, & Αποέρσῃ, aor. 1, à them. ἀποέρρω, quod Aeolice format futurum ſuum ἀποέρσω, vt tradit Euſt. ἀπόερσεν illud exponens ἀπέφθειρεν, itidemque cætera duo.

Απόκλαξον, imper. aor. 1, Doricè pro ἀπόκλεισον, ſeu ἀποκλήϊσον. nam loco communis futuri ἀποκλῄσω, dicunt primum ἀποκλῄξω, deinde η in α conuerſo, & ſubſcripto ι ἀποκλᾴξω. vnde aor. 1, ἀπέκλαξον, & ex eo imp. ἀπόκλαξον.

Απολαμφθέντες, partic. aoriſt. 1, paſſ. Ionicum pro ἀποληφθέντες. Nam ab ἀπολαμβάνω Iones in futuro dicunt non ἀπολήψω, cum aliis Græcis, ſed peculiari modo ἀπολάμψω, tanquam ab ἀπολάμβω. Itidem vero ἀπολελαμμένοι dicunt pro ἀπολελημμένοι ſeu ἀπειλημμένοι. Ambo apud Herodotum frequenti in vſu.

Απολεῖ, Atticè pro ἀπολῇ, peribis, ſecunda perſona futuri 2, medij ἀπολοῦμαι, ex themate ἀπόλλυμαι ſeu ἀπολέομαι.

Απολελαμμένος, vide in præcedente ἀπολαμφθέντες.

Απολέλαυκα præt. perf. act. à th. ἀπολαύω.

Απολοῦμαι, fut. 2, med. verbi ἀπόλλυμαι ſeu ἀπολέομαι.

Απόλωλα præt. med. eiuſdem thematis. Eiuſdem præteritum actiuum eſt ἀπολώλεκα. Ambo habentia reduplicationem Atticam literarum ſimplicis thematis initialium, vt ἄγηοχα, ἐρήρεικα, ἐνήνοχα, & ſimilia.

Απόςα pro ἀπόςηθι vt ἀνάςα pro ἀνάςηθι: imper. aor. 2, ex them. ἀφίςημι.

Αποςὰς, part. aor. 2 ab eodem them.

Αποςῆναι, infinit. aor. 2, eiuſdem th. Ex quo etiam fut. 1, act. ἀποςήσω.

Απούρας per ſyncopen pro ἀπουρίσας: itidemque ἀπούρᾳι pro ἀπουρίσαι, & ἀπουράμενος, voce media pro ἀπουρισάμενος: à th. ἀπούρω pro ἀπουρίζω, compoſito ex οὖρος Ionico pro ὅρος. Euſt. Sic vero ἀπαύρας dictũ putatur pro ἀπαυρήσας.

Απόχρη, imperſonale verbum ſignificans, ſufficit, ſatis eſt. Vnde infinit. ἀποχρῆν pro ἀποχρᾶν, ſatis eſſe ſeu ſufficere. Fut. ἀποχρήσει, ſatis erit, ſufficiet. Participium ἀποχρέων, ſufficiens, cuius fœm. ἀποχρέουσα.

Απώμνυς, poeticè pro ἀπώμνυες, abiurabas à poetice themate ἀπόμνυμι pro ἀπόμνυμι.

Ἆραι, infinitiuum ab ἦρα ſeu ἄρα aor.1, verbi ἄρω.

Ἀραιρημένος, Atticè & Ionicè ſimul pro ᾑρημένος, à themate αἱρέω. Illa enim reduplicatio initialium literarum Attica eſt: augmenti autem omiſſio, Ionica eſt. Sic ἀραίρητο pro ᾕρητο. Ambo apud Herodotum.

Ἄραρα eodem modo dicitur pro ἦρα in præt.med. à th ἄρω. Vnde part. ἀραρώς.

Ἀραροίατο, Ionicè pro ἀραροίντο, conueniſſent. poteſt autem hoc ἀραροίμην eſſe vel præſens optatiui paſſiui, vel aoriſt.2, optatiui medij: ambo habentia Atticam literarum initialium reduplicationem. Sed eſt potius aoriſti 2, quàm præſentis, quia reperitur act. Aoriſt. ἄραρον eandem habens reduplicationem: pro ἦρον, vt λελαθόμην pro ἐλαθόμην & κέκαμον pro ἔκαμον, quæ tamen poetis duntaxat vſitata ſunt.

Ἄρασθαι, infi. med. ab ἠράμην aor.1, med. verbi αἴρω.

Ἀρέσομαι, fut.1, med verbi ἀρέσκω tanquam à th. ἀρέω. A quo them. eſt & fut.1, act ἀρέσω & aor.1, ἤρεσα, & infi. ἀρέσαι.

Ἄρηαι, Ionica conſuetudine pro ἄρῃ: eſt autem aoriſt.1, med. ſubiunct. modi à th αἴρω.

Ἄρηρα, Attica reduplicatione pro ἦρα: eſt autem præter. med vel ab ἄρω & ſignificat, compactus ſum, aut congruit vel ab αἴρω, & ſignificat ſuſtuli vel abſtuli. Vbi diſcriminis cauſa ſubſcribi poſſet ι. Præt. pluſquamp. ἀρήρειν.

Ἀρθείς, partic paſſ ab aor.1, indic. ἤρθην, ex quo & infin. ἀρθῆναι, & futurum primum paſſ. ἀρθήσομαι: ex th. act. αἴρω.

Ἄρθητι, imper. paſſ. itidem ab ἤρθην, aor.1, paſſ. verbi αἴρομαι.

Ἄρσον, imper. aor.1, ἦρσα, Æolico aoriſto verbi ἄρω. Facit enim id Æolicè futurum ἄρσω pro ἀρῶ. vnde illi duo aoriſti.

Ἄρχμενος, per ſyncopen pro ἀρχόμενος ex ἄρχομαι. Varinus.

Ἄρω, interdum eſt thema, cuius fut. ἄρσω, & præter. med ἄρηρα ſeu ἄραρα. interdum eſt aor.1, ſubiunct. modi à th. αἴρω.

Ἆσαι, infin. aoriſt. 1, act. ſignificans interdum βλάψαι, & tunc per contractionem ex ἀάσαι factum putatur ex them. ἀάω: interdum κορέσαι aut ἀναπνεῦσαι, à verbo ἄω. Vnde & media voce ἄσασθαι pro κορέσασθαι, & optat act. ἄσαιμι ſignificans itidem κορέσαιμι.

Ἀσηθείην, aor.1, paſſ. optat. modi, ex ἠσήθην aor.2, paſſ indic. modi. Id autem ex them. ἀσάομαι. Vnde & aor.1, med. ſubiunct. ἀσήσῃ, quod Heſych. expon. λυπηθήσῃ, βλαβήσῃ.

Ἀισθείς, part paſſ. ex ᾔσθην, aor 1, paſſ. verbi ἄδω.

Ἄσθην, poeticè & Ionicè pro ἀάσθην dici tradunt, ex th, ἀάω vel ἄω ſignificante damno afficio, lædo. pro quo tamen potius ἀάω dicitur.

Ἀσμένος pro ἡσμένος, ex them. ἥδομαι. ſecundum nonnullos. Videtur tamen potiùs ex ἄδω deriuandum. Ionice primum detracto augmento, & ſpiritu aſpero in tenuem mutato, poſtea retracto accentu more Æolico.

Αὐάνθην, aor.1, paſſ indic. modi ex th. αὐαίνω.

Αὐγάσδεο, Doricus imper. præſ. temporis pro αὐγάζου, ex th. αὐγάζομαι ζ in σδ mutato & diphthongo ου in εο reſoluta.

Αὐξήσω fut.1, verbi αὐξέω: pro quo dicitur potius αὐξάνω vel αὔξω, augeo.

Ἀφεῖμαι præt perf. paſſ. indic. modi, ex th. act. ἀφίημι, vt τέθειμαι ex τίθημι. Vnde particip. ἀφειμένος, dimiſſus.

Ἀφείμην pro Ἀφέμην ab ἄφην, aor.2, verbi ἀφίημι. Vnde & infi. ἀφεῖναι, dimiſiſſe.

Ἀφείς, & fœ. Ἀφεῖσα & neutrum Ἀφέν, partic. ab eodem aoriſto ἄφην ex eodem th. ἀφίημι.

Ἀφεκτέον, aduerb. poſitiuum à verbo ἀπέχω.

Ἀφέξω, fut.1, eiuſdem th.

Ἄφες, aor.2, imper. modi, ab ἄφην aoriſt.2, indic. verbi ἀφίημι. Vnde med. vocis aor.2, ἀφέμην, ex quo part. ἀφέμενος.

Ἀφεστύη, nouo & poetico more pro ἀποστύη, apud Ho. ſecundum quoſdam ex th ἀφίστημι.

Ἀφέστατε, per ſyncopen pro ἀφεστήκατε ab ἀφίστημι. Euſt.

Ἀφετέον. aduerb poſitiuum ab ἀφίημι, dimitto.

Ἀφέωκα pro ἀφεῖκα, ἐλλείψει literæ ι, & pleonaſmo τοῦ ω, ex th ἀφίημι. Var.

Ἀφέωνται, Ionice pro ἀφῶνται, aor.2, med. ſubiunct. modi ab eodem th.

Ἀφηρέθην, aor.1, paſſ indic. modi, à th. ἀφαιρέομαι.

Ἀφθείς, part. ab ἤφθην aor.1, paſſ. verbi ἅπτομαι.

Ἀφιᾶσι, tertia perſ. plur. præſ indicat. ἀφίημι, per contractionem ex Ionico ἀφιέασι, pro quo communiter dicitur ἀφιεῖσι.

Ἀφῖγμαι præt. perf. paſſ. indic. modi, ex th. ἀφίκομαι pro quo frequentius dicitur ἀφικνέομαι.

Ἀφίει, tertia perſ. ſing. præt. imperf. act. indic. modi ex th. ἀφιέω: pro quo dicitur etiam ἀφίη, ex th. ἀφίημι, vt nō ſolum ἐτίθη dicitur, ſed etiam ἐτίθει, ex baryt. th. τιθέω. Idem ἀφίει eſt etiam imperatiuus ab eodem th. barytono ἀφιέω, pro quo alioquin ex ἀφίημι dicitur ἀφίεθι.

Ἀφίκηαι, Ionica paragoge pro ἀφίκῃ, ſecunda perſona aor.2, medij ſubiunctiui modi, ex th. ἀφικνέομαι, cuius aor.2, indic, eſt ἀφικόμην.

Ἀφίξομαι, fut.1, med. eiuſdem th. ἀφικνέομαι, vel potius ἀφίκομαι. Vnde & præt perf. paſſ ἀφῖγμαι, ex quo inf. ἀφῖχθαι.

Ἀφοῦ, imper. aor.2, vocis mediæ: ſed irregularis. regulariter enim ἄφεσο dicitur, vnde poſtea fit ἀφοῦ, exempto σ & εο contracto in ου diphthongum, ſicut θοῦ quoque pro θέσο dicitur, ac ſimilia alia, ex th. actiuo ἀφίημι.

Ἀφῶσι, aor.2, coniunct. modi, ab eodem th.

Ἆχει, prima longa, Dorice pro ἤχει, reſonabat: ex th. ἀχέω. Sin priore breui reperiatur vſurpatum, eſt à th. ἀχέω, augmento carens.

Ἀχθείς, part. paſſ. ex ἤχθην, aor.1, paſſ. indic. modi the. actiui ἄγω.

Ἀχθέσαι, Attice pro ἀχθέσῃ, moleſte feres: ſecunda perſona futuri. Ἀχθέσομαι, ex inuſitato themate ἀχθέομαι, pro quo vſurpatur ἄχθομαι. Vnde & aoriſt.1, paſſ. ἠχθέσθην, ex quo partic. ἀχθεσθείς. Reperitur tamen & ἀχθήσομαι pro ἀχθέσομαι in futuro medio.

Ἄωρτο, per ſyncopen pro αἰώρητο, ex th. αἰωρέω. Sin ἄορτο ſcribas, eſt à th. ἀείρω. Euſtat. Quidam ex ἦρτο factum volunt η in α conuerſo, & inſerto ω. Eſt autem illud ἦρτο præt. pluſquamperf. paſſ. ex them. ἄρω, vel etiam ab αἴρω.

B

Βᾶ pro βῆθι, incede: ab ἔβην, aor,2, verbi βῆμι. vt κατάβα etiam dicitur pro κατάβαθι.

Βαδιοῦμαι. Attice pro βαδίσομαι, fut. med. verbi act. βαδίζω. Sic βαδιῶ Attice item dicitur pro βαδίσω. ab eodem them.

Βαῖεν, aor.2, opt. modi, per contractionem pro βαίησαν, ex prima perſona, βαίην, vt σταίην Hoc autem βαίην, ex aor.2, ἔβην, à th. βῆμι.

Βαῖνεν, Ionice pro ἔβαινε, incedebat. à th. βαίνω. Alioqui & imperatiuus eſſe poteſt eiuſdem verbi.

Βαλέειν, Ionice & poetice pro βαλεῖν, infin. aoriſt.2, vel fut.2, à them. βάλλω. De quo futuro dicetur & paulò poſt.

Βάλλε Ionice pro ἔβαλλε: vel etiam imperatiuus: à them. βάλλω.

Βάλλεο, imper. Ionic. pro βάλλου, ex th. βάλλομαι.

Βαλλήσομεν, fut. inuſitati th. βαλλέω: apud Ariſtoph.

Alioqui βάλλω fut.1. mutuatitium habet à βλέω, nimirum βλήσω (ſicut præter. βέβληκα ex eodem ſumit) nam βαλῶ (licet quidam vtrunque eſſe velint) eſt fut.2. Itidem βάλλησι poeticè pro ἐβάλλησι, ex eodem βαλλέω.

Βαλών, part. ex ἔβαλον, aor.2, act. th. βάλλω.

Βᾶμβν, Doricè apud Theocr. pro βῶμεν, eamus: aor.2, ſubiun. modi ex ἔβην aor.2, ind. modi th. βῆμι.

Βᾶν pro ἔβησαν itidem aor.2, indic modi verbi βῆμι.

Βάς & βᾶσα, part. ex ἔβην, aor.2, th. βῆμι.

Βασεῦνται, Doricè pro βήσονται, ex eodem βῆμι ſeu βαίνω. Sed & βασεῦνται affertur pro βήσονται, dicitúrque Æolicum eſſe.

Βᾶτε, Doricè pro βῆτε: & Βάτην pro ἐβήτην ambo aor. 2, eiuſdem them.

Βάτω, tertia perſ. imper. ex prima perſ. βῆθι, itidem ex aor.2. eiuſdem verbi.

Βέβαα, quidam ex βέβηκα factum eſſe dicunt, detracto κ & η in α mutato Ionicè. (quemadmodum & ἕστα formatur ex ἕστηκα. Vnde tertia perſ. plur. βεβάασι pro βεβήκασι & part. βεβαώς.

Βέβαμεν quoque ex βεβήκαμεν per ſyncopen eſſe dicitur. At βεβάμεν infinitiuus eſt pro βεβηκέναι, iuiſſe. Ambo ex inuſitato th. βῆμι.

Βεβαρηώς, Ion pro βεβαρηκώς, exempto κ, ex th. βαρέω.

Βέβαφα, præt. act. ex verbo βάπτω

Βεβαώς, part. ex præt. βέβαα, de quo paulò ante.

Βέβηκα, præt. perf. actiuæ vocis, ex inuſ. th. βάω, pro quo alioqui βαίνω dicitur. Vnde præt. pluſquamp. βεβήκειν, & part βεβηκώς.

Βεβίηκα præt. perf. act. à th. βιάω. Vnde & part. paſſ. βεβιημένος.

Βεβίωμαι, præt. paſſ. ex act. them. βιόω, Paſſ. tertiam perſonam præteriti habet βεβίωται, quæ impersonaliter nonnunquam ponitur. Hinc participium paſſ. βεβιωμένος.

Βέβλαφα, præt. perf. act. ex th. βλάπτω. Medium præt. βέβλαβα. paſſ. βέβλαμμαι vnde aor.2, ἐβλάβην.

Βεβλήαται, Ion. pro βέβληνται itidémque βεβλήατο pro βέβληντο, quorum illud eſt præt perf. paſſ. hoc verò præt. pluſquam perf. Ambo ex actiuo th. βάλλω, habente futurum mutuatitium βλήσω.

Βέβληκα, præt. perf. act. verbi βάλλω, habentis (vt iam dixi) mutuatitium futurum βλήσω, ex inuſ th βλέω. Vnde præt. pluſquamp. βεβλήκειν. Et præt. paſſ. βέβλημαι: ex quo part. βεβλημένος.

Βεβόληαται, Ionica conſuetudine pro βεβόληνται ex th. βολάω.

Βεβολήαται & βεβολήατο, Ion. pro βεβόληνται & βεβόλην το. Hęc autē ſunt vel ex th. βολέομαι, vel ex βέβληνται & βέβληντο inſerta litera ο. Id quod & de part. βεβολημένος dicendum eſt, nec non de infin. βεβολῆσθαι.

Βέβουλα, præt. med. verbi βούλομαι.

Βεβούλημαι, præt. paſſ. verbi βούλομαι, ex inuſ. βουλέομαι formatum.

Βεβρέμηκα præt. perf. act. verbi βρέμω interpoſito η euphoniæ cauſa ſecundùm quoſdam: vt in νενέμηκα & ſimilibus. Niſi potiùs eſt mutuatitium præteritum ex inuſitato βρεμέω.

Βέβρεχα, præt. perf. act. verbi βρέχω βέβροχα autem, mediæ vocis præt. ab eodem them.

Βέβρειθα, præt. med. verbi βρίθω. Vnde part βεβριθώς.

Βεβρώθω, thema habet ex verbo βρῶ (vt κλώθω ex κλῶ) reduplicatione Attica ſyllaba βε. Euſt Alij tamen βεβρώθοις, volunt eſſe ſecundam perſonam præt. med. in opt. modo.

Βέβρωκα, mutuatitium præteritum verbi βιβρώσκω, ex inuſitato them. βρόω. Vnde pluſquamp. βεβρώκειν & præt. paſſ. βέβρωμαι.

Βεβρώς part. præt. perf. ab eodem th. per ſyncopen ex βεβρωκώς ſecundum Euſt. Niſi malis eſſe præt. med. vt ἑστὼς ex βεβρωώς, ſicut ἑστὼς ex ἑσταώς.

Βέβωκα, mutuatitium præt. perf. verbi βώσκω, ex inuſit. ab βόω.

Βεβὼς ex βεβαώς, vt ἑστὼς, ex ἑσταώς. Eſt autem βεβαὼς part. ex præt. med. βέβαα, ab inuſitato them. βάω. Alij ex βεβηκὼς eſſe factum aiunt Attico more exempto primum κ, deinde η in α conuerſo & α atque ω contractis.

Βέῃ, Ionicè pro βῇ vt ἔῃ pro ᾖ, aoriſt.2, ſubiunct. modi, ex th. βῆμι.

Βείομαι, apud Homerum pro βιώσομαι, facto βείω ex βιῶ, aut ex βέομαι interiecto ι. Euſt Fuerit itaque βείομαι pro βιώσομαι, vt πίομαι pro πίομαι, & φάγομαι pro φαγοῦμαι.

Βείω, poeticè metri cauſa pro βῶ. Primum enim ex βῶ, Ionicè fit βέω, inde ι inſerto βείω, Ambo aoriſt. 2, coniunctiui modi, ex inuſ. th. βῆμι ſeu βάω.

Βῆ, aor.2 poeticus augmento carens, pro ἔβη, ex eodem them. Sin cum ι ſubſcripto occurrat βῇ, eſt tertia perſ. ſing. ſubiunctiui modi, eiuſdem temporis, & ex eodem them. At βήῃ pro βείῃ, vt στήῃ pro στάῃ, teſte Euſtath

Βῆθι, imper. aor.2, act. ex eodem them.

Βήμεναι, Doricè & poeticè pro βῆναι: aor.2, infin. modi, ex eodem them.

Βῆν, poetice ſine augmento pro ἔβην ex eodem verbo.

Βησάμενος, part. ex ἐβησάμην, aor. med. verbi βαίνω, mutuantis ſua tempora ex inuſitato βάω.

Βῆσαν, poetice ſine augmento pro ἔβησαν, aoriſt.2, verbi βῆμι. Sic βῆσε pro ἔβησε.

Βήσομαι, fut. med. verbi βαίνω, mutuo ſumptum ex βάω, à quo habet & act. fut βήσω.

Βήτην, poetice pro ἐβήτην quod eſt tertia perſ. dualis num ex ἔβην, aor.2, verbi βῆμι.

Βιήσατο, poetice itidem ſine augmento, ex themate βιάομαι.

Βιούς, part. aor.2, ex ἐβίων, vt δούς ex ἔδων. Hoc autem ἐβίων, ex th. βίωμι, vt ἔδων ex δίδωμι.

Βιῴην, Attice pro βιοίην, vt δῴην pro δοίην, ex eodem th. Βιῶναι quoque eſt ex ἐβίων, vt γνῶναι ex ἔγνων.

Βιώτω, tertia perſ. imper. modi. temporis aor.2, ex prima βίωθι, vt δότω & δόθι. Ambo autem illa ex th. βίωμι, vt hæc ex δίδωμι.

Βλαβείς, partic. aor.2, paſſ. ex ἐβλάβην, ambo ex themate βλάπτω, faciente, fut.2. βλαβῶ tenui in mediam commutata. Vnde fœm. βλαβεῖσα. Ex eodem verò ἐβλάβην eſt & infin. βλαβῆναι: necnon fut 2, βλαβήσομαι.

Βλαστήσω, mutuatitium fut. verbi βλαστάνω. ex inuſitato βλαστέω.

Βλείμην βλεῖο, βλεῖτο, opt. modo aoriſt.2, medij, ex inuſ. th. βλῆμι vt θείμην, θεῖο, θεῖτο, ex τίθημι: & εἵμην, εἷο, εἷτο, ex ἵημι.

Βλείς, part. ex ἔβλην, aor.2, verbi βλῆμι, vt θείς ex ἔθην, Alij verò per ſyncopen ex βληθείς factum volunt, teſte Varino.

Βληθείς Βληθῆναι, Βληθῶ, & huiuſmodi alia, ſunt aor.1, paſſ. ex themate βάλλω, cuius mutuatitium futurum eſt βλήσω.

Βλῆτο, poetice pro ἐβέβλητο, abiecto augmento præteriti pluſquamperfect. ex eodem them. Sic infinitiuo præteriti perfecti, & pluſquamperfecti dicitur βλῆσθαι pro βεβλῆσθαι, & particip. βλήμενος pro βεβλημένος.

Βοάα, poetice pro βοᾷ, dicitur, vt ὁράα pro ὁρᾷ pleonaſmo literæ α.

Βοσκήσω, mutuatitium futurum verbi βόσκω, ex inuſ. th. βοσκέω.

Βούλει Attice pro βούλῃ, ſecunda perſ. verbi βούλομαι.

Βουλήσομαι, fut 1, med. verbi βούλομαι, mutuatitium ex th. βουλέομαι, quod inuſitatum eſt.

Βοῴην, Attice pro βοῴμι ſeu βοῷμι, à th. βοάω.

Βραχθείς, particip. ex ἐβράχθην, aoriſt.1, verbi βράζομαι

Βρεχεὶς, part. ex ἐβρέχην, aor. 2, verbi βρέχομαι. Ex quo aor. 2, ἐβρέχην, eſt etiam infi. βρεχῆναι.

Βρωθεὶς part. ex aor. 1. ἐβρώθην. Nam verbum βιβρώσκω, fut 1, facit βρώσω, mutuatitium ex inuſitato the. βρόω, vnde præt. perf. act. βέβρωκα paſſ. βέβρωμαι, ex cuius tertia perſ. ſing eſt aor. 1 ἐβρώθην.

Βωθεῖν, per contractionem ex βοηθεῖν Euſt.

Βώσομαι, itidem ex βοήσομαι, per contractionem factum eſſe teſtatur idem grammaticus, & βώσεσθε pro βοήσεσθαι. Teſtatur verò & Heſ. qui præterea affert βῶσον pro βόησον κάλεσον. Necnon Varinus βώσαντι affert pro βοήσαντι, κεκράξαντι: afferens tamen & βώσεσθε pro βιώσεσθε procul dubio ex Apollonio. apud eum enim lib. 1. Πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι; ſchol. exp. πῶς βιώσεσθε καὶ ζήσεσθε.

Γ.

Γαθεῖν, Doricè pro γηθεῖν, ex th. γαθέω pro γηθέω.

Γαμέσσεται, poetice pro γαμέσεται ſeu γαμήσεται ex th. γαμέω, quanquam Euſtath. inter illa duo γαμέσσεται & γαμήσεται diſcrimen facit. Annotat enim γαμῆσαι per η, ſignificare εἰς γάμον ἐλθεῖν, ſiue γυναῖκα λαβεῖν: γαμέσαι autem per ε eſſe τὸ γυναῖκα δοῦναι dicente Homero Il. ι, Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός: vſuapantéque illud γαμέσασθαι pro ἐγγαμίσασθαι & ἐκπροικίσαι, vt recentiores loquuntur.

Γαρύεν, apud Pind. Doricè pro γηρύειν à Dorico th. γαρύω pro γηρύω. Primùm enim η in α vertunt, deinde ex infinitiuis in ειν deſinentibus ι tollunt.

Γέγαα, poeticum præteritum ex γείνω. tradunt enim ex eius præterito γέγαγκα, exempto γ, fieri primùm γέγακα deinde κ etiam exempto, γέγαα. Vnde & tertia perſona plur. γεγάασι, & partic. γεγαώς. Poſſit tamen hoc ipſum γέγαα pro præterito etiam medio haberi: facto videlicet ex γάω, fut. 2. γαῶ, & inde præt. med γέγαα.

Γεγάμεν, Doricè pro γεγονέναι dicitur. Facto nimirum γέγημι ex inuſitato γάω, indéque infinitiuo γεγάναι, vt ἑστάναι, ex ἵστημι, & Doricè γεγάμεν pro γεγάναι, vt ἑστάμεν pro ἑστάναι. Etym.

Γεγένημαι præt. perf. paſſ. verbi γίνομαι ſeu γείνομαι, mutuatitium ex inuſ. th. γενάομαι.

Γέγηθα, per ſyncopen ex γεγήθηκα, quod eſt præt. perf. actiuum verbi γήθω ex inuſitato th. γηθέω. Vnde partic. γεγηθώς.

Γέγονα, præt. med. verbi γίνομαι, ex inuſ. th. γείνομαι vel γένομαι. Huius enim γείνω ſeu γένω, fut. 2 eſt γενῶ, vnde γέγονα, vt τείνω, τενῶ, τέτονα: μένω, μενῶ μέμονα. Vnde part. γεγονώς.

Γεγωνέμεν, Doricè pro γεγωνεῖν, & γεγώνευν, Doricè itidem pro ἐγεγώνουν, abiecto etiam augmento Hoc autem γεγωνέω eſt ex præt. med. γέγωνα, teſte Euſt. qui id ipſum γέγωνα per metatheſin factum eſſe ait ex γέγνωα, ab inuſ. th. γνόω.

Γεγώς, per contractionem pro γεγαώς dicitur, vt βεβώς pro βεβαώς. Hoc autem γεγαώς, part. eſt ex præt. perf. γέγαα de quo paulo ante.

Γεινάμην, poetice & Ionice pro ἐγεινάμην, abiecto augmento quod ἐγεινάμην eſt aor. 1. med. verbi γείνομαι, vt ἐτεινάμην verbi τείνομαι. Itidémque γείνατο dicitur pro ἐγείνατο. Vnde partic. γεινάμενος apud Homerum paſſ. ſign. pro γεννηθείς.

Γεινόμην, itidem poetice pro ἐγενόμην, abiecto primùm augmento, deinde ι inſerto metri cauſa. Itidémque γείνετο pro ἐγένετο, & γεινόμεθα pro ἐγενόμεθα ſeu ἐγεννήθημεν nati ſumus, apud Homerum, apud quem tamen γεινομένῳ in hoc hemiſtichio, Od. δ, γαμέοντί τε γεινομένῳ τε. Euſtat. accipi poſſe ait non ſolùm pro γεννηθέντι, ſed etiam pro γεννῶντι & τεκνοποιοῦντι. Et tunc præſentis eſſet temporis ex themate γείνομαι, ex quo & γείνατο pro ἐγέννησεν actiua ſignificatione: γεινόμενος enim pro γενόμενος ſeu γεννηθείς eſt aoriſti ſecundi medij, paſſiuam habens ſignificationem.

Γείνεαι, Ionicè pro γείνῃ ex themate γείνομαι: actiua ſignif. apud Homer. Od. υ. Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπειδὴ γείνεαι αὐτός. Vbi tamen Euſth. videtur innuere eſſe coniunctiui modi quum exponit γεννήσῃ, eſſe etiam aoriſti 2. non præſentis.

Γελαῖς, Æolicè pro γελᾷς, ſecundum quoſdam: ex them. γελάω.

Γελᾶν Doricè pro γελῶν, vt ἐλᾶν pro ἐλῶν. At γελᾶν cum ι ſubſcripto, infinitiuus eſt contractus ex γελάειν. Ambo ex them. γελάω.

Γελάοισα, Doricè itidem pro γελάουσα quod eſt particip. fœm. gen. ex eodem themate. Ambo apud Var. & γελάοισα nimirum & præcedens γελᾶν.

Γελῇς, Doricè iterum pro γελᾷς. Atticè etiam ſecundum quoſdam.

Γελοίωντες & Γελώωντες poeticè pro γελῶντες. Ambo apud Homer. ſub finem. Od. υ. Ibi enim quidam codices habent γελοίωντες τη τύκοντο, quidam γελώωντες, teſte etiam Euſtach. Sed & γελοίων, paulo ante locum illum legitur pro ἐγέλων: γναθμοῖσι γελοίων ἀλλοτρίοισι.

Γένευ, poeticè & Doricè pro ἐγένου, abiecto augmento & ου in ευ conuerſo: aor. 2. med. ex them. γίνομαι ſeu γείνομαι. Infin. γενέσθαι, particip. γενόμενος.

Γενήσομαι, fut. 1. med. verbi γίνομαι ſeu γείνομαι, ex inuſitato themat. γενάομαι vel γενέομαι Ex quo & præter. paſſ. γεγένημαι, & aor. 1. ἐγενήθην. At γένηται eſt tertia perſona aor. 2. med. ſubiunctiui modi.

Γέννατο, ſignificans ἐγέννησε. Var. ait factum eſſe vel ex ἐγείνατο, abiecto primùm augmento, deinde ι in ν conuerſo Æolica conſuetudine, vel ex ἐγεννήσατο per ſyncopen & aphæreſin.

Γενοίατο, Ionicè pro γένοιντο. Ambo aoriſt. 2. med. vocis opt. modi, ex them. γίνομαι ſeu γείνομαι.

Γέντο, poeticè pro ἐγένετο, abiecto primùm augmento, deinde exempto ε. Ambo aoriſt. 2. med. vocis, indicat. modi, ex eodem themate. Interdum verò hoc γέντο ſignificat ἔλαβεν: éſtque itidem aor. 2. med. vocis, indic. modi, ſed factum ex εἵλετο ſeu ἕλετο, pleonaſmo literæ γ, exempto itidem ε & λ in ι conuerſo, more Dorico, vt ἦνθε itidem dicunt pro ἦλθε. Etymol. & Euſtath.

Γήθησεν, Ionicè & poeticè pro ἐγήθησεν, abiecto augmento: à γηθέω. Nam & γηθέω reperitur & γήθω. Sic γήθεον pro ἐγήθεον ex eodem.

Γῆμε, Ionicè itidem & poeticè pro ἔγημε. Eſt autem ἔγημα aoriſt. 1. act. verbi γαμέω, tanquam ex them. γήμω, vt ἔψηλα ex ψάλλω. ex quo & aoriſto & infinit. γῆμαι, & particip. γήμας.

Γηράντεσσι, Ionicè pro γηρᾶσι. Eſt autem hoc, datiuus pluralis participij γηράς, quod eſt ex inuſitato themate γήρημι vt ἱστάς ex ἵστημι: vel etiam per ſyncopen factum ex γηράσας, participio mutuatitio verbi γηράσκω ex γηράω.

Γηράσω, fut. mutuatitium verbi γηράσκω ex γηράω, vti iam dictum eſt. vnde eſt aoriſt. 1. ἐγήρασα, præt. perſ. γεγήρακα: ex quibus participia γηράσας & γεγηρακώς.

Γνοίην, aor. 2 opt. modi, ex inuſ. them. γνῶμι, vt ἁλοίην ex ἅλωμι, δοίην ex δίδωμι. cujus ſecunda perſ. ſingul. γνοίης, & tertia plur. γνοῖεν. Apud Homer. Atticè autem γνώην pro eodem dici poteſt, vt δώην pro δοίην, & ἁλώην pro ἁλοίην.

Γνούς, particip. ex aoriſt. 2. ἔγνων, vt δούς ex ἔδων, ab eodem them.

Γνῶ, Ionicè & poeticè pro ἔγνω, ab eodem them.

Γνῶθι, per aoriſt. 2. ex inuſit. themate γνῶμι, vt δόθι ex δίδωμι, itidémque γνῶναι ab eodem themate,

τι ἁλῶναι ex ἅλωμι.

Γνωριῶ Atticè pro γνωρίσω, ex them. γνωρίζω.

Γνώσω, fut 1. act. verbi γιγνώσκω, mutuatitium à themate inuſ. γνόω vnde fut. med. γνώσομαι, cuius ſecunda perſona Ionica eſt γνώσεαι pro γνώσῃ, Inde & aor. 1, paſſ. partic. γνωσθείς.

Γνώωσι, poeticè pro γνῶσι, aor. 2 ſubiunctiui modi. Etym. tamen ex them. γνώω deriuare mauult.

Γοήμεναι, Doricus infinitus ex them. γοάω vel γόημι. Euſtacii.

Γρηγορώς, part. augmento carens ex ἐγρήγορα præterito medio verbi γρηγορέω.

Δ

Δαήμεναι, Doricè pro δαῆναι ambo infinitiui modi ex ἐδάην aor. 2 paſſ. verbi δάω ex quo & fut. 2. δαήσομαι, cuius ſecunda perſona Ionicè eſt δαήσεαι pro δαήσῃ, apud Homerum.

Δαίνυ, pro δαίνυθι per apocopen ex them. δαίνυμι.

Δάκον, poeticè abiecto augmento pro ἔδακον, à them. δάκνω, hoc enim δάκνω facit fut. 2. δακῶ vel ex ſe nimirum abiecto ν, vel ex inuſitato them. δήκω. vnde poſtea aor. ille ἔδακον & ex eo infin. δακεῖν.

Δάμασσε, itidem poeticè pro ἐδάμασε, abiecto augmento & duplicato σ metri cauſa. Itidémque δάμασσεν pro ἐδάμασε, & voce media δαμάσσατο pro ἐδαμάσατο. Ex them. δαμάζω poetis vſurpato.

Δάμεν itidem poeticè & Bœoticè pro ἐδάμησαν: aor. 2 paſſ ex them. δάμνω facit enim id futur. 2. δαμῶ, vnde aor 2. ἔδαμον. & voce paſſ ἐδάμην. Vnde opt. quoque δαμείην, & infin. δαμῆναι, particip. δαμείς, & ſimilia alia.

Δαμήμεναι, Doricè pro δαμῆναι: infin. aor. 1 paſſ ex them. δάμνω, vti iam dictum eſt.

Δαμναίμεαν, itidem Doricè pro δαμναίμην: opt. paſſ. præſent. temporis ex actiuo themate δάμνημι cuius tertia perſ. δάμνησι apud Homerum, & paſſ. δάμναται, apud eundem.

Δαρήσομαι, fut. 2. paſſ. verbi δέρω, facit enim id futurum 2 δαρῶ, vnde aor 2 ἔδαρον paſſ. ἐδάρην, ex quo δαρήσομαι.

Δαρθεῖν, infin. aor. 2. ἔδαρθον, ex δαρθάνω ſeu δαρθέω: vnde & fut. med. δαρθήσομαι.

Δάσαντο, poeticè & Ionicè pro ἐδάσαντο abiecto augmento ex themate δάζω, vel δαίω, abiecto ι. Vnde infin. δάσασθαι.

Δατάσκετο, itidem poeticè & Ionicè pro ἐδάσατο, detracto augmento & interpoſito σκε Niſi ex them. δατάσκω deriuare malis, vt ὤσασκε ex ὠσάσκω.

Δασεῖται, Doricè pro δάσεται circunflectunt enim Dores futura ſua, dicentes οἰσῶ pro οἴσω, & οἰσοῦμαι pro οἴσομαι

Δατεῦντο, pro ἐδατοῦντο, Ionicè abiecto augmento, & ο in ευ conuerſo à them. δατέομαι.

Δαῶμεν, aoriſto 2. ſubiunctiui modi ex th. δάω ſeu δαέω at δαῶμεν, eſt paſſ vocis, eiuſdem tamen & temporis & modi, vt τυφθῶμεν ex ἐτύφθην, ſic illud ex ἐδάην teſte Euſthat. Poſſit tamen δαῶμεν eſſe etiam præſens actiuum ſubiunctiui itidem modi ex them. δαέω.

Δέαται Ionicè pro δέονται, abiecto etiam augmento: ex them. δέω. Etymol.

Δέγμενος, poeticè pro δεχόμενος, facta primùm ſyncope deinde χ in γ verſo: vel etiam pro δεδεγμένος, abiecto augmento & retracto accentu, more Æolico. Euſtath.

Δεδάασθαι, infin. aor prim. à præſ. δεδάεσθαι: hoc autem ex δαίεσθαι. exempto ι & reduplicatis primis literis, vt annotat idem grammaticus.

Δεδάηκα, præt perf. act. ex them. δαέω. Paſſ. δεδάημαι eiuſdem temporis & ex eodem. Vnde partic. δεδαημένος, ſicut ex δεδάηκα, infinit. δεδαηκέναι, & itidē participium δεδαηκώς.

Δεδάασται, Ionice pro δέδαηνται, itidémque δεδάατο pro ἐδέδαηντο ex them. δάω. Etymol.

Δέδαεν, reduplicatione poetica pro ἔδαον, Vt λέλαβον pro ἔλαβον: ex them. δάω ſeu δαέω.

Δέδαρμαι, præteriti perf. paſſ. ex themate δέρω. facit enim id fut. δαρῶ, præt perf act. δέδαρκα.

Δέδασμαι, præt. perf. paſſ verbi δάζω.

Δεδαώς, part. ex δέδαα. præt. medio verbi δάω.

Δεδέημαι, præt. perf paſ. verbi δέομαι habet enim id fut mutuatitium δεήσομαι ex inuſ. them. δεέομαι.

Δεδείπναμεν, ex inuſ. them. δείπνημι. reduplicatione Ionica primarum literarum, vt Euſt. tradit, Poſſit tamen dici eſſe etiam præt. med. verbi δειπνέω, vt δέδουπα eſt à δουπέω.

Δεδεῖσαι, Ionica reduplicatione apud poetas pro δεῖσαι in aor. 1. infin. modi à th. δείδω.

Δέδειχα, pro quo Ionicè δέδεχα præter. perf. act. verbi δείκνυμι, mutuatitium ex inuſ them. δείκω.

Δέδεμαι & δεδέμην, præt. perfecti & pluſquamperfecti paſſ. verbi δέω, ſine σ, contra communem regulam: irregulariter etiam pro δέδημαι & δεδήμην. nam fut. facit δήσω.

Δεδέμηκα, præt. perf. act verbi δέμω, vt νενέμηκα, verbi νέμω, mutuatitium ex inuſ. th. δεμέω.

Δεδέξεται, Ionica reduplicatione pro δέξεται, teſte Euſt. poteſt tamen eſſe & fut. paulò pòſt, vt τετύψομαι.

Δεδέχαται, Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσί. Itidémque δεδέχατο pro δεδεγμένοι ἦσαν, quod aliquando accipitur etiam pro imperf. ἐδεξιοῦντο ſeu ἐδέχοντο.

Δέδηε & δεδήει præt perf. & pluſquam med. à th. δαίω, vt κέκηε ex καίω: Attice vel Ionice pro δέδαα, α in η verſo & ſubſcripto ι.

Δεδῆσθε pro δεδεμένοι εἴητε ſecunda perſona plur. præt. perf & pluſquam perf. optatiui paſſ. à th. δέω facit enim id fut. δήσω, Præt. paſſ. δέδημαι, vnde hoc δεδήμην, vt πεποιήμην ex πεποίημαι à themat. ποιέω.

Δεδήσομαι, fut. paulò pòſt, ex eodem themat. facit enim fut. duplex, verbum illud, & δέσω, nimirum & δήσω.

Δέδηχα præt. perf. actiuum verbi δαίκνω, mutuatitium ex inuſ. them. δήκω: vnde partic δεδηχώς Paſſ. δέδηγμαι, vnde partici. δεδηγμένος: aor. 1. ἐδήχθην, vnde partic. δηχθείς.

Δεδήωται, præt perf. paſſ. ex inuſitato them. δηόω.

Δέδια, præt. med verbi δείδω ex inuſitato them. δίω, ſecundum Euſt N. ſi ex δέδεικα factum eſſe malis dicere, exempto primum κ, deinde ε ex diphthongo ſublato: vel potiùs ex δέδοιδα, regulari præter. medio, exempto itidem δ & ο.

Δεδιήτηκα, præt. perf. act. ex verbo διαιτάω, duplex habens augmentum ex quo paſſ δεδιῄτημαι.

Δέδιθι, imper. verbi δείδω, factus ex δέδιε, conuerſo ε in θ vt tradunt grammatici. Videtur tamen potiùs eſſe ex inuſitato them. δέδιμι.

Δέδιμεν & δέδιτε, per ſyncopen pro δεδίαμεν & δεδίατε. præt med. verbi δείδω, vt paulò ante etiam dictum eſt.

Δεδιηκόνηκε, præt. perf. actiui verbi διακονέω, duplex habens augmentum.

Δεδιῴκηται, præt. perf. paſ. ex verbo διοικέω, duplici augmento pro διῴκηται: pro quo & δεδιοίκηται dicitur. Euſthat.

Δεδμήατο, Ionice pro δέδμηντο ſeu δεδμημένοι ἦσαν: vt & δεδμήαται pro δέδμηνται, ſeu δεδμημένοι εἰσί, ex inſinuato them. δμάω ſignificante δάμνω. Etymo. addit ἐκτεθέν literæ ε (dicendum enim fuiſſe δεδμέατο vt πεποιέατο) hoc δεδμήατο factum eſſe, vt πεφορήατο.

Δέδμηκα, per ſyncopen pro δεδέμηκα: præterito perf. act. verbi δέμω, vt ſuprà etiam annotaui, Itidem δέδμημαι pro δεδέμημαι ex eodem: necnon δέδμητο pro ἐδεδέμητο, pluſquamperfecto.

Δέδογμαι, præt. perfect paſ. verbi δοκέω. mutuatitium ex

Inuſitato them. δόκω.

Δέδοιγμεν, per ſyncopē pro δεδοίκαμεν, tenui in mediam conuerſa præt. med. verbi δείδω.

Δέδοικα, præt med. verbi δείδω, euphoniæ gratia pro δέδοιδα, teſte Euſt. & aliis: & ε verſo in ο ſicut in πέποιθα, λέλοιπα, λέλοιβα, οἶδα, & ſimilibus. Subiunctiuo modo δεδοίκω, quo Theocritus vtitur loco præſentis, more Dorico.

Δεδόκημαι, præt perf paſſ verbi δοκέω.

Δέδορκα. præt. perf med. verbi δέρκω, vt ἐλήλυθα ex ἐλεύθω, πέπορδα ex πέρδω.

Δέδουπα, præt. perf. med. verbi δουπέω, vnde part. δεδουπώς.

Δέδρακα, perf. act. verbi δράω: vnde paſſ. δέδραμαι ex quo partic p. δεδραμένος.

Δεδράμηκα pr perf. inuſ. verbi δρέμω facit enim fut. δραμῶ, vnde præt. δεδράμηκα, vt νενέμηκα ex νεμῶ futur. verbi νέμω.

Δέδρεκται, apud Homerum pro δέδαρται, facta literarum transpoſitione: itidémque περιδέδρεκται pro περιδέδαρται, ex them. δέρω & περιδέρω, facit enim δέρω fut. δαρῶ præt. δέδαρκα paſſ δέδαρμαι, & per metatheſin δέδρεμαι.

Δέδρεκα, quoq pro δέδορκα, dici transpoſitis literis aiūt.

Δέδρομα, præt med. verbi τρέχω, mutuatitium ex inuſ. them. δρέμω.

Δεδυκεῖν pro δεδυκέναι poetice vel etiam Dorice, vt quū Theocr. apud Euſt. τῷ ἤδη θανόντι dicit τὸν ἥλιον πάντα δεδυκεῖν, totum occidiſſe ſolum: à verbo δυκέω ſeu δύω.

Δεδιώκημαι, præt. perf. paſſ. verbi διώκομαι mutuatitium à διωκέομαι: facit enim διώκομαι fut. διωκήσομαι.

Δεδυστύχηκα, præt. perf. verbi δυστυχέω, foris aſſumpto augmento. Quæ ratio eſt in cæteris quoque verbis compoſitis ex δυς.

Δεήσει, futurum imperſ. verbi δεῖ: mutuatitium ex inuſ. δεέει. Vnde part. aoriſt. 1 δεῆσαν & futur. primi δεῆσον. quorum illud ſignificat quod oportuit: hoc verò quod oportebit.

Δεήσομαι, f. 1. med verbi δέομαι, mutuatitium ex δεέομαι vnde & præt perf, paſſ. δεδέημαι.

Δειδέκτο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi δέχομαι, poeticam ectaſin primæ ſyllabæ habens pro δέδεκτο ſeu ἐδέδεκτο vt apud Hom. δειδέκτ' Ἀχιλῆα. Sic in infinitiuo δειδέχθαι dicitur pro δεδέχθαι.

Δειδέχαται, Ionice pro δεδεγμένοι εἰσίν, & δειδέχατο, itidem pro δεδεγμένοι ἦσαν, ex eodem them. habentia & ipſa ectaſin primę ſyllabæ metri cauſa apud Hom.

Δείδια, quoque primæ ſyllabæ ectaſin poeticam habet propter metrum pro δέδια, quod eſſe præt. med. verbi δείδω, ſuprà docui.

Δείδιθι, eodem modo pro δέδιθι de quo ſuprà. Itidémque δείδιμεν pro δέδιμεν: de quo itidem ſupra dictum eſt. Et δειδίξασθαι pro δεδίξασθαι, à δεδίττομαι.

Δείδοικα etiam pro δέδοικα eadem ratione dicitur ex th. δείδω.

Δεῖκνυ, ſecundum quoſdam pro ἐδείκνυ, Ionicè ablato augmento, ſecundum quoſdam pro δείκνυσι per apocopen in hoc loco Heſiodi, Οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι, Aloqui & imperatiui modi eſt, vt apud Greg. in Maccab encom. δεῖκνυ τὸ τῆς μιᾶς γαστρὸς εὐσεβὲς πολυάνδριον, velut & ἵστη dicitur imperatiuè. Etym.

Δεῖμε, Ionice & poetice pro ἔδειμε, ædificauit, aor. 1. verbi δέμω. Vndé partic. δείμας & aoriſt. 1. med. infi. modi, δείμασθαι, necnon part. aor. 1 δειμάμενος.

Δείκομεν, poeticè pro δείκωμεν, indicatiuo poſito loco ſubiunctiui, vt ἴομεν, itidem dicunt pro ἴωμεν & τράπομεν pro τράπωμεν, ac huiuſmodi alia,

Δεῖξε, Ionice & poetice pro ἔδειξε, abiecto augmento aor. 1 actiuus mutuatitius ex them inuſ. δείκω. Facit enim δείκνυμι ſeu δεικνύω fu. 1. δείξω: vnde aor. 1. ἔδειξα, præt. perf. δέδειχα.

Δείρας, part. aor. 1. ex th. δέρω, vt δείμας ex δέμω vel νείμας ex νέμω.

Δεῖσε, Ionice & poet. pro ἔδεισε, aor. 1, act. verbi δείδω.

Δέκομαι, Ionice pro δέχομαι: itidémque δεκόμεθα pro δεχόμεθα: frequentia apud Herod. imprimis.

Δέκτο, itidem Ionice & poetice pro δέδεκτο ſeu ἐδέδεκτο, ablato augmento, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi δέχομαι.

Δεξιόωντο, poetice pro ἐδεξιοῦντο, ablato augmento à th. δεξιόομαι.

Δερχθείς, part. paſſ. aor. 1. ex th. δέρκω.

Δευήσομαι, poetice pro δεήσομαι vt δεύομαι quoque pro δέομαι, opus habeo. Alioqui δεύομαι eſt etiam verbum paſſ. ab actiuo δεύω, ſignificante madefacio, humecto.

Δέχαται pro δεδέχαται, abiecto augmento. Ambo præt. perf paſſ. Ionice pro δεδεγμένοι εἰσίν, à th δέχομαι.

Δέχθαι, Ionice & poetice pro δεδέχθαι, præt. paſſ. infin. modi ab eodem th. Apud Heſyc.

Δέχμενος, apud eundem pro δεχόμενος, per ſyncopen, pro quo ſuprà δέγμενος.

Δήετε, ex th. δήω, deriuato ex δαίω, ω in η conuerſo & ſubſcripto ι.

Δήξω, f. 1. verb. δάκνω, mutuatitium à verbo δήκω vnde & fut. 2. δακῶ mutuatur, & tempora ex his formata.

Δῆσαι aor. 1. infi modi à th. δέω, cuius fut. δήσω.

Διᾶγε, Dorice pro διῆγε præt. imperf vel aor. 1, indic. act. vocis à th. διάγω.

Διάδος imper. act, aoriſt. 2 à διέδων, vt δός ab ἔδων: ex th. διαδίδωμι.

Διαδεδράκοι, aoriſt. opt modi, act vocis ex them. διαδέρκω. δέρκω enim facit δερκῶ, vnde ἔδερκον, & in opt. δέρκοιμι.

Διαδρᾶναι, inf. aor. 1. ex inuſ th. διάδρημι, pro quo διαδιδράσκω dici ſolet. Vnde & partic. διαδράς, vt στάς ex ἵστημι.

Διαείσομαι, fut. 1 med. verbi διαείδω ſeu διείδω ſignificantis perſpicio, cognoſco. Item verbi διαείω ſignificantis idem quod διελαύνω, vt annotat Euſt. in hoc loco Hom. Il. δή. διά περ ᾗ εἴσατο κῇ τῆς.

Διαήσει, poeticè pro διήσει à th. διαίημι pro διίημι, tranſmitto, mutuante ſua tempora ex διέω Heſ. verò διαήσει, exp. etiam διαπνεῖ perflat. Pro quo ſcribendum potius διάησι à th. διάημι: aut certè pro διαπνεῖ reponendum διαπνεύσει. vt illud διαήσει ſit fut. verbi huius διάημι.

Διαγωνιεῖ, Attice pro διαγωνίσει, ex th. διαγωνίζω.

Διακοσμηθεῖμεν pro διακοσμηθείημεν, per ſyncopen ex διακοσμέω.

Διακρινθήμεναι, Dorice pro διακριθῆναι, ex them. διακρίνω.

Διακρινθεῖτε, poetice metri cauſa pro διακριθείητε, per ſyncopen etiam, opt. aor. 1. paſſ. ex th. διακρίνω. Niſi potius exiſtimandum eſt dici non ſolum ἐκρίθην vt ἐκλίθην, ſed etiam ἐκρίνθην vt ἐκλίνθην.

Διαλαχεῖν, & part. Διαλαχών aor. 2, act. ex th. διαλαγχάνω. verbum enim λαγχάνω, futur. 1. facit λήξω ſeu λήξομαι, mutuatitium ex inuſ. λήχω, ex quo habet & fut 2. λαχῶ, vnde aor 2. ἔλαχον.

Διαμπερθέειν, quod Heſyc expon. διαπορθῆσαι, eſt infi. aor. 1. ex th. διαπέρθω inſerto μ vt fit ſonantius. Niſi fortè eſt poetice pro διαπαρθεῖν metri cauſa, porrò πέρθω futur. 2 facit παρθῶ vt δέρκω facit δαρκῶ & δαρθάνω ſeu δαρθέω, δαρθῶ, vnde aoriſt. 2. ἔπαρθον, ex quo infi. παρθεῖν, & ionice ac poetice παρθέειν.

Διανῆναι, aor. 1. act. infi. modi ex th. διανέω.

Διανεῖμαι, ao. 1. act. inf. modi. ex th. διανέμω: ex quo eſt & paſſ. aor. 1. διανεμηθῆ. Ambo apud Heſ.

Διαπρᾶναι, aor. 1. act. inf. modi, ex th. διαπραίνω.

Διαπεσεῖσθαι, infin, fut. med. ex verbo διαπίπτω: ex quo

& aor. 2. act. διαπεσεῖν.

Διαπραθέειν ex διαπέρθω vt docui paulo ante in Διαπραθέειν.

Διαῤῥαγείης, opt. paſſ. aor. 2, ex διαῤῥήγνυμι, mutuante ſua tempora ex inuſ. διαῤῥήγω, vel potius ex διαῤῥήσσω.

Διαςῆσαι, aor. 1. act. infin. modi ex them. διΐστημι.

Διαχεὺν, partic. aor. 2 act. verbi διέχω, mutuatitium à διαχέω.

Διαυανθῆναι, aor 1 paſſ. inf. modi ex them. διαυαίνω.

Διαχέαι, inf aor. 1. act. ex them. διαχέω.

Διδάξω fut. 1. verbi διδάσκω, mutuatit. ex inuſ. them. διδάχω.

Διδασκῆσαι, inf aor. 1. act. ab eodem them. ex inuſ. verbo διδασκέω. Heſ.

Διδείασιν poeticè pro διδέασι ſeu διδεῖσι, vt τιθείασι pro τιθέασι ſeu τιθεῖσι, ex them. δίδημι apud Heſ.

Δίδη, Ionicè & poeticè pro ἐδίδη, ex them. δίδημι.

Διδόαμεν pro δίδομεν, pleonaſmo literæ α, ex them. δίδωμι Euſt.

Διδοῖσθα pro διδοῖς. pleonaſmo ſeu paragoge Æolica ſyllabæ θα vt in ἔφησθα & ſimilibus. Apud Var.

Διδοῦναι pro διδόναι, poetica epentheſi literæ υ, vt τιθεῖναι pro τιθέναι. iidem dicunt. Euſt. apud Hom.

Δίδωθι pro δίδοθι, Æolicum eſſe tradunt nonnulli: dicunt enim Aeoles in imperatiuis verborum in μι, retinere longas vocales, dicentes φίληθι, ἵληθι, πίμπληθι. Quin apud Homerum quoque legi δίδωθι: illud, breui propter metrum in longam conuerſa, ſcimus ex Euſt.

Δίε pro timuit, aſſerunt nonnulli, deducentes ex inuſ. them. δίω, pro δείδω: cuius aor. 2. ſit ἔδιον, ἔδιες, ἔδιε, ex quo δίε, detracto augmento. Alioqui poſſet eſſe & ex δίω ſignificante διώκω, & vel tertia perſona imperf. aut aor. 2. augmento carens, vel imperatiuus.

Δίει, imper. præſens verbi δίημι ex inuſ. them. διέω per contractionem pro δίεε pro quo & δίες dicitur. Alioqui δίει eſt etiam aliquando tertiæ perſ. præſ. temp. à them. δίω.

Διεῖλε, aor. 2. act. verbi διαιρέω, mutuat. ab inuſ διέλω, cuius infin. διελεῖν.

Διεξιέμεναι, Doricè pro διεξιέναι, à them διέξειμι: à quo & διεξιοίμεθα, ſignificans διεξερχοίμεθα.

Διέπεσε, aor 2. act. ind. modi, verbi διαπίπτω, mutuat. ab inuſ. them. διαπέσω.

Διεπέφραδε poetica anadiploſi pro διέφραδε: ex διαφράζω, ſicut ἐπέφραδον quoque dicitur pro ἔφραδον.

Διεπράθομεν, aor. 2. act. ind. modi ex them. διαπέρθω. Facit enim πέρθω fut. 2. πραθῶ, vnde ἔπραθον.

Διέστην, aor. 2. verbi διΐστημι: cuius particip. διαστάς.

Διεστὼς, particip præt. perf. ex eodem them. pro διεστηκώς Tradunt enim primum dici Ionicè διεσταὼς, exempto κ & correpta penult deinde ſublato etiam α, fieri διεστώς Niſi malis dicere ex στάω eſſe præt. med. ἕσταα, ex quo partic. ἑσταώς, vnde ἑστὼς abſorpto α.

Διζήαι, poeticè pro δίζεαι, facta ectaſi literæ ε metri cauſa, hoc autem δίζεαι, Ionicum eſt pro δίζῃ, ſecunda perſona ſing. verbi δίζομαι.

Διήειν, præt. imperf verbi δίειμι.

Διήρεσα, aor. 1. ind. à themate διερέσσω, ſecundum quoſdam,

Διήρχθην, quod Heſyc. exp. διεκωλύθην, eſt aor. 1 paſſ. ind. modi, ex them. διείργω.

Διῆσαν, aor. 1. act. ind. modi, ex them. διίημι, cuius fut διήσω ex inuſ. them διέω.

Διῖχθαι præt perf. paſſ. infin. modi ex them. διϊκνέομαι, mutuante fut. ſuum ab inuſ verbo διίκομαι.

Δικαζέμεν, Doricè pro δικάζειν.

Δινεύεσκον, Ionicè pro ἐδίνευον, à them. δινεύω

Διοίσω, fut 1 verbi διαφέρω mutuatitium à διοίω.

Δίσδημαι, Doricè pro δίζημαι, ζ in σδ conuerſo.

Δμηθήτω, imperſ. aor. 1. paſſ. ex inuſ. them. δμάω, pro quo dicitur δάμνημι & δάμνω, necnon δαμάζω.

Δοάσσατο, dictum putatur pro δοιάσατο, detracto ι & geminato σ: vel pro ἐδοξάσατο, ſublato primum augmento, deinde exempto ξ & Æolicè duplicato σ. Vide Etymol.

Δοῖεν pro δοίησαν, tertia plur. aor. 2. act. opt. modi, à prima δοίην, hæc autem ab ἔδων, aoriſt. 2. ind. mod, ex them. δίδωμι.

Δοκηκῶ, per iocum, apud Hermipp. comicum pro δοκῶ, vt refert Var.

Δόμεν, Doricè pro δοῦναι vt ἔμεν pro εἶναι θέμεν pro θεῖναι, & ſimilia aor. 2. inf modi, à δίδωμι. Iidem Dores & δόμεναι dicunt pro δοῦναι, vt ἔμεναι pro εἶναι, θέμεναι pro θεῖναι, ab eodem them.

Δόξω, fut. 1. verbi δοκέω, mutuatitium ab inuſ. th. δόκω, ex quo aor 1. ἔδοξα, & particip. δόξαν.

Δὸς, imp. ab ἔδων, aor. 2. act verbi δίδωμι pro quo & δόθι dicitur, vt ἕθι & ἵς.

Δόσαν Ionicè & poeticè pro ἔδοσαν, tertia perſ. plur. aor. 2 ἔδων, ex eodem them.

Δόσκον, poeticè itidem pro ἐδίδων, & δόσκες pro ἐδίδως δόσκε pro ἐδίδω, deriuatiuo ex δόω verbo δόσκω, vt βόσκω ex βόω.

Δοῦ, pro δόσο, ſublato σ, & duobus ο in ου coaleſcentibus ſecunda perſ. imper. aor. 1. vocis mediæ, ex them. δίδωμι.

Δοῦναι, inf. eiuſdem aor. 2. ἔδων, ex eodem th. Itidémque δοὺς partic. eiuſdem aor. ab eodem verbo.

Δραθεῖν, aor. 2 act. inf modi à them. δαρθάνω, mutuante ſua tempora à δαρθέω facit hoc δαρθέω fut 2, δραθῶ, tranſpoſitis literis, vt πέρθω facit πραθῶ: vnde aor. 2. ἔδραθον, ex quo inf δραθεῖν. Alij tamen à δρήθω deriuatum malunt.

Δραίην, fugerem, opt. aoriſt. 2. ab ind. ἔδρην, hoc autem ab inuſ. them. δρῆμι, vt σταίην ab ἵστημι. pro quo vſurpari ſolet διδράσκω.

Δραμεῖν, aor 2 infin modi, verbi inuſ. δρέμω, pro quo ſolet vſurpari τρέχω Eiuſdem futur. 2. med. eſt δραμοῦμαι.

Δρᾶναι, aor. 2 infin modi, ab ἔδρην, aor. 2 indic. verb. διδρημι cuius aor partic. eſt δρὰς ut στάς.

Δράσον, apud Ariſtoph. Atticè pro δράσεις, ex themat. δράω, faciente futur. δράσω. Sic enim ille, οἶσθ' οὖν ὃ δράσον.

Δρώντων, Atticè pro δράτωσαν, ex them. δράω. Solent enim Attici genitiuos plur. participiorum quorundam vſurpare pro tertiis perſ. plur imperatiuorum præſent. temporis.

Δρῷμι quod Heſyc. exp. ὑπηρετοίην, eſt pro δρῷμι ſeu δράοιμι, opt præſens ex them δράω.

Δῦ poeticè & Ionicè pro ἔδυ, detracto augmento: aor. 2. verbi δῦμι ſeu δίδυμι.

Δῦθι, imperatiuus eiuſdem aor.

Δύμεναι, Doricè pro δῦναι infin eiuſdem aor,

Δυνάσθη, Ionicè pro ἐδυνάσθη, detracto augmento: aor. 1. paſſ. ind. modi à them δύναμαι mutuatitium habẽte fut δυνάζομαι, tanquam à δυνάζω.

Δύνε Ionicè pro ἔδυνε, ex them. δύνω.

Δύνη, vt ἐπίστη, pro δύνασαι & ἐπίστασαι: ex quibus & χρῆσθαι facta putantur. Ionicè enim δύνεαι & ἐπίσταιαι, vnde δύνῃ & ἐπίστῃ, contracto ε & α in η & ſubſcripto ι. Var.

Δυνήσεαι, Ionicè pro δυνήσῃ, η reſoluto in εαι, Ambo ſecunda perſona fut. δυνήσομαι quod verbum δύναμαι, mutuatitium habet ex inuſ. δυνέομαι.

Δυόωσι, poeticè pro δυῶσι, ex th. δυάω, deriuato ex δύω.

Δύσεαι. Ionicè pro δύσῃ, ſecunda perſ. futur. 1, medij δύσομαι ex th. δύω, ſeu δύω, niſi malis eſſe ſecundam perſ. præſentis temp. ex poetico verbo δύσομαι, formato & tranſlato, & ex futur. in præſens, à cuius imperfecto & ſecunda perſ δύσεο, & tertia δύσετο, ſiue δύσατο, augmento carens. Necnon imper. δύσεο,

Ionicè pro δύσου,vt apud Hom. δύσεο δ' ἀλκὴν, indue te robore,δῦθι.
Δυσπιστοῦν,imperf.verbi δυσαπιστέω.
Δύσκε, Ionicè pro ἔδυσκε, à poetico verbo δύσκω pro δύω ſeu δύω.
Δῴην,Δῴης,Δῴη.Atticè pro δοίην,δοίης,δοίη,aoriſt.2.opt. modi,à th δίδωμι.
Δώσι,cum ι ſubſcripto, eſt ſing. numeri & tertiæ perſ. poeticam ſeu Ionicam habens paragogen,vt λάβησι, ἔλθησι,& ſimilia,pro δῷ ſin abſque ι,eſt tertia perſona pluralis Ambo ſubiunct.modi,aoriſt.2,act.à th. δίδωμι.Heſ.& alij.
Δωσοιῦντι, Doricè pro δώσουσι, vt λεξοῦντι pro λέξουσι. Solent enim Dores circumflectere futura,& in tertiis plur.pro σι dicere ντι.
Δώωσι, poetico pleon literæ ω, pro δῶσι, de quo paulo antè. Sed & δώω affertur pro δῶ, dicitúrque eſſe Ionicum.

E.

EA, interdum eſt præteritum imperfectum Ionicum pro ἦν vel ἦ, ſecundum quoſdam συνεσταλμένον ex ἦα,dicentes etiam regulariter de * ſe dici ἔον:ſecundùm alios ex ἦν,per τμῆσιν ſiue διάλυσιν,vt ἤδεα ex ᾔδειν. Interdum eſt tertiæ perſonæ ſing.præſ. temporis per apocopen facta ex ἐάα. nam ἐάω facit ἐᾷ in tertia perſ. per contractionem ex ἐάει,pro quo poetæ dicunt ἐάα,vt ὁράα,ἰσχανάα,pleonaſmo ſeu epentheſi literæ α vt apud Hom.Il.ε,Ἀντίον εἶμ' αὐτοῖο, τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη, non ſinit me trepidare & metuere. Nonnunquam eſt imperf.præſ.temp.per contractionem ex ἔαε. Alioqui eſt & interiectio ἐκπλήξεως vt tradunt nonnulli.
Ἐάα,poeticè pro ἐᾷ,vt iam dixi in præcedente Ἔα.
Ἔαγα,Attica ſeu Ionica dialyſi diphthongi pro ἦγα,præt. med.verbi ἄγνυμι ſeu ἄγω ſignificantis frango. Vnde part.ἐαγώς.
Ἐάγην,Atticè itidem pro ἤγην:aor.2,paſſ.ab eodem th. Vnde particip. ἐαγείς, & infin. ἐαγῆναι,retento augmento.
Ἔαδε, itidem Attica ſeu Ionica diphthongi reſolutione pro ἦδε.quod ἦδε eſt præt.med. verbi ἀνδάνω ſeu ἅδω,ſignificantis ἀρέσκω,placeo.vnde part ἑαδώς.
Ἔακα,pro εἴακα,præt.perf.verbi ἐάω.
Ἑάλη, ſimiliter Attica ſeu Ionica diphthongi reſolutione pro ἥλη: aoriſt.2.them. ἄλημι ſignificantis ἐκκλίνω,πλανῶμαι, συστρέφομαι,ex quo particip.ἁλείς. Etymol.
Ἑάλων eodem modo pro ἥλων:aoriſt 2.verbi ἁλῶμι.Et ἑάλωκα itidem pro ἥλωκα,ab eodem ἁλῶμι,mutuante ſua tempora ab ἁλόω.
Ἑάνδανον,eadem ratione pro ἥνδανον dicitur, à them. ἀνδάνω.
Ἔανται Ionica reſolutione diphthongi & ipſum dicitur pro ἧνται,& ἔαντο pro ἧντο,ab ἧμαι.Ambo apud Heſych
Ἔαξα quoque pro ἦξα dicitur,vt ἔαγε pro ἦγε,itidem ab ἄγνυμι ſeu ἄγω ſignificante,frango.
Ἔασας,etiam Var.affert.pro ἐχαροποίησας, annotans & ipſe Ionica diphthongi diſſolutione dictum eſſe pro ἥσας,ab ἥδω Alioqui & ab ἅδω ſeu ἀνδάνω eſſe poſſet,ſi neutralem ſignificationem haberet.
Ἔασι, Ionicè pro εἰσὶ, ſicut τιθέασι iidem Iones dicunt pro τιθεῖσι & διδόασι pro διδοῦσι reſoluentes diphthongum penultimæ ſyllabæ in tertiis perſ plur.præſ. temp vocis actiuæ verborum in μι.
Ἔασκε,ionice itidem pro ἔα,ex them ἐάω:niſi malis ἐάσκω.
Ἔαται & Ἔατο,Ionicè pro ἧνται & ἧντο, ſicut πεποιέαται & πεποιέατο pro πεποίηνται & πεποίηντο. Ambo à verbo ἧμαι, quod formam præteriti, præſ autem habet ſign. Paulò ante ἔανται & ἔαντο habuimus ex Heſych. Ionicè itidem, ſed tantùm cum vocalis η reſolutione in εα.
Ἐάφθη,etiam Ionicam habet diphthongi reſolutionem pro εἵφθη,ex them. ἕπομαι, ſicut ἔασι pro εἰσὶ iidem Iones dicunt,& τιθέασι pro τιθεῖσι: necnon ἐάλη ſecundum Euſt.pro εἵλη, ex εἴλημι, deriuato ab εἴλω: ſecundum alios tamen pro ἥλη ab ἄλημι. Vtitur autem iſto ἐάφθη.Hom. Il.ν dicens, Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάφθη, inſequuta eſt, ἐπηκολούθησε. Minus probabilis eorum opinio eſt qui ἐάφθη iſtud pro ἐάθη dictum volunt pleonaſmo literæ φ. Verùm affertur ἐάφθη & pro ἥφθη, ab ἅπτομαι,η in εα reſoluto vt paulo ante in multis aliis.
Ἔβα,pro ἔβη,aoriſt.2.indic.verbi βῆμι,ſignificantis gradior,vado:quod ἔβα Ariſtoph vſurpauit etiam pro ἐπέβη ſeu ἐπῆλθε, aggreſſus eſt & inuaſit, ſimplici vſurpato pro compoſito:dicens, τί χρέος ἔβα με. Rurſum ἔβα Laonice vſurpari aiunt pro ἔα, pleonaſmo literæ,β,vt ἔβασον pro ἔασον dici paulo pòſt annotabo.
Ἔβαν,poeticè pro ἔβησαν,aor 2 indic.verbi βῆμι.
Ἐβαρυώπησαν,aor.1.ind à verbo βαρυωπέω.
Ἔβασον,pro ἔασον,hoc eſt συγχώρησον pleonaſmo literæ β, Syracuſano & Laconico, vt teſtatur Etym. qui itidem ἔβαται pro ἔαται dici annotat.
Ἔβαφον,aor.2.act ind.modi,à verbo βάπτω,tanquam ex βάφω,vel etiam tenui in aſpiratam conuerſa euphoniæ cauſa.Vnde paſſ.ἐβάφην.
Ἔβην,aor 2.ind.modi à verbo βῆμι, vt ἔστην ab ἵστημι,ἔθην à τίθημι,cuius tertia plur.eſt ἔβησαν.
Ἔβησε,aor.1.ind.modi,itidem à βῆμι ſeu βαίνω,mutuantibus ſua tempora à βάω,vt ἵστημι à στάω.
Ἐβήσετο, imperf. verbi βήσομαι. quod poetico more ex fut.in præſens tranſlatum eſt. Sic δύσετο ex δύσομαι, de quo paulo ſupra Sunt verò & alia quorum ὁ μέλλων εἰς ἐνεστῶτα ἀνατρέχει.
Ἐβίων,aoriſt.2.verb βίωμι. vt ἔγνων & ἑάλων & ἔδων, à γνῶμι,ἁλῶμι.δίδωμι Verùm pro βίωμι dicitur potius βιόω.
Ἔβλαβον,aor.2.verbi βλάπτω, tenui in mediam verſa. vnde paſſ ἐβλάφην.
Ἐβλάκευμαι,Atticè ſecundum quoſdam pro βεβλάκευμαι,ex th.βλακεύω.
Ἔβλαμμαι,itidem Atticè,pro βέβλαμμαι,à th βλάπτω, Euſt.
Ἐβλαστηκότες,itidem pro βεβλαστηκότες. Attica abiectione conſonantis ex augmento, quemadmodum iidem Attici ἐβεβρωμένης dicunt pro βεβρωμένης, ἐβεβρωμένος pro βεβρωμένος: Æolica lingua econtrà conſonantem augmenti, in communi etiam lingua omitti ſolitam, aſciſcente, dicentéque πεπαίδευμαι pro ἐπαίδευμαι,& πεπτερύγωμαι pro ἐπτερύγωμαι,præſente enim inſpiciente à duplici conſonante, tantùm ε augmenti loco aſciſcitur. Etymolog. & lex. meum vetus.
Ἔβλαστον,aor.2,indic.à th βλαστάνω ſeu βλαστέω, vt ἥμαρτον ab ἁμαρτάνω ſeu ἁμαρτέω.
Ἔβλητο,per ſyncopen pro ἐβέβλητο,quod eſt præt.pluſquamperf paſſ.verbi βάλλω mutuantis fut.primum à βλέω.Niſi quis eſſe velit imperf à th.βλῆμαι.
Ἐβλεύκεσαν Atticè pro βεβλεύκεσαν, propter euphoniam, vt t. f. Euſt.At ἐβόλοντο Heſ.affert pro ἐβούλοντο & ἐβουλεύσαντο.quod haud ſcio an ſit aor.2.verbi, βόλομαι (inuſ.βουλεύομαι.
Ἐβουλήθην, aoriſt.1.paſſ.verbi βούλομαι, mutuatitius ab
Ἐβράσθην aor 1 paſſ.verbi βράζω ſeu βράσσω.
Ἔβραχον,aoriſt.2,act.verbi βρέχω, vnde paſſ.ἐβράχην,& part βραχείς.
Ἔβρων aor.2, act.verbi βρῶμι,vt ἔδων ex δίδωμι,ἔγνων ex γνῶμι. Legitur apud Heſ.& exponitur non ſolum ἔφαγον, ſed etiam ἔδακεν,διέσπασε.
Ἔβωσεν,apud eundē pro ἐβόησεν,ſeu ἔκλαξεν,ἐκάλεσεν vt Var.quoq; ἔβωσαν affert pro ἐβόησαν. Sic βώσομαι

ſuprà habuimus pro βεβήσομαι.

Ἐγγέγαα, præt. med. verbi ἐγγίνομαι ſeu ἐγγείνομαι, tanquam ex ἐγγάω. Pro cuius ſecunda & tertia perſ. duali ἐγγεγάατον per ſyncopen metri cauſâ dicitur ἐγγέγατον, vt infrà ἐκγέγαμεν pro ἐκγεγάαμεν Hom. Il. ζ, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασι. Et apud Etym. ἄβρῳ δ' ἐγγέγατον φασιμβρότῳ ἠελίοιο. Vbi legendum videtur ἐκγέγατον & φαεσιμβρότου.

Ἐγγεγύηκα, præt. perf. verbi ἐγγυάω habens augmentum intrinſecus, alioqui & extrinſecus augmentum aſſumendo facit ἠγγύηκα.

Ἐγγιῶ, fut. Atticum verbi ἐγγίζω, pro ἐγγίσω.

Ἐγγύησα, aor. 1. act. verbi ἐγγυάω, augmento carens, vt & in comp. παρεγγύησε apud Syneſ. & in ἐνεγγύησε apud Plu. itidémque in ἐνεγγυησάμην apud Dem. Quorum hæc duo ſunt ab ἐνεγγυάω, illud à παρεγγυάω.

Ἐγγεγραφήκειν præt. plusquamperf. act. verbi γράφω, mutuatitium ex γραφέω. facit enim γράφω non ſolum γράψω, verum etiam γραφήσω, vt τύπτω non ſolùm τύψω, verum etiam τυπτήσω.

Ἐγενόμην, aor. 2. med. verbi γίνομαι.

Ἔγεντο, per ſyncopen poeticam ex ἐγένετο, à verbo γίνομαι ſeu γείνομαι. Exp. etiam εἵλετο de qua ſignif. dixi ſuprà in Γέντο.

Ἔγερθεν Dor. ſeu Bœoticè pro ἠγέρθησαν: aor. 1. paſſ. verbi ἐγείρω. facit enim id fut. ἐγερῶ vel ἐγέρσω, vnde ἤγερκα & paſſ. ἤγερμαι, ex quo ἠγέρθην.

Ἐγηγέρατο, Ionicè pro ἐγηγερμένοι ἦσαν, plusquamperf. paſſ. indic. modi, ab eodem them.

Ἐγήγερμαι, præt. perf. paſſ. eiuſdem verbi ἐγείρω, Atticè pro ἤγερμαι. vt act. quoque voce ἐγήγερκα dicitur pro ἤγερκα. Vnde plusquamperf. paſſ. ἐγηγέρμην, & part. ἐγηγερμένος.

Ἔγημα, aor. 1. act. verbi γαμέω, tanquam ex γάμω, vt ἔψηλα ex ψάλλω, ἔφηνα ex φαίνω. Alij tamen per ſyncopen ex ἐγάμησα factum aiunt, α in η Ionicè conuerſo. Vnde partic. γήμας.

Ἐγήρα pro ἐγήρη, vt ἔβα pro ἔβη ex inuſ. them. γήρημι, vt Euſt. tradit. Poteſt tamen & à γηράω deduci.

Ἐγκέχοδα, præt. med. verbi ἐγχέζω, vt φράζω facit πέφραδα. ε autem in eiuſmodi biſyllabis verbis in præt. medio verti in ο, notum eſt, vt λέπω λέλοπα.

Ἐγκεχυρασμένος, part. paſſ. ex præt. perf. verbi ἐγχυράζω, vt ἐγκεχειρισμένος ex verbo ἐγχειρίζω, facit ἐγχυράζομαι præt. perf. ἐγκεχύρασμαι, vt ἐγχειρίζομαι dat ἐγκεχείρισμαι. Verùm non ſolum intrinſecus augeri dicunt hoc verbum, ſed etiam extrinſecus & dici ἠνεχυρασμένος. Quod tamen non eſt ab hoc ἐγχυράζω, ſed ab ἐνεχυράζω. Itaque dicendum foret ἠγχυρασμένος, vt non modò αἰχμάλωκα, ſed etiam ἠχμάλωκα reperimus.

Ἐγκύρσας, partic. ex ἐνέκυρσα, aoriſto 1. act. ἐγκύρω, facientis futur. non modò ἐγκυρῶ, ſed etiam ἐγκύρσω. Æolicè.

Ἔγμεν, per ſyncopen ex ἐχέμεν. Dorico infin. verbi ἔχω, apud Heſyc.

Ἔγνωκα præt. perf. act. verb. γιγνώσκω, mutuatitium ex γνόω. facit enim γιγνώσκω fut. γνώσω, vnde & aor. 1. ἔγνωσα.

Ἔγνων, aor. 2. verbi γνῶμι vt ἥλων ex ἅλωμι eſt.

Ἔγνωσμαι, præt. perf. paſſ. eiuſdem verbi γνῶμι ſeu γιγνώσκω, mutuatitium itidem ex γνόω. Vnde aor. 1. paſſ. ἐγνώσθην.

Ἔγρεο, Attica ſyncope, vt volunt nonnulli, pro ἐγείρεο: imperat. verbi ἔγρομαι, eadem ſyncope facti ex ἐγείρομαι. Vnde & imperf. ἔγρετο, pro ἠγείρετο.

Ἐγρήγορα, præt. med. verbi ἐγείρω. Id enim fut. 2. facit ἐγερῶ, præt. med. ἤγορα, Atticè ε in ο conuerſo, vt in ἔσπορα, ἔφθορα, & ſimilibus, inde, repetitis duabus initialibus literis præſentis, Attico more inſerto etiam ρ ἐγρήγορα. Vnde poeticum verbum ἐγρηγορέω, pro quo alioqui dici ſolet γρηγορέω, abiecto ε.

Ἐγρήγορθαι, infin. paſſ. ex medio formatus. ἐγείρω enim facit præter. med. ἐγρήγορα, vti iam dictum eſt vnde fit ἐγρηγόρηκα, terminatione actiua, inſerto κ & paſſ. ἐγρήγορμαι, ex quo infinitiuus ἐγρήγορθαι, quanquam nonnulli ex paſſiuo ἐγρηγορῆσθαι factum malint per ſyncopen. Solent autem Aeoles eiuſmodi infinitiuos paſſiuos in ορθαι, deſinentes παροξύνειν contra communem regulam, vt πέπορθαι, μέμορθαι, ἔσπορθαι. Euſt. p. 790. Idem tamen alibi imperatiuum ἐγρήγορθε per ſyncopen & ἁπλῶς factum eſſe ſcribit ex ἐγρηγόρατε, ſicut infinitiuum ἐγρήγορθαι nonnulli ex ἐγρηγορέναι quoque deducunt, dicentes primo pleonaſmum eſſe literæ θ, de induſtria à poeta admiſſum, vt alluderet ad nomen ὄρθος. deinde ſyncopen literarum ε & ν, inſupérque Aeolicam accentus retractionem.

Ἐγρῶσθαι, Heſyc. affert pro ἡλῶσθαι: forſan. ex inuſ. them. γρέω, ex quo ζωγρέω, ſignificans ζωὸν αἱρέω, viuum capio.

Ἔγρομαι, Attica ſyncope pro ἐγείρομαι: idémque è participio ἐγειρόμενος per ſyncopen fit ἐγρόμενος.

Ἐγύμνασμαι Atticè pro γεγύμνασμαι, apud Heſyc.

Ἔγχεον poeticè & Ionicè pro ἐνέχεον, ſine augmento, à th. ἐγχέω.

Ἐγχώσας partic. aor. 1. act. verbi ἐγχώννυμι, mutuat. ab ἐγχόω.

Ἔδαον, ἔδαες, ἔδαε, aoriſt. 2. act. verbi δαίω ſeu δαέω. Vnde aor. 2. paſſ. ἐδάην.

Ἔδακον, aor. 2. act. verbi δάκνω vel proprius vel mutuatitius ab inuſ. th. δήκω.

Ἐδάμην, aor. 2. paſſ. verbi δάμνω ſeu δάμνημι. Facit enim fut. 2. δαμῶ, vnde aor. 2. act. ἔδαμον, ex quo paſſ. ἐδάμην.

Ἐδάμνα præt. imperf. verbi δαμνάω, ſecundum quoſdam poteſt tamen eſſe & à δάμνημι, habere que ἁπλῶς τὸ η, ſicut ἔβα & ἐγήρα.

Ἔδαρθον, aor. 2. act. verbi δαρθαίνω ſeu δαρθέω. Apud Heſ. legitur & paſſ. aor. 2. ἐδάρθη expoſ. ἐκοιμήθη.

Ἔδρακον, per metatheſin pro ἔδαρκον, metri gratia. eſt autem aor. 2. verbi δέρκω.

Ἐδαφιεῖ, fut. 1. Atticum verbi ἐδαφίζω, pro ἐδαφίσει.

Ἔδδεισε, poeticè geminata conſonante metri gratia, pro ἔδεισε: aor. 1. act. verbi δείδω.

Ἔδεαι, Ionicè pro ἔδῃ ſecunda perſ. verbi ἔδομαι.

Ἐδέγμην, per ſyncopen, vel pro ἐδεδέγμην, exempta ſyllaba δε, & tunc eſt præt. plusquamperf. vel pro ἐδεχόμην exempto ο, & aſpirata in mediam conuerſa, à th. δέχομαι.

Ἐδεδήειν, præter. plusquamperf. med. verbi δαίω, facit id præt. perf. δέδηα. At ἐδεδίειν eſt præt. plusquamperf. med. verbi δείδω, facere enim id præteritum δέδια, ſupra docui.

Ἐδέδμηντο, præt. plusquamperf. paſſ. verbi δέμω, per ſyncopen, pro ἐδεδέμηντο. Facit enim δέμω, fut. δεμῶ, vnde præt. perf. δεδέμηκα, vt νενέμηκα ex νέμω, & ſyncopen δέδμηκα, exempto ε, paſſ. δέδμημαι, ex quo ἐδεδμήμην.

Ἔδησε, aoriſt. 1. act. verb. δέω, uel etiam impersonalis verb. δεῖ, mutuat ex δεέω, ſeu δεήσει.

Ἐδέθην, aor. 1. paſſ. verbi δέω, cuius præt. paſſ. δέδεμαι.

Ἐδείδισαν, per ſyncopen pro ἐδεδίεισαν, vt teſtatur Etym. Eſt autem hoc ἐδεδίεισαν tertia perſ. plur. præt. plusquam perf. verbi δείδω, ex perf. med. δέδια, de quo ſupra.

Ἔδειμα, aoriſt. 1. act. verbi δέμω, vt ἔνειμα. Et voce med. ἐδειμάμην, cuius tertia perſ. plur. num. eſt ἐδείμαντο.

Ἔδειξα, aor. 1. act. verbi δείκνυμι ſeu δεικνύω, mutuantis fut. ſuum ab inuſ. them. δείκω. Vnde med. aor. ἐδειξάμην. paſſ. autem ἐδείχθην.

Ἔδειρα, aor. 1. act. verbi δέρω, vt ἔδειμα paulo ante.

Ἔδεκτο, Doricè pro ἐδέδεκτο per ſyncopen plusquamperf. paſſ. verbi δέχομαι.

Ἐδεύησε, poeticè pro ἐδέησε, ſeu ἔδησε. dicunt enim δεύομαι pro δέομαι, & δεύῃ pro δέῃ, metri gratia.

Ἐδῇ, ſecunda perſona fut. 2. ἐδοῦμαι, ex verbo ἔζομαι.

Ἐδήδω præt. med. verbi ἔδω pro ἦδα, habēs Atticam reduplicationem duarum præſentis initialiū literarum.

Ἐδήδαται & ἐδήδατο Ionicè pro ἐδηδεσμένοι εἰσί & ἐδηδεσμένοι ἦσαν præter. perf. & pluſquam perf. paſſ. verbi ἔδω facit ἔδω fut. 1. act. ἐδέσω præt. perf. ἤδεκα & Atticè ἐδήδεκα: vnde præt. perf. paſſ. ἐδήδεσμαι cuius tertia perſona ἐδήδεσται, abiecto σ, ἐδήδεται, & Ionicè ἐδήδαται, vt refert Etym. ex Herodiano gramm. Vtitur autem eo verbo Homer. dicens, Ὅσσα τοι ἐκ πέποται καὶ ἐδήδαται, quæcunque tibi ebibita & comeſa ſunt.

Ἐδήδοκα, præt. perfect. act. verbi ἔδω Atticum. Fut enim facit ἐδέσω, ex inuſ. them. ἐδέω Vnde præt. perf ἤδεκα, & Atticè primùm reduplicatis duabus præſentis initialibus literis, deinde ε in ο conuerſo, (vt in τέτροφα, κέκλοφα, πέτομφα, & ſimilibus aliis) ἐδήδοκα. Sic in præt. pluſquam perfect. ἐδηδόκειν, & part. ἐδηδοκώς, ex quibus compoſ. κατεδήδοκα, & κατεδηδοκώς. Var. vero & ἐδήδοται ex ver. ſchol. ſeu comment. affert: quod paſſ. ex them. ἐδῶ, faciente fut. ἐδώσω, præ ἤδωκα, & Atticè ἐδήδοκα, ex quo paſſ. ἐδήδομαι, vt δέδομαι

Ἐδηδώς, particip. præt. medij ἐδήδω ex eodem them. Facit enim ἔδω fut. 2 ἐδῶ, præt med. ἦδα. & Atticè reduplicatis primis duabus literis præſentis ἐδήδα

Ἐδηκα quoque eſſe dicitur præt. Atticum præfixis præſ. primis literis, pro ἧκα, cuius tamen nullam apud Græc. mentionem reperio: ideóque ſuſpectum ipſum habeo.

Ἐδήχθη, aor. 1. paſſ. verbi δάκνω, habet enim id futurum δήξω. mutuat. ab inuſ. th δήκω Vnde pr. paſſ. δέδηγμαι, & ex eo aor 1. ἐδήχθην.

Ἐδίδου pro ἐδίδω, vt ἐτίθει pro ἐτίθη. Illud, ex διδόω pro δίδωμι vſurpato, hoc ex τιθέω pro τίθημι.

Ἐδίηνα, aor 1. act. verbi διαίνω, vt ἐμίηνα, ἔχηνα.

Ἔδμεναι, Doricè & poeticè pro ἔδειν, ex them. ἔδω. Habet autem ſyncopen hoc ἔδμεναι. nam pro ἔδειν prius dicitur ἐδέμεν & ἐδέμεναι, vnde poſtea illud ἔδμεναι per ſyncopen factum eſt.

Ἐδομαι, Atticè interdum pro ἐδοῦμαι, vt φάγομαι pro φαγοῦμαι, πίομαι pro πιοῦμαι fut. 2. med. verbi ἔδω.

Ἐδον. pro ἔδοσαν, ab ἔδων, aor. 2. verbi δίδωμι, more Bœotico.

Ἔδοντι Doricè ſeu Æolicè pro ἔδουσι, à them. ἔδω.

Ἑδοῦμαι, fut. 1. med. verbi ἕζω: tenui autem ſpiritu ſcriptum ἐδοῦμαι eſt fut. 2. med. verbi ἔδω.

Ἐδούπον, aor. 2. act. verbi δουπέω. facit enim fut 2. δουπῶ, & aor. 2. ἔδουπον, vt στυγέω facit ἔστυγον, & κτυπέω, ἔκτυπον.

Ἔδρα, pro ἔδρη τροπῇ τοῦ η εἰς α, vt ſuprà in ἔβα ἐγήρα, ἐδάμνα: aor. 2. verbi δρῆμι, ſeu δίδρημι. Alioquin poteſt eſſe & imperf verbi δράω contractum ex ἔδραε.

Ἔδραθον, aor. 2. act. verbi δαρθάνω, ſeu δαρθέω poeticam literarum metatheſin habens pro ἔδαρθον vt ἔδρακον, ἔτραθον. Sunt tamen qui à δρήθω deriuare malint. Eodem modo comp. καταδαρθάνω ſeu καταδαρθέω, facit κατέδραθον. Heſych. verò & ἐδράθη affert pro κατεκοιμήθη, quod eſt paſſ. aor 2. eiuſdem th.

Ἔδρακον, aoriſt. 2. act. verbi δέρκω, vt iam dictum eſt.

Ἔδραμον, aoriſt. 2. act. verbi inuſ. δρέμω, pro quo vſurpari ſolet τρέχω.

Ἔδραν, pro ἔδρησαν vt ἔβαν pro ἔβησαν, ἔδον pro ἔδοσαν: aor. 2. act. verbi δρῆμι ſeu δίδρημι. Niſi malis eſſe aor. 1. act. verbi διδράσκω ſeu δράω, per ſyncopen itidem pro ἔδρασαν. nam verbum illud διδράσκω facit fut. 1 δράσω, à δράω.

Ἐδριόωντο, poeticè pro ἐδριῶντο, vt ὁρόωντες pro ὁρῶντες ex them ἐδριάομαι.

Ἔδυν ἔδυς ἔδυ, aoriſt. 2. paſſ. verbi δῦμι Verùm ἔδυν interdum eſt prima perſ. ſing. interdum tertia plur. pro ἔδυσαν, more Bœtico, vt ἔδον pro ἔδοσαν.

Ἐδυνήθην, aoriſt. 1 paſſ. verbi δύναμαι, mutuat. ex inuſ. them. δυνέομαι, ex quo habet fut δυνήσομαι, præt δεδύνημαι, Atticè verò & ἠδυνήθην dicitur pro ἐδυνήθην.

Ἐδύσσατο, poeticè metri gratia, geminato σ pro ἐδύσατο aor. 1. med. verbi δύω ſeu δύω.

Ἔδωκα, pro ἔδωσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα: aoriſti 1. act. verbi δίδωμι. mutuat ex inuſ. them δόω.

Ἔεικται, poetico pleonaſmo pro εἴκται: vt ἐείδεσθαι pro εἴδεσθαι & ἐείκοσι pro εἴκοσι dicunt iidem. Eſt autem hoc εἴκται pr. perf. paſſ verbi εἴσκω ſeu εἴκω.

Ἐείλεον, eodem modo pro εἴλεον, ex them. εἰλέω.

Ἐειπα, itidem poetico pleonaſ. dicitur pro εἶπα & ἔειπον pro εἶπον. quorum illud eſt aor. 1. verbi inuſ. ἔπω, hoc autem aor. 2.

Ἐεισάμενος, ſimiliter pro εἰσάμενος: partic. ex ἐεισάμην pro εἰσάμην, aor. 1. med. verbi εἴδω. Cuius aor. ſecunda perſ. eſt ἐείσαο pro εἴσαο vel potius εἴσω, ſignificans ὁμοιώσω. nam paſſiuam habet ſignif. Heſyc. verò ἐεισάσθην, affert etiam pro ὥρμησαν, ἐπῆλθον, quod videtur eſſe ab εἴω, eo.

Ἐεσάμην autem eſt pro ἑσάμην, ab ἕννυμι ſeu ἕω ſignificante induo.

Ἐέλδομαι, etiam pleonaſmo literæ ε dicitur pro ἔλδομαι. Et deriuatum inde ἐέλδωρ pro ἔλδωρ.

Ἐέλσαι, itidem pro ἔλσαι hoc autem per ſyncopen interdum pro ἐλάσαι, interdum pro εἰλῆσαι. Vnde part. ἐελμένος itidem pro ἐλμένος, ſignificans ἐληλαμένος vel εἰλημένος, interdum & ἀποκεκλεισμένος, & ἀπειργμένος. Ambo apud Hom.

Ἐέλπετο ſimiliter pro ἔλπετο ſeu ἤλπετο: & ἐελποίμην pro ἐλποίμην ſeu ἐλπίσαιμην. Ambo poetica. ἐνδύνω.

Εένδυνεν, eodem modo pro ἔνδυνεν ſeu ἐνέδυνεν, à them.

Εέργαθε, itidem poetico pleon. pro εἴργαθε ſeu ἔργαθε, à them. ἐργάθω.

Ἐέργε quoque pro ἔργε ſeu εἶργε, à th. ἐέργω pro ἔργω Vnde & præt. imperfect. ἐέργετο pro ἔργετο ſeu εἴργετο, & præter. pluſquam perfe ἐέρκτο: pro εἶρκτο: partici. ἐεργμένος pro εἰργμένος.

Εέργνυσθαι, eadem ratione pro ἔργνυσθαι, quod ἔργνυσθαι deriuatum eſt ex ἔργω.

Εέρτο, autem quod Heſych. affert pro ἐκρέματο, dubium, ſitne pro εἶρτο an ἦρτο an alio quopiam.

Εέρχατο, rurſum pro ἔρχατο ſeu εἴρχατο. Eſt autem hoc Ionicum εἰργμένοι ἦσαν. Præt. pluſquam perf. paſſ. ab ἔργω.

Εέσθω, item pro ἕσθω, tertia perſona aor. 2. paſſ. imperf. modi ex actiuo the. ἕννυμι ſeu ἕω. Ex quo & ἕεστο pro εἷστο præt. pluſquam perf. paſſ. Et aor. 1. med. ἐέσσατο pro ἕσσατο, geminato etiam σ metri cauſa.

Εζων, ἔζης, ἔζη. Doricè ſecundum quoſdam dicitur pro ἔζων, ἔζας, ἔζα, à th. ζάω. Poteſt tamen eſſe etiam ab inuſ. them ζῆμι Eiuſdem ζάω aor 1 eſt ἔζησα.

Ἐζύγην, aor. 2 paſſ. verb. ζεύγνυμι ſeu ζεύγω facit in fut. ζυγῶ, aor. 2 ἔζυγον, vnde poſtea paſſiuum illud.

Ἔζωον, poeticè pro ἔζων, ex them. ζάω.

Ἔζωσμαι præt. paſſ. verbi ζώννυμι, mutuatitium ex ζόω, vt χώννυμι, ſua tempora ex χόω, mutuatur. Vnde aor. 1 ἐζώσθην & particip. ἐζωσμένος.

Εῃ, poeticè pro ᾖ, tertia perſona præſentis ſubiunctiui ὦ ex verbo εἰμί. Vide & Εοι infrà.

Εἦν, itidem poeticè pro ἦν, eram. ἔης. pro ἦς, eras, imperf indic. modi, ab eodem them.

Ἔηκε, ſimiliter pro ἧκε pleonaſmo literæ ε poetico: & ἔηκα pro ἧκα aor. 1 act. verbi ἵημι, facientis fut. 1. ἥσω, ex ἵημι.

Εήνδανον, eodem modo pro ἥνδανον à th. ἁνδάνω. Var.

Εῆσθα, quoque pro ἦσθα vſurpatum habet poeticum iſtum literæ ε pleonaſmum. Rurſum verò ἦσθα illud poeticam habet paragogen pro ἦς, & ἔφησθα pro ἔφης. eſt autem imperfectum verbi εἰμί.

Εῇσι, item pro ᾖσι, hoc autem ᾖσι, poetica ad hæc para

goge pro ῃ, ſolent enim poetæ tertiis perſonis ſingularibus coniunctiuorum aſciſcere illud σι, diceréque λάβῃσι pro λάβῃ, eodémque modo ἔησι pro ἐῃ. Atticam tamen eſſe hanc τῦ σι ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς προσθήκην & peculiariter nominatam fuiſſe Ἰβύκειον quòd Ibycus imprimis ea vteretur, annotat ex priſcis grammaticis Varinus.

Εἴασιν, idem quod ἐάσιν, teſte Heſych. Vnde intelligimus ἐάω duplex facere futurum & ἐάσω nimirum & ἐήσω.

Ἐῆτε, rurſum pro ἦτε, miſeritis, aor. 2 coniunctiui modi, à them. ἵημι.

Ἔθελον, aor. 2 act. verbi θέλλω.

Ἔθανον, aor. 2 act. verbi θνήσκω, mutuatitius ex inuſ. th. θανέω.

Ἐθεὶς part. ab ἐθέλω, aor. 2 paſſ. verbi act. ἵημι.

Ἐθέλῃσθα, poetica paragoge pro ἐθέλῃς, vt ἔφησθα pro ἔφης, & ἦσθα pro ἦς. Coniunct. præſens ex them ἐθέλω.

Ἐθελήσω, fut. 1. verbi ἐθέλω, mutuatitium ex inuſ. them. ἐθελέω.

Ἔθεσαν, aor. 2. indic. modi, à them. τίθημι. Media voce ἔθεντο dicitur in eodem tempore & ab eodem them. cuius prima perſ. ſing. eſt ἐθέμην, tertia ἔθετο.

Ἐθηεύμεσθα & Ἐθηεῦντο, Ionicè pro ἐθεώμεθα & ἐθεῶντο à θηέομαι. Ionicè itidem vſurpato pro θεάομαι vnde & aor. 1. me. ἐθηήσαντο pro ἐθεάσαντο. necnon ἐθήησεν voce actiua Varinus affert pro ἐθεάσατο & ἐθαύμασεν.

Ἔθηκα, aor. 1. verbi τίθημι contra regulam pro ἔθησα, vt ἔδωκα irregulariter itidem pro ἔδωσα vſurpari notum eſt. Mutuatur autem hoc τίθημι, futurum ſuum ab inuſ. them. θέω.

Ἔθηλα, aor. 1 act. verbi θάλλω, vt ἔψηλα eſt à ψάλλω.

Ἔθην, aor. 1. paſſ. indic. modi, à verbo actiuo ἵημι; pro quo & εἵθην dicitur. Dicitur enim & ἀφείθη & ἀφέθη quia duplex eſt præteritum paſſ. εἷμαι & εἷμαι

Ἔθου, pro ἔθεσο, vt ου pro εσο: ſecunda perſ. aor. 2. med. in dic. modi ex them. τίθημι facit enim τίθημι aor. 2, act. ἔθην, vnde paſſ. ἐθέμην & ſecunda perſ. ἔθεσο. ex qua, ἔθου, eiecto σ, & εο contracto in ου.

Ἔθρεξα, aor. 1. act. verbi τρέχω: tenui in inſpiratam reuerſa, propter χ enim ſequens θ in τρέχω mutatum fuit in τ.

Ἔθρεψα, itidem tenui in inſpiratam reuerſa, eſt aor. 1. à verbo τρέφω, cuius fut. θρέψω. At aor. 1. paſſ. ἐθρέφθην an rectè itidem per aſpiratam ſcribatur, dubito.

Ἐθῶσι, tertia perſ. aor. 2 paſſ. coniunct. modi à them. ἵημι ex prima ἐθῶ. Ea autem ex aoriſto 2. paſſ. indic. ἔθην.

Εἶ, ſecunda perſ. verbi εἰμὶ, vel εἶμι: interdum & imp. præſens verbi εἶμι. vnde δίει & ἄπει pro δίιθι & ἄπιθι: ſicut τίθει quoque pro τίθετι reperitur.

Εἶα, εἶας, εἶε, præt. med. verbi εἶμι pro quo & ᾖα dicitur poeticè. Alioqui εἶα eſt & interiectio quædam hortantis, pro quo εἶα quoque ſcribitur.

Εἴαντο. poeticè metri cauſa pro ἕαντο. hoc autem ἕαντο Ionicam reſolutionem habet τῦ η pro ἧντο, ſicut ἐάλω pro ἥλω dicitur, & ſimilia alia, præt. imperf. ab ἧμαι. Heſych. tamen exp ἧσαν.

Εἴασκε, Ionica paragoge τῦ σκε pro εἶα: imperf. verbi ἐάω. At εἴασε eſt aor. 1 eiuſdem.

Εἴαται & εἴατο, poeticè & metri gratia pro ἕαται & ἕατο. Ἕαται autem & Ἕατο Ionicè dicta ſunt pro ἧνται & ἧντο, quorum illud eſt præt. perf. temporis vel præſentis, hoc plusquam perfecti vel imperfecti.

Εἴβειν, Ionica παρεμβολὴ τῦ καταρχόντος λ. pro λείβειν ſicut εἴβεσθαι quoque & εἰβόμενος pro λείβεσθαι & λειβόμενος.

Εἰδείην, opt præſ. verbi εἴδημι, ex quo & infin præſens εἰδέναι, vt τιθείην & τιθέναι, ex τίθημι. Hæc enim formatio ſimplicior eſt quàm eorum qui illud ex εἴδημι dicunt μεταπεπλάσθαι, hoc autem ex εἰδηκέναι συγκεκόφθαι. Notum autem eſt eſſe multa verba quorum quędam tempora ſequuntur normam verborum in μι deſinentium, quædam τῶν εἰς ω.

Εἰδήσω, fut. 1. act. verbi εἴδω, mutuatitium à them. εἰδέω. nam ex ſeſe εἴσω facit.

Εἶδον, aor. 2. act. verbi εἴδω. pro quo & ἴδον dicitur.

Εἴδοσαν, Bœoticè pro εἶδον, viderunt. Tradunt enim Bœotos, tertias perſonas plurales imperfecti & vtriuſque aoriſti, ἐπισυλλάβοις facere primis pluralibus dicentes: ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον, ἐτύψασαν pro ἔτυψαν, εἴδοσαν pro εἶδον, ἐμάθοσαν pro ἔμαθον, ἤλθοσαν pro ἦλθον.

Εἰδῶ, præſens ſubiunctiui à verbo εἴδημι, vt τιθῶ à τίθημι ἱστῶ ab ἵστημι. Nam εἴδω ſeu εἰδέω facit quædam tempora in modum verborum in μι, nimirum εἰδείην, in optatiuo præſentis temporis: εἰδῶ, in ſubiunctiuo: εἰδέναι, in infinitiuo. Mutuantur autem verba in μι præſens illud ſubiunctiui à ſuis verbis circumflexis, τίθημι à τιθέω ἵστημι ab ἱστάω, δίδωμι à διδόω, & ſic alia ab aliis.

Εἰδὼς, particip medium eiuſdem them. εἴδω, ſeu εἰδέω. facit enim in indicatiuo præteritum med. εἶδα, à fut. 1. εἰδῶ, vnde & aor. 2. εἶδον. Quanuis alij hoc εἰδὼς per ſyncopen ex εἰδηκὼς factum exiſtiment, inter quos eſt Euſt. Sed Etymologi ſententia ſimplicior eſt.

Εἶεν, tertia perſ. præſ. opt. per ſyncopen Atticam pro εἴησαν, ex them. εἰμί. Quin & cæteras perſonas pluralis numeri ſyncopen hanc pati annotant, dicique εἶμεν pro εἴημεν, & εἶτε pro εἴητε. ſicut διακρινθεῖτε pro διακρινθείητε apud Homerum legi, ſuprà docui. Prima autem ſingul. eſt εἴην.

Εἵην, autem eſt aor. 2. opt. actiui ex themate ἵημι, vt θείην ex τίθημι.

Εἵθην, ſeu ἔθην aor. 1. paſſ. ind. modi, ex eodem them. Facit enim ἵημι ſeu ἕω præſ. paſſ. duplex, εἷμαι & εἷμαι. vnde duplex iſte aoriſtus, εἵθην & ἔθην.

Εἴθισα, aor. 1. act. verbi ἐθίζω ex quo & part. præteriti actiui εἰθικὼς, & præt. paſſ. εἴθισμαι.

Εἶκα, præt. perf. med. verbi εἴκω, pro quo Atticè ἔοικα dicitur, repetita initiali præſentis litera, & ε in ο verſo, ſicut in πέποιθα, οἶδα. Quidam tamen volunt eſſe aor. 1. Bœoticum pro εἶξα, vt ἔθηκα, pro ἔθησα.

Εἶκα, præt. perf. med. verbi actiui εἴκω, ex cuius pluſquam perfecto εἴκειν Atticè fit ἤκειν

Εἷκα, præt. perf. actiuum verbi ἵημι, Bœoticum ſecundum quoſdam pro ἧκα vt τέθεικα pro τέθηκα. Poteſt tamen ex ἕω formatum tale habere augmentum dici quale εἶπα, εἷλον, εἶχον, & quæ his ſunt ſimilia, quæ nimirum ι augmenti loco ſibi aſciſcunt in præteritis & aoriſtis.

Ἐΐκτον & Ἐΐκτην, poetica diphthongi dialyſi dicuntur pro εἴκτον & εἴκτην, hæc autem, ſyncopen paſſa, vſurpantur pro εἰκάτον & εἰκάτην, perſonis dualibus præteriti perfecti & pluſquam perfecti εἶκα & εἴκειν, ex them. εἴκω.

Ἐΐκτο, autem, eſt tertia perſona ſing. præt. pluſquamperf. paſſiui, ex prima εἴγμην, paſſa itidem poeticam diphthongi dyalyſin. facit enim εἴκω præt. paſſ. εἶγμαι ex actiuo εἶχα.

Εἰκὼς, part. præteriti perf. εἶκα, ex eodem th. εἴκω.

Εἴλεγμαι, præt. perf. paſſ. verbi λέγω Atticum pro λέλεγμαι, ſolent enim Attici augmentum λε quorundam à λ incipientium in præteritis vertere in ει, vt εἴληφα etiam dicunt pro λέληφα, euphoniæ gratia, vt putatur. Inde part. εἰλεγμένος pro λελεγμένος.

Εἴληφα, itidem præt. Atticum verbi λείβω pro λέλειφα.

Εἵλετο, tertia perſ. ſing. aor. 2 med. εἱλόμην, ex verbo αἱρέω mutuante ſuum fut. 2. ab inuſitato them. ἕλω.

Εἵλευτο, Doricè pro εἰλέοντο ſeu εἰλοῦντο, à th. actiuo εἰλέω

Εἰλήλουθα, poeticè pro ἐλήλυθα, metri gratia inſertis ι, & ο hoc autem ἐλήλυθα eſt præt. med. verbi ἔρχομαι mutuantis futurum 2. act. ab ἐλεύθω, facit enim fut. 2.

ἐλυθῶ,exempto ε ex diphthongo ad corripiēdam (iuxta regulam)penultimam.vnde aor.2 ἤλυθον,& per ſyncopen ἦλθον.præt. med.ἤλυθα. & Atticè, reduplicatis primis præſentis,ἐλεύθω literis ἐλήλυθα.

Εἰλήλουθμεν, poetica ſyncope pro εἰληλούθαμεν, Notandum verò præterea eſt, quod ad εἰλήλουθα attinet,eſſe qui dicant in prima quidem ſyllaba poeticam eſſe ἔκτασιν τοῦ ε, in penultima verò ſyncopen Æolibus propriam. Euſt τὴν πρόσθεσιν τοῦ ι ἐν τῇ ἀρχούσῃ. Ionicam eſſe ſcribit,alteram autem Bœoticam.

Εἴλημμαι Atticè pro λέλημμαι.vt εἴλεγμαι paulo antè pro λέλεγμαι,præter paſſ.verbi act λαμβάνω,mutuatitium ab inuſ. them. λήβω. Vnde part. εἰλημμένος pro λελημμένος.

Εἴληφα præt.act.eiuſdem them. Atticum itidem pro λέληφα.Vnde part. εἰληφώς.

Εἴληχα,itidem præt. Atticum verbi λαγχάνω pro λέληχα : ex inuſ.th.λήχω.

Εἰλίχατο, Ionicè pro εἰλιγμένοι ἦσαν : tertia perſ. plur. præt. pluſquamperf. paſſiui, ab act th.ἑλίσσω,vt ὀρωρύχατο, idem dicunt pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν, ante χ in tertia ſingulari inſerto α, & tenui quæ præcedit,conuerſa in aſpiratam.

Εἱλόμην,aor.2.med.verbi αἱρέω, mutuatitius ab ἕλω,cuius tertia plur.εἵλοντο:ſecunda ſingularis εἵλου.

Εἷλον,aor.2 act.eiuſdem th.

Εἴλοχα, Atticè ſecundùm quoſdam pro λέλεχα.præter. perf. act. verbi λέγω. habet autem ο in penultima, vt κέκλοφα,πέπομφα,& ſimilia.

Εἰλύαται,Ionicè pro εἰλυμένοι εἰσί, ex th.εἰλύω. Dictum enim eſt paulò antè etiam, Iones tertias perſonas præt.paſſiuor.indicat. modi formare ex tertiis ſingularibus,inſerto α ante ται vel το.

Εἷμαι.præt.perf paſſ.interdum verbi ἵημι,interdum verbi ἕννυμι;ideóque ſignificans modò miſſus ſum, modò indutus ſum.Vnde partic.εἱμένος.

Εἵμαρμαι,Atticè pro μέμαρμαι, præter.perfect paſſiuum verbi μείρω : facit enim μείρω præt paſſ. μέμαρμαι,vt σπείρω,ἔσπαρμαι, κείρω κέκαρμαι : vnde εἵμαρμαι fit, augmento με. Atticè in ει conuerſo, ſicut in εἴληφα, εἴληχα, εἴλεγμαι augmentum λε in ει verſum eſſe videmus.

Εἰμέν,poeticè pro ἐσμέν prima perſ plut.verbi εἰμί.

Εἴμεναι, Doricè pro εἶναι : præſens infinitiui eiuſdem th. Habet verò illud εἴμεναι ι aſcititium. Dicitur enim primum ἔμμεναι Doricè pro εἶναι, deinde εἴμεναι,aduocato ι ad ε vt volunt nonnulli.

Εἰμές, Doricè itidem pro εἰμέν, vt λέγομες pro λέγομεν dicunt iidem. εἰμέν autem poeticè pro ἐσμέν,vt paulò antè docui, eſt à th. εἰμί quanquam ſecundum Heraclidem εἰμέν regularius eſt quàm ἐσμέν, vt prolixius docet Varin.& alij.

Εἶν, præt.imperf.verbi εἶμι, ibam:ſecundum quoſdam poeticè etiam vſurpari ſolitum pro ἦν,eram, à them. εἰμί quibus nondum aſſentiri poſſum.

Εἶναι, infin.aor. 2. act.à th ἵημι, vt θεῖναι eſt infin.aor.2. ex verbo τίθημι. At verò εἶναι eſt infin. præſens verbi ſubſtantiui εἰμί. nam εἶμι ſignificans πορεύομαι, & properiſpωmenon facit ἰέναι.

Εἷνται, tertia perſ.plur. præt.perfect.paſſ. εἷμαι, de quo ſuprà,cuius pluſquam perſ.εἷντο.

Εἶξα aor.1 verbi εἴκω. At tertia perſ.plur.εἴξασι,Bœoticè pro,εἴκασι vſurpata comperitur,pleonaſmo literæ σ, éſtque præt.med.non item aor 2 act.Ariſtoph.εἴξασι δ' οὖν ἐρίοισι πεπταμένοισι Etym.

Εἶπα,aoriſt.1.anomalus verbi inuſ. ἔπω, vt tradunt nonnulli. Quòd ſi præteritum medium eſſe dicamus, regulare erit,vt εἶκα. Aoriſtum tamen potiùs eſſe,oſtendit partic.εἴπας.

Εἰπέ,imper.aoriſt.2.ab εἶπον, vt λαβέ ab ἔλαβον. Atticè mutato accentu, vt volunt nonnulli. Ab eodem themat.ἔπω.

Εἰπεῖν,infinitiuus eiuſdem aoriſti,ab eodem verbo.

Εἴπεσκε, Ionicè pro εἶπε:tertia perſ ſing aor.2. εἶπον.

Εἴπῃσθα, Æolica paragoge pro εἴπῃς,vt ἦσθα pro ἦς,aor. 2.ſubiun.ab eodem them.

Εἰπόμην, imperf. verbi ἕπομαι, augmenti loco aſcitum habens ι,vt εἷλον εἶχον,& ſimilia.

Εἶπον,aor.2.act.verbi ἔπω, itidem augmenti loco habens aſcititium ι, quod in reliquorum quoque modorum temporibus inde formatis retinetur peculiari quodam priuilegio. nam εἰπέ dicitur in imperatiuo, εἴποιμι in optatiuo,εἴπω in ſubiunctiuo,εἰπεῖν in infinitiuo, itidémque participium facit εἰπών. At εἶπον eſt imperatiuus ex aor. 1 εἶπα, mutatum habens accentum itidem vt εἰπέ, pro εἶπον: forſan etiam ad differentiam aor.2.indic.modi.

Εἴργασμαι, εἴργασαι, εἰργάσθη,ſunt præt.perſ.& aor.1 paſſ. ab act.th.ἐργάζω,quod itidem,augmenti loco aſciſcit ι Vnde & aor 1. med.εἰργασάμην.

Εἶργμαι, præt.paſſ. verbi ἔργω vel εἴργω : at εἶργμαι eſt ab εἴργνυμι,mutuante itidem ab εἴργω ſua tempora.

Εἴρεαι, Ionicè pro εἴρῃ, ſecunda perſon.ſingul.verbi εἴρομαι.

Εἴρεο,Ionicè itidem pro εἴρου : ſecunda perſ.imper.præſ. ab eodem them.

Εἴρηκα, præt.perf. act.inuſ.verbi ἐρέω,habens aſcititium ι loco augmenti,vt εἶπον, εἴργασμαι. & ſimilia. Cuius paſſ εἴρημαι:vnde part εἰρημένος.

Εἴρυκα,præt.perf.act.verbi ἐρύω, habens & ipſum ι loco augmenti aſcitum.cuius aor.1.εἴρυσα præ.imp.εἴρυον.

Εἰρύατο, Ionicè pro εἰρυμένοι ἦσαν : tertia perſ.plur.facta ex 3.ſing.ante το inſerto α,ſicut in εἰλύατο, ab eodem th.ἐρύω.

Εἴρυτο,tertia perſ.ſing.num. præt. pluſquam perf.paſſ.ab eodem them.

Εἴρχαται, & Εἴρχατο, Ionicè pro εἰργμένοι εἰσὶ & εἰργμένοι ἦσαν.præt.perſ. & pluſquamperf. verbi εἴργνυμι, ſeu εἴργω,ſicut εἰλίχατο ſuprà.

Εἶρψα.aor.1. verbi ἕρπω, habens & ipſe ι loco augmenti aſcitum,vt εἴρυκα, εἴρηκα, & ſimilia. Itidem in imperf. facit εἱρπόμην

Εἰρωτῶν & Εἰρώτα,pro ἠρώτων & ἠρώτα tanquam ex εἰρωτάω, habente Ionicam πρόσθεσιν τοῦ ι. ſicut & εἴρω pro ἔρω.Ionicè vſurpari creditur.

Εἷς, ſecunda perſ. præſentis vel imperf.à th.εἶμι. Ab εἰμί autem non dici εἷς, ſed εἰς, tradunt,oxytonωs, ídque encliticum eſſe interdum.

Εἵς,part.aor 2.act à th.ἵημι,vt θείς à τίθημι. Cuius fœm. εἷσα,neutrum ἕν.

Εἶσα,aor.1.act.interdum verbi εἴδω:interdum verbi,εἶμι pro quo ἦσα etiam dicitur,reſoluta diphthongo,conuerſóque ε in η & ſubſcripto ι. At εἷσα aſpiratum, eſt aor.1.verbi ἕννυμι ſeu ἕω.

Εἰσάμην, aor.1.med.verbi εἴδω vel εἶμι, exponitur enim non ſolùm ὡμοιώθην, necnon διενόησα, ſed etiam ἐπορεύθην.vnde eſt εἴσατ' ἰμεν, pro eo quod Homerus dicit βῆ δ' ἰμεν Quanquam in hac ſignif.ſunt qui non ab εἶμι,ſed ab εἴω deriuatum velint.

Εἴσεαι,Ionicè pro εἴσῃ,ſecunda perſ.futur.1.medij,ex th. εἴδω vel εἴω,

Εἶσθα,Æolica paragoge pro εἷς,vt εἴπῃσθα pro εἴπῃς,ἔφησθα pro ἔφης à them εἶμι,apud Homer.

Εἷσθαι, infin.præt.perf.paſſ.interdum à verbo ἵημι,interdum à th. ἕννυμι ſeu ἕω vt εἷμαι quoque.

Εἶσι tertia perſ.ſing. verbi εἶμι at verò oxytonon εἰσί,eſt tertia pluralis,verbi ſubſtantiui εἰμί.

Εἴσομαι, fut.1. med. verbi εἴδω, item verbi εἶμι, ab inuſ. εἴω.vnde & aoriſt.1. med. eadem duo verba communem habent. Heſych verò εἴσομαι expon. non ſolum ὄψομαι, γνώσομαι : nec non ὁμοιώσομαι, ab εἴδω : ad hæc εἰσελεύσομαι, ὁδοιπορήσω, ab εἶμι:verum etiam ἱδρύσομαι. In qua poſtrema ſignific. videtur, habere κατὰ πρόσθεσιν Ἰωνικήν, ab εἴω pro ἕω. Significat enim

ἕζω etiam ſtatuo. vnde aoriſt.1. εἷσεν, quod Etymolog exponit ἐκάθισε: & comp. καθ' δ' εἷσεν pro ἐκάθισε δέ.

Εἷσαι, tertia perſ. præt. perf paſſ. εἷμαι: quod eſt non ſolùm ab ἵημι ſed etiam ab ἕννυμι ſeu ἕω ſignificante induo, interdum & ab ἕω ſignificante καθίζω, vnde in pluſquamperf. εἷσο.

Εἱστήκειν præt pluſquamperf. act. verbi ἵστημι pleonaſmo literæ ι in prima ſyllaba.

Εἴσω, fut.1, act. verbi εἴδω.

Εἶτε, per ſyncopen pro εἴητε, vt διακρινθεῖτε, apud Homerum pro διακριθείητε, præſens optatiui à them. εἰμί.

Εἴτω, per contractionem ex ἐέτω: quod eſt tertia perſ imperf. præſentis pro ἔστω à th. εἰμὶ Euſtath. At εἴτω quod Heſ. exp. ἐλθέτω, eſt, ab εἶμι.

Εἰχέναι, quod idem Heſych. affert pro ἐοικέναι eſt infin. præt. perf. act. ab εἴκω facit enim εἴκω fut.1, εἴξω, præt. perf. εἶχα.

Εἶχον, præt. imperf. verbi ἔχω, augmenti loco aſcitum habens ι.

Εἰώθα, præt. med. verbi ἔθω ι augmenti loco itidem aſcitum habens, ω autem κατὰ πλεονασμόν, vt tradunt Grammatici.

Εἴων, præt. imperfect. verbi ἐάω, contractum ex εἴαον, habens verò & ipſum ι loco augmenti. At in εἰῶσι, præſente coniunctiui, pleonaſmus eſt τοῦ ι, pro ἐῶσι.

Εἴωσεν, pro ἔωσε, itidem habet pleonaſmum τοῦ ι, apud Heſych.

Εκάδευον Doricè pro ἐκήδευον, à καδεύω Dorico themate pro κηδεύω: apud eundem. exponit autem ἐπένθουν.

Εκάην, aor.2. paſſ. verbi καίω, facit enim fut.2, καῶ, aor.2, ἔκαεν, vnde paſſ. ἐκάην.

Εκάθευδον, præt. imperf. verbi καθεύδω: habens augmentum extrinſecus aſſumptum, ſicut aor.1, ἠνάλωσα & ſimilia.

Εκαθήμην, itidem augmentum habet extrinſecus, hoc eſt præpoſitioni præfixum: à verbo κάθημαι.

Εκάθηρεν, aor.1, act verbi καθαίρω, duplex habens augmentum, & intrinſecus, & extrinſecus, vt & alia quædam.

Εκάθιζον, præt. imperf. verbi καθίζω, habens & ipſum augmentum extrinſecus, vt ἐκαθήμην. Itidémque ἐκαθίσατο, dicitur, necnon ἐκαθέζετο à καθέζομαι.

Εκαλήμην, Æolicè pro ἐκαλέμην, vt ἐνοήμην pro ἐνοούμην, Apud Varin.

Εκαμον, aor.2, act. verbi κάμνω, med. autem ἐκάμοντο apud Heſy. qui exp. κατειργάσαντο.

Εκάμμυον, poeticè pro κατέμυον, à καμμύω pro καταμύω.

Εκανον, aor.2, act. verbi καίνω: facit enim fut.2, κανῶ.

Εκπαγκα, poeticè pro ἔκτακα: à κτείνω, vt τέτακα à τείνω.

Εκάρη, aor.1, paſſ. verbi κείρω.

Εκαυσα, aoriſtus 1, act. verbi καίω, at paſſiuus aoriſt 1, ἐκαύθην.

Εκβαλον, poeticè pro ἐξέβαλον aoriſtus 2. actiui verbi ἐκβάλλω.

Εκγεγάμεν, poeticè pro ἐκγεγονέναι: ex verbo ἐκγίνομαι. facit enim, futur. 2, ἐγαῶ, mutuatitium ab ἐκγάω: vnde præter. med. ἐκγέγαα ex quo infin. ἐκγεγαέναι, & Doricè ἐκγεγαέμεν, ex quo ἐγγάμεν per ſyncop. apud Homerum.

Εκδεδαρμένος, participium præteriti perf. paſſiui à them, ἐκδέρω.

Εκεκάσμην & Εκέκαστο, præteritum pluſquamperf. paſſ. verbi καζω.

Εκέκλετο pro ἐκέλετο, pleonaſmo τοῦ κ ex them. κέκλομαι pro κέλομαι. Varinus tamen longius petitam formationem affert.

Εκερσα, Æolicè pro ἔκειρα, aor.1, act. verbi κείρω.

Εκεχύνεα, Ionicè pro ἐκεχύνειν & ἐκεχύνει, pro, quo Atticè ἐκεχύνη dicitur, contractis ε & α in η. Varin.

Εκηα, aor.1, act. verbi καίω, vt χέω facit ἔχεα: verùm hic retenta breui. illic autem in longam verſa ſicut ἐνίψηλα. Sic ἔληα.

Εκίαον, per reduplicationem poeticam pro ἔκιον, tanquam ex th. κικίω.

Εκθέμεν, Doricè pro ἐκθεῖν, ſignificante ἐκτρέχειν: apud Heſ. Poſſit verò alicubi eſſe etiam pro ἐκθεῖναι, à verbo ἐκτίθημι.

Εκιχε, aor 2, verbi κιχάνω, mutuat. à κιχέω.

Εκλαγον, aoriſt.2. act. verbi κλάγγω, mutuat, à κλήζω. At aor.1, eiuſdem eſt ἔκλαγξα.

Εκλάσθην, aor.1, paſſ. verbi κλάω: vt ἐκλείσθην aor.1, paſſ. verbi κλείω.

Εκλέλαθον, poeticè pro ἐξέλαθον, aor.2, act. verbi ἐκλήθω. At ἐκλέλαθε, eſt præt. medium eiuſdem verbi, habens η in α conuerſum.

Εκλήισαν Ionicè pro ἔκλῃσαν, reſoluta diphthongo & ε in η conuerſo Niſi malis eſſe à κληΐζω. Vtroque certè modo deriuat. Euſt.

Εκμανῶ, aor.2 paſſ. coniunctiui modi, ex th. ἐκμαίνομαι. Vnde infi. ἐκμανῆναι.

Εκμολε poeticè pro ἐξέμολε à th. ἐκμολέω.

Εκόπη, aor.2, paſſ. verbi κόπτω.

Εκορέσθη, aor.1. paſ. verbi κορέννυμι, facientis fut.1, κορέσω, ex inuſ. th. κορέω.

Εκόσμηθεν, Boeticè pro ἐκοσμήθησαν, conuerſo ησαν in εν, aor.1 paſ. verbi κοσμέω.

Εκπηνιεῖται, fut. Atticum, pro ἐκπηνίσεται, à them. ἐκπηνίζομαι.

Εκραγα, præter. med. verbi κράζω. facit enim futurum 2, κραγῶ, vnde & aor.2, ἔκραγον. At ἐκραγῆναι, & ἐκραγείς, ſunt ab ἐξερράγην, aor.2, paſ. verbi ἐκρήγνυμι ſeu ἐκρήσσω.

Εκρέματο, tertia perſona præt. imperfect. à κρέμαμαι. At ἐκρέμω, pro ἐκρέμασο, eſt eiuſdem imperfecti ſecunda perſ. Ionicè enim ἐκρέμαο dicitur pro ἐκρέμασο, exempto σ, vnde poſtea ἐκρέμω per contractionem, & Atticè.

Εκρήηνα pro ἔκρηνα, aoriſt 1. actiui verbi κραιαίνω, pro κραίνω.

Εκρύσω, ſecunda perſ. aor.1, med. ἐκρυσάμην, à th. κρύομαι. Pro quo Iones dicunt ἐκρύσαο. At ἐκρύσθην eſt aor.1, paſ. eiuſdem verbi.

Εκρύβην, aor.2, paſ. verbi κρύπτω, facientis fut.2, κρυβῶ, tenui in mediam verſa, vt in βλαβῶ.

Εκρυφα, Atticè pro κέκρυφα, præter. perfect. verbi act. κρύπτω.

Εκτα, per apocopen pro ἔκτανε, teſte Euſtat. aor.2, act. ex κτείνω. Vel potius eſt ἔκτα pro ἔκτη, vt ἔβα pro ἔβη, ex inuſ. th. κτῆμι, vnde & part. κτάς.

Εκταγκα, poeticè pro ἔκτακα: à κτείνω, vt τέτακα à τείνω.

Εκταθεν Boeticè pro ἐκτάθησαν, conuerſo ησαν in εν, & retracto accentu itidem à verbo κτείνω. At ἐκταθῆναι eſt infinit. aor.1, paſ. à verbo ἐκτείνω. Ambo apud Varin.

Εκτάμησι, Ionica paragoge pro ἐκτάμῃ: aoriſt.2. act. ſubiun. modi ex th. ἐκτέμνω.

Εκταν pro ἔκτασαν, vt ἔβαν pro ἔβασαν ſeu ἔβησαν. aor. 1, act. inuſ. verbi κτῆμι, medius autem ἐκτάμην. Varin. & Etym.

Εκτανεν, aor.2, act. verbi κτείνω. facit enim fut.2, κτανῶ, vt σπείρω, σπερῶ, vnde aor.2. ἔκτανον.

Εκτάνθαι, infinit. præt. paſ. à τείνω, vt ἐσπάρθαι, à σπείρω. Et ἐκτάνθην, aoriſt.1, paſ indic. modi ab eodem them. Facit enim κτείνω, perf. act. ἔκταγκα, tanquam à κτάγνω.

Εκτας, per ſyncopen pro ἔκτεινας, ſecundum quoſdam. Sed eſt potiùs aor.2, verbi κτῆμι vt in ἔκτα paulò ante admonui.

Εκτατο, aor.1.med. verbi κτῆμι, facit enim ἔκτλω voce media ἐκτάμω. Varin.

Εκτέον, aduerbium poſitiuum à verbo ἔχω.

Εκτέατο, Ionicè, pro ἔκτλωντο ſeu ἐκέκτλωντο. Solent enim tertias plurales præteritorum ex verbis in ω purum deſinentibus formare ex tertiis ſingularibus inſerto α ante ται & το. Nota verò & ἔκτημαι pro κέκτημαι Ionicè itidem vſurpatum, vel Atticè ſecundùm quoſdam: & ſimiliter ἐκτῆσθαι pro κεκτῆσθαι, quæ apud Herodotum ſunt frequentia.

Εκτονα, præt.med. verbi κτείνω, vt ἔσπορα.

Εκυδάσαο, Ionicè & poeticè, pro ἐκυδάσω, aor.1.med. verbi κυδάζομαι.

Εκυρσα, aor.1. Aeolicus verbi κύρω, vt ἔκερσα.

Εκφανεν, poeticè & Bœoticè pro ἐξεφάνησαν, ſublato primùm augmento, deinde ησαν in εν conuerſo. Ex them. ἐκφαίνω.

Ελα, Atticè pro ἡλάσας.

Ελάαν poet. pro ἐλᾶν ſeu ἐλαύνειν, vt ὁράαν pro ὁρᾶν. Itidémque ἐλάα in Epigram. pro ἐλάει ſeu ἐλαύνει. Alio qui ἐλάα eſt nomen Atticum pro ἐλαία.

Ελάασκον, Ionicè pro ἤλαεν ſeu ἤλαυνον, ab ἐλάω. Niſi malis ab ἐλαάσκω.

Ελαβον, aor.2.act. verbi λαμβάνω, mutuatitius ex inuſitato themate λήβω.

Ελαθεὶς, part. ex ἠλάθλω, aor. 1. paſſ. verbi ἐλαύνω ſeu ἐλάω.

Ελαθον, aor. 2. act. verbi λανθάνω, mutuatitius ab inuſ. them. λήθω. Vnde & aor.2 med. ἐλαθόμλω.

Ελακον, aor.2.act.verbi ληκέω, teſte Euſt.

Ελάσασκε, poeticè & Ionicè pro ἤλασε, abiecto primùm augmento. deinde σε in σασκε, conuerſo, aor. 1. act verbi ἐλαύνω ex ἐλάω.

Ελασκε, itidem poeticè & Ionicè pro ἤλα ſeu ἤλαυνε. præt. imperf verbi ἐλάω.

Ελασσάμενος poeticè geminato σ metri cauſa, pro ἐλασάμενος, part.aor.1.med. à verbo ἐλαύνω, faciente fut.1. act. ἐλάσω, ex them. ἐλάω. Item voce act. ἐλάσσωσι pro ἐλάσωσι.

Ελάχηνε, aor 1.act.verbi λαχαίνω.

Ελαχον, aor.2.act.verbi λαγχάνω ex inuſ.them. λήχω.

Ελε, imper.aor.2.verbi αἱρέω ex them. ἕλω.

Ελέειν, Ionicè & poeticè pro ἑλεῖν, aor.2. vel fut.2. eiuſdem verbi ab eodem them.

Ελεινθῶσι, aor 1.paſſ. coniunctiui modi ex them. ἐλείω.

Ελείψασκον, Ionicè pro ἔλειψαν, αν (terminatione plurali tertiæ perſ. aor.1.act. indicat modi) verſo in ασκον, vt ὤρασκον & ὤσασκον iidem Iones dicunt pro ὤραν & ὦσαν, Etym.

Ελεκτο, Ionicè & poeticè pro ἐλέλεκτο: præt. plusquamperf. paſſ. verbi λέγομαι. Niſi quis malit eſſe præt. imperf. exempto per ſyncopen ε, & media in aſpiratam conuerſa. Sic ἔδεκτο dicitur vel pro ἐδέδεκτο vel pro ἐδέχετο & ſimilia alia.

Ελελήθει, Ionica diphthongi ει reſolutione pro ἐλελήθη: præt. plusquamperf. med. verbi λανθάνω, ex inuſ. them. λήθω. A quo eſt & ἐλελήθεσαν pro ἐλελήθησαν. Atticè exempto ι ex diphthongo.

Ελέλικτο, præt. plusquamperf. paſſ. verbi ἑλίσσω. facit enim fut. 1. ἑλίξω, præt perf.act. ἧλιχα, paſſ. ἥλιγμαι, & Atticè repetitis duabus initialibus thematis literis ac ſyſtole facta, τοῦ η, ἐλέλιγμαι. Ita Etym. Poſſit tamen dici etiam eſſe ab ἐλελίζω, & carere augmento, ſicut aor. 1. act. ἐλέλιξεν, itidem augmento carens, ab eodem verbo deffuxit ex quo & part. ἐλελιξάμενος. Vtitur autem his Homerus, apud quem & part. præſ. ἐλελιζομένη.

Ελέλιχθεν, Bœoticè pro ἐλελίχθησαν, conuerſo ησαν in εν aor.1. paſſ. verbi ἐλελίζω, augmento carens: vel etiam verbi ἑλίσσω, habens reduplicationem Atticam & ſyſtolen τοῦ η εἰς ε, ſicut præcedens ἐλέλικτο.

Ελελοίπεσαν, Atticè pro ἐλελοίπεισαν: tertia perſ. pl. pr. perf. med à them. λείπω ... [illegible]

Ελέσθαι infin. aor. 2 med. ex them. αἱρέω, mutuatitius ex inuſ verbo ἕλω. At ἑλέσθω & ἕλεσθε, ſunt imperatiui eiuſdem temporis & ab eodem them.

Ελέτlω Ionicè & poeticè pro εἱλέτlω, dempto augmento tertiæ perſ. dualis num. ex prima ἕλον pro εἷλον: aor.2. act. ab eodem verbo.

Ελθὲ, Doricè pro ἐλθέ: imp. aor.2.med ab eodem.

Ελεύσομαι, fut.1.med. verbi ἔρχομαι, mutuatitium ab ἐλεύθω. Vnde & part ἐλευσόμενος.

Ελέχθlω, aor.1.paſſ. indic. modi, à them. act. λέγω.

Ελησα, aor.1.act. verbi λάω, pro ἔλησα, exempto σ vt ἔχεα & ἔχευα pro ἔχευσα, & ἔκηα pro ἔκησα ſeu ἔκαυσα. Niſi quis aphæreſin duarum initialium literarum & ſyncopen τοῦ σ ex ἠθέλησα factum eſſe malit,

Ελήθετο, ſecundùm quoſdam aor.2.med. verbi λανθάνω, pro ἐλάθετο. Poteſt tamen eſſe & imperf. paſſ. verbi λήθομαι.

Ελήλακα, præt. perf. actiuum verbi ἐλαύνω, ex ἐλάω habens Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem, pro ἤλακα. Vnde præt. plusquamperf ἐληλάκειν, cuius tertia perſ. pl. ἐληλάκεσαν pro ἐληλάκεισαν, Attico itidem more correpta penultima. Inde & part. ἐληλακώς.

Ελήλαμαι, præt. perf. paſſ. eiuſdem them. habens & ipſum reduplicationem Atticam pro ἤλαμαι. Vnde præt. plusquamperf. ἐληλάμlω, cuius tertia perſona ἐλήλατο. Ex ambobus autem partic. ἐληλάμενος pro ἐληλασμένος, amiſſo σ & accentu in antepenultimam retracto, ſicut in ἐτάμενος pro ἐτασμένος. ſolent enim eiuſmodi participia præteritorum paſſ. μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ, προπαροξύνεσθαι, καὶ συμπίπτει τοῖς χαρακτῆρι τῶν εἰς άμενος καταληγόντων ἐνεστώτων, vt Etym. annotat.

Ελήλεγκται, præt. perf paſſ. verbi actiui ἐλέγχω, itidem initialium duarum thematis literarum reduplicationem habens pro ἤλεγκται, ſicut & prima perſona ἐλήλεγμαι pro ἤλεγμαι: in qua nota etiam vnum γ omiſſum eſſe, quod in ſecunda & tertia reſumitur.

Εληλέδαται, Ionicè pro ἐλήλανται ſeu ἐληλασμένοι εἰσί. tertia perſ. plu. num. præt. perf. paſſ. verbi ἐλαύνω ſeu ἐλάω facta ex tertia ſingulari, pleonaſmo τοῦ δ, ſicut ἀκηχέδαται pro ἀκήχηνται ex ἀκήχηται & πεφράδαται pro πεφρασμένοι εἰσὶ ex πέφρασται. In quibus tamen δα per pleonaſmum inſertum eſt tertiæ ſingulari correpta ſimul penultima.

Εληλουθὼς, part. præt. perf. medij à verbo ἔρχομαι, ſeu ἐλεύθω. facit enim ἐλεύσω fut. 1. ἐλευθα præt. med. ἤλυθα, & Atticè reduplicatis primis duabus literis thematis ἐλήλυθα: ex quo poſtea ἐλήλουθα, Æolica epentheſi τοῦ υ. Niſi potiùs υ hoc dicendum eſt ex ipſo themate fuiſſe retentum, & ε in ο conuerſum, ſicut in πέποιθα, λέλοιπα, & ſimilibus.

Εληλύθειν, præt. plusquamperf. med. eiuſdem verbi, cuius tertia plur. ἐληλύθεσαν, Attico more correpto penult. pro ἐληλύθεισαν.

Εληλυθυῖα, part. fœm. præt. perf. & plusquam per. med. ab eodem them.

Ελθὲ, Atticè pro ἔλθε vt λαβὲ pro λάβε, εἰπὲ pro εἶπε, ſolent enim Attici in aoriſtis 2. imperatiuis quorundam verborum accentum ex penultima transferre in vltimam, eſt autem hoc ἔλθε aor. 2. imper verbi ἐλεύθω.

Ελθέμεν, ſiue Ελθέμεναι, Doricè pro ἐλθεῖν, infin. aor.2. act ab eodem them.

Ελθῆν, itidem Doricè pro ἐλθεῖν.

Ελθοσαν, Bœoticè pro ἦλθον, inſerto σα ante ν in tertia perſona pluralis aoriſti 2. actiui indicatiui modi, vt εἴδοσαν ſuprà pro εἶδον, vnde etiam ἐλθοίσαν apud Græcos Bibliorum interpr. pro ἔλθοιεν in optatiuo.

Ελθὼν, participium ab ἦλθον, aoriſt 2. act. indicatiui verbi ἐλεύθω,

Ελιγήσομαι, fut. 2. paſſ. verbi actiui ἑλίσσω, facit enim

id.fut.2.act. λιγῶ,aor.2.ἤλιγον,paſſiua voce ἠλίγην,vnde poſtea fuit illud.

Ἔλιπεν,aor.2.act verbi λείπω,cuius paſſ.ἐλίπην.

Ἐλιαςέμεν.& Ἐλιαςέμεναι,Doricè pro ἐλίαςιν,à th.ἐλιάσω. Apud Hom.

Ἔλιφθεν, Bœotica ſeu Æolica ſyncope pro ἐλείφθησαν exempto ſimul ε ex diphtongo, vt volunt nonnulli. Eſt autem aor.1.paſſ.eiuſdem them.

Ἐλκέο, pro ἕλκε, Ionica diphthongi reſolutione, eſt autem imper.præt.paſſ.vocis,ab act.ἕλκω

Ἔλλαβε, poeticè metri gratia duplicatio λ pro ἔλαβε, aor.2.act indicat. à verbo λαμβάνω ſeu λήβω. Itidem voce med.ἐλλάβετο dicitur pro ἐλάβετο.

Ἐλλάσαι, annotant quidam dictum eſſe pro ἐλάσαι, itidem poetico more propter metrum geminato λ:Heſ. tamen exp.συγκλεῖσαι κωλύσαι.

Ἔλλαχεν, itidem geminatum habet λ metri cauſa,pro ἔλαχε,aoriſt.2.act verbi inuſitati λήχω,ex quo λαγχάνω mutuatur ſua tempora.

Ἔλληξα,eodem modo pro ἔληξα: aor.1 act.verbi λήγω.

Ἐλόειν, Doricè pro ἑλόειν ſeu ἑλέειν à poetico themate λέω.

Ἕλοιμι,Ἑλὸν,Ἑλοῦ,ab eodem them. ſunt & eiuſdem temporis:nimirum ab αἱρέω facit enim id fut. 2.ἑλῶ.aor.2. εἷλον. Vnde optatiuus actiuæ vocis ἕλοιμι & imperatiuus vocis mediæ ἑλοῦ: at ἕλον poeticum eſt pro εἷλον, augmento carens.

Ἐλούμεν,per ſyncopen Atticam pro ἐλούομεν, præt.imperf. act.verbi λούω. At ἑλοῦμεν, aſpiratum eſt fut 2.act.verbi αἱρέω,mutuatitium ab inuſitato them.ἕλω.

Ἐλόωσι, poeticè pro ἐλῶσι ſeu ἐλάουσι, vt ὁρόωσι poeticè itidem pro ὁρῶσι ſeu ὁράουσι.Hom.in fut.vtitur pro ἐλάσουσι,vt ἐλῶ quoque pro ἐλάσω & ἐλᾷν pro ἐλάσειν. Atticè vſurpata comperiuntur.

Ἔλπεο, Ionica diphthongi reſolutione pro ἔλπου, imperf. præſ.temp.à poetico verbo ἔλπομαι.

Ἐλπιῶ,fut.1.act. verbi ἐλπίζω. Atticè pro ἐλπίσω,ſolent enim Attici futura verborum in ίζω terminatorum circumflectere in vltima ſyllaba exempto σ.

Ἔλσαι,apud Homer.per ſyncopen aliàs pro εἰλῆσαι, aliàs pro ἐλάσαι, vt tradunt grammatici. Itidémque part. ἔλσας pro ἐλάσας.

Ἐλύμην aoriſt. 2. med. indic. modi, ſignificans ἐλυτρώθην, vt tradit. Etymolog. Erit igitur à themat.λῦμι. Vtitur autem eo Hom. dicens, Νῦν δή ἐλύμην τοὺς τόσσε πόρον.

Ἐλυμήνατο,aor.1.med.verb. λυμαίνομαι.

Ἐλυτρώσω,ſecunda perſ.aor.1.med.ab act.th.λυτρόω.

Ἕλω, aoriſt.2.act. coniunctiui modi, ſimilis ipſi themat. ἕλω, à quo αἱρέω ſuum fut.2. mutuatur. At ἑλῶ,periſpomenως, eſt fut.2.act.eiuſdem αἱρέω: vnde aoriſt.2. εἷλον.

Ἕλωμαι,aor.2.med.ſubiunct.modi,ab eodem th.

Ἑλών,part.aor.2 act.eiuſdem th.

Ἔμαθεν,aor.2.act.indi.modi,ex inuſ.th. μήθω. vnde μανθάνω ſuum fut.2.mutuatur.

Ἔμαθοσαν, Bœoticè pro ἔμαθον tertia perſ.pluralis eiuſdem temporis. vt εἴδοσαν ſuprà pro εἶδον, & ἤλθοσαν pro ἦλθον.

Ἐμαίμασσε,poeticè metri cauſa geminato σ pro ἐμαίμασε,aor.1.act.verbi μαιμάω.

Ἐμαλάχθην,aor.1.paſſ.verbi μαλάσσω.

Ἐμάνην,aor.2.paſſ.verbi μαίνομαι.

Ἐμάξατο,aor.1.med.verbi μάσσω,ſeu μάττω.

Ἐμαράνθην, aoriſt. 1.paſſ. verb.μαραίνω. facit enim fut.1. μαρανῶ.præt.act.μεμάρα γκα,paſſiuum μεμάραμμαι, ex cuius tertia perſona ſingulari, μεμάρανται, fit ἐμαράνθην.

Ἐμαργήνατο,aor.1.med.verbi actiui μαργαίνω.

Ἐμαχεσάμην, aor.1.med. verbi μάχομαι, facientis fut.1. μαχέσομαι,ex inuſ.th μαχέομαι.

Ἔμβα, per apocopen pro ἔμβηθι, vt κατάβα pro κατάβηθι & ἀνάστα pro ἀνάστηθι:imperatiuus aoriſt 1.act.a th.ἔμβημι.

Ἐμβαίνεν,præt.imperf verbi ἐμβαίνω; augmento carens pro ἐνέβαινον.apud Hom.& alios poetas.

Ἔμβαλε,aor.2.act.indic.modi, augmento & ipſe carens pro ἐνέβαλε, à th.ἐμβάλλω. Alioqui eſt etiam imper. eiuſdem temporis ab eodem verbo.

Ἐμβάλλεο,Ionica diphthongi diſſolutione pro ἐμβάλλου, imp.præſens paſſ.ab eodem them.

Ἐμβεβάασιν per ſyncopen pro ἐνεβεβήκεισαν: tradunt enim ex βῆμι ſeu βαίνω, faciente fut.1. βήσω, fieri primùm præt perf βέβηκα, itidémque præter.pluſquamperf ἐβεβήκειν, & tertia plurali ἐβεβήκεισαν, deinde η in α verſo ἐβεβάκεισαν,& per ſyncopem exempto κει, ἐβέβασαν: vnde compoſ. ἐνεβέβασαν,& dempto ε,ἐμβέβασαν.

Ἐμβεβαώς quoque ex ἐμβεβηκώς, fieri eodem modo dicitur,η nimirum in α verſo & exempto κ habet enim præteriti & formam & ſignificationem: ab eodem them.

Ἐμβέῃ,Ionicè pro ἐμβῇ,vt ἕῃ,pro ᾖ,aor.2 ſubiunct.modi, act.vocis,ex eodem verbo.

Ἔμβη,Ionicè item poeticè ſine augmento pro ἐνέβη, aor. 2 act.indic.modi ab eodem them.

Ἐμβήῃ.pro ἐμβαίη.vt σπήη,pro σταίη φήη pro φαίη:aor.2 act. opt. modi ab eodem them. habens α conuerſum in η, & ι ſubſcriptum.

Ἔμβηθι, aor 2 act. imper.modi ab ἐνέβην. aor.2.indic.vt στῆθι ab ἔστην, cuius ſecunda perſ.dualis eſt ἔμβητον, tertia ἐμβήτων,& ſicdeinceps.

Ἐμβραμαι Laconicè pro εἵμαρμαι: itidémque ἐμβραται pro εἵμαρται,& ἐμβραμένη pro εἱμαρμένη, ſublato primum ι & mutato ſpiritu, deinde tranſpoſito ρ & præmiſſo ei β euphoniæ cauſa apud Heſ.& Etym.

Ἐμέγηρα,aor.1.act.verbi μεγαίρω.

Ἔμεθα, aor.2. med.ab act. verbo ἵημι,facit enim in prima perſ.ἕμην,vt τίθημι ἐθέμην.

Ἔμεινα,aor.1.act.verbi μένω.

Ἔμελε,aor.2.vel præt.imperf.imperſon.verbi μέλει.

Ἐμέλησε, aor 1.eiuſdem verbi,ex fut.μελήσει, tanquam à μελέει.

Ἐμεμηκὼς part.præt.perf.act.à th.ἐμέω,facit enim id fut. 1 ἐμέσω(interdum verò & ἐμέσω) vnde ἤμεκα,& Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis ἐμήμεκα.

Ἔμεν & Ἔμεναι,Doricè pro εἶναι:infin.verbi ſubſtantiui εἰμί. At ἐμὲν, Doricum itidem eſt, ſed pro ἐσμὲν,ſumus ab eodem them.

Ἕμεν & Ἕμεναι,Dorica & ipſa pro εἷναι, aoriſt.2.act infin. modi à them.ἵημι.Alioqui ἕμεν,eſt etiam prima perſ. plur.aor.2 indic.modi,ab eodem th.vt ἔθεμεν à τίθημι cuius prima perſ.eſt ἦν,vt ἔθην.

Ἕμενος, part.ex ἕμην, aoriſt.2.med.eiuſdem thematis vt θέμενος.

Ἐμέσας, partic.aor.1. act. à verbo ἐμέω faciente futur.1. ἐμέσω.

Ἔμην,aor.2 med verbi ἵημι,vt ἐθέμην ex τίθημι.

Ἐμήνυθεν Bœotica,ſiue Æolica ſyncope pro ἐμηνύθησαν conuerſo ησαν in εν aor.1 paſſ.act.verbi μηνύω.

Ἐμηνάμην,aor.1 med.verbi μαίνομαι,vt ἐφηνάμην.

Ἐμήσατο,aor.1.med.verb.μήδομαι.

Ἔμιγον,aor.2.verbi act.μίγνυμι, ex inuſ.th. μίγω,vnde & paſſ.aor.2.ἐμίγην.

Ἔμηνα,aor.1.act.verbi μιαίνω.

Ἔμικτο Ionicè pro ἐμέμικτο,vt ἔκτητο,pro ἐκέκτητο,ἔλεκτο pro ἐλέλεκτο præter. pluſquamp. paſſ. verbi act. μίγνυμι,ex inuſ.th.μίγω.

Ἔμιχθεν,Bœotica ſeu Æolica ſyncope pro ἐμίχθησαν ab eodem th.vt ἐμήνυθεν paulò ante habuimus, itidem pro ἐμηνύθησαν.

Ἔμμαθε, poet. pro ἔμαθε, metri cauſa geminato μ, vt λ in ἔλλαβε,ἔλλαχε,& ſimilibus. aoriſt. 2.act.verbi act. μανθάνω

μεμηθείνω. ex inuſ.th. μήθη.

Εμμέμηνα, præt.med.verbi ἐμμαίνομαι.

Εμμεν & Εμμεναι pro ἔμεν & ἔμεναι, vtraque dialecti Doricæ propria, pro εἶ), ex ſubſtantiuo verbo εἰμὶ, vt τιθέμεν & τιθέμεναι ex τιθέναι.

Εμμὶ, Doricè itidem pro εἰμὶ, ſublato ι & duplicato μ.

Εμμορα pro μέμορα, tranſpoſitis primæ ſyllabæ literis: præt.med. verbi μείρω.

Εμμήμυκα, Euſt. teſte dictum eſt pro ἤμυκα ab ἠμύω, reduplicatione Attica & pleonaſmo τοῦ ν. exp. autem ἐςύγνακα, τεταπείνομαι, καταβέβλημαι.

Εμνησα, aoriſt.1. verbi μιμνήσκω mutuatitius à verbo μνάω.

Εμνήσθην, aor.1 paſſ. verbi μνάομαι. facit enim fut. μνήσομαι, præt.paſſ. μέμνημαι.

Εμνώοντο, poeticè pro ἐμνῶντο, pleonaſmo τοῦ ο, ex eodem them.

Εμολε, aoriſt.2 act. verbi μολέω.

Εμπάζεαι, Ionicè pro ἐμπάζῃ, ſecunda perſono verbi ἐμπάζομαι.

Εμπέλα, imperf. præſens verbi ἐμπελάω.

Εμπεπαρμένος, participium præteriti perfecti paſſ. ab act. th. ἐμπείρω, facit enim præt. act. ἐμπέπαρκα, vt ἔσπαρκα.

Εμπεσε: poeticè & Ionicè pro ἐνέπεσε, abiecto augmento aor.2. verbi ἐμπίπτω, mutuatitium ab inuſ. themat. ἐμπεσέω. Vnde infin. ἐπεσεῖν & ἐμπεσεῖσθαι.

Εμπεφυῖα, part. præt. perf. medij ἐμπέφυκα. à th. ἐμφύω: fœminini autem generis, ex maſculino ἐμπεφυώς: Sunt tamen qui πέφυα per ſyncopen factum dicant ex act. præt πέφυκα.

Εμπίπλη, Atticè pro ἐπίπληθι ſeu ἐμπίπλαθι (vtrumque enim reperitur) præſens imper. modi à th. ἐμπίπλημι.

Εμπλείμην, aor.2. med. verbi ἐμπίπλημι, vt θείμην, ex τίθημι, & βλείμην ex βλῆμι, Apud Varin.

Εμπλήμενος, per ſyncopen pro ἐμπλησάμενος, ab eodē ἐμπίπλημι apud Ariſtoph. teſte Euſtathio. Sed apud Suidam ſcribitur ἐμπλημένος, qui præteritum eſſe innuit augmento carens, exponítque πεπληρωμένος, in hoc loco eiuſdem Ariſtoph. Ἔβηττε νύχθ' ὅλην τριχὶ δ' ἐμπλήμενος.

Εμπλήσατο, poeticè pro ἐνεπλήσατο. abiecto augmento ab eodem them.

Εμπνύθη, apud Heſych. aoriſt.1. paſſ. tanquam à verbo ἐμπνύομαι, aut ἐμπνυμαι, vnde & ἔμπνυτο apud eundem ab eodem them. Vtrumque autem caret augmento.

Εμπολόωντο, poeticè pro ἐμπολῶντο, pleonaſmo τοῦ ο, hoc autem ἐμπολῶντο, eſt præter. imperf. verbi ἐμπολάομαι, augmento carens more Ionico & poetico.

Εμπρησθείς, part. ab ἐνεπρήσθην aor.1. paſ. verbi ἐμπίπρημι ſeu ἐμπρήθω. At ἐμπρισθείς eſt partic. itidem aor. 1. paſſ. ex th. ἐμπρίω.

Εμυκον, aor.2. act. verbi μυκάω.

Εναγκωνιεῖς, fut.1. act. verbi ἐναγκωνίζω, Atticum pro ἐναγκωνίσεις.

Εναλόντες part. act. aor.2. interdum ab ἐνάλωμι, & nominatiuum ſing. habet ἐναλούς interdum ab ἐνάλλω, (vt Heſ. innuit) & habet ἐναλών.

Εναξε, aor.1. act. verbi νάσσω.

Ενάριξε poeticè & Doricè pro ἠνάριζε, abiecto augmēto & σ in ξ verſo, à them. ἐναρίζω.

Εναρον, aoriſt.2. act. poetici verbi ἐναίρω, pro ἔνηρον vel ἤναρον.

Ενάσθην, aor.1. paſſ. inuſ. them. νάω, pro quo ναίω dici ſolet.

Ενάσσατο, poeticè geminato σ metri cauſa pro ἐνάσατο aor.1. medij eiuſdem them.

Ενδεικτο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἐνδείκνυμι mutuantis ſua tempora ab ἐνδείκω, augmento carens pro ἐνδέδεικτο, ſeu ἐνεδέδεικτο, vt δέκτο pro δέδεκτο ſeu ἐδέδεκτο repetitur. Quidam ἐνδείκτο ſcribendum aiunt, ſed non aſſentientibus Heſychij exemplaribus.

Ενδίεσαν poeticè ſine augmento pro ἐνεδίεσαν, à them. ἐνδίημι, vt ἐτίθεσαν, à τίθημι. Euſtat. verò annotat, hoc ἐνδίεσαν, quoſdam non ſolùm accipere pro ἐνδιέτριβον à th. ἐνδίημι, ſed etiam pro ἐνίεσαν ſignificante ἐνέβαλον, dicentes eſſe pleonaſmum pro ἐνίεσαν, à th. ἐνίημι: alios rurſum dicere eſſe compoſitum ex δίημι, ſignificante διώκω.

Ενεγγύησα, aoriſt.1. act. verbi ἐγγυάω, augmento carēs pro ἐνηγγύησα: quemadmodum apud Demoſt. quoque ἐνεγγυησάμην legitur pro ἐνηγγυησάμην.

Ενεγκον, aoriſt.2. act. verbi φέρω, mutuatitius ab inuſitato them. ἐνέγκω: caréńſque augmento, more Ionico & poetico, pro ἤνεγκον. Poteſt eſſe & imper. aoriſt.1. ab eodem.

Ενέγκαι, aor.1. act. infin. modi, ab eodem th. Vnde & part. ἐνέγκας.

Ενέγκαντο, aor.1. med. augmento carens, pro ἠνέγκαντο, ab eodem verbo Ex quo aoriſto eſt infin. ἐνέγκασθαι, & part. ἐνεγκάμενος.

Ενεγκάτω, imper. aor.1, actiui, ab eodem them.

Ενεγκεῖν, infin. ao.2, act. eiuſdem verbi. vnde & part. ἐνεγκών, eiuſdem cum ἐνεγκεῖν temporis.

Ενέεικαν, poetice pro ἤνεικαν: necnon ἐνεείκω pro ἐνέγκω Ambo aoriſt.1. actiui, itidémque à φέρω mutuante ſua tempora ab ἐνέγκω, ambo etiam apud Heſ.

Ενέηκεν, poetice & Ionice pro ἐνῆκεν, aor.1, act. vel etiam præt. perf. act. verbi ἐνίημι.

Ενεθῆναι, aor.1. paſſ. infin. modi, à th. act. ἐνίημι, vt τεθῆναι à τίθημι.

Ενείην, optatiuus interdum præſentis temporis à verbo ἔνειμι inſum: interdum aor.2, act. à them. ἐνίημι facit enim ἵημι, in opt. aoriſt.2, act. εἵην, vt τίθημι facit θείην,

Ενεικα, aor.1. act. verbi φέρω, mutuatitius ab ἐνέγω, carens autem augmento pro ἤνεικα. Itidem vero ἔνεγκα pro ἤνεγκα, eiuſdem temporis, & ab eodem th. Quanquam hoc ἔνεικα potiùs ab ἐνείκω, vſurpato Ionicè pro ἐνέγκω, vt Euſt. quoque indicat. Vnde infin. ἐνεῖκαι & partic. ἐνείκας. Item media voce ἐνεικάμην, pro ἠνεικάμην: cuius ſubiunct. eſt ἐνείκωμαι, infin. ἐνείκασθαι, part. ἐνεικάμενος.

Ενειμεν, ab ἔνειμα, eſt aor.1, act. verbi νέμω, vt ἔδειμεν. Interdum tamen ἔνειμεν, pro ἔνεσμεν, eſt prima perſona pluralis verbi ἔνειμι.

Ενείς, partic. aor.2. actiui, à verbo ἐνίημι. facit enim ἵημι aoriſt 2. act. ἧν, vnde part. εἷς, vt τίθημι facit ἔθην vnde part. θείς. Fœm. autem genus eius participij eſt ἐνεῖσα neutrum ἐνέν.

Ενεῖσθαι, præt. perf. paſſ. infin. modi, interdum ab actiuo them. ἐνίημι, interdum ab ἐνέω ſeu ἐνέννυμι, nam & ἕννυμι & ἵημι faciunt præter. paſſ. indic. modi εἷμαι.

Ενείχθην, ſine augmento pro ἠνέχθην, Ionicè etiam inſertum ι habens pro ἠνέχθην, ab ἐνείκω, Ionico verbo pro ἐνέγκω. Vnde part. ἐνειχθείς.

Ενεκτέον, aduerbium poſitiuum ex verbo ἐνέχω.

Ενελίπανεν, aor.1. act. verb. ἐλλιπαίνω.

Ενεμήθην. aor.1. paſ. verb. νέμω, facientis præt. perf. actiui νενέμηκα, tanquam ex νεμέω.

Ενένητο, Heſi. exp. ἐνενόητο. ideóque pro ipſo per ſyncopen vſurpatum indicat. Eſt autem hoc ἐνενόητο, præt. pluſquamperf. paſ. verbi actiui νάω. Vide & ἐνενώκασι paulò pòſt.

Ενένιπτε, Attica reduplicatione pro ἤνιπτε, à themate ἐνίπτω.

Ενενώκασι & ἐνένωτο Ionicè apud Herodot. per contractionem pro ἐνενοήκασι, & ἐνενόητο: ab act. themate νοέω.

Ενεπάγησαν, aoriſt. 2, paſſ. indic. modi, à verbo actiuo

ἐμπήγνυμι ſeu ἐμπίσω, vt ἐνεπλάγησαν eſt ab ἐμπλήσσω ſeu ἐμπλήττω.

Ἐνεπνύνθη, aoriſt 1 paſſ. tanquam à them. ἐμπνυώω, pro quo in proſ. dicitur ἐμπνέω. Sic ἀνέπνυνθη ſuprà dixi eſſe quaſi ex them. ἀναπνυώω. Niſi quis eſſe malit pleonaſmum τοῦ ν, tanquam ex ἀνάπνυμαι, & ἔμπνυμαι. Apud Heſych enim & ἐμπνύνθη legitur ſine ν, augmento carens, & ἀνεπνυώθη cum ν.

Ἐνεσαν, tertia perſ. plur. aor. 2 actiui indic. modi. à them. ἀνίημι, vt ἔθεσαν à τίθημι Etym. dicit eſſe etiam ab ἔνειμι ſignificante ἐνυπάρχω. nã imperf. ἦν facere numero plurali ἦμεν, ἦτε, ἦσαν, ſyſtole igitur fuerit pro ἐνῆσαν.

Ἐνίσω, per ſyncopen pro ἀνέσεται: futurum med. verbi ἔνειμι.

Ἐνεςησάμην aor. 1 med verbi act. ἀνίςημι.

Ἐνεςὼς per ſyncopen pro ἐνεςηκὼς, ſublato κ & correpta penultima, vt tradunt Grammatici. Eſt igitur part. præt. perf. à th. ἐνίςημι.

Ἐνετείλατο aor. 1 med. verbi ἐντέλλω.

Ἐνεχθῆναι, aoriſt 1. paſſ. infin. modi à verbo φέρω, mutuante ſua tempora ab ἐνέγκω Reperitur & in indic. modo ἐνέχθη, ſine augmento pro ἠνέχθη, ab eodem them.

Ἐνέχευε, aor. 2. act. verbi ἐγχεχύω vel ἐγχεύω.

Ἐνῆεν, poeticè pro ἐνῆν, tanquam ab ἐνέω. Immò ſunt qui ἦν per contractionem ex ἦεν factum dicunt, ex th. ἔω. Qua de re prolixius apud Varin.

Ἐνῆκα, præter. perf. act. verbi ἐνίημι, mutuatitium ab ἐνέω, ex quo habet fut. ἐνήσω Vel etiam aor. 1. act. irregularis pro ἐνῆσα. vt ἔδωκα quoque pro ἔδωσα, vſurpari notum eſt. & ἔθηκα pro ἔθησα.

Ἐνήνοθα, poeticum præteritum verbi ἀνθέω, habens primum reduplicationem Atticam, vt ἐνήνιπτεν & ſimilia, deinde interpoſitum ο, nam regulariter dici debuiſſet ἤνθα. Vnde compoſ. ἐπενήνοθα.

Ἐνήνοχα, præt. med. verbi φέρω, ex ἐνέγκω ſeu ἐνέχω, facit enim fut. ἐνέξω præt. perf. act. ἤνεχα, med. ἤνοχα. & attica reduplicatione duarum initialium præſentis literarum, ἐνήνοχα Etym.

Ἐνῆσαν, tertia perſ. plur. præt. imperf. à th. ἔνειμι.

Ἐνήσω, fut. 2 act. indic. modi verbi ἐνίημι, mutuatitium ab ἐνέω, vnde infin ἐνήσειν, & partic. ἐνήσων.

Ἐνθεο, interdum eſt indicatiui modi, tempor. aor. 2. med. pro ἐνέθου, ſeu ἐνέθεσο, augmento carens: interdum imperatiui modi eſt, eiuſdem temporis. Ab actiuo th. ἐντίθημι.

Ἐνθες, imper aor. 2 actiui ab eodem th. facit enim τίθημι, aor. 2 ἔθην, vnde in imperatiuo θὲς, vt δὸς à δίδωμι, ἕς ab ἵημι.

Ἐνθορεν, Ionicè & poeticè pro ἐνέθορεν, metr. cauſa, abiecto augmento. aor. 2, act. verbi ἐνθορέω.

Ἐνι, per ſyncopen pro ἔνεςι à th. ἔνειμι.

Ἐνίει, imper. præſens verbi ἐνίημι, mutuatitius ab ἐνιέω. vt τίθημι quoque facit interdum τίθει ex τιθέω. Suidas verò ἐνίει affert etiam pro ἐμβάλλει: quod ſuſpectum eſt, ſi enim præſentis eſſet temporis, potius ſcribendum foret ἐνιεῖ, ab ἐνιέω: alioqui eſſet à them. ἐνιέω.

Ἐνιεν, aor. 2. act. verbi ἔνειμι, compoſ. ex ἐν, & εἶμι, ſignificantis πορεύομαι. Ita nonnulli, non tamen allato exemplo vel nominato autore. At pro ἔνιε quod Varin. affert pro ὤκει, fortaſſe ſcribendum ἔνηε, vt ita ſit à νάω ſicut ἔκηε à καίω ſeu κάω.

Ἐνιέναι, infin. præſ. act. à th. ἐνίημι. vnde & partic. ἐνιείς, cuius fœm. ἐνιεῖσα. Ex eodem verò ἐνίημι eſt & imperf. ἐνίεσαν. & imperf. præſ. ἐνίετε. Alioqui ἐνιέναι poſſet eſſe & infin. præſ. verbi ἔνειμι compoſiti ex εἶμι ſignificante ἐμπορεύομαι, ſi vſus eius aliquis comperiretur.

Ἐνικάτθεο, poeticè & Ionice pro ἐγκατέθου ſeu ἐγκατέθεσο, aor. 2, med. imp. modi à them. ἐγκατατίθημι.

Ἐνίασε, aor. 2. act. indic. modi, ex themate ἐνισπέω.

Ἐνισπέμεν, Dorice pro ἐνίσπειν à th. ἐνίσπω.

Ἐννοσσέμεν Doricè itidem pro ἐννόσαι. ab ἐννόθω, habere ν, geminatum metri gratia. Heſ. vero illud ἐννοσέμεν exp. ἐπιπλῆξαι.

Ἐννώσας, Ionicè apud Herodot. pro ἐννοήσας, teſte Suid. ſicut ſuprà βῶσαι pro βοῆσαι, & βωθεῖν pro βοηθεῖν accipi dictum eſt. Itidem ἐννωσάμην pro ἐννοησάμην: Ambo à th. ἐννοέω.

Ενταλεὶς part. aor. 2, paſſ à themate act. ἐντήκω.

Ενταλθεὶς, part. aor 1, paſſ à th. ἐντέλλω.

Εντέταται præt perf. paſſ. verbi act. ἐντείνω.

Εντετύχηκα, præt perf. act. verbi ἐντυγχάνω, ex ἐντυχέω.

Εντι Doricè pro εἰσὶ à verbo ſubſt. εἰμί.

Ἔντο, aor. 2. med. à verbo ἵημι facit enim ἕμην, vt τίθημι facit θέμην vnde tertia illa perſona pluralis ἔντο vt θέντο.

Εντυε, ſine augmento pro ἤντυε à verbo ἐντύω.

Ενῶρσε, aor 1 act. verbi ἐνόρω Æolicus, vt κέρσαι. Ex quo & præt. pluſquamp. paſſ. ἐνώρτο, ὄρω faciente ὦρκα. paſſ. ὦρμαι

Ενῶσι, ſubiunct. præſens verbi ἔνειμι.

Εξαιρεύμην pro ἐξῃρούμην, omiſſo augmento & ε verſo in ευ.

Εξέβαν, per ſyncopen pro ἐξέβησαν, aor. 2, verbi ἐκβαίνω.

Εξει, imperatiuus præſens verbi ἔξειμι, ex inuſ. the. ἐξέω vt εἶμι quoque facit εἶ ex them. ἔω. At ἔξει erit imperatiuus ab ἐξίημι ex inuſit. th. ἐξέω.

Εξελόμην ἐξέλου ἐξείλετο, aor. 2, med. verbi ἐξαιρέω, ab inuſ. th. ἐξέλω.

Εξένισα, aor. 1. act Ionici verbi ξενίζω pro ξενίζω.

Εξεὶς, part. ao 2. act. à th. ἐξίημι Ex quo eſt & infin. ἐξεῖναι ſicut ἐκθεῖναι ab ἐκτίθημι.

Εξεισι, tertia perſ. ſing verbi ἔξειμι.

Εξελον, aor. 2, act. verbi ἐξαιρέω, augmento carens pro ἐξεῖλον, Itidémque ἔξελε pro ἐξεῖλε. Vnde etiam infin. ἐξελεῖν, & part ἐξελών.

Εξελῶ, interdum eſt futur. 2, uerbi ἐξαιρέω, ab ἐξέλω: & tunc aſpero ſpiritu notandum eſſet in media ſyllaba, hoc modo ἐξελῶ interdum futurum Atticum pro ἐξελάσω, ab ἐξελαύνω ſeu ἐξελάω: Et tunc differentiæ cauſa tenui ſpiritu ſcribi poſſet ἐξελῶ. nam medias quoque ſyllabas in compoſitis admittere ſpiritum diſcriminis cauſa, Euſt. docet, vt inter alia videre eſt in iis quæ in ἄωρος, à nobis dicta ſunt.

Εξέμεν, infin. aor 2, act Doricus pro ἐξεῖναι, à the. ἐξίημι. itidem verò ἐξέμεναι Dorice dicitur pro ἐξεῖναι. Verùm ἐξέμεν & ἐξέμεναι, dici poſſent etiam pro ἐξεῖναι, ab ἔξεσι, ſicut ἔμεν & ἔμεναι pro εἶναι vſurpari ſuprà annotatum fuit.

Εξενεῖκαι, pro ἐξενέγκαι, Ionice, ab Ionico itidem th. ἐξενείκω pro ἐξενέγκω, refertur autem ad ἐκφέρω.

Εξέντο, tertia perſ. plur. aor. 2 med. ἐξέμην, ab act. them. ἐξίημι.

Εξεπλάγην, aor. 2, paſ. à th. ἐκπλήττω, faciente fut. 2. ἐκπλαγῶ.

Εξεπράθομεν, aor. 2, act. verbi ἐκπέρθω, habens literarum tranſpoſitionem, vt aor. 2, ἔδρακον ex δέρκω.

Εξέπτη, aor. 2, act verbi ἐξίπτημι, nam ἵπτημι, aor. 2, facit ἔπτην vt ἵςημι ἔςην.

Εξέσμων, præt. imperf. verbi ἐκσμάω.

Εξεσκληκα, præt. perf. verbi ἐκσκέλλω ſeu ἐκσκελέω, vel etiam verb. ἐκσκλῆμι, mutuantis fut. ab ἐκσκλέω.

Εξέςην, ao. 2, act. verbi ἐξίςημι aor autem 1, eſt ἐξέςησα præt. ἐξέςηκα ſiue ἐξέςακα. vnde aqud Varin. ἐξεςακέναι, quod exp. καταπλῆξαι.

Εξέταμον, aor. 2, act. verbi ἐκτέμνω.

Εξετμήθη, ao. 1, paſ. eiuſdem verbi, tanquam ab ἐκτμάω.

Εξετράπησαν, aor. 2, paſſ. verbi ἐκτρέπω, facientis fut. 2. ἐκτραπῶ. vnde aor 2, ἐξέτραπον.

Εξέτρωσε, aor. 1, act verbi ἐκτιτρώσκω, ab ἐκτρόω.

Εξεφαάνθη, pleonaſmo τοῦ α pro ἐξεφάνθη: aoriſt. 1, paſſ.

verbi actiui ἐκφαίνω.

Εξεφρείομεν, Ionicè pro ἐξεφέρομεν, tanquam à th. ἐκφρείω apud Ariſtop. Videtur autem ex φέρω factum primùm φρέω, per metatheſin deinde Ionica epentheſi τοῦ ι φρείω vnde poſtea compoſ. illud.

Εξέωσαν, Atticè pro ἐξῶσαν, à th. ἐξωθέω ſeu ἐξώθω.

Εξηγρόμην, per ſyncopen pro ἐξηγειρόμην vel ἐξηγερόμην, à th. ἐξέγρομαι, habente itidem ſyncopen pro ἐξεγείρομαι.

Εξήλατο, aoriſt. 1, med. verbi ἐξάλλομαι, vt à ψάλλω eſt ψῆλαι.

Εξῆλθον, per ſyncopen pro ἐξήλυθον: ao. 2, act. verbi ἐξέρχομαι facientis fut. 2, ἐξελυθῶ. ab ἐξελεύθω.

Εξήπλωτο, præt. pluſquamperfect. paſ. verbi ἐξαπλόω. ineptiunt enim qui ab ἐκπλώω detorquent.

Εξῆρα. aor. 1, act. verbi ἐξαίρω. vt ἐπῆρα ab ἐπαίρω.

Εξήραμμαι ſiue Εξήρασμαι, præt. perfect. paſ. verbi act. ξηραίνω. vnde & aor. 1, paſſ. ἐξηράνθην.

Εξίμεναι, Doricè pro ἐξιέναι, teſte Euſtach. et iam, necnõ Heſychio exponente ἐξελθεῖν. Idem exp. & ἐξαφεῖναι, pro quo ſcribendum potius eſſet ἐξίμεναι, de quo paulò ante.

Εξοιχνεῦσι, Ionicè pro ἐξοιχνοῦσι à poet. th. ἐξοιχνέω.

Εξαυῆκε, vide infra in Εσαυῆκε.

Εξύρημαι, præt. perf. paſſ. verbi act. ξυράω ſiue ξυρέω.

Εξω, futurum 1, act. verbi ἔχω: cuius med. fut. ἕξομαι.

Εξώδηκα, præt. perf. act. verbi ἐξοιδέω.

Εξώκισα, aor. 1, act. verbi ἐξοικίζω.

Εξωλώλει, præt. pluſquamp. act. verbi ἐξόλλυμι ab ἐξολέω

Εξώλισθον, aor. 2, act. verbi ἐξολισθαίνω ab ἐξολισθέω.

Εξώχοντο, præt. imperf. verbi ἐξοίχομαι.

Εοῖ, aor. 2, optatiui modi, à verbo εἰμὶ, mutuatitius ab ἔω facit enim aoriſt. 2, ἔον, Vnde optatiuus ille ἔοι, & cõiunctiuus ἔῃ poetis vſurpatus pro ᾖ, necnon participium ἐών, ita Euſtath.

Εοίγμεν, per ſyncopen, pro ἐοίκαμεν, exempto α & κ in γ conuerſo. Ambo præt. med. verbi εἴκω cum reduplicatione Attica, vt ἔωσα, ἐῳνοχόει.

Εοίκεσαν, Atticè pro ἐοίκεισαν, exempto ι ex diphthongo, præt. pluſquamp. med. eiuſdem them. Facit enim εἴκω præt. med. οἶκα, vt πείθω πέποιθα & Attica initialis literæ præſentis repetitione ἔοικα, vt ἐώνημαι. Vnde part. ἐοικώς.

Εοιμι, aor. 2 act. verbi ἵημι ex ἕω, ſicut εἰμὶ facit ἔοιμι, ex ἔω. Meminit autem huius ἕοιμι Heſychius, exponens ἐμβάλλοιμι.

Εοῖσα, Doricè pro ἐοῦσα, part. aor. 2, ab εἰμί.

Εολπα, præt. med. verbi poetici ἔλπω ſeu ἔλπομαι, vt enim εἴδω facit primum οἶδα ſic ἔλπω ὄλπα, & Atticè reduplicata initiali præſentis litera ἔοικα & ἔολπα

Εον. aoriſt 2, verbi εἰμὶ ab ἔω, augmento carens pro ἦον. Vnde opt. ἔοιμι. vt apud Hom. Πῶς γὰρ ἔοι τάδε ἔργα. Atque adeo hæc regularia ſunt vt & ἦον. Necnon ἔην ab εἰμὶ regularius eſt quam ἦν vt Euſtach. annotat

Εοργα, part. med. verbi ἔργω, eandem habens formationem quam ἔολπα.

Εοῦσα, part. fœm gen. ex maſc. ἐών. Ambo aor. 2, verbi εἰμὶ, vt in Εοῖ paulò antè annotaui.

Επάγην aor. 2, paſſ. verbi πήγνυμι ſeu πήσσω facientis fu. 2, act. verbi παγῶ, ex quo aoriſt. 2 act. ἔπαγον, & inde paſſ. ἐπάγην, vt ἐπλάγην à πλήσσω.

Επαθον, aor. 2. act. verbi πάσχω, ex inuſitato them. παθέω ſecundum alios ex πείθω.

Επαίχθη. aor. 1, paſſ. verbi act. παίζω.

Επάλμενος, per ſyncopen pro ἐφαλλόμενος, Æolicè mutato etiam ſpiritu aſpero in tenuem à th. ἐφάλλομαι.

Επαλτο eodem modo pro ἐφάλλετο, abiecto ſimul augmento.

Επάμειπτο, præt. pluſquamp. paſſ. verbi ἐπαμείβομαι. augmento carens.

Επανεθήσεται fut. 1, paſſ. verbi act. ἐπανίημι vt τεθήσεται. eſt à τίθημι. Ex quo ἐπανίημι eſt & part. aor. 2, act. ἐπανεὶς vt θεὶς à τίθημι.

Επανιτέον, aduerbium theticum ex verbo ἐπάνειμι, ex quo & part. ἐπανιών.

Επαυον, aor. 2. verbi παύω, vnde paſſ. ἐπάην.

Επάρη, aoriſt. 2 paſſ à verbo πείρω, vt ἐσπάρη à σπείρω. At ἐπάρῃ eſt aoriſt. 1 act. ſubiunctiui modi, à them. ἐπαίρω, ex quo & part. ἐπάρας.

Επαρήρει, præt. pluſquamperf. med. verbi ἐπάρω facit enim ἄρω præt. med. ἦρα, & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis ἄρηρα.

Επαρθον, aor. 2. act. verbi πέρθω, pro quo & ἔπραθον dicitur tranſpoſitis literis. Sic δέρκω aor. 2. facit ἔδρακον ſimul & ἔδαρκον.

Επάσαντο, per ſyncopen quidam vſurpatum tradunt pro ἐπατήσαντο, à the. πατέω, ſignificante ἐσθίω. Alij præſenti carere aiunt, præſens enim mutuatitium eſſe δαίνυμαι, ex quo imp. ἐδαινύμην futur. πάσομαι aor. 1. med. ἐπασάμην, præter. paſſ. πέπασμαι, omnia autem hæc eſſe poetica. Επάσαι autem, eſt aor. 1 infi. modi, ex verbo ἐπάδω.

Επατήθην, aor. 1. paſſ. verbi πατέω.

Επαύρηαι, Ionicè pro ἐπαύρῃ, ſecunda perſona præſentis ſubiunct. à them. ἐπαύρομαι. Ex quo & infin. aor. 2. med. ἐπαυρέσθαι. At Επαυρέμεν, ſiue Επαυρέμεναι, Dorica ſunt pro ἐπαυρεῖν.

Επαύσω, ſecunda perſona aor. 1 med. indic. modi, à παύομαι.

Επαφαυάνθη, aor. 1. paſſ. indic. modi à them. ἐπαφαυαίνω.

Επάφησεν, aor. 1. act. indic. verbi actiui ἐπαφίημι ex ἐπαφέω, vnde & med. vocis part. ἐπαφησάμενοι. eiuſdem ἐπαφίημι tertia plur, eſt ἐπαφιᾶσι, præt. perf. ἐπαφῆκα & aor. 2. coniunct. ἐπαφῶ.

Επεβήσατο, aoriſt. 1. med. verbi ἐπίβημι ſeu ἐπιβαίνω. act. autem aor. 1. eſt ἐπέβησε, aor. 2, ἐπέβην.

Επέγρετο, per ſyncopen poeticam pro ἐπεγείρετο, ex poetico itidẽ & ſync. paſſo, th. ἐπέγρομαι pro ἐπεγείρομαι.

Επέδυν, aor. 2 vel pr. imp. act. verbi ἐπιδύμι.

Επεζάρησαν pro ἐπεβάρησαν dici κατά ξένην τινὰ γλῶσσαν annotat Euſt.

Επέζησα, aor 1 act. verbi ἐπιζάω.

Επέθετο & Επέθεντο, ao. 2. med. à verbo ἐπιτίθημι, à quo eſt & aor. 1. act. ἐπέθηκα, irregularis pro ἐπέθησα, vt ἔδωκα pro ἔδωσα itidem vſurpari ſcimus contra regulam.

Επειράσω, 2. perſ. aor. 1. med. indic. à th. πειράομαι.

Επείρη, Ionicè pro ἐπείρα: pr. imp. act. verbi πειράω.

Επείχθη Επείχθητι, Επειχθῶ, aor. 1. paſſ. verbi ἐπείγομαι at ἐπείχθη augmento carens pro ἠπείχθη à poetis vſurpatum eſt.

Επεμηνάμην, aor. 1. med. verbi ἐπιμαίνομαι.

Επενήνοθε, præt. med. ſecundum quoſdam ex ἐπανθέω. dicunt enim ἐπανθῶ facere præt. med. ἐπήνοθα, vnde fieri ἐπηνόθα, epentheſi τοῦ ο, & ἐπενήνοθα, reduplicatione Attica. Secundum alios eſt præt. med. verbi ἐπενθέω, dicentes primum pro θέω dici ἔθω per metatheſin, vnde ἐνέθω facere præter. med. ἤνοθα, ex quo fieri ἐνήνοθα, Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis & ἐπενήνοθα per compoſitionem.

Επέξιθι, imp. act. verbi ἐπέξειμι, vt ἄπιθι ab ἄπειμι.

Επέπιθμεν, per ſyncopen Æolicam pro ἐπίθομεν, Ionicè reduplicatis etiam primis duabus literis: aor. 2. act. verbi πείθω. Ita quidam, Sed aliorum probabilior videtur ſententia qui dicunt eſſe pr. pluſquamp. med. pro ἐπεπίθειμεν ſeu ἐπεποίθειμεν: nam πείθω, præt. perf. med. facere poteſt & πέπειθα, vt ἔοικα, & πέπιθα, vt ἐλήλυθα abiecto ε ex diphthongo. Paſſiuè certè accipitur, pro ἐπεπείθειμεν.

Επέπληγον, Syracuſana lingua pro ἔπληγον: vt ἐπέφευγε pro ἔφευγε, & ἐπέφραδον pro ἔφραδον: formato præſenti πεπλήγω, ex præt. πέπληγα, vt κεκλήγω ex κέκληγα.

Επέπλως,præt.imperf.act. verbi ἐπίπλωμι vt ἐδίδως:ſecundùm alios verò per apocopen dictum eſt pro ἐπέπλωσας,aor.1 verbi ἐπιπλώω.

Επεποίθειν,præt.pluſquamp.med.verbi πείθομαι,ſeu πείθω;facit n.id præt.perf.πέποιθα;vt λείπω λέλοιπα. Facit verò & πέπιθα ſine diphthongo.vt ἤλυθα:quemadmodum in Επέπιθμεν admonui paulo antè.

Επεπόνθη,Atticè vel Ionicè ἐπεπόνθειν, vt ἑωράκη pro ἑωράκειν,ᾔδη pro ᾔδειν præt. pluſquamperf.med.verbi πάσχω tanquam ex πένθω.Apud Suid.

Επέπταρε,aor.2.act.verbi ἐπιπταίρω.

Επεπτώκειν,pr.pluſquamp.act.verbi ἐπιπαίρω.

Επέπυστο,pr.pluſquamp.paſſ.verbi πυνθάνομαι, ex πεύθομαι ſeu πύθομαι.

Επερήρεισμαι,pr.perf.paſſ.verbi ἐπερείδομαι habens duarum initialium præſentis literarum reduplicationem Atticam. Itidem pro ἐπερήρεισθαι. quod Varin.affert pro ἐπιστηριχθῆναι, videtur ſcribendum potius ἐπερηρεῖσθαι vt ſit infi.eiuſdem præteriti.

Επερράγη,aor.1.paſſ.verbi ἐπιρρήγνυμι ſeu ἐπιρρήσσω.

Επερρίφη,aor.2 paſſ. verbi ἐπιρρίπτω,facientis,fut.2.act. ἐπιρριφῶ,tanquam ab ἐπιρρίφω.

Επερρώοντο & Επερρώσαντο,præt.imperf. paſſ.& aoriſt.1. med.verbi ἐπιρρώω ſignificantis ἐπισείω καὶ ἐπικινέω, vt Etym.annotat.

Επισον,aor.2.act.verbi πίπτω,ex inuſ.th.πεσέω.

Επέσπον,aoriſt 2.indic.verbi inuſ.ἐπισπέω.vnde & infin. ἐπισπεῖν & part.ἐπισπών:necnon med.vocis part.ἐπισπόμενος.Varin.

Επέσσεται,poetica geminatione τοῦ σ,metri cauſa pro ἐπέσεται,fut.1.med.verbi ἔπειμι deriuati ab εἰμί.

Επέσσυται, præt.perf.paſſ. verbi ἐπισεύομαι ſeu ἐπισύομαι,habens ὑπερβιβασμὸν τοῦ ε pro ἐπισέσυται, ſecundum quoſdam. Verum tamen vt dicitur ἐσσεύοντο & ἐπέσσευον, metri cauſa duplicato σ pro ἐσεύοντο,& ἐπέσευον,ita ἔσσυται dici poteſt eſſe pro ἔσυται hoc autem Ionice pro σέσυται,vt ἔκτημαι,pro κέκτημαι,ἐβούλευκα pro βεβούλευκα.

Επέσταλμαι,pr.perf.paſſ.verbi actiui ἐπιστέλλω.

Επετάσθην, aor.1 paſſ verbi act πετάννυμι ſeu πετάζω. ridiculi enim ſunt qui ex πέταμαι deriuant.

Επέτειλα.aor.1.act.verbi ἐπιτέλλω. (ἐπιτραπῶ.

Επετράπην,aor.2.paſ.verbi ἐπιτρέπω,facientis fut.2.act.

Επέτυχον,aor.2.verbi ἐπιτυγχάνω ex ἐπιτύχω.

Επεύχεο, Ionica diphthongi reſolutione pro ἐπεύχου: imperf.præſens verbi ἐπεύχομαι.

Επεφνον,per ſyncopen pro ἐπέφενον.hoc autem Syracuſanæ linguæ propria reduplicatione pro ἔφενον,aoriſt.2. verbi φένω deriuati ex φῶ ſignificante φονεύω. Ita Etym. qui etiam addit, imperitè quoſdam dicere eſſe pr.imperf.verbi πέφνω id enim πέφνω, non eſſe præſentis indic.ſed aoriſt,2.coniunctiui.

Επέφραδον, Syracuſana reduplicatione pro ἔφραδον facto them.πεφράδω ex præt.med.πέφραδα, quod eſt ex φράζω faciente fu.2.act φραδῶ.Sic ἐπέφρασαν pro ἔφρασαν,aoriſt.1.act.eiuſdem th.Ambo apud Heſ.

Επέφυκον, itidem Syracuſano more pro ἔφυον, facto th. πεφύκω,ex præt.act.πέφυκα, vt κεκλήγω ex κέκληγα. Legitur autem apud Heſiod.

Επέχθη,aoriſt.1.paſſ verbi actiui πέκω.

Επέχραον,aoriſt.2.act.verbi ἐπιχραύω ſeu ἐπιχράω.

Επήει & Επήεσαν,præt.imp.verbi ἔπειμι ſignificantis ἐπέρχομαι.

Επήϊσεν,aor.1.act.verbi ἐπαΐω,vt ἐπήϊξε eſt ab ἐπαΐσσω.

Επηθρηκυῖα,part.pr.perf.act.à th.ἐπαθρέω.

Επηλαν,aoriſt.1 act.verbi πάλλω vt ἔψηλαν à ψάλλω.

Επήμηναν,aor.1.act.verbi πημαίνω.

Επήνεον pro ἐπήνουν,præt.imper.act.verbi ἐπαινέω.Vnde & aor.1.ἐπήνεσα:& paſſ ἐπῃνέθην.Item præ act.ἐπήνεκα,vnde infin. ἐπῃνεκέναι ſed rarioris vſus, Apud Hom.verò & ἐπήνησε legitur pro ἐπήνεσαν.

Επηύνθη,aor.1.paſ.verbi actiui,ἐπαυνόω ſeu ἐπαυνύω:ex quo & actiuæ vocis aor.1.ἐπηύνωσα.

Επηρέσσατο,poeticè metri cauſa geminato σ pro ἐπηρέσατο,aor.1.med.verbi ἐπαρέσκω,ex inuſ th.ἐπαρέω.

Επῆρα,aor.1.act.verbi ἐπαίρω:vnde media voce ἐπηράμην:ac paſſ ἐπήρθην,ex præt.paſſ.ἐπῆρμαι.

Επήρετο, præt.imperf. verbi ἐπέρομαι,ſignificantis apud poetas ἐπερωτῶ.At ἐπῄρετο,cum ι,ſubſcripto,eſt imp. paſſ.verbi ἐπαίρομαι ſignificantis attollor.

Επήρθη, aor.1 paſſ.eiuſdem verbi ἐπαίρω,ex præt perf ἐπῆρμαι.

Επῆρσαν,aor.1.Æolicus verbi ἐπαίρω vt ἔκερσε.

Επῇσαν,per ſynæreſin pro ἐπήϊσαν,teſte Var. Ambo pr. imperf.verbi ἔπειμι ſignificantis ἐπέρχομαι.

Επησθεῖεν, Ionice pro ἐφησθεῖεν & ἐπιχαρεῖεν, ab Ionico th.ἐπήδομαι pro ἐφήδομαι.Itidémque ἐπησθέντες pro ἐφησθέντες Apud Suid.& Var.

Επήσθετο,aor.2.m.verbi ἐπαισθάνομαι ex ἐπαισθέομαι.

Επιβήσεο,imper.præſens ex them.ἐπιβήσομαι Ionica diphthongi reſolutione pro ἐπιβήσου. Thema autem illud ἐπιβήσομαι contra regulam è futuro in præſens eſt tranſlatum, ſicut πεπλήγω ex præter med. πέπληγα,κεκλήγω:ex κέκληγα.& ſimilia.

Επιδώμεθα & ἐπιδώμεθα,aor 2.ſubiunct.verbi ἐπείδω.

Επειμένος,particip præt.perf.paſſ. ex them.ἐπιέννυμι ſeu ἐπιέω: pro quo in proſa diceretur potius ἐφειμένος & ἐφέννυμι.

Επείσεται futur.1.med.verbi ἔπειμι ex ἐπείω.Interdum verò eſt fut.1.med.verbi ἐπείδω.

Επιέσσασθαι poetice metri cauſa geminato σ pro ἐπιέσασθαι,ſeu ἐφέσασθαι:aor.1 med. verbi ἐπιέννυμι facientis fut.1.act.ἐπιέσω ex ἐπιέω. Vnde part.ἐπιεσσάμενος. At ἐπιέσαι & ἐπιέσαμεν,ſunt itidem aor.1.ab eodem th. ſed actiuæ vocis.

Επήλεν.aor.1.act.verbi ἐπιπάλλω vt πάλλω facit ἔπηλε.

Επησθέντες,Ionice vel poetice pro ἐφησθέντες,à th.ἐπήδομαι,vſurpato pro ἐφήδομαι.

Επιθεῖτε, per ſyncopen pro ἐπιθείητε vt διακρινθεῖτε pro διακρινθείητε.aor.2.act.optat.modi à th.ἐπιτίθημι. At ἐπιθεῖναι, infinitiuus eſt eiuſdem temporis & ἐπιθείς,part ἐπίθες autem imper.

Επιθι,imper.præſens verbi ἔπειμι ſignificantis ἐπέρχομαι vt ἄπειμι quoque facit ἄπιθι.

Επιθον,aor.2.act.verbi πείθω.

Επίθωνται,aor.2.med. ſubiunct.modi,ex actiuo th.ἐπιτίθημι.facit enim aor.2.indic.ἐπέθηκα.

Επικρανεῖς,fut.1.vel 2.verbi act.ἐπικραίνω.Vnde & infi. aor.1 act.ἐπικρᾶναι.

Επικράνθη,aor.1 paſſ.verbi act.ἐπικραίνω.

Επικρήνωμεν,aor.1.act.ſubiun.ab ἐπικραίνω, facientis aor. 1 act ind.modi ἐπέκρηνα vt ἔφηνα ἔμηνα. Imper. autem eiuſdem temporis eſt ἐπικρήνον pro quo dicitur & ὑπίκρηνον. (ἐπικεράω.

Επικρῆσαι,Ion.pro ἐπικεράσαι tanquam ex ἐπικρέω,aut

Επιλήσομαι,f.1.m.verbi ἐπιλανθάνομαι ex ἐπιλήθομαι.

Επιμάσσασθαι,poetice metri cauſa geminato σ pro ἐπιμάσασθαι,ex th.act.ἐπιμῶ,vt Euſt.tradit.

Επιμέμφαι,Ionice pro ἐπιμέμφῃ,à th.ἐπιμέμφομαι.

Επίμπλω,ſecunda perſona præt.imperf.à th πίμπλαμαι per contractionem ex ἐπίμπλαο,id autem Ionico more ex ἐπίμπλασο factum eſt exempto σ, vt ἐκρέμω ex ἐκρέμαο,id verò ex ἐκρέμασο.

Επινενησμένος, part.præ.perf.paſſ.ex th.ἐπινήθω,vnde & aor.1.paſſ.ἐπινησθεῖσαι.

Επιον,aor.2.act verbi πίνω,ex th.πίω. (ἐπιπνέω.

Επιπνείῃσι,Ionica epentheſi τοῦ ι pro ἐπιπνέῃσι, ex th.

Επιπτέσθαι,aor.2.med.infi.modi ex ἐπιπτέω aut ἐπίπτημι,vt σχέσθαι ex σχέω vel σχῆμι, ἕσθαι ex ἵημι ſeu ἕω.éſtque aor.2.med.indic.mod.ἐπτόμην vnde apud Soph. ὑπὲρ χαρᾶς δ' ἀνεπτόμην,vt ἐσχόμην.itidem à σχέω.Niſi malis eſſe ſyncopen pro ἐπιπέτεσθαι Etym.

Επισμῇ,Ionicè pro ἐπισμᾷ à th.ἐπισμάω.

Επίστη, Atticè pro ἐπίστασαι, ſecunda perſ.præſ. indic.

ἐπίςαμαι. primum enim ex iſto ἐπίςασαι fieri tradūt ἐπίςαι Ionice exempto σ, vnde poſtea ἐπίςῃ eſſe per contractionem.

Ἐπιςήσῃ, itidem ſecunda perſona fut. 1. med. ab eodem ἐπίςαμαι tanquam ex ἐπιςήσομαι.

Ἐπισοβέεσκον, Ionicè pro ἐπεσόβουν, ſeu ἐπεσόβεον, ex th. ἐπισοβέω. Varin ex Apollonio.

Ἐπίςω, interdum eſt perſona ſecunda præt. imp. paſſ. ab ἐπίςαμαι: interdum imperatiuus præſens eiuſdem verbi. Dicitur autem per contractionem pro ἐπίςαο quod Ionico more factum eſt ex ἐπίςασο, exempto σ, vt ἐπίμπλω & ἐκρέμω ex ἐπίμπλαο & ἐκρέμαο, pro ἐπίμπλασο, ἐκρέμασο.

Ἐπίσχεο, Ionica diphthongi reſolutione pro ἐπίσχου, imper. aor. 2. med. à th. actiuo ἐπέχω, mutuante futurum 1. ab ἐπισχέω, Inde eſt particip. aor. 2. med. ἐπισχόμενος, necnon part. aor. 2 act. ἐπισχών.

Ἐπιτεῖλαι, aor. 1. act. infin. modi, à them. ἐπιτέλλω, vt ἐπιςεῖλαι eſt ab ἐπιςέλλω. Vnde & part. ἐπιτείλας. Inde Imper. quoque ἐπίτειλον, & ſubi. ἐπιτείλω.

Ἐπιτέλλεο, Ionica diphthong. diſſolutione pro ἐπιτέλλου: imper. præſens paſſ. ex eodem ἐπιτέλλω.

Ἐπιτέταται, præt. perf. paſſ. indic. verbi actiui ἐπιτείνω facit enim id præter. perf. act. ἐπιτέτακα, tanquam ex ἐπιτάω.

Ἐπιτετράφαται Ionicè pro ἐπιτετραμμένοι εἰσί, vt ἐρρύαται pro ἐρρυσμένοι εἰσί tertia perſ. plu. præt. perf. paſ. ἐπιτέτραμμαι, ex actiuo them. ἐπιτρέπω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante ται finale, & tenui in aſpiratam conuerſa.

Ἐπλάγην, aor. 2 paſſ. verbi πλήττω, facientis fut. act. πλαγῶ ab ἔπλαγον, aor. 2. act. eiuſdem them. Dicitur & ἐπλήγην.

Ἐπλάγχθης, aor. 1. paſ. ab inuſ. th. πλάγζω. vnde & fut. 1. med. πλάγξομαι. Secundum alios verò per epentheſin τοῦ γ, pro ἐπλάχθη ex πλάζω.

Ἔπλασε, aor. 1. act. indic. modi ex act. them. πλάττω ſeu πλάσσω, vnde & aor. 1. paſſ. ἐπλάσθη, faciente præterito perf. paſ. tertiam perſ. πέπλασται.

Ἔπλεο, ἔπλευ, & ἔπλετο, per ſyncopen dicta ſunt pro ἐπέλεο, ἐπέλευ, ἐπέλετο, ex poetico verbo πέλομαι, priora verò duo Ionicam etiam terminationem habent pro ἔπλου ſeu ἐπέλου, vt σέο & σεῦ pro σοῦ, dici nouimus. Sic & ἔπλε affertur per ſyncopen vſurpatum pro ἔπελε, ex act. πέλω At ἔπλει eſt tertia perſona ſing. præt. imperf. verbi πλέω, per contractionem ex ἔπλεε.

Ἐπλήγην, aoriſt. 2 act. verbi πλήττω, facientis fut. 2. act. πληγῶ. Vnde paſſ. aor. 2. ἐπλήγην. Dicitur verò & ἐπλαγον, & ἐπλάγην ex fut. 2. πλαγῶ. Inter quæ diſcrimen ſtatuunt dicentes τὰ δι' η, ad corpus referri, τὰ δὲ διὰ τοῦ α ad animum.

Ἐπλήσθη, aor. 1. paſſ. verbi act. πίμπλημι, mutuantis futurum ſuum ab inuſ. th. πλήθω.

Ἔπλητο, Ionicè pro ἐπέπλητο, ſicut ἔδεκτο & ἔλεκτο pro ἐδέδεκτο & ἐλέλεκτο præter. plusquamp. paſſ. verbi act. πίμπλημι ex inuſ. them. πλάω. Nonnulli tamen præt. imperf. paſ. eſſe malunt ex themat. πλῆμι. facit enim id imperfect. paſſ. ἐπλήμην, ἔπλησο, ἔπλητο.

Ἐπλήσθη, aor. 1. paſ. verbi act. πλήθω facientis præt. paſſ. πέπλησμαι vt σήθω, σέσησμαι νήθω, νένησμαι.

Ἔπνευσε, aor. 1. act. verbi πνέω, ſicut ἔπλευσε à πλέω eſt aſſumpto υ ad ε in fut.

Ἐπνύνθη, aor. 1. paſ. tanquam à them. πνυνόω, vt ἐπλυνώθη à πλυνόω vnde compoſ. ἀμπνύνθη & ἐμπνύνθη, augmento carentia pro ἀνεπνύνθη & ἐνεπνύνθη Verum & ſine ν reperitur ἐμπνύθη & ἔμπνυτο, itidemq; ἔπνυτο tanquam à th. πνύω vel πνῦμι, vnde & πέπνυμαι. Omnium mentio apud Heſych. Vide & ἐσέχυντο paulo infra.

Ἐπίσαι, aoriſt. 1. infin. modi è verbo ἐπιπρήθω, mutuatius à themat. inuſ. ἐπιόω: vnde & fut. 1. act. ἐπιόσω & paſ. ἐποιθήσεται.

Ἐπομόσαι, aor. 1. act. infin. modi à th. ἐπόμνυμι. faciente fut. 1. act. ἐπομόσω, ex ἐπομόω.

Ἔπορσον, aor. 1. act. imper. modi, à th. ἐπόρω, faciente fut. 1. act. ἐπόρσω more Æolico.

Ἐπεπόρδειν, Ionice pro ἐπεπόρδειν, præt. plusquamperf. med. verbi πέρδω, facientis fut. 2. act. πραδῶ, aoriſt. 2. ἔπραδον, præt. med. πέπορδα, & plusquamperf. ἐπεπόρδειν ex quo ἐπάρδειν, imminuto augmento ſicut in ἔκτιπο Itidem verò πέρδω, facit fut. 2. πραδῶ & δέρκω δρακῶ, vnde itidem ἔδρακον & ἔπραδον. Apud Suid.

Ἐπράθη, aor. 1 paſ. verbi πιπράσκω, ex inuſ. them. πεάω per ſync facto ex περάω. vt ſuo loco docui

Ἔπραδον, aoriſt. 1. act. verbi πέρδω facientis fut. 2. πραδῶ, vt πέρδω πραδῶ, δέρκω δρακῶ.

Ἐπράσε, aor. 1. act. verbi πιπράσκω, itidem ex inuſ. them. πράω per ſyncopen facto ex περάω.

Ἔπρησε, aor. 1. act. verbi πρήθω, vel etiam verbi πίμπρημι, ex inuſ. th. πράω At paſ. aor. 1. ἐπρήσθην, eſt duntaxat à πρήθω, faciente pr. paſ. πέπρησμαι.

Ἐπρήχθην Ionice pro ἐπράχθην, ab Ionico itidem the. πρήσσω pro πράσσω. Sic ἐπρησσόμην pro ἐπρασσόμην dicitur & voce actiua ἔπρηξε pro ἔπραξε, itidémque in aliis temporibus & modis.

Ἐπρίω, ſecunda perſ. præt. imperf. à th. πρίαμαι: facta per contractionem ex ἐπρίαο, Ionice habente exemptum σ. Sic ἐκρέμω, ἐπίςω, & ſimilia facta ſunt ex ἐκρέμαο, ἐπίςαο hæc autem ex ἐκρέμασο ἐπίςασο.

Ἐπρήσσεν, quod Heſych. exp. ἐμείρασεν, per ſyncopen eſt ex ἐπεράτωσεν, ſi verum eſt quod Euſtach. dicit πεπρωμένος per ſyncopen eſſe pro πεπερατωμένος tanquam ex πρόω per ſyncopen itidem dicto pro περατόω.

Ἐπτάμην, aoriſt. 1 med. verbi ἵπταμαι, teſte Euſtathio: fortin per ſyncopen pro ἐπτησάμην. Sunt tamen qui dicant eſſe aor. 2. πτῆμι enim facere aor. 2 act. ἔπτην, vt ἵςημι, ἔςην. vnde media voce fieri ἐπτάμην vt ἐςάμην Inde infin. πτάσθαι. partic. πτάμενος: & in compoſ. διαπτάσθαι apud Eurip. initio Medeæ διαπταμένος apud Hom.

Ἔπταιρον, aor. 2. act. indic. verbi πταίρω.

Ἐπτερύγη, aor. 2. paſſ. verbi πτερύσσομαι.

Ἔπτην, aor. 2. act. verbi ἵπτημι ſeu πτῆμι, vt ἵςημι facit ἔςην, vnde infinit. πτῆναι, particip. πτάς, ſed rarioris vſus.

Ἐπτόμην, aoriſt. 2. med. eiuſdem them. vt teſtantur omnes ferè grammatici, quorum tamen nonnulli dicunt eū habere τροπὴν τοῦ α εἰς ο. regulariter enim debuiſſe dici ἐπτάμην. vt ἐςάμην, ab ἔπτην, alij verò dicunt per ſyncopen eſſe ex ἐπετόμην, à them. πέτομαι Vnde infi. πτέσθαι particip. πτόμενος: & in comp. ἐπιπτέσθαι, ἐπιπτόμενος.

Ἐπτωκώς, Ionicè pro πεπτωκώς, vt ἐκτημένος pro κεκτημένος: part. præt. perf. act. ἔπτωκα à them. πίπτω faciente fut. 1. πτώσω, ex inuſ. verbo πτόω.

Ἐπυθόμην, aor. 2. med. verbi πυνθάνομαι, ex πύθομαι, ſeu πεύθομαι.

Ἐπωρώρέχατο. Ionice pro ἐπωρεγμένοι ἦσαν, præt. pluſquamp. paſ. tertia perſon. plur. facta ex tertia ſingulari ἐπωρώρεκτο, inſerto α ante το, & tenui præcedente verſa in aſpiratam: ſicut ὀρωρύχατο, poſitum itidem pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν, factum eſt ex ὀρώρυκτο. ac vt hoc eſt à them. ὀρύσσω, ita illud ab ὀρέγω: ambo habentia reduplicationem Atticam primarum duarum præſentis literarum: in eo tamen illud ab hoc differens quod augmentum tranſſumpſit in prius ο ſicut ὤρεξα regulariter enim ſcribi debebat ἐπωρωρέχατο. Legitur autem apud Heſyc.

Ἐρωχατο, itidem Ionice pro ἐρωγμένοι ἦσαν, tertia perſ. plur. præter. perf. paſſ. facta ex tertia ſingul. ἔρωκτο,

inſerto α ante το, & tenui verſa in aſpiratam à themate ſimplici οἴγω, faciente futurum 1.act. οἴξω preterit. perf. act. ᾧχα, paſſ. ᾦγμαι: & in compoſ. οἰποίξω ἐπῷχα ἐπῷγμαι. At ἐώχετο, eſt tertia perſona ſingul. præt. imperf. paſſ. à themate ἐποίχομαι. Ambo apud Homerum.

Ἐῤῥάϕθη, aor. 1. paſſ. verbi actiui ῥάπτω.

Ἐρχάθη, Ionicè vel poeticè pro ἠρχάθη, ſine augmento: aor. 1. paſ. verbi ἔρχαμαι ſeu ἔρχομαι.

Ἐργᾷ Boeticè pro ἐργάσῃ ſecunda perſona ſingul. fut. 1. medij ex ἐργάζομαι hoc autem modo formatur, eximitur primùm σ, vt itidem in ſecundis perſonis aoriſtorum 1. med. & præt. imperf. paſſiuorum in ασαι terminatorum, necnon imperatiuorum paſſ. in ασο finitorum deinde α & η in α contrahuntur, ſecundum regulam.

Ἔργαθεν, poeticè pro εἴργαθεν, ſine augmēto ex themate ἐργάθω.

Ἐρδέσκε Ionicè primùm augmento carens, deinde Ionicam illam paragogen σκε habens, vt τύπτεσκε: à poetico themate ἔρδω.

Ἔρειο, Ionicè itidem pro ἔρευ, ex them. ἔρομαι: primùm videlicet diphthongo ου in εο reſoluta, deinde ι aſcito ad ε metri cauſa.

Ἐρείω, itidem pro ἐρέω. dicitur metri cauſa aſſumpto ι: vnde ἐρειόμενοι itidem pro ἐρεόμενοι.

Ἐρέριπτο ſine augmento pro ἐρηρίπτο: præt. plusquamperfect. paſſ. verbi ἐρείπω, habens reduplicationem Atticam duarum initialium præſentis literarum, & dialyſin diphthongi quæ erat in penultima, ſicut λείφω facit ἀλήλιφα & ἀλήλιμμαι. Minus aptè quidam ex ῥίπτω deducunt.

Ἐρευόμενον, Ionicè pro ἐρευόμενον, apud Heſiodum à themathe εἴρω ſeu ἐρέω.

Ἐρέω, Ionica circumflexæ vocalis dialyſi pro ἐρῶ, fut. 1. verbi εἴρω.

Ἐρηρέδαται Ionicè pro ἐρηρεισμένοι εἰσί: tertia perſ. plu præt. perf. paſſ. ex them. ἐρείδω: facta ex tertia ſingulari ἐρήρεισται, inſerto primùm δα, deinde correpta ſyllaba præcedente. Sicut πεφράδαται, poſitum itidem pro πεφρασμένοι εἰσί fit ex πέφρασται, correpta penultima. & δα ante ται inſerto: aliis tamen ex præt. medio hæc formare malentibus.

Ἐρήρεικα, præt. act. verbi ἐρείδω, Atticam habens reduplicationem duarum initialium præſentis literarum pro ἤρεικα: vnde paſſ. ἐρήρεισμαι, ex quo infin. ἐρηρεῖσθαι

Ἐρήριχα præter perf. actiui verbi ἐρείζω, habens & ipſum Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem. Vnde paſſ. ἐρήρεισμαι.

Ἐρήριπα, præt. perf. actiui verbi ἐρείπω, præter Atticam iſtam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem, habens etiam συστολὴν τῆς διφθόγγου: exemplo ι ex diphthongo, ſicut ἀλήλιφα ex ἀλείφω. Vnde præt. perf. paſſ. ἐρήριμμαι, ἐρήριψαι ἐρήριπται: & præt. plusquamperf. ἐρηρίμμην ἐρήριψο, ἐρήριπτο. vt ἀλήλιμμαι, ἀληλίμμην.

Ἐρηρώτηκα, præt. perf. actiuum verbi ἐρωτάω, Attico more habens & ipſum repetitas duas initiales literas præſentis. Vnde participium ἐρηρωτηκώς, apud Suidam.

Ἐρήσομαι. fut. 2. med. verbi ἔρομαι ſeu ἐρέομαι vnde & aor. 1. med. optatiui modi ἐρήσαιο apud Heſyc. quod exp. ἐρωτήσειας.

Ἐρήτυθεν Bœotica ſyncope pro ἠρητύθησαν, tertia perſ. plur. aor. 1. paſſ. indi. modi à them. ἐρητύω. habens συγκεκομμένον ἦσαν εἰς εν, deinde etiam augmento carēs, more poetico & Ionico,

Ἐρίδηνα, aor. 1. act. verbi ἐριδαίνω, carens augmento pro ἠρίδηνα.

Ἐριδήσασθαι poetico more pro ἐρίσαι ſeu ἐρίσασθαι, factum à them. ἐριδέω ex fut. 2. ἐριδῶ.

Ἐριδμαίνειν, poetico pleonaſmo τοῦ μ, metri cauſa, pro ἐριδαίνειν, à them. ἐριδαίνω.

Ἐριζέμεν, & ἐριζέμεναι Doricè pro ἐρίζειν, ex themate ἐρίζω.

Ἐριπεῖν infin. aor. 2. vel fut. 2. act. ex them. ἐρείπω, faciente fut. 2. ἐριπῶ, aor. 2. ἤριπον.

Ἔρξαν Ionicè pro εἶρξαν, omiſſo augmento, aor. 1. act. verbi ἔργω ſignificantis vel arceo, prohibeo: vel facio, ἐργάζομαι. Aliis tamen in hac poſtrema ſignif. malentibus eſſe à ῥέζω κατὰ μετάθεσιν τῶν τῆς δευτέρας συλλαβῆς γραμμάτων Itidem dicendum de fut. 1. act. ἔρξω, ἔρξεις, & de participio ἔρξας, cæteriſque vel à futuro vel ab aor. 1. deriuatis.

Ἐροίην, Atticè pro ἐροῖμι, vt ποιοίην pro ποιοῖμι.

Ἐροῦσι, tertia perſ. plur. fut. 1. act. ἐρῶ, ex them. εἴρω.

Ἔρραγον, aor. 1. act. verbi ῥήγνυμι ſeu ῥήσσω. facientis fut. 2. act. ῥαγῶ. vt πλήσσω, πλαγῶ. Vnde ar. 2. paſſ. ἐῤῥάγην: vt ἐπλάγην.

Ἐῤῥάδαται, & ἐῤῥάδατο Ionico more pro ἐῤῥασμένοι εἰσί & ἐῤῥασμένοι ἦσαν: tertia perſ. plur. præt. perf. & plusquamperfect. paſſ. ex tertia ſingulari ἔῤῥασται correpta primùm penultima, deinde ante ται & το inſerto δα, vt fiunt item πεφράδαται & πεφράδατο ex πέφρασται & πέφραστο. Niſi malis formare hæc ex præterito me. ἔῤῥαδα, adiecto ται & το Actiuum autem horum thema eſt ῥάζω ſignificans idem quod ῥαίνω, teſte Euſth. & Etym.

Ἐῤῥάφη, aor. 2 paſſ. verbi act. ῥάπτω, facientis fut. 2. ῥαφῶ, aſpirata ſumpta loco tenuis, vt in aliis quoque fieri docent exempla.

Ἔῤῥε, Imper. verbi ἔῤῥω, ſignificantis μετὰ φθορᾶς ἄπειμι, exiſtimatur enim ex φθείρω, factum eſſe aphæreſi duarum initialium literarum, Æolibus φθέῤῥω dicentibus.

Ἐῤῥέθην, contra regulam pro ἐῤῥήθην, vt εὑρέθην pro εὑρήθην aor 1 paſſ. verbi ῥῶ. Ambo apud Var.

Ἔῤῥηξαν, aor. 1 act. verbi ῥήγνυμι ſeu ῥήσσω.

Ἐῤῥήσω. fut 1. act. verbi ἔῤῥω tanquam ex ἐῤῥέω: apud Ariſtoph ἀλλ' ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε.

Ἔῤῥιγα, præt. med. verbi ῥιγέω, cuius tertia perſ. ἐῤῥίγει apud Homerum. Quidam tamen malunt dicere συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἐῤῥίγηκα.

Ἐῤῥίγῃσι, Ionica ſeu poetica paragoge pro ἐῤῥίγῃ: tertia perſ. ſing. præt. perf. med. coniunctiui modi, ab eodem them.

Ἐῤῥίγοντος, particip. præſ. act. à th. ἐῤῥίγω, nouo & poetico more è preterito perfecto tranſſumpto in præſens quale eſt & κεκλήγω, πεφύκω.

Ἐῤῥίζωμαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ῥιζόω: vnde & ao. 1 ἐῤῥιζώθην.

Ἔῤῥιμμαι præter. perfect. paſſ. verbi actiui ῥίπτω, ex quo them & imperf. ἔῤῥιπτον, aoriſt. 1. ἔῤῥιψα, aoriſt. 2. ἔῤῥιφον, tenui in aſpiratam verſa, vt in ἐῤῥίφη, ex paſſiui autem præteriti perfecti ſecunda perſona ἔῤῥιψαι eſt imper. ἔῤῥιψο, cuius tertia dualis ἐῤῥίφθων apud Varinum.

Ἐῤῥύηκα, præt perf. act. verbi ῥυέω.

Ἐῤῥύην, aor 2. paſſ. eiuſdem them.

Ἐῤῥύπηνα, aorict. 1. act. verbi ῥυπαίνω. Idque Atticum eſſe tradunt non item ἐῤῥύπανα,

Ἐῤῥύσατο, aor. 1. med. verbi ῥύομαι: Ab ἐρύομαι enim eſt potius εἰρύσατο, vel ἐρύσατο ſine augmento apud poetas. Euſt.

Ἔῤῥωγα, præter. perfect. med. verbi ῥήγνυμι, ſeu ῥήσσω, habens η vel α verſum in ω regulariter enim dicendū foret ἔῤῥηγα vel ἔῤῥαγα, futuro ſecundo faciente ῥηγῶ & ῥαγῶ Vnde tertia perſona ἐῤῥώγασι: & particip. ἐῤῥωγώς.

Ἔῤῥωμαι, præt. perf. paſſ. verbi ῥώννυμι tanquam ex ῥόω. Vnde & aor. 1. paſſ. ἐῤῥώσθην, vt ἐχώσθην: imperf. præt. perf. ἔῤῥωσο, infin. ἐῤῥῶσθαι particip. ἐῤῥωμένος.

Ἐῤῥώσαντο, aoriſtus 1. med. verbi ῥώω, ex quo & præt.

imperf. ἐπεῤῥώοντο,

Ερσω, fut 1. Æolicum verbi ἔῤῥω.

Ερυγεῖν, aor. 1. vel fut. 2. act. infi modi à th ἐρεύγω, faciente fut. 2. ἐρυγῶ & aor. 2. ἤρυγον, exempto ε d. phthongo, vt in ἐλεύθω fit.

Ερυθήνας, part. aor 1. act. ex verbo ἐρυθαίνω.

Ερυκέμεν & Ερυκέμεναι, Doricè pro ἐρύκειν ex ἐρύκω.

Ερχαται & Ερχατο, Ionicè pro εἰργμένοι εἰσὶ, & εἰργμένοι ἦσαν, tertia perſ. plur præte & pluſquamperf. paſſ. à verbo εἴργνυμι ſeu εἴργω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante ται, & præcedente tenui in aſpiratam verſa: deinde ι ex diphthongo ſublato & mutato ſpiritu.

Ερχατόωντο Ionicè pro ἐρχατῶντο, ex th. ἐρχατάω. nouo more facto ex Ionico iſto præterito ἔρχατο, vt ῥίγω, πεφύκω, κεκλήγω, ex ἔῤῥιγα, πέφυκα, κέκληγα.

Ερῶ, fut. 1. vel 2. verbi εἴρω.

Ερωτῷτο, per contractionem pro ἐρωτάοιτο, vt ἐρωτῷτο pro ἐρωτάοιτο & ἐρωτῴμην pro ἐρωτάοίμην præt. opt. paſſ. ab actiuo th. ἐρωτάω.

Ες, aor. 2. imperf. modi ex them ἵημι vt θὲς ex τίθημι δὸς ex δίδωμι. vnde comp. ἄνες, ἄφες, πρόες, & ſimilia alia.

Εσάλτο, ſecundùm quoſdam pro ἐσήλτο præ. pluſquamperf. paſſ. verbi ἄλλομαι, carens augmento: ſecundùm alios autem itidem augmento carens, ſed per ſyncopen pro imperf. εἰσήλλετο, aut ao. 1. med. ἐσήλατο.

Εσαν, tertia perſ. plur. præt. imperf. à them. εἰμὶ pro ἦσαν, facta ſyſtole: niſi potiùs eſt aoriſt. 2. vt ἔσαν, regulariter formatus. corripitur enim η illud aor. 2. verborum in μι, in duali & plurali numero. nam ab ἔθην dicitur ἔθεμεν, ab ἦν, ἦμεν, ab ἔδων, ἔδομεν.

Εσαν, aor. 2. act. indic. modi à th ἵημι interdum ab ἕννυμι ſeu ἕω eſt idipſum ἕσαν, ſed tunc eſt aor. 1. act. ex fut. ἕσω, carens augmento pro εἷσαν.

Εσαντο ſine augmento pro εἵσαντο, aor 1. med. eiuſdem th ἕω ſeu ἕννυμι.

Εσάπην, aor. 2. paſſ. verbi act σήπω.

Εσάωθεν pro ἐσαώθησαν, ſyncope Bœotica ſolent enim Bœoti tertias perſonas aoriſt. 1 paſſiui indicatiui modi, finitas in ησαν, terminare in εν. A themate poetico σαόω. vnde eſt & ἐσάωσε in voce actiua, à futur. σαώσω.

Εσβεσε, aor. 1. act. verbi σβέννυμι ex σβέω.

Εσβην, aor. 2. act. verbi σβῆμι, vt βῆμι facit ἔβην.

Εσδώμεθα, Doricè pro ἑζώμεθα, ex Dorico th. ἕσδομαι pro ἕζομαι.

Εσεαι Ionicè pro ἔσῃ: ſecunda perſona futur. 1. med. à th. εἰμί.

Εσῃ, autem Atticum eſt pro eodem ἔσῃ.

Εσείσατο, aor. 1. med. verbi σείω.

Εσεῖται, Doricè pro ἔσεται, fut. 1 med. verbi εἰμί. circumflectunt enim Dores futura act. & med. vt ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται.

Εσεσάχατο, præt. pluſquamperfect paſſ indic. modi, tertia perſ. plur. verbi σάττω, facta Ionico more ex tertia ſingulari ἐσέσακτο, inſerto α ante το & tenui quæ præcedit conuerſa in aſpiratam, vt ἔρχαται quoque paulo ante.

Εσεσήρει, præt. pluſquamper. med. th. σήρω potius quàm σαίρω.

Εσευα, aor. 1. act. verbi σεύω pro ἔσευσα, ablata characteriſtica conſonante futuri, ſicut in ἔχευα. Æolico more ſecundum quoſdam grammaticos.

Εσεῦμαι, Doricè pro ἔσομαι, fu. 1. med. verbi εἰμὶ ex inuſ. th. ἕω.

Εσέφθην, aor. 1. paſſ. indic. modi, ex th σέβομαι.

Εσέχυντο, Ionicè pro ἐσκέχυντο, vt ἔπληντο pro ἐπέπληντο, ἐκτίατο pro ἐκέκτηντο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi χέω, tanquam ex χύω, vt à πνέω eſt ἔπνυντο &

ἐπνύνθη, tanquam ex πνύω.

Εσηκάσθεν, Bœotica ſyncope pro ἐσηκάσθησαν: tertia perſona plur. ao. 1. paſſ. ex th. σηκάζω.

Εσήλατο, aor. 1. med. indic. modi, ex th. ἐσάλλομαι.

Εσημήναντο, aor. 1. med. ind. modi ex act. ἐσημήνατο, ambo à th. σημαίνω.

Εσθαι, aor. 2. med. infi. interdum ex th. ἵημι, interdum ex ἕννυμι ſeu ἕω.

Εσθορε poeticè pro εἰσέθορε: aor 2. act à ἐσθρέω ſeu εἰσθρέω.

Εσθω, poeticum them. factum ex ἔδω, pleonaſmo τοῦ σ. καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, vnde ἐσθίω in proſ. quanquam nonnulli ex hoc ἐσθίω, illud ἔσθω per ſyncopen factum dicere malint. Vnde partic. ἔσθων. Alioqui ἔσθω ſine εἴσθω eſt etiam, aor. 2. act. ſubiunctiui modi ex th. ὀ*θημι.

Εσθω, aoriſt 2. med imperf. tertia perſona ſing. ex ſecunda ου vt θοῦ facit θέσθω ex actiuo them. ἵημι. Εσθω autem eſt aoriſt. 1. paſſ. ſubiun. modi à verbo ἕννυμι ſeu ἕω.

Εσκαφα, verbi actiui σκάπτω præt. perfect. act. vel medium. nam σκάπτω, facit fut 2. σκαφῶ, vt ῥάπτω ῥαφῶ, ῥίπτω ῥιφῶ & ſimilia alia, tenui in aſpiratam mutata. vnde aor. 2. ἔσκαφον vt ἔῤῥαφον & ἔῤῥιφον. Ex actiuo autem ἔσκαφα eſt paſſ ἔσκαμμαι, vnde aor 1. paſſ. ἐσκάφθην.

Εσκε, Ionicè pro ἦν, vel potius pro ἔη, vt ὤθεσκε pro ὦθει. nam εἰμὶ facit non ſolum ἦν in imperfecto ſed etiam ἔον, (niſi aor. 2 eſſe malis) ſine augmento: cuius tertia perſona ἔε & ἔη per contractionem ex inuſ. them. ἕω. Sic ἔσκον infrà pro ἔον.

Εσκεμμαι, præt. perf paſſ. verbi σκέπτομαι.

Εσκευάδαται, Ionicè pro ἐσκευασμένοι εἰσί. Itidémque ἐσκευάδατο pro ἐσκευασμένοι ἦσαν, præt. perfect. pluſquamperf. paſſ ind. modi, perſona tertia plur. facta ex tertia ſingulari ἐσκεύασται & ἐσκεύαστο, primum correpta penultima, hoc eſt abiecto σ, deinde inſerto δα ante ται & το, vt in ἐρυρέδαται & πεφράδαται dictum eſt. Ex them. actiuo σκευάζω, cuius fut. 1 act. σκευάσω, præt. ἐσκεύασμαι.

Εσκίδναντο, præt. imperf paſſ. verbi σκίδναμαι.

Εσκλη, aor 2. act. vel præt. imperf. verbi σκλῆμι, vt ἔβην ex βῆμι eſt.

Εσκληκα, præt. perf. act. eiuſdem σκλῆμι, facti per ſyncopen ex σκελέω. vnde part ἐσκληκώς.

Εσκον, Ionicè pro ἦν eram: vel potius pro ἔον, imperf. verbi ſubſtantiui ἕω, vel etiam aoriſt. 2. vt quidam volunt.

Εσμεν, prima perſ plur. ind. ab eodem th. εἰμί.

Εσμηγμαι pr. perf paſſ. verbi act. σμήχω.

Εσο. ἔστω, ſecunda & tertia perſ. imper. præſentis à them. εἰμί.

Εσομαι, futur. 1. med. eiuſdem verbi εἰμί, ex inuſitato th. ἕω.

Εσορῆ, Doricè pro ἐσορᾷ apud Theocr. Itidémque ἐσορῇς pro ἐσορᾷς, à th. ἐσοράω.

Εσοῦμαι, Doricè itidem pro ἔσομαι, fut. 1. med. verbi εἰμὶ ex ἕω. Solent enim Dores circumflectere futura actiui & med. dicentes ἐσοῦμαι ἐσῇ, ἐσεῖται, & ſic deinceps.

Εσπακα, præter. perf. act. verbi σπάω.

Εσπαρκα, præt. perf act. verbi σπείρω, vnde paſ præ. perf. ἔσπαρμαι, & infin. ἐσπάρθαι. Itidem verò κείρω facit κέκαρμαι.

Εσπεικα, præt. perf. act. verbi σπένδω ex inuſ. th. σπείδω. Vnde præter. paſſ. ἔσπεισμαι, ex quo infi. ἐσπεῖσθαι, & partic. ἐσπεισμένος, aor. 2. act. ἔσπεισα, med. à ἐσπεισάμην,

Εσπεο, Vide in ſequente Εσπον.

Εσπετε, vide in Εσπομαι.

Εσπομαι, poeticè epentheſi pro ἕπομαι dicitur: vnde particip. ἑσπόμενος. Itidémque ἔσπω pro ἕπω. Vnde

impeг. ἔασπετε, pro εἴπετε, dicite, frequens apud Homerum, qui & præcedente ἔασπομαι, non minus crebro vtitur, ac inter alia optatiuo ἑσποίμην, & partic. ἑσπόμενος. Idem verò & imperfecto ἔσπετο vtitur ſine augmento. Od. α, Ὡς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἕσπον, aor. 2. act. poetici verbi σπέω. Vnde infin. σπεῖν, & particip. σπών: & in compoſ. ἐπισπεῖν. ἐπισπών. Item media voce ἑσπόμην, σπέσθαι, σπόμενος. & in compoſ. ἐπεσπόμην ἐπισπέσθαι, ἐπισπόμενος. quod partic. præ aliis frequens eſt apud Homerum. Meminit verò & Heſychius huius aoriſt. 2. med. indicat. modi: afferens ἕσπετο pro ἠκολούθησε, & ἕσπετο pro ἠκολούθησε. Meminit & participij σπόμενος: afferens præterea σπείομεν & σπεῖο habentia inſertum ι reſolutionem Ionicam vocalis circumflexæ. illud enim pro σπῶμεν dicitur, primùm διαλυθέντος τοῦ ω εἰς εο, καὶ διὰ τὸ μέτρον ἐπενθέντος τοῦ ι hoc verò pro σποῦ diſſoluta itidem vocali circunflexa οὐ in εο & inſerto ι metri cauſa. Erant igitur qui ἔσπον eſſe aiunt aor. 2. verbi σπέω. quanquam iis Heſych. quoque aſtipulari videtur, dum ἐπίσπῃ exp. ἐπισπάσηται, καταλάβῃ.

Ἔσσα poeticè pro εἷσα, geminato σ metri cauſa, & abiecto augmento. aor. 1. act. interdum ab ἕω ſeu ἕννυμι ſignificante induo, interdum ab ἕω ſeu ἕζω, ſignificante, ſedere facio, καθίζω.

Ἕσσαι, poeticè itidem pro ἕσαι, σ geminato metri gratia: aor. 1. act. infi. modi ab iiſdem them. Vnde media voce ἕσσασθαι. interdum tamen ἕσσαι eſt ſecunda perſ. præt. perf. paſſ. eorundem them. pro ἕσαι, à prima perf. εἷμαι ſicut ἕσσο quoque pro ἕσο dicitur in pluſquamperf.

Ἔσσαν, poeticè rurſum pro ἔσαν duplicato σ vt metro ſuccurreretur: tertia perſona pluralis præt. imper. act. à them. εἰμί.

Ἕσσας partic. aoriſt. 1. ἕσσαι. Qui aor. 1. act. ἕσσα, media voce facit ἑσσάμην, vnde infinitiuus ἕσσασθαι, & partic. ἑσσάμενος.

Ἕσσε tertia perſona aoriſti illius ἕσσα de quo ſuprà.

Ἔσσεαι, poeticè pro ἔσῃ, geminato primùm σ metri cauſa, deinde η reſoluto in εαι more Ionico ſecunda perſona futuri ἔσομαι ex them. εἰμί.

Ἐσσεῖται, habet & ipſum metri gratia duplicatum σ, pro ἐσεῖται, quod ἐσεῖται Doricum eſſe pro ἔσεται, ſuprà dixi.

Ἔσσεται eodem modo geminato σ dicitur pro ἔσεται, tertia perſona ſingulari futuri ἔσομαι.

Ἔσσευαν, Ἐσσεύαντο, ſimiliter apud poetas duplicata litera σ proferuntur cogente metro, pro ἔσευαν & ἐσεύαντο, à them. σεύω. Ambo autem aor. 1. ſunt indicatiui modi, ſeu prius actiuæ, poſterius mediæ vocis: ambo etiam carentia σ characteriſtica litera futuri, vt ἔχευα. Similiter ἔσσευμαι (quod eſt prima perſ. ſing. præt. perf. paſſ. ex eodem them.) dici poteſt pro ἔσευμαι poſitum eſſe hoc autem Ionicè pro σέσευμαι, vt ἐβέβλευκα pro βεβέβλευκα, ἔκτημαι, pro κέκτημαι. licet alij malint in hoc ἔσσευμαι, vt & in ἔσσυμαι & reliquis eiuſmodi eſſe metatheſin. τῶν τῆς ἀρχούσης γραμμάτων

Ἔσσηται quoque pro ἔσηται dictum videtur, eſſéq. aor. 1. med. coniunctiui modi, à them. εἰμί, Heſ. tamen, in indicatiuo modo exp. futuro ἔσται.

Ἐσσί, poeticè & contra regulas grammaticis pro εἶ ſeu εἶς, es, ſecunda perſona præſentis indic. à them. εἰμί. licèt Varin. annotet poeticè vſurpari pro ἐστί quoque. Nunquam autem aſciſcit ν, ſequente vocali aliqua, vt annotat Euſt.

Ἕσσο poeticè rurſum geminatum metri cauſa σ habet pro ἔσο, eſtque imperf. præſens verbi εἰμί. At ἕσσο, itidem geminatum habens σ pro ἕσο, abiecto augmento pro εἷσο, eſt ſecunda perſona ſingul. præter. pluſquamperf. paſſ. à them. ἕννυμι ſeu ἕω, faciente fut. 1. act. ἕσω præt. εἷκα, paſſ. εἷμαι, & pluſquamperf. εἵμην.

Ἑσσόμενος, ſimiliter pro ἐσόμενος particip. fut. 1. à themate εἰμί.

Ἔσσον, itidem pro ἕσον geminato metri cauſa σ, imperf. aor. 1. act. ab eodem th. cuius aoriſt. 1. act. indic. eſt ἕσσα, vt paulo ſupra docui.

Ἔσσυθεν Bœoticè pro ἐσύθησαν, aoriſt. 1. paſſ. indic modi à them. σύω, habens & ipſe metri cauſa duplicatum σ.

Ἔσσυται & Ἔσσυτο, dici poſſunt & ipſa habere σ metri gratia geminatum, vt in ἔσσευαν paulo ſuprà admonui: afferens tamen & aliorum ſuper iis ſententiam. ſunt autem ab eodem th. σύω.

Ἐσσώμεθα, Ionicè pro ἡσσήμεθα ab ἑσσόομαι, Ionico themate pro ἡσσάομαι, caret autem augmento pro ἡσσώμαι.

Ἕστα, per ſyncopen pro ἕστηκα, verſo ſimul η in α, vt volunt nonnulli, præt. perf. verbi ἵστημι mutuantis fut. 1. à στάω.

Ἕσταθεν pro ἐστάθησαν Bœotica ſyncope, vt ἔσσυθεν pro ἐσύθησαν, aoriſt. 1. paſſ. eiuſdem verbi facientis præt. paſſ. ἕσταμαι, ex cuius tertia perſona fit aor. ille ἐστάθην.

Ἕσται per ſyncopen pro ἔσεται tertia perſ. ſing. fut. ἔσομαι ex εἰμί.

Ἑσταίην, opt. præſ. act. verbi ἕστημι, vnde & imper. ἕσταθι, infi. ἑστάναι, & part. ἑστάς & in comp. ἀφέσταθι & ἀφεστάναι. Varin.

Ἕστακα, per ſyſtolen & τροπὴν τοῦ η εἰς α pro ἕστηκα: itidémque ἑστακέναι pro ἑστηκέναι, pr. perf. verbi ἵστημι.

Ἑστάκτο, pluſquamp. perf. verbi στάζω, regulare.

Ἐστάλαδατο, Ionico pleonaſmo ſyllabæ δα pro ἐστάλατο, ſignificante ἐστολισμένοι ἦσαν ſeu ἐσταλμένοι. Apud Heſych.

Ἐστάλαται & Ἐστάλατο Ionice pro ἐσταλμένοι εἰσὶ & ἐσταλμένοι ἦσαν, tertiæ perſ. plur. pr. perf. & pluſquamp. paſſ. verbi act. στέλλω, factæ ex tertiis ſing. ἔσταλται & ἔσταλτο, inſerto α ante ται & το.

Ἔσταλκα, pr. perf act. eiuſdem th. στέλλω: vnde pr. perf. paſ. ἔσταλμαι, & inde præt. pluſquamp. ἐστάλμην, & aor. 1. paſſ. ἐστάλθην.

Ἔσταλον, aor. 2. act. eiuſdem verbi: ex quo paſſ. ἐστάλην.

Ἑσταμεν, ſecundùm Euſtath. per ſyncopen vſurpatum eſt pro ἑστήκαμεν, præt. perfect. act. verbi ἵστημι ex ἱστάω. Alij tamen dicunt eſſe præſentis temporis ex them. ἕστημι, de quo vide quæ in Ἑσταίην paulo antè tradidi ex Var.

Ἕσταν, Bœotica ſyncope pro ἔστησαν, vt ἔθεν pro ἔθεσαν ἔδον pro ἔδοσαν, tertia perſ. plur. aor. 2. act. ind. à th. ἵστημι. Scribitur & ἕσταν aſpirata prima litera, quod potius ex ἕστασαν videtur συγκεκόφθαι.

Ἑστάναι, ſecundùm quoſdam συγκέκοπται ἐκ τοῦ ἑστηκέναι ſeu ἑστακέναι, túncque eſt præter. perfecti actiui à them. ἵστημι: ſecundum alios autem præſens eſt infinit. modi, ex themate ἕστημι, vt ἱστάναι ex ἵστημι. vide Ἑσταίην.

Ἕστασαν, per ſyncopen pro ἑστήκεσαν, verſo etiam η in α, vt tradit Euſtath. vt alij, pro ἑστάκεσαν, itidem per ſyncopen Quidam tenui ſpiritu ἔστασαν ſcribunt, & habere dicunt τροπὴν τοῦ η εἰς α, eſſéque aor. 2. pro ἔστησαν.

Ἑστᾶσι, per contractionem pro ἑστάασι. hoc autem per ſyncopen & τροπὴν τοῦ η pro ἑστήκασι, vt tradunt nonnulli, innuentes eſſe pr. verbi ἵστημι. Poteſt tamen eſſe etiam præſ. temporis ex th. ἕστημι, vt ἱστᾶσι ex ἵστημι. de quo th. vide in Ἑσταίην ſupra.

Ἑστάτω, quoque nonnull. tradunt per ſyncopen eſſe pro ἑστακέτω. poteſt tamen & ipſum eſſe præſens imperatiuum ex ſecunda perſona ἕσταθι ab ἕστημι. Vide itidem Ἑσταίην.

Εϛακὼς, partic. præt. ἕϛακα, ex th. ἵϛημι.

Εϛειλε, aoriſtus 1. act. verbi ϛέλλω: vnde voce media ἐϛείλατο.

Εϛέρημαι, præt. perfect. paſſ. act. verbi ϛερίσκω ex ϛερέω. vnde aor. 1. paſſ. ἐϛερήθην.

Εϛεφάνιξα, aoriſt. 1. act. verbi ϛεφανίζω, Doricè pro ἐϛεφάνισα.

Εϛεὼς, pro ἑϛαὼς, apud Hom. ex pr. perf. ἕϛεα pro ἕϛακα, ab ἵϛημι. Dicit enim ἑϛεό τ' ἐιν αἴθρῳ.

Εϛη, aor. 1 act. verbi ἵϛημι, vt τίθημι facit ἔθην, habet tertiam perſ. pluralem ἔϛησαν communem cum aor. 1. ἔϛησαν, ſed in eo differentem quòd neutram habeat ſignif. at aor. 1. tranſitiuam.

Εϛηκα, præt perf. act. verbi ἵϛημι. vnde pluſquamperfect ἑϛήκειν, & part. ἑϛηκώς. Alij tamen med. vocis eſſe hæc volunt ex th. ἑϛήκω.

Εϛήκειν, apud Hom. pro ἑϛήκει facta contractione Ionici ἑϛήκεεν, in quo ν propter ſequentem vocalem aſcitum eſt. Ambo tertiæ perſonæ ſing. præt. pluſquamperf. à them ἵϛημι.

Εϛήκαντι, Doricè pro ἑϛήκασι, præteritum perf. verbi ἵϛημι.

Εϛήξω & Εϛήξεται, fut. 1. act & med. verbi ἑϛήκω, facti ex præt ἕϛηκα.

Εϛησε, aor. 1. act. verbi ἵϛημι facientis fut. 1. act. ϛήσω ex ϛάω. Tertia autem perſ. plur. ἔϛησαν, eiuſdem aor. eadem eſt terminatione cum tertia aor. 2. ſed non item ſignificatione, vt annotaui in ἔϛη paulò antè.

Εϛησάμην, aoriſt. 1. med. ex act ἔϛησα, ab eodem themate.

Εϛηὼς, quoque per ſyncopen dici pro ἑϛηκὼς, vt ἑϛαὼς pro ἑϛακὼς, κεκοπηὼς pro κεκοπηκὼς, κεχαρηὼς pro κεχαρηκὼς, annotant nonnulli recentiores grammatici.

Εϛιάθη, Ionicè pro εἱϛιάθη, omiſſo augmento, à them ἑϛιάομαι, apud Heſych

Εϛιβον, aor. 2. act. verbi ϛείβω facientis fut. 2. ϛιβῶ.

Εϛιχόωντο, poeticè pro ἐϛιχῶντο, præt. imperf. paſſ verbi ϛιχάομαι

Εϛο: poeticè ſeu Ionicè pro εἷϛο: tertia perſona ſingularis præteriti pluſquam perfect paſſ à them. ἕννυμι, ſeu ἕω, facientis futur. 1. act ἕσω, præt. perf. εἶκα, vnde paſſ εἷμαι.

Εϛον, ſecunda & tertia dualis numeri, præſ. temporis, ex th. εἰμὶ.

Εϛοργα, præt. perf. med verbi ϛέργω, vt ἔοργα.

Εϛόρεσα, aor. 1. act. verbi ϛορέννυμι ex ϛορέω faciente fut. 1. act. ϛορέσω. Vnde & aor. 1. paſſ. ἐϛορέσθη.

Εϛόρεϛαι, in tertia ſingulari perf. paſſ ab eodem them. Dor. pro ἐϛόρεϛαι dicitur, vt ex recentioribus quidam tradunt.

Εϛραμμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. ϛρέφω, vt τέτραμμαι eſt ex τρέφω verſo ε in α.

Εϛρατόωντο, Ion. vel poet. pro ἐϛρατῶντο, pleonaſmo τοῦ ο, ex them. ϛρατάομαι.

Εϛράφατο, Ion. pro ἐϛραμμένοι ἦσαν: tertia perſ. pluralis præt. pluſquamperf. paſſ. à them. eodem, facta ex tertia ſingulari ἔϛραπτο, inſerto α ante το, & tenui præcedente commutata in aſpiratam.

Εϛρέφθην, aor. 1. verbi act. ϛρέφω, ex tertia præt. ἔϛραπται, α præteriti reuerſo in ε præſentis.

Εϛροφα, præt. perfect. med. eiuſdem verbi, vt τέτροφα, ex τρέφω eſt, ε verſo in ο, vt in aliis fieri ſolet biſyllabis ε in priore ſyllaba habentibus, vt ſunt λέγω, πλέκω, πέμπω, πείθω, σπείρω, & ſimilia.

Εϛρωμαι, præteritum perfect. paſſ. verbi act. ϛρώννυμι, ex ϛρόω, faciente fut 1. act. ϛρώσω, vt χώννυμι ex χόω faciente χώσω.

Εϛρωσα, aor. 1. act. eiuſdem thematis.

Εϛυγον, aor. 2. act. verbi ϛυγέω, facientis fut 2. ϛυγῶ.

Εϛω, tertia perſ. imperatiui præſ. à th. εἰμί.

Εϛωμυλάμην, aor. 1. med. verbi ϛωμύλλω.

Εϛων, Attica ſyncope pro ἔϛωσαν ponitur, vt φερέϛων quoque pro φερέϛωσαν: duali numero vſurpato pro plurali. eſt enim ἔϛων dualis numeri, perſonæ tertiæ imperatiui modi, à them. εἰμὶ: ἔϛωσαν autem pluralis numeri & tertiæ perſonæ, eiuſdem alioqui modi, & ab eodem them.

Εϛὼς, partic. præt. perf. ſyncopen itidem paſſum, factúmque ex ἑϛηκὼς ſeu ἑϛακὼς, vel potius ex ἑϛαὼς, aut ἑϛεὼς, abſorpta vocali præcedente. Itidem in comp. ἀνεϛὼς, ἀφεϛώς, διεϛὼς, ἐνεϛὼς, ἐφεϛὼς, καθεϛὼς, & cæteris.

Εσύθην, aor. 1. paſſ. verbi σύω, vt ἐχύθην eſt ex χύω.

Εσυνῆκεν, apud Alcæum, & ξυνῆκε apud Anacreontem Atticè pro συνῆκε ſeu ξυνῆκε, Attico more aſcito duplici augmento, vt in πεπαρῴνηκα, ἠνώχληκα, παρηνώχληκα, à παροινέω, ἐνοχλέω, παρενοχλέω. Etym. Eſt autem aor. 1. irre. verbi συνίημι ſiue ξυνίημι, facientis fut. 1. act. ξυνήσω, tanquam à ξυνέω ſeu συνέω.

Εσφάγην, aor. 2. paſſ verbi σφάττω facientis fut. 2. σφαγῶ, & aor. 2. ἔσφαγον.

Εσφάλην, aor. 2. paſſ. verbi act. σφάλλω, facientis fut. 2. act. σφαλῶ, & aor. 2. ἔσφαλον.

Εσφαλμαι, præter. paſſ. eiuſdem thematis, ex actiuo ἔσφαλκα.

Εσφαξα, aor 1 act. verbi σφάζω ſeu σφάττω.

Εσφηλα, aor. 1. act. verbi σφάλλω, vt ἔπηλα à πάλλω, ἔψηλα, à ψάλλω.

Εσχέθην, aor. 1. paſſ. verbi actiui ἔχω, ſeu σχέω, facientis fut. 1. act σχήσω, præt perf. ἔσχηκα, paſſ ἔσχημαι, ex cuius tertia perſona ἔσχηται fit hic aoriſtus ἐσχέθην, commutata vocali longa in breuem, vt in εὑρέθη, ἐρρέθη & ſimilibus. Εσχεθεν autem eſt tertia perſona ſingul. præt. imperf. act à them. σχέθω, nonnunquam tamen & Bœotica ſyncope vſurpatum eſſe poteſt pro ἐσχέθησαν, vt ἐμίανθεν pro ἐμιάνθησαν, & ſimilia: túncque rurſum eſt aoriſt. 1. paſſ. à them. σχέω. pluralis nu. & tertiæ perſonæ.

Εσχηκα, præt. per. act. eiuſdem them σχέω

Εσχον, aor. 2. act. verbi ἔχω, mutuatitius ab eodem verbo σχέω. Vnde aor. 2. med. ἐσχόμην.

Εσω, fut. 1 act. verbi ἕω ſignificantis vel induo, (pro quo ἕννυμι potius dicturi) vel ſedere facio: pro quo vſitatius eſt ἕζω, necnon ἵζω.

Εσώθην, aor. 1. paſſ. verbi act. σώζω, ex tertia perſ. ſing. præt. perf. σέσωϛαι, detracto σ.

Ετάγην aor. 2. paſſ. verbi act. τάσσω facientis fut. 2 act. ταγῶ, aor. 2. ἔταγον.

Ετάθην, aor. 1. paſſ. verbi act. τείνω, facientis præt. perf. act τέτακα, paſſ. τέταμαι tanquam ex th. τάω.

Ετάκην, aor. 2. paſſ. verbi act. τήκω, facientis fut. 2. act. τακῶ, aor. 1. ἔτακον.

Εταμον, aor. 2. act verbi τέμνω vel τάμνω.

Εταρίσσατο, aoriſt. 1. med. augmento carens & σ duplicatum habens metri cauſa: ex poetico the. ἑταρίζω pro quo in proſa dicitur ἑταιρίζω.

Ετασον, aoriſt. 1. act. imperatiui modi, ex themate act. ἐτάζω.

Ετάφην, aoriſt. 2. paſſ. verbi actiui θάπτω facientis futur. 2. act. ταφῶ, aoriſt 2. ἔταφον, tenui in aſpiratam verſa, vt ἐῤῥίφην, ἐσκάφην ex ῥίπτω, σκάπτω, ῥίπτω.

Ετεθήλει, præt. pluſquamperf. med. verbi θάλλω, ectaſin habens penultimæ ſyllabæ pro ἐτεθάλει, metri gratia ab Homero admiſſam. regulariter enim ex fut. 2. θαλῶ, fit præt. med. τέθαλα vnde participium τεθαλυῖα apud eundem frequentiſſimum. irregulariter verò propter metrum τέθηλα non minus crebrum apud eundem.

Ετέθην, aoriſt 1. paſſ verbi act. τίθημι, facientis futur. 1. act. θήσω, ex θέω, (verbo inuſ.) præterit. perf. τέθηκα, & voce paſſ. τέθειμαι ſeu τέθημαι: ex cuius

tertia perſ.ſing τέθηπτai ſeu τέθαπται,aor.hic ἐτέθην,correpta penultima & aſpirata verſa in tenuem propter aliam immediate ſequentem aſpiratam,vt in ἐτύθην, à θύω.

Ετέθηπε,Ionicè pro ἐτεθήπει:tertia perſona præter pluſquamperf.act. med. verbi θήπω, facientis præt.med. τέθηπα.

Ετεθνήκειν pr.pluſquamperfecti verbi θνήσκω, facientis fut.θνήξω,pr τέθνηκα.

Ετεινα,aor.1, act.verbi act.τείνω.

Ετεκον,aor.2.act verbi τίκτω,ex inuſ.them.τέκω.

Ετελέετο,Ionicè & poetice pro ἐτελεῖτο,nulla facta contractione ex imperfect.paſſ. Ετελέετο,& aſcito ι ad ε metri cauſa, vt & τελείω dicunt iidem Iones pro τελέω.

Ετέλεσε.aoriſt.1.act.eiuſdem verbi τελέω,facientis fut 1. τελέσω,retento ε.Ex quo eſt & paſſ aor 1. ἐτελέσθην, factus ex tertia perſona ſingulari præteriti paſſiui τετέλεσται.

Ετεμε, aor.2 act. verbi τέμνω ἔταμον potius à τάμνω eſt Vnde paſſ aor.2.ἐτέμην.

Ετερσε,aor.1.act. verbi τείρω Æolicè, vt ἔκερσε ex κείρω eſt. Alioqui eſt & à τέρσω ſignificante exſicco,vnde τερσαίνω etiam.

Ετετάλμην pr pluſquamp.paſſ. verbi act. τέλλω facientis præt perf.act.τέταλκα,vt ἔσταλκα.paſſ.τέταλμαι, vt ἔσταλμαι.

Ετετάχατο, verbi actiui τάσσω in præterito pluſquamperf paſſ.tertia perſ. plur. Ionicè pro ἐτεταγμένοι ἦσαν, ex tertia ſingulari ἐτέτακτο,inſerto α ante το & tenui præcedente verſa in aſpiratam.Sic ἐσεσάχατο ſuprà.

Ετετεύχατο, Ionicè vt præcedens ἐτετάχατο, tertia perſona plurali præteriti pluſquamperfect. paſſ. à themate act. τεύχω, facta ex tertia ſingulari ἐτέτευκτο, inſerto α ante το, & tenui præcedente verſa in aſpiratam Communi lingua dicitur ἐτετευγμένοι ἦσαν.

Ετετμεν imperf.inuſ.verbi τέτμω,facti ex τμῶ pleonaſmo ſyllabæ τε:pro quo in proſa dicitur τέμνω. Niſi pleonaſmum eſſe malis τοῦ τ pro ἔτεμε.

Ετετρήχει pr.pluſquamperf.med.tanquam ex τρήχω vel τρηχέω: cuius vſus apud poetas duntaxat eſt pro ἐτετράχυντο.

Ετέτυκτο,præt pluſquamperf.paſſ.verbi τεύχω tanquam ex τύχω. Vſurpatur verò & ipſum tantummodo à poetis,ſecunda perſona eſt ἐτέτυξο, ex prima ἐτετύγμην.

Ετετύφεα Ionicè pro ἐτετύφειν,& ἐτετύφεε pro ἐτετύφει: vt ἐπεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν & ἐπεποιήκεε pro ἐπεποιήκει, reſoluta diphthongo & abiecto ν. Eſt autem pr.pluſquamp.act.verbi τύπτω.

Ετετοίμακα,præt.perf.act verbi,ἑτοιμάζω.Atticum pro ἡτοίμακα,reduplicatis duabus initialibus literis præſentis.Dicitur verò pro eodem & ἐτητόμακα,exempto ι ex diphthongo.

Ετίθει,tertia perſona præt.imper.ex verbo τίθημι. Attico more tranſſumpta ab inuſ.them. τιθέω, vt ἠφίει ex ἀφιέω.

Ετίθου,ſecunda perſ.præter.imper.paſſ. ἐτιθέμην,pro ἐτίθεσο.Solent enim Iones exempto σ dicere ἐτίθεο,vt ἐκρέμαο pro ἐκρέμασο: vnde poſtea Atticè & in communi lingua factum ἐτίθου,per contractionem. Sunt verò ex eodem th.τίθημι.

Ετλην, præt.imperfect. vel aoriſt.2.verbi τλῆμι facti ex τλάω.

Ετμαγεν, Bœotica ſyncope pro ἐτμάγησαν, ab ἐτμάγην,aoriſt.2 paſſ.verbi act.τμήγω ſeu τμήσσω facientis fut.2.act τμαγῶ,aor.2 ἔτμαγον. Alioqui & tertia perſona ſing.eſſe poteſt aor.2.act. habens aſcitum ν, pro διέτμαγε.

Ετμηγον, aor.2.act.eiuſdem them.τμήγω ſeu τμήσσω, facientis fut.2,act.non ſolùm τμαγῶ, ſed etiam τμηγῶ vt πλήσσω & πλαγῶ facit & πληγῶ.

Ετμήθην,aoriſt.1 paſſ verbi τέμνω, tanquam ex τμάω, facit enim futur 1.act.τμήσω,præt.perf. τέτμηκα,paſſ. τέτμημαι, ex cuius tertia perſ. τέτμηται fit aoriſt. ille.

Ετμηξα.aor.1.act verbi τμήγω ſeu τμήσσω.

Ετον, ἔτην,ἔμεν,ἔτε ἔσαν.dual.& plur.aor.2. act.à them. ἵημι facientis in prima ſing.ἧκα, vt ἔθην.

Ετραγον,aor.2 act.verbi τρώγω, tanquam ex τράγω vel τραγέω.

Ετραπεν,aoriſt. 2. act. verbi τρέπω, facientis futur. 1. τρέψω, quo Homerus in paſſiua ſignificatione vſus eſt pro ἐτράπην, (eſt enim ἐτράπην, aor.2.paſſ. ex actiuo illo ἔτραπον) dicens, Ες δίφρον δ' ἀναβὰς φυγάδ' ἔτραπε, vt annotat Euſtath.Alioqui enim ſubaudiendus foret accuſatiuus aliquis nimirum τοὺς ἵππους vel ἑαυτόν Media voce dicitur ἐτραπόμην,ἐτράπου, ἐτράπετο. Rurſum ἔτραπεν poteſt alicubi Bœotica ſyncope poſitum eſſe pro ἐτράπησαν, in aoriſt.2. paſſ.

Ετράφην,aor.2.paſſ.verbi τρέφω,facientis fut.2, act. τραφῶ & aor.2.ἔτραφον.

Ετρεσε,aoriſt 1.act.verbi τρέω facientis fut.1.τρέσω.retento ε.

Ετρησε,aoriſt.1.act. verbi τίτρημι ſeu τιτράω, ex them. τρέω.

Ετριγον,aor.2.act.verbi τρίζω,facientis fut.2. τριγῶ verſo ζ in γ vt alia quoque ſecundæ coniugationis verba in ζω deſinentia,κράζω.κλάζω.

Ετρύφη,aoriſt.2 paſſ.verbi actiui θρύπτω facientis fut.2. act.τρυφῶ,vt ῥάπτω.ῥαφῶ ῥίπτω, ῥιφῶ & ſimilia quæ tenuem mutant in aſpiratam, propter quam etiam aſpiratam coactum eſt verbum hoc præcedentis ſyllabæ aſpiratam vertere in tenuem, ne duæ aſpiratæ concurrentes τραχύτητα quampiam & cacophoniam efficerent ſicut ἐτύθην quoque & ἐτέθην mutarunt thematis ſui aſpiratam θ in tenuem,à θύω & τίθημι.

Ετρωσε,aor.1 actiuus verbi τιτρώσκω, ex inuſ. themate τρόω,vnde fut.1.τρώσω.Paſſ.aoriſt.1.eſt ἐτρώθην,ex præteriti paſſ. τέτρωμαι, tertia perſona ſing quæ eſt τέτρωται.

Ετύθην,aor.1.paſſ.verbi θύω, in quo aſpirata præſentis litera θ verſa eſt in tenuem propter ſequentem immediatè aliam aſpiratam: qualem mutuationem factam eſſe in Ετέθην quoque & Ετρύφην,paulo ſuprà admonui.

Ετύχθην aor.1.paſſ verbi act.τεύχω abiectum habens ε ex diphthongo,niſi potius eſt ex inuſitato the. τύχω vel τυκω.

Ετυχον,aor.2,act.verbi τυγχάνω ex τεύχω,faciente fut.2. τυχῶ,ſublato ε ex diphthongo.

Εὔαδε pleonaſmo Æolico τοῦ υ pro ἔαδε, mutato ſimul ſpiritu, hoc autem ἕαδε factum eſt (reſoluta Ionicè ſeu Atticè vocali circunflexa ῆ in ε α)ex ἧδε aor.2.verbi poetici ἁνδάνω ſeu ἅδω,vt docui.

Εὐγνοίης,apud Hom.pro εὖ γνοίης.

Εὐηγγέλην,aoriſt.2.paſſ.verbi εὐαγγελέω,intrinſecus habens augmentum.

Εὐήκτουν,præt.imperf.verbi εὐεκτέω, intrinſecus habens augmentum.

Εὐηρέστησα,aoriſt.1.act.verbi,εὐαρεστέω,ſimilis præcedentibus.

Εὑράμην,per ſyncopen pro εὑρησάμην,vt tradunt quidam grammatici veteres:aor.1.med.verb.act.εὑρίσκω, mutantis futurum εὑρήσω ex εὑρέω Niſi quis ex εὕρω malit facere fut.1. εὑρῶ aoriſt.1.act.εὗρα,indéque med. εὑράμην.Ex quo infinitiuus εὑράσθαι.Ambo autem rarioris vſus ſunt: atque adeò quidam eorum vſu interdicunt.

Εὑρὲ, aoriſt. 2. act. imper.modi, Atticè mutatum ha-

bens accentum pro εὗρε, vt εἰπὲ, pro εἶπε, λαβὲ, pro λάβε. Fit autem ex indic. εὗρον.

Εὑρέθην, aor. 1. paſſ. verbi eiuſdem εὑρίσκω ex εὑρέω, faciente fut. 1. act. εὑρήσω, præt. perf. act. εὕρηκα, paſſ. εὕρημαι, ex cuius tertia perſ. εὕρηται factus eſt aor. ille εὑρέθην, mutata vocali longa in breuem. Vnde part. εὑρεθεὶς, & infin. εὑρεθῆναι.

Εὑρήσω, fut. 1. act. verbi εὑρίσκω, ex inuſ. th. εὑρέω: ex quo aoriſt 1 εὕρησα, & præt. perf. εὕρηκα.

Εὗρον, aor. 2. act. eiuſdem them. ex eodem verbo εὑρέω. facit enim futurum 2. εὑρῶ, vnde hic aor. εὗρον, inde aoriſt 2. med. εὑρόμην.

Εὔρωσαν, aor. 1. act. verbi εὐρώω, carens augmento.

Εὗσαν, aor. 1. act. verbi εὕω, facientis fut. 1. act. εὕσω.

Εὔχεο, Ionicè pro ηὔχου, primum omiſſo augmento, deinde diphthongo ου reſoluta in εο, ſecunda perſona pr. imperf. paſſ. à them. εὔχομαι.

Εὐχετοώμην, pleonaſmo poetico τ͂ ο pro εὐχετώμην eſt autem hoc εὐχετώμην opt. præt. perf. per contractionem ex εὐχεταοίμην, à them. εὐχετάομαι ſicut βοώμην, fit ex βοαοίμην & pleonaſmo τ͂ βοώμην.

Εὔχθω, tertia perſona imper. modi præt. perfe. paſſ. ex ſecunda εὖξο. Ambo ex them. εὔχομαι.

Εφαάνθην, vide paulò poſt in Εφάνθην.

Εφαγον, aor. 2. verb φάγω, facientis fut. 2 φαγῶ.

Εφαλῶν, quod Heſychius exponit παρὰ σηλῶν, Doricum eſt pro ἐφηλῶν, ex them. ἐφηλόω.

Εφάμην, aoriſt 2. med. verbi φημί, ex aoriſto 2. act. ἔφην, vt ἐθέμην ex ἔθην. Etym.

Εφαν, Bœotica ſyncope pro ἔφασαν, vt ἔβαν pro ἔβασαν, exempta ſyllaba σα, eſt autem præt. imperf. act. eiuſdem themat. Item Etym.

Εφάνην, aor. 2. paſſ. verbi actiui φαίνω, facientis fut. 2. act. φανῶ, aoriſt 2 ἔφανον.

Εφάνθην, aoriſt. 1. paſſ. eiuſdem thematis, facientis præt. paſſ. πέφασμαι, ex cuius tertia perſona πέφανται aoriſtus ille formatus eſt. Poetæ autem ἐφαάνθην dicunt pleonaſmo τ͂ α, necnon φαάνθην ſine augmento pro eodem.

Εφάρξαντο, aoriſt. 1. med. verbi φάργνυμι facientis fut. 1. act. φάρξω. Factum eſt autem φάργνυμι, hoc ex φράσσω, tranſpoſitis literis, meminítque eius Heſychius afferens, ἐφάργνυσαν, quod exp. ἔφραξαν, quamuis id potius ſit aor. 1. act. ex them φαργνύω.

Εφέηκαν, Ionicè ſeu poeticè pro ἐφῆκαν: aor. 1. act. verbi ἐφίημι, facientis fut. 1 ἐφήσω, ex inuſ. themat ἐφέω habens η circumflexum Ionico more diſſolutum in εη, vt & προέηκα, ξυνέηκα, & ſimilia dicuntur pro προῆκα, συνῆκα.

Εφεθεὶς, part. aor. 1. paſſ ex eodem them. Facit enim præt. perf. paſſ ἐφεῖμαι, ex cuius tertia perſ. fit ἐφέθην hoc, exempto ι ex diphthongo, correptáque penult. vt ex τέθειται fit ἐτέθην.

Εφεῖναι, aoriſt. 2. actiuus eiuſdem verbi, vt θεῖναι ex τίθημι eſt.

Εφεῖντο, præt. pluſquamperfect. paſſ. vel ex eodem th. vel ex ἐφέννυμι ſeu ἐφέω habent enim hæc commune perf. paſſ. ἐφεῖμαι, quod eandem cum τέθειμαι formationem eſt ſortitum.

Εφείσθω, imper. præt. perf paſſ. ab eodem.

Εφέω, poeticè pro ἐφῶ, reſoluto primùm ω circunflexo in εω, deinde metri cauſa aſcito ι ad ε. aoriſt. 2. act. ſubiunct. modi, ab eodem verbo.

Εφέμεν, Doricè pro ἐφεῖναι, aoriſt. 2. actiui infin. modi ex eodem them.

Εφέπεσκον, Ionicè pro ἐφεῖπον, abiecto augmento, & inſerto εσκ. præter. imperfect. vel aoriſt. 2. act. à verbo ἐφέπω

Εφερσεν, quod Heſych. affert pro ἐκίνησεν, videtur eſſe aoriſt. 1. act. verbi φέρω, facientis Æolico more fut. φέρσω, & ſignificantis eo in loco quem exponit, in vſitato fero.

Εφες, aor. 2. imper. modi, à themate ἐφίημι, vt θὲς ex τίθημι.

Εφεσσαι, poeticè metri cauſa geminato σ pro ἔφεσαι, aor. 1. med. imperf. modi, ex them. ἐφέννυμι aut ἐφέω, faciente fut 1. act. ἐφέσω vnde med. aoriſt. 1. infin. modi, ἐφέσασθαι pro ἐφέσασθαι.

Εφεψιόωντο, poetico pleonaſmo τ͂ ο pro ἐφεψιῶντο: præt. imperf. act. verbi ἐφεψιάομαι.

Εφῆκα perfect. act. verbi ἐφίημι ex fut. ἐφήσω, quod mutuatur à them. inuſ. ἐφέω, vel etiam aoriſt. 1. act. Irregularis: vt ἔδωκα, ἔθηκα, pro ἔσησα, ἔδωσα, ἔθησα. Mediæ certè vocis aoriſt. 1. ἐφήκατο apud Heſych. legitur. At ἐφήκει præſens eſt tertiæ perſ ex themat. ἐφήκω.

Εφήλατο, aor. 1. med. verbi ἐφάλλομαι.

Εφην, pr. imp. vel aoriſtus 2. act. verbi φημί, vt ἔβην.

Εφηνα, aor. 1. act. verbi φαίνω. Vnde med. voce ἐφηνάμην.

Εφησα, aor. 1. act. verbi φημί, mutuatitius ab inuſitato φάω faciente futurum 1. φήσω.

Εφησθα, paragoge Æolica pro ἔφης, vt εἴπησθα, pro εἴπης ſecunda perſ. aor. 2 ἔφην ab eodem th.

Εφησθείη, opt. aoriſt. 2. paſſ ex themat. ἐφήδομαι, faciente præt. paſſ. ἐφῆσμαι, aoriſt. 1. paſſ ἐφήσθην. vnde & part. ἐφησθείς.

Εφήσομαι, fut 1. med. verbi actiui ἐφίημι vel etiam verbi paſſiui ἐφήδομαι. Habet verò ἐφίημι hoc futurum medium, vt & actiuum ἐφήσω, ex inuſ. them. ἐφέω: ἐφήδομαι autem ſuum ex ſe pſo.

Εφθακα, præt. perfect. act. verbi φθάνω, eiecto ν.

Εφθάρην, aoriſt. 2 paſſ verbi φθείρω facientis futurum 2. act. φθαρῶ, aor. 2 ἔφθαρον.

Εφθαρκα, præt. perfe. act. verbi eiuſdem mutuatitium à Dorico φθαίρω. vt Euſt. tradit. Vnde præt. perf. paſſ. ἔφθαρμαι, cum ſuo infin. ἐφθάρθαι & part. ἐφθαρμένος: necnon aor. 1. indic ἐφθάρθην.

Εφθασα aor. 1. act. verbi φθάω, ex them. φθάω.

Εφθην, aoriſtus 2. eiuſdem verbi ex themate φθῆμι, vt ἔφην.

Εφθίατο, Ionicè pro ἔφθιντο: tertia perſon pluralis præt. pluſquamperf. ex them. φθίνω ſeu φθίω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante το.

Εφθίθη, aori. 1. paſſ. verbi φθίνω facientis præt paſſ. ἔφθισμαι. Legitur apud Heſy.

Εφθιτο, præt. pluſquamperf. paſſ. eiuſdem them. vti iam dixi φθίω nimirum.

Εφθορα, præter perfect. med. verbi, φθείρω, vt ex σπείρω eſt ἔσπορα.

Εφιᾶσι, tertia perſ. pluralis verbi ἐφίημι, in præſ. indic. modi. vt ἵημι quoque facit ἱᾶσι.

Εφιγμένος, part. præter. perf. paſſ ab ἐφικνέομαι, faciente fut. 1. med ἐφίξομαι, & præteritum paſſ. ab ἔφιγμαι, ex inuſitato themate ἐφίκομαι, vnde fut. 2. etiam habet, & aor. 2.

Εφίει, tertia perſ ſing præt. imperfe. act. ex inuſ. th. ἐφιέω, pro quo ἐφίημι in vſu eſt. Interdum eſt & ſecunda perſ. imper. præſ ab eod th

Εφιέμεν & ἐφιέμεναι, Doricè pro ἐφιέναι, præſ. infin. ab eodem ἐφίημι.

Εφίναι, infin. præſens verbi ἐφίημι, vt dixi: veluti τιθέναι eſt ex τίθημι.

Εφίησι, tertia perſ. ſingul. præſ. indic. ab eodem. At ἐφίησι, eſt præſens quidem itidem, ſed ſubiunctiui modi, habens Ionicam paragogen σι, vt λάβῃσι θέῃσι, & ſimilia pro ἐφίῃ λάβῃ θέῃ.

Εφίκοντο, aoriſt 2. med. verbi ἐφικνέομαι, facientis futur. 2. med. ἐφικοῦμαι, aoriſt. 2 ἐφικόμην, cuius hoc ἐφίκοντο eſt tertia perſona plur.

Εφίλατο, aoriſt. 1. med. verbi φίλημι, vnde & imp. φίλαι, vt Euſt. tradit. Ambobus vtitur Homerus illo pro ἠγάπησεν, Il. ε: hoc autem pro ἀγάπησον, Il κ. ι, in ambobus ι producens.

Εφίληθεν, Bœotica ſyncope ἐφιλήθησαν, aoriſtus primus

paſſ. verbi actiui φιλέω, facientis fut. 1. act. φιλήσω, præt. perf. paſſ. πεφίλημαι.

Ἐφίστη, tertia perſon. ſingul. præter. imperfect à themate ἐφίστημι. Quidam & imperatiuum eſſe aiunt pro ἐφίστασο.

Ἐφλαδον, aor. 2. act. verbi φλάζω apud Etym.

Ἐφλέχθη, aor. 1. paſſ. verb. actiui φλέγω facientis fut. 1. act. φλέξω, præt. paſſ. πέφλεγμαι.

Ἐφόβηθεν, vt ἐφίληθεν, paulo ante Bœotica ſyncope pro ἐφοβήθησαν, aor. 1. paſſ. verbi actiui φοβέω.

Ἔφραδον, aoriſt. 2 act verbi φράζω, facientis fut. 2. φραδῶ conuerſo ζ in δ, vt in aliis quoque verbis tertiæ de clinationis fit quæ in ζω finiuntur.

Ἔφρυξα, aor. 1 act. verbi φρύγω ſeu φρύττω.

Ἔφυ, tertia perſ. aor. 2. ἔφυν, de quo mox.

Ἔφυγον, aor. 2. act. verbi φεύγω, facientis fut. 2. φυγῶ, exempto ε ex diphthongo, vt in κεύθω, τεύχω, & ſimilibus.

Ἐφύγοσαν, Dorica epentheſi ſyllabæ σα pro ἔφυγον, tertia plur. aor. 2. act. vt ἐτύποσαν pro ἔτυπον.

Ἐφύη, aoriſt. 2. paſſ. verbi actiui φύω, ex aoriſto 2. act. ἔφυον.

Ἔφυν, aoriſtus 2. act. verbi inuſitati φῦμι, vnde participium φύς.

Ἔχαδον, aor. 1. act. verbi act. χάζω vt ἔφραδον.

Ἐχαλέπηνα, aor. 1. act. verbi act χαλεπαίνω, verſo α in η, & ſubſcripto ι.

Ἔχανον, aor. 2. act. verbi act. χαίνω, facientis fut. 2. χανῶ. At aor. 1. foret ἔχηνα

Ἐχάρην, aor. 2 paſſ. verbi act. χαίρω, facientis futur. 2. act. χαρῶ, aor. 2. ἔχαρον.

Ἔχεα aor. 1. act. verbi χέω, ex ἔχευα, vnde infin. χέαι.

Ἐχέμεν Doricè pro ἔχειν infin præſ. verbi ἔχω.

Ἔχεσκεν, Ionicè pro εἶχε, abiecto primùm augmento, deinde adiecta paragoge σκε. vt & in aliis præt. imp. ind. modi, ab eodem them.

Ἔχευα, aoriſt. 1. act. verbi χέω, vt iam dixi: contra regulam pro ἔχευσα exempto σ, characteriſtica futuri litera in tertia coniugatione, vnde dempto præterea υ, fit ἔχεα. Niſi quis potius hoc ἔχευα ex illo ἔχεα factum exiſtimet pleonaſmo τοῦ υ Æolico, qualis eſt in Εὔαδεν & Δεύομαι, ac ſimilibus. Inde in med. voce ἠχεύατο.

Ἔχηρα, aor 1. act. verbi χαίρω, vt à διαίνω eſt ἐδίηνα. Var. Ionicum eſſe ait pro ἐχάρην.

Ἐχθήραιε aoriſt. 1. act optat. modi, Atticus & Æolicus pro ἐχθήραι, à th. ἐχθαίρω faciente aor. 1. indic. modi ἤχθηρα, vt præcedens ἔχηρα à χαίρω eſt Subiunct aor 1. act. eſt ἐχθήρω.

Ἐχθήσομαι, fut. med. verbi ἔχθομαι ex ἐχθέομαι.

Ἐχόντων, Atticè pro ἐχέτωσαν: participio præſentis temporis pluralis numeri genitiui caſus, vſurpato pro tertia perſona pluralis imperatiui modi. Ambo à themate ἔχω.

Ἔχραον, aoriſtus 2. actiuus verbi χραύω facientis futurum ſecundùm χραῶ, exempto υ ex diphthongo, ad corripiendum penultimam. Interdum eſt & imperf. verbi χράω.

Ἐχρόωντο poetico pleonaſmo τοῦ ο pro ἐχρῶντο vt ἐτρεψιόωντο pro ἐτρεψιῶντο, & ſimilia, præt. imp verbi paſſ. χρῶμαι.

Ἐχύη, aor. 2. paſſ. verbi χύω ſeu χέω, vt ἐρρύη. Apud Heſychium.

Ἐχύθη, aor. 1. paſſ. eiuſdem verbi, vt ἐλύθη.

Ἐχώσθη, aor. 1. paſſ. verbi χώννυμι ſeu χόω, facientis fut. 1 act. χώσω. præt. paſſ. κέχωσμαι, vt χρώννυμι facit κέχρωσμαι, & ſimilia aſſumpto σ, contra morem aliorum in όω deſinentium.

Ἐψαθήλατο, aor. 1. med. verbi act. ψαθάλλω, vt ἥλατο ab ἅλλομαι formatum eſt.

Ἐψάλαται, Ionicè pro ἐψαλμένοι εἰσί: tertia perſ. pluralis præt. perf. paſſ. verbi actiui ψάλλω: ex tertia ſing. facta inſerto α ante ται. Niſi malis formare ex præt. medio ἔψαλα, adiecta ſyllaba ται.

Ἔψεαι, Ionicè itidem pro ἔψῃ reſoluta diphthongo, ſecundæ perſ. ſingul. f. 1. med. ἕψομαι, ex themate ἕπομαι. Apud Heſychium verò & Ἔψεο legitur, quod itidem Ionicam diphthongi diſſolutionem admiſit pro ἕψου, ipſe in imper. modo & tempore præt. exp. ἀκολούθει, ἕπου, ſequere, tanquam fut. 1. medio ἕψομαι, tranſeunte in præſens, ſicut à βήσομαι & δύσομαι eſt ἐβήσετο & ἐδύσετο.

Ἐψιάασθε, poetico pleonaſmo τοῦ α pro ἐψιᾶσθε, vt μηχανάασθε pro μηχανᾶσθε, & ſimilia.

Ἐψιθυρίσδομεν, Doricè pro ἐψιθυρίζομεν, à Dorico itidem them. ψιθυρίσδω, pro ψιθυρίζω.

Ἐψιόωντο poet. pleonaſmo τοῦ ο pro ἐψιῶντο, vt ἐχρόωντο, pro ἐχρῶντο à them ἐψιάομαι ſeu ἐψιῶμαι.

Ἕω, ἕῃς, ἕῃ, Ionicè pro ὦ, ᾗς, ᾗ reſoluta vocali circunflexa, aoriſt. 2. act. ſubiunct. modi, à themate ἵημι ſeu ἕω. interdum ἕω thema quoque eſt, & aliquando eſt origo τοῦ ἵημι, faciens fut. 1. act. ἥσω aliquando τοῦ ἕννυμι vel ἕζω, facientis ἕσω.

Ἔω, ἔῃς, ἔῃ, itidem Ionicè pro ὦ, ᾖς, ᾖ, reſoluta vocali circumflexa, præſens eſt ſubiunctiui à them. εἰμί, niſi aoriſt. 2. eſſe malis. nam tradunt grammatici hoc εἰμί in aoriſt. 2. facere ἔον, optatiuo ἔοιμι ſubiunctiuo ἔω, participio ἐών. Hoc verò ἔον eſt & ipſum à th. ἔω. nam & ἔω, vt ἕω, thema interdum eſt & primitiuum atque origo, eſt modo τοῦ εἰμί, faciens fut 1. med ἔσομαι, modò τοῦ εἶμι, ſignificans πορεύομαι, faciens fut. 1 med. εἴσομαι, aſſumpto ι.

Ἔωγα, præt. med. verbi actiui οἴγω, Atticè aſſumpto ε, pro ὦγα.

Ἔωγμαι, præterit. paſſ. eiuſdem themat. itidem habens Atticè aſſumptum ε pro ὦγμαι. Vnde participium ἐωγμένος.

Ἐωγυῖα, partic. fœm. gen. ex maſculino ἐωγώς. Ambo part. ex præt. med. ἔωγα.

Ἔωθα, præt. med. verbi ἔθω, vt ἔργω, facit ἔωργα, pro ἔοθα & ἔοργα, verſo primum ε prioris ſyllabæ in ε. deinde repetita initiali litera præſentis. vt ἔλπω, etiam facit ἔολπα. Vtitur porro hoc præterito ἔωθα. Aratus & Thucydid. pluſquam perfecto Attico ἐώθεσαν pro ἐώθεισαν: & Archippus participio ἐωθώς. Var. Alioquin & εἴωθα dicitur pro ἔωθα, aſſumpto ι.

Ἐώθειν, itidem Atticè aſſumpto ε dicitur pro ὤθειν: hoc autem per contractionem pro ὤθεεν, præt. imper. act. verbi ὠθέω.

Ἐῴκειν pro ἐοίκειν, ο verſo in ω & ſubſcripto ι, pluſquam perfect. med. verbi actiui εἴκω, habens & ipſum ε ex Attica reduplicatione initialis literæ præſentis, vt ἔωθα.

Ἐώλπειν, pro ἠόλπειν κατὰ χρόνου μετάθεσιν, vt ſcribit Euſtath. innuens regulariter debuiſſe dici ἠόλπειν in hoc pluſquamperf. verbi ἔλπω, aſſumpto aliquo augmento præter augmentum præt. ἔολπα: ſed poetica quadam licentia ab Hom. tranſpoſito augmento, hoc eſt è prima ſyllaba translato in ſecundam, dictum fuiſſe ἐώλπειν. Habet verò & hoc ἔωλπα, necnon ἐώλπειν, Attico more reduplicatam initialem præſentis literam. Sic ἐώργειν dicitur.

Ἑῶμεν, pleonaſmo τοῦ ε pro ὦμεν: aoriſt. 2. ſubiunct. act. ab inuſ. th. ἕημι, ex ἕω, ſignificante πληρῶ, vt tradit Euſt. qui etiam addit, pro eo ἑῶμεν ſcribi & ἕωμεν.

Ἐῷμι, per contractionem ex ἐάοιμι. optat. præſens verbi act. ἐάω.

Ἐὼν, poetica pleonaſmo τοῦ ε pro ὤν, vt tradunt nonnulli qui part. præſentis eſſe temporis indicant. Alij Aoriſti ſecundi eſſe aiunt, regulare, ab aor. 2. indic. modi ἔον, vt paulo antè etiam in ἔω admonui.

Ἔων, ſine augmento pro εἴων, poetico vel Ionico more, præt. imperf. act. verbi ἐάω.

Εώνημαι, Atticè aſſumpto ε dicitur pro ὤνημαι, vt ἐώθουν & ἔωσα pro ὤθουν & ὦσα. Eſt autem præt.perf.paſſ. verbi ὠνέομαι: ex quo & aoriſt.paſſ. ἐωνήθην. Itidem in præt.imperf. ἐωνούμην dicitur pro ὠνούμην.

Εωνοχόουν, præt.imperf.act. verbi οἰνοχοέω habens & ipſum Attico more aſſumptum ε, pro ᾠνοχόουν, vt ἔωγα dici pro ὦγα ſuprà docui.

Εωξα, eodem modo pro ὦξα, aor.1 act. verbi οἴγω.

Εώρα, itidem Attice aſſumpto ε pro ὥρα. tertia perſona pr.imperf.act. ex prima ἑώρων, pro ὥρων, ambo ex actiuo them. ὁράω.

Εώρακα, ſimiliter pro ὥρακα dicitur: præt.perf.act. eiuſdem them. ὁράω.

Εώργειν, præteritum pluſquamperfectum medium verbi ἔργω, ex perfecto ἔοργα, aſſumpto augmento intrinſecus quod extrinſecus aſſumi oportebat, vt in ἐώλπειν ſupra. Similem ectaſin habere tradunt & ἐωργὼς pro ἐοργώς. Legitur verò & in præt.perf. indic. modi apud Heſyc. ἔωργε, quod exp. εἴργασται, ſimilem habens ectaſin.

Εώρταζον, pr.imper.act. verbi ἑορτάζει, habens augmentum intrinſecus.

Εώρων, Attice pro ὥρων, aſſumpto ε, vt in ἐῳνοχόουν, pr. imperf. verbi actiui ὁράω.

Εωσα, itidem Attice aſſumpto ε pro ὦσα, aor.1.act. verbi ὠθέω ex inuſ.them. ὤθω. itidémque media voce in eodem tempore dicitur ἐωσάμην & ἐώσαντο pro ὠσάμην & ὤσαντο.

Εώσθην, ſimili modo aſſumpto Atticè ε pro ὤσθην dicitur, eſt autem aor.1.paſſ. eiuſdem them. ὠθέω itidem ab inuſ. ὤθω, ex pr.perf.paſſ. ἔωσμαι.

Εωσι, Ionicè pro ὦσι, reſoluta vocali circumflexa, vt volunt nonnulli, qui aiunt eſſe præſentis temporis ſubiunctiui modi. Poteſt tamen eſſe & regularis aoriſt.2. ſubiunctiui, ex aor.2. indicat. ἔον. quæ de re vide & quæ paulò antè dixi in Εῶ.

Εωσμαι, præt.perf.paſſ. verbi actiui ὠθέω ex inuſ.them. ὤθω, faciente futurum 1. ὤσω, habet autem Atticè aſſumptum ε, vt & aor ἔωσα & ἐωσάμην, itidémq; pr. ἔωσμαι pro ὦσμαι; itidémque in tertia perſona ἔωσται pro ὦσται.

Z.

Ζαείς, particip.præſ. ex them. poetico ζάημι, vt ἀεὶς ex ἄημι. Itidémque ferè ſignificant ζάημι & ἄημι, niſi quod ζάημι videtur ſignificare σφόδρα ἄημι, tanquam compoſitum ex ζα particula intenſiua, & verbo ἄημι.

Ζαῖεν, ſyncope Attica pro ζαίησαν, tertia perſona pluralis, ex prima ζαίην: præſens optatiui modi, ex inuſ them. ζῆμι, vt βαίην ex βῆμι, ἱσταίην ex ἵστημι. Itidem verò ζαῖμεν, & ζαῖτε ſyncope illa Attica dici aiunt pro ζαίημεν & ζαίητε.

Ζαλεῦ, Doricè pro ζηλοῦ, verſo η in α & ου in ευ impera. præſ.paſſ. verbi act. ζηλόω. Legitur apud Heſ. ab eóque exp μιμοῦ.

Ζατεῦσα, eodem modo pro ζητοῦσα dicunt iidem Dores. Eſt autem partic.præſ.act. ex them. Dorico ζατέω pro ζητέω.

Ζείουσα, Ionicè & poeticè inſerto ι, pro ζέουσα, à them. ζείω, pro ζέω.

Ζέσεν, Ionicè itidem & poeticè pro ἔζεσε, abiecto augmento: aor.1.act. verbi ζέω facientis fut.1. act. ζέσω. retento ε paſſ. autem voce facit aor.1. ἐζέσθην, vnde eſt partic. ζεσθεὶς, ferue factus.

Ζευγνύασι. Var. trad. elegantius eſſe quàm ζευγνῦσι. Videtur tamen id Ionicum eſſe, vt τιθέασι pro τιθεῖσι. Eſt autem tertia perſona plur. præſ. temporis vocis act. à th ζεύγνυμι habens epentheſin τοῦ α pro ζευγνῦσι, vt δεικνῦσι.

Ζεῦξαι, infi. act. aoriſt.1. eiuſdem verbi ζεύγνυμι, facientis fut.1 act. ζεύξω, ab inuſ.them. ζεύγω.

Ζεύσασθαι, Doricè pro γεύσασθαι, verſo γ in ζ à Dorico itidem the. ζεύομαι pro γεύομαι, ſeu ζεύω pro γ... Etym & Var.

Ζῆ, interdum eſt imper.modi, κατ' ἀποκοπήν, pro ζ... interdum indic. modi eſt, & tertia perſona ſingul... vel præt.imperf. aor.2. act. carens augmento pro ἔ... vt βῆ ſcimus à poetis vſurpati pro ἔβη. Ambo ab in... them. ζῆμι. Quidam verò per contractionem eſſe d...cunt pro ζάε.

Ζῆθι, imper. præſens vel aoriſt.2.act. ab eodem themat... vt στῆθι ab ἵστημι. Alij tamen ex ζάω formare malunt. volunt enim ex eo primùm eſſe ζάε, ex quo per contractionem fieri ζῆς, indéque ζῆθι, adiecta ſyllaba θι, quam cæteris quoque monoſyllabis imperatiuis aſciſci aiunt. Sed altera formatio ſimplicior eſt.

Ζῆν, pro ζᾶν, Dorica mutatione τοῦ ᾶ εἰς ῆ, vt πεινῆν, pro πεινᾶν iidem dicunt. infi.act. verbi ζάω, Atticæ etiam linguæ & communi vſitatus.

Ζῇς, itidem pro ζᾷς ſeu ζάεις, iidem Dores dicunt, vt γελῇς pro γελᾷς, contracto α & ε in η, & ſubſcripto ι, Quod ſi verò dicamus eſſe ſecundam perſ. verbi inuſ. ζῆμι, non amplius ι ſubſcribendum fuerit.

Ζῆσαι. aor.1.act.infi. modi ab eodem them. ζάω faciente fut.1.act ζήσω, ex quo med. ζήσομαι.

Ζούσθω, tertia perſ. ſing. imper.paſſ. ab inuſ.them. ζόω, pro quo ζώννυμι ſolet vſurpari.

Ζυγέντες, partic.plur. ex ſingulari ζυγεὶς: quod eſt aor.2. paſſ. à them.act. ζεύγνυμι faciente fut.2. actiuum ζυγῶ, ex inuſitato themate ζεύγω, vt ἐρεύγω facit ἐρυγῶ.

Ζώγρει, imp.præſ.act. verbi ζωγρέω per compoſitionem dicti pro ζῶν ἀγρεύω.

Ζῴην, Att. pro ζῷμι, vt βοῴην pro βοῷμι: optat. præſens act. verbi ζάω. facit enim id communiter ζάοιμι, ex quo per contractionem ζῷμι, & Atticè ζῴην, verſo μι in ην, contractíſque α & ο in ω, & ſubſcripto ι.

Ζωσθεῖσα, particip.fœ gen. aor.1.paſſ. ex them. ζώννυμι faciente f.1.act. ζώσω, ex inuſ.them. ζόω pr.perf.paſſ. ἔζωσμαι vt ἔχωσμαι: ἐχερσόμην, aor.1. paſſ. infi. modi eſt ζωσθῆναι.

Ζώεσκον, Ionicè pro ἔζωον, abiecto primum augmento, deinde inſerta ſyllaba εσκ: vt ὤθεσκον & τύπτεσκον iidem dicunt pro ὦθουν & ἔτυπτον. Eſt autem illud ζώεσκον pr.imperf. ab Ionice them. ζώω.

Ζωννύσκετο, Ionicè pro ἐζώννυτο, abiecto augmento & inſerta ſyllaba σκε imperfectum paſſ. verbi act. ζώννυμι.

Ζώοντες, Ionicè vel poeticè pro ζῶντες, pleonaſmo τοῦ ο, vt κομόωντες pro κομῶντες, apud Homer. legimus part. præſ.act. verbi ζάω.

Ζῶσαι, aor.1.act.infi. verbi ζώννυμι facientis fut.1.act ζώσω, ex inuſ them. ζόω, vt iam dictum eſt. Vnde media voce ἐζώσασθε, & ind.modo ζώσατο apud poetas pro ἐζώσατο, abiecto augmento. Rurſum verò ζῶσαι interdùm eſt partic.præſens fœ.gen. per contractionem pro ζάουσαι, vt ζώσας itidem legimus pro ζαούσας, Tunc autem eſt à them. ζάω.

Ζωώσας, autem eſt part. aor.1.act. ex them. ζωόω.

H.

H, Atticè apud Ariſtophan. abiecto ν pro ἦν vel ἦμην. Quidam ſic formatum aiunt. dicunt εἰμὶ præt. imperfectum facere εἶν, vt τίθημι facit ἐτίθην, ex eo fieri ἦ, primum abiecto ν & diphthongo more Ionico reſoluta in εα (vt iidem Iones dicunt ᾔδεα pro ᾔδειν, ἐπεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, ἐνενοήκεα pro ἐνενοήκειν) deinde contractis ε & α in η. Interdum ἦ eſt pro ἔφη, inquit, præter.imperf. vel aor.2.act. verbi ἠμὶ, per apocopen pro φημὶ, vt idem grammatici tradunt. Alioquin eſt & coniunctio ſeu particula ſignificans interdum ἄρα interdum ἀληθῶς, interdum etiam δὴ Etym.

Ἧ, cum ι aſcripto ſiue ſubſcripto, eſt tertia perſ. coniun. modi, ex prima ὦ, ambo ex inuſ. verbo ἕω ex quo εἰμὶ quædam ſua mutuatur tempora.

Ἧ, itidem aſcripto ſiue ſubſcripto ι, ſed aſperum gerẽs ſpiritum, interdum eſt tertia perſ. ſing. coniunct. modi, itidem ex prima ὧ, ſed aoriſt. 2. act. ex th. inuſ. ἕω, ex quo ἵημι ſua mutuatur tempora. Interdum eſt datiuus articuli fœmin. poſtpoſitiui: nonnunquam aduerbium etiam ex eodem articulo factum.

Ἤϊα, Atticè pro εἶα, Ambo autem ſunt præt. med verbi εἶμι ſignificantis πορεύομαι ſed prius formatum ex poſteriore. tradunt etenim eſſe thema εἴω, epentheſi Ionica vel poetica pro ἕω huius præt. med. eſſe εἶα. ex quo ἦα hoc fieri ε in η verſo, & ſubſcripto ι. id quod ſatis eſt manifeſtum ex Ionico illo ἤϊα. Interdum verò ἦα nomen quoque eſt plurale ex ſingulari ἦον; itidem per contractionem pro ἤϊα & ἤϊον. Ηα autem eſſe aoriſtum primùm verbi εἰμὶ ex ἕω, annotat. Euſtat. Innuit enim εἰμὶ ex ἕω facere aor. 1 ἕα, vt χέω facit ἔχεα, vnde κατ' ἔκτασιν eſſe ἦα. Ita verò ἦα ſiue ἕα facere hoc verbum in ao. 1. vt facit ἦον ſiue ἔον in aoriſt 2.

Ηατο, Ionicè pro ἧντο ab ἧμαι.

Ηαϰότες, quod Suidas exp. θηλυνήσαντες videtur eſſe partic. præt perf. act. à the. ἀάζω, ideóque deberet habere ſubſcriptum ι.

Ηβηκὼς, partic præt. perf. act à th. ἡβάω, faciente fut 1. ἡβήσω, vnde & part. aor 1 ἡβήσας.

Ηβουλήθην Attico more pro ἐβουλήθην dicitur, vt ἠδυνήθην pro ἐδυνήθην. aſſumpto præter ſyllabicum augmentum etiam temporali. Eſt autem aor 1. paſſ verbi βούλομαι ex inuſ. them βουλέομαι, ex quo habet futur. βουλήσομαι Sed & ἠβουλόμην dicitur pro ἐβουλόμην, Atticè itidem.

Ηβώοιμι, poetice pro ἡβάοιμι ſeu ἡβῷμι optat. præſ. act. ab eodem verbo Vtitur autem eo Homerus.

Ηβώωσα, poetico pleonaſmo τοῦ ω pro ἡβῶσα: partic. præſ. ab eodem them. Varin.

Ηγαγον, aor. 2. act. verbi ἄγω: Atticam reduplicationem habens mediæ ſyllabæ γα pro ἦγον Itidem media voce in eodem tempore ἠγαγόμην dicitur pro ἠγόμην.

Ηγάμην, pr. imperf. verbi ἄγαμαι.

Ηγάσθην aor. 1. paſſiuus indicatiui verbi ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι: ex quo habet & præter. perf. ἤγασμαι, vnde tert. a perſona præt plusquamperf. ἤγαστο apud Heſ.

Ηγάσσατο, poeticè metri cauſa geminato σ pro ἠγάσατο: tertia perſona ſingul. aor. 1. med. indic. ab eodem th. ἄγαμαι faciente fut. 1. med. ἀγάσομαι ex verbo ἀγάζομαι.

Ηγγειλάμην, aor. 1 med. ind. ex th act. ἀγγέλλω.

Ηγγέλην, aor. 1. paſſ. verbi ἀγγέλλω, facientis fut. 2. ἀγγελῶ, aor. 2 ἤγγελον.

Ηγγέλθην, aor 1. paſſ. indic. ab eodem th. faciente fut. ἀγγελῶ præt. ἤγγελκα, paſſ. ἤγγελμαι.

Ηγγυᾶτο, præt. imperf. paſſ. verbi act. ἐγγυάω.

Ηγειρα, aor. 1. act verbi ἐγείρω.

Ηγερέθοντο præt. imperf. paſſ poetici verbi ἀγερέθω, deriuat ex ἀγείρω, vt tradunt grammatici.

Ηγερθεν Bœotica ſyncope pro ἠγέρθησαν: tertia perſ. plural aor 1. paſſ. ex act. th ἐγείρω. Prima verò perſona eſt ἠγέρθην

Ηγερκα, præt. perf act. verbi ἐγείρω facientis fut. 1. act. ἐγερῶ. Ex quo paſſ præt. perf. ἤγερμαι.

Ηγησάμην, aor. 1. med. verbi ἡγέομαι facientis fut. 1. ἡγήσομαι.

Ηγμαι, præter. perf. paſſ. verbi act ἄγω. ex quo partic. ἠγμένος.

Ηγνοίησε, pleonaſmo τοῦ ι, dicitur pro ἠγνόησε ab ἀγνοέω habente itidem pleonaſmum τοῦ ι pro ἀγνοέω.

Ηγον, præt. imperf. vel aor 2. act. verbi ἄγω. Paſſ. eſt ἠγόμην. vnde apud Hom. ἤγετο κούρην.

Ηγορεύθησαν, aor. 1. paſſ. verbi act. ἀγορεύω.

Ηγρεόωντο, poetico & Ionico pleonaſmo τοῦ ο pro ἠγρεῶντο, pr. imperf verbi ἀγρεάομαι.

Ηγρετο, poetica ſyncope pro ἠγείρετο ex ἔγρομαι itidem per ſyncopen vſurpato à poetis pro ἐγείρομαι.

Ηγρίωσαι, apud Soph. ſecunda perſ ſing præt. perf. paſſ. à th. ἀγριόω, facit enim id fut, 1. act. ἀγριώσω. præt. perf. ἠγρίωκα, & paſſ. voce ἠγρίωμαι. vnde & inf præt. perf. paſſ ἠγριῶσθαι.

Ηγροικισάμην, aor. 1. med. verbi act ἀγροικίζω: apud Heſ.

Ηδαφῶται, pr. perf paſſ. verbi act. ἐδαφόω.

Ηιδεα, præte. plusquamperf. med. verbi εἴδω, habens Ionicam diphthongi diſſolutionem pro ᾔδειν. ſolent enim Iones primas perſonas ſing. præt plusquamperf. act. communiter in ειν deſinentes, terminare in εα, reſoluta diphthongo, nimirum πεποιήκεα dicentes pro ἐπεποιήκειν. τετύφεα pro ἐτετύφειν. ἤϊα pro ᾔειν: vnde apud Hom. ἤϊα πολλὰ γοωμένη. qui & altero ᾔδεα vtitur, dicens, Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδεα. Iidem Iones itidem ᾔδεε dicunt pro ᾔδει, reſoluta diphthongo. Euſtath.

Ηιδειν, pr. plusquamperf. med. verbi εἴδω, habens diphth. conuerſam in η cum ι ſubſcripto. Alioqui & εἴδειν pro eodem dici ſolet verſo ε in ο ſicut in ἐπεποίθειν At εἰδήκειν eſt præ plusquamperf. act. eiuſdem verbi εἴδω, ex εἰδέω.

Ηιδεισθα Æolica paragoge ſyllabæ θα pro ᾔδεις: ſecunda perſ. ſing. præcedentis pr plusquamperf. med. ᾔδειν. Similiter οἶδασθα dicitur pro οἶδας. Etym. Atticè & ᾔδησθα dici ſcribit pro illo ᾔδεισθα. Poteſt tamen ᾔδησθα illud eſſe & coniunct. modi, ſed tunc ſubſcribendum ei potius ι vt in εἴπῃσθα

Ηδεκα, pr. act verbi ἔδω ex ἐδέω pro quo Atticè dicitur ἐδήδοκα, repetitis duabus initialibus literis præſentis, & ε conuerſo in ο.

Ηιδεσαν, Atticè pro ᾔδεισαν, correpta penult. Tertia perſ. plur pr. plusquamperf ᾔδειν. de quo ſuprà.

Ηιδέσθην, aor. 1. paſſ. verbi αἰδέομαι, facientis fut. αἰδέσομαι. & pr paſſ. ᾔδεσμαι.

Ηιδη, Atticè per contractionem ex Ionico ᾔδεα, ſolent enim Attici plusquamperfecta Ionica deſinentia in εα, factáque ex communibus terminatis in ειν, reſolutione diphthongi, contrahere, & pro πεποιήκεα dicere πεποιήκη, itidémque ᾔδη pro ᾔδεα. Eſt autem hoc ᾔδη prima perſona ſing. pr. plusquamp. med. ex them. εἴδω.

Ηδον, aor. 2. act. verbi αἰδαίνω ex αἴδω.

Ηδρασε, aor 1. act verbi ἑδράζω, facientis fut. 1. ἑδράσω. Vnde & paſſiuum præt. perf. ἥδρασμαι & aor. 1. pſſa. ἡδράσθην.

Ηδρυώθη, aoriſt. 1. paſſ verbi act ἀδρυόω. Eſt verò & th. ἀδρέω, ex quo part. ἠδρηκὼς, apud Dioſc. & aor. 1 paſſ. ἠδρήθη.

Ηδυνάμην, Atticè pro ἐδυνάμην, augmento ſyllabico verſo in temporale, pa. imperf verbi δύναμαι Similiter ἠδυνήθην, dicitur pro ἐδυνήθην, in aor. 1. paſſ. eiuſdem thematis, facientis futurum 1 δυνήσομαι, ex δυνέομαι. Habet verò idem δύναμαι & alium aor. 1. paſſiuum, nimirum ἠδυνάσθην, ex inuſitato th. δυνάζομαι.

Ηδυνται, tertia perſ. ſing. præt. perf. paſſ. ἥδυμμαι, ex act. th. ἡδύνω.

Ηε, tertia perſ ſing. aor. 2. ἦον ex them. inuſ. ἕω pro quo vſurpari ſolet εἰμὶ: vel etiam præter. medij ἦα ab eodem verbo Nonnunquam ἦε eſt etiam ex ἕω ſignificante πορεύομαι, & declarat ἐπορεύετο: cuius Heſ. meminit, ἦεν afferens pro ἤϊε: ſed tunc eſt ſubſcribendum ι, vt ex ἤϊε ſit per contractionem ſeu ſynæreſin.

Ηει, quod idem Heſych. affert pro ἐπορεύετο, ἤρχετο, eſt præt. plusquamperfecti tertia perſ. ſingul. itidem per contractionem ex ἤϊει, ſubſcripto ι, εἶμι, ſignificante

πορεύομαι, faciente præteritum med. ᾖα & per contractionem ᾖα.

Ηεα, Ionica diphthongi reſolutione pro ᾔειν, Vt ᾔδεα pro ᾔδειν ſuprà. eſt autem hoc ᾔειν præt. pluſquamperfectum med. ex præt. perf. ᾖα. Ambo ex themat. εἶμι.

Ηείδει, pleonaſmo τοῦ η pro εἴδει: vel etiam pro ᾔδει Attica epentheſi τοῦ ε,vt tradit Euſt.apud Homerum, qui etiam addit,eſſe præteritum pluſquam perf.med. verbi εἴδω.

Ηειν,præt.pluſquamperf.medium verbi εἶμι, ſignificantis πορεύομαι: vnde in compoſ. ἀπῄειν.Fit autem hoc pluſquamperf. ᾔειν ex perfecto ᾖα: hoc autem ex εἶα, verſo ε in η & ſubſcripto ι. Sed notandum eſt, in plurali numero, facta ſyncope dici ᾔμεν pro ᾔειμεν, & ᾔσαν pro ᾔεσαν. Quorum ambobus Ariſtophanes vſus eſſe comperitur. Dicit enim in Pluto. Ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ᾖμεν τοῦ θεοῦ.Et in Gerytade,ᾔσαν εὐθὺ τοῦ Διονύσου,Apud Etym.

Ηερα,aoriſt. 1.actiuus verbi ἀείρω. Quidam & pro εἶρα aoriſto 1 actiuo verbi εἴρω, vſurpatum volunt pleonaſmo τοῦ η.

Ηεν pro ἦε, aſcito ν propter ſequentem vocalem:tertia perſon. ſingul.aor.2. ἦον, ex inuſ. them ἔω pro εἰμὶ, ſum. At ᾖεν cum ι ſubſcripto, eſt à themate εἶμι,ſignificante πορεύομαι, itidem ex ἦον, quod factum aiunt ex εἶον(aoriſt 2.vel imperfect. verbi εἴω, inuſitati pro εἶμι) verſo ε in η & ſubſcripto ι quanquam eſſe poteſt & tertia perſona præter. med. ᾖα. Vtitur autem illo ἦε Apollonius dicens, ἦε θύρεζε. Apud Var. & Euſtath.

Ηερέθονται & Ηερέθοντο, apud poetas duntaxat, leguntur: ſuntque ex poetico verbo ἠερέθομαι,facto ex ἀείρω, vt ſuprà ἠγερέθοντο, ex themate poetico ἠγερέθομαι, deriuato ab ἀγείρω Ea enim formatio ſimplicior eſt, quippe quum ἠερέθεσθαι exponatur εἰς ἀέρα ἀείρεσθαι.

Ηέρθην, aor. 1.paſſiuus indicat. verbi actiui ἀείρω, facientis futurum ἀερῶ Vnde tertia perſona pluralis eſt ἠέρθησαν.

Ηερτο.præt.pluſquamperf.paſſ.verbi act.ἀείρω.

Ηες,ſecunda perſona ſing.aor.2.ἦεν.

Ηεσαν, tertia perſ.plur.præt.pluſquamperf. ᾔειν. Atticè exemptum ex diphthongo habens ι, ex prima ᾔειν,de qua ſuprà.

Ηὴν, apud Heſy.legitur, ab eoque exponitur ἦν, ἤμην. legitur verò & apud Euſtath qui dicit habere poeticum pleonaſmum τοῦ η,eſſéque tertiæ perſ.à th.εἰμὶ ſignificante ὑπάρχω.

Ηζάνθη,aor.1.paſſ.ind.verbi actiui ἀζαίνω, vt ἐφάνθη ex φαίνω eſt.

Ηθα,præd.med.verbi ἔθω, vt tradunt nonnulli,ſed ego eius rariſſimum eſſe vſum exiſtimo. nam pro εἴωθα ſolet vſurpari.

Ηθέλησα,aoriſt.1.act.verbi ἐθέλω ex ἐθελέω, ex eo enim mutuatur fut.1.ἐθελήσω

Ηθηκα, præt.perf.act. verbi ἠθέω facientis fut.1.ἠθήσω, aor.1 ἤθησα. Vnde etiam participium præt.perf.paſſ ἠθημένος.

Ηια, Euſtathius alicubi eſſe dicit præter. med. verbi εἴω, diſſoluta diphthongo, & ε in η verſo: alibi aoriſtum 1. actiuum eſſe ſcribit ex eodem themate, eodem modo formatum: alicubi etiam ait eſſe præteritum pluſquamperf. act. reſolutione Ionica vſurpatum pro ᾔειν. Solent enim Iones primas perſonas pluſquamperfectorum in ειν, reſoluere in εα, pro ᾔδειν dicentes ᾔδεα, & πεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν.vt ſuprà ex eodem grammatico docui. Pro hoc verò ἤια per ſyncopen dicitur etiam ᾖα, vel potiùs per contractionem. Tertia eius perſona eſt ἤιε, ſeu ἤιεν, ſequente vocali.

Ηϊξα,præt.med.verbi act.ἀΐσσω.

Ηιεν,præt.pluſquamperf ex præterito perf. ἤια:ambo ex th.εἴω, pro quo εἶμι dici ſolet. Solet autem pro iſto ἤιειν, per contractionem dici etiam ᾔειν, ſubſcripto ι.Meminit Euſt.

Ηιεν,ſeu ἤιε tertia perſona ſingularis præteriti ἤια, vt ſuprà annotaui: pro quo per ſynæreſin dicitur ᾖε. vt ᾖα pro ἤια. Poteſt eſſe & tertia perſona aoriſti 2. ἤιον, de quo infrà.

Ηϊκτο, præter.pluſquamperf.paſſ.verbi actiui. ἀΐσσω facientis futurum 1. actiuum ἀΐξω. Interdum eſt pluſquamperfectum paſſ. verbi act. εἴκω. habens reſolutionem diphthongi ει. & τροπὴν τοῦ ε εἰς η. Vtriuſque meminit Heſychius, illud exponens ἐφέρετο, hoc verò ὡμοίωτο.

Ηϊμεν quod Heſyc.exp. ἐπορευόμεθα;per diphthongi reſolutionem dictum eſt pro ᾖμεν, hoc autem ᾖμεν per ſyncopen pro ᾔειμεν vſurpatum eſſe ab Ariſtoph. docui paulo ante in Ηειν.

Ηϊξα,aor.1.act.verbi ἀΐσσω.

Ηϊξαι, poetica diphthongi reſolutione pro εἶξαι, verſo ſimul ε in η. Eſt autem hoc εἶξαι, ſecunda perſ.ſingul. præt. perf.paſſ.ind. modi à th. εἴκω, facientis fut.1.act. εἴξω & præt.perf.paſſ. εἶγμαι.

Ηϊον,præt.imperfect.vel aoriſt.2.act. verbi inuſitati εἴω, habens poeticam diphthongi diſſolutionem,& τροπὴν τοῦ ε εἰς η. Prima perſona pluralis eſt ἤιομεν, pro qua dicitur etiam ᾖομεν, facta ſynæreſi, & ſubſcriptio ι, vt refert Var. Tertiam autem ſing. ἤιε ſiue ἤιεν communem habet cum præt. med. ἤια. In comp. porro ἤιον facit ἀνήιον, vt Euſt.annotauit.

Ηϊονῆσαι,apud Heſyc.legitur, exponitúrque κατηντλῆσαι. Videtur autem habere poeticam vel Ionicam diphthongi αι diſſolutionem, ſimúlque τροπὴν τοῦ α εἰς η,pro αἰονῆσαι à th.αἰονάω.

Ηισαν, prima perſona præt. imperfecti verbi ἴσημι pro ἴσην, verſo primum η in α, deinde per pleonaſmum aſſumpto ab initio η. Meminit Etym. Alioqui ἤισαν ſignificans ἐπορεύοντο, eſt tertia perſ.plur.ſecundum quoſdam præt. imperf. ſecundum quoſdam aoriſti ſecundum quoſdam præter. pluſquamperf. Qui imperfecti eſſe volunt, ſic declinant,εἶν,εἷς,εἶ,ἴτον ἴτην. ἴμεν ἴτε,ἴσαν, & pleonaſmo literæ η. ἤισαν. Qui aoriſti primi dicunt εἴω (ex quo hoc verbum εἰμὶ) facere εἶσα: ex cuius tertia plurali εἶσαν fieri hoc ἤισαν, diſſoluta diphthongo ει & ε verſo in η. Qui verò tradunt eſſe præteriti pluſquamperfecti, ita formant: ἠΐειν,ἠΐεις,ἠΐει, & per ſyncopen ſubſcripto ſimul ι ᾔειν, ᾔεις, ᾔει: plur. numero, ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, & dempto ε ex diphthongo, ᾔισαν. Sed tunc ι ei ſubſcribendum foret in prima ſyllaba. Hæc ferè Euſtath.

Ηισκεν, præt.imperf poetici verbi ἐΐσκω, à quo & prima plur.ἠΐσκομεν.

Ηϊστωσας,aor.1.act.verbi ἀϊστόω.

Ηϊχθη. aor.primi paſſ verbi act.ἀΐσσω.

Ηκα, tenui ſcriptum ſpiritu, eſt præteritum perfectum act.modò verbi ἔθω, modò verbi ἐδῶ.facientium fut. 1 ἔσω,aſpero viciſſim notatum ſpiritu, eſt itidem præteritum actiuum modò verbi ἥδω, modò verbi ἵημι ſeu ἕω,facientium fut.1.ἥσω, vnde in comp. ἀφῆκα,ἀφῆκα item pr. med verb. ἥκω. Rurſum tenui ſpiritu ſcriptum,& ſubſcripto ι. eſt præt.perf.act modò verbi ᾄδω,modò verbi ᾄθω,modò verbi ᾅδω.Euſt.Vide & ᾖκει paulo poſt.

Ηκαζον,Atticè pro εἴκαζον.verſo ει,diphthongo propria in impropriam η, vt idem Euſt. annotat. Sic ᾖκει pro εἴκει.

Ηκαχον, aor.2.actiuus inuſitati them. ἄκω,inſertum habens κα,vt ἤγαγον inſertum habet γα,more Attico,pro ἦχον & ἦγον.

Ηκει, Atticè pro εἴκει, vt paulò ante ᾔκαζον pro εἴκαζον propria diphthongo ει verſa in impropriam η. Eſt

autem tertia perſ. ſingul præt. pluſquamperf. ᾔκειν ſeu εἴκει, à them. εἴκω, faciente præt. med. ᾗκα & εἶκα. Vtitur autem hoc ᾔκει Ariſtoph. apud Suid. dicens, Ὄρτυξ καλεῖται ἢ γὰρ ᾔκει ὄρτυγι, quod exp. ἐῴκει ὁμοιώτατο, ſimilis erat.

Ηκεσάμην, aor. 1. med. verbi ἀκέομαι, facientis fut. 1. med. ἀκέσομαι.

Ηκηκόειν, pro ἀκηκόειν, aſſumpto nouo augmento in pluſquamperfecto. Legitur apud Ariſtoph. in Pace, atque ita per η ſcribi annotat ſchol. ex Phrynicho. Vnde & tertia plur. ἠκηκόεσαν Attico more correpta penultima pro ἠκηκόεισαν: dicentibus iiſdem ἐγεγράφεσαν, ἐπεποιήκεσαν, ἐνενοήκεσαν, vt idem Phrynich. tradit.

Ηκίσατο, aor. 1. med. verbi actiui αἰκίζω: ex quo & part. præt. paſſ. ᾐκισμένος.

Ηκόνημαι, præt. perf. paſſ. verb actiui ἀκονάω.

Ηκτο, tertia perſ ſing. præt pluſquamperf. paſſ. ab actiuo themate ἄγω faciente fut. 1. act. ἄξω, præt perf. act. ἦχα, paſſ. ἦγμαι.

Ηλάθην, aor. 1. paſſ. verbi ἐλαύνω, facientis fut. 1. act. ἐλάσω, ex th. ἐλάω.

Ηλακα, præter. perf. act. eiuſdem them. cuius aor. 1. act. eſt ἤλασα.

Ηλάμην, aor. 1. med. verbi ἅλλομαι: cuius prima plur. ἡλάμεθα, tertia ἥλαντο. Sic verò ψάλλω in eodem tempore facit ἐψηλάμην.

Ηλασα, aor. 1. act. verbi ἐλαύνω, ex them. ἐλάω, cuius tertia perſ. ſing. ἤλασε ſiue ἔλασεν, frequens eſt apud Homerum.

Ηλάστεον, præt. imperf. act. verbi ἀλαστέω, non contractum pro ἠλάστουν. Similiter ἠλάστρεον à verbo ἐλαστρέω deriuato ex ἐλάω.

Ηλγηκα, præter. perf. act. verbi ἀλγέω: vnde particip. ἠλγηκώς.

Ηλειφα, præt. perf. act. verbi ἀλείφω. vnde paſſ. ἤλειμμαι. Inde & aoriſtus 1. act. ἤλειψα, & voce media ἠλειψάμην.

Ηλευα, aor. 1. act. verbi ἀλεύω, poeticè vel Æolicè pro ἤλευσα, ſublata litera characteriſtica futuri & aoriſti. Itidémque media voce ἠλευάμην, ἠλεύατο. Similiter ἔχευα dicitur pro ἔχευσα, & quædam alia.

Ηλήλαντο, aſſumpto nouo in præterito pluſquamperfect. augmento pro ἐλήλαντο, vt ἠκηκόειν pro ἀκηκόειν. Eſt enim hoc ἠλήλαντο, ſiue ἐλήλαντο, pluſquamperf. paſſ. verbi actiui ἐλαύνω facientis futur. 1. act. ἐλάσω, (ex ἐλάω) præterit. perfect. act. ἐλήλακα, repetitis Atticè duabus initialibus literis præſentis, & in paſſ. ἐλήλαμαι.

Ηλθον, aor. 2. act. verbi ἐλεύθω, per ſyncopen pro ἤλυθον facit enim fut. 2. ἐλυθῶ. Secunda perſona ἦλθες, tertia ἦλθε ſiue ἦλθεν, & ſic deinceps.

Ηλθοσαν, Chalcidica ſeu Bœotica dialecto pro ἦλθον παρεσχηματισμένον πρὸς τὸ ἔδοσαν, tradítque Etymologus, Βοιωτοὺς ὅτι τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ἐχόντων, ποιεῖν ἰσοσύλλαβον.

Ηληλίμμην pro ἀληλίμμην, vt ἠκηκόειν pro ἀκηκόειν, & ἠλήλαντο pro ἐλήλαντο, aſſumpto nouo augmento in pluſquamperfecto. eſt enim hoc ἠληλίμμην ſiue ἀληλίμμην, præter pluſquamperf. paſſ. verbi actiui ἀλείφω, habens Atticam duarum initialium thematis literarum reduplicat. & συστολὴν diphthongi quæ eſt in penultima.

Ηλινδῆσθαι præt. perf. paſſ. infin. modi, à them. ἀλινδέω, ex quo & partic. præt perf. paſſ. ἠλινδημένος, & aor. 1. act. ἠλίνδησε.

Ηλιτον, aoriſt. 2. act. verbi poetici ἀλείτω, vt tradunt quidam grammatici. poteſt tamen eſſe & aoriſt. 2. verbi ἀλιτέω, vnde eſt aoriſt. 1. ἠλίτησεν, & particip. ἀλιτήσας.

Ηλλάγησαν, aoriſt. 2 paſſ. verbi actiui ἀλλάσσω, ſeu ἀλλάττω, facientis futur. 2. act. ἀλλαγῶ, aor. 2. ἤλλαγον. Eiuſdem th. præt. perf. paſſ. eſt ἤλλαγμαι, vnde infin. ἠλλάχθαι & part. ἠλλαγμένος.

Ηλλοίωμαι, pr. perf. paſſ. verbi actiui ἀλλοιόω.

Ηλλοτρίωνται, itidem perf. paſſ. verbi act. ἀλλοτριόω.

Ηλοίησεν, pleonaſmo literæ ι pro ἠλόησεν, vt ἠγνοίησε pro ἠγνόησε, aor. 1. act. verbi ἀλοιάω poeticè inſertum ι habentis pro ἀλοάω.

Ηλοήθην, aor. 1. paſſ. eiuſdem them. ἀλοάω facientis fut. act. ἀλοήσω.

Ηλυθον, aor ſt. 2. act. verbi ἔρχομαι, mutuatitius ab ἐλεύθω, facientis fut. 2. act. ἐλυθῶ, exempto ε ex diphthongo iuxta regulam. Veruntamen regularis hic aoriſt. ἤλυθον, non niſi apud poetas vſum habet. in proſa enim dicunt ἦλθον per ſyncopen, vt ſuprà quoque admonui.

Ηλυξα, aor 1. act. verbi ἀλύσκω.

Ηλωκα, præt. perfect. act. verbi ἅλωμι ex ἁλόω, vt δίδωμι ex διδόω ſua tempora mutuatur. Vnde part. ἡλωκώς. Atticè pro iis dicitur ἑάλωκα & ἑαλωκώς, diſſoluta vocali η in εα. vt ſua ſerie ſuprà docui. Verùm notandum eſt, ἥλωκα eſſe interdum mutuatitium præter. perf. verbi ἁλίσκω, præſertim in compoſitione. Ideóque Suid. ἡλωκότος exponens κρατηθέντος, in neutrali ſeu paſſiua ſignificatione, ſimul affert ἡλώκειν pro ἐκράτησεν in ſignif. act.

Ηλώμην, præt. imperf. verbi ἀλάομαι ſignificantis vagor, erro.

Ηλων, aoriſt 2. act. verbi ἅλωμι, vt ἔγνων ex γνῶμι eſt. pro quo Atticè ἑάλων quoque dici ſuprà docui. At ἤλων quod exponitur ἤλαυνον. eſt præt. imperf. act. verbi ἐλάω. Euſt. affert & aliud ἦλων ſignificans ἦλθον, ex th. ἀλέω, pro quo debuiſſet potiùs dici ἤλουν. Affert autem ex Athen. ἦλων ὄρθριαι τὰ σιτία.

Ηλωσαν, tertia perſ. plur. eiuſdem aor. 2. ἥλων.

Ημάθυνεν, aor. 1. act. verbi ἀμαθύνω Ημάθυνε autem eſt aor. 1. vel imperf. act. verbi ἀμαθύνω.

Ημαι, per contractionem ex ἕημαι: hoc autem ex ἵημι deriuato ex ἑέω vt ἵημι, ex ἕω, velut tradunt grammatici, eóſque ſequendo eſt præſentis temporis.

Ημάρτηκα, præt. perf. act. verbi ἁμαρτάνω ex inuſ. them. ἁμαρτέω

Ημαρτον, aor. 2 act. eiuſdem verbi ex eodem th.

Ημάτωμαι, præt. perf. paſſ. verbi αἱματόω.

Ημβλακεν, aor. 2 act. verbi poetici ἀμβλακέω.

Ημβροτεν, apud poetas pro ἥμαρτεν frequens eſt, α verſo in β, & pleonaſticè inſerto ο, vt grammatici docent. Similiter ἤμβροτον pro ἥμαρτον, & ἤμβροτες pro ἥμαρτες. Eodem propemodum modo Lacones ἔμβραμμαι dicunt pro εἵμαρμαι.

Ημείδηκε & Ημειδηκώς, pr. perf. actiui à th. ἀμειδῶ ſignificante ὁ γελῶ.

Ημελημένος, partic. præt. perf. paſſ. ex actiuo themate ἀμελέω.

Ημελλον, Atticè pro ἔμελλον: præt. imperfect. act. verbi μέλλω.

Ημην, per contractionem pro ἥσμην, vt ex Etymologico ſuprà docui in Ηειν. At ἦμην ſine ι ſubſcripto eſt præteritum imperfect. verbi εἰμί ſignificantis ſum. Alioqui ἤμην. Euſt. apud Homerum poni ait etiam pro ἦμεν.

Ημεν & Ημεναι, Doricè etiam pro εἶναι vſurpata comperiuntur. Itidémque Ημεν & Ημεναι pro εἶναι aſpiratè. Illud ab εἰμί, hoc ab ἵημι. Prioris meminit Heſ. exp. ὑπάρχειν, & ſcribens etiam εἶμεν, quæ ſcriptura longè magis conſentanea videtur.

Ημενος, part. verbi ἧμαι, de quo ſuprà. At ἠμμένος, partic. præt. paſſ. à th. act. ἅπτω.

Ημημένος, part. præt. perf. paſſ. ab act. th. ἀμάω.

Ημην præt. imperfect. paſſ. verbi εἰμί ſeu ἔω. tradunt enim ἔω voce paſſ. facere ἔομαι, præter. imperf. ἐόμην, & per ſyncopen ἤμην. Vel paſſ. præſens ἧμαι facere imperfect ἥμην. Sed notandum eſt poeticum eſſe hoc

hoc

hoc verbum,& apud Eurip.tantum legi in Helena ε', γα̃ ὃ σφαδὸ της οὐκ ἤμλω τέκνον. Etym.

Ἧμλω,autem aſpiratum,eſt præt.imperf.verbi ἧμαι, de quo ſuprà.

Ἠμὶ,ablata initiali litera φ pro φημὶ dicitur ſignificante λέγω:vnde imperf.ἦν pro ἔφλω.

Ἧμμαι,præt.perf.paſſ.verbi actiui ἅπτω:ex quo particip. ἡμμένος.

Ἠμοιρηκὼς, part.præt.perf.act.à verbo ἀμοιρέω.

Ἠμπειχόμην pro ἀμπειχόμην, dicitur geminato augmẽto,à th.act.ἀμπέχω.

Ἠμπεχόμην,itidem pro ἀμπεχόμην, dicitur duplici augmento & intrinſecus & extrinſecus:aoriſt.2. medius verbi act ἀμπέχω.

Ἠμπισχόμην quoque ab ἀμπίσχομαι extrinſecus augmentum accepit.

Ἠμπόλησα eodem modo auctum eſt,eſt autem aoriſt.1. act verbi ἐμπολέω.

Ἤμυνε,imperf.vel aor.verbi actiui ἀμύνω.

Ἤμυσε,aor.1.act.verbi ἠμύω,carens augmento.

Ἠμφαγνόουν,præter imperf.verb.ἀμφαγνοέω apud Heſich.quod exp.ἐδίσταζον ἀπηγνόουν,dubitabant &ambigebant.

Ἠμφιεσμένος,partic.pr.perf.paſſ.ab act.th.ἀμφιέννυμι, facientis fut.1.act.ἀμφιέσω ab ἀμφιέω,præt.paſ. ἠμφίεσμαι vtrinque aſſumpto augmento , & extrinſecus & intrinſecus.

Ἠμφίβαλλον pro ἀμφέβαλλον , forinſecus aſſumpto augmento:à them.ἀμφιβάλλω.

Ἠμφιγνόησα ſimiliter,augmentum extrinſecus accepit. Eſt autem aor.1.act.verbi ἀμφιγνοέω,vnde & imperf. ἠμφιγνόουν.

Ἠμφιεννύμην , eodemmodo augmentum extrinſecus aſſumpſit.Eſt autem imperfect. paſſ. verbi actiui ἀμφιέννυμι.

Ἠμφίεσα aoriſt.1.act. eiuſdem verbi ἀμφιέννυμι, ex inuſitat themat.ἀμφιέω,habet verò & ipſum extrinſecus augmentum. nam regulariter dici debuiſſet ἀμφίεσα.

Ἠμφίεσμαι, præt. perf paſſ eiuſdem verbi vnde partic. ἠμφιεσμένος, pro quo ſuprà habuimus etiam ἠμφειμένος,nam ſimplex ἕννυμι ſeu ἕω facit præteritum paſ. εἷμαι.

Ἦν,eram : præteritum imperfectum verbi εἰμὶ ex ἔω facit enim id ἔω imperfectum (aor.etiam 2,)ἦον ex quo hoc ἦν fit per ſyncopen,ideóque regulariter habet ν, non item tertia perſona ſingularis , ea enim regulariter eſſet ἦ,per contractionem ex ἦε vel ἔε,ab eodem them. ἔω. Niſi fortè ἦν tertiæ perſonæ aſciuiſſe ν putandum ſit,ſicuti Doricum ἔπλω contractum ex ἔπλεεν.Euſtath Sunt nonnulli qui dicant ἦν Dorica etiam dialecto vſurpari pro ἦσαν , erant:ſed eius rei exemplum deſidero.

Ἦν,ἦς,ἦ,ab ἠμὶ pro φημὶ,idem valent quod ἔφλω ἔφης,ἔφη,dicebam,dicebas,dicebat,dicitur enim & ἠμὶ pro φημὶ,vt paulo ſuprà annotaui.

Ἧν,autem aſpiratum eſt aoriſt.2,act.verbi ἵημι:vt ἔθλω à τίθημι eſt.

Ἠναιδηκότες,part.præt.perf.act.à th.ἀναιδέω.

Ἠνάλωσα,aor.1,act.verbi ἀναλίσκω,facientis futur.1.act. ἀναλώσω,ex inuſit.th.ἀναλόω augmentum habens extrinſecus pro ἀνήλωσα. Similiter verò præt. perf.act. facit ἠνάλωκα,paſſ.ἠνάλωμαι,& aor.1,paſſ.ἠναλώθην, pro ἀνήλωκα,ἀνήλωμαι,ἀνηλώθην.

Ἠναντίωμαι præterit.perf. paſſ. verbi ἐναντιόομαι , vnde aor. 1. paſſ. ἠναντιώθην , & partic. præt.perf.ἠναντιωμένος.

Ἤναξα,aor.1.act.verbi ἀνάσσω.

Ἤναρα,aor.1.act.verb.ἐναίρω.

Ἤνασσεν,præt.imperf.act.verbi ἀνάσσω.

Ἠνδρώθην, aor. 1. paſſ. verbi ἀνδρόομαι:ex quo them.eſt & particip.præterit.paſſ. ἠνδρωμένος , aoriſti autem

1,ἀνδρωθεὶς.

Ἤνεγκα, aor.1.act.verbi φέρω.mutuatitium ab inuſit.th. ἐνέγκω aor.2.act.eſt ἤνεγκον, Mediæ autem vocis aor.1. eſt ἠνεγκάμην,aor.1,ἠνεγκόμην.

Ἤνεγμαι,præt.perf paſſ.eiuſdem th act.φέρω , mutuatitium ab ἐνέγκω,vt dictum eſt. nam ἐνέγκω facit fut. ἐνέγξω,paſſ pr.ἤνεγμαι,vt ἐλέγχω facit ἤλεγμαι.Vnde part.ἠνεγμένος.

Ἠνέθην,aor.1.paſſ.verbi act αἰνέω facientis fut.1.act.αἰνέσω,vnde comp.ἐπῃνέθην.

Ἤνεικα,aor,1.Ionicus pro ἤνεγκα,à them.ἐνείκω, contra regulam etiam pro ἤνειξα, vt ἤνεγκα pro ἤνεγξα & ἔθηκα pro ἔθησα & ſimilia. Media voce ἠνεικάμην, dicitur ex hoc ἤνεικα:ambo enim referuntur ad verbum φέρω.

Ἠνεῖπε,aor.1.vel 2.verbi inuſitati ἀνέπω pro quo ἀναγορεύω dici ſolet: duplici augmento pro ἀνεῖπε pro quo poetæ dicunt ἀνεῖπε per anad pliaſmum.

Ἠνειχόντο,præt.imperf.paſ. verbi ἀνέχομαι , duplex augmentum habens pro ἀνείχοντο Sic ἠμπειχόμην ſuprà pro ἀμπειχόμην.

Ἤνεπον præt.imperf.vel aor. 2. act. verbi poetici ἐνέπω, extrinſecus habens augmentum pro ἔνεπον.

Ἤνεσα,aor.1.act verbi αἰνέω,facientis fut αἰνέσω Ex quo th eſt & imperf. ᾔνεον poeticè pro ᾔνουν, nulla facta contractione.

Ἠνεχέθην,aor 1.paſſ.verbi act.ἀνέχω, mutuantis fut.act. ab ἀναχέω facientiſque præt paſ.ἀνέχημαι: ex cuius tertia perſ.ſing.fit aor ille ἠνεχέθην,facta ſyſtole vocalis longæ quæ erat in penultima,cuiuſmodi ſyſtole facta eſt & in εὑρέθην ac ſimilibus. Habet verò idem ao ἠνεχέθην duplex augmentum vt ἠμπειχόμην,ἠνειχόμην & ſimilia.

Ἠνεσχόμην aor. 2. med. eiuſdem verbi ἀνέχω habentis fut.2.act ἀνασχῶ mutuatitium ab ἀναχέω:vnde aor.2. act.ἠνέσχον,ex quo ille medius:ambo habentes duplex augmentum,vt & præcedens ἠνεχέθην,pro ἀνέσχον & ἀνεσχόμην.

Ἠνέχθην,aoriſt.1.paſſ.verbi actiui φέρω, ex inuſ.them. ἐνέγκω. facit enim id præt. paſſ. ἤνεγμαι,vt ἐλέγχω ἤλεγμαι.

Ἠνέωγα,duplici augmento dicitur ἀνέωγα præter perfect.med. verbi actiui ἀνοίγω , Atticè etiam pro ἀνέῳγα,aſſumpto ε præter augmentum. Similiter particip.præt.paſſ.ἠνεωγμένος eſt pro ἀνεωγμένος ſeu ἀνῳγμένος.

Ἠνήλωμαι, duplici itidem augmento pro ἀνήλωμαι, itidemque ἠνηλωμένος, pro ἀνηλωμένος.& ἠνηλώθην,pro ἀνηλώθην,& voce actiua,ἠνήλωκα pro ἀνήλωκα,& ἠνήλωσα pro ἀνήλωσα à th.ἀναλίσκω,faciente fut.1. ἀναλώσω ab inuſ.verbo ἀναλόω.Verum & alterutra tantùm ex parte augentur illa,nam modò ἠνάλωκα & ἠνάλωσα dicitur modò ἀνήλωκα & ἀνήλωσα , itidémque in cæteris temporibus.

Ἠνήνατο,aor.1.med.verbi ἀναίνομαι , facientis fut.1 ἀνανοῦμαι Prima perſona eſt ἠνηνάμλω.

Ἦνθε, ſiue ἦνθεν,Dorica τροπῇ τοῦ λ εἰς ν,dicitur pro ἦλθε, venit:ſicut βένιστος,pro βέλτιστος,& φίντατος pro φίλτατος.Eſt autem ἦλθε, aor.2. act. verbi ἐλεύθω ſyncopen habens pro ἤλυθε,vt ſuprà docui.

Ἠνθισμένος,particip.præt.perfect.paſ.ex act.themate ἀνθίζω.

Ἠνί,vide paulò poſt in Ἠνίδε.

Ἤνιγμαι , præt.perf paſſ. verbi αἰνίττομαι. vnde part.ἠνιγμένος.At aor.1.med.eſt ἠνιξάμλω.

Ἠνίδε,Doricum eſt pro ἐνίδε ſeu ἰδοὺ , reſpice , legitúrque lib.3.Epigr.verùm & ἠνί,dicunt itidem Dores eodem ſignificatu, reperitúrque id apud Ariſtophanem quoque.

Ἠνίπαπε,pleonaſmo poetico pro ἤνιπε , quod eſt præt-med.verbi poetici ἐνίπτω. Ita Euſt.Sunt qui aor. 2. act eſſe velint.

Ηνίσατο, præter. imperfect. verbi ἀνίσαμαι ſine ι autem ſubſcripto, foret præter. imperfect. paſſ. poetici verbi ἐνίσω.

Ηνοθε, præt. med. verbi ἀνθέω, interpoſitum poeticè habens ο pro ἤνθε, vt volunt nonnulli recentiores.

Ηνοίγην, aor. 2. paſ. verbi actiui ἀνοίγω, præpoſterè habens augmentum pro ἀνώγην.

Ηνοίσθαι, quod Heſ. affert pro προσηνέχθη, eſt præt. perf. paſſ. verbi actiui ἀναφέρω vel ἐμφέρω, mutuantium fut. 1. actiuum ab inuſ. the. οἴω. Habétque præteritum hoc augmentum ſuum extrinſecus.

Ηνοχα præt. med. verbi ἐνέγκω ſeu ἐνέχω: pro quo Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis dicitur ἐνήνοχα.

Ηνον præt. imperf. act. poetici verbi ἀνύω. Sunt tamen qui malint dicere per ſyncopen poſitum eſſe pro ἤνυον ab ἀνύω deriuato ex illo ἀνω.

Ηνται, tertia perſ. plur. verbi ἧμαι, de quo ſupra.

Ηντετο, imperf. verbi poetici ἄντομαι, pro quo in proſa dicitur ἀπήντα vel ἀπήντησε à verbo ἀπαντάω.

Ηντησε, ao. 1, act. verbi ἀντάω facientis fut. 1. ἀντήσω. Pro ἤντητο autem quod Varinus accepit ex vulgatis Suidę exemplaribus, reponendum ἤντετο ex manuſcripti etiam codicis autoritate.

Ηντιβόλουν, præt. imperf. verbi ἀντιβολέω.

Ηντιδίκουν, præt. imperf. verbi act. ἀντιδικέω, extrinſecus habens augmētum. At ἠντιδίκουν ſicubi reperiretur, eſſet præt. imperf. verbi ἀνταδικέω, vtrinque habens augmentum pro ἀντιδίκουν.

Ηντο, tertia perſ. plur. præt. imperf. ἥμην.

Ηνυον, præter. imperf. act. verbi ἀνύω, niſi malis eſſe aoriſt. 2.

Ηνωγα, præt. perf. med. poetici verbi ἀνωγέω ſignificantis iubeo.

Ηνωμαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ἑνόω: vnde & infin. ἡνῶσθαι, apud Heſych.

Ηνωξα, aor. 1. act. verbi poetici ἀνώγω.

Ηνώρθουν præt. imperf. act. verbi ἀνορθόω habens geminum augmentum pro ἀνώρθουν. Itidémque in aor. 1. ἠνώρθωσα, dicitur pro ἀνώρθωσα, atque eodem modo in voce paſſiua.

Ηνώχλουν, ſimiliter eſt præt. imperf. verbi ἐνοχλέω, duplex habens augmentum pro ἐνώχλουν. Itidémque in aoriſt. 1. ἠνώχλησα, pro ἐνώχλησα. & in præterito perfect. ἠνώχληκα pro ἐνώχληκα, & ſimiliter in voce paſſiua.

Ηξα aſpiratum eſt aor. 1 act. verbi ἥκω facientis fut. 1 ἥξω vnde & ἥξει apud Heſ. quod exp. ἐλεύσεται.

Ηξα autem tenui notatum ſpiritu, eſt aor. 1. verbi ἀΐσσω facti ex ἀΐσσω per ſyncopen vel ſynæreſin. vnde ἦξαν apud Vari. quod exp. ὥρμησαν: & apud Soph. Καὶ πρὸς τι δυσλόγιστον ὧδ' ἦξεν χέρα: tranſitiuè pro, impulit. Alioqui ἦξα eſt etiam aoriſt 1 act. verbi ἄγω, ſignificans communiter ἤγαγε, interdum verò & κατέκλασε: ab eo ἄγω ſeu ἄγνυμι, quod ſignificat frango, vt apud Homerum, πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε, omnibus confregit ceruices: pro quo ἦξε ſeu κατῆξε Attici ſolent dicere ἔαξε & κατέαξε, vocali η in εα reſoluta, vt ſuprà no taui

Ηξε autem, quod Heſ. exp. συνεπείσθη, ὑπήκουσεν, factum eſt ex εἶξε, vt idem innuit, verſo ε in η & ſubſcripto ſeu aſcripto ι, vt ſuprà ἥκει habuimus, & ἤκαζον pro εἴκει & εἴκαζον.

Ηεμεν per ſyncopen pro ἤιομεν, vnde & ι ſubſcriptum ſeu aſcriptum habet. Iſtud veò ἤιομεν, eſt prima perſ. plur. præt. imp. vel aoriſt. 2. ἤιον ex th. εἴω ſeu εἴω. pro quo vſupari ſolet εἶμι Vtitur autem eo Homerus, dicens, Od. κ. Ηομεν ὡς ἐκέλευες ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Et aliquanto poſt, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης Ηομεν ἐχνύμενοι. Sunt qui pro ἴωμεν quoque dictum velint, ſignificante eamus, in ſubiunctiuo ſed pro eo ḋici ἴομεν, αιο:

Ηον, per ſynæreſin dicitur pro ἤιον, vt ſuprà quoque admonui: eſt autem præt. imperfect. vel aor. 2, act. verbi εἴω (pro quo εἶμι vſurpari ſolet) habens dialyſin diphthongi ει, & τροπὴν τοῦ ε εἰς η. Prima perſona pluralis huius ſiue imperf. ſiue aoriſt. 2, eſt præcedens ἤομεν. At ex ἦον per ſyncopen fieri ἦν cum ſuis, annotat. Euſtath.

Ηόνησα, aoriſt. 1. act. verbi ἀσινάω, vnde & participium præt. paſſ. ἠσινημένος.

Ηπαφον ἤπαφες, ἤπαφε, aor 2, act. verbi ἀπατίσκω ſeu ἀπάφω.

Ηπειγμαι præt perf. paſſ. verbi actiui ἐπείγω, vnde part. ἠπειγμένος.

Ηπεχθάνοντο, affertur pro ἀπηχθάνοντο, præpoſterè aſſumpto augmento extrinſecus, à th. ἀπεχθάνομαι.

Ηπίσθη, aor. 1. paſſ. verbi ἀπιστέομαι, ſignificantis non creditur mihi, ex actiuo ἀπιστέω, non credo, fidem non adhibeo. Quidam aiunt eſſe etiam aor. 1. paſ. verbi ἐπίσταμαι interpretantes, ſciui, dicentéſque præter. perfect. eiuſdem ἐπίσταμαι eſſe ἐπίστημαι Sed hi parum ἐπιστημόνως mihi illa aſſerere videntur.

Ηπόμην, Varin. pro ἠκολούθουν effert, dicitque eſſe imperf. verb. ἕπομαι. itidémque apud Heſ. legimus ἥπετο expoſitum ἠκολούθει. Vnde diſcimus ἕπομαι duplex facere imperf. vel ἡπόμην vel εἱπόμην poſterioris tamen per diphthongum ει, maior vſus eſt tam in carmine quàm in proſa: quod augmenti loco aſciuit ι, vt εἶχον, εἷλον, & εἶπον, ſimilia.

Ηπται, tertia perſ. ſing. præt. perf. paſſ. ἧμμαι, ex actiuo th. ἅπτω.

Ηρα, aor 1. act. verbi, αἴρω, vnde in compoſ. ἀπῆρα ἐπῆρα. At ἦρα, ſine ι ſubſcripto ſeu aſcripto, eſt præter. med. verbi ἄρω, pro quo vſitatius eſt ἄρηρα, Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis.

Ηρα, tertia perſ. ſing. præter. imperfect, ἤρων, ex themate ἐράω.

Ηράμην, ao. 1. med. verbi act ἄρω, ex aoriſto actiuo ἦρα, de quo paulo antè, cuius tertia plu. ἤραντο. apud Heſ. legitur. Et apud Homerum ἤρατε μέγα κλέος τῷ πηλείδῃ: & rurſum ἠράμεθα μέγα κῦδος.

Ηρηρα, metri cauſa tranſpoſito augmento dicitur pro ἄρηρα, vt ὤρορα pro ὄρωρα Eſt autem præt med. verbi ἄρω, apud Homerum, vbi Euſt. & alij exponunt ἥρμοσε.

Ηρασάμην, aor. 1, med. uerbi ἐράομαι, frequens apud Homerum cum tertia perſ. ἠράσατο, pro quo metri cauſa geminato σ dicit interdum ἠράσσατο. Vide & ἠρήσατο, paulo infra.

Ηράσθην, aor, 1 paſſ. verbi ἐράομαι.

Ηρᾶτο, præt. imperf. paſ. verbi ἀράομαι. Ηράτο autem eſt aor. 1. med. verbi ἄρω.

Ηργάνθη, aor 1 paſſ. verbi actiui ἀργαίνω, vt ἐπιαίνθη, eſt à παίνω.

Ηργμαι præt. perf. paſſ verbi ἄρχομαι, unde & partic. ἠργμένος. Illud autem part. ἠργμένον, quod Heſ. exp. εἰργμένον κωλυόμενον, eſt à th. actiuo ἔργω ſignificante arceo, prohibeo.

Ηρέθην, aor. 1. paſ. verbi act. αἱρέω, habens ſyſtolen τοῦ η, vt εὑρέθην, & ſimilia. nam αἱρέω, facit fut. 1. act. αἱρήσω. præ. perf. act. ᾕρηκα paſſ. ᾕρημαι.

Ηρει præt imperf. act. eiuſdem th. αἱρέω.

Ηρείκει, præter. pluſquamperf act. verb. ἐρείδω: vnde particip. ἠρεικώς. Ηρεικον autem eſt imperfect. verbi ἐρείκω.

Ηρεῖτο præt. imperf. paſſ. verbi αἱρέομαι, actiua autem voce αἱρέω in eadem perſona præt. imperf. facit ᾕρει, & in prima ſing. ᾕρεον, & per contract. ᾕρουν.

Ηρείψαντο, aor 1. med verbi actiui ἐρείπω. facit enim act. voce aor 3. ἤριψα.

Ηρεν, tertia perſ. ſing. aor. 1. ἦρα, de quo ſupra.

Ηρεπται, præt. perf paſſ. verbi actiui ἐρέφω.

Ηρεσα, aor.1.act. verbi ἀρέσκω ex ἀρέω. Eſt etiam aor.1. act.verbi ἐρέσσω ſignificantis remigo, vt apud Apollon.Rhod Argon.lib.1. Οἱ δ᾽ ἄρα λυσάμενοι ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης, Ηρεσαν ἐς λιμένα Θρηΐκιον.

Ηρετισάμην, aor.1.med. verbi act. αἱρετίζω.

Ηρετο, præt.imperf. verbi ἔρομαι. Atticum. nam Iones per diphthongum ει dicunt εἴρετο, vt annotat. Varin. Atticum igitur fuerit vt imperf. ἠπόμην pro εἱπόμην, ab ἕπομαι. Vide & Ηρόμην. At Ηρετο, cum ι adſcripto eſt imperf. verbi act. αἱρέω.

Ηρεύνησα, aoriſt.1.act. verbi ἐρευνάω.

Ηρημαι præt.perfect. paſ. verbi act. αἱρέω facientis præt. perf.act ᾕρηκα, cuius apud Etym.mentio tertia perſona plur ᾑρήκασι, pluſquamperf. ᾑρήκειν, infin ᾑρηκέναι & partic. ᾑρηκώς. Ex ᾕρημαι autem eſt partic. ᾑρημένος.

Ηρημένη, Varin. per ſyncopen dici tradit pro ἠρηκημένη.

Ηρήρειν, præt. pluſquamperf. med. verbi ἄρω, nouum habens augmentum vt ἠκηκόειν, ἠλήλατο, & ſim lia ex præt. perfect. med ἄραρα, vt ἠκηκόειν ex ἀκήκοα, & ἠλήλατο ex ἐλήλαμαι. Illud autem ἄραρα, Atticum eſt præt. med. verbi ἄρω pro ἦρα, habens Attice reduplicatas duas initiales literas præſentis.

Ηρήρειστο quoque eſt præt pluſquamperfect paſſ. verbi ἐρείδω, nouum habens augmentum pro ἐρήρειστο, ex præt. perf ἐρήρεισμαι, quod & ipſum habet Atticè reduplicatas duas initiales literas præſentis pro ἤρεισμαι Apud Suidam ex hiſtorico quopiam, τὸ δὲ στῖφος εὖ μάλα ἠρήρειστο τῷ συνασπισμῷ, καὶ ἀκριβῶς ὑπήρχε στρέφοντι καὶ ἀπείραστον. vbi tamen ipſe expon ἤρμοστο.

Ηρήσατο, apud Homerum, aoriſt.1.med. verbi ἀρέομαι. Proſæ autem ſcriptores dicunt ἠράσατο, vt oſtendit comp. ἐξαράσασθαι, item ἐπάρατος, ἐπάρατος, κατάρατος fueritque illud ἀρήσασθαι Ionicum potius quum apud Ariſtoph. quoque legamus κατηρασάμενος At ᾑρήσατο, ſpiritu aſpero & ſubſcripto ι, eſt aoriſt 1.med. verbi αἱρέομαι.

Ηρθην, aoriſt.1.paſſ. verbi act facientis perfect paſſ. ἦρμαι.

Ηρθρευσας, aor.1 act. verbi ὀρθρεύω.

Ηρικε, aor.2.act. verbi ἐρείκω apud Homerum.

Ηρίκει, præt. pluſquamperf. act. verbi ἐρίζω vnde partic. ἠρικώς.

Ηριπεν, tertia perſona ſingul aor.2. ἤριπον, ex them. ἐρείπω.

Ηριπώθη, autem, quod Suid. affert pro ἔπεσεν, eſt aoriſt.1. paſſ. verbi ἐριπόω.

Ηρισα, aoriſt.1.act. verbi ἐρίζω. ἤρεισα, autem cum diphthongo ει in penultima, eſt aoriſt. 1. act. verbi ἐρείδω.

Ηρκα, præter. perf. act. verbi ἄρω: vnde paſſ ἦρμαι, & in comp. ἐπῆρκα, ἐπηρκώς.

Ηρκει, præt. imperf. verbi ἀρκέω.

Ηρκεσε aor.1.act. eiuſdem them.

Ηρκται, tertia perſona ſing. præt. perf. paſſ. ἦργμαι ex th. ἄρχομαι.

Ηρκώς, part. præt act ἦρκα ex ἄρω.

Ηρμαι, præt. perf paſſ verbi act. ἄρω, ex actiuo præt. ἦρκα vnde particip. ἠρμένος & in comp ἐπηρμένος.

Ηρνούμην, præt. imperf. verbi ἀρνέομαι.

Ηρνύμην, præt imperf. verbi ἄρνυμαι vſitati apud poetas.

Ηρομαι pr. perf. paſſ. verbi act. ἀρόω, facientis fut 1. ἀρόσω, per ο.

Ηρόμην, ſine ι ſubſcripto eſt pr. imperf. verbi poetici ἔρομαι, ſignificantis ἐρωτῶ, interrogo: vnde eſt ἤροντο quod Heſy. exp. ἠρώτων interrogabant. Pro quo alio qui ſolet dici εἰρόμην, aſcito ι loco augmenti, vt εἱπόμην pro ἡπόμην, Ηρόμην autem, habens aſcriptum ſeu ſubſcriptum ι, eſt imperf. paſſ. verbi actiui αἱρέω. Vtriuſque meminit Etym.

Ηρσα, aor.1.act. verbi ἀρόω, facientis fut 1. ἀρόσω, per ο,

Ηρου, ſecunda perſ. ſing. imperf ἠρόμην, ſignificans ἠρώτησας: Itidémque ᾕρου ſecunda perſ. imp. ᾑρόμην ab actiuo them αἱρέω. At ᾑροῦ eſt ſecunda perſ. præt. imperf ᾑρούμην ab αἱρέομαι.

Ηρούντο, tertia perſ. plur. eiuſdem imperf. ᾑρούμην, ab them. αἱρέω.

Ηρσύτο, præt imperf. paſſ. verbi act ἀρύω, apud Heſ qui exp. ἠρτεῖτο ἐσπᾶτο.

Ηρσα, aor 1.act. verbi ἄρω vnde ἦρσεν quod Heſ exp. ἥρμοσεν. At ἦρσαν, quod idem affert pro ἐπότισαν, eſt ab ἄρδω, ſignificante humecto, irrigo.

Ηρται, tertia perſ. ſingulari præt. paſſ. ἦρμαι, ex act. them. ἄρω.

Ηρτημαι, præt. perf paſſ. verbi actiui ἀρτάω facientis fu 1. ἀρτήσω vnde imperat. præt. perf. ἠρτήσθω. vt in prouer. ἠρτήσθω βρόχος.

Ηρτο, tertia perſona ſing pr. pluſquamperf. paſſ. ἤρμην, ex act. them ἄρω ut τὸ χῶμα ὅσῳ ποσοῦ τὸν ἦρτο.

Ηρυξα, aor. 1.act. verbi ἐρεύγω facientis fut 2 ἐρύξω, vt ἐλεύθω ἐλύθω, diſſoluta diphthongo & exempto ε.

Ηρυκεν, præt imperfect. vel aor 2. verbi ἐρύκω.

Ηρυον, præt. imperf act, verbi ἀρύω: vnde & aor. 1. med ἠρύσατο.

Ηρυτο, pr. pluſquamp. verbi act. ἐρύω, Heſ. tamen ἤρυτο, actiuè exp. ἐρύσατο.

Ηρχατο, idem Heſyc, expon. καθεῖρκτο. Videtur tamen potiùs exponendum καθειργμένοι ἦσαν nam formam habet præteriti pluſquamperfect Ionici tertiam pluralem ex tertia ſingulari, inſerto α ante το, & præcedente tenui in aſpiratam conuerſa. vt in Ερχατο, videre eſt & ſimilibus aliis. Eſt autem vel à them. ἔργω, vel à them. ἄρχω habent enim ea duo & partic. præt. paſſ. ἠργμένος commune, vt ſupra ex Heſych. docui.

Ηρχθη, aor 1. paſſ. verbi ἄρχομαι, idem ſignificans cum aor. med. ἤρξατο, vt ἤρχθη χερῶν ἀδίκων apud Heſ.

Ηρω, ſecunda, perſ, aor. 1. med, ἠράμην, ex act med αἴρω. Alioqui ἥρω & nomen eſt, vel datiui caſus per apocopen pro ἥρωι, vel accuſatiui pro ἥρωα, per contractionem.

Ηρων, præt. imperf. verbi actiui ἐράω.

Ης, ſecunda perſona præt. imperf. ἦν idque vel ab εἰμί, ſum, vel ab ἠμί vſurpato pro φημί ſicut ἦν quoque eſt interdum ab εἰμί, interdum ab illo ἠμί Ης autem, cum ι aſcripto ſiue ſubſcripto, eſt ſecundá perſona ſubiunctiui ὦ, ab eodem them. εἰμί.

Ης, Doricè ponitur etiam pro ἦν, erat: nominatimque eo Alcman vſus eſt, vt refert Euſt. ex Heraclide, ſolent enim Dores ν in σ vertere, dicentes πεποιήκαμες & λέγομες pro πεποιήκαμεν & λέγομεν: quorum ſimilia exempla paſſim occurrunt apud Theocr.

Ησα, aor. 1. act. verbi ἄδω: Vel etiam verbi εἴδω, verſo ε in η, & ſubſcripto ι, vt in pluſquamper. ᾔδει.

Ησαι, ſecunda perſ. verbi ἧμαι, præſent. temporis & indic. modi.

Ησαν, tertia perſ. pluralis præt imperf ἦν, à them. εἰμί, ſum. At ᾖσαν, habens ſubſcriptum ι, eſt tertia perſona pluralis, modò aor. 1 ᾖσα ab ἄδω, modò aor. 1. ᾖσα ab εἴδω: ideoque à Varino exponitur non ſolum ὑπῆρχον ſed etiam ὕμνησαν ἐδόξασαν. necnon ᾔδεισαν, ἐγίνωσκον, afferente, εὖ δ᾽ ἀφιγμένον τὸ πάμπαν, ᾖσαν. quę apud Suidam quoque leguntur. Eſt etiam per ſynæreſin poſitum pro ἤισαν, vt tradit Euſt. Hoc autem ᾖσαν eſt tertia perſ. plur. pr. pluſquamperf ᾔειν à them. ἔω ſeu εἶμι ſignificante πορεύομαι. Vide & ᾔσμεν paulo infra.

Ησας, ſecunda perſona aor 1. ᾖσα, à th. ᾄδω.

Ησατο, Heſ. exp ἱδρύσατο & tunc eſt aor. 1. verbi ἕω ex quo ἕζω & ἵζω exponitur etiam ἥσθη & ἐγεγήθει, διεχύθη, & tunc eſt aoriſt. 1. med verbi ἥδομαι. At ᾔσατο, eſſet aor. 1. med. verbi vel ἄδω vel εἴδω, ex act ᾖσα.

Ησε, tertia perſ. ſing. aor. 1. ᾖσα.

Ησᾶ, tertia perſona ſing. fut. 1. act. vel ab ἵημι (ex inuſ. th. ἕω) vel ex ἥδω. Ideóque Heſyc. ἥσει exp. non ſolum ἀφήσει, πέμψει, ſed etiam τέρψει.

Ησεν, idem lexicographus interpr. ἐκάθισεν, quod eſt à th. ἕω ſignificante ἕζω ſeu ἵζω. Exp. etiam εἴασεν ſed tunc tenui ſpiritu ſcribendum eſt, exiſtimandumque eſt per contractionem factum eſſe ex ἔασε, à th. ἐάω. At ᾖσεν, eſt tertia perſ. aor. 1. ᾖσα, ab ᾄδω vel εἴδω, vt ſuprà annotaui.

Ησέλγηνα, aor. 1. act. verbi ἀσελγαίνω.

Ησθα, Æolica paragoge ſyllabæ θα pro ἦς, eras, ſecunda perſon præt. imperf. ἦν, à them. εἰμί. Ἧσθα autem cum ι ſubſcripto ſiue aſcripto pro ᾖς ponitur, ſecunda perſona ſingul. coniunctiui ὦ, ab eodem them. Sunt qui hoc ipſum ᾖσθα dicant per ſyncopen poni etiam pro ᾔδεισθα, quod eſt ſecunda perſona ſingul. præter. pluſquamperfect. act. ᾔδειν, à them. εἴδω. Pro quo frequentiùs οἶσθα vſurpatum comperitur, ſcriptum per οι.

Ησθαι, infinitiuus verbi ἧμαι, ſedere.

Ησθας quoque dicitur pro ἦσθα & οἶσθας pro οἶσθα, aſcito σ, vt Ælius Dionyſius refert apud Euſt.

Ησθείην, aor. 1. paſſ. opt. modi à verbo ἥδομαι.

Ησθίνουν, præt. imperf. act. verbi ἀσθενέω, vnde & aor. 1. ἠσθένησα.

Ησθετο, aor. 2. med. verbi αἰσθάνομαι ex αἰσθέομαι.

Ησθη, aor. 1. paſſ. verbi ἥδομαι. Ἥσθη autem tenui ſpiritu & ſubſcripto ι, eſt aor. 1. paſſ. verbi act. ᾄδω vel εἴδω, vt & aor. 1. act. ᾖσα eadem duo verba habere communem, ſuprà docui.

Ησθημαι, præter. perf. paſſ. verbi αἰσθάνομαι ex αἰσθέομαι faciente fut. 1. αἰσθήσομαι. vnde apud Ariſtophanem ᾔσθημαι, quod exponitur ἔγνωσται, tertia perſona ſing. præt. pluſquamperfect. ᾔσθητο, necnon infi. præt. perf. & pluſquamperf. ᾐσθῆσθαι.

Ησθησάμην, aor. 1. med eiuſdem th. αἰσθάνομαι facientis fut. 1. αἰσθήσομαι ex αἰσθέομαι.

Ησθήσομαι, fut. 1. paſſ. verbi ἥδομαι, ex aor. 1. ἥσθην.

Ησθητο, præt. pluſquamperf. paſſ. inuſitati them. ἐσθέομαι ſignificantis ἕννυμαι, induor, veſtior. vt apud Suidam. καὶ ἤσθητο κροκωτὸν χιτῶνα, quod expon. περιεβέβλητο. Et apud Herodotum ſine augmento, ἐσθημένος ἐσθῆτα Μηδικήν. necnon, ἐσθημένος ῥάκεσι. At ᾔσθητο ι ſubſcripto, eſt pluſquamperfect. paſſ. verbi αἰσθάνομαι ex αἰσθέομαι, vnde mutuatur futur. 1. αἰσθήσομαι.

Ησθιεν, præt. imperf. verbi ἐσθίω.

Ησθμηνα, aor. 1. act. verbi ἀσθμαίνω.

Ησθόμην, aor. 2. med. verbi αἰσθάνομαι, ex inuſ. them. αἰσθέομαι.

Ησι, poetica ſeu ibycea paragoge ſyllabæ σι pro ῃ, vt λάβῃσι pro λάβῃ, εἴπῃσι pro εἴπῃ, tertia perſ. ſing. ſubiunctiui ὦ, à th. εἰμί. Euſtat. ἧσιν dialecto Rheginorum ait vſurpari etiam pro ἐστὶ ſeu ὑπάρχει, vt apud Hom. Καὶ μέρος οὐ τόσον ἧσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι. Sed tunc ι non eſt ſubſcribendum.

Ησί, per apocopen pro φησὶ ab ἠμὶ vſurpato itidem per apocopen pro φημί. Apud Heſy. & Euſt. qui Ionicum eſſe ait.

Ησίτουν præt. imperfect. act. verbi ἀσιτέω.

Ησκειν, apud Homerum pro ἤσκει, exercebat. dicentem, ἤσκειν ἔρια καλά. ſolet verò & in aliis imperfectis verborum in έω tertia perſona ſingulari ει aſſumentium ν propter ſequentem vocalem, in contractione idipſum ν retinere. eſt enim hoc ἤσκειν præter. imperf. verbi ἀσκέω, per contractionem factum ex ἤσκεεν.

Ησκήθην, aor. 1. paſſ. eiuſdem verbi ἀσκέω, facientis fut. 1. act. ἀσκήσω, aor. 1. act. ἤσκησα, præter. perf. act. ἤσκηκα. paſſ. ἤσκημαι, ex cuius tertia ſingulari aoriſtus ille ἠσκήθην.

Ησκουν, præt. imperf. eiuſdem them. ἀσκέω.

Ησμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. ᾄδω.

Ησμαι, præt. perf. paſſ. verbi ἥδομαι. Sunt qui interpretentur etiam ſedi, dicantque eſſe præt. perf. paſ. verbi ἕω ſignificãtis ἕζω ſeu ἵζω, à quo ſupra habuimus etiam aor. 1 med. ἥσατο. Id tamen rariſſimi admodum vſus eſſe exiſtimo.

Ησμεν, pro ᾔδειμεν ſic poſitum ait Etymologicus verbum εἴδω, facere præt. med ᾔδειν: in duali ᾔδειτον, ᾐδείτην: in plur. ᾔδειμεν, ᾔδειτε, ᾔδεισαν. Pro quibus dici ᾖστον ᾖστην ᾖσμεν, ᾖστε, ᾖσαν, ſyncope diphthongi ει & τροπῇ τοῦ δ εἰς σ. Nonnullorumque horum affert exempla, vt τοῦ ᾖστην pro ᾐδείτην, hoc ſine autoris nomine, τὼ δ' ἄρ' οὐδὲ ᾖστην ἄλλο πλὴν διώκειν. Et primæ perſonæ plur. ᾖσμεν pro ᾔδειμεν, ex Eurip. Hec. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ᾖσμεν. Necnon tertiæ pluralis ᾖσαν pro ᾔδεισαν: hoc ex eiuſdem Rheſo οὐδ' ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ᾖσαν. Item hoc ſecundæ ᾖστε pro ᾔδειτε ex Sophoclis Colchis. Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ᾖστε τὸν Προμηθέα. Hęc ferè & in Lexic. meo vet. vt quo ι ſubſcribitur, quod perperam in Etymologi exemplaribus eſt neglectum, quum tamen rationem ipſum exigere manifeſtum ſit vel ex ipſo ᾔδειν facto ex εἴδειν verſo ε in η & ſubſcripto ι.

Ησο, eras vel fueras: ſecunda perſona imperfecti ἤμην de quo ſuprà ἧσο autem, aſpiratum, eſt ſecunda perſona imperfecti ἥμην, ſedebam: illud à them. εἰμί. hoc à verbo ἧμαι. Rurſum verò ἧσο eſt imperatiui modi, habetque formam imperatiui præteriti perfecti paſſiui, vt τέτυψο: velut apud Hom. Ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, κ' οἴζυε.

Ησπικότες, part. ex ἤσπικα, pr. perf. act. verbi ἀσπίζω.

Ησπάσθην, aor. 1 paſſ. verb. ἀσπάζομαι: ex quo & præt. pluſquamp. paſſ. ἤσπαστο, & in fin ἠσπάσθαι. Ex act. autem ἀσπάζω eſt part. præt. perf. ἠσπακώς.

Ηστάτουν, præt imperf. verbi ἀστατέω.

Ηστε, ſciebatis per ſyncopen pro ᾔδειτε verſo ſimul δ in σ, ſecunda perſona plur. præter. pluſquamperfect. ᾔδειν, ex the. εἴδω, vt prolixius annotaui in Ησμεν paulò ſuprà.

Ηστην, tertia perſona dualis præt. imperf. ἥμην, apud Ariſtoph. in Auibus, τὼ δ' ἄρ' ἥστην; id eſt, ἐκαθέζοντο, ſedebant.

Ηστην, tertia perſ dualis præt. imperf. ἤμην, de quo ſuprà quidam tamen malunt habere pleonaſmum τοῦ σ pro ἤτην, eſſéque ab imperfecto ἦν, à th εἰμί.

Ηίστην, autem per ſyncopen factum eſt ex ᾐδείτην, verſo δ in σ, ex th. εἴδω. vt ſuprà docui in Ησμεν, vbi etiam exemplum habes.

Ηστο, tertia perſona ſingul præt. imperfect. ἥμην, à verbo ἧμαι.

Ηστον, ſecunda perſona dualis præteriti imperfecti ἤμην ſignificantis, eram: aliis tamen malentibus habere pleonaſmum τοῦ σ pro ἦτον ex imperf ἦν. Eſt à them. εἰμί At ᾖστον cum ι ſubſcripto, eſt ſecunda dualis ſyncopen paſſa pro ᾔδειτον, verſo ſimul δ in σ, ex prima ſingul ᾔδειν, quod eſt præt. pluſquamperf. med. verbi εἴδω, vt videbis in Ησμεν. Ηστον verò aſpero notatum ſpiritu, erit ſecunda dualis præt. imperfect. ἥμην, ab ἧμαι.

Ησυνθέτηκα, aor. 1. act. verbi ἀσυνθετέω.

Ηχολήθησαν, aor. 1. paſſ verbi act. ἀχολέω.

Ησω, fut. 1. act. verbi ἵημι, ex inuſ. them. ἕω, vel etiam fut. 1 act. verbi ἥδω.

Ητε, ſecunda perſ. plur. præt. imperf. ἦν ab εἰμί Ἦτε, autem cum ι ſubſcripto, eſt ſecunda perſ. plur. præſentis ſubiunctiui ὦ, ab eodem them.

Ητασεν, aor. 1. act. verbi ἐτάζω.

Ητει, præt. imperf. act. verbi αἰτέω: ex quo & præt. pluſquamperf. ᾐτήκει, aor. 1, ᾔτησεν, & particip. præt. paſſ. ᾐτημένος.

Ητην, & Ητον, tertia & ſecunda dualis præter. imperfect. ἦν, à them. εἰμί. Dicitur etiam ἦστον, & ἤστην, ſed ab

ἤμlω,præt.imperf.paſ. eiuſdem them.

Ἦτω ſit:per craſin ex ἐέτω, vt volunt grammatici nam ἔω,primitiuum verbi εἰμὶ in imper facit ἔε ἐέτω,vnde per contractionem ſit εἴτω, ex quo τροπῇ Dorica hoc ἤτω fieri dicunt. Alioqui & ἴςω dicitur pro hoc ἤτω,ab eodem them.

Ηὔγει,præt.imperf.verbi αὐγέω.

Ηὔδα,præt.imperf. act. verbi αὐδάω.

Ηὐδάξαντο,Doricè pro ηὐδάσαντο aor.1.med. verbi αὐδάζομαι.

Ηὐδηκώς,part.præt.perf.ηὔδηκα,ex αὐδάω faciénte fut. αὐδήσω.

Ηὗδον,præt.imperf.vel aor. 2. act.verbi εὕδω.

Ηὐθύνθη,aor.1.paſſ.verbi act.εὐθύνω,

Ηὐθύνθησαν , aor.1.paſſ.verbi αὐλίζομαι: ex quo eſt & aor.1.med.ηὐλίσαντο.

Ηὐξήθην: aor. 1. paſſ. verbi actiui αὐξέω facientis fut.1. αὐξήσω:vnde & præt.paſſ.ηὔξημαι:præt.autem act.eſt ηὔξηκα & aor,1.ηὔξησε.

Ηὑράμlω,ηὗρον,ηὕρετο,per ſyncopen pro ηὑρησάμlω,vt volunt nonnulli aoriſt.1.med.verbi εὑρίσκω ex εὑρέω Poteſt tamen fingi verbum εὕρω, quod faciat aoriſt.1.act.εὗρα ſeu ηὗρα, & med voce εὑράμlω,ſiue ηὑράμlω,ſicut facit aoriſt.2,act.εὗρον, & med.voce εὑρόμlω.

Ηὑρῆσθαι,infin.præt.perf.paſſ.à th.act.εὑρίσκω faciente fut 1.εὑρήσω ab εὑρέω. Dicitur etiam ſine augmento εὑρῆσθαι.vt εὕρημαι quoque & εὑρέθlω.

Ηὗρα,ſecunda perſ.aor.1.ηὑράμlω de quo iam dixi.

Ηὖσε, aor.1.act.verbi αὔω ſignificantis vociferor, apud poetas,dicitur autem illud per διάλυσιν,ᵛ eſſe factum ex αὔω.

Ηφειδήκεισαν,præt.pluſquamperf.act.verbi ἀφειδέω, ex quo & part.præt.perf.ἠφειδηκώς,& præt.imper.ἠφείδουν.

Ηφείθη,duplici augmento pro ἀφείθη:aor.1. paſſ. verbi act ἀφίημι,facientis præt.perf.paſſ.ἀφεῖμαι.

Ηφλωιακώς , itidem duplici augmento dicitur pro ἀφλωιακώς particip.præter.perfect. act. à themate ἀφλωιάζω.

Ηφθαι,infin præt.perf.ἧμμαι,ab act.th.ἅπτω.

Ηφίει,duplici augmento pro ἀφίει:tertia perſona ſingu. præt.imperf.act,ex inuſ.th.ἀφιέω, pro ἀφίη,quod eſt ex th.ἀφίημι:ſicut ἐτίθει quoque reperimus pro ἐτίθη,ex τιθέω,Varin.videtur innuere ἠφίει vſurpari etiam pro ἐκ ἀφίει:ſed hoc parum eſt probabile,opúſque habet exemplis.

Ηφιεν,pro ἠφίει,apud Marc.Euang.legimus cap.11. καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα τις διενέγκῃ σκεῦός τι διὰ τοῦ ἱεροῦ. Et c.1.καὶ οὐκ ἤφιε λαλεῖν τὰ δαιμόνια ὅτι ᾔδεισαν αὐτόν Sunt qui dicant eſſe aor. 2. ex th. ἀφείω pro ἀφέω aut ἀφίημι Sed eſt potius aor.2.ex th.ἀφιέω.facientis fut.2. ἀφιῶ, aor.2.ἤφιον.

Ηφυσάμlω,aor.1.med.verbi ἀφύσσω ſeu ἀφύω.

Ηφωρίσθαι duplici augmento pro ἀφωρίσθαι: infin.præt. perf.paſſ à them.ἀφορίζω. Itidémque in aor.1. act.eiuſdem th. ἠφώρισεν dicitur pro ἀφώρισεν. Ambo apud Suidam.

Ηχε,tertia perſ.ſing præt.perf.act.ἦχα à them.ἄγω:vt apud Suidam , ἦχεν ὅτι τὸν οἶκον. Vnde & infi.præt. perf.paſſ.ἦχθαι.

Ηχθέσθην,aor.1.paſſ.verbi ἄχθομαι ex ἀχθέομαι facientе fut.1.ἀχθέσομαι. Alioqui eſt etiam tertia perſona dualis præterit.imperf. ἠχθόμlω ab eodem themate ἄχθομαι.

Ηχθημαι,præt.perf paſſ.verbi ἐχθάνομαι facientis fut. ἐχθήσομαι,ab inuſitato th.ἐχθέομαι.

Ηχθην,aoriſt.1.paſſ.verb.act.ἄγω facientis pr.paſſ.ἦγμαι

Ηχθόμlω,odio fui:aor.2. med. verbi ἐχθάνομαι ex ἐχθέομαι.Alioqui eſt præt.imperf.verbi ἄχθομαι.

Ηχλυσε,aor.1,act.verbi ἀχλύω.

Ηψησε,aoriſt.1.act. verbi ἑψέω: vnde & med. vocis aoriſt 1,ἠψήσατο.

Ηψω,ſecunda perſ.ſing.aoriſt.1.med.ἡψάμlω,à th ἅπτομαι.Actiuum autem ἅπτω facit ἧψα ex fut.ἅψω.

Ηωνίκει,præt.pluſquamp.act.verbi ἀγωνίζω.

Ηώρειω pr.imper.act.verbi ἀωρέω: vnde & pluſquamperf paſſ.ἠώρητο & infin ἠωρῆσθαι,& partic.ἠωρημένος.

Θ

Θαγῆ,quod Heſych.expon.ἥξεις, videtur eſſe ſecunda perſ.futur.2.med.θαγοῦμαι,ex verbo θάσσω , quod eidem ſignificat,propero:nam θάσσουσα expon.σπεύδουσα.

Θάεο,Doricè pro θεῶ ſeu θεάου : ex th.θάομαι pro θεάομαι eſt autem imperat.præſ.

Θαλέει poeticè pro θάλλει:à th.θαλέω pro θάλλω. vnde apud Homerum σύες θαλέοντες ἀλοιφῇ

Θαλφθῇ,aor.1.paſſ.ſubiunctiui modi à verbo θάλπω.

Θάμωμlω,aor.2.act.ſubiunct.modi,à θάλλω , vel etiam θαλέω.

Θάμβησε,Ionicè & poeticè pro ἐθάμβησε,ao.1.act.verbi θαμβέω.

Θανέειν,itidem Ionicè & poeticè pro θανεῖν, infinit.aoriſt 2.act.ſecundum quoſdam à th.θανέω, ſecundum alios à θείνω.Vnde part.θανών,&infin.fut.2.med θανεῖσθαι.

Θάνοιμι,aor.2 opt.modi ab eodem θανέω ſeu θείνω, vel etiam à θνήσκω ſecundum alios:quanquam id θνήσκω ex θανέω originem ſumpſit.

Θανῆμαι,fut 2.med.eiuſdem th.vnde infin.θανεῖσθαι.

Θάοντα,Ionicè vel Doricè pro θεάοντα à θάω pro θεάω vt ſuprà θάεο habuimus pro θεάεο ſeu θεῶ

Θάρσει,imper.verbi θαρσέω.

Θάσαι pro θέασαι,Ionicè vel Doricè:aoriſt.1. med modi à the.θάομαι pro θεάομαι vſurpato. ex quo & θάεο & θάοντα,de quibus paulò antè.Theocri.θᾶσαι σίλος ὡς καλὸν ἔσδει aſpice.

Θαυμανέοντες,Ionica & poetica diphthongi diſſolutione pro θαυμανοῦντες, particip.futur.1.act. à verbo θαυμαίνω.

Θέα,imp.præſ.verbi θεάω,per contract.ex θέαε.

Θέει,Ionicè & poeticè pro θεῖ,aſſumpto ι, metri cauſa, itidémque θείειν pro act θεῖν ſeu θέειν.

Θείlω,θείης,θείη,aor.2.opt.verbi τίθημι.

Θείομlω , poeticè pro θῶμlω , aor.2,act.ſubiunct.ab eodem themat. Faciunt enim poetæ ex illo θῶμlω primùm θέωμlω,reſolutione Ionica vocalis circumflexæ deinde inſerto ι,θείωμlω,& ſyſtole τοῦ ω,θείομlω , quomodo & βείομlω dicunt pro βῶμlω & τραπείομlω pro τραπῶμlω.

Θεῖναι,infin.aor.2.act à verbo τίθημι.

Θεῖτε , per ſyncopen pro θείητε, vt ἀποδοῖτε,pro ἀποδοίητε, ſecunda perſona plur.optatiui θείlω,de quo ſupra.

Θείωσαι, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἐθείωσαι:aor.1.act.verbi θειόω.

Θέλγlω,eodem modo pro ἔθελγlω:à th.θέλγω.

Θελήσω,fut.1 act.verbi θέλω,ex inuſ.θελέω.

Θέμlω & θέμlωαι Doricè & Ionicè pro θεῖναι , vt ἔμlω & ἔμlωαι pro εἶναι,aor.2.act.infin.mod. à th. τίθημι.At θέμlωος,eſt part.aor.2.med.ab eodem them.

Θερέω,Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro θερῶ:hoc autem θερῶ eſt aor.2. ſubiunct. mod.à verbo act.θέρω,vt apud Homerum,θερέω πυρός pro θερμανθῶ διὰ πυρός,calefiam igni.

Θερίσδειν,Doricè pro θερίζειν à θερίζω.

Θέρμετο,Ionicè & poeticè ſine augmento pro ἐθέρμετο præt.imperf.paſſ.verbi poetici θέρμω.

Θές pro θέτι.pone.aor.2.act.imper.modi.à τίθημι.

Θέσθαι,aor.2.med infin,modi,ab eodem th.

Θέσθω,aor.2.med.imper.modi ab eodem.

Θέτω,tertia perſ.imperatiui θές,de quo paulò antè.

Θευγέσθαι,Cretenſium dialecto pro θέλγεσθαι.Heſ.

Θεύσεαι,Ionica reſolutione diphthongi η pro θεύσῃ,

Hoc autem θεύσῃ, ſecunda eſt perſona fut.1 med. θεύσομαι à th. θέω, vt πλεύσομαι à πλέω: vnde & infin. θεύσεσθαι Ambo apud Heſyc.

Θευσούμενος, pro θευσόμενος, fut. verbi θέω. Doricum potius quàm linguæ communis proprium. vtitur tamen proſe quidam ſcriptor apud Suidam, cuius nomen tacetur, οἱ δὲ ἀεὶ ἐκεῖνοι (inquit) ὁ μὲν ἀγωνιούμενος πυγμήν, ὁ δὲ θευσούμενος στάδιον i. δραμούμενος.

Θέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro θῶμεν aor.2 act. ſubiunctiui modi, à verbo τίθημι.

Θηεῖτο, Ionicè & poeticè pro ἐθηεῖτο detracto augmento. præter imperfect. paſſ. verbi Ionici θηέομαι, vſurpati pro θεάομαι: vnde & infinitiuus θηεῖσθαι pro θεᾶσθαι.

Θηεῦντο pro ἐθηεῦντο. Ionicè primùm abiecto augmento, deinde ο verſo in ευ. præt. imperf. paſ. eiuſdem th.

Θηήσαντο, itidem pro ἐθηήσαντο, aor.1. med. eiuſdem them.

Θηοῖο, præſens opt. paſſ. ſecundæ perſonæ ab eodem.

Θησαίατο, Ionice pro θεήσαιντο, contracto primum εα in η deinde ν in α verſo & tranſlato accentu, aoriſt.1. med. opt. modi à θεάομαι.

Θῆσθαι quod exp θηλάζειν θηλάσαι, per ſyncopen ex θηλάσαι factum creditur. Eſt tamen potius aoriſt.2, act. verbi θάω, vt videbis paulò pòſt in θῆσθαι.

Θήσειν, fut.1. act. infin. modi à τίθημι, faciente fut.1. θήσω. vnde & med. vocis fut.1. θήσομαι.

Θῆσθαι, quod ſignificare aiunt non modò θηλάζειν, ſed etiam ἀμέλγειν, ex θάεσθαι contractum volunt, à θάω vnde θηλὴ deriuata creditur.

Θήσω, fut.1. act. verbi τίθημι, ex θέω: vnde media voce θήσομαι.

Θίγεν, Dorice pro θίγε ſolent enim Dores imper. quoſdam in ε, mutata propria terminatione, finire in εν eſt autem hoc θίγε imp. verbi θίγω.

Θνήσκω thema deriuatum ex θανέω per ſyncopen pro quo Doricè θνάσκω dicitur. Vnde fut.1. act θνήξω & med. θνήξομαι, pro quo & τεθνήξομαι dicitur, ſed potius in fut. paulo pòſt.

Θοίμην θεῖο, θεῖτο, reperiri aiunt nonnulli pro θείμην, θεῖο, θεῖτο, quæ ſunt aor.2. m. à verbo τίθημι. Sed iis parum fidei adhibeo, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos eorum nullam repererim mentionem.

Θόρε, poetice & ionice ſine augmento pro ἔθορε, aoriſt.2 act. à th. θρώσκω ſeu θόρω: vnde & infin. θορεῖν, & par. θορών.

Θοῦ, per contractionem pro θέσο, exempto primùm Ionico more σ, deinde εο contracto in ου aor.2. med. imper. modi à verbo τίθημι.

Θρέξασκεν, Ionice pro ἔθρεξεν, vt ὤσασκεν pro ὦσεν, abiecto primùm augmento: deinde inſerto σκε aoriſt.1. act. verbi τρέχω.

Θρέξω, fut.1. act. verbi τρέχω, habens τρεπτικὸν tenuis literæ in aſpiratam, vt in ſequenti θρέψω.

Θρέψω fut.1. act. verbi τρέφω, tenui in aſpiratam reuerſa vt in præcedenti θρέξω, nec enim poterat ſcribi θρέχω & θρέφω propter cócurſum duarum aſpiratarum. vnde imperf. ἔθρεψεν & part. aor.1. med. θρεψάμενος. Inde & infin. aor.1 paſſ. θρεφθῆναι.

Θρυφθῆναι aor.1 paſ. infin. modi, à them. θρύπτω: vnde & part. θρυφθείς.

Θρυ... part. aor.1 act. ... à th. ...

Θῶ θῇς θῇ, aoriſtus ſecundus actiuus ſubiunctiui modi à verbo τίθημι.

I

Ιαίνθη, aor.1 paſſ. verbi act. ἰαίνω.

Ιᾶσι, tertia perſona plur. præſ. indic. verbi εἶμι ſignificãtis πορεύομαι Ionicè ſecundum quoſdam pro ἴασι. vnde in comp. ἐξίασι, εἰσίασι, περίασι.

Ιᾶσι, per contractionem ex ἰέασι: hoc autem ἱέασι Ionicum ... vt τιθέασι pro τιθεῖσι tertia perſona plur. præſ. indic. à them. ἵημι: vnde per comp. ἀφιᾶσι.

Ιαυχεν, Æolice pro ἴαχεν Hoc autem ἴαχε eſt tertia perſ. ſing. vel aor.2. ἴαχεν, vel præt. med ἴαχα: quæ ambo ſunt ex th ἰαχέω.

Ιαφθῆναι, aor.1. paſ. infin. modi à th. act. ἰάπτω faciente fut.1 ἰάψω: vnde & part. ἰαφθείς.

Ιαχυῖα, part. fœ. gen. ex maſc. ἰαχώς. Ambo ex præt. med. ἴαχα facto ex th. ἰαχέω.

Ιγμένος, particip præt. paſ. ex ἵκνομαι vel ἱκνέομαι; vnde comp. ἀφιγμένος.

Ιδε tertia perſ. ſing. aor.2, ἴδον, à th. εἴδω faciente fut.2 ἰδῶ. Alioqui hoc ἴδε (pro quo Attici & ἰδὲ dicunt, vt εἰπὲ) eſt imper. eiuſdem aor.2, act. ab eodem th. ſignificans, vide, reſpice, aſpice: vel etiam ecce. Pro quo ἰδοὺ quoque dicitur aduerbialiter ex ἰδοῦ, aoriſt.2 m. imp. modi. Dores verò & ἠνὶ & ἠνίδε dicunt pro eodem: Theocr. ἰδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει, ecce iterum hæc adrepit. Rurſum ἴδε pro ἠδὲ ponitur interdum apud poetas & ſign. ...

Ιδέειν, Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro ἰδεῖν: aor. vel fut.2 act. infin. ab eodem them.

Ιδέσθαι, aor.2 med. infin. modi, ab eodem εἴδω.

Ιδεσκε, Ionica paragoge τοῦ σκε pro ἴδε, aoriſt.2. act. indic. modi ab eodem.

Ιδέω, Ionica diphthongi circumflexæ diſſolutione pro ἰδῶ, fut.2 act. ſubiunct modi ab eodem εἴδω.

Ιδηαι, Ionicè pro ἴδῃ: ſecunda perſ. ſingul. aor.2. med. ab eodem th.

Ιδιωσα ao.1, act. verbi ἰδίω.

Ιδμεν, Dorica ſiue Æolica τροπῇ τοῦ σ εἰς δ pro ἴσμεν. vt veteres grammatici tradunt. Sunt qui ex ἴδμεν etiam per ſyncopen factum dicant, vel ex preterito med. εἴδαμεν, vt refert Etymol. apud quem & exemplum hoc legitur, ἴδμεν γὰρ οὐδὲν τρανές.

Ιδμεν, per ſyncopen dicitur etiam pro ἰδέμεν: quod ἰδέμεν Ionicum ſeu Doricum eſt pro ἰδεῖν, aor.1. act. infin. modi ex verbo εἴδω: vt apud Homerum, Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι αὐτῆς. volo videre & tueri oculis.

Ιδοίατο Ionicè pro ἴδοιντο: tertia perſ. plur. aor.2. med. opt. med. à th. εἴδω.

Ιδόμην, aor.2. med indic. ex eodem εἴδω. Actiua autem voce idem thema aor.2. facit ἴδον.

Ιδοσαν, Bœotico more pro ἴδον, vt ἤλθοσαν pro ἦλθον So lent enim Bœoti tertiis plur. imperfectorum & aoriſt. inſerere σα. Eſt autem hoc ἰδοσαν tertia perſona plur. à prima ἴδον, aor.2. act. indi. modi ex them. εἴδω. Apud Suidam ἰδοσαν σε ὕδατα.

Ιδοῦ, aduerbium demonſtrandi factum accentus mutuatione ex ἰδοῦ, aoriſt.2. med. imper. modi, ab eodem them.

Ιδυῖα, part fœm gen. ex ἰδώς præt. med. verbi εἴδω: vnde apud Hom ἰδυίῃσι πραπίδεσσι.

Ιδώμι, pro ἴδωμαι dici ἐκ τοῦ τῆς ἀναδιπλώσεως, tradit Euſtath.

Ιε, ſignificans, i. vade, eſt aor.2 imper. modi ex ἴεν, aor.2. infin. modi, quem verbum εἶμι mutuatitium habet ex th. εἴω.

Ιεῖ ἱέτω, præt. imperf. act à th. ἵημι.

Ιει pro ἵη, vſurpatum alicubi reperitur, vt ἐτίθει pro ἐτίθη. eſtque tertia perſona ſingularis præteriti imp. ἴειν, ex inuſ. themate ἰέω. Eſt interdum & ſecunda perſ. imperatiui præſentis actiui ab eodem them. pro ἵεθι.

Ιείην, ἱείης, ἱείη, præſens opt. act. ex eodem th. ἵημι, vt τιθείην ex τίθημι.

Ιείς, part præſ act. eiuſdem them. vt τιθείς, ex τίθημι eſt fœm. ἱεῖσα, neutrum ἱέν. At ἵεις, eſt ſecunda perſ. ſing. præ. imperf. ind. modi pro ἵης, mutuatitia ab ἱέω, referri tamen ſolita ad idem ἵημι.

Ιεῖσι; tertia perſ. plur præſ. indic. act. eiuſdem thematis

[illegible] est ex [illegible].

[illegible], præt. [illegible] indic. pass. [illegible] vnde imperat. [illegible] & part. [illegible].

[illegible] & [illegible], Ionice & Dorice pro [illegible], infin. præsens act. [illegible] [illegible] pro [illegible] dicunt [illegible] [illegible] tamen [illegible] [illegible] ex [illegible].

[illegible] & [illegible], Ionice & Dorice pro [illegible] [illegible] sunt que præs. infin. act. à th. [illegible].

[illegible], part. ex [illegible] pass. verbi [illegible].

[illegible] aspiratum, Bœoticum est [illegible], mittebant, ab [illegible] autem [illegible], est tertia persona sing. aor. 1 [illegible] habens propter sequentem vocalem ex th. [illegible].

[illegible] infin. præs. verbi [illegible] autem est infin. præsens th. [illegible].

[illegible], tertia pers. plur. præt. [illegible] autem tertia plur. [illegible] est [illegible] ex [illegible], de quo supra.

[illegible] tertia pers. plur. præt. imperf. [illegible] ex [illegible].

[illegible], tertia dualis præt. imperf. [illegible] ex [illegible] secunda plur. est [illegible] tertia singul. [illegible], & tertia plur. [illegible].

[illegible] & [illegible], Ionice pro [illegible], in perf. præs. pass. à them. [illegible].

[illegible] aor. 1 act. [illegible] ex [illegible].

[illegible], aor. 1 act. verb. [illegible], vnde & subiunct. [illegible].

[illegible], tertia pers. sing. verbi [illegible].

[illegible] Ionica [illegible] paragoge pro [illegible]. Hoc autem [illegible] est tertia pers. sing. aor. 2 [illegible] ex [illegible] indic. [illegible], ex [illegible] pro [illegible] dicitur, quod est [illegible] ex th. [illegible].

[illegible] imper. præs. [illegible] secundum quosdam grammaticos [illegible].

[illegible] Ionica diphthongi [illegible] pro [illegible]. Imp. aor. 2 med. à th. [illegible] sic ante [illegible].

[illegible], Ionice idem pro [illegible] vt apud Hesiod. [illegible] secunda pers. sing. aor. 2 med. subiunct. mod. ab eodem th. [illegible] faciente aor. 2 indic. [illegible] ex [illegible].

[illegible] per syncopen pro [illegible] part. ex th. [illegible].

[illegible], aor. 2 med. verbi [illegible] ex [illegible]. vnde infin. [illegible] & part. [illegible]. Dorice vero pro [illegible] dicitur [illegible].

[illegible], præt. plusq. perf. pass. ab eodem th. Nisi quis aor. 2 med. esse velit per syncopen factum ex [illegible].

[illegible] præsens [illegible] verbo [illegible] ex [illegible] ex quo th. est & [illegible] ex [illegible].

[illegible] imper. aor. 1 pass. à th. [illegible] faciente fut. [illegible].

[illegible], fut. 1 med. verbi [illegible] seu [illegible].

[illegible] pro [illegible].

[illegible], Ionica poeticaque paragoge pro [illegible]. Est autem hoc [illegible] tertia pers. sing. præt. perf. actiui subiunct. modi ab inusitato illo them. [illegible] faciente fut. [illegible] ex [illegible] vel [illegible] nec vlla alia ab eo tempora in vsu sunt quam imperf. [illegible] sive [illegible] præt. perfect. [illegible] & [illegible] & subiunct. [illegible] vt apud Hom. Odyss. [illegible] Ἀλλὰ [illegible]. Et Odyss. [illegible] nobis sit propitius.

[illegible] prima pers. plur. præs. [illegible] imus. Alioqui [illegible] & [illegible], Ionice & Dorice dicuntur pro [illegible], ire, à them. eodem.

[illegible] pro [illegible] dici ex [illegible], tradunt quidem recentiores, sed nulla auctoritate vel exemplo id confirmantes.

[illegible] fut. 1 med. verbi [illegible] mutuatitium ab [illegible].

[illegible], Bœotica dialecto pro [illegible], solent enim [illegible] in [illegible] commutare dicentes itidem [illegible] pro [illegible], quorum hoc [illegible], est præt. med. verbi [illegible] pro [illegible], vt iam dictum est apud Aristoph. [illegible]: illud verò, aorist. 2 act. indic. modi à th. [illegible] apud Hom. Il. [illegible] [illegible] Idémque alibi pro [illegible].

[illegible] à them. [illegible] aor. [illegible] med. [illegible] vnde & [illegible].

[illegible] præt. imperf. [illegible] verbi [illegible] facit interdum [illegible] ex [illegible].

[illegible], fut. 1 med. verbi [illegible], vt volunt [illegible] sed parum [illegible]. nam [illegible] vt [illegible] facit [illegible]. [illegible] sicubi reperitur, est à verbo [illegible], quod tamen [illegible] Phrynichus.

[illegible], Ionice pro [illegible] apud Herod. à th.

[illegible], Dorice pro [illegible].

[illegible], tertia pers. plur. præt. imper. [illegible] ex them. [illegible] per syncopen [illegible] pro [illegible] tertia persona plur. [illegible] præsent. [illegible] ex th. [illegible] vt apud Homerum, [illegible].

[illegible] part. præs. verbi [illegible], contra regulam pro [illegible] vt [illegible] ex [illegible].

[illegible] similiter pro [illegible], contra morem aliorum verborum in [illegible]. Dorice vt volunt nonnulli, tertia persona plur. præsent. [illegible] deberet enim [illegible] vt [illegible] ex [illegible], [illegible] ex [illegible] & similia.

[illegible] pro [illegible] secunda pers. sing. verbi [illegible]. [illegible] [illegible] sequente [illegible] tamen cum diphthongo potius scribenda forent [illegible]. Quæ quum & apud Hesych. legimus [illegible] idem pro [illegible] aorist. 1 med. verbi act. [illegible] faciente fut. 1 [illegible]. At [illegible] quod [illegible] pro [illegible] est à th. [illegible] idem aor. 1 med.

[illegible] imper. præsens, duo significans, nimirum [illegible] & [illegible]. Prius est ab [illegible], per syncopen pro [illegible], vt & in tertia persona [illegible] pro [illegible], itidémque in duali [illegible] pro [illegible], & in plur. [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible]. Posterius autem, [illegible] significans [illegible] est ab [illegible] à posteris Homeri vsurpatum pro [illegible], nec similiter facit [illegible] in tertia persona, vt præcedens: sed [illegible] & sic deinceps, vt cum alij tradunt grammatici, tum Varin.

[illegible] apud Homerum imperfectum est verbi [illegible], facit [illegible] eadémque plerunque cum eo habentur [illegible] vnde & part. [illegible].

[illegible] per syncopen pro [illegible] prima persona plural. thematis [illegible], pro quo [illegible] dicierunt [illegible], supra docui.

[illegible] apud Hesychium legitur cum his duabus expositionibus, [illegible], [illegible]. Ac quod ad [illegible] attinet, scribendum esset potius aspero spiritu [illegible] à th. [illegible]. quod vero ad [illegible] attinet, si [illegible] in ea significatione scribamus, videtur amisisse primam ex diphthongo vocalem, pro [illegible] à th. [illegible], siquidem apud eundem legimus [illegible] expositum [illegible] necnon [illegible].

[illegible], præt. imperf. verbi [illegible] tertia persona sing. ex th. [illegible] vt [illegible] faciente [illegible] ex [illegible] & [illegible]. Est interdum & Præsens in perfecti itidem contractum ex [illegible].

[illegible], Ionice extrito [illegible] pro [illegible] secunda pers. sing. præt. imperf. [illegible], ex pass. th. [illegible].

[illegible], per syncopen ex [illegible] quod est verbi [illegible] secunda persona plur. modò in præsenti indic. pro scitis, modò in præsenti imper. pro scite.

[illegible], aduerbium [illegible] ex th. [illegible], amisso [illegible] ex diphthongo, nam olim [illegible] scriptum fuisse testatur Eust.

[illegible] [illegible] est tert. pers. sing. [illegible] præsent. [illegible]

ἵστη ex ἵστημι, interdum ſecunda imperatiui præſentis. nam ex tertiis ſingularibus imperfect. actiuorum, fiunt ſecundæ imperatiuorum, abiecto augmento idque tam in verbis in ω terminatis quàm finitis in μι nec enim ſolum ex ἐνόει, ἐφίλει, ἐβόα, ἔλεγε fit νόει, φίλει, βόα, λέγε, ſed etiam ex ἐτίθη & ἐπίμπλη fit τίθη, πίμπλη. Quanquam ſunt qui hos imperatiuos verborum in μι, factos per apocopen velint ex iis qui in θι finiuntur, breui quæ præcedebat in longam conuerſa, vt ex πίμπλαθι & ἵσταθι fieri πίμπλη & ἵστη. Etym. & Varin.

Ἱστω per ſyncopen pro ἱστάτω, tertia perſona ſing. imper. modi ex th. ἵστημι: itidémque ἵστων pro ἱστάτων, dicitur, & ſic deinceps in reliquis perſ.

Ἵστω, autem per contractionem eſt ex ἵσταο, quod Ionico more factum eſt ex ἵστασο, exempto σ. ſunt verò hæc ſecunda perſona ſing. vel præ. imperf. paſſ. ἱστάμην, vel imper. præſ. paſſ. à th. ἵσταμαι.

Ἵστων pro ἵστην, per contractionem ex ἵσταον, præt. imperf. verbi ἱστάω. At ἵστων per ſyncopen pro ἱστάτων eſt tertia perſ. dualis imper præſ. ex th. ἵστημι vt in Ἴσθι ſuprà admonui.

Ἰσχανάα poetico pleonaſmo pro ἰσχανᾷ, ex th. ἰσχανάω. Itidémque ἰσχανάαν pro ἰσχανᾶν.

Ἰσχανόων, itidem poetico pleonaſmo pro ἰσχανῶν, & ἰσχανόωσα pro ἰσχανῶσα part. pr. act. ab eodem them.

Ἰσχέμεν & Ἰσχέμεναι Ionicè & Doricè pro ἴσχειν: infi. præſ. à th. ἴσχω.

Ἴσχεο, Ionica diphthongi reſolutione pro ἴσχου: imper. præſ. paſſ. ab eodem th. cuius imperatiui ſecunda plu. eſt ἴσχεσθε.

Ἴσχευ, Ionicè itidem vel Doricè pro eodem ἴσχου.

Ἴτον, ſecunda perſona dualis interdum præſentis εἶμι, & tunc tertiam dualis facit itidem ἴτον: interdum imperfect. εἶν ab eodem th. & tunc tertiam dualis facit ἴτην. Vtrobique autem ſecundam pluralis facit ἴτε, quæ ſeruit & imperatiuo.

Ἴττω, apud Ariſtophanem pro ἴστω, vt ſchol. ipſius & Suid. tradunt.

Ἴτω, tertia perſ. ſing. imperat. præſ. ἴθι: ἴτων autem & ἰτώσαν, ſunt tertiæ dual & plur. num. ab eodem.

Ἴψαο, Ionicè pro ἴψασο exempto σ: ſecunda perſ. ſing. aor. 1. med. ἰψάμην à th. ἴπτω, pro quo Atticè per contractionem dicitur ἴψω. Homerus. μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. At præteriti ἶφα, quod ab eodem ἴπτω effertur: rarum admodum exiſtimo vſum eſſe.

Ἱῶ, præſens act. ſubiun. modi, verbi ἵημι ex ἱέω.

Ἴωμεν, aoriſt. 2. act. ſubiunct. verbi εἶμι ex εἴω, ex quo facit aor. 2. ἶον.

Ἰὼν, part. ex eodem aor. ἶον, cuius fœm. ἰοῦσα.

K.

Καββαλεῖν, Dorica συγκοπῇ & ἀποκοπῇ dicitur pro καταβαλεῖν, itidémque κάββαλεν, pro κατέβαλεν, quæ ambo ſunt aoriſt. 2, act. ſed prius inf. modi, alterum indic. ambo à th. καταβάλλω.

Κὰδ δ' ἔβαλεν, eodem modo pro κατέβαλε δέ.

Κὰδ δ' ἔδραμε, itidem pro κατέδραμε δέ, à κατατρέχω.

Κὰδ δ' ἔχευεν, ſimiliter pro κατέχευε δέ.

Κὰδ δὲ λοπὸς χίεδη pro κατεσχίσθη δὲ λοπός.

Κὰδ δραθέτην, Doricè vel Æolicè itidem pro κατεδραθέτην: aoriſt. 2. act. verbi καταδαρθάνω ſeu καταδρέθω, facientis fut. 2. καταδραθῶ.

Καδδῦσαι itidem pro καταδῦσαι: aor. 1. act. infi modi à them. καταδύω.

Κάδριον: autem quod Heſ. affert pro κάθιον ſi per υ in penultima ſcriptum eſſet, per ſyncopen poſitum videretur pro καθίδρυον.

Καείς, part. aor. paſſ. ἐκάην ex act. them. καίω.

Καήσομαι futur. 2. paſſ. ex eodem aor. 2. ἐκάην.

Καθαρθῆναι, aoriſt. 1. paſſ. infi modi à them. act. καθαίρω, Affertur & præt. perf. paſſ. infin. καθάρθαι per ſyncopen pro κεκαθάρθαι.

Καθεδοῦμαι, καθεδῇ, καθεδεῖται, f. 2. m. verbi καθέζομαι: vnde & fut. 1. paſſ. καθεσθήσομαι.

Καθεικέναι, pr. perf. act. infi modi à them. καθίημι faciente pr. perf. ind. modi, καθεῖκα: vnde & partic. καθεικώς. Paſſiua autem voce præt. perf. facit καθεῖμαι. vnde partic. καθειμένος. demiſſus.

Καθεῖλον, aor. 2. act. verbi καθαιρέω ex inuſ th. καθέλω.

Καθεῖναι, aoriſt. 2. act. infin. modi, à th καθίημι.

Καθεῖντο, tertia perſona plur. præt. pluſquamperf. paſſ. ab eodem th. καθίημι, faciente pr. perf. paſ. καθεῖμαι.

Καθεῖρκται & καθεῖρκτο. pr perf. & pluſquamperfect. paſ. verbi act. καθείργνυμι ex καθείργω.

Καθείς, part. aor. 2. act à th. καθίημι.

Καθεῖσεν, aor. 1. act. verbi καθέζω vel καθέω, habens aſcitum ι loco augmenti. Apud Varin.

Καθεῖτο, tertia perſ. ſing. pr. pluſquamp. paſ. à th. καθίημι faciente pr. perf paſ καθεῖμαι.

Καθελεῖς, futur. 2. act. verbi καθαιρέω ex inuſ. th. καθέλω, vnde infi. aor. 2 καθελεῖν, & partic. καθελών.

Καθέξω, fu. 1. act. verbi καθέχω, vnde med καθέξομαι.

Κάθεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro κάθου, de quo mox.

Κάθες, aor. 1. act. imper. modi, à th. καθίημι.

Κάθεσαν, aoriſt. 2. act. verbi καθίημι, vt κατατίθημι facit κατέθεσαν.

Καθεσταμένος, part. pr. perf. paſ. καθέσταμαι, ex act. them. καθίστημι.

Καθεστηκὼς part. præt. perf. act καθέστηκα, ex eodem themate.

Καθεστώς, ῶτος, partic. eiuſdem præt. perf. per ſyncopen ex καθεστηκώς, vt volunt nonnulli: niſi potius exiſtimandum eſt καθίστημι habere præt. med. καθέστα à καθιστάω, ex quo per contractionem fiat hoc part. καθεστώς.

Κάθη, ſecunda perſ ſing. verbi Κάθημαι pro Κάθησαι, vt volunt nonnulli, tradunt enim ex Κάθησαι Ionicè fieri Κάθηαι & Κάθεαι, indéque Attica contractione Κάθῃ.

Καθῆκα, aoriſt. 1. act. verbi καθίημι, facientis fut. 1. act καθήσω ex καθέω: irregularis autem eſt pro καθῆσα, vt ἔθηκα & ἔδωκα quoque pro ἔθησα & ἔδωσα dicuntur.

Καθῃρέθην, aoriſt. 1. paſſ. verbi καθαιρέω facientis, fut. 1. act. καθαιρήσω, præt. paſſ. Καθῄρημαι, habet autem ſyſtolen pro Καθῃρήθην, vt εἱρέθην. Ex eodem Καθαιρέω eſt & imperf. act. Καθῄρεον: apud Homerum pro Καθῄρουν.

Καθῄρητο, pr. pluſquamp. paſſ. verbi act καθαιρέω.

Καθῆσθαι, infin. verbi κάθημαι. καθήσθω autem eſt tertia perſ. imper. κάθησο, ex eodem th.

Καθῆστο, tertia perſ. ſing. pr. imperf. Καθήμην, ab eodem Κάθημαι.

Καθίει, pr. imperf. verbi καθίημι ex καθιέω, vt ἠφίει ἐτίθει pro καθίη ἀφίη ἐτίθη. Ex quo καθίημι eſt & partic. καθιείς, & infi καθιέναι.

Καθίεσαν, pr. imperf. act. eiuſdem th.

Καθίκεο, Ionica reſolutione diphthongi pro καθίκου, ao. 2. med. à th. καθικνέομαι, faciente fut. 2. καθικοῦμαι ex καθίκομαι. Ex eodem aor. 2. καθικόμην eſt aor. 2. ſub καθίκωμαι.

Καθίξω, Doricè pro καθίσω: itidémque καθίξῃ & καθίξας pro καθίσῃ & καθίσας à th. καθίζω.

Καθιοῦμαι, Atticè pro καθίσομαι: f. 1. m. ver. act. καθίζω.

Καθίστα, imper. præſ. verbi καθίστημι ex καθιστάω.

Κάθου, aor. 1. med. imperatiui modi, à th. καθίημι, vt κατατίθημι, facit κατάθου hoc autem κάθου per contractionem eſt ex Ionico κάθεο, facto ex κάθεσο exempto σ. Sunt etiam qui κάθου ex κάθησο factum velint, primum ἀποβολῇ τοῦ σ, deinde συστολῇ τοῦ η, & contractione τοῦ ε συνεσταλμένου καὶ τοῦ ο.

Καθυφείς, part. aor 2 act à them. καθυφίημι: ex quo & aoriſt. 2. med. infin. καθυφέσθαι. Ex eodem καθυφίημι

eſt aor.1.act.καθυφῆκα irregulariter, pro καθυφῆσα ex quo med.voce καθυφηκάμην. Item καθυφῆς, ſecunda perſ.ſing aor.1.act.ſub.modi.

Κάη, ao.2.act.ſubiunct.modi à them.καίω faciente fut.2. καῶ. At καῆναι eſt infi. aor.2.paſſ. ἐκάην ex actiuo ἔκαον.

Κακκείειν, Æolica ſyncope pro κατακείειν, quod eſt κοιμητικῶς ἔχειν & dormiturire.

Κακκῆαι, autem eſt Æolica itidem ſyncope pro κατακῆαι quod eſt κατακαῦσαι, nam καίω, ſiue κάω, aor.1.act.facit non ſolum ἔκαυσα ſed etiam ἔκηα.

Κάκτανε, itidem per ſyncopen pro κατέκτανε: præter. imperf.act.verbi κατακτείνω. Itidémque κάκτανε, pro κατέκτανε, in aoriſt 2.

Καγχεῦαι, ſimpliciter pro καταχεῦαι: aor.1.act.infin. modi à καταχέω.

Καγχωρεῖ, quoque pro καταχωρεῖ poſitum videtur: ab Heſychio tamen exp. δραπετεύει κακουργεῖ.

Κάλεον, Ionicè pro ἐκάλουν pr.imperf.act.verbi καλέω. Itidem Ionicè in præſente opt.paſſ.καλεοίμην dicitur pro καλοίμην.

Καλεῦνται, Ion.& Doricè pro καλοῦνται ab eodem, Et Καλεῦντο pro ἐκαλοῦντο.

Καλήμεναι, Doric.& poeticè pro καλεῖν, tanquam ex καλήνω vel κάλημι, ut annotat Euſt.apud Hom.

Καλήμενος pro καλούμενος, vt νοήμενος pro νοούμενος Æolica μεταθέσει τοῦ ου διφθόγγου εἰς η, vt tradit Varin. Niſi potius ſit particip.ex them. κάλημαι.

Κάλλιπεν, Æolica ſyncope pro κατέλιπον: aor.2.act. verbi act.καταλείπω. Sic καλλείψειν iidem dicunt pro καταλείψειν.

Κάμβαλον, itidem pro κατέμβαλον poſitum aiunt nonnulli. Sed viderint ne ſcribendum ſit κάββαλον.

Καμμάρψαι, eadem ſyncope pro καταμάρψαι, quod eſt καταλαβεῖν apud Heſ.

Καμμύειν, ſimiliter pro καταμύειν. Laconicum tamen id eſſe dicitur.

Καμμορέων pro κακομορέων ſeu κακοπαθέων, ex nomine κάμμορος, vſurpato itidem apud poetas pro κακόμορος.

Καμμύειν, eodem modo pro καταμύειν.

Κάμον, Ionicè pro ἔκαμον abiecto augmento aor.2.act. verbi κάμνω vnde & partic.καμών, facit enim fut.2.καμῶ vt τάμνω, ταμῶ.

Κανεῖν, aor.2.act.infin.modi, à them. κάνω ſignificante perimo. vnde partic.ip.κανών Ambo apud Heſ.

Κάππεσε, Æolica ſyncope pro κατέπεσε quod eſt aor.2. verbi καταπίπτω, mutuatitius à καταπεσέω.

Καρῆναι, aor.2 paſſ.infi.modi à th.act.κείρω, facit enim id fut.2.καρῶ, aor.2.ἔκαρον: vnde aor.2.paſſ. ind.modi ἐκάρην.

Καρρέζειν Æolica ſyncope pro καταρρέζειν, apud Euſtat. qui exp.καταψᾶν.

Καρτῦναι, poetica μεταθέσει pro κρατῦναι, quod eſt aor. 1.act.infi.modi à them.κρατύνω.

Κάσχεθεν, Æolica ſyncope pro κατέσχεθε, pr.imperf.act. verbi κατασχέθω, apud Homerum. Itidem κάσχετο, dicitur pro κατέσχετο, quod eſt aor.2.med.indic.modi à them. κατέχω mutuante fut.2. κατασχῶ, & aor.2.act. κατέσχον ex them. κατασχέω.

Κατάβα, per apocopen pro κατάβαθι, apud Atticos: ao. 2.act.imp.modi à them.inuſ. καταβήμι, pro quo vſurpatur καταβαίνω.

Καταδῦμεναι, Dor.pro καταδύειν, à them. καταδύω.

Καταδύσεο, Ion. pro καταδύσου, præſens imp. paſſ. à th. καταδύσομαι, quod ex futur.1 in præſ.abiit.

Καταείμενος, poet.pro καθειμένος, partic pr.perf.paſſ.ex them.καθέννυμι ſeu καθέω, faciente pr.paſſ.καθεῖμαι, (quod tamen præteritum commune eſt & verbo καθίημι.) Similiter καταείνυον eſt à καταεινύω pro καθεννύω ſeu καθέννυμι poſito.

Καταείσατο, aor.1 med.verb.κάτειμι ex inuſ.th. καθιέω.

Κατηρεόμενος, Ionicè apud Herodotum pro καθαιρεούμενος ab Ionico th κατηρέω pro καθαιρέω.

Κατάκανε, aor.2. act imp.modi à th κατακαίνω.

Κατακτανέεσθαι, aor.2.med.infi modi, à th.act κατακτείνω.

Κατανυγῆς, aor.2.paſſ.ſub.modi, à th.act.κατανύσσω faciente fut.2.act κατανυγῶ vnde & part.aor.2.paſſ.κατανυγείς.

Καταξέμεν Ionicè pro κατάξειν, fut.1.act.infi.modi à th. κατάγω, apud Homer.

Καταπεπτηῦια, ſecundum quoſdam pro καταπεπτωκυῖα. exempto per ſyncopen κ & ω in η verſo: partic. præt perf.act.verbi καταπίπτω ex καταπτόω. Vide & Πεπτηώς.

Καταπιμήνειε, aor.1.act.opt.modi à th.καταπιμαίνω.

Καταποθῇ, aor.1.paſſ.ſubiunctiui modi, à them.actiuo καταπίνω faciente fut.1.act καταπόσω ex inuſ.verbo καταπόω.

Καταπρηθῇ, aor.1.paſſ.ſubiunct.modi, ab act.th. καταπρήθω.

Καταπρησέσθαι, fut.1.med.infi.modi, à th.καταπρίημι, vnde eſt & aor.2.infi.modi καταπρέσθαι.

Κατάσχῃ, aor.2.act.ſub.à th κατέχω mutuante fut.2.act. κατασχῶ à κατασχέω. Vnde & infi.κατασχεῖν: & part.ao. 2.med.κατασχόμενος.

Καταχήνῃ, aoriſt.1.act.ſub.modi, à th.καταχαίνω, faciente aor.1.act.indic.κατέχηνα.

Κατεαγέναι pr.perf.med.infi modi, à th κατάγω ſeu κατάγνυμι, diſſoluta vocali more Ionico & Attico pro κατηγέναι, vnde part κατεαγώς. At κατεάγη, eſt aor.2. paſſ.indic. modi ab eodem th. Inde eſt & aoriſt.1.act. κατέαξα pro κατῆξα.

Κατεδάη, aor.2.paſſ.ind.modi, à th.act.καταδαίω, vt κατεκάη à κατακαίω.

Κατεδήδοκεν, pr.perf.act.verbi κατέδω, Atticè pro κατήδοκεν, à κατεδέω vnde & paſſ.κατεδήδεσμαι.

Κατεῖς, præt.perf.med.verbi κάτειμι ex κατιέω, vt tradit Varinus.

Κατείλοχε, Atticum pr.perf.act. verbi καταλέγω pro καταλέλοχεν.

Κατέκανε, ao.2.act.verbi κατακαίνω.

Κατέκηλε, quod Heſ. affert pro σιωπῶν ἡδέως, videtur eſſe aor.2 act.verbi κατακηλέω, ex quo eſt aor.1.act.κατεκήλησε apud eundem.

Κατεκόπησαν, ao.2.paſſ.ind.à th.act κατακόπτω.

Κατέκτα, ſecundum quoſdam per apocopen pro κατέκτανε ex κατακτείνω, ſecundum alios pro κατέκτη, ex κατέκτημι.

Κατέκταθεν, Bœotica ſyncope pro κατεκτάθησαν, aoriſt.1 paſ.verbi κατακτείνω, facientis præt.perf.act.κατέκταγκα, paſ. κατέκταμμαι, tanquam ex κατακταίνω.

Κατέλεκτο, Ionicè pro κατελέλεκτο, pr plusquamper.paſ. verbi act.καταλέγω.

Κατένεικε, aoriſt 1 act.irregularis pro κατένεξε ab Ionico th.κατενείκω, quod ſubſeruit verbo καταφέρω.

Κατενύγησαν, aoriſt.2 paſ. verbi act κατανύσσω, facientis futur.2.act κατανυγῶ.

Κατενήνεκται, præ.perf.paſ. eiuſdem verbi καταφέρω ex inuſ.th.κατενέγκω ſeu κατενέχω, vnde & pr. med.κατενήνοχα: ambo habentia Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem, & pro κατήνεκται & κατήνοχα.

Κατενήνοθε, pr.med.verbi κατενθέω, ſecundum quoſdam veteres grammaticos, quod ſic formant. Dicunt ex ἐνθέω fieri primum ἐνέθω, metatheſi literarum, inde pr. med. ἤνοθα, & Attica duarum initialium literarum præſentis reduplicatione ἐνήνοθα, vnde præmiſſa præpoſitione κατὰ κατενήνοθα.

Κατενήρατο, ao 1.med.verbi act.κατεναίρω, apud Heſ.

Κατεπιάνθη, ao.1.paſ.verbi act καταπιαίνω.

Κατεπόθη, a.1.paſ.verbi act καταπίνω, facientis futur.1.

κατεπτόπω ex inuſ.them. καταπτόω.

Κατέσβη, aoriſt. 2. paſſ. verbi κατασβέννυμι, facit enim id fut 2. κατασβῶ, ex κατασβέω. vnde aor. 2. κατέσβον, ex quo paſſ. aor. 2. κατέσβην quidam tamen malunt dicere eſſe aor. 1. act. ex th.

Κατέστην aor. 2. act. verbi καθίστημι, cuius tertia perſona plur. κατέστησαν.

Κατήδεσα, aor. 1. act. verbi κατηδέω, apud Heſ. qui exp. αἰσχυνθῆναι ἐποίησα.

Κατηθελημένη. præt. præt. perf. paſſ. ex them. act. κατηθελέω.

Κατήκε, Ion. pro καθῆκε, ex Ionico them. κατήκω pro καθήκω.

Κατήκιζον præt. imperf. act. verbi κατηκίζω, vnde & pr. paſſ. κατῄκισμαι & aor. 1. med. κατηκισάμην.

Κατηλόγισται, præt. perfect. paſſ. verbi act. καταλογίζω.

Κατηλωκυῖα, Ionice pro καθηλωκυῖα, part. fœm. præt. perf. act. ex themate καθαλόωμι faciente futur. 1. καταλώσω.

Κατημύχθη, aoriſt. 1. paſſ. verbi act. καταμύσσω.

Κατήναξε, aor. 1. act. verbi κατηνάγω.

Κατήνοχα, præter. med. verbi act. κατενέγκω ſeu κατενείκω, ſubſeruientis verbo καταφέρω.

Κατηνίων. præt. imperf. verbi act. κατηνιόω.

Κατῆρε, aor. 1. act. verbi καταίρω.

Κατήρεε, Ionicè pro καθήρεε. à themate καταιρέω pro καθαιρέω.

Κατηρέθετο. præt. imperf. paſſ. verbi act. κατερέθω.

Κάτθανεν, Æolica ſyncope pro κατέθανε: aor. 2 act. verbi καταθνήσκω ex καταθανέω.

Κατθέμεν, itidem pro καταθέμεν: hoc autem Ion. vel Doricè pro καταθεῖναι quod eſt aor. 1. act. infin. modi, à th. act. κατατίθημι. Similiter κάτθεο pro κατάθεο. Hoc autem pro κατάθεσο ſeu κατάθου. quod eſt aoriſt. 2. med. imper. modi ab eodem th.

Κατίασι, tertia perſ. plur. præſentis κάτειμι, at καθιᾶσι præſentis καθίημι.

Καυάξας pro κατάξας, ſublato, primum τ, deinde eius loco inſerto υ, more Æolico, vt in αὐήρ pro ἀήρ aor. 1. act. optat. modi: tidémque in infi. pro κατάξαι dicitur καυάξαι, hoc autem κατάξαι, eſt à κατάγω ſeu κατάγνυμι, ſignificante frango.

Καυχάεσαι & Καυχᾶσαι ex καυχᾶομαι pro καυχᾷ in ſecunda perſona dici annotant grammatici quidam recentiores.

Κεάσσας, poeticè metri cauſa geminato σ pro κεάσας part. aoriſt. 1. act. à th. κεάζω.

Κέαται & Κέατο Ionicè pro κεῖνται & κεῖντο, abiecto etiam augmento in poſteriore, ſicut δεδέαται itidem dicunt pro δέδενται & ἐπεπτοίατο pro ἐπεποίηντο.

Κείαντες & Κηάμενοι pro καύσαντες & καυσάμενοι dicitur, tanquam ex κείω: ambo aoriſt. 1. alterum actiui, alterum medij.

Κείαται & Κείατο, rurſum Ion. pro κεῖνται & ἔκειντο, inſerto etiam ι metri cauſa.

Κειστοῦμαι, & Κεισοῦμαι, Doricè pro κείσομαι, à themate κεῖμαι.

Κεκαδήσειν pro στερήσειν & χάσασθαι ποιήσειν. ex χάζω deriuant. nam ex f. 2. χαδῶ, faciunt κεκαδῶ, per anadiplaſiaſmum & τροπῇ τοῦ χ εἰς κ. vnde & fut. 1 med. κεκαδησόμεθα. Similiter ex ἔχαδον faciunt κέκαδον, & med voce κεκάδοντο.

Κεκαδμένος, verſo σ in δ dicitur pro κεκασμένος, vt ἴδμεν pro ἴσμεν, eſt autem id præter. perfect. paſſ. verbi act. κάζω

Κεκάθικα, duplici augmento pro κάθικα, dicitur, in pr. perf act. verbi καθίζω.

Κεκάμω, poetico anadiplaſiaſmo pro κάμω, quod eſt ao. 2 act. ſub mod. à th. κάμνω.

Κεκάρθαι, præt perf. paſſ. infi. modi, à th. act. κείρω facit enim id fut. 1 καρῶ. præt. κέκαρκα. & in pr. plusquamp. ἐκεκάρκειν, in paſſ. κέκαρμαι.

Κεκάσθαι præt. perf. paſſ. infin. modi à them. act. κάζω faciente præt paſſ. κέκασμαι: cuius ſecunda perſona κέκασαι apud Homer. legitur, geminato metri cauſa σ, pro κέκασαι.

Κεκαῦσθαι præt perf. paſſ. infi. modi à verbo act. καίω, faciente fut. 1. act. καύσω.

Κεκαφηώς, Ionicè pro κεκαφηκώς: part. præter. perfect. act. à th. καφέω, quod ex κέκαφα, præt. perf act. verbi κάπτω eſſe factum dicitur.

Κεκινέαται, præter. perf paſſ. verbi κινέω Ionicum pro κεκινημένοι εἰσί, vt πεποιέατο pro πεποίηντο, ſeu πεποιημένοι εἰσί.

Κέκλαμμαι, præter. perf paſſ. verbi κλέπτω, habens verſum ε in α, vt ἔσραμμαι.

Κεκλάγξω, poetico anadiplaſiaſmo pro κλάγξω: Itidémque med. voce κεκλάγξομαι pro κλάγξομαι: ambo futura ſunt verbi κλάγγω vel κλάζω.

Κεκλαμένων, Varin. affert pro κεκλασμένων vſurpatum: quorum vtrumque eſt part. præt. paſſ. à verbo κλάω: facit enim id præt. perf paſſ. κέκλασμαι, vnde etiam in plusquamp. κέκλασο, Ionicè vel Atticè pro ἐκέκλασο, omiſſo augmento.

Κεκλῃμένος, itidem pro κεκλεισμένος affertur à th. κλείω, faciente præt. paſſ. & κέκλῃμαι & κέκλεισμαι, quorum hoc tamen vſitatius eſt.

Κέκλεο, Ionicè pro κέκλου, reſoluta diphthongo. quod eſt imperatiui præſentis, à poetico verbo κέκλομαι. habente pleonaſmum τοῦ κ pro κέλομαι. Itidem κέκλετο ab eodem eſt, augmento carens pro ἐκέκλετο. apud Heſ. verò & κέκλε legitur, expoſitum itidem κελεύει, καλεῖ, à th. κεκλέω.

Κεκλίαται & Κεκλίατο, Ionicè pro Κέκλινται & κέκλιντο, vt κεκινέαται paulo antè pro κεκίνηνται, tertia perſona plur. præt. perf. & plusquamperf paſſ. à verbo καλέω, faciente fut. 2 act. κλήσω, & pr. κέκληκα, ex inuſ. th. κλέω.

Κέκληγα, pr perf med. verbi κλάζω. habens τροπῇ τοῦ α εἰς η pro κέκλαγα: vnde partic. κεκληγώς apud Homerum. Ab eodem κέκληγα fit th κεκλήγω, ex quo part. κεκλήγων apud eundem.

Κεκλήσομαι fut. paulo pòſt verbi actiui καλέω. ex ſecunda perſona pr. perf paſſ. κέκλησαι, facit enim pr. paſſ. κέκλημαι, ex inuſ. th. κλέω, ex quo habet futurum κλήσω.

Κεκλίαται & Κεκλίατο Ionicè pro κέκλινται & κέκλιντο. ſeu ἐκέκλιντο tertia perſona pluralis præteriti perfecti & plusquamperf paſſ. à them. κλίνω, vt κεκλίαται paulo ante.

Κεκλόμενοι. part. poetici verbi κέκλομαι. vſurpati pro κέλομαι Vnde & imper. κέκλευ pro κέλευ.

Κέκλοφα, pr. perf. act. verbi κλέπτω, Atticè habens ε verſum in ο, vt πέπομφα & ſimilia: vnde infinitiuus κεκλοφέναι.

Κέκλυθι. poetico anadiplaſiaſmo pro κλῦθι. imper. præſ. verbi κλῦμι.

Κέκλασμαι, pr. imperf. paſſ. verb. act. κλάω.

Κεκμηκώς. Doricè pro κεκμηκώς. Apud Heſyc. itidem pro Κεκμᾶται, quod exp. κεκοπίακεν videtur legendum κέκμαται, vt Doricum ſit pro κέκμηνται. Eſt autem κέκμηκα, pr. perf. act. verbi κάμνω, tanquam ex κμάω, vt τέμνω facit τέτμηκα tanquam ex τμάω. Vnde partic. κεκμηκώς.

Κεκμηώς, apud Homerum Ionica τοῦ κ ἐξαιρέσει pro κεκμηκώς, vt κεκαφηώς, paulo ante pro κεκαφηκώς, & ſimilia alia. Præterea verò κεκμηῶτος idem dicit pro κεκμηκότος, metri cauſa.

Κέκνισμαι. pr. perf. paſſ. verbi act. κναίω.

Κέκομμαι pr. perf. paſſ. verbi act. κόπτω.

Κέκονα, apud Sophoclem pro ἔκτονα, eiecto τ, ideóque, reduplicata initiali litera præſentis præt. med. verbi κτείνω Etym.

Κεκορηώς, Ionicè ponitur pro κεκορηκώς apud Homerum

exempto κ, vt de bobus ἄμφω, κεκορηότε πιὸς. Vbi etiam nota κεκορηότε, neutraliter vel paſſiuè vſurpatum pro κεκορεσμένω ſeu κορεσθέντε, ſatiati, ſaturi.

Κεκορυθμένος, ab eodem per ſyncopen vſurpatum creditur pro κεκορυθημένος, quod eſt participium præteriti perfecti paſſiui, à themate actiu. κορυθέω. Sed veriſimilior Euſtathij opinio eſt qui κεκορυθμένος dictum ἀποκοπῇ τῶ σ εἰς θ ait pro κεκορυσμένος, à themate κορύσσω, præſertim quum partic. κεκορυσμένος legitur apud Heſychium.

Κεκοτηὼς, pro κεκοτηκὼς, Ionicè, vt κεκορηὼς pro κεκορηκὼς, paulo ſuprà, exempto κ, veluti κεκοτηότι θυμῷ, apud Homerum. Eſt autem partic. præter. act. à themate κοτέω.

Κεκόφθαι, præt. perf. paſſ. infinitiui modi, à themate actiuo κόπτω.

Κεκράαντο, poetico pleonaſmo τῶ α, & Ionica detractione augmenti dicitur pro ἐκέκραντο præt. pluſquamp. paſſ. verbi act. κραίνω. Similiter φαάνθη pro ἐφάνθη reperitur apud poetas, à φαίνω.

Κέκραγα præt. perf. med. verbi κράζω, facientis futur. 2. κραγῶ. Ex quo & thema κέκραγω fit, vt κεκλήγω ex κέκληγα. At κεκραγμένοι, quod Heſychius affert pro κεκραγότες, eſt ex them. κεκραγέω.

Κέκρακα, præt. perf. act. verbi κεράω, facientis fut. 1. κεράσω per ſyncopen pro κεκέρακα. Itidémque in paſſiua voce κέκραμμαι dicitur pro κεκέραμαι, ex quo participium κεκραμένος.

Κεκράξομαι, fut. paulò poſt verbi act. κράζω, ex κέκραξαι, ſecunda perſ. ſingulari pr. perf. paſſ. κέκραγμαι.

Κεκράχαται, Ionicè pro κεκραγμένοι εἰσί. tertia perſona plur. præt. perf. paſſ. à th. κράζω, facta autem eſt ex tertia ſingulari, inſerto α ante ται, & tenui præcedente verſa in aſpiratam, ſublatóque τ.

Κέκραχθι, imperatiuus eſt verbi κράζω pro κέκραχε, vt annotatur in lex meo veteri, & apud Var. Apud Suid. vero perperam κέκραθι, ſcribitur, qui exp. κράξον.

Κέκρηγα, præt. perf. med. verbi κράζω, habens τροπὴν τῶ α εἰς η ſicut κέκληγα ex κλάζω fit. Vnde infin. κεκρηγέναι apud Suid. & part. κεκρηγότα, apud Heſ.

Κέκρητο, Ionicè pro ἐκέκρατο, ſublato primum augmento, deinde α verſo in η præt. pluſquamperf. paſſ. verbi κεράω, faciente futurum 1. κεράσω, per ſyncopen pro κεκέρατο.

Κεκριγότες, apud Ariſt. eſt part. præt. perf. med. à verbo κρίζω, quod Heſ. exp. κράζω.

Κέκρυφα, præt. med. verbi act. κρύπτω, tenui verſa in mediam veluti in βέβλαβα & ſimilibus.

Κεκρύφαται, Ionicè pro κεκρυμμένοι εἰσί, tertia perſona plur. pr. perf. paſſ. ab eodem themate κρύπτω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante ται, & præcedente tenui verſa in aſpiratam.

Κέκτημαι, præt. perf. paſſ. verbi κτάομαι: pro quo & ἔκτημαι dicunt Iones.

Κεκύθωσι, Ionico & poetico anadiplaſiaſmo pro κύθωσι, vt λελάβωσι, pro λάβωσι, κεκάμωσι pro κάμωσι: aor. 2 act. ſub. modi, à them. κεύθω.

Κέλεαι, Ionicè pro κέλῃ, reſoluta diphthongo: ſecunda perſ. ſing. poetici verbi κέλομαι.

Κελήσεται, fut. 1. med. verbi κέλομαι, ex κελέομαι, vt θέλω & μέλει ex θελέω & μελέει ſua futura mutuantur. Apud Homerum κελήσεται ὀλυνῶσαι.

Κέλσαι, aoriſtus primus act. infinitiui modi à themate κέλλω.

Κένσαι, aoriſt. 1. med. ſyncopen paſſus pro κέντησαι, ex th. act. κεντέω. Eſt & aor. 1. infin. modi pro κεντῆσαι, ab eodem them.

Κέονται, apud Theocr. pro κεῖνται: necnon κέοντο Ionicè abiecto augmento reperitur pro ἔκειντο, ex th. κέομαι. Apud Heſy. & κέοιτο legitur expoſitum κεῖτο: quod ipſum Suid. exp. ὑπάρχει.

Κέραασε, Ionicè pro ἐκέρασε omiſſo augmento & geminato ſimul σ metri cauſa, aor. 1. act. verbi κεράω facientis fut. 1. act. κεράσω.

Κεραϊσμένη, Atticè pro κεραϊσθησομένη: futur. 1. act. verbi κεραΐζω.

Κεράοντο, poetico ſeu Ionico pleonaſmo τῶ ο pro κερῶντο, præt. imperf. paſſ. verbi act. κεράω.

Κέρσαι, Aeolico more pro κεῖραι. nam Æoles fut. 1. verb. κείρω faciunt κέρσω, vt φθέρσω à φθείρω eſt.

Κερῶ, eiuſdem κείρω futur. 1. regulare & commune. ex quo infin. poeticus κερέειν pro κερεῖν, vel potius Ionicus: ſolent enim Iones ει, circumflexum diſſoluere in εε. Alioqui κερῶ eſt etiam thema contractum ex κεράω.

Κέσκετο, Ionicè pro ἔκειτο, ex κέω facto them. κέσκω vt ex ἔω fit ἔσκω teſte Euſt. apud Heſ. κέσκειτο legitur, itidem expoſitum ἔκειτο.

Κέχαδε, præt. perf. med. verbi χάζω.

Κεχάδοντο, Ionico anadiplaſiaſmo pro ἐχάδοντο, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο, aoriſt. 2 med. eiuſdem them. χάζω, facientis fut. 2. χαδῶ, aor. 2. ἔχαδον.

Κεχανδότα, pleonaſmo poetico metri cauſa pro κεχαδότα: part. præteriti perfecti medij ab eodem verbo χάζω.

Κέχαρα, præt. med. verbi χαίρω vel χαρέω rariſſimi vſus, vt exiſtimo.

Κεχάρηκα, præt. perf. act. verbi χαίρω, ex inuſ. them. χαρέω, vt μεμένηκα & νενέμηκα ex μένω & νεμέω, niſi potius futura horum verborum, χαρῶ, μενῶ, νεμῶ ex ſeſe præterita illa formare putanda ſunt, ἀναδραμόντα εἰς ἐνεστῶτας, vnde paſſ. κεχάρημαι.

Κεχαρησέμεν, Ionicè apud Homerum pro χαρήσειν, quod eſt fut. 1. act. infin. modi ex them. χαρέω faciente fut. 1. χαρήσω. Vnde & media voce κεχαρήσομαι, quanquam hoc κεχαρήσομαι poteſt eſſe etiam futurum paulo poſt ex κεχάρησαι ſecunda perſona ſingulari præt. perf. κεχάρημαι.

Κεχαρηὼς, Ionica ὑφαιρέσει τῶ κ pro κεχαρηκὼς, vt κεκοτηὼς pro κεκοτηκὼς, velut apud Homerum κεχαρηότα νίκη.

Κεχαρέατο, Ionicè pro κεχάρηντο. Hoc autem κεχάροιντο, poeticum anadiplaſiaſmum habet pro χάροιντο, vt λελάθοιντο pro λάθοιντο: itidémque κεχάροντο dicitur pro ἐχάροντο, eodem anadiplaſiaſmo, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο. Eſt porro vtrunque illorum, κεχάροιντο nimirum & κεχάροντο, aoriſt. 2. med. ab eodem themat. χαίρω: illud optatiui modi hoc indicatiui.

Κέχηνα, præt. med. verbi actiui χαίνω: vnde participium κεχηνώς.

Κέχλαδα, præt. perf. med. verbi χλάζω, apud Pindarum teſte Varino.

Κεχλίαγκα, præt. perf. act. verbi χλιαίνω.

Κεχλιδὼς, præt. perf. med. verbi χλιδάω.

Κεχολώσεται, fut. paulo poſt verbi actiui χολόω, ex κεχόλωσαι ſecunda perſona ſing. præter. perfect. paſſ. κεχόλωμαι.

Κέχρημαι, præter. perf. paſſ. verbi actiui χράω vel paſſiui χράομαι.

Κέχρεισμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. χρίω.

Κεχωρήκεσαν, Atticè pro κεχωρήκεισαν, correpta penultima, & ſublato ſimul augmento pluſquamperf. nam ſecundum regulam dici debebat ἐκεχωρήκεισαν, præter. pluſquamperf. act. verbi act. χωρέω.

Κεχωρίδαται, Ionicè pro κεχωρισμένοι εἰσί tertia perſona plur. præt. perf. paſſ. à verbo χωρίζω, facta ex tertia ſingulari, correpta primum penultima, hoc eſt ſublato σ, deinde inſerto αι: vel etiam ex præt. medio, adiecta ſyllaba ται.

Κῆαι, aoriſt. 1. act. infin. verbi κάω; facit enim id in indicatiuo modo aoriſtum 1. ἔκηα, vnde participium

act.κῆας, & media voce κηάμενος.

Κήκιε, poeticè pro ἔκιε, aor.2.act.verbi κιέω. facit enim id aor.2.ἔκιεν, & poetico anadiplaſiaſmo κέκιεν, vt λήλαβεν pro ἤλαβεν: inde ἐκτάσει vocalis breuis κήκιεν, vt Varin.poſt Etymologum & Euſt. Hom. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα.

Κῆρα, Doricè pro καὶ ἔφη. Theocr. Κῆρα τάλαν τί τὺ πάσχεις

Κίε Ionicè & poeticè pro ἔκιε: aoriſt.2.act. verbi κίω ſeu κιέω. Itidémque κίεν ſequente Vocali pro ἔκιεν.

Κίρνα, Ionicè pro ἐκίρνα, præt.imperf.verbi κιρνάω.

Κίρνη, autem pro ἐκίρνη, eſt præter.imperf.verbi κίρνημι, quanquam nonnulli Doricum eſſe malint pro ἐκίρνα, vt ἔζη, pro ἔζα.

Κιχείη, præſ.opt.act. ex κίχημι, vt τιθείη ex τίθημι. vnde & part.κιχεὶς vt τιθεὶς. At κιχεῖν, eſt aor.2.infin.modi, à th.κιχάνω ſeu κιχέω.

Κιχεῖτε, Attica ſyncope pro κιχείητε: itidem præſens opt. ex eodem κίχημι. Sic κιχεῖμεν & κιχεῖεν dicitur pro κιχείημεν & κιχείησαν.

Κιχήμεναι. Doricè pro κιχῆναι vel κιχεῖν. Euſt.

Κιχῆναι, infin.ex eodem κίχημι, vel κιχάνω, vt Euſt.tradit. Sed ſi ex κιχάνω eſſet, ſcribendum foret κιχῆναι, cum ι ſubſcripto.

Κιχήσατο Ionicè pro ἐκιχήσατο, aor.1.med.verbi κιχάνω ſeu κιχέω, facientis fut.κιχήσομαι, vnde & infin κιχήσεσθαι.

Κιχήτην, per ſyncopen pro κιχησάτην, ſeu ἐκιχησάτην: perſ.tertia dualis aor.1 med. ἐκιχησάμην, à κιχέομαι, ſin κιχείτην ſcribas, eſt tertia dualis, præt.imperf. ἐκίχεον, vt ἐποιείτην, à th.κιχέω Euſt.apud Hom.

Κλαήσει, quod Heſych. exp. κλαύσεται fut.1.eſt à themate κλαίω.

Κλαίεσκε, Ionicè pro ἔκλαιε, abiecto augmento & annexo σκε præt. imp.act.verbi κλαίω.

Κλαίοισθα, Æolica paragoge pro κλαίοις, vt εἴπῃσθα pro εἴπῃς. præſens opt.act. à th.eodem.

Κλαξῶ, Doricè pro κλείσω, ex κλῄζω. Faciunt enim primum fut. κληξῶ. deinde η verſo in α & ſubſcripto ι, κλᾳξῶ. Theocr. τὰν αὐλάν ἀποκλᾳξῶν. Similiter κλᾷξαι pro κλεῖσαι, in aor.1.infin.modi.

Κλάοισα, Doricè pro κλαίουσα, partic.verbi κλάω.

Κλασῶ, quoque dicunt pro κλείσω, eodem modo. nam fut.verborum in ίζω, & per ξ faciunt more ſuo, & per σ communi more.

Κλαυσεῖται, Doricè itidem pro κλαύσεται. ſolent enim circumflectere fut.act.& media, itidémque κλαυσῶ dicunt pro κλαύσω, & ſic deinceps in cæteris perſonis. Eſt autem hoc κλαύσω, futur.1.act verbi κλαίω, vt ex καίω, καύσω eſt.

Κλείουσαι, Ionicè & poeticè pro κλέουσαι, ex themate κλείω vſurpato pro κλέω: vnde eſt & opt. κλείοιμι ſignificans ᾄδοιμι, ὑμνοῖμι, nec non paſſ. κλείομαι ſignificans ἐπικαλοῦμαι. Eſt alioqui aliud them. κλείω ſignificans claudo.

Κληῖσαι, Ionicè pro κλεῖσαι ſeu κλεῖσαι à themate κλείζω & κλείω.

Κλῇσον, apud Ariſtophanem pro κλήϊσον per ſynæreſin, à them. κληΐζω. At κλῆσον, ſine ι ſubſcripto, eſt aor 1.imperat. modi à them. καλέω, faciente fut. 1. κλήσω per ſyncopen.

Κλινθήτην, aori.1 paſſ.indic.modi, augmento carens pro ἐκλινθήτην à them.act κλίνω.

Κλύζεσκεν, Ionicè pro ἔκλυζε: præt. imperf. act.verbi κλύζω.

Κλῦθι, imper. præſens, ſecundum alios ex inuſ.th. κλῦμι, ſecundum alios ex κλύω per metaplaſmum pro κλύε, vt κέκραχθι itidem metaplaſmum habere dicunt pro κέκραχε.

Κνᾶσαι, Doricè pro κνῆσαι: aor.1.act.infin.modi, à them. κνάω, vel κνήθω.

Κνησθείην, aoriſt. 1.paſſ.opt.modi, à them. act. κνήθω faciente præt.perf.paſſ. κέκνησμαι.

Κνῆ, Ionicè pro ἔκνη, quod eſt præt.imperf act. vel ex th. κνῆμι, vel ex κνάω. nam ἔκνη per contractionem quidam fieri aiunt ex ἔκναε, vt ἔζη, ex ἔζαε.

Κνίσσαι, poeticè metri gratia pro κνίσαι, quod eſt aoriſt. 1 act.infin.modi à them κνίζω.

Κνυζευμεῦται, apud Theocr. Dorico more pro κνυζουμεῦται, à themate κνυζέομαι.

Κοιλᾶναι, aor 1.act.infin.modi à th. κοιλαίνω, faciente aor. 1. ἐκοίλανα.

Κομείτην, Ionicè detracto augmento pro ἐκομείτην: tertia perſ.dualis, præt.imperf.act.ex th. κομέω.

Κομιῶ, Attico more pro κομίσω, f.1..act.verbi κομίζω: itidémque media voce κομιοῦμαι pro κομίσομαι.

Κοπεῖν, aor.2.vel fut.2.act.infin modi, à verbo κόπτω faciente futur. 2. indic. modi κοπῶ, aoriſt.2. ἔκοπον, vnde paſſ. ἐκόπην, ex quo infin. κοπῆναι & particip. κοπείς.

Κοράξαι, aoriſt.1.act. inſin.modi à them. κοράσσω vel κοράττω.

Κορέει, apud Homerum pro κορέσει, itidémque κορέεις pro κορέσεις: forſan, futur.2.verbi κορέω habens dialyſin Ionicam diphthongi ει circumflexæ, vt in ἐρέει pro ἐρεῖ.

Κορέσατο, Ionicè pro ἐκορέσατο, nec non κορέσσατο geminato metri cauſa σ, pro eodem aoriſt.1.med.verbi κορέννυμι ſeu κορέω, facientis futur. 1.act. κορέσω, vnde & paſſ. voce aor.1.infin.modi κορεσθῆναι.

Κορθύεται, per metatheſin ab Homero vſurpatum creditur pro κορύθεται, à κορύθομαι ſignificante, galeæ in modum faſtigior.

Κόσμηθεν Bœotica ſyncope pro ἐκοσμήθησαν, abiecto ſimul augmento, aor.1 paſſ.verbi act. κοσμέω, facientis fut.1. κοσμήσω.

Κοχύδεσκεν, Ionicè pro ἐκοχύδειν, vt ὤθεσκεν pro ὤθειν à them. κοχυδέω.

Κόψεν, Ionicè pro ἔκοψε, omiſſo augmento: aor.1.act.verbi κόπτω.

Κράανον, poetico pleonaſmo pro κρᾶνον, vt κεκράαντο pro κέκραντο: aoriſt.1.actiui imper.modi à them.act. κραίνω.

Κραγείς, part.aor.2.paſſ.ex th.act. κράζω faciente fut.2. κραγῶ, & aor.2 ἔκραγον, ac voce paſſ. ἐκράγην: vnde & infin κραγῆναι.

Κρασθείς, part.aor.1.paſſ.ex th act κεράω, faciente f.1.act. κεράσω, per ſyncopen pro κεράσω.

Κρανέεσθαι, dialyſi Ionica & poetica pro κρανεῖσθαι fut.1. vel 2.med. verbi act. κραίνω facit enim act.voce in indicat.modo κρανῶ, & media κρανοῦμαι.

Κρήηνον, aoriſt.1.act.imper.modi à them. κραίνω, faciente aor.1.act.indic. ἔκρηνα pleonaſmum poeticum habens pro κρῆνον. Itidémque in infin. modo κρηῆναι dicitur pro κρῆναι.

Κρήμνη, Ionicè pro ἐκρήμνη: præter. imperfect. act. verbi κρήμνημι. Item imper.præſens eiuſdem thematis nam imperatiui actiui præſentis ſecunda perſona ſimilis eſt tertiæ præteriti imper. actiui, dempto augmento.

Κρῆναι, aoriſt. 1. act. infin. modi, à themat. κραίνω, vt φῆναι ex φαίνω. Itidémque imperatiuus κρῆνον ex eodem eſt.

Κρέγε, poeticè pro ἔκρεγε, omiſſo augmento: aoriſt.2. act.à them. κρίζω: faciente fut. 2. κριγῶ, vnde & pr. med. κέκριγα, κρίκε autem videtur potius eſſe à themate κρίκω. Ambo legi apud Homerum teſtatur Euſtath. in hoc loco Il. π. de equis, Τὼ δὲ διαστήτην. κρίκε δὲ ζυγὸν Ambo ſunt ὀνοματοποιηθέντα, vt τρίζω quoque, Ex iiſdem eſt aor.1.act. infin. modi κρίξαι apud Heſych. pro ἠχῆσαι.

Κρῖνε, Ionicè ſine augmento pro ἔκρινε: præt.imperf.verbi κρίνω. Itidémque in aoriſt.1.paſſ. ab eodem dicitur κρίνθη pro ἐκρίνθη,

Κρυβεὶς, part. aor. 2. paſſ. à them. κρύπτω, faciente fut. 2. act. κρυβῶ vel etiam à th. κρύβω. nam & ipſius eſſe vſum aliquem credunt nonnulli. Vnde & infi κρυβῆναι. Ab eodem eſt fut. 1. paſſ. κρυβήσομαι.

Κτὰ, Ionicè abiecto augmento pro ἔκτα. hoc autem ἔκτα ab aliis per apocopen factum dicitur ex ἔκτανε, ab aliis, ex aor. 2. ἔκτην, τροπῇ τοῦ η, vt ἔβα pro ἔβη.

Κτάμενος, partic. aor. 2. med. ex th. κτῆμι, facit enim id ao. 2. ἔκτην & voce media ἐκτάμην. Quanquam Euſtath. præſentis temporis eſſe innuit, & paſſ. vocis, ſcribit enim ex κτῶ fieri κτῆμι vnde part. κτὰς, vt ἱστὰς, & paſſ. κτάμενος, vt ἱστάμενος. Vtitur certè Homerus paſſiua ſignif. Il. ε. Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ, κτάμενον παρ' ὄχεσφι, occiſum.

Κτὰν, Ion. & poeticè ſine augmento pro ἔκταν, hoc autem Bœotica ſyncope pro ἔκτασαν, vt ἔβαν pro ἔβασαν tertiæ perſ. plur. aor. 2. ἔκτην ex th. κτῆμι ſignif. occido, vt κτείνω.

Κτανέεσθαι, Ionica & poetica dialyſi diphthongi circumflexæ pro κτανεῖσθαι aor. vel fut. 2. med. verbi κτείνω facientis fut. 2. act. κτανῶ.

Κτανέοντες, itidem poetica & Ionica diphthongi circunflexæ dialyſi pro κτανοῦντες, partic. act. fut. 2. κτανῶ, ex eodem th. κτείνω.

Κτάνθεν, Boetica ſyncope ſimúlque Ionica augmenti detractione pro ἐκτάνθησαν: aoriſt. 1. paſſiui indic. modi ab eodem κτείνω, faciente præt. perf. act. ἔκτωγκα.

Κτάσθαι, infinitiuus aoriſt. 2, med. à them. κτῆμι, vnde ſuprà part. κτάμενος. Euſtath. exp. πεφονεῦσθαι. At κτᾶσθαι eſt infinitiuus verbi κτάομαι, per contractionem ex κτάεσθαι.

Κτάτο, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἔκτατο tertia perſ. ſing. eiuſdem aoriſt. med. ἐκτάμην, ab eodem th. κτῆμι. Heſ. paſſ. exp. At κτᾶτο pro ἐκτᾶτο, eſt imperf. paſſ. verbi κτάομαι.

Κτεάτισσε, itidem Ionicè & poeticè pro ἐκτεάτισε, gemi nato etiam σ metri cauſa aor. 1. act. verbi κτεατίζω.

Κτείνωμι, pro κτείνοιμι dici κατ' ἔκτασιν, tradit Euſt.

Κτενῶ, f. 1. act. verbi κτείνω ſignificans, occidam.

Κτεριοῦσι, Atticè, pro κτερίσουσι, fut. 1. act. verbi κτερίζω, Suidas exp. θάψουσι.

Κτέωμεν, Ionica vocalis circunflexæ reſolutione pro κτῶμεν: aor. 2. act. ſub. modi à th. κτῆμι. quod deriuant ex κτῶ idem ſignificante quod κτείνω. Euſtat. apud Homerum exp. φονεύσωμεν.

Κτήσομαι, fut. 1. med. verbi κτάομαι.

Κτίμενες, poeticè pro ἐκτισμένος vt ἐληλάμενος: pro ἐληλασμένος, partic. pr. perf paſſ. ab act. th. κτίζω.

Κυδανῶ, fut. 1. act. verbi κυδαίνω.

Κυεὶς, part. aoriſt. 2. paſſ. ἐκύην, ex act. th. κυέω, vt tradunt nonnulli: ſed rarum eius eſſe vſum puto.

Κυήμεναι. Doricè pro κυεῖν ex κυέω.

Κύθον κύθες κύθε, Ion pro ἔκυθον, ἔκυθες, ἔκυθε, aor. 2. act. infi. modi à poetico th. κεύθω, faciente fut 2 κυθῶ, ex empto ε diphthongo, vt ἐλεύθω facit ἐλυθῶ

Κυκηθήτην, Ionicè dempto augmento pro ἐκυκηθήτην: aor. 1. paſſ. indic. modi à th. act. κυκέω faciente fu. 1. act. κυκήσω.

Κυνέουν. apud Heſyc. legitur expoſitum ἐφίλουν: quod habet poeticum pleonaſmum, τοῦ ε, & Ionicam augmenti detractionem, pro ἐκύνουν à th. κυνέω.

Κῦρε, Ionicè & poeticè pro ἔκυρε, præt. imper. verbi κύρω. Homer. αἰὲν ἐπ' αὐχὴν. κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκὴ, i. ἐπετύγχανε καὶ κατευστόχει.

Κύρσαι, aor. 1. act. infin. modi, Æolico more pro κῦραι faciunt enim Æoles 1. futur. verbi κύρω, non κυρῶ, ſed κύρσω. Vnde part κύρσας. Ambo apud Hom.

Κῦσε ſiue Κύσσεν poet. & Ion. augmenti detractione, pro ἔκυσε, aor. 1 verbi κύω Hom. Κῦσε δέμιν. κεφαλὴν Inde & imper. κῦσον quo Ariſtop. vtitur in Nub. Κῦσόν με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

Λ.

Λάβε, Itidem apud poetas legitur pro ἔλαβε, aoriſt. 2. act. indicat. modi à verbo λαμβάνω faciente futurum 2. act. λαβῶ, ex inuſ. them. λήβω, vnde & fut. 1. mutuatur. Λαβὲ autem, imperatiuus eſt eiuſdem thematis in eodem tempore Atticam habens mutationem accentus vt εἰπὲ & ſimilia. Ex hoc porrò aor. 2. ἔλαβον, eſt prætetea opt. λάβοιμι, ſubiun λάβω, infin λαβεῖν, part. λαβών.

Λάβῃσι. Ionica & poetica paragoge τοῦ σι, pro λάβῃ, vt εἴπῃσι, pro εἴπῃ, tertia perſona ſing. aor. 2. coniunct. modi, ab eodem th.

Λαζοίατο Ionicè pro λάζοιντο, præſ. opt. paſſ. à th. poetico λάζομαι, ex quo eſt imperf. λάζετο, augmento carens more poetico & Ionico, pro ἐλάζετο

Λαήμεναι, Doricè pro λάειν. Heſ. exp. φθέγγεσθαι, qui λάε (poeticè & Ionicè carens augmento pro ἔλαε) exp. itidem ἐφθέγγετο, ἐψόφησε, afferens hoc hemiſtichium ὅμφαλ λάε νεβρὸν ἀπάγχων. A th λάω. quod tamen & alias habet ſignif.

Λάθε, Ion. & poet. abiecto augmento pro ἔλαθε: aoriſt. 2. act. indic. modi a th. λανθάνω, faciente fut. 2. λαθῶ, ex inuſ. verbo λήθω. Eſt alioqui λάθε etiam imperatiuus eiuſdem th. in eodem tempore. Ex hoc porro aor. 2. ἔλαθον eſt opt. λάθοιμι, ſubiunct. λάθω, infin λαθεῖν, part. λαθών, & in media voce ex ἐλαθόμην eſt imper. λαθοῦ, opt λαθοίμην, ſubiunct. λάθωμαι, infi λαθέσθαι, partic. λαθόμενος.

Λακὲ, aor. 2. act. verbi λακέω: vnde eſt infi. λακεῖν.

Λαμπετόων poetico pleonaſmo τοῦ ο, pro λαμπετῶν, à th. λαμπετάω.

Λαμφθείη, aor 1 paſſ. opt. modi, Ionicè pro ληφθείη, à th. λάμβω. Sic in infin. Iidem dicunt λαμφθῆναι pro ληφθῆναι & λαμφθεὶς, pro ληφθεὶς Itidémque in futur. 1. med. λάμψομαι pro λήψομαι. Quæ frequentia ſunt apud Herodotum.

Λάξασθαι, quod Heſyc. affert pro κληρώσασθαι. Doricum eſt, pro λήξασθαι, hoc autem λήξασθαι eſt aor. 1. med. infin. modi ex inuſ. them. λήχω, ex quo λαγχάνω ſua tempora mutuatur. Ex Herodoto quoque affertur verbale λᾶξις pro λῆξις, exponitúrque μερισμὸς. κλῆρος.

Λαπῆναι, aor. 2. paſſiuus infinitiui modi, à themate act. λάπτω.

Λαχεῖν, aor. 2. act. infin. modi à them. λαγχάνω, faciente fut. 2. act. λαχῶ, ex inuſ. verbo λήχω. Vnde & participi λαχών.

Λαχήνας, partic. aor. 1. à them. λαχαίνω.

Λαχοίην, λαχοίης, λαχοίη, Attica formatione vſurpari aiunt pro λαχοῖμι, λαχοῖ, vt ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ, fut. 2. act. opt. modi à them. λαγχάνω, faciente, f. 2 λαχῶ, & ao. 2. ἔλαχον à verbo inuſ. λήχω.

Λαψεῦμαι, ſiue λαψοῦμαι λαψῆ, λαψεῖται, Doricè pro λήψομαι, λήψῃ, λήψεται, futur. 1. med. i. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λεᾶναι, aoriſt. 1. act. infi. modi à them. λεαίνω.

Λεγόμεθεν, Æolicè pro λεγόμεθα, vt φερόμεθεν pro φερόμεθα. Iidem viciſſim pro ὄπιθεν & ἄτερθεν, dicunt ὄπιθα & ἄτερθα, vt annotat Etym.

Λειεῦμαι, Doricè & Ionicè pro λειοῦμαι, ex actiuo them. λειόω.

Λεῆναν, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ἐλέηναν, aor. 1. actiuus verbi λεαίνω. Vnde & particip. λεήνας.

Λεῖπε, itidem ſine augmento pro ἔλειπε: & λείπετο pro ἐλείπετο, præter. imperf. act. paſſ. verbi λείπω & λείπομαι.

Λείπουσα, Doricè pro λείπουσα: particip. fœmininum verbi λείπω.

Λεῖψαν, poeticè & Ionicè ſine augmento pro ἔλειψαν: aor. 1. act. verbi λείπω.

Λέλεκτο, itidem pro λήλεκτο, ſeu ἐλήλεκτο dicitur: pluſquamperf paſſ. verbi act. λέγω

ἐλλάβησι, Ionico anadiplaſiaſmo & paragoge τοῦ σι, pro

Λελάβησι aor. 2 actiuus ſubiunctiui modi, à themate λαμβάνω, faciente futurum 2 λαβῶ, & aor. 2 ἔλαβεν. Sic λελαβόμην dicitur pro ἐλαβόμην & λελαβέσθαι pro λαβέσθαι.

Λελάβηκε pro εἴληφε, præteritum perfectum act. ex th. λαβέω, nimirum τοῦ δευτέρου μέλλοντος λαβῶ ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα. quod in aliis quoque fieri notum eſt.

Λέλαθα, præter. med. verbi λανθάνω ſeu λήθω, Doricum pro λέληθα vnde apud Pind. ἐπιλέλαθα. Ex hoc verò præt. λέλαθα fit thema λελάθω, more Siculo. Solent enim ij ex præteritis formare themata præſ. vt πεποιήκω ex πεποίηκα, δεδύκω ex δέδυκα. Var. ex Euſtath.

Λέλαθον, anadiplaſiaſmo Ionico pro ἔλαθον aor. 2 act. indicat à th. λανθάνω, faciente fut. 2 λαθῶ, & aor 2. ἔλαθον, ex inuſ. verbo λήθω. Sic λελαθόμην pro ἐλαθόμην & λελάθοντο pro ἐλάθοντο, & λελαθέσθαι pro λαθέσθαι, & λελάθη pro λάθη.

Λέλακα, præt. med. verbi λακέω. vnde participium fœm. gen. λελακυῖα. Quidam tamen hoc participium ex λεληκυῖα factum volunt per ſyſtolen: id autem, ex λελαληκυῖα per ſyncopen.

Λελάσθαι, Doricè pro λελῆσθαι: præterit. perfect paſſ. infinitiui modi ex themate actiuo λήθω, faciente præteritum perfectum paſſ. indic λέλησμαι. Sic λέλασθαι dicitur pro λέλησαι & λελασμένος pro λελησμένος, apud Hom. λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. Niſi ex themate λάθω deriuare malis.

Λέλαχα, (vt λέλαθα) præteritum medium verbi actiui λαγχάνω, facientis fut. 2. λαχῶ, ex inuſitato themate λήχω.

Λελαχήτωμεν, quod Heſ. exponit λαχεῖν ποιήσωμεν, eſt aoriſt. 1. act. ſubiunctiui modi, à themate λελαχέω facto ex præterito medio λέλαχα, vt λελάθω, fit ex λέλαθα, more Siculo, qui ex præteritis faciunt themata præſ. temporis.

Λελάχωσι, Ionico anadiplaſiaſmo pro λάχωσι, vt ſuprà λελάθωσι pro λάθωσι: aor. 2. act. ſubiunct. modi, à th. λαγχάνω, faciente fut 2. λαχῶ, ex inuſ. λήχω.

Λέληθα, præt med verbi λανθάνω, ſeu λήθω

Λέληκα præter med verbi ληκέω vnde particip. λεληκώς, & apud Heſiodum in ſecunda perſona λέληκας, in Erg Δαιμονίη τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων. Vbi tamen & λέλακας ſcribitur. Sunt qui hoc λέληκας ex λελάληκας per ſyncopen factum dicant. Sed quid opus eſt è longinquo originem petere quum habeamus in propinquo verbum ληκέω: cuius Heſych. meminit., ληκεῖ afferens pro βοᾷ & κρατεῖ & ληκοῦσι in eadem ſignif.

Λέλημμαι, præt. perf paſſ verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λελῆσθαι, præt perfect. paſſ. infin. modi, à th. act. λήθω ſeu λανθάνω, facit enim id præt. paſſ. indic. λέλησμαι: vnde & part. λελησμένος.

Λελῆσθαι autem, per ſynæreſin dictum eſt pro λεληίσθαι, itidémque λελησμένος pro λεληισμένος. quæ ſunt præt. perf. paſſ ex th λήζω pro ληίζω.

Λέληφα præt perf. act. verbi λαμβάνω ex λήβω Sic λέληχα ex λήχω.

Λελιμμένοι, part præt perf paſſ. ex actiuo th. λιῶ, facto ex λῶ. Hom Il. μ, Βὰν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιμμένοι.

Λέλογα, præt. med. verbi act. λέγω, verſo ε in ο, vt in λέλοιπα ex λείπω.

Λέλογχα, præter. act. verbi λαγχάνω, ſeu λήχω, contra regulam formatum tanquam ex λέγχω. Homerus Odyſſ. λ. τιμὴν ἢ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι. Vnde particip. λελογχώς, & fœm. gen. λελογχυῖα. At λελογχωμένως eſt particip. præter. perfecti paſſ. à themate act. λογχόω.

Λέλοιπα præt med. verbi act. λείπω, mutatum habens ε in οι, vt πέποιθα ex πείθω. Vnde part λελοιπώς.

Λελυμένος, part. præt. perf. paſſ. ex th. act. λύω.

Λέλοχα, præt. perf. act. verbi λέγω habens Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, vt λέλοιπα ex λείπω. Vnde part. λελοχώς, & fœm. gen. λελοχυῖα.

Λελύμασμαι, præt perf paſſ. verbi act. λυμαίνω.

Λέλυται, præt. perf. paſſ. verbi act λύω. Et in pluſquamp. λέλυντο, numero plur. Vnde & infin λελύσθαι, & part. λελυμένος. Homerus verò λέλυτο vſurpauit etiam pro λυθείη ſeu λύοιντο, indicatiuo vſurpato pro optatiuo, vt annot. Euſt. in hoc loco. Od. σ, Νεύοιεν κεφαλὰς, λέλυτο ἢ γυῖα ἑκάστου.

Λέξεο, imper. præſens. ex th. λέξομαι, quod ex futuro in præſens abiit. vt βήσεο, δύσεο, itidem ex futuris ſunt quæ εἰς ἐνεστῶτας ἀνέδραμον.

Λεξεῦντι, Doricè pro λέξουσι fut. 1. act. verbi λέγω.

Λευκανθεὶς part. aor. 1 paſſ ex th. act. λευκαίνω.

Λεχόωντο, poeticò pleonaſmo τοῦ ο, & Ionica detractione augmenti, dicitur pro ἐλεχῶντο, à th. λεχάομαι, apud Heſyc.

Λεῷμι, apud eundem legitur, exponitúrque θέλοιμι, quod per contractionem eſt ex λεάοιμι optatiuo verbi λεάω.

Λῆ, Doricè pro θέλει. Itidémque λῇς pro θέλεις, vt in illo hemiſtichio chorico, αἰ ἢ λῇς, αὐγάσδεο. Ex th. λάω.

Ληίσσατο, poeticè pro ἐληίσατο, abiecto augmento & geminato σ metri cauſa: aor 1. med. verbi act. ληίζω.

Λῆξαν, itidem poeticè & Ionicè pro ἔληξαν: aoriſt. 1. act. verbi λήγω, facientis fut 1 λήξω. vnde & in opt. λήξαιμι χεῖρας φόνου apud Homerum. Alioqui λῆξασθαι eſt etiam aoriſt. 1. med. verbi λαγχάνω ex λήχω vnde & verbale, λῆξις.

Λῇς, Doricè pro θέλεις, vt paulò ſuprà dixi, ex th λάω faciente in ſecunda perſona λάεις, & Dorica contractione λῇς, vt γελῇς eſt ex γελᾷς.

Λήσομαι, fut 1. med. verbi λανθάνω ex λήθω. At λησμένη Ionico more abiecto augmento eſt pro λελησμένη: part præt. paſſ. λέλησμαι, ex eodem th.

Λησῶ, Doricè pro λήσω, fut. 1. act. verbi λήθω.

Λῆτο. Heſ. affert pro ἐπελάθετο, quod forſan per ſyncopen vſurpatum eſt pro λήθετο, vel pro λέλησο, dempto augmento & exempto σ.

Ληφθεὶς, part. aor. 1. paſſ. ex th. act λαμβάνω, faciente fut. 1. act. λήψω, ex inuſ. th λήβω. Eiuſdem aoriſt. 1. infin. eſt ληφθῆναι.

Λήψομαι, fut. 1. med. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λίγξε poeticè vel Ionicè pro ἔλιγξε. aor. 1. act. verbi inuſ. λίγγω.

Λίπε, itidem pro ἔλιπε dicunt iidem poetæ, quod eſt aor. 2 act. verbi λείπω, facientis futur 2 λιπῶ. vnde optat. λίποιμι, coniunct. λίπω infin. λιπεῖν, particip. λιπών: & media voce ἐλιπόμην, imper. λιποῦ, optat. λιποίμην. ſubiunct. λίπωμαι, infin. λιπέσθαι. partic. λιπόμενος. Sed & λιπόμην ſine augmento apud poetas reperitur pro ἐλιπόμην.

Λιπόων, poetico pleonaſmo τοῦ ο pro λιπῶν: part. præſ verbi act. λιπάω.

Λισσέσκετο, Ionicè apud Hom pro ἐλίσσετο, abiecto primum augmento, deinde inſerto σκε ante το, præt. imperf. paſſ. verbi λίσσομαι.

Λιτέσθαι, aor. 2 med. infin modi à th. λίτομαι.

Λόε, aor. 2. act. indic. verbi poetici λοέω, ex quo per contractionem λῶ,

Λόεσσαν, aoriſt. 1. act. eiuſdem verbi, augmento carens, geminatúmque metri cauſa σ habens pro ἐλόεσαν. Vnde infin. λοέσσαι, & part. aor. 1. med. λοεσσάμεναι. Item fut. 1. med. indic λοέσσεται pro λοέσεται.

Λοῦμαι, Attica ſyncope pro λούομαι, itidémque λοῦται pro λούεται, ἐλούμην pro ἐλουόμην, ἔλουτο pro ἐλούετο & in infin. λοῦσθαι pro λούεσθαι, ac in partic. λούμενος pro λουόμενος.

Λύθεν, Bœotica ſyncope & Ionica augmenti detractione dicitur pro ἐλύθησαν, aoriſt.1. paſſ. indic. à them. act. λύω.

Λύμην, apud Homerum pro λυθείην, ſeu λελυμένος εἴην Ilid. φ. Νῶϊ δ' λύμην τεὰς πόσε πορφόν, præt.perf.ſeu pluſquamperf.optat. paſſ. pro λελύμην, ſecundum alios aor.2 med.opt.modi, vt θείμην, ex th.λῦμι, in qua ſententia Euſt.eſt.

Λυμηνάμενος part.aor.1.med.ex th.λυμαίνω, faciente aoriſt.1.indic.ἐλύμηνα.

Λωῦτο, Ionicè pro λέλωυτο ſeu ἐλέλωυτο, abiecto augmento præt.pluſquamperf paſſ.à th.act.λύω.

Λύσε, itidem Ionicè & poeticè ſine augmento pro ἔλυσε & λύσαν pro ἔλυσαν. aor.1.act.eiuſdem verbi λύω, vnde & in aor.1.opt λύσαιτε, & part.λύσας.

Λυσσῆν, Doricè pro λυσσᾶν, in fin.act.verbi λυσσάω.

Λυσσώων, poetico pleonaſmo, ſeu Ionica diſſolutione vocalis circumflexæ, pro λυσσῶν, partic. præſens à them.λυσσάω.

Λύτο, Ionicè & poeticè ſine augmento pro λέλυτο ſeu ἐλέλυτο, præt. pluſquamperf.paſſ.verbi actiui λύω, quidam pro ἐλύετο vſurpatum aiunt per ſyncopen vel ſynæreſin.

Λῶντι, Doricè pro λῶσι, quod contractum eſt ex λάουσι tertia perſ.plur.verbi λάω, ſignificantis idem quod θέλω; vnde & part.fœm.λῶσα, quod eſt θέλουσα.

M

Μαθήσομαι, fut.1.med. verbi act.μανθάνω ex inuſ.them. μαθέω.

Μαθών, particip.aor. 2. act. eiuſdem thematis itidem ex μαθέω vel etiam μήθω, facit enim fut.2.μαθῶ aoriſt.2. ἔμαθον, vnde opt.μάθοιμι, ſubiunct μάθω, & infin. μαθεῖν.

Μαιμώων, poetico pleonaſmo vel Ionica vocalis circumflexæ reſolutione, pro μαιμῶν itidémque μαιμώωσα pro μαιμῶσα, à them.μαιμάω. At μαιμώων & μαιμώουσα ſunt à them μαιμώω.

Μανεῖσα part.ex ἐμάνην, aor.2.paſſ.verbi μαίνομαι.

Μανοῦμαι, futur.1.vel 2.med.ex them.μαίνομαι vnde aor. 2.ἐμανόμην. At μανήσομαι eſt fut.2 paſſ. ex aor 2.paſſ. ἐμάνην.

Μακαριῶ, Atticè pro μακαρίσω, futur.1.act. verbi μακαρίζω.

Μακών, part. aor.1.act.à th.μηκάω. Exp. etiam εἰς μῆκος ἐκταθείς, quaſi ex μηκέω vel μακέω.

Μάνυσον, Doricè pro μήνυσον, aoriſt. 1.act. imper. modi, à Dorico th.μανύω pro μηνύω.

Μαρανθῆναι aor.1.paſſ infin.modi à th.act. μαραίνω.

Μαρπέειν, Ionica diphthongi, circumflexæ reſolutione pro μαρπεῖν.aor.vel fut.2.act.infin.verbi μάρπτω.

Μαρύεται, Doricè apud Theocr.pro μηρύεται, à Dorico th.μαρύομαι pro μηρύομαι.

Μαστίσδοιεν, Doricè itidem pro μαστίζοιεν, à th.μαστίσδω pro μαστίζω.

Μαχειόμενος, poetica epentheſi τοῦ ι metri cauſa pro μαχεόμενος, ex th.μαχείομαι pro μαχέομαι.

Μαχέοιτο, Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro μαχοῖτο præſ.opt.paſſ.à th μαχέομαι.

Μαχεσαίμην, aoriſt.1.med optat.mod., à th.μάχομαι ſeu μαχέομαι, faciente fut.1.med. μαχέσομαι, alioqui facit & μαχέσομαι, vnde præt.perf μεμάχημαι.

Μαχοῦμαι, fut.2.med.verbi μάχομαι ſeu μαχέομαι, cuius vſus apud optimos quoſque ſcriptores eſt, vt tradunt grammatici.

Μεγαλίζεο, Ionica diphthongi diſſolutioee pro μεγαλίζου præſens imper.paſſ.à th.act μεγαλίζω.

Μέδοιατο, Ionicè pro μέδοιντο, præſens optatiuus paſſ.à th μέδομαι.

Μεθέηκεν, aoriſt.2.act. verbi μεθίημι facientis fut.1. μεθήσω ex μεθέω, habet verò Ionicam vocalis circumflexæ diſſolutionem pro μεθῆκεν. éſtque irregularis pro μεθῆσε, vt ἔθηκα & ἔδωκα pro ἔθησα & ἔδωσα reperiuntur.

Μεθεῖλε, aor.2.act.verbi act μεθαιρέω, ex inuſitato them. μεθέλω.

Μεθειμένος, part præt.perf paſſ.à th.act.μεθίημι.facit enim id μεθεῖμαι in præt.perfect.paſſ.vnde præt pluſquamperf.μεθείμην.

Μεθεῖναι, aor.1 act.infinit. ex eodem, vt θεῖναι ex τίθημι eſt.Vnde & part.μεθείς.

Μεθεῖτε, per ſyncopen pro μεθείητε, vt θεῖτε pro θείητε more Attico, aor.2 act.opt.modi, ab eodem.

Μεθείω. poeticè vel Ionicè pro μεθῶ primùm enim vocalem circunflexam ῶ reſoluunt in έω, deinde ι metri gratia inſerunt, aor.2 act.ſubiunct.modi ex eodem.

Μεθελεῖν, aor.2. act.infin.modi à th μεθαιρέω mutuante fut.2 ex inuſ.μεθέλω.

Μεθέμεν, Ionicè pro μεθεῖναι, vt θέμεν pro θεῖναι, aor.2. act infin.modi ex μέθημι.

Μεθέξομαι, fut.1.med.verbi act.μετέχω.

Μέθες.aor.2 act imper.modi ex th.μεθίημι, cuius ſecunda perſona pluralis μέθετε. Ex medio autem aoriſt. 2. μεθέμην eſt ſecunda perſona pluralis μέθεσθε & infin. μεθέσθαι.

Μεθεστάναι, præt.perf.infin modi ex them.μεθίστημι, per contractionem pro μεθεστακέναι.

Μεθέστηκα, præt. perf.act. eiuſdem th.vnde part. μεθεστηκὼς & per ſyncopen μεθεστώς.

Μεθῆκα, aor.1.act.verbi μεθίημι, facientis fut.1.μεθήσω ex μεθέω: irregularis pro μεθῆσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα. At μεθήκειν eſt infin verbi μεθήκω.

Μεθῇς ſecunda perſona ſing.aor.2 act. ſubiun.modi, ab eodem.

Μεθήσει, fut. 1. act. eiuſdem th.ex μεθέω. vnde & infin. μεθήσειν.

Μεθησέμεν, Ionicè pro μεθήσειν de quo iam dixi.

Μεθίει, præter. imperf verbi μεθίημι ex μεθιέω, vt ἐτίθει ex τιθέω.

Μεθιέμεναι, Doricè pro μεθιέναι, quod eſt præſens infin. modi ex eodem them.vt τιθέναι.

Μεθίειν, Bœotica ſyncope pro μεθιέσαν, tertia perſ.plur. aor.2.act, indic.ab eodem.

Μεθῶ, aor.2.act.ſubiunct.modi, ab eodem.

Μειλίσσεο, Ionica diphthongi reſolutione pro μειλίσσου. præſ.imper. paſſ à them μειλίσσομαι. Item Ionica augmenti detractione μειλίξατο pro ἐμειλίξατο, in aor. 1.med.indic. modi ab eodem them.

Μείνας, partic.ex ἔμεινα, aor.1.act.indicat.modi, à them. μένω.

Μείρεται, aiunt accipi interdum pro ἱμείρεται, primæ ſyllabæ aphæreſi: alioqui eſt & à th.μείρομαι.

Μελήσει, fut.1.act.imperſonalis verbi μέλει, tanquam ex μελέει. Similiter μέλομαι facit μελήσομαι ex μελέομαι.

Μελίσδεις, Doricè pro μελίζεις, ex Dorico th. μελίσδω pro μελίζω.

Μελλήσω, fut.1.act.verbi μέλλω, ex inuſ th μελλέω.

Μελόντων Atticè pro μελέτωσαν, curæ ſint: genitiuo plur. part.maſcul.vſurpato pro tertia plur.imperatiui à verbo imperſ.μέλει.

Μεμάασι, per ſyncopem pro μεμάκασι, à th μάω, vnde fit μαι μάω. Similiter μέμαμεν per ſyncopen dicitur pro μεμάκαμεν, At μεμάμεν, infin. Ionicus vel Doricus eſt pro μεμαέναι. Rurſum in part.quoque μεμαώς & μεμαυῖα, ſyncope eſt pro μεμακώς & μεμακυῖα: quorum ambo leguntur apud Hom.

Μεμάθηκα, præt.perf. actiuuum verbi μανθάνω ex inuſ. th.μαθέω.

Μεμακυῖα, part.ex μέμακα præt.med.verbi μηκάω habente ſyſtolen τοῦ η pro μέμηκα.

Μέμαρπον, Ionico pleonaſmo pro ἔμαρπον, vt λέλαβον pro ἔλαβον, aor. 2. act verbi μάρπτω, at μεμαρπὼς eſt partic.ex μέμαρπα, præt med.eiuſdem them.

Μέμασαν, per ſyncopen dictum videtur pro μεμαέκεισαν ſeu μεμάκεισαν, vt μέμαμεν pro μεμάκαμεν, à them.

μῶ apud Homer Il.η, initio *ἐν δ' ἄρα θυμῷ*. *Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι*, prompti erant & cupiebant.

Μεμαώς, part. ex præt. *μέμαα*, de quo paulo ſuprà in *μεμάασι*.

Μέμβλεται, ſyncope & pleonaſmo τοῦ β dici pro *μεμέληται* tradit Euſtath. Itidémque *μέμβλετο* pro *μεμέλητο*. Quin & *μέμβλω* th. ex *μέλω* facit pleonaſmo τοῦ μ, & παραθέσει τοῦ β, euphoniæ gratia.

Μέμβλωκε, quoque dicitur, pro *μεμόληκε* ſeu *παρῆλθε* vt apud Hom. Od. ρ. *δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα ἦμαρ* Eſt autem ſyncope in hoc *μέμβλωκε* pro *μεμόληκε* pleonaſmúſque τοῦ β, & τροπὴ τοῦ η, εἰς ω à th *μολέω*.

Μεμένηκα præt. perf. verbi *μένω* vt *νέμω* facit *νενέμηκα* τοῦ μέλλοντος ἀνατρέχοντος εἰς ἐνεστῶτα futurum enim *μενῶ*, facit, quaſi præſens, aliud fut. *νεμήσω*, ex quo præt. hoc *νενέμηκα*.

Μεμετρέαται Ionicè pro *μεμέτρηνται*, vt *πεποιέαται* pro *πεποίηνται*, tertia perſona plur. pr. perf. paſſ à th. act. *μετρέω*.

Μέμηκε, præt. perf. med. verbi *μηκάω*: vnde part. *μεμηκώς*, pro quibus *μέμακε* etiam dicitur & *μεμακώς*, facta ſyſtole vocalis longæ.

Μέμηλε præt. med. verbi imperſ. *μέλει* habens ectaſin vocalis breuis pro *μέμελε*. Quidam tamen ex *μεμέληκε* per ſyncopen factum volunt. Vnde in ſubiunct. modo *μεμήλῃ*. Eſt verò & partic *μεμηλώς* ex *μέλω*, ſignificans φροντίζων ἐπιμελούμενος.

Μέμηνα, præt. med. verbi *μαίνομαι*.

Μεμίασμαι ſiue *Μεμίαμμαι* præt. perf. paſſ. verbi actiui *μιαίνω*.

Μέμιγμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. *μίγνυμι*, ex inuſ. th. *μίγω*. vnde & infin. *μεμίχθαι*.

Μεμνέωτο, factum aiunt grammatici veteres vel ex *μεμνέοιτο*, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο, vel à *μεμνῷτο*, ἐπενθέσει τοῦ ε, vt *θεώμεθα*, Iones dicunt pro *θώμεθα*, reſoluta vocali circumflexa à quo poſteriore eſt apud Soph. *Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνῴμεθα*. Quidam anadiplaſiaſmo Ionico vſurpatum aiunt pro *μνῷτο*, quod eſt tertia perſona ſingul. præſentis optat. contracta ex *μνάοιτο*, haberéque itidem dialyſin Ionicam diphthongi circumflexæ.

Μέμνῃ pro *μέμνησαι*, vſurpatum reperitur, per contractionem huiuſmodi Iones primum *μέμνηαι* dicunt pro *μέμνησαι*: ex quo per ſyſtolen fit *μέμνεαι*, vocali longa conuerſa in breuem: inde poſtea per contractionem *μέμνῃ*, Attico more ε & α in η coaleſcentibus, & ι quod remanſit, ſubſcriptio.

Μέμνηκα pro *μεμένηκα*, dici per ſyncopen tradunt nonnulli ex recentioribus, túnque eſt præt. perf. act. verbi *μένω*.

Μέμνημαι, præt. perf. paſſ verbi *μνάομαι*, vſurpatum tamen pro præſenti, vt *ἧμαι*.

Μεμνήμην μεμνῇο, μεμνῇτο, præt. perf. paſſ opt. modi, ab eodem th. vel etiam à *μιμνήσκομαι*. Ariſtop. Pluto, *Ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου*. mei meminerit. περισπωμένως autem hoc *μεμνῇτο*. Suidas annotat ex Homerica Herodiani proſodia.

Μεμοιέχαται, præt. perfect. paſſ. verbi *μοιχάομαι*: vnde & partic. *μεμοιχαμένος*.

Μέμονα μέμονας, μέμονε: præt. med. verbi *μένω*.

Μέμορα, pr. med. verbi *μείρω* vt *σπείρω* facit *ἔσπορα*.

Μέμορται, per ſyncopen pro *μεμόρηται*. hoc autem pro *μεμοίραται*. Sic *μεμορμένον* pro *μεμορημένον*. Apud Suid. & Varin.

Μέμυκε. præt. med. verbi *μυκάω*, vt *μέμηκε* à *μηκάω* eſt. Eſt etiam præt. perf. act. verbi *μύω*. vnde participium *μεμυκώς*.

Μέμφεαι, Ionica diphthongi diſſolutione pro *μέμφῃ* à th *μέμφομαι*.

Μεμώς pro *μεμαώς*, abſorpto α, vt *ἑστώς*.

Μενέηνα aoriſt. 1. act. verbi *μενεαίνω*, Ionicam habens augmenti detractionem pro *ἐμενέηνα*. Sic *ἱμείραινε* pro *ἱμείραινε*.

Μενέω, Ionica vocalis circumflexæ dialyſi pro *μενῶ*. fut 1 vel 2. act. verbi *μένω*.

Μεταείσεσθαι, poeticè pro *μετιέσεσθαι*, quod eſt fut. 1. med. infin. modi, vel à *μέτειμι* ex *μετείω*: vel à *μετίδω*. vnde ab Heſ exp. non ſolùm *μετελθεῖν*, ſed etiam *μεταγνῶναι*. quanquam ſine diphthongo *μετιῶσεσθαι* apud eum ſcriptum ſit.

Μετάλμενος, per ſyncopen pro *μεθαλλόμενος*, mutata ſimul aſpirata in tenuem, vt in *ἐπάλμενος*.

Μήδεο, Ionica diphthongi reſolutione pro *μήδου* præſ imper. à th *μήδομαι*.

Μήσατο, Ionica augmenti ſublatione pro *ἐμήσατο*, aor. 1. med ex th. *μήδομαι* vel *μήδω*.

Μῆστο, Ionica itidem augmenti detractione pro *μέμηστο* ſeu *ἐμέμηστο* pluſquamperf. paſſ. ab eodem th.

Μιανῶ, fut. 1. vel 2. act. verbi *μιαίνω*.

Μιγείς, partic. aor. 2. paſſ. ex th. *μίγνυμι* faciente fut. 2. act. *μιγῶ*, ex inuſ. th. *μίγω*, vnde aor. 2. *ἔμιγον* & voce paſſ. *ἐμίγην*.

Μιγέωσι, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro *μιγῶσι*, aor. 2. paſſ. ſub ab eodem them.

Μιγήμεναι, Doricè pro *μιγῆναι*: infin. eiuſdem aoriſt. 2. paſſ. ab eodem them.

Μιγήσομαι, fut. 2. paſſ ex eodem aor.

Μίξω, fut. 1. act. eiuſdem them. *μίγνυμι*, ex inuſitato th. *μίγω*.

Μίσγεαι, Ionica diphthongi reſolutione pro *μίσγῃ*, ſecunda perſ. ſing. verbi *μίσγομαι*.

Μισηθείς, part. aor 1 paſſ. à th. act *μισέω*.

Μιχθείς, part aor. 1. paſſ à th. act. *μίγνυμι* faciente fut. 1. *μίξω*, ab inuſ *μίγω* vnde pr. perf. paſſ *μέμιγμαι*.

Μνάα poetico pleonaſmo τοῦ α pro *μνᾶ*, hoc autem *μνᾶ* eſt vel ſecundæ perſonæ th *μνάομαι*, per contractionem ex *μνάῃ*, vel tertiæ ſingul. ex th. act. *μνάω*, per contractionem ex *μνάει*.

Μναμονευθήμεν, Doricè pro *ἐμνημονεύθημεν*, ſublato ſimul augmento, aoriſt. 1. paſſ. à th. act. *μναμονεύω* pro *μνημονεύω*.

Μνησαίατο Ionicè pro *μνήσαιντο*, aor. 1. med. opt. modi à th. *μιμνήσκομαι*, ſeu *μνάομαι*.

Μνησάσκετο, Ionicè pro *ἐμνήσατο*, abiecto primum augmento, deinde inſerta ſyllaba σκε, aoriſt. med. indic. modi ab eodem th.

Μνησθείς, part. aor. 1. paſſ ab eodem th. Facit enim *ἐμνήσθην*. vnde & fut. 1. paſſ. *μνησθήσομαι*. Ab eodem eſt imper. *μνήσθητι*, optat *μνησθείην*, ſubiunctiuus *μνησθῶ*, infin. *μνησθῆναι*.

Μνήσομαι, fut 1 med. eiuſdem th. *μιμνήσκομαι* ſeu *μνάομαι*, ex quo & aor. 1 in fin. modi *μνήσασθαι*.

Μνώεο, Ionica diphthongi reſolutione pro *μνῶου*, præſ. imper. modi à poetico th. *μνώομαι*.

Μνώοντο poetico pleonaſmo τοῦ ο pro *μνῶντο*, præt. imp. verbi *μνάομαι*, augmento carens. Niſi ex th. *μνώομαι* eſſe malis.

Μολών, part. aor. 2. act. à th *μολέω*.

Μολών, part. aor. 2. act. infin. verbi *μόργνυμι*, ex inuſ. the. *μόργω*.

Μοχθίζοντι, Doricè pro *μοχθίζουσι*, à th. *μοχθίζω*.

Μυδόωσαν, poetice pleonaſmo pro *μυδῶσαν*: part. fœm. gen à th *μυδάω*.

Μύθεαι, apud Suidam legitur expoſitum *λέγεις*, Ionicam autem habet diphthongi reſolutionem pro *μύθῃ*, ex th *μύθομαι*, pro quo ſolet vſurpari frequentius *μυθέομαι*.

Μυθήσατο, Ionicè omiſſo augmento dicitur pro *ἐμυθήσατο*, éſtque, aor. 1. med. verbi poetici *μυθέομαι*.

Μύκε Ionica augmenti detractione pro *ἔμυκε*: aoriſt. 2. act. verbi *μυκάω*. Sic in aoriſt. 1. med. ab eodem dicitur *μυκήσατο* pro *ἐμυκήσατο*. Et rurſum in tertia perſona plural. aoriſt. illius ſecundi actiui, *μύκον* pro

ἔμυκον

ἔμυκεν, vt apud Homer. Iliad. ϑ. Αὐτόμαται ᾗ πύλαι μύκον οὐρανοῦ.

Μύσαν, itidem pro ἔμυσαν: aor. 1. act. verbi μύω, pro quo alicubi & μύσσαν reperitur, σ, geminato metri cauſa.

Μωρανθεὶς, part. aor. 1. paſſ. ἐμωράνθην, ex actiuo them. μωραίνω.

N

Ναιετάασκε, Ionicè pro ναιέταε ſeu ἐναιέταε, abiecto primum augmento, deinde annexo illo σκε, præt. imp. poetici verbi ναιετάω.

Ναιετάωσι, poetico pleonaſmo τοῦ α vel Ionica vocalis circumflexæ reſolutione, pro ναιετῶσι, ab eodem th.

Νάσσατο, poeticè & Ionicè itidem augmento detracto pro ἐνάσσατο, aor. 1. med. verbi νάω. vnde & infin. νάσσασθαι.

Νάσθην, itidem pro ἐνάσθην, aoriſt. 1. paſſ. indic. ab eodem th.

Νάσσα, itidem pro ἔνασσα, aoriſt. 1. act. eiuſdem thematis, habens præterea geminatum metri cauſa σ, pro ἔνασα.

Νέαται, Ionicè detracto augmento dicitur pro νενέαται, quod vide infrà. Alioqui νέαται eſt etiam nomen fœm. gen. à maſculino νέατος.

Νέηαι, Ionica paragoge pro νέῃ, ſecunda perſ. præſ. ſubiunct. paſſ. à them. νέομαι.

Νεικείεσκεν, Ionicè pro ἐνείκεε, abiecto primùm augmẽto, deinde annexo σκε præt. imperf. act. verbi poetici νεικείω.

Νεικείῃσι Ionica paragoge pro νεικείῃ præſens ſubiunct. act. ab eodem νεικείω poeticè metri cauſa vſurpato pro νεικέω, inſerto ι.

Νείκησεν, & νείκεσεν, Ionicam augmenti detractionẽ habent pro ἐνείκησεν & ἐνείκεσεν, ambo aoriſt. 1. act. à them. νεικέω, faciente fut. 1. act. νεικήσω & νεικέσω. Sed & νείκεσσε metri cauſa geminato σ dicitur pro ἐνείκεσε.

Νεῖμεν, itidem pro ἔνειμεν, aor. 1. act. verbi νέμω, vnde & part. νείμας, Itidem media voce νείματο pro ἐνείματο ab eodem them. & in eodem temp.

Νέεσαι, Ionica diphthongi diſſolutione pro νεῖσαι, ſecunda perſ. ſing. præſentiſ temp. à them. νέομαι. Sic in imper. νέεσο dicitur pro νεῖσο.

Νεῖται, per contractionem ex νέεται à th. νέομαι.

Νεμηθεὶς, part. aoriſt. 1. paſſ. ἐνεμήθην, ab act. them. νέμω, faciente præt. perf. act. νενέμηκα, paſſ. νενέμημαι.

Νεμήσασθαι, aor. 1 med infin. modi ex νεμῶ, futuro act. verbi νέμω tranſeunte in præſens.

Νένασται, præt. perf. paſſ. verbi act. νάω, ſignificantis inter alia στορεύω, vt tradunt grammatici quidam.

Νενέαται, Ionicè pro νένηνται: tertia perſ. plur. præt. perf. paſſ. νένημαι, ex act. them. νέω, faciente fut. 1 act. νήσω. Ionica præterea ἀφαιρέσει ἀναδιπλασιασμοῦ, qui augmenti locum tenet, νέαται dicitur.

Νενέμηκα, præt. perf. act. verbi νέμω, ex fut. circumflexo, νεμῶ, faciente ex ſe aliud fut. νεμήσω, vnde aoriſt. 1. med. infin. νεμήσασθαι.

Νένημαι, præt. perf. paſſ. verbi act. νέω, νένησμαι autem verbi act. νήθω.

Νένοφα, præt. perf. med. verbi act. νέφω, apud Euſt.

Νενοώμεθα, quod Heſych. & Suid. afferunt pro διανενοήμεθα. habet contractionem ſeu ſynæreſin Ionicam pro νενοήμεθα. Itidémque νένωται, quod idem Heſych. exp. ἐν τῷ ἔχει factum eſt Ionicè ex νένοηται. Ambo præt. perf. paſſ. à them. act. νοέω, faciente fut. 1. act. νοήσω.

Νεῦμαι, Doricè vel Ionicè pro νέομαι.

Νεῦσεν, Ionicè & poeticè pro ἔνευσε, ſublato augmento, aor. 1. act. verbi νεύω ſignificantis nuo. At νευσούμεθα ſignificans Heſyc. νηξόμεθα, eſt futurum 1. med. vocis, à them. νέω ſignificante nato, vnde & part. νευσούμενοι apud Suid. ex Xenoph.

Νήησαν, poeticè & Ionicè detracto augmento pro ἐνήησαν, aoriſt. 1. act. verbi νηέω. vnde & infin. νηῆσαι, & particip. νηήσας: necnon aoriſt. 1. med. imper. modi νηησάσθω, Factum eſt autem hoc νηέω ex νέω, pleonaſmo τοῦ η.

Νῆσαι, aor. act. infin. modi à them. νέω. At νήσαντο, ſignificans ἔκλωσαν, ſeu ἐπέκλωσαν, eſt aor. 1. med. indicat. modi à them. act. νήθω, habens Ionicam ſeu poeticam augmenti detractionem pro ἐνήσαντο.

Νικῷεν, Attica contractione ex νικάοιεν, tertia perſ. plur. præſ. opt. act. à th. νικάω.

Νοεὶς, partic. præſens ex Æolico them. νόημι facto ex νοέω.

Νοεῦντας, Doricè ſeu Æolicè pro νοοῦντας part. præſ. verbi νοέω. At νοεύσας, quod Heſych. affert pro νοήσας eſt part. aor. 1. act. à them. νοεύω: Niſi potius pro νοήσας, ſcribendum eſt νοεύσας, vt νοεύσας itidem Doricum ſeu Æolicum ſit pro νοήσας.

Νόησε, poeticè ſeu Ionicè dempto augmento, pro ἐνόησε, aor. 1. act. verbi νοέω.

Νομευσῶ, Doricè pro νομεύσω fut 1. act. verbi νομεύω.

Νομιῶ, Atticum fut. 1. act. verbi νομίζω pro νομίσω. Itidémque νομιοῦμαι, voce media pro νομίσομαι.

Νυγείς, part. aor. 2. paſſ. à them. act. νύσσω, faciente fut. 2. act. νυγῶ, aor. 2 ἔνυγον, & paſſ voce ἐνύγην.

Νύξεν, aor. 1. act. indic. ab eodem νύσσω, faciente fut. 1. act. νύξω: caret autem augmento more Ionico ſeu poetico, pro ἔνυξε. vnde & infin. νύξαι, & particip. νύξας.

Νώθητι, Ionica ſynæreſi pro νοήθητι, aoriſt. 1. paſſ imp. modi à themate νοέω. Heſych. exponit ἐνθυμήθητι, γνῶθι.

Νῶσαι, itidem pro νοῆσαι dicunt Iones, quod eſt aor. 1. act. infin. modi, ab eodem th. Similiter media voce νώσατο pro ἐνοήσατο, abiecto ſimul augmento: & νώσασθαι pro νοήσασθαι, necnon νωσάμενος pro νοησάμενος. Sed & νώσω pro νοήσω dicitur, in fut. 1. act.

Ξ

Ξανῶ, fut. 1. vel 2. act. verbi ξαίνω.

Ξεσθεὶς, partic. aor. 1. paſſ. à them. ξέω, faciente fut. 1. ξέσω. retento ε.

Ξυνδεδέατο, Ionicè pro ξυνδέδεντο tertia perſ. plur. pr. plusquamp. paſſ. à th. act. ξυνδέω.

Ξυνέηκα, Ionica vocalis circumflexæ diſſolutione pro ξυνῆκα, aor. 1. act. verbi ξυνίημι facientis fut. 1. ξυνήσω, ex ξυνέω, irregularis autem eſt pro ξυνῆσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα.

Ξυνὲς, aor. 1. act. imper. modi, ab eodem th. Communiter συνὲς dicitur per σ.

Ξυνέτο, aor. 2. med indic. modi, ab eodem them.

Ξυνίασι, tertia perſ. plur. præſ. indic. à them ξύνειμι ſeu σύνειμι, vnde & infin. ξυνιέναι. Ab eodem in imperfecto eſt ξυνίεσαν.

Ξυνίουν pro ξυνίεσαν, præt. imperf. act. verbi ξυνίημι ex ξυνιέω.

Ξυνενοφυῖαν, part. fœm. præt. perf. med. à th. ξυννέφω, facit enim id ξυννένοφα. Attica mutatione ε in ο.

Ξυνοίσεις, futur. 1. act. verbi ξυμφέρω, ex inuſ. them. ξυνοίω.

Ξυσθεὶς, part. aor. 1. paſſ. ἐξύσθην, ex th. act. ξύω.

O

Οδύρεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὀδύρου, imper. præſ. verbi ὀδύρομαι.

Ὀδωδα, præter. med. verbi ὄζω. Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem habens pro ὦδα, ex fut. 2. ὀδῶ. Vnde infin. ὀδωδέναι, & partic. ὀδωδώς.

Ὀδώδῃ, in plusquamperſ. medio eiuſdem th. pro ὀδώδει dicitur verſo ε in η, & ſubſcripto ι. Ὀδώδη autem, ſine ι ſubſcripto foret primæ perſonæ, contractum ex ὀδώδεα, quod Ionica reſolutione diphthongi factum eſt ex ὀδώδειν, vt πεποιήκεα ex πεποιήκειν.

Ὀδώδυσται, itidem Attica reduplicatione duarum ini-

tialium præſentis literarum pro ὤδυσμαι dictum eſt. præt.perf paſſ.verbi ὀδύσσω.

Οἰχήσομαι, fut. 2. paſſ. indicat.modi,ex act.them.οἴγω facit enim id aor.2 paſſ.ὠΐγην.

Οἶδα,præter.med. verbi εἴδω, habens Atticam τροπὴν τῆς ει εἰς οι,vt in πέποιθα.Alioqui & εἶδα dicitur,nulla facta mutatione.quin & ἴδα, ſublato ε ex diphthongo.

Οἴεαι,Ionica diphthongi reſolutione pro οἴῃ. ſecunda perſ.ſing.præſentis th.οἴομαι.

Οἴει, Atticè pro eodem οἴῃ dicitur verſo η in ει: quod in aliis quoque paſſiuis fieri vſu docemur.

Οἰηθῆναι, aor. 1 paſſ. infin. mo. ab eodem them οἴομαι faciente fut. 1. med. οἰήσομαι, ex inuſ. verbo οἰέομαι

Οἶκα, præ. med.verbi εἴκω vt οἶδα eſt ex εἴδω,verſo ε in ο. ſed frequentius pro eo vſurpatur ἔοικα habens Attice repetitam initialem literarum præſentis.

Οἴκεντι, Æolicè pro οἰκεῖσι dici, vt τίθεντι pro τιθεῖσι tradunt nonnulli ex recentioribus grammaticis. eſt autem id tertia perſona plur.præſentis οἴκημι facti ex οἰκέω.

Οἰκέοιτο, Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro οἰκοῖτο.præſens opt.paſſ.ex act.th.οἰκέω.

Οἰκῆσαι,infin.aor.1.act ex them. οἰκέω:οἰκίσαι autem ex them,οἰκίζω. quorum illud,neutralem habet ſignificationem:hoc verò actiuam.

Οἰκτιῶ, Atticum fut.1.act. verbi οἰκτίζω pro οἰκτίσω

Οἶμαι thema per ſynæreſin ex οἴομαι factum.

Οἴσατο, quidam dicunt eſſe aoriſt.1.med verbi οἴομαι, ſed perperam.ſcribendum enim diuiſim ὀΐσατο, à th. οἴομαι.

Οἶσε imper.ex οἴσω, futuro verbi φέρω mutuatitio ex οἴω,ſicut δύσεο & βήσεο ſunt ex futuris δύσομαι & βήσομαι,tranſſumptis more poetico in præſentia, vnde οἴσετε,ſecunda perſ.plur.

Οἰσῇ,Dorice pro οἴσῃ fut.1,med.verbi φέρω, mutuatitium ab οἴω.Itidem verò in tertia perſ.οἰσεῖται dicitur pro οἴσεται,& οἰσοῦμαι,in prima pro οἴσομαι.

Οἶσθα,per ſyncopen pro οἶδασθα quod οἶδασθα Aeolica paragoge dicitur pro οἶδας præt. perf.med. verbi εἴδω.

Οἰσθείς,part.aor.1.paſſ ὠΐσθην,ex poet th.οἴομαι.

Οἴσομαι,fut.1.med.verbi φέρω,ex th.οἴω. pro quo Dores οἰσοῦμαι dicunt,vt iam admonui.

Οἴσσατο, aor. 1.med.verbi οἴομαι,augmento carens & metri gratia geminatum σ habens,vnde particip.οἰσσάμενος:

Οἰστέον,aduerbium poſitiuum verbi φέρω ex οἴω.

Οἴσω,fut.1.act eiuſdem verbi ex eodem οἴω. pro quo Doricè οἰσῶ,dicitur circumflexa vltima.

Οἰχήσομαι fut.1.med.verbi οἴχομαι ex οἰχέομαι.

Οἰχθείς part.aor.1.paſſ.ὠΐχθην,ex act them.οἴγω.

Οἰχνέσκον,Ionice pro ᾤχνεον, abiecto augmento & inſerto σκ.præt.imperf.act.verbi οἰχνέω.

Οἰχοίατο,Ionicè pro οἴχοιντο,præſens opt.paſſ.à th. οἴχομαι.

Οἴχωκα, Ionice ſeu Atticè (vt volunt nonnulli) pro ᾤχηκα,dempto augmento & verſo ι in ω præter.perf. act.verbi οἴχω ex οἰχέω.

Οκείλαντες,part.ex ὤκειλα,aor.1.act.verbi ὀκέλλω.

Ολέεσκον,Ionicè pro ὤλεον abiecto primùm augmento deinde inſerta ſyllaba εσκ præt.imperf. act. verbi ὀλέω.

Ολέσθαι aor.2.med.infin.modi,ab eodem th.

Ολέσσῃ,aor.1.act.ſubiunctiui modi ab eodem, habens σ metri cauſa geminatum pro ὀλέσῃ.Vnde & infin.ὀλέσαι,& part ὀλέσας.

Ὄληαι,aor.2.med.ſubiunct modi,Ionice pro ὄλῃ, ex eodem th.

Ὄλισθε,aor.2 act.indicat.modi,à them.ὀλισθέω, carens augmento,vnde infin ὀλισθεῖν.

Ολληαι,Ionice pro ὄλλῃ,ſecunda perſona ſingularis præſentis ſubiunctiui ὄλλωμαι,ex th.ὄλλω.Sic in aor.2.m. ὄληαι dicitur pro ὄλῃ.

Ολοίατο,Ionice itidem pro ὄλοιντο: 2.med.opt paſſ.ab eodem th.ὄλλω vel ὀλέω.

Ὄλοντο,poetice & Ionice dempto augmento pro ὤλοντο:aor.2.med.indic modi.ab eodem ὀλέω, ſeu ὄλω faciente fut,2.ὀλῶ,aor.2 ὦλον.

Ολοῦμαι,fut.2.med.eiuſdem them.ex actiuo ὀλῶ.

Ὄλωλα,præt.perf.med.eiuſdem, habens Atticam duarum,initialium præſentis literarum reduplicationem pro ὦλα,ex fut 2.ὀλῶ.Vnde prima perſ. pluralis ὀλώλαμεν,& ſubiunct.ὀλώλῃ.Similiter ὀλώλεκα in præter. perf.actiuo dicitur pro ὤλεκα, ex them. ὀλέω faciente fut.1 ὀλέσω.

Ομνυ,pro ὄμνυθι præt.imper.act.à them,ὄμνυμι.

Ομόρξω,tergam,fut.1.act.verbi ὀμόργνυμι ex ὀμόργω.

Ομόσω,fut.1.act.verbi ὄμνυμι ex ὀμόω,retento ο.

Ομοῦμαι,fut.2.med. eiuſdem verbi ex eodem ὀμόω.

Ομωθῆναι,quidam dici ſcribunt ὁμοιωθῆναι, Heſych. tamen exp.εἰς ὁμόνοιαν ἐλθεῖν. Euſtath. ἑνωθῆναι innuentes ex ὁμοῦ fieri verbum ὁμόω. eorúmque opinio veriſimilior eſt. quorſum enim illa ſyncope diphthongi οι.

Ομώμοκα,præt perf.act.verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, habens Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem pro ὤμοκα.vt ὀλώλεκα.

Οναίμην per ſyncopen pro ὀνησαίμην:aor.1.med. optat. modi à them.ὄναμαι,ex quo & præt.infin.ὄνασθαι, & partic.ὀνάμενος. Quanquam ſunt qui & hæc duo per ſyncopé dicta velint pro ὀνήσασθαι & ὀνησάμενος:ſed ij non habentes aſſentientem.Euſtathium qui ὄνομαι & cetera pro ὄνημαι dici annotat,ex th. ὄνημι facto ex ὀνέω.

Ονασεῖ,Doricè ſeu Æolicè pro ὀνήσει:tranſlato accentu in vltimam,& verſo ſimul η in α.

Ονασθαι,præſens infin.à them.ὄναμαι: vnde apud Hom. compoſ.verbo ὄβης καὶ ἀπόνασθαι.

Ονειδιῶ Atticum fut.1 act.verbi ὀνειδίζω, pro ὀνειδίσω.

Ονηθῆναι,aor.1.paſſ.infin.à verbo ὄνημι ſeu ὀνέω.ex quo & aor.1.med ὀνήσασθαι.

Ονήμενοι,part.paſſ. verbi ὄνημαι ex ὄνημι pro quo alioqui ὀνάμενος quoque dicitur ex ὄνομαι.

Ονήσεαι,Ionica diphthongi diſſolutione pro ὀνήσῃ,fut.1. med.verbi ὄνημαι ſeu ὄναμαι,ex ὀνέομαι,vnde & infi, ὀνήσεσθαι.

Ονησο, præſens imper.paſſ. ex th.ὄνημαι,vt τίθεσο ex τίθεμαι:

Ονοιτο, autem eſt præſ.opt.paſſ. à th. ὄνομαι:vel etiam. aor 2.med.ex ὀνόομαι,ex quo & imp. ὄνοσαι,in aor.1. med.opt.ὀνόσαιτο in eodem temp.

Ὄπασε, poetice & Ionice dempto augmento pro ὤπασε,aor.1.act.indic modi à th ὀπάζω,vnde & aor.1.m. ὀπάσσατο, habens præter augmenti detractionem etiam geminatum metri cauſa,σ.

Ὄπωπα,præt.perf. med. verbi ὄπτομαι,habens Attico more reduplicatas duas initiales literas præſentis pro ὦπα.vnde part.ὀπωπώς.

Οπωριεῖ,Attice pro ὀπωρίσει,fut.1. act. verbi ὀπωρίζω. Itidémque media voce ὀπωριοῦμαι pro ὀπωρίσομαι, Sed & ὀπωριεῦντες, Dorice ſeu Æolice more dicitur pro ὀπωριοῦντες,quod Atticum eſt pro ὀπωρίσοντες.

Ορεῖται,tertia perſona ſingul.fut.2.med. ὀροῦμαι ex act. them.ὄρω.

Ορέξαι,infin.ab ὤρεξα,aor.1.act.verbi ὀρέγω.

Ορέοντο,poetica detractione augmenti & pleonaſmo τοῦ ε,dicitur pro ὤροντο,in præt.imperf.vel aoriſt.2.med. verbi actiui ὄρω.

Ορέω,Ionicum thema pro ὁράω. vnde ὁρέει pro ὁρᾷ, & part.ὁρέοντι pro ὁρῶντι.

Ορηαι,apud Homerum legitur pro ὁρᾷς, vides: Odyſſ. ξ. τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅρηαι. vbi Euſtath annotat,quoſdam proparoxytonως legere ὅρηαι,à them.

ὄρηται, quo Theocr. vſus eſt, quoſdam proſperipωmenωs, vt ſit ex ὀρέχται, exempto primùm τ, deinde α verſo in η. Poſſumus etiam dicere Ionicum eſſe pro ὄρνυται exempto σ ex paſſ. ὄρνυμαι, cuius Heſ. meminit, exponens ipſum per act. ὀρέω. At verò ὄρηαι Ionicum itidem eſt pro ὄρῃ ſecunda perſona ſing. aor. 2. med. ſubiunct. ὄρωμαι, ex th. act. ὄρω.

Ορῆς, Dorica contractione τῶ α εἰς η pro ὁρᾷς, vt πεινῆς pro πεινᾷς, ab eodem th. ὁράω. Itidem verò ὁρῆτε pro ὁρᾶτε dicunt iidem.

Ο'ρθαι, apud Suid. legitur expoſitum διεγερθῆναι quod, ſi mendo caret, habet ſyſtolen Ionicam τῶ ω pro ὤρθαι, quod eſt pr. perf paſſ. infin. ex indici ὤρμαι: ambo à them. act. ὄρω.

Ορθειῶ, Doricè ſeu Æolicè pro ὀρθιῶ à th. ὀρθιάω. Apud Heſyc.

Ορθιῶ, Atticè pro ὀρθιάσω, fut. 1. act. verbi ὀρθιάζω.

Οριῶ, Itidem Atticè pro ὁρίσω, fut. 1. act. verbi ὁρίζω.

Ορμασται, grammatici quidam recentiores dictum aiunt pro ἁρμοσται facta literarum metatheſi eſt autem ἀρμοσται, pr. perf. paſſ. verbi act. ἁρμόζω, augmento carens pro ἥρμοσται.

Ορωγυῖα, Ionica ſyſtole pro ὠρωγυῖα. hoc autem ὠρωγυῖα partic. eſt fœm. gen. ex ὤρωγα pr. perf. med. verb. ὀρέγω, habente Atticam ἔκτασιν τῶ ε εἰς ο, veluti λέλογα. & ſimilia.

Ορόωντε, Ionico pleonaſmo τῶ ο, vel etiam Ionica diphthongi circunflexæ reſolutione, pro ὁρῷντε, quod eſt contractum ex ὁράοιτε ſecunda perſ. plur. præſ. optat. act. à th. ὁράω.

Ορόωντες, itidem pro ὁρῶντες, ab eodem th.

Ορσαι, Æolicè pro ὄραι, aor. 1. act. infi. modi à th. ὄρω. faciunt enim Æoles futur. 2. act. non ὀρῶ, ſed ὄρσω more quodam peculiari.

Ορσεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὄρσου, quod eſt præſ. imper. paſſ à th. ὄρσομαι hoc autem ὄρσομαι eſt μέλλων εἰς ἐνεστῶτα μετηγμένος. ſolent enim quidam μέλλοντες εἰς ἐνεστῶτας ἀνατρέχειν, vt δύσομαι, βήσομαι, & huiuſmodi.

Ορῴην, Atticè pro ὁρῷμι: præſens opt. act. à th. ὁράω.

Ορωρα, præt. med. Attic. verbi ὄρω, habens nimirum Attico more reduplicatas duas initiales præſentis literas pro ὦρα. Vnde præt. pluſquamp. ὀρώρειν & in ſubiun. ὀρώρῃ.

Ορωρέχατο, Ionicè pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν. tertia perſona plur. præter. pluſquamperf. paſſ à them. ὀρέγω: facta ex tertia ſingulari ὀρώρεκτο, inſerto α ante τ, & præcedente tenui verſa in aſpiratam habet verò & hæc Atticam illam reduplicationem duarum præſentis initialium literarum præter augmentum.

Ορώρηκα, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præſentis literarum pro ὤρηκα. præter. perf. act. verbi ὀρῶ facientis futur. 1. act. ὀρήσω. Vnde præt. paſſ. ὀρώρηται, quod apud Homerum legimus, Il. ν. ὁππότε νείκος ὀρώρηται πολέμοιο. Hoc autem ὀρέω thema eſt ex futuro verbi ὄρω. ſcimus enim nonnullos μέλλοντας εἰς ἐνεστῶτας μετάγεσθαι à poetis. Niſi potiùs hoc ὀρώρηται eſt præſens ſubiunctiui paſſ. ex them. ὀρώρω, quod factum ſit ex præter. med. ὄρωρα. vnde in paſſ. ὀρώρεται apud eundem Hom. Odyſſ. τ, ἐπί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς Κηδεσιν. Similiter verò ex aliis quoque præterit. perfect. faciunt iidem poetæ præſentia.

Ορωρον, quoque dici aiunt pro ὦρον, anadiplaſiaſmo Ionico, vt λέλαθον pro ἔλαθον, eſt autem ὦρον præt imperf. vel aor. 2. act. verbi ὄρω.

Ορώρυχα, præt. perfect. act. verbi ὀρύσσω ſeu ὀρύττω, habens & ipſum præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præſentis literarum.

Οσετο, Ionica ſeu poetica augmenti detractione pro ὤσετο, præt. imperf. paſſ. verbi ὄσομαι, quod poetas Aeolicè pro ὄπτομαι vſurpare tradunt quidam grammatici.

Οσφραμαι, per ſyncopen aiunt dictum pro ὀσφραίνομαι, Videtur tamen hoc potius ex illo deriuatum, atque illud antiquius. elegantius certè eſſe illud quàm hoc tradunt nonnulli afferentes eius vſus exemplum ex Libanio. Leguntur verò & apud alios infi. ὀσφρέσθαι & part. ὀσφρόμενος.

Οὗ pro ἕσο, exempto Ionice σ, & facta deinde contractione: eſt interdum ſecunda perſona aoriſt. 2 med. ἕμην, in indicatiuo modo, interdum ſecunda perſona eiuſdem aor. in imper. vnde compoſ κάθου, πρόσθου, & ſimilia. Ex act. th ἵημι. Alioqui eſt & genitiuus ſing. articuli poſtpoſitiui ὅς, necnon pronomen eſt itidem genitiui caſus.

Οὔτα, apud Homerum pro οὔτασε vel οὔταζε, per apocopen vnde & α in eo corripitur à themate οὐτάω vel οὐτάζω.

Οὐτάμεναι, Doricè vel Aeolicè pro οὐτάναι, vt ἱστάμεναι pro ἱστάναι. hoc autem οὐτάναι eſt ex them. οὔτημι. vt ἱστάναι ex ἵστημι. Ex paſſiuo autem οὔταμαι, eſt part οὐτάμενος vt ἱστάμενος. Niſi potius id οὐτάμενος, cenſendum eſt per ſyncopen factum ex οὐτασμένος, vt ἐληλάμενος ex ἐληλασμένος exempto σ & accentu ex penultima tranſlato in antepenultimam. Exponitur certè per præt. perf. πεπτωμένος & βεβλημένος.

Οφελον, ὄφελες, ὄφελε, poeticè pro ὤφελον, ὤφελες, ὤφελε, abiecto augmento, & correpta penultima præt imperf. verbi ὀφείλω, habens plerunque vſum aduerbij.

Οφλήσω, fut. 1. verbi ὀφλάνω ſeu ὀφλίσκω aut ὀφλισκάνω ex ὀφλέω. Vnde aoriſt. 2. act. ὦφλον infin. ὀφλεῖν, & partic ὀφλών.

Οχσκον, Ion pro ὤχεον, abiecto primùm augmento, deinde inſerto σκ. pr. imperf. act. verbi act. ὀχέω, ex quo & futur. 1. med. ὀχήσομαι.

Οχλεῦνται, Doricè vel Aeolicè pro ὀχλοῦνται. præſ. paſſ. à th. act. ὀχλέω. Necnon ὀχλεῦντι pro ὀχλοῦσι dicunt iidem.

Οψει Atticè pro ὄψῃ ſecunda perſ. ſing. fut. 1. med. ὄψομαι, à th ὄπτομαι.

Π.

Παγείς, part aoriſt. 1. paſſ. ἐπάγην ex act. them πήγνυμι ſeu πήσσω, faciente fut. 2 παγῶ, aoriſt. 2. ἔπαγον. Ex eodem aoriſt. 2. paſſ ἐπάγην, eſt opt. παγείην, ſubiunct. παγῶ, & infin. παγῆναι. necnon futur. 2 paſſ. παγήσομαι.

Παθέειν, Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro παθεῖν: aoriſt. 2. act infin. modi à them. πάσχω mutuante fut. 2. à παθέω, vnde aor. 2. ind. modi ἔπαθον ex quo optat πάθοιμι, ſubiunct. πάθω, & particip. παθών.

Παίσατε, aoriſt. 1. act. imper à th παίζω, faciente non ſolum παίξω, ſed & παίσω, vnde & ſubiunct. παίσωμεν, & infin. παίσαι & in paſſ. voce apud Herodotum πέπαισται, nec non compoſitum ἀναπέπαισται, alioqui παῖσαι eſt & aor. 1. act. infin. modi, à th. παίω ſignificante cædo.

Παίσδῃ, Doricè pro παίζῃ, à Dorico th. παίσδω, pro παίζω.

Παιχθείς, part. aor. 1 paſſ. à th παίζω. faciente fut. 1. act. παίξω, & præt. perf. paſſ. πέπαιγμαι.

Παλαξέμεν, Ionicè ſeu Aeolicè pro παλάξειν, fut. 1. act. infi. modi à th. παλάσσω. Ab eodem eſt. præt. imperf. paſſ. παλάσσετο, Ionicè carens augmento pro ἐπαλάσσετο.

Πάλτο, Ionicè pro πέπαλτο ſeu ἐπέπαλτο, abiecto augmento, præt. pluſquamperf paſſ. verbi act πάλλω. Alij pro ἐπάλλετο poſitum aiunt, abiecto itidem augmento, & facta præterea ſyncope.

Παμφαίνῃσι, Ionica paragoge τῶ σι pro παμφαίνῃ, præſens ſubiun. act. à th. poetico παμφαίνω.

Παμφανόων, poetico pleonaſmo τῶ ο, vel Ionica vocalis

circunflexæ reſolutione, pro παμφανῶν, itidémque παμφανόωσα pro παμφανῶσα, part præſ.act. à them. παμφανάω.

Παρακεκρέαται, legitur apud Heſychium, expoſitum τῶν φρενῶν ἠλαττῶντο quod videtur eſſe præt.perf.act. paſſ. Ionicum pro παρακεκερυσμένοι εἰσί. faciunt enim ij tertias perſonas plur. à tertiis ſingularibus, correpta primùm penultima, vt & hic eiecto υ & σ, deinde inſerto α ante ται: vel etiam ex prima perſona præt.med. addito ται faceret autem παρακεχύω in pr.med. παρακέκερα, exempto υ ex diphthongo, vt ἐλεύθω facit ἤλυθα. Sed pro ἠλαττῶντο, puto ſcribendum ἠλάττωνται: quod ſi ἠλάττωντο eſſet, ſcribendum foret παρακεκέατο, & tunc eſſet præt.pluſquamp.

Παρακνεώμεθα, apud eundem eſt præſens ſubiunct. à th. παραλειμμαι.

Παραχορδιεῖς, Atticè pro παραχορδίσεις, futur.1.act.verbi παραχορδίζω.

Παρέβασκε, Ionicè pro παρέβαε, inſerto σκ: præt.imperf. act verbi παραβάω, niſi à them. παραβάσκω eſſe malis.

Παρέζεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro παρέζου: pr.imper.paſſ. à th. παρέζομαι.

Παρέθη, aor.1.paſ.indic.modi à th.act. παρίημι, faciente fut.1 παρήσω, pr.perf παρεῖκα, paſſ. παρεῖμαι, ex cuius tertia παρεῖται, fit aoriſt. ille παρέθη, exempto ι, vt ἐτέθη ex τέθειται. Inde particip. παρεθείς. Reperitur tamen & παρείθη, retento ι, cuius meminit Heſ. Alioqui παρέθη, eſt etiam aoriſt.2.act. indic.modi à them. παρατίθημι.

Παρέθρεισαν, per ſyncopen pro παρεθέρισαν: aoriſt.1.act. ind.modi, à them. παραθερίζω ſignificante παρακόπτω. Apud Appol.Rhod.

Παρει, ſecunda perſ. ſing.pr. imper. à them. πάρειμι ſignificante παραγίνομαι. Apud Soph. in Aiace, & apud Eurip. in Phœniſſ.

Παρείατο, Ionicè pro παρεῖντο pr. pluſquamperf. paſ. ex præt. παρεῖμαι, cuius paulo poſt mentio fiet. Alioqui apud Homer. παρείατο διακρυχέουσα ſignificat παρῆν vel παρέζετο quod ſic format Etymol. Dicit ab ἕω eſſe εἶμι, medium eius aor.2. eſſe ἕμην, ἕσο, ἕτο, & εἶτο, epentheſi τοῦ ι, vnde pleonaſmo τοῦ α fieri εἴατο & παρείατο, aſcita præpoſitione.

Παρείθην, aoriſt.1 paſ.verbi παρίημι, vt dixi in παρέθην.

Παρεῖκα pr.perf.act. verbi παρίημι. vt iam dixi, vnde apud Heſ. παρεικάμενοι expoſitum παραπέμψαμενοι. Alioqui eſt etiam pr.med.verbi παρείκω.

Παρεῖμαι, pr.perf.paſſ eiuſdem παρίημι, vt à παρατίθημι eſt παρατέθειμαι; ex præt.act. παρεῖκα. Vnde particip. παρειμένος, & pluſquamperfect. παρείμην, cuius ſecunda perſona παρεῖσο. Alioquin hoc παρείμην eſt etiam pluſquamp.ſeu perf.paſſ. opt.modi, necnon aoriſt.2. medius eiuſdem modi, ſed tunc in ſecunda perſ.facit παρεῖο.

παρείς, part.aoriſt.2.act. πάρην, ab eodem th. παρίημι, vt παραθείς à παρατίθημι.

παρείσθω, præt.perf paſſ. imper.modi, tertiæ perſonæ, ex ſecunda πάρεισο.

παρελεύσεαι, Ionica diphthongi reſolutione pro παρελεύσῃ futur.1.med.verbi παρέρχομαι ex παρελεύθω.

παρέπτη, aor.2 ex verbi παρίπτημι vt παρέστη.

παρεχέμεν, Ionicè pro παρέχειν, à th. παρέχω.

παρῇ ſubiunct. præſens tertiæ perſonæ ex prima παρῶ à th. πάρειμι, ſignificante, adſum.

παρήθη apud Heſychium legitur, expoſitum ἐάθη, quod ſi mendo caret, eſt aoriſt.1 paſſ.indic. modi ab eodem th. παρίημι, faciente præt, perf. παρῆκα, & paſſ. παρῆμαι. Alioqui παρείθη dicitur pro eodem & παρέθη, vt iam docui.

παρῆκα, aor.1.act. verbi παρίημι ex παρήσω, irregulariter pro παρῆσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα poni ſcimus, & ſimilia alia. Varin. παρήκασι affert etiam pro παρῆλθον quod eſt præt.med. verbi παρήκω.

Παρήλθοσαν, Bœoticè pro παρῆλθον. ſolent enim tertiis pluralibus imperfectorum & aoriſtorum ante ν inſerere σα, dicentes itidem ἐτύψασαν pro ἔτυψαν, vt ἰσοσύλλαβοι ſint perſonæ pluralis numeri. Apud Varinum κύριοι υἱῶες παρήλθοσαν τρεῖς. Eſt autem hoc παρήλθοσαν ſiue παρῆλθον, aor.2.act.verbi παρέρχομαι ex παρελεύθω.

παρθέμενον, poetica ſeu Æolica ſyncope pro παραθέμενοι, metri cauſa, part.aor.2.med. παρεθέμην à them.act. παρατίθημι. Similiter πάρθεσαν pro παρέθεσαν, repetitur in aor.2.act.ab eodem th.

παρκατέλεκτο, eandem ſyncopen habet pro παρακατελέλεκτο, truncato ſimul augmento pr. pluſquamp.paſſ. verbi παρακαταλέγομαι.

παρκλίνοισι, itidem pro παρακλίνοισι, à παρκλίνω pro παρακλίνω. Similiter παρκύπτω pro παρακύπτω.

παρμέμβλωκε, habet & ipſum Æolicam iſtam ſyncopen pro παραμέμβλωκε, quod autem ad μέμβλωκε attinet, factum illud ex μεμόληκε tradunt grammatici, nimirum ſyncope τοῦ ο. eiúſque loco propter euphoniam inſerto β, & η verſo in ω, ſicut παρώχωκε pro παρώχηκα dicitur. Tradunt hoc ipſum παρμέμβλωκε pro παραμεμόληκε etiam dici: ideóque expon. non ſolùm προσευθυμεῖτο, ſed etiam παρῆλθεν factúmque hoc παρμέμβλωκε ex παραμεμόληκε tradunt, videlicet ſyncope ipſius præpoſitionis, deinde β poſito loco ο, & η, verſo itidem in ω, vt in præcedente.

παρσιαθέντι, part aor.1.paſſ ex them. παραφέρω mutuante fut.1.act. παρσίσω ex inuſ.th. παρσίω.

παρπεπιθεῖν, apud Hom. pro παραπιθεῖν, facta primum ſyncope in præpoſitione, deinde anadiplaſiaſmo Ionico, qualis eſt in λελαβεῖν pro λαβεῖν. aor.2.act.infin. modi, à th. παραπείθω. Itidem in partic. παρπεπιθών dicitur pro παραπιθών.

παρτιθέτω, itidem Æolicam illam ſyncopen habet pro παρατιθέτω, Eſt autem præſ.imper.act. à th. παρατίθημι. Similiter παρτέλλεται, quod Heſ. affert pro παραινεῖται, eandem ſyncopen habet pro παρατέλλεται, à them. παρατέλλομαι.

παρφάμενον, itidem pro παραφάμενον, quod Ionicum eſt pro παραφάναι, aor.2. act.infin.modi à them. παράφημι. Itidémque in partic.aor.2.med. παρφάμενος pro παραφάμενος, in infin. παρφάσθαι pro παραφάσθαι. Sed & verbale πάρφασις eandem ſyncopen habet pro παράφασις.

παρῳνισμαι, pr.perf.paſ.verbi act. παροινίζω.

παρῴχητο, pr.pluſquamp.paſſ.verbi παροίχομαι.

παρῴχηκα, poetica τροπῇ τοῦ η εἰς ω, pro παρῴχηκα, vt ſuprà extra compoſitionem οἴχωκε pro ᾤχηκε, detracto etiam augmento.

πάσασθαι, aor.1.med.infi.modi ab inuſit.th. πάω, Vnde & particip. πασάμενος, ſignificans γευσάμενος. Euſtath. Eſt alioqui πάσασθαι etiam à πάσσω ſeu πάττω. itidem aoriſt. 1.med. ſignificans inſpergere vel conſpergere, vnde verbale πάσμα. Quamquam præcedens quoque πάσασθαι à th. πάσεσθαι deduci poteſt, ſiquidem apud Heſychium legimus πάσεται expoſitum ἔδει. Aliis tamen volentibus ipſum ſyncopen habere pro πατήσασθαι ex them. πατέω, ſignificante ἐσθίω, quorum opinio mihi equidem parum eſt probabilis. Metri cauſa reperitur etiam πάσσε pro ἔπασε, dempto pro augmento & geminato σ, itidémque πασσάμενος pro πασάμενος, ab iiſdem them.

πεδάα, Ionico pleonaſmo vel etiam diphthongi circunflexæ, reſolutione pro πεδᾷ, à th. πεδάω. Sic in infin. πεδάαν pro πεδᾶν.

πεδάασκεν, Ionicè itidem pro ἐπέδαεν ſeu ἐπέδα; abiecto primum augmento, deinde inſerto σκ. præter.

imperf.act. verbi πεδάω.

Πέδησεν, aor.1.act.eiuſdem verbi, Ionicam & ipſe augmenti detractionem habens pro ἐπέδησε.

Πείθεο, Ionica diphthongi reſolutione pro πείθου.præſ. imperf.paſſ.à th.πείθομαι.

Πεινήμεναι, Doricè & Æolicè pro πεινῆν. ſeu (vt alij volunt) pro πεινῶναι, vt πενθήμεναι pro πενθῶναι, νοήμεναι & φιλήμεναι pro νοῶναι & φιλῶναι. Deriuant autem ij πεινῶναι ex them. πείνημι, vel πεινάνω: itidémque cætera. πεινῆν verò ex πεινάω eſt Doricum itidē pro πεινᾶν, vt γοᾶν.

πείρησαι, aor.1.med.imper.mod.à th.πειράομαι. At πείρας eſt part.aor.1.act.à th.πείρω.

πειρῴατο, Ionice pro πειρῷντο, quod eſt tertia perſona plur.optat.paſſ.per contractionem ex πειράοιντο, à th. πειράομαι.

πείσομαι, futur.1 med.verbi πείθομαι ſignificans, parebo. Eſt etiam fut.1.med verbi πάσχω mutuatitium, vnde πείσεται, quod Heſych.exp. ὑπομένει: & infinit. πείσεσθαι eidem ſignificans παθεῖν. Apud eundem legimus πείσαντες expoſitum ποτίσαντες, ὑγράναντες: vnde proculdubio ſunt πεῖσα apud Homerum λειμῶνες καὶ δίυγροι τόποι. Sed quænam hæc duorum poſteriorum themata ſint, an itidem πείθω an aliud quodpiam dubium adhuc eſt, certè videtur pro πείσαντες ſignif ποτίσαντες, ſcribendum potius πίσαντες à πίω.

πέλεσκε, Ionicè pro ἔπελε, abiect. primùm augmento, deinde annexo σκε præter.imper.act. à poetico them. πέλω.

πενθήμεναι, Doricè pro πενθῶναι, quod πενθῶναι aiunt eſſe infin verbi vel πένθημι vel πενθάνω. Niſi potius eſt κατ' ἔκτασιν pro πειθέμεναι Doricè pro πενθεῖν poſito, vt εἰπέμεναι pro εἰπεῖν.

πεπαθυῖα, part.fœm.præt perf.πεπάθηκα, per ſyncopen pro πεπαθηκυῖα. vt ἑστώς pro ἑστηκώς itidem per ſyncopen dici aiunt. Ita Euſt.& alii grammatici. Poteſt tamen eſſe etiam præteriti medij hoc participium, παθέω (ex quo πάσχω hoc præteritum mutuatur) faciente fut.2 παθῶ & præt.med.πέπαθα, vt λακέω facit λέλακα, μυκάω μέμυκα.

πεπαιγμένος, part.præter.perf.paſſ.ab act.th.πεπαίνω, vt quidem Varin.vult, ſed parum probabilis videtur eius opinio, regulariter enim facere hoc πεπαίνω, debet πεπαμμένος, vt μιαίνω facit μεμιαμμένος: vnde verbale πέπανσις, & part.aor.1.paſſ. πεπανθείς. Itaque πεπαισμένος eſt potius part. præt. perf. paſſ. ex th.vel παίζω vel παίω, ea enim fut 1,act.faciūt παίσω, præter pref.paſſ. πέπαισμαι.

πεπαλών part.aor.2 act.à.th.πάλλω, habens Ionicum anadiplaſiaſmum pro παλών, vt λελαβών pro λαβών, πεπιθών pro πιθών.

πεπάναι, aor.1.act.infin.modi, à th.πεπαίνω, ex quo eſt & prat.aor.1.paſſ πεπανθείς.

πεπάρται, præter pref.paſſ.infin.modi, à th.act.πείρω, faciente præt.paſſ.indic.modi.πέπαρμαι, vnde & part. πεπαρμένος.

πεπαρῴνηκα, duplici augmento dicitur pro παρῴνηκα. Atticè.eſt autem præt.pref. act. verbi παροινέω.

πεπείθαται Ionicè pro πεπεισμένοι εἰσί.præt perſ.paſ.verbi act.πείθω Etymol.

πεπερχνῶναι, præt perf.ſeu pluſquam perf.act.infin.modi à th.σφαίνω.

πεπηδημένος.part.præt.paſſ.ex th.πηδέω. quod eſt ἐνεστὼς ἐκ δευτέρου μέλλοντος μετηγμένος. Ab eodem eſt fut.1. act.πεπηδήσω, habens Ionicum anadiplaſiaſmum pro πηδήσω, idémque apud Homerum ſignificans quod πείσω.

πέπιθμεν per ſynopen pro πεπίθομεν vel pro πεπίθαμεν Si pro πεπίθομεν, eſt aor.2.act.à them.πείθω, Ionico anadiplaſiaſmo pro ἐπίθομεν. Si pro πεπίθαμεν eſt præt.med.ab eodem them.faciente futur.2 πιθῶ, exempto ε ex vocali, vt ἐλεύθω facit ἐλυθῶ, & ea deriuatio eſt vero magis conſentanea, quum in paſſiua ſignificatione exponatur ἐπεπίθειμεν, ſecundum quā expoſitionem, eſt pro ἐπεπίθειμεν, in pluſquamperfecto med.Vide & ἐπέπιθμεν.

Πεπίθοιεν Ionico anadiplaſiaſmo pro πίθοιεν, aor.2.act. optat.modi, ab eodem th.πείθω Itidem πεπιθεῖν in eodem modo & temp. pro πιθεῖν & in part. πεπιθών & πεπιθοῦσα pro πιθών & πιθοῦσα. Hom. Σπουδῇ παρπεπιθόντες.

Πεπληγέμεν & πεπληγέμεναι, Ionica & Dorica ſunt pro πεπληγεῖν, à them.πεπλήγω. quod ex præterito med. πέπληγα in præſens abiit. vnde & præter. imperfect. πέπληγον, augmento carens pro ἐπέπληγον. n ſi hoc πέπληγον eſſe malis aor.2.act.verbi πλήττω, facientis fut.2.πληγῶ, anadiplaſiaſmo Ionico pro ἔπληγον, vt λέλαβον pro ἔλαβον. Ex huius porrò verbi πλήττω præterito medio πέπληγα eſt particip. πεπληγώς. At πεπληγμένος, eſt participium præteriti perfecti paſſiui ab eodem them.

πεπνυμένος, particip.perfect.paſſ.πέπνυμαι à themat. vel πνύω per ſyncopen deriuato ex πνοῶ, vel ex πνύσσω. Euſt.

πεποιήαται, Ionice pro πεποιημένοι εἰσί, præter perfect. paſſ.verbi actiui ποιέω. Sic pro κεκίνηνται ſeu κεκινημένοι εἰσί, itidem dicunt κεκινέαται à th.κινέω.

πεπονήκαντι, Dorice pro πεποιήκασι, præt.perf.act.eiuſdem them.

πέποιθα, præt.med.verbi πείθω, habens Attico more ει verſum in οι. vt λέλοιπα à λείπω. Vnde partic.πεποιθώς.

πεποίθομεν præſens indic. à th.πεποίθω. quod Syracuſano ſeu Siculo more factum eſt ex præt.med πέποιθα, vt πεπλήγω ex πέπληγα, κεκλήγω ex κέκληγα, & huiuſmodi alia infinita.

πέπομφα, præte.perf act.à them.πέμπω, habens & ipſum Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, vt κέκλοφα, τέτροφα, & ſimilia.

πέπονθα, præter.med.verbi πάσχω ex πονέω, vt volunt nonnulli, per pleonaſmum τοῦ θ. Etymolog. & Euſtath. Idem tamen Euſtath. alibi πάσχω hoc præter. med.mutuari ait, à πήθω, mutato η in ο, & pleonaſtice inſerto ν & θ.

πέπορδα, præt.med.verbi πέρδω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, vt λέλογα ex λέγω.

πεπορεῖν, Ionico anadiplaſiaſmo pro πορεῖν, vt ſupra πεπιθεῖν pro πιθεῖν, aoriſt.2,act.infinitiui modi, à th.πόρω Heſyc.

πέποσθε, apud Hom quidam aiunt per ſyncopen factum ex πεπόνθατε præter, perfect. paſſ verbi act. πονέω, quidam ex πέπηθε, præterito med. verbi inuſitati πήθω: verſo η in ο, & σ pleonaſticè inſerto, nonnulli etiam ex πεπένθατε, facta ſyncope, & idem pleonaſticè inſerto σ. Refertur autem ad thema πάσχω quod mutuatitia habet cætera, præſente & præt.imperf.excepto, tempora.

πέποσχα pro πέπασχα dicitur κατὰ τροπὴν τοῦ α præt.per. act.verbi πάσχω facientis fut.πάσξω & præt.perf πέπασχα, Epicharmus, Αρπαγαῖς, ά δὲ Σικελία πέποσχε, Etymol.

πεποτέαται pro πεπότηνται dicunt Iones, η reſoluto in εα vt ἐάλω iidem vſurpant pro ἥλω, & ἐάγη pro ἤγη. eſt autem tertia perſona ſingularis præteriti perfect. paſſ.ab act them. ποτάω faciente futur.1. ποτήσω Ita Varin. Alioqui eſt etiam tertiæ perſonæ pluralis pro πεπότηνται, Ionice itidem. vt πεποιέαται pro πεποίηνται.

πεποτήαται pro πεποτέαται dici κατ' ἔκτασιν, tradit Etymol. qui ipſum accipit pro tertia perſ.plur.præter. perf.paſſ.ab eodem them.

πεπρᾶσθαι præt. perf. paſſ infin. modi à them act. πιπράσκω, faciente futur.1.act. πράσω, ex inuſit.them.

περάω per ſyncopen facto ex περάω, vt κράω ex κεράω. Ex eodem eſt fut. paulo poſt πεπεράσομαι, quod magis Atticum eſſe tradunt quàm περαθήσομαι: quod eſt fut. 1. paſſ. eiuſdem verbi, ex aor. 1 ἐπεράθη.

Πέπερται, per ſyncopen apud poetas pro πεπέραται, itidémque particip. πεπερμένος pro πεπερατωμένος, præteritum perf. paſſ. à them. act. περάω facto itidem per ſyncopen ex περατόω.

Πέπταμαι, tradunt nonnulli eſſe præt. perf. paſſ. verbi act. πτῆμι, facientis fut. 1. πτήσω, vt ἔσταμαι eſt ex ἵστημι. Ego tamen, quum videam ipſum nullum habere volandi ſignificationem apud Homerum, qui paſſim eo vtitur, ſed τοῦ ἀνεῳχθαι & ἡπλῶσθαι, quod eſt apertum & expaſſum eſſe, ideo per ſyncopen dictum exiſtimo pro πεπέτασμαι, vt ἐλήλαμαι pro ἐλήλασμαι, à themate act. πετάζω. Vnde infinitiuus πέπτασθαι, & participium πεπταμένος.

Πεπτεῶτα Homerus pleonaſmo τοῦ ε dicit pro πεπτῶτα. πεπτῶτα autem per ſyncopen pro πεπτωκότα, vt ἑστῶτα per ſyncopen pro ἑστηκότα ſeu ἑστακότα partic. præt. perf. act. à them. πίπτω, faciente fut. 1. πτώσω ex πτόω.

Πεπτηῶτα, quidam per ſyncopen itidem vſurpatum aiunt pro πεπτηκότα. part. præt. perf. act. à themate πτήσσω. Sed magis vero conſentaneum videtur κατ' ἔκτασιν dictum eſſe pro πεπτεῶτα, vt πεποτήαται tradunt, κατ' ἔκτασιν pro πεποτέαται vſurpari.

Πέπτωκα præteritum perfectum actiuum verbi πίπτω, ex πτόω faciente fut. 1. act. πτώσω, vt paulò ante quoque admonui.

Πεπτῶτα, per ſyncopen pro πεπτωκότα, vt ἑστῶτα pro ἑστηκότα ſeu ἑστακότα. At πεπτωκὼς cuius accuſatiuus eſt hoc πεπτωκότα, eſt partic. præt. perfecti πέπτωκα cuius iam memini.

πεπύθωνται, Ionico anadiplaſiaſmo pro πύθωνται, vt λελάβωνται pro λάβωνται, aor. 2 med. ſubiunct. modi à them πυνθάνομαι, mutuante fut. 2. πυθοῦμαι ex verbo πεύθομαι, ſublato ε ex diphthongo.

πεπύσθην, Ionice dempto augmento pro ἐπεπύσθην quod eſt tertia perſona dualis præter. pluſquam perf. paſſiui à themate πυνθάνομαι, faciente præterit. perfect. paſſiuum πέπυσμαι, ex themate πεύθομαι exempto ε Homer. Iliad. ρ, δύω δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην. Πατρόκλοιο θανόντος, nondum audierant de Patroclo mortuo.

Πέπωκα præt. perf. act. verbi πίνω mutuatitium ex them. πόω.

περάαν, Ionico pleonaſmo τοῦ α; vel Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione, pro περᾶν, infinitiuo præſ. act. à them περάω

περῆσαι, aor. 1. act. infin. modi, ab eodem περάω, faciente fut. 1. act. περήσω. Alioqui idem & περάσω facit, quorum hoc proſæ ſcriptoribus Atticis, illud poetis & Ionicè ſcribentibus familiarius eſt.

πέρθαι, Ionica augmenti detractione pro πεπέρθαι, vt δέχθαι pro δεδέχθαι præt. perf. paſſ. infin. modi à th. act. πέρθω. Etym. & Varin.

περιδείσασα, ſcilicet poetica pro περιδείσασα, metri cauſa partic. aoriſt. 1. act. à them. περιδείδω, vnde & præt. med. περιδείδια.

περίελαι, apud Heſychium legitur expoſitum κοῦφον, ἀφελοῦ eſt autem aoriſt. 1. med. imp. modi, à themate περιαιρέω: fut. etiam 1. περιελῶ mutuante ex inuſit. th. περιέλω vnde aor. 1 περιεῖλα

περιέφθησαν aor. 1 paſſ. verbi act. περιέπω, carens augmento. Euſtath.

περικήδεο, Ionica diſſolutione diphthongi pro περικήδου. præſ. imper. paſſ. à th. περικήδομαι.

περιπαρῆναι, aor. 2 paſſiuus infinitiui modi, à them. act. περιπείρω.

περιπατοίην, Attice pro περιπατοῖμι, vt ποιοίην pro ποιοῖμι præſ. opt. act. à th. περιπατέω.

Περιπλομένων ἐνιαυτῶν apud Homerum per ſyncopen vſurpatum aiunt pro περιπελομένων ſeu περιπολουμένων, à th. περίπλομαι, ſyncopen itidem paſſo pro περιπέλομαι ſeu περιπολοῦμαι.

περίσχεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro περίσχου, aoriſt. 2. med. imper. modi à th. act. περιέχω mutuante f. 2. περισχῶ à περισχέω, vnde & infin. περισχέσθαι.

περιφθάς: part. aoriſt. 2. act. ab inuſ. verbo περίφθημι pro quo περιφθάνω vſurpatur.

περνάς, part. præſ. act. à th. πέρνημι.

περρεθήκατο, apud Heſych. pro περιεθήκατο, proculdubio metri cauſa ſublato ι & geminato ρ. Sic πέρρ' ἔχειν, quod idem exponit ὑπερέχειν, poſitum eſt pro περιέχειν.

πέρσαι, aor. 1. act. infin. modi à th. πέρθω.

πεσέεσθαι, Ionica diphthongi circumflexæ diſſolutione pro πεσεῖσθαι, futuro medio verbi πίπτω ex πεσέω.

πεσέμεν Ionice pro πεσεῖν, fut 2 act. eiuſdem πίπτω ex eodem πεσέω.

πεσέτωσαν, aor 2. act imper modi ab eadem origine.

πεσεῦμαι, Dorice ſeu Æolice pro πεσοῦμαι, fut. med. ab eodem them.

πέσῃσι, Ionica paragoge pro πέσῃ aor. 2. act. ſubiun. modi ab eodem.

πέσον, Ionica augmenti detractione pro ἔπεσον, aor. eſt 2 act. indicat. modi, itidem à πίπτω faciente fut. 2, πεσῶ ex πεσέω. Alioqui πέσον eſt etiam aor. 1. act. imper. modi, ab eodem.

πεσοῦμαι, fut. 1. vel 2. med. verbi eiuſdem.

πεσών, part. aor. 2. act. ab eodem th. Facit enim aor. 2. indic. ἔπεσον ex fut. 2 πεσῶ.

πέτασαν, Ionica augmenti detractione pro ἐπέτασαν, aoriſt. 1. act. indic. modi à th. πετάζω; vnde & aor. 1. opt. πετάσειε & part. πετάσας.

πετέσθην, itidem pro ἐπετέσθην, tertia dual. præt. imperf. paſſ. à th. πέτομαι.

πέτευ, Ionice aut Dorice pro πέτου, ab eodem th.

πευθοίατο. Ionice pro πεύθοιντο præſ. opt. paſſ. à th. πεύθομαι.

πεύσεαι, Ionica itidem diphthongi reſolutione pro πεύσῃ, ſecunda perſona ſing. fut. 1. med. indic. modi ab eodem πεύθομαι, vel etiam à πυνθάνομαι nam id fut. πεύσομαι hinc mutuatur. Attici autem πεύσει dicunt pro illo πεύσῃ.

πέφαμαι, præt perf. paſſ. verbi φάω ſignificantis φονεύω cuius tertia perſ. πέφαται & infin. πεφάσθαι. A πέφαμμαι ſiue πέφασμαι. eſt præt. perfect. paſ. verbi act. φαίνω.

πεφαγμένος, part. præt. perfect. paſſ. à th. act. φάγνυμι faciente fut. 1. act. φάξω. Habent autem metatheſin hæc literarum pro πεφραγμένος, φράγνυμι & φράξω quorum thema eſt φράσσω ſeu φράττω.

πεφασμένος, part. præt. perf. paſſ. commune verbi φάω ſignificantis φονεύω & thematis φαίνω. Alioqui φαίνω facit etiam πεφαμμένος.

πεφεισμένος, part. præt. perf. paſſ. à th. φείδομαι.

πεφεύγοιην, Attico metaplaſmo pro πεφεύγοιμι, vt tradit Euſt. hoc autem πεφεύγοιμι eſt præt. med. act. optat. modi à them. φεύγω.

πέφηνα, præt. perf med. verbi φαίνω, τροπὴν habens τοῦ α, pro πέφαγκα. Sic χαίνω facit κέχηνα. Niſi potius hęc ſcribenda ſunt diphthongo πέφηνα, κέχηνα, vt πέποιθα quoque & λέλοιπα ac ſimilia retinuere diphthongum mutata tantum priore eius litera. Idem de μέμηνα dicendum eſt & ſimilibus aliis.

πεφήσεαι, Ionica diphthongi reſolutione pro πεφήσῃ ſignificante φονευθήσῃ futur. paulò poſt verbi φάω facientis futur. 1. φήσω. Commune tamen idem eſt verbo φάω ſignificanti φαίνω: vnde πεφήσεται. Euſt. expo. φανήσεται. At πεφείσεται eſt fut. paulò poſt verbi act. φείδω.

Πεφιδέσθαι, aor.2. med.infi. modi à th.φείδω,habens Ionicum anadiplaſiaſmum pro φιδέσθαι, vt λελαβέσθαι pro λαβέσθαι.

Πεφιδήσεται, fut.paulo poſt verbi φιδέω quod ex futur. 2. φιδῶ in præſens abiit. Niſi malis eſſe fut.1.med.verbi πεφιδέω facti ex pr.med. πέφιδε,more Siculo ſeu Syracuſano.Euſt.

Πεφιδοίμην, πεφίδοιτο πεφίδοιτο, aoriſt.2. med.optatiui modi,à them. φείδω faciente fut.2.φιδῶ anadiplaſiaſmum Ionicum habens pro φίδοιτο, vt λελάθοιτο pro λάθοιτο.

Πέφνε, poetica augmenti detractione pro ἔπεφνε. quod Etym.deducit ex φένω. Alij à th.πέφνω deriuato ex eodem φένω, facto anadiplaſiaſmo & ſyncope, vel ex φάω. Vide Επεφνε.

Πεφοβήατο, Ionice pro πεφόβηντο ſeu ἐπεφόβηντο præterit.pluſquamperf.paſſ. indicatiui modi, à them.act. φοβέω. Verùm notandum, hoc πεφοβήατο ectaſi vocalis habere pro πεφοβέατο, vt πεποτήαται ſuprà pro πεποτέαται.

Πέφραδε, præter.perf. med. verbi φράζω facientis fut.2. φραδῶ. Vnde imper. πέφραδε ſignificans εἰπὲ quanquam eum nonnulli putant eſſe aor.2. & habere anadiplaſiaſmum Ionicum pro φράδε. At πέφρασμαι, eſt pr.perf paſſ. eiuſdem them.

Πεφράδατο,itidem Ionico more vſurpatum pro πεφρασμένοι ἦσαν,præter.pluſquamperf. paſſ.verbi act.φράζω.

Πέφραδε,in aoriſt.2.act. eiuſdem thematis reperitur poſitum pro ἔφραδε,vt λέλαβε pro ἔλαβε. Sic infinitiuo πεφραδεῖν pro φραδεῖν, itidem anadiplaſiaſmo Ionico. Pro quo πεφραδεῖν, Ionicè vel Doricè πεφραδέμεν dicitur.

Πεφραδέτην,itidem anadiplaſiaſmo Ionico pro ἐφραδέτην tertia perſ.dualis aor.1 πέφραδον,qui & ipſe anadiplaſiaſmum illum habet pro ἔφραδον.

Πέφραδμαι, pro πέφρασμαι dicitur verſo σ in δ,vt κέκαδμαι pro κέκασμαι, pr.perf.paſſ.eiuſdem th.φράζω,Vnde part.πεφραδμένος.

Πεφρείκαν pro πεφρείκασι dici dialecto Chalcidica annotat Varin. vt ἔχηκαν pro ἐχήκασι. Eſt autem πέφρικα præt.med.verbi φρίσσω,vnde partic.fœm gen.πεφρικυίας.

Πεφυγμένος, apud Homerum pro πεφευγμένος reperitur διὰ τὸ λειότερον τῆς φωνῆς,vt πεπυσμένος quoque dicitur pro πεπευσμένος, part.pr.perf paſſ. à them. φεύγω,habens nihilominus ſignificationem actiuam, & modò genitiuum in conſtructione recipiens, modò accuſat.legimus enim apud Hom.non ſolum πεφυγμένος ὄλεθρον,ſed etiam πεφυγμένος ἀέθλων, vt Euſt. quoque annotauit.

Πεφύγω,præſens è præterito medio πέφυγα,factum more Syracuſano. Alioquin eſt & præt.med. ſubiun.modi,à φεύγω.

Πέφυζα,Ionicè pro πέφυγα, itidémque part.πεφυζὼς pro πεφυγὼς,vt refert Euſtat. Quidam tamen ex th. φυζέω deriuare malunt.

Πέφυκα, præt.perf act.verbi φύω facientis fut.1 φύσω.Ex hoc porro πέφυκα fit thema πεφύκω more Siculo & Syracuſano,vt πεφύγω ex πέφυγα. Vnde pr imp. ἐπέφυκον apud Heſiod.in Theog.

Πεφύρθαι,præt perf.paſſ. infin.modi,ex act.th. φύρω faciente futur.1.φύρσω. At πεφυραμένος eſt part.pr.perf. paſſ ſed à th φυράω.

Πεφώραται,præt.perfect.paſſ.à verbo act. φωράω,faciente fut.1.φωράσω. Idem tamen & φωρήσω facit,ſed magis Ionicè, vnde partic.præt.perf.paſſ.πεφωρημένος apud Heſyc.

Πῆλε, Ionicè & poeticè detracto augmento pro ἔπηλε aor.1.act.verbi πάλλω, vt ψάλλω facit ἔψηλε,vnde & part.πήλας,& infi.πῆλαι.

Πημήνειε,aor.1.act.optat. modi Aeolicus pro πημήναι à th.act.πημαίνω. faciente in aor.1 indic. modi ἐπήμηνα. Ab eodem eſt fut.med.πημανοῦμαι. Item aor.1.paſſ. πημάνθη, augmento carens pro ἐπημάνθη ex quo in fi.πημανθῆναι.

Πῆξε,aor.1.act.ind modi,à th.πήγνυμι ſeu πήσσω faciente fut.1. act. πήξω caret autem augmento pro ἔπηξε, more Ionico & poetico.

Πῆχθεν, Bœotica ſyncope & ſimul Ionica augmenti detractione pro ἐπήχθησαν, aor.1 paſſ.ind.modi,ab eodem them.

Πιανάτω,aor.1.act imp.modi,tertiæ perſ. ex prima πίανον,à th.πιαίνω,faciente futur.1. πιανῶ & aor.1.ἐπίανα. Vnde & in ſubiun.πιάνῃ.

Πίε,aor.2 act.imp.modi,à th.πίνω faciente fut.2.πιῶ,ao.2.ἔπιον.

Πιέειν,Ionica vocalis circunflexæ reſolutione pro πιεῖν. ao.2.vel fu.2.act.infi.modi,à th.πίνω faciente fut 2.act. πιῶ.Media voce fut.2.facit πιεῖσθαι.

Πίεζεν,Ionicè ſeu Doricè pro ἐπίεζον. abiecto ſimul augmento,præt.imperf.act. verbi πιέζω.

Πίῃ,ao.ſubiunct. modi ab eodem th.

Πίῃσθα Æolica paragoge pro πίῃς,ao.2.act.ſubiun.modi ab eodem.

Πίθηαι,Ionica diphthongi reſolutione pro πίθῃ,vel potius paragoge Ionica aor.2 med.ſubiunct. πίθωμαι ex act.th.πείθω.

Πῖθι.metaplaſmo vſurpatum pro πίε vt κλῦθι pro κλύε, κέκραχθι pro κέκραχε, vt in illo prouerbiali dicto ἢ πῖθι ἢ ἄπιθι. Eſt autem πίε ao.2.act.imp.modi à th. πίνω,faciente fut.2.πιῶ.

Πιθοίατο,Ionica pro πίθοιντο,aor.2.med.opt.modi,à th. act.πείθω faciente fut.2 πιθῶ.

Πιμπρᾶς,part.præſ act.ex th.πίμπρημι.

Πινέμεναι,Doricè pro πίνειν: præſens infinit act.à them. πίνω.

Πίομαι, pro πιοῦμαι, vſurpatum reperitur frequentiſſimè,ita vt & τὸ πιοῦμαι,vſu interdicant. vnde particip. πιόμενος pro πιούμενος,id eſt πιεῖν μέλλων futur.1.vel 2. med. verbi πίνω, facientis itidem πιῶ in actiua voce habens ſyſtolen diphthongi, & accentus retractionem. Similiter verò φάγομαι pro φαγοῦμαι vſurpari ſcimus. Notandúmque eſt, in hoc futuro produci ι acſi præſentis eſſet temporis. vt apud Homer. Odyſſ. κ, ποταμόνδε κατῄειν ἐκ νομοῦ ὕλης,Πιόμενος.bibiturus.

Πίσαι,quod Heſych.expon ποτίσαι,potum præbere, eſt aoriſt.1.act.infin modi, à them. πιπίσκω faciente fut. 1 πίσω,ex inuſ. them. πίω. Frequens apud Hippocratem. itidem πίσαι ex Eupol.affert Euſtathius pro ποπιεῖ.

Πιστωθῆτον,dualis ao.1.paſſ.imper.modi, ex prima perſona πιστώθητι.ea autem eſt à th.act.πιστόω: vnde & ao. 1.med. πιστώσαντο augmento carens pro ἐπιστώσαντο. Ambo apud Hom.

Πίσω & πίσομαι,in futur 1.act.& medio à th.πίνω,in vſu eſſe vt πίομαι & πιοῦμαι,tradit Euſtat. Attamen πίσω tranſitiuum potius eſt, vt ex eodem docui in Πίσαι paulo antè,necnon ex Heſ.

Πίτνα,Ionicè & poeticè pro ἐπίτνα, omiſſo augmento. præt.imperfect.act.vel ex πιτνάω per contractionem pro πίτναε,vel ex th. πίτνημι, τροπῇ τοῦ η εἰς α vt dicitur ἔβα pro ἔβη. Ex quo πίτνημι eſt præſens particip. πιτνάς.

πιών,partic.ao.2.act.à them.πίνω, faciente fut.2. πιῶ,ex inuſ.

πλαγγών,vt quidem nonnullis recentioribus grammaticis placet, eſt part.ao.2. poeticè geminatum habens γ pro πλαγών,à th.πλάζω faciente fut.πλαγῶ aor.2. ἔπλαγον Sed iis aſſentiri nondum poſſum,quum apud Græcos grammaticos & lexicographos non reperiam mentionem participij πλαγγών, ſed nominis de quo ſuo loco dictum eſt.

Πλάγχθη, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐπλάγχθη, aoriſt.1.paſſ.verb.πλάζω, habens epentheſin τοῦ γ euphoniæ cauſa. Niſi ex πλάγγω aliquis deriuare malit.

Πλακείς, part.aor.2 paſſ.à them.πλέκω, faciente fut.2. πλακῶ, aor.2, ἔπλακον, verſo ε in λ, vt τρέπω, τραπῶ facit.

Πλείειν, Ionica ſeu poetica epentheſi τοῦ ι pro πλέειν.

Πλεῖθι, Ionico metaplaſmo pro πλεῖ ſeu πλέε vt ζῆθι pro ζάε ſeu ζῆ, & πίθι paulò antè pro πίε, præſens imper.act à them.πλέω.

Πλέτο pro ἔπλετο vſurpatum afferunt nonnulli. ἔπλετο autem eſt præt.imperf.verbi πέλομαι, ſyncopen paſſum pro ἐπέλετο.

Πλεύσεαι, Ionica diphthongi diſſolutione pro πλεύσῃ, fut.1.med verbi act.πλέω.

Πλευσοῦμαι πλευσῇ πλευσεῖται, Dorice pro πλεύσομαι πλεύσῃ πλεύσεται itidem fut.1 med. ab eodem them. πλέω faciente fut.1 act. πλεύσω aſſumpto υ.

Πληγῆναι, aor 2.paſſ.infin.modi, à th.act.πλήσσω, faciente fut.πληγῶ & aor 2 ἔπληγον.

Πλῶτο, Ionicè ſeu poeticè detracto augmento dicitur pro πέπλωτο aut ἐπέπλωτο. Itidémque πλῆτο pro πέπληντο ſeu ἐπέπληντο, præter.pluſquamperfect.paſſ. verbi actiui πίμπλημι facientis futur.1. act.mutuatitium πλήσω, vel etiam verbi πλάω ſyncopen habentis pro πελάω, nam apud Homerum ſcimus πλῆτο χθονὶ vſurpari, pro ἐπεπέλαστο, & appropinquabat.

Πλῆξε, Ionice ſeu poetice detracto augmento pro ἔπληξε.aor.1.act.verbi πλήττω; facientis futurum 1. act. πλήξω.

Πλυθείς, part.aoriſt.1.paſſ ἐπλύθην, ex act.th.πλαύω faciente præt perf. paſſ. πέπλυμαι tanquam ex πλύω, regulatiter enim πέπλυμμαι vel πέπλυσμαι facit, vt μολύνω μεμόλυσμαι.

Πλωέσκε Ionicè pro ἔπλωε, abiecto primùm augmẽto, deinde annexo σκε, præt. imperf.actiuum verbi eiuſdem.

Πλωέσκε, itidem Ionicum pro ἔπλωε à th. πλώω ſimiliterque πλωΐζεσκε pro ἐπλώϊζε, à th πλωΐζω.

Πνεῦσαι, aor.1. act.infinitiui modi à th. act. πνέω faciente futurum 1.act. πνεύσω aſſumpto υ, vt πλέω facit πλεύσω.

Πνιγείς, part.aor.2.paſſ.verbi actiui πνίγω facientis fut.2. πνιγῶ: aor.2.ἔπνιγον, & paſſ.voce ἐπνίγην, vnde & fut. 2 paſſ.πνιγήσομαι.

Πνύτο, Ionicè & poeticè detracto augmento pro πέπνυτο ſeu ἐπέπνυτο, præt.pluſquamperf.daſſ. verbi πνέω, πνύω. vt χέω facit χύτο ex χύω.

Ποδιῶ, fut.1.act.Atticum pro ποδίσω à th ποδίζω.

Πόει, Atticè pro ποίει.præſ.imper.act.à th ποέω. Attico pro ποιέω.

Ποθέεσκε, Ionice pro ἐπόθεε ſeu ἐπόθει, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε.præt.imperf.act.verbi ποθέω.

Πόθεσαν, aor.1.act indic.à th.ποθέω, faciente futur.1 act. non ſolùm ποθήσω, ſed etiam ποθέσω, & quidem Atticè vt volunt nonnulli; aliis tamen ποιητικώτερον id eſſe affirmantibus, habet autem aor.ille Ionicam ſeu poeticam augmenti detractionem pro ἐπόθεσαν. Sic in infin.modo ποθέσαι pro ποθῆσαι dicitur: quo poſt Homerũ Plato vſus eſt, dicens apud Euſt. οὐκέτι ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας. Indéque eſt & κύων ἀπόθεστος. ſurium apud Homerum, pro ἀπόθητος, cuius deſiderio nemo teneatur.

Ποθήμεναι, Doricè pro ποθεῖν, à th.πόθημι vel ποθαίνω, vt ſcribit Euſtath. Sed alii poeticam ἔκτασιν habere aiunt pro ποθέμεναι.

Ποιεῦμεν, Dorice itidem vel Ionice pro ποιοῦμεν.

Ποιῇσι, Ionica paragoge pro ποιῇ, præſens ſubiunct. act. à th. ποιέω.

Ποιήσω, Dorice pro ποιήσω. Itidémq; ποιησεῖς, & ποιησεῖ pro ποιήσεις, ποιήσει, & ſic deinceps, futur.act. verbi ποιέω.

Ποιμανῶ, fut 1.vel.2.act.verbi ποιμαίνω.

Ποιοίην ποιοίης ποιοίη, Attica inflectione pro ποιοῖμι, ποιοῖς ποιοῖ præſ opt.act.à th ποιέω.

Ποιούντων, Attice itidem pro ποιείτωσαν: genitiuo plurali part.præſ.act. poſito pro tertia perſona plur.im. præſ.act.itidem à th.ποιέω.

Ποιῴην pro ποιοίην, Doricum eſſe tradunt vel Æolicum verſo ο in ω & ſubſcripto ι præſ. optan. act. ab eodem ποιέω.

Ποκίξατο, Dorice pro ἐποκίσατο ſublato ſimul augmento, aor.1.m.act.verbi act ποκίζω.

Πολέσκετο, Ionice pro ἐπολεῖτο ſeu ἐπολέετο ſublato primum augmento, deinde inſerto σκ. præt. imperf.paſſ. verbi actiui πολέω Niſi ex πολέσκω deriuare malis, facto ex πολέω.

Πονεύμενον, Doricè pro πονούμενον, part.præſ.paſſ. à Dorico itidem th πονεῦμαι pro πονοῦμαι. Ex quo & imperf πονέοντο poeticum pro ἐπονοῦντο, ſine augmẽto & contractione. Itidémque in aor.1 med. πονήσατο pro ἐπονήσατο.

Πόρε, præt imper.vel aor.2. act. augmento carens pro ἔπορε, à th.πόρω.

Πόταγε Dorice pro πρόσαγε præſ.imper.act. à Dorico th ποτάγω pro προσάγω.

Ποταγχύμενοι, apud Heſyc.legitur expoſitum προσορμιζόμενοι, Doricum & ipſum à th. ποτάγχυμι pro προσάγχυμι: ſi mendo caret.

Ποτεκλεπτόμενον, apud eundem legitur expoſitum προσεπορευόμενον, Doricè itidem fortaſſis pro προσεκλεπτόμενον ſignificante ibi προσκέπτεσθαι, furtim ad aliquẽ duci vel peruenire.

Πότεχε itidem pro πρόσεχε à th.ποτέχω pro προσέχω.

Ποτῆμεν ſimiliter Dorice pro προσεῖναι, à th προσεῖμι, vt in epiſt Meliſſæ Pythagoricæ ad Clearetam, τῷ κατὰ νόμον ἀνδρὶ ποτῆμεν.

Ποτιδεδεγμένος pro προσδεδεγμένος. Doricum itidem eſt habens ſimul Ionicam detractionem augmenti part. præt.perf.paſſ.à προσδέχομαι.

Ποτιδέρκεται, quoque Doricum eſt pro προσδέρκεται,

Ποτιδῶ eodem modo pro προσίδω, aor.2.act.ſubiunct. modi, à ποτείδω pro προσείδω.

Ποτιμάξατο, itidem pro προσεμάξατο, ablato ſimul augmento, aoriſt.1. medius verbi Dorici ποτιμάττω pro προσμάττω.

Ποτιόσσεται, ſimiliter pro προσόσσεται.

Ποτίσδω, itidem pro προσίζω dicitur ab iiſdem Doribus. Iidemque ποτινίσσεται pro προσνίσσεται & προσπορεύεται dicunt iidem. Quibus ſimilia alia verba compoſita, necnon & nomina, crebro occurrunt, tum apud alios poetas, tum apud Theocritum, apud eos etiam qui proſa oratione Dorica ſcripſerunt.

Πραθέειν, Ionica diphthongi reſolutione pro πραθεῖν, aor.2.act.infin modi, à them.act πέρθω faciente fut.2 πραθῶ, aor.2, ἔπραθον tranſpoſitis literis ad corripiẽdam penultimam quæ breuis eſſe debet in penultima fut.2.& aor.2.

Πραθείς, part.aor.1.paſſ à th.act.πιπράσκω, faciente fut. 1 act. πράσω ex πράω facto per ſyncopen ex περάω, vt ſuo loco docui.

Πραϋνχθείς, part.aor.1.paſſ.à Dorico them πραΰνίζω pro πραΰνω.

Πρέπεμεν, Ionicè & Doricè pro πρέπειν, præſ.infin.act.à th πρέπω.

Πρῆξαι, aoriſt.1.act.infin.modi, ab Ionico th πρήσσω pro πράττω.

Πρῆσε, aor.1.act.indic.à th.πρήθω, augmento carens Ionico more pro ἔπρησε, vel etiam à them.πίμπρημι, ex inuſ.πράω. Vnde infin.πρῆσαι.

Πρίαιτο,præſ.optat.paſſ. à th. πρίαμαι, vnde & imperf. πρίατο,augmento carens pro ἐπρίατο.

πρισθεὶς,part.aor.1.paſſ ἐπρίσθην,ex act.th.πρίω ſeu πρίζω,faciente præt.perf paſſ.πέπρισμαι.Ex eodem th. eſt aor.1.act.infi.πρίσαι

πρίω.Atticè pro πρίασο,primùm enim Iones pro πρίασο dicunt πρίαο,exempto σ,deinde Attici πρίω, contractis αο in ω, vt Ariſtoph. μὴ πρίω μοι δᾷδα,præſ. imper.paſſ.à th.πρίαμαι.Alioqui πρίω thema quoque eſt,vti dixi.

προδέδαε,præt.med. verbi προδαίω ſeu προδαέω.

προέηκε , Ionica vocalis circunflexæ diſſolutione pro προῆκε,aor.1.act.indic.à them.προΐημι, faciente fut.1. act.προήσω , ex inuſ.verbo προέω. Irregularis autem aor.iſte eſt characteriſticam enim futuri commutauit characteriſtica præteriti,vt ἔδωκα quoque,ἔθηκα, & ſimiles alij.

προέμεν,Ionicè ſeu Doricè pro προεῖναι , quod eſt aor.2. act.infin. modi ab eodem th.

πρόες,aor.2.act. imper. modi ab eodem. At πρόεσαν eſt tertia plur.aor.2. indicatiui , ex prima ſing.προῆκα ab eodem.

προήειν,præt.pluſquamp.act.ex perfecto προῆα,à them. εἶμι,ex εἴω.

προϊέμεν,Ionicè & Doricè pro προϊέναι, infin.præſ.act.à th.προΐημι.

προΐηλε,aor.2.act.indic.à th.προϊάλλω.

προῦ,aor.2. med.imperf modi,à them. προΐημι per contractionem factus ex προέω , quod Iones exempto σ fecerunt ex πρόεσο.Similiter πρόσου eſt aoriſt.2.med. imper.à th. προσίημι , itidem ex Ionico πρόσεο contractus.

προσέθου,aor.2.med.indic.à th.προστίθημι. Factum autem eſt hoc προσέθου itidem ex προσέθεσο,exempto Ionice σ.

προσεῖλε , aoriſt. 2. med.indic. à them. προσαιρέω,mutuante fut.2.προσελῶ,ab inuſ.th.προσέλω,vnde aor.2. act.προσεῖλον,med.προσελόμην, cuius illud προσείλου eſt ſecunda perſ.ſing.

προσελοῦμεν,fut.2.act.ind. eiuſdem them. ex quo & infi. προσελεῖν.

προσέπαισε.Plato Atticè pro προσέπαιξε dixit: quod eſt aoriſt.1.act.indic.à th.προσπαίζω.

προσεπλάκη,ao.2.paſſ.ind.à them.προσπλέκω, faciente futur.2. act.προσπλακῶ.

πρόσεσθε,aor.2.med.indic.vel imper.modi.à th.act.προσίημι,

προσήϊκται,quod Heſ.affert pro προσέοικε,eſt præt perf. paſſ. verbi προσΐσκομαι niſi malis Ionicam habere diphthongi dialyſin pro προσεῖκται , verſo ε in η, & ſubſcripto ι,à th.act.προσείκω.

προσήκατο, aoriſt.1.med.indic.à them.προσίημι faciente fut.1.act. προσήσω,ex quo fit aor.1.act.indic.προσῆκα, mutata characteriſtica futuri in characteriſticam præteriti,quam ὥσπερ habent ἔθηκα quoque ἔδωκα ἤνεγκα,vt hujuſmodi alij aor. Vnde partic.προσηκάμενος.

προσήσεσθαι,fut.1.med. eiuſdem th.ex προσέω.

προσῆχε,præt.perfect.act.verbi προσάγω pro quo Attici προσαγήοχα dicunt.

προσοίσητε,aor.1.act.ſubiun.modi, à th.προσφέρω mutuante fut.1, προσοίσω,ab inuſ.verbo προσοίω.

πρόσοιτο,aor.2.med.opt.modi ab act.them. προσίημι,vt πρόσθοιτο à προστίθημι.Vide Πτοίμην.

πρόσου.vide in Προῦ.

προσχῆς,aor.2.act.ſubiun.modi,à them. προσέχω mutuante fut.2 προσχῶ ex inuſ. them.προσχέω. Vnde partic. προσχὼν & media voce προσχόμενος.

προταμοίμην, aoriſt.2.med.opt.modi a th.προτέμνω, faciente fut.2.προταμῶ.

προτιβάλλεαι,pro προσβάλλῃ, ab initio Doricum eſt,in fine Ionicam diphthongi habet diſſolutionem.Itidem vero προτιάπτω.Doricum eſt pro προσάπτω.

προτιδέγμενος,ſimiliter Doricum eſt habens,ſimul augmenti detractionem vel ſyncopen , pro προσδεδεγμένος vel προσδεχόμενος,à Dorico them. προτιδέχομαι pro προσδέχομαι.

προτιείδην,quoque pro προσείδην,à προτιείδω pro προσείδω.

προτιπελεῖν,eodem modo pro προσελεῖν , quod eſt aor.2. act.infin.modi,à th.προσαιρέω,faciente fut.2. προσελῶ ex inuſ.th προσέλω Similiter προτιόσσομαι ſignificans προσβλέπω,eſt pro προσόσσομαι:quod Æolicum eſſe ferunt pro προσόπτομαι. Necnon προτιπτυσσοίμεθα pro προσπτυσσοίμεθα.

προύβαλεν,Attica ſynæreſi pro προέβαλε:aor.2.act. indi, à th.προβάλλω.

προύβη,itidem pro προέβη:aoriſt.2.act.ind.à th.πρόβημι. Sic Προύγραφε pro προέγραφε Προυδιδάξατο pro προεδιδάξατο.aor.1.med.à προδιδάσκω. Προύδωκας pro προέδωκας,aor.1.act. infi à th.προδίδωμι.Προύθηκα pro προέθηκα,aor.1.act.ind. à th.προτίθημι Προυκινδυνεύσεν pro προεκινδυνεύσεν.Προύπεμψε pro προέπεμψε ao.1.act indic.à th.προπέμπω. Προυτένθευσαν pro προετένθευσαν:ao.1.a προτενθεύω. Προυτίθει pro προετίθει præt. imperf.verbi προτίθημι ex προτιθέω. Προυτρέπετο , pro προετρέπετο, præt.imper.paſſ.à th.act. προτρέπω.Πρέτυψαν pro Προέτυψαν,aor 1.act.à προτύπτω.Προύφλες pro προόφλες,imperf.à th.προοφείλω,augmento etiam carens pro προώφλες. Προύχειν pro προέχειν & πρέχοντο pro προέχοντο. Itidem ſine augmento pro προείχοντο. In aliis quoq; infinitis fit hęc Attica ſynęreſis ε & ο,vel οο,vt vſus abũdè docet.

Πρῶμαι,ao.2.med.ſubiun mod.à th.act.προΐημι: cuius prima plur,προώμεθα & tertia πρῶνται.

πταίην, aor.2.act.opt.modi,à th ἵπτημι, vt σταίην ab ἵστημι.

πτάμενος,part. aor.2.med.ab eodem th.vt στάμενος ab ἵστημι.

πτάτο,aor.2 med.ind. eiuſdem verbi augmento carens pro ἔπτατο. Vnde infi πτάσθαι,& in comp.διαπτάσθαι apud Eurip.initio Medeæ.

πτέσθαι,ao.2.med.infi modi,ſyncopen habens pro πετέσθαι à th.πέτομαι vnde comp.ἐπιπτέσθαι apud Hom.Alij tamen à πτέω deriuare malunt.

πτῆναι,aor.2.act.verbi ἵπτημι, in infi.modo,vt ab ἵστημι eſt στῆναι.

πτήσω,fut.1 act.indic.à verbo ἵπτημι , vt στήσω ab ἵστημι, ex inuſ.th.πτάω.

πτοίμην,(vnde in comp.apud Plat.in Phæd. ἀνάπτοιτο) ao.2.med.opt.modi ſyncopen habens pro πετοίμην,à th.πέτομαι. Quidam tamen à πτέω deriuare malunt, qui etiam addunt pro πτοίμην dici , vt θοῖτο pro θεῖτο, οἶτο(vnde πρόσοιτο)pro εἶτο.

πτυχθεὶς,part.ao.1.paſſ.ἐπτύχθην,ex act.th.πτύσσω faciente fut.1.πτύξω.

πτωκαζέμεν , Ionicè ſiue Doricè pro πτωκάζειν,præſens infi.act.à th πτωκάζω.

πτώσω,fut.1 act.indic.verbi πίπτω ex πτόω.

πυθέσθαι,aor.2.med.indic.à them. πυνθάνομαι ſeu πεύθομαι faciente futur.2.πυθοῦμαι,vnde & part. πυθόμενος.

πύθευ,Ionicè ſeu Doricè pro πύθου aoriſt.2.med.imper. modi ab eodem them.

πύθηαι,Ion.itidem pro πύθῃ,aor.2 med.ſubiun. modi ab eodem.

πυθοίατο, Ionica rurſum pro πύθοιντο, aor.2.med.opt. modi,ab eodem. At πύθοντο eſt aor.2.med.indic.modi ab eod.verbo,augmento carens pro ἐπύθοντο.

πύσει,fut.1.act.verbi πύθω, ſignificantis putrefacio , vnde & part.aor.1.paſſ.πυσθείς.

πῶ pro πίθι per ectaſin dici,in pręſ.imperat.act.à them. mat. πῶμι volunt quidam recentiores grammatici: cuius apud veteres grammaticos & lexicographos

Græcos nulla occurrit mentio, nec apud Varinum quidem. Alioqui πῶ Doricum eſt pro ποῦ.

Πωλέαι, Ionica dialyſi diphthongi circumflexæ pro πωλῇ ſecunda perſ. præſ. indic. à th. πωλέομαι.

Πωλέεσκε, Ionicè itidem pro ἐπώλεε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε præt. imperf. act. eiuſdem them. πωλέω.

Πωλέσκετο, quoque Ionicum eſt pro ἐπωλέετο, detracto itidem augmento & inſerto σκ, vt ſuprà in Πωλέσκετο. Quidam tamen ex πωλέσκομαι deriuatum malunt hoc imperfectum, dempto itidem augmento.

Πωλεύμην, Ionice ſeu Dorice pro ἐπωλεύμην, ſublato ſimul augmento præterit. imperfect. eiuſdem πωλέομαι.

Πωλήσεαι, Ionice pro πωλήσῃ, diſſoluta diphthongo, fut. 1. med eiuſdem πωλέομαι.

Πώσω, fut 1. act. verbi πίνω, ex th. πῶμι ſeu πόω.

Ρ

Ραγείς, part. aor. 2 paſſ. ἐῤῥάγην, ex actiuo them. ῥήγνυμι ſeu ῥήσσω, faciente futur. 2. act. ῥαγῶ. Vnde & fut. 2. paſſ. ῥαγήσομαι.

Ρανθείς, partic aoriſt. 1. paſſ. ἐῤῥάνθην, ab act. them. ῥαίνω, faciente præt. perfect. act. ἐῤῥαγκα paſſ. ἐῤῥαμμαι. Ab eodem eſt aor. 2. ſubiunct. ῥάνωσι, facit enim futur. 2. act. ῥανῶ.

Ράσατε, aor. 1. act. imper. modi, à them. ῥάζω, pro ῥαίνω, apud Homerum: vnde & præt. perf. paſſ. Ionicum ἐῤῥάδαται pro ἐῤῥασμένοι εἰσί. Scribitur & ῥάσσατε duplici σ, metri cauſa.

Ραχθείς, part. aor. 1. paſſ. ἐῤῥάχθην, ex them. act. ῥάσσω.

Ρέε ſeu ῥέεν, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἔῤῥεεν, præt. imperf. verbi ῥέω.

Ρέζεσκε, Ionicè itidem pro ἔῤῥεζε, abiecto primum augmento, deinde annexo σκε, præt. imperf. act. verbi ῥέζω.

Ρείῃ, Ionica rurſum & poetica epentheſi τοῦ ι, metri cauſa, pro ῥέῃ præſ. ſubiunct. à themate ῥείω pro ῥέω.

Ρέξειε, aor. 1. act. opt. modi à th. ῥέζω. Alij tamen ſeſe torquere malunt in eo ab ἔρδω deducendo.

Ρεύσω, futur. 1. act. verbi ῥέω, aſſumpto υ, vt πνέω facit πνεύσω.

Ρηγῆναι, aoriſt 2. paſſ. infin. modi, à them. act ῥήγνυμι ſeu ῥήσσω faciente futur. 2. act. non ſolùm ῥαγῶ, ſed etiam ῥηγῶ, idcóque duplicem aoriſtum 2. & ἔῤῥαγον & ἔῤῥηγον, ſicut à πλήττω ſcimus eſſe non tantum πλαγῆναι ex fut. 2. πλαγῶ, ſed etiam πληγῆναι, ex futur 2. πληγῶ.

Ρηθείς, part. aor. 1. paſſ. ἐῤῥήθην, ab inuſ. them. ῥέω faciente fut. 1. act. ῥήσω, & ſignificante dico, refertur ad ἀγορεύω ab aoriſto autem illo ἐῤῥήθην, eſt & fut. 1 paſſ. ῥηθήσομαι.

Ρῆξαι, aor. 1. act infin. à them. ῥήγνυμι, ſeu ῥήσσω, faciente fut. 1. act. ῥήξω. At ῥήξατο eſt aor. 1. act imper. modi ab eodem.

Ρήσαντο, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐῤῥήσαντο, aor. 1. med indic. modi, ab inuſ. them ῥέω ſignificante, dico, & faciente fut. 1. act ῥήσω. Vnde & part. ῥησάμενος. Referuntur autem hæc ad ἀγορεύω.

Ρικνώσεαι, Ionica diphthongi diſſolutione pro ῥικνώσῃ fut. 1. med. verbi act ῥικνόω.

Ριπτασκεν, Ionica ſyncope pro ῥιπτάζεσκεν, hoc autem ῥιπτάζεσκεν, Ionicum itidem eſt pro ἐῤῥίπταζον abiecto primum augmento, deinde inſerto σκ præt. imperf. act verbi ῥιπτάζω.

Ριπτεῦμαι, Atticum eſt pro ῥίπτομαι, ab act. th. ῥίπτω.

Ριφείς, part. aor. 2 ἐῤῥίφην, ex th act. ῥίπτω, faciente fut. 2. ῥιφῶ, mutata tenui in aſpiratam, vt ῥάπτω, ῥαφῶ. vnde aor. 2. ἔῤῥιφον & voce paſſ. ἐῤῥίφην. At aor. 1 eſt ἐῤῥίφθην vnde ῥιφθῆναι in infin. & particip. ῥιφθείς, item fut. 1. ῥιφθήσομαι.

Ρυείς, aoriſt. 2. paſſ. ἐῤῥύην, ex actiuo themate ῥύω, idem ſignificante quod ῥέω.

Ρύεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ῥύου, præſ. imper. paſſ. à them ῥύομαι.

Ρύηθι, itidem aor. 2. paſſ. imper. modi, ab eodem ἐῤῥύην, vt τύπηθι ab ἐτύπην.

Ρυήσομαι, f. 2. paſſ. ex aor. 2 ἐῤῥύην facto ex th. ῥύω,

Ρυσθῆναι, aor. 1. paſſ. infin. modi à them. act. ῥύω, vel à paſſ. ῥύομαι.

Ρῦμαι, Ionicè dempto augmento pro ἔῤῥυμαι præt. perf. paſſ. eiuſdem them. ῥύω ſeu ῥύομαι. Niſi potius per ſynæreſin factum eſt ex ῥύομαι, vt λῦμαι ex λύομαι. Certè ῥῦσθαι pro ῥύεσθαι dici, infrà annotabo.

Ρύοντο, itidem pro ἐῤῥύοντο, præt. imperf. eiuſdem verbi ῥύομαι.

Ρυπόω, Ionico pleonaſmo τοῦ ο vel Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro ῥυπῶ dicitur, vt ὁρόω pro ὁρῶ, βοόω pro βοῶ.

Ρῦσαι, ſignificans φυλάξαι eſt aor. 1. med. imperat. modi, à th. ῥύομαι.

Ρῦσθαι, per ſynæreſin pro ῥύεσθαι dici tradunt grammatici veteres, quemadmodum λῦσθαι quoque contractione Attica pro λύεσθαι vſurpari nouimus.

Ρῦτο, quod Heſych expon. ἐῤῥύσατο, ἔσωσεν, eſt præter. plusquamperf paſſ. ab eodem the. ῥύομαι Ionico more ſeu poetico abiectum habens augmentum pro ἔῤῥυτο, vt λῦτο pro λέλυτο. Niſi quis per ſyncopen ex ἐῤῥύετο vel ἐῤῥύσατο factum exiſtimet, detracto itidem augmento, vt ἔλυτο ex ἔλυτο factum prædicant nonnulli.

Ρωσθείς, partic. ao. 1. ἐῤῥώσθην ex act. th. ῥώννυμι ſeu ῥόω, faciente præt. perf. paſſ. ἔῤῥωσμαι.

Ρώσω, futur. 1. act. eiuſdem them. ῥώννυμι ſeu ῥόω, vt χώννυμι ſeu χόω facit χώσω. Vnde in media voce ῥώσομαι.

Σ

Σαμαίνεται, ab Epicharmo vſurpatum pro σφραγίζεται, teſte Heſyc. Doricum eſt pro σημαίνεται, à Dorico itidem th. σαμαίνω pro σημαίνω.

Σαπών, part. ao. 2. act. à th. σήπω, faciente fut. 2. act. σαπῶ, vt λήχω λαχῶ, πλήσσω, πλαγῶ, vnde aor. 2 ἔσαπον, & in paſſ. ἐσάπην, ex quo infinit. paſſ. σαπῆναι, & particip. σαπείς.

Σαρεῖ, fut 1. act. verbi σαίρω, vt χαίρω facit χαρῶ. Vtitur autem verbo σαίρω Eur. in Hecuba, dicens, Σαίρειν τε δῶμα κηκείνην, τ' ἐσεστάναι. At σαροῖ, eſt à verbo σαρόω quod huic σαίρω eſt ſynonymum.

Σαφηνιῶ, futur. 1. act. verbi σαφηνίζω, Atticum pro σαφηνίσω.

Σαχθείς, particip. aoriſt. 1. paſſ. ἐσάχθην, ex act. themat. σάττω.

Σάω, apud Homerum modò eſt tertia perſona præter. imperfect. actiui, modo ſecunda præſentis imperatiui per apocopen pro σάωζε, vt ἔα pro ἔας ſeu ἔαζε à them. σαώζω, in imperfecto autem Ionicam habet augmenti detractionem pro ἐσάω ſeu ἐσάωζε. Quanquam ſunt qui imper. σάω Doricum eſſe dicant pro σάου, verſo ου in ω more Dorico, ex them. paſſ. σάομαι faciente imperat. σάεο, σάου. Quin & ſecunda perſona præt. imperfecti paſſ. ἐσαόμην eodem modo eſſe poteſt hoc σάω, detracto augmento, pro ἐσάου.

Σβέσε, Ionica ſeu poetica augmenti detractione pro ἔσβεσε, vt σβέσαν pro ἔσβεσαν aoriſt. 1. act. verbi σβέννυμι ex inuſitato themate σβέω, faciente futur. 1 act. σβέσω, præt perf paſſ. ἔσβεσμαι, & aor. 1. paſſ. ἐσβέσθην, vnde infin. σβεσθῆναι. part. σβεσθείς & fut. 1. paſſ. σβεσθήσομαι.

Σβήσομαι, quoque eſſe dicitur futur. 1. med. verbi σβέννυμι ex σβέω. Ego tamen puto id potius eſſe futur. 2. paſſ. ex aor. 2. ἔσβην. nam fut. 2. σβῶ, facit aor. 2. ἔσβον, vnde in paſſ. voce ἔσβην, ex quo σβήσομαι. Certè futuri 1. actiui σβήσω, vel aoriſto 1. ἔσβησα nulla

mihi occurrit mentio apud Græcos grammaticos aut lexicographos.

Σεϐάσθησαν, Ionica augmenti detractione pro ἐσεϐάσθησαν, aor.1.paſſ.à th. σεϐάζομαι.

Σεισθεὶς, part.ao.1.paſſ. ἐσείσθην, ex act.th. σείω, faciente fut.1. σείσω.

Σέσαγμαι, præt.perf.paſſ.verbi act. σάττω. Vnde infin. σεσάχθαι.

Σεσαρυῖα, part.fœ.gen.ex præt.medio σέσαρα, deriuato ex σαίρω ſignificante ἀκουσίως μειδιῶ ſeu ἀκούσιον μειδίαμα πάσχω. Dicitur etiam σεσηρυῖα. Var.

Σεσεῖσθαι, pr. perf.paſſ.infin.modi, à them.actiuo σείω faciente fut.1. σείσω.

Σέσηπε, præt. perf.med. verbi act. σήπω, facientis futur. 2. non ſolum σαπῶ, ſed & σηπῶ, vnde participium σεσηπυῖα.

Σέσηρα vel potius σέσηρα, præt.med.verbi σαίρω, vt φαίνω facit πέφηνα ſeu πέφηνα vnde part σεσηρὼς, &fœm. gen. σεσηρυῖα, pro quo paulò ante habuimus σεσαρυῖα. Quidam à σήρω deriuare malunt.

Σεῦα, Ionica augmenti detractione pro ἔσευα aor.1.act. verbi σεύω, carens futuri litera caracteriſtica, vt ἔχευα. Itidem voce media σεύατο, pro ἐσεύατο, vnde part. σευάμενος.

Σεῦσθω, per ſyncopen pro σευάσθω vſurpari aiunt grammatici quidam recentiores. hoc autem σευάσθω eſt tertia perſona aoriſti 1. med. imper. σεῦαι, ex eodem them. σεύω.

Σέψασθαι, aor.1. med.infin à th.act. σέϐω: paſſiuus autem aor.1.infin.ab eodem th.eſt σεφθῆναι.

Σήκασθεν, Bœotica ſyncope pro ἐσηκάσθησαν, abiecto ſimul augmento more Ionico, aor.1.paſſ.indic.modi à th.act. σηκάζω. Apud Suid.

Σημανέω, Ionica vocalis cirumflexæ reſolutione pro σημανῶ, fut.1.vel 2.act.verbi σημαίνω. Ab eodem & aor. 1.act ἐσήμηνα, cuius infin. σημῆναι.

Σιγηθεὶς, part.aor.1.paſſ ἐσιγήθην, à th.act. σιγάω, faciente fut.1. σιγήσω.

Σιγῆν, Doricè pro σιγᾶν, præſ.infin.act.ab eodem them.

Σκαφθῆναι, aor.1.paſſ.infin.modi, à them.act. σκάπτω.

Σκεδᾷ, pro σκεδάσῃ, per contractionem, exempto prius σ more Ionico, ſecunda perſ. ſing. futur.1. med.à th. act. σκεδάννυμι ſeu σκεδάζω.

Σκήλη, quod Hom. vſurpauit pro ξηράνη & σκληρὸν ποιήσῃ. Euſt.ait eſſe potius à the. σκέλλω, aor. act.ſubiunct. modi, vt ψήλη, à ψάλλω. nam ſi à σκήλω eſſet, faceret σκείλη, ut ἀνατέλλω ἀνατείλη, ἀγγέλλω ἀγγείλη. Veruntamen σκέλλω longè diuerſam habet ſignificationem, Ab eadem origine eſt optat σκήλειε apud Heſych. expoſitum σκληρύνοι, ξηράνοι & infin. σκῆλαι, eandem habens expoſ.

Σκιόωντο, Ionicè pro ἐσκιῶντο, abiecto primùm augmento, deinde pleonaſticè inſerto ο, ſeu reſoluta vocali circumflexa, præt.imperf.paſſ.verbi act. σκιάω.

Σκλῆναι, aor.2.infi.modi, à them. σκλῆμι, facto ex σκλέω. vnde & præter. perfect. act. ἔσκληκα, ex quo partic. ἐσκληκώς.

Σκοπαζέμεν, Ionicè ſeu Doricè pro σκοπάζειν, infin. præſ.act.à σκοπάζω.

Σκυλῆναι, aor.2.paſſ.infin.modi, à th. σκύλλομαι.

Σκυλμανεῖς, futur. 1. act. à them. σκυλμαίνω, vel etiam fut.2.

Σμυγεὶς, part aor.1.paſſ. ἐσμύγην, ex act.them. σμύχω faciente fut.2.act. σμυγῶ verſa aſpirata in mediam.

Σόεις, ſecunda perſ.ſingul. poetici verbi σόω pro σώζω à quo & in ſubiunct. modo eſt σόῃ pro σώζῃ. Et σόωσι pro σώζωσι Homer. Ἤν γὰρ δή με σόωσι θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι.

Σοῦ, imper. præſ. paſſ. verbi σόομαι per contractionem ex σόου: vnde tertia perſona σούσθω per contractionem ex σοέσθω: & ſecunda plural. σοῦσθε per contractionem ex σοέσθε. Alioqui σοῦ eſt etiam pronomen genitiui caſus ex nominatiuo σύ vel σός.

Σπαλεὶς, Æolicè pro σταλεὶς, quod eſt partic.aor 2 paſſ. à them.act. στέλλω faciente fut.2 σταλῶ. Sic σπαλῶ, dicitur itidem pro σταλῶ.

Σπαρεὶς, part. aor.2.paſſ. ἐσπάρην, ex act.them. σπείρω faciente f.1.2. σπερῶ.

Σπεῖο, Ionicè pro σποῦ dicitur, reſoluta primùm diphthongo in εο, deinde inſerto metri gratia ι. Eſt autem hoc σποῦ, præſens vel aor.2. med. verbi poetici σπόμαι ſeu σπέομαι ſignificantis idem quod ἕπομαι, vnde & aor.2 indit ἐσπόμην.

Σπείομεν, itidem Ionicè dicitur pro σπῶμεν, in aoriſto 2. act. ſubiunct.ui modi, reſoluta itidem vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta ſyſtole τοῦ ω, & inſerto itidem metri cauſa ι, vt θείομεν pro θῶμεν. ſignificat autem σπείομεν Heſychio πορευθῶμεν, ἀκολουθήσωμεν, éſtque ab actiuo them. σπῶ.

Σπεῖσαι, aor.1.act. infinitiui modi, ab act. them. σπένδω, faciente fut.1 σπείσω, ex inuſ.them. σπείδω. Vnde med. vocis aoriſt. 1. infin. σπείσασθαι, & partic. σπεισάμενος.

Σπένδεσκε, Ionicè pro ἔσπενδε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε præt. imperf.act.eiuſdem verbi σπένδω.

Σπὲς, aor.2.act.imper.modi, à them. σπῶ, faciente futur. 1. σπήσω, aoriſt. 2. ἔσπον, ex quo factum eſt hoc σπὲς pleonaſmo τοῦ σ, pro σπέ. vt χὲς, pro χέ, ad formam verborum in μι. nam τίθημι in aoriſt.2. imperatiuum act. θὲς facit, ἵημι ἕς. Inde compoſ. ἔνισπες: ambo ſignificantia λέγε, εἰπέ. Porrò videtur hoc idem σπῶ vſurpatum eſſe pro ἕπω vt præcedens σπῶ ſignificans ἀκολουθῶ, pro ἕπω, vel potius hæc duo ex illis duobus facta ſunt.

Σπέσθαι, aor.2.med.infinit. modi à them. σπόμαι facto ex ἕπομαι, dempto ε & eius loco poſito σ.

Σπέτε, ſecunda perſ.pl.aor 2 σπὲς de quo paulo antè.

Σπόμενοι, partic. aor.2. med. ἐσπόμην, ex poetico verbo σπόμαι facto ex ἕπομαι, vt paulò antè etiam annotaui in Σπέσθαι, vnde comp. ἐπισπόμενος. Ambo apud Homerum.

Σταθεὶς, partic.aor.1.paſſ. ἐστάθην, ex act. them. ἵστημι ex quo aoriſto eſt & infinit. σταθῆναι, & futur.2 σταθήσομαι.

Στάθι, pro στῆθι, vt πίμπλαθι pro πίμπληθι, præſ.imper. act à th. ἵστημι.

Σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν, Attica ſyncope pro σταίημεν, σταίητε σταίησαν, vt θεῖμεν, θεῖτε, θεῖεν pro θείημεν, θείητε, θείησαν aor.2.opt.modi, à them. ἵστημι.

Σταλῆναι aor. 2. paſſ.infin.modi, ab act.them. στέλλω faciente futur. 2.act. σταλῶ, aor.2. ἔσταλον. vnde partic. σταλεὶς.

Στάμεν, Ionicè ſeu Doricè pro στῆναι, vt στῆμεν pro στῆναι.

Στὰν, Bœotica ſyncope, ſimul cum Ionica augmenti detractione, pro ἔστασαν, vt βὰν pro ἔϐασαν, aor.2.act. indic.modi, à themate ἵστημι.

Στὰς, part. eiuſdem aor.2. ἔστην ab eodem them.

Στείλαντο, aor.1.med.verbi στέλλω, augmento carens pro ἐστείλαντο, more Ionico.

Στείομεν, Ionicè pro στῶμεν reſoluta primùm vocali circumflex. ῶ in έω, deinde facta ſyſtole τοῦ ω, & inſerto metri gratia ι, vt σπείομεν, paulò ſuprà pro σπῶμεν, ao. 2 act. ſubiunct.modi ab eodem them.

Στέωμεν, itidem pro στῶμεν. Ionica vocalis circumflexæ ῶ reſolutione in έω & ſyſtole τοῦ ω.

Στερέσαι, poeticè metri cauſa pro στερῆσαι, aoriſt.1.act. infinit. modi à themate στερέω ſubſeruiente verbo στερίσκω.

Στερηθέμεν, apud Heſy. legitur expoſitum στερηθῆναι. Videtur igitur habere ſyncopen ſimúlque ſyſtolen pro στερηθῆμεν, quod Ionicum ſeu Doricum eſt pro στερηθῆναι, vt βῆμεν pro βῆναι.

Στέρξαι, aoriſt. 1. act. infinitiui modi, à them. στέργω ex

quo & part.aor.1.paſſ. ϛερχθεὶς, facit enim præt.perf. paſſ.indic.ἐϛεργμαι, & ao 1.ἐϛέρχθην.

Στεῦται, Euſtath. per ſyncopen factum ait ex ϛεύεται: quod eſt præſ.paſſ.verbi actiui ϛεύω facti ex ϛέω pleonaſmo τοῦ υ. Itidémque in imperf ϛεῦτο pro ἐϛεύετο ſublato ſimul augmento. Exponitur verò hoc ϛεῦτο alias διαβεβαιοῦτο alias ὑπισχνεῖτο, alias ἵϛατο,quæ primaria eius eſt ſignificatio, vtpote originem trahentis ex ϛῶ.

Στέψας, part.act.aor.1.à themate ϛέφω, faciente futur.1. ϛέψω.

Στέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro ϛῶμεν aor.2.act.ſubiunctiui modi,à th.ἵϛημι.

Στήη,pro ϛαίη, α verſo in η & ι ſubſcripto,vt φθήη pro φθαίη, teſte Euſt. Alij tamen pleonaſmo τοῦ η pro ϛῇ dictum volunt.Illum ſequendo,eſt optatiui modi:hoc autem erit coniunctiui. vtrobique autem aor. 2.act.à them.eodem.

Στῆναι,infin.eiuſdem aor.2.ἔϛην,ex eodem. them.

Στῆσαι,aor.1.act.infin.modi,ab eodem themate,faciente fut 1.act.ϛήσω,ex inuſ.verbo ϛάω.

Στήτην, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐϛήτην, tertia perſona dual. aoriſt.2.act. indic ab eodem themate.

Στήω,ϛήῃς,ϛήῃ, factum aiunt ex ϛέω,ϛέῃς,ϛέῃ, quod Ionicam habere diphthongi diſſolutionem ſuprà dixi: factum (inquam)ex eo aiunt ectaſi τοῦ ε: vel etiam ex ϛείω, ϛείῃς, ϛείῃ, verſo ε in η & ι ſubſcripto,quam formationem ſequendo, vbique iſti η ſubſcribendum ι fuerit ϛήῳ,ϛήῃς,ϛήῃ.

Στίχε,aoriſt.2.act.imper.modi,à th.ϛείχω,faciente futurum 2.ϛιχῶ.

Στιχθεὶς,part.aor.1.paſſ.ἐϛίχθην,ex th.ϛίζω.

Στορέσαι,aor.1 act.infin.modi à them.ϛορέννυμι,faciente fut.1 ϛορέσω,ex them.ϛορέω. In eodem aor.1.act.indicatiui modi poetæ ϛόρεσαν dicunt, Ionicè detracto augmento, pro ἐϛόρεσαν: itidémque voce media ϛορέσαντο pro ἐϛορέσαντο.

Στρατόωντο,Ionicè pro ἐϛρατῶντο, dempto primum augmento, deinde vocali circumflexa reſoluta, ſeu ο pleonaſticè inſerto,præt.imperf.verbi ϛρατάομαι.

Στραφῆναι,aor.2.paſſ.infi.modi.à th.act.ϛρέφω, faciente fut.2 act.ϛραφῶ,aor.2.ἔϛραφον

Στρεφθεὶς,part.aor.1 paſſ. ἐϛρέφθην,ex eodem them.

Στύξαιμι,aoriſt.1.act.opt.modi à th.ϛυγέω,mutuante ipſum à ϛύγω:quanquam nonnulli ſunt qui fut.1.ϛύξω. per contractionem factum velint ex ϛυγήσω,exempto η & γ ac σ abeuntibus in ξ.

Σύθεν, Bœotica ſyncope & Ionica ſimul augmenti detractione pro ἐσύθησαν, aor.1.paſſ. indic.modi,à the. σεύω vel σύω:vnde part. συθεὶς.

Σύθι, quod Heſyc affert pro ὦθε,metaplaſmum habere videtur pro σύε,vt κλῦθι pro κλύε,πίθι pro πίε, & ſimilia alia,vt ſit præſ.imper.ab eodem σύω.

Συμβάμεν,Doricè pro συμβῆναι,aor.2.act infin.modi,à themate σύμβημι.

Συμποθεν, aor.1.paſſ συνεπόθην,à th. συμπίνω, faciente futur.1.συμπόσω, ex inuſ.verbo συμπόω.

Συναγρόμενοι, part. à poetico verbo συνάγρομαι, quod metri cauſa factum eſt ex συναγείρομαι.

Συναέρασθαι,aor.med.infin.modi à th.act.συναίρω.

Συναρήρεχηνται, pr.perf.paſſ.ind.modi.ab act.th.συναράσσω. habet autem præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præſentis literarum, vt ἀρήρεσται ab ἀρόω.

Συνέηκα, Ionica vocalis circumflexæ diſſolutione pro συνῆκα,aor.1.act verbi συνίημι ex συνέω,habens characteriſticam futuri mutatam contra regulam in characteriſticam præt.perf.vt ἔθηκα,ἔδωκα,ἤνεγκα,& ſimiles alij aoriſti.

Συνεθέμεθα & συνέθετο, ſunt aoriſti 2.med.indic.modi, ab act.συντίθημι.

Συνειλεγμένα, part.præt.perf.paſſ. Atticum pro συλλελεγμένα, à th.act.συλλέγω. Itidémque part.præt.perf. act.ab eodem th.eſt συνειλεχὼς pro συλλελεχὼς Atticè augmento λε verſo in ει.

Συνειλήχασι, itidem pro συλλελήχασι præter.perf act.verbi συλλαγχάνω ex συλλήχω.Similiter συνειλόχασι. Atticè pro συλλελόχασι dicunt, quod eſt præter. perfect. act.verbi συλλέγω, habens Atticè ruſum ε mutatum in ε.

Συνεισέφρησε,Attica ſyncope pro συνεισεφόρησε,aoriſt.1. act. verbi συνεισφορέω.

Συνὲς,aoriſt.2.act imper.modi,à them.συνίημι.vnde ſecunda plur.σύνετε.

Συνετιῶ,Atticum fut.1.verbi συνετίζω pro συνετίσω.

Συνέτο,aor.2.med.indic.modi,ab eodem them.

Συνῆκα,aoriſt.1.act.verbi συνίημι,vt paulo antè dixi in Συνέηκα.

Σύνθεο, Ionicè exempto σ pro σύνθεσο, ex quo poſtea contractione Attica fit σύνθου, eſt aor.2. med.imper. modi,à th.συντίθημι.

Συνιέμεν, Doricè vel Ionicè pro συνιέναι:quod eſt præſ. infin. act. vel à th. συνίημι vel à συνίημι ſignificante συμπορεύομαι.

Συνίσαν pro συνίεσαν eſt præt. imperf.act.verbi συνίημι mutuatitium à them.συνιέω.

Συναγέεσκε, Ionicè pro συνῆγε detracto primum augmento,deinde annexo σκε,præt.imperfect.act.verbi συνάγω.

Συννενέαται, Ionicè pro συννένηνται, præt perf.paſſ.ex act.verbo συννέω.

Συνοχωκότες,partic.præteriti perf.act.συνόχωκα, Ionico more carentis augmento, & præter augmentum habentis amiſſum etiam ι, præteréaque paſſi ἔκτασιν τοῦ η εἰς ω pro συνώχηκα à themat.συνοιχέω. Apud Homer.Il.β, de humeris Therſitæ, Κυρτὼ ἐπὶ ϛῆθος συνοχωκότε. Heſych. habet συνοχωκότε, exponens συμπίπτοντες:quoniam(inquit)συνοχὴ dicitur ἡ σύμπτωσις.Etym.& Euſtath. ex συνοχὴ faciunt verbum συνοχόω, ex quo part. illud deriuant. A quibus diſſentire videtur Heſychius, ex συνοίχω deriuatum innuens. nam ex οἴχω innuit fieri præt.med. ὦχα & Atticè duplicatis initialibus literis præſentis ὄχωκα, & addita præp συνόχωκα.

Συρίσδω, Doricè pro συρίζω. Idē συρίσδεν & συρίσδες pro συρίζειν & συρίζεις dicunt exempto ι ex vocali.

Συϛῶ,aor.2.act.ſubi. modi,à th.συνίϛημι.Ex quo & part. aor.1.paſſ.συϛαθεὶς, facit enim præt.paſſ.συνέϛαμαι, ex quo aor.1.συνεϛάθην.

Συχεθῇ, aor.1.paſſ.ſubiunct. modi à th.συνέχω faciente fut 1.συχέσω, præt perf.paſſ.συνέχημαι, aor.1 συνεχέθην facta ſyſtole vocalis longæ,vt in εὑρέθην,vnde & part.συχεθεὶς.

Σῦτο, præt. pluſquamperf.paſſ.verbi σύω ſeu σεύω, augmento carens pro ἔσυτο,vt χύτο pro κέχυτο.

Σφαγεὶς,part.aor.2.paſſ. ἐσφάγην ab act.th. σφάττω faciente fut.2.σφαγῶ.

Σφαλῆναι, aor.2.paſſ.infin. modi à th. σφάλλω faciente fut.2 σφαλῶ Ex eodem eſt aor.2.opt.modi,σφαλεῖεν. Atticam habens ſyncopen pro σφαλείησαν.

Σφαραγεῦντο, Ionicè ſeu Doricè apud Homerum, pro ἐσφαραγοῦντο, ſublato etiam augmento præt. imper. verbi σφαραγέομαι.

Σφῆλαι,aor.1.act.infi.modi,à th σφάλλω:vnde & partic. σφήλας.

Σχασθείην, aor.1.paſſ.opt modi à th.act.χάζω, faciente fut.1 χάσω.

Σχέθε ſeu σχέθεν præt.imperf.act.verbi σχέθω, augmento carens pro ἔσχεθε

Σχεθεὶς,part.aor.1.paſſ.ab act th.ἔχω,faciente fut.1. σχέσω, (ex th.σχέω, & præt.paſſ.ἔσχημαι,aor 1.paſſ.ἐσχέθην,facta ſyſtole vocalis longæ, vt in εὑρέθην, vnde aor.infin.σχεθῆναι.

Σχοῦμ, Ionicè ſeu Doricè pro σχεῖν,aor.2.act.infin.modi,ab eodem them.

Σχέο, Ionica diphthongi diſſolutione pro σχοῦ, aoriſt.2. med.imper.modi, ab eodem them.

Σχὲς, pleonaſmo τȣ σ, pro σχέ,aor.2.act.imper.modi ab eodem. Similiter ϑὲς dicitur pro ϑὲ & ἐνίσπες pro ἐνίσπε, ſequendo formam aor.2.imper. verborum in μι nimirum ϑὲς,ἕς.

Σχήσεσθαι, fut.1.med. infin. modi ab eodem verbo ἔχω faciente fut.1 act. σχήσω,ex inuſ.them.σχέω.

Σχεθῆναι, aor.1.paſſ.infin.modi,à th.act.σχέζω,faciente præt.perf.paſſ.ἔσχεσμαι.

Σχοίατο Ionicè pro σχοῖντο,ao.2.med.optat.modi. à verbo ἔχω,faciente fut.2.σχῶ,ex inuſ.th.σχέω. idem in ao.2. act. facit σχοίην, Atticè pro σχοῖμι, vt ποιοίην pro ποιοῖμι,ex quo poſtea med.ille σχοίμην.

Σχόμενος.part.aor.2.med.ἐσχόμην,ex eodem them.

Σχοῦ,aor.2.med.imp.modi ab eodem.

Σχών,part.aor.2 act.ab eodem.

Σώεσκε,Ionicè pro ἔσωε,abiecto primnm augmento,deinde annexa Ionica illa ſyllaba σκε præt. imperf.act. verb. σώω. quanquam nonnulli à σωέσκω deriuare malunt. Ex eodem σώω eſt præt. imperf.paſſ. σώετο, itidem augmento carens pro ἐσώετο: aliis tamen id pro σώζετο vſurpatum dicentibus per ſyncopen. Sed notandum eſt eſſe thema σώω alterius etiam ſignificationis, à quo eſt præt.imperf.paſſ σώοντο.quod Heſych.exp.ὡρμῶντο,ἤρχοντο.

Σωθεὶς, parti.aor.1.paſſ.ἐσώθην, facti ex tertia perſona præteriti perfecti paſſ.σέσωσται, dempto σ.à them.act. σώζω.

T

ΤΑγεὶς,partic.aor.2.paſſ.ἐτάγην, ex th.act.τάσσω ſeu τάττω,faciente fut.2.act.ταγῶ.

Ταθεὶς,partic.aor.1.paſſ.ἐτάθην,ex act th.τείνω.faciente præt.perf.act.τέτακα, tanquam ex τάω. Inde & infinit.ταθῆναι.

Τακεὶς,part.aoriſt.2.paſſ.ἐτάκην,ex act.them.τήκω, faciente fut.2..act.τακῶ,vnde aoir.2.ἔτακον,& paſſ.voce ἐτάκην,ex quo fut.2.τακήσομαι.

Τάμε, aor.2.act.indic.modi, augmento carens more Ionico & poetico pro ἔταμε: facit enim τέμνω futur.2. ταμῶ, vnde aor.ille 2.ἔταμεν ex quo participium ταμών, aor.2. paſſ. eſt ἐτάμην, vnde in ſubiunctiuo eſt ταμῶ.

Ταμέει, Ionica diphthongi circumflexæ diſſolutione pro ταμεῖ itidémque ταμέειν pro ταμεῖν,in fut.2 act. eundem verbi τέμνω.

Τάρπημεν, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἐτάρπημεν: itidémque τάρπησαν pro ἐτάρπησαν,aor.2. paſſ. indic. modi à themate act. τέρπω, faciente fut. 2.act.ταρπῶ, mutato ε in α, vt in præcedenti ταμῶ. Legitur enim genitiuo apud Homerum. τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,pro ad ſatietatem vſque nos oblectauimus & exhilarauimus cibo potúque:vel etiam ſimpliciter, nos ſatiauimus. nam & infinit. paſſ. huius aoriſti exponunt κορεσθῆναι ſimpliciter. Inepti autem ſunt qui in his à τρέφω deformandis ſeſe torquent.

Ταρφθήμεναι,Doricè pro τερφθῆναι,aor.1.paſſ.infin.modi ab eodem them. habens præterea mutatum ε in α.

Ταφεὶς, partic.aor.2. paſſ. ἐτάφην,ex act.them. θάπτω, faciente futur.2.ταφῶ, propter ſequentem aſpiratam priore conuerſa in tenuem, vt in aliis quoque fieri notum eſt. Itidem partic. aoriſt. 2. act. eſt ταφών. Suntque qui Ionicam eſſe putent harum cognatarum literarum enallagen, ij ſiquidem dicunt ἐνθαῦτα, κιθών, κύθρα, βάθρακος, pro ἐνταῦθα, χιτών, χύτρα βάτραχος. Notandum porrò eſt, hoc ταφών duplicem habere ſignificationem. nonnunquam enim declarat idem quod θάψας, qui ſepeliuit: nonnunquam idem quod θαμβήσας, & ἔκστασιν παθών. in qua ſignificatione ſunt qui hoc participium itidem à θάπτω deriuent, ſignificante θαμβέω, nonnulli à θήπω. Vide & Τεθηπέναι infra.

Τεθαλυῖα,part fœmin.gen. ex τέθαλα præterito medio verbi θάλλω.

Τεθεῖεν,Attica ſyncope pro τεθείησαν,aor.1.paſſ.opt.modi,ex aor.1.indic ἐτέθην vnde & part.τεθείς.

Τέθηκα, præt.perf.act.indic. verbi τίθημι, Bœoticè pro τέθεικα,nam id regulare eſt ex fut.1 act. θήσω.Itidémque in præt.perf paſſ.τέθειμαι dicuntur pro τέθημαι. vt εἷκα & εἷμαι,pro ἧκα & ἧμαι, à th ἵημι, faciente fut.1.act.ἥσω.

Τεθελημέναι, dici Alexandrinorum dialecto tradunt pro ἠθεληκέναι, in infinit.præt.perf.act.à th.θέλω. Sed improbatur eius vſus.

Τέθηλα, metri gratia verſo α in η dicitur pro τέθαλα, in præterito medio verbi θάλλω. Frequens apud Homerum vnà cum part.τεθηλώς.

Τεθλαμμένα,apud Heſyc.legimus expoſitum πεφύρμενα, quod eſt præt.perf.med.habens terminationem paſſ. vt ἐγρήγορθαι quoque apud poetas reperimus pro ἐγρηγορέναι.

Τεθηπέναι,infinitiuus præt.perf.med.τέθηπα,ex quo & part.τεθηπώς, ſecundum quoſdam à verbo θήπω, ſecundum alios ex θάπτω,inter quos eſt Euſt.

Τεθήσατο,Ionico pleonaſmo pro ἐθήσατο,aoriſt.1.med. verbi θάομαι, ex quo ſuprà Doricus infin. θᾶσθαι, ſignificat autem ἐθηλάσατο.

Τέθνατα, quidam κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν factum aiunt ex τέθνηκα, ſimplicius tamen poſſumus dicere eſſe præter.perfect.med. verbi inuſitati θνάω, vt ἕστα eſt ex στάω.

Τέθναθι,præſ.imp.à th.τέθνημι,vt ἵσταθι ab ἵστημι.Apud Euſt. τέθνατι ſcribitur, tenui poſita loco aſpiratæ ob immediatè præcedentem aſpiratam.

Τεθναίην,aor.2.act opt.modi anadiplaſiaſmum Ionicum habens pro θναίην,ex verbo τέθνημι, facto ex θνάω,ex quo τέθνημι eſt prima plur. τέθναμεν.infin.τεθνάναι,& & part. τεθνάς.

Τεθναῖμεν, τεθναῖτε, τεθναῖεν, Attica ſyncope pro τεθναίημεν,τεθναίητε, τεθναίησαν numerus pluralis præcedentis τεθναίην.

Τεθνάκαμες, Doricè apud Theocritum, pro τεθνήκαμεν, de quo mox.

Τεθνάμεν, Doricè pro τεθνάναι, infin.præſ.act.ab eodem τέθνημι.

Τεθνᾶσι,per ſynæreſin ex τεθνάασι,vt βεβᾶσι ex βεβάασι. De τέθνατα autem (cuius tertia perſ. plur. eſt hoc τεθνάασι) dixi paulo antè.

Τέθνασο,præſ.imp.paſ.ex τέθναμαι, vt ἵστασο ex ἵσταμαι.

Τεθνειώς, part.præt.act.τεθνηῶς, quod ſyncopen paſſum eſſe,factúmque ex τέθνεικα aiunt, hoc autem τέθνεικα Bœoticum eſſe volunt pro τέθνηκα, vt τέθεικα paulo ſuprà pro τέθηκα:à them. θνήσκω faciente fut. 1 θνήσω,ex θνάω. Quod porro ad obliquos attinet huius participij, ſciendum eſt eos apud Homerum efferri modò per ο,quum metri lex poſtulat, modò per ω,quum dicit,Ἐπλώοισα τεθνειῶτα. Idem in Τεθνεώς accidit.

Τεθνεώς,quoque legitur apud Suid.part.ex præt.τέθνεα habente τροπὴν,vt ἑστεώς ex ἕστα. Niſi pleonaſmum τȣ ε habere dicamus pro τεθνεώς.

Τέθνηκα,præt.perf.act.verbi θνήσκω ex θνάω.

Τεθνήξω, apud Ariſtoph.legitur in Acharnenſ.Eſt autem fut.1.act.verbi τεθνήκω,facti more Siculo ſeu Syracuſano ex præt. τέθνηκα,vt πεφύκω ex πέφυκα.

Τεθνήσω,fut.1.act.verbi θνήσκω ex θνάω,habens Ionicam reduplicationem pro θνήσω. Niſi ex τεθνάω deriuare malis.Legitur apud Suidam.

Τεθνηώς,partic.præte.perfect.τέθνηκα, ſyncopen habens pro τεθνηκώς. Ac quod de obliquis participij τεθνειῶς dictum eſt, hoc huius quoque obliquis accidere

ſciendum eſt, eos nimirum pro metri neceſſitate modò per ω proferri ab Homero, modò per ο, vt Od.ο, Οὐκ ἔτι μέμνηται τεθνηότος,ἀδὲ μιτάλλᾳ.

Τεθνεώς, quoque per ſyncopen dicitur pro τεθνηκὼς ex τέθνηκα vt in ἑστὼς quoque ex ἕστηκα abſorbetur α. De τέθνηκα autem ſuprà dictum eſt.

Τεθραφεῖν, an id plaſiſſimo Ionico pro θρέψειν, vt λελαβέσθαι pro λαβέσθαι aor.2.act infi mod.à θρέφω.

Τεθρᾶσθαι, Dorice pro τεθρῆσθαι: præter.perfect paſſ.infi.modi ab act.them.τίτρημι, faciente fut.1.τρήσω ex inuſ. τράω. Apud Varin. obſcœnam habet ſignificationem pro ὠχεῦσθαι, vt Terebrari quoque apud Latinos.

Τεκτήνατο, aoriſt 1.med.verbi τεκταίνομαι, augmento carens pro ἐτεκτήνατο.

Τεκὼν, particip aoriſt.2.act.à them.τίκτω, mutuante futurum 2 τεκῶ ab inuſitato them.τέκω, vnde aoriſt.2 ἔτεκον.

Τελείετο, Ionice pro ἐπλεῖτο præt.imperf. paſſ. αἰωνίζηται à them.poetico.πλείω pro πλέω.

Τέλεσαν, itidem ſine augmento pro ἐτέλεσαν, aoriſt.1. act indicatiui à themate τελέω, faciente fut.1.τελέσω retento ε.

Τελευτᾶτι, Dorice pro τελεῦσι à τελέω.

Τεμῶ, fut 1.act.verbi τέμνω.vnde infi τεμεῖν Quanquam & fut.2.hæc eſſe poſſunt.nam reperitur etiam aor 2. τεμών. Mediæ vocis fut.1.vel eſt τεμοῦμαι.

Τέξω fut.1.act. verbi τίκτω.mutuatitium, ab inuſ.τέκω vnde & fut. τεκῶ. In voce media fut. facit τέξομαι: at in paſſ. τεχθήσομαι.

Τέρπεν, Ionica diſſolutione diphthongi pro τέρπου pręſ. imperf paſſ.ab act.th.τέρπω. Dores pro eodem τέρπεο dicunt τέρπευ.

Τέρσετο, Ionice ſine augmento pro ἐτέρσετο, præ imperf. paſſ.verb.act τέρσω. Alioqui τέρσω eſt & Aeolicum f. 1 act verbi τείρω, vt κέρσω à κείρω eſt.

Τέρσηνε itidem ſine augmento pro ἐτέρσηνε aoriſt.1.act. indic.à τερσαίνω.

Τεταγὼν, Ionico anadiplaſiaſmo pro ταγὼν, vt λελαβὼν pro λαβὼν part.aor 2 act. à th τάζω, deriuato eſt τῶ ſignificante λαμβάνω, vt annotat.Euſt.

Τέτακα, præt perfect.act. indicatiuum verbi τείνω, tanquam ex τάω. Vnde præt paſſ τέταμαι, ex quo aor.1 ἐτάθην.

Τετάραγμαι, præt.perf.paſſ.indic.verbi act. ταράσσω.

Τεταρπόμενος Ionico & poetico anadiplaſiaſmo pro ταρπόμενος, part aor.2, med.à th act. τέρπω fac ente futurum 2.act ταρπῶ Homer Iliad. ε.τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Οἴνου καὶ σίτοιο, quum ad ſatietatem vſque amicum pectus oblectaſſent exhilaraſſéntque vino & cibo.

Τετάχαται, Ionice pro τεταγμένοι εἰσὶ. præt perfect.paſſ. verbi act. τάσσω.

Τετεύχαται, itidem pro τετευγμένοι εἰσί. tertia perſona plur præter. perfect.paſſ. τέτευγμαι, facta ex tertia ſingul τέτευκται, inſerto α ante ται, & præcedente tenui verſa in aſpiratam. Sic in plusquamperfect. τετεύχατο pro τετευγμένοι ἦσαν. Ab actiuo themate τεύχω.

Τετεῦχθαι, poeticè pro ὡπλίσθαι & armis inſtructum eſſe. quaſi verbo τευχέω facto ἀπὸ τὰ τεύχη.

Τέτηκα, præt.perf.med. verbi τήκω, vt ſuprà σέσηπα à σήπω, retenta vocali longa in fu.2. & aor.2.

Τετίημαι, apud poetas pro τέτιμαι, ſeu τετιμώρημαι.pr. perf.paſſ.tanquam à τιέω facto ex τίω ſignificante punio, vlciſcor. Ab eodem verbo eſt particip. τετιηὼς poeticam habens ſyncopen pro τετικὼς, vt κεκορηὼς, pro κεκορηκὼς, & ſimilia: vnde in plur. τετιηότες, apud Hom.

Τετιμένος, quidam per ſyncopen pro τετιμημένος vſurpatum aiunt, quod eſt partic.præt.perf.paſſ. a themate τιμάω Sed quid vetat dicere eſſe participium præteriti perfect paſſ. τέτιμαι, ex act. themate τίω: nec enim è longinquo petenda ſunt quæ habemus in propinquo.

Τέτλα per apocopen pro τέτλαθι, præſ. imper.actiu.à verbo τέτλημι vt τέθναθι à τέθνημι. Sunt tamen qui hæc aoriſt.2 eſſe dicant, habereque anadiplaſiaſmum Ionicum pro τλᾶ & τλᾶθι.

Τετλαίην præſens opt.act.ab eodem τέτλημι, vt τεθναίην à τέθνημι.

Τέτλαμεν, per ſyncopen pro τετλάαμεν vt τέθναμεν pro τεθνάαμεν. Prima perſona plur.præt.perf τέτλαα, quod per ſyncopen itidem & ἔνδειαν τῶ κ factum ex τέτληκα dicunt, ego autem habeo pro præt.med. At τετλάμεν eſt infin. Doricus pro τετλάναι, vt in eo ipſo videbis.

Τετλάναι, præſens infi.act.ab eodem, vt τεθνάναι à τέθνημι eſt. Atque vt Dorice & Aeolicè τεθνάμεν & τεθνάμεναι dicitur pro τεθνάναι ita pro hoc τετλάναι itidē τετλάμεν & τετλάμεναι reperiri ſciendum eſt.

Τετληὼς, Ionica ſyncope pro τετληκὼς, vt ſupra τεθνηὼς pro τεθνηκὼς, participium præteriti perfecti actiui τέτληκα ex τλῆμι ſeu τλάω, faciente futu.1.act. τλήσω.

Τέτμηκα, præter.perfect.act verbi τέμνω ex inuſ.them. τμάω, vt κάμνω facit κέκμηκα ex κμάω. Quidam tamen ſyncopen habere volunt pro τετέμηκα, quod τετέμηκα factum eſſet ex fut.τεμῶ, abeunte in præſ.vt νενέμηκα ex νεμῶ, κεχάρηκα ex χαρῶ, & huiuſmodi alia. Inde paſ.præt τέτμημαι, ex quo participium τετμημένος.

Τέτοκα pr.perf.med. verbi τίκτω ex τέκω, habente ἔνδειαν τῶ ε εἰς ο, vt λέλογα & ſimilia.

Τέτομα, præt.perf.med.verbi τέμνω habens eandem ἔνδειαν.

Τέτορα, itidem præ med verbi vel τείρω vel τορέω. Item τέτορα apud Heſiod. poeticum nomen numerale eſt pro τέσσαρα.

Τέτραμμαι, præter.perf.paſ.indic. modi à themate actiuo τρέπω, habens ἔνδειαν τῶ ε εἰς α vt ἔσραμμαι & ſimilia: Ita. Vnde infin. τετράφθαι, & partic τετραμμένος.

Τετράφαται, Ionice pro τετραμμένοι εἰσὶ, vt ſupra τετεύχαται & τετεύχαται, pr.perf.paſ. indic ab eodem verbo τρέπω.

Τετρέψομαι, fut.paulo poſt eiuſdem th. ex τέτραψαι ſecunda perſ.pr.paſ.

Τετρήχει, pro τεταράχει ſeu ἐτετράχει vſurpant poetę facta ſyncope alterius α & alterius ἔνδειαν τῶ ᾶ εἰς η pr.plusquam perf.med.verbi ταράττω. Hom. Τετρήχει δ' ἀγορὴ, id eſt ἐτετάρακτο. Etym.

Τέτρηνε, aoriſt.1.act.indic augmento carens pro ἐτέτρηνε: à them.τετραίνω vnde & partic. τετρήνας apud Lycophr.

Τετρήχει pr.plusquamperf.med. verbi poetici τρήχω ſignificantis τραχύνομαι. vnde participium τετρηχὼς, & fœm. τετρηχυῖα. Varin.

Τετρίγει, pr.plusquamp. med.verbi τρίζω. Vnde partic. τετριγὼς, cum ſuo fœm. τετριγυῖα.

Τέτροφα. Atticum præter.perfect.act. verbi τρέφω, vt κέκλοφα à κλέπτω eſt, & πέπομφα à πέμπω mutato ε in ο.

Τέτρυμαι, pr.perf.paſſ. verbi act. τρύω.

Τέτρωμαι, præt.perfect paſſ. verbi act. τιτρώσκω, mutuo ſumptum ab inuſitato τρόω. Vnde participium τετρωμένος.

Τέτυγμαι, pro τέτευγμαι dicitur ἀποβολῇ τῶ ε, vt πέπυσμαι pro πέπευσμαι pr.perf.paſſ.verbi act τεύχω. Niſi quis à τύχω deriuare malit. Vnde infin. τετύχθαι, & part. τετυγμένος.

Τετύκοντο, aoriſt.2.med. indicat. modi, Ionicum habens

anadiplaſiaſmum pro ἐτύκοντο, vt λελάβοντο pro λάβοντο. Sunt qui ex τεύχω deriuent. verùm quum id facere deberet, aoriſt. 2. med. τετύχοντο, ex fut. 2. τυχοῦμαι. ideo magis conſentaneum eſt vt formemus à verbo τύκω, quod Heſychius affert pro ἑτοιμάζω. Similiter in actiua voce τετυκεῖν pro τυκεῖν, eſt aor. 2. infin. ab eodem them.

Τετύχηκα, præt. perf. act. indic. verbi τυγχάνω ex τυχέω. vnde participium τετυχηκώς.

Τετύχησι, Ionicè pro τύχῃ, primùm anadiplaſiaſmo dein paragoge, aoriſt. 2. act. ſubiunct. modi, ab eodem τυγχάνω, ex inuſ. them. τυχέω.

Τετύχθαι, infin præt. perf. paſſ. à them act. τεύχω, dempto ε ex diphthongo: vel potius ex verbo τύκω cuius meminiſſe Heſych. iam dixi. At τετύχθω eſt imper. eiuſdem præteriti ab eodem themate.

Τεχθῆναι, aor. 1. paſſ. infin. modi, à them. act. τίκτω, faciente futurum 1. act. τέξω inuſit. verbo τέκω. Inde & futurum 2. paſſ. τεχθήσομαι.

Τῆ, imper. præſens verbi vel τάω, α & ε, contractis in η, vt ζῆ pro ζέε reperimus: vel τῆμι, per apocopen, vt τλῆ pro τλῆθι ſignificat autem λάβε apud Homerum quum ait Κύκλωψ τῆ πίε οἶνον.

Τηλεθόωσα κόμη, apud Homerum pleonaſmo poëtico τοῦ ο pro τηλεθῶσα quod eſt participium præſens fœminini generis ex verbo poetico τηλεθάω deriuato ex θάλλω.

Τίθεαι, Ionicè exempto σ pro τίθεσαι, ſecunda perſona verbi τίθεμαι.

Τιθέαμεν, epentheſi τοῦ α, pro τίθεμεν, vt διδόαμεν pro δίδομεν, Euſt.

Τιθέαται, Ionicè itidem pro τίθενται, tertia pluralis eiuſdem thematis.

Τιθέησι, Ionicè itidem pro τιθῇ, reſoluta primùm circumflexa diphthongo ῇ in έῃ, deinde annexa illa paragoge σι, præſens ſubiunct. act à τίθημι.

Τίθει. præſens imper. act. ab eodem themate, mutuo ſumptum ex τίθετι.

Τιθεῖμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν, Attica ſyncope pro τιθείημεν τιθείητε τιθείησαν, præſ. opt. act. ab eodem.

Τιθείμεναι, aſſumpto metri gratia ι pro τιθέμεναι. Euſt.

Τίθεμμι, Æolicè dici tradunt pro τίθημι. Itidémque τίθεντι pro τιθενσι.

Τιθήμεναι, ectaſi poetica dicitur pro τιθέμεναι, quod eſt Doricus infin. verbi τίθημι pro τιθέναι. Verùm & τιθήμενος in participio reperitur pro τιθέμενος, itidem ectaſi illa poetica verſo ε in η, metro ita poſtulante.

Τίνεσκε, Ionicè pro ἔτινε, detracto primùm augmento, deinde annexa particula σκε, præt. imperf. actiui verbi τίνω.

Τισαίατο, Ionicè pro τίσαιντο, aoriſt. 1. med. verbi τίομαι, ſignificantis, vlciſcor, punio. facit enim id futurum 1. med. τίσομαι. Inde infin. τίσασθαι.

Τλάθι, imperf. præſ. act. τλῆμι.

Τλαίην, opt. præſ. act. ab eodem, vt ἱσταίην.

Τλάς, partic. præſ. act. ab eodem.

Τλῆναι, aoriſt. 2. act. infinitiui modi, ab eodem, vt στῆναι ab ἵστημι.

Τλήσω, eiuſdem verbi eſt futurum 1. actiuum, mutuo ſumptum ex inuſ. themate τλάω.

Τμάγεν, Ionica augmenti detractione & Bœotica ſyncope dicitur pro ἐτμάγησαν, in aor. 2. paſſ. indic. modi à themate actiuo τμήγω ſeu τμήσσω, faciente futurum 2. act. τμαγῶ. Alioqui τμάγεν Ionica itidem augmenti detractione poſſet eſſe pro ἔτμαγε, in aoriſto 2. actiuo, tertia nimirum perſona ſingul. ex prima ἔτμαγον.

Τμηγείς, part. ex aor. 2. ἐτμήγην. ab eodem themate τμήγω ſeu τμήσσω, retinente η in futuro 2 quemadmodum πλήττω notum eſt facere non ſolùm πλαγείς, ſed etiam πληγείς.

Τμηθεῖσα, itidem part. fœm. aor. 1. paſſ. ἐτμήθην, ex act. themate τέμνω, faciente præteritum act. τέτμηκα, & paſſ. τέτμημαι, de quibus ſuprà.

Τμήσω, futurum 1. act. eiuſdem verbi τέμνω, mutuatitium ab inuſitato τμάω, vt κάμνω ex καμάω, ſua tempora mutuatur. Τμήξω autem eſt futurum verbi τμήγω ſeu τμήσσω.

Τραγεῖν, aor. 2. act. infin. modi à themate τρώγω, faciente futur. 2. τραγῶ verſo ω in α, ad corripiendam penultimam quæ in futuro 2. & aoriſto ſecundo plerumque breuis eſt.

Τραπείομεν, Ionicè pro τραπῶμεν dicunt poetæ, reſoluta primùm vocali circumflexa ῶ, in εῶ, deinde facta ſyſtole τοῦ ω, & metri cauſa inſerto ι aor 2 paſſ. ſubiunctiui modi à them. τρέπω, faciente fut. 2. act. τραπῶ. mutato ε in α vt στέλλω, σταλῶ. Eiuſdem aor 2 paſſ. infin. eſt τραπῆναι, & part. τραπείς: & in med. voce τραπέσθαι ac τραπόμενος.

Τράπεν, Ionica augmenti detractione pro ἔτραπεν, aor. 2. act. à themate τρέπω, faciente fut. 2. τραπῶ, verſo ε in α. Poteſt τράπεν Ionica itidem augmenti detractione & præterea Bœotica ſyncope, eſſe etiam aor. 2. paſſ. indicat. modi pro ἐτράπησαν, vt τμάγεν, paulo ſuprà pro ἐτμάγησαν.

Τράφεν, Ionica augmenti detractione & Bœotica ſyncope dicitur pro ἐτράφησαν vt τμάγεν ſupra pro ἐτμάγησαν, aor 2 paſſ. indic. modi, à them. act. τρέφω, faciente futur. 2. act. τραφῶ mutato ε in α, vt τρέπω τραπῶ. Eſt etiam hoc idem τράφεν, aor. 2 act. ex futuro 2. τραφῶ, augmento itidem carens pro ἔτραφεν, ex prima perſona ἔτραφον.

Τρέσσαν, Ionicè & poeticè pro ἔτρεσαν, abiecto primùm augmento, deinde geminato σ metri cauſa, aor. 1 act. indic. à them. τρέω, faciente futurum 1. act. τρέσω, retento ε, vt τελέω, τελέσω.

Τρέφοιν, præſ. opt. act. per ſyncopen pro τρεφοίην, quod Atticum eſt pro τρέφοιμι. Ita Etymologus afferens ex Euripide hunc huius τρέφοιν vſum, Αφρον ἂν εἴην εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

Τριχθῆναι, aoriſt. 1. paſſ. infin. modi, à themate act. τριχάσω.

Τρομεοίατο, Ionicè pro τρομέοιντο: præſ. opt. paſſ. ab act. τρομέω.

Τροχόωσαι, Ionicè itidem ſeu poetico pleonaſmo τοῦ ο pro τροχῶσαι, part. præſ. à them. τροχάω.

Τρωθῇ, aor. 1. paſſ. ſubiunct modi, à them, act. τιτρώσκω, faciente fut. 1. τρώσω, ex inuſ. them. τρόω.

Τρώσω, fut. 1. act. verbi τιτρώσκω ex inuſ. them. τρόω.

Τυπτοίης, Atticè pro τύψαις, ex τύπτω formato them. τυπτέω.

Τυπτόντων, itidem Atticè pro τυπτέτωσαν: participij præſ. genitiuo plur. poſito loco tertiæ perſonæ pluralis imper. præſ. act. vt ἀγγελλόντων iidem dicunt pro ἀγγελλέτωσαν.

Τυφθεῖμεν, τυφθεῖτε, τυφθεῖεν, Attica ſyncope pro τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν, ao. 2 paſſ. opt. modi, à them. act. τύπτω.

Τυχθείς, part. paſſ. aor. 1 ἐτύχθην, ex them τεύχομαι, depoſito ε ex diphthongo, vel potius ex τύχομαι, cuius Heſy. meminit.

Τυχών, part. aor. 2. act. ἔτυχον, à them τυγχάνω, faciente futurum 2. τυχῶ ex inuſ. verbo τεύχω. Ex quo them. eſt & in indic. modo τύχε. pro ἔτυχε, poeticè & Ionicè dempto augmento. Ex τυχέω autem eſt fut. 1. act. τυχήσω.

Τυψάντων, Atticè pro τυψάτωσαν, vt paulo ſuprà τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Τυψοῦντι, Doricè pro τύψουσι, fut. 1. act. verbi τύπτω.

Υ

Υββάλλειν, Æolica ſyncope pro ὑποβάλλειν dicitur, vt καββάλλειν pro καταβάλλειν, exempto ο, & π in β mutato propter ſequens β. Euſthatius,

annotat hanc λέξιν à quibuſdam ψλεῦθαι.

Υπείρεχον, Ionicè ſeu poeticè metri cauſa inſerto ι pro ὑπέρεχον, dempto etiam augmento præt.imperf.act. verbi ὑπερέχω.

Υπελύσαο, Ionica contractionis diſſolutione pro ὑπελύσω, ſecunda perſona ſing. aor.1.med.indic. modi, ab act. them. ὑπολύω.

Υπεμνήμυκε. Euſt. diplaſiaſmo & pleonaſmo vſurpatum ſcribit pro ὑπήμυκε, à them. ὑπημύω, ſignificatéque ait πεπαπείνωμαι, καταβέβλημαι. Idem tradit Etym.

Υπερχαπιῶ, Atticè pro ὑπερασπίσω, fut.1.act.verbi ὑπερασπίζω.

Υπέσταν, Bœotica ſyncope pro ὑπέστησαν, aor.2.act.indicat. à themate ὑφίστημι.

Υπεσχόμην, aoriſt.2 med.indic. à them. ὑπισχνέομαι, mutuante fut.2. ὑποσχοῦμαι, ex inuſ them. ὑποσχέω. ex quo habet & fut.1. ὑποσχήσω, ex quo præt.perf.paſſ. ὑπέσχημαι.

Υπῆρμαι, præt.perf.paſſ.indic.modi.ex act.th. ὑπαίρω, Vnde part. ὑπηρμένος.

Υπῆρξα, ao.1.act.indic.modi, à them. ὑπάρχω: cuius præt. perf.act.eſt ὑπῆρχα.

Υπόσχεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὑπόσχου. aor.2.med.imper. modi, à verbo ὑπισχνέομαι vel ὑπέχω, faciente fut. 2.med. ὑποσχοῦμαι ex ὑποσχέω, ex quo facit & fut.1. ὑποσχήσομαι.

Υσθῆναι, aoriſt.1.paſſ.infin.modi, à them.act. ὕω, faciente fut 1 act ὕσω.

Υφεῖμαι, præt perf.paſſ.verbi act. ὑφίημι, vnde partic. ὑφειμένος.

Υφέλοιτο, Ionicè pro ὑφέλοιντο, aoriſt.2.med.opt.modi, à them. ὑφαιρέω, faciente fut.2.act. ὑφελῶ, ex inuſ.th. ὑφέλω.

Υφεσθε, ſecunda perſ. plur.aor.2.med. vel in indicat.vel in imper.modo à them.act. ὑφίημι.

Υφῆκα, aor.1.act.indic.modi, ab eodem them.

Υφῆναι, aoriſt.1.act.infin.modi à them. ὑφαίνω. vnde & med.aor.1. ὑφηνάμην.

Υφίητι, Doricè pro ὑφίησι, vt τίθητι pro τίθησι, à them. ὑφίημι, vt annotat Varin. A quo them.eſt & infin.act. ὑφιέναι, & part. ὑφιείς.

Υφόωσι, Ionico pleonaſmo τοῦ ο, pro ὑφῶσι, à them.act. ὑφάω.

Υφύφασμαι, præt.perf.paſſ.indic.modi à them.act. ὑφυφαίνω, faciente præter.perf..paſſ. ὑφύφασμαι, vt φαίνω πέφασμαι, Zenodot.apud Etym.

Φ

Φάανθεν, pro ἐφάνθησαν dicitur primum Ionica augmenti detractione, deinde poetico pleonaſmo τοῦ α & tertiò Bœotica ſyncope aor.1.paſſ.indic. modi, à th. act. φαίνω. Similiter φαάνθη pro ἐφάνθη, Ionicam habet thematis amiſſionem & poeticum pleonaſmum, τοῦ α.

Φαγεῖν, aoriſt. 2.act. infin. modi, à them. φάγω vel φήγω faciente futur.2.act. φαγῶ. Referunt ad verbum τρώγω vel ἔσθω.

Φάγεσαι, pro φαγῇ more quodam peculiari vſurpatum reperitur. ſecunda perſ. ſing. futuri φάγομαι, de quo nunc dicetur. Itidémque φάγεται pro φαγεῖται.

Φάγομαι pro φαγοῦμαι, dicitur correpta penultima & tranſlato accentu, vt πίομαι, ſuprà habuimus pro πιοῦμαι & ἔδομαι pro ἐδοῦμαι, fut.2.med..verbi act. φάγω, ſeu φήγω.

Φάγοντι, apud Theocr. Doricè pro φάγωσι, aor.1.act.ſubiunct.modi, ab eodem.

Φάθι, præſ.imper.act. à them. φημὶ, vt ἵσταθι.

Φαῖμεν, φαῖτε, φαῖεν, Attica ſyncope pro φαίημεν, φαίητε, φαίησαν, aor.2.act opt.modi, ab eodem φημί.

Φαινέσκετο, Ionicè pro ἐφαίνετο dicitur dempto primùm augmento, deinde inſerta ſyllaba σκε præt. imperf. paſſ.verbi φαίνομαι. Niſi à φαινέσκομαι deriuare malis.

Φαμὶ, Doricè pro φημί.

Φάν Ionica augmenti detractione & ſyncope Bœotica pro ἔφασαν ſeu ἔφησαν, aor.2.act.indic. modi, à th. φημί.

Φάναι, infin. præſ. vel aor.2.act. ab eodem, vt ἱστάναι & στῆναι At φᾶναι, eſt aor.1.act infin. modi, à φαίνω, vt μιᾶναι à μιαίνω, pro quo & φῆναι dicitur. facit enim aor.1. indic. & ἔφανα & ἔφηνα.

Φανείς, part. ex ἐφάνην, aor. 2.paſſ. verbi φαίνω facientis fut.2. φανῶ.

Φάνεσκε: Ionicè pro ἔφανε: dempto augmento & inſerto σκε, aor.2.act.ab eodem.

Φανήη, pleonaſmo τοῦ η pro φανῇ, aor.2.paſſ..ſubiunct.modi, à them.act. φαίνω. In eodem aoriſto 2. indic.modi, φάνη poeticè & Ionicè dicitur pro ἐφάνη: & in duali numero φανήτην pro ἐφανήτην. Ab eodem eſt imper. φάνηθι, & infin. φανῆναι.

Φανθεὶς, part.aor.1.paſſ. ἐφάνθην, ab eodem them.

Φαντὶ, Doricè pro φασὶ, tertia perſ.plur.verbi φημί.

Φάο, Ionicè pro ἔφασο, dempto primùm augmento, deinde exempto σ, ſecunda perſ. aor.2. med, ἐφάμην. ex them. φημί. Item aor.2.med.imper.modi, itidem pro φάσο. Hom. φάο μηδ' ἐπίκευθε, dic nec celes.

Φάς part.aor.2.act. ἔφην, ab eodem them.

Φάσθαι, infin.ex ἐφάμην, aor.2.med.eiuſdem them.

Φασῶ, φασεῖς, φασεῖ, Doricè pro φήσω, φήσεις, φήσει, fut.1. act.ab eodem φημὶ, faciente fut.1. φήσω, ex inuſ.them. φάω.

Φάτο, tertia perſ.ſing. aoriſt.2. med. ἐφάμην, ab eodem them. At φατὶ Doricum eſſe tradunt pro φησὶ, ab eodem.

Φέρεσκον, Ionicè pro ἔφερον, dempto augmento, & inſerta ſyllaba σκε, præt. imperf. act. verbi φέρω.

Φερόμεσθεν, Æolicè pro φερόμεθα dici ab eodem them. tradit Etym.

Φῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφη, præt.imperf. vel aor.2.act.verbi φημί.

Φῇ, autem, cum ι ſubſcripto, eſt præſens ſubiunctiui, vel aor.2.ab eodem.

Φήῃ, pro eodē φῇ dicitur pleonaſmo τοῦ η, vt στήῃ pro στῇ.

Φῆν, Ionica augmenti detractione pro ἔφην, itidémque φῆς pro ἔφης, & ſic deinceps præt. imperf.vel aor.2. act.ab eodem φημί.

Φῆναι, aoriſt.2. act.infin.modi ab eodem them. φημὶ, vt στῆναι, ab ἵστημι. At φῆναι, cum ι ſubſcripto, eſt aor.1. act.infin.modi à them. φαίνω, faciente aor.1.act. ἔφηνα. Suprà φάναι pro vtroque horum.

Φῄς, ſecunda perſ.ſing.præſentis φημί, præter morem aliorum verborum in μι habens ſubſcriptum ι Φῆς autem ἀναύξητον pro ἔφης eſt ſecunda perſ. ſing. pr. imperf.vel aor.2. act. ἔφην, ab eodem them.

Φήσειε, aor.1.act.opt. modi ab eodem themate, faciente fut.1.act. φήσω, ex φάω.

Φῆσθα, Ionica augmenti detractione & Æolica paragoge dicitur pro ἔφης, ab eodem.

Φῆσι, Ionica paragoge pro φῇ præſ. vel aor.2. ſubiunct. modi ab eodem. At φησὶ, tertia ſing. à præſ. φημί.

Φήσω, futur.1.act.indicat.eiuſdem φημὶ, ex inuſ.themate φάω.

Φθαίη, aor.2.act.opt.modi ab inuſ.them. φθῆμι, vt σταίη ab ἵστημι. Refertur ad verbum φθάνω.

Φθάμενος, part aor.2.med. ἐφθάμην, ex eodem φθῆμι, vt στάμενος ab ἵστημι.

Φθάναι, aor.2.act.infin.modi. ab eodem φθῆμι, vt στῆναι ab ἵστημι, & φάναι à φημί.

Φθαρείς, part.ex aor.2. ἐφθάρην, ab act.them. φθείρω, faciente fut.2.act. φθερῶ.

Φθάρθι, quidam ex recentioribus poſitum aiunt pro φθάρηθι, per ſyncopen. eſt autem hoc φθάρηθι, imper.aoriſt.2.paſſ.ab eodem φθείρω, faciente præt.perf. paſſ. ἔφθαρμαι.

Φθαὶς

Φθὰς, partic, ex aor.2. ἔφθην, vt στὰς ab ἔστην, ab inuſ.them. φθῆμι.

Φθάσω, fut.1.act.verbi φθάνω, tanquam ex φθάω. Vnde aor 2. ἔφθασα, cuius opt. eſt φθάσεια, infin. φθάσαι, particip. φθάσας.

Φθείμην φθεῖο φθεῖτο, aoriſt.2.med.opt.modi, à φθῆμι, facto ex φθέω idémque ſignificante quod φθάνω, vt quidem tradunt nonnulli ex recentioribus.

Φθειόμεν. Ionice pro φθῶμεν, reſoluta primùm vocali circumflexa ῶ, in εω, deinde facta ſyſtole τοῦ ω, & inſerto ι metri cauſa aor.2 act ſubiunct. à them. φθῆμι. vt θείομεν pro θῶμεν, à τίθημι.

Φθέῤῥω, Æolicum thema eſt pro φθείρω, vnde futurum 1. φθέρσω.

Φθέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ ῶ reſolutione in έω, pro φθῶμεν. aoriſt.2.act. ſubiunct. modi à themate φθῆμι.

Φθῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφθη, aor.2.act. indic.modi, à them φθῆμι. At φθῇ eſt aoriſt.2.act. ſubiunct.modi, ab eodem.

Φθήη dici pro φθαίη, vt στήη pro σταίη, α verſo in ſubſcripto ι, ſcribit Euſth. Atque ita erit aoriſt.2.act opt.modi, ab eodem them. φθῆμι. Alij tamen ſubiunctiui modi eſſe volunt & eiuſdem temporis; dicentes eſſe pleonaſmum τοῦ η, pro φθῇ, ſcribentésque φθήῃ.

Φθῆσε, Ionica augmenti detractione dicitur pro ἔφθησε, aor.1 act. indic.modi, ab eodem φθῆμι faciente fut.1. φθήσω, ex φθέω, vnde & futur.1.med. φθήσονται.

Φθῇσι, Ionica paragoge τοῦ σι pro φθῇ, tertia perſ ſing. aor.2. ſubiunct. φθῶ, ex eodem φθῆμι.

Φθίμενος, per ſyncopen pro φθειμενος: partic. à them. φθίομαι.

Φθίσθαι per ſyncopen aiunt itidem vſurpatum eſſe pro φθίεσθαι, poteſt tamen eſſe etiam infin. præter. perfecti paſſ. ab eodem φθίομαι, augmento carens, pro ἐφθίσθαι.

Φθίσθω, itidem per ſyncopen factum aiunt ex φθιέσθω, præſ. imperf. à verbo φθίομαι.

Φθίσω, fut.1. actiui verbi φθίω, vnde infi. fut. 1. med. φθίσεσθαι.

Φίλατο, Ionice dempto augmento pro ἐφίλατο, præt. imperf. paſſ. verbi φίλαμαι, ex actiuo φίλημι: quorum tamen vtriuſque nullus eſt vſus. Alij per ſyncopen malunt ex φιλήσατο factum eſſe, & tunc eſſet aor.2.med. verbi act. φιλέω.

Φιλέεσκε, Ionice pro ἐφίλεε, dempto primùm augmento deinde annexa ſyllaba σκε.

Φιλευῦται, Doricè pro φιλοῦνται, à them. eodem.

Φιλήμεναι, Ionicè itidem ſeu Doricè pro φιλῆναι, ex themate φίλημι, vt tradit Euſt. Alii ectaſin habere dicunt pro φιλέμεναι, quod Doricum itidem eſt pro φιλεῖν, à them φιλέω.

Φιμωθεὶς, partic. aoriſt.1. paſſ. ἐφιμώθην, à themate act. φιμόω.

Φλεγεθοίατο, Ionice pro φλεγέθοιντο, præſ. opt. paſſ. à th. φλεγέθω.

Φλεγεὶς, partic. aor.2. paſſ. ἐφλέγην à them. act. φλέγω.

Φλεγμῆναι, aor.1. act. infin. modi, à them. φλεγμαίνω, faciente aoriſt.1. indic. ἐφλέγμηνα, vt φαίνω ἔφηνα.

Φλεγοίατο, præſ. optat. paſ. Ionicum pro φλέγοιντο, ex act. them. φλέγω.

Φλεχθεὶς aoriſt.1. paſſiui participium, ex eodem them. φλέγω. Similiter in infin. eiuſdem aor.2 φλεχθῆναι, dicitur: facit enim φλέγω fut.1.act. φλέξω, præterit. perf. paſſ. πέφλεγμαι, ex cuius tertia perſ. πέφλεκται fit aor. 1. paſſ. ἐφλέχθην.

Φοβεύμενος, Ionice ſeu Doricè pro φοβούμενος: particip. à th. φοβέομαι.

Φορῦναι, aor.1. act. infin. modi, à th. φοραίνω.

Φράδε, aor.2. act. imper. modi, à them. φράζω, faciente, fut.2. act. φραδῶ. Eſt & aor.2. act, indic modi, augmento carens pro ἔφραδε, ab eodem them.

Φράζεσκε Ionice pro ἔφραζε, dempto primùm augmento, deinde annexa paragoge σκε, præt. imperf. actiui eiuſdem φράζω.

Φράζεο & φράζευ, Ionice pro φράζου præt. imperf. paſſ. ab eodem.

Φρασαίατο, Ionice itidem pro φράσαιντο aor.1. med. optat. modi ab eodem.

Φραχθεὶς, part. aor.1. paſſ. ἐφράχθην ab act. them φράσσω ſeu φράττω.

Φρεῖν, per ſyncopen pro φέρειν ſeu φορεῖν. Ex eodem φορέω eſt fut. 1. act. φρήσω habens & ipſum ſyncopen. At φρὲς eſt aor.2. act. imper. à them. φρῆμι vt χὲς ex χῆμι θὲς ex τίθημι. Niſi id ex φρὲς pleonaſmum τοῦ σ, habere velis pro φρὲ, ex eodem them. φρέω, ſicut εἰπὲ ex ἔπω.

Φρῶ per contractionem ex φρέω: hoc autem per ſyncopen ex φορέω factum eſt. Thema eſt præſentis temporis,

Φῦ, Ionica augmenti detractione pro ἔφυ. aor.2. act. indic. modi, à them. φῦμι.

Φυῶτο, itidem pro ἔφυωτο, dempto augmento præterit. imperf. paſſ. ex them. φῦμαι facto ex act. φῦμι. Poſſit etiam eſſe præt. pluſquam perf, paſſ. pro πέφυωτο ſeu ἐπέφυωτο à th. act. φύω, vt χυῶτο pro κέχυωτο ſeu ἐκεχυῶτο ex χύω.

Φὺς φυῶτος, part. aor.2. act. ἔφυν, ex them. φῦμι.

Φωνευῦντα, Ionicè ſeu Doricè pro φωνοῦντα part. præſ. act. ex th. φωνέω.

Φωχθεὶς, part, aor.1. paſſ. ἐφώχθην, ex act. them. φώγνυμι ſeu φώγω.

X

XΆδε ſeu χάδεν, Ionica augmenti detractione pro ἔχαδε, aor.2. act. indic. modi, à them. χάζω, faciente fut.2. act χαδῶ, & aor.2 ἔχαδε. Alioqui χάδε poteſt eſſe etiam imper. aor.2 act. ab eodem.

Χαδέειν, Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro χαδεῖν, aor.2. act. infin. modi ab eodem them.

Χάζεν, ex Χάζευ, Ionice & Dorice pro χάζου, præſ. imper. paſſ. ab eodem χάζω.

Χανεῖν, aor.2. act. vel fut.1. aut 2. act. infin. modi à them. χαίνω, faciente χανῶ in vtroque fut. act. Ex quorum poſtremo, aor.2. ἔχανον vnde opt. χάνοιμι, & ſubiunct. χάνω, & partic. χανών. fut. med. eſt χανοῦμαι, vnde par. χανούμενος.

Χαρεὶς, partic. aor.2 paſſ. ἐχάρην, ex act. them. χαίρω faciente vtrunque fut. χαρῶ, & ex horum poſtremo aor.2. ἔχαρον, Porro ex ἐχάρην eſt χάρη tertia perſ. ſing. augmento carens more poetico pro ἐχάρη, Inde & imper. χάρηθι, opt. χαρείην ſubiunct. χαρῶ, in fin χαρῆν: necnon fut.2 paſſ. χαρήσομαι.

Χέαι, aor.1. act. indic. modi à them. act. χέω contra regulam pro χεῦσαι. nam aor.1. act. indic. modi, facit primùm. χεῦαι, abiecta characteriſtica futuri, ex quo poſtea hoc χέαι, exempto præterea υ. Sic κῆαι pro καῦσαι vſurpatum eſt. Ex eodem aor. eſt partic. χέας: & voce med. χέασθαι, χεάμενος.

Χείσεται fut. 1 med. indic. modi à verbo inuſ. χείω: ſignificante χωρῶ, vt cum alii tradunt tum Euſt.

Κευάπων, Atticè pro χευάπωσαν: poſito genitiuo plur. participij aor.1. act. pro tertia perſ. plur. aor.1. act imperat modi. Ambo ſunt ex them. χέω faciente fut.1. χεύσω, aor.1. ἔχευσα, & dempto σ ἔχευα.

Χεύσω, fut.1. act. indic. modi à them. χέω, aſſumpſit autem υ cum σ futurum illud, vt ῥέω facit ῥεύσω, πνέω, πνεύσω, & alia huiuſmodi verba biſyllaba in εω terminata.

Χλιήνας, particip. aoriſt.1. act. à them. χλιαίνω. Ex quo them. eſt χλιανθεὶς particip. ex aor.1. paſſ. ἐχλιάνθην, facto ex præt. pref. paſſ. ἐχλίαμμαι.

Χολωσέμεν & Χωλοσέμεναι, Dorica ſunt pro χολῶσαι

aor 1 act infin. modi à themate χολόω, faciente futurum 1 χολώσω.

Χερνιφθεὶς particip. aoriſti 1. paſſ. ἐχερνίφθην ex act. themate χερνίπτω faciente præter. paſſ. κέχερνιπται, ex quo aor ille.

Χρεώμενος, Ionica vocalis circumflexæ ῶ reſolutione in εω, pro χρώμενος. participium præſ. paſſ. χράομαι, ſeu χρῶμαι, alii pleonaſmum eſſe dicunt ſicut in μεμνέωτο.

Χρῆν Ionica augmenti detractione pro ἐχρῆν, apud Sophoclem. Alioqui eſt & infin præſens ſignificans, oportere conuenire, apud Euripidem in Hecuba, & tunc habet apocopen pro χρῆναι, ſoliſque poetis eſt vſitatum, vt Varin. tradit ex vet gramm.

χρῆναι, infin. impersonal's verbi χρή, vt iam dixi.

Χρῇς, Heſych. exp. θέλεις, χρήζεις. Dorica igitur contractione factum fuerit ex χρήεις, vt ζῇς ex ζάεις, & ι ei ſubſcribendum eſt.

Χρῆσθαι, pro χρῆν Doricum eſſe tradit Varin.

Χρήσθων, idem pro χρήσθωσαν Atticum eſſe annotat, vt ἐχέσθων & μεμνήσθων, pro ἐχέσθωσαν, μεμνήσθωσαν: poſitis dualibus paſſiuis loco pluralium in imperandi modo. ſicut idem in act. voce vtuntur genitiuis pluralibus participiorum pro tertiis perſon. plur. itidem in imperatiuo. Χρῆσθαι autem pro χρᾶσθαι Doricum quidem eſt, ſed in communi vſu apud Atticos quoque.

Χρῶσαι, aor. 1. act. infin. modi à them. χρώννυμι, faciente fut. 1. act. χρώσω, ex inuſ. them. χρόω, Ab eodem eſt ao. 1. paſſ. infin. χρωσθῆναι.

Χρῷτο, per contractionem pro χράοιτο præſ. opt. paſſ. à χράομαι.

Χύτο, Ionice detracto augmento pro κέχυτο ſeu ἐκέχυτο: præteritum pluſquamperfectum paſſ. indicatiui modi, à themathe act. χέω. Itidémque in plur. num. χυῖντο pro κέχυντο ſeu ἐκέχυντο. vt λύτο & λυῖντο pro λέλυτο & λέλυντο.

Χώεο, Ionica reſolutione diphthonni pro χώου, præſ. imperf. paſſ. à themate χώομαι ſignificante iraſcor. à quo eſt & imperfectum χώετο, augmento carens pro ἐχώετο.

Χῶσαι, aor. 1. act. infin. modi, à χώννυμι, mutuante futurum ex inuſ. them χόω: vel etiam à poetico verbo χώω ſignificante idem quod ὀργίζω & λυπῶ. Ab iiſdem them. ſunt aor 1. med. vocis χώσατο, ſine augmento pro ἐχώσατο: infin. χώσασθαι, & participium χωσάμενος.

Χωσθεὶς, partic. aor. 1. paſſ. ἐχώσθην, ex themate χώννυμι, ſeu χόω.

Χώσω, fut. 1. act. indic. modi, vel ex χώννυμι mutuante id ex inuſ. them χόω, vel ex poetico themate χώω.

Ψ

Ψαρῶ, fut 1. act. indic modi à them ψαίρω.

Ψαυσθεὶς, participium aoriſt. 1. paſſ. ἐψαύσθην à themate act. ψαύω.

Ψευσθεὶς, participium aoriſti 1. paſſ. ἐψεύσθην à themate ψεύδομαι.

Ψεχθεὶς, participium aoriſt. 1. paſſ. ἐψέχθην. à themate ψέγω.

Ψήλας, partic. aor. 1. act. ἔψηλα à them. ψάλλω.

Ψύξας. partic. aor. 1. act. ἔψυξα à them. ψύχω. Ab eodem themate eſt infin. aor. 1 paſſ. ψυχθῆναι & participium ψυχθείς.

Ω

Ὦ, præſ. ſubiunct. act. verbi εἰμί, ex inuſ. th. ἔω.

Ὧ autem aſpiratum eſt itidem præſ. ſubiunctiui act. ſed verbi ἵημι ex ἕω.

Ὦγα, præt. med. verbi οἴγω, pro quo Attici dicunt ἔωγα. Sic ὦγον facit idem thema in præterito imperfecto actiuo.

Ὤγνυντο, præt, imperf paſſ à th. act. οἴγνυμι.

Ὦδα. præt. perf. med. verbi οἰδέω. Itidémque in pluſquamperfecto ᾠδεε Ionica reſolutione diphthongi pro ᾠδει, ſine ι autem ſubſcripto ὦδει, eſt præt. med. verbi ὄζω, facientis fut. 2 act. ὀδῶ, itidémque ὤδει eſt præt. pluſquamperf. eiuſdem.

Ὠ.δήκαντι Dorice pro ᾠδήκασι, præt. perf. act. à them. οἰδέω. Vnde partic. ᾠδηκώς.

Ὠ.δημένος participium præt. perf. paſſ. ᾠδημαι, ex eodem them. οἰδέω

Ὤ.δουν, imperf. act. eiuſdem verbi per contractionem ex ᾤδεον.

Ὠδύσατο, metri cauſa pro ὠδύσσατο, à themate ὀδύσσω, vnde & præt. perf. paſſ. ὠδυσται.

Ὠδώδειν, præt. pluſquamperf. med. ex perfecto ὀδώδα; aſſumpto augmento. ambo ex themat. ὄζω habentia reduplicationem Atticam, pro ὦδα & ὤδειν.

Ὤετο, præter. imperf. paſſ. verbi οἴομαι, facit enim id in prima perſ. imperf. ᾠόμην, in ſecunda ᾤου, in tertia ᾤετο. & ſic deinceps.

Ὤζεσαν, aoriſt 1. act. verbi ὀζέω, facientis fut. 1. ὀζέσω, vt quidam recentiores tradunt.

Ὠ.ήθην, aor. 2. paſſ. indic. modi, ex them. οἴομαι, faciente fut. 1. οἰήσομαι, ex inuſ. them. οἰέομαι.

Ὠΐγνυντο, poetica ſeu ionica diphthongi reſolutione pro ὤγνυντο, à th οἴγνυμι pro οἴγνυμι.

Ὠ'ϊετο, præt. imperf. paſſ verbi ὀΐομαι.

Ὠΐσθην, aoriſt. 1. paſſ. verbi poetici ὀΐομαι, facientis fut. 1. med. ὀΐσομαι, apud Varin. Deberet tamen potius facere ὠΐσθην.

Ὤ.ϊξε, Ionica ſeu poetica diphthongi diſſolutione pro ὦξε, aor. 1. act. à them. οἴγω pro οἴγω.

Ὠΐσατο, aor. 1. med. verbi poetici ὀΐομαι. Ex quo eſt & aor. 2. paſſ. ὠΐσθη, & præt. pluſquamperf. paſſ ὤϊστο.

Ὠκτίσατο, aor. 1. med. verbi act. οἰκτίζω. Sic ᾠκτείρησεν eſt aor. 1. act, verbi οἰκτείρω tanquam ex οἰκτειρέω.

Ὦλα, præt. med. verbi ὀλέω, ſeu ὄλλω, pro quo Attici ὀλώλεκα dicunt, repetitis duabus initialibus præſentis. Eiuſdem them. aor. 2. med. eſt ὠλόμην ὤλου ὤλετο.

Ὦμεν, præſ. ſubiunct. act. ex them. εἰμί, faciente primam perſ. ſubiunctiui ὦ ex ἔω per contractionem. Ὧμεν autem ſpiritu aſpero, eſt itidem præſens ſubiunct. act à them. ἵημι, quod itidem primam ſubiunct. act. facit ὧ ex ἕω. Ὦμαι vero eſt aoriſt. 2. med. ſubiunct. modi ab eodem ἵημι, vt θῶμαι à τίθημι.

Ὤ.μην, per ſyncopen pro ᾠόμην, præt. imperf. verbi οἴμαι habentis itidem ſyncopen pro οἴομαι.

Ὤμοσα, aor. 1. act, verbi ὄμνυμι, facientis fut. 1. ὀμόσω, ex ὀμόω, retento ο. Sic præt, perf. act. idem facit ὤμοκα, pro quo Attici dicunt ὀμώμοκα, repetitis duabus initialibus præſentis.

Ὤ.μωξα, aor. 1. act. verbi οἰμώζω.

Ὠνάμην, quidam per ſyncopem poſitum aiunt ὠνησάμην nihil tamen vetat quominus ſit præt. imperfect. verbi ὄναμαι facti ex act. ὄνημι.

Ὠνήσω, ſecunda perſ. aor. 1. med. ὠνησάμην, ex them. ὄνημαι ſeu ὀνέομαι, ex quo ὄνημαι eſt etiam præt. imperf. ὤνητο Idem tamen ὤνητο poteſt eſſe præt. pluſquamperf paſſ verbi ὀνέομαι vel ὠνέομαι.

Ὠνομάδαται, Ionice pro ὠνομασμένοι εἰσί præter. perf. paſſ. indic. modi, à them. act ὀνομάζω.

Ὦξα aor. 1 act. verbi οἴγω

Ὠόμην, præter. imperfect. paſſ verbi οἴομαι, cuius tertia plur. eſt ᾤοντο.

Ὦπται. præt. perf. paſſ. indic, modi à them. ὄπτομαι.

Ὤρεον, Ionice pro ὤρεον ſeu ὦρον, ab Ionico itidem the. ὀρέω pro ὀρόω.

Ὡρμέατο, Ionice pro ὥρμηντο præt. pluſquamperf. paſſ. à th. act. ὁρμέω vel ὁρμάω.

Ὥρμηνε, aor. 1. act. verbi ὁρμαίνω.

Ὤρορε, præt. perf. med. verbi ὄρω, habens vocalium ἀντίστροφον θέσιν pro ὄρωρε. metri cauſa apud Homerum ὄρορε, autem Atticam reduplicationem duarum initialium præſentis literarum habet pro ὦρε.

Ὤρατο

Ὤρσα, aor. 1. act. verbi ὄρσω, Æolicus pro ὦρσα, faciunt enim Æoles fut. ὄρσω, non ὀρσῶ, vt κέρσω, etiam dicunt iidem, non κερῶ.

Ὤρτο, præt. pluſquamperf. paſſ. eiuſdem them. facientis præt. paſſ. ὤρμαι.

Ὠρύχαται, Ionice pro ὠρυγμένοι εἰσι. præt. perf. paſſ. verbi actiui ὀρύσσω. Attice reduplicatis duabus initialibus literis præſentis dicitur pro eodem ὀρωρύχαται.

Ὠρχεῦντο, Ionice ſeu Dorice pro ὠρχοῦντο, præt. imper. verbi ὀρχέομαι.

Ὤρχαμος, dici κατὰ προπαθὸ καὶ συγκοπὴν pro ἀρχάμενος tradit Etym. Videndum tamen ne ſit ſcribendum ὄρχαμος pro ὁ ἀρχόμενος.

Ὠρώρειν, præt. pluſquamperf. med. verbi ὄρω, ex præt. perf. ὄρωρα, aſſumpto ſuo augmento.

Ὠρωρέχατο, itidem eſt pluſquamperf. verbi ὀρέγω, habens ſuum augmentum, ſed in paſſ. voce, & more Ionico pro ὠρωρεγμένοι ἦσαν.

Ὠρωρέχειν, ſimiliter augmentum habet, in præt. pluſquamperf. actiuo, à themate act. ὀρέγω. Sic ὠρωρύχειν ex ὀρύττω.

Ὤσασκε, Ionicè pro ὦσε, inſerta ſyllaba ασκ vt in τύψασκε, aor. 1. act. verbi ὠθέω, ex inuſ. them. ὤθω. Vnde in med. voce ὤσατο, particip. ὠσάμενος.

Ὦσι, tertia perſona pluralis præſentis ſubiunct. act. à th. εἰμὶ faciente primam ſing. ὦ ex inuſitato themate ἔω. Vt ὧσι aſpiratum eſt itidem tertia perſ. plur. præſ. ſub iunctiui actiui, ſed à th. ἵημι quod & ipſum facit ὧ ex inuſ. them. ἕω.

Ὦσμαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ὠθέω facientis fut. 1. act. ὤσω, ex inuſitato themate ὤθω. Vnde participium ὠσμένος. Inde & aor. 1. paſſ. ὤσθην, ex quo participium ὠσθείς.

Ὠσεῖ, Attice pro ὠσῃ, ſecunda perſ. ſing. fut. 1. med. ὠσοῦμαι pro ὠσίσομαι, à them. act. ὠσίζω.

Ὤφθησαν, aor. 1. paſſ. indic. modi, ex them. ὄπτομαι, faciente futurum 1 med. ὄψομαι, præt. perf. paſſ. ὦμμαι, ex cuius tertia perſ. aor. ille.

Ὦχα, præt perf. act. verbi οἴγω.

Ὤχατο, Ionicè pro ὠγμένοι ἦσαν, præt. pluſquamperf. paſſ. eiuſdem them.

Ὤχωκα, poetica τροπῇ τοῦ η pro ὤχηκα præt. perf. act. verbi οἴχω ex οἰχέω.

Hæc eſt doctiſſimis Græcorum commentariis & aliorum noſtræ ætatis ἑλληνικωτάτων ſcriptis deſumpta propoſuimus. Cæterum quum verbum paſſiuæ vocis reuocatur ad thema quod eſt actiuæ, ſciendum eſt reſpici ad primum thema non ad id ex quo illud proximè deriuatum eſt.

DE GRÆCORVM NOTIS ARIthmeticis compendium ex Hadriani Amerotij ſcriptis.

GRAECI vtuntur notis numerorum, literis alphabeticis: idque tribus modis. Primò ſingulis elementis ſecundum alphabeti ſeriem loci ſui numerum ſignificantibus. Nam quotum in ordine alphabeti locum quæque litera ſortita eſt, eiuſdem numerum repræſentat, vt α primum, β ſecundum, & ita deinceps vſque ω, quod vigeſimi quarti ſymbolum habet. Secundò, toto alphabeto in tres claſſes diuiſo, quarum prima eſt vnitatum ab α prima vnitate vſque ι decimam vnitatem porrecta, hac tamen nota ϛ pro ſenario vſurpata. Secunda eſt denariorum à litera ι vſque ρ procedens interiecto itidem hoc ſigno ϟ pro nonagenario. Tertia eſt centenorum, à litera ρ vſque ad finem ſua ſerie protenſa, ſed pari modo hac nota ϡ pro nonageſimo addita. Singulis his literis pariter & notis, ſi virgula toni grauis nota ſubſcribatur, hoc modo. ͵α, prima quidem claſſis millenariorum monadas, ſecunda millenariorum decadas tertia millenariorum centurias ſignificat. Tertiò, ſex duntaxat literis alphabeti in deſignandis numeris vtuntur ΙΠΔΗΧΜ, quarum Ι vnitatem ſignificat Π πέντε, id eſt, quinque Δ δέκα, id eſt, decem, Η ἑκατὸν, id eſt, centum. Χ χίλια. id eſt, mille. Μ μύρια, id eſt, decies mille ſignificat. Reliquæ ſunt capitales literæ numerorum ſuorum, quos eoſdem per ſe ſignificant. Et hæc quidem omnes præter Π vſque ad quaternarium numerum, ſiue per ſe, ſiue aliis adiunctiuæ, multiplicantur, vt Ι.ΙΙ ΙΙΙ.ΙΙΙΙ. 1.2.3.4 Δ.ΔΔ.ΔΔΔ.ΔΔΔΔ. id eſt, 10.20.30.40. Η ΗΗ. ΗΗΗ.ΗΗΗΗ. id eſt, 100.200.300.400. Χ ΧΧ.ΧΧΧ. ΧΧΧΧ. id eſt, 1000 2000.3000.4000.

Decadum verò, centuriarum & chiliadum ac myriadum quinarios, hæc elementa ΔΗΧΜ, literæ Π incluſa ſignificant, vt Δ incluſum Π, efficit 50 Η incluſum Π. 500. Χ incluſum Π 5000. Μ incluſum Π, 50000. Horum numerorum adiunctione reliqui omnes numeri gignuntur, in quorum compoſitione ſemper maior minori præponendus eſt.

Herodiani de iiſdem tractatus.

VNitatis numerum ſignificat vnum iota ι binarium duo ιι & ita vſque ad quatuor. Quinarium enim (τὰ πέντε) ſignificat litera π, ſimiliterque ſenarium notat hoc ipſum π adiecto vno ι, veluti ad quinque priora addito vno: & ita deinceps vſque ad nouem. Nam denarius numerus (τὰ δέκα) ſignificatur litera δ: vicenarius verò duobus δδ eodémque modo vſque ad quadragenarium. Nã quinquagenarius, τὰ πεντήκοντα (notatur litera π habẽte δ in medio ſuo vẽtre, hoc modo, [Δ] Sexagenarius autem hac ipſa nota itidem vt in præcedentibus appoſitum habẽte ſuũ δ, & ita progreſſio fit vſque ad nonagenarium. Centenarius enim (τὰ ἑκατὸν) ſignificatur litera η: ducenarius duplici ηη, & ita vſque ad quingenarium, eius quippe (τῶν πεντακοσίων) nota eſt litera π, in ſui medio habens literam η: ſic nimirum, [Η] Sexcenarius verò conſimiliter notatur eadem hac nota appoſita literæ η: & vſque ad nonagenarium eodem pactò proceditur. Etenim millenarij, (τῶν χιλίων) nota eſt litera χ: at duo millia ſignificantur duobus χχ & ſic vſque ad quatuor millia progredimur. nam π rurſum vti ſuprà in ſeſe medium continens χ, quinque millia (τὰ πεντακισχίλια) denotat hoc modo, [Χ] Idem verò & ſex millia ſignificat, conſimiliter vti in ſuperioribus appoſita ei litera χ: eadémque ratio vſque ad nouem millia. Decem autem millia (τὰ μύρια (notat litera μ. Porrò notæ illæ quæ apponuntur ſupradictis, quum augendus eſt numerus, ad dextrum apponuntur latus: quum minuendus, ad ſiniſtrum, nam appoſitio numeri ea parte facta, ſignificat oportere hunc minorem numerum ab illo maiore demere. Verùm ſubieci ipſas illas numerorum figuras ſerie & ordine ſuo, ab vnitate exorſus: ſingulis ipſarum appoſita communis numeri nota: vt eò modo cognoſci melius & intelligi poſſint quæ antè dicta ſunt. Faciendum itaque vt prædictum eſt, appoſitatum nanque literarum vnaquæque numeri multitudine ſignificat. Cæterùm ſcripſi numeros vnitatis, denarios centenarios, millenarios, quia ex prædictis ſatis manifeſtum eſt quonam pacto ſinguli horum illis appoſitis augendi ſint, præmittendus autem ſemper maior minori, appoſitis ſerie ſua tot aliis numeris quos augere illum volumus.

I, α', ἕν.	I, 1. Vnum.
II, β', δύο.	II, 2. duo.
III, γ', τρία.	III, 3, tria.
IIII, δ', τέσσαρα.	IIII, 4. quatuor.
Π, ε', πέντε.	V, 5, quinque.
ΠI, ς', ἕξ.	VI, 6, ſex.
ΠII, ζ', ἑπτά.	VII, 7. ſeptem.
ΠIII, η', ὀκτώ	VIII, 8 octo.
ΠIIII, θ', ἐννέα.	VIIII, 9 nouem.
Δ, ι, δέκα.	X, 10, decem.
ΔI, ια', ἕνδεκα.	XI, 11, vndecim.
ΔII, ιβ', δώδεκα.	XII, 12, duodecim.
ΔIII, ιγ', τρισκαίδεκα.	XIII, 13, tredecim.
ΔIIII, ιδ', τεσσαρεσκαίδεκα	XIIII, 14, quatuordecim.
ΔΠ, ιε', πεντεκαίδεκα.	XV, 15, quindecim.
ΔΠI, ις', ἑκκαίδεκα.	XVI, 16, ſexdecim.
ΔΠII, ιζ', ἑπτακαίδεκα.	XVII, 17, ſeptendecim.
ΔΠIII, ιη', ὀκτωκαίδεκα.	XVIII, 18, octodecim.
ΔΠIIII, ιθ', ἐννεακαίδεκα.	XVIIII, 19, nouendecim.
ΔΔ, κ', εἴκοσι.	XX, 20, viginti.
ΔΔI, κα', εἰκοσιέν.	XXI, 21, vigintivnum.
ΔΔII, κβ', εἰκοσιδύο.	XXII, 22. Vigintiduo.
ΔΔIII, κγ', εἰκοσιτρία.	XXIII, 23, vigintitria.
ΔΔIIII, κδ', εἰκοσιτέσσαρα.	XXIIII, 24, vigintiquatuor.
ΔΔΠ, κε', εἰκοσιπέντε.	XXV, 25, vigintiquinque.
ΔΔΠI, κς', εἰκοσιέξ.	XXVI, 26, vigintiſex.
ΔΔΠII, κζ', εἰκοσιεπτά.	XXVII, 26, vigintiſeptem.
ΔΔΠIII, κη', εἰκοσιοκτώ.	XXVIII, 28, vigintiocto.
ΔΔΠIIII, κθ', εἰκοσιεννέα.	XXVIIII, 29, viginti nouem
ΔΔΔ, λ', τριάκοντα.	XXX, 30, triginta.
ΔΔΔI, λα'.	XXXI, 31.
ΔΔΔII, λβ'.	XXXII, 32.
ΔΔΔIII, λγ'.	XXXIII, 33.
ΔΔΔIIII, λδ'.	XXXIIII, 34.
ΔΔΔΠ, λε'.	XXXV, 35.
ΔΔΔΠI, λς'.	XXXVI, 36.
ΔΔΔΠII, λζ'.	XXXVII, 37.
ΔΔΔΠIII, λη'.	XXXVIII, 38.
ΔΔΔΠIIII, λθ'.	XXXIX, 39
ΔΔΔΔ, μ'.	XL, 40. quadraginta.
ΔΔΔΔI, μα'.	XLI, 41.
ΔΔΔΔII, μβ'.	XLII, 42.
ΔΔΔΔIII, μγ'.	XLIII, 43.
ΔΔΔΔIIII, μδ'.	XLIIII, 44.
ΔΔΔΔΠ, με'.	XLV, 45.
ΔΔΔΔΠI, μς'.	XLVI, 46.
ΔΔΔΔΠII, μζ'.	XLVII, 47.
ΔΔΔΔΠIII, μη'.	XLVIII, 48.
ΔΔΔΔΠIIII, μθ'.	XLIX, 49.
𐅄, ν', πεντήκοντα.	L, 50 quinquaginta.
𐅄I, να'.	LI, 51.
𐅄II, νβ'.	LII, 52.
𐅄III, νγ'.	LIII, 53.
𐅄IIII, νδ'.	LIIII, 54.
𐅄Π, νε'.	LV, 55.
𐅄ΠI, νς'.	LVI, 56.
𐅄ΠII, νζ'.	LVII, 57.
𐅄ΠIII, νη'.	LVIII, 58.
𐅄ΠIIII, νθ'.	LIX, 59.
𐅄Δ, ξ', ἑξήκοντα.	LX, 60, ſexaginta.
𐅄ΔI, ξα'.	LXI, 61.
𐅄ΔII, ξβ'.	LXII, 62.
𐅄ΔIII, ξγ'.	LXIII, 63.
𐅄ΔIIII, ξδ'.	LXIIII, 64.
𐅄ΔΠ, ξε'.	LXV, 65.
𐅄ΔΠI, ξς'.	LXVI, 66.
𐅄ΔΠII, ξζ'.	LXVII, 67.
𐅄ΔΠIII, ξη'.	LXVIII, 68.
𐅄ΔΠIIII, ξθ'.	LXIX, 69.
𐅄ΔΔ, ο', ἑβδομήκοντα.	LXX, 70, ſeptuaginta.
𐅄ΔΔI, οα'.	LXXI, 71.
𐅄ΔΔII, οβ'.	LXXII, 72.
𐅄ΔΔIII, ογ'.	LXXIII, 73.
𐅄ΔΔIIII, οδ'.	LXXIIII, 74.
𐅄ΔΔΠ, οε'.	LXXV, 75.
𐅄ΔΔΠI, ος'.	LXXVI, 76.
𐅄ΔΔΠII, οζ'.	LXXVII, 77.
𐅄ΔΔΠIII, οη'.	LXXVIII, 78.
𐅄ΔΔΠIIII, οθ'.	LXXIX, 79.
𐅄ΔΔΔ, π', ὀγδοήκοντα.	LXXX, 80, octoginta.
𐅄ΔΔΔI, πα'.	LXXXI, 81.
𐅄ΔΔΔII, πβ'.	LXXXII, 82.
𐅄ΔΔΔIII, πγ'.	LXXXIII, 83.
𐅄ΔΔΔIIII, πδ'.	LXXXIIII, 84.
𐅄ΔΔΔΠ, πε'.	LXXXV, 85.
𐅄ΔΔΔΠI, πς'.	LXXXVI, 86.
𐅄ΔΔΔΠII, πζ'.	LXXXVII, 87.
𐅄ΔΔΔΠIII, πη'.	LXXXVIII, 88.
𐅄ΔΔΔΠIIII, πθ'.	LXXXIX, 89.
𐅄ΔΔΔΔ, ϟ', ἐννενήκοντα.	XC, 90. nonaginta.
𐅄ΔΔΔΔI, ϟα'.	XCI, 91.
𐅄ΔΔΔΔII, ϟβ'.	XCII, 92.
𐅄ΔΔΔΔIII, ϟγ'.	XCIII, 93.
𐅄ΔΔΔΔIIII, ϟδ'.	XCIIII, 94.
𐅄ΔΔΔΔΠ, ϟε'.	XCV, 95.
𐅄ΔΔΔΔΠI, ϟς'.	XC, 96.
𐅄ΔΔΔΔΠII, ϟζ'.	XCVII, 97.
𐅄ΔΔΔΔΠIII, ϟη'.	XCVIII, 98.
𐅄ΔΔΔΔΠIIII, ϟθ'.	XCIX, 99.
H, ρ', ἑκατόν.	C, 100, centum.
HH, σ', διακόσια.	CC. (vel ᔕ) 200 ducenta.
HHH, τ', τριακόσια.	CCC, 300 trecenta.
HHHH, υ', τετρακόσια.	CCCC, 400, quadringenta.
𐅅, φ', πεντακόσια.	D. (vel Iↄ) 500. quingenta.
𐅅H, χ', ἑξακόσια.	DC, 600, ſexcenta.
𐅅HH, ψ', ἑπτακόσια.	DCC, 700, ſeptingenta.
𐅅HHH, ω', ὀκτακόσια.	DCCC, 800, octingenta.
𐅅HHHH, ϡ', ἐννακόσια.	DCCCC, 900, nongenta.
X, α, χίλια. 1000. mille.	M (vel cIↄ: ∞)
XX, β, δισχίλια. duo millia.	II. (vel II ∞) 2000, duo.
XXX, γ, τρισχίλια. tria millia.	III, (vel III ∞) 3000.
XXXX, δ, τετρακισχίλια. quatuor millia.	IIII (vel IIII ∞) 4000.
𐅆, ε, πεντακισχίλια. quinque millia.	V. (vel V ∞ Iↄↄ) 5000.
𐅆X, ς, ἑξακισχίλια. ſex millia.	VI. (vel VI ∞) 6000.
𐅆XX, ζ, ἑπτακισχίλια. ſeptem millia.	VII. (vel VII ∞) 7000.
𐅆XXX, η, ὀκτακισχίλια. 8000 octomillia.	VIII. (vel VIII ∞)
𐅆XXXX, θ, ἐννακισχίλια. 9000. nouem millia.	VIIII. (vel VIIII ∞)
M, ι, μύρια, M. 10000. decem millia.	X. vel ccIↄↄ. ↄMC. IMI.

Porro ſi quis Herodiani myriadem excedere, & aliquanto vlterius progredi velit, inſtitutam ab eo rationem ſequetur, hoc modo.

MM, κ, δισμύρια. 20000. viginti millia.	XX. (vel XX ∞)
MMM, λ, τρισμύρια. 30000. triginta millia.	XXX. (vel XXX ∞)
MMMM, μ, τετρακισμύρια. 40000. quadraginta millia.	XXXX (vel XXXX∞)
IMI, ν, πεντακισμύρια. 50000 quinquaginta millia.	L. (vel L∞)
IMIM, ξ, ἑξακισμύρια. 60000, ſexaginta millia.	LX (vel LX∞)
IMIMM, ο, ἑπτακισμύρια. 70000, ſeptuaginta millia.	LXX. (vel LXX∞)

IMIMMM

ιMιMMM, π, ὀκτακισμύρια. LXXX. vel LXXX ↀ)
80000. octuaginta millia.
ιMιMMMM, ϛ, ἐνακισμύ- LXXXX. (vel LXXXX ↀ)
ρια 90000. nonaginta millia.

Quòd ſi vlterius adhuc progredi velimus, ſequemur notas minuſcularum literarum: quarum hæc eſt ſeries.

,ρ, δεκακισμύρια. c. (vel c.MC. ↀ)
cccIↃↃↃ.100000 centum millia.
,σ, εἰκοσακισμύρια. cc. (vel cc ↀ)
200000. ducenta millia.
,τ, τριακοντακισμύρια. ccc. (vel ccc ↀ)
300000. trecenta millia.
,υ, τεσσαρακοντακισμύρια. cccc. (vel cccc ↀ)
400000. quadringenta millia.
,φ, πεντηκοντακισμύρια. D. (vel IↃ, D ↀ)
500000, quingenta millia.
,χ, ἑξηκοντακισμύρια. DC. (vel DC ↀ)
600000. ſexcenta millia.
,ψ, ἑβδομηκοντακισμύρια. DCC. (vel DCC ↀ)
700000 ſeptingenta millia.
,ω, ὀγδοηκοντακισμύρια. DCCC. (vel DCCC ↀ)
800000. octingenta millia.
,ϡ, ἐνενηκοντακισμύρια. DCCCC. (vel DCCCC ↀ.
900000. nongenta millia.

Hæc ſequuntur ἑκατοντακισμύρια, χιλιακισμύρια, μυριακισμύρια. Quæ integra potius ſcribuntur quàm notis repræſentantur: quanuis apud Latinos decies centena millia hoc ſigno ccccIↃↃↃↃ. notata competiantur.

De nominibus ordinalibus.

Ordinalia nomina quæ vocant, à ſuperioribus originem ducunt.

Πρῶτος. Primus.
Δεύτερος. Secundus.
Τρίτος, (poetis τρίτατος) Tertius.
Τέταρτος, (poetis τέτρατος) Quartus.
Πέμπτος. Quintus.
Ἕκτος. Sextus.
Ἕβδομος. Septimus.
Ὄγδοος. Octauus.
Ἔνατος. Nonus.
Δέκατος. Decimus.
Ἑνδέκατος. Vndecimus.
Δωδέκατος. Duodecimus.
Τρισκαιδέκατος. Decimuſtertius, ſeu Tertiuſdecimus.
Τεσσαρεσκαιδέκατος. Decimuſquartus, ſeu Quartuſdecimus, vtroque enim modo Latini loquuntur, id quod de ſequentibus etiam dictum putator.
Πεντεκαιδέκατος. Decimus quintus.
Ἑκκαιδέκατος. Decimuſſextus.
Ἑπτακαιδέκατος. Decimuſſeptimus.
Ὀκτωκαιδέκατος. Decimuſoctauus.
Ἐννεακαιδέκατος. Decimuſnonus.
Εἰκοστός. Vigeſimus, ſeu Viceſimus.
Εἰκοστὸς πρῶτος. Vigeſimuſprimus.
Εἰκοστὸς δεύτερος. Vigeſimuſſecundus.
Εἰκοστὸς τρίτος. Vigeſimuſtertius, & ſic deinceps.
Τριακοστός. Trigeſimus, ſeu Triceſimus.
Τριακοστὸς πρῶτος. Trigeſimuſprimus, & ita deinceps.
Τεσσαρακοστός. Quadrageſimus.
Τεσσαρακοστὸς πρῶτος. Quadrageſimuſprimus, & ſic deinceps.
Πεντηκοστός. Quinquageſimus.
Ἑξηκοστός. Sexageſimus.
Ἑβδομηκοστός. Septuageſimus.
Ὀγδοηκοστός. Octogeſimus.
Ἐνενηκοστός. Nonageſimus.
Ἑκατοστός. Centeſimus.
Διακοσιοστός. Ducenteſimus, vel Duceſimus.
Τριακοσιοστός. Trecenteſimus, vel Treceſimus.
Τετρακοσιοστός. Quadringenteſimus, vel Quadringeſimus.
Πεντακοσιοστός. Quingenteſimus, vel Quingeſimus.
Ἑξακοσιοστός. Sexcenteſimus, vel Sexceſimus.
Ἑπτακοσιοστός. Septingenteſimus, vel Septingeſimus.
Ὀκτακοσιοστός. Octingenteſimus, vel Octingeſimus.
Ἐννακοσιοστός. Nongenteſimus, vel Noningeſimns.
Χιλιοστός. Milleſimus.
Δισχιλιοστός. Bis milleſimus.
Τρισχιλιοστός. Ter milleſimus.
Τετρακισχιλιοστός. Quater milleſimus.
Πεντακισχιλιοστός. Quinquies milleſimus.
Ἑξακισχιλιοστός. Sexies milleſimus.
Ἑπτακισχιλιοστός. Septies milleſimus.
Ὀκτακισχιλιοστός. Octies milleſimus.
Ἐννακισχιλιοστός. Nouies milleſimus.
Μυριοστός. Decies milleſimus.
Δισμυριοστός. Vicies milleſimus.
Τρισμυριοστός. Tricies milleſimus, & ita deinceps vſque ad μυριακισμυριοστός, & infinitum vſque multiplicando per aduerbia numeralia. Porrò efferuntur hæc ordinalia etiam intercedente copula, & interdum quidem maiore numero minorem præcedente, interdum ſequente, vt videre eſt paſſim apud Athenæum.

Numeratiua in πλοῦς & πλάσιος finita.

Sunt & alia numeratiua nomina adiectiua, vnà cum præcedentibus ordinalibus deriuata ex numeralibus, vel etiam ex numeralium aduerbiis. Duorum ea generum ſunt. Quædam enim in πλοῦς deſinunt, quædam in πλάσιος.

Διπλοῦς. Duplex, (quod præcedit Ἁπλοῦς, ſimplex.)
Τριπλοῦς. Triplex.
Τετραπλοῦς. Quadruplex.
Πενταπλοῦς. Quintuplex.
Ἑξαπλοῦς. Sextuplex.
Ἑπταπλοῦς. Septuplex.
Ὀκταπλοῦς. Octuplex.
Ἐνναπλοῦς. Noncuplex.
Δεκαπλοῦς. Decuplex. Et ita deinceps, ἑκατονταπλοῦς, χιλιαπλοῦς, μυριαπλοῦς. Quibus adde infinitum πολλαπλοῦς, multiplex. Sequuntur ea quæ in πλάσιος deſinunt.

Διπλάσιος. Duplus.
Τριπλάσιος. Triplus.
Τετραπλάσιος. Quadruplus.
Πενταπλάσιος. Quintuplus.
Ἑξαπλάσιος. Sexcuplus.
Ἑπταπλάσιος. Septuplus.
Ὀκταπλάσιος. Octuplus.
Ἐνναπλάσιος. Noncuplus.
Δεκαπλάσιος. Decuplus.
Εἰκοσαπλάσιος. Vigecuplus. Et ſic deinceps vſque ad ἑκατονταπλάσιος ſeu ἑκατονταπλασίων, centuplus: χιλιαπλάσιος: millecuplus: μυριαπλάσιος, denomilleno numero auctus. Quibus itidem adde infinitum πολλαπλάσιος, multiplus ſeu multiplex.

Subſtantiua quædam ex numeralibus deriuata.

Μονάς. Vnitas: numerus ſingularis.
Δυάς. Dualis numerus, ſecundum, alios Binarius.
Τριάς. Ternarius numerus, vel

Trinitas.

Τετρὰς,	Quaternarius numerus.
Πεντὰς, ſiue Πεμπὰς,	Quinarius numerus.
Ἑξὰς,	Senarius numerus.
Ὀγδοὰς,	Octonarius numerus.
Ἐννὰς,	Nouenarius numerus.
Δεκὰς,	Denarius numerus.
Ἑνδεκὰς,	Vndenarius numerus.
Δωδεκὰς,	Duodenarius numerus.
Εἰκὰς,	Vicenarius numerus.
Τριακὰς,	Tricenarius numerus. Et ita

deinceps vſque ad ἑκατοντὰς, centenarius numerus: χιλιὰς, millenarius numerus: μυριὰς, numerus denarius millenarius.

Aduerbia numeralia.

Sunt & aduerbia quædam ex numeralibus nominibus orta.

Ἅπαξ,	Semel.
Δὶς,	Bis.
Τρὶς,	Ter.
Τετράκις,	Quater.
Πεντάκις,	Quinquies.
Ἑξάκις,	Sexies.
Ἑπτάκις,	Septies.
Ὀκτάκις,	Octies.
Ἐννάκις,	Nonies.
Δεκάκις,	Decies.
Ἑνδεκάκις,	Vndecies.
Δωδεκάκις,	Duodecies.
Τρισκαιδεκάκις,	Tredecies.
Τεσσαρεσκαιδεκάκις,	Quaterdecies.
Πεντεκαιδεκάκις,	Quindecies.
Ἑκκαιδεκάκις,	Sedecies.
Ἑπτακαιδεκάκις,	Decieſſepties.
Ὀκτωκαιδεκάκις,	Decieſocties.
Ἐννεκαιδεκάκις,	Decieſnouies.
Εἰκοσάκις,	Vigecies, ſeu Vicies.
Τριακοντάκις,	Trigecies, ſeu Tricies.
Τεσσαρακοντάκις,	Quadrigies.
Πεντηκοντάκις,	Quinquagies.
Ἑξηκοντάκις,	Sexagies.
Ἑβδομηκοντάκις,	Septuagies.
Ὀγδοηκοντάκις,	Octogies.
Ἐννενηκοντάκις,	Nonagies.
Ἑκατοντάκις,	Centies.
Διακοσιάκις,	Ducenties.
Τριακοσιάκις,	Trecenties.
Τετρακοσιάκις,	Quadringenties: & ſic deinceps.
Χιλιάκις,	Millies.
Δισχιλιάκις,	Bis millies: & ſic deinceps.
Μυριάκις,	Decies millies.
Δισμυριάκις,	Vicies millies, & ſic deinceps

vſque ad μυριάκις μυριάκις. Infinitum autem eſt πολλάκις, multoties, ſæpius. Quibus adde ποσάκις, τοσάκις, quoties & toties.

DE MENSIBVS ET *eorum partibus.*

QVODECIM apud omnes gentes comperiuntur fuiſſe menſes: ſed non eadem apud omnes fuit ratio: in primis verò Attici menſes non conueniunt cum noſtris, quòd illi, ſicut & Hebræorum menſes, tantùm ad lunæ curſum computarentur, luna auſpicante & finiente menſem: noſtri verò ita deſcripti ſint, vt in conficiendo anno magis ad ſolis curſum quadrarent. Apud Atticos primus menſis à ſolſtitio æſtiuo inchoabat annum quod quum ferè incidat in medium menſem Iunium apud nos, menſem qui illi exactè reſpondeat opponere non poſſumus, quum videamus eum partem ſibi ex Iunio capere, partem ex Iulio, quæ ratio eadem deinceps eſt in cæteris. Quoniam autem apud Græcos ſcriptores crebra occurrit mentio non ſolùm Atticorum menſium, ſed etiam Ægyptiacorum & Hebræorum, ſingulorum nomina & ſeriem ſubſcribemus.

Athenienſium.

Ἑκατομβαιὼν, Iunius. Primus hic fuit menſium Atticorum & anni initium, vt patet ex Dionyſio Halic. Roman. antiquit. l. 1. ideóque ab hecatombis ſacrificiis maioribus quæ tunc fiebant, nomen accepit. Antiquitus dictus fuit Κρόνιος, (i. Saturnalis) à Bœotis Hippodromus, à Macedonibus Lous, vt refert Plut. in Theſ. & Cam. & Alex.

Μεταγειτνιὼν, Iulius à Metagitniis Apollinis ſacris. Hunc menſem fuiſſe ſecundum annot. Suid. poſt Harpocrationem.

Βοηδρομιὼν, Auguſtus, à Boedromiis ſacris. Plut. in Ariſt. de.

Μαιμακτηριὼν, September: à Mæmacta quod turbidum aerem ſignificat.

Πυανεψιὼν, October ſic dictus à feſto quod agitabatur frugibus terræ iam collectis atque conditis, vt ex Plut. in Theſ. colligere licet.

Ἀνθεστηριὼν, Nouember dictus quòd ἀνθέων στερεῖ τὴν γῆν. At Philoſtr. vernum eſſe menſem ſcribit, denominatum ita παρὰ τὰ ἄνθη. Vide & Plut. in Sylla, & Appian l. 2 Bell. ciuil. & Macrob. Saturn. l. 1. c. 12.

Ποσειδεὼν, (q. d. Neptunus) December, vt interpr. Suidas. Ianuario tamen eum comparat Plut. in Cæſ.

Γαμηλιὼν, Ianuarius: à Iunone quæ nuptiis præeſt, Suid.

Ἐλαφηβολιὼν, Februarius, à venatione ceruorum.

Μουνυχιὼν, Martius, à Munichiis Dianæ ſacris. Plut. in Theſ. Vide & Harpocr. & Suid.

Θαργηλιὼν, Aprilis. dictus παρὰ τὰ θαργήλια, quod erat feſtum ex eo nominatum, quia in eo primitiæ earum frugum quas calor ſolis θέρον καὶ θάλπων τὴν γῆν produxerat, diis offerrentur.

Σκιροφοριὼν, Maius à ſacris vmbraculis. Vide Dion. Hal Rom. antiq. l. 1.

Ægyptiacorum.

Φαωφὶ ἢ θωθὶ, ὁ Σεπτέμβριος.
Παμφοὶ, ἢ φαμφὶ, ὁ Ὀκτώβριος.
Ἀθὺρ, ὁ Νοέμβριος.
Χυὰκ ὁ Δεκέμβριος.
Τυβὶ, ὁ Ἰανουάριος.
Μεχὶρ, ἢ Βεχὶρ ὁ Φεβρουάριος.
Φαμενὼθ, ὁ Μάρτιος.
Φαρμουθὶ ὁ Ἀπρίλλιος.
Παχὼν ὁ Μάϊος.
Παυνὶς, ὁ Ἰούνιος.
Ἐπιφὶ ὁ Ἰούλιος.
Μεσορὶ, ὁ Αὔγουστος.

Hebræorum.

Τισερὶ, ὁ Σεπτέμβριος.
Μαρχασουὰν, ὁ Ὀκτώβριος.
Κισλεὺ, ὁ Νοέμβριος.
Τηβὴθ, ὁ Δεκέμβριος.
Σεβὰτ, ὁ Ἰανουάριος.
Ἀδὰρ, ὁ Φεβρουάριος.
Νισὰν, ὁ Μάρτιος.
Ἰὰρ, ὁ Ἀπρίλλιος.
Σιβὰν, ὁ Μάϊος.
Ταμοὺζ, ὁ Ἰούνιος.
Ἄβ, ὁ Ἰούλιος.
Ἐλοὺλ, ὁ Αὔγουστος.

De partibus menſis.

Diuidunt Græci menſem ſuum in tres decadas ſeu

τριάδε-

τρία δεχήμερα, vt Pollux nominari poſſe ait. Primam vocant μηνὸς ἱσταμένου ſiue ἀρχομένου: ſecundam, μεσοῦντος μηνὸς, vel ἐπὶ δεκάδι: tertiam, φθίνοντος μηνὸς, ſiue παυομένου, aut λήγοντος: vel etiam ἐπὶ εἰκάδι. Vtuntur igitur in diebus numerandis, nominibus ordinalibus, πρώτη, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη ſeu τετρὰς, πέμπτη, ſiue πεντάς, ἕκτη, ſiue ἑξάς, & ſic deinceps: niſi quòd prima cuiuſque menſis dies vocetur νουμηνία, (quoniam in ea erat nouilunium) decimaquinta peculiariter ab Heſiodo μέση, quoniam medium obtinet locum: vltima, ἕνη καὶ νέα, quæ & Δημητριὰς in honorem Demetrij dicta aliquandiu fuit. Hoc porrò eſt diſcriminis, quòd in ἱσταμένου & μεσοῦντος μηνὸς dieb. numerandis recto ordine progrediuntur: in φθίνοντος autem decade vtuntur ordine retrogrado, quaſi Latini in ſuis nonis, idibus & calendis, vt ex ſequenti diagrammate patebit.

1 Νουμηνία				Calendæ.	
2 δευτέρα				IIII	Nonas,
3 τρίτη				III	
4 τετάρτη				Pridie	
5 πέμπτη				Nonæ.	
6 ἕκτη	ἱσταμένου μηνὸς, ſiue ἀρχομένου μηνός.			VIII	
7 ἑβδόμη				VII	
8 ὀγδόη				VI	
9 ἐννάτη				V	Idus.
10 δεκάτη				IIII	
11 πρώτη				III	
12 δευτέρα				Pridie	
13 τρίτη				Idus	
14 τετάρτη				XVIII	
15 πέμπτη	μεσοῦντος μηνὸς, vel ἐπὶ δεκάδι, ſeu δεκάτῃ.			XVII	
16 ἕκτη				XVI	
17 ἑβδόμη				XV	
18 ὀγδόη				XIIII	
19 ἐννάτη				XIII	
20 εἰκὰς ſeu εἰκοστή.				XII	
21 δεκάτη		πρώτη		XI	Kal.
22 ἐννάτη		δευτέρα		X	
23 ὀγδόη		τρίτη		IX	
24 ἑβδόμη	φθίνοντος μηνός, vel	τετάρτη	ἐπὶ εἰκάδι,	VIII	
25 ἕκτη		πέμπτη		VII	
16 πέμπτη		ἕκτη	vt Poll.	VI	
27 τετάρτη		ἑβδόμη		V	
28 τρίτη		ὀγδόη	ſeu κατ' εἰκάδα.	IIII	
29 δευτέρα		ἐννάτη.		III	
30 ἕνη καὶ νέα		ἕνη καὶ νέα, ſeu τριακάς.		Pridie	

Ita numerandum eſſe, tum ex Polluce conſtat, tum ex ſcholiis in Ariſtophanem ſcriptis, tum etiam ex ipſo Plut. in Solone.

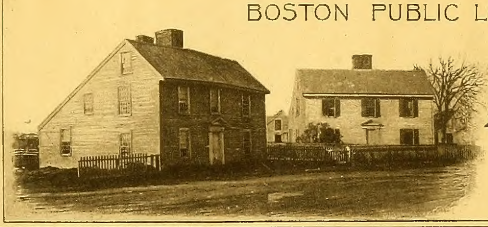
Qui verò Latinis menſium nominibus apud Græcos vtuntur, Latinorum quoque ſupputationem ſequuntur. Dicunt enim πρὸ δ' νονῶν Ἀπριλλίου, πρὸ ή εἰδῶν Ἰουνίου πρὸ καλανδῶν ιθ' Σεπτεμβρίου. Id quod in manuſcript. quoque ephemeridibus viſitur. Sic enim apud Latinos quoque legimus. Plinius, Qui dies XV. ante Ang Kalend. eſt. Item, is dies ſextus eſt ante Februarias Idus. Et Cic. in epiſt. ad Atticum, vt Athenas ad VII. Kal. Quint. veneram. Et rurſum, Actium venimus a.d. XVII. Kal. Quint. Ita enim ſcribendum eſſe a.d. (id eſt ante diem) non ad, doctiſſimi quique cenſent, & Græca conuſuetudo confirmat. Quæ fuerit autem intercalandi ratio, vide apud Macrob. Sat lib. I. c. 13.

FINIS.

John Adams Library.

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

SHELF No
ADAMS
210.1